K.2107 B.a.

del collegio de la Compª de Jesus de Granada

THESAVRI
linguæ Græcæ
ab Henr. Stephano ex suis Thesaurorum constructi

TOMVS III. Opus cum expurg. germ. Hisp.

Corregi este libro conforme a la censura de la S.ta General inquisicion en Granada 15 de Setiembre de 1614.
+
Augustin de Quiros

Por comision del S.to Oficio esta expurgado este libro conforme al Expurg.rio de Flor. Pablo de Cardenas

R.2107 B.a

del collegio de la Comp.ª de Jesus de Granada

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA GRANADA

THESAVRI
linguæ Græcæ
ab Henr. Stephano autore Dionysio *constructi*

TOMVS III. Opus cum expurg. germiss.

Corrijo este libro conforme a la censura de la S.ta General inquisicion en Granada 15 de setiembre de 1614.

+ Augustin de Quiroz

Por comision del S.to Oficio esta expurgado este libro conforme al Expurg.rio del Ord.n Pablo de Cardenas

Γῆ. Π ΠΓ π

ΠΑΪΣ, δος, ὁ & ἡ, (ET Παΐς, ΐδος, ὁ & ἡ, apud poetas, per dialysin) Puer, vel Puella. Homerus Odyss. σ, Παῖς ἔτ' ἐών, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ὀνώμας, Dum puer adhuc esses, magis etiã prudentia consilia in mente versabas. Et Iliad. η, Μήπ μευ ἠΐτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειράτιζε, Ἠὲ γυναικός. Atque vt hîc παῖδα & γυναῖκα coniungit, sic & alibi: vt Iliad. λ, Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ παΐς ἄφρων. (Accusatiuus autem est παΐν) Sæpe verò apud eũdem legitur νήπιος, interdum & νηπάχος additum huic nomini παῖς siue παΐς. Quinetiam παῖδα νέον γεγαῶτα dixit Od. τ, id est puerulã recèns natum. (qui vno verbo βρέφος appellatur. nam βρέφος propriè esse τὸ ἐρπ γενός, docebo ex Aristophane grammatico in nomine Παιδάριον) In soluta quoque oratione frequentissimus est huius vsus pro Puer. adeóque in plerisq; prouerbialibus dictis hanc significationem habet. vt δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Bis pueri senes. & pro eodem, πάλιν παῖδες οἱ γέροντες, i. Rursum pueri senes. (vnde lingua hæc, vt est in nominum cõpositione felix, finxit etiam πολιόπαιδες: appellans πολιόπαιδας γέροντας, repuerascentes) Et μὴ παιδὶ μάχαιραν, Ne puero gladium: subaudiẽdo tradas, vel committas. Et, καὶ παιδὶ δῆλον, Vel puero perspicuum est. Prouerbiale est & hoc dictum quod Plutarchus Dionysio tyranno adscribit De Alexandri fortuna lib. 1, Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος ἐκέλευε τοὺς μὲν παῖδας ἀγραύλοις, τοὺς δὲ ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾶν. id est, Dionysius autem tyrannus iubebat pueros quidẽ talis, at viros iureiurando fallere. Huc verò pertinet atque adeo ad dicti huius expositionem facit quod apud Max. Tyrium legitur, pagina 118, meæ editionis, παῖδες τοῖς ἀγραύλοις ἀπυδαίζοντες. Et pag. 130, πῶς οὖν οὐκ αἰσχύνῃ καθάπερ παῖς γέρων αὐτὴρ καὶ φιλόσοφος, συναγραυλίζων τοῖς παισίν; Cæterùm in quodam Platonis loco Cicero παῖδα Pusionem maluit quàm Puerum interpretari, vt te docebit pagina 129 mei lex. Cic. Vt porro Latini dicunt, A puero & A pueris, pro Ab ætate puerili, ita & Græci, ἐκ παιδὸς & ἐκ παίδων. Affertur verò & ἐκ νέων παίδων, ex Plat. Inuenitur certè & ἐκ μικρῶν παίδων apud Aristot. Pol. 6. quo Lat. modo dixerunt A puero paruo, vel potius Paruulo (aut etiam breuius A paruulo.) Dixerunt pro eodẽ & A puero pusillo. Vtroque est vsus Plaut. Herodian. verò dixit etiã ἐν παιδὶ, i. (ad verbum) In puero, pro In puerili ætate, seu In pueritia: libro 6, πρότερον μὲν ἐν παιδὶ παιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ ἡλικίας γλυκύμυθος, &c. Apud Xenoph. autem legitur etiã ἐκ παίδων ἐξελθεῖν, item ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὁρμᾶσθαι. Apomn. 2, de Hercule Prodici, ἐπὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὁρμᾶται. quod Cicero vertit Quum primùm pubesceret. Apud eundem habemus Hellen. 5, ἡλικίαν ἔχων πλὴν ἔτι ἐκ παίδων. item in Cyneget. τὴν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλ' ἀήθεσι πλὴν ἡλικίαν. Apud Plutarchum autem legimus ἐκ παίδων γεγονότας ἔτος δεύτερον. Cæterùm excipi ἡλικίαν (i. ætatem) παιδὸς, ab ætate μειρακίου, constat cum ex aliis locis, tum ex his. Xenophon Symp. ἐπεὶ ὥς περ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ αὐὴρ καὶ πρεσβύτης. Plut. in Alcib. ἐν παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα, πάσῃ συναυξήσαν τῇ ἡλικίᾳ. In alio autẽ Xenophõtis loco παίδων ætati proxima est ἡ νεανίσκων. Locus is habetur Pædiæ 8, ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ τε καρπῶσθαι, ἐπί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε αὐὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Vbi obserua obiter & hoc, tribui ἥβῳ iis qui inter παῖδας censeri definunt, sicut in quodam quem ex eo protuli paulo antè loco. Quos ideo te considerare iubeo, vt nõ mireris apud eundẽ alicubi παίδων ἡλικίαν excipi ab ætate ἐφήβων. vt Pæd. 1, ἐν μὲν παισὶν, ἐν δὲ ἐφήβοις, ἄλλο τελείοις ἀνδράσιν, ἄλλο τῆς ὑπὲρ τὰ σφαπύσματα ἔτη γεγονόσι. At de puella dictum παῖς, vt apud Xenoph. Hellen. 4, pagina 198 meæ editionis, κελεύσας ἀπαγαγεῖν πλὴν παῖδα. Et paulo antè πλὴν παῖδα πεζῇ ἀγαγεῖν. vbi animaduerte παῖδα vocari eam quæ nubit. (Sic autem & Lat. Puella plures interdum nata est annos quàm is qui vocatur Puer) In vulgatis lexicis ex Æschin. epist. affertur παῖς ὑπέρωρος pro puella iam grandi, atque exoleta virgine, (vt Plautus loquitur) sed pro filia ibi sumitur fortasse. In iisdem ex Demosthene παῖς κόρη. Dicam autem de hoc nomine & in Ἄππα post πάππας.

Παῖς, Puer, id est Seruus, seu seruulus. aut Pedisequ'. Aristophanes, ἄπιθι παῖ λύχνον. Plato Charmide, καὶ ἅμα τοῖς τὴν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Sic apud Propertium, in fine eleg. 22, libri 3, I puer, & citus hæc aliqua propone columna, Et dominum Exquiliis scribe habitare tuum. Et apud Horatium, Demetri (puer hic non læuè iussa Philippi Accipiebat) abi, quære, & refer, &c. Cui similis omnino est vsus nominis παῖς apud Athenæum libro 10, vbi dicitur, τρέχε δὴ παῖ. Demosthenes, ἔδησεν αὐ με τὴν παῖδα τὴν γράφοντα παὶ μαρτυρίας. Rursus apud Athenæum quidam, πᾶσι δὲ λαμπηροφόροις παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε. vbi Budæus παῖδας vertit Asseclas. (pro qua interpretatione facit locus Platonis quẽ modò protuli, vbi qui dictus fuerat ἀκόλουθος, vocatur παῖς. Et Aristoteles Polit. 6, dicit inopes cogi vti vxoribus & παισὶ tanquam ἀκολούθοις, ibi accipiens παισὶ pro liberis, qui obeant ministeria conuenientia παισὶν id est ἀκολούθοις) Possit tamen aliquã tum impropria hoc quidem loco videri assecla rũ appellatio, id est ἀκολούθων, quum eos qui λαμπηροφόροι essent (id est, face præluceret, vt idem vertit) præire, non sequi oporteret, id est προηγεῖσθαι, non ἀκολουθεῖν. Hanc autem nominis παῖς significationem habet Gallicum vocabulum, primas Græci literas retinens, Paie. sed in eo litera i est consonans, ideóque vulgus scribit etiam Page. Hoc præterea sciendum est, magis strictã habere significationem nostrum hoc siue Paie, siue Page, quàm παῖς: quòd dicatur quidem de puero qui famulatur cuipiam, sed peculiariter (propriè quidem certè) de iis qui & nobili genere sunt orti, & iis qui è nobiliorum numero sunt, famulantur. adeo quidem vt & regi famulãtes pueri, nomine isto vocẽtur. dicimus enim Les paies du roy, quos Budæus Latinè appellauit Prætextatos regis assecla s. At ego malim cũ Liuio (& breuius, & nomine magis respõdente Græco pariter & Gallico) appellare pueros regios. Cæterùm nõ dubito quin παῖς à Græcis itidémq; à Latinis dictũ sit pro seruo, seu famulo, respiciẽdo ad ætatẽ aptã obeundis illis ministeriis quæ requiri solent ab huiusmodi famulis.

Et vno quidē in loco mihi assentitur Eustathius, scri- A
bens, ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι, καὶ παιδίσκαι, ἀφ' τῆς παι-
δικῆς ἡλικίας ὑπηρετικόν. at in alio scribit παῖδας &
παιδίσκας appellari τὰ ἀπ' αἰκραπόδων χρηστόπεκα, quòd he
ri paterno quodam amore illos prosequantur. Locus
hic est, pag.1907, (quem ex multis verbis in pauca cō-
traho) ille autem pag.438. Quòd si illum, non hunc, se-
qui voluissem, huic nominis παῖς significationi tertiū
locum dedissem, nimirum post παῖς significans filiū.

Παῖς, Puer, id est Filius. (Retineo autē pro hac quò-
que significatione nomen Puer, quòd hunc eius vsum
B apud poetas obseruasse me meminerim: & nomina-
tim apud Nasonem in hoc versu elegiæ qua mortem
Tibulli deflet, Ecce, puer Veneris fert euersamq; pha-
retram, &c. ὁ τῆς Ἀφροδίτης παῖς) Sed propriè, vt opinor,
παῖς, Filius qui adhuc puer est, (perinde acsi Gallicè di-
cas, *Son petit fils*, i. Filius paruus: vt Tibullus dixit Filia
parua, *sa petite fille*) itidémque Puer Latinis. Sic tamen
vt & generaliter παῖ, pro filio cuiusuis ætatis, & παῖδες
pro filiis seu liberis accipiatur. Hom. Iliad. ψ, Ὡς δὲ πα-
C τὴρ οὗ παῖδε ὀδύσεται ὀστεα καίων Νυμφίου. Et Od. α, Ὥς περ
πατὴρ ᾧ παῖδι, aliisque locis quamplurimis. ex quibus
est hic Il. υ, Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
(quem ita reddidit Virgil. Et nati natorum, & qui na-
scētur ab illis) quæ verba mutuatus Plato scripsit Pol.
2, παῖδας δὲ παίδων φασὶ καὶ γένος καπόπισθεν λεπτεσθαι τοῦ
ὁσίου καὶ ὅρκου. (Sed & apud alios παῖδες παίδων gene-
ralius pro posteris) Lucianus De cal. ὡς ἀνὲ οὐ θεοῦ παῖς
ὢν μόνον. Plutarchus De frat. char. ὥστε τοὺς ἑαυτῶν παῖδας
ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν. Thucydides libro 1, δέδοικα δὲ μᾶλ-
D λον μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτῶν ὑπολείπωμεν. (vbi παισὶ non
solùm pro Liberis sed & Posteris reddi fortasse potest,
vt sit pro παισὶ παίδων, sicut in locis paulo antè citatis)
Accipitur verò παῖς & pro Filia, Nata, seu Gnata. vt quū
hunc Arati versum, Ἡ δὲ καὶ αὐτὴ παῖς ἐπίγεται εἰδώλοιο
Δεινὴ Κασσέπεια, ita Cicero reddit, Labitur illa si-
mul gnatam lacrymosa requirens Cassiepea. Sappho
in quadam ode ad Venerem, παῖ Διὸς δολόπλοκε. Pauf.
καὶ ἀπὸ παίδων ἀρετὴ ὀνόμασε τὴν Γρηνοῖ μάλιστα. Et apud
Diogenem Laert. ex Aristotele τῇ πατρίδι & τῷ παῖδα.
Vt autem Liberi apud Latinos tam de filiis quàm de
E filiabus dicitur, sic & παῖδες apud Græcos. (qui παῖδας
ἄρρενας ideo dicebant, quum distinguere sexum vole-
bāt, vt Plut. in Apophth. Σκίλουρος ὁ Σκυθικὸς παῖδας ἄρ-
ρενας ἀπολιπών.) vnde & παῖδας ποιεῖσθαι apud Platonem
De rep. lib. 2, & voce composita παιδοποιεῖσθαι, Liberos
procreare. At παῖδα ποιεῖσθαι sicut & παῖδα θέσθαι, est
Adoptare. cuius generis loquendi autor est Hom. Il. ι,
v. 490, — ἀλλά σε παῖδα θεοῖς ὀπέειλε Ἀχιλλεῦ, Πηλεΐδῃ. id
est ἐπθέμενος, inquit Eustathius. Hinc autem ποιητὸς,
vel potius εἰς ποίησιν, (& pro eodem θετὸς) adoptatus. &
ἀποίητος, in adoptionem datus. de quibus suo loco. Et
F παῖδες γνήσιοι, Liberi legitimi iustique, seu natura, seu
adoptione, vt vult Budæus, apud quem vide & hoc ge
nus loquendi κατ' παῖδων ὀνομασίαν, in capita liberorum
iurare, Comm. pag. 115.

Vtuntur Græci nomine παῖδες & in quodā loquen-
di genere periphrastico, quod ab Hebræis vsurpatum
iam fuerat: (vt mox docebo) quum videlicet παῖδες ἰα-
τρῶν seu παῖδες Ἀσκληπιαδῶν dicunt pro ἰατροί, perinde
acsi dicas Filii medicorum, pro Medici: itidémq; παῖ-
δες φιλοσόφων pro φιλόσοφοι, philosophi: & παῖδες ῥητό-
G ρων, pro ῥήτορες. &c. Athenæus, vel potius Vlpianus a-
pud Athenæum, ὅσα εἰρήκασι περὶ ἔρωτος ἢ πεμμάτων ἔστι
ἀλφίτων Ἀσκληπιαδῶν παῖδες. Sic φιλοσόφων παῖδες apud
Lucianum, necnon apud Iul. vbi scribit Iul. imper. de
medicina loquens, διὸ καὶ τοῦτον ἐξ οὐρανοῦ πεφυτευκέναι,
δικαίως φιλοσόφων παῖδες κηρύττουσι. Itidem verò ποιη-
τῶν παῖδες pro poetis apud Synesium, καθείρξας εἰς ἀνε-
πιχείρητον φρούριον ἐν οἴῳ τοὺς Τιτᾶνας δεδέσθαι ποιητῶν παῖ
δες φαντάζονται. Sed & γραφέων παῖδες pro pictoribus,
H apud Luc. (nisi quis malit φιλοσόφων παῖδες, quod ad ver
bū sonat Philosophorū filii, reddere Philosophorū na
tio, itidémque, ῥητόρων παῖδες, rhetorum siue oratorum
natio: & γραφέων παῖδες, pictorum natio) Sed & nomi-
num ἐθνικῶν genitiui iungūtur nomini παῖδες: vt quū

dicit Athenæus Ῥωμαίων παῖδες, scribens pag. 275. ἐν αἷς
Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ὅστε ἑστᾶν τοῖς οἰκέταις. Sic παῖδες Ἰνδῶν,
apud Theophyl. in epist. Dixerat autem ante hos ipse
Homerus eadem forma, & quidem plurimis in locis,
υἷες Ἀχαιῶν, id est filii Achiuorum, pro Achiui. NAM
ΥΙΕΣ idem est quod παῖδες. Sed & παῖδες δυσήνων pro
δυσήνωοι apud eum legitur, Iliad. φ, vbi dicit Achilles,
Δυσήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει αἰπόωσι. Fuisse autē hūc
loquendi genus & ab Hebræis olim vsurpatum, penè
innumeri Bibliorum testantur loci: in quibus בנאם
id est filii hominis, dicitur pro hominibus: itidémque
בני הנביאים id est filii prophetarum, pro prophetis. Est
autem illud Filii hominis pro hominibus, in nouo e-
tiam Testamento frequens: vbi tamen Filius hominis
peculiariter de Christo dicitur, nec inueniri alia in sig-
nificatione existimatur, præterquam in Apocaly-
psi.

C. Παιδοβοσκὸς, q.d. Puerorum alter. apud Luc. ea forma
qua dicitur ποιμενοβοσκός.

C. Παιδογόνος, ου, ὁ & ἡ, Liberorum procreator, seu Liberos
procreans. aut Ad liberorum procreationem faciens.
Exponitur & Prolificus, non satis Latiné. In vulg. lex.
affertur pro Genitalis ex Euripide & Phocylide. Bud.
autem vertit Fœcundus in hoc Theophrasti loco, ἐνία
χεῦ ὑφ' ὑδὼρ τὸ ὕδωρ παιδογόνον φασὶν εἶναι γυναῖξιν, ὥσπερ ὁ
Θεόφραστος.

Παιδογονία, ας, ἡ, Liberorum procreatio, ex Platone De
leg.

C. Παιδοκόμος, ου, ὁ, Puerorum curam gerens, seu liberorū,
Qui curam puerorum suscipit, & illis prospicit. VN-
DE Παιδοκομέω, ῶ, in epigr. Puerorum curam gero, &
illis prospicio.

C. Παιδοκτόνος, ου, ὁ & ἡ (q.d. Puericida, vt dicitur Patrici-
da & Matricida) Puerorū interfector, seu interfectrix,
vt Medea παιδοκτόνος. Vel. Liberorum interfector.

Παιδοκτονία, (q.d. Puericidium, vt dixit Tertull. Infantici-
dium) Puerorum cædes seu liberorum, q.d. Puerici-
dium.

C. Παιδολογία, ας, ἡ, Puerorum delectus: vt αἰδρολογία, vi-
rorum delectus. vulg. lex. eo sensu videlicet quo dici-
E tur haberi delectus ad bellum.

C. Παιδομαθὴς, ές, ὁ & ἡ, Qui à puero didicit. Exponitur
ὁ ἐκ παιδὸς ὁλοπαιδεύων πνὰ τέχνω (vt Plato dixit Polit.
lib. 2. μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ὁλοπαιδεύων, ἀλλὰ παρέρχω χρό-
νῳ) sed malim ὁ ἐκ παιδὸς μαθὼν τι. Iungitur interdū
genitiuo, dicitúrq; παιδομαθὴς πόνου, sicut ἀμαθὴς πόνου.
Dionys. Long. οἱ δὲ νοῦ ἐόντα μόνον, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι,
δουλείας δικαίας. Huic παιδομαθὴς opponitur ὀψομαθὴς.
Vocatur παιδομαθὴς & Qui in sua quidque arte opti-
mè facit. quia videlicet maior esse solet eorum peritia
qui à pueritia artem aliquam didicerunt. Fabius libro
1, cap. 20, Magis scias siquem iam robustum instituere
literis cœperis, non sine causa dici παιδομαθεῖς eos qui
in sua quidque arte optimè faciant.

C. Παιδομανὴς, ές, ὁ & ἡ, Qui puerorum amore insanit.
ET Παιδομανία, Plut. in Erot. Insanus puerorum amor
quo quis tenetur.

C. Παιδόνομος, ου, ὁ, q.d. Puerorum rector. id est Præfectus
disciplinæ seu educationi puerorum, quæ videlicet e-
rat sub certa lege & ratione victus, vt inquit Budæus.
In v.l. παιδονόμοι, Qui educandis instituendisque pue-
ris operam impendunt, vt artes & ciuiles & bellicas e-
doceantur. Aristoteles Pol. 7, de nutricatione infantiū
loquens, καὶ περὶ λόγων δὲ καὶ μύθων, ποίους τινὰς ἀκούειν
δεῖ τοὺς τηλικούτους, ὅπτι μέλει δεῖ τοῖς ἄρχουσιν οὓς καλοῦσι παι
δονόμους. Meminit & Xenophon in Laced. politia. He-
sychio quoque παιδονόμος est magistratus quidam La
ced. ET Παιδονομία, q.d. Actio ipsa regendi pueros
sub certa institutione aut disciplina, seu educatione.
Budæus autem vertit Puerorum educatio sub certa le-
ge & ratione victus. & affert ex Aristotele Polit. 7, ποίων
δέ τινων τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων, μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς
γυμνασίοις, ὁλοκλήρου μὲν μᾶλλον λεκτέον ἐν τοῖς περὶ τῆς
παιδονομίας.

C. Παιδοποιὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Liberos procreās, Liberorum pro-
creator, seu procreatrix. VNDE Παιδοποιία, Libe-

rorum procreatio. Plut. De educ. puerorum, πολὺ ἕνεκα
παιδοποιίας πλησιάζοντας ταῖς γυναιξίν, vt liberis operam
dent. ET Παιδοποιοῦμαι, Liberos procreo, Liberis o-
peram do. Aut simpliciter Gigno, Genero. Xenophon,
ὡ ἀφ' γε ἀφροδίσιον ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπο-
λαμβάνεις. Lucianus, οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος. Sic
in Stoicorum dogmatibus hæc duo coniunguntur, καὶ
γαμήσειν καὶ παιδοποιήσεσθαι. Vbi Cic. hoc verbum itidē
interpretatur Liberos procreare. Sed dicitur ET IAM
B Παιδοποιῶ act. voce, vt apud Luc. τὴν σεαυτοῦ ὀφθαλμὸν ἐπινοεῖ δίκαιον
ἀποφαίνει, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα φθονᾷς καὶ παιδοποιεῖς.
Et vicissim πεπαιδοποίηται apud Demosth. passiua vt
voce, ita etiam signif. pro Susceptus est, Generatus est:
quum tamen alioqui & ipse actiuè alibi vsurpet. ET
Παιδοποιητὴς, οῦ, ὁ, Liberorum procreator, in vulgatis
lexicis. ITEM Παιδοποιητικὴ ibidem, vt παιδοποιη-
τικὴν ἐργάζεσθαι ex Bud. epist. Operam dare liberis pro-
creandis.

C. Παιδοπόρος, q.d. Liberis transitum præbens. vt παιδοπό-
ρος φύσεως in Epigr. Vulua, quia per eam trāsiens fœtus
in lucem prodit. Exponitur & Genitale aruū, ex Vir-
gilio.

C. Παιδοσπορέω, ῶ, Liberos procreo, Liberos gigno. Ad
verbum, Liberos semino. Affert autem hunc locum
Budæus, non citans autoris nomen, ἀλλ' ἡδεῖαν τοῦδε δεῖ
πατρόπολος νόμῳ, βαίνειν ὅπτι χαιρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν. Pol-
lux ait hoc verbum esse κοινὸν ὅπτι πάντων ζώων: & ita su-
metur generaliter pro Gigno, Genero.

C. Παιδοτριβὴς, ου, ὁ, ET Παιδοτρίβης, ου, ὁ, Qui pueros exer-
cet, Præfectus pueris exercendis, (corporis exercitatio
D nibus) Gymnasii magister. vt Cam. interpretatur, scri-
bens τριβὼ inter alia significare vsum & peritiam. Sed
ab ipso verbo τρίβω, nō à nomine τριβὴ, hoc compositum
aliáque similia deduco. A Politiano redditur
Palæstræ magister apud Plutarchum in Am. narr.
Alex. Aphr. Probl. l. 1, dicit athletas, antequam luctatum
veniant, oleo præmolliri τοῦτο τοῦ παιδοτριβοῦ. (Hinc
παιδοτρίβης exponitur etiam ἀλείπτης, vt mox docebo,
rursumque in Παιδοτριβικῶς) Basil. παιδοτρίβαι καὶ γυ-
E μνασταὶ ὅταν τοὺς ἀθλοῦντας τοὺς τοὺς ἐν τῇ σταδίοις ἀγῶνας
τελέσωσιν. Vide apud Budæum pag. 961 παιδοτρίβου of-
ficium ex Platone. Vbi etiam docet παιδοτρίβου ab An-
tiphonte vocatum qui pueros ad iaculum exercebat.
Mirum est autem παιδοτρίβαι à Suida pariter & Hesy-
chio exponi nō solùm ἀλεῖψαι, sed & γυμνασταὶ, quū a-
lioqui ab autoribus hæc duo distinguātur. sicut & γυ-
μναστικὴν ac παιδοτριβικὴν ab Aristotele distingui vi-
demus. Παιδοτρίβης, Præceptor, Doctor, Ludi-
F magister. διδάσκαλος. Bud. ibidem ex Luciano. Theo-
doritus autē in 4 Hist. eccles. dixit de quodam, παιδο-
τρίβης ὁ ἄριστος ἐγένετο τοῦ ἀσκητικῶν σωτηριμάτων.

Παιδοτριβὴ pro eodem. Plato in Axiocho, (aut qui-
cunque huius dialogi est autor) καὶ γυμνασταὶ καὶ παιδότρι-
βαι. Luc. ἀγνοοῦντες ὡς καπέρασπος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ
παιδότριψ ὑποσιῶν λαθραίως ἐμπαροινοῖ.

Παιδοτριβικὸς, οῦ, ὁ, Ad pædotribas seu pædotribas per-
tinens. Et παιδοτριβικὴ, sub. τέχνη, cuius officium erat
pulchros & validos homines facere. Vide Budæum
G pag. 961, vbi etiam affert locū Aristotelis in quo ostē-
dit quid παιδοτριβικὴ, item quid γυμναστικὴ præstet.
HINC Παιδοτριβικῶς, More pædotribarum. Vel, Vt
decet pædotribas seu pædotribam. Apud Aristoph.
in Equitibus, quum dixisset chorus, Ἔχε νοῦ ἄλειψον τὸν
πράχηλον πυγαῖε, ἵν' ὀξολιδαίνειν δύνῃ πᾶς ὀξαβολαῖς, respon
det ὁ ἀλλαντοπώλης, Ἀλλ' οὐ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταῦτά
γε. vbi schol. exponit ἀλειπτικῶς: addens παιδοτρίβας di-
ctos τοὺς ἀλειπτὰς καὶ κηρωμαστάς. AT Παιδοτριβία a-
pud Pollucem ex Archippo comico videtur quidem
esse idem quod παιδοτριβικὴ, sed non perinde vsi-
H tatum.

Παιδοτριβεῖον, Locus in quo pueri exercentur. At vulg.
lex. malè Παιδότριβον.

Παιδοτριβέω, ῶ, Pueros exerceo, vt qui pædotribæ appel-
lantur. Sed accipitur etiam metaphoricè pro Instituo,
Formo, & generaliter pro Exerceo: vt docet Budæus
pagina 961. vbi exponit etiam Educare & Promouere,

in quodam Plutarchi loco. Obseruandum est autem,
Basilium dixisse ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν τοὺς τοὺς ἀγῶ-
νας, quòd Gregor. dixerit παιδοτριβεῖν καὶ τοὺς τὸν ἀγῶ-
να παρρωσεῖν. (nam Basilius in or. τοῦ νηστείας, de ipsius
Christi ieiunio loquens, scribit, ἡμᾶς παιδεύων νηστείαις
ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν ἑαυτοὺς τοὺς τοὺς ἐν τῇς πειρασμοῖς
ἀγῶνας. Gregorius autem oratione εἰς Κυριακὸν, ita, καὶ
τοὺς ἐρᾶν τοὺς ἄλλους τῷ κόσμῳ κινδυνεύοντας, οὐκ ὄντος τὸ παι-
δοτριβοῦντος καὶ τοὺς τὸν ἀγῶνα παρρωσόντος. Budæus ta-
men vult hic quoque παιδοτριβεῖν esse Excitare, Ani-
mare, Animum addere.

C. Παιδοτρόφος, ου, ὁ & ἡ, Puerorum educator, seu altor.
VNDE Παιδοτροφία, Puerorum educatio. Plato plura-
li numero etiam est vsus, scribens, ἀποφίας τε καὶ ἀλγη-
δόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίαις καὶ χρήματισμοῖς δεῖ τροφῶν οἱ
κετῶν αἰσχίστας ἴσχισι. ITEM Παιδοτροφέω, ῶ, Pueros
educo, apud Hippocratem. Sed & pro Seruos alo (quos
à Latinis pueros itidem appellari interdum, dictum an
tea fuit.)

C. Παιδοφθόρος, ου, ὁ & ἡ, Puerorum corruptor. (si tamen
C Corruptor pro Stuprator dici potest) Exponitur & vno
verbo Pædico, item Cinædus. Sic vocatur & Pue-
rorum perditor, id est occisor. HINC Παιδοφθο-
ρία, Puerorum stupratio. Item Puerorum occisio, Pue
rorum cædes. ET Παιδοφθορέω, ῶ, Pueros stupro. Vel,
Pueros occido.

C. Παιδόφιλος, ου, ὁ, VEL Παιδοφίλης, (quod apud Pollucē
habetur) Puerorum amator. Pro pædicone ponitur,
sicut & φιλόπαις, necnō παιδεραστής, itē παιδέρως, quod
D tamen infrequentius est. HINC Παιδοφιλέω, ῶ, Pue-
rorum amator sum, Pædico sum. Vsus est autem passi-
ua voce παιδοφιλεῖσθαι Plato comicus, de puero qui a-
matur, & quidem à pædicone fortasse.

C. Παιδοφόνος, ου, ὁ & ἡ, Puerorum occisor, Puerorum in-
terfector, aut etiam liberorum. VNDE Παιδοφονία,
Puerorum occisio. vt παιδοφονία Ἡρώδου apud Grego-
rium Naziāzenum. Interdum verò Liberorum occi-
sio.

Composita in quorum singulis ο, quod est in præce-
dentibus, amittitur, ob sequentem
vocalem.

C. Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, Pædagogus, Pueri institutor, seu pue-
rorum, Qui educationis pueri seu puerorum curam
gerit, & est eorum quasi educator. (intellige autem
& de iis qui magis sunt adulti) nam ἀγωγὸς in hoc cō-
posito sequitur significationem nominis ἀγωγὴ, quam
habet cum alibi, tum apud Plutarchum, inscribentem
quendam suum libellum περὶ παιδῶν ἀγωγῆς. Malè igi-
tur nonnulli παιδαγωγὸν interpretati sunt Ductorem
pueri, seu puerorum. & in vulg. lex. παιδαγωγῷ, Se-
quor pueros: at contrà rectè quidam Pueri morum for
mator. Nec tamen inficior solitos esse eos qui pædago
gi dicebantur, sequi seu comitari pueros, (vnde apud
Virgilium Æneidos lib. 5, per custodem comitémque
impubis Iuli intelligere possum' παιδαγωγὸν) sed hoc
fiebat vt in ipsa etiam via morum formandorum cu-
ram gererent. quod apparet cum ex aliis plerisque lo-
cis, tum verò ex quodam Plutarchi loco quem in Παι-
δαγωγία proferam, & ex hoc eiusdē, (in opusculo quod
ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετὴ, inscribitur) καὶ αὐτὸ διδάσκουσιν οἱ παι
δαγωγοὶ κακοφόρτα ἐν τοῖς ὁδοῖς τοῦ παπεῖν. (Aristophanes
autem in Nubibus dixit, de iisdem loquens, Εἶτα βαδί
ζειν ἐν τοῖσιν ὁδοῖς ὑπάκτως εἰς κατεισοῦ) Ibidem verò Plu
tarchus subiungit multa ad eam quam vulgò appella-
mus ciuilitatem morum pertinētia, quæ itidem à pæ-
dagogis tradebantur. Addit enim, ἐνὶ δακτύλῳ τὸ πέρας
ἅλαδαι, (nisi potius pro ἅλαδαι aliud scripsisse pu-
tādus est) δυσὶ τὸν ἰχθὺν, ὅπτον, κρέας οὕτω κιᾶδαι, τὸ ἱμάτιον
ὕπως ἀναλαβεῖν. Cæterùm possumus nomen hoc παι-
δαγωγὸς vno verbo Latino & quidem Terentiano red-
dere Magister. (nam à Terentio ita restringi alicubi hu
ius nominis significationem, ex Donato discimus. Plu
tarchus de virtute morali, ὥστε μὴ κακῶς εἰπεῖν τὸ Λάκω-
να παιδαγωγὸν, ὅτι πτήσει τὸν παῖδα τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι καὶ
ἄχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς. (Quod dictum alibi commemorās
idem Plutarchus, vtitur verbo παιδαγωγεῖν, scribens,

ᾖ, ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλά, ἔφη, A
πᾶς παῖς ἡδέα ποιῶν) Apud Lucianum in Vit.auct.quū dixisset Socrates, παιδεραστὴς εἶμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, respondet emptor, πῶς σωθεὶς ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καὶ λαβόντι μοι. Apud eundem in Hermotimo, εἰ δὲ ἢ τῷ μητέρα ἔτυπεν, ἢ παρόξυνε σιωπῶσα, τί θοῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε ἀυτῇ. A Plutarcho in lib. ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή, narratur Diogenes inflixisse colaphum παιδαγωγῷ cuiusdam pueri ὀψοφαγοῦντος: & meritò, vtpote οὐ τὸ μὴ μανθάνοντος, ἀλλὰ τὸ μὴ διδάξαντος τὸ ἁμάρτημα ποιήσας. Interdum coniungũtur παιδαγωγοὶ & διδάσκαλοι cum ab aliis, tum ab eodem Plutarcho. Sic apud Xenophõtem in Laced. pol. ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, τίνι καθ' οἱ μὲν ἄλλοι παύονται μὲν ὑπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ὑπὸ διδασκάλων ἀρχουσι δὲ οὐδένες ἐπ' αὐτῶν, ἀλλ' αὐτονομοῦσι ἀφιᾶσι. (quem locum integrum attuli vt obiter etiam animaduerteretur in eo ad quam ætatem vsque pædagogi darentur) Aliquando autem adduntur & θρεῖς, & ita quidem vt præcedant, veluti à Plutarcho in Alexandro, πολλοὶ μὲν οὖν καὶ τίνι θηρᾶν μέλειαν (ὡς εἰκός) ἢ ἐρῶντ', θρεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Inuenitur & additus genitiuus παίδων apud Athenæum. Vt autem παιδαγωγὸς παίδων, vel παιδός, sic & παιδαγωγία παιδὸς & παιδαγωγεῖν παῖδα inuenitur, & tum verbum compositum pro simplici accipitur. ‖ Παιδαγωγὸς metaphoricè interdum, vt quum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur, Plutarcho et iam teste, in ipsius Fabii vita.

Παιδαγωγία, ας, ἡ, Institutio puerilis (quæ apud Fabium D
libro 1, capite 1, proficiscitur à pædagogo) Ipsa actio instituendi pueros, aut magis etiam adultos, & mores eorum formandi. Plutarchus in libro De aud. poem. δοῦ μάλα τῶν φυλάττω ὑμῶν αὐτοὺς ὡς ἐν τῇ ἀναγώσει μᾶλλον ἢ τῇ ὁδοῖς παιδαγωγίας δεομένοις. Idem Plut. in Alexandro, φεύγων τὸ παιδαγωγίας ὄνομα, καλὸν ἔργον ἐχούσης καὶ λαμπρὸν, ἵππον δὲ τῷ ἄλλων, δῶρον τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἴκειοτητα, θρεῖς Ἀλεξάνδρου καὶ Λεωνίδου καλούμενος. Et generalius etiam Institutio, vnde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, E
idem Plut. in Numa. Idem certè ad plantas etiam trãstulit hoc nomen (sicut παιδείαν ad eas transtulisse Theophrastum suo dicetur loco) in libro De pueris educandis, pagina 3 meæ editionis, ita scribens, πῖα δὲ δένδρα οὐκ, ὀλιγοχρόνιον τὰ μὴ, σγεβλὰ φύεται καὶ ἄκαρπα καθίστα), τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἐξαρπαγίνεν) καὶ πλεῖστον ὁρᾶς;

Παιδαγωγικὸς, ῶν, ὁ, Ad pædagogum seu pædagogiam pertinens. Et παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis esse solet pædagogorum. Plut. in Præc. san. θοῦτα ἡμῖν ὁ Γλαῦκος ἐν γέλωτι προσέφερον ὡς παιδαγωγικά. H I N C Παιδαγωγικῶς, F
Pædagogorum more, Nazianz. In vulg.lex. exponitur etiam Imperiosè.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, q. d. Locus in quo pædagogus puerũ instituit. Sed apud Demosth. pro ludo literario, in oratione Pro corona. Apud Plinium autem in epist. legimus, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat.

Παιδαγωγέω, ῶ, Instituo pueros, vel Instituo tãquam pueros aut puerum. Plut. in opusc. quod ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετὴ inscribitur, καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, G
Τὰ καλὰ (ἔφη) πᾶς παῖς ἡδέα ποιῶν. Eur. in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Vbi allusisse videtur ad prouerbium δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Quidam interpr. Erudire, in hoc Luciani loco vbi metaphoricè μακέλλη tribuitur, in Timone, πάλιν γὰρ αὖτ' ἡ δίκελλα τὸ παιδαγωγήκει. A B. p. 809, pro Moderor & Rego affertur ex Gregor. Itẽ pro Freno. quam interpretationem adiuuare videtur hic Luciani locus in Hermot. pag. 127, φέρει γάρ τινα αἰχμὴν αὐτῷ εἰ αἰάξιος φαίνοιτο τῷ χρήματος καὶ τὸ ὀνόματος. ἀδὴ τῷ δακτυλοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν. Proximè enim H
præcesserat ista, ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ τοῦ τοῦτον αἰδώς. ‖ Idem affert ex Plat. pro E vestigio sequi sectarique, De rep. l. 10, ἢ, εἰ μὴ ἔπεσθον τῷ σφίσιν οἴκοι εἶ), αὐτοὶ αὖ ἐπαιδαγώγουν ὅτι ἥεσαν, ἕως ἱκανοὺς παιδείας μετελάβοιεν. Sed non esse accipiendum simpliciter pro E vestigio sequor, seu sector, apparet ex iis quæ in παιδαγωγὸς dixi.

Παιδαγωγέομαι, οῦμαι, Ego puer instituor. Vel, Instituor vt puer. item generalius pro Instituor, Erudior ad rem aliquam. Apud Plut. cum infinit. de Antonio, πεπαιδαγωγημένος ἀπ' ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν. In hoc autem Galeni loco, ὅταν ἡ τῆς ἐμφρεξέως διάθεσις καλῶς παιδαγωγηθῇ. Budæus exponit διαπηθῇ.

H I N C c. 2. Ἀπαιδαγώγητος, ου, ὁ & ἡ, Qui institutus non fuit in pueritia, Qui caruit institutione pædagogi. Budæus tamen interpretatur, Qui regi nequit, vel Qui rectorem & moderatorem non habet, in isto Aristotelis loco, Ethic. libro quarto, cap. 1, ὁ μὲν οὖν ἄσωτος, ἀπαιδαγώγητος δ' ὑβρίζοντος, εἰς θοῦτο μεταβαίνει τὴν χώρον ἐν ὅτι μελείας, εἰς τὸ μέτριον καὶ τὸ δέον ἀφίκοιτ' ἄν. Sed hic certè meam illam interpretationem sequi malim, quòd τυχὼν ἐπιμελείας videtur illi ἀπαιδαγώγητος opponi: perinde ac si diceret, ἐὰν δ' ὑπεμελῶς παιδαγωγηθῇ. I T E M Ἀπαιδάγωγος. nã in vulg. lex. affertur ex eodẽ Aristot. Polit. 8, ἀπαιδάγωγοι τῷ ἀσκεῖν, pro Quibus ad res necessarias nõ est pædagogus & ductor. Sed vereor ne potius & hic ἀπαιδαγώγητοι itidem scribendum sit.

c. 2. Διαπαιδαγωγέω, ῶ, idem quod παιδαγωγῶ. Præsertim vero in metaph. significatione: vt διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, Plut. Sertorio, Moderari occasionibus, Dirigere opportunitates, Cam. at Bud. p. 810, Accommodare se tempori, Seruire tempori) Idem dixit in Numa διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, & in Pericle διαπαιδαγωγῶν οὐκ ἀμοῦσοις ἡδοναῖς τὴν πόλιν. vbi quidam exp. Deliniẽs voluptatibus: alii, Demulcens, eodẽ sensu. At ego crediderim potius esse Continens sub sua disciplina, suppeditando voluptates quasdam &c. Quo vtimur modo Gallicè verbo *Entretenir*, quod ex *Tenir*, sicut illud Continere, ex Tenere, compositum est.

c. 2. Παραπαιδαγωγέω, ῶ. In diuersum instituo. vt Budæus vertit in hoc Luc. loco μεθαιμοῦσι καὶ τῶν παιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεταγάγοι. Vtitur & Plut.

C. Παιδέρασταὶ, ῶν, ὁ, Amator puerorum. Sed ferè accipitur in malam partẽ pro pædicone, cuius turpis est amor. Apud Luc. in Vitarum auctione, quum dixisset Socrates mercatori, se esse παιδεραστὴ & σοφὸν τὰ ἐρωτικά, ad quæ ille respondisset, πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι, addit se οὐ πρὸς σωμάτων esse ἐραστὴν, sed ἢ ψυχῇ ἠγεῖσθαι καλόν. Apud Athenæum verò quidã etiam delphin vocatur παιδεραστής.

Παιδεραστία, ας, ἡ, Amor in pueros. Et peculiariter Amor qualis est pædiconum. Vtitur Plato in Symp.

Παιδεραστέω, ῶ, Sum puerorum amator more pædiconum. Athen. lib. 13, τὸ παιδεραστεῖν τῶν τῷ τρόπων Κρητῶν εἰς τοὺς Ἕλλωας παρελθόντες. Sed apud Lucianum Rhea παιδεραστοῦσα pro Amore pueri captã. Atque vt παιδεραστὴν delphinem habemus apud Athenæum, sic anserem παιδεραστοῦντα apud Plutarchum.

C. Παιδέρως, idem quod proximè præcedens παιδεραστὴς, de pædicone: vt παιδέρως Ζεύς, quod Pollux πεπαίχθαι dicit apud Teleclidem.

Παιδέρως à quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, siue ὁ ἄκανθος, vt Dioscorides & Plinius testantur. Pausanias tamen scribit genus herbæ Sicyone in vno tãtùm Veneris septo nasci, quod παιδέρωτα vocent: folium fundẽs fagino minus, omnino quernis simile: altera parte cũdidum, altera subatrum, velut albæ populi: eámque ibi tantùm spectari. Genus etiam vnguenti παιδέρωτα veteres nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, & vernaculum faciei colorem mẽtiebantur. Alexis poeta fœminas albore nimio decolores vti pæderote solitas, in comœdia significauit. Dicitur & Ægyptium vnguentum. Hæc Gorr. Versus autem Alexidis cuius meminit, est hic apud Athenæũ lib. 13, (vbi agitur περὶ τῶν σοφισμῶν quibus vti solebant meretriculæ) Ἀθηνόχρως λίαν τίς ὄτι; παιδέρωτ' ἐνεπέβεται. Quidam tradunt παιδέρωτα esse quæ in officinis vocetur Branca vrsina.

C. Παιδολέτωρ, ορος, ὁ, Liberorum perditor, seu Puerorũ, id est interfector. Idẽ quod παιδοκτόνος. F O E M. Παιδολέτειρα, Liberorum perditrix, id est interfectrix. vt Medea παιδολέτειρα, in Epigr. Significat etiam puerorũ interfectrix. E T Παιδολέθρια pro eodẽ apud Hesych.

Alia composita, ea videlicet in quibus nomen πᾶς postponitur. A

C. Ἀγλαόπαις, Pulchros liberos habens, seu egregios: aut pulchros pueros. vide suprà inter cõposita ab Ἄγλαος, post Ἄγλη, Tomi primi col. 143. Fortasse autem verti etiam potest Splendidus liberis, seu Cui splendorem afferunt liberi, seu pueri. Simile epithetum habes col. 142, Ἀγλαόκουρος.

C. Ἀνδρόπαις, (q. d. Viripuer) id est puer aliquid virile præ se ferens. Vide & alia de huius vocis significatione, suprà, inter composita ab Ἀνὴρ, columna 434 Tomi B
primi.

C. Ἀνήπαις, αιδος, ὁ & ἡ, Puer iam adultus, Puer qui pubertati est proximus. Plutarchus in Philopœmene, ἤδη τὸ Φιλοποίμενος αὐτόπαιδος ὄντος. A quibusdam exponitur, ὁ ὀκτωετηκὼς τὸ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, id est, Egressus puerilem ætatem. Lucianus in Somnio, θοῦτα μέμνημαι ἰδὼν αὐτόπαις ἔτι ὤν. A Budæo αὐτόπαις explicatur Adolescens sine Puber, in hoc Plutarchi loco, ὦ δὲ Βέρρη αὐτόπαις ὑός, οὐκ ἐλθθερέως δοκῶν πρεσίσεσθαι τῆς ὥρας. Sed C
quid valeat præpositio αὐτὸ in hoc nomine grammatici non declarant.

Ἀνηπαιδία, Ætas eius qui pubertati est proximus. Exponitur & Pubertas.

C. Ἀρήπαις, Puer adultus. Quam significationem sequendo, fuerit ἀρήπαις idem qui αὐτόπαις. Sed in vulg. lex. habetur illa significatio non nominato eius autore, & sine vllo exemplo.

C. Ἄπαις, ὁ & ἡ, Liberis carens, (pro quo Tertull. dicere ausus est Illiberis) Cui nulla est proles. Et ἄπαις βίος in D
Anthologia Epigramm. Vita eius qui liberis caret. Interdum autem additur genitiuus huic nomini: vt apud Xenophõtem, Pæd. 4, ἄπαις δὲ εἰμι ἀρρένων παίδων, Nulli mihi sunt liberi masculi, seu Careo prole mascula. Sic Isocrat. Κέκροπος ἄπαιδος ὄντος ἀρρένων παίδων. Pro qua significatione affertur ex Platone, ἄπαις τῶν ἀνδρῶν. ex Herodoto autem ἄπαις ἀρσένος γόνου: qui dixit ἄπαιδα θοῦδρόπαν ἐόντα ἀρσένος καὶ θηλέος γόνου. Animaduertendum est autem, quum adduntur hi genitiui, tunc ἄπαιδα significare simpliciter Carentẽ seu Expertem. E

Ἀπαιδία, Carere liberis. & q. d. Carentia liberorum. vt ἄπαις dicitur Qui caret liberis.

C. Ἀρσενόπαις, Cui est mas filius. In v. l. affertur ex Nonno.

C. Αὐτόπαις, Qui est ipse quodammodo puer. Quæ expositio habetur ad verbum apud Hesych. ita scribentem, Αὐτόπαιδα, αὐτὸν θῆ πῳ τινὶ παῖδι ὄντα. Sed ad hoc significandum non video cur necesse foret pronomen ipsi nomini per cõpositionem annectere: ac suspicor esse potius αὐτόπαις, In quo ipsissima pueritia cernitur, seu in cuius moribus. Q. d. Qui tam puerilibus est moribus, vt in iis ipsissima pueritia conspiciatur. F

C. Βούπαις, q. d. Grandis puer (particula βου habente vim intendendi) vel Qui iam grandi est pueritia. Reddi potest, Puer iam adultus, vel Puer iam adultæ pueritiæ. Exponitur etiam Adolescẽtulus, necnon, Adolescens. Aristoph. grammaticus apud Eustathium, πάλλακα & αὐτόπαιδα, item μελέφηβον pro eodem poni tradit. Scholiastes Aristophanis in hunc eius locum, qui in Vespis legitur, — ὅτε τὸν δρομέα Φάυλλον ὢν βούπαις ἔτ' εἶλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν, scribit βούπαις significare, νέος, ἐφήλικξ, μέγας παῖς, οὔπω τέλειος αὐτήρ. Legi G
mus verò & apud Theophyl. in epist. ἄλλοι τῆς ἀκμῆς θηβαίνοισι, καὶ τὸ βούπαιδες εἶδ' κεκλήρωνται.

Βούπαις, Bouis filius, Boue natus, vide suprà inter cõposita ex nomine Βοῦς, Tomi primi columna 776.

C. Δυωδεκάπαις, Duodecim filios habens. Ex Epigr.

C. Ἐλθυθερόπαις, Cui filii sunt liberi. Ex quo intelligitur Liber. vt ἐλθυθερόπαις δῆμος. Affertur & hoc ex Epigr.

C. Ἔμπαις, Quæ infantẽ vtero gestat, Grauida, Prægnans. ἐγκύμων, Hesych.

C. Εὔπαις, Bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Vel, Cui probus est filius, aut proba filia. Apud Eurip. autem εὔπαις γόνος, pro bona prole, seu bono filio. Datur verò & tertia significatio huic nomini à schol. Aristophanis, de eo videlicet qui probi patris est filius. Nam H

exponens hunc Aristoph. locum in Pluto, Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ Μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν, scribit, εὔπαιδα esse vel καλοὺς ἔχοντα παῖδας, vel τὸν καλὸν παῖδα. quibus addit (ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ὅτι τε τὸν καλοῦ παῖδος, καὶ τοὺς καλοὺς παῖδας ἔχοντες) ἢ τὸν καλοῦ παῖδος παῖδα.

Εὐπαιδία, Habere bonos liberos. Seu, Felicitas quæ est in habendo bonos liberos. Vel, Felicitas quam afferunt boni liberi. Isocr. καὶ τῆς νῦν ἡμετέρας εὐπαιδίας πολὺ αἴτιον εἰς τοὺς θεοὺς ἀναφέρομεν. Idem in Euagora, ἀπαιτοῦντον εὐπαιδίας ἅμα καὶ πολυπαιδίας τυχεῖν.

C. Καλλίπαις, Cui pulchri sunt liberi. Basil. E T Καλλιπαιδία, Habere pulchros liberos.

C. Ὀλιγόπαις, Cui pauci sunt liberi. Plato De leg.

C. Παλίμπαις, pro πάλιν παῖς, Iterum puer. Id est, Repuerascens senex. Luc. in dialogo qui τὰ πρὸς Κρόνον inscribitur, ὅτου γὰρ τὸν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἢ φησὶ παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι. Præbuit autem occasionẽ cõpositioni huius vocabuli prouerbium, Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες, id est, Iterum pueri, senes. Pro quibus vsitatius est Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, id est Bis pueri senes.

C. Πολύπαις, Cui multi sunt liberi. V N D E Πολυπαιδία, Multitudo liberorum. Vide in altero ex locis Isocrat. citato in Εὐπαιδία.

C. Συκόπαις, Qui puerorum instar ficis gaudet. Vide Erasinum in voce Sycophanta, quam inter prouerbiales ponit. Scribitur E T I A M Συκώπαις, sed magis probatur altera scriptura.

C. Τείπαις, Cui tres sunt liberi. vnde τεῖπαῖδες ἡμαῖ, Plut. in Numa, pro αἱ τῶν τεῖπαίδων ἡμαῖ, (id est quas consequuntur οἱ τεῖπαῖδες) quod Lat. Ius trium liberorum.

C. Φιλόπαις, Qui pueros amat. πολὺ φιλόπαιδα χέλυν, in Epigr. Quæ amat puerorum cœtum, ideóque lubẽter sonat inter illos, vt quidam interpr.

Φιλόπαις, Puerorum amator, Puerorum amori dedi tus, in malã partem, sicut & παιδόφιλος seu παιδεφίλης, necnon παιδεραστής, quod vsitatius est. Athen. φιλόπαις δὲ ὢν ὀκμανῶς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς.

Παίδειος, ᾶ, ὁ, Puerilis. vt παίδειον μάθημα apud Platonem De leg. libro 5 circa finem. Apud eundem in epist. παιδείων οἰκοδομημάτων. Sed in quodam loco eiusdem παιδείων πημῶν Ficinus vertit Honorũ qui disciplina præditis dãtur. vulg. lex. Vide Suidam. E T Παιδήϊος, poeticè per dialysin, itidem pro Puerilis.

Παιδία, ας, ἡ, Pueritia, Puerilis ætas. De hac tamen voce dubitat Budæus: quippe qui ita scribit, Παιδία pro ætate puerili Plato posuisse videtur, in 9 De legibus.

Παιδικὸς, ῆ, ὁ, Puerilis, Ad pueros vel puerum, seu ad pueritiam pertinens. Item Pueris seu pueritiæ conueniẽs. παιδικὸν ἱμάτιον, Indumentũ puerile, indumentũ quo pueri vtuntur. παιδικὴ ἡλικία, Puerilis ætas, Pueritia, apud Plutarchum, περὶ δυσωπίας, vbi refert dictum Bruti, dicentis, πολὺ κακὴν φρουρὸν παιδικῆς ἡλικίας. Apud eundem, παιδικὸς ἔρως, amor puerorum, passiuè. Et παιδικαὶ ἀσχολίαι, Aristot. Pol. 8, Pueriles & ludicræ exercitationes. Item παιδικὸν ἄθλημα apud Plat. Plut. De Alex. fort. οὐδὲν ἠρώτα παιδικόν, οἷον ἄλλοι, Nihil puerile, Nihil puerilẽ simplicitatẽ præ se ferens. Item Παιδικὸν φάρμακον nomẽ quoddam cataplasmatis apud Gal. l. 4, ἐν κῇ τόπῳ (quod & φαιὸν à quibusdam nominatur) ad omnẽ oculorum fluxũ & lippitudinem. Gor. ‖ Παιδικὸν (sicut Latinè Puerile) Ineptum, Absurdum, Quod puerilem quandam stultitiã præse fert. Interdũ autem ἡλίθιον καὶ παιδικὸν copulantur, sicut ab Aristot. Ethic. l. 10. Sic à Plutarcho βύθιος & παιδικόν. Et A D V E R B. Παιδικῶς, Pueriliter, Puerorum more, Vt decet pueros. Plato oppositum etiam τῷ σωφρονεῖν.

A T παιδικὰ, τὰ, Puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur, Amasius, Catamitus puer. Et generalius etiam de eo qui amatur licet puerilẽ ætatem, aut iuuenilem etiam excesserit. Thuc. lib. 1, παιδικά ποτε ὢν αὐτῷ. Aristoph. Vespis, οὐδ' εἴπις ἐραστὴς Κωμῳδεῖσθαι παιδικ' ἑαυτοῦ μισῶν, Suum amasium. Possis autem reddere etiam suos amores. At Polit. apud Plutarchũ in Am. narr. ὃς ἐγκρίνει αὐτῷ παιδικά, vertit Cuius florem æta-

tis decerpserat. Xen. Apomn. 2, σκοπούμενος πόσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' αὐλοφανεῖς. Vocari autem παιδικὰ etiam amasiam, seu eam quæ amatur, testatur scholiast. Aristoph. in Vespas, vbi & alia de eius vsu scribit. ¶ Vox hæc παιδικὰ ab amoribus puerorum ad amorem honestum & voluptatem inculpatam transfuit: ita vt aliquis hominē quemuis aut rem quālibet vocet sua παιδικά, significans Quem vel quam habet in deliciis, seu Delicias suas, vel sibi charissimam. Schol. Aristophā. de hac voce loquens, οὐχὶ δὲ μόνον (inquit) οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται δι' ὀνόματος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀσυδαίζόμενοι πάνυ, κατὰ μεταφορὰν τοῦ ἀπ' ἐκείνων. De hoc autē nominis istius vsu, simulq; de eius cōstructione, quæ sæpe ad significatum & sensum, non ad vocem refertur, lege Bud. pag. 177.

Παιδόθεν, A puero, A pueritia. Luc. (sicut παιδόθεν formatur à παιδίον) Sed frequentius dicitur ἐκ παιδὸς, seu ἐκ παίδων.

DIMIN. Παιδίον, ου, τὸ, Puerulus, Infans. Παιδίον Aristophani, ὁ ἡ τιθὴ τρέφει. id est, Quod alitur à nutrice. Cuius grammatici locum de harum appellationum gradibus proferam in Παιδάριον. Plut. De cohib. irac. ἐπὰν οὖν αἱ πτῆσαι τοὺς τὰ παιδία λέγουσι. Itidē verò apud Aristot. Rhet. 3, αἱ πτῆσαι τοῦ σάλου τὰ παιδία τοῦτο λεγουσι. Et ἐκ παιδίου, q. d. A puerulo. Pro quo dicitur potius A puero paruulo, vel A pusillo puero. Xen. Pæd. 1, ἀδὺς πῦρ ἐκ παιδὸς ἐπαίδευες. Et παιδίων πάθος Hippocr. l. De aere, locis & aquis. id est, Puerulorum morbus, dictus putatur qui Latinis comitialis, quòd à pueritia maximè incipiens, ferè semper consenescat. ¶ Παιδίον, Puerulus, id est, Seruulus, apud Aristoph. ¶ Παιδίον, Filiolus, vel Filiola. (vt παῖς Filius, seu Filia) Demosth. in Mid. παιδία δὲ τοῦτο πάσχουσι, καὶ κλαίουσι. paruos liberos. HINC Παιδιώδης, εος, ὁ & ἡ, Puerilis, Ad puerulū seu puerulos pertinens, aut puerulos decens. (Sed est παιδιώδης à παιδιὰ etiam) ET Παιδιόθεν aduerb. Idem quod ἐκ παιδίου, de quo dictum modò fuit. Marci autem cap. 9, v. 21, παιδιόθεν, Ab infante, seu Ab infantia.

AT Παιδάριον aliud diminut. Puellulus, aut etiam Puerulus, sicut παιδίον. Aristoph. gramm. apud Eustathium hāc seriem istorum nominum facit, & quidem à βρέφος vsque repetens. vt Βρέφος fit τὸ ἀρτιγενὲς βρέφος. id est, qui modò natus est: Παιδίον dicatur, ὁ ἡ τιθὴ τρέφει, id est Quem neutrix alit: Παιδάριον appelletur, τὸ τοῦ παιδὸς ἤδη λέξεως αἰσθανόμενον. id est. Qui ambulat & loquendi facultatē iam acquirit. (nisi malis, Qui loquendi facultatem iam sibi vendicat) Παιδίσκος nominetur, ὁ τῆς ἐκμαθήσης ἡλικίας. id est, Qui ætatis est illi proximæ: Παῖς denique nūcupetur ὁ δὲ ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἱέναι. i. Qui iam per disciplinas ἐγκυκλίους peragere cursum potest. At qui est ea ætate quæ παιδὸς ætatem excipit, is dicatur ESSE Πάλλαξ, ET Βούπαις, ET Ἀνήπαις, ET Μελέφηβος. Aristophanes comicus in Nub. dicit παιδάριον vocare βρεῦ, τὸ πέτεν, & μαμμᾶ, τὸν ἄρτον, & κακκᾶν, τὸ χέζειν. Plutarchus autem puerum qui iam quadriennis esset, παιδάριον appellauit, in Polit. præcept. Ibidem παιδάριον dicit de iis qui iam loqui possent, atque adeo aptè ad interrogata respondere. (si tamen locus mendo caret) Apud eundem τοῦ βύσμιας legimus τὰ μικρὰ cum παιδάριον. ¶ Item Puella, seu Puellula. Budæus enim παιδάριον & παιδισκάριον pro eodem poni existimat in Diogenis Laertii loco, quem proferam in Παιδισκάριον. HINC Παιδαριώδης, Puerilis, Puerulum (aut etiam puerū) decens, Simplicitati puerili seu stultitiæ conueniens. Herodianus libro 3, ὑπὸ παιδαριώδους φιλονεικίας. Et in 5, ὁ δὲ Μακρῖνος καταφρονῶν τοῦ φρόνημα τοῦ ὡς παιδαριώδους.

Παιδίσκος aliud diminut. quod itidem significat Puerulus, seu puellus: affertúrque ex Xenophonte, rarum alioqui. Cuius FOEM. Παιδίσκη vsitatius est: sed eo significatur non solùm puella, sed etiam Ancillula, Ancilla, Famula. A Suida exponitur θεράπαινα. id est ancilla. Pollux autē scribit Lysiam παιδίσκιον vocasse τὴν θεραπαινίδα. i. ancillulam. sed addit, ambiguum esse ad ætatémne an ad seruilē conditionem referatur hoc nomen: quum ille ita scribat, καὶ ἐξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγει. Sed παιδισκάριον, (quod hinc deriuatum est, Hesychius ait ab Atticis ad ætatem referri) Pro ancilla manifestè positum fuit à Græcis Bibl. interpret. ex quibus affert Paulus ad Galat. cap. 4, ἐκβάλε τὴν παιδίσκην. At verò Athenæus, δημοσίας παιδίσκας (ad verbū Publicas puellas) vocat puellas publicè prostantes, & corpus suum vulgantes, vt videbis in Παιδισκεῖον. NAM Παιδισκεῖον, est Locus in quo sunt παιδίσκαι, id est puellæ: apud Athenæum autem videtur significare Lupanar: vt inquit Budæus, locum tamen nō afferens: sed hunc esse puto, ex libro 10, ὡς ἐγράφετο τὸ παιδισκεῖον εἰς ὁ τὴν θεσπεσίαν παρελήλυθως ἀφεῖλε χαλκοῦς, ἔχων ποτ' κτ' τύχῃ, δεκτικνας τὴν χεῖρα πάντων ὁρώντων ἀπέδιδου. Sed quod affirmare non ausus est Budæus, vt affirmare possimus faciunt hæc quæ præcedunt verba, de eodem de quo & illa, videlicet de Dionysio Heracleota, ὧν δὲ ὁ Διονύσιος ἐπὸν νέου (ὡς φησι Νικίας ὁ Νικαδὴς ἐν τῇ διαδοχῇ) θεὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής, καὶ θεὸς παιδικὴ μοσίας εἰσῆγε παιδικὰς ἀδιαφόρως. quibus subiungit, καὶ πάντα τρεῦ ὁμοῦ μετὰ πάντων γνωρίμων, ὡς ἐγράφετο κτ' τὸ παιδισκεῖον &c. AT VERO Παιδισκάριον ex παιδίσκη per diminutionem factum est, & signif. Puellula. Laert. in Zenone, pag. 317, παιδαρίοις τε ἐχρῆτο ἀπαιδίως, ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ τινί, ἵνα μὴ δοκοῖη μισογυνὴς εἶναι. Hesychius quoque testatur Atticos ad ἡλικίαν nomen hoc retulisse, ita vocantes κοράσιον. ¶ Sed addit, esse & nomen lapidis quo vterentur textores.

¶ Παιδνὸς, Puer, παῖς. Homerus Odyss. φ, circa principiū, Τῶν εἵνεκ' ἐξεσίλω πολλὼ ὀδὸν ἠλυθ' Ὀδυσεὺς Παιδνὸς ἐών. Vbi ab Eustathio παιδνὸς dicitur esse à παίζω, & poni pro παῖς. At verò ab Hesychio dicitur esse Qui excessit è pueris, (vt dicit Terentius Excessit ex ephebis) & qui ab Atticis vocatur αἰπαῦς. Ideóque exponitur & Adolescens. Accipi ait & pro ἄφρων, νήπιος, Id est Insipiens, Stultus.

Παιδνὸς, adiectiuè, Puerilis, vnde παιδνὰς χεῖρας legimus in Epigram.

ΠΑΙΔΕΥΩ, Instituo, Doceo. Propriè Instituo vt puerum, seu doceo, vel Trado conuenientem puerili ætati doctrinam. Sed ad quemuis instituendi seu docendi modum extenditur. Dicitur autem παιδεύω σε, vel παιδεύω σε τοῦτο, aut παιδεύω τοῦτο, aut θεὸς τοῦτο, aut εἰς τοῦτο, siue etiam θεὸ τοῦτο. item παιδεύω σε τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel ὅτι τούτῳ. sæpe verò & cum infinitiuo. Quarum omnium cōstructionū exēpla eodē ordine subiungā. Igitur Παιδεύω σε, vt apud Aristot. Ethic. 10, διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους, οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Herodian. 3, τοὺς τε ἡμῖν παιδεύων καὶ σωφρονίζων. Æsch. in Ctesiph. παιδεύων τὰ πλήθη καὶ συμβουλεύων τοῖς πόλεσι. Παιδεύω σε τοῦτο, vt apud eundem Æschinem, ἀείμνηστον παιδείαν αὐτοῖς ἐπαίδευσε. Et παιδεύω τοῦτο, sine accusatiuo personæ: Aristoteles Polit. 8, ἔστι δὲ τέλεια ἀρετὴ ὁ παιδεύων εὐθύς. At παιδεύω θεὸς τοῦτο, vel εἰς τοῦτο, vel θεὸ τοῦτο: vt in sequent. locis. Isocr. Areop. ἐπαιδεύθησαν οἱ πολῖται θεὸς ἀρετήν (nec enim dubium est quin itidē dicatur παιδεύειν θεὸς ἀρετήν.) Et παιδεύειν εἰς τέχνην, vt Xenoph. οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδευόμενοι. Sic παιδεύειν εἰς τὴν ἀρχήν (quod & παιδεύειν ἀρχήν) Apud eundem Xenophontem, τὸν υἱὸν θεὸ βύρσας παιδεύειν. Exempla autem constructionis cum datiuo, vel solo, vel interiecta præpositione aliqua, sunt hæc: Isocrat. Panegyrico, καὶ τοὺς νεωτέρους τοιούτοις ἤθεσι παιδεύοντες. Plutarchus in Apophthegmatis Laconicis, καὶ τοῖς ἡμῖν νόμοις, ἐπὶ δὲ δικαιοσύνῃ καὶ καλοκαγαθίᾳ ἐπαιδεύσατο. Rursum Isocrates in Panath. οἱ παιδεύσαντες τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ πολλῇ σωφροσύνῃ. Sic Xenoph. Pæd. 1, ἐπαιδεύθη γε μὴν ἐν Περσῶν νόμοις. Sed & Plato ita loquutus est, itémque Aristoteles. At exemplum constructionis cum ὅτι nullum in præsentia mihi occurrit. Nam in iis quidem Xenophontis editionibus quæ meam præcesserunt, scio legi Pæd. lib. 8, παιδεύεσθαι ὅτι τοῖς θήραις: quam sequens lectionem Philelphus verterit, Institutio ad venandū: sed reponēdū esse ὅτι τοῖς θύραις, vt habet mea editio, ex veterum codicū autoritate, alii eiusdem Xenoph. ostendunt loci. Legendo autē θύραις, non significatur res quæ docetur (sicut in præcedentibus exemplis) sed

sed locus vbi illi docentur, seu instituuntur. Superest constructio cum infinitiuo, cuius exempla extāt cum apud alios, tum apud Xenoph. Pæd. 1, παιδεύω σε στρατηγεῖν. & παιδεύω δρᾶν, Apomn. 2. Sic πεπαίδευται καρτερεῖν θεὸς τὸ ῥῖγος, Pæd. 2. ¶ Παιδεύω alicubi exponitur etiam Castigo & quidem apté. vt Lucæ cap. 23, v. 22, παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic in epist. ad Hebr. cap. 12, τίς γὰρ ὃν υἱὸς οὐ παιδεύει πατήρ; Sic & alibi. At Herodianus dixit τοὺς υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, in loco paulo antè citato.

Παιδεύομαι, itidem pro Instituor, Doceor. sequitúrque constructiones actiuæ vocis, quarum & exempla nōnulla cum exemplis illius habes. Aristoteles Polit. 3, ὥσπερ οἱ βασιλέων υἱεῖς ἱππικῶ καὶ πολιτικῶ παιδευόμενοι. id est διδασκόμενοι. Basilius De Solomone, ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος. Sic παιδεύομαι θεὸς τοῦτο, & εἰς τοῦτο, & ἐν τούτῳ, &c. frequentior tamen est illa prima constructio. ¶ Sed hoc præterea sciendum est, πεπαιδευμένος dici sæpe & sine adiectiōe pro Institutus, vel potius pro Benè institutus: (vt apud Xenoph. redditur Pæd. l. 5, pag. 72 meæ editionis. Idem verò pag. 51 dicit πεπαιδευμένους ὡς δεῖ) vel Doctus, Eruditus, Literis excultus. vt quum Luc. ἰδιώταις opponit τοὺς πεπαιδευμένους. Bud. πεπαιδευμένοις vertit Doctis, in hoc Aristotelis loco Polit. 3, ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, iudicium tribuimus non minus doctis quàm ipsis opificibus.

Παιδεία, ας, ἡ, Institutio, vel Instituendi ratio, Doctrina, Disciplina. Extant Xenophontis libri octo inscripti Κύρου παιδείας, id est Institutionis Cyri. aut etiam Disciplinæ Cyri. vel Institutionis ac disciplinæ: vt Cicero ista duo alicubi coniunxit. Philelphus tamen (miror quo consilio) librum illum vertens, vocem Græcam retinuit, inflexionémque Latinam ei dans, & libros De pædia Cyri vocās. In Latinis autē Dictionariis perperam annotatur Pædiam hic vocari à Xenophonte pueritiam. nam vt omittam Κύρου παιδείας scribi, nō παιδίας, (quod pueritiam quidem significat, sed rarum tamen est) Xenophon ipse vocem illam in aliquot libri locis retinet de institutione loquens & disciplina ad quam eruditus fuerat Cyrus. vt p. 2, in fine præfationis, καὶ τοῖαν τινὰ φύσιν ἔχων ἐκ τοίας τινὶ παιδείᾳ τεταιδευμένος. Et pagina 13, ἐπὶ δὲ διελθὼν τὴν παιδείαν ταύτην ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἐφήβους. Itidē verò & de aliis, vt eiusdem Pæd. pagina 129. ἐμὲ γὰρ τοι ὁ πατὴρ τὴν μὲν ἄλλην παίδων παιδείαν γλίχεσθαι αὐτὸς ἐρραζόμενος καὶ τρέφων ἐπαίδευεν, puerilem disciplinam. Vbi obserua παιδείαν παιδεύειν. (pro quo etiam dicitur παιδείᾳ παιδεύειν, sicut in pass. τοῖα τινὶ παιδείᾳ παιδευθείς, in loco quē paulo antè protuli) Thucydides libro 2, pagina 60, καὶ ἐν ταῖς παιδείαις οἱ μὲν ὀλιγόνοι ἀσκήσαντες, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ὅμοιοι τοῖς ἰσοπαλεῖς κινδυνεύομεν χωρεῖν. vbi καὶ ἐν ταῖς παιδείαις perinde esse puto ac si dixisset, Iam verò quod ad institutionum differentiam attinet. Aristoteles initio lib. 1, De part. anim. dicit omnem θεωρίαν & μέθοδον habere τὴν ὀλιγόμετρον τὸ φρόνημα τοῦ, & τὴν οἷον παιδείαν τινά. vbi plura vide. Plato de republica libro 2, dicit esse παιδείαν, τὴν μὲν ὅλου σώματος γυμναστικὴν· τὴν δ' ὅλου ψυχῆς, μουσικήν.

Παιδεία, peculiari significatione Institutio in bonas artes, Eruditio, Doctrina. Gell. lib. 13, cap. 15, Qui verba Latina fecerunt, quique iis probè vsi sunt, humanitatē non id solùm esse voluerunt quod vulgus existimat, quódque à Græcis φιλανθρωπία dicitur, & significat dexteritatem quandam beneuolentiámque erga omnes homines promiscuam: sed humanitatem appellauerunt id propemodum quod Græci παιδείαν vocāt, nos eruditionem institutionémque in bonas artes dicimus: quas qui synceriter cupiūt appetúntque, ii sunt vel maximè humanissimi. Plato in Gorgia, οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, Ignoro quanta sit eius doctrina & quanta iustitia. vel (vt Cic. vertit) quàm sit doctus. Aristoteles Pol. 8, καὶ τῆς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσι τῆς μουσικῆς. οἱ δ' ἐξαρχῆς ἔπαξαν ἐν παιδείᾳ, id est (Bud. interpr.) In doctrinarum numerū redegerunt. Idem Aristot. de eadem re, διὸ τὴν μουσικὴν οἱ

πρόπαλαι εἰς παιδείαν ἔταξαν. (Quod conuenit cum loco quem paulo antè ex Platone protuli, De rep. lib. 2) Polit. apud Herodianum vertit etiam Literas, (quo modo & ipsi Græci γράμματα dicūt) vt libro 5, παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcísque eum pariter & Latinis literis instituens. Apud eundem eodem in libro, διδασκάλοις τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπέμπετο, reddit πάσης παιδείας, omnium disciplinarum. Cæterùm vt in illo priore loco dicit Herodianus παιδείαν Ἑλλήνων, sic Luc. παιδείαν Ἑλληνικήν, in Scytha: vbi fortasse Græcas artes nō malè quis interpretetur. Animaduertendum est autem παιδείαν non tam latè accipi in huiusmodi locis quàm quum sine adiectione ponitur. At quum dicitur ἡ ἔξωθεν παιδεία à Gregorio & Basilio cæterisque theologis, (sicut & οἱ ἔξωθεν λόγοι) intelligūtur literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta Euangelica pertinentes.

Παιδεία metaph. de plantis, quæ & ἀναγωγή, Exactior cultus conformatióque plantarum, apud Theophr. cuius verba citat Budæus pag. 372, in Ἀναγωγή. Gaza vertit Eruditio plantarum. Alii malunt Institutio, sicut Suet. De claris grammaticis dixit Vitem manu eius institutam. Vide in Παιδαγωγία eandem metaphoram.

Παιδεία, Castigatio. Autor ep. ad Heb. c. 12, εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. id est Si castigationem sustinetis, seu patimini. potius quàm Disciplinam, vt Budæus vertit: quū præcedat itémque sequatur παιδεύειν apertè positum pro Castigare. Sic παιδευταὶ ibidem vocantur castigatores.

Παίδευμα, ατος, τὸ, Quod docetur, Id in quo aliquis instituitur. At nomine Documentum non satis aptè redditur. Demosth. in Epitaph. ἐν πᾶσι τοῖς παιδεύμασιν ἦσαν ὀλιγανεῖς, τὰ πρέποντα κατ' ἡλικίαν ἀσκοῦντες ἑκάστην.

Παίδευσις, εως, ἡ, Institutio, Disciplina, Ipsa actio instituēdi seu docendi. Xenophon Apomn. libro 2, pag. 431, οὕτω πῶς διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν. id est διηγεῖται πῶς ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλῆς ἐπαιδεύθη. Isocrates, περὶ τῆς παιδεύσεως τῆς τοιαύτης ἀρετῆς. Plutarch. de puer. instit. πατήρ τις λεγόμενος πλείω λόγον τῆς τῶν δεομένων ποιεῖται χάριτος, ἢ τῆς τῶν τέκνων παιδεύσεως; Apud Thucyd. autem libro 2, pagina 61, τὴν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι), quidam interpr. Magisterium, alii Disciplinam: sicut & apud Plutarchum in Lycurgo, παίδευσις Ἑλληνικὴ, Disciplina Græca. Hoc certè constat vt παιδεία pro παίδευσις ponitur, ita vicissī παίδευσις pro παιδεία poni. COMP. Ἀπαιδευσία ET Εὐπαιδευσία. Dicitur autem ἀπαιδευσία de eo qui eruditus non est seu doctus. (q. d. Ineruditio, aut Carentia eruditionis, seu doctrinæ) Redditur etiam Inscitia, Imperitia. Æschines in Ctesiph. ἄξιον δ' ὅτι καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν αὐτῶν θεωρῆσαι. Isocr. opposuit τῇ παιδείᾳ ad Demon. At Εὐπαιδευσία dicitur contrà de eo qui est eruditus, seu benè institutus. quo vsum esse Euripidem testatur Pollux.

Παιδευτής, οῦ, ὁ, Qui instituit, Doctor, Præceptor, Magister. Plutarchus de puer. educ. ἀνθρώπους τοὺς μηδενὸς πρίσις ἀρουῶται τοῖς τέκνοις παιδευτάς. Sic etiā paulo antè, τῶν ὁνίων τῶν παιδευτῶν ἀπειρίαν. ἅμα δὲ μοχθηείαν. ita enim in vet. cod. legitur & hic, non παιδευόντων. ¶ Παιδευτής, Castigator, ep. ad Hebr. c. 12. HINC Παιδευτήριον, ου, τὸ, Locus in quo pueri instituūtur, Ludus literarius. Et ADIECT. Παιδευτικός, vt παιδευτικὴ τέχνη, (q. d. Ars institutoria) Ars instituēdi, apud Poll. à quo & βίος παιδευτικὸς idem esse traditur qui λογικὸς, sicut πολιτικὸς idē qui θεωρητικός. Et ADVERB. Παιδευτικῶς apud eundem, q. d. Institutoriè) More eorum qui instituunt, seu docent. Pro eodem & διδασκαλικῶς apud eundem.

Παιδευτὸς, ὴ, ὸ, Doctus, Eruditus. Ita quidē in v. l. sed sine exemplo, quod etiam vix posse reperiri existimo. At COMP. Ἀπαίδευτος ET Εὐπαίδευτος, exēplis passim nō carent, pro Ineruditus & Eruditus, vel Valde eruditus, seu magis ad verbū, Benè eruditus. Autor Axiochi. δῆμος γὰρ ἀχαρίστον, ἀψίκορον, ὠμὸν, βάσκανον, ἀπαίδευτον. Comicus quidam apud Athen. Ὁ γὰρ δημάπωρ βρόμος ἡδ' χαίρει σιωὼν Ἀνδράσι πονηροῖς ἠδ' ἀπαιδεύτῳ βίῳ. Dicitur etiam ἀπαίδευτος alicuius rei. vt à Xen. Pæ. 3, τοὺς δὲ ἀπαιδεύτους παντάπασιν ἀρετῆς. (Lat. autē Eruditus & interdū etiā Institutus ablat. etiā iūgūt) Idem l. 1, vsus est & alio modo

dicens ἀπαίδευτοι· ὡς δεῖ χρῆσθαι. Α Τ Εὐπαίδευτος potius A
sine adiect. Eruditus, Doctus: vel Valde eruditus, Valde doctus. Item Α D V E R B. Ἀπαιδεύτως, Ineruditè, Indoctè. aut etiam imperitè. Ε Τ Εὐπαίδευτος, Eruditè, Doctè & peritè. Isocr. Panath. οὐκ ἀπαίδευτος, ἀλλὰ νουνεχόντως. At verò Ἀπαιδευσία & Εὐπαιδευσία vide in Παίδευσις.

C. ΔΙΑπαιδεύω, Ε Τ Ἐκπαιδεύω, Instituo, Erudio, Doceo. idem quod simplex παιδεύω, nisi quòd præpositio vehementiam aliquam significationi addere videri potest. vt quũ dicis Edoceo pro Doceo. Inuenitur autem ἐκπαιδεύω, de equis etiam dictum. B

C. ΠΡΟπαιδεύω, (q. d. præinstituo) Ante instituo, Ante doceo. vt quum docemus aliqua minora antequam ad maiora veniamus. Et pass. Προπαιδεύομαι, Prius initituor, Prius doceor. Sed & ars aliqua dicitur προπαιδεύεσθαι. Plato De rep. lib. 7. τὰ μὲν πίστιν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας, καὶ πάσης τῆς παιδείας ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παιστὶν οὖσι χρὴ προσάγειν. Vtitur & Aristoteles initio libri 8. Polit. Η Ι Ν C Προπαιδεύματα Ε Τ Προπαιδεία, Quæ docebantur ante philosophiam & ante theologiam. Vide Bud. pag. 6:7. C

C. ΣΥΜπαιδεύω, Condoceo, Condocefacio. Xenophon OEcon. συμπαιδεύειν ἢ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία. Polyb. ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, Condocefactus in violentia & iræ furore. pro Educatus in violentia &c. perinde acsi dixisset βίᾳ καὶ θυμῷ σωθεὶς. Potest etiam exponi, Iam inde à pueritia assuefactus violentiæ. vt videlicet assuefieri solemus iis quæ in ipsa pueritia docemur.

Π Α Ι Δ Ι Α, ᾶς, ἡ, Ludus, Lusus, Relaxatio animi, seu Quicquid fit relaxandi animi gratia. Et quidem propriè Ludus puerilis: sed generalius de aliorum etiam lusu. Herodian. lib. 1, ἀνέπεσε τε πᾶσι δέδοτο ἐξῆσα παιδιᾶς παιδιᾶς. Plutarchus De frat. char. ἐκ πόνου πνὸς ἢ παιδιᾶς ἢ παλαίσματος. Interdum copulant hoc nomen cum γέλως. vt apud Xenoph. Pæd. 2. pag. 32, παίοντες σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Aristot. Rhet. 2, ἐν παιδιᾷ ἐν γέλωτι, ἐν εὐστομίᾳ, ἐν ἀνημερείᾳ. (at παιδιᾷ γέλωτι καὶ παιδιᾷ, vide infrà in παιδιά, significante iocum) Passim autem opponitur σπουδῇ. extátque apud Athen. liber Athenodori inscriptus περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς. Plutarchus Sympos. 1, οὕτω περιβαλλεῖ τῇ σπουδῇ τὸν παιδιάν. Xenophon. initio Symposii scribit facta hominum virtute præditorum non solùm τὰ μετὰ σπουδῆς πεπραγμένα, verũ etiam τὰ ἐν τῇ παιδιᾷ. Plutar. autem dixit eleganter σπουδὴν εἰς τὸν παιδιὰν καταπαλαίσκοντες. Aristot. Ethic. 10 scribit stultũ esse σπουδάζειν καὶ πονεῖν παιδιᾶς χάριν. Plut. oppositum etiam ἐρρωμένον ἀγῶνα huic nomini παιδιά. De prud. anim. οὐ παιδιὰ τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ἀλλ' ἐρρωμένος ἀγών. Nonnunquam iungitur hoc nomen verbo παίζειν, diciturque παίζειν παιδιαὶ (quo vtitur Athen.) sicut Ludere ludum. Item vt dicitur Ludus tesserarum, vel talorum, vel calculorũ, ita παιδιὰ ψήφων, à Plutarch. itidémque alia ab aliis. Apud Aristot. autem Rhet. 1, παιδιαὶ μαχηταὶ & αὐλητικαὶ & ἐρωτικαί. F

Πωδία, Iocus. Plutarchus Alex. ῥῆμα καὶ παιδιά τις ἔμφασιν ἡδεῖαν ἔχουσα. Vnde μετὰ παιδιᾶς, Ioco, Per iocũ. Plutarchus in Præc. de san. ὅθεν φασὶν εἰπεῖν τὸν Ἐπαμινώνδαν μετὰ παιδιᾶς. Et sæpe cum σκῶμμα, vt apud eundem De nõ irasc. ἀλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδιά. Et in Lyc. αἱ δὲ μετὰ παιδιᾶς καὶ σκωμμάτων δηξεις. ‖Αν verò παιδιὰν ποιεῖσθαί τι, vel πνά, vt Latinè Ludos facere aliquem, Illudere, Irridere. Apud Plut. verò τοῦτο γελωτα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦτο, exponitur Hæc risu ac ioco prosequuti sunt. Dicitur etiam ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τίθεσθαι. G

Παιδιὰ cur pri° esse putẽ quàm παίζω docebo in Παίζω.

Παιδιώδης, εος, ὁ & ἡ, Qui ludo seu lusui est deditus, Qui ludo valde gaudet. Aut etiam Iocis deditus, Iocis valde gaudens. Aut etiam Qui lusibus simul & iocis valde est deditus. Aristot. Ethic. l. 7, cap. 7, δοκεῖ δὲ καὶ ὁ παιδιώδης, ἀκόλαστος εἶναι. ἔστι δὲ μαλακός. ἡ γὰρ παιδιὰ ἀνέσις ἐστί. H

Παίζω, F. ξω & σω (de quo futuro dicam mox) Ludo, & quidẽ propriè Ludo pueriliter, seu puerorũ more. Homer. Od. η, Ἀμφιτόλοις δ' ὅτι οἱ τῆς ὀνόησε θυραῖος Παίζοντας. Luc. in Vit. auct. παῖς παίζων, πεσὼν δύων, διαφερόμενος. Interdũ verò additur datiuus nominis significantis ludũ quo luditur. vt apud Hom. rursus in Odyssea, sed libro ζ, Σφαίρῃ παί τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρηδέμνα βαλοῦσαι. Sic παίζειν ἀστραγάλοις, Plut. in Alcib. At cum accus. παιδιὰν Attico more, apud Aristoph. itẽ Plat. (Affertur verò & παίζω παλαιστὴν ex Epicteto pro Ago palæstritam, Ludo palæstra.) Cæterùm παίσω Eustath. vult esse futurũ Atticum (qua de re dicam in Συμπαίζω) vt παίξω Doricum. (à quo est παῖξαι apud Herod.) Sciendũ est autẽ inueniri & παιξοῦσθαι apud Xenoph. in Sympos.

Παίζω, Iocor. ἐν πανηγύρει παίζειν καὶ τὴν παροιμίαν, Demetr. Phaler. Et Plut. ad Col. ὦν ἢ παίζων καὶ χειρώδης πρὸς τοὺς σοφιστὰς λοιδορεῖν προσῆλθε γέλωτα αὐτοῖς. Et ἀμύνεσθαι παίζειν, apud eũdẽ ibidẽ. Apud Aristot. autẽ legim° ἐμμελῶς παίζειν. Ethic. l. 4, vbi eos τοὺς παίζοντας ἐμμελῶς ait vocari εὐτραπέλους. Sed Plut. dixit etiã παίζειν διὰ σκωμμάτων, in Camillo, παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. quod videtur reddi posse Lat. non incommodè Dicaciter iocantur. Animaduerte autem & cõstructionem in loco illo, παίζειν εἰς τινα. (Dicitur autẽ & παίζειν εἴς τι, pro Iocari de re aliqua) Apud Plut. legitur & παίζειν πρός τινα, quod exponitur etiam Illudere alicui. Naz. autẽ dixit παίζειν καθ' ἑαυτόν, sibi illudere. Accus. autẽ duob° modis habet. dicitur enim παίζω σε pro Illudo tibi, vt τύχη (id est fortuna) dicitur παίζειν τοῖς ἀνθρώποις πρᾶγματα apud Luc. & quidã à Gregorio dicũtur παίζειν τὴν ἀλήθειαν. At παίζω τοῦτο, est Hoc ludo, i. Hoc ludens dico, seu illudens, aut iocans. vt apud Herod. lib. 4, τοιαῦτα τινα παίζειν αὐτῶν δεικνύοντων.

Παίζω sæpe opponitur τῷ σπουδάζω, vt παιδιᾷ τῇ σπουδῇ. Isocr. in Hel. encomio, ὅσῳ περ τὸ σεμνύνεσθαι τῷ σκώπτειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τῷ παίζειν ὀλίγῳ πονηρότερον ὄντι. Plato in Gorgia, σπουδάζει ἢ οὐ σπουδάζει, ἢ παίζει; serióne an ioco dicit? Vel Serióne dicit, an iocatur? Xen. autem τὸ παίζειν opposuit σπουδῇ λέγειν. Plutarchus dixit etiã ὁ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Apud Xen. verò etiam παίζειν σπουδῇ, id est Vti iocis habentibus aliquid serii. Pæd. 5, οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους.

Παίζεσθαι autem dicitur παιδιὰ (sicut παιδιὰ διαπεπαίσθαι. apud Plat.) id est Ludus ludi. Sed vsitatius est pro Dici ioco. vnde τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον. iuxta id quod ioco dici solet. Hinc πεπαίσθαι apud Plat. in Phædro, οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθαι μέριμνα τὰ περὶ λόγων. Et in Euthydemo, τοῦτο μὲν ἤδη πεπαίσθαι ὑμῖν. (vbi obserua hæc esse à futuro παίσω, quod Atticum esse putatur. vnde & apud Aristoph. παίσει. ‖Παίζεσθαι est etiam Illudi, Irrideri, Ludibrio haberi. vnde παιζόμενος νόμος.

Παίζω ex παιδιᾷ factum esse puto, παιδιὰ autẽ ex παῖς, vt videlicet ex datiuo παιδὶ deriuatum sit nomen παιδιά, deinde à παιδιά pro παιδίζω dictum sit παίζω per syncopen. at contra quidam vet. grammatici παίζω à πᾶς pro παιδίζω dictum existimarunt. quod si verum esset, παίζω ante παιδιὰ poni deberet.

Παιστὸς, Lusori°, vt πεπαιστὸς βόλος. Fit autẽ à futuro παίσω. A Τ Παίγνιον à futuro παίζω, inquit Eustathius, intelligẽs (vt opinor) à πέπαγμαι, quod in formatiõe sequitur analogiam futuri in ξ, videlicet παίξω. vt nimirũ dicatur Παίγνιον quasi Παιγκνιον. Est aũt Παίγνιον, Lud° seu Lusus, & quidem propriè pueriles, Oblectamentũ puerile. Sed generalius interdum, Ludus seu Lusus, Ludicrum ἄθυμα. Plut. περὶ ἀθυμίας, Ἀλλ' ὡς ὑπὸ τῶν μικρὰ παιδάρια, ὑπὸ πολλῶν παιγνίων αὐ ἕν τις ἀφέλωνται, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα προσείλαντα κλαίει καὶ βοᾷ. Vide Plat. in Pol. pag. 174, de hac voce. ‖Apud Theophyl. in epist. παίγνιον ποιεῖσθαι pro Ludibrio habere. ‖Παίγνια plur. Deliciæ, Plutar. interprete in Antonio, ὁ δὲ Σαράπιδος τοῦ θεοῦ Κάισαρος παίγνιον παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δελίκια καλοῦσιν. Sic puer Alexis à Virgilio vocatur, Deliciæ domini. At verò Plautus secus est vsus genitiuo cum hoc nomine, dicens videlicet delicias pueri pro delicato puero. Vtitur autem & hac voce Græca παίγνιον idem, sed tanquam nomine proprio. ita enim in Persa, Pægnion, deliciæ pueri, salue. Sic delicias hominum pro delicatis hominibus dixit Iuuenalis. Παίγνια vocata fuerunt & poemata aut alia scripta ludicra. I T E M Παιγνία, ας, ἡ, idem quod παίγνιον, sed rarum. Vtitur tamen Xenophon apud Suidam: item Plutarchus in libro De

poem. aud. Affertur autem ex Herodoto itidem Παιγνία) Sed παιγνία exponitur & ἑορτὴ à Suida. H I N C A
Παιγνιώδης, Ludicer, seu Ludicrus. Et τὸ παιγνιῶδες, Quod est ludicrũ, Res ludicra, seu Iocularis. Vtitur autem hoc nomine & Xenophon. Ε Τ Παιγνιωδῶς, Ludicrè, Ludibundè, Iocularitèr. vel Ioco, Per iocum. cui opponitur ἐσπουδασμένως. Bud. A T V E R O Παιγνήμων, S E V Παιγνίμων, A V T Παιγνήμων (nam hæ tres scripturæ inueniuntur) Iocosus, Qui iocosis seu iocularibus dictis gaudet, apud Athenæum. A Suida autem παιγνημονέστατος (ita enim apud eum scriptum est) exponitur πῶς παιγνίοις ὀπτεύμενος. B

I T E M Παῖγμα, Lusus, in vulg. lex. quod. αἰαλογόπερον formatur quàm παίγνιον. quippe quod dicatur quasi παίγμιον (vt docui paulo antè.) Nullũ autem ibi exemplum affertur vsus nominis illius: A T Παίκτης Pro Lusor (quod à πέπαικται formatur, sicut παῖγμα à πέπαιγμαι) ex Epigr. citatur.

C. ΑΠΟπαίζω, Ludo, Lusito, apud Basilium.

C. ΔΙΑπαίζω, Il ludo, Ludificor, Irrideo. Plato autem De leg. lib. 6, dixit παιδιὰ διαπεπαισμένη, pro πεπαισμένη, ea forma qua dicitur παίζειν παιδιὰν, ludere ludum. C

C. ΕΜπαίζω, itidem pro Illudo, Ludificor. Cum datiuo personæ, frequens apud Euangelistas. Et ab eius passiuo Ἐμπαίζομαι, est ἐνεπαίχθη apud Matth. capite 2, v. 16, de Herode, ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, quum vidisset se illusum esse à magis.

Ἔμπαγμα, ατος, τὸ, q. d. Ludificamentum, Id quo aliquem ludificamur, Id quo alicui illudimus. A T Ἐμπαγμὸς sonat potius q. d. Ludificatio. Illusio, Derisus. D

E T Ἐμπαγμὴ, pro eodem in vulg. lex.

C. ΚΑΤΑπαίζω, q. d. Ludo aduersus aliquem. In vulg. lex. Illudo, sed sine exemplo.

C. ΣΥΜπαίζω. Colludo, Simul ludo, vel Vnà ludo. V N D E Συμπαιστὴς, E T Συμπαίστωρ, nec nõ F O E M. Συμπαίστρια, Collusor, Qui colludit, seu colludere solet, & Quæ colludit. Affertur autem ex Platone συμπαιστὴς. At συμπαίστωρ ex Epigr. Παῖ μὲν ἀφ' ἥκοντα χίμαρον συμπαίστορα μᾶτος, collusorem matris. id est, cum matre ludere solitum. Sed exponitur etiam Simul nutritus, ex cõsequente. At fœm. συμπαίστρια extat apud Aristophanem in Ranis. Cæterùm dicitur E T I A M Συμπαίκτωρ pro Collusor, inuenitúrque & apud ipsum Xenophõtem Pæd. l. 1. p. 7, καὶ πάλδας δέ σοι ἐγὼ συμπαίκτορας παρέξω. quod ideo est obseruandum, quia Eustathius futurum παίσω Atticum esse tradit, à quo fit συμπαίστωρ, & συμπαίστρια: at παίξω Doricum, à quo παίγνιον atque ἐμπαγμός. Quũ enim itidem συμπαίκτωρ ex futuro παίξω originem habeat, & tamen ab Attico scriptore Xenophõte vsurpetur, posse & παίξω apud Atticos reperiri verisimile est: atque adeo παιξοῦσθαι ex eodem Xenoph. attuli suprà. F

Συμπαιγνία, Collusio, metaph. ἀπάτη, in Pand. Bud.

ΠΑΪΩ,

F. αισω, Pr. αικα, Percutio, Ferio, Pulso. Xenoph. Pæd. 1, ὃν δὲ πύτω με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, percussit me magister. Et cum datiuo instrumẽti, Aristoph. in Auibus, παίει ῥοπάλῳ με τὸν νῶτον. Idẽ verò dixit in Nub. Κλέων ἔπαισ' ἐς τὴν κεφαλὴν πυξὶ ἐντυγχανόντα, dixit Plut. in Theseo. at Herodian. 7, ξύλῳ παῖσέντα κατὰ τὸν κρανίον. Xen. aor. medio vtitur in Pæd. dicẽs ἐπαίσατο τὸν μηρὸν pro ἔπαισε. ‖Παίειν ἀπ' οἰκίας, pro Abigere percutiendo, ex Aristophane. G
‖Affertur autem παίειν ex eodem pro Expeditè aliquid facere. quia schol. in hunc Acharn. locum, Ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηρεῖν, Ἐς πάχος παίει, annotat. Παίειν dicunt (de Atticis intelligens, vt opinor) τὸ παῦ ὁποῦν σωπίμως ποιεῖν. ‖Παίειν pro Subagitare, ex eodẽ. com. ‖Item pro Comedere, ex eodem in Achar. παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰ μάζαν. Sed malim Raptim comedere.

Παιήσομαι tanquam à themate circũ fl. apud Aristoph. in Nub. τοιαύταις σφενδόναις παιήσομαι.

C. ΑΝΑπαίω, Repercutio, Referio, ἀνάπκρουσμα, παισὸς, inquit H
Eustathius, dicitur ex eo quòd ibi nauis Argo à ventis aduersis ἀνεπαίσθη, ἤτοι ἀνέπκρουσθη. Sic & ἀνάπαιστον aiunt vocari παρὰ τὸ ἀναπαίειν, ὅ ὅστιν ἀνέπκρουειν πρὸς τὴν διάκτυλον. vt mox dicetur.

A Ἀναπαιστρίδες, ων, αἱ, Mallei fabrorum.

Ἀνάπαιστος, Pes carminis, qui alio nomine antidactylus appellatur, vt aduersans dactylo. & ex eo quòd illi sit oppositus, volunt quidam grammatici dictum ἀνάπαιστον, quasi παρὰ τὸ ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον, id est à repercutiendo dactylo: quæ repercussio fit sono contrario quem habet. nam dactylus primam longam habet, sequentes duas breues: at anapæstus primam & secundã breues, tertiam longam. Non solùm autẽ pes dicebatur ἀνάπαιστος, sed & versus anapæstici, id est pede anapæsto constantes, nominabantur ἀνάπαιστοι. Athenæus libro 4, ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ. Sed Ἀναπαίστους vocabãt & comicam παρῳδίασιν, quòd versibus anapæsticis ea scribi soleret. Vide Suid. & Hesych. Inueniũtur autẽ & ἀνάπαιστα neutro genere vocati versus anapæstici, vt apud Plutarchum in Pericle.

C. ΑΝΤΙπαίω, Cõtra percutio, seu Vicissim percutio, Repercutio. In v. l. Referio, & Renitor.

C. ΕΙΣπαίω, Insilio, Irrumpo, Impetum facio. Exponitur etiã simpliciter Ingredior. sed tria illa malo, quòd sumptam esse putem metaph. ab iis qui ingrediuntur cum impetu & manibus sublatis ad percutiendos obuios. Quo dicimus modo in sermone vernaculo *Dõner dedãs*. Sed vsitatius est B I C O M P. Ἐπισπαίω. Aristoph. in Pluto. Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν πωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, οὐδὲν νῦν νικικόσι, Irrupit, & quasi impressionem fecit in ædes nostras. sequendo eos qui à bello metaphoram esse putant. Apud eũdem, ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. I T E M Ἐκπαίω, pro Egredior, vulg. lex. sine exemplo. sed malo Cum impetu egredior. E T Διεκπαίω, in iisdem, Proruo, Prorũpo. Ita enim exponitur in verbo Ἐπισπαίω, cui dicitur opponi: quum suo in loco (i. vbi habetur collocatum ordine alphabetico) reddatur Intercido: sed perperam, vt opinor. A T V E R O Ἐπιπαίω, Impingo, Offendo. V N D E Ἐπίπαισμα, Offendiculum, Offensio, προσπάισμα, προσκόμμα.

C. ΚΑΤΑπαίω, Percutio. Videtur autẽ propriè esse παίω καταφέρων τὰς πληγάς, Percutio deorsum, vt qui percutit ex superiore loco. In v. l. exponitur etiam Flagello.

C. ΠΑΡΑπαίω, Deliro, Desipio. Aristoph. in Pluto δύο πρεσβύτα συμπεσόντα τοῦ κηρεῖν καὶ παραπαίειν. Itidẽ de sene apud Luc. παραπαίειν ὡς ἐρᾶν καὶ μεριμνιβύν. Idẽ de luctu, τοῦτο παραπαίων ὀλίγ πτσύπαν μαρτύρων. Plato μαίνομαι & παραπαίω copulauit in Sympos. Hanc autem signif. habet & verbum παρακόπτω, cuius alioqui simplex affinẽ habet simplici παίω significationem.

C. ΥΠΕΡπαίω, Supergredior, Supero, Excedo. Demosth. ποσοῦτον ὑπερπέπαικας πλέστῳ τοῦ ἄλλου. (vbi obserua constructionẽ) Apud Luc. autem cum solo accus. rei, ὑπερπαικότα πᾶσαν ὕβριν, excedẽtia. B. Tale est omnino apud Athe. εἰς τὴν ὁπαθφυλάκων πᾶσαν ὑπερπεπαικὼς κολακείαν.

ΠΑΛΑΙ,

Olim, Quondam, Homer. Iliad. ι, ἠμὲν πάλαι, ἠδὲ καὶ ἔπι καὶ νῦν. Idem Il. ψ, Ἠ ῥα σῆμα βροτοῖο πάλαι κατὰ πθονεῶν τε. Demosthenes ad Phil. epist. τοῦ μὲν ἔργου, πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τοῦ δὲ λόγου, νῦν ὁμολογεῖ. Idẽ Pro cor. καὶ πάλαι γεγονέναι, καὶ νῦν ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν Luc. νῦν μὲν οὖν, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι. Dicitur & πάλαι ποτὲ, vacante ποτέ. vt in prouerbio, Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. quod habetur cum alibi, tum apud Aristoph. in Pluto. Item cũ articulo, τὸ πάλαι, seu τὸ πάλαι, vtitur autem Thucydides. Affertur & κατὰ τὸ πάλαι pro Olim, vel Iam inde à priscis tẽporibus, Apud Luc. autẽ τὰ πάλαι ῥιζῶν αὖα κοιλώματα. B. τὰ πάλαι esse ait pro τὰ παλαιῶν, dictũ ea forma qua αἱ ἄλαι σπυδαί.

Πάλαι, Pridẽ, Iãpridẽ, Iamdudũ. Demosth. Pro cor. ἐπὶ δὲ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι αὐ ἀπολώλατε. Aristoph. Pluto, —τὸ πρὸ γὰρ πεθοῦσ' ἐγὼ πάλαι ἔνδον κάθημαι περιμένουσα πυπτί. Sic Luc. πάλαι περιμένει. Et οὐ πάλαι, Non pridẽ. Æschines in Timo. οὐπω δὲ οὐ πάλαι ἀλλὰ πρόσθεν γυμνὸς ἐπιγκραπάζεν. Sed πάλαι dicitur aliquãdo de eo quod paulo ante factum fuit, & valde breui tempore, pro ἄρτι, inquit Bud. afferens ex Xenophonte, ἀλλ' ἐγὼ σοι πάλαι ἔλεγον ὅτι γεωργία &c. At ego vix ausim cum Budæo πάλαι exponere ἄρτι, quòd opponantur à Platone in Critone pagina 72, ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; Cui interrogationi respondetur, ὀλίγον πάλαι.

C. Πρίπαλαι. Iam olim, vel Iam dudum, Iam pridem. Ita enim augere putatur hìc præpositio περὶ, vt auget particula Iam in illis. A Budæo exponitur etiam Iamdiu. Inuenitur Ε Τ Ἔκπαλαι, in quo ἐκ itidem vim intendendi habet: sed Phrynichus adulterinum esse censet.

C. Τρίπαλαι, q.d. Ter olim. pro Valde olim. id est Iam inde à valde priscis temporibus, vel Primo & omnium antiquissimo seculo. Qua forma D I C I T V R & Τέτραπαλαι q.d. Quater olim. Sed accipiuntur & hæc pro Valde pridem. Extat autē istud in Anthol. epigr. in quodam epigrammate Callimachi, si bene memini. Apud Aristophanem autem legitur Ε Τ I A M Δεκάπαλαι. q.d. Decies olim. I T E M Χιλιόπαλαι. q. d. Millies olim. Sed hæc pro compositis à ludente comico fictis habenda existimo.

¶ Παλαιὸς, οῦ, ὁ, (q.d. Qui fuit πάλαι, id est olim) Antiquus, Vetus, Priscus, οἱ παλαιοὶ, Prisci, Homines qui olim fuerunt, Prisci temporis homines, seu prisci seculi. Quo vtuntur modo cum alii tum Aristoteles. Et παλαιὰ seu τὰ παλαιὰ, Res priscæ, Res olim gestæ, seu Quæ olim cōtigerunt, Res antiquæ memoriæ, vt quidā interpr. Isocr. ad Philipp. καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; Et quidā poeta apud Athen. οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά. καινὰ γὰρ κρείττω. Sic apud Xen. παλαιαὶ πράξεις. Ibidem dicitur παλαιὸς χρόνος, Tempus quod iam olim fuit, Tempus longinquæ antiquitatis, Longinqua antiquitas, seu vetustas. Plutarchus De Rom. fort. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ὡς τὴν εἰς τόπον ἀμαυρὸν, τὸν παλαιὸν χρόνον ἐκ τοῦ λαμπροῦ καὶ ἐναργοῦς τεκμηρίων φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν. Sophocles, παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος μίμνω. Sæpe autem subauditur χρόνος cum hoc nomine. vt ἐκ παλαιοῦ, pro Olim, Iam olim, apud Synesium, ἑταῖροι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. Sic in superlat. ἀπαπῶντες ἐκ παλαιοτάτου apud Paus. in Cor. Ab omni vetustate. (Vide Παλαίπαπος paulo pòst) Thucydides iungit etiam cum ἀπὸ, dicens ἀπὸ παλαιοῦ. (Dicebant verò & τὸ παλαιὸν pro Olim, quo vtitur Plutarchus post Isocratem) Atque vt παλαιὸς χρόνος, sic παλαιὰ ἡμέρα apud Euripidem. vt παλαιᾷ ἡμέρᾳ σε φθονεῖν. quod exponitur Post longum tempus. Dicitur etiam res quælibet παλαιὰ, id est antiqua. vt παλαιὸς μῦθος, antiqua fabula, seu prisca. Et παλαιὸς λόγος, Plutar. Et παλαιὰ χάρις, Sophocli. παλαιὰ ὕβρις, Athen. Apud Homerum autem aliquoties legitur, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. Sed & de rebus quas sensibus corporis vsurpamus, & corporeæ sunt, vt ita dicā: velut παλαιαὶ naues apud Hom. quibus opponuntur νέαι ab eodem. (Affert autem hoc exemplum Suidas postquam dixit παλαιὸν significare τὸ διεῤῥυηκός) Sic τὰ παλαιὰ τοῦ ἀγαλματοῦ, Plutarchus in Quæst. Rom. Sed & παλαιὰ οἰκία ex eodē Plut. affertur pro Vetus domus (Citatur alioqui & pro Antiqua familia) Tale est παλαιὸν ἱμάτιον. Ex Sophocle autem & pro σαθρὸς, Putris, Rancidus. Sed & οἶνος παλαιὸς, vinum vetus, cum apud alios, tum apud Pindarum. Quinetiam παλαιὸς γέρων apud Homerum, quod imitari voluisse puto Tibullum quum dixit, Veteres senes (lib. 1, Eleg. 8, In veteres esto dura puella senes. Ibidē Vetus caput, de sene: paucis antè versibus, Quum vetus infecit cana senecta caput. Ac prisci senes apud Ouidium Metamorph. 10, non est quod dicit Tibullus, Veteres senes, & diceretur ex Homero παλαιοὶ γέροντες, sed Prisci tēporis senes) Alioqui παλαιὸς sæpe dicitur in prosa sine adiectione pro γέροντες, & παλαιὸς pro γέρων, Senex. vt apud Isocratem in Paneg. πῶς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιὸς ῥᾳθυμός ἐστιν ὅστις &c. Sic vsurpatur & in festiuis hisce Alexidis senariis, Ἀστοῦν γε τὸν μὴ οἶνον ἀδικεῖν ἀεὶ Παρὰ τοῖς ἑταίροις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ Μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ τὸν νεώτερον. Apud Homerum autem Iliados ξ, παλαιὸς φὼς a veteribus grammaticis expositum fuit non simpliciter γέρων, sed λίαν γέρων. Hesychio autem est etiam ἄφρων: quem vide.

Παλαιὰ sine adiectione apud eccles. scriptores, pro παλαιὰ διαθήκη, vetus Testamentum. Quod cum apud alios tum Chrysostomum legitur. Sic & Oecumenius, νόμον δὲ λέγει πᾶσαν τὴν παλαιάν. Quod certè ignorans Gregorii Nazian. interpres ὁ παλαιᾶς καὶ νέας μεσίτης vertit, Veterum & nouorum mediator. Opponitur autem huic & καινή.

Παλαιὸς, Pristinus. vt παλαιὰ χάρις ex Sophocle, Pristina gratia. Sic autem ἀρχαῖος pro Pristinus vsurpari docui suo loco.

Παλαιὸν quidam significare etiam putant idē quod τὸ ἀρχαῖον. Vide Suidam.

Παλαίπρος pro παλαιότερος, Antiquior, Vetustior. Ε Τ Παλαίπατος pro παλαιότατος, Antiquissimus, Vetustissim⁹. Thucydides libro 1, Μίνως γὰρ παλαίπατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Sic ἐκ παλαιπάτου istud in eundem, Iam olim. Sed παλαίπρον Budæus affert etiam pro Prius, ex Synesio. Scio autem mirum videri posse cuipiam quòd παλαίπρος esse dicatur pro παλαιότερος, itidémq; παλαίπατος pro παλαιότατος, quum à πάλαι posit esse regularis formatio: sed μεσαίπρος & μεσαίπατος, itidémque ἰδιαίπρος & ἰδιαίπατος, aliáque multa huiusmodi, mirum illud videri nō sinent.

C. Παμπάλαιος. Omnino vetustus, seu Vetustissim⁹. vt Budæus exponit apud Aristotelem & Athenæum.

Παλαιότης, ητος, ἡ, Vetustas, Antiquitas.

C Παλαιοῦμαι, Veterasco, Vetus fio. Vnde οἶνος παλαιούμενος apud Gal. & οἶνος πεπαλαιωμένος apud Athenæum, Vinum quod ad vetustatem peruenit. (Quidam verò vertere ausi sunt, Vinum vetustate affectum) Vinum vetus. Alicubi πεπαλαιωμένον exponitur etiam Inueteratum. Celsus dixit & Veterarunt, pro Veteres factæ sunt. Cam. ex Plut. Sympos. affert τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον, Quod abit & veterascit, seu antiquatur.

H I N C Παλαίωσις, Inueteratio. vt Plutarchus Sympos. 7, οἶνῳ ὡμῷ γὰρ ὠφέλιμον, ἐλαίῳ ἀσύμφορον παλαίωσις ἰῶν.

D C. ΑΠΟπαλαίω, ῶ, Antiquo, Abrogo. Apud Hesychium autem habentur ista non sine mendo, Ἀποπαλώσῃς, ἀποπαλώσῃ καὶ ἀποκρούσεται.

Π Α Λ Η, ης, ἡ, Lucta.

Homerus Odyss. θ, Δοῦρ' ἄγε πειρηθῆτον (ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην) Ἤ πυξ, ἢ παλαιὴ, ἢ καὶ πόδας. Plutarchus in Sympos. libro 2, πεφυκότα τὴν καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλαιν οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον τῶν. Ibidem vocatur πρεσβύτατον τῶν ἀγωνισμάτων. Dicitur καταστῆναι εἰς πάλην, (sicut καταστῆναι εἰς μάχην) Paus. in Att. λέγεται δὲ ὁ Κερκυὼν τοὺς καταστάντας εἰς πάλιν διαφθεῖραι, πλὴν Θησέως. Item νικᾶσθαι πάλιν. Lucianus in Timone, νενίκηκε δὲ πυξ καὶ πάλιν καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας. Chrysostomus autem dixit metaphoricè ἐρᾶς πάλης πάσας αἰκαλέσαι δεῖ τὰς ἡνίας. Vsus est numero plurali Pausan. in Att. πρότερον δὲ ἐχῶντο μεγάθει μόνον καὶ ῥώμῃ τοῖς τὰς πάλας. Vsus est & Herodianus, & quidem pueris etiam tribuens πάλας, libro 3. vbi Politianus πάλας παίδων vertit Colluctationes puerorum. Quod autem ad deriuationem attinet, sunt qui à πάλλω deducant, quia videlicet ibi corpus πάλλεται, id est agitatur, seu quatitur. Afferuntur autē aliæ deductiones à Plutarcho in Sympos. quibus non assentior.

C. Ἀντίπαλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Obluctator, Aduersarius in lucta, Concertator in lucta, Aduersarius alicuius in luctæ certamine, aut generaliter in athletico certamine, & qui cum eo committitur. Eustathius tamen (quod miror potius quàm probo) ἀντίπαλος deducit à πάλος significante κλῆρος, vt sit ὁ κατ' πάλον ὁπωσοῦν.

Ἀντίπαλος, Hostis, πολέμιος, apud Xenophontem & Demosthenem. vt in oratione περὶ Μεγαλοπολιτῶν Demosthenis, ὡς ἀντιπαλάξαντες βουλοίμεθα ἀντιπάλοις. Interdum adiungitur ei casus, videlicet datiuus, vel genitiuus, & exponitur Aduersarius, Inimicus, Æmulus. Plutarchus. Ἀγησιλάου τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κατασκευάσαντος. (de quo dicā paulopòst) In Anthol. epigr. lib. 1, ὕδωρ ἰδίοις ῥεύμασιν ἀντίπαλον. Philo de mundo, ἡ ἀντίπαλος τῇ μονῇ λήθη, aduersaria. Cum genitiuo autem, πόλις ἀντίπαλος τῆς Ῥώμης, apud Plutarchum. & apud Gregorium, ἀντίπαλος τὸ μίσος τῇ ἀγάπῃ, Contraria odio dilectio.

Ἀνίπαλος, Æquas vires habens, Par viribus. pro ἰσοπαλὴς id est ἀξιόμαχος, apud Xenophontem: vt accipitur à quibusdam accusatiuus ἀνίπαλος in loco Plutarchi paulo antè citato, τοὺς Θηβαίους ἀνίπαλους τοῖς Λακεδαιμονίοις. Interdū additur datiuus rei. Luc. De vera

historia, τότε μὴν οὐδὲν νικήσαντες (οὐ γὰρ ἦλθον ἀνίπαλοι τῇ τῶν Θρᾳκῶν) ἀνεχωρήσαμεν. Accipit autem hoc ex Thucydide, apud quem non semel legitur ἀνίπαλοι τῇ τῶν Θρᾳκῶν καὶ δυνάμει. ‖ Idem Thucydides, ὅμως δὲ πολὺν μεγάλῳ οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀνίπαλοις αὐτῇ τεθραμμένοις, Id est, Eius magnitudini respondentibus, inquit B.

Ἀνίπαλον etiam dicunt interdum absolutè, pro virium seu potentiæ æqualitate. Inuenitur τὰ ἀνίπαλα, pro τὸ ἀνίπαλον apud Thucydidem, ἐς τὰ ἀνίπαλα καθεστήκαμεν, Ad æquum martem deuenimus. ‖ Legitur etiā ἀνίπαλα aduerbialiter positū pro ἀνίπαλος. 1. æquo marte: vt ἀνίπαλα ναυμαχήσαντα.

Ἀνιπάλως, aduerb. pro ἰσοπάλως, Æquis viribus in lucta. Generaliter pro Æquis viribus, Æquo marte. Thucyd. lib. 8, οἵγε καὶ ἐν πᾷ παρόντι ἀνιπάλως μᾶλλον ἢ ὑποδεεστέρως τῇ ναυπακτῷ καθώπλισαν.

C. Δυσπαλής, έος, ὁ & ἡ, Difficilem luctam præbens, seu afferens, Nō facilè eluctabilis, seu expugnabilis. nam exponitur δυσκαταγώνιστος. Sed Eustathius apud Pindarum haberi δυσπαλὲς ait quod fit à πάλλω.

C. Εὐπαλής, έος, ὁ & ἡ, vt ἀέθλοι εὐπαλέες apud Apollōniū, Certamina luctam facilem habentia.

C. Ἰσοπαλής, V E L Ἰσόπαλος, Æquas vires habens in lucta, Æqualis in lucta, seu par. Interdum pro Par in pugna. Et generaliter etiam pro Par viribus. Thucydides libro 2, dixit etiam ἰσοπαλεῖς κινδύνοις pro paribus certaminum periculis. H I N C Ἰσοπαλῶς (A T Ἰσοπάλως ab Ἰσόπαλος) Æqualibus viribus in lucta. seu in pugna. ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι Bud. apud Paus. vertit Ancipiti marte pugnare.

Παλαίω, Luctor. Homerus Iliad. ψ, — οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀκοντιεῖς οὐδὲ πεδήσεαι, οὐδὲ πόδεσσι Θεύσεαι. Lucianus in Hermotimo, πᾶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧ τινι χρὴ παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν. Sic autem & alibi hæc duo coniungit. Metaphoricè interdum ponitur: vt quū dicit Hesiodus in Ergis, Αἰεὶ δ' ἀμβλιερὸς αἰνὴρ ἀτασθαλίῃσι παλαίει, Luctatur cum damnis, Certat cum damnis. id est Multum laborat in damnis à se prohibēdis seu arcendis. vel, Damna varia illum velut oppugnāt, à quibus vix se potest defendere. Sic & apud Xenophōtem metaph. παλαίσαντες ζημίαις, vbi redditur Mulctati damnis. Apud Chrysostomum item πενίᾳ παλαίειν ἐρᾶτε, Cum extrema paupertate luctari, Summa inopia conflictari.

Τὰ παλαίσματα (tanquam à passiuo Παλαίομαι) pro Luctæ conatus & labores, Budæus pagina 1074 affert ex Gregorio.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, q.d. Luctamentum. (Apud Xenophontem pro Luctatio, seu Lucta, in Laced. pol.) Πάλαισμα, Artificium luctationis ad supplantandum aduersariū, Artificium luctandi, seu eluctandi, vel Artificiosa luctatio. his enim modis exponit Budæus in isto Æschinis loco, pagina 78, μηδ' ἀγνοεῖτ' ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἐστὶ δικαστηρίου. vbi videmus metaphoricè poni. Quidam interpr. Astuta luctatio fori. Sic & apud alios scriptores pro artificio, pro callido cōsilio, seu techna. A Suida exponitur σφαπτήνισμα, (in hoc Aristophanis loco, Φρυνίχου πάλαισμα σιν) ab Hesychio κακοτεχνία. Xenoph. ἀπομν. 2, τοῦτο μὲν τοι ἤδη λέγεις δεινὸν πάλαισμα. Et Sophocles in OEdip. tyrano, τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα. vbi si dicamus in bonam partem accipi, nimis angustam esse iudicabimus Hesychii expositionem.

Παλαισμοσυνή, Lucta, πάλη. Hom. Odyss. θ, Οἱ δὲ παλαισμοσυνῆς ἀλεγεινῆς πειρήσαντο. sicut ibidem πειρηθῆτον cum datiuo πάλῃ, vt dictum est in πάλη.

Παλαιστής, οῦ, ὁ, Luctator, Aduersarius in lucta. Homerus Odyss. θ, Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί. Plutarchus in libello περὶ εὐθυμίας inscripto, οὐδὲ γὰρ οἱ δρομεῖς ὅτι μὴ τοὺς τῶν παλαιστῶν φέρονται στεφάνους εὐθυμοῦσιν.

V N D E Παλαιστικὸς, οῦ, ὁ, Ad luctatorem seu luctatores pertinens, seu ad luctationem aut palæstram, Palæstricus. Et παλαιστικὴ τέχνη. Pausan. in Atticis, Ars luctatorū, Ars palæstrica, Palæstra. ‖ Item Artis luctatorum peritus, seu breuius, luctæ. item Studiosus luctæ. Vtitur Aristot. Vide Παλαιστρικός.

C. Δυσπάλαιστος, ου, ὁ & ἡ, Vix eluctabilis, Vix superabilis, Superatu difficilis. Ex Euripide affertur etiam pro Ineluctabilis. δυσπάλαιστος τύχη. At ex Æsch. δυσπάλαιστον πρᾶγμα, pro Opus arduum atque difficile.

Παλαίστρα, ας, ἡ, Palæstra, Lucta, vel Luctæ locus. Theocr. in Pharmac. Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς πόδε δῶμα περῆσαι Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοθεν παλαίστρας. vbi planè dicitur λιπαρὰ παλαίστρα sicut ab Ouidio Vncta palæstra. Xenophon De Laced. pol. ἀδὺς δὲ πέμπουσιν, εἰς διδασκάλων μαθησομένοις καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ. Herodianus libro 5, παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις ἐπαίζε. Itidē verò Plutarchus hæc copulauit in Quæst. Rom. Idem Sympos. libro 2, de huius nominis significatione ita scribit, probl. 4, τὸν οὖν τόπον ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταί, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τὴν ὕλην κτησαμένης πρωτότον, εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφθορεῖσιν ἐμπροσθεμβούσης. sic enim legendum puto, non ἐμπροσθεμβοῦν. Ita igitur παλαίστρα generalius etiā vsurpatur pro loco in quo certant ii qui athletæ vocatur. ‖ Significat παλαίστρα & decentiam illam qua status motus flexūsq; corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporémque præ se ferunt. quam qui non didicerūt, ii ἀπάλαιστροι ab antiquis dicti sunt. Hæc Bud. Ann. post. in Pand. afferens ex Cicerone in Oratore perfecto, Vt enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus nihil nec vitando facere cautè, nec petendo, vehemēter, in quo non motus hic habeat palæstram quandā. vt quicquid in his rebus fiat viriliter ad pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustum: sic oratio nec plagam grauem facit, nisi petitio fuit apta: nec satis rectè declinat impetum, nisi etiam in cedendo quid deceat intelligit. Alioqui certè Palæstra apud Latinos quoque vel pro lucta, id est, luctatorum certamine, (vt expon. Budæus in hoc eiusdem Oratoris loco in Bruto, scribentis de Phaleteo, Sed non tam armis institutus quàm palæstra) vel pro loco certaminis ponitur.

Παλαίστρα mulieris nomen proprium Luciano in Asino.

H I N C Παλαιστρίτης, (idem qui & παλαιστὴς suprà) Palæstrita. Plut. in Probl. Rom. ὑφ' ὧν ἔλαθον ἐκρυέντες τῶν ὅπλων, καὶ ἀγατήσαντες, αὐτῶν ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων ἀγαθῶν, θυτρόπολοι καὶ παλαιστρῖται καὶ καλοὶ λέγεσθαι. (nisi fortè legendum καλοὶ καὶ ἀγαθοί, vt certè suspicor) Obseruandū autem hic obiter ὁπλίτας opponi παλαιστρίταις, aut certè ab illis distingui, sicut in loco Ciceronis quem modò protuli in Παλαίστρα, Armis & Palæstra. Quinetiā illud ἐκρυέντες τῶν ὅπλων itidem apud Plut. dicitur propter γυμνάσια & παλαίστρας, vt ibi videbis. Cæterùm si antiquū nō esse παλαιστρικὸς (sed pro eo in vsu fuisse παλαιστικὸς) verè à Phrynicho scribitur, idē & de παλαιστρίτης iudicandum esse crediderim.

I T E M Παλαιστρικὸς, οῦ, ὁ, idem quod παλαιστικὸς, de quo suprà. παλαιστρικὴ ἄσκησις, quod Plaut. Palæstricum exercitium. Et παλαιστρικὴ ὀσμή, Aristot. quæ Palæstrica ars Fabio. Interdum verò Palæstræ peritus, sicut & παλαιστικὸς. Plut. Symp. lib. 2, probl. 5, in fine, quū dixisset, δεύτερον δὲ συμπεσόντας ἤδη καὶ ῥωμῶντας ἐν χρόνῳ, ὡδισμοῖς τε χρῆσθαι καὶ τοῖς ὀσφρᾶσθαι δηλῶν, subiungit, ὥστε μάλιστα φασὶν ἐν Λιβύῃ τοὺς Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων παλαιστριῶν ὄντων καταβιβασθῆναι.

Palæstricus apud Fabium Palæstræ magister: vt Budæus in hoc eius loco exponit, qui habetur libro 2, capite 8, Sic discernet hæc dicendi magister, quomodo palæstricus curforem faciet, aut pugilem, aut luctatorem, aliūdue quid ex iis quæ sunt sacrorum certaminum. Sed ego nequaquam affentior Budæo exponenti Palæstræ magister, existimóque potius accipi generaliter pro Palæstræ peritus. Imo verò id affirmari etiam potest ex præcedentibus hisce Fabii verbis, Vt siquis palæstræ peritus quum in aliquod plenum pueris gymnasiū venerit, expertus eorū omni modo corpus animúmq; , discernat cui quisque certamini præparandus sit: ita præceptorem eloquentiæ &c. Quem igitur vocat hic palæstræ peritū, non dubium est quin

idem ſit cum eo quem paulo pòſt palæſtricum appel- A
lat: præſertim quum in quibuſdam exemplaribus le-
gatur Palæſtricus ille. Scribit alioqui idem Fab. lib.2,
cap.11, Ne illos quidem reprehendendos putem qui
paulum etiam palæſtricis vacauerint. Non de his lo-
quor quibus pars vitæ in oleo, pars in vino conſumi-
tur, qui corporis cura mentem obruerunt (hos enim
abeſſe ab eo quem inſtituimus quàm longiſſimè ve-
lim) ſed nomen eſt idem iis à quibus geſtus motúſque
formantur: vt recta ſint brachia, nec indoctæ ruſticæ-
ve manus, ne ſtatus indecorus, nequa in proferendis B
pedibus inſcitia, ne caput oculiq; ab alia corporis in-
clinatione diſſideant.

C. Ἀπάλαιστος, ου, ὁ, Palæſtræ imperitus. vt quum Palæſtri
tam apalæſtro Fabius opponit. Sed peculiariter dici
ſolet de imperito palæſtræ, dando huic nomini eam
ſignificationem qua dicitur de illa decentia ſtatus, mo
tuſque, flexúſque corporis, de qua ſuprà. Cicero in O-
ratore perfecto, Itaque qualis eorum motus quos a-
palæſtros Græci vocãt, talis eorum mihi videtur ora-
tio qui non claudunt numeris ſententias. C

C. Ἀνα παλαίω, Luctam redintegro, Luctæ certamen re-
paro. Sed metaphoricè pro Pugnam redintegro, Præ-
lium reparo. Item πλὴν ἥττων ἀνεπαλαίειν. Theodor. apud
Bud. pag. 403. vbi & ſine accuſatiuo.

C. Ἀντιπαλαίω, Reluctor, Obluctor, Reſiſto. à παλαίω, ſi-
cut αὐτάπαλος à πάλιν.

C. Κατα παλαίω, Eluctor, Lucta vinco. A cuius paſſiuo
Καταπαλαίομαι eſt participiũ καταπαλαιθεὶς apud Pau-
ſaniam pro Victus lucta. ‖ Interdum generaliter
pro Vinco, Supero. vt Plato De rep. libro 2, καίπι ἐμέ γε D
ἱκανά καὶ τὰ τοῦ πύου ῥιφθέντα καίπαλαῖσαι. HINC
Ἀκαταπάλαιστος, Ineluctabilis, Lucta inſuperabilis. Et ge
neraliter pro Inſuperabilis, Inexpugnabilis.

C. Προσπαλαίω, Colluctor, Obluctor. Iungitur datiuo, di-
citur enim προσπαλαίειν τινὶ, ſicut & παλαίειν τινί.

Π Α Λ Ι Ν, Iterum, Rurſus, Denuo. In qua ſignifica-
tione Homerus iungit aliquando ad-
uerbio αὖτις, ponens videlicet iſta duo ὀν τρόλλωνος.
vt Iliad. β, Οὐ θὴν μὴν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νει-
κεῖειν &c. Sic Odyſ. ξ. — τὶ μὴν πάλιν αὖτις ἐβαίνον Νηὸς ἐπὶ E
γλαφυρῆς. quum antea dixiſſet de iiſdem, αὐτὰρ ἐπὶ ἕδραν
ἵκοντο. Sed vtitur aduerbio πάλιν & cum verbo ſimpli-
ci, circumloquens (vt ita dicam) eius compoſitum. vt
quum πάλιν ἐλθεῖν, ſeu πάλιν ἰέναι, id eſt Iterum ire, po-
nit pro ἐπανελθεῖν, ſeu ἐπανιέναι, id eſt Redire. Quo dixit
modo & δόμεναι πάλιν id eſt Rurſus dare, pro Reddere.
Ad quos ego locos Tibullum reſpexiſſe exiſtimo, eóſ-
que imitari voluiſſe, quum dixit, Atque iterum erro-
nem ſub tua ſigna voca. Nec enim dubium cuiquam
eſſe poteſt quin hìc Iterum voca ſit pro Reuoca. Sed F
quãuis πάλιν ἐλθεῖν, ſicut πάλιν ἰέναι, poni ſoleat pro Re-
dire, vt modò dixi, eſt tamen & vbi πάλιν ἐλθεῖν accipia
tur pro αὖπάλιν ἐλθεῖν: vt in iſto verſu Od. τ, Καὶ δὴ μ'
ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ὀν μεγάροιο. de quo dicam & infrà,
in Πάλιν ſumpto pro αὖπάλιν. Eſt autem vſitatũ
pariter ſolutæ orationis ſcriptoribus aduerbiũ πάλιν,
& quemadmodum dicitur πάλιν αὖτις ab Homero
cæteriſque poetis ὀν τρόλλωνος, ſic & ab illis, (ſcriben-
tibus tamẽ potius αὖθις cũ θ.) nec non πάλιν αὖ. vt à De
moſth. Pro cor. πεπεῖπε ὀν τούτοις πάλιν αὖ. Apud eundẽ,
εἰ μή τις τέχνη πάλιν αὖ ῥυήσεται. Item ſicut πάλιν cũ ver- G
bo ἐλθεῖν aut ſimili apud poetas pro Redire legitur,
ſic & apud illos, ac nominatim apud Thucydidem &
Xenophontem. Nam apud Thucydidem habetur πά-
λιν ἔρχεσθαι pro ἐπανέρχεσθαι, & πάλιν ἀφίκετο pro ἐπανῆλθεν,
vt & ipſe ſcholiaſtes teſtatur. Sed & πάλιν ἀπῆλθεν dixit
itidem Iſocrates. Inuenitur & πάλιν κομίζεσθαι apud De-
moſthenem pro Recuperare, & πάλιν ἀποπέμπειν apud
Plutarchum pro Remittens. Iungitur porro & verbis
cum ἀνὰ compoſitis, vt πάλιν ἀναλαμβάνειν, Demoſth.
& πάλιν ἀναβλέπειν apud Ariſtophanem. itẽ πάλιν ἐπαίνει- H
μι, Xenoph.

Πάλιν, Viceuerſa, E diuerſo, E cõtrario. ἀνάπαλιν, De
moſth. ἀλλ' οἱ δόντες μὴν, πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Idem,
ὑμῖν τίνων ὑπ' αὖ εἰς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πά-

λιν. Quibus in locis πάλιν non iteratum ſed contra-
rium actum ſignificare annotat Bud. exiſtimans &
Latinũ Rurſus, locum hìc habere. Accipit verò πάλιν
ſignificationem contrarietatis & in alio genere loquẽ
di apud Homerum, vbi dicit οὐδὲ πάλιν ἐρέει. nam hìc
πάλιν ἐρέει exp. Contradicet, Repugnabit. Vbi nõ ſatis
aptè πάλιν reddi poſſit αὖπάλιν. At in verſu illo Od. τ,
quem protuli ſuprà, Καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ὀν μεγάροιο, pro αὖπάλιν ἐλθεῖν, inquit Euſt. quibus ſubiun
git, ὅ ἐστιν, ἔξω τοῦ μεγάρου ὅθεν ἦλθον. Certè πάλιν ἐλθεῖν hìc
nihil aliud eſt quàm ἐξελθεῖν, vt & ſcholiaſtes exponit.
‖ Accipitur autẽ πάλιν, interdum & pro ὀπίσω, i. Retro,
ſeu Retrorſum: vt in πάλιν ἐρύσαι. Et ὅστε πάλιν κλίνασα, Il.
γ, Retrorſum flectens oculos. Sic Il. ν, in principio, de
Ioue, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ, Νόσφιν, ἐφ' ἱππήων
Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. (vbi tamen Euſtathius ex-
ponit ἀλλαχόσε, id eſt Alió) Itidem verò πάλιν & τρέσσω
Eurip. inter ſe opponit, pro τρέσσω καὶ ὀπίσω, vt lo-
quitur Homerus, id eſt Antrorſum ac retrorſum: vbi
dicit Φύρουσι τοῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ τρέσσω (verùm idẽ ſo-
nare hìc ac ſi dixiſſet αὖω κάτω, id eſt Surſum deor-
ſum, ſcribit Eraſmus, cui ſubſcribo.) Sed & in πάλιν ἐλ-
θεῖν pro ἐπανελθεῖν dixerit forſitan aliquis πάλιν eſſe re-
tro. quoniam eius qui reuertitur, velut retrogradũ eſt
iter: ſed non idem δόμεναι πάλιν dici queat.

C. Ἀνάπαλιν, aduerb. E contrario, E diuerſo. Itẽ Vice ver-
ſa. Heſych. exponit ὀν τῷ ἐναντίου, πάλιν. Hermogenes,
αὖπάλιν στι ἔχω, id eſt ὀν αντίοις. Euſtathius, εἰσὶ δὲ ὅθη-
κεκλιμένῳ, αἱ συγκλεισμένῳ, αἷς αὖπαλιν ἔχουσιν αἱ αὖαπε-
πταμένῳ. Et cum genitiuo, οὕτω αὖπαλιν οἱ Θηβαῖοι πεσῶσι, Cui contrariè iacíunt. Id eſt Cui cõtrario modo. In-
uenitur & εἰς τὸ αὖπαλιν, pro In contrariam partẽ, vel
Contrario modo.

C. Ἔμπαλιν, itidem pro E contrario, Contra, E diuerſo, Vi
ceuerſa. Luc. ἔμπαλιν αὐαστρέφει τὸ πρόσωπον, E cõtrario
res euenit, In contrarium res cedit, Vice verſa euenit.
Quibus modis vertit Budæus, afferens ex eodem, τὸ δὲ
ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας γίγνεται, E contrario euenit quàm
tu ſperaſti, vel Contrà quàm tu ſperaſti. Item ex Xe-
noph. τοῖς δὲ τυραννοῖς καὶ τοῦτο ἔμπαλιν αὐτὸς ἐγένετο, pro In
contrarium euenit. Ex Herodoto cum datiuo, ἔμπα-
λιν ἄλλοις. Contrà quàm alii. Exponitur verò & Aliter
ſeu ſecus quàm alii. Dicitur ETIAM Τὸ ἔμπαλιν,
pro quo ſæpius per craſin LEGITVR Τοὔμπαλιν. vt
apud Eurip. τοὔμπαλιν ποσεῖν φρενῶν. Item ὀν τοὔμπαλιν a-
pud Thucydidem, καὶ ἅμα οἱ ὑποτελεμένοι ἐξελθόντες
προσέβαλλον τῷ πίχει τῷ Πελοποννησίων, ὀν τοὔμπαλιν ἢ αὐ-
τοὶ ὑπερίδαινον. Id eſt Diuerſa quàm qua ſui con-
ſcenderant parte. B. Quinetiã τὰ ἔμπαλιν ex Herodot.
affertur, de Nilo, τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῷ ἄλλων ποταμῶν.

Ἔμπαλιν, Retro, Retrorſum. vt quidam exponunt in
hoc verſu Heſiodi, Ἔμπαλιν ὀστοῖσι πυεὶ λαμπομένοισι
δεδορκώς. alii autẽ interpr. Contra. Apud Herodian. cũ
genitiuo, lib. 5, πᾶσαί τε πρὸ ὁδὸν ἤνυε τρέχων ὀπίσω ἑαυτῆς.
quod Budæus exponit αἰαποδίζων ἑαυτὸν εἰς τοὐπίσω. Po-
lit. vertit Retrorſum currens.

c.2. Ἐξέμπαλιν, aliud aduerb. & quidem bicomp. vbi fortaſ
ſe vacat ἐξ, ac pro ἔμπαλιν accipi poteſt. Sed Heſych.
exp. ἐπαμφοτέρως.

Π Α Λ Λ Ω, F. αλῶ, Vibro, Quatio, Agito, Homerus
Il. γ, — αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλ-
κῷ Πάλλων, Vibrans. pro quo & Criſpans dici poſſet poe
ticè, ac fortaſſis etiam Coruſcans. Item Iliad. π, τρεῖς ἔγ-
χεος loquẽs, — τὸ μὲν ἑ δύωατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν· ἀλλά
μιν οἶος ὀπίσαπο πῆλαι Ἀχιλλεύς. Dicitur verò & de leuiori
ſeu minus vehementi agitatione, vt Iliad. ζ, de Hecto
re, Αὐτὰρ ὅγ' ὀνφίλον υἱόν ἐπὶ κόσε, πῆλέτο χερσί. Vbi qui-
dam interpretantur Librauit, quòd expoſitio Græca
ſit ὑψώσαντα δίαιρεῖν. Apud eundem poetam frequens
eſt πάλλειν κλήρους, id eſt Mouere, ſeu quatere ſortes. At
Budæus ſolùm etiam πάλλειν putat accipi pro Sortes
mouere, ſeu Sortiri, in iſto loco Il. γ, Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλ-
λεν δ' μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ Ἀψ ὀρόων· Πάλλος δὲ θοὰς ὀκ
κλῆρος ὄρουσεν. ſed ego à Budæo diſſentiens, ſubaudiri di
co accuſatiuum κλήρους, ex præcedentibus, vbi legitur,
— αὐτὰρ ἔπειτα Κλήρους ὀν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες, Ὅππό

τερος δὴ τρόθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Sic autem & Iliad. A
η, & in aliis huiuſmodi locis ſubaudiendum hũc accu-
ſatiuum eſſe puto. At verò apud Sophoclem idem
ille αὐτὸς κλήροις ἔπτηλαν interpretatur, Sortibus colloca
uerũt: vbi ſcribit, Σπάρτε δ' ὀν αὐτὸς οἱ πεταλμένοι βραχεῖς
Κλήροις ἔπτηλαν καὶ κατέσπασαν δίφρους.

Πάλλω in ſoluta etiam oratione legitur. Affert enim
idẽ ex Philoſtr. p. 23, πάλλειν ἀφροδίσιος πνὰ pro Cõmo-
uere. Et ex Themiſt. in 3 De anima πάλλειν neutraliter
poſitum pro Palpitare formidine: vbi de homine ter-
rito & pauente dicit, ἀλλὰ πάλλει μὴν ἡ καρδία, καὶ φλέβες B
εἰσὶν αἱ τρίχες. At verò apud Sophoclem cum datiuo φό-
βῳ, Πάλλων φόβῳ. vbi exponitur παλλόμενος. Quod paſſ.
participium Bud. exponit itidem Contremiſcens, in i-
ſto Plutarchi loco de Cicerone, καὶ μόλις ἐπαύετο παλλό-
μενος καὶ τρέμων ὅθ' πολλῶν ἀγώνων. ‖ Sed & pro Sortiri
ab Herodoto accipi hũc paſſiuã vocem teſtatur. idem
Heſychius certè παλλόμενον exponit κληρούμενον.

ATΠάλτ, quod eſt ſine incremento pro ἔπαλτ Eu-
ſtathius exponit τρεσέκρουσε & τρεσέπαισε in iſto Ho-
meri loco Iliad. ο, Στρεφθεὶς δὲ μετόπισθεν ὑπ' ἀσπίδος αὖ- C
τυγα πάλτ.

Σακέσπαλος, vel (vt alii) Σακεσπάλος, Scutum vibrans ſeu
quatiens, aut clypeum. pro Bellicoſus. quaſi ὁ τὸ σάκος
πάλων. vnde abũdare σ in hoc vocabulo tradit Euſta-
thius, ſicut & in σακεσφόρος. Habet autem vnicum λ cõ-
poſitum hoc σακέσπαλος, videlicet tanquam ab aoriſto
formatum. AT VERO Πάλλα pro σφαίρα apud Eu-
ſtathium pag. 1554, tanquam à præſenti Πάλλομαι.

ITIDEMQVE Παλλὰς tanquam à præſenti Πάλλω. D
dicitur enim παλλὰς quaſi Vibratrix dea. & quidem ha
ſtæ vibratrix, vtpote bellicoſa. Alii tamen aliunde de-
ducunt, vt te docebit Euſtath. atque alii ſcholiaſtæ.
Dicitur autem ſæpe quidem παλλὰς Ἀθήνη, & tum epi-
thetum eſt παλλὰς: interdum verò & παλλὰς ſine adie-
ctione, (vt & Latini vtuntur) ac tum proprii nominis
vice fungitur. Eadem eſt ratio ET IN Φοῖβος Ἀπόλλων
ac Φοῖβος: itidémque Latinè phœbus Apollo, & Phœ-
bus. Eſt autem à nomine Παλλὰς FORMATVM
Παλλάδιον, Simulacrum Palladis. Quod fuit etiam no- E
men δικαστηρίου Athenis. vide plura apud Plutarchum
in Theſeo, item Herodianum & Suidam, necnon ſcho
liaſt. Ariſtoph. & Etymologiſtem. Euſtathius habet
ETIAM Πάλλας paroxytonè, quod accipi ait pro νέος.
in qua ſignificatione DICI Πάλλαξ quoque, vnde
ſint Παλλακὴ & παλλάκια. Eſt autem Πάλλας, αντος, &
nomen proprium, & quidem non vni tributum. Ab v-
no autem eorum dicti ſunt Παλλαντίδαι, qui à Theſeo
eiecti fuiſſe dicuntur.

Παλμὸς, οῦ, ὁ, ITEM Πάλμα, Vibratio, Agitatio. Exponi
tur autem πάλμα & nomine πτῆμα à ſchol. Soph. at F
παλμὸς frequens eſt apud medicos: & quidem pro pal-
pitatione. vt παλμὸς καρδίας apud Æginetam. In v. l.
annotatur ex Gregorio Naz. παλμὸς dictum de radio ſo
lis in aqua reflexo. itẽ ex Galeno De pulſibus, παλμὸν
dici etiam de arteriarum motu. Gorræus autem de
hac voce ita, Παλμὸς, Palpitatio. Eſt diaſtole præter na
turam in aliqua parte facta. Fit in omnibus corporis
partibus quæ diſtendi dilatarique poſſunt, hoc eſt
naturaliter mollibus, vt extendi & rurſus in ſe ſidere
poſſint, vt cute & ſubiectis muſculis, ſed præſertim vẽ G
triculo, veſica, vtero, inteſtinis, iecinore, liene, & ſepto
tranſuerſo: adhæc in arteriis etiam & corde, in quibus
palpitationem diuerſum multum à pulſũ motum e-
ſſe, manifeſtò apparet. Palpitatio nanque non iis mo-
dò partibus, ſed aliis etiam omnibus quibus incidere
poteſt, ſolius morbi opus eſt, neque ad eius genera-
tionem quicquam natura confert. Sed neque paſsio
eſt voluntariæ virtutis propria, aut inſtrumentorum
ad eam ſpectantiũ, ſed (ceu modò dictum eſt) omnibus H
corporis partib⁹ quæ dilatari poſſunt, incidit, eas exal
tãs intlãnſq; ad eum modũ quo arteriæ dilatantur. In-
cidit autem etiam vnà cum palpitatione partis quo-
dammodo huic atque illuc concuſsio, eodem quidem
modo quo etiã in tremore, ſed maioribus interuallis.

Palpitans nanque muſculus, ſi magnus eſt, dum dila- A
tatur, totum membrum ſæpenumero ſecum attollit:
dum verò contrahitur, deorſum ferri ceu rei cuidã in-
animatæ permittit, ita vt totus motus præter naturã
ſit, non autem (ſicut in tremore) miſtus quodammo-
do & compoſitus. Eius cauſa eſt &c.

Παλτὶς, οῦ, ὁ, Vibratus. vel q.d. Vibratilis, vt παλτὸν πῦρ, a-
pud Sophoclem pro fulmine: παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον,
Euſtathius: tanquam videlicet αὐῶδεν παλλόμενον, vt ha-
bet ſchol. Soph. (Item παλτὸν pro κληρωτὸν, Heſychius:
vt πάλλεσθαι pro κληροῦσθαι.)

AT Παλτὸν ſubſtantiuè Iaculi ſeu teli quoddam ge-
nus. Quidam interpretantur Tragula: quidam & Pilũ.
Heſychio eſt ἀκόντιον. Xen. in fine libri de arte equeſtri;
ἀκόντισμα γε μὴν τὸ μακεσταπον ἐπὶ γοῦν. καὶ δὲ ἐπιστρέψαι
καὶ μεταβαλεῖν τάχιστα οὕτω μᾶλλοι ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ. Vbi ta
men Camer. vertit, Telum, ita hunc locum interpretans, Iaculum autem eiici longiſsimo ſpatio optimũ
putamus. ita enim cum auertere, tum mutare telum,
tempus magis permittet. Præcedit autem ibidem,
αἱ τε μὴν δόραπς καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀθενὲς καὶ διάφορόν ἐστι, τὰ κρανεῖα ἀβύπαλτα μᾶλλον ἐπανοῦμεν. quæ idem
ille ita vertit, Camacinarum haſtarum loco (hoc eſt ha
ſtatarum perticarum) quæ & fragiles & graues, proba-
tur nobis ſi geſtentur corneæ, quæ vibratiles magis
ſunt. Exiſtimauit enim Camer. βύπαλτα eſſe à nomine
ADIECTIVO Εὔπαλτος, quod ſignificet Vibrati-
lis, id eſt Vibratu facilis, Qui facilè vibrari poteſt. Ac
certè non video quæ alia lectionis huius interpretatio
afferri poſsit: ſed eam ego ſuſpectam habeo, & pro βύ-
παλτα reponi debere παλτὰ exiſtimo, tũ quòd ſequatur
alter ille τρῶν παλτῶν locus, tum quòd inueniã itidẽ Hell.
lib. 3, κρανεῖνα παλτὰ p. 292, meæ edit. ὡς δ' ἐς χεῖρας ἦλθον,
ὅσοι μὲν τῶν Ἑλλήνων ἔπισαν πᾶσι, πάντες ξυνέβαλον τὰ δόρατα· οἱ δὲ Πέρσαι κρανεῖνα παλτὰ ἔχοντες, τὰ χὐ δώδεκα μὲν ἱππῆς, δύο δ' ἵππους ἀπέκτειναν. (De κρανεῖνα autem quod
hìc vides, quin reponendum ſit pro κρανάϊνα in illo o-
puſculi τῶν ἱππικῶν loco, minimè dubitandum eſſe pu-
tans, ita ſcripſi: quãuis mea quoque editio cæteras ſe-
quens κρανάϊνα habeat) Idem Xenoph. Præd. 6, παλτὸν
eſſe aprum iis qui volunt πῶς μάχην ποιεῖσθαι ὀκ χειρός, ostendit ita ſcribens, παλτὸν δ' ἕν' ἑκάστου ἑκάστος λαβὼν, τρόσελαυνεν δίωκεν ὁπόταν, ὡς ὀκ χειρὸς ἡ μάχην ποιησόμενος. Idem oſtendit & in iſto qui eſt eiuſdem operis libro 8, καὶ ἓν παλτὸν ἑκάστῳ δοὺς εἰς χεῖρα, ὁμόθεν πῶς μάχην ἐποιεῖτο. Sed idem alibi non hunc ſolùm ſed & alterum vſum παλτῖς tribuit, ſcribens de Perſis, καὶ ὀν κελεῷ κοπίδα, ἢ στάραξιν ἔπ δὲ γέρρον, ἢ παλτὰ δύο ὡς τὸ μὲν ἀφεῖναι, τὸ δ', αὖ δέῃ ὀκ χρὴ τὸ χρῆσθαι.

ITEM C. Δίπαλτος, ου, ὁ & ἡ, Qui vtrinque vibratur, ſeu F
vibrari poteſt. Generalius verò δίπαλτα ξίφη apud Eu-
ripidem quidam interpr. Enſes ancipites. At verò a-
pud Sophoclem in Aiace pag. 24, πᾶς τὸ φρενὸς δίπαλτος
αὖ με χειρὶ φοιβάσει. id eſt vtrinque telum vibrãs, inquit
B. Vide ſchol qui inter alia habet, λαβὼν τὰ δίπαλτα
δόρατα. Euſtathius quoque vult à ſubſtantiuo παλτὸν
eſſe hoc δίπαλτος. ſcribit enim, καὶ παλτὸν εἶδός τι ὅπλου· ἐξ
οὗ καὶ ὁ τρόπος Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς. HINC Διπάλτως,
Vtrinque telum vibrando. Item Vtrinque mouendo,
Ambabus manibus, Totis viribus. Ita vulg. lex. ſed ſi-
ne autore.

C. Εὔπαλτος vide in Παλτὸν.

Πάλος, ου, ὁ, Vibratio, Concuſsio, Agitatio. Eurip. Βρέφος τε
τοὐμὸν σὺν τρόσθοῦδίσας πάλῳ, Infantem meum vibrando
illiſiſti ſolo, ſeu vibratum.

Πάλος, Sortitio, Sors, Apoll. Arg. 1, Κλῆδας μὲν τρόπα
πάλῳ διεμοιρήσαντο. Et πάλῳ λαχὼν ex Herodoto pro
Sorte delectus. Hinc VERBVM Παλάσσω pro κλη-
ροῦμαι & λαγχάνω. Sciendum eſt (inquit Euſtathius pa-
gina 674) Παλάσσειν ſignificare non ſolùm μολύνειν, (id
eſt inquinare, Fœdare, Contaminare) ſed etiam κληροῦ-
σθαι & λαγχάνειν, vt apparet ex κλήρῳ πεπάλαχθε. Sed ad-
dit deriuari à Πάλω, ex quo eſſe & Πάλος pro κλῆρος.
At ego dixerim potius atque adeo dicere malui Παλά
σσω, hanc ſignificationem habens eſſe à Πάλος. Haben-

BIBLIO

tur autē Iliad.η, illa verba κλήρῳ πεπάλαχθε, in hoc versu, Κλήρῳ νεῦ πεπάλαχθε δίζημερὲς, ὃ. κελαχήνων. vbi tamē alii hunc IMPERATIVVM Πεπάλαχθε à Πάλλομαι formare maluerunt. Sic autem & πεπαλάχθαι Od. ι, Αὐτὰρ τοὶ ἄλλοις κλήρῳ πεπαλάχθαι αἴωνον. ‖ At Παλάσσω in altera illa significatione (quæcūq; in ea sit origo huius verbi) non est infrequēs. præsertim verò passiua vox. vt Iliad. ε, — παλάσσετο δ' ἄμαρ ἀθρήξ. Et Il. λ, — λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. Et Odyss. χ, Αἷμαρ καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Alibi, ἐγκέφαλος πεπάλακτο. Vtitur & Hesiodus in Erg. Μηδ' αἰδοῖα γυνὴ πεπαλαγεῦτο.

B

C. ΑΝΑπάλλω, Vibro, Quatio, Concutio, vel Euibro. (In oratione soluta frequentius vsurpatur quàm simplex πάλλω) Hinc est PARTIC. Ἀμπεπαλών apud Homerū Iliad. Ἥρα, καὶ ἀμπεπαλὼν ἐστήκει δολιχόσκιον ἔγχος. pro ἀναπαλών, in aor. 2. Item Odyss. ω non procul à fine, Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν ἐστήκει δολιχόσκιον ἔγχος. vbi annotat Eustathius significare (sicut & in altero illo loco) ἀνακινήσας: formari autem ab ἔπαλον aoristo secundo, cuius participium παλὼν & Ionica reduplicatione πεπαλών: & cum præpositione, factáque syncope, ἀμπεπαλών.

C

Ἀνεπήλαι aoristum primū, Budæus apud Plutarchum exponit Vibrare, dicens pro eodem poni ab eo κραδαίνειν. Ab eodē citatur & hic Aristotelis locus in libro De mundo, vbi de terræ motu loquens, ait, οἱ δὲ ἀναπάλλοντες, καὶ τοῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σεισμόμενον, παλμαίαν λέγουσι. A Suida ἀναπάλλω exponitur etiam ἀναπηδῶ & ἀιασσίω. Idem ἀναπτήλας, ἀνακινήσας explicat, afferens huius significationis exēplum. Ἀναπάλλομαι. Pass. Vibror, Quatior. item ἀνακηδῶ. videtur enim vox passiua potius hanc significationem habere quam Suydas actiuæ tribuit. Iliad: υ, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ', ὡς αὐτέπαλτο. Strabo, ἀναπαλεὶς πτήσασος ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἀποτροπιάν. Eustathius ἀναπάλλεσθαι ait de equo dictum se in pedes erigente, ob pauorem.

D

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, Vibratio, Euibratio, Concussio. Bud. ex Aristot. Habetur in Aristot. loco proximè citato.

C. ΑΓΟπάλλω, Euibro, Eiaculor, cum accusatiuo. Suidas tamen dicit genitiuo iungi. Ἀποπάλλομαι passiua vox, Euibror. Diog. Laer. πυὸς δὲ ἀναθίοντας, οἷον ἀστινθῆρας ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀποπαλλεσθαι. Basil. in Hexaemero. καὶ τῶν ἀνάκλασιν τοῦ φωτὸς μαρμαρυγῶν πανταχόθεν ἀποπαλλομένων πρὸς ὕδατος.

E

Ἀπεπαλέω, ῶ, Circumflexum pro ἀποπάλλω. vnde ἀποπαλήσῃ apud Hippocratem, quod Erotianus exponit σαλεύσῃ καὶ σφόδρα κινήσῃ.

Π Α Λ Ἀ Μ Η, ης, ἡ, Palma, Manus, secundum quosdam. Vnde & hoc ipsum Latinum vocabulum Palma ortum esse putatur, vt dicta sit Palma quasi Palama. Sed in exemplis quæ afferuntur, hoc nomine significatur generaliter manus: nec aliā esse eius significationem quidam censent. Est autem poeticū, & quidem cum apud alios poetas, tum apud Homerum frequens. Od. α, — παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. Et Iliad. γ, Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. vbi schol. exponit τῇ χειρὶ, addēs esse λέξιν ποιητικὴν ἀρχαϊκῶς. Affertur verò & pro ἐκ τῆς χειρός. Vtitur autem sæpius in plur. vt Il. α, Ἐν παλάμῃς φορέουσι. Et Iliad. ο, Τέκτονος ὀν παλάμῃσι δαήμονος. Item παλαμάων aliquot locis. Subiungo autem Παλάμη verbo Πάλλω, quòd etymologistes ab hoc verbo deductum esse velit illud nomen. cui tamen alioqui hac in re vix assentiri possum.

F

G

Παλάμη metaph. Ars seu via, aut ratio qua aliquid efficimus. Pro commento & astutia excogitata atque machina Bud. ab Aristophane accipi ait, afferens ex eius Vespis, δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀποφυξιν παλάμας. Vbi παλάμαι reddere possis & Fabricas. Apud Theognidem quoque παλάμαι exponitur Rationes excogitatæ, seu Adminicula & subsidia inuenta, in hoc versu, Παντοίαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι. A Cam. autem Rationes & artes. Idem apud Pindarum Olymp. 10,

H

θεοῦ σεῦ παλάμα interpr. Ope diuina.

C. Ἀπάλαμος, vide in Ἀπάλαμος.

C. Εὐπάλαμος, ου, ὁ & ἡ, Manu industria seu perita structus, Cui perita manus adhibita est, id est artificium. Et vno verbo Artificiosus. in Epigr. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων.

A

Παλαμάομαι, ώμαι, Struo, Molior, Machinor. Aristophan. Nub. τί οὖν ἐκεῖνος πάλαι τ' ἐπαλαμᾶτο; Idem, Πρὸς ταῦτα Κλεῶν καὶ παλαμάσθω, Καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω. Τὸ δὲ μετ' ἐμοῦ. quem locum habet & Cicero in quadam ad Atticum epistola. Philostratus autem dixit μηχαναί τε παλαμᾶσθαι καὶ τὸν χωνεῖον ἀποπειρᾶσθαι. Hinc & COMP. Ἐπαλαμάσθαι quo vtitur Lucianus in Tox. καὶ οἱ κόλακες σαυέστον ὅτι παλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἐπὶ ὄγκα τὸν Δεινίαν. id est (vt vertit Bud.) Aliquid admachinaturi seu contechnaturi, Deintegro in dolium incubituri. At Camer. vertit, Concurrebant assentatores correpturi fraudibus seu artibus suis Diniā, quem adhuc cernerent arrodi posse. Sunt autem & qui vertant hìc Astutè applausuri. Sed in isto Luciani loco veram lectionē esse arbitror ὅτι παλαμησόμενοι: (quam & ipse Bud. alibi sequitur) loquitur enim de quodā qui repētè ditatus fuerat, statimque à meretrice irretitus & spoliatus. q. d. Demessuri opes quas meretrix reliquas fecerat. Sed hanc lectionem exposui & suprà inter deriuata à nomine Καλάμη pag. 16. Tomi secundi, lit. B.

Παλαμᾶσθαι extra metaphoram etiā ponitur interdū pro Administro, Efficio, Gero. quibus verbis redditur à Budæo afferente ex Xenoph. Pæd. 4, de Centauris, ὥστε βουλεύεσθαι μὲν αὐθρώπου φρονήσει, τοῖς δὲ χειρὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι, ἵππου δὲ τάχος ἔχειν καὶ ἰσχύν.

B

C

D

E

AT VERO Ἀπάλαμνος ET Παλαμναῖος habent v ascititiū. Et Ἀπάλαμνος quidē poeticū est duntaxat, dictū quasi ἀπάλαμος, de eo cuius manib⁹ nulla industria inest, seu ars, aut sedulitas. seu Cui manus sunt minimè industriæ: Hom. Iliad. ε, Ὡς δ' αὖ τ' αἴθ' ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο, Στῆμ' ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἁλαδε βρεύοντι. vbi scholiast. exponit ἄπειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τὴν χρᾶσιν τοῦ πῶς δεῖ ἄχρεα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαίειν ἢ παλαμᾶσθαι π. Idem verò alibi affert νέος οὐκ ἀπάλαμνος pro νέος οὐκ ἀϊάλκης. vbi fuerit ἀπάλαμνος, cuius παλάμαις (id est manibus) nil roboris inest. At Hesiod. in Erg. ἀπάλαμνον appellauit inertem: vt videlicet dicatur ἀπάλαμνος quasi cui manū sunt minimè laboriosæ: in hoc vers. Ἠ τε καὶ ἀπάλαμνον ἄρ' ὄμως ὄπι ἔργον ἐγείρει. Inuenitur ET ΑΜ Ἀπάλαμος, sed alia significatione, apud Pind. in Olymp. exponitur enim Cui nulla arte seu ope obsisti potest, Ineluctabilis, Insuperabilis, ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον.

Παλαμναῖος verò Cuius manus cæde contaminata est, Cæde contaminatus, Sicarius. Sophocl. in Electra, Ἥτις ξυνοῦδεις τῷ παλαμναίῳ μεθ' οὗ Πατέρα τὸν ἀμὸν ἀπέκτεινε δόλοις. Plutarch. in Pompeio, τὸν μὲν ἀποφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεγράφη. ‖ Synesius autem dixit, τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας Ἀνδρόνικον, pro Pestem & perniciem regionis. Sed & παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα apud eundem, Dira & conscelerata mens & lingua. ‖ Item παλαμναῖαι ἀραί, Diræ vltimique exēpli imprecationes, eidem Synesio. Vide Bud. pag. 207, & 208, item 214.

Παλαμναῖος Iuppiter, Qui est vindex & vltor eorum qui manus cæde contaminarunt. Apud Aristot. redditur Sanguinarius à Budæo, cuius & Comm. pag. 721 vide: nec non Eustathium & Etymol. Item παλαμναῖαι ἱκεσίαι, supplicationes ob cædem commissam, in v. l.

Παλαμναία dicebatur etiam ἀσπίς τις καὶ θηρίον, Eust. Vide & Etym.

ΠΑ΄ΠΠΑΣ, ὁ, Pater. Vox est puerorum ad patrē volunt. Sed solius vocatiui Πάππα exempla inuenio. Apud Hom. Od. ζ, dicit Nausicaa patri, Πάππα φίλ', οὐκ αὖθί μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην Ἠλήν, βύκυκλον &c. vbi animaduerte vocatiuo πάππα cōpellari patrē à puella etiā quæ iā ea erat ætate vt matura viro esse putaretur. Philemon comicus apud Athen. l. 8, Ἀρίστιος ὁ παραπηνίος καράβου, Ὡς εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε πάππα φίλαπε, Εἶπας. Sunt qui scribant nominatiuum hunc πάππα esse vocem liberorum ad patres reuerentiæ causa, vel illis blādientiū. at ego dixerim potius, balbutientium, non aliud. Eust. ex vet. autoritate, πάππας ex vocula infantiū Πᾶ factum esse tradit, per reduplicationē NOMEN Πάππας, (ita enim scribit vnico π) SICVT Μαμμία ex

MONO-

MONOSYLLABO Μᾶ, addit, secundum quosdam, Syracusanam vocem esse Πάππας, ex qua per ἀναδιπλασασμὸν (id est reduplicationē) factū sit Πάππας. Sed planè mendosum esse videtur prius illud Πάππας, quū ex eo Πάππαι cum vlla reduplicatione factū dici nō possit. Videndū igitur num potius reponi debeat πᾶς quod apud eundem Eustathium legitur pro voce infantium. Loquens enim de παππάζειν, dicit esse βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα. vnde esse πάππος, necnon πάππας, significans patrem. pro quo πάππας, DICI Πᾶς monosyllabè κατὰ βρέφους προσφώνησιν. Testatur etiā scripsisse quosdam ex antiquioribus, Πάππαι Romana lingua significare patrem: & in hac quidem barytonè, at in Græca circunflexè proferri. Inuenitur certè Pappas apud Iuuenalem, in hoc satyræ 6 loco, Mordeat ante aliquis quicquid porrexerit illa Quæ peperit: timidus prægustet pocula pappas: sed hìc non dubium est quin pro nutritio accipiatur, qui etiā patris quodammodo locum obtinet, vnde nostrates nutricis quoq; matrium vocant *pere nourricier*. Fuerunt tamen qui custodem pueri seu pædagogum significare dixerint. Quod autem ad hunc vsum nominis πάππας attinet, pro nutritio videlicet, sciendum est legi apud Eust. ex Rhetorico lexico, τὸν τροφέα, πάππαν οἱ εἰς Ἑλλὶν καλεῖ.

A

B

C

Παππάζω, Pappa dico, Cōpello patrem hac voce, Adblādior patri vocando pappam. Hom. Iliad. ε, Οὐδὲ τι μιν παῖδες τοῖ γουνάσι παππάζουσιν Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο. vbi Eustath. ait εἰς τὸ βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα. Alludens autem ad ista verba Callim. πτὶ γουνάσι παππάζοισι, dixit, — πᾶς ἐφεζομένη γονάτεσσι Παῖς ἔπ' κουείζουσα, τοῖδε προσείπε γονῆα, Δός μοι παρθενίλω αἰῶνα ἄππα φυλάσσειν. Legimus Pappare & apud Persium Satyra 3, vbi quidā hanc τοῦ παππάζειν significationē ei tribuunt: alii (quibus potius assentior) infinitiuū pro nomine positum existimātes (vt in aliquot aliis huius poetæ locis) exponunt Cibū. quū ex Plauto Pappare afferatur itidē pro Cibum sumere, seu edere: & extent hæc Varronis verba, ex libro de liberis educandis, Quum cibū ac potionē Buas ac Papas docēt, & matrem Mammā, patrem Tatam. vel potius (vt alii legunt) Quum cibū ac potionē Papas atque Buas vocent, & matrem, &c. Mirum autem videri nobis nō debet quòd dicat puerulos cibum appellasse Papas, (quum id alioqui non cibum sed patrem significarit non solùm Græcis puerulis olim, sed significet hodiéque Gallis, compellantibus patrē voce ista *Papa*, sicut matrē, *Maman*: nec solùm Gallis, sed & aliis nonnullis, si bene memini) nihilo videlicet magis quàm quòd apud Aristoph. videmus VOCEM Μαμμᾶν puerulo non matrem sed cibū, & quidem nominatim Panē significare: in Nub. vbi scribit, Εἰ μὴ γε βρῶν εἴπῃς, ἐρῶ γοῦν αὐτὸν πιεῖν ἐπίηρον. Μαμμᾶν δ' αὖ αἰτήσαντος, ἥκιστ' σοι φέρων αὖ ἄρτον. Κακᾶν δ' αὖ οὐκ ἐφθῆς φέρουσα, κἀγὼ λαβὼν θύραζε Ἐξέφερον αὖ καὶ προσύχομίν σε. In huius itaque vocis Μαμμᾶν significatione non conuenit Gallis puerulis cū Græcis, sed cū Romanis: vt vicissim in significatione vocabuli Pappa consentiunt illi non cū Romanis, sed cū Græcis. Atque vt Græci pueruli vocabulo matrē significāte abusi sunt ad significandū panē, sic Romanos appellatione patris ad significandum vel panem, vel alium quēlibet cibū abusos esse, nequaquam mirum nobis videri debet. Quod autem ad ILLVD Κακᾶν attinet, retinuerūt & hanc vocem nostrates pueruli, sed abiecta vltima litera, dicentes *Caca*: apud Rom. autem atque adeo Latinos viri quoque vtebantur verbo Cacare, vt nemini non notum esse potest. Sed libet & de prima illa VOCVLA Βρῶν quid sentiam dicere. In ea certè non parum miror literam ρ, balbutientibus pueris minimè conuenientē, vel potius à qua prorsus balba illorum lingua abhorret. Quidni verò abhorreat? quū Demosthenis non amplius pueri, sed iam viri linguam vix tandem illius literæ pronuntiationi assuefieri potuisse sciamus? Sed & memini me Parisiis iam grandiusculū puerum aliis itidem iam grandiusculis colludere qui literam hanc pronuntiare nullo modo poterāt, quum alioqui cæteras omnes & quæuis etiam vocabula apta pronuntiatione exprimerēt. Hæc certè faciunt vt credam, vel potius suspicer non βρῶν, sed ῥῶν scribēdum esse sine ρ. Tunc autem aliqua ex parte cōueniet Græcis puerulis cum Romanis, illis βρῶν, his Buas ad vnam eandémque rem significandam dicentibus. Aliqua ex parte conueniet, inquā, quum υ in v mutari solitum à Latinis, notissimum sit. At verò Gallis longè aliam significationem habet vocula *Brin*. Ab illo autem παππάζω est VERBALE Παππασμὸς, Compellatio patris, vocando illum πάππα. vt παππάζοιεν Suidas exponit, πάππα καλοῖεν. Eidem παππασμὸς est προσφώνησις τοῦ παιδὸς εἰς πατέρα γινομένη.

D

E

F

G

Παππάζουσιν & Anseres, Poll. At Latinè gratitant.

Παππίας ET Παππίδιον, forma diminutiua vtrunque, pro Paterculus. Sunt autē blandiētis hæc diminutiua, apud Aristoph. in Vespis. Sed vnico π ea scribi sciendū est in vulg. editionibus: quum Eustath. ex Rhet. lexico afferat παππίας, in quo ait scribi, Atticos hoc nomine ὑποκορίζεσθαι τὸν πατέρα. Hinc VERBVM Παππίζω, Paterculum appello, Patri blandior, vocādo eum paterculum. Habet tamen Eustath. ex eodem illo lexico, παππίζειν esse etiam vocare πάππαν, quod nō probo. Nisi fortè hæc verba, παππίζειν τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παππίαν, ita debent accipi, πάππαν vocare etiam παππίαν. i. pro πάππα dicere etiā παππία, cōpellando patrē. (Παππυλιάζω pro ποππυλιάζω. vnde apud Theocritum pro ποππυλιαζέει scribi etiā παππυλιαζέει testatur Eustath. de qua scriptura dicendum erit in Ποππύζω)

Dicitur ETIAM Ἄππα, abiecto primo π, pro πάππα. Callim. hymno in Dianam, inducit eam his verbis vtentem apud patrem Iouem, Δός μοι παρθενίλω αἰῶνα ἄππα φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίλω. (præcedentia autē habes suprà in Παππάζω) vbi tamen quædā exemplaria habent ἄλλα non ἄππα. Apud Eustath. Aristoph. grammaticus tradens esse varias compellationes πατριωδεστέρας & ὑποκοριστικάς (nam apud Eustath. pro ὑποκορισταὶ repono ὑποκοριστικαὶ) pro exemplis affert primùm ἄππα, ei subiungēs πάππα. Quibus addit HAEC, Μάμμα, ET Μάμμη, ET Μαμμαία. ITEM Τέττα, ET Ἄττα. Sic autē (inquit) & πατέρας appellāt ætate proiectos. itidémq; μητέρας mulieres quæ sunt ætatis prouectæ: quāuis nulla sint vel his vel illis cōsanguinitate iuncti. Quæ autē prouectiore etiā sunt senectute, ab illis DICVNTVR Μᾶταν ET Τῆθαν. Vicissimque iuuenes à senib⁹ VOCANTVR Παῖδες ET Τέκνα. (Huc certè pertinet quod quidam annot. de vocabulo παῖδες apud Soph. nimirū esse nomen beneuolentiæ) Quibus additur ex eodē Aristoph. grammatico, Hom. quoque his προσφωνήσιν ἀποθεραπεύειν τὴν ἡλικίαν: quippe qui anum vocet μᾶταν, vetulum autem, πατέρα. Hæc autem verba referūtur in hunc versum Il. ρ, Φοίνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενές, &c. Sic autē in quodā Callim. epigr. ἄττα cum γέρον iungitur, Ἄττα γέρον, δός με καλεῖ γάμος. Legitur porro hæc eadem vox Od. π, aliquoties. Ibi enim dicit Telemach. Eumæo, Ἐστε πατὴρ ἤτοι ἄττα. item, Ἄττα πόθεν τοι ξεῖνος ὁδ' ἵκετο; vt vicissim Telem. ab Eumæo vocatur τέκος & τέκνον. Quum tamē Eustath. in altero illo loco Il. ρ, annotet ἄττα esse cōpellationem ἀπὸ νεωτέρου εἰς γέροντα: hìc magis peculiarē vsum voci illi tribuēs, dicit esse προσφώνησιν ἀδελφοῦ νέου πρὸς πρεσβύτερον. Alibi idem grammaticus vult vocabulo ἄττα compellari τὸν θεράπον, sicut VOCABVLO Τέττα compellari τὸν φίλον. Vt autem & vocis huius τέττα vsum explicem, sciendum est, in hoc versu Hom. Il. η, Τέττα, σῶ τῇ ἥσο, ἐμῷ δ' ὅπι πείθεο μύθῳ, esse προσφώνησιν φιλεπαιρικὴν νέου πρὸς μείζονα, vt annot. Eust. siue προσφώνησιν τιμητικὴν νεωτέρου φίλου πρὸς παλαίτερον. Sed Eust. addit, quosdam putasse vt βάττω, βαττίζω. βάττης, sic dici τέττω, τεττίζω, τέττης, vnde vocatiuum τέττα. Fuisse verò & qui crediderint τέττα esse ἐκτλιαστικὸν, i. indignationis significatiuum, per apocopen factum ex τέτλαθι. Sunt qui expo nāt O amice: sed quū gramm. nō dicāt hac voce signif. φίλε, sed cōpellari eū qui sit φίλος, existimarim potius eā vim habere quā habet particula Μι vocatiuo proprii nominis iuncta: quæ alicubi non solùm blandimenti vim habere, sed simul & τιμητικὴ esse, nōnullis videtur.

Π Ἄ Π Π Ο Σ, ου, ὁ, Auus. & quidem siue paternus, siue maternus. Sed ad discernendum, vocatur πάππος ὁ

πρὸς πατρὸς, auus paternus: vt πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, auus maternus. Æschines in Ctesiph. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρός. At Pollux habet πάππος οὐκ πατρὸς καὶ μητρός. addens dici etiam, πάππος ἀπ' ἀνδρῶν, & πάππος οὐκ γυναικῶν. (In eo autē quod subiungit, nimirū hinc esse VERB. Παππάζειν apud poetas, eum hallucinari liquet ex iis quæ dixi suprà de hoc verbo post nomen Πάππας) Dicitur tamen & sine adiectione πάππος, ac tū cēsetur de auo paterno potius dictū. vt apud Menandrū, Τίς ἦν ὁ γάμος ἧς γαμεῖ, τίθη ἢ τίς; (ita enim legendū esse, nō autē πτθή, admonui in libello quē edidi habēte Græcorū Comicorū γώμας. est autē τίθη, auia: at πτθή, nutrix) Athen. l. 14, Κάδμος ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, μάγδρος ἦν. Sed in illo Menandri loco nihil vetat quominus πάππος de vtroque intelligamus. Ὁ πάππου πατήρ, Plato de leg. Aui pater. qui & vna voce προπάππος, sicut Latinè, Proauus. Ex Aristot. autē δύο πάπποι, ἥρῶς, ad verbū, Duo aui aut tres: pro Auus, proauus, abauus. Cæterùm pro πάππος Homer. dixit etiā παῦς πατήρ, vt videbis in Προπάππος. Est autē à Πάππος deductū ADIECTIVVM Παππῶος, (sicut Πατρῶος à πατήρ) signif. Auitus. vt παππῶα ἀγαθά, Auita bona. Et Παππῶα δόξα apud Demosth. Auita gloria: Philipp. 4, ἀλλὰ νὴ Δία παππῶα καὶ πατρῴα δόξα σοὶ ὑπῆρχε, ἣν αἰρεῖσθαι ἐν σοὶ καταλύσαι. Aliud ADIECT. Παππικός, Ad auum pertinens, aut Auum resipiens. vt ἀ πρόπαππος Pollux affert προπαππικός. ‖ Sed Πάππος nomē quoq; erat personæ comicæ, necnon satyricæ, quæ ETIAM Παπποσείλινος. erātque efferatior specie. Plura autem vide apud Poll. qui & tradit fuisse in comœdia πρόπον πάππον, & τὸν ἕτερον πάππον. Sunt porrò & alia nominis πάππος significata, de quibus dicam post composita ex hoc nomine habente primam suam significationem.

C. Παππεπίπαππος, Aui pater. Sed vocabulum illud Poll. improbat vt δεινῶς ἰδιωτικόν. licet Philonides comicus eo sit vsus.

C. Παππωνυμικὸν nomē, (eadē forma qua πατρωνυμικὸν) ab aui nomine deductū. vt Alcides est nomē παππωνυμικόν. Vnde etiā dicitur à quibusdā gramm. παππωνυμικῶς vocari Alcides. Vbi obserua ADVERB. Παππωνυμικῶς, i. Nomine deducto ab auo, & q.d. Denominaliter ab auo.

C. Ἀπόπαππος, ου, ὁ, Abauus. v.l.

C. Ἐπίπαππος, Proauus, vt ὀπτήθη, Proauia. Sed Pollux, ἡ δὲ πάππου ἢ τήθης μήτηρ (inquit) προτήθη, καὶ οἱ πόππων γονεῖς, ὀπιπάππός τε καὶ ὀπιτήθη. Atque ita ὀπιπάππος fuerit Atauus, & ὀπιτήθη, Atauia. Vide Πρόπαππος.

C. Δίς παππος, ου, ὁ, Atauus. v.l. Qua forma & Gallicè dicitur Bisayeul, quum auus vocetur Ayeul.

C. Πρόπαππος, ᾱ, ὁ, Proauus. ὁ δὲ πάππου ἢ τήθης πατήρ (inquit Poll.) προπάππος. τάχα δ' τῶν εἴποις τετραπάππους, ὡς Ἀριστοτέλης. Eustathius autem ὀπιπάππον hunc vocari dicit, non προπάππον, de alius tamen cuiusdam sententia. In ista enim Homeri verba, Il. ξ, Πᾶς ἐμοῖο πατήρ, annotat, esse dictum hoc per periphrasin, ad vitandam ambiguitatem: & significare τὸν πρὸς πατρὸς πάππον: (qui & LACONICE Γερονταίας appellabatur) Et addit ὅ τοῦ ὁ ἐπαίων τοῦ γέρων, ὀπιπάππος, ὁ δὲ προπάππος λέγεται, quēadmodū φησί τις ἀποσημειωσάμενος ὀνόματα συγγενικά. Sic autem ex eiusdem autoritate tradit τίθην quidem esse τὴν μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μητέρα: at ὀπιτήθη, τὴν ὑπὲρ αὐτήν.

Προπαππικός, (q.d. Proauialis) Ad proauum pertinens, vt ἀβελτηρία προπαππική, quod Pollux ex quodam Phædone affert. Existimo autem accipi pro insipiētia valde senili, seu qualis esse solet valde decrepitorum.

C. Τρίπαππος, Tritauus. v.l.

¶ Πάππος, Lanugo carduorum, seu flos, qui lanuginosus est Itē, Lanugo helxines herbæ. Πάππος, ἀκανθῆς λευκὸν ἐξ ἀνθήμα, inquit Eustath. qui & aliis verbis exponit τὸ ἀκάνθινον ἐν ξηροτῆτι πλίωμα. quod postremum vocabulum originem metaphoræ indicare videtur, sicut & Hesychii verba. Dicit verò & Aratus, Ἤδη καὶ πάππου, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης. vbi vide schol. Et Nicander, Οἷά τε δὴ γήρεια νέον πεφυμμένα πάππου. vbi itidem scholiasten consule. Pappi Latinè quoque, carduorum

flores, vt scribit Festus, afferens ex Lucretio, Vestem, nec plumas auium, pappósque volantes, Sed & de helxine scribens Plinius, Semen ei lanuginis (inquit) quem pappum vocant. Idem de herba quæ Græcis ἡμιγέρων, Latinis Senecio, Caput eius numerosa diuiditur lanugine (qualis est spinæ) inter diuisuras exeunte. Quare eam Callimachus ἀκανθίδα appellat, alii πάππον. HINC Παπποσπέρματα, VEL Παππώδη σπέρματα, Lanuginosa semina (In illo autem Plinii loco habes Semen lanuginis) vel Quæ pappo lanugine semen habent obductum. v.l. ex Theophrast. ITEM Ἐκπαππῶσθαι, In pappos solui, seu abire, ex Dioscoride, libro tertio, cap. 133. Πάππος dicitur & de Lanugine barbæ, quæ videlicet inferiori labro adnascitur, vt μύστακ vel μάστακ de ea quæ superiori. Poll. Hesych. Suid. & Eustath.

ΠΑΡΑ, præpositio, quæ vel genitiuo, vel datiuo, vel accusatiuo iungitur. CVM GENITIVO A, seu Ab, aut Ex. Sunt qui velint Homer. καταχρηστικῶς dixisse παρὰ νηῶν pro ἀπὸ νηῶν, quum παρὰ significet propriè κίνησιν ἀπὸ ἐμψύχων. vide Eustathium. Plato de leg. libro 4, παρὰ δὲ μαρτυρίας δῶρα οὔτ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ὅστις ποτε πόλιν ὀρθῶν δέχεται. Sic Xen. Pæd. 7, p. 111, in princ. ἀλλ' ὅταν τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων. Dicitur item aliquis ἔρχεσθαι παρά τινος seu παραγίνεσθαι, aut πορεύεσθαι, venire ab aliquo. Thuc. lib. 4, Ἀγαθαρχίδαν ἄνδρα Πέρσην παρὰ βασιλέως πορευόμενον εἰς Λακεδαίμονα. Item ἄγειν τι παρά τινος, vt ἄγειν δῶρα. (Xen. autē addidit articulum, quum dixit in Œcon. ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα. sed ita est interpretatus Cicero acsi nullus esset articulus, quum dixit, Eique dona à sociis attulisset) Dicitur etiam ἀγγέλλειν παρά τινος, seu ἐξαγγέλλειν, à Xenoph. Necnon, λέγειν τοῦτο παρ' ἐμοῦ, ab eodem. Item, προσείπε παρ' ἐμοῦ, Eum à me salutato. id est, Meis verbis salutem illi dicito. Lucianus autem dixit παρ' ἐμοῦ ἐκπίσας, vt Cic. A me soluere. (De quibus loquendi generibus lege Budæum pagina 1038) Et Isæus, παρ' ἐμαυτοῦ ἀπαλώσας, Meis sumptibus, Pecunia priuata. Affertur verò & παρ' αὐτῶν τὸν, ἀρχόντα γενέσθαι ex Plutarch. in Numa, pro ex Eorum corpore creari. At verò apud Marcum cap. tertio, vers. 21, οἱ παρ' αὐτοῦ, quod sonat ad verbum Qui [erant] ab eo, redditur Qui eum sanguine attingebant, seu Propinqui eius. vet. interpr. Sui: Eras. Qui ad eum attinebant. Affertur etiam τὰ παρ' αὐτοῦ ex Chrysostomo, pro Quæ ad eum attinent.

Παρὰ, præcedente articulo, non video quomodo Latinè reddi commodè possit nisi addito participio, non quidem in locis qui similes sunt illi Xenophontis quem modò protuli (ibi enim potius vacat articulus: vnde & Cicero nullam eius rationem in sua interpretatione habuit) sed in aliis quos subiungam: & quidem incipiens ab iis in quibus participium præteritum aut præsens, à verbo πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι, id est Mittor, cōmodius quàm aliud subaudiri potest. Thucyd. libro septimo, ἥκοντες ἐς τὰ Ἀθήνας οἱ παρὰ τοῦ Νικίου. Xenophon Pæd. 3, pag. 45, τοῦτο μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς αὖ ὀπτέλλετε ὅ, τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι). Vt enim in illo Thucyd. loco cum οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, aptè subauditur πεμφθέντες, vel ἀπεσταλμένοι, sic in isto Xenophōtis subaudiri cōmodè potest πεμφθεὶς, aut etiā πεμπόμενος, vel ἀπεσταλμένος seu ἀποστελλόμενος, cum ὁ παρ' ἐμοῦ (dixerat enim, εἴπνα ἐγὼ τοῦ ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὴν Γνίδον, συμπέμψαιτ' αὐ μοι &c.) itidémque πεμφθεῖσι vel πεμπομένοις seu ἀπεσταλμένοις aut ἀποστελλομένοις, cum τοῖς παρ' ὑμῶν. sed præsens hìc malim, quia dicit ὀπτέλλει, non ἐπέστειλαν. (Possit autem ὁ παρ' ἐμοῦ exponi etiam Nuntius meus: itidémque τοῖς παρ' ὑμῶν Nuntiis vestris) At Philelphus in sua interpretatione non animaduertēs hunc articuli vsum, iunxit παρ' ἐμοῦ cum λόγοις, tanquam videlicet vteretur Xen. eo loquēdi genere, quod ex eo paulo antè protuli. vertit enim Et hæc sanè verbis meis exponet. Illis autem exemplis addere & hoc potes, ex Synesio ὁμοῦ δὲ ἐγώ τε τὰ παρὰ σοῦ γράμματα ἀνεγίνωσκον, καὶ ἕπρός τις τὰ παρ' αὐτοῦ,

id est Literas à te missas, & Literas ab illo missas. subaudiendo videlicet πεμφθέντα vtrobique. Sed in Parisina editione non habetur articulus τὰ ante παρὰ, quem alioqui habet Aldina, & quo esse opus, vel is qui sequitur, satis ostendit. At verò in isto eiusdē Synesii loco, πολὺ οὖν παρ' ἐκείνου πολλῶν καὶ ἡδίστων εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνέψιόν τοι χάριν ὑπομνημονεύσωμεν, aliud subaudiēdum est participium. significat enim Multorum ab illo profectorum. id est Multorum eius officiorum. Sed & alia alibi pro loco subaudienda sunt.

Παρὰ iunctum genitiuo omittitur interdum in interpretatione: vt apud Isocr. αἱ παρ' ἐκείνων δεήσεις, illorū preces. Sic αἱ παρὰ θεῶν πρωείαι apud eundem. (vbi tamen potest etiam addi aliquod verbum subauditum, sicut in locis quos in præcedēte tmemate protuli) Sic ἡ παρὰ τούτων εὔνοια apud Xen. Horum beneuolentia.

Παρὰ CVM DATIVO, Apud Hom. Odyss. ε, Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ. Idem dixit etiā παρὰ νηοῖ, (Od. θ, Φαιήκων ἀγορήσδ' ἦ σφι παρὰ νηοῖ πέπυκτο. Demosthenes Pro cor. φρέσβεις δεδρ' ἀφικνούμενοι, παρὰ σοὶ κατέλυον, Ἀθήνη. Tale est, παρ' ἐμοὶ δεδοξάσθαι. Et apud Theoph. in ep. οὐ γὰρ σὸς ἀλλὰ παρὰ σοὶ ὁ πλοῦτος ἦν πεπίστευται. Exponitur verò παρ' ἑαυτῷ, Apud se, vel Intra se. vt παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. Et, ἕκαστον εἰδότα καὶ γινώσκοντα παρ' αὐτῷ, apud Dem. Philip. 4. Item pro Apud, in ea signif. qua dicitur aliquis apud se esse. vnde παρ' ἑαυτῷ γενέσθαι Bud. ex Plut. pro Resipiscere. Idem dixit in or. Pro cor. εἰ δὴ οὖν ὅστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία πειθοῦς. vbi dicere poterat ὀν ἐμοί. Sed & cum alio genere datiui pro ὀν ex Plut. in Othone, παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν.

Παρὰ affertur & pro ἐγγύς, i. Prope, Iuxta, ex Hom. Sunt tamē qui potius eius posteris hunc vsum tribuāt cū ista constructione, at Hom. cū accus. Vide Eustath.

Παρὰ CVM ACCVSATIVO, de motu ad locum, (sicut cū genitiuo de motu à loco) vnde redditur præpositione Ad. Xen. Hell. 1, ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Sic παρά σε ἔρχομαι, apud eundem. Itidem apud Plat. De rep. παρά σε ἥκω. Item, δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα.

Παρὰ apud Homerū pro ἐγγύς, id est Prope, Propter, Iuxta. vt apud Homer. παρ' ὀχθας. Sic παρ' αὐτὸν, Od. ξ, οἱ δ' παρ' αὐτὸν Ἄνδρες κοιμήσαντο. Vide Eust. Sic πάρ κεφαλῆ Cic. apud Aratum vertit Propter caput. Apud Plut. tale quid significabit, si sequamur eos qui in eius Romulo οἱ παρ' Εὔανδρον Ἀρκάδες exponunt, Arcades Euādri comites. Sed & apud Lucam, Act. apost. cap. 4, καὶ ἐπέθεσαν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων: & in fine capitis, καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων redditur Ad pedes, quod nihil aliud est quàm Iuxta pedes. At vet. interpres vertit vtrobique Ante pedes.

Παρὰ pro Ab, sed in certo quodā loquendi genere quo vtuntur gramm. veluti quū tradūt Δημοσθένης εἶπε διαφόρους τὸ δένος: sic Μενέδημος dici παρὰ τὸ μῆκος. & Οὐδὲν ἐστὶ παρὰ τὸ δύνασθαι. Bud. παρεφθεγγεῖν denotare tradit.

Παρὰ pro Per, ea signif. qua dicitur Per eos dies, seu Per id tēpus. Demosth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, Per omne id tempus. Ita enim reddendū puto, non Circa, vt habēt v.l. Sic παρ' ὅλον τὸν βίον, Per totā vitā. Ibidē ex Xen. παρὰ τοῦτον ἐκείνῳ ἤρχετο, Interim dum ille præest. Et παρὰ τοῦτο μᾶλλον ex Philostr. in Heroicis, Dum iratus esset. Alicubi potest etiam reddi & præpos. Inter. vt παρὰ τὸ δεῖπνον, Inter cœnam, Cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, Belli tempore, Militiæ. Vnde illa loquutio, παρ' αὐτὰ τὰ δικήματα, Protinᵘ admissis delictis, vt vertit Bud p. 242. vbi & παρ' αὐτὸ τὸ πλήμμυρα ex Thuc. pro In ipso facinore. Idē verò p. 247 παρὰ τὸν πλοῦν exp. Inter nauigādū, & παρὰ τὸ συμπόσιον Inter & super cōuiuiū. Vnde etiā παρὰ τὸν καιρὸν, & παρὰ τὰς χρείας, p. 242. Sed & παρ' ἑκάστην ἡμέραν, X. pro Quotidie, κινδυνεύων ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπολέσθαι. Sæpe etiā cōmodè redditur præpos. In. vt παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, In via. παρὰ τὸ γῆρας κακοφραγεῖ, Aphth. In senectute. παρὰ τοῖς κινδύνοις ὑπὸ τῶν ἔργων διδαχθέντες, In periculis, vel In ipsis periculis. Tale est παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοῖς πολέμοις pro ὀν τοῖς δεινοῖς καὶ τοῖς πολέμοις. Alicubi autē possumus vel præpos. In, vel præpositione Per vti. Sed habet & aliū vsum præpositionis Per hæc

præpositio παρά. vt παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα apud Thucyd. Per totum exercitum. Et παρὰ τὰς ἐπάλξεις ἑστῶτες apud Plut. Item παρὰ βάσιν ἑκάστην apud Aristot. Probl. sect. 5, Per singulos gradus. ‖ Παρὰ vt in nonnullis eorum quos paulo antè protuli locis aliisque eiusmodi redditur & præpos. Inter, & Intra, sic etiā alicubi habet & aliā significationem particulæ Intra. vt in hoc Xenoph. loco Œcon. ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ τὰ διαβήματα, ἔστιν ὅτε τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει, ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιαίνοντες. Ita enim Bud. reddit hunc locū, Quemadmodū in itineribus faciundis nonnunquā intra stadia ducēta alter alteri centum stadiis anteuertit, quū æquales sint ambóque valētes.

Παρὰ, Præter, vel Contrà. vt Plut. in Solone, γάμοις νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, vt nuptias præter naturæ præscripta coagmētaret. B. Et Th. lib. 4, καὶ, ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ τὰ πεφασμένα. Bud. παρὰ τὴν νικήσας ἀρετὴν ἀπὸ τῶν ἐκείνου. Et apud Xen. Pæd. 7, p. 111, παρὰ τὴν ὑπόνοιαν, & παρὰ τὴν ὑπόνοιαν) itē παρὰ γνώμην, & παρὰ τὸ πρέπον. Xen. ἃ δ' ἀναπτὴ ἢ εἶ), παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν. Idem, εἰ δέ τις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε ποιεῖ, ἴσως τι καὶ ἀπεκτῶν οὐ θεοῖς λήθει. id est Cōtra quàm, vt B. vtrobique reddit (qui alibi & Extra quàm) Potest tamen commodè verti Præter, in illo priore loco: at in hoc posteriore, παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, cōtra quàm natura fert. Sic παρ' ὃ πέφυκε, contra quàm natura comparatū est. Item παρὰ φύσιν à Cicerone quoque redditur Contra naturam. Plutar. περὶ ὀργῆς. lib. 1, in fine, ἀλλὰ μᾶλλον (ὡς ἔοικε) τὴν παρὰ σωφροσύνην ἢ τὴν παρὰ φύσιν ἀθανατίζομεν. Itidem verò παρὰ νόμον legitur passim pro Contra legem. Hanc autem significationem habet & cum nomine μέλος, atq; aliis. Cum vtroque nomine, videlicet cum φύσιν & cum νόμον, legitur in isto Plutarchi loco, in lib. qui περὶ δυσωπίας inscribitur, ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Σιμωνίδην, ἀξιοῦντά τι τῶν μὴ δικαίων, Οὔτ' αὐ σὺ ποιητὴς ἀγαθὸς εἶναι (ἔφη) παρὰ μέλος ᾄδων, οὔτ' αὖ ἐγὼ χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων. Inuenitur autē παρὰ μέλος alicubi redditum & aduerbio Inepte. itidémque aliis nonnullis nominibus iuncta præpositio παρὰ in hac significatione, redditur aduerbio, vnà cum nomine cui iungitur, vt παρ' ὥραν, intempestiuē: παρ' ἀξίαν, indignē. ‖ Παρὰ alicubi pro Præter, id est Vltra. vt παρ' ὀλίγους Demosth. Præter paucos, Paucis exceptis. Theophrasth. De caus. pl. l. 6, c. 1, εἴτε ἄλλος τοῦτο δεῖ παρὰ τούτους. Alicubi vel Vltra, vel Supra. vt παρὰ δύναμιν, Thucyd. lib. 1, Supra vires. Et παρ' ὃ δεῖ, Supra modum. Plut. θαυμαστὴ παρ' ὃ δεῖ λόγον, ἢ ἀνθρώπων, ἢ καταφρονηταί. Sunt verò qui παρὰ significare velint Supra in isto etiā Xen. loco vbi iungitur verbo διαφέρειν, in Œconomico, ῥᾳδίως γὰρ αὐτὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τοῦ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. Bud. quoque idem valere ait quod ὑπέρ. (Contrà autē sunt qui velint παρὰ significare Infra in hoc loco qui in epist. ad Heb. cap. 2, affertur ex Dauide, ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους) ‖ Accipitur verò & pro Vltra significāte Trans. Pro cuius signif. exemplis affertur ex Homero, παρ' Ἡλίδα: ex Plut. in Camillo, παρὰ τὸν πόλεμον φυγῇ, ἐποιοῦντο πλὴν αἰᾶ χώρησιν. Et in Publicola, παρὰ τὸν Ἀνίλου πόλεμον χώραν ἀπένειμε.

Παρὰ, Propter. Ob. Antipho, ὑμανία δὴ πολὺ τοῦτο λέγω, ὡς ὑδὲν αὐ ἤλθομεν παρὰ τοῦτον. Idem παρ' ἕνα ἄνθρωπον, Propter vnum hominē. Et apud Demosth. παρὰ τί; Quāobrē. Vnde & in eadē periodo, παρὰ τοὺς συμβόλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας, à consulibus seu senatus principibus manare causam mali. Et Isocr. in Arch. παρὰ τοῦτον ἡγεῖσθαι πλὴν σωτηρίαν, Ab hoc manare salutē, vel Per hunc & propter hunc esse salutē. Quæ exēpla proferuntur latius à Budæo pag. 241, vbi & οὐ παρὰ τοῦτ' ὄφειν ex Isocr. pro Nō in his positum est rerū momentū, Non hæc ad rem magnopere pertinēt. Et ex Demosth. πολὺ γὰρ παρὰ τοῦτο (ὑχ ὁρᾶς) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τοῦτ' τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τοῦτ' διελέχθην ἐγώ. vbi παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα vertes, In eo positæ sunt fortunæ Græciæ, sequēdo Ciceronē, vt videbis p. 128 mei Cic. lex. Ego certè hìc παρὰ τοῦτο existimo id posse sonare φ Gall. dicimus A cela pres. perinde videlicet acsi quis nostras ita loqueretur, *Mais pese ẓ que voire, que les affaires de la Grece se portēt biē, à cela pres.* vel, *les affaires vont bien, à cela pres.*

Dicam autem de hac signific & infrà. Cæterùm idem Budæus inter exempla significati huius præpositionis παρὰ, quo videlicet ponitur pro Propter, affert & quēdam Theophrasti locum: quem tamen aliter potius interpretandum puto, vt docebo in Παρὰ significante Pro & Prout. In v.l. ex Demosthene, παρ' οὐδὲν οὕτως ὡς τὰ πιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλασιν, pro Non tam vlla alia de causa quàm &c. Nunc autem superioribus exemplis addam & alia Thuc.lib.1, καὶ ἕκαστος ὑ παρὰ πλὺ ἑαυτῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν, Propter suam negligentiam. Et in Axiocho qui vulgò Platoni adscribitur, σωφήσεις δ ὦ Ἀξίοχε παρὰ πλὺ ἀνέπισασαν ἀνέπλογίσως τῇ αὐαιαθησία αἰαθησιν. Aristot. Ethic. 3, cap. 6, in fine παρὰ τὴν θαλαπίαν loquens, οἱ δὲ ἀνέλπιδες εἰσὶ παρὰ πλὺ ἐμπειρίαν. Sic παρὰ τὰ χωρία apud Synes. Propter loca: ὅπ ᾗ παρὰ τὰ χωρία τὶ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχανέιν τι καὶ ἀπυγχανέιν ὁρμῆς τῦ θεοῦ. Hinc EST Παρ' ὁ pro Propter quod, Quoniam, Quocirca. Pro quo scribitur ETIAM Παρό. Arist. De mirab. auditionibus, οἱ ᾗ τὸν χαλκὸν ἐρυθρόντες, ὀξυδερκέσαι τοι γίνονται. παρὸ καὶ οἱ ἰαθροὶ τῷ ἀνθεῖ τῦ χαλκοῦ καὶ τῇ πέφρα τῇ Φρυγίᾳ χρῶνται τοῦς ὀφθαλμοῖς. Et cū infinitiuo. Synesi, ὁκέ ᾗ δεῖς συμμαχίαν παρακεκλῆᾳ. παρὸ ᾗ σεσῶσθαι τοῖς παρακαλεσαμένοις, quare & seruatos esse (Poni autem παρ' ὁ & Pro Contraquam seu Extraquam, docui paulo antè: docet verò & Bud. pag. 246) Sed animaduertendū est quod attinet ad hæc quæ addidi exempla significationis huius præpositionis παρὰ, qua videlicet ponitur pro Propter, seu Ob, in iis posse hāc præpositionem & aliter reddi, eodē alioqui manente sensu. Ac primùm quidē in illo Thucydidis loco pro παρὰ πλὺ ἑαυτῦ ἀμέλειαν possis dicere per ablatiuum, Sua negligentia, perinde acsi esset τῇ ἑαυτῦ ἀμελείᾳ. In illo autem Platonis (si modò Platonis est Axiochus) παρὰ πλὺ ἀνέπισασαν, reddi etiam potest Per imprudentiam, seu Per ignorantiam. necnon Ex ignorantia. itidémque παρ' ὁ in Synesii loco, Ex quo. (Sed & apud Dioscoridem lib. 1, in præf. ἔνια παρὰ πλὺ ἑαυτῶν ἰδιότητα ἐν χειμῶνι αἴθη τε καὶ φύλλα φέρει, non reddideris Propter suam proprietatē, sed Ex sua proprietate. vel Ex vi quadam sibi propria & peculiari. nisi quis malit Vi quadam &c. sine præpositione) At in Aristotelico illo παρὰ videtur posse sumi & pro Præ, cuius significationis exempla videbis infrà. Denique in eo quem ex Synesio protuli, παρὰ τὰ χωρία crediderim posse reddi vel Ex locorū differētia seu diuersitate, (de quo vsu præpositionis παρὰ dicam paulo póst) vel Ex vi locorū: sicut Bud. apud Philonē De mundo, παρ' οὐς vertit Eorum vi. Sunt autem & alii loci in quibus quum παρὰ possit accipi pro Propter, alia tamē orationis forma in interpretatione vti possumus. vt quod Plato dicit, ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον ἕ ᾗ παρὰ τὸπο σωτηρίαν τε τῇ πόλει, καὶ πωὐαιπόν, aptè redditur, Omnium maximè in hoc ciuitatis salutem aut contrà damnum verti puto. Vel, Hinc maximè ciuitatis seu salus seu cōtrà damnū pendet. Hunc autem Herodiani locum lib. 6, παρὰ τῦτο δὲ ἀπολόμβοι παρ' ὅσον πλήθει ἐλάπποις διρέθησαν, Polit. vertit, Nullàque adeo re magis perierunt, quàm quoniam pauciores deprehensi.

Παρὰ, Præ. (quo vtuntur modo & præpos. πρὸς) Arist. Metaph. l. 1, ὅᾗ νήφων ἐφαίη παρ' εἰκῆ λέγοντας τοὺς πρέσπρον, is sobrius & prudens fuisse videtur præ illis antiquioribus. Sic apud Plat. De leg. l. 7, vbi loquens de Sauromatis scribit, παρὰ γυναῖκας ᾗ αὐταῖς ἄνδρες αὐ αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανέῖεν, id est Præ aliarū gentiū mulieribus Sarmatarū mulieres viri videri possēt. (quæ Budæi interpretatio mihi lōgè probatur magis quàm eorū qui reddūt Apud ipsas mulieres, seu Inter ipsas mulieres) Dionys. Hal. Archæol. lib. 6, αἰήρ παρ' ὀνπναοῶ ὀδπηδέιος ζωῆς τυχέῖν τῆς ἡμῆς, vir præ quouis alio idoneus. Paul. ad Rom. c. 14, ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, æstimat diem præ die. de quo loco dicam & paulo póst. Reddit autē B. & Præut, apud Aristot. vt videbis pag. 246. (In isto quoque Platonis loco in Apol. & aliis similibus, ποσοῦτον τὸ κινδύνυ καπαφρόνησε πρὸς τὸ αἰσχρόν πύπομείναι, ὥςπ, &c. videri possit παρὰ aliquā huius præpositionis Præ significationem habere. sed quam tamen vt huic loco accommodes, mutanda quodammodo fuerit orationis forma: vt si (verbi gratia) ita dicas, Leue existimauit esse periculū præ turpitudine quam perferre oportuisset. At hæc interpretatio, Adeo periculum contempsit, ne turpe quippiam in se admitteret, nullo modo vim præpositionis παρὰ exprimit: quam ego contrà illo interpretatus modo, declarare mihi videor. Sic tamen vt fatear magis placere mihi reddere hìc παρὰ Potius quàm: quam significationem alioqui nouam visum iri scio, sed nullam certè præsenti loco aptiorem inuentum iri existimo, siquidem is ad verbum interpretandus sit) ¶Quod autē ad illum Plat. locum attinet, παρὰ γυναῖκας ᾗ αὐταῖς, &c. addit idē, παρὰ γυναῖκας αὐ φανέῖεν αἴδρες posse exponi παρ' ἀλλήλας ἐξεπαζόμβαι. vt apud eundem, ὅπηδεῖξαντες τοῖς ἀρχοισι ταῖς ὑμετέρας παρὰ ταῖς ἡμετέρας ᾠδαῖς, pro Vestra cantica cum nostris contendenda componendáque. Vt autē ibi dicit παρ' ἀλλήλας ἐξεπαζόμβαι, sic apud Synesium legitur ἐξεπαζέιν παρὰ, sequente itidem infinitiuo: epist. 104, καὶ πίνες αὐτὸ παρὰ ταῖς Αἰγυπίαις ἐξήπαζον σύριγγας. vbi παρὰ cogimur reddere Cū. nec enim aliud est ἐξήπαζον παρὰ ταῖς Αἰγυπίαις, quàm Comparabāt cum Ægyptiacis. Sic & apud Plat. in simili loquendi genere, De rep. lib. 1, λόγον παρὰ λόγον αὐπκαζαπίνειν. His omnino similem vsum habet παρὰ in isto prouerbio, πορφύρα παρὰ πορφύραν κρίνα. sonant enim hæc verba, Purpura diiudicari debet comparata cum purpura. Id est, Ad diiudicandam purpuram, comparanda est cum alia. Erasmus tamen vertit (eodem alioqui sensu) Purpura iuxta purpuram diiudicanda, seu ad purpuram. Idem in Annot. in epist. ad Rom. cap. 14, dicens παρὰ nonnunquā relationem habere, hæc prouerbialia verba profert. (Sic autem & apud Paulum παρὰ exponit Iuxta, vbi dicit, ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, addens hunc esse sensum, Hic quidem existimat aliquid interesse inter diem & diem. Sed longè magis mihi probatur altera illa interpretatio cuius suprà memini, Æstimat diem præ die. Quo sensu & Hieronymus, Iudicat diem plusquam diem) Sed comparationis significatio tribuitur alicubi huic præpositioni per se etiam positæ, id est nullum verbum adiunctū habenti. vt apud Aristidem, ὅπηδὲ δωκῦα αὐτὴ παρ' αὐπιό, Augescens ipsa sibimet comparata.

Παρὰ, Pro, Prout. Nam & hanc posteriorē particulam alicubi aptissimam esse existimo ad exprimendā vim præpositionis παρὰ. At priore illa redditur in hoc Philonis loco, De mundo, παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῦ ἀπορρηγνυμβίων θραυμάτων οἵπε ὄγκοι μείζοις αἱ πε καζαφοραὶ γίγνονται βιαιόπεραι, Pro fragmentorum magnitudine. Itē in hoc Aristotelis, qui est itidem in lib. De mundo, παρὰ τὰ τῦ δίαημάτων μέγεη. Possis autem (vt opinor) in illo Philonis loco παρὰ τὰ μεγέθη, reddere, Pro differentia magnitudinis, seu diuersitate, (si ita loqui licet) vel Prout maior minórve est magnitudo. Sic apud Theophr. Hist. pl. lib. 6, de rosis, τὸ δὲ ὅλον (ὡς πρὸ ἐλεχθη) ἡ ἀυσμία καὶ ἡ ὀῦχροια παρὰ τοὺς τόπους ὀῦ, Pro locorum differentia, Pro locorum discrimine. Vel, Prout talis vel talis est locus, ita &c. (Hìc enim dissentio à Budæi interpretatione, quam habes pag. 241) Itidē verò in illo Synesii loco quem paulo antè protuli παρὰ τὰ χωρία dixi mihi videri posse verti, Ex locorum differentia, seu diuersitate: vbi videlicet scribit, ὅπ καὶ παρὰ τὰ χωρία τὶ γίγνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχανέιν τε καὶ ἀπυγχανέιν ὁρμῆς θεοῦ. Nec verò mihi refragari videtur Budæus, quum illa verba ita reddit, Neque in hoc illóque loco perinde mortalibus euenit vt Deo aut præsente aut aduerso vtantur. Idem hunc eiusdem Synesii locum, vbi similis vel potius idem est huius præpositionis vsus, ἀλλ' ὀδὴν ἀυπχία παρὰ τὸν καιρὸν ἀυπχεῖν, interpretatur, Refert autem quo quidque in loco feliciter cedat. Item, At verò locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Hunc etiam Dioscoridis, πρὸ πάντων δὲ φρονπίζειν τῆς ἀπόθεσιν καὶ συλλογῆς ἑκάσου κῦ ζῷ οἰκείοις καιροῖς πρεσσήκει· παρὰ γὰρ δὴ πύπτις ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίπηλα γίνεται τὰ φάρμακα, interpretatur, Adeo enim in colligendis & reponendis tempus interest, vt inde vel strenuam vim vel

inertem accipiāt. Vbi existimo reddi etiam posse aptè, Ex horum enim differentia pendet vel efficacia &c. Nec alium esse huius præpos. vsum existimo in illo Diogenis apophthegmate quo dixit homines μαίνεσθαι (id est insanire) παρὰ δάκπυλον. adeo vt nullo modo Erasmi interpretationē probare possim, reddentis Præter digitum.

Παρὰ interdum adhibetur ad significandum interiectum temporis spatium, seu ad significādam temporis intermissionem, vt loquitur Bud. afferens ex Arist. παρὰ μῆνα πεύπον pro Tertio quoque mense. Sic παρὰ πππάρπιν ἡμέραν apud Polyb. Quarto quoque die. Sed & alia forma, videlicet παρ' ἡμέρας πένπε, & παρ' ἡμέρας ἑπτά, Quinto vel septimo quoque die. Idem ἡμέραν παρ' ἡμέραν reddit Alternis diebus, in isto Demosth. loco, ex oratione κῦ Νεαίρας inscripta, πλὺ μὲν ἀνθρωπον ἑλαθέσαν ἔᾗ, σωθῆναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν (vúltque sic accipi & apud Paulum, ad Rom. cap. 14, quum tamē aliter potius exponi debere docuerim antea, vbi de eiᵒ significatione differui qua ponitur pro Præ) Dicitur verò & παρ' ἡμέραν, seu παρὰ μίαν ἡμέραν, aut etiam παρὰ μίαν (subaudiendo ἡμέραν) pro Alternis diebus. Sic παρ' ἐνιαυτόν, alternis annis. Neque de tēpore tantùm (inquit) hoc modo loquēdi vtuntur, sed etiam aliis de rebus interiectis. vt πληγὴν παρὰ πληγὴν apud Aristoph. pro Alternas plagas incutiens. Et apud Lucianum, ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χρυσόντων. id est, Adolescentium virginúmque serie constat, per manus reste ducta alternantium. Sed hæc VERBA Παρ' ἕνα docet accipi aliquando & pro Vno minus, seu Vno dempto, & quidem cum à Luciano, tum à Plutarcho (sic παρὰ γράμμα affertur ex Epigr. pro Dempta litera) Antiphonti verò παρ' ἕνα ἀνθρωπον significare etiam Propter vnum hominem. Vide plura pag. 239, & 240, & 241. Item pag. 242, vbi habes ex Plutarcho ἐν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκπα ποιῶν, pro Diem vicissim atque noctem faciens.

Παρὰ alios præterea vsus habet, sed qui proponi soleant in ipsis loquendi generibus considerandi, nō indicando quam in his, quam in illis significationem habeat: vt certè vix indicari seorsum potest. Sunt tamen ex illis nōnulla in quibus significationem huius præpos. παρὰ ad aliquam ex præcedentibus reduci posse existimo. Verbi gratia, quum DICITVR Παρ' ὀλίγον, ITEM Παρὰ πολύ, quod illi est oppositum. quorum vtroque simul vtitur Plato in Apologia, ita scribens, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμαίζω ἑκατέρων τῦ ψήφων τὸν γεγενόζα ἀριθμόν. οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὔπω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ πολλῷ πολύ. νῦν ᾗ (ὡς ἔοικεν) εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῦ ψήφων, ἀπεφεύγειν ἄν. Quē locū ita Bud. vertit, Multo verò ego magis sententiarum numerum in vtranque partem miror. Neque enim existimabam parum abfore quo minus damnātium atque absoluentium calculi adæquarent, sed multum vel plusculum abfuturum quin ego absoluerer. Nunc verò, vt video, si tres tātùm sententiæ in contrarium mutatæ fuissent, ego absolutus essem. Quibus subiungit, posse ita intelligi παρὰ πολὺ & in isto Gregor. loco, εἰ μὲν τῆς ἀξίας ἐγώ, σὺ τῶν χάρις. σὺ δὲ θαρρῶν τὸν τῶδε σοῦ λόγον ὀνεσησαιμην· εἰ ᾗ πόρρω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, τί χρὴ παθεῖν, καὶ νήρα καὶ νόσῳ ᾗ τῷ σῷ πόφῳ πεπρυχωδῦσι; vt fit, inquit, Et tātulū ab eo quod speravimus, abfuimus. (quam tamen interpretationem loci Gregorii nullo probare modo possum, vt mox docebo) Dixerat verò antea, de hac præpositione agēs, Est autem huius præpositionis vsus multiplex apud præcipuos scriptores, & interdum penè contrarius, vt in παρὰ πολὺ, quod κῦ πολὺ significat apud Pausaniam & Thucydidem & Plutarchū: vt παρὰ πολὺ μὲν τῦ Θηβαίων χειρόων, παρὰ πολὺ δὲ τῦ Λακεδαιμονίων ἀμεινόνων φανέντων. Greg. παρὰ πολὺ τῆς πάξεως ἐλαπηκρδύης, valdeim mutato ordine. Interdum è cōtrario τὰ ἐπ' ἔλαπον significat, τῆς παρὰ ἐλάπωσιν δηλούσης, hoc est ἐκπὸς πλῦ, quasi minusculè: vt apud eundem, εἰ ᾗ πόρρω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος &c. Id est, Sin longè à meritis tuis dicendo abfuimus, & minus quàm pro spe nostra successit oratio. Hæc ille, cui in eo non assentior quòd dicit παρὰ πολὺ significare nō solùm κῦ πολὺ, sed etiā πάνπω ἔλαπον, Minusculè, seu Tantulum, vt in illo Gregorii loco interpretatur, quum secundò mentionem eius facit. Existimo enim contrà, Tantulum respondere non τῷ παρὰ πολὺ, sed τῷ παρ' ὀλίγον. Imò etiam non esset consentanea cæteris Gregorii verbis hæc interpretatio. quomodo enim (vt cætera omittam) cum πόρρω hoc Tantulum conuenire posset? Denique de παρὰ πολὺ ita sentio, minimè duas contrarias significationes habere, vt ille putauit, sed vnicum significationis genus: at contrariam ei significationē habere παρ' ὀλίγον, quòd videlicet πολὺ & ὀλίγον soleant & aliàs opponi. παρὰ autem vtrobique eandem vim obtinere, & quidem quæ sit eiusdem generis cum vna ex illis de quibus suprà differui. exceptionem enim significare. sic tamen vt fatear, in omnibus exemplis non æquè euidentem hanc significationem esse, atque adeo in nonnullis du riusculam videri posse. nisi παρὰ πολὺ & παρ' ὀλίγον in alia verba resoluantur. Exēpli gratia, si ita loquar, παρ' ὀλίγον ἡπμώθη, significabit, Parum abfuit quin ignominia notatus sit. vbi exceptionis significatio obscura est. at si ita loquar, παρ' ὀλίγας ψήφοις ἡπμώθη, (vt dixit Demosthenes in Timocr. παρ' ὀλίγας ψήφοις ἡπμώσαπε) eui dens vel potius euidentissima est: ita videlicet interpretando, Paucis suffragiis exceptis infamia notatus est. Et q.d. Omnibus suffragiis præterquam paucis infamia notatus est. Denique si verbo Abesse vti libet, permittamus nobis, sicut παρ' ὀλίγον ἡπμώθη reddimus Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ita παρ' ὀλίγας ψήφοις ἡπμώθη, reddere Paucis suffragiis abfuit ab eo vt ignominia notaretur. (vt dicitur Paucorum mē sium spatio abesse) Non dubiū est autem quin & ita loqui possit aliquis, οὐ παρ' ὀλίγας ψήφοις ἡπμώθη, ἀλλὰ παρὰ πολλάς, vel καπεδικάσθη, Non paucis sed multis suffragiis à damnatione abfuit. quod idem fuerit cum οὐ παρ' ὀλίγον ἀλλὰ παρὰ πολὺ καπεδικάσθη. Sed durius tamē meritò censeatur hìc παρὰ πολὺ quàm παρ' ὀλίγον. Sicut etiā minimè nouum videri potest παρ' ὀλίγον ἦλθε καπαδικασθῆναι, quod de παρὰ πολὺ ἦλθε καπαδικασθῆναι, haud itidem dici potest. At in illo Platonis loco eadem est τὸ παρ' ὀλίγον quæ τὸ παρὰ πολὺ ratio, eodémque modo resolui vtrunque potest. vt videlicet cēseamus, ὃ γὰρ ὦμμω ἔγωγε οὔπω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι [τὸν ἀριθμὸν τῦ ψήφων,] ἀλλὰ παρὰ πολύ, perinde esse ac si dixisset, οὐ γὰρ ὦμμω ἑκατέρας ταῖς ψήφοις ἱσαρίθμοις ἔσεσθαι παρ' ὀλίγας, ἀλλὰ παρὰ πολλάς. Hæc in præsentia habui quæ dicerem de vi præpositionis παρὰ cum ὀλίγον & cum πολύ. ex quibus etiā manifestū lectori fore puto, nō iniuria me à Bud. interpretatione in loco illo discessisse. Perpendat autē lector & quæ in παρὰ ποσοῦπο ac παρὰ μικρὸν de vi huius præpos. dixi, ac videat num malit quæ illic est, eādē & hìc esse. Iūgitur porro παρ' ὀλίγον interdū verbo ἐλθεῖν, (cuius generis loquendi mentionem paulo antè feci) dicitúrque παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀπθανεῖν pro Parum abfuit quin moreretur, Parum à morte abfuit. Sic παρ' ὀλίγον ἐλθὼν ὀκπισεῖν apud Plat. in epist. Cuius omnino formæ est ETIAM Παρ' ἐλάχιστον ἐλθεῖν. vt apud Plutar. in Pericle, παρ' ἐλάχιστον ἦλθε Σαμίων ἡ πόλις ἀφελέσθαι τῆς θαλάσσης τὸ κράτος Ἀθηναίους. vbi videri possit ad hunc Thucydidis locum respexisse, non solùm illud loquēdi genus, sed & cætera habentem verba, libro 8, pagina 286, πόλιν πρῶ σφίσιν ἱσαρχὴν Σάμον οὐκ ἀσενῆ, ἀλλ' ἢ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης, ὅπε ἐπολέμησεν, ἀφελέσθαι, quæ parum abfuit quin eriperet. Vel, Quæ propemodum eripuit. Nam vtroque modo interpretari possumus eodem sensu. Interdum sequente infinitiuo passiuo, vt apud Lucianum παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καπενεχθῆναι. Nihil autem est aliud παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καπενεχθῆναι quàm παρ' ὀλίγον καπενεχθεῖσα, sicut παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀπθανεῖν, nihil aliud quàm παρ' ὀλίγον ἀπέθανεν. ¶Sed est vbi παρ' ὀλίγον neutram harum interpretationum admittit, siquidem sequētia ad verbū interpretari velis, non autem orationis formam mutare. vt quū dicit Euripides, παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον. nam si reddas, Propemodum euitasti interitum, aut Parum abfuit quin vitaueris interitum, sensus planè fuerit con-

trarius: quum παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, nihil aliud sit quàm παρ' ὀλίγον ἦλθες ὀλέσθαι, id est Propemodum interiisti, vel Parum abfuit quin interires. Sic autem & Thucydides ūsuit verbo διαφεύγειν, quod idem valet: scribens libro 8, pagina 258, ὀν τῆς χαλεπώτατα διῆγον. ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ ἀπώλλυτο. vbi vertit Valla, Assiduè nanque exiguum intra spatium aut fugiebant, aut trucidabantur. Quæ ego ita reddi vt antea non probaui, quum illam eius interpretationem edidi, ita nec in præsentia probare queo, imò apertè mendosam esse dico. Sic tamen vt non omnino stem iis quæ in margine annotaui eregione illius loci, repetens videlicet παρ' ὀλίγον cum ἀπώλλυτο: sed planè existimē παρ' ὀλίγον traiectum esse, atque ad διέφευγον pertinere, perinde acsi dictum fuisset, ἀεὶ γὰρ ἢ διέφευγον παρ' ὀλίγον, ἢ ἀπώλλυτο. nihilque aliud significare διαφεύγειν παρ' ὀλίγον, quā quod dicit Euripides παρ' ὀλίγον ἀποφεύγειν ὄλεθρον. Est igitur hic sēsus, Aut parū aberāt à morte, extremum adeuntes vitæ periculum, aut etiam moriebantur. Quod Gallicè dixeris, *Qu ils demouroyent en la place, ou ils l'eschappoyent belle.* At verò is qui Gallicè reddidit, (quē Lascaris iuuisse fertur) ita vertit, *Pour bien petite occasion se sauuoyent, ou esfuyent deffaits.* Sed παρ' ὀλίγον accipiendo pro Leui occasione (id enim sonat *Pour bien petite occasion*) nec sensum idoneum haberemus, nec significationem daremus illis verbis, quam vllo posse confirmari exemplo putem. Sed quid tandem significabit hìc παρ' ὀλίγον διέφευγον, si ad verbum interpretari oporteat? aut saltē si verbi διέφευγον significatio exprimenda sit? Crediderim ita posse reddi, Euadebant quum alioqui parū à morte abfuissent. Et hæc quidem hactenus, quæ fortassis improbanda non fuerint dum alius meliora excogitarit. Cæterùm inuenitur etiam SCRIPTVM Παρολίγον, vna voce. Quod & de altero intelligendum est, quod huic oppositum esse dixi. nam alicubi LEGITVR Παραπλὺ coniunctim. Habetur certè vtraque scriptura & in v. l. Ibi enim affertur πολὺ χείρων, pro Multo deterior, seu Lōgè deterior: (sed & disiunctim πολὺ ex Dioscoride, cū comparatiuo itidem, πολὺ ἐλάττων) Et πολὺ δεινότατον ex Aristoph. Pluto, δεινότατον ἔργον πολὺ ἔργον ἀπάντων ἐργασόμεθα. Item cum genitiuo ex Philost. in Heroicis, pro Longè, id est Procul, οὐ πολὺ τῆς ἀληθείας τοῦτο φησὶν εἰρῆσθαι, Non procul à veritate.

Vt verò dicitur πολὺ seu πολὺ coniunctim pro Multo, ITIDEM Παρὰ τοσοῦτον SIVE πολὺ τοσοῦτον pro Tanto, seu Vsque adeo. Greg. οὐκ αἰσχυνόμεθα βασιλεῦ πολὺ τοσοῦτον ἡττώμενοι τοῦ Χριστιανοῦ; Non pudet nos tanto Christianis esse inferiores? vel Vsque adeo esse inferiores. Plut. in Cic. πολὺ τοσοῦτον τοῦ λόγου κρατηθέντας ὑπ' αὐτοῦ, vsque adeo dicendo ab eo victos se intelligebant. ¶Sed aliam etiam habet significationem πολὺ τοσοῦτον, obtinente videlicet præpositione πολὺ eūdem vsum quē & in Παρὰ μικρόν. quod quidē Παρὰ μικρὸν persuasum habeo respondere ad verbū nostro A *peu pres*, significāti itidē Propemodum. Eadem autem ratione πολὺ τοσοῦτον significabit A *cela pres.* (Sic & suprà πολὺ τοῦτο apud Dem. dixi mihi videri sonare, A *cela pres.* Quū enim ita loquimur *Ils estoyent les plus forts à cela pres*, significamus *Il ne s'en faloit que cela qu'ils ne fussent les plus forts.* Adiungitur autē & hic verbum ἐλθεῖν. Thuc. lib. 3, πολὺ τοσοῦτον μὴ ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδυνεύουσα, Tātulum abfuit quin Mitylene euerteretur, vt reddit Bud. Ego verò vt Gallicè ad verbum reddi posse existimo, *Elle uint à cela pres du danger*, vel *à tant pres du danger*, (aut alia constructione, *Elle uint en danger à cela pres*) sic Latinè ita potius verterim, Tam propè à periculo abfuit Mitylene. Est autem eodem vsus loquendi genere Thucydides l. 7, πολὺ ποθὲν μὴ αἱ Συρακουσαι ἦλθον κινδυνεύουσαι. Ideo autem hāc vim præpositioni πολὺ inesse hìc adducor vt credam, non solùm quòd πολὺ nonnunquam ἐγγύτατα declaret, sed & quòd ADVERB. Ἐγγύς, id est Propè, sic vsurpari videam. vt & tibi manifestum fiet exēplis quæ suo loco protuli, videlicet Tomi primi columna seu semipag. 886. quibus exemplis addere & hoc potes ex Synesio, ἡ δὲ ναῦς ἐγγὺς ἦλθεν ὅτι τρόμαν αἰαπεφάφθαι. Non ignoro interim, fore aliquos qui vnum idémque valere παρὰ non solùm in his ac nonnullis sequentibus formulis, sed & in superioribus illis παρ' ὀλίγον & παρὰ πολὺ, existimaturi sint: quibus ego non valde repugnabo, sic tamen vt facilius illa quā hìc tribuo præpositioni παρὰ significatio, accommodari posse videatur superioribus exemplis quàm superior illa istis. Sed hac de re non vacat pluribus disserere: ac certè ad sternendam aliis viam hæc possunt esse satis. Vsum igitur horum loquendi generum exemplis declarare contentus, pergam primùm de παρὰ τοσοῦτον agere. Affertur & hoc exemplum eiusdem constructionis, ex Gregorio Naz. μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθοιμι τῆς ἰσότητος θείας pro Ne tantum absit quin accedamus ad æqualitatem diuinam. Vel, Ne minus accedamus ad æqualitatem diuinam. Alia autem forma dicitur ab Herodiano, παρὰ τοσοῦτον μικροῦ δεῖν Μακρῖνος οὐκ ἔφυγε τοὺς διώκοντας. quod Polit. vertit, Tantum igitur abfuit Macrinus quo minus persequutores effugeret. Bud. autē, Tantulum modò abfuit quin euaderet eos qui eum petebant. Hoc est, Penè euasit. (Obserua autem addi hìc negationem, quum Lucianus dixerit absque negatione, παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tātum abfuit vt effugerit, seu πολὺ τοσοῦτον: nam & hoc modo scribitur) Ex Thucydide autem citatur, πολὺ τοσοῦτον αὐτοῖς μὴ οὐκ ἐπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις pro Parum abfuit quin incideret in Athenienses. Nisi potius reddi debet, Tantum abfuit: aut, Tantulum modò abfuit, vt in illo Herodiani loco. HVIC RESPONDET Παρ' ὅσον SEV Παρόσον, vt apud Greg. παρὰ τοσοῦτον ἐκάπρος οὐκ ἔχων τὰ πρόσω τῆς ὀδοῦ γῆς, παρ' ὅσον ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρόσωπον ἐκωλύοντο, quū interim vterque à prima sorte terrenæ beatitatis tantū abesset, quantū vterque vtrique obstabat quominus primas partes ferret. Et in alio eiusdem loco, καὶ ὄμβροις καὶ βροχαῖς αἱέμων βαλαπωρούμενοι, παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπαπυθόμενοι παρ' ὅσον καὶ φαύλην αὐτῶν βδελυττόμεθα, nihilque propius fit quàm vt à nobis pedibus conculcentur, nisi quatenus eorum contagionē formidamus. B. At verò apud Aristidem παρὰ τοσοῦτον οὐ πάσας ναῦς λαμβάνοισι παρ' ὅσας διέφθειραν redditur (vt antea docui) Omnes naues accipiunt præterquam quas destruxerunt. Apud Herodianum autem legitur παρ' ὅσον præcedente παρὰ τοῦτο, vt ostēdi suprà, quum agerem de παρὰ significante Propter. Cæterùm vt in posteriore illo Gregorii loco παρ' ὅσον reddi tur à Budæo Quatenus, ita & alibi reddi sciendum est, vbi illud παρὰ τοσοῦτον minimè præcedit, vt apud Lucianum, ἓν δὲ πλέον οἶδεν, παρ' ὅσον ἀσθενέστερος τυγχάνει. Sic & apud Plutarchum. Quinetiā pro Quoniā & Propterea quód. sicut & Quatēnus apud Latinos. qua de re cōsule Bud. pag. 245.

Legitur ETIAM Παρ' οὐδὲν ἦλθεν, vt παρ' ὀλίγον ἦλθεν, & παρὰ τοσοῦτον ἦλθεν: sed significatione eadem quā habet illud, non hoc. nisi quòd παρ' οὐδὲν ἦλθεν aliquid amplius significat quàm παρ' ὀλίγον ἦλθεν: ideóque redditur Nihil propius factum est quàm vt. Vide Bud. pag. 244, ex Æschine & Plutarcho. Habet autem & alium vsum παρ' οὐδὲν, de quo dixi in παρὰ significante Propter. Antequam autem ad tertium vsum huius παρ' οὐδὲν veniam, dicam ET DE Παρὰ μικρὸν SIVE Παραμικρὸν, quod & ipsum eidem verbo iungitur, ac potius synonymum est παρ' παρ' ὀλίγον, quàm præcedens illud παρ' οὐδέν. Isocr. παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Parum abfuit quin interierim. (sed scribitur & πολὺ μικρὸν coniunctim) Sic Chrys. De sacerd. παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ θεσσαλία ἔλυσε τὸ θεοῦ πολὺ ὀργήν. Et cum infinitiuo pass. apud Isocratē rursum, παρὰ μικρὸν ἦλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι, in Areopag. Iungit verò & verbo ἐδέησα, (quod obseruādum est) vt παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος, quod nihil aliud est quàm παρὰ μικρὸν ἦλθον. Sed vt dicitur παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, vel ἐδέησα, sic etiā παρὰ μικρὸν ἀπέθανον, breuius: alioqui eadem significatione, quum hìc παρὰ μικρὸν, seu πολὺ μικρὸν sit illud cuius & antea mētionē feci, docens significare Propemodū, ac planè videri respondere Gallico A *peu pres.* Luc. καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, Et me propemodum totum detinebat, vel Fermè totum. Vbi fortasse non æquè aptum locum habere possit illa per verbum ἐλθεῖν periphrasis. Significat verò πολὺ μικρὸν & Paulo: sicut πολὺ τοσοῦτον Tanto, vt apud Lucianum, οὐ πολὺ μικρὸν ἀπιστότερον, Haud paulo absurdius. (Alii tamen, Haud paulo minus absurdū) Et ex Aristide, οὐ πολὺ μικρὸν ἐνίκων, pro Haud paulo superiores erant, Multo superiores erant. At Budæus, πολὺ μικρὸν exponit Perpaulo, in isto Plutarchi loco in Demetrio, ὧν ἐκεῖνος οὐ πολὺ μικρὸν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εἶναι βελτίονα, Non perpaulo meliorem, sed planè meliorem. In quodam verò Isocr. loco οὐ πολὺ μικρὸν ἐποίησαν, reddit, Non perparum profecerunt, dicēs πολὺ μικρὸν, esse minus quàm μικρόν. Vide pag 245. Sciendum est porro in multis huiusmodi locis inueniri coniunctim scriptum: quæ scriptura mihi non displicet, at verò quum additur ἦλθον, seu ἐδέησα, tum malim disiunctim scribere.

Alius est autem præpositionis πολὺ vsus, quū dicūt παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel παρ' οὐδὲν πίθεσθαι seu ποιεῖσθαι, &c. itidémque πολὺ μικρὸν ἡγεῖσθαι, & πολὺ φαῦλον. quæ significant Pro nihilo ducere, Nihili æstimare, Floccipendere, Parum esse ducere. Quæ postrema Budæi interpretatio pro me facit, existimante πολὺ in huiusmodi locis otiosum esse. nam Parum esse ducere, non est aliud quàm μικρὸν ἡγεῖσθαι. Scribit alioqui Bud. πολὺ μικρὸν esse minus quàm μικρὸν, &c. perinde acsi dicamus πάνυ μικρόν. Vt autem ad exempla veniam, PRIMVM EST Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, VEL Παρ' οὐδὲν πίθεσθαι, SEV Παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι. ITEM Παρ' οὐδὲν εἶναι. Demosth. Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος παῖ ἡμετέρας σωτηρίας. At pro παρ' οὐδὲν πίθεσθαι, dicitur & παρ' οὐδὲν πθέναι, quod affertur ex Euripide. Plutar. παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι dixit. Sophocl. autē παρ' οὐδὲν ὄτι τοῦτο, pro Floccipenduntur hæc, vt docet Budæus pag. 244. Dixit autem Sophocl. παρ' οὐδὲν τὸ βίου κίθεσθαι, pro οὐδὲν τὸ βίς κίθεσθαι, (manifestè vacante præpositione) Nullam vitæ rationem habere. SECVNDVM, Παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι &c. Isocr. χρὴ δὲ οὐ παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι. TERTIVM, Παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, vel ποιεῖσθαι, &c. Synesius Theophilo, ἢν οὐ πολὺ φαῦλον ἀλλ' αὐτὸ παντὸς ἐπιεῖτο πιθῆναι. id est (inquit Budæus) Quam hoc credere & persuaderi, non leuiter cupiebat, & magnopere cōducere rebus suis existimabat. vel, Magno emptum voluisset. Sed dixerim, vt ille πολὺ μικρὸν ἡγεῖσθαι vertit Parum esse ducere, ita hìc πολὺ φαῦλον ποιεῖσθαι (quum ποιεῖσθαι & ἡγεῖσθαι in his loquendi generibus idem valeant) posse reddi, Vile esse ducere. Legitur autem ET Παρὰ φαῦλον in v. l. quod non placet, in huiusmodi præsertim loco.

ΠΑΣ, αντος, ὁ, (Fœm. Πᾶσα. Neutrum, Παῦ) Omnis. Theognis, Παῖς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος ἤτε πεῖν Οὔτ' ἔρξαι δύναται. Omnis enim homo paupertate domitus, seu pressus. (vel Quicūque paupertate premitur) Aristoph. πᾶς ἀνὴρ σιώπα. Idem, σίγα πᾶς. Et, χώρει πᾶς. Luc. in vit. auct. ἄγε δὴ θεόσπεχε πᾶς, vbi θεόσπεχε πᾶς ponitur pro θεοσέχετε πάντες. quod & de illis Aristoph. locis intelligendum est. In v. l. ex Plat. affertur πᾶς ἀνὴρ pro ἕκαστος, id est Quisque, seu Vnusquisque: (quum alioqui & ἕκαστος interdū addi annotet Budæus. pro illa significatione, videlicet pro Vnusquisque.) In plurali, πάντες & πᾶσαι, apud Homerum in vno eodémq; loco, atque adeo versu, Il. θ, in principio, Κέκλυτέ μευ πάντες θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Demosthenes autem exordiens suā θεῖ στεφανοῦν orationem, quum dixisset tantùm θεοῖς, & quidem cum articulo masculino πᾶσι, subiunxit πᾶσι καὶ πάσαις. ¶Bud. παντὸς ὅστι ab Aristotele Ethic. 6 poni tradit pro ἕκαστος ὅστι. (Cuius loco addi potest hic Demosth. Olynth. 1, τὸ μὲν σῶν ὅλῃ πρᾶξαι φήσαιμι τις αὐ ῥᾴδιον καὶ παντὸς ἔστι), Esse cuiuslibet, Esse cuiusuis. Sic & Aristotel. rursus in alio loco, Ethicorum 2, τὸ μὲν ὀργισθῆναι παντὸς καὶ ῥᾴδιον) Inuenitur tamen apud eundem Aristotelem παντὶ sequente etiam τῷ τυχόντι, in libro De mundo, οὐδὲ αὐθωπῶν ἡγεμόσιν ἐρμοῦσθαι παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἐφίεσθαι τοῦ ἔργου. Cæterùm πάντα seu πάντας in aliis etiam loquendi generibus reddemus aptè Quemuis, & Quosuis. vt apud Demosth. Pro cor. ὧν πάντας μᾶλλον αἱπίνος βύρνοσης ἢ ἐμέ, Quosuis potius quàm me. Aut etiā per singul. numerū, Quemuis potius quàm me. Idem in Midiam, πάντα μᾶλλον ἢ τοῦτο λεκτέον, Omnia potius quàm hæc. pro Quiduis potius quàm hoc. Sic Plato Polit. 1, καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσης ἢ ἀποκρίνοιο. At verò in hoc eiusdem loco in Cratylo, τοῦτο πίθοιμι παντὸς μᾶλλον λέγειν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, significat παντὸς μᾶλλον, Potius quàm quiduis. Id est, Potius quàm aliud quicquam. Bud. autem ait παντὸς μᾶλλον à Platone accipi pro Ante omnia, Nihil magis, in 4 De leg. pag. 138. Eundē παντὸς μᾶλλον pro Omnino sæpe dicere testatur: & affert ex eo, ἔστι γὰρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω. Sic autem & in Phædro pag. 266, eum vti scribit. Addit & ex Luciano, παντὸς γὰρ μᾶλλον αἰδοῖόν τι φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον. In v. l. ex eo pro Omnium maximè, Vt nihil suprà. ¶Τοῦ παντὸς τιμᾶσθαι idē B. accipi tradit pro Magnifacere, seu Plurimi æstimare: vt apud Synesium, ἃ τῷ αὐ εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἐτιμησάμην. (Obserua autem hìc obiter, articulum præfixum: qui & in quibusdam aliis loquendi generibus adhibetur. vt τῷ παντὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, Xenoph. Hell. 6. Adhibetur verò & aliis, vt infrà docebo) Et τοῦ παντὸς ποιεῖσθαι, itidem pro Maximi facere, apud Thucydidem lib. 2. Rursum verò Syneſ. dixit etiam αὐτὸ παντὸς ἀποδασέον, ita scribens, ταύτῃ τοῦτο πρωτεῖον ὑμῖν τὸ ἑρμαῖον, καὶ αὐτὸ παντὸς ἀποδασέον. quæ verba ita Bud. reddit, In primis colendus est tibi & ante omnia ille amicus à me vobis conciliatus. Forsitan autem αὐτὸ παντὸς aliquis reddere malit Omnium loco. Dicunt præterea ἄξιος τοῦ παντὸς, quod posse reddi existimo Quātiuis pretii. Luc. de Hist. scrib. ἐπὶ πολλοῦ αὐ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἴσῳ ἄξιον. Et μέχρι παντὸς, ex Plut. vt Gall. *Iusques à tout.* Ἐκ παντὸς autem, sub. τόπου, & Διὰ παντὸς, sub. χρόνου, vide in Τρόπος & Χρόνος. At verò de ὅλος καὶ πᾶς εἰμὶ ὁδὸς τόπῳ, siue πότῳ, dicā in Πᾶς significante Totū. ¶Vt autem alia loquendi genera omittam quibus singularis numerus huius nominis adhibetur, & ad pluralem veniam, sciendū est dici πάντα ποιεῖν seu πράττειν, id est Omnia facere pro Omnia experiri, Omnia tentare, Nil intentatum relinquere. (Bud. autem exponit etiam Maximè contendere, sed hoc minus significanter dici videtur) Demosth. pag. 215, ὥστε πάντα ποιοῦντος πόνου καὶ ἀγῶνα ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐπείσθη ὁ δῆμος. Sic apud Xenoph. πάντα ποιεῖν, & quidem sequente vel ὅπως, vel ὥστε. scribit enim Hellen. 7, πάντα ἐποίει ὅπως εἰ δύναιτο ἐπαγάγοι τοὺς πολιορκουμένους. At lib. 6, πάντα ποιήσαιεν αὐ ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. (Pindarus autē πᾶν ἔρδειν hac significatione dixit, scribens, χρὴ δ' πᾶν ἔρδειν τ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν, perinde acsi dixisset πᾶν ἔρδειν ὥστε ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν) In hoc autē eiusdē Xen. loco, Pæd. 7, καὶ πάντα πειρωμένοις ποιεῖν, ὅ, τι ὅστις αὐτῷ χαριεῖται, simpliciter accipitur πάντα & in signif. propria (vbi animaduertendum etiam est, plurali πάντα subiungi singularē ὅ, τι. quod tamen & in aliis eiusdem scriptoris locis obseruare me memini) Sed nec τὰ πάντα πράττειν apud Thucyd. adiecto articulo, simile est illi superiori πάντα ποιεῖν seu πάντα πράττειν: lib. 1, ὃς τὰ πάντα ἔπραξε τοῦ τῆς Αἰγύπτου. hìc enim τὰ πάντα ἔπραξε significat Autor fuerat omniū quæ gesta erāt. ¶Dicūt præterea Græci, & quidem ille ipse Thucyd. quempiam πάντα εἶναι apud aliquos, pro Tātam esse eius existimationem apud eos, tantùmque illum autoritate valere, ac tantum posse, vt cætera omnia præ illo nihili faciant, nullóque in pretio habeant. aut etiam, vt in eo spem omnem collocent. Sic vsus & Demosth. in orat. Pro cor. necnon contra Aristocratē, p. 276, ἐβοηθεῖτο ὁ αὐτοῦ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος. vbi tamen Bud. vertit Omnium voce celebrabatur Alexander. sed ab eo in hac interpretatione prorsus dissentio. Affertur certè ex Varrone apud Nonium pro πάντα ἦν dictum ad verbum Omnia erat: sed mihi sensum dissimilē Latina hæc vocabula habere videntur eo in loco. At Gallicè dicimus ea significatione *C'estoit leur tout.* (Polybius singulari numero dixit τὸ πᾶν, idem exprimere volens, sed præfigens ὅλον. Legitur enim apud eum lib. 5, αἱ τε κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεις ὑπὸ ψηφίσμασι καὶ τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ὅλῃ βεβαρημένῃ ἐμνημόνευον τοῦ βασιλέως, τὸ δὲ ὅλον αὐτοῖς ἦν καὶ τὸ

πᾶν Ἀπελλῆς) Sed hoc sciendum est, paulo aliter dixisse Thucydidem libr. 8, Εὔβοια γὰρ αὐτοῖς, ἀποκεκλεισμένης τῆς Ἀττικῆς, πάντα ἦν. videlicet pro Omne eorũ subsidium in Eubœa positum erat, vel Omne eorum præsidium erat Eubœa. Aut, Suum omne præsidium ab Eubœa sperabant. Vel, omnes eorum spes in Eubœa repositæ erant. Eo que differt à superioribus illis hic locus, quòd hîc πάντα ad existimationem quoque & autoritatẽ minimè referatur. At hic Isocr. locus in Epist. ad Phil. ἡγοῦμαι δεῖν πρὸς μὲν τοὺς πέκρας τῆς πόλεως κατηγορεῖν τοὺς ἐκείνου αὐτοπάθειν τοὺς πάντα χαλεπώτης εἶναι λέγοντας, quanuis in v. l. afferatur velut cum superioribus illis cõueniens, nihil commune cum illis habere videtur: quum planè aliud sit dicere πάντα δεῖ χαλεπῶς, quàm πάντα δεῖν αὖτη.

¶ Vtuntur porro & hoc nomine πάντα aduerbialiter pro πάντως, (id est Omnino) vt quidem censet Bud. afferens ex Athenæo, pag. 139, Ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀείειν καὶ μουσικοπάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Et ex Gregorio, ἡ θεία ψυχὴ καὶ πάντ' ἐμοὶ σεβασμία. Quibus addo ex Iuliano, in quadã ad Maximũ epistola, δυσχρηστήσαντες τοῖς πάντ' ἀγαθοῖς θεοῖς. Quum autem his ex locis cognoscamus πάντα iungi non positiuo solùm, sed & superlatiuo, nõ possum assentiri iis qui positiuum cum hoc nomine πάντα iunctum, resoluunt in superlatiuum: verbi gratia illud πάντα σεβασμία exponẽtes σεβασμωτάτη, & πάντ' ἀγαθοῖς, itidẽ ἀγαθωτάτοις. (quãuis alioqui nõ me lateat ipsũ quoq; B. πάντ' ἀγαθοῖς reddidisse Optimis) Si enim hîc nihil aliud valere πάντα dicamus, quid de eo cẽsendũ nobis erit vbi superlatiuo iungitur: vt in illo πάντ' ἀείειν βασιλέως Ἀδριανοῦ apud Athenæum, & πάντ' ἀρίστου βασιλέως Μάρκου apud eundem? Hinc fit vt πάντα exponere malim Modis omnibus. Cæterùm πάντα plerisque in locis occurrit vbi minimè necesse fuerit dicere aduerbialiter poni, sed potius regi à præpositione κατ' subaudita (sicut & cum aliis plurimis accusatiuis subaudiri eam solere, satis notum est) Homer. Od. μ, Οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ἦσαν Φαιήκων ἠνὲ πορεῖς. Sic apud Herodianum, πλασάμενοι εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τοῦ τελευτηκότος. Et apud Synesium, οὐ πάντα ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ, pro ὑ κατ' πάντα λυπεῖ, Non per omnia nobis molesta est fortuna. Vel, Non in omnibus. Aut etiam, Non omni ex parte. Possis autem fortassis & illud Modis omnibus hîc vsurpare. Vicissim autem quod de his locis dicitur, idem & de superioribus illis pronuntiari posse videtur, nimirum in illis quoque subaudiendam esse præpositionem κατ', atque ita non fuerit πάντα pro πάντως positum. (Ipsam autem præpositionem κατ' cum πάντα habes in isto Platonis loco in Timæo, τοῦ δὲ τοῦ κοσμοῦ καλλίσου ὄντος κατ' πάντα τελέου. quæ Cic. vertit, Quod enim pulcherrimũ in rerum natura intelligi potest, & quod ex omni parte absolutissimũ est) ¶ At verò in isto Platonis loco, qui in Apol. habetur, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ πάνυ μέλει οὐδ' ὁποσοῦν, τὸ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' αἰσχρὸν ἐργάζεσθαι, πάνυ δὲ τὸ παῦ μέλει, necesse est (meo quidẽ iudicio) vt τὸ παῦ pro πάντως seu παντάπασι accipiamus. In hoc itidem Xenoph. loco v. l. τὸ παῦ exponunt Omnino, Prorsus, Pæd. 1, τὸ παῦ διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ τοῦ θυμία ἀθυμίας. Sed & κατ' παῦ pro Omnino ex Galeno ad Glauc. lib. 1, ἢν τε τοῦ θρόμβου κίνησις ἐν τῷδε κατ' παῦ ἐξομοιῶται τῇ τοῦ ὑγραινόντων. Necnon ὅλῃ παντὶ ex Aphth. pro Omnino, seu Penitus. Præterea ἐν παντὶ sequẽte genitiuo resoluitur ibidem in illud aduerbiũ, videlicet ἐν παντὶ τῆς ἀθυμίας ἦσαν, apud Thucyd. Prorsus exanimati erant. Additur verò & εἰς παῦ μοχθηρίας, ex Demosth. In plur. quoque εἰς πάντα pro Omnino, ex Plat. De leg. εἰς πάντα ἄκοντες pro Omnino nolentes. Ibidem & ὅλῃ τὸ παῦ pro In vniuersum. sed hoc genus loquendi ad alteram nominis πᾶς significationem referri debet, (qua videlicet ponitur pro Totus, seu Vniuersus) sicut & præcedentia malit forsitan aliquis eò referre. Habet certè τὸ παῦ & alias signif. quas illuc reiicio. Sed hîc addendũ est τὸ παῦ quod ibidem ex Luc. affertur pro Perpetuò, καὶ ἐν καπνῷ τὸ παῦ βιοῦται, de Vulcano.

Πάντες seu πάντα frequenter subiungitur nominibus numeralibus, & quidem ab ipso etiam Homero. vt Od. χ, Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησ. Et Od. τ, πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Et Od. ω, Μῶσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεθα ὀπὶ καλῇ. Et Il. η, Ὡς νείκεσ' ὁ γέρων. οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. Quibus in locis abundare nomen illud dicere possumus: sicut Eustath. in hunc qui extat apud eundem poetam Il. σ, — πεζοὶ δὲ δεύεσκον πάντας ἔπυχον, annotat, ἰστέον ὅτι καὶ ἐν τῷ δεύεσκον, πάντας πλεονάζει σωματικῶς τῷ ποιητῇ τὸ πάντας. Videri alioqui posset hoc nomen aliquibus in locis nõ vacare: verbi gratia, interpretando hîc Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, Toutes les neuf Muses. In cæteris autem accipiendo nomen illud ea in signific. qua dicimus En tout: quũ ita loquimur, Il y en a huict en tout: vel, neuf en tout, vel, dix en tout &c. Sed hoc de istis potius locis Thucydidis dicere possumus: (à quo articulum ad di obseruandum etiam est) lib. 2, καὶ μείνας πεντήκοντα καὶ πᾶσας ἡμέρας. Et lib. 1, πέμποντες ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας. Et lib. 8, διακοσίους μόνους τοὺς πάντας τοῦ δυναστοῦ ἀπέκτεινε. Quæ tamen significatio hoc in loco est euidentior, lib. 3, ὥστε αἱ πᾶσαι ἅμα ἐγίγνοντο ἐν ἑκατὸν διακόσαι καὶ πεντήκοντα. (Libro autem 2, alio genere loquendi dixit, ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐστόλων) Alicubi verò interiicit particulam ἐς, significantem Ad, id est Circiter: vt lib. 1, καὶ διέφθειραν τοὺς πάντας ἐς διακοσίους. At verò in hoc Platonis loco epist. 6, τοῦτο τοῦ δὴ τολμῶν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, suspicor, πάντας τρεῖς ὄντας, id sonare quod vulgò dicimus Tous trois. Ita enim hîc loqueremur, Il faut que nous lisiez ceste epistre tous trois.

Πᾶς aliquam vocem interdum annexam habet, vt quum dicitur πᾶς τις, seu πᾶς ὅστις, & παντί τῳ. item πᾶν ὅσον, necnon, πᾶς ἕκαστος. Sonat A V T E M Πᾶς τις, Vnusquisque, aut Quilibet. Thucyd. ἐστίν οὐδὲν κόσμῳ ἐπ, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβοῦσι τοῦ θυλάκου. Idem lib. 6, εἰκὸς ἦν πάντα τινὰ τοῦ θαρσεῖν ἀφόβιον. Et lib. 2, καὶ τοῦ λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν &c. Herodot. καὶ ἅμα ἔκτεινον πάντα τινὰ τοῦ μάγον τὸν ἐν τῷ γυμνῷ. vnũquenque obuium magorum interemerunt. Sed apud Thuc. habes πᾶς τις sequente etiam αὐτὸς ἕκαστος, libr. 7, πᾶς τέ τις ἐν ᾧ τρόπῳ ἔκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, ἡ πεῖρα τρόπος φαίνεσθαι. Aristot. Polit. 7, δῆλον γὰρ ὅτι τοῦ αὐταρκεστάτου χώραν πᾶς τις αὐ ἐπαινέσειε. Sed quum πᾶς per se etiã significare possit Vnusquisque, non dubium est quin τις hîc abundet. ¶ A T πᾶς ὅστις est Quiuis, & Quicunque, cum verbo iunctum, inquit Bud. afferens N E V T R V M Παῦ ὅ, τι ex Gregorio, ὑβρίζε, ἀπείλει, πίει παῦ ὅ, τι αὖ ἢ βουλόμενος ὦσι, Fac quid libet, vel Facito quodcunque libuerit. (Et cum particula τοῦ, apud Platonem, παῦ ὅ, τι τοῦ μέλλει αἰσχρὸν εἶ).) Sed alicubi verbum nõ sequitur: vt apud Gregor. παρέστω μοι πατὴρ, ἀδελφοὶ, γυνὴ, τέκνα, παῦ ὅ, τι μοι τίμιον. Item καὶ δωροφορεῖ παρ' ἑαυτῆς παῦ ὅ, τι κάλλιστον. Possumus tamen dicere sequi verbũ, sed subauditum, videlicet ὄφι. Sic autem dicitur πᾶς ὅστις, vt ἡ δεῖς ὅστις: in plurali autẽ pro πάντες οἵτινες potius πάντες ὅσοι dicunt, cuius exemplum habebis paulo póst. In v. l. παῦ ὁποῖοῦ pro Quiduis. Item παῦ ὅ, τι ἄλλο, pro Quicquid aliud. (Sed & παῦ εἴτε ex Aphth. παῦ εἴτε κρατῆ pro Quicquid excellit) In datiuo autem D I C V N T παντὶ τῷ pro παντί τινι, Vnicuique, vel Cuilibet, seu Cuiuis. vt apud Philonem legitur ἔπι πίνων παντὶ τῷ δῆλον ὅτι &c. Pro quo Herodotus dixit I O N I C E Παντὶ τῷ in Polymnia, δῆλον δὲ ἐποίδυν παντὶ τῷ ὅ, τι &c. ¶ Παῦ ὅσον, Quod cunque, Quicquid, & παῦ τὸ ὅσα, Quæcunque. Plato in Timæo, παῦ ὅσον ἰῶ ὁρατὸν τοῦ θεραπευθέν. quæ Cic. vertit, Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet, id sibi assũpsit. Demosth. πάντα μὲν ὅσα ὄφι τὸ ὀνείδη φθυκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο. vbi obserua articulum addi. Et πάντες ὅσοι, Quicunque, vel Vnusquisque, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaph. lib. 2, οἱ μὲν οὖν τοῦ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνου ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν. Pro Omnes quotquotsunt theologi, (inquit) vel simpliciter Quotquot sunt. Aut, Vnusquisque theologorum. Et addit dici pro πάντες οἵτινες, quod in vsu non sit, licet vsitatum sit πᾶς ὅστις. ¶ Πᾶς ἕκαστος itidem pro Vnusquisque, inquit idem, afferens ex Galeno, Therap. lib. 9, διοικοῦσι τὸ ζῶον δυνάμεις τρεῖς ἀλλήλων ἑτεροῤῥυεῖς. ὥσπερ ὁ πηγῆς τινος ἰδίας ἑκάστῳ παντὶ τοῦ

σώματι διαγεμόμεναι. (sed hîc ἑκάστῳ vix crediderim cum παντὶ iungi, præsertim quum sequatur articulus post παντί) Item καὶ πάντ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον, ex Basilio. & πάντ' ἕκαστα μανθάνειν τοῦ σοῦ, ex eodem.

Πᾶν habet & alteram significationem nominis Omnis, videlicet in qua ponitur pro Totus, Vniuersus. Homerus Iliad. ο, — πᾶς δὲ [ὁ λόφος] χαμάζε Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός. Sic apud eundem Iliad. β, Πᾶσαν δ' ὤιγνυτο πύλας exponitur ὅλας, id est totas. Soph. Aiace, λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ. Thucyd. libro 6, παντοῖοι τοῦ θραπύματι. Ibidem, ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία. vbi animaduerte non postpositum sed præpositum esse articulum. sicut alibi, videlicet libro 2, τὸν πάντα ἀεὶ μὸν dicit. Gregor. πόθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φρυκτωρεῖ. Luciã. πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τοὺς αὐτοῦ γονεῖς. (At in hoc eiusdẽ loco, καίτοι πᾶσα ἡ κάμηλος ἀλυργίδι ἐπέρωτο, Bud. πᾶσα ἐπέρωτο ἀλουργίδι, vertit, Prorsus instrata erat purpura) Vsurpatur præterea παῦ cum πωλαιτίον, dicitúrque παῦ πωλαιτίον, quod Latinè quidem ad verbum reddi nequeat Totũ cõtrariũ, at Gallicè aptissimè, Tout le contraire, vel, Tout au contraire. nam παῦ πωλαιτίον, seu πωλαιτίον παῦ, quũ vtraque vox nominis locũ obtinet, sonat, Tout le contraire (cuius exemplum habes ex Platone in Ἐναντίον, Tomi primi semipagina 464) at πωλαιτίον παῦ aduerbialiter dictum, respondet ei quod dicimus Tout au contraire. Atque vt Latinè dicitur aliquis Totus esse aliqua in re, pro Totam animi contentionem adhibere ad rem aliquam, seu Omni studio in rẽ aliquam incumbere, sic à Polybio dicitur aliquis πᾶς εἰ τοῦ τι vel τοῦ τινι, sed præfigendo nomen ὅλος. ita enim ille, τοῦ τὸ βαβαιάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἰῶ. Item, τοῦ ὃ πᾶς ὅτι τὸν Πτολεμαῖοι τοῦ σκεδυᾶς ὅλος καὶ πᾶς ἰῶ. Suidas quoque in ὅλος καὶ πᾶς, affert hæc exempla (tacens autoris nomen) ἰῶ δὲ ὅλος καὶ πᾶς τοῦ τὸ πολεμῶν. Item τοῦ τὸ βαβαιάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἰῶ. Sed affert & aliud exemplum in quo additur datiuus διανοία, & ponitur præpositio τοῦ. Ita enim ibi legitur, ὅλος καὶ πᾶς ἰῶ τῇ διανοίᾳ τοῦ πᾶς ὀνεῶν πᾶς κινδύνου. cui loco non satis aptam (meo quidem iudicio) expositionem subiungit, videlicet πάσῃ δυνάμει. ¶ Neutrũ autem παῦ, vel potius τὸ παῦ, q. d. Gallicè Le total, vel La totalité, Latinè summã rerum: apud Thucydidem, libro 1 pagina 24, δηλῶσαι δὴ τοῦ τὸ παντὸς ὡς ὑ τοχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον. Quomodo loquitur & alibi. Apud Herodotum legitur quoque τὸ παῦ τοῦ πολέμου, quod exponitur Totum belli momentum. At verò apud Aristotelem De mundo, ὡς δὲ τὸ παῦ εἰπεῖν, Vt autem in vniuersum dicam. Vel, Vt semel omnia complectar. ¶ A philosophis autem τὸ παῦ vocatur quam Cicero Latinè dicit vniuersitatem. nam hæc Platonis in Timæo verba, τὸν μὲν οὖν πατέρα καὶ ποιητὴν τόδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, interpretatur, Atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire difficile, & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas. Idem alibi τὸ παῦ non solùm vniuersitatem, sed & vniuersam naturam, item Totũ & omnia, necnon Mundum vertit. Nam hæc eiusdẽ Platonis in eodem libro verba, ξυνήσας δὲ τὸ παῦ, διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις, &c. vertit, Toto igitur omni (vel potius omnino) constituto sideribus parem numerum distribuit animorum &c. (Statim pòst autem ad priorem illam interpretationem redit, vtens vniuersitatis nomine. nam pro his verbis καὶ ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τοῦ τὸ παντὸς φύσιν ἔδειξε, ibi legitur, Atque ita quasi in currum vniuersitatis imposuit. Vbi tamen reponendum puto vniuersitatem, nisi diuersam à nostra lectionem sequutus est apud Platonem Cicero) Dixerat autem paulo antè, Temperationem superiorem, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat, pro his verbis, ὅτι τὸν τοῦ θεοῦ κρατῆρα, ὃν ᾧ τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε. Existimet alioqui quispiam fortasse magis conuenire hanc interpretationem iis locis in quibus Plato dicit non τὸ παῦ, sed τοῦ τὸ παντὸς φύσιν. quorum vnus est is quem hinc proximè sequitur) Præcedente autem pagina hæc verba, λέγει τοῦς αὐτοῖς ὁ τοῦ τὸ παῦ ἡγησάμενος, vertit, Tum ad eos is Deus qui omnia genuit, tatur hæc. (Plinium autem τὸ παῦ esse & singulari Omne interpretatum, docebo paulo pòst) Denique Mundum pro τὸ παῦ dicit, quum hæc verba, ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος σωματοῦν σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει, ita reddit, Quamobrem mundum efficere moliens Deus, terram primùm ignémque iungebat. Ipse autem Ciceronis liber in quo hæc Platonis interpretatur, inscriptus est De vniuersitate: vel (vt quidam nunc scribere malunt) De vniuerso. Extat & Ocelli Lucani libellus inscriptus τοῦ τοῦ παντός. is tamen in eius principio dicit τοῦ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, non τοῦ τοῦ παντός. hæc enim sunt eius verba, Τάδε σωτέραφεν Ὤκελλος ὁ Λευκανὸς τοῦ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως. Et paulo pòst, δικαιοῦ χάρμοι τὸ παῦ αὐτόλεθρον εἶ καὶ ἀγήρωτον. Plutarch. in lib. aduersus Colotem, καὶ τοῦ Ἐπίκουρος ὅταν λέγῃ τὸ παῦ, ἄπειρον εἶ, καὶ ἀγήρωτον, καὶ ἄφθαρτον, καὶ μήτε αὐξόμενον, μήτε μειούμενον. Antea autem dixerat, ὡς γὰρ ἀμέλει καὶ κενοῦ φύσιν, αὐτὸ τὸ κενὸν, καὶ νὴ Δία τὸ παῦ (ita enim scribendum, non πάντα) παντὸς φύσιν ὀνομάζειν εἴωθεν. Ibidem, ἡ τοῦ ὄντων φύσις. Et apud Suidã, τὸ παῦ δεῖν ὁ, τι κόσμος, καὶ καθ' ἕτερον ὄνομα, τὸ ὂν τὸ κόσμου καὶ τὸ ἔξωθεν κενοῦ συνήματος, (vt Ciceronem interpretari Omnia, docui paulo antè) &c. quæ ibi vide. Plinius τὸ παῦ dixit Omne, libro secundo, scribens, Quibus in rebus quid possit aliud causæ afferre mortalium quispiam, quàm diffusæ per omne naturæ subinde aliter atq; aliter numen erumpens? At in v. l. affertur αὖθεν ἀπὸ τοῦ παντὸς & pro Cælitus, sed ἀμαρτύρως.

Παῦ per compositionem interdum iungitur præpositioni ὅτι, necnõ τοῦ & εἰς: ac D I C I T V R Ἐπίπαν, A T Q V E Παράπαν, I T E M Εἰς ἅπαν. sed disiunctim etiam scriptum annotatur ὅτι παῦ: (ego certè in disiunctione dici potius ὅτι τὸ παῦ crediderim) reliqua non item. Sonat autem Ἐπίπαν, In totum, In vniuersum, Omnino. Apud Theophr. De caus. pl. lib. secundo, διὸ καὶ ὡς ὅτι παν εἰπεῖν, βελτίω τὰ βορεῖα τοῦ νοτίων. id est, Omnino autem. Vel, Vt in Vniuersum autem dicam, vt Budæus exponit, addens tamen id videri esse quod Cicero dicit Toto genere. Addit autem dici ibidem, ὡς δὲ τὸ συμόλον εἰπεῖν. ¶ A Polybio pro Plerunque poni testatur idem Budæus, exponens etiam Vt plurimum, & Feré. Affert & ex Aristotele, τὸ ὃ ὅτι παν, ὀξὺ ἢ ἐπὶ μεδίμνους, pro In vsu autem frequenti, ex Gazæ interpretatione. In vulgatis lexicis habetur & ὅτι παν μάλιστα pro Perquàm frequenter. Alterum I L L V D Παράπαν vel Τὸ παράπαν est itidem In vniuersum, vel (vt Cicero loquitur) Genere toto, apud Platonem itidem, inquit Budæus. Affert verò ex Thucyd. & pro In summa. Exponit præterea Omnino, Prorsus, Penitus. vt accipitur cum ab aliis, tum ab Aristophane in Pluto, Καὶ τοῦτ', ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ. Exponit verò & Vllo modo, in hoc Polybii loco, γνόντες ὡς οὐχ οἷόν τε κατ' τὴν Λυκούργου νομοθεσίαν, οὐχ ὅτι τῆς τοῦ Ἑλλήνων ἡγεμονίας, ἀλλ' οὐδὲ τοῦ τραγμάτων αἰτιοῦσθαι τὸ παράπαν, sed ne rerum quidem vllo modo potiri. Verùm scribitur E T I A M Τοπαράπαν. Tertium verò I L L V D Εἰς ἅπαν pro Omnino, seu Prorsus, ex Philone affertur. Sonat autem ad verbum In totum, si hoc Latinitas pateretur.

Παῦ geminatur etiam per compositionem, quum videlicet D I C I T V R Πάμπαν, vbi mutatur ν in μ, ob sequentem literam π. Itidem certè geminatur Gallicum vocabulum Tout, id est παῦ, quum dicitur Du tout en tout. Significat autem Πάμπαν, Omnino, éstq; apud poetas potius in vsu. Homerus, Iliad. α, — πολέμου δ' ἀπόπαυε πάμπαν. Idem Il. φ, — μηδέ σε πάμπαν Μειλιχίοις ἐπεεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρέσσῃ. Odyss. β, — βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει. Et Od. ξ, πάμπαν ἀϊάνεια. (Vsus est autem & Herodianus) Annotat porro Eustathius in illum Odyss. β locum, minimè mirum

esse si πάμπαν posteriorem correptã habeat, quum & A
ἅπαν corripiatur ab hoc poeta, vbi scribit, Τῶν δ' ἅπαν
ἐπλήσθη πεδίον. Verùm id Ionico more fieri, quum a-
lioqui Attici, teste Ælio Dionysio, producant poste-
riorem huius nominis syllabam. Cæterùm plurima
sunt nomina quibus itidem præfixum est παμ, per
compositionem, vt Παμβασιλεὺς, & Παμμένας, &
Παμμήκης, & Παμμίαρος, & Παμπότηρος &c. nonnul-
lis autem & παν, vt Παύπολμος. sed ea huius loci nõ sunt:
sicut nec alterius formæ composita, videlicet Παντο-
κράτωρ, & Παντολάβος, & Παντολέτωρ, & Παντόπλης, &c. A T B
COMP. Παντελὴς locum habere hìc potest, quod si-
gnif. Vniuersus, vel potius Vniuersalis. (quod autor
rhetorices ad Herenn. cum Absolutus copulat. atque
hoc vsus est Cicero ad interpretationem illius voca-
buli, pag. 16 mei lexici Ciceroniani) Alicubi verò ex-
ponitur & Integer, itẽ Plenus, necnon Perfectus, sicut
Absolutus. Plut. in Amat. narr. σωέβη δὲ Λακεδαιμονίων
ἥττων παντελῶς γενέσθαι. vbi Polit. sensum rectè exprimens
vertit, Fusi igitur cæsique ad vnum Lacedæmonii o-
mnes. Philo De mundo, παντελής γε ὡμῶ δυνήθεια, τὸ γένος C
ἅπαν ἀνθρώπων ἀπὸ πάντων ἀξιόζεσθαι. Vbi Bud. παντελὴς
vertit Summa, hunc locum ita reddens, Porro autem
illa summa est stultitia, genus humanum ab arti-
bus æstimare. Aristides παντελὲς cum μέγα copulauit,
scribẽs, μέγα καὶ παντελὲς εἰς ἀρετῆς εἶ λόγον. Interdum
verò dicitur εἰς τὸ παντελὲς pro παντελῶς, id est Omnino,
Prorsus. vt Lucæ cap. 13, v. 11, καὶ ὡς συγκύπτουσα καὶ μὴ
δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. Sic in Epist. ad Hebr.
cap. 7, v. 25, ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προ-
σερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ θεῷ. vbi itidem redditur Prorsus.
A quibusdam autem Ad plenum, (pro Plenè) at ve- D
rò à vet. interpr. In perpetuũ. Ipsum autẽ ADVERB.
Παντελῶς exponitur Omnino, Prorsus, & Plenè, Abso-
luté. Accipitur certè pro Omnino cum apud alios,
tum apud Xenoph. Pæd. 1, ἃ δὲ αἴσχρὰ ἠγεῖται εἶναι, παντε-
λῶς τούτων ἀπεχόμενος. Est præterea παντελῶς Platoni &
assentientis aduerbiũ, sicut πάντως & παντάπασι, ac simi
lia, inquit Budæus. At POETICE Παντελέως. Ex
illo autem Παντελὴς DEDVCTVM Παντελεισς, quod
itidem exponitur Integer, & Perfectus. Suidas παν- E
τέλειον exponit ὁλόκληρον. VNDE Παντέλεια, Perfe-
ctio, seu Perfectionis summa, apud Phil. ATVE-
RO Παντόσωος compositum non est: significans idem
quod παντοῖος, Omnigenus, Varius. nam ex Euripide af
fertur παντόσωοι θεοῦ αἰάζκμ pro Sortes dei variæ, Sor-
tes omnis generis.

Πᾶς per compositionem iungitur etiã superlatiuis:
vt quũ DICITVR Πανύσατος, quod sonat q.d. Omni
no vltimus, seu Omnino postremus. Gallicè ad verbũ
planè, *Tout le dernier*. Exponitur tamen simpliciter Vl- F
timus, Postremus. Et ADVERB. Πανύσατον, Postre-
mùm. vt apud Sophocl. ἥλιον προσεννέπω πανύσατον. ITI-
dem Πανυπέρτατος, q.d. Omnino supremus. Vel Omni-
no summus, aut altissimus. Talem autem Aristot. De
mundo dicit esse ἐρεκτόν: scribens, καὶ μὴ μεγέθει μόνον
αὐτὸς πανυπέρτατος, κινήσει δὲ ὀξύτατος. quæ Bud. ita vertit,
Ac magnitudine quidem ambitum longè summum
complexus, motu perniciissimo circum agitur. Sic
Iouis dicũtur à poeta quodã πανυπέρτατα δώματα, (quæ
& ὑπέρτατα) sed & ipse vocatur πανυπέρτατος. ITI- G
DEM Παράριστος, q.d. Omnino optimus, vel Omnino
præstantissimus. Pro quo dicitur potius Longè opti-
mus, Longè præstantissimus, vel, Quamoptimus. He-
siod. Οὔτος μὲν παράριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ. Sunt autem
& alia multa huiusmodi comp. quæ suis vide locis.

Πάντοσε & Πανόθεν ac Πάντοθι vide infrà.

Πάντη, Ex omni parte, Quoquouersum. Hesiod. in Erg.
Ἤερα ἑστάασι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, quoquouersum.
Bud. autẽ pro illarum duarum significationum exem-
plis affert ex Aristot. lib. 1, De cælo, περὶ δὲ ὃν διαρε- H
τὸν, πάντῃ διαιρετὸν ὄντι. Item, οὐχ οἷόν τε δὲ τὸ τέλειον ἐλλείπειν.
πάντῃ γὰρ ὄντι. Ex eodem πρὸς ἡδονὴν addit, διαρετὸν δὲ ὂν
πάντῃ τῷ σωμάτων, πόρους ποιεῖν γελοῖον. Ex eodẽ Arist.
De mũdo affertur in v. l. πάντῃ πεπιεσμένον, Omnem

in partẽ finitũ. Et ex Luc. πάντῃ βλέπουσι, pro Vndi-
que circunspiciũt. Sed πάντῃ malim & hic Quoquouer-
sus, vel Circunquaque interpretari. Ibidẽ & πάντῃ κύ-
κλῳ pro Circũcirca, Quauis parte. Cum πάντως autem
iunctũ πάντῃ Bud. exp. Quoquouersus apud Polybium,
πάντῃ πάντως ἀνήθαμμαῖον. Et Vsquequaque, ac Planè, in
hoc Aristot. loco Ethic. lib. 1, καὶ τὰς τύχας οἵοσ μάλιστα ἂν
πάντῃ πάντως ἐμμελῶς, Vsquequaque cõcinnè & decen-
ter perferet. Vel Planè cõcinnè. Atque his πάντῃ πάντως
opponitur μηδαμῇ μηδαμῶς. Sed exponi πάντῃ πάντως,
& Prorsus, docebo infrà. Profertur præterea & genti-
uo iunctũ, ex Galeno ad Glauc. πάντῃ τοῦ σώματος ἀνασπᾶν
pro Retrahere & reuellere in vniuersum corpus. Πάν-
τῃ redditur etiã Passim. vt in hoc prouerbio, οὔτε πάντα,
οὔτε πάντῃ, οὔτε βλεπὰ πάντων. de quo Erasmum consule
in his prouerbialibus verbis, Nec omnia, nec passim,
nec ab omnibus. Scribitur autem DORICE Παντᾶ
pro πάντῃ.

Πάντῃ, Omnino, Prorsus, Penitus. Arist. lib. 1 De gene-
r. & corruptione, πέφυκε δ' ὁ τῇ μὲν, τῇ δ' ὁ πάθος, ἀλλὰ
πάντῃ, καθ' ὅσον δεῖ πιθανόν. Memini autẽ, in duobus duorũ
autorũ locis quædã exẽplaria habere πάντῃ, quũ in aliis
sit πάνυ. Vnus est in Philebo Platonis, pag. 229, ἀδύνατον
μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα, ὦ Σώκρατες, εἰ καί τις φιλονεικοῖ πάντῃ
πρὸς πάνταπα. nã in vet. cod. pro πάντῃ legitur πάνυ. Alter
est apud Xenoph. initio Pædiæ, πολλοὶ δ' ἐδόκουν μοι κατα-
μεμαθηκέναι, καὶ ἐν ἰδίοις οἴκοις, τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλείονας
οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάνυ ὀλίγους, καὶ ἐμοὶ δὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις
πάντῃ δυναμένοις χρῆσθαι. hic enĩ pro πάντῃ legi in quibusdã
vet. cod. πάνυ π admonet editionis meæ margo. Scien-
dũ est porrò πάντῃ iunctũ cũ illo πάντως hãc quoque in-
terpretationem admittere: atque ita exponitur a Bud.
in hoc Aristotelis loco De gener. πάντῃ πάντως ἀδιάφορον.
Sed huic interpretationi valde vicinæ sunt eæ
quibus vtitur in illo Aristot. loco Ethic. lib. 1.

Πάντως, Omnino, Omnibus modis. Prorsus. Plato Char-
mide, πάντως γάρ που πολυκοῦπος ὢν ἤδη ἐθέλει δῆλος εἶναι. A
Plutarcho nõ semel refertur hoc Agesilai elegantissi-
mũ epistolium, Νικίας, εἰ μὲν οὖν ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ,
ἡμῖν ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. vbi πάντως redditur itidem O-
mnino. Esse autẽ videtur quod Gallicè diceretur, *Quoy
qu'il en soit*. Philo De mũdo, ἀ πῶ ἐπέρασν οἵεται ὑποψίαν,
δεκτικὰ καὶ τῆς ἐπέρας ὄντι πάντως. id est, Quæcunque vnã
earũ ferre possunt, ea alterã etiã admittere prorsus
apta sunt, vt B. vertit. qui itidẽ interpretatur Omnino
in isto Aristotelis loco, simul addens, idem vale-
re quod ἁπλῶς: Metaphys. libro sexto, οὐ γὰρ πάντως
πᾶν ἀνθρώπου μέρος ἡ χὴρ, ἀλλ' ἡ δυναμένη τὸ ἔργον ἀποτε-
λεῖν. In hoc autem Galeni loco ad Glauc. lib. 1, καὶ
μὴν καὶ τὰ οὖρα πολυπιούτων, ἐν τῇ πείτῃ πολὺ ἡμερῶν, ἢ
πάντως γε τῇ τεταρτῃ, φέρει τὸ σημεῖον πέψεως, ait signi-
ficare Ad summum: addens, eum alibi dixisse τὸ πλεῖστον
pro eodem. Ab Aristot. poni tradit & pro Continu-
ó. (intellige autem de ea aduerbii Continuò signi-
ficatione qua dicit Cicero, Nõ cõtinuò si me in gregẽ
sicariorum contuli, sum sicarius) Probl sect. 10, ὅσα
μὲν ἥμερα πολὺ ζῴων, ἔστι πάντως καὶ ἄγρια· ὅσα δὲ ἄγρια, οὐ
πάντως ἥμερα. (Possunt autem huic Aristotelis loco
addi & alii, vbi eandem significationem habet πάν-
τως) Affert insuper ex Gregorio, εἰ μὲν γὰρ πῶς σὺ γι-
νώσκεις γνώνισιν, οὐ πάντως καὶ πῶς τοῦ θεοῦ. Ex eodem,
οὔκουν θελήσεως τὸ θεληθέν. οὐδὲ γὰρ ἔπαυε πάντως. Item,
εἰ δὲ τέπαυται, πάντως καὶ ἤρξατο. Sed hoc sciendum
est, οὐ πάντως quidem reddi posse aptè & loquendi
genere valde vsitato, Non continuó: at πάντως sine
negatione, non item Continuò, nisi interrogatiua
sit oratio. (De qua voce & hoc dicam obiter, non
assentiri me iis qui Non continuò in huiusmodi lo-
cis exponunt Non ideo. existimo enim potius Con-
tinuò hìc significatum suum retinere, & sonare quod
Gallicè dicimus *S'ensuit il incontinent que* &c.) Quare si-
quis illud vt minus vsitatum refugit, autor ei fuerim
vt illic vertat ἔστ πάντως, omnino necesse est vt sint:
itidémque in cæteris locis. deinde οὐκ ἔστ πάντως,
Non itidẽ omnino necesse est vt sint. At in vulg. lex.

nullũ huius significationis qua ponitur pro Cõtinuò, A
exemplũ affertur: sed in hoc Luciani loco, ταῦτα δ' ἔδοξε
τῇ φύσει, πάντως ἀποθνῄσκειν ἅπαντας, exponitur πάντως Ve
lis nolis. quæ expositio nimiũ remota mihi videtur: ac
malim certè & hìc aduerbio πάντως eam cuius modò
memini interpretationẽ tribuere: vt videlicet sit πάν-
τως ἀποθνήσκειν, Omnino esse necesse vt moriãtur. q. d.
Placuit naturæ moriendi necessitatẽ hominibus impo
nere. Eadẽ annot. πάντως esse aduerbiũ confirmandi,
Lucæ c. 4, πάντως ἐρεῖτέ μοι τὸν παραβολὸν τοῦτον. & tamẽ
reddũt, Omnino dicetis mihi. quum vetus interpres B
verterit, Vtique dicetis mihi. Ego certè reddere non
dubitarim Nimirum: existimans alioqui, πάντως ἐρεῖτέ
μοι, idesse quod Gallicè diceremus, *Il n'y aura point de fau
te que vous me direz*, perinde ac si dicas Latinè, Omnino
certum est vos mihi dicturos. (Bud. annot. à Platone
in responsione affirmatiua vsurpari, sicut & παντάπασι,
quod alioqui itidem sonat Omnino) In iisdem ET
Παντῶς, Doricé.

Παντάπασι, SEV Παντάπασιν, Omnino, Prorsus. Plato De
leg. lib. 1, παντάπασιν ἄγαμαι, Prorsus miror. Ibidẽ, Σκύ-
θαι δὲ καὶ Θρᾶκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι. (vbi tamen C
quidã παντάπασι cũ χρώμενοι iungẽdo interpr. Fusissimè,
& Largissimè) Apud eundẽ in Charmide παντάπασιν il-
lã habere videtur necessitatis significationẽ, quã & ad-
uerbio πάντως subesse docui: vbi scribit, ἐπῳδὴ δέ τις ὅτι
τῷ φαρμάκῳ εἴη, ὡ εἰ μὲν τις ἐπᾴδοι ἅμα καὶ χῷτο αὐτῷ,
παντάπασιν ὑγιᾶ ποιεῖ τὸ φάρμακον. q. d. Necesse est vt ille
incolumis euadat. Potest tamen & pro Omnino acci-
pi, iungẽdo cum ὑγιᾶ. Cæterùm pro Omnino, superla-
tiuo etiam iunctum aduerbium παντάπασι, affertur ex
Plat. De leg. πνὰ ὅθεν παντάπασι χαλεπωτάτω. D

Παντάπασι in responsione affirmatiua pro Etiam, Ita,
vel Maximè &c. (sicut πάνυ & μάλα, & σφόδρα, & κομιδῇ)
Ex Plat. epist. 7, κἀγὼ, παντάπασιν, ἔφην. Sed multo fre-
quentius addunt particulam γε, aut particulas μὲν οὖν.
vt idem Plato in Sophiste, Τὸ μὲν ὅρα ἕτερον, οὐδὲ δίκαιον,
εἰκός γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε. Et in Phædro, Δῆλον
ὅρα ὅτι ὁ Θρασύμαχος &c. Παντάπασι μὲν οὖν. Sed & quod
de πάνυ μὲν οὖν infrà dicam, idem & de παντάπασι μὲν οὖν
hìc dico, nimirum interdum non per se positas in re- E
sponsione has voculas inueniri, sed aliis coniunctas
verbis: vt in Phædro circa finem, παντάπασι μὲν οὖν πόθ-
γε οὕτω πως ἐφάνη. Et non multo pòst, παντάπασι μὲν οὖν
ἔγωγε βούλομαί τε καὶ εὔχομαι ἃ λέγεις.

Πάντοσε, Quoquouersum, In omnem partem. Hom. Il. μ,
Πάντοσε φοιτήσω. Idem dicit ἀστίδα πάντοσ' ἔϊσην, seu πάν-
τοσε ἴσην, vt in quibusdam exempl. scriptum est. Expo-
nitur autem Vndique æqualem, seu vndiquaque, ob
rotunditatem videlicet. Hesychius quoque πάντοσ' ἔϊσης
exponit παντα χόσε σφοιγγύλης, cui alioqui πάντοσε est εἰς πάν- F
τα τόπον, & παντα χοῦ. Budæus πάντοσε exp. etiam Quoquo
gentium.

Πάντοθεν, Vndique, Vndiquaque, Hom. Od. ξ, — πόθεν γὰρ
κακὰ πάντοθεν ἔστι. Apud Epicurum, πάντοθεν εἰς πληρώσεται
πολὺ ἡδονῶν, Cic. vertit Vndique compleri voluptatibus,
vt videbis pag. 55 mei Ciceroniani lexici. AT Παντόθι
Vbique.

Πάντοτε autem est temporis aduerbium, significans O-
mni tempore, Semper: sicut & ἁπαντὸς eam significa-
tionem interdum habere videmus. Phrynichus ta- G
men hoc vocabulo nos vti vetat, vsum alioqui τῷ ἁπα-
ντὸς, sicut & τῷ ἑκάστοτε, permittens. Sæpe occurrit in
Testamenti noui scriptis.

Παντα χῇ, Vbique. Opponitur πᾷ μηδαμῇ, vt inquit B. qui
accipi etiam ait pro Quoquomodo, id est πάντα τρόπον.
Ex Platone affertur pro Quoquouersus. Apud quem
Cicero vertit etiam Vndique, (vt videbis pag. 20 mei
Ciceroniani lexici) quæ tamen est potius τὸ παντα χό-
θεν significatio.

Παντα χοῦ itidem pro Vbique. & vt opposita reperiuntur
παντα χῇ & μηδαμῇ, sic παντα χοῦ & μηδαμοῦ apud Athe- H
næum. Magis est autem vsitatum. Demosthen. Phi-
lipp. 4, πάντων παντα χοῦ κρατοῦμεν. Iungitur & genitiuo,
vt παντα χοῦ τῆς οἰκουμένης, & παντα χοῦ γῆς, Chrysost. Sic

Latinè Vbique terrarum, & Vbique gentiũ. Sed & pro
Quouis accipitur, significans videlicet motum ad lo-
cum. vt in hoc eiusdem Demosth. loco Phil. 1, ὡς Ἁρ-
παβαίζον καὶ παντα χοῦ μᾶλλον εἴχετο πλέοντα.

Παντα χόθεν, Παντα χοῦ. In omnes partes, Quouis, Quo-
quouersus. Cũ genitiuo apud Alex. Aphr. in præf. lib. 1,
Probl. ἑαυτῷ ἀποκαθαρεῖ παντα χόθεν τὸ σῶμα. Vide
Ἁπαντα χόσε.

Παντα χόθεν, Vndique. Herodian. l. 1, πάντα παντα χόθεν ζῶα ἠ-
θροίζετο ἀυτῷ. Ibidem, ἀπὸ πολυανθρώπου τε ἤδη καὶ τοῦς παν-
τα χόθεν ὑποδεχομένης.

Παντοῖος, α, ὁ, Omnigenus, Omnifarius, Omnimodus, (qui
bus vtor quòd ab Omnis sint deriuata: sed hæc cõposi
ta sunt, quã παντοῖος sit quidem itidẽ à πᾶς significan-
te Omne, sed compositione careat) Vel Varius, Mul-
tiplex. Hom. Il. γ, Εἰδὼς παντοίοις τε δόλοις καὶ μήδεα πυκνά.
Vsus eius est & in prosa, vt παντοῖα σιτία, cibaria omnis
generis. Gregorius autem dixit aliquem esse παν-
τοῖον τοῖς ὀφθαλμοῖς, scribens pag. 113, ἀλλ' οὐκ ἐξέστω σε ἑαυ-
τὸν ἀποκρύψαι, εἰ μὴ πολλὰ γράφῃς, καὶ παντοῖος γένῃ καὶ τοῖς
ὀφθαλμοῖς. quæ Bud. vertit, Ne si quidem sese in omnes
verterit facies. Quæ expositio fortasse conuenire pos-
sit isti Herodoti loco, παντοῖοι γένοντο δεδιότες Ἰώνων λῦσαι
τὸν πόρον. Lucianus item sæpe dicit παντοῖος γίγνεσθαι,
item παντοῖος εἶ. vt in Nigrino, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰ-
κάσαι ὅτῳ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην. Vsurpatur
equidẽ hoc genus loquendi ad exprimendam ἀπορίαν:
vt apparet ex quodam eiusdem loco in quo dicit παν-
τοῖος ἐσ' ἀπορίας: scribens, ἐγὼ μὲν οὖν ὅτι τούτῳ ἄθυς
ἰδίου τι καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἐν ἐσ' ἀπορίᾳ. ADV-
ERB. Παντοίως, Omnifariè, Omnibus modis. He-
rodian. lib. 4, καὶ τὸν τι μνήμην αὐτοῦ παντοίως αἰεὶ κώπτο.
vbi Pol. vertit Omnibus modis.

C. Ἅπας, ασπα, ον, Vniuersus, Totus. Fœmin. gen. ἅπασα,
Neutr. gener. ἅπαν. Factum ex πᾶς, præfixo ἁ quod vo-
catur ἀφαιρετικὸν, id est coaceruatiuum: (hoc est, coacer-
uationem denotans) quod & vehementiam quandam
addit significationi huius nominis (Sic & cõponendo
πᾶς cum præpositione σύν, dicitur σύμπας) Æsch. in
Ctesiphontem, ὀξεκήρυξαν δ' ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ὀξ ἁπά-
σης τῆς Ἀσίας ἀρχῶσιν. id est, ex vniuersa regione. Sic
ἅπαντα τὸν αἰῶνα dicunt Totam vitam, Totũ vitæ tem
pus. Citatur itidem ἅπας ἐνιαυτὸς ex Homero, pro Vni-
uersus annus, Totus annus, vel Integer annus. Eiusdẽ
poetæ est, Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, id est Vniuersus
campus. Ex quo loco probat Eustathius, Homerum,
sicut & Iones, posteriorem huius vocis ἅπαν corripere,
quum Attici contrà producant, secundũ Ælium Dio-
nysium.

Ἅπας, Omnis: ἅπαντες, Omnes, Cuncti, in enumera-
tione. vt τὸν ἄριστον ἁπάντων apud Homerũ, Od. ξ, ἁπάν-
των αἰαχωπόπαι, apud Isocratẽ, pro πάντων. Sic & ἅπας
πᾶς dicitur pro πᾶς πς, Quilibet, Quiuis. Dicitur etiam
ὀξ ἁπάντος, subaudito genitiuo ὅτου, pro Omnibus
modis. Sic & ἐν ἅπασι dicunt subaudito substantiuo
πράγμασι, pro In omnibus rebus, In omni re.

Ἅπας, Summus, Extremus. ἔσχατος. vt apud Plato-
nem in Epistolis, εἰς ἀπορίας ἐλθεῖν τὸν ἅπασιν, In sum-
mas adduci angustias, vel In extremas angustias redi-
gi. Sic ferè dicitur vt ἐλθεῖν εἰς ἴπαν τὸ κινδυνῶδον. quo etiã
vsurpatur modo simplex πᾶν.

Ἁπαντα χῇ, VEL Ἁπαντα χοῦ, Vbique, Quaquauersum,
Passim. ἁπαντα χοῦ δὲ βωμοὶ καὶ θυσίαι, Vbique aras &
sacrificia, Omni in loco. Sic etiam παντα χῇ & παντα-
χοῦ in vsu sunt.

Ἁπαντα χόθι, (potius quàm παντα χόθι) Vbique, Vbiuis, Pas-
sim. AT Ἁπαντα χόθεν, Vndique, Vndiquaque, Vndeuis,
Omni ex parte. Lucianus, οἷα πελλὰ νῦν ἁπαντα χόθι φαί-
νεται. Cum genitiuo γῆς sæpe ponitur, vt apud Latinos
Vbique, & Vbi, cum genitiuo terrarum, aut gentium.
Est autem ἁπαντα χόθι γῆς, In quauis parte terræ, In o-
mni terræ parte. At ἁπαντα χόθεν γῆς, E quauis terræ par-
te, Ex omni terræ parte.

Ἁπαντα χόσε (licut παντα χόσε) In omnẽ partẽ, Quoquouer-
sum. Cũ genitiuo (vt & proximè præcedẽtia ἁπαντα χόθι

& ἁπαντα χόθεν) apud Plutarchum in Camillo, ἁπαντα-
χόσε τοῦ πεδίου, Per campum quoquouersum, In omnem A
campi partem. vel In omnes partes. Obseruandũ ἁπαν-
παχοῦ exponi Quaquauersum, ἁπαντάχοσε Quoquouer-
sum.

Ἁπαντῆ, Aduerbium poeticum, Vndique, Vndiquaque.

C. Πρόπας, (poeticũ) Vniuersus, Cunctus. vt πρόπας τόλος
apud Sophoclem. Item πρόπαντες, Omnes. vt apud Ho-
merum Il. β, Ἀρχοὶ καὶ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε πρόπασας.

C. Σύμπας, Vniuersus, Totus. Sonat autem quasi dicas Si-
mul totus. Thuc. lib. 2, ἐγὼ γὰρ οἴομαι πόλιν πλέω ξύμπα-
σαν B
ὀρθουμένην ἀφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τοὺς πολίτας
βουλευομένους, αἱρεθεῖσαν ἢ σφαλεῖσαν. Apud eundem non
vno in loco τὸ ξύμπαν pro In summa, vel Ad summam.
Et alicubi, τὸ ὅ ξύμπαν εἰπεῖν, Vt in vniuersum dicam,
vel Vt vno verbo dicam. In v. l. ex Isocrate, ζήτει νό-
μοις τὸ μὲν σύμπαν δικαίους, vbi redditur itidem In vni-
uersum. Affertur ibi τὸ σύμπαν & pro vniuersitate re-
rũ, ex Aristotele, quam τὸ πᾶν à philosophis dici docui
antea. In plurali σύμπαντες, Omnes, vel Omnes si-
mul, vt Bud. apud Demosth. exponit. qui & citat hæc C
Aristotelis, οὐχ ὡς ἕκαστον, ἀλλ' ὡς σύμπαντας.

Π Ἄ Ν Υ, aduerb. Omnino, Prorsus. Ideo autem primam
huic aduerbio istam significationem tribuo, quòd sic-
ut Omnino ab Omnis, sic πάνυ à πᾶν deductum, & ex
eo factum existimem. (Non enim debere cuiquam
scrupulum afferre syllabam παν hic correptam, satis
liquet ex iis quæ de eadem in Πάμπαν docui) Hanc
autem aduerbii πάνυ significationem cum in aliis lo-
cis, tum in hoc Aristoph. manifestũ esse puto: in Nub.
Σω. Ἔχεις τί; Στρ. Μὰ Δί' οὐδὲν ἔγωγ'. Σω. Οὐδὲν πάνυ; Hic e- D
nim οὐδὲν πάνυ non video quomodo aptius reddi possit
quàm Nihilne omnino? vel, Nihilne prorsus? Nec
dubium est quin eandem significationem habeat &
in isto eiusdem comœdiæ loco, οὐδὲ γὰρ εἶ; Πάνυ φημὶ
δῆτα, omnino nego. Sic autem & apud Thucydidem,
& Herodianum obseruaui positum. In v. l. ex Ari-
stoph. affertur & πάνυ μανθάνω, pro Prorsus intelligo.
Ibidem πάνυ iunctum cum σφόδρα eodem exponitur
modo: apud Platonem in Apol. πάνυ σφόδρα τοῦτο λέγω, E
Hæc omnino dico. (Sciendũ est autem, sicut πάνυ cum
σφόδρα hic iungitur, sic Omnino & Prorsus copulata
inueniri, in paulum diuerso tamen loquendi genere)
Possis autem πάνυ ita interpretari & vbi concedentis
est cum affirmatione. (qui frequens est eius vsus)
Aristoph. Pluto, Βλ. Παρά σοι. Χρ. Πάνυ. Sed additam vt-
plurimũ habet particulam γε, aut particulas μὲν & οὖν.
dicitur enim πάνυγε, vel πάνυ μὲν οὖν, ab eo qui respon
det, concedens aliquid cum affirmatione. Plato in Al-
cib. Καὶ τί ὁ πότε βέλτιον; Πάνυγε. Paulo pòst, Οὐκοῦν καὶ F
τίνι ὅτι βέλτιον; Πάνυγε. Ibidem καὶ eadem significatione
dicit. Idem in Euthyphr. ἆρ' οὐχ οὕτω; Πάνυγε. Sed & καὶ
πάνυγε apud eum legitur: (vbi obserua eundem vsum
PARTICVLAE Καὶ quem habet ante μάλα, quum di-
citur καὶ μάλα) vt in Charmide, Τί οὖν; (ἔφην) οὐκ ἀπδύ-
σαμεν αὐτὸ αὐτὸ τοῦτο &c. Καὶ πάνυγε, ἔφη ὁ Κριτίας. Itẽ πάνυ
μὲν οὖν apud eundem cũ in aliis plerisque locis, tũ hoc,
ὑπηρετητικὴ μὲν αὖ, ὡς ἔοικεν, εἶη θεοῖς. Πάνυ μὲν οὖν. Hoc Ci-
cero (inquit Bud.) in 2 Tuscul. & in Partitionibus, Sa-
nè quidem dixit, & Prorsus. Sæpe autem hæc apud Xe
nophontẽ quoque sunt obuia. Sed hoc addo iis quæ G
ille de πάνυ οὖν οὖν scribit, inueniri interdum has vocu
las non per se positas in responsione, sed aliis verbis
coniunctas. vt apud eundem Platonem in Phædro
quum dixisset Socrates, ἀπὶ τῷ φίλε Φαῖδρε δοκῶ τι σοὶ ὡς
ἄρ' ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι; (addo autem θεῖον ex ve-
teri codice) respondet Phædrus, πάνυ μὲν οὖν ὦ Σώκρατες
ὡς γὰρ τὸ εἰωθὸς οὐ ῥοιά τις σε εἴληφε. Sic πάνυ μὲν apud Lucia
num, vbi dicenti Socrati, ἀκοῦσαι ἀσπασμένοις τὸν ἀλκυό-
να, περιάγλν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆς Φαληρικοῦ: respondet
Chærephon, Πάνυ μὲν ποιοῦμεν ὅπως. Vbi etiã obserua πάν-
νυ μὲν responderi, quanuis præcedens sermo interro-
gatiuus non sit. His porro locis aptius fuerit Omnino
seu Prorsus, quàm Admodũ: quo alioqui possumus in
illis prioribus locis vti, & quidẽ alterã huius aduerbii
significationem exprimendo. quum enim πάνυ signi-

ficet etiam Admodum, & Valde, quemadmodum La-
tini suũ illud aduerbium Admodum responsioni con
cedentis simul & affirmantis adhibent, ita dicere pos-
sumus, Græcos in locis illis hũc suo πάνυ significationẽ
dare. Quod si dicamus, pro nobis faciet μάλα, necnon
σφόδρα, quæ quum propriè Valde seu Admodum signi
ficent, illum itidem vsum habent. (legimus enim sæ-
pe cum apud alios, tum apud Platonem, in responsio-
ne concedentis cum affirmatione, καὶ μάλα, & καὶ σφό-
δρα γε, & κομιδῆ οὖν οὖν) Sin verò πάνυ in locis illis sona-
re Omnino & Prorsus, malimus, id particulis παντάπα-
σι & πάντως, necnon παντελῶς confirmabimus, quæ
eundem illum vsum habent, quum alioqui propriè
sonent Omnino, & Prorsus. Cæterùm quantum at-
tinet ad πάνυ, quod est concedentis cum affirmatione,
sciendum est annotari etiam contrà, πάνυ iunctũ cum
A D V E R B. Καλῶς, esse renuẽtis, apud Aristoph. Sed
in hoc loquendi genere rationẽ aduerbii καλῶς dunta
xat habendam existimo, vt πάνυ duntaxat augeat, &
πάνυ καλῶς perinde sit acsi diceretur κάλλιστα: idque
ironicè, eodẽ planè modo quo vulgus nostrate dicit,
Et de belles. Sed v. l. in πάνυ magno errore scriptum ha-
bent πάνυ κακῶς pro πάνυ καλῶς.

Πάνυ sonat etiam (vt modò dixi) Valde, Admo-
dum, seu Magnopere. vt πάνυ χαίρω, valde gaudeo:
& πάνυ ἄχθομαι, valde mœstus sum. Sæpe verò cum
πολύς, & πολλάκις: & cum μακρός: itidémque cum μι-
κρὸς, & ὀλίγος, ac similibus. vt πάνυ πολλῆς τοῦ δεῖται δα-
πάνης. Xenophon autẽ vsus est & cum πολὺ posito ad-
uerbialiter cum comparatiuo, Pæd. 2, ἐὰν μὴ πάνυ πολὺ
ἐλάττων ἡ ὁδὸς ᾖ. (Inuenitur alioqui πάνυ cum cõpara-
tiuo, etiam non interiecta particula: vt apud Aristot.
εὖ πάνυ πιστότερα ἐρεῖ) Plato in Phædro, πάνυ μακρὸν ποιη-
σάμενος σύγγραμμα: Aristoph. in Pluto, — ἐγώ σοι τοῦτ'
ἀπὸ σμικρὸ πάνυ Ἐθέλω διαπραξάμην. Xenoph. in principio
Pædiæ, καὶ πάνυ ὀλίγοις. Et cum aduerbio: vt πάνυ πο-
λλάκις, Plut. ὡδὶ διεκπίας. Et παχὺ πάνυ in eadem illa A-
ristoph. comœdia, λέγειν χρὴ παχὺ πάνυ. Thucyd. libro 8,
ἢ ἄλλως ὀν σφίσιν αὐτῶν τὸ πάνυ δυνατοὶ ἦσαν. Obserua autẽ
in duobus illis locis Arist. postponi: itidémque apud
Platonem in Apol. ἐπιτίμα μόλις πάνυ ὅτι ζήτησιν αὐτοῦ ἔρα
τοῦμεν. Sic autem & apud alios frequenter. Inueni-
tur verò & procul seiunctũ à suo aduerbio: vt in hoc
Aristoph. versu in eadem illa comœdia, Εὖ τοι λέγειν ἔ-
μοιγε φαίνεσθον πάνυ, pro εὖ πάνυ. Sæpe autem iungitur ne
gatiuæ particulæ οὐ, interdum & μὴ. vt οὐ πάνυ φροντίσαι,
Xen. Interdum verò οὐ πάνυ & οὐ πάνυ τι sic dicitur
vt à Cicerone Non magnopere, illic vacante prope-
modum particula πάνυ, sicut hic particula Magnope-
re. (Tale est autem A D V E R B. Ὀλίγον, & quidem con-
ueniens cum Latino Parum pro Non. vt apud Ouidi-
um, Quódque parum nouit, nemo docere potest.
Sic quum dico ὀλίγον μοι μέλει, perinde est acsi dicerẽ
οὐ πάνυ μέλει μοι, pro οὐ μέλει μοι: & Lat. Parum curo,
perinde acsi dicerem Non magnopere curo, pro Non
curo) Xen. Pæd. lib. 1, pag. 19 meæ edit. ἅτε ζημίας πάνυ
τι θέλοιεν εἴκειν, ἅτε δώροις ἐπαιρόμενοι. (ita enim scribẽdũ
ibi existimo potius quàm πάνυ τι: sicut dixi in prin-
cipio annotationum quas editioni illi subiunxi: affe-
rens ex eodem E T I A M Μηδὲν τι πάνυ: Hellen. lib. 5, ἔφυ-
γον μηδὲν τι πάνυ διωκόμενοι. vbi quin τι scriptum ab au-
tore fuerit, μηδὲν τι πάνυ dicente pro οὐ πάνυ τι, dubitare
fas non est. S E D Οὐδὲν τι πάνυ quædam exempl. habe-
re, ibidem admonui. nihil autem esse inter hanc & il-
lam lectionem discriminis satis constat.) Demosth.
οὐ πάνυ τι ἠνώχλουν αὐτῷ. (scribitur & C O N I V N C T I M
Παύυτι, S I C V T Παύυτι) Herodian. lib. 5, ἅπερ ὁρῶντες οἱ
γραπῶται οὐ πάνυ τι ἀπεδέχοντο. ‖ Sed οὐ πάνυ τι à Bud. ex-
ponitur etiam Non ferme, in hoc eiusdem Demosth.
κατὰ Νεαίρας loco, ἡ μὲν οὖσα οὐδὲ πειθὼν τοῖς παλαιοῖς πάνυ τι
λίαν. Obseruaui certè & apud Aristotelem pro Non fer-
me, seu Haud ferme, ea nimirum signif. qua dixit Ci-
cero, Sapientis cogitatio non ferme ad inuestigãdum
adhibet aduocatos. Apud Terentium autem, Fidelem
haud ferme mulieri inuenias virum, Ferme à Donato
exponitur Facilé.

Πάνυ articulo iungitur interdum, eadem forma qua A
iungi videmus ἄγαν: & dicitur ὁ πάνυ, significando em-
phasin & celebritatem nominis, vt scribit Budæus: af-
ferens ex Xenophonte in ἀπομν. lib. 3, Περικλεῖ δέ ποτε παρ'
τὸ πάνυ Περικλέους υἱῷ διαλεγόμενος. Exponitur certè ὁ πά-
νυ, Celebris, Illustris, Nobilis. sed malim, Celebris ille,
vel Illustris ille. &c. Luc. Ἡλέκτραν μὲν ἐκείνου τοῦ πάνυ,
τοῦ Ἀγαμέμνονος. Greg. de Ioanne, Γωάνου τὸν πάνυ. A-
then. 222, ὡδὶ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς. vbi τοῦ πάνυ
Budæus aliud non esse dicit quàm τοῦ μεγάλου. Eodém-
que modo Gregorium dixisse non solùm Ἀλέξανδρον B
τὸν πάνυ, sed & Κωνσταντῖνον τὸν πάνυ, scribentem, ὅτι Κω-
νσταντίνου τοῦ πάνυ pro Tempore magni Constantini.
Apud Lucianum autem redditur Summus, in Icaro-
menippo, ἐγώ σοι παρ' αὐτὸν ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τήμερον.
Sed quanuis in v. l. & alibi afferantur exempla ha-
rum vocum ὁ πάνυ iunctarum cum nomine proprio,
sciendum est tamen & aliis iunctas inueniri, & quidem
non solùm nominibus appellatiuis personarum, (id
est, nominibus quæ personis tribuuntur, siue illarum
artem, aut aliquam scientiam, siue munus & functio- C
nem declarantia) sed & nominibus rerum. Athen. 132,
φιλόσοφος δὲ ὢν τοῦ πάνυ Λίχυλος. Sic apud Thucydidem
legimus τοῦ πάνυ γραπτοῦ, lib. 8. Ibidem, τοῖς πάνυ τοῦ γρα
πτοῦ, initio libri: vbi existimo τοὺς πάνυ γραπτοὺς vo-
cari primarios, vel præcipuos, seu præcipui nominis.
(Bud. certè ἐν τοῖς πάνυ, sicut ἐν τοῖς μάλιστα, pro In primis
poni tradit, in vita Isocratis) Exemplum autem tertii
vsus habes apud Athenæum pag. 215, οἱ καὶ τοῦ ὀλυμπίου
τὸν πάνυ λοῦσα ἀμαυρῶσαι ἐθελήσαντες. vbi reddere potes
Celebrem illum, vel Nobilem illum. D

Π Ἄ Σ Σ Ω, V E L Πάττω, Inspergo, vel Conspergo: (vt quum aliquid sale vel alia re
conspergimus. Vnde Ἁλίπασος, Sale conspersus. Dicitur tamen per genitiuum ab Homero Il. 1, πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. vbi quanuis reddatur Sale conspergebat, malim Salẽ inspergebat. (nec enim dubiũ est quin πάσσειν ἁλὸς, ea dicatur forma qua πίνειν οἴνου, & φαγεῖν ἄρτου, multáque alia huiusmodi) nam & autor breuium scholiorum πάσσε δ' ἁλὸς resoluit in accusatiuum cum datiuo, dicens, ἔπασσε τὰ κρέα ἁλσί. Itidémque cum datiuo a- E
pud Græc. Bibl. interpret. τῷ χοῖ πάσσων, malim verbo Conspergere reddere, dicens Puluere conspergens aut aspergens, non Puluerem spargens. Quod tamẽ verbum habent v. l. in quibus τῷ χοῖ πάσσων redditur Terram spargens. Sic igitur sentio, quum dicitur πάσσειν τὰ κρέα ἁλσὶ, esse Conspergere carnes sale, itidémque πάσσειν χοῖ esse Conspergere puluere, vel potius Aspergere puluere, eodémque cum aliis datiuis modo: vt πάτταν χρυσῷ & πάτταν ῥόδοις, apud Aristoph. in Pluto, χρυσῷ πάττων μ' οὐ γνώσεις. & πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. At F
πάσσειν ἁλὸς seu ἁλῶν τῆς κρέασι, Inspergere carnibus salem, [propriè autem q. d. aliquid salis.] Non ignoro interim, afferri ex Galeno, περιπάττειν λουτρὰ ἁλῶν, quum potius dicendum esset περιπάττειν λουτρὰ ἁλσὶ, vel περιπάττειν ἁλῶν λουτροῖς. Quo fit vt locum illum vel mendosum esse suspicer, vel constructione quadã huic loquendi generi peculiari, & ex illo Homeri loco tracta (vt quasdam alias ab eo manasse constat) positum esse genitiuum pro datiuo. In v. l. ex Luciano, κόνις ὅτι τῇ κεφαλῇ πάσσεται, pro Puluis per caput spargi- G
tur. Et πάττεται ὅτι τὸ δῆμα, Morsui inspergitur. Exponitur autem πάσσω & verbo ὅτι βάλλω, id est Superiicio: de qua expositione dicam in Ἐμπάσσω.

Πάσσειν non solùm est ὅτι πθεναι ἅλας περὶ τριχίαν, sed & ποικίλλειν, vnde πασταί: vt scribit Eustath. p. 1399. Idem pag. 393, in istud hemistichium Homeri, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους scribit ex hoc ἐνέπασσεν factam esse nuptialem πασταδα. Addens, Ex tali autem πάσσειν (nam hic simplici vtitur) dictus est ὁ τοῖς αὐλοῖς καταπαυσας νικητής. Videtur autem (inquit) dictum esse hoc πάσσειν ad similitudinẽ alterius πάσσειν. vt πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο. H
vnde & ἁλίπασον. Dicam autem de illa significatione & in composito Ἐμπάσσω.

Πάσμα vide in Διάπασμα.

Πασὸς, ῆ, ὁ. Conspersus. Sed in compositione potius, vt ἁ-

λίπασος, sale conspersus. A schol. Aristoph. Φάρμακον πα
σὸν exponitur τὸ παστὸ ὕδωρ. (vt certè videmus Homerũ
dixisse ὅτι τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.) Eudemus apud A-
thenæũ tria esse πυττῶν genera scribit, πασὸν, κυλωτὸν,
λευκὸν, παν δημον. Ælius Dionysius apud Eustathium πα-
σὰ esse ait ἔθνος ἀλφίτου μεμιγμένον, & ὅτι πασα dici αὐτὰ
τὰ ἄλφιτα. Apud Hesychium scriptum est paroxytonè
πάσα, qui aliam quoque significationem affert, quam
apud eum vide. ‖ Πασὸς autem, quod est ab altera
verbi πάσσω significatione, vide cum Πασαὶ quod pro-
ximè sequitur.

Πασαὶ, ἀδός, ἡ, Thalamus, vt etiam apparet ex verbis Eu-
stathii quæ protuli in Πάσσειν significante ποικίλλειν. Et
in plur. πασάδες, thalami, Bud. ex Chrysost. Idem Plu-
tarcho ait significare porticũ, in hoc loco qui habetur
in vita Galbæ, τοῦ δ' Ἑλληνικοῦ πάγματος ἐν τῇ καλουμένῃ πα
σάδι Βαφανία γραπτοπεδεύοντος. Extant certè & alii pleriq;
Plutarchi loci in quibus eandem significationem huic
verbo dare videtur. Sed in vulg. lex. ex eiusdem Lycur
go affertur pro atrio vbi habebantur conciones. Tra-
dunt præterea esse Cœnaculum, & Conuiuii locum, C
deducendo à πάσασθαι: (sed huic deriuationi refragan-
tur Eustathii verba suprà) Denique quanuis domum
ad aliquem excipiendum aptam, ex Moschop. Cæ-
terùm pro Πασαὶ significante thalamũ dicitur E T I A M
Πασὸς: vt in hoc Luciani loco, κέλευσον τὴν Ἑρμῆν τῆσδε
νεανίαν οὐδὲν ἀπεργάσασθαι, οἷος ἐν τῇ πασῇ. (vide & in
Ἐμπάσσω quædam de hac voce) Hinc C O M P. Πασ-
φόρος, E T Πασφορεῖον. Sonat autem πασφόρος q. d. Tha
lamifer. id est Thalamum ferens. Sic Veneris epithe-
tum est πασφόρος, thalamifera. A T Γασφορεῖον S E V
Γασφόριον est thalamus, si Hieronymo credimus, in
caput 22 Esaiæ, dicenti vsurpatum in Græca Bibl. in-
terpretatione pro thalamo in quo habitat præpositus
templi.

C. Δι Ἀπάσσω, V E L Διαπάττω, Cõspergo, vt Gal. ad Glauc.
διαπάττειν ἁλί τι καὶ νίτρῳ καὶ νάπυι. Sed dicitur διαπάττειν
& pro Inspergere, seu Spargere. vt Herodot. διαπάσας ἐς
πᾶν τρίχας τοῦ ψήκαπος, Quum insperssisset crinibus, vel
Quum sparsisset per crines. Et διαπαττομένη γῆ, terra
quæ inspergitur. ‖ Dicitur verò & διαπεπασμένος μέ-
λαινι pro Nigris maculis conspersus, vel respersus, aut
sparsus (Virgil. autem dixit, sparsis pellibus albo) id est,
Nigris maculis sparsis seu dispersis variegatus.

Διάπασμα, Quod [corpori] inspergitur, Quo [corpus] a-
spergitur. q. d. Aspergo. Sonat tamen potius q. d. Asper
gimen, seu Aspergimentum. Bud. autem Inspergimen
etiam reddit. Dioscorides de nardo, καθύγροις σώμασι
διάπασμα. Idem, διάπασμα ὅλου τοῦ σώματος. Plinius,
Siccis odoribus constant quæ διαπάσματα vocantur.
(Dicit autem siccos odores, quoniã erant & liquidi o-
dores: quibus verbis ab Horatio appellãtur vnguenta)
Idem loquens de rosa, Διαπάσματα inde fiunt ad sudo-
res coercendos, ita vt à balneis inarescant corporib⁹,
deinde frigida abluantur. Porro nõ solùm διαπάσματα
vocantur (vt habent v. lex.) sed etiam καταπάστα, apud
Galenũ κατὰ πόπις, & πάσματα, & καταπάσματα. (At Hesy-
chio aliam significationem habet πάσμα, quam apud
eum vide, cuius tamen verba mendo carere non vi-
dentur.) Apud Eustath. autem legimus ἀλφίτων πάσμα,
pag. 1668. Διαπάσματα (inquit Gorr.) dicuntur aspergines medicamenti alicuius ficci & in puluerem triti. G
Fiunt autem ad varios vsus: Plinius quædã ad coercẽ-
dos sudores, ex rosis parari scribit, &c. ex his Diosco-
ridis, χρῶνται δὲ καὶ πλείοσι ὀν διαπάσμασι καὶ συγχρίσμασι
μετὰ τὸ λουτρὸν, καὶ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι ἀπικλύονται ψυχρῷ.
De his & Martialis lib. 1, Quid quòd olet grauius mi-
stum diapasmate virus? Diapasma enim dixit siccos o-
dores qui in pastillos inspergebantur. Veruntamen
non eum modò vsum præstabant, nec ex medicamẽ-
tis vnius generis componebantur. Siquidem totis
corporibus vel eorum partibus fouendis, siccandis,
laxandis, adstringendis, molliendis, durandis & odo-
randis aliquando inspergebantur. Id quod satis euidẽ-
ter docet Paulus Ægineta libro 7, cap. 13, καταπάσμα-
τα appellans quæ omnino eadem sunt atque διαπά-

σματα. Dicitur autē βάπασμα non id modò quod cor- A
pori siccum inspergitur, verumetiam quod in potum
inditur, & inspersum potui bibitur. Nam & huius ex-
empla quædam habentur apud Gall. vt lib. 9, περὶ κῆ τόπου, Anchusam tenuissimè tritam cum aqua potabili
bibendam dato. Et, Struthii cochleariū cum melle da-
to. Nam ipse medicamenta hæc, κατάπασμα, siue (quod
idem est) βάπασμα appellat. Refert tamen Oribasius
ex Antyllo, ἐμπάσματα, καταπάσματα & βάπασματα dif
ferre: quòd ἐμπάσματα compescendis sudoribus aut
alia corporis per halitum digestione adhibeantur, aut
ad summā cutim scarificandam, aut commouendum
pruritum: καταπάσματα verò vlceribus superponūtur:
at βάπασματα ad odoris gratiam apparentur, & alis atque feminibus, ad summouendam graueolentiam, illinantur.

C. Ἐμπάσσω, SEV Ἐμπάττω, Inspergo. Sed Gal. dixit ad
Glauc. libro 2, ἐμπάττω τι μέλιτι τῶν εἰρημένων φαρμάκων,
quod exponitur, Aliquod ex dictis medicamētis melli
inspergo: non autem ἐμπάττω μέλι τινὶ τῶν εἰρημένων φαρ-
μάκων, id est Inspergo mel alicui ex dictis medicamen-
tis. Possit tamen videri ἐμπάττω μέλιτι potius verten-
dum Aspergo melle. Ex Nic. Alexiph. ἀφρὸς ὀλιγόφαν
ἐμπάσσεται.

Ἐμπάσσω, metaphoricè pro Intexo. quia quæ inte-
xuntur, velut insperguntur. Homer. Il. γ, de Helena,
— ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε Δίπλακα μαρμαρέλιν· πόλεας δὴ ἐνέ
πασσεν ἀέθλους. Idem lib. χ, Ἀλλ' ἤ γ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δό-
μου ὑψηλοῖο Δίπλακα μαρμαρέλιν· ἐν δ' θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.
vbi Eustath. ἐμπάσσειν vult esse ἐμποικίλλειν. (quem & si-
prà πάσσειν exponere ποικίλλειν docui, agentem alioqui D
de hoc ipso loco) scribit enim, ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὅλη Ἑλένης
μυθῴδεστε τῇ ὑπαλλαγῇ, ἐνέπασσε δὲ οὐχ ἁπλῶς ὁ
ποικιλμός. Habet quoque & breuium scholiorum autor
in loco illo, ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν. vnde πασσὰ vocantur
τὰ ποικίλα τῶν βαπτάσματα. Videtur autē HOC Ἐμποι-
κίλλειν in ista expositione esse Variè intertexere, seu In-
tertexere variegando.

c.2. Προσπάσσω, Præterea inspergo. At in v.l. προσεμ-
πάσας, Qui aspersit.

C. ΕΠΙπάσσω, SEV Ἐπιπάττω. q.d. Superspargo. Reddi- E
tur tamen commodè & verbo Inspergo. Vnde pass.
Ἐπιπάσσομαι, Inspergor. Herodian. lib. 1, ὡς τοῖς μὴ εἰδεσι
ῥίνημα χρυσοῦ προσεῖναι ἐπιπάσσεται, Ei scobem aureā in-
spergi, (vel Eum scobe aurea conspergi, vt Polit. ver-
tit) Et γράμματα πάσσειν, ex Hom. vide in Πασός. In v.l.
affertur ex Theophr. hoc verbum sequēte etiam præ-
positione ὀπί, videlicet, ὀπιπάττω ἐπ' ὄξος, quod ibi ex-
ponitur Aceto aspergo. Ibidem ὀπιπάσσοντες γάλα ex-
ponitur etiam Lacte macerantes. Et ὀπιπαθεῖσα ῥίζα
ex Dioscoride, Radix in pastillos conformata. F

Ἐπίπαστος, ή & ὴ, Qui inspergitur, Qui inspergendo adhi-
betur. (at interpretando Insperfilis, scribēdum potius
esset Ἐπιπαστός) Sed ὀπίπαστα peculiariter dicta putan-
tur τὰ ὀπιπασσόμενα τῶν ἔτνεων ἀλφίτα, vt ex Hesychio & Eu-
stathio discimus, necnon scholiaste Aristoph. in hunc
locum Equitum, ὀπίπαστα λείξας δημόσιος ὁ βάσκανος.
Sed addit ille cum alia, tum hæc, ἔτος δὲ εἶχον ποιεῖν πλα-
κοῦντα ἀστῶν, καὶ ὀπιπάσσειν πινὰ καρυκεύματα ἀλμυρά.
καὶ δῆτα τῶν ἔχει ὀπίπαστα. Idem in hunc eiusdem comœ-
diæ locum, τὸ γὰρ ὀπίπαστα, annotat itidem, πλακοῦσι γὰρ G
ἐπίπαστον οἱ μυρεψοί, καὶ ἐν πυτίνῃ ὠὰ γαλεῖν τὸ πίνειν πολλά.
Item medicamenta ὀπίπαστα, quibus vtimur ea inspergen-
tes: corpori, seu corpus iis conspergentes. Theocr.
initio idyllii 11, Οὐδὲν τοῦτον ἔρωτα τὸν ἡμέτερον φάρμακον ἄλλο,
Μόψα, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμοὶ δόκεῖ, οὔτ' ὀπίπαστον. At verò
apud schol. Aristoph. habetur simplex πασὸν in hac si-
gnificatione.

C. ΚΑΤΑπάσσω, SIVE Καταπάττω, Conspergo. vt Alex.
Aphr. Probl. τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν, quercum sulphu-
re conspergere. Et cum præpos. κῆ apud Aristoph. in H
Nubibus, κῆ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν πέφραν, per
mensam spargens.

Κατάπασμα, Id quo corp⁹ cōspergitur. Vide in βάπασμα.
Sciendū est autem cum alibi tum apud Paulum Ægi-
neratam lib. 7, cap. 13, perperam legi καταπάσματα pro

καταπάσματα.

Καπάπαστος, ή, ὁ & ὴ, vt καπάπαστα medicamenta, quibus vti-
mur ea inspergentes: (nam insperfilia responderet po
tius τῷ καταπαστά, sicut & τῷ ὀλιπαστά, vt modò dixi) de
quibus vide in Διάπασμα. Et per metaphoram apud
Aristoph. in Equitibus, ἔλθοις στεφάνοις καπάπαστος. vbi
schol. exp. κατάμεστος & πλήρης. item πεπικιλμένος. Sic
Eustathius in illum Homeri locum Il. γ, πολέας δὴ ἐνέ-
πασσεν ἀέθλους. ex hoc autem πάσσειν, inquit, est ὁ τοῖς ἄθλοις
καταπάστος νικητής.

B C. ΠΡΟΣπάσσω, Inspergo. Exemplum autem habes in
simplici Πασσω.

C. ΠΑΡΑπάσσω, Inspergo. Plut. De primo frigido, οἱ ὃ χαλ
κεῖς τῷ προυμνῷ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λα
τύπιν παραπάσσουσι.

C. ΣΥΜπάσσω, Conspergo. VNDE Συμπάσματα. Ea qui-
bus corpus cōspergitur, vt de βάπασματα dictum fuit.
In vulg. lex. συμπάσματα exponitur Corpori conspersi
(rectius insparsi) puluisculi. Item Aspersiones, siue A-
spergines, quæ ob corporis pruritum adinuentæ sunt,
ex Cælio Aurelioano Chronicōn lib. 3, cap. 5, & 7.

C ΠΑΣΧΩ, Patior. (aor. 2, ἔπαθον, tanquam à Πάθω,
Fut. πάσομαι, tanquam à Πάθομαι, dein-
de mutando η in ει, πείσομαι. de qua scriptura dicā plu-
ra vbi significationes huius verbi exducuero. Præter.
med. πέπονθα, Atticè pro πέπαθα. vt λέλογχα pro λέλη-
χα. Quidam verò à πονῶ deduxerunt, dicentes ex huius
præterito actiuo πεπόνηκα fieri medium πέπονα, ex quo
πέπονθα per pleonasmum τοῦ θ. Inuenitur autem ET
Πέπασε apud poetas pro πεπόνθασι, quod factum puta-
tur vel ex πεπόνθασι, per syncopē, deinde pleonasmum
τοῦ σ: vel ex πεπονήκασι) Hom. Iliad. υ, Ἀλλὰ πονῶ ἔσσ' ἀεὶ
πάσας ἄλγεα πάσχ. Μᾶψ ἐνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων; Et Il. ε, circa
finem, Τῷ σ' οἴω κείνης πάσε πάσχειν ἀνιήσειν. Et in proxi-
mè sequente versu habetur nomen illud ἄλγεα. subiū-
gitur enim, Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγεα ἔχοντα.
Itidem cum accus. κῆδεα, Od. ρ, — καὶ κῆδεα πᾶσι πεπαθεῖν
(de quo participio dicam infrà) & cum accusatiuo κα-
κά, Iliad. γ, — ἐπὶ κακὰ πολλὰ πέπονθε. (At Od. κ, cum μάλα
πολλά, non adiecto substantiuo illo, — ἐπὶ μάλα πολ
λὰ πέπονθε. Item cum accus. ἀέθλους, Il. γ, Οὓς ἔθετ' ἐν ἐκ' ἔπο-
νον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων. At Odyss. τ, οὐλομένω ὀπί πά-
θοι. Et Iliad. ρ, Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθωσι,
Καὶ σῇ. Aliquādo verbo ἔπαθον subiūgit ἐμόγησα: vt Od.
ε, Ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ ἔπαθον, καὶ πολλὰ ἐμόγησα Κύμασι καὶ
πολέμῳ. In soluta oratione legitur verbum πάσχειν cum
his aut aliis huius generis accusatiuis. Demosth. Pro
cor. ἐπ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πα-
σχόντων; Idem alibi, ὡς τῶν ἀν δεινότατα παθοιμεν, εἰ
τῇ ὑστεραίᾳ &c. Sic in prouerbio, δεινότερα Σαμβύκου παθεῖν,
cuius meminit Plut. in Hellen. Et πάσχειν τὰ ἴσα τοῖς πάσχειν, apud Xenophontem. Talem autem habet vsum
verbum Pati apud Virgilium, vbi dicit Digna indigna
pati. Ex Herodoto affertur παθόντες τῶν τοῖς Αἰγινη-
τῶν pro Hac clade accepta ab Æginetis. Item ἐπιμεῖς ὁ-
ποιῶ πάσχειν, apud Isocratem & Demosthenem. Isæus
quoque dixit, διῳχειρίζομεθα ἐναντίον τῶν δικαστῶν, ἐθέλον-
τες ὁποιῶν πάσχειν. quod Bud. vertit, Quanuis mulctam pa
ti non reculantes. Greg. καὶ τί γὰρ οὐ πάσχω, τί δὴ οὐκ ἀ-
κούων, οἷς οἱ πολῖται κεκινδυνεύκασι; id est (vt idē reddit) Ni-
hil non contumeliarum perpessus quas isti petulanter
conijcere soliti sunt. Isocr. in Panegyr. οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τῶν
τοιούτων οὐκ ἄξιος εἰμι μὴ πάσχειν. Non esse autē necesse
verbo Pati aut aliis synonymis semper hoc verbū in-
terpretari in huiusmodi locis, apparet ex his Budæi
verbis quibus locū illum Isocratis interpretatur, Nul-
la est enim huiuscemodi nota qua nō ego dignus sim
mulctari atque afficī. Idem apud Xenoph. in Œcon. καὶ
διειλημμένως πολλάκις ἐκρίθην ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι,
vertit Præcisa etiam illa iudicii formula vt aut capitis
pœnam aut pecuniæ penderem. Luc. in Caue. δίκαια ἐ-
σομαι πεπονθὼς παρὰ ὑμῶν, meritas pœnas vobis dedero.

Sed particulæ τί (habenti præfixā ει) iunctū hoc verbū in optatiuo seu cōiunctiuo, peculiarē habet patien di significationē, nimirum patiendi mortem. Demo-
sthenes ad Callippū, εἰ τοῦτο βουλοίμην δικαίως ἀποθανεῖν ὁ Λυ-

κῶν, εἴ τι πάθοι, τὸ δρᾶγμον, Si quidē volebat donationem A
huius pecuniæ in eū cōferre, siquid sibi accidisset. Hoc
est, Si donare volebat causa mortis. Et apud eundē, εἰ
παθεῖν τι μοὶ συνέβη, Si quid mihi humanitus accidisset,
vt Cic. loquitur. Dicitur etiā εἴ τι πάθοι ἀνήκεστον. De in-
nimatis quoque legimus παθεῖν τι, vel παθεῖν τι ἀνήκεστον.
Vide B. p. 85. Aliū verò vsum huius generis loquendi
παθεῖν τι, vide infrà, vbi agam de ea verbi πάσχειν significatione qua ponitur pro Affici. ‖ Iungitur verbum
πάσχω aduerbio etiam. Aristoph. in Pluto, — οἴμ', ὡς ἄ-
χθομαι Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς. quum di- B
xisset in præcedente parte versus, Τούτοις ὑβρίζειν εἰς ἐμ'.
Thuc. κακῶς πεπονθὼς ὑπ' αὐτῶν. vbi animaduerte &
præpositionem. Quibus in locis Græcum aduerbium
Latino reddere non possumus, sed aut accusatiuo red-
dere debemus, aut alio genere loquendi vti: interpre-
tando videlicet κακῶς πάσχω, Mala patior, seu Iniurias
aut contumelias patior: aut Iniuriis afficior, seu contu-
meliis. Vsus est certè & Homerus isto verbo cum il-
lo aduerbio, Od. π, — σὺν δὲ φίλον κῆρ Τετλάτω ἐν στήθεσι
κακῶς πάσχοντες ἐμεῖο. deinde profert aliqua eorū quæ C
intelligit per κακῶς πάσχοντες. subiungens, Ἢ τῶν καὶ δῆλ-
δῶμα ποδῶν ἔλκεσι θυραζε, Ἢ βέλεσι βάλλωσι. Inuenitur
autem παθεῖν & sine adiectione pro κακόν τι πάσχειν, Ali-
quid mali pati, Damno aliquo affici. Hesiod. in Erg.
— παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. quod prouerbiale est (sicut &
ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω) Vnde Plato in Symposio, καὶ
μὴν κῆ πλὴν παροιμίαν, ὡς τῷ νήπιον, παθόντα γνῶναι. Sic &
quidam Achilles Statius (siue Tatius) in sua oppido-
quàm lepida historia, quæ nondū in lucem prodiit, οἱ
δὲ οὐ λαβόντες σχολὴν ἀμύνασθαι. ἅμα γὰρ ἐμάνθανον, καὶ ἔπα- D
σχον. Huc pertinet & τῷ πάθει μαθών, quod afferam ex
Æschylo in Πάθος. Sed inuenitur ὁ πάσχων apud Hip-
pocratem & pro ægroto, pro quo itidem dicimus in-
terdum sermone vernaculo Le patient. quod sonat ad
verbum, Patiens. Interdū verò cum aliqua adiectione
dicitur Le poure patient. (Sed vsurpamus Le patient & Le
poure patient de eo quoque qui à carnifice supplicio
mortis afficitur. quem etiam vsum an habeat πάσχων,
nondum mihi compertū est) Est præterea frequens
πάσχειν cum correlatiuo ποιεῖν, siue δρᾶν, (apud poetas au E
tem cū & ἔρδειν: vt in hoc versu, Αἴ κε πάθῃ τά κ' ἔρεξε δί-
κην δ' ἰθεῖα γένοιτο) & quidem non solùm cum accusati-
uo, sed nonnunquam & absque illo. Thuc. lib. 7, τῶν δυ-
νατῶν τι ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοῖς ἐν Πύλῳ. Xen. Pæd.
7, καὶ ἐπίστευν μὴ οὐδὲν ἔπ, ἔπισχον ὃ πολλὰ κἀδεινά. Plut. Pe-
ricle, πολλὰ μὲν δρῶντες κακὰ τοὺς Ἀθηναίους, πολλὰ δὲ πά-
σχοντες. Rursus Xen. Hell. 2, πείσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν.
Herod. lib. 1, οἱ ὃ ἔπασχον ἅπερ δεδράκεσαν. Interdū verò
πάσχειν habet & præpos. πρὸς seu ὑπὸ cum suo genitiuo,
δρᾶν autem habet & suum accusatiuum personæ. vt in F
isto eiusdem Herodiani loco, καὶ ἅπερ ἡμᾶς αὐτὸς δρᾶσαι
διενοεῖτο, ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθών. Interdum diuersos
accusatiuos habent. vt apud Plutarch. in Solone, pagina
150 meæ editionis, circa princip. οὐδὲν ἔπαθον δεινὸν, ὑφ' ἑ-
πίστευσαν αἰσχρόν. Sine casu autem, vt in isto Thuc. loco,
lib. 3, ὁ δὲ παθὼν τῷ δράσαντι, ἀμβλυτέρα τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχε-
ται. vbi & ἀμύνεσθαι opponit τῷ παθεῖν. ‖ Sed Dem.
ποιεῖν & πάσχειν in obscœna etiam signif. dixit quam La-
tini in nomine Pathicus sequuti sunt: in or. Pro cor.
λῶ Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καὶ λουμβίλιν ὃν τῶν παίτα ποιεῖν καὶ
πάσχειν δυνατόν. Apud Æschinē quoque in Ctesiph. le- G
gimus, ὥκησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅ, τι δὲ
πρὸς τῶν ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδα-
μῶς δῆλον ἐμοὶ λέγειν. Sunt qui tradant Latinos eadē
etiam in signif. dixisse Quiduis facere & pati. Dixerunt
certè quidam ex illis Muliebria pati pro πάσχειν. Atque
itidem πεπονθὼς ὑπὸ Κλέωνος Bud. apud Diog. positum
testatur pro Muliebria passus.

Vt autē πάσχειν κακόν, sic & πάσχειν ἀγαθὸν dicitur: item
πάσχειν δῦ, sicut πάσχειν κακῶς. vbi verbum Pati retinere
non possumus. sed vti licet aut verbo Afficior, (quod H
& in interpretatione τοῦ πάσχειν κακόν, seu κακῶς, habet lo-
cum. nā vt ἀγαθὸν πάσχειν vel δῦ πάσχειν est Cōmodo affi-
ci, sic κακὸν πάσχειν est Incōmodo affici) aut verbo Percipere. dicitur enim interdum Commodum percipere,

siue vtilitatem. At quum nomini κακὸν aut alii huiusmodi iungitur πάσχειν, tunc redditur potius Accipere. Dicitur enim accipere incommodum, vel detrimentum, aut iniuriam, item mœrorem. Sed nec Accipere commodum, seu vtilitatem, nullo confirmari exemplo potest. At cum nomine Beneficium frequentissimum est verbum Accipere. potest autem his omnibus modis reddi ἀγαθὸν πάσχειν. Lysias, τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι; Eurip. in Hecuba, Οἵς ὀξὺ ἐμοὶ μὴν ἔπαθες οἷα φῆς παθεῖν, Δρᾶς δ' οὐδὲν ἡμᾶς δῦ, καὶ κῶς δ' ὅσον δυνῇ. quod perinde est acsi dictum esset, ἔπαθες ἀγαθὰ οἷα φῆς παθεῖν, Iis affectus es beneficiis, Accepisti ea beneficia. Sic δῦ πάσχειν pro Commodo affici, seu beneficio, Accipere beneficiū. (At Bud. πάσχειν sine adiectione etiam, interpretatur & Affici commodo: sed huius vsus verbi πάσχειν exemplum desidero) Nec raro cum δῦ πάσχειν ponitur & δῦ ποιεῖν, (seu δῦ δρᾶν) quæ sunt velut correlatiua (ita enim appellare malo quàm opposita, cum Budæo) vt Accipere beneficiū & Dare beneficiū. Demosth. ὅταν μὲν οὖν δῦ πάσχειν δέῃ, τὸν βουλόμενον δῦ ποιεῖν ἡμᾶς ἐάσαμεν. Aristot. in Ethic. ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν δῦ τοῦ ποιήσαντος. (vbi animaduerte omitti δῦ, quòd videlicet repeti debeat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ) Et cum ὑπὸ, apud Plut. De Socr. dæm. εἰ γὰρ δῦ ποιεῖν φίλους καλὸν, οὐκ ἀγαθὸν δῦ πάσχειν ὑπὸ φίλων. At δῦ πάσχειν & δῦ δρᾶν. Thuc. l. 2, οὐ γὰρ πάσχοντες δῦ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους. vbi itidem omittitur δῦ cum δρῶντες. ‖ Interdum πάσχω redditur potius Afficior, alio etiam sensu. vt τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκείνου, apud Plut. Sic erga illam affectus. Et ὁμοίως πάσχω πρός τινα, Itidem afficior. vt apud Plat. in Gorgia, καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Affertur etiam & τοιοῦτον πάθος τοιοῦτος ex Platonis Apologia pro Similiter affecti. Idē vsus verbi huius est in παθεῖν τι apud Demosth. περὶ τῶν παρεσβείας, Ὡς ὃ ἀκούσαι τοῖς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον τῶν δὲ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι καὶ δεῦσαι. id est, Affectum esse misericordia, puellāsque captiuas Satyro condonasse. Bud. Crediderim autem significare itidem Affici, vel tale quid in isto Synesii loco, τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλοπάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τῆς θηροτροφίας; ita enim hūc locū reddi posse arbitror, Quomodo enim animo affectus esse queam? Aut certè, Quid enim mihi animi esse possit? (vt apud Nasonem aliquoties, Quid mihi tunc animi &c.) Aliquando tamen aliter etiam exponi hoc loquendi genus, docebo in Πάσχω, quod redditur verbo Facio, seu Ago.

Πάσχω τοῦτο, Hoc mihi accidit, Hoc mihi vsuenit. Plato Polit. lib. 1, εἰ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο ἄπιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ τοῦτο ἐπεπόνθειν. quæ Cic. ita vertit, Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi vsuenirēt. Plato Sympos. καὶ τί ἔφη αὐτῷ γελοῖον παθεῖν. Sic Plutarch. de Socr. dæmon. καὶ πῶς τῷ βωμῷ καθεσκιδνῶν γελοῖα πάσχοντες. Idem in Symp. sept. sap. πρὸς ὃ τῷ μετὰθεσιν τοῦ τοῦ νεανίσκου πέπονθα. Thucyd. lib. 1, ὥστε μήτε ἀπιστίᾳ ὀλιγωρῆσαί τινα τοῦ ἔργου, (ὅπερ αὖ οἱ πολλοὶ πάθοιεν) μήτε ἀγαθόν, &c. Atque vt hic dixit Thucyd. ὅπερ αὖ οἱ πολλοὶ πάθοιεν, sic apud Isocratem legimus, ὅπερ πάθοιεν οἱ πολλοί, pro Quod hominum vulgo vsuenit, seu accidit, μηδὲ τὰς χάριτας (inquit) ἀχαριστοῦσθαι ὅπερ πάθοιεν οἱ πολλοί, πιθανῶτερ μὲν δῦ, ἀληθῶς δὲ τῆς φίλοις ὑπουργοῦντες. vbi tamē Bud. vult posse exponi non solùm Quod hominū vulgo accidit, sed etiam Quod multi faciunt. quæ expositio nullo mihi modo placet. Subiungit autem & hunc Aristotelis locum, in lib. De mundo, τοῦτο δὲ πάθοιεν δῆλον τὸ ἀέρι τῷ κρείττονι ἕπεται. Hæc eiusdem in eodē libro verba, ὅπερ γὰρ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς τοῦτο τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἡδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, sic interpretatur, Nam quod insulis nostris accidit, vndique vt nostra maria eas alluant, idē orbi quoque huic contigit, rationem insulæ vt obtineat Atlantico mari cinctæ. Itidem verò ex Xenoph. affertur οἰκόν τι δικεῖ πάσχειν, pro Tale quid illi quale suibus accidere videtur (vbi tamen & verbo Pati redditur) Plato in epist. πάσχω πάθος κυβερνήτου ἀγαθοῦ, Idem mihi quod bono gubernatori vsuenit. (nisi quis malit Perinde

afficior, vel potius Perinde animo afficior, vt in alio A
eiusdem loco quem attuli suprà, huic verbo cum eo-
dem nomine tribuitur ista significatio.) Affertur verò
& τί πάθος, item τί χρῆμα πάθος, ex Aristoph. quæ itidē
exponuntur Quid tibi accidit? Sed & aliter exponi τί
πάθος, docebo paulo póst. ¶ Quum autem dicunt τί
παθών, sequente verbo, tunc quoque nōnulli verbum
Accidere in interpretatione huius generis loquendi
habere locum putant: vt in hoc Luciani loco, τί παθὼν
σαυτὸν εἰς πῖς κρατῆρας ἐνέβαλες: quid tibi accidit vt te in
crateres Ætnæos coniiceres? Sed quod ad hanc sermo B
nis formulam attinet, eius interpretationi accommo
dari fortasse potest alicubi verbum illud, sed aliis puto
modis vim eius melius exprimi posse. Hoc autē exem
plis manifestum faciam, incipiens ab Homero: in cu-
ius Iliad. λ legitur hic versus, Τυδείδη, τί παθόντε λελάσ-
μεθα θουρήδος ἀκκῆς; Hîc certè perinde esse puto acsi
dixisset, Tydides, quomodo nunc affecti animo sum?,
vt præter morem nostrū, ignauè nos gerere velimus?
Vel, Quomodo mutata nunc mente ignauè nos geri-
mus? Ideóq; nō dubitarim vti hac formula vsitatissi- C
ma Latinis, Quid nobis in mentē venit vt ignauè nos
gerere velimus? Vel (magis ad verbū) vt pristinæ sorti
tudinis immemores esse velimus? Ac fortassis ita re-
soluendo, locū aliquem habebit & verbum Accidit, di
cēdo videlicet, Quid nobis accidit vt velimus &c. Sed
illæ meæ interpretationes magis mihi placent: quibus
addo hanc, Quid nobis in mētem incidit, vt velimus
&c. Sic autem apud Plutarchum, De defectu orac. διὸ
καὶ Χρύσιππον ὀξέως θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν, ὅ, τι δὴ
παθὼν τὸν κόσμον ἐν μέσῳ φησὶν ἱδρύσθαι, Quid ei in mentē D
venerit, vt diceret, &c. vel, Quid ei in mentem incide-
rit. Legimus apud eundem in lib. De Herod. circa finē,
Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι τί παθόντες, οὐδὲ τὸτε πω δι' μὴ
ἀλλήλους ὀλίγον ἐδέησαν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν περὶ τῶ Ἐπαμου τῆς
αἰκιάσεως. Idem Plutarchus in libro aduersus Colo-
tem, de Epaminonda, καὶ πυθανόμενοι τί παθὼν ἐβάδιζε
διὰ τῆς Πελοποννήσου μέσης, καὶ οὐ πλίδιον ἔχων, &c. Non
ignoro alioqui doctissimum virum Adrianum Tur-
nebum hunc Philonis locum, τί παθόντα μεθίεσι, δέον ἄ- E
γαν ἄθυ; ita vertisse, Quid (malum) quē huc statim ad-
ductum oportuit, missum fecistis? Necnon illum Ho-
meri quem attuli suprà, fuisse ita expositum, Quæ (ma
lum) ratio nos fugere suadet, oblitos nostræ virtutis?
Hæc inquam non ignoro: sed præterquam quòd hoc
vocabulum nullo modo vim Græcorum verborum
exprimit, conuenire iis tantùm locis potest vbi sunt
alicuius stomachantis seu indignantis verba, quum sit
interpositæ indignationis aduerbium, vt tradit Do-
natus. Præterea verò, sequendo meam illam interpre-
tationem, similem habebit significationem hoc ver- F
bum in his locis, ei quam habet in quibusdam præce-
dentibus vbi pro Affici seu affici animo, poni docui.
Non dubito autem quin & Quid factum est quòd, idē
sonet quod τί παθών, in quodam Petronii Arbitri epi-
grammate, cuius initium est, Quid factum est quòd tu
proiectis Iuppiter armis, Inter cœlicolas fabula muta
taces? Habet certè Gallicum vulgus lepidum quoddā
loquendi genus pro illo τί παθών, quū dicit *Quelle mou-*
che uous a picqué? Dicitur autem alioqui eadem signifi- G
catione, *Quelle fantasie uous a prise?* vel, *uous est montee en la*
teste? sed hæc illis verbis Latinis, Quid tibi in mentem
venit, viciniora sunt.

Πάσχω pro Facio, seu Ago. Bud. postquam dixit πάσχειν accipi pro Facere, affert ex Demosth. (perperam enim in vulg. edit. scribitur Idem, tanquam referendo ad Xenophontem, cuius nomen ibi proximè præcedit) τὸ μὴν δὲ ἐξαρχῆς τι μὴ δοῦναι, γνώμη χρησαμένων αὐθρώπων ἐστί· τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων. τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι. Inde illa loquutio, ἀλλὰ τί αὖ πάθοις; Gal. in 10 Therap. τί αὖ οὖν τις πάθοι τοῦς αὐθρώπους μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῶσι δ' ἀναμφίβολοι; Terent. in Heautontim. Quid cum illis agas qui neque ius neque bonum atque æquum sciunt? Cic. pro Cecinna, Quid huic tu homini facias? nónne concedas interdum &c. Quū verò dicitur Quid hoc homine facias, id Græcè est, τί αὐτῶ ποιήσεις; vel δρῶσις, vel ἐργάσῃ. Cic. pro Cluētio, Quid hoc homine factū est? Et in Verrē, Quid te futurum est? quò confugies? Hæc Budæus: qui paulo antè dixerat πάσχειν reddi etiam posse Admittere: atque adeo hunc Demosthenis locum, μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθοιτε, reddiderat, Videte ne sic stultè statuatis. item Nequid stultè admittatis. Quin-etiam ὁμοίως πάσχω τοῦς τινα dixerat significare Itidem afficior, vel, Eodem modo facio. Hactenus ille. At ego existimo πάθοιτε in hoc Demosthenis loco, & multo etiam magis πεπονθέναι in illo superiore eiusdem, secus etiam exponi posse. quū enim dixerit Demosthenes, τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων, deinde subiūgat, τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι, aptè redditū iri puto verba hæc Græca Latinis istis, At videri vos ita fuisse animo affectos non decet. vel, eo animo fuisse. Sed & ad alterum locum quod attinet, μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθοιτε, malim ita reddere, Absit vt hoc animo prædíti sitis, vel Absit vt hac mente sitis. Aut certè hoc modo, Videte ne vobis accidat vt tam stultè vos geratis. Vel, Ne vobis accidat vt hoc stultè admittatis. At πάσχω cum ὁμοίως exposuerim quidem, Itidem afficior, vel Itidem animo afficior, aut Eodē sum animo: nequaquam autem Eodem modo facio. Nūc venio ad illud loquendi genus in quo potius videtur παθεῖν reddi posse verbo Facere: ac primùm dico id ab Homero videri manasse, apud quem legimus Odyss. ε, circa finem, Ὤμοι ἐγὼ τί πάθω; τί νύμοι μήκιστα γένηται; Sed quanuis ab Homero originem habuerit, non dubium est quin παθεῖν aliam etiam interpretationem videatur admittere, quàm in illo Galeni loco, & in iis in quibus non sequitur itidem præposf. τοῦς, sed participium, aut aduerb. ὅπῃ seu ὁπόπ, vel alia quæpiam particula. Verbi gratia, τί δὲ αὖ καὶ πάθοι τις ὁρῶν ἑαυτὴν ὑφ' ἁπάντων τῶν φίλων καταλειπόμενον; Et apud Lucianum in Necyomantia, ὑποζυγιτέον καὶ ταῦτά σοι. τί δὲ αὖ καὶ πάθοι τις ὁπόπ φίλος αὐτῶ βιάζοιτο; Itidémque in Charonte, ὑποζυγιτέον δὲ ὅμως. τί δὲ αὖ καὶ πάθῃ τις (ita enim hîc scribitur, non πάθοι) ὁπόπ φίλος τις ὧν βιάζοιτο; Nam hic τί δὲ αὖ καὶ πάθοιτις, vel (quod malo) πάθῃ τις, nec ipse dubitarim reddere, Quid enim faciat aliquis, vel (per secundam personam quam Latini lubenter huiusmodi locis adhibent) Quid enim faciasf Aut etiam, Quid agas? At in Homerico illo versu, Ὤμοι ἐγὼ τί πάθω; τί νύμοι μήκιστα γένηται, puto τί πάθω idem prorsus esse quod τί μοι γένηται. atque hoc confirmari videtur isto eiusdē poetæ versu (eodem libro) vbi altero duntaxat horum loquendi generum, in re alioqui eadem, vtitur, Ὤμοι ἐγὼ δείλος, τί νύμοι μήκιστα γένηται; Ex his autem consequitur τί πάθω esse potius, Quid me fiet, (quàm Quid faciam) aut etiam Quid mihi fiet. quod omnino respōdet verbis illis τί μοι γένηται, & vsurpatum fuit ab optimo Latinitatis autore Tibullo, initio cuiusdā elegiæ, Castra Macer sequitur: tenero quid fiet Amori? Reddendo autē τί πάθω, Quid me fiet, seu Quid mihi fiet, nequaquam accipietur παθεῖν pro Facere, sed suam patiendi significationem inclusam habebit. Fortasse verò & in superioribus illis locis τὶ αὖ πάθῃ τις possit παθεῖν & aliter reddi quàm verbo Facere: atque adeo admittat talem interpretationem qualem in Synesii loco quem antea protuli quum agerē de παθεῖν significante Affectum esse. nam vt dicit ille, τί δὲ ἢ πάθω, πᾶς φιλοπάτας κύνας ἀθρεῖς ὁρῶν, &c. pro Quomodo esse animo affectus queam, vel Quid mihi animi tunc esse possit: ita τί αὖ πάθῃ τις apud Lucianum forsitan interpretari fas est, Quomodo esse affectus animo possit quisquam, vel Quem affectum induere possit, Vel, Quo animo esse queat. Vt videlicet perinde sit acsi diceretur, Itáne affectus animo esse queat, vel, Eóne animo seu eáne mente esse possit, vt recusare audeat? Itidem verò & in aliis locis subaudiendum fuerit quod cuique aptum esse putabimus, si παθεῖν hanc significationem habere statuatur. de qua ipse certè pronuntiare non audeo: præsertim quum & hunc eiusdem Luciani locum, qui duobus illis quos superius protuli planè similis est (τί δὲ αὖ καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο,

ita vertat B. Nā quid ageres quū diuinit? cogerere? quū A
inquā ita vertat, & fēsus exprimi videatur. Sed hoc quo
que lectori cōsiderandū est, esse quædā loquēdi gene-
ra in diuersis linguis quæ quanuis sibi significatione
respōdeant, nō tamē singula singulis verba respōdent.
Cæterùm πάσχειν redditur Facere, & quū dicitur τί πάσχεις, seu τί χρῆμα πάσχεις apud Aristoph. sed docui suprà reddi etiā Quid tibi accidit? Fortassis autē reddere possim & tertiā interpretationē: istā videlicet, Quomodo tecum agitur? Quæ interpretatio suam patiēdi significationem verbo πάσχειν relinquit, & perinde sonat acsi B
diceretur, Quo in statu sunt res tuæ?

Venio ad futurum πίσομαι de quo hîc verba me fa
cturum sum pollicitus. Dico igitur, quanuis tradant
quidā grāmatici scribi πίσομαι, NON πήσομαι, inueniri
tamē & hoc πήσομαι cum η. vt apud Plut. in lib. περὶ τῆς
κοινῶν ἐννοιῶν, pag. 1971 meæ edit. necnō p. 1984. ideo η.
Aldinā scripturā retinui, φ & in quibusdā aliorū scri-
ptorū locis eam me vidisse recordarer. Affert certè &
Bud. πήσομαι ex Isocr. Et v.l. (non quidem in Πάσχω, sed
in serie vocum alphabetica) πησόμφος ex Herodoto. C

Πάθημα, ατος, τὸ, significat (sicut & de πάθος magis vsitato
dicetur) Quod quis passus est, seu patitur, Quod cui-
piam accidit, Casus, &c. Redditur & Passio. Thucyd.
lib. 4, pag. 137 meæ edit. ἐπηγίετο γὰρ νύξ τῶν παθημάτων. Idē
libro 1, pag. 8, παθήματά τε ξυμβαίνεν ἤγετο τῆς Ἑλλάδος οἷα οὐκ ἔπεσε, ἐν ἴσῳ χρόνῳ. Deinde παθήματα illa
esse dicit πόλεις ληφθείσας καὶ ἐρημωθείσας, & φυγὰς αὐθρώπων, item φόνον, necnon σεισμοὺς, &c. Plut. in suo δυσωπίας libello, δεινὸν γὰρ ἀληθῶς φαείη πύτοις μὴ ὀνοσήμασι καὶ παθήμασιν ἀκάμπτοις διαμένειν καὶ ἐχυροῖς, καὶ δυσμε- D
παθέσι. Apud Paulum Apost. autem παθημάτων appellatione plerisque in locis intelliguntur quæcunque fideles pietatis causa perpetiuntur: vbi παθήματα redditur Afflictiones, aut Ærumnæ.

Πάθημα, Morbus. Nam quanuis Plutarchus in loco quem modò protuli παθήματα distinguat ἀπὸ τῶν νοσημάτων, interdū tamen & νοσήματα (id est morbos corporis) vocari παθήματα constat, & quidem ex ipso etiā Galeno. Sed & animi morbi seu ægritudines ita vocā-
tur ab autore Axiochi. Ac generalius etiam, omnes E
illi animi morbi qui perturbationes dicti sunt, παθήματα interdum, sicut & πάθη, dicūtur. Possumus verò παθήματα interpretari Motus, Tulliū sequēdo. is enim hæc Platonis in Timæo verba, ὥσπερ μὴ ἄξιον αἰσχρὸν εἴη μίαν πᾶσιν ἐκεῖ βιαίων παθημάτων ξύμφυτον γίγνεσθαι· δεύτερον δ', ἡδονῆ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα· τοῦς δὲ πύτοις, φόβον καὶ θυμὸν, ὅσα τε ἑπόμενα αὐτοῖς καὶ ὁπόσα ἐναντίως πέφυκε διεστῶτα, sic vertit, Necesse erat sensum existere vnū cōmunémque omniū, vehemētiore motu excitatum, cōiunctúmq; naturæ: deinde voluptate & mole-
stia mixtū amorē: pòst, irā & metū, & reliquos motus
animi, comites superiorū, & his etiā cōtrariò dissidentes. In qua interpretatione animaduerte priore quidē loco dici simpliciter Motū, at posteriore Motus animi. quod itidē respondet nomini παθήματα. nā hoc apud Platonē cum ὅσα & sequētibus subaudiendū est. Paulus quoque παθήματα ἁμαρτιῶν vocauit motus qui nos velut rapiūt trāsuersos, ita vt ad peccandū solicitent, atque adeo impellāt. Sed & sine genitiuo illo παθήματα dicit eadē signif. vbi redditur Affectus, & Affectiones, ad Gal. cap. 5, in fine, οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Vbi vet. G
interpr. παθήμασι reddidit Vitiis, alii Affectibus: ego
verò lubenter ex duabus hisce interpretationibus vnā
faciens, verterem Vitiosis affectibus. licet alioqui non
ignorem perturbationes potius vocari, sequendo Ci-
ceronem, aut morbos animi. Cæterùm παθημάτων no
mē quomodo apud Paulum latius pateat quàm apud
philosophos, docēt scriptæ in illis annotationes. Xen.
τὸ δὲ φιλοιοῦσθαι μισεῖσθαι καὶ ἀπέχθεσθαι ἀχθομένου, πᾶς οὐχὶ τοῦτο
δυσχερὲς πάθημα καὶ οἰκτρὸν; vbi Bud. vertit Affectus. Af-
fértque ex eodem Xenoph. πάθημα δὲ ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυ- H
χῆς εἶ) τὸ σωφροσύνω, ὡς ἄρ' λύπην, οὐ μάθημα. At in
v.l. παθήματα τῆς ψυχῆς, perceptiones & notiones rerū.
Item παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ, sensa animi. Ibidem, δηλοῦ τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ, pro Exprimere sensa dicendo. Sed hæc ibi ἀμαρτύρως traduntur.

Πάθημα (sicut πάθος & πάθη) pro cæde, apud Platonem De leg. lib. 9. Bud.

DATIVVS Παθημάτοις pro παθήμασι, Æolicé. de quo lege Eustath.

Παθητὸς, ῶ, ὸν, Patibilis, Qui pati potest, Passioni obnoxi?, vel potius patiendi necessitati. Affertur παθητὸς ex Aristot. in Præd. Vtitur & Plut. cū alibi tum in Erotico. Cicero De natura deorum libro 3, Quúmque omne animal patibilem naturam habeat, nullum est eorum quod effugiat accipiendi aliquid extrinsecus, idque ferendi & patiendi necessitatem. Vbi patibilem naturā vocat quam Græci dicerent παθητὴν φύσιν. Legitur autem hoc verbū & Act. cap. 26, εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς, vbi vide annot. CONTR. Ἀπάθητος, q.d. Impatibilis, Patiendi necessitati minimè obnoxius, vt Deus dicitur ἀπάθητος. At verò Εὐπάθητος dicitur cōtrà Qui facilè pa ti potest, Qui patiendi necessitati valde expositus est. At in v.l. perperam Εὐπαθητοι pro Εὐπάθητοι, Propensi ad patiendum.

Παθητικὸς, ῶ, ὸν, itidē Patibilis, Qui pati potest, Qui potest affici. Παθητικὸν, inquit B. Quod afficitur & affici potest, opponitúrque τῷ ἀπαθεῖ & τῷ ποιητικῷ, in lib. qui De gener. & corrupt. inscribitur, διὸ, καθάπερ εἴρηται, τὰ μὲν τῷ ποιητικῶν, ἀπαθῆ, τὰ δ' παθητικὰ ὡς περ ὅθεν κινήσεως. Idem, ἡ δ' ὕλη, ἡ ὕλη, παθητικόν. Synesius παθητικὸν vocauit partē animi patibilē, seu perturbationibus obnoxiam, qui & νῶν alicubi opposuit huic παθητικῷ. At simplici? apud Plut. καὶ γὰρ ἄλλως τῷ ἀξιοπιστείων ἢ ἀκοὴ παθητικώτατον ὄτι, Maximè afficitur.

Παθητικὸς λόγος, seu παθητικὴ λέξις apud rhetores, atq; adeo apud ipsum Aristotelem, cui insunt παθη, id est affectus illi de quibus dictum est in ea nominis πάθος significatione quæ rhetoribus est vsitata. Sunt qui παθητικὸς λόγος exponant, Oratio in qua feruet affectus, Oratio ad inducendū auditorem in affectus accōmodata, Oratio in qua commouentur affectus. At ego nō dicerem simpliciter Affectus, sed adderem concitati, cum Fabio, aut certè aliquid huiusmodi, sequendo ea quæ suprà dixi, de πάθος & ἦθος agens. Cic. in Orat. ad Brutum, Duo sunt etiam quæ bene tractata ab oratore, admirabilem eloquentiam faciunt: quorum alterum est quod Græci ἠθικὸν vocant, ad naturā & ad mores & ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum: alterū quod iidem παθητικὸν nominant, quo perturbantur animi & concitantur. Idem De oratore lib. 2, Illa autem quæ aut conciliationis causa leniter, aut permotionis, vehementer aguntur, contrariis cōmotionibus inferenda sunt, vt odio beneuolentia, vt misericordia inuidia tollatur. HINC Παθητικῶς λέγειν apud Aristot. Vti oratione perturbante animos & concitante: sequendo eum quem modò ex Cicerone protuli locum.

Παθητικὸν ῥῆμα apud grāmaticos, Passiuum verbū, vt τύπτομαι: sicut ἐνεργητικὸν, actiuū, vt τύπτω. ITEM Παθητικῶς, Passiuè, pro per Passiuum verbum, Passiuo verbo, seu Passiua voce: vt quum dicit Eustath. παθητικῶς εἶπε βάλλεο, οὐχὶ βάλλε.

Πάθος, εος, τὸ (q.d. Passio) Quod quis passus est, seu patitur, Quod cuipiam accidit, Casus. Æschylus in Agam. pag. 182 meæ edit. τῷ πάθει μαθών, alludēs ad Hesiodi dictū, παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Soph. Aiace, παῦ τὸ σωτυχὸν πάθος αὖ ἴστις οὐ θαυμαστὸν εἰ πάθοι. Plato in Phædro, ἀπάρ ὦ φίλε Φαῖδρε δοκῶ τι σοὶ ὥσπερ ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι; (addo autē θεῖον ex veteri codice) Apud Herodot. itidē cū suo verbo πάθος πεπονθότες, pro Qui cladē accepere. Ab Eurip. πάθος & ξυμφορὰ copulātur, præcedēte & nomine δεινὸν, initio Orestis, vbi scribit, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὥστ' εἰπεῖν ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θνήλατος. vbi schol. ait δεινὸν esse nomē generale quod diuiditur in πάθος & συμφορὰν. ac πάθος quidem vocari τὰ νοσήματα· συμφορὰν autem τὰς δυστυχίας & τοῦ πτίας. Demosth. Pro Ctesiph. οὗτός ἐστιν ὁ τὰ Θηβαίων ἐδυρόμβφος νῦν πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά. Vt autem hîc πάθη οἰκτρά, sic πάθη ἐλεεινὰ legitur apud Aristotelem. Plut. autem di-

xit πάθη δεινά, subiungens & συμφορὰς αἰνιγματώδεις, in Solone, pag. 172 meæ editionis scribens: αἱ μεταβολαὶ δέ μοι αὐτῆς εἰς πάθη δεινὰ καὶ συμφορὰς αἰνιγματώδεις ἔργῳ τελοῦσιν. Idem in Publicola dixit τὸ Λουκρητίας πάθος, pagina 177. Apud eundem habemus ἀπάθειαι & πάθος in eadem periodo, p. 181, ἢ γὰρ ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν, ἢ πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν. Idem πάθος ἀνθρώπινον appellauit non humanæ vitæ fragilitatem, (vt quidã interpr.) sed quod humanæ fragilitati accidit: vel potius, quod accidit homini vtpote fragili. (Apud eundem in Romulo sunt qui πάθος δαιμόνιον de diuino furore exponant) Vt autem dicimur πάσχειν ὑπό τινος, ita inuenitur dictũ & πάθος ὑπό τινος: vt apud Plat. de rep. 2, τὰ δὲ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος. Apud Arist. De mundo, ἀπειργάσατο πάθος τοῦ τοῦ καλεῖν εἰώθασι κόσμου, Bud. vertit, Naturæ facinus. (sunt verò qui Euentum reddere malint) Idẽ, πάθος, sicut πάθημα ac πάθην, à Platone De leg. lib. 9, pro cæde poni testatur.

Πάθος, Morbus, Affectio corporis (vt dicitur Affectum corpus, eius qui ægrotat) vel, Infirma corporis affectio: vt vicissim firmam corporis affectionem dicit Cicero de eo qui valet. Celsus affectus quoque dixit pro morbis. Si tamen verbum verbo exprimendũ sit, potiꝰ διάθεσις respõdet Latinæ voci Affectio, (quòd non liceat dispositionẽ vsurpare eo modo quo Gallicè dicimꝰ La disposition du corps, & Mal disposé, Bien disposé) at πάθος, Passio. δυσεντερικὰ πάθη. Cicero in Epicuri epistola vertit Viscerum morbi. ista enim illius verba, φραγγυεία τέ τις παρηκολούθει καὶ δυσεντερικὰ πάθη ἰσχυρῶς ἀπολείποντα, ita interpretatur, Tanti autẽ morbi aderant vesicæ & viscerum, vt nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Sunt verò qui πάθη verterint etiam Cruciatꝰ, vt κοιλιακὰ πάθη apud Galenum, itidémque δυσεντερικά. Ex Pand. Gr. affertur hæc inter πάθος & νόσον distinctio: vt πάθος sit longum & continuum corporis impedimentum, at νόσος infirmitas corporis temporaria. Inter πάθος autem & οἶνος ac βλάβος sunt qui hoc discrimen statuerint, vt βλάβος quidẽ & οἶνος sit exterior alicuius in corpore partis læsio: at interior totius corporis læsio, πάθος. At verò de πάθους ac διαθέσεως differẽtia, itémque de aliis ad explicationẽ vocis huius πάθος pertinentibus, ita Gorr. ex Galeno & aliis, Prisci, motus omnes, etiam qui naturaliter se habent, nisi actiui sint, πάθη nominant: sicuti ipsos etiã actiuos motus, actiones. Eo pacto & Plato sensuum alterationes πάθη & παθήματα appellauit, in visu quidem eas quæ ab albo, nigro, flauo, & cæteris coloribus fiunt: in tactu quæ à calido, frigido: humido, sicco: molli, duro, cæterisque id genus. atque ad eundem modum in singulis reliquorum sensuum. Sed & voluptatem passionem vocat. Et paulo pòst, Quandiu enim aliquid mouetur, patitur: quum desiit moueri, non amplius pati, sed affectũ esse dicitur. Differt enim πάθος ἀπὸ τῆς διαθέσεως (hoc est, passio ab affectione, siue dispositione) solo motu. Quippe cessante eo quod alterabat, alteratio quæ in passo iam remanet, διάθεσις, hoc est affectio, eius est. Iam ergo non in ipso fieri, vt πάθος, sed in eo quod manet, & in subiecto corpore post motũ reseruatur, διάθεσις cõstat. Hæc quũ à veteribus ita distincta fuerint, nunc tamen per abusum, etiam ipsæ διάθεσεις quæ ex passione iam prouenere, nec amplius in motu sunt, πάθη appellantur. Quum autem omnem, etiam qui naturaliter se habet, motum, πάθος veteres dixerint, postea tamen quidam id nomen ad eos tantùm motus contraxerunt qui præter naturam accidunt. Alii verò ne de iis quidẽ omnibus dici voluerunt. Eas enim præter naturã affectiones quæ morbũ præcedunt causæque rationem obtinẽt, causas tãtùm dicimus, nõ πάθη: quæ verò illũ sequũtur, si actionũ offensæ sunt, & συμπτώματα & πάθη vocamus, sicut & immodicas vel inanitiones, vel retentiones. Si verò affectiones sint, hoc est, si in corporũ affectu cõsistãt, veluti vitiosus color, supra πάθους & συμπτώματος appellationẽ, etiã διάθεσις, (hoc est affectus siue affectiones) vocamus, ita nimirum vt sunt. Itaque proprie πάθη, & morbi & eorũ symptomata à medicis appellãtur, hoc est, omnis διάθεσις cõtraria naturali corporis nostri cõstitutioni, non tantùm vbi aliquid alicui parti præter naturam accidit, sed vbi etiam deest quod secundum naturam influere consueuit &c.

Πάθος, Morbus, sed Morbus animi. Cicero tamẽ πάθος de animo dictũ, mauult interpretari Perturbationem. pro quo dicit etiã Turbatũ motũ animi, & Turbidũ ĩ animo motũ, & Motũ cõcitati animi. item Motũ animi rationi nõ obtẽperãtẽ. (Sed & Permotiones animi vocat πάθη, in Acad. scribens, Atque illi quidem etiam vtiliter à natura dicebãt permotiones istas animis nostris datas: metum, cauẽdi causa: misericordiã, ægritudinémque, clemẽtiæ: ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotẽ esse dicebãt) Atq; vt hìc metũ inter permotiones animi numerat, sic Permoueri metu interdũ dicit. Aliquãdo porrò & Permotio sine adiectione ab eo ponitur pro πάθος: cuius vsus exemplũ proferã in Μετριοπάθεια) Existimat tamẽ πάθος in hac significatione sonare ad verbũ idem quod Morbus. Ita enim scribit Tusc. 3, Num reliquæ quoque perturbationes animi, formidines, libidines, iracũdiæ? hæc enim ferè sunt eiusmodi quæ Græci πάθη appellãt. Ego poterã morbos, & id, verbũ esset è verbo: sed in cõsuetudinẽ nostrã nõ caderet. Nam misereri, inuidere, gestire, lætari, hæc omnia morbos Græci appellãt, motus animi rationi nõ obtẽperantes: nos autẽ hos eosdẽ motus cõcitati animi rectè (vt opinor) perturbationes dixerimꝰ, morbos autẽ nõ satis vsitatẽ. Quũ autẽ dicit, Hæc omnia morbos Græci appellãt, intellige vocari ab illis πάθη, quod ad verbũ sonet morbos. Idẽ De fin. l. 3, Nec verò perturbationes animorũ, quæ vitã inũipientiũ miserã acerbãmq; reddunt, quas Græci πάθη appellant. (poterã ego, verbũ ipsũ interpretãs, morbos appellare, sed nõ cõueniret ad omnia. quis enim misericordiã, aut ipsã iracundiã morbũ solet dicere? at illi dicũt πάθος. Sit igitur perturbatio quæ nomine ipso declarari vitiosa videtur) nec hæ igitur perturbationes vi aliqua naturali mouentur: omnésq; hæ sunt genere quatuor, partibꝰ plures: ægritudo, formido, libido, quámq; Stoici cõmuni nomine corporis & animi ἡδονὴν appellãt. Idẽ Tusc. q. lib. 4, Quoniã quæ Græci πάθη vocãt, nobis perturbationes appellari magis placet quàm morbos. Paulo pòst, Est igitur Zenonis hæc definitio, vt perturbatio sit quod παθος ille dicit, auersa à recta ratione, cõtra naturã, animi cõmotio. (Quibus verbis hæc Zenonis interpretatur, πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις) Subiũgit autẽ, Quidã breuius, perturbationẽ esse appetitũ vehementiorẽ dicũt. (vbi appetitũ vehementiorẽ vocat quod Græci dixerũt ὁρμὴν πλεονάζουσαν) Sed vehementiorẽ eũ volunt esse qui lõgius discesserit à naturæ cõstantia. Earũ autẽ perturbationũ nomina esse dicit hìc quoque libidinẽ & lætitiã, metum & ægritudinẽ, & esse illas ex duobus opinatis bonis, sicut has ex duobus opinatis malis. Idẽ tamen Tusc. quæst. παθος interpretatur Morbũ, sed ita vt statim expositionẽ subiungat quæ interpretationẽ illã veluti molliat. Dixerat autẽ verbis proximè præcedẽtibus, Ægritudinẽ id esse propemodũ verbũ quo Græci omnẽ animi perturbationẽ appellẽt. Sed totũ locũ proferre præstat, vtpote in quo cẽseat Latinos ægritudinis nomine rectè vsos esse, ab ægris corporibus id sumẽtes: at nõ tamẽ de omni perturbatione itidẽ dici posse. His igitur verbis, Itaq; præclarè nostri, vt alia multa, molestiã, solicitudinẽ, angorẽ, propter similitudinẽ corporũ ægrorũ ægritudinẽ nominauerũt: his inquã subiũgit, Hoc propemodũ verbo Græci omnẽ animi perturbationẽ appellãt. vocãt. n. πάθος, i. morbũ, quicũq; est motꝰ in animo turbidus. Nos melius, ægris. n. corporibꝰ simillima est animi ægritudo: at nõ similis ægrotationis est libido, nõ immoderata lætitia (quæ est voluptas animi elata & gestiẽs.) Ipse etiã metus, nõ est morbi admodũ similis, quãquã ægritudini est finitimus. Sed propriè, vt ægrotatio in corpore, sic ægritudo ĩ animo nomẽ habet nõ seiũctũ à dolore. Et paulo pòst. Est igitur causa omnis in opinione: nec verò ægritudinis solùm, sed etiã reliquarũ omniũ perturbationũ. Libuit autẽ totos hosce locos afferre, vt sub vnũ aspectũ (vt ita dicã) eos lector habens, inter se cõferre posset. Ad me quod attinet, à

Cicerone hìc omnino dissentio, in eo φ πάθη morbos quidẽ significare, nec tamẽ ita licere interpretari dicit: præsertim verò quũ eam quam ægritudinẽ Latini vocant, (quæ vox nihil aliud sonat quàm morbũ) inter perturbationes numeret. Quid enim obstat quominus cæteræ vt communem cum illa appellationem perturbationum habent, sic & communẽ morborum habeant? At ægritudo (inquit) in animo nomẽ habet non seiunctum à dolore. Hoc certè si spectemus, metui saltem tribui morbi appellatio poterit. quis enim metum doloris expertem fingere sibi possit? Vt autẽ alia omittam quibus Cicero refelli posse videtur, ipsemet Tuscul. 3, hæc scribit, Quia nomen insaniæ significat mentis ægrotationem & morbum, id est insanitatem, & ægritudinem animi, quam appellarunt insaniam. Omnes autem perturbationes, animi morbos philosophi appellant: negántque stultum quenquam his morbis vacare. Qui autem in morbo sunt, sani non sunt: & omnium insipientiũ animi in morbo sunt. omnes insipientes igitur insaniunt. Sanitatem enim animorum, positam in tranquillitate quadam constantiáque censebant. His rebus mentem vacuam appellarunt insaniam: propterea quòd in perturbato animo, sicut in corpore, sanitas esse nõ possit. Et paulo pòst, Qui enim animus est in aliquo morbo, (morbos autem, hos perturbatos motus, vt modò dixi, philosophi appellant) non magis est sanus quàm id corpus quod in morbo est. Et paucis interiectis, Eos enim sanos intelligi necesse est quorum mens motu, quasi morbo, perturbata nullo sit. Hæc si vera sunt, Cicero, (meritò dixerit quispiam) cur perturbationes appellare morbos non audes? Cur tantopere Latina ista insaniæ appellatio tibi placet, Græca autem ἡδὺ παθῶν non item? quum vtraque de perturbato animo dicatur? Præterea si hoc verum est, animum qui est in aliquo morbo, id est perturbato motu, non magis esse sanum quàm id corpus quod in morbo est, cur libidinem, immoderatam lætitiam, similem ægrotationis esse negas? Sed de his tamen quæ à me properante de istius nominis interpretatione disceptantur, alii per otium iudicent. Idem Cicero certè primo libro De inuẽtione affectionem appellauit quod Graeci πάθος, scribens, Affectio, est animi aut corporis ex tempore aliqua de causa commutatio: vt lætitia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, & alia quæ in eodem genere reperiuntur. Sed & Gellius librũ 1 verbis hisce claudit, Nam vt aliorum omnium quos Latini philosophi affectus, vel affectiones, Græci πάθη appellant, ita huius quoque motus animi, qui quum est vlciscẽdi causa sæuior, ira dicitur: non priuationẽ esse vtilẽ cẽsuit, quã Graeci στέρησιν dicunt, sed mediocritatẽ, quam μετριότητα illi appellant. Hæc ille, cuius aliũ locũ huc pertinentem proferã infrà in Ἀπαθής. Mihi certè in quodam Pauli loco, vbi παθήματα (quod nihil aliud est quàm πάθη) cum ὀπωσυμίας copulat, magis placere, reddere Vitiosos affectus quàm simpliciter affectus, aut Vitia, cum vetere interprete, docui suprà.

Πάθος, Morbus: sed in ea significatione qua dixit Horatius 1 Carm. ode 37, Cõtaminato cum grege turpium Morbo virorũ. Paulus ad Coloss. cap. 3, v. 5, νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ὄντα τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ὀπωσυμίαν κακήν, &c. Nam de hoc loco planè Erasmo assentior, & cũ eo existimo πάθος hoc esse ex quo pathici dicti sint, ac reddi debere mollitiem: posse verò & morbum Latinè dici, ex isto Horatii loco. Non ignoro tamen exponi hìc & de morbo animi, sicut & in isto eiusdem Horatii loco, satyra 6 lib. 1, Vt si qui ægrotet quo morbo Barrus. vbi tamen fortasse itidem notatus videri possit Barrus tanquam pathicus, hac morbi appellatione. Esse alioqui multos apud hunc etiã poetã locos vbi morbus de animi morbo intelligatur, in eius lectione versatis ignotũ esse non potest.

Πάθος habet & eam affectus significationem quæ rhetoribus frequens est. Fab. lib. 6, cap. 2, (simul nominis Πάθος & NOMINIS Ἦθος significationem declarans) Horum autem [affectuum] sicut antiquitus traditum accepimus, duæ sunt species, alteram Graeci πάθος vocant, quam nos rectè vertentes ac propriè, affectum dicimus: alteram ἦθος, cuius nomine, vt ego quidem sentio, caret sermo Romanus, Mores appellantur. atque &c. Paulo pòst, Affectus igitur hos concitatos, πάθος: illos mites atque compositos, ἦθος esse dixerunt. In altero vehementer commotos, in altero lenes: denique hos imperare, illos persuadere: hos ad perturbationem, illos ad beneuolentiam præualere. Aliquantò pòst, Quin illud adhuc adiicio, πάθος atque ἦθος esse interim ex eadem natura: ita vt illud maius sit, hoc minus. vt amor, πάθος: charitas, ἦθος. Interdum diuersa inter se, sicut in epilogis. nanque πάθος concitat, ἦθος solet mitigare. Idem Fab. lib. 5, cap. 12, His quidam probationes adiiciunt quas παθητικὰς vocant, ductas ex affectibus. Hæc ille. Hinc autem dicitur & παθητικὸς λόγος, oratio in qua commouentur affectus. quod Aristoteles vocauit πάθος ποιεῖν, Rhetor. lib. 3, καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα. Vide autem & Ciceronis locos quos protuli in Παθητικός. Ideo autem hæc à præcedentibus seiunxi in quibus πάθη ex Gellio & aliis dicebam itidem esse affectus seu affectiones, quòd ibi agatur περὶ ἡδὺ παθῶν nõ rhetorũ, sed philosophorum, apud quos morbi potius significationem retinere videri potest hæc vox, vt ibi docui.

Πάθη præterea vocare consueuit Aristot. quæcunque alicui rei adesse dicuntur, extra tamen ipsius essentiam. Sic dixit Rhet. lib. 1, καὶ γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι. Ita v. l. vbi annotatur etiã πάθη in hoc significato rectè dici posse Passiones, cum Macrobio & Seneca, scribẽte Quæst. nat. lib. 2, cap. 48, Quæ inspicienda sunt in fulgure, passim & vagè dicunt: & sic passiones eorum debere diuidi, quemadmodum ab Attalo philosopho, qui se huic disciplinæ dederat, diuisæ sunt: vt inspiciatur vbi factum sit, quando, cui, in qua re, quale, quantum. Vide & Bud. pag. 162.

(Dicitur ETIAM Πάθη, fœm. gen. sicut & alia quædam neutro pariter & fœm. genere efferuntur. Sed ex significationibus nominis πάθος, itémq; nominis πάθημα, retinuit eam potissimùm qua ponuntur pro eo quod cuipiã accidit, seu Casus, Calamitas, Clades. Herodot. in Clione, κατ' ὁδὸν δὲ πυθέσθαι πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθω. Suidas ex Sophocle citat pro συμφοραί, id est Calamitates. Apud eundem in Aiace, Καὶ τοὺς ἐκεῖ μὴ οὐκ ἔχω λέγειν πάθας, vbi exponitur Quæ illic acciderint. Greg. inter ea quæ iambico versu scripsit, Ἐγὼ γὰρ ἀς μὴ ἔφον ἐν ξένῃ πόλει Πάθας. Itẽ πάθη pro κάκωσις, Bud. ex Platone in Philebo, ἡ παρὰ φύσιν τῶν πνίγους πάθη. Ab eodem pro cæde poni tradit De leg. lib. 9, sicut πάθος ac πάθημα. Aliquot autem exempla vsus nominis huius habes & apud Suidam)

C. Ἀνιπαθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Contrariam affectionem habens, Obsistendi vim habens, per contrariam videlicet affectionem. At in Anthol. epigr. αἰνιπαθὴς φήμη, simpliciter Contraria fama exponitur.

Ἀνιπαθὲς positum pro substantiuo, Remedium aduersus aliquid. A Budæo vertitur Obsistens, & Remedium, αἰνιφάρμακον. Citat autem locum hunc Plut. in Antonio, τέλος δὲ χολὴ ἐμοῦπες ἔδηκεν, ἐπὶ καὶ τὸ αἰνιπαθὲς ὁ οἶνος ἐξέλειπεν. Citatur & ex Dioscl. lib. 4, c. 223, αἰνιπαθὲς δὲ τῆς φαρμάκοις, pro Aduersatur veneficiis.

Ἀνιπάθεια, ας, ἡ, Repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem, vt inter ignem & aquam. Plut. De primo frigido, μυρίαι δὴ πυθεν εἰσὶν αἰνιπάθειαι καὶ αἰνιπάθειαι πρὸς τὴν ἀέρα τῆς γῆς. Quæ Turn. vertit, Sexcentæ profectò sunt aeris & terræ repugnantiæ & dissensiones. Est etiam αἰνιπάθεια, Vis obsistendi seu auxiliandi quam res aliqua habet, per contrariã affectionẽ. Alex. Aphrod. probl. vltimo lib. 2, φυσικὴν αἰνιπάθειαν ἔχουσαι πρὸς ἕκαστον ἰοβόλον θηρίον. Quæ Gaza ita vertit, Quæ vi suæ naturæ cõtra venenata omnia genera omnémque illatã iniuriã auxiliãtur. Politianus autem sic, Quæ naturalem quendam mutuum affectũ habent, quam αἰνιπάθειαν dicunt, aduersus quoduis venenosum animal. Plin. lib. 34, cap. 15, Ferrum à rubigine vindicatur ceruſa & gypso & liquida pice. hæc est temperatura à Græcis antipathia dicta. Sed hic locus aliter à multis legitur. In v. l. ex Aristoph. pro ἄκος, id est remedium.

Ἀνιπαθέω, θῶ, Cõtrariam affectionem habeo, Habeo naturalem ἀνιπάθειαν, Natura dissideo per ἀνιπάθειαν. Itẽ Resisto, vel Obsisto vel Obsto per ἀνιπάθειαν, seu vi ἀνιπαθείας. Ἀνιπαθεῖν & ἀνιπάφειν, (inquit Budæus) Contrario modo affici, & in diuersum tendere, Abhorrere, Dissidere, Obsisteréq;. Alexand. Aphrod. in Probl. πέλγλη τι κραπυμθὴν ἀνιπαθεῖ τῇ ναρκῇ. vbi idem Bud. vertit, Resistit, Contrà afficit. Gaza vim Græci verbi non exprimit, locum hunc ita vertens, Trigla obtenta vitium à torredine accitum tollit.

C. Ἀπαθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Impassibilis (vsurpãdo pro Carẽs πάθεσι. i. passionib⁹ ad verbũ, Lat. affectib⁹, seu affectionibus) Non obnoxius affectionibus animi. Cum Cicerone, Carẽs omni perturbatione. Gellius ἀπαθῆ describens, ait libri 19, cap. 12, Quòd nullus vsquam homo qui secundum naturam sentiret & saperet, affectionibus istis animi quas πάθη appellabat, ægritudinis, cupiditatis, timoris, iræ, voluptatis, carere & vacare totus posset. Perinde est enim acsi Gellius dixisset, Quòd nullus vsquam homo, qui secundũ naturam sentiret & saperet, ἀπαθὴς esse posset. Plut. de aud. poem. ἀλλ' οὐδὲ πῖς θεοῖς, ὅταν εἰς ἀνθρωπίνας ἐμπέσωσι θεράξεις, ἀπαθέσι χῶν παι καὶ ἀιαμαρτήπις. Idem in Alcibiade paulo aliter vtitur, quum scribit, ἄτρεπτος δὲ θεὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθὴς ὢν, ὁλιγωρεῖα δεξης. id est, Qui nihil commoueretur, vel Qui nullo tangeretur dolore ob infamiam.

¶ Ἀπαθεῖς à Xenophonte dicuntur etiam Qui nullis corporis malis sunt obnoxii, In quos nõ cadit aliquod malum pati. Est & apud Diodorum quoddam ἀπαθὲς ἔθνος. Sunt etiam ἀπαθεῖς, quum ad corpus refertur, Illæsi, Intacti, pro ἀπαθεῖς κακῶν. Fortasse ἀπαθὴς Impatibilis reddi possit (sicut Cic. naturã patibilẽ vocat τὴν παθητὸν) primúsque dari huic signif. locus. Sed frequentius cũ genitiuo. Dem. in Epitaphio, νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχάς. Id est, Nõ habentes obnoxia morbis corpora. Sic dicitur ἀπαθὴς κακῶν, Non obnoxius malis, vel Expers malorum, Immunis malorum. Hermog. De inuent. lib. 2, ἀπαθῆ κακῶν ἐσομθρίω. Citatur etiam in bonam partem acceptum vt ἀπαθὲς καλῶν, pro Immunes bonorum, Commodorum expertes, ex Herodoto. Dicitur etiam ἀπαθὴς ὑπό τι ος. vt apud Aristotelem in Probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶ ὁμοίου, quod exponitur, Qui à simili affici nequit. Ex Plutarcho autem in Romulo citatur ἀπαθὴς ὑπὸ τῶ παρόντων, pro Præsentibus malis non commotus.

Ἀπαθῶς, Aduerb. Impassibiliter, si Latina lingua admitteret: Absque vllis passionibus, id est affectionibus. Cũ Cic. Absque vllis perturbationibus.

Ἀπάθεια, ας, ἡ, Status mentis hominis ἀπαθοῦς, Impassibilitas, (si Latinè dici posset) Affectionũ vacuitas. A quibusdam exponitur Indolentia, sed non satis generali vocabulo fortasse. nam indolentia est ἀάλγησια. Plutarchus quandã ἀπάθειαν probat, & quandam improbat. scribit enim in Consol. ad Apollonium, οὐ γὰρ ἔφαγε συμφέρομαι τοῖς πλὴ ἄχρειον ὑμνῶσι καὶ σκληραὶ ἀπάθειαν, ὕξω καὶ τὸ δωατὸ καὶ τὸ συμφέροντες οὖσαι. Idem in Fabio, ἀπάθειαν μὲν οὖσαν πλὴ δοκοδσαν ἀνωφελίαν. At in lib. πῶς ἂν τις αἴσθ. ἑαυτὸ θεοκ. scribit, ὁπ πιαν πλὴ ἀπάθειαν θραστικθυαστέον ἐκ λόγου καὶ φιλοσοφίας τὸν ὑπὸ τῶ θεοπυγχανόντων παρέλκεσθαι μὴ βυλόμθρον. Cicero in Lucullo, Zenoni summũ bonũ est, in his reb⁹ neutrã in partẽ moueri: quæ ἀδιαφορία ab ipso dicitur: Pyrrho autẽ ea nè sentire quidem sapientẽ: quæ ἀπάθεια nominatur. Existimo autem eum & in alio eiusdẽ Luculli loco ἀπάθειαν intellexisse, vbi videlicet scripsit, Sed quæro quãdo ista fuerint ab Academia vetere decreta, vt animũ sapientis commoueri & conturbari negarent. Crediderim tamen non solùm hanc vocem ἀπάθεια, sed & alteram ei affinem, videlicet ἀπαραξία, exprimere voluisse. ¶ Dicitur etiam ἀπάθεια πρὸς τινα, vel πρὸς τι. vt apud eundem Plutarchũ, ἀπάθεια πρὸς τὸ θεῖον, in libro περὶ δεισιδαιμονίας, vbi scribit, καὶ ὅλως ἡ μὲν ἀθεότης ἀπάθεια πρὸς τὸ θεῖον ὄθι, μὴ νοοῦσα τὸ ἀγαθόν. Vbi ἀπάθειαν πρὸς τὸ θεῖον videtur vocare statum mentis eorum hominum qui nullo metus deorum sensu tanguntur seu commouentur.

C. Ἀπιροπαθὴς, Qui immensè perturbationibus seu affectionibus obnoxius est, vel perturbationum immensitati. (ita enim malo quàm infinitati, sicut illic immensè, quam infinitè) Et SVBSTANT. Ἀπειροπάθεια, Immensitas perturbationũ, in Synes. loco quẽ protuli in Μετριοπάθεια.

C. Αὐτοπαθὴς, Ex se patiens, vel Intrinsecus patiens. Item Reciprocus, vt αὐτωνυμία, inquit Bud. (qui ETIAM Ἰδιοπαθὴς hunc vsum habere tradit) SIC Αὐτοπάθεια, q.d. Intrinseca passio, Innata passio: Reciprocatio, quãdo eadem persona agit & patitur, v. lex. ex Gaza libro 4 Gramm. ADVERB. Αυτοπαθῶς, q.d. Cum passione intrinseca. Vel, Patiẽdo intrinsecé. ¶ Sed à Polybio vsurpatur pro Ex sententia animi, & Non simulatè, Ingenué. his enim modis vertit Budæus, remittens ad eos Polybii locos qui à Suida proferuntur, exponente οἰκόθεν & οὐ ἰδίας προαιρέσεως. Crediderim autem sonare ad verbum q.d. Ex proprio affectu.

C. Δεινοπαθὴς, Indigna passus, seu Grauia passus. Vel, Graui affectus iniuria. Eiusdem est formæ cuius & Αἰνοπαθὴς, quod habes in Αἰνός. Sed nullum huius adiectiui exemplum affertur in v. l. (vbi exponitur Grauiter ferẽs) sicut nec SVBSTANTIVI Δεινοπάθεια, quod exponitur Querela. Ego autem malim Indignatio eius qui se grauia passum dicit. At VERBVM Δεινοπαθέω, ῶ, quod Bud. exp. Grauiter afficior, Ingemo, Ægrefero, & Lamentabili voce queror, inuenio cum alibi, tum in loco Plutarchi quem protuli Tomo 1, col. 925. Addo autem iis quæ ibi dicta sunt de hoc verbo, & istud ex Budæo, Ciceronem videri ad verbum expressisse, Indignè pati. Sed & hoc adiicio, nimirum, δεινοπαθῶ videri sonare q.d. δεινὰ παθεῖν με λέγω, Grauia me passum esse dico, Indigna me passum esse dico, vel potius queror. Quæ & verbi Indignor propria significatio esse videtur. Magis tamen propriè respondet VERBO Ἀναξιοπαθῶ, cuius Budæus talem vsum agnoscit qualem tribuo illi Δεινοπαθῶ. Exponit enim non solùm Ægrefero, sed etiam Indignum esse dico, Indignum facinus clamo. (Accepisse autem eum hanc postremam interpretationem arbitror ex isto Terentii loco, in Andria, Venit Chremes postridie ad me clamitans, Indignum facinus, comperisse Pamphilum Pro vxore habere hanc peregrinam) & affert ex Plutarcho, ἀναξιοπαθήσας ὁ Κλεόπολεος ἀνεῖλεν αὐτόν. Alibi autem pro Stomachari ab eo poni tradit.

C. Δυσπαθὴς, Qui non facilè patitur, vel Qui non facilè afficitur. Ex quo intelligitur Firmus, vt scribit Bud. afferens hunc Luciani locum, δυσπαθέστερα δὲ καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γιγνόντα αὐτοῖς, ἐξαπνοῦθρα. Itidẽ verò à Dioscoride δυσπαθὲς σῶμα vocari τὸ στερεὸν tradit. Sed & à Galeno ad Glauc. δυσπαθῆ dici scribit Qui non facilè afficitur. At in v. l. δυσπαθὴς exponitur etiam Qui durus est contra medicamenta.

Δυσπαθὴς, Qui graui ægritudine afficitur, seu mœrore, & supra modum eo angitur. A Budæo exponitur, Qui præter modum afficitur: dicente opponi à Plutarcho τῷ ἀπαθεῖ, sicut & τὸν δυσπενθῆ.

Δυσπάθεια (sequendo significationem quam dedi priorẽ nomini δυσπαθὴς) Firmitudo qua fit vt quis nõ facilè quicquã mali patiatur, seu dãni, aut iniuriæ. Firmitas & Robur exponit Bud. in isto Plutarchi loco in Demetrio, de thoracibus Demetrii, δυσπάθειαν ἢ αὐτῶν καὶ ῥώμιλω ὅπῃ δεικνύθρος ὁ πηχύτης ἐκέκλυσεν ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. In v. l. affertur ex Alex. Aphr. Probl. lib. 1, μέγα δὲ πέφυκεν ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν ἡ συνήθεια. quæ verba ita redduntur, Iuuat autem plurimum ad resistendum consuetudo. Item, Nos multum aduersus affectus & iniurias iuuat consuetudo.

Δυσπάθεια (sequendo posteriorem τῶ δυσπαθὴς significationem) Grauis ægritudo qua quis afficitur, seu Grauis mœror. Item Infelicitas, vt dicetur in Εὐπάθεια.

Δυσπαθέω, ῶ, Nõ facilè patior, seu afficior, ob firmitatem. Apud Greg. δυσπαθεῖν pro Ægrè affici dolore & labore, hoc est καρτερεῖν, inquit Bud. qui vt hîc δυσπαθεῖν exponit καρτερεῖν, ita in Luciani loco quem antè protuli,

δυσπαθέστερα cum καρτερώτερα copulari vides.

Δυσπαθέω, ῶ, Graui ægritudine afficior, seu vehementi mœrore. Plutar. in Pericle pag. 309 meæ editionis, δυσπαθεῦσι πρὸς τὰ γινόμθρα. In v. l. δυσπαθῶ ὅπῃ πᾶς συμφοραῖς, Calamitates ægrè fero. Budæus quoque exponit simpliciter Ægrè fero, in hoc eiusdem loco, μεμφόμθροι καὶ δυσπαθοῦσι εἰ μὴ πέπισται. Affert verò & hunc Gregorii locum de martyribus, καρτερῶσι τὸ δυσπαθεῖν δεφπτὼ Χριστοῦ μίμησιν. Addit autem accipi à Plutarcho & pro Conflictari, vt ægrotus in lecto irrequietus.

C. Ἔκπαθὴς, Qui nihil passus est, Illæsus, Incolumis. quasi ἐκτὸς πάθης. Vidẽ Suidam.

Ἐκπαθὴς, Immodicè affectus. vt Alciphr. μὰ πλὴ Καλλιγθένειαν κατέχαρον Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γθυρμθύη, Vix præ lætitia mei compos eram. B. Item ἐκπαθῆ πρὸς τὰς ἀκρατοπεσίας, Suid. ex Æliano. ADVERB. Ἐκπαθῶς, Cum immodico affectu.

C. Ἐμπαθὴς, Cui insunt affectus, seu perturbationes, Affectibus seu perturbationibus obnoxius. Plut. τὸ ἀθρόπ τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν τὸ ἄλογον καὶ ἐμπαθες. A Budæo autem exponitur, Affectu percitus, vel cõmotus. quæ significatio huic potius eiusdem Platonis conueniet loco in lib. aduersus Col. ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ θεία δ' ἐλπίδων ἅμα καὶ φόβων κατεσκεσμένης. ADVERB. Ἐμπαθῶς, Cum affectu, seu cum affectibus, Non sine perturbationibus, vel Non carendo perturbationibus. Plut. in Coriolano, pag. 423 meæ editionis, τοῖς ὑπ' θυμοῖς καὶ φιλίας πρὸς τὸν θεὸν ἄγαν ἐμπαθῶς ἔχοισι. In v. l. ex Herm. ἐμπαθῶς ἔχειν pro Affectibus moueri, seu Affici. Apud Plutar. Sympos. lib. 4, ἐμπαθεσατα, Maximo cũ affectu.

C. Ἑτεροπάθεια, Alterius partis vexatio, vt exponitur à Marc. Virgilio in hoc Dioscorid. loco, lib. 2, vbi de sinapi hæc scribit, ἀρμόζει πρὸς ἰσχιάδας καὶ ἀσκλήνιας, καὶ καθόλου εἰς παῦν χρόνιον ἀλγημα, ὅπου μεταχὺ τὸν τῶ βάθους εἰς ἢ ὀλιφαίνειαν βυλόμεθα τὰ τῆς ἑτεροπαθείας λόγω. Ita enim vertit Marcellus Virg. Quum ex alto in summam cutem, vt fit per alterius partis vexationem, trahere aliquid voluerimus. Ruellius autem sic, Quum permutandæ valetudinis causa ex alto vitia extrahenda sunt. Quidam ἑτεροπάθειαν liberius interpr. Illud curandi genus quo dolor ex vna parte in alteram euocatur.

C. Εὐπαθὴς, Qui facilè patitur, Qui facilè afficitur. vt εὐπαθὲς σῶμα, Corpus quod facilè & ex re leui iniuriam patitur, Corpus iniuriis expositum. cui opponi δυσπαθὲς vidisti suprà. Et εὐπαθὴς ἄνθρωπος Galeno ad Glauc. dicitur (inquit Budæus) Qui corpore tenero est, & facilè affici potest. Cui opponitur δυσπαθὴς. Dicitur verò de eo qui facilè afficitur, & in alia significatione, vt apud Plut. in Solone, εὐπαθὴς πρὸς ὁμονοιαν, Cuius animus facilè afficitur amore concordiæ, Propensus ad concordiam. Idem alicubi iunxit genitiuo: alicubi autem dativo: (quæ constructio rationi magis videtur consentanea) vt in lib. De primo frigido, ψύχεται γὰρ, καὶ πρὸς θερμανθῆ μᾶλλον, εὐπαθέστερον πρὸς ἀέρα γθυρόθμον. vbi Turn. vertit Aeri magis obnoxia.

Εὐπάθεια, VEL Εὐπαθία, Natura quæ facilè affici potest, Illa corporis constitutio qua fit vt iniuriis obnoxium sit, sequendo eam interpretationem quæ adiectiuo εὐπαθὴς data fuit, vt apud Alex. Aphr. lib. 2, Probl. οἱ πᾶδες πολλὴ ἔχισιν εὐπάθειαν καὶ ἕξιν τῆς φύσεως. Sed in aliis signif. frequentius accipitur, quæ manant ab altera aduerbii εὖ signific. Interdum enim accipitur pro felicitate. vt apud Greg. περὶ φιλοπλωχ. pag. 67, oppositum τῇ δυσαιθεία. Interdum pro beneficio, (intellige autem quatenus quis eo afficitur) vt apud Aristot. in Ethic. Interdum pro bona corporis habitudine, (quæ & εὐξία vocatur) quam tamen significationem sine exemplo Bud. affert. Sed multis exemplis confirmari potest ea quæ huic valde vicina est, nimirum ea qua ponitur pro voluptaria vita. Philo, ἀλλ' οἷς ὁ βίος ἐν εὐπαθείᾳ πολλῇ καὶ τρυφῇ. Sed & in plurali: vt apud Herodotum, ἐν εὐπαθείησι εἶναι, pro Indulgere genio, Curare cuticulam. Xenoph. autem in Apol. dixit etiam εὐπαθείας è foro sibi comparare, id est delicias. Vide Ἡδυπάθεια.

Εὐπαθέω, ῶ, Facilè patior, seu afficior, Obnoxius sum iniuriæ. vel potius, Expositus sum iniuriæ, seu Expositum iniuriæ corpus habeo. Itẽ Felicitate fruor. Itẽ, Afficior beneficio. Necnõ pro Fruor voluptate, seu Genio indulgeo, (sequor autẽ hic ordinẽ significationũ quæ nomini εὐπάθεια datæ fuerunt) Plato Polit. lib. 1, καὶ πῆ ἔρχοιτο, ὅπῃ τὸ ἀρχὴν, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθὸν πιόντες, ἡδὴ ὡς εὐπαθήσοντες ἐν ἀιπῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Vbi εὐπαθεῖν est quod vulgò dicimus *Se donner du bon temps*. Vide Ἡδυπαθῶ paulo post.

C. Ἡδυπαθὴς, ές, ὁ & ἡ, Voluptarius, Voluptati deditus. Hesych. exponit φιλήδονος. Athen. 12, ἐν οἷς εἶ καὶ Γολύαρχον τὸ ἡδυπαθῆ ὄπκα λούμθρον.

Ἡδυπάθεια, (sicut & εὐπάθεια in vna ex iis significationibus quas ei dedi) Voluptas, Voluptaria vita, Vita mollis, Mollities, Vel, Luxus, Deliciæ. Xen. Pæd. 7, εἰ νομίζοσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον· τὸ δὲ ὁπότ' ὡς βιοτεύειν, ἡδυπάθειαι. Item in plurali, apud Athenæũ, οὕτως ἐθήσκηνπο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. quæ Bud. vertit, Sic eruditi & docti erant in luxu & rebus voluptariis.

Ἡδυπαθέω, ῶ, (sicut εὐπαθῶ) Voluptate fruor, Genio indulgeo, Molliter me curo, Delicatè & molliter viuo. Xenoph. Pæd. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ πᾶδες ἐσκωπῖον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ὀν Μήδοις εἴη. Philo, εἰ μὴ πρὸς τὸ πονεῖν καὶ ἡδυπαθεῖν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων πρεπτρέπεται. At verò bicomp. Ἐνηδυπαθῶ & Καθηδυπαθῶ vide post Ἡδυπαθῶ, in Ἡδύς, col. 1432.

C. Μετριοπαθὴς, ές, ὁ & ἡ, Cui sunt mediocres perturbationes, Qui modum tenet in perturbationibus, seu in affectibus. In vulg. lex. μετριοπαθὴς exponitur Qui modicè perturbatur: & additur ex Aristotele, sapientẽ esse μετριοπαθῆ quidem, at non ἀπαθῆ. A Bud. autem exponitur Modicè affectus, id est (inquit) qui modum in ira non excedit. Exponit etiam Moderatus & Clemens.

Μετριοπάθεια, Mediocritas perturbationum, seu affectuũ, Modicæ perturbationes. Plutarch. in Coloten, οὐδὲ ὅσον ἦν φρόνημα τῇ ψυχῇ μετὰ πρεπότητος καὶ μετριοπαθείας. Synes. epist. 140, εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτῶν, αἱ μεσαι δὲ ὕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, πλὴ ἀπειροπάθειαν καὶ πο δυπαπίνωπον πολ χώρας πάξω μθρ; Cicero hanc ipsam vocem exprimere voluit, vt opinor, quum dixit, In omni permotione naturalem quẽdam modum: ita scribens in Lucullo, Sed quæro quando ista fuerint ab Academia vetere decreta, vt animum sapientis commoueri & cõturbari negarent. Mediocritates illi probabant, & in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Vbi obiter obserua etiam vocari πάθης permotionem.

Μετριοπαθέω, ῶ, In quadam perturbationum seu affectuũ mediocritate versor, Sũt mihi mediocres seu modicæ perturbationes. vel modici affectus. Aut, Modicè afficior, vt Budæus vertit. Sed [redacted] epistolæ ad Hebræos cap. 5, v. 2, μετριοπαθεῖν δυνάμθρος πῆς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμθρίοις, ἐπὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν, à vetere quidem interprete redditur, μετριοπαθεῖν δυνάμθρος, Qui condolere possit: ab Erasmo, Qui placabilis esse possit: [redacted], Qui quantum satis est miserari possit vicẽ. Illa certè Erasmica interpretatio nimis remota esse mihi videtur: qui planè existimo μετριοπαθεῖν hîc nouè ab Apostolo vsurpatum fuisse, & noua etiam constructione, pro eo quod in fine præcedentis epistolæ dixerat συμπαθῆσαι, eadem de re loquens, (οὐ γὰρ ἔχομθρ ἀρχιερέα μὴ δυνάμθρον συμπαθῆσαι πᾶς ἀσθενείαις ἡμῶν) vel potius pro συμπαθῆσαι μετὰ μετριοπαθείας.

C. Ὁμοιοπαθὴς, VEL Ὁμοπαθὴς, Cui similes sunt affectus, seu eædem aut similes perturbationes, Iisdẽ affectibus obnoxius, seu perturbationib⁹. Aristot. Ethic. 8, περὶ τῶν ἡλικιωτῶν loquens, οἱ πιστοὶ ὄ ὁμοιόθεις καὶ ὁμοιοπαθεῖς ὡς ὄπ πολύ. Vsus est Lucas Actorum cap. 14. In vulg. lex. ex Theophr. ὁμοιοπαθῆ πῆς καρπῆς, Quæ simili fructũ ratione afficiuntur. Fortasse reddi possit, Quibus accidunt similia iis quæ & fructibus. Vel eadem quæ &c.

ADVERB. Ὁμοιοπαθῶς, VEL Ὁμοπαθῶς Cum similitudine affectuum, vel Iisdem affectibus.

Ὁμοιοπάθεια, Affectuum similitudo, Similes affectus, seu iidem. Aut Eædem perturbationes. Item figura, vel virtus oratoria, à similitudine affectuum ducta. vt,

Fuit & tibi quondam Anchises genitor. Budæus ex Macrobio. A

Ὁμοιοπαθέω, ῶ, VEL Ὁμοπαθῶ, Similes sunt mihi affectus seu iidem, Vel similes perturbationes. Similiter afficior. Bud. vertit ὁμοιοπαθεῖν, Similiter affici, in isto Aristotelis loco, Ethic. 1, διὰ τὸ πολλοὺς τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ. At ὁμοπαθεῖν vertit Consentire, Assentiri, Obtemperare. Apud Plutarchum in Galba. Dicitur ETIAM Συνομοιοπαθῶ eadem illa significatione ab Aristotele.

C. Περιπαθὴς, Vehementer affectus, vt exponit Budæus B apud Athenæum. Exp. etiam Affectibus obnoxius: afferens ex Gregorio οἱ περιπαθέστεροι καὶ σωματικώτεροι. Suidas affert ex Polybio, μήθ' ἑαυτὸν ῥίψαι κατὰ τὸ κρημνοῦ περιπαθὴς γυμνάσιον. vbi περιπαθὴς γυμνάσιον esse puto Dolore intolerabili affectus, aut Dolore impatienter affectus, vel mœrore. ADVERB. Περιπαθῶς Cum magna vi affectuum, apud Luc. μάλα περιπαθῶς ἄδων ἐλεγεῖα. Et περιπαθῶς ἔχω, idem quod περιπαθῶ. Est AVTEM Περιπαθῶ non solùm Vehementi affectu moueor, seu commoueor, sed etiam Æstuo dubitatione, C seu anxietate. vt Bud. exponit in hoc Plutarchi loco in Antonio, τοῖς δὲ θαυμάσιας ἐπεσκόπει περιῶν Ἀντώνιος, δεδακρυμένος καὶ περιπαθῶν. In hoc eiusdem in Cæsare, ἀπορούμενος δὲ καὶ περιπαθῶν, δεινὸν ἐβούλετο βούλευμα, exponit Anxius & æstuans impatientia. Bayf. autem, In anxietate constitutus rerúmque difficultate. Sed illa Budæi verba significantiora sunt, & verbi vim melius exprimentia, meo quidem iudicio. Apud eundem Plutarchum in Othone, περιπαθοῦντες καὶ λοιδορούντες ἑαυτοί. Quinetiã sequente particula εἰ vsus est in Apoph. Lacon. scribens, καὶ τὴν σφαγὴν σωφρονοῦντων, καὶ περιπαθεύοντων εἰ περιμένει δ' ὡς ἄμιν ἀλλὰ ὡς ἀπιστῶν αὐτοῖς. vbi περιπαθοῦντες dici mihi videntur Qui valde indignantur aut etiam qui stomachãtur. Apud Philonem cum D eadem particula, præcedente etiam præpositione ὅτι cum suo datiuo. De vita Mosis libro tertio, ἐφ' οἷς Μωϋσῆς περιπαθήσας λοῖ, εἰ πρῶτον μὴ πᾶς ὁ λαὸς ἐξαίφνης γεγήθοιτο τυφλός, &c. Item BICOMP. Ἐμπεριπαθῶ, vt ἐμπεριπαθῶ πύπις. q. d. Instomachor his, (ea forma qua dicitur, Indoluit facto, & Indoluisse malis, à Nasone) E pro Stomachor in his. At in vulg. lex. expon. simpliciter Stomachor. Sed & ὑπερπαθήσας à THEM. Ὑπερπαθῶ, in vulg. lex. Valde affectus, Commotus.

C. Πολυπαθὴς, Multis casibus iactatus, seu multis malis. Sic autẽ participio Iactatus vtẽs Fabius dicit Variis casibus iactatus. Videtur accipi posse & pro eo qui multis seu variis perturbationibus agitatur.

C. Συμπαθὴς, Cui est idem affectus, seu cui sunt iidem affectus, Affectu seu affectibus cum alio consentiens, seu cum alio consentiens vel breuius, Itidem affectus. Plutarch. de defectu orac. ὅσα δὲ αὐτῇ μᾶλλον πρόσεστι, καὶ πύπτοις συμπαθὴς ὄντι. quæ ita ibi redduntur, Quippe quã hæc magis ei affinia sint, & ab his cognatione quadã & consensu afficiatur. Bud. autem simpliciter vertit Consentiens: ex Aristot. afferens, τὸ δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατόν ὄντι, καὶ ἀναπνοὴν πεποιῆται πλὴν ἀέρος, μεταβάλλοντος καὶ πάσχοντος τῶν περὶ ἐγκέφαλον αἵματος. Sic apud Synesium, τῶν παντὸς πύπου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τῶν μέρη πρόσεστι ἀλλήλοις. vbi etiam obserua πρόσεστι vnà cum hoc nomine, sicut in eo Plutarchi loco quẽ modò protuli. G

Συμπαθὴς, Qui simul cum alio afficitur & tangitur eius malo, Quem tangunt aliena mala tanquam sua, Qui condolescit alicui, miserans eius vicem. In 1 epist. Petri cap. 3, τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι. vbi vet. interpres συμπαθεῖς vertit Compatientes: Erasmus Similiter affecti: Beza (vi verbi melius expressa) Mutuo molestiarum sensu affecti. Cum datiuo apud Synesium, πλὴν ὀκνήσαι ἔγνω γνωμοῦμαι αὐτῷ συμπαθῆ, Ecclesiam vicem eius miserari, vel Misericordia eius duci. In vulg. lex. τὸ συμπαθὲς σου ex Phalar. affertur etiam pro Humanitas tua. H

Συμπαθῶς, Cum consensu affectus, seu affectuũ, Consentiente affectu. Vel, Cum conuenientia & coniunctione naturæ, &c. sequendo interpretationem quam dat Cicero nomini συμπάθεια.

Συμπαθῶς, Cum commiseratione & quasi condolescentia. Propriè de commiseratione eius qui malis alicuius afficitur tanquã suis, & velut vnà cum eo illis afficitur. Plut. de Alex. fortuna, ἀποθανοῦσαν δὲ [Darii vxorem] ὅπως βασιλικῶς ἐκόσμησε καὶ συμπαθῶς ἐδάκρυσεν [Alexander] ὥστε ἄπισον αὐτῷ τὸ σώφρον ἐν τῇ φιλανθρώπῳ ῥυέντος, καὶ λαβεῖν ἀδικίας ἔγκλημα πλὴν χρηστότητα. vbi Bud. συμπαθῶς vertit Misericorditer, ita hunc locum interpretãs, Defunctæ verò regiè vsqueadeo iusta fecit, misericorditérque fleuit, vt fidem eius integritas nõ faceret præ tanta humanitate, summáque probitas iniuriæ arcesseretur. Idem Plutarchus in lib. περὶ παίδων ἀγωγῆς postquam dixit ipsãmet matres debere suis liberis esse nutrices, hanc rationem reddit συμπαθέστερόν τε τὸ θρέψοισι καὶ δι' πλείονος ὄντι μελέας. vbi συμπαθέστερον accipitur simplicius pro Maiore cũ affectu. (ita enim malo quàm Maiore cum charitate, vt quidã interpr.)

Συμπάθεια, Consensus in affectu seu affectibus, Conuenientia affectuum. A Cicerone redditur Conuenientia & cõiunctio naturæ, item Cognatio naturæ & quasi concentus atque consensus, vt videbis in meo Cic. lexico, pag. 174, & 175, & 176. (Plinius consensum mẽbrorum vertit, Consortium autem, Cels. teste Budæo. Quidam verò & Collegium naturæ ex eodem Plinio afferunt pro interpretatione huius nominis, opponẽte ei repugnantiam naturæ. Quum autem reddit consensum membrorum, significationem eius restringit) Alex. Aphrod. problemate vltimo libri 1, (id est, quod in vulg. editionibus postremum est) ἡ αἰτία ὅτι τῶν πλείστων βοτανῶν συγκειται ἔχουσῶν πνα συμπάθειαν πρὸς ἕν ἕκαστον μόριον. vbi Polit. vertit Quæ plurimis ex herbis componitur quæ consensum aliquem cum singulis corporis partibus habeant. Rectius, meo quidem iudicio, quàm Gaza, qui ita reddit, Quæ singula membris principalibus subueniunt singulis. Apud Basil. in quadã ad Greg. epistola redditur Contagiosus consensus, vbi scribit, τῆς πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας πλὴν ψυχῶν ἀπορῆσαι. De συμπαθείας significatione quam apud philosophos habet, necnon de ea quam apud medicos, ita Gorræus scribit, Συμπάθεια, est duorum naturalis quædam coniunctio & concordia. Eam similitudo vel generis vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel rerum aliarum, conciliat. In plurimis verò causa ignoratur, eámque philosophi & medici etiam sapientissimi ad substantiæ totius familiaritatem atque occultam quandam vim & proprietatem retulerunt. Quam siquis sit qui se nosse profiteatur, non caret arrogantiæ impudentiáque nota. Huiusmodi συμπαθείας exempla permulta à philosophis referuntur, vt magnetis cum ferro, purgantium medicamentorum cum humoribus, elephanti cum homine, hominis cum plerisque animalibus, herbis & fructibus quibus salubriter vescitur. Huic sympathiæ contraria est ἀνοσπάθεια, quæ non est aliud quàm cæca rerum inter se discordia. Paulo aliter σ' συμπαθείας nomen medici vsurpant, quum eam distingunt ἀπὸ τῆς ἰδιοπαθείας. Tunc enim significant partis alicuius affectionem nõ propriè quidem & primariò vel per se laborantis, sed per societatem & consensum alterius. Id autem duobus modis posse fieri Gal. libro primo de locis affectis demonstrauit: siquidem vel absolutè, vel per priuationem eiusmodi sympathia contingit. absolutè quidem an positiuè dicas, nihil refert. Fit autem id sympathiæ genus quando à parte primariò affecta aliquid in aliam velut vmbra per viam transit, quòd causam morbo præbeat. Id autem tum vapor tum humor esse potest. Et paulo pòst, Vide autem ne in distinguẽda idiopathia & sympathia hallucineris, nec existimes partem omnem per sympathiam affici quæcunque ab alia afficitur. Destillatio sæpe pleuritidem excitauit, angina versa est in peripneumoniam, dysenteria in lienteriam, febris in abscessum, nec tamen eo casu pleura, nec pulmo, nec ventriculus, nec pars abscessu tentata per sympathiam laborant, sed quũ & causa affectus & ipsa affectio in iis ipsis partibus hæreant & constiterint, pri-

mariò & κατ' ἰδιοπάθειαν laborare dicentur. Siquidem A fanatis etiam iis partibus à quibus primùm affectio profecta est, ipsa nihilominus perseuerat, constánsque & stabilis est, atque propriam curationem desiderat. quorum neutrum affectui per consensum facto proprium est. Hic enim ita dependet ab alio, vt vmbra à corpore. Aliud sympathiæ genus est quod per priuationem fit, tum facultatis in partem aliquam influere solitæ, tum materiæ ad edendam actionem necessariæ. Quum enim affecta parte aliqua, pars alia eo priuatur quod ei naturaliter adesse consueuit, tunc per consen- B sum affecta esse dicitur. Sic digiti per paralysin affecti sunt, quòd sentiendi vel mouendi facultas ad eos iam non descendit: nullo tamen vitio in digitis per idiopathiam existente, sed quia eo priuantur quod ipsis sanis aderat ad obeundam actionem. Sic & vox seu larynx per sympathiam læditur, si efflatione, vocis materia, priuatus sit thorax, quoniam perfossus ipse sit, aut quia intercostales musculi resoluti sint, aut quia spina metaphreni vel ceruicis tota affecta sit: quum tamen per eam aphoniam nullum vitium nullàque affectio c propria sit vocalium instrumentorum, sed tantùm quòd laryngi materia vocis desit. Quoties enim parti alicui deest id quod secundum naturam ad actionem ei aderat, iure optimo eam affici dicendum est. Quippe ex ipso verbo συμπάθειν partem non penitus ab affectu esse liberam, sed ipsam cum alia affici declaratur. Et reuera illius actio, vel omnino perit, vel depraua- tur, vel imminuitur. Nec tamen ideo pars ea ægrotare propriè dicetur, nec talis eius affectio propriè morbus vocabitur. Siquidem ei parti nec morbus ipse nec D morbi causa incidet, nec est necesse partem omnem cuius actio læsa sit, statim etiam morbo teneri.

Συμπάθεια, Cõmiseratio eius qui simul cum alio afficitur eius malo, & q. d. Condolescentia. A Budæo ex ponitur Affici alienis incõmodis, afferente ex Chrysostomo, ὁ μὴ μοναχὸς καὶ τῆς συμπαθείας πρὸς δεῖται. Galli planè ad verbum dicunt Compassion, quod sonat Cõpassio.

Συμπάθεω, ῶ, Vnà cum alio afficior, Eodem sum affectu, Affectu seu affectibus cum alio consentio, aut etiam natura. (sequendo interpretationem quam Cic. nomi- E ni συμπάθεια tribuit) Aristot. in Physiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις· καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιοῖ μὴν ἀλλοιοῖ πλὴν τοῦ σώματος μορφώ. Plut. in lib. De inuidia, ὥσπερ δὲ, ὥς φασι νοσήματα, συμπαθεῖ τοῖς ἀλλήλων φλεγμοναῖς.

Συμπαθῶ, Simul cum alio afficior eius malis velut meis, Tangũt me alicuius mala tanquã mea. Redditur etiã vno verbo Cõdolesco, & Cõmiseror. Plut. in Tim. pag. 441 meæ edit. οἵ τε πρὸς πλὴν μεταβολὴν τρεπόμενοι καὶ συμπαθοῦντες. Vt plurimum tamen iungitur datiuo, ac F tum minimè addendum est nomen ei verbo quo ad interpretationem huius vtimur. Isocr. ὥσπερ καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε συμπαθήσοντας. Autor epist. ad Hebr. 4. οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν. Vbi redditur, Qui non possit affici sensu infirmitatum nostrarum. quum paulo pòst (id est initio cap. sequentis) scribat, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι &c. (de quo loco in Μετριοπαθεῖν à me dictum est.) Idem cap. 10 scribit, καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε. vbi quidam τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε interpr. De vinculis meis doluistis. (pro quo etiam G dici possit Indoluistis vinculis) Sed libentius vterer periphrasi hac Erasmica (aliáve simili) Afflictionum quæ ex vinculis meis cõtigerunt participes fuistis. Dixerat enim paulo antè, πολλὰ ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων.

C. 2. Ἀσυμπαθὴς, Cui nullus est affectus seu affectuum consensus cum alio, vel nullus consensus naturæ, aut conuenientia, Affectu seu natura discrepans, Consensu affectus carens, seu naturæ. Aut simpliciter etiam, Cõsensu carens, Synes. in lib. De insomniis, ἐπαίει γὰρ τὸ H πνεῦμα τοῦτο τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, καὶ οὐκ ἀσυμπαθές ὄντι πρὸς αὐτό.

Ἀσυμπαθὴς, Qui cũ alio nõ afficitur eius malis, Qui cõ miseratione nõ tãgitur, &c. sequẽdo significationes nominis συμπαθὴς, cui hoc contrariũ est. Plut. in Coriolano, pag. 407 meæ editionis, πλὴν αὐτὸς ὁ Μάρκιος, αὐτὸς ἐκπληκτος καὶ ἀπαπίνωτος καὶ ὀρθῆμα καὶ βαδίσματι, ἀσυμπαθὴς ἑαυτῷ μόνος. quib⁹ subiũgit eũ fuisse ἐμπαθῆ ὑπὸ ὀργῆς, &c. Videtur autẽ πεποιθὸς ponere pro συμπαθοῦσι.

Alia composita, in quibus videlicet ipsum thema Πάσχω præfixas præpositiones habet.

C. ΑΝΤΙπάσχω, idem quod ἀνιπαθῶ, quod habuisti suprà post Ἀνιπαθὴς. Dioscor. libro sexto, ἀνιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων καὶ αἱ προσθέσεις. Exponitur aliquando Aduersor. sed intelligendũ Aduersor per antipathiam. Dioscor. lib. 3, cap. 70, ἀνιπάσχει τῇ δυσουρείας. ‖Capitur etiam pro Vicissim benencio afficior, Gratia mihi repẽditur. vt, δίκαιόν ὅτι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀνιπαπονθέναι. Affertur præterea ex Arist. Pol. 2, ἀνιπεπονθὸς τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις. & exponitur, Æquale repensum, Æqualitas vicissitudinis. Budæus autẽ tradit hoc ius Latinis vocari talionem, & huius iuris assertores fuisse Pythagoreos, iùsque Rhadamanti appellare solitos.

Ἀνιπαπονθότως, Aduerb. Oppositè. ἀνιπαποιθότως ἀποφάσκειν apud Areopagitam, est idem quod ἀνιπαθῶς. (inquit Budæus) hoc est ἀνιπαιμφίως, ἐναντίως. vt lucem tenebras vocare.

C. ΠΡΟπάσχω, Antè patior, Prius patior, vel Prior patior. Plato de rep. lib. 2, οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθώς, Nihil mali antè passus, id est Nulla iniuria antè affectus, Nulla iniuria lacessitus. Sed dicitur & sine adiectione nominis κακόν. vt apud Thucyd. lib. 3, παρηνόμησάν τε ὑπὸ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν. Idem eodẽ lib. ἀνιπαμωρήσασθαί τε πνὰ πρὸ πλείονος ἢν ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν. vbi tamen potuit & simplici παθεῖν vti, eadem manente sententia. Quod & de altero illo dici loco potest. Cæterùm vt οὐδὲν κακὸν προπεπονθώς, apud Platonem, sic & οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθῶς apud Xenophontem legitur, pro Nullo beneficio affecta, Quæ nullum accepit beneficium.

HINC προπάθεια, q. d. Antepassio. In vulg. lex. Morbi præludium, Aduentatio morbi. Ex Plutarcho autem affertur pro antecepta perturbatione.

C. ΠΡΟπάσχω. (q. d. Adpatior, aut Adafficior) Addictus sum alicui, & ei adhæreo veluti per quandam sympathiam. At Bud. pagina 73, προσπάθειν exponit Magno affectu hærere: afferens ex Dionysio Areopagita, ὅσοι γὰρ οὐκ ὀφείλοισι τῆς γνίνοις προσπάθειν. id est, Hærere (inquit) & immodicè affici. Plutarch. τὸ δὲ μειράκιον ἐπέρῳ πνὶ τῶν ἐρασταῖν μᾶλλον ἦν προσπεπονθὸς, id est Propensior & deditior. Idẽ B. alibi, nimirum in suo lexico, scribit, προσπάθειν videri idẽ esse quod ἐμπαθῶς ἔχειν πρός τι. Possumus autem huic quem ex Plutarcho ille affert loco, addere hunc eiusdẽ, qui in Erotico extat, οὐδ' ἐρᾶν ὑμᾶς ἔφησθ' φημι πνὶ χωαιξὶ προσπεπονθότας, ἢ παρθένοις. At verò de eo quod Cicero dixit ad Att. libro 2, Nimiũ πῶ καλῷ προσπέπονθα, Budæum in eadem illa pag. consule.

HINC Προσπάθεια, Affectio qua rei alicuius sumus omnino addicti, eique adhæremus. Theophyl. epist. 26 quũ dixisset magnetem amore prosequi ferrum, subiungit, πειαῦτα προσπάθεια Δεξίκρατις καὶ τῆς αὐτῷ χοις εἰγίνοντα. Synesius De insomn. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα πρὸς τὰ θέαματα, ἀλλ' ἰσχυραὶ μὴν συγκαθέσεις τε καὶ προσπάθειαι.

C. ΣΥΜπάσχω, (q. d. Cõpatior, seu Coafficior) Simul patior, Simul afficior, &c. quæ habes suprà in Συμπαθῶ post Συμπαθὴς. Budæus postquã συμπάθειν ad verbũ exposuit Coaffici, item Cõsentire: affert hæc quæ in vita Thucyd. scripta esse dicit, μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅτι λοιμὸς καὶ τὸ σῶμα. Item ex Gregorio, loquente de ostentis quæ pro Christianis apparuerunt, ὅσα μὴν ὀκ τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἄνω, συμπαρόντων τῆς ἡμετέρας, καὶ πλὴν τῶν παντὸς ἁρμονίαν τε καὶ οἰκείωσιν. In vulg. lex. ex Theophr. συμπάθειν τῆς μεταβολῆς pro Mutationes sentit. Sed & diuerso vsu, cum rei accusatiuo videlicet, ex eodem, συμπάθειν τῶ τι καὶ φύλλα. si locus mendo caret.

Συμπαθὴς, & Συμπαθῶς, & Συμπάθεια, & Συμπαθῶ, vide suprà.

AT VERO in Εὐπάσχω alia particula quàm præpo

sitio ipsi Πάχω præfigitur, nimirum aduerbium. At in bicomposito Ἀντιβπάχω, habes præpos. αὐτὶ ante βῦ. Est autem Εὐπάχω. Beneficio afficior, In me confertur beneficium. (q.d. Bonum patior, seu bona) Et βῦ παθὼν, Beneficio affectus. Hinc BICOMP. Ἀντιβπάχω, Vicissim afficior beneficio, Mutuo afficior beneficio, seu mutuis beneficiis. Plato, ὥςπε καλὸν δοκεῖ σημεῖον εἶ εἰ βὺπιήσας Τούτῳ πῶ βὺεργεσίαν, αὐτευπείσεται. Sic autem duo ista verba sibi respondent apud eum qui dixit, δίκαιόν ὅτι τὶς βὺπιήσαντας αὐτὶβυπεπιθεναι. At in illo Platonis loco scribitur etiã disiunctim αὐτ' βῦ πείσεται, quæ scriptura non video quomodo defendi possit, & quod exemplum particulæ αὐτὶ ita positæ afferri. Non ignoro alioqui βῦ πάχω & βῦ παθὼν frequẽtius inueniri disiunctim scripta: sicut & βῦ ποιῶ, vnde etiam βῦ ποιήσας in iis quos modò protuli locis quædã exẽplaria habẽt.

A

B

ΠΑΤΕΊΩ, ῶ, Calco, Conculco. Luc. lib. 8, ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν, κυσί τε καὶ ὄρνισι βορά. Et pass. Πατεῖμαι apud eundem, lib. 7, ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Sic lib. 5, ὃν ἢ τῆς ἀρπαγῆς πολλοὶ διεφθείροντο, ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τῆς δόξης τῆς ἀναῖς (vel potius ἀναπιεῖς) ἀπολλύντες. Itidem dixit Plutarch. ὑπ' ἀλλήλων πατεῖσθαι, in lib. De Herod. Dicunt etiam πατεῖν τὰς φυλάς, vt Latini Calcare vuas, & πατεῖν τὸν οἶνον, item πατεῖν sine adiectione: vt videbis apud Eustath. pag. 1574. (Alioqui πατθεῖσαν φυλὴν alia etiã signif. dici in Πατητὸς videbis) Πατεῖν metaphoricè quoque, sicut Latinè Conculcare, & simplex etiã Calcare, vt quũ dicit Naso Trist. lib. 5, Imposito calcas quòd mea fata pede. Proterere quoque vsurpant eodem modo, & quidem cum Conculcare copulantes interdum. Gallicè Fouler aux pieds, pro Contemptui habere, atque adeo afficere contumelia, aut etiam Opprimere. Soph. Aiace, πῶ δίκην πατεῖν. Cui simile apud Apoll. Arg. 2, πατέοιτε θέμιστας, violetis iura. Sic & apud Arist. Vespis, — ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν Τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα. Arrian. ὅρκοις πατήσας οὓς ὤμοσε. Apud Plutarchum, πατῆσαι τὸ φρόνημα, pro Deiicere & prosternere, Abiectum reddere & contemptum. Apud eundem pro Insultare. Lucianus in Nigrino dixit etiam, πανταχόθεν τῇ τρυφῇ θορυβοῦντες αὐτῆς τὰς ψυχὰς πατεῖν. Sed & λᾶξ πατεῖν apud eundem metaphoricè positum legitur. Cæterùm quod attinet ad illud δίκην πατεῖν, ac similia, sciendũ est hanc metaphoram ab Homero manasse, apud quem Eust. quomodo πατῆσαι exponat, docebo in Καταπατῶ. vsus enim est hoc cõposito Homerus, licet ille de simplici loquatur. (Eiusdem generis metaphora Plutarch. ὑπὸ πόδας πίθεσθαι dixit in lib. aduersus Epicurum, τὰς μὲν Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου τροπαίοις ὑπὸ πόδας πθεμένου καὶ καταπαλίζοντος. Galli hanc quoque in vsu habent, dicentes, Mettre sous les pieds. quum alioqui illud Fouler aux pieds, vehementiam maiorem habeat, & τῷ πατεῖν potius respondeat) Vt autem πατεῖν interdum metaphoricam verbi Conculco seu Protero significationem accipit, sic & verbi Tero: eam videlicet qua dicimus Terere aliquem scriptorem, aut Manibus terere, pro Versare (vt Horatius dixit Exemplaria Græca versare) Aristoph. Auibus, ἀμαθῆς γὰρ ἔφυς, κ' ὁ πολυτροπάμων, οὐδὲ πατεῖν εἴωθε τὸν πεπατηκάς. Plato in Phædro, Ἀλλὰ μὴν τόν γε Τισίαν αὐτὸν πεπατηκὰς ἀκριβῶς.

C

D

E

F

Πατῶ interdum pro composito τροπατῶ, Ambulo, Incedo. vt apud Athen. lib. 12, ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν εἴωθε λῶ, εἰ μὴ δι' οἴκου ἐπαπορεισόμενος ἐπορεύετο. Affertur & cum ἐκεῖσε pro Ire, μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. (At verò in πατεῖν πῶ αὐλῶ (ex Esaiæ cap. 1, quod exponitur In atrio ambulare) possimus πατεῖν illo verbo Calcare interpretari. dicimur enim calcare locum in quo ambulamus. Item passiuum πατεῖσθαι pro Percurri. vt in hoc Laertii loco in Archelao, ἐνθύετο ᾗ καὶ ἄλσος, ὁ χωρεάφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξανδρου πατθείσης γῆς, id est (vt Budæus vertit) Terræ percursæ & exercitu ambitæ ac lustratæ.

G

H

Πάτημα, ατος, τὸ, Quod calcatur, vel potius calcatum est, q.d. Calcamentum, seu Cõculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine conculcabili, (inquit Bud.) καὶ δέδεται πάτημα τῷ πεπατημένῳ.

Πατητὸς, οῦ, ὁ, Calcabilis, seu Conculcabilis, Qui calcari potest, seu conculcari. Et pro Calcatus, vt quum dicitur per compositionem λακπάτητος seu λᾶξ πάτητος.

Πατητὸς φοίνιξ, Palmæ genus tertium, (vt scribit Plinius, lib. 13, cap. 4) sed nimio liquore redundans, cuius pomum etiam in sua matre dehiscit & rumpitur, calcatóque simile apparet. inde nomen inditũ. Sunt autem qui eo nomine palmulas passas, & à sole in ipsa arbore vstas & corrugatas intelligendas censeant. quo etiam modo πατθείσας σαφυλὰς interpretantur: ex quibus Aetius libro 9, cap. 24, vinum scybelites stillare scripsit. Quanquam eo loco reuera calcãtas intelligere possumus, ex quibus vinum sponte fluere dicitur, si rationem habeamus eius quod prelo expressis vuis manat. Cæterùm palmularum prædictum genus non de iis modò dicitur quæ iam diutius in arbore so lẽ passæ fuerint & propè exiccatæ, sed de iis etiam quæ ante maturitatem succo grauidæ & turgentes rumpi solent. Hæc Gorr. Affertur autem ex Galeno ista φοινίκων appellatio, Methodi libro 10, καὶ μὴν δὴ καὶ τὸ δῆλον τῆς φοινίκων ὅτι θέμα τῆς λιπαρῶν (ὀνομάζουσι δ' αὐτὰς πατητὰς) ἀγαθὸν φάρμακον. Quod autem ad πατθείσας σαφυλὰς attinet, vide & in Θειλοπεδευθεῖσα σαφυλή, Tomi primi columna 1180 in fine.

COMPOS. Ἀπάτητος, q.d. Incalcabilis) Qui calcari non potest, in Anthol. epigr. ITEM Εὐπάτητος, Qui facilè calcari potest.

Πάτος, ου, ὁ, Calcata via, Trita via, ἡ πεπατημένη ὁδός. Exponitur & Via publica, ἡ λεωφόρος ὁδός. Hom. Iliad. υ, Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζόμεθα κλάοντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Et Odyss. ι, — ὃν δ' αἶγας ἀπειρέσιας γεγάασιν Ἄγελαι. ἡ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει (vbi Eustath. πάτος ait exponi ἀσφοφὴ, ἤτοι ὁδός, item esse prouerbium ἐκ πάτου pro ἐκ ποδῶν. Itidem verò πάτον ἀνθρώπων dixit Iliad. ζ, de Bellerophonte, Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Quos versus Cicero ita reddidit, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans. Lucianus pulchra metaphora dixit ἔξω πάτου ὀνόματα, in libro De hist. scribenda, μήτε ἀποῤῥήτοις καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τύποις καὶ καπηλικοῖς.

Πάτος, Puluis qui luctaturis post olei illitionẽ cõsper gebatur & affricabatur, (κονίσαλος ab Atticis vocatus) densandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui non hunc modò puluerem, sed sudorem ipsum puluerem mistum πάτον vocẽt, vt Aetius libro 2, cap. 107 scriptum reliquit. G. Quoniam autem πάτος dicebatur etiam de hoc puluere qui corpori iam adhæserat ac sudori mistus erat, eráteque iam velut strigmentum & sordes corporis, Galenus ne significationes has cõfunderet, puluerem illum, ψιλὸν πάτον alicubi appellauit.

Πάτος, siquis prius esse velit quàm verbum πατῶ, atque adeo hoc ex illo factum esse, ei non magnopere refragabor: licet alioqui in vtranque partem rationes afferri posse videantur. Cæterùm si πατῶ ex πάτος esse dixerimus, itidem ἀποπατῶ ex ἀπόπατος fieri dicendum erit.

C. ΑΝΑπατέω, τῶ, Sursum versus gradior, vt in Hippiatria, δεῖ εἰς ποταμὸν ἢ εἰς ῥεῖθρον εἰσάγειν καὶ αἰαπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, Budæus interpretatur, Aduerso flumine progredi. ‖ Secundum Eustathium autem αἰαπατεῖν est etiam αἴω που οἰκήματος ἀγρεῶτα κεῖσθαι.

C. ΑΠΟπατέω, τῶ, A via recedo, A via deflecto, seu digredior. (Intellige autem propriè à via trita seu calcata, quam propriam esse nominis πάτος significationem dictum est) Quoniam autem ad exonerandum ventrem solemus à via recedere, & aliquem secessum quærere, hinc fit vt ἀποπατῶ ponatur pro Exonero ventrẽ, Caco. (Eandem certè significationem eadem de causa dederunt verbo ἀφοδεύειν) Suidas vt ἀπόπατον exponit κένωσιν τῆς γαστρὸς apud Aristophanem, sic ἀποπατησόμενοι explicat πῶ κόπρον κενώσοντες, in hoc eiusdem loco, qui est in Pluto, circa finem, — νῦν δ' οὐδὲ εἷς Θεῖον τροφάπαν οὐδέν, ἡ δ' εἰστέρχεται, Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι (vbi notandum est futurum mediæ vocis) Interdum

A

B

C

D

E

F

G

H

Interdum verò adiunctum casum habet, accusatiuum videlicet: ac tum redditur potius Excerno. vt apud Galenum, εἰ ἀποπατήσειεν ὑγρόν ἐστι καὶ δυσωδέστερα.

Ἀποπάτημα, ατος, τὸ, Excrementum, Quod excretum est. Merda, Stercus.

Ἀπόπατος, ου, ὁ, Secessus quem petimus ad exonerandum ventrem, Locus vbi venter exoneratur. Aristophanes Acharn. Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ὤχετο, σραπεὶ λαβὼν, Κἄχζεν ὀκτὼ μιλῶας ὅτι χρυσᾶν ὁρῶν. Non ignoro tamen Suidam exponere πῶ κένωσιν τῆς γαστρὸς, (id est euacuationem ventris, & exonerationem) eodémque modo à scholiaste accipi: sed huic loco aptiorem esse puto significationem illam qua ponitur pro secessu in quo ventris onus deponimus. Hanc autem agnoscit alioqui & ipse Suidas, quum scribit, ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. Fateor alioqui posse dici ὤχετο εἰς ἀπόπατον, pro Ad exonerationem ventris profectus est, id est Iuit exoneratum ventrem: sicut ὤχετο εἰς περίπατον, profectus est ad deambulationem, Iuit deambulatum. Cæterùm quæ de πάτος & πατεῖν dixi, quod ad ordinem attinet quo collocari debent, eadem & de his compositis ἀπόπατος atque ἀποπατεῖν dicta existimari debent.

C. ΚΑΤΑπατέω, ῶ, Conculco, vel potius Proculco: si quidem velimus in hoc Lat. verbo præpositionẽ esse ὅτι πατικήν. (quum alioqui alium esse eius vsum quidam tradant) addit enim vehementiam significationi præpositio κατά. Thucydides libro septimo, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ καπεπάτουν. Et metaphoricè (sicut de simplici πατεῖν dictum est) Homerus Iliad. ο, Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες, κᾷ σ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν. vbi Eustathius, Quod antea (inquit) πιμῶας ὅρκια & διαλήσασθαι dixerat, hic dicit ὅρκια πατῆσαι. quod est δριμύτερον quàm illa. Et addit, hoc verbum indicare magnum contemptum: idem valens quod ῥίψαι quasi εἰς πάτον, id est πεῖβον, & ἐπεμβῶναι ὑβριστικῶς. Sed miror Eustathium non animaduertisse, Homerum hic non simplici πατεῖν, sed composito καταπατεῖν vti. Licet alioqui non me lateat idem de hoc quoque dici posse: præsertim quum Arrianus eadem metaphora ipsum vsurparit cum eodem vocabulo, (saltem cum ὅρκους, quod nihil aliud est quàm ὅρκια) scribens, καὶ ὅρκους πατήσας οὓς ὤμοσε. Lucianus quoque μεταφορικῶς vsus est hoc verbo, scribens in Lexiphane, τὰ μὲν ποιῶτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῆς θεσδειγμάτων.

A

B

C

D

E

F

Καπάπτημα, ατος, τὸ, Quod conculcatur. Sonat enim q.d. Conculcamentum, sicut & πάτημα. A T Καπάπτησις, Conculcatio, id est Ipsa conculcandi actio. Exponitur tamen καπάπτημα in vulg. l. nomine hoc Conculcatio.

C. ΑΝΤΙπατέω, ῶ, Vicissim calco, seu conculco, Eum conculco à quo sum conculcatus. At in vulgatis lexicis perperam exponitur Obstrepo, confundendo cum αὐτιπαταγῶ.

C. ΕΚπατέω, ῶ, (q.d. ἔξω πάτου πορεύομαι, Extra viam tritam gradior) Euagor, Spatior, Inambulo. vt Budæus exponit apud Laertium in Epimenide, vbi scribit, εἰσὶ δ' οἱ μὴ κοιμηθῆναι αὐτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, ἀγρολούμενον τῶν ἀριζοτομίαν.

G

C. ΠΕΡΙπατέω, ῶ, Ambulo, Deambulo, Obambulo. Vel, Spatior. Herodianus libro quarto, τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συνῳδεύε περιπατῶν, ἀσαυίως ἅρματος ἢ ἵππου ὀχηθείνων. Ex Aristophanis autem Lysistrata affertur, περιπατεῖν ἄνω κάτω pro Cursitare sursum deorsum. ‖ At verò quum dicitur à Paulo apostolo περιπατεῖν ἀξίως τῆς κλήσεως, & περιπατεῖν ἀτάκτως, item περιπατεῖν ἐν ἀμεριμνίαις: itidémque quum dicit Lucas περιπατεῖν τοῖς ἔθεσι, & Marcus περιπατεῖν κᾷ πῶ θεῖόν τῆς πρεσβυτέρων, his omnibus in locis, atque aliis huiusmodi, verbum περιπατεῖν, (sicut & πορεύεσθαι in nonnullis, quod magis ad verbum est Incedere) metaphoram habet nõ Græcam, sed Hebraicam, id est ex Hebraico loquendi genere petitã. ita enim Hebræi suo הלך, quod propriè significat Ambulare, vtuntur pro Vitam instituere. Quæ tamen metaphora non valde ab vsu Græcæ nec Latinæ linguæ abhorret, quum illa βίου ὁδὸν & πεῖβον, hæc autem viam (quod ei significatione respondet) dicat pro vitæ instituto seu vitæ genere quod aliquis tanquam viam sequitur. Posidippus in Anthol. epigr. Ποῖῳ τὶς βιότοιο τάμοι πεῖβον; (Sed & ὁδὸν ὅτι τὸν βίον τρέπεσθαι legimus apud Xenophontem ἀπομν. libro 2, ὃν ἢ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε πῶ δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ὅτι τὸν βίον, εἴτε πῶ δι' κακίας, quæ Cic. ita est interpretatus; Quod tempus à natura ad deligendum quam quisque viuendi viam sit ingressurus, datum est. Vitæ viam autem dixerunt cum alii tum Horatius: vt quum dicit Epist. 17 libri 1, Contrà, quem duplici panno patientia velat, Mirabor vitæ via si cõuersa decebit. Id est noua vitæ ratio.

B

C

D

E

Περίπατος, ου, ὁ, Ambulatio, Deãbulatio. Plut. Symp. lib. 1, ἀκούω οὖν πολλῶν λεγόντων ὅτι πλοῖ μὲν τῶν θεῶν, περίπατος δὲ τῶν θεῶν τὰ λαμπαῖα ἥδιστος ὄντι. Lucian, ὅτι πείωμεν τὸν περίπατον, Acceleremus deambulationem. Id est, magis celeri seu citato gressu ambulemus. Et apud Xenoph. in Symposio, ἐξανίστατο εἰς περίπατον, surrexit ad deambulationem, seu ad deambulandum.. Sic apud autorem dialogi qui Axiochus inscribitur, κἀγὼ δὲ ἐπείσθην εἰς Κυνοσάργες, ἐς περίπατον, ὁπόθεν δεῦρο μετκλνθῶ. Et philosophorum περίπατοι, de quibus dicam paulo póst. ‖ Sed hoc sciendum est, περίπατον appellari locum etiã ipsum in quo ambulamus, sicut & Latini nomini Ambulatio hanc quoque significationem tribuũt, ambulationem dicentes pro ambulacro. Habes autem hunc vocis περίπατος vsum cum apud alios, tum verò apud Plutarchum & Athenæum. ita enim quidam apud hunc libro 5, κᾷ δὲ πῶ αὐτάπτω πάροδον γυμνάσιον ὦ καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες πῶ κατασκευῶ τῷ τὸ πλοίε μεγέθει. id est (Budæo interprete) Summa pars nauigii gymnasiũ habebat ambulationẽsque laxas pro portione magnitudinis suæ.

D

E

Περίπατος, Disputatio philosophica, seu disceptatio, aut dissertatio: aut etiã sermocinatio, quæ videlicet fit ἐν τῷ περιπατεῖν, id est inter deambulandum. Aut breuius, Disputatio ambulatoria. Qui erant cum Aristotele, (inquit Cicero) περιπατητικοὶ dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Illi autem qui Platonis instituto in Academia (quod est alterum gymnasium) cœtus erant & sermones habere soliti, è loci vocabulo nomen habuerunt. Gellius libri vicesimi capite quarto, de Aristotele loquens, Huic disciplinæ quam dixi ἀκροαματικῶ, tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum. Nec ad eam quenquam temerè admittebat, nisi quorum antè ingenium & eruditionis elementa, atque in discendo studium laborémque exploraſſet. Illas verò ἐξωτερικὰς eodem in loco vesperi faciebat, eásque vulgò iuuenibus sine delectu dabat: atque eam, δειλινὸν περίπατον appellabat: illam alteram suprà, ἑωθινόν. vtroque enim tempore ambulans differebat. Hæc ille. Possumus autem (vt opinor) περίπατον hac in significatione scholam etiam interpretari ex Fabio: quippe qui ita scribat libri tertii capite primo, Pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Solitos autem fuisse & cæteros philosophos disputare in suis deambulationibus, ex multis multorum scriptorum locis discimus. Quas deambulationes, id est quos περιπάτους, festiuissimè irridet Baton comicus in his senariis, Τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἀνθρωπῖ καλῶ, Τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἓν Τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις Καὶ τοῖς διαπειβᾶς, ὡς τῶν ὑποδεδρακότα. Vbi inter alia animaduerte copulari περιπάτοις cum διαπειβᾶς. quod certè nobis comprobare potest expositionem scholiastæ Aristophanis, in hoc Ranarum versu, Οὐ σοὶ γὰρ ὅτι περίπατος κάλλιστα περίγε τοῦτο. hic enim περίπατος exponit διαπειβή. Dicitur autem περίπατον ποιεῖσθαι. item περίπατον ἔχειν. Plato in Phædro, κατὰ τὰς ὁδοὺς

F

G

H

πιοῦμαι τὴν περιπάτησιν. Plutarchus de Alexandri fortuna, ὅπου δηλαδὴ περὶ συλλογισμῶν οὐδὲν, οὐδὲ περὶ ἀξιωμάτων ἔχρασεν, οὐδὲ ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔχων. Pro quo facere loco mihi videtur is quem suprà ex Cicerone protuli, in quo dicit, In Academia cœtus erant & sermones habere soliti. Nec enim dubitem his verbis ad interpretationem horum Græcorum vti. Sed ad exprimendam vim nominis περίπατος, adderem participium Ambulans, atque ita verterem, Nec in Lyceo ambulans cœtus & sermones habuit. Nam certè à Budæo dissentio, ita hunc locum reddente, Nec in Lyceo peripateticorum more ambulauerit. Dissentio, inquam, quòd nimium dilutam (vt ita dicam) hanc interpretationem esse censeam. ¶ Porrò vt dixi περίπατον significatione generali accipi & pro ambulatione, significante locum in quo ambulamus seu deambulamus: ita etiam peculiariter ambulationem philosophicam, id est locum in quo philosophi deambulantes disputabant, declarari interdum hoc vocabulo sciendum est. vt apud Xenophontem, περὶ τοὺς εἰς τοὺς περίπατος καὶ τὰ γυμνάσια ἦν. Sic apud Athenæũ, εἶτα ἀναπτύξας τοῦ Πλάτωνος περίπατον. Quo dicitur modo Latinè Scholam aperire, item ludum: à Cicerone autem & Explicare scholam. Sed quum apud scriptores Græcos legimus περίπατον sine adiectione dictum pro schola, intelligendum est de illa Aristotelis schola, seu Aristotelea secta, cuius facta fuit suprà mentio. Plutarch. Symposiac. lib. 8, ὁ δὲ Φαβωρῖνος αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα δαιμονιώτατος Ἀριστοτέλους ἐραστὴς ὤν, καὶ τοῦ περιπάτου μέμνη μειδιᾶν τῷ πιθανοῦ πλείστῳ. Hinc etiam οἱ ἐν τῷ περιπάτῳ, pro peripateticis. Sed & vno verbo fuerunt APPELLATI Περιπατητικοί, qui sectam Aristotelis sequebãtur, seu sectatores erant Aristotelis. Sic tamẽ vt & ipse Aristoteles hac appellatione comprehendatur. Plutarch. aduersus Colotẽ, ὅπ πύποις τῆς δόγματα Πλάτωνος ἐπικολουθήκασιν Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης καὶ Θεόφραστος, καὶ πάντες οἱ περιπατητικοί. Pro quo περιπατητικοὶ elegantissima periphrasi dicere possis, οἱ τὸν Ἀριστοτέλους περίπατον διῃρεφόμενοι, vel τὸν Ἀριστοτέλειον. vt cum περιπατητικοὺς habes οἱ τὸν Πλάτωνα διῃρεφόμενοι in isto Luciani loco, μάλα πολλοὶ περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα διῃρεφόμενοι. Idem, οἱ περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί πνες. Sic & in singulari numero DICITVR Περιπατητικὸς, Peripateticus philosophus. Sed & adiectiuè pro Ad peripateticos seu ad peripateticorum sectam vel disciplinam aut philosophiam pertinens. Itẽ περιπατητικὴ φιλοσοφία, peripatetica philosophia. Sed & περιπατητικὴ αἵρεσις, peripatetica secta. Aut etiam περιπατητικὴ σχολὴ vel διαιτεῖν. vt apud Plutarchum in suo περὶ φυγῆς libello. Ibi enim quũ dixisset, ὅπ πυὶ σφοὶ ἐλθὲ καὶ τοὺς σφοὺς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διαιτεῖσθαί· ἀναπέμπασι τοὺς ἐν Λυκείῳ, τοὺς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν στοὰν, τὸ παλλάδιον, τὸ ᾠδεῖον, subiungit, εἰ τὴν περιπατητικὴν ἀσπαζόμενοι καὶ τεθαυμακασ, Ἀριστοτέλης τὴν ἐν Σταγείροις, Θεόφραστος ἐξ Ἐρέσου, &c. Vnde etiam discimus, περιπατητικὴν σχολὴν seu διαιτεῖν posse dici alio nomine τὴν ἐν Λυκείῳ, respiciendo tamen ad eius autorem & primos eius sectatores, qui in eodem illo loco disputantes & suos docentes περιεπάτουν. Sed & ADVERBIVM Περιπατητικῶς, Peripateticorum more. Budæus tamen περιπατητικῶς dixit etiam pro Deambulando, quum sonet propriè q.d. Deambulatoriè.

c.2. Ἐμπεριπατέω, ῶ, Inãbulo. Et metaphoricè apud schol. Aristophanis, ἐμπεριπατῆσαι περί πνος, pro Disceptare de re quapiam, more philosophorum qui disceptabant deambulantes.

C. ΣΥ Μπατέω, ῶ, Conculco. Et passiuum Συμπατέομαι, ῶμαι, Conculcor. vnde συμπατούμενοι apud Greg.

Πατάσσω, F. ξω, Cum strepitu palpito, Vehementer palpito. πατάσσει μοι ἡ καρδία, Strepitat mihi cor palpitando. (Cur autem ita hoc verbum interpretandum censeam priore in significatione, docebo mox) Homerus Iliad. ν, Ἐν δέ τοι κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας ὀϊομένῳ, πάσσαλος δέ τε γίνετ' ὀδόντων. Et lib. η, Ἐκπεπάτασ' αὖτῳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι πάσσετο. Nec tantùm πατάσσει μοι ἡ καρδία, sed & πατάσσει μου ἡ καρδία, ex hoc poeta dicere possumus. ita enim eiusdem Iliad. lib. ψ, — πατάσσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης ἱεμένων. Cæterùm in illum locum Iliad. η annotat, verbo πατάσσειν significari τὸν καρδίας ἀποτελεῖν πτόον ἦχον ἐν τῷ κραδαίνεσθαι. & poetam alibi declarare volentem hanc cordis agitationẽ dixisse κραδίη δὲ οἱ ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, nimirum πατάσσουσα. Quibus addit, vsurpari hoc verbum & pro πλησσειν. vt ἐπατάξε μαχαίρᾳ. perinde acsi quis dicat, ἐθορύβησε, vel ἐπαπάγησε, & κτύπον ἐπέπησε πτήξας. Quibus ex verbis in eam sum adductus sententiam vt putarem verbi πατάσσω priorem esse quã ei tribuo priore loco significationem: præsertim quũ alterius nullum ex eodem poeta exemplum afferatur. Idem porro grammaticus alibi hoc verbum eadem de re dictum exponit βαμβαίνειν, alicubi etiam scribit significare ἀναχωνεῖν παλμὸν καὶ τὸν πτόον ἦχον τοῦ ἔπους. Quinetiam ex πάπος deriuatum esse, duobus in locis testatur, & quidem in altero addens, ὀνοματοποιίας λόγῳ. Cæterùm iis quæ ille de ista huius verbi significatione tradit, addo, mihi videri dixisse Homerum πατάσσειν de corde, quod eius posteri, & præsertim solutæ orationis scriptores, πηδᾶν. Quòd si verbo Latino illud interpretari libeat alio quàm Palpito, non puto aptius vllum reperiri posse quàm Mico. quod tamen in carmine potius quàm in prosa est vsitatum. Dicitur autem cor micare, interdum quidem sine adiectione, interdum Micare timore, seu Micare metu. Quòd autem cum illo Palpito, addidi Cum strepitu: itidémque dixi Strepitat mihi cor palpitando, in eo non tam Latinæ linguæ consuetudinem sequutus sum, quàm etymon interpretatione mea exprimere studui. Cæterùm ad priorem hanc significationem pertinet πατάσσειν τῷ χείρε apud Synesium pro Complodere manus.

Πατάσσω, Percutio, Pulso, Ferio. vnde esse Gallicum, sed idiωτικὸν vocabulum, Pararrasse pro ictu. malè enim pronuntiatur à nonnullis Perarrasse) Propriè autẽ (sequendo ea quæ modò dixi de hac posteriori significatione) diceretur de eo qui ita pulsat vt ictus sonitum aliquem seu strepitum edat. sed generalius de eo qui quouis modo pulsat, vsurpari videmus. Plutarchus in Apophth. ἐπερωτώμενος ὑπὸ τοῦ Εὐρυδιάδου τὴν βασιλείαν ὡς πατάξοντος, Πάτασσον μὴν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Idem in Alcibiade, τὸν Φρυνίχου πατάξαντος ἐγχειριδίῳ, καὶ διαφθείραντος. Sic in passiua voce cum datiuo instrumenti, παταχθησόμενος τῷ ξύλῳ, apud Lucianum. Et cum accusatiuo πληγὰς, apud Platonem. Subauditur autẽ aliquãdo hìc accusatiuus, vt ὅσας αὐ πατάξῃ, pro ὅσας πληγὰς. Demosthenes dixit etiam πατάσσειν ὀπὴ κόρης, oratione in Mid. Gallicè ad verbũ, Frapper sur la joue, id est Infligere colaphũ, seu incutere. Sed & pro Vulnerare poni πατάσσειν, annotat Budæus. ¶ Et vt Latinè Pulsare ianuam, itidem Græcè πατάσσειν τὴν θύραν. quo vtitur Aristophanes. Ex Plutarcho autem affertur πατάξας κίονα τῇ χειρὶ, vbi πατάσσειν esse dicitur Quatere. Sed & metaphoricè apud Aristophanem, πάθος τὴν καρδίαν ἐπάτταξε.

At verò πατάσσειν τῷ χείρε pertinet potius ad priorem significationem, vt ibi docui. ¶ Sed & obscœnam significationem dat huic verbo schol. Aristoph. ad quam allusisse vult poetam in ficto à se ADVERBIO Πατάξ.

C. AN Απατάσσω, q.d. Repulso, pro Iterum pulso. Hesychius ἀνταπατάξασθαι τὸ ἆσμα esse ait idem quod ἀνακρούσασθαι, cuius verbi significationem pertinẽtem ad musicam, vide suprà.

C. EK πατάσσω, Strepitu aures alicuius percello, & attonitas reddo, Attonitum reddo. Vnde passiuum Ἐκπατάσσομαι, à quo PARTICIP. Ἐκπεπαταγμένος apud Hõ. Od. σ, Ξεῖνε πάλαι, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. vbi ἐκπεπαταγμένος φρένας, vocatur, q.d. Attonitus mentem. Id est, Qui mente non constat, sed eam velut

attonitam habet. ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος, (vt inquit Eustathius) ὁ ποῖοι πολλοὶ ὑπὸ παταγῶν, ὅ ὅστι κτύπων, γίνονται.

¶ Πάταγος, ου, ὁ, Strepitus, Fragor, Crepitus. Alicubi etiã Fremitus. Homerus Iliad. φ, circa principium, Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βεβάχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα. Vbi annotat Eustathius, poetam data opera τραχυῶσαι τοῖς λέξεσι τὸν τοῦ λόγου τεθεφραῦ, αἱ ἀλόγως πως ἤχοι τῆς εἰς τὸν ποταμὸν πτώσεως τοῦ φθόγγοντος. Idem poeta alibi vsus est hoc vocabulo de arboribus quæ violento venti impetu franguntur. Vbi quin aptissimè reddi possit voce Fragor, minimè dubium esse debet: quum eam à rebus quæ franguntur esse sumptam constet. Locus autem is habetur Il. π, Φηγόν τε, μελίην τε, πανύφλοιόν τε κραδείαν, Αἵτε θεὸς ἀλλήλας ἔβαλον πανυσσεσι ὄζοις, Ἠχὴ θεσπεσίη· πάταγος δέ τε ἀγνυμένων. (Sic autem & de fragore tonitrui apud Aristoph. & Aristotelem) Sed pro crepitu vsus est idẽ Homerus appellans πάταγον ὀδόντων, crepitum dentiũ. Pro fremitu autem apud Philonem. Inuenitur & FOEMININ. Παταγή, cum alibi tum apud Dionys. De situ orbis, qui vtitur hac voce, de quibusdam mulieribus orgia bacchica celebrantibus loquens pag. 93 editionis patris mei, παταγὴς δὲ λιγύθροος ὄρνυτο ἠχή. Vbi annotat Eustathius hoc vocabulum κοινότερον quidem ὀξυώδεσι, sicut ἀλαλαγή: at Herodianum βαρυώδεσι, dicentem fieri non à πατάσσω (alioqui debere ὀξυώδεσι, vt ἀλαλαγή) sed à πάταγος, cuius fœmininum παταγή. Sũt autem qui ibi interpretentur voce Plausus: sed hæc mollior esse mihi videtur quàm vt Græcæ vel hoc loco respondeat: at certè si eligendum sit vnum ex iis quibus πάταγος sum interpretatus, malim Fremitus.

C. Παταγοδρόμος, ου, ὁ & ἡ, Fragorem edens in cursu, seu intercurrendum. vt apud Orpheum παταγοδρόμος αὐδή, Vox fragorem habẽs in cursu, Vox stridens in cursu. (si tamen voci stridens satis inesset vehementiæ) Locus Orphei est in hymno Διὸς ἀστραπῶς, pag. 106 meæ editionis, Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ. quæ pulchra est tonitrui periphrasis.

Παταγέω, ῶ, Strepo, Strepito, Fragorem edo, Crepito. Aristoph. in Nub. loquens de ipsis nubibus, — εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥηγνῦνται καὶ παταγοῦσιν. Et πνεῦμα σφόδρα παταγοῦν apud Suidam. Sophocles autem dixit παταγοῦσιν ἄπτερωλῶν ἀγέλαι. Cum quo loco conuenit παταγεῖν de merula dictũ, pro Strepito, vt quidem annotat Budæus. Cæterùm in v. l. habetur & Παταγέω, cum duplici τ, itidémque πατάγημα, & πάτασγος. Sed quin mẽdosa sit hæc scriptura, minimè mihi dubium est, quum primam nominis πάταγος syllabam passim corripi videamus, itidémque verbi παταγέω ab eo deriuari: cuius verbale est παταγμα. Atque adeo quum πάταγος à πατάσσω esse constet, quod itidem primam corripere, vel ex iis quos protuli Homeri locis satis supérque notum esse possit. Adde etiam (si altius repetenda est origo) quum πάπος & πατέω, vnde ipsum πατάσσω deriuatum existimatur, breuemitidem habeat primam. Quinetiam quum παταγεῖ apud Hesychium videmus, eo minus fidem huic scripturæ nos adhibere par est, quòd ibidem sequatur πάταγος, vnico τ scriptum.

Πάταγμα, ατος, τὸ, Strepitus, &c. vt dictum est in Πάταγος. Sed dicitur & de homine garrulo, ac veteratore. Πάταγμα (inquit Suidas) ἀπὸ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Cui expositioni subiungit hoc exemplum ex Menandro, οἷον πάταγμα ἥκεις.

C. ΑΝΤΙ παταγέω, ῶ, Contra strepo, Vicissim strepo, seu Fragorem edo. Plutarchus ἀντιπαταγεῖν cum ἀντηχεῖν copulauit.

C. ΕΠΙ παταγέω, ῶ, q.d. Superstrepo. Fortasse autem & Obstrepo reddi alicubi potest.

C. ΣΥ Μπαταγέω, ῶ, (q.d. Constrepo) Simul strepo, aut fragorem edo, seu crepitum, aut etiam fremitum: sequendo significationes datas nomini πάταγος. Exponitur etiam Collido, Palma aut vola aperta quatio. quòd Hesychius συμπατάγησαν explicauerit verbo σωεκρότησαν: addens etiam, σωέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες.

ΠΑΤΗΡ, Pater. Genit. πατέρος, & per contractionem πατρὸς, itidémque in datiuo & accusatiuo. Sed contractis duntaxat vtuntur prosæ scriptores, vtrisque autem poetæ, sicut & in aliis nominibus. Homer. Od. θ, Εἴπ' ὄνομ' ὅ, τι σε κεῖθε κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Apud eundem plerisque in locis habetur istud hemistichium, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Et πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ apud eundem, Patris mei pater. (Pro quo πατρὸς πατὴρ dictum postea fuit composita voce πατροπάτωρ) Apud eundem, πατρὸς δ' ἀγαθοῦ γλυκὺς υἱός. (vt Gallicè dicitur Estre fils d'un bon pere) Iliad. ξ, Πατρὸς δ' οὐ δὲ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γλυκὺς οὐχμαι εἶναι, Τυδέος. Ab eodem dicitur Ζεῦ πάτερ, Iupiter pater. vt Iliad. η, Ζεῦ πάτερ, ἠὲ Αἴαντα λαχεῖν, ἠὲ Τυδέος υἱόν. Sic πατρὸς Διὸς, Iliad. ξ. Alicubi verò addit genitiuum, dicens, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, non addens Ζεύς. vt Iliad. ο, Ὡς φάτο. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Qua appellatione & ab Hesiodo insignitur: vt in Aspide, πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ἄλλῳ μὴν ὕφαινε μετὰ φρεσίν. Itidem Virgilius dixit Hominum sator atque deorum. (& quidem vno in loco cum vocabulo Subridens: Æneid. libro primo, Olli subridens hominum sator atque deorum. vt in loco quem modò protuli, cum illo πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, habes μείδησεν) Alioqui ab eo diuũm quidem pater, at hominum rex vocatur. vt Æneidos libro primo, — nanque tibi diuũm pater atque hominum rex Et mulcere dedit fluctus, &c. Et in 2, — ex quo me diuũm pater, atque hominũ rex Fulminis afflauit ventis, & contigit igni. Reuocat autem mihi in memoriam nomen istud rex, quæ scribit Aristoteles de ratione propter quam Iupiter ab Homero vocatus est πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. scribit inquam duobus in locis, nimirum & in Ethic. & in Politicis. Nam Ethic. libro octauo, capite decimo, scribit, ἡ μὲν δὴ πρὸς υἱεῖς κοινωνία, βασιλείας ἐχέγγυον. τοῦ γὰρ τέκνων τὴν πατὴρ μέλει. ὁπόθεν δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Δία πατέρα προσαγορεύει. πατρικὴ δὲ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι). Id est, Patris enim cum liberis societas quandam regni speciem præ se fert. liberorum enim curam gerit pater. Quam ob causam & Homerus Iouem patrẽ appellat. vult enim regnũ esse paternũ quoddam imperiũ. Politic. autẽ libro primo, capite octauo, hæc ab eo scribuntur, ἡ μὲν οὖν τέκνων ἀρχὴ, βασιλική. τὸ γὰρ γεννῆσαι, καὶ κατ' φιλίαν ἄρχειν καὶ κατ' προσβείαν ἐστὶν ὅ τοῦ ὅτι βασιλικῆς εἶδος ἀρχῆς. διὸ καλῶς Ὅμηρος τὸν Δία προσηγόρευσεν, εἰπών, — πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν βασιλέα πάντων ἀπάντων. φύσει γὰρ τὸν βασιλέα διαφέρειν μὲν δεῖ, πατρικὸν δ' εἶναι τὸν αὐτόν. ὅπερ πέπονθε τὸ πρεσβύτερον πρὸς τὸ νεώτερον, καὶ ὁ γεννήσας πρὸς τὸ τέκνον. Id est, Imperium autem in liberos, regium est. Quod enim procreauit, id & amicitiæ ergo & prærogatiuæ ætatis, imperium obtinet. quod regii species est imperii. Quare aptum nomen Ioui tribuit Homerus, quum dixit, — hominum pater atque deorum, de eo loquens qui vniuersitatis rerum est rex. Natura enim regem differre oportet, at genere eundem esse. quod vsuenit seniori erga iuniorem, & procreatori erga suam prolem. Hactenus Aristoteles. sed quæ huius appellationis ab eo affertur ratio de Ioue vbi itidem aliis minoribus diis tribuitur, (vt certè illis quoque Latinos poetas eam tribuere docebo) locum fortasse haud itidem habere posse videatur. Vt autem prius ad Virgilii locum redeam, nullo modo assentior iis qui rex seorsum accipientes, iungunt nomen pater cũ vtroque genitiuo: vt conueniat hæc appellatio cũ Homerica πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, sed adiũctam habeat vocẽ Rex. Minimè inquã iis assentior, cũ aliis de causis, tum quòd alibi idem Virgilius Iouem vocet patrem deũm seu diuũm, omisso prorsus altero illo genitiuo. vt Æneid. 10, Sic pater ille deũm faciat, sic altus Apollo. Et libro 9, Aut tu magne pater diuũm, miserere. Quinetiam vocat magnum patrem, non adiecto genitiuo, (sed referendo ad Mercuriũ) Æneid. 4, — ille patris magni parere parabat Imperio. Alicubi dicit & summũ

patrem. Vt autem interdum nominat patrem diuùm, A
non addens alterum genitiuum hominũ : ita vicissim
à Flacco Iupiter dicitur simpliciter humanæ gẽtis pa-
ter,addendo Atque custos. Sed apud Homerum legi-
mus etiam Διὶ πατρεῖ,sine adiectione genitiui: vt Iliad.
π,v.227, Οὔτέ πω ἀστένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρεῖ. & ver-
su 254,Ἠτοι ὁ ὧδ ἀστείσας τε καὶ οὐξάμενος Διὶ πατρεῖ. vbi an-
notat Eust.πατέρα vocari ἀπολύτως,tanquã archetypũ,
quia πᾶς ἐν αἰθρῷ πᾶς πατέρας, ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πα-
τρὸς Διός veteres esse dicunt.Virg.autem etiã Pater solũ
de Ioue dixit,i.nõ habẽs adiũctum illud nomẽ.sed eius B
loco vsus est emphatico pronomine Ipse.vtGeorg.lib.
primo, Ipse pater,media nimborum in nocte, corusca
Fulmina molitur dextra. Et non multo pòst , Ipse pa-
ter statuit quid menstrua luna moneret. Et Æneid. 2,
Ipse pater Danais animos &c. Alicubi verò pronomen
hoc postposuit,videlicetGeorg.lib.1, – pater ipse
colendi Haud facilem esse viã voluit.Imoverò alicubi
vsus est nomine pater de Ioue, ne hoc quidem prono-
men addens:videlicet Georg.lib.1, Ter sunt conati im
ponere Pelio Ossam Scilicet , atque Ossæ frondosum C
inuoluere Olympum: Ter pater extructos disiecit ful-
mine montes. Horatius quoque ita est vsus , etiam in
sententiæ atque adeo odes principio , illius videlicet
quæ libri primi Carminum secunda est : ita canens,
Iam satis terris niuis atque diræ Grandinis misit pa-
ter,&c. Verùm Latini poetæ appellationem patris
non soli Ioui,sed & minoribus diis tribuunt. Legitur
enim apud Maronem , (vt exempla petere ex eo per-
gam)Gradiuúmque patrem , Geticis qui præsidet ar-
uis. (sed & Rex Gradiue,in hoc versu,Lecta refert hu- D
meris, tibi rex Gradiue trophæum) Legimus & Sa-
turnius pater,item Pater Portunus,& Pater Lemnius
& Ipse pater Pluton : & in vocandi casu, Pater Neptu-
ne,& Pater ô Lenæe. Sed quod ad hunc deum attinet,
sciendum est ei magis peculiarẽ quàm cæteris esse pa-
tris appellationem . vnde Seruius in hunc versum qui
legitur initio libri 2 Georg. Huc pater ô Lenæe veni,
nudatáque musto Tinge &c.annotat, Pater,licet gene
ralę sit omnium deorum, tamen propriè Libero sem-
per cohæret.nam Liber pater vocatur.Sed hactenus de E
isto nominis πατὴρ apud Græcos poetas,itidémque no
minis Pater apud Latinos vsu.

Venio ad alium vsum quem nomen πατὴρ aliquo-
ties habere videmus apud eundem poetam , Homerũ
inquam:nimirum vbi senex aliquis honoris causa cõ-
pellatur πᾶς nomine ab eo qui alioqui nulla est illi
consanguinitate iunctus.Sic Odyss.ρ,v.553 , Ξεῖνε πάτερ,
καλέει σε θεῖος Πηνελόπεια.Itidem Od.θ,v.408,Χαῖρε
πάτερ ὦ ξεῖνε. Sed & Odyss.η,non procul ab initio,Τοι-
ῷδ ἐγώ τοι ξεῖνε πάτερ δόμον ἂν με κελοίης,Δείξω. Proximè
autem sequentia verba sunt , (quibus videlicet poste-
rior versus absoluitur) ἐπί μοι πᾶς ὁμήμονες ἐγγύθι
ναίει.adeo vt habeamus in vno eodémque membro,
ab vna eadémque persona vsurpatam hanc vocem πατὴρ
vtroque modo:nimirum priore quidem loco ho-
noraria (vt ita loquar) appellatione positum : poste-
riore autem,in propria significatione. Sed (quod hîc
obseruandum est) is qui nomine πᾶς compellatur,
illam quæ hoc nomine eum compellat, ipse paulò an-
tè itidem τέκνον appellatione dignatus erat : dicens , Ὦ
τέκνον, οὐκ ἄν μοι δόμον αἴρεος ἡγήσαιο Ἀλκινόου. Vbi tamen
non itidem honoris, sed potius amoris seu beneuolẽ-
tiæ demonstrationem habet hæc compellatio. Huc
autem pertinent ea quæ suprà ex Aristophane gram-
matico attuli, nimirum πατέρας solitos appellari ætate
prouectos:itidémque μητέρας , mulieres quæ sint æta-
tis prouectæ. quanuis nulla his vel illis affinitate sint
iuncti. Quæ autem prouectiore etiam sunt senectute,
ab illis dici μαίας & τήθας. Vicissimque iuuenes à seni-
bus vocari παῖδας & τέκνα.Itidem certè nostrates (vt
de aliis linguis taceam) Mon pere & Ma mere , id est πάτερ & μήτερ,vicissimque Mon fils & Ma fille, id est παῖ & θύγατερ, vsurpare consueuerunt.

Hic autem omittẽdum non est , apud Latinos quo-

que poetas,interdum hoc nomen patris aliquibus tri-
bui non ab iis qui filii sint , aut vllo modo iis genere
propinqui, sed ab iis qui appellatione honorifica & te
stante eam qua illos prosequuntur reuerentiam , vti
volunt. Nam , vt omittam locos in quibus appellatio
hæc datur heroibus,veluti Anchisæ, paritérque Æneæ
à Virgilio, adeo quidem vt hũc sine adiectione etiam
patrem sæpe vocet: vt omittam & eos in quibus Au-
gustus,aliúsve ex Cæsaribus, aut alius princeps, dicitur
patriæ pater,seu parens,aut populi pater,aut vrbis pa-
ter:aut etiam sine genitiuo , pater optimus , vt apud
Nasonem:(quibus simile est quod legimus in hoc Io-
nis Chii versu , Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πα-
τήρ τε)vt inquam,hæc omittam, audimus Flaccum di-
centem Mæcenati,–réxque,patérque Audisti coram.
Audimus eundem dicentem Trebatio, Pater optime
(in quo tamẽ loco aliquid mox præterea considerandum proponam.)Sed & de hoc nominis istius vsu sa-
tis. Superest vt de hoc genere loquendi πατέρες συγ-
κλειθραμιδῶν, quod apud Plutarchum reperitur , verba
faciam.Sciendum est igitur, πατέρες cum hac adiectione,aut alia huiusmodi,non tam ex Græcæ quam Lati-
næ linguæ consuetudine vsurpari.Nam πατέρες συγκλη-
θραμιδῶν positum est pro eo quod passim apud Lati-
nos legimus Patres conscripti,de senatoribus. Qui &
patres verendi à Nasone vocantur hoc versu , Curia,
quum patribus fuerit stipata verendis.Sed & patres si-
ne adiectione plerunque nominantur. vt quum dicit
Flaccus 4 Carm. Ode.14, Quæ cura patrum , quæue
Quiritium : significare volens senatum populúmque
Romanum. Et alibi , Donec labantes consilio patres
firmaret. Sed & epist. lib. 1 , Qui consulta patrum qui
leges iuràque seruat. Huius autem appellationis ra-
tionẽ reddit Salustius De bello Catil. Delecti (inquit)
quibus corpus annis infirmum , ingenium sapientia
validum erat,rei pub.consulebant.Hinc vel ætate, vel
curæ similitudine , patres appellabantur. Nec me fal-
lit tamen inter patres conscriptos , & eos qui sine ad-
iectione patres vocabantur,id est, inter τοὺς συγκεχραμ-
μένους πατέρας & τοὺς ἁπλῶς πατέρας (vt loquitur Plu-
tarchus)differentiam cum ab aliis tum ab illo ipso sta-
tui. Sed quum minimè postulet hic locus vt de isto
discrimine disseramus,missum id faciens,hoc tantùm
obiter addam:illos Horatii locos in quibus dicit Con-
sulta patrum,& Labantes consilio patres , facere vt su-
spicer eum,quũ vocauit Trebatium,qui iurisconsultus
erat,patrem optimum, ad hanc potius patrum appel-
lationem respexisse. Totum porro hunc sermonem
libet quodam Plutarchi loco claudere,quo declaratur
quàm sit honorifica patris appellatio. Is est in vita Fa-
bii Maximi , vbi Minutius inducitur his apud ipsum
Fabium verbis vtens , πατέρα δή σε χρηστὸν τοσαυτοῦτον,
τιμωτέρα οὐκ ἔχων τοσαυτηρεία. ἐπεὶ τῆς γε τῶν τεκόντος μεί-
ζων ἡ τοῦδε σοῦ χάρις αὐτῷ. ἐθελοντὴν ἔθεμεν ὁ ὑπ' ἐκείνῳ μόνος,
σώζομαι δὲ ὑπὸ σοῦ μετὰ τοσούτων.

Πατὴρ in soluta oratione pass.m itidem vsitatũ pro
Pater.Atque vt Homerus dixit πᾶς ἐμεῖο πατὴρ, id est
Patris mei pater , pro Auus : & Xenoph. πᾶς πατὴρ,
Hellen.6,vbi Calliam inducit ita loquentem, ὦ ἄνδρες
Λακεδαιμόνιοι τοῦ μὲν τοῦ ξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος , ἀλλὰ
καὶ πᾶς πατὴρ παρῴκει ἔχων παρεδίδου τοῦ ἡμῖν. Vbi πάππος
quidem dicere poterat,sed addendo τοῦ πᾶς,vel ἐκ
πᾶς:dicendóque πάππος ὁ τοῦ πᾶς, seu πάππος ὁ ἐκ
πᾶς.(de quibus loquendi generibus dixi in Πάππος)
Sed hoc τοῦ πᾶς ac τοῦ μὴ πᾶς vsurpatur etiam
pro eo quod Latini dicunt Genere paterno & Genere
materno : aut etiam A patre & A matre: quæ ad ver-
bum Græcis illis respondent. Extant autem cum alibi
tum in isto Æschinis loco , τοῦτον μὲν ἐλεύθερον αὐτὸν
εἶ καὶ τοῦ πᾶς καὶ μὴ πᾶς. Præterea vt habes in
quodam loco quem ex eodem attuli poeta , ἥμος δὲ ἀγα-
θοῦ πᾶς,(vacante præpositione ἐκ)sic in soluta etiã
oratione dici solet παῖς πᾶς ἀγαθοῦ, vel υἱός. eadém-
que forma,παῖς καλοῦ πᾶς. Iul. Pollux in epistola ad
Commodum,quam primo sui Onomastici præfixit li

bro, ὦ παῖ πᾶς ἀγαθοῦ, πατρῷον ὄντι σοὶ κτῆμα κατ' ἴσον, A
βασιλεία τε καὶ σοφία. Et in plur.πατέρες ἀγαθοὶ apud Plu-
tarchum iu Pol.præc. ὑπομνησέον δὲ καὶ πατέρων ἀγαθῶν
ἐνίοις ὅτιν ἐξαμαρτάνωσιν. At verò παῖς καλὸς πᾶς,seu
υἱός,vel potius καλὸς υἱὸς καλοῦ πᾶς : vt apud Lucianũ
initio Alcyonis. Cui simile est(sed relinquẽdo subau-
diendum παῖ seu υἱὲ) βέλτιστε βελτίστου πᾶς,apud Plato-
nem in Symposio.τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην εἰπεῖν,ὦ Ἐρυξίμαχε
βέλτιστε βελτίστου πᾶς καὶ σωφρονεστάτου,χαῖρε. Apud Plu-
tarchum autem in Amat.narr.γήμας δὲ Δαμοκρίτου, πα-
τὴρ θυγατέρων γίνεται,à Polit.redditur, Ducta Damocri-
ta vxore, binos ex ea fœminei sexus liberos suscepit. B

¶Metaphoricè etiam ponitur πατὴρ quemadmodum
apud Latinos Pater , & Parens. Plato in Timæo , θεοὶ
θεῶν,ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γεγόνασι,
ἄλυτα,ἐμοῦγε θέλοντος. quæ Cicero ita vertit, Quorum
operum ego parens effectórque sum , quæ per me fa-
cta,hæc sunt indissoluta nutu meo. quanquam omne
colligatum solui potest. Et τῆς βίβλου πατὴρ,libri pater,
pro autor. Hoc enim est initium libri primi Dipno-
soph.Athenæi,(aut,si mauis,eorum quæ ex libro 1 ex-
cerpta sunt) Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατὴρ πιθανὸν δὲ τὸν
λόγον τοῦδε Τιμοκράτη. Iam verò & prouerbiali genere
loquendi πόλεμος vocatur ἁπάντων πατήρ, q.d. Bellum
omnium parens. Quod prouerbium inde ortum exi-
stimatur quòd bellum miras rerum mutationes affe-
rat,atque ita plerunque res omnes nouet, vt ex eo na-
ta quodammodo vniuersa videri possint. Luc.De hist.
scrib.circa principium , ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ πάντων πάσι θαῦμα κα-
κίνητον , ὁ πόλεμος ὁ τοῦδε τοῖς βαρβάροις, καὶ τὸν Ἀρμενίας
τραῦμα,καὶ ἀστυεχῆς νίκη,οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγρά-
φει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδης καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν
ἅπαντες. καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἐκεῖνο,τὸ,πόλεμος ἁπάν-
των πατήρ. εἴγε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν ὑπὸ μιᾶς
τῆς πληγῆς. Quæ Micyllus ita vertit,Sed ex quo obuia il-
la & velut ante pedes posita,semel moueri cœpere,pu
ta bellum istud aduersus barbaros, & vulnus in Arme-
nia acceptum, cõtinuáque victoriæ illæ, ne vnus qui-
dem iam est qui non historiam scribere velit:imo ve-
rò Thucydides & Herodoti & Xenophontes , cuncti
nobis facti sunt: &,vt apparet,verum illud tandẽ fuit, E
quod dicit,Bellum omnium pater est. In qua interpre
tatione (vt omittam alia grauiora) maluissem dicere
Parens,quàm Pater. non quòd aliud sonet illud quam
hoc, sed quoniam mollius iungi videtur Parens cum
nomine neutro Bellum, quàm Pater. Cuius rei lector
rem monendum existimaui,propter alios locos, siqui
huiusmodi illi occurrãt interpretãdi. Cæterùm quod
attinet ad Latinam hanc vocem Parẽs, seu Pater, eam
quoque metaphoricè vsurpari cõstat, vt quum ab Ho-
rratio Mercurius Cyræ parens vocatur. F

Πατέρες in plurali numero,interdũ quidem pro Pa-
tres in propria significatione:vt in loco Plut.quẽ pro-
tuli initio huius col.πατέρων ἀγαθῶν.Et apud Hom.Od.
ο,– ξεῖνοι δὲ δίαμπερὲς ἀχνυμεθ' εἵνεκ' Ἐκ πατέρων φιλότητος;
interdum verò accipitur pro τοῦ γονεῖς , id est Maiores.
(quam significationem patres itidem habet apud La-
tinos) vt in hoc eiusdem poetæ loco qui habetur e-
iusdem Odysseæ lib.θ,Ἡμέτερος ἀρετῆς μεμνημένος , οἷα καὶ
ἡμῖν Ζεὺς ὅσ' ἔργα πέπασι διαμπερὲς ἐξέπ πατρῶν. nam Eu-
stath. ἐξέπ πατρῶν exponit ἐκ τοῦ γονέων ἀνέκαθεν. quod
ait subiunxisse ipsum poetam ad exponendum aduer- G
bium διαμπερές. Non ignoro autem posse videri ean-
dem esse & in illo proximè præcedenti significationẽ
genitiui πατέρων: sed idem grammaticus quanuis & ibi
fateatur his verbis ἐκ πατέρων exponi διαμπερὲς , non
tamen itidem πατέρων pro τοῦ γονέων intellexisse vide-
tur. quippe qui postquam scripsit, ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐκ πατέ-
ρων,ἑρμηνευτικὸν τοῦ τὸ διαμπερές, addat,καὶ ὅτι τοῦτον ξένους
ἐκ πατέρων φιλότητος εἰπεῖν , καὶ ξένοις πατρῴοις . quales
(inquit) in Iliade Glaucus & Diomedes. Est certè in
soluta oratione frequentissima hæc πατέρων significa- H
tio. Thucyd.lib.2, μήτε τοῦ πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε
ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ὀνδεεστέρους. Idem libro 4, ἀξίως τῆς
τε πόλεως καὶ τοῦ πατέρων. Rursum lib.2,ὁ δίκαιον ποιεῖν,ὁ δι'

ἄξια οὐθ' ὑμῶν οὔτε πατέρων ὧν ἔστε,ἐς γῆν τοῦ Πλαταιέων στρα- A
τεύοντες. Luc. In Alc.κλέος δὲ μύθων οἷον παρέδοσαν πατέρες. Idem in Macrob. ὅτι τοῦ πατέρων τοῦ ἑαυτοῦ.

Πατὴρ(si & huius vocabuli etymologiã fas est inqui
rere)grammatici quidã tradiderunt dictum quasi ἀπατὴρ,à verbo ἀπείρω. Aut τοῦδε τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ, ἀπὸ
μεταφορᾶς τοῦ ἀλόγων ζώων. Aut etiam τοῦδε τὸν ἦχον τὸν
γενόμενον ἐν τῷ καταδιλεῖν τὰ παιδία. Sed ea etymologia
quæ hominis est nõ tam apertè nugantis, & Oro ad-
scribitur, vult πατὴρ esse dictum τοῦδε τὸ παῖδας τηρεῖν.
Hanc autẽ & Eustathius sequitur. sic tamẽ vt & aliam B
afferat. scribit enim ille,Πατὴρ, quũ de homine quidẽ
dicitur,ita vocatur quasi παῖδας τηρῶν: at quum de deo,
sic appellatur quasi παῦ τηρῶν. At ego totam hanc in
scrutandis talium nominum etymis ματαιοπονίαν irri-
deo : multo verò magis hoc consilium dandi duplicẽ
vni eidémque vocabulo (simplici, ac præsertim quale
hoc est) etymologiam.

C.Παθοκασίγνητος,ου,ὁ,Patris frater, Patruus. Hesiod. λδσε
δ' πατροκασιγνήτοις. SIC Μητροκασίγνητος,Matris frater,
Auũculus. ET Μητροκασιγνήτη,Matris soror,Matertera. C

C.Παθοκτόνος,ου,ὁ & ἡ, Parricida,Patris interfector. Plu-
tarchus in Apophth. ὁμολογοῦμεν , ἔφη, καὶ παρ' ἡμῖν πα-
θοκτόνον νομίζεσθαι, καὶ παρ' Ἀργείοις μητροκτόνον. Item Πα-
θοκτόνος χεὶρ,Manus interfectrix patris, Manus parrici-
dæ,seu Manus parricidio contaminata. At ex Euripi-
de affertur , ἐκ πατροκτόνου χερὸς ἔσωσάς με , pro Seruasti
me è manu patris interficere me volentis.Vt autẽ πα-
τροκτόνος capitur actiuè pro Patris interfector, ita vicis-
sim DICITVR Πατροκτόνος significatione passiua,
pro A patre interfectus.

C.Πατρομήτωρ,vide infrà in Πατροπάτωρ.

C.Πατρονόμος,ου,ὁ,Paterna administratione vtens, vel Pa
ternã in sua administratione curã adhibẽs, Qui tãquã
pater res administrat , seu paterna quadam cura. Plut.
in libello quo quæritur an seni gerenda sit respublica,
de Lacedæmoniis loquens,ἀλλ' ὅπου τοῦτον πανὰ πάντες οἱ πο-
λιοῦχοι τάξιν ἀρχόντων ἢ πνεῶν πατρονόμων ἢ παιδαγωγῶν ἔ-
χοντες,οὐ τὰ κοινὰ μόνον ὁρῶσι σκοπούσιν, ἀλλὰ καὶ τοῦ νέου ἕκα-
στα ἀεὶ τοῦ τε τὰ γυμνάσια καὶ παιδείας καὶ διαίτας καταμα-
θάνουσιν , οὐ παρέρχεσθε,φοβεροὶ ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν,ἀγα-
θοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πιθανοί. Quem locũ ita vertit Gi-
bertus Longolius , Verùm quia nemo quisquam istic
ætatis maturæ sit qui munere aliquo publico nõ fun-
gatur. Nam aut magistratũ gerunt , aut paterna cura-
tione rebus prouident , aut in pueris educandis rectè-
que instituendis occupati sunt. ita non modò remp.
sed & iuuentutem vniuersam regunt & gubernant.
Hinc in exercitationibus , hinc in literis,hinc in victu
rectè instituendo, adolescentibus veluti discipulis, nõ
sanè leuiter, non oscitanter præcipiunt. Hac de causa
fit vt iis qui peccant,aut minus rectè officium faciunt,
formidolosi sint: venerandi verò & desiderabiles iis
qui à probitate non discedunt. Quem locũ ideo attuli
totum,quòd ex eo colligi possit quæ horum πατρονόμων
partes fuerint. Nam πατρονόμοις appellatos fuisse
quosdam Lacedæmoniorum magistratus, ex hoc Pau
saniæ loco manifestissimum est qui in Corinthiacis le
gitur (is autem de quo loquitur est Cleomenes ὁ Λεω-
νίδου τοῦ Κλεωνύμου) Καὶ ἐν κράτει τῆς γνώμης κατεπλάγη
πατρονόμοις τοῦ λόγου κατεπεγείραντος αὐτοῦ, ὅπως μὴ τῶν τρο-
φίμων μεζόνων καὶ ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπιθέσθαι &c. Existi-
mo igitur πατρονόμους fuisse dictos, quibus rerum qua-
rundam cura incumbebat, quæ paterna quodamme-
do esse videbatur.

HINC Πατρονομία, (quasi Paterna administratio)
Munus eorum qui πατρονόμοι vocabantur. Et
ex Luciano affertur πατρονομία pro Paternũ imperiũ.
ITEM Πατρονομικὴ ibidem ex Platone pro Paterna
gubernatio. Et VERBVM Πατρονομοῦμαι ex eodem,
quod exponitur Patris volũtate pro lege vtor. At Bu
dæus affert ex Plutarcho πατρονομούμενοι, (quod ait ea
forma dictum qua ἀριστοκρατούμενοι) & πατροιονομούμενα,
pro iis quæ imperio paterno reguntur,vt quæ à patre
patriæ administrantur.

C. Πατροπαράδοτος, ου, ὁ & ἡ, A patre traditus. Et ex consequente A patre acceptus. vt πατροπαράδοτος ἡγεμονία, A patre acceptum imperium. Bud. ex Diodoro in historia Alexandri. Accipitur alioqui frequentius πατροπαράδοτος, pro A Patribus traditus, id est à maioribus. Potest item exponi, A maioribus quasi per manus traditus. Aut etiã breuius, Per manus traditus. (vt apud Liuium, Etiamsi nobis cum vrbe simul positæ traditæque per manus religiones nullæ essent. Item, Disciplina militaris tradita per manus iam inde ab initiis vrbis) Sic πατροπαράδοτος δίδαχή apud Eusebium. At verò apud Petrum apost. epist. 2, cap. 1, πατροπαραδότου redditur Accepta ex patrum traditione.

C. Πατροπάτωρ, vide infrà vnà cum cæteris compositis in ωρ terminatis.

C. Πατραίσης, idem quod πατροκτόνος. sed omnino poeticum est illud compositum, sicut & ῥαίω, ex quo factum est, à poetis duntaxat vsurpatur.

C. Πατροτύπης, ου, ὁ, Patris percussor, seu pulsator, aut verberator, Qui patrem verberibus afficit. Pollux scribit Isæum πατροτύπας appellasse quos cæteri παραλοίας vocauerint. Sic à Suida παραλοίας exponitur nomine hoc πατροτύπης.

C. Πατροφόνος, ου, ὁ, idem quod πατροκτόνος, Parricida, Patris interfector. Vsurpatur & fœminino genere pro Interfectrix patris. vt in hoc Eustathii loco, ἵνα μὴ καὶ Τηλέμαχος θεοστερεὸς ᾖ καὶ κατὰ τῆς μητρὸς, ὡς Ὀρέστης κατὰ τῆς πατροφόνου. Idem HOMERO Πατροφονὰς. nam ab hoc nominatiuo est accusatiuus πατροφονῆα quo vtitur Od. α, versu 300, ἐπὶ ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον δολομήτην, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα. vbi annot. Eustathius, nomine isto πατροφονὰς significari non eum solùm qui patrẽ suum interfecerit, sed & eum qui alius patrem. ideóque Homerum postquam Ægisthum πατροφονῆα vocauit, quũ alioqui Ægisthus non suum sed Orestis patrem interemerit, exponendi gratia subiunxisse, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, significantem Ὀρέστου πατέρα.

C. Πατροφόνος, idem quod proxime præcedentia, πατροφόνος, & πατροφονεύς, Parricida, Patris interfector. Sed interdum vsurpatur & fœminino genere, pro Interfectrix patris. quo dixit modo Euripides, τῆς πατροφόνου μητρός.

A datiuo autem πατεὶ formatũ nomẽ COMPOSITVM, est Πατριάρχης, quod signif. Primus patrũ. Sed non eodem semper initio. Abraham enim dicitur patriarcha populi, quum ad Abraham vsque genus populi deducitur. Itidem Israel, quum ab eo populus Israel denominatur. Sic & duodecim filii Iacobi dicti πατριάρχαι, quòd singulæ tribus ab iis, tanquã autoribus generis, nomẽ acceperint. At Dauid non tam generis quàm præstantiæ ratione patriarcha vocatus putatur: necnon quoniam sanhedrin, id est summus senatus, erat ex familia Dauid. scimus autem senatores patrum quodammodo haberi loco: adeo quidem vt à Romanis hoc etiam appellati nomine fuerint.

Postea verò in ecclesia, tanquam spirituali familia, episcopi quidem, πάππαι, id est πατέρες, patres: archiepiscopi verò, πατριάρχαι, id est inter patres primi seu principes, appellati fuerunt. [redacted] HINC Πατριαρχικὸς, Ad patriarchas pertinens. ITEM Πατριαρχεῖον, Decret. distinctione 23, Patriarchæ domus.

AT Πατριαρχία apud Dionysium Areopagitam, Paternitatis principium. B.

Composita in quibus amittitur ο, item ι datiui πατεί: contrà quàm in præced. genitiui πατός.

C. Πατραγαθία, ας, ἡ, Paterna strenuitas, Patris strenuitas, aut patrum. Vel, Paterna fortitudo. Apud Plutarchum in Apophthegm. Antigonus secundus iuueni cuidam qui strenuo quidem patre natus erat, sed ipse nonitem strenuus miles esse videbatur, sibique tamẽ pensionẽ paternam poscebat, respondet, ἀλλ' ἐγὼ μειρακιον, ἀνδραγαθίας οὐ παραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι.

C. Πατράδελφος, ου, ὁ, Patris frater, Patruus. Aut etiam Patruelis, vt tradunt vulg. lex. ex Hieronymo in cap. 6 Esaiæ. At Bud. hoc nomine Patruelis interpretatur ἀνεψιὸς ἐκ πατραδέλφων in hoc Esaiæ loco, κατὰ δὲ αὐτὸ τὸ γένος αἱ ἡμφισβήτησι, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων. Itidém que in hoc, κατὰ δὲ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, fratres patrueles. (Obserua autem obiter his in locis & vsum NOMINIS Ἀνεψιός.) Idem in hoc loco Demosthenis, ὥσπερ γίγνεται Ἀρχάδης, ὑπὲρ ὃ τὸ κλῆρος πλὴν ὀπτδικασίαν πιεύμεθα ναυσὶ, θεῖος τὸ ἐμοῦ πατρὸς μητρὸς ἐκ πατραδέλφων, θεὸς ἀνδρῶν ἔχων πλὴν συγγένειαν τούτῳ, οὐ θεὸς γυναικῶν, interpretatur θεῖος ἐκ πατραδέλφων, Patruus. Ab Hesych. πατράδελφος exponitur θεῖος θεὸς πατρός. Poetæ pro hoc dicunt πατροκασίγνητος.

C. Παραλοίας, ET Πατραλῴας, Patris percussor, &c. vide suprà, Tomi primi columna 327, litera Η, & deinceps.

C. Πατροδόχος, ου, ὁ & ἡ, Patris bona habens, seu possidens. παρθένος ὀπτκληρος, apud Herodotũ, Virgo quæ sola bonorum patris est hæres, seu Cui tota patris obuenit hæreditas. q.d. ἡ πατὸς πατρὸς ἔχουσα. Exponitur ὀπτκληρος, de qua voce suo dictum loco fuit.

C. Πατρωνυμικὸς, q.d. A patre denominatiuus. Apud grammaticos nomina πατρωνυμικὰ, quæ ex patris nomine facta sunt, vt Πελαμίδης patronymicum est, à nomine Πείαμος factum: ac sonat Πριαμίδης idem quod Πριάμου υἱὸς, Priami filius. Itidem Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς: & Πηλείδης à Πηλεύς. Interdũ tamen πατρωνυμικὰ habent non patris sed aui nomen, vt quum Achilles vocatur Æacides, ab Æaco, qui non pater sed auus fuit. Sed huiusmodi nomina καταχρηστικῶς appellantur πατρωνυμικὰ, dicenda potius παππωνυμικά. Cæterùm extat & substantiuum NOMEN Πατρωνυμία apud Eustathium, vbi scribit, λέγουσι γὰρ [οἱ παλαιοὶ] τὸν Ὅμηρον μὴ σημαίνειν ἀπὸ πάππου πατρωνυμίαν, εἰ μὴ ὁ πάππος ἦθυς ἐν Διὸς υἱός. Et paulo pòst, ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ Ὀρέστου πάππος Ἀτρεὺς, οὐκ ἄρα υἱὸς ἐκ Διός. διὸ οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὀρέστου ἔστι πατρωνυμία. Est igitur πατρωνυμία, Denominatio à patre, seu Nomẽ è patris nomine factum. Aut etiam, Denominatio tãquam à patre, seu, tanquam à patris nomine.

Composita in ωρ desinentia.

C. Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, Patris pater, id est Auus paternus: qui ab Homero dicitur πατὴρ πατρὸς, itidémq; à Xenophõte, vt antea docui: quum alioqui vsitatius sit ὁ θεὸς πατρὸς πάππος. ITIDEM Μητροπάτωρ, Matris pater, Auus maternus, ὁ θεὸς μητρὸς πάππος. Esse autem hæc vocabula πολυπκώτερα πλὴν σώθεσιν tradit Pollux: quibus tamen vti nobis liceat, sicut & πρὸ θεοπάτωρ. Eius verba sunt, ἔξεστι δὲ καλεῖσθαι καὶ τὸν μητροπάτωρ καὶ θεοπάτωρ τε καὶ πατροπάτωρ, κἂν ᾖ πολυπκώτερα πλὴν σώθεσιν ἡ λέξις. quod tamẽ de tertio tantùm, videlicet de πατροπάτωρ, dictũ quis putet: licet alioqui, quod ad σώθεσιν, eadẽ esse videatur horum trium ratio. Cæterùm affertur ETIAM Πατρομήτωρ, eadem signif. qua μητροπάτωρ, id est Matris pater, Auus maternus. sed inusitatius illud fuisse puto quàm hoc, præsertim quum nullam illius mentionem Pollux faciat.

C. Ἀπάτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Carens patre. SICVT Ἀμήτωρ, Carens matre. Qui matrem non habet (inquit Pollux) ἀμήτωρ, quemadmodum Minerua: & ἀπάτωρ, qui patrem non habet, vt Vulcanus. Quorum vtrunque à theologis de Christo dictũ fuit, sed diuerso respectu. nam diuinæ naturæ respectu ἀμήτορα, humanæ autem respectu, ἀπάτορα vocarunt. fuit enim factus homo non ex patris semine, sed ex mulieris substantia. At verò Melchisedec ab autore epistolæ ad Hebræos cap. 7, alio sensu dicitur ἀπάτωρ atque ἀμήτωρ, nimirũ habita ratione descriptionis Mosis, qui perinde nobis eũ proponit acsi repentè è cælis delapsus esset, & mox eò se recepisset, nulla ipsius maiorum nec mortis mẽtione facta, vt ibi doctissimus interpres annotauit: non

assentiens iis qui reddunt Ignoti patris.

Ἀπάτωρ, Qui patre est orbus, Orphanus. nam Pollux iis quæ modò ex eo protuli de huius nominis, item de nominis ἀμήτωρ significatione, addit, καλοῦντο δ' αὐ οὕτω καὶ οἱ ὑποβεβληκότες πατέρας ἢ μητέρας, οὓς λέγομεν ὀρφανοὺς.

Ἀπάτωρ, Spurius. quòd spuriũ esse perinde sit quodammodo ac patre carere. Plutarch. in Probl. Rom. δεῦρ' τοὺς ἀπάτορας, ἀποβλήτους οὓς καλοῦσιν.

C. Αὐτοπάτωρ, Qui sibi est pater, Qui per se est pater. in vulg. lex.

C. Εὐπάτωρ, Qui bono patre est natus, i. patre bonæ famæ, seu claro, Qui paterno genere est clar⁹, seu nobilis. Sed vtplurimum est nomen proprium. ITEM Εὐπατὴρ, vnde esse apud Homerum FOEMIN. Εὐπατέρεια, scribit duobus in locis Eustath. nã in hunc versum Il. ζ, p. 292, Τὴν ὁδὸν ἣν Ἑλένῳ περ αἰνήσαντο Ἀθῆναι, postquã dixit Εὐπατέρειαν significare πλὴν ἀγχοῦ, addit deductum esse ab Εὐπάτηρ Ἀπάτορος: at nominis Ἀπάτωρ vsum esse posterorum Homeri. Itidem in Odyss. λ, vbi Homerus Τυρὼ appellat Εὐπατέρειαν, ait huius nominis θεοπότυπον esse Εὐπάτηρ, pro quo posteri Homeri dixerint Ἀπάτωρ. Habent tamen v.l. MASCVL. Εὐπατέρειος, quod exponunt Bono patre natus, item Magnis natalibus ortus. Sed exempla fœminini duntaxat afferunt, nimirum Εὐπατέρεια Ἄρτεμις ex Apollonio: & Εὐπατέρεια αὐλὰ, ex Euripide, Boni patris aula, intelligendo de cælo.

C. Ὁμοπάτωρ, Eodem patre genitus, Frater qui non est vterinus. (Is enim vocatur ὁμομήτωρ, id est Eadem matre genitus. Habes autem suprà in hac voce ὁμομήτωρ, verba Pollucis) ITEM Ὁμοπάτριος, pro eodem. Solet verò dici aliquis esse ὁμοπάτριος ἀδελφὸς, vel ὁμομήτριος. interdum verò vtrunque, vt etiam affertur ex Ctesia, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος. SED ET Ὁμοπατρεῖας in v.l.

C. Προπάτωρ, Auus, (q.d. Antepater. id est Antecessor patris, Qui patrẽ tempore antecedit) qua in significatione affertur ex Herodoto, apud quem tamen Valla vertit Proauus. Alioqui θεοπάτωρ dicitur etiam Progenitor, qui alio nomine θεογονος. quo Plato vtitur itidémque illo, in eadem re significanda. (Dixit tamen Sophocl. ὦ Ζεῦ θεογόνων θεοπάτωρ) Et θεοπάτορες, Progenitores, Maiores, θεόγονοι. qui vocati fuerunt etiam οἱ ἀνὼ πατέρες, & ἡγεμόνες, itẽ ἀρχηγοὶ ἡρῴοις, & ἀρχηγέται, necnon ῥίζαι τῶν ἡρῴων & πηγαὶ τῶν ἡρῴων, vt annotat Pollux: sed hæc duo postrema θρασυτερον dici admonẽs. Latinè vocari possunt & Generis autores, imitando Virgilium.

Προπατρικὸς, Ad auum seu auos pertinens. Aut, Ad maiores seu progenitores pertinens. Qui est aut fuit maiorum. Vel, A maioribus proueniens, seu progenitoribus. A Budæo autem redditur Originalis.

C. Τριπάτωρ, Tertius pater, (vt Virgilius dixit Æneid. lib. 10, Pilumnúsque illi quartus pater) Proauus. Vide Pollucis verba suprà in Πρόπαππος, col. 35. Item Τριπάτορες ET Τριπαῖδες, Qui primi nati sunt: quòd pro tertiis parentibus haberentur, vtpote præcedentibus aliis parẽtibus, sole & luna: vt discimus ex iis quæ ex Philochoro tradit Etymologus, apud quem vide plura de hac voce.

C. Φιλοπάτωρ, Amans patris, Plutarch in Consol. ad Apol. Sed & nomen seu potius cognomen fuit vnius ex regibus Ægypti qui dicti fuerunt Ptolemæi. Antilochũ quoque vocatũ fuisse φιλοπάτορα testatur Xenophon. Cæterùm quanuis φιλοπάτωρ propriè sonet duntaxat Patris amans, intelligendum est tamen non simpliciter de eo qui patrem amat, sed de eo qui insigni quodã amore eum prosequitur.

Composita ex πατὴρ, in τρις & θς desinentia.

C. Εὐπατρίς, ιδος, ὁ & ἡ, Qui bono patre est natus, id est patre qui bonæ est famæ, seu boni nominis: aut etiam patre claro, Qui paterno genere est clarus, Qui claris est natalibus, seu Clarus natalibus, (vtrunq; enim horum Latina habet lingua) Nobilis. At in vulg. lex. habetur duntaxat Ἀπατρὶς, ίδος, ἡ, expositum Generosa. (Cui oppositum κακόπατρις, eiusdem formæ, de quo infrà) Est alioqui vsitatius NOMEN Εὐπατρίδης, ου, ὁ. Vtuntur certè vocabulo isto cum alii tum Xenophon: ac testatur Plutarchus hoc nomine vocatos à Theseo ipso fuisse eos ex Atheniensibus qui nobilitate cæteris præstabant. Is enim in ipsius Thesei vita, postquam dixit primùm totam populi multitudinem in tres ordines diuisisse, in Ἀπατρίδας & γεωμόρους & δημιουργοὺς, subiungit, Ἀπατρίδας μὲν γιγνώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ὑποδικὰς, καὶ νόμων διδασκάλους ἔφη, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητὰς τοῖς ἄλλοις δὲ πολίτας ὥσπερ εἰς ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν, Ἀπατρίδας δὲ, γεωμόρων, πλήθει δὲ, τῶν δημιουργῶν τὰς ἔχειν δοκούντων. Idem Plutarchus & Herodianus, aliique qui Romanam historiam scriptis persequuti sunt, peculiariter Ἀπατρίδας vocarunt quos Romani patricios appellabãt. Extat autem & apud Xenophõtẽ vox ista Ἀπατρίδης, in Symposio, τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπῆρχε. Ἀπατρίδης εἶ, ἱερὰς θεῶν τῆς ἀπ' Ἐρεχθέως.

C. Κακόπατρις, oppositum præcedenti Εὐπατρίς, vti dixi, eandémque compositionis formam habens. Sonat igitur q.d. Qui malo est patre natus, id est malæ famæ, seu mali nominis, Qui est obscuris natalibus, Ignobilis. Ponitur autem & in fœminino genere pro ea quæ malo patre est nata &c. Theognis, Αὐτός τοι τοῦτο εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν, Εἰς οἶκοις ἄγεται, χρῆμασι πιθόμενος, Ἐνδοξος κακόδοξον. At in v.l. κακόπατρις exponitur, Quæ patriam vexat. quum alioqui, etiamsi à πατρὶς deducere quis velit, sonet potius Cui mala est patria.

C. Ὀβριμόπατρις vide cum Ὀβριμόπαθς quod proximè sequitur.

AT VERO in θς desinẽtia cõposita sunt Ὀμβριμόπαθς siue Ὀβριμόπαθς, & Ὁμόπαθς. Dicitur AVTEM Ὀμβριμόπαθς, Cui pater est validus, vel robustus, seu magno robore præditus, aut fortis, Natus patre prævalido, seu præpotẽte. Vnde FOEMIN. Ὀμβριμοπάτρη, SIVE Ὀβριμοπάτρη, itidẽ Nata patre prævalido. quo epitheto Minerua insignitur ab Homero Iliad. γ, versu 135, Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. At masculini Ὀβριμόπαθς exemplum nullum affertur, sed eius significationem apud Hesychium habet NOMEN Ὀβριμοπάτρ. exponitur enim ab eo ἰσχυρὸν πατέρα ἔχων, id est Validum patrem habens, seu robustum aut fortẽ. Sed & alius formæ COMPOS. Ὀβριμόπατρις apud eum legitur, & aliam itidem expositionem habens. Si enim ei credimus, ὀβριμόπατρις dicitur ὁ ἰσχυρὸς πατὴρ, id est Validus pater, seu robustus aut fortis. ALTERVM COMP. Ὁμόπαθς sonat (sicut ὁμοπάτωρ & ὁμοπάτριος) Cui idem est pater, Eodem patre natus. Sed potius DICITVR Ὁπαθς facta syncope, & mutato spiritu aspero in tenuem. Hom. Il. λ, vers. 257, Ἠτοὶ ὁ Γ' φιλέαμαντα κασίγνητον καὶ ὁπαθν Ἕλετο δῶρ' ἐπὶ μεμαώς. Vbi ann. Eust. κασίγνητος quidem generale vocabulũ esse, ὁπαθς autẽ speciale & αἱρεῖται τὴν ὁμωνυμείαν. ac posse particulam καὶ pro superuacanea haberi. Quod verò ad scripturam attinet, licet ὁπαθς sit pro ὁμόπαθς, ideóque aspirari debeat, tenuari tamen, quoniam ο præfixum literæ π, tenuẽ spiritum habere solet: excepris nominibus quæ ἀναφορικὰ sunt, item ὁπλὴ & ὅπλον & iis quæ hinc sunt deriuata. Inuenitur tamen aspiratũ nomen illud apud Orpheũ Argon. scriptorem in quibusdam exempl. in hoc versu, Μαστεύειν δ' ἄρα πᾶσι κασιγνήτῳ καὶ ὁπαθν.

Πατρότης, ητος, ἡ, q.d. Paternitas. v.l.

Πατρόθεν (aduerbium) A patre, A parte patris. Plutarch. De liberorum educ. τὸν γὰρ μὴ πατρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ οὖ γεγενῆσθ. Sæpe autem accipitur pro Denominatiuè à patre. si ita liceat loqui, vt aduerbium reddatur aduerbio, & quidem cum periphrasi: quum alioqui πατρόθεν sonet q.d. Paternitus. pro quo dicendum potius De nomine patris. Vsus est autẽ hac in significatione Thucydides, dicens πατρόθεν ἐπονομάζειν. Et Xenoph. Ἰχόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦσι, hoc est Ἰχόμαχον τὸν τοῦ Ἰχομά-

χου, inquit Bud. Et Plutarch. dicens πόθεν ὀνομάζειν, A
item καλεῖν. Ante eos autem Homerus Iliad.x, vers.68,
Πόθεν ὀκ ἠγνοῆς ὀνομάζων αἵνδρα ἕκασον, Γαῖ' πας κυδαίνων. vbi annotat Eustath. πόθεν compellari eum cui dicitur Λαερτιάδη: at verò ὀκ ἠγνοῆς, id est ὀκ ἀγνοῶν, quum additur διογενές. quia vox Γενεὴ Iouem ἀρχηγὸν τῶ γένους indicat. Demosthenes autem ὀν πάντες Βοιωτὸν λόγῳ dixit, ἰωαγκαζομένω κᾆ τὸ ὄνομα τῆς ἐμαυτῆς πόθεν δέχεσθαι πλὴν λέξιν. Alioqui πόθεν aliis etiam verbis aut nominibus iungitur. vt apud Aristidem, pag.115, de Heraclidis, ἀλλὰ καὶ ὡς πόθεν ἀνεγκόντας κᾆ αἵθρωπαν B
ἐπίμνησε, Tanquam hoc à patre habentes vt essent benefici. Sed ita reddere malim, Vt quibus patria & auita esset beneficentia.

Πατρῴος, ᾱ, ὸν & ή, Paternus, Patrius. Homer.Od.μ, Μῆλα φυλασσέμεναι πατρῴα καὶ ἕλικας βοῦς. Apud eundem aliquot locis πατρῴος ξεῖνος & πατρῴος ἑτᾶρος, is cũ quo intercedit paternum hospitium, seu ius hospitii iam inde à patre. Et πατρῴη γῆ apud eundem, Paterna vel potius patria terra, (vt Naso dixit Humo patria contumulari) pro πατεὶς, vt Latinè vna itidem voce Pa- C
tria. Sed accipitur & pro Auitus: atque ita exponitur apud Apollonium πατρῴος Ἀπόλλων. (de quo epitheto dicam in Γαιῆοχος) item πατρῴος ἐμπεία apud Dionysium Afrum.

At in soluta oratione DICITVR Πατρῷος, eadem illa significatione. vt πατρῴα δόξα, Xenoph. Apud Demosthen.autem & παππῴα & πατρῴα, Philipp.4, παππῴα καὶ πατρῴα δόξα στι ὑπαρχεῖν. Plut.de frat.char. καὶ τὸ χρῆσθαι κοινῶς πᾶς πατρῴοις χρήμασι, καὶ φίλοις, καὶ δούλοις. Et πατρῴα οὐσία, Paterna substantia, Paterna bona. D
id est A patre relicta. Alexis apud Athen. Διόδωρος οὐπάτειπος ὀν ἔπεσν δυο Σφᾶραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Οὔπως ἐπαμῶς ἄπαντα κατεμασσαπ. Alius comicus apud eundem, — μεγάλειν ἐρωμένῳν Ἔχων, πατρῴαν οὐσίαν καταφαγεῖν, Agros paternos deuorare, id est A patre relictos. Sæpe autem τὰ πατρῷα dicunt sine adiectione pro illo πατρῴα οὐσία, seu illo πατρῷα χρήματα. vt καταφθαρεῖν τὰ πατρῷα apud Athen. Et τὰ πατρῷα κατα- E
γελάσας ἀπέδοτο, Æschini in Ctes. Sic cum verbo νέμεσθαι. dicitur enim νέμεσθαι τὰ πατρῷα: itidémque νομὴ τῶν πατρῴων apud Aristotelem Polit.5, δύο ἀδελφῶν ἐπὶ τῆς τῶν πατρῴων νομῆς διενεχθέντων. (Quibus in locis τὰ πατρῷα nihil aliud est quàm Patrimonium, seu Paterna hæreditas. quem nominis huius vsum apertè ostendit & is Luciani locus in quo scribit Socratem τὸν ἀπὸ Μόλου, cuipiam qui aiebat, ἱκανὰ ἔχει τὰ πατρῷα, dixisse, πῶς φῆς; πέπτωκε γὰρ ὁ πατήρ σου; (Possumus autem τὰ πατρῷα reddere etiam Fortunæ patriæ, ex Cicerone.)
Item πατρῷον ἤμπρῷον νόσημα Plutarcho: (vbi πατρῷον F
possis etiam reddere A patre proueniens, vt μητρῷον, Proueniens à matre) Et πατρῷοι καὶ μητρῷοι θεοὶ Xenophonti. Itidémque apud Aristoph. πατρῷοι θεοὶ in Vespis. Vbi quidam penates deos interpr.Plut. πατρῴοις θεοῖς cum μεγίστοις iunxit. (Possumus certè πατρῴοις θεοῖς reddere Patrios deos, ex Virgilio, Dii patrii seruate domum, seruate nepotem. Item, Dii patrii, quorum semper sub numine Troia est. Fortassè autem addere licet & Indigetes, vt ille addidit in fine libri primi
Georg.) Alioqui πατρῴος dictus est peculiariter A- G
pollo, cognomento, vt ex Pausania discimus. Coli autē ab Athenienſibus τὸν πατρῷον Ἀπόλλωνα scribit schol. Aristoph. quoniam Ἴων ὁ πολέμαρχος Ἀθηναίοις νοῖς Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ξούθου ἐγένετο. Legitur & apud Plutarchum, ὑμῖν Ἀθηναίοις ἀρχηγέτης Ἀθηνᾶ καὶ πατρῷος Ἀπόλλων ὅτι. Cæterùm exponitur Ἀπόλλων πατρῴος (quod poeticè dicitur pro πατρῷος, vt satis ex iis quæ antea protuli exemplis liquet) Apud Apoll.Rhodiũ Apollo auitus. Apud Demosthenem autem πατρῷος Ἀπόλλων Budæus interpretatur Patrius, Quem maiores H
coluerunt. vbi etiam additur datiuus τῇ πόλει (qui obseruandus est) & dicitur Apollo ille esse ὁ Πύθιος: in oratione Pro corona, καὶ τῷ ὄντι πολὺν ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πᾶς θεοὶ ἅπαντας καὶ πάσας ὅσαι πλὴν χώραν ἔχουσι πλὴν Ἀθηνῶν, καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷος ὢν τῇ πόλει. Apud Platonem & Xenophõtem legitur itidem Ζεὺς πατρῷος: atque adeo & Ἑστία πατρῴα apud hunc vbi scribit, Κῦρος δὲ ἱκανὰ ἐλθών, καὶ θυσεύξαμενος Ἑστίᾳ πατρῴᾳ καὶ Διὶ πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. (Sed in vulg.lex. Ζεὺς πατρῷος apud Plutarchum De leg. exponitur Iupiter tutelaris, In cuius tutela est ciuitas.) Tradit porro Bud. πατρῷος in multis aliorum etiam scriptorum locis, & nominatim Herodoti, accipi pro Traditus à maioribus, seu Auitus. Libet autem huic nomini subiungere VERBVM Πατρῴζω quòd in eo habeamus itidem ω. Redditur certè πατρεύω, Patrisso, ex Plauto & Terentio. Herodian.lib.1, πατρῴζειν τὸ μεγάλειον ἠγούμενοι. quæ vertit Politianus, Credentibúsque vniuersis paternis eum vestigiis perrecturum. Hesychio & Suidæ πατρῴζειν est τὰ τοῦ πατρὸς φρονεῖν. Vicinam autem vel eandem etiam habet significationem verbum Πατριάζω, atq; adeo exponitur itidem Patrisso: Pollux tamē πατριάζειν ad actum potius refert, (vt apparet ex verbis eius quæ in Πατριάζω protuli) quum, sequendo illam duorum lexicographorum expositionem, πατρῴζειν dici possit aliquis etiam qui οὐδὲν πατειαζει.

Πατεικός, ή, ὸν, Qui est patris, Paternus, Patrius. vt πατεικοὶ λόγοι, Paterna verba, Patris verba. Aristoteles Ethic.10, cap.9, ὡς τῷ ὄντι τοῖς πόλεσιν ὀνομάζει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἤθη, οὕτω καὶ ὀν οἰκίαις οἱ πατεικοὶ λόγοι καὶ τὰ ἤθη. Et πατεικαὶ ἀρεταί, Thucyd. Virtutes paternæ, Virtutes patris, seu potius patrum, id est quibus patres præditi fuerũt. (sed patres hìc aptius pro progenitoribus seu maioribus acceperis) Vicissimque πατρικὴ κακία apud Theophyl. Et vt habes πατρῷοι φίλοι suprà ex Plutarch. sic πατεικὸς φίλος apud eundem legitur, quinetiam apud Xenophontem & Æschinem: itidémque φιλία πατεικὴ apud Isocratem (dicentem, τῆς φιλίας τῆς πατεικῆς κληρονομεῖν.) Ac vicissim ἔχθεια πατεικὴ apud Demosthenē in Midiã, vt Paternæ inimicitiæ apud Cic. Thucydidi lib.1, πατρικαὶ βασιλεῖαι sunt Regna patria, seu auita, aut hæreditaria. Atque vt τὰ πατρῷα docui sine adiectione dici pro hæreditate paterna, sic τὰ πατεικὰ quoq;, (minus tamen vsitatè) vt à Lucillio, Anthol. epigram.lib. 2, Εἶτ' ἀποχραλάμβος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα, Ὥστ' ὀκ ἔτ' πατεικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος.

Πατεικός, Paternus, id est Qualis est patris, vt πατρικὴ ἀρχή, Paternum imperiũ, pro Imperiũ quale est patris in liberos. vt quum Aristot.scribit Ethic.lib.8, πατεικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι. ὀν Πέρσαις δὲ ἡ τοῦ πατρὸς, πεδαγωγική. χρῶνται γὰρ ὡς δούλοις τοῖς υἱέσι. Sic πατεικὴ παῤῥησία καὶ θεωρία apud Plutarch.in Polit.præceptis, ἀλλὰ ἤθους ἀπλαστου καὶ φρονήματος ἀληθινοῦ καὶ παῤῥησίας πατεικῆς καὶ θεωρίας καὶ σωφέσεως κηδεμόνος ὁ λόγος ἔστω μετός. Itidē πατεικὴ εὔνοια, Paterna beneuolētia. i. qualis esse solet patris in liberos. (At verò quũ dicitur εὔνοια καθάπερ πατεικὴ, tunc πατεικὴ capitur simpliciter pro πατρὸς) VNDE Πατεικῶς, Paternè, More patris. Itē Affectu paterno, seu patrio, qualis est patris erga liberos. vel Amore paterno, Paterna quadam beneuolentia. Aut etiam, Paterna quadam cura, seu qualis esse solet patris. Apud Athen.lib.7, τῆς ἑπάρχοις πατεικῶς πως συμβουλεύων φησίν. Sic Aristot.Polit.5, παῖς μὴ κολάσῃς πατεικῶς φάναι τοιοῦτον.

Πάτειος, ᾱ, ὸν & ή, Patrius, A patre traditus, vel à patribus, id est à maioribus. vt πάτειος ἀρχή, apud Xenophontē & Aristotelem, Patrium imperiũ, seu à maioribus traditum, vel Hæreditarium, vt Bud.vertit. Qui & πάτειος λόγος apud eundem Aristot.De mundo, reddit, Sermo à maioribus proditus: quũ hæc eius verba, φέρεται λόγος καὶ πάτειος ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις, vertit, Vetus sermo est à maioribúsq; proditus inter omnes homines. Sic πάτεια νόμιμα, & πάτειοι νόμοι, Patria instituta, Patriæ leges, Leges à maioribus traditæ, Leges maiorum. Aristot.certè Polit.l.2, quũ πατείοις νόμοις dixisset, paulo pòst ἀρχαίοις νόμοις dixit: scribēs, ἀπορῶσι γὰρ ἕνες πότερον βλαβερὸν ἢ συμφέρον τοῖς πόλεσι τὸ κινεῖν τοὺς πατείους νόμους, αὖ ἤ τις ἄλλος βελτίων. Et paulo pòst, πολὺ γὰρ ἀρχαίοις νόμοις λίαν ἁπλοῖς εἶναι καὶ βαρβαρικοῖς. Nec multo post, ζητοῦσι

ἡ ὅλως τὸ πάτειον, ἀλλὰ πάγαθὸν πάντες. Itidē ἱεροσυλίας A
πάτειοι ex Platone affertur pro sacerdotiis quæ à maioribus quasi per manus sunt tradita. Apud Plut.autē πλὴν πάτειον θυσίαν ὅπη πελεῖν exponitur Sacra patrio ritu peragere. Vt autē θεοὺς πατρῴους vocari dictũ est quos Virgilius deos patrios appellat, sic & πατείους dici sciēdum est, à Plut. ὑ θύοντες ὅπει σωθεληλύθασι πατρίοις θεοῖς. (At de πάτειος Ζεὺς, quod existimatur dictũ quasi φεάτριος, verba faciã in Φεάτριος post Φεατεία) sed minimè dubito quin πάτριος alicubi aptè reddere possimus
& Auitus, ad vitandam ambiguitatem: aut etiam Pa- B
trius & auitus, vt Cicero Patriũ & auitũ aliquot in locis copulauit. Sed quũ dicitur κᾆ τὰ πάτρια, quidã interpr. non solùm More patrio, seu Ritu patrio, aut Instituto patrio, & More maiorũ, sed & More patriæ. (secundũ quã expositionē esset πάτρια à nomine πατεὶς) Xen.Pæd.8, ὁ δὲ Κῦρος ἔθυσε τὰ νομιζόμενα ἱερεῖα, καὶ τῶ χρόνῳ ἠνήσατο Πέρσαις κᾆ τὰ πάτρια. vbi reddiderim More institutóque maiorũ. ita enim Cic. populare hæc solet. Plato, Δωριστὶ ζῆν κᾆ τὰ πάτρια. Et cum gen. apud Thucyd.lib.2, εἴ τις βούλεται κᾆ τὰ πάτρια τῶν πάντων Βοιωτῶν C
ξυμμαχεῖν. nã subauditur ἔθη, vel νόμμα, aut tale quid. Cæterùm dixeris quidē hìc quoq; More institutóque, sed pro illo genitiuo Maiorũ, addes eum quem in ipso textu habes: hoc modo, More institutóque Bœotorũ. Sic & absque illa præpos. affertur ex Plut. καὶ γὰρ τῶν τῶν Νουμᾶ πατείων ἐν ἔθη λέγοιεν, pro Ex Numæ institutis. Dicitur etiam πάτριόν ὀστι, sequente infinitiuo. Plut. in Camillo, πάτριόν ὅστι τοῖς Ῥωμαίοις σεβεῖν τὴν πατείδα σώζειν, pro Patrium est. Mos est patrius. Bud. tamen vertit simpliciter, Solenne est, Consuetum est, in hoc Æ- D
schinis loco, οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. οὐ γὰρ πάτριον αὐτοῖς. subaudito inf. στεφανοῦσθαι. Sed & Thucyd.ante illos sic loquutus est, l.1, πάτριον γὰρ ἡμῖν ὀκ ἐκ πόνων τοῦ ἀρετᾶ κτᾶσθαι. (Potest autem hæc oratio in aliam resolui, in qua pro πάτριόν ὅστι, vsurpes illud κᾆ τὰ πάτρια: si pro illis Thucydidis verbis vtaris istis, ἡμεῖς γὰρ ὀκ ἐκ πόνων τοῦ ἀρετᾶ κτώμεθα κᾆ τὰ πατεία) Dicunt etiam aliquid εἶναι πάτριον cuipiam, aut in plurali aliqua esse πάτρια cuipiã: seu quempiã ἔχειν πατρίον ali- E
quid. vbi itidem possis fortasse illud Auitum cum Patrium coniungere, (vt hæc duo à Cicerone alicubi copulari docui.) Demosthenes Pro cor. οὐκ ἐῶ ταῦτα (ὡς ἔοικε) τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' αἱρεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. Herod.lib.7, circa principiũ, de Maximino, τὸ, τι φοινικὸν πάτριον ἔχων καὶ ὀπὶ χώριον. Quo in loco non minus quàm in quoquam alio cuius meminerim, πάτριον posse intelligi tanquam à πατεὶς deriuatum existimo.

COMP. Ἐκπάτριος, Non patrius. At Hesych. ἐκπάτριον exp. αὐόμοιον. sed fortasse mendosè apud eum illud ὀκπάτριον scriptum est. F

At VERBVM Πατριάζω Atticis est Facio aliquid more paterno, seu tanquã pater, Morem paternũ, vel, mores paternos in aliqua re agēda refero. Scribit enim Pollux, καὶ Πατριάζειν δὲ τὲ ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ σεμνόπεν τὴ ὀκ πάτριον πατείων ἐθῶν. Vbi animaduerte etiam non πατριάζειν absolutè, sed πατριάζειν τὴ, ab eo dici. Vide Πατρῴζω.

Πατειδίον, ου, τὸ, Paterculus. Vtitur Aristoph. atque adeo Eustath. annotat hoc vocabulum φανερῶς ὑποκορίζειν κομικωτερον: pag.886. vbi & vide exemplum.

ΠΑΤΡΙΣ, ίδος, ή, Patria. Hom.Od.δ, v.586, — τίμ' ὦ- G
κα φίλω ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν. Idē Od.ο, v.227, Δή πόπ γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκοιτο, πατείδα φεύγων. Incipio autem ab his exēplis, licet rarioribus, quòd in iis sit idē vsus nominis πατεὶς cũ eo qui in soluta oratione extat. Habet alioqui multo crebriora exēpla alterius vsus, eius nimirũ quo iungitur hoc nomē (tanquã adiectiuũ) cũ γαῖα, vel αἶα, aut etiã ἀρουρα: (vt infrà docebo) Isocr.in Paneg. μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τοῦτο τὸ καὶ πατείδα κᾆ μητέρα καλέσαι θεσσήκει. Dem.Pro cor. ἡγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος οὐχὶ τῷ πατεὶ καὶ τῇ μητεὶ μόνον χαίρειν, ἀλλὰ καὶ H
τῇ πατείδι. Extat autē cũ his verbis conueniens sententia (vt id obiter annotetur) in Plat.epistola ad Archytã, vtētis quidē voce πατεὶς itidē, sed pro πατὴρ & μητηρ, dicentis οἱ χαίρειν ἐστάντες. quem locum vna cum Ciceronis interpretatione vide pag. 42 mei Cic.lexici.

Eodē respiciēs Plut. & vlterius tamē progrediēs, dixit in lib. An seni capess.resp. ἡ δὲ πατρὶς καὶ μητρὶς (ὡς Κρῆτες καλοῦσι) φιλοσοφωτερα καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα (vbi ob seruā etiam μητρὶς, de quo paulo pòst) Est item prouerbiale dictũ, senario comprehensum ab Arist.in Pluto, Πατρὶς γὰρ ὅστι πᾶσ' ἵν' αὖ τοιαῦτ' ἦν τις εὖ. Pro quib? habet idē Cic. Patria est, vbicunq; est bene. Sed hæc verba ex tragœdia quapiã sumēs Teucro adscribit. Dicebãt porrò στερεῖν τῆς πατρίδος, Priuare patria, pro Mittere in exiliũ. Xenophõ Hellen.1, ὁπόσα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος. Sed & στερεῖσθαι τῆς πατρίδος simpliciter dictũ pro Priuari B
patria: apud Plut.in Cor. ἀνάγκη γὰρ ἢ τῆς πατρίδος ἢ σοῦ στερεῖσθαι μιαιρὰ σῆ καὶ τεκνοις. Idē in Alex. dixit, ἀποξενοῦν τῆς πατρίδος ἑαυτόν. Cæterùm πατεὶς vocatur patria de nomine πατρὸς, vt μητρὶς de nomine μητρὸς eadē à Cretēs. vocata fuit (vt testatur Plut. quem modò protuli, itidémque Synesii locus qui in Μητρὶς citatus fuit) Sed quãuis μητεὶς peculiariter etiã accipiatur pro Matris patria, haud vicissim πατρὶς restringitur ad peculiarem signif. patriæ patris, quod quidē sciã. Sed quēadmodũ μητρόπολις, dicitur pro μητρὶς habente peculiarē illã signif. i. significãte matris patriã, SIC Πατρόπολις patris patriã significat, meo quidem iudicio: licet Hes. exponat, ἡ πατρῴα οἰκία. Quod verò ad expositionem attinet nominis πατεὶς quam affert Eust. dicēs esse πόλιν πινὰ τοῦ ἢν ἑτεροφυῆς γνωριζεῖς, ea certè duobus modis falsa mihi videtur. Primùm enim cur potius dicemus πόλιν πινὰ quàm κώμιν πινὰ, aut etiã κωμιδρίον τι; Deinde quidni patria dicetur locus ille in quo nati fuerimus, etiãsi in eo nõ educemur, sed statim aliò transportemur? (vt omittam, nouũ auribus meis esse τοῦ ἢν pro ὀν ἦ, in hoc quidē loquēdi genere) Quid igitur propriè πατρὶς sonare dicendũ est? Existimo certè, vt Latinis Patria à patris nomine, sic Græcis πατεὶς ab appellatione πατρὸς significare locũ in quo pater nobis ortum dedit, siue sit vrbs, siue pagus. Quòd si in aliqua domo quis natus sit, aut casula etiã, ab omni vrbe atq; adeo pago remota, tũc patria eius esse dicetur ager ille aut etiam regio vbi domus illa sita est. Quod animaduersione dignũ lectori existimaui, vel propter hunc locũ Hom.Od.η, Ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεῖνήστο πατρίδος αἴης, Καὶ κύνει ἀπόμβρος ἦν πατρίδα. nã & hìc latius extenditur significatio nominis πατρὶς ad totam regionem in qua erant Mycenæ, quæ propriè erat πατεὶς.

Adiectiuè autē positi nominis πατρὶς exēpla solos habere poetas existimo. i. iuncti alicui ex illis substantiuis quorũ suprà memini, aut alii huiusmodi. Cũ substantiuo γαῖα: Hom. Od.ω, Ἤλυθον εἰκοστῷ ἐπὶ ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Od.ψ. Alicubi verò additur pronomē possessiuũ: vt Iliad.ω, σὺ δὲ τοῦ ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Od.ε, — ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Cũ subst. αἶα: vt Od.κ, πατρίδος αἴης. Itidem Od.τ. (Protuli verò & in proximè præcedēte tmemate locũ, in quo & πατρίδος αἴης dicit, & statim pòst ἦν πατρίδα) Denique cum substantiuo ἀρουρα, Odyss.υ. F

Πατρὶς ponitur & pro φυλὴ, (i. Tribus) teste Hes. itē Suida in Πᾶῤῥης. Sic autē & Πᾶῤῥη expon. ab Hes. φυλή.

Πατριώτης, ου, ὁ, Qui eiusdē est patriæ, Cõterraneus, Popularis. Plat.de leg.lib.6, μήτε πατριώτας ἀλλήλοις εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δικαζεῖν. Et τὸν πατριώτην θεὸν, apud Plut. Symp.lib.4. Pollux vult barbarorũ esse mutuò sese appellare nõ πολίτας, sed πατριώτας: (pro quo Archippũ dixisse συμπατριώτας) Platonē tamē in Leg. πατριωτας de Græcis quoq; dixisse. Intelligit autē, vt opinor, illum ipsum Plat.locũ qui modò prolatus à me fuit.) At Hesych. ita scribit, πατριώτης τοῦδε Ἀθηναῖος ὁ βαρβάρος κᾆ ὁ πολίτης. Videndũ est autē an huc referēdum sit quod à Luc.narratur de Socr. illo quē vocat τὸν ἀπὸ Μόλου: eum videlicet cuipiã qui ita loquutus erat, συμπατριώτης ὅστι μοι, dixisse, ἐλαύθανες ἄρα ἡμᾶς βαρβαρος ὤν. At verò B. annot. Πατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δίδλος δεύλω. quorũ verborũ autorē nõ nominat: esse autē suspicor scholiastē quēpiã. Cæterùm videri possit pro hac expositione facere hic Niconis comici loc? apud Athen.lib. 11, Καὶ παίν τις ἀνεμάρως θεσπίνων, φησὶ πατριώτα. μάλιστα ἢ ἔχει κεφαμεοῦν ἀόρον. videtur enim esse alicuius verba

qui μάνιω, quod erat poculi genus, ita cōpellarit tanquam conseruum. nam μάνης vnum fuisse ex nominibus quod plerunque imponebatur seruis, docui antea, col. 771, litera F. Sed πατριώτης generalius vsurpari pro eo qui est eiusdem patriæ, ostendit Xenophontis locus, in quo & equos appellat πατριώτας: ita scribens, ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οὐ πανδήμους ὄντας, οὐχὶ πανταχοῦ πατρίους ζητεῖτε. Ostendit verò & Lucianus, dicens, πατριῶτης στολή. sed ibi redditur Patria stola. HINC Πατριωτικός, Pertinens ad eos qui sunt eiusdem patriæ, seu cōterranei. At COMP. Συμπαθριώτης pro παθριώτης, vide in locis quos modò protuli ex Polluce & Luciano.

ΠΑ΄ΤΡΑ, & IONICE Παθρα, (simul autem & poeticè) idem quod πατρίς, Patria. Homer. Iliad. μ, Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Et Iliad. ω, Τὸν σὺ περίθω κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάθρης Ἕκτορα. Et Iliad. ρ, — οἳ περὶ πάθρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔδεντο. Existimat porro Eustathius factum esse πάθρα ex πατέρα accusatiuo nominis πατήρ, per syncopen: in quo illi assentior: at verò in eo quod addit, πατρὶς esse παρώνυμον τοῦ πάθρα, prorsus ab eo dissentio. cur enim πατρὶς potius quàm παθρὶς ex πάτερα factū esse dicem? aut cur vnde formatur πάτριος, etiā πατρὶς formari non putemus?

(Πάτρίω Homerus vocasse existimatur à schol. Aristoph. πλὴν φατρίαν, in hoc versu, Ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἱερὰ πάτρη. De qua expositione dicā & ī Φαθία)

Πάτρίω, Hesych. non solùm exp. πατρίδα, sed & πόλιν, item ἐπαρχίαν, (apud eum tamē scriptum est ἐπαρχίας: quæ scriptura si mendo caret, existimo cum πόλιν debere iungi: quum alioqui ibi post hunc accusatiuū sit interpunctio) necnon φυλήν. Sed præterea VOCEM Πάτρης postquam dixit significare πατρίδος, addit significare etiam πλὴν ὁ τοῦ αὐτοῦ πάθος γένεσιν, id est ortum ex eodem patre. (intellige autem Ortum à substantiuo Ortus, non à participio) At Suidas habet, Πάτρης, ἡ ὁ τοῦ πάθος γένεσις. Quibus subiungit, καὶ Πάτρης, τῆς πατρίδος, ποιητικῶς, apud Homerum. Παθρὶς δὲ, ἡ φυλή. At in meo veteri exempl. illa de altera significatione nominis πάτρης non habentur, cætera eodem scripta sunt & ibi modo. Ego tamen, vt taceam de expositione illa qua dicitur πάτρης esse γένεσις, non video quomodo admitti terminatio hæc possit pro nominatiuo. Rursum verò si tanquam genitiuum exponere voluisset Suidas, dicturus erat γενέσεως. At Hesychii verba nobis hoc in ambiguo relinquunt)

Πάτρηθεν, (aduerb.) E patria. Vtitur Dionys. De situ orbis. Apud Apoll. Rhod. Arg. 2, πάτρηθεν ἀλώμενος exponitur A patria procul errans.

ΠΑΤΡΙΑ, ᾶς, ἡ, Familia, Cœtus eorum qui communē patremfamilias habent. Paulus ad Ephes. cap. 3, ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται. vbi tamē non Familia, sed Paternitas à vet. interprete redditur, ab Erasmo Cognatio à communi patre, ab Hieronymo Parentela. (qui alioqui annotat παθριὰν dici quum ex vna radice, multa generis turba diffūditur) Sed rectius Familia eo loco redditur. Sic autem & ex Græcis Bibl. interpr. ὁ ἐπὶ τῆς πατριᾶς affertur, pro Præfectus familiæ. Verùm ex iisdem & pro Tribus: veluti quum dicunt, ἄρχοντες τῶν πατριῶν. Sic autē πατριὰ ab Hesych. exponitur φυλαί: à Suida verò nō solùm φυλαὶ, verumetiam χῶραι & τοπαρχίαι. (Accedit autē hæc πατριᾶς significatio proximè ad significationē NOMINVM Φατεία ET Φατρία. Atque adeo hæc subiungo nomini πατριὰ, quòd existimem dictam esse φατρίαν primùm quasi πατριὰν, deinde φατρίαν per epenthesin literæ ρ. At certè pro me facit quod à scholiaste Arist. scribitur, videlicet, εἰσὶ δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχοντες, οἷον πατριᾶς τινός. Vnde etiam Homerus (inquit) vocat eam πάτρλω. Addit idem & πάτριος Ζεὺς, quod dictum sit pro φάτριος. Quinetiam Oro apud Etymologum φατρία dicitur ἢ πατρία. quibus addit, ὅταν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀνηρημένης αὐθρὸς ὡς παθὸς τοῦ δεδοκὰς ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τότε τινὰ αἰαφέρεσθαι: vt Heraclidæ (inquit) & Achæmenidæ, apud Persas. Arist. in Polit. τὸ μὴ οἴεσθαι μὴ κλέπτεσθαι τὰ κοινὰ ἡ τοῦ φέρεσθαι γενέσθαι παρόντων πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ αὐτήρξαφα κατὰ φρατείας καὶ φυλὰς πθέσθωσαν. Vbi φεατείαι vocantur (teste Budæo) Conuentus quidā hominum, aut etiā conuenticula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaq; cōmuniter habentiū. Hæc ille, afferens quidē certè aliud etymū, vt docebo infrà. At in v.l. φεατεία exponitur nō solùm Cōuenticulū, & Cōtuberniū, sed & Sodalitiū. Verùm nomine Curia rectius interpretabimur, ex Dionys. Halicarnass. in Rom. Archæol. (itidémq; φεάτωρ, Curialis.) Hoc certè constat, φατείαν seu φεατείαν quocunq; nomine Latino reddatur, fuisse dicta in Athen. populo tertiā tribus partem: cōstat, inquā, cum ex aliis multis, tum ex Polluce: qui tamē dicit impositū fuisse hoc nomē tertiæ parti tribus, tunc quū in quatuor dūtaxat tribus diuisus erat, (postea autem in duodecim distributus fuit) Eius verba sunt, libro octauo, ὅπ μόνοι (nam pro ὅπ repono ὅπτ) πέντε ἦσαν αἱ φυλαί, εἰς τεία μέρη ἑκάστη διήρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τετθίς, καὶ ἔθνος, καὶ φεατεία. At verò populus Romanus quū in tres φυλὰς distributus fuisset à Romulo, vnaquæq; φυλὴ habebat decem φαθίας. vbi φατείαι vocātur quæ à Latinis, de eadē re agentibus, Curiæ. Cæterùm licet hìc φατρίας legamus, in aliis eius locis φρατρίας legimus. Denique & apud cæteros scriptores vtraque scriptura extat. Reperitur certè φατρία & apud Æschinē in oratione De malè obita leg. εἰ δ' ὁ φατρίας τὸ γένος ἢ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἑποβουτάδαις μετέχει. Sic & apud Isocr. in or. De pace, πᾶς δὲ φατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Et apud Luc. in Hermotimo, καὶ ἐλθόντα ἐγγράψαι, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ φατρίας μεταδοῦναι. At verò Arist. φατρία potius dicit. ac profectò si de illa deriuatione constaret quæ à Bud. affertur, nimirū ἀπὸ τοῦ φρέατος, i. à puteo (quòd videlicet qui erāt eiusdem φατρίας, cōmuni puteo vterentur) hanc scripturā priorē esse, & in φατρία priusp abiectū fuisse, meritò quis affirmaret. Sed cōtrà & ipsum Eust. de scriptura hac ambigere videmus: quippe qui scribat quosdā φρήτρην (quo Hom. vsus est pro φεατεία) deriuare à φαθία, per pleonasmū literæ ρ, & per syncopē: alios autē cēsere φεατρίαν prius esse, & ab eo fieri φατρίαν abiectione prioris ρ: atque adeo à φεατρία vocatos esse φεάτορας. At verò paulo pòst ex Ælio Dionysio affert, φαθίαν ab Ionibus vocari παθιαί. Cæterùm à voce φρατρία meritò censebimus manasse Gallicam Confrarie, siue Confrairie, vt alii pronuntiant.

C. Φραθίαρχος, ου, ὁ, Præfectus curiæ, seu sodalitii quod φρατρία vocatur. Demosth. ἔλοντό με φεατρίαρχον.

Φεάτειος, Curialis. i. Ad curiā pertinens. vt φραθιος αἶξ apud Pollucē, Capra quæ immolabatur ab iis qui eiusdem curiæ erāt. Sed & φεαθιος Ζεὺς à Bud. affertur ex Dem. pro Curialis Iupiter. (Habet autē schol. Aristoph. φάτειος Ζεὺς, quod vult esse dictū quasi πάτειος, vt suprà docui) At neutrum SVBSTANT. Φεάτειον, ου, τὸ, SIVE Φάτειον, Locus in quē cōueniūt curiales. τόπος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήεσαν, vt inquit Eust. p. 239, quod & p. 735 ab eo repetitur, addito particip. ὡρισμένος post τόπος: vtrobiq; autē φάτριον. At Pollux φεάτριον habet, & quidē dicens nō simpliciter τόπος, sed ἱερόν, id est templū. Legitur enim apud eū, τὸ δὲ ἱερὸν εἰς ὃ συνήεσαν, φεάτριον ἐκαλεῖτο. ITEM Φεαθιακὸς, Curialis, Ad curiā pertinens. AT Φεαθιεῖς, Curiones, in v.l. Est & VERB. Φρατριάζω, SIVE Φεατρίζω, pro Sum in cōsortio curiæ, Sum vnus è curialibus, vel, Sū particeps curiæ, reddendo ad verbum expositionem Suidæ, qui φραθίζειν esse dicit τῆς αὐτῆς φεατρίας μετέχειν. At Eust. (vel potius Ælius Dionys. apud Eust.) φεατρίζειν esse dicit τὸ εἰς φεατρίαν συνιέναι. Idē verò (Eustath. inquam) alibi, postquā dixit, ἦν δὲ κατὰ τὴν ἰσοτέλειαν φεαθίον τόπος ὡρισμένος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φαθίας συνήεντο, subiungit, καὶ φαθιάζειν ἀφωνότερον ἐλέγετο τοῦτο Ἀττικοῖς, τὸ εἰς ταὐτὸ συνιέναι. Affertur alioqui pro exēplo prioris illi? significationis ex Demosth. πρὸς Μακαρτ. p. 111, μεθ' ὧν καὶ ὁ Θεόπομπος ἕως ἔζη, ἐφραθίαζε. HINC Φεαθιαστὴς, Curialis, Qui est in eiusdem curiæ consortio. Cæterùm addit Eustath. illis quæ modò protuli ex eo verbis, Dicebatur autem ET Φεάτηρ per η, ET Φεάτωρ per ω, Qui erat ex eadem phratria, (id est curia.) Itidémque alibi ex Ælio Dionysio affert, Φεάτορες, Qui sunt eiusdē phratriæ. Sed prisci DICVNT Φεάτρες per ε, à Φεάτηρ. Tribui autem Atticis in alio quopiam lexico nomen hoc Φεάτηρ, ibidem testatur. (At Pollux habet ETIAM Φεατὴρ ὅς, cui videtur eandem dare significationem quam habere Φεάτριος cum αἶξ, suprà ex eo docui.) Multo certè est VSITATIVS Φεάτωρ pro Curialis, Qui est in eiusdem curiæ consortio: seu, Qui habet eiusdem curiæ consortium. Redditur autem & generalius nomine Tribulis, siue Contribulis. (licet alioqui φεατεία non idem esse quod φυλήν, antea dictum sit) Demosth. κάλει δὲ τοὺς μαρτυρείας τοὺς τῶν φεατόρων, οἷς ἔλοντό με φρατεάρχον. Aristot. Polit. lib. 2, φεάτερα ἢ φυλέτην. Dicebant autem εἰσάγειν εἰς τοὺς φεάτορας τοὺς παῖδας de iis qui liberos profitebantur. Demosth. καὶ εἰσῆγον τὸν παῖδα τοτεινὶ εἰς τοὺς τοῦ Ἀγίου καὶ Εὐβουλίδου φεάτορας, μεθ' ὧν καὶ Θεόπομπος ὁ τούτου πατὴρ Μακαρτάτου ἐφεατείαζε. Itidémque dicitur εἰσάγεσθαι εἰς τοὺς φεάτορας. Budæus quum dixisset φεατείας esse fortasse à quibus vocabulum confratrias lingua vernacula mutuata sit, subiungit, Et εἰς τοὺς φεάτορας εἰσάγεσθαι, est in eam sodalitatem adoptari. Ἀπὸ τῶν φρεάτων, id est à puteis nomen ductum, qui cōmunes erant inter φεάτορας. Alibi autem affert illud genus loquendi ex eodem, ita scribente, ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἄρρην αὐτῷ οὐδὲ εἷς, μετεποιοῦτ' ἤδη ἐσπουδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰς ποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τοὺς φεάτορας εἰσαχθῇ, studio cōtendit vt è filia natus puer sibi in adoptionem daretur, qui in eius familiam transiret, nomēque daret phratriæ, vt ille ipse vertit. Qui alibi ex eodem affert, μάρτυρας παρεχόμενος ὡς εἰσῆλθεν εἰς τοὺς φεάτορας, ὡς ἐνεγράφη εἰς τοὺς δημότας, ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων ἐψηφίσθη ἐν τοῖς ἀγωνεστοῖς κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ἡρακλέους, quòd in phratriam ad profitendum admissus sum, quòd inter populares conscriptus sum, quòd ab ipsis inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. Quemadmodum autem habes in isto Demosthenis loco, ἐνεγράφη εἰς τοὺς δημότας post hæc verba, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς φεάτορας, sic etiam ἀπογράφεσθαι εἰς τοὺς φεάτορας dictum fuisse sciendum est, & actiua significatione, ἀπογράψασθαι εἰς τοὺς φεάτορας. Plutarchus in Pericle, συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φεάτορας. Legimus verò & apud Suidam, τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φεάτορας, σύμβολον εἶχον τῆς συγγενείας. Item, de eo qui φρατεάρχος vocabatur, ἐγράφετο δὲ πόθεν εἰς τοὺς φεάτορας τῇ τῶν ἀπατουρίων ἑορτῇ. Apud Eustathium verò aliud præterea legimus, quod alioqui huc pertinet: nimirū τοὺς φεάτορας fuisse Athenis σύστημα quoddam τοῦς πικτμῦοις ἀπογραφόμενον, ὥςτε φαιεροὺς εἶναι ὅπ πολῖται εἰσί. Sed nec ea expositio omittenda est, quam idem tribuit isti nomini φεάτορες, dicens esse τοὺς συμφυλέτας. eadem enim ratione Tribules siue Contribules Latinè reddere possumus, (vti dixi) licet φυλὴν ἀπὸ φεατείας distingui perspicuum sit ex iis quæ suprà de huius vocabuli significatione dicta fuerunt. Idem verò exponit & τοὺς συγγενεῖς (sicut φρήτρας apud Homerum, τιμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικά) quam expositionem habes itidem apud Suidam, & Hesychium. (sed hic habet præterea φεάτορσιν explicatum ἑταίροις & συμμάχοις) Suspicor autem illud συγγενεῖς ab ea γένοις significatione esse quam habet apud Pollucem, vbi postquam dixit, vnamquanque tribum diuidi in tres partes, & vnamquanque harum vocari φεατείαν & τριττὺν & ἔθνος, subiungit, ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη πεντήκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοιούτων ἐκαλεῖτο πεντακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γένη, καὶ ὁμογάλακτες. Sed & ipse his addit, γένει μὲν οὐ τοσοῦτοι ὄντες, ἐκ δὲ τῆς αὐτοῦ σύτω τοσαυτοῦ μόνοι. Est autem ab illa φεατόρων appellatione, ETIAM Φεατεία apud Suidam, idem significans quod Φεατρία. Legimus enim apud eum, φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἔθνος εἶναι τριττὺν, ἤτοι τὴν φρατρίαν, ἢ φρατρίαν. Vbi tamen reponendum censeo φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι, ἔθνος, τριττὺν, &c. vt videlicet τὸ αὐτὸ minimè iungatur cū ἔθνος, sed dicat idem valere hæc quatuor, ἔθνος, & τριττὺν, & φεατρίαν, siue φεατρίαν. Atque ita conuenient hæc cum iis quæ Pollux habet, scribens vnamquanque

φυλὴν, id est tribum, in tres partes diuidi: vnamquanque autem vocari τριττὺν, & ἔθνος, & φεατρίαν Stare certè nullo modo potest altera illa lectio: nam τὸ αὐτὸ ἔθνος quì dici possit, quum nulla ἔθνους mentio præcedat?

Est autem IONICVM Φρήτρη, pro hoc φραθία, Curia, &c. quo φρήτρη vsus est Homerus Iliad. β, Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, Ὡς φρήθρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. vbi Eustathius φρήτρας exp. τιμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικά. Perinde certè esse puto, Ὡς φρήθρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις, ac si quis diceret, Vt curiales curialibus, populares popularibus opem ferant. Hoc autem φρήτρη tradit Eustathius quosdam à φατρία deducere, dicentes in eo abūdare prius ρ, & factam esse syncopen: alios velle prius esse φραθία, (vt antea quoque docui) Paulo pòst verò addit ex quodam lexico, Atticorum esse φεάτηρ, at Iones id efferre per ω. eosdem verò & φρήτρλω dicere.

Hinc autem est COMPOS. Ἀφρήτωρ, Qui in nullius curiæ consortio est, seu sodalitio. Homerus Il. 1, Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ὅστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται ὁμοθυμήτου ὀκρυόεντος. Ab Eustathio exponitur ὁ μὴ ἔχων φρήτρλω, & μεμονωμένος συγγενείας, item ἄπολις. Ego certè existimo ἀφρήτορα hìc vocari non simpliciter Qui in nullius curiæ consortio est, seu tribus, (nam ex illo possumus hoc intelligere) sed qui ab eo prorsus abhorret. Eandémque interpretationis formam nomini ἀνέστιος dandam censeo: adeo vt hisce duobus significetur Qui ab omni communitate & societate cum hominibus abhorret: tertium autem illud ἀθέμιστος dicatur de eo qui diuina omnia iura contemnit.

ΠΑΤΡΩΣ, ὁ (Genitiuus παθρω, vel παθρωος) Patronus. Suspicatur autem Eustathius Ionicæ linguæ hoc vocabulum esse potius quàm communis. (ita enim intelligo quod dicit de πάτρως & μήτρως, ea esse ἰακὰ μᾶλλον. addit porro significare θεῖος ἐκ πατρὸς καὶ μητρός) Id certè Herodotus quem lingua ea vti scimus, aliquot vsurpat locis, è quibus duos proferam: quorum vnus est hic, in Euterpe, αὐτὰ μεμεμόρμνον ὅπ ὁ μὴν αὐτὸ πατὴρ καὶ πάτρως &c. Alter autem in Melpomene est hic, εἶναι δ' αὐτὴν Ἰνδαθύρσου τοῦ Σκυθέων βασιλέως πάτρωα. Affertur verò & datiuus πάτρῳ ex eodem. ‖ Sed πάτρως significat etiam progenitorem à paterno genere, τὸν κατὰ πατέρα τοκέα, vt loquitur Eustathius. is enim postquā dixit quosdam vocare πάτρωας & μήθρωας, quos alii appellant παθραδέλφους & μηθραδέλφους, addit, Stesichorum πάτρωα dixisse τὸν κατὰ πατέρα τοκέα. idque probat exemplo, quod ibi vide, pag. 316.

AT VERO Πατρωός, ᾶ, ὁ, Vitricus: (sicut μητρυιὰ, Nouerca) cuius signif. exemplum Bud. ex Pand. affert. Pollux tamen lib. 3 non valde nomen hoc probat: (ei anteponens NOMEN Ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, quod est itidem Vitricus. Sonat verò ὅτι πάτωρ, q.d. Superpater. Id est Qui superadditur patri, vt ita dicam) Sed mendosè apud eum scriptum esse πατρώου pro παθρωοῦ, à nominatiuo πατρωός, admonitus esto lector. Inuenitur autem ETIAM Πατρυὶς apud Eustathium: quæ per υ scriptura conueniet cum scriptura nominis μητρυιὰ, necnon NOM. Μητρυὶς, quod itidem vitricum significare docet. Atque adeo quum ita scripserit Eustath. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ μητρυὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρωόν, ἀρρενωνυμοῦντες τὸν μητρυιὰν, καὶ λέγει οὕτω Θεόπομπος &c. & quū subiunxerit aliquanto pòst, de scriptura vocabuli μητρυιὰ differēs, τὸ δὲ αὐτὸ λογιστέον καὶ ὅτι τῆς πατρυὶς: quū inquam, hæc ita sint, non immeritò fortasse suspicetur quispiam, non πατρυὸς sed μητρυὸς hìc ab eo scriptum fuisse. (nam πατρωὸς quidem certè locum hìc non habet, quum ea quæ de scriptura dicuntur, nullo pacto ei conueniant) Alioqui enim cur in illo priore loco, vbi πατρωὸν habemus, nō itidem πατρυὸν scripsisset? Porro ex iis quæ illum de nominis μητρυιὰ scriptura differere dixi, (addit autē, hoc idem nobis in πατρυὸς considerandū esse) colligo eū in ea fuisse sententia (id enim apertè non indicat) vt putaret in NOMINE Μητρυιὰ esse duas illas syllabas ex compositione

cum ὑός. dicit enim πέθριππος quidem ἀναλόγως vertisse A
tenuem in aspiratã, quòd aspiretur ἵππος: at in μηδμὰ idem factũ non fuisse, sed μηδμὰ scribere placuisse: quæ scriptura ex Ionicæ aut Æolicæ linguæ consuetudine manarit. Quibus verbis innuit, vel potius apertè indicat, scribendum fuisse μηθμὰ (quod itidem de μηθμὸς ac πηθμὸς iudicandum est) sicut πέθριππος, per θ. Verùm ad me quod attinet, prorsus ab Eustathio de illa terminatione in υα dissentio, eam non ex compositione cum ὑός, sed simpliciter ἐκ παθαρῆς esse, seu κατὰ παθαρὰν ita efferri existimans. B

Vox autẽ LATINA est Πάτρων, meo quidẽ iudicio (sicut ET Πατρίκιος) id est è Latina Patronus facta. Nec me quisquam de hac sententia deducet, nisi qui aliquem vsum huius nominis παῦρον apud quempiam perantiquum scriptorem Græcum (antiquiorem quidem certè quàm vt è Romano sermone mutuatus id videri queat) mihi ostenderit. Nihil enim me mouet quod scribit Pollux, nimirum τοῖς ἀρχηγοῖς γνώριμοι, seu ἀρχηγέται, qui etiam γνωρίμαι ac προστάτορες appellãtur, (Latinè generis autores, ex Virgilio) dici etiam πάτρωνας. C Hoc inquam minimè me mouet, quòd nequaquã apud vllum ex vetustioribus scriptoribus inuenisse eũ hanc vocem existimẽ. Multo verò minus his scholiastæ Euripidis verbis moueor, ἀπελεύθερος δὲ, ὁ ἀργυρώνητος μὴ προσῆκον, εἶτα ἐλευθερωθεὶς· ὁ δὲ ἐλευθερώσας αὐτὸν, πάτρων, καὶ κλίνεται πάτρωνος. Est enim hic vsus nominis πάτρων, non (vt ille quem affert Pollux) remotus aliquantum ab eo quem habet apud Latinos Patron⁹: sed cum eo prorsus cõueniens quem apud illos interdum habuisse, ex Plutarcho etiam discimus. Is enim D
in Fabio Maximo, postquam scripsit, οἱ δὲ γραπτὰς τοῖς γραπτὰς πάτρωνας ἠπαίζοντο, addit, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπελευθέροις προσῴκημα πρὸς τοὺς ἀπελευθερώσαντας. Alioqui πάτρωνα sonare idem quod πρόσταν, & relationẽ habere ad κλίεντα (clientem) quod sonat πελάτην, ex eo discimus in vita Romuli, pag. 44 meæ editionis. Vbi docet etiam à Patrone quodam nomen hoc ortũ habuisse. Ibidem EST ET Παρωνεία, quod perinde est acsi dicas Patronatus. (magis enim respõdere huic nomini existimo, quàm nomini Patrocinium) & ab E
eo exponitur itidem προστασία. Alterum quoque nomen LATINVM Πατέκιος (vnica quidem certè litera à Latino Patricius differens) in eodem Plutarchi loco habetur: ita vt eadem opera de vtroque doceri ab eo possis. Sed vide vt ex duabus deriuationibꝰ eam sequaris qua nomẽ hoc à patris appellatione deducit, non autem eam qua ἀπὸ τῆς πατρωνείας: quũ vel terminatio huic deriuationi apertè refragetur. Cæterùm quanto manifestius est πατρίκιος merè Latinum esse pro Patricius, tanto magis miror Budæum duobus
in locis aurem Suidæ nugis præbuisse, scribentis, πατρίκιος, πατὴρ τοῦ κοινοῦ. quasi videlicet Patricius dicatur ex eo quòd sit velut Communis pater reipublicæ. Nam quæ magis violenta esse etymologia potest si literas spectes? contrà verò terminationem illam nominis Patricius Latinam esse, alia quamplurima eodem modo terminata vocabula testantur.

ΠΑΥΩ, Finem impono, Finio, Cessare facio, seu desistere. Xenoph. Pæd. 8, pag. 136 meæ editionis, πόθεν μὴν ἔπαυστε τὸν λόγον, Tũc finem imposuit suæ orationi, Tunc finiit orationem suam. (quod Finio G
ponitur & pro Cessare facio) Sic quum iungitur participio, commodè reddi potest Finem impono. vt apud Isocr. πόλιν δυστυχοῦσαν παῦσαι, Vrbis calamitatibus finem imponere. (quod perinde est acsi diceretur πόλιν δυστυχῶν παῦσαι) Eadem constructione dixit in Panegyrico, ἀλλ' ἵνα αὐτοὺς ὀκείνοις πάυσω, καθ' ὅσον ὁ λόγος δύναται, τοιαύτην γνώμην ἔχοντας, Vt finem imponã huic eorum opinioni, Vt desistere faciam ab hac opinione. Ad verbum, Vt desistere faciam hanc opinionem habentes, pro Desistere ab hac quam habent opinione. H
Itidem, γραπτὰ δ' αὐτὸν ἐπαύσατε apud Demosth. Et παύειν ἄρχοντα apud Lysiam, (nisi quis ἄρχοντα loco nominis habere malit) q.d. Facere desistere à magistratu. Sed redditur potius Abrogare alicui magistratum, vel Abrogare imperium magistratui. Παύω cum aliquibus accusatiuis, commodius redditur Reprimo, Coerceo: vt quum dicitur παύω τινὰ ὕβριν à Demosthene, Reprimo insolentiam, seu Coerceo, aut etiam Compesco. (quæ multo significantius dicuntur quàm Finẽ impono insolentiæ, aut Cessare facio insolentiam) Sic apud Homerum παύειν ἐόν ῥόον, & aliquoties παύειν χόλον, ac μῦθος, Reprimere iram. seu Cohibere. Nisi malis Sedare iram. Sed hoc obseruandũ est, quum dicitur, παύω τὸν σὸν χόλον, seu τὸν χόλον σου, seu τὸ σὸν μῦθος aut τὸν, tunc, si aliquo istorum verborum vti nõ velimus, sed potius magis ad verbum reddere, esse dicendum, Facio vt cesses ab ira, aut desistas ab ira: siue Impono finem iræ tuæ: at quum dicitur, παύω ἐμὸν χόλον, seu ἐμὸν μῦθος, reddi Cesso ab ira, vel Desisto ab ira: nec solùm Impono finem iræ meæ, sed etiam Finem Facio iræ. Sic Iliad. α, v. 283, Ἀλλ' εἴκε σὺ δὲ παῦε τὸν μῦθον, Desiste ab ira, Finem fac iræ tuæ, &c. Vtrique autem loco conuenit verbum Sedo, quum dici possit παύω τὸν μῦθον, Sedo iram tuam: itidémq; παύω ἐμὸν μῦθον. (vel simpliciter παύω μῦθον, aut παύω χόλον, vt Iliad. τ, Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον) Sedo iram meam. Cui simile est, παῦε τὸν μῦθον, Tuam sedato iram. (Vti verò licet & verbis illis, Reprimo, Cohibeo, aliisue huiusmodi) Sed eodẽ illo verbo Sedo aptissimè reddemus apud eundẽ hoc παύειν, iunctum accus. ὀδύνας, Il. π, Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, sedauit dolores. (Legitur autem & παύειν ὀδυνάων apud eum: de qua constructione dicam infrà) Item cum accus. ἄνεμον, Od. κ, vbi verbo ὀρνύμι opponitur, Κεῖνον γὰρ τὰ μίλια ἀέμων πέμπε Κρονίων, Ἢ μὴν παυέμεν ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι. (hìc enim cum ὅν κ' ἐθέλῃσι oportet ἄνεμον repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Sunt porro & accusatiui cum quibus reddi potest Aboleo: vt παύω τινὰ τυραννίδα, aboleo tyrannidem. In alia autem constructione reddi & verbo Abrogo, (sicut in loco quem protuli suprà) disces ex sequentibus.

Παύω habet & alias constructiones, quarũ vna est, & ea quidem frequentissima, (nisi me fallit memoria) παύω σε πύπυ: (pro quo interdum & παύω σε ὀκ πύπυ.) altera, παύω σε πιεῖν τοῦτο, vel μηκέτι πιεῖν. Sed & cum passiuo infinitiuo, præcedente particula μή. Quod ad priorem attinet, videlicet παύω σε πύπυ, sciendum est quemadmodum docui dixisse Demosth. παύω τινὰ ὕβριν, (quod fuerit exemplum τοῦ παύω τοῦτο) ita dixisse Isocratem παύω σε τῆς ὕβρεως, (quod fuerit exemplum τοῦ παύω σε πύπυ) ita scribentem in Panegyr. κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. Est autem παύω σε τῆς ὕβρεως, Facio vt desistas ab insolentia, vel Impono finem tuæ insolentiæ. Aut, vtendo quopiam significãtiore verbo, Reprimo tuam insolentiam, aut Coerceo, seu Compesco, (siquidem structuræ orationis non habeatur, sed sensus duntaxat ratio:) alioqui dicendum esset, Reprimo ab insolescentia, aut Coerceo, seu Compesco. Sed Latinitas patietur potius, vt opinor, Refræno te ab insolentia: quum & Cicero constructionem hanc isti verbo dederit. Quòd siquis hoc nõ libenter vtatur, quòd ei plus vehementiæ inesse putet (idem autẽ fortasse & de tribus illis proximè præcedentibus iudicabitur) quàm verbo παύω: aut dicat, Deduco te ab insolescentia, aut Depello: aliúdve huiusmodi verbũ, sed aptius tamen, quærat. Dicerem autem Prohibeo, (quo hoc ipsum verbum exponitur apud Thucydidẽ lib. 3, βουλόμεθοι τῆς μὲν ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι, ἐς δὲ τὰ κοινὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια καταστῆσαι) sed prohibere dicimur quempiam non tam ab ea re à qua desistere eum volumus, (quæ inest verbo παύω significatio) quàm ab ea quam facere seu aggredi parat. At verò quum dicitur παύω σε τοῦ ὀπθυμιῶν, locum fortasse habere potest illud Deduco: vt dicamus videlicet Deduco te à cupiditatibus: sed non minus aptum iudicabũt alii fortasse vel Libero, vel Vindico. Est autem eo loquẽdi genere vsus Xenophon ita scribens, τοῦ μὴ τὸ ἄλλων ὀπθυμιῶν τοὺς σωόντας ἔπαυε. Eiusdẽ generis est, παύειν τοῦ πονηριῶν apud Isocratem, cui opponit τρέπειν ὀπὶ τὰς πονηρίας: scribens in Archidamo, δύο τρόποι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ καὶ τρεπόντες ὀπὶ τὰς ἀδικίας, καὶ παύοντες τοῦ πονη-

ρῶν. Plato autem dixit etiam παύειν τινὰ τῆς λυγρὸς, in A
Symp. scribens, ὦ Εὐξίμαχε δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγρὸς, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι. vbi non minus aptè verbo Liberare vti possumus. Obserua autem vno eodémque in loco vsum τοῦ παῦσαι & τοῦ παύσασθαι. Hanc autem constructionem sæpe habet & in abrogandi significatione. vt enim dicitur παύειν ἀρχοντα & παύειν στρατηγοῦντα (de quibus suprà) sic etiam παύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, & παύειν τινὰ τῆς στρατηγίας. His simile est παύειν τῆς βασιλείας, (pro quo παύειν τῆς βασιλείης Ionicè B
apud Herodotum) item παύειν τινὰ τῆς ναυαρχίας apud Thucyd. quibus in locis παύειν non incommodè reddi tur verbo Priuare. Xenoph. Hell. 6, παύσαντες αὐτὸν τοῦ στρατηγίας, Ἵφικρατέτην αἱρεθησομένων, Quum priuassent illũ imperio, vel (mutando constructionem) Quum abrogassent illi imperiũ. Sic παύειν τινὰ τῆς βασιλείας, Priuare regno. Vbi tamen & illo verbo Deducere vti possis, si cum Hirtio dicere velis Deducere ex regno. Quidam certè interpr. Adimere alicui regnum. Sciendum est autem, Homerum quoque sæpe dixisse non solùm παύω τοῦτο, sed & παύω σε πύπυ, vtplurimum tamen hũc C
personæ accusatiuum subaudiendum nobis relinquendo: vt quum dicit παῦσε ὀ χόλος, & παῦσε δὲ θούρεδος ἀλκῆς, subaudiens αὐτόν. Et Iliad. δ, Φάρμακ' ἄκεν παύσῃσι μελαγχόλου ὀδυνάων. At Odyss. ψ, iunxit accusatiuo rei pro accusatiuo personæ, in hoc versu, Παῦσαν ἀρὸ ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυνᾶκας. Sophocles interiecta præpositione ἐκ dixit παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ. Quod autem attinet ad illam verbi παύω cum infinitiuo constructionem, qua videlicet dicitur παύω σε τοῦτο ποιεῖν, legitur apud Thucydidem, lib. 2, pag. 69 meæ D
editionis, βουλόμεθοι τε πῖσαι τε αὐτὸν, εἰ δ' ὠάγοντο, μεταστάντα τῆς Ἀθηναίων ξυμμαχίας, σραπῦσαι ὅθεν τοῦ Ποτίδαιαν, ἢ ἐῶν σρέπευμα τῷ Ἀθηναίων πολιορκοῦν, καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς, καὶ μὴ ἐπὶ ὤρμητο, ἐν' ὀκείνου πιεθῆναι &c. vbi παῦσαι non cum πῖσαι iũgitur, (alioqui enim esset παῦσαι pro παύσασθαι, & tres infinitiui simul) sed immediatè cum βουλόμεθοι, vt sit, Volẽtes efficere vt desisteret à ferẽdis suppetiis. vel Vt desisteret ferre suppetias. Proferã autẽ minimè cõtrouersum huius constructionis exẽplũ, E
nõ quidẽ in hoc simplici παύω (nullum enim mihi in præsentia suppetit) sed in cõposito ἀπαύω: quum vtriusque, quod ad hanc constructionem attinet, eadẽ sit ratio. Ita igitur ille Odyss. σ, Ὅς τοῦ πὸν τὸν αἴσαλον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας Ἐν δήμῳ. Et quoniam docui παύειν aliquibus in locis reddi posse verbo Compescere, (sicut & Reprimere, aliisque huiusmodi) hoc addo, inueniri hoc ipsum Cõpesco infinitiuo itidẽ iunctũ apud Plautũ in Bacchid. Caue malũ, & compesce in illum iniustè dicere. (Vbi si mendum non est, meritò quis miretur F
factum ex actiuo verbo neutrũ, quod verbo παύω itidẽ vsuuenire interdum mox docebo) Verùm additur interdũ huic verbo & negatio μὴ, vel μηκέτι, vt apud Luc. ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτοὺς, pro ἔπαυσε λοιμοῦ αὐτοὺς, Illis finẽ pestis imposuit, vel Finẽ pestis attulit. Aut, Eos à peste liberauit. Apud Aristoph. cum μὴ, sequente etiã passiuo infinitiuo, παύω σε μὴ ἐξαπατᾶσθαι.

Παύω neutraliter pro Finem facio, Cesso, Desisto, Desino. pro qua signif. ex Hom. affertur cum genitiuo, παῦσαν ἀέθλων, pro Finem certandi fecerunt. Obseruaui alioqui hunc verbi istius vsum in imperatiuo po G
tius: vt apud Hesiodum in Aspide, Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' αὐτὸς ἴσα σ' ἐμαῖο. Sic Aristoph. in Ranis, παῦε, παῦε τοῦ λόγου. Et cum participio apud eũdem, παῦε ὀρχούμενος. Inuenitur autem παῦε & sine adiectione, & quidẽ pro Tace, apud Aristophanem. quæ significatio datur itidẽ imperatiuo Desine à Latinis comicis. Sed libet hoc lectori nostræ linguæ studioso expendendum proponere, annon verisimile sit nos quum aliquem tacere iubẽtes, dicimus Pai pai, potius ex Græcis παῦε παῦε (nã H
& ita geminatum hoc verbum extat apud Aristophanem) quàm ex Latino Pax pax mutuari. Mihi quidem certè non fit verisimile, nos iubentes aliquem tacere, vti nomine quod pacem significet, (licet alioqui pacẽ appellemus Paix) ac non potius eo cui ipsa tacendi insit significatio, id est τοῦ παῦε. Nequeverò mouere quẽquam debet hæc diphthongi αυ in nostram αι mutatio, quum & in aliis quibusdam vocabulis è sermone Græco sumptis ea vtamur.

At vox PASS. Παύομαι in significatione neutra, est Finem facio, Cesso, Desisto, Desino. Iungitur interdũ genitiuo, interdum participio, idque apud vtrosque scriptores. Sed hæc constructio (nisi me fallit memoria) solutæ orationi, illa carmini vsitatior: vel potiùs vtraque in soluta oratione frequens, at in carmine rara est altera, videlicet cũ participio. Primùm igitur genitiuo iũctũ παύομαι, in carmine quidẽ, vt apud Homi. Iliad. η, Παύσασθαι πολέμοιο δεινοῖο. Et Iliad. σ, — πολέμοιο πέπαυμαι. Rursum Iliad. η, παυσάμεθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος. Legitur verò apud eundem & Παύεσθαι κλαυθμοῖο γόοιό τε, Odyss. φ. In soluta autem oratione, vt παύομαι τῆς ὀργῆς, Desisto ab ira, Iræ finẽ facio, Desino irasci, apud Lysiam. Item Herodian. lib. 7, τῆς τε ὀργῆς ὁ δῆμος ἐπαύσατο. Sic & apud Demosthen. παύεσθαι τῆς ὕβρεως, vbi scribit, οὔτ' ὑπολαμβάνω μνησικακεῖν ἐλάττονος πύτου ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως. (vbi tamẽ Bud. παύεσθαι non verbo neutro sed passiuo est interpretatus, sic reddens hunc locum, Ita huic litem non minoris à vobis æstimandam esse censeo quàm quanta pœna depensa, ab iniuria postea inferenda coerceatur) Et cum genitiuo δοκιμασίας, pro Desisto à ferendo subsidio. Item cum genitiuo ἔργου, nec non πλησμονῆς apud Xenophontem. Ex Platone autem cum genitiuo κακῶν. sed παύσασθαι κακῶν apud eum exponitur perinde acsi esset pro παῦσαι positum: videlicet Finem imponere calamitatibus. Ad quam interpretationem nisi quid nos confugere cogat, quum hunc vocis παύσασθαι vsum nullo alio exẽplo confirmari videam, malim exponere, Finem habere malorum, vel Finem inuenire malorum. Hoc alioqui fateor, quemadmodum dixi, παύω in quibusdam locis posse reddi Finem facio, Cesso, Desisto, quæ sunt propria vocis passiuæ παύομαι: ita vicissim esse vbi παύομαι reddi possit finem impono, Finio, quæ alioqui propriè actiuæ voci παύω conueniunt. vt videlicet quum dicitur παύομαι τοῦ δρόμου. hoc enim reddere potes non solùm, Finem facio currendi, vel, Desisto à cursu, sed etiam (resoluendo orationem in aliam structuram) Finem impono cursui, Finio cursum. aut etiam Sisto cursum. nam qui dicit παύομαι τοῦ δρόμου, i. Finem facio currendi, seu Desisto à cursu, aut Desino currere: nõ aliud dicit quàm παύω τὸν ἐμὸν δρόμον: vt vicissim qui ita loquitur, παύω τινὰ ἐμὸν ὀργὴν, id est Finem impono iræ meæ, perinde est acsi diceret Finem facio irascendi, seu Desino irasci. At verò in παύσασθαι κακῶν idem non spectatur, quum is qui dicit παύομαι τοῦ κακῶν, id est Finem habeo malorum, non continuò dicere possit παύω τὰ κακὰ, id est Finem impono malis: nihilo certè magis quam is qui dicit Cõualesco ab hoc morbo, vel Sanaꝰ sum ab hoc morbo, dicere potest itidẽ, Sanaui me ab hoc morbo. Cæterùm affert B. ex Synesio παύομαι cũ genitiuo τῆς ἀρχῆς, expositum actiuo itidẽ verbo, videlicet Abdico, cum accusatiuo Me. nam παύομαι τῆς ἀρχῆς redditur Abdico me magistratu. Simul tamen vertit hoc verbũ & neutro Abeo: interpretans, Abeo magistratu. Vt porro παύω genitiuo iunxit Sophocles, iuncta præpositione ἐκ, sic παύομαι Aristoph. vbi dicit παύομαι ἐκ μεγάλων ἀχέων. quod παύομαι redditur rursum passiuo verbo Recreor.

Παύομαι in altera constructione, videlicet cum participio, prosæ potius quàm carmini vsitatum. Xenophon Pæd. 7, ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι ἔδεισάν τε καὶ ἱκέτευον παύσασθαι ὀργιζόμενον. (vbi obserua παύσασθαι ὀργιζόμενον eadem significatione qua habuisti suprà παύσασθαι τῆς ὀργῆς) Tale est παύομαι δίψῶν, apud eũdem. Et παύομαι φονεύων apud Thucyd. Plato quoque dixit De republica libr. 1, ἐπιθυμίαι ὀπθυμίαι παύσαντα καταπίνουσαι καὶ χαλάσωσι. Iũgitur verò & participio passiuo, vt παύομαι βασανιζόμενος, Desino torqueri, apud Antiphõtẽ. Pro quo & παύομαι στρεβλούμενος apud eundem, ἠπίστατο γὰρ ὅτι παύσαιτο στρεβλούμενος ὁπότε ἔπαυε τὰ πύπτις δεικνῦντα. Sic Παύσασθαι δεδεμένον, Plato De rep. lib. 9. Et παύομαι τεταραγμένος, Plutarch. Solone, Desino turbari.

Παύομαι sine adiectione etiam ponitur, relinquendo (vt opinor) subaudiendum participium, aut certè genitiuum. (Aliquos tamen excipio locos, cuiusmodi est hic Gregorii, ὥσπερ πέπαυται, pro Hæc desita sunt haberi, seu desierunt. Sed & in hoc Gellii loco, Disciplina tibiis canēdi desita est, sicut Desita est sine adiectione ponitur, non dubiū est quin de πέπαυται idem dici hîc possit) Alioqui ponitur pro Quiescere, seu Requiescere: in qua significatione frequētius est ἀναπαύεσθαι. Sed & pro Quiescere in ea significatione qua dixit Virgil. flammam quieuisse, Æneid. lib. 6, Postquam collapsi cineres, & flamma quieuit. Nec enim dubium est quin tale sit istud Homericum, παύσαιτο δὲ φλόξ, atque adeo Virgil. id exprimere voluerit: Il. ψ, Τῶμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσαιτο δὲ φλόξ. Quòd si παύεσθαι reperiatur & pro Tacere, (sicut de παῦε dictum fuit suprà) tūc quoque verbum Quiescere eius interpretationi adhibere poterimus, cum Terentio: si tamen eos sequamur qui in quibusdam eius locis accipi simpliciter putant pro Tacere. à quibus ego dissentio. At verò Desinere ita sumi ab hoc ipso comico, minimè controuersum est. Sed in v. l. ex Theophr. affertur παύεσθαι oppositum etiam παύ ἵστασθαι, significanti Reniti & obsistere: De hist. plant. lib. 5, cap. 8, δύσριζα δὲ καὶ δύσχιζα τὰ ἐνικμότερα φθίνει πάμπαν ξηραίνεται· τὰ μὲν δὲ παύονται, τὰ δὲ ἵστανται. Affertúrque ad huius interpretationis confirmationem, ex Plinio, lib. 16, cap. 43, Arida latius quàm viridia ferris cedere. Sed quibusdam suspectum est παύονται in illo Theophrasti loco: quum alioqui constet Plinium quæ ibi dicit, ex ipso Theophrasto mutuari.

MONOSYLL. Παῦ per apocopen pro παῦσαι dictū fuisse testatur apud Eustathium Ælius Dionys. sed ambiguum est intelligātne pro παῦσαι infinitiuo actiuo, an pro παῦσαι imperatiuo medio. Ego certè de hoc potius quàm de illo intelligendum putauerim.

C. Παυσίβακτροι, οἱ, (q. d. Ad sedandum vtentes baculis) In v. l. Baculis robustis vtentes, vt qui fustibus lites sedant & dirimunt. At Hesychius habet duntaxat, Παυσιβάκτρων, ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων. quæ scriptura mendosa esse videtur: ac certè, sequendo illam expositionem quam habent vulg. lex. reponendum esset ἰσχυρᾶς βακτηρίας χρωμένων. Alioqui possit etiam suspicari quispiam, eum scripsisse ἰσχυρῶν seorsum, & addidisse, βακτηρίαις χρωμένων. Sed & illa ipsa vox παυσιβάκτροι non immeritò suspecta cuipiam fuerit.

C. Παυσικάπη vide in Κάπη.

C. Παυσίλυπος, ου, ὁ & ἡ, Mœrori finem imponens, vel finē afferens, Mœrorem cessare faciens, Sedans mœrorem. vt παυσίλυπος ἄμπελος vocatur à quodam poeta apud Athenæum, lib. 2, Mœroris sedatrix vitis, quòd vini potu exhilarentur homines. Sic & poculum illud quod in conuiuiis tertium Ioui seruatori dicatum erat, παυσίλυπον vocabatur, vt habent v. l. Ibidem, Iouis esse dicitur epithetum apud Sophoclem. Sed & quendam lapidem vocatum fuisse παυσίλυπον, quòd siquis dum in luctu versatur, eum nactus fuerit, continuò mala eius finiantur, ex Iasone Byzantio discimus, ita scribente, ὃν Στρυμόνι πταμένῳ χθονᾶται λίθος παυσίλυπος καλούμενος, ὃν ἐὰν οὖρη τις πενθῶν, φόβος χρῆμα παύεται τῆς κατεχούσης αὐτὸν συμφορᾶς. Quinetiā villa quædam Cāpaniæ Pausilypum dicta fuit, vt testantur cum alii, tum Plinius. Hoc autem nomen ab amœnitate obtinuit.

C. Παυσινύσταλον, Quod dormitationem reprimit, Quod vigilare facit. Eustath. in Odyss. lib. 4, pag. 1491, ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς Ἑλένης κρατῆρι, τὸ φάρμακον τοῖς μεθ' Ὅμηρον χρηματίσαν, ἐπειδὴ καὶ ἡφάλιοι θυσαι ἦσαν, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπενδετο, φασίν, ἀλλ' ὕδωρ μελίκρατον. Quibus addit, Homerico illi κρατῆρι similius etiam esse quod ab Ælio Dionysio commemoratur παυσινύσταλον, & ab eo esse dicitur vel βρῶμα, vel aliquid huiusmodi. Esse autem παυσινύσταλον aiunt (inquit) simile ei quod DICITVR Ἐχεκρόρσιον. quo significatur, τὸ ποιοῦν ἐχεκρόρεναι, καθὼς εἴπειν νηφάλιον. (Obserua autem obiter, hic quidem Ἐχεκρόρσιον, illic autem SCRIBI Γρηγόρσιον. Est alioqui in vsu potius, sicut ἐχεκρόρσις, ita etiam ἐχεκρόρσιος, & quidem significans ποιῶν ἐχεκρόρεναι (sequendo eius expositionem) id est Faciens vigilare, siue Vigilias afferens. Quod autem ad compositionem nominis huius παυσινύσταλον attinet, existimo in eo νύσταλον substantiui fungi vice: quum tamen extra compositionem non inueniatur, quod quidem sciam: sed tantùm NOMEN Νυσταλέος adiectiuum, significans non dormitationem, sed dormitatorem, aut etiam dormitabundū. Neque enim hac voce, ad exemplum aliarum complurium à me ficta, vti dubitauerim.

C. Παυσίπονος, ου, ὁ & ἡ, Labori finem imponens, A labore recreans. Eurip.

At verò COMPOS. Παυσάτεμος, amittit ι quod in præcedentibus compositis habes. Vocauit autem παυσάνεμον θυσίαν Æschylus sacrificium sedans ventos, seu placans (vt loquutus est Virgilius) id est, quo impetramus sedationem ventorum.

Παῦσις, εως, ἡ, Cessatio, Requies, vel Sedatio. Pro quo dicit HOMERVS Παυσωλή (alijque poetæ) vt Iliad. ϛ, Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιόν. Item παυσωλὴ πολέμοιο, in alio eius loco.

Παυσέως (aduerb. positionis, vt vulgò appellant) Cessandū est, Finem facere oportet. παύεσθαι δεῖ. Sed interdum & actiua significatione pro παύειν δεῖ, Facere oportet vt quis cesset. Plato, παυστέον προθεῖναι τὸν θάνατον, Operam dare oportet vt desinat mortem præuidere. q. d. Faciendi sunt cessare à, &c.

Παυστήρ, ῆρος, ὁ, ITEM Παυστήριος, Sedator, Sedatiuus. (Sonat autem παυστὴρ quidem, Sedator: at παυστήριος, q. d. Sedatiuus, seu Sedatorius) Vel Qui finem imponit, Qui cessare facit. Alexis apud Athen. libro 10, vocat somnū παυστήρα βροτείων πόνων, id est, qui finem imponit humanis laboribus, vel requiem affert à laboribus mortaliū: in hoc versu, Ὕπνος βροτείων ὦ κόρη παυστὴρ πόνων. At παυστήριος sub nomine Sophoclis habetur in vulg. lex. Vbi παυστήρια sunt etiā Obices, Septa: (quòd Hesychius exponat πρόβλημα, ἢ φράγματα. Qui & παυστήρια ὄρη appellatos tradit Achaiæ montes in quibus mortuus est Orion) IBIDEM Παυστικός, Vim sedandi habens.

C. Ἄπαυστος, ου, ὁ & ἡ, Indefinens, Non cessans, Irrequietus. Item Fine carens, Perpetuus, Sempiternus. vt Cic. ἄπαυστος βίος apud Plat. (pag. 23 mei lexici Cic.) vertit Sempiterna vita. Apud Thucyd. autē ἄπαυστος δίψα reddi etiā potest passiuè, Insedabilis sitis, Sitis quæ sedari non potest. Itidem ἄπαυστος γλῶσσα significatione passiua, q. d. Incoercibilis lingua, Lingua quæ coerceri non potest. Vnde ADVERB. Ἀπαύστως, & Ἀπαυστί, Indefinenter, Incessanter, Irrequietè, Sine quiete. Aristot. De mundo, σωματοχορεύει πᾶσι πύπτοις ἀπαύστως.

AT VERO Παῦλα peculiarem formā habet: quo vocabulo significatur Cessatio, Intermissio, Requies, Finis. Plato in Phædro, τὸ δὲ αὐτοκίνητον, ἀθάνατον· τὸ δὲ ἄλλο κινοῦν, καὶ ὑπ' ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς. quæ Cic. ita est interpretatus, Quod semper mouetur, id æternum est: quod autem motum affert alicui, quódque ipsum agitatur aliunde, quando finem habet motus, viuendi quoque finem habeat necesse est. Plato epist. 7, οὐκ ἔστι παῦλα κακῶν τοῖς τυράσασι. A Bud. exponitur non solùm Finis, sed & Clausula, in isto loco Aristotelis Polit. lib. 7, καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς πικροπολίας ἡ σύζευξις συγκαταβήσεται χρόνοις εὐκαίρως.

C. ΑΝ Ἀπαύω, Requiescere facio, Requiē do seu relaxatio nem. ἀπαύσω σε τοῦτον, Da tibi requiem, vel Da teipsum requiei, seu quieti. Sed dicitur interdū ἀναπαύω ἐμαυτὸν vel ἀναπαύω σε, simpliciter: interdum ad accusatiuū personæ additur genitiuus rei. vt ἀναπαύω σε τῶν ἔργων. Xenophon Præd. 7, ὁρῶν δ' ὁρᾶν τοὺς πολεμίους, εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναπαύσετε τὸν θόρυβον. In Euāgelio Matthæi, capite 11, δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. id est, Vobis requiem à labore tribuam. Hom. Iliad. ρ, — ὃς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ὅθι χθονί. Rursus Xenophon, ἀναπαύειν τοὺς ἱππέας τῷ βαδίζειν.

Ἀναπαύομαι, Quiesco, Requiesco. Xen. Præd. 4, σὺ δὲ ἄγε ἀνάπαυσαι· ἐπὶ τετόνηκας, Tu ô nuntie requiesce: siquidem te fatigasti. vbi absolutè ponitur. Sæpe autem genitiuo iūgitur, vt ἀναπαύεσθαι τῶν πόνων, i. A laboribus requiescere. & apud Isocratē, ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν.

vbi loquitur τῶν εἰσφορῶν, quasi de laborioso quopiā onere. Nonnunquā ita constructū exponitur Cesso, vel Desisto, seu Desino. Interdum additur præpositio ἐκ: vt apud Lucianum, ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον.

‖ Ἀναπαυόμενον ὕδωρ, ad verbum Requiescens aqua, dicitur aqua certi cuiusdam fontis, vel potius ipse fōs apud Dodonam, quia non perennem habet aquam. Etymol.

Ἀναπαύομαι ex Demosthene citatur pro Donor immunitate. quæ significatio si vera est, eius ratio hæc fuerit, quòd quædam sunt munia à quibus qui est immunis, velut ab onere graui videtur requiescere.

Ἀναπαύομαι, Suidas exponit τὸ ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον, id est, Cubo vt somnum capturus. Xenophon Præd. 8, ἔδοξεν αὐτὰ παύσασθαι· καὶ κατεκλίθη. Eiusdem Præd. 6, ὥστε μὴ δὴ πλὴν ἡμέρας οὔτω δέρεσθαι καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύοντο.

Ἀναπαύεσθαι, Mori. Herodianus de Marco imperatore loquēs, νυκτός τε καὶ ἡμέρας ὁλοσχερῶς μιᾶς, ἀνεπαύσατο. Sic vsurpatur & à Theodorito. Dicitur & ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου. Itidem suum Quiescere, de morte dicūt Latini. vt Ouid. Longa quiescendi tempora fata dabunt.

Ἀνάπαυμα, ατος, τὸ, Requies. Idēm quod sequens ἀνάπαυσις: sed apud poetas illud nomen frequentius, hoc in prosa. Dicitur ET ἄμπαυμα per syncopen: vt apud Hesiodū in Theogonia, Δημοσθενίου τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μέρμηνα ἐόντων.

Ἀνάπαυσις, εως, ἡ, Requies, Intermissio à labore, vel Requies à labore. Xenoph. Præd. 7, δοκοῦμοι καὶ ἡμεῖν ψυχὴ ἀναπαύσεως πόνου ἀξιοῦν τυγχάνειν. Cum genitiuo, apud Plutarchum in Lycurgo, οὐ εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήσεως ἀνάπαυσιν εἶναι τὸν πόλεμον. In vulg. lex. Græc. exponitur etiam Respiratio, ex Aquila Romano: ex Quintiliano, Respiratio & mora. ‖ Accipitur etiam pro quiete quæ est in dormiendo: vt & Latini quietem appellarunt somnum.

Ἀναπαυτήριον, VEL Ἀναπαυστήριον, ου, τὸ, Locus in quo quies capitur, Locus quietis, vt ait Bud. subiungens hunc Xenoph. locum, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀναπαύσεώς γε δεόμενοι οἱ θεοὶ τὴν νύκτα δίδοασι, κάλλιστον ἀναπαυτήριον. Magis tamen propriè (meo quidē iudicio) non dicetur tempus quietis quàm locus quietis. dicitur alioqui ἀναπαυτήριον eadem forma qua κοιμητήριον.

Ἀναπαυτήριον, τὸ καταζευγνύων ὀπίσθιον, vt ἀνακλιτικόν, Quum receptui canitur. Bud.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, Idem quod ἀνάπαυσις, Quies, Requies. Herodian⁹, δεδωκὼς τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν. Thucydides, διηρημένοι κατ' ἀναπαύλας, Vicibus quiescētes, Laur. Vel, In orbem operi succedentes. Bud.

Ἀνάπαυλα, Locus quietis, Mānsio, Diuersorium. Plat. De leg. lib. 1, ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδόν, ὡς εἰκός, πνίγους ἕνεκα τοῦ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν εἶναι σκιαράς.

Ἀνάπαυλις apud Hesychium, idem quod ἀνάπαυλα. nam Ἀνάπαυλα exponitur ab eo ἀνάπαυσις: deinde Ἀνάπαυλις, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις.

Per syncopen autem DICITVR Ἄμπαύω pro ἀναπαύω, ET ἀμπαύομαι pro Ἀναπαύομαι. Theocr. Idyll. 1, κεκμακὼς ἀμπαύεται. & ἀμπαύσασθαι in Epigr. Requiescite.

HINC Ἄμπαυμα, itidē pro ἀνάπαυμα, vt apud Hesiodum, — ἄμπαυμά τε μέρμηνα ἐόντων, Requies curarum. SIC Ἄμπαυσις pro ἀνάπαυσις, Requies, in Anthol. epigr. ITEM Ἀμπαυστήριον pro ἀναπαυστήριον.

C. 2. Διαναπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem do, vel requiem aliquam, Recreo. vt διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν, apud Plutarchum, τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε. quæ Bud. vertit, Tum autem recreare exercitum & quieti reddere non licuit. Naz. autem dixit, διαναπαύειν τοὺς πόνους, quod redditur, Recreare labores: at ego interpretari malim Requiem aliquam laborum dare, vel Requiem aliquam dare à laboribus, seu intermissionem. Ideo autem non dico simpliciter Requiem, sed Requiem aliquam: vt eam significationem quam habet præpositio Inter, in verbo Interquiesco, aliquo modo exprimam.

P. Διαναπαύομαι, Interquiesco. Cebes Thebanus, κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. A Budæo exponitur Interquiesco, & Paulum intermitto: afferente ex Appiano, ὡς καὶ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ διαναπαυόμενοι.

C. 2. Ἐπαναπαύομαι, q. d. Superquiesco. Herodian. lib. 2, circa principiū, ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, καὶ κενοὶ εἰς ὕπνον καταφέροντο, κατεχούσας τι τοῖς χερσὶ δοκοῦντες ἐπανεπαύοντο. q. d. Superquiescebant manibus tenētibus hastilia. pro Quiescebant super manibus, id est innixi manibus, quæ vicissim hastilibus innixæ erant. Vel, Requiescebant incumbentes manibus, quæ vicissim hastilibus incumbebant. (Esse autem aptum verbum istud significandæ huic rei, vel hic Nasonis versus ostendit, Fessus vt incubuit baculo, saxóque resedit) At Politianus pulchram hanc descriptionem hominum qui se à somno vix defendere possunt, in sua interpretatione minimè expressit. quippe qui ita reddiderit hunc locū, Partim ebrios dormitātésque, ac manu languida tenētes hastilia. Porro quum dico hîc Quiescebant seu Requiescebant, intelligendum est nō pro Somnum capiebant, (sicut & Quies de somno sæpe dicitur) sed simpliciter de illo requiescendi modo qui est hominum se ad somnum componentiū, & qui vix ab eo sibi temperare possunt. dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγορότες. Ad hanc autem significationem pertinet illa expositio quam dat Suidas verbo ἀναπαύομαι, (vt antè docui) videlicet ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον.

Ἐπαναπαύομαι metaph. vt Latinè Acquiesco. Acquiescere (inquit Bud. annot. in epist.) interdū est Affectum animi sistere, & Oblectari. Cic. in Lælio, Vicissim autem senes in adolescentium charitate acquiescimus. Et pro Deiotaro, In tuo ore, in tuis oculis vultúque acquiesco: te vnum intueor: ad te vnum omnis mea spectat oratio. Sic Curtius, Parum est enim, tot modò liberorum parentem, in vnico filio acquiescētem, eo quoque orbari. Vbi Acquiescentem vult esse quod Græcè diceretur ἐπαναπαυόμενον, & ἀρεσκόμενον, & ἀσμενίζοντα, cum dativo. Hæc ille. Ego autem existimo ἐπαναπαύεσθαι in hac quoque significatione verti posse Requiescere: sic vtendo vt Cicero vsus est quum dixit in orat. Pro Cælio, Hoc vnico filio nititur, in huius spe requiescit.

C. 2. Προσαναπαύομαι pro συναναπαύομαι, vide cum proximè sequenti Συναναπαύομαι.

C. Συναναπαύομαι, Simul quiesco, seu requiesco, vel Vnà cum alio quiesco: & quidem intelligendo vel simpliciter, vel pro Quietem capio, vt loquuntur poetæ) id est somnum. Vnde dicitur etiam συναναπαύεσθαι γυναικί. At verò Sapient. cap. 8, itidē dicitur προσαναπαύσομαι αὐτῇ, nouè pro συναναπαύσομαι. nisi fortè hæc vera est lectio.

C. Ἀπ Οπαύω, Cessare facio, seu desistere. Cum accusatiuo & genitiuo: accusatiuo personæ, genitiuo rei. Apud Xenophontē (inquit Budæus) ἀποπαύω τῆς χρήσεως, Abdico munere: ita dictū vt παύω τῆς ἀρχῆς. Sic ἀποπαύω τὸ παιδίον τῆς γαλακτος, pro ἀπογαλακτίζω. Apud eundem Xenophontem in Lacedæm. politia, ἀποπαύσας τῶν ὁπότε βούλοιντο ἕκαστοι γυναῖκα ἄγεσθαι, ἐπαίζεν ἐν ἀκμαῖς τῶν σωμάτων τοῖς γάμοις τοιεῖσθαι. ‖ Citatur præterea ex Sophocle in Aiace, ἀποπαύειν ἐρώτων, pro Priuare amoribus. Exponitur etiam Compesco, Inhibeo. Hom. Iliad. σ, Νῦν μὲν νύξ ἀπέπαυσε πολυκμήτου Πηλέωτα Ἀμβροσίη. Idē Iliad. τ, Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, ὀχέας δ' εἰλείθυιας. Vbi Eust. scribit, τὸν δὲ ἀπέπαυσε τόκον, διασταφυτικόν τι τὸ, ὀχέας δ' εἰλείθυιας, ἤγουν ἐπόχας τὴν ἐνοῦσαν γονὴν, καὶ οὕτως ἔπαυσε τὸν τόκον. Idem Eustathius paulo antè hæc verba, ἀπέπαυσε τόκον exponit ἐπόχας τὴν γονήν. Notandum est autem, in his duobus locis Homeri ἀποπαύω vnicum habere casum, videlicet accusatiuum: & in priore quidem loco, accusatiuum personæ: in posteriore autem rei.

P. Ἀπαύομαι, Cesso, Desisto, Desino, Finē facio. Il. α, — πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, id est Cessa præliari, vel Desiste prælíari, aut desine, Finē fac prælíandi. Nisi malis, nomē reddēs nomine, dicere Absiste prælio. Sic ἀποπαύεαι μάχης. Iliad. π, Ἕκτωρ πῆπε μάχης ἀποπαύεαι, id est Hector, cur absistis pugna? Apud Xenophontem itidē cum genitiuo, Præd. 7, οἱ πυθόμενοι ἵππου ἐκπεμπόμενοι τῶν μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ ἤδη

ἥπου γίγνονται. id est, Mordere desinunt. Ponitur etiam absolutè apud eundem pro Desino. vt Iliad. ε, — ἀπὰρ ὑμῶν σφῶϊ γ' οἴω Πείν γ' ἀποπαύεσθαι, πρὶν, &c. Item Iliad. φ, vbi pro eodē vsurpatur & simplex. scribitur enim, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις· Παύεσθω δὲ καὶ ὅπως. Apud Theognin initio γνωμῶν opponūtur ἀρχόμενος, & ἀποπαυόμενος, id est exordiens & finiens, vel Finem faciens. — ὅππτε σεῖο λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος. ¶Exponitur etiam aliquando Quiesco, Requiesco: absolutè videlicet tum quoque positum.

c.2. Δις ἀπόπαυστος, Cui vix finem imponere possumus, Vix sedabilis. At in v.l. exponitur Strenuus in bello. quæ significatio (vndecunque sumpta sit) non video quomodo huic vocabulo conuenire possit. Quod autem ibi additur διαπόπαυστος esse etiam Qui difficulter auellitur, (ita enim reponendum pro euellitur) apertè falsum est, & voci διαπόπαστος, non autem huic, cōuenit. itidem verò διαποπαύστως quod ibi exponitur Firmissimè, perperam scriptum est pro διαπαστάστως.

C. Δ I Απαύω, Interquiescere facio, Intermissionē do: sicut & διαναπαύω expositum suprà fuit. Sed affertur pass. Διαπαύομαι pro παύομαι etiam, id est Quiesco, seu Cesso, Desisto, Desino. ex Plat. De rep. Et cum participio, ex eodē in Timæo, διαπαύεται γιγνόμενον pro Desinit fieri. H I N C Διάπαυμα, E T Διάπαυσις, Intermissio, aut etiā Cessatio.

C. K A T A παύω, Cessare facio, seu desistere, Finem impono, Sedo. Interdum, Compesco, Reprimo, Coerceo. Hom. Od. σ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεὰν χόλον αἰνὲ ἐόντων, Sedaui iram (vel placaui.) Hesiodus autem dixit καταπαύειν νεῖκος, Sedare litem, in Theog. Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ὁπηνίκα μῶλος κατέπαυσε. Vtitur & cum accusatiuo personæ, pro Compescere, Coercere. (quam significationem habere interdum & simplex παύω, ostendi suprà) vt Iliad. ο, Νήπιοι οἱ Ζεὺς μὲν ἀμφαίνει μὲν ἀφρονέοντες, Ἠ ἔπ μὲν μέμαμεν καταπαυέμεν ἄσσον ἰόντες. Hic enim non dubiū est quin καταπαυέμεν (quod est pro καταπαυσέμεν) multo aptius reddatur verbo Compescere, alióve huiusmodi, quàm verbo Sedare, vt habet vulgata interpretatio. (Existimo autem posse etiam reddi, hoc quidem in loco, Reuocare à consilio, vel ab instituto, seu ab incœpto. Nā quem reuoco ab incœpto, facio vt is desistat ab incœpto. quo loquendi genere Maronem vti satis notum est.) Idem Od. β, Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. quum eadem signif. & de re eadem loquens vsus esset verbo καπρύκειν: in hoc versu qui est quartus ab illo, Παῦροι μνησῆσας καπρύκειν πολλοὶ ἐόντες. Sed hoc non cō siderantes interpretes, καπρύκειν quidem verterunt Compescere, item Coercere: at καταπαυέμεν, Quiescere, item Desistere. Inuenitur denique apud eundem poetam cum accusatiuo personæ, adiunctum habente participium: Il. π, Μηδόνη πάχα κέντε καὶ ὀρχηστὴν ὡς ἐόντα Εἴσχε ἑῷ καπέπαυσε δόμῳ περὶ, εἰ σ' ἔβαλόν ὡς. hic enim dico καπέπαυσε iungi cum ὀρχηστὴν ὡς ἐόντα, & esse illam ipsam cum participio constructionem cuius exempla in simplici παύω protuli. vt sit, καπέπαυσα αὖ σε ἐόντα ὀρχηστὴν, pro καπέπαυσα αὖ σε τοῦ ὀρχηστοῦ. quod nihil esset aliud quàm ἔπαυσα. i. Hasta mea fecisset vt saltator esse desineres. Vel liberius, Saltationi tuæ finem imposuisset, seu arti saltandi. Atque ita primam ad significationem pertinebit & hic locus. Alioqui non ignoro vulgò καπέπαυσα hìc quoque reddi Compescuisset: accipiendo videlicet καὶ ὀρχηστὴν ὡς ἐόντα, separatim: hoc modo, Compescuisset te, quanuis saltator sis. Decepit autem interpretes, & constructionem illam animaduertere nō siuit, primùm quidem interpunctio quæ est post ἐόντα cum in aliis editionibus, tum etiam in mea, (hoc enim ingenuè fateri volo) deinde particula καὶ, quam sequitur ὡς. Et hactenus quidē de vsu verbi καταπαύω quem apud Homerum atque Hesiodum habet. In soluta quoque oratione ponitur pro Cessare facio, seu desistere, Finē impono, seu facio, aut affero, Finio. vt τὰ ἔργα καταπαύειν apud Plutarchum, necnon καταπαύειν πλῶ μάχῳ apud eundem. Galenus verò dixit itidē ad Glauc. lib. 1, circa finē, ὥσπερ κἀγὼ τῇδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, Huic libro finē hic imponam.

(ita enim malo hìc λόγον, quàm disceptationē interpretari) vel Hìc finiā. Legimus autē & εἰ κατέπαυσεν αὐτοὺς in ep. ad Hebr. c. 4, pro Si requiē eis attulisset. Sed inuenitur καταπαύω cū alia etiam constructione, nimirūcum accusatiuo personæ adiunctum habente genitiuū rei. apud Xenoph. Pæd. 8, Ὥσπερ ἢ ἀρχῆς Κῦρον ὅπηχειρῆ καταπαύειν, pro eo quod Latini dicerent (vtētes ablatiuo illius genitiui loco) Cyrum imperio priuare, seu spoliare. Aut (mutata orationis structura) Cyro imperiū abrogare. Qui autem aliquem imperio priuat, seu alicui imperium abrogat, is certè illi finē imperii imponit.

Καταπαύειν neutraliter etiam seu intransitiuè, pro Requiescere, in eodem illo epistolæ ad Hebræos capite, (& quidem paulo post alterum illum locum) cum ἀπὸ habente suum genitiuum: καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, requieuit ab operibus suis. Affertur autē & ex Polybio intransitiuè positum: vbi dicit, δ δυπεραῖος εἰς τοὺς Πάτρας κατέπαυσε, pro Appulit finito suo itinere.

Καπέπαυμα, ατος, τὸ, Requies, vel Finis. vt γόου καπέπαυμα. Hom. Iliad. ρ.

Καπέπαυσις, εως, ἡ, itidem pro Requies. Apud autorem epistolæ ad Hebræos de requie sabbati, seu sabbatismo. Suidæ autem est etiam ἡ τοῦ θεοῦ βασιλεία.

I T E M Καταπαύσιμος, adiectiuum, pro Requiescere faciens, Requiem afferens. vt dies sabbati dicitur ἡμέρα esse καταπαύσιμος τοῦ ἔργου, à Greg. Nazianz.

c.2. Ἀκατάπαυστος, ου, ὁ & ἡ, Irrequietus, vel Indefinens, Finem non habens. Aut passiuè, Qui sedari non potest, seu cohiberi. Pro qua significatione habetur iunctum genitiuo apud Petrum, ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, Qui cohiberi nequeūt à peccato. Nisi malis, Qui peccandi finem facere nequeunt, vel à peccando cessare.

Ἀκαταπαύστως, Irrequietè, Indefinenter. Vel, Ita vt cohiberi non possit.

c.2. Δις καταπάυστος, Quivix sedari seu cohiberi potest. Affertur & pro Irrequietus ex Eurip. vt sit pro ἀκατάπαυστος.

Δις καταπαύστως, Ita vt vix sedari possit, seu cohiberi.

C. M E T Απαύομαι, Interquiesco, Aut Alternis quiesco, vt in v.l. Eust. quoque in isto Homeri loco, μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες θέλεα τονέοντα. Πολλὸν ἀφεστῶτες, ait esse dictū μεταπαυόμενοι pro ἀμείβοντες ἀλλήλους, ὡς παύεσθαι μὲν τοὺς τοὺς, ἑτέρους δὲ μάχης ἄρχεσθαι, vel pro αἱ παυόμενοι. H I N C E S T Μεταπαυστωλὴ apud eundem poetā (vt παυστωλὴ à παύομαι) pro Requies, eorum videlicet qui interquiescunt & respirant. nam μεταπαυστωλὴ in hoc versu Iliad. τ, Ὁππότε τις μεταπαυστωλὴ πολέμοιο γένηται, Eust. ait esse παῦσις quam alibi vocari αἀάπνδυσις.

Π Α Χ Υ Σ, ἔος, ὁ, Crassus. vt ῥίζαν παχεῖαν Plinius interpr. apud Theophr. radicem crassam,

quū hæc eius verba, τὸ δὲ σίλφιον ἔχει ῥίζαν μὲν πελλὴν καὶ παχεῖαν, τὸν δὲ καυλὸν ἡλίκον ναρθηξ. ἐχέδον δὲ καὶ τοῦ παχέος τοῦδε πάχος, ita vertit, In ea laserpicium gigni solitū, radice multa crassāque, caule ferulaceo: haud absimili crassitudine. Sic autē αὐχένα παχὺ legimus in Geopō. pro cervicibus crassis, vt loquutus erat Varro. Atque vt togā crassam dixit Horatius, sic χλαῖναν παχεῖαν dicunt Græci, (vt ex Polluce discimus) & generaliter etiam παχέα ἱμάτια. quod apud Xenoph. legitur, cum verbo φορεῖν. Homerus autem χεῖρα παχεῖαν vocat manū crassam: ex quo intelligendum putant schol. validam, robustā. Dicitur verò & παχὺς οἶνος à Galeno, crassum vinum: ei opponente λεπτὸς, id est tenue. (Alicubi redditur & Spissus: éstque ita interpretatus idem Plin. apud Theophrastum: sicut & verbum παχύνεσθαι, Spissari, apud Aristotelem) Frequens verò pro Crassus significante Obesus, Pinguis. quam significationē habet 2 l. Anthol. epigr. titulo εἰς παχῆς, in disticho cuius initiū Τὸν παχὺ δὴ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος. Sic & apud Athenæum identidem ex variis scriptoribus. Lucianus autem interdum cū παχὺ addit & πολύσαρκος, & alicubi πιμελής. vt in Charonte, σὺ δὲ ὁ παχὺ, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; In libro autem De salt. παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχησταί. Vbi παχὺ videtur potius esse quod dicimus Gros, quum hoc copulamus cum nomine Gras. vt παχὺ & πολύσαρκος seu παχὺ & πιμελής, sonent quod dicere solemus Gros et gras. quorum certè vtrūque videtur significari nomine Crassus

Crassus apud Terentiū. Respondet alioqui illud Gros potius nomini Corpulentus. qua etiam voce redditur παχὺς apud Gal. Quod alioqui nihil aliud est aliquando quàm πιμελής, seu πίων. atque adeo nomen hoc πίων & illud παχὺς eodem in loco eadem omnino in significatione posita inuenies infrà in Παχύτης. At Corn. Celsus παχυτάτοις apud Hippocr. reddidit Plenissimis: vt videbis in loco quem mox proferam, vbi de superlatiuo gradu agam.

Παχὺς metaphoricè ad animum relatum, (vt Crassus interdum ac Pinguis, apud Latinos) pro Stupidus, Hebes, Tardus. Aristophanes, Γνώσῃ δὲ σαυτὸν ὡς ἁμαθὴς εἶ καὶ παχύς. Vnde autem παχὺς hāc significationē acceperit, docet Plutarchus, apud quem legitur etiā παχύπους καὶ ἀμουσόπους, de asino dictum. Cæterùm λεπτὸν vicissim de subtili & acuto dici, translatum itidem ad animum, suo loco docui.

Παχὺς alia metaphora, Opulentus, Diues, Locuples. (quam metaphoram interdum habet in lingua vernacula itidem Gras, item Engraissé. quæ ad verbum sonant παχὺς & παχυνθεὶς) Vsus est autem hac in signif. Herodotus: & post eum Aristophanes, in cuius Vespis legimus, Καὶ γὰρ αὐτὴρ παχὺς ἦκεν τοῦ τοξοτοῦ τοῦ τῶν Θρᾴκης. Vbi schol. παχὺς δὲ (inquit) ὁ πλούσιος. addens, è contrario λεπτοὺς appellari τοὺς πένητας, id est pauperes. Vbi obserua obiter & hunc metaphoricum vsum N O M I N I S Λεπτοί: similem ei quem habet nomen Tenues apud Latinos.

Gradus C O M P A R A T. Παχύτερος, Crassior, Spissior, &c. sequendo significationes datas positiuo Παχύς. Et adverb. Παχύτερον Crassius. &c. quod exponitur etiam Crassiore Minerua, seu pinguiore. Itē Rudius (Sed pro παχύτερος dicitur E T I A M Πάσσων, ab Homero, Od. θ, v. 20, Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα βῆκεν ἰδέσθαι. vbi πάσσονα reddiderim Corpulentiorem. Formari autem tradunt grammatici παχίων à παχύς. ex quo παχίων fit hoc πάσσων. Et tale esse βεβάσσων à βεβαχὺς, vel βεβαδύς. Fiūt autem tales comparatiui & ab aliis positiuis, id est aliā terminationem habentibus) S V P E R L A T. Παχύτατος, Crassissimus. A Celso redditur Plenissimus, quū hæc verba Hippocratis, τοῖσι παχυτάτοισι τοῦ παιδίου καὶ τοῖσι τοῦ κοιλίας σκληραὶ ἔχουσι τὰ δὲ συμβαίνει μάλιστα, vertit, Quæ pericula plenissimi cuiusque sunt, & cui maximè venter adstrictus est.

C. Παχύδερμος, ου, ὁ & ἡ, Qui est cute crassa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido: (quā signif. & simplex παχὺς habere, docui paulo antè) vbi dicit, ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος. sed Bud. exponit, Rusticus & illotus squalidusque.

C. Παχύκαυλος, vide in Καυλός.

C. Παχύκνημος, ου, ὁ & ἡ, Cui sunt pingues suræ. Aristoph. Pluto, γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονες. A T V E R O Κνημοπαχὴς alia signif. habebis ex Theophrasto post Πάχος.

C. Παχυμερὴς, vide cum Λεπτομερὴς, in Μέρος.

C. Παχύνους, ου, ὁ & ἡ, Qui crassa est mente, seu crasso ingenio. Composita cætera vide cum suo substantiuo singula. id est, cum substantiuo cum quo componuntur.

Παχύτης, ητος, ἡ, Crassitudo, Crassities, Corpulentia. Item, Obesitas, Pinguitudo. Aristoteles De hist. anim. lib. 9, capite 5, de ceruo, ὅταν γήσῃται παχὺς (γίνεται δὲ σφόδρα πίων ὀπώρας οὔσης) οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερόν, ἀλλ' ἀκροπίζει, ὡς δῆθεν τῷ παχύτητα διάλωτος ὤν. ¶Interdum metaphoricè pro stupiditate, seu hebetudine: qua in signif. vsus est Gregorius.

Παχυλὸς, Crassus. A quo deriuatum A D V E R B. Παχυλῶς vsitatius est: quod significat Crassè, id est Crasso modo & minimè subtili: vel Crassa Minerua. Aristot. lib. 1, cap. 3, ἀγαπῶν τὸν οὗν, τοῦδε τοιούτων καὶ ὀκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τινὶ τῶν δεδείκνυσθαι. vbi παχυλῶς καὶ τύπῳ aptè redditur Rudem quandam rei formam adumbrando.

Παχύνω, Crassum reddo. Apud Polybium pro Crassius & plenius reddo, oppositum τοῦ λεπτύνω. Itidem pass. Παχύνομαι, Crassus reddor, seu fio, vel Crassesco. vt παχύνεται σῶμα, Gal. Crassescit, seu Augetur corpulentia. Budæus vertit Plenior & crassior reddor, afferens ex Polybio, τὰ μὲν σκέλη παχύνονται, τὰς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Potest autem παχύνω verti etiam Spissum reddo: sicut παχύνεσθαι Plin. apud Aristot. vertit Spissari. Apud quem in lib. De mundo πεπαχυμμένος redditur etiam Addēfatus, à Bud. hæc eius verba, ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἀκμὴν τοῦ νέφους δὴ μάλα πεπαχυμμένου, sic interpretante, Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ. Alioqui παχύνεσθαι redditur etiam Concrescere. ¶Ponitur autem παχύνω pro Obesum reddo, Pinguefacio, vt in isto Platonis loco, De rep. lib. 1, τὸ τοῦ βοὸς ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτὸς καὶ θεραπεύειν. Itidem παχύνομαι, Obesus reddor, Pinguesco, seu Pinguefio.

V N D E Πάχυνσις, Ipsa actio reddendi crassum seu efficiendi crassum. Aut etiā Crassentia (si formare mihi licet verbale hoc à verbo Crassesco) At in v. l. affertur vocabulum aliud, videlicet Crassatio, ex Gaza, apud Theophr. De caus. plant. l. 6, c. 15, οὐδὲ μὴν ἔστιν ὅλως λιπαρότης, καὶ πιότης, οὐ αὐτὴ μὴ πιλλή, μηδὲ σωματώδης, πύκνωσις οὐ γίνεται τοιαύτη πάχυνσις. Legitur hoc vocabulum & apud Aristotelem Meteorol. libro 4, ἡ δὲ πάχυνσις, ὑγροῦ μὲν ἀπόντος γίγνεται, τοῦ ξηροῦ δὲ συνιστάμενου.

Παχυνικὸς, ου, ὁ, Vim habens reddendi crassum. pro quo alii dicunt incrassandi. A quo fingere etiam possis Incrassatiuus.

Πάχος, εος, τὸ, Crassities, Crassitudo. Thucydides lib. 3, ὀκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέγεθος. Idem lib. 1, τὸ πάχος τοῦ πίχους. Interdum verò πάχος redditur Crassamentum, (quod & Crassamē Columellæ) vt πάχος πυῶδες. apud Dioscor. Crassamentum purulentum. id est, pituita & crassus humor qui frigore in pectore puris modo albescens concreuerit, vt tradit Marc. Virg. ¶Πάχος dici etiam de crasso ingenio, tradunt v.l.

C O M P. Ἰσοπαχὴς, έος, ὁ & ἡ, E T Κνημοπαχής. Est autem ἰσοπαχὴς, Æquè crassus, Æqualē crassitiem habēs, seu parem. A T Κνημοπαχὴς, Suræ crassitiem habens. Vide post Κνήμη.

Π Α Ὼ, πῶ, Possideo. Est πάσασθαι (inquit Eustath.)

τὸ γεύσασθαι. vnde ἄπαστος ἐδητὸς pro ἄγευστος. Hæc autem antecedit verbum Πᾶ, significans κτῶμαι, vnde & πῶυ, item, πῶς, qui est ὁ ἐξ αἰχρείας ὀπήκτης συνῳδής. Item πολυπάμμων, quod sonat vel ὁ πολυθρέμμων, vel ὁ πολυκτήμων. Hæc ille. Cæterùm existimatur esse Doricum illud πῶ, cuius alioqui nullum affertur exēplum. At verò P R A E T E R I T I Πέπαμαι, à P A S S. Πάομαι, aliqua inueniūtur: & quidē positi in sign. præsentis (sicut κέκτημαι) pro Possideo. vt apud Aristoph. in Auibus, vbi ad Pindarica quædā alludit, Οἷς ὑφαιπὸ δίνιπν ἔδος οὐ πέπαται. Sic apud Solonem, χρήματα πεπᾶσθαι, pro χρήματα κεκτῆσθαι, Pecunias possidere: vbi canit, Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω. παντῶς ὕστερον ἦλθε δίκη. At in vulg. lex. affertur πεπάμεθα ex Epigr. & in signif. præteriti, videlicet pro Possedimus. Ibidem exponitur & aliis verbis, & quidē tā in præs. quàm in præteriti significatione. nā πεπᾶσθαι ibi redditur etiam Parasse, & statim post affertur ex Euripide, πεπᾶσθαι γαμβρὸν pro Acquirere generū. Tradit porro Ammonius πάσασθαι in hac signif. habere ᾱ longum, at in altera breue. Scribi certè & πάσασθαι in altera significatione ad producendam syllabam, docebo infrà.

Πάμμα, ατος, τὸ, Possessio. vt à κτῶμαι dicitur κτῆμα, hanc ipsam significationem habens. H I N C Πολυπάμμων, Cui multæ sunt possessiones, Multa possidens. Ex quo intelligitur Diues. Hom. Il. σ, — ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Vbi Eust. ann. πολυπάμμονα vocari τὰ πολυκτήματα: quòd πάμματα Dores appellēt τὰ κτήματα. Sed mox eò delabitur vt Æolicā vocē potius esse putet. vt videbis pag. 495 & 496. A T V E R O Πᾶος, quod & ipsum hinc deriuatur, remotius est. Dicitur autē πᾶος, Affinis. ὁ ἐξ αἰχρείας ὀπήκτης συνῳδής, vt inquit Eust. id est, Propinquū quē per affinitatē nobis acquisiuimus, seu comparauimus. Is autē possessionum nostrarum pars factus est, vt ita loquar. Nic. in Ther. v. tertio, Φίλε Ἑρμησιάναξ, πολέων

κωδίσαπ παῶν. vbi schol. annotat παὸν significare & πὶν φίλον, & πὶν συζηῶν, & πὶν ἐξ ὀπηαμβείας οἰκεῖον. Et paulo pòst addit, Nicandrum δωείζειν in nonnullis, vt hìc in παῶν. esse enim πιῶν, id est συζηῶν. (quibus verbis illũ significare puto, παῶν esse linguæ communis, ex quo factum sit παῶν, mutãdo Doricè η in α) Eustathius quo que de deriuatis à πῶ differens, DICIT Πηὸς, non Παὸς (vt videre est in iis quæ paulo antè ex eo protuli) Ego tamen priorem locum illi Παὸς dare minimè dubitaui, quòd mihi videatur αἰαλογωτέρα esse deriuatio eius quod habet α, quàm eius quod η. Adde quòd apud Hesychium extat scriptum ITIDEM Παῶται (nam ita scripsisse eum liquet, non φεαῶται) quod Laconum esse dicit, componitque itidem συζηῶς & οἰκεῖοι. Laconum autem nequaquam esse diceret, si tantùm mutato η in α dixissent παῶται pro πηῶται, sicut παὸς pro πηὸς dictum non ab illis solùm, sed generaliter à Doribus existimatur. Vtut sit, apud Homerum πηοὶ legi non παοὶς sciendum est. vt Odyss. ψ, Φθύγει πηοίς τε φεῶ λιπὼν καὶ πατεί δα γαῖαν. Et Iliad. γ, Ὄφεα ἰδὴς φεῶτεφόν τε πόσιν, πηοί τε φίλοιί τε. Vltimum autem inter hæc deriuata locum dandum censui NOMINI Πῶῦ. quo significatur Grex. vnde apud Homerum passim πῶῦ οἰῶν & πώεα οἰῶν. alioqui per se etiam existimatur dici de grege ouium, seu ouili.

Ab altera verò significatione VERBI Πῶ est A OR. Πάσασθαι, quod exponitur γεύσασθαι, id est gustare. Accipitur tamen & generalius pro Vesci. Iungitúrque & genitiuo & accusatiuo. Cum genitiuo, vt πάσασθαι ἐδητύος, & πάσασθαι δείπνου apud Homerum: itidémque πάσασθαι ἰχθύων apud Herodotum. Cum accusatiuo autem, vt ἀπαλὸν χ' ἐπάσαιτο apud eundem Homerum non vno in loco: & νέκταρ γ' ἐπάσαιτο καὶ ἀμβροσίην apud Hesiodum. Sed inuenitur & πάσασθαι cum duplici ασ, ad producendam syllabam. Apud Hesychium Πάσασθαι, γεύσασθαι: & Πασάμβρος, γευσάμβρος, κτησάμβρος. Sed & πάσαιο apud eundem, vnico σ, ἐγεύσαιο, ἐκτήσαιο. HINC Ἄπαστος, vox planè poetica. Est autem Ἄπαστος, Qui non gustauit. cum genitiuo apud Homerum: Odyss. ζ, -δηρὸν γὰ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. Et Odyss. η, Κεῖτ' ἀῤ ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποσῆτος. Sed & absque genitiuo, apud eundẽ Iliad. τ, — ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. Redditur autem & Ieiunus. Ab hoc EST Ἀπαστί, Ieiuné. ITEM Ἀπαστία, Ieiunium. vt ἀπαστίαν ἄγειν, Aristoph. Nub.

ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, Solum, Terra. vt Athenæ κλεινὸν πέδον Παλλάδος apud Aristophanem.

Apud Homerum πέδονδε aduerbialiter pro εἰς πέδον, Odyss. λ, v. 597, Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς, In solum reuoluebatur, seu in terrã. Sed hoc sciendum est, πέδον sæpe iungi genitiuo γῆς, seu χθονὸς (& quidem apud tragicos poetas præsertim, si bene memini) ac periphrasticè dici πέδον χθονὸς, seu πέδον γῆς, pro χθὼν & γῆ. Æschylus initio sui Promethei vincti, Χθονὸς μυχὸν εἰς πηλοῦρον ἡκομεν πέδον. Sophocles, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. Ac suspicor certè Lucretium cæterosq; veteres poetas Latinos hanc periphrasin imitari voluisse quum dixerunt Solum terræ. (Accipitur autem πέδον & pro domicilio. πάντεται καὶ ὅπῃ τὰ οἰκήματα, inquit Etymol.) Cæterùm præter illud aduerbium (ita enim liceat vocare accusatiuum illum qui adiunctam habet particulam δε significantem φεός) sunt & alia duo: VNVM, Πεδοῖ, quod sicut πέδονδε, accipitur pro In solum, seu In terram. nam Eustathius ab Æschylo poni testatur pro εἰς χθῶ: tradens esse Doricum, sicut ἐνδοῖ pro ἔνδον. Sic autem & Lucianus, vel potius eius Lexiphanes, vsus est, dicens, πὴν μὴν ἔῤρωνα πεδοῖ καπέβαλε. Sed & pro πεζῇ, id est Pedestri itinere, apud eundem Æschylum, vt idem Eustathius scribit. Hæc enim existimatur eius sententia esse quum scribit, πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ. πὸ δ' αὖπὶ καὶ πεζῇ. ALTERVM, Πεδόθεν, id est, E solo, seu E terra. vt apud Hesiodum, πεδόθεν δ' ἐπνάσσετο μακρὸς ὄλυμπος, ab ipso vsque solo, & quasi à fundamentis. Exponitur ibi & Funditus. Apud Hom. autem Odyss. ν, v. 295, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσί, accipitur πεδόθεν metaphoricè. exponit enim Eustathius ὀκ γλυεῆς, καὶ ὡς οἷον ἐκ πέδου, τουτέστι γῆς. καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ῥίζης αὐτῆς. additque, eos quorum est hæc expositio, censere metaphoram sumptam esse à plantis. Sed exponit etiam βεφοθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου εἰς ὁ καὶ πίπτουσι καὶ ἕρπουσιν οἱ ἀρπηγοῦς. vt perinde sit acsi diceret, σωαγεπράφης τοῖς φυόμενοι. Sunt tamen & qui pro παῤόθεν positum esse illud πεδόθεν arbitrentur.

C. Πεδοσκαφὴς, έος, ὁ & ἡ, In solo defossus, seu in terra, vel potius per accusatiuum, In solum defossus, seu in terram. In v. l. In solo suffossus, Depressus, vt πεδοσκαφὴς κεκεών.

C. Πεδοστιβὴς, έος, ὁ & ἡ, Solum calcans, seu terram, Per terram gradiens. Exponitur & Humistratus: item Pedestris. Et πεδοστιβὴς ὄχος ex Euripide pro Vehiculum per terram tractum.

C. Πεδοτρεφὴς, In solo nutritus, seu in terra. Ex Nonno, πεδοτρεφὲς ὕδωρ, Aqua quæ nutrita est in terra. Id est, E terra scaturiens, quæ eius velut altrix fuit.

C. Πεδάρσιος, ια, ὁ & ἡ, Qui è solo in sublime euehitur, seu euectus est, Sublimis. Aristophanes Auibus, Ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου. Lucianus, ἵνα μὴ τὸ πεδῦμα ἐξαίρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τῆς πολλοῖς αἰαφανῆς. Item VERBVM Πεδαίρω, itidem pro E solo in sublime eueho, ex Euripide affertur. SED ET Πεδήορος pro πεδάρσιος, (ea forma qua μετήορος) apud Nic. in Ther. exponitur ὑψηλὸς ἐκ ποῦ πέδου, & μετέωρος, item ἀκρεμής. At Hesych. habet ETIAM Πέδουρος, quod exponit itidẽ μετέωρος, id est Sublimis.

C. Ἀλόπεδον, ου, τὸ, vt apud Theophr. lib. 7, cap. vltimo, ἐν ὁμοπέδοις τῆς ὀπὶ ἠῦξ πίχων, in planis parietinis. Vbi de semperuiuo loquitur, quæ herba est in fastigiis parietum crescens. ita v. l. ex Gaza. Est alioqui suspectum hoc vocabulum.

C. Ἄπεδος, ET Ἐπίπεδος, ET Ἰσόπεδος. De his autem simul agere ideo placet, quòd Hesychius hæc tria itidem cõiungat, quum illud PRIMVM, Ἄπεδον, exponit ἰσόπεδον, & ὄπιπεδον: præfigens his ὁμαλὸν, id est Planum. Sic autem Suidas ἄπεδον esse dicit τὸ ἰσόπεδον, & τὸ ὁμαλὸν: subiungitque ex Thucydide, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ὀκ πῦῤ οἰκεῖον λαβεῖν τι ἐπιτήδειον (verùm addit, ἀνώμαλον, ἢ ἰσόπεδον, quæ verba paulo pòst excutiam) Affertur certè ex Herodoto itidem ἄπεδος χώρη pro Plana regio. Atque vt ἄπεδον exponit Hesychius ὁμαλὸν, ita VERBVM Ἀπεδίζειν exponit ὁμαλίζειν, id est Complanare, Planum reddere. Sed & Suidas ἠπεδίζον censuit exponendum, vel potius exposuit, ὠμάλιζον. In eo enim eius loco vbi legimus, ἠπεδίζον ἄπεδα τὸ τὰ ἰσόπεδα, non dubito quin desit ὠμάλιζον post ἠπεδίζον, sitque illud huius expositio: cuius rationem reddens subiungat, ἄπεδα τὸ τὰ ἰσόπεδα. Affert autem & exemplum huius significationis ex Clidemo, καὶ ἠπεδίζον τὴν ἀκρόπολιν. Quanuis porro videamus ἠπεδίζον hìc esse præteritum imperfectum ab illo Ἀπεδίζω, hoc autem deriuari ab ἄπεδος, legitur tamen ETIAM Ἠπεδίζειν apud Hesychium, expositum itidem ὁμαλίζειν: ac præterea ἐδαφίζειν, quod ἠπεδίζειν meritò cuipiam suspectum fuerit. Mihi certè fit verisimile scriptum fuisse ἠπεδίζον, aut ἠπεδίζε, habens in eodem tempore posita expositionis verba: quorum alterutro deinde per errorem in infinitiuum mutato, itidem illa expositionis verba in infinitiuum mutata sint. Quod verò ad illud ἀνώμαλον attinet, quo etiam dixi Suidam exponere ἄπεδον, eum sumpsisse id ex aliquo arbitror qui in ἄπεδον literam α esse στεριπκὴν, id est priuatiuam putauerit. quum alioqui videamus significationem nobis vt hoc dicamus nequaquam permittere: sed potius ostendere eum hìc esse literæ α vsum qui est in ἄλοχος: vt quemadmodum ἄλοχος sonat ὁμόλεχος, sic ἄπεδος sonet ὁμόπεδος. Erit autem ὁμόπεδος Qui est cum solo, id est Qui vnam eandémque superficiem habet cum solo, (vt ita loquar) vnde intelligitur Planus.

SECVNDVM, est Ἐπίπεδος, Qui est super solo, id est in superficie soli, & ex eo non eminet. vnde exponitur itidem Planus. Nam Cic. hæc Platonis

εἰμὴ οὖν ὄπιπεδον μὴν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τῶ παντὸς σῶμα, μία μεσότης αὐ ἐξήρκει τά τε μεθ' αὑτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτῷ, ita interpretatur, Quòd si vniuersitatis corpus planũ & æquabile explicaretur, &c. Gell. libri 1 caput 20 ita exorditur, Figurarũ, quæ σχήματα geometræ appellãt, genera sunt duo, planum & solidum. hæc ipsi vocant ὄπιπεδον καὶ στερεόν. Planum est, quod in duas partes solùm lineas habet, qua latum est & qua longum, qualia sunt triquetra & quadrata, quæ in area fiũt sine altitudine. Hæc ille. In vulg. lex. τὸ τῆς χώρας ὄπιπεδον ex Plat. De leg. pro Superficies regionis. Sic apud Aristot. Bud. τὸ ὄπιπεδον vertit Superficiem, στερεὸν autem, corpus. Nam hæc eius verba, Metaphys. lib. 3, ὥς φασί οἱ ἀριθμοὶ πιοί πινες, οἷον οἱ σωθεπι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἑνὸς ὄντες, ἀλλ' ὧν μίμημα τὸ ὄπιπεδον καὶ τὸ στερεόν. οὔπι δ' εἰσὶν οἱ πσάκις πσοὶ, ἢ πσάκις πσοὶ πσακις, sic interpr. Non solùm qui lineæ similes sunt, sed etiã qui superficiẽ efficiunt & corpus. quales sunt qui vel per se vel per alios multiplicantur: vt denarius per seipsum, vel per quinariũ. (Itidẽ ex Aristot. Probl. in v. lex. ὄπιπδες ἀριθμὸς, vt bis bina) Ex eodem Platone affert, ἀριθμηπκὴ ἢπ ὄπιπδες, ἢπ ὀν βάθεσιν, ἢπε ὀν τάχεσιν ἢσα. Item, μήκεις καὶ ὄπιπέδου καὶ βάθους. Plutarchus autem, φεὶ καπόπλεων loquens, dixit, ὄπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ φεεωγόσι. Philo De vita Mos. lib. 2. vocauit οἰκήματα ὄπιπδα καὶ ὑφεῶα, quæ in plano & quæ in edito. (At in vulg. lex. ex Epigr. ὄπιπεδος οἶκος, domus ima & in solo posita) Ab Euclide ὄπιπδες ὄπιφάνεια esse dicitur ἢπς δ' ἴσου τῆς ἐφ' ἑαυτῆς ἀθείαις κεῖται. Inuenitur comparatiuus quoque gradus apud Aristotelem, vbi scribit, μέπωπον φεὸς τὰ ὦπα φεφεφερέστερον ἢ ὄπιπδώτερον. Habent autẽ & aliam positiui terminationem vulg. lex. videlicet ὄπιπδαι, quod ὄπιπδαι interpr. Planæ figuræ, quæ longitudinem modò & latitudinem, nullam verò profunditatem habẽt. Sed non dubium est quin reponendum sit ὄπιπδα & addendum substantiuum σχήματα.

TERTIVM est Ἰσόπεδος, itidẽ Planus. vt ἰσόπεδον χωρίον, Planus locus. q. d. qui est æqualis solo, vel soli æqualitatẽ habens. Frequenter autem substantiuè ponitur ἰσόπεδον pro Planities. vt apud Homerum Il. ν, de saxo, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον ὄφρ' αὖ ἵκηται Ἰσόπεδον τότε δ' οὖπ κυλίνδεται ἐσύμβρυος τόφ. Apud Xenophontem quoque Planities, seu potius Æquus campus: Pæd. 3, ἢ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβαὶ ἡμῖν δίαμαχεσθαι. Et libro 1, ὀν τῷ ἰσοπέδῳ μάχῳ συνάπτειν. Et 4, οἵ πνες δ' ὀν ἐύσμαπ ὄντες ὀκλιπόντες τὸπ φυγοῦσι, πῶς πύπ ις ἴεται αὖ πς μεῖναι ἰδόν τας ἡμᾶς ὀν ἰσοπέδῳ; Sed & lib. 6, ὑμᾶς δὲ βάλλοντες κωλύσουσιν ὀν τῷ ἰσοπέδῳ μάχεσθαι. Sic & Hellen. lib. 7, Dicunt præterea aliquid esse ἰσόπεδον alii, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum seu coæquatum. Plutarchus in Numa, τόπς τῷ λοιπῷ χώμαπ ἰσόπεδος. Sic apud Philonẽ De mũdo, εἰ μὴ γῆρε πως ἀρχὼ ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ἐπανεῶς ὠδὲν αὖ ἐπ αὐτῆς ἐωρᾶτο, χθαμαλὰ δ' ἤδη πὰ ὄρη πάντα ἐκλῄπτο, καὶ οἱ γεώλοφοι πντες ἰσόπεδοι τὴν πεδιάδι. (quibus opponit ἀνωμαλίας, & πὰ φεὸς ὕψος ἰσόβολαὶ ὀρῶν) quẽ locum Bud. ita reddit, Nisi terra principium ortus cepisset, nulla pars eius altius insurgens conspiceretur, cõplanati verò montes omnes fuissent, collésque ad æquilibrium redacti, cum planitie camporum.

C. Ἔμπεδος, ια, ὁ & ἡ, q. d. ὀν πέδῳ ὤν, In solo stans, seu fixus. vt Iliad. μ, Τόφεα δὲ καὶ μέγα πῖχος ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. Item, ἔμπεδον λέχος, apud eundem τὸ ἀκατάσειστον (id est immotum) καὶ ὀπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. Quinetiam ἔμπεδα πίκτειν apud eum exposuerunt quidam ἰσχυρὰ καὶ δωάμβρα κῇ τὸ πέδον ἱσταθαι. De quibus lege Eustath. apud quem & alia huius vsus inueniesexempla: quo videlicet inclusam πέδου significationem habet. Sed frequentius sonat Stabilis, Firmus. vt quum μῦθος ἔμπεδον dicit, & ἴς ἔμπεδος, item βίη ἔμπεδος. Quinetiam ἔμπεδον ἦτορ, item νοῖς ἔμπεδος, itidémque φρένες ἔμπεδοι apud eum legitur. Sed & is cui est νοῖς ἔμπεδος, seu cui sunt φρένες ἔμπεδοι, vocatur ἔμπεδος. Sæpe autem & aduerbialiter PONITVR Ἔμπεδον pro Stabiliter, Firmiter, βεβαίως, ἀσφαλῶς, σαθεῤῥῶς. Iliad. ρ, Ἀλλ' ὥστε πύλη μθφει ἔμπεδον, ἥτ' ὀπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἰσήκειπεθνειότος, ἠὲ γυναῖκος, Ὡς μθφὸν ἀσφαλέως φεθεκαμέα δίφριν ἔχεπς. vbi observa ἔμπεδον & ἀσφαλέως eandem significationem habere. Idem Iliad. ε, Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μθφὸν ἔμπεδον. Inuenitur ETIAM Ἐμπέδα positum aduerbialiter: vt apud Nicãdrum in Ther. ἐμπέδα φωνήσαμι. vbi exponitur ἀσφαλῶς, item ἀκεμεῖς. Alioqui dicitur ET Ἐμπέδως forma regulari. eóque est vsus Polybius, scribens, ἐμπέδως μείναντες ὀν ταῖς σωθήκαις. At verò apud autorem Axiochi & pro Certó. Sed vtrobique SCRIBI Ἐμπεδῶς sciendum est, quod esset potius tanquam à nomine Ἐμπεδής. Apud Suidã certè (vt mox videbis) scriptum est ἐμπέδως. Sunt porro & ex nomine ἔμπεδος composita quædam: quorum EST Ἐμπεδόφρων, quo vtitur Phalaris. licet alioqui poeticum potius videri possit. Quod ἐμπεδόφρων ei significat, Qui mente firma præditus est. Id est, Qui mente captus non est. B. Et VERBVM Ἐμπεδορκέω, ῶ, Firmiter iusiurandum seruo. Suidas ἐμπεδορκεῖν exponit ἐμπέδως πρεῖν τὰ ὅρκια. Redditur & Stare pactis: sed addo, iureiurando firmatis. Herodotus in Melp. κατέῤῥηξαν δὲ τῶδε ἕνεκα πλὼ ἐποίησαι γέφυραν, ἵνα ἐμπεδοκρέσιεν. Aliud exemplum habes apud Suidam. Affert autem Bud. & aliud verbum COMPOS. Ἐμπεδοῦφῶθαι, ex hoc Demosthenis loco in oratione φεὸς Λεωχάρη φεὶ κλήρου inscripta, pagina 124, ἐνεργαζόμθροι μθν καὶ ἐμπεδοῦφούμθροι τῇ τῶ Ἀρχάδου οὐσίᾳ. nam vertit, Negotiantes in ea hæreditate & ea potientes, eámque consumentes suis alimentis, non tenuibus, sed lautis. Verùm ego ibi REPONO Ἐμπεδοῦφούμθροι, & interpretor, Qui iam inde à pueritia aluntur in [ea.]

Ἐμπεδόω, ῶ, Stabilio, Firmo. Sæpe autem exponitur pro Firmiter & cõstanter seruo, seu obseruo. vt apud Xen. Pæd. 4, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγοισιν. Sic alibi, ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ἕῶπα. Sed & ἐμπεδοῦῶ πις ὅρκοις apud eundem legimus. Affertur in vulg. lex. & ex Euripide in Iphig. Taurica, Τὸν δ' ὅρκον ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομθρ, pro Iusiurandum firmum ratúmque præstabimus. In iisdem ex Plutarcho in Solone, νόμις ἐμπεδώσειν, Leges esse habituros ratas. Ex Gregorio autem, πὰ φεὸς αἰθρώπις ὁμολογίας ἐμπεδεῖ θεός, pacta cum hominibus confirmat Deus. (At Hesychius & Suidas ἐμπεδῶ exponunt etiam διδάσκω) Et COMPOS. Ἐξεμπεδῶ, Budæus ex Xenophonte, Constanter obseruo & sancio. ITEM Προσεμπεδῶ, Confirmo, in vulg. lex. Sed rectius, Insuper confirmo.

ΠΕΔΙΟΝ, ου, τὸ, Campus, Planities. Homerus Iliad. φ, Παῦ δ' ἐξηραίνθη πεδίον, ὀχέπ δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. Et Iliad. λ, Ὡς δ' ὁπόπ πλήθων πταμὸς πεδίονδε κάτεισι. Et Iliad. ρ, — πλῆπο δὲ παῦ πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, Χαλκοῦ τε στεροπῆς. Apud eundem κονίοντες πεδίοιο, & διέφρησσον πεδίοιο, nõ semel. Quinetiam πυροφόρον πεδίον apud eum legimus, & πεδία λωτοθόνπα: quibus verbis subiungit, καὶ αἰόλα πόνα ἔργα, sicut alibi dicit, πόπαπον πεδίον. Ex eodem affertur πεδία ἔχειν pro Campestria incolere. Frequens huius vocabuli & in prosa est vsus. Plato in Theæteto, ἱππάς εἰς πεδίον φεσκαλῇ, Σωκράτιω εἰς λόγους. Quod prouerbiale dictum vsurpans Synesius, dixit, ἐπ' αὖτι δὴ τῶπ παεσκαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον (τῶπ δὴ τὸ τῶ λόγου) φεστρέπειν ἠγούμθρος. Dicitur etiam, alioqui breuius, εἰς πεδίον τὸν ἵππον. Prouerbialia fuerunt & hæc, Ἄρεως πεδίον, id est, Martis campus: λήθης πεδίον, id est, obliuionis campus, λιμοῦ πεδίον, famis campus: αὐέμου πεδίον, venti campus. de quibus lege Erasmum. Athen. l. 8, πεδίον λεπόγειον καὶ πολλὴν ἄχρωσιν ἔχον πεφυκῶαι. Et πεδίον χλοερὸν, vulg. l. ex Apoll. Rhodio. In iisdem, πεδίον λεῖον. Ex Euripide autẽ πεδίων δαπέδοις. Item πεδία quædam erant cognomen habentia. vt πεδίον ἀλιῶν, Hom. & πεδίον τὸ Ἀρηΐον, Paus. Apud Plut. Ἄρειον πεδίον, qui à Romanis Martius cãpus appellabatur. AT Καππεδίον poetica syncope dicitur pro κῇ πεδίον, id est Per campum. Homerus Iliad. ζ, Ἠ τοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο. vbi obseruandũ est, Ciceronem singularẽ maluisse reddere Latino plurali, ita interpretantem illum versum, Qui miser in cãpis mœrens errabat Aleis.

Πεδίον, metaph. de pede: eius videlicet pars superior

cui ſubiacent digiti. In pede eſt πέδιον, idémqué ὄρος ac πολύοστεον, id eſt campus, & finis & terminus de multis oſſibus compoſitus. Hæc enim pars oſſibus & neruis conſtat, vt ait Pollux, & deſinit in digitos. Hæc Camerarius. qui etiam tradit ex Galeno, τὸ πεδίον à iunioribus medicis appellatum, vocaſſe quoſdam montem pedis. reſpondere autem τῷ μετακαρπίῳ in manu, ſicut παρσόν, qui ad iuncturam pertinet, τῷ καρπῷ. Sed malo ὄρος apud Pollucem legere, id eſt mons, (vbi dicit, μέρη δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω, τὸ τῶν δακτύλων, πεδίον, ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον, οὗ ἐστὶν καὶ τὸ ἄρρον συγκείμενον) quàm ὄρος, id eſt terminus: quum & apud ipſum Galenum non hæc appellatio ſed illa inueniatur. vt omittam in vulgatis etiam editionibus Pollucis illam haberi. At Gorræus, πεδίον, inquit, Planta, Ima planta pedis. Pars eſt pedis quinque oſſibus conſtans, inter tarſum & digitos ſita. quæ per ſynarthroſin quinque pedis digitis inarticulatur.

Πεδινὸς, οῦ, ὁ, Campeſtris. Item Planus. Qua ſignificatione legitur ET Πεδιᾶος. quod à Budæo exponitur Campeſtris, item In mediterraneis habitãs. A Xenophonte in Cyneg. πεδινοὶ vocantur lepores campeſtres, id eſt qui campeſtria ſeu campos & planitiem incolunt, vt ὀρεινοὶ, qui montes. Inuenitur autem ET Πεδεινὸς cum ει apud Theophr. Sed pro πεδινὸς ſeu πεδιᾶος dicitur ETIAM Πεδήσιμος. vt πεδήσιμος σμύρνα apud Dioſcoridem, Campeſtris myrrha, id eſt in campeſtri ſolo proueniens. Qui locus facit vt minimè ſuſpectus mihi ſit hic Baſilii locus (ſicut eum Budæus mendi ſuſpectum habuit) ἡ ὀρεινὴ, ἡ πεδήσιμος ἡμῖν ἔνεκεν δημοκόσμηται. ſubaudiendum autem hìc videtur χώρα. Vbi obſerua etiã τὴν ὀρεινὴν opponi τῇ πεδήσιμον, ſicut in Xenophõtis loco ὀρείους (idem valens quod ὀρεινοὺς) πεδινοῖς. Sed hoc adiectiuum Πεδήσιμος rectius fortaſſe deducemus à SVBSTANTIVO Πεδιὰς, άδος, ἡ, quod ſignificat planitiem. vt videre eſt in eo Philonis loco quem protuli in Γόσπεδος. At de Athenienſibus qui fuerunt DICTI Πεδήσιοι, SIVE Πεδιᾶοι, AVT Πεδιεῖς, lege quæ ſcripta ſunt Tomo 1, col. 370, in princ. Vulg. lex. habent ET Πεδήσιος pro Campeſtris.

ΠΕΖΑ, ης, ἡ, Malleolus pedis, Secundum quoſdam autem Planta pedis, aut Ima planta. τὸ δὲ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος (inquit Pollux) καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα. Id eſt, Pars quæ tibiæ ſubiacet, vocatur σφυρὸν & πέζα. (Sunt qui Latinis Peda, à quo Repedare, olim idem ſignificaſſe putent quod hoc πέζα) Sed & totum pedem quidam hoc nomine πέζα declarari cenſuerũt. Zenodotus certè in libro quem περὶ ἐθνικῶν λέξεων ſcripſit, Arcades & Dores πέζαν vocare pedem tradidit: vt refert Galenus, qui addit, Hippocratem ita ſcribẽtem, οἱ πόδες οἰδήσκοντες, αἱ πέζαι μάλιστα, intellexiſſe vel imã plantam, vel malleolos pedum. Cæterùm quanuis à Πέδον quoſdam grammat. hoc nomen Πέζα deriuare non eſſem neſcius, mutatione literæ δ in ζ, (Etymologum verò in nomine Πεεμπέζια dicere πέζαν ſignificare pedem ἀπὸ τοῦ τῷ πέδῳ ἕζεσθαι, & terram, ἀπὸ τοῦ ἕζειν) locum tamẽ ei dare hic malui, donec aliqua illius deriuationis argumenta aut certè indicia comperire potuero. In eo quidem certè iudicium eorum deſidero, quòd πέζος à πέδον deducant, quum ex hoc πέζα factum eſſe manifeſtum ſit. HINC Ἀργυρόπεζος, ET Ἀργυρόπεζα Thetis apud Homerum, & ἀργυρόπεζα Venus apud Pindarum, Argenteos habens pedes, vel argenteas pedum plantas. id eſt, argentei coloris: videlicet candidas. Poſſumus exponere etiam Argenteum quendam nitorem habentes. Perinde eſt autem acſi diceret Formoſa. & ſimile huic epithetum extat apud eundem poetam καλλίσφυρος, & εὔσφυρος. Sed & aliam expoſ. τὸ ἀργυρόπεζα habebis vbi agam & de aliis ſignif. τὸ Πέζα. Dicitur porro eadem forma ET Κυανόπεζα πέζα ab Homero, Il. λ, Quæ nigris eſt pedibus ſeu nigrantibus, vt interpr. Camer. Latius autem expoſitum habes hoc epithetum ſuprà, Tomi 2 col. 477.

Sed & hoc ipſum NOMEN Πέζα, pro Mẽſa, ab eodẽ πέζα ortum eſt: dicitúrque πέζα quaſi πιπεάπεζα, quòd videlicet mẽſæ initio quatuor haberent pedes. Od. κ, πέζαι ἀργύρεαι. Athen. l. 5, πέζαι ὁλάργυροι δωδεκάπηχυς. Idem l. 12, πέζαι χρυσαῖαι. Idem lib. 2, πέζαι ἐλεφαντόποδες. Ibidem ex Cratino, πέζαι πεπελεῖς σφενδάμνιναι. Itidem Horat. Tripes menſa, & Ouid. Acerna menſa. Et lib. 4, ὅτι πέζας ὧν ξυλίνων, μικρὸν ἀπὸ γῆς αἰρομένων. Et πέζαι κυκλοτερεῖς apud Athenæum & Euſtathium, quæ etiam κύκλοι. Et cum verbis, vt Ariſtophan. Veſp. πέζας εἰσφέρειν. Itidem Philoxenus in ſuo Δείπνῳ apud Athenæum, lib. 4, Εἰς δ' ἕφερον δίπλοοι παῖδες λιπαρᾶν πέζας. Et Syneſ. ep. 67, πέζαν εἰσφορήσας. Odyſſ. ε, παρέθηκε πέζαν Ἀμβροσίης πλήσασα. Od. υ, Δίφρον ἀείκελον ἥθελε, ὀλίγῳ τε πέζαν. Pro quo μεταπεθέντων τῶν ὀνομάτων, Ariſtot. De poetica dicit, Δίφρον μοχθηρὸν θέλεις, μικραί τε πέζαι. (Ipſa autem paſſiuè dicitur θέλεσθαι pro θέλεσθαι. Il. ω, — νέον δ' ἀπέληξε ἐδωδῆς, Ἔδεον καὶ πίνων, ἐπὶ καὶ παρέκειτο πέζα, adhuc apposita erat. id eſt, nondum ſublata) Od. ε, ὡς πάροιθε βρότων ἐπίπαινε τεαπέζας Ἀργυρέας. Xenoph. Pæd. 8, πέζαι κοσμεῖ, μάλιστα ὄψα. Athenæus lib. 14, θύοντας Διὶ πέλωρ, πέζας λαμπρῶς κοσμοῦντας ὡς πρόθεναι. Et paſſ. Xen. Pæd. 8, ἱκανὰς κεκοσμημένας πέζας. Plut. Symp. 7, probl. 4, οὐκ εἶα κενὰ ἀπαίρειν τὴν πέζαν: quo problemate quæritur διὰ τί τοῖς πάλαι Ῥωμαίοις ἔθος ἦν μὴ πέζαν αἰρομένην θεωρᾶν κενήν. Itidem & in Problem. Rom. pag. 498, quærit, διὰ τί τὴν πέζαν οὐκ ἐῶν αἰαιρεῖσθαι κενὴν, ἀλλὰ πάντας πνὸς ἐπόντας (vbi etiam nota κενὴ πέζα, vt πλήρης πέζα, videlicet βρωμάτων. At Plut. Alcib. ἀργυρῶν ὀκπωμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις τὰς ᾗ ραπέζας) Plato comicus apud Athen. l. 15, Τί οὐ πρέχων σὺ τὰς πέζας ὀνφέρεις; (At paſſ. Athen. lib. 5, ἀπαλλαχθέντων δὲ τῶν δειπνούντων, αἱ πέζαι ἐβασάζοντο, auferebantur ſeu aſportabantur. Itidem Xenoph. Sympoſ. ὡς δ' ἀφηρέθη παν αἱ πέζαι: vt Virg. dicit, Poſtquã exempta fames epulis, menſæque remotæ) Plutarch. περὶ ἀοργησίας, de Xanthippe Socratis, αἰνίτρεψε τὴν πέζαν. Itidem apud eundem περὶ δυθυμίας. vxor Pittaci, qui hoſpitio quoſdam exceperat, μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε πέζαν. Rurſum περὶ ἀοργησίας idem, κατέβαλε τὴν πέζαν. Hom. Odyſſ. υ, σπουδαῖοι πέζας Πάσης ἀμφιμάσαντο. Athen. lib. 8, πέζαν ὀπτίζαθαι. Legimus apud eundẽ Athen. lib. 14, ὅτι τῶν πέζων κεῖθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν. Eodem lib. θεραπένης αὐτῷ ὅτι τὴν ᾗ ραπέζαν λαγχάνοι. Plut. Art. ὅτι τὴν αὐτὴν ὀκάλει πέζαν, fratres nimirum: vbi etiam dicit, πέζας τῆς αὐτῷ μηδενὸς μετέχοντες. Xen. Pæd. 8, πύπις ἔπεμπεν ἀπὸ πέζας. Ibidem, εἴς αὐ ὁρᾶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως πέζας. Cicero quoque dicit De menſa mittere. Plut. in fine lib. 2 Sympoſ. ex Pindaro, αἰδοῖαν ἐμίγνυτο ἀμφὶ πέζαν. Idem περὶ ἀοργησίας dicit, πεῖ περὶ πέζαν ὑπηρέτας. qui infrà πεζοκόμοι & πεζοποιοί. Philoſtr. epiſt. 17, κόλακα καὶ θέσπιν καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ὀκ τῆς πέζας. At Herodian. lib. 1, ὅσοι τε κόλακες πέζας, menſarii adulatores. Cic. dicit, Omniũ menſarũ aſſecla. In his certè poſterioribus locis ᾗ πέζα accipitur potius pro κεκοσμημένη πέζα, vt Xen. paulo antè loquitur, i. pro Menſa inſtructa ſeu extructa epulis: quemadmodũ & apud Athenæum videmus libro 2, quum cynicus quidam ᾗ πέζαν vocaret πεῖπδα, Vlpianus ægrè id audit, quippe quòd ab omnibus πέζαι vocari ſoleant αἱ θέσεις: ſicut Pollux quoque πέζας vocari ſcribit τὰ σπία τὰ ἐπ' αὐτῶν τῶν πεζῶν πθέμενα. quæ πέζαι ænigmaticè à Timocle apud Athen. lib. 10 dicũtur Βίε πθίων, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ Φιλίας, ἰαθῆς ὀκλύπνου βουλιμίας. Itidẽ accipitur in ſequentibus locis. Clearchus in ſua Δειπνολογίᾳ ſiue Ὀψοποιΐᾳ, apud Athen. lib. 1, Πρὸς δὲ μᾶς παύτας δειπνεῖν ἀβρόδυπν πεζαπέζῃ. (Sicut & Plutarch. περὶ φιλαδελφίας dicit μᾶς τε χωμένους οἰκίᾳ καὶ πεζαπέζῃ. Quò refer & Plautinum hoc, Communicabo te ſemper menſa mea) Plutarchus De diſcern. amico ab adulat. τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν ἐγκυκλουμένους πέζαν. Athenæus lib. 4, πέζαν πλυπλεῖς θεραπεύοντας. Rurſum Plutarch. de deo Socr. ὅταν τὰς ὀρέξεις ὀπτῶντα λαμπρᾶς ᾗ ραπέζας καὶ ποικίλοις

ἐδέσμασι, ſplendidis menſis. Columella autẽ dicit Menſa pretioſis dapibus opulẽtata. Luc. in Nigr. φίλος θεὲ ἔργον πεζαπέζων. vt apud Cic. Menſa cõquiſitiſſimis cibis exſtructa. Et Philox. λιπαρᾶν πέζαν paulo antè dicit vt Catull. Pingues linquere mẽſas. Item à regionũ lautitia. Luc. πέζαι ὑπὲρ τὰς ὀν Σικελίᾳ. Thuc. l. 1, πέζαν Μηδικὴν παρεπθεπ, menſam Perſico more inſtructã. Itidem Athen. lib. 2, τὰ Σικελικὰς καὶ Συβαριτικὰς καὶ Ἰταλικὰς πέζας, ἤδη δὲ καὶ Χίας. Contrà Hero diã. l. 4, πέζαι ἄτελῆ παρεπθεπ. Et apud Plut. Symp. 8, probl. 9, αἱ ψυχραὶ καὶ κάθυδραι πέζαι. Sed & δημόσαι erant πέζαι & ξένιαι ſiue ξενικαί. Æſch. τοὺς τῆς πόλεως ἄλας καὶ τὴν δημόσιαν πέζαν. quæ verba Budæus ſic interpretatur, Legationis ſocietatẽ, & ſodalitiũ publicũ, quale eſt eorum qui legationem ſimul obeũt. Idẽ, ἔφη θαῦ τοὺς τῆς πόλεως ἄλας θεὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς πεζαπέζης. Itidem apud Athen. l. 4, κᾷ τὸ τὴν συνεστιῶν οἶκον θεῶν τὴν μὴ κεῖν) δύο πέζαι, ξενικαὶ καὶ κάθυδραι αἷς θεοκαθίζουσι τοὺς ξένων οἱ πάροιθε. mensæ hospitales. Homerus Odyſſ. υ dicit ξενὶν πέζαι. ¶Item δεύτεραι πέζαι (vt Latinis Secundæ mẽſæ) quæ & ὅτι δέρπναι, quum apponũtur fructus & τραγήματα. Plutar. Symp. 5, ἀνθὸς μετὰ τὸ δεῖπνον ὅτι τοὺς λόγους ὦν, τῶν δευτέραις πέζαις φερόμενοι. Athen. lib. 14, θεμιτέχθησαν ἡμῖν καὶ αἱ δ' δύπεραι καλάθυραι πέζαι. Idẽ lib. 4, πελθυτᾶαι εἰσῆλθον ὅτι δόρπναι πέζαι. De his menſis ſecundis multa idẽ Athen. libro 14. ¶Ἱερὰ πέζα, Naz. Sacra menſa. id eſt Altare. ¶Πέζα dicitur etiam menſa argentariorũ, ſeu nummularíorum. vt & apud Cic. Stipendiũ militibus menſis palàm propoſitis eſſe numeratum. Menander, Ἀλλ' ὅτι πέζαν μὴ φέρειν τὴν θεῖχ' ἵνα Εἰ πάργεον καλὸν ὅτι δοκιμασὴς ἴδῃ. quos verſus ſic reddidi, Mẽſæque dotem imponere quidem ſedulò, Vt nummuli explorentur an ſiẽt probi. Demoſth. ὅτι τὴν πέζαν ἔθηκεν ἐπὰ μνᾶς. Plato in Apolog. Socr. ὀν ἀγορᾷ ὅτι τῇ πεζῶν, in foro & apud menſarios. Plut. de quodam qui pecuniã mutuã dabat amicis, δι' ἀγορᾶς καὶ ᾗ ραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. Et οἱ ὅτι πέζαις, menſarii, οἱ ᾗ ραπεζῖται. Iſocr. τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια θεὸς τοὺς ὅτι τοῖς ᾗ ραπέζαις αὐδὸ μαρτύρων γίνεται). Hæc πέζαι à Poll. vocatur & πέζα λογιστικία. ¶Eſt etiam architectonicum vocabulum. Ctesibius de catapulta, καλεῖ) ὃ τὸ τῆμα τὸ συνκείμενον ἐκ τῶν κανόνων καὶ τῶν δίπτυμάτων καὶ τῆς σανίδος, πέζαι. id eſt, Mẽſa interior eſt & media inter duas hinc & inde ſcapulas, conſtátque regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata, éſtque in ſummo & imo capitulo, vt & θεῖρνα. Turn. lib. 2 Aduerſ. c. 5. Πέζαι apud Ariſtoph. pulpitum aut locus editior, in quo vernæ & mãcipia venum exponebantur omnium oculis. circus verò fori in quo extructa erat hæc πέζαι, DICEBATVR Κύκλος. vt Pollux teſtatur l. 7, ἐφ' ὃ ὃ αἀαβαίνοντες οἱ δοῦλοι πωλοῦσκον), τὸν πέζαν ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ. Ab aliis vocari μονοπωλίαν dicit, ab Hyperide Μονοπώλιον. ¶Πέζαι dicuntur etiam ſcapularum partes latiores circa dorſum, τῶν ὠμοπλατῶν τὰ πλεῖστα πλατυώδη. Poll. ¶Hepatis quoque ea pars quæ latior eſt inſtar menſulæ, ᾗ πέζα nominatur. Nicand. Alexiph. Ἡπατος ἀκρότατον κέρσας λοβόν, ὃς πῆ ᾗ πέζης Ἐκφύεται, νδύει δὲ χολῆς θεδὸν ἠδὲ πυλάων. in quem locum quæ annotat ſchol. vide ſuprà in Οὖνξ. ¶Πέζα vocatur etiam τὸ λεᾶνον τὰ σπία, vt teſtatur Pollux l. 2, cap. περὶ ὀδόντων.

C. Πεζαπέζοκόρος, ου, ὁ, Menſæ aſſecla, Paraſitus: fortaſſe παρὰ τὸ κείρειν τὰς πέζας, id eſt τὰ ὅτι τῶν πεζῶν θεραπέδεμνα σπία. vt Gall. Vn tõdeur de nappes. Niſi malis, Qui ſatiatur ſeu expletur menſis appoſitis. Phocyl. Μηδὲ πεζαπεζοκόροις κόλακας ποιεῖσθαι ἑπαίρους.

C. Πεζαπεζολοιχὸς, ᾶ, ὁ, Qui menſas lambit, ſeu lingit. id eſt Mẽſarum aſſecla, Paraſitus. idem cum ᾗ ραπεζοκόρος. Dicitur vt μαπολοιχός. Suid.

C. Πεζαπεζοποιὸς, ᾶ, ὁ, idem CVM Πεζαπεζοκόμος. id eſt ὁ κοσμῶν ſeu θεραπεύων τὴν πέζαν, Qui menſam inſtruit, Latinis Structor. Athen. lib. 4, ζητητέον δ' εἰ καὶ ὁ πεζαπεζοκόμος ὁ αὐτὸς ὅτι καὶ πεζοποιός. Τόδας γὰρ ὁ βασιλεὺς ὀν τοῖς ὁμοιότητοι τὸν αὐτὸν εἶναί φησι τὸν πεζαπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον Σρούκτωρα: ſubiungens paulo

A πὸſt, ἐκάλουν δὲ πεζαπεζοποιὸν, τῶν πεζαπεζῶν ὅτι μελητὴν καὶ τῆς ἄλλης ὀικοσμίας. Heſychio quoque Πεζαπεζοποιὸς eſt οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης πεὶ τὰ συμπόσια θεραπεύων ὅτι μελούμενος. Et Polluci itidẽ, ὁ πάντων τῶν πεὶ τὴν ἑστίασιν ὅτι μελούμενος, καὶ ὁ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἁπάσης. qui à Plutarcho ſuprà vocatur ὁ πεὶ τὴν θεραπείαν ὑπηρέτης. Quales & apud Ciceronem pueri eximia forma delecti qui ad menſam iubentur conſiſtere. Philemõ apud Athenæum loco citato, Πεζαπεζοποιός ὅτιν ὅτι τὸ δίμακονεῖν. Antiphanes ibidem, — θεσέλαβον ἐλθὼν τοῦ τοῦ Πεζαπεζοποιὸν, ὃς πλωεῖ σκεύη, λύχνους Θ' ἑπιμάσε:, ἀπονδαὶ πυήσει, τἄλλ' ὅσα Τούτοις θεσήκει. vbi etiam dicit hoſce πεζαπεζοποιοὺς fuiſſe διάφορος τῶν μαγείρων. qui nimirum ὀψώνια in coquina parabant: at οἱ πεζαπεζοποιοὶ intro ferebant in συμπόσια, quum menſam prius inſtruxiſſent ſuo apparatu, aſtabántque epulantibus donec menſæ auferrentur: quod idem erat τῶν πεζαπεζοκόμων quoque officium. Quo vocabulo vtitur Plutarchus Sympoſ. 2, probl. 10, ὁρᾷ καὶ τῶν πεζαπεζοκόμων. Et mox, τὰ δεῖπνα, δαῖτας ἑκάλουν, καὶ τοὺς ἑστιωμένους, δαιτυμόνας. δαῖτρους δὲ, τοὺς πεζαπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν τὰ δεδαιτυμένα. Idem in Artox. τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς πεζαπεζοκόμους τῆς μνήσης. Vide alium ex eodem locum ſuprà in Ὀψοποιός.

C. Πεζαπεζοπώρ, ορος, Menſarius diſputator, Qui in menſa diſſerit. Vtitur Athen. lib. 1.

C. Πεζαπεζοφόρος, ᾶ, ὁ, Qui menſam fert. ὁ πεῖν τὰ πέζαν φέρων, vt Pollux exponit qui etiam πεζαπεζοφόρον dici poſſe ſcribit menſam ἐφ' ᾗ τὰ ὀκπώματα καθέκειντο. Apud Cic. epiſt. ad famil. libro 7, epiſt. 23, Signum πεζαπεζοφόρον. At ἡ πεζαπεζοφόρος eſt nomen ἱερωσύνης apud Lycurgum ὀν τῷ πεὶ τῆς ἱερείας, (vt ſcribit Harpocr.) quæ cum ea quæ DICITVR Κοσμῶ, διέπει πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, vt ex eodẽ oratore patet, & ex Iſtri libro 16 τῶν Ἀτθικῶν συναγωγῶν.

C. Εὐπεζάπελος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ἀπεζάπελος βίος, Vita quæ degitur ad menſam bene inſtructam. Athenæus libro 14, ὄντως γὰρ, καὶ τὸν Εὐεμπίδιον, ἀποδείξαντα ὅτιν τὰ θεραπεύμενα, εἰπεῖν, Ὁρᾶς τὸν ἀπεζάπελον ὡς ἡδὺς βίος. Homines verò ἀπεζάπελοι dicũtur qui bene inſtructa mẽſa vtuntur, οἱ οὐκ ἀπελῆ πεζαπέζαν θεραπεύμενοι. Eriphus apud Athen. l. 4, Οὐδ' ἀπεζάπελον Θεσσαλῶν ξένων θεᾶσ: qui ſolebant καθ' ἑνέκαστον θεραπεύειν μεγαλείως, vt Alexis ibidem loquitur, qui Atticas cœnas taxans, dicit δειπνίζειν Ἀττικῶς καὶ ἀπικρίβωμένως.

C. Μικροπεζάπελος, qui exiguam ſeu tenuem menſam apponit, ſeu ὁ ἀτελῆ πεζάπελον θεραπεύμενος: oppoſitũ præcedenti. Antiph. apud Athen. l. 4, τί δ' ἂν Ἕλλωες μικροπεζάπελοι φιλόξωες δράσειαν, ὅπου τὰ παρὰ λήψικρέα μικρὰ ὀβολοῦ θεραπεύ δ' ἡμετέροις θεσχόνοισιν ὅλους βοῦς ὀπτῶσιν, ἐλάφους, ἀρνας.

F C. Ὁμοπεζάπελος ET Σωπεζάπελος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Qui eadem mẽſa vtitur. ὁ τῇ αὐτῇ ᾗ ραπέζῃ χρώμενος. qui & συνκλίτης & σύνκλινος dicitur. itẽ θεραπλίτης, ὁμόδειπνος, ὁμόσιτος & σύσιτος, vt Poll. docet lib. 6, initio. Citatur autem ὁμοπεζάπελος ex Euripide.

C. Εὐπεζάπελίπης, ᾶ, ὁ, Menſæ aſſecla. FOEM. Εὐπεζάπελίπις, ιδος, Quæ in menſa noſtra alitur. nam ὀπεζάπελίπιδος, Suid. exp. θεραπεύμενος.

C. Ἐπιπεζάπελιος, ᾶ, ὁ, Qui ſuper menſam eſt, aut ſuper menſa fit. Priori ſignif. ὀπεζάπελιον ὕδωρ dicitur aqua quæ ſuper menſa eſt. Lucianus in Hermotimo, τῷ ὀπεζάπελιῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ, τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀχράντῳ. Solet enim aqua in menſis quæ nec dependẽt, nec propendẽt, ſi digitũ admoueas, eum ſequi. Poſteriori ſign. ὀπεζάπελια διήγματα, Narrationes quæ ſuper menſa (ſeu in menſa) fiunt, quæ & ὀπεζάπελια dici poſſunt. AT Ἐπεζάπελίδιος Heſychio eſt ὁ θεραπεύμενος, Menſarũ aſſecla, vt Cicero dicit, Omnium menſarum aſſecla. Quo modo & ὀπεζάπελιος ab eo ſumitur in Πεζαπελίς infrà.

B Πεζαπελῶν, ῶνος, Heſychio eſt ἱέρεια τις Ἀθηναίων. vide Πεζαπεζοφόρος.

Πεζαπελίς, ίδος, ὁ, Menſæ aſſecla. idem cum ὀπεζάπελίδιος ſeu ἐνπεζάπελίτης. Heſychio θεραπεύμενος ἄκλητος, Qui inuocatus ad menſam venit: vt dicit Plaut. Quòd inuocatus ſoleo eſſe in conuiuio. Exemplum ex Plutar. habes

in Αὐτολήκυθος, quod & ab Erasmo affertur in Chiliadibus, vbi explicat prouerbium Ollæ amicitia. Apud Homerum est epitheton canis. Iliad. ψ, Ἐννέα τώγε αὔακτε τραπεζῆες κύνες ἦσαν. Et Il. χ, itidem de canibus. Οὐ τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς. Hesychio βαπεζῆες κύνες sunt οἱ ἐπὶ τῆς τραπέζαις λιχηδοῦντες. seu οἱ ὑπὸ τραπέζιοι καὶ οἰκουροί. Eustathio, βαπεζολοιχοί. VNDE Τραπεζείτης, ου, ὁ, quod eiusdem cum τραπεζῆς significationis est. Eustathius pag. 1256, τραπεζῆες ὄκυες, οἱ καὶ βαπεζῖται, οἷς ἀγλαΐας ἕνεκεν κομόωσιν αὔακτες. Et mox ex Lex. rhet. Τραπεζῆες, ἀβρόσιτοι, οἰκοβαφεῖς. οὗ περίφρασις τό, Οὐ τρέφον ἐν μεγάροισι. Ibidem annotat hoc τραπεζείτης diphthongo scribi, quoniam ex τραπεζῆς deriuatur: at τραπεζίτης, pro mensario, simplici ι, à τράπεζα. Itidem Suidæ βαπεζείτης κύων, est ὁ ὑποκάτω τῆς βαπέζης, βαπεζίτης δὲ ἀπὸ τοῦ ι, καταλλάκτης.

Τραπεζία, ας, ἡ, Mensarum confectio. Theophr. lib. 3 Hist. pl. cap. 10, de arbore quæ ὀξύη dicitur, χρήσιμον ἐκ τοῦ ξύλου πρὸς πολλά. καὶ δι' ὧν ἀμαξοργίαν καὶ κλινοποιΐαν καὶ εἰς διφρουργίαν καὶ εἰς βαπεζίαν καὶ εἰς ναυπηγίαν. Sed credo id vocabulum mendosum esse. Apud Hesychiũ certè PRO Τραπεζίας, quod exponit περὶ τῇ τραπέζῃ τρεφομένους, non dubito quin scribẽdum sit τραπεζῆας, & intelligendum de loco Homeri in Τραπεζῆς citato.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, Mensarius, Nũmularius, ὁ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, vt Isocrates vocat. Poll. l. 3, c. 9, βαπεζίτης, ἀργυρογνώμων, ἀργυραμοιβός, δοκιμαστής, ὀβολοστάθμος τραπεζῖτης. Hesychio κολλυβιστής, κερματιστής, δανειστής: Suidæ καταλλάκτης, paulo antè in Τραπεζείτης. Vtitur hoc vocabulo Antiphanes apud Athenæum lib. 6, dicens, ἰχθυοπωλῶν & τραπεζιτῶν nullum esse ἔθνος ἀβωλότερον. Et Plutarchus in consolat. ad Apoll. ἃ δὲ οἱ βαπεζῖται ἀπαπτύσματα τὰ δήματα, διαχρώνυσιν ὅπῃ τῇ ἀποδόσει, ἐαυτῶν ἀγωνιῶντες. Vtitur & Lucian. in Vit. auct. necnon Plautus apud Latinos. (Hesych. verò βαπεζίτιον Γάειν exp. τὸν ἀργυρίου τὸν βάπεζαν καὶ ἀπιμάσαι τὸν Μενελάου) VNDE Τραπεζιτικός, ῆ, ὁ, Ad mensarium pertinens. Apud Demosthenem βαπεζιτικὰ γράμματα, rationes mensariorum. ET Τραπεζιτοδίω, Fut. δύσω, Mensarius sum. Poll.

Τραπέζιον, ου, τὸ, Mensula, Abaculus. Plaut. Appone mensulam. Apud geometras βαπεζιον dici scribit Hesych. σχῆμα τὸ ταῖς μὲν δύο πλευραῖς ἀπεναντίας ἴσας ἀλλήλας ἔχειν αὐτοῖς, ταῖς δὲ ἄνω τὰς ὀπίσθιον γωνούσας, ἴσας. Quòd verò Strabo libro 14, Tralles vrbem cõditam esse dicit ὀπὶ βαπεζίου, redditur, In vertice quodam plano.

Τραπεζόω, ῶ, Fut. ώσω, Mensæ impono, Super mũsa seu in mẽsa pono. Soph. Triptolemo, apud Poll. lib. 10, c. 22, Ἀπενδάκωπος ἡ βαπεζῶσα κύλιξ. id est, vt Demetr. Phaler. exponit, ἀπόθεμα ὅπῃ τραπέζης κύλιξ ἡ πίεται.

HINC Τραπέζωμα, ατος, τὸ, Quod in mẽsa statuitur, Quod supra mensa ponitur, vt vasa. Eust. p. 1402, χαίροισι σεβίζω ξυλίνοις, ἃ καὶ κάνεα λέγεται καὶ βαπεζώματα. (Et COMP. Ἐπιτραπεζώματα, Quæ in mensa seu super mensa apponuntur, τὰ ὅπῃ πέριξ ὕδωρ τῆς βαπέζας βρώματα. vt nõ solùm Hesych. sed etiam Athen. l. 14 exp. Sed peculiariter sic vocantur αἱ δεύτεραι siue ὑπὸ δόρπας βαπέζαι, quæ & ὑποφορήματα, quoniam ὑποφέρονται μετὰ τὸ δεῖπνῆσαι, alio nomine ὑποδορπίδες vocatæ. Generalius pro τὰ ὑπὸ πέριξ τῆς τραπέζης βρώματα, vsus est Plato comicus in Menelao, — εἰπέ μοι Ὡς ὀλίγα λοιπὰ τοῦ ὑπὸ τραπεζωμάτων. Ὁ δὲ θεῖον ἐχθρὸς αὐτὸ κατέφαγον. Athen. lib. 14, & item 4)

Ab eodem Πέζα est ET IAM Ἰουλόπεζος. Fuerunt autem naues longæ ἰουλόπεζοι appellatæ à Lycophrone, remorum copiam quæ in illis est comparante cum ea pedum copia quam habent vermes qui nominantur ἴουλοι. Quidam verò ἰουλόπεζοι κόραι non ἰουλόπεζοι νῆες, de his alioqui dictum, ex eodẽ Lycophr. afferunt. SED ET Κρουπέζια traxit hinc originem. quo significantur lignea calceamenta. Habent autem hanc scripturam Pollux & Hesychius: at PAVSANIAS Κρουπέζαι, apud Eustathium: & quidem dicens nõ simpliciter Calceamenta lignea, sed addens Bœotia. Exponitur etiam Soleæ ligneæ, item Gallicæ: & dictum putatur κρουπέζια quasi κρουσπέζια. Pollucis expos. referam paulo post. Hesychius autem nõ solùm lignea σανδάλια esse dicit, sed & lignea ὑποδήματα quibus calcabant oleas. Ibidem EST Κρουπεζοῦμβροι, quod significare dicit τοὺς βαχεῖς πόδας ἔχοντας. Quidam tamen interpr. Qui sunt induratis pedibus. Apud Pollucem autem LEGITVR Κρουπεζοφόροι, de Bœotis dictum. Is enim postquam scripsit, τὰ κρουπέζια εἶναι ξύλινον ὑπόδημα πεποιημένον εἰς εὐδόσιμον χρόνον, (sicut alibi esse dicit τὰ τῶν αὐλητῶν ὑποδήματα) addit, κρουπεζοφόροις autem esse Bœotos. Conueniunt verò hæc postrema verba cum illa expositione quam dat Pausanias vocabulo Κρυπέζαι à me paulò antè commemorata.

Πέζα, ITEM Πεζίς, in vestimento: Fimbria, Limbus. quæ alio nomine ὤα. Apoll. Arg. 4, ἄκρῳ ὑφόδῃ πέζαν ἀερπάζουσα χιτῶνος. Hesychius postquam dixit esse τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ ἀπὸ τοῦ τῶν πέδων, subiungit, ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ὤα, ἡ τοῦ τῶν πέδων, τὰ κατώτατα μέρη. At verò Pollux πέζας non dicit appellari τὰς ὤας, sed παρυφὰς quæ sunt τοῦ τὰς ὤας. Eius verba sunt, αἱ δὲ τοῦ τὰς ὤας παρυφαὶ, καλοῦνται Πέζαι καὶ Πεζίδες: & quæ ita sunt παρυφασμάτια, inquit, Περιπέζα. AT Πεζοφόροι χιτῶνες, vel οἱ πεδῆρες, vel οἱ πέζας ἔχοντες. Eust. verò exponẽs epithetum ILLVD Ἀργυρόπεζα quod Homerus dat Thetidi Il. α, scribit fuisse & qui πέζαν esse putauerint κόσμον πινὰ τοῦ τῶν ἱματίου ὄντα κάτω τέρματι. vt ἀργυρόπεζα vocetur ἡ κόσμον λαμπὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. Quod autem attinet ad præcedentia illa adiectiua quæ itidem ab hoc πέζα, (id est, habente hanc significationem) deriuantur, vnum quidem EST Πεζίπεζος, quod exponemus παρυφασμάτια (sicut Pollux περίπεζα exp. παρυφασμάτια) Sed fortasse non malè Latinè Circundatus limbo, aut etiam Fimbriatus. (AT Πεζιπέζια Etymologus vult dici Quæ terræ sunt propinqua. Lex. autem vulg. exp. Πεζιπέζια, sicut ET Πεζιπέδιες, Ornamenta pedum, sine autore. Mutatam verò sedem accentus habens NOM. Πεζιπέζια, explicatur ab Hesychio παπείνωσις) Alterũ cõpos. EST πεζοφόρος. quod sonat q. d. Limbifer. id est Limbum ferens, seu gestans. Potest autem exponi itidem Limbo circundatus, vel Fimbriatus. At sequendo alteram expos. Pollucis, videlicet πεδῆρες, sonat Talaris. verùm idem in alio loco non hanc, sed illam expositionem sequitur, scribens, τὸ ὃ ζῶμα ἐστι μὴ ὅλοπόδιον ἐνδύματα, πέζας ὃ ἔχει, ὡς Αἰσχύλος δηλοῖ, πεζοφόρα τὰ πάματα ἀποκαλῶν. SED πέζα generalius etiam pro extremitate: vnde redditur & Margo, item Crepido: necnon Ripa: πέζαι tamen maris exponitur non ὁ αἰγιαλὸς, sed τὰ τοῦ τῶν ἀγιαλῶν μέρη. Præterea πέζα dicitur & ὁ ἔξω κύκλος τῆς βαπέζης. Item πέζα τοῦ τῶν ῥυμοῦ, est τὸ ἄκρον ᾧ ὑπόκειται ὁ ζυγός. de quibus signif. consule Eustathium. Ex Dionysii autem poematio de situ orbis affertur in v. l. Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πελινναίου ὑπὸ πέζαν, pro Sub radicibus Pelenæi montis, & q. d. sub planta (atque ita pertinebit hic locus ad primam significationem huius nominis, sed ex propria factam metaphoricam) Eustath. certè exponens hæc eiusdem Dionysii verba, — ὅστ' ὀπὶ πειστῶ Εκτέατα κρηπῖδα τοῦ τῶν ἠῶ, scribit, κρηπὶς δὲ κυείως μὴ, ὅπῃ ὑποδήματος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ὅπῃ τὸ θεμελίου καὶ ἔπραν πινῶν. quibus subiungit, τοιοῦτον δὴ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ περιγείου πλευράν, ἀπὸ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.) Ibidem affertur pro regione seu plaga, ex Nonno, οὐρανίῳ πέζαν vocante cælestem plagam: hoc in versu, Οὐρανίῳ ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἦλθε. Denique πέζαι (si credimus Oro apud Etymologum) dictæ fuerunt meretrices quæ absque instrumentis musicis ad conuiuia ventitabant. Sed suspicor scribi potius debere πεζαί, à FOEMIN. Πεζή: cum mascul. πεζός.

ΠΕΖΟΣ, ου, ὁ, Pedes, Qui pedibus viam facit. Hom. Od. π, Οὐ μὴν γὰρ πω σὲ πεζὸν οἴομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι. Idem Il. ω, Εὐδικέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμόρτεων. Xen. πεζὸς ἰών. Athẽ. 12, ὥστε μηδέποτε πεζός. Crediderim autem & πεζῶ ὁδὸν posse dici, id est Pedestrem viam, seu Pedestre iter: (Terrestre iter distinguendo ab eo quod fit mari) quum legamus apud Plutarchum, in Politic. præc. πεζοπέραν ὁδόν. vbi tamen metaphoricè loquitur. hæc enim sunt illius loci verba, εἰσβολαὶ δὲ καὶ ὁδοὶ δύο τῆς πο-

λιτείας εἰσὶν, ἡ μὲν, παχεῖα καὶ λαμπρὰ τοῖς δόξαν, οὐ μόνον ἀκίνδυνος· ἡ δὲ πεζοπέρα καὶ βεβαιοτέρα, τὸ δὲ ἀσφαλὲς ἔχουσα μᾶλλον. (vbi animaduerte voce hac πεζοπέρα, quandam simul humilitatis significationem includi, quam opponatur πεζοπέρα ὁδὸς τῇ λαμπρᾷ τοῖς δόξαν. de quo metaphorico vsu dicam infrà, in fine secundi de signif. nominis Πεζὸς tmematis) ¶ Sed & in bello dicitur πεζὸς ad differentiam τοῦ ἱππέως, sicut Latinè Pedes ad differentiam Equitis. Hom. Πεζοί θ' ἱππῆές τε, Iliad. θ, & alibi. Idem Il. λ, Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φθόνον τε μάχην τε, Ἱππεῖς δ' ἱππῆας. (Alicubi verò & ἵππους opponit πεζοῖς, vt Od. ρ, πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων) Apud eundem legimus μαρναδαι (id est Pugnare) ἀφ' ἵππων & πεζὸν ἐόντα: Odyss. θ, — ὅθεν ἀμφὶ μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μαρναδαι, καὶ ὅτ' ἂν πεζὸν ἐόντα. Cui simile est quod habetur Iliad. ε, Τῷ ὀμφὶ ἵππων, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός. Itidem & in soluta oratione passim dicuntur πεζοὶ, pedites, vt ἱππεῖς, equites. Luc. in Zeuxide, πεζοὶ ἀθροιζόμενοι τοῦ ἀλλήλων τοῖς δεξαμένοις, καὶ συμπαπτόμενοι τοῦ τῶν ἱππέων. Aliquando autem (sed raro, si bene memini) additur στρατῶν. vt ab Herodiano lib. 1, ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ καὶ οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ στρατῶν μίσει τῶν ἱππέων. Interdum verò πεζοὶ opponuntur τοῖς ναυβάταις, vt apud Thucyd. lib. 7, seu τοῖς ναυμαχοῦσι: vt apud Demosthenem. Apud quem tamen legitur & aduerbium πεζῇ cum ναυμαχοῦντες, Olynth. 3, πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔσησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Et πεζὸς στρατὸς, seu πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, cum apud alios, tum apud Thucyd. & Xenophõtem, q. d. Pedes exercitus, pro Pedester exercitus, Pedestres copiæ, Peditatus. Aut etiam Terrestres copiæ, ad differentiam naualium, sicut πεζὴ δύναμις ad differentiam τῆς ναυτικῆς. (Isocrates autem & πεζοὶ καὶ δύναμις opposuit ναυτικοῖς) Item πεζὴ μάχη, pedestris pugna. cui ναυμαχίαν opponit Demosthenes, sicut & τῇ πεζῇ στρατίᾳ eandem opponit. Plerunque autem dicunt sine adiectione ὁ πεζὸς, itidémque τὸ πεζὸν, &c. subaudientes στρατὸς & στρατῶν, itidémque in cæteris casibus. Thucyd. l. 1, ὅπῃ ἢ τῇ Λακεδαιμονίων αὐτῆς τοῦ ἀκρωτηρίου ὁ πεζὸς ἰοῦν. Idem lib. 3 dixit, ναυσί τε καὶ πεζῷ κρατεῖν. Vbi tamen τοῦ πεζῷ κρατεῖν quidam interpretantur Pedestri pugna victores esse. Sed & neutro genere τὸ πεζὸν pro peditatu inuenitur, sicut τὸ ἱππικὸν: (subaudiendo στράτευμα, vt opinor) vnde & plur. τὰ πεζὰ κράτησι, Pedestribus copiis potentissimi. Ζῶα autem (id est animalia) vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium & aquatilium: vbi πεζὰ vertit Gaza Pedestria, item Gressilia, (quæ interpretatio & Politiano tribuitur) alii minus ad verbũ Terrestria. atque ita Budæus in hoc Aristotelis loco De mundo, ὅσα ἐναλίων ζώων καὶ πεζῶν καὶ ἀερίων φύσεις ἐχώρησε. ita enim vertit hunc locum, Hic omnium animantium naturas tum aquatilium, tum pedestrium, tum etiam in elemento spirabili victitantium segregat. (legẽs ἐχώρισε, non ἐχώρησε) vbi πεζὰ ζῶα sunt quæ & χερσαῖα vocare possumus, ex eodem Aristotele in eodem libro, vbi scribit, ἢ εἴ τις ὁμοῦ ζῶον ἔνυδρόν τε καὶ χερσαῖον καὶ πλωτὸν ἐν τοῖς κόλποις ἔχων ἐκβάλοι. Cæterùm πεζὸς à πέδον deriuare quosdam grammaticos nõ ignoro: (sicut & antè admonui in πεζα) quæ deriuatio eorum si mihi placuisset, post Πέδον posuissem nomẽ hoc Πεζός. sed non video quo quis argumẽto probare, aut etiam vnde cõiicere possit, antiquius esse Πέδον quàm Πέζα. ex quo quàm commodè deduci Πεζὸς queat, nemo non videt. At illi & πέζα & πεζὸς à πέδον deriuant. quum alioqui etiamsi constaret πέζα ortum esse ex πέδον, tamen πεζὸς vicissim ex illo πέζα originem habere fatendum foret, & quidem ad vtriusque significationẽ respiciendo.

Πεζὸς λόγος metaphoricè, Pedestris oratio. quæ & Soluta oratio, item Prosa oratio, secundum quosdam. Dicitur autem πεζὸς, id est pedestris, quòd elata nõ sit, sed velut humilis ac depressa si cum poetica comparetur: quæ vicissim ἔμμετρος quodammodo esse videtur. Ὡ δὴ (inquit Eustathius) ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ὄξαρμα ἔχει, ἡρωϊκὸς, ὄγκον, μέτρου. καὶ πως διὰ τὸ ὑπερμέτρον, ἔμμετρος ὁ Ἡσίοδος λόγος εἶναι δοκεῖ. Quibus subiungit, διόπερ ὁ μὴ Ἡσίοδος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινὸν, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ ὕψους τινὸς καὶ ὀχήματος, καταβῆναι εἰς τὸ δάφος. His addit ex Strabone, Nam Pherecydes & Hecatæus metricos quidem numeros dissoluentes, sed reliqua seruantes, poetica scripserũt: (intellige autem per ποιητικὰ poeticum quendam stylum habẽtia) at horum posteri detrahentes semper aliquid eorum quæ huiusmodi erãt, tandem orationem ad eam quam nunc habet formã, tanquam ex alto, deiecerunt ac depresserunt. Fab. lib. 10, cap. 1, de Platone loquens, πεζὸν λόγον interpretatur orationem pedestrem: de illo hæc scribens, Multũ enim supra prosam orationem & quam pedestrem Græci vocant, surgit: vt mihi non hominis ingenio, sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus. Sed & Horatius sermonem pedestrem dixit, item musam pedestrem, necnon historias pedestres, quæ oratione soluta sunt conscriptæ: Ode 12, lib. 2, — tũque pedestribus Dices historiis prælia Cæsaris Mæcenas melius. At sermonem pedestrem vocat non tam solutam orationẽ, quàm eũ qui ita est humilis vt ad solutam orationem proximè accedat. in Arte poetica, Interdum tamen & vocem comœdia tollit, Iratúsque Chremes tumido delitigat ore: Et tragicus plerunque dolet sermone pedestri. Itidem verò musam pedestrẽ appellat suarum satyrarum & epistolarũ versus, quòd vix quicquam à soluta oratione differant: Sat. 6, lib. 2, Ergo vbi me in montes & in arcem ex vrbe remoui, Quid prius illustrem satyris, musaque pedestri? Vt autem dicit hîc Flaccus musam pedestrem, sic Lucianus ποιητικὴν πεζὴν, id est poeticam pedestrem: in lib. De arte conscrib. historiæ, ἡ ἱστορία δὲ, ἤν τινα κολακείαν παιδιὰν τῶν ἐλάττω, τὰ ἄλλα ἢ πεζὴ τις ποιητικὴ γίγνεται; quam autem vocet poeticam pedestrem, sequẽtia hæc verba declarant, τῆς μεγαλοφωνίας μὴ ὀκνήσῃς ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ περιπείαν γυμνὴν τῶν μέτρων καὶ δι' αὐτὸ ὁπῃσηποτέραν ἐμφαίνουσα. (Cæterùm non solùm πεζὸς adiectiuè ponitur cum λόγος, pro soluta oratione, & πεζὰ opponuntur τοῖς μέτροις, vt in isto Luciani loco qui est in extremo Lexiphane, τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις ἀβρόβαλλε, καὶ ἀνάπαιστα ὁ Δωσιάδα βωμὸς αὐτὸν ἔπνιγεν καὶ τὸν Λυκόφρονα Ἀλεξάνδρα: sed & ipsi solutæ orationis scriptores vocantur interdum πεζοὶ, cum ab aliis tum ab Hermogene) Quoniam autem πεζὸς λόγος humilis est, vti dixi, si cum poetico cõferatur: inde factum est vt πεζὸς significet interdũ nõ solùm pedestri sermone scriptus, sed eo humili ẽtiam & propemodum plebeio. vt quum dicit Lucianus in eodem libello De arte conscribendæ historiæ, ἄλλος δέ τις αὐτοῦ ὑπόμνημα τοῦ γεγονότος γυμνὸν σωματικῶν ἐν γραφῇ, κωμῳδὴ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης αὐτὸς τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος σωέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπαθεινοτῶν τῇ τραπῇ. Iam verò πεζὸς generalius etiam pro Humilis, & quasi Humi, vel per humum, repens: (quemadmodum Horatius dixit Sermones repentes per humum) vt πεζὴ φιλοσοφία καὶ κάτω μένουσα, apud Naz. Vsus verò est Plutarchus & comparatiuo πεζοπέρα (cum substantiuo ὁδὸς) inclusam habente humilitatis significationem, vt docui suprà, agens de πεζὴ ὁδός. Habetur certè in v. l. & MASCVL. Πεζόπερος expositum Humilior, sed absque autore & exemplo.

(ADVERBIA sunt Πεζῇ ET Πεζῶς. sed Πεζῇ signif. Pedestri itinere, seu Terrestri itinere. Et interdũ quidem πεζῇ & σὺν ἵππῳ opponuntur, vt apud Xenophõtem, interdum autem πεζῇ & κατὰ θάλασσαν: vbi πεζῇ aptius redditur Terrestri itinere, aut etiam Terra: reddendo πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν, Terra marique. Sed Demosthenes dixit etiam πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες, Olynth. 3, πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔσησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Vbi πεζῇ reddi potest etiam Terrestri prælio. Apud Thucydidem certè alicubi sonat potius Terrestri exercitu, seu Terrestribus copiis. Alioqui πεζῇ πορεύομαι, quod apud eundem Xenophontem legitur, reddi etiam potest Pedes proficiscor, item Pedibus proficiscor. Sic πεζῇ βαδίζω, in prouerbiali senario, Πεζῇ βαδίζω. νῦν δὲ οὐκ ὀπίσταμαι. AT VERO Πεζῶς significat πεζῷ λόγῳ, id est Pedestri oratione, Soluta

oratione, seu prosa. quod declaratur & aduerbio καταλογάδην.

C. Πεζογράφος, ου, ὁ, apud Laertium, Pedestris orationis scriptor, id est solutæ, Qui aliquid soluta oratione scribit. VNDE Πεζογραφέω, ῶ, Pedestri oratione scribo, Solutam orationem scribo, seu prosam. ITEM Πεζολόγος, idem quod πεζογράφος. Quidam tamen συγγραφῆ, quo Suidas exponit πεζολόγος, interpretantur Historicus.

G. Πεζομαχέω, ῶ, Pedestri prælio certo, seu terrestri, Pugnam pedestrem cõmitto, Sum pedes. Antiphon, ἐπ' Εὐρυμέδοντα δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν. Thucydides lib. 1, cum datiuo, Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν ἅμα καὶ ἐπεζομάχησαν. SIC Πεζομαχία, Pugna pedestris, seu terrestris, apud eundẽ Thuc. frequens.

C. Πεζονομικός, ή, ὁ, Pascendorum πεζῶν animalium peritus, vel Ad artem pascendorum πεζῶν pertinens. Et πεζονομική, sub. ἐπιστήμη, vel τέχνη. Quod vocabulum habes in Platonis Politico cum plerisque aliis eiusdem generis ab eo itidem fictis. Cæterùm quæ vocentur πεζὰ animalia, docui suprà.

C. Πεζοπορέω, ῶ, Pedibus incedo, seu iter facio. id est οὐκ ἔπαχος. Bud. ex Xenoph. & Polybio.

C. Πεζακοντιστής, οῦ, ὁ, q.d. Pedes iaculator. Bud. ex Polybio, ἱππῆς δὲ πύτοις ἱππεύεμπε τοὺς πεζακοντιστάς.

C. Πέζαρχος, ου, ὁ, Peditum præfectus. Xen. vt ἵππαρχος, equitum præfectus.

Πεζίτης, Pedes. A Suida exponitur πεζός. quum autem πεζὸς non solùm significet Pedes, sed & Pedester, ego in hac expositione illam potius quàm hanc significationem dandam ei existimo: mihi repugnãtibus alioqui vulg. lex. in quorum nonnullis mendosè etiam scriptum est πεζήτης cum η in vtraque syllaba.

Πεζικός, ή, ὁ, Pedestris, sicut & πεζός. Vnde πεζικὴ δυνάμις, apud Xenophontem, quæ & πεζή, Peditatus, Pedestris exercitus, Pedestres copiæ. Aut etiam, Terrestres copiæ, ad differentiã naualium. Æschines in Ctesiphontem, ἐβοηθήσαμεν αὐτῆς καὶ ναυσὶ καὶ πεζικῇ δυνάμει. Sic Thucydides, γραπτὰ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. (Dicitur verò & τὸ πεζικὸν à Xenophonte pro Peditatus, sicut & τὸ πεζὸν hoc significato dici, annotatum fuit) Verùm affertur & alia lectio, in illo Thucydidis loco, videlicet πεζῇ, quæ in vulg. lex. melior esse putatur, ideo nimirum quia πεζικὸς poeticum esse volunt. Sed id falsum esse alii quamplurimi autorum loci declarant. quanuis alioqui in eorum nonnullis eadem hæc lectionis diuersitas inueniatur. vt in isto Plutarchi in Aristide, pag. 396 meæ editionis, ἤγλυ ὅτι τὸν τόπον ἀφυέστατον ὄντα παρατάξαι φάλαγγα πεζικήν. ibi enim quædam exemplaria πεζῇ habent pro πεζικήν. Vocatur autem hîc πεζικὴ φάλαγξ, pedestris phalanx, id est quæ constat ex peditibus. Apud Platonem legimus πεζικὰ ὅπλα, arma quibus vtuntur pedites, seu apta peditibus. q.d. arma pedestria. Legitur præterea apud Xenophontem, τὰ πεζικὰ ἀγαθός. vbi τὰ πεζικὰ vocantur quæ ad artem pedestris pugnæ pertinent.

Πεζεύω, Pedibus iter facio, Pedes sum. Vel, Terrestri itinere eo, seu proficiscor. Aut etiã vno verbo, Gradior. Act. cap. 20, μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, Pedibus iter facturus. Vetus autem interpres, Per terram iter facturus. Et hîc quidem absoluté. At verò apud Demetr. Phal. dicit quidam, πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάττης, Per mare iter faciens pedibus, Per mare ambulãs. Sic apud Philonem De vita Mosis libro 3, τὰ ἔθνεσι ἀκινδύνως πεζεύοντες διὰ θαλάττης ὡς ὅτι ξηρᾶς ἀτραπὸν καὶ λεωφόροις ἐδάφεσι. Nec tantùm dicitur πεζεύειν διὰ θαλάττης, sed etiam πεζεύειν θαλάσσαν. quo dixit modo Gregorius πεζεύων τὸ πέλαγος, de Christo. At verò Euripidi πεζεύειν πόδα est Pedem mouere, vt quidem exponunt vulg. lex. Vbi affertur & ex Aristotele, πεζεύει περὶ τὸν ζῆλον pro A terra victum quærit. Item πεζεύοντες ibidem, pro Terreni. Pass. Πεζεύομαι apud Lucianum, καὶ πεζευέσθω ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ ὁ Ἄθως πλεέσθω. (qui locus ei similis est quem ex Demetrio Phal. protuli) Apud Strabonẽ πεζευομένη ὁδός, Iter terrestre: & πεζεύεσθαι, Terrestri itinere aduehi, apud eundem, vt Budæus exp. afferens ex lib. 4, ἐπεὶ δὲ ὁ διὰ παλάττης ὁ Ῥοδανὸς, πολὺ τῶν ὀντεῦθεν φορτίων πεζεύεσθαι τοῖς ἁμαμάξαις. HINC Πεζευτικὸς, Qui pedibus iter facere potest, Qui gradi potest. vt πεζευτικὰ ζῶα, Animalia quibus gradiendi facultatem natura dedit. Quæ vocantur & πεζά. Gressilia quidam interpr.

¶ Πεζέταιροι, VEL Πεζέτροι, Milites quidam apud Macedonũ reges qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Demosth. Olynth. 3, de Philippo loquens, οἱ δὴ τοῦτ' αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέτροι δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι πρὸς τὸν πόλεμον· ὡς δ' ἐγὼ τοῦτον αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων πολλὰ ἤκουον, οὐδὲν ὡς οὐδαμῶς οὔτε τοιοῦτοι εἶναι, οὐδένων εἰσὶ βελτίοι. Ex eodem affert etymologici autor, καὶ τοὺς Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους μὲν καλουμένους, ὄντας δὲ ἀπολέκτους, ἔχων, ἐνέβαλεν εἰς τὸν Ἰλλυρικόν. Apud Plutarchũ dicit Titus Quintius de copiis Antiochi quas in Græciã ducebat, μὴ οἴεσθε μηδὲ ὑμεῖς θαυμάζετε τὸν βασιλικὴν δύναμιν, λογχοφόροις καὶ καταφρακτοῖς καὶ πεζέτροις καὶ ἀμφιπόποις ἀκούοντες. πάντες γὰρ εἰσὶν οὗτοι Σύροι, ὁπλαεῖσι ἀλλήλων διαφέροντες. Pollux Macedonica esse ait hæc tria, πεζέτροι, ἀργυρασπίδες, & χρυσάσπιδες. Sed origo huius vocabuli πεζέτροι controuersa est, sicut scriptura: quum alii voluerint πεζαιτέρους dici, tanquam οἱ πεζοῖς ἑταίροις ὄντας τῷ ἄρχοντι, videlicet διὰ τὸ ὀνομαχῆ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν: alii πεζέτροις quòd vnam πεζαν armatam haberent, at πὶν ἑτέραν, id est alteram, nudam. (intellige autem pedem nomine hoc πέζα) Est verò & tertia SCRIPTVRA Πεζαίτροι. Vide Harpocr. Suid. Hesych. Etymol. Eustathium.

D ΠΕΙΘΩ, Fut. σω, P. κα, Persuadeo, Oratione flecto, (vel Flecto, sine adiectione ablatiui) seu Impello ad rem aliquam faciendam. Hom. Odyss. ξ, Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας τῷ ἐπήγαγον· οὐδέ σε πείθω. Et in aliquot locis, οὐδέ με πείσεις. Item πείθειν θυμὸν & πείθειν φρένας νοῦς, apud eundem. Sed & πείθειν φρένας νοῦν. vt Il. π, — στὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. Aristoph. in Pluto, οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς. Quoniam autem apud Homerum est hic potius verbi istius vsus sine infinitiuo, (exempla certè constructionis cum infinitiuo, siqua apud eum extant, mihi nunc in promptu non sunt) incipiam ab hoc eodem vsu quem in soluta oratione habet: sine infinitiuo inquam. Sciendũ est igitur, ibi πείθειν interdum quidem aptè reddi Persuadeo, vel Oratione flecto, &c. (vt quum apud Plutarchum in lib. De cohibenda iracundia, Euclides fratri qui iracundè dixerat, ἀπολοίμην εἰ μή σε πιμωρησάμην, respondet magna contrà cum moderatione animi & lenitate, ἀπολοίμην εἰ μή σε πείσαιμι. Item quum dicit Isocrates, τοῦ δυνάμεως καὶ πλούτου loquens, ἃ μόνα τοῦ ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πέφυκεν. Item cum certis quibusdam datiuis instrumenti, non permittentibus iis quidem, verbo Flecto, aut alii, ablatiuum illum Oratione, aliúmve vllum addere. vt Plut. χάριν καὶ φιλίᾳ πείσας. Et apud Xenophõtẽ Præd. 5, πείοις λόγοις ἄλλους πείθοιμεν αὖ. Necnon quum rei accusatiuus personæ accusatiuo adiungitur. vt apud Platonem in Apol. ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω. Aut etiam quũ solus accusatiuus rei additur: vt παντὰ πείθειν apud Aristotelem, relinquẽdo subaudiendũ accus. personæ) Interdũ autem alio quopiam verbo cõmodius vertitur. vt ab Æschine dicuntur nonnulli fecisse quiddam οὐ πείσαντες τὸν δῆμον: quod redditur, Non impetrata venia à populo. (quum alioqui vtendo verbo Persuadeo, reddi debeat, Quum non persuasissent populo, vel Non persuaso populo) Et apud Platonem μὴ πείσας λαμβάνω redditur Vi capio. Apud eũdem in epist. ad Dionysium, μὴ πείθων σε τοῦτ' οὐ ποιήσω, Bud. vertit, Nisi te permittẽte, non sum hæc facturus. Iam verò & cum datiuo μισθῷ, aut χρήμασι, alióve huiusmodi, (ideóque suprà dixi, Cum certis quibusdam datiuis, non autem Cum quolibet) aliud potius verbũ quàm Persuadeo aut Flecto, ad eius interpretationem afferre decet. Quem vsum apud Thucyd. potissimùm obseruare me memini. vt lib. 2. καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δ', ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν. Et lib. 1, καὶ παρεσκευάζοντο πανδημεὶ τῶν νεῶν τόλον, ἐκ τε αὐτῆς Πελοποννήσου αἱρούντες καὶ

τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐρέτας, μισθῷ πείθοντες. Ibidem, καὶ τοὺς ἄλλων Πελοποννησίων [πέμπουσιν οἱ Κορίνθιοι] μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους. His certè in locis πείθειν nemo non videt incommodè miniméque ex Latinæ linguæ consuetudine reddi posse Persuadere. nam si dicam, Cogo milites, persuadens mercede, quis me ita loquentem ferat? Sed nec iis assentior qui πείθειν verbo Solicitare in huiusmodi locis interpretantur. Qui enim quempiã solicitauit mercede, seu pretio, (vt Cicero loquitur) non continuò dicetur eum quem solicitauit, pellexisse. multos enim solicitamus quidem & spe & pretio, & aliis etiam modis, quos tamen pellicere non possumus, & in nostram sententiã atque adeo voluntatem adducere. quod nihil aliud est quàm Persuadere vt faciãt quod ab illis petimus. Hinc fit vt verbo Pellicere vtendum potius existimem. sic tamen vt fatear aliis quibusdam locis aptius videri posse (etiam qui datiuũ huic verbo adiunctum non habent) quàm istis Thucydidis. vt quum ita scribit Xenophon Præd. 6, διαζεῦξαι μὲν μὴ τοιαύτῃ γυναῖκα, πείθειν δέ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Nam hîc πείθειν aptius reddi nõ posse existimo quàm Pellicere, aut etiam Ad se pellicere: quum Cicero de muliere itidem sit ita loquutus. At quum de militibus agitur quos mercede conducimus, non dubium est quin simplicius sit πείθειν quàm pellicere. Ideóque existimo posse nos etiam ablatiuo Mercede contentos esse, ex Latinæ linguæ cõsuetudine, qua dicitur Accerso milites mercede, (aut etiam sine accusatiuo illo) vbi Thucydides non contentus datiuo μισθῷ, adderet πείσας. Itidémq; dicuntur aliqui militare mercede, id est μισθῷ πειθέντες. Denique non dubito quin vbi dicit Thucydides μισθῷ ἔπειθεν, dicturus fuisset Latinus scriptor simpliciter, Mercede conducebat: & pro illo, πέμπουσι μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους, Sexcentos mittunt mercede cõductos. Aut etiã vno verbo, Mercenarios. Alioqui, si non tam vtriusque linguæ consuetudinem spectare, quàm singulorum verborum significationẽ exprimere velimus, dicendum potius Mercede adductos. Verùm hoc quoque loquendi genus an locum habere hîc possit ignoro. quanuis passim dicatur aliquis Mercede adductus facere quidpiam. Quòd siquis actiuum Græcum actiuo Latino reddere velit, & pro μισθῷ πείσαντες dicere, Quum eos mercede adduxisset, multo etiam longius à Latinitatis consuetudine recessurum illum existimo. Sed de his hactenus. At verò accusatiuo ἐμαυτὸν iunctum πείθω, peculiarem quandã interpretationem poscit, siquidem Budæum sequamur: qui πείθω ἐμαυτὸν vertit Arbitror. Sed ego nõ video quid vetet quominus ad verbum interpretemur, quum Cicero locis aliquot dicat, Ita mihi persuadeo. vt Epist. ad famil. lib. 3, Sed mihi ita persuadeo, (potest fieri vt fallar) eam rem laudi tibi potius quàm vituperationi fore. Et alibi, Tibi ita persuadeas. Item, Quomodo mihi persuadeo. Alioqui reddi etiã queat Persuasus sum, vel Persuasum mihi est: quorum vtroque & Cicero vtitur: sed hoc posteriori frequentius, si bene memini. At in vulg. lex. ex Dem. affertur ἐμαυτὸν πεπεικὼς pro A meipso adductus. ‖ Infinitiuo autem iunctum Πείθω (cuius constructionis exempla ex Homero nulla suppetere mihi dixi) optimè conuenit cũ verbo Persuadeo, iuncto particulæ Vt, cum optatiuo vel subiũctiuo. vt, πείθω σε ἀδυνάτοις ὅπως χειρῶν πράγματα σ apud Isocratem, Persuadeo vt aggrediaris. Herodianus lib. 1, νεανίαν τινὰ πείθουσιν ἐπιλέξαντα, τὸν Κόμμοδον ἀποκτεῖναι, persuaserunt adolescenti vt ingressus Commodum strãgularet. (Inuenitur autẽ & particulæ ὡς iunctum apud Platonem, item particulæ ὥστε apud Thucydidem) Latinum autem Persuadeo, aut eam habet quam dixi constructionem, aut etiam infinitiuo iungitur, sicut πείθω, sed in his loquẽdi generibus, (aut aliis huiusmodi) Persuadet mihi ita esse, Persuadet hoc fieri posse, Persuadet neminem me chariorem sibi esse. Verùm legitur πείθω negationem quoque habens ante infinitiuum: vt apud Aristophanem in Ranis, κ' οὐδείς γέ μ' αὖ πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. In cuius loci interpretatione datur Latino Persuadeo constructio cuius exemplum desidero: ita enim redditur, Nemo mihi persuaserit quominus ad illum eam. Alioqui eadem significatione dici posset, Adduci non possim quin eam. Nam & actiuum adduco pro Persuadeo ponitur: vt Adducis me vt tibi assentiar.

Πείθω, Suadeo, Persuadere conor. Xenoph. Hellen. 6, καὶ ἦσαν μὲν πολλοὶ οἱ τὸν Ἀγησίλαον ἔπειθον χωρεῖς τοῦτο ὅπη θεῶν. Sic apud Isocratem, πείθουσιν ἡμᾶς τοιαῦτ' εἶναι. Sed & apud Demosthenem oratione in Midiam, vbi loquuntur testes. (Sunt autem qui & Latinum Persuadeo pro Suadeo inueniri tradant, afferẽtes ex Terentii Andria, Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam, vt maturem: sed in aliis exempl. quibus meritò plus fidei habebimus, legitur, Et is mihi suadet) At verò πείθω in suadendi significatione cum accusatiuo personæ iunctum, apud Paulum habetur cap. 1 ad Gal. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν θεόν; pro Nunc enim vtrum homines an deum suadeo? Quo autem id sensu ab eo dicatur, fusè docet doctissimus interpres.

Pass. Πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, (de quo apud Homerum vsu dicam in seq. tmemate) vt quum Isocrates πιπεισμένον opponit τῷ βεβιασμένῳ: sicut πείθειν & βιάζεσθαι opponi vides suprà. Aristophanes Vespis, Καὶ τοιοῦτα μὲν λόγοισι τοξαμυθούμενος Ἀνέπιθεν αὐτὴν μὴ φορεῖν τελεῶνιον, Μηδ' ἱππεύειν θύραζ'. ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο. Vbi obserua οὐκ ἐπείθετο, videlicet τῷ ἀπαπείθοντι, Nõ persuadebatur, Persuaderi nõ poterat (vel adduci) vt id faceret. Alicubi autem videtur commodè redditum iri In animum induco. Interdum certè additur datiuus λόγῳ, vel λόγοις, cum hoc verbo πείθεσθαι, (sicut & cum ἀναπείθεσθαι) ésque ita vsus Xenoph. Plutarchus autem dixit etiam διὰ λόγου πείθεσθαι. Quinetiam πεπισμένος ἐν λογίοις ex eodem affertur in Romulo. ‖ Πείθομαι, Adducor vt credam, Credo. Plato in Cratylo, οὐκ ἔχω ὦ Σώκρατες, ὅπως χρὴ τοῦτο ἃ λέγεις ἐναντιοῦσθαι· ἴσως μὲν οὖν οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν οὕτως ἐξαίφνης πιθανῶν. Idem De repub. l. 1, ἤκουσα, ἀλλ' οὐ πείθομαι. (Itidẽ verò πέπεισθαι pro Credo, seu Certò credo, Confido, vt docebo infrà) Dicitur etiam πείθομαι τοῦτο, Persuadeor hanc rem, Mihi res hæc persuadetur. Demosth. εἰ τοίνυν τις ἐκεῖνο πέπεισται, Siquis illud persuasus est, vel Siquis illud persuasum habet. Aut, Siquis illud credit. Plutarchus in Numa, ἔργον τοῦτο πιθανόν, Hoc difficile est creditu. Et quidem interdum cum datiuo personæ. Quale est quod affertur ex Platone, τοῦτο ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, pro De his tibi nõ credo. Sed malim eandem constructionem tribuens verbo Credo, quam habet πείθομαι, interpretari, Hæc ego tibi non credo: quũ & Terẽtius hanc ei constructionẽ dederit. Budæus tamen & ipse pro datiuo personæ vsus est genitiuo, quum hæc eiusdem Platonis De leg. lib. 4, σκοπεῖν δὴ δεῖ τοῦτον τὸν λόγον πότερον πειστέον αὐτῷ, vertit, An credemus hoc eius dictum. Intellexit enim esse itidem pro εἰ πειστέον αὐτῷ τοῦτον τὸν λόγον: quum alioqui αὐτῷ possit etiam referre τῷ λόγῳ. At verò cũ datiuo rei, vel solo, vel habente & accusatiuum, est potius quod dicimus Latinè Adduci. vt χρήμασι πιθανέντας apud Thucydidem, Pecuniis adductos. Itidémque δώροις πειθέντες apud eundem. qualem vsum esse & actiui cum datiuo, suprà docui. Quinetiã adiunctũ habet accusatiuum rei apud eundem. vbi dicit πιθανῶν χρήμασι τὴν αὐτοῦ χώρησιν δίξας, ad verbum Persuasus esse pecunia recessum, pro Recessisse pecunia persuasus, vel potius adductus. Sed interdum pro datiuo ponitur præpositio ὑπὸ cum suo genitiuo. vt πειθεὶς ὑπὸ δωρεᾶς (pro πειθεὶς δωρεᾷ. vt Thucydides dixit δώροις πειθόντες) apud Platonem. qui dixit etiam πειθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρετῆς. Iungitur & accusatiuo quem sequitur præpositio περὶ cum suo genitiuo: vt apud autorem epist. ad Hebr. cap. 6, πεπείσμεθα περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα, Persuasi sumus de vobis meliora. Aut etiam, Sed de vobis meliora nobis persuasimus. Sed & cum infinitiuo, (sicut Latinè Persuasus sum) Demosthenes Pro corona, ἀλλ' οὕτως ἐπιπίσμεν μεγαν εἶ τὸν καπειληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν. Idem, πεπισμένος ἐμὶ σωιοίσειν. ‖ At verò sine vlla adiectione positum participium πεπισμένοι apud Dionys. Areopagitã, de illis peculiariter

dicitur qui in Christum credũt, seu, qui fide Christum amplectuntur: qui sæpe οἱ πιστεύοντες, sæpius etiam οἱ πιστοὶ à Paulo vocati sunt: & postea Latinè Fideles itidem dicti ad verbum. A

Πείθομαι, Pareo, Obedio, Obtempero. Hom. Iliad. α, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Et Iliad. β, Ἀλλὰ σύ γε, σὺ τίς τ' ἠδ' ὁπόθεν, πείθεό τ' ἄλλῳ. Et πείθεσθαι μύθῳ, seu μύθοις, item ἔπεσι, apud eundem. Sed Il. α legitur ἄλλ' οὐ πείσεσθαι οἴω, (quum præcessisset, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν) vbi schol. putat ἄπιστα idem valere quod πρὸς ἄπιστα, B sicut πίστεσθαι idem quod πεισθήσεσθαι. (Sed non video quid necesse sit πίστεσθαι hic pro πεισθήσεσθαι exponere, quum minimè similis sit hic vsus istius infinitiui ei quem habet Il. υ, in hoc versu, Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πίστεσθαι ἔμελλε. hic enim πίστεσθαι est potius à πείθομαι significante Persuadeor, seu Oratione flector, quàm à πείθομαι quod sign. Pareo. Scio tamen esse & qui actiuã signif. tribuant hoc in loco isti infinitiuo, vt sit pro Persuasurus esse. quam sequendo interpr. minimè exponi debebit πίστεσθαι per πεισθήσεσθαι, sed potius per πίστειν. itidem tamen πείθομαι pro πείθω positi nullum affertur exemplum. Possumus autem hic cum accus. rei subaudire datiuum personæ: quam constructionem in alio eiusdem poetæ versu mox videbimus) Frequens est huius verbi vsus in prosa quoque, in hoc itidem significato. vt πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι, apud Xen. Sic πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ, apud Plut. Et πιθέσθαι τῷ θεῷ, Plat. in Apol. πείσομαι δὲ τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Idem dixit in Epitaphio, μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ, quæ Cic. vertit, Parebit & obediet præcepto illi veteri: vt videbis pagina 7 mei Cic. lexici. Rursum Xenoph. dixit etiã πειθομένους ἔχειν τινάς, necnon πειθομένους παρέχειν. Ab eodem αἱ ἀγέλαι dicuntur πείθεσθαι τοῖς νομεῦσι, item equi πείθεσθαι τοῖς χαλινοῖς. Sed inuenitur interdũ & πείθομαί σοι τῶν, pro Hoc tibi pareo, i. hac in re. Qua constructione & Hom. vsus est, in hoc versu qui est 21, Od. ρ, Οἷσιν δ' ὁππότε λαμβάνῃ σημάντορα πάντα πιθέσθαι. Sed πείθομαί σοι τῶν alicubi reddi potest, atque adeo debet, Pareo tuo cõsilio hac in re. Plato in quadam ep. σὲ πάντα ἐμοὶ πίθεσθαι, Te in omnibus consilio meo parere. Vel, Obsequi. Quidam verò interpr. Te omnia meo consilio facere. C

D

E

Α Τ Πέπιθα, præt. med. Fretus sum, Fiduciam repono, Fido, Cõfido, Spero. Hom. Il. ρ, Καρπί' ἐπ' ἀθανάτῃ πεπιθόντας, ἠνορέῃ τε, Πλήθεί τε σφετέρῳ. Alibi χερσὶ πεπιθὼς, item κεφάλῃσι πεπιθὼς, & ἵπποισι καὶ δόρασιν οἷσι πεπιθώς. nec non νηυσὶ πεπιθότες. Sed & aper ἀλκὶ πεπιθὼς ab eo dicitur. Sic apud Aristoph. ποίοισιν ὅπλοις ἢ δυνάμει πεπιθότες; quibus armis aut qua potentia freti? Itidẽ in prosa, vt ἐξ ἀπορίας πεπιθέναι, Plat. in Epitaph. Quæ Cicero vertit, Quòd in seipso omnem spem reponat sui. F

Sic Ἡρώδης πεπιθὼς apud Plutarch. qui sæpe vtitur. Et in præterito plusquamperfecto, vt Greg. καταμορφέντος τοῦ τείχους ἐφ' ᾧ ἐπεποίθεις. (vbi videtur alludere ad quendam Homeri versum qui à me proferetur infrà) cui confidebas. (Alia constructione, Matthæus cap. 27, πέποιθεν θεὸν τὸν θεόν) Homerus autem DIXIT Πεπίθεα Ionicè pro ἐπεποίθειν. Apud eũdem habetur πεπίθοις in coniunctiuo, Il. α, Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ καταβήσομαι, ὄφρα πεπίθῃς. Ex Aristophane affertur & optatiuus πεποιθοίη pro θαρροίη. Sed iungitur πέποιθα infinitiuo etiam, vt apud Sophoclem, πέποιθα τοῦτ' ὅθεν κατάσχοιν κλέος. Et Eurip. πέποιθα ἐμβαλεῖν. Itidémq; præt. plusquãperf. ἐπεποίθειν. Iliad. π, Πέντε δ' ἀρ' ἡγεμόνας πεποιήκαμεν, οἷς ἐπεποίθει, Σημαίνειν. vbi Eust. exponit, οἷς ὁμίσευε σημαίνειν, & οἷ πιστοὶ ἦσαν αὐτῷ ἄρχειν, seu οὓς εἶχε πιστούς. Ego tamẽ (quod Eustathii pace dictum sit) non video quid necesse sit iungere ἐπεποίθει cum σημαίνειν: ac potius cum σημαίνειν subaudiri existimo particulam ὥστε: vt sit, ἐποιήσαμεν πέντε ἡγεμόνας, ὥστε σημαίνειν: sed οἷς ἐπεποίθει. Alioqui πέποιθα pro πιστεύω, accipitur & alio modo, ea videlicet significatione qua ponitur pro Credere verbis alicuius. Atque ita quidam interpr. πεποίθῃς in illo Homeri versu quem modò protuli ex Il. α, ὄφρα πεποίθῃς, Vt mihi credas, id est meis verbis. Vel, Vt fidem verbis meis adhibeas. At verò in illo Hesiodi versu, Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, nõ simpliciter pro Qui credit mulieri, id est verbis mulieris, sed generalius, Qui vlla in re fidẽ mulieri habet. Cæterùm statuitur ab Eustathio & THEMA Πεποίθω, ex πέποιθα factum, Syracusano more, (vt Πεπλήγω ex πέπληγα, & Πεφύκω ex πέφυκα) vnde fit πεποίθομεν in hoc loco Odyss. κ, — ὄφρα μιγεῖμέν τε Εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν. Sonat autem πεποίθομεν itidem Fidem habeamus. In quo animaduertendum etiam est positum esse ο pro ω. G

Apud eundem Homerum LEGITVR Ἐπέπιθομεν. quod Eustathi' exponit ἐπεποίθειμεν, & ὁμοσεύομεν, in hoc loco Iliad. ξ, Τεῖχος μὲν δὴ δὴ καταρήεπτον, ᾧ ἐπέπιθομεν Ἀργείων υἱῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι. Alibi autem exponit ἐπείσθημεν: videlicet Il. η, — καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθομεν. Quum alioqui Il. β, vbi eadem sunt verba, manifestum sit eum voluisse ἐπέπιθομεν habere signific. actiuam, & dici pro ὑπέθομεν ἑαυτούς. Postquam enim dixit ἐπέπιθομεν esse pro ἐπεποίθομεν, per reduplicationem Ionicam, & syncopen Æolicam, subiungit, ἵνα λέγῃ ἐν πυρὶ ἠγωνίσθαι τὰς δεξιὰς αἷς οἱ Ἀχαιοὶ ἔπαιον ἑαυτοὺς, ἥρωα ἔπεισαν. Contrà verò breuium schol. autor in huius verbi expositione sibi constat, exponens in tribus hisce locis vno eodémque modo, videlicet ἐπεπεισεύκειμεν: item ἐπεποίθειμεν, in illo Iliad. ξ loco. & ita fuerit pro Crediderimus, seu Confisi fueramus, potius quàm pro Credidimus, seu Confisi fuimus. Obseruandum est autem præterea in illo Iliad. ξ loco sequi etiam infinitiuum.

ITEM Πιθήσας pro πεποιθὼς, Fretus, Confisus. à THEM. Πιθέω, ῶ. Hesiod. Erg. αἰδεῖσθαι πιθήσας. Idem, αὐτόμοιοι πιθήσας. Sed & pro Obsequutus, ex Hom. Iliad. ι, — φρεσὶ λιγυαλέῃσι πιθήσας. Et lib. η, θεῶν τε βέλεσι πιθήσας. Talia sunt ἀπίθησε & ἀπιθήσας, circa finẽ huius col. H

C. Ἀπειθὴς, έος, ό & ή, Immoriger, Inobediens, Inobsequẽs, Contumax, Refractarius. Quod nomen etiã equo tribuitur à Xenophonte: ἄχθεσθαι μὲν δὴ δή που καὶ οἰκέτης ἢ γράπτυμα ἀπειθὲς ἵππος σ' ἀπειθὴς, οὐ μόνον ἄχθεσθαι, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὅσα ἂν βουλόμενος διαπράττεται. ¶ Capitur etiam pro incredulo, vel eo qui diffidit, sicut ἀπειθεῖν pro Diffidere. Ab Hesychio apud Sophoclem exponitur etiam ἄπιστος. Pono autem nomen ἀπειθὴς ante verbum Ἀπειθῶ, non tantùm Eustathium sequens, qui vt ἀφειδῶ ex ἀφειδὴς, sic ἀπειθῶ deducit ex ἀπειθὴς: sed & ad cætera respiciens eiusdem formæ composita, quæ non itidem verbum habent. I

Ἀπείθεια, ας, ἡ, (ita enim scribendum, non ἀπειθία) Inobedientia, Contumacia. ¶ Exponitur etiam Incredulitas vel Diffidentia, vt quum dicit D. Paulus, ὑιοὺς τῆς ἀπειθείας, Ephes. 5. Hìc enim Budæus interpretatus est diffidentiæ. Secundum quem Ἀπείθεια exponi etiam potest Contumax assensus retentio, vel Contumax assensio. K

Ἀπειθέω, ῶ, Fut. ήσω, Non obtempero, Non obsequor, Sũ immoriger, vel Morem non gero, Imperium detrecto. Xenoph. Pæd. 1, μὴ ἀπειθεῖν ἄρχοντι. Et Pæd. 2, τοῦ δὴ ἀπειθοῦντα πάντα τὰ χαλεπὰ αἱρεῖσθαι. Et in 7, ἀπειθεῖν de tauris dixit. Iungitur autem ἀπειθεῖν non tantùm datiuo personæ, sed etiam rei. vt apud Platonem epist. 7, τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν. L

(Ἀπιθήσω autẽ & ἀπίθησε leguntur apud Homerũ à THEMATE Ἀπιθῶ per ἰῶτα solùm, quòd velut à secundo futuro πιθῶ sit formatum, vt docet Eustathius. Iliad. ω, Ὦ γωύαι, οὐ μὴν τοῖσδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω. Item Od. ε, Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε δίκαιος δῖος Ὀδυσσεύς. Sic Πιθήσας paulo antè habuisti) M

Ἀπιθεῖν capitur etiam pro Diffidere, Fidem non habere: præsertim in Ecclesiasticis scriptis.

C. Βαρυπειθὴς, έος, ό & ή, Tardus ad parendum. q. d. Grauis ad parendum, id est, minimè agilis. Ex Nonno. N

C. Δυσπειθὴς, ές, ό & ή, Qui difficilè paret seu obsequitur, Qui ægrè obsequitur, ac non lubenter. Xen. autem vsus est de canibus venatoriis malè institutis, qui non parent venatori, vt inquit Budæus. Verùm si dicas Qui non parẽt, δυσπειθεῖς iidem fuerint qui & ἀπειθεῖς. In v. l. δυσπειθὴς exponitur etiam Refractarius, itẽ Cui ægrè persuaderi potest. Sed magis conuenit nomini O

δύσπεισος hæc interpretatio, vt infrà docebo. Hinc ADVERB. Δυσπειθῶς, vt δυσπειθῶς ἔχειν, Difficilè obsequi, seu ægrè. At in v. lex. δυσπειθῶς redditur Incredibiliter. Et affertur ex Plutarcho δυσπειθῶς ἔχει πρὸς ταῦτα, pro Ad hæc incredulus est. De qua interpretatione dicam in aduerbio Δυσπειστως. Et SVBSTANT. Δυσπείθεια, vt μετὰ δυσπειθείας, Non facilè parendo, Ægrè parendo, seu obsequendo. A

C. Εὐπειθὴς, έος, ό & ή, Qui facilè paret, seu obsequitur, Qui non ægrè obsequitur. Redditur & vno verbo Obsequens: item Obsequiosus, quod vocabulum Plautinum est. Dicitur autem εὐπειθῆ γίνεσθαι τινὶ, vel εἶναι, aut ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τινί. vt apud Xenoph. Pæd. 2, ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον. Apud Chrysost. autem εὐπειθῆ εἶναι τοῖς ἡγουμένοις. Interdum sequente præpositione πρὸς, habente accusatiuum rei. vt εὐπειθὴς πρὸς ἀρετὴν, Platoni De leg. Sed & cum præpos. εἰς, vt ὑπὴκοος εἰς ἅπαν εὐπειθὴς, apud Galenum, vbi metaphoricè vsurpatur: & redditur, Materia ad quiduis sequax. Ponitur alioqui metaphoricè & vbi suum datiuum habet: vt apud Plutarch. Symp. lib. 4, ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὸν ἄλλον τρόπον, καὶ πρὸς ἅπαν εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν τῇ πέψει. ADVERB. Εὐπειθῶς, Obsequenter, seu Obsequiosè, vt εὐπειθὴς ex Plauto redditur Obsequiosus. In v. l. exponitur Facili persuasione, vt videlicet idẽ valeat quod εὐπείστως. SVBSTANT. Εὐπείθεια, Obsequela, vt quidam interpr. ex Plauto. Nam quanuis Obsequiosus dicat, durum nimis esset ex eo deductum substantiuum Obsequiositas. A quibusdam redditur & Obsequium, item Obedientia. Et VERBVM Εὐπειθέω, ῶ, Facilè pareo, seu obedio, Non ægrè obsequor, Sum obsequens, &c. vt in εὐπειθὴς dictũ est. Cicero tamen εὐπειθεῖν vertit simpliciter, Obtemperare obediréque, in quodam Charõdæ loco, vt videbis pag. 142 mei Cic. lexici. B

C. Νεοπειθὴς, έος, ό & ή, Qui recens parere cœpit. In v. l. Recens persuasus, ex Nonno: vt sit pro νεόπειστος. C

C. Ταχυπειθὴς, έος, ό & ή, Qui citò paret. Sed à Theocrito accipitur pro eo cui citò persuadetur aliquid, & credit. vnde redditur Credulus à Marone apud Theocritũ in hoc idyllii 7 loco, Καὶ δὲ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν σμα· κήμε λέγοντα Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς. ita enim ille, — & me fecere poetam Pierides. sunt & mihi carmina. me quoque dicunt Vatem pastores. sed non ego credulus illis. Vsus autem est nomine ταχυπειθὴς hac in significatione & Nonnus. D

(AT VERO Δύσπειστος ET Εὔπειστος persuasionis significationem habent, & quidem passiuè. id est, persuasionis qua quis persuadetur, non qua persuadet. Est enim Δύσπειστος, Qui difficilè persuadetur seu persuaderi potest, Qui ægrè sibi quicquam persuaderi patitur. Aristot. Ethic. lib. 7, cap. 9, εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμένοντες τῇ δόξῃ, εἰσὶ δ' οὓς καλοῦσιν ἰσχυογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ ἀμετάπειστοι. (Et paulo pòst, ἐπὶ δύσπειστος, ὅταν τύχῃ, ἔσται ἐγκρατής.) Sed quædam exempl. nõ habẽt εἰσὶ δ' ante οὓς καλοῦσιν. Hinc ADVERB. Δυσπείστως, vt Δυσπείστως ἔχω, Vix possum persuaderi, Ægrè mihi persuaderi patior, Vix possum adduci vt credam. Isocrat. in Paneg. non procul à principio, Δαιμονίως δὲ νοῦν μὲν ἔπι δυσπείστως ἔχουσι. παρειλήφασι γὰρ ψευδῆ λόγον, ὡς ἔστιν αὐτοῖς ἠγεῖσθαι πάτριον. Dixerat autem paulo antè, ἐκείνους τοὺς λόγους ζητεῖν οἵτινες τὰς πόλεις ζώσας πείθουσιν ἰσομοιρεῖν πρὸς ἀλλήλας. adeo vt δυσπείστως ἔχειν perinde sit acsi dixisset, ἐν ἀφανεῖ τόπῳ δύνασθαι πιθεῖναι, videlicet ἰσομοιρεῖν &c. id est, Vix hoc persuaderi possunt, Vix adduci possunt vt credant id sibi esse faciundum. Alioqui δυσπείστως ἔχειν alicubi legisse mihi videor pro ἀμετάπειστος ἔχειν, id est, Nullo modo de sententia deduci posse. CONTR. Εὔπειστος, Qui facilè persuaderi potest, &c. vt εὔπειστος ἔστι in illo Aristot. loco quem modò protuli. Et ADVERB. Εὐπείστως, vt εὐπείστως ἔχω, Facilè persuadeor, seu persuaderi possum, &c. At in v. l. εὔπειστος exponitur etiam Moriger: vt videlicet accipiatur & pro εὐπειθὴς, quod εὐπειθὴς vicissim ibi redditur etiam Persuasu facilis, tanquam significationem habens τοῦ εὔπειστος. Itidémque, εὐπειθῶς, Facili persuasione, tanquã E F G H

idem significans quod εὐπείστως. Eodémq; modo Δυσπειθὴς interpr. Cui ægrè persuaderi potest, & δυσπειθῶς, Incredibiliter. Ideo autem hanc quoque interpretationem admittunt hæc composita in θὴς desinentia, itémque alia quæ paulo antè habuisti, quòd πείθομαι non solùm Pareo significet, & Moriger sum, sed interdum etiam Persuadeor, & Credo. (Quoniam tamẽ hac in signif. frequentius dicitur πέπεισμαι seu ἐπείσθην, non dubium est quin compositis quæ in σος desinunt, magis conueniat persuasionis significatio) At vicissim positi εὔπειστος pro morigero, exemplum desidero. His SVBIVNGO Πειστὴρ ET Πειστήριος ET Πειστικὸς, quoniam eadem est horum formatio. Signif. autem πειστὴρ, (cuius rarus est vsus) Persuasor. A Suida tamẽ exponitur ὁ ὑπήκοος. AT Πειστήριος est Persuasorius, Vim persuadendi habens, Ad persuadẽdum accommodatus. vt πειστήριοι λόγοι apud Euripidem. Quam signif. habet ET IAM Πειστικὸς, quod non ita poeticũ est vt illud. Plato in Gorgia, καὶ τοῦτο, δι' ὃ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικὸν, οἰνόμασι πίπτον. Sed & Dionys. Halicarn. de oratione Lysiæ vtrunque dixit. In vulg. lex. πειστικὸς exponitur & Qui facilè persuadet, & Obediens. quæ significatio si vsquam reperitur, conueniet cum ea quã Suidas dat nomini πειστὴρ, quæ & ipsa videri noua alioqui possit. Cæterùm sicut à tertia persona singul. præt. pass. πέπεισμαι formata sunt ista, sic à prima πέπεισμαι formata sunt substantiua NOMINA Πεῖσμα ET Πεισμονή. Significare autem πεῖσμα Philostrato Fiduciam aliquid aggrediendi, autor est Budæus. In v. l. exponitur Firmamentum, Refugium, Contẽtio. quæ remota esse videntur. Additur tamen his expositionibus autoritas Etymologi: sed apud eum aliquid duntaxat quod ad tertiam illam significationem pertineat reperio. vbi videlicet scribit, VERBVM Πείθω significare tria, videlicet ἐλπίζω: vnde esse πίστις. Et φιλονεικῶ: vnde esse πεῖσμα. At per η, (perperam enim in vulg. edition. habetur ἐξ ὧ τῶ ι, pro ἐξ ὧ τῶ η) significare πείθω. De duabus autem illis prioribus significationibus nihil quicquam apud eum reperio. nisi quis putet has significationes, esse eas quas ille τῇ σωηθείᾳ tribuit, quum ita scribit, Πεῖσμα, ἔστε ὅθι τὸ ἐν τῇ σωηθείᾳ λεγομένου, ἔστε ὅθι τοῦ ἀπογείων χοινίων, ὃ διφθόγγῳ γράφεται). Eustathius certè πεῖσμα & πεισμονὴν testatur ὅθι τοῦ σκαπκῶν dicta fuisse, sumpta metaphora ἀπὸ τοῦ πεισμάτων nauis. Ab hac autem nominis πεῖσμα signif. est adiectiuum πεισματικὸς, de quo dicã quum de altera quæ passim vsitata est, disseruero. Eam intelligo qua ponitur pro fune nautico quo nauis religatur. (vt dicit Virgilius, Gramineo ripæ religauit ab aggere classem. Et Naso, Metamorph. 13, Littore Threicio classem religarat Atrides. Et Fast. lib. 4, Nox aderat, querno religãt in stipite funem. Cui versui hunc mox opponit, Lux erat, & querno soluũt à stipite funẽ. Idẽ retinacula vocauit, dicẽs, Soluũt retinacula: item, Puppis retinacula prærũpere: vt Homerus, ἀπίκοψα πείσματα νεώς, in loco qui mox proferetur) Hom. Od. 1, Ἐν δὲ λιμῷ βῶρμος ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' ἀγκυραι βαλέειν, οὔτε πρυμνήσια δήσαι. (quem locum imitatus Virgil. dixit, — hìc fessas non vincula naues Vlla tenent, vnco non alligat anchora morsu) Eiusdem Odyss. χ, — ἐν δὲ πεῖσμα νεὸς κυανοπρῴροιο Κίονος ἐξάψας μεγάλης, &c. Sed & pluralis numerus πείσματα apud eundem, cum alibi, tum Od. κ, Τῷ ἐπὶ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρῴροιο. Eadem autem vocantur ET IAM Πρυμνήσια. vt Iliad. α, Ἐκ δ' ἀγκυραι ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσια' ἔδησαν. vbi annotat Eustathius πρυμνήσια dici τὰ ἀπόγεια χοινίκια, id est, funes quibus nauis ἀποδεῖται εἰς γῆν, (id est, ad terram religatur) & quibus velut πείθεται, (id est paret) vnde πείσματα quoque nominari. Suidas itidem. postquam dixit πείσματα esse τὰ ἀγκύρεια χοινία, addit ita nominari παρὰ τὸ πίθεσθαι. legitur tamen apud eum παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, non autem παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν. quod alioqui eundem sensum efficit. nam his funibus retinentur naues, & ita per eos nauis velut paret gubernatori. Vocari autem & Retinacula, paulò antè admonui. Sed hoc sciendũ est, πῖσμα generalius pro alio

etiam fune accipi. vt apud Homerum Od. κ, Πῆσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαι εὔσρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, σανίδησι πόδας δεινοῖο πελώρου. Et hactenus quidem de nomine πῆσμα significante funem: at verò ab altera significatione est (vti dixi) ADIECTIVVM Πεισματικός, quod Eustath. accipere videtur pro pertinaci seu peruicaci. Legitur verò & πισματικὴ χώρα apud Hesychium, vt docebo in Πῆσα non multo póst. Alterũ substantiuum nomen ab eadem persona formatum EST Πεισμονή, quod Eustath. quidem (sicut & πῆσμα, ex quo etiam fortassis aliquis factum illud esse, potius cẽsuerit) ὅθεν ἡμῖν ὑπακῶν dictum fuisse testatur: at Paulus apostolus vti existimatur pro persuasione, ad Gal. cap. 5, v. 8, ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς. quum dixisset proximè præcedente versu, ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; vbi tamen πείθεσθαι redditur Obsequi, & Obedire. Sed quanuis his verbis proximè subiungantur illa in quibus vtitur vocabulo πεισμονή, & πείθεσθαι hîc reddatur Obedire, πεισμονὴ minimè verti queat itidem Obedientia. Quare crediderim potius, τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, perinde esse acsi dictũ foret, Quis ita vos ab eo cursu interpellauit vt persuasi sitis non esse parendum veritati? Nisi quis ita resoluere malit, Vt persuasi sitis quæ veritati omnino repugnant. Tunc autem aptè subiũgetur, Hæc persuasio, &c. Sed quid si dicamus, πισμονὴν ibi alterã illam significationẽ habere cuius modò memini: vt eos hac voce tanquam ὑπακοὴ Apostolus taxet? Est certè vera peruicacia, nolle veritati quam cognoscas, πείθεσθαι: atque hoc μὴ πείθεσθαι, meritò vocetur ἀπείθεια. Veruntamẽ hanc meã interpretationem aliorum iudicio relinquo. Alia est formatio NOMINVM Πῆσις ET Πῆσα, (videlicet à futuro πήσω) quæ tamen his subiungam, quoniam σ in iis quoque habetur. Est autem ILLVD Πῆσις idem quod πεισθῶ, si Suidæ credimus. (Πῆσις autem quod est à futuro πήσομαι significãte Patiar, ex Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1 affertur pro πάθος, id est Affectus, Læsio: ποτὲ μὲν γὰρ ἡδὺ νδύρων τῆς γλώσσης πῆσις) AT Πῆσα exponitur non solùm hac voce πεισθῶ, sed & aliis, in hoc versu Homeri, Odyss. υ, circa principium, Τῷ δὲ μάλ' ἐν πίσῃ κραδίη μένε πετληῦα Νωλεμέως. nam Eustathius quidem πίσῃ exponit πειθοῖ: at breuium scholiorum autor habet κατὰ χώραν. quibus verbis quæ subiungũtur in vulg. editionibus, mendosa sunt. reponendum autẽ censeo, οὐκέτι ὦ ἐν κινήσει. sequitur enim, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. Quibus addit, ἢ, ἐν οἷς ἐπέπεισο καὶ ἐγνώκει. At Hesychius πίσῃ exponit πισματικὴ χώρα. sed hanc expositionem mendosam esse suspicor. In meo lexico veteri exponitur etiam ἡσυχία καὶ ὑπομονή: & additur ἐπείθη pro tribus illis verbis ἐν πίσῃ μένε. quæ exegesis conueniet cum illa Eustathii, dicentis accipi πίσῃ pro πειθοῖ, & volentis (opinor) πειθοῖ non in persuasionis sed in obedientiæ significatione intelligi. Tradit porro idem vocem istam semel apud Homerum extare, in illo videlicet loco. His adnectere libet NOMEN Πίσωος, quod signif. Fretus, Fidens, Fiduciam ponens. Il. ε, πίζοισιν πίσωος. Sic Il. λ, — ἠνορέῃ πίσωοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Sic Aristoph. πίσωος λόγοις. Et apud Thucydidem lib. 5, ὅσοι ἔξω πίσωοι. Inuenitur ETIAM Πείσωος apud Lascarin in Epigr. πείσωος ἀνθρώπων, fretus nobilitate. Sed an veteris alicuius scriptoris exemplo ita scripserit hãc vocẽ (licet alioqui regularior sit hæc scriptura, si respiciatur deriuatio) meritò quis dubitauerit.

Πειθώ, όος, οῦς, ἡ, Suada, Suadela, Persuadendi vis. Alicubi simpliciter Persuasio. Aristoph. in Nubibus, Σὺν ἔρρον, ὦ κρανῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά, Πειθὼ πινα ζητεῖν, ὅπως δόξῃς λέγειν δίκαια. Apud Plat. De leg. μετὰ πιθοῦς, Cum persuadendi vi, Cum persuasione, Persuadẽdo. Ex eodem affertur πειθὼ καὶ βίαν εἱλκῶν, pro Suadens & cogens. (At Lucianus festiuè dixit in Hercule, πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. quæ Budæus vertit, Flexanima illa Suada, quam vos Pitho dicitis, pleraque eluctari peruincerẽque solitum. Dicam autem de hoc loco & circa finem col. sequentis. (Ex eodem Platone affertur & πιθοῖ χρησάμενος pro Impulsus: quæ interpretatio mihi suspecta est) Ex Xenoph. ἀδικόν τινα πειθοῖ λαβών, pro Aliquoniam verbis adducto capiens. Ex Plutarcho in Numa, πάντα πιθοῖ μεταβαλεῖν, pro Omnia persuadendo mutauisse. Idem dixit in Fabio, τὸν δὲ λόγον ὄργανον πιθοῦς πρὸς τὸν δῆμον. Et προσάγεσθαι πιθοῖ apud Herodianum. Synes. epist. 57, ὅταν δὲ εἰπεῖν μόνον καθήκει, ἡ πιθὼ δὲ ἕπεται, καὶ ὁ λόγος αὐτοματωτάτης ὅτι πρὸς τοῖς ἀκούοντι. ¶ Sed Πειθὼ est etiam nomen illius deæ quæ fingebatur persuasoriæ (vt ita dicam) eloquentiæ præses. Persuadere (inquit Budæus in Annot. prioribus in Pand.) Græcé καταπείθειν dicitur, vt Suadere πείθειν. Inde πιθὼ dicta est dea dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintilianus Persuadendi deam, Suadelam Horatius, Cicero Leporem vocat. Hæc & Flexanima dicitur quasi animũ flectens, à Græcis ψυχαγωγός, quasi ductrix & oblectatrix animæ. Hæc Budæus: qui totum illum Luciani subiungit locum, (Latinum à se factum) ex quo petita sunt quæ paulo antè protuli verba: existimans nimirũ ibi deæ nomen esse. Quain re minimè illi assentior: non inficians alioqui parui referre vtram habeat ibi significationem vox πιθοῖ. Horatius certè quum Suadelam vocauit quam Graeci Πειθὼ, de ipsa dea intellexit, ei adiungens Venerem, epistola 6 libri 1, Acceptæ numquam decorat Suadela Venúsque. (De illa autẽ voce Suada, ita Cicero in Bruto, Πειθὼ quam vocant Graeci, cuius effector est orator, hanc Suadam appellauit Ennius) quæ deæ vt hîc ab Horatio copulantur in mentione rei vxoriæ, sic Plutarch. in Quæst. Rom. inter deas nuptiales, id est quæ nuptiis præsunt, hasce duas numerat, sed Venerem priore loco, Suadelam seu Suadam, posteriore, nominans. quibus adiungit Dianam: quum his tribus præfixisset Iouem perfectum, & Iunonem perfectam (si ita interpretari debemus Δία τέλειον, & Ἥραν τελείαν) At Herodotus in Vrania, vel potius apud Herodotum Themistocles, Πειθὼ & Ἀνάγκην copulans, (sed pro Ἀνάγκλω ibi legimus Ἀναγκαίην, quo vtitur & Homerus) dicit Andriis, Athenienses ab illis pecunias exigere, comitatos duobus diis magnis, (vel duabus deabus, si pro μεγάλοις legendum dicam, μεγάλας) Suadela & Necessitate. Quibus verbis significabat, vt opinor, in Athenienssium potestate esse, vi ab illis obtinere quod petebant, si verbis seu dicendi facultate & artificio non possent. (Atque vt hîc Πειθὼ & Ἀνάγκλω, sic πιθὼ & βίαν à Platone coniungi vides, in loco quem ex eo afferri dixi: sed interpretationem sequendo quæ illi datur, non videtur harum tanquam dearum facta ibi esse mentio. In Luciani autem loco quem illi subiunxi, vides βίας nomẽ non copulari cum πιθοῦς nomine, sed ex duabus vnam quodammodo fieri, quum dicit πιθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. quod verbũ Budæus multo melius expressisset, meo quidem iudicio, si dixisset Flexanimæ illius Suadæ vi, non simpliciter, Flexanima illa Suada. Nisi quis malit Dicendi vi. nam πιθὼ quum deæ nomen non est, (vt ibi non videri mihi esse, admonui antea) non solùm Persuadendi vim, sed & Dicendi vim reddi posse existimo. sub hac enim & persuadendi vis quodammodo includitur. Cæterùm hanc Πειθὼ Euripides in Hecuba non deam sed reginam appellat, de ea loquens tanquam de eloquentia, Πειθὼ δὲ πιθὼ τύραννον ἀνθρώποις μόνῃ, &c.

Πειθὼ, Obedientia, Obsequela, Plauto. (at Obsequiũ latius patere videtur quàm πειθώ) Xenoph. Pæd. 3, p. 46 meæ editionis, γιγνώσκοντας ὅτι παῖ μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθὼ καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν πολέμῳ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται. (quod dictum conuenit cum hoc eiusdem in Laced. politia, ἐπείσθη ἔγνωσαν τὸ πείθεσθαι μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν στρατοπέδῳ καὶ ἐν οἴκῳ, & cum aliquot aliis eiusdem) Herodianus lib. 8, κατά τε ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις εἱρμοῦν, καὶ πρὸς τοὺς ἡγουμένους πειθώ.

Πειθήμων, ονος, ὁ & ἡ, apud poetas: Moriger, Obsequens, Obediens. Epigr. lib. 5, πειθήμονα λύσῃ. Apud Nonnum autem cum genitiuo, εἷς πειθήμονα βουλῆς, suo obsequentem consilio. Ex eodem affertur sine casu pro fideli.

Πειθήνιος, ου, ὁ & ἡ, Moriger, Obsequẽs. Sed poetis peculiare non est hoc nomẽ, sicut præcedẽs πειθήμων. Plut. De Rom. fortuna, τῆς Ὀψικουέντης. (pro Latino Obsequẽtis) ἣν οἱ μὲν πιθήνιον, οἱ δὲ μειλίχιον εἶναι νομίζουσι. Idem in Fab. ὑπηκόοις χρῶμενος καὶ μειλιχίοις τῆς πολίτας. Et substãtiuè τὸ πειθήνιον, Obedientia. vt apud Herodian. lib. 2, ἴστε γὰρ μου τὸ πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πειθήνιον. Sic apud Ioseph. De capt. τὸ πειθήνιον τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. Cæterùm sunt qui πειθήνιος dictũ putent quasi ἀπὸ τοῦ πρὸς θηνία. secundum quã deductionẽ πειθήνιος propriè de equo dicetur, eritque πειθήνιος ἵππος, (quod & apud Plut. legitur) equus qui habenis paret, vt loquitur Naso.

Πειθανός, VEL Πιθανός, (quæ scriptura multo magis recepta est) Persuasorius, Persuadẽdi vim habẽs, Ad persuadendũ accõmodatus. Redditur etiã Probabilis, Verisimilis. Illud autẽ Persuasorius apud Suet. extat: pro quo quidã afferunt Persuasibilis ex Fabio: quum tamẽ hoc sonet potius Qui persuaderi potest. Dicitur autẽ & πιθανὸς λόγος (vt apud Aristot. Rhet. 2, atque alibi. itidémque apud Xen. Pæd. 6, πολὺ δ' ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρεχόμενα τῶν λεχθέντων λόγων. Sic ἀποδείξεις πιθανὰ [illegible] Philosophi) & πιθανὸς [illegible] Luc. in fine libelli De calumnia, [illegible] Apud Thuc. [illegible] schol. exp. δυνάμενος πείθειν πολλοὺς. Apud Plat. autem πιθανώτεροι redditur etiã Fide digniores: sed magis ad verbũ fuerit, Verisimiliora dicẽtes. In v. l. exp. & Disertus in hoc Plut. loco in Alcib. ἐντυχικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανός. Interdum πιθανὸν pro blando & illecebroso, atque idẽ ferè quod ἐπαγωγόν, inquit Bud. afferens alioqui ex Luc. locũ in quo copulantur: scribente nimirũ, πολὺ τὸ πιθανὸν καὶ ἐπαγωγόν. ¶ Sed & pro grato atque accepto, itẽ elegãti, poni tradit: afferẽs ex quodã grammatico, πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ καὶ τὸ τοῖς ὁρῶνταις πεῖθον θαυμάζειν. Sic & in v. l. ex Aristide, καὶ οἱ μὲν δὴ οἱ θεοὶ οἰκοδομοῦσιν ὅπου κόσμοι, καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι, hæc ornamenta plebi mirum in modum sunt grata.

(Πιθανὸς, Qui facilè paret, seu lubenter, Moriger. Xen. Pæd. 2.)

HINC Πιθανολογία, ας, ἡ, Persuasoria oratio, seu persuadendi vim habẽs, Oratio ad persuadendũ accõmodata, Probabilitas orationis, vel potius Probabilia dicta. Vtitur Paul. ad Coloss. c. 2. Bud. reddit etiã Sermo blandus. Et VERB. Πιθανολογέω, ῶ, Oratione persuasoria vtor, &c. Vel, Probabilia dico, Probabilib⁹ rationibus vtor: Aristot. Ethic. l. 1, c. 3. Aliud COMP. Πιθανουργικός, Effector eorũ quæ sunt persuasoria, seu persuadendi vim habentia. Vnde πιθανουργικὴ τέχνη, apud Plat. Ars effectrix eorũ quæ sunt persuasoria, Ars lenocinio verborum vtens ad persuadendũ accõmodato. Oppositum autẽ illi πιθανὸς, EST Ἀπιθανος, Non persuasorius, Persuadendi vim nõ habens, Non probabilis. In v. l. ex Plut. ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τῶν πολλῶν, pro ad Alliciendũ oratione populũ parum aptus. Ibidẽ ex Luciani Timone, οὐκ ἀπίθανος ὢν πρὸς οὔτω ψυχὸν πλὴν ὀργὴν Δία, pro Non absurdè se gerẽs. Ibidem, ἀπίθανα, Dictu absurda, Nõ probabiliter dicta. A Plut. ἀπίθανος & λόγος οὐκ ἔχων coniunguntur. VNDE Ἀπιθάνως, Non persuasoriè, Non persuasibiliter, (quo aduerbio vtitur Fabius) Non accõmodatè ad persuadendũ. Itẽ Non probabiliter. Redditur & Absurdè, Inscitè, Illepidé. Vt cõtrà à πιθανὸς, EST Πιθανῶς, quod cõtraria significat. Ab eodẽ Πιθανὸς est & SVBSTANT. Πιθανότης, Probabilitas, Verisimilitudo. λόγοι πιθανότητος, apud Greg. Argumenta quibus probabilitas inest, Argumẽta probabilia. Et πιθανότητα ἔχειν dicitur à Platone quod habet probabilitatem, seu quod aptum est ad persuadendum.

C. Πειθαναγκὴν, Persuasio cum necessitate cõiuncta, id est, cui vis adhibetur. Vtitur Cic. ad Atticum.

C. Πειθαρχέω, ῶ, Pareo, Obedio. vt πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, in Actis ap. Luc. Propriè tamen esse videtur Parere præfecto, seu principi, aut magistratui.

HINC Πειθαρχία, Obedientia apud Philonem.

ET Πειθαρχικὸς, Qui facilè paret, Qui promptus est ad parendum, Aristot. & Plut.

C. ΑΝΑπείθω, Persuadeo, Persuadeo alicui hoc vel illud ita esse. vel Persuadeo alicui vt hoc vel illud faciat, Induco in animum alicuius vt faciat, vel Impello ad faciendum. Dicitur autẽ ἀναπείθω σε, vel ἀναπείθω σε τοῦτο. Aristoph. in Nubibus, ἄγχω γὰρ σοι τὸν ἐμὸν πυπτινὶ, ἄκοντ' ἀναπείσας. Idem in Pluto, ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείθειν ἡμᾶς, Hoc nobis persuadere studes. Plutarchus in Romulo, ἀθέλητα τὸν δῆμον ἀναπείθει. Cũ infinitiuo, ἀναπείθεις ἐργάζεσθαι, Persuades facere, Te impulsore illi faciunt, A te persuasi faciũt, Tu inducis illis in animum facere. Xenoph. ἀναπείθοντα τοὺς νέους αὐτὸν ὡς αὐτὸς εἶη σοφώτατος, Iuuenibus persuadentẽ se esse sapientissimũ, vel Iuuenes adducentem vt crederent. Sed passiua vox Adducor vsitatior est. Ἀναπείθομαι, Persuadeor, Adducor vt credam, Adducor & impellor ad faciendum. Xenophon Pædiæ lib. 1, καὶ δώροις καὶ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι. Synesius, ἀναπίθεται παρ' ἑαυτοῦ πρὸς τῇ καθέδρᾳ γλυκέως, A seipso persuadetur. Dicitur autem aliquis facere hoc vel illud à seipso persuasus, quum vltro aggreditur facere, nemine impellente, aut consilium dante. Ἀναπίθεμαι exponit πίθομαι Thucydidis scholiastes apud eum.

Ἀνάπεισμα idem cum πῆσμα, significante funem quo aliquid religatur, & præsertim naues in littore. nã Poll. in v. l. ἀνάπεισματα accipere putatur pro scenicis rudẽtibus quibus per tractoria organa in imo latentes personæ sustollebantur in scenam: vt ἀναπέσματα sint funes quibus aliquid in altum tollitur. τὰ δὲ ἀναπέσματα (inquit lib. 4) τὸ μὲν ὅθεν ἐν τῇ σκηνῇ, ὡς πταμὲν ἀνελθεῖν ἵππ ποιοῦσιν πρόσωπον· τὰ δὲ, περὶ τὰς ἀνάβασμοὺς, ἀφ' ὧν αἱ ἔβαμνον ἐφεστῶσες.

Ἀναπεισθήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Persuasorius, Persuasiuus, Aptus ad persuadendum. Aristoph. in Nubibus, Πῶς ἂν μάθοι τοῦθ' ὅστις ἀπόφευξιν δίκης, Ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπεισθήριον; Plaut. dicit, Probri perlecebras & persuastrices.

Ἀνάπειστος, Palam factus. v. l.

C. ΑΝΤΙπείθω, Fut. έσω, Contra persuadeo, Contrarium persuadeo.

Ἀντιπειστικὸς, ῆ, ὁ, Vim habens contrarium persuadendi. vel Vim è contrario habens ad persuadendum.

C. ΕΠΙπείθω, Persuadeo & adduco ad aliquid faciendum. Pass. Ἐπιπείθομαι, Persuadeor & adducor ad aliquid faciendum. Item Credo, sicut & πείθομαι. Iliad. ρ, Τῷ νῦν εἴπερ ἐμοὶ Λυκίων ὄπιθεν πείσεται ἀνδρῶν Οἴκαδ' ἴμεν. Il. 6, Δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθομεν, quib⁹ credidimus. Vbi etiã NOTA Ἐπέπιθομεν per syncopẽ pro ἐπεπίθομεν, vel etiam ἐπεπίθειμεν, quod potius est à πείθω quàm ab hoc cõposito ὄπιθεν πείθω. Vide suprà, col. 130, lit. A. Habere etiã putatur alterum vsum verbi Credo, significãtis videlicet simpliciter Existimo, Arbitror, Puto, Censeo. ¶ Vsurpatur etiam pro Obedio, Pareo, Morem gero. Homerus Il. α, Ἀλλ' ἀέκουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ὄπιθεν μύθῳ, Pareto meis verbis, Fac quod iubeo. Il. ι, Αἰ δ' ὄπιθεν θόωμαι σύρεσσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε. Il. ψ, Τῷ τοι λιτομαίμην ὄπιθεν πείσεσθαι, Morẽ geram petitioni tuæ. vt Cic. Gestus est mos voluntati tuæ. Rursum Il. α, Ὅς κε θεοῖς ὄπιθεν πείθηται, Qui diis parueritque morem gesserit, Qui diis obedierit, seu dicto audiens fuerit. Vtitur & Soph. in hac signif.

Ἐπιπειθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Obediens, Parens, Morem gerens, Obsequens. Aristot. Eth. 1, cap. 7, ὄπιθεν πειθὴς λόγῳ, obsequens rationi.

C. ΚΑΤΑπείθω, Persuadeo & adduco. Pass. Καταπείθομαι, Obedio, Morẽ gero, Pareo, vt πείθομαι & ὄπιθεν πείθομαι.

Καταπειθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Obsequens, Parens, Morẽ gerens. idem cum ὄπιθεν πειθὴς, seu πειθήνιος, vt Suid. exponit in hoc loco, ἄλλως τε ἀπάθαλοι εἶεν καὶ οὐδαμῶς καταπιθεῖς τοῖς ἐξηρυμμένοις. In eadem signif. vtitur Philo lib. 1 De vita M. καταπειθεῖς ἐγένοντο τοῖς λογίοις, oraculis paruere.

C. ΜΕΤΑπείθω, Traduco in aliam persuasionẽ, A persuasa sententia dimoueo, Animum alicuius in diuersam sententiam adduco, exempta ea quam prius induerat. Demosth. Pro cor. μεταπείθειν ὑμᾶς ἐζήτει. Plut. Pericle, νικᾷ καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας. Vtitur & Isocrates De pace. Pass. Μεταπείθομαι, In diuersam persuasionem seu sententiam traducor, deposita ea quam induueram, A persuasa sententia in contrariam traducor. Malè ali-

cubi etiam ſimpliciter reddunt Perſuadeor. Xen. Hellen. 7, ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπείσθησαν. Iſocr. ad Nicoclem, οἱ μὲν γὰρ τύχῃ καὶ μὴ γνώμῃ σωφρονοῦντες, τυχὸν αὖ καὶ μεταπειθεῖεν. Vtitur & Ariſtoph. Τὸ μεταπειθῆμον, Mutatio ſententiæ. A

Μετάπειστος, Cui aliud perſuaſum eſt, In aliam ſententiam & perſuaſionem adductus. Cuius tamen vſus nullum exemplum affertur. A T Μεταπιστὸς fuerit, Qui poteſt à ſententia dimoueri, Cui aliud perſuaderi poteſt.

c.2. Ἀμετάπειστος, Qui de ſententia deduci nequit, Cui aliud perſuaderi non poteſt, Cui perſuaſio quam ſemel induit, eximi non poteſt. At ἀμετάπειστος αἰάγκη apud Ariſtot. interpretari etiam queas Inexorabilis, vel Indeprecabilis, vt Gell. loquitur. Τὸ ἀμεταπείστον, Nulla perſuaſione flexibile. Item ſubſtantiuè, Nulla perſuaſione à ſemel cõcepta ſentẽtia dimoueri poſſe. B ADVERB. Ἀμεταπείστως, Ita vt à ſententia non dimouearis, More eorum quibus perſuaſio ſemel induta eximi nequit. Plutarch. ad Colot. μηδὲν ἀμεταπείστως πεπεῖσθαι μηδένα πλὴν τὸν σοφόν. quod vnum eſſe dicit ex Epicuri dogmatis. Et ἀμεταπείστως ἔχειν, nullo modo de ſententia deduci poſſe. C

c.2. Διαμετάπειστος, Qui de ſentẽtia dimoueri ægrè poteſt. Cui OPPOS. Εὐμετάπειστος, quod habes in Διάπειστος.

C. ΠΑΡΑπείθω, Perſuadeo, Perſuadendo flecto & permoueo. Il. ν, Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρως. At Il. ψ, Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ, ſchol. exp. μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας πείσαντες. vbi etiã NOTA Παρπεπιθόντες Ionica anadiploſi vſurpatũ pro παραπιθόντες, ſicut κεκαμὼν pro καμών. Apud Ariſtot. verò lib. 4 Ethic. cap. 3, οὐδαμῶς τ' αὖ ὁρμῶσι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παραπείσαντι. vbi Argyropylus παραπείσας interpr. Pericula aggreſſus: Aretinus, Laceſſens: vetus interpres, Commouens: Victorius legit παρεισαντι, & ſubaudit χεῖρας. Quam lectionem ſequutus Lambinus, iſtum locum ſic interpr. Neque porro magnanimo conueniat dimiſſis manibus fugere. vt Plaut. Immò ſi audias meas pugnas, fugias dimiſſis manibus domum. Græco autem verbo παραπίειν vtitur idem Ariſtoteles in lib. De ingreſſu anim. οἱ θέοντες, θᾶττον θέοισι παραπίοντες τὰς χεῖρας. Vtitur & in Problem. πρὸς κόπον. D

‖ Παραπείθω exponitur etiam Falſum perſuadeo, Falſa perſuaſione decipio. vt Od. ξ, Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἧσι φρεσὶ, dictum exiſtimatur pro παραλογισάμενος. E

C. ΣΥΜπείθω, Vnà perſuadeo. Item ſimpliciter pro Perſuadeo, Adduco, Perſuadendo permoueo & flecto. Xenoph. τὰ δὲ συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος. Demoſth. Pro corona, εἰ τοὺς Θεσσαλοὺς ἢ τοὺς Θηβαίους συμπείθει βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. Plutarch. in Cicerone, σωφρόνισεν οὐ φορείῳ κομισθέντα πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἡσυχάζειν. Paſſ. Συμπείθομαι, Perſuadeor, Adducor, Perſuaſione flector & permoueor. F Plutarch. in Themiſt. δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων, Ab accuſatoribus perſuaſus. Alii ſic, In delatorũ ſententiam veniens: quemadmodum ex Luc. quoque συμπείθοντες affertur pro Aſſentiuntur. Exponitur etiã Cõſentio, Idẽ ſentio. Plut. in Pyrrho, p. 704 meæ edit.

ΠΙΣΤΙΣ, εως, ἡ, Fides. Si tamẽ deriuationis nominis huius ratio habẽda eſſet, πῆστις ſcribendũ foret cũ η. à πήσεις enim deduci dico. Aſſentitur autẽ mihi de hac deriuatione Budæus: niſi quòd primam perſonam nõ tertiam ponit, ad exactum formationis modum non reſpiciens. Theognis, Πίστ' χρήματ' ὄλεσα, ἀπίστην δ' ἐσάωσα. id eſt, Fidem habendo, pecunias amiſi: at fidem non habendo, ſaluæ mihi manſerunt. Ideo autem dico Fidẽ habẽdo, non ſimpliciter Fide, (quod ſonat datiuus πίστει) vt interpretatio oppoſiti nominis ἀπιστίη, illi reſpondeat. Alioqui dicendum fuerit Fide pro πίστει, & Diffidentia pro ἀπιστίη. At Fiducia, quo vtitur Eraſmus, interpretãs, Fiducia pecunias amiſi, mihi non placet. Cæterùm duo hæc vocabula ante Theognidẽ Heſiod. inter ſe oppoſuit, ſed plurali vtẽs, vt videbis in Ἀπιστία. Sunt alioqui minus vſitata poetis quàm proſæ orationis ſcriptoribus hæc nomina. Dicitur autem nõ ſolùm πίστις perſonæ, ſed & rei. i. & πίστις qua quis credit rem aliquam, & πίστις rei alicuius, qua creditur. Luc. De ſalt. οἱ γὰρ ἥρωες εἵνεκα πλεξίππου τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. Syneſ. H

χαλεπὸν δὲ εἰς πίστιν τὸ ἄγαν ἀπόφορον, quæ Bud. vertit, Res peregrinas vix credimus. Plut. De def. orac. τὸ ἄγαν τῆς πίστεως ἀφαιρῶμεν. vbi τὸ ἄγαν τῆς πίστεως vno verbo reddere poſſumus, videlicet Credulitatẽ. Res autẽ aliqua dicitur πίστιν ἔχειν, Fidẽ habere, ſeu obtinere, aut impetrare: vel vno verbo, Credi. vt apud Plutar. De prud. anim. ἐν δὲ πύπτῳ καὶ τὰ θεῖ Κοίρανον ὄντα μωθώδη πίστιν ἔχειν. Idem in Symp. ſeptem ſap. εἰ γὰρ ὅτι τεσσάρασι ἔτη καὶ νεαροῖς παρεγμασι λόγοι ψευδεῖς σωτηρίας ἔχουσι πίστιν. Herodian. lib. 2, καὶ γὰρ ἐνδεχομένῳ πίστιν ἔχειν ᾤοντο τὴν φήμην. quæ Polit. vertit, Quod facilè de illo creditum iri exiſtimabant. Quinetiam aliquis dicitur πίστιν ἔχειν, cui fides adhibetur, cui creditur: vt quum dicit Apollinarius in Anthol. epigr. p. 144, κἀσὶ ὀμόσας, οὐκ ἐπ πίστιν ἔχεις, Neque iuratus fidẽ habes, pro Ne iurato quidẽ tibi fides habetur, Neque iurato tibi quiſquam credit. At verò apud Ariſtot. lib. Ethic. 10, cap. 8, πίστιν μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα ἔχει πολλὰ, redditur, Habent igitur aliquid etiã talia quod ad faciendam fidem valeat. Sed poſſumus hîc quoque altero interpretationis genere vti. Affertur porro πίστιν ἔχειν τινὶ ex Plutarcho & pro Fidem habere, ſeu adhibere. ‖ [redacted] Sed hac etiam in ſignificatione nomen fidei à Latinis Theologis receptum fuit. A qua dicuntur πιστοὶ, qui & πιστεύοντες, vt vulgò Fideles & Credentes.

Πίστις pro eo etiam quod fidem facit, id eſt pro probatione ſeu argumento. Plutarchus in Sympoſio ſeptem ſap. πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρέχειν. Idem De defectu oraculorum, μηδὲ μίαν ἀπόδειξιν τῶν λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντες. Philo, κἀκείνῳ αὖ τις χρήσαιτο εἰς πίστιν. Idem, σαφὴς δὲ πίστις. Et, σαφεστάτη δὲ πύπτου πίστις. Cuius rei certiſſimam fidem hoc fecerit. Poſſis autem dicere & ad verbum, (minus tamen vſitatè) Cuius rei hæc eſt certiſſima fides. Sed & αὐτὴ τῆς ἀποδείξεως ponebatur ab antiquis: (quũ alioqui hæc duo coniungantur in loco quem ex Plutarcho modò protuli) vnde ἄπιστος πεῖσις, vt docet Budæus p. 118. Fabius lib. 5, cap. 10, loquutus περὶ ἀποδείξεως, item de epicheremate, ſubiungit, Vtrũque autem quanquã diuerſi autores eodẽ modo finiunt, vt ſit ratio per ea quæ certa ſunt fidem dubiis afferens. quæ natura eſt omnium argumentorum. neque enim certa incertis declarantur. Hæc omnia generaliter πίστεις appellant. quod etſi propria interpretatione dicere fidem poſſumus, apertius tamen Probationes interpretabimur. Πίστεις Iſæus vocauit teſtimonia & quæſtionem de mancipiis habitam, vt teſtatur Budæus pag. 115, addens, Halicarnaſſeo in vita Lyſiæ πίστεις ἐντέχνους eſſe quas Fabius artificiales probationes dixit.

Πίστις habet & alios vſus, aliis verbis iunctũ, ſicut Fides apud Latinos. hi autem ex ſequentibus exemplis patebunt. Πίστιν ὀμνύναι, Fidem dare, Iurare. Budæus pag. 115, ex Demoſthene. (Huc autem pertinet θεῶν πίστις ὀμόσαντες apud Thucyd. quod ſchol. exponit, θεῶν ὅρκοις ὅτι πίστει. At verò δεξιὰ πίστιν ἀνθρώπων ex eodem affertur pro Habita hominibus fide) Eadẽ pag. & πίστιν διδόναι, & πίστεις, itidémque πιστὰ διδόναι. Sed & πίστεις ποιήσασθαι ex Xenoph. καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, Fidei pignora dederunt, Fiduciam promiſſorum firmauerunt. Et pro Cauere ſatiſdato ex Antiphonte. At verò εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι, vt Latinè In fidem ſe dedere, Fidei ſe permittere, ex Polybio. Ex quo affert etiam, τοὺς θησαυροὺς τὰς πίστεις ὑπὸ τῆς τῶν ἐν τῇ πόλει παντῶν ἀσφαλείας πρὸς τὸν Ἀντίοχον, pro, Fidem regis accepturos de ſeruãdis ciuibus omnibus & militibus. Affert alioqui p. 119 & πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι, pro Fidem dare & accipere, ex Gorgia & Iſocrate. Sed illi πίστιν δέχεσθαι addere poſſumus & πίστιν λαμβάνειν pro eadem ſignificatione. (Dicitur alioqui πίστιν λαμβάνειν & is cui poteſtas ac imperiũ creditur, vt à populo magiſtratibus) At verò cum præpoſitione κατὰ, pro eo quod Latinè dicitur Bona fide: vt κατὰ πίστιν σωπᾶν, & κατὰ πίστιν συναλλάττειν, apud Ariſtotelem.

Πίστις, Fiducia, θάρρος, vt quidem ſchol. Thucyd. τῇ πίστει exponit τῷ θάρρει in hoc loco libri 1, pag. 38 meæ edit. ἀνθυμεῖται γὰρ οὐδὲν ὅμοια τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται. Sic ex Plut. affertur πίστιν ἔχειν pro Confidere. A

Πίστις, Autoritas. Dinarchus in Philoclem, πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκώς, καὶ πρεσβεύειν τὴν πίστιν τὴν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε. Quem locum affert Bud. docere volens πίστιν ſignificare interdum autoritatem. Sic autem dicit accipi & in loco Æſchinis quem antea citauerat, hoc videlicet, pag. 16, ex oratione De malè obita legatione, κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, πιστεύουσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντα αὖ πρεσβεῦσαι νομίζω. vertit enim, Si nuntios tantùm ſuos autoritate inſtructos (hoc eſt diplomate & documento publico) miſiſſet, omnia confici potuiſſe exiſtimo. B

C. Ἀξιόπιστος, ε, ὁ καὶ ἡ, Fide dignus. vide in Ἄξιος.

C. Ἄπιστος, actiua ſignificatione, Incredulus, Qui non credit, Qui fidem non adhibet, Qui ſuſpectam alterius fidem habet. Plato in Apologia, ἄπιστος εἶ καὶ ταῦτα σωτῆρ. Exponitur etiam Qui diffidit. (qua item in ſignificatione capitur Incredulus) vt ἀπίστοτατος τοῖς ἀγαθοῖς, Minimè fidens proſperæ fortunæ, vel Summè diffidens, vel Minimè credulus. Et ſine caſu: vt apud Homerum, Od. ξ, — θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. Sic & in iſtis facetiſſimis Comici cuiuſdam verſibus apud Athenæũ lib. 2, Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Αἳ περιφέρουσ' ἀεὶ ἀπιστίας τὰς οἰκίας. id eſt, Diffidentior es multo teſtudinibus, quæ præ diffidentia domos circunferunt. C

Ἄπιστος, paſſiua ſignificatione, Incredibilis, Cui fides non adhibetur, vel adhiberi nequit. Fide maior, Fidem ſuperans. vt ἄπιστος λόγος, Æſchines, εἰ δέ ποιν ὑμῶν ἐξαίφνης ἀκούσαιεν ἀπιστότερος προσπέσοιτο ὁ τοιοῦτος λόγος. Iſocrates ad Nicoclem, ἐν οἷς οὔτε πρεσβεύοντον, οὔτε ἄπιστον, ὅτε ἐξῶν τῶν νομιζομένων οὐδέν ἐστιν θύρεῖν. D

Ἄπιστος præterea Infidus, Cui diffiditur, Cuius ſuſpecta eſt fides, Cui fidendum non eſt. (tam de re quàm de perſona) Itẽ perfidus. Plutarch. in Apophthegmatis, εἰπὼν τὸν ἄπιστον ἐν θρίξι, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. vbi notandum opponi ἄπιστον & ἀξιόπιστον. Sophocl. — πῖς πολοῖσι γὰρ βροτῶν Ἄπιστός ἐστι τῆς ἑταιρείας λιμήν, Portus infidus, Portus malè fidus. vt Virgil. — ſtatio malè fida carinis. Dem. Olynth. 1, ἄπιστος (εἶναι) τῇ πολιτείᾳ ἢ τυραννίς. Ibidẽ, εἶτα τὰ τῶν Θεσσαλῶν. ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἐστὶ δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. Sic Thucyd. ἄπιστον θρασος vocauit infidam audaciã. Plutarchus autem in Numa dixit ἑκατόνδον καὶ ἄπιστον πόλεμον, Bellum quod contra fœdera contráque datam fidem infertur. Cæterùm dicitur ἄπιστος non ſolùm cum datiuo (vt in poſteriore loco Demoſthenis modò citato) ſed etiam cum πρὸς habente accuſatiuum. quod & annotat Priſcianus lib. 18, Attici (inquit) dicunt ἄπιστος πυτῶ & πρὸς τῦπον, quemadmodum & nos Perfidus & Infidus iſti, & ad iſtum. Sic enim legendum apud eum, non ἄπιστος πύπου. Cur autem Ἄπιστος non poſuerim poſt Πιστὸς, ibi docui. E F

Ἀπίστως, aduerb. in actiua ſignificatione, Incredulè, Diffidenter, Cum diffidentia. Dicitur ἀπίστως ἔχω & ἀπίστως διάκειμαι. vt ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, Non credere fabuloſa, Fidem non adhibere fabuloſis. Iſocrates in Archidamo, ἀπίστως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δυσμενῶς ἔχουσι, Diffidunt ſibi inuicem. G

Ἀπίστως, in paſſiua ſignificatione, Incredibiliter, Supra fidem, Contra quàm credi poſſit, apud Demoſthenem. ‖ Exponitur etiam Infidè, vel Perfidè. vt ἄπιστον & pro incredibili & pro infido capi diximus, ſiue perfido.

Ἀπιστία, ας, ἡ, Incredulitas, Diffidẽtia. cui opponitur πίστις tam apud Heſiod. quàm Theognid. nam ille, Πίστις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστία ὤλεσαν ἀνδρας. at hic, Πίστ' χρήματ' ὄλεσα, ἀπιστίη δ' ἐσάωσα. (SED Ἀπιστίη etiã ſcriptũ inuenitur cum ει, metri cauſa) Demoſthenes Pro corona, εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων. Quo autem modo hîc capiendum ἀπιστία, eodem videtur capi debere & in loco Platonis quem proferam in fine proximè ſequentis tmematis. Sed an hîc pro diffidentia debeat ſumi, non ſatis conſtat.

Ἀπιστία, Incredibilitas. Iſocr. ἐν θυμεῖσθαι δ' ἄξιόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὴν ἀπιστίαν καὶ ἀπιστίαν ὧν ἑκάστοτε Πασῶν ὑπηχεῖ λέγειν. id eſt (ad verbũ) Abſurditatem & Incredibilitatem eorum quæ ſubinde Paſion dicere aggreditur. Hoc eſt, Quàm ſint abſurda & incredibilia, vel fidem ſuperãtia, quæ Paſion, &c. Plutarchus in Camillo, ἀπιστία τῆς παρούσης ἡδονῆς δακρύοντες. ‖ Citatur etiã pro Perfidia, ex Platone epiſt. 7, ἑστάσῃς καὶ ἔχθραι καὶ μίσοι καὶ ἀπιστίαι.

Ἀπιστοσύνη, ης, ἡ, idẽ quod ἀπιστία. Citatur ex Euripide pro Perfidia.

Ἀπιστέω, ῶ, Fut. ήσω, Non credo, Fidem non habeo, Diffido. Nonnunquã & pro Suſpectũ habeo. Interdũ cum datiuo, & quidem vel perſonæ, vel rei: interdum cum infinitiuo. Xenophon Præd. 5, οἷς ἠπίστει δεξιὰ τὴν ὀπίσω λιῶ. Iſocrates in Euagora, ἀπιστῶν τοῖς πεπραγμένοις. Idẽ in Panath. ἀπιστεῖν & πιστεύειν inter ſe oppoſuit, ſcribens, οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, οὔτε πιστεύειν δυνάσθαι παντάπασιν αὐτοῖς. Sic hoc loco, ἀπιστοῦντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν. (Aliquando autẽ, ſed ratiõ, pro dat. ponitur πρὸς cum gen. vt in hoc Plut. loco in Lyc. πρὸς μὲν οὖν πύπτων καὶ τῶν πιούτων οὔτε ἀπιστοῦσι ῥᾴδιον, οὔτε πιστεύσαι) Cum infinitiuo autẽ, vt apud Sophoclem, Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμώξαι χρεών. Thucydides, ἀπιστοῦντες μὴ ἕνεκα τοῖς πολεμίοις τοῖς πιστεῦσιν ὁμοίοις. vbi negatiuam particulam μὴ ſuperuacaneam eſſe admonet ſcholiaſtes. Sic tamen & alibi idem Thucydides, ἀπιστοῦντες αὐτὴν μὴ ἥξειν. Iungitur infinitiuo & pro Diffido, vel Non audeo propter diffidentiam. Lyſias, ὀκνεῖν μὲν πύτῳ ἠπίστουν ἑαυτῷ ἀποθανοῦσαι ὑπηρετῆσαι, id eſt (vt vertit Budæus) Non auſa eſt credere & committere ſe iſti.

Ἀπιστεῖν pro Non obtemperare, Morem non gerere, ἀπιθεῖν, apud Soph. non ſemel.

Paſſ. Ἀπιστέομαι, οῦμαι, Non credor. Vel, Non creditur mihi, Fidẽ non impetro, Fides mihi non habetur, Fides mea ſuſpecta eſt, Non fiditur mihi. Xen. Præd. 7, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας. Plutarchus, ὅτι δεῖ μὴ τοῖς ἀπιστοῦσι τὴν συμμαχίαν, ἀλλὰ τοῖς ἀπιστουμένοις τὴν στρατηγὸν ὀργίζεσθαι. Id eſt ſuſpectis, inquit Budæus. Plutarchus dixit, τὴν ἀρετὴν ἀπιστεῖσθαι pro Fidem virtuti detrahi, Virtutem non impetrare fidem. Dicitur & cum περί. vt ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν, Paruis in rebus fide carere, vel fidẽ nõ impetrare. At ἀπιστούμενος ὑπὸ τινος exponitur Tutor ſuſpectus. Sic apud Xenoph. ἀπιστούμενος θεράπων, Suſpectus ſeruus, inquit Budæus. Inuenitur etiam ἀπιστούμενοι πρὸς τοὺς δεσπότας, Suſpecti apud dominos, Quibus domini diffidunt.

Ἀπιστωτὶ, aduerbium factum è participio actiuæ vocis, ab aliquo videlicet ex obliquis caſibus. capitur autem pro ἀπίστως: vt τῆς πραγμασιν ἀπιστωτὶ ἔχειν dicit Numenius apud Euſebium pro ἀπίστως ἔχειν, quod (vt diximus) Fidem non habere vel Diffidere ſignificat.

c.2. Διαπιστέω, Prorſus diffido. vel ſimpliciter Diffido, Nõ credo, Fidem non habeo. vt διαπορέω pro ἀπορέω. Demoſth. νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς πύπτοις διαπιστήσειν.

C. Δύσπιστος, ε, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter credit, Incredulus. ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος καὶ ἄπιστος μθίων: δεισιδαίμων, δυσπεθὴς, Heſych. ‖ Item Creditu difficilis, Cui fidem vix adhibeas, vt ἄπιστος pro Incredibilis.

C. Ἔμπιστος, ε, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum τῷ ἄπιστος, Cui fides ineſt. Vide in Πολύπιστος paulo poſt.

C. Εὔπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum τῷ δύσπιστος, ſignificans Qui facilè credit; Credulus. Etiam Fidelis exponitur. ‖ Habet & paſſ. ſignif. vt præcedens, id eſt Credibilis, Qui facilè creditur. Redditur alioqui & Qui facilè fidem facit.

C. Ὀλιγόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exigua & pauxilla fide præditus: (ideóque interdum exponitur Incredulus) Qui puſillæ vel modicæ fidei eſt, Parum fidens ſeu credens. Matth. 8, τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι; Et 14, ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίσασας; Et 16, τί διαλογίζεσθε ἐν ἑαυτοῖς ὀλιγόπιστοι; Et apud Naz. ὀλιγόπιστος μήτηρ. ‖ Exponitur etiam paſſ. ſignificatione Cui parum fidendum eſt. H

C. Πολύπιστος, ν, ὁ καὶ ἡ, oppositum proximè præcedenti. A Ab Hesychio exponitur ὁ πολλὰ πίστιν ἔχων, & ἔμπιστος.

Πιστικὸς, ού, όν idem cum ἔμπιστος, Ad fidem faciendam aptus, Qui fidem facere potest. vt πιστικοὶ λόγοι, apud Aristotelem Rhet. 1. Ibidem, de artibus, ἑκάστη περὶ τὸ αὐτῷ ἱστορεῖ ὅμως δοξῇ διδασκαλικὴ καὶ πιστική. ἡ μὲν ἰατρικὴ περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσηρόν. rhetoricam verò paulo antè dicit esse δύναμιν περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν. ¶ Item Potabilis, vt πιστὸς, deriuatum τοῦ πεῖν. Quæ autem potabilia, ea & liquida. vnde fit vt pro Liquidus accipiatur, Marci 14, μυρίκης ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου, ναρδου πιστικῆς πολυτελοῦς, habens alabastrum vnguēti nardi liquidæ. Nam liquidis, non crassis, vnguentis perfundi in conuiuiis solebant. Quosdam tamen (inquit Plin.) crassitudo maximè delectat, liniq; iam, nō solùm perfundi, vnguentis gaudēt. Dicitur alioqui potius πιστὸς à verbo πίνειν, (de quo πιστὸς infrà) ac certè Theophyl. πιστικὴν eo loco exp. ἄδολον. i. germanā & minimè adulteratam. quidam Probatā interpretātur. Nardinū enim multipliciter corrumpi solitum fuisse docet Plin. l. 13, c. 1. Sed πιστικὸν & ἀ πίστις, in hac significatione vsurpatū, valde insolens videtur. Sunt etiam qui πιστικὴν corrupto Latino vocabulo pro Spicata accipiant, sicut φελόνης à Paulo nominatur Penula. Laudatur enim maximè in vnguentis (inquit Plin.) ea nardi species quæ in aristas assurgit. Galen. ναρδόσταχυς, Plin. nardi spicā, officinæ spicam nardi vocant. Hæc ferè ex doctiss. interpr.

Πίστιος, ου, ὁ, Fidius. Iouis cognomentū, qui & Sanctus vocatur, vt videre est apud Ouid. lib. 6 Fast. vbi ait, Quærebam nonas Sancto Fidióne referrem, An tibi semipater. tunc mihi Sanctus ait, Cuicunque ex illis dederis, ego numen habebo. Nomina terna fero. sic voluere Cures. Dionys. Halicarn. lib. 9. p. 455, τὸν νεὼν τοῦ πιστίου Διὸς Σπύριος Ποσθύμιος ὁ σωσιπατρὶς αὐτοῦ καθιέρωσε. Idem lib. 4. p. 190, de fœdere inter Tarquinium regem & Gabios icto, πυνθανόμενοι τοῦ ὁρκίου μνημεῖον ἐν Ῥώμῃ κείμενον ἐν ἱερῷ Διὸς πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκον καλοῦσι. Idem l. 2, p. 84, ex Catone, τὸ μὲν ὄνομα τοῦ Σαβίνων ἔθνους πεθήναι φησὶν οὕτω Σαβίνου τοῦ Σαγκοῦ, δαιμονίου δόξαντος. τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων πιστίον καλεῖσθαι Δία. Itidem Silius lib. 8 Punic. de Sabinis loquens, — & læti pars Sanctum voce canebant Autorem gentis. Sed magna scripturæ diuersitas in illo vocabulo reperitur. alicubi enim Sancus legitur, alicubi Sangus, alicubi Xanthus: alicubi etiam Sabus. Apud Dionys. verò in eo loco quem postremum citaui, Σάμος legitur, quod omnino mendosum est: & aut Σαγκος pro eo reponendum existimo, aut Σάβος. in veteribus enim libris β refert μ, pede tantùm illo qui ad sinistram est sublato, hac forma ω. Vide & Greg. Gyrald. in Historia deorum.

Πιστεύω, F. εύσω, Fidem habeo, Credo. Plut. Pol. præc. τῆς ψυχῆς τὸ μέρος ᾧ πιστεύομεν, ἀλόγιστον ὄντι, quo credimus. Itē cum dativo personæ ac rei. Aristot. Rhet. 2, ὅτε πᾶσι πιστεύοντες, ὅτε πᾶσιν ἀπιστοῦντες. Isocr. Panath. ὅτε γὰρ ἀπιστεῖν βουλεύοιτο τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις ὅτι πιστεύειν δύναιτο παντάπασιν αὐτοῖς. Itidē X. Hell. 5, ὡς οὐκ αὖ πιστεύσειε λόγοις. Thucyd. l. 3, πολὺ τοῦ φόβου τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐπισπάμεθα, Credētes vobis, Fidē habētes verbis vestris. Nisi malis Fidētes vobis. Alii, Fidē vestrā sequuti. Herod. l. 2, ἐπεὶ λέγοιτο ἡμῖν ὑ πεπίστευκας, quando nobis fidem non habes. Cōstruitur etiā cum accus. rei. Herodian. l. 8, τὸ γὰρ δόξον τῆς ἀποβάσεως πιεῖν πάντα πιστεύσαι, Facit vt credantur, Facit credibilia. Adde ex Aristot. l. 2 prior. analyt. πιστεύομεν γὰρ ἅπαντα ἢ δι' συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς. Vbi tamen quidā πιστεύειν accipiūt pro Fidem facere & probare. cuius vsus exemplum desidero. Interdum verò dicitur πιστεύειν περί τινος vel ὑπέρ τινος. Plutarchus Lyc. περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τοιούτων ὀλιγολῶν οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον οὔτε πιστεῦσαι. Dem. Pro cor. μικρὸν ὑπὲρ τοῦ ἄλλων πιστεύειν. δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἅπαντ' ἐπράττετο. in quib⁹ locis subaudiri posset πῖς λεγομένοις. Pass. Πιστεύομαι, Credor, Fides mihi habetur. Thuc. lib. 2, οὔτε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι, fidem ei haberi. Isocr. ἀμφότεροι πιστευθέντες τοῖς πιστεύοντας ἀδικοῦσι, si ipsis credatur. Herodian. ὥστε τοῦ ὀνείρου γραπτῶν, οὓς ἐξύσατο, κἀκεῖ πιστεύεται, nō amplius fides ei habetur à prætorianis militibus, vt quos deceperit. Rursum Isocr. ad Nicocl. ὡς οὐκ αὖ πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ λεγομένων. Aristot. Eth. 10, c. 2, πιστεύονται οἱ λόγοι, Fides verbis adhibetur. Plut. Symp. πολλά γε πιστεύονται ψευδῆ, falsò creduntur. Phalar. πεπιστευμένη δόξα. Itidem πεπιστευμένος λόγος. (At suspectū quod affertur ex Diosc. ἢν ὁ λόγος πεπίστευται, pro Quam ratio confirmauit) Et cū infin. Plut. in Public. πιστεύομαι παντὰ πρᾶττειν ἕνεκα τῆς παρεδρείας, Credor omnia patriæ causa facere. Idem in Sol. πιστεύεται κόσμος αὐτῆρ, f. εἶναι, creditur esse. Πιστεύεσθαι homo aliquis dicitur etiā pro Magnæ autoritatis & existimationis esse. nā qui tales sunt, eis præ cæteris fides adhibetur. quo sensu & lingua vernacula dicit *Estre en credit.* Xen. Pæd. 4, ἰδεῖν ὅσῳ γὰρ κρείττους καὶ πιστευομένους καὶ ἀρχὰς ἔχοντας. Dem. πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν, autoritate præ cæteris apud vos pollēt. Æschin. cōtra Ctes. αὐτὴρ ὢν Θήβας πιστευθεὶς ὡς οὐδεὶς ἕτερος, summæ apud Thebanos autoritatis. Quomodo & apud Isocr. in Euag. πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, interpretantur, Apud regem autoritate valens & existimatione. Aristot. Polit. πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου. quod & in præced. signif. reddunt, Cui fides à populo præstatur. ¶ Πιστεύω cum infin. iunctum redditur modò Credo, modò Confido: vel etiam Spero, Puto, Existimo, Censeo, aut alio verbo his synonymo. Thucyd. lib 2, πιστεύων τε ὀρθῶς γινώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπιξιέναι, Censens se optimè sentire, Credens. πιστεύω δὴ ποιήσειν, credo me bene facturū esse. Xen. πιστεύω πείσειν, spero me persuasurum esse. Plato De leg. πιστεύω ἀποφεύξεσθαι, spero me euasurum. Demosth. εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα, nisi quis est qui confidat se palam facturum vobis, ea esse perpetrata. Herodian. verò infin. omisit. nam lib. 8 ἡ τε συγκλητος σωτελοῦσα, τρεῖν τὸ ἀκριβὲς εἰδέναι περὶ τοῦ Μαξιμίνου, ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιστεύουσα, νῦν Γορδιανὸν σεβαστὸν ἀναγορεύοντι, pro πιστεύουσα συμβήσεσθαι. Polit. sic vertit, Ex præsenti fortuna rem cōiectans. Possis etiā ita, Sperans seu confidens futurorum eundem fore euentū qui erat præsentium. ¶ Πιστεύω, Credo, Fido, Fidum iudico: ad quam signif. præcedentium quoque locorum nōnulli referri possunt. Xen. Hell. 6, πόσον αὖ μᾶλλον πιστεύοντε ἢ Λακεδαιμονίοις; Sic accipi potest πιστεύοντες ὑμῖν, quod ex Thuc. suprà attuli. Et referri huc etiā posset πιστεύεσθαι, quod significat Autoritate atque existimatione multum posse. ¶ Πιστεύω, Fido, Confido, Nitor, vel Fretus sum, Fiduciam & spem colloco. idem cum θαρρῶ. Thucyd. lib. 3. ὑμῖν δὲ πιστεύσαντες ἐπέλθοιμεν, Vobis freti, Vobis fidentes. vt Virg. Astur equo fidens & versicoloribus armis. Idem lib. 5, pag. 196, τῇ μεχρὶ τοῦδε σωζούσῃ τύχῃ πιστεύοντες. Idem lib. 2, πιστεύοντες τοῖς θεραπευταῖς καὶ τοῖς ἀπάντοις. Et lib. 3, τοῦ λέγειν πιστεύοντες, fretus eloquētia. Demosth. ἡμεῖς μὲν γὰρ τοῖς ἀληθείαις πιστεύοντες εὐπαλεύθημεν. ὅτοι δὴ τῇ θεραπείᾳ καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυρίζόμεθα, nos quidem iuris fiducia. vbi etiam nota synonymos poni πιστεύειν & ἰσχυρίζεσθαι. Et Æschines, ἐγὼ δὴ πεπιστευκὼς ἦκον θεοῖς μὲν τοῖς θεοῖς, δεύτερον δὲ τοῖς νόμοις. Rursum Demosthenes Philipp. 2, οἱ θαρροῦντες καὶ πεπιστευκότες ἀπιστοῦσι. (vbi etiam nota copulari θαρρεῖν & πιστεύειν) Aristoph. Nub. αὐτῷ καὶ τοῖς ἐπὶ πιστεύουσ' ἐλήλυθεν. Et Xenoph. Hell. 1, μὴ ἄλλοις μᾶλλον πιστεύοντες ἢ ἡμῖν αὐτοῖς. Sicut & Thuc. rursū, πιστεύοντες σφίσιν αὐτοῖς, suis viribⁱ⁹ freti. Idem Thuc. lib. 1, μᾶλλον τι πιστεύοντες τοῖς ὅπλοις τῶν καταφρακτῶν, plus fiduciæ collocarant in militibus iis qui super tabulatis stabant. Quo sensu affertur ex Demosth. quoque τὰ λοιπὰ πιστεύοιεν αὐτοῖς, in reliquis cōfidūt. vbi subaudiri videtur κατά. ¶ At verò πιστεύειν εἰς τὸν θεὸν & εἰς τὸν Χριστὸν, Christianis theologis Græcis peculiare est, vt Latinis Credere in Deum, & in Christum. Dicitur autē & cū dativo, & quidē interdū præfixa præpos. ὀπί. Possit autē & hic aliqua etiā fiduciæ signif. inclusa videri. ¶ Πιστεύω, Credo, Cōcredo, Cōmitto: cū dat. pers. & accus. rei. Apud Athen. l. 8, ἐγὼ δὲ τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύω; verba Antagoræ ad Philocydē, dicentē, ὅπερ ἡ μήτηρ τηρήσῃ μὴ πτῆναι οἱ πτῆσθαι τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι. Plut. De curiosit. οἰκέτας γοῦν καὶ ξένοις πιστεύομεν μᾶλλον ὀπτολαῖς καὶ γράμματα καὶ σφραγῖδας, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπράγμοσι. Idem in Fabio, πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα, concredere & committere. Pass. Πιστεύομαι, Creditur seu concreditur mihi. Demosth. μηδὲν ὧν ἠδίκηκεν ἐν οἷς ὀλιγοστεύοντα ὑπολογισάμενοι,

in iis rebus quæ fidei vestræ commissæ & concreditæ A sunt. Vbi nota brachylogia Attica dici ἐν οἷς pro ἐν τούτοις ἃ. Synesius epist. 79, ὁ τοιοῦτος πιστευθεὶς, cui ista commissa sunt & concredita. Idem De insomn. ἀγαθὸς ὅστις φύλαξ ὅταν κτῆσιν θεοῦ τι πιστεύσῃ, quum deo volente aliquid eius fidei committitur. Herodianus libro 7, ὑφ' οὗ τοῦ τὴν ἡγεμονίαν πεπίστευται. Idem lib. 6, ὡς γραπτῆδων τε ὀλιγομέλειαν τοῦ ἔθνους καὶ γραπτῆδας πεπιστευμένων. Quod verò idem dicit, ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπάρχοις τοῦ γραπτῆδων πεπίστευται. Polit. cōmodius actiuo quàm passiuo verbo ita expressit, Siquidem ipse quoque imperator fidei se præfecti cohortis credit. B Sunt qui hoc πιστεύομαι reddant non solùm Cōcreditor mihi, Fidei meæ committitur, sed etiam Præsum, Præfectus sum, sicut & ὑπηρέτομαι redditur interdum. vt Naz. πιστεύομαι τὰ μέγιστα, Præfectus rebus maximis. Luc. πιστεύομαι γραπτὰ, præsum exercitui. Itidem πιστευθεὶς μέταλλα, Metallifodinis præfectus, Cuius fidei credita sunt metalla. Basil. πεπιστευμένος τὸ δικαστήριον. Athenæus, ὑπὸ τῆς Λαοδίκης πιστευομένη τὰ πάντα, Cui omnia credita erant à Laodice. C ¶ Aliâs hoc πιστεύω cum accusatiuo rei, & datiuo personæ in præcedētī quoque significatione accipitur pro Fido. Hæc enim Herodiani verba libro 8, πιστευσαντων αὐτοῖς τοῦ τε μεγέθει τῆς πόλεως καὶ τῷ προσβεβλημένῳ πείρᾳ, Polit. sic vertit, Fidebant vrbis magnitudini. Eadem constructione lib. 7, πιστεῦσαι σαυτὸν ἐλπίδι κρείττονι ἢ πάντες πεπιστεύκαμεν. quæ verba idem Pol. sic interpretatur, Spem meliorem qua omnes freti sumus, amplecti. ¶ Rursum πιστεύω pro Credo, Cōcredo, alia quoque constructione vsurpatum legitur. Isocr. ὡς τε μὴ μόνον τοῖς χρημάτων, ἀλλὰ καὶ τοῖς τοῦ ἄλλων πάντῳ μάλιστα πιστεύειν, vt non pecunias solùm, verumetiam alia huic in primis concredat, seu Huius fidei committat. Apud Plut. autē vbi Alcibiades ei qui in patriam eū reuocans, rogabat, οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι; respondet, τὰ μὲν ἄλλα πάντα τοῖς ἢ τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς οὐδὲ τῇ μητρὶ: non significat Committere fidei, sed Fidere. neque enim dubium est quin cum τὰ ἄλλα subaudiatur κατά.

Πιστευτικὸς, ού, όν, Qui facilè credit, Credulus. Aristot. Rhet. 1, E τοὺς μὴ ἀλαζόνας μηδὲ φυλακτικοὺς, ἀλλὰ πιστευτικούς.

C. ΑΝΑπιστεύω, Confido, Spero. v. l. sed sine exemplo.

C. ΑΠΟπιστεύω, Fido, Cōfido, Fidem habeo. Suidas in hoc loco, δεῖ τοῦ ὑποκειμένου ἑστῶτος ἀποπεπιστευκότος τῆς εἰσόδου, scribit positum ἀποπεπιστευκότος pro θαρρήσαντες, vel βεβαιωθέντες. Exposuerat tamen antè εἰς πίστιν ἐλθόντες.

C. ΔΙΑπιστεύω, Credo, Concredo, seu Fidei alicuius committo. Æschin. ἅπαντες οἱ πολῖται τοῦ καταπεφεύγοντος τοῦ πόλιν ὑμῖν, καὶ τοῦ πολιτείαν διαπιστεύσαντες. Pass. Διαπιστεύομαι, Creditur mihi, Committitur fidei meæ. Item F pro Creditur mihi. Hoc est, Fides mihi habetur, Fidē inuenio. Demosthenes Philipp. 4, καθ' αὑτὸν μὲν ἅπασιν ἄπιστος ἦν· τοῖς δὲ κρατυνομένοις τοῦ πολέμου τοσοῦτον λαμβάνων, ἄρχεις ὃ τοῖς ἑτέροις ἐξ ἴσου τοῦ πιστεύεσθαι, diffidentiæ bat: cui nota opponi ἄπιστος ἦν, pro Fides ei non habebatur, Nulla ei fides erat.

C. ΕΝπιστεύω, Fido, Fiduciam & spem meam colloco in. Paralip. lib. 2, cap. 8, ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν, καὶ εὐπιστεύθητε. Quæ tamen verba sic exp. vulgò, Credite G in domino deo nostro, & securi eritis. Vbi etiam nota posterius ἐμπιστευθήσεσθε. ¶ Alioqui est potius Credo, id est Concredo, Fidei committo. At Aphrod. lib. 2 Probl. τοῦτο τὰ δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε καταπειθῆν ἐν τοῖς στερεοῖς, pro Concredidit locis solidis, Collocauit in locis solidis. Pass. Ἐμπιστεύομαι, Creditur seu concreditur mihi, Fidei meæ committitur. Maccab. lib. 2, capite 10, ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, Cuius fidei Cyprus permissa erat. Alii, Creditam sibi Cyprum habens. Galen. ἕτεροι ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, aliis concredebatur & H demandabatur curatio.

C. ΚΑΤΑπιστεύω, Concredo, Fidei alicuius cōmitto. Pass. Καταπιστεύομαι, Fidei meæ cōmittitur. At ex Phalar. epist. καταπεπιστευμένος ἢ μούσαις, pro Musis eruditus. v. l. Καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ, Iureiurādo obstringor: Bud. ex Pand. ἐγγύας μὴ ἀπαιτεῖσθαι αὐτὴν, ἀλλὰ μόνον ἐξωμοσίᾳ καταπιστεύεσθαι.

Πιστὸς, ή, ό, Fide dignus, Cui fides habetur, Credibilis. Plutarchus, Rom. ὥσπερ πιστὰ μὴν εἶναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει, Fide digna & credibilia Romanis esse videbantur, aut veri similia, Fidem mereri videbantur. Itidem Isocrates, Paneg. ὥστε σκέψασθαι μὴ καινὰ μὴν, πιστὰ δὲ δοκεῖν εἶναι τὰ λεγόμενα ὑπὲρ αὐτῶν. Et Aristot. initio lib. 2 Rhet. ὥστε τὸν λόγον ὁρᾶν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Idem, πιστὰ ποιεῖν τὰ ἑαυτοῦ, Sua probare & credibilia facere. Cic. dicit Fidem facere de suis. Et ἐμοὶ οὐ πιστὰ, apud me fide carentia. Adde ex Dem. πῶς οὖν οὐ μὴν πιστόν; Quónam modo id nobis probari potest? Quónam modo hoc credibile est? Vnde id credamus? Isocr. πιστὴν πυθόμενος τὴν μεταβολὴν, facere fidem mutationis B. Sed & homo aliquis πιστὸς dicitur Cui fides adhibetur, Qui fidem meretur, Fide dignus. Plutarchus initio libelli quo disputat Vtrum Athenienses bellica virtute an literis & sapientia magis claruerint, loquens de Xenoph. qui Theogeni rerum à se gestarum historiam adscripserat, ἵνα πιστότερος ᾖ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ τινὶ τοῦ λόγου δόξαν χαρίζόμενος. Sic videtur idem Plut. accepisse quod Thuc. lib. 8, pag. 2-9 dicit, δόξας δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης οὐ πιστὸς εἶναι, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τοῦ πολεμίου φανεῖσθαι. nam in vita Alcib. pag. 373 meæ editionis, eandem historiam referens, ipse dicit ἠπίστουν, id est Non credidere, Fidem eius litteris non habuere. Valla eum locum sic interpr. Alcibiades hoc non ex fide sed ex odio dicere existimatus. Isocr. in Helen. encom. μάρτυρα πιστότερον, pro ἀξιοπιστότερον, Fide digniorem. Πιστὸν ἔχειν, Pro certo habere, vel Certò sperare. Thuc. lib. 1, pag. 46, πιστὸν ἔχοντες οὐκ τοῦ κινδυνεύειν κἂν τοῦ κρατεῖσθαι, Certò sperantes ex periculis euasura, Pro certo habentes. ¶ Τὸ πιστὸν, Fides. idem cum πίστις. Xenoph. Pæd. 3, ὅτι πύπτις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον παῖπε τὰ πιστὰ, fidem dabant & accipiebant. Itidem Hellen. 6, τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. Eodem libro, πιστὰ δεξάμενοι καὶ λαβόντες. Idē Pæd. 4, pag. 55, πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἢ μὴ, ἐὰν ἐμπιστεύσωσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. Ibidem dicit πιστὰ ποιεῖν, itidem pro πιστὰ διδόναι, Fidē dare: μόνον καὶ σὺ ἡμῖν θεῶν τε πιστὰ ποίησον, καὶ δεξιὰ δὸς, ἵνα φέρωσιν ἡ τοῖς ἄλλοις τοῦτο ἀπὸ αὐτοῦ λάβωμεν τοῦ σοῦ. vbi interpretantur, Obtestare deos in fidem. Cui πιστὰ ποιεῖν respondet πιστὰ γενέσθαι, fidem dari. Xenoph. Pæd. 7, pag 110, πιστὰ δ' ἤξιου γενέσθαι, καὶ τοῦ Κάρες ὁμόσαι ἀδόλως δέξασθαι εἰς τὰ τείχη σφᾶς. Ex eodem, τὰ πιστὰ ἔχειν τοῦ τινος, Fidem datam ab aliquo accepisse. Ex Epigr. πιστὰ φέρειν, pro Fidē seruare. vt fit idē quod πιστὰ φυλάττειν & τηρεῖν. vt πῶς ἐφύλαξε πόσῃ, Fidē datam marito seruauit. Et Herodian. l. 8, τὰ πιστὰ τηροῦντας Ῥωμαίοις, Romanis fidem seruantes. Alicubi commodius redditur Fidei pignus. Sic interpr. Budæus apud Xenoph. οὐκ αἰαμβύεις ἕως ἀφάγοιμεν ὁμήρους, ἵνα καὶ σὺ ἔχων παρ' ἡμῖν τὰ πιστὰ πορεύῃ, Fidei pignore à nobis accepto abeas. (Liuius dicit, Fide accepta venerat in castra. Et, Fide accepta à legatis) quod & ἀσφάλισμα dicitur, & Lat. Certa fides. B. Rursum Xen. Pæd. 4, ἔχομεν παῖπτε τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς καὶ τοῖς ἡμετέροις χεροῖν, Fidei datæ pignora. Idem Xenophon eiusdem Pædiæ 3, ἄλλο ὅ, τι αὐτοῦ πιστὸν λαμβάνειν. Plutarch. Alex. ἢ πῶς τὰ πιστὰ τὴν Ἀλέξανδρον, Fidei pignora petebant, vel Fidē petebant. vt Ouid. Metam. 3, Fraternámque fidem pacis petiitque deditque. Et 6, Vt pignus fidei dextras vtrasque poposcit, Inter seque datas iunxit. Cæterùm possis dicere hoc πιστὸν sequi eā significationē nominis πίστις qua ponitur pro Certus, Quo fides rei fit, Quò ceu testimonio & pignore res aliqua confirmatur. Quò referunt quidam quod apud Homerum aliquoties legitur, ὅρκια πιστά. vt πιστὸν, sicut πίστις, significet etiam Argumentum quo aliquid confirmatur. Xenoph. Pæd. 4, pag. 54, ἔχετε οὖν ὧν λέγετε πιστὸν τινὰ ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Vbi malim legere διδάσκοιν, & distinguere post τι. Et πιστὸν ὧν λέγετε est Quo fidem faciatis iis quæ à vobis dicūtur. ¶ Τὸ πιστὸν capitur & pro Fiducia. Thuc. l. 2, τῆς ἐλευθερίας τοῦ πιστοῦ, libertatis fiducia. ¶ Πιστὸς, Certus, Exploratus. Æschin. πιστὰ τοῦτο καὶ γνώριμα. id est, ὁμολογούμενα. Bud. Et ex Eurip. πιστὴ ἡδονὴ, certa voluptas.

Πιστὸς actiua quoque significatione pro Fretus, Bud.

affert ex Platone. ¶Homerus certè Πιστὰ accipit & ipse pro πιστευτέα seu πιστευτέον, Credendũ est, Credere oportet: Odyss. λ, ἐπὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξί, id est, οὐκέτι πιστεύτεον γυναιξί, vt Eustathius exponit. qui & addit accipi posse pro οὐκέτι πιστὰ τὰ τῶν γυναικῶν. ¶Quò referri etiam potest οἱ πιστὶ quod in sacris literis & apud theologos ponitur PRO οἱ Πιστεύοντες, de iis qui credendo applicant sibi salutem in Christo promissam. Latini theologi Fideles dicunt. Vide Πίστις.

Πιστὸς, Fidus, Fidelis. Iliad. ρ, — Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον. Thucydides libro 1, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ὅτι θάλασσαν. Xenophon Pæd. 7, πιστοτάτους τοὺς τὸ βασίλειον φύλακας. Eodem libro, ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή. Isocr. Panegyr. φιλίας δυρεῖν πιστοτάτας. Aristophanes Pluto, τῆς ἐμῆς δὲ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον. Alicubi πιστὸς capitur pro πιστὸς φίλος. Iliad. π, Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε. Xenophon Hellen. 6, οἵσπερ τοὺς πιστὸν δέμενοι φρουοῦσιν ἐν ταῖς συμφοραῖς. Et Hellen. 2, ἀπένδοντες καὶ πιστοὶ γίνονται, de iis qui antea fuerant πολέμιοι. Ex eodem paulo suprà attuli, ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. Idem Pæd. 5, τῶν πιστῶν οἷς ἥδετο. Athenæus libro 8, ἐνεδρεύσας τὸν Φαλάνθου πιστόν τινα πρεσβύμενον ἐφ' ὕδωρ. Vbi etiam nota genitiuum. Thucydides libro 8, τοὺς δοκοῦντας πρότερον πιστοὺς εἶναι. Sic Herodianus libro 5, τῆς ὑπὸ τῆς μὴ θῆς ὅτι λεχθεῖσι, πιστότατος τε δικοῦσι. Τὸν πιστὸν, Fides, Fidelitas. Thucydides lib. 1, pagina 22, τὸ πιστὸν ὑμῶν, fides vestra, initio cuiusdã concionis: sicut & apud Herodianum libro 2, initio cõcionis cuiusdã Seueri itidem τὸ πιστὸν ὑμῶν, καὶ τοῖς θεοῖς σεβάσμιον. Vbi Polit. vertit, Quantum vel fidei vel religionis erga deos exhibeatis. Ὅρκια πιστὰ, Fida, Quibus fidere quis possit. vel etiam Certa, Stabilia. Il. χ, — οὐκ ἔστι λέοντι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. Et apud Thucydidem, πιστὸν ἐς ξυμμαχίαν, firmum est ad societatem.

Πιστὸς sitne à nomine πίστις, an eandem habeat quam πίστις originem, meritò quis dubitauerit. Ego certè à πίστις deductum existimans, vltimum tamen locum ei dedi quòd vicissim ex se deducta quædam habeat. Ne autem terminationem huius adiectiui mirer, (quum alioqui in ea essem opinione aliquando vt πιστὸς quasi πίστιος dictum putarem) faciunt illa composita in πιστὸς itidem desinentia, quæ tamen à πίστις deriuata esse, cõtrouersia caret: videlicet Ἀξιόπιστος, Δυσπιστος, Εὔπιστος, &c. Quæ etiam in causa fuerunt cur Ἄπιστος post hoc Πιστὸς ponendum non censuerim, quum eadem esse videatur illius compositi quæ & cæterorum ratio. Adde quòd significationum analogia (vt ita dicam) vsque quaque non spectetur in Πιστὸς & Ἄπιστος. quũ, verbi gratia, Ἄπιστος inter alia significet eum qui fidem non adhibet, atque adeo eum quem Latini incredulum vocant: vnde etiam Ἀπιστία, Incredulitas: & Ἀπιστεῖν Incredulum esse: at Πιστὸς non itidem de eo dicatur (quod sciam) qui fidem adhibet, aut etiam qui credulus est. sed nec Πιστία ac Πιστεῖν ex eo itidem formentur.

Πιστῶς, Fidè, Fido animo, Fideliter. Demosthenes, πιστῶς σοι παραμένω, In fide tua maneo. vt Cicero, In amicitia fidéque populi Rom. perpetuò mãserãt. Pro In fide erga populum Rom. Et Thucydides libro 1, πιστῶς ἀναγκαῖον, Fideliter referent. vbi poetæ dicerent etiam Fideli ore. Rursum Demosth. Olynth. 3, τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς ἀσεβῶς διοικῶν. Priori autem eiusdem loco similis hic Plut. in Fab. πιστῶς πάνυ καὶ φιλοδέσποτα διακειμένῳ τοῖς αὐτοῖς. Superl. vtitur Thucydides libro 1, τοιαῦτα εἶναι ὡς ἄριστα καὶ πιστότατα, quam fidelissimé.

Πιστότης, ητος, ἡ, Fidelitas, Fides. Plato De leg.

Πιστόω, ῶ, F. ώσω, Fidem exigo. Πιστῶσαι, (inquit Bud. pagina 120) est ab Aliquo cauere, hoc est Obsides vel pignora vel spõsores exigere: sicut ὁρκῶσαι est cauere ab aliquo iureiurando: quod etiã ὁρκίζειν dicitur. Πιστῶσαί τινα ὅρκοις, Iurisiurandi fidem ab aliquo exigere seu petere. Thucydides libro 4, pagina 150, πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις οἷς τοῖς τέλεσι τῶν Λακεδαιμονίων ὀμόσαντα αὐτὸν ἐξέπεμψαν. vbi schol. exponit, ὅρκον ἐξ αὐτοῦ λαβόντες, Iusiurandi fidem ab eo accipientes. vel Iurisiurandi fide eum obstringentes. Annotat ibidem schol. quum dicitur πιστῶσι ὅρκῳ, capi pro ὅρκον ἔκσυλαμβάνω: at quum πιστῶσαι σε ὅρκῳ, pro ὅρκον σοι δίδωμι. Pass. itaque ὅρκῳ πιστωθῶναι, Iurisiurandi fidem dare, Iureiurãdo promittere. Odyss. ο, εἴμοι ἐθέλοιτε γε καὶ ὤμνυε Ὅρκῳ πιστωθῆναι ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξειν. Iliad. φ, Χειρὶ δὲ χῖρα λαβόντες ὅπιστώσαντ' ἐπέεσσιν. id est, πίστιν τῆς σωτηρίας ἔδωκαν. Ex eodem affertur πιστώσαντο pro Fidem mutuò dederũt, pro quo Xenophon dicit, τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. ¶Πιστώσασθαι (inquit Budæus pag. 121) Iureiurãdo affirmare, hoc est ὅρκον διδόναι: &, Fidem rei facere. Herodianus de Marco augusto, φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις ἀδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῶς δ' ἤσκει βίῳ σώφρονι ὅπιστώσαντο, Philosophiam verò non perdiscendis philosophorum decretis, cæterùm vitæ temperantia se colere præ se tulit, fidémque fecit. vel Philosophiæ studii fidem fecit. Idem, τὰ γοῦν ἀκολουθήσαντα ὑπὸ τῆς ἀποδόσεως τῷ τοιούτῳ φήμῃ ὅπιστώσαντο, Certè quidem quæ deinde sequuta sunt, famæ præcedentis fidem fecerunt. vel Famæ præcedenti fidem astruxerunt. Alibi, ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων αὐθρώπων τοιοῦτο ποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι βούλεται, omnium hominum solertissimus ad simulandam amicitiã & præferendam cum certa fide beneuolentiæ. Theodor. in 4 Historr. eccles. de deo loquens, τοῖς ἄρτι χρηζουσαις δωρεᾶς τὰς ἐλπιζούσας πιστούσας, Ex temporali mercede futuræ fidem faciens, Præsenti pignore futuri securitatem faciens. Hæc ibi inter alia Bud. Sic rursum Herodianus libro 4, τῷ τοιούτῳ νίκῃ πιστώσασθε, fidem facietis priori victoriæ, nimirum non dolo vllo aut fraude sed virtute eam à vobis partam esse. Idem lib. 3, πιστοῦται δὲ τῷ δίκαιον τοῦτο ἡ ἀπόβασις, euẽtus approbauit. Et Oppian. De venat. lib. 3, τίς αὐ τάδε πιστώσαιτο; Quis hæc probarit & confirmare possit? Rursum Herodian. accusatiuo datiuum instrumentalem addidit: libro 4, δώροις δὲ πολλοῖς καὶ ὅρκοις τῷ τοῦ γάμου κοινωνῷ τε καὶ βουλαῖς πιστουμένου. ¶Pass. quoque signif. dicitur ὅπιστωθη, Fides ei facta est. Sic Naz. orat. in sacrum pascha, πιστώθητε τοῖς τύποις τῶν ἤλων, clauorum vestigia tibi fidem faciant. At ex Ecclesiastico, cap. 27, πιστώθητι μετ' αὐτοῦ, pro Coniunge te fide cum eo. Πιστωθεὶς verò exponitur etiam, Qui iam rei fidem accepit. item Cui fides facta est. Bud. ex Greg. qui πιστώσασθαι interpr. etiam Pro cõperto perhibere, Affirmare: ex Luc. itémque πιστωθεὶς, Qui compertam rem se habere putat. Vide comment. pagina 121. ¶Εἰσόκε δὴ βαθὺν ὕπνον ὅπι φρεσὶ πιστώσωμαι, Quoad in animo compertum habeat illum soporem, Donec sciat crocodilum alto sopore demersum esse: Oppian. libro 3 De venat. ¶Ex Nonno afferuntur & hæc, Οὔπω μάρτυρα μῦθον ὅπιστώσασθε μορόεντα, Testem sermonem fideli animo nondũ infixistis. Item εἰς ἐμὲ φιλίζων ὅπιστώσασθε, pro Me dilexistis. Sed malim, Fidem fecistis amoris quo erga me affecti estis. Ex eodem, φωνὴν πιστώσατο, fidem & certam vocem edidit. Qui tamen huius verbi vsus minus est vsitatus.

Πίστωμα, ατος, τὸ, Id quo rei alicui fides fit, Id quo res aliqua confirmatur: idem cum πίστις & τὸ πιστὸν. Aliis Probatio. Aristoteles Rhet. 1, πιστώματα δὲ τὰ μὲν ἐντεχνα μαρτυρίων, ἐστὶν, Testimoniis fides fit, Testimoniis res probantur & confirmantur.

Πίστωσις, εως, ἡ, Confirmatio & probatio qua rei fides fit. Hermog. πιστώσεις λόγων.

Πιστωτέος, ου, ὁ, Cui fides facienda est, Confirmãdus, Cõprobandus. Lucianus De histor. scrib. circa finem, καὶ μὴν μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκάζουσι περὶ αὐτοῦ.

C. ΚΑΤΑ Απιστόω, ῶ, idem cum πιστόω, sicut καταπιστοῦω idem cum πιστοῦω. Et Καταπιστοῦμαι itidem vt πιστοῦμαι, Fidem rei facio, Confirmo.

Καταπίστωσις, εως, ἡ, Fiduciæ & securitatis cõtractus, vt fit inter eos quibus incomperta est vtrinque fides alterius. Plutarchus De virt. mulier. pagina 226, αὕτη δὲ μετεπέμπετο τοῖς ἑαυτῆς ὀκεῖνον, ὡς τοῦδε τῆς θεῶν τῆς συναγωνίσεως καὶ καταπιστώσεως ἡγησομένης. id est, sponsaliorum cautione & fide, Bud. Idem καταπίστωσις interpr. Cautio & satisdatio.

ΠΕΙΚΩ, fut. ξω, Pecto, vel Carmino, Carpo. vnde πίκειν Suidæ & Hesych. κτενίζειν,

ξαίνειν. Od. σ, — ἢ εἴεια πείκεπε χερσίν. vbi ἀσκεῖν & veluti κτενίζειν, esse ait Eustathius. Sic Columella, Præparatæ sint & pectitæ lanæ, quò facilius iusta lanificio persequi atque exigere possit. Sic ἔεια ξαίνειν suprà habuimus. ¶Item Tondeo, κείρω. Hesiodus Erg. Η μὴ δῶις πείκειν ἠὲ βοῦφορον καρπὸν ἀμᾶσθαι.

Πεικὸς, Lana carpta seu carminata, vel etiam carminanda. Hesychius exponit, ἔριον, ξάμμα. Apud quem legitur ETIAM Πεικαμμαῖς, ὀξείαις καὶ λεπταῖς, vt sunt dentes eorum instrumentorum quibus lana carpitur seu carminatur.

¶Πέκω, F. ξω, idem cum πίκω, Pecto, Carmino, Carpo. Pass. Πέκομαι, Pector, vel Pecto me. itidem & med. voce πέξασθαι. Homerus Iliad. ξ, Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένῃ, ἰδὲ χαίτας Πέξαμένη, χρυσῷ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς. id est, ἀθρήσασα, κτενίσασα, vt Eustathius exponit. Apud Suidam quoque πεξάμενος, κτενίσας, ξαίας, pectens, carpens, seu carminans. ¶Πέκειν quum ὅπῃ τοῖς θάτων dicitur, significat κείρειν, teste Eustathio. sicut & πίκω suprà. Theocr. Idyll. 5, Ἀλλ' ἔρρ' ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὄφρα πόκα πέξω Ταὶ οἶν ταὶ πέλλαν, δωρήσομαι. vbi schol. quoq; annotat, πέκειν, propriè esse τὸ ξαίνειν, sed hic τὸ κείρειν. Pass. Πέκομαι, Tondeor, vt πεκόμενον δέρμα. Et apud Aristophanẽ Nub. Κ. σαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, quæ Eustathius pag. 975, citat. vbi etiam reddere queas Pexus seu pectitus est, quum scholiastes ipsius μέλους verba hæc proferat, ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἑλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν Διὸς τέμενος.

Πέξις, εως, ἡ, Tonsura, ψίλωσις, κουρά, ξύρησις, Hesychio.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui tondet seu vellit. Suid. πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες.

Πεκτὸς, οῦ, ὁ, Pexus seu Pectitus, Comptus. in Epigr. Item Tõsus. VNDE Ἄπεκτος, quod vide in Ἀπέκτιστος. ET Ἐπάπεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui septies vel multoties tonderi potest: sicut ἐπάμυχος à Callimacho vsurpatur pro πολύμυχος. Apud Suidam habetur non ἐπάπεκτος, SED Ἐπιβύπεκτος, etiam in manuscripto exemplari, non tamen ordine alphabetico, sed antè Ἐπαπάσιον, ita, Ἐπιβύπεκτος, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἢ ἐπάκις δυναμένη καρῆναι. πέξαι γὰρ, τὸ κεῖραι. ἢ κτενίσαι. Apud Hesychium verò SIC Ἐπαπεκτος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα. ITEM Εὔπεκτος Bene pexus. At Hesychius ἄπεκτον exponit ἄπορον, id est Bene lanatorum, Bene instructorum lana seu vellere. ET Νηπεκτὴς, Impexus. nam idem Hesychius νηπεκτίας exponit ἀκτενίστους.

Πεκτέω, ῶ, F. ήσω, idem cum πέκω, ex quo etiam deriuatum est. id est Pecto, Carmino, Carpo, Vello, Tondeo. vnde Πεκτῆ Hesychio κτένει, ξαίνει, τίλλει, κείρει. Aristophanes Auibus, Ἡ νίκα πεκτῶν ὥρα τοῖς θάτων πόκον ἠεινόν. id est, ὅτι κουρεύεται τὰ θαύματα. nam πεκτῶν significat κείρειν, πεκάζειν. Sed perperam ibi sine τ scribitur πέκειν, quod metrum nõ fert. rectius apud Suidam. Vicissim apud Pollucem libro 7, pagina 408, vbi dicit κομμοῦν καὶ πέκειν, reponendum πέκειν, vt ostendit locus qui ex Homero citatur Pass. Πεκτέομαι, ἔμαι, Pector, Carminor, Carpor, Vellor, Tondeor. Aristophanes, καὶ πιστὸν τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον. id est, πιλούμενον, ξεόμενον, vt Suidas explicat. Hesychius verò, πεκτούμενον exponit non solùm πιλούμενον, sed etiam τίλλοντα: subiungens, πεκτῶν γὰρ τὸ κείρειν.

C. Ἀπέκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pexus seu pectitus non est, Impexus, vt Ouid. dicit, Impexæ comæ. In Epigr. ἀδὲ κομίζει Χρυσὸς ἀπεκτίστου σῆς, Φιλίς, ἀγλαΐην. id est, ἀκτενίστου, Suidæ. Eiusdem significationis EST Ἄπεκτος, à πέκω deriuatum. Sed Hesychius ἄπεκτον exponit non solùm ἀπέκτιστον, verumetiam ἄκαρπον & ἄπορον.

C. Ἐκπεκτέω, ῶ, Pecto, Carpo, Vello. Vnde apud Hesych. Ἐκπεκτυμένη, quod exponit non tantùm passiuè κτενιζομένη, sed etiam actiuè τίλλουσα, sicut & πεκτούμενον suprà.

Πέκος, ET Πέσκος, εος, τὸ, Pellis tondenda, seu pilis nudanda: vel etiam Vellus. Πέκος, (inquit Suid.) δέρμα, κώδιον, ἐξ οὗ καὶ πεκτῆρες. τὸ δ' αὐτὸ καὶ πέσκος: de quo mox repetitis verbis, Πέσκος, τὸ πέκος, ὡς τοῦ θηρὸς δέρμα, κώδιον. καὶ πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες. In Lex. meo vet. exponitur τὸ δέρμα τῶν θηρίων. Vtitur hoc vocabulo πέσκος Nicander in Theriacis, sed pro cortice radicis, quo integitur, vt pecus vellere: ῥαφὴς Ῥίζαν ἐρυσσάμενος, τὸ μὴ ἑρκεῖ θρύψῃν ὀδόντων Θηλάζων, τὸ δ' πέσκος ἑῷ πάχα καθθαλεν ἑλκεν. id est τὸν φλοιὸν τῆς βοτάνης, ἤγουν τὸ λέπος, inquit scholiast. Vide de eodem πέσκος etiam in Πόκος. Ab altero verò Πέκος vel etiam ab ipso Πέκω, deriuata videtur Latina vox Pecus, eo quòd soleat πέκεσθαι, vel ferre πέκος, id est vellus.

Πόκος, ου, ὁ, Vellus: idẽ cũ πέκος seu πέσκος: deriuatũ à πέκω, vt ἄπορος à ἀπείρω. Eustath. pag. 975, de πέκω loquens, ὅθεν καὶ ὁ πόκος καὶ τὸ πέσκος, ὁ δηλοῖ τὸ πεκόμενον δέρμα, Pellem quæ vellitur, seu tondetur. vel potius lanam ipsam vulsam seu tonsam. qua significatione & Latina vox Vellus accipitur, teste Varr. De re rust. lib. 2, c. 11, Quã [lanam tondendo seu vellendo] ademptam & conglobatã, alii vellera, alii vellumina appellant. ex quorum vocabulo animaduerti licet, prius lanæ vulsuram quàm tonsuram inuentam. Silius, -niueæ splendentia vellera lanæ. At Virg. Tenuiàque vt foliis depectant vellera Seres. de lana serica. Hesychio quoq; πόκος est τὸ ἔριον τοῦ θεσβάτου. H. Iliad. μ, de pastore, — ῥεῖα φέρει πόκον ἀρσενος οἰός, Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει. Theophr. in Prognost. ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐείων ὅμοιαί εἰσιν, ὕδωρ σημαίνει. vnde Plinius, Si nubes, vt vellera lanæ spargentur multæ ab oriente, aquam in triduum præsagient. Plut. in lib. An seni capess. resp. ἔπα ὀρώμενος ὑφίπτων καὶ σεμφύλων διαμεστῆσι καὶ πόκοις θεσβάτων. Alia duo exempla ex Theocr. & Aristoph. habes in Πέκω & Πεκτέω, in quibus dicitur de vellere seu lana quæ pecori adimitur. DICITVR Πόξ quoque eadem signif. nimirum pro vellere seu lana detonsa aut vulsa. Vnde prouerb. εἰς ὄνου πόκας, In asini vellera Charon apud Aristoph. Ranis, Τίς εἰς τὸ λήθης πεδίον, (nauigare mecũ vult,) ἢ 'ς ὄνου πόκας, Ἢ 'ς κυβεείους, ἢ 'ς κόρακας; vbi annotat schol. hoc dicto εἰς ὄνου πόκας significari τὸ ἀδυνάτον τῶν κατ' ᾅδου. nam ἀδύνατον πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. Itidẽ alio PROVERB. Ὄνου κείρεις dicitur ὅτι τοῖς ἀνοήτοις ὅτι χρήσιμον, quoniam nimirum τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τὴς δυνάται οὔτε κείραι: quò refer Ab asino lanã, & ἀσκὸν πλεῖν, quibus impossibilitas vel opera malè collocata notatur. nã αἱ ὄνου πόκας (vt habere concedamus asinum πόκας) οὐ χρησιμεύουσιν. Hæc ferè ex schol. Apud Zenodot. quoque legitur, Ὄνου πόκας ξυπῖς, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ζητοῦντων. Risus igitur gratia fingit hunc apud inferos locum. Apud Suidam habetur etiam Ὄνου πόκαι, ὅτι τοῖς ἀνοήτοις καὶ μὴ ὄντων. Verùm sciendũ est variare grammaticos in inueniendo nominatiuo τοῦ πόκας: quum nimirum apud schol. Aristoph. legatur αἱ πόκες à nominatiuo Πόξ, apud Suidam verò Πόκη à NOMIN. Πόκη.

C. Ποκοειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, Velleri seu vellumini similis. Dionys. Longin. ἀκατέργαστος καὶ οἱονεὶ ποκοειδὴς τὴς ὀργοίας, de Æschylo.

C. Ἄπκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vellere seu vellumine carẽs. Exponitur tamen in v. l. Intonsus. qua signif. accipitur potius ἄπκτος & ἀπέκτιστος.

C. Ἀμφίπκος, Vtrinque vellumen habens, vtrinque lanatus seu villosus. Vnde apud Hesych. ἀμφίπκοι τὰ πτῆτες, ἀμφίμαλλοι. idem enim significant πόκος & μαλλός.

C. Ἐπίπκος, Vellere intectus. lib. 4 Reg. cap. 3, ἑκατὸν χιλιάδας ἀρνῶν, καὶ ἑκατὸν χιλιάδας κριῶν ὅλοπκον, Arietum cum velleribus suis, Arietum lanatorum.

C. Εὔπκος, Vellere abundans, Bonum vellus habens. Vide Εὔπκτος paulo suprà.

Ποκάριον, ου, τὸ, Paruum vellus. in Hippiatr. ποκάριον ὅλοπκον τῶν σηθεῖ, Lanæ pusillum, Velleris paululum. Bud.

Ποκάζω, F. άσω, Vellumen seu Vellus adimo, Vello, Tondeo, idem cum πίκω seu πέκω. sic Suidas, Πεκτῆν, ποκάζειν ἢ κείρειν τὰ θρέμματα. Item Como, Pecto. sicut πίκω quoque & πέκω. VNDE Ποκὰς, άδος, ἡ, Coma pexa, Crines compti, seu depexi. ποκάδες enim Suidæ sunt διεκπεισμένα τρίχες: Hesychio verò simpliciter τρίχες ὅπῃ τοῦ πέκεσθαι. Vide & Εκπικίζω.

Ποκίζω, F. ίσω, Tondeo, Vellumẽ adimo. Idem cum ποκάζω. seu κείρω, πόκους ποιῶ. Vtitur hoc verbo Theocr. Idyll. 5, sed voce media, actiua videlicet significatione:

τίς πείχας αὐτ' ἐείων ἐπικίζατο. verba Laconis ad Comatan, qui deposito hœdo volebat opponi ἀμνόν. vbi schol. exponit, τίς γάρ ποτ ἔκειρεν αἰπὺ ἐείων πείχας, seu πόκους ἐπιήσατο. nam agni & ouis lana potest πυκίζεσθαι, non item villi seu pili hœdi.

C. Ἐκπυκίζω, Vellumen adimo. Itē Euello, ἐκπίλλω. Vnde EVT. Ἐκπυκοῦ, Euellam. Aristophanes, ἐκπυκοῦσιν τὰς πυκάδας. id est, τὰς ῥίζας ἐκκόπτω, vt Suidas exponit, qui etiam ibi annotat, πυκάδας plerunque de muliebribus crinibus dici, Lycophronē verò simpliciter ita vocare τὰς πείχας, & παρεπομολογεῖν τὴν πόκον.

ΠΕΪΝΑ, ης, ἡ, pro quo IONICE Πείνη, Fames, vel potius Esuritio, vt in sequenti Βούπεινα docebo.

Propriè est suctionis in ventriculo sensus: quum ventriculus exugi se sentiens, famem sentit, & eam excitat appetentiam quæ naturalis vocatur: minus quàm λιμὸς, vt suprà in eo vocabulo videre est. Homerus tamē pro λιμὸς quoque vsurpauit, Od. ο, Πείνη δ' ὅππτι δήμοιο ἐπέρχεται, ὁ δέ τε ἄλλη Νοῦσος. vbi etiā nota πεῖναν annumerari ταῖς νόσοις. In propria verò significatione Plutarchus Sympos. 6, probl. 3, ποιεῖ δὴ καὶ διψαν, ἡ πύτων (videlicet τοῦ ἰσχυροτέρων πόρων) κένωσις· ἡ δὲ ἐκείνων, (videlicet τοῦ ἀρυτέρων πόρων) τὸν πεῖναν. Sic πείνης ἀπαλλάττειν dicitur id quod edimus, hoc est, Famē eximere, Fame liberare.

C. Βούπεινα, ης, ἡ, Magna fames, Fames instar bouis magnitudine. hoc est, Immodica & intolerabilis fames: quæ ET Βούλιμος, seu Βουλιμία. Gell. lib. 16, c. 3, In eodē libro Erasistratus vim quandam famis nō tolerabilem, quā Græci βούλιμον καὶ Βούπεινα appellāt, in diebus frigidissimis multo facilius accidere ait quàm quū serenum atque placidum est. Idem Gell. dicit Esuritio, quo potius vterer in reddenda Græcè VOCE Πεῖνα, quàm altero vocabulo Fames, si æquè Latinum esset. Esuritionem (inquit) faciunt inanes patentésque intestinorum fibræ, & caua intus ventris, & stomachi vacua hiātia. Ibidem ex Erasistrato, de Scythis, ὅταν διψάνα καμὸν αὐαλιζόντ' ἀστεῖν, ζώνας πλατείας τοῦ κοιλίαν διαφιλάν, ὡς τῆς πίνης αὐτοῖς ἥδιον ὀνοχλούσης. quæ verba sic interpretatur, Quum sit vsus vt famem longius tolerēt, fasciis ventrem strictissimè circumligare. ea ventris cōpressione esuritionem posse depelli creditum est.

C. Καπάπεινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fame cōfectus, (vt καπάπνος, Defessus, Labore confectus) Ex Aristotele, Polit. 8, affertur καταπεινῶ ψυχὴ, pro Animam ieiunam: quod mēdosum est. ibi enim, hoc est c. 1, de artibus illiberalibus & quæ βαύσσοι appellātur, sic legendū, ἄσχολον γὰρ πῶσι τοῦ διάνοιαν καὶ καταπεινῶ, loco καταπεινῶ, quod in Aldiria legitur editione, satis manifesto errore.

C. Ὀξύπεινος, Qui acuta & vehementi fame excruciatur, Famelicus. Athenæus libro 2 ex Diphilo, Antiphane, Eubulo. Et libro 9 circa finem, ex Demonico, — ὀξύπεινον αὔδρα καὶ Βοιώτιον. nam τὸ Βοιωτικὸν ἔθνος εἰς πολυφαγίαν ἐκωμῳδεῖτο, vt Athen. lib. 10 testatur, vbi etiam de iisdē Bœotis Eubulus dicit, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας.

C. Πρόσπεινος, Qui esurit, Famelicus. Act. Apost. 10, ἐγένετο δὲ προσπεινος καὶ ἤθελε γεύεσθαι.

Πειναλέος, ᾱ, ὁ, Famelicus, Qui famem sentit, Qui esurit. (vt διψαλέος, Qui sitit, Sitibundus) At Epigr. libro 2, — πειναλέοις πεῖ πίνακας φορέων, discos famelicos, hoc est nullis oneratos dapibus. vnde eam famem vocat ἀργυρέων λιμὸν, & ἀργυροφεγγέα λιμὸν, quia discos apposuerat ὁ ἑστιάτωρ argēteos, sed penè vacuos. Quā rē indignè ferens is qui exceptus fuerat, desiderat χρυσοῦν ὀφακίνων πινάκων. Ibidē, Ὀρῶν αὐτῶν λιμῷ πεναλέας πίνακας: alludēs ad etymō, quasi πίνακες dicantur παρὰ τὸ πεινᾶν.

Πεινάω, SIVE Πεινέω, ῶ, F. ήσω, Esurio, Fame premor. Il. σ, — οὐδὲ λέοντ' ἄθρεον δ' ὠιάσαντο Ποιμένες ἀγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Iliad. γ, itidem de leone, Εὑρὼν ἠὲ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἀγρεῦν αἶγα Πεινάων. Xenophon Pæd. 1, ἡδὺ μάζα καὶ ὄψος πεινῶντι. quod & apud Athenæum libro 4 legitur: qui & habet lib. 6 ex Achæo Eretriensi, πεινῶντι ἀνδρὶ μάζα πιμωτέρα χρυσοῦ τε κἀλέφαντος. Plutarchus περὶ πολυφιλ. loquens de Socrate, παρήνει φυλάττεσθαι τοῦ βρωμάτων ὅσα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀπαιτεῖ, καὶ τοῦ πομάτων ὅσα πίνειν μὴ διψῶντας: quod & in præcept. sanit. refert.

Aristot. Polit. 2, ὥσπε μὴ λωποδυτῶν δίκα τὸ ῥιγοῦν, ἢ πεινῶν. vbi etiā nota Doricū INFIN. Πεινῆν pro πεινᾶν, (sicut σιγῆν, διψῆν, φυσῆν, pro σιγᾶν, διψᾶν, φυσᾶν) quo & Lucia. vtitur, τὸ μὴ πεινῆν κάλλιον τοῦ φαγεῖν. Vtitur & Xenoph. in Sympos. Interdum cum genitiuo construitur vt cætera vocabula quæ desideriū significāt, veluti ὄπτου μοῦ, ὀρέγομαι. Xenophon Symp. de tyrannis, πεινῶσι χρημάτων. Et Pæd. 8, πεινῶσι χρημάτων. At Pæd. 7, μάλα πεινῶσι συμμάχων: metaphor. pro Desiderant, Indigent. Metaphoricè item Iason apud Aristotelem Polit. 3, dicit se πεινῆν ὅπε μὴ τυραννεῖ. nam quum rodunt & exugunt subditos suos tyranni, famem diuitiarum explent: vt Virg. dicit Auri sacra fames. Cæterùm poetis vsitatum est etiam VERB. Πείνημι, VNDE Πεινάναι, SEV Πεινήμναι, Odyss. υ, Σίπυ δ' οὐκέτ' ἔφυ πεινήμναι, non se esurire amplius cibos seu dapes. hoc est, exemptam sibi esse famem seu esuritionem. AD Πεινέω verò quod attinet, puto & ipsum poetis vsitatius esse quàm prosæ scriptoribus: idque Ionicè sicut ὀρέω Ionum lingua vsurpat pro ὀρέγω. vnde apud Hesych. Πεινέων, πεινῶν, & Πεινεῖν, πεινᾶν. Sic etiam Διψῶ dicitur.

Πεινητικὸς, ῆ, ὁ, Qui esurire seu famen sentire solet. Si verò rei alicui tribueretur, significaret Esuritionem faciēs, Esuriem seu famem excitans: sicut ὑπνητικὸς & neutralē & actiuam habet significationem. Διψητικὸς quoque non solùm significat Sitibundus, Sitiens, verumetiam Sitim prouocans, Siticulosus.

C. ΑΝΑπεινάω, ῶ, Iterum esurio, Iterum famem sentio: vt quum vētriculus absumptis cibis quibus exatiatus ex pletúsque fuerat, esuriem iterum patitur: vel quum delicatiores cibi appositi, etiam iam pleno stomacho appetentiam faciunt & νεαρὰν ὄρεξιν. Sunt enim quædā βρώματα ἃ καὶ μὴ πεινῶντας ἐσθίειν αἱρεῖται, vt Socrates docet apud Plutarchum. Athen. lib. 4 ex Lynceo Samio, καθάπερ αἴσαν ἤφειν πολλάκις γίνεται τὸν μεθύοντα, τὸν αὐτὸν ἕωθεν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς αἰσαπειῶν γίνεται τὸν ἐσθίοντα: de pane ἐσχατέτη δίκαιος, qui quum conuiuæ iam ἀπειρήκασι & expleti sunt, ἡδίονα ἐπεισάγει δίκαιος.

C. ΔΙΑπεινάω, ῶ, Valde esurio. Vnde διαπεινῶμεν, quod Suidas exponit, ἐφάπαξ πεινῶμεν, in hoc loco, διαπεινῶμεν ἕως τὸ πῦρ. id est, διαπύρως καὶ ἐκπάνυ διαπεινῶμεν. Additq; iocosè dictum esse διαπεινῶμεν pro διαπίνομεν: & ἕως τὸ πῦρ, quoniam hyeme ad focum potitare moris erat. Puto verò esse illa ex Aristophane desumpta.

C. ΥΠΟπεινάω, ῶ (q. d. Subesurio) Aliquantum esurio, Paululum esurio.

ΠΕΖΡΑ, ας, ἡ, Conatus, Incœptum. Sophocl. in Aiacis, Ἀεὶ μὴν ὦ πᾶ Λαρτίου δέδορκα σε Πεῖρα τ' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον.

Idem in eadem tragœdia, pag. 60 meæ editionis, Κεἰ μὴ θεῶν τις τοῦδε πεῖραν ἔσβεσεν. (In illo tamen priore loco πεῖραν exponit scholiastes δόλον & τέχνην, addens, id significare apud Atticos: & inde dictos esse πειρατάς. Exponit & βλάβην. i. Damnum: afferens & ex eius Danae locum in quo idē significare tradit) Thucydides libro 3, καὶ ἢν μὴ ξυμβῇ ἡ πεῖρα, Si succederet conatus, vel Si res feliciter tentata esset. Ibidem, ἐσκηψαμένων τὴν πεῖραν αὐτῆς. Synesius epist. 118, τὸ δ' ἀτυχηθεῖσαν τὴν πεῖραν τῆς φυάσης, πολλοὶ ὁμοίοις ἡνέσθαι προστρέψασι. His autem opponitur πεῖρα πινὸς σφαλλεσθαι, quod apud Thucydidem legitur. nisi quòd πυ habet pro πινὸς, lib. 2, καὶ ὁπόσα καὶ πεῖρα πυ σφαλέισαν. Budæus à Sophocle poni ait non solùm pro Conatus (quam signif. illi esse frequentem) sed & pro Facinus susceptum. Apud eundem certè reddi potest & Ratio, seu Via, (intellige autem rationem seu viam qua conamur ad id quod cupimus peruenire, idque efficere) vbi dicit πεῖρα τις ζητητέα. Sed & ὁδὸν ac πρεῖαν exponit scholiast. in alio loco, pag. 18 meæ editionis: de quo dixi in verbo Εφορμῶ col. 1452 huius tomi, litera G. ‖Πεῖρα, Ærumnæ, Synes. de Hercule.

Πεῖρα, Specimen, Periculum, (in ea signif. qua iungitur verbo Facere) Experimentum, Experientia, Documentum. Cum verbo διδόναι pro Specimen dare, Specimen edere, Documentum dare. Demosthenes, πεῖραν αὐτοῦ δεδώκασι. Specimen sui dederunt. Isocrates ad Nicoclē, πεῖραν τοῦ ἑαυτοῦ φύσεως δεδωκώς. At cū verbo λαμβάνειν

λαμβάνειν. & interdū cum ποιεῖσθαι, pro Periculū facere, Tentare. Herodian. lib. 2, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης τῶν φραπωτῶν λαβεῖν, Periculum facere animi illorum, vel voluntatis. Vel, Tentare seu explorare illorum animum, seu mentem. (Idem πεῖραν δοῦναι dixit pro Periculum fieri) Sæpe autem sequente particula εἰ, vt apud Xenophontem, τοῦ θεῶν πεῖραν λαμβάνειν εἴπ σοι ἐθελήσουσι συμβουλεύειν. Æschines, πεῖραν ὑμῶν λαμβάνω, εἰ δύναιτε. Et Thucydides cum πιεῖσθαι, sequente itidem hac particula, libro 2, πεῖραν ἐπιεῖν τοῦδε τοῦ Ἀθηναῖοι καταφρονοῦσι, εἰ ἐπεξίασιν. Sed & τοῦδε τοῦ πιεῖσθαι πεῖραν λαμβάνειν ex Platonis ep. quod in v. l. redditur, De his experientiam sumere. At ego Experimentum capere, potius dixerim. Sed dicitur & πεῖραν ἔχω τύπου à Xenophonte, pro Huius rei periculum feci, Hāc rem sum expertus. (Secus verò apud Thucydidem pagina 4, aliquid dicitur ἔχειν πεῖραν τῆς γνώμης, pro Habere seu continere documentum sententiæ seu animi aliquorum. id est, documento esse quæ sit eorum sententia seu mens) Et pro eodem, εἰς πεῖραν ἦλθεν τύπου, ad verbum, Ad experimētum veni. Synesius epist. 137, τοῦ φρόνου ἡμῖν εἰς πεῖραν ἐλθεῖν τοῦ καὶ δόξα φήμης ἀτιμοτέρων. (At in vulg. lex. ex Thucydide, εἰς πεῖραν ἔρχεται pro Sentitur experientia) Item, οἱ δόξα πεῖραν ἰόντες) in Axiocho, qui falsò Platoni adscribitur) Qui periculū fecerunt, Qui sunt experti. Est alioqui frequens datiuus πείρᾳ in aliis loquendi generibus, vt πιστεύειν τῇ πείρᾳ, apud Xenophontē sequēte infinitiuo, Fidem habere experientiæ. Et πείρα μεμαθήκαμεν apud Herodianum, Experientia didicistis, aut etiam Re ipsa, vt Polit. maluit reddere. Diosc. autem dixit in Præf. τῇ πείρᾳ πολὺ ἐνέρχεται τοῦ φαρμάκων κανονίζειν.

Πεῖρα & χρόνθων vocabantur etiam ea quæ prima discebantur à tibicinibus. Suspicor autē πεῖραν hanc quoque significationē ex eo habere, quòd tibicines ἐν τῇ τοιούτῃ μαθήμασι, id est, in iis quæ prima discebantur, veluti periculum facerēt suæ ἀμαθείας. Item, Pars vna ex quinque τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ. Poll.

Πεῖρα pro πειρασμὸς, Tentatio (in ea significatione qua dicitur Christus tentatus esse à diabolo) apud Gregorium, Χριστὸς ἐνήστευσε τοῦ τῆς πείρας.

C. Ἄπειρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, Qui experientiam nō habet, id est peritiam ab experientia. Inexpertus. Cum genitiuo: vt Isocrates ad Demonicum, ἄπειρον εἶναι τῶν φίλων, Non expertum esse amicos, Non exploraſſe seu probasse amicos, vel Non exploratos habere amicos, Non fecisse periculum amicorum. Ibidem, μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε. Xenophon, οἱ πάνυ ἄπειροι ἡμῶν ὄντες, οὐχὶ τοῦ ἐμείναν, id est, Nondum tentato certamine, inquit Budæus. Exponitur etiam Imperitus, Ignarus, Rudis. Thucydides libro 1, ἔπειτα χρόνιον πολέμων καὶ δίκαιον πίων ἄπειροι. id est (vt ait scholiastes) ἀδίδακτοι: sic ἄπειρος λόγων apud Demosthenem.

c. 2. Ἀπειρόγαμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Nuptias non expertus, vel non experta, Nuptiarum expers, vt loquitur Horatius. vt Virgo Maria dicitur ἀπειρόγαμος ab Aretha, quæ vocari etiam solet ἀειπάρθενος voce composita.

c. 2. Ἀπειροθάλασσος, seu Ἀπειροθάλαττος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Maris experientiam non habens, id est nauigandi, Nauigationis imperitus. Vtitur Basilius.

c. 2. Ἀπειρόκακος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui mala nunquam est expertus, Malorum experientiam non habens, Malorum expers.

Ἀπερόκακος, pro ἄκακος, Malitia carens, Non malitiosus, Minimè malus, Simplex. Sic vtitur Basilius. Cōponitur tam pro hac quàm pro illa significatione ex ἄπειρος & substantiuo κακόν. Formatur verò ex ἀπειρόκακος hanc significationē habente VERBVM Ἀπειροκακέω, ῶ, pro Simplicitate vtor, Malitiosè non ago, vel Malitia non vtor.

c. 2. Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recti & honesti experientiam non habens, Honestatis omnis rudis & imperitus, Decori ignarus, Decorum seruare nesciens, Ineptus. vno verbo. Demosthenes in Timocratem, ὥσπε ἀπειρόκαλος τοῦ δοξεν εἶναι. id est Ineptus. Quanquam Cicero negauit Græcos nomen habere quo ineptum significarent: sed contrà Ciceroni viri docti nostri temporis ostenderūt ἀπειρόκαλον planè esse quem Latini ineptū vocent. Plut. De aud. ἔρων δὲ ἡ κόλαξ ἢ τοῦδε λόγους ἀπειρόκαλος ἐδόξειν εἶναι. Lucianus in Pseudomante, ὧν οὐκ αἰσχρὸν μεμνῆσθαι ἀπαύτων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίμεθα. Non solùm autem de persona dicitur, sed & de re. vt apud eundem De saltatione, ἐγὼ δὴ μάλιστα μὲν τὴν τοῦδε τῶν φιλοπαίγμων ἀπειρόκαλόν τε καὶ ὀφμαθὲς καὶ ἐμαυτοῦ ἄκαιρον οἴομαι εἶναι.

Ἀπειροκάλως, Aduerb. Præter decorum, Nulla honesti ratione habita, Inepté.

Ἀπειροκαλία, ας, ἡ, Ignorantia recti & honesti, seu decori. Ineptia. Bud. interpretatur Ineptia hoc in loco Dionysii Halicarnassei, vbi de re dicitur, non de persona, καὶ δὲ αὖτη ἡ λέξις πόθεν τοῦ ἀπεκαλωμένων ὀνομάτων ἀπεροκαλίαν. Xenophō Pæd. 1, numero plurali vsus est, scribens, ἐνταῦθεν τὰ μὲν ὠία καὶ οἱ ἀγραῦλοι καὶ αἱ πύτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι ἀπαγάγοιεν εἰς ἄλλον τόπον, ὡς μὴ μιγνύωνται ἡ πύτων τύρβη τῇ τοῦ πεπαιδευμένων ὄχλος μία.

Ἀπειροκαλοῦμαι, Ineptè ago, Ineptio, in quadam Æschinis epistola.

c. 2. Ἀπειρολεχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Expers thori. id est, Cœlebs. ἀπεράγαμος pro ἄπειρος λέχους.

c. 2. Ἀπειρονίκης, ᾱ, ὁ, Ignarus seu imperitus vincendi, aut victoriæ. Vel, Qui victoriam nondum expertus est. ἀπειρονίκαι athletæ sunt Dionysio Areopagitæ (inquit Budæus) Qui vincere certamina nequeunt, Ineptiæ athletæ. Ex ἄπειρος & νίκη compositum, eadem forma qua dicitur ἱερονίκης.

c. 2. Ἀπειρόπλους, οος, ὁ καὶ ἡ, Nauigationis inexpertus, seu imperitus, apud Lucianum. qui ἀπειροθάλαττος diciturà Basilio (vt paulo antè dictum fuit) id est, Maris inexpertus, ad verbum.

c. 2. Ἀπειροπόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Belli inexpertus, vel imperitus, Rei militaris imperitus, Belli rudis, Tyro. Oppositum τοῦ ἐμπειροπόλεμος, quod de veterano dicitur.

c. 2. Ἀπειρωδίνιος, ὁ καὶ ἡ, Partus dolorem non expertus.

Ἀπείρως, aduerb. Inexpertè, Circa experientiam, Imperitè. Dicitur autem ἀπείρως ἔχω τύπου, & ἕως τοῦ πρ. Cum genitiuo, vt ἀπείρως ἔχειν τοῦ λέγειν, Dicendi imperitum esse. Sic Xenophon Pæd. 1, τοῦ μεγίστων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχοιεν. id est, Præcipuarum disciplinarum sunt rudes. Vel (vt alii) expertes. Cum ἕως autem, accus. iūgitur: vt apud Xenophontē, οὐκ ἀπείρως οἶμαι ἔχειν ἕως ἑνὸς ἀνθρώπων.

Ἀπειρία, ας, ἡ, Inexperientia, Imperitia, Inscitia. Aliquando cum genitiuo pro ἄγνοια. vt ἀπειρία χωρίων, Ignoratione locorum.

Ἀπειροσύνη, ης, ἡ, apud poetas idem quod ἀπειρία. Vtitur inter cæteros Euripides.

C. Ἔμπειρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἔχων πεῖραν, Qui habet experientiā, id est peritiam ab experiētia, Vsu peritus. Vel vno verbo, Peritus. Plato De leg. τοῦ μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λαγών, τοῦ δ', ὡς ἔμπειρος, horum quidem, quòd peritus sit is cuius fors inter nominatos exierit: illorum verò, quòd peritus. Aristoteles Eth. νέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστι. Possumus autem fortasse ἔμπειρος fine casu positum reddere etiā Experiens, ex Cicerone & Horatio ac Nasone. Sed frequentius multo genitiuum habet. Thucydides, ἔμπειρος πολέμου, rerum bellicarum peritus. Herodianus libro 1, ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις ἔμπειρον, militaris disciplinæ peritum, vt Polit. vertit. Athenæus libro 1, ἔμπειρον εἶναι τοῦ ἱερουργεῖν τοῦ νομιζομένου. At τὸ ἔμπειρον substantiuè ponitur pro ἡ ἐμπειρία. Herodianus libro 3, τὸ δὲ ἐμπείρου καὶ γηραιοῦ πολὺ τοῦ Ἰλλυρικῶν ἀπολεῖπον, peritia belli multo inferior Illyrico milite.

c. 2. Ἐμπειροπόλεμος, Peritus rei militaris, In bello exercitatus, Veteranus, apud Appianum. Huic oppositum ἀπειροπόλεμος, vide suprà in Ἄπειρος.

Ἐμπείρως, Peritè, More eorum qui periti sunt. Item, Scitè, ὀξυμαθῶς. Quod verò Cebes Theb. dicit, χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, exponitur Rectè & aptè.

Ἐμπειρία, ας, ἡ, Peritia. Thucydides libro 2, Ἀθηναίων δὲ πολλοὶ ἐμπειρίαν τῆς στρατείας δι' ὀλίγου μελέτης αὐτοῖς ἐνεποίησαν, Peritiam Athenienſium multo vsu confirmatam. Cic. dicit Longi temporis vsus & periclitatio. Plutarchus

in lib. An ſenibus capeſſ. reſp. οἷς ἡ γελωμένη πολιὰ καὶ ῥυ- A πὴ ἐμπειρίας μόρτυς ὑπεφαίνεται. Herodianus libro 4, πῶν δὲ πόξων ἄοχον ἐμπειρίαν, peritiam artis ſagittariæ. Itē cum genitiuo, Thucydides libro 3, μάχης ἐμπειρία καὶ χωρίων. Demoſthenes Olynth. 1, πῶν τῶν πολέμων ἐμπειρίαν ἐν τῇ τῶν Φιλίππου χώρᾳ κτησάμενοι. Æſchin. contra Cteſiph. πῶν τῶν λόγων ἐμπειρίαν. At Plutarchus Pericle, ἐμπειρία ναυτικῆ, Peritia rei nauticæ. Exponitur quoque non ſolùm Vſus rerum, ſed etiam Experientia.

Ἐμπειρικός, οῦ, ὁ, vt ἐμπειρικοὶ medici, & eorum ſecta ἐμπειρική. de quibus Celſus in præfatione ſuorum de re me B dica librorum, Alii ſibi experimentorũ tantummodo notitiam neceſſariam eſſe contendunt: alii, niſi corporum rerúmque ratione comperta, non ſatis potentem vſum eſſe proponunt. Aliquanto pòſt, Contrà ii qui ſe ἐμπειρικοὺς ab experientia nominant, euidẽtes quidem cauſas vt neceſſarias amplectũtur: obſcurarũ verò cauſarum & naturalium actionum quæſtionem ideo ſuperuacuam eſſe contendunt, quoniam incomprehenſibilis natura ſit. Plinius libro 29, cap. 1, Alia factio ab experimentis ſe cognominans ἐμπειρικήν, cœpit in Si- C cilia, Acrone Agrigentino Empedoclis phyſici autoritate commendato. Ἐμπειρία & Ἐμπειρική, (inquit Gorr.) eſt altera ex primis medicinæ ſectis. Eius autor primus Serapion extitit, qui naturæ cognitionem naturalémque diſciplinam nihil ad medicinam pertinere profeſſus, in vſu & experimentis eam poſuit. Quem Apollodorus & Glaucias & aliquanto pòſt Heraclides Tarentinus & aliqui non mediocres viri ſequuti, ex ipſa profeſſione ſe ἐμπειρικοὺς appellauerunt. Erant autem τῆς ἐμπειρικῆς tria genera: NIMIRVM Πεκτικόν, ET Αὐτοχρίδιον, ET Μιμητικόν. Primum quidem D dicebatur, quum aliquid experirentur in quod forte fortuna, nihil tale cogitantes, incidiſſent. Secundum, quum ad alicuius rei experientiam dedita opera venirent, ſiue per ſomnia, ſiue aliter admoniti. Tertium verò, quum ea quæ proſunt vel nocent, ſiue natura, ſiue fortuna, ſiue aliquo conſilio in morbis iiſdem experirentur, alios qui eadem prius experti eſſent, imitantes. Quicquid autem iuuat, aut nocet, hoc eſt cauſarum omne genus, dicebant vel naturale vel fortuitum eſſe: E vocantes naturale, quod caſu fieret, neque haberet manifeſtam cauſam: fortuitum verò, quod ſine electione quidem noſtra fieret, ſed euidentem cauſam haberet. Tribus autem his theorematis vtebãtur, τηρήσει, ἱστορίᾳ, τῇ τῶν ὁμοίου μεταβάσει. APPELLABANT Τήρησιν, quicquid aliquando obſeruaſſent: quorum quum magnam habebant copiam, eam omnẽ VOCABANT Ἄθροισμα, atque id RVRSVS Αὐτοψίαν, quæ eſt eorum memoria quæ frequenter & eodem modo viſa ſunt. quæ quum didiciſſent, NVNCVPABANT ἱστορίαν. F Qua in re diligenter conſiderabant quæcunque ſimul accidérent συμπτώματα: eorúmque omnium obſeruationem NOMINABANT Συνδρομὴν, hoc eſt, concurſum & congeriem ſymptomatum omnium quæ in affecto eſſent loco. Quòd ſi in morbos nondum viſos inciderent, aut eo loci eſſent vbi inuentorum auxiliorum facultas non ſuppeteret, tranſibãt ad cõſimile, quod ab eis DICEBATVR Μετάβασις τῶν ὁμοίων: eámque triplicem ſtatuebant, de affectu in affectum, de loco in locum, de remedio ad remedium. Eam autem ob G ſeruationem quam per illam τῶν ὁμοίων μετάβασιν habebant, APPELLABANT Πεῖραν τεχνικήν.

Ἐμπειρέω, ῶ, Peritus ſum, Calleo. Item Expertus ſum. Polybius libro 3, πυθόμενος ὅτι μάλιστα τῆς χώρας δοκοῦντων ἐμπειρεῖν. Apud Suidam, φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν τοῖς Σαρδέσι, καὶ τῶν τόπων ἐμπειρεῖν, locorũ peritum eſſe, (πεπειραμένως ἔχειν) vt Thuc. dicit ἐμπειρία χωρίων.

Ἐμπείραμος verò poeticè pro ἔμπειρος dicitur, Peritus, Expertus. Cuius vſus cum alibi tum in Epigr. Item apud Lycophr. fœm. gen. & cum genit. ἡ πάλης ἐμπείραμος. H Pro quo metri cauſa interdum VSVRPATVR Ἐμπείραμος, de quo & infrà.

C. Πολύπειρος, ᾱ, ὁ ἡ, Multa expertus. Qui multa tentauit, Peritus, Callidus. VNDE Πολυπειρία, ας, ἡ, Multarum rerum experientia & peritia. Plato lib. 7 De leg. πολυπειρίαν καὶ πολυμαθίαν.

Ἄμπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peritus, Expertus, idem cum ἔμπειρος, Heſych.

C. Μονοπῖραι λύκοι, Lupi qui nõ plures ſimul homines ſed ſingulos inuadunt. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 8, cap. 5, delupis, ἀνθρωποφαγοῦσι δὲ οἱ μονοπῖραι τῶν λύκων μᾶλλον αὐτῶν ἢ τὰ κτηνήσια. Quæ verba ſic vertit Gaza, Lupi hominem illi potius petunt qui inertes & vniperæ quidem ſunt quàm qui venatores. De quibus Plin. intelligere videtur, Inertes hos paruóſque Africa & Ægyptus gignunt, aſperos trucéſque frigidior plaga. Heſych. μονοπῖραι exp. τοὺς μὴ ἀθρόους ἀλλὰ καθ' ἕνα πειρατεύοντας. quibus verbis dubium eſt an ſignificet Prædones qui ſinguli prædatum exeunt, non confertim. Hoc certè fortaſſis μονοπῖραι lupi exponi itidem poſſit, Qui ſinguli inuadũt, non cõfertim. Perperã verò in v. l. PONTVR Οἰμονοπῖραι, Inertes, Vnipetæ, pro οἱ μονοπῖραι.

C. Ταλαπίριος, ᾱ, ὁ, Ærumnas expertus: vel etiam Qui procul abiit. nam Euſt. παλαπίριος exponi poſſe ſcribit vel παλαίπωρος vel τῆλε πορεύσας, hoc in loco Odyſſ. ζ, Ὧν ἐπὶ οἴχ' ἱκέσθω παλαπίριον αἴ κε σαώσῃ.

C. Ἀνάπειρα, ας, ἡ, Experimentum ſeu tentamentum quod denuo fit. Interdum pro ſimplici πεῖρα capitur. Vnde ἀνάπειραν λαβεῖν, pro πεῖραν λαβεῖν. Polyb. τῆς ἐρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν. Athenæus lib. 5, γλυκυώρης δὲ ἀνάπειρας, Quum periculum & experimentum fieret, Quum experimenti cauſa nauis deduceretur. Cui reſpondet ἀνάπειραν πιεῖν, Experimentum facere, ſeu Capere experimentum. Plinio: Periculum facere, Terentio. Rurſum Polyb. ταῖς ἀναπείραις καὶ ἐπιπόνοις ἐγύμναζον. ſunt autem hæc quædam veluti præludia. Ἀνάπειρα Heſychio eſt ῥυθμὸς αὐλητικός. Vide πεῖρα, & Ἀναπειρῶ.

C. Ἀπόπειρα, ας, ἡ, Experientia. idem cum πεῖρα & ἀνάπειρα. Vnde ἀπόπειραν ποιήσασθαι apud Herodian. Experiri, Periculum facere, Periclitari, Tentare. Item ἀπόπειραν λαμβάνειν, vt apud Thucyd. ἀπόπειραν λαμβάνειν τῆς ναυμαχίας. Dicitur pro eodem δίαπειραν λαμβάνειν.

C. Διάπειρα, ας, ἡ, idem cum præcedentibus. Syneſ. ep. 133, ἀλλὰ μή ποτε ποτὲ δίαπειραν λάβοιμι, Vtinam nũquam hoc mihi experiri contingat. Itidem Plutarchus De defor. ac. οἱ μὲν ὡς σοφιστὴν δίαπειραν λαμβάνοντες, alii vt ſophiſtam tentantes. Idem in Fabio, Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτῃ καὶ δίαπειραν ἐπαγαγὼν πολλάκις. Ex eodem affert Budæus δίαπειραν δοῦναι ἑαυτῷ, ſpecimen ſui dare.

C. Πρόπειρα, ας, ἡ, Prætentamentum, vt Bud. interpr. apud Thuc. προπείραν ποιούμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἴη τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι: libro 3, pag. 112, vbi ſchol. exp. δοκιμάσαι.

Πειράω, ῶ, F. άσω, & ήσω, Conor, Nitor. quam ſignificationem & Tento interdum habet apud Latinos. Hom. Iliad. τ, Τῷ ῥ' ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄρεια φῦλα Μυίας. (vbi obſerua FVT. Πειρήσω per η) Idem Odyſſ. δ, — ἀλλὰ πάγχυ Πειρᾶ ὅπως κεν δὴ σὴν παρείδα χαῖρον ἵκοιμι. vbi nos Euſtathius iubet obſeruare actiuũ πειρᾷ dictum κοινῶς: Atticum autem eſſe πειρῶ. Itidem verò πειρᾶν pro πειρᾶσθαι eum alibi dixiſſe. Sed quanuis Atticam eſſe neget hanc vocẽ actiuũ in ea ſignificatione, eſt tamen vſus Thucydides cum infinitiuo: & poſt eum Lucianus in lib. De luctu, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν. Sed ille & accuſatiuo iunxit, dicens, πᾶσαν ἰδέαν πειρᾶσαι τῆς. q. d. Quum omne conatus genus conati eſſent, pro Quum omni ope conati eſſent. Multo ſanè vſitatior eſt hac in ſignificatione vox PASS. Πειρῶμαι. Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι. Idẽ, τὰ δὲ πάντα πειρᾶσθαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι. Sic Iſocr. ἐπειρᾶτο διελθεῖν. Et Xenoph. πειρῶμαι ὅπῃ μελήσει ἐμαυτῷ ὅπως ὑγιαίνω.

Πειρᾶ, Τέτο, (ea ſignif. qua dicitur Tẽtare aliquẽ, ſeu alicuius animum, item Tentare donis, & Tentare ſpe vel metu) Hom. Il. ι, Μή μευ πειρᾶτε δυσείδοντες, ὀδὲ με πίσει. ‖ Sed & πειράσαντες τῶν χωρίων apud Thucyd. Quum locum tentaſſent. pro Quum conati eſſent capere. ſubiungit enim, καὶ οὐχ ἑλόντες. Sic & alibi vtitur. ‖ Πειρᾶ, Tento, Interpello de ſtupro. Ariſtophanes Pluto, πειρᾷ μὴ ἴσως σε. (Idem metaphoricè de comodida ſcalia dixit, tanquam de muliere, Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὸν ὀλίγοις χαρίσασθαι. vbi vide ſcholiaſtem.

Plutarchus in Galba, Νέρων ὑπῆκε τὸν Ὄθωνα πειρῶντα πλὴν A Ποππαίας. Lucianus, συγγνώσεται δὲ καὶ λόγῳ σε οὕτως ὄντα ἐπιπίεσα. Vtor autem hìc quoque verbo Tentare, cum Tibullo, qui cecinit, Illic tentare Iunonem Ixionis auſi Verſantur celeri noxia membra rota. Id eſt, πειρᾶν πλὴν Ἥρας. vt vides apud Lucianum in Dialogo quo inducitur Iuno hũc ipſum Ixionem apud ſuum Iouem accuſans. (Sic & paſſ. partic. πειρᾶτις pro Interpellatus de ſtupro, apud Thuc. quod & Suidas affert) Alia autem exempla huius ſignif. verbi πειρᾶν habes apud Bud. pagina 343. vbi reddit & Solicitare de ſtupro, & appellare. (Latini dicũt etiam Attentare pudicitiam alicuius) B ‖ Item pro Solicitare & ad defectionem perlicere, ibidem ex Gregorio. ‖

PASS. Πειράομαι, ῶμαι, Fut. άσομαι & ήσομαι, præter illã ſignif. cuius modò memini, ponitur & pro πεῖραν λαμβάνω, Periculum facio & Experior, Tento. Homer. Il. α, Εἰδ' ἄγε νῶϊ πείρησαι, Fac periculum, Tenta. Idem Il. β, Νῶϊ μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴδεται ὅσσ' ἀγαθόν, tentat eos. i. eorum animos. Dictum autem fuerat antea, de re eadem, Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ἢ θέμις ἐστί, Oratione pertentabo & explorabo eorum animos. Autor breuiũ ſcholiorum exponit, ἀπόπειραν λήψομαι. Euſtathius verò in alterum illũ verſum annotat, δίαπειρα ἰῶν ἢ τὸ βασιλέως δύναμιν. Alicubi ſubiungitur ei particula εἰ, vt Il. ν, circa finẽ, Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγας ἐπείγετο πειρηθήσειν, Εἴπως οἱ ἐξείειαν ὑπασπίδια πεσεῖν. Sed & cum genitiuo, (ſicut de actiuo πειρᾶ dictum fuit) vt Iliad. ω, Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ. Et Odyſſ. ψ, v. 181, Ὣς ἄρ' ἔφη πόσιος πειρωμένη, Maritum tentans, Mariti animum tentans, ſeu explorans (quum dictum fuiſſet antea de illa πειράζειν, verſib. 113 & 114, Τηλέμαχ', ἤ τοι μὴ τὴν ὀνίμαρον ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν. Et ita VERB. Πειράζειν aliud non eſſe videmus quàm πειρᾶσθαι) D Viciſſim ipſe martus dicitur coniugem πειρᾶσθαι, Od. ν, Εἴν γε τοῦς ἀλόχου πειρήσεαι. ſed paulum diuerſa tamen ſignificatione. vnde Euſtathius ſcribit in hunc locum, πρὶν ἢ πειρᾶσθαι ὅπως ἔχοιεν πρὸς αὐτόν. Sed πειρᾶσθαί τινος ab hoc poeta dicitur etiam pro Experiri aliquem congredendo cũ eo, vel (vt quidem ego reddere malim) Experiri certamen cum aliquo: cum alibi, tũ Il. φ, circa finẽ, Οὐκ E ἔθελεν φθύσειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος. (Fortaſſis autẽ aliquis & verbi Laceſſere vſus eſſe poſſit in huiuſmodi locis) Iũgit & genit. rei, vt πειρήσαιτο ἀέθλων, Odyſſ. θ, ſicut Latini dicunt Experiri certamen. At verò δένεος πειρήσομαι, Experiar meas vires, aut Periculũ faciam mearũ virium. Sic cum genitiuo χειρῶν, aliiſque nonnullis, apud eundem. (Fortaſſe tamen exponi poſſit etiam Specimen edere, in huiuſmodi locis) Apud Heſiodum autem, πειρηθῆναι ἔγχεος ἠμετέρου, in Aſpide, Experiri haſtam noſtram. Et in ἔργοις, πεπείρεαι νηῶν (niſi potius F ſcribendum πεπίρηται) Expertus ſum naues. Inuenitur & cum datiuo apud Homerum: ſed in hoc loco Iliad. φ, — καὶ Ἑκτορ πειρηθῆναι Ἀντιβίῳ, eſt antiptoſis, poſito datiuo pro genitiuo, vt teſtatur Euſtath. (quæ αὐτάπωσις fortaſſis & huic loco tribuenda eſt Odyſſ. Φ, Αὐτὰρ ἐπὶ σφαίρῃ ἀν' ἰδὺν πειρήσαντο: quum nonnulla exẽplaria accuſ. σφαῖραν ſcriptum habeant perperam) vbi obſeruandum etiam eſt non poni hunc datiuum ſine adiectione, vt alibi genitiuum, ſed addi, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν. At verò πεπίρημαι μύθοις exponitur G Exercitatus ſum in verbis ſeu ſermonibus, itẽ Cultus ſum in verbis, Od. γ, circa principium, Οὐδέ πῃ μύθοισι πεπίρημαι πυκινοῖσι. Sed poſſumus & hìc (vt opinor) aptè vti verbo Experiri, & quidem cum poetica conſtructione, (quæ tamen aliquem & in proſa locum habet) dicendo, Nondum expertus ſum verborum ſeu ſermonum. Sed de hoc loco diſſerã & paulo pòſt, vbi de πειρῶμαι paſſiuam ſignificationem habente ſermo erit. At in ſoluta oratione πειρῶμαι præter ſignificationem illam cuius in Πειρᾶ mentionem feci, ſi- H gnificat Experior, Periculum facio, cum genitiuo. Vſus autem eſt Plato cum genitiuo perſonæ & accuſ. rei, ſcribens, πεπειραμένος Ἐρέξου πλείονα ἢ σύ. Sed ponitur πειρῶμαι & pro Experior ſignificante Adipiſcor, vt ſcribit Budæus pagina 343, afferens ex Syneſio, πάντως δὲ ὃν ἀμείνοσιν ἐστὶ, καὶ καλλίονος πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος, Meliorem fortunam experimini. Id eſt, Felicius egit fortuna vobiſcum. Aliud exemplum affert ex eodem, dicente χαλεπὸν πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος. ſed hìc poſſis quidem verbo Experiri, at non verbo Adipiſci vti. Tale eſt πειρᾶσθαι κακῶν apud Demoſthenem: vbi videndum an verbo Experiri vti poſſimus, vt quum dicunt Latini Extrema experiri, & Vltima experiri. Cum contrario certè genitiuo, videlicet ἀγαθῶν, alio potius verbo reddendum videtur, videlicet Potiri, aut Frui. Cum quo genitiuo extat etiam apud Thucydid. At πειρᾶσθαι τοῦ πίχους, apud eundem ſimile eſt illi quod ex eo in Πειρᾶ protuli, πειράσαντες τοῦ χωρίου.

Cæterùm quod ad paſſiuum verbum attinet, id eſt, ad verbum hoc paſſiuum vt vocem ita & ſignificationem habens, ſciendum eſt apud Homerum Odyſſ. μ, LEGI πεπίραντο, in hoc 37 verſu, Ταῦτα μὲν ὅπῃ πάντα πεπίραντο. vbi quidam πεπίραντο eſſe putant à πειρᾶσθαι paſſiuè ſumpto, vt ſit ſenſus, Hæc omnia tibi ſunt experientia ſeu experimẽto comperta: aut etiam vno verbo, Experta, paſſiuè. (quem etiam vſum interdum apud Latinos habet) Alii à paſſiuo itidem πειρῶμαι deducentes, reddunt, Hæc omnia ſunt tentata. Sed Euſtathius ait poſitum pro πεπλέωνται, à verbo πιράνω, vt πέφαντο à φάνω. quum tamen antea ſcripſiſſet, verba illa, Ταῦτα μὲν, &c. aptè dictum iri τοῦ μετὰ πῖραν δεινοῦ πνοῆς, εἶτα καὶ τοῦδε ἑτέρων διεχρῶν ἀκούοντι. Heſychius præterea HABET Πεπιρῆσθαι, quod exponit γεγυμνάσθαι. (ſecundum quam expoſitionem conuenit hic infinitiuus cũ præterito πεπίρημαι, quod ſuprà ex Homero attuli iunctum datiuo. nam & ipſum paſſiuè accipientes quidam, expoſuerunt γεγύμνασμαι & ἤσκημαι) addit verò & πεπαρθενεύσθαι, pro quo reponendum puto διαπαρθενεύσθαι. vt videlicet dicatur ea quæ eſt deuirginata, eſſe Experta à viro, (accipiendo & hìc Experta paſſiuè) pro Quæ virum experta eſt, vt Latini poetæ loquuntur. De πιραθεὶς autem à πειρῶμαι paſſiuè ſumpto, & quidem pro Interpellor de ſtupro, dictum ſuprà fuit in Πειρᾶ.

Πείρασις, εως, ἡ, Tentatio, Solicitatio de ſtupro. Thucyd. E

Πειρατέον, Tentandum & experiendum eſt, Nitendum ſeu annitendum eſt, Conandum eſt. Xenophon, πιρατέον ὀρθῶς λέγειν, Conandum eſt vt rectè dicamus. Et Demetrius Phaler. κᾷ τὸ δυνατὸν δὲ ὅμως πιρατέον. ET Πειρατία, pro eodem Atticè, Plato De leg.

C. Ἀπίειρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intentatus, Cuius periculum factum non eſt, Quem quis expertus non eſt. Demoſthenes Pro corona, οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἀπίειρατον πούτοις ἐῶν κατ' ἐμοῦ. Actiua quoque ſignificatione capitur pro Inexpertus, Qui experientiam non habet vel cepit. idem cum ἄπειρος. Ariſtides, οὐ γὰρ ὅτι ὄχλος ὁ τῆς δὲ τῆς πόλεως ἀπίειρατον, quod munificentiam huius vrbis expertum non ſit. Et apud Chryſoſtomum, ἀπίειρατος ὕβρεως, non expertus iniuriam vllam. id eſt, Ab omni iniuria intactus. Ionicè autem DICITVR Ἀπίρητος, Odyſſ. β, Οὐ γὰρ ἀπίρητος μαντεύσομαι, Imperitus, Ignarus. At Iliad. ρ, cum genitiuo, Ἀλλ' οὐ μὰν ἔπι δηρὸν ἀπίρητος πόνοιο ἔσται Οὐδέ τ' ἀδήλητος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο. ibi enim Euſtath. ait eſſe hyperbaton, pro οὐκ ἀπίειρατος ἀλκῆς καὶ φόβου. In paruis autẽ ſchol. is exponitur ἀλλ' οὐδαμῶς ὅτι πολὺ χρόνον ἄπειροι γεγώμεθα τῆς ἀλλήλων δυνάμεως καὶ μάχης.

Πειρητηείν, Ionicè PRO Πειρατηεία, ας, ἡ, Tentatio qua alicuius rei periculum & experimentum facimus, Tentatio qua aliquid exploramus. Idem cum πειρασμός. Ex Herodoto, καθείναι κάλων κᾷ πειρητηείλω, mittere funem ad explorandum, Valla interpr. Qui funis dicitur ETIAM Καταπειρητηείν ab eodem, ET Βολίς: quoniam ad fundum ſeu aquæ altitudinem explorandam iacitur, ſeu mittitur.

Πειρητήειον, ου, τὸ, Experimentum, Tentamentum, Hippocrates.

C. Ἀνάπειρα & Ἀναπειρῶμαι, propriè Iterum experior, Iterũ tẽto. Alioqui pro ſimplici ἀναπειρῶμαι, Expe

rior, Tento. Thucydides libro 7, εἶπε Συραϊκούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπείρων. vbi scholiastes A
exponit ἀπεπειρῶντο, ἐμελέτων. Sed notandum est, vt ἀπαπειρᾶσθαι ibi à Thucydide de re nauali vsurpatur, sic ἀπάπειραν vsurpari in his locis à Suida citatis, καταπᾶν παῖς ναῖς, παῖ ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ ἀ εἰρεσίας ἀπάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον &c. Itē, τοῦ δὲ ναυτικῶν δυνάμεων καὶ θαλάσσαν πᾶς ἀπάπειρος καὶ πᾶς εἰρεσίας ἐγύμνα ζον. citat autem posteriorem locum ex Polybio.

C. ΑΠΟπειρᾶω, pass. idem quod ἀποπειραν πιοῦμαι, aut λαμβάνω, Experior, Periculum facio, Periclitor, Tēto. Iun- B
gitur etiam genitiuo, non aliter quàm quum dicitur ἀποπειραν πιοῦμαι vel λαμβάνω. Thucydides libro 6, ἔπειτα καὶ τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτοῦ ἀποπειρᾶσοντες. Appianus Ciuil. bell. lib. 5, de Perusina fame loquens, ἐπεὶ δ' οὐδὲ τὸ λιμοῦ τέλος ἦν, ἀχθόμενοι τοῖς ὁμοφύλοις ὁπλῖται παρεκάλουν τὸν Ἀντώνιον αὖθις ἀποπειρᾶσαι τοῦ τειχῶν, ὡς δραπόφοντες αὐτά. Themist. De amicitia, καὶ εἰ τὸν τοῦ μείνειας ἅπαξ, οὐ μή ποτε ἀνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἀποπειρᾶσειν. Vsurpatur interdum & alia constructione. vt
apud Thucydidem, ἀποπειρᾶσαι τοῖς ναυσὶν ἐβούλοντο. C
quod à nonnullis exponitur, Fortunam naualem experiri volebāt. Ab aliis, magis ad verbum, Fortunam nauibus experiri. i. per naues. Vocis PASS. Ἀπποπειρᾶσθαι, ῶσθαι, frequentior est vsus. vnde & in illo priore Thucydidis loco paulo antè citato, participium actiuum ἀποπειρᾶσοντες, schol. exponit per participium passiuum ἀποπειρασόμενοι. Iungitur autem similiter cum genitiuo. Aristoph. in Nub. δραπάνει τὴν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρᾶ. Quod genus loquendi vsurpatur D
& ab Andocide: vbi dicit, οἰκοῖν ἀποπειρᾶσθαι τῆς ἡμετέρας γνώμης. id est, Documētum accepturi, vt vertit Budæus. Xen. in Œconomico, ἀποπειρᾶ μου, καὶ τοῦτο, ἔφη, μάλιστα πάντων ὅπερ ἐπόμενος. id est (eodem Bud. interprete) Quum tū optimè scias, tu me tentas an ipse sciam. Plato in Apologia, ἀποπειρῶμενος ἡμῶν. Isocrates in Euagora, ἀποπειρᾶσον τοῦ λόγου. Aliquando genitiuo additur datiuus instrumentalis: vt apud Plutar. in Themistocle, ἀποπειρῶμενος Ἀριστείδου λόγῳ. Interdū verò particula εἰ genitiuo adiungitur: vt apud Platonē, Polit. l. 2, E
καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα, ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δικτυλίου εἰ τοῦτο ἔχει τινὰ δύναμιν. Nonnunquam verò post ἀποπειρᾶσαι ponitur duntaxat hæc particula εἰ. vt in hoc Xen. loco, Pæd. 2, ἀλλ' ἀποπειρώμενον εἶπε ἆρα ἔχει αὐτὸ, ὅπερ ἐθελήσει ἀποδεῖξαι ἐὰν τῷ ὡς δύνασθαι. Affertur autem & alia constructio, videlicet cum τοῦ. vt ἀποπειρᾶσθαι τοῦ τοῦ ἔργου τῶν, ex Budæo in epist. prioribus.

C. ΔΙΑπειρᾶ, Tento, Solicito. Plut. διαπειρᾶν δωροδοκίαις, καὶ συλλογιζόμενος ἀγοραίοις. B. Pass. Διαπειρᾶσθαι, Tento, Experior. Thuc. l. 6, p. 228, μόνοι αὐτὸ νομίζοντες τοῦ ἐν τῷ πολέμῳ τοῦ διαπειρᾶσθαι. i. Non tētasse, Periculū non fecisse: πεῖραν τοῦ λαβεῖν, vt schol. exp. Synes. ep. 96, πόρρωθεν διαπειρᾶσθαι τὸ πρᾶγμα πᾶς, experior. Plutarch. in Fab. διαπειρῶμενος τὸ παιδὸς, Tentans filium, Periculum faciens filii. ‖ Διαπειρᾶσθαί τινος, Captare aliquem, Captioni alicuius imminere. Budæus ex Platone libro 11 De leg. pagina 340.

C. ΕΚπειρᾶ, ΕΤ Ἐκπειρῶμαι, Tento, Periculum facio, Experior. vt ἐξεπειρᾶσθαι τέκνων, expertus sum filios.

C. ΕΠΙπειρῶ, ΕΤ Ἐπιπειρῶμαι, Experior, Tento, Periculum facio. Vel, Insuper tento & periculum facio.

C. ΚΑΤΑπειρῶ, Tento, vel Attento. Maccab. l. 2, cap. 13, καταπειρᾶσαι δι' μεθόδων τοῦ τύπου. quod interpretantur, Difficultatem locorum arte tentabat.

Καταπειρατεία, ας, ἡ, Instrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorāt. alio nomine βολίς. Herodot. Euterpe, καθεὶς καταπειρατείλῳ. Ibidem, μὴ δύναται καταπερῶν καταπειρατείλῳ εἰς βυθὸν ἱέναι. Ideminstrumentum dicitur ΕΤΙΑΜ Καταπειρητήρ. H

C. ΜΕΤΑπειρῶ, ΕΤ Μεταπειρῶμαι, Mutata arte tento. Pro Muto, Vario, affertur ex Aristophane.

C. ΠΑΡΑπειρῶ, ΕΤ Παραπειρῶμαι, Adnitor, Tento. Hermog. De iuuent. cum infinitiuo.

C. ΠΡΟπειρῶ, ΕΤ Προπειρῶμαι, Prius tento, quod & vna voce Prætento à Latinis dicitur. Pro eodem, φεύπειραν λαμβάνω.

Πειρᾶζω, F. ασω, Tento, Periculum facio. idem cum πειρᾶω. vt πελάζω idem cum πελάω. Apollon. lib. 2 Argon. Λαιῇ αἰωρόμενος πίδακα πείραζεν ἀοιδῆς, Periculum faciebat cantus. Vel etiam Aggrediebatur. Schol. Aristoph. in expositione verbi Πιπρυγίζειν, cum accusatiuo iunxit, de pullis implumibus, ἀ πειράζουσι μὴ τοῦ πτέρυγας, πάσθαι δ' οὐ δύνανται, Studium inutile tentare, de eiusmodi conatu inani dicit Ouidius. Eadem constructione in 2 epist. ad Cor. c. 13, ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστε ἐν τῇ πίστει, Vosmetipsos tentate & explorate, Periculum vestri facite. Quod etiam ad sequentē significat. aliquo modo pertinere queat. Et pass. apud Arist. πεπειράσθαι, Periculum fiat, Tentetur. Et ad Heb. 11, ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, Fides eorum & fortitudo tentata fuit, Periculum & experimentum eius factum est. Sed doctiss. interpr. putat hoc ἐπειράσθησαν ex margine irrepsisse. nā & paulo antè præcedit, ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, Ludibria & flagella sunt experti. ‖ Itē Captiosè tēto, vel potius Tento, sine adiectione. vt Cic. dicit prudentiā alicuius tentare. Idē, Cuius quum tētaret scientiā auguratus. Od. ι, ὡς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά. Od. ψ, — μυπτὸν ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν, me tentare. Sed & Matth. 19, προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν; Sic alibi passim. Dicitur & πειράζειν θεὸν, tentare Deum. Act. Ap. 15, τί πειράζετε τὸν θεόν; Et c. 5, πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου. At Hebr. 3, ipse Deus dicit, ἐπειράσαν με οἱ πατέρες ὑμῶν. ‖ Item Tento, solicitando ad aliquod scelus: quod peculiariter diabolo tribuitur, vnde & ὁ πειράζων nominatur: vt Matth. 4, προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων. In epist. ad Thessal. 1, c. 3, μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων. Et in epist. ad Corinth. 1, cap. 7, ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ Σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν, ne vos tentet & ad adulteria solicitet. Et significatione passiua, in epist. Iacobi, c. 1, μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπὸ τοῦ θεοῦ πειράζομαι. ὁ γὰρ θεὸς ἀπείραστος ἐστὶ κακῶν, πειράζει δὲ αὐτὸς οὐδένα, Nemo quum tentatur, dicat se à Deo tentari. nam Deus tentari malis non potest, nec quenquā tentat. Ibidem, ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος, Sed vnusquisque tentatur dū à propria cupiditate abstrahitur & inescatur. Itidem Nazianzenus in oratione de Christo, ἐπειράσθη, tentatus est: nimirum à Satana qui vocatur ὁ πειράζων. ‖ Morbo quoque πειράζεσθαι dicimur, quū is nos inuasit. (vt Tentari, Cic. Animi valentes morbo tentari nō possunt, corpora possunt. Et Luc. Nec poterat quisquā reperiri quem neque morbus, Nec mors nec luctus tētaret tempore tali.) Alexand. Aphrod. ὑποχύσει πειράζεσθαι, suffusione oculorum tentari, id est Corripi, vel etiam κατέχεσθαι. Cicero quoque in epist. Ad Atticū, πειράζεσθαι τῷ δραλύσει. ‖ Πειράζω cum infinitiuo Tento, id est Conor, Nitor. vt Epigramm. lib. 2, τί πειράζεις λθυκὸν ἰδεῖν κόρακα; Quid conaris videre coruum albū? Quid captas quod fieri nequit?

Πειρασμὸς, ῶ, ὁ, Tētamentū (vt Ouid. dicit tentamēra mortalia & artes medentū) Diosc. in præfat. l. 1, πολὺ ὅσῳ τῶν πάθων πειρασμοὶ, facta in morbis pericula & experimenta. de iis quibus sæpenumero tentatis & exploratis, comparatur ἡ ἐμπειρία medica. Paulus in epist. ad Gal. c. 4, τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκὶ, experimētum mei quod fiebat in carne. id est, vexationes quotidianas quibus dominus me exploraui & constantiam meam tentauit. In epist. Petri 1, c. 4, πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῳ, ad vestram constantiam tentandam & explorandam. At in malam partem ad Hebræos 3, τοῦ πειρασμοῦ μου ἐν ἐρήμῳ, quum tentatus fui ab Israelitis in deserto. Dicitur & de tentatione qua diabolus homines ad vitia & scelera solicitat. Matth. 6, & Luc. 11, μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. quod fit quum Satanæ arbitrio homines permittit. Lucæ 22, προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν. In epist. ad Timotheum 1, cap. 6, ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμόν. At Iacobi capite primo, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, Quum in varias tentationes incideritis: in bonam partem, pro ea tentatione qua fides & constantia

exploratur, & quam δοκίμιον τῆς πίστεως appellat. de qua A
ibidem, μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν. Rursum in malam partem, in epist. ad Cor. 1, cap. 10, πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν.

Πειρατής, οῦ, ὁ, Tentator, Diaboli epithetō, vt & ὁ πειράζων, quòd homines tētet, & ad flagitia solicitet. Greg. ἐάν σοι προσβάλλῃ ὁ τοῦ φωτὸς διώκτης καὶ πειρατής. i. Bud. interpr. Si te intus malè afficere tentarit infectator lucis spiritus, & innocentium interpellator.

Πειρατικὸς, ῆ, ὁ, Tētandi peritus. Budæus interpr. Qui inani
conatu vtitur, apud Aristot. Metaph. 3, ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ πειρατικὴ περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωτική. Idem ex Aristot. Elench. tradit πειρατικοὺς λόγους ἐν τῷ διαλέγεσθαι dici τοὺς ἐκ τοῦ δεκτικοῦ τοῦ ἀποκρινομένου συλλογιστικοὺς αὐτοφάσεως, qui ex iis quæ respondenti consentanea videntur oppositam conclusionem inferunt. Vide comm. p. 343.

C. Ἀπείρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tentatus non est vel tētari non solet, Qui non tētatur. In epistola Iacobi, capite 1, ἀπείρατός ὅστι κακῶν, tentari malis non potest. Vide in Πειράζω.

C. ΑΠΟπειράζω, idem cum πειράζω, Tento, Experior, Pe- C
riculum facio. quo significatu & ἀποπειρᾶμαι suprà. Aristot. in lib. De mirab. audit. ἀποπειράζοντας τοῦ ἀγεωλοιῶν εἰ τοῦτ' ἀληθές ὅστι.

C. ΔΙΑπειράζω, Tento.

C. ΕΚπειράζω, idem. In epist. ad Cor. 1, c. 10, μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς τινες αὐτοῦ ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τοῦ ὄφεων ἀπώλοντο, Nec tentemus Christum, sicut quidam eorum tentarunt: de Israelitis in deserto degentibus. Tentare autem Christum, est eum velut ad certamen prouocare, vt paulo infrà Apostolus explicat. D

C. ΚΑΤΑπειράζω, itidem Tento, Periculum & experimē tum facio. seu (vt Bud. interpr.) Tento, id est, Expugnare conor. Polyb. lib. 4, ἐξαπίνης τῆς σύραγγας καὶ καταπειράζειν τοῦ πολεμίων. Idem, καταπειράσαντες τῆς Πελλωέων πόλεως. Idem in 1, συνεπέκοπτε καὶ καταπειράζον ἀλλήλων, periculum virium inter se fecere. Quo signif. (sed voce pass.) l. 2, ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι καὶ συμπέκεσθαι. Lysias cum accusatiuo quoque iunxit, pagina 173, τοὺς ὑμετέρους ὑφορῶν καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον: loquens de deprecatoribus. E

Καταπειρασμὸς, ῶ, ὁ, Tentatio, vt qua periculum & experimentum fit alicuius rei. quo significatu & πειρασμός. Exponitur etiam Experientia.

A T Περιπτίζω, poet. Tento, Experior, Periculum facio. idē cum περᾶ, vnde & deriuatum est Odyss. φ, τόξου περιπτίζε, Arcus periculum & experimentum faciebat. vel Arcum explorabat, vt Lucan. lib. 2, de tauro, — in aduersis explorat cornua truncis. Sed περιπτίζειν dicimur & quū hominis alicuius animum aut robur exploramus. vt
Od. ο, Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπ' συβώτῃ περιπτίζων, subulcum tentans. Il. η, Μήπ μοῦνόν τε παιδὸς ἀφαυροῦ περιπτίζε Ἠὲ γυναικὸς, ἥ οὐκ οἶδεν πτολεμήϊα ἔργα. Iliad. ρ, ἤθελε ῥῆξαι τίχας αὐδρῶν περιπτίζων. vbi etiā possis exponere καταπειράζων, Tentans, id est Expugnare conans. Et Odyss. χ, ἀλκῆς περιπτίζε. Nonnus cum accus. ἐπερυπτίζε χωᾶκα, Tentabat, Animum eius explorabat. Formatur verò hoc περιπτίζω à πειράω forma Ionica, vt περιπτεῖν, περιπτέειν, ἀπέριπτος. ‖ Περιπτίζειν Hesychius exponit non solùm πειρᾶσθαι, sed & πφυσᾶσθαι, πφοβᾶσθαι.

¶ Πειρατής, ῶ, ὁ, Prædo, seu prædator marinus, Qui in mari vagabūdus prædatur, Pirata à Latinis quoq; dictus. vt Cicero Barbarus pirata & nefarius prædo. Lucanus, Omne fretum metuens pelagi pitata reliquit. Epigr. libro 2, Ἢν μὴ πειρατὴς ἐν πλαγκτῷ σε λάβῃ, Nisi pirata seu prædo in mari te capiat. Qui verò terra prædantur, λῃσταὶ dicūtur. Itidē Hesychio, Πειρατὴ ἐν ὕδασι λῃσταί, nec non κακοῦργοι. Suidas quoque πειρατοῦ exponit τοῦ κατὰ θάλασσαν λῃστῶν, καταπυνιστῶν: deriuans à NOMINE Πεῖρα, significāte δόλος, ἀπάτη, τέχνη: vt πειρατοὶ sint, οἱ κατὰ θάλασσαν κακοῦργοι. Alii à περᾶν deducunt, quoniam mare semper pererrant & nauigantes inuadunt: quam ob causam & περιδίνους nominari. G H

C. Ἀρχπειρατής, οῦ, ὁ (vt ἀρχικλώψ) Piratarum princeps, Archipirata: vt Cicero, Istum clàm à piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepisse. A

Πειρατικὸς, οῦ, ὁ, Ad piratas seu prædones marinos pertinens. vt πειρατικαὶ νῆες apud Plutarchum, Naues piraticæ, Quintiliano: Naues prædatoriæ, Liuio. Idem dicit πειρατικὰ σώματα, in Camillo, Corpora piratarum, Piratas captos. Idem in Pomp. πειρατικὸς πόλεμος, vt Cic. Bellum piraticum. Τὸ πειρατικὸν verò dicitur Manus piratica, Cohors piratarum, seu Ipsi piratæ, vt τὸ στρατωτικὸν, milites. Sic etiam τὸ λῃστρικὸν dicitur Prædonū m. nus. Plutarchus, Πομπήϊος τὰ πειρατικὰ καταναυμαχοῦντος. Piraticam verò Latini dicunt Artem piraticam, vel Vitæ genus quod piratæ sequuntur.

Πειρατεύω, F. εύσω. Piraticam exerceo, Piraticam facio, (vt Cicero, Egestate & improbitate coactus piraticam fecisser) Pirata sum. vt λῃστεύω, Prædo sum, Prædor. Genes. capite 29, πειρατεύσει αὐτοῦ κατὰ πόδας. vbi exponitur Prædabitur, sic, Ipse accinctus prædabitur ante eum.

Πειρατεία, Piratica, seu Exercere piraticam.

Πειρατήριον, ου, τὸ, Sedes piratarum, seu Locus quem piratæ tenent, Locus piratis infestus. τόπος λῃστῶν, vt Hesychius exponit. Plutarchus Pomp. pagina 207, in fine, τοῦ σωζόντων ἐπ καὶ πλανωμένων ὄξω πειρατηρίων ὁνίοις δεινοῖσιν ἐπεικῶς ἐχρήσατο, extra Ciliciam & sinus piraticos vagātes, vt Bud. interpr. qui pagina sequenti πειρατήριον capi scribit pro cœtu & conciliabulo piratarum. quo modo τὸ πειρατικὸν vsurpari docui paulo antè. Ibidem, τὰ παντὰ χοῦ λῃστήρια τῆς θαλάσσης ἐξέπεσεν. pro οἱ λῃσταί, seu οἱ πειραταί. Quod verò Iobi capite 7, initio legitur, ὥχ πειρατήριόν ὅστιν ὁ βίος αἰθρώπου ὅπι τῆς γῆς, vulgo exp. Militia est vita hominis super terrā. vt videlicet ad verbū ibi πειρατήριον significet nō Receptaculum piratarum, seu ὁρμητήριον τοῦ πειρατοῦ, vt Paulo antè, verùm Piraticam. Exponitur etiam Tentamentum, Experimentum: qua signif. πειρητήριον (Ionicè pro πειρατήριον) affertur ex Hippocr.

ΠΕΙΡΩ, Fut. ερῶ, Transadigo, Transfigo, Transfodio. Iliad. υ, — τῇ τόν γε φίλης δι' χειρὸς ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη. Sic Virgil. — sed viribus ensis adactus Transadigit costas. Vbi nota de ipso telo dici actiua voce quod aliàs & passiuè dicitur Transfigi. vt Æneid. 11, — latos huic asta per armos Acta tremit, duplicātque viri transfixa dolorem. Dicitur aliquis aliquem πείρειν αἰχμῇ, itidem Transadigere, Transfigere, Transfodere. Silius, — iaculo Lucam qui maximus æui Transadigit. Liuius, Stricto gladio transfigit puellam. Ouidius, — gemino transfodit vulnere pectus. At quod Iliad. α & Odyss. ξ legitur, — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν, nō interpretandū est Transfixit verubus, sed Infixit vel Fixit verubus, vt Virgilius, -verubúsque trementia figunt. Pass. Πείρομαι, Transfigor, Traiicior. Iliad. α, de sceptro Achillis, Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Aureis trāsfixum clauis, Cui aurei claui infixi erant. Solebant enim sceptris, necnon calceamentis, aurei claui ἐμπείρεσθαι, id est infigi. ‖ Πείρω neutraliter quoque accipitur pro Transeo, Pertranseo. quo modo accipi potest locus suprà citatus, ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη, vt Stat. — lōgo perlata tenore Transiit hasta duos. id est, Transadegit, Transfodit. ἐπέρησε, vt alibi Homerus loquitur. Item ea signif. qua Cic. dicit Transire Appenninum, pro Superare. Odyss. ϝ, πολλὰ δ' ἔτλίω, ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Qui versus legitur & Odyss. ν, necnō Iliad. ω. Et fut. περῶ, Soph. Aiace, Πόντου τε δοῦς οἴκοις, ναυλόχοις λιπὼν ἕδρας, Μόνοις τ' Ἀτρείδαις, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ, trāsibo. At Apoll. libro 2 Argon. Πείρετ' ἐς Αἰπτῶν πόντον δρόμον, pro Tanto cursu transitis æquor ad Æetam. Accipitur in his locis pro περάω seu διαπεράω, διαπλέω, in superioribus pro διατρυπῶ, Perforo, Traiicio, Perfodio. At Πείρομαι quod in v. l. ex Plutarcho affertur pro Tento, mendosum est: itidémque pro περόμενος κυβερνᾶν, quod ex Luc. citatur, scribendum περώμενος, à περάομαι, de quo suprà.

C. Ἀκρόπρος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Acutus extrema parte, Extremitatē acutam habēs. Propriè, In extremitate transfigens, κατὰ τὸ ἄκρον πείρων. Epithetum est apud Hom. τὸ ὀβελῶν. i. veruum: Od. γ, Ἕλληνες δ' ἀκροπόροις ὀβελοῖς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

C. Ἀν Ἀπείρω, idem cum πείρω. Aristophanes, φέρετε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀνάπειρω τοὺς κίχλας, vt transfigã turdos, seu figam. Dicit enim Ouid. Verubus trãsfixa exta: & Virgil. Verubúsque trementia figunt. Habetur apud Suidam quoque, ἀνάπειρε τοὺς κίχλας, quod exp. πήξατε, κεντήσατε. Pass. Ἀναπείρομαι, Transfigor, Perforor. cuius aor. 2, EST Ἀνεπάρην. vnde ἀνάπαρος apud Athen. l. 8, Μήποτ' ὀπτᾶς κίρκους τὸν πόδ' ἀνάπαρος. Hinc & Ἀναπαρεὶς particip. Transfixus, Perforatus. At in vulg. lex. exponitur Sublimis elatus.

e.2. Διαμπείρω, Penitus transfigo seu perforo. Vnde διαμπείρας quod Hesych. exponit διακεντήσας. Dicitur autẽ Διαμπείρω poeticè PRO Διαναπείρω: factũ EX Ἀμπείρω pro Ἀναπείρω, vt Ἀμπνέω pro Ἀναπνέω.

Διαμπερὲς ET Διαμπερές, Prorsus, In totum. quod malim deriuare ex διαμπείρω significante Pertranseo, vt διαμπερὲς & διαμπερέως significet Ab imo vsq; ad summum, transeundo per ipsum medium. nisi malis esse metaphoram ab iis corporibus quæ διαναπείρονται. Hesych. exponit, δίφλου, διαμπάξ, πελέως: item σαφῶς. Il. π, βελέεσι καὶ ἄμαρτι καὶ κονίῃσι Ἑκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους. vt & Plutarchus in Philopœm. p. 657 meæ edit. διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοῖς μηροῖς ἑκατέροις. At Odyss. ξ, Σῶροις δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, annotat Eustathius illa duo ἔνθα καὶ ἔνθα esse ἑρμηνευτικὰ τοῦ διαμπερές. Itidémque Odyss. κ, ὃν τοῖ πέτρῃ Ἡλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, annotat posterius ἀμφοτέρωθεν esse prioris διαμπερὲς ἑρμηνευτικόν. Interdum est aduerbium temporis significans, ἀεὶ, seu δι' ὅλου, vt idem exponit. id est, Vsque, Perpetuò, In æternum. Odyss. α, ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς ἀχόμεθ' εἶ Ἐκ πατέρων φιλότητος. Iliad. π, Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές. Itidem Odyss. λ, v. 209.

C. ΔΙΑ Πείρω, itidem Transfigo, Traiicio, vt πείρω, & ἀνάπειρω. Dioscorides libro 2, διαμπέρειν λίνῳ, Filo lineo traiicere. Eadem de re idem dicit, τμηθεῖσα καὶ διαιρεθεῖσα λιναείῳ, seu (vt in alio codice legitur) τμηθεῖσα διαβλητὸς λιναρίου, traiecto filo lineo. Et Διαπαρεὶς, Transfixus, Perfossus.

C. ΕΜ πείρω, Infigo. Iliad. β, Σπλάγχνα δ' ἐν ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Infigẽtes s. verubus. Paulo pòst sequitur, — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Virg. — verubúsque trementia figunt. vide aliud exemplum in Περιπείρω. Pass. Ἐμπείρομαι, Infigor. cuius exemplum vide suprà in ἧλος. Item ex Alex. Aphrod. τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κεντῶσι, quæ imis sunt infixa, euellunt.

C. ΚΑΤΑ πείρω, Transfigo, Traiicio. vel Configo. Phalar.

C. ΠΕΡΙ πείρω, Circumcirca transfigo. at περὶ πείρας πελέκεσι Plut. pro Infigens lanceæ: in Galba, ὀκφανὴ πᾶσι ποιεῖν τὴν ἀνδραγαθίαν, περιπείραντα περὶ κόντῳ, καὶ αἰαπτήλαντα φρεσβύτου πρόσωπον. Sueton. scribit à lixis calonibúsque caput eius hasta suffixum non sine ludibrio circum castra portatum fuisse. Super eadem re Dion ita scribit, τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κόντον ἐνέπειραν. Pass. Περιπαρεὶς, Traiectus.

C. ΣΥΜ πείρω, Configo. Pass. Συμπείρομαι, Configor, Confodior. Vnde συμπεπάρθαι, Confixum seu confossum esse, Transfixum seu transfossum esse.

ΠΕΡΟΝΗ, ης, ἡ, Fibula: qua quædã vestimentorum genera solebãt subnecti, prope pectus nimirum, vt apud Virg. Aurea purpuream subnectit fibula vestem. dicta à πείρω, quoniam vel infigebatur vesti, velora vestimẽti ei affigebatur interdum. vnde Lat. quoque vocabulũ à Figo deriuatum videri possit. Od. σ, de peplo perpulchro, — ὃν δὴ ἔρεσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρυσείαι, κανῶν εὐγάμπτοις ἀραρυῖαι. Od. τ, Χλαῖναν πορφυρέην ἑλὼν ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς, Διπλῆν. αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο πέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Eodem libro, περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν. Itẽ apud Plut. Symp. 6, ὅταν τὰς περόνας ἀναλαμβάνῃ καὶ τὰ δικρίβωλα τέχνη ἑλκόβια. Athen. l. 12, ἐπίκλυστα τὰ σώματα περόναις. Quoloco declarari videtur quod apud Hesychiũ LEGITVR, Ἐμπέρονται, ἐμποικίλονται: si tamẽ id mẽdosũ non est. ‖ Περόνη, Sura, Fibula à quibusdam. est alterũ os tibiæ, exterius & tenuius. alterũ. n. quod crassissimum est, interiori in parte situm, κνήμη Græcis, eodem cum tota parte nomine, Latinis tibia appellatur.

Est autem ἡ περόνη suprà breuior paulo, vt quæ genu ipsum non contingat, infrà verò longior multo quàm tibia. habet verò & suprà & infrà epiphysin, quarum superiore iungitur cum osse tibiæ membranoso ligamento, inferiore verò prominente & gibba, malleolum externum constituit, sicut tibia epiphysi simili internum. Vide κνήμη. Scribit autem Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις apud Hippocr. diuersa significare τὴν περόνην: aliquando quidem, os totum membri, aliquando verò ipsius ossis epiphysin: interdum etiam eius protuberantiam, quæ non aliud est quàm malleolus. Gorr. Περόναι Hesychio sunt τὰ αὐτοκινήτα ὀστᾶ. De iisdem & Poll. τὸ δὲ τὴν πέζαν ἑκατέρωθεν τοῦ χιτῶνος ἀστράγαλοι εἰς οὗς αἱ περόναι καταλήγουσι. AT ὁ Γερόντης, metrum quoddam est & organum musicum, Suida teste, apud quem ET Περώνης.

Περονάω, ῶ, F. ἤσω, Fibula subnecto, Fibulo. Et Περονάομαι, ῶμαι, pro eodem. Il. κ, Ἀμφὶ δὲ δῆρα χλαῖναν τοῦ νήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκπαδίλιον. vbi Eust. exp. κομψοῖς σωϊδίοις. Item, Traiicio veluti fibula. Il. η & ν, Δουρὶ μέσσον τοῦ νῆσε.

Περονητὲς, ίδος, ἡ, pro quo DORICÈ Περοναπὲς, Vestis quædã quæ fibula solebat subnecti ad pectus. Theocr. Idyll. 15, Ἀλλ' ἴθι τὼ μέτεχον καὶ τοῦ περοναπέδα λαζοῦ. vbi schol. annotat esse πέπλον καὶ ἔνδυμα ὑπὸ τὸν τράχηλον ὑπεζωνύμενον: denominari verò ἀπὸ τοῦ τὸν περονᾶσθαι, καὶ τὴν ἐπωμίδος ὀπλαμβάνεσθαι. In veteri autem libro additur esse πέπλος ἐπάνω τῶν ἐνδυμάτων τοῦ βαλλόμενον: vulgo manduon vocari: & non cingi, sed διὰ περόνης καὶ τὸ τῆς σωϊδεῖδαι.

C. ΔΙ Απερονάω, ῶ, Fibula traiicio, τὴν περόνην δίειρω: vel Fibulo, Fibula necto. Apud Suid. καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφαγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. At PRO Διαμπερονήσαι, quod apud Hesych. legitur, & exponitur διατρήσαι, διατμήσει, διακόψει, scribendum fortasse διαμπερονήσει, à διαμπερονάω, metri causa inserto μ, pro διαπερονάω. vel à διαμπερονάω pro διαναπερονάω.

C. ΕΜ περονάω, ῶ, Infibulo, Fibula infigo. Ἐμπεροῦσαι Hesych. & Suid. exp. διατρῦπα, id est Perforare, seu Fibula traiicere.

Ἐμπεροναστὶς, ίδος, ἡ, Hesych. ἱμάτιον διπλοῦν, vestis dupla.

C. ΠΡΟ περονάω, ῶ, Ab anteriore parte fibulo. AT Προσπερονάω, Fibula annecto seu affigo. Plato in Phædro, ἑκάστην ἡδονὴν καὶ λύπην, ὥσπερ ἧλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὴ σῶμα καὶ προσπερονᾷ, animam quasi affibulat corpori.

ΠΟΡΠΗ, ης, ἡ, idem cum περόνη, eiusdémque originis, teste Eust. Il. σ, Τῆσι παρ' εἰνάτες χάλκεον δ' αἰδέλα πολλά, Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας, κόλυκάς τε καὶ ὅρμους. sunt verba Vulcani: ad quæ respexisse videtur Plin. quũ lib. 33, c. 7, ait, Fabricam etiam deûm, fibulas & alia muliebris cultus. His fibulis longiora vestimenta subnecti solita fuisse, tum locus Virgilii in Περόνη citatus indicat, tum hic Ouidii, Rasilis hinc summam mordebat fibula vestẽ. ‖ Itẽ ὁ αὐχὴν τῆς ἀστίδος εἰς ὃν ὁ πῆχυς αἰλεῖται. Hesych. Sic πόρπαξ. H INC Πορπιδὸν, In modũ fibulæ.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, Fibula. Item in clypeo seu scuto πόρπαξ dicitur, de quo suprà in Ὀχαίνη & Ὄχανον multa apud Suid. ζώνας ἐᾶν αὐτῶν τῆς πόρπακος ἀνατεθῆναι. Vbi annotat, πόρπαξ, κατὰ μέν τινας ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀστίδος, οἷς δέ τινες, τὸ δίκτυον μέσον τῆς ἀστίδος σημαίνει. Leguntur ea verba quæ citat, apud Aristoph. in Equit. vbi etiam de clypeis dicit, — ἔχουσι δὲ πόρπακας. Quæ verò ipse Suid. de πόρπαξ ibi dicit, habẽtur apud schol. Arist. in Pace, vbi exp. Μισοτορπακιστής, de quo vocabulo suprà. Ostii quoque annulus πόρπαξ nominatur. VNDE Πορπακίζω, Fibulo, fibula subnecto. Et πορπακίσασθαι dicitur qui fibula seu loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. Lysistr. Ὁ δ' ἐμός γε κἀν ὀλίγῳ τῆς ταχᾶς ἔλθῃ πόκα, Πορπακιστὰ μόνος, φρῦδος ἀμπλάμενος ἕβα. id est, περονησάμενος, vt Suid. exponit.

Πορπάζω, SIVE Πορπάω, ῶ, idẽ cũ Πορπακίζω, Fibulo, Fibula annecto, seu astringo. Æschyl. Prometh. p. 8 meæ edit. Καὶ πῶς δὲ νῶϊ πόρπασον ἀσφαλῶς. Paulo antè dicit, πασάλευε τοῦς πέτρας. & σφίγγε, μηδαμῆ χάλα. schol. exp. περόνησον. Vbi nota α in Πόρπασον produci sicut in πόρπακα apud Eur. Phœn. — κυκλούμεθα Πόρπαχ' ὑπ'

αὐτόν. ‖ Πορπάζω apud Plut. in Numa exp. Rubiginẽ cõtraho, vt annot. in v. l. A Πορπάω autẽ (quod format fut. in ήσω) EST Πόρπημα, ατος, τὸ, Indumentum fibulatũ, Euripidi. Suid. dicit esse εἶδος ὅπλου. AT Ἐπιπόρπημα SIVE Ἐπιπόρπωμα dicitur id quod suprà fibulam est. Sic enim Hesychius, Ἐπιπόρπημα, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης: subiungens, καὶ τὴν ἱππέων ἢ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη. id est, fibula qua equites chlamydem stringunt. Deriuatur autem hoc Ἐπιπόρπωμα à VERBO Πορπάω, idem significante cum πορπάω & πορπάζω. vnde apud Suidam Πορπιδᾶσθαι, φιβλοῦσθαι, id est Fibulari. B Ἐπιπόρπημα autem est à πορπάω, pro quo Doricè DICITVR Ἐπιπόρπαμα, teste Eustathio pag. 905, vbi ex veteribus grãmaticis exponit ἡ τοῦ κιθαρῳδῶν ἐφαπτίς. quæ fibula esse videtur qua citharœdi instrumẽta suspensa sustinent. Plato comicus apud Poll. lib. 10, c. 52, Δότω τις ἔνδον καὶ ὀπόρπαμα: vbi & ipse dicit esse κιθαρῳδοῦ σκεῦος. Vtitur & Plutarchus in Alex. pag. 224, nõ pro citharistica fibula, sed vel pro fibula vel pro ornamento quod fibulæ imponitur in veste: ὀπόρπαμα δ' ἐφόρει, τῇ μὲν ἐρασάσῃ σεβαρώτερον. vbi antiquus liber habet ὀπόρπωμα, per ω, non per α. In lexico meo veteri de hoc vocabulo & de πόρπη sic, πόρπη μὲν ὅταν ἡ ἄνωθεν τῆς χλαμύδος σύνδεσις· ὀπόρπημα δὲ, τὸ ὀπὶ τῇ πόρπῃ τεθησόμενον κόσμημα λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν. Eiusdem significationis EST Ἐπιπορπὶς. quod à πόρπη potius deriuatum est quàm à πορπάω. Vtitur autem eo Callim. hymno in Apollinem, Χρύσεα τοῦ πόλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἠ τ' ὀπιπορπὶς. vbi scholiastes exponit ἡ περόνη, id est fibula. vt Virgilius dicit, Aurea purpuream subnectit fibula vestem. ITEM Ἐκπορπάω (SIVE Ἐκπρπάω) Fibulo, Fibula subnecto. vnde Ἐκπεπορπωμένος, vel sine augmento ἐκπορπωμένος, Fibulatus. Ἐκπορπᾶσθαι Hesych. & Suidas exponunt ἐκφιβλοῦσθαι. PRAETEREA Ἐμπορπάω SIVE Ἐμπορπόω, Infibulo, Fibula alligo seu subnecto. Ab ἐμπορπάω est ἐνεπορπάω Ionicè pro ἐνεπόρπασα, apud Herodotum lib. 7, ἐνεπορπάω ἔμπα, Vestes fibulis subnexæ erant. Antipho, διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπωμένος, de senibus. Plutar. σάγον ἐμπεπορπωμένος μέλανα. Ab Ἐμπορπόω verò est ἐμπορποῦσθαι, quod Suid. exponit συμβάλλεσθαι, Hesychius φιβλοῦσθαι: apud quem etiam ἐμπόρπωμα legitur, dicitúrque esse ὑφάσματος εἶδος: sed reponendum puto VEL Ἐμπόρπημα VEL Ἐμπόρπωμα.

ITEM Προσπορπάω SEV Προσπορπάζω, Fibula annecto, Fibulo affigo. VNDE Προσπορπαστὸς, οῦ, ὁ, Fibula annexus, Fibula affixus. Item, Quasi fibula affixus, nimirum quum additur datiuus instrumenti. Æschylus Prometh. pag. 13 meæ editionis, — ἐσίδεθ' Οἵῳ δεσμῷ προσπορπαστός.

Πόρος, ου, ὁ, Transitus, Traiectus, à πείρω, (id est Transeo, Traiicio) ita deriuatum sicut ἀπόρος ex ἀπείρω, πόκος ex πείκω, seu πίκω. Il. β, in catalogo nauiũ, Καὶ Θούριν Ἀλφειοῖο πόρον, traiectum Alphei, seu vbi Alpheus fluuius trãsiri & vadari potest, Alphei vadum. Vbi annotat sch. Alpheũ de sentẽtia Homeri esse ποσὶ διαβατὸν, eo φ πόρος significet τὸ διαβατὸν μέρος. Et alibi, Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐυῤῥοῦς ποταμοῖο, ad vadũ vbi trãsiri potest. Itidẽ Thu. p. 160, l. 7, κρατήσαντες τοῦ πόρου, ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσω. vbi quod πόρον dicit, paulo antè διάβασιν nominat, ἐπειδή τε ἐγένοντο ὅθεν τῇ διαβάσει τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ. Et pag. sequenti, φυλακὴν πανταχόθεν ἐποιοῦντο καὶ ἐπεσταυροῦσαν τὸν πόρον. quam βιασάμενοι διέβησαν τὸν ποταμόν. Apud eundẽ pag. 213, lib. 6, ἐν πόρῳ δὲ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶ) αὐτοῖς τῆς Σικελίας, schol. πόρῳ exponit πραιώτει, vt sit, Ea parte Siciliæ qua ex Græcia in eã transitur. Sed & maris πόροι dicuntur loca per quæ minori periculo traiici potest. Od. μ, οἴκτιστον Παντῶν ὅσ' ἐμόγησα πόροις ἁλὸς ἀλληλεόντων. Et Hesiodus Theog. διαβὰς ποτὶ ὠκεανοῖο, Emensus iter Oceani, Loca Oceani quæ trãsiri queunt. At Aristophanes dicit, πῆ πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γλυκήσεται; pro Quà transibis atque traiicies? Herodot. pontẽ quoque cuius ope flumen transitur, πόρον appellauit: quippe qui dicit πόρον λύειν, quod alii γέφυραν λύειν, pontem soluere, seu intercidere. ‖ Interdum redditur Via: quemadmodum Suidas quoque exponit πόρον non solùm πραιώσιν, sed etiam πεῖσον, διέξοδον: & Hesychius non modò διάβασιν, sed & ὁδὸν. quomodo locus Hesiodi paulo antè ex Theogon. citatus, διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, redditur, Emensus iter Oceani. Itidem ex Apollonio Argon. πόροι ἁλὸς, pro Viæ atque meatus maris. Aliàs ipsa etiã aqua perfluens per eiusmodi πόροις, hoc est vias vel meatus & canales, πόρος vocatur. (quomodo & ab Hesychio exponitur ποταμοῦ ῥοῦμα) Affertúrq; in hac significatione ex Dionysio De situ orbis. Sed & apud Soph. πόροι ἁλίῤῥοθοι à Suida esse dicuntur ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, qui etiam πόρος exponit ποταμὸς & φύσημα ὕδατος. Locus est in Aiace, pag. 26 meæ editionis, πόροι ἁλίῤῥοθοι πάσχαλά τ' ἄντρα, fluuii in mare cum murmure & strepitu influentes. Metaphoricè quoque pro Via accipitur. vt Eurip. Med. τοῦδ' ἀδοκήτων πόρον ὕρεθέος. Virg. Fata viam inuenient. In eadem fabula, Ἦν μοι πόρος τῆς μηχανῆς τ' ἠξυρεθῆ. ‖ Πόρος, Meatus, Canalis, Alueus: cuius significationis paulo antè quoque mentio facta est. Item Fistula redditur à Plinio. quippe qui hæc verba Aristotelis de spongiis, αἴωθεν δὲ εἰ μὴ ἄλλοι πόροι συγκλεισμένοι, sic interpretatur, Sunt & aliæ fistulæ, sed supernè, concretæ. Rursum quod Aristot. de eo spongiarum genere scribit quæ ἀπόσιαι nominantur, διὰ τὴν μὴ δ' αὐαθαι πλωίεσθαι, quia eiui non possunt, τὸ δὲ τοῖς μὴ μεγάλοις πόροις ἔχει, τὸ δ' ἄλλο τι κοῦν ὅτι παῦ, sic interpretatus est, In quibus magnæ sunt fistulæ, & reliqua densitas spissa. Eodem modo reddidit hæc eiusdem Aristotelis verba, ἡ δὲ πρόσφυσις ὅσην οὔτε καθ' ἓν, οὔτε κοῦ παῦ. μεταξὺ γὰρ εἰσι πόροι κενοί, Adhærent spongiæ, nec parte, nec totæ. intersunt enim quædam fistulæ inanes. In corpore quoq; humano πόροι sunt. Πόρος (inquit Gorr.) Meatus: id dicitur per quod aliquid influit vel effluit, siue id spiritus sit, siue aer, siue humor, siue excrementũ. Proinde oculorũ nerui πόροι vocati sunt ab Herophilo. Similiter & in auribus ἀκουστικοὶ πόροι. Ad hæc meatus tum per quos cibus vel in ventriculũ subit vel ab eo exit, tum quibus chylus in iecur effunditur, aut bilis in suam vesiculam ingreditur, vel ex ea effunditur, πόροι appellantur. Præterea & exigua illa foramina per totam dispersa cutem, quæ corporis vniuersi perspirationem moliuntur. Sunt autem in vniuersum duo pororum genera: alii sensibiles, alii insensibiles. Illi, magni & patentes sunt, quales in ventre, iecinore, liene, intestinis, venis, arteriis, & reliquis eiusmodi instrumentis visuntur: hi verò, parui & visum fugientes, non solam quidem partium superficiẽ occupantes, sed per totam etiam carnis, ossium, cartilaginum, neruorum, ligamentorum, membranarum, & cutis substantiam disseminati. Iis foraminibus totius corporis perspiratio fit, quæ constat & frigidi aeris intermissione, & fuliginosorum, quæ in singulis partibus colliguntur, excrementorum vacuatione. Hæc inter alia Gorræus. Sic πόρων μεσὸς apud Aristotelem, Plenus eiusmodi meatuum & foraminum. Itidẽ Alexander Aphrod. in Probl. τὰ γὰρ βρέφη, ὑγρὰ τῆς πόροις τι καὶ τῆς στερεῖς σώμασιν ὑπάρχει, infantes humidi sunt in meatibus & solidis corporis partibus. Plutarchus Sympos. 3, θερμῶν μαλακῶς αἰαχαλώντων τοὺς πόροις. Et Sympos. 7, εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ καὶ πόρους ῥήγνυσι. Aristot. τοὺς πόρους ἀνοίγεται, meatus eius aperiuntur. Gregor. διαχέον) γάρ πως καὶ διαλύον) δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τοῦ ἐκ πνεῦ ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, aperiuntur enim & diffoluuntur per voluptatem in corpore foramina eorum qui ex iucundo auditu hilaritate diffunduntur. Et διαδρομαὶ τοῦ πόρων, apud Dionysium Longin. quos Plato appellat γεωποιοὺς. Herodianus lib. 1, τοὺς πόρους τοῦ αἰθέρος, meatus sensuum. At Plutarchus aduersus Colot. ἁρμονίαι τοῦ τοῦ τὰ αὐθητήρια πόρων. Rursum Aristot. De gener. anim. lib. 1, cap. 14, τῆς ὀχείας πόρος, meatus quo coitus perficitur. Galeno, σπερματικοὶ πόροι, meatus per quos semen defertur. qui apud Athen. lib. 7, θρεμκοὶ πόροι. Itidem, οὐρητικὸς πόρος, meatus seu fistula vrinaria. ‖ Πόρος dicitur etiam Ora maritima. Thucydides lib. 1, pag. 38, τοὺς τῶν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, id est ἐν τῇ θαλάσσῃ, vt scholiastes exponit: dicens πόρον ibi vocari τὰ ἐμπόρια. nam ex eiusmodi locis crebrò mare transitur, & aduehuntur cibaria ac merces.

In hoc autē Æschinis loco, orat.contra Ctesiphōtem, ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῇ πόρῳ πλοῖον ἀναβέβληκε, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ χρῆσθαι, accipi videtur potius pro In trāsitu, In traiectu, ἐν τῇ διαβάσει. hoc est, Interim dum traiiceret.

Πόρος, Ratio excogitata aliquid efficiendi. Theodorit.lib.1 Historiæ Ecclesiast. τοιῶδε πόρῳ τῷ ἀπορίαν διέλυσε. Idem alibi, ἐν ἀπορίᾳ ὤν, πόρον εὗρε τῆς σωτηρίας. In 4 verò dicit, πάντα πόρον κινεῖν, quod alibi πάντα λίθον κινεῖν, omnem mouere lapidem. Plato l.6 De leg. εἴδωλον εἴ τινα πόρον πορίζοι, ὧν αὖ κτ᾽ πάλαι. Hæc latius Budæus p.327. Itidem Philo De vita Mosis l.1, ἐν ἀπόροις πόρων ἀπορεῖν, Θεοῦ δῶρον, impedita expedire, Dei munus. Et Synesius epist.148, πόρον ἐν ἀμηχάνοις εὑρεῖν, exitum & viam rei gerendæ. Similiter à Suida exponitur μηχανὴ & τέχασμα: ab Hesychio verò etiam ἀφορμή. Huc pertinet πόρος χρημάτων, Ratio cōparandæ pecuniæ. Eurip. πόροι χρημάτων εἰσί, non desunt artes comparandæ pecuniæ, seu rem faciēdi. Synes.epist.43, ἐξεύρετο πνὰ πόρον αὐτῷ χρημάτων, rei quærendæ rationem aliquam inueniat. (Ex Demosthene verò πόρος χρημάτων affertur etiam pro Pecuniarum suppeditatio) Interdum πόρος sine adiectione dicitur pro πόρος χρημάτων, Pecuniæ parandæ ratio, Via pecuniæ conquirendæ. Aristot.Rhet.1, περὶ μὲν πόρων τῶν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέοι ἂν τοὺς προσόδους τῆς πόλεως εἰδέναι τίνες καὶ πόσαι, qui de ratione conficiendæ pecuniæ publicè dicturus est, scire oportet reditus ciuitatis quot quantique sint. Itidem Polit.1, cap.7, ὡς πόροις εὑρίσκοντα τοῖς ἑαυτῶν πράγμασιν ἀσυμφόροις, rationem pecuniæ coaceruādæ & rei augendæ: nimirū τῷ μονοπωλίαν. Et Demosth. λέγοιτο δὲ καὶ ἄλλοις πολλοὶ ἄλλοι πόροις. Idem Olynth.3, πόροις ἑτέροις λέγειν σφαπωτικοῖς. Idem etiam ὀνπελῶς dicit πόρος χρημάτων, in oratione Pro cor. πόροις χρημάτων, ἐμπορίου κατασκευή. Alibi vocat πολιτικὴν & κοινὴν βοήθειαν χρημάτων. Cicero Vias pecuniæ appellat: in epist.ad Quintum fratrem, Omnes vias pecuniæ norunt. diuerso tamen consilio illi pecuniam quærebant. Alicubi ipsa pecunia πόρος dicitur: nonnunquā verò pro Quæstu vsurpatur, qui filius est τῆς Μήδου, vt inquit Plato in Sympos. quo in loco lepidum fabulamentum commemorat de cōcubitu πόρου καὶ πενίας, ex quo natus est ἔρως. Sic Aristot.in Polit.dicit πόροι ποιεῖσθαι, Quæstum facere, Pecuniam comparare. Item Reditus, Prouentus, Obuentio, Vectigal. Sic accipiunt quidam apud Aristoph.in Vespis, ἔχεις ἐλπίδα χρηστὴν πνα γαῖαν, ἢ πόρον Ἑλλὰς ἱερόν: interpretantes, Tributū ac vectigal. Scholiast. exponit πεισμόν, dicens à Pindaro verba illa πόρον ἱερὸν mutuatum esse. ‖ Πόρος, Auxilium, Adiumentum: vel etiam Vtilitas, Emolumentum. Xenophon Pæd.1, pag.16, εἰ ἑωρᾶς πνα πόρον καὶ ἀπ᾽ ἐμοῦ ἂν πρεσγιόμενον. nisi malis, Me quoq; aliquid momenti ad rem gerendam afferre. ‖ Πόρος pro exercitu affertur ex Dionysio Halicarn. lib 6.

‖ Πόρος est etiam δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος: cuius δημότης VOCATVR Πόριος, apud Demosth. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Harpocr. & Suid. VEL Πορεῖδ. nam Hesychio Πορεῖς sunt δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

C. Πορο ποιέω, ῶ, Transitum facio, Meatum aperio, Viam facio qua aliquid transeat. Apud medicos verò πορο ποιοῦ dicitur quod meatus & foramina corporis aperit. Dioscorides l.5, cap.11, μετὰ συγκρίνει γάρ πως, τοῦ τὴν αἰδῶ τοῦ αἰακαθᾶρον ὀνκρίσεις, καὶ ἀδήλως πορο ποιῶν. Quæ verba Ruell.sic vertit, Nam quodam modo ex alto euocat, sensilēq; expurgat excretus, & per cæca corporis ducit spiracula. VNDE Μεταπορο ποιῶ, Meatuum statum muto: cuius significationis exemplum habes in Μεταβύσκρισις. ET Μεταπορο ποιία, ας, ἡ, Meatuum in corpore mutatio. Πολλῶν μεταχηματισμός, vt Plut. loquitur Symp.6.

G. Ἀγχίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propinquus: propriè, Cuius meatus & viæ propè sunt, seu in propinquo: vt ἀγχίπορος γαῖα apud Nonn. Ex Epigr. affertur etiam ἀγχίποροι κόλακες, sine expositione. dicuntur autē fortasse κόλακες ἀγχίποροι quoniam semper affectātur eos quibus adulantur: πρὸς τὸ ἄγχι πορεύεσθαι. atque ita sonabit Assecla: Hesychio ἀγχίπορος est εὐδιακόμιστος.

A G. Ἄπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Transitum non habens. ἀδιέξοδος, Per quē trāsitus nobis minimè patet. Est ἄπορος χώρα apud Suidam quod exponit ἀπόρβυπος. Et ἄποροι ναπαι infrà in εὔπορος ei opposito. Itidem apud Plutarchum in Tito Flaminio, pag.677 meæ editionis, ἀτραπὸς στενὴ καὶ ἄπορος. cui ibidem opponitur εὔπορος ὁδὸς καὶ ῥᾴδια. Sic idem, pag.701 meæ editionis in Pyrrho, ποταμῷ χαλεπῷ μὴ ὀφθῆναι καὶ ἀχείρῳ, πειρωμένοις δὲ διαβῆναι παντάπασιν ἀπορωτάτῳ. (At pro ἄπορος ἢ quod ex Dionysio Halicarn.l.6 affertur pro Inseminata & inculta, reponendū ἄσπορος ἢ) Dicitur & ἄπορος πόρος, pro ἀδιόδος, ἀνόδος, trāsitus imperuius. Quibus adde ex Herodiano lib.8, ἄπορος οὖν ἦν ἡ διάβασις τοῦ στρατοῦ, nullo pacto transire exercitus poterat. ‖ Metaphoricè verò homo aliquis ἄπορος dicitur, Qui ad eiusmodi angustias & difficultates redactus est vt ex iis se explicare nequeat, Qui rationem nullam inuenire poteſt qua se ex difficultatibus in quibus constitutus est, expediat: vel (vt Suidas exponit) ὁ μηχανὴν πνα μὴ δυνάμενος εὑρεῖν: sicut Hesychius quoque ἀπόροις exponit ἀμηχάνοις, ab ea significatione vocabuli πόρος qua pro μηχανὴ vsurpatur. Thucydides l.3, παντοχόθεν δὴ ἄποροι καθεστῶτες, In rebus dubiis constituti, è quibus expedire se non poterant. vel Inopes consilii, ἀμήχανοι. At libro 2 dicit, παντοχόθεν δὲ τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστῶτες, pro Consilii inopes. Cui adde hoc Euripidis, ἄπορος ὅστις φρόνημα, pro μωρὸς κτ᾽ τὴν διάνοιαν, Amens, Stupidus. in qua significatione Aristophanes ἄπορος sine adiectione vsurpat: in Nubibus, Οὐκ εἶδον οὕτως αὖθ᾽ ἀγροῖκον οὐδένα, Οὐδ᾽ ἄπορον, οὐδὲ σκαιόν, οὐδ᾽ ὀβελίσμονα, Ὅς τις σκαλαθυρμάτ᾽ ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ᾽ ὀβελίσκεται φρὶν μαθεῖν. Itidem apud Æschinē, πάντων γ᾽ εἶμι ἀπορώτατος, Budæus exponit Hebetissimus essem & nihil excogitare possem, Essem omnium hominum minimè ποιητικός. Item res aliqua ἄπορος dicitur ex qua te explicare nequeas: vt ἄπορος ἀμηχανία, extremum dedecus & quod eluere nequeas. Itidē ἄπορον κακὸν, & ἄπορον πρᾶγμα siue ἄπορα πράγματα. Frequentius verò sine πρᾶγμα dicitur simpliciter ἄπορον, & ἄπορα siue πράγματα. Thucydides l.1, ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον τῷδε Ἄδραστον, ὄντα αὐτοῦ οὐ φίλον, καταλῦσαι, Necessitate quadā, vel In rebus dubiis. Eodē libro, ὁρῶντες σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα ξυμβεβηκότα, sibi multas difficultates obortas esse. Sic dicitur ἐν ἀπόρῳ εἶναι & ἐν ἀπόροις εἶναι, pro In rebus dubiis constitutū esse. Dionys.Halic. ἐν ἀπόρῳ γενέσθαι. Xen. Pæd.1, p.15, ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη. Cui opponit, ὅτε ἄρισα πράττοι. Itidē ἐν ἀπόροις, rebus dubiis. Philo De vita Mosis l.1, ἐν ἀπόροις πόρων εὑρεῖν, ἴδιον Θεοῦ, In reb⁹ dubiis explicare & extricare se posse. Turnebus vertit, Impedita expedire, Dei munus est. Itē ἄπορα ἐρωτᾶν, eiusmodi de rebus interrogare è quibus explicare & extricare te nequeas. Lucianus in Dialogo Diog.& Poll. Sic ἄποροι ἐρωτήσεις & ζητήσεις, interrogationes quæstionēsq; impeditæ & intricatæ, è quibus explicare sese nemo potest. Lucianus in Demon. πρὸς τοὺς ἀπόροις τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐτόλμως παρεσκευάζετο. Idem in dialogo Charontis & Mercurii, ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαταστάτους, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους. Et Plutarchus Alexandro, τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων αἱ ἀγκῶν καὶ τοὺς ἀποκρίσεις ἀπόρους εἶναι. Aliquanto antè dicit, ἐρωτήματα πρὸς ἐγράφεν αὐτοῖς ἄπορα. Itidem ἄπορος cōtrouersia pro Inexplicabilis. Gellius l.9, cap.15, Exponit igitur tentamenti gratia controuersiam parum consistentē: quod genus Græci ἄπορον vocant, Latinè autem id non nimis incommodè Inexplicabile dici potest. ‖ Ἄπορος accipitur etiam pro ἀδύνατος, & tam de persona quàm de re dicitur: plerunque cum infinitiuo, vt ἄπορος πρὸς μίσγειν, Qui nequeunt congredi, Inhabiles ad dimicandum. Idem Thuc. lib.4, pag.142, τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα, (siue ἀπορώτατα, vt quidam codices habent) id est ἀδύνατα, inquit schol. Et lib.2, νομίσαντες ἄπορον εἶναι τῶν παρόντων δεινῶν ἑλεῖν τὴν πόλιν, fieri non posse vt &c. Syn.ep.4, ἄπορον λῶδῶ χρήσασθαι, μηδενὸς αὐθρώπων ὁρωμένου, non licebat vti via. Plutarchus De defectu oraculorum, ἄπορόν ὅτι νοῆσαι, Intellectu assequi non possumus, vel Inexplicabile intellectu est, vt Turnebus interpretatur. Rursum Thucydides lib. 3, pag.

90, ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ μεγέθος, non poterāt coniicere. Alibi, ἐν ἀπόρῳ εἶχον τὸ δεῖνα τὸ παρόν. quod tamen exponitur, Ambigebant quid de re præsenti agerent. A Synesio opponuntur ἄπορον & πόριμον: epist.139, θεοῦ δὲ παρόντος, ἄπαν ἄπορον πόριμον, deo præsente, facilè assequimur ea quæ aliàs assequi non possumus. ‖ Ἄπορος, Difficilis. Thucyd.lib.5, pag.196, ἀπρόπορος ἡ λῆψις. ‖ Ἄπορος, Inops, Indigus. ἐνδεής, vt Hesychius & Suidas exponunt. Thucydides lib.1, ἀνόπλοις καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίστατο, imparati & inopes ad bellum veniebant. Plutarchus, τοῖς γὰρ ἄποροι δανείζεται. Aliquāto pòst dicit, οὐδεὶς γὰρ δανείζει πένητα. vt satis manifestum sit eum ἄπορον & πένητα synonymos vsurpare. Et cum genitiuo apud Lucianum, ἄπορος πάντων, inops rerum omnium: in Alcyone, ἄπορος πάντων καὶ ἀμήχανος ἡ ἡλικία. Plato De legibus, ἄπορος διαίτης, tenuis victus.

‖ Ἄπορον θῦμα, rara victima, vt exponitur apud eundem Platonem l.2 De rep. ἀγεῖρον ἀλλὰ μέγα καὶ ἄπορον θῦμα θυσαθαι: vt ἄπορον ibi accipiatur pro δυσπόριστον, quod cō parare vix queas, τὸ ῥᾳδίως πόριμον.

Ἀπόρως, Perplexè, Ita vt explicare te nequeas. Polybius, ἀπόρως καὶ δυσχερῶς εἶχον πρὸς τὸ συμβαῖνον. Itidem Plutarchus in Philopœm. pag.657 meæ editionis, ἐνοχλεῖς ὡς τῷ δισμῷ, παντάπασιν ἀπόρως εἶχεν, de Philopœmene cui vtrunque femur iaculo traiectum erat. Xenophon Hellen.7, pag.370, εἰ ἀπόρως γιγνώσκετε ἔχοντα τὰ ὑμέτερα. quibus opponit, εἴ πνα ὀρᾶτε σωτηρίας ὑμῖν. Æsch. contra Ctesiphontem, παντελῶς ἀπόρως διακείμενοι. ‖ Exponitur etiam Tenuiter.

Ἀπορία, ας, ἡ, Res dubiæ ac perplexæ, è quibus explicare nos non possumus: interdum etiam Anxietas, Angustia. Isocrates in Helen. encom. μεγάλου φόβου καὶ μεγάλης ἀπορίας ἀπήλλαξε, magno metu & anxietate. Idem in Euagora, εἰς πολλὴν ἀπορίαν αὐτὸν καταστήσω. Itidē Thucydides l.2, εἰς ἀπορίαν καταστήσαντες, ad consilii inopiā redactis. Redditur enim ἀπορία nō solùm Anxietas, sed etiam Consilii inopia, Hæsitatio, Dubitatio, Æstuatio eius qui nescit quò se vertat. Herodianus l.2, πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσηται τοῖς πράγμασιν οὐκ εἰδώς, hæsitabundus ac inops consilii. Et libro 4, ἐν ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ τοῦ πρακτέου, incertus erat quid ageret. Et εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν, Ad angustias redigi. Et ἐν ἀπορίᾳ γίνομαι, Thucyd.Hæsito. Et ἀπορίᾳ κεχρημένος, Hæsitans. ἀπορίᾳ εἶχον, Incerti erant quidnam agerent, Herodot. Idē, ἀπορίᾳ ἐνεῖχον, Inopes cō silii erant. πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδοῦς τοῖς κρίνουσι παρεῖχε, Plut.Symp. Et Plato in Charm. ὁρᾶς οὖν ὅση ἡ ἀπορία, vides quàm æstuare necesse sit. Atque vt in præcedentium locorum quibusdam ἀπορία diciturde dubitatione & hæsitatione in respondendo, sic & in sequentibus. Lucianus, ἴδιόν τι καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ᾽ ἀπορίας. Idem in Hermot. ἀπορία, καὶ σωπῇ, καὶ διαγραφῆναι τὴν διάνοιαν. ‖ Item figura quædā orationis: de qua Rut. Lup. lib.2, Ἀπορία: hoc schema efficitur quum quærimus quid aut quemadmodum pro rei dignitate dicamus, nec reperire nos ostendimus. Exempla quæ ex Lysia & Hegesia affert, apud eum vide. De eadē figura Iulius Rufinianus, Ἀπορία: eadem est & διαπόρησις: addubitatio quædā: quum simulamus quærere nos vnde incipiendum, quid potissimum dicendū, an omnino dicendum: quumque artificialiter simulamus non res inuenire, non paratos venisse. ‖ Accipitur etiam pro quæstione dubia, sicut Latinum quoque vocabulum Dubitatio. Athenæus lib.12, ἐμπεσούσης δέ πνος ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ τοῦ θυμιῶν. Plutarchus Sympos. πολλὰς ἀλλήλοις ἀπορίας προσέβαλον, proponere sibi inuicem huiusmodi quæstiones. Idem De defectu oraculorum, πολὺ τὸ πλῆθος τῶν κόσμων ὑποθεῖς ἀπορίαν, quæstionem inducens. Adde ex Aristot. Prior. ἀπορίαν ἔχει, dubitatur. Item ex Luciano in Hermot. οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, καταφανῶς οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ὅτι πολὺ ἀρχὴ καὶ ἀπορία ἐπανελθόντα μόνον, ad principium & quæstionem propositam initio. ‖ Ἀπορία, Difficultas. Plato lib.7 De legibus, ἀπορία περὶ αὐτὰ νομοθετεῖν, difficile est de his leges scribere. Pro Difficultas accipitur & in alio loquendi genere. Plutarchus De defectu oracul. ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀπορίαις Ἐπικούρῳ ζῶμεν, κινεῖται τοῖς ἀτόμοις ἀπάσας εἰς τοὺς τοῦ πόδας τόπους, id est (Turnebo interprete) In easdem difficultates in quas seipse Epicurus, nos etiam induemus, qui quidem omnia indiuidua corpuscula in regiones pedibus subiectas detrudit. ‖ Ἀπορία, sequente infinitiuo, redditur Periculum, Discrimen. Plato in Epist. εἰς ἀπορίαν ἐλθόντες πόλιν ἀνάστατον γενέσθαι, In discrimen adducti ne ciuitas vastaretur. ‖ Ἀπορία accipitur etiam pro ἀδυναμία, sicut ἄπορος pro ἀδύνατος. Sic exponit scholiastes Thucydidis l.2, p.64, καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀχρυπνία ἐπίκειτο διὰ πάντος, Nūquam posse quiescere. i. Inquies. Et δι᾽ ἀπορίαν, eo quòd desit facultas. ‖ Ἀπορία, Inopia, Egestas, Indigentia. Thucydides lib.1, οὐ γὰρ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ εὐθηνίᾳ ἀπολέσθαι, quæ paupertate parta sunt, diuitiis opibúsque pessum ire. Vbi nota sibi opponi ἀπορίαν & εὐθηνίαν. Et l.4, pag.132, κακοπαθούντων τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ, ob loci illius inopiam & sterilitatem. Luc. in Vit.auct. ἀπδύσας τὴν ψυχὴν καὶ ἀπορίᾳ συγκαταπλείσας, cū egestate. Herodot. ἐν ἀπορίῃσι εἴχετο, rerū necessariarū penuria laborat. Et Herodian.l.8, παντὸς τῆς οὖν ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸν στρατὸν κατεχούσης, quū prorsus inops & mœstus exercitus esset. Item cum genitiuo rei cuius penuria est. Thucydides lib.2, ἀπόλλυντο ἔρημοι, ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύοντος. Et lib.1, φλαύρως εἶχον, σίτου καὶ ὕδατος ἀπορίᾳ, ob penuriam frumenti & aquæ. Herodianus l.8, ἐπὶ ξύλων τῶν ἀπορίᾳ καὶ νεῶν, lignorum ac nauigiorum penuria. Itidēm Plato in Apologia Socratis, ἀπορίᾳ μὴ ἐάλωκα, οὐ μέντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ αὐθαδείας. Eadem significatione capi potest quod Xenoph. dicit Pæd.1, συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις αὐτῶν, vt sit, Subuenire inopiæ ipsorum. sicut Terentius dicit Subuenire inopi.

Ἀπορέω, ῶ, Ad angustias, è quibus me explicare nequeo, redactus hæsito. Vel simpliciter Hæsito, Dubius animi sum, Æstuo, Nescio quò me vertam. Isocrates Trapez. ἀπορῶν δὲ καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγήν. Xen. Hell.4, p.310, οἱ δὲ ἀπορούντες ἤδη, ὅπου ἔπεσον μὴ κακῶς καὶ ἀπέθνησκον, ποιεῖν δὲ οὐδὲν ἐδύναντο. Thucydides l.2, ὁ δὴ ἀπορῶν, νόλις κατενόησε τὴν πρᾶξιν τοῦτον. Item cum dātiuo, Isocr.Paneg. ἀπορήσας τίς παροῦσι πράγματι. Itidem Plutarch.in Amat.narr. ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης, Incertus quid ageret Theophanes, Nescius quid agendum esset. Cum accusatiuo quoque in eadem significatione construitur, nimirum pro Dubius sum quid faciendum sit de. Xenophon Hellen. 6, εἰ τί π ἀπορῶ, πρὸς ὑμᾶς ἰέναι, si qua de re dubitem & nesciam quid sit agendum. Herodotus l.4, ἀπορέειν τὴν ἐξαγωγήν, hæsitare de egressu. Aristoteles Historiæ anim.l.7, ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ causa sit. vel, Rationem cur ita sit, comperire nequeo. Interdum construitur cum particulis istis, τίς, οὗς, ὅς τις, πότερον, ποῖ, ὅπῃ, & similibus, itidémque significat Dubito, Ambigo, vel etiam Nescio, Non perspicio. Dem. Olynth.3, οὐχ ὅ, τι χρὴ περὶ τῶν παρόντων σύμβουλον λύσαι, χαλεπώτατον ἡγοῦμαι, ἀλλ᾽ ὁπῇ ἀπορῶ, πνα χρὴ τρόπον πρὸς ὑμᾶς περὶ αὐτῶν εἰπεῖν. Xenoph.Pæd.1, ἀπορῶ ὅ, τι χρὴ πιεῖν, Nescio quid agendū sit. Isocrates Panath. ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅ, τι χρήσοιτο τοῖς παροῦσι. Itidē Pla. ἀπορῶ ὅ, τι χρήσομαι αὐτῷ, quid eo facturus sim nescio. Rursum Xenoph. ἀπορεῖς θείοις σημείοις ὅ, τι χρῶ, Nescis quid tibi faciendū esse diuina signa indicent, Nescis quid tibi diuinis signis portendatur. Demosthenes Pro corona, οὐκ ἀπορῶν τί ὅ, τι χρὴ περὶ σοῦ καὶ τῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τῷ πρεσβυτάτῳ μνησθῶ, nescio cui⁹ primo loco mentionem faciam. Thucydides l.3, ἀπορῶν ὅτῳ τρόπῳ πολιορκήσετε, inops consilii, & dubitās quónam modo, &c. Isocr. Panath. ἠπόρουν πότερον διεξίω. Xenoph. ἀπορῶ πότερόν μοι κρεῖττον. Idem, ἀπορεῖ πότερον συμβάλλοι. Idem, ἀπορεῖς πότερα τυχὸν ἢ γνώμης ἔργα δεῖ, ambigis fortunāne an consilii opera sint. Idem, ἀπορεῖ ποῖ τραπόμενος, Ambigit quò se vertat, Nescit quò se conuertat. Thucydides l.1, pag. 20, ἠπόρησε μὴ ὁποτέρωσε διαμνημονεύσει χωρήσας, ἢ ὅτι τῆς Ὁλυμπίου, ἢ εἰς τὴν Πυθίαν. Plato, ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσει, incertus quānā effugeret. Ἀπορῶ pro Nescio, Ignoro, aliquando cum accusatiuo construitur: vt Lucianus in Alcyone, τὰ πλεῖω

ἢ Ἀπροώπτως καὶ παρὰ δόξαν ἡμᾶς συμβαινόντων πραγμάτων, Multa ex iis quæ nobis accidunt, nõ cognoscentes, Nescientes, Ignorãtes. Quo modo accipi potest & illud Aristotelis, ἀπροώπτως αἰτίαν, ignoro causam. Aliàs cum particulis, ὅστις, τίς, ὅς, πότερον, πῆ, ὅποι, vt tum in locorum suprà citatorum quibusdam, tum in his sequẽtibus. Plato De legibus, ἀπορῶ τούτων τίνα εἰπεῖν, nescio quam ex his esse dicã. vbi etiam nota eum τίνα εἰπεῖν dixisse pro τίνα εἶπω, (si tamen vera est hæc quam v. lex. habent, scriptura) Idẽ in Apologia Socr. πολλὰ μὲν χρόνοι ἀπόρουν τί ποτε λέγοι, nesciebam quid diceret. ‖ Ἀπορῶ cum infinitiuo accipitur interdum pro Diffido me posse. vt Plutarchus in Themist. ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, populum humanis consiliis in suam sententiã traducere se posse diffidens. ‖ Cum infinitiuo iunctum capitur etiam pro Nequeo, Non possum, ἀδυνατῶ: sicut ἄπορος accipitur pro ἀδυνάτος, & ἀπορία pro ἀδυναμία. Aristophan. ἀπορῶ κρῖναι μέγα πρᾶγμα, non possum iudicare. Demosth. ἀπορῶ ποιῆσαι κακῶς, nequeo. ‖ Ἀπορῶ genitiuum adiunctum habens significat Egeo, Indigeo, Destitutus sum. Isocrates De pace, ἀπορεῖν ἀπὸ κρίσεως. Idem in Helen. encom. οὐδεὶς πώποτε λόγων ἀπόρησεν. Idem alibi, μηδενὸς πάντων ἀπορῶν, nullo horum indigens, seu carens. Xenoph. ἀπορῶ ἔργων, deest mihi quod agam. Plutarchus Solone, οὐκ ἀπορῶ τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν, nõ mihi desunt qui me velint opibus suis iuuare.

Ἀποροῦμαι quoque easdem significationes habet quas ἀπορῶ. Nam significat Ad summas angustias redactus æstuo, & nescio quò me vertam, sicut & ἀπορῶ. Plutarchus Cæsare, ἀπορούμενος καὶ περιπαθῶν, in anxietate constitutus. Polyb. lib. 15, ἀπορεῖτο καὶ διεχρῆτο διέκειτο περὶ τῶν μέλλοντος, animi pendebat, nec satis perspiciebat quid sibi potissimum in posterum faciendum foret, vt Bayfius interpretatur. Iungitur itidem cum accusatiuo vt ἀπορῶ. Eurip. ἀπόρημα πάσχω, Hæsito & nescio quid mihi faciendum hac in re. Item pro Dubito, Hæsito, in alio loquendi genere. Aristoph. Nub. κἀν ἀπορῇ τι τῶν νεημάτων, ἀφεὶς ἄπελθε, si de quopiam conceptu & cogitatione dubites, dimitte. Item Nescio, sicut ἀπορῶ. Plato in epist. ὑπὸ δὲ πομφὰς ἀπορούμενος, Nesciens, vel etiam Ambigens, Dubitans. sicut Xenophõ in Cynegetico, ἀπορούμενος ὅπου καταπλεῖν, Incertus & addubitans, & firmandi propositi nesciens. B. ‖ Accipitur etiam pro Egeo, Indigeo, vt ἀπορῶ. Aristot. OEcon. ἀπορούμενος ἀργυρίου. Plato De legibus, ἀπορουμένη τῶν αὐτόθεν, penuria laborans incolarum. Annotat Bud. ἀπορεῖσθαι in hac signif. plus esse quàm ἀπορεῖν, sicut παιζεσθαι plus quàm παίζειν. In hoc autem loco Plutarchi de Clodio in ædem Bonæ deæ noctu ingresso, ἀπορεῖτο τῶν δίδων, reddas potius Nesciebat quà exiret, quàm Indigebat exitu.

Ἀπορεῖται passiua quoque significatione dicitur id de quo dubitatur, seu de quo quæstio est. Aristot. de Alcyon. ἀπορεῖται ὑπ' ἐνίων συνιόντων πῶς γεννᾶται, Non inuenitur vnde cõfingantur nidi, vt Plinius interpr. Sic & alibi ἀπορεῖται, impersonaliter pro Ambigitur, Dubitatur, Nescitur, Non inuenitur. Vnde τὸ ἀπορούμενον apud Alexandrum Aphrod. Id de quo dubitatur, Cõtrouersum, De quo quæstio est: A B Ἀπορέω significante non solùm Dubito, sed etiam Quæro, item Disputo addubitando, Dubitatione allata dissero, Philosophantis more inquiro, vt Bud. interpretatur pag. 329, vbi etiam ex Themist. affert, οὐ γὰρ ὅπως ἀπορήσοί τις τῶν παρεληλυθότων εἰς τὸ ἀληθὲς περὶ τοῦ τόπου, ἀλλ' ὅ δὲ ἀπόρησεν ἱκανῶς, sic interpretans, De loco quod satis sit disseruit addubitando. Vnde E T I A M Ἀπόρημα, ατος, τὸ, Quæstio, vel potius Res de qua quæritur, Dubitatio in medium allata de qua disceptatur: sicut ἀπορία quoque vsurpatur. Simpliciter etiam pro quauis dubitatione capitur. & I N D E Ἀπορηματικὸς σωδεσμος. Coniunctio dubitatiua, apud grammaticos.

Ἀπορητικός, ῆ, ὁ, Qui dubitare solet, Dubitator, Hæsitator, vt ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, Qui de omnib⁹ rebus dubitabãt: à quibus secta ἀπορητική. Diog. Laertius in Pyrrh. Eliensi, pag. 480, de sectatoribus Pyrrhonis loquens, Ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἐπιβλεπτικοὶ καὶ ζητητικοὶ, ἀπὸ τοῦ δόγματος προσηγορεύοντο. Quibus subiungit ibidem, ζητητικὴ μὲν οὖν φιλοσοφία, ἀπὸ τοῦ παντὸς ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν. σκεπτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ σκέπτεσθαι ἀεὶ, καὶ μηδέποτε βυρίσκειν. ἐφεκτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ μετὰ ζήτησιν πάθους· λέγω δὲ τὴν ἐποχήν. ἀπορητικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ περὶ δόγματος ἀπορεῖν.

c. 2. Διαπορέω, ῶ, F. ήσω, idem cum ἀπορῶ, nisi quòd præpositio significationem aliquantũ intendit. Hoc est, Animi dubius sum, Hæsito & nescio quid mihi sit faciẽdum. Synes. epist. 4, καθάπερ ἐπειδὰν ἐξαμυνεῖσθαι δέῃ, διαπορεῖν ὀρνεοῦ φύσος, animi sim dubius. Item Dubito, Ambigo, vt ἀπορέω, seu ἀμφιβάλλω, vt Suidas exponit. Plutarchus De defectu oraculorum, περὶ δὲ πλήθους ὠείσμασιν διηπόρησε, verùm de eorum certa definitáque multitudine dubitauit. Act. Apost. cap. 5, διηπόρουν περὶ αὐτῶν, ambigebã de illis. Item, Dubitationem affero, Addubitans quæro, seu ζητῶ, vt Suid. exponit. Plut. Sympos. 4, περὶ τῆς αἰτίας δ' ἐν πλείοσι τῶν ἄλλων ὀλίγα γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνοντες, διηπόρησε, dubitationem mouit & quæstionem. Idem De defectu orac. ὑμῖν τοιαῦτα διαπορῆσαι πᾶς οὐχὶ καὶ τόπε ἀπέρηκε, quæstionem vobis propono: pro quo alibi dicit ἀπορίαν τοιαῦτα βάλλω. Itidem Philo De mũdo, ἐκεῖνο δ' ἄξιον διαπορῆσαι, operæpretiũ est quærere. Item διαπροδιδῶ περὶ αὐτῆς, De ea quærimus, In quæstionem venit. Budæus interpretatur etiã Disputo, Disputando inquiro. Themist. in princ. 4 De cælo, διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὸν σέβιν τοῦτον διελεῖν ἀναγκαῖον, disputantium modo discutientes & disceptãtes quæ ad commentationem explicatu necessaria sunt. Alicubi pro Nescio etiam ponitur, vt ipsum ἀπορέω. Herodianus libro 5, διηπόρουν ποῦ ποτε δρᾶε εἴη, ignari vbinam foret. ‖ Pro Egeo seu Indigeo affertur ex Aristot. OEcon. 2, ὁπότε διαπορεῖν τὸ στρατόπεδον, cum hac interpretatione, Quum se indigere diceret exercitus.

Διαπροδοῦμαι quoque eadem significatione vsurpatũ reperitur qua διαπορῶ, (sicut ἀπροδοῦμαι eadem qua ἀπορῶ) Vnde διηπορημένος, Animi dubius, Ad inopiã consilii redactus: vt & διαπορηθεὶς, quod Suid. exponit διαπορῶν. Æschines De malè gesta leg. loquens de matre sua quæ in iudicio erat, ἡ γυνὴ ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προσφαίνεται, φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καὶ διηπορημένη. Idẽ in eadem oratione, ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη, Ad inopiam consilii & mentis redactus est, Deprehẽsus est, vt Bud. interpr. annotans synonymos ibi dici ἐπαρέχθη. Quod verò Plato in Phædro dicit, ἵνα μὴ βλέπων πρὸς σε ἐν' αἰσχύνης διαπροδῶμαι, idem pag. 361 vertit, Prorsus ad insaniã redigar. Aliquãdo διαπροδοῦμαι passiuam significationem habet, nimirum In quæstionẽ venio, Quærendo & addubitando de me disputatur. Vnde apud Themist. ταῦτα μὲν οὖν ἔστω διηπορημένα, quæ Budæus sic interpretatur, Quærendo disputata, Disceptata & argumentis vtrinque agitata. Idem, quod Philo De mundo dicit, καὶ δυσωπίας οὖν εἴ τις ἀποδιδράσκειν βούλοιτο ταῖς ἐν τῆς διαπορηθεῖσι, sic vertit, Sicui effugere propositum sit identidem recursantes huius quæstionis difficultates.

Διαπόρησις, εως, ἡ, Dubitatio, Addubitatio. Est etiam figura oratoria quæ E T Ἀπορία nominatur, vt suprà dictum fuit. Aquila Romanus, Διαπόρησις, Addubitatio. Hac vtimur quum propter res aliquas volumus videri dubitare, & quasi ab ipsis iudicibus consilium capere quo potissimũ genere orationis vtamur. Quale est pro Cluentio proœmium, Equidem quò me vertam, iudices, nescio. Negem fuisse illam infamiam iudicii corrupti? Donatus apud Terentiũ in Hecyra, Quid agam? quò me vertam? Figura (inquit) διαπόρησις, apta turbatis. Idem in illud Eunuchi, Quid commemorem primum? dicit διαπόρησιν familiarem esse laudantibus, vt quum omnia & magna videntur & paria.

Διαπορητικῶς, Dubitanter.

c. 3. Σιω διαπορέω, ῶ, Vnà dubito. vel Vnà quæro.

c. 2. Ἐξαπορέω, ῶ, Prorsus hæsito, & ad angustias redactus nescio quò me vertam. Vel, Ingenti inopia rerum necessariarum seu consilii oppressus sum. Paulus epist. 2 ad Corinth. cap. 4, θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι· ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, Egentes, non etiam egestate afflicti, vel, Non succumbentes egestati. Sic enim dicitur ἐξαπορεῖν vt ἐξασθενεῖν, Valde debilitari, vel Ad languorem vsque debilitari, Viribus defici. B. pag. 329. In eadem epist. cap. 1, ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν, Adeo vt prorsus animi pẽderemus, etiã quod ad vitã, Vt prorsus perplexi & inopes consilii essemus quomodo periculum vitæ euaderemus. Itidem Plutarch. in Alcib. τοῦτ' ἀκούσαντες οἱ πολῖται ἐξαπορήθησαν, prorsus animi pendebant, seu hæsitabant. In quibus etiam locis nota ἐξαπορεῖσθαι passiua voce dici pro ἐξαπορεῖν, sicut διαπορεῖσθαι & ἀπορεῖσθαι pro διαπορεῖν & ἀπορεῖν.

c. 2. Ἐπαπορέω, ῶ, Addubito, Insuper dubito, Aliam insuper dubitationem & quæstionem moueo. Budæus Ἐπαπορεῖν interpretatur Addubitare, Quæstionem proponere: V N D E Ἐπαπόρημα, ατος, τὸ, Addubitatio, Quæstio. Vel, Dubitatio & quæstio super aliqua re. I N D E Ἐπαπορηματικὸς λόγος, qui E T Ἐπαπορητικός, oratio qua addubitantes quærimus, vt Δάος πάρεστ' ἢ πτ' ἀλλ' ἄλλων ἄρα; idem ferè cũ ἐρωτηματικῶ. E T Ἐπαπόρησις, εως, ἡ, itidem Addubitatio & quæstio super aliqua re: qua significatione dicitur E T I A M Ἐπαπορία. Hesych. & Suid. ἐπαπόρησις exp. simpliciter ἀπορία.

c. 2. Προαπορέω, ῶ, Prior dubito, Prior quæro vel dubitabundus disputo. Bud. pag. 39 quum ἀπορῶ significare dixisset Disputo & philosophantis more inquiro, subiungit ex Aristot. Meteorol. περὶ δὲ αὐτῶν καὶ παντῶν πνευμάτων λέγωμεν, πρῶτον καὶ περὶ τούτων προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, cum hac interpretatione, Prius de iis nobiscum ipsi disputantes & addubitabundè disceptantes antequam quippiam constituamus. A T Προαπορίζω quod in v. l. legitur, mendosum est.

C. Ἀραιόπορος, ὁ, ἡ, Meatus seu foramina rara habens. Alii interpr. Laxus. vt apud Alexand. Aphrod. τὰ ἐμπεφυκότα τῆς κεφαλῆς φαλακροῦσι μόνα· διὸ μαλακὰ καὶ ἀραιόπορα, prior capitis pars sola calueſcit, quoniã mollis & laxa est. Item, βρέγμα τῆς κεφαλῆς τὰ πεφυκότα ἔχει δέρματα ὧδε καὶ ἀραιόποροι, sinciput instar cutis molle & laxum pueri habent. Et ἀραιόπορος πῶς, laxus rarũsque.

C. Βραδύπορος, Tardè seu lentè pertransiens. quod ad πόρω potius pertinet quàm ad πόρος. Ex Galeno lib. 1 ad Glauconem, βραδύπορα ἐδέσματα, Edulia quæ lentè digeruntur & distribuuntur. quibus opposita dicuntur ὀξύπορα. A T Βραδυπορέω, ῶ, Lentè incedo, Tardo passu progredior.

C. Βραχύπορος, Breues meatus habens.

C. Δύσπορος, Transitu difficilis. Lucian. in Demon. ὁδοιπορῶν τὰ ἄβατα, ἢ χαμευνῶν τὰ δύσπορα. Idem, δύσπορος ὁδός, qua difficulter iri potest. Exponitur tamen inaccessa. Hesychio δύσπορον est δύσβατον, χαλεπόν. V N D E Δυσπορία, ας, ἡ, Difficultas transitus, seu Transitus difficilis, vel Viæ difficultas. Xen.

C. Εὐθύπορος, Cuius meatus in rectum porrigũtur, Recto tramite procedens seu progrediens. A T Plato De leg. metaphor. ἀθύπορον ἤθος pro Recti mores. V N D E Εὐθυπορία, ας, ἡ, Meatuum rectitudo. vel etiam Progressus qui recto tramite fit, Progressio in rectum. Plato De leg. & Synes. epist. 133. εἰς ἀθυπορίαν τῆς πήσεως, ad rectũ cursum volatus. E T Εὐθυπορέω, ῶ, Meatus mei in rectum porriguntur. Theophr. in 1 De causis, καί τοι τὸ ἀθυπορεῖν ὑπαρχει ποσὶ πύπτων, meatuum rectitudinẽ habere, quibus subiungit, βύρσων γὰρ πῶς φορεῖν καὶ αἱεμπόδιστον ἔχεισιν. Et in 5, ἀθυπορούσης τῆς ῥιζῆς, quum recto meatu descendat nutrimentum, vt Plin. dicit, Alis recto meatu radices descendunt: in Εὐσέβω. Aristot. in 5 De gener. animal. οὐ διαπαῶνται, ἀλλ' ἀθυποροῦσι. Idem, πρὸς τὸ μὴ ἀθυποροῦν. quo minus rectè commeet. Bud. Et ἀθυποροῦντων πόρων, meatibus sese recto tramite porrigentibus. Εὐθυπορεῖν, Rectam viam sequi, Via porrecta iter facere, vt Bud. interpr. apud Strabonem in loco quodam citato suprà in Κυκλοπορέω ei opposito. vbi ἀθυποροῦσαι ipsæ ὁδοὶ dicuntur pro In rectum tendentes.

C. Εὔπορος, oppositum τοῦ ἄπορος, Peruius, seu Cuius meatus bene aperti sunt. Lucian. in Lexiph. εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε. ἀπίσω δὲ ἡ ὀπιθόσφυρα, ἡ κωφλίς. quibus

paulo antè, initio dialogi, opponit κωφελοῦσα ὦτα. Item, Per quem trãsire seu meare facile est, Per quem nulla difficultate commeatur. vt εὔπορον μάλα πέλαγος, quod sine vllo periculo traiicitur. Etapud Plat. ὁδὸς ῥᾴδια καὶ εὔπορος, Via facilis & per quam nullo negotio transitur. Itidẽ Gregor. ἐμὰ λέαις τῆς ὁδοῦ φέρων καὶ ἄγαν εὔπορον. quem locum citans Bud. εὔπορος ὁδὸς interpr. Via bona & facilis ingressu. Sic Xenophon, ἐν εὔπορος νάπαις ἐνεγκαίωσι, παρίοντες ὀλίγα τὰ εὔπορα, δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν ἢ χρὴ πῶς ἐλασίαν πιεῖσθαι, de famulis quibusdã qui in δυς χωρείαις præmitti solent ad vias explorandas peruiãne & faciles sint, an obstructæ ac impeditæ. Scholiastes Thucydidis in hoc loco libri 4, pag. 115, ὑποχωρήσασι δέ, [τῶ χωρίου τὸ δυσέμβατον,] καὶ γὰρ χαλεπὸν ὄν, εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος, illud εὔπορον exp. ἀνεμπόδιστον. Actiua etiam significatione apud Euripidem, εὔποροισι πλάταις, Velociter permeantibus. alii, Actuariis nauibus. Generaliter etiam accipitur pro Expeditus; Facilis: cui itidem oppositum ἄπορος, Impeditus, Perplexus, Difficilis. Thuc. lib. 1, τῆς βασιλέως ἐρημίας τὴν κατὰ θαλασσαν ἔφοδον εὔπορωτέραν τῆς κατὰ γῆς οὖσαν, maritimam expeditionem faciliorem expeditioremque esse terrestri. Demosth. Olynth. 3, ἐλέσθαι δέ, ὅταν περὶ πραγμάτων πρεσβῆς σκοπεῖν, οὐκέθ' ὁμοίως εὔπορον. id est ῥᾴδιον, εὔκολον, facile. Et Synes. epist. 152, εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐρασθὲ φύσιν, promptus ad inueniendam, facilis ad dicendã amatoris naturam. Vbi etiam nota cum infinitiuo iungi, sicut ἄπορος suprà. Adde ex Luciano, πολλὰ φαίνεται ἡμῖν καὶ πολὺ ἄπορον ἄπορα, καὶ πολὺ ἔφικτον αὐέφικτα. nisi ibi malis accipere pro ἀπόρεστα: sed commodius pro Factu facilia. ‖ Εὔπορος, Abundans, Cui copia suppetit. oppositum τοῦ ἄπορος significanti Inops, Egenus. Aristot. Œconom. 2, πολὺ καρπῶν εὔπορος, Fructibus abundans, Fructuum diues. Ex Thucydide, εὔπορος πᾶσιν, Omnibus affluens. Gaza verò ἀπορώτερος ἐκ διδασκαλίας dicit pro eo quod Cicero Doctrina vberior. Et οἱ εὔποροι, Diuites, Locupletes, (sicut ἄποροι, pauperes, οἱ πένητες) οἱ κεκτημένοι πολλὴν οὐσίαν, Qui sunt soluẽdo, Demosth. Item εὔπορος ἐγγυητής, locuples fideiussor. In Pandect. Græcis, ὃν δὲ βεβαίως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητής, οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀξιοχρεώσεως τοῦ ἐνέχεσθαι. Quæ verba ex Vlpiano trãslata sunt, Fideiussor in iudicio sistendi causa, locuples iubetur dari: non tantùm ex facultatibus, sed etiam ex conueniendi facilitate. B. p. 212, in Παραίτησις.

Εὐπόρως, Facilè. V N D E Εὐπορώτερον, Facilius, Expeditius. Plato Sympos. τοῦτ' ἀπορώτερον ἔχω ἀποκρίνεσθαι ὡς δαίμων ἔστι.

Εὐπορία, ας, ἡ, Progressus impeditus, Facilis cursus. Thuc. dicit εὐπορία τῆς τύχης, quod Bud. interpr. Facilis fortunæ processus. Cui loco subiungi potest hic Plutarchi in lib. De solertia animal. ἵνα μὴ καταλείπωσιν ἀπορίαν τοῖς σταθοῦσι, de leonibus qui incedunt σπουδαγμένοις τοῖς ποσὶν. ἐντὸς ἀποκρύπτοντες τοὺς ὄνυχας, quamobrem vestigia ipsorum admodum obscura vestigatores fallunt. ‖ Item Via seu ratio facilis: vel Facilitas, Facultas. Thuc. lib. 3, ὑφελὼν τὴν ἀπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν, commoditatem & facilitatem. Plut. Alcib. ἀπορίαν δὲ τῆς αὐόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα τὴν Φαρνάβαζον οἰόμενος παρέξειν, commodam rationem. Adde ex Thucydide, libro 4, pag. 138, καὶ γὰρ ἡ ἀπορία ἦν πιεῖσθαι αὐτόθεν, Facultas suppetebat. Itidem Philo lib. 2, De vita M. τίς ἀπορία σοφῶν εἰς τοσαῦτα; vnde ad transmittendum nauium copia? Accipitur etiam pro Copia, quo significatur Abundantia. vt ἀπορία χρημάτων apud Herodianum. Itidem ἀπορία πολλὴ τῶν ξύλων, abundantia & copia materiæ. Item peculiariter pro abundantia bonorum, id est, pro opulentia. vt οἱ ἀπορίας πόροι, quos opes & copiæ improbiores reddunt. Dem. contra Mid. τὸ δοκεῖν τινὲς εἶ) δι' ἀπορίαν τοῦ σταλκόπτειν, copiosi patrimonii prærogatiua sese aliquos esse existimantes. ‖ Εὐπορία est etiam eius qui assequutus est scientiæ facultatem, id est Certa cognitio vel prompta, quæ dubitationi opponitur & hæsitationi. Arist. in 2 Metaphys. ἔστι δὲ τοῖς ἀπορῆσαι βελτίοσι τοῦ πρόσθεν, τὸ διαπορῆσαι καλῶς. ἡ γὰρ ὕστερον ἀπορία, λύσις τῶν πρότερον ἀπο-

ρουμένων ὄντι. ΕΤ Εὐπορεῖν, Iam non dubitare, Certius cognoscere veritatē. Idem in 1, ὅσα δὲ περὶ αὐτῶν τούτων ἀπορήσετε αἴτησις, ἐπανέλθω, καὶ πάλιν. πάχα γὰρ ἐξ αὐτῶν ἀπορήσαιμι καὶ πρὸς πολὺ ὕστερον ἀπορίας. Hæc Bud.

Εὐπορέω, ῶ, Facilem transitū vel viā nanciscor. Sed huius signif. desideratur exemplū. At Thuc. lib. 5, p. 212, καὶ ὡς ἕκαστοι ἀπόρησαν, παρεκομίζοντο πλοῖα, schol. exponit ἔτυχον ἀπλοῦσι. Εὐπορήσεις πρὸς ἑκάτερον ἐκ τούνδε, Ad vtrunque consequendum ex his abunde tibi adiumenta suppetent, Aristot. in Rhetor. quod pertinet ad Εὐπορέω significans Est mihi copia & facultas, Abūdè possum, vel etiam simpliciter Possum. nam oppositum ἀπορέω pro ἀδυνατῶ etiam accipi, suprà docui. Plato De legibus, καθ' ὅσον ἀπορεῖ τις, Pro facultate sua, Quantum potest. Synes. epist. 125, δυσυχεῖν οἷς ἀπορεῖν πυνθάνῃς ἀλλήλοις ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, propterea quòd abundè possumus malis mutuò nuntiis remunerari: vel etiam facilè possumus, quomodo exponitur apud Platonem De leg. ἀπορῶ εἰπεῖν, facilè possum dicere: & ἀπορῶ περὶ γνῶσιν, facilè possum cognoscere. Item Copia mihi est, Suppetit mihi, Habeo. Aristot. Œcon. 2, οὐκ ἀπορῶν ἀργυρίου, Quum ei pecunia non suppeteret, Indigens pecunia. Idē in Polit. ἀπορεῖν χρημάτων ὀλίγων, paucas habere pecunias. Lucian. ἀμηχάνης ἀπορεῖν. Alexander Aphrod. lib. 2 Problem. ἀπορεῖν ὀργάνου ἀκράτου, habere instrumentum bene constitutum. At Galen. lib. 2 ad Glauconē, ἀπορήσεις ἰάσεως, pro Facilè tibi curatio suppetet. Item Abundè habeo, Abundo, Magna mihi copia est. Plutarch. Themist. ἀπορεῖν τοῦ ἐφοδίων, abundare viatico. Lucianus in Toxari, ἀπορῆσαι τοῦ μήλων, abundè habere mala. Et ἀπορεῖν τῆς τροφῆς, Abundè pasci, Abundare pabulo. Est vbi cōmodius exponere possis, Abundè nanciscor, Multū mihi comparo, Magnam mihi copiam congero. vel simpliciter, Comparo mihi, Acquiro, πορίζω. quò referre potes quod ex Demosth. affertur, ἄλλοθεν τε χρήματα ἀπορήσας. & ex eodem, ἀπορεῖν πᾶς ἀπορίας. Interdum pro Ditesco capitur. Xenoph. αἴρεσιν ἀπὸ τοῦ πονηροτέρων ἀπορεῖν, labore improborum hominum ditescere. Demosthenes, ὁπότε τοῦ πόνου κομιεῖσθαι ἔμελλεν ἀπορήσαντος, quum ab isto iam locupletato creditum seruaturus foret. ¶ De ἀπορέω autē quo philosophi peculiariter vtuntur pro Iam non dubitare, Certius cognoscere veritatem, vide quæ ex Bud. in Εὐπορία annotaui.

Εὐπορέομαι, οῦμαι, pro ἀπορέω vsurpatur, sicut ἀπορῶμαι & διαπροδμαι pro ἀπορέω & διαπορέω. Act. Apostol. cap. 11, καθὼς ἀπορεῖτό τις, Prout cuiq; suppetebat, Quisque pro sua facultate. Et ἀπορουμένη ἀθυμία, Abundè suppetens quies. Bud. Idem Bud. ἀπροδμαι interpr. Affluo rerum copia, Opulentus sum, Non deficior nec pecunia, nec alia re. Item cum genit. pro Abundo, Abundè mihi suppetit, Abundè habeo. Aristot. Œconom. lib. 2, σωέβαινεν ἀπορεῖσθαι τοῦ τραπέζας τοῦ δαπανείων.

Εὐπόρητος in v.l. exponitur Bene administrans vel distribuens. Significaret tamen potius (si mendosum non est) Cuius copia facilè nobis fit, Abundè suppetens.

c.2. Ἐξευπορέω, ῶ, idem cum ἀπορέω quod significat Comparo. Plato lib. 10 De leg. ζῶντα δὲ πάντα δύναται πᾶσιν ὑπουργίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, Comparare, Copiam auxiliarem facere. Bud. pag. 329. Alii interpr. Suppedito, Suggero.

c.2. Προσευπορέω, ῶ, Præterea mihi comparo. Interdum etiam pro Abundè suppetit mihi. quo significatu pass. quoque vox accipitur. Demosthenes contra Timocratem, πρὸς δὲ εἰς τὰς θυσίας καὶ τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς ἱππέας καὶ τἄλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, ὅστ' εἶναι ὄνομος ὁ πιῶν τοῦ σεσυπορεῖσθαι, vt abundè suppetant nobis.

c.2. Συνευπορέω, ῶ, Vnà comparo, Adiuuo aliquē in cōparando seu acquirēdo. Συνευπορεῖν, inquit Bud. p. 328, dicitur qui operam accommodat amico ad pecuniam conficiendam & inueniendam. cuius exemplum subiungit ibi ex Demosthene. Item & hoc ex eodem, ἐδεῖτο μου τελάντα μναῖς συνευπορῆσαι. vt conficerē sibi seu curarem, nimirū οὐχ οἷός τε ὢν δαλδσαι τὸ ὀφειλόμενον. Sic Dinarchus, συνευπορῶν καθ' ὅσον δυνατὸς ἦν πρὸς ἑτέρους τῆς πατρίδος. Antipho pro Conferre dixit, εἴ τις πρὸς τοὺς κοινοὺς συνεισφέρει ἐκ τοῦ ἰδίου συνευπορήσει. Bud. ibidem. Συνευπορῶ significat etiam generaliter Operam meam accommodo alicui. Vel, Operam meam alicui suppedito. Plut. in Lycurgo, νύμφης δοθείσης καὶ συνευπορούσης ὅπως αὐτὸν καὶ τὸν καὶ θαυνοντες ἀλλήλοις συμπορίζοιντο, sponsa moliente & vnà suam operam accōmodante, seu suppeditante, quò tempestiuè & clàm conuenirent. quomodo accipi posset etiam locus paulo antè ex Dinarcho citatus.

Συνευπροδμαι eadem significatione vsurpatur qua συνευπορῶ, sicut ἀπροδμαι & ἀπροδμαι eadem qua ἀπορῶ & ἀπορῶ. Isocrates in Paneg. κἂν μικρὸν αὐτοῖς συνευπορήσαντα. sic enim legendum esse tradit Bud. pag. 329.

C. Ὀξύπορος, Qui citò transit: oppositum τοῦ βραδύπορος. vt apud Columellā lib. 12, cap. vlt. Moretum oxyporū, vel (vt alii) oxygarum, quemadmodū cōponas. Quod ibidem docet in olla noua seruatum, quum exegerit vsus, aceto & garo dilui. Sic oxypora medicamenta & antidota. Plinius libro 20, cap. 23, de fœniculo, Condimentis propè omnibus inseritur, oxyporis etiā aptissimé. Idem lib. 24, cap. 8, Iuniperis miscetur antidotis oxyporis. In priori autē loco Oxyporis sine adiectione dixit, pro Oxyporis medicamentis: sicut & Dioscorides libro 3, cap. 58 de ligustico, μίγνυται δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα χρησίμως καὶ τοῖς ὀξυπόροις καὶ ταῖς πεπικαῖς δυνάμεσι. Itidem Stat. dixit Oxyporum pro Oxyporū condimentum: libro 4, sylu Non sal, oxyporúmve, caseúsve. A Galeno iisque qui eum sequuti sunt. frequentius VSVRPATVR Ὀξυπόριον quàm Ὀξύπορον. Gorr. Ὀξυπόριον medicamenti genus est tenuium partiū, & facilè venas subiens ac permeans: vt nomen ipsum indicat, a cita penetratione inditum. Est autem facultate concoctorium, iis constans quæ cum tenuitate partiū calore prædita sunt. Eiusmodi est, τὸ δριμυτέρων πεπέρεων, τὸ δριμὺ καλαμίνθης, τὸ δριμὺ κυδωνίων, τὸ δίοσπολιτικόν: quæ habentur apud Galenum in lib. De sanit. tuenda, & alia permulta ab Aetio descripta lib. 3, cap 90, 91: & lib. 5, cap. 68, & lib. 6, cap. 10. Exhibetur vel in potu ante cibum tum mane, tum vesperi, vel in condimento, ad ciborum concoctionem digestionémque procurandā. Materia autē hæc ferè deligitur, fœniculū, apium, ligusticū, ammi, piper, zingiber, ruta, cuminum, seseli, thymus, calamintha, cinnamomū, & reliqua eiusdē generis, de quibus apud Aet. l. 9, cap. 24, vbi de cruditate ex Galeno disserit. Quibus etiam aliquid quandoque adiici potest quod purgandi vim habet: ex quo ὀξυπόριον καθαρτικὸν fiet, quemadmodum apud Aetium lib. 3 cōtinetur. Hæc ille. Vtitur hoc vocabulo Oxyporium Marcellus quoque Empiricus.

C. Πολύπορος, Multos meatus habens. Exponitur etiā Locuples, Diues, εὔπορος.

C. Στενόπορος, Meatus angustos seu arctos habens: vel Angustus, Arctus. Eurip. στενόπορος ἔξοδος. Thucyd. τὰ στενόπορα τοῦ χωρίου, angusta loca. Aristoteles De mundo, ἐν δὲ τοῖς πρὸς δύσιν στενοπόροις τόποις διανεφῆς, in angustis autem faucibus, quæ ad occidentem vergūt, apertus. Alexāder Aphrod. ὁ στενόπορος αὐλὸς, ὀξυήκοος, tibia angusta acutum sonum edit. Et στενόποροι ὀφθαλμοὶ oculi arctos meatus habentes. Ionicè verò & metri plerunque causa à poetis VSVRPATVR Στεινόπορος, vt στεινόπορος τόπος, Locus angustos meatus habens, seu Locus angustus, Locus arctus. Oppositum huic Στεινόπορος EST Εὐρύπορος, Latos seu amplos meatus habēs. Exponitur etiam Habens lata vada.

C. Τετράπορος, Quatuor meatus seu foramina habens. Quadriforis, Plinio.

C. Ὑγρόπορος, Qui humida permeat, Per humida gradiēs. vt sunt animalia ὑγρόβια, quæ in aquis degūt: item naues & nautæ. VNDE Ὑγροπορέω, ῶ, Humida loca permeo, Per humida gradior. Epigr. lib. 4, καὶ νῆες ὑγροπόρευον, per humida ibant naues.

C. Ὑψίπορος, Per ardua loca gradiens, Loca sublimia permeans. Nonn. ἅρματος ὑψιπόροιο, per cacumina currentis.

C. Ὠκύπορος,

C. Ὠκύπορος, Citò permeās, Citato gradu locum aliquem peruadens: idem cum ὀξύπορος. quibus oppositum βραδύπορος. Vno verbo exponitur Celer, Citus, Velox. Od. η, Νηῶν ὠκυπόρων ὑπεβαινέμεν· αὐτὰρ ἄλοσ ἵππουσ Ἀτρείδαι γίγνοντο. Et Od. ξ, ὠκυπόροισι νέεσσι, id est ταχέως πλεούσαις, ταχείαις, Hesych.

Πόρειον, ου, τὸ, Nauigiū traiiciendis militibus comparatū, Nauigiū quo milites trans flumen aliquod vehuntur: sicut ἱππαγωγὰ πλοῖα dicebantur quibus equi solebant transuehi. Diod. Sicul. lib. 20, βραχυβυθοῦ ὄντος πόρεια πρὸς τὴν βραχομαδίαν τοῦ τεραπόντου ἐκ τῆς βραχυβυθοῦς, αἰνίχθη σὺν τῷ στόλῳ. Ibidem, οὐκ ἔχων ἱκανὰ πόρεια πρὸς τὴν διάβασιν. Ex eodem affert Bayf. τὰ τοῦ πορθμοῦ πόρεια, interpretans Prædonum pontones: qui etiā annotat πόρεια videri Cæsarem nominare Pontones, lib. 3 De bello ciuili: vbi ait, Plerasque naues in Italiā emittit, ad reliquos milites equitésque transportandos: pontones (quod est genus nauium Gallicarum) Lysii reliquit. Vbi tamen contrà manifestum est eum diuersos facere pontones à nauibus quibus equites militésque transportantur. Paulus verò iurisconsultus Pontones pro πορθμία vsurpat, vt infrà docebo. Vide & Πορεῖον.

Πόρεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui transiri seu traiici potest: idem ferè cum εὔπορος, oppositum habens ἄπορος. vel Penetrabilis, vt Ouid. — corpus nullo penetrabile ferro. Et Stat. — pectus nulli penetrabile ferro. Idem, — caput haud penetrabile Nili. Galen. καὶ πύτῳ ἄπαντα βάσιμα καὶ πόρεμα, Transmissu facilia, Penetrabilia. Actiuam quoque significationē habet, dictū de eo qui facilè transit seu penetrat. (Quem vsum habet Latina quoque vox Penetrabilis. Virgil. Aspice num nostrum mage sit penetrabile telum. Mart. Ne madidos intret penetrabile frigᵒ in artus. At ex Lucr. affertur Penetrale frigᵒ. Gal. βραδυπορώτεροι τῶν τούτων τοῦ οἴνων οἱ μικροὶ καὶ παχεῖς, ἀλλ' ὅμως πάντων τοῦ αὐστηροῦ πορεμώτατοι, lentè quidem transeunt & penetrant, ex eo vinorum genere quæ fulua sunt & crassa, attamen omnium austerorum maximè penetrabilia existunt. Homo verò aliquis metaph. πόρεμος dicitur Qui è quibuslibet difficultatibus se facilè expedit, Qui vbique viam inuenit: cui opponitur ἄπορος, Qui in angustias redactus hæsitat, nec exitum inuenit. Item, Qui acumine ingenii facilè quæuis penetrat, πόρον τῆς μηχανῆς ἐξευρεῖν δεινός, vt Eurip. loquitur. Πόρεμος αὖρα (inquit B.p. 317) dicitur ἐνθυμητικός, ὀπτικὸν πικός, περιστικός, acris cōmentationis ad excogitādū præsidium aut subsidium. Greg. de Iuliano Cæsare, οὐ γὰρ ἐρρώετο πορεμωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν. Cōtrà Synes. ὡς πρὸς τὰ καλὰ πάντων οὐ πορεμώτατος, omnium acerrime ad res honestas cōminiscēdas. Sic Antiph pro homine posuit ingenioso ad rem impediū expediendā. Hæc ille. Itidem Eurip. apud Aristoph. in Ran. Καὶ πόρεμον αὐτοῦ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον, Qui in suis rebus agēdis ingeniosus est, Qui suis rebus agēdis facilè viam inuenit. Et Plat. in Symp. περὶ Ἔρωτος (i. de Cupidine) quē Πόρος & Πενίας filium fingit, θηρευτὴς δεινὸς, αἰεί τινας πλέκων μηχανάς, καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητής, καὶ πόρεμος. (nisi malis pro πορευτικὸς accipere. i. Solers in acquirendis iis quæ desiderat) Quò pertinet apud Suid. εἴχαρεῖν χρὴ ἐργῳ πορεμῳ. quod exp. αἴσιον καὶ ἐπίνοιαν ἔχοντα. Significat etiam Trāsirū aperiens, Viā faciēs seu sternēs. Æschyl. Prom. pag. 55 meæ edit. Ἀπόλεμος ὁδε γ' ὁ πόλεμος, εἰς ἄπορα πόρεμος. i. vt schol. exp. πόρον διδοὺς καὶ εἰς τὰ ἄπορα, siue, τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν καὶ πόρεμος αὐτοῖς. Quomodo accipiendū videtur quod ex Thuc. affertur, πορεμώτερος ἐς πάντα. (Aliter tamē exponitur, Omnibus magis suppetēs atq; abūdās) Itidē interpretari possumus πόρεμος πλοῖα apud Aristoph. Audacia viā ad omnia patefaciens. Nisi malis, Prōpta, Expedita. Alii, Animū suppeditans. ¶ Πόρεμος, Qui cōparari & acquiri potest, Parabilis. idē cū ἄπορος. Seu Facilè suppeditabilis, vt B. interpr. in hoc loco Syn. ep. 139, θεοῦ δ' παρόντος, ἄπαν ἄπορον πόρεμον. Possis etiā sic reddere, Deo præsente, quæuis vel impeditissima & perplexissima, expedita ac peruia fūt. ¶ Πόρεμος, Omniū rerū copia affluēs. idē cū εὔπορος: quibus itidē opponitur ἄπορος. Gorg. in Apolog. Palam. τίς γὰρ αὖ ἐπιστήσεται τὸν ἀνθρώπινον βίον πόρεμον ἐξ ἀπόρου; Omnibus copiis opibūsq; affluentem ex inopi omniūmq; egentis. ¶ Item Quæstuosus, Lucrosus: ὀπωρδής, vt Suid. exp. in hoc loco, (οὕτω γὰρ ἔδοξεν εἶναι) πορεμωτάτῳ ὀπωρδεστάτῳ. nisi potius significet eo in loco Expeditissimam.

Πορίζω, Fut. ίσω, Aditum patefacio, Viam aperio, potius quàm Via duco. Metaphoricè Euripides Medea, οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι Θυμοῦ; τί πάθω θεῶν πορίζοντων καλῶς; diis bene omnia vertētibus & probè administrātibus: vt ibi πορίζειν καλῶς sit quod εὐοδοῦν dicitur & εὐτυχεῖν, recto tramite ducere. ¶ Πορίζω, Excogito, Cōminiscor, Inuenio. in qua signif. πορίζομαι vsitatius est. Demosth. ἢν οἰόμενος δεινὸς εἶναι καὶ λόγους πορίσασθαι τοὺς ἐδίκαιον πρὸς ἐμοῦ, οἴεται τοῦτο δύνασθαι ὑμᾶς ὅπου αὐτὸν βούλεται, & quū sibi ipse videatur homo acutus, verbāq; cōminisci facilis ad tuendas res iniquas, sperat se posse trāsuersos vos agere quocunque libitū ipsi fuerit. B.p. 326. Itidem Philemon apud Athen. l. 14, — οὐδὲ εἷς μὰ τοὺς θεοὺς ὧν ἂν λέγῃ σωίνημ' καινὰ ῥήματα πορίσεται, νεωτερισμὸς γὰρ ὄντι, noua verba inuenit, seu excogitauit. Xen. πορίζεσθαι τὸν νόμον, legem cōminisci & excogitare. In eadē signif. πορίζω actiua voce vsurpatur. Eurip. πορίζω τέχνας ὁποῖας φιλοπάτρις, technas excogito Plato De leg. πορίζω μηχανῶν, Viā inuenio, Rationē cōminiscor. pro quo ibidē dicit πορίζω πόρον. Potest etiā exponi Quæro, Inuestigo. ζητῶ. quomodo Eurip. quoq; locū paulo antè citatū interpretari licebit. Sic Aristoph. πορίζειν πειθὰς, quærere moras. Et pass. signif. Aristot. Rhet. 1, ἄπορα δὲ λέγω ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πέπεισται, ἀλλὰ τοιαῦτ' ἦν, quæ excogitata & inuenta à nobis nō sunt, vel etiā Parta à nobis. Sic enim Cic. l. 2 De orat. loquens de oratoris materia qua sua probat, Earum rerū quæ nō excogitātur ab oratore, sed in re positæ, ratione tractātur: vt tabulæ, testimonia, & reliqua siqua sunt quæ nō ab oratore pariuntur, sed ad oratorē à causa atque à reis deferuntur. ¶ Item Quæro. i. Acquiro seu Inuenio, Paro, Cōparo. Dem. σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ ἐλλεῖπον τῷ ἀργυρίου. i. Quære, seu (vt Ciceronē loqui, pluribus docet B.p. 326) Cura, Cōfice mihi: vel σωθῆναι πόρει, vt idē Demosth. loquitur suprà in Συνευπορέω. Aristoph. Cōciō. Χρήματα πορίζειν ἀπρόπαιον χωνῆ. vbi sch. exp. εὑρίσκειν, σωάγειν. Isocr. Paneg. τοῖς δ' ἀκολουθήσασιν αὐτοῖς πλείω τῆς ὑπαρχούσης ἐπόρισαν, Cōpararunt, Acquisierūt. (veletiā suppeditarunt) Et πορίζειν ἑαυτῷ, Aristot. in Polit. Pass. πεπορισμένον ἀργύριον, Demosth. pro Pecunia ad dissoluendū æs alienū cōfecta. B.p. 326. Herodian. l. 2, φεῦδω σώφρονα τοῦ καλῶς πεπορισμένων, eorumquæ honestè parta sunt. Aliàs πορίζεσθαι act. quoque signif. accipitur pro πορίζειν. Xen. τὰ αὐτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι ἀγαπῶσι, cōtenti sunt si victum sibi quærere possint. Idem, αὐταρκάζομαι τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ὀπτήδεια πορίζεσθαι, victū mihi quæritare. Aristot. Polit. 1, c. 5, δι' ἄλλα γῆς καὶ καπηλείας πορίζονται τὴν τροφήν. Itidē Æschin. τὴν βίον ἐκ τοῦ μετέρων κινδύνων πορίζεται. (vt Isocr. de pace, πορίζεσθαι τὸν βίον ἐκ τῆς Ἀσίας, victū quærere) idē, εφόδῳ πεπορίσθαι τῇ σωτηρίᾳ, Cōparasti, Quæsiuisti. Thuc. πορισώμεθα τὸν δαπανῶν, Cōparemus sumptus, vel Demus operā vt sumptus supperat. Quod verò Plato in Tim. dicit, ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας χάριν, Cic. sic interpr. Quibus ex rebus philosophiā adepti sumus. Πορίζειν & πορίζεσθαι interdū sine casus adiectione ponūtur pro πορίζειν τροφήν, Victū quærere, vel Quæstū facere. i. πορίζειν χρήματα. Aristot. Polit. 1, c. 5, τὰ μὲν σωεκπίπτει τοῦ ζῴων τοσαῦτα τροφῆς, ὡς ἱκανῶν εἶναι αὐτὸ αὑτῷ πορίζειν τὸν βίον τῶν, sibi victū quærere. Diog. Laert. in Tim. Ἀπορῶν μὴν τροφῶν, ἀπῆρεν εἰς Ἑλλήσποντον. ἐνταῦθέν τε πορισάμενος, ἀπῆρεν εἰς Ἀθήνας. In quibus tamen locis subaudiri potest τροφῆς seu τροφὰς, ex iis quæ præcedunt. Suid. quoque πορίσονται exp. κερδήσουσι. ¶ Item, Paro. i. Apparo, κατασκευάζω, vt Hesych. quoque exponit. Thucyd. lib. 6, pag. 207, ἤδη γὰρ καὶ τὰ τῆς τροφεσκευῆς ἐπεπόρισο. vbi schol. ἐπετέλεσο ἐκ τοῦ πορισμοῦ. ¶ Πορίζειν dicuntur etiā quæstores, οἱ πορισταὶ seu ταμίαι. Et πορίζεσθαι. Pauf. Attic. p. 22, Λυκούργῳ δ' ἐπορίσθη μὴν τάλαντα εἰς τὸ δημόσιον πεντακοσίοις πλείονα καὶ ἑξακισχιλίοις· κατεσκεύασε δὲ πομπεῖα τῇ θεῷ καὶ νίκας χρυσᾶς. quem Plut. quoque in Vitis decem oratorū dicit creatū fuisse ταμίαν quatuordecim millium

talentorum:aliquanto pòst subiungens, πιστευσάμενος δὲ ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ πρὸς τοὺς ἰδιωτικοὺς δίκας πεντήκοντα τάλαντα ἐφύλαξε, πμπτιάς τε χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς τῇ πόλει κατεσκεύασε καὶ νίκας χρυσᾶς. Vide & in Ποιεῖσης. ¶Ποιέζω, Suppedito, Præbeo, Copiam facio. Xen. τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται ποιέζειν, aliis ea quibus egent suppeditare. Isocr. Panath. Ἐφρόνουν ὀρθῶς τοὺς πολεμίους τοῖς ἐπιτηδείοις ποιέζειν. (Nisi ibi malis in præcedēti signif. accipere pro Parare. Cōparare, Quærere) Aristoph. Pluto, Εἴμοι ποιέσας ἄρτον τὸν πεπμμένον Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας. Et pass. signif. ex Plat. lib. 2 De leg. ὀκ θεῶν ποιεζόμενη δύναμις θυσίας τε καὶ ἐπῳδαῖς, vis quæ diuinitus suppeditatur sacrificiis & carminibus. vel Quæ acquiritur & cōparatur. Ποιέζομαι act. quoque signif. habet, pro Suppedito, Suggero, Subministro. Syn. ep. 38, σὺ τοιεπύσας ὑποθέσις τῇ φύσει ποιέζονται, materiā tuæ cōuenientem suppeditant naturæ. ¶Ποιέζειν est etiam vocabulum mathematicū, significans ἀποδεικνύειν, hoc est Ex demōstratis inferre & astruere. Et pass. ποιέζεται. Sic inferri & astrui. Procl. in Eucl. δεῖ τὰ ἐξ ὀκείνων ἀποδεικνύμενα καὶ ποιεζόμενα. Pro ἀποδείξαι quoque. i. Demonstrare, accipitur ποιέσθαι. Procl. ibidem, ἐνίοτε μόνον λέγει τὸ ζητούμενον ὁ δεῖ γνῶναι ἢ ποιέσθαι. Ibidem dicit ἀεβλήματα vocata fuisse, ὃν οἷς τὰ μὴ ὄντα πως περίσταται ἀοεπίδεικτα ἢ γεωμετεικὴ, καὶ εἰς ἐμφανὲς ἀοεαγαγεῖν καὶ ἀοεςμηχανήσασθαι. Vnde πόεισμα.

Πόεισμα, ατος, τὸ, verbum est dialecticorum, & significat Proloquium (vel Problema) quod consequutionem habet necessariam, atque hærentem iis quæ iam probata sunt & comperta. Philop. apud Aristot. lib. 1, poster. analyt. πόεισμά τι καθ' τὴν γεωμέτρας ὀκ τῶν εἰρημένων συνάγει: quod est Additamētum & quasi corollarium τῆς ἀποδείξεως. Procl. apud Eucl. lib. 3 annotat, dici πόεισμα interdum etiam ὅτι ἀοεβλημάτων πνῶν, vt, τὰ Εὐκλείδου γεγραμμένα πορίσματα: propriè verò vocari, ὅταν ὀκ τῶν ἀποδεδειγμένων ἄμόπ σωι καφαιῇ θεώρημα μὴ ἀοεθεωρῶν ἡμῶν: quod etiam eam ob rem πόρισμα nominari, ὡς, ὥσπ π κέρδεις ὄν, τῆς ὀπτικωτικῆς ἀποδείξεως πάρεργον. Hæc ex B. p. 327, vbi vide & alia.

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, Ipsa actio comparandi & acquirendi. Plut. in suo περὶ φιλοπλουτ. libello, αἴσθρα τῷ πορισμῷ ἀοεπικόπα καὶ τοῖς αἰκλώμασιν ὀπτεγόνοια, quærēdis diuitiis in tabescentem & impensis illacrymātem. Itidem Philo De V. M. l. 3, πχεῶν τὲ εἰς πορισμὸν, καὶ ἀοεγματιεῶν ὅσα κῷ βίῳ ζήτησιν. Et aliquanto pòst, αἱ περὶ πορισμὸν καὶ βίου ζήτησιν, quæ in quæstu rebusque ad victū & cultum necessariis occupatæ sunt. Rursum Plut. φησὶ γὰ δυσὶ μόνοις κεχρῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ θεσεῖ, rationibus seu modis victus quærendi, seu quæstus faciendi. ¶Hesychio πορισμὸς est μηχανήμα: nimirum à πορίζω seu πορίζομαι significante Machinor, Comminiscor, Excogito. ¶Exponitur etiam Suppeditatio: necnon Reditus, ἀοεσόδος, Vectigal: sed sine exemplis.

Πορίστης, οῦ, ὁ, Quæstor, hoc est Qui quærit seu acquirit & comparat, seu (vt Turn. interpr. apud Philonē) Industrius conquisitor. Aristot. Rhet. 3, καὶ οἱ μὲν λῃστὰ αὐτοὺς πορίστὰς καλοῦσι νῦν, prædones se hoc tempore πορίστὰς appellant. hoc est, Non se prædari sed victum quærere dicunt, Rapinas suas non iam λῃστείας sed πορισμοὺς nominant, Rapinis suis speciosum τὸ πορισμοῦ nomen prætexunt. nam rem quærere honestum est & laudem meretur. Greg. ἡ πενία τὸν πορίστην, ἡ ἀπορία τὸν οἰκονόμον ζητεῖ, Paupertas quæstorem, diuitiæ dispensatorem desiderant. hoc est, Egestas desiderat qui opes acquirat & copias, diuitiæ verò, qui dispenset partas opes. Dem. Philipp. 1, τῶν μὲν χεημάτων αὐτὰ ταμίαι καὶ πορίστὰ γιγνόμενοι, dispensatores simul quæstoréſque. vbi de ærariis in rep. quæstoribus dicitur, sicut & Aristoph. in fine Ran. Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων καὶ τοῦτοις τοῖσι πορίσταις, feras tecū hoc (sub. χοινίον quo se suspendat) & des Cleophonti ac hisce quæstoribus. seu (vt schol. exp.) φορολόγοις, τοῖς περὶ πόρε χεημάτ εἰσηγουμένοις, Qui ad populū verba faciūt de quærēdis pecuniis, Qui de pecuniæ cōquirendæ rationibus ad populum referunt. Suidæ πορίσταὶ sunt οἱ τοῖς πόροις εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ὀπτ τῶν ἑαυτῶν λιστῆλεῖ. Metaph. verò Thuc. lib. 8, p. 278, πορίσταὶ ὄντας καὶ ἐσόγι τοὺς τῶν κακῶν. ¶Πορίστὴς exponitur Suppeditator à Bud. in loco Greg. quem paulo antè citaui.

Πορίστικὸς, οῦ, ὁ, Qui quærere nouit, Industrius cōquisitor. Aristot. Rhet. 1, ἐρέπτοῦ δὲ τῶν δυνάμεις πορίστικὴ ἀγαθῶν καὶ φυλακτικὴ, quæ parare nouit & parta tueri. ¶At πορίστικὴ πόλις B. interpr. Ciuitas in qua facilè est victum inuenire. Eidem Πορίστικὸς est Qui artificium nouit & rationem comparandi quibus opus est.

Πορίστὸς, οῦ, ὁ, Qui acquiri & parari potest, Parabilis. idem cum πόεισμος. Vel etiam Partus, Acquisitus. ¶Exponitur &, Qui facilè suppeditatur.

C. Δυςπόεισος, ουν ὁ ἡ, Ægrè parabilis, Qui magna cū difficultate & labore acquiritur seu cōparatur. Plut. Symp. sept. sap. ὁ νομίζεις τὸ νέκταρ αὐτὸ δυςπόεισον εἶ καὶ ἀσύνιον; nō facilè parari, & rarū esse. Et τὸ δυςπόεισον, substantiuè Difficultas in acquirēdo, Penuria. Δυςπόεισος, Paratu difficilis, seu cōparatu. vide in seq. Εὐπόεισος. Δυςπόεισον Hesychio & Suidæ est δυςεύρετον, Inuentu difficile.

C. Εὐπόεισος, Facilè parabilis, Acquisitu & paratu facilis. oppositū præcedēti. Epicurus, ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ἡ ἄεισται καὶ ἀπόριστός ὄστ, Natura diuitias quibus contēta est, & parabiles & terminatas habet, vt C. interpr. p. 53 mei lex. Cic. Idē alibi, τὸ μὲ φυσικὸν πᾶν, ἀπόριστον ὄστ· τὸ δὲ κενὸν, δυςπόριστον. i. eodē Cic interpr. Diuitiæ nāturæ parabiles sunt: inaniū autem cupiditatū genus ad potiendū difficile. Extat & Oribasii Εὐποείσων liber ad Eunapiū. i. De medicamētis facilè parabilibus, De medicamētis quæ à quouis parari facilè possunt, hoc est comparari.

C. Ἐκπορίζω, Excogito, Adinuenio, Cōminiscor, Machinor. Aristoph. Vesp. - καὶ νῦν ὀκπόριζε μηχανὴν ὅπως πάγκα, nouā adinuenias fabricā quàm ocyssimè. In eadem fabula, Εὖγ' ὀκπορίζεις αὐτὰ κἀπχωρίας, bellè excogitas seu inuenis ista instrumēta & lepidè, more Attico. Sui das quoque ὀκπορίζειν exp ἐξευρίσκειν. ¶Itē Quæro, Acquiro, Cōparo. Aristoph. Vesp. κἀκπορίζουθ' βίον, quærimus seu cōparamus. Ἐκπορίζομαι eadē signif. vsurpatur, sicut πορίζομαι quoq;. Thuc. l. 1, ἡ τὰ αὐτῶν ἅμα ὀκπορίζώμεθα, & simul domestica subsidia nobis cōparemus. Plato in Gorg. ἡ αὐτὰ ὀκπορίζεσθαι ὁ δυνάμενοι τῆ ἡδονῆς πλήρωσιν, quærere & cōparare sibi quibus voluptates expleāt. Suid. quoque ὀκπορίζειν exp. συλλέγειν. ¶Item, Suppedito, Subministro, Suggero. Andocid. τὰ ὑμέτερα ἀοεγματα διαχειρίζοντες, ἀφορμὴν ὑμῖν ὀκπορίζουσι, suppeditat. Plut. ὅπως ἀσφαλεῖς ὀκπορίσῃ, securitatē præstet. B. p. 326. Sic exponitur apud Plat. l. 1 De rep. ἡ τέχνη ὀπτ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ὀκπορίζειν πέφυκε, ars ad hoc cōparata est vt cuiq; quod vtile est quærat & suggerat. Additurex eodē lib. τὰ γε αὐτῆς, ὥς τι ἂν βελτίστη, ἱκανῶς δὴ πω ὀκπεπόρισται, pro Nihil ei deest quominus sit optima. Itidē Philo De V. M. l. 1, ὁ δὲ τὰς αἰσθήσεις ὀκπορίζων ἡδονᾶς, ne alimēta quidem necessaria subministrans. ¶Ἐκπρίσαι Hesychio est ἐξαιρεῖν, item ὀκβαλεῖν, quæ significatio conuenit potius τῷ ἐξορίσαι. Præcedentis autē Ἐκπορίζω positi pro Acquiro, significationē sequitur NOM. Ἐκπορία, ας, ἡ, quod in v. l. exponitur Quæstus, Negotiatio. quod tamen si mendo caret, est potius tanquam ab inusitato ἔκπορος, vt ἀπορία ab ἄπορος.

C. ΠΡΟΣπορίζω, Acquiro, Cōparo. vel potius Acquiro & comparo præter illud quod partum seu paratum iam est. Demosth. Philipp. 1, ἀοεπορεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου. Exponitur etiā Insuper suppedito. ¶Προςπριαθὲν Suidæ, ὀπτ νοθεὶν, ἀοεπεδευθέν.

Προςπρισμὸς, οῦ, ὁ, Acquisitio eius quod adhuc deerat. Exponitur etiam, Quod nobis acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt, Peculium.

C. ΣΥΜπορίζω, Vnà quæro, seu acquiro & cōparo. vel Cōparo, Conquiro. Thuc. l. 3, p. 239, ὀκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἴ πθέν τι εἶχον ὀπτιδέιον, ἐς τὸν πόλεμον, ξυμπρίσαντες, Cōquirentes, Cōparantes sibi. Schol. exp. λαβόντες. Itidem συμπορίζομαι accipitur pro συμπορίζω. Dem. καθ' μικρὸν αὐτοῖς σωεπορίσαιτο, sibi compararunt.

Συμπορισμὸς, οῦ, ὁ, Comparatio, Conquisitio.

Cum Πορίζω significante Suppedito, Præbeo, eandem significationem habet poeticum VERBVM Πόρω, cuius fut. Πόρσω: sicut ἀμύρω, ἀμύρσω & similia, quæ

Æolica esse putantur. Alicubi non tam cōmodè redditur Præbeo, quàm Do. Il. π, πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. Od. τ, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα. Huc pertinent & quæ apud Hesych. leguntur, Πόρε, παρέχε, ἀοεεπίησι. Et, πόρεν οἱ ὀδπεικὲς, παρέχεν αὐτῷ τὸ ἀοέπον. Et, πορεῖν, δεῖσαι, Item, Πόρασι, δώσασι, χαρίσασθαι). Itidem apud Hom. Πόρη, ἀοδόσχη, ἀοεποίησεν. Et part. Πορὼν, Qui præbuit, Qui dedit. At ex fut. Πόρσω deriuata SVNT Πορσαίνω ET Πορσύνω, sicut Ὀρσάσκω ex aoristo Ὄρσα, Ionicè pro ὦρσα. Atque vt Ὀρσάσκω eiusdē cum ὄρω signif. est, ita & πορσαίνω siue πορσύνω cum πόρω. Soph. Ajace, pag. 76 meæ edit. κἀεῖπια γραπὸ Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἐξορῶν· Ἐγὼ δ' ἄλλα πάντα πορσυνῶ. 1. παρέχω, inquit schol. (sed malim in seq en ti signif. accipere pro Parabo, Curabo. vt sit, Quod verò reliquum est, ipse effectum dabo, seu curabo, Administrabo) Itidem Hesych. πορσύναι exp. πορίσαι. ¶Πορσύνω, siue Πορσαίνω, Paro. Il. γ, Κείνου πορσανέουσα λέχος. i. μέλλουσα ἀστρεπίσαι, vt in manuscripto Homeri exemplari quod apud me est, exponitur. Scribitur ibi etiam Πορσυνέουσα, à verbo πορσύνω, sicut πορσανέουσα à πορσαίνω: quorum fut. πορσυνῶ & πορσανῶ, & poetica epēthesi πορσυνέω ac πορσανέω. Vtrāque scripturā agnoscit Eust. p. 430, vbi etiam dicit vtrunque horum verborū esse poeticum, significaréq; nō solùm παρέχειν, sed etiā ἀσβεπίζειν. Itidē apud Hesych. Πορσαίνει, κοσμεῖ καὶ σκευάζει, κοσμεῖ: &, Πορσανέουσα, ἐπιμασσουσα, ὅπῃ μὲ λησοῦμθῆν. Idem tamen Πορσανέων in præsenti quoque accipit, exponens ἀστρεπίζων: itidémque, Πορσανέουσα, ἀστρεπίζουσα, ἀθρασκευάζουσα, σρωγνύουσα: quasi à Πορσανέω. Meminit idem & alterius, Πορσύναι exponens ἀθρασκευάσαι, ἀστρεπίσαι: itidémque Πορσύνων, ἀθρασκευάζων, ἐτοιμάζων: & Πόρσωσε, παρεσκεύασε: quo vtitur Hom. Od. γ, Τῷ δὴ ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσωσε καὶ ἄνλιν, parauerat. quo loco annotat Eust. πορσύνειν dictum esse ὑπηρετικώτερον. ¶Alicubi etiam pro Ago, seu Perago accipitur, seu Administro, Efficio. Herodot. πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ, sacra peragere, Eurip. πορσυνῶ σοι τὸν πόνον, eam rem tibi conficiā, seu effectam dabo, vt Terent. loquitur. Vtitur & Xen. Pæd. 4, p. 58, ὃς μὴ ἀνόρωσι πορσυόντας τὰ ὀδπτήδεια, ἐπαγγειλάντων ὅς δ' ἀμελοῦντας, κολαζόντων, sedulò agere seu exequi ea quibus opus est. vbi etiam nota ei opponi ἀμελεῖν. Et pass. signif. idem Pæd. 7, p. 113, ὡς ἂν τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕπως ἐπορσύνετο, Re sic peracta seu confecta. ¶Item Colo, Honoro. Vnde apud Hesych. Πορσαίνει, θεραπεύει, κοσμεῖ. Apoll. Argon. 2, de fano Concordiæ, ὁ ῥ' ὀκάμοντο Αὐτὸν, κυδίστῳ πὸπι δαίμονα πορσαίνοντες. Vbi schol. exp. τιμῶντες, annotans scribi etiam κικλησκοντες. Itidémque apud eundem Argon. 3, οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὡς πορσανέουσι, exp. τιμήσουσι, ἢ ὡς θεὸν νομίσουσι σεβίζω. addens, alibi vbi Iason dicit, Ἡμεῖρον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι. Πορσανέεις, significare ἀοεσκεψῆσθαι & αὔξήσας. malim ego ἀξεπίστης, parabis, vt apud Hom. ¶Significat etiam Incito, Inuito. Vnde apud Hesych. Πόρσωσε, διήγειρε: & Πορσώσασκον, διήγειρον: & Πορσώων, ἐρεθίζων: itidémque Πορσώσσα, ἐρεθίζουσα. ¶Πορσώω, Alo, θέρω: ex Pind. Olymp. ¶Πορσωέσθαι Hesychio ὀδυνᾶσθαι. COMP. Καταπορσύνω, Exhibeo (vt dicitur Exhibere molestiā) vel Molior, Machinor. Xen. Pæd. 1, p. 18, μηδέπτε παύεσθαι ἢ τοῖς πολεμίοις κατεπορσώσασι κακὰ, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθά. vbi etiam scribitur ἢ τοῖς πολεμίοις κακὰ πορσώσασι, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθά.

¶Πορδύω, F. δύσω, Traiicio, Traduco, Trāsueho. Soph. Trachin. pag. 350 meæ edit. de Nesso, Ὃς τὸν βαθυῤῥοῦν ποταμὸν Εὔβοιον βροτοὺς Μιαθοῦ πόρδυε χρόνον, οὔτε πομπίμοις Κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς. id est διεπέρα, διεπόρθμευε, vt schol. exponit. Pro Traduco, Trāsueho, vel etiam simpliciter, Duco, vsus est & Eurip. in Hecuba. αὖθις πον παῖς αὖρα, ἀπ' πντοπόρους κομίζεις θαὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας, ποῖ με ταὶ μελέαν πορδύσεις; quò me ducesἀζεις, πορδύσθαι πιήσεις, vt schol. exponit: afferens similē huius verbi vsum ex Plat. Phædro, εἰ δεῖ τοὺς συλλεγόντας εἰς ἅδου πορδύεσθαι, μετὰ ἡγεμόνος ὀκεῖνου ὧ δὴ ἀοεσεπκτεῖ τοὺς ἐνθένδε ὀκεῖσε πορδύσαι. ¶Item, Mando, Mitto, Ire iubeo. Soph. Electra, pag. 116 meæ editionis, — οὔτ' ἐμοῦ καταξίως Πεσίζειας, ὅπῃ τὸ πορδύσαντος ξένου. id est πέμψαντος, ἀποστείλαντος, inquit schol. Itidem Hesych. Πορδῦσαι exp. non solùm ἀγαγεῖν, sed etiam πέμψαι.

Πορδὸς, ἑώς, ὁ, Qui aliquem traiicit, Portitor, πορθμεὺς, Hesych.

Πορεῖον, ου, τὸ, Cuius ope traiicimus, Quo in traiectu vtimur: vt nauis, vel Vehiculum. Sic enim Pollux lib. 3, cap. 14, καὶ Πορεῖα, ὃ ὀχήματα. vbi tamen perperam scriptum EST Γορία. Rectius libro 1, cap. 9, λέγοις δ' αὖ τὰς ναῦς, καὶ πορεῖα θαλάττια, καὶ ὀχήματα θαλάττια καὶ πλάγια, vehicula marina. (Homerus ἁλὸς ἵππους appellat) Plato πορεῖον pro Vehiculum vsus est lib. 3, De legibus, πορεῖα ὥσπε ἐπ' ἀλλήλοις πῆν πορθύεσθαι ἢ γῇ ἢ θαλάσσῃ, vehicula autem vt tunc inter se commeare possent siue terra siue mari.

C. ΔΙΑπορθύω, Traiicio. idem cum πορθύω, sicut διαπείρω & διαθράω, idem cum πείρω & θράω. Xen. lib. 2, Anab. εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν ὃ οὐδ' αὖ παντάπασι διαβαίνε εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορθοῦμεν.

C. ΠΡΟπορθύω, Prius traiicio, vel Præmitto.

Πορθύομαι, sequendo significationem verbi actiui reddendum esset Traiicior, Traducor, Transuehor: item Mandor, Mittor, Ire iubeor. nulla tamē horū vsuum ex empla afferuntur. Pro Eo verò seu Proficiscor, Iter facio, frequentissimum est. Xen. Pæd. 4, πῶν πόδ' ἂν πορθύεσθαι, Pedibus ire, Pedibus iter facere. Thuc. πορθύομαι ἢ γῇ, terra iter facio: cui opponitur poeticum ὑγροπορεῖν. Demosth. πορθύομαι δι' ἀγορᾶς, Proficiscor per forum, vel Transeo per forum. Plato in Tim. πορθύόμενα δι' οὐρανοῦ, Penetrantia per cælum, vt Cic. interpr. Item cum accus. Isocr. μακραὶ ὁδὸν πορθύεσθαι, Longum conficere iter. Ad verbum, Longam ire viam. Xenophon, δυσβάτῳ πορθύεσθαι, iter facere per loca inuia. Aristoteles De mundo, πορθύεται δίπλας πρείας, duplex iter facit: de sole. Interdum pro loco redditur Exeo, Abeo: aut aliter etiam. Πορθύομαι εἰς, Adeo. Metaph. Plato De leg. πορθύομαι εἰς πόνους, Labores adeo, vel aggredior. Et Demosth. πορθυόμεθῶν ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα, quum hæreditatem nos adiremus. habes totum locū apud Bud. p. 104. Πορθύομαι ἐκ τῆς τῆ, Aberroā. Plato De leg. Πορθῆναι ἄλλοθι, Aliò ferri. Cui adde ex Greg. μὴ πορθυθῶμεν τῷ φωτὶ τῷ πυρὸς ἡμῶν, ne feramur lumine ignis nostri. Πορθύεσθαι ἐν, Hebraici idiomatis imitatione vsurpatur à veteris Testamenti interpretibus & noui scriptoribus pro Versari in: sicut & βαδίζειν, huic πορθύεσθαι synonymum. Petr. epist 2, c. 2, ἐν ὀπτ θυμίᾳ μιασμοῦ πορθυόμθοι: sicut Ioan. in sua epist. ἵνα περὶ πατῶμεν κῇ πλὴν ἐντολὴν αὐτοῦ. ¶Aliquando significat Incedo, Ingredior, vel etiam Gradior.

Πόρθυμα γαῖον ex Eurip. pro Naualis expeditio.

Πορθύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Meabilis, vel etiā Permeabilis, Qui transiri potest, Per quem iri potest. Xenoph. Pæd. 7, p. 113, ὀκέλθυσε σκέψασθαι εἰ πορθύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τῶ ποταμοῦ. Paulo antè, ἡ δὲ διὰ τῆς πόλεως τῶ ποταμοῦ ὁδὸς πορθύσιμος ἀνθρώπῃς ἐγίγνετο. At Plutarch. de mari, seu aqua marina, πόμπιμον ὀπτ πάντῃ καὶ πορθύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις, nam per ipsum nauibus veluti vehiculis commeatur.

Πορθυτέον, Eundum est. Eurip.

Πορθυτικὸς, ὴ, ὁ, Qui incedere potest, Qui ingreditur & ambulat, Ambulatilis. vt Vitr. dicit Funduli ambulatiles. ζῶα πορθυτικὰ apud Aristotelem, Animalia quibus ingredi datum est: ad differentiam τῶν ἑρπυστικῶν & νηκτικῶν. At πορθυτικὸν ὄργανον exponitur Instrumentum incessui delegatum.

Πορθυτὸς, ὴ, ὁ, idem cum πορθύσιμος. Apud Theophr. autem De caus. plant. lib. 3, cap. 25, μεγίστον μὲν καὶ ἀοεῶτον, εἰ πλὴν πορθυτὴν χώραν κατείργασται καλῶς, reponitur, ἀπορθυτὴν: vt Σπορθυτὴ χώρα sit Aruū ad semētē excipiēdā paratū.

C. Ἀπόρθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem iter haberi nequit. Vt ἀπόρθυτος ὁδὸς apud Plutarchum in Camillo. quod tamē exponitur Via inaccessa. Ἀπόρθυτα redditur etiam Stabilia. vt sunt aquæ mortuæ.

C. Εὐπόρθυτος, Per quem facilè iri potest, Peruius, Permeabilis. idem cum εὔπορος: & opposita habens δύσπορος & ἄπορος.

Πορεία, ας, ἡ, Profectio, Iter. Plato epist. 11, πάντα κινδυνεύων ἐν ταῖς πορείαις ὀρθῆ μεσά. Idem epist. 7, ἡ δὲ ὑστέρα πορεία τε καὶ πλοῖς εἰκότως γέγονε, posterior profectio & na-

uigatio non abs re suscepta est. Dicitur enim γίνεσθαι πορεία, vt πιεῖσθαι πορείαν. quo Lucianus vtitur: necnon Herodianus lib.3, μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐπιεῖπ, Festinanter iter faciebat, seu Iter accelerabat. Et Xenoph. Pæd.8, ταὶ πορείαι βεαχείαις πιοιοῦνται, breuia itinera cõficiunt. Eodem lib. dicit, ἦν ἥδιον τοῦ γεφύρων τὴν πορείαν αὐτῶν. Aliquanto antè, σωεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, parabat profectionem in Persiam. (nisi malis Expeditionem: quomodo accipi potest & apud Athen. lib. 10, θαυμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Alexandri profectionis, Expeditionis ab Alexandro in Persas susceptæ) Isocr. B ταῖς κατ' γῆν πορείαις ὑπομένειν, terrestria itinera sufferre. At Plato τὴν εἰμαρμένην πορείαν vocat τὸν θάνατον, vt Dionys. Longin. testatur, hæc inter alia ex eo verba citans, πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν. Alicubi exponitur Progressus. vt πορεία τοῦ φραττόδων. Polit. Transitum etiam interpr. Hæc enim Herodiani verba lib.6, τῆς πιζοῖς καὶ τὴν βάσιν ἀσφαλῆ καὶ τὴν πορείαν ἀμαρῆ παρεῖχον, sic vertit, Peditibus stabilem gressum facilémque transitum præbebat. Redditur etiam Gressus, vt Bud. apud Plutarchum, τὴν πορείαν κωλύσας, vertit, Gressum coercens & resistens. Cui adde ex Plat. De leg. κατὰ τὴν πορείαν, C inter eundum. ‖Item Incessus, Ingressus. vt in libro Aristotelis Περὶ ζώων πορείας, De incessu animaliũ, sicut Plin. Incessus omnibus animalibus certus & vniusmodi & in suo cuique genere. Plut. Pericle, τοιαύτης πορείας καὶ καταστολὴ τοῦ βίου. Itidem Athen. lib.14, ἐν ὀρχήσει καὶ πορείᾳ καλὸν μὴ ἀσχημοσύνη καὶ κόσμος, αἰσχρὸν δὲ ἄπαξ. ‖Πορεῖαι in sacris literis dicuntur etiam, vt αἱ ὁδοὶ, pro Vitæ institutum, seu Facta eius, vel recta, vel praua. Latini theologi interpretantur, Viæ. vt in epistola Iacobi, cap.1, ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται, dies in viis suis marcescet: vt paulo antè, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, in omnibus viis suis D inconstans. Annotat eo loco Erasmus, commodiore sensu fortasse legendũ τρίβοις, vt sit In abundantia sua: vnde in v. lexica puto IRREPSISSE Ποία, ας, ἡ, Facultas, Abundãtia, quod omnino mẽdosum est. nec enim vt ἄπορεία ab ἄπορος, ἀπορία ab ἄπορος deriuatur, ita & πορία à πόρος. sicut nec ὁδία ab ὁδὸς, licet ex ἄνοδος, διόδος & ἔξοδος, originem habere sciamus ἀνοδία, διοδία, ἐξοδία. E

C. Πρωτοπορεία, ας, ἡ, Dignitas præeundi.

Πορεῖον, ου, τὸ, Profectionis seu itineris auxiliũ, Cuius auxilio iter facimus. quo sensu πορεῖα Suid. exp. τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα: sicut ἐφόδια dicuntur Viæ auxilia, Viatica. Itidem in lex. meo vet. Πορεῖον, τὸ διδόμενον τῆς προσβυτάτης, ὥ φορ ἐφόδιον, τοῦ τὸ πορεύεσθαι ὅθεν τὴν προσβείαν. Dicitur πορεῖον nauigium quoque quo traiicimus, necnon vehiculum quo ex vno loco in alium transimus & vehimur: cuius signif. suprà quoque memini. Pro quo & F πόριον.

C. ΑΝΤΙπορεύομαι, Contrà eo, Vado in contrariam partẽ. Accipitur etiam metaphorica significatione, vt (Intercedo) pro Resisto, Refragor.

Ἀντίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrà gradiens, Aduersos gressus ferens, In cõtrariam partem tendens. Citatur etiam ex Nonno pro Oppositus, E regione positus. Et ex Eurip. Iphig. Aulid. σωεπαείδετ' Ἄρτεμιν Χαλκίδος αὐτόπορον. Subiunxi verò hoc Ἀντίπορος verbo Ἀντιπορεύομαι, non autem compositis ex πόρος annumeraui, quia significatione magis refert verbum πορεύομαι quàm nomen πόρος: quemadmodum ET Ἰθύπορος, Rectà procedẽs ex Epigr. quod tamẽ παροξυνόμενον, sicut ναῦται, ποντοπόροι. At proparoxytonum Ἰθύπορος significaret Rectos meatus habens, vt ἰθύπρορος. Itidem σωοδεύω G potius referendum censeat aliquis quàm ad ὁδὸς, si significationem spectet.

C, ΑΠΟπορεύομαι, Abeo, Abscedo, Discedo. Aristot. Œconom. 2, ὡς τοῖς ἐναντίοις φασκόντων ἀποπορεύεσθαι, Quum se ad hostes abire dicerent, seu Trãsire vel deficere ad H hostes. ‖Item Redeo, Reuertor. VNDE Ἀποπορευτέον, Redeundum est, Reuertendum est. Pro quo Attice dicitur Ἀποπορευτέα. Agathias, ἀποπορευτέα αὐτῷ ἐδόκει τοῦ ὅθεν φάσιν ποτὲ μὴ καὶ τοῦ ἐκείνη διεχωρεῖν, id est ἐπανακτέον, ὑποχωρεῖν, vt Suid. eum locum citans exp.

Reuertendum esse & relinquenda loca illa.

Ἀποπορεία, ας, ἡ, Abitus, Discessus. ‖Item Reditus. Apud Suid. ἐκκλεύσαντα δὲ τῆς ἐπιμίξεως οἰκέτας ὅθεν τὰ χωρία ἡ ἀποπορεία. id est τὴν ἀποστροφὴν, ἐπανα χώρησιν, ἐπανόδον, vt ipse exponit: itidémque apud Procopium, ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβουλεύετο τὴν ἀποπορείαν ἢ φορ ἐλαλύθη ποιήσασθαι, non redire ea via qua venerat.

C. ΔΙΑπορεύομαι, Eo per, item Iter habeo per. Plutarchus in Numa, διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, euntes per vrbem. Plato De legibus, διαποιεύομαι τὰς ὁδοὺς. Aristot. Œconom. 2, διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, Proficiscens seu iter faciens per regionem. pro Pertransire citat Budæus ex Isocrate. ‖Item pro simplici Eo, Proficiscor. Plato in epist. εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, Iui Syracusas, Syracusas me contuli. Nisi malis, Syracusas traieci. nam ex Græcia in Siciliam naui itur. Plato de corporum cælestium motu dixit in Epinom. pag. 370, teste Bud. qui ex eiusdem lib. 10 De legibus affert, εἴτε ἐν ἀέδου διαπορευθεῖς, εἴτε καὶ τούτων ἔπ ἀγιώτερον διακομιεθεῖς τοπον, de metempsychosi loquens. ‖Item Intercedo. Vide sequẽs Διαπορεία.

Διαπορεία, ας, ἡ, Itio seu Iter per locũ aliquẽ: à Suida EXPONITVR Διαπόρησις, quo itidẽ significatur Itio per aliquem locum: AT Διαπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Διαπορεία, (inquit) ἡ διαπόρησις· Διαπορία δὲ, ἡ ἀμφιβολία. De astrorum motu dicitur apud Platonẽ in Epinom. pag. 370. Bud. ‖Διαπορεία, Intercessio, vt Bud. ex Bessarione interpretatur. Itidem in Comm. p. 108, Ad verbum etiam Διαπορευόμενος Intercessor dicitur, & Διαπορεία, Intercessio. Similiter Annot. in Pand. A Græcis Διαπορεία dicitur. Vnde cedere intercessioni dicebant, vt cedere prouocationi. id est non procedere vltra & admittere oppositionem. pro Intercessione D citat idem B. ex Plat. Epinom. 371.

C. ΕΙΣπορεύομαι, Ingredior. Ceb. Theb. VNDE Σωεισπορεύομαι. Vnà ingredior. Vnà proficiscor in.

C. ΕΚπορεύομαι, Exeo, Egredior. Polyb. εἰς δὲ τοῦ σωεχεκαθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, egressus castris. ‖At Spiritus sanctus ἐκπορεύεται τοῦ πατρὸς dicitur pro Proficisci à Patre, vel (vt frequentius Latini theologi loquuntur) Procedere à Patre. Ioan. 15, ἐκπορευόμενον πνεῦμα τοῦ πατρὸς. E

Ἐκπόρευσις, εως, ἡ, Egressus. Item Processus. vt apud Nazianz. τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ πνεύματος, processum Spiritus à Patre.

Ἐκπορευτὸς, Procedens. vel etiam Egrediens. VNDE Ἐκπορευτὸς, More eorũ quæ egrediuntur seu proficiscuntur alicunde. At Nazianz. de Spiritu sancto dicit, ἐκπορευτὸς σωεῖναι ἐκ τοῦ Πατρὸς, pro Procedens ex Patre: vel, vt Ioan. loquitur, ἐκπορευόμενον παρὰ τοῦ Πατρὸς.

C. 2. Διεκπορεύομαι, Egredior seu Exeo per. vel Transeo per. Exponitur tamen Progredior in v. l. F

C. ΕΠΙπορεύομαι, Proficiscor ad, Eo ad. vt Plut. Apophth. ὅθεν πορεύεται πόλεις dicit pro Conferre se ad loca. ‖Itẽ Eo seu proficiscor per. Plut. Lyc. ὅθεν πορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, per agros proficiscentes. Idem cum accus. iũxit in eodem lib. τὴν οἰκουμένην ὅθεν πορεύῃ, terrarũ orbẽ peragrat. Idem in T. Flamin. p. 680 meæ edit. τὴν Βοιωτίαν ὅθεν πέμοις ὅθεν πορευόμενος, Peragranti, Obeunti. vel etiam Proficiscenti & iter habenti per. Quum verò Eust. exponens ἀκρίζειν, dicit τὰ ἄκρα ὅθεν πορεύεσθαι, reddideris potius Perambulare, Ire per.

C. ΚΑΤΑπορεύομαι, Redeo: peculiariter de exulibus, sicut & κάθοδος. Polyb. τοῦ οὐχ οἷόν τε αἰαλαβεῖν μὴ καὶ καταπορευθέντων τοῦ πφυγαδευμένων. i. ἐπανόδου τυχόντων, vt Suid. eum locum citans exponit. Aliàs significaret Eo seu Proficiscor deorsum, Descendo.

C. ΜΕΤΑπορεύομαι, Proficiscor seu Eo post. vel Persequor: & specialiter Vindicta persequor, Vindico, Vlciscor, sicut μέπιμι & μετέρχομαι. Lysias pag. 174, ἐγὼ τοῦ κατ' τοῦ Φίλωνος ποιήσομαι κατηγορίαν, ὃ μέχρι γε ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος, Vlciscens, Persequens. Itidem Polybius, τοῖς μεταπορευομένοις τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ. Idem Romanis dicit esse moris τὰ κατ' ἰδίαν ἀδικήματα κοινῇ μεταπορεύεσθαι. Itidem apud Euripidem in argumento Orestis, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. ‖Item Ambio, vt μέπιμι. cuius signif. exemplum vide in Προαπορεύομαι. A

Alioqui Μεταπορεύομαι videri possit sonare Mutato itinere proficiscor, vel Iter muto, aut Transeo.

Μεταπορεύων, Persequẽdo. Hesych. exp. μεταπλαθὼν, ἐπελθών.

C. ΠΑΡΑπορεύομαι, Ad latus incedo, A latere eo, Adambulo. Bud. ex Polyb. παρὰ τὰ ζύγα πλάγιοι παραπορεύονται, τὴν ἀσφάλειαν τοῦπισθεν παρασκευάζοντες. Sic Ælian. quoque. Et Greg. τοῦ στρατοῦ παραπορευόμενος, Comitans, Ad latus incedens & deducẽs: pro quo alibi παραπομπεύων. Marci 11, καὶ ὅτε παραπορευόμενοι εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην, Adambulantes ficui, seu Iuxta ipsam ficum iter B facientes. erat enim in via, vt dicit Matthæus. sicque παρὰ idem valebit quod apud Latinos Ad, id est Iuxta. Erasmus vertit Prætereuntes. Idẽ Marc. c. 9 dicit, ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, pro Vnà iter faciebãt, videlicet quasi incedẽtes alter ad alteri latus. Eras. simpliciter vertit, Iter fecerunt: qui tamen existimat ex præpos. παρὰ intelligendum eos clàm aut celeriter per Galilæam iter fecisse. Sed rectius exponitur vel Vnà iter faciebant, vel simpliciter Iter faciebant, C vt & cap. 2 eiusdem, παραπορεύεσθαι αὐτὸν τοῖς σάββασιν διὰ τοῦ σπορίμου. Itẽ Prætereo, Iter facio, seu Trãseo, vt Matth. 27, & Marci 15, οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν.

C. ΠΕΡΙπορεύομαι, Circumeo, In orbem obeo & lustro. Aristot. Œcon. 2, τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, fana deorum lustrans.

C. ΠΡΟπορεύομαι, Præeo, Prægredior, Anteambulo, Anteeo. vel Eo ante, Gradior ante, Præcedo. Vnde Προπορευομένη ab Athenæo libro 6 dicitur ἡ πόλος, ancilla D quæ heræ suæ præit: vt apud Martialem Anteambulones. Xenophon dicit etiam πορεύεσθαι ἔμπροσθεν, lib. 4 Pæd. pag. 56, καὶ ὑμεῖς μὴν ὑμᾶς αὐτοὺς πρεσβυτέρους ἡμῶν, πορεύεσθε ἔμπροσθεν, præite nos, seu præcedite nos.

C. ΠΡΟΣπορεύομαι, Proficiscor ad. Item Venio ad, vel Adeo, Accedo. Marci 10, προσπορεύονται αὐτῷ, Eum adeunt, Accedunt ad eum. Supplices etiam dicuntur πρὸς πορεύεσθαι: apud Suidam, πρὸς πορευομένων ἢ αὐτοῦ τῶν ἱκετευόντων, τοῖς μὴ δέσμοις χλευάζων. id est πρὸς πορευόμενον E μετ' ἱκετηρίας, Quum supplices eum adiissent, Quum supplices ad eum venissent. Ii etiam qui populum in ambitione magistratus alicuius prensant, πρὸς πορεύεσθαι dicuntur, Adire seu accedere ad populum. Polyb. ἔθος ἦν ὄντος δύο πατρικίους καθίστασθαι, τότε καὶ πλειόνων πρὸς πορευομένων, οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀδελφοῦ, quum plures in ea dignitate ambienda populum prensarent, non ausus est fratri eam petere. (vbi etiã nota μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν pro Ambire seu petere magistratum. quo modo & alibi, ἠξίου τοῖς ἔθνεσι αὐτῷ λαμπρὸν ὄνομα ἐποιήσαι. τοῦτο γὰρ ἔθος ὅτι τοῖς τὰς ἀρχὰς F μεταπορευομένοις, iis qui magistratum aliquẽ ambiunt seu petunt) Idem, πόσον πρὸς πορευομένους πρὸς τὴν ἀγορανομίαν, hoc in petitione ædilitatis populum adeunte & prensante. ‖Item Aduento. vt quum dies aliquis aduentare seu appropinquare dicitur. Aristoteles Œcon. 2, πρὸς πορευομένης τῆς νουμηνίας, καὶ δέον τοῖς φραπτοῖς σταρχίαν διοῦναι. Ibidem, πρὸς πορευομένου δὲ τοῦ μηνὸς αἰαπλεύσας διέδωκε τὴν σταρχίαν, εἶτα τοῦ εἰσόντος μηνὸς διέλιπεν ἕως τῆς νουμηνίας. G

C. ΣΥΜπορεύομαι, Proficiscor cum, Vnà iter ingredior, Itineris comes sum. Item simpliciter Vnà cum aliquo eo, Comitor. Lucæ 24, ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς, cum ipsis ibat. Et sine casu, Marci 10, καὶ συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτὸν, vnà ipsum adeunt: vel in vnum coeuntes accedebant ad ipsum.

ΕΜΠΟΡΟΣ, ου, ὁ, Vector, Qui mare traiicit, sed aliena naui, vt qui ναυβολοῦται. Porphyrius initio sui Ὁμηρικῶν ζητημάτων libri, τὸ μὲν ὀνομα ἔμπορος ἐν τῷ συνήθεια πέπακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ὅτι τοῦ ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς πε H ρόντων, οὓς συνήθως ὀπιβάτας καλοῦμεν. Aliquanto pòst dicit hunc Homericum ἔμπορον non à πορίζω deriuari, sed à πόρος significante πορεία. Hæc autem exempla affert: Ex Odyss. ω, ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. Et ex Odyss. β, Εἰμὶ μὲν – Ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπιβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Itidem Eustath. dicit ἔμπορον esse τὸν ἀλλοτρίας νηὸς ὀπιβάτην. ‖At verò apud posteros Homeri pro ἔμπορος vsitatum est ὀπιβάτης, ipsum autem ἔμπορος capitur pro μεταβολεύς seu πραγματευτὴς, & præsertim qui διὰ θαλάσσης φορᾷ, à πόρος, inquit Eustath. Igitur ἔμπορος est Mercator (vt Plin. infrà in Ἐμπορικὸς interpr.) seu Negotiator, is præsertim qui mare traiicit & mercimonia inde aduehit, aut empta, aut permutata suis quæ exportauit. Plato lib. 2 De rep. δεῖ τῇ πόλει καὶ ἄλλων διακόνων τινὰ εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα, οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. Eodem libro dicit ἐμπόρους esse τοὺς πλανήτας ὅθεν τὰς πόλεις, qui modò in hanc, modò in illam vrbem, mercium importandarum exportandarúmue causa discurrunt. Isocrates ad Demonicum, τοὺς ἐμπόρους ποσῶτα πλάγη διαφᾶν, Xenoph. Pæd. 6, ὁ τοῦ ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων. Et Pæd. 4, πωλεῖν τοὺς κάπηλος καὶ ἐμπόροις ὅ, τι ἕκαστος φέρεσιμον, καὶ ὧν τοῦτο διαθεμένοις ἄλλα ἄγειν. vbi etiam nota diuersos esse κάπηλος & ἔμπορος. nam ἔμποροι iidem ferè sunt qui αὐτοπῶλαι, inferiores autem iis κάπηλοι, quippe qui ab ipsis merces emãt quas reuendant. At ἔμπορος εμι σκηπτόμενος, prouerbiũ est in eos qui timiditati suæ falsam causam prætexunt, de quo plura apud Erasm. Metaphoricè verò oratores Athenienses in epistola Philippi apud Demosth. dicuntur ἔμποροι τῆς τοῦ Δίκαιαίου πολιτείας, vt Apuleius de iudicibus, Sententias suas pretio nundinantur. Quod porro Eurip. in Hippol. coron. dicit, κακὴ ἔμπορος βίου, schol. exp. δυσκήρεια, item φορτικὴ, πραγματικὴ. ‖Ἔμπορος adiectiuè pro ἐμπορικὸς (de quo infrà) vsurpauit Nonn. dicens, ἔμπορος ἔδρη, pro ἐμπορικὴ ἕδρη.

Ἔμπορος, Viator. Soph. Œdipo Colon. Πᾶς γάρ τις ἡμῖν ἐστὶν ἡμῖν ἔμπορος, in quoscunque enim incideremus viatores, locum hunc nobis dicebãt. Schol. quoq; exponit ὁδοιπόρων, addens hoc vocabulum κεχάσθαι.

C. Μεγαλέμπορος, ου, ὁ, Rerũ magnarũ & pretiosarũ negotiator, Mercator qui grãdes & splẽdidas merces vẽdit.

C. Φιλέμπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mercatorum vel mercaturæ amans, Negotiatorum vel Negotiationis amans. AT VERO Συνέμπορος non est Mercaturæ seu negotiationis socius, sed Comes & itineris socius: idẽ cum συνοδοιπόρος. Plato in Phæd. p. 57, ὧν τὸν μὲν ἄπας φεύγει τε καὶ ὑπεκφεύγει, καὶ ἄτε συνέμπορος, ἅτε ἠγεμὼν εἰθέλει γίγνεσθαι. Idẽ, καθαρὰς τὸν βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα, deósque comites simul ac duces nacta. Itidem Gregorius, λαβὼν ὁδὸν κοινωνὸν καὶ συνέμπορον. Vtitur & Plutarchus in Theseo. Propriè verò συνέμπορος dici videtur qui eadem naui conductitia traiicit, ab ea signif. τοῦ ἔμπορος qua Homerus vtitur: vel deriuatum ex ἔμπορος significante Viator.

Ἐμπορικὸς, ῆ, ὁ, Mercatorius, Negotiatorius. vt ἐμπορικὰ τέλη, tributa seu vectigalia quæ negotiatores persoluunt. quæ & ἐλιμένια, teste Polluce lib. 8. Apud eundem, lib. eodem, ἐμπορικαὶ δίκαι, αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορείου, quæ & ἐμπόριοι: actiones negotiatorum. Itidem Demosthenes in Midiam, ἐμπορικὴν δίκην καταδικασάμενος. Et ἐμπορικὴ τέχνη apud Platonem in Theæt. Mercatura. Plutarchus autem ἐμπορικὰ χρήματα vocat ipsas merces. sic enim Turnebus interpr. apud eum in lib. De defectu oraculorum, ὀπιβῶσαι νεὼς ἐμπορικὰ χρήματα καὶ συχνοὺς ὀπιβάτας ἀγούσης, nauigium consecẽdisse quod non solùm mercium vim sed vectorum etiam magnam turbam ferret. Idem dicit etiam φόρτος ἐμπορικὸς, itidem pro mercibus vel nauigiis quæ mercibus onerata sunt: in Lycurgo, οὐδὲ εἰσέπλει φόρτος ἐμπορικὸς εἰς τοὺς λιμένας.

Ἐμπορία, ας, ἡ, Mercatura, Negotiatio: ea præsertim qua mare traiicitur mercium causa. Hesiodus, Θυμὸν ἐπ' ἐμπορίῃ τρέψας. Isocrates Areopagico, κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμπουσι. Idem initio Trapezitici, γνήσιος δὲ ὁ πατήρ μου δύο ναῦς ἔσπευ, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατ' θεωρίαν. Sic Plutarchus De defectu oraculorum, οὐ κατ' ἐμπορίαν, ἀλλ' αὐτὴν φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς, non mercaturis faciendis, sed visendi studio. cut similẽ locũ habes in Ἱστορία. Rursũ Isocr. ad Nicocl. οὐ δόσιν ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι, non donantes sed nũdinantes. Aristot. Pol. 4, c. 4, τὴν τὰς τραπέζας καὶ τὰς ὠνὰς

καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλίας διατείνων. Athenæus l. 13, ἐμπορία χρώμενοι, de Phocensibus Massiliæ conditoribus. Ex Plat. affertur etiam ἐμπορίαν ἐμπορεύεσθαι, & ἐμπορίαν τέμνειν.

Ἐμπόριον, ου, τὸ, Forum nundinarium, vt Plinius loquitur: Vrbis locus in quo mercaturæ & negotiationes exercentur, præsertim in portu situs. Latini quoque emporium appellant. vt Cic. Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Plautus, Apud emporium atq; in macello, in palæstra atque in foro. Herodian. lib. 8, de Aquileia, πολυάνθρωπος ἰῶν καὶ ὡς ἐπὶ πόλεμον Ἰταλίας ὅθεν θαλάσσῃ τεκμηρίῳ, velut quoddam Italiæ emporiũ ad mare sita. Thucyd. lib. 1, διενεχθέντας τοῦ πλοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ Θρᾴκῃ ἐμπορίῳ, de emporiis Thraciæ ex aduerso sitæ. (vbi de oppidis etiam nundinariis intelligi posset) Apud Demosthenem verò, ὅταν ἐκποτέλωνται ἐκ τοῦ ἐμπορίου, Bud. vertit, Quum è portu egrediuntur, Quum è littore soluunt. (non idem tamen significare Portum & ἐμπόριον, ostendit hic locus Xenophontis Hellen. 5, χρήματα τῶν τεσσάρων ἐκ λιμένων καὶ ἐμπορίων) Idẽ annotat apud Strab. identidem LEGI Ἐμπορεῖον, non ἐμπόριον. Rursum Dem. Pro cor. ἐμπορίου κατασκευή. Pollux τῶν ἐμπορίου partes facit καπηλεῖα & πορνεῖα.

‖Suid. Ἐμπόριον exp. ὅθεν τὸ πλοῖον εἰς ἐμπορίαν, tanquam adiectiuè accipiens. AT Ἐμπόριος Hesychio est μέτοικος: apud quem habetur ETIAM Ἐμπορίτης, itidem pro μέτοικοι, ὅθεν βάτης.

Ἐμπορέω, ῶ, Negotior, Mercaturam facio. VNDE Ἐμπορικός, ή, ό, Pertinens ad eos qui mercaturam faciunt. Plinio Emporetica charta dicitur qua mercatores vtũtur ad inuoluẽdas merces: lib. 13, cap. 12, Nam emporetica inutilis scribendo, inuolucris chartarũ segestriumque in mercibus vsum præbet: ideo à mercatoribus cognominata.

Ἐμπορεύομαι, F. εύσομαι, idem cum ἐμπορῶ, sed vsitatius. Thuc. lib. 7, εἰσὶ δ' οἱ καὶ αὐτοὶ ἐμπορευόμενοι, αἱ δραπέτιδες τῶν καὶ αὐτομολοῦσαι ὑπὸ φόβου πίσυνοι τοῖς πεπεισμένοις. Chion ep. 5, ad Matridem, φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται, Ex philosopho mercator seu negotiator factus est, Quum prius philosopharetur, tandem negotiatur, seu mercaturam facit. Synes. epist. 52, ὅθεν μεῖζον ἐμπορεύεσθαι, maiorẽ esse negotiatorem. Greg. in Encom. Maccab. ὅ δ' οὕτως ἀβλίως ἐμπορευόμεθα, nõ tã miserè negotiabimur. At ἐμπορεύεσθαι εἰς Πόντον significat In Põtum proficisci seu traiicere negotiandi & mercaturæ faciendæ causa, In Pontum enauigare importandarum mercium gratia. Chion ep. 5, ad Matridẽ, Ἀρχέπολις ὁ Δήμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον. Interdum cum accus. construitur, & significat Mare traiiciens importo, vel Vt negotiator & mercator importo. Luc. in Nigr. εἰχόμην αὐτῷ γελοίῳ, Γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, reuera noctuas Athenas importãs. Chion ep. 11 ad Matridẽ, ἡμεῖς δὲ ἀρετὴν ἐμπορευόμεθα. Itidem ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν pro Importare aliunde, citat Bud. ex Themist. p. 117. Et Greg. orat. εἰς Βασίλειον, de Saule loquens, qui asinas amissas quærens, regnum inuenit, μεῖζον τοῦ ἔργου τὸ πάρεργον ἐμπορευσάμενος. Plato in ep. ad Dionys. οὐ μὴν γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ εἴλης, οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται κακλίω καὶ λιπελεστέραν, nec tu miseris, nec ille in Siciliam traiiciens importarit. (Idem ibidem sine accus. πέμψεις οὖν αὖθις τὸν Ἀρχέδημον, ὁ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει πάλιν, à me accipiens veluti merces, ad te importabit. Erat autem Archedemus internuntius inter Dionysium & Platonẽ, quum Dionysius percũctabatur à Platone quædã ad philosophiã pertinentia) Item, Ad negotiationẽ vtor, Ad quæstum faciendũ vtor. In mala partẽ, Petr. ep. 2, c. 2, ἐν πλεονεξίᾳ πλασταῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, Per auaritiã fictis sermonibus vos negotiabuntur. i. vobis tanquã pecoribus ad nundinationem abutẽtur. quomodo Plin. l. 29, c. 1, dicit imperitos medicos animas negotiari. & Apul. de iudicibus, Sententias suas pretio nundinãtur. Alicubi exp. etiam Lucror. vt apud Syn. ep. 4, ὥσθ' ἅ γωναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, magnum lucrũ cõsequebatur. Œcum. verò in Acta, p. 47, cũ dat. ἐμπορεύομαι τῷδε τῷ θεάματι, Quæstũ ex hac re facio, Hac re vtor veluti ad negotiationẽ. ‖Ἐμπορεύομαι vsurpatũ pro πορεύομαι, Proficiscor affertur ex Eurip. Ὅστις ὁ θεὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνῳ 'στ' δεῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Plut. in Põp. Sophocli hos versus tribuit.

Ἐμπόρευμα, ατος, τὸ, ab Hesych. exponitur θεαματία, ἐμπορεία. i. Negotiatio, Mercatura. videtur tamẽ etiã significare posse Merces quæ à negotiatoribus importantur.

Ἐμπορευτός, Mercandus, Mercium loco importandus. Aristoph. Acharn. Ὦ θυμ' ἄνευ σκαιδικὸς ἐμπορευτέα.

C. ΕΙ Σεμπορεύομαι, idẽ cum ἐμπορεύομαι εἰς, vt Chiõ suprà loquitur. hoc est, Mercaturæ faciendæ gratia aliquò proficiscor, Importãdarũ merciũ causa me cõfero aliquò. Hesychio verò εἰσεμπορεύεσθαι est τὸ εἰς πολέμους ἐμπορείας χάριν ἀπέναι, mercaturæ causa in militiã proficisci.

C. ΠΑΡεμπορεύομαι, Obiter & quasi aliud agens negotior. vel præter merces importo. B. p. 650 interpr. Obiter tracto, vel negotior, in hoc loco Luc. De hist. scrib. ἡ ἱστορία εἰ μὴ ἄλλως τὸ περιὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὶ αὖ τοι ἔρασαι ὅθεν ἀπόσαιτο.

Παρεμπόρευμα, ατος, τὸ, Lucrũ obiter ex mercatura factũ, Basil. ἐμπορικὸν βίον μεταχειριζόμενοι, παρεμπόρευμα ποιούμενοι τὴν ὑμετέραν διαβολήν, negotiantes & quæstum in Ecclesiis sectantes, obiter lucrũ sese facere cẽsent in obtrectãdo nobis, vt B. vertit, p. 651, qui paulo antè Παρεμπόρευμα interpr. Quod accessiõis vice tractatur, quasi negotiationis destinatæ πάρεργον. His autẽ addit hũc Luc. locũ, οἶμαί σε ἐν ὅθεν δεδεῖχθαί μοι βουλόμενον· τὸ, μόνον πιστὸν ἀγαθὸν εἶ τὸν Ὅμηρον, τῷ δώρῳ παρεμπόρευμα πεποίηται τὸν Δημοσθένην. Verba sunt ei dicta qui quum Homerum magnopere laudaret, quasi destinato opere, tamen in mentionem Demosthenis delapsus est, & ex amborum contentione laudes oratoris attexuit, quasi ἐγκωμίου Ὁμηρικοῦ παράρτημα.

Πορθμός, ῶ, ό, Fretũ, Sinus maris in angustias coarctati, qui facilè traiici potest. ὁ στενὸς πόρος τῆς θαλάσσης, vt Eust. exp. στενὸν θαλάσσης, vt Hesych. ἀμφίχαος θάλασσα, seu θάλασσα ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἤπειρον ὅθεν κείμενον, vt Suid. Πορθμὸς autem, terra angusta vtrinque mari circũdata. Hom. Od. η, φυλάξω Ἐν πορθμῷ Θρᾴκης τε Σαμοθρᾴκης τε παιπαλοέσσης. vbi Hesych. exp. διαπεραία, sicut & sch. Herodian. lib. 5, περαιούμενον εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Προποντίδος πορθμοῦ, transgredientem in Europam angusto Propontidis freto. Plut. in Polit. præc. ὁ θεὸς πλεύσας τὴν σύρτιν, εἶτα αὐαγραπὶς τοῦ τὸν πορθμόν, in freto vel etiam in angustiis maris. ‖Item Traiectus, Traiectio (Liu. In traiectu Albulæ amnis submersus. Cic. Traiectio Acherontis) Eurip. πορθμὸς ναῶν, Nauiũ traiectus, seu Traiicientiũ nauium cursus, quomodo & πόρος vsurpatur. Deriuatur autẽ πορθμὸς à πίρω, vt σκαρθμὸς à σκαίρω. ‖Est & nomen ciuitatis Euboeæ apud Demosth. pro Ctesiph. teste Suida: pro quo apud Harpocr. SCRIPTVM Πορθμεὺς, perperam, vt opinor.

C. Ἀντίπορθμος, ῶ, ό καὶ ή, E regione obuersus, interiecto freto, Oppositus ex vlteriore parte freti. Strabo Mauritaniam ἀντίπορθμον dicit τῇ Ἰσπανίᾳ. Est ἀντίπορθμος, inquit Bud. Intermedio freto seu mari obiectus. E regione obiectus ex altera parte maris, vt Bœotiæ Peloponnesus. Sic Strabo vtitur cum alibi, tum hoc loco, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Βοιωτίδος καὶ τῆς ἀντίπορθμον Κορινθίας τῇ Φωκίδι. Aristot. De mũdo, πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι τῆς δὲ ἀντιπόρθμοις ἄποθεν κεῖται.

C. Σπανόπορθμος, Arcto freto constrictus. Eurip.

Πορθμίον, ου, τὸ, Nauis quo fretum aliquod traiicitur: idem propè cum πόρον, seu πορεῖον. Eustath. pag. 1888, de πορθμεὺς loquẽs, ὧν καὶ ὁ μισθὸς, ἤτοι ὁ ναῦλος, (ἢ οὐδὲ τέρας τὸ ναῦλον) πορθμεῖον λέγεται. καὶ τὸ αὐτὸ πλοῖον, οὐ ναῦς ἁπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ, πορθμίον. Igitur secundum Eustath. πορθμίον per ι significat nauem qua πορθμεῖς in traiectu freti vtuntur: AT Πορθμεῖον, per diphthongum ει, naulum quod pro traiectu freti persoluitur, Merces quæ τῷ πορθμεῖ numeratur: hoc à πορθμεὺς aut πορθμεύω deriuatum, illud à πορθμός. Ex quo Πορθμεῖον resolutione Ionica FIT Πορθμήϊον, vt πρεσβήϊον ex πρεσβεῖον, Callimachus apud Suidam, Τοιὼνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Contràtamen apud eundem Suidam legimus mortuis dari solitum fuisse obolum μισθὸν τῷ πορθμεῖ. verba eius citaui in Μελιτοῦττα. Confirmat idem & hic locus apud Lucianũ in Dialogo Mercurii & Charontis, vbi Charon ait, ἰὼ ὦ λοιμός τις ἢ πόλεμος καὶ τὰ πέμψῃ ἀθρόους νεκρούς, ἐνέσται τότε ἐπιστρεφαίνειν ἐν τῷ πλήθει τῶν θραλοσμάθων τὰ πορθμία. Vbi etiam nota scribi πορθμία per ι, contrà quàm Eustathius scribendũ docet. Itidémque apud eundem De luctu, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, naulum pro traiectu numerare. Sed & apud Suidam prorsus inuersa scriptura sic habetur, etiam in manuscripto exemplari, Πορθμεῖον, τὸ πλοῖον· πορθμίον ὦ, τὸ ναῦλον: itidémq; apud Hesychium, Πορθμεῖον, σκαφίδιον διαβαῖνον μισθῷ. Attamẽ idem Suidas πορθμηΐον apud Callim. in loco citato exponit non iam πλοῖον, sed ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου: quod πορθμηΐον ex πορθμεῖον factũ esse resolutione Ionica docui, non verò ex πορθμίον. Atque adeo vna Callim. autoritas facit vt eam scripturam quam Eustathius sequitur, veriorem esse existimem, licet exemplarium fides iis in locis quos attuli, illi reclamet, itémque Suidæ & Hesychii exemplaria. Apud vnicum Plutarchum in Romulo, pag. 36 meæ edit. reperi scripturam quæ cum Eustathio facit. Sic enim ibi, καλεῖται δὲ ταῦ ὁ τόπος Βάλαυρον, (Velabrum Plauto, Ciceroni, Horatio, Propertio) ὅπ τὸ πάλαι πολλάκις ὑπερχομένῳ διεπεραιοῦτο πορθμίοις κατὰ τὸ χωρίον εἰς ἀγοράν. Quibus verbis subiicit, τὴν ὃ πορθμίαν, Βιλαπύραν καλοῦσι. (Vbi etiam NOTA Πορθμία interpretari eum Velatura. Sed pro illo Πορθμία mihi dubium non est quin sit REPONENDVM Πορθμεία, vt sit verbale à Πορθμεύω, sicut Πορεία à πορεύομαι, & significet Traiectus per fretum. Quod & Catonis autoritate confirmatur. nam is lib. 4 De lingua Latina, in etymo montis Auentini, quum dixisset videri sibi illum dictum ab aduectu, quòd quum olim mons ille paludibus esset ab reliquis disclusus, eò ex vrbe ratibus adueherentur, quadrantem pro traiectu soluentes: & sacellum quod ibi est, Velabrum nominari à vehendo: subiungit, Velaturã facere etiam nunc dicuntur qui id mercede faciunt. Vbi quod dicit Velaturam facere, hoc est Rate per paludem mercede trãsuehere, πορθμεύειν Græci appellant: à quo verbale Πορθμεία, significãs ipsam actionem rate per paludem traiiciendi, soluta mercede. ea autẽ est Velatura) Rursum πορθμεῖον pro rate ipsa qua fretum traiicitur, apud eundem Plutarchum legitur Sympos. 5, probl. 5, οἱ δὲ σωρεχέστερον κατὰ βῆς ἢ πέντε ἅρας ἀναλαμβάνοντες (nimirum conuiuas) ὥσπερ πορθμεῖα, τὰ συμπόσια κοῦφα ποιοῦσι. Itidem apud Strabonẽ lib. 17, ὥστε καὶ ἐσράκινα ἐνίοις εἶ) πορθμεῖα, vt nõnullis & testacea sint nauigia ad transfretandum. Diodorus Sicul. πορθμεῖον cum πορεῖον confundere videtur, nisi mendũ sit librariorũ: μετ' ὀλίγον ἐμβὰς ἐς τὸ πορθμεῖον, ἔλαθεν ἐκπλεύσας κατὰ τὴν δύσιν τῆς πλειάδος, cum paucis conscensa naue, clam profugit sub occasum virgiliarũ. Porrò quod Plutarchus in loco eo quem priorem ex eo citaui, πορθμίον appellat, id est nauigium ratiarium, seu ratem ad traiiciendum lacum aut flumen, Paulus iurisconsultus in tractatu De seruitutibus rusticis, pontonem appellat, his verbis, Flumine interueniente via constituti potest, si aut vado transiri potest, aut põtem habet: diuersum, si pontonibus traiiciatur. id est εἰ πορθμείοις διαπεραιοῦται. Verùm vt aliquo modo conciliẽ hanc scripturæ diuersitatem, puto πορθμίον significans Ratem ad transfretandum, dici vt Πόρον, id est Nauigium ad equites militésque transportandos: hoc à πόρος, illud à πορθμός: quæ vt accentu differũt, ita & deriuata ab ipsis. (nec enim pro diminutiuis habenda sunt quæ alioqui solent παροξυνόμενα) At Πορθμεῖον itidem pro rate ad transfretandum, ita à πορθμεύω deriuari, vt πορεῖον, pro nauigio ad traiiciẽdos milites, à πορεύω deducitur: πορθμεῖον verò pro mercede quam persoluunt τῷ πορθμεῖ οἱ πορθμευόμενοι, à πορθμεύομαι: sicut πορεῖον pro itineris auxilio quod datur τοῖς πορευομένοις, à πορεύομαι.

Πορθμὶς, ίδος, ή, diminutiuum à Πορθμὸς, (id est Paruũ fretum) nisi παρώνυμον appellare malis. nam & Eustathius ea de re dubitat. Dionysius De situ orbis, Ἥρα τε Σικελικῆς ὅθι πορθμίδος ἐρίζωται. Idem, — ἐκ δὲ Βορείης Ἄλπος ἐρχόμενος Σικελὴ ὅθι πορθμὶς λιγεῖ. ‖Aliàs (inquit Eustath.) πορθμίδα vocant antiqui τὴν ἁλιάδα, hoc est ἁλιευτικὸν πλοιάριον, vel etiã simpliciter μικρὸν πλοῖον, vt ex Eur. patet, qui Κρησίαν πορθμίδα, dicit πλοῖον Κρητικόν. Significat igitur πορθμὶς lintrẽ quo transfretamus (idẽ cum πορθμίον seu πορθμεῖον) & generaliter quamuis nauim vel nauiculam, vt in Epigramm. quoque.

Πορθμεὺς, έως, ό, Qui lintre seu rate aliquem transportat, ὁ διὰ πορθμοῦ (ὅ ἐστι στενοῦ πόρου θαλάσσης) τινὰ διαιούμενος, ἄγων: diuersus ab eo qui διὰ μακρᾶς θαλάσσης στέλλει τινά, inquit Eustath. apud Homerum Od. υ, pag. 1888, canentem, Πορθμῆες δ' ἄρα τοί γε δίηγερον, οἵ τε καὶ ἄλλοι Ἀνθρώποις πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, qui & alios trãsmittunt qui ad ipsos venerint. Æschin. in Ctesiph. ὅθεν τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσε: quem νόμον suprà in Πόρος habes, in fine primi tmematis. Aristoph. in Concion. Χαλεπαί γ' αὖ ἦσθ' ἡμῖν πορθμῆς. — Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας αὖ ἀπικναίετε. solent enim οἱ πορθμεῖς lucri causa tantumnon cogere τοὺς πεζόντας εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν. Suidas ibi exponit πεζέτας.

Πορθμεύω, F. εύσω, Transtreto, Fretum traiicio, Velaturã facio, vt in Πορθμίον seu Πορθμεῖον paulo antè admonui. Interdum absolutè sine accusatiuo ponitur, & tam περὶ πορθμέως qui velaturam facit, quàm de vectore dicitur qui transfretat, vt in loco Æschinis paulo antè in Πορθμεὺς citato. itidémq; in Axiocho, οἱ κατὰ πορθμεύσαντας ἀχθέσθαι ὅθεν Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυ. necnon apud Synes. epist. 55, ἐνταῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων. Itidem apud Euripidem in Iphigenia Aulid. (sed impropriè�) τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; Transit & quasi transfretat. Interdũ cum accusatiuo fluminis aut freti quod traiicitur, vt Epigramm. lib. 3, — πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ, transfretas seu traiicis. Nonnunquã cum accusatiuo personæ vel eius rei quæ transfreratur seu transportatur. Synes. De insomn. τὰ θεοῦ πορθμεύει, species à Deo profectas transmittit. Et πορθμεύειν γράφας, literas ad aliquem transferre. Impropriè Eurip. (itidẽ vt in duobus præcedentibus exẽplis) πορθμεύειν πόδα & πορθμεύειν ἴχνος pro Mouere ex loco in quo eras, in eum ad quem cogitas. PASS. Πορθμεύομαι, Trãsmittor, Traiicior, item pro Transfreto, Traiicio, vel potius Transmitto me, Traiicio me, Transeo. Eurip. Androm. δαίμων ὅδε τὰς λάθικην αἰθέρα πορθμεύόμενος.

Πορθμευτὴς, ῶ, ό, Qui lintre seu rate aliquem transmittit. idem cum πορθμός. Eust. pag. 1888.

Πορθμευτικὸς, ή, ό, Pertinẽs ad eum qui transfretat. vt πορθμευτικὸν δήμου εἶδος, populi pars in transmittẽdis vectoribus aut mercibus occupata, τὸ θεὶ τὴν πορθμείαν διαπεῖσον, Velaturam faciens, vt Varro loquitur paulo antè in Πορθμίον, seu Πορθμεῖον. Aristot. Pol. lib. 4, cap. 4, vbi τοῦ δήμου εἴδη recenset, ἓν μὲν οἱ γεωργοί· ἕτερον δὲ, τὸ θεὶ τέχνας· ἄλλο δὲ, τὸ ἀγοραῖον, τὸ θεὶ ὠνὴν καὶ πρᾶσιν διαπεῖσον· ἄλλο δὲ, τὸ θεὶ θάλατταν καὶ πόντου τὸ μὲν, πολεμικόν· τὸ δὲ, χρηματιστικόν· τὸ δὲ, πορθμευτικόν. AT Πορθμικὸς, ῶ, ό, quod ex eodem capite citatur pro Portitor, reperire ibi nõ potui, nec dubito quin mendosum sit.

C. ΔΙΑπορθμεύω, F. εύσω, idem cum πορθμεύω, id est Transfreto, Traiicio, Transporto, sicut διαπερῶ & περῶ synonyma sunt. B. pag. 236, quum ex Dionys. Areop citasset pagina præcedente, τὸ ἱεραρχικὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ γινομένας θεῖα παραδόσεις ὀνόματα ἐπικαλύψεις, ἐκφαντικῶς καὶ διαπορθμευτικῶς τοῖς ἀκροαταῖς θεσπεσίου, subiungit, Διαπορθμευτικὸν autem cur hoc loco dixisset, mirarer, nisi apud Platonem in Sympos. legissem de dæmonio, ἑρμηνευόν καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Vt enim Plato dæmonem ait esse internuntium inter deos & homines, & interpretem voluntatum & arcanorum, sic Dionys. πορθμευτὴν pontificem facit, quasi conciliatorem, trãsmissorem, portitorémque & trãsportatorem humanarum precum ad Deum, diuinarúmque rerum ad homines deportatorem, per quem commeatus vltro citróque datur. Vide ibidem locum Philonis Platonico similem. Habes ibidem ex eodem Dionysio, ζωὴν διαπορθμεύοντας, hãc transmittentes, vt in Πορθμεύω ex Synesio. ‖Item Trãsfero ab vno sermone ad aliũ, Interpretor. Areth. in Apocal. cap. 16, Ἑρμηνεῦων ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη, νοεῖν παρέχει τὴν διάνοιαν. Budæus,

id est μεθερμηνευθεῖσα.

ΠΕΛΑΣ, Prope. cui ſynonyma ſunt, πλησίον, ἀγχοῦ, ἀγχόθι, & ἐγγύς. Plut. contra Coloten, πέλας δὲ ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Item cum genit. Od. ο, Ὅς, ποτὲ Τηλεμάχου πέλας ἵστο. Dicitur etiam cum articulo ὁ πέλας, pro Vicinus, Proximus. Thuc. lib. 1, ὅθεν τὰ μετὰ εἴα ὁδῷ κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ὅπῃ τοὺς πέλας, pedetẽtim graſſantur in proximos. Niſi malis Vicinos, Finitimos. vt idem lib. 2, ἢ ἐξαιρεῖν τοὺς ἄθικτοι τοῖς πέλας ὑπακούσαι, Finitimis parere. Et lib. 4, p. 147, πῶς τοὺς πέλας διιέναι, transire per agrum finitimum. Et lib. 2, πῶς τοὺς πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες, regionem finitimarum gentium: vel (vt alii) Exterorum. Eodem libro, πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ τοῖς τοὺς πέλας νόμοις. Vbi ſunt qui τοὺς πέλας nõ interpretentur amplius Finitimorum, ſed generalius Aliorum. Atque adeo ὁ πέλας & οἱ πέλας vnuſquiſque homo dicitur, alius à nobis, quicunque ille ſit, ſiue eiuſdem vrbis, regionis, conditionis, familiæ, ſiue diuerſæ. Thuc. lib. 1, pag. 46, δικαίωσις ἀπὸ τοῦ ὁμοίων τοῖς πέλας ὅθεν τὰ αὐτὰ μόνον, aliis iniunctum. Et pag. 28, νομίζειν δὲ τοὺς τε ὁμοιοῖς τοῦ πέλας τοῦ τοιοῦτοις εἶ), καὶ τοὺς τοιοῦτοι τύχας οὐ λόγῳ διαιρεῖτε, aliorum ſententias ſimiles & pares eſſe noſtris. ſchol. exp. τοῦ ὁμοίων αὐθρώπων. Itidem Ariſtot. Rhet. 2, καὶ ἐλεεῖν τοὺς, ὅθεν τὸ πάντας χρῆσθαι καὶ βελτίοσι ὑπολαμβάνειν. τῇ δὲ αὐτοῦ ἀκρασίᾳ τοὺς πέλας μεῖζον. (vt Liuius, Metiens aliorum in ſe odium ſuo in alios odio. Et Terent. -ex aliarum ingeniis nunc me iudices) Idẽ Eth. 4, in fine cap. 2, ὅθεν τὸ μὴ τὸ βλάβεσθαι τοῦ πέλας εἶ), μὴ τὸ λίαν ἀφίμενοι, Quòd aliis minimè noxiæ ſint hominibus. Similem vſum in ſacris literis habet ὁ πλησίον.

Πελάω, Ε Τ Πελάζω, F. άσω, Propinquo, Appropinquo, Venio ad, Accedo. Soph. Electra, ἡμῖν ἀφεῖς πελᾶν τέφρας. id eſt πρὸς πελάζειν, inquit ſcholiaſt. Niſi potius ſit ſcribendum πρὸς πελάσειν. vt πελᾶν pro πελάσειν dicatur, ſicut ἐλᾶν pro ἐλάσειν, more Attico. Euripides, πελάζειν εἰς ὄψιν, in conſpectum accedere. Heſiod. Erg. πρὸς τοῖχον πελάσας ἀνερκέος αὐλῆς, Muro appropinquãs, Prope murum accedens. nimirum quum mingere volet. Epigr. libro 2, Μή ποτε παρασήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι, accedere prope aliquem. In eodem libro, ἵνα σοῖς ὀν μεγάροις πελάσῃ, domum tuam veniat. Apollon. Argon. 2, ὅς κε Βέβρυξι πελάσῃ, qui ad Bebrycas peruenerit. In proſa quoque non minus vſitatum eſt pro Appropinquo ſeu Propinquo. Syneſ. epiſt. 11, ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ, noctu appropinquare terræ. Xenoph. Pæd. 1, ἐπιστάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ παρροιῶτα διώκειν, Quibus feris propinquãdum non ſit, vel Ad quas beſtias propè accedendum non ſit. Plutarch. de ſera num. vind. πρὸς ἀλλήλας ὑπὸ ὀλιγωρίας θαμὰ πελάζουσι, altera ad alteram ſubinde accedens. Idem etiam pro Appropinquo ſeu Propinquo vſurpauit libro in Colot. de atomis, ὅταν δὲ πρὸς πελάσωσιν ἀλλήλαις ἢ συμπέσωσιν ἢ πρὸς πλακῶσι, φαίνεσθαι τοῦ ἀθροιζομένων τὸ μὲν, ὕδωρ, τὸ δὲ, πῦρ, τὸ δὲ, φυτόν· τὸ δὲ, ἄνθρωπον, quum propinquarint aliæ aliis.

Tranſitiuè quoque accipitur pro Appropinquare facio, ſeu Admoueo, Applico, Appello. quemadmodũ Heſych. quoque πέλασε exp. non ſolùm προσήγαγε, (itidémque πελάσαιμι, προσεγγίσω, & Πελάζειν, ἐγγίζειν, πλησιάζειν) ſed etiam ἐγγίσαι ἐπίησεν. Itaque numen dicitur aliquem πελάσαι pro ἐγγὺς ποιῆσαι, vt Euſtathius exponit, Facere vt prope ſtet: Iliad. ο, Οὐδ' ὁ τόν ἀψ ὤσασθαι, (videlicet ἐδ ωίαπ) ἐπίρ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Itidem Iliad. φ, Hector ad Achillem, οὐ γὰρ οἴω Σαὶ χεῖρας φθύσεσθαι, ἐπίρ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Item πελάσαι aliquem dicitur ventus aut deus pro Appellere. vt Virgil. Hinc me digreſſum veſtris deus appulit oris. Odyſſ. ι, Ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῳ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί. Itidem Odyſſ. γ, Iupiter immiſſis ventis & fluctibus concitatis naues Κρήτῃ ἐπέλασσεν, Cretæis appulit oris. Et Odyſſ. ε, Τὸν δ' ἐρρᾷ δεῦρ' αἴημός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε, huc appulit. Et Odyſſ. ξ, Τῇ δέ με Θεσπρωτοῖσι πέλασσε μέγα κῦμα. At πελάζειν ὀδύνῃσι, (vt Plautus, — omnes affectus tuos Ad probrum, damnum, flagitium appellere vnà & perdere) pro Coniicere in dolores. Item Admoueo, Applico (quoniã qui admouet & applicat, idem & appropinquare facit. Iliad. α, Ἐκὼν δ' ἐπὶ ἰστοδόκῃ πέλασσεν, admouerunt malum receptaculo cubilique ſuo. Et Heſiodus Erg. — ὀν ἔλυμαι πηξαι, Γόμφοισιν πελάσας, πρὸς σαρίφετον ἱστοδόκῃ, clauis admouẽs, adiunxerit temoni. Rurſum nauibus πελάσαι aliquem dicitur qui eum quaſi appellit eò, ſeu Facit vt eò veniat, aut Perducit. Il. ν, initio, Ζεὺς δ' ἐπὶ οὶ Τρῶας πέλασε Κήρας νηυσὶ πέλασσε. Itidem ex eodem, πελάσσεν με πατὴς νυκτὶ, pro ὅθεν τὰς ναῦς ἀγάγετε. At πελάσσαι χθονὶ Apoll. Rhod. dicit pro Humi proſternere, vel Coniicere in terram. pro quo Homerus habet οὐδάσδε πελάσσαι, Od. κ, Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσσαι Μερμήριξα. Quibus adde quæ apud Plutarchum leguntur περὶ ἀοργησίας. pag. 813 meæ edit. — καὶ βαῖνε λαῖλ Ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί. vbi tamen dici potius videtur de eo qui iam in terram proſtratus eſt. At πελάσσαι aliquid alicubi dicitur pro ἀποθέσθαι, deponere ſeu reponere: Odyſſeæ κ, Κτήματα δ' ἐν ἀντήεσσι πελάσσατε, ὅ πλάτε πάντα.

Πελάζομαι, eandem ſignificationẽ habet cum neutrali πελάζω. nã πελάσθαι ex Homero affertur pro προσήγγισε. Necnon ex Euripide πελάζομαι pro Appropinquo. Ex libro autem Iudicum, capite 16, ἐπελάζετο τοῦ δύο θυρῶν, pro Apprehendit fores. At aor. medius πελάσασθαι pro πελάσαι. Iliad. ρ, Τῷ ῥ' ἴθυς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' εἴδε ἑκηλος Πάτροκλον νηυσὶν πελασσάμενον πεθνειῶτα, ad naues perducant.

Πελάτης, ου, ὁ (à πελάω, vt περάτης à περάω) Qui appropinquat, qui accedit. Sophocles Philoct. pag. 408 meæ edit. τὸν πελάταν λέκτρων τὸν Διὸς Ἰξίονα, Qui auſus eſt ad thalamũ Iouis accedere, ὡς πειρᾶν ὅθεν χειρώσας τὸν ὁμόλεκτρον τὸν Διὸς Ἥραν. Πελάτης loci alicuius dicitur pro Vicinus, vel Incola. nam quod Æſchyl. in Perſis, pag. 127 meæ edit. dicit, ἱερὸν Τμώλου πελάται, ſchol. exp. ἐνοικοι, γείτονες. Sed poſteriori expoſitioni & hîc & alibi potius aſſentior. Πελάται dicuntur etiam inferioris conditionis homines qui domum noſtram ventitant, & nos colunt, vt apud Romanos qui dicebantur Clientes. Plutarchus Romulo, pag. 45 meæ edit. ἑτέροις δὲ τοῖς δωρεαῖς ἀπὸ τοῦ πολλῶν δίηρει, πάτρωνας ὀνομάζων, ὅθεν ὅτι πρὸς πάτας· ἐκείνους δὲ, κλίεντας, ὅθεν ὅτι πελάτας. de quib⁹ clientibus paulo pòſt, ὀκείνοι δὲ πόπτις ἐθεράπευον, οὐ μόνον πλοῦτις, ἀλλὰ καὶ πενομένοις συγκαίρας συνεκδιδόντες καὶ χρέα συνεκτίνοντες. Apud Suidam, ὑπηρέτας τινὰ καὶ θεράποντα ἢ πελάτιν, σραπώτιν τὸν ἐκ τὸ καθαλόρου ἐκῶλυσε παρεῖναι τινι. Item, ἑαυτὸν πελάτιν ὀκείνου λέγει τε καὶ ᾄδει, ſe clientem illius prædicat. Habetur & hic apud eundem locus, συναγωνακτῶν τοῖς πελάταις κᾷ πλῆθος ἐλυλυθόσι. vbi πελάτης ab eo exponitur ὁ ὑπηρετοῦν: quemadmodum Heſychio quoque πελάται ſunt οἱ λάτρεις, item οἱ μίσθαρνοι, οἱ δεῦρο τὸν αὐλαίαν θεραπεῦν μισθῷ δουλεύοντες. Nã & ii qui famulantur ac miniſtrant nobis, πελάζουσι. ΕΟΕ Μ. Πελάτης, ιδος, ἡ, Cliens. vel etiam Famula. Pro cliente accipitur in vita Catonis apud Plutarchum, pagina 642 meæ edit. πελάτην οὖσαν αὐτῷ καὶ δεομένην τῆς ὀκείνου κηδεμονίας. ΔΕΡΙΥ. Πελατικὸς, ἡ, ὁ, Ad clientes pertinens. At τὸ πελατικὸν dicuntur ipſi clientes, ſeu Clientũ caterua: vt τὸ σραπωτικὸν ipſi milites. ΙΤΕΜ Πελατεία, ας, ἡ, Clientela: quo vocabulo vtitur Gaza apud Cic. De ſenectute.

Πελαστὴς, οῦ, ὁ, à πελάζω, idem cum præced. πελάτης ſignificat. Ammon. inter πελαστὴν & πενέστην diſtinguit, quòd πελαστὴς ſit ὁ πρὸς φεύξ. (ſic enim reponendum ΡΡΟ πρὸς φυγὴ) πενέστης autem apud Theſſalos ὁ κᾷ πόλεμον δωρηθεὶς, vt ἕλωτες apud Lacedæmonios.

C. Ἐμπελάζω, Appropinquo, Peruenio ad. Ariſtoteles de mundo, ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ, Quũ auribus appropinquarit, Ad aures peruenerit, vel Auribus appulſum fuerit. Tranſitiuam quoque ſignificationem habet pro Admoueo, vel Cõmitto, Congredi facio. Heſiod. Aſpide, ὄφρα τάχιστα Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε, Μαρνώμεθ'.

Ἐμπελαδὸν, Prope: vel Appropinquando. Heſiodus Erg. Μηδ' αἰδοῖα γυνὴ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου, Ἑστὴν ἐμπελαδὸν θεσφαμένῳ. Ε Τ Ἐμπελάδην pro eodem. Quod verò Nicander in Alexiph. dicit, Δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάα

ἄ τις ἐμπελάδοιο φίλος, ſchol. exp. ἐμπελαστικῶς καὶ ὁρμητικῶς.

Ἐμπελάω quoque dicitur vt πελάω. Vnde imper. Ἐμπέλα apud Heſychium, quod exp. non ſolùm προσπέλαζε, ἔγγιζε, ſed etiam πρόσαγε. (Itidem ἐμπελάζω ponitur tam pro Admoueo, Appropinquare facio quàm pro Appropinquo) Ab eodem deriuatũ eſt Ε Τ Ι Α Μ Ἐμπελάπιρα, ας, ἡ, Meretrix. ex eo dicta quòd corpus corpori admoueat, ſeu quòd ſuis amatoribus corpus iungat (vt dixit Naſo, Ignoto meretrix corpus iunctura Quiriti) Sed & vxor dicitur Πλάπις itidem ex eo quòd iungat corpus, ſed viro ſuo.

C. ΠΡΟΣπελάω Ε Τ Προσπελάζω, Appropinquo, Accedo ad. Herodianus lib. ς, ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα, iámque Byzantio appropinquãtem. ‖ Item Appropinquare facio, Admoueo.

Προσπελάτης, ου, ὁ, idem cum πελάτης, ſicut προσπελάω idem cum πελάω ſignificat: hoc eſt, Cliens, Aſſecla, Famulus. Athen. lib. 10 ex Theopompo, Ἀναῖοι δὲ κέκτηνται προσπελατῶν, ὡς φησὶ, ὠτῶν, πεντήκοντα μειράδας.

C. 2. Ἀπρόσπελαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaceſſus.

C. 2. Δυσπρόσπελαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acceſſu difficilis, Qui difficulter adiri poteſt. Plutarchus Pomp. πόλεις καὶ νήσους χαλεπὰς βιασθῆναι καὶ δυσπρόσπελαστοι.

Πελαθῶ, F. άσω, idem cum πελάζω, apud Euripidem.

Πλάω, Ε Τ Πλάθω, S I V E Πλάζω, eadẽ cum πελάω & πελαζω, ſiue πελάθω, ex iiſq; per ſyncopẽ facta, vt περάω & κράω ex περάω & κεράω. Ac ſicut πελάω & πελάθω, non ſolùm neutraliter ponuntur pro Appropinquo, Accedo ad, ſed etiam tranſitiuè pro Accedere ſeu appropinquare facio, Admoueo: ita & hæc duo Πλάω ac Πλάθω. Homerus, Οὐρλὼ, μὴ πρόσω τ' ἔπασ' ἐφ' ὕδασι, caudam aquis admouit. Paſſ. Ἐπλάθην, Appropinquaui, apud Euripidem, pro ἐπελάθην. Ex eodem affertur πλαθεῖσα pro Propinqua facta, Admota, Adiũcta. Quæ ſunt à πλάζω, vel πλάθω, non autẽ à πλάω. (quo πλάθω Sophocles vtitur in Philoct. pag. 410, ſed neutraliter, θεοῖς πλάθει: itidémque in Electra pagina 92, τῆς δωματῆς οὐκ ἔεσται πλάθειν) At Πλαθεῖσα, quod ex Euripide affertur, à πλάω, ſicut πελάτης à πελάω. Verùm πλάω format & aliud futurum, videlicet πλήσω: V N D E Ἐπλωτο, id eſt ἐπλησίαζον, vt Euſtathius exponit Iliad. ο, ἀσπίδες ὁμφαλόεσσαι Ἔπλωτ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, appropinquabant ſibi mutuó. quod ἐφερμηνευτικὸν eſſe eius quod præcedit, Σώ ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, ibidem annotat Euſtathius.

Πλάτης, ου, ὁ, idem cum πελάτης. Vnde F O E M. Πλάπις, itidem pro πελάτης. Ab Ariſtophane ponitur pro Coniunx: ἀθρόα τὸ πελάζειν τοῦ αἰδοῖ κᾷ τὸν κοίτον: in Acharn. Καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάπιδι. Vide ſuprà Ἐμπελάπιρα, initio huius ſemipaginæ. Ab Heſychio ſubſtantiuè quoque exponitur σωφόδος, ἄθροισμα: vt πλάπιν γυναικῶν, pro ἄθροισιν idem accipit.

C. Ἔμπλω, Prope. πλησίον. Iliad. β, Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, prope Bœotos. Poſſet hoc aduerb. deriuari ab ἐμπλάω, vt ἐμπελαδὸν ab ἐμπελάζω.

C. ΠΡΟΣπελάζω S I V E Προσπελάθω, Appropinquo. idem cum προσπελάζω. Odyſſ. λ, de Tantalo, Ἑστάοτ' ὀν λίμνη ἢ ὀ προσέπλαζε γλυκείῳ, Appropinquabat, vel Attingebat. προσεπέλαζε.

Πρόσπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui appropinquare aliquis poteſt. Ad quem acceſſus & aditus patet. Æſch. οὐδὲ προσπλαστοὶ ξένοις, Ad quos hoſpitibus nullus patet aditus, Qui nõ patiuntur ad ſe commeare hoſpites.

C. 2. Ἀπρόσπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἀπρόσπελαστος, Cui appropinquare nemo poteſt, Ad quem acceſſus & aditus non patet.

Πλυσίος, ου, ὁ, Propinquus (pro quo Lacones D I C V N T Πλύσιος, teſte Suida) à πλάω, cuius fut. πλύσω. V N D E Πλύσιος quoque, pro πελάτης ſeu πλησιαστὴς, vt Heſychi⁹ exponit, Qui accedit ad aliquem, Aſſectator, Aſſecla.

Πλησιαίτερος Ε Τ Πλησιέστερος, ſicut Ὀψιαίτερος & Ὀψιέστερος ab ὄψιος, Propinquior, Propior. S V P E R L. Πλησιαίτατος, Ε Τ Πλησιέστατος, Propinquiſſimus, Proximus. Herodot. τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τοῦ Ἑλλήνων.

C. Παραπλήσιος, metaphoricam habet ſignificationem, & ponitur pro Proximè ad aliquid accedens (quo ſenſu & πλησιάσαι vſurpatur) ſeu Affinis, Similis. Demoſthenes Pro corona, παραπλήσια τούτοις ἐστὶ, ſimilia his ſunt: pro quo παραπλείσια quoq; diceres. Ariſtoteles in primo De gener. & corrupt. μανία παραπλησίον ἐστὶ. Thuc. libro 1, ὁρῶ γὰρ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευόμενα μοι ὄντα. vbi etiam nota copulari ὅμοια & παραπλήσια, ſicut paulo pòſt ὁμοίως & παραπλησίως, apud Demoſthenem: ac παραπλήσια ibi interpretari etiam queas Eadẽ ferè. Item de corporis & formæ ſimilitudine. Dioſc. lib. 3, cap. 9, πόα ὑπερεχῶν παραπλήσιος, Herba ſimilis hyperico. Gal. l. 1 ad Glauc. τὰ πάντα παραπλήσιος, omni ex parte ſimilis. vbi nota πάντα pro κᾷ πάντα: cuius ellipſis exẽpla habes & in Ὅμοιος. Alicubi reddas Talis ferè, Eiuſmodi ferè, vel etiã His ſimilis, Idem propemodum cum his. vt apud Thucyd. lib. 4, pag. 157, ἔλεξε τοῖς ὀν τῇ Ἀκάνθῳ παραπλήσια, ὅτι οὐ δίκαιον εἴη, & quæ ſequũtur. Interdum τῆς ποσότητος δηλωτικὸν eſt, quum videlicet παραπλήσιοι ſeu παραπλήσια ponitur pro Totidem. ſicut pro Tantundẽ accipitur παραπλήσιον in hoc loco Thuc. l. 7, p. 238, ἀπέχει δὴ δεκέλεια τριήρεσι μάλιστα τῆς τοῦ Ἀθηναίων πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατὸν παραπλήσιον ὄν, οὐ πολλῷ πλέον, καὶ ἀπὸ (sic enim Valla legit, nõ ὅθεν, vt vulgatæ habent edit.) τῆς Βοιωτίας. Pro Totidẽ vſurpauit idẽ παραπλήσια, dicẽs παραπλήσια νῆες, naues totidẽ numero.

Παραπλησίως, Similiter, Eodem propè modo. Demoſth. Olynth. 3, νυνὶ δὲ πῶς ὑμῖν ὑπὸ τοῦ χρηστῶν τοῦ νῦν τὰ πράγματα ἔχει; ἆρά γε ὁμοίως καὶ παραπλησίως; Vbi etiã nota copulari ὁμοίως & παραπλησίως, ſicut ὅμοια & παραπλήσια in loco quodam Thuc. ſuprà citato.

Πλησίον, Propè. Idem cum πέλας, à quo & originem traxit. Od. κ, Ὣς δὲ δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Intuẽs alterum ſibi adſtantem. Item cum genitiuo, ſicut πέλας. Odyſſ. ξ, συφεοὺς δυοκαιδέκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων, alterum prope alterum. Et πλησίον δὲ τοῦ ὀφθαλμῶν, Oculis in propinquo eſt. Gaza. Itẽ, πλησίον γίνεσθαί τινος, pro Propinquum ſeu proximum fieri, Propè accedere. Ariſtot. De mundo, πλησίον αὐτῶν γινόμενος, ipſis iam propinqu⁹ factus. Chryſoſt. De precibus, οὐ θλιβῇ τὸ θεὸ γενέσθαι πλησίον, Propè ad Deũ accedere. Et πλησίον τῶ χρόνων γίγνομαι, ad tempora accedo. Et πλησίον γίγνεται τοῦ λύεσθαι, Proximum eſt vt ſoluatur, ſeu Propè eſt vt ſoluatur, Galenus libro primo ad Glauconem. Dicitur etiam ὁ πλησίον, Qui in propinquo eſt, Proximus. ſicut ſuprà, ὁ πέλας. Plato Charm. ἕκαστος δὲ ἡμῶν τοῦ καθημένου ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὤθει ἀσυδοῦ ἢ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθεζοιτο, proximum quenque trudebat. Idem in Apologia, κακὸν πεῤγάζονται τοῖς μάλιστα πλησίον αὐτοῦ, Nocẽt proximis quibuſque, ſeu Vicinis ſuis. Et τὸ πλησίον, Quod in propinquo eſt, Quod proximũ eſt, Luc. De calumn. τὸ μὲν πλησίον καὶ πρόσω πόδας ὁρῶντες. Interdum οἱ πλησίον dicuntur qui genere proximi ſunt, vt & Propinqui apud Latinos. Item Domeſtici, Familiares: qua ſignificatione Latino quoque vocabulo Proximi vſus eſt Suetonius in Othone, Alii febrem ſimulaſſe aiunt, eámq; excuſationem proximis mandaſſe ſi quæreretur. Aliàs τὸν πλησίον (ſicut & τὸν πέλας) quemuis alium hominem vocamus. Æſch. contra Creſiphontem, ἤδη γὰρ ποτ' οἶδον μισήσαντας τοὺς τὰ τοῦ πλησίον αἰεὶ λίαν σαφῶς λέγοντας. Itidem Ariſtot. vtitur. Sed longè frequentiſſimũ in ſacris literis, vt tum alibi tum in hoc celebri mãdato, ἀγαπήσεις κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ τὸν πλησίον σου, ὡς σαυτὸν, & proximũ tuum, vt teipſum. Dicitur Ε Τ Ι Α Μ Πλησία pro πλησίον, poeticé. A T Πλαπίον pro πλησίον Doricum eſt. Idipſum tamẽ Πλαπίον interdũ diminut. eſt nominis πλάτη, ſignificans paruum remum, vel naiuculam. qua ſignif. in Epigr. vſurpatur.

Πλησιαίτερον S I V E Πλησιέστερον, Propius. Xenoph. ὡς δ' ἐγὼ ἐθέλω πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλέους, Vbi ad Herclẽ propius acceſſerunt. Theophr. μέγιστον δὲ ἀεὶ τὸ πλησιέστερον τῆς ῥίζης, quod propius radicem eſt. S V P E R L. Πλησιαίτατα Ε Τ Πλησιέστατα, Proximé.

Πλησιάζω, F. άσω, Propinquo, Appropinquo, Accedo propé. idem cum πελάζω. Plutarch. Symp. 2, διὰ τὸ πλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας. Appian. lib. 4 Belli ciuil. πλησιαζόντων δὲ τοῦ ἐρυνωμένων, appropinquantibus iis qui eum perſequebantur. Luc. πειπαῖος ἐπλησίασα τοῦ οὐ-

εανῷ. Plato verò epist.7, πλησιάζειν ἐγγύτατα πνός, pro Proximè ad aliquid accedere. vbi metaph. significatio est pro ὁμοιοπαθεῖν). Plinius interpretatur Interuenire, in hoc loco Aristot. dicēris de camelis ἀποχωροῦσι εἰς ἐρημίαν ὅταν ποιῶνται πλὴν ὀχείας, καὶ οὐκ ἔτι πλησιάσουσι. nā sic vertit, Solitudines aut secreta certa petunt, neque interuenire datur sine pernicie. ‖ Πλησιάζειν, Accedere familiariter ad aliquem, Congredi familiariter, Familiariter ad aliquo, ὁμιλεῖν. Æschines cōtra Ctesiph. τὸν Ἀλέξανδρον ὑποδέχει, καὶ πλησιάζει οἰκείνῳ. Isocrates, γίγνου φεὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός. Πλησιάζειν, Sectari. Luc. ὡ πάμπολλοι τῶν νέων ὀλὶ σοφία πλησιάζουσι. Athenæus, πεπλησιακὼς τοῖς Πυθαγορείοις, Sectator, Auditor, Discipulus: quomodo & Plutarchus vtitur. Quò refertur πλησιάζειν τῇ φιλοσοφίᾳ, quod & σωεῖναι & ὁμιλεῖν: Sectari studium philosophiæ, seu Versari in studio philosophiæ. Plato lib 6 De rep. ὅταν ὁ αὐτὸν πλησιάζοντες ὁμιλῶσι φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν. Et Isocr. ad Nicoclē, τοῖς λόγοις πλησιάζειν, In literis versari, Animum ad bonas literas applicare. ‖ Πλησιάζειν, Consuescere, Rem habere, Cōcumbere: de re venerea. Demosth. τῇ δὲ τοῦτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὀνπαδὴ ποτοῦ τρόπον, Consuetudinem habebat, Cōcumbebat. Plut. τῆς ἀδελφῆς πλησιάζειν τὸν Κλώδιον, id est, συγγίνεσθαι, vt ibidem loquitur. Idem in Thes. Πασφάη πλησιάζων. Aristot. De gen. anim. lib. 3, c. 1, πλησιάζει τῇ ἄρρενι. Isocr. ad Nicocl. οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πεπλησιακὼς πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός. Conuenit autē hæc verbi πλησιάζειν significatio cum significatione nominis Πλάτης & Ἐμπλάτειρα, de quibus pag. præcedente.

Πλησιασμός, ῶ, ὁ, Familiaris consuetudo & sectatio. In primis verò de re venerea dicitur, significās Coitus. Quā vocem licet Poll. reiiciat & improbet, vtitur tamen ea Aristot. in 4 De histor. anim. εἰσὶ γὰρ ἑκάστοις τῶν ζώων ἴδιαι φωναὶ φεὸς τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸν πλησιασμόν. pro quo paulo pòst dicit ὀχείαν. Accipitur & in propria significatione pro Appropinquatio, Accessus. Greg. φεὸδοις καὶ πλησιασμοὶ καὶ ἀποχωρήσεις, καταλαμβάνειν, accessus planetarum & recessus. Bud.

Πέλεκυς, εως, ὁ, Securis, Bipennis. Odyss. ε, Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν ἀρήμορον ἐν παλάμῃσι Χάλκειον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον. Iliad. ψ, Οἱ δ' ἵσταν ὑλοτόμοις πελέκεσι χερσὶν ἔχοντες: vt Xen. Pæd. 6, πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον. Iliad. ν, Ἐξέπεμον πελέκεσι τεμέσσι. Iliad. ο, Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Et Xenoph. Hell. 3, pag. 289, πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας, καὶ πολλὰ δρέπανα. Synes. epist. 108, πελέκεις ἑπερόσομοι φεὶ τὴν ζωὴν ἑκάστῳ. Et ἀπὸ πελέκεος, pro Securi. Pl. ī Apophth. de Lycurgo loquens, ἐκέλευε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ πελέκεως καὶ θρίονος μόνον. Itidem in Problem. Rom. de eodē, ἀπὸ θρίονος καὶ πελέκεως κελεύσας, τὰ θυράματα τὰς οἰκίας ποιεῖν καὶ τὴν ὀροφάς. Sic & in vita Lycurgi, ὅπως οἰκία πᾶσα τὴν μὲν ὀροφὴν ἀπὸ πελέκεως εἰργασμένην ἔχῃ, τὰς δὲ θύρας ἀπὸ πρίονος μόνου. Apud eundem in Quæst. Roman. leges cur τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι σωὺ τὰς δεκεῦραι φεοπορτικὴν τῶν πελέκεων φέρουσι. Vtebantur πελέκεσι in victimis quoque cædendis, necnon decollādis fontib': quò itidem pertinent hæc. Securim infligere, Securim impingere, item Securi percutere, Securi ferire. Apud Athen. lib. 10, παίεσθαι πελέκει. vbi etiam griphū quendam affert ex Simonide in quo πέλεκυς vocatur Διονύσου βουφόνος θεράπων. Herodian. lib. 8, ὡς ὅτε ἀποσφάλωσι πέλεκυν τῆς αὐχένος ὀλοκείμενον, quasi ceruicibus imminentem securim excussissent. Itidē apud Plut. in Polit. præcept. πολλοῖς μὲν ἐπέθη δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς αὐχένος ὤκεις. Cic. dicit, Securib' hospitis sui ceruices subiicere. Dionys. Halicar. lib. 9, πελέκεσι δὲ αὐχένας ἀπεκόπτοσαν, Ceruices eis securi amputatæ sunt, Securis ceruicibus eorum impacta, vel breuius, Securi percussi sunt. Apud Hesych. legitur etiā accus. Πελέκα, pro πέλεκυν. At Simmiæ Rhodii Πέλεκυς, est poemation, cuius σχῆμα bipennis seu securis ancipitis formam exprimūt. Addi solet Theocriti poematis in fine, vnà cum σύριγξ, & βωμῷ, & ὠῷ. ‖ Hesychio πέλεκυς est non solùm ἀξίνη δίστομος, sed etiam σαθμίον ἐξαμνᾶῖον, δρεπανῶν: vel, secundum alios, δωδεκαμνᾶῖον. Itidem Eustathius pag. 1878, πελέκεων μὲν ἡ μία σημασία. δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ὁμωνυμίας λόγῳ, καὶ τοῖς παλαιοῖς, καὶ σαθμὸν ὂν Κρήτῃ δεκάμνοιον ἢ δεκάμνοιον. Vide & Ημιπέλεκκον.

C. Πελεκοφόρος, ου, ὁ, Qui securim gestat, Bipennifer Ouidio.

C. Πελεκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Securis seu bipennis formā habens. vt πελεκοειδὲς ξῆμα apud Proclum.

C. Ἀμφιπελέκη, ης, ἡ, Securis anceps, Bipennis. πελέκιον δίστομον, vt Hesych. exponit. apud quem tamen perperam HABETVR Ἀμφιπελέν. Aristarchus autem accipit pro ὁ τῆς ἀξίνης στελεός, id est Manubrium seu capulus bipennis, Lignum quod securis foramini inditur. Pro bipenne verò vsurpant Cyrenæi. Sed scribendum fortasse vel Ἀμφιπελέκκη vel Ἀμφιπέλεκκον, de quo infrà.

C. Ημιπέλεκκον, ου, τὸ, Securicula, Dimidiata securis. id est, Securis vnicam tantùm pennam habens, Securis quæ bipennis & anceps non est, quæ ἑπερόσομος πέλεκυς à Synesio nominatur. Eustathius exp. μονόσομος πέλεκυς, itē μικρὸς πέλεκυς, annotans in eo vocabulo geminari κ propter metrum. Iliad. ψ, Καὶ δ' ἑπῆδει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. Vtitur & alibi. Apud Suidam habetur ETIAM Ημιπέλεκυς in eadem significatione. Apud Hesychium verò LEGITVR Ἡμιπέλεκας, πέλεκας μονοσόμους. pro quo fortasse reponendum Ἡμιπέλεκεις (aut Ἡμιπέλεκκα) πελέκεις μονοσόμους.

Idem RVRSVS Ἡμιπέλεκκα adiectiuè exponit, τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐσομωμένα. Adiectiuè itidem Ἡμιπέλεκκον exp. πεπεμνᾶμενον ἢ πεντάμνον: eo quòd Paphiorum lingua τὸ δεκάμνον vocetur Πέλεκυς. IGITVR Ἡμιπέλεκκος Hesych. significabit Ab vna tantùm parte acutus in modum πελέκεως μονοσόμου: item Quinque minas pendens. In vulg. lex. habetur ETIAM Ἡμιπελέκιον, Securicula.

Πελεκάω, Pro quo poeticè & metri causa VSVRPATVR Πελεκκάω, ῶ, F. ήσω, Securi cædo vel complano. Od. ε, de lignis iam cæsis, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ, Ξέσσε δ' ὀλίγα μάλα καὶ ὀλίγα τάμνε ἴδυνε. Nam securi prius crassiora resecantur, deinde poliuntur ad perpendiculum, seu ξέοντα τῇ σκεπάρνῳ, ascia. Passiuum Πελεκασμαι, Securi cædor. Vtitur Theophrast. Hist. plant. lib. 5, c. 10, πύκνα γὰρ θεραπευθέντων, καὶ καταλειφθείσης τῆς μήτρας, ἐκ τούτης πελεκᾶται. Quæ verba Gaza sic vertit, His enim detractis, medullæ relictæ securis adigitur. HINC Πελέκημα, ατος, τὸ, Quod securis inter cædendum aut complanandū abstulit, Segmina quæ bipēni auferuntur è ligno quod cæditur aut cōplanatur: sicut Ramentum, quod lima aut radula, Scobs, quod serra: quorum illud, ῥίνημα & ξύσμα, hoc, πρίσμα nominatur. Aetius lib. 8, cap. 3, πελεκήματα κυπαρίσσου καὶ πρίνου ἐλαίῳ ἐψήσας, ἄλειφε τὸ σῶμα. Geopon. lib. 9, cap. 11, τὸ πρέμνον ἐκκόψαντες πελεκήματα μετὰ τῶν φλοιοῦ πυρὶ κατάλαιστε. In his tamen locis non per η scriptum est πελέκημα, SED Πελέκυμα per υ. quod mendosum est. nec enim πελεκύνω aut πελεκύω dicitur, sed Πελεκάω: vnde πελέκημα vt ῥίνημα à ῥινάω.

ET Πελέκησις, εως, ἡ, Sectio vel dolatio quæ securi fit. Theophrast. Hist. pl. l. 3, c. 10, ἅπαν γὰρ τὸ ἄρρεν τῇ πελέκησει καὶ βραχύτερον, καὶ ἐπεσραμμένον μᾶλλον, καὶ διεῤῥωγότερον, καὶ τῇ χρώματι μελαίτερον· τὸ δὲ θῆλυ, ἀμηκέστερον. Vnde Plinius, Lignum maribus durum, & in fabrili opere contortum: fœminæ mollius: publico discrimine in securibus. Idē Hist. pl. lib. 5, καθ' ἑτέραν τὴν κτηδόνα ποιοῦσαν τὴν κτῆσιν. Idem, τὴν δὲ πελέκησιν αὐτῶν γίνεσθαι τὴν αὐτήν.

Πελεκητὴς, ῆ, ὁ, Qui securi dolat, Qui bipenni cædit vel complanat.

Πελεκητὸς, ῆ, ὁ, Qui securi dolatus est, Bipenni cæsus vel complanatus. Item, Qui securi cædi potest, Qui bipenni dolari complanarique potest: Dolatilis, vt quidam interpretantur. Πελεκητὰ ξύλα, Quæ securi dolantur & complanantur. Theophr. Histor. plant. lib. 5, cap. 7, τὴν δὲ ξύλων τὰ μὲν ῥαστὰ, τὰ δὲ πελεκητὰ, τὰ δὲ σροχγύλα, Ligno rum alia findi solent, alia securi dolari. Vel, Talia sunt vt findi debeant, &c. Vide & Ἀπὸ πελεκάω.

C. Ἀπελέκητος, η, ὁ καὶ ἡ, Qui securi dolatus complanatúsque non est, Rudis & inelaboratus. Vel etiam, Qui securi dolari complanarique nequit.

C. Εὐπελέκητος, Qui bene dolatus complanatúsque securi est. Vel, Qui facilè dolari complanarique securi potest, Securi facilis. vel, vt alii interpr. Dolatu facilis. Theophr. Hist. pl. lib. 5, cap. 8, ἀπελεκητότερα καὶ ἀσεριόσερα καὶ ἀξυόσερα τὰ χλωρά, facilius dolantur securib' complanantúrque.

C. ΑΠΟπελεκάω, ῶ, Securi aufero, Securi inter dolandum detraho. Item Securi dolo, Bipenni complano. Theophrast. Hist. pl. lib. 5, cap. 7, πελεκητὰ ὀ ξύλα, ὅταν ἀποπελεκῶσι τὰ ὄξω σρογγύλα ὀ, δῆλον ὅτι τὰ ἄψαυστα. vbi nota σρογγύλα vocari ligna securi intacta, quæ talia relinquūtur qualia ex arbore cæsa sunt: πελεκητὰ verò quæ securi solent dolari complanarique extrinsecus, & ad figuram quadrangulam redigi. in vtrisque autem ἀναπολείπεται ἡ μήτρα, contrà quàm in fissilibus. Sed perperam ibi SCRIPTVM Ἀπεπλέκοισι. Aliud exemplum ex Aristoph. vide in Πελεκαί.

C. ΕΚπελεκάω, ῶ, Securi excindo vel eximo. aut potius Securi excutio. Bud. ex lib. 9 Hist. pl. Theophr. τὰ πόαν ἐκπελεκήσωσι.

Πελεκίζω, Securi ferio seu percutio, Securim illido, seu impingo: propriè de animalibus aut hominibus, sicut superius πελεκάω de materie, vt & Suidas testatur, Πελεκῶ, πελεκήσω, ξύλα· πελεκίζω ὀ, τὸ μετὰ σπαθῆς κόπτω. Itidem Eustathius pag. 1531, Πελεκῶ μὲν, ὀλὶ ξύλων· πελεκίζω δὲ, ὀλὶ σεοβάτων καὶ βοῶν, καὶ ὅλως ζώων. Eustathio igitur Πελεκίζω, idem quod Athen τὴν πελέκει παίειν. Diodor. Sicul. lib. 36, ῥαβδίσας ἐπελέκισε. Idem lib. 19. p. 726, ῥαβδίσας ἐπελέκισε καὶ τὸ πάτρειον ἔθος. vbi tamē per η scribitur ἐπλέκησε. Et pass. voce ac signif. Apocalyps. c. 20, v. 4, καὶ ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων securi percussorū. AT Πελεκίζω, quod in v. lex. habetur, itidémque exponitur Securi cædo, Securi percutio, ac decollo, mendosum esse puto.

C. ΔΙΑπελεκίζω, Securi percutio, seu ferio. Gaza apud Cic.

Πέλεκκον, ου, τὸ, Manubrium seu capulus bipennis, Lignum quod inditur securis foramini, & quo tenetur ipsa securis inter cædendū. Eustath. p. 949, πέλεκκον δὲ οὐδέτερος, ὁ σελεός, συνέστι, ἡ λαβὴ τῆς πελέκεως, ἤτοι τῆς ἀξίνης· διὸ πλασαδόντος τὸ κ, ὡς καὶ ἐν τῇ ἡμιπέλεκκα. Iliad. ν, — ὑπὸ ἀσπίδος εἵλετο καλὸν Ἀξίνιον εὔχαλκον, ἐλατῆρα ἀμφὶ πέλεκκῳ, Μακρῷ, εὖ ἐξέσσῳ. Vbi annotat Eustath. addi μακρῷ, nimirum quoniam non est σελεὸς σκεπάρνου sed ἀξίνης. Apud Hesychiū verò habetur non πέλεκκον, SED Πελεκκὸς, diuerso genere & accentu, cum hac itidem expositione σελεός, ὅ ὅτι ξύλον εἰς τὸν ὀπὴν τοῦ πελέκεων βαλλόμενον. quod ET Πελεκύσσιον appellant. sic enim apud eundem, Πελεκύσσιον, τὸν σελεόν.

Ἀμφιπέλεκκος, Capulus securis, Bipennis manubrium. B.

Πέλεκρα, Securis: ἀξίνη, Hesychio.

Πελεκῖνος, ου, ὁ, Securidaca. Dioscorides lib. 3, c. 146, ἡδύσαρον τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θαμνος ὀλὶ φυλλάεσσα ἔχον ἐρεβινθῴῳ ὅμοια, λοβοὶ, ὃ κεφαλὴς ἐοικότας ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυρρὸν, ὅμοιον πελέκει ἀμφίστομῳ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. Plin. lib. 27, cap. 12, Pelecinū in segetibus discimus nasci, fruticosam cauliculis, foliis ciceris, semen in siliquis fert, corniculorum modo aduncis, ternis quaternisque. At lib. 18, cap. 17, de herbis quæ complexu necant, Lentem [enecat circumligando se] herba securidaca, quam Græci à similitudine pelecinon vocant. quæ desumpsit ex Theophrasto Hist. plant. l. 8, cap. 8, vbi sic, ὃν δὲ τῆς ἀφάκης ὁ πελεκῖνος γίνεται, ὅμοιον τῇ ὄψει τῷ πελέκει. ‖ Est & auis nomen apud Aristoph. in ea fabula quæ Ὄρνιθες inscribitur, Καὶ περφυείαν καὶ πελεκᾶν, καὶ πελεκῖνον. Sunt qui scribant hanc auem ita dictam à pelecini siue securidacæ corniculo, cuius formam eius rostrum, sursum recuruum & coracini coloris, imitatur: efféq; ex genere τῶν στρουθοπόδων, palmipedum: crura tibiásque habere coloris cærulei, pennis albis nigrisque conuestiri: & à quibusdam appellari Auosetam.

Πελεκᾶν, ᾶνος, lingua cōmuni: ET Πελεκᾶς, ᾶντος, Atticè, Doricè autem Πελεκᾶς, ᾶ. Picus martius, τὸν πελεκᾶν τὰ ξύλα, vt docet scholiastes Aristophanis, & confirmat ipse comicus in Auibus, vbi ait, — ὄρνιθες ἥσαν πέκτονες, Σοφώτατοι πελεκᾶντες· οἳ τοῖς ῥύγχεσιν Ἀπεπλέκησαν τὰς πύλας. ἢν δ' ὁ κτύπος Αὐτῶν πελεκᾶντων ὡς τὸν ἐν ἀυσπιγίῳ. Vbi non dubito quin pro πελεκᾶντων reponendum sit πελεκώντων, vt sit participiū à πελεκάω. Aristot. Histor. Animal. lib. 8, cap. 12, inter gregales aues, hoc est ἀγελαῖας ὄρνιθας, recenset: vbi etiā ait. οἱ πελεκᾶνες ὃ ὀκτοπτίζουσι καὶ πέσσονται ἀπὸ τοῦ Σπρυμόνος ποταμοῦ ὀλὶ τὸν Ἴστρον. Idem lib. 9, cap. 10, εἰ δὲ πελεκᾶνες οἱ ἐν τοῖς ποτάμοις γινόμενοι κατοικίζουσι τὰς μεγάλας κόσσας καὶ λέαις. Quæ confer cū iis quæ scribit Plinius lib. 10, cap. 40, vbi πελεκᾶν interpret. Platea: quā Cicero lib. 2 De natura deorum vocat plateale. Ab Hieronymo Psalmo 101, redditur Pellicanus. hæc enim verba ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, sic interpr. Similis factus sum pellicano solitudinis. Vbi etiam hæc annotat, Duo genera dicuntur esse horum volatiliū. Vnum in aquis est, & esca eius pisces sunt: & vnum in solitudine, & esca eius venenata animalia: hoc est, serpētes & crocodili & lacertæ. Dicuntur autē ista volatilia Latinè onocrotali. Hactenus ille. Cæterùm Leuit. 11, interdicitur Iudæis harū auiū esus, πορφυρέωνος & πελεκᾶνος & κύκνου. Vbi vetus versio quæ Hieronymo tribuitur, itidem habet Onocrotali: QVI Ονοκρόταλος, oloris similitudinē habet, vt Plin. docet lib. 10, cap. 47, vbi plura de eadem aui. Cæterùm Aristoteli Πελεκᾶν aliam auem videmus esse quàm Aristophani, itémque Hesychio & Suidæ. nanque Aristophanem pro pico martio qui δρυοκολάπτης & δενδροκολάπτης nominatur accepisse, ipsum etymon ad quod alludit, indicat. at de Hesychio & Suida dubium nullū est. sic enim ille, Πελεκᾶν, ὄρνεον τὸ κολάπτον καὶ τρυπῶν τὰ δένδρα: hic verò ita, εἴδος ὀρνέου τρυπῶν τὰ δένδρα, ἀφ' οὗ καὶ δενδροκολάπτης καλεῖται.

ΠΕΜΠΩ, F. ψω, Mitto, Mando. Iliad. μ, Πέμπε δέ μιν πολεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε. vt Plut. in Arist. πέμπουσι τοὺς ὀλὶ τὸν πόλεμον. At Thucydid. πέμπω σοι φεὶ τόπον, Nuntium ad te super hac re mitto, De hoc te per literas admoneo. Idem lib. 8, p. 278, πέμπει ὡς τὸν Ἀγίοχον, vt Xenoph. Pæd. 5, πέμπω φεός σε, mitto ad te. Idem Pæd. 1, εἰς Πέρσας ἔπεμπε φεὸς τὸν τοῦ κοινοῦ καὶ φεὸς Καμβύσην, in Persiam mandauit ad. Idem eodem libro, ἔπεμπε φεὸς τὸν Κῦρον, δεόμενος αὐτὸ πειρᾶσθαι ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν, misit & rogauit. Idem Hellen. 3, πέμπει φεὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλεται. Et Hellen. 6, πέμψας φεὸς τοὺς ἐφόρους ἠρώτα τί χρὴ ποιεῖν. Rursum Thucyd. lib. 1, ὡθεὰ τε Φορμίωνα ἔπεμπον, κελεύοντες ἀμύνειν. Itidem Plut. De deo Socr. ἔπεμψαν ἡμᾶς, κελεύοντες ὡς τάχιστα ἥκειν φεὸς αὐτούς. Idem in Amat. narr. πέμψας γὰρ ἤτει νεανίας χιλίους, Misit qui peterent. Aliquāto pòst, πέμπουσι Θηβαῖοι ἠσπασμένοι τοὺς Φώκου φονεῖς, mittunt qui Phoci interfectores sibi dedi postulent. In quibus locis subaudiendus relinquitur accus. φρέσβεις vel φρέσβευν, sicut & in epistola Philippi apud Demosth. πέμψαντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοὶ πολλάκις: & apud Xenoph. Pæd. 6, πεπομφέναι ὃ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα φεὶ συμμαχίας. Item πέμψας κήρυκα, Pauf. Att. Et πέμπειν τὰς βοηθείας, Mittere suppetias, Polyb. Iūgitur etiam cum infinitiuo, vt Xen. Hellen. 3, πέμπουσιν οἱ ἔφοροι, ἀπολιπόντα Λάκωνας, σραπεύεσθαι ὀλὶ Καρίαν, mandant vt relicta Larissa in Cariam expeditionem faciat. vbi subaudiri potest κελεύοντες, vt paulo antè in loco quodam Plutarchi. ‖ Item Dimitto. Odyss. ο, Χρὴ ἐξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα ὃ πέμπειν. Odyss. κ, ὁδὸν ἤτοιν, ἠδ' ἐκέλευον Πεμπέμεν. ἠδέ τι κεῖνος αἰήνασε, τῷ κε ὃ πεμπήν. Il. ω, — πέμψον δέ με σοῦ γε θεοῖσι, dimitte me. Verba Priami ad Achillem profecturi. ‖ Item, Procul amando. Od. ι, τὸν κριὸν ἀπὸ τοῦ πέμπε θύραζε. Eurip. ἀπ' ἐμῆς παιδὸς πέμψατε πόδε, Procul auertite & depellite à filia mea. ‖ Item Demitto, Il. φ, ὅς μιν ἔμελλε Πέμπειν εἰς ἀΐδαο, καὶ ἠὲ ἐθέλοντα νέεσθαι, ad orcū seu orco demittere. vt Virg. demiserit orco. ‖ Ponitur & pro Immitto. Quò refertur πέμπειν φίβους apud Platonem, quod Cicero interpret. Incutere terrorem. Item pro Mitto in, Impono. Quò pertinet quod ex Aristoph. affertur ἔπεμπε τὸ κράνος, Galeam mittebat in caput suum, Sibi imponebat & induebat. ‖ Item Deduco, Veho: vel Transueho, Tra-

iicio. Od.π, Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσικλυτοι, οἵπερ καὶ ἄλλους Ἀνθρώπους πέμπουσιν ὅπῃ σφέας εἰσαφίκηται. Cui similem locũ habes in Πορθμεύς. Odyss.ε, πέμψω δέ μιν οὔπερ ἐγώ γε. Οὐ γὰρ μοι πάρεστι νῆες ἐπηρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' ἀμφίρυτον ἀλαόωνος, qui vehere ipsum possint. Prius autem πέμπω reddere queas Transuehendum ac transmittendum curabo. Ex eodem affertur πέμπω νέεσθαι pro Deduco, Duces præbeo reditus. ‖ Πομπὴν πέμπειν alii interpr. Ducere pompam, alii Celebrare pompam & ludum. quo vtitur tum Demosthenes, tum Plato lib.1 De rep. πομπὴν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον. ‖ Πέμπομαι pro Accerso, ex Eurip.

A

Πέμψις, εως, ἡ, Missio. Thuc.lib.7, καὶ τὴν πρεσβείαν πέμψιν τῆς νεῶν ποιήσασθαι. id est ἀποστολήν. ‖ At Hesychius exponit ἐν χωρισμός.

B

Πεμπτέος, Mittendus. At Πεμπτέον, Mittendum est.

Πεμπτός, ή, ό, Missus, Mandatus. Thuc.lib.8, pag.289, ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῆς Πισσαρακείου πεμπτοὶ πρεσβεῖς Ἀλκιβιάδαν καὶ Ἀλεξιφῶντα. vbi tamen & πέμπουσι quædam habent exemplaria.

Πομπή, ῆς, ἡ, Missio, Missus. Thuc.lib.4, pag.156, ξύλων ναυπηγησίμων πομπή, id est, διὰ τὸ πέμπειν ξύλα ναυπηγήσιμα, ob missa seu transmissa ligna fabricandis nauibus. Et apud Demetr.Phal. σπουπομπή, quæ & vno verbo σπουπομπία. Ælian. τὴν δρακαινίδα τὴν ἐκ τῆς θείας πομπῆς ἥκουσα, Diuino missu, Deo mittente. vbi Suid.exp. πέμψεως, ἀποστολῆς. Plato in fine libri 2 De rep. τὸν ὑπὲρ τῆς πομπῆς ὑπὸ Διὸς τῆς Ἀγαμέμνονι (vbi etiam NOTA, Ὄνειρος, quo Hom. vtitur, ab eo exponi ὀνόμιον) Respicit verò ad locũ Iliad.β Βάσκε δὲ οὐλόμενον ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Item Plut. De defectu orac. πλεῦσαι τὴν αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως, sese, cognoscendi visendique causa, imperatore mittẽte nauigasse, seu Missu imperatoris. vt Tacitus dicit Missu principis. Affertur ex Platone libro 2 De republ. etiam πομπὰς σημείων, pro Signorum seu portentorum missiones, Missa portenta. ‖ Item Impulsus, Instinctus, quia ii qui mittũt mandantque aliquem, impellunt & instigant. Euripid. οὐείας πομπῆς ἀπαιλίζων, destitutus vento secundo qui impelleret. (nisi malis Qui transmitteret & transueheret) Quomodo & πομπὴ θεοῦ apud Herodot. exponitur Dei instinctu, Dei impulsu. quod possis etiam interpretari Missu instinctúque Dei. Itidem apud Plut. in Rom. πομπὴ θεία φαίνεται, Diuino impulsu apparet, Diuinitus: de augurio. Aristid. 113, πέμπουσι δὴ θεία πομπῇ γοῦν ὅθεν πᾶσαν ἀφορμὰς τοῦ βίου, Athenienses mittunt instinctu diuino, vel diuino numine: de Triptolemo loquens. Bud. Ex Nonno autẽ πομπὴ θεοῦ, pro Dei auspicia & ductus. ‖ Item Deductio, qua nimirũ deducendum aut transmittendũ transuehendúmque curamus qui apud nos aliquandiu diuersatus est: quod & Reductio à Cicerone nominatur. Odyss.ζ, ὄφρα τάχιστα Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς τῆσδε παρ' ἐμείο. Quomodo accipiunt & in hoc loco Od.ε, ὤρσε νέηται Οὔτε θεῶν πομπῇ, Diis deducẽtibus, Deorum ductu: πρόκομιδῇ, πέμψει. Itidem Plato in epistol. πομπὴ πρασκυνάζω σοι, pro qui te reducant. Quò refer quod Plutarchus in Alcib. dicit, Φαρνάβαζον πρέσβεσιν Ἀθηναίων πρὸς βασιλέα πομπὴν μετ' ἀσφαλείας πραξεῖν. Pro deductione quæ honoris causa fit, & alio nomine πεμπομπὴ dicitur. Plutarch. in Cic. ὅθεν τιμῇ καὶ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῆς τῆς ἀεὶ πολλὰ σεμνῶς αἰόντος. ‖ Πομπή, Pompa: de spectaculo apparatúque solẽni in modum triumphi: quo nomine vocantur & funera, ferales pompæ à Lucano dicta. Herodianus lib.7, εἴπερ τὴν αὐτῶν πᾶσαν ἡ βασιλικὴ πομπὴ τῆς στρατιωτῶν, principalis pompa. Synes. epist. 40, ὅθεν τοῦ Λιβυκοῦ θριάμβου πομπὴ ὀθνείοις, pompa triumphalis. Plutarchus Philopœm. p 674 meæ edit. de funere eius, ὀθνείοις πομπὴν πινα ἅμα τοῖς θριάμβοις μιξάντες. Rursum Herodianus libro 7, πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, de armis quibusdam quæ asseruabantur. Et Thucydides libro 2, ὅσα ἱερὰ σκεύη τε καὶ πομπαὶ καὶ θυσίαι ἀγῶνας, ad pompas & ludos. Et apud Demosthenẽ, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς, in pompis solennib⁹ per forum transuehi. Quod pompæ genus Transuectio à Latinis dicitur, vt suprà in Ὀχέω pluribus docui.

C

D

E

H

A Platone πομπὴ ἵππων in libro De leg. nominatur. Item cum verbis. Thucydides lib.6, pag.216, τοῖς ἀπὸ πομπὴν πέμψαντας. quos ibidem paulo pòst πομπέας appellat. vbi etiã dicit, μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἕκαστα ἐχοῖ τῆς πομπῆς τοιοῦτον. Eodem loquendi genere vtitur Demosthenes ac Plato. Terẽtius dicit, Traducere pompam: in Heautontim. Transeundum nũc est tibi ad Menedemum, & tua pompa eò traducenda est. Demosthenes contra Mid. τοῖς πομπαῖς ἤγετο, pompas ducebat: vt Plaut. loquitur & Ouidius. Plato De rep. πομπαὶ πιεῖσθαι. Et Plutarchus in Apophth. πομπὴν πλεῖν. Itidẽ Herodianus lib.1, μυστικοῖς θεῶν πομπὴν πολοῦσι, matri deûm pompam celebrant. Similiter libro 2 Epigr. λῶ πλεῖν δὲ τὸν πομπὴν. Virgilius dicit Exequi pompas, libro 5 Æneid. Annua vota tamen solennésque ordine pompas Exequerer. Eustath exponit θριαμβεῖν: dicẽs. κοινῇ γλώσσῃ vocari περιελθοῦσιν. cum qua voce conuenit & Gall. procession à procedẽdo. Vide & Πομπία. In qua signif. metaph. quoque capitur, vt & Latinè Pompa Herod. lib.2, οὐδαμοῦ τυφὸν καὶ πομπὴν παρεχόμενοι βασιλικὴν, imperatoriam pompam ostentare. In Axiocho. εἰς πομπὴν καὶ ῥήματων ἀγλαϊσμὸν αὐτῶν, Ad pompam & verborum splendorem. Itidem Cicero dicit, Pompa plena petitio. Item, Adhibere quandam in dicendo speciem atque Pompam. Et Seneca, Detrahere pompam muneri suo.

F

G

C. Πομπαγωγέω, Pompam duco. πομπῆς ἡγεῦμαι. Apud Hesychiũ, ETIAM Πομπαγωγεῖ, expositũ τὴν πομπὴν ἄγει.

Πομπικός, ή, ό, Ad pompas pertinens, Pompas decens, Pompis conueniens. Apud Athenæum πομπικὸν σαλπίζειν, Ita tubam inflare vt in pompis fit. Alii, Buccinis solẽnem pompam significare atque accendere, vt Virgil. — martémque accendere cantu. Et πομπικὸν μέλος καὶ προσόδιον, carmen triumphale, Bud. ex Plut. vel Quo in pompis vtuntur.

D

Πόμπιμος, ή, ό καὶ ἡ, Qui mitti seu transmitti potest. Itẽ, Missus, Transmissus. Sophocles Trachin p. 37 meæ edit. - ἡ μὲν οὐ σμικρῶν κακῶν Ἥρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, ad Herculem missum. πεμφθὲν, vt schol. exponit. Et ex Euripide, πομπίμα φάτις, Rumor qui emittitur. ‖ Habet etiam actiuam significationẽ, pro Qui mittere seu transmittere potest. vt πομπίμοις πνοαῖς idem dixit pro Flatus secundos & qui transmittere seu transuehere aliquem possunt. Et πόμπιμος δαίμων, Qui deducit aliquem. Idem in Phœniss. τί δῆτ' ἔρημά μοι λῴστα; nimirum ad iter ingrediendũ. Respondet Creon, πόμπιμος ὁ δαίμων, quod schol. exp. ὁδηγήσει σε ἡ τύχη, Deducet te, Dux tibi & comes itineris erit. A T Πομπήμων, quod exponitur Dux, Deductor, apud Apollon. Arg. 1, καμάτῳ πομπήμονι βαῖνον ἔραζε, omnino mendosum esse puto, & veram esse eam lectionem quæ habet πολυπήμονι, à RECTO Πολυπήμων, Multum damnosus, πολυβλαβής.

Πομπαῖος, ή, ό, Mercurii cognomen, quòd defunctorũ animas ad inferos deducat. vt & Odyss.ω videre est initio. Aiax apud Sophoclem suo ense se transfossurus, — καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, ὅν με κοιμίσαι. Vbi schol. exp. τὸν ψυχοπομπὸν, Qui animas defunctorum ad inferos transmittit seu deducit: à NOM. Ψυχοπομπός. Idẽ & omnes generaliter homines iter ingredientes deducere & comitari solet, vt patet ex Iliad.ω, vbi Priamo ad Achillem a Ioue dúxque comésq; datur, dicente. Βάσκε δὲ καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἡγεμόνευε. Eustathius ibi πομπὸν & ὁδηγὸν eum vocat: imò ipse Mercurius ibi ad Priamum dicit, — σὲ γὰρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν. Item τὰ πομπαῖα ἄγειν apud Eustathium pag.1695, videtur dictum pro Pompas ducere. Vide Πομπόν.

Πομπὸς, ή, ό, Qui aliquem deducit seu transmittit. ὁδηγὸς καὶ συνοδοιπόρος, vt Eustathius exponit Iliad.ν, — ἐπιρρά οἱ ὤπασα πομπόν. Ab Hesychio exponitur ὁδηγὸς πεμπων: vt & Suid. Πομπὸν, συνοδοιπόρον καὶ πεμπόντα. In vulg. lex. exponitur etiam Conuentus: perperam erroris occasione sumpta ex συνοδος, quod ibi non substantiuè conuentũ cœtumue significat, sed adiectiuè comitem, συνοδοιπόρον. Ex Plutarchi Pericle affertur etiã πομπὶ

πομπὶ τούτων καὶ κομιστῆρες, pro Exportatores eorum & baiuli. Vide & præcedens πομπαῖος. A T Πομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, Caduceus. Eustathius pagina 1935, exponens quid SIT Διοπομπῖν, SCRIBIT Δῖον à quibusdam vocari κώδιον ἱερέου τυδέος Διὶ μειλιχίῳ ὀνοῖς καθαρμοῖς φθίνοντος μαμμακτηριῶνος, ὅτε ἤγοντο τὰ πομπαῖα, καὶ καθαρμῶν ἀκόλουθοι εἰς τὰς τελετὰς ἐγίνοντο. quib⁹ subiungit, εἶχον δὲ μετὰ χεῖρας πομπὸν, ὁ δὴ ἦν (φασὶ) κηρύκιον, σέβας Ἑρμοῦ. ex quo πομπὸν & δῖον compositum esse Διοπομπῖν.

A

B

Πομπίλος, ή, ό, Qui aliquem transmittit vel deducit. Est & nomen proprium cuiusdam viri qui δίκαιος ὢν κόρῳ φίλῳ Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆς ἔτυχε, ab Apolline comprehensus, in cognominem piscem transformatus est, naui qua eam vehebat, in saxum conuersa, vt docet Eustathius pagina 1737. qui pagina 1070 hoc πομπίλος dicit esse τὸ πρόσφορον præcedentis πομπίς: esse autem ζῶον θαλάσσιον, ἐρωτικὸν, ποικίλον, πελαμίδι ἐοικός. Idem pag.1067 tradit hũc πομπίλον à quibusdam nominari ἱερὸν ἰχθύν, vt à Timachide, vbi ait, πομπίλοι ἱεροὶ ἰχθῦς. quod hemistichium & apud Athenæum lib. 7 legitur, vbi multa de hoc Pompilo. Ibidẽ ex Thalassiis Pancratis, Πομπίλος ὃν καλέουσιν ἀλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύ. Cæterùm de amore huius piscis erga nautas, ibidem ex Nicandro, Πομπίλος ὃς ναύτῃσιν ἀδήμονέοισι κελεύθους Μίμνουσι. Et ex Alexandro Ætolo, Πηδαλίῳ ἄκρῳ ὅθι πομπίλος αἰωρεύει. Aliquanto pòst ex Corinna, Πομπίλε, ναυτικὸν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύ, Πομπεύσεις φρύμναθεν ἐμὰν ἀδεῖαν ἑπάρειαν. Ibidem ex Apollonio prolixè refert fabulam de Pompilo illo cuius mentionem feci paulo antè ex Eustathio: sed aliter quàm Eustathius. Ibidem ex Dionysio Iambo, qui itidẽ à nautis Πομπίλον vocari ἱερὸν ἰχθὺν tradit, ἔστι δὲ πελάγιος, καὶ τῷ τοῦ ναῦς πυκνὰ φαίνεται, ἐοικὼς πελαμίδι, ποικίλος. Aliquanto pòst ex Clitarchi γλωσσῶν libro 7, οἱ ναυτικοὶ πομπίλον, ἱερὸν ἰχθὺν περιστερεύουσι, διὰ τὸ ἐκ πελάγους περιπέμπειν τοὺς ναῦς ἕως εἰς λιμένα. διὸ καὶ πομπίλον καλεῖται, χρυσόφρων ὄντα. Plinius libro 9, capite 15, de thynnis, Iidem sæpe nauigia velis cuntia comitantes, mira quadam dulcedine per aliquot horarum spatia & passuum millia à gubernaculis spectantur, ne tridẽte quidem in eos sæpius iacto territi. Quidã eos qui hoc è thynnis faciãt, pompilos vocant. Idem sub finẽ libri 32, Pompilum, qui semper comitetur nauigiorum cursus. Idem lib.9, cap.29, ναυπίλον ait à quibusdam vocari πομπίλον. Diuersos tamen esse pisces, liquidò patet ex iis quæ de vtroque narrantur, & quæ in Ναυπίλος attuli. Idem potius cum ναυπίλος ille est qui VOCATVR Ναύπλιος, de quo idem Plinius eodem libro, capite 30, Nauigeram similitudinem & aliam in Propontide visam sibi prodidit Mutianus: concham esse acatii modo carinatã, inflexa puppe, prora rostrata: in hac cõdi nauplium, animal sepiæ simile, ludendi societate sola. duobus hoc fieri generibus. tranquillo enim vectorem demissis palmulis ferire, vt remis: si verò flatus inuitent, easdem in vsu gubernaculi porrigi, pandique concharum sinus auræ. Huius voluptatem esse vt ferat: illius, vt regat: simúlque eam descendere in duo sensu carẽtia: nisi fortè tristi (id enim constat) omine nauigantium humana calamitas in causa est. Quibusctũ confer quæ in Παρακαίνημι attuli ex eodem Plinio, item Aristot. & Athen. Pompilus porro ab Æliano DICITVR Πομφίλος, vt tradunt nonnulli.

C

D

E

F

G

Πομπεύω, Mitto, Transmitto, Transueho, Deduco. cuius significationis exemplũ ex Corinna habes in præcedenti Πομπίλος. Pro Deduco vel etiam Mitto, accepit Homerus quoque Odyss.ν, Αὐτὰρ μιν πέμπουν ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἕροιτο Κεῖσ' ἐλθών. scholiast. ibi exponit παρέπεμπον. ‖ Πομπεύω, Cum pompa incedo. vel etiam Pompam duco. vt Ouidius, — cineri materno ducere pompam. item, — pompam Ducit, & adiunctos aureus vrget equos. Synesius epist. 127, καὶ ἦκε μετὰ πομπῆς, ὥσπερ ἀνεργέτης Ῥωμαίων, ὀχήματα δημοσίᾳ πομπεύων διὰ τῆς πόλεως, Vehiculo publico per vrbem pompã ducens. Vel, Cũ pompa incedens per vrbes. Sic Gregorius, ἔπειτα πομπεύει διὰ τῆς ἀγορᾶς ὅθεν τὸ λουτῆρον περιφέρομος. vbi Bud. interpretatur, Pompaticè incedit. Idem Budæus πομπεύω exponit nõ solùm Pompaticè incedo, sed etiam Exulto, Efferor, Mihi placeo, Triumpho: sumpta metaphora ab iis qui in pompis se præ cæteris efferunt & ostentãt. (Quò refer πομπεύει quod Suidas exponit, ὡς νενικηκὼς μεγαλοφρεῖ) ‖ Idem exponit etiam λοιδορεῖ, in hoc loco Demosthenis Pro corona, Ἆρα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἥττον ἐμοῦ, πομπεύειν αὐτὸ τοῦ κατηγορεῖν ἔλεγε. vt πομπεύειν hìc ferè sit quod & è plaustro cõuitiari. Remittit verò ad Hermog. pag.148. Sic & Philostr. Heroic. πομπεύω εἴς σε, in te conuitia iacto. Vide πομπεία. ‖ Πομπεύω rursum significat In pompa transuehor. Athenæus, ἔφη, βοι μὴν γὰρ ἐπέμπεσαν ἐς ὀκτάσοις, vt Bud. interpretatur. Sic idem, ἐπέμπεσαν δὲ καὶ θρόνοι πολλοὶ ἐξ ἐλέφαντος κατεσκευασμένοι. Et Lucianus in Menippo seu Necyomantia, pag.65, τὸν Μαμαύδριον τέως ὑπὸ τῶν οἰκέτων πομπεύοντα, qui in pompa famulorum transuehebatur.

H

‖ Habet & transitiuam significationem pro In triumphum duco, Ostento in pompa & triumpho. Ab Hesychio verò θριάμβῳ exponitur. Vnde πομπευθείς, In triũphum ductus, Triumphatus. Plutarchus, πομπευθέντες αἰχμάλωτοι. Sic & in Tito Flamin. pag.689 meæ edit. τὸν λάφυρα πομπευόμενα. paulo pòst dicit, ὃν τῷ θριάμβῳ κομισθῆναι, pro πομπευθῆναι. Item πομπευθὲν, Põpaticè transuectum. Idem Plutarchus in Anton. κἂν ὑπὸ Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθὲν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι. Id est, Pompaticè seu funebri pompa trãsuectum. Ita B. qui & similem locum affert ex σπλιτ.2 Greg. in Iulian. de funere Iuliani, μῶμοι γελοίων ἦσαν αὐτὸν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς σκιωῆς ἄφεσιν ἐπέπεμπον. quæ vide & in Καταρχόμενος suprà. ‖ Affert idem Budæus & hæc ex Gregorio, sed sine interpretatione: ἡ βασίλισσα τῆς ὥρας τῇ βασιλίδι τῆς ἡμέρας πομπεύει καὶ δωροφορεῖ παρ' ἑαυτῇ πᾶν ὅ, τι κάλλιστον. Et in Iulian. pag.101, πομπεύει ἐλευθερίαν τοῦ κηρύγματος. ‖ Πομπεύει Hesychius etiam καταγελάζει: apud quem legitur & Πομπεῖ, πομπεύεται: à VERBO Πομπέω.

Πομπευτὴς, ή, ό, Qui aliquẽ deducit. Vel Qui pompã ducit.

Πομπεύς, έως, ό, Idem. VNDE Πομπῆες, Ionicè pro πομπῆς, quod Hesych. exponit περιπομποί, οἱ περιπέμποντες, ὁδηγοί, Qui aliquem deducunt, Duces viæ. ‖ Πομπῆς dicuntur etiam Qui pompam ducunt. οἱ πομπεύοντες. Thucydides lib.6, pag.216, ὅθεν τοὺς πομπείας τοὺς ὁπλίτας ἐχώρησε. id est, τοῦ πολιτῶν τοὺς ἐν ὅπλοις τὸν πομπὴν πέμποντας, vt paulo antè loquitur. Valla πομπῆς ibi interpr. Pompatici: alii Ductores pompæ.

Πομπεία, ας, ἡ, Pompa. vel Transuectio qualis in pompa esse solet. Πομπεύειν (inquit Bud.) & πομπεία quid sit, facilè intelligitur ex Athenæo, τὸν Ἀντόχου πομπείαν describente lib.5, pag.57, 58. de ludis enim & spectaculis gladiatorum & venationum loquens, quos ille exhibuit, ita scribit, ἀρχὴ δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὸν πομπείαν, οὕτως ὁπλοθεσίαν καθηγεμῶν τινὲς Ῥωμαϊκὸν ἔχοντες καθοπλισμὸν, μεθ' οὓς Μυσοὶ, & quæ sequuntur, prolixè ibi descripta sua serie. Quam pompam ibidem sequitur ἡ ὑπὸ Ἀλεξανδρείας γεγενημένη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου πομπή. ‖ Item Conuitiorum iactatio. Veteres (inquit Erasm. in Chiliad.) πομπεύειν dicebant conuitiari: πομπείας, conuitia. hinc natum quòd in pompis bacchanalibus quidã è curribus conuitia iaciebant in alios, & vicissim ab illis impetebantur. Citantur hi versus è Menandri Perinthia, Ἐπὶ τοῦ ἁμαξῶν εἰσὶ πομπείαι τινες Σφόδρα λοίδοροι. id est, In curribus nonnulla sunt dicteria Acerba valde. Hæc ille. remittens ad affine prouerb. De plaustro loqui. Additur ex Demosthene, τῆς δὲ πομπείας τῆς αἰσχίστης οὔπω γεγενημένης. quem vsum habet & τὸ πομπεύειν apud eundem, vt paulo antè ex Bud. docui. Ammoni⁹ quoque apud eundem Demosth. exp. λοιδορεία: at πομπὴν esse ait ἣν τῆς θεοῖς πέμπουσι.

Πομπεῖον, ή, τὸ, Vas quo in pompis vtuntur: & plur. Πομπεῖα, Vasa sacra, seu supellex qua in pompis solennibus vtebantur. σκεύη χρήσιμα ἐν δημοσίαις πομπαῖς, seu ἱερὰ σκεύη χρήσιμα ἐν ταῖς πομπαῖς, vt Eust. exp. Alii Vasa põpalia, Vasa quæ ad põpas solẽnes & lustrationes pertinẽt. Demosth. cõtra Timocr. ἡδικηκότα κοινῇ πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ περὶ τὴν ἔκπορευσιν τῶν ἐκφορῶν καὶ περὶ τὴν ποίησιν τῶν πομπείων.

BIBLIOTHECA UNIVERSITARIA

Ex eodem apud Hermogenem περὶ γραφῆς τόπος, libro 1, ἀλλ' Ἀνδρῶν ἡμῖν πομπεῖον δόπσκευασής. vbi exponitur Pompæ ferculorum seu gestaminum. Pollux libro 10 sub finem ΕΤΙΑΜ Παραπόμπια, inter sacra vasa numerat, quæ ipse APPELLAT & Ποδόπομπα.

‖Πομπεῖον idem existimat esse etiam οἴκημα κοινὸν, quum Demosthenes in ora. πρὸς Φορμ. dicat ἐν τῷ πομπείῳ δίαμεθούδηα. Sic Diogenes Laertius in Socr. pag. 81, ἦν ἐθεατὴν ἐν τῷ πομπείῳ: de statua Socr. Vbi interpres vertit, In vrbis celeberrimo loco. Idem apud eundem in vita Diogenis, pag. 171, δείκνυε τὴν τοῦ Διὸς σοαὶ καὶ πομπεῖον, vertit Palatium.

C. ΔΙΑπομπεύω, In pompa transuehor, Pompaticè transeo. Luc. in Menippo, siue Necyomantia, πολλάκις ἢ δίαμέσης τῆς πομπῆς μετιβαλε τὰ ἐνίων ὀχήματα, οὐκ ἐῶσα εἰς τέλος διαπομπεύσαι.

C. Ε'Κπομπεύω, Pompaticè me effero, Pompaticè & cum fastu incedo. Lucianus, ἐκπομπεύει τῷ κάλλει, de pauone. ‖Item Effero, Euulgo. Alii, Pando secreta. vt ἐξορχοῦμαι. Dionysius Areopagita, μεχρὶς ὅτε τῆς ἀδύτης ἐπιστηδῆ τας ἐκπομπεύσαι τὰ ἅγια τῶ ἁγίων ἢ ἄθικτας. quē locum Suidas quoque citat, ἐκπομπεύων tamen exponens λοιδορῶν. αχε ῶν.

C. ΕΜπομπεύω, Pompaticè iacto & ostento me aliqua re. vt ἐμπομπεύω τῇ κιθάρᾳ, Cithara pullanda me pōpaticè ostento. q. d. Triumpho in cithara. At Demosthenes, ἐμπομπεύει τοῖς καπηλεύμασι, pompaticè illorum præclara facinora memorat. Basil. παιγνιεικῶς ἐμπομπεύει τοῖς εὐκοσμίοις τοῦ μακαρίου, sese iactat in laudationibus defunctorum. Idem ad Liban. ἐν τῆς μελέτας ἐμπομπεύοντι, tibi eloquentiæ facultatem in declamationibus ostentanti, vt Budæus interpretatur. qui etiam superiorem Demosthenis locum, ὅταν ἐμπομπεύῃ τοῖς Κόνων. ς καὶ Χαβρίου καπηλεύμασι, sic interpret. Pompaticè immoratur & digressionem facit ostentationis plenam. Similē huius verbi vsum affert ex Luciano pagina 105. & 332.

C. ΕΠΙπομπεύω, idem. Plutarchus Cæsare, τοὺς πολίτας ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν, (de quarto triūpho ipsius) id est, Pompam ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus. Alicubi exponi potest etiam Insulto.

C. ΠΡΟπομπεύω, In solenni pompa præeo vel præferor: de animatis pariter & inanimis. Athen. προεπόμπευον ἅμα καὶ ἐφέροντο θεραπόντες πολοί, Serui antecambulones & assectlæ multi erant, Præuii famuli. Herodianus libro 5, εἴτε ἱππεῖς καὶ γραπτὸς πάντες προεπόμπευον τοῦ θεοῦ. vbi Politianus vertit, Pompam eiusmodi comitabantur. Idem libro 1, ὅθεν τοῦ βασιλέως βρόνου καθῆτο ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς, ignis ei de more præferebatur. Et aliquando post, καὶ πάντα ὅσα παρ' ἑκάστοις πλούτου σύμβολα, κειμήλιά τε βασιλέων, ὕλης τε ἢ τέχνης θαύματα τῆς θεᾶς προπομπεύει, præferri ante deam solent in pōpa solenni. Idem rursus libro 2, εἰώθασι θυόντος ἢ ἑορτάζοντος βασιλέως προπομπεύειν, In pompam procedere, vt Politianus vertit. At libro 4, εἰς τὸν σύγκλιτον καταλθε μετὰ πάντος τοῦ γραμματέδου, ὡς πλεῖστον μᾶλλον ἢ ἔθος ἦν βασιλέα προπομπεύειν, regem prodire in pompa aliqua. Nisi malis προπομπεύειν ibi accipere pro προπέμπειν, in quo similem planè ex eo locum proferam.

Προπομπεία, ας, ἡ, Deductio in pompa solenni: quæ & προπομπή.

C. ΣΥΜπομπεύω, Vnà pōpā duco. Alii, Ludos cōcelebro.

C. Ἀναπέμπω, Remitto. vt apud Isocratem, ἀναπέμπειν χρήματα. Itē Emitto. Plutarchus in Coriolano, loquens περὶ τῆς γαστρός, id est de ventre, τὸν ἔσχατον ὑποτολμᾶν μόνον ἑαυτὸν ἅπασαν, ἀναπέμπει δ' αὖ ἐξ αὐτῆς καὶ διαφεύγει τοῖς ἄλλοις. ‖Item Sursum mitto. ‖Item Exhalo, Exhalando mitto sursum. Alex. Aphrod. βύρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυωδίαν, Fœtorem exhalat.

Ἀνάπεμπμα, Pass. Remittor, Emittor &c. ‖Interdum actiuam significationem habet, pro ἀναπέμπω. Xen. ἀναβασεῖ Cyri, πάντας οὗτοι διαφθείς αἰ ἐπέμπετο.

Ἀναπομπή, ῆς, ἡ, Remissio, Id est, Ipsa actio remittendi. ‖Item Sursum missio. ἀναπομπαὶ θησαυρῶν apud Lucianum Effossiones thesaurorum, vt Budæus vertit. nam

qui effodiunt, sursum mittunt terram.

Ἀναπόμπιμος, ή, ὁ καὶ ἡ, Qui remittitur. Lucianus de luctu, αἱ ἀπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται, In vitā remittuntur. Hunc autem Luciani locum (vt opinor) respiciens Budæus, ita scripsit, αἰαπόμπιμος, Remissus, vel Sursum versus missus, vt qui ex inferis ad superos redeūt. Citatur in vulg. lex. Græcolat. hic locus, sine autoris nomine, αἰαπόμπιμον ἐς τὸν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὸν δίκην. Suid. αἰαπόμπιμα δῶρα exponit ἀποστροφόμενα: sed legendum puto αἰαστροφόμενα. Vide Eustathium.

B. C. ΑΝΤΙπέμπω, Remitto, Bud. ex Plutarch. Citatur item ex Aphrodiseo. Problem. lib. 1, αἱ πεμπουσαι τὰς φωνὰς ἦχον.

C. ΑΠΟπέμπω, Dimitto, Potestatē abeundi facio. Xenophon Pæd. 5, ὥστε δεισείλας τὸν κήρυκα ἀπέπεμπεν. Idem 7, προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀπεκινοῦμεν ἀπέπεμπεν. Sic apud Hom. Odyss. ω, — ἢτε οἱ ἐνθλιέσαι ὄρνιθες ἴσαν δεξιοὶ, οἷς χαίρων μέν τε ἴδον ἀπέπεμπεν ὀκεῖνον, Χαῖρε δ' ὀκεῖνος ἰών. Sic Od. ε, Οὔτω νῦν ἀπέπεμπε. & paulo post, ἤδη γάρ σε μάλα πρόσω ἀπέπεμψα. Nisi fortè hic nō simpliciter existimemus significare Dimittere, sed Dimittere cum comitatu, vel Dimittere instructū iis quæ ad iter conficiendū necessaria sunt: vt in hoc loco eiusdē poetæ, Od. κ, Ἐρρ' ὀκίνητου ἐλέγχισε ζωόντων. Οὐ γάρ μοι θεμις ὅδε κομιζέμεν ὀνδρα νεκρόν ἀπέχθιστον μακάρεσσιν. Vbi Eustath. annotat, ἀπέπεμπεν esse idem quod πέμπειν. Adeo autem esse aptum hoc verbum vt Homerus id passim retineat, vel ab eo deriuata: vt ἤδε κέλευσεν πεμπέμεν. & πόσε ὀ πέμπεν. Item, ἀνδυκέως ἀπεπέμπετο. Itē, οὐ κομιζέμεν, οὐδ' ἀπέπεμπεν. Item, ὑπεφαίνετο πέμπεν. Cæterùm in hoc versu Οὔτω νῦν ἀπέπεμπε &c. si accipiatur ἀπέπεμπε vt πέμψω ibidem accipi certū est. sexto versu ante, non dubiū est quin ἀπέπεμπε sit Dimitte, ei suppeditās ad viā conficiendam necessaria. quum dixisset, πέμψω δέ μιν οὔτε ἔγωγε. Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπιρέτμοι, καὶ ἑταῖροι Οἵ κέν μιν πέμπειεν ἐπ' ὠκέα νῶτα θαλάσσης. Præterea verò notandum est ibi esse proximè præcedētia verba hæc, Ἐρρέτω, εἴ μιν κτείνοι ἐπ' βωμοῖ καὶ αὐτῷ Πόντιν ἐπ' ἀφρόεντα. sicut & in loco paulo antè citato ex Odysseæ κ, Ἐρρ' ὀκίνητου &c. οὐ γάρ μοι θεμις ἐστ' ἀπέπεμπειν. Cæterùm videdum est annon quod in illis Homeri locis, idem sit & in hoc Xenophontis ἀπέπεμπεν, Pæd. 8, τοὺς μὲν ἀπιόντας ὅσοι ἐπ' ἀνδρὶ ὀδαίμονι νομίζεται, ἀπέπεμπεν.

‖Interdum genitiuus adiungitur huic verbo, vt in eodem loco Odyss. κ, quem modò citaui, pòst — ὅς κε θεῶν ἀπέχθιστος μακάρεσσιν, sequitur, Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. Vbi videtur esse simpliciter, Dimittebat ex ædibus.

Ἀπέπεμπε, Amando, Ablego. Æschines, ἢν ἀπέπεμψε τῶτον; Nō in exilium mittetis, & ablegabitis quoquò gentium? Bud.

Ἀπέπεμπε, Mitto [aliquid ad quempiam.] vel Remitto. Xenophon Pæd. 8, ὁ, τι ἂν ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ μεμνήσεν) καὶ δεῦρο ἀπέπεμπεν. Idem αἰαβασ. l. 1, ἀπέπεμψαν πρὸς ἑαυτὸν ὃ ἔχε γραπτὸν. Hom. Od. ρ, Ὡς τοι δῶρ' ἀπέπεμψε ἄνοι Μενέλαος ἔδωκε. Hesiod. in Ergois, — μὴ ποτε δῶρα Διὸς ἐλυμπίου, ἀλλ' ἀπέπεμπεν Ἐξοπίσω. Citatur ex Aristophane iunctum datiuo personæ cum accusatiuo rei, ταῦτα ἡμῖν ἀπέπεμπεν. pro ταῦτα πρὸς ἡμᾶς ἀπέπεμπεν. vt Xenophon ἀπέπεμψαν πρὸς ἑαυτὸν dicit in loco quem modò citaui.

Ἀπέπεμπεν πάντ' ῥήματα citatur ex Aristoph. pro Transmittere secreta seu arcana: vel emittere. i. euulgare.

Passiua autem voce Ἀπέπεμπμαι aliquando capitur pro Dimitto à me, sicut ἀπέπεμπε. Xenophon Pæd. 1, τοὺς συγγενεῖς φιλοῦσι τὸν Κύρον τῷ σώματι, ἀπέπεμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ.

Ἀπέπεμπμαι est etiā Reiicio, Repudio, A me summoueo. vt ἀπέπεμπμαι τὴν ἁμαρτίαν. Aristot. Ethic. 2, οὕτω δὲ τὴν ἡδονὴν ἀπέπεμπόμεθα, ἡνίκαν ἁμαρτησόμεθα. Gregor. contra Iulianum, ὡς τῶν τὴν Καὶν θυσίαν ὁ θεὸς μαρτύρων θεὸς ἀπεπέμπετο. Basilio, νῦν δὲ ἱκεσίαν ἀπεπεμπόμεθα, τὴν τρυφὴν δὲ μεταδιώκοντες. Aliquando Ἀπέπεμπεσθαι repudio accommodatur, & dicitur ἀπέπεμπεσθαι seu ἀπέπεμψασθαι τὴν γυναῖκα pro Repudiare vxorem.

vel Nuntium vxori remittere, vt loquitur Cicero. Sic autem vsus est Plutarchus. Eadē porro forma & ἀπολύειν τὴν γυναῖκα dicunt, quasi Dimittere vxorem.

‖Sed apud Euripidem, ἀπέπεμπμαι ἐνιυχον ὄψιν est Non agnosco, Abnuo, Abominor. Sic dicitur ἀπέπεμπεσθαι τὸ πέρας pro ἀποδιοπομπεῖσθαι & ἀποτρέπεσθαι.

Ἀπόπεμψις, εως, ἡ, Dimissio. Item Missio. ‖Reiectio, Repudiatio. Et peculiariter etiam Repudium. vt apud Demosthenem ἀπόπεμψις τῆς αὐθρώπου.

Ἀπόπεμπτος, ή, ὁ καὶ ἡ, Dimissus. ‖Secundum Hesychiū, ἀπόπεμπτοι dicuntur digni qui reiiciantur propter improbitatem. οἱ ἄξιοι ἀποπεμφθῆναι διὰ μοχθηρίαν ἢθεις.

Ἀπόπεμπή, idem quod ἀπόπεμψις, Dimissio. Item Missio. vt ἀπόπεμπή τοῦ μεθοῦ. ‖Item Ablegatio, sicut ἀπόπεμπειν est Ablegare, vel Amādare, apud Æschinem. Ἐπὶ ἀπόπεμπῇ πυρετῶν, exponitur Febrium profligationes, vbi fortasse Amādationes verti posset ad verbū (sicut ἀποπέμπειν νόσον, Amandare morbum & ablegare aliò. vt vernaculo sermone dicitur, *Envoyer la maladie au loing*, pro, profligare) Præterea Reiectio, Repudiatio. item peculiariter Repudium, sicut & ἀπόπεμψις. Pollux, καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα. καὶ τὸ πρόσχημα, ἀπόπομπή καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀπόπεμπτος δίκη.

Ἀπόπεμπή, Procuratio & depulsio sceleris aut prodigii, inquit Budæus. ἀπόπομπή exponitur Suidæ. Hinc ἀπόπομπαὶ ποιεῖσθαι Isocrati ad Philippum, Procurare & depellere, vel A se ablegare & suminouere. quod fiebat certis precationibus. Erant præterea ἀπόπομπαὶ (teste Hesychio) sfati dies quibus sacrificabatur diis qui ἀπόπομπαῖοι vocabantur.

Ἀπόπεμπεῖν verbum fit ab hoc verbali ἀπόπεμπή, & quidē sequitur eam quam postremo loco posuimus eius significationem. Est enim procurare seu depellere prodigia, aut quicquid nociturum putatur. ἀπόπομπεῖν, inquit Hesychius, τὸ ἀποπεμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι.

Ἀποπομπαῖος, ή, ὁ, ad verbum Depulsorius, Ad depellendum aptus. Sed peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες, malorum depulsores & auersores, defensoréque pestium & calamitatum, inquit Budæus. Iidem verò & ἀπόθεμοι & ἀλεξίκακοι & λύσιοι dicuntur, teste Polluce.

Ἀποπομπαῖον hircum à Græcis interpretibus dictum vetus interpres reddit hircum emissarium. Leuit. cap. 16. Dictum autem putant emissarium ex eo quòd in desertum emitteretur. Apud Suidam legitur ἀποπομπαῖος, ὁ χίμαρος, ὁ τράγος.

C. ΔΙΑπέμπω, Transmitto. Aristophanes Pluto, εἶτ' οὐ διαπέμπεις ἡμᾶς τοῖς φίλοις; Thucydides lib. 4, pagina 160, αὐτοῖς πεντακοσίοις ὁπλίτας διέπεμψε. Ex eodē, διαπέμπω τὴν ἐπιστολὴν, transmitto epistolam. Et pass. Διαπέμπομαι, actiua itidē significatione pro διαπέμπω ponitur, id est Transmitto. Thucydides libro 3, διακομίζει εἰς τὴν τοῦ Ἡραίου νῆσον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, eò illis transmittebat. Polyb. ὁ δὲ Ἀντίβας ζωγρήσας ἅπαντας, σπουδὴν διαπέμπεσθαι σφίσι πρὸς τοὺς ἐν οἴκῳ περὶ λύτρων. vbi fortasse simile illi Thucydidis διαπέμπω τὴν ἐπιστολήν. Pro Transmitto citat Bud. ex Plutarcho quoque Sympos. sept. sap p. 135: & in Demetr. 290 à tergo. ‖Item Dimitto, hoc est in diuersas partes mitto. qua in significatione Latino verbo vtitur Cæsar, Nuntios legationésque in omnes partes dimittebat. Item Liuius, Dimittere literas in alias vrbes. Et Cicero, Pueros circum amicos dimittit. Necnon Virgil. — equidem per littora certos Dimittam, & Libyæ lustrare extrema iubebo. Thucydides libro 8, pagina 282, τοὺς δὲ ἡμίσεις εἰς τὰ ἐπίκτητα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον. Itidem libro 4, pagina 138, κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπόσοις ἑκάστοις ἔδει, scholiastes exponit, διαμερίσαντες ἔπεμψαν. Sic Herodianus libro 1, διαπέμπεσθαι δὴ πάντας τῶν τοῖς διαδεξομένοις ὑπὸ Κόμμοδος πεθνηκότος. Vbi Polit. simpliciter vertit, Mittunt qui passim rumorem disseminent. Et lib. 2, διέπεμπε τε κατὰ ἔθνη τοῖς τοὺς ἡγουμένοις. Eodem libro, διέπεμψεν εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐπ' ἄρκτῳ.

Pass. Διαπέμπομαι, Dimittor. Idem Herodianus lib. 8, ἐς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο, nūtii per omnes prouincias laureati dimittebantur.

Διαπομπή, ῆς, ἡ, Trāsmissio, vel Dimissio. Appianus de tractatu pacis inter Antoniū, Cæsarem, & Sextum Pompeium, post bellum Philipp. διαπομπαὶ δὲ συχναὶ τῶν φίλων ἐγίγνοντο.

Διαπόμπιμος, ή, ὁ καὶ ἡ, Transmissus. vt πόμπιμος suprà pro Missus, πεμφθείς. Oppianus lib. 3 De venat. Κυνεγετικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, transmissus oculis imperatoris.

C. ΕΙΣπέμπω, Mitto in vel intro. Plutarchus Philopœm. pagina 673 meæ edit. αἰδοῖξας τὸ θεομωτήριον, εἰσέπεμψε δῆμοσιον οἰκέτην, intromisit carnificem. ‖Exponitur etiam Induco, Importo: item Accerso. Atticè DICITVR Εἰσέπεμπω. Vnde Εἰσπέμπομαι, quod etiam interpretantur Accerso.

Εἰσπομπή, ῆς, ἡ, Intromissio. Apud Suidam ita legitur, Εἰσπομπή, εἰς βουλή. Eunapius, ὥστε φέρετο δὲ ὁ Ἀείστης ἐν δόξαν εἰσπομπὴν ὅθεν τὸν ἀνώνυμον βραχίονος. pro quo diuisim reponendum εἰς πομπὴν: itidémque in expositione, εἰς βουλὴ. Verùm censeo ibi πομπὴν non signif. βουλὴ sed pompam. In vulgatis lexicis Εἰσπομπή exponitur Impetus, Insultus: occasione huius expositionis sumpta ex isto Suidæ loco.

C. Ε'Κπέμπω, Emitto, Mitto foras, Mitto ex. Il. φ, Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἀέρι πολλῷ. Ἠοῦχον δ' ἅρ' ἁμαν πολέμου ἐκπέμπε νέεσθαι, è prælio domum misit. Isocrates Archid. πόνοχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, foras mittere: quippe cuius vsus belli tempore nullus sit. Idem in Areop. τοὺς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες. Demosthenes Olynth. 1, τοὺς τῶν ποιήσοντας γραπτὰς ἐκπέμπειν, in expeditionem emittere milites. quod & apud Thucydidem legitur, apud quem etiam ἐκπέμπειν ναῦς: & ἐκπέμπειν ἄρχοντα. Apud eundem, ἐκπέμπειν πρεσβείας, & ἐκπέμπειν ἀποικίας, id est, Legationem emittere, Colonias emittere, vel mittere. Et οἱ ἐκπέμψαντες, qui colonias miserunt, seu deduxerunt. Thuc. l. 6, p. 199, καὶ ἅμα ἄποικοι τοῖς ἐκπέμψασι Πελοποννησίοις βοηθήσαντες, Peloponnesiis à quibus deducti fuerant, Poloponnesiis suis conditoribus, seu οἰκισταῖς. Sicut verò idem Thucydides & Demosthenes dicunt ἐκπέμπειν γραπτὰς, sic etiam Herodianus libro 3, τὸν δὲ γραπτὸν εἰς τὴν μάχην ἐξέπεμψε, exercitum emisit in pugnam. Pass. Ἐκπέμπομαι, Emittor. Xenophon Pæd. 4, πότε δὴ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τῶν Κυαξάρου πρεσβύτατος ἀπήγγειλε τοῖς Μήδοις. ‖Item Cum contumelia & ignominia emitto, Eiicio, Relego. Lucianus, τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῆς ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα apud Demosthenem, quod & ἀποπέμπειν & ἐκβάλλειν: Latinè Dimittere & Repudiare dicas. Suet. non solùm Dimittere dicit, sed etiam Dimittere è matrimonio. Pro Eiicio, Expello, Thucydides quoque vtitur: lib. 4, pag. 137, ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτὸ Ἀκαρνᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔχον τὸ χωρίον. id est, ἐκβαλόντες τοὺς ὄντας ἐκεῖ Κορινθίους, Eiicientes, Expellentes, nimirum ex oppido capto. quod verò idem Thucydides lib. 5, pag. 183, dicit, ὡς ὑ καλῶς ἄρχοντα ἐξέπεμψαν, idem scholiastes exponit ἐξεδίωξαν: & Latinè itidem interpretabimur Eiecere, Expulere, Exterminauere, Relegauere.

Ἐκπομπή, ῆς, ἡ, Emissio, Legatio, Thucydides lib. 4, pag. 149, ἡ μὲν ἐκπομπὴς μου καὶ τῆς γραπτᾶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων. vbi schol. exponit ἀποστολή.

Ἐκπομπή, ῆς, ἡ, itidē Emissio: cui opponitur εἰσπομπή, sicut εἰσπέμπειν & ἐκπέμπειν sibi αὐτικεῖνται. Plato De leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, Emissio vel deductio coloniarum: vt suprà ἐκπέμπειν ἀποικίας pro Mittere seu deducere colonias. Ab Hesychio exponitur ἀποστολή, vt præcedens ἐκπομπὴς à scholiaste Thucyd. Ex Thucydide affertur etiam ἐκπομπαὶ λιμῶν pro Excursiones latronum. malim Excursiones latronum à suo principe emissorum. Exponitur etiam Relegatio, Repudium. sicut interdum pro Repudiare dicitur ἐκπέμπειν.

c. 2. Προεκπέμπω, Prius emitto. Plut. Mario, pag. 762 meæ edit. προεξέπεμπε τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πεδίον.

c.2. Διαπέμπω, Vnà emitto. Xenophon Hellen.7, pagina 367. A

c.2. Ὑποπέμπω, Emitto vltrà, Vltra ſcopum eiaculor.

c.2. Ὑπεκπέμπω, Clàm emitto. Exponitur etiam Furtim mitto, Summitto.

C. ΕΠΙπέμπω, Inſuper mitto. Thucydides libro 7. p. 227, ἢ πόθεν μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλῳ στρατιᾷ μὴ ἐλάσσῳ ὕστερον πέμπειν, aut hi accerſendi ſunt & reuocandi, aut alius exercitus non minor inſuper mittendus. ‖ Item Mitto ad. vel ſimpliciter Mitto. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ὕστερον πέμψει, alium deus vobis mittet. ‖ Itē Immitto. Herodianus lib. 3, ὕστερον πέμπει τοῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστάς, Immittit vtriſque vrbibus Mauros iaculatores. id eſt, Hoſtiliter mittit aduerſus eos. ‖ Exponitur etiam Remitto, Relaxo: ſed ſine exemplo. B

Ἐπιπομπίς, εως, ἡ. Miſſio in aliquem locum. Thucydides l. 2, δι' ἃ τῷ ὄντι τῇ γῇ ὅλῃ πολλὰ ἡμῶν αὐτῇ ὑπέπεμψεν, quoniam mittimus terreſtres copias noſtras in multas terras.

C. ΚΑΤΑπέμπω, Demitto, Deorſum mitto. vide in Πορθμεῖον. Redditur ſimpliciter verbo Mitto. Herodian. l. 2, ἀθροισθῆναι κελεύσας τῷ σύγκλητον καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐπαινεῖ δὴ τὸν Σεβῆρον, conuocato prius ſenatu literas ad Seuerum mittit. Et Plutarch. in Tito Flam. στρατηγὸν εἰς ὕπατον τῶν πολέμου Μάνιον Ἀκίλιον κατέπεμψαν. Exponitur etiam Subditis edicta mitto. C

C. ΜΕΤΑπέμπω, Mitto poſt aliquem, Mitto qui aliquem accerſant. vel ſimpliciter Accerſo, Accio. cuius ſignificationis exemplum habes paulo antè in Ἐπιπέμπω. Vſitatius μεταπέμπομαι, itidem actiua ſignif. Xenophō Pæd. 4, pag. 64, συμβουλεύω σοι, ὅταν τινὰ βούλῃ τῶν σῶν ἐλθεῖν, μὴ ἀπειλοῦντα μεταπέμπεσθαι. Plato in Apolog. μεταπεμψάμενοί με εἰς τὸν θόλον. Plutarch. de deo Socrat. μετεπέμψαντο δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; an miſerũt qui eum vinctum accerſerent? ſeu adducerent. (Et paſſ. ſignif. apud Apollon. μετεπέμφθη, Accerſitus ſeu accitus ſum) Alicubi reddi poteſt non tam Mitto qui accerſat, quàm Mitto qui petat, Mitto ad aliquem qui afferat aut aduehat: aut etiam ſimpliciter Peto. D

Iſocrates Archid. ἐδήλωσε παρ' ὧν ἔδει βοηθεῖν μεταπέμπεσθαι, Vnde accerſenda eſſent auxilia, Vnde petendæ copiæ auxiliares. Xenophō Pæd. 6, πέμπω σοι χρήματα· καὶ ἄλλον δέῃ, μεταπέμπου, mitte qui petãt, ſeu qui ad te ferant: aut Pete. Ariſtoteles Œcon. 2, μεταπεμψάσθαι ὀκτὼ τῆς Ἑλλάδος κώμας. In eadem ſignificatione Ariſtophanes actiua voce vſus eſt: in Veſpis, παρ' Εὐχαρίδου βοῆς ἀγλίθας μεταπέμψαι, Tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret miſi. E

Μεταπεμψις, εως, ἡ. Miſſio qua aliquem accerſimus. Seu Accerſitus: vt Cic. Quum ipſius rogatu accerſitúque veniſſem. Plato epiſt. 7, εἰδεῖτο ἡμᾶς τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπιέναι, Vt ſibi accerſenti morem gererem. Alii, Ne nuntium remitterem vocanti, Ne vocationem prætermitterem. F

Μεταπεμπτέος, ου, ὁ, Accerſendus. Et Μεταπεμπτέον, Accerſendum.

Μεταπεμπτος, ου, ὁ, Accerſitus, Accitus. Thucydides lib. 6, pag. 221, ὅτ' ἀπῄει ὀκτὼ τῆς ὀρχήσεως ἤδη μεταπεμπτος. de Alcibiade, de quo ſimiliter Plutarchus in vita ipſius, μεταπεμπτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὅλῃ τῇ κρίσει χρυσόστομος. Sic idē De def. orac. χρυσᾶσθαι μεταπεμπτον ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος, à Tiberio Cæſare accerſitum fuiſſe. Et ἦκε μεταπεμπτος, Venit accerſitus. quod ex Syneſio attuli ſuprà in Πομπεύω. Rurſum Thucydides libro 6, pag. 207, βουλόμενοι μεταπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι, accerſitum & aduectum cauſam dicere: de Alcibiade. Exponitur etiam alicubi Reuocatus. G

Μεταπομπή, ῆς, ἡ, idem cum μεταπεμψις. Plato epiſtola 7, ἀπὸ τῆς σωτείρας μεταπομπῆς. Attuli & μεταπεμψις ex eadem epiſtola.

C. ΠΑΡΑπέμπω, Prætermitto, Trãſmitto. Item in metaphorica ſignificatione pro Trãſmitto, vt negligẽs. qua ſignificatione Dimitto quoque vſurpatur. nam Cæſar dicit Dimittere occaſionem & facultatem rei gerendæ: quod Liuius Occaſionem prætermittere. Poſſumus etiam reddere Miſſum facio. Demoſth. Pro corona, πῶς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παρεπέμψαντες. In qua ſignificatione, nimirum pro Tranſmitto, Prætermitto, Dimitto, Miſſum facio, Negligo, vel Non admitto, Bud. accipit & hunc locum Chryſ. in epiſt. ad Theſſ. 5, οὐκ ὀλιγωρήσωμεν, ἀλλὰ παρεπιμπόμεθα τὰς αὐτῶν ἱκετείας. vbi nota vocem paſſiuam in actiua ſignificatione vſurpatam. Et παρεπέμφαθαι σοφῶν apud Greg. quod Latinè dicitur Prætermittere ſilẽtio, Præterire ſilentio, itẽ Trãſmittere ſilẽtio: quo Tacitus vtitur. Siliº verò dicit Tacitus trãſmitto, itidẽ pro Silẽtio trãſmitto. At ἐμοὶ πῶς μάχῳ παρέπιμψον, Prætermitte mecum pugnare. i. Ne mecum in certamẽn deſcendas, ex Chryſoſtomo. Pro Negligo, Sperno, Non curo, accipitur in libro Eſther, παρέπεμψας τὰ τοῦ βασιλέως διαστάγματα, ſpernentes regum edicta. ‖ Contrà παρέπεμψεν ſe alicui rei dicitur aliquis pro Dedere ſe ei, aut Permittere ſe, vel Indulgere. Plutarchus Solone, παρέπεμψεν ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, Compotationibus & muſicæ indulgens. ‖ Item Mando, vt dicitur Memoriæ mandare. Hermog. De inuent. σὺ δὲ παρέπεμψε τῷ νῷ τὰς θεωρίας, animo mentique tuæ manda præcepta. ‖ Παρεπέμπειν πόνον, Fallere laborem. Ariſtoph. ſcholiaſt. in vocabulo Κάχης, Ἄδειαν δὲ ἀληθεύουσα ὑπὲρ τῶν παρεπεμπόντων κόμματος. Affinem ſignificationem habet Tranſmitto apud Plin. epiſt. 183, Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos iucundiſſima quiete tranſmiſi. ‖ Παρεπέμπειν ὄμμασι, oculos auertere, ex Laſcari. vbi παρεπέμπειν eſt quaſi Ad latus mittere. H

Παραπέμπω, Lateri alicuius adiunctus eum deduco, vel ſimpliciter Deduco, Comitor, Proſequor. Plutarchus in Camillo, τὸν Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμπον, Plauſu & clamore domũ deducebant. Idem in Pericle, πρεσβύτερος ἐν τοῖς οἰκείοις, φῶς λαβὼν παρέπεμψε καὶ κατέστησε πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνδρα. Et Nazianz. de cicadis, ὅταν καταφωνῶσι τὰ ἄλση καὶ ὁδοιπόρον τῆς φωνῆς παρεπέμπουσι. Herodian. lib. 3, ὀλίγῳ αὐτὸν παρεπέμπουν, paucis eum deducentibus. Idem lib. 1, παρέπεμπε πολὺ θεῶν χαίρων. Idem lib. 4. ἐκείνῳ παρεπέμψαντες καὶ παρεπομπεύσαντες αὐτῆς, Comitati magna pompa. vt Politian. interpret. Et libro 6, οὐδὲ τῶν δημοτῶν ἐν τῇ ὁδῷ ἄδακρυν παρεπέμπεν αὐτὸν, nec popularium quiſquam erat qui eum lacrymis non proſequeretur, Qui ſine lacrymis eum deduceret, Qui non cum lacrymis eum comitaretur abeuntem. Apud eundem in paſſiua ſignificatione, eodem in loco, παρεπεμφθεὶς τε ὑπὸ τῆς συνκλήτου ὅλης καὶ παντὸς τοῦ δήμου, τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν, Deducente ſenatu populóque, Comitatus ſenatu ac populo. Sic Diogenes Laert. in Platone, ἐπάφη αὐτῷ τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ παρεπεμφθὴ πανδημεὶ πρὸς τοῦ πατρὸς. Vbi nota etiã παρεπέμπειν τὸν τεθνῶτα, pro Proſequi & funus eius deducere: ſicut & apud Athen. de Harpalo, qui amicam funerabat, ὀκφέρων τε αὐτὸν ὅλῃ τῇ Ἀθήνᾳ, τῇ χιονοῦν ὑπεστρωμένῃ χρῷ μεγάλῳ καὶ παντοίοις στεφάνοις καὶ ἀσφοδέλοις παρέπεμπε τὸ σῶμα, Deducebat, Proſequebatur, vel Pompaticè comitabatur, vt Bud. interpret. Vbi ſicut ἀσφοδέλοις παρεπέμπειν dicitur, ſic Lucian. ἐπῄνουν καὶ μετ' ἀσφοδέλων παρεπέμπον, laudibus proſequebantur. G

‖ Παρεπέμπειν τινὰ φήμῃ in aliquem locum dicitur qui illam velut eò euntem deducit, aut illam eò perfert: quem qui præuertit, φθάνειν dicitur. Syneſ. epiſt. 94, διενοούμην ἡ τάχιστα ὅλῃ τὰ Τεύχιρα παρεπέμψαι τῇ φήμῃ. Sed ἔφθασεν eum alius qui eam iam pertulerat, vt ibi legitur.

Παρεπέμπω, Aduehо, Importo. idem cum παρακομίζω. Ex Demoſthene, τὸν σῖτον παρεπέμποντα ἐξ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, Frumentum importantem ex Helleſponto in Lemnum. Sic Herodianus libro 8, οἷς ἐχρῶντο πρότερον εἰς τὸ παρεπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς θεομένοις, ad vinum importandum, vt Politianus interpretatur. Vide aliud exemplum in Παραπέμπω quod ſequitur.

Παραπομπή, ῆς, ἡ, Deductio, Comitatio: qua lateri alicuius adiuncti eũ deducimus. Ariſtot. Œcon. 2, παραπομπὴν διδόναι, Comitatum præbere, Adiungere qui deducãt. Budæus interpr. Præſidium deducens aliquem, in hoc loco Demoſth. Pro cor. p. 103, τὰ μετ' αὐτὸ ὑποστρωμνὰ σκάφη ὅλῃ πλοῖα παραπομπὴν τοῦ σίτου εἰς Ἑλλήσποντον. Sed addit exponi tamen poſſe Traiectio, quemadmodum ab Heſych. quoq; exponitur μεταφορὰ, Trãſuectio. Alii verò interpr. Aduectio, Importatio, ſicut παρεπέμπω pro Adueho, Importo, accipi paulo antè docui. Sic apud Ariſtot. libro 7 Polit. πρὸς τὰς τῶν γιγνομένων καρπῶν παραπομπὰς, Fructuum importationes, ſeu vectationes. Itidem Xenophon Hell 7, pag. 367, ἑκάστης ἡμέρας παραπομπὴ ἐγίγνετο, Aduehebãtur ſeu importabantur commeatus. paulo antè dicit, κηρύξαντες τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια πάντα, καὶ ὅπου γεμίσαντες, εἰς τὴν Φλιοῦντα παρήγαγον. Sed παραπομπὴ, (ſicut κομιδὴ) dicuntur etiam ea ipſa quæ aduehũtur ſeu importantur, Commeatus. vt initio eiuſdem pag. ἤδη δὲ πολὺ πάντων ἀπορούντες, Χάριτα διεπραξάμεθα ὅπῃ παραπομπὴν τινὰ παραπέμψαι, Cõmeatus aduehere. Sic accipiendum videtur & in hoc loco Æſchinis De malè obita legatione, πρότερον δ' ἐξελθὼν πρεσβείαν τινὰ ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένῳ, καὶ συμπαραπέμπων μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου ξένων τινὰ εἰς Φλιοῦντα παραπομπὴν. vt ſignificet, Vnà cum aliis deducens cõmeatus qui in Phliuntẽ importabãtur. vel, Vnà cum aliis cõmeatus Phliuntẽ aduehens. Nam de re eadem loqui ibi Æſchin. videtur & Xen. loco citato, vt patebit iis qui conferre volent. Vide & ſequens nomẽ. A B C

Παραπομπὸς, ὁ καὶ ἡ, Qui lateri alicuius adiunctus eum deducit, Comes, ſeu Deductor (vt Cic. dicit, Salutatores, deductores, affectatores) idem cũ πομπός. Heſych. in Παρόχος, ait, Παρόχοι, παραβάται, παραπομπὴ, καὶ οἱ συμπορευόμενοι τῇ νύμφῃ ὅλῃ τῆς ζεύγους. qui & παράνυμφοι. In eadem ſignif. fœm. gen. vſus eſt Polyb. l. 1, τὴν ἔπεσον πρὸς πάτων ἐξέπεμπον Λιβυκὸν Γοῦνιον, πάντε σπαρτάς παραπομίζοντα τοῖς τὸ Λιλύβαιον πλωριζούσαις, καὶ τὰς ἄλλας χορηγίας τῷ στρατοπέδῳ· πρὸς ἃ καὶ παραπομπὴ πυστὶς ἐξήκοντα ναῦς, Sexaginta naues quæ eos deducerent. potius quàm Quæ eis commeatum aduehérent. Vbi etiam obiter NOTA, Παρακομίζω poni ſynonymos PRO Παραπέμπω, id eſt Adueho. ET Σιάρχαν AC Χορηγίαν nominari QVOD Παραπομπὴν Xenophon paulo antè appellat. D

c.2. Συμπαραπέμπω, Vnà deduco, Vnà proſequor, vt in funere. Greg. in Iulian. συνιτθ. 2, ὅλῃ τὴν πόλιν συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι. qua de re παραπέμπω quoque vſurpatum habes paulo antè in 1 tmemate. Συμπαραπέμπω itidẽ pro Vnà deduco, vel Vnà adueho, Vnà importo, habes in παραπομπὴ ex Æſchine. E

C. ΠΕΡΙπέμπω, Dimitto circum. Alii, Ad inquiſitionem mitto. F

C. ΠΡΟπέμπω, Prior mitto, Mitto ante, Priº mitto. Thucyd. lib. 1, pag. 18, ἐδόξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κλεῖστον ἐμβιβάσαντας, ἀνὰ κηρυκίου πρεσβεύσαι πρὸς Ἕλληνας, καὶ πεῖραν λαβεῖν, prius ad Athenienſes mittere, & periculum facere. Et lib. 8, pag. 18[illegible], πρεσδέχοντο τὸν Σόμβιριδον ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου σφίσι πρεσβεύοντα· πρεσπέμπετο γὰρ αὐτῷ ἄγγελος, nam nuntium ad eum prius ea de re miſerãt. Actiua voce Plut. quoque vtitur in Pyrrho, p. 717 meæ edit. ἐξῆλθε μετὰ τῆς δυνάμεως, (nimirum ad prælium) πρεσπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, miſſo prius caduceatore ad Romanos, qui videlicet peteret vt ſe arbitro vterentur. Itẽ pro ſimplici Mitto. Il. α, ad Chryſen, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τοι ἀγέμεν, miſit me vt filiam ad te perducerem. ‖ Item Deduco, Proſequor, Comitor: idem cum præcedenti παραπέμπω: licet quidam illud de iis propriè dici velint qui in comitatu latus ſtipant: hoc verò de iis qui præeunt, vt ſunt qui anteambulones & πρόμολοι vocãtur. quamobrẽ ſic interpretantur, Anteambulonis vice fungor in aliquo deducendo, Honoris cauſa alicui præeo, & operam togatam præſto. qua ſignif. & πρόειμι vſurpatur. Sed promiſcuè de omnibus dicitur qui comitantur & deducunt, ſiue illi præeant, ſiue latus ſtipent, ſiue à tergo proſequantur, vt ex ſequentibus patet. Eurip. πρόσπεμψατέ με χθονὸς, concomitamini me extra ſolum hoc. Ariſtoph. Ranis, Φαίνετε πόνων ὑμεῖς πύτῳ λαμπάδας ἱερὰς, χάμα πρόσπεμπε τοῖς πόνοις τοῦ πόνου μέλεσι καὶ μολπαῖς κελαδεινοῖς: verba Plutonis Æſchylum ex inferis dimittentis. Xen. Pæd. 1, ἀπόνοιτο δὲ τὸν Κύρον πρόσπεμπον ἅπαντες. Herodian. lib. 2, τὰ δὲ σημεῖα δρῶντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας ὑποκαθήσαντες πρόσπεμπον ἐπειρῶντο, ignis ſublatis impoſitiſq; illius imaginibus, deducere hominẽ tendebãt, Pol. Aliquãto poſt, μηδενὸς τῶν δημοτῶν ἀθυμοῦντος, ὡς τῶν ἐνόντων πρόσπεμπον βασιλέας. imperatores enim, ſimulac creati erant, deducere milites prætoriani & cætera multitudo fauſtis acclamationibus proſequi ſolebat. At Syneſ. epiſt. 55, τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖσθαι πρόσεστι, oculis vos proſequutus ſum quouſque eis peruenire concedebatur. Mortuorum quoque funera προπέμπομεν, (ſicut παραπέμπομεν) id eſt, Deducimus & proſequimur. Luc. μηδὲ πρόπρόν γε σὺ ἀποθανοῦσι τὴν πρόπεμψις πάντας τοῖς κόλακας. Paſſ. Προπέμπομαι, Deducor honoris cauſa. Plutarchus in Coriol. ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. Sed apud Greg. in Iulian. inuect. 1, πολὺ δὲ οἱ προπεμπόμενοι, καὶ οἱ προπέμποντες καὶ παραπέμποντες καὶ πρεσβεύοντες καὶ συμπολεμοῦντες θεοί; accipiendum illud προπεμπόμενοι videtur potius Ii qui honoris cauſa præmittũtur, Anteãbulones, οἱ πρόπορευόμενοι: ſicut προπέμπειν quoque accipitur pro Honoris cauſa præire alicui, apud Luc. τοὺς προπέμποντας καὶ ἑπομένους. Aliàs Προπέμπομαι actiuè quoque ponitur pro Deduco, Proſequor, vt ipſum πρόπεμπε. Sic redditur apud Xen. Pæd. 5, τὸν μὲν πρεσβύτατον πρόσπεμπε ἐν τάξει, deducebat. G H

Προπεμπήριος, ου, ὁ, Quo proſequimur & deducimus aliquem abeuntem, vt apud Greg. προπεμπήριος ἡ ὑπόταφος ἔπαινος, Laus qua funus alicuius proſequimur, Laus qua inhumandum proſequimur in ſuo funere. quales multæ ſunt eius orationes, qui etiam ἐν τῷ εἰς ἑαυτὸν ἀδελφὸν ὑπόταφίῳ appellare προπεμπήλεια videtur (inquit Bud.) preces & expiationes in morientes effuſas: pag. 117, χρὸς τὲ αὐτῷ οἰκείων τε καὶ ξένων χαριζομένων τὰ προπεμπήλεια.

Προπομπή, ῆς, ἡ, Præmiſſio. Plutarchus in Galba, τοὺς προπομπὰς τῶν γραμματοφόρων ἐν ταῖς τῶν ὀχημάτων ἁμοιβαῖς ὑπεποιήσατο, Tabellarios qui præmittuntur. ‖ Item Deductio & comitatus quo præuia turba in pompis ſolennibus anteit ferculis pomparum. Plutarchus Numa, ἐν δὲ ταῖς προπομπαῖς καὶ ὅλως τῶν ἱερέων ταῖς πομπαῖς προηγοῦντο κήρυκες αὖθις τὸν πόλιν. Thucydides lib. 6, p. 216, μετὰ δὲ ἀσπίδες καὶ δόρατα ἐῴθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Eadem pagina dicit ἐν ὅπλοις τὸν πομπὴν πέμπειν, adeo vt πομπὴν & προπομπὴν pro eodem accipere videatur.

Προπόμπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt πρόπομπος τιμῆς, quum honoris gratia alicui præimus & deducimus. Greg. inuect. 1 in Iulianũ, de funere Cõſtantii, cui obuiam effuſa ciuitas eum ad tumulum vſque deduxit pompaticè, μέρος γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς προπομπίου τιμῆς. AT Προπομπία, ſicut ET Προπομπεία, ipſam deductionem ſignificat, quum honoris cauſa alicui præimus. Suidas annotat compoſitum Προπομπία ſcribi per ι, πομπεία verò per diphthongum. Affertur tamen & προπομπεία per diphthongum ex Hermogene pro ἡγεμονία. RVRSVM Προπόμπος pro πρόπομπος vſurpatum legitur apud Theophylact. epiſt. 51, μεγάλοιον ἐδ ἀδύχει, καὶ προπόμπιος ἡ φιλία, χαῖς ὑπῆρχεν Ἀθρόπονον, Præibat, Deducebat.

Προπομπὸς, ὁ καὶ ἡ, Anteambulo, Præui9, vel Deductor, vt παραπομπὸς. vel etiam Præuius deductor. Sic autẽ ſcribenda ſunt, non πρόπομπος & παράπομπος. Xenoph. Pæd. 4, τὸν λόχον προπεμπὸν ἄγε. Plut. in Cat. maiore, pagina 626 meæ edit. λαβὼν τετρακοσίους ὁπλίτας πέντε καὶ πεντακοσίους ἱππεῖς προπομπούς, à quibus deduceretur. vt Polyb. dicit παραπομπούς. Idem Plut. Symp. 2, ἥτησε προπομπούς καὶ φύλακας. Ὅπως (ἔφη) μὴ ὑπὸ βελεῶν, Anteambulones & cuſtodes ſui corporis petebat, ne inſidiis opprimeretur. Vel Deductores & ſtipatores. Cui ſimilem

locum habes in Θρόνος. Apud Athenæum verò sub finem libri 12, in hoc loco Alexidis, Ἑρμῆ πρόπεμπε καὶ Φιλιππίδου Κληροδόχε νυκτὶς θῶν ὅμμα τῆς μελαμπέπλου, videri possit reponendũ πρόπεμπε. certè πρόπεμπε imperatiuus cum genitiuo iunctus sicut πρόπομπε, insolens mihi videtur.

A

C.2. Συμπροπέμπω, Vnà deduco & comitor. itẽ cum συμπροπέμπω. Plutarchus in Cat. maiore, pag.646 meæ edit. Σαλωνίον τινα τῶν ὑπογεγραμματευκότων αὐτῷ, καὶ συμπροπέμποντα, de Catone prodeunte in forum.

C. ΠΡΟΣπέμπω, Insuper mitto. sicut ὑπεπέμπω. quo modo exponitur apud Aristophanẽ in Pluto, ἄμπά τι προσέπεμψεν ἡμῖν, placentâmque insuper misit ad nos. ‖ Item Mitto ad. Thucydides libro 3, πρὸς πέμπει ἢ αὐτοῖς κήρυκα, mittit ad eos caduceatorem. Sic l.7, p.234, κήρυκα πρὸς πέμπει αὐτοῖς.

B

C. ΣΥΜπέμπω, Simul mitto.

C. ΥΠΕΡπέμπω, Mitto super, vel vltra. Vnde exponitur etiam Vltra scopum iaculor. ὑπερακοντίζω.

C. ΥΠΟπέμπω, Submitto, Clam mitto, Suborno, Suppono. Synesius, φήμας ἢ ὑποπέμπε, νοῦν μὴ ὡς καταγὰς εἴη καὶ διαφορίεται τὸ σκέλος· νοῦν ἢ, ὡς ἄθμα νοστῖ. Vtitur & Plut. in Pyrrho, pag.696 meæ edit.

C

¶ Πέμπελοι dicuntur senes admodum decrepiti & capulares, vtpote iam orco demittendi, & πρόπεμπέοι. Quod Galen. quoque docet lib.5 De sanit. tuenda, ὀνομάζουσιν οὗτοι τὴν τοῦ ἡλικίαν γεγηκότα, πέμπελον, ὡς οἱ τῆς ἐτυμολογίας χαίροντες φασὶ, παρὰ τὸ ἐκπέμπεσθαι τοῦ εἰς ἅδου δηλονότι πομπήν. Itidẽ Suidæ πέμπελος est γέρων, γραῦς, παρὰ τὸ πέμπεσθαι εἰς ἅδην. Hesychius verò πέμπελον exponit nõ solùm λίαν γηραλέον, sed etiam γωμῶλον, λάλον. est enim senectus garrula & loquax.

D

Π Ε Μ Φ Ι Ξ, ιγος, ἡ, Flatus. πνοή. cuius sign. exẽpla Galen. apud Hippocratem Epidemiorũ 6, Comm.1, artic.29, affert ex Sophocle. item ex Æschyli Prometh. vincto, — ὅλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' αὐαρπάσῃ Διιχειμεροῦ πέμφιγι πρέψας ἄφνω. ‖ De radiis solaribus, ὅτι τοῦ ἀκτίνων αὐτῶν (inquit ibidẽ Galen.) videtur vsurpasse Soph. in Colchis, κἀν ἐθαύμασα Τηδὲ σκοπῶν πέμφιγα χρυσέαν ἰδών. Itidẽ Æschylus, Ἐξ αὐπαίας οὔπω πέμφιξ ἡλίου Προσδέρκεται. ‖ Item pro gutta, ὅτι τῆς ῥανίδος, vsurpauit idẽ Æschyl. in Prometh. Ἐξοβλαβοῦ δὲ μή σε πρὸς βαλὴν τόμα Πέμφιξ. Idẽ in Pentheo, Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Prognosticorum verò maior pars πέμφιγας accipi scribit ὅτι τῇ κῇ τοῖς ὄμβροις γαγόνων. ‖ Ibidem affert exemplum ex Sophocle, vbi ὅτι νέφους, id est pro nube, positum videtur. Quibus addit quædam ex Callimacho, Ibyco & Euphorione: quæ quoniam mendo non carent, aliis ibi videnda reliqui. Hæc igitur ex Galen. Itidẽ Hesych. πέμφιξ exponit πνοή, ψυχή, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. ‖ Item Pustula, Bulla è cute erumpens. Euryphon medicus apud Galenum loco citato, ὁρέει ὀλίγον ἑκάστοτε, καὶ κάει, καὶ ἐφίστα) πέμφιξ οἷον ἐλαίου χλωρὴ, ὡς παρ' ἀράχειον. Verùm (inquit Galen.) videtur πέμφιγα vocare non totã φλύκταιναν, sed μόνον τὸ περιγράφον αὐτὴν ἔξωθεν ἀραχνῶδες παραπλήσιον. Pro bulla verò quæ in aquis & humidis quibuslibet flatu quodam extruditur & supernatat, dicitur à Nicandro in Ther. v.272, αἱ δὲ πελιδναὶ Φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο, Δῆμα περὶξ πλάζονται. vbi scholiastes exponit, φύσαις, ταῖς ἐν ὕδασι γινομέναις πομφόλυξι.

E

F

G

Πεμφιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Referẽs πέμφιγα. vt πεμφιγώδεες πυρετοί, apud Hippocr. Epidem. lib.6, artic.29. quod quidã (teste Galeno) exponũt πνευματώδεις: vel τοῖς μετὰ φλυκταινῶν. ipse verò ait πεμφιγώδεις intelligi posse etiam τοῖς οἷον ἀπηθήρων ἐξαλλομένων καὶ ἀπαντώντων τῇ χειρὶ φανταζόμενα ἀποστέλλοντας. vt qui & πνευματώδεις sunt & πυρώδεις. In qua sentẽtia qui sunt, auferũt verbũ ἰδεῖν, quod in quibusdam exemplaribus legitur. Qui verò id non auferunt, intelligunt vel τοῖς μετὰ φλυκταινῶν, vel τοῖς τῆς ψυχῆς ἀπορροίαις. Πεμφιγώδης πυρετὸς, (inquit Gorr.) flatulenta seu inflata febris. Est differentia febris apud Hippocr. lib.6 Epidem. Sed quam plerique vario modo interpretati sunt, vt scribit Galenus. Alii diariã febrem intelligũt, natã spiritibus incẽsis, quæ & πνευματώδης (hoc est spirituosa) à quibusdã propterea dicitur. Vel πεμφιγώδης πυρετὸς dicitur (vt ait Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις) νοσώδος μετὸς, hoc est, febris madens & humida, ab effluuio quodam aeroso & vaporoso per cutem sæpius erumpente. Vel ea febris sic vocatur quæ veluti exilientium & manui occurrentium scintillarum opinionem præbet. Vel ita appellatur pestilẽs ἡ μετὰ πεμφίγων, hoc est quæ cum pustulis efflorescit. Verùm Galen. in eam sententiam inclinat vt diaria intelligatur, quæ in spiritibus incensis & interdũ putrentibus consistit. Quanquam & per πεμφιγώδη possit intelligi σαῦρος non putris, quam ob id inflatiuam vulgus practicorum vocat, quòd sanguinis calore febrili feruentis copia, venæ omnes plurimùm sint inflatæ, & sanguine flatuoso ac bullante plenæ.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, idem cum πέμφιξ. Hesych. Πεμφίδες, exp. πομφόλυγες, & πτίλων ψυχαί. Itidem πέμφιξ significat πομφόλυγα & ψυχώ.

Πεμφιδώδης, idem cum πεμφιγώδης. Vnde apud Hesych. Πεμφιδώδεις πυρετοὶ, φλυκταινώδεις, πνευματικοί. Non dubium verò est quin ad locum Hippocr. citatum respiciat, vbi πεμφιγώδεις legit Galen. itidémq; exponi scribit τοῖς πνευματώδεις, vel τοῖς μετὰ φλυκταινῶν.

¶ Πομφὸς, οῦ, ὁ, Eminẽtia cutis tumida, simúlque humore redundans & rubicunda. nam Galeno in Lex. Hippoc. πομφοὶ sunt ἐπανασάσεις τοῦ δέρματος ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ πλαδαραὶ καὶ ὀνειρευδεῖς. quale quid & πέμφιξ significat. Vtitur autem eo Hippocr. lib.2 De morb. καταπίμπλαται πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, Bulla, idem cum πέμφιξ: sed à πομφὸς quod proximè præcedit, deriuatum esse videtur. Lucianus in Charonte, ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδασιν ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῷ πνι καταρραίνοντα ἀνισταμένας; παῖ φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν σωματοῦται ὁ ἀφρός. Vbi pulchrè exprimit quid sit πομφόλυξ. Nicander in Ther. paulo ante locũ in Πέμφιξ huic similem, citatum, — αἱ δὲ θαμειαὶ Πομφόλυγες πῶς ἐν γε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα πελεκμήσιο χροὸς πλαδόωσιν ὑπῶρθεν. vbi schol. πομφόλυγες exponit αἱ αἰωρήσεις τοῦ ὕδατος. Plut. De sera numinis vind. ἔφη τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων, κάτωθεν αἰωρούσας πομφόλυγα φλογειδῆ πιεῖν ὀξύτατα μέρους τοῦ ἀέρος· ἔπα ῥηγνυμένης ἀστρέμα τῆς πομφόλυγος, ὀκβαίνειν τύπον ἐκχεούσας αἰθρωπειδῆ. Itidem Hesych. πομφόλυγες exp. αἱ ἐν τοῦ ὕδατος γινόμεναι οἰδήσεις, & φυσήματα ὕδατος, & ὕδατος κοχλάσματα. Sed poni etiã scribit ὅτι τῶν διακενῶν φυσαιωδῶν. quibus verbis significare videtur, πομφόλυγας dici qui inani tumore inflantur. Πομφόλυξ, vocatur eleuatio in humore facta à spiritu flatuoso: cuiusmodi in vrinis sæpe visitur, vt inter alia tradit Gorr. ‖ Est & metallicum quiddam. Plin. lib.34, c.13. Etiamnum in ærariis reperiuntur quã vocant πομφόλυγα & ἀποδόν. Differẽtia, quòd pompholyx lotura paratur: spodos, illota est. Aliqui id quod sit candidum læuissimùmque, pompholygem dixere, & esse æris & cadmiæ fauillam: spodon, nigriorẽ ponderosiorémque esse, derasam parietibus fornacũ, mistis scintillis, aliquando & carbonibus. Quæ desumpsit ex Diosc. lib.5, c.85, vbi etiam duo pompholygis genera ponit, vnum ἀερίζον & ὑποπίμελον, alterũ λευκόν. De conficiendæ verò eius & lauandæ ratione vide ibi Diosc. & Georg. Agricolam. Πομφόλυξ, (inquit Gorr.) medicamentum metallicum, quod in coctura æris sursum fertur, & in cameris parietibúsque fornacum, bullarum modo tumens, colligitur. Nihil enim aliud est quàm æris fauilla. Effertur autem vel ex ære solo, vel ex cadmia sola, vel ex ære & cadmia, quòd eã aliquando friatam metallici inspergant æri. Primùm autem in bullas (vt aqua) tumet, atque ex eo nomen accepit: mox, maiore accedente incremento, lanarũ assimilatur peniculis. ‖ Πομφόλυγες Hesychio sunt etiam τῶν ἀσπίδων αἱ ὀμφαλοί: fortasse ii qui ὀμφαλοί, id est vmbones, nominantur. nam Eust. quoque ὀμφαλὸν in clypeo esse dicit bullam quandam.

C. Πομφολυγοπάφλασμα, ατος, τὸ, Bulla cum strepitu erumpens, seu ebulliens. Aristoph. Ran. εἰ ἔνυδρον ἐν βυθῷ χρεὼν Αἴολαν ἐφθεγξάμεθα Πομφολυγοπαφλάσμασι. vbi sch. exp. ἐν φύσαις ῥηγνυμέναις καὶ ἠχόν τινα ἀποτελούσαις. vel

A

B

C

D

E

F

G

H

etiam, ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων. quoniam πομφόλυγες fiũt αἱ φλυκταινώδεις δίναι. Dixisse autem eum scribit πομφολυγοπαφλάσμασι, quia quũ guttæ pluuiales in aquã decidunt, & bullæ, hoc est πομφόλυγες siue φύσκαι, oriuntur, eæ intereuntes ἦχον ἀποπλοῦσι. Sed poeta id vocabulum finxit, sicut pleraque alia.

A

Πομφολυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Bullis turgens. vel Bullam referens.

Πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ, idem. Apud Paulũ verò Æginetam, l.7, cap.17, πομφολυγηρὸν est nomen emplastri cuiusdam.

Πομφολυγόω, ῶ, In bullas conuerto vel cogo. Pass. Πομφολυγοῦμαι, In bullas conuertor, vel coeo. Dioscorides libro 5, cap.75, de cadmia loquens quæ candidæ pompholygis cocturæ inspergitur, ἡ δὲ ἀπὸ τούτης αἰαφερομένη αἰθάλη, λευκοπάτη οὖσα, πομφολυγοῦται, In pompholygem coit, vt Ruellius vertit: In bullas tumet, vt Marcell. Virgil.

B

Πομφολυγόω, ῶ, Bullo. (vt Plin. Bullantium aquarum suffiatio. Item, Vrinæ bullantis & crassæ. At Celsus dicit, Vrina quæ bullulas excitat) Dioscor. lib.5, cap.84, de cadmia, καυστὸν δὲ τοῦ προερημένου καθ' μείαν ἐγκρύπτουσι εἰς ἀνθρακᾶς, ἕως ἂν διαφανὴς γένῃ, καὶ πομφολυγήσῃ ὡς σπόδιον σκωρία, donec translucida spectetur, & ferrei stercoris modo bullet, vt Ruellius interpr. Alii ibi scribunt πομφολυγίσῃ, à VERBO Πομφολυγίζω, quod potius significat Bullas refero seu repræsento.

C

Πομφαγεῖται quoque apud Hesychiũ legitur, exponitúrque φυσοῦται: item αὐακράζει. Pro quo fortè legendum αὐαβρέζει, id est Ebullit, Bullas emittit seu excitat. Quod verbum si mendosum non est, videtur deriuatum à πέμφαξ idem significante cum πέμφιξ & πομφόλυξ, id est Bulla.

D

ΠΕ'ΝΘΟΣ, εος, τὸ, Luctus, id est Mœror ex mortе propinquorum, vel amicorum: generaliter verò, pro quouis mœrore capitur apud poetas. Il.ρ, Ἄῤῥητον δὲ τοκεῦσι χόλον καὶ πένθος ἐθήκας, nimirum χηρώσας γυναῖκα. Odyss.τ, Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέρσετον πόρε δαίμων. Item πένθος dicitur ὄρεσθαι & ἵκειν, pro Excitari, Venire, seu Aduenire. Homerus Iliad.λ, οὐδέ τοι ὅδε Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ φρένα Iliad.α, Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα χῶρον ἱκάνει. Odyss.ζ, χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει. Odyss.α, — ἐπεί με μάλιστα καδύσκετο πένθος ἄλαστον. Iliad.ω, — πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος. Iliad.α, τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Quibus adde ex Il.π, — Τρῶας λάβε πένθος ἄλαστον, οὐκ ὀπιθεικτόν. Item Iliad.λ, — κρατερὸν ῥά ἑ πένθος Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο ποσόντος. Item aliquis dicitur ἔχειν vel ἀέξειν πένθος. Iliad.ω, Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρένας: vt Hesiod. Theogonia, Ῥέα δ' ἔχε πένθος ἄλαστον. Od.λ, Ἔνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, Σὸν πότμον γοόων. Sic Iliad.ρ, Εἰσήκει μέγα πένθος ὀνὶ σήθεσιν ἀέξων, fouens vel premens magnum animo mœrorẽ. Item πένθει βιβλῶσθαι, & πένθει πίρεσθαι, & ὀνὶ πένθει εἶ). Il.ι, Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες. Iliad. χ, Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐπίρετο πένθεϊ λυγρῷ. Il.σ, — ἵνα καὶ σοὶ πένθος ὀνὶ φρεσὶ μωρέον εἴη Παιδὸς ἀποιχομένοιο. Adde his, Od.κ, — συγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα. Item ὀνὶ πένθεϊ λείπειν, vt qui viduat coniugem vel amicos sua morte. Il.χ, ἐμὲ συγερῷ ὀνὶ πένθεϊ λείπεις Χήρῳ. Superiorib' autem quæ primo loco citaui, πένθος ἔθηκε, & πένθος πόρε, oppositum est quod Od.σ legitur, — χέθε πένθος ὀνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, cohibuit & repressit luctum Penelopes. In prosa pro luctu tantùm vsurpatum reperio. Xenophon Pæd.4, διὰ πένθους τὴν ἡλικίαν διέγειν, in luctu consenescens. Herodot. in Erat. ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, capita rasérunt & ingentem luctũ præ se tulerunt. vt Suetonius, Vxorum capita rasisse ad indicium maximi luctus. Itidem Plutarchus in Alexandro, ἵππους τε κεῖραι πάντας ὅθεν πένθει καὶ ἡμόνοις ἐκέλευσε. Idem in Fabio, πένθους καὶ τόπον καὶ χρόνον ὥρισε. Idem in Probl. Hellen. μετὰ πένθους, deposito luctu. Idẽ plurali numero vtitur, in consolat. ad Apollon. οὐκ ὅθεν παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἴονται χρῆσθαι, ἀλλ' ὅθεν τοῖς ἀώροις. Aliquanto pòst, εἰς ἄτρεκτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι.

E

F

G

H

C. Ἀξιοπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dignus luctu. Eurip.

C. Ἀπενθὴς, Luctu carens. Synes. epist.57, ἀπενθὴς τὸ μέχρι πολέμου διαγηρύμενος, νεκρὸν ἐπεῖδον, Qui sine luctu vixeram, Vel, Luctus expers.

C. Βαρυπενθὴς, Graui luctu oppressus, Grauiter lugens: de homine aliquo. Sin de re aliqua dictum reperiatur, significabit Grauem luctum & mœrorem afferens, vt νηπενθὲς, Luctum & mœrorem animo eximens. VNDE Βαρυπένθεια, ας, ἡ, Grauis luctus. Ex Epigr. verò affertur ETIAM Βαρυπενθος, eadem significatione qua βαρυπενθὴς.

C. Διςπενθὴς, Grauiter lugens. VNDE Διςπενθέω, Grauiter lugeo, Vehementer lugeo. Vtitur Plut.

C. Νεοπενθὴς, Qui in recenti luctu est, Qui recens luget.

C. Νηπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Luctu & mœrore carens: vel etiam Tristitia carens. In Epigramm. verò quum dicitur νηπενθὴς Ἀπόλλων, exponere possumus Serenũ, vel Lætus. quum enim sol serenus est, minimè videtur tristis, sed lætus. Exponunt alii Hilaris, & luctu mœroréque priuans. Verùm νηπενθὴς in ea significatione vsurpatum, videtur dici de rebus potius inanimatis. nã φάρμακον aut λοιβὴν νηπενθὲς dicitur Quo luctus tollitur, Quod omnem tristitiam animo eximit, atque adeo quod exhilarat. non tam significans τὸ ἐστηκὸς πένθος, quàm τὸ στεῖσκον πένθος, id est ἄλυπον, inquit Eustathius apud Homerum Odyss. δ, de Helena maritum suum & Telemachum hospitem in conuiuio exhilarare volente, — εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ὅδ' ἐπιλήθετο πάντων. quò alludit Lucian. De saltatione, vbi ait, ὡσπέρ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην νηπενθὲς καὶ ἄχολον πιόν. Respicit eodem Iulian. in epist. quadam cuius initium Οὐκ ἀδακρυεῖ, dicens, ἀνδρὸς εἴπω σοφοῦ μῦθον εἴτε δὴ λόγον ἀληθῆ, ὡ δὴ καὶ μόνῳ χρησάμενος, ὡς τῷ φαρμάκῳ νηπενθεῖ, λύσιν αὐ δύροις τῶν πάθοις, οὐκ ἐλάττω τῆς κυλικος ἣν ἡ Λάκαινα τῷ Τηλεμάχῳ πρὸς τὸ ἴσον τῆς χρείας ὁρεξάσθαι πιστεύεται. Itidem Theophylactus epist.25. Meminit huius loci Theophrastus quoque Histor. plant. l.9, c.15, vbi probat loca quædam esse φαρμακώδη, vt Thyrrheniã, agrum Latinum, & Ægyptũ, in qua multa bona, multa etiam noxia terram producere, ἐν οἷς δὴ (inquit) καὶ τὸ νηπενθὲς ἐκεῖνο φησὶν εἶ) καὶ ἄχολον, ὥστε λήθην πιεῖν καὶ ἀπαθεῖαι κακῶν. Vnde & Plinius lib.25, cap.2, Herbas certè Ægyptias à regis vxore traditas suæ Helenæ plurimas narrat Homerus, ac nobile illud nepenthes, obliuionem tristitiæ veniámque afferẽs, & ab Helena vtique omnibus mortalibus propinandum: Itidémque lib.21, cap.21, de Helenio, Attribuũt & hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eúmque quem habuerit nepenthes illud prædicatum ab Homero, quòd tristitia omnis aboleatur. Gal. quoque herbam esse tradit cuius succus vino immistus tristitiam discutit. Sunt qui hanc herbam eandem cum buglossa esse velint: sed probabilior eorum est opinio qui Helenium esse putãt, ipsius Helenæ nomine prædicatum. quod & νεκταρέιον appellari scribit Dioscor. vnde νεκταρέιτης οἶνος, vinum ex nectario siue Helenio paratum. At nonnulli per νηπενθὲς illud Helenæ iucundam narrationem malunt intelligere qua mœrorem discussit. Apud eundem Homerum, νηπενθὲς λοιβὴν, quod tristitiam & dolorem animo simul ac corpori aufert, vt sunt θερμὰ λουτρὰ, grata corpori. VNDE Νηπενθέως, Sine luctu. Plut. νηπενθέως αἴετλη, citra luctũ sustinuit.

C. Πολυπενθὴς, Multum lugens, Quem crebræ calamitates luctu afficiunt, Miser. ὁ πολλαῖς λύπαις ἐν ἑαυτῷ ἔχων, vt exponitur apud Homerũ Od.ζ, Καὶ σὺ γέρων πολυπένθες. Exponitur etiam Luctuosus, Luctu plenus, quum de re dicitur.

C. Ταλαπενθὴς, Luctum ferens, seu Luctu affectus. Vel etiam Fortiter luctum & mœrorem perferẽs. Hom. in Odyss. — ταλαπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, id est, ὑπομένοντα τὰ πένθη, seu ὑπομονητικόν. Itidem Od.ε, Τλήσομαι ὀνὶ σήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.

C. Φιλοπενθὴς, Luctus amans, Qui facilè luget, Ad luctum procliuis. Alii, Luctui libenter indulgens. Plut. γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραι εἰσί.

Πενθητὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Luctuosus. Eurip.

Πενθικὸς, οῦ, ὁ, Lugubris, potius quàm Luctuosus. ἐσθὴς πε-

ϑικὴ, Can.5, Cõcil. Ancyr. Vt Terent. Vestitã veste lugubri. Itidem Cic. Ornatu lugubri, & Sordes lugubres.
VNDE Πενθικῶς, Lugubriter. (pro quo Plautus Lugubrè dicit: Si hæc non nubat, lugubrè Fame familia pereat) Lucianus De calumn. παῦε πενθικῶς ἐσκευασμένη, μελανείμων καὶ ἐσπαραγμένη. quæ erat ἡ μετανοία, pœnitentia. Xenoph. Pæd.5, pag.713 πενθικῶς ἔχουσαν τὸν ἀδελφοῦ πένθηκόπης.

Πένθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Lugubris, vel Luctuosus, vt vertit Turnebus in loco quodam Plutarchi suprà in Ὀργιάζω citato. Plutarch. Consolat. ad vxorem, κουρὰς πενθίμους καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ δίπεις ἀμόρφους, καὶ κατακλίσεις ὀθνείους. Aliquanto antè, οὐδὲ ἱμάτιον ἀνείλκυφας πένθιμον. Sic Athenæus lib.12, ὀνῶν κεκαρμένοι, καὶ τριχὴν πένθιμον ἀμπεχόμενοι. Sicut verò Plutarchus paulo antè dicit πένθιμος κουρὰ, sic & Euripides Alcest. Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ τρέπεις; solebant enim radere capita ad indicium maximi luctus, vt in Πένθος quoque videre est. Item in Epigr. πένθιμος ὑμέναιος, lugubris vel luctuosus Sic & lib.3 eorundem Epigr. Λέξατε Διοκλῆϊ πένθιμον ἀγγελίαν: nuntium tristem & luctuosum. Affertur & ex Plutarcho, οἱ ὀνομαζόμενοι πένθιμοι, pro Qui in luctuosis & lugubribus versãtur. At ex Eurip. πένθιμος ἀνὴρ, Vir qui lugetur.

Πενθαλέος, Luctuosus. lib.3 Epigr.

Πενθὰς, ἀδος ἡ, Luctuosa, Lugubris. Nonn. πενθὰς φωνή.

Πενθέω, ῶ, F. ήσω, Lugeo. (Pro quo poetica epenthesi DICITVR Πενθείω sicut πνέω pro πνεύω, πλεύω pro πλέω) Il.τ, — νέκυν πενθήσαι. Iliad.ι, Τὸν τῷ γ' ἑταῖρε πενθείεν. Hocrates, ἐπένθησαν αὐτὸν, ὡς τοῖς οἰκείοις νόμοις ὄντι. Æschines contra Ctesiphontem, ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείνα. Aliquanto pòst dicit, πενθοῦσαν τὸν θρασυδαῖον. Plutarchus, εἰς οἰκίαν πενθοῦσαν. Priori autem Æschinis loco similis hic Theophyl. epist.25, Ἀφροδίτη δὲ οὐδὲ πενθοῦσα ἀπεκείρατο. Et hic Plutar. ἤρξατο τὸν ἐσθῆτα μεταβάλλειν ἐπ' αὐτῷ καὶ πενθεῖν. At ἐν πενθεῖσι παίζειν prouerb. est apud Demetr. Phaler. Apud Homerũ legitur ETIAM Πενθήσομαι, (qui infinitiuus est vel à VERBO Πένθημι, VEL Πενθαίνω, vt Eust. tradit) Od.σ, & Od.τ, — ἐπεὶ κάκιον πενθήσομαι ἄκριτα αἰεί.

Πενθήμερος, ου, ὁ, Lugubris, Qualis eorum est qui lugent. Plutarchus Consolat. ad Apoll. ex Ione, — βοτρυς λιποῦσα πενθημερίας. Et πενθήμερος πόκαμος apud Eustath. pag.1105, cæsaries quam in luctu tondebant. Contra θρεπτήμερις πόκαμος, cæsaries quam alere solebant. In v.l. verò perperam SCRIPTVM Πεθήμερος.

Πενθηκῶς, Lugubriter, More eorum qui lugent. πενθικῶς.

Πενθηρεία, ας, ἡ, exponitur etiam Præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres (teste Nonio) quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, vt flerent & fortia facta laudarent. Ex Euripidis Hippol. affertur πενθήρεια κακῶν, vbi simpliciter poni videtur pro Quæ luget.

C. Ἀπένθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem luctu nemo prosequutus est vel prosequitur. Potes etiam reddere, Indeploratus, Indefletus. quorum vtroque Ouidius vtitur eo significatu quo ἀπένθητος vsurpatur. Iulian. ep.38, de Democrito, εἰ τεῶν ἀπενθήτων ὀνόματα τῷ τάφῳ τῆς γυναικὸς ὀπιγράψειν, ἀθυμίᾳ αὐτῷ αἰαβιώσεσθαι.

C. ἈΠΟπενθέω, ῶ, Lugeo, vel Elugeo. quo Cicero vtitur, & videtur esse aliquanto significantius quàm Lugeo, sicut ἀποπενθῶ significantius quàm πενθῶ. Plutarchus in Coriol. αἱ πανδημίαις δὲ τῶν γυναικῶν ἐπέτρεψεν ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας, ὡς τοῦ ἔθους ἰῶν, ἐκείνη πατέρα καὶ παῖδα καὶ ἀδελφόν.

C. ΔΙΑπενθέω, ῶ, Lugeo. (sed sonat q.d. Perlugeo) Plutar. Public. διεπένθησαν ὁπόσον ὅλον ὅλῃ τῷ αἰδρὶ πένθος ἔνιμον καὶ ζηλωτόν, totum annum luxerunt.

C. ΚΑΤΑπενθέω, ῶ, Lugeo, Defleo, Deploro.

ΠΕ'ΝΤΕ, Quinque. cuius πέντε exempla vbique occurrunt. Plutarcho deductum inde videtur πάντα. Sic enim scribit in libro De defectu oraculorum, οἶμαι δὲ καὶ τὰ πάντα ἢ πέντε παρώνυμα γενέσθαι κατὰ λόγον, ἀπὸ τῆς πεντάδος ὑπὸ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνιστώσης. id est, Atq; arbitror πάντα, id est Omnia, à πέντε, id est Quinque, deducta: sed non abs re, quum præsertim πεντὰς ex primis numeris integrata sit, Turnebo interprete. De eodem numero vide & alia apud eundem initio Probl. Rom. vbi quærit cur nec plures nec pauciores quàm quinque cereos in nuptiis accenderint.

C. Πεντεκαίδεκα, Quindecim. pro quo inuersa compositione DICITVR Δεκαπέντε. A Πεντεκαίδεκα autem deriuatum EST Πεντεκαιδεκάτος, Decimusquintus, vel Quintusdecimus. ET Πεντεκαιδεκατῆος, Qui decimoquinto die fieri solet. Theophrastus lib.4 De caus. plant. πεντεκαιδεκατῆον βλαστάνει, Decimoquinto die germinat. AT COMP. Πεντεκαιδεκαέτης, ους, ὁ, Qui quindecim annorum est. pro quo LEGITVR Πενταδεκαέτης in Hippiatr. teste Bud. ET Πεντεκαιδεκήρης nauis apud Plutarchum in Demetrio, Quindecim ordinum, vt Bayf interpr. Sic Plinius, Instituit naues ad duodecim ordines. Id est, In quibus essent duodecim ordines remorum.

C. Πεντεγράμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quinque literis constans, Qui quinque literarum est. At πεντεγράμμα πεσσά, Tesseræ quinque notis seu punctis inscriptæ. Ab Erasmo exponitur Tesseræ quinque linearum. Inuenitur ET Πεντάγραμμος.

C. Πεντέκτενος, Quinque pectinibus intextus. Vnde Πεντέκτενα Polluci χιτωνίσκοι τῶν ἀπὸ τῶν ὤων πορφύραι ἔχοντες πέντε κτένεσιν ἐνυφασμένοι. Suid. πεντέκτενοι exponit τῶν πόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφαίνεσθαι τοῖς τοῦ ὠοῦ πέντε κτένεσι πορφυροῦν. Apud Hesychium verò legitur, Πεντεκτενῆ, ὀνόματα δύο φοινίκων ὁ δοῦσιν ἐμφερῆ, πεπεικιλμένα: à NOMIN. Πεντεκτενής.

C. Πεντέλοχοι dicti quidam Argiuorũ, apud Thucydidem, lib.5. pag.189.

C. Πεντάχμος, Quinque cuspides seu mucrones habens, In quinque cuspides seu mucrones diuisus. In Epigr. πενταίχμοισιν αἰχμαῖς.

C. Πενταρχία, ας, ἡ, Quinqueuiratus. Aristot. Polit.5, c.9.

C. Πεντήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Thucyd. Quinqueremis, Cicero & Liu. At Hircius siue Opius dicit etiam Pentiremis. De quo plura Bayf. VNDE Πεντηρικός, itidem Quinqueremis. vt πεντηρικὰ πλοῖα pro πεντήρεις, Quinqueremes naues.

C. Πεντόβολος, Qui quinque obolorum est. Scribitur ET Πεντώβολος, sicut πεμπώβολος: quod apud Aristophan. legitur, quum ait πεντώβολον ἡλιάσασθαι. nam iudicibus quinque oboli pro mercede numerabantur.

C. Πεντόροβον, herbæ nomen. Dioscor. l.3, cap.157, Παιονία, ἡ γλυκυσίδη· οἱ δὲ πεντόροβον. Itidem Plin. lib.25, c.4, Vetustissima inuentu pæonia est, noménque autoris retinet, quam quidam pentorobon appellant, alii glycysiden. Eadem repetit lib.27, cap.10.

C. Πεντάγωνος, Quinque angulos habẽs. vt πεντάγωνος λίθος. Ex Aggeno De limitibus, Cultellatus lapis qui pẽtagoni recipit rationem.

C. Πεντάκλινος, Quinque clinis seu lectis instructus. vt πεντάκλινον θολασσῆσαν apud Athen. quod Bud. interpr. Exhedra quinque lectorum capax.

C. Πεντακυμία, Immanis vnda seu fluctus. Latini Decumanos fluctus dicunt. Ad verbum, Quinque fluctus, nimirum vno impetu aduentantes.

C. Πεντακόρωνος. vnde Epigr. libro 2, in Γραίας est, πεντακόρων' Ἑκάβη, O Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti.

C. Πεντάλεκτος, Quinque lectos habens. A Lycophrone verò πεντάλεκτος θυὰς dicitur Helena, quòd quinque toros coniugales fuerit experta, vt & scholiastes tradit.

C. Πεντάλιθος, Quinque lapidibus constans. At Πεντάλιθα, Ludus quidam muliebris quo ludebant quinque lapidibus. VNDE Πενταλιθίζειν, Eiusmodi ludum ludere. De quo ludo vide Poll. lib.9.

C. Πεντάλιβρος, Qui quinque librarum est. Poll. ex Cratete. Columellæ Quinquelibralis, qui dicit Quinquelibrale pondus.

C. Πεντάμερης, Quinquepartitus, Cic. Id est In quinque partes diuisus. VNDE Πεντάμερῶς, Quinquepartitò.

quo aduerbio vtitur Plin.

C. Πεντάπαλαιος, Qui quinque παλαιστῶν seu palmorũ est. Alii apud Xen. πεντάπαλαιστον exp. Quod habet quinque pedes: de lancea venabuli.

C. Πεντάπετηλος, Quinque folia habens. idem cum πεντάφυλλος. ET Πεντάπετηλον herba apud Nicandrum in Ther. v.839, quæ alio nomine πεντάφυλλον à quinque foliis nominatur, vt & scholiastes annotat. Vocatur ET Πενταπετές. Plin. l.25, cap.9, Quinquefolium nulli ignotum est, quum etiam fraga gignendo commendetur. Græci vocãt pentapetes, siue chamæzelon, siue pentaphyllon.

C. Πεντάπηχυς, Qui quinque cubitorum est. Athen.

C. Πεντάπορος, Quinque meatus seu alueos aut canales habens. Pro Quinquefluus affertur ex Dionysio De situ orbis.

C. Πεντάστιχος, Quinque versibus vel ordinibus constans.

C. Πεντάστομος, Quinque ora seu ostia habens, vt Ister. Herodot.

C. Πεντάστρατον, Qui quinque funium est. Πεντάστρατον Hesychius exp. σχοῖνον, forsan quòd quinque στρατοὺς longum esset.

C. Πεντακισχίλιος, ου, ὁ, Vnus de quinque millibus. Plato De legibus.

C. Πεντάχορδος, Quinque chordas seu fides habens. Vnde πεντάχορδον, instrumentum musicum apud Poll. lib.4.

Πέντε alicubi postponitur: VT Δεκαπέντε, Quindecim: ET Εἰκοσιπέντε, Vigintiquinque: ET Τριακοντατέντε, Trigintaquinque. ITIDEMQVE Τεσσαρακοντατέντε, Quadragintaquinque, & si deinceps. Interdum etiam inuerso ordine, & interposita copula καὶ, dicitur πέντε καὶ εἴκοσι, & sic deinceps.

Πεντὰς, άδος ἡ, Quinarius numerus, id est Quinque. cuius exemplũ habes in ipso πέντε. Gaza verò dixit ὀρθοὺς εἰς πεντάδα ἀλφάνιον στίχας pro his Tullii De senectute, Directos in quincuncem ordines. Vnde COMP. Πεντάδαρχος SIVE Πενταδάρχης, ου, ὁ, Qui quinque viris præest. Philelphus vertit Quincurio: quod ea forma dicitur vt Decurio, Centurio. Vtitur Xenoph. Pæd.2, illo πεντάδαρχος. Ab eodem DERIVATVM Πεντάδιμνον quod ex Herodoti lib.5 affertur à Polluce pro Quinque minæ. Adiectiuè verò acceptum significat Quod quinque minarum est: VT Εἰκόσιμνος apud Lysiam, Qui viginti minarum est. Diuersa autem forma dicuntur Δεκάμνους, & similia. ITEM Πενταδικός, ου, ὁ, Quinarius, vel Pentade constans. AT Πενταδίκον, idem cum πεντάς. Pro quo in v.l. perperam legitur ETIAM Πεντούνιον, Quinternio.

Πεντάκις, Quinquies. Vnde COMP. Πεντακισμύριοι, Quinquaginta millia. vt πεντακισμυριοι Ρωμαῖοι. ET Πεντακισχίλιοι, Quinquies mille, Quinque millia. Plato De leg. Πεντακισχίλια οἰκήσεις.

Πεντάχᾳ ET Πεντάχῳ, Quinquefariam, Quinque modis. Legitur ETIAM Πέντεχα apud Homerum Iliad.μ, Πέντεχα κοσμηθέντες ἅμ' ἠμιόνεσσιν ἕκαστος. Vbi πέντεχα κοσμηθέντες exponitur πενταχῶς καὶ εἰς πέντε τάξεις διαταχθέντες, in quinque ordines distributi. Sed Πεντεχὰ etiam inuenitur.

Πεντακόσιοι, Quingenti. Πεντακόσιοι, (vt habent v.l.) Athenis peculiariter vocabatur magistratus quidã, secundũ ab Areopagitis locum obtinẽs: cuius officiũ erat ciuilia munera actionésque de quibus quotidie inter populares lis erat, iudicare. Latinè Quingentiuiri dici possunt, vt Centumuiri, Decemuiri, Triumuiri. IN-DE Πεντακοσιομέδιμνος, Qui quingentorũ medimnorum est. Poll. Πεντακοσιομέδιμνοι verò Athenis dicebãtur οἱ ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντες, vt Plutarchus in Solone docet, pag. 160 meæ editionis. Item Aristoteles eorum meminit Pol.2, cap.10, necnon Poll. & Harpocration. Quinetiam apud Thucyd. Πεντακοσιομέδιμνοι exponitur, Qui quingẽtis medimnis censi erant. At apud Synes. in lib. De insomn. πεντακοσιομέδιμνος, Qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos. ET Πεντακοσιοστός, ου, ὁ, Quingentesimus.

Πεντήκοντα, Quinquaginta. vltima breui, apud Homerum Iliad.β,

C. Πεντηκοντακάρηνος, Quinquaginta habens capita: Cerberi epitheton apud Hesiodum.

C. Πεντηκοντατέσσαρες, Quinquagintaquatuor.

C. Πεντηκόντορος, ου, ἡ, sub. ναῦς, Quinquaginta remorum nauis, seu Nauis actuaria quinquaginta remorum. Citatur ex Herodoti lib.7, & aliunde. Ex quo Herodoto Bayfius affert non Πεντηκόντορος, SED Πεντηκόντορος, quod ea forma dicitur qua πεντακόντορος & εἰκόσορος. licet πεντηκόντορος magis ad etymon accedat, nimirum ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, nauis quæ à quinquaginta remigibus agitur: vt Thucydidis scholiastes exponit posterius πεντηκόντορος. Legitur autem id πεντηκόντορος tum apud Thucydidem sæpenumero, tum apud Diodorum Siculũ & alios. Quòd si exẽpla desideres, apud Bayf. inuenies, qui πεντηκοντόροι interpr. Quinquaginta remorum actuariæ. f. naues.

C. Πεντηκόνταρχος, ου, ὁ, Qui quinquaginta militib⁹ præest, vt πεντάδαρχος, qui quinque. Quo modo centuriones vocantur qui centum præsunt militibus, & chiliarchi qui mille. quos nos tribunos appellamus ab eo quòd præsint tribui: sic in Israelitico exercitu quinquagenarii vocabãtur qui in capita erant quinquaginta militũ. Hæc ex comment. Hieronymi in 4 caput Esaiæ. Πεντηκόνταρχος exponitur apud Thucydidem, non solùm ὁ πεντηκοντάρχης, sed etiã ὁ πεντηκοντόρου ἄρχων. Idẽ πεντηκόνταρχος dicitur etiã πεντηκοντήρ. VNDE Πεντηκονταρχία, ας, ἡ, Munus & dignitas quo quis militib⁹ quinquaginta præest. Alii, Quinquaginta virorum principatus. Ex libello De vocabulis militaribus exponitur Præfectura militum sexaginta quatuor. Pro præfectura nauis pentecontori affertur ex Platone De leg. Itidem DICITVR Πεντακοσίαρχος, Quingentorum militum præfectus. Plut. Alex. pag.231.

Πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, Quinquaginta militũ præfectus, Qui quinquaginta militib⁹ præest. idẽ cum πεντηκόνταρχος. Xenoph. in Laced. rep. de iis loquens qui sub πολιτικῇ μόρᾳ continentur, πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοντήρας ὀκτώ. Affertur idem & ex schol. Thuc. ex ipso autem Thuc. CITATVR Πεντηκοντήρ.

Πεντηκοστὸς, ου, ὁ, Quinquagesimus. vt πεντηκοστὸν ἔτος ἄγειν, Quinquagesimum annum agere, apud Galenum lib.2 ad Glauconem.

Πεντηκοστὴ, ῆς, ἡ, Quinquagesima, sub. ἡμέρα, id est Dies. In sacris literis πεντηκοστὴ, quinquagesima dies à festo paschatis. vel Festum quod eo die agitur. vt Act. Apost. c.2 & 20, ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, dies pẽtecostes. nã & Latini theologi id vocabulum retinent. ‖ Item Quinquagesima pars, vel simpliciter Quinquagesima, vt dicitur Decima. Alii, Tributũ quinquagesimæ bonorũ partis. Frequẽs apud prosæ scriptores. VNDE Πεντηκοστεύομαι (vt δεκατεύομαι) Quinquagesimã soluo, Quinquagesima à me exigitur. πῶς πεντηκοστὴν τοῦ ἁλὸς; vt Harpocration exponit. At verò, οἱ τῶν τέλος ὀνομάζοντες, dicuntur πεντηκοστολόγοι, de quo in proximè sequenti ordine. In vulg. lex. perperam PONITVR Πεντηκοντεύομαι, cum hac expos. Quinquagesimam partem exigo.

C. Πεντηκοστολόγος, ου, ὁ, Qui quinquagesimam partem colligit, seu exigit. Alii, Quinquagesimæ partis redemptor. Vtitur Demosthenes contra Midiam pag.231.
VNDE Πεντηκοστολογέω, Quinquagesimã colligo seu exigo. Poll. ex Philonide. Legitur apud eundem Poll. Πεντηκοστολόγος, ponitque sub πλῶναι, ὀνομαζῖς, veluti sub genere.

Πεντηκοστάλος, ου, ὁ, Qui quinquagesima die aliquid facit. vt πεντηκοστάλον βλαστάνει, quinquagesimo die germinat.

Πεντηκοστύς, ύος, ἡ, ordo militaris qui σωίσται ὑπὸ αἰδρῶν ἑκατὸν εἴκοσι τῶ: habens sedecim τροφοπάτας, vt tradit schol. Thuc. lib.5, p.187.

¶ Πέμπε, Æolica dialecto pro πέντε, Quinque, vt testantur Hesychius & Eust. atque alii.

C. Πεμπώβολος, Qui quinque obolorum est, Quinque obolis valens. idem cum πεντόβολος, seu πεντώβολος, teste Suida. ‖ Πεμπώβολοι SIVE Πεμπωβόλα dicuntur etiam veruta in quinque mucrones fissa. Hesych. πεμ-

πωβόλοις exponit πέντε ὀβελίσκοις ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένοις περιμηκεσιδῶς, vt sunt hastilia quinque cuspidibus seu verubus præfixa. Eustath. πεμπώβολον dicit esse Cumanum vocabulum & instrumentum ἐκ πέντε ὀβελῶν συνεστηκός. Vtitur autem Homerus Iliad.α, & Od.γ, νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

Πεμπαί, άδος, ἡ, idem cum πεντάς, Numerus quinarius. Vtitur hoc vocabulo Aristoteles Polit.5, cap.vltimo.

VNDE Πεμπάδαρχος, Qui quinque militibus præest. pro quo suprà πενταδάρχης, à πεντάς. Xen. Pæd.2, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον. Apud eundem legitur ETIAM Πεμπαί, haud scio an pro πεμπάς: Hellen.lib. 7, pag.365, ἀφ' ἑκάστης δὲ τῆς πεμπάδος εἷς ἡμεροφύλαξ ἐλείπετο. Dicitur enim πεμπὰς numerus quinque militũ, quibus qui præest, πεμπάδαρχος.

Πεμπάζω SIVE Πεμπάζομαι, Numero per πεμπάδας. nam Eustathius exponit, κῆ πέμπε, ἤγουν πέντε, ἀριθμεῖν. Idem etiam πεμπάζειν simpliciter pro ἀριθμεῖν vsurpari tradit. Apollonius Argon.2, εἴ τις ἕκαστα Πεμπάζοι, siquis singula enumeret, nimirum fluenta quæ è se Thermodon emittit. vbi scholiastes πεμπάζειν ait significare ψηφίζειν & μετρεῖν. Passiua voce, sed in actiua signif. vtitur Homerus Odyss.ο, Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται, Δέξεται ἐν μέσσῃσι. vbi scholiastes quoque exponit κῆ πέντε ἀριθμήσει. paulo antè pro hoc πεμπάσσεται dixerat ἀριθμήσει. Sunt autem & qui πεμπάζειν esse dicant Per quinos digitos numero.

C. ΑΝΑπεμπάζω, Iterum numero, Calculum repeto. Budæus pag. 663, ἀναπεμπάζομαι scribit idem significare cum ἀναλογίζομαι, In memoriam redeo, Præteritaque reputo. quod & ἀναμνήσκω & ἀναπολῶ, Animo verso rẽ præteritam & reminiscor. Luc. ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τοῦ παρ' ἡμῖν δυσαμενίας. id est ἀναπολοῦντες, ἀνανεούμενοι. quorum verborum exempla ibidem affert ex Plat. & Luciano.

AT VERO Πέμπτος, η, ὸ, Quintus. Apud Plut. πέμπτος μοῦ, Quintilis mẽsis, quia quintus est à Ianuario à quo annus initium sumit. Vocatur etiam Iulius. Apud eundem necnon apud alios, passim πέμπτη, pro πέμπτη ἡμέρα. vt πέμπτη ὑπὲ δέκα, decimaquinta mensis dies. Πέμπτη dicitur etiam Quinta pars. vt τρίτη, tertia pars: τετάρτη, quarta. itidémque ἕκτη, & sic deinceps.

Πεμπτημόριον, η, τὸ, Quinta pars, apud Plat. vt τριτημόριον & τεταρτημόριον.

C. Ἡμίπεμπτος, Sesquiquintus, vt ὑπέπεμπε, sesquitertius: ἐπόγδοος, sesquioctauus. Quare Leuit. cap.27, ὑπέπεμπτον pro quinto, meritò suspectum est. Ex τὸ ὑπέπεμπτον verò Attica crasi FIT Τοὐπέπεμπτον, sicut πὔλαιον ex τὸ ἔλαιον. Citat Etymolog. ex Aristophane. vbi etiam annotat, τοὺς μὴ καταλαβόντας τὸ πέμπτον τοῦ ψήφων μέρος, fuisse ἀτίμους.

C. Πρόπεμπτα Didymo videntur fuisse ὑπέπεμπτα τῆς καταβολῆς. quoniam nonnulli dicunt moris fuisse τὰ πέμπτα τοῦ πεμπτάτου τῶν καταβαλλόντων. quod & Lysias in orat. contra Apollod. innuit. Nisi fortè τὰ πέμπτα significet τὰς ἡμέρας πέντε: propterea quòd τῇ μεγάλῃ δίκῃ οὐκ ἦν μία ἡμέρα τοῦ τοῦ κρίσιν. Hæc ex Harpocr. & Suida.

C. Ἀποπεμπτόω, ῶ, Quintam partẽ (id est τὸν πέμπτον) persoluo. Genes. cap. 47, ἔθετο αὐτοῖς εἰς τοῦς παμπάστεται ὑπὲρ γῆς Αἰγύπτου τῷ Φαραὼ ἀποπεμπτοῦν, quintam partem Pharaoni pendere.

Πεμπταῖος, η, ὸ, Quintanus, (quo Plinius vtitur eo signif. quo etiã Quartanus, Tertianus) vt πεμπταῖος πυρετὸς apud Alex. Aphrod. in Probl. Febris quintana, id est, Quæ quinto quoque die redit. Aliquid etiã πεμπταῖον fieri dicitur, aut aliquis πεμπταῖος aliquid facere, pro Quinto post die. Od.ξ, Πεμπταῖοι δ' Αἰγύπτου εὐρείαν ἱκόμεθα, quinto die in Ægyptum venimus. Itidem ex Demosthene, πεμπταῖα ἠλθέσθαι, Quinto die fuisse. At Plutarchus in Fab. πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐν Καπιτωλίῳ δειπνήσων, quinto à victoria die in Capitolio cœnaturus. Vbi nota ἀπὸ, sicut & in hoc loco Luc. in Alcyone, τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γλυκεῖας ἡδεκαταῖα, infantes quinque decémve dies nati. AT Πενταῖος quod in vulg. l. habetur, (itidémque exponitur Quin-

to die aliquid faciens, cum hoc exemplo, πενταῖον βλαστάνει, quinto die germinat) prorsus mẽdosum est. Nec enim πενταῖος dicitur, sicut nec τεταῖος, πεταῖος, verùm πεμπταῖος, τετραταῖος, πεταῖος.

Πεμπαί, άδος, ἡ, in vulg. lex. exponitur Quinquennium, sine vlla autoritate vel exemplo. Pro numero autem quinque militum attuli ex Xenophonte in Πεμπάς.

ΠΕ'ΝΩ

Eustathius exponit σπουδαίως ἐνεργῶ, Studiosè aliquid efficio seu facio. Cuius tamẽ nulla affert exempla. At PASS. Πένομαι aliquoties apud Homerum legitur, itidem actiua significatione, pro Facio. Odyss.π, Ἀνδρῶν δ' οὐκ αὖ ἔγωγε κῆ σαθμοὺς ἐθελοιμι Τμέας πενεσέλειν, ἀλλ' ὕστερα ῥῶπα πένεσθαι, sed posteriore loco ea facere, seu satagere. Dicitur etiam aliquis prandium aut cœnam πένεσθαι pro Parare, quod alio verbo ἀρτύεσθαι. Iliad.ω, φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Εὐτρεπέως ἐπένοντο καὶ ἀρτύοντο δόρυπον. At Odyss.δ, cum περὶ, dicit, περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. Vbi possemus etiam dicere esse tmesin, à VERBO Περιπένομαι idẽ significante cum sequenti Ἀμφιπένομαι. In lex. meo vet. πένομαι exponitur nõ solùm ἐνεργῶ, sed etiam κάμνω: indéque deriuatur Πόνος.

C. ΑΜΦΙπένομαι, Circa aliquid vel aliquẽ satago, Illaboro alicui rei, Operam pono circa aliquid. πονοῦμαι περί τι καὶ ἐνεργῶ, vt Eustathius exponit Iliad.π, Τοὺς μὲν τ' ἰκτροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένοντο Ἑλκεα ἀκειόμενοι, Circa illos medici occupati sunt, curantes eorum vlcera. Vel, Circa eos operam & laborem impendunt. Nonnulli vertunt, Quos circunstantes operantur. quæ interpr. mihi non placet. Item cum accusatiuo, pro Occupatus sum circa. Iliad.ρ, — ἀμφὶ πένοντο βοὸς ἀγαθὸν Μενέλαον. Sic Iliad.ψ, — πόνος οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, circa eum (videlicet dispiscendum & lacerandum) canes occupati non erant.

¶ Πόνος, η, ὸ, Labor, Studium & opera rei alicui impẽsa. Iliad.κ, ad Nestorem, Σχέτλιος ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνῳ ὄμπε λήγεις, nunquam à labore cessas. Iliad.α, ἐπεὶ παύσασθε πόνου, πεπίκανται δ' ἀῆται. qui versus legitur etiam Odyss. π. Odyss.λ, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, quoniam alia nos vrgebant negotia. Frequens etiam in prosa. Isocrates ad Demon. τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον· τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγούμενοι. Xen. Pæd.7, οἱ γὰρ πόνοι ὄλον τῆς ἀγαθοῖς. Idem Pæd.8, δεῖ δὲ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Sic Isocrates ad Demonicum, τὰ σώματα τῆς συμμέτρους πόνοις αὔξεσθαι πέφυκε. Rursum Xenoph. Pæd.1, πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι. vt Latinè quoque Sufferre laborem. Et apud Plutarchum De laude propr. τοῖς πᾶσιν οὐκ ἀπαθῶμαι πόνοις, nõ detrecto. Rursum Xenoph. in Cyneg. τῷ πόνῳ δ' δύναν) ἀντέχειν, laborem sustinere & perferre nequeunt. Idem lib.7 Hellen. ὡς πόνων μηδένα ἀποκάμνειν. quod Latini dicunt Succumbere laboribus. At Demosthenes Olynth.2, ῥᾴδιον καὶ πόνος οὐδεὶς τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Alicubi exponitur Negotium. vt Odyss.φ, de fumo vrbis incensæ, Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κηδε' ἐφῆκε, Omnibus facessit negotium, properãtibus videlicet extinguere ignem. Quò refer & hoc Iliad.ρ, οἱ περὶ πάτροκλον Ἀτρεΐδαι δυς μενέαινε πόνον καὶ δῆριν ἐθέντο. Addi his potest quod Iliad.ζ legitur, πόνος ὑμμι μάλισα Τρώων καὶ Λυκίων ὀπικέκλιται. Vbi etiã exponere queas In vos tota res recumbit. ¶ Πόνος, Molestia. vel coniunctim Labor ac molestia, Labores molesti. Iliad.κ, τὸν περὶ παντὸν Ζεὺς ἐνέκκε πόνοισι δεξιμπερές. Iliad. ν, Τοὺς μὲν ἔα τοῦδε τῆσι πόνον τ' ἔχε μῦν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως. Iliad.φ, — ἵνα μιν παύσειε πόνοιο Δῖον Ἀχιλῆα, vt liberaret laboribus & molestiis. Odyss.η, ὡς χ' ὁ ξεῖνος κεῖθε πόνου καὶ ἀνίης Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ καὶ πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Et Thuc. ἐν πόνῳ εἶη). quod scholiastes exponit ἐν παλαιοπωρίᾳ. Nec incommodè redditur etiam Ærumna. nam Festo Ærumnæ sunt labores onerosi. Philo De vita Mosis, lib.1, οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις, nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. ¶ Πόνος, Morbus, vel Dolor, aut etiam Vitium. Thuc. lib.2, ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ σήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυρός, dolor. Et apud Galen. πυρετὸ καὶ πόνοι. Item cum genit. eius rei in qua dolor seu vitium est. Hippocrates, ὀφθαλμῶν πόνοι, quod Celsus suprà in Διεξοδεία interpr. Grauedo articulorum. Sic Dioscorides de acoro, ἀρμόζει καὶ στήθους θώρακος πόνοι, pectoris dolori subuenit, vt Plin. interpr. Itidem Dioscor. lib.1, cap.78, πρὸς βῆχα χρόνιον καὶ ἐρθίπνοιαν, καὶ πλευρᾶς πόνον καὶ θώρακος, ad laterum pectorisque dolores. Ex eodẽ, πόνος μαραθῶνος, quod Ruell. interpretatur Alarum tædium: Hermol. Barb. Alarum virus: Marcell. Virg. Alarum fœtor. ¶ At πόνος σελήνης dicitur Defectus lunæ.

C. Ἄπονος, η, ὸ καὶ ἡ, Labore carens, Facilis. Item Carens molestia, Molestiam non exhibẽs. Item, Quem nullus morbus aut dolor vexat, Morbi dolor. sque expers. Idem cum αἴσης & αὐόσιπος, teste Polluce. ¶ Rursum Ἄπονος apud Xenophontem in Lacedæm. rep. Qui nõ se exercet laboribus. Apud eundem lib.3 Hellen. Abhorrens à labore, seu alienus, Qui non est tolerans laboris. ¶ Item Dolores sedans, vt ἄλυπος. vnde ἄπονα medicamenta, quæ & ἄκοπα.

Ἀπόνως, Sine labore, Carendo labore, seu laboribus, Nullo negotio, Facilé. Xen. Pæd.7, εἰ τοιούτοις τὸ μὴ πονεῖν, ἀθλιώτατον τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπαθεῖν.

Ἀπονία, ας, ἡ, Esse vacuum à labore & molestiis. Vel πόνων ἀνάπαυσις, vt Plutarchus loquitur, id est requies à laboribus. Item, Molestiarum vel doloris vacuitas. ¶ Exponitur etiam Desidia, Inertia, Otium.

C. Διάπονος, Laboriosus. Item Laboris patiens, Industrius. Pro Laboris patiens, vel Ad labores Assuefactus. In laboribus exercitatus, accipitur à Plutarcho in Mario, pag.769 meæ editionis, de militibus, οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηβολικότες, ὡς μήτε ἱδρεῶτά τινα μήτε ἀσθμαίνοντα ὀφθῆναι. ¶ Cretenses verò διάπονοι vocabãt canes quosdã quibus in venando gloria erat plurima. nomine ducto à labore. siquidẽ noctu etiã laborabãt, sæpéque feris assidentes dormiebant, mox exorta luce dimicaturi. Pollux libro 5. VNDE Διαπόνως, Laboriosè, Magno cum labore & difficultate. Plut. Fabio, βραδέως καὶ διάπονως δεχόμενον τὰς μαθήσεις.

C. Ἔμπονος, Laborum patiens. v.l.

C. Ἐπίπονος, Laboriosus, Operosus. Isocr. in Helen. encom. τὸ ἀσπουδάζειν τοῦ πονεῖν ὑπὸ πολλῶν ὄδε. Aliquanto pòst, τοῦ μὲν ὑπόπονον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησε. Vbi potius actiuè ponitur pro Laborum tolerantem. Pro Laboriosus, Labores ac molestias afferens, in Definit. Stoic. ὀδυνῶν, λύπη ὑπόπονος. quod Cicero interpretatur, Ærumna, ægritudo laboriosa. Quod verò Plato dicit, ἡ ἔρως μετείσης ὑπόπονον, idẽ Cicero suprà in Εὔκολος vertit Senectus tolerabilis. At Τὸ ὑπόπονον, Labor & molestia. Xenophon in Cyneg. οἱ δὲ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ὑπόπονον δεδιέναι, ἀλλὰ ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν. ¶ Αἱ δὲ τῶν ὑπόπονον βοηθεῖαι, Plutarch. Symp.4, Remedia in rebus tristibus & dolorem afferentibus. ¶ Ἐπίπονος, Lassescens, Lassitudinem sentiens, vt exponitur apud Aristotelem De mundo.

Ἐπιπόνως, Magno cum labore, Difficulter, Ægrè. Thucyd. lib.1, ὑπόπονος δ' εὑρίσκετο, ægrè autem inueniebatur. Item ὑπόπονος, Laboriosè, In magnis laboribus. Xenophon Pæd.7, κακοβιωτάτοις μὲν ὄντα διὰ πενίαν, ὑπόπονα δὲ ζῶντα διὰ τὴν χώρας φύσιν, laboriosissimã durissimámque vitam agentes. Isocrates Panath. ὥστ' ὑπόπονος ἐργαζομένοις, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Et Diligẽter, Sedulò, Magno cũ studio. Archedicus comic. apud Athen. l.7, Οὐδὲν δὲ δικόνισε, ὑπόπονωτέρον. (verba sunt coqui) id est, maiore cum labore & diligentia.

C. Κατάπονος, Labore delassatus, seu defessus. Labore confectus, seu eneruatus. Plut. Sylla, καθαπερ ἐφέδρος ἀθλητὴς κατάπονος γενόμενος, vt athleta insurgẽs integer in labore iam confectum. B. Idẽ in Alcibiade, πολὺ ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροήθεις καὶ κατάπονους ὑπ' ἀλλήλων. Vbi etiam nota construi cum ὑπὸ

C. Λυσίπονος, Laboribus & molestiis liberans: vel etiã Doloribus eximens. vt λυσιπόνος μῶμος, verba quæ molestiis & doloribus exoluunt, eas nimirum mitigando.

C. Ματαιοπονία, ας, ἡ, Inanis labor. Opera frustra impensa. Vtitur Lucian. de philosophis sophisticè argutantib. Item Plutar. Et Chrysost. comment. in epist. ad Ephes. pag.16. necnon Artemidorus. ET Ματαιοπονέω, ῶ, Frustra laboro, Nequicquam in aliqua re vexor & contendo. Id est, Successus non respondet labori, Frustra nitor, & nihil promoueo. Vtitur schol Aristoph. Item Chrysostomus loco citato, loquens περὶ τοῦ εἰς πίθον πτερηνῶν αὐτλοιοῦν. Bud.

C. Πολύπονος, Laboriosus. Item Ærumnosus, Calamitosus. Euripides Phœniss. ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐφύετ' ἐκ πατέρος Πολυπόνου μοῖρα. vbi schol. πολυπόνου μοῖρα exponit κακομοιρία. In hoc verò Sophoclis loco, ἐκ πατρῴας ἥκουσ' ἡγεμὼν πολυπόνων Ἀχαιῶν, ambiguum est an accipiatur pro Laboriosorum, hoc est Labores multos strenuè perferentium vel adeuntium, an pro Ærumnosorum & calamitosorum. VNDE Πολυπόνως, Multo cum labore, Vel, Multis cum laboribus, Phalar. epist. Et Plut. in Alex. χαλεπῶς καὶ πολυπόνως.

C. Τρόπονος, Laboribus confectus. idem cum κατάπονος. vel etiam Qui supra modum laborauit, & eam ob rem viribus solutus est ac defectus. Plutar. Alexand. p.228, à tergo de bucephalo, δεμνῆσας τρόπονος ἠλόμδμος. βιάκοντα γὰρ ἐτῶν ἀποθανεῖν αὐτὸν.

C. Φιλόπονος, Laborum amans, Gnauus. Isocrates ad Demonicum, πειρῶ τὴν μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος. Plutarchus Symp.1, problem.5, de amore, ὀλιγομελῆ δὲ καὶ φιλόπονον ποιεῖ τὸν ἐρῶντα καὶ ῥάθυμον. Vbi nota etiam opponi inter se φιλόπονος & ῥάθυμος, id est Gnauus & Ignauus. At Xenophon Pæd.7, ἐπειδὴ ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται.

Φιλοπόνως, More eorum qui sunt laborum amantes, Gnauiter, Diligenter, Studiosè. Demosthenes Pro corona, δικαίως τοῦτο καὶ ὀλιγομελῶς ἐπραξα καὶ φιλοπόνως τοῦ δύναμαι. vbi nota copulari ὀλιγομελῶς & φιλοπόνως, sicut Plutarchus copulat ὀλιγομελῆ & φιλόπονον. Xenophon Hell. 6, pag.339 καὶ οἷς μὲν ἀν μαλακοὶ ἦσαν ἀδαίνη), ἐκβάλλεν· οἷς δ' ἂν ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνους ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, πρᾷ.

Φιλοπονία, ας, ἡ, Laborum amor, Studium, Industria. ex Platone lib.7 De leg.

Φιλοπονέω, ῶ, Laborũ amãs sum. Item, Cum labore efficio, Studiosè & gnauiter aliquid facio: quũ nimirũ accusiungitur. Pla. l.7 De rep. ὅπερ τὸν γυμνασιῶν μὲν φιλόπονος ἦν, καὶ πάντα τὰ δεξιὰ τοῦ σώματος φιλοπονῶν. cui opponit ibidem ἐν τοῖς πόνοις μισοπονῶν. Bud. interpr. Diligenter persequor & stylo prosequor: subiungẽs hunc Gregorii locum, orat. in sacrum pascha, ἄξιον δὲ μηδὲ τὸν τῆς βρώσεως τόπον τῷ σφραγίσμεθα, ὅπερ μηδὲ ὁ νόμος, ἀχρὶ καὶ τοῦτο τὸν θεωρίαν φιλοπονῶν ἐν τῷ γράμματι, quoniam lex quoque diligenter exequuta est vescendi modum. Eo dem Gregorio affertur, μένον ἀεὶ φιλοπονεῖ τὸν καθαρσιν, pro Tantùm assiduè operatur purgationem. At Bud. vertit, Magno labore assequitur. Exponitur etiã Elaboro & elucubro. vt φιλοπονῶ τοῦτο τὸ συγγραμμα. Itidem Budæus interpretatur in hoc loco quem ex Pandectis affert, φιλοπονῶ τοῦτο τὸν δέσμον, elucubro. Idẽ ex Ecclesiastico, πεφιλοπονημένον, Elaboratũ, Cum labore peractum. Φιλοπονοῦμαι etiam dicitur pro φιλοπονῶ. Aristot. Rhet. 3, δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν. Bud. pag.856.

Φιλόπονημα, ατος, τὸ, Opus elaboratum.

c.2. Ἐπιφιλοπονέω, ῶ. Gnauiter alicui rei operam do. Pass. Ἐπιφιλοπονοῦμαι pro eodem. Xen. Œcon. ἡμᾶς τε ὀλιγοφιλοπονεῖσθαι σωστικῶς τῇ γῇ, Animos etiã facit ad venationem ab aratione exercendam laboriosè, seu Vt laboriosè etiam venemur. Bud.

c.2. Προσφιλοπονέω, ῶ, idem: seu φιλοπόνως καὶ σπουδαίως προσέχειν. v.l.

Πονέω, ῶ, Fut. ήσω, Laboro. Plutarchus Alexãdro, δεινὸν μὲν ὀδὸν τὸν τρυφᾶν, βασιλικὸν δὲ τὸ πονεῖν. Xenoph. πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, Laborem atque operam rectè ponere. vel Operæ pretiũ facere. Isocrates ad Nicoclem, τῇ ψυχῇ πονῶν. quod Cæsar dicit itidẽ Animo laborare. Rursum Xenophon, οὐδὲν πονεῖν, Nequicquam laborare, id est ματαίως πονεῖν, seu ματαιοπονεῖν. Pass. Πονοῦμαι eadẽ signif. qua πονῶ. in Axiocho, τοῖς χειρονακτικοῖς ἐπίλοιπον καὶ βιαίοις, πονουμένοις ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, Laborem exercentes à nocte in noctem, Laborantes. Homerus verò passim πονεῖσθαι de iis dicit qui dimicant, (sicut Xenoph. πονεῖν de iis qui currunt) Iliad.ο, de Diomede, Ὃς

φάσθαι οἱ μὲν ἴδοντο πενθούμενον. Iliad.η, ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κομόωντες Ἀχαιοί. Simile ex eodem exemplum attuli in Ὄκνος. At Iliad.ο, πεπόνητο καθ' ἵππους, occupatus erat circa equos. ἀμφεπένετο. Quod loquendi genus infrà quoque habes in Πονεῖν ἐς seu πρός. Adde ex Greg. ὁ γεωργοῦσα πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, Nil laborātibus, Sine eorū labore. ‖ Interdum πονῶ accus. adiunctum habet. Aristoteles Œcon.1, cap.8, ἃ πονήσωσιν εἰς ἀδυναμίας, quos labores impenderint. Et pass. τὸ πονηθὲν, Labor impensus alicui rei. Gregorius in Iulianū, ἡ γῆ δὲ τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, terræmotu excutiebatur eius labor. Itidem Plutarchus Theseo, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντα, labores quos pro Græcia suscepit & exantlauit. Rursum Aristoteles πεπονημένος dicit pro Laboribus exercitatus: l.7, Polit. πεπονημένῳ μὲν οὖν ἔχειν δεῖ πλὴν ἕξιν, πεπονημένῳ δὲ πόνοις μὴ βιαίοις. Πολλὰ πονήσας, Xenophon Pæd.1, Multos labores passus, Qui multos labores exantlauit. Sic Plutarchus Camillo, πολλὰ πεπονηκώς. Item πόνους πονῆσαι, labores exantlare, Aristoph. Nub. Sed & pass. πόνος ipse dicitur πονεῖσθαι, exantlari seu exhauriri. Lucianus, ὑπέφαινε γραῦς, ποταφῶν δακτύλων αὐτῆς ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον τοῦτον. Gorgias, ὃς ἂν τοῦ παρεγχωμίου βίῳ πόνοις ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένοις ἀπορρίψας, labores exhaustos. Cū accus. significat etiā Elaboro. Vnde pass. πονούμενα, quæ elaborantur. Greg. de Basilio, καὶ τὰ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πονουμένου ἑτέροις πολὺ πρωτόπορα, opera eius illaborata, & obiter aliúdque agendo facta, aliorum elaboratis erant præstantiora. Cum eodem accusatiuo constructum significat etiam Facio, vt πένομαι. Soph. Ἢ πολὺ ὅμοια παῖ κἠρ αὐτοῦ πονεῖ, facit quæ sibi vtilia sint. In eadem signif. Homerus vtitur passiuo πονεῖσθαι. Od. χ, Ὄφρ' αὖ ἐγὼ κτῆ δῶμα πονήσομαι ὀπίσω μετ' ἐμεῖο. Odyss. ι, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἡ ἀστοῖσι πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα, sua negotia exequutus. At Odyss. λ, Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κτὶ νῆας Ἡ μετα. vbi πονησάμενοι exponitur ἐργασάμενοι. ‖ Πονῶ εἰς, Rei alicui operam do, Incumbo in, Laborem pono in. Xenophon, πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ ἴδια. Quod loquendi genus Cicero imitatus est Verr.7, Si nullam ad rem nisi ad officium & veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationésque laborarunt. Itidem dicitur πονεῖσθαι τοῦ, Exerceri in, Laborem impendere, Laborem ponere in, Occupari in: quod Homer. ἀμφιπένεσθαι dicit. Habes eius vsus duo exempla apud Bud. pag. 749, alterum ex Aristotele, alterum ex Basilio. Sic πονεῖσθαι κτί, paulo suprà ex Homero. ‖ Exponitur etiam Tolero, Labores exantlo. Plato epist.7, ἀναγκαῖον ἴσως ἐνιαυτόν γ' ἔτι πονεῖν, per annum adhuc sufferre.

‖ Πονέω, Viribus frangor, vel Labore frangor seu cōficior, Laboribus succumbo. οὐκ αὐτέχω, seu τοῦ πίνω οὐκ αὐτέχω, vt Xenophon loquitur. Plato in Phædro, δοκεῖ δ' οὔτω φύσει ἰσχυρὸν εἶναι ὡς τε πολλάκις γιγνομένῳ ψυχῷ αὐτέχειν, μηκέτι ἐκεῖνο συγχωρεῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς ἡμέραις, quem locum citans Bud. pag. 749, πονῶ interpretatur Frangor & fatisco, Non duro: subiungens & hunc Luciani, πεπονηκέναι δ' αὐτοῖς τὰ σώματα ὑπὸ νόσου, ἢ ὑπὸ γήρως. Huc pertinet quod Ouidius dicit, — Atlas en ipse laborat. ‖ Item Lassor, Lassesco, Defatigor. Aristotele sin Problem. διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν. (vbi tamen Bud. interpretatur non solùm Lassesco, sed etiam Doleo) Itidem Pass. Πονοῦμαι in hoc loco Chionis in epist. ad Matridem, πεπονημένοι δὲ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ, confecti atque lassi. Bud. pag. 749. ‖ Item Laboro, vt videlicet in bello πονεῖν dicitur ea pars Quæ hostem non amplius sustinere potest, Quæ premitur & inclinat. Thucyd. lib.1, ἐπὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν, quoniam socii ipsorū laborabant. Et l.5, p.189, ὡς ἤδεσαν τὸ ἀνώνυμον σφῶν πονοῦν. Itidē Syn. ep. 104, ὡς τὸ πονοῦν ἔφη κατὰ δεδραμηκέναι, succurrisse parti laborāti. Ouid. dicit Opē ferre laborāti. Plin. Cuius cornu in acie laboraret. ‖ Nauis quoque & eius instrumenta dicuntur πονεῖν quū tempestate quassata & tantumnon fracta sunt. Thuc. lib.7, ὅπως κευάζειν τὰς ναῦς, εἴπερ ἐπεπονήκει. vbi scholiastes exp. ἐπεπόνει καταγῦα. Demosthenes Pro corona, πονηκότων αὐτῷ τῶν σκευῶν ἢ καὶ σωτεῖζόντων ὅλως, nimirū in tempestate & naufragio. ‖ Πονῶ, Laboro, id est Ægroto, Doleo. cuius significationis exemplum ex Galeno habes in Παροξύνω. Interdum additur accusatiuus eius partis quæ laborat seu dolet. pro quo Latini dicūt Laborare ex. vt Cicero Laborare ex renibus, Laborare ex intestinis. Item Dolere ex. Aristoteles lib.3 De part. anim. πονεῖν τοὺς νεφροὺς. quod etiā reddi potest, Laborare vitio renum. Aristoph. πονεῖν τὰ σκέλη. Pass. Πονοῦμαι, Laboro, Ægroto, itidem vt πονῶ. Thucyd. l.2, πολλοὺς ἀπεθνήσκοντα καὶ τῶν πονούμενον ὡσπίζοντο, & morientem & laborantem miserabantur.

B Πόνημα, ατος, τὸ, Labor, Opus. Epigr.

Πονητέον, Laborandum est.

Πονητικός, ός, ό, Ad laborandū promptus. Vel, Ad laborem perferendum aptus, Laborifer, Laboriosus.

C. Ἀπόνητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Illaboratus. Vel etiam idem cum ἄπονος. VNDE Ἀπονητί, Sine labore, Nullo negotio. idem cum ἀπόνως, seu αἴνευ πόνου. Et Ἀπονωτάτα, Minimo cum labore, Minima cum difficultate.

C. Αὐτοπόνητος, Per se elaboratus. Ex Epigr. αὐτοπόνητον ῥῶμα μελίσσων.

C. Τετόνητος, Ter elaboratus, Ter textus. Epigr.

C. ΑΜΦΙπονέω, seu Ἀμφιπονοῦμαι, Satago circa, Occupor circa. idem quod ἀμφιπόνημαι. Il.ψ, Τὸν μὲν Τυδείδης δουρὶ κλυτὸς ἀμφεπονεῖτο, Θαρσύνων ἑτέρους. ‖ Exponitur etiam Absumo, affertúrq; ex Plutarcho ἀμφεπονήθη, pro Consumpsit, Depastus est. Qui huius verbi vsus mihi valde insolens videtur.

C. ΑΠΟπονέω, ῶ, Finem laborandi facio, Laborare desino, A labore seu laboribus desisto. Sic enim Suidas ἀποπεπόνηκας exponit τοῦ πόνων ἔληξας. itidémque Ἀπεπόνει, τὸ πόνου ἔληγον: citans hunc locum, ἀλλ' ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια.

C. ΔΙΑπονέω, ῶ, & Διαπονέομαι, οῦμαι, Elaboro, Expolio, Cōficio. cuius significationis exemplum ex Isocrate ad Philipp. affert Budæus pag.751, in quo copulātur ἐξεργάζεσθαι & διαπονεῖν. Ibidem annotat, Platonē sæpe vti pro Excolo. subiungens ex Xenophonte, ἔκπλεω ὃ πάντα διαπονοῦμεν, id est Summo labore efficientes. ‖ Itē Operam do: vel etiam Exerceo, Factito. Plato lib.8, De legibus, δύο δὲ ὁπόσα τεύματα ἢ δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι χρεὼν οὐδεμία φύσις ἱκανὴ τοῦ αὐθρώπινον. Plutarchus Pericle, Δεινοστράτου τοῦ Πυθοκλείδη μουσικὴν αὐ διαπονεῖν τῶν ἄνδρα φησί, musicæ operam dedisse. Idem De educ. lib. πέμπειν τοὺς παῖδας τοῦτα διαπονεῖν, His operam dare, Hæc exercere & satagere, In hæc incūbere. Itidem Xenophon, ἰδιωτικά σοι ἔξεστι διαπονησαμένῳ πλὴν μακαριστὰ πλὴν εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, talia si exercueris & in huiusmodi operam posueris. In qua significatione dicitur etiam διαπονοῦμαι εἰς vel πρός, sicut πονῶ quoque vsurpatur. Plato in epist. εἰς ἀνωφίαν καὶ πίστις καὶ ἀφροδισίων ἀπουσίας διαπονεῖσθαι, compotationibus & veneri operam dare. Aristoteles lib.3 De gener. anim. διαπονεῖσθαι πρὸς τὰ τέκνα. Idem, πάντα γὰρ ὅσα τοιαῦτα πεύεται πρὸς τὰ τέκνα, περὶ τὸν φανερὸν οἰκεῖον διαπονεῖται γένον, Satagunt & cum labore occupata sunt, Prolis causa laborem suscipiunt. Adde ex Plutarcho, διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, in armis tractandis operam ponere. ‖ A superiori significatione non multum alienum est διαπονῶ πάγκαλον, quod ex Aristotelis Ethic.9 affertur pro Bonum ago. ‖ Item Labore pario, seu quæro. vt διαπονῶ τὴν τροφὴν, meo labore victum mihi paro. ‖ Item Cum labore cōficio. vel simpliciter Conficio. At verò διαπονεῖται ἡ τροφὴ, conficitur cibus, id est concoquitur. In simili loquendi genere ἐκπονεῖν quoque vsurpatur. ‖ Item Exerceo, in alia significatione quàm suprà. id est γυμνάζω. vel etiam Excolo. Plutarchus Lycurgo, τὰ δὲ σώματα τοῦ παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν, Exercuit, Excoluit, ἤσκησε. Idē in Mario, pag.754 meæ edit. ἐν ᾗ τῇ στρατείᾳ τὴν δυνάμιν διεπόνει καθ' ὁδὸν, ἀλλοκοῶν δρόμοις τε παντοδαποῖς καὶ μακραῖς ὁδοιπορίαις. quò referri potest quod ex Luciano affertur, τοὺς νέους τοῦ γλαυκόντας ἐκ παίδων ἀθῆς διαπονεῖν. ‖ Exponitur etiam Conor, Cum labore suscipio. in hoc loco Isocratis, τὰ πλεῖστα τοῦ περὶ τὸν βίον τοῦ ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. ‖ Neutraliter quoque accipitur pro simplici πονῶ, id est Laboro, Labores adeo seu perfero. Plato epist.7, ὡς τοὺς τρυφῶντας

τρυφῶντας καὶ ἀδυνατοῦντας διαπονεῖν, Qui labores perferre nequeunt. Luc. διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, labores adire & ferre corpus cogimus. Itidem pass. voce διαπονούμενα σώματα, corpora quæ labore exercētur. Et Xen. in Rep. Lacedæm. ἀπὸ τοῦ σίτου οἱ διαπονούμενοι δυνατοί τε καὶ δυνατοὶ καὶ δύρατοί εἰσι. quibus opponit ibidē τοὺς ἀπόνους, Qui non laborant, Qui labores fugiunt & detrectant. Idem dicit διαπονεῖσθαι ἕως, Nulli labori parcere, Omnē lapidē mouere donec, &c. Hell. 2, ὡς ἂν ἐν νυκτὶ διαπονεῖσθαι ἕως αὐτὸ ἐς οὖρον καταστῶσι. At in Sympos. pag.512, παντὶ διαπονεῖν τοῦ σώματι, simpliciter pro Toto corpore laborare, Totum corpus exercere. nam quidam τὰ σκέλη ἐρύμαζον, quidam τοὺς ὤμους. ‖ Διαπονητέος, Ægrè ferens, Tædio affectus, Molestè ferens. vt accipitur Act. Apostol. cap.16, διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρεψας. Itidem cap.4, διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαόν, molestè ferens quòd docerent populum.

C. ΕΚπονέω, ῶ, Elaboro, Excolo. Thucydides, τὸ ἐκπονηθὲν τοῦ λόγου ἐκπονήσας, luculenta oratione elaborata. Synesius epist.67, ὡν τοῖς ἀγροῖς ἐκπονεῖ, quorum agros exercet & colit. Sic Iosephus contra Appionem. χώραν δὲ ἀγαθὴν νεμόμενοι, ταύτην ἐκπονοῦσιν. Et Theocr. pass. ἐκπονέονται, elaborantur nouales. ‖ Item Satago, Operam pono in, Exerceo. Interdum etiam Meditor. quam significationem habet & præcedens διαπονεῖ. Xenophon Pæd.1, ἀνὴρ καλὰ ἡ πόλις νομίζει, ὡς θύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντες ἀσφαλέστατα ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχόμενος, exercentes & meditantes, vt Budæus interpretatur. Idē Xenophō, οὐχ ὡς μαχούμενοι μηδέποτε παύσονται, τοῦτ' ἐκπονοῦντα, hoc meditantur & exercent. Plutarchus Pericle, πλὴν ὕλιν ἐκπονοῦσι τέχναι, artes materiam exercentes & tractantes. Rursum Xenophon, μαρτυρία δὲ τῆς μετείας διαίτης αὐτῶν, καὶ οὐδὲν ἐκπονεῖσθαι πλὴν διαίτων, id est, quòd cultum vel moderatum vitæ genus teneant & labore exercitatum, vt Budæus interpretatur. Idem Bud. quod Xenophon in Hipparch. dicit, τὰ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, vertit, Efficere quod in rē esse videatur. At ἐκπονήσας πολὺ τὴν μουσικὴν τοῦτον, exponitur, Qui capessendæ disciplinæ musicæ curam adhibuit. Et sicut διαπονεῖσθαι τοῦ pro Satagere, Occupatum esse in, sic etiam Aristoteles Historiæ anim. lib. 9, πολὺ πλὴν τοῦ τοῦ τέκνων ἐκπονεῖται. ‖ Ἐκπεπονημένος, Exercitatus. vel Laboribus assuefactus. Xenophon Hellen.6, pag.350, μεθοφόρας πολλοὺς τρέφων τοῦ αὐτῶν, καὶ πεζοὺς καὶ ἱππέας, καὶ τοὺς ἐκπεπονημένους ὡς αὐκράτους εἶεν. Ex eiusdem Pæd. lib.4, affert Budæus, ἐρρωμένος ὢ ἔτι τι ἐκπεπονημένος τὰ σώματα, propter corpora labori assuefacta. Et lib.1, ἐκπεπονημένοι τοῖς ποδοῖς, qui pedibus iter facere assueuerant. ‖ Item Labore confico. vel simpliciter Conficio, sicut etiam διαπονῶ. Aristot. Probl. sect.4, ὅτι ἤκιστα ἐκπονεῖ πλὴν τοῦ τοῦ, labore conficit & concoquit. Item in alio sensu, Labore cōficio & domo, Defatigo. Vnde pass. signif. Plut. in Othone, ἐκπονούμενος τοῦ φρονήματος, curis defatigatus. ‖ Neutraliter quoque ponitur pro Labores perfero, vt διαπονῶ. Xenoph. Pæd.4, ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν.

C. ΕΜπονέω, ῶ, Illaboro alicui rei, Operā alicui rei impendo. VNDE Ἐμπόνημα, ατος, τὸ, Labor alicui rei impensus. In v.l. exponitur Labor, Exercitamentum.

C. ΕΠΙπονέω, ῶ, idem. Alii exp. Laboro, Labores tolero.

C. Σ. Συνεπιπονέω, Simul illaboro, vel simpliciter Simul laboro. Xē. Pæd.5, p.80, ὃν τοῖς θεούσιν οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

C. ΚΑΤΑπονέω, ῶ, Labore cōficio vel opprimo: Defatigo. Pass. Καταπονοῦμαι, Labore cōficior, Fatisco. Alicubi simpliciter pro Cōficior, Debilitor. vt apud Diog. Laert. in Lycone, νόσῳ παλαιᾷ καταπονηθείς. ‖ Καταπονούμενος exponitur etiam Exercitatus: à Καταπονέω significante Laboribus exerceo.

C. ΣΥΜπονέω, ῶ, Vnā laboro, Laborantem iuuo, In labore perferendo socius sum. Atticè DICITVR Ξυμπονέω, quod apud Soph. legitur.

C. ΥΠΕΡπονέω, ῶ, Supra modum laboro, Nimium labore me exerceo, Labore me conficio, Galeno l. 1, ad Glauconem. ‖ At ὑπερπονῶ σου, seu ὑπερπονοῦμαι, Labores pro te suscipio, vel sustineo seu perfero, Tua causa laboro. Soph. Aiace, ὑπερπονοῦμαι τῶδε pro ὑπὲρ τῶδε ἀγωνίζομαι, Pro hoc dimico. sicut Homerū quoq; accipere πονεῖσθαι pro Pugnare seu Dimicare, suprà docui.

¶ Πονηρός, ός, ό, (a πόνος, vt μοχθηρὸς à μόχθος, καματηρὸς à κάμαπος) Improbus, Scelestus, Prauus, Peruersus: quam significat. habet etiam μοχθηρός. (Possit alioqui videri τὸ πόνηρος proparox. pro ὀξύπονος, dandus esse prior locus) Æschin. in Ctesiph. διὸ καὶ μάλιστα ἄξιος ὅτι μισεῖσθαι, ὅπου πονηρὸς ὤν, καὶ τὰ τοῦ χρηστοῦ σημεῖα διαφθείρει. (vbi etiam nota opponi πονηρὸς & χρηστὸς, sicut apud Xenophōtem in lib. De rep. Athen. necnon apud Plut. Isocrates verò τοῖς πονηροῖς opponit τοὺς καλῶς γεγονότας καὶ πεθραμμένους καὶ πεπαιδευμένους) Demosth. Pro cor. ὅτως ἀχάριστος εἰ καὶ πονηρὸς φύσει. Idē, οἱ ἐκ τοιουτοῦσας πονηροί, qui in bonorū facultatúmque copia prauè agunt. Bud. interpr. Ex eodē affertur, πονηρός ἐστιν ἀργυρίου, pro ἐπικαρδίου, Qui pecuniæ cōquirendæ causa nulla scelera non admittit. Plut. De sera numinis vind. μὴ πολὺς ἀλλοις ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν αὐξῆσαι ἀγαθοὺς καὶ μεγαλοφελεῖς ἠγωμένους. Vbi etiā obserua opponi sibi πονηροὺς & μεγαλοφελεῖς, sicut suprà πονηροὺς & χρηστοὺς: nō aliter quā apud Cic. Seruus frugi & Seruus nequam. Itē πονηρὰ ἔργα, improba & scelesta facta. Demosth. De malè gesta legat. τοῦ δὲ μηδὲν αὐτὸ σωφεδὸν δεινὸν εἰσφέρει πονηρὰν καὶ δεινὴν ἐνοχλεῖν δόξαν κοινωνεῖν τοῦ σωφρονεῖν, vehemēs & acer metus incessit ne silentio sese indicare scelestæ conscientiæ videretur. Dicitur & πόνῳ πονηρὸς pro σφοδρὰ πονηρὸς, vt Suid. exp. Improbissimus, Nequissimus. (quo tropo apud Athen. l.13, Καλλεῖ καλῆς, μεγάθει μεγάλης, πόνῳ πονηρῆς) Vtitur Aristoph. hoc loquendi genere in Vesp. — πόνῳ πονηρὲ καὶ κομψοπαιμωνία. vbi tamen Schol. exp. ἀσκήσει καὶ μελέτῃ τοῦ πονηρεύειν τῆς τραγῳδίας. Sed ibi malè cōiunctim SCRIPTVM Πονωπόνηρε. ‖ Item Malus. i. Malè se habens: quo significatu πονεῖν quoque dicitur. & τὰ πονοῦντα. Thuc. l.8, p.294, ἐκ πονηρῶν τοῦ πραγμάτων ἠγωμένων τοῦτο τοῦ τὸν αἰνήνεκε τὴν πόλιν. At p.271, eiusdem libri proparoxytonos eodem significatu legitur, ὡς ὑ πάνυ πονηρὰ σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, nō prorsus malo loco esseres ipsorū. Rursum ὀξύπονος apud Phil. l.1 De vita M. χρῆσθαι τοῦς δεκᾶν ἐκ πονηρῶν, ex malis meliora sperare. Item cōpar. gradu apud Thuc. πονηρότερα τοῦ πράγματα, Res deteriores, seu Res deterius vel peius se habentes. Itē πονηρὰ τοῦ πάνυ, Cuius res malo loco sunt. Item σῶμα πονηρὸν, corpus imbecillū & languidū. Pro Malus accipitur & in aliis loquēdi generibus. vt πονηρὰ ἱππάρια, & πονηρὸν ὄψον, & πονηρὸν ὕδωρ, necnon πονηρὰ ἐλπίς. Xen. Pæd.1, πονηροὶ γεφυρόμενοι, καὶ ὅτι πονηρῶν ἱππείων ἄρειστον ἡμῶν τὰ χρήματα. Apud Athen. Ὀψῷ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ. Plut. Alex. διεφθαρμένον ὕδωρ καὶ πονηρόν. Herodian. l.2, πονηρὰς ἐλπίδας καὶ φόβῳ συνεχεῖ ἀπαλλάξομαι. Præterea apud Aristoph. πονηρὸν φορτίον, malum onus. quod fortasse etiam reddi queat Graue & laboriosum. Ex eodem affertur πονηρὰ σώμματα pro Inepti ac insulsi sales. ‖ Redditur alicubi etiam Vitiosus, Vitiatus, In quo vitiū est. ab ea signif. τὸ πόνος qua ponitur pro Vitiū, Morbus. In v.l. exp. præterea Carie vitiatus, Putris, Defectus, Mācus, Debilis & infirmus: necnon Inops. ‖ In sacra scriptura ὁ πονηρὸς (quod Lat. reddunt Malus) vocatur malus spiritus seu diabolus, omnis malitiæ & improbitatis autor. quod per ātonomasiā dictū videri potest, & ad primā sign. τοῦ πονηρὸς referri, qua nimirū ponitur pro improb., Scelestus, Prauus, Nequā. Matth. 13, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, venit malus ille. Quo modo & in orat. dominica, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Cæterùm diuerso accentu ad diuersam signif. indicandam, scribitur ETIAM Πόνηρος, SIVE Πονῆρος, nimirum pro ὀξύπονος, vt tradit Eust. Itidem apud Aristoph. in Pluto, Παπαῖ, πονηρὸς γε εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, schol. exp. ὀλιγόπονοι, item ἀπυχεῖς, ἀθλίους, vel etiam πόνου φροντίζοντας: necnon ἀσθενεῖς, ἀπραγμόνας. Commodius interpretabimur Miseros, id est ἀθλίους, ταλαιπώρους: quemadmodum apud eundem comicum in Nub. πόνηρός γ' οἶδα, itidem exp. idem schol. ἄθλιοι, ὀλιγόπονοι. Eadem signif. in Vesp. Ἀναβαίνετ' ὦ πόνηρα καὶ κνυζούμενα, ὁ miseri & vagientes,

seu Calamitosi, Ærũnosi. Hesych. quoque πόνηρον éxp. A
ὀλίγον, κακοπαθῆ: sed apud eum ὀξυτόνως tamen scribitur πονηρόν. Ac certè sunt qui hoc discrimen ex accentu vanũ esse dicant, & πόνηρος Atticè tantùm dici, mutato accentu, sicut ἄδελφε, & nonnulla alia.

C. Πονηροκρατοῦμαι, Improborum imperio regor: cui opponitur ἀνομοῦμαι. Aristot. lib. 4 Polit. δοκεῖ δὲ εἶναι καὶ ἀδικωτάτων τὸ μὴ ἀνομεῖσθαι τῷ ἀριστοκρατουμένῳ πόλει ἀλλὰ πονηροκρατουμένῳ.

C. Πονηρολογίαι, Maledicta, Cõtumeliæ. Vel etiam, Sermones improbi & nequã, Verba quæ de rebus malis fiũt. B

C. Πονηρόπολις, εως, ἡ, Improborum ciuitas, quam in Thracia Philippus cõdidit, & in quã pessimos quosque homines trãstulit, vt Suid. ex Theopõpo tradit. Itẽ Plut. in suo περὶ πολυπραγμοσύνης libello, ὥσπερ ἡ πόλις ὧν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγοτάτων κτίσας ὁ Φίλιππος, πονηρόπολιν προσηγόρευτο.

C. Πονηρόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Improborum amans, seu Qui improborum consuetudine & commercio gaudet. Aristot. Polit. 5, c. 11, πονηρόφιλος ἡ τυραννίς. κολακευόμενοι γὰρ χαίρουσι. (Huic opponitur Μισοπόνηρος) Inuersa autẽ cõpos. pro πονηρόφιλος DICITVR Φιλοπόνηρος, quo vtitur idem Aristot. lib. 9 Ethic.

C. Ἀπόνηρος, Qui improbus & nequam non est, Minimè malus. ἄκακος.

C. Λιπόνηρος, Eximiè improbus, Insigniter nequã. λίαν πονηρός, Hesych.

C. Μικροπόνηρος, Qui in parua re seu paruis rebus improbus est. CONTRA Μεγαλοπόνηρος, Qui in magna re seu magnis rebus improbus est. Immani improbitate præditus: qui & ὑβριστὴς dicitur, inquit B. Vtroque vtitur Aristot. Pol. 5, c. 11, γίγνονται γὰρ οἱ μὲν ὑβρεισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι μᾶλλον, οἱ δὲ, κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν. D

Πονηρῶς, Improbè, Scelestè, Nequiter. AT Πονήρως, Malè, Miserè. Dicitur enim corpus πονήρως ἔχειν, id est Malè se habere, Languidũ esse. Xen. Pæd. 7, τὰ σώματά γ' αὐτὰ οὐδὲν χείρονα, ὁπόταν τις αὐτὰ αὖ ὅλως ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει. Isocr. ἐπειδὴ πονήρως διέκειτο, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα εἶχε τοῦ βίου. Præterea aliquis dicitur πονήρως ἔχειν vel ζῆν, Qui miseram vitam trahit, Qui in miseriis agit. Thuc. E
1. 7, εἶχον πονήρως, ὅπων τε καὶ ἀνδραποδείας ἕνεκα. Syn. ep. 57, καὶ ζῇ πονήρως, ἅμα παύτων ἀφιερωμένος, miserè viuo, simul omnibus spoliatus bonis Itidem ep. 43, φεροίμαν σοῦ πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ οὐ παρεῶν ἀκριβῶς ἐκκοπεὶς, agens miserè apud nos. Sic ep. 79. πεφεραγμένος πονήρως, Miserè agitat, Miserè viuit. seu Ærumnosam & calamitosam vitam agit.

Πονηρία, ας, ἡ, Improbitas, Nequitia, Malitia. Apud Plut. De poem. aud. Ποτὲ τὸν πονηρὸν οὐκ ἄχρηστον ὅπλον ἡ πονηρία, vt ille dicit. — sic ars deluditur arte. Vtitur & Xen. necnõ Æschines, Aristot. Plut. & alii passim. Sed hìc vtitur etiam plurali, in lib. De odio & inuidia, αἱ μὲν ἄκραται πονηρίαι σωιππίνοισι τὸ μῖσος. Item Vitium, Prauitas. Plut. Symp. 4, problem. vlt. τὸ θολερὸν καὶ πολὺ δίαυταν τοῦ θρέμματος, ἔχει πολὺ πονηρίαν, vitium & prauitatẽ. i. facit vt caro suis mala sit. ¶ In v. l. exponitur etiã Defectus, Inopia, Infirmitas. cui expositioni subiungitur hic locus Plat. lib. 1 De rep. οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστι. ¶ Ab Hesychio exp. ὀλιγοπονία, quo significatur Vitæ conditio laboriosa ac ærumnosa.

Πονηρεύω, F. εύσω, Improbus sum, Improbè seu nequiter ago. Et Πονηρεύομαι pro eodem.

Πονήρευμα, ατος, τὸ, Facinus improbum & scelestum, Scelus, Flagitium. Chrysost. φεύγος κωλύει πονηρευμάτων, vt Horat. dicit, Oderunt peccare mali formidine pœnæ.

C. Ἐκπονηρεύω, Prauũ & vitiosũ reddo, Vitio. Syn. ep. 114, εἰ ῥιγοῖς καὶ τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας, & sanguinem vitiasti, nimirum τοὺς αὐχμώδεις φυκοῶντας οἰκῶν.

Πένομαι signif. etiam Pauper sum, Inops sum. qui huius verbi vsus in prosa frequentior est. sicut alter in carmine. Athenæus libro 4, νέους ὄντας καὶ πενομένους. paulo pòst pro hoc πένητες dicit κεκτημένοι οὐδέν. H
Plut. in lib. Quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere, ὅτι πενομένων οἱ φεσπιούσμενοι πλουτεῖν, ἔπι μᾶλλον πένονται δι' ἀλαζονείαν. Vbi etiã nota oppositum ei πλουτεῖν. Vtuntur & alii. Videtur verò ideo à Πένομαι superiori fluxisse hæc significatio, quia nonnisi pauperes ac inopes Laborare soleant: vt hoc πένομαι propriè sit Labore victũ quæro: quod pauperum propriũ est. Hesych. quoque πενεπαι exp. ἀχρηματεῖ. Apud quem legitur etiam Πενεῖν, πενιπτεύειν, id est Inopem ac pauperem esse, à VERBO Πενέω.

Πένης, ητος, ὁ, Pauper, Inops: propriè Qui labore victum quærit: at πτωχὸς, mendicus, Qui nihil habet nisi quod ostiatim acceperit. Item ὁ πένης ζῇ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις πεσσέχων, οὔτε περιγίνεται αὐτῷ μηδὲν, μὴ μόνοι μηδὲ ὀλιγοπλείστοι, vt Aristoph. in Pluto docet. adeo vt esse πένητα, probrosum adeo non sit vt esse πτωχόν. Itidem Ammon. πένητα esse dicit τὸν ἀπὸ τῶν ἐργαζεσθαι καὶ πονεῖν ποιεῖσθαι τὸν βίον: at πτωχὸν esse τὸν ἐπαίτην. Plut. in Pol. præc. χρηστὸς ἐστὶ ὢν πένης ὁσίως· σὺ δὲ πλουτεῖς, πολλὰ τῆς πόλεως νενοσφισμένος. Aristot. Polit. 2, αἰθρωποι σφοδρα πένητες, admodum inopes & egeni. Rursum Plut. De deo Socr. πλουσιος ἐν οἴκῳ πένητ' ἐνοικονομίας τυχών. vt Virg. dicit Domus pauper. Construitur cum genit. quoque, & significat Egens. Plato in epist. 7, πένης δὲ τῶν αὐδρῶν φίλων καὶ πιστῶν, Pauper erat amicorũ & fidorũ hominum. Ibidẽ cũ accus. ὁ φιλοχρήματος πένης τε αὐτὴν τὴν ψυχὴν, animo pauper, id est Pauper quod ad animum. ¶ Hesychio πένης est ὁ κακοδαίμονος.

Πένησα, Paupercula, Paupera Plauto. Hesychio πτωχή.

Πενέστερος, Pauperior: ET Πενέστατος, Pauperrimus. Xen. in Athen. rep. ἵνα αὐτός τε ἔχῃ καὶ οἱ πλούσιοι πενέστεροι γίνωνται. Et apud Plut. in Apophth. Ὥσπε δοῦς, οὐκ ἔσμαι πενέστερος. Superlatiuo autẽ vtitur Galen. de parua pila loquens, τῶν δὲ μόνον οὔτω φιλαίθρωπον, ὡς μηδὲ τὴν πενέστατον ἀπουεῖν, vt ne pauperrimo quidem eius penuria sit.

Πενηπεύω, Pauper sum. idem cum πένομαι. Vtitur Hesyc.

Πενία, ας, SIVE Πενία, ης, Ionicè, Paupertas, Inopia: μεμφομένων ἐνδεεστέρα, πόνῳ τοῦ χρεωδοῦ θησαῦρα, τὰ πένεσθαι, significãte ἐνδεεστέρα, inquit schol. Aristoph. at πτωχεία plus est. Aristoph. in Pluto πενίαν dicit esse ἀδελφὴν πτωχείας, sororem mendicitatis. Ibidem ait πενίαν ἰσχυὶ ἀνθρώπους ποιεῖν, τὴν ὑπὸ πόνου πένεσθαι. Hesiod. Erg. Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε διώκων, ὃν θεὸς ἐν κόλπῳ θῆκε· πολὺ κρείσσων ἐλπὶς ἀνθρώπου· ἀλλὰ κακὴ πενίη. Theogn. Μηδέποτ' αἰλομόλῳ πενίῃ συμφόρῳ αὐδρὶ τέταλται ὀνειδίζειν. Idem, — πενίη δεδμημένος. Plut. De fort. Alex. ἐν πενίᾳ καὶ ἀδοξίᾳ δεδεγμένος. Herodiã. l. 7, τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν τῶν ἐστίας, postquam plurimas illustriũ virorum familias ad egestatẽ redegit. Lepidè ἡ πενία describit Theophil. ep. 241, vocãs δεινοῦ τινος θηρίου καὶ δολίου, ὃ δίκην ἕλκους τοῖς κεκτημένοις ἐμπέπεκται. vocat etiã φιλοσοφίαν θεὸν κακὸν, ῥαθυμοποιὸν, κατηρεῖ, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον. Plut. verò in lib. περὶ φιλοπλουτίας, duplicem πενίαν facit, χρηματικὴν & ψυχικὴν, sicut Plato dicit πένης τὴν ψυχὴν. F

Πενιχρὸς, ὀῦ, ὁ, Pauper. idem cum πένης. Aristoph. Pluto, μειράκιον πενιχρὸν, adolescentulus pauperculus. Et apud Aristidem πενιχρὰ, Paupercula. Pro quo in Epigr. Πενιχρὴ, Ionicè: πενιχρὴ πόπη.

C. Πεντεπενιχρὸς, Quinquies pauper. i. Pauperrimus. (vt apud. Virg. — ô terque quatérque beati, pro Beatissimi: quomodo & Homerus τρὶς μάκαρες) Cõparatiuo gradu vtitur Argenterius lib. 2 Epigr. ὦ δὲ παλαιστὰ Ὀτλήμων Ἴρου πεντεπενιχρότερος, quinquies pauperior Iro, id est Multo pauperior. Fuerit autẽ πέντε in hoc comp. pro πεντάκις.

Πενιχρᾶς, Pauperum more, Per inopiam. Aristoteles in Politicis. G

Πενιχρότης, ητος, ἡ, Paupertas, Pauperies, Inopia, Indigẽtia.

Πενιχραλέος, ου, ὁ, Pauper, Paupercul⁹, Paupertin⁹, Inops.

Π Ε Π Τ Ω,

F. ψω, Coquo. Plato l. 2 De leg. θρέψον τῷ ὀπτῷ ἐν μὲν τῷ κριθῶν ἄλφιτα πτίσαντες· ἐν δὲ τῷ πυρῶν, ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Et pass. Aristoph. ἄρτον δὺ πεπεμμένον, panem bene coctum. Dicitur de concoctione ventriculi, à medicis quoque frequentissimé: & nominatim à Galen. vt l. 1 ad Glauc. τοῖς δὲ ὅσοι κόποις, ὅσα καλῶς πέψαι δεῦνται, κελεύειν ἐσθίειν, esitare quæcũq; possũt concoquere. Aristot. πεπεμμένη τροφή, cibus concoctus, seu simpliciter coctus, nimirum in ventriculo. Et πεπέφθαι, concoctum esse. Πεπεμμένον significat etiã Ad maturitatem perductum. Præterea πέψαι ἡ ὀργὴ, vt Latinè quoq; Concoquere irã.

Aristoteles lib. 4 Ethic. cap. 5, ἐν αὐτῷ ὃ πέψαι τὴν ὀργὴν, A
χρόνου δεῖ. Hesychius Πέψαι exponit non solùm ἑψῆσαι, sed etiã θεραῦναι, & ἡδὺ καὶ ἀπασκεδάσαι. Æolicè verò ex hoc πέπω FIT Πέσσω, sicut ὄσσω ex ὄπω, vt Herodianus apud Eustathium tradit: pro quo πέσσω Attici DICVNT Πέπω. quod & specialiter de coctione panis accipitur lib. 1 Regum cap. 8, τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μυρεψοὺς, μαγειρεύσας καὶ πεσσούσας, filias vestras faciet sibi vnguentarias, coquas & panifices. At de concoctione seu coctione cibi in ventriculo, ab Alexandro Aphrod. φρουδὲ κάμμελος σίδηρον πέπει, ferrum conco B
quit, seu conficit. quod Aristoteles διαπονεῖν & ἐκπονεῖν quoq; appellat. Sol etiã & aura æstiua fructus arborum πέσσειν dicitur pro Maturare, πεπαίνειν: vt Virgil. Æstas coquit vuas: & Plinius, Antequam fici coquantur autumno. Homerus Odyss. η, αἰεὶ Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, alia producit, alia coquit. Quemadmodum apud Plinium lib. 15, cap. 24, Paritérque floret subnascens & prior coquitur. ¶ Iram quoque aut dolorem πέσσειν dicitur, vt suprà πέψαι: Iliad. η, C
— ὀλίγ' ἔτι θυμὸν ἐν στήθεσσι πέσσει, de Achille. Sic & Il. ι, χόλον θυμαλγέα πέσσων, de Achille. Sic & Il. ι, χόλον θυμαλγέα πέσσων, Ἐξ ἀρέων μενεαίνων κεχολωμένος. Il. ω, Ἀλλ' αἰεὶ γενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Itidem aliquanto antè, de Niobe, Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. Basilius, ἐν ἡσυχίᾳ πέσσειν τὴν ἐμαυτοῦ λύπην. Annotat Eustathius hoc in loquendi genere πέσσειν dici pro κρύπτειν & πέζειν: vnde κρυψίχολοι, & apud Herodotum χόλον πέσσω: (vt Virgilius, — premit alto corde dolorem. & Lucan. — graues premit iras) qui autem θυμὸν κρύψαι non norunt, ii non πέπεσσι, sed quodammodo ἐξεμοῦσι: D
quod Latini Effundere iras dicunt: vt πέπειν θυμὸν seu χόλον, Silius ad verbum dixit Coquere iras. At πέσσειν γέρα Eust. exp. καπίζειν & παμειουχεῖν. annotans, quosdam etiam accepisse pro καπνοῦσθαι, deriuantes à πεσσός. Iliad. β, — τὸν δὲ θεῶν ὀρὲ Αὐτοδ' ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. quæ verba sunt etiam qui sic interpretentur, Hunc autem finamus ibi præmia manubiásque cauponari. Idẽ Eustathius alibi γέρα πέσσειν exponit σωιέχειν καὶ θεωρεῖν. Præterea πέσσειν βέλος apud Homerum legitur, quod E
idem Eustathius accipit pro θερμαίνειν, quemadmodum τὰ πρὸς θερμασίαν ὑγρὰ ὕδατα ἕλκη dicuntur πέπεσθαι. Il. φ, Ἀλλ' ὥσπερ τούτων γε βέλος καὶ οἶκόθι πέσσον Βλητὶ ὑδρος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχει ὀξυόεντι. Hesych. Πέσσει exp. πεπαίνει, θερμαίνει, καταξηραίνει, καταφραύνει. Apud eundem pass. voce & signif. πέσσεται, ὀπτᾶται, id est Assatur, vel Coquitur.

Πέψις, εως, ἡ, Coctio, Concoctio, Coctura. Medicis Πέψις, id est Coctio seu concoctio, est alteratio nutrientis in propriam qualitatem eius quod nutritur, vt Gorr. definit. qui etiam hæc post alia multa addit, Quod autem F
ad nominis rationem attinet, Aristoteles πέψεως nomen commune facit πεπάνσεσι, ὀπήσεσι, & ἑψήσεσι. Tres enim has species τῆς πέψεως constituit: ET Πέπανσιν SIVE Πεπασμὸν appellat coctionem eam quæ fit à calore interno, de qua superiora omnia dicta sunt, & cui πέψεως potius quàm πεπάνσεως nomen dedimus, Hippocratẽ & medicos omnes sequuti: AT Ὄπησιν ET Ἕψησιν, eam quæ fit ab externo. Alii verò πέψιν vocant (vt scribit Galen. comm. 2 in lib. 1 περὶ ὀπῆσεως) deductionẽ quãdam eius quod coquitur in coquentis substantiã, quæ G
in sanis fiat, ex qua paucissimum supersit semicoctũ: πεπασμὸν autem, veluti coctionem quãdam & maturationẽ humoris morbifici, in qua quod assimilatur, paucum est: quod autem semicoctum & superfluum relinquitur, multum. Galenus tamen passim cõcoctionem quæ in morbis fit, πέψιν indifferenter appellat. Opponitur autẽ πέψει ὠμότης. De cõcoctione cibi quæ fit in ventriculo, Galen. lib. 1 ad Glauc. πολὺ οὖν ἐστι φέρει τὸ σημεῖον πέψεως. At Athen. lib. 7, τὸ γὰρ τῆς σελίνου ἄσπρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ὁρμὰς ἔχει πέψεις, σπιθαμὴν ὑπάρχον. κρᾶσιν ὃ ἡ πέψις.

C. Ἀπεψία, ας, ἡ, Coquere seu concoquere non posse. Ἀπεψία (inquit Gorr.) Symptoma est alteratricis facultatis, quando cibum omnino nõ concoquit. Propriè enim significat abolitam concoctionem, absolutámque cruditatem, alimento nulla sui parte in chylum mutato alteratóque. Id quod euenit ventriculi facultate coctrice læsa, extreméque imbecilla & planè victa, tum propter insignem aliquam intemperiẽ actiuarum qualitatum, aut longiorem passiuarum, tum propter morbum aliquem ventriculi organicum. Ac quanuis ἡ ἀπεψία propriè sic dicatur, aliquando tamẽ concoctionis depraua tionem significat, per quam alimenta in alienam qualitatem mutantur. Sed maior quidẽ perspicuitas foret si sola concoctionis priuatio abolitióque ἀπεψία vocaretur, δυσπεψία autẽ, ea quæ depraua tà est. Hæc ille inter alia. Plut. in præcept. sanit. αἱ πλεῖσαι νόσοι, καθάπερ θεραπεύοντες καὶ θεοδρόμοις καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας. Aliquanto pòst, αἰσχυνόμενος ἀπεψίαν ὁμολογῆσαι τήμερον, αὔριον ὁμολογήσῃ καταῤῥοίαν καὶ πυρετὸν καὶ τρόφορον.

C. Βραδυπεψία, ας, ἡ, Tarda cõcoctio. id est imbecilla & imperfecta cibi concoctio. symptoma laborãtis ventriculi, & nonnisi tardè alimentum concoquentis. Causa est, natiui caloris imbecillitas, propter quam ventriculus vel non probè cibum vndique amplectitur, vel nõ vsque ad consummatam concoctionem, vel quòd ambo hæc simul incidant. Galenus lib. 3 De symptom. causis, βραδυπεψίαν dicit esse speciem quãdam depraua tæ concoctionis. sed ibi depraua tam intelligit non quæ vitium à natura alienum cibis inuehit: sed multo generaliori significatu, quæ à perfecta cõcoctione quouis modo desciuit.

C. Δυσπεψία, ας, ἡ, Concoctionis difficultas, Difficulter cibum cõcoquere. Δυσπεψία, (inquit Gorræus) est depraua ta alimenti concoctio, siue alimenti corruptela: symptoma actionis naturalis coctricis depraua tæ: quam libuit eo nomine appellare, sicut debilem, βραδυπεψίαν, prorsúsque abolitã, ἀπεψίαν. Depraua tur autem, quum alimenta in qualitatem à natura alienam alterantur. Ea gemina statuitur, κενεώδης & ὀξώδης, hoc est nidorosa & acida: hæc frigidis, illa calidis de causis euenit. Machon apud Athenæum lib. 8, de Philoxeno, qui totum ferè polypum comederat, — ἀλόπα δ' ὦν δυσπεψίας, Κακῶς σφόδρ' ἔχειν.

C. Εὐπεψία, ας, ἡ, Facilis concoctio, Facilè concoquere cibum. vel etiam Bene concoquere. Oppositum præcedenti Δυσπεψία.

Πεπτικὸς, ου, ὁ, Coquendi seu concoquendi vim habens. vt πεπτικαὶ δυνάμεις, Medicamenta concoctionem iuuantia: seu Medicinæ pepticæ, vt Plin. lib. 20, cap. 18, Ego tamen damnauerim collyriis addi: multóque magis quas vocant lexipyretas, quásque pep ticas & cœliacas. Eadem & πεπτικὰ φάρμακα nominantur. Πεπτικὰ φάρμακα, (inquit Gorr.) concoquentia medicamenta. Ea duobus modis, vt & concoctio, dicuntur. Vt enim vna sanorum est, & circa alimẽta versatur, altera verò, morborum & vitiosi humoris maturatio: sic medicamẽta concoquentia dicuntur, tum quæ ad stomachi ventriculique imbecillitatem vel inflationem adhibentur, quò cibi melius concoquantur, tum quæ ad pus mouendum conducunt. id enim naturæ quadam concoctione generatur. Hæc autem eadem facultate pollent qua & suppurantia medicamenta, Græcis ὀπτικὰ φάρμακα appellata. Præterea πεπτικὴ δύναμις, cõcoctrix facultas: id est, vis naturalis attractum alimentum in propriam corporis quod nutritur qualitatem alterans, quæ & ἀλλοιωτικὴ, id est alteratrix, dicitur. Vide & Πέψις. Hæc ex Gorræo. De ventriculi concoctione Dioscor. l. 3, c. 58, δύναμις ὑπὸ τὸ ἀπέρματος καὶ τῆς ῥίζης θερμαντικὴ, πεπτικὴ. At de vitiosi humoris maturatione apud Galen. lib. 2 ad Glauc. πολὺ πεπτικήν τε καὶ διαφορητικὴν ἀναγκαῖον, rationem maturãdi & suppurandi, quam præcedit ἡ αἰσθάνωσις καὶ χαλαστικὴ, vt ibidem habetur paulo antè.

Πεπτὸς, ου, ὁ, Coctus. vel Coctibilis, Plinio.

C. Ἀπεπτος, Non coctus. vel Qui concoqui nequit. H

C. Δυσπεπτος, Coctu seu concoctu difficilis, qui ægrè concoquitur: vt sunt vel cibi vel suppurationes. Dioscorides lib. 1, c. 182, δύναμιν ἔχει ὁ ὀπὸς διαφορητικὴν τῶν δυσπέπτων, discutit collectiones cõcoctioni repugnantes, vt Ruellius interpretatur. Alii, Suppurationes difficiles & quæ ægrè maturantur discutiens. Apud eundem, δυσπεπτα ὀπτήματα, abscessus cõcoctioni repugnãtes,

seu Qui difficulter concoqui & maturari possunt. Et lib.4, δυςπέπτα φύματα, Tubercula morosæ suppurationis, Quæ ægrè ad concoctionem & maturitatem perducuntur. V N D E Δυςπεπέω, ῶ, Difficulter cõcoquo, Ægrè coquo. Et δυςπεποῦντες dicuntur Qui cibum ægrè conficiunt & concoquunt. At pass. δυςπεπούμενος apud Diosc.or.lib.4, idem cum δυςπεπτος, Qui ægrè concoquitur. ¶ Exponitur etiam δυσαναχετεῖν καὶ παραπεῖσθαι, vt Latini quoq; Non cõcoquere dicunt pro Ferre non posse. Liu.lib.4, ab vrbe condita, Vt quem senatorem concoquere ciuitas vix posset, regem ferret. Sic apud Cic. Κείος quam Diodorus non concoquebat. id est, ὡ δυςπεπῶν παρηπεῖτο. Apud Hesychium itaque P R O Δυςπεπεῖ, quod expon. δυσαναχετεῖ, παραπεῖται, reponendum δυςπεπεῖ.

C. Εὔπεπτος, oppositum præcedenti δυςπεπτος. significat enim Concoctu facilis, Qui concoqui facilè potest, Qui non ægrè concoquitur, vt ῥοφήματα τὰ εὔπεπτα apud Galenum.

C. ΑΝΑπέπτω, S I V E Ἀναπέπτω, Iterum coquo, Recoquo.

C. ΔΙΑπέπτω, Percoquo. nam διὰ habet δύπαστν.

C. ΕΚπέπτω S I V E Ἐκπέπτω, Excoquo. Metaphoricè dicitur ἐκπεπτειν καρπὸν, excoquere & ad maturitatem perducere. Theophr. Historiæ plant. lib. 2, ὥςτε μητε ἐκπέπτειν τὸν καρπὸν, αἱ δ' ὥςτε μητε ἀδρωθεν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ αὐξῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι. A pud Aristot. τῆς ἕψῆς ἐκπεπτομένης, cibo excocto.

C. ΚΑΤΑπέπτω, Percoquo, vel simpl. Coquo. Metaphoricè verò καταπέψαι χόλον dicitur, vt πέψαι, coquere iram in corde: Il.α, Εἴκαθε δὲ τε χόλον καὶ αὐτῆμὰρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ. Ἐν τῇ θεοὶ ἐν εἰσιν.

C. ΣΥΜπέπτω S I V E Συμπέπτω, Concoquo, Conficio. Aristot. de apibus, ὅθεν καὶ ἕψουσι δὲ τοῖς κηρίοις καὶ συμπέπτουσι. Budæus accipit pro Ἐκπέπτω, Excoquo, in hoc loco Aristot. lib. 5 De hist. anim. ἐκ τοῦ ὡσὸ πάλιν συμπεπτομένου ἢ τοῦ νεοῦ. δ' ὀμφίεσις.

¶ Πέμμα, ατος, τὸ, generaliter dicitur παν τὸ πεπτόμενον: specialiter verò genus quoddã placẽtæ, vt tradit Hesych. qui etiam πέμματα exponit πικλα ἐδέσματα. Adeo vt πεμμάτων nomẽ cõprehendat lautius cocta apparatáq; edulia, item panificium seu pistorium opus delicatius, quemadmodum Pausanias apud Eust. πεμμάτων speciẽ facit πλακοῦντας ἀγαθάς ac σελλίας. pertinebant autem ad mensas secundas. Suidas πέμματα exponit πλακοῦντα, id est placentulas, in hoc loco Arriani, οἱ δὲ ξένια ἔφερον, θυννοὺς ὀρνιθίους κριθίνους ὠφθηνθρους, καὶ πέμματα ὀλίγα, καὶ βαλανίτας φοινίκων. Plut. Sympos. 1, probl. 10, εὐ πέμματα καὶ καὶ δυλάκις καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παιδεδαπὰς ὑποπεμμάτων καὶ ὄψων θεραπείας. Athen. l. 14, πέμματα καὶ τραγήματα. In his locis πέμματα specialiter accipitur pro opere pistorio delicatiori, vt sunt placẽtæ. quod latius videre est apud Athẽ. lib. 14, vbi ὁ ἐπιτοσοφιστὰς de placẽtis disserunt. H I N C Πεμματοπόλος, οῦ, ὁ, Qui pemmata conficit. hoc est, omne panificii genus delicatius, seu delicias operis pistorii. Bud. interpretatur Pistor dulciarius. E T Πεμματοπλόκος, ου, ὁ, Qui de opere pistorio delicatius apparato verba facit, vel Qui de placentis & opere pistorio delicatiori librum conscripsit, Qui rationem placentarum operisque pistorii delicatioris apparandi tradit. Athen. lib. 14, quum exposuisset rationem conficiendi κοπιστὰ ἀκεωῶτος, subiungit, Ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς πεμματοπλόκος Χρύσιππος. Est autẽ ille Chrysippus, Tyaneus, cuius συγγραμμα ἀρτοπωλικὸν citat idem Athenæus lib. 3.

Πόπανον, ου, τὸ, idem sub pistorio opere & panificio continetur. nam Suid. πόπανα esse tradit πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ θεωφερῆ, id est placentulas latas, tenues & rotundas: Eustathius verò dicit esse εἶδος πέμματος, qui etiam deriuat à πέπτω. Nimis autem remota est illa etymologia qua πόπανον dictum quasi πόπω ἄνακτι ὁσιούμενον. Erat harum placentularum vsus maximè in sacrificiis, imò erãt ἀπαρχαὶ quædam & θεσφύματα. Suidas scribit ὅθεν πόταρσι ποπάνοις solitos fuisse θύειν βοῶν, qui πίμπλος βοῦς vocaretur. Quò pertinent & hæc quæ Eustathius pag. 1165 ex Pausania tradit, σελλῶαι, πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερῆ. ὅθεν δὲ ἐξ σελλώας πιαύτας βοῦν (φασὶν) ἑβδόμον ἔπεσον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν θεσπροφοῦς σελλῆς. ἔθυον μὴν οὖν καὶ ὅθεν πόταρσι ποπάνοις τῶν τῶν βοῶν, καὶ ἐκάλεον αὐτὸν πίμπλον βοῶν. μᾶλλον μὴν ὅθεν ταῖς ἐξ ἔθυον αὐτὸν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο ἑβδόμος βοῦς. Vbi etiam nota quid S I N T Σελλῶαι, (id est placentulæ orbiculares seu lunatæ) quid I T E M Βοῦς. Aristophanes Pluto, — βωμοὺ πόπανα καὶ θεσφύματα Κατῳκοδόμη. Lucianus De sacrificiis, ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον θεσπάγει. Hesychio πόπανα sunt πλακοῦντα ἀπὸ ἄρτου.

¶ Πεπων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Coctus seu excoctus à sole, (vel etiam solibus coctus) & ad maturitatem perductus, seu breuius Maturus: à πέπτω significante Coquo, id est maturo. Eustath. exp. ὡραῖος τοῦ φαγεῖν. Athen. lib. 2 de moris Ægyptiis vngue ferreo scalptis seu incisis, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μου κυνοῦ μέρα, ὀντὸς ἡμεραῦν τειαῦν οὔτω πέπονα καὶ ἀωδὴν γίνονται καὶ ἐδωδίμα. Aliquanto pòst, ὡδὲ τοῦ καρύου τοῦ Ποντικοῦ ex Herodoto, πυρίωα δ' ἔχει τὸν ἐπαν ἠθυνται πέπον. quem locum Eustath. quoque citat, p. 211, addens & hæc, πρωϊοῖσι μύρτα καὶ πέπονα μιμαίνωλα. Item, μῆλα καὶ μόρα πέπονα. Item, κοκκυμήλων ἀπυρείδα πεπόνων. Et πέπονες βοῦς apud Xen. in Œcon. Itidem Gaza apud Cic. De senect. pro Poma matura & cocta dicit πέπονες ὀπῶραι. Necnon Theophr. Hist. pl. l. 3, c. 12. de iunipero, βῆς ἅμα καρπεῖ ἴσῃ, πυκνὸ θῦσινόν, εὔπω πέπονα, καὶ τὸν θεσπερισινόν, ἠδὴ πέπονα καὶ ἀωδὴ μον, καὶ πεῖπν τὸν νέον ὑποφαίνει. Simile quid de pinu tradit Plin. l. 16, c. 26, In maxima tamen admiratione pinus est: habet fructum maturescẽtem, habet proximo anno ad maturitatẽ venturum, ac deinde tertio. (de iunipero verò ibidem, Iuniperus & ilex anniferæ habentur, nouiúsq; fructus in his cum anno cino pẽdet) Simile item quod de vnedine idem Plin. l. 15, c. 24, Fructus anno maturescit, paritérq; floret subnascẽs, & prior coquitur. Pro Maturus, Qui ad maturitatem peruenit, accipitur & in alio loquendi genere, vt apud Hippocr. Πέπονα φαρμακεῦν, οὐκ ὠμά. ¶ Item Mollis. nam ea quæ solibus percocta maturuere, mollia etiam euasere vel mitia. Sic accipere possumus σίκυος πέπων, apud Aristot. Probl. 32, l. 20, ὥςπ οἱ σίκυοι πέπονες ὄρτοι γιγνονται, ἐν τοῖς ἑλώδεσι πεδίοις; vt οἱ σίκυοι πέπονες dicantur Cucumerum genus illud quod mollius est & dulcius. Gáza vertit Cucumeres cognomento pepones. Anaxilas apud Athen. l. 2, Τὰ δὲ σφυρὶ ὦδ ει μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων. Alicubi verò (& quidem frequẽtius) omisso σικυὸς dicitur absolutè πέπων, vt Diocles Carystius apud Athenæum lib. 2, ὁ πέπων ὀρθῶν ὀνηρεδιωτερος καὶ ὑπεπιόπερος. Ibidem σικυὸς καὶ πέπων, ex aliis. Addit etiam, πέπονα à quibusdam vocari σκιάν, à Cratino verò σικυὸν ἀπερμαπάν. cuius hæc verba ibidem leguntur. Σικυὸν μέγιστον ἀπερμαπὰν ὠνὴ ὠλφον. Plin. l. 19, c. 5, scribit cucumeres, quũ magnitudine excessere, pepones vocari. Idem l. 20, c. 2, de cucumerũ generibus, Pepones qui vocãtur, refrigerant maximè in cibo & emolliunt aluum. Quibus quæ subiungit, confer cum verbis Diosc. lib. 2, c. 64. Esse verò pepones molliores cæteris cucumeris generibus, satis liquet ex hoc quem subiiciam loco. Theopõp. Μαλακωτερα πέπονος καὶ σικυοῦ μοι γίγονε, apud Athen. loco citato. Ibidem σικυοῦ πέπονος κνῆμαι per iocum dictæ à Platone comico, κόκκυξ ἠλίθιος θεῖερχεται Σικυοῦ πέπονος ἀνουχίου κνήμας ἔχων. quemadmodum Eust. quoq; πέπονας dici scribit τοῖς ὀκλυκις. verùm non tradit sumptam metaph. à peponibus, sed ἀπὸ τοῦ πεπόνων καρπῶν, οἷ ὄκλυπι γίνονται πεπωθέντες, sicut contrà, οἱ ὠμοὶ τοῦ καρπῶν σκληροὶ ὄντες, ὅθεν θεπν γιγόνασι τοῖς αὐανδότοις αἰθρώποις καὶ αὐυπείκτοις. Pro ὄκλυπι igitur accipit in hoc loco Hõ. Il. β, ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Alibi verò huius loci mentionem faciens, dicit Heraclidẽ hoc πέπονες à φόνος deriuare, facto anadiplasmo, & φ in π cõuerso. quoniam Dorica lingua φόνος appellat τοῖς ὀνειδίσεις. quæ expositio & etymologia nimis longè petita est, ideóque facilior est quam Eust. affert. Pro Mollis & Mitis accipitur in hoc quoque loco apud Plutar. De discernendo amico & adulat. Ἂν μὴ ποιήσῃ πέπονα μαστιγοῦ ὅλον, ἂν μὴ ποιήσῃ ἀπόγγιας μαλακώτερον Τὸ θεσφῶν.

¶ At ὦ πέπον accipiunt pro Iucundissime, Amicissime, vt sit à fructibus maturis & iam mitibus sumpta metaphora. ii enim iucundiores sunt & suauiores. Iliad. ρ, Ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφές. Iliad. ε, Ὄρσο πέπον Καπανηιάδη. sic alibi sæpe.

Πεπαίτερος, ου, ὁ, Maturior. ὠεμμώτερος, vt Eustath. apud Æschyl. exponit, Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἐῶ πεπαίτερος μορων. nisi forte significet ibi potius Mollior moris maturis seu sole percoctis. Citat eũdem versum Athen. lib. 2, ex Æschyli Phrygibus, & de Hectore dici ait. Itẽ Πεπαιτέρα dicitur Quæ maturior ætate est, seu Quæ ætatis maturioris & constantis est. Xenarch. apud Athen. lib. 13, de meretricibus, Νέα, παλαιᾶ, μεσοκόπω, πεπαιτέρα. S V P E R L A T. Πεπαίτατος, Maturrimus. Alexis apud Athen. libro 14, de pyris quæ in aqua apponuntur accumbentibus, Οὐκοῦν ἕκαστος ὀκλεχόμενος λαμβάνει Τῶν ὀπηνεουσῶν τὸν πεπαιτάτου αἰεί.

Πεπαίνω, F. ανῶ, Maturo, Excoquo & ad maturitatem perduco. quo significatu πέπω quoque & πέσσω siue πέπω vsurpatur. Propriè calor æstiuus dicitur πεπαίνειν τοὺς καρπούς. Vnde πεπανθεὶς, Ad maturitatem perductus, Maturatus, Qui maturuit. Et πεπανθῶσι, Maturuerint, Ad maturitatem peruenerint. Medicamentum quoque aliquod dicitur vitiosum humorem in corpore collectũ πεπαίνειν, itidem pro Maturare, Ad maturitatem perducere. Dioscor. l. 1, c. 184, de ficubus, δεδεῖλῶας μα λάσσει, φύγαθλα πεπαίνει, καὶ μᾶλλον σωΐ ἔεδι ἢ νίτρῳ ἢ ἀσβέσῳ. Vnde Plin. l. 23, c. 7, Omnibũsque quæ maturanda aut discutienda sunt imponũtur: efficacius calce aut nitro admisto. Tempus quoque πεπαίνειν dicitur res omnes, quasi Maturare & ad maturitatem perducere. vt Plut. in Consolat. orat. χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς. Præterea aliquis dicitur iram πεπαίνειν: sicut suprà ex Aristot. habuimus ὀργὴν πέψαι, ex Homero θυμὸν πέσσειν, quod Latini dicunt Coquere iræ, & Premere iram. Xen. Pæd. 4, καὶ ἡ ὀργὴ οὖν αὕτη σαφῶς οἶδ' ὅτι ὑπό τε τῆς ἀγαθῶν πεπανθήσεται, καὶ σὺν τῷ φίλῳ λήρεται ἄπεσι.

Πεπασμὸς, οῦ, ὁ, Maturatio, Actio illa qua aliquid ad maturitatem perducitur, vt fructus, necnon humores morbifici. Erotianus in Lex. Hippocr. scribit πεπασμὸν propriè dici ὅθεν τοῦ ἀκροδρύων, quũ ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ γίγνονται: sed καταχρηστικῶς dici etiam de corporibus nostris, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι, id est quum humores ad maturitatem perducuntur. Πεπασμὸς (inquit Gorr.) Maturatio, Concoctio. Dicitur (autore Galeno comment. 2 in lib. 1 τοῦ ὀδημιῶν) morbi & eorum quæ præter naturam sunt, veluti coctio quædam & maturatio, in qua quod assimilatur, paucum est: quod autem semicoctum superfluúmque relinquitur, multũ. Idem verò comment. 5 in lib. 6 Epidem. τὸ πεπασμοῦ significatum latius extẽdit, omnem deductionem ad mediocrem temperiem sic appellãs. In morbis vtplurimum dicitur, sicut πέπανσις in fructib⁹. Vide & πέψις.

Πέπανσις, εως, ἡ, idem cum πεπασμὸς, id est maturatio. Dicitur propriè, (autore Aristot.) alimenti in fructibus cõcoctio. Ac quoniam cõcoctio, perfectio quædã est, tũc maturatio perfecta est quũ semina quæ fructu cõtinentur, tale aliquid efficere possunt qualia ipsa sunt. Quãuis autem ad fructus propriè ἡ πέπανσις apertineat tamen multa alia præter fructus πέπανσις dicuntur per metaphorã. quoniã non sunt primùm indit nomina singulis quæ à naturali calore & frigore perfectionem consequuta sunt. nam & phymata & pituita, & reliqui tum humores tum morbi πεπαίνεσθαι dicuntur. Gorr. De maturatione & cõcoctione fructuũ, apud Theophr. ἅπαντα γὰ τὰ γλυκέα βεαχυτέρας ποιεῖ τὰς πεπάνσεις. Arist. De mũdo itidem dicit πεπάνσεις καρπῶν, maturationes fructuum, seu maturitates. Idem dicit etiam ἕψῆς πέπανσις, alimenti concoctio, lib. 4 Meteorol. ἡ ἐν τοῖς θεμκαρπίοις ἕψῆς πέπανσις.

C. Ἀπέπαντος, ᾱ, ὁ ἡ, Qui maturatus seu ad maturitatem perductus non est, Qui non maturuit, Non maturus, Non coctus, vt quæ à sole coqui dicuntur.

C. ΕΚπεπαίνω, Ad maturitatem perduco, Prorsus maturo & percoquo. Theophr.

Πέπανος, ου, ὁ, Maturus, Mollis, Lenis. Aristoph. schol. πέπανον scribit significare τὸ ἥμερον καὶ ἡδύ: & oppositum habere τὸ ὠμὸν καὶ σκληρόν.

Πέπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maturus. idem cum πέπων, eiusdemq; originis. Aristoph. schol. αἱ σαφυλαὶ δρυμεῖαι οὖσαι καὶ πέπειροι, vt Xen. suprà dicit βότρυς πέπονες. Ad ætatem quoque transfertur, vt & Latina vox Maturus. Plut. Lycurgo, ἐγάμεων δ' δὲ ὀρπαγῆς οὐ μικρὰς οὐδὲ ἀώρους θεὸς γάμον, ἀλλὰ ἀκμαζούσας καὶ πεπείρους. Sic in Numa dicit, πεπείρους καὶ ὀργώσας παρθένους, maturas ac virorum appetentes virgines. Itidem compar. gradu suprà habuisti πεπαίτερα, Quæ maturioris est ætatis.

C. Ἀπέπειρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Immaturus, Non maturus. v. l.

Π Ε' Ρ Α Σ, ατος, τὸ, Finis, Terminus. Plut. De def. orac. τέρατα δὲ ζῶντα. τὸ δ' ἄπειρον, καὶ ἀπεράντων. nam hi sunt termini, quũ infinitas sit interminata. Philo De v. M. ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ περάτων ὅθεν πέρατα, à finibus ad fines. Sic Thuc. ἐκ περάτων γῆς, ab vltimis seu extremis terræ finib⁹ & limitibus. Aristot. in 6 Metaphys. τὰ τοῦ σώματος πέρατα, οἷον ὀπιφάνεια, γραμμὴ, καὶ στιγμὴ καὶ μονάς. Idẽ in 4 Metaphys. πέρας sic definit, πέρας λέγεται τὸ ἕκαστον ἑκάστου, καὶ οὐ ἔξω μηδὲν ὅτι λαβεῖν θεσπεσῶν, καὶ ἐστὸν πάντα θεσφόν. quemadmodũ ὅρος quoque significat omne extremum ambiens. Pro Finis accipitur & in aliis loquẽdi generibus. Dem. Pro cor. τὸ τέρας ὡς αὐ ὁ δαίμων βουλεύθη, πάντων γίγνεται. Aliquãto antè, ἐκ ἐῶ τοῦ θεὸς ὑμᾶς πολέμου τέρας ἀ δ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππου. In select. sentent. Epic. εἰ τὸ τέρας τῆ ὀπιθυμιῶν ἐδίδασκεν, si doceret qui essent fines cupiditatũ, vt Cic. interpr. p. 55 mei Lex. Cic. Dicitur τέρας finis etiã & meta ad quam singula tendũt, Scopus. qua signif. Ὅρος quoq; vsurpatur. Vnde dicitur θεὸς τὸ τέρας ἥκειν, scopũ & metã propositam assequi. Luc. in Harm. ὅθεν τὸ τέρας ἀφίξη δ' ἀγῶς, voti compos euades. Ibidẽ, ἐπὶ τέρας ἥκειν δ' ἐλπίδος. ¶ Πέρας alicubi accipitur pro tandẽ, Ad extremum, Denique. Æsch. cõtra Timocr. αὐτὸς γὰ ἐστὶ ὑποθρυεάζων τὸ αἴθρωπον, καὶ πάντα φάσκων θεραίζειν ἃ ἐκείνῳ σωδοκεῖ, τέρας πείθῃ αἰσχύνην ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Cebes Theb. ἀ δὲν κρυόνει μέθυσον καὶ ἀκρατὴ ἔτι καὶ φιλάρχυρον καὶ θεοδότω καὶ τὸ τέρας ἄφρονα. Interdum verò dicitur πέρας δέ ὅτι χώρα τις, Deniq; regio quædam est. Demosth. hoc τέρας initio quoque periodi posuit, quomodo & τέλος vsurpatur: πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τοῦτου γράμματα.

C. Ἀπέρατος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Finem & terminum non habens, Infinitus. Vnde apud Hesych. Ἀπέρατοι, ἄθεοι, τέλος μὴ ἔχοντες. Sic accipit & scholiastes Aristophanis initio Nubium, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τοῦ νυκτῶν ὅσον Ἀπέρατον, exponens μέγα, ᾗ πέρας οὐκ ἔστι, & errare eos dicens qui scribunt ἀπέραντον.

Περαπεύω, F. εύσω, Finio. Sed Hesych. περαπύει exp. non solùm ὀείζει, verùm etiam τέλει, item λέγει.

Περαπόω, ῶ, Fut. ώσω, Finio, Termino. idem quod ὀείζω. Aristot. De mundo, ἀρχὴ περαπυθμὴν Ἑλλησπόντῳ ἐν τοῦ θεὸς ἑωσφόρου μερῶν, imperium Hellesponto terminatum ab occidentis partibus. Inde per syncopen factum S C R I B V N T Πέπερασμαι pro πεπεράτωμαι, id est Fato destinatus sum. cuius tertia P E R S. Πέπερασται, Fato destinatum est, quod Christiani dicerẽt θεοῦ θεσμὸς. quod vt ab ὀείζω deriuatum est, sic hoc à περαπόω synonymo. Antiphan. apud Athen. lib. 2, — πίς γὰ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ, τι παθεῖν Πέπερασται ἑκάστῳ τοῦ φίλων; Bud. ex Luc. quoque affert πέπερασται, interpretans Fatum est, vt Cicero De fato dicit, Si tibi fatum est non conualescere: pro quo dicitur etiam ἔμαρται. Præt. plusquã perf. Πέπερασται, Fatum erat, seu in fatis erat. Hesiod. Οὐνεκά οἱ πέπερασται ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, quoniam fatale ei erat vt a filio perimeretur. Hinc P A R T I C I P. Πεπερωμένος, ου, ὁ, Fatalis, Fato destinatus. Il. γ, Ὀφπιπέρω θανάτοιο τέλος πεπερωμένον, Cui in fatis est vt moriatur. Xenophon quoque πεπερωμένον τέλος, fatalem vitæ exitum dicit. quemadmodum & Herodianus lib. 2, τὴν μὴν οὖν καλέλαβε τέλος τὸ πεπερωμένον. quæ verba Politianus sic vertit, Atque is quidem suo sibi fato extinctus periit. Apollonius lib. 2 Argon. πεπερωμένη ἤλασε μοῖρα, Fatalis sors, hoc est Fatum. Et apud Euripidem πεπερωμένος νόστος, fato destinatus reditus. Rursum apud Homerum,

αὐὴρ πεπρωμένος αἴσῃ, cui fatum est mori, quasi (vt Eusta A
thius exponit) αἴσῃ πεπρωμένος ἢ εἰς τέλος ἐλθὼν ἢ ζῶν.
Iliad. ω, & Iliad. χ, Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, Ἀψ ἐθέλεις θανάτοιο δ' ἰσηρέος ἐξαναλύσαι, Virum mortalem, & cui iam olim fatum est mori, Cui iam olim fatum vitæ terminum statuit & præfiniuit. Et τὸ πεπρωμένον, Fatum, Quod fato destinatum & præfinitum est. Plutarchus, ἔοικεν οὐχ οὕτω ἀπρόσδοκητον ὡς ἀφύλακτον εἶναι τὸ πεπρωμένον. Et alibi, ὁ τὸ πεπρωμένον τελέσας, quod Latini dicunt Fato functus. Alicubi reperitur πεπρωμένον pro πεπρωμένον ὄν, cum infin. Et πεπρωμένον B
(sub. ὄν) pro πεπρωμένον ὄντος. Plut. ὡς τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς Ἰταλίας κεφαλὴ γένεσθαι, fatum esse vt locus ille caput sit Italiæ. Apollonius verò libro 2 Argon. ἄπῳ κηδεῖ κακῷ πεπρωμένον, pro Nondũ fato & morti destinatũ. Rursum τὸ πεπρωμένον dicitur pro τὸ πεπρωμένον τέλος, Fatalis exitus vitæ, Fatum. Lucil. lib. 2 Epigram. in astrologos, Εἶπεν ἐλπυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς ἑαυτοῦ, fatalem horam sibi aduenisse. Dicitur præterea ἡ πεπρωμένη pro ἡ πεπρωμένη μοῖρα, sicut & εὐαρμένη. Demo C
sthenes Epitaph. ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη Τύπις αἱρεῖ. Aristoteles De mundo scribit πεπρωμένα dici διὰ τὸ πεπερατῶσθαι πάντα, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσιν ἄπειρον εἶναι.

C. Ἀπεράντως, Interminatus. Vide in Πέρας.

C. ΑΠΟπεραπόω, Termino, Finio. Item Ad finem perduco. quomodo Ἀποπεραπῶσαι Suidas exponit συμπληρῶσαι.

Περαίνω, Finio, Termino. idem cum περατόω. vnde πεπερασμένος, Finitus, Terminatus. Aristoteles Metaphys. libro 5, τῶν δὲ οἱ μὲν ἓν εἶναί φασι, οἱ δὲ πλείω ἢ ἕν· καὶ οἱ μὲν πεπερασμένα, οἱ δὲ ἄπειρα. Vbi etiam nota opponi sibi πε- D
περασμένον & ἄπειρον, & dici πεπερασμένον à περαίνω, vt μεμιασμένον à μιαίνω. Additur περαίνεσθαι εἰς, pro terminari & desinere in, ex Libanio in argumento orat. Demosthenis Pro corona, εἰς οὓς ἔδει πάνυ ὀλίγα περαίνεσθαι τὸ ἔργον. ‖Item Finio, hoc est, Ad finem & exitum perduco, Perficio. quemadmodum Hesychius περαίνει exponit ὅτι πέρας ἄγει, πληροῖ, ἀνύει: & Περαίνειν, ἐξανύειν, ἀποπληροῦν: itidémque Suidas Περαίαν, τελειῶσαι. Aristophanes Pluto, Πέραινε τοίνυν ὅ, τι λέγεις ἀ- E
νύσας πιτὴ, ad finem perducas & efficias quod dicis.

Pass. Περαίνομαι, Ad exitum perducor, Perficior. vel etiam Euenio. Aristophanes Vespis, Ὁρᾶς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται, vt efficitur & euenit quod oraculis prædicitur. Item περαίνεν ὁδόν, vt ἀνύειν ὁδόν, cõficere iter. Nec multum diuersa significatione ex Isocrate, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν, pro Iam tempus est accusationem exequi. Alicubi commodius redditur Efficio, Proficio, Promoueo. vt οὐδὲν περαίνειν apud Plutarchum identidem, Nihil proficere, Nihil promouere. F
sicut & Thucydides libro 6, pag. 225, ὅπερ οὐδὲν ἔπ περαινεῖ πρὸς τὸ βουλόμενον, Nihil efficiet, Nihil promouebit, Nihil proderit. & Passiua signif. ex Platone, περαίνεσθαι εἰς τὸ μέσον, promoueri & progredi. Item ex Phalar. epist. περαίνονται οἱ λόγοι εἰς οὐδέν, Nihil lamentis proficimus.

‖Περαίνειν est etiam vocabulum dialecticorum. nam dicunt περαίνειν pro Ex positis vel concessis aliquid efficere, hoc est Inferre vel Concludere: ac Pythagoricorum fuisse proprium vocabulum tradunt. Plut. Symp. G
8, τοὺς ῥήτορας ἑαυτῶν περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ὅπῃ χρόνῳ πάντας. Apud Plut. verò De procreat. animi, ἴδια δόγματα περαίνειν, Turnebus vertit Sua dogmata contexere. ‖Περαίνειν Suidas exponit etiam συνουσιάζειν: Bud. Prædicare apud Diog. Laertium in Menedemo, p. 122, ἠρώτησεν εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει. Itidem paulo antè, λαβὼν δὲ κάρφος διέχραφεν εἰς τοῦδαφος περαινομένου χῆμα, ἕως ὁρώντων πάντων σωὲν τὴ μεγέθιον τὴν ὕβριν ἀπηλλάχθη.

Περαντικός, ή, ό, Ad finem perducendi & efficiendi vim ha H
bens. Item Qui peritus est seu probè nouit inferre & concludere aliquid, vt argutus dialecticus. Aristoph. Vespis, Σωκρατικὸς γὰρ ὄντ' καὶ περαντικός. vbi schol. exponit totum eum locum in hunc modum, σωκρίνειν τοὺς λόγους καὶ σωφίζειν δ' ὡς ἀμφίλογος, καὶ πέρας αὐτοῖς ὅπῃ θέναι. quam expositionem sequẽdo, περαντικὸς esset Argutus perorator.

C. Ἀπέραντος, ου, ὁ ἢ ἡ, Infinitus. Idem cum ἄπειρος, seu ἀπε-

C. Ἄπειρος, ον, ὁ καὶ ἡ, Terminum seu finem non habẽs. Interminatus, vel Infinitus. Cicero ἄπειρον χρόνον vertit tempus infinitum: & cõtrarium, πεπερασμένον, finitum. Exponitur etiam Immensus. Plut. De plac. phil. ἄπειρος κατὰ τὸ πλῆθος ὁ κόσμος, Mũdus est infinitus quod ad multitudinem attinet. id est, Infinita multitudine sunt mundi, pro Innumerabiles. Cicero ἄπειρον αἰθέρα apud Euripidem reddit, Immoderatum æthera. Idem hæc Epicuri verba, ὁ δὲ τῶν κενῶν δεξῶν πλοῦτος εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, sic vertit, Inanium autem cupiditatum nec modus vllus nec finis inueniri potest. Pluralis autem B
ἄπειροι sæpe vertitur, Innumeri seu Innumerabiles, vt à Cicerone etiam redditur in Timæo Platonis.

Ἄπειρος δακτύλιος (id est Annulus ἄπειρος) vocatur qui non habet fundam: vel, vt alii, qui non habet gemmam: ἄλιθος. Aristoteles Auscult. libro 3, καὶ γὰρ τοὺς δακτυλίους ἀπείρους φασὶ τοὺς μὴ ἔχοντας σφενδόνας. Secundum alios ἄλιθος δακτύλιος dicitur ὁ ἄπειρος. Pollux libro 7, τὸν δὲ περιφερῆ καὶ ἄλιθον δακτύλιον, ἀπείρονα καλοῦσι. id est, Rotundum autem & gemma carentem annulum ἀ- C
πείρονα vocant. Sed mendose legitur in vulgatis Pollucis editionibus λίθον pro ἄλιθον. Præterea fortasse nõ ἀπείρονα sed ἄπειρον Pollux scriptum reliquit. nam ἀπείρων valet quidem idem quod ἄπειρος, sed poeticum est.

c. 2. Ἀπειροπάθεια, ας, ἡ, Infinitas quædam vel immensitas affectionum animi præter naturam. Synesius Herculiano, εἰ φιλοσοφία προσοβοῦσιν εἶδεν ἀπαθείας αὐτῷ, αἱ μέσας δὲ ἕξεις εἰς μετριοπαθείας ἵστασι, τίνι ἀπειροπαθείαν καὶ τὸ ὑπαπείνωτον τοῦ χώρας τάξομεν; Sonat autẽ ἀπειροπάθεια, ἡ ἀπειρία τῶν παθῶν. D

c. 2. Ἀπειροπλάσιος, ᾱ, ό, ad verbũ Infinitiplex. ea forma qua dicitur Multiplex. Ab Hesychio ἀπειροπλάσιον exponitur πολυπλάσιον. id est Multiplex.

Ἀπειρεάκις, aduerbium, Infinities, vt vertit Bud. citans ex Areopagita, ἀπειρεάκις ἄπειροι.

Ἀπειρεαχῶς, aliud aduerbium, Infinitis modis. Proclus in Euclidem, τὰ μὲν μοναχῶ γίνεται, τὰ δὲ πλεοναχῶς, τὰ δὲ ἀ- E
περαχῶς.

Ἀπειρία, ας, ἡ, Infinitas, Immensitas.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, apud poetas, idem quod ἄπειρος, & ex eo factũ παρωνύμως, vt notat Eust. Hesiodus, λαὸς ἀπείρων, Infinitus populus. Et in plurali ἀπείρονες, Infiniti. Homerus Odyss. θ, Δεσμοὶ μὲν τοὶ πόσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. Idem somnum ἀπείρονα dicit quasi immensum: id est profundissimum: Odyss. ν, — ὕπνον δ' θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν. ‖Frequenter etiam tam apud Homerum quàm Hesiodum reperimus terram ὀπιθεπικῶς appellatam ἀπείρονα, id est rotundam, vt vult Eustathius, & alii nonnulli.

Ἀπείρονας vult Hesychius Sophoclem in Thyeste posuisse pro ἀπειράντους. Duobus autem modis capi ἀπέρα- F
ντος, paulo antè dictum fuit.

Ἀπείρητος, ον, ὁ καὶ ἡ, sicut ἀπείρων à poetis pro ἄπειρος ponitur. vt πόντος modò ἀπείρων appellatur ὀπιθεπικῶς, modò ἀπείρητος, pro commoditate metri. Legitur verò cum apud alios tum apud Hesiodum, πόντος ἀπείρητος. Idem vt γαῖαν ἀπείρονα, sic & γαῖαν ἀπείρητον dixit. Si igitur ἀπείρονα γαῖαν exponamus rotundam, Eustathium sequentes: sic & ἀπείρητον γαῖαν exponere conueniet.

Ἀπειρήδιος, Infinitus. Ἀπειρήδιον Hesych. πολύ, sicut ἀπειρον G
idem exponit itidem πολύ.

Ἀπειρέσιος, ον, ὁ καὶ ἡ, Itidem apud poetas pro ἄπειρος ponitur, sicut ἀπείρων & ἀπείρητος. vt δῆμον ἀπειρεσίων, apud Homer. Bellũ immensum. Dicitur ET IAM Ἀπειρέσιος, ab eodem per metathesin. vt Iliad. α, ἀπειρεσίη ἀπείρονα, Infinita munera. Friuola enim est altera opinio, vt sit ἀπειρέσια pro λαιψηρά, ita dicta quasi εἰς ἄπορ ἀπειρέσιον αὖ τις τὸν λεξισμόν.

Περαίνω, Finio, Termino. idem cum περατόω, seu πρατόω.

Πέρα, Vltra. construitur cum genitiuo. Aristoteles lib. 6 Polit. καὶ πόπου μὴ πέρα πεσεῖν, vltra hoc nõ progredi, vt Cic. Adhibent modum quendam, quem H
vltra progredi non oporteat. Idem Aristoteles πέρα sine adiectione posuit pro Vltra modum: l. 7, Polit. χαλεπὸν γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν καὶ οἱ πέρα τέρξαντες, οἵδε καὶ πέρα μισοῦσι. Pro Vltra, sine adiectione itidẽ ponitur apud eũdẽ Plat. in Tim. μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, nihil vltra requirere. Cic. interpr. ‖Alicubi cũ suo casu redditur Vltra quàm. Plusquã. vt πέρα τῶν φυσικῶν καὶ μετεώρων, plusquã natura & modus exigit. ‖Item Supra. vt Philostr. in Her. πέρα ἀνθρώπου, supra hominẽ. Ibidẽ πέρα τέχνης, supra artẽ. Nazianz. πέρα τῶν μυστηρίου, supra mysterium. Et πέρα πίστεως, supra fidem. πέρα δυνάμεως, supra vires. At πέρα τῶν λόγου, supra quàm dici potest. ‖Exponitur etiam Præter. vt πέρα τῶν μέτρου apud Lucian. Præter modum. quod tamen & in superiori significatione queas accipere pro Vltra modum: vt & apud Demosthenem, πέρα τῶν μετρίου. Rursum pro Præter, quum dicitur πέρα ὧν προσδεχόμεθα, Præter expectationem. (Nisi potius & ibi vltra expectationem interpretandum sit, hoc est Vltra & plus quàm expectabamus) Bud. quoque apud Areopag. πέρα τῶν δέοντος interpret. Præter modum, Plus quàm expedit.

Πέραν itidem pro Vltra accipitur, sed de loco tantũmodo dicitur: at præcedens πέρα, nunquam. Aristotel. De mundo, πέραν Ἰνδῶν, vltra Indos. Thucydides, πέραν θαλάσσης, Trans mare, Vltra mare. Idem sine casu dixit διαπεβήσαντες πέραν, pro Traiicientes in vlteriorem partem. Synonyma huic πέραν sunt ὅπῃ θάτερα δὲ, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, vt B. tradit: opposita, ὅπῃ τὰ δὲ μὴ, ὅπῃ θάτερα μὴ, quæ significant Cis, Citra. Interdũ articulus additur, & in nomen transit, vt ὁ πέραν, Vlterior, Qui in vlteriore parte est, Qui est è regione, Qui ex opposita seu obiecta parte est. Quo sensu dicitur etiã ὁ κατ' αὐτικρύ. vt ἡ πέραν ὄχθη, Vlterior ripa, Opposita fluminis ripa. Et τὰ πέραν, Thucyd. Quæ sunt in aduersa parte, Quæ sunt è regione. Et τὰ πέραν περάσματα, res quæ in vlteriore parte aguntur. Polyb. l. 3, οὐδέποτε γὰρ πρότερον θαυμάσαντες διαβῆναι τὸν Ἑλλήσποντον, ἀλλ' ἀσμένιζοντες τῇ πρὸς ὅπῃ τοῖς δὲ φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, πότε διέβησαν, καὶ ποτὲ πρῶτον ἐθαύμασαν αὐτοπτικῶς τὰ πέραν πραγματα. Vbi nota opposita sibi τὰ ὅπῃ τὰ δὲ & τὰ πέραν, id est Citeriora & vlteriora.

C. Ἀνιπέραν, VEL Ἀνιπέρας, E regione, Ex aduerso. Arist. de Athenis loquens, ὡς τε καὶ ὅπῃ τῆς ἀνιπέραν ἠπείρου πρεσβύτερον ἑτέραν Ἑλλάδα ἄπικον ἑαυτῆς. Sic apud Plutarchum in Pericle, εἰς τὴν ἀνιπέρας ἤπειρον. Apud Thucydidem ἐν τῇ ἀνιπέρας Θρᾴκῃ. In Thracia quæ est ex aduerso. Dicitur etiã τὰ ἀνιπέρας sine adiectione: vt apud Xenophontem, ἀπελθόντας εἰς τὰ ἀνιπέρας, id est, In locum è regione situm, vt Budæus vertit. Volunt autẽ Grammatici esse aduerbium ἀνιπέραν siue ἀνιπέρας, & dici ὁ ἀνιπέρας, vt dicitur ὁ ἀέω vel ὁ κάπω. Suid. tamẽ ait acuendam esse penultimã vocabuli ἀνιπέρας, quòd nomẽ sit fœmininum genitiui casus. ‖Inuenitur ET Καπανιπέρας, vno vocabulo, pro ἀνιπέρας, apud Lucianum. Sed quidam malunt diuisim scribere κατ' ἀνιπέρας.

Ἀνιπέραν & ἀνιπέρα, etiam pro Vltra. Polyb. in 5, ἄμα δὲ καὶ τῆς ἀνιπέρα παρεμβολῆς ὑπὸ τὴν ὄψιν οὔσης. B.

Περάτη, ης, ἡ, Vlterior. Apollon. Argon. 2, περάτης εἰς οὔρεα γαίης, in montes terræ vlterioris: de fuga martiarum auium. ‖Accipitur etiam substantiuè pro πέρας, id est Finis, Extremũ (ad quã significationem respiciẽdo ponẽdũ fuerit ante Πέρα) Od. ψ. Νύκτα μὲν οὐκ περάτῃ δολιχὴν ἔχε θεῖον. vbi scholiastes exp. οὐδὲ θεὸς τῷ πέρατι τῇ πόλει ὄσαν. Faciebat igitur Minerua vt extrema noctis pars sub ipsam auroram longior esset. Ab Apollon. περάτη dicitur Extremitas horizontis orientem versus, lib. 1, Argon. — ἠὼς ἐκ περάτης ἀνίσταται. vbi annotat scholiastes περάτῃ quosdam accipere τὸ ὑπὸ χθὼ ἡμισφαίριον: sed propriè ita dici τὴν αἰπὴν, quia ἐστὶ πέρας τῆς τοῦ ὠκεανοῦ κατάστασις. nam ab ea incipit & in eam definit. At lib. 2 idem Apollon. dicit, ἥλιος ἐκ περάτων αἰνῶν. vbi rursum scholiastes exponit ἐκ τῶν ὑπὸ ὁρίζοντος ἡμισφαιρίου.

Περαίτερος, Vlterior. Eustathius. VNDE Περαιτέρω Vlterius, vel Vlterius quàm. Aschin. περαιτέρω τῶν δέοντος, Vltra quàm oportet, Vltra modum. Sic περαιτέρω τῶν προσήκοντος. At Plutarch. in Galba, περαιτέρω τολμῆς αὐτὸν ἑαυτῶν, pro Multo audacior euasit.

Περαῖος, ᾱ, ό, Vlterior, In vlteriore parte situs. Vnde ἡ περαία, s. γῆ vel χώρα, terra vel regio vlterior, id est è regione sita. Strabo, τοὺς Σάλλυας ἔχοντες αὐτοπαρήκοντας ἐν τῇ πε

ραίας. Idem, κ᾽ τὰς Πιθηκούσας καὶ τὴν περαίαν ἅπασαν. Apoll. A
libro 1 Argon. etiam cum genitiuo, καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης, id est, πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θρᾴκης, Regio
illa tota quæ vltra Thraciã est, Thraciæ obiecta & op-
posita. HINC Περαιόθεν, Ex vlteriori parte: vt πέρηθεν.
Quod verò Aratus dicit, Παρθένος ἡμὸς ἅπασα περαιόθεν
ἄρτι φόηται, Cic. vertit, Et iamiam toto processit corpo-
re virgo. AT Περαίας, ᾱ, ὁ, piscis de genere capitonum;
apud Aristotelem Hist. anim. libro 8, capite 2, cui op-
ponitur ὁ πρόχειλος. Gaza vertit Translittoranus. Sed a-
pud Athenæum LEGITVR Φεραῖος.

C. Ἀνιπέραιος, Ex aduerso seu è regione citus. vt αὐτιπέραια
γῆ apud Apollon. Rhod. Apud Homerum autem Il.
β, αὐτιπέραια exponunt τὰ ἐξ ἐναντίας κείμενα χωρία: secũ-
dum quosdã, Loca ex aduerso sita. Vide Eustathium.
Πρὸς αὐτιπέραιαν VEL Προσαντιπέραιαν coniũctim citatur
ex Dionysio De situ orbis, pro αὐτιπέραν è regione.

Περαιόω, Transmitto seu transueho εἰς πλῶ περαίαν, Tra-
iicio in vlteriorem oram, Transporto. Et Περαιόομαι,
οῦμαι, pass. signif. In vlteriorem partem traiicior, Trans
flumen, lacum, aut fretum vehor. Lucianus De luctu, C
περαιωθέντας πλῶ λίμνιω εἰς τὸ εὖστω λειμῶν ὑποδέχεται, Pa-
ludem traiectos, Quum in vlteriorem paludis ripam
transuecti sunt. Aliàs Περαιοῦμαι neutraliter etiam
redditur Traiicio, Transmitto, Transeo. quod & πε-
ράω. Herodotus, ἐπεραιώθη τὸν ποταμόν, transmisi flu-
uium. Thucydides, ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰόνιον, Ionii maris
sinum traiecerunt. Idem dicit περαιούμενοι κ᾽ θάλασσαν.
vbi schol. exponit πλέοντες: sed reddemus potius Trãs-
mittentes mare, vel transfretantes. D

C. ΔΙΑπεραιόω, idem cum περαιόω, vt διαπορθμεύω ac διαπε-
ράω idem cum πορθμεύω ac περάω. Plutarchus Sylla, pa
gina 857 meæ edit. μέλλοντες ὃ τοῖς σραπώτας διαπεραιοῦν,
Traiicere, Transportare. Vnde διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμόν,
Flumen transuectus, vel Qui flumẽ transmisit. At So-
phocles Aiace impropriè, — εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χε-
ροῖν Κουλεῶν ἐρυσὰ διεπεραιώθη ξίφη, pro Vt & è vaginis
districti fuerint enses. Ab hoc Διαπεραιόω est VER-
BALE Διαπεραίωσις, εως, ἡ, Transuectio, Traiectio, seu
Transmissus, Traiectus.

Πέρλω, Ionicè pro Πέραν, Trans, Vltra. Itidem cum genitiuo. Iliad. β, — ναύοισι πέρλω ἱερῆς Εὐβοίης. AT Πέρηθεν, Ex
vlteriori parte, seu De vlteriori parte.

C. Ἀνιπέρλω, Ionicè pro αὐτιπέραν. Apollon. Rhod. AT
Ἀνιπέρηθεν, idem cum πέρηθεν, Ex vlteriori parte, Ex op-
posita regione.

ΠΕΡΑΩ, ῶ, Fut. ήσω, & άσω, (quod in prosa potius vsi-
tatum) Transeo, διαβαίνω, idem cum πείρω. vnde & de
riuatum esse putant nonnulli: alii à πέρας, vt
idem sit cum περαιοῦμαι. Iliad. μ, de fossa ampla, — οὔτ᾽
ἀν᾽ ὑσφόρεειν ῥεῖα, οὐδὲ περήσαι Ῥηϊδίη, Quam nec trãsili-
re nec transire facile erat, Nec transultu nec transitu
facilis. Paulo antè dicit, Τάφρον ἐπ᾽ πρωῶν διαβαινέμεν, ac
cipiens synonymως περᾶν & διαβαίνειν: quibus opponi-
tur ὑσφορεῖν siue ὑσφήσαι, saltu superare. Iliad. ψ, Θάσσε
με ὀπὶ τάχιστα, πύλας αἴθαιο περήσαι, vt portas Plutonis trãs
eam. nam arcebatur à cæteris animabus. Itẽ περᾶν flu-
uium dicimur pro Transire. Iliad. φ, de subulco Σῦς ῥα τ᾽
ἔναυλος ὑπὲρ ρὴ χειμῶνι περῶντα, quem torrens oppresse-
rit hyeme transeuntem. Solent enim hyeme propter
crebriores & maiores imbres, torrẽtes esse violentio-
res & transitu difficiliores. Plutarchus Camillo, οὐκ ἰῶν
ποταμὸν περάσαι, transiri fluuius non poterat. Ex Xe-
nophonte autem, ὀλιγόνως διὰ γήρως περῶντες, Ægrè per
senectutem transeuntes, Ægrè senectutem transmit-
tentes: vel etiam Transigentes, vt dicitur Transigere
vitam, & Transire vitam, apud Salustium. Telum
quoque περᾶν dicitur, itidem vt πείρειν. Sic Stat. — longo
perlata tenore Transiit hasta duos. Iliad. φ, πάλιν δ᾽ ὑπὸ H
χαλκὸς ὄρουσε Βλημένου, οὐδὲ πέρησε, Nec transiit, seu Nec
transadegit, Nec penetrauit. At Iliad. σ, πέρησε δ᾽ ἀρ᾽ ὀστέον
ἔσω Αἰχμὴ χαλκείη. vbi nota ἔσω. Cum infinitiuo
quoque construitur. vt Nonnus, ὄφρα ποιοῦσα Μηκέτι
διψήσω, καὶ μηκέτι δεῦρο περήσω Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύειν,
Nec amplius huc transeam hausturn aquam ex pro-
fundis laticibus. Vel simpliciter Huc veniam. nam vox

δεῦρο ei addita significationem aliquantulum mutat.
Sic enim Ioannes dixerat, μηδὲ ἔρχομαι ὀνθάδε αὐτλεῖν.
Idem alibi, εἴς σε περήσῃ, ad te veniet. Itidem quum di-
citur πέρασον ἔξω, redditur tantummodo Exi. Sopho-
cles, πέρασον ἔξω δόμων, Prodi ex ædibus, Exi è domo.
Homerus dicit etiam περᾶν ὅθι οἴνοπα πόντον pro διαπε-
ράν seu περᾶν, Traiicere, Transire, διαβαίνειν. Item Su-
pero. Soph. ὅταν θυμοῦ περάσῃς, Vbi furorem superaris &
veluti trãsieris. ὅταν ὅθι πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς. Epigr. l. 2, εἰ δὲ
περήσω, Si te effugero, Si te euasero, & veluti transiero:
titulo εἰς λαιμάργους. ‖ Περάω, interdum est μεταβα-
τικὸν, & significat Transporto, Traiicio. peculiariter ve-
rò de iis qui transportant vt vendant. Iliad. φ, Καὶ ὅτε
μὲν μὲν Λῆμνον εὐκτιμένην ἐπέρασσε Νηυσὶν ἄγων. ἀπὸ δ᾽ ὑός Ἰή-
σονος οἶνον ἔδωκε, transuexit vt venderet. Eustathius ex-
ponit, πέραν ἀπέδοτο, καὶ διὰ θαλάσσης πλεύσας διεπώλησε.
itidémq; alibi dicit, περᾶν significare πέραν πωλεῖσθαι,
In vlteriore regione vendere, seu In vlteriora loca trãs
ferre vt vendas. à quo περάω deriuat πέρνημι: & περάσιμ,
à quo πράσις, de quibus infrà. In eadem significatione
Odyss. ο, ἄνδρες δυςμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ᾽ ἐπέρασαν Τοῦδ᾽
ἀνδρὸς πρὸς δόμα θ᾽ ὁδ᾽ ἄξιον οἶνον ἔδωκε, vendiderunt me
transuectum ad huius viri domum. Et in pass. — εἰς
Λῆμνον πεπρημένος, in Lemnum trãsuectus & venditus:
quod Eustathius ex eodem Hom. affert. Quum ve-
rò ei iunguntur aduerbia motum in loco significan-
tia, simpliciter redditur Vendo. vt Odyss. ξ, Κεῖθι δέ μ᾽
ὡς περάσῃσι, καὶ ἄσσον ὠνὸν ἔλοιτο, vt ibi me venderet,
πωλήσῃ, vt schol. exponit. Sic Iliad. δ, Δώσῃν καὶ περάσαι
νήσων ὅθι πηλεδαπάων, se vincturum & venditurum me
in insulis longinquis. Vbi etiam nota περᾶν (seu περάσαι
poeticè) vsurpatũ Attico more pro περάσῃν, vt ἐλᾶν pro
ἐλάσῃν. Ad περάω autẽ significans simpliciter Trans-
fero, pertinet quod ex Euripide affertur, περᾷ ὑπὸ σκη-
νῆς πόδα, pro Et tentorio profert pedem. Poeticè ve-
rò DICITVR Περόω pro περάω, (vt ὁρόω pro ὁράω)
quod legitur in Epigr.

Πέρασμα, ατος, τὸ, Traiectus, Transitus. Vtitur hoc voca-
bulo scholiastes Homeri, πρθμῷ exponens πρὸς διάπερα-
μα τῆς θενῆς τόπῳ. E

Πέρασις, εως, ἡ, Transitus, διάβασις, δίοδος: de ipsa transeun-
di actione. Theophr. De caus. pl. libro 2, cap. 10, Ὧν δὲ
πάθοντα, (hoc est ὅθεν κινεῖ ἐνέντα, scalpta seu incisa) καὶ πέρα-
σίν τινα ἔλαβεν ὑγρὸν καὶ πνεύματος, καὶ τὸ θερμὸν εἰς δέχεται.
vbi tamen non πέρασιν scriptum est SED Ἀπέρασιν,
mendosè. ‖ Πέρασις βίου pro ἡ τελευτὴ, Finis, Exitus, vt
Suidas exponit in hoc loco, Ἀόπε βίου πέρασιν καὶ κατα-
τροφὴ πνα.

Περάσιμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Transmeabilis, Qui transiri potest;
Vadosus, vt Cæsar loquitur. Arrianus de fluminibus
Indiæ, χειμῶνος ἤδοισιν ὀλίγοι τε γίνονται καὶ εἰσὶν ὅπου περά-
σιμοι, Vado pedibusque transiri possunt. Vbi tamen mẽ
dosè scriptum EST Παράσιμοι.

Περατὸς, ᾱ, ὁ, idem cum περάσιμος, Permeabilis, Per quem
transitus patet, Qui transiri potest. Plut. Pyrrho, pagi-
na 724 meæ edit. Τάφρον οὐ περατόν. VNDE Ἀπέρατος,
Qui transiri & permeari nequit, Imperuius, Immeabi-
lis, Innauigabilis. ET Δυςπέρατος, Transitu difficilis.
Apud Euripidem δ᾽ υςπέρατος αἰών, Ætas quæ difficulter
transigitur. Vbi annotant legi ETIAM Δυςπέρασος,
quod fuerit potius à περαίνω quàm à περάω, sicut ἀ-
πέρασος.

Περάτης, Peregrinus, q. d. Transitor. v. l. At περάτας Suid.
accipit pro πρθμεῖς, vt infrà videbis.

Περητὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro περατὸς, vt περήσω pro περάσω. He-
rodotus, περητὸς νηυσὶ ποταμὸς, Fluuius qui nauibus trãs
itur, Fluuius qui non nisi nauibus potest traiici.

Περητήριον, ᾱ, τὸ, Quo perforare & transfodere aliquid po
ssumus. Sic dicitur ab Hippocr. Terebra recta & acuta,
diuersa à modiolo, teste Galeno in Lex. Hippocrates
περητηρίῳ exponit τρυπάνῳ τῷ ὀξεῖ καὶ ὀξεῖ: subiungens,
ὅθεν καὶ ἕτερον, ἡ χοινικίς.

C. ΑΠΟπεράω, Traiicio alicunde. Plutarchus Mario, pag.
780 meæ edit. ἀπεπέρασαν εἰς πλῶ αὐτικρὺ νῆσον.

C. ΔΙΑπεράω, ῶ, Pertranseo, Traiicio, idem cum περάω,
sicut διαπείρω cum πείρω. Isocrates, πελάγη διαπερᾶν,

maria transmittere. Xen. in Œcon. διαπερᾶν τὸν βίον, Trãs A
ire vitam, vt Salust. loquitur: seu Trãsigere, Traducere.
Sic Chrysost. διαπερᾶν τὸν χρόνον, traducere tempus.

Διαπέρασμα, ατος, τὸ, Traiectus. Hesych. in Πορθμός.

C. ΕΙΣπεράω, Transeo, seu Traiicio in, περάσεις, vt Nonn.
dicit, εἴς σε περάσῃ. Hesiodus Erg. 2, Ἐνθαδ᾽ ἔγων ἐπ᾽ ἄεθλα
διαφόρους Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ᾽ εἰσέπερησα, in Chalci-
dem traieci, videlicet naui.

C. ΕΚπεράω, Transeo ex. Euripides, δωμάτων ἐκπερᾷ, Exit
ex ædibus. Sic Sophocles, πέρασον ἔξω δόμων, exi è do-
mo. Pro Traiicio, ἀποπεράω, vsus est Hom. Od. ν, B
νηυσὶ πεποιήθεσι νωϊτέρησι Λαῖτα μέγ᾽ ἀκτεόωσα. Furip. di-
cit ἐκπερᾶν βίον, Vitam transire seu traducere, Æuum
transmittere, vt alii interpr. ‖ Accipitur etiã tran-
sitiuè pro Traduco, Traiicio, Transporto, sicut & πε-
ράω. Numer. 11, ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτρας ἀπὸ τῆς θαλάσσης
τὸ πνεῦμα, ventus abreptas trans mare coturnices de-
tulit.

c. 2. Διεκπεράω, Transeo. Sed sonat q. d. Ex loco aliquo per
aliũ transeo. Interdum pro Exeo, sicut διέξοδος modò
pro exitu, modò pro trãsitu vsurpatur. Frequentius pro C
Trãseo, Traiicio. Apoll. l. 2 Arg. Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρε-
τμοῖς, traiecere remis. ‖ Item Traiicio, Transfigo,
Perforo. Aristoph. πολλῶν θυμῶν ῥίζας διεκπερῶντες.

C. ΕΜπεράω, Traiicio in, Transeo in. vel etiam Transue
ho in. sicut ἐκπεράω tã neutraliter quàm transitiuè ca-
pitur. Cuius verbi nulla afferuntur exempla, sed inde
deriuatum videtur ESSE Ἐμπέρασμος, significans, Qui
transit seu traiicit in, Vector, ἔμπορος. Callim. Hymno
in Iouem, οὐ σύγε νηῶν Ἐμπερασμοῖς, οὐκ ἀνδρα σαώσεις λον. D
vbi scholiastes exponit ἔμπορος. ‖ Aliàs tamen ἐμ-
πέρασμος idem significat cum ἔμπορος, Peritus, vt & He
sychius testatur, qui ἐμπέρασμον exponit ἔμπειρον. Et sic
exponi etiam potest νηῶν ἐμπερασμοῖς, Rei nauticæ pe-
ritos, Nautas. VNDE Ἐμπεράσμως, Peritè, Scitè, ἐμ-
πείρως, vt idem schol. exponit apud eundem Callim. in
Hymno εἰς λουτρὰ Παλλάδος conscripto, ἐμπεράσμως ἐ-
πείσατο λιτὰ λαβοῦσα Χέρματα. Cui Ἐμπέρασμος ADDE
Ἐμπερής, quo itidem pro ἔμπειρος vsus est Soph. in V-
lysse furente, teste Hesychio. E

Περασάκιω, poeticè pro περάω, Transeo, Traiicio. Odyss. ε,
de duobus fruticibus, Τοὶ οὐδ᾽ ἀρ᾽ οὔτ᾽ ἀνέμων διάεει μθρος
ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ᾽ ὄμβρος περάσασκε διαμπερές, nec vnquam
eos pertransiit imber.

Πρήσσω originem traxit ex φρήσω, facta syncope, vt in κρη
τὴρ, à κεράσω vel potius κρήσω, Ionicè. Dicitur verò φρή
σειν ὁδὸν pro Transire viam, hoc est Iter facere, Viam
ire. Apollon. libro 1 Argon. φρήσειν δ᾽ ὁδόν. Et Home-
rus Odyss. ν, de equis scutica incitatis, Τῷ ὁ᾽ ἀειρόμθροι
ῥίμφα φρήσοισι κέλευθον, Eunt viam seu Carpunt viam. F
Idem dicit etiam φρήσειν ὁδοῦ (vbi subaudiri potest διά,
sicut quum alibi dicit ἕλκησιν πεδίοιο, & ἐπέσσυτο κονίοντες
πεδίοιο, Eustathius subaudiri scribit διά.) Odyss. ο, Ἵππους
ζεύξον ὑφ᾽ ἅρματ᾽ ἄγων, ὄφρα φρήσωμθν ὁδοῖο, Vt viã carpa-
mus, Vt viam eamus, seu per viam. Schol. exponit,
περάσωμθν. VNDE Διαφρήσω, quod eiusdem est si-
gnificationis, (sicut διαπεράω & περάω idem valent)
id est Pertranseo, Transeo per. Odyss. β & Iliad. α, Ἠ μ᾽ ἐ-
θελεν κῦμα διαφρήσουσα κέλευθον. Iliad. β, μάλα δ᾽ ὦκα
διέφρησεν πεδίοιο. vbi exponitur, διεπέρων διὰ τοῦ πεδίου,
Transibant cãpum, vel Currebant per campum. Item G
Percurro. Odyss. ξ, οὔπω διαφρήξαιμι λέχος ἐμὰ κήδεα θυ-
μοῦ. id est, διέλθοιμι. SED ET Πρῆσε eiusdem origi-
nis esse videtur Eustathio, vel à VERBO Πνέω. nam
hæc verba Homeri Il. α, Ἐν δ᾽ αὖλιος ἀκῆσεν μέσῃ ἴστον, e-
narrans pagina 139, φρῆσεν exponit ἐφύσησε, subiungens,
θέμα δὲ τὸ φρῆσεν, ἢ τὸ φρήσω, ἢ τὸ πρωσυλίκοπεν, ὃ τοῦ καὶ τὸ
πρήσουσα καὶ διαπνήσουσα κέλευθον, ἢ ὅτι διαπεσοῦσα. Igitur
φρῆσεν vel potius ἐνέφρησεν, (est enim tmesis) AB Ἐμ-
φρέω, significat Inflauit, Flatu impleuit: ἐπνευσε, seu
καπύρωσε.

¶ Περάω accipi & pro Vẽdo suprà docui. à quo quæ deri- H
uata sunt, seorsim ponere satius visum est, propterea
quòd significatione multùm à præcedentibus sunt diu-
ersa: necnõ quoniam syncopen quandam patiuntur.
NAM Πρηθῶμαι dicitur ET Πεσθεὶς pro Περηθῶμαι
& πεσθεὶς, sicut κεκραδμὸς pro κεκερασμένος: ET Πεσῶς
AC Πεσετὴρ pro πέσασις ac πεσετὴρ, sicut κρᾶσις & κρατὴρ
pro κέρασις & κερατήρ. SOLVM Πέρνημι non συγκέκο-
πται. Porro quod AD Πρηθῆναι attinet, formatum
est ex fut. περήσω, facta syncope. vnde apud Herodot.
πρηθεὶς εἰς Λιβύην, Venundatus in Libya. (vel potius in
Libyam traductus & venundatus) Itidem πεφρῆσθαι,
Venditum esse, Veniisse. Est indidem & VERBA-
LE Πρητήριον, Locus in quo venum exponuntur res
venales, id est forum. pro quo communis lingua dicit
Πεσετήριον. Legitur autẽ illud Πρητήριον apud Herodotũ.

Πεσῶ igitur, (VNDE Πεφράσω, per reduplicationem,
vt πεφύσκω à φύω, & πιπίσκω à πίω) significat Vendo.
Apud scholiastem Thucyd. Πεφράσκει δ᾽ ὁ κακὸς πάντα
πρὸς ἀργύριον, Argento omnia vendit, Nihil non vena-
le habet proposita pecunia: quòd ei sit lucri bon⁹ odor
ex re qualibet. Idem Plutarch. in Apoph. λαφθέντων δὲ
πολλῶν αἰχμαλώτων, ὅθεν πέφρασκεν αὐτός. Idem in Solone,
πεφράσκοντας ὅθεν τῆς ξένης, Venduntur in extera regione.
Alii, In exteram regionem vendendi emittuntur. Pro
quo Homerus diceret πεφῶντα. Præt. actiuum πέ-
φρακα. Vnde participium apud Demosth. Philipp. 4,
πεφρακότας αὐτούς. Apud eundem πεφρακέναι ἑαυτὸν,
sese vendidisse. Pass. Πέφραμαι, Venditus sum. Xeno-
phon Hellen. 6, ἐκπηδήσας πεφρᾶσθαι ὅσπερ αὐτομολοῖεν, Ven-
dendos esse qui transfugerent, Hastæ addicendos. Et
particip. apud Paulum epist. ad Roman. cap. 7, πεφραμένος
ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, venditus & addictus peccato.
Aor. pass. est Ἐφράσθην. Vnde apud Thucyd. ἐφράσθη τα-
λάντων ἑκατόν, Vẽditus est viginti talentis. Et ἐφράσθησαν,
Venundati sunt, Plutarchus Pericle. Item Πεσθεὶς, Vẽ-
ditus, Venundatus, idem in Fabio: & in Act. Apost. ca-
pite 5. Ii verò qui hæc deducunt à VERBO Περάω
siue πράω, exempla eius vsus nulla afferunt. nam
quod ex Platone De legibus affertur, πεσετάσθω δίπλῆν
pro Soluat duplum, non est ab hoc πφράσκω, sed à Πράω
significante Exigo, à quo & Εἰσπράω, itẽ ἐκπράω,
de quibus suo loco.

Πρᾶσις, εως, ἡ, Venditio: alicubi etiam Auctio. Plato lib. 2
De republ. πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν διαπονεῖν, operam suã
ad emptionem & venditionem locare. Idem, πλῶ πρᾶσιν
ποιεῖσθαι, Vendere, Venale habere. vel In vendendo
occupatum esse. Quod verò Plutarchus in Othone di-
cit, ἢ ὅθεν πράσει διαπωλοῦσι ὄψιν, Philelph. vertit, Ad em-
ptiunculas annonam vendunt. Itẽ βίων πρᾶσις inf ri-
bitur Luc. dialogus quidam, id est Vitarũ auctio, vt Mi
cyllus vertit. Ex lib. 4 Reg. cap. 12, ἀπὸ τῆς πράσεως αὐ-
τῶν, pro Iuxta ordinem suum. Alicubi scribitur Πράσις.

C. Ἀπρασία, ας, ἡ, Emptorum penuria, Quum nihil vende
re possumus. alii interpretantur Vilitas. quo tamen vo-
cabulo significatur potius ἡ ἀλωία. Liban. καταλαβεν ἀ-
πρασίαν τῶν φορτίων ὧν ἐκόμιζε.

C. Ἐλευθεροπράσιον, ου, τὸ, Liberorũ vẽditio. Vnde ἐλευθερο-
πρασίου δίκη, Actio quæ in eum instituebatur qui
liberum vel etiam seruum alienum vendidisset. Iuriscon-
sulti appellant Crimen plagii. Poll. lib. 3, καὶ δίκη δὲ κ᾽
τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐλευθεροπρασίου.

Πράσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Venalis, Qui venum exponitur, Ven-
dibilis. Poll. ex Isæo & Xen. Vide in Ἔμπορος.

Πρατέος, ου, ὁ, Vendendus. Plato De leg.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, Vẽditor, Plat. De leg. l. 11, αὐταγέτω μὴ ὁ ἔχων
εἰς τὴν πρατῆρα ἢ τὴν δοντα, ad venditorem, vel donatorẽ.
Item πρατὴρ λίθος, Lapis cui mancipia venalia impone
bantur, seu Lapis vnde mancipia vendebantur: quem
Aristoph. vocat πράπεζαν. Plutarchus in Solone, τὸν
κήρυκος λίθον. Vide & sequens πρατήριον.

Πρατήριον, ου, τὸ, Locus in quo res venales venum exponũ
tur, Forum: (pro quo apud Herodotũ Ionica dialecto
Πρητήριον) cui synonymum πολητήριον. Sic dicitur etiam
ὁ πρατὴρ λίθος, Lapis ille in quo serui venales expone-
bantur, teste Polluce. Plaut. O stulte, nescis nunc vendi
te: atque in eo stas lapide vbi præco prædicat. id est ὅθεν
τὸ πρατήριον, ὅθεν τὸ πρατὴρ λίθος. In hoc verò Basilii
loco qui non integer citatur, πύθοιμι ἀγαγὼν εἰς τὸ πρατήριον, ambiguum est an pro illo lapide accipiatur, an pro
foro & mercatu.

Περάτης, ου, ὁ, Venditor. idem cum περατήρ. Poll. ex Isæo & Hyperide.

Περάτεια, ας, ἡ, Venditrix.

C. Ἄπρατος, ου, ὁ ἡ, Qui nōdū venditus est: vel Qui non venditur. Nam Poll. ἄπρατα exponit nō solùm τὰ μήπω πεπραμμένα, sed etiam τὰ μὴ πεπρασκόμενα: quemadmodum (inquit) ἄπρατος αὐτὴρ dicitur ὁ μὴ πεπρακὼς ἑαυτόν, Qui se non vēdit, Qui operam linguámue suam no habet venalem. id est, Integer, Incorruptus, Qui fidem addicere pecunia non didicit, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος.

C. Παλίμπρατος, ου, ὁ, Qui iterum venditus est, vel Qui se sæpius vendi siuit, Qui sæpe commutata seruitute vafer euasit, Qui priore hero relicto subinde alii se addixit, Veterator. Poll. ὁ δὲ πολλάκις πραθεὶς (ὃν ἐπὶ τῆς αὖ παλίμπρατον) παλίμβολος αὖ λέγοιτο. Et παλίμπρατα, Iterum vendita, vel Sæpius vendita. Idem Poll. καὶ τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα, αἱ ἀπωλυόμενα, αἱ ἀπιπρασκόμενα, παλίμπρατα, παλίμβολα.

C. ΑΝΑπιπράσκω, Reuendo, Venditum mihi vēdo vicissim. vt faciunt οἱ παλίμπωλοι seu παλιγκάπηλοι. VNDE Ἀνάπρασις, εως, ἡ, Quum venditum nobis reuendimus aliis. Pollux, τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν, αἱ ἀπωλεῖν ἐρεῖς καὶ αἱ ἀπιπράσκειν. καὶ τὸ ἔργον, Ἀνάπρασις. Ibidem dicit, οἱ αἱ ἀπιπράσκοντες: item τὰ αἱ ἀπιπρασκόμενα, quæ & παλίμπρατα paulo anté. ET Ἀναπράτης, ου, ὁ, Qui reuendit sibi vendita.

C. ΔΙΑπιπράσκω, Diuendo. Plutarchus Sylla, pagina 872 meæ edit. οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων πηῶς τῆς τυχούσης. VNDE Διάπρασις, εως, ἡ, Ipsa diuendendi actio, Venditio. Plutarchus Sylla pag. 865 meæ edit. παὶ διαπράσεις τῶν δεδημευμένων οἴκων.

C. ΕΜπιπράσκω, Vendo in. Vnde ἐμπέπρατται apud Pollucem libro 7, cap. 2.

C. ΚΑΤΑπιπράσκω, Vendo, Venundo, Venum expono. Vnde κατεπραθεὶς apud Lucianum, Venditus, Venum expositus.

C. ΠΡΟπιπράσκω, Prior vendo. VNDE Προπράτης, ου, ὁ, Qui prior vendit. (A quo οἱ αἰνατρέται emunt quæ reuendant) qui ET Προπράτωρ: idem fermè qui πρόξενος & Pararius. Sed tamen proxeneta tam apponitur ab emptore quàm à venditore, atque ab vtraque parte contrahentium: Προπράτωρ verò tantùm stat à parte venditoris, ideóque & πρεσπώλης dicitur. éstq; velut venditoris institor. Pollux libro 7, capite 2, ὁ δὲ τῆς πιπρασκουσι προξενῶν, πρεσπράτωρ: quem Aristophanes πρεσπώλω appellat, Plato πρεσπωλοῦντα. Vtitur porro ea voce πρεσπράτωρ Dinarch & Isæus, Lysias voce πρεσπράτης, vt ibidem annotat. Locus autem Plat. ad quem Pollux respicit, est hic, ex libro 12 De leg. ἐγγυητὴς μὲν δὴ καὶ ὁ πρεσπωλῶν ὁπωσοῦν, τὸ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω. ὑπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ πρεσπωλῶν καθάπερ ὁ ἀποδόμενος. quæ verba Budæus sic vertit, Qui quippiam vendit, sponsor esto & repromissor pro emptore: vt si is non iure postea alii eam rem vendiderit, id est mancipio tradere nequiuerit, non minus ille prior venditor autórque quàm posterior teneatur. Sed sunt qui perperam à Budæo πρεσπράτωρ reddi Autor contendant, eum locum sic vertentes, Porro fideiussor & proxeneta, qui malo autori & venditori malæ fidei, aut qui non est soluendo, in quouis negotio institoris munere fungitur. tam verò euictionem præstet institor quàm venditor. Vbi etiam annotant, venditorem, id est τὸν πωλοῦντα, propriè autorem esse: institorem verò, id est τὸν πρεσπωλοῦντα, fideiussoris siue sponsoris, qui sua fide iubet, tantùm partes tenere, qui autor credendi à Donato dicitur: id est autor secundus, vt Vlp. tradit à vulgo nominari.

C. ΠΡΟΣπιπράσκω, Aliis adiunctum vendo, Vendo cum. Vnde apud Poll. libro 7, cap. 2, πρεσπιπράσθαι.

C. ΣΥΜπιπράσκω, Vnà vendo, Venditionis socius sum & particeps. VNDE Συμπράτης, ου, ὁ, Qui cum alio aliquid vendit. Quod vocabulum Lysias vsurpauit. dixit enim is πρεσπράσας, τοῖς σὺν ἄλλοις πιπράσκουσι, teste Polluce loco citato.

Ab eodem Περάω FIT Περνάω pleonasmo literæ ν, vt tradit Eustathius. INDE Πέρνημι. Significat autem Περνάω siue Πέρνημι itidem Vendo. Vel, In aliam regionem venum exporto, vt ipsum Περάω. Eustathius exponit, πέραν που καὶ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλῶ. Ex quo est participium Περνᾶς, quo vtitur Homerus Iliad. χ. Κτείνων ἢ πρνᾶς ἵππων ὀξὺ πηλεδαπαίων. Vbi simpliciter accipitur pro Vendens. nisi malis, Domo exportatum vēdens. PASS. Πέρναμαι, Vendor, Venum exportor. Aristophanes Equit. δεῦρ' σοῦ ταῦτα πάντα πέρναι. id est πιπράσκει. Et participium Περνάμενος apud Eustathium.

Περνάσκω, Vendo, vel Venum exporto, Venum abduco. Iliad. ω, Ἄλλοις μὲν γὰρ παῖδας ἑοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ' ὅππ' ἔλεσκε, πέρι ἀλὸς ἀτρυγέτοιο, Ἐς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον. Vbi nota hoc verbum cum præpos. ἐς, sicut suprà habuimus, ἐπέρασαν Τοῦδ' αἰδρὸς πρὸς δώματα, Venum exportarunt, Venum abduxerunt.

HINC Πόρνος, ου, ὁ, Qui corpus suū prostituit & veluti vēdit, Qui corpore quæstū facit, vt pueri meritorii, qui & ἑταιρουντες. Bud. interpretatur Cinædus, Exoletus. Πόρνος qui sit, & vnde dictus, Xenophon libro 1 Apomnem. pagina 426, apertè ostendit, πῶς τοίνυν ὥραν ἐὰν μὴ τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι. Et mox, καὶ πῶς σοφίαν ὡσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς, ὡς φασὶ πόρνους, ἀποκαλοῦσι. Et apud Aristophanem, παῖδες πόρνοι, Pueri qui corpore quæstum faciunt, Pueri meritorii.

Πόρνη, ης, ἡ, Fœmina quæ corpus suum prostituit & veluti vendit, Fœmina quæ quæstum corpore facit. Vno verbo Meretrix, Scortū, Prostibulum. Cui multa synonyma à comicis ficta vide in Σπυθισλαύρα. Apud Athenæum libro 14, ἡ παρ' ἐμοὶ πόρνη. Anaxilas apud eūdem Athenæū libro 13, Ἐκ τῆς ἑταιρείας, ἑταίρας πύνημα Προσηρρυθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχανεις Ἑλληνιδῶς.

C. Πορνοβοσκὸς, οῦ, ὁ ἡ, Leno, Lena: ad verbum, Qui vel quæ scorta & meretrices alit, Qui vel quæ prostibula alit. Cic. de eiusmodi homine dicit, Qui alieno amori seruit. Synonyma, πρεσαγωγὸς, μαστρωπὸς: & ἡ πρεσβῦσσα γυναῖκας ὅτῳ μισθῷ τῆς πρεσβυτικῆς συμφθειρομένας. VNDE Πορνοβοσκία, ας, ἡ, Lenocinium: vt Plautus dicit Lenocinium facere pro Πορνοβοσκεῖν, Meretrices alere. Æschines contra Ctesiph. τὸν τῶν Κτησιφῶντος πονηρίαν καὶ πορνοβοσκίαν. ET Πορνοβοσκέω, ῶ, Lenocinium facio, vt Plautus loquitur, id est Meretrices & prostibula alo. qua signif. ex Vlp. affertur Quæstuarias mulieres alere atque prostituere. Latini vno verbo dicunt Lenocinari: Cic. dicit etiā Alieno amori seruire. Hermog. De stat. οἷον εἰ Σωκράτου τὸν πλάτιον πορνοβοσκοῦντα, ἢ Ἀλεξιδίου ἀδικοῦντα. Vtitur Aristoph. quoque, & Plutarchus in Apophth. ITEM Πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, Locus in quo meretrices & scorta alūtur, Lupanar. quod & πρνεῖον nominatur.

C. Πορνογράφος, ου, ὁ, Qui meretrices depingit. Vel, Qui meretrices describit, Qui de meretricibus librum conscribit. ὁ συγγραφὼς περὶ πορνῶν ἑταιρίδων, vt Athenæus loquitur libro 13, vbi etiam hoc composito πορνογράφος vtitur.

C. Πορνοκόπος, ου, ὁ, ab Hesychio exponitur ἑταιροθήρας, necnon πόρνος, adeo vt significet nō solùm Lenonē sed etiā illum ipsum qui corpus suum prostituit. VNDE Καταπορνοκοπέω, ῶ, In meretrices insumo. vt καπηλεύειν dicitur In opsonia insumo. vel etiam Meretricibus alendis exhaurio, vt faciunt οἱ πρνομανεῖς, Scortando exhaurio.

C. Πορνομανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Meretrices insano amore prosequens, Meretricio amore ad insaniam vsque flagrans.

C. Πορνοπελώνης, ου, ὁ, Leno. Vel, Qui pecuniam aliquam publico ærario soluit, vt lenociniū facere possit. hoc est, scorta alere & ex eis quæstum facere. Citat Pollux ex Hermippo comico.

Πορνικὸς, οῦ, ὁ, Meretricius. Chrysost. πορνικῆς ὀρχήσεως μεθός. Nazian. γέλως πορνικός. Item apud Æschinem pagina 20, πορνικὸν τέλος, Tributum meretricium. quod nimirum persoluunt vel ipsæ πόρναι, vel οἱ πρνοτελῶναι siue πορνοβοσκοί.

Πορνίδιον, ου, τὸ, Meretricula, vt ἑταιρίδιον: Scortillum, Catullo. Aristophanes Nub. μικρὸν βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, malo petitus à scortillo. Idem in Ranis, πορνίδια σκολιά.

Πορνεύω, F. εύσω, Scortor, Meretricor, (vt Colum. loquitur) Quæstum corpore facio, Corpus meum prostituo. Æschines contra Timarch. pagina 18, εἰ οὕτως πεπρνευκέ τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδηδόκει. In frequentiori vsu est pass. Πορνεύομαι, teste Budæo. qui etiam addit, πορνεύομαι pleniorem habere significationem quàm πορνεύω, sicut ἀπορεῦμαι quàm ἀπορῶ, & similia. Æschines loco citato, οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ αὐτῷ εἶναι ὁ ὠνατὸν, τὸν αὐτὸν αὐθρωπον πεπορνεῦσθαι καὶ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι, Corpore meruisse seu quæstum fecisse, Corpus prostituisse pecunia. Vtitur Demosthenes quoque & Luc. Et Athen. lib. 13, ἐπαύσατο πορνευομένη ἐπὶ νέα οὖσα.

Πορνεῖον, ου, τὸ, Locus in quo scorta se prostituunt, Locus in quo scorta quæstum corpore faciunt. id est Lupanar. quod & πρνοβοσκεῖον. Vtitur Xenarch. comicus apud Athenæū libro 13, Ἐπὶ τῆσι πορνείοισι μαλ' ἔξεσθ' ὁρᾶν Εἰληθερούσας.

C. Ἐκπορνεύω, idem cum πορνεύω, Scortor, Meretricor, Corpus meum prostituo. Sed præpositio significationem aliquatenus intendit. In epistola Iudæ, ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, simili modo atque illæ scortatæ, & carnem alienam sectatæ.

C. ΚΑΤΑπορνεύω, Scortor. Item Stupro, Constupro, Stuprum infero. Plutarchus Polit. præcept. τοὺς μὲν γὰρ Διονύσου παῖδας καὶ τὰς γυναῖκα καταπορνεύσαντες οἱ περὶ τὸν Ἰταλίαν ἀνῄλουν. Item Prostituo. quo sensu ex Herodoto affertur καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα, filias adigo ad quæstum corpore faciendum. Item Lenocinor, eo sensu quo Cic. dicit Tibi seruiet, tibi lenocinabitur, id est Lenociniis abblādior. Naz. μηχῶν καταπορνεύσωμεν, Ne gustui lenocinemur, Ne gustui abblandiamur, vel gustum deliniamus saporum lenociniis & illecebris.

Καταπόρνευσις, εως, ἡ, Scortatio. Vel Constupratio.

Π Ε Ρ Δ Ω,

Pedo, Crepitum ventris emitto. At Plautus dicit Crepitat mihi vēter: de eo cui incogitanti erumpit crepitus. Vnde fut. 2, Παρδῶ, à quo aor. 2, ἔπαρδον, Pepedi, Crepitum ventris emisi. Ex Aristophane cum genitiuo affertur πέρδω σου pro πέρδω κατὰ σοῦ, vel καταπέρδω σου, oppedo tibi. Pass. Πέρδομαι, eadem significatione vsurpatur qua actiuū Πέρδω. Aristophanes Nubibus, πέρδεται Ἐν πίνε σισύραις ἐξηκεκορδυλημένος. Inde futur. 2, παρδήσομαι, vt ἀποπαρδήσομαι. Præt. med. πέπορδα, Pepedi. Aristophanes Nubibus, σκέψαι πόνων ἀπὸ γαστριδίου τωνουσυ οἷα πέπορδας, quales crepitus emisisti. Πέρδειν, est etiam ῥῆμα παλαίσματος, teste Polluce.

Πορδὴ, ῆς, ἡ, Crepitus ventris. In vulgatis lexicis ponitur ET IAM Περδὴ, ῆς, ἡ, itidem pro Crepitus vētris, quod mendosum esse puto.

C. ΑΠΟπέρδω, Pedo, Crepitum ventris emitto. Diogenes Laerti', ὥςτε ποτὲ μελετῶν, καὶ μεταξύ πως ἀποπαρδῶν, ὑπ' ἀθυμίας οἴκοι κατάκλειστος ἦν. Aristophanes Pluto, — μέγα πάνυ Ἀπέπαρδεν. ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπρύσκετο μου. Et ἀποπάρδης, Pedas, apud Alexandrum Aphrodiseum. Apud Aristophanem item ἀποπαρδήσομαι futurum passiuæ vocis initio Ranarum, Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι. Dicitur ET Ἀποφρεῖν ET Ἀποπτεῖν pro ἀποπέρδειν.

Ἀποπορδὴ, ῆς, ἡ, Idem quod simplex πορδὴ, Crepitus ventris, apud Alexandrum Aphrodiseum.

c. 2. Ἀνταποπέρδω, Crepitum ventris emittendi oppedo, Crepitum ventris emitto aduersus, Oppedo. Aristophanes Nub. βούλομαι αὐτὰ ποπαρδεῖν πρὸς τοὺς βρονταῖς, Tonitribus oppedere volo.

c. 2. Καταποπέρδω, Crepitum ventris emitto contra, Oppedo.

C. ΚΑΤΑπέρδω, idem cum præcedenti καταποπέρδω. Aristophanes Pluto, ἡδὺ χειροτεχνῶν καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν, paupertati oppedere.

C. ΠΡΟΣπέρδω, idem. Habes suprà in Θαλάμαξ.

Π Ε Ρ Θ Ω,

Fut. έρσω, Diruo, Euerto, Vasto, Depopulor. Odyss. ε, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν, decimo anno vastata & euersa vrbe abierūt. Itidem Odyss. ξ, πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν. Il. σ, Παῦσ' ἡμῖν μὴ νῦν ἔτι πόλεμον πυρὶ πρήσῃσι πόληος. Καὶ νύκτα μὲν αὐτὴν πόλιν ἔπερθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Ἔκτανε, Vrbem expugnassent & euertissent, Vrbē cepissent & diruissent. Vbi etiam nota AOR. 2 Ἔπερθον à FUT. 2 Περθῶ, pro Παρθῶ, per metathesin. regulariter enim dicendū esset Παρθῶ à πέρθω, vt παρδῶ à πέρδω. Pass. Πέρθομαι, Euertor, Vastor, Expugnor & diruor. Iliad. β, πόλις Πελάμοιο ἀνάκτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομέν τε. Iliad. ω, πεὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης Πέρσεται. Iliad. π, Χαίρεο διογενὲς Πανθοῖδεκλεις, οὐ νύ τοι αὖσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν περθεῖν Τρώων, quoniā fatū non est Troiam tuis manibus excindi & euerti. Vbi etiam NOTA Πέρθαι pro πεπέρθαι, vel πέρθεσθαι. Schol. per aor. exp. πορθηθῶμεν. Homines quoque πέρθειν dicitur aliquis pro Perdere, Neci dare, Trucidare, Perimere, quasi Euertere vita. Soph. ἐκεῖνος γὰρ ἔπρασεν αὐθρώπους. Eustath. scribit Πέρθω deriuari à φρήθω facta metathesi & θρῆ literarum: ἐκ τῶν θρηνολουθοῦντος τῶν πορθουμένων πόλεσι. Solent enim hostes incendere vrbes quas vastare volunt.

Πέρσις, εως, ἡ, Vastatio, Euersio, Expugnatio. Aristot. De poet. recēsens fabulas ex parua Iliade desumptas, Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλοις, καὶ Σίνων καὶ Τρωϊάδες.

C. Περσέπολις, εως, ὁ vel ἡ, vrbiū vastator, vel vrbium vastatrix, Vrbium euersor vel populator, seu populatrix. Epitheton Palladis apud Aristoph. Inuersa compositionis forma DICITVR Πολίπορθος pro eodem.

C. Περσεφόνη, SIVE Περσεφόνεια, (vt Πηνελόπη & Πηνελόπεια) Quæ cædibus omnia vastat. est nomen proprium filiæ Iouis & Cereris, quam Proserpinam Latini appellant. Etymon Græci ita exprimunt, διὰ τὸ πάντα πέρθειν καὶ φόνῳ. Aïdoneus quoque Molossorū rex filiam suam Περσεφόνην appellauit, vxorem, Δήμητρα, & canem, Κέρβερον, vt refert Plutarchus in Theseo. Vocatur eadem Περσεφόνη, ET IAM Φερσεφίνη, ITEM Περσέφασσα.

C. ΔΙΑπέρθω, F. σω, Deuasto, Diruo, Depopulor, Euerto. Vnde FUT. Διαπερθῶ, Euertam, Deuastabo. A quo AOR. 2 Διέπερθον, Euerti, Vastati, Dirui, Expugnati. Iliad. α, Τὴν δ' ἀπερθέομεν τε καὶ ἠγερέομεν ἐνθάδε πάντα. Fut. 2 infinitiui modi Διαπερθεῖν, & resolutione Ionica Διαπερθέειν. Iliad. η, ἀμφαδὸν ἐλθεῖν τόδε ἄστυ. Iliad. σ, Ἠὲ διαπερθέειν ἢ αὖ ἀλίαστα πάντα δαασθαι. Et pass. διεπέρθετο πόλις, Odyss. ο.

C. ΕΚπέρθω, Vastando excindo, Expugno & euerto. Il. α, Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, id est ἐκπορθῆσαι, καταστρέψαι. Vnde AOR. 2 Ἐξέπερθον, eodē libro: à QVO Ἐκπερθεῖν pro Ἐκπορθεῖν, Expugnare, Vastando euertere & excindere.

Πορθέω, ῶ, idem cum πέρθω, ex quo & deriuatum est: commune prosæ scriptoribus cum poetis, superius autem πέρθω poetis peculiare. Odyss. ξ, — Αἰγυπτίων αὐδρῶν πολυκαλλέας ἀγρούς Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, vastabant & populabantur agros. Thucyd. lib. 3, τῆς Λακωνικῆς τὰ ὀπηθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν, deuastarunt. Idem Thuc. lib. 8, pag. 281, μὴ τῆς Ἑλλάδος ζητῆσαι πρθῶσι πλὴν ἢ πειρον. Sic Xenoph. Hellen. 4, πλὴν μὴν χώραν ἔκαε, incendiis vastabat. At Hellē. 6, κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν ἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Vbi etiā nota οἰκίας πορθοῦντες, sicut apud Plut. in Camillo, τὰς οἰκίας ἐπόρθεον, vastabāt & diripiebant. Et πόλιν seu πόλισμα πορθεῖν, Thucyd. lib. 2, τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὴ τὸ πόλισμα εἷλον καὶ ἐπόρθησαν, ceperūt & vastarūt: vt suprà ex Homero, ἁλοῦσά τε περθομέν τε. Sic apud Herodian. lib. 3, πολλαὶ δὲ πόλεις καὶ κώμας πορθήσας, Expugnatis vrbibus vicisque multis, vt Polit. vertit. At Paul. epist. ad Galat. cap. 1, ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, vastabam. Apud Thucyd. πορθεῖν τὰ ἱερὰ schol. exp. καίειν. Pass. Πορθοῦμαι, Vastor: Item Euertor, Diruor. Isocr. Paneg. πολλοὺς ἐπιήσαντο κοινοὺς λιμοὺς ἢ αὐτῆς ἑαυτῆς χώρας πορθουμένης, tam præstò fuerunt quàm futuri erant, si suos agros vastari vidissent. Herodot. πορθουμένη λησταῖς, prædonum incursionibus vastata. Πόλεις quoque πορθεῖσθαι dicuntur. Isocr. Panath. τὰς πόλεις αὐτῆς, τὰς μὲν παντάπασιν αἰκιζόμενος γεγραμμένας, τὰς δὲ, πεπορθημένας. Vbi etiam nota πεπορθημένας minus significare quàm παντάπασιν αἰκιζόμενος

γεφυρῶσαι, id est Funditus euersas seu dirutas aut ex- A
cisas. Idem in Archidamo, πεπορθῆσθαι δὲ πᾶς πόλεις. Ex
Aristophane, πορθεῖ μέγας σκόροδα, actiua significatione
pro Depopulans.

Πόρθησις, εως, ἡ, Euersio, Vastatio, Populatio, Depopulatio:
vel etiam Direptio. Ab Hesychio exponitur ἐρήμωσις,
καθαίρεσις, ἁρπαγή. Vtitur Hermog.

Πορθητής, οῦ, ὁ, Euersor, Vastator, Depopulator. seu Popula
tor, Ouid.

C. Ἀπόρθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non vastatus, Non euersus & diru
tus. (Hesychius, ἀπόρθητοι exponit ἀδιαμείειστοι, ἀναγκαμά- B
λωτοι) Alioqui potest etiam significare Qui vastari & di
rui non potest.

C. Διαπορθέω, ῶ, Deuasto, Depopulor, Diripio. Idem cum
διαπέρθω. Iliad. β, Λυρνησσὸν διαπορθήσας. At quum ho
mo aliquis διαπεπορθῆσθαι dicitur, reddas potius Euer
sus esse. Sophocles Aiace, Ὦ χωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι.

C. Ἐκπορθέω, ῶ, Deuasto, Euerto. idē cum ἐκπέρθω: vel De
populor, Diripio. Plato, πόλεις ἐκπορθεῖν, vastare & diri
pere vrbes, λεηλατεῖν. C

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, Euersor, Vastator, Depopulator. Euri
pides, ἐκπορθήτορες πόλεως.

ΠΕΡΙ, CVM GENIT. De. Hesiodus in Aspide,
Δῆριν ἔχον περὶ πολλῶν, Contentionem
habebant de iis qui cadebant. id est, Contendebant de iis
&c. Sic in soluta quoque oratione dicitur ἐρίζειν περί τινος,
& ἀμφισβητεῖν περί τινος. vt à Platone in Protagora,
ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς
συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τοῦ λόγου ἀμφισβητεῖν μὴ ἐρίζειν
δὲ μή. quæ Cicero vertit, Nunc à vobis Protagora & D
Socrates postulo, concedatis alter alteri, & inter vos de
huiusmodi rebus controuersemini, non concertetis.
Huic affine est, κατατείνειν περί τινος, & τάσις seu τάσις περί
τινος. vt apud Aristotelem Polit. 5, γίγνονται μὲν οὖν αἱ στά-
σεις οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν. Item, ἐρωτᾶν περί τι-
νος, Interrogare de aliqua re. Et λέγειν περί τινος, Dicere
de aliqua re, Verba facere de re aliqua. Vel λέγειν τι aut
εἰπεῖν τι περί τινος, vt apud Demosthenē Pro cor. ὡς ἐαν
φθέγξωμαι περὶ τοσούτου ἐμαυτῷ, περὶ ἄλλου. Et βουλεύειν
περί τινος, Deliberare de aliqua re, aut etiam de homi- E
ne quopiam. vt Plutarchus in Apophth. πάλιν περὶ
ἐμοῦ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ. Quinetiā ποιεῖν
τι περί τινος. vt in hoc Xenophōtis loco, ἐρωτῶσι πῶς δεῖ
ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας, ἢ περὶ τοιούτων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου
τινὸς τοιούτων. Alio etiam sensu Thucydides libro 2,
μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τοῦ αὐτοῦ. Sed hi duo loci aliter
potius quàm ad verbum Latinè reddi debent. Alicubi
certè commodè additur accusatiuus ante præpositio-
nem De in Latina interpretatione: vt quum dicit Thu
cydides libro 1, καὶ τοὺς τοῖς Ἑλληνικοῖς πέμπειν μὴ περὶ τῆς F
Ποτιδαίας, πέμπειν δὲ περὶ ὧν οἱ ξύμμαχοι φασὶν ἀδικεῖσθαι,
possumus vertere Mittite ad Athenienses legatos de
Potidæa. Quæ tamen interpretatio ferri & ipsa potest.
Sic autem & Xenophon verbo πέμπω vsus est, cum a-
libi, tum Pæd. 6, πεπομφέναι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα
περὶ συμμαχίας. Sed & apud cæteros scriptores huic ver
bo sæpe adhibetur hæc præpositio. Adhibetur autem
& aliis multis (sicut Latina præpositio De) quæ tibi le
ctio eorum facilè ostendet. Sed hoc sciendum est, G
interdum in hac significatione SCRIBI Περί. vt
Ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι, Hæc dicentes de Hercule.
Sic μῆς πέρι παρθένου, Herodot. De vna virgine. Item
cum genitiuo lōgius ab ipsa præpositione remoto, vt
apud Platonē in Apolog. ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμι
κρὸν πέρι ἐπαίω. ‖ Περί, Pro. vt exponitur in hoc loco
Homeri, Il. ψ, v. 437, — ἐπιγρόψωμαι περὶ νίκης. (vbi tamē &
aliter reddi potest) Affertur itidem ex Platone De leg.
περὶ ψυχῆς μάχομαι, quod redditur Pugno pro anima.
Sic autem orationem Demosthenis, περὶ στεφάνου in- H
scriptam, quibusdam placuit Latinè appellare oratio-
nem Pro corona: aliis tamen alioqui reddentibus De
corona. At de hoc loquendi genere περὶ οὐδενὸς ἡγοῦ-
μαι, quod redditur Pro nihilo duco, dicam paulo post.
‖ Περί, Propter, Ob. vt apud Euripidem in Phœnissis,
— τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, Propter tyrannidem,
Propter regnum. Vel Regnandi gratia, vt Cicero ver

tit pag. 111 mei Cic. lex. perinde acsi dictum esset ἕνεκα,
quod aduerbium reddi solet Gratia, seu Causa. Itidem
certè περὶ pro ἕνεκα, apud Thucydidē, περὶ ὧν ἥκοιτε. Sed
& apud Aristophanem exponitur ἕνεκα in hoc Nubiū
loco, οὐδ' ἑλκόψυρος περὶ πραγματίου. At verò apud Ioan-
nem capite 10, περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, Ob bonū
opus, aptius quàm Boni operis gratia. ‖ Περί poe-
ticè cum genitiuo quoque; pro Circum, Circa, vt περὶ
σωτείους, quod ex Homero affertur pro Circa specū. A-
pud eundem legimus, περὶ Ὄσσης βεβαῶτα, pro περὶ τὴν
Ὄσσαν βεβαῶτα, id est πλὴν Ὄσσαν περιβεβηκότα. quib⁹ verbis
significat, περιβάδην Ὄσσαν νεὼς ἐπιχεύσωμεν. Apud He-
siodum verò περὶ χειρὸς ἔεργον exponitur χειρὶ περιλαμ-
βάνων. ‖ Περί, Præ, Vltra. sed poeticus est hic quoque
vsus. vt Iliad. α, Νῶϊ δ' ἄμαρ' ὠκυμορος ἐγὼ οἴζυρος περὶ πάν-
των Ἔπλεο: id est, περιωσότερον πάντων. inquit Eustathius. La
tinè reddideris, Præ omnibus, vel Vltra omnes, aut e-
tiam Plus quàm omnes. Et περὶ πάντων σε τίω apud eun-
dem, Præ omnibus te honoro. Idem Iliad. φ, Καὶ πάν-
των Τρώων, περὶ δ' αὖ Πελασγιόν γε τιμῶσιν. vbi etiam ex-
ponitur περισσῶς ab Eustathio, dicente significare a-
pertè ὑπέρ σου. Quidam certè ex hoc ipso περισσῶς per
syncopen factū esse crediderunt. Sed & hoc sciendum
est, his in locis inueniri etiam SCRIPTVM πέρι.
Quam ego scripturam dederim potius vltimo illi loco (vbi per se ponitur, & sine casu, sicut & in aliis eiusdem poetæ locis) quàm cæteris duobus. ‖ At verò
quum dicitur περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι seu ποιοῦμαι, item περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, seu πλείονος, vel πλείου, aut περὶ ὀλίγου,
seu περὶ ἐλάττονος, & περὶ οὐδενός, in his inquā ac simili-
bus loquendi generibus, præpositioni περὶ nulla seorsum datur interpretatio in sermone Latino: qui genitiuo cōtentus, pro περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, & περὶ πλείονος, &
περὶ πλείου, dicit Magni facio, Pluris facio, Plurimi fa-
cio, vel Maximi facio: itidémque περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι
seu ἡγοῦμαι, Nihilifacio, Nihili duco. vt dicitur Parui du-
co, & Minoris duco. Fateor alioqui dici potius Pro ni-
hilo duco. ac certè si in cæteris itidem vti possemus
præpositione hac Pro, idem valere περὶ in illis quod
Pro apud Latinos in huiusmodi loquendi formula,
dicendum foret: sed cōtrà si interpretationem respi-
ciamus quæ cæteris cōuenit, habens nimirum solum
genitiuum, vacare potius dicemus præpositionē περί.
Περί, CVM DATIVO, Circum, Circa. vt περὶ στήθεσι
apud Homerum, Circum pectora: Iliad. κ, Ὡς ἔπαν
ἐνδυνε περὶ στήθεσι χιτῶνα. Itidem Odyss. ο, Σπερχόμενος ῥα
χιτῶνα περὶ χροΐ σταλόεντα Δαῶν. Idem Iliad. α, Κνίσσῃ δ'
οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, Nidor qui circa fumū
voluebatur, Nidor qui fumo circumuoluebatur, seu
obuoluebatur: aut circūuolutus seu obuolutus. (sicut
& περὶ quidam cum verbo iungentes, exponunt περιε-
λισσομένη καπνῷ. atque ita in aliis plerisque locis iungi
solet verbo hæc præpositio vbi datiuum habet) Sic au-
tem & in soluta oratione περὶ interdum datiuum ha-
bet pro Circa, & quidem in certis loquendi generibus,
alioqui enim magis vsitata est cum accusatiuo con-
structio. Plato De rep. libro 2, περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦ δα-
κτύλιον φέρειν. Herodot. περὶ τῇσι κεφαλῇσι ἔχειν. Xenophōn,
περὶ τοῖς στέρνοις, (vt apud Homerum περὶ στήθεσι) Philo-
stratus in Heroicis, περὶ αὐτοῖς φαίνεται τὸ αἷμα. Dioscori-
des, περὶ τοῖς στόμασι τῆς σμυνίων θυείσκεται. Apud Thucy-
didem autem, περὶ τοῖς δορατίοις, ἐφθείροντο. vbi nō assen-
tior iis qui præpositionem vacare existimant. ‖ Πε-
ρί, In. vt περὶ θυμῷ, & περὶ κηλ, apud Homerum. Sed πε-
ρὶ θυμῷ φιλεῖν & περὶ κηλ φιλεῖν, id potius est quod Lati-
ni dicunt, Amare ex animo. At μαχίσασθαι περὶ δαιτὶ a-
pud eundem poetam Odyss. β, exponitur non solùm
μαχίσασθαι ἐν δαιτί, sed & μαχίσασθαι περὶ δαιτός. de quo
loco consule Eustathium. Hoc certè addendum vide-
tur iis quæ de περὶ sumpto pro In: nimirum nō solùm
accipi pro In habente ablatiuum, sed & pro In haben-
te accusatiuum: id est, non solùm pro ἐν, sed & pro εἰς,
vt apud Apollon. πίπτοντα περὶ σφίσι, Cadētia in sese, ali
tamen, Inter sese, itē Alia super alia. ‖ Quū autem ver-
bo φοβοῦμαι, aut δέδοικα, seu δέδια, aliive synonymo iū-
gitur περὶ datiuum habens, tūc reddi solet De, perinde
videlicet

videlicet acsi genitiuum haberet. Hom. Il. ρ, Ὅσσον ἐμῇ A
κεφαλῇ περὶ δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σοί. Tale est Il. ν, ἔδεισε
περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic in soluta oratione. Thuc. περὶ
τῇ πόσει τῇ ἐμαυτοῦ δεδιέναι. Idem l. 2, δείσαντες περὶ τοῖς ὄμμασι. Idē
eodem libro, φοβηθεὶς περὶ τῇ χώρᾳ ἐπεμψε ὑπ. Tale est
apud eundem, περὶ τῇ ἐμαυτοῦ σωμαπορρωΐα. Et apud He
rodotum, περὶ τῇ Πελοποννήσῳ δειμαίνω. Inuenitur autē
& cum duplici casu, id est cum datiuo simul & accu-
satiuo: vt quum dicit Thuc. l. 4, ἀλλὰ περὶ σώματι καὶ τῇ
φύσει αὐτῶν τὸ κατάδηλον, timentium sibi ipsis ne pa-
efierent. g

Περί, CVM ACCVS. Circa, Circum. Hom Il. α, συ-
λάσασκε τοὺς περὶ μῆλα, videlicet βώπεσσ' ἀΐσσας. Ali ubi
autē ei præfigit ἀμφί. vt Il. β, ἀμφὶ περὶ κρήνην, vndique
circa fontem. Luc. in Macrob. τῶν μὲν ἐκπίπτοντα τοῦ
περὶ Πέργαμον ἀρχαῖον. Cic. autem vertit Ob, apud Plat. in
Timæo, τὸ περὶ τὸ πρόσωπον πυρός, ignis qui est ob os of-
fusus. Possimus autem (vt opinor) interpretari etiam
Ignis qui est ori circunfusus. Iuncta autem accusatiuo
personæ præpos. περί, interdum simpliciter redditur
Circa. vt quum dicit Demosth. Olynth. 2, πάντες ἀγαπᾷ C
καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, hos amat & circa se habet. Herodian.
libro 1, εἰσιμεμφῶν δὲ τῷ περὶ αὐτὸν θεραπεύειν. Plutarchus
De defect. orac. εἰκάζειν ὅ τοῖς περὶ αὐτὸν φιλόσοφοις συχνοὶ
ὄντες. (Idem verò dixit, τοῖς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊ-
κοῖς, sed habente περὶ aliū quàm in præcedentibus ver-
bis vsum, vt paulo pòst docebo) Quum autem dicitur
οἱ περὶ αὐτὸν sine adiectione, geminū vsum habet. nam
interdū sumitur pro iis qui sunt circa ipsū. i. ipsum cir-
cunstant, & eius latus cingūt, vt solent comites aut fa-
miliares, & sodales, vel generalius amici, aut etiam mi D
nistri, aque adeo seruī: ideóque redditur alicubi illis a-
liisve huiusmodi vocabulis, è quibus est Assectæ seu
Sectatores. (redditur & Sui) Nonnunquam verò capi-
tur οἱ περὶ αὐτὸν pro Ipse. Exēpla prioris vsus sunt hæc.
Æschines in Ctesiphont. φέρον τινὰ μὲν τῷ δήμῳ ἐλπίδας
κενάς, Δημοσθένει δ' ἀρχεῖον καὶ τοῖς περὶ αὐτόν. Plutarchus
in Cimone, circa principium, καὶ κεβαλοντες αὐτὸν τε
καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν οὐκ ὀλίγους. Idem in Sylla, ἐφιέντες αὐτῷ
καὶ χαριζόμενοι τοῖς περὶ αὐτόν. Idem in Galba, πλεῖστοι τοῦ
περὶ Τιγελλῖνον καὶ Νυμφίδιον ἐν τιμῇ γεγενῆσθαι. vbi redde-
tur, Plurimi Tigellini Nymphidique familiares. Bu- E
dæus, postquam dixit οἱ περί accipi interdum pro ho-
mine & comitatu eius vel sodalitate, affert ex eiusdem
Plutarchi Demetrio, οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντες μὲν
ὤοντο δέχεσθαι &c. Gaza autem apud Aristotelē Probl.
sect. 19, οἱ περὶ Φρύνιχον vertit Phrynichus cæterique
eius ætatis musici. cuius loci falsam & scripturā & in-
terpretationem haben: vulgata lexica. Venio ad al-
terum vsum, cuius etiam exempla passim sunt obuia:
quum videlicet dicitur οἱ περὶ Σωκράτη pro Socrates, F
& οἱ περὶ Σόλωνα pro Solon, & οἱ περὶ Ἀλκιβιάδην pro Al-
cibiades: itidémque in nominibus personarum alius
generis, vt ita dicam. Sic tamen vt existimem hanc lo
quendi formulam à doctoribus manasse quos sui cir-
cunstare solerēt discipuli, & rarò ab eorum latere dis-
cedere: aut certè à ducibus qui semper magna militū
turba stipati essent. Aristoteles Rhet. 3, ὁποῖ' ἐποίουν οἱ
περὶ Θεόδωρον. Sic οἱ περὶ Ἀνεξαγόραν, in alio eius loco,
pro Anaxagoras. Itidem οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλεξάνδρον G
apud Plutarchum, Philippus & Alexander. Itidémq;
Iohannes capite 11, πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαριάμ, pro
Ad Martham seu Mariam, vt etiam vetus interpres
vertit, (qui tamen & ipse Act. capite 13, οἱ περὶ τὸν Παῦ-
λον reddidit, Paulus & qui cum eo erant) Sic autem v-
sus est Hom. præpositione ἀμφί, vti verò sunt post eū
& solutæ orationis scriptores, vt videre potes tomo 1
huius operis, col. 407 & 408. Vbi & de περί vicissim di-
cta fuerunt nonnulla quæ ibi videnda tibi relinquo, &
quidē eorum aliqua apud Bud. quoq; Comment. pag. H
1055 & 1056. Vbi etiā affert ex Plat. Sympos. τοὺς περὶ Αυ-
σίαν λόγους, dictū pro τοὺς τοῦ περὶ Αυσίαν λόγους. Quinetiā
scribit dixisse itidem Fabiū Circa Tiliā & Coraca, pro
τοὺς περὶ Τισίαν καὶ Κόρακα. qua in re assentiri illi nequeo.
Addendum est autem iis quæ & ab eo illic, & a me in
Ἀμφὶ dicta sunt, inueniri interdū adiunctū nomen ar-

ticulo οἱ. vt quū dicūtur à Plut. οἱ περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδη-
μαϊκοί. ita enim in lib. aduersus Colotem, βούλεσθε δ' ὑμῖν τοῦ
τέρους μὲν (ὡς ὑπονοῶ) τοὺς Κυρηναϊκοὺς ἐλέγχειν, δευτέρους δ',
τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς. Vbi nequaquam iis
assentior qui τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς interpr.
Arcesilaum Academicū: sed potius interpretandū cēn
seo Arcesilaum & eius sectatores Academicos: vel A-
cademicos Arcesilai sectatores: (nisi pro hoc nomine
Sectatores alio quopiū huiusmodi vti quis malit) vt vi
delicet Arcesilaus intelligatur esse is εἰς ὃν ἀνῆπτεν ὁ Ἀκα-
δημαϊκὸς λόγος ἦσαν, vt loquitur idē Plut. aliquāto pòst,
scribens, καὶ ταῦτ' τοῦ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν λόγον ἀνῆπτεν ἤδη εἰς
Ἀρκεσίλαον ἀποφαίνοντα. Vt porro hic nomen videmus
postponi articulo, sic ei præponi interdum sciendum
est: & quidē ab hoc ipso etiam. vt in libro De defectu
orac. vbi scribit, εἴτε μάγον τοῦ περὶ Ζωροάστρου ὁ λόγος
ἐστίν, εἴτε Θρᾴκιος ἀντ' Ὀρφέως, εἴτ' Αἰγύπτιος &c. Non
dubium est autem quin idem interpretationis genus
huic quoq; loco conueniat: vt videlicet μάγον τοῦ περὶ
Ζωροάστρου reddamus Zoroastris & magorum sectato-
rum eius: vel simpliciter, Magorum sectatorum Zo-
roastris. Fateor tamen vulgatas editiones habere τοῦ τε
non τοῦ γε, illámque lectionem me quoque in mea se-
quutū esse. sed hanc quæ ex vet. cod. petita est, germa-
nā esse, alii Zoroastris mentionē facientes loci osten-
dunt. Cæterùm admonendus hic est lector, & ver-
borum quorundam Aristot. quæ vt quidem in v. lex.
scripta sunt, habēt idē loquēdi genus quod & in duo-
bus proximè præcedentibus Plutarchi locis legimus:
sed & eorum scripturam, & eam quam illis Gaza dedit
interpretationem, deprauatam esse constat. quū enim
ita scriptum sit apud Aristotelem Probl. 31, sectionis
19, διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελοποιοί; & Gazahæc
ita verterit, Cur Phrynichus cæterique eius ætatis mu-
sici modulandi potius scientiam exercebāt? quum in-
quam hæc vera sit huius loci lectio, (& quidem quam
vulgatæ etiā editiones habent) quū item illa germana
sit Gazæ interpretatio, in illis tamen lexicis concrà ex
illo Aristot. loco afferuntur ista verba, οἱ περὶ Φρύνιχον
μελοποιοί, cum hac Gazæ interpretatione, Phrynichus
cæterique eiusdem ætatis, modulandi scientiam exer-
cētes. Vt autē hic locus, si ita esset scriptus, haberet lo-
quendi genus conueniens cū illis Plutarchi quæ pro-
ximè præcedunt, ita scripturam alteram habens quæ
genuina est, eò referendus est quò eum suprà retuli.
Περί in aliis quibusdā loquendi formulis capitur qui-
dem pro Circa itidem, sed ita vt aliquas etiam admit-
tat interpretationis formas, quibus nō adhibetur hæc
præpos. Xen. Hell. 5, καὶ ὁ Ἀγησίλαος μὲν δὴ περὶ ταῦτα ἦν,
pro, Circa hæc occupatus erat, vel In his occupatus e-
rat, aut In his versabatur. Vel, Hæc agebat. Demosth.
ὄντων δὲ ἡμῶν περὶ ταῦτα τοῦ πραγματείαν, ἐξαίφνης λόγον
μοι προσφέρει, Quū in ea re occupati & intenti essemus.
vt vertit Bud. subiungens ex eodem, ὅτι περὶ τοῦ ἀναγω
γοῦ pro Iamiam profecturo, Sub tempus profectionis
è litore. (Apud Athenæum tamen p. 114, ἦν δὲ καὶ Θέο-
γνις περὶ ἡδυπάθειαν, nō reddideris, Erat in voluptate oc
cupatus, aut Voluptati intentus, sed potius Voluptati
deditus, Voluptatis studiosus) Sæpe autem & cum ver
bo ἔχειν. vt apud Lucianum, πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχον-
τες. Cui simile est apud eundem, περὶ τοὺς λόγους ἔχων. A-
pud Herodianum autem libro 4, περὶ σπονδὰς καὶ κύλι-
κας ἔχειν, Polit. vertit, Inter libamina & calices agita-
bant. Huc pertinere videri potest & hoc, οἱ περὶ τοῦ θαλάσσαν. significat enim Qui circa mare sunt occupati,
Qui rei nauticæ dant operā. Tale est οἱ περὶ Φύσιν pro
physicis seu physiologis, vt vertit Budæus apud Ari-
stotelem De historia animalium libro 3, εἰ δὲ καὶ περὶ
τοῦ φύσιν οἱ ποιοῦντες μὴ οὐκ ἐπραγματεύθησαν τοῦ ἀκρι-
βολογίαν περὶ τὰς φλέβας. Itidem verò οἱ περὶ μουσικὴν
ὄντες affert ex Athenæo pro Studiosi musicæ: pag. 173,
εἴχε περὶ αὐτὴν συχνοὺς ἐν τοῦ περὶ τοῦ μουσικὴν ὄντων καὶ τοῦ τὰ
γελοῖα λεγόντων. Quinetiam ex Platone De republica,
οἱ περὶ μουσικὴν ποιηταί τε καὶ τύπων ὑπουργοί: vbi etiam
οἱ περὶ τὰ χρώματά τε καὶ χρώματα. Huc pertinet οἱ περὶ τοῦ
ποιεῖν ἐν τοῖς λόγοις ὄντες, ex Isocrate, pro Poetæ & orato

res. Alium verò vsum habet περὶ cũ accusatiuo personæ præcedente articulo τά. vt τὰ περὶ ἐμὲ πεφάσματα, vel simpliciter τὰ περὶ ἐμέ, Ea quæ ad me pertinẽt, Res meæ. Aut etiam Vitæ meæ cursus, vt Budæus interpretatur in hoc Synesii loco, ἵν' ἀκόλουθον ὑμῖν δίδα τὰ λίαν τῆς περὶ ἐμὲ πεφάσματος. (Affertur & τὰ περὶ ἐμὲ πεφάσματα pro Res meæ ex Plat.epist.7) Et τὰ περὶ ἐμὲ, ex Isocrate ad Philippum, οὐκ ἀγνοῶν οὐδὲν τῆς περὶ ἐμαυτόν. vbi vertit Probè me & ingenii mei vires noscens. At hæc Synesii, τὰ δὲ περὶ κιῶας, οἷα εἰκὸς ἦν ὑπὸ πύπις, vertit, Nos sic affecti eramus vt casus ferebat. Item, Quod autem ad nos pertinet. At verò τὰ περὶ θεὸν apud Gregorium reddit Quæ de Deo dicuntur, quæ videlicet non sunt de substantia eius. Distinguit autem ille (inquit) τὰ περὶ αὐτὸν & τὰ κατ' αὐτὸν, scribẽs, οὔτε οὐσίαν θεοῦ παντελῶς ἢ νοῆς ἐχώρησεν, ἡ φωνὴ περιέλαβεν· ἀλλ' ὅσα τῆς περὶ αὐτὸν σκιαγραφοῦσι τὰ κατ' αὐτὸν, ἀμυδρά τινα φαντάσματα συλλέγουσι. Quod explanãs addit, Κύριος ὄνομα ἀυτῷ, ἡμεῖς δὲ τὴν φύσιν ὀνομάζομεν, ἢ τὸ καθ' ἑαυτὸ, καὶ οὐκ ἄλλῳ συνδεδεμένον. Idẽ τὰ περὶ τὴν οὐσίαν & τὰ συμβεβηκότα pro iisdẽ posuit, sicut τὰ οὐσίας & τὰ καθ' ἑαυτὰ ὑφεστηκότα, pro iisdẽ. Obserua autẽ obiter hic præpositionis περὶ vsum & in his verbis, τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. Affertur porro ex eodem Gregorio & τὰ περὶ τὴν κτίσιν pro Quæ cadunt in creaturam. ‖Περὶ alioqui cum accusatiuo personæ frequenter ponitur pro Erga, In. vt quum dicit Demosthenes Olynth.2 circa principiũ, ὅπως μὴ χείρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ὦσι τῆς ὑπαρχόντων. Itidem verò quum dicit Isocrates, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσέβεια. Apud Aristophanem autem pro In significante Aduersus, περὶ τοῦ σιτοῦ τὸν γεάνιν κακουργεῖν. Sic apud Isocratem, περὶ τὸν δεξάνδρον κακὸς ἦν ὁ ἀνδρος. Nisi quis & hic vti velit particula Erga.

Περὶ habet & alterum præpositionis Circa vsum, eum videlicet quo dicitur Circa id tempus, vel Circa horam primam, &c. Xenophon Hellen.1, περὶ ἀρίστου ὥραν ἥκον εἰς Προκόννησον. Sic dicitur περὶ τείτην ὥραν, &c. Et περὶ τὸν χρόνον τοῦτον, itidémque περὶ τοῦτας τὰς ἡμέρας, & περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, quod legitur apud Thuc.

Περὶ, Circiter. Thucydides, περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, Naues circiter septuaginta, vel Ad septuaginta naues. (nam & præpositio Ad hunc interdum vsum habet) Idem, περὶ ἑκατὸν καὶ ἑκατόν. Isocrates in Euagora, ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα τοῖς δεκα λέσας. Dicitur ETIAM Περί που, vt ab Herodiano libro 5, ἔτη γεγονότα περί που ἑκκαίδεκα. Idem l. 7, ἔτος ἤδη περί που ὀγδοήκοστον ἐλπλακώς.

Περὶ τοῦ autem, VEL Περιτοῦ, apud poetas accipitur pro περιττῶς (sicut & περὶ interdum) id est, Summè, eximiè, Supra modum. Hom. Iliad. λ, – περὶ τοῦ γὰρ ἔγχει θέον. vbi Eustathius exponit, περιττῶς τοῦτο μα τῆς ἄλλων τῶν δόρατα τοῦτο μαχόμενος. Habetur autem istud hemistichium & Iliad. π, vbi ille exponit itidem, περιττῶς τοῦτο μα τῆς ἄλλων ἐν ἔγχει, τοῦτο μαχόμενος καὶ ἀρίστευων, καὶ οὔπω τρέπων εἰς φυγήν. Exponitur etiam διαφέροντας, item σφόδρα, & πάνυ. Apollon. Argon. 2, – περιτοῦ γὰρ δοῦ ἐκέκασο Γοῦ ἐειν. Sic autem coniunctũ inuenitur SCRIPTVM Διατοῦ, pro Penitus, Prorsus, &c.

ΠΕΡΙΞ, (sicut περὶ) Circum, Circa. vt περὶξ τὸ τεῖχος, Herodotus, Circa muros. Itidem, περὶξ δὲ αὐτάς. Et apud Galenũ ad Glauconem, τὸ περὶξ δ' αὐτὸ πάντ' εἰς φλεγμονὴν ἐξήρει. Affertur verò & cum genitiuo ex Herodoto, περὶξ δ' αὐτῶν, pro Circa ipsum, In eius circuitu. Item sine casu pro Circumquaque, Circumcirca, Vndique. Polybius, περὶξ ὃ πανὸς τὸ δῆμου σαύτας. Et ὁ περὶξ ὠκεανὸς apud Aristotelem. Cic. apud Euripidem, χθὼ περὶξ ἔχοντα vertit Qui terram amplectitur. Idem apud Platonẽ in Timæo, περὶξ αὐτὰς ἔλαβε vertit, Vndique est eas circumplexus. Et τὰ περὶξ τῆς γῆς, Oræ terræ, seu extremitates terræ. q.d. Quæ sũt in circuitu terræ. Vbi tamen aliquis fortasse malit γῆς regi à περὶξ.

ΠΕΡΙΣΣΟΣ, VEL Περιττὸς, Vltra cæteros aliquid habens in suo genere, Qui præ cæteris aliquid habet quo illis præstet, quasi videlicet ὧν περὶ τῶν ἄλλων. (sicut περὶ πάντων, seu πέρι πάντων pro Præ omnibus, habuisti suprà, vbi hanc signif. poeticã esse, dictũ etiã fuit) vnde redditur Eximius, Egregius. item Præstans, Excellẽs, Insignis. Sic περιττὸς ἀνὴρ Euripidi, Vir eximius. Itidem Aristot. Rhet. 2, ἄνδρες περιττοί. Legitur verò & apud Plut. (Sed & Matth. cap. 11, περιττότερον προφήτου quidam interpr. Excellentiorẽ propheta, seu præstantiorem) Interdũ cum accusatiuo, vt περιττὸς τὴν σοφίαν apud Synesium. Sic περιττοὶ τὰ σοφιστικά, Greg. (Apud eundem verò & in malam partem, περιττὸς τὴν ἀσέλγειαν, de Iuliano. sicut & Latinè Insignis interdum in malam partem) Inuenitur etiam περιττὸς κατά τι. vt apud Aristot. Probl. 1, sectionis 3, Διὰ τί πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες. (Ex quo loco putatur scripsisse Cicero Tuscul. 1, Aristotelem dixisse omnes ingeniosos esse melancholicos) Dicunt præterea περιττὸς ἔν τινι. vt Plut. in Romulo, περιττὸς ὢν αὐτῆ δοκῶν εἶ), Visus in ea excellere. Eustath. περιεῖναι apud Homerum exponit περιττότερον εἶ). Dicitur itidem aliquid esse περιττὸν, Eximium, Egregium, &c. Aut etiam Admirandum, Singulare. Bud. vertit, Eximium & scitum, in hoc Aristot. loco, Metaphys. lib. 9, οὐδὲν δὴ λεγόντες, περιττόν τι φαίνονται λέγειν, quum igitur nihil dicant, eximium quippiam & scitum dicere videntur. Idem postquam scripsit accipi pro Eximiũ, Admirãdũ, Singulare, affert hæc Athenæi, de cane, καί τοι τῷ ζῴῳ τοῦτο ὂν πέφυκε τὴν φύσιν περιττὴν ἔχοντος. αἰωνίσαι τε γὰρ τῇ φωνῇ ὅσον φθέγγεται, καὶ φωνὴ τὸ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον, διαστατὸν τι, τε σωμα ἀθρόον πίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν τῶν τῆς οἰκίας φρόντων ἐστὶν, παντῶν περιττοτατον. Plut. dixit etiam περιττὴν σωτεσιν. Vocauit autem & Hesiodus περιττὰ δῶρα, munera eximia seu insignia. ‖Sed περιττὸς dicitur etiã Qui aliquid singulare ac sibi peculiare habet, quo præstat aliis. Arist. ἔστι δὲ καὶ ὁ καυκάλος πολυτελὴς τῇ τε ουσει καὶ εἶς πιεῖ περιττός. Idem dixit, ὅνπερ δὲ περιττοῦ τε γλῦνος τῆς μελιτῶν, καὶ ἰδίου, καὶ ἡ γλῦκυς αὐτῶν ἴδιος ἔσται, id est Quum singulari quadam peculiarique natura sit. vt Bud. vertit, & quidem ex Gaza, vt opinor.

Περιττὸς, Qui est vltra id quod esse debet, Modum excedens. Nimius. Item Superuacaneus, Redundans. Hermog. de Isocrate, καὶ ταῖς ἐρωτήσεσι περιττὸς ὤν, id est, Multus supra modum fuit in argumentis & epicherematis & καταπεδυᾶς, vt Bud. exponit. Dicitur tamen frequentius aliqua res esse περιττή. vt περιττὴ φωνὴ ἦν apud Herodianum lib. 6, ὑπὸ περιττῆς φωνότητος, καὶ ἀδοῖς πλεονος ἢ ἐχρῶν, mansuetudine nimia, & reuerentia maiore quàm oporteret: vt Polit. vertit. Qui apud eũdem, lib. 2, ὡς δὴ τι πόθος τῆς ὀκ τὸ θαλάμου περιττῶν, reddit Velut aliquid superuacaneum ex cubiculi supellectile. Plut. in lib. περὶ φιλοπλ. opposuit τὰ περιττὰ τῆς αἰαγκαίοις, id est necessariis. Paul. 2 ad Cor. c. 9, περιττόν μοι ἐστὶ τὸ γράφειν. Et grammatici dicunt vocem aliquã poni ὀκ περιττοῦ, id est ex abundanti, seu redundanti, quum est superuacanea. At ὑπὲρ ὀκ περιττοῦ legitur apud Paulum, quod sonat q.d. Suprà quàm redundanter: ad Ephes. cap. 3, τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ὀκ περιττοῦ ὧν αἰτούμεθα, ἢ νοοῦμεν. vbi redditur à doctiss. interprete, Ei qui infinita cum redundantia potest omnia facere supra ea quæ putamus, aut mente concipimus (sed scribitur etiam CONIVNCTIM Υπερεκπερισσοῦ) Ab hac autem τῆς περιττοῦ significatione, qua videlicet de redundanti dicitur, est περιττὸν pro excremento, apud Aristotelem) itidémque in Epigr. δρεπῶν τὰ περιττά. Quinetiam quoniam reliquiæ cibi veluti redundãt, ideo τὰ περιττὰ dicitur & de reliquiis, à Lucillio, Epigr. lib. 2. Affertur verò περιττὰ & pro Reliqua seu Cætera, ex Xenoph.) ‖Sed aliquando simplicius capitur περιττόν. vt Matth. cap. 5, τὸ περιττὸν τούτου; Quid facitis quod sit vltra ea quæ fiunt à cæteris? Item cum genitiuo, apud eundem capite eodem, τὸ δὲ περιττὸν τούτων, ὀκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν. ‖Sed περιττὸς videtur etiam poni interdum pro eo quod abundans est: accipiẽdo id non pro Redundãs, sed pro Copiosus, Multus. vnde est ὀκ περιττοῦ ὑπὲρ ἔχειν apud Platonẽ, quod exponitur Multis partibus superare. nimirũ q.d. Abundãter superare, seu Abũdè superare. Ex Luc. autẽ affertur ὀκ περιττὸν χρηστὸν ὑμῖν τῇ παρρησίᾳ pro Vsus ingẽti libertate. (quæ tamẽ interpretatio mihi suspecta est)

Quinetiam περιττότερη ζωὴ Epigr. l. 2, q.d. Abundantior & copiosior vita, pro Vita diuturnior & lõgior. Et περιττότερον κρῖμα apud Matthæum & Marcum, pro maiori seu grauiori. Item περιττότερα λυπη apud Paulum.

Περιττὸς ἀρίθμὸς, Impar numerus: quasi videlicet in hoc numero redundantia quædã sit. hanc enim istius signif. rationem quidã afferunt. Cui opponitur ἄρτιος, Par. Plutarchus De def. orac. τῷ περιττῷ τῷ ἀρτίου κρατηθέντος. Et περιττοὶ, Qui sunt numero impari, seu Quorũ numerus est impar. Itidémque genere neutro τὰ περιττά. HINC Περιττοδάκτυλος, SEV Περιττοδακτυλος, Cui sunt digiti numero impari, Qui est digitis imparibus. Sic legimus apud Plinium Digitis imparibus pro περιττοδάκτυλοι quod habetur in Geoponicis. Et ADVERB. Περιττάκις, Numero impari, Impariter, apud Plutarchum.

Περιττὸν, SEV Περιττὸν, Solani species. Vide Theophrastum & Plinium.

C. Περιττόδοπος, dictum à Nonno περὶ τραπέζης, id est de mensa, ea videlicet quæ cibum abundantem aut etiã redundantem habet.

C. Περιττόκομος, Oppiano lib. 3 De ven. Abundè comans.

C. Περιττολόγος, SIVE Περιττολόγος, Superuacaneo sermone vrens. Themist. ἀλλ' ὅπως μὴ με ἀδολέσχην καὶ περιττολόγον νομίσῃτε. Et SVBST. Περιττολογία, SEV Περιττολογία, Sermo superuacaneus. Item VERB. Περιττολογέω, ῶ, Sermone superuacaneo vtor. Dicitur autem pro περιττολογῶμαι, ETIAM Περιαπεπῶσα. nam hoc (quod poeticum potius esse puto) exponitur illo. SIC Περιαπεπῆς, idem qui περιττολόγος.

C. Περιττόλοφος, Valde profusim cristam habẽs. q.d. supra modum profusam. Vtitur Oppianus.

C. Περιττόνοος, ου, ὁ & ἡ, Cui eximia mẽs est, Excellẽti mente præditus.

Περιττῶς, SEV Περιττῶς, Eximiè, Egregiè, Excellenter. vt περιττῶς ἠσκημένον, item περιττῶς ἐξ ρασμένον, apud Athenæum. Item, Singulari quodam modo & peculiari. Quod autem dicit Aristoteles, περιττότατα δὲ πάντων ὁ δελφὶς ἔχει ζῴων, redditur, Natura omnium maximè animantium peculiaris delphino est. ‖ Περιττῶς, Redundanter, Superuacaneè. Vel Abundanter, Abundè. ‖Interdum verò & pro Amplius seu Magis, aut Vehementius. Pro quo & gradu COMP. Περιττότερος. vtrunque in Testamenti noui scriptis. SED ET Περιττότερον aduerbialiter, ibidem.

Περιττότης, SEV Περιττότης, Excellentia, Præstãtia. ‖Itẽ Redundãtia. Et peculiariter ex Hermog. de ea sermonis redundantia quæ & πλεονασμὸς vocatur.

Περιττύω, SEV Περιττύω, Redundo. Vel Abundo, Affluo. Polyb. Τὰ κοινῶν ἔχειν καὶ τὰ περιττύοντα, Etiam quæ redundent, Quæ superfint. Sic apud Lucam cap. 21, ὀκ τῶν περισσεύοντος αὐτοῖς. Apud eundem verò, cap. 12, περισσεύειν, vel pro Redundare, vel simpliciter pro Abundare, capi potest. qua in signif. frequens est & Paulo. At ἐπερίττευε ex Thuc. pro Abundabat, Affluebat. Iungitur & genitiuo: vt Euang. Lucæ cap. 15, περιττεύοιν ἄρτων, abundãt panibus. Sed apud eundem Act. 16, ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν, non tam est Abundabant numero, quàm Abundantiores seu copiosiores erant, seu reddebantur. Sed Latinè dicitur potius Augebãtur numero. Quidã interpr & Exuberabant. A Paulo autẽ περιττεύω capitur etiam μεταφορικῶς, pro Abundare facio, Facio vt abũdet, aut Abundè subministro, seu suppedito: 2 ad Cor. c. 9, & 1 ad Thess. cap. 3. Περιττεύω (inquit Bud.) idẽ ferè quod πλεονεκτῶ. vt in Ecclesiast. c. 3, τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος ἐκ πάντων; Quid amplius habet? Vel, Quid præcipuũ habet & singulare? Aut, Quid præstat homo? Sequendo autem duas hasce posteriores interpr. erit περισσεύειν ab ea nominis περιττὸς, signif. quæ illi data prima fuit. ‖ Περισσευειν est etiam Superesse, i. Reliduũ esse, Reliquum esse, (vnde περισσεύματα, Reliquiæ) vt Matth. 14, ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων. Et Ioan. 6, τὰ περισσεύσαντα κλάσματα. Quam signif. & PASS. Περισσεύομαι habet apud Nonnum. dicit enim ὅσα περισσεύοντο pro Quæcunque residua erant. At Matth. cap. 13 & 25, περισσευθήσεται pro Reddetur abundantior.

HINC Περίσσευμα, SEV Περίπθυμα, Abundantia, apud Matth. & Paulum. Item Reliquiæ, apud Marcũ. Item Excrementum, Stercus. apud Plut. Qua tamen in signif. frequentius EST Περιττωμα, pro excremento videlicet: sed intelligendo quicquid in corpore superuacaneum est. vnde φλεγματώδη περιττώματα apud Alex. Aphrod. ITEM Περίτωσις pro eodem, apud Aristot. Et ADIECT. Περιττωματικὸς, q.d. Excrementosus. id est Excrementis abundans. Item simpliciter, Cui excrementa insunt. Aphrod. in Probl. τὰ βρέφη ὑγρὰ καὶ ὑπνώδη καὶ περιττωματικά. Item θῆφη περιττωματικὴ καὶ πτικὴ, apud Theophr. Cui est CONTR. Ἀπερίττωτος καὶ ἀπτὴ, Excrementis carens. Et ἀπερίττωτον φυτὸν apud eundem.

ET Περισσία, itidem Abũdantia, Paulo 2 ad Cor. 8. At in Ecclesiaste, τίς περισσεία τῷ ἀνθρώπῳ ὧν πανὶ μόχθῳ αὐτῷ; Quid amplius est homini? vel Quid superest hominiv: Bud. vertit. qui ibidem, εἶδον ὅτι ἔστι περισσεία τῆς σοφίας ὑπὲρ τὸν εὐφροσύνου, reddit, Quòd sapientia præstat stuliciæ.

C. Ἀπερίττωτος, ου, ὁ & ἡ, Nihil superuacaneum habens. Item Luxu carens. Greg. In v. l. ἀπερίττωτος γλῶσσα, Minimè fucata lingua. Ibidem, ἀπέρριπτε χυμῶν ex Gal. Superuacaneis humoribus non redundans. Et ἀπέριπτοι τοῦ ὀκρεοῦ τῆς περιττωμάτων, ex Alex. Aphrod.

ΠΕΤΑΩ, (VNDE Πετάζω, ET Πετανύω, SIVE Πετάνυμι) F. άσω, Pando, Explico.

Il. ξ, ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσας Ἄμφω, ambas manus pandens, vel ambo brachia. Itidẽ Il. φ, ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσας Ἀμφοτέρας. At Il. ν, ὁ δ' ὑπνος ἐν κονίῃσι Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐπαρσιον πετάσας. vbi propter datiuũ ἐπάρσιον reddideris potius Tendens, vel etiã Expansas tendens. ‖Itẽ Aperio. Oppian. l. 3 De venat. τείσιν χα πετάσας Χείλεα καὶ χάος ἀνοιγόμενος ἄπαν αἰόλον ἕρκος, triplicibus apertis labris. Inde præt. PASS. Πέπαμαι, Pãsus sum, Expansus seu explicatus sum: interdũ etiã Apertus sũ, Il. ε, de bigis. (sic. n. δίφρος redditur) – ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπασθ'), & circũ eas pepli expansi seu tensi sunt. Solent enim linteis laneisve velaminibus integi desuper expãsis. Eust. exp. ἐξήπλωνται). Sic Il. ζ, αὔθρον Πεπασ' ἀνέφελος, idẽ exp. ἐξήπλωται). Apoll. l. 2, Arg. πεπάμενον κῶας, expansũ & explicatũ. Oppian. l. 3 De venat. Πεπάσθαι περὶ τέκνα μέγα κλάουσι γυναῖκες, passis vlnis amplexæ natos, περιβεβλημένῃ τὰ τέκνα. quẽadmodũ Hesych. πεπασμένος exp. περιέχειν, itẽ ἀνεῳγθῆναι. Secundũ quã signif. dicũtur Πεπασμέναι πύλαι, portæ apertæ & passæ. vt Virg. dicit Portæ pandũtur: & Catull. Clustra pandite ianuæ. Il. φ, ad ianitores, Πεπασμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ'. i. ἀνεῳγμένας, apertas, passas. de quib? mox, Αἱ δ' ἄρα τοῖσι πεσὼν ἀνεῴγεν φάος, postquã nimirũ ianitores eas αἴεσαν καὶ ἀπώσαν ὀχῆας. Adde ex l. 1 Epigr. Ὀγρεον ἀθήνας χείλεσι πεπάμενον, aperta habẽs labia, i. Hians. At ex Aristoph. πεπασμένοις ἐρίοις, Lanis volantibus. ‖Πετάζω exp. etiã Tẽdo. ‖Hesych. verò πετάσειεν exp. non solùm ἀπλώσειε, sed etiam κουφίσειε, à præsenti Πετάζω.

Πέτασμα, ατος, τὸ, Explicatio, Extensio.

C. ΑΝΑπετάω, SEV Ἀναπετάζω, ET Ἀναπετανύω, SIVE Ἀναπετάνυμι, Expãdo, Explico. Itẽ, Aperio. Apud Luc. ἀναπετάσαι τὰς θύρας, Aperire fores. Il. α, αὐτὰρ θ' ἱστία λευκὰ πέτασαν, pro ἀνεπέτασαν, Vela explicarunt vel expanderunt. Licet Pandere vela dicatur frequentius. ‖Interdum etiã Laxo, Gal. τὸ σωιζικὸς τῆς πόρων ἀναπετανύοντος. Attici ἀναπετῶ in futuro pro ἀναπετάσω dicũt. Affert Suidas ex Menandro exemplum.

Ἀναπετάνυμαι, Pass. Expandor. Item Explicor, Aperior. Xen. Pæd. 8, ἐπεὶ δ' ἀνεπετανυντο αἱ τῶν βασιλέως πύλαι. Sæpe occurrit præteritũ PASS. Ἀναπεπαμένος, per syncopen pro ἀναπεπταμένος, ab Ἀναπετάομαι, ῶμαι. vsurpatur autẽ pro Apert?, Patẽs, Expãsus. vt ἀναπεπαμένα θυρίδες, Apertæ fenestræ. Eust. apud Homerũ Il. μ, ait, ἀναπεπαμένας σανίδας, (id est θύρας) dici metaphora ducta ab auibus quæ alas expandũt ἐν τῷ πέτασθαι, id est Inter volandũ. Cæterùm ἀναπεπαμένος pro Apertus, de aliis etiã rebus dicitur. Sic ἀναπεπαμένῃ τῇ Πλάτωνος πεπάτῳ, apud Athenæum: eodem modo quo Ludum

aperire dicunt Latini. & Hesychius ἀναπεπαμμένον exponit ἀνεῳγμένον. Apud Xenophontem Hellen.4, ἀναπεπαμμένοι τόποι, Aperta loca, vt Aperta æquora, Virgilio: Apertum mare, Liuio. sic Apertus campus, vtrique. Suidas quoque scribit, ἀναπεπαμμένα χωρία, πεδία, Campi. sed ibi κάμποι literis Græcis scribitur. Cæterùm vt Aperta æquora, ita & Pelagus patens Virgilius dicit: & vt Campus apertus, ita Campi patentes, ab eodem dicitur. Itidem verò à Cicerone: cuius etiam est, Patens & apertum ex omni parte cælum. id est, πάνθεν ἀναπεπαμμένον. Apud Plutarchum in Themistocle ἀναπεπαμμένος εἰς βορέαν ναὸς exponitur Templum in boream exporrectum, vel patens. ‖In v. lexicis citatur ἀναπεπαμμένος πρὸς θεραπείαν, pro Ad curationem spōte propensus. Sed autor huius generis loquendi non nominatur. esset autem significatio metaphorica.

A

B

C. Ἐκπετάζω, SIVE Ἐκπετάννυμι, Expando, Explico, vel Extendo. (At Theophylactus epistola 38, τί δῆτα πεισάθλιε τὼ ἐαθῆτα διήλλαξας, καὶ τοὶς πέρδικας ἐξεπέτασας; accepisse videtur pro Euolare fecisti: quæ significatio nou a fuerit) Pass. Ἐκπετάζομαι: item Ἐκπετάννυμαι, vel Ἐκπετάνυμαι, Expandor, Explicor. Plutarchus de deo Socratis, ὥς περ ἱστίον ἐκπετασθέν. Vnde præt. PASS. Ἐκπεπέτασμαι, Expansus & explicatus sū. A quo ADVERB. Ἐκπεπταμένως, q.d. Explicatè vel Expansè, Cum expansione seu explicatione.

C. Ἐμπετάνυω, Explico, Extēdo, Appendo cortinam. v.l. ‖Pro Explico seu Expando in, accipit Xenophon Pædi, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσπρόσοδα ἐνεπετάνυον.

C. ΚΑΤΑπετάζω, SIVE Καταπετάννυω, aut Καταπετάνυμι, Expādo, Explico, Extendo. qua signif. ex Plutar. Theseo affertur ἱστίον καταπεταθέν, Extēsum velum. ‖Item Obtego, Velo. Aristophanes Pluto, καταπέτασον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, cooperuit & obtexit caput eius pāno rubeo. Idem in Vesp. Ἡμεῖς δὲ τὼ αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις Καταπετάσαντες, ἐν κύκλῳ φυλάττοντες, Compluuiū omne retibus obtegentes. vel Compluuio omni retia obtēdentes. vt Cic. Simulationū inuolucris tegitur & quasi quibusdam velis obtenditur vniuscuiusque natura. Ex eodem, Καταπετανναῦμαι τοῖς ἱστίοις, velis operire. sicut Bud. ex Plat. Parmen. pag. 190, καταπετάσαι ἱστίῳ πολλοὺς ἀνθρώπους, velare multos homines vno velo.

D

E

Κατάπασμα, ατος, τὸ, Velum quo aliquid obtenditur seu obtegitur, seu (vt Erasm. exp. in epist. ad Hebr. c. 6) Aliquid obtentū atque obductū quod arceat conspectū. Matth. 27, & Marci 15, τὸ κατάπασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, velum templi. Et in epist. ad Hebr. 6, εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπάσματος. Item Philo in vita M. l. 3, loquēs de vestibulo templi: (τοῦ ναοῦ ipse vocat) εἰσερχόμενον δυσὶν ὑφάσμασι· τὸ μὲν ἔνδον ὅ, καλεῖται καταπάσματα· τὸ δ' ἐκτός, καλεῖται κάλυμμα. Vbi Turn. retinet vocem Græcam sic interpretans, Quorum penetrale, catapetasma dicitur.

F

C. ΠΑΡΑπετάζω, VEL Παραπετάννυω, idem cum καταπετάζω seu καταπετάννυω, Obtēdo, Obtego, Obuelo. ‖Videtur etiam accipi pro Expando, Explico. VNDE Παραπέπτα), Expansus seu explicatus est, vel etiam Se expandit & explicat. Arat. in Phænom. — ὁ δὲ οἱ τοῖο Παραπέπτα) ὄρνις Ἀνωτέρω βόρεω. quæ verba Festus Auien' sic vertit, de olore loquens, — Threicio cōterminus axi Cana pruinosas extēdit colla sub arctos. Cic. verò ita, Et clinata magis paulo est aquilonis ad auras.

G

Παραπέτασμα, ατος, τὸ, Velum quo aliquid obtenditur & obtegitur, Velum quod alicui rei obtēditur: idē cum καταπέτασμα: seu τὸ κάλυμμα, τὸ πλωμα, vt Suidas exponit: qui etiam addit, καὶ τὸ λεγόμενον βῆλον, id est Velum. Plutarchus Artox. de Statiræ curru loquens, γυμνὴ τοῦ παραπεπτασμάτων, q.d. Nuda velis quæ obtendi curribus solent, Nullis obtecta velis. Peculiariter autem hoc nomine vocatum traditur quiddam quod obtendere solebant meretrices, ne ab amatoribus qui ad eas accedebāt cōspicerētur. Dicitur enim & in Lex. meo veteri propriè esse τὸ πρὸς κάλυμμα τοῦ πορνῶν ὁ πρὸς βάλλονται διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς εἰσόντας. At Diphilus apud Athenæum libro 6, de quodam piscatore comam alente, — δεῖγμόνος, Πρὸς τὸ μετώπου παραπέτασμα ἔχει, ideo comam alit vt stigmata quæ in fronte gerit, ea obtendat & obtegat. At Plutarch. De audiendo, loquens de disputationibus & declamationibus sophistarū, τοῖς ὀνόμασι παραπετάσματα χρῶνται τοῦ διανοήματος. Aulæa quoque quæ parietib' obtendūtur, παραπετάσματα nominātur. Aristoph. παραπετάσματα Μηδικά, Aulæa Medica, vel etiā Medica tapetia. Plaut. dicit Babylonica tapetia. Synes. epist. 4, παραπέτασμα δὲ ἡμᾶς ἀπεπίεζε, Aulæum nos separabat, nimirum a mulieribus quæ in naui erant, νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις. Vide & περιπέτασμα. Exponitur etiam σκίωνη, & vmbraculum.

H

C. ΠΕΡΙπετάζω, VEL Περιπεπαινύω, In orbem expando, vel etiam Circumcirca obtendo. Æschin. contra Ctesiph. πρίσβεις εἰς πρεσβείαν ἔθηκε, καὶ πρὸς κεφαλαία ἔθηκε, καὶ φοινικίδας περιεπέτασε. vbi videtur dicere Demosthenem, locū in quibus legati sedebāt, aulæis & tapetibus strauisse & obtendisse. Itidem Περιπετάσαι πρὸς exponitur Circùm explicantes, Obtendentes. INDE Περιπέπταμαι, Circumcirca expansus vel obtentus sum. Et apud Apollonium Rhod. περιπέπταται, Obtentus est.

Περιπέτασμα, ατος, τὸ, Velum vel aulæum quod rei alicui circūcirca obtēditur: idē ferè quod περίφραγμα. Plut. in Pomp. de luxu piratico loquēs, περιπετάσμασιν ἀλικρανοῖς καὶ πλάταις ὑπαργύροις. vbi videtur loqui de velis seu aulæis tapetibūsque quorum in naui vsus est. Est etiam verbum theologicum, significans integumentum mysticum spiritualis sensus, apud Dionys. Areop. p. 2, teste Budæo. Apud eundem, de cælesti hierarch. cap. 1, legitur παραπέτασμα. sic enim ibi, οὐδὲ δυνατὸν ἑτέρως ἡμῖν ὅπτασθαι τοῦ θεαρχικοῦ ἀκτῖνα, μὴ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἱερῶν παραπετασμάτων αἰνιγματικῶς περικεκαλυμμένον. vbi Maximus annotat, παραπετάσματα εὖ vocare τὰ συμβολικὰ περὶ θεοῦ λεγόμενα. Ibidem idem Max. dicit in propria sign. τὰ ἐν τῇ σκηνῇ παραπετάσματα, vela quib' tabernaculum obtendebatur & obtegebatur. Exponitur περιπέτασμα non solùm Velum, sed etiam Cortina: & Περιπετάσματα Aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπέτασος, ου, ὁ, Circumcirca expansus vel Obtentus. Περιπέτασον ex Aristoph. affertur & pro basii quodam genere.

C. ΠΡΟπετάζω, SEV Προπεπαννύω, aut Προπεπάνυμι. Ab anteriore parte expando vel obtendo, Prætendo. Xenoph. Pæd. 4, ὑμᾶς αὐτοὺς προπεπάσαντες ἡμῶν, προπροθέοντες ἐμάστιγουν, explicātes vos ante nos & vos nobis veluti prætendentes. Nam acies se explicare dicitur quō se latius diffundit & cornua extendit.

C. ΠΡΟΣπεπαύνυμι, Extendo, Illido. v.l.

ΠΕΤΑΣΟΣ, ου, ὁ, Petasus, Galerus: tegmen capitis latū & expāsum (vt videre est in Πέτασος) quod fuisse ἐφήβων φόρημα tradunt Poll. & Hesychius. Eustath. quoq; dicit fuisse φόρημά τι, ἀπὸ τοῦ πέτομαι deriuans. & hoc exemplū afferens, παιδία γὰρ πάνυ ἔχοντα καὶ ἡνιοχικοὺς πέτασος. Gestamen Mercurii apud Athen. lib. 12, καὶ τὸν πέτασον ὅπερ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρί. Sic apud eundem, lib. 5, εἶτα δὲ αὐτῶν ὁ μὲν πέτασον καὶ κηρύκειον χρυσοῦν. ‖Exponunt etiam Vmbraculum, Vmbella, σκιάδιον.

I

‖Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur, sicut πῖλοι: vt apud Theophr. lib. 4, Hist. plant. cap. 10, de loto herba, πόνον δὲ ἡ ῥίζα τοῦ καυλοῦ φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου, καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι. Vnde Plinius l. 13, cap. 17, Est autem eodem nomine & herba, & in Ægypto caulis in palustrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, prouenit similis fabæ, caule foliisque densa congerie stipatis, breuioribus tantùm gracilioribúsque. Vbi nota eum pro πέτασοι dicere Folia densa congerie stipata. ‖Πέτασος a Suida dicitur etiam esse εἶδος ὑφάσματος.

Πετασώτης, ου, ὁ, Petasi speciem gerens. Plantæ nomē apud Dioscor. lib. 4, cap. 108, Πετασώτης μίαρος ὅτι, μείζων πήχους, δακτύλου μεγάλου πάχος· ἐφ' οὗ φύλλον πετασώδες μεγαλοφυλλοῦν ὡς περὶ μύκης. id est, (Ruellio interprete) Petasites pediculus cubito maior, crassitudine pollicis: à quo prægrande folium, galeri modo amplum, ceu fungus, dependet.

Πετασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Petasi speciem gerens. Et πετασώδεις Plantæ, quæ folia habent ampla in modum petasi, quemadmodū Theophr. Hist. plant. lib. 4, c. 10, dicit fabam Ægyptiam gestare folia quæ sua magnitudine referant πῖλον Θεσσαλικόν. i. pileum seu galerum Thessalicū. Et Dioscor. ἔχειν φύλλον μεγαλοφυλλοῦν πετασῶν: Plin. Habere folia ampla. Talis est ὁ πετασώτης, de quo iam dictum fuit. Sic Athen. lib. 9, ex Phaniæ libro 1 Historiæ plantarum, πετασώδη τὰ τοῦ σπερμάτων ἀπείληφε φυσιν ἄνισον, μάραθρον, σταφυλῖνος, καυκαλίς, κώνειον, κόριον, σκιάς. nā harum herbarum summum caput est quædam veluti vmbella in qua semen continetur. adeo vt πετασώδεις herbæ sint quæ vmbellam ferunt.

A

B

ΠΕΤΑΛΟΝ, ου, τὸ, Folium: propriè folium quod est in amplitudinē expansum. Eust. πέταλα exponit ἀναπεπαμμένα καὶ πλατεῖα φύλλα, ἀπὸ τοῦ πετάζω deriuans. Od. 7, de luscinia, Δενδρέων ἐν πέταλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι. Iliad. β, Ὀζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ φύλλοις ὑπὸ πυκνοῖσι. Epigr. l. 2, δροσερῶν ἐν πετάλων στέφανος, corona è foliis roscidis. Et apud Suidā, ἔχοντες χόρτα παντὸς βοῶν λευκῶν δασέα, εἰκασμένα κισσοῦ πέταλῳ, folio hederæ. Dioscorides lib. 1, cap. 44, πέταλα χίλια τοῦ ῥόδου, folia mille rosarum, alii Mille rosæ. ‖Πέταλον dicitur etiā τῆς ὀπῆς ἀνθος τὸ καλύπτον σῶμα, teste Hesychio, apud quem geminato λ, SCRIBITVR Πέταλλον: itémq; Πέταλλα φύλλα. ‖Πέταλον, Lamina, Bractea. Philo De vita Mosis lib. 1, πέταλα δὲ εἰς λεπτὰ τοῖχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς ἱεράσι συνυφαίνεται. id est, (Turn. interpr.) Nam bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ liciis omnibus contexebantur. Itidē Exod. 28, πέταλον χρυσοῦν, Lamina aurea, Bractea aurea. Apud Dioscoridem quoque l. 5, cap. 91, λεπίδων, αἷς περιεχόμενα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνεται, è laminis quibus bracteæ auri conclusæ malleo ducūtur, Ruell. interprete. At Marc. Virg. πέταλα χρυσᾶ ibi vertit Aurea coronarum folia. ‖Πέταλον capitur etiam pro petaso, seu galero, id est pileo latiore in modum folii ampli. πίλημα ἐξ ἐρίου πλινθὲν exponit Suidas, citans hoc Epigr. Σοὶ τὸν πλινθέντα δι' ὀξάπου τεῖχος ἀμοιβὸ Ἑρμᾶ Καλλιτέλης ἐκέρασεν πέταλον. Mihi tamen πέταλον masculino genere vsurpatum eo loco insolens videtur, ideóque existimo scribendum πέτασον. erat enim πέτασος peculiare Mercurio gestamen capitis.

C

D

C. Ἐκπέταλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amplus passusque in modum folii. vt ἐκπέταλα πτερά, Eustathius pag. 229, τὰ πλατεῖα, ὁποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια. quo vocabulo pateras significare videtur. Athenæus libro 11, exponens quid αμφίθετος φιάλη significet Homero, οὐ τὸ ποτήριον λέγει, ἀλλὰ χαλκεῖόν τι καὶ ἐν πέταλον λεβητῶδες. Et paulo post, ὥστε καὶ τὸν φιάλιον εἶδος χαλκεῖον πρεσβεύειν κ' ἐν ἐκπέταλον, δεξιόμενον ψυχρὸν ὕδωρ. Eodem libro non procul ab initio, rursum explicans quid sit φιάλη ἀμφίθετος, ait, ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον, λεβητῶδες, ὀξυτενεῖς ἔχον τὸ ὑδάτων ψυχῶν ὑποδοχάς. Vtitur etiam comparatiuo ἐκπεταλώτερος eodem libro ex Moscho, tradens λεπαστὴν esse κεραμεοῦν ἀγγεῖον, ἐοικὸς τοῖς λεχμάσι πτυματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ. Et ἐκπέταλα κέρατα, cornua lata in modum folii vel bracteæ. Vide in Πέπαλος.

E

C. Παραπέταλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Foliis obtectus, Foliis obtentus & opertus. Apud Suidam, αἱ δὲ πετήρεις ἦσαν κόσμῳ διαφορεῖς, ἀργύρῳ τε τὰ ἔμβολα καὶ χρυσῷ τοὺς φρύγνας παραπέταλοι. vbi ipse Suidas exponit, πετάλοις ἐσκεπασμέναι. Videtur certè reddi debere Bracteis seu laminis aureis obductæ.

G

C. Ἐμπέταλις, ίδος, ἡ, Hesychio ἔδεσμα διὰ πυρὸς σκευαζόμενον: fortassis quoniā foliis obductum coqui solebat. qualia erant etiām τὰ θρία, quæ foliis ficulnis inuoluta coquebantur.

Πεταλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Folio vel laminæ similis. Πεταλῶδες ὕδωρ, Foliosa vrina, dicitur ea in qua foliis similia siue squamis aut laminis subsident. At DICVNTVR Πέπαλα (inquit Actuar.) quæ & longitudinē & latitudinem habent, non etiam euidentem profunditatem. Eodem (inquit ille) donata sunt nomine instrumenta quædam ad lanificia comparata. Quinetiā lapis quidam Πεταλίτης dicitur, quasi εἰς πέταλα, hoc est in laminas, solutus. ex quibus omnibus πῶς πεταλώδη ὑπόστασιν considerare oportet.

H

Πεταλοῦσθαι, In folium mutari. Apud Hesychium verò ita legitur, Πεταλοῦνται, ἐξυπνοῦνται, τρυφῶσιν. VNDE Πεταλωτός, ή, ὁ, Foliatus. Idem Hesychius πεταλωτὸν exponit ἀκμαιόπαπυν, & ἀνειδίσκαπυν.

Πεταλίζω, Folia decerpo: item Folia emitto, Germino. Hesychius enim πεταλίζειν exponit βλαστεῖν, & φυλλολογεῖν. VNDE Πεταλισμός, οῦ, ὁ, quod idem exponit, ὁ δὲ φύλλων ὀρρακισμός: forsan quum laminis inscribebantur nomina eorum quos commune suffragiū relegandos censebat: vt testulis fiebat ὀστρακισμός.

B

Πεταλίτης, ου, ὁ, Folium referens, vt πετασίτης, qui petasum. FOEM. Πεταλίτης, ιδος, ἡ, apud Nicandrū de herba quadam. Vide & πεταλώδης.

Πέπαλοι dicuntur οἱ μόσχοι ἀπὸ τοῦ κεφάτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσιν, inquit Athenæus libro 9. VNDE Πεταλίδες ὗες per metaphoram apud Achæum, quemadmodum Eratosthenes τοὺς σῦας λαεμοὺς vocauit, μεταφορὰν καὶ αὐτὸς ἀπὸ λαεμῶν βοῶν. Itidem Hesychius quum citasset Πεταλίδων υἱῶν, quod legitur apud Athenæum in loco Achæi quem citat, subiungit, μετηχθη ἀπὸ τοῦ μόσχου. πέπαλοι γὰρ οὕτοι λέγονται. Vbi etiam NOTA Πέπηλοι scribi pro πέπαλοι, quod apud Athenæum legitur. Videtur dici de tenera adhuc ætate vitulorum & porcellorum.

Πεπάλη, ης, ἡ, fœm. à πέπαλος, significare videtur Tenera, vt folia & germina quæ recēns ab arbore emissa sunt. In Epigrammatis, πεπάλης πικροφάγου, puellæ seu iuuencæ: nisi potius (vt Lascaris putauit) sit nomen propriū. Rursum ex Epigramm. πεπάλας μακρονας, pro Folia papaueris. forsan reddēdum Papauera tenera & quæ recēns folia emiserunt.

Πέπηλον metri causa dicitur pro πέπαλον, Folium, seu Folium latum, Folium amplum. Vtitur Hesiodus. Item Nicander, dicens ὄρου πέπηλον.

C. Καλλιπέπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchra habens folia. idem cum ὀπέπαλος. In Epigr. καλλιπέπηλον λήϊον.

C. Πενταπέπηλος, Quinquefolius, πεντάφυλλος. de quo & suprà.

C. Τριπέπηλος, Trifolius. Et Τελεπέπηλον herba quædā quæ synonymōs τεύφυλλον nominatur, Latinis Trifolium: à tribus foliis.

C. Ὑψιπέπηλος, Folia in cacumine gerens, vt ὑψίκομος, In cacumine comatus. Vel Altus, Excelsus. nam ὑψιπέπηλον in Lex. meo veteri exponitur ὑψηλόν. Dicitur ETIAM Ὑψιπέπαλος, eodem significatu quo ὑψιπέπηλος. Athen. lib. 9 ex Polyzelo, ὑψιπέπαλοί τε κράμβαι.

C. Εὐπέπαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene foliatus, Foliis decorus, Pulchra habens folia. Alii, Frondens. Virens. Epigramm. ‖Εὐπέπαλον verò fruticis nomē: διαφοεισδὲς alio nomine vocant: habens multos ramulos φυλλοφόρους, teste Dioscoride, libro 4, cap. 148. de quo Plinius lib. 15, cap. vltimo, Id quoque quod daphnoides vocatur, genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii Ὑπέπαλον, alii στέφανον Ἀλεξανδρου vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quàm laurus folio. ‖Item ὀπέπαλος λίθος. de quo idem Plinius lib. 37, cap. 10, Eupetalos, quatuor colores habens, cæruleum, igneum, minii, mali.

F

ΠΕΤΑΚΝΟΝ, SIVE Πέταχνον, Poculum latum & tenue, vt patera, & τὰ ἐκπέταλα πτερά. Athenæus lib. 11, Πέταχνον esse dicit ποτήριον ἐκ πεπάλου, afferens ex Aristophane, παίτης δ' ἔνδον πεταχνοῦν). vbi signif. videtur Potant ἐκ τοῦ πεπάχνου. Vtriusque scripturæ meminit Hesychius, nimirum Πέταχνον & Πέπακνον, dicens esse ποτήριον, quod & ἐκπέταλον. adeo vt apud Athen. pro ἐκ πεπάλου reponendum putem ἐκπέταλον.

ΠΕΤΡΟΣ, ου, ὁ, Lapis, Saxum. idem cum λᾶας & λίθος. Iliad. π, ἐπήρφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Iliad. ν, — ἐπεστυμβόν βάλε πέτρῳ. Sic Il. η, Εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ. Xen. Hellen. 3, ὅπῃ τοῖς λοιποῖς ἐπικινδυνεύσειν πέτροις ἐς τὴν κάτω πεσόντες, saxa deuoluebant. ‖Item nomen proprium pri-

Oo. iii.

marii Apostoli, à Christo ei impositum. Matth. 10, vbi nomina Apostolorum recensentur, πρῶτος ὁ λεγόμενος Πέτρος. Marci 3, ἐπέθηκε τῷ Σίμωνι ὄνομα Πέτρον. Sic Lucæ 6.

Πέτρα, ας, ΙΟΝΙCΕ Πέτρη, ης, ἡ, Lapis, Saxũ. idem cum πέτρος. (De Latino autem Petra, mox) Hesiod. Theog. Πέτρας ἡλιβάτους τιθεραὶ ὀχρὸν ἔχοντες, lapides seu saxa quibus hostes impeterent. Plut. De orac. Pyth. πῆλαι καὶ φλεγμονὰν ὑπὸ πνεύματος ἀναῤῥιπίζει. Dicitur interdum de saxis quæ in mari visuntur, & tunc reddi etiam potest Scopulus, Cautes. Od. ο, — ἐπέλασσε Πέτρῃσιν μεγάλῃσι. Od. μ, Αὐτὰρ ἐπὶ πέτρας φύγε νῆα, δ' ἐνὶ τε χάρυβδιν. Sic Od. κ, ἐπηρεφέας φύγε πέτρας Νηῒς ἐμή. At Iliad. ο, ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῇς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. Vbi etiam exponere possis Rupes. Festus itidem Petram ab Ennio & Liuio vocari ait saxum prominens in mari. Itidem Plinius de gauiis, auibus marinis, In petris nidificant. Dicitur etiam de saxo quod è terra aut monte prominet, & alicubi reddi potest Rupes. quomodo accipi potest locus Homeri iam citatus, vbi de saxo dicitur quod in mare prominet. quemadmodum & Od. ε, Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσι καθίζων. De saxis & rupibus montanis, Il. ω, — ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν εἰοπόλοισι. Plut. in Amat. narr. ῥίψει ἑαυτὸν κατ' ἀπὸ πετρῶν. sicut apud Athen. lib. 12, κατ' πετρῶν ᾠθεῖν. Rursum Plutarch. De sera numinis vind. ἀπέκτειναν, ὥσαντες ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ἣν Γάμπειαν καλοῦσι. Vide alium ex eo locum in Κρημνός. ‖ Πέτρα nomẽ vrbis Indicæ apud Athen. l. 3. VNDE Πετρῖτης. vt apud Plinium lib. 14, c. 7, Vino Gnidio, Catacecaumenitæ, Petritæ.

C. Πετρόλος, ου, ὁ, Qui lapides eiaculatur, vel qui lapidibus impetit, ὁ πέτροις βάλλων, vt Hom. loquitur. synonymum τῷ λιθόβολος.

C. Πετροπία, ας, ἡ, Structura ex petris, Structura saxea. Athenæus lib. 5, de Philopatoris naue, αὔτρον κατεσκεύασε, οὗ χρῶμα μὲν ἦν ἔχον πολὺ πετροπίαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένον. Festus quoque tradit esse petrarum quoddam genus manu factum: afferens hæc ex Ælio Gallo verba, Petra est quæ Iouis dextra ac sinistra fornicem expletura est, ad libramentum summi fornicis.

C. Πετροπτή, ῆς, ἡ, in v. l. dicitur esse machina qua saxum emittitur. Polybio πετροβόλος & πετροβολικὸν ὄργανον. Posset etiam significare Lapidum eiaculatio.

C. Πετροσέλινον, ου, τὸ, Apium petræum, Apium in petris & saxis, seu locis petrosis & saxosis, nascens: Gaza modò Petrapium, modò Saxapiũ vertit. Plin. l. 20, c. 12, quũ de apii quibusdã generibus loquutus esset, nimirũ hipposelino, eleoselino, oreoselino, subiũgit, Aliogenere petroselinon quidam appellant, in saxis natum. Diosc. l. 3, c. 77, σέλινον, τὸ καὶ πετροσέλινον. τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις. VNDE Πετροσελινίτης οἶνος, Vinum ex petroselino. Diosc. lib. 5, c. 67.

C. Πετροφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Saxis adhærescens, Petris hærens. ἐμφὺς ταῖς πέτραις. Phocyl. Πετροφυὴς πολύπους, saxis adhærens polypus. Πετροφυὲς dicitur & τὸ ἀείζωον, siue sedũ maius, quòd in petris nascatur.

C. Πετρέλαιον, Petroleum. dicitur à quibusdam bitumen liquidũ, quòd effluat è saxis, vel quòd eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui vterentur. Scribit Platearius fieri quum pinguedo terræ & aquæ actione caloris in igneas partes conuertitur: & inueniri super lapides, quia per eos resudet & ex eis: & supra muros inueniri, sed nigri coloris, postea verò per excoctionem fieri album. Gorr.

C. Πετρέμβατοι, Qui per saxa gradiuntur. At Hesych. exponit ὑψηλοὶ κρημνοί.

C. Πετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius tectum ex lapidibus factum est, Contignationem habens lapidibus tectam. Alii, Saxis laqueatus.

C. Ἔμπετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in petris nascitur, Qui in saxis, seu locis petrosis & saxosis prouenit. Ἔμπετον verò, herba est nascens in montibus & maritimis, salso gustu, à Romanis saxifraga dicta. Est & alia eiusdem nominis, quam Latini calcifragam appellant, vt Gorræus tradit. Plinius lib. 27, cap. 9, Empetron, quam nostri calcifragam vocant, nascitur in montibus & maritimis, ferè in saxo. quo propius mari fuerit, min⁹ salsa est. Quæ ex Dioscor. l. 4, cap. 181 desumpsit, vbi sic scribit, ἐμπετρον οἱ δὲ φακοειδές· ἐν θαλλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἀλυκὸν τῇ γεύσει. τὸ δὲ θερινόν, πικρότερον.

C. Ὑπόπετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sub quo petræ seu saxa latẽt, Petrosus, Saxosus. Idem cum ὑπόλιθος.

Πετρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Petrosus, Saxosus, Lapidosus. idem cum λιθώδης. Matth. de semente, ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη. Dioscorides de Smyrnio, φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις καὶ χωλοφοις. De quo Plin. Nascitur in saxosis collibus & in terrenis.

Πετραῖος, ου, ὁ, Saxatilis, In saxis stabulans, Inter petras seu saxa versans. Hom. Odyss. μ, Σκύλλαν πετραίῃ ἤμοι φέρε πῆμ' ἐπάροισι. Vbi Eustath. annotat, scyllam vocari πετραίαν quasi πετροκυῆσαν τοῖς κατ' αὐτὴν πέτραις. Item πετραῖοι ἰχθῦς, pisces saxatiles. vt Plin. & item Colum. Qui quòd in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt. Athen. lib. 7, οἱ πετραῖοι καλούμενοι ἰχθῦς. Apud eundem libro 14, τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέφατε, piscículos saxatiles ne comede. Itidem Galen. libro 1 ad Glauconem, οἱ πετραῖοι τῶν ἰχθύων, ex piscibus ii qui saxatiles nominantur. Itẽ συκῆ πετραῖα, ficus quæ in petris seu locis petrosis & saxosis nascitur: vel etiam quæ in rupibus seu locis præruptis prouenit. Apud Athen. lib. 13, Συκῆ πετραίη πολλὰς ἐσσουσα κορώνας. ad eam enim corui & cornices aduolant, hominibus inaccessam. Item πετραία κράμβη, brassica petræa. id est sylueſtris, siue erratica, Plin. lib. 20, cap. 9. At Πετραίη σκιὴ apud Hesiodũ Vmbra quam petra seu rupes facit. Athenæus lib. 12 dicit, αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ, Vmbræ petrarum, Vmbræ saxorum seu rupium. ‖ Item Saxeus, vel Saxosus, Petrosus. Sophocl. πετραῖας ἀπὸ δειρᾶδος φάνητι. ‖ Πετραῖος, Neptunus: quòd olim (vt fabulantur) super saxo consopitus, vrinam profuderit genitalem: vnde enatus equus primus quem dixere σύφιον. Plut. verò in Symp. 5, meminit cuiusdam Πετραίου ἀγωνοθέτου.

Πετρήεις, εντος, ὁ, Petrosus, Saxosus, Lapidosus. πετρώδης, seu τραχύς, vt exponitur apud Homerum: qui Iliad. ζ vtitur fœm. Πετρήεσσα. Neutro vtitur Hesiod. Erg. dicens, πυκινοὶ κευθμῶνας ἔχεσι, Καὶ γλάφου πετρῆεν, cauernã petrosam. AT Πετρήκης nomen lapidis esse dicitur apud Orpheũ: apud quẽ tamẽ non πετρήκης, SED Περάκης reperi: Χρὴ δὲ (inquit) καὶ ὀπέταλον περάκεια λᾶαν ἔχοντα, Ἀεξᾶσαι θαρσὲ θυμόν. Vbi dubium est περάκεια ne substantiui vice sit, an ὀπέταλον. nam eupetalon inter gemmas numerat Plin.

Πετρεινος, ου, ὁ, Lapideus, Saxeus, vt λίθινος.

Πετρείδιον, ου, τὸ, Saxulum, vt Cic. loquitur. λιθίδιον. Exponitur etiam Saxum, Petra, vt apud Aristot. Hist. anim. l. 5, τῶν πετρείδιων σήραγγες, saxorum ruinæ. AT Πετρόδιον quod in v. l. habetur, mendosum est.

Πετρηδὸν, In modum petrarum. δίκλω πετρῶν. Luc.

Πετρόω, ῶ, In petram muto, In lapidem vel saxum verto. vt λιθόω. Exponitur etiam Lapido. qua signif. καταλιθόω & λιθάζω vsurpãtur. Eurip. Oreste, Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν. id est λίθοις βαλλόμενος, vt schol. exp. Vix eis persuasit ne se lapidarent.

Πέτρωμα, ατος, τὸ, Lapidatio, Lapidum tactus. Eurip. Oreste, Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πτώματι, Lapidum iactu seu lapidatione perimi à ciuibus.

C. ΚΑΤ Ἀπετρόω, ῶ, Lapidibus obruo. idem cum καταλιθόω.

ΠΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, Picea, vt nonnulli interpretantur, Plin. vertit Larix. nam quod Theophrastus Hist. plant. lib. 3, cap. 4, dicit, ἀείφυλλα μὲν οὖν ὅτι τῶν ἀρείων, πεύκη, πίτυς ἀρεία, ipse sic vertit l. 16, cap. 21, Sylueſtrium generis folia non decidunt abieti, larici, pinastro. (Vbi etiam NOTA Πίτυς ἀρεία reddi Pinaster: de qua arbore, eodem libro, cap. 2, Pinaster nihil aliud est quàm pinus sylueſtris) Eandem interpretationem confirmat quod eodem capite 2 scribit, Laricis morbus est vt tæda fiat: si conferas cum Theophrasti verbis quæ in Δάδωσις citaui. Quemadmodũ Diosc. quoque lib. 1, cap. 92, πεύκινα innuit vocari laricem: quod manifestius fit si cõferas quæ ibi de resina scribit cum iis quæ Plin.

l. 24, c. 7. Idem tamẽ alibi pro picea quoq; accipere videtur. At in hoc loco Theophr. l. 1, Hist. pl. c. 16, ἀκανθῶδες δὲ ἐκ τῶν ἄκρων φύλλον κατ' τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἐπὶ δὲ κέδρου: quem sic interpretatus est lib. 16, capite 24, Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro: ambiguum πεύκην accipiat pro picea an pro larice. Pro picea accepisse, ex hoc Theophrasti loco colligo: Historiæ plant. lib. 1, c. 13, ὀζῶδες δὲ, ἐλάτα, πεύκη, κόπτος. Vnde Plinius libro 16. Quædam indiuiduæ, ramosæ, vt piceæ: quibusdam ramorum ordo, vt piceæ, oliuæ. Præterea quod Theophrastus eodem libro cap. 16 dicit, τὰ δ', ὡς φασι, ἀπαν φύλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρη: idem sic transtulit lib. 16, cap. 10, Piceæ rariora folia. Sed afferã discrimen quod inter laricem & piceam facit loco citato. Picea minus alta quàm larix. Illa crassior, leuiórque cortice, folio villosior, pinguior, & densior, molliórque flexu. At piceæ rariora ficciorâque folia & tenuiora, ac magis algentia: torâq; horridior est, & perfusa resina. Lignum abietis similius. Larix vstis radicibus nõ repullulat, picea repullulat. Quibus verò notis πεύκη & ἐλάτη distinguantur, apud Theophrastũ vide lib. 3 Historiæ plant. c. 10. Minus propriè Ennius Abietẽ interpretatur, hos Euripidis versus initio Medeæ, Μηδ' ὀν κάταμσι Πηλίου πεσεῖν πυκὶ Τμηθεῖσα πεύκη, sic transferens, At vtinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa cecidisset abiegna ad terram trabes. Aristoteles historiæ animalium lib. 5, c. 19, ἡ πεύκη δαδοκοπουμένη σώζεται. Plutarchus Sympos. 5, probl. 3, de pinu, id est περὶ πίτυος, loquens, καὶ γὰρ αὕτη καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεύκη καὶ κέδροι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλοιώματα, πίτυς τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφῶν. Vbi & ipse piceã intelligere videtur: quæ sicut à Pix denominatur, ita πίτυς à πίττα deductũ existimo. quo tamẽ vocabulo nõ picea, sed pinus significatur. ‖ Accipitur interdũ pro face seu tæda ex picea execta. Aristoph. Nubibus, σὺ δ' πεύκας σταλαγεῖ. quod scholiastes exponit, μετὰ δάδων καὶ λαμπάδων χορεύει. Itidem apud Athenæum lib. 15, ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους nam πεύκη arbor est ex genere τῶν δαδωδῶν, vt tũ ex prædictis patet, tum ex Plutarcho Sympos. 3, probl. 2, τὰ δαδώδη καὶ πιοτροφα τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ κέδρίνους, ἐκφέρουσιν οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι. ‖ Apud Euripidem in Phædra ponitur pro pugillaribus siue codicillis è picea seu larice factis ante repertum chartæ vsum. δέλτος ἐκ πευκίνου ξύλου, Eustath.

Πευκήεντα οὔρεα apud Dionys. De situ orbis, Mõtes in quibus multæ πεύκαι nascuntur. nam in locis montosis nasci solere docet Plutarchi locus paulo antè citatus in Πεύκη.

Πεύκινος, ου, ὁ, Piceus, Qui est è picea arbore. vt πευκίνη ῥητίνη apud Dioscoridem l. 1, cap. 93, Resina picea, Resina quæ è picea arbore manat, Resina quam picea profundit. nam ἡ πεύκη παρέχει πίσσης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφὴν, vt patet ex quodam Plutarchi loco in Πεύκη citato: τῆς μὲν γὰρ ξηρᾶς, ἡ μὲν ὅσα κροκιλίνη καὶ ἐλατίνη, ἡ δὲ πευκίνη, ἡ δὲ πιτυίνη. Vnde Plinius lib. 24, cap. 7, posteriora tantùm duo, sed inuerso ordine exprimens, Sicca è pinu & picea fit: liquida, è terebintho, larice, lentisco, cupresso. Et apud Euripidem πεύκινον δάκρυ, lacryma quam picea fundit, id est ἡ πευκίνη ῥητίνη. Et lib. 3 Regum, cap. 5, πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Nam ibi [illegible] redditur Abiegna ligna.

In sequentibus Πεύκη amaritudinis quandam significationem habet.

C. Ἐμπευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Amarus. v. l.

C. Ἐχεπευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Amarus. Il. α, Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῇσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεῖς Βάλλε. Vbi Eustath. ἐχεπευκὲς exponit τὸ ὃ ἔχει τὴν πεύκης, nimirum πικρίαν. nam πικρὸν est τῆς πεύκης τὸ δακρυον. vnde fortassis (inquit) τὸ πικρὸν, πευκέδανον παρωνόμασται: à quo βέλος πευκεδανὸν, τὸ καὶ ἐχεπευκὲς, id est ἐχέπικρον, secundum antiquos. nam ἐχεῖπα τὰ βέλη πεύκη. (vbi πεύκη accipiendum pro resina ipsa quã fundit arbor picea) Alii ἐχεπευκὲς accipiunt pro θανάσιμον, καὶ ὀκτέμνον τὸ βίου τὴν βλητέντα, δίκλω πεύκης, ὕπερ ὀκτεμνεῖσα οὐκ ἐπιβλασάνει. quod confirmatur his Plinii verbis, (si πεύκην pro larice accipiamus) lib. 16, cap. 10, Larix vstis radicibus non repullulat, picea repullulat. Simile narrat de pinu Herodotus, vt in Πίτυς dicetur.

C. Περιπευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Peramarus. Iliad. λ, ὀκ μιν ῥῦσε πάμπαν μαχαίρη Ὀξὺ βέλος περιπευκές. Vbi Eustathius annotat περιπευκὲς habere epitasin τὸ ἐχεπευκές, de quo nunc dictum fuit.

Πευκεδανός, ου, ὁ, Amarus, vt Eustathius exponit Il. κ, initio, Ἠέ ποτ' ἐν πολέμοιο μέγα σῶμα πευκεδανοῖο. Alii πευκεδανοῖο ibi exp. πικρίαν ποιοῦσαν: nonnulli ὀλεθρίους, Exitiosi, Lethiferi: quoniã ἡ πεύκη excisa non repullulat, vt idem fit quod nonnullis ἐχεπευκές. AT Πευκέδανον, vt Ἐρυθρόδανον seu Ἐρευθέδανον, dicitur ὀσφὺς τὴν οὐκ ἀγαθὴν γεύσασθαι, inquit Eustath. etiam ipsa nomen sortita ab amaritudine. De qua Theophrastus Historiæ plant. lib. 9, cap. 15, & Dioscorid. lib. 3, cap. 91, apud quem non πευκέδανον legitur, vt apud Theophrastum, SED Πευκέδανος. Plinius Peucedanum nominat.

Πευκάλιμος, ου, ὁ, Amarus. vel Cautus, Prudens. Iliad. ο, — νόος αὐτέρος ἔστ' ὅτι πολλὴν Γαῖαν ἐλιλουθοῦς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ Εὖθ' εἵλω. Vbi Eust. annotat quosdã exponere πικρᾶς καὶ σωφρονεῖς: per πικρίαν intelligẽtes τὸ διεστῶτον τῆς φρονήσεως, καὶ μὴ παντὶ παντὸς ὁλόκληρον καὶ μειλίχιον. Idem Eustathius apud eundem Homerũ Il. υ, de Mercurio, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται, exponit πυκνᾶς, σωφρονεῖς. alii etiam φρονίμους. vt πευκαλίμῃ φρενὶ sit Solers mens, seu prudens. quæ expositio aptior loco esse videtur.

ΠΗΓΝΥ'Ω, SIVE Πήγνυμι, ITEM Πήσσω, SEV Πήττω, F ξω, Cõpingo. item Fabricor, Struo, Compingendo struo & fabricor. Il. β, αὖλιν δὲ νῆας ἔπηξε. id est ναῦς κατεσκεύασε, vel vno verbo ἐναυπήγησε, naues ædificauit, vt Liuius loquitur. Item passiua voce, signif. tamen actiua: Hesiod. Diebus, περάσθαι δ' ἀρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀρόσας. Sic πηξάμενοι νῆας, Naues fabricati, Quũ naues cõpegissent & fabricassent. At Gregor. μὴ πεσάσας ὑψηλὰς πηξώμεθα, ne altos toros struamus. Rursum actiua terminatione πηγνύω σκηνὴν, struo tabernaculum. (vel etiam Figo. de qua significatione dicetur infrà) Et rursum pass. voce, Greg. ἀρὴ δὲ γεωργὸς ἀρόσθαι πήγνυται, Aratrum compingit, Aratrum compingendo fabricatur. Idem, καὶ λιαὶ ὄρνις πήγνυται, nidum Compingit, seu Componit. Pro eo verò quod Basil. de ape dicit, κήρια πήγνυται, Columella & Plinius, Cellulas confingit: alii Fauos fingit & concinnat.

Pro Coagmento, in paulũ diuerso loquẽdi genere: cuius exemplum vide in Κολλητικός. Adde ex Dioscorid. lib. 4, πήσσει τὰ διαλελυμένα, Dissipata cogit, vt Ruell. vertit. Præt. MED. Πέπηγα, Cõpactus sum, Coagmentatus sum, vel Fixus sto. σωέστηκα. Chrysostomus, σῶμα διὰ τῶν νεύρων σωέχεται καὶ πέπηγε, vbi obserua copulari σωέχε) καὶ πέπηγε, vt in loco Plut. ad quem remisi, copulantur σωέχει καὶ πήγει. ‖ Item Concrescere facio, Cogo, Coagulo, Congelo. Plato in Tim. ψυχρότητα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. quæ verba Cic. sic interpretatur, pag. 38 mei Lex. Cicer. Quæ vim habeãt frigorum & caloris, concretionis & liquoris. (Vbi nota causam antecedentem concretionis, esse frigus. Vnde & Lucan. — adstrictum frigore pontum dicit, & Ouid. per metaphoram Adstrictum gelido frigore pectus erat) In Geopon. ὁ τυρὸς οὗν ἔπηξε τὰ ἄπαλα συκῆς κλώνια, pro his Columellæ, Fici ramulis glaciatus caseus. Sic Dioscorid. lib. 4, πήσει γάλα, Lac cogit, Lac coagulat: pro quo Hom. dicit συμπήσει, vt videbis in Ὀπός, vbi & alia quædam synonyma habes. Pass. Πήγνυμαι, Cogor, Coagulor, vel Concresco, Congelo, Conglacio, Coeo. Aristot. De part. anim. ψύχεται δὲ ταχὺ τὸ ὕδωρ καὶ πήγνυται τὸ ἐλαίου, Citius concrescit, Citius congelat, seu congelatur. Cicero dicit frigore cõglaciare, vt Athen. lib. 8, περὶ τῶν πηγνυμένων διὰ χιμῶνα τῷ κρυσταλλῳ. sicut & Plut. De primo frig. καὶ γὰρ πήγνυται πολλὰ τῷ ψυχρῷ καὶ συγκρίνεται καὶ πιλοῦται, Frigore enim conglaciant multa. Rursum Aristoteles de melle thymoso, οὐ πήγνυται τοῦτο. de quo Plinius, Non coit. Idem de lacte, ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται καὶ παχύνεται: pro quib⁹ Plinius, Omne lac igne spissatur. Idem Aristoteles de ouo, ἐξέρχεται μὲν

οὔπω πεπηγός· Ἐξερχόμενον δέ, ἀδήλως πήγνυται ἢ γάνε) σκλη- A
ρόν. qua de re Plinius, Exeunt oua à rotundissima sui parte, dũ pariuntur, molli putamine, sed protinus durescente, quibuscunque emergũt portionibus. Habes itaque πήγνυσθαι dictum de aqua, oleo, melle, lacte, ouis. Sed frequentius de aquis & fluminibus: vt Herodian⁹ lib.1, πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον ὕδωρ πίνων, concretam gelu atque effossam aquam potans. Sic Philo de aquis Iordanis, καὶ παγήματα ἔστιν πίχεις κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, id est, Turnebo interprete, Solidàque, more munitionis, & firma stabilitate concretæ hærebant. Rursum Herodianus lib.2, πυκνοῖς πηγνυμένοις πεπεῖν, Concreta gelu calcare flumina, Adstrictos frigore fluuios. B
sicut lib.6 idem de Rheno & Danubio, τὸ ὃ χειμῶνος παγέντος ὑπὸ τῶν κρύους ἐν πεδίου ἀκίνητα καθιστάμενον), hyeme concreti gelu camportũ in morem perequitantur. At lib.8, idem dicit, τὰς δ' ὅλου χειμῶνος παγείσας χόνας. Cicero de aqua dicit, Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque niue pruinàque concresceret. At Gregor. μὴ παγῶμεν εἰς στήλιν ἁλός, vt Ouidius Metamorph.11, — in lapidem rictus serpentis apertos Congelat, & pa- C
tulos (vt erãt) indurat hiatus. Vnde Πέπηγα: & participium πεπηγός, vt πεπηγὸς γάλα, Dioscor. πεπηγὸς αἷμα, Plutarch. Metaph. Homer. Iliad. χ, νέρθε δὲ γοῦνα Πήγνυτο, vt Ouid. Adstrictum gelido frigore pectus erat. nam gelido pauore velut membra congelant & rigẽt. ¶Item Pango, Figo: seu Depango, Defigo. Hesiod. Erg. ἐν ἐλύμασι πήξας, In dentali figens, seu Dentali infigẽs. quem locum vide in Πελάζω. Od. λ, πῆξάς τ' ὀβελὸν τύμβῳ ἐρετμόν, depange remum super tumulo meo quo vtebar quum viuerem, seu Infige tumulo. Il. γ, κὴ χθονὸς ὀμμα πήξας, Humi figens, In terram defigens. Xenoph. in Cynegetico, πηγνύειν δεῖ τὰς χαλίδας ὑπαίας, varos pronos figere cõuenit. At Philo De mundo, τὰ μὲν φυτὰ κατώκαρα εἰς γᾶσαι, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν πρὸς βάθεσι τῆς γῆς μέρεσι πήξας, quũ imæ terræ infixisset. Vbi nota cũ dat. sine præpos. constructum. Cũ præpositione verò Lucianus in Hermot. ὀβελὸν κοινῶ πήξαντες, Quum conto infixissent. cui similia loquẽdi genera vide in Περιπείρω. Pass. Πήγνυμαι, Pangor, Figor: vel Depangor, Defigor. Il. γ, ὡς δὲ δ' ἔγχος μακρὰ πέπηγε, iuxta eos depactæ sũt E
hastæ: nimirum iuxta milites quiescẽtes & clypeis acclinatos. (nisi malis à Παραπήγνυμαι deducere) Soph. πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία, fixus est in hostili solo. Plutar. Themistocle, πεπήγασι στῆλαι, Stelæ fixæ sunt, Cippi in terram depacti. Alii, Columnæ erectæ. Item Theophr. Historiæ plant. lib.7, cap.4, τὰ πηγνύμενα, de plantis quæ non seruntur, sed in terra deponuntur & veluti depãguntur. Paulo antè de rapis, πηγνύναι δεῖ μαναί. Dicitur aliquis telum quoque πῆξαι in corpore inimici, id est figere. Iliad. θ, Μή πῃ τοι φθύσῃσι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, ne tibi fugienti quispiam terga figat. Item pass. voce & significatione. Iliad. ο, πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊθέων αἰζηῶν. Il. ν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει. Il. δ, πάγη δ' ἐν στήθεσσι χαλκός. ¶ Metaphoricè verò res aliqua πεπηγέναι dicitur pro Fixa esse, seu Ita constituta vt nullo modo de statu suo dimoueri queat, Immobilis esse & perpetua. Demosth. Philipp.1, μὴ γὰρ ὡς θεῶν νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα. Sic ex eodem, πεπήγασι τὰ πράγματα, cõstituræ sunt & stabilitæ. ¶Item πῆξαι ὅρκοις dicitur Pangere fœdera: vt Liu. Pacem pangere, Inducias G
pangere, Societatem pangere. Vnde apud Euripidem, παγεὶς ὅρκος, Pactum & initum fœdus.

Πῆγμα, ατος, τὸ, Id quod concretum est, seu Concretus, vt Plin. In cõcretu albicantis succi. Cic. alicubi Concretũ neutraliter & substantiuè vsurpat. Polyb. πῆγμα δ' χόνος, Concretus seu concretio niuis. vel Nix frigore cõcreta. (nam dicuntur πήγνυσθαι niues quoque, vt in Πήγνυμι videre est) Pro Coagulum citat Bud. ex Aristot. Item Coagmentum. Ex Epigr. πήγματα pro Concinnationes, Compositiones. sicut πήγνειν pro Coagmen- H
tare, Compingere, Concinnare, Componere, vsurpari docui. Latini quoque Pegma vsurpant. Et annotat Turn. iurisconsultos pegmatum nomine antepagmẽta videri intelligere, quæ valuarũ sunt ornamẽta affixa antis. qui huius vocabuli vsus pertinet ad πήγνυμι significans Figo, Defigo, Depãgo. Festus scribi pegmata esse aut ex ære aut ex marmore ornamẽta, quæ vtplurimùm in atriis, quandoque in porticibus aulisque affigunt, maiorum aliorúmque fortium virorum gesta certius quàm pictura ostendentia. qua in signif. vtitur tum Cic. tum Iuuen. & alii. Præterea pegma dicitur machina lignea in qua statuæ collocãtur, & quasi figuntur ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebantur in scenam, cum pueris etiam confidentibus, ex lignis tabulisque vario picturæ genere illustratis compacta. Seneca ad Lucill. His annumeres licet machinatores qui pegmata per se surgentia excogitant, & tabulata tacitè in sublime crescentia. Sueton. in Claud. Qui pegmata in scenam parum feliciter produxissent. Sic Plinius & Iuuenalis. Apud Græcos autem Ioseph. libro 7 De bello Iudaico. V N- D E Πηγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Concretus. vel Πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, Coagmentatio, Coagulatio. Item Cõcretio, Congelatio. Aristot. Meteorol. 1, ὅσα δὲ πῆξιν συμβαίνει πάθη περὶ αὐτῶν σωμάτων, affectus qui accidunt quũ hæc ipsa corpora condensantur & concrescunt. Turnebus interpretatur Glacies, hæc Plutarchi verba De primo frig. ἔστι δὴ τὸ ἔσχατον ἡ ψύξεως, πῆξις, sic vertens, At refrigerationis exuperantia glacies est. Eodẽ modo hæc verba, σφοδρότατον καὶ βιαιότατον ἡ πῆξις οὖσα, interpretatur, Quum nulla sit acrior & violentior quàm glacies.

Πηκτὸς, οῦ, ὁ, Compactus, Coagmentatus. Hesiodus Erg. Δοιὰ δὲ δεῦτα θύρετρα ποιησάμενος κτέανον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. vbi nota opposita αὐτόγυον & πηκτόν. dicitur enim αὐτόγυον, (Hesychio μονόβολον) quod per se burim habet: πηκτὸν verò quod compactum est seu compactitium, Compactile. Hesychius exponit τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων, quoniam quædam sunt μονόβολα. Idem πηκτὸν exponit οὐκ πολλῶν ξύλων πεπηγμένον. ¶ Πηκτὰ δωμάτων, Compactitiæ ædium partes, id est Fores. eæ enim ex pluribus tabulis cõpingi solent & coagmẽtari. (quamobrem ab Homero quoque dicuntur σανίδες πυκινῶς ἀραρῦῖαι, & κολλητὰ σανίδες: item θύραι δὲ ἀραρῦῖαι, item θύραι πυκινῶς ἀραρῦῖαι) Aristoph. Acharn. Ἀνὴρ ὑβελίζει κλεῖς πηκτὰ δωμάτων, Claude fores. Schol. quoque ibi πηκτὰ δωμάτων exponit θύρας, subiũgens hæc Homeri verba, — θύρας πυκινῶς ἀραρύας. Sed addit & alia quædam quæ ibi videre licebit. ¶Πηκτὸς, Concretus, Coagulatus, Coactus, Congelatus: vel Qui concrescere solet & cogi, Qui solet coagulari & congelari. vt πηκτὰ σώματα apud Aristotelem Meteorol. l.4, pro quo ibidem, τῶν σωμάτων ὅσα πηγνύεται καὶ σκληρύνεται: quibus opponit τὰ ἄπηκτα. Et apud Dioscoridem l.5, cap.114, πηκτὸν χάλκανθον, cõcretitium, vt Ruellius vocat: nimirum quod solet concrescere: de quo his verbis, τὸ δὲ ἁπλῶς ἐργαζόμενον ἐν ἀπηλαίοις, ἔπειτα μεταχόμενον εἰς βόθρους, τὸ πῆξιν λαμβάνει· ὃ δὴ καὶ πηκτὸν ἰδίως ὀνομάζεται. Vnde Plinius desumpsisse videtur quod scribit lib.14, c.12, Fit & in saxorum catinis, pluuia aqua corriuato limo gelãte. Item Πηκτὸν γάλα, SIVE Πηκτὴ, lac concretum per coagulum admisto melle, vt Gorræus tradit, qui in vocabulo Γάλα, Est & alia (inquit) lactis præparatio, quum per coagulum melle admisto lac cogitur: medici γάλα πηκτόν, Aetius πηκτὼ appellat. Sic enim serum à lactis à crassiore parte secedit. Præterea πηκτὸς ἅλς, sal cõcretitius, qui concreuit: quẽ vno nomine Lycophr. πάγον, comicus quidam apud Athen. πῆγον appellat. Sed sunt qui fossilium seu fossilem salem ita vocari scribant, id est τὸν ὀρυκτὸν καὶ ἐμμέταλλον. Nicander Alexiph. Πολλάκι δ' ἠὲ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἠὲ ἁλὸς ἄχλυν. Πηκτὸν, Cõcretile, (inquit Gorræus) Id quod condensari atque indurari potest. Duobus autem id contingit modis, calore & frigore: illo quidem deficcante humorem, hoc verò calorem expellente. Itaque alia humoris absentia, alia verò caloris, cõcrescunt: aquea quidem, caloris: vt glacies, cera, sæuum: terrea verò, humoris, vt sal, nitrũ, lutum. Vide Aristotelem Meteorolog. lib.4. ¶Πηκτὸς, Fixus, Defixus, Depactus. Sophocles Aiace, ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, Telum in terra fixum. Et πηκτὰ σκόροδα,

Allia quæ solent pangi, τὰ πηγνύμενα: seu Quæ deponi A
& plantari solent. Columella, Modicis spatiis, id est inter quaternos digitos, depangas. Quod alibi idẽ Pangere & Deponere dicit. Vtitur illo Theophrastus Hist. plant. l.7, cap.5, vbi etiam τὰ πηγνύμενα dicit pro τὰ πηκτά, ad differentiam eorum quæ seruntur. ¶ Πηκτὸν dicitur etiam symphyti herbæ species quædam, teste Dioscoride lib.4, cap.10. ¶ Πηκτὰ, δάκρυα, ἅ τε πεπηγότα ὡς ἐκ πηγῆς ῥέοντα, Hesych. Vbi nota Πηκτὰ substantiuè vsurpatum: sicut & F O E M I N. Πηκτά. Nam Πηκτὰ, dicuntur θύραι, seu θύραι δίπηκτοι, fores bene cõ- B
pactæ & coagmentatæ, teste Hesychio: quas Aristoph. appellat πηκτὰ δωμάτων, Eurip. πακτά. ¶ Præterea Πηκτὰ sunt ἠηρυθρικὸν ὄργανον apud Aristophanẽ, teste Suida, seu εἶδος δικτύου, vt scholiastes annotat in Auib. vbi poeta ait, Παῖς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς Ἴσῃσι βρόχοις, παγίδας, ῥάβδους, Ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτά. Itidem Aristoteles lib.9 Historiæ anim. de perdicibus, Τοῦτον δ' ἁλόντες ἐν παγίδι πηκτῇ. pro quo Plinius lib.10, cap.33, simpliciter dicit Capto eo. Putarim certè πηκτὰ idem prorsus es- C
se quod πάγας & παγίδας, nisi Aristoph. loco citato simul παγίδας & πηκτὰ tanquam diuersa posuisset. Vtut sit, hoc est, siue laquei siue reticula sint, à πήγνυμι significante Figo, Depango, πηκτὰ dicuntur, vt Tendiculæ à Tendo. Gaza tamen ibi vertit Compago, nimirum apud Aristotelem Historiæ anim. lib.9, cap.8. ¶Πηκτὴ ab Aetio vocatur etiam lac concretum per coagulum, admisto melle, vt paulo antè ex Gorræo docui. quò referri posse existimo hæc Suidæ ex Epigramm. Πειθοῖ καὶ Παφίᾳ πακτὰ καὶ κηρὶ σμιθλὰν ἀνέθηκεν ὁ Βουκόλος. D
(vbi D O R I C E Πακτὰ positum pro Πηκτό) Idem Suid. πηκτὼ esse dicit εἶδος ἀκολάστου σχήματος.

Ex Πηκτὸς C O M P. Ἄπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ Qui compactus seu coagmentatus non est. ¶Item Non concretus, Qui frigore non coiit: Incõgelabilis, vt Gellius loquitur l.17, cap.8. vbi etiam Qui nunquam concrescit, Qui gelu non duratur: item Gelu stringi & consistere, & Facilia ad coeundum. quæ omnia pertinent ad exprimendũ Græcum verbum πήγνυσθαι. Cæterùm Græca voce ἄπηκτος pro Incongelabilis, Qui gelu non du- E
ratur & stringitur, Qui gelu non coit, Qui nunquam concrescit, vtitur Aristoteles lib.4 Meteorolog. πηκτὸν, ἄπηκτον· πηκτὸν, ἄπηκτον· μαλακτὸν, ἀμαλάκτον. Aliquãto pòst, ἄπηκτα ὅσα μὴ ἔχει ὑγρότητα ὑδατώδη, μηδὲ ὑδατός ἐστιν, ἀλλὰ πλεῖον θερμοῦ καὶ γῆς, οἷ μέλι καὶ γλυκὺς οἶνος. I T E M Εὔπηκτος, Bene compactus & coagmentatus: idem cum ἄπαγης & ἄπαγής. Il. β, ἐνὶ μεγάρῳ ἐὐπήκτῳ, in domo bene coagmẽtata, seu bene structa & ædificata. καλῶς κατεσκευασμένῳ. Item, Qui facilè conglaciatur, Facilis ad coeundum, vt Gellius loquitur in præcedenti ἄπηκτος. Vide in Πηκτός. A T Νεόπηκτος, Recens compactus & coagmentatus. vt νεοπαγὴς & νεοπηγής. vel Recens coagulatus. Hom. οὐδὲ πυρὸς νεοπηκτος. Redditur & simpliciter Recens. F

Πηκτικὸς, οῦ, ὁ, Congelandi seu conglaciandi vim habens, Vim habens cogendi, seu coagulãdi: vt πηκτικὸς ὀβὸς γάλακτος, Coaguli modo lac contrahit, Lac coagulat. quæ vide suprà in Ὀβὸς, columna 1375. Compar. gradu vtitur Theophrastus De causis Plant. lib.5, cap.20, ταύτῃ μᾶλλον δόξειεν ἂν ὁ λεπτὸς ἀὴρ πηκτικώτερος εἶναι), Facilius adstringere & congelare. Alii passiuè exponunt, Cõcretioni magis obnoxius. vt idem fit cum εὔπηκτος. Sequitur enim mox, ὁ δ' ἀκίνητος, ἀπηκτότερος.

Πηκτὴς, ίδος, ἡ, Gelu fictitium. v. l. ¶ Est etiam instrumentum musicum, quod & μάγαδις nominatur, Sapphûs inuentum, vt Athenæus lib.14 tradit ex Menæchmi libro περὶ πηκτῶν. quod tamẽ eodẽ libro, necnõ lib.4, ex Aristoxeno etiã refert. Aliquãto pòst autẽ ex Phillide Deliolib.2 De musica tradit πηκτὰς ὁρᾶν φέρειν μαγάδιδας: quippe qui sic scribat, φασὶ τινες, πηκτὰς, μαγάδιδες, σαμβύκας. Eodem libro, paulo ante verba citata, Πινδάρου λέγοντος τὴν Τέρπανδρον αὐτόφωνον θύρεῖν τῇ ᾠδῇ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βαρβίτον. Vbi etiam nota Lydis fuisse peculiare instrumentum: vt & Telestes indicat, quum apud eundem Athenæũ eodem libro ait, Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Idem Athen. lib.4, ex Soph. Οἴχωκε δὲ κροτητὰ πηκτίδων μέλη. Aristoteles Polit.8, πηκτίδας & βαρβίτους inter ἀρχαῖα ὄργανα numerat. Meminit & Herodotus, necnon Chrysostomus. At Suidas dicit esse εἶδος ὀργάνου κιθαρῳδικοῦ apud Aristophanẽ: afferẽs & hunc locũ ex Epigr. Ἀδὺ μέλος νῦν Παῦε τὸν Ἀρκάδα πηκτίδι μέλπῃς. Hesychio est ὄργανον μουσικὸν, πανδούριον, ψαλτήριον: item σύριγξ, id est Tibia, Fistula. ¶Rursum Suidæ est μάχαιρα κρεωκόπος, id est Culter ad scindendas carnes aptus, qui κοπὶς quoque nominatur.

Deriuata à præt. med. Πέπηγα.

Πηγὸς, οῦ, ὁ, Bene compactus & compositus, Bene coagmentatus & concretus. vt πηγοὶ ἵπποι, equi bene compacto & coagmentato corpore. Iliad. ι, δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους. id est ἀπαγεῖς καὶ στερεοὺς, vt Eustath. exponit, qui etiam annotat, πηγοὺς ibi veteres quosdã accipere pro μέλανας, quòd ii censerentur optimi. Idẽ Eustathius pag.1539, exponens πηγὸν κῦμα, ait πηγὸν significare vel ἀτραφές, & (vt idem poeta appellat) τροφόεν: vel τὸ ἀπαγές, in modũ ὀρφνοῦ πάγου. quo modo & πηγοὺς ἵππους dici πυὶ στερεούς. Vocat autẽ πηγὸν κῦμα Od. ψ, v.234, ἀνεργέα νῆ' ὀνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ ἐπειγομένῳ αὐέμῳ καὶ κύμασι πηγῷ. Hesych. quoq; πηγὸν annotat quosdã capere pro ἀβαφῆ, quosdã pro μέλανα, quosdã pro λευκόν. Pro Albus, seu Niueus, qualis est glaciei color, vsurpauit Lycophrõ qui πόκαμον πηγὸν, vocauit λευκὴν πολιάν. i. Canos, Niueos capillos, quales sunt senum canorum. ¶Ponitur etiam substantiuè pro sale. nam & ipse concretus est. Apud Athenæum l.9 ex Stratone comico, Πηγὸς πάρεστ; quæ verba non intelligens coquus, & πηγὸς accipiens pro μέλας, respondet, πηγὸς οὐχὶ λευκὸς εἶ. succensens seni à quo multis vocabulis ambiguis deludebatur. Tandem senex exponens quid per vocabulum πηγὸς intelligat, ait, — ἅλας φέρε. Τοῦτ' ὀβὶ πηγός. Sed malim ibi S C R I B E R E Πῆγος, vt Πάγος. I N D E Πηγεσιμαλλος apud Homerum Iliad. γ, Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμάλλῳ, Ὅστ' οἴων μεγα πᾶσι διέρχεται ἀργιφάων. Vbi Eustathius annotat πηγεσιμάλλῳ quosdã exponere μελανομάλλῳ, eo quòd nigri velleris aries ἐν λευκῷ ποιμνίῳ magis sit διάδηλος: quosdã contrà λευκομάλλῳ, à πηγὸς significante λευκός. Sed addit, videndum ne fortè hoc πηγεσίμαλλος sit à verbo πηγόω, quod formet fut. in ήσω, aut à substãtiuo neutrius generis πῆγος: vt ἔγχεσίμωρος ab ἔγχος. Dubitat tamen an hæc duo, nimirũ πηγεῶ & πῆγος, in vsu sint.

C. Εὐπηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene compactus, Bene coagmentatus. Apoll. lib.2 Arg. πύργοις εὐπηγέας.

C. Νεοπηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recens compactus seu coagmentatus. In Epigramm. l.3, νεοπηγέος ἔνδοθι Ῥώμης, Romæ recens coagmentatæ, seu Recens constructæ & ædificatæ. Nisi malis Recens fundatæ, Recens fixæ & stabilitæ.

Πηγὰς, άδος, ἡ, Glacies, idem cum πῆξις. à πέπηγα sumpto pro Conglaciaui, Congelaui, Frigore concreui, seu adstrictus sum. Hesiodus Erg. 2, Τοῦ πεν ἀλθόμενοι καὶ πηγάδας, αὔτ' ὀβὶ γᾶμαι Πνεύσαιτ' ἐπιβορέαο δυσπελεμίζει πελέθεισι, id est, παγετοῖς, vt Moschop. & Tzetzes exponunt. Proclus verò per παγάδας intelligendas censet vel τὰς παγερὰς ἡμέρας, vel τὰς πάγας τῆς χόνος. Ego πηγὰς acceperim pro πηγυλὶς, subaudiendo ἡμέρα. Exponitur etiã Rupes, Scopulus, ex schol. Apollonii l. 2 Arg. ¶ Hesych. πηγάδα exponit τὸ οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένῳ γλῶ, ὕστερον ἐκχυμηθέντα ξηρανθὲν καὶ πεπηγότα.

Πηγετὸς, οῦ, ὁ, itidem Glacies, Gelu. pro qua signif. affertur ex Dionys. De situ orbis.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, Glacialis, Gelida, Qua conglaciant & congelant omnia. Odyss. ψ, — νὺξ δ' ἐπέλασε κακὴ βορέαο πεσόντος Πηγυλίς. id est παγετώδης, vt Eustathi⁹ exponit. qui tamen veteres annotat πηγυλὶς accepisse ibi pro παγετὸς, id est Glacies. Sic Apollonius lib.2 Argon. αὔτμὴ Πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο. vbi scholiastes itidem exponit παγετώδης καὶ ψυχρή. ¶ Suidas πηγυλὶς exponit per substãtiuum κρύος, id est Frigus, vel Gelu. sicut Eustathius tradit à veteribus itidem gramm. capi pro παγετὸς, id est Glacies. adeo vt non adiectiuè solùm vsurpetur, sed etiam substantiuè, sicut πηγάς.

Deriuata ab aoristo 2 Ἐπάγω.

C. Ἀκροπαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, In summo fixus. Ex Nonno.

C. Ἀπαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui compactus & concretus nõ est, ἀσύγκριτος. Plutarchus De primo frig. αὐτὸ μὴν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ ἀδιάχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύγκριτον ὄντι. id est, (Turnebo interpr.) Humor enim suapte natura liquefactus & dilapsus diffunditur, omni concretione vacuus & soliditate.

C. Ἀρτιπαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Recens compactus & coagmẽtatus. Ex Nazian. verò ἀρτιπαγὴς ἐς ἀσέβειαν, pro Nuper pietati connexa.

C. Εὐπαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Bene compactus & coagmentatus, Solidus. (Pro quo dicitur etiam ἀστιγὴς in metro) Vtitur Eustath. in πηγός.

C. Ἡμιπαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Semiconcretus. Vide in Πάχνη.

C. Νεοπαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, idem cum νεοπηγὴς & ἀρτιπαγής, Recens compactus & coagmentatus, Recens cõstructus.

C. Πρωτοπαγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui primus compactus & coagmentatus est. Vel, Qui primus fixus & depactus est. Vnde apud Suidam, Πρωτοπαγῆ, πρώτως πεπηγότα. Apud Homerum, πρωτοπαγὴς ἅμαξα, Currus nunc primùm compactus & fabricatus. quemadmodum Hesychius quoq; πρωτοπαγεῖς δίφροι exponit, οἱ πρῶτον πεπηγμένοι, καινοί: Il. ω, Ἐκ μὲ ἅμαξαθ' ἅτε ἐξέχον ἠμονείων, Καλὴν, πρωτοπαγῆ. Itidem πρωτοπαγὴς ναῦς dicitur Nauis nunc primùm coagmentata & ædificata. In v.l. ponitur ETIAM Πρωτοπαγὲς, ὲς, ὸ, itidem pro Nuper compactus, Recenter constructus, seu fabricatus: πρώτως πεπηγὸς, νεοκατασκευάστος. sed sine autore & exemplo. Cui aliquatenus simile EST Παλιμπηγὸς, ὲς, ὸ, Iterum compactus: quod à πέπηγα deriuatur. Vnde παλίμπηγα comici apud Pollucem: πάλαιά καὶ ἅμματα, teste Polluce: id est Calceamenta vetera: alii Veteramẽta sæpius suppacta.

¶ Πάγη, ης, ἡ, Laqueus depactus ad irretienda animalia: vel etiam Decipulum, vt Apuleius loquitur. Xenophon Pæd. 1, pag. 21, καὶ πρὶν κινεῖσθαι τοὺς ὄρνιθας ἐπιπίλωτί σοι ὅτι πούτω αἱ πάγαι αὐτοῖς. Philo de vita Mosis lib. 1, ἀπεσαγηνευθεὶς πάγαις πολυειδέσι, multiplicibus laqueis implicatus. Theophylactus epist. 65, αἱ μὲν γὰρ εἱρκταὶ καὶ πάγαι τοῖς λαγῴοις ἀπελαύνουσι, δι' ὧν καὶ ἁλίσκονται. Et apud Herodot. πάγας ἐκρέμασθαι, laqueos fabricatũ esse. Apud eundem, πάγας ἐνέχασθαι, laqueis irretitũ teneri. Non incõmodè reddirur etiam Tendicula, sicut enim Tendiculæ dicuntur à Tendo, quòd tendantur ad capiendas feras, sic πάγαι à πήγνυμαι, quòd humi in eundem vsum figãtur: πεζὰ τὸ πρὸς θήραν πεπηγότα, inquit Eust. ¶ Πάγην Hesych. exp. etiã ὑψηλὸν τόπον, vt πάγον. VNDE Παγὶς, ίδος, ἡ, idem cũ πάγη, id est Laqueus qui tenditur, seu in terram depangitur, ad capiẽdas feras. Vide in Νεῦλη quod pro reti capitur. Budæus interpr. Decipula auium, afferens ex Ecclesiaste, cap. 9, ὡς ἅρ' ὄρνεα θηρευόμενα ἐν παγίδι. Metaph. autẽ apud Athen. l. 3, Amphis cõmicus meretrices appellat παγίδας τοῦ βίου. Sunt enim velut amatorum laquei. Citatur ex Aristophane pro Pedica. at ex Epigramm. pro Retinaculum. Ex hoc Παγὶς fit VERB. Παγιδεύω, Illaqueo, Tendiculis irretio. Matth. 22, συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν. Et in Eccles. loco citato in Παγὶς, itidem, ὡς αὐτὰ, παγιδεύονται υἱοὶ ἀνθρώπου. Legitur & 1 Reg. c. 27.

¶ Πάγος, ου, ὁ, Collis, Tumulus, Terra in tumulũ coagmẽtata. Od. ε, v. 405, ἀκταὶ πρεσβῆτες ἔσαν, καὶ πάδες τε πάγοι τε. Et paulo pòst, Ἔκπαθεν μὲν δὴ πάγοι ὀξέες. vbi scholiastes exponit πετρώδεις ὀξεῖαι, vel ὀξεῖαι πέτραι, vel εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι. quam expositionem Eustath. quoque sequitur: alibi πάγον esse dicẽs ὀξύτατα ὀρεινήν. Secundũ verò alteram expositionẽ πάγοι fuerint Petræ seu saxa in acumen desinentia, quæ depacta in terram videtur. Pro colle seu tumulo vsus est Hesiod. in Aspide, loquens de saxo quod è loco decliui deuolutum, πάγος δέ οἱ αὐτοβολήσας ὑψηλὸς, τοῦ δὴ σωενείκεται ἔνθα μιν ἴσχει. Item Lucianus, πότερον οὖν ὅτι τὸν πάγον τοῦτον ἀναβαίς, ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ὀξὺ ὑποδεξάμενος ἀκροβολιζόμενος; Sic Ἀρείος πάγος apud Aristot. lib. 2 Polit. cap. 10, Collis Martius: alii verò minus rectè Vicus Martius, πάγος ea signif. accipientes qua Latinum vocabulum Pagus. Eurip. plurali etiam dixit, ἐν Ἀρείοις πάγοις, pro ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, teste Eustath. vbi πάγος exponitur ὄχθος. ¶ Item Humor frigore adstrictus seu concretus, Glacies. Plut. De primo frig. ἐμφαίνει δὲ μᾶλλον, ὅσον τὸ θερμὸν ἐξεθλίβη καὶ διέπαπε, πάντα τοῦτο παντάπασιν ὑπὸ τῆς ψυχρότητος παγῆναι. διὸ καὶ πάγοι καλοῦνται. id est, Turnebo interpr. Quum potius appareat, quorum calor expressus euolatit, ea prorsus omnia à frigore concrescere. ex quo etiam πάγοι Græcè vocantur. Aristot. De mundo, ἀπὸ τῆς ἀτμώδους ἀναθυμιάσεως γίνονται δρόσοι καὶ ὁμίχλαι καὶ πάγων ἰδέαι. vbi Budæus vertit Gelu species, Gelu omne genus. Itidẽ in Epigramm. πάγος κρυόεις, gelida glacies. Theophr. lib. 5 De caus. plant. πάγος ἰσχυρὸς, solida & firma glacies. pro quo & στερρὸς πάγος, vt Plutarchus De sollertia anim. ἀλώπηκα πειθοῦσαν γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στερρότητος. ἡσυχῇ γὰρ ὑπάγουσα τῷ βαδίσματι τοὐπίσω, & quæ sequũtur. Sic Plin. lib. 8, cap. 28, Obseruatũ, eam aure ad glaciem apposita coniectare crassitudinẽ gelu. Rursum Aristoteles in Probl. dicit ἐν πάγοι, pro In glacie, à Πάγος neutro genere posito. Pro Gelu, id est glaciali frigore, vsus est Plato in Sympos. καὶ ποτ' ὄντος τοῦ πάγου οἷον δεινοῦ πάνυ, καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξιόντων ἐνδοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὅσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. ¶ Πάγος dicitur etiã Sal. nã & ipse est ex humore salso cõcretus. quo significato πῆγος quoque vsurpat comicus quidam, Lycophron, — Αἰγαίωνος ἀγνίπτου πάγον, quasi Lustrale Neptuni concrementum.

C. Παγοπηξία, ας, ἡ, Veterinorum morbus, quum nimirum gelu percelluntur. vt apud Virg. l. 3 Georg. — vbi frigidus imber Altius ad viuum persedit, & horrida cano Bruma gelu. Qui morbus peculiariter in bobus à Colum. vocatur Coriago. Apsyrtus, χειμῶνος ὥρᾳ πάγοι λυποῦσι περὶ τὰς ὀσφυοπρίας ἵππους τε καὶ τὰ λοιπὰ θήρια ὑποζυγίων, ὡς αὐ ἔτυχε. πυθόμενοι δὲ ἰατροὶ τὸ πάθος ὀνομάζουσιν παγοπηξίαν.

C. Πάγουρος dicitur cancri quoddam genus, τοῦδε τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, id est κρημνώδεσι τόποις, vt in lexico meo vet. traditur. Omnes tamen generaliter cancri sub πάγοις fluminum latẽre solent, id est sub ripis præruptis. Vide Aristot. & Ælianum. Plin. quoque pagurum appellat. ¶ Lycophron aliter etiam vsurpat. Eustath. pag. 762, καὶ ὅρα τὸ, Γῆρας ἀπεξύσας, ὡς ἐς φιῶδες ῥηθὲν τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι· δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασάνδρα που καλεῖ. Loquitur autem de Phœnice Achillis pædagogo.

C. Ἐπίπαγος, ου, ὁ, Superficies aquæ concreta, seu Id quod in summa aquæ parte congelatum est. Dioscor. lib. 1, cap. 134, de succo acaciæ, πλωΐσκει δὴ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ πειθοῦσιν μεθ' ὕδατος, ἀποχορδόν τοῦ ὀπίου ἄχρις οὗ καθαρὸν ἐφιστῇ τὸ ὕδωρ, effuso quod in summa parte concreuerat. Ab eodem Dioscor. ὀπίπαγος dicitur succus ille qui inciso arboris cortice emanans concrescit & congelat. vt lib. 1, cap. 182, de moro, ὀπίζεται δὲ περὶ τὴν πραμιὴν τῆς ῥίζης θερομουχθείσης καὶ ἐκκοπείσης. θυείσκεται δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ὀπίπαγός τις. id est (Ruellio interprete) Succum emittit qui postridie concretus inueniri solet. Plinius verò hoc vocabulum non expressit, quum lib. 23, c. 7 dixit, Radix per merces incisa succum dat. Quod verò idem Dioscorid. lib. 4, cap. 8, de fungis venenãtis scribit, ἔχουσι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦτοι ὀπίπαγον, idem Ruell. sic vertit, Continent qui tales sunt, nescio quod strigmentum concretámque pituitam. Ad primum verò locum quem citaui, magis accedit hic eiusdem Dioscor. lib. 5, cap. 137, de adarca, ἔστι δὲ ὡς ἅρ' ὀπίπαγος ὑφαλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ὀπιγνόμενος, καὶ περιπηγνύμενος καλάμοις καὶ χορτοῖσις. Quæ Ruell. sic interpr. Est autem tanquã cõcreta salsilago, humidis & palustribus locis siccitate emergens, & arundinibus ac herbis agglutinata. Plin. lib. 32, c. 10, dicit nasci circa arundines tenues, è spuma aquæ dulcis ac marinæ, vbi se miscent.

C. Ὁμόπαγοι, Qui eiusdem pagi sunt. Sic v. lex. sine autore & exemplo. Verisimile est certè ex aliquo alio recenti esse sumptum. NAM Πάγος pro Pagus seu Vicus à vetusto scriptore vsurpatum nusquã inueni. Apud Suidam tantùm REPERI Παγανοὶ, quod merè Latinum est. Nam Pagani Latinis dicuntur Qui in pagis habitant. Ipse tamen Suidas exponit ἀγράπυνται, hunc locum afferens, σωεῖσθαι δὲ γωνιαί τε καὶ ἡ σραπία καὶ παγανοί.

Παγῴδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Glacialis, Gelidus. Idem cum παγετώδης.

Παγῴος, οῦ, ὁ, Glacialis. Vide in Πηγὰς paulo suprà.

Παγετὸς, οῦ, ὁ, idem cum πάγος significante Glacies, Gelu. Xenophon Cynegetico, ὅταν παχνὴ ᾖ, ἡ παγετός. Hesych. Παγετὸς exponit non solùm κρυσταλλος, sed etiam ψυχος, itidémque Παγετῷ, ψυχρῷ, κρυμῷ. Exponitur etiam κρυμνὸς, πιόπλοος, vt πάγος.

Παγετώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Glacialis, Gelidus: vel Glacici instar concretus, Glacie seu gelu adstrictus. Aristoteles De mundo, ἀὴρ ὑποκέχυται ζοφώδης ὢν καὶ παγετώδης τοῦ φύσει, aer suapte natura caligine & gelu permistus seu concretus.

Παγὰς, idem cum πηγάς. Hesychius ita vocari scribit terram quandam ab agricolis. Quæ verò ea sit, vide ex eodem in Πηγάς. In Suidæ autem codice pro Παγὰς, quod dicit esse δοῦνεον Φεραίων apud Demosthenem in Philippicis, REPONE Παγασαὶ ex Harpocr. & Demosthene ipso. VNDE Παγασαῖος, Ex oppido isto oriundus. Epitheton Apollinis apud Hesiodũ in Aspide, quòd ibi coleretur.

¶ Πάγιος, ου, ὁ, Fixus, Firmus, Stabilis. πεπηγμένος καὶ ἑδραῖος, vt exponitur in lexico meo veteri. Nazianzenus, γῆ παγία, terra fixa & stabilis. Apud eundem πάγιος λόγος. quod exponitur Certa ratio. Magis ad verbũ, Firma. COMPAR. Παγιώτερος, Firmior, Stabilior. Ex eodem Nazianzeno, παγιώτεροι πρὸς τὸ καλὸν, pro Stabiliores in bono.

Παγίως, Cũ firmitudine, sicut ea quæ fixa sunt, Firmè seu Firmiter. Vtitur Plato in Theæt. item Philo. At Aristoteles παγίως λέγειν dicit pro Asseuerare, Cõstanter affirmare: lib. 2 Rhet. καὶ ἀμφισβητοῦντες, ὡς ἐστιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ πάγιον· καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δ' οὐδέν. COMPAR. Παγιώτερον, Firmius, Constantius.

Παγιόω, ῶ, Firmum & fixum statuo, seu Firmo, Stabilio. vnde παγιωθῆναι, & participium Παγιωθεὶς, quod in lexico meo vet. exponitur ἑδραιωθείς.

Composita cum præpositionibus.

C. Ἀμφιπαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Circũquaq; firmus vel firmiter hærens. Apud Nonn. ἀμφιπαγὴς λίθος exponitur Solidus lapis. Sed VERBI Ἀμφιπήγνυμι pro Circumcirca compingo & coagmento, Circumquaque figo & firmo, nulla afferuntur exempla.

C. Ἀντιπαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, E contrario compactus, Ex adverso compactus, vel fixus. Aliis, Cõtrario modo constitutus. Verbi AVTEM Ἀντιπήγνυμι, pro Ex adverso figo, vel compingo, nullum vsum reperi.

C. Ἀνάπηγνυμι, Suffigo, Suspendo. Vide in Διαπαλαλεύω.

C. Ἀπόπηγνυμι, Congelo, Conglacio, Frigore cogo & adstringo, seu Concrescere & congelascere facio. Pass. Ἀποπήγνυμαι, Congelo seu Pergelo, id est Penitus gelu adstringor & coeo. quo significatu Bud. affert ex Xenophonte. Itidem Athenæus lib. 2, κρήνιον γὰρ αὐτοῦ ἐστιν λίθος ψυχρότερον ἐξ οὗ πολλοὶ μὴ πίνοιν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντες.

C. Διαπήγνυμι, Compingo, Concinno, Compono. ex Luciano. Videtur habere aliquam διαχωρήσεως quoque significationem. VNDE Διάπηγα, τά, Intercolumnia, vt exponitur libro 3 Regum, cap. 7, καὶ ὀπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ διαπρεύματα καὶ διάπηγα αὐτῶν τετράγωνα. Vbi Hebraico textui apposita versio sic habet, In angulis autem columnarum variæ cælaturæ erant, & media intercolumnia quadrata. Ita vt Διάπηγα sint Intercolumnia, hoc est Columnulæ paruæ quæ inter maiores columnas panguntur. Atque ita Διαπήγνυμι fuerit Depango inter, vel Distinguo & separo iis quæ depanguntur.

C. Ἐκπήγνυμι SIVE Ἐκπηγύω, Congelo, Conglacio, Gelu adstringo, Frigore coire & concrescere facio. Theophrastus De causis plantarum lib. 5, cap. 20, καὶ ὅλως οἱ τρώτως οὐκ ἐκπηγνυντες τόποι, παχὺς ὄντος τοῦ ἀέρος, καὶ ἐκπηγύοισι. Ibidem pass. πλείω γὰρ ἐκπήγνυται καὶ πολλάκις ἐν τούτοις. Aliquanto pòst, τρόπον μᾶλλον ἐξεπήγνυτο.

Ἔκπηξις, εως, ἡ, Congelatio, Concretio quæ frigore fit. idẽ cum πῆξις. Theophrast. loco citato, αἱ δ' ἐκπήξεις πόρον δι' ἀὴρ τοῦ παχυτέρου τὸ ἄερος, ἢ δι' ἀὴρ τοῦ λεπτοτέρου γίνονται. Ibidem aliquoties SCRIPTVM Ἔκπληξις perperam pro Ἔκπηξις.

Ἐκπηκτικὸς, ῶ, ὁ, Congelandi & conglaciandi vim habens. idem cum πηκτικός. Theophrast. loco citato, sub finem capitis, διὸ καὶ εἴ που μὴ ὑδατώδης ὁ ἀὴρ, ἀλλ' ἅμα τῷ πάχει ξηρὸς, οὐκ ἄλογον εἰ μᾶλλον ἐκπηκτικός.

C. Ἐμπήγνυμι, Compactum & coagmentatum infero: vel Infigo, Depango in. Macedon. libro 2 Epigr. in vetulas, τίς γὰρ ὀδόντων Ὄρχαπον ἐμπήξει φαρμακόεντα δίλαι; Quis enim infiget & inseret ordinem dentium pharmacis? Nullis enim medicamentis dentes qui exciderũt vetulæ, reparare quisquã possit. ¶ Exponitur etiã Concrescere facio, Cogo, seu Coagulo: itidémque Ἐμπήγνυμαι Congelor, Gelu concresco seu coeo.

Ἐμπήκτης, ου, ὁ, Hesychio ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια τοῦ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπουργέτης, καὶ πιστεύων εἰς τὴν κανονίδα. quæ verba sic exponunt, Minister qui forenses legalésque tabulas à legislatore accipiens in libellos compingit. Librorum quoque (vt hodie vocamus) compactores ἐμπῆκται fortasse nominare licebit.

C. Ἐπιπήγνυμι, VEL Ἐπιπήγω, In summa parte congelo, In superficie conglacio. Pass. Ἐπιπήγνυμαι, vel Ἐπιπήγομαι, In superficie congelor, In summa parte concresco & coeo. Theophr. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ αὐτόματος ὀπιπηγνυμένων δακρύων, οἷ ὀπὶ τοῖς ἀκάνθαις πίπτουσι. Ab altero autem ὀπιπήγομαι est ὀπιπήγνυτο, In summa parte seu superficie concrescit. Glacies verò superficiaria, vel Humor in summa parte concretus, DICITVR Ἐπίπαγος, ab hoc Ἐπιπήγνυμαι, vt πάγος à Πήγνυμαι. Gal. libro 2 ad Glauc. τοῖς γεμοῦν ἐν τοῖς τοιούτοις κηροῖς φαρμάκοις ὀπίπαγός τις ὀξύθεν ὀπιπήγνυται φαῦλος, ὑφ' οὗ τὸ βάθος τοῦ φαρμάκου κηρότερον ἢ ὀξὺ ἀρχῆς φαίνεται. Hesychio quoque ἐπίπαγος est τὸ ὀπὶ τοῦ ἐφωῴου, ἡ χραῖς, nimirum cuticula rugosa quæ in superficie pulsis contracta & concreta frigore ei innatat: alio nomine χραῖς appellata, de quo suprà, semipag. 849 tomi primi. De Ἐπίπαγος verò dixi & paulo antè, post πάγος.

C. ΚΑΤΑπήγνυμι, Gelu constringo, Congelo, Conglacio. Pass. Καταπήγνυμαι, Gelu coeo & cõcresco. Aristot. Hist. anim. lib. 6, ὑπὸ ψύχους καταπήγνυται, gelu concrescunt. ¶ Item Defigo, Depango. vt καταπῆξαι πάλαλον. quod vide in Πάταλος. Item Aristot. Hist. anim. lib. 5, εἰς πῶλῳ καταπῆξαι τὸν αὐλὸν, in terram depangere cauliculum. Quo loquendi genere vti Columellam, in Πικτὸς docui. Item Aristot. Polit. 7, ἐν δὲ τοῖς ἔθνεσι τοσούτοις τὸν ἀριθμὸν ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον ὅσους αὐ διαφθείρῃ τοῦ πολεμίου. Passiuè autem βρόχοι & παγίδες dicuntur καταπηγῆναι, in terram depacti esse, ad capiendas feras. Bas. κεκρυμμένοι βρόχοι τοῦδε τὸ ἔχθρὸ πολλαχόθεν καταπήγασι. Dicitur ETIAM Καταπήγνυν SEV Καταπήγειν pro Defigere, Depangere, sicut non πηγύειν tantùm, verumetiam πήγνυν.

Καταπῆξ, ῆγος, ὁ, Palus qui in terrã depangitur, qui & σαυρός. Suid. καταπῆγας exp. τὰ πηγνύμενα ξύλα ἐν τοῖς ὕδασιν, subiungens hunc locum, ἐπεὶ τὰ ὑποκείμενα οὐχ οἷά τε ἦν καταπῆγας δέχεσθαι, ὑφ' ὧν ἔδει σωέχεσθαι τὰ ὀπὶ τῶ ῥεύματος καθέδρα. Vulgatis lexicis Καταπῆγες sunt etiam Pessuli: sed perperam ibi SCRIPTVM Καταπίγες.

c. 2. Ἐγκαταπήγνυμι, Defigo, seu Depãgo in. Vnde particip. Ἐγκαταπῆξας.

C. ΠΑΡΑπήγνυμι, A latere figo, Iuxta defigo seu depango. Vnde παραπήγα, Defixus seu depactus sum. Iliad. γ, τοῦδε δὴ ἔγχα μακρὰ πέπηγμ, iuxta verò eos (milites nimirum à belli labore respirantes, & scutis acclinatos) defixæ sunt hastæ. vt ibi tmesis fit pro παραπέπηγα. Item metaphor. Isocr. αἱ λύπαι τοῖς ἡδοναῖς παραπήγασι, pro Doloribus adiunctæ sunt voluptates. Vel, Nulla voluptas est cui non affixa adiunctáque sit aliqua molestia. Itidem Greg. παραπήγασι τοῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, καὶ εἴη πως ἀγχίδυροι. nisi potius ibi significet Po-

sita sunt iuxta virtutes vitia. nã ferè vna quælibet virtus habet sua à latere vitia: vnde & in medio cõsistere dicitur. Vera tamen est & altera expositio, nimirum nullam in quopiam homine virtutem esse cui non vitiosi aliquid admixtum sit. Budæus ibi interpr. In vicino collocatæ sunt, Adhærent. Itaque Παραπήγνυμι significat Iuxta defigo, Iuxta collocho, seu pono: item Affigo. quo significatu Προσπήγνυμι quoq; accipi tradunt. At ex Alex. Aphrod. in præfat. l. 2 Probl. affertur οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο pro Constituit.

Παράπηγμα, ατος, τὸ, Instrumentum astronomicum quo ortus occasusque siderum, tempestatúmque significationes cognoscuntur atque inueniuntur: inde dictum (vt putant nonnulli) quòd è multis variisque cõcinnatum esset. Vitruuius lib. 9, cap. 7, Quorum inuenta sequuti, siderum & occasus & ortus, tempestatúmq; significatus, Hipparchus, Aratus, cæterique ex astrologia parapegmatum disciplinis inuenerunt, & eas posteris explicatas tradiderunt. Apud Suidam ita legitur, Παράπηγμα, κανὼν, ᾧ εἴδός πόρπαγου ἀστρονομικοῦ. Quibus verbis hunc locum subiungit, εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπηγμα ἀψικάρδιον ἐθέλεις περὶ τὸν θανατον εἰπω. Diogenes Laert. lib. 8 tradit Democritum astronomica scripsisse παραπήγματα.

C. ΠΕΡΙπήγνυμι, Circunquaque compingo & coagmento. Item, Circunquaque figo vel defigo. Item, Circunquaque congelo & concrescere facio. Vide Επίπαγος.

C. ΠΡΟπήγνυ, Prius congelo, Prius concrescere facio. VNDE Προπηγὸς. Prius conglaciatũ, Prius concretum. Apud Dioscoridem verò lib. 3, cap. 92, ὁνίοτε δὲ δύεται καὶ προπηγὸς δάκρυον, Ruellius vertit, Interdum etiam cõcreta inuenitur lacryma. ΑΤ Προπαγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Prominens, Protuberans. Luc. ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, Prominẽtes oculi. seu Ita prominentes acsi ante ipsa oculorum caua fixi essent, non intus collocati.

C. ΠΡΟΣπήγνυμι SIVE Προσπηγνύω, Appingo, Affigo. Item Cruci affigo, Cruci suffigo: quorũ illo Curtius vtitur, hoc Suetonius. Act. Apost. cap. 2, ὅρος πήξαντες ἀνείλετο, Cruci affixum peremistis, In crucem sustulistis. Alibi σταυροῦ vsurpat.

Πρόσπηγμα, ατος, τὸ, Id quod affixum est. Προσπήγματα Hesychio sunt pars quædam nauis.

C. ΣΥΜπήγνυμι, VEL Συμπηγνύω, ITEM Συμπήσσω, Compingo, Coagmento. Cui opponitur λύω, Soluo, Dissoluo. Vnde συμπεπηγὼς, Cõpactus, Coagmẽtatus, Cohærens. Luc. De saltatione, ὀκνήσας δὲ τὸ μετὰ ποδὸς πάσσειν ἔσω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα καὶ συμπεπηγὼς ὡς λογίζεσθαί τε ὅσον κεμρὸς, ᾧ σωίσασθαι καρτερῶς, εἰ πύρου δέοι. Συμπηγνυμαι actiua quoque significatione accipitur pro Cõpingo, Coagmento, seu Cõpingendo fabricor, Coagmẽtando ædifico. Appian. in Mithridate, ἐν πύργῳ Μιθριδάτης ναῦς πλείους ὅσας τις Ῥοδίους συνεπήγνυτο. Metaphorica quoque significatione vsurpatur. Plutarchus Romulo, συνέπηξε τὰ γένη, compegit & commiscuit. Idem in Camillo, συμπηγνύναι τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης, euersæ vrbis reliquias colligere & coagmentare. ‖ Item Concrescere seu coalescere facio, Cogo, Coagulo. idẽ cum συνάγω τυγκρίνω. Cuius significationis exemplum ex Homero vide in Οἶς, suprà, tomi 1 semipag. 1375: vbi de lactis coagulatione dicitur. Item συμπήγνυ carnes herba incocta dicitur pro Facere vt inter coquendũ coeant & in vnam massam cogantur: ipsas autem carnes ita inter coquendũ συμπεπηγυῖας Latini dicunt Conferuere, Conferuescere. Dioscorides libro 4, cap. 9, de symphyto petræo, καὶ τὰ κρέα δὲ συμπήγει ἑψόμενον σὺν αὐτῇς. (sic enim reponendum pro ἑψόμενα) Vnde Plinius lib. 27, cap. 6, Tãta præstantia est vt carnes quoque dum coquuntur, cõglutinet addita. vnde & Græci nomen imposuere. Rursum Dioscor. cap. seq. de altero symphyti genere QVOD Πηκτὸν nominatur, καὶ τὰ κρέα δὲ συνεψόμενα [αἱρίζει] συνάγουσι. Itidem cap. sequenti de holosteo, δύναται δὲ καὶ αὐτὴ κρέα συνάγειν συνεψόμενη. de qua herba Plinius lib. 27, cap. 9, Vulnera quoque conglutinat: nã & carnes coguntur addita. Vbi etiam NOTA Συνάγω ET Συμπήγω synonymos vsurpari. Sed perperã apud Dioscoridem pro συμπήγει SCRIPTVM Συμπήγει, vt ex Plinii quoque verbis liquidò apparet. Pass. signif. συμπέπηγε, Coaluit, Concreuit. Et συμπεπηγὼς ac συμπαγὶς, Qui coaluit, Concretus.

Σύμπηξις, εως, ἡ, Compactio, Coagmentatio, Conglutinatio. idem cum πῆξις, seu κόλλησις. Herodianus lib. 4, ἄλλης μὴ ὑλης οὐδεμιᾶς μετεχούσης ἢ ἐκ μόνης συμπήξεως ξύλων μεγίστων, εἰς ἅρμα οἰκήματος, nulla præterquam lignorũ ingentium materia compactus in tabernaculi formã. Metaphoricè verò Plutarch. De defectu oracularum, Ὁ αὐτῶν θεὸς τὸ μαντικὸν πνεῦμα λαμβάνων σύγκρασιν ἅμα ψυχῆς καὶ σύμπηξιν, οἷον θεὸς τὸ φῶς ἡ ὄψις ὀξυτάτας γινόμενον. id est (Turnebo interprete) animũ cum diuino anhelitu sic temperari atque cohærescere vt aspectus cum lumine consentiente atque congruente.

Σύμπηκτος, ε, ὁ καὶ ἡ, Compactus, Coagmentatus, Compactilis, Plinio. Aristophanes Ranis, Καὶ καινὰ δῆσιν καὶ πήχεις ἐπῶν, καὶ πλάσας ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε, ita struẽt quadrata vt coeant & coagmententur.

c. 2. Ἀσύμπαγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui compactus & coagmentatus non est, Compage carens. ὁ μὴ συμπαγὴς, seu ὁ μὴ συμπεπηγώς. Vel, Malè compactus. Malè coagmẽtatus.

Πηπύα quoque à πήσω seu πήθω deriuat Gaza lib. 3 Grammat. quo modo πίπτω à πῖπα ortũ esse opinor. Significat autẽ Πηπύα coagulũ: quod & ipsum à Cogo, synonymo verbi πήσω seu πήθω, denominatum est. Suidas exponit ὁ ὀπὸς ὁ πυρδυῶν τὸ γάλα, succus qui lac in caseum cõtrahit: afferens hunc versum prouerbialem, Αὐτὸς γὰρ ὀρεῖ τὸ κακοῦ πλὴν πηπύαν: & πηπύαν exponens τυρὸν, annotánsque dici ὅτι τοῦ ἑαυτοῖς κακὰ ὀλιγάκις ῥέοντος. Frequentius reperio diuersa SCRIPTVRA Πυπία, itidẽ pro Coagulum, seu Lactis coagulum: alio nomine ὀπὸς dictum κατ ἐξοχὴν. de quo suprà pag. 1375, litera A, vbi etiam exempla huius vocabuli πυπία inuenies, nimirum ex Eustathio, ἡ τῶν τυρῶν συμπήγουσα πυπία: item ex Dioscoride πηπικὸς ὅθι γάλακτος, ὡς καὶ ἡ πυπία, cum hac interpret. Plinii, Coaguli modo lac contrahit. Idẽ Dioscorides lib. 2, c. 85, de coagulo leporino, πύσα πυπία πήσει μόνη δέρμα λελυμένα, λυει δὲ τὰ σωεστῶτα. VNDE Ἐμπυπάζω, Coagulo iniecto contraho, seu Coagulo. A quo participium Ἐμπυπασθεὶς, Coagulatus, vt ἐμπεπαδὲν γάλα, Lac coagulatum, Lac quod coagulo iniecto coiit. τὸ πεπηγὸς, vt Dioscorides l. 6, c. 26, πήγνυται καὶ τυροῦται τὸ γάλα, in caseum glaciatur seu cõgelatur. Sic enim loquuntur Columella & Ouidius. Dioscorides loco citato, καὶ τῆς λαβεῖν εὐπυπαδὲν γάλα αἰθρόως, πολὺς πνιγμὸς γίνεται, δέρμα τὸ θρομβοῦσαν, οἷς βοηθεῖν τὰς γυναῖκας φέρειν δεῖ ὥσπερ αὐτίδοτον, πυπίαν σιωὶ ὄζει. Vnde Scrib. Largus cap. 65, Lac potum & gelatum odore spirationis cognoscetur: præfocãtur autem & hoc homines. Adiuuari autem debent qui ab eo laborant, mentha quãplurima sæpius sumpta: item coagulo agnino, leporino, porcino. Venenosum porro esse coagulatum lac atque adeo coagulum, tum ipse Dioscorides & alii docent, tum Plinius lib. 28, cap. 10, Asinino lacte poto venena restinguuntur, & si coagulum alicui nocuerit. nã id quoque venenũ est in prima lactis coagulatione. Sed notandum, passim inuersa scriptura LEGI Πυπία ET Ἐμπυπασθεὶς, vt tum apud Dioscoridem, tum apud Paulum Ægineta, & alios: quæ scriptura mendosa est. Nam Πυπία SIVE Πυπίεια, promontoriũ est prope Lampsacum, ita nominatum διὰ τὸ πίτυς πολλὰς ἔχειν, vt in lexico meo veteri habetur. Itidem apud Eustathium pag. 355, Πυπία ἡ Πυπίεια, ὀνομασθεῖσα παρονομασθεῖσα. Et mox, ἡ Πυπία τῆς Παριανῆς ὅθεν, ἥς ὑποκείεται πυπαδὲς ὄρος. quæ ex Strabone refert. Stephanus verò discrimen facit inter Πυπίλω & Πυπίειαν. nam Πυπίειαν dicit esse vrbem sitam inter Parium & Priapũ: cuius GENTILE Πυπαδί: at Πυπίλω esse vrbem Cariæ, cuius ciues VOCARI Πυπάται. Nominis autem Πυπία pro coagulo vsurpati nullam apud quempiam lexicographum mentionem reperi: contrà Πυπία apud Hesych. serie alphabetica legitur, necnon apud Eust. & Diosc. aliquot in locis.

¶ Πάσσω, VEL Πάττω, pro Πήσω seu Πήθω vsurpatum nusquam reperi, sequentia tamen ex eis deducta sunt: nisi

nisi Doricè ᾱ in α mutasse verius dici possint.

Πακτὸς, οῦ, ὁ, idem cũ πηκτὸς, id est Cõpactus, Coagmentatus. At πακτὰ δωμάτων dicuntur Fores, pro quo Aristophanes πηκτὰ δωμάτων, vt suprà in Πηκτὸς docui, ad quod te remitto. Eurip. λύε πακτὰ δωμάτων, Resera fores, Reclude ianuam, seu claustra. Apud Dioscoridem quoque πακτὸς pro cõpacto & spissè coagmentato sæpe vsurpari putatur, eique opponi ἀραιὸς, id est Rarus, Laxus. Et Πακτὰ apud Hesych. ἁρμοσμάτα, πτερτηρίδια. At FOEM. Πακτὴ, ᾶς, ἡ, idem cum πηκτὴ, id est Lac concretum per coagulum, admisto melle. vel etiam Caseus recens coagulatus. Theocritus Idyll. 11, de Galatea, Λευκοτέρα πακτᾶς πυκνοῖς, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός. vbi schol. πακτᾶς exponit τυροῦ πυκνοῦ, quem Attici βεφαλίδα appellant. Habes & alium locũ ex Epigr. suprà in Πηκτὴ citatum.

Πακτόω, ῶ, Fut. ώσω, Compingo, Coagmento. ‖ Πακτῶσαι θύρας, Obserare fores, Claudere ianuam. vel Obdere pessulum ianuæ, Obice obfirmare ostium. κλεῖσαι, vt Pollux exponit, ex Archilocho eius vsum afferens. itidémque ex Aristoph. πρὸ τύλαια πακτῶν, vestibuli fores claudere: & synonymos ex eodẽ. θύρας βεβαλαίωκε καὶ θύραι. Idem Aristoph. ὑδροφόρας & ὁπὰς πακτοῦν dicit pro Obstruere: itidémque τρημνὰ πακτοῦν, in Vespis, — ἡμεῖς δ' ὀσ' ἦν τετρημένα, ἐπεβουσα ὀρακίσιν κατεπακτώσαμεν. vbi schol. exponit ἐπεξαλείψαμεν, ἐπληρώσαμεν: eo quòd πακτῶσαι significet σφιγῶσαι. Suid. quoq; πακτοῦν exp. κλεῖσαι, ἀσφαλίζεσθαι, ex Aristoph. Lysistr. μοχλοῖσι τὰ πρὸς πύλαια πακτοῦν, pessulis obfirmare vestibula. cuius loci ex Polluce quoque mentionem antè feci. Sic Eustath. pag. 1532, δῶμα πάκτου, ex Sophocle: itémque ex Aristophane, κατεπακτώσαμεν γε τὰς θύρας. In hoc verò Herodoti loco quem ibidem affert, πακτῶσι τὰς ἀρμονίας βύβλῳ, exponens καταστεφανίζουσι, malim in prima signif. interpretari Cõpingũt, Coagmẽtant. ‖ Pro Distendere & compactius reddere, ex Aristoph. affertur. quæ tamen, nimirum Distendere & Compactius reddere, contraria sibi sunt. Pro Distendere vsurpatum videtur in hoc epigr. de vento vela implente, Ἀλλ' ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατὰ θυίσα πάντα φέρηται, λαιφεα πακτώσας, μέσσα δέοι πελάγη.

C. Ἐπιπακτόω, ῶ, idem cũ πακτόω. Vnde ὀπιπακτοῦν θύρας, obserare seu claudere fores, vt πακτοῦν. Pollux lib. 10, cap. 4, τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ Πακτοῦν καὶ τὸ Ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ὀδεῖ. ὡς καὶ τὸ Ἀνοιγειν ἔστι τὸ Λυειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, — λύε πακτὰ δωμάτων. Vbi obserua opposita πακτοῦν seu ὀπιπακτοῦν τὰς θύρας, & λύειν πακτὰ δωμάτων.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus nauigii fluuiatilis, quod solui poterat, vt expeditius transportaretur, iterúmque vbi opus esset, compingi. De quo Diod. Sicul. l. 20, διεσκευάσατο κατασκευάζειν πτέρυα πλοῖα διαιρετὰ, διὰ τοῦ μεταφέρειν ἐξαπεκμμενα, καὶ πάλιν ἀναζευγνύμενα. Strabo lib. 17, p. 353, διέβησαν δ' εἰς τὴν νῆσον ὀπὶ πάκτωνος· ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγὸς ὀδὶ σταφίνου, ὥστε ἐοικέναι ἐξαπλοκίνῳ. Hæc ex Bayfio, qui πάκτωνα scribit ab eodẽ vocari πορθμεῖον. Erat igitur nauigium ex vitilibus virgultisque contextum (vt ex Strabone patet) & vel corio obtegebatur vel bitumine oblinebatur, ne aquam transmitteret.

Πακτὶς, ίδος, ἡ, Instrumẽtum musicum, idem cum πηκτὶς, de quo suprà. Demetr. Phaler. ex Sapphone, πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα.

Π Ἄ Χ Ν Η, ης, ἡ, Ros glaciatus. i. Pruina. Aristot. De mũdo, κρύσταλλος ὕδωρ, ἀθροον ὕδωρ ὑπὸ ἀθρίας πεπηγός· πάχνη ὑπὸ δρόσος πεπηγυῖα· δροσοπάχνη ὑπὸ ὑμπαγοῦς δρόσος. i. Glacies, est aqua conferta à serenitate compactilis: πάχνη, ros concretus: δροσοπάχνη, ros semicõcretus, quasi ros pruinosus. Bud. Itidem Plin. lib. 2, c. 60, Grandinem congelaciato imbre gigni, & niuem eodem humore mollius coacto: pruinã autem ex rore gelido. Od. ξ, — χιὼν γίγνετ' ἠὼ πάχνη ψυχρή. Aliud exemplum ex Apoll. vide in Σωεχὲς, suprà, tomi 1 semipag. 1357, litera H. Confer etiam quæ Theophrast. scribit De caus. pl. lib. 5, cap. 19, cum iis quæ Plin. lib. 17, cap. 24. Secundum Suidam, ἐπιδαὶ ὀκ γῆς ἢ ὀκ θαλάσσης ὑφ' ἡλίου ὑγρασία ἀνενεχθεῖσα μὴ καπεργασθῇ, καταψυχθῇ ὑπὸ πάχνη καλεῖται. Hesychio πάχνη est παχεῖα δρόσος, vel λεπτὴ χιών, vel τὸ πηγνύμενον ὑπὸ ὕδατος ὑπὸ ψύχους. Idem πάχνη exponit etiam ψυχρότης, à πήγνυμι deriuans. INDE Παχνώεις, εντος, ὁ, ET Παχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Pruinosus. ITEM Παχνόω, ῶ, Gelu constringo, Conglacio, Congelo. idem cum πήσσω, quemadmodum Suidas παχνοῦται exponit πήσσεται, πήγνυται. Plutarchus De oraculo Pyth. non procul ab initio, αὐτὸς γὰρ ὑφ' αὑτῷ παλαιοῦ ὄφους ὁ χαλκὸς ὀπτεῖ καὶ μεθίησι τὸν ἰόν, ὃν ἡ πυκνότης συμπεχυσα καὶ παχοῦσα, πιεῖ ἐκφανῆ δι' πλήθος. At παχὺ ἢ πρ aliquid dicitur pro λυπεῖν, vt scholiastes Hesiodi exponit, dicẽs metaphoram sumptam à pruina quæ λυπεῖ τὰ λήια. Hesiodus Erg. Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἑλὴ αἰαιδείῃσι πιθήσας, Καὶ τε σμικρὸν ἐὸν, τό γ' ἐπάχνωσε φίλοισι ἦπρ. Itidẽ Hesychius παχοῦται exponit λυπεῖται, αὐαίνεται, φείδεται, θυμοῦται, respiciens ad hunc locum Homeri Iliad. ο, de leone quem canes & rustici persequuntur, τὸ δ' ἐν φρεσὶ θυμὸν ἦπρ Παχοῦται. vbi Eust. exponit πικραίνεται καὶ ὀδυνᾶται τῇ λύπῃ, vel etiam ψυχεῖ, quoniam ψυχρὼν nomine intelliguntur interdũ τὰ ἀνιδῆ. Budæus Παχοῦται interpretatur, Pruina retorridũ fit. qui etiã in suis epistolis dicit παχνωθὴ ἄμπελος, vitis quam pruina adurit, vt Plinius loquutus est, lib. 17 capite 24.

(Πάχυς quoque eiusdem cum præcedẽtibus originis est, significans Spissus, Dẽsus, Crassus. Qualia sunt ea quæ gelu constringuntur, & ea quæ coagmẽtantur: immo ET Πυκνὸς alicui huc referendũ videatur. Seorsim tamen illud superius ordine literario posui, de hoc verò infrà suo loco dicetur)

Π Ἀ Σ Σ Α Λ Ο Σ etiam huc refert Eustath. nimirum ex πάσσω FACTO Πάσσος, ex quo Πάσσαλος, interiecta syllaba αλ: at πάσσαξ diminutiuum esse ait: pag. 1348, δεκεῖ δὲ τὸ πασσάλου θεωρεῖσθαι ὁ Πάσσος, ἐκ τοῦ πάσσω ῥήματος· ἐκεῖθεν δὲ, πλεονασμῷ τῆς ἄλ συλλαβῆς, γλυφέσθαι πάσσαλος· ἄλλως δὲ καὶ ὑποκορισμὸν, ὁ θεραπὰ τοῦ κωμικοῦ πάσσαξ. Igitur Πάσσαλος, id est Clauus ligneus, Paxillus, dicitur à πάσσω significante Figo, Pango, Defigo, Depango.

ATTICE Πάτταλος, sicut πήγω pro πάσσω Attico itidẽ more dicitur. Odyss. α, Πασσάλῳ ἐκρεμάσασα θεοῦ τρηχὺν ἱστὸν λέχεσι. Odyss. φ, Ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον. Alcæus apud Athenæum lib. 14, χάλκειαι δὲ πασσάλοις κρυπτοῖσιν θεοῦ κείμεθα λαμπραὶ κηπῶδες. Synesius epist. 45, διέβησε κατ' αὐτῶν. οἱ πάτταλοι γὰρ πατάλοις ὀκκρούονται, Paxilli enim paxillis excutiuntur, Paxillos impactos aliis paxillis superadactis expellere solent. Quod prouerbii vice vsurpatur, sicut & πατάλω ἀπακρεμάσαι, clauo suspendere, de re cuius curam abiicimus. Præcedenti autem Synesii loco similis hic apud Pollucem, Ἥλῳ τὸν ἧλον, πατάλῳ τὸν πάτταλον. vbi ludum quendam memorat quo non solùm oportebat καταπῆξαι τὸν ἧλον (Pangere clauum, Figere clauum, Liuio) κατ' ἠῆς δίυγρου, sed etiam τὸν καταπαγῆναι ὀκκρῦσαι, πλήξαντα τοῦ κεφαλὴν ἑτέρῳ πατάλῳ. Poeticè AVTEM Πασσαλόφιν dicitur pro Πασσάλου, vt ὀστέοφιν pro ὀστέου. Iliad. ω, Καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ἤρεον ἠμόνεσσιν. Sic Odyss. θ, Καδ δ' ὀκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα. Itidem apud Athen. lib. 11, ὑψοῦ κρέμασεν θεοῦ πασσαλόφιν.

Πασσάλιον, ου, τὸ, ET Πασσαλίσκος, ου, ὁ, SIVE Πατάλιον, ET Γαπαλίσκος, Clauiculus ligneus, Paxillus. vt πυθοῦ δεῦρ' πατάλιον, apud Pollucem libro 9, alio nomine κινδαλισμὸς dicta: de qua vide in præcedenti πάτταλος. Hesychio πασσάλιον est τὸ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον. At Γασσαλίσκος apud Hippocratem legitur, apud quẽ Galenus Γασσαλίσκῳ exponit τῷ σμικρῷ πασσαλίῳ. Est & aliud diminutiuum, NIMIRVM Πάσσαξ, quod à Πάσσος potius deducemus, vt νόσσαξ à νεοσὸς, pro νεοσσός. Aristophanes Acharn. πάσσακι τὰς ἀγλίας ὀξορύσαιτο, paxillo effodite. Vbi schol. quoque πάσσακι ait ὑποκοριστικῶς dici pro πασσάλῳ.

Παπαλίαι ἔλαφοι, Quorum cornua πασσάλου speciem gerunt. Aristoteles Historiæ animalium lib. 9, cap. 5, φύουσι δὲ διετεῖς περὶ τὰ κέρατα ἄθρα, καθάπερ τοῦ πατάλοις· διὸ καὶ καλοῦσι πάπαλιας αὐτούς. Vnde Plinius lib. 11, cap. 37, Aliis simplicia tribuit, vt in eodem genere subulonibus ex argumento dictis.

Παϊσαλβύω S E V Παϊπαλβύω, Fut. ύσω, Palum figo. vel A Palo figo, seu Palo affigo. Vnde Παϊπαλβύσαι quod Suidas exp. πρὸς πῆξαι, id est Affigere, Appingere.

C. ΔΙΑπαϊπαλβύω S E V Διαπασσαλβύω, Distēdo clauis ab extrema parte fixis. Plutarchus Artoxerxe, pag. 307, προσείβαζεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ ὑδρῶδες πλάγιον διὰ βιῶν ταυρῶν αἰαπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χρυσοῖς δραπαϊπαλβῦσαι. Itidē apud Aristophanem in Equitibus, Ἡ βύρσα συθραυβύσει. Δεῦρ' ὦ σε θύλακον κλοπῆς. Διαπαϊπαλβυθήσει χαμαί, hui mi distentus paxillis affigeris. παῖ δὴ βύρσας ἐκπείνοντες ὅπῃ τῆς γῆς, ἵνα μὴ σιωάγοιντο καὶ συσέλλοιτο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, καὶ ἄκρα παππάλοις καθακρούοντες ἐκπίνοιεν, vt ibi scholiastes annotat.

C. ΠΡΟΣπασσαλβύω S I V E Προσπαϊπαλβύω, Paxillis appingo seu affigo. Aristophanes Pluto, Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δ' ἡμάλα ὥσπερ κοπίνῳ πρεσπαϊπαλβύσω τυπωί. id est πρεσπήξω. Et pass. voce ac significatione, Lucian. ὁρᾶν τὸν Ἀνδρομέδαν ὅπῃ τινος πέτρας προσβλῆτο πρεσπεπαϊπαλβυμμένον, paxillis affixam. vel Palo alligatam, vt Bud. interpr.

Πάσσαξ à Πάσσος potius deriuari, suprà docui. Apud Hesychium legitur etiam Πάσσακον, quod expon. πάσσαλον: à NOMIN. Πάσσακος. Ab hoc autem siue Πάσσαξ siue Πάσσακος deductum est DIMINVT. Πασσάκιον, ὀ, τό, vnde apud eundem Hesychium Πασσακίω, πασσάλῳ. Item VERB. Πασσακίζω, Palo figo, vel Palo affigo. vnde Πασσακίζουσα, quod idē exponit πασσαλεύουσα. AT Πασσάριος eidem est σανιδοῦς, Palus.

ΠΗΔΑΩ, ῶ, F. ήσω, Salio, Salco. Iliad. φ, ὁ δ' ὑψόσε ποσὶν ἐπήδα. Xenoph. Cyneg. de lepore, quem ἐλαφρὸν esse ait, ὅταν αἴρεμα δραπορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς εἴωκεν. vbi nota opposita sibi, βαδίζειν, ambulare, & πηδᾷν, saltare, seu (vt Sueton. loquitur) subsultim currere. Aristot. de leone, ἐὰν αἰαλ καθῇ φύγῃ, ὑπηδᾷ· διώκων μόνοι ὑπορρίπτει ἑαυτόν. de quo Plin. Dum sequitur, insilit saltu, quo in fuga non vtitur. Eubul. comicus apud Athen. lib. 3, de piscib⁹ qui in sartagine friguntur, (ἀγνιοειδῆς ἰχθὺς appellat) Πηδᾷ, χορεύει, πάλλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Apud eundem lib. 8, — κρέβιον πηδῶντ' ἔπι, salientē adhuc. Ex quo intelligitur Viuum. Rursum de homine in Epigr. lib. 2, titulo εἰς ἀγωνιστά, — πολὺ δὲ πόδας μου Ἐξάραι πηδῶν ἴσχον οὐδέποτε, neq; vnquam pedes meos ad saltū attollere valui. At Soph. Aiace, p. 3, Πηδῶντα πεδία σὺν νεορρύτῳ ξίφει, Subsultim percurrentē cāpos, Saltantē per cāpos. vbi subaudiunt κατά. (vt Homerus de equis currentibus, — ὦκα δίεπον κατὰ πεδίοιο pro διὰ πεδίοιο) Et Herodot. πηδᾷν ἵππῳ pro Insilire equo, sed constructionem illam cum datiuo meritò quis miretur. Prouerbiale & metaph. est πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, pro Transilire metam, seu τὸν ὅρον ὑπερπηδᾷν, vt Poll. loquitur. Basil. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες. quæ verba Bud. pag. 270, sic interpr. Philosophiæ fines egredientes, & immodicè philosophantes, vt qui saltu sulcum stadii transilientes, efferuntur vltra modum athletarū. Meminit & Eras. in Adag. Chiliad. Vbi interpr. Scamna transilire. Πηδᾷν καρδία dicitur in pauore & tremore. vt apud Plaut. — iam horret corpus, cor salit. Item in ancipiti expectatione. Aristoph. Nub. Οἶμαί γε τοῦ νεωτέρου τὴν καρδίαν πηδᾷν ὅ, τι λέξει, trepidè expectare.

Πήδημα, ατος, τό, Saltus. ipsum effectum τοῦ πηδῶντος. Luc. De salt. ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ κοματηρὰ πηδήματα, de saltationis genere quodam Phrygio quod inter pocula ebrii desaltabant. Plut. in suo περὶ ἀθυμίας libello, πηδήματα καρδίας καὶ σφυγμοὺς ἀφαιροῦσι. vbi πηδήματα καρδίας dicit quas alibi πηδήσεις, sicut Aristoph. quoq; τὰς καρδίας πηδᾷν ait.

Πήδησις, εως, ἡ, Saltus. id est actio ipsa salientis. Et πηδήσεις καρδίας de corde saliente, vt paulo antè πηδήματα καρδίας. Plutarch. in lib. De virtute mor. τοῦ ἀνθρώπου ταῖς μὴ παθητικαῖς ὁρμαῖς τὸ ἄθυμα συμπαθοῦν καὶ συγκινούμενον ἐλέγχουσιν ὠχρότητες, ἐρυθήματα, ἱδρῶτες, πηδήσεις καρδίας.

Πηδητικός, οῦ, ὁ, Qui salire solet, Qui subsultim incedere cōsueuit. Assultim ingredi dicit Plin. de phalāgiis. Gaza vertit Salax, quod potius de eo dicitur qui ad coitum pronus est. Et πηδητικὰ μέτρα Eustathio τὰ κατ' ὁπλίον ῥυθμὸν ποδιζόμενα: quale esse dicit, ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πάντια μήτηρ.

C. ΑΝΑπηδάω, ῶ, Subsilio, Sursum salio. vt αἰαπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, Quum subsiluisset in equum, apud Xenophontem, Pæd. 7, & Hellen. 4. Item Prosilio, Exilio. Idem Pæd. 1, αἰαπηδήσαι πρὸς τὸν πύργον. Ibidem, καὶ πάντων ἀκουόντων αἰετηδὰ ὑπηρετήσειν ὅ, τι οἴοιτο χρεμεῖσθαι. Æschines in Ctesiphontem, αἰαπηδήσας ὀν τῇ ἐκκλησίᾳ οὐθενὸς αὐθρώπων λέγοντος. Demosthenes in Androt. αναπηδῶντες οἱ βουλευταί. ‖ Interdum αἰαπηδᾶν capitur pro Resilire, id est Retrorsum salire, quasi Saliendo alicunde proripere se. Aristophanes in Ranis, νῶν δὲ δείσασά γέ πω ὅπῃ τὸν κατήλιφ' ἀθῶς αἰαπηδήσαιμι.

C. ΑΝΤΙπηδάω, ῶ, Vicissim & ipse salio. In vulg. lexicis ἀντιπηδᾷν ἐφ' ἵππου simpliciter exponitur Insilire in equum.

C. ΑΠΟπηδάω, ῶ, Desilio, Resilio. vt ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, Plutarchus in Fabio, Curru desilit, vel è curru. aut, Prosilit è curru. Apud eundem ibidem ἀποπηδήσαντες absolutè ponitur: sed facilè subaudiendus relinquitur genitiuus τοῦ ἵππου, quum de equitibus loquens, dicat, πάντες ἀποπηδήσαντες, πολὺ σωεπλέκοντο τοῖς πολεμίοις. Pro Resilio Budæus accipit in hoc Aristotelis loco, in Problematis, ἅπαντα δὲ ἀποπηδᾷ πρὸς ὁμοίας γενέσεις. Idē quod ἀφάλλεσθαι, inquit. Suidas ait non solùm genit. iungi hoc verbum, verumetiam accusatiuo. Sed viderit quomodo id probari possit hoc quod affert exemplo, ἀποπηδᾷν λόγον σοφὸν μὴ δυνάμενον τοῦ δήμου. nam hîc in ἀποπηδᾷν τοῦ δήμου verbum ἀποπηδᾷν genitiuo iungitur, præfixa præpositione τοῦ: accusatiuus autem λόγον σοφὸν à parte anteriori regitur.

Ἀποπηδάω, pro Aufugio, Refugio, Celeriter & cupidè abscedo, Auersor, idētidem apud Chrysostomum. Cui opponitur ἐπιπηδῶ, pro Cupidè accedo. Bud.

C. ΔΙΑπηδάω, ῶ, Fut. ήσω, Transilio, Saltu supero seu trāseo: idem cum ὑπερβαίνω: oppositum habens διαβαίνειν. Xenophon de re equestri, τάφροις διαπηδᾷν, πειρᾶν ὑπερβαίνειν. Eodē libro aliquanto pòst, ἔστιν ὅπου τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ φραυῆ καὶ ὀξεῖα καὶ πλάγια, ἔστι δ' ὅπου διαπηδᾷν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾷν, ἔνθα δὲ καὶ καταλλεσθαι. Item, διεπήδησε τὸν φλόγα, Saltu per ignem transiuit, Saltu ignem pertrāsiuit. Alii, Exiliit è flamma. Sanguis quoque è vena διαπηδᾷ, quum ea rupta aut aperta prosilit. Galenus libro quinto De locis affectis, ὁ χυτὸν θλᾶται τοῦ φλεβίου ὀξὺ ὢν διαπηδᾷ τὸ αἷμα. Vide sequens διαπήδησις.

Διαπήδησις, εως, ἡ, Transitus qui saltu fit. Διαπήδησις est solutæ continuitatis species per quam sanguis veluti transcolatus siue sudoris modo transmissus effluit: nimirum vel vasorum tunica ipsa rarefacta, sanguinéque tenuato, vel ex gracilium vasorum ore ad aperto. Non est autem hæc sanguinis effusio qualis per anastomosin, in qua tum maiorum venarum ora aperiūtur, tum sanguis impetu & copia erumpit. siquidem per διαπήδησιν veluti transcolatur siue sudoris modo transmittitur, pérque carnem sub cute diffunditur in modum τοῦ ὀχυμωμάτων: temporisque progressu liuescit, & ater euadit, paruis grumulis ex eo in multas cutis partes dispersò coactis. Hæc ex Gorræo, qui etiam addit, non propriè sanguinem esse qui per διαπήδησιν effunditur, sed seri potius speciem, vt scribit Galenus in libro De symptomatum causis. Itaque τῆς διαπηδήσεως præcipuam causam esse sanguinem serosum, tenuē & calidum, effluentem per vasorum tunicas rarefactas, eóque propriè differre ab anastomosi. Quòd si contigerit aliquando διαπήδησις apertis vasorum osculis, vasa quidem omnino exigua esse, & ex quibus sanguis cum impetu & copiosus emanare nequeat. Vide & Galenum lib. 7 & 4 Methodi med.

C. ΕΙΣπηδάω, ῶ, Insilio, Saltu impetúque inuado, Saltu irruo, seu Saltu insilio, vt Plin. loquitur in Πηδάω. Demosth. in Mid. εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν, assiliebant isti intróque irruebant in ædes meas, vt Budæus interpr. Herodian. lib. 7, οἱ δὲ νεανίσκοι ξιφήρεις ξὺν παντὶ τῷ πλήθει

βιασάμενοι τοὺς τῆς αὐλείας θεσεῖς τοὺς, εἰς πηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτόν. vbi Polit. Proturbatis ianitoribus impetum in ædes faciunt. Rursum ex Demosth. εἰς πηδήσας θεός με.

c. 2. Ἐπιεπηδάω, Insuper insilio.

C. ΕΚπηδάω, ῶ, Exilio, Saltu exeo. cuius signif. exemplum ex Xenophonte habes paulo antè in Διαπηδάω, vbi ei opponitur καταλλεσθαι. Herodot. l. 1, de Arione, κελεύει τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾷν ἐς τὴν θάλασσαν τὴν τάχιστα. quæ verba Gell. l. 16, c. 19, sic interpr. Imperauisse nautas vt iam statim coram desiliret præceps in mare. Vbi nota ἐκπηδᾷν eum reddere Desilire. Alicubi etiam Prosilio exponitur.

Ἔκπηδησις, εως, ἡ, Exitus eius qui exilit. (q. d. Exilitio)

C. ΕΜπηδάω, ῶ, Insilio, idem cum εἰσπηδάω, & poetico ἐνθορεῖν. A Luc. ἐμπηδᾷν (si mendo caret locus) dicitur & de eo qui velut insiliens manum patinæ infert: in lib. De hist. scrib. ὃς ὅτι δεῖπνῆσαι κατὰ νόμον οἶδεν, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων καὶ συείων καὶ λαγῴων θεσκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνους πνοὺς ἢ θαείχου.

C. ΕΠΙπηδάω, ῶ, idem cū εἰσπηδάω & ἐμπηδάω. Aristoph. Vespis, ἵν' ἀχρεῖος αὐτοῖς ὅπῃ πηδᾷς, Vt atrociter in eos insilias, Vt atrociter eos inuadas. Herodianus l. 6, οἱ δὲ ἀφικόμενοι καὶ ὅπῃ πηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὴν αἱρεῦσι. vbi Politianus, Impetu facto in tabernaculum. sicut & suprà εἰσπηδήσαντες. Rursum Aristoph. ἐπεπηδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ, Insilii in eum iacentem, vel Eum insultaui. Itē ex Plutarchi Pericle, πᾶς νήσοις ὅπῃ πηδᾷν, In insulas insilire. Cum accusatiuo quoq; cōstruitur. vt apud Suidam, ἐπεπήδησεν αὐαυδῶς τὴν ἐξ ἴσου, pro Inuasit. Itidem Seruius Insultare pro Inuadere & Impetum facere, accipit apud Salustium. vbi ait, Multos à pueritia bonos insultauerat. Annotāt à Chrysost. cōment. in 1 epist. ad Corinthios accipi pro Cupidè accedo: eique opponi ἀπεπηδῶ, itidem pro Cupidè auersor, vt Resilio apud Latinos.

C. ΚΑΤΑπηδάω, ῶ, Desilio. idem cum ἀποπηδάω & ἀποθρώσκω. Xenoph. Pæd. 7, καταπηδήσας δέ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου τοῦ τοῦ Κύρου ὑπηρετῶν, αὐαβάλλει αὐτὸν ὅπῃ πὶ ἑαυτῷ.

C. ΜΕΤΑπηδάω, ῶ, Transilio, Transsulto. vide in Ἀμφίπολι. Vel, Resilio ab eo ad quod assilieram. Chrysostomus De precatione, ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μεπεπήδησε, à turpiori vita ad pietatem resiliit. At ex Galeno affertur, εἰς τὰ πλάγια μεταπηδᾷν, pro In obliquum salire.

Μεταπήδησις, εως, ἡ, Saltus mutatus, seu Saltus mutatio. Apud Plutarchum Sympos. 9, probl. 4, vbi quæritur vtram manum Veneris vulnerarit Diomedes, & exponitur versus iste, Iliad. ε, Ἄκρην οὔπω τοι χεῖρα μεπάλμενος ὀξεῖ δουρὶ, Maximus ait, δῆλον ὅτιν ὅτι παρεῖχε βουλόμενος οὐκ ἐδεῖτο μεταπηδήσεως· ἐπὶ κτῆ τὴν ὀρίστερὰν τὴν δεξιὰν εἶχεν, ὀξὺ ἀναντίον προσφερόμενος. Vbi etiam NOTA Μεπάλμενος ab eo exponi μεταπηδήσας, non ἐφαλλόμενος, vt à scholiorum breuium autore.

C. ΠΑΡΑπηδάω, ῶ, Saltu prætergredior. Dicitur παραπηδᾶσαι τὸν νόμον, vt παραβαίνειν, quod Latinè redditur potius Transgredior. vt παραπηδᾷν idem ferè sit cū ὑπερπηδᾷν. Æschines, οὐκ εἰ πώποτε παραπηδήσαιμεν τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰ μίαν μόνον συλλαβὴν παραλλάξαιεν.

C. ΠΡΟΣπηδάω, ῶ, Assilio, Saltu appeto.

C. ΥΠΕΡπηδάω, ῶ, Supersilio, (Colum.) Saltu supero. vel Transilio. Dicitur metaph. ὑπερπηδᾷν νόμον, vt παραπηδᾷν, transgredi. Æschines, ὑπερπηδήσας τὸν νόμον πρὸς τοῦ ὑπεύθυνον κείμενον. Idem dicit, ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, quod commodè reddemus Transiliens, vt Cic. Transilire ante pedes posita, & alia longè petita sumere.

Πήδασος, ου, ὁ, Vliginosus & fonticulis scatens, Vnde aqua prosilit. Nicander Theriacis, versu 802, οἱ θ' ὑψοῦ ἄκρων Ἰπάμβοι ἀθερῶν λεπτρὸν σαχνὸν ἐκβόσκονται, Πήδασσα καὶ κισσῷ κτῆ πίνακας ἐμβαπόντες. vbi scholiastes exponēdum censet vel τὰ πηγαίοτατα χωρία, vel τὰ ὀρεινά: subiūgens, πήδασσος γὰρ τὸ ὄρος. Hesychio & Suidæ est nomen vrbis: item equi. Vrbis nomen apud Homerum Iliad. υ, & Athenæum lib. 1: sed & equi Achillis, Iliad. π.

A Πηδύω, A quæ ex me saliunt, A quis scateo. Hesychio πηδύειν est πηγάζειν, νάειν, βρύειν, βλύζειν: item ὀμβροῶ, ἱδρῶ.

Πηδυλὶς πέτρα, Rupes ex qua salit aqua. ἐξ ἧς ὕδωρ ῥέει, Hesychio.

ITEM Πιδύω, idem cū πηδύω, Aqua ex me prosilit, A quis scateo, Saliētes emitto. αἰαδίδωμι, Suid. Sin de ipso humore effluēte dicatur, reddemus Prosilio, Profluo, Salientis in modum erumpo: vt in Epigrammatis, πιδύων ἱδρώς. Quomodo & Πιδύομαι vsurpatur. Nicander Theriacis, Αἷμα δ' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται. vbi scholiastes exponit σκαίρει καὶ πηδᾷ. Vnde & constat à πηδάω ortum esse. Eustathius quoque πιδύειν exponit γίνεν ἅλεσθαι. VNDE Πιδύτης, vt Ἡπύτης ab ἠπύω: ambo nomina propria. Eustathius & lexicon meum vetus. AT Πίδυς, fluuius alio nomine Καρπὸς dictus, forsan & ipse nomen à frequenti aquarum scaturigine nactus. Eustath.

Πιδύεις, εντος, ὁ, A quis salientibus scatens, Ex quo crebræ scatebræ saliunt. FOEMIN. Πιδύεσσα, quod Eustathius apud Homerum exponit κάθυγρος, à πιδύω deriuans. At in lexico meo veteri diuersa scriptura HABETVR Πιδήεις, in quo Πιδήεσσα itidem exponitur πηγὰς ἐχούσης, καθύγρου: quæ scriptura apud Hesychiū quoque & Suidam extat.

C. ΑΝΑπιδύω, Erumpo è scaturigine, Scaturio. αἰαβλύζω, inquit Eustathius. Plutarchus in Æmylio, πολὺν ὀρυμαγδὸν ἀφ' χωείων μᾶλλον αἰαπιδύει καὶ δραναίει πρὸς τὴν πιαύτην φλάφιγγα. In Parab. Salom. πόταμος δὲ αἰαπιδύει καὶ πηγὴ ζωῆς.

Πίδαξ, ακος, ὁ, vel ἡ, eiusdē originis cū πιδύω, nimirū à πιδάω: quod & ipsum nonnunquā ὅτι τὸ ἀπομιδύου ὕδατος dicunt: vt in lexico meo veteri traditur, vbi hæc μετάθεσις τοῦ ῑ in ῡ dicitur esse Bœotica, sicut in ἴκω facto ex ἥκω. ideóque remotior est ea etymologia qua deriuatur à πίω, vt πίδαξ sit ἀφ' ἧς ὅστι πίνειν. Est autē πίδαξ idem cum πηγή, id est Fons, seu Scatebra, Saliens, Aqua saliens: Hesychio, αἰαβολὴ ὑδάτων, λιβάς, σταγών, κρήνη, πηγή. Nec masculino tantùm genere vsurpatum legitur, sed etiam fœminino. Masculino, lib. 4 Epigramm. Πίδακά τ' ἐκ πυρὸς ψυχρὸν πίε. Fœminino verò vsus est Antipater lib. 1 Epigr. Πίδακος ἐκ πυφλῆς οὐκ ἐπίχυνεν ὕδωρ. Quid autem sit πυφλὴ πίδαξ vide paulo pòst in Πηγή. Itidem Paus. Phocic. ὕδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ πίχει λαβεῖν πίδακος paulo pòst πηγὴν dicit.

C. Εὐπίδαξ, Fontibus scatebrisque ornatus, Pulchros fontes habens. Εὐπίδαξ χῶρος Suidæ, ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων. apud quem tamen perperam SCRIPTVM Εὐπήδαξ. Rectius in Πίδαξ, vbi ex Epigr. citat, Πορφυρείαν τε βόθρων τε εὐπίδακα τε κορύφας.

C. Πολυπίδαξ, Multos fontes habens, Fontibus scatens, Irriguus. Il. θ, Ἴδην δ' ἱκανεν πολυπίδακα. Pro Πολυπίδαξ dicitur ETIAM Πολυπίδακος, ου, ὁ, teste Eustath.

Πιδακόεις, εντος, ὁ, A quis salientibus scatens, vel Irriguus, Vuidus. Ex Eurip. λιβὰς πιδακόεσσα, pro Latex fontis. Vel, Scatebra fontis, Plinio. Hesych. πιδακοέσσης exp. καθύγρου, vt πιδηέσσης.

Πιδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιδακόεις seu πιδήεις. Hesych.

Π Η Γ Ἡ quoque à Πιδάω dicta creditur. Significat autem πηγὴ idem cum πίδαξ, id est Fons, Scatebra, seu Aqua saliens. Il. υ, — νυμφάων τοὶ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. vbi etiam nota addi genitiuum ποταμῶν. habēt enim fluuii suos fontes, seu scaturigines, vnde manāt. Item cum genitiuo ὕδατος. Athen. lib. 8, πηγὴν ἀναδίδοσθαι γλυκέος ὕδατος. Plut. Sympos. 4, ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Idem in Alexandro, ἀνεκάλυψαν πηγὴν ὑγροῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους. At Βρομάδες ἱδρῶτα πηγῆς vocat quidam τὸν οἶνον, apud Athen. lib. 10, id est sudorē Bacchici fontis. Quo nomine, nimirū βρομὰς πηγὴ, significatur & ἡ ἄμπελος, id est Vitis. Rursum Plut. Symp. 7, νάματος ἐμφορηθέντας, πηγὴν ἀποτυφλοῦν καὶ ἀποκρύπτειν. Vnde forsan peti potest expositio τοῦ πιδάξ τυφλὴ, quod paulo antè ex Epigr. citaui. Cum aliis quoq; genitiuis. Aristot. De mundo,

ἐμῶδε ἐχει πολλας ἡ γῆ ἐν αὐτῇ, καθάπερ ὕδατος, ὅπω πνεύματος καὶ πυρὸς, πηγας, terra continet ipsa in se, vt aquæ, ita spiritus ignisq; fontes & scaturigines. Sophocl. πηγὴ γάλακτος, Fons lactis, id est Mulsū lactis, Lac plena scaturigine manās. Æschyl. verò ἡλίου πηγας vocauit eā mūdi partē in qua sol oritur. Magis propriè Lucret. ipsum solem vocauit largum fontem luminis. Diuersa metaphora Xen. Pæd. 7, αἱ πίχαι, ἃς πηγας φασι τῶν καλῶν εἶναι. Plut. Rom. πηγὴ τῆς ἀνοίας, Fons & origo, Principium & fons. sic enim Latini sæpe copulāt. Idem in suo περὶ ἀθυμίας libello, πολὺ τῶν βίου πηγὴν τὸ ἦθος ἀπάρχον ἔχουσα καὶ ἀμίαντον, ἀφ' ἧς αἱ καλαὶ πράξεις ῥέουσι. ‖ Πηγαὶ dicūtur etiam τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πόροι τῇ ῥινὶ καθῆκοι, Hesych. id est, Oculorum anguli qui sunt ad nares: alio nomine ῥαντῆρες. ‖ Πηγαὶ nomen emporii Megarensium, apud Thucyd.

C. Πηγόδρυπς, ον, ὁ καὶ ἡ, Ex fonte scaturiens. ὁ ἀπὸ πηγῆς βρύων.

Πηγίδιον, ου, τὸ, Fonticulus, ἡ μικρὰ πηγή, Suid.

Πηγάιος, ου, ὁ, Fontanus, E fonte manans. vt πηγάιον ὕδωρ apud Aristot. & Platonē De leg. At Dionys. Areopag. πολὺ πηγαίας καὶ ἀνέκλειπτον αἰτίας καὶ δίκαιον μιμούμενοι τῶν ἀγαθῶν τῶν ἄνω. causam velut è perenni fonte manantem. ‖ Πηγάιον Hesychio τὸ ὄρακον, quod & ἀρδαίον similiter nominari scribit.

Πηγάζω, Scateo, Scaturio. idem cum πιδύω seu πιδύομαι. vel αἰαζλύζω, vt Hesych. exp. Aut etiam In modū fontis effundo, Fōtis in modum mano. Greg. in Epitaph. patris, Μωϋσῆς ὀκεῖνος ὃ θάλασσα πέμνεται, καὶ ἄρτος ὕει), καὶ πέτρα πηγάζει, & petra aquam fundit in modum fontis. Idem, πηγάζειν ὑπὲρ ἔρεπτο τοὺς πιστεύοντας: alludens ad verba Christi quibus promittit se daturum talem aquam quæ fiat πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον, Ioann. 4. Interdum cum accusatiuo construitur, & tunc redditur, Effundo veluti fons, In modū fontis effundo. vel Scateo in modum fontis, E me velut è fonte manat. Greg. de Chananæa, χθὲς ἐξηράνθη, θάλλουσα τῇ αἱμορροίᾳ. ἐπηγάζες γὰρ πολὺ φονικὴν ἁμαρτίαν, scatebas peccato non aliter ac fons aquis. In sequentibus locis commodius redditur, In modum fontis effundo, Scatere facio. Damascen. p. 94, de incarnatione Christi, πολὺ χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων ἀγαθῶν πολὺ πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζεται. Idē de baptismo loquens, ἐπηγασεν ἡμῖν ἐκ τῆς ἁγίας καὶ ἀχράντου αὐτοῦ πλευρᾶς πηγὴν ἀφέσεως, scaturire fecit, Bud. interpr. Sic Greg. ἴσως καὶ ὁ πυθμὴν πηγάσει σοφίαν, in modū fontis vberi copia profundet. Et Πηγάζομαι, Velut è fonte mano. Damascenus p. 52, φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος. nisi malis passiuè, Qui semper ex ea, veluti fonte perenni, effunditur. Item, A quis scatere facio, Facio vt aquam in modum fontis effundat. Bas. pag. 520, de Mose, ῥάβδῳ πέτραν πηγάσας. Item, Scatere seu fluere facio, id est Irrigo. Gregor. in epitaph. patris, p. 136, τὰς γέρας ἐκείνας καὶ δροσερὰς καταχέων ὀρόσας, δάκρυσι δὲ πηγάζων τὸ ἔδαφος. quem tamen locum B. citans, πηγάζω interpr. Profundo.

C. ΑΝΑπηγάζω, Emitto in modum fontis & scaturiginis, Effundo more fontis. idem cum πηγάζω. Vnde αἰαπηγάζει quod Hesych. exponit αἰαδίδωσι.

ΠΗΛΟΣ, ου, ὁ, Lutum, Cœnum, Limus. quod postremum magis propriè dicitur de vliginosis & stagnantibus locis, sicut ἰλύς. Thuc. lib. 1, ἄπειροι ὄντες οἱ πλείοις ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῷ δι' ὁδῶν, luto seu cœno βορβόρῳ. Idem lib. 7, οὐδὲν ἧττον ὅμως τοῦ πηλοῦ ἡμιπαθῆ, Vnà cum limo. Plut. Sympos. 1, τὸν πηλὸν ἀπονιμᾶν ὑμοι τῷ πεδῶν. Plato Polit. 1, εἰς πηλὸν πνα καταρρυήσειν ἐν ᾅδου. Vbi potius de limo dicitur. sicut & apud Aristot. ἤτε ναρκὴ καὶ κεκρύπτεται εἰς τὸν ἄμμον καὶ πηλόν. pro quibus Plin. Torpedo mersa in limo se occultat. Interdum de luto seu limo dicitur quo parietes oblinuntur, aut auiū nidi construuntur. Vt Virg. lætis rimosa cubilia limo Vnge. Plutar. in lib. De solert. anim. loquens de alcyone, οὐ φυράσα πηλὸν, οὐδὲ τοῖς ἐρείδουσα τοῖχοις καὶ ὀρόφοις, ὥσπερ αἱ χελιδόνες. Eodē libro, de hirundinibus, αἱ πηλοῦ πόνος ἐχεκόλλου δεομένου ἀνθωνται τὸν νεοσσίαν. Exponunt etiam Mortarium apud Thuc. Itemq; apud Aristoph. πηλὸν ἔρασαν, cōfice mortarium. Dicitur etiā de terra seu creta figlina. vt & apud Cic. Fictus ex argilla & luto homulus. Argillam quoque interpretari possumus, sequuti Plin. qui de plastice, cuius materia est ὁ πηλὸς, sic scribit, lib. 35, c. 12, Eiusdem opere terræ fingere ex argilla similitudines. Dibutades Sicyonius figulus primus inuenit Corinthi filiæ opera, quæ capta amore iuuenis, illo abeunte peregrè, vmbram ex facie eius ad lucernam in parietē lineis circunscripsit, quibus pater eius impressa argilla typum fecit, & cum cæteris fictilibus induratum igni proposuit. Dioscor. ad differentiā vocat πηλὸν κεραμικὸν, id est Lutum figlinum, Terram seu cretā figlinam. Aristoph. πηλοῦ πλάσματα, Figmenta lutea, de hominibus. Pauf. Att. τοῦ δὲ ἀγάλματος τοῦ Διὸς τὸ πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τε ὀπῆς καὶ χυτοῦ. Luc. οὐδ' ἀνανεύομαι πηλοπλάστου ἀκούειν· εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, εἶδος δῆθεν ἐκ τειόδου βόρβορός τις. (vbi etiam nota, πηλὸν fictorum non amplius capi pro βόρβορος, id est pro eo luto seu cœno quod in compitis est) De eodē luto (nimalis, de limo) Hippocr. lib. 3 De morb. dixit πηλὸς τεχώδης, Lutum cum pilis subactum, Argilla cum pilis subacta. Πηλὸς, SICVT Αἰμὸς, fœminino quoque genere vsurpari tradit Eust. ex Diodoro grāmatico. Idē Eustath. deriuat à παλάσσειν significāte μολύνειν. Πηλὸς αἰδνὸς, locus quidā Libyæ, Hesych. Apud Plut. tamen initio vitæ Thesei πηλὸς αἰδνὴς aliter exponitur. (Πηλὸν idem Hesych. tradit ab Ionibus dici τὸν οἶνον. VNDE Κάπηλος, ὁ πωλῶν τὸν οἶνον.)

C. Πηλόγονος, ου, ὁ, Cui genus è luto est, E luto natus. Πηλόγονοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putantur: synonymως γηγενεῖς, itidémq; Latinis Terrigenæ, vt & Virg. in Georg. — tū parcu terra nefando Cœúmque Iapetúmq; creat. Callim. hymno in Iouem, Πηλογόνων ἐλατῆρα, δίκα ἀπὸ λοιβὰ σεανίδ' ἠσι, id est γιγαντοδίωκτον, γιγαντοπλεκτῆρα. Schol. quoq; πηλογόνων ibi exp. γιγάντων, subiungēs, ὡς ἀπὸ τοῦ γηγένους, ὥσπερ τῆς γῆς. Apud Hesych. verò LEEGITVR Πηλαγόνες, χέροντες παλαιοὶ γηγενεῖς. (Stephano Πηλαγόνες sunt οἰκήτορες τῆς Πηλαγονίας, quæ μοῖρα est τῆς Μακεδονίας. quod & apud Suidam habetur, sed addentē, Πηλαγὼν esse quoq; nomē gigantis) In lex. meo vet. itidē, Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἤρωα γῆς, γεγενῆς: in quo locus ille Callim. citatur, Πηλαγόνων ἐλατῆρα. Alicubi metri causa SCRIBITVR Πηληγόνες.

C. Πηλόδρομος, E luto structus, seu E limo structus. In Epigr. πηλοδόμοις τοίχοις. AT Πηλοδόμος, Qui è luto struit. VNDE Πηλοδομέω, ῶ, E luto struo, E luto fingo. In Epigr. de hirūdine, πηλοδομεῖ θάλαμον. de qua vide & in Πηλός.

C. Πηλοπατέω, ῶ, Lutum calco. seu βωλοκοπέω. B. AT Πηλοπατίδες SIVE Πηλοβατίδες, calceamenta quædā altiora quibus vtuntur qui lutum proculcant, seu per lutum incedunt: Latinis Perones, Hippocrati ἀρβύλαι.

C. Πηλοπλάθος, ου, ὁ, Qui è luto seu argilla similitudines fingit: vt κηροπλάθης, qui puppas fingit. Vide in Πηλός, in loco quodam Luciani.

C. Πηλοποιὸς, οῦ, ὁ, idem. vel Figulus, Qui vasa fictilia è luto conficit. idem cum πηλουργός. Vtitur Galen. & Alexād. Aphrod. VNDE Πηλοποιέω, ῶ, E luto fingo, Figlinam factito. A quo VERBALE Πηλοποιητικὸς, ού, ὁ, Pertinens ad eos qui è luto fingunt, Pertinens ad figulos. At Πηλοποιητικὴ κονία siue πηλοποιητικὸν ὕδωρ ab omnib⁹ ferè interpretibus male vertitur. Alius lixiuiam figuli aquam, alius cum luto suo lixiuiam, alius aquam lutariam reddidit: alius se planè nescire quid sit professus est. Nec immeritò quidem, quòd non animaduerterint per ι scribendum esse πηλοποιητικὸν. quod quid significet, vide suo loco. Gorr.

C. Πηλοφόρος, ου, ὁ, Qui lutū seu limū baiulat. Alii, Cæmenti baiulus. Suidæ autē πηλοφόροι sūt χειροτέχναι, μαθηταί. VNDE Πηλοφορέω, ῶ, Lutū fero, seu baiulo. Aristoph.

C. Πηλόχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex luto fusus. In Epigr. πηλοχύτοις θαλάμοις, de nidis hirundinis, quæ πηλοδομεῖν in iisdē Epigr. dicitur.

C. Πηλουργὸς, οῦ, ὁ, Qui è luto fictilia vasa conficit, Figul⁹. idem cum πηλοποιός. Vide suprà in Γηοποιός.

C. Ἀκρόπηλος τόπος apud Polyb. Locus in summo lutosus, intus durus. Bud.

Πηλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lutosus, Limosus.

Πήλινος, η, ό, Luteus, Ex luto factus. Plutarchus, τὰ πήλινα καὶ κεράμεα γεγάσματα. Lucianus Lexiph. πήλινα πτήματα. Aliud ex eodem exemplum vide in Κύανος. Ex Demosthene verò οἱ πλάττοντες πήλινους, pro πηλίνοις αὐδριάντας, simulacra è luto, seu argilla. Πήλινον ἀσκὸν Theophylactus appellat corpus vel ventrem humanum, epistola 79, τί δῆτα τὸ κενὸν τῶν δεξάμενον ὅπῃ ῥοοῦτον τὸν πήλινον ἀσκὸν διεφύσησε; VNDE Πηλινολεκὴς apud Poll. l. 10, ex Epicharmo, quod interpretātur Catinus luteus: ponit ipse inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη.

Πηλόω, ῶ, vnde pass. Πηλούμενος quod exponitur Limum contrahens, Putrescens.

Πήλωσις, εως, ἡ, Volutatio in luto. Plutarch. in lib. quem περὶ δεισιδαιμονίας inscripsit, ὦ βάρβαρ' ἐξαδρόντες Ἕλλωες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς, ῥίψεις ὅπῃ τύχοιεν, ἀγέρας τοῖς κεφαλαῖς. qui locus declaratur hoc paulo post sequente, ἔξω κάθηται σακκίον ἔχων, ἢ τοῖς ζωσμένοις ῥάκεσι ῥυπαροῖς· πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ καλινδούμενος, ἐξαγορεύει πᾶς ἁμαρτίας αὐτῷ καὶ πλημμελείας. ita vt πήλωσις idem sit cum ἐν πηλῷ καλινδεῖσθαι.

Πηλοσιτώτης, ου, ὁ. Hieronymus in Ierem. c. 29, Quæ quum audiunt discipuli eius, & Grunnianæ familiæ stercora, putant se diuina audire mysteria, nósque, qui ista contemnimus, quasi pro brutis habent animantibu & vocant πηλοσιτώτας, eo quòd in luto istius corporis constituti non possimus sentire cælestia. Aliàs Πηλοσιώτης, Pelusiota, gentile nomen: pro quo ET Πηλούσιος, Et Πηλοσιακὸς, ab vrbe Ægypti quæ VOCATVR Πηλούσιον, teste Stephano: qui etiam addit, Πηλύσιον nominari portum quendam in Thessalia. Plinius quoque Pelusii meminit, & ostii Pelusiaci.

ΠΗΛΑΜΙΣ, ίδος, ἡ, Pelamis, genus piscis, dictum quòd in luto moretur, quod Græcè dicitur Πηλός, inquit Festus. Plinius lib. 9, cap. 15, de thynnis, Cordyla appellatur partus qui fœtas redeuntes in mare autumno comitatur. Limosæ verò à luto pelamides incipiunt vocari, & quum annum excessere tempus, thynni. Et mox, Pelamides in apolectos particulatimque consectæ, in genera cybiorum dispartiuntur. Idem lib. 22, cap. vltimo, Cybium. ita vocatur concisa pelamis, quæ post quadraginta dies à Ponto in Mæotin reuertitur. Cordyla, & hæc pelamis pusilla, quum in Pontum è Mæotide exit, hoc nomen habet. Vtitur Iuuenalis quoque, — petasunculus, & vas Pelamidū. Sostratus (teste Athenæo lib. 7) scribit πολὺ πηλαμίδα vocari θυνίδα. Hicesius verò (vt idem refert lib. 3) πηλαμίδας esse dicit κύβια μεγάλα. Sunt tamen κύβια potius πεμάχη ex pelamide particulatim concisa, vt ex Plinio aliisq; liquet. Vide alia apud Ælianum & Aristot. lib. 6 Histor. anim. cap. 17, qui & ipse θυνίδα sic vocari scribit. Sed notandum apud Hesych. diuersa scriptura ita LEGI, Πηλαμοὺς, δῆλον ὅτι ὑ, ἰχθὺς ἐν Ποντῳ.

ΠΗΜΑ, ατος, τὸ, Damnum, Exitium. Hesiodus Erg. Πῆμα κακὸς κείνῳ, ὅστις τοι ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, damnosa atq; exitiosa res est, malus vicinus. Vbi etiam nota ei opponi ὄνειαρ, vt idem sit cum βλάβη, id est Damnum, Detrimentum, Noxa. Homerus Iliados χ, de Peleo Achillis parte, ὅς μιν ἔπεκτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, vt damno exitióque Troianis esset. Itidem Iliad. ζ, μέγα γὰρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. vbi sicut τρέφειν πῆμα deus dicitur quem in perniciem aliorum seruat, ita idem alibi ἄγειν & κυλίειν siue κυλίνδειν πῆμα. Il. ω, Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον ἀθανάτοισι. Il. ρ, Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς δαίοισι κυλίνδει. Et πῆμα ipsum κυλίνδεσθαι dicitur quum è cælo velut in ceruices alicuius deuoluitur. Odyss. β, Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Il. ρ., Ὅστις τοι αὐτὰρ ἐθέλει θεὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Οὔ κε θεὸς τόγε πῆμα, πάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Od. θ, Ἦ τοι γὰρ κυλίνδει πῆμα τοῦ ἀρχή, exitium in eos deuolui incipiebat. Item ὑποδέχεσθαι πῆμα eū dicitur quē velut in insidiis excipit. Odyss. ξ, Ἦ γάρ τύ με πῆμ' ὑπέδεκτο. Rursum πῆμα πέσειν dicitur qui damno afficit, vel qui cladem infert. Iliad. ο, Νῆας ἐλεῖν αἱ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν. Alicubi cum genitiuo dicitur πῆμα κακοῦ, pro πῆμα siue κακόν: itidémque πῆμα δύης. Odyss. γ, — ἐπὶ δ' Ζεὺς ὕπνον χεῦε πῆμα κακοῖο, exitium parabat. Cuius exemplo Sophocles πῆμα ἄτης dicit periphrasticōs pro ἄτη, vt Eustathius ibi tradit: qui alibi, nimirum Odyss. ξ, pag. 1761, vbi Homerus ait, ὄφρ' ἔπι πάγχυδυς ὅπῃ πῆμα γεγοιμίω, Sophoclis locū adscribit, — μὴ κακὸν κακῷ πθεὶς Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης πίθῃ. vbi etiam annotat, videri δύλω & ἄτλω à poetis fingi δαιμονιώδεις πινὰς οὐσίας. πῆμα autem esse τὸ κακὸν καὶ δύης καὶ ἄτης κακόν. Breuium schol. autor Homericū locum sic exponit, ἵνα ὅπῃ τὸ συμβεβηκύας πωωείας ἄλλω βλάβλω ὑπομείναμι. sunt autem verba Vlyssis narrantis quomodo nautæ sibi exitium machinati fuerint, nimirum vt præter superiores calamitates & miserias, prorsus veluti ἀθυρμα τῆς ἄτης fieret. Bud. interpret. Clades, apud Pausaniāē in Achaic. σὺ δὲ σεσῴμῶ καὶ ἄλλο πῆμα ὅπῃ γένεσθαι φασι. Sunt qui πῆμα dicāt esse verbale à πίθω significante παχω, vt idem sit cum πάθος.

C. Ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Nullo damno affectus, Cui noxam nemo fecit, Illæsus. vel etiam Saluus, Incolumis. Il. α, Αἴθ' ὄφελες θεσσὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων Ἥδαι. Od. ε, Εἴθαρ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἐπὶ λήθεσσι αἶσαν. Sic Odyss. η, Εἰ παντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί. Et Od. ν, Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, Incolumē me deducite. itidémque Od. ο, ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξαι, incolumem reducere domum. ἀβλαβῆ. Aliud exemplum habes in Ἀνώλεθρος. ‖ Item Innocuus, hoc est Non nocens, Noxam non faciēs, Minimè damnosus, siue exitiosus. Et interdum Prosper. Hesiodus Erg. Τῆμος δ' ἀνεμοφόρεες τ' αὔραι, καὶ πόντος ἀπήμων, Εὔκηλος, Et pontus innocuus est, hoc est nauigātibus non nocet, Tutò nauigari potest. Quò referunt etiam ex Apollonio lib. 2 Argon. γενοῦντο δὲ ἀπήμονες ἔμ) ἐρωγοῖς, adiutores innocuos. Ex eodem παρὰ τοὶ ἀπήμονες, Innocui deductores, qui nimirum aliquē πέμπουσιν ἀπήμονα ἠὲ ἀόλεθρον. Dixi etiam interdum reddi Prosper, seu Faustus: vel etiam Innoxius. vt Od. δ, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων. Itidē Euripidi πλοῦς ἀπήμων, prospera nauigatio. At οὖρος ἀπήμων vtroque modo reddi potest, nimirum vel Prosper, vel Innocuus. Od. ε, Οὖρον δὲ πρόεπεμψεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε. VNDE Ἀπημοσύνη, ης, ἡ, quod reddi potest Incolumitas. At indemnitas, aliū vsum habet, item Innocentia. quæ tamen habētur in v. l. SED Ἀπήμιος Ζεὺς videtur esse Iupiter qui tristes noxas pellit à foribus, (vt Ouidianis verbis vtar) Iupiter qui damna & calamitates auertit. Pausan. Attic. p. 24, θύουσι δὲ ἐπ' αὐτῷ, πτῆμθ' ὅμοθεμον, πτῆ δὲ ἀπήμον καλοῦντες Δία.

C. 2. Παναπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Prorsus innocuus, Omnino innoxius. Hesiod. Dieb⁹, εἶναι παναπήμων αὐθρώποισι, id est ἀγαθὴ ὅπῃ πάντα. Alicubi etiam pro Prorsus illæsus, Saluus & incolumis, accipi potest, vt ἀπήμων.

C. Πολυπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Multa damna afferēs, Damnosus, Noxius, Exitiosus. Idem cum πολυβλαβής: oppositum τῷ ἀπήμων significanti Innocuus.

Πημαίνω, Fut. ανῶ, Noxam facio, Damnum do, Damno afficio, Noceo, Lædo. idem cum βλάπτω. Hesychius enim πημαίνει exponit βλάπτει, κακοποιεῖ: & Πημαινούσης, κακούσης. Itidē Suidas, apud quē legitur hoc exēplum, ὁ δὲ οὐ πρόσω αὐτῆς πρὶν σφόδρα πημῆσαι τὸ δεῖς ἀθρεῖ καὶ πολλοὺς ὅσους δεμαχρίσαθαι, antequam ingenti clade hostes affecisset. Idem ex Aristophane, οὐδὲ Κτησίας Ὁ συκοφάντης πημανεῖ, Nec nocebit Ctesias. Nec vlla damna dabit. Pro Noceo, Lædo, Plato quoque vtitur, libro 11 De legibus, pag. 346, πημαίνειν ἄλλον φαρμάκοις. Necnon Aristoteles Problem. sectione 31, πημαίνει τὰ ὄμματα ὑγρότης, οὖσα πολλὴ ἐν τῷ περὶ τὸν κεφαλὸν τόπῳ. Sic idem, πημαίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ περίπωμα ῥωμόμενον. Homerus quoque pro Noceo, Damnum do, vsus est, Iliad. ω, Ἀχιλλεὺς Πέμπων μ' ὦδ' ἐπέπλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Οὐ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλη ἠώς, Nihil se damni daturum, Nihil cladis exitiue illaturum, Nihil se nociturum. Itidem Il. γ, Ὀψὲ πότερον πρότερος ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, violato fœdere damni quidpiā intulerint aliis. vel etiā Clade affecerint. Pass. Πημαίνομαι, Damno afficior, Nocetur mihi, Lædor. idem cum βλάπτομαι,

Od.ξ, οὐδέ τις οὔ μοι Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκελέες ἠὲ αὔτοσι Ἡμεθα, Nulla nauis quicquam damni passa est, Nulla læsa fuit, sed euasimus ἀπήμονες, eo quòd vteremur οὔρῳ ἀπήμονι. Sic Odyss.θ, circa finem, οὐδέ ποτέ σφιν Οὐτὶ πεπημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι. Itidē Sophocles, ἰῶ δὴ πεπίστης, ἴσθι πημανούμενος, id est βλαβησόμενος, Scias tibi fraudi futurum, Scias te damnum ac detrimentum accepturum. vel etiam, Scias tibi exitio futurum. Aristoph. voce media in actiua quoque significatione vsus est, in Acharn. οὐδ' ἄλλος αὐθρώπων ὑποψωνῶν σε λυμανεῖται, Tibi nocebit, Tibi damnū dabit. Schol. exponit βλάψῃ, λυπήσῃ.

Πημαντός, οῦ, ὁ, Noxius. vulg. lex. Significarit tamen potius Cui damnum datum est, Læsus. SICVT Ἀπήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui damnum datum non est, Nullo detrimēto affectus, Illæsus, Incolumis. (qua significatione ἀπήμων quoque vsurpari docui suprà) Od. τ, πέμπειν τέ μιν αὐτοῖ Οἴκαδ' ἀπήμαντον. cui loco duos similes vide in Ἀπήμων. Hesiod. Theogon. Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀνήνυστος ἅπαντα, sine vlla noxa ac calamitate. ἄπης ἄπρ, seu ἀβλαβής.

Πημονή, ῆς, ἡ, Noxa, Nocumentum, Damnum, Detrimentum. Idem cum πῆμα, sed in prosa vsitatius: βλάβη, vt Suidas exponit. Thucyd. lib. 5, pag. 171, ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ὅπῃ φέρειν ὅπῃ πημονῆ. Quum verò Sophocles apud Athenæum lib. 2, τὸ μεθύειν vocat πημονῆς λυπηρόν, malim πημονῆς accipere pro dolore, & anima molestia quam affert τὸ πῆμα, id est, Damnum quod accepimus, seu calamitas. Quamobrem & ἡ ἄμπελος ibidem παυσιλυπὶς vocatur, & κηδεμόνα λύπης. vt πημονὴ idem sit cum λύπη: sicut apud Aristoph. πημανεῖται exponitur λυπήσει. AT Πημονόν, pro πῆμα, (ex Euripide, πημονὸν εἴργοι θεός) mihi suspectum est, & scribendum puto aut πημονιῶν, aut deducendum à nominatiuo ὁ πήμων ὁς quo significetur ὁ βλάπων.

Π Η Ρ Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Mutilus, Mancus, Captus parte aliqua corporis. ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. vt schol. Homeri annotat in loco quem mox citabo. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν χείροις, ὁ δ' ἐν ὄμμασι, alter truncus manibus pedibúsque, alter oculis captus. Cicero de Qu. Scæuola, Mancus, membris omnibus captus ac debilis. Vbi Mancum dicit τὸν πηρὸν χερσί. Πηρὸς dicitur etiam qui mutus est. quemadmodum Hesych. πηρὸν esse dicit τὸν ἐστερημένον: qui etiam addit, quum ἀσυντάκτως SCRIBITVR Πῆρος, significare τυφλός, id est Cæcus, seu Captus oculis. Apud eundem tamen rursum oxytonως legitur, Πηρὸν, τὸν παντάπασι μὴ ὁρῶντα, sicut & apud Suidā Πηρὸς, ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν. Vtroque modo exponitur apud Homerum Il. β, v. 599, de Thamyri Thrace, Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν αὐτίκ' ἀοιδὴν Θεσσαλὸν αἰφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαρεύειν. ibi enim in paraphrasi Hom. manuscripti qui apud me est, πηρὸν exponitur τυφλόν: breuium autem scholiorum autor πηρὸν θέσαν accipiendum censet vel pro τῆς τέχνης ἔπαυσαν καὶ ἔκφρονα ἐπίησαν, vel pro ἀεὶ τὸν φωνὴν ἔβλαψαν. eo quòd πηρὸς vocetur ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. vbi etiā nota eum πηρὸν exponere ἄφρονα, quemadmodum Hesychius quoque quum πηρὸν explicasset ἄφωνον, ἀνεφν, addit quosdam accipere pro πεπηρωμένον καὶ βεβλαμμένον τὴν διάνοιαν. Ii certè qui natura muti sunt, mente vtplurimum capti sunt.

C. Πηρομελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Membris mutilus, vel etiā Membris captus, aut Membro aliquo captus. Alii, Qui non integro sed mutilo corpore est. cui opponitur ἄπηρος.

C. Ἀμφιπήρος, idem cum πηρός. Hesych. enim ἀμφιπήροις exponit τυφλοῖς, ἢ μηδὲν λέγοντας, itidem vt πηρος. Non videtur tamen debere pro otiosa haberi præpositio.

C. Ἀνάπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutilus. Secundum Pollucem autem non simpliciter Mutilus, sed Mutilus toto corpore, ὁ παῦ τὸ σῶμα πεπηρωμένος. vt in hoc Isæi loco aduersus Aristarchum, κατέλιπεν ἐν τῷ χωρίῳ γέροντας καὶ ἀναπήρους. Plutarchus in Publicola, πᾶσαι γὰρ αἱ κυοῦσαι γυναῖκες ἐξέβαλλον ἀνάπηρα, καὶ τέλος οὐδεμία τοῦ γένους ἔλαβεν. Quæ tamen significatio non potest esse perpetua. quum inueniatur dici alius ἀνάπηρος τὰ ὦτα, alius ἀνάπηρος τὴν ῥῖνα, vel aliud membrum corporis. Suidas ex Lysia citat, ὁ δὲ δέσμιος ἐς μέσον προβεβλήκεται, ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος. Ab eodē ἀνάπηρος exponitur ὁ κατ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει πνὶ τὸ σῶμα τος. Apud Chrysostomum ἀνάπηρος τὸ σῶμα. A Gaza ἀνάπηρος alicubi vertitur Oblæsus. A nonnullis redditur & Mancus.

Ἀνάπηρος interdum peculiariter dicitur qui est claudus. χωλός, Suidæ. Interdum etiam cæcus. Hesych.

Ἀνάπηρος, per metaphoram nonnunquam generaliter pro vitiato ponitur. vnde & ἀνάπηρος ψυχὴ apud Platonē, ἡ μὴ ὑγιαίνουσα, ἀλλὰ πεπηρωμένη. Sic & ἀνάπηρα θύειν apud eundem in Alcibiade posteriore quidam exponunt Vitiatas hostias immolare.

Ἀνάπηρος Eust. aliique grāmatici volūt eo modo fieri ex duobus α priuatiuis quo ἀάατος. vt sit ἀάπηρος, qui minimè est ἄπηρος, inserto deinde ν advitandā κακοφωνίαν. At ego nō video cur necesse sit vocabulo huic in prosa oratione vsitatissimo formationem vocis poeticæ dare: nec intelligo quid obstat quominus dicere possim (quod multo est simplicius) ἀνάπηρος esse ex πηὸς & ἀνά, habente vim augendi, vt aliis multis in locis. In hanc certè suspicionem me adduxit illa quæ est apud Suidam expositio, ὁ κατ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος.

Ἀναπηρία, ας, ἡ, Mutilitas, ad verbum: si modò Latinè dici posset. Mutilatio vertitur à nonnullis, sed non satis propriè. nam Mutilatio est ipsa actio mutilandi. Citat Pollux ex Cratini Pluto, vbi videtur accipi pro Cæcitas, si illius fabulæ argumentum idem est cum Aristophanico Pluto.

C. Ἄπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullo membro mutilus. Nullo membro captus. Suidas ἄπηρα exponit ἀβλαβῆ. Meminit Pollux quoque huius vocabuli, quum de ἀνάπηρος loquutus esset. (‖ Suidæ Ἄπηρος est etiam ὁ μὴ ἔχων μδοσπόρον, Qui marsupium seu peram non habet. tunc autem ad Πηρα referendum est) Apud Hesychium legitur etiam Ἀπηρεῖς, ἀπήρωτοι, μὴ πεπηρωμένοι, à NOMIN. Ἄπηρής.

C. Ἔμπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum πηρὸς, seu ἀνάπηρος, Mutilus, Membro aliquo captus, Membris suis non absolutus. Apud Suidam, αἱ δὲ γυναῖκες ἔπεπτον ἔμπηρα καὶ πέρα. vbi ipse ἔμπηρα exponit πεπηρωμένα. Aliter apud Hesychium, μεθ' ἡμῶν τὰ πέχη κατέβαλον, καὶ τοὺς τεμάχους ἔλαβον ἐμπήρους, ὅπως μηκέτι θαλαπόκραπῆνται Γελοποννήσοι. vbi ipse ἐμπήρους exponit ὁμήρους, τοὺς ὄν ὁμηρεία ὄντας, τοὺς ὅπῃ συμβάσεις διδόμενοις ὡς παρ' ἐνίοις ἐστὶ ὁμολογημένων. i. obsides.

Πηρόω, ῶ. Fut. ώσω, Mutilo, Trunco, Partem aliquam corporis debilito. Paff. Πηροῦμαι, Mutilor, Aliqua corporis mei pars oblæditur & debilitatur. Herodianus libro 8, ἔκ τε τῆς πιούσης πάμπαν εἶναι πῆξις τοῦ σταθμοῦ τοῦ πέρ ὄψις ἐπιρροῦσα καὶ τὸ θεῶσθαι τε, ἠκρωτηριάζετο τοὺς χεῖρας καὶ εἰ τι γυμνὸν ἐν τῷ σώματος. quem locum Politianus sic vertit, Ex quo factum est vt plerisque militibus oculi extinguerentur, ac summæ oris partes manúsque item igni labefactarentur. Aristoteles, πεπήρωται τὰ θήλεα, fœminæ manca oblæsáque natura descisciunt, vt in vulgatis lex. exponitur, ex Gazà, vt arbitror. Idem Aristot. De generatione animalium libro 2, causas recensens τῆς ἀγονίας, id est sterilitatis, καὶ γὰρ ἐκ τῆς ὅταν πεπηρῶσθαι τοῖς τόποις τοῖς θεῶν τὴν μίξιν χρησίμοις, ἄγονοι γίνονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες. vbi etiam reddere queas Debilitantur. Frequens est participiū πεπηρωμένος & πεπηρωτής, Oblæsus, Captus membro aliquo corporis. In Epigrammatis γῆρα πεπηρωτὴς, Membris captus. vel etiam Membris mutilatus. Demosthenes Pro corona, ὁ πεπηρωμένος τὸ σκέλος, de Philippo. de quo Athenæus libro 6, πάλιν ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, πολλῶν συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ, ni mirum ὁ κόλαξ. Quod verò Aristoteles libro 2 De generatione animalium dicit, τὸ γὰρ θῆλυ ὡς παρ' ὅσον ἄρρεν πεπηρωμένον, redditur, Fœmina perinde est vt mas manco, nec omnibus suis membris absolutus. quo genere loquendi Cicero vtitur. Itidem πεπηρωμένον τετράπουν, Oblæsa imperfectáque quadrupes, Nō integra sed degenerans quadrupes. Πεπηρωμένος dicitur etiam qui excæcatus seu oculis captus est, sicut πηρός. Luc. αἰσχύνεται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχεῖν αὐθρώπους τρεπούσας καὶ πεπηρωμένοις. suprà enim dixerat, δεινὸν οὖν εἰ ὀφθαλμοῦς ὑγιεῖς ἔχοντες ἀλλοτρίων δέονται τρεσφωμένων. B.

Πήρωμα, ατος, τὸ, Oblæsa parscorporis, vt Gaza vertit apud Aristotelem, de sterilitate loquētem, πολλοῖς δὲ καὶ πολλάκις καὶ δι' ἃ πηρώματα τοῦ τόπου συμβαίνει τὸ πάθος, τοῦ τὰ μόρια καὶ τοῖς τόποις τοῖς τοῦ θεῶν τὴν ὁμιλίαν χρησίμοις. Quo cum loco confer quendam in Πηρόω citatum, huic prorsus simílem. Exponitur etiam Naturæ oblæsæ vitiū. Budæus verò interpretatus est Animal natura imperfectum, Homo natura imperfectus, in hoc loco Themistii, pagina 23 & 24, ὡς τὰ ὀκ ἔχοντες πηρώματα.

Πήρωσις, εως, ἡ, Mutilatio, Debilitatio & oblæsio membri alicuius in corpore. Plato De leg. πηρώσεις ὀκ τραυμάτων, membrorum per vulnera truncationes. Aristoteles libro 4 De gener. anim. γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ πηρώσεις τοῦ τὰ ὄντα μόρια. Paulo pòst, κολοβώσεις appellat, quo vocabulo itidem significatur Mutilatio, Truncatio: non tamen prorsus idem cum hoc est. Plutarchus Sympos. 2, πήρωσις ὀφθαλμῶν, Debilitas oculorum, Cæcitas. Idē in Polit. præc. νόσου καὶ πηρώσεως μᾶλλον ἢ γήρως κατηγορῆσαι. Vbi πήρωσις itidem significat vel Oculorum debilitatem, Cæcitatem, vel Membrorum debilitatem. vt apud Theophr. ἔνιαι δὴ πηρώσεις ὀκ εἰς φθορὰν γίνονται πνῶν, ἀλλ' εἰς ἀκαρπίαν, Plinius vertit, Quibusdā debilitas sterilitatem non necem affert. Hesychio πήρωσις est non solùm τύφλωσις, sed etiam βλάβη, λύπη.

C. Ἀπήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mutilatus non est, Cui membrum aliquod corporis oblæsum non est. Vtitur Hesychius in Ἀπηρὴς suprà.

C. ΑΝΑπηρόω, ῶ, Reddo ἀνάπηρον, id est Mutilum, Mutilo. vt πηρόω.

C. ΑΝΤΙπηρόω, ῶ, Vicissim mutilo, Vicissim oblædo partem aliquam corporis. Aristoph. Ranis, κἀντιπηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τὐπῶν.

Π Η Χ Υ Σ, εως, ὁ, Cubitus. Duo significat apud Hippocr. Sic enim aliquādo vocauit eam partem totam quæ inter manum & cubiti articulum est: interdū cubitum, id os videlicet quod è duobus ossibus longius est & grandius. Πῆχυς enim osse gemino constat: quorum alterum APPELLATVR Κερκίς, id est Radius, alterum πῆχις, eodem cum tota parte nomine, dicitur: SICVT Κνήμη & totam partē & totius partis portionem significat, vt annotat Galenus comment. 4, εἰς τὸ ἀεὶ ἄρθρον. Subest autem cubitus radio, habétque duas apophyses acutas, quæ ob id NOMINANTVR Κορῶναι: earúmque anterior, est minor, altera maior. Inter eas autem cauitas est, DICTA Σιγμοειδὴς, SIVE Σιγμαπειδὴς, similis ς, Græcorum literæ, vti asperæ arteriæ bronchia, in quam orbita trochleæ similis, inter duos cōdylos sita, brachio inseritur. Huius autem ossis, quod cubitum speciatim nominant, sinus vterque validis ligamētis radio colligatur: media verò amborum omnino inter se dehiscunt. Vtrinque autem os iuxta carpum epiphysin foris gibbam, intus cauam habet: cubitus quidem, minimo digito, radius autem maximo respondentem. in quam cauitatem carpus immittitur & diarthrosi inarticulatur. Inest præterea cubito ex abundantia quadā apophysis DICTA Σπυλοειδὴς SIVE Σπηλοειδὴς, à styli vel columnæ figura, ipsa etiam carpo per διάρθρωσιν inarticulata, motus carpi obliquos dirigens, ac firmans tum ligamentis tum etiam occursu ossis carpi ipsam parua cauitate excipientis. Hæc Gorr. Od. ρ, & Odyss. ω, Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχε δακρυσσασα. Sic Iliad. ε, Ἀμφὶ δ' ἐὸν φίλον υἱὸν ἐχθύσατο πῆχε λευκώ. πῆχε interpretari etiam possumus Vlnas. vnde ἀμπεχύνομαι, Vlnis complector.

Est & mensuræ nomen qua rerum interualla dimetimur: videlicet spatium à cubito vsque ad summum mediū digitū, pedis vnius & dimidii, vt scribunt, Pollux, Hesychius & Suidas. Est igitur mensura digitorum quatuor & viginti. Latini Cubitū etiā vocāt, non tantùm masculino, sed & neutro genere. Quanuis porro πῆχυς & ὠλένη idem sint, non tamen prorsus conueniūt Cubitus & Vlna ex Græco ὠλένη dicta: nam Vlna siue ὀργυιὰ, dicitur spatium illud quod inter vtrunque brachiū extensum intereſt: non item cubitus, vt ex antedictis patet. Sunt tamen qui & vlnā pro cubito accipiāt. vt Seruius in illud Georg. 4, -alto Terra gelu latè septémque assurgit in vlnas, annotat, Vlna secundum alios vtriusque manus extensio est: secundū alios, cubitus. quod magis verum est, quia Græcè ὠλένη dicitur cubitus: vnde est λευκώλενος Ἥρη. Itidémque in illud, Dic quibus in terris — Tres pateat cæli spatiū non amplius vlnas, Vlna (inquit) propriè est spatiū in quantū vtraque extenditur manus: dicta ἀπὸ τῆς ὠλένων, id est à brachiis., licet Sueton. vnum cubitum esse velit tantummodo. Ita secundum quosdam πῆχυς reddi etiam potest Vlna, sed tutius Cubitus seu Cubitum. vt pro his Theophr. de papyro, φύει ὀκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν. Plinius dixit, Nascitur in palustribus Ægypti, duo cubita non excedēte altitudine gurgitū. Et mox, μῆκος δὲ εὐχ ὑπὲρ δέκα πήχεις. pro quibus iterū Plinius, Decem non amplius cubitorum longitudine. Athenæus libro 10, de Herodoto tubicine Megarensi, γηρέσθαι τὸ μεγέθος πηχῶν τεσσάρων καὶ ἡμίσους. Aristoteles Polit. 5, cap. 3, ὅταν ὁ μὲν τοῖς τεσσάρων πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα, δυοῖν σπιθαμαῖν. quæ constitutio corporis est ἀσύμμετρος. In his locis πῆχυς accipiendum pro cubito communi, quo significatur τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκρανίου ἕως τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον διάστημα, ἔχον πόδα α καὶ ἡμισυ· ὁ δὲ τοῦ δακτύλου ις, vt Poll. & Suidas tradunt ac Hesych. Ex Origenis verò commentariis in Genesin tradunt cōmunem cubitum (qui & cubitus minor) continere duos pedes: maiorem, nouem: geometricum verò, tantum valere quantum nostra cubita sex valent. Sed & à regionibus denominabātur οἱ πήχεις. vt apud Herodotū in Euterpe, ἡ δὲ ὁδοῦρα ἑκατὸν πηχέων ὀδὶ Αἰγυπτίων παύτη. ὁ δὲ Αἰγύπτιος πῆχυς τυγχάνει ἴσος ἐὼν τῷ Σαμίῳ. Erat item regius cubitus, de quo idem Herodotus in Clione, ὁ δὲ βασιλήιος πῆχυς τοῦ μετέου ὀδὶ πήχεος μέζων τεσσὶ δακτύλοισι.

Πῆχυς à similitudine cubiti, quum ad angulos rectos brachium flectitur, pro architectorum instrumento sumitur, ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum: quod Latinè Norma dicitur, Græcè etiā γνώμων: sicut Regula est κανών, Amussis σάβμη: Libra siue Libella, (quæ ex norma fit, tertia addita per mediū regula & subtensa triangulo, atque pendente perpendiculo ab angulo qui rectus est) κάθετος vocatur, à demissi perpendiculi nomine. Ac materiarii, quos carpentarios vocant, amussi (siue linea, Gellio) vtūtur ad exigendam rectitudinem: sicut & regula fabri præcipuè, structores libella, ad explorandas directiones & longitudines. nam exiguntur longitudines ad regulam, ad perpendiculū altitudines, & ad normā anguli. v. l. Qua signif. accipitur in Epigr. Ἢ Νέμεσις τοῦ λέγε τοῦ πήχεϊ τοῦ τεχνίτου, Μήτ' ἄμεθυστον πιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Item, Ἢ Νέμεσις πῆχυ καὶ χρῶ. τίνος οὕνεκα; λέξεις. Πᾶσιν ἀπαγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ πῆχυν. Vbi tamē Erasmus & alii verterunt Cubitum. Metaphoricè verò Aristoph. πήχεις ἐπῶν, mensuras versuū. ‖Πῆχυς, pars citharæ quæ verticillos continet quibus fides contenduntur & laxantur: Homerus ζυγὸν, i. iugum appellat. Schol. Homeri, ζυγὸς, ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας ὡ ἔνεκεν οἱ κόλαβοι. Et Hesych. κιθάρας δὲ πῆχυς, ὁ αὐλών. ‖In arcu verò πῆχυ nominari scribunt partem brachiorum mediam qua arripitur, & quæ sagittam sustinet. Odyss. φ, Τόν ρ' (οἶσιν videlicet) ὀδὶ πήχει ἑλὼν εἵλκε νευρὴν ἰσχυρίδας. π. vbi scholiast. θεὶς ὀδὶ τῷ πήχει τὸ τόξου, ἤγουν τὴν κέρατα, ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. Et Iliad. λ, ὁ δ' τόξα πῆχυν ἀείλκε. vbi idem annotat, τόξου πῆχυν periphrastice dixisse pro τὸ τόξον. nam τὸ ὅλον τόξον (inquit) ἐκ δύο κεράτων σύγκειται, ὧν ἑκάτερον πῆχυς καλεῖται. Et sic πῆχυν nominari volunt, quia arcus duo brachia in medio imitantur formam cubiti: id autem à Vitruuio in catapultis vocari capitulum.

C. Δεκάπηχυς, Qui decem cubitorum est. Luc. Δεκάπηχυς κεραυνός.

C. Δίπηχυς, Qui duorum cubitorum est, Duo cubita æquans, Bicubitalis. vt Plin. Bicubitalis caulis. Eiusdem signif. EST Διπηχυαῖος, quo vtitur Dioscorides lib. 4. AT Διπηχαϊκὴ, Interscalmium. Vitruu. lib. 1, cap. 2, Et primùm in ædibus sacris, vt è columnarum crassitudinibus, aut è triglypho, aut etiam embatere balistæ

foramine, quod Græci τρεῖτρητον vocitant: nauibus in- A
terscalmio, quod δίπηχαϊκὴ dicitur: item cæterorum operum è membris inuenitur symmetriarum ratio.

D.2. Τῶν δίπηχυς, Duos cubitos excedens.

C. Δωδεκάπηχυς SIVE Δυωδεκάπηχυς, Qui duodecim cubitorum est.

C. Εἰκοσίπηχυς (vt εἰκόσμυος) SIVE Εἰκοσάπηχυς, (vt εἰκοσάμμυος) Qui viginti cubitorum est.

C. Ἑξάπηχυς, Qui sex cubitorũ est. Phrynichus scribit Atticos hoc vti, NON Ἑξάπηχυς. Nisi potius SCRIBENDVM Ἐξπηχυς, sicut Etymol. Atticè pro ἑξάπους B
& ἑξάκλινος dici annotat ἔξπους & ἔξκλινος.

C. Ἑνδεκάπηχυς, Qui vndecim cubitorum est. vnde ἑνδεκάπηχυ ἔγχος.

C. Ἐπίπηχυς, Qui supra cubitum est. Et τὸ ἐπίπηχυ, pars cubiti superior. τὸ ἄνωθεν τοῦ πήχους, Poll. lib. 1.

C. Εὔπηχυς, Pulchros cubitos habens. Eurip. εὐπήχεις χεῖρες, manus quæ pulchris annexæ sunt cubitis, id est Pulchræ. Nisi potius χεῖρες de brachiis intelligamus. Sunt qui interpretentur Bene compactæ: in qua significatione scribendum foret εὐπηχεῖς, à nomin. singulari Εὐπηχής. C

C. Ἰσόπηχυς, Cubitorum numero par, Qui totidem cubitorum est. Et plur. ἰσοπήχεις, Pares seu æquales cubitorum numero.

C. Ὀκτώπηχυς, SIVE Ὀκτάπηχυς, Qui octo cubitorum est. Vnde apud Hesych. ὀκτώπηχυ, τὸ ὀκτάπηχυ.

C. Παρεράπηχυς, Cubito adiunctus, seu Cubito appositus. At παρεράπηχυ Poll. fuisse scribit ἱμάτιον λευκὸν πήχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον, lib. 7. Lib. 4 autem refert inter D
vestes quibus mulieres in scena vtũtur. Apud Hesych. verò sic legitur, Παραπήχυν, ἱμάτιον τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύρεον.

C. Πεντάπηχυς, Qui quinque cubitorum est. Theophr. εἰ δέ φασι τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον πεντάπηχυ. id est, altitudinẽ ei esse quinque cubita. vt Plinius de myrrha, Arbori altitudo quinque cubita.

C. Τετράπηχυς, Qui quatuor cubitorum est. Theophr. de papyro, αἱ δὲ τοῦ παπύρου καλουμένους, περιφέρους, μέγεθος ὡς τετραπήχεις. E

C. Τριακοντάπηχυς, Qui triginta cubitorum est.

C. Τρίπηχυς, Qui trium cubitorum est, Tricubitalis. Dioscorides lib. 1, cap. 133. Item Hesiodus Erg. τρίπηχυ ὕπερος, Pistillum tricubitale, Pistillum cuius longitudo tria cubita æquat.

C. Παραπήχυον, ου, τὸ, ET Προσπήχυον, Cubitus duo habẽs ossa, quorum minus appellatur κερκίς, id est radius, & παραπήχυον, id est, cubito additum. Nam alterum os maius, cubiti nomen habet. quod & προσπήχυον quidã nominarunt, ante illud alterum, ni mirũ προβραπήχυον, collocatum. Camer. ex Polluce. F

Πηχύνω, Cubito impositũ seu appẽsum gesto, vel In cubitũ reclino. Apoll. libro vltimo Argon. de filia Solis pascente boues, Ἀργύριον χαῖον παλάμῃ ἐνὶ πηχύνουσα. vbi schol. exponit τῷ πήχει τῆς χειρὸς προσηρτημένα.

C. ΠΕΡΙπηχύνομαι, Vlnis circũdo, vt Stat. loquitur: quomodo & Claud. -niueis reducẽ cõplectitur vlnis. quibusdã cõfer duos Hom. locos in Πῆχυς citatos. Itẽ apud Suid. περιπηχύναντες, ex Callim. quod exp. προσπλέξαντες. G

C. ΠΡΟΣπηχύνομαι itidem exponitur Vlnis amplector. nisi potius sit Vlnis attollo, Vlnis amplectens, corpori meo admoueo. Exponitur etiam Cubito metior.

Πηχυᾶος, ᾱ, ον, Qui vnius cubiti est, Qui vnius cubiti mensuram æquat, Cubitalis. Theophr. ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει πόλιον καὶ βράχυον. καὶ τὸ πηχυᾶον καταβεβρεμάνωται καθάπερ πτέρυγες ὀρνίθων μακρόν. φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τῶν φλοιῶν, καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορυφῆς. Vnde Plin. E glandiferis sola quæ vocatur ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, nõ in cortice modò, verùm & è ramis dependẽtes, cubitali magnitudine. H Rursum Theophr. de palma Æthiopica, τὰς δὲ ῥάβδους οὐμακρυς, ἀλλ' ὅσον πηχυαίας. de qua Plin. Gignitur in frutice ramis cubitalibus.

Πῆχυος, Cubitalis, idem cum πηχυᾶος, vt mox dicetur. Apud Apoll. verò, in hoc v. Πήχυον πεσὼν πεσὼ σκαλμοῖσιν ἔδησαν, sunt qui exp. μικρὸν ἱμαντῶδον τὸ σωέχον τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμόν: quod vulgò APPELLATVR

Τρόπωτηρ, ATTICE Πηχυαλοῦς. alii verò τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κώπης, ὅπερ κατέχων ὁ ναύτης κωπηλατεῖ, vt annotatur in lexico meo veteri, in quo πήχυος exponitur etiã πηχυᾶος, id est cubitalis: citantúrque hæc ex Od. Homeri verba, Πήχυον δ' ἀρ' ἔπειτα πέδῳ ἐνὶ βόθρον ὀρύξας, Ἀρνειοῦ πάμνε λαμοῦ, vt Πήχυος idem sit CVM Πυρούσιος, quo vtitur idẽ poeta. Od. κ, v. 516, Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυρούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Vbi Eustath. quoque annotat πυρούσιος significare πηχυᾶος, vel potius (secundum veteres) ὁ πυρονιαῖος. quod vocabulum legitur apud Athenæum, vbi ait, ὅλμον εἶναι ποτήριον κεραμοῦ ὃ ἔστιν εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυρονιαῖον. Altero autem Πυρούσιος vtitur & Aratus in Phænom. versu 894, Ἀστέρες οὔτέ τι πολλὸν ἀπόροι, οὔτε μάλ' ἐγγύς, Ἀλλ' ὅσσον τε μάλιστα πυρούσιον οἰήσαιεν, quæ verba Theõ sic exponit, ποσοῦτον φαίνοντες ἀφεστηκότες ὅσον ὀξὺ πυρούσιον ὑποτοπήσαι τινα. πυρούσιον autẽ idem esse dicit quod πυγόνα: at πυγὼν, (inquit) τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκρανίου ἕως τῆς μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρὸς ἐκτεταμένον μέρος. Itidem Eustathius pag. 372, πυρούσιον δὲ ὅτι διάστημα τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τοῦ δακτύλου συνεσταλμένων. Necnõ Suidæ πυρούσιον est ὁ πῆχυς κεκαμμένων τῶν δακτύλων. id est, Cubitus in quo digiti sunt in pugnam contracti. Hesychius verò πυρούσιον adiectiuè exponit πηχυαῖον, cubitale. IGITVR Πυρούσιος ET Πυρονιαῖος idem significant cum πήχυος & πηχυᾶος, id est Cubitalis, Cubitum magnitudine æquans: à NOMIN. Πυγών, ὀνος, ἡ, quod idem est cum πῆχυς, Cubitus. Et quemadmodum πῆχυς non solùm de membro illo corporis dicitur, verumetiã de mensura quæ membrum id sua magnitudine æquat, sic & πυγών. vt tum Theon apud Aratum loco citato annotat, tum Hesychius, sic scribens, Πυγών, μέρος τοῦ ἀπὸ τοῦ ὠλεκρανίου (ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκὼν) ἕως τῆς χειρὸς, δεδεκαδαμμένων τῶν δακτύλων: item αἰσθάμη. Sic idem πυγόνος exponit πήχους, subiungẽs, ὅτι δὲ ἡ πυγὼν ἀπὸ ὠλεκρανίου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Suidas quoque πυγόνος exponit πήχους, in hoc Æliani loco, πεζάγορροι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Sed vtitur & Xenophon hoc vocabulo in Cyneg. τὸ δὲ βάθος τοῦ βρόχου, πυγόνος. Et Archestr. apud Athenæum libro 7, — τὸν σκόρπιον ὠνοῦ αὖ ἢ Μὴ μείζων πυγόνος· μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἵαμαι. In vulgatis lex. autem hoc exemplũ affertur, sine autoris nomine, τὸ ὃ μῆκος, ὀκτὼ καὶ δέκα πήχεων καὶ πυγόνος, cũ hac interpretatione, Duodeuiginti & amplius cubitorum est longitudo. Vbi ambiguum est quid πυγόνος nomine sit accipiẽdum: an spithama, vt Hesychius à nonnullis exponi tradit, an mensura alia cubito minor. nisi πῆχυς ibi significet interuallum à nodo cubiti vsque ad extremum digiti medii, πυγὼν verò interstitium ab eodem cubiti nodo vsque ad extremum manus in pugnum complicatæ: vt πυγὼν à πῆχυς differat quatuor digitorum latitudine. Hæc de Πυγὼν cum suis deriuatis addere superioribus libuit, quoniam in mentionem eorum incidi, & quoniam synonyma quoque illis hæc sunt. Apud Hesychium verò habetur ETIAM Πυγός, expositum itidem ὁ πῆχυς.

Πηχόσκος, ου, ὁ, Stipes cubitalis. ξυλάριον πηχυαῖον, vt Suidas exponit, hunc locũ afferens, τοῦ δὲ τὸν ζεῦγον ἑλκυσάντων, ὃν ᾧ πηχόσκοις πυκὰ ἐμβαλόντες, αἰάζασιν ἀσφαλῆ ἀπειράσαντο.

ΠΙΕΖΩ,

Fut. ίσω, Premo. idem quod θλίβω: vel etiam Stringẽdo premo. exponitur enim & σφίγγω. Iliad. π, Χειρὶ δ' ἐλὼν ὀπίεζε βραχίονα. Et Od. δ, Ἡμεῖς δ' ἀσημφέως ἐχόμθα, μᾶλλόν τε πιέζειν, premite: ne videlicet elabatur: de Proteo. Aristotel. Rhet. 1, αἰάζηκε δὲ [δύναμις ὅτι τοῦ] κινεῖν ἕτερον, ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα, ἢ συνθλίβοντα. Hostis quoque hostem & agmen alterũ agmen πιέζειν dicitur, vt & Latinè Premere: itidémque passiuè πιέζεσθαι, Premi. Xenophon Hellen. 7, ὀπιέζοντο μὲν δὴ οἱ Ἀρκάδες, ἔνθεν μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἔνθεν δὲ ὑπὸ Ἀχαιῶν. itidẽ Plutar. in Camillo, ὀπιεσθεῖσαν δὲ ὑπὸ Καμίλλου. (vbi tamen exp. A Camillo oppressi sunt) Itẽ πιέζεσθαι dicitur pro πονεῖν, sicut & Premi pro Laborare, nimirum vel in prælio vel in obsidione. Thucydides lib. 1, ἐπολεμοῦντο τοῖς Κερκυραίοις ὅσοι πιέζοιντο, quũ præstò essent Corcyræis, sicubi pre-

merentur & laborarent. Paulo antè, ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους. Videtur autem esse metaphora vel ab oneribus, vel à luctatoribus. de vtrisq; enim πιέζειν dicitur. vt Xenoph. Pæd. 7, πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους αὖω κυρτοῦται, ὡς περ ὄνοι οἱ καυθῆλοι. Aristophanes Ranis, ὦμος οὐποτὲ πιέζεται. De luctatore autem dictũ vide in Πιεζέω. ‖ Præterea res aliqua molesta πιέζειν dicitur, itidem vt Premere apud Latinos pro Cruciare, Angere. Thucydides lib. 2, ὀπιέζε δ' αὐτοὺς μᾶλλον ἢ τοὺς πρὶν ὑπ' ἀρχόντων πόνῳ, καὶ ἡ ξυγκομιδὴ οὐκ ἐν τῷ ἀγρῷ εἰς τὸ ἄστυ, cruciabat ipsos magis præter præsens malũ, comportatio frugum ex agris in vrbem. ‖ Πιέζειν λιμῷ quoque, vt Latinè Fame premere. Xenophon Hellen. 1, ὀλίγον ἔπιεζόνου τῷ λιμῷ πιέσαντα. Et passiuè λιμῷ siue ἀπὸ πιέζεσθαι: interdum etiam simpliciter πιέζεσθαι. Xenophon Pæd. 5, πιεζόμενοι ἀπέκτεινον. Thucydides lib. 1, pagina 40, ὡς ὀπιέζοντο, καὶ πνεῦμα καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, quũ penuria premerentur. (Scholiastes exponit ἐπαλαιπώρουν: quæ potius expositio conueniret huic loco, lib. 2, τοιούτῳ δὲ πάθει οἱ Ἀθηναῖοι τοσοῦτοι ὀπιέζοντο, afflictabantur) Xenophon Hellen. 7, μάλα ὀπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι καὶ ἐπανιέναι τοῦ ὀπιεσθεῖεν. Sic πιέζεσθαι πενίᾳ, vt Latinè paupertate premi. Itẽ πιέζεσθαι νόσῳ, morbo premi. Necnon πιεζόμενος τοῖς τοῦ τοῦ πᾶσας συμφοραῖς, Xen. Pæd. 7. Plutarchus verò in Pericle, πιέζει φθόνῳ τὸν Φειδίαν, vt Latinè quoque Premere inuidia, seu Onerare inuidia. Necessitas quoque πιέζει, itidem Premit, seu Vrget, & ad angustias redactum cogit. Aristophanes, ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει. vbi expon. στενοχωρεῖ, & ἀναγκάζει. Ac sicut ibi accipiũt pro στενοχωρεῖν & Coarctare, sic Plutarchus Alcib. πιέζων τῷ λόγῳ καὶ συστέλλων, ἅπερ ἐνόει καὶ ἄπορον. ‖ Πιέζειν, siue χειρὶ πιέζειν, Stricta manu tenere, Firmiter tenere vel retinere. Plutarchus De aud. poem. ὥσπερ τοῖς γραμματικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανόν ἐστι. Ex Nonno verò, χειρὶ πιέζειν οὐδὲν, pro Manibus nihil capere.

Reperitur ETIAM Πιεζέω pro πιέζω vsurpatum. Od. μ, Πλείοισί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πιέζειν. paulo antè verò χερσὶ στεβαρῆσι πιέζον. Vtitur & Plutarchus aliquoties, vt in Alcib. de lucta, ἐν, μὴ δὲ τοῦ παλαίειν πιεζόμενος, ὑπὸ τοῦ μὴ πιστεῖν, ἀνάγκαζον ὡς τὸ σῶμα τὰ ἄμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἐῶ διαφαγεῖν τοὺς χεῖρας. Quod in Apophthegm. refert his verbis, ἐλήφθη ἐν παλαίστρᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος διαφυγεῖν, ἔδακε τοῦ χεῖρα τοῦ καταπαλαίοντος. vt luctator aduersariũ suũ πιέζειν dicatur, quum ita eum prehendit & constrictũ tenet vt elabi nequeat. Sed in Theseo, τὰ διαφθείροντα τοῦ γνῶσιν αὐτῶν, τοῖς ἐράσμοις μέρεσι τοῦ πνάκτου πιεζοῦντες, videtur πιεζοῦντες significare Angusto spatio cõstringentes. At pro Cohibere vel Reprimere idem accepisse potius videtur in hoc loco, πιεζοῦντες τὸν κινδυνον καὶ αἰόπτον τόφον.

Πίεσμα, ατος, τὸ, Retrimentum quod ab expresso succo reliquum est. Πίεσμα, (inquit Gorr.) Retrimentũ cuiuscunque rei post expressionem relictum. Dicitur ETIAM Ἐκπίεσμα, ET Ἀπέθλιμμα. Plerique tamen non retrimenta tantùm à succo expresso reliqua, sed ipsum etiam succum aliquãdo significare contendũt. Pro retrimento quod ab expresso succo reliquum est, accipiunt in his locis. Galen. κατ' τόπους lib. 1, μυροβαλανίνου πίεσμα. Aet. lib. 13, capite 21, μελίνης φύλλα κόψας καὶ χυλίσας, δίδου πίνειν τὸν χυλὸν, τὸ δὲ ἀπόθλιμμα καταπλάσσε. Galenus libro 6 Simpl. τὸ δ' ὑπόλοιπον ἀπόθλιμμα τὸ γεῶδες καὶ σκληρόν. At pro succo. Dioscorides libro 1 de baccis lauri, τὸ δὲ πίεσμα αὐτῶν ὠπαλγίαις καὶ δυσκρασίαις βοηθεῖ. vt Plinius lib. 23, capite 8, Succus baccarum aurium dolori & grauitati instillatur. Galen. κατ' τόπ. libro 2, dicit, δαφνίδων ἐκπίεσμα.

Πίεσις, εως, ἡ, Pressio, Pressura.

Πιεστὸς, ᾱ, ὸν, Pressus. Item, Qui premi seu cõprimi potest, Qui premendo coarctari & stringi potest. Aristoteles πιεστὰ [ταῦτα ὅσα δυνατὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιέναι, ἢ εἰς τοὺς ἑαυτῶν πόρους. qui locus sic exponitur, Compressilia sunt H
ea quæ possunt in suas ipsorum inanes partes aut in suos ipsorum meatus coire: vt spongia, lana, cera, caro.

Πιεστήρ, ῆρος, ὁ, Prelum, Torcular.

Πιεστήριον, ου, τὸ, idem. seu, τὸ ἐκθλιβόν, vt Suidas exponit, Tor-

menti genus apud Synesium, vbi exponitur Prelum pressorium. Vide in Δακτυλήθρα.

Πίεστρον, ου, τὸ, idem. Item Instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. Galen. in Lex. Hippocrat. Θλάσιν, τὴν ἐμβρυοθλάσιν· ὅπερ καὶ πίεστρον καλεῖται.

C. ΑΝΤΙπιέζω, Vicissim premo, Premẽtem vicissim premo. Bud. interpr. Impressionem facio vicissim, ex Polyb. afferens, λοιπὸν αἱ ἱππέισωσιν οἱ φαλαγγίται τοὺς καθ' αὑτούς. Item pass. αἱ ἱππεῖς ὠθῶνται ὑπὸ τούτων.

C. ΑΠΟπιέζω, Exprimo.

Ἀποπίεσμα, ατος, τὸ, Retrimentum ab expresso succo reliquum. Vel, Id vnde succus seu liquor expressus fuit, Quod post expressionem succi remanet, vt vinacia. Idẽ cum πίεσμα & ἐκπίεσμα. B

C. ΕΚπιέζω, Exprimo, Premendo expello. Plut. De primo frig. αὐτὸ τὸ λθυκότατον ἐμβάλης ἔχον εἰς ὕδωρ, ἢ ἱμάτιον, ἀναφαίνεται μέλαν, ἢ δηλοῖ, μάχης αὐτοῦ θερμοῦ ἐξικμασθῆ τὸ ὑγρὸν, ἢ πυρετοῦ θλαῖς καὶ βάρεσι ἐκπιεσθῇ, id est, Dũ humorem calor arefecerit, aut preli tormentum pondúsve expresserit.

Ἐκπίεσμα, ατος, τὸ, Id quod expressum est, Succus seu liquor expressus. Galen. lib. 2 De loc. aff. δαφνίδων ἐκπίεσμα. pro quo Dioscor. πίεσμα, vt suprà docui. vbi & Plinii interpretationem adscripsi. Item, Retrimentum & reliquiæ succi expressi, Fæx & veluti stercus succi expressi, Quod post expressionem remãsit. idem cum πίεσμα, ἀποπίεσμα, μάγμα. Dioscor. lib. 4, c. 160, de glãde vnguentaria, τὸ δ' ἐκκοπίσης καὶ ἐκθλιβείσης αὐτῆς ἐκπίεσμα μύγματα σμήχασι, Tusæ & expressæ recrementum, Quod ex tusa expressaque supereſt. Cels. lib. 6, c. 5, dicit Myrobalani magma. Ruellius tamen loco citato vertit Tusæ & expressæ succus. ‖ Ἐκπίεσμα dicitur etiam Fractura caluariæ in multas partes, in qua profundius fracta ossicula descendunt, & membranam cerebri comprimunt. Gorr. Quæ desumpta sunt ex Defin. medic. quæ Galeno adscribuntur, vbi sic habetur, Ἐκπίεσμα, ὅστιν ὀστοῦ πολυμερὴς διάκοπή, μετὰ τοῦ πάσαν δρᾶν τὴν ὀστῶν, εἰς τὸ βάθος ὑποκεχωρηκέναι καὶ θλίβειν τὴν μήνιγγα. Paul. Ægin. lib. 6, cap. 9, ἐκπίεσμα speciem facit τοῦ τῆς κεφαλῆς κατάγματος, sic definiens, ἐκπίεσμα δέ ὅστι πολυμερὴς τοῦ ὀστέου διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ κατηαρότα ὀστάρια ὑποκεχωρηκέναι κάτω πρὸς τὴν μήνιγγα. Sed in illo Galeni loco SCRIPTVM Ἐκπάσμα. quod si mendosum non est, deducemus AB Ἐκπαίζω posito pro Ἐκπιέζω, sicut πάζω pro πιέζω. Ibidem illa duo verba, πάσαν δρᾶν mendo non carent, & forsan ex Paulo pro eis reponendum τὰ κατηαρότα. D E

Ἐκπεσμὸς, ᾱ, ὁ, Expressio. Aristot. De mundo, ὄμβρος γίνεται κατ' ἐκπεσμὸν νέφους, Imber fit expressione nubis. ‖ Ἐκπεσμὸς dicitur etiam (vt tradit Gorr.) Totius oculi prolapsus extra cauitatem suam. Sic enim oculi aliquando exprimuntur vt prominentes permaneãt. Auicenna oculi exitum & egressionem vocat. Differt ἀπὸ τῆς προπτώσεως, quòd in hac, vuea tantùm tunica, in illa totus oculus foras erumpat. Id malũ intellexit Celsus, quum ait, nonnunquam ingentem inflammationem toto impetu erumpere, vt oculos sua sede propellat. Contingit & iis qui strangulantur, vt scribit Aetius, & in athleticis certaminibus, & fœminis quæ in partu præ dolore vehementius distenduntur, aut ex magnis fluxionibus quæ à capite impetu descendunt. F G

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, Expressio. idem cum ἐκπεσμός. Ex Arist. autem lib. 4 De part. anim. λῆψις καὶ ἐκπίεσις pro Comprehensio & compressio.

Ἐκπιεσὸς, ᾱ, ὸν, Expressus, vel Qui exprimi potest. At ex probl. Aristot. ἐκπιεσὰ ξύλα pro Ligneis cunei, Gaza interprete.

Ἐκπιεστήριον, ου, τὸ, Id quo aliquid exprimere possumus, Prelum, Torcular. Poll. lib. 10, citat ex Aristoph. numerans inter σκεύη τὰ τοῦ πλυνοῦ τοῦ ἐνθάδε. Et forsan fuit prelum quo fullones humorẽ è vestimentis lotis exprimebant. H I

C. ΚΑΤΑπιέζω, Deprimo, Opprimo. Item Comprimo.

Κατάπιεσις, εως, ἡ, Depressio, Compressio. Item Oppressio.

C.ΣΥΜπέζω, Comprimo. Exponitur etiam Opprimo. A
C.ΥΠΟπέζω, Supprimo. Suid.exp.ὀκθλίβω, id est Exprimo, Elido. Alii etiam Vexo.

Πιάζω, Doricè pro Πιέζω dici tradit Eustathius. Vnde apud Hesych. Πιαζόωδος, θλιβόωδος. Synonyma enim sũt πιέζειν & θλίβειν. Apud Herodot. πιαθεὶς πολέμῳ, Bello pressus, Bello vexatus. ‖ Exponitur etiam Iniecta manu premo: item Prehendo, Cõprehendo, Corripio. Act. Apost. cap.3, καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε, prehensum dextra manu excitauit. Frequens apud Ioann. Euang. vt cap.7, ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι. Et 10, ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι. Et 11, ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστιν, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν. (Pro quibus Matth. & Marc. ἐζήτουν πῶς αὐτὸν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν) Itidẽ Paul. ep.2 ad Cor.cap. 12, πιάσαι με θέλων. Pisces quoque & beluas πιάσαι dicuntur qui capiunt. Ioan.21, ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν, nihil ceperunt, de Petro & quibusdã aliis Christi discipulis piscantibus. Apocal.19, ἐπιάσθη τὸ θηρίον. At VERBI Πιάω, sub quo nonnulla horum exemplorum posita fuere in vulg.lex. nullum affertur exemplum. C

Π Ἴ Θ Ο Σ, ου, ὁ, Dolium. Hesiodus Erg. Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μεσσόθι φείδεσθαι. qui locus à Plutarcho explicatur Sympos.7, probl.3, vbi dicit, ἀρχομένου πίθου καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι. Pro λήγοντος πίθου autem dicit ibidem, ἀποδεοῦς τοῦ πίθου γενομένου. Idem Plutarchus De orac.Pyth. ἐπίμπλων πίθους. Lucianus in Herm. ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκώς. Idẽ, ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, totũ ebibere vini doliũ. Vide alium his similem locum in Κρατήρ. Prouerbiale autem est, ἐκ πίθου αὐτλεῖν pro Largiter promere quasi è pleno dolio: quo modo accipiunt & apud Ciceronem De dolio sibi haurire. Theocr. Ἐξαπίναις, Ἐκ πίθου αὐτλεῖς δῆλον, ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος. Sic ἐκ πιθῶν dixit Chrysost. Et Athenæus lib.11, ἐκ πολλίδος πίνειν. In prouerbium abiit etiam ὁ τετρημένος τοῦ Δαναΐδων πίθος, dolium Danaidum pertusum, quod frustra replere conantur. Aristoteles Œcon.lib.1, καὶ γὰρ τὸ κοσκινᾶν δυνατὸν χρεῖαν καὶ φυλάττειν· εἰ δὲ μή, οὐδὲν ὄφελος τὸ κοσκινᾶν. καὶ γὰρ ἡμῶν αὐτολεῖν ἔστ' ὄξος, καὶ ὁ λεγόμενος τετρημένος πίθος. Idem Polit.6, ὁ τετρημένος γάρ ἐστι πίθος ἡ τοιαύτη βοήθεια τῆς ἀπορίας. Lucianus in Hermot. ὅπερ ἐστὶ γὰρ (κατὰ τὴν παροιμίαν) τὸ τοῦ ἁλτοῦμενον, εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τοῦ Δαναΐδων πίθος. vbi sibi opponuntur Inexhaustus philosophiæ fons & inexplebile Danaidũ dolium. De quo & Plautus Pseudolo, In pertusum ingerimus dolium, operam ludimus. Sic Catull. Dolia virgineis idem ille repleuerit vrnis. Est item aliud prouerbium, ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, sub. μανθάνειν, In dolio figlinam discere: ὅτι τοῦ τοῖς τοιούτοις μαθήσεις ἀπὸ βαγόντων, καὶ ἀπομόρων ἀνθρώπων τοῦ μεγάλων κτηνείων, ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τοῦ μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ, vt Hesychius tradit. Quæ prouerbii istius expositio confirmatur hoc Gregorii loco in apologia de fuga, τὸ γε παιδεύειν ἄλλοις ὅτι χειρεῖν τοῖς αὐτοῖς ἱκανῶς παιδευθῆναι, καὶ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, τὸ δὲ λεγόμενον, ἐν ταῖς τοῦ ἄλλων ψυχαῖς ἐκμελετᾶν τὴν ἀσέβειαν. Vtitur & Plato in Lachete. Vide Erasmũ. Finguntur porro & θεοὶ πίθοι κεῖνται ἐμπεφυκότες ἐν οὐρανῷ κεῖσθαι, ὁ μὲν ἀγαθῶν, ὁ δὲ φαύλων, vt Plutarchus tradit in lib. περὶ φυγῆς, vbi lege quæ de his differit. Item Hom.Il.ω, v.527. Talis est & ὁ Πανδώρας πίθος apud Hesiodum Erg.v.95. ‖ Πίθοι numerantur & inter species rerum in cælo apparentium. Aristot. De mundo, πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαινομένων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε καλούμεναι, καὶ δοκίδες καὶ πίθοι καὶ βόθυνοι, κατὰ τὴν τοῦ τοιούτου ὁμοιότητα οὐδὲ τοῦ τοιαῦτα ὀνομάζεσθαι. Quẽ locum Budæus sic vertit, Cõplures item & aliæ rerum formæ cernuntur in cælo apparentium, vt quæ faces, quæ trabseculæ, quæ dolia, quæ scrobes nuncupantur: omnia ab earum rerum similitudine appellata vnde nomina mutuata sunt. Hi πίθοι à Plinio APPELLANTVR Πίθαι κομῆται: libro 2, cap.25, de cometarum generibus, Discus suo nomini similis, colore autem, electro, raro è margine radios emittit. Pithites, doliorum figura cernitur, in concauo fumidæ lucis. Sed ibi quædam exemplaria habent Pitheus, vt ibidem Discus, Hippeus. quæ quomodo Græcè scribenda sint, nimirũ ΑΝ Πίθεις, ΕΤ Δίσκος, ΕΤ Ἵππεις, ΑΝ Πίθειος, ΕΤ Δίσκειος, ΕΤ Ἵππειος, ambiguum est. Vide & Πιθίτης. B

C.Πιθοκοίτης, ου, ὁ, Qui in dolio cubat, vt ὑπηκοίτης. Tale erat Diogenis domicilium, de quo Lucianus in libro De scrib.hist. ἐκύλιε τὸν πίθον ἐν ᾧ ἐπύλαγεν οἰκῶν. Sed & alii in huiusmodi domiciliis viuebant tempore belli, aut exilii, aut similis calamitatis, vt locus Aristoph. in Πιθάκνη citatus indicat. Rursum apud Lucianum in Vit. auct. Diogenes, πῶς ἂν τρόφιμον οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ πάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Aristoph. verò schol. ETIAM Πιθοκοίτη vsurpasse videtur pro dolio in quo cubatur. Vide in Πιθάκνη.

C.Πιθαύλης, ου, ὁ, Pithaules, Vtricularius. id est, Qui tibia vtitur quæ sua forma πίθον refert. Vtrem Latini vocãt id tibiæ genus, pastoribus familiare. Seneca epist.77, lib.10, Pithaules bonus iudicatur. Habet tibicen quoque Græcus & præco concursum. Vibiscus, Choraulas centum, etiam pithaulas centum. Vtricularium autem dicit Sueton. in Nerone cap.54, Vouerat proditurũ se parta victoria ludis etiam hydraulam & choraulam & vtricularium. VNDE Πιθαυλικός, ή, ὸν, Ad pithaulem pertinens. vt πιθαυλικὰ ἄσματα, Cantica pithaularum, Cantica quæ vtricularii solent modulari. Diomedes lib. 3, Quando enim chorus canebat choricis tibiis, id est choraulicis, artifex concinebat: in canticis autem pithaulicis responsabat. Sic enim reponit Brodæus pro Pyraulicis, quod in vulg.edit. legitur. Erasmus autem in illo Senecæ loco annotat, in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse Pytholaus: sed fortè LEGENDVM Φυσαύλης, ab inflandis tibiis. D

C.Πιθοίγια, τά, Doliorum apertiones: AT Πιθοιγία, ας, ἡ, Doliorum apertio. Festum erat Bacchicum apud Græcos, quale est quod in honorẽ S.Martini agitatur. Proclus exponens Hesiodi versus in Πίθος citatos, ἐν τοῖς πατείοις (inquit) ὅθεν ἑορτὴ πανδημεὶ, καθ' ἣν οὔπω οἰνέτευε τὰ μεμωσμένα εἰρηνεῖν τῆς ἀπολαυστικῆς τοῦ οἴνου θεμιτὸν ἦν, ἀλλὰ θυσιάσας, πᾶσι μεταδιδόναι τὸ δῶρον τοῦ Διονύσου. Itidẽ Tzetzes in eundem locum annotat, ἐν ταῖς πατείοις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑορταῖς ἐπελεῖτο καὶ τὰ ἀσκωλία καὶ τὰ πιθοίγια εἰς πολὺ τοῦ Διονύσου. Et aliquanto post, nimirum postquam exposuit quæ sint ἀσκωλία, addit, ἡ δὲ πιθοιγία, κοινὸν ἦν συμπόσιον, αἱ οἰξαντές τε τοὺς πίθους, πᾶσι μεταδίδουν τοῦ Διονύσου δωρήματος. Sed ibi quædã editiones perperã HABENT Πιθηγία, ET Πιθαγία, sicut & apud Plutarchum mendosè LEGITVR Πιθοινία, Sympos. lib.3, probl.7, τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνησι μὴν ἐνδεκάτῃ μηνὸς καταρχόμενα, πιθοινίαν τὴν ἡμέραν καλοῦσι. Rectius apud eundẽ, Symp. 9, probl.10, καὶ μὴν οἶνόν τε τὸν νέον οἱ τοιαῦτα πίνοντες, ἀνθεσφόρων πίνοντες μὴν μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ πιθοιγίαν προσαγορεύουσι. Dicitur autem Πιθοιγία sing.num. fœm.gen. & Πιθοίγια pluraliter ac neutraliter, vt Ἱερομηνία, & Ἱερομήνια.

Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Dolii figuram gerens. At πιθώδης βόθυνος, Scrobs dolii amplitudine.

Πιθίτης, ου, ὁ, itidem Dolii formam imitans, Dolio similis. πίθιται κομῆται, qui & πίθοι, vt suprà ex Aristotele & Plinio docui. Sic & apud Senecam legendum puto PRO Πιθαι, quod vulg. habent editiones: Natural.quæst. libro 1, cap.14, Horum [ignium] plura genera conspiciuntur. Sunt enim velut corona cingente introrsus ignes: cæli recessus est similis effossæ in vrbem spelũcæ. sunt pithiæ, quum magnitudo vasti rotundique ignis dolio similis vel fertur vel in vno loco flagrat. FOEM. Πιθίτης, ιδος, ἡ, Quæ dolii figura est, Quæ dolii formam repræsentat. Dioſc.l.4, c.65, de satiui papaueris generibus, ἡ δέ τις ἀχρία ἐπιθυμοῦσα ἔχουσα τὴν κωδίαν, μάλαν σπέρμα, ἣ καὶ πιθίτης ὀνομάζεται, ὑπ' ὀνίων δωρεᾶς. Dicitur igitur πιθίτης μήκων, papauer sylueſtre ſiue erraticum, rhœa alio nomine appellatum.

Πιθάριον, ου, τὸ, Doliolum. Vtitur Hesychius in Φιδάκνη, vt videbis in sequenti Πιθάκνη.

Πιθάκνη, ης, ἡ, Doliolum. ὁ μικρὸς πίθος, Hesychio & Suidæ. Πιθάκναι erãt & pocula quædã dolii figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina: nã & ex Herodoto affertur ἐκ πίθεις κεραμεοῖς, pro In fidelias fictiles: & prouerbium illud, ἐν πίθῳ κεραμείαν à figulis manauit. Athenæus lib.11, de Lacedæmoniis, κατὰ τὰς ἑορτὰς ἔνθα τοῖς ἐθνικοῖς καὶ τοῖς γάμοις τοὺς παρθένους πίνουσιν ἐκ κεραμεῶν πιθείων, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συμποσίοις ἐκ φιδίτιος, ἐκ πιθακνῶν. Aliquanto pòst, vbi de Μελίκη sermo est, affert hunc Ionis locum, ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀτυόποντες ὄλπας εἶνον ἀπὸ φιάλων κελαρύζεπ. vbi videtur potius accipi pro vase in quo vinum ferebatur in cœnaculum, & ex quo illud promebãt in ὄλπας, quod poculis infunderent. ibi enim Athenæus B ascribit ὀλπαῖς vsos fuisse πρὸς τὸν οἶνον ἐξιχνεῖν, Ion autẽ solitos fuisse haurire ἐκ πιθακνῶν. Nisi malis accipere pro doliolo in cella vinaria reposito, vnde vinum promitur in ὄλπας. Vtitur hoc vocabulo Aristophanes in Pluto, — αὐτὴ δὲ μάκτρας Πιθάκνης πλουραὶ ἐρρωγεῖσαν. vbi scholiastes annotat πιθάκνη forma diminutiua dici, vt πολίχνη. Suidas tradit ab eodem Aristophane πιθάκνας dici τοὺς ἐρήμους πίθους, subiungẽs, ἀφ' οὗ τὸν πόλεμον ἐν ἀπολαίοις ᾤκουν οἱ ἐκ τοῦ ἀγροῦ. veteres autem pro Πιθάκνη DICERE Φιδάκνη. Idem ferè annotat scholiastes apud Aristophanem in Equit. hoc loco, — ἔστιν ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις, Καὶ γοπαείοις. Sed nihil vetat hic in propria significatione πιθάκναις accipere pro Doliolis, in quibus propter bellum habitare necesse erat, τῇ ἀναίσει τοῦ οἰκήματος: (cuius rei exempla vide in Πιθοκοίτης) ideóq; ea expositio simplicior est qua πιθάκναις reddit, μικροῖς πίθοις, πιθοκοίταις. Ipsum etiam Φιδάκνη Hesychio est πιθάριον μικρὸν, ξυνόν, id est doliolum angustum. A Πιθάκνη autem est DIMINVT. Πιθάκνιον itidem pro Doliolo, seu poculo paruo figuram dolioli D habente. Athenæus lib.1, ex Eubulo, Κυδίμα κεφάλαιον, Σικελικὰ βαπτίσια, Μεγαικὰ πιθάκνια. Hesychio verò Πιθάκναι & Πιθάκνια sunt non solùm οἱ μικροὶ πίθοι, sed etiam αἱ σηπίαι.

ΠΙΚΡΟΣ, ου, ὁ, Amarus: cui oppositum γλυκὺς, Dulcis. Plutarchus ad Colot. γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem Sympos.5, ὥστε τοῦ σύκου δυνηθῆναι, τὸ δὴ πάντων πίων καὶ γλυκὺς οὕτως καρπὸς ἀπὸ δένδρου φυέντος πικροτάτου. Idem Sympos.lib.1, ex Homero, ὅπου δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χεῖσε δὲ τεύξας ὀδυνήφατον. Sic idem πικρὸν φάρμακον & πικρὰ χολὴ dicit in suo περὶ ἀοργησίας libello, οἱ ἰατροὶ πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν. Apud eundem, πικρὸν βρῶμα, Cibus amarus, Cibus amari saporis: item πικρὸς χυμὸς, succus amarus. quod vide in Ἡδύσμα. Item πικρὸς τῇ γεύσει, gustu seu gustatu amarus. Dioscorides, ἐμπεφυκὼς ἐν τοῖς θαλλοῖς καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἀλυκὸν τῇ γεύσει, τὸ δὲ πρεσβύτερον, πικρότερον. Quæ Plinius sic vertit, Nascitur in montibus & maritimis, ferè in saxo. quo propius mari fuerit, minus salsa est: quo longius magisque terrena, amarior sentitur. Quãuis verò propriè de sapore dicatur, Homerus tamen odori etiam tribuit, Odyss.λ, Πικρὸν ἀποπνείουσα ἁλὸς πολυβένθεος ὀδμὴ, de phocis: de quibus paulo pòst, Φωκῶν ἀλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. vbi etiam nota ὀδμὴ cum masculinis copulatum. Transfertur ad alia quoque. Dicitur enim aliquoties apud Homerum πικρὸς οἶστος, telum amarũ, vt Latinis Mors amara. Item verba seu dicta πικρά, vt Horat. Sermo amarus, Ouid. Dicta amara. Menitus amarus. Isocrates De pace, πικρότατα καὶ μάλιστα ἀνθρώπους ἀμοιρεῖν χάριτος, τοιαῦτ' ἔστι. Sed & quod ab aliquo fit, dicitur πικρόν. Athenæus libro 6 ex Alexide, Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; ipsa bile amariora. Sic πικρὸν πολίτευμα. Demosthenes Pro cor. βάσκανον καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. Homo etiam aliquis πικρὸς dicitur, & πόλις πικρά. Itidem Terent. Amaræ mulieres sunt, H non facilè hæc ferunt. Et Cicero, Amariorem me facit senectus: stomachor omnia. vt πικρὸς idem propemodũ hic fit quod πικρόχολος. Amarulentus quoque à Gellio sic vsurpatur. Aristot. Eth.4, c.5, οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺ χρόνον ὀργίζονται. κατέχουσι γὰρ τὴν θυμόν. Idẽ Rhet.1, ὁ δὲ ὀξύθυμος, διὰ ὀργὴν, ὁ δὲ πικρὸς, διὰ μνησικακίαν. Isocr. Panathen. πῶς τε πάλιν τοὺς Σπαρτιατῶν ἐπιδείξειν περὶ τὰς τροφὰς τὰς τρυφερὰς πολὺ πικροτέρους καὶ χαλεπωτέρους τῆς ἡμετέρας γεγενημένους Necnon πικρὸς orator, cuius oratio amara est, Amarus in reprehendẽdo. Quò pertinentia quædã vide & in Πικεία. ‖ In v.lex. annotatur Plin. lib.21, c.19, πικρὸς apud Theophr. Hist. plant.l.7, c.12, vertisse Asper. ‖ Macedones verò pro Πικρὸς DICVNT Βικρὸς, SICVT Βαπῖν, ITEM Βίλιππος ET Βαλακρὸς ET Βερονίκη, pro Παπῖν, Φίλιππος, Φαλακρὸς & Φερονίκη, teste Plutarcho in Hellen. pagina 522 meæ edit. ‖ Πικρὰ pharmaci nomen, vide in Γεφά.

C.Βαθύπικρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amaritudine sua in ima penetrat, Summopere amarus. Βαθύπικρον à summa amaritudine dicitur à quibusdam absinthium, teste Dioscoride lib.3, c.26, Ἀψίνθιον, βαθύπικροι, γνώριμος ἡ πόα. Vbi puto legendum, οἱ δὲ βαθύπικρον, subaudiendo καλοῦσι, vt passim apud eum videre est. Sic enim & Ruell. Absinthium, aliqui bathypicron: herba vulgo cognita.

C.Ἐκπικρος, Amaritudine modum excedens, Vehementer amarus. Apud Aristot. verò ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, Gaza reddit, Aluus amara secedit: in Probl. χολή τε φυσᾶται αὖθις πολλάκις, καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται. C

C.Καπίπικρος, Peramarus.

C.Ὑπόπικρος, Subamarus, Aliquantum amarus.

Πικρῶς, Amarè. accipitur tam in metaph. quàm propria significatione. Plut. Coriol. ἀπεκείνατο πικρῶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῷ πρὸς ὀργὴν ὧν ἔπαθε. Item πικρῶς ἐξετάσαι. Demosthen. Olynth.1, ἐν γὰρ ὅσοι πικρῶς ἐξετάσαι τὰ πεπραγμένα τοῖς ἄλλοις. Sic idem Pro cor. ἐξέπασον τοῖνυν τοὺς λόγους τὰ ὅτι ἐν ἐμοὶ βεβιωμένα τρόπῳ, καὶ μὴ πικρῶς. Item πικρῶς ἔχειν πρὸς τινα, vt δυσκόλως. Idem Demosthen. contra Mid. pag.242, τοῦδε τὰ δικήματα ὀργίλως ἐν πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἔχοντες. Sic idem Pro cor. κελεύων ὑμᾶς ἐμοὶ πικρῶς ἔχειν.

Πικρότης, ητος, ἡ, Amaritudo, Amarities, Amaror. Plutar. Sympos.1, ἡ τοῦ ἁμωλοῦ ἀλὸς πικρότης. Aliud exemplũ ex eodẽ habes in Οξίνης. Alexand. Aphrod. problem.70, l.2, πῶς πικρότητα ait oriri ex siccitate & calore pleniore.

Πικρία, ας, ἡ, idem. Metaphoricè plerunque capitur, vt & Latinum vocabulum Amaritudo, apud Plin. in epist. Questus Senecionem non aduocati fidem sed inimici amaritudinem implesse. Sicut enim πικροὶ dicuntur non solùm quorum mores iniucundi sunt ac velut amari, sed etiam qui odio vindictæ cupido exasperãtur, ita & πικρία. Fortasse autem & Amarulentia dici hac signif. possit. Demosthen. contra Mid. πῶς ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν. Plutarch. Coriol. μετὸς πικρίας πρὸς τὸν δῆμον, plenus amara ira, qua aduersus populum exasperatus erat. Idem, οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι πῶς Δημοσθένης ἀμβλύνειν πικρίαν. Deuteron.29, μή τις ὄζων ἐν ὑμῖν ῥίζα ἄνω φύουσα ἐν χολῇ καὶ πικρίᾳ. Quò allusit autor epistolæ ad Hebræos cap.12, ὀπτικοποιοῦντες μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, ne qua radix amara suppullulans obturbet, qua nimirum Deus possit πικραίνεσθαι. In epist. ad Ephes. cap.4, πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ἡμῶν. Duplicem verò faciunt πικρίαν, vnam τοῦ ὀξυχόλων, qua animus facilè exasperatur, & ira exardescit: alteram, τοῦ μνησικακούντων. De priori vide locum quendam Plutarchi in Δικολία citatum. ad quem hæc quoque pertinẽt. Theocr. de Pane, — ἐπὶ γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ πτερὸν κάθηται. Athen.l.9, de Anaxandride comico, πικρὸς ὢν τὸ ἦθος. mox dicit, δυσκολαίνων τοῖς θεατοῖς δεῖ τὸ ἦθος. vt idem propemodũ sit πικρὸς & δύσκολος, id est Morosus, licet Plutarch. in loco ad quẽ remisi, diuersa vitia esse innuat πικρίαν & δικολίαν, ambo tamen orta ἐκ συνεχείας τῆς ὀργῆς καὶ τὸ πρεσκρούειν πολλάκις. Ad alteram πικρίαν referũt quod Aristotel. Rhet.1, dicit, τὸν πικρὸν δεῖ ἡμωρίαν ἁμαρτάνειν, amarum peccare eo quòd nimis ardeat sumẽdæ pœnæ desiderio. quod cõfirmat locus quẽ ex eiusdẽ Ethicis citaui in Πικρός. itaque πικρὸν dici volũt qui accepta iniuria nõ facilè placatur, sed diu μνησικακῶν simultatem gerit, vt Iuno apud Virgilium: qui & hostem amarum eadem significatione dicit. Porro est & in verbis quædam E Πικρία, ας, ἡ, idem. Metaphoricè plerunque capitur, vt & Latinum vocabulum Amaritudo, apud Plin. in epist. Questus Senecionem non aduocati fidem sed inimici amaritudinem implesse. Sicut enim πικροὶ dicuntur non solùm quorum mores iniucundi sunt ac velut amari, sed etiam qui odio vindictæ cupido exasperãtur, ita & πικρία. Fortasse autem & Amarulentia dici hac signif. possit. Demosthen. contra Mid. πῶς ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν. Plutarch. Coriol. μετὸς πικρίας πρὸς τὸν δῆμον, plenus amara ira, qua aduersus populum exasperatus erat. Idem, οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι πῶς Δημοσθένης ἀμβλύνειν πικρίαν. Deuteron.29, μή τις ὄζων ἐν ὑμῖν ῥίζα ἄνω φύουσα ἐν χολῇ καὶ πικρίᾳ. Quò allusit autor epistolæ ad Hebræos cap.12, ὀπτικοποιοῦντες μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, ne qua radix amara suppullulans obturbet, qua nimirum Deus possit πικραίνεσθαι. In epist. ad Ephes. cap.4, πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ἡμῶν. Duplicem verò faciunt πικρίαν, vnam τοῦ ὀξυχόλων, qua animus facilè exasperatur, & ira exardescit: alteram, τοῦ μνησικακούντων. De priori vide locum quendam Plutarchi in Δικολία citatum. ad quem hæc quoque pertinẽt. Theocr. de Pane, — ἐπὶ γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ πτερὸν κάθηται. Athen.l.9, de Anaxandride comico, πικρὸς ὢν τὸ ἦθος. mox dicit, δυσκολαίνων τοῖς θεατοῖς δεῖ τὸ ἦθος. vt idem propemodũ sit πικρὸς & δύσκολος, id est Morosus, licet Plutarch. in loco ad quẽ remisi, diuersa vitia esse innuat πικρίαν & δικολίαν, ambo tamen orta ἐκ συνεχείας τῆς ὀργῆς καὶ τὸ πρεσκρούειν πολλάκις. Ad alteram πικρίαν referũt quod Aristotel. Rhet.1, dicit, τὸν πικρὸν δεῖ ἡμωρίαν ἁμαρτάνειν, amarum peccare eo quòd nimis ardeat sumẽdæ pœnæ desiderio. quod cõfirmat locus quẽ ex eiusdẽ Ethicis citaui in Πικρός. itaque πικρὸν dici volũt qui accepta iniuria nõ facilè placatur, sed diu μνησικακῶν simultatem gerit, vt Iuno apud Virgilium: qui & hostem amarum eadem significatione dicit. Porro est & in verbis quædam

πικρία. Plutarch. Lycurgo, p.94 meæ edit. de Lacedæmoniis, ἐδίδασκον δὲ τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίᾳ ἔχνη μεμιγμένῳ χάριτος. quò respicit locus quē in Πικρὸς citaui. Pertinet huc quod Quintil. libro 8, sub finem cap.3, scribit, Est & amarū quiddam, quod ferè in contumelia positum est: quale Cassii, Quid facies quum in bona tua inuasero? hoc est, quū te docuero nescire maledicere? Πικρῶν verò apophthegmatum exempla affert Plutarchus loco citato, nimirum pagina 95 meæ editionis.

Πικρὶς, ίδος, ἡ, Amara. nomen herbæ. Plinius lib.19, cap. 8, de lactucæ generibus, Pessimum autem genus, cum exprobratione amaritudinis appellauere picrida. Exodi 12, φάγον) τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρί, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδον). Vbi sic redditur, Azymos panes cum lactucis agrestibus comedent. Sic & Gaza apud Aristotelē Hist.anim.lib.9, cap.6, interpretatur. Dioscorides certè libro 2, c.166, πιὼ ἀχρίαν βρίδακα dicit esse πικραὶ τῇ γεύσει, id est gustui amaram. Theophr. πικρίδα videtur numerare inter τὰ κιχωριώδη: libro 7 Hist.plant. cāpite 11, ὡ πώπως δὲ ἡ πικρὶς. καὶ ὁ αὐτὸς τῷ ἥλιῳ ἀνθεῖ, καὶ σφόδρα πίπτει ὅλον τὸ χειμῶνος καὶ τὸ θέρους παραθεῖ. τῇ γεύσει δὲ πικρά· διὸ καὶ ποιῶμα εἴληφε. Vnde Plinius lib. 21, cap. 17, Amara aphace, & quæ picris nominatur, & ipsa toto anno florens: nomē ei amaritudo imposuit. Hinc & illud Virgil. esse volunt, — & amaris intyba fibris. Gaza ibi vertit Amarago. Esse autē cichorii seu intybi speciem, Dioscorides quoque testatur lib.2, cap. 160, σέρις dicta· ὧν ἡ μὲν ἀχρία, πικρὶς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη. Vnde Plinius lib.20, cap.8, Seris, & ipsa lactucæ simillima, duorum generum est: syluestris melior, deterior hyberna. ‖ Πικρὶς dicitur etiam à quibusdam τὸ αἰδοῖον ἀνδρός, vt ex Dioscorides tradit Gorræus.

Πικρίδια σῦκα apud Athenæum lib.3. vbi videtur intelligere ficus subamaras. vel Quæ picridē gustantibus referant. Fortasse autem & πικρίδια sine adiectione.

Πικρόω, ῶ, Amarum reddo, Amarorem affero. Pass. Πικρόομαι, Amarus fio, Amaresco, vt Palladius loquitur. Alex.Aphrod. τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται. Contrà αἱ κύψελαι φύουσι πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ὅτι τοῦ ἀπολυμένων, vt Cassius docet in suis problematis. ‖ Πικροῦν exponitur etiam Exacerbo.

C. Ἐκπικρόω, ῶ, idem cum πικρόω. nisi malis, Peramarum reddo, Extremè amarum efficio. ‖ Pass. Ἐκπικρόομαι, Amarus reddor, Amaresco. ἐκπικρος γίνομαι. Aristot. in Problem. μὴ ἀποιδοῦν δὲ τῆς ὁμιλίας τὸ σῶμα ἐκπικροῦται καὶ ἀλμυρὸν γίνεται. Et apud Hippocr. σῶμα ἐκπικροῦ ὕδωρ, os amarescens.

Πικρίζω, Amaresco. vel Amarorem refero, Amaro similis sum.

Πικραίνω, idem cum πικρόω, id est Amarum reddo, Amarorem concilio, Amaritudinem affero. Apocal. 10, λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι, amaritudinē afferet ventri tuo. Porro sicut πικρὸς metaph. capitur, ita & πικραίνω pro Exacerbo. Et pass. Πικραίνομαι, Exacerbor. Philo De vita Mosis lib.3, εἰκότως ὅτι τοῖς ἀπιθεῖ πικραίνεται. Idem lib.1, πάνυ πικραινθεὶς καὶ πληρωθεὶς ὀργῆς δικαίας, exacerbatus indignitate rei. Pro πικραίνειν quidā dixerunt Amaricare, vt, Ipsi amaricauerunt Deum. pro Amara ira accenderunt vel exasperarunt.

C. Ἐκπικραίνω, Exacerbo, Exaspero.

C. Ἐμπικραίνω, q.d. Exacerbo in [aliqua re.] Pass. Ἐμπικραίνομαι, Exacerbor & exasperor. Alii Infensus sum.

c.2. Προσεμπικραίνομαι, q.d. Insuper exacerbor [aliqua re] Ex Herod. προσεμπικρανεόμενοι Σαμίοις, pro Sæuire in Samios. Vel etiam Hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere.

C. ΠΑΡΑπικραίνω, Ad amaram iram concito, Amara ira succendo & exaspero, Exacerbo. idem cum παροξύνω & παροργίζω, id est, Ad iram incito, Irrito. In epist. ad Hebr. cap.3, τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, exacerbarūt Dominum.

Παραπικρασμὸς, οῦ, ὁ, Exacerbatio. In epist. ad Hebr. loco citato, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ne obdurate corda vestra, sicut in exacerbatione.

ΠΙΛΟΣ, ου, ὁ, Pileus, seu Pileum, Indumentum capitis è lana compactū. Hesiod. Erg. — κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀτύκτοιο. Athenæus l.6, πίλοις τε τῶν κεφαλῶν περικείμεθα περιβαπείοις δερμάτων δασείς. Luc. De salt. διεῖλε πρὸς κεφαλὴν κεκενεγκών. καὶ εἰ γε μὴ ὁ πῖλος αὐτὸν ἔσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, &c. vbi etiā nota πίλους fuisse è lana spissa seu crassa cōpactos. Aristot. De gener. anim. libro 5. cap. 5, τοὺς σκεπαζομένους πείλοις πίλοις ἢ καλύμμασι πολυδέσι, ἢ ἄλλοις, pilos qui pileo alióve tegumento integuntur, citius canescere. Rursum Lucianus, πίλοις φορεῦντες. Herodotus, ἐπεὰν τὸ δενδρέον περικαλυφθῇ πίλῳ σεσιγῷ, vbi arborē pileo spissō crassóque intexerit, vt Columella in libro De arbor. c.25, dicit cōtra frigus arborib⁹ quasi pileolos induere. At πῖλος χαλκοῦς Hesychio εἶδος περικεφαλαίας. Theophrast. fœm. quoque genere vsurpauit hoc vocabulū, Hist. plant. lib.4, cap.10, de fabæ Ægyptiæ foliis, ὧν καὶ τὰ μεγέθη πίλῳ Θεσσαλικῷ. quibuscum confer Dioscoridis locum in Πέπαπις citatum. Idem plantis quoque πίλοις tribuit, vt πτάσεις, quosdam quasi pileos & galeros. nam de faba Ægyptia, cui πίλοις tribuerat, loquutus, de loto subiungit, πόνου δὲ ἡ μὲν τοῦ καυλοῦ φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου· καὶ οἱ πέταστοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι. ‖ Aliàs πῖλος, in plantis dicitur pilula quædam ex laneis flocculis coacta, vt tradit ipse Theophrast. Hist. plant. libro 3, capite 8, de robore, φύει δ' καὶ τὸν ὑπὸ ὀνίαν καλούμενον πῖλον. τοῦτο δ' ὀστρακόειδὲς, μαλακὸν, περιπυρίωσιν πληρότερον πεφυκός. ὦ χρῶνται πρὸς τοὺς λύχνους. Sic accipiendum videtur apud eundem libro 4 Hist. plant. capite 10, de faba Ægyptia, σωτεύεται δὲ ἡ ἔκφυσις τοῦ κυάμου φαυλότερον τοῦ μικρὸν (ita enim reponunt pro πικρὸν, accipiētes pro Hilum) σωτεφραμένου, ὅθ' ὀνομάζουσι πῖλος. ‖ Πίλοι dicuntur etiam τὰ ὀξέος εἴδους πικτὰ ἐνδύματα, ὡς περ θωρακία πικτά, ὑπὸ τὰ στήθη, vt schol. Thucyd. exponit libro 4. pag. 133, οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ πεζοῦμενα. (sed addit idem, quosdam intelligere τὰ ἐπικείμενα τῶν περικεφαλαίας) Tale quid sunt Centones siue Centunculi. qua voce vtitur Suidas in exponenda Græca. ‖ Πίλοις quidā accipiunt pro tapetibus spissis, seu ex lana crassa cōpactis, apud Herod. l.5, πίλοις ἐπινεύοις περιπίνοισι. (vbi tamen Valla, Pilea lanea circuntendunt) Apud Xenophōtem quoque πίλων Μηδικῶν Philelphus vertit Tapetorum Medicorum, lib. 5 Pæd. pag. 84, ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω ὑπὸ φοινικίδας πινας, οἷς τε Μηδικῶν πίλων ὑποβάλλειν οὐκ ἔλυσεν ἀυτῷ, καὶ κατέστησε αὐτὸν καὶ περιεκάθησεν ὥρας ἥκετο ὧδε. Itidem Plutarchus Artox. πὶν ἐφίππιον πῖλον ἀπορρύεται λαμβάνει. ‖ Πίλοι, Socculi lanei. Poll. lib.2, ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων καὶ ποδεῖα εἴρηκε πῖλοι· ἢ δεῖ τῆς πρὸ πίλοις. Et libro 7, ἃ δὲ ποδεῖα Κρατῖνος καλεῖ, εἴτε πίλοις αὐτὰ οἰκεῖον, εἴτε περιελήματα ποδῶν, ζῶνα πέλωτρα καλεῖ Αἰσχύλος. Idem lib.10, quum mentionem fecisset loci Platonis quem in Πάρος citaui, addit & hunc Cratini, ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους πλεκτούς. In eadem significatione Hesiodus Erg. Ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο ἄμφω δησάσθω πίλοις ἔντοθι τυκάσας. Latini hos πίλους vdones vocāt, ēstque apud Martialem de vdone Cilicio hoc epigramma, Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti: Cyniphio poterit planta latere sinu. Apud iurisconsultos verò legitur Odones, vt apud Vlpianum, Alia causa est odonum, quia vsum calceamentorum præstant. ‖ Πῖλος idem etiam significat cum σφαῖρα seu πάλλα, id est Pila, vt Eustathius tradit pagina 1554, vbi & hoc affert ex Suida exemplum, ἡ Λάμεσσα σφαιρίζουσα πίλῳ, ὥλισθεν εἰς τὴν Πίνειον. ‖ Πῖλος Suidæ est non solùm ὁ κόσμος περικεφάλαιος, sed etiam τὸ πάλμα. vnde (inquit) ὁ πρῶτος πῖλος καλούμενος, vt apud Cæs. Qui superiore anno primum pilum duxerat. Sed id vocabulum, Latinum, nō Græcum esse existimo. ‖ Idē Suidas, πίλοις adiectiuè quoque exponit πιλητοῖς. Apud Hesychiū verò diuerso accentu legitur Πιλοῖς, πιλωτοῖς. Item Πιλὸς κοχλιός. Vbi etiam NOTA Πιλός.

C. Πιλοποιὸς, ῶ, ὁ, Qui pileos conficit, Qui ex coactis lanis pilisve conficit pileos. ὁ τοῖς πίλοις ποιῶν: Coactiliarius, quòd nimirū coactilia siue subcoacta conficiat. VNDE Πιλοποιϊκὸς,

DE Πιλοποιϊκὸς, οῦ, ὁ, Ad coactiliarium pertinens. ETA Πιλοποιέω, ῶ, Pileos & coactilia conficio. VNDE Πιλοποιητικός, οῦ, ὁ, idem cum πιλοποιϊκὸς, id est Ad coactiliarium pertinens. Πιλοποιϊκὴ siue Πιλοποιητικὴ κονία, (inquit Gorræus) Lixiniū quo πιλοποιοὶ vtuntur cogēdis parandisque lanis. Est ENIM Πῖλος, τὸ ὀξέος εἴδους πικτὸν ἔνδυμα, hoc est, indumentum è lana compactum, siue in subucula modum induatur, siue pro calceo pedibus aptetur, caloris causa, siue eo vt pileo caput cōtegatur, siue aliis vsibus inseruiat. NAM Πιλεῖν SIVE Πιλοῦν est Lanas cogere & compingere. VNDE Πίλημα deductum est, quod significat linam coactam, cuiusmodi apud Gallos feltrum est. INDEET Πιλητὰ κτήματα, id est Lanæ coactæ, quas iurisconsulti coactilia appellant: à quibus ET οἱ Πιλοποιοὶ Latinè coactiliarii dici possunt. Cæterùm eo in opere lanas aqua abluere oportet: quæ quum οἰσυπραὶ, id est succidæ, sint, non est dubium quin aliquam vim medicamentosam in aqua relinquant. Nam vt aqua quæ per cinerem aut calcem colata est, vim aliquam inde accepit, ita ea quà lanæ succidæ abluuntur: ex quo perinde atque illæ, inter κονιῶν, id est lixiuiorum, genera cēsetur. Est autem prædita facultate digerendi atque incidendi, præsertim si additum est acetum, quod cogēdis lanis quōdam misceri solitum Plinius scripsit l. 8, c.48, vbi de lanarum generibus differit. Proinde strenuum est lactis coagulati remedium, vt habetur apud Dioscor. l.6: nec temerè Galen. lib.6. Methodi medendi, ab ea petiuit remedium ad neruum punctum, in penuria alterius medicamenti, quum ægro fortè vicinum πιλοποιὸν vidisset. Sic enim legendum est, per ι, non (vt Linacer) πιλοπωλον, quem figulum malè videtur interpretari. Quod tamen mirum est à nullo Græcorū medicorum interprete animaduersum fuisse, quòd vbique apud Dioscor. Galenum & reliquos perū scriptum legeretur. Ac quānuis magna pars medicorū eam in lixiuiorū genere annumerēt, κονίαν πιλοποιητικὴν vel πιλοποιϊκὴν appellātes, à multis tamē ὕδωρ πιλοποιητικὸν vel πιλοποιϊκὸν vel τῶν πιλοποιῶν vocari reperies: ab Aetio verò καὶ τῶν πιλωτείων, cū nulla prorsus ipsius rei differētia. Hæc Gorræus, qui etiam annotat, quanuis πιλὸς lutū significet, neminem tamen Græcorum, eum qui ex luto aliquid fingit, APPELLASSE Πιλοποιὸν, sed vel πλαστὴν, vel κεραμέα, vel κεραμεύσαντα. neq; .n. lutū ipsum fingi, sed ex eo alia fieri ab artifice. Ego tamē, sicut πλαστὴς & πλασταὶ à πιλεῖν dicitur, sic etiā πιλοποιὸς quin dici possit nō dubito. Vide & Κονία, tomi 2. semip. 338, litera H. & 339. ET Πιλοποιϊκὴ SIVE Πιλοποιία, ars τοῦ πιλοποιοῦ. Poll. lib.7, cap.30, τοῦ πιλοποιοῦ.

C. Πιλοφόρος, ῶ, ὁ, Qui pileū gestat. A Πιλοφορικὴ à Luc. vocari scribunt qui sunt apud Scythas secundæ à rege dignitatis.

Πίλιον, ου, τὸ, Pileolus. sæpe pro primitiuo πῖλος, id est pile⁹. Plut. in Tito Flam. de ciuibus Rom. à Tito exēptis seruitute, καθάπερ ἔτος ὅθεν τοῖς οἰκέταις, ὅπαν ἐλευθεροῦσιν, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς καὶ πιλίᾳ φορεῖν. Sic & Plaut. Vt ego hodie raso capite caluus accipiam pileū. Rursum Plutar. De fort. Alex. l.2, de Nicomede, ἡ κεφαλὴ ξυρόμενος, καὶ πίλιον ὀπισθεῦον, ἀπελυθέρου ἑαυτὸν Ῥωμαῖον ἀνηρεῖτο. Πίλιον à Suida exponitur etiam Centunculus: quem sequuti possumus ETIAM Πῖλος alicubi interpr. Cento. de quo vocabulo vide locum quendam Cæsaris in Πιλητὴς citatum.

Πιλίδιον, ου, τὸ, idem cū πίλιον. Exemplū ex Demosth. habes in Περιποιήσεω. cui similia hæc sunt. Plato Polit. 3, πιλίδιά τε δεῖ τῷ κεφαλῷ περιθεῖς. vt Ouid. — nec turpe putaris Pileolū nitidis imposuisse comis. Aristoph. Acharn. τὸ πιλίδιον δεῖ τῷ κεφαλῷ. Vbi schol. πιλίδιον ἐκ τοῦ Καμηλαύκιον: quod vocabulum recentioribus Græcis peculiare est, quamobrē dicit τὸ νῦν καμηλαύκιον καλούμενον. Itidémq; in lex. meo vet. Πῖλος, τὸ ὀξέος εἴδους εἰργασμένον ἐπὶ τὸ κοιμᾶσθαι ὁπωσδήποτε, ὁ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς, ἡ καμηλαύκιον. In eodē meo lex. καμηλαύκιον deriuatur παρὰ τὸ ἐλαύνειν καῦμα, quod etymon & apud Suidā habetur, apud quem SCRIPTVM Καμηλαύκιον, addentē etiā esse Ῥωμαϊκὸν τῷ λέξει. Porro in vulgatis lexicis habetur ETIAM Πιλάδιον, itidémq; pro Pileolus. AT VERO Πιλαμλῶ à Πῖλος fictum vocabulum est. Plut. in Numa, p.117 meæ editionis, ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς ἱερεῖς Φλαμίνας, ἀπὸ τοῦ περικεφαλαίαν πίλων, οὐ τὴν κεφαλὴν φορεῦντας πιλαμῦρας πιὰς ὄντας, ὡς ἱστορεῖται. At paulo aliter Seruius apud Virg. lib.8. Æneid. in hæc verba, Lanigerósque apices, annotat, Flamines in capite habebant pileum, in quo erat breuis virga desuper habens lanæ aliquid. quod quum per æstus ferre non possent, filo tantùm capita religare cœperūt. nam nudis penitus eos capitib⁹ incedere nefas fuerat. Vnde à filo quo vtebantur, flamines dicti sunt, quasi filamines. Verùm festis diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere. In Plutarchi autē loco NOTA Πῖλος περικρανίος dici ad cæterorum πίλων differentiā. vt περικρανίος πῖλος sit ὁ περιπεπλεγμένος τῇ κεφαλῇ, seu τῇ κεφαλῇ περικείμενος, vt Athenæus loquitur.

Πιλίσκος, ου, ὁ, Pileolus. idem cum πίλιον & πιλίδιον. Dioscor. lib.3, c.161, de lonchitide. Idem de aristolochia rotūda, αἵτη λευκὰ ἔχουσα οἱονεὶ πιλίσκους, Pileolos, Galericulos. Budæus.

Πιλόω, ῶ, Cogo seu coacto more τοῦ πιλοποιῶν. vel Constipo. cui oppositum est μανόω, Theophr. De caus. pl. l.3, c.29. ὁ δὲ χειμὼν πιλώσας καὶ κατακινώσας τὰς ῥίζας, συμμετρον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος. Et l.5, c.4. ἃ δὲ ἀπαγῆ συμπυκνῶσαι καὶ πιλῶσαι, condensare & constipare. Paulo antè, διὰ τὸ πιλοῦσθαι τοῦ ψύχους. Peculiariter signif. Lanas cogo.

Πίλωσις, εως, ἡ, Coactio & constipatio. qualis eorū est qui lanas cogunt, τοῦ πιλοποιῶν. Vtitur Theophr. in lib. De caus. pl. 5, οἱ δ' ὠραῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ πιλώσει καὶ πυκνώσει. Legitur & apud Poll. l.7, c.30, τοῦ πιλοποιοῦ. vbi videtur accipi pro lanarum coactione.

Πιλωτὸς, ῶ, ὁ, Coactus & cōstipatus. Peculiariter autem significat Ex lanis coactus siue compactus. idem CVM Πίλινος, id est Cōfect⁹ ex πίλῳ, hoc est lana coacta. quod vocabulū legitur apud Poll. l.7, c.30, vbi τοῦ πιλοποιοῦ. Apud eundem Poll. lib.6, c.10, sic legitur. ὅπ ὃ ἢ πίλινος τὰ κνέφαλα ἐρήπλεων, Εὔβουλος ἐν Αἰγίσθῳ διδάσκει· καὶ πέρωπα δ' ἢ πίλωτα περὶ κεφάλαια ὁμοιάζεσι. vbi propter sequēs πίλωτα putarim scribendum πίλινα. Ac πίλινος ibi accipio pro integumentis τοῦ κνεφάλου ex lana coacta, seu pro centonibus qui κνεφάλοις farciuntur. nam πῖλος nō tantùm pileum significat, sed etiam lanam crassam in quemuis alium vsum coactam, vt in tapetes, in strata equi, in foccos, quorum hyberno tempore vsus est. vt πίλωτα περικεφάλαια sint Fuluinaria ex lana coacta, seu οἷς ἐφήπλωντο πῖλοι. quæ etiam simpliciter πίλωτα nominantur. Sic enim in lex. meo vet. LEGITVR, Πῖλος, τὸ ὀξέος εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ὁπωσδήποτε, ὁ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς. SIN Πίλωτα apud Pollucem legamus, significabit Plumatilia, Plumis farta, vt πέρωπα.

Πιλωτάριος, ου, ὁ, Coactiliarius. idem cum πιλοποιός. Vide in Πιλοποιητικὸς & Κονία.

Πιλέω, ῶ, F. ήσω, idem cum πιλόω: ita ex πῖλος deriuatum vt φιλέω, ex φίλος, sicut in lex. meo vet. annotatur. Exemplum habes in Πέπλον, vbi Suidas πιλήσεται exponit πυκνωθήσεται. Itē Epigr. μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, maza subacta aqua ac coacta in modum lanæ coactilis. Citat Budæus & hæc ex Galeno, πεπίληται τὸ δέρμα καὶ πεπύκνωται. Item χάλασις τοῦ σωματος μόνων, χύσις τοῦ πεπληθύνων. Peculiariter autem Πιλεῖν significat Lanam cogo & constipo.

Πίλημα, ατος, τὸ, Lana coacta. (vt Plin. Lanæ coactæ & per se vestem faciunt) idem cum πῖλος. Seu Cēto, Centunculus. Gal. l.2. τοῦ κατ' πόπις, lanam coactam πίλημα vocauit, & πῖσμα ἔριου dixit, quod alibi ῥοφίον ἐρίου: pro quo δίπυχον ῥάκος l.10 Methodi. Paul. Ægin. lib.3, c.27, σύρραμμα ἐξ ἐρίων nominare maluit. Cor. Cels. l.7. c.26, hapsum lanæ appellat. Dioscorides libro 1, de amaracino oleo, καὶ πρὸς τὰ νυστρωτικὰ ἐν πιλήμασιν ἐρίνεοῦς βρεχόμενον καὶ ὁπωσδήποτε. Galenus libro 12. Meth. τοῦ δὲ ὅλου κώλου θεραπευομένου πιλήματος ἐλαίῳ θερμῷ βεβρεγμένου. Et libro 8, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁπωσδήποτε τὸ πίλημα, hapsum lanæ coactæ inducere atq; imponere. Linacer vertit, Penicillum incingere: occasione forsan sumpta ex eo quod sequitur, μὴ φερόντων ἢ ζώνιον. Sed ibi ζώνιον

non pro cinctu, verùm pro subligaculo accipiẽdũ dicunt nonnulli. Item λημνίσκων πλήματα pro λημνίσκοις πληθέντες. Athenæus lib.5, & 12, ex Posidonio, de Antiochi splendore circa conuiuia, μελιπήκτων καὶ στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ σὺν αἱδρομένοις λημνίσκων χρυσῶν πλήμασι, πλήθη. Idem Athen. eodem lib. 12, paulo ante locum citatũ, ἐμβάπτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας, cõfectus ex lana purpurea in modum πίλων. Similem huic locum vide in Συμπλέω. Aliàs pro quauis re constipata in modum lanæ coactæ, vt Aristot. De mundo, cohærẽtes & spissas nubes (Lucano) σωεχῆ πλήματα νέφους appellat. Ibidem, χάλαζα γίνεται ἐκ νιφετῶν συναφέντος, καὶ βείθος ἐκ πλήματος εἰς κατωφορὰν πατχυτέραν λαβόντος. quæ B. sic interpr. Grando fit ex niue volutim contorta, libramentúmque ex cõpressu capiente ad celeriorem lapsum. Πίλημα sicut πῖλος capitur etiam pro pileo, indumento capitis ex lana & pilis coactis. vnde fastigiatos ac velut turritos pileos Strabo πλήματα πυργωτὰ appellat. Suidæ πίλημα est φορφερὲς σκέπασμα: Hesychio ζώνη, μίτρα.

Πίλησις, εως, ἡ, idem cum πίλωσις. A Suida exponitur πύκνωσις, in hoc loco, τῶν ἀχθαρφόρων ζώων δεῖ τὰς πλήσεις οὐ θεινόντων τὰ σωῶν ἐδωδίμω σωδόγχῳ. Exponitur non solùm Dẽsatio, sed etiã Coarctatio, Cõpressio. Gal. πίλησιν & πύκνωσιν diuersa facit: vtpote qui sic scribat, τὸ μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ῥαγῶσι, τὸ δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι. Propriè Lanarũ coactio, apud Poll. lib. 7, c. 30, vbi σωῶν πλοποιῶν.

Πιλητός, ὴ, ὸ, idẽ cũ πιλωτός, Coactilis, Ex lana coacta factus. vt πιλητοὶ φοινικίδες, purpureæ vestes ex lana coacta. Apud Diodorũ verò Siculũ, vbi narrat Alexand. in funere Hephæstionis posuisse αὐδριάντας καθωπλισμένους, καὶ ὅπου τοὺς μεγάλους τόπους φοινικίδες αἰωρούμενοι πιλητοί, intelligũt pilas purpureas, eo quòd (teste Festo Põp.) pilæ fuerint effigies viriles & muliebres ex lana, quæ in cõpitis suspendebantur, quòd essent inferorum deorum quos vocant lares, quibus tot pilæ quot capita habitãtium in compitis ponebãtur: vt essent iis pilis & simulacris contenti, viuisque parcerẽt. Quin & illis sigillis atque imaginib⁹ vestes circũponi solitas fuisse aiũt. Et πιλητὰ κτήματα dicuntur τὰ πιλήματα, seu πῖλοι, Coactilia seu Subcoacta: vt Cæs. l. 3 De bello ciuili, Atque omnes ferè milites aut ex subcoactis aut ex cẽtonib⁹ aut ex coriis tunicas aut tegmenta fecerant quibus tela vitarẽt. Plato dicit πιλητὰ κτήματα apponi solita fuisse ne πώματα corp⁹ læderẽt. qualia sũt Polluci, τὰ πιλητὰ σωεκκεφάλαια, puluinaria tomentis farta, & πίλοις obducta: in Tim. p. 170 edit. Ald. πιλητὰ ὀφρύα, σωεσολιῶ μὲν καυμάτων, σωῦλημα δὲ χιμώνων, ἐπὶ δὲ πωμάτων, οἷον τὰ πιλητὰ ἔσεσθαι κτήματα σώματι μαλακῶς καὶ σωεχῶς ὑποκεισόμενα. Item πιλητὶ θωρακες, thoraces è lana coacta, quo sensu schol. Thuc. πῖλοι exp. apud Suidam, φορεῖσι δὲ ὅτι τοῖς κεφαλοῖς θώρακας πιλητοὺς, ὧν τὰ κύτη ὑπαρχόντα σερὰ, ἐξῆν πὼ χρῆσθαι τῶν πιλημάτων. Ex Aristot. πιλητὰ esse dicũtur ὅσα τῶν πιεζῶν μόνιμον ἔχει πῶν πίεσιν, quæ cogi possunt, & coacta compressáque pressuræ vim firmiter retinent.

Πιλητής, οῦ, ὁ, Qui cogit ac constipat. Peculiariter Qui lanas cogit, vel Qui è lanis coactis πίλοις conficit, Coactiliarius. Poll. lib. 7, cap. 30, vbi σωεῖ πιλοποιοῦ.

Πιλητικός, ὴ, ὸ, Cogendi ac constipãdi vim habens, Vi sua cogens ac cõprimens. Aristot. Probl. segm. 14, quæst. 8, τὸ δὲ ψυχρὸς πιλητικὸν ὅτι, Vi sua densat ac cogit. Quibuscum conferlocos duos Theophrasti in Πιλόω & Πίλωσις citatos.

C. ΕΜπιλέω, ῶ, Cogo ac constipo in. Plato in Tim. paulo post locum in Πιλητὸς citatum, μήτ' αὖ πολλαὶ καὶ πυκναὶ, σφόδρα τ' ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημέναι, de carnibus quibus ossa conuestiuntur & integuntur. quæ paulo antè corpori dicit esse loco πιλητῶν κτημάτων contra πώματα.

C. ΣΥΜπιλέω, ῶ, Cogo ac cõstipo, Cogo ac condẽso. Plato in Tim. aliquanto post locum citatũ, p. 172, ξυγενὲς μὲν ἱμαντῶδες ὂν αὖπῶ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πλήσει τῆς ψύξεως, ἢν ὑποχωρίζομένη δέρματος ἑκάστη βρίζ, ψυχθεῖσα συνεπλήθη. Budæus interpretatur Comprimo, in hoc loco Aristotelis lib. 3 De cælo, τὸ δὲ αὐτὸ μέγεθος οὐ δικεῖ συμπληθὲν γίνεσθαι βαρύτερον. Idẽ ex Plut. Demetr. affert hunc locum, περὶ τῆς ποτὲ ἐκ περφύρας ἀκρά τοῦ συμπεπληθυῖς χρυσοβαφεῖς πεποιημένος ἐμβάδας. vbi συμπεπληθυῖς πορφύρα dicitur Lana purpurea coacta. Confer autẽ hæc verba cũ loco quodã Athen. in Πίλημα citato. In lex. meo vet. συμπεπληθυῖς exponitur σωεσφιγμένος, Cõstrictus. Porrò sicut πιλόω simul ac πιλέω dicitur, ita non modò Συμπιλέω SED ET Συμπιλόω, ῶ, quo Theophrast. vtitur, teste Bud. A Συμπιλέω autem est VERBALE Συμπίλησις, εως, ἡ, Coactio & cõstipatio, propriè Lanæ coactio ac constipatio. Legitur apud Poll. lib. 7, c. 30, περὶ πιλοποιοῦ. IBIDEM Πιλίται ET Συμπλίται. quibus verbis videtur intelligere τοὺς πιλοποιοὺς, Qui lanas cogunt ac constipãt, Qui ex lanis coactis πίλους conficiunt, qui & Coactiliarii.

ΠΙ' ΝΑΞ, ακος, ὁ, Tabula, Asser. σανίς. Od. μ, Ἀλλά θ' ὁμοῦ, πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. ‖ Item Tabula, id est Mensula, Abacus. Epigr. lib. 2, Σπόγγον ἔχων κενεῶν τῶν γραφικῶν πινάκων, è fullonum tabulis. ‖ Capitur & pro arithmeticorum tabulis atque abacis. Bud. ex Plut. Rom. ἀπόρρυψος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Supputator & abaci peritus mathematicus. ‖ Itẽ Tabula seu tabella scriptoria, Codex, Libell⁹. Il. ζ, Πέμπε δέ μιν Λυκίονδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Quò allusit Herodian. lib. 7, οἷς ἔδωκε κατασημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τῶν βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται. vbi Polit. vertit, Literas obsignatas duplicibus tabellis. Item Πίνακες dicuntur tabellæ quibus capita libri alicuius continẽtur: Ciceromi Indices & σύλλαβοι, Hesychio σφραγῖδι. Itidémque tabellæ & indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plut. ad Col. ὡς ὅσα ἀφορεῖν τὴν πίνακα περάτων σωτῆρα τὸ βιβλίον. Athen. l. 13, ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ πέμπτῳ πίνακι τῶν νόμων. Latini paulo aliter tabulas legũ dicunt. Itẽ Tabula qua in publico loco suspensa, memoria rei alicuius conseruatur ac propagatur. (Hesych. ἀναγραφὴ & ἱστορίαν exp.) Athen. l. 12, ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὴν ἐπὶ καὶ νῦν διαμένοντα, καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τῶν πεπισταμένας τὴν ἐπιτίμιον. Item de pictorum tabulis, in quibus simulacra & formas depingunt hominum, cæterorúmque animantium. Athen. lib. 12, de Parrhasio, ὅτι τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἐγράφεν, ἐπιγράψας τῷ πίνακι, & quæ sequuntur. ‖ Item Discus, Quadra, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intro ferũtur. Exempla ex Hom. Matrone, Epigr. vide in Ὀπαλέος, Ὀψοφόρος, Πεναλέος. cui postremo simile hoc apud Athen. lib. 4, ἔπειτ εἰσφέρεται πλοῦτος αὐτὴ δείπνου, πίναξ ὀρχυρούς. Et initio libri, ἐν χαλκῷ πίνακι δῶρα ἑκάστῳ ἐδίδη.

C. Πινακοθήκη, ης, ἡ, Repositorium tabularum, Locus vbi tabulæ reponuntur. vel Tablinũ, (Plin.) Tabularium, (Cic.) Et pro Grãmatophylacium. Itẽ, Vbi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. lib. 35, c. 2, de honore imaginũ, Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuũt, alienásque effigies colunt. (Paulo pòst Tablinum dicit pro tabellarum & codicum repositorio: Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in magistratu gestarum) Eodem libro, c. 11, Celeberrimos eadem ætate imaginum pictores, Sophylon & Dionysion, quorum tabulæ pinacothecas implent.

C. Πινακοπώλης, ου, ὁ, Qui tabulas vendit. Comici πινακοπώλας appellant nõ solùm eos qui τοὺς πίνακας vendũt, verumetiã qui aues ὅτι πινάκων κεραμέων venales propõnunt, vt ex Poll. docui in Ὀρνιθοκάπηλος. Itidem schol. Aristoph. πινακοπώλης exp. ὁ ὀρνεοπώλης, ὁ τὰ λιτὰ τῶν ὀρνέων ὅτι πινάκων πωλῶν: in Auibus, Ἢ δεινά τῷ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων Ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης.

Πινάκιον, ου, τὸ, Tabella, Codicillus. Aristot. Polit. 2, c. 6, τοῖς κρίσις ἐν τοῖς δικαστηρίοις ου δῆλ ψηφοφορίας ᾤετο γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην, tabellã vnumquẽque iudicũ ferre. Pro quo Plut. dicit γραμματεῖον, vt te docebit locus quidã in Γραμματεῖον citatus. Itidẽ Arist. Vesp. πινάκιον τιμητικὸν, Tabella cẽsoria. Cum Arist. verò loco affine quid habẽt hæc Asconii verba, Tabulas iudicũ, tabellas cereas intelligit, quib⁹ sentẽtias ferebãt. erãt. n. sentẽtiæ nõ

vocales, sed tabellariæ. Item, In causis maioribus iudices vniuersi in cistam tabulas simul coniiciebant, suas insculptas literas habẽtes, absolutionis siue cõdemnationis, quum de alicuius capite agebatur: N & L, ampliationis. Et in lex. meo vet. πινάκιον esse dicitur σύμβολον δικαστικὸν, ὃν ᾧ ἐπιγράπτο τὸ τοῦ κρινομένου σωῶμα, καὶ ὁ δῆμος. In eodem meo lex. exponitur ψήφισμα & γραφὴ, citatúrq; hic locus Demosth. μικρὸν πινάκιον τῶν ἐπιγεῖν ἐδώατο. Vbi continẽs accipitur pro ipso cõtento synecdochicè. Nam πινάκια dicuntur tabulæ seu tabellæ quibus publicè aliquid proponitur, vt vel leges, vel nomina reorũ, vel alia aliqua programmata, vt videbis in Ἔκκειμαι, tomi 2 semip. 165, litera D. Hermog. γράφει τις τὸ κ' Μεγαρέων αἱρῆσθαι πινάκιον. Vbi πινάκιον significat tabellam in qua nomina Megarensium, id est, pecunia quam debebant, pendebãt. Bud. sic interpret. p. 583, Ad populum tulit, & eo autore populus nomen delendum sciuit pecuniæ à Megarensibus debitæ. De tabella dictũ in qua programma aliquod pendet vide in Πρόγραμμα, tomi primi p. 876, B. Sic Luc. in Nigr. σωεῦκειτο δ' ὂν μέσῳ καὶ πινακίν τ' τῶν ἀπὸ γεωμετείας γραμάτων καταγεγραμμένον. Ex Moschop. annotatur πινάκια dicta fuisse, ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες δικάζειν, ἤγουν ἀρχήν. De tabella pictoris apud Plutarchum dicitur.

Πινακίς, ίδος, ἡ, idẽ cum πινάκιον, id est Tabella. De tabella scriptória dictũ habes in γραφεῖον, & in Μάλθη. Exponunt quidã & Pugillares. Exponitur & Scutella, Parua lanx, qua signif. vsurpatur πινακίσκος. ‖ Aristoph. scholiast. πινακίδας dici scribit, τοὺς μεγάλας σανίδας τῶν πλοίων, in loco illo quem in Πινακιδὸν citabo. Hom. πίνακας eo significatu dixit. ‖ Est & genus saltationis. Athen. l. 14, μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦτο καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα. Meminit & Poll. l. 4, c. 14, his verbis, τοὺς δ' πινακίδας ὠρχοῦτο οὐκ οἶδα εἴτ' ὅτι πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. INDE Πινακίδιον, itidem Tabella. Pro tabella cerata in qua olim scribebant, accipitur Lucæ 1. item Tabella, hoc est Index rerum aliquo libro comprehẽsarum, vel aliquibus è libris excerptarũ. Quo nomine in inscriptione librorum vsi fuerunt nõnulli. Plin. in præfat. suæ historiæ naturalis, loquẽs de inscriptionibus Græcorum, Iam Μοῦσαι, Παυδέκται, Ἐγχειρίδιον, Ἀσκμοῦν, Πινακίδιον, inscriptiones propter quas vadimoniũ deseri possit. Itidem Gell. sub finem suarum Noctium Atticarum, Nam quia variam & miscellã & quasi cõfusaneam doctrinam conquisiuerant, eò titulos quoque ad eam sententiã exquisitissimos indiderũt. Nanque alii Musarum inscripserunt, alii Syluarum: ille κηρίον, alius κέρας Ἀμαλθείας: quidã Lectionis suæ, alius Antiquarum lectionum: atque alius πινακίδιον, & item alius ἐγχειρίδιον. Paulo pòst, Neque itẽ defunt qui indices suis libris fecerunt.

Πινακίσκος, ου, ὁ, itidem Tabella. Plerunque accipitur pro paruo disco seu scutella. cuius signif. exemplũ habes in Ἰχθυηρός. Itidem apud Athen. & Poll. VNDE Πινακίσκιον, ου, τὸ, itidem Tabella, Scutella. Legitur apud Athen. initio libri 15.

Πινακηδὸν, In modum tabularũ seu asserum. δίκην σανίδων, vt Eust. exp. Aristoph. Ran. Ῥήματα γραμματικὴν Πινακηδὸν ἀποστῶν. vbi & schol. exp. ἀποστῶν τὰ ῥήματα, ὡς τῶν πίνακας ἀπὸ πλοίων. Et mox hæc subiungit, δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποστωμένων ἐν τεκμηρίᾳ. In vulg. lex. perperam SCRIPTVM Πινακιδὸν.

Πινάκωσις, εως, ἡ, Tabulatio, vt Cæsar appellat: vel etiã Tabulatũ, vt idẽ, & alii. Plut. Symp. 3, probl. vltimo, de ligno oleagino, τοῖς δὲ βαλανείοις πολέμου ὄντος, καὶ λυμαίνεται τὴν πινάκωσιν αὐτῶν καὶ τὴν θερμοῖς ὑποκαιόμενον.

ΠΙ' ΝΟΣ, ου, ὁ, Sordes, Squalor & illuuies. idem cum ῥύπος, teste schol. Eurip. citante hoc hemistichium, πίνω δὲ οἰαύλεος χρὼς Ἐσκλήκει. Antiph. l. 2 Epigr. in philosoph. Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντα πίνῳ πεπαλαγμένον ὕδωρ, sordib⁹ squalẽtib⁹. Plu. De orac. Pyth. initio, ἐθαύμαζε δὲ τὸ χαλκοῦ τὸ αὐθηρόν, ὡς ου πίνῳ σωεσοιπόν, ου δὲ ἴω, βαφῆ δὲ κυανοῦ τίλβοντος. Strabo σωεὶ ὑφάσμάτων loquẽs quæ texuntur è lapide quodã Carystio, ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεται, καὶ ἀποκαθαίρεται τῇ πλύσει τὸν πίνον ἐμοίως, quæ sordida in flammã cõiici, ac sordibus emaculari, non secus quàm lota. Quod idẽ refert Plut. De def. orac. p. 770 meæ ed. Metaphoricè verbis quoq; antiquis πίνος tribuitur, vbi videndũ an reddi possit Sordes. sordida oratio apud Quint. cui opponit nitidã. Et τῶ ἀρχαιότητος πίνος, Sermonis antiqui squalor quidã, Oratio & verba squalida antiquitate. Dionys. Halicarn. ὁ, τε πίνος αὐτῇ καὶ χροιᾷ ὁ τῆς ἀρχαιότητος ὑπέρμα καὶ λεληθότως ὀλπτέχει, Squalor situsq; vetustatis. Obseruandũ autẽ in laudẽ poni, Itidẽ Suid. ex Damascio, ὁ ὢν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ πολὺ νεωτέροις ἐκμιμησάμενος σοφισταῖς, ἀλλὰ σωεῖς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος. Erot. apud Hippocr. annotat se quibusdam in ὑπομνήμασιν reperisse, πίνον vocari τὸν αὐπλον. ‖ Πίνος dicitur interdũ homo sordidus, sicut αὐχμὸς, teste Eust. homo squalidus. Similẽ vsum habet ζωμὸς & κονιορτὸς, vt in Ζωμὸς docui, tomi 1 semip. 1408, E. In v. l. annotatur, accipi pro homine spurco & pestilente, vt Pestis apud Lat. Notandum porrò passim scriptum LEGI Πῖνος, licet in Epigr. corripiatur prior syllaba, itidémque apud Apoll. Rhod. Rectius ergo in lex. meo vet. Πῖνος. Cæterùm pro Πίνος vsurpatur ETIAM Πίνα, itidem Sordes, Illuuies. Schol. Soph. p. 23 meæ edit. Πίνα ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν· πίνναι, τὸ ὄσρεον, δεῖ δύο ν. AT VERO Πῖνον, Vinum hordeaceum, (vt scribit Arist.) quo qui inebriãtur, non in omnem partem, vt cæteri, corruũt, sed proni tantùm aut supini. Paulus autẽ vinũ quod ex sordibus vellerum elutis conficitur, πῖνον vocari putat. Gorr. Idẽ habetur apud Athen. l. 10, vbi hunc οἶνον κρίθινον ait vocari etiã βρύθον: aliàs ζύθος quoq; appellatur: vulgo Ceruisia. RVRSVM Πῖνος Theophr. pro pinu accepisse putatur, De caus. pl. l. 6, c. 17, τῶν αὐτομάτως ὀλπτηγυμένων δακρύων, οἷον ὅπῃ τε τῆς πίνου καὶ ἀκαίδας πσί.

C. Ἄπινης, έος, ὁ καὶ ἡ, Sordium purus, Qui sordidus nõ est. καθαρὸς, Suidæ. Apud Hesych. verò LEGITVR Ἀπινοῦται, ἀπορυποῦται, AB Ἀπινόω. Sed putarim SCRIBENDVM Ἀποπινοῦται, AB Ἀποπινόω, Sordibus emaculo. Alioqui Ἀπινοῦται & Ἀπινόω essent potius ab Ἄπινος deriuata, & Ἀπινόω significaret ἄπινον reddo.

C. Δυσπινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sordibus ac illuuie deformis, Sordidus, Sordidatus. vt δυσπινῆ ἱμάτια apud Poll. l. 4, quibus ὀν δυστυχίας vsos fuisse scribit. Sic Aristoph. Acharn. Ἀλλ' ὦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα; Vbi schol. exp. ἐρρυπωμένα, ῥυπαρά. Alibi, ἔδυσε δυσπινεῖς σολάς.

C. Κακοπινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sordibus malè contaminatus, Sordib⁹ & illuuie fœdus, Impurus. Athen. l. 13, καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσιν οἱ πλεῖστοι, σωεσασμένοι. καὶ κακοπινεῖς ου μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ ὄψει. Itidẽ Soph. Aiace, p. 23 meæ edit. de Vlysse, ἀπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὀργανον, κακοπινέστατόν τ' ἄλημα σρατῷ. Vbi schol. annotat DICI Πῖνος interdum ὅπῃ τῆς ἰδέας, interdũ ὅπῃ τῶ ἤθους, (quod ex Athen. loco discimus) hîc verò significare τὸν κακοήθη, seu πεῖμα κακορύπαρον. ‖ Hesychio Κακοπινὴς est κακὸς, μεθυσής.

Πινόεις, εις, ὁ, Sordidus. ῥυπαρός. vt πινόεν ἔριον, lana sordida. quod & οἰσυπηρὸν ἔριον, & ῥυπαρόν. Et fœm. πινόεσσα in Epigr. Θυμοβαρὴς ἀρετὴ μύρομαι ἐζομένα, Ἀπόκαμος, πινόεσσα, ἐξῆ κρίσιν· ὅπῃ Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὴ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος. quem locũ Suid. citans πινόεσσα exp. ῥυπῶσα, αὐχμῶσα, Sordida, Squalida. sed perperam apud eum SCRIPTVM Πινύεσσα: perperam ITEM Πινύεις in vulgatis lexicis pro Πινόεις.

Πινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idẽ cum πινόεις. Eurip. Oreste, ὦ βοηρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα. vbi schol. exp. αὐχμηρὸν καὶ ῥυπῶδες, squalidũ & sordidum. Item apud Hippocr. πινώδεσι Erot. accipit pro ῥυπαροῖς. qui etiã dicit πινωδὴ ἐρία, lanas sordidas seu succidas, quæ & πινόεντα & οἰσυπηρά. VNDE Πινωδία, ας, ἡ, Sordida illuuies, Immundities, Impuritas: vel etiam Sordes. ἀκαθαρσία, Hesych. AT Πινάδης, quod in v. l. itidem exponitur Sordidus, mendosum est, & pro eo scribendum Πινώδης.

Πινηρὸς, ὴ, ὸ, idem cum πινόεις & πινώδης. Erot. annotat, quum Hippocr. dicit πινηρὰ ἔρια, intelligenda esse τὰ οἰσυπηρά, quæ idem πινώδη & πινόεντα appellat.

Πιναρὸς, ὴ, ὸ, idẽ. Hesych. ῥυπαρὸς, ἀπλὴς, ἐλάχιστος: qui πιναρὰ itidem exp. necnon & τὰ πινά. AT Πιναρὸν vocat Peteesius apud Dioscor. lib. 5, cap. 114, atramenti suto-

BIBLIOTHECA UNIVERSITATIS

rii genus quoddam, ab aliis σαλακτὶς nominatum. Apud Romanos verò Πινάριοι erat familia quædã, quam Plutarchus in Probl.Rom.pag.497 meæ edit. ᾠδὴ τὸ πινᾶν ita nominatam scribit, causam ibidem afferens: QVASI Πεναρίοι.

Πινόω, ῶ, F.ώσω, Sordibus inquino. Pass. Πινοῦσθαι. VNDE Πεπινωμένος, Sordibus fœdatus, Sordidatus. Plut.Alex. pag.218, φαιότερον καὶ πεπινωμένον ἐπόησεν. In v.l. habetur ETIAM Πινάω, Cõtamino. sed id mẽdosũ esse reor.

ΠΙ'ΝΩ, Bibo, Poto. Præt. πέπωκα, tanquã à Πόω. Aor.2, ἔπιον, tanquam à Πίω, vt annotant grãmatici. Hom.Odyss.ο, — πέρπε πινέ τε οἶνον. Idem dixit πίν' ἐμέθων οἶνον κύπελλα. Et Il.β, — πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσηπόιο. Apud eundẽ Odyss.ρ, ὀρὸν πίνων. Sæpius autem sine adiectione apud eundem, vt Odyss.α, — πίνοντά τε περπόμενόν τε. Et πίνειν καὶ ἔδειν, vel ἔδειν καὶ πίνειν, apud eũdẽ non raró. In soluta autem oratione dicitur & πίνειν οἶνον & πίνειν τὸ οἶνον, (vt Gall. Boire du vin) quæ cõstructio putatur esse Attica. Aristoph. Ranis, Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ αἴσθομέναν. Et in cuiusdã oraculi versu, Πὶν' οἶνον τρυγέων. Et πίνειν φάρμακον apud Gal. Frequẽtius sine accusatiuo. Thuc.lib.7, πίνον τας τε τοῖς πολλοῖς. Xenoph. Pæd. 4, ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. Ibidem, καὶ ἔπινον καὶ ἄνωχωροῦν. Et Pæd.8, μήτε ἐδίψειν, μήτε πίνειν. Demosth. εἰς τὸ πίνειν ἥκειν. Et πεῖν ὕπνε apud Plutarchũ & Athen. vt Gall. Demander à boire. Item ἐκέχρον πίνειν apud Athen. vt Gallicè Verser à boire. Legimus præterea πίνειν cum præpositione ἐκ, vt apud Xenoph. Pæd.5, ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ὀλίνομεν. Et Pæd.4, πεῖν ἀπὸ τοῦ θαρρέοντος πλαμοῦ. Apud Athenæum lib. 11, πίνειν μεγάλοις ποτηρίοις. Cæterùm ab ἔπιον est πίης, in hoc Philostrati loco, οὐδὲ πιῇ λέγει, μὴ πίης· οὐδὲ ὀπώρας, μὴ λάβῃς. Pro quo inuenitur & POET. Πίῃσθα. Et infinitiuus πεῖν sæpe obuius. pro quo HOM. Πιέειν etiam dixit per dialysin. Imperatiuus itidem Πίε legitur apud eundem, Odyss.ι, Κύκλωψ τῆ, πίε οἶνον. ITEM Πίθι in imperandi modo: vt in illo celebri atque adeo prouerbiali dicto, ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι, Aut bibe, aut abi. A passiua autem voce sumũtur FVT. Πιοῦμαι ET Πίομαι. A quo πιοῦμαι est πῇ apud Aristophanẽ, πικρότατον οἶνον τήμερον πῇ. (vnde videmus Phrynichum immeritò hanc futuri formam reiecisse) Πίομαι autem legitur cum alibi tum Epigr.lib.2, Πίομαι ὦ Λιωᾶς &c. Cuius secunda persona πίεσαι apud Lucã capite 17, φάγεσαι καὶ πίεσαι. Et participium Πόωθρος. vnde apud Homerum, πόωθρ' ἐκ βοτάνης. Quinetiam FVT. Πίσω ET Πίσομαι affert Eustathius pag.1253, hoc ex Antiphane, illud ex Pindaro. Sed & alibi πίσαι pro πιεῖσαι ex eodem Pindaro, necnõ ex Eupolide affert. Vnde appellata fuit (inquit) VRBS Πίσα, Pisa. item Πίσα nomen appellatiuum profonte, quasi ποτήρα. SED ET Πίσεα, neutrum plurale de loco irriguo, quasi videlicet qui possit πίσαι, id est ποτίσαι, potum præbere. apud Homerum aliquot locis, vt Il.υ circa principium, Καὶ πηγὰς πόεμεν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Ab eadem origine EST Πιστὸς, (q.d. Potabilis) Poculentus, Potui aptus, Qui potatur, Qui bibitur, seu bibi potest. vt πιστὰ φάρμακα apud Æschylum in Prom.p. 3: meæ edit. Quod autem ad illud πίσμαι attinet, ab Antiphane accipi pro πίω tradit, nisi mendosè scriptus est hic locus: quod ego planè persuasum habeo. Denique & πίσμαι passiua voce quidam vsurpasse Homerum existimarunt, (vt idem tradit) scribentes ita secundum versum Il.χ, Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πίσμαί τ' ἀκέοντό τε δίψαν. Alii legere maluerunt πίσμ' τ' ἀκέοντό τε.

Admonitio de passiuo aoristo Ἐπόθην, item de verbalibus Πῶμα, Ποτὸς, &c.

Inuenitur apud gramm. nõ solùm præt. πέπωκα, (vnde est præt. plusquamperf. ἐπεπώκει apud Luc. in Lapithis) sed & FVT. Πώσω per ω in priori quoque syllaba, verùm nullũ eius vsus exẽplũ affertur. at certè videmus πῶμα & πῶσις ac πῶτος cæteráq; per o scribi, quæ scriptura consentanea est scripturæ isti, πότω, nõ illi πώσω: necnõ isti πέπωμαι ac πέποται, non autẽ πέπωμαι & πέπωται. Atq; adeo scripturæ illius exẽpla inuenio, nõ itẽ huius. nec enim ἐπώθην (quod sciã) sicut ἐπόθην legitur. Sic πέποται, & comp. ἐκπέποται, &c. licet alioqui πέπωκα, vti dixi, in præt. perfecto actiuo scribatur. quã etiã sequitur πῶμα, quod alicubi reperitur pro πόμα, vt docebo in proximè sequente verbali Πόμα.

Πόμα, ατος, τὸ, Potio, Potus. Luc. in Hermot. τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα. Athen. lib.1, ἐρχῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόμα τι τοῦ ἀρωμάτων καταστυαζόμενον. Et de potione quã medicus exhibet, affertur ex Galeno ad Glauconem, διδόναι πόμα. Sciendum est autem inueniri scriptũ ETIAM Πῶμα: aut certè versum alicubi hanc scripturam poscere, vt in hoc versu Euripidis, Δήμητος ἀκτῆς, πώματος θ' ὑδρηχόου. Sic alibi & apud eundem. Quinetiam Anacreontis quidam loci eandem scripturam postulãt, & Græcorum epigr. Quidam tamen his omnibus in locis ο seruari posse existimarunt, vt prima syllaba vi liquidæ literæ μ producatur. Qua in opinione & Ianus Lascaris fuit.

Πόσις, εως, ἡ, Idem quod proximè præcedens πόμα apud Homerum, passim copulantem ἐδωδὴν & πόσιν, cibum & potum: alicubi verò πόσιος & ἐδητύος. vt in hoc versu, qui aliquoties repetitur, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἆσε ἕκαστον. Alioqui accipitur pro potatione. quã signif. habet & Potus. Thucyd.lib.7, ὑπὸ γὰρ τῶν ἀθεμιστεροῦς τῆς νίκης, πρὸς πόσιν τρέπεσθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἐρυτῇ, ad potationem, aut etiam ad compotationem. Possumus verò ᾠδὰ πρὸς πόσιν reddere aptius, Inter potandum.

Hinc COMP. Ἀρχιπουσία, q.d. Principatus bibẽdi, quem qui consequutus est, arbiter bibẽdi vocatur ab Horatio. Ex quo fortasse ἀρχιπουσία potest etiam reddi Regnum vini: sequendo videlicet hunc eius versum, Ode 4, lib.1, Nec regna vini sortiere talis. Ibi enim annotatur, eũ regna vini appellare quæ in conuiuiis constituebantur: in quibus is è conuiuis cui hoc regnum sorte obtigerat, leges bibendi ferebat: quibus cæteros omnes parere necesse erat. Verùm Budæus ἀρχιπουσίαν exp. non solùm Principatum bibendi, sed & Primum bibendi locum, ex Plauto in Curc.

ITEM Πολυποσία, Multa potatio, Immodica potatio, Immodicus potus. Diosc. lib.5, cap.11, καὶ παῦε ὀξέων ἀρχὰς, ὃν δίδωσι καθ' ἡμέραν ἡ πολυποσία, Largus potus, seu Largior potus. Cui CONTR. Ὀλιγοποσία, q.d. Pauca potatio. Pro quo dixerim potius Parcus potus.

ITEM Φιλοποσία, q.d. Amor potationis, seu potus. Dicitur de inexhausta quadam & inexplebili bibendi auiditate. Redditur autem & vno verbo Vinositas. Xen. εἰς φιλοποσίαν τρεπόμενοι.

At Ψυχροποσία post ψυχὸς ponendum erit.

Πότος, ου, ὁ, Potatio, Compotatio. Possumus verò & Conuiuiũ interpretari alicubi. Athen. lib.4, ὅταν ὁ βασιλεὺς πόνον ποιῆται, συμπόσια, αὐτὸς εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα. Apud eundem, itidémque apud Plut. ᾠδὰ πόνου, In potatione seu cõpotatione. Vel, Inter potandum, seu compotandum. Bud. in hoc Plut. loco, ᾠδὰ πόνου βλάσφημα πολλὰ τοῖς αὐτῶν εἰρηκέναι, vertit ᾠδὰ πόνου, Inter potandũ. item Super conuiuium. Vsitatus est & plur. numerus πόνοι, Potationes, Compotationes. Quidam comicus apud Athenæum, πότοις ἐωθινοῖς πίνει δεῦρ' ἐπὶ σε νῦν. Et πότοις ποιεῖσθαι apud Pollucem, sicut πόνον ποιεῖσθαι ex eodem Athenæo protuli modó. Plato De rep. lib.1, τοῦ τε παροδύσα καὶ περὶ πότους καὶ ὁμιλίας. Isocr. Ἀλκιβιάδ. παῖς ὢν τοῖς πότοις σωφρόσυνος. Luc. καὶ τοῖς πότοις ἐρεῖς καὶ τοῖς δεῖπνα. Idem, φίλος πότων καὶ ἀφροδισίων. Cæterùm quanuis hoc nomen in hac signif. reperiatur in posteriore etiam notatum accẽtu, non dubium est quin germana sit ea quæ accentum in priori collocat scriptura. Exempla autẽ illius adulterinæ extant cum alibi, tum apud Lucianum, & Aristot. in Problem. in Aldina editione.

Ποτὸς, ὄν, ὁ, (q.d. Potabilis) Potulentus, seu Poculentus. vt ποτὸν φάρμακον apud Eurip. quod & πιστὸν vocatũ fuisse, dictum est suprà. Et ποτὸν ὕδωρ apud Thuc. Aqua potui apta. (Quidã interpr. Aqua ad potandum.) Qua signif. dicitur & πόσιμον. At neutrũ SVBST. Ποτόν, οῦ, τὸ, sicut πῶμα & πόσις, Potio, Potus, Quod bibitur. Hom. Od. ι, Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσας, Ἡδὺν, ἀκηρέσσον, θεῖον ποτόν. Sic & alibi θεῖον ποτὸν apud eum legimus. Itidẽ in soluta oratione. Xen. πτὸν πωῦ, ἡδὺ λῶ αὐτῷ. (Idẽ Pæd.8, σίτων καὶ ποτῶν μεταδόσις. Alibi autẽ dicit

ποθῶν καὶ σίτων ἀπόλαυσις. Itidémque Plato, ποθῶν καὶ σίτων ἀπόλαυσις, necnon σιτία καὶ ποτὰ) Lucianus De luctu, καὶ ποτὸν μνήμης πλέμον. Et γλυκὺ ποτόν. Apud Alex Aphrod. τῷ ποτῷ χρῆσθαι, pro Potare: & apud Diosc. ποτὸν δίδοται, pro Datur in potu. q.d. Potulentum datur.

COMP. Ἄποτος, q.d. Impotus, id est Non potus. vt ἄποτος αὐτὴρ καὶ ἄπυστος apud Sophoclem, Impastus & impotus. Tale est, ἄποτος ἐπὶ γράφει. Legimus & ἀποτα ζῶα, apud Theophr. de animalibus, Quæ potu nõ vtuntur. Interdum verò ἄποτος dicitur Potui inutilis, q.d. Non potabilis. qua in signif. vsus est Greg. Nazian. ITEM Ἡδύποτος, Cuius potus suauis est. Homerus Od.β, Εὖ δὲ πίῃσθ' οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο Ἕξεσαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐν κύπελλον ἔχοντες. AT VERO Ὀλιγόποτος, Pauco potu cõtentus, Qui parum potat, seu bibit. Aristoteles, ὀλιγόποτα τοῖς διψητικοῖς opponit, teste Budæo. HINC Ὀλιγοποτέω, ῶ, Pauco potu vtor, Parum poto, apud eundẽ De part. anim. lib.3, cap.178. Sic & apud Plutarchum in Apophth. ἐρωτώμενος ὑπὸ τίνα αἰτίαν ὀλιγοποτοῦσιν οἱ Σπαρτιάται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ὑπὸ τῶν ἡμῶν βουλεύωνται.

Ποτικὸς, ου, ὁ, Bibax. eadem forma qua βρωτικὸς, Edax, Pollux ποτικὸς subiungit superlatiuo πιστότατος. Plutarch. de Demetrio & Antonio, ῥιψόμενοι ὑπὸ ὁμοίως ἐρωτικοὶ, ποτικοὶ, γραπτικοὶ, μεγαλόδωροι.

Πότιμος, ου, ὁ & ἡ, Potui aptus. vt πότιμον ὕδωρ, apud Theophr. & Aristot. (oppositũ habens ἄποτον apud eosdẽ) Aqua potui apta. Quidã verò interpr. & Potabilis. Item φρέαρ πότιμον, puteus cuius aqua est πότιμος. At in v.l. nõ solùm πότιμος ἄμμος, Dulcis arena, ex Gaza apud Theophr. sed & καρπὸ γλυκεῖς καὶ πότιμοι, Fructũ dulces & grati palato. Dioscorides τὸν δευτερέαν οἶνον vocatum etiam πότιμον tradit libro 5, capite 13. Plato metaphoricè πότιμον λόγον dixit, scribẽs, πτίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύζεσθαι.

Πότης, ου, ὁ, Potor, Potator, Bibax. Aut etiam Bibosus. (si & hoc post Nigidium ac Laberium vti licet) Aristophanes Nubibus, λύχνον quoque vocauit πότην, lucernam bibacem, vel bibulam, vt alii interpretantur. Sũt autem ex πότης composita cum alia, tum οἰνοπότης, quod & ipsum interdum de bibaci dicitur. AT Φιλοπότης eandem quidem & ipsum significationem habet, sed ex πότης compositum esse arbitror. Ab οἰνοπότης autem FIT Οἰνοποτῶ, quod habes Tomo 2, col.1241. Eiusdẽ verò formæ SVNT Μετεωροπότης ET Μετεωροποτῶ. Nam Μετεωροπότης apud Xenophontem significat Qui modicè seu moderatè potat. Aut q.d. Moderatus potator. (Habet verò Poll. & SVPERL. Μετεωροπίστατος, quod magis probat quàm τὸ ἀπλοῦν μετεωροπότης. dicit enim esse ἀτελές) Μετεωροποτῶ, Modicè poto, seu moderatè. ITIDEM Κλεψιπότης ET Κλεψιποτῶ. Legitur tamen apud Suidam, ipsum duntaxat verbum Κλεψιποτῶ, exponentem Parcè bibo, ac compotorem fallo. Et subiungentem hunc locum, αὐτὴ γὰρ μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα. Vbi fortasse reddi possit, Fallaciter potans, seu Fallacia vtens in potando. vt nimirum faciunt qui vt compotorem ad largè potandum prouocent, ipsi quoque largè se potare simulant, parcè alioqui potantes. Itidem verò κλεψιποτῆν eleganter dici potest, (meo quidem iudicio) Tibullus, faciẽs id quod his versibus describit libro 1, El.6, Sæpe mero somnũ peperi tibi: at ipse bibebam Sobria supposita pocula victor aqua. AT Κλεψιπότης, fuerit itidem Qui fallaciter potat. &c. FOEM. Πότης, Potrix (vt dicitur Cõpotrix) Quæ est bibax. πότης γυνὴ, quo vti Phrynicum testatur Pollux. Vtitur verò & quidam alius comicus apud Athenæum. Affert idem Pollux & gradum SVPERL. Πότατος, Bibacissimus.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, Potus, Potio. Sed poeticum est hoc ποτὴς, quo & Homerus aliquot locis est vsus. vt Odyss.σ, Βρωτὼ οὐδὲ ποτῆτα. Eiusdẽ Odyss. lib.ο, — ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Et Iliad.τ, Μή μοι τῷ σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἁσασθαι φίλον ἦτορ.

Πότημα, ατος, τὸ, Potus, Potio. Cuius nominis pluralis numerus ex Dioscoride affertur, ὀν ὀκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον.

Πότημα est etiam Poculum, si Hesychio credimus, qui scribit, Πότημα, ποτήριον. ἢ ὁ πόπις αὐτός. sed pro πόπις non dubito quin reponi debeat πόπος.

Ποτήριον, ου, τὸ, Poculum. vt ἀργυροῦν ποτήριον, & χρυσοῦν, item χαλκοῦν, necnon κεραμοῦν, & ξύλινον, apud Athenæum. Sed & μικρὰ ποτήρια, item μεγάλα, apud eundẽ. Plutarchus de Socr. dæm. αἰτήσας δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν. ‖ Ποτήριον, Canalis, seu Piscina, v.lex. ex Hieronymo in Ezech. ‖ Ποτήριον, est & Indumentum laneum, si Etymologo credimus, ita videlicet dictum quasi quod fuerit ποτὶ ἔριον. quod quàm ridiculè dicatur, lector ipse iudicet. Paulo certè minus ridiculum esse videtur etymon quod dat huic nomini, habentã suam illam primam significationem, nempe vasis in quo bibimus: videlicet ἀπὸ τοῦ πίνειν ποτὸν τηρεῖν. quis enim dubitet quin hæc terminatio nominis ποτήριον, ᾠδαγωγὴ sit duntaxat? ‖ Ποτήριον, Frutex spinosus, quem φρυάνιον etiam ac νοθεράδα vocant. Quidam falsò pomum sylueſtrem esse putarunt, cuius fructus sint quæ βεράθυλα vocantur. Vide Dioscoridem & Plinium.

(ETIAM Ποτὴρ significans idem quod ποτήριον, id est Poculum, ex Euripide affertur. Hesychio autẽ ποτὴρ est μέζων ποτόν.)

COMP. Ποτηριογλύπτης, ου, ὁ, Poculorum sculptor, seu cælator, ex Euphorione. ITEM Ποτηροφόρος, q.d. Poculi gestator, seu gestatrix, aut poculorum. In Achaia colebatur Ceres ποτηροφόρος, vt legimus apud Athenæum.

Ποτίζω, Potum præbeo, seu ministro, aut Potandũ præbeo. Greg.Naz. ποτίζει τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας. Paul. ad Roman.12, ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν. In Geopon. ποτίσον αὐτὸν ὕδωρ ψυχρόπαγον. pro quibus legitur apud Columellam, Ei conuenit aquam frigidam præberi potandam. Interdum verò ποτίζειν dicitur medicus, potionem præbens. vt in epist. quadam Democriti, εἰ γὰρ πείσεις ποτισὶν ὡς μεμηνότα με ἐπόησας. Dicitur idem (medicus inquam) & ποτίζειν φάρμακον, Medicamentum potui dare, seu Potandum præbere, vel exhibere. (Fortasse autem & Potionare medicamento dici queat: quum dixerit Suetonius, Potionatus medicamento amatorio.) Aristot. Phys. libro 2, καὶ ἐπόησεν οὐκ ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον, καὶ ἔγραψεν οὐκ ὀρθῶς ὁ γραμματικός. Sic vtitur & Gal. cum hoc ipso accus. φάρμακον. Iungitur & aliùs generis accus. quũ de aliis quàm medicis dicitur. Plato in Phædro, ὁ ἡνιόχος πρὸς πῦρ φαίνει τοὺς ἵππους τινάς, παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐπόησε. At cũ accus. ποτήριον apud Marcũ, c.9, ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος. In hoc autem Pauli loco c.3, γάλα ὑμᾶς ἐπόησα, καὶ οὐ βρῶμα, ἐπόησα commodè redditur Alui potu: hoc modo, Lactis potu vos alui, & non esca: quum alioqui βρῶμα non conueniat cum ἐπόησα. Pass. Ποτίζομαι, Potus mihi præbetur. (nisi Potionor reddi potest ex illo Suet. loco) Interdum cum accus. sicut & ποτίζω, vt ποτιζόμενοι τὸ γάλα apud Greg. (respicientem, vt opinor, ad locum Pauli quem modò protuli) Quibus lac potui datur, Quibus lactis potus præbetur. Et ποτίσθαι ὄξος apud eundem, Acetum sit tibi potus, seu tuus potus. Redditur verò & Acetum bibe. Apud Paulũ autem ep. 1, ad Cor.c.12, εἰς ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν, quidã interpr. Vnum spiritũ hausimus: sed in eo legi etiam sciendũ est, ἓν πῶμα ἐποτίσθημεν εἰς ἓν πνεῦμα. de qua lectione, simúlque de loci huius sententia lege annot. doctiss. interpretis. Nonnunquã & idipsum quod potui præbetur seu potatur, ποτίζεσθαι dicitur, vt ποτιζομένη πόα Diosc. In potionem data. sed malim Potui data. vt dicit Celsus Medicamentũ quod potui datur. ‖ Ποτίζω, Ago potum, Appello ad bibendũ, vel ad aquam, Bud. ex Varr. Interpretatur & Adigo potum, ex Vitruuio. ‖ Ποτίζω, Rigo, Irrigo. Sic apud Paul. ep.1 ad Cor. c.3, ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπόησεν. sed & in proximè sequentibus φυτεύων ac ποτίζων bis repetitur. Et pass. ποτίζεσθαι. vt apud Greg. τὰ ταῖς ῥίζαις ποτιζόμενα. Itẽ ποτιζομένη γῆ, Irrigata terra, seu rigua, Terra vliginosa. B. ex Luc.

HINC Πόσμα, ατος, τὸ, Potio, Dioscoridi. Ex quo COMP. Ποσματοπώλης, Potionum confector. Athenæ9 p.258, inter Darii impedimẽta enumerat ὀψοπωλῶς, & ποσματοπώλας, & οἰνοπόταις.

ΙΤΕΜ Ποτήρια, Vbi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur. Bud. ΑΤ Ποτιστήριον in v.l. ex Græcis Bibl. interpr. pro canali.

C. ΑΝΑπίνω, (q.d. Rebibo) Resorbeo. Nam resorbens videtur esse αἰαπίνων in hoc Virgilii loco, Æneid. lib. 11, Qualis vbi alterno procurrens gurgite pontus Nunc ruit ad terras, scopulósque super iacit vndã Spumeus, extremámque sinu perfundit arenam: Nunc rapidus retro atque æstu reuoluta resorbens Saxa, fugit, littúsque vado labente relinquit. Videtur inquam Resorbens hîc esse propriè αἰαπίνων, si quidẽ verum sit ἄμπωσιν (cuius pulchram descriptionẽ continent illi Virgilii versus, sicut & τὴ πλημμυείδος) dici quasi αὐάπωσιν, quòd in ea mare aquã velut rebibere ac resorbere videatur. Sed magis etiam vsitatũ ΕΣΤ Ἄμπωτις, per τ, quod exponitur, Reciprocatio æstus, ex Plinio. dicitúrque fieri quando post exundationem aqua ad mare reuertitur ac reciprocando subsidit. Vnde vertitur etiam Recessus æstus. Sunt alioqui & qui ἄμπωτιν simpliciter reddant Æstum. atque ita Budæus (quanuis & ipse Comm. pag. 725, ἄμπωτιν vertat recessum æstus littora destituentis, apud Theophr. ei opponentẽ πλημμυείδα) ἀμπώτεις vertit Æstus, in isto Aristotelis loco De mundo, πολλαὶ δὲ ἀμπώτεις λέγονται καὶ κυμάτων ὀρσεις συμπεριδεδεύειν ἀεὶ τῇ σελήνῃ κατά τινας ὡρισμένους καιρούς. hæc enim sic interpretatur, Aiunt etiam multos æstus vndarúmque sublationes statis quibusdam temporibus cum luna circumagi. Idem alioqui ἀμπώτεις vertit Æstuaria apud Philostratum, itidémque in isto Herodiani loco, libro 3, τὰ δὲ πλέκτα τῆς Βρεττανῶν χώρας ὅπλυζόμενα τῶν ὠκεανοῦ σωρεχῶς ἀμπώτεσιν, ἐλώδη γίγνεται. At Politianus hunc locum ita vertit, Siquidem Britanniæ pleraque loca Oceani alluuionibus paludescunt. Ab Eustathio in Dionys. τὸν περιηγητὴ, pag. 36 editionis patris mei, esse dicitur ξηρασία. (itidémque ab Hesychio, & Suida) addente, καὶ αὐάπωσις ὕδατος περιδικῆ· αὐάπωσις οὖσά τις, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμπωσις. quib⁹ addit, πάθος δὲ ὅτι γινόμενον πολλαχοῦ εἶα τῶ ὅπι πολαζοντος ὕδατος ἀποτοσωῦτος, ἐν ᾧ τῷ οἶον αὐαπίεσθαι (nisi potius αἰαπίνεσθαι scribendũ est) ὑπὸ χθὸ δυομένῳ καὶ χρονικὰς περιόδους πνεῦ. Et paucis interiectis, ὡς ἄρα αὖ πάλιν ἐκ τῶ ὀναιτίου πλημμύρα ἀνόμασται, ὡς ἀπὸ τῶ πλῶ, πλήσω, τὸ αὐαπλήρῶ. Mirũ autẽ videri possit, quum hoc vocabulũ πλημμύρα seu πλημμυείς, sit illi ἄμπωσις oppositum, vt non solùm ex hoc Eustathii patet loco, sed ex præcedentibus etiam, atque adeo ex Aristotele, à quo ἄμπωσις dicitur sorbere πλημμυείδα: mirum, inquam, quũ hæc ita sint, Suidam vocem ἄμπωσις hac quoque πλημμύρα exponere. Sed suspicor, quòd hæc tanquam correlatiua sint, & vnum ex altero intelligatur, ideo hac expositione vsum esse. Obiter autem obseruandum, inueniri ΝΟ|ΜΕΝ Ἄμπωσις cum σ: apud Eustathium in Comm. in librum Odyss. μ. vbi etiam tradit ω in Ἄμπωσις esse ex lingua Attica. ¶ Ab Hippocrate autem ἄμπωσις ad corporis humores transfertur, & sic appellatur ἡ εἰς βάθος μετάστασις τῆς ὑγροῦ, hoc est humoris reuocatio ab externis partibus ad internas. Hinc VERBVM Ἀμπωτίζω, vt πέλαγος ἀμπωτίζον apud Philonẽ, Quod se resorbet, Turn. interprete.

C. ΔΙΑπίνω, Perpoto. aut Epoto, Ebibo. vt διὰ σῖτ ὅτι πιπνόν, & quidem habens eandẽ ὀπίσω quam ἐκ in Ἐκπίνω, quod proximè sequitur. Alioqui redditur etiam Interbibo, Interpoto.

C. ΕΚπίνω, Ebibo, Epoto. Homerus Odyss. ι, vers. 353, -ὁ δ' ἔδεκτο, καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων. vbi significat, teste Eustathio, τὸ πᾶν ἐξέπιε, (nisi potius scripsit ἔπιε, hoc quidem in loco) sicut καταφαγεῖν est πᾶν τὰ φαγεῖν. Xenophon, οὐκ ἐκπίομαι αὐτὸς τὸν οἶνον. Aristophanes Nub. καὶ τὸν ψυχὸν ἐκπίνοισι. Pro Sicco calicem mihi propinatum. Bud. ex Athenæo: qui affert & pro composito περπίνω.

Ἔκπωμα, ατος, τὸ, (tanquam ab ἐκπέπωμαι, præterito passiui ἐκπίνομαι: vt ἐκπέπωκα est præteritum actiui ἐκπίνω) Poculum. Plato Sympos. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα. Et apud Xenoph. Pæd. 8. Item χρυσῶν ἐκπωμάτων, Plut. Et ἀργυρῶν ἔκπωμα, Athen.

A C. 2. Συνεκπίνω, Simul ebibo, Vnà etiã ebibo. vel, Pariter ebibo. Aristoph. Pluto, Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἐξίοις Πίνειν, συνεκπιεῖ ὅτι σοι καὶ τὸν τρύγα. VBI Συνεκπιεῖν ponitur pro συνεκπιεῖν, more Attico, vt πολεμιστὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶ) Thuc. pro πολεμιστέον εἶ).

C. ΕΜπίνω, Ebibo, vt quidem redditur in vulg. lex. vbi & Imbibo. quum alioqui afferatur ex Herodoto, ἐμπίνει τὸ αἷμα τος, pro Potat sanguinem: & ex Aristophane, ὡς αὖ ἐμπιώμεθα, pro Vt bibamus. At B. ἐμπιεῖν dicens esse, Haurire, Deglutire, ex Luciano profert, πλέον τὸ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ θριμέος.

B C. ΕΠΙπίνω, Superbibo, (quo composito vtitur Plinius) vt quum quis potui potum addit, vel potius vni potus generi aliud potus genus addit. Exponitur & Postea bibo. Aristoph. Pluto, ζωῦτω ὅπιπιόν. Apud Platonem cum genitiuo, Polit. lib. 2, δῶρα χρήσονται αὐτοῖ τε καὶ τὰ παιδία, ὅπιπίνοντες τὸ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες θεοὺς. Nisi potius reponendũ est ὑποπίνοντες, quo paulo pòst vtitur cum aduerbio μετείως.

C. ΚΑΤΑπίνω, Absorbeo. aut Ebibo, Epoto. possumus enim præpositioni κατ' eam significationem hic dare quam habet ἐκ in præcedente Ἐκπίνω, atque adeo quã habet κατ' in καταφαγεῖν. Sed hoc sciendum est, vsurpari potius pro Deglutio, seu Deuoro, degenerando à simplici πίνω, vt ita dicã. (quo magis miror scripsisse Pollucem, de hoc verbo agentem, ἤδη δὲ τῶτο ἔνιοι καὶ ὅπι ἐφῆς λέγουσι. quum enim hic ὅπι ἐφῆς vsus sit passim obuius, alter autẽ ille contrà, dicendum potius fuerat καταπίνειν vsurpari ὅπι ἐφῆς, deinde addendum, ἤδη δὲ τῶτο ἔνιοι καὶ ὅπι πόσεως λέγουσι) Aristoteles Rhet. lib. 3, ὡς ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοῖς ῥήτορας τοῖς πίθοις, οἱ τὸ ψώμισμα καταπίνουσι, τῷ σάλῳ τὰ πταίδια θορυβεῖουσι. Lucianus autem & de carnibus vsus est. nam eas καταπίνειν dicitur aliquis apud eum. Plut. in præcept. sanit. ἄκανθαν ἐπύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. Et apud Athenæum, καὶ ὧν δὲ καταπίνομ' αὖ. Quinetiã metaphoricè dicitur apud eundem, τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα κατεπόσκ' αὐτῷ σκάφει. Et apud Plutarchum in Alcibiade, καταπιοῦσαι ὑμᾶς Ἀθηναῖοι, ἴσως, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, κατ' μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον πόδας· Λακεδαιμόνιοι δὲ καὶ κατ' τὸν κεφαλῶ, καὶ ἀθρόως.

Et pass. Καταπίνομαι, sequens significationes actiuæ vocis: nam καταποθήσεται legitur apud Aristophanem pro Deuorabitur. Et καταποθῶναι apud Philonem pro Absorptum esse. Sic apud Plutarchum in Antonio, καταποθῆ πόλις χασμάτων ὑπορραγῶτων. Sic & apud Aristotelem in Problem. διὰ πένιοτε πλοῖα θεοῖα ἐν τῇ θαλάττῃ ἀνδίας καταπίνεται καὶ ἀφανῆ γίνεται. Item alio metaphoræ genere apud Paulum, 2 ad Corinth. cap. 2, μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Quod loquẽdi genus retinens Chrysost. dixit in lib. De sacerdotio, ὑπὸ τῆς περισσοτέρας λύπης καταποθείς.

F Καπάποσις, εως, ἡ, Absorptio, aut Epotatio, vel Deuoratio. Peculiariter autẽ καπάποσις, Deglutitio, id est Cibi potionisque ab ore in ventriculũ descensus. Sed accipitur & pro ipso deglutiẽdi meatu, vt Marc. Virg. interpretatur: seu faucium meatu, vt vertit Ruellius: vterque in interpretatione loci huius Dioscor. lib. 6, τοῖς πεὶ τὰ παρίδμια καὶ τὸν κατάποσιν πόροις. Redditur & Gula apud eundẽ, cum alibi, tum in hoc libri 3 loco, βέλλας τοῖς περιστρόφοις τῇ καταπόσει.

Καταπότης, ου, ὁ, Gula, Guttur.

G Καταπότιον, ου, τὸ, Medicamentum quod deglutiendo sumitur, Medicamentum quod non diluitur, sed deuoratur, vt tradit Scribonius Largus. Formatur ferè in pilulas: quò facilius deuorari possit & in ventriculo dilui, indéque transire in venas. Quidam non solùm pilulam, sed & pastillũ ex Plinio interpretãtur. At δίδοσ καταπότιον, Potui dari, si sequimur Gazã, qui apud Theophrastum lib. 9, c. 8 Hist. plant. de cicuta, καὶ τὸν ἀπαλαχὸν ἢ ἄπον καὶ ῥᾳδίως ποιεῖ καταπότιον δοθέν, vertit Potui datum. Sic autem & Dioscorides dixit, δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον. Vbi quidam, Græcam vocem retinẽdo (nam & in Latino sermone retinetur interdum) interpr. Cœliacis catapotium est.

Καταπόθρα, ας, ἡ, Fauces infimæ, quibus cibus deuoratur, Stomachi orificium. Hoc videri significare καταπόθρα

apud Paulum Æginetam, tradit Budæus, qui in alio loco scribit esse partem gutturis equini, in Hippiatria.

C. 2. Προκαταπίνω, Ante absorbeo, seu prius, Ante deglutio, Ante deuoro.

C. ΠΡΟπίνω, Propino. Retinuerunt enim Latini hoc cõpositum. Cæterùm quum περπίνω, si compositio spectetur, sonet Præbibo, tamen περπίνειν non est propriè τὸ ἑτέρῳ πρὸς ἑαυτῶ δεῦρο πίνειν, si Athenæo credim⁹, l. 11, & post eũ Eustathio, qui addit, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τὸ ποτήριον ἀπαχαείζεσθαι. vide pag. 1732 ex Homero, quem citat & Athenæus. Qui alio in loco scribit, videlicet lib. 5, περπίνον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὡς ἡμεῖς, (τῶτο γὰρ περκπιεῖν ὅτιν) ἀλλὰ μέσον τὸν σκύφον. Vnde existimatur significasse olim περπίνω, Trado poculum seu porrigo ebibendum, antequam ipse biberim. (quum alioqui Ciceroni Propinare esse videatur Præbibere. sed pro eo quod dicit Propino hoc pulchro Critiæ, non legitur apud Xenophontem, περπίνω τῶτο τῷ καλῷ Κριτίᾳ, sed Κριτίᾳ τῶτ' ἔστω τῷ καλῷ, vt videbis pag. 132, mei Ciceroniani lexici. Colligimus autem & ex ipsius Athenæi verbis nõ seruatam fuisse posterioribus seculis antiquam illam verbi περπίνω significationem) Pindari autem scholiastes exponit ἅμα τῷ πόμα τι καὶ τὸν φιάλω χαείζεσθαι. Budæus περπίνω σοι reddit etiam Poculo te prouoco, afferens ex Athenæo pag. 172, Ἀλέξανδρος οὖν αἰτήσας τὸ τὸ ποτήριον δίχωα, καὶ πιὼν, περὶ τῷ Πρωτέα: & addens, eum identidem sic vti. Afferens præterea ex eodem, pag. 174. περπίνω σοι κύλικα. & pag. 185, περπίνω σοι κύλικα πλήρη. Legimus verò & περπίνειν φιλοτησίαν apud eundem Athenæum, item cum plurali, περπίνειν φιλοτησίας apud Demosthenem περὶ στεφαν. Propinare pocula amicitiæ: συνεπαίνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας περὶ πίνε. Sed & cũ φιλοτησίας genitiuo singulari apud Lucianũ. ac fortasse φιλοτησίας in illo Demosthenis loco est itidem genitiuus singularis. Tunc autem subaudiendum esse puto accusatiuum κύλικα, aut alium tale quid significantem. Apud Xenophontem Hellen. 1, cum solo datiuo, ἐπεὶ αὐτῷ περπίων ὁ Κῦρος ἤρετο, &c. Item pass. Προπίνεσθαι. vnde περποθεῖσα κύλιξ, apud Athenæum, διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὸν περπεθεῖσαν αὐτῷ κύλικα.

Προπίνω metaphoricè pro In gratiam alicuius alium prodo, ac porrigo perdendum: Budæus ex Demosthene. Apud quem alioqui legitur cum accusatiuo rei: vt περὶ τὸν Ἑλλάδα. Itẽ τὰς παρειδας περπίνειν de proditoribus dictũ, quod exponitur Ad occupandã patriã inuitare & allicere. Et τὸν ἐλευθερίαν περπίνειν apud eũdem, τὸν ἐλευθερίαν περπιπτόκτος περὶ τοῦ Φιλίππῳ. vt si dicas Latinè Libertatem suam propinare alicui. (Apud Plutarchum autem in Galba legitur etiam, πρὸ τοῦ Τιγελλῖνος αὐτῷ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας. vbi quidam interpr. Propinando obtulit) Et pass. Προπίνομαι itidem metaph. vt apud Demosthenem Olynthiaca 3, περὶ τῶν παραπίκα ὑδενῶς καὶ χάεντος τὰ τῆς πόλεως πράγματα. quæ Camerarius vertit, Propinatur respubl. præsenti voluptati & delectationi. Hermog. certè περὶ πόματα vult esse pro περὶ δεῖπνα.

Πρόπομα, ατος, τὸ, q.d. Propinamentum. Id est Potus qui propinatur. Sed peculiariter de certo quodam potionis seu potus genere dictum fuit πόμα, siue quòd eo in propinando vterentur, siue etiam quòd illum cæteris præbiberẽt. (quum πόμα præcedat τὸ ἄριστον apud Plutarchum, vt mox docebo) Erat autem hic potus ex vino & melle confectus: quum vini sextariis quatuor, mellis despumati vnus misceretur, citra quidem cocturã, sed lõga satis insolatione. Verùm fuerũt & alii πόματα conficiendorum modi, vtpote quæ ad varios vsus comparata essent. Vide Aetium, qui vina purgantia vocat πόματα, & alibi rosatum flauæ bilis purgatorium, itidem πόμα. Quinetiam sub nomine κονδίτου videtur πόμα comprehendere, quũ scribit, lib. 11, cap. 10, μετ' οἴνου, ἢ κονδίτου, ἢ ἑτέρου πόματος. Apud Athenæum legimus, εἰς πόμα (intellige autem de eo quo voluptatis gratia vtebãtur) iniici hæc fuisse solita, πέπερι, σμύρναν, κύπρον, μύρον Αἰγύπτιον. Discimus ex eodem, in antecœniis (vt loquitur Apuleius) πόματα locum habuisse. scribit enim ille, vel potius Phylarchus apud illum, πόμα τὸ δεῖπνα περιεφέρετο, καθὼς εἰώθει τὸ πρῶτον. Non dubium est autem quin & in anteprandiis (liceat enim hanc vocẽ ad illius exemplũ fingere) idem fuerit πόματων vsus. Imo verò anteprandium quoddam videtur esse Plutarcho, seu potus quidam anteprandianus, (& hoc nomine vti fas mihi esto) Symp. l. 1, quæst. 6, de quodam Heraclide pugile, ὃς ἀπορῶν συμπότου ἐφαμίλλωτος, ἐκάλει, τοὺς μὲν ὅπι πόματα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους δ' ὅπι δεῖπνον, ἐφάσκε δὲ πίναι ὅπι κῶμον. Paulo pòst autem inter πότις enumerat & πόματα. dicẽs, κἀκεῖνος εἶθεν διὰ γέμμα ποιῶν, ἅπασιν ἐξῆρκει, καὶ τὰ τέσσαρας πότις σωδιέφερε. Non dubium est alioqui quin rarus esset his quatuor πότις vtentium numerus. Sed siue ante prandium, siue potius ante cœnam πόματα vtebantur, hoc constat, fuisse quædam potus genera à quibus compotationis initium faciebant, vel quæ comporationis velut præludiũ erant. Nisi potius ad illã verbi περπίνειν respicientes signif. de qua dictum est, & ad illam verbalis πόσις, de qua dicetur, inde πόματα nomen accepisse putemus quòd essent velut propinamenta, vti dixi: id est, quòd ea potus genera propinationibus primùm fuerant destinata.

Πρόποσις, Propinatio, Athen. lib. 1, ἰῶ δὲ τὰς καὶ διὰ τῆς περπόσεως ἀσπασμός. Plutarch⁹ Sympos. lib. 1, λόγοις, πόσεις, φιλοφροσύνας. Epigramm. lib. 2, ὅτ' ἐῶ χρόνος ὤρεος ἡμῖν, Πάντα χρόνῳ ἔστω, φαλμοὶς, ἔρως, πόσεις. Quidã verò nõ solùm propinationes, sed & inuitationes interpr. Habes & ex Gregorio exemplum vsus huius vocis in bicomposito Ἀντιπερπίνω. Sed putatur πόσις dictum etiam fuisse de potu qui propinatur.

C. 2. Ἀντιπερπίνω, Vicissim propino. Apud Athenæum metaphoricè ponitur ἀοιδὰς ἀντιπόπτοις, in versu cuiusdam poetæ. Passiua vox Ἀντιπερπίνομαι pro Vicissim mihi propinatur, apud Gregorium, τὰς δὲ πόσεις τὰς καὶ φιλοτησίας αἱ δημοσία πόρναις περὶ πίνε τὰς αὐτὰς περὶ πίνεται.

C. ΣΥΜπίνω, Compoto, Plutarchus Sympos. lib. 2, οὐ γὰρ τῶ φαγεῖν (ὁ Ἀγίας ἔφη) χάειν, οὐδὲ τῶ πιεῖν, ἀλλὰ τῶ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγῶμαι, καλοῦσιν ἀλλήλοις. Plato Minoe, ἐν Κρήτῃ δὲ εἰς οὗτος ὅτι τῶν ἄλλων νομῶν οἷς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθυ. vbi obserua additum datiuum ἀλλήλοις. Luc. in Tox. καὶ ἀστέθημα αὐτῶν ἡγεῶτο εἶ) εἰ σωέπιον ποτ.

Συμπίνω, Combibo, (non quidem pro Compoto, vt videlicet Combibo sit Simul bibo, sicut in vulgatis lexicis legitur: sed ea significatione qua dicitur à Nasone, — ara cruorem Cõbiberat: vt alios aliorum locos omittam in quibus idem huius verbi vsus cernitur) Vel Imbibo, id est Humorem concipio, vt Budæus vertit: afferens ex Theophrasto, ἐπὶ πρός γε τὸν κόλπον ἡ ξηροπέρα ὕλη συμφέρει. ἵστατο γὰρ καὶ ναῦν ναυπηρύμβα, καὶ ὅταν συμπίῃ καθελκωσθέντα, συμμύει καὶ στέγει. id est, Quum humorem imbiberint, comprimuntur, & aquam arcent, rimis adstrictis, vt vertit idem.

Συμποσία vide post συμπόσιον.

Συμπόσιον, ου, τὸ, Compotatio. Vel potius quod Latini dicunt Conuiuium (sonans alioqui potius q. d. συμβίωσιν: & quidem quod sequatur significationem verbi συμβιῶναι, copulati cum συμπιεῖν, vt videbis Tomo 1, semi pag. 741, in principio. Cicero in libro De senectute, aut si mauis, M. Cato apud Ciceronem, Neque enim ipsorum conuiuiorũ delectationes corporis voluptatibus magis quàm cœtu amicorũ & sermonibus metiebar. Bene enim maiores accubitionem epularem amicorum, quia vitæ coniunctionem haberet, conuiuium nominarunt: melius quàm Græci, qui hoc idem tum compotationem, tum concœnationem vocant. vt, quod in eo genere minimum est, id maximè probare videantur. Vbi non dubium est quin compotatio sit interpretatio nominis συμπόσιον, at verò Concœnatio, nominis συνδεῖπνον) Dico autem συμπόσιον esse potius Conuiuium, quòd licet συμπόσιον sonet Compotatio, aut, magis etiam ad verbum, Compotamẽtum, (si cum bona Latinitatis venia fingere hoc, docendi tantùm causa, liceat) dicitur tamen non simpliciter de compotatione, sed de cõpotatione quadã cõuiuali, vt

ita dicam.Plut.Symp.l.7,κοινωνίας γὰρ ὄντι καὶ ἀσυδῆς καὶ A
παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πρεσβύτερον τὸ συμπόσιον. Plato Polit.2.
εἰς ᾄδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ, καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον ἡδὺ ὁσίων κατασκευάσαντες, &c. Pro eo autem quod dicit hîc συμπόσιον κατασκευάσαντες, dici etiam possit συμπόσιον συναγαγόντες, quum apud Athenæum legamus συμποσίου συναγωγή. Sed & συγκροτεῖν συμπόσιον, alicubi me legere memini. At συμπόσιον διαλύειν, Conuiuium dissoluere, id est finire: aut etiã συμπόσιον καταλύειν. vnde συμποσίου κατάλυσις apud Xenophontem. Et plur. συμπόσια, in frequenti etiam vsu. Xenophon Pæd.8, ὡσ ἂν αὐτοῖς νόμιμον, μηδὲ πρεσβυτέροις εἰσφέρειν εἰς τὰ συμπόσια. De metrius Phaler. ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν συμποσίοις. ‖Interdum συμπόσιον ipsum conuiuii locum significat, vt ex Athenæo necnon ex Polluce patet. ‖Nonnunquam συμπόσιον de ipsis conuiuis dicitur, quam itidem significationem habet aliquando Latinis Conuiuium. ‖Vocarunt præterea συμπόσιον cum alii, tum Plato & Xenophon ac Lucianus, librum seu libellum quo conuiuium à quibusdam agitatũ descripserunt. Vide Plut. initio Sympos.

AT VERO Συμποσία, quod magis ad verbum & regulariter (vt ita dicam) sonat Compotatio, (sicut συμπόσιον dixi sonare Compotamentum) à Polluce quidem ponitur tanquam synonymum nomini πότος, item nomini συνουσία, atque aliis, sed nullius scriptoris autoritate confirmatur. In vulg. lex. autem affertur ex Maccab.lib.3, τὸν τῆς συμποσίας καιρόν.

C. Συμποσίαρχος, ου, ὁ, ET Συμποσιάρχης, ου, ὁ, Cõuiuii præfectus, Cõuiuii magister. Vel, Qui modũ conuiuis impo D
nebat, vt B. vertit: quum alii ex Varrone interpr. vno verbo Modiperator. Legitur autẽ hoc nomẽ συμποσίαρχος cum apud alios, tum apud Athenæum & Plutarchum, apud quem extat etiam locus ex quo συμποσάρχου officium cognoscere possumus. hic nimirum in Apophth. Ἀγησίλαος ὁ μέγας πρὸς πόνον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου πόσον ἑκάστῳ προσφέροι, Εἰ μὲν πολύ, ὅτιν οἶνος, ἔφη, ὅσον ἕκαστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, ἐξ ἴσου δίδου πᾶσιν. Apud eundem Sympos. lib.1, agitatur hæc quæstio, πίνον τινα δεῖ τὸν συμποσίαρχον εἶναι. vbi etiam eius E
munus esse dicitur ἡ πρὸς τὰ συμπόσια ὀλιγοσία καὶ διακόσμησις. Sed & ex toto illo loco, quæ eius essent partes, manifestissimũ esse potest. Verùm hoc sciendũ est, forte munus illud solitum tribui: quod & in illo Plutarchi Apophth. loco videre est. HINC Συμποσαρχία, q.d. Præfectura conuiuii. Sunt & qui reddant Magisterium conuiuii. Budæus vertit Magisterium in cõuiuio, ex Cicerone De senectute: apud quem tamen legimus Magisteria, sine adiectione, sed loquendo de conuiuiis. Est certè συμποσαρχία, illa quæ vocatur à Plutarcho ἡ πρὸς τὰ συμπόσια ὀλιγοσία καὶ διακόσμησις, vt modò dixi. Et VERB. Συμποσαρχέω, ῶ, Præfectus sum conuiuii, Præsum conuiuio, Sum magister conuiuii, Sum modiperator. Vtitur Aristoteles in Politicis, item Plutarch. Sympos. lib. 1, ὅ, τε ἀεὶ πανταπασι νήφων, ἀηδὴς καὶ παραχρεῖν μᾶλλον ἢ συμποσαρχεῖν ὀλιγοπότατος.

Compositione autem caret adiectiuum NOMEN Συμποσιακός, sonans Conuiualis. vt συμποσιακὰ προβλήματα seu ζητήματα Plutarchi, (quæ & συμποτικὰ ζητήματα appellat) Conuiualia problemata, Conuiuales G
quæstiones. Legimus tamen & τοῦ συμποσιακῶν apud eum lib.8, sine adiectione. & ita dicetur etiam τὰ συμποσιακὰ substantiuè.

Caret itidem compositione, eandem originem habens, etiam VERBVM Συμποσάζω, Vnà conuiuor, Vnà conuiuium celebro. (At si reddas Compoto, videbitur sonare simpliciter idem quod συμπίνω) Gregor. in Encom. Macc. καλὸν ἰδὼν καὶ συνοικοῦντας ἀλλήλοις ἀδελφοὶ καὶ συμποσάζοντες καὶ συναιρόμενοι. H
VNDE Συμποσιαστής, οῦ, ὁ, Conuiuator.

AT VERO Συμπότης à tertia præt. verbi συμπίνομαι persona formatur, sicut συμπόσιον & συμποσία, à secunda. Est autem Συμπότης, Compotor, aut etiam, Combibo. (vt Cicero dixit, Cum tuis combibonibus Epicureis) Athen.lib.4, ὅταν δὲ βασιλεὺς πόνον ποιῆται, (ποιεῖ δὲ πολλάκις) συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα. Lucian. συμ-

δεῖπνον καὶ συμπότιν ἐπιτήσαι. Et FOEMIN. Συμπότις, ιδος, ἡ, ITEM Συμπότεια, Compotrix, Terentio.
HINC Συμποτικός, (q.d. Compotorius, vt apud Athenæum lib.11, συμποτικὴ ὁμιλία, Compotorii cõgressus, Conuiuales congressus) Ad compotores pertinens, aut potius ad ipsam compotationem, Ad conuiuium pertinens, Conuiualis. vt συμποτικοὶ νόμοι, & συμποτικὰ ζητήματα apud Plutarchum: (quæ & συμποσιακὰ vocari modò dixi) & συμποτικὴ ἀπάτη, apud Lucianum, καὶ πιστά γε ἀπάτας ὦ Ἑρμῆ τὰς συμποτικὰς οὔσας οὐχὶ, οἶμαι, ἐπομνημονεύειν. Item συμποτικὰ ἀστείσματα, in quodam titulo libri 2 Anthol. Epigr. ‖Interdum verò συμποτικὸν significat Compotationi conueniens, seu aptum, aut Conuiuio conueniens. qua in significatione cum alii vtuntur, tum Plutarch. ‖Συμποτικός, Qui nouit quomodo se inter compotores gerere debeat, estque illis iucundus, Compotor suauis & iucundus, Conuiua iucundus, Qui nouit iucundè conuiuari. Aristoph. Vespis, Παῦ, ἀλλὰ δεῦρ' ἀπακλινεὶς πρεσμαθέ ἀνε Συμποτικὸς εἶ καὶ ξυνοισιαστικός. Plutarchus Sympos. ὅτι δεῖ τὴν μὴ φυλάκων ἀρχοντα, φυλακικώτατον (ὥς φησιν ὁ Πλάτων) εἶναι, τὸν δὲ συμποτικόν, συμποτικώτατον. (Additque talem fore, si neque τοῦ μεθύειν ἀνάλωτος ᾖ, neque πρὸς τὸ πίνειν ἀπρόθυμος: item si sit ἀσυδὴς οἰκεῖος, & παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, sed οὐ πως συγκεκραμένος πρὸς ἀμφότερα, &c.) Sic vtitur & Lucianus, ὥςπερ ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός. Apud quem tamen est συμποτικὸς & Qui libens ac bene lautéque conuiuatur, vt scribit Budæus, afferens ex eius Timone, χαῖρε Τίμων ὁμορρόπατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. quæ verba sunt parasiti.

C. Ὑποπίνω, Subbibo. id est Plusculum bibo, vel Aliquantum bibo, (vt exponitur in hoc Plauti loco, in Truculento, Qui improbus est, siue subbibit, siue adeo caret temeto, Tamen ab ingenio est improbus) Xenoph. Pæd.8, οὐκ πύτυ δὴ, ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κῦρον, Quum plusculum poti essent. Idẽ Hellen.6, ὁν τῇ μεσημβρίᾳ ὑποπινόντων. Sic apud Aristophanem in Auibus, ὑπέπινον ἐν ἄσῃ. Vsus est & Anacreon hoc verbo nonsemel. Camerarius exponit etiam Largius bibo. Budæus autem ὑποπεπωκὼς in hoc Xenophontis loco reddit Appotus, μετὰ τοῦτ' ἤρξει Διόνυσος ὑποπεπωκὼς πρὸς θεοῦς. At præsens ὑποπίνειν aptissimè verbo Subbibere redditur, planè etiam expressa præpositione. Atque vt Suetonius addidit Paulum huic verbo Subbibere, (in Nerone, Si paulum subbibisset) sic verbo ὑποπίνειν addidit aduerbium μετείως Plato, De rep.lib.2, μετείως ὑποπίνοντες. Sed à Nicophonte dictum ὑποπίνειν pro μεθύσκεσθαι, tradit Suidas.

F ΠΙΠΤΩ, Cado, Labor. Fut. πέσω, tanquam à THEMATE Πέπω: & Doricè πεσῶ. sed in vsu est potius media vox πεσοῦμαι. Præt. autem πέπωκα, tanquam à Πέω, ῶ. Homerus Iliad.α, v.597, Εἰθά με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Ab eodem Iliad.ρ, βέλεα dicuntur ἑτοῖσα πίπτειν ἔσαλτο. id est πίπτειν εἰς χθῶ. Apollonius autem Argon.lib. 2 dixit οὔδει πέσε, pro εἰς οὖδας. At πίπτω ἐν ἡνίοχοισι apud eũdem possumus accipere pro ἐμπίπτω ἡνίοχοισι. itidémque γενάχεσσιν ἐν λεχέεσσι πεσόντες, pro λεχέεσσιν ἐμπεσόντες. Magnus est verbi πίπτω vsus & in soluta oratione. Plutarchus, ὑπὸ τῶν πίπτοντος ὀξὺν ὀρθοῦ. Interdum cum præpositione εἰς. vt πίπτειν εἰς γόνατα, Xenoph. Pæd.1. Et ὅτι πάντα τὰ μέρη πίπτοι σι, Athen.lib.10. Cæterùm quoniã interfecti cadere solent (vt Herodianus lib. 7, αἱρεθέντας πρὸ τοῦ βωμοῦ πεσεῖν) ideo sæpe (sicut & Cadere) accipitur pro Interfici, Prosterni. qua in significatione vsi sunt posi Homerum cæterósque poetas, prosæ etiam scriptores. vt πεσόντι ἐν τῇ μάχῃ, Pausan. Item cum constructione conueniente verbo passiuo, vt apud Plutarchum, πεσὼν ὑφ' ἑτέρου. (Nonnunquam verò est potius Profligari. vt Thucydides lib.2, πολλὰ δὲ καὶ γραπόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλαυνόντων) Sed & αὔεμος, id est vẽtus, πίπτειν dicitur ab Homero. qua in significatione Virgilius vtitur verbo Cadere. Dicuntur & δάκρυα πίπτειν apud Homerum, sicut Latinè quoque lacrymæ cadere: vicissimque aliquis ἐς δάκρυα πίπτειν apud Herodotum. Est verò vbi reddatur potius Incido quàm Cado. vt

πεπτωκότος συμφορᾶς, quod ex Epigrãmatis affertur. (dicunt enim Latini potius Incidere in calamitatem) Itidémque ex Sophocle, Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δίκαις, pro Incidere in ærumnas. Et ita quidem interpretando, fuerit vtrobique simplex pro composito: videlicet hîc πίπτειν pro ἐμπίπτειν, illic πεπτωκότος pro ἐμπεπτωκότος. ‖Interdum πεσὼν dicitur Qui procubuit, seu Procumbens, vt apud Synesium, καὶ πεσόντες ἱκέτευον. ‖Apud Herodotum, τῇ πίπτουσι τὰ πρήγματα, Eò res spectant. vulg. lex. ‖Apud Polybium, ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων πίπτει δωρεαί, pro Subiecta sunt imperio Carthaginiensiũ. Apud Dioscoridem autem γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, Budæus vertit, Omnis terra in vsum medicamenti recepta.

Πίπτειν affertur & pro Irruere: sed ex quibusdã locis in quibus præpositio iungẽda est verbo, vt docebo in Ἐμπίπτω.

Πτῶμα, ατος, τὸ, Casus, Lapsus. Apud Dioscor. aliquoties, πρὸς πτώματα πυρίζεται, Bibẽdũ præbetur præcipitatis ex alto. Sic apud Scrib. Largum de hiera Pachii, Nec minus arbore alta delapsis vel scalis deuolutis, excussis à rheda vel curriculo. Pro quibus sic apud Marcellum, Nec minus eorum maximè sanitati conuenit qui arbore alta delapsi sunt, vel scalis deuoluti, aut excussi rheda. ‖Item metaphoricè pro delicto seu errato. qua significatione vsurpatur tum à Luciano, tum in sacra scriptura aliquoties. ‖Πτώματα dicuntur etiam ea ipsa quæ cecidere. vt Lysias πτώματα ἐλαιῶν dicit Oliuas quæ cecidere ex arbore, seu Cadiuas oliuas. vel etiã ipsas arbores quæ cecidere seu corruere. nã Harpocration eius loci mentionem faciens, ait ita vocari vel τὸν καρπὸν τὸν ὀποπεπτωκότα τῆς φυτῆς, vel αὐτὰ τὰ δένδρα κατὰ πνα τυχὼν πεπτωκότα. ‖Peculiariter autẽ πτώματα corpora mortua, quæ itidẽ à cadendo dicta Cadauera. Plutar. Alexandro, οἵτε θηρὶ τῶν ὁρμάτων διεκωνόντων σωμέχοντο, πτώματα πεφυρμένοι ἰσοσύτοις, οἵτε ἵππον καταλαμβανόμενοι καὶ ὑποκρυπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν νεκρῶν. Itidẽ Herodianus lib.7, ὡς δὲ πλῆθος πτωμάτων, μήτε νεκρῶν αἰάρεσιν πρὸς ταφὴν ἠρεῦσθαι δυνησθῶσι. Quæ verba Politianus sic vertit, Sic vt multitudine interfectorũ neq; discerni ad sepulturam funera potuerint. Itidem lib.4, τὰ δὲ πτώματα φερόμενα μετ' ὄψεως πάσης, ἁμάξαις ὀπισθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπιμάρασε, ἡ ὁπως δὴ ἐρρίπτετο, id est, Politiano interprete, Porrò ipsa cadauera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra vrbem exportata, aceruatim aut temerè iniecta rogis comburebãtur. Itidem apud Marcum cap.6, ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, sustulerunt cadauer ipsius, ni mirum ad sepulturam. VNDE Πτωματίζω. Cadere facio, vel etiã præcipito. Cyril. οἱ ὀπὸ χαίροντες ὀπὸ πτώματον ἑτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι. AT Πτωματίς, ίδος, ἡ, Poculi seu alius vasis genus, cuius mentio facta est in Λεπαστὴ & Ἐκπέταλος.

Πτῶσις, εως, ἡ, Casus, Lapsus. idem cum πτῶμα. Lucæ 2, οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, positus est iste in casum & resurrectionem multorum: verba Simeonis de Christo. vbi etiam nota opposita πτῶσις & ἀνάστασις. Matth.7, de domo in loco arenoso structa, ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη, cecidit, & fuit casus eius magnus. i. magna cum ruina collapsa est. Quod verò Exodi 30 legitur, οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ὀπισκοπῇ αὐτοῦ, vulgò sic redditur, Non erit in eis plaga quum fuerint recensiti. Malim, Nemo ex eis cadet, hoc est Interimetur. quo modo interempta corpora & quæ cecidere, πτώματα appellantur. ‖Πτῶσις, Casus, vocabulum grammaticum. In Epigr. Πτώσεις, σωιδεσμοι, ῥήματα, συζυγιαι. Aristot. De poet. τῆς δὲ λέξεως πάσῃ ὀρθὸν τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ σωιδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις. Idẽ Aristot. πτῶσις non nominibus tantùm tribuit, de more gramm. sed etiã verbis. quod latius apud eum videre est Rhet.3. At Rhet.l.1. hæc apud eum leguntur, ὡς αὐ ὀκ ἦν τοῦ συοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πτώσεων καὶ τὰ ἄλλα ἀκολουθῶ, οἷον, εἰ τὸ ἀνδρεῖος κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως, καὶ αἱ ἀρετὰ σωφροσύνης αἱρετώτερα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τοῦ σωφρονεῖν. Cui simile est hoc exẽplum ἀπὸ πτώσεων, quod Topic.

lib.4. affert, εἰ τὸ δικαίως αἱρετώτερον τοῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνδρείας αἱρετώτερα. vtrobiq; autẽ obserua aduerbia quoque & coniugata πτώσεων nomine cõprehẽdi. INDE Ἀνάπτωσις, εως, ἡ, Casus vnius pro alio positio, Casus pro casu. figuræ nomen apud grammaticos.

Πτωτος, οῦ, ὁ, Qui cadere potest vel solet, Cadiuus, Caducus. Hesychio πτωτὸν est τὸ πίπτον. ITIDEM Πτώσιμος, Caducus seu Cadiuus significat.

Πτωτικός, οῦ, ὁ, Casualis. vox grammatica.

C. Ἄπτωτος, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Qui non cadit, Qui non corruit nec collabitur, Cadere seu corruere nescius: & per consequens Stabilis, Firmus, Constans. Vel, Non vacillans, Qui erectus & nõ vacillãs incedit. vt Gaza, apud Cic. De senectute, Alacri & erecto animo, vertit, ἀκραιφνῆ καὶ ἄπτωτον ψυχῇ. Item ἄπτωτος, Qui non cecidit. VNDE Ἀπτώτως, Citra lapsum, Ita vt non cadas nec vacilles. Alii, Sine defectu.

C. Ὁμοιόπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Similiter cadens. vel similes casus habens, Ὁμοιόπτωτον figura est oratoria. Quintilianus lib.9, cap 3, Tertium est quod in eosdem casus cadit: ὁμοιόπτωτον dicitur. Sed neque quod finẽ habet similem, est ὁμοιόπτωτον: vtique in eundem finem venit, ὁμοιοτέλευτον. Est enim ὁμοιόπτωτον tantùm casus similis, etiamsi dissimilia sint quæ declinentur: nec tantùm in fine deprehenditur, sed respondent vel prima inter se, vel mediis vel extremis, vel etiam permutatis his: vt media primis, & summa mediis accommodentur, & quocunque modo accommodari poterunt. Nec enim semper paribus syllabis constat. vt est apud Afrũm, Amisso nuper infelicis aulæ si non præsidio inter pericula, tamen solatio vitæ inter aduersa. Meminit & Rutil. Lupus, necnon Beda, qui hoc ex Ennio exemplũ affert, Mœrentes, flentes, lacrymantes, commiserantes. Vtitur eodem vocabulo Plutarchus vt videbis in Κολλάω.

C. Πολύπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos casus habẽs. Πολύπτωτον figura oratoria, itidẽ vt ὁμοιόπτωτον. Aquila Rom. Πολύπτωτον, ex pluribus casibus. hanc figuram ex eo nominauerunt, quòd quum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum aut generibus aut numeris immutatur. Cuius exempla apud eum vide, necnon apud Rutil. Lupum. Bedæ Polyptoton est quum diuersis casibus variatur oratio. vt Littora littoribus contraria, fluctibus vndas Imprecor, arma armis. Huc pertinent quæ Quintilianus scribit lib.9, cap.3, de epanodo, Interim variatur casibus hæc & generibus iteratio. Magnus est labor dicendi, magna res est. Et apud Rutilium, longiore periodo & hæc initia sententiarum sunt, Pater hic tuus e patrem hunc appellas: patris tu huius filius es: Fit casibus modò hoc schema, quòd πολύπτωτον vocant. Simile exemplum apud Terentium, Eius me miseret, ei nunc timeo, is nunc me retinet.

C. Ἀνάπτω, Recumbo, Decumbo. item Procumbo. Euripides in Cyclope, Ἀνέπεσε, φαύλως αἰθὴρ ὀξυνεὶς βαφῶ. Interdum pro Accumbo in mensa, Accumbo in conuiuio. quod solet simpliciter Accumbo dici. Alexis comicus poeta apud Athenæum, μετὰ τοῦτ' αἰσθοῦ ὀνέλθοιν αὐτὼ παρ' ἐμέ. Sic vsurpant verbum hoc & Euangelistæ Matthæus & Marcus. ‖Ἀνάπτω, Supinus sum, inquit Budæus. Xenophõ in Oeconomico, ὀνήσει μὲ κατάστω), ὀνήσει δὲ φροντίσιν, ὀνήσει δὲ ἀναπίπτοιν. id est, Vicissim & rectè atque ordine incumbunt in remos, & rursus resupinantur. Sic & lib. περὶ ἱππικῆς dixit ἀναπίπτειν pro ὑπτιώτερον εἶναι, (vt explicat B.) cuiopponit πρηνεύειν. Athenæus autem illum priorem Xenophontis locum cum hoc Cratini coniungit, itidem de remigibus vsurpantis ἀναπίπτειν: quum scribit, ῥοθίαζε, κἀνάπιπτε.

Ἀνάπτω, ἀθυμῶ, ὀλιγωρῶ, inquit Athenæus, citans hunc Thucydidis locum, ex libro 1, νικῶμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτοιν. Ad animũ retulit Demosthenes ἀναπίπτειν. (vt scribit Budæus) quum inquit, δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ὦσιν. id est, ὕπνοι καὶ νυστάζοντες, inquit interpres, οὐκ ὀρθοὶ δὲ νήφοντες. hoc est, animo nec strenuo nec vigilanti erectóque: sed supini & desides, & malis ve-

ſtris indormiſcentes. Hoc Cicero Animo cõcidere appellat. vt, Si ſimul animus cum re concidit. Liuius, Victi autem ceciderant animis. Hactenus Bud. Eſt autem operæpretium conſiderare vt de iiſdem dixerit Liuius Animis cadere, de quibus Thucydides ἀναπίπτειν. ille enim ſcribit, νικώμενοι ἀναπίπτουσιν, huc, Victi ceciderant animis. ¶ Addit Budæus, Ἀναπίπτω ponitur & pro Frigeo, Remiſſus ſum. vt Demoſthenes, ἀναπίπτει δὲ τὰ τῆς ὁδοῦ, Quod agitatum fuerat de equitatu mittendo, refrixerat: populus iam conſilium mutarat. Idẽ ἀναπεπτωκὼς apud Chryſoſtomum ad Rom. exponit Supinè & per deſidiam agens. Thucydidis ſcholiaſtes ἀμβλυώττεσθαι apud eundem metaphoricè poſitũ exponit per ἀναπίπτειν. Ab Euſtathio ἀναβολὴ explicatur, ἡ ἀνάπτωσις, καὶ ὀργία.

Ἀνάπτωσις, εως, ἡ, Decubitio, Recubitio, Accubitio. ¶ Itẽ Reſupinatio. ¶ Item, Animi remiſsio: ſiue cum Budæo, Animus iacens & remiſſus.

C. ΑΜΦΙπίπτω, Circum cado, Circum procumbo. Odyſſ. θ, Ὡς δὲ γυνὴ κταίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα. id eſt, terræ aduoluta circa illum. Euſtathius annotat ἀμφιπεσοῦσα hìc aptiſsimè dictum eſſe de mortuo: quum viuos dicamus ἀμφιβαλεῖν.

C. ΑΝΤΙπίπτω, Contrà irruo. Item, Obſiſto, Renitor, Aduerſor. Plutarchus in Theſeo, μηδὲν ἀντιπίπτει πρὸς τὴν ἱστορικὴν τῆς τραγῳδίας. Pro Intercedo. i. ἐνίστασθαι, apud eundem Plutarchum ſæpe, vt ait Budæus. Exponitur etiam Occurro, apud rhetores. eo ſenſu quo dicitur aliquis obiectioni aduerſarii occurrere. Sed & Obiicio, ſeu Occupo, vel Occupatione vtor, apud eoſdem exponitur. vt quum dicunt, λύει τὸ ἀντιπίπτον pro Soluit obiectionem. Occurrit ei quod obiiciebatur, vel obiici poterat. ¶ Dicuntur etiam ἀντιπίπτοντα πράγματα, aduerſæ res, quaſi contrà cadentes. Gregorius in Iulianũ, ἐν τούτῳ, τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ, μεθιεῖς τὸ δυσδαιμονεῖν, καὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ κακοδαιμονεῖν, τοῖς ἀντιπίπτουσι.

C. ΑΠΟπίπτω, Decido, Delabor, Epigr. lib. 2, Νῶν Λιβυκαὶ καὶ Ἕωναι ὀχυλμβος, εἶτ' ἀποπίπτων Πολλάκις, ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονεν. Verbale NOMEN Ἀπόπτωσις. q.d. Delapſio. Exponitur & Lapſus, Caſus. Affertúrque ex Galeno ad Glauconẽ lib. 2, πρὸς τὰς ἀποπτώσεις τῆς ἐφαρμῶν, pro Ad hoc vt cadant cruſtæ. Exponitur etiam, Ad cruſtas reſoluendas. Erotianus apud Hippocratem ἀποπτωσιν exponit πρὸς τὴν ὀδηδόνων ἄνεσιν. AT VERO Διαπόπτωτος, Qui vix decidit, ſeu delabitur. Affertur autem ex Theophraſto & alia ſignificatio in vulgatis lexicis, videlicet Qui difficilè poteſt abſolui. ſed non dubium eſt quin aut alia ſignificatio, aut alia lectio quærenda ſit.

C. ΔΙΑπίπτω, Intercido, item Interlabor, Elabor. vt ἐν τῇ μάχῃ διαπτόντες, apud Xenophontem. Ex quo eſt etiã διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν. quæ latius habes apud Budæum pag. 536, vbi etiam tradit ſignificare Intercidere: (addens, quaſi Inter digitos labi) cuius tamen ſignificationis nullum exemplum affert: extare autem exiſtimo in iſto Syneſii loco, ἀμφίβολος ὢν πόπτερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα. ¶ In vulgatis lexicis exponitur & Aberro. item Spe fruſtror, apud Ariſtoph. Quinetiam Excido, apud Gregorium, διαπέπτωκέ σοι λόγος. ¶ Ibidem, ex Plutarcho in Galba, λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, quum inter exercitus diſperſus eſſet rumor. Atque ita διαπίπτω interdum erit Dimano, ſicut ἐκπίπτω, Emano. ¶ At διαπίπτω redditum apud Platonem Diffluo & vaneſco, (quibus eſt aliqua cum ſignificatione verbi Intercido cognatio) habes in eadem illa pag. 536.

Διάπτωμα, ατος, τὸ, Lapſus, in vulg. lex. quum tamen διαπίπτειν reddatur Interlabi & Elabi, non ſimpliciter Labi. In iiſdem EST Διάπτωσις, expoſitum Ruina, Infortunium, item Opinionis & ſpei fruſtratio: ſed abſque exemplo. Ego autem apud Plutarchum inuenio copulata ἁμαρτίαν & διάπτωσιν. Quò pertinet BIC OMP. Ἀδιάπτωτος, quum ſignificat, In quo nulla erratio eſt, In quo error non admittitur. Quam ſignificationem Budæus ex Polybio affert. Qui alioqui ἀδιάπτωτον interp. etiam Quod nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi poteſt.

C. ΕΙΣπίπτω, Incido in, vel ſuper: (vt apud Virgil. — & Danaûm ſuper agmina latè Incidit) Irruo, Irrũpo, Impetũdo. vt εἰςπίπτειν εἰς τὴν πόλιν, apud Herodotũ: poſt quẽ ita vſus eſt & Herodianus. Sed & apud Iſocratem pro Irruo ſeu Irrumpo legitur. Apud Thucydidem verò εἰςπίπτειν εἰς τὴν ἐρκτὴν redditur & verbo paſſiuo Cõiici in carcerem. Sic ἐμπεσὼν εἰς δεσμωτήριον Bud. vertit Coniectus in carcerem.

c. 2. Ἐπειςπίπτω, Magno cum impetu irruo, μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰς ἔρχομαι, Irrumpo. Ita Budæus, qui & addit ἐπειςπαίειν huic eſſe ſimile. Sed ego præpoſitionem ἐπὶ val de repentinæ irruptionis indicem potius eſſe crediderim. Alioqui ἐπειςπίπτειν eſſet Inſuper irruere, id eſt Vltra irruere: intelligendo, Vltra eos qui iam irruerint.

c. 2. Παρειςπίπτω, Irrumpo, Ingredior hoſtiliter. Plutarch. in Demetrio, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρειςπεσών. vbi Bud. vertit, Ingrediens & Irrumpens hoſtiliter. Sed ita interpretando, ſuperuacanea fuerit præpoſitio παρὰ: propter quam potius exiſtimo ſignificari hoc verbo occultam quandam irruptionem, ac minimè apertam: qualis eſt eius qui velut in tranſitu eam facit. Ac certè non abſimilis eſt huius præpoſitionis vſus in παρειςπίπτω poſito pro Irrepo, ſeu Obrepo, & Inſinuo me. quas ſignific. vide apud illum p. 535, ex Theophr. & Luciano.

c. 2. Συνειςπίπτω, Simul irruo, ſeu irrumpo. At in v.l. affertur ex Plutarcho συνειςπίπτων τοῖς φεύγουσι pro Perſequens fugientes. Quum ille ſignificare voluerit fortaſſe, Simul irruens in fugientes.

C. ΕΚπίπτω, Excido, Decido ex. Homerus Odyſſ. ξ, — σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Et Iliad. ο, — πῆξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός. (At Iliad. φ, ſine caſu, ἕως ἀχέες δ' ἔκπαγλον ὀϊστοί. Et apud Xenophontem Pæd. ς, ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῆς ἑόντων, ex Herodoto, Qui bonis ſuis excidit, Qui bona ſua amiſit. Item ἐκπίπτειν ἐκ τῆς δόξης, Iſocrati. Qui dixit etiam, πολὺ πόλιν εἰς ἔσχατα κατεῖναι ἐξῶθεν ἐκπέπτωκε. Dicitur verò & ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, (quo vtitur Plutarchus in Camillo) ſeu τῆς πατρίδος, qui excidit ciuitate ſua, ſeu patria, & in exilium mittitur. Sed & ſine adiectione genitiui: vt Demoſthenes Pro corona, Οἶδ' ἔστιν καὶ τινὲς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπὲρ δεξάμενα. Quinetiam cum conſtructione verbi paſsiui apud Iſocratem in Ep. ad Philippũ, ἐκεῖνος γὰρ ἐκπεσὼν παρ' ἡμῶν, Qui excidit à nobis. Id eſt, Qui patria excidit, eiectus à nobis. (A Budæo ἐκπίπτω, redditur nõ ſolùm Eiicior, Expellor, ſed etiã Explodor, & quidem ea etiam in ſignificatione qua dicitur explodi fabula quæ ſtare non potuit: vt videbis Comm. pag. 536) Itidem reges dicuntur ἐκπίπτειν quũ exiguntur regno ſuo & eiiciũtur. Latini dicunt itidem Excidere regno. ¶ Ἐκπίπτω, Excido inſtituto, vel potius Deſciſco ab inſtituto. Item Degenero, & mutor, vt Bud. vertit, pag. 536, afferens ex Platone, εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Cui ſubiungit ex eodem, ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ δικαίου βήματος. vbi quum addatur ἐκ τοῦ δικαίου βήματος, erit ἐκπεσεῖν ſimpliciter Deſciſcere. At verò ἐκπίπτειν τοῦ λόγου ſeu ἐκ τοῦ λόγου dicitur qui deficitur ſermone, & cui oratio non ſuppetit, & quem memoria deficit ac deſtituit. vt idem apud Æſchinem vertit. ¶ Ἐκπίπτω, Emano, Exeo, & Prodeo foras. vt idem exponit, afferens tamen Ariſtotelis locum in quo eſt bicompoſ. συνεκπίπτειν. Addit accipi & pro Emanare ad vulgus, apud Platonem, ἀλλα δοξάζοντι μήποτε ἐκπέσῃ τοῦτο εἰς αὐθρώπους ἀπιστούμενος. His autem (quæ à Bud. ibi de ſignificatione verbi ἐκπίπτω traduntur) addendũ eſt, accipi & pro Elabor, item Prolabor, ſeu Delabor. Necnon Erumpo. Item Euado. Quarum ſignificationum exempla eodem ordine ſubiungam. Plutarchus in Lycurgo, ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, Curſu è foro elapſus eſt. In hoc autem loco ex Epicuri ſelectis ſententiis, ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ ὑπόμισός ἐστιν· ὁ δὲ τῆς κενῆς δόξης, εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, videtur ἐκπίπτει eſſe Prolabitur, aut potius Delabitur. (At Cicero eũdem locũ interpretãs, in his reddẽdis verbũ verbo non reddidit, vt videbis 53 mei Ciceroniani lexici) Sed pro Erumpo apud Plutarchum in Publicola,

ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄστεως. Ex eiuſdem Romulo affertur εἰς ἔργον ἐξέπεσε pro In opus erupit. At in hoc Thucydidis loco, ἡ τοῖς Συρακουσίοις τύχη ἐς φυγὴν ἐξεπεπόνει, non malè fortaſſe ἐξεπεπόνει reddetur Euaſerat.

Ἔκπωμα vide in Ἔκπωσις, quod proximè ſequitur.

Ἔκπωσις, εως, ἡ, Delapſio, Prolapſio, Strabo lib. 10, εἴ τις ἔκπωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένοιτο τῆς μουσικῆς, Si qua contingat prolapſio in deterius, Si contingat muſicam in deterius prolabi, vel delabi. Ex Cebete autem affertur pro Caſus, ſeu Calamitas, ἐκπώσεις δὲ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίνονται.

Ἔκπωσις, ſicut ET Ἔκπωμα, Prolapſio oſſium è ſua ſede. Vna voce, Luxatio: hoc eſt, oſſium è propria ſede exceſſus, ſine fractione: vt inquit Gorr. addens non id modò ſignificare, ſed etiam ἐξάρθρωσιν ſiue ἐξάρθρωμα apud Hippocratem, vt Galenus annotauit, initio Comm. εἰς τὸ περὶ ἀρθρῶν. Eſſe autem duplicem omnis luxationis differentiam, vnam ſurſum, quum à muſculorum contentione articulus ad ſupernum locum trahitur: alterã extrorſum, quum in partem anteriorem aut poſteriorem, dextram aut ſiniſtrã, emotus tranſit. Omnem verò eiuſmodi luxationem aut eſſe ſimplicem, aut compoſitam, &c. In vulg. lex. ἐκπώσεις & ἐκπώματα exponitur etiam Articuli qui ſuis ſedibus excidunt.

Ἐκπωτος, υου, ὁ & ἡ, Delapſus, Qui excidit. In v.l. ex Gregor. τῶν πεφυκυῖαν ἐκπωτοι καὶ ἀλλότριοι.

c. 2. Παρεκπίπτω, Clam elabor. vt παρὰ eam habeat hìc ſignificationem quam & in παρεκπίπτω, (quod huic cõtrarium eſt, vt παρεκβαίνει τὸν παρεστῶτα νόμον) habere dictum eſt. Sic & in vulg. lex. redditur, Clãculum elabor, Furtim excido, & me ſubduco.

c. 2. Διεκπίπτω, Per medium elabor, & euado. Vel, Per medios elabor. Item Per rimam vel foramen elabor. Plutarchus de pugna Actiaca loquẽs, αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἐξήκοντα νῆες αὐτόμολοι τὴν ἱστὰ πρὸς ὀπόπλεων καὶ διεκπίπτουσαι, ἅς ἀρχὴν ἐπίεσαν. Ex Philoſtrato, διεκπίπτω τοῦ ὁμίλου. Et ex Plutarcho rurſum, διεκπίπτω τῶν πόρων. (vbi redditur Per foramina exit) Et cum præpoſitione ex eodem, διεκπίπτειν ἐκ τῶν στρατοπέδων, pro Effugere è caſtris. ¶ Et pro Intercido, vt addit Budæus: afferens tamen locum in quo legitur non ipſum verbum, ſed verbale διέκπτωσις. Galenus ad Glauconem libro 2, δεῖ δὲ καταπάττειν αὐτὰ ἅμα κοσκίνου μετιόντου κραπυρῶν καὶ τῶν μέλιτος. δρύπτει δὲ ἄπαξ ἢ δὶς κρούσας αὐτὸ πρὸς τὸν συμμετρίαν τῆς διεκπτώσεως.

Διέκπτωσις, Per medium ſeu per medios elapſio. Exponitur etiam Effugium: ſicut διεκπίπτειν quidam alicubi interpr. Effugio. Vide & in Διεκπίπτω alium vſum apud Galenum.

c. 2 Προεκπίπτω, Antè elabor. Atque vt dicitur ἐκπίπτειν λόγος, vel φήμη, pro Emanare, ſeu Euulgari: ſic προεκπίπτειν pro Antè emanare, Antè euulgari. vt apud Plutarchum in Galba, λαλιὰ καὶ φήμη προεκπεσοῦσα.

c. 2. Συνεκπίπτω, Simul elabor. Plutarchus De primo frigido, ὁ γὰρ ἀτμὸς ὃν τὰ ζέοντα τῶν ὑδάτων μεθίησιν, ἀπόντα τοῦ θερμοῦ συνεκπίπτει, id eſt (Turnebo interprete) Vapor enim quem efferueſcentes remittunt aquæ, cum diſceſſu caloris emigrat. Apud eundem in Sympoſ. ὅτι τοῖς βροντῶσι πολλάκις ὕδωρ συνεκπίπτει γόνιμον, pro Simul decidit. At in v.l. affertur hic eiuſdem Plutarchi in Pericle locus, Περικλῆς οὐ συνεχώρει τοῖς ὁρμῶσι τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ συνεξέπιπτεν ὑπὸ Ῥώμης καὶ τύχης τοιαύτης ἐπιρρόμβοις, pro Non indulgebat cupiditatibus ciuium, &c. Sed (ſi mendo caret locus) alia quærenda eſt interpretatio, quæ non tam longè à propria huius verbi ſignificatione recedat. In iiſdem, ex Ariſtotele De mundo, τοῦτο ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, pro, Hæc naturæ vi ab humida expiratione euenire cõparatum eſt.

c. 2. Ὑπερεκπίπτω, Supergredior, Exupero, Excello. Ita Budæus ex Gregorio, εἰς τὰ ἠμέτερα, vbi de Deo loquitur, πᾶσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν καὶ χρόνου καὶ φύσεως, νῷ μόνῳ σκιαγραφούμενος, καὶ πύτῳ λίαν ἀμυδρῶς. Addit autem vti & Hermogenem pro Exuperare.

C. Ἐμπίπτω, Incido, Illabor, Xenophon, ἐμπίπτειν εἰς τάφρους, Incidere in foſſas, vel Cadere in foſſas. Apud eundẽ ἐμπίπτειν εἰς τὰς φρουρὰς. Cui ſimile eſt ἐμπεσὼν εἰς τοὺς πολεμίους, id eſt Qui incidit in hoſtes. Vel, Illapſus in hoſtes, vt loquitur Virgilius. Sed & ἐμπίπτειν εἰς κίνδυνον, apud Galenum: vt Latinè Incidere in periculum. Quinetiam εἰς λόγους, vel εἰς λόγον ἐμπίπτειν, eodem modo quo Latini dicunt Incidere in ſermonẽ. Demoſthenes Pro corona, ἀλλὰ γὰρ ἐμπέπτωκα εἰς λόγους οὓς αὐτίκα μᾶλλον δρμόσῃ λέγειν ἴσως. Ibidem, εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι. In eadem oratione, & quidẽ non procul à loco proximè præcedente, dixit ſimul εἰς πράξεις & εἰς λόγους ἐμπίπτειν, ſcribẽs, ἐὰν εἰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. vbi Si incidero in res geſtas, ponitur pro In mentionẽ rerum geſtarũ (Vt porrò dicimur ἐμπίπτειν εἰς λόγους, ſine εἰς λόγον, ſic etiã λόγος dicitur ἐμπίπτειν, vt & Lat. Incidere in ſermonem, & ſermo incidere dicitur. Plato De rep. lib. 1, ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου ὑπὸ λοιπολέσχηνος ἢ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης) Sed cum hac conſtructione, id eſt iũctum accuſatiuo, exponitur & aliter, ſicut & quũ cuipiam alius generis accuſatiuo iunctum eſt. vt apud Plutar. in Themiſtocle, ἐμπεσεῖν εἰς Σαλαμῖνα, in Salaminem delatum eſſe. Item quum res dicitur ἐμπίπτειν in aliquem. vt ἐμπίπτει εἰς ἐκεῖνον ἡγεμονία, pro Demãdatur illi imperium, ex eodem, in Themiſtocle. Et ἐμπίπτει δίκη φορὰ εἰς τοὺς δικαστὰς, pro Refertur cõtrouerſia ad iudices. Vbi fortaſſe reddi poſſit Delabitur, aut Deuenit. Sæpe autem & cum datiuo dicitur aliquid ἐμπίπτειν νί. vt ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, Incidit Romanis anxietas, vel Romanorum animis. (vt dicit Cæſar, Incidit terror exercitui. Liuius autem, Incidit animis metus) Sic apud Homerum, ἔμπεσε θυμῷ, Odyſſ. υ, — καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ. Hìc tamen paulo alium vſum haberet Incidit animo, videlicet pro eo quod dicimus potius Venit in mẽtẽ. Dicitur vero aliquis etiam ἐμπίπτειν νί, pro εἰς π. vt apud Platonem epiſt. 7, ἀλιτήριος τις ἐμπεσὼν ἀνομία, In flagitium aut flagitia delapſus, ſeu prolapſus. Apud poetas verò interdum ſeiuncta præpoſitione. vt πίπτειν ἀνὶ κύμασι apud Apollonium Rhodium, pro ἐμπίπτειν κύμασι. Item ἀνὶ λεχέεσι πεσόντες, pro ἐμπεσόντες λεχέεσι, Illapſi toris. (Affertur alioqui & ἐμπίπτειν ἐν τοῦτοις ex Hermogene, pro In hæc incidit. ſed hic locus ſuſpectus eſt) Interdum verò & ſine caſus adiectione poſitum inuenitur ἐμπίπτων pro occurrente ſeu obuio. Herodianus lib. 7, ὁ τῆς δήμος ἐνθυσιῶν παῦ τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐγκαλεῖν, ὅπλον ἐπυιεῖτο. quæ Politianus interpretatur, Quum quicquid occurrerat, furor in arma conuerteret. Vt autem hic dicit παῦ τὸ ἐμπίπτον, ſic alibi, non ſemel, πάντα τὸν ἐμπίπτοντα. vt lib. 3, πάντα ὃ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον. vbi reddiderim, Quicunque obuius factus eſſet. Poſſis tamen & verbum Incido retinẽs, dicere, Quicunque in ipſos incidiſſet. Vtitur verò hoc verbo in iſta ſignificatione, & abſque illo nomine. vt lib. 4, ἑλκοιτῆς τε τοὺς ἐμπίπτοντας ἐνέβαλλον. Sed ἐμπεπτωκότες, ſine adiectione dicti ſunt etiam Tranſfugæ à Græcis interpret. Bibl. 4 Regum, cap. 24, vt annotant v.lex. In quibus tamen & cum adiectione, ex eodem loco, οἱ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα, Qui tranſfugerunt ad regem.

Ἐμπίπτω, Irruo, Inuado, προσβάλλω, ἐπέρχομαι. Ita Budæus, nullum afferens exemplum. ſed afferri poſſunt cum alia, tum hoc ex Xenophonte, ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσεῖν. Poſſumus verò & iam inde ab Homero hunc verbi iſtius vſum repetere, apud quem legitur Odyſſ. ω, Ἐν δ' ἔπεσον πρόμαχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.

Ἐμπτωσις, εως, ἡ, q.d. Ipſa actio incidendi. Exponitur tamẽ Caſus, & Lapſus, item Prolapſio, in vulg. lex. AT VERO Εὐέμπτωτος, Qui facilè incidit, ſeu labitur. & q.d. Labilis. Vnde ADVERB. Εὐεμπτώτως. vt εὐεμπτώτως εἰς τὰ πάθη ἔχει, Facilè incidit, Facilè labitur, Procliuis eſt ad, &c. Poſsis verò & vno verbo εὐεμπτώτως (ſi per ſe interpretandum ſit) reddere Procliuiter.

c. 2. Ἐπεμπίπτω, (ſicut & ἐμπίπτω interdum) Irruo, Inuado. Apud Sophoclem in Aiace, pag. 3 meæ editionis cũ accuſatiuo, Τί δῆτα πόμπαις πλοῦν ἐπεμπίπτει βάσιν;

ſed fortaſſe ſubaudienda eſt præpoſitio καὶ cum hoc A
accuſatiuo, vt reddatur βάσιν & per ablatiuũ, Cur greges inuadit hoc greſſu vel in greges irruit. Poteſt tamen & videri dictum vt πολεμῶ πόλεμον. Vide Triclinium.

C.2. Παρεμπίπτω, Intercido, Interlabor. Item Interrepo. Ariſtoteles De part. anim. lib. 2, de piſcibus loquens, τὰ χεῖα ἢ ἡ ὁδὸς εἰς τὴν κοιλίαν τῆς χυμῆς, διὰ τὸ μὴ οἷόν τ' εἶναι διαπορεύειν ὁκχυμίζον τι. παρεμπίπτοι δ' ἂν τὸ ὕδωρ, aqua enim interlaberetur. Greg. in ſua περὶ θεολογίας oratione, ὥστε ἀμήχανον τοῖς ἐν σώματι, διὰ τὰ σωματικὰ πάντα ῥυέδη B
μετὰ τῆς νοερῶν. ἀεὶ γὰρ τι παρεμπεσεῖται τῆς ἡμετέρου. Idē, μήτι παρεμπέσῃ μέσον καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Ne interrepat quidpiam quod interpellet deſiderium. Galenus, παρεμπεσόντος τοιούτου, ὡς ἐφ' ἑαυτῷ τὴν ὅλην διηρέθη θεραπείαν. Æſchines περὶ τῶν ἐν Παρεμπεσόντων ἢ εἰς τὴν πολιτείαν ἐκ ἐλθόντων ἀνθρώπων, καὶ τοῖς τρόποις οὐ μετείων, πάλιν εἰς πόλεμον κατέστησεν. id eſt, Obrepentibus. Hactenus Bud. Sciendum eſt autem verbum hoc παρεμπίπτειν reddi etiam Interuenire à Cicerone, vt videbis pag. 54, mei lexici Cic. Apud medicos autem παρεμπίπτων σφυγμὸς: C
redditur Intercidens pulſus & coincidens. Eſt verò pulſus inæqualis ſyſtematicus, in quo, expectata quiete, in medio tanquam ſuperuacuus aliquis pulſus ſentitur. Contrarius eſt pulſui τῷ διαλείποντι, hoc eſt deficienti, in quo ſæpe aboletur aut minor apparet pulſus: quum in illo cõtrà inter binos ictus qui ſuo ordine pulſant, medius quidam ictus præter legitimum numerum incidat. Gorr.

Παρέμπτωσις, q. d. Intercidentia. Grammaticam autem παρέμπτωσιν dicemus eſſe quaſi Interuenientiam, vel D
potius Interuentionem, (vt Cicero alicubi παρεμπίπτειν vertit Interuenire) potius quàm Intercidentiam. Volunt enim eſſe παρέμπτωσιν quum litera inſeritur: vt ξεῖνος pro ξένος, & λεγόμεθα pro λεγόμεθα, necnon πόλις & πολις, ac ſimilia. (Vide Tryphonẽ in Appendice) Dicemus autem hìc literam interuenire, potius quàm Intercidere. Sic & in iſto Plutarchi loco in libro De primo frigido, τὸ γὰρ ἐγκυπάτῳ τῷ πάθους ἀμπον ἀν συνοφθῆν, πυρετῶ μὴ ἔντασις, ἢ παρέμπτωσις. Ita enim reddit Turneb.
Nam ſi proximam affectionis cauſam peruidere poſ- E
ſint, velut febris intenſionem, vel interuentionem. Apud Galenum (teſte Budæo) παρέμπτωσις αἵματος ἐν ἀρτηρίαις, ſanguis in arterias aberrans & curſum ſuum flectens. At in vulgatis lexicis annotatur, παρέμπτωσιν eſſe propriè medicis quum humor aliquis in meatum qui in oculum videndi facultatem defert, vaſe vel rupto vel aperto, incidit, ac eundem obturat. Et ab Ariſtotele in lib. De mũdo, τῆς πνευμάτων παρεμπτώσεις dici de ventis qui introrſus ſe inſinuarunt.

c.2. Προεμπίπτω, Antè incido, Prius incido. Aut, Antè oc- F
curro, ſeu obuius fio. Turnebus vertit παρεμπίπτειν Prius occurrere, in iſto Plutarchi loco in lib. De primo frigido, ὁ τὸν ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ τὴν αἰέρα τὸν περὶ τὸ σῶμα ἀθεῖσθαι ψυχρὸν ὄντα, καὶ προεμπίπτειν. Ita enim hæc interpretatur, Non aerem à nobis conceptum, ſed frigidũ eum qui ori offuſus eſt, protrudi & prius incurrere.

C. Ἐπίπτω, Supercido, vel potius Superincido. (nam & apud Columellam pro Supercidentem alii codices habent Superincidentem) Sed & Incido fortaſſe alicubi adhiberi poſſit interpretationi verbi ὀλιπίπτειν: & quidem vel ad hunc Ciceronis locum reſpiciendo, qui G
legitur in oratione Pro Plancio, Equidem, ſiquando (vt fit) tactor in turba, nõ illum accuſo qui eſt in ſummaſacra via, quum ego ad Fabium fornicem impellor, ſed illum qui in me ipſum incurrit atque incidit. Omnino enim talis eſſe videtur vſus verbi ὀλιπίπτειν apud Marcum cap. 3, ὥστε ὀλιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτὸ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. Vbi tamen alii interpretãtur, Ruerent in eum: vetus autem interpres, Irruerent in eum. Dici autẽ ὀλιπίπτειν ibi τοὺς θλίβοντας, ex proximè præcedẽte verſu apparet. Poſſumus alioquin, opinor, illud H
ὀλιπίπτειν reddere etiam incumbere: ex eodem Ciceronis loco. ſubiungit enim, paucis interiectis, Et ab eo qui hos demouit, potius quàm ab iis qui in teipſum incubuerunt, te depulſum putas. Erit certè & huic

Iohãnis loco aptum hoc verbum Incumbere, vtentis itidem verbo ὀλιπίπτειν, cap. 13, ὀλιπεσὼν δὲ ὁμένος ὀλὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, Quum incubuiſſet in pectus Ieſu, vel pectori. (Vetus autẽ interpres, Quum recubuiſſet ſupra pectus) Aut per præſens, Incumbens in pectus.

Ἐπιπίπτω, Irruo, Inuado, Adorior. Thucydides lib. 3, ὀλιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἐπὶ ἐν τῷ ἀνῶ, καὶ ἡ φεσηνὴ ἀνῆρ τὸ γεῖρον ἐκῶλυε. Idem libro 1, ἀφεσίκτω τῷ σφαπτέδῳ ὀλιπεσόντες. Ab eodem dicitur pestis ὀλιπίπτειν Inuadere, Ingruere, libro 3, τῶν δ' ὀλιγανθρώπων χειμῶνες, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. Sic autem & libro 2, dixerat de eadem, pagina 63, meæ edit. εἰ ποτε καὶ αὖθις ὀλιπέσοι. Eſt alioqui magis vſitatũ ὀλιπίπτειν de iis qui hoſtes inuadunt, ſeu adoriuntur, aut aggrediuntur, atque adeo impetum in eos faciunt. Xenophon Pæd. 7, οὕτω δὲ μάλιστα τοὺς πολεμίους τοῖς ἀσφαλεῖς ὀλιπεσούμεθα. Ibidẽ, ὡς δὴ οὕτω μᾶλλον ὀλιπεσεῖν ἀπροσκόπους τοῖς ἐναντίοις. Vt autẽ hìc legimus, ὀλιπεσεῖν ἀπροσδοκήτοις, ſic apud Herodianum, ὀλιπίπτειν ἀπροσδοκῆτοι, necnõ ὀλιπίπτειν αἰφνιδίως, aliquoties: ex quibus apparet ὀλιπίπτειν repentinum aliquid ſignificare. Ita igitur ille l. 2, μετ' ἀπογνώσεως ὀλιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι, &c. (vbi tamen μετ' ἀπογνώσεως malim præcedentibus iungere) Poll. ibi vertit, Laodicenis de improuiſo oppreſſis. Idem libro 3, δορυφόρων ἐπίμηνα ὀλιπεσεῖν αἰφνιδίως, ἢ φονεῦσαι. Vbi idem ille interpres reddidit, Vt primum ſeorſum à cuſtodibus nacti eum forent, facto impetu obtruncarent. Eodem libro, αἰφνιδίως αὐτοῖς ὀλιπεσόντες θηναίας καὶ οὐ προσηφοισμένης δυνάμεως. ¶ Vt verò dicitur & peſtis ὀλιπίπτειν in illis Thucydidis locis quos modò protuli, ſic παραχρῆ in iſto Æſchinis in Cteſiphõtem, τοιαῦτης δὲ ὀλιπιπτούσης παραχρῆς μετὰ τῆς συμφύτων νοσημάτων ἀυτῆς. (At verò παραχρῆς ὀλιπεσουμεθα in loco Xenophontis, ad alterum vſum pertinet) Quinetiam ſimpliciter pro συμβαίνειν, ſi ſcholiaſtæ Thucydidis credimus. qui in hoc illius loco, pagina 109, ἢ ἐπίπτε πολλὰ καὶ χαλεπὰ καθ' ἑαυτὸν τοῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὴν, ἢ ἀεὶ ἐστὶ δρᾶ, &c. συνέπεσε exponit συνέβη. Quam expoſitionem ſequendo, ἐπέπεσε reddere poterimus Acciderunt.

c.2. Προσεμπίπτω, Inſuper incido, Inſuper incumbo, Inſuper incurro. v. l. ex Philone. Sic autem ὀλιπίπτειν pro Incidere, Incumbere, Incurrere, habes in iis quæ proximè præcedunt.

C. ΚΑΤΑπίπτω, Decido, Delabor. Ariſtophanes Nubibus, ἀπ' οἴου καταπεσοῦν. Demetrius Phaler. καὶ οἷον καταπίπτειν ἀπὸ ἰσχυροτέρου ὀλὶ ἀσθενές. Dicitur verò καταπίπτειν & cũ εις, vel ὀλὶ. vt καταπίπτειν εἰς τὴν γῆν, vel ὀλὶ τὴν γῆν, ſeu ὀλὶ τῆς γῆς. vt apud Xenophontẽ, Pæd. 4, καὶ ὀλὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. At καταπίπτειν εἰς τὴν γῆν, legitur cum alibi, tum apud Lucam, Act. cap. 26, v. 14, πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν. Ponitur alioqui ſine adiectione quoque. vt eorundem Act. cap. 28, ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. Item, πρὸ τῆς χῆ καταπεσεῖν in epiſt. ad Hebr. c. 11.

Καπάπτωμα, ατος, τὸ, ε τ Καπάπτωσις, Lapſus, Caſus, Ruina. Alex. Aphr. καπάπτωσιν τὰ τῆς δυνάδη, Sunt cauſa lapſus, Faciunt vt quis collabatur.

c.2. Εὐκαπάπτωτος, ου, ὁ & ἡ, Procliuis ad lapſum, Qui facilè labitur, ſeu cadit, ſeu delabitur, aut decidit. Exponitur & Caducus.

Per ſyncopen autem dicitur ρ ο ε τ ι c ε Κάππεσον pro καπέπεσον, Decidi, Lapſus ſum. vt apud Homerum Il. α, Κάππεσον ἐν Λήμνῳ. ι τ ι δ ε μ Πεσεκάππεσε apud Apoll. pro πεσεκαπέπεσε (tanquam à τ η ε μ. Πεσεκαπαπίπτω, Cado circum) Argon. 2, πεσεκάππεσε δουρί. Redditur tamen Decidit in haſtam, non Decidit circum haſtam.

C. ΜΕΤΑπίπτω, Recido. Herodianus lib. 2, οἷς ὑπώπτευον οὐκ ἀνεξομένους, μετὰ βασιλέα ἄνηρ ἐστάτον τῷ ἀρχῷ μεταπεσοῦσαν εἰς ἀδόξους ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους ὀλὶ τὸ τοῦ ἐλθόντος, Poſt imperatorem generoſiſsimum, recidiſſe principatum ad hominem priuatæ ſtirpis atque obſcuræ. vt vertit Politianus. Itidem verò in hoc eiuſdem Herodiani loco, eodem libro, εἰς Κόμμοδον δὲ μεταπεσοῦσα [ἡ Ῥωμαίων ἀρχή,] vertit, Poſteaquam ad Commodum recidit

recidit. Apud eundem in præfatione hiſtoriæ, ἐξ οὗπερ A
ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μεταπεσεῖν εἰς μοναρχίαν, vertit, Quũ ſcilicet Romanorum potentia ad vnius eſt arbitrium deuoluta.

Μεταπίπτω, Excido ſpe. Æſchines, εἰ δὲ μιᾶς μόνον ψήφῳ μεταπεσεῖν, ὑπωρίας ἀν. hoc eſt ἀφῃμάρτειν. Bud. Sed & ipſæ ψῆφοι dicuntur μεταπίπτειν, vt mox videbis in quodam Platonis loco.

Μεταπίπτω, Dilabor. Iſocrates ad Philippum, καὶ πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. Quem locum affert Budæus
poſtquam dixit μεταπίπτειν accipi pro In deteriorem B
partem mutari, hoc eſt Labi & euerti. At ego malo Dilabi: præſertim quum iunctum reperiatur nomini Fortuna, quod eſt illi Græco τύχη ſynonymum: iunctum inquã illi in eadem re ſignificãda. Apud Platonem autem epiſt. 7, μετέπεσε τὰ τῆς πεντήκοντα, perinde eſt acſi dictum eſſet, μετέπεσεν ἡ τῆς πεντήκοντα τύχη. Quidã verò interpretantur, Euerſæ ſunt res triginta tyrannorum. Porro vt in illo Iſocratis loco μεταπίπτειν vertit Bud. In deteriorem partem mutari, ſic pro Mutari in meliorem voluntatem & laudabiliorem, ex Iſocrate affert. Itẽ & μεταπεσὼν Ἑρμείας, ex Polybio, Mutatus ex priore habitu. Denique generalius etiam pro Mutor: vt apud Platonem in Apologia, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῆς ψήφων, ἀπεφύγεν ἄν, Si tres ſententiæ ex damnatoriis in abſolutorias mutatæ eſſent. (Dicitur item aliquis μεταπίπτειν μιᾷ ψήφῳ ab Æſchine in loco quem modò protuli) Vide Bud. p. 535 & 536.

Μεταπίπτω, Tranſeo, & degenero ab vna ſpecie ad
aliam, hoc eſt μεταβάλλομαι. inquit Budæus, exemplũ D
tamen non afferens: ſed habemus in his Chryſoſtomi verbis, εἰς ὄξινον μεταπεσεῖν.

Μετάπτωσις, εως, ἡ, Dilapſio: ab ea verbi Dilabor ſignificatione qua dicitur Dilapſa fortuna. ¶ Item Mutatio à ſpecie in ſpeciem, Degeneratio. Galenus καθ' πόπις lib. 2, ἤτοι φυλάττειν ἀεὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἕξιν, ἢ περὶ τῆς μεταπτώσεως εἰρηκέναι π. Item, Mutatio in vtranque partem, inquit Budæus. quæ verba ita ſunt intelligenda, vt μετάπτωσις dicatur aliquando ſignificare mutationem in deteriorem partem, ſeu in deterius, aliquando contrà in meliorem partem, ſeu in melius. quod & in ipſo verbo videre eſt. E

c.2. Ἀμετάπτωτος, ου, ὁ & ἡ, Qui tranſire in aliam ſpeciem & degenerare non poteſt, Immutabilis. vt φίλος ἀμετάπτωτος καὶ βέβαιος. Plutarchus Sympoſ. lib. 4. Vide Suidam. c o n t r. Εὐμετάπτωτος, Qui facilè mutatur, Mutationi obnoxius.

C. ΠΑΡΑπίπτω, Incido. Item Accido, Euenio. Xenophõ, ὁπότε καιρὸς παραπέσοι, quum occaſio & tempus incideret. Cui ſignificationi vicina eſt ea qua ponitur παραπίπτων pro Occurrens, Obuius. nam occaſio quæ incidit velut occurrit nobis, eſtque obuia. Atque ita παραπίπτουσης apud Ariſtidẽ reddiderim Occurrentis, ſeu Obuiæ, potius quàm vt Budæus pagina 535. Qui alioqui pagina 534 apud Plutarchum τὸν παραπίπτοντα τῆς Νέρωνος vertit obuium quenque Neronianorum. Affert tamen hunc locum, poſtquam dixit παραπίπτω ſignificare Impingo, Offenſo: addens, Hoc eſt Incurro, & Obuiã fio. Subiungit autem ex Polybio, παραπεσὼν δὲ εἰς Ἄργος, quod reddit Quum vi irrumpere tentaſſet. ¶ At pro Accido, Euenio, Contingo, ex Platone affert
ibidem. Quinetiam aliam verbi Accido ſignificatio- G
nem ei dat ex Ariſtotele. ¶ Παραπίπτειν ait eſſe præterea quaſi παρεμβάλλειν ἑαυτὸν, hoc eſt Intercalare, Interſerere, Interlabi.

Παράπτωμα, ατος, τὸ, Lapſus, Offenſa, Erratum, Peccatum: ab ea verbi παραπίπτω ſignificatione qua ponitur pro Offenſo, Impingo. Paul. ad Gal. capite 6, ἐὰν καὶ προλημφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παράπτωμα.

Παράπτωσις, itidẽ Lapſus, Offenſa, vel potius ipſa laben
di actio, ſeu offendendi. Item Incurſus partium & H
attritio. Budæus pagina 534 ex Ariſtotele. ¶ Item figura quædam qua caſus pro caſu ponitur, vulg. lex. ex ſcholiaſte Homeri. Hac autem in ſignificatione fiet à πτῶσις, quo vtuntur grammatici Græci pro eo quod

Latini vocant caſum. ſicut ab eodem fit ἀπόπτωσις.

C. ΠΕΡΙπίπτω, propriè q. d. Cado circum, ſed ponitur potius pro Cado ſuper, & incumbo. vt περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει apud Ariſtoph. Cadã ſuper enſem, Incumbam enſi, ſeu gladio. Plutarchus in Othone, ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις τῆς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἀνῴκτειρεν. Dicitur autem & de eo qui nõ conſultò ſed caſu id facit. vt apud Herodianum, οἱ δὲ τῆς ἁρπαγῆς πλοῖ διεφθείροντο ὑπό τε ἀλλήλων παπυρῶν, καὶ τοῖς δόρασι τῶν τραπωτῶν περιπίπτοντες.

Περιπίπτω, Incido. vt νοσήματι περιπίπτειν. Xenophon, Pæd. 6, Incidere in morbum: ὡς ὅσοι μὴ ἐξαπίνης ἀόνοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωσιν. Itidémque νόσοις περιπίπτοντες, Herodianus libro 3, καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ ὑπὸ βάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic πάθεσι περιπίπτειν, Thucyd. lib. 3. Et τοιούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, Iſocrates ad Philippum, τοὺς δ' ἄλλους πολλοὺς τοῖς κακοῖς περιπεσεῖν. ὥστε μηδὲ πωνῶν ἐξιστάμενοις τὰς συμφορὰς, &c. Idem dicit etiã μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν, ſimulque ταῖς ἐφάπαξ ἀσχυμίαις. (Itidémque Xẽ. Hell. 7, αἰσχυνῆ περιπίπτοιεν) Necnõ συμφοραῖς περιπίπτειν. (Demoſthenes autem dixit etiam συμφοραῖς περιπίπτειν τινί τινος, in oratione aduerſus Midiam, πολλαῖς καὶ τοιαύταις συμφορᾷ περιπίπτωσιν ὑπὸ τούτου. vbi ideo Bud. reddit verbo paſſiuo Deiectus eſt, addens tamen & Decidit. Talem autem conſtructionem, quæ alioqui verbo paſſiuo conuenit, habes & in aliis quibuſdam verbi πίπτω compoſitis) Sed inuenitur περιπίπτειν iunctum quibuſdam etiam datiuis, cum quibus poteſt & alio verbo reddi quàm Incidere. vt περιπίπτειν ὑποψίᾳ apud Plutarchum in Pericle, non ſolùm Incidere in ſuſpicionem, ſed & Venire in ſuſpicionem, ſequendo Latinæ linguæ conſuetudinem, reddi poteſt. Budæus interpretatus eſt & verbo Recidere: quum apud Gregor. ἀπληστίας περιπίπτω γραφῇ vertit Recidam in crimen intemperantiæ. Sed quum dicitur περιπίπτειν τραύμαι à Plutarcho in Alcibiade, & in Publicola, itidémque περιπίπτειν πληγῇ ab eodem in Camillo, tunc nullum eorum verborum adhibere interpretationi poſſumus: ſed quanuis περιπίπτειν τραύμαι ſonare videatur ad verbum Incidere in vulnus, reddere tamen cogimur Accipere vulnus. Alioqui vtendum circumloquutione eſſet ad exprimendam vim verbi περιπίπτειν, & pro τραύμαι περιέπεσε, dicendũ, Contigit ei vt vulnus acciperet. ¶ Περιπίπτω capitur etiam pro Incido, & Offendo, Obuiam fio, ſicut περιτυγχάνω, inquit Budæus, nullum tamen exemplum afferens. At in vulgatis lexicis ex Thucydide, περιέπεσον αὐτῆς, Offenderunt ipſos, Inciderunt in ipſos. Et ex
Demoſthene in Cononem, περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι, F
Qui in petulantes inciderit.

Περιπίπτω, Incurro, vt προσπίπτω, niſi quòd Ad extremum incurrere, & quodam circuitu reuolui ſignificat. Ita Budæus pagina 533, afferens ex Gregorio in Iulianũ, ἐὰν τι γὰρ σε πολλοῖς ἐγκεκρουῶτα καὶ παραγόμενος κακοῖς, εἰς τοῦτο ἐπαχθῆναι πλάνης, καὶ σαυτῷ προσδήλως περιπεσεῖν. Addit verò & hanc interpretationem, Tibi ipſi tandem malè conſulere, In teipſum ſecus quidpiam ſtatuere & admittere. Sed idem exemplum paulo pòſt rurſus afferens, vertit, In teipſum incurrere, De te malè conſulere, Tecum ipſum pugnare. Idẽ pagina 431 ex eodem loco affert περιπίπτειν ἑαυτῷ pro Agere ita vt rei exitus in perniciem agentis cedat. Præcedit verò ex eodem Gregorio in Iulianum, οὕτως ἀπόλωλεν ὅτιν ἡ πτῶσις, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, (quem locum affert & pagina 533) quod reddit, In ſemetipſam incurrens, Ipſa ſibi contraria. Cæterùm vt in priore illo Gregorii loco περιπίπτειν σαυτῷ reddit etiam Tecum ipſum pugnare, ſic & apud Chryſoſtomum, περιπίπτειν ἑαυτῷ vertit Secum pugnantia dicere, Sibi ipſi contradicere. (ſic tamen vt alicubi ſignificet etiam Secum pugnantia agere) comment. in 1 ad Corinth. 1, καὶ ἵνα μὴ δόξῃ ἑαυτῷ περιπίπτειν, οὐκ εἶπεν ὅτι οὐδεὶς σοφός, ἀλλ' οὐ πολλοὶ σοφοί.

Περίπτωμα, ατος, τὸ, ε τ Περίπτωσις, εως, ἡ, Quod accidit,

Casus, Calamitas. ‖ Περίπωσις, fuit & empirico- A
rum proprium vocabulum, quo significabant occa-
sionem quandam fortuitam, ex qua in aliquos mor-
bos & remedia improuiso incidissent. Inde enim spe-
cies experimenti fiebat per fortuitam occasionem,
quæ ab ipsis est DICTA Περιπωτικὴ πεῖρα. Gorr. Vide
Galenum De sectis lib. 1. Affertur certè & ex Plutarcho
περίπωσις pro significatione affini nomini πεῖρα. vbi
dicit, Τούτων δὲ οὔτε πεῖρα καὶ περίπωσις γέγονεν αὐτοῖς.
AT VERO Ἀπερίπωτος, Qui talis est vt non inci-
dat, Cui periculũ non est ne incidat. Dioscor. lib. 2, cap.
49, ἀπερίπωτος ὑδροφοβίας τηρεῖν πιστεύεται. B
C. ΠΡΟπίπω, Procido. Apud Homerum Odyss. ι & μ, οἱ δὲ
προπεσόντες ἔρεσσον, est προπεσεῖν quod Xenophõ dicit
προνθύειν, de remigibus itidem loquens, vt docet Eu-
stathius, pag. 1641. VNDE Διεκπεσόντος, Non facil-
lè procidens. Redditur tamen in v. l. Difficulter cadẽs,
seu labens, ex Galeno.
C. ΠΡΟΣπίπω, Accido. vt apud Aristotelem Polit. 3, ἀλλ'
οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ὀλιγωρεῖν, Non autem de iis sta-
tuere quæ quotidie alia atque alia accidunt & oc- C
currunt. Et φέρειν τὰ προσπίπτοντα, apud Herodianum,
Ferre quæcunque accidunt. ‖ Sed dicitur etiam
προσπίπτειν ἡμῖν apud Polyb. Quod accidit auribus no-
stris, (vt Cic. quoq; loquitur) Quod auribus incurrit,
Cuius sonus aures pepulit. Aristot. De mundo, ἀστραπὴ
πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν, ὕστερον ἠχοῦσα. Luc. ἀλλά
μοι ξένης φωνὴ προσέπεσε. Plutarch. in Camillo, προσέ-
πεσεν ἐκ θεοῦ φωνὴ τῷ Μαρκῷ Κεδικίῳ. Item προσέπεσέ
μοι τοῦτο, Hoc ad aures accidit, seu peruenit, Hoc fando
audiui, Nuntius ad me perlatus est de hoc. Polybius, D
προσπεσόντων δὲ τούτων εἰς Τάραντα. Alia exempla vide
apud Bud. p. 532. Præterea προσπίπτειν τοῖς γόνασι, Accide-
re ad genua, aut etiam cum datiuo itidem, Accidere
genibus, vt Tacitus loquitur. Pro quo dicitur & Aduol
ui genibus. Sed hac in significatione προσπίπτω reddi-
tur etiam Supplex fio, Supplicem me offero. Gregor.
Nectario, αὐ τῆς προσπιπτούσης σοι δι' ἡμῶν. Apud Aristo-
phanem in Equit. προσπεσεῖν πρὸς βρέτας θεῶν. vbi non
dubitem vti verbo Procumbere, ex Tibullo, dicente
Procumbere templis, pro ad templa. Quanuis autem E
προσπίπτω per se quoque intelligatur de supplice, inter
dum tamen additur ἱκέτης, atque ita vsus est Xeno-
phon Præd. 4.
Προσπίπτω, Irruo, Adorior, Inuado, Impetum facio.
(quæ signif. frequens est & verbo ὀλοπίπτω) Aut, Ve-
hementer irruo, Impetum facio, Impressionem facio.
Thucydides non semel προσπίπτοισι τε καὶ πρέπουσι. A
Budæo exponitur etiam Impingo, Incurso: & βαρέ-
ως ὀλοπίθεμαι καὶ σφοδρῶς. Esse certè significantius
quàm ὀλοπίθεμαι, ostendere videtur hic Thucyd. locus, F
libro 3, καὶ ὀλοπίθενται οἱ ἐκ τοῦ τείχισματος Συρακούσιοι, καὶ
προσπεσόντες τρέπουσί τε μέρος. Cum πρὸς, ex Plat. De
legibus, προσέπεσε πρὸς τὰς ψυχάς. ‖ Προσπίπτω, Oc-
curro, Obuius fio. vt apud Aristophanem in Concion.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς ὁδοὺς προσπίπτουσαι τοῖς, &c. ex-
ponitur συναντῶσαι.
Προσπτωκότα dictũ de iis quæ quum intumuerunt,
postea considunt & contrahuntur, vide in Συμπίπτω.
c. 2. Ἀπροσπτωσία, ας, ἡ, Certa & erroris expers methodus, G
qua instructi cauemus ne quid intempestiua assensio-
ne peccemus. vulg. lex. ex Diogene Laertio in Zeno-
ne. (Fuerit autem fortasse hæc nominis huius signif. à
προσπίπτειν significante Impingo (quam signif. dat Bu
dæus, nullum exemplum afferẽs) & Offendo. In iisdem
EST Ἀπρόσπτωτος ex Macc. l. 3, videlicet ἀπρόσπτωτος συμμαχία pro Belli societas indecidua. Quæ in-
terpretatio cum nulla ex præcedentibus verbi προσπί-
πτειν significationibus conuenit.
C. ΣΥΜπίπτω, q. d. Simul cado, vel Vnà cado. (At Cóncido H
alium vsum habet) vnde ponitur pro In idem desino,
Coeo, Cõpeto, Incurro, vt inquit Bud. (qui & σύμπτω-
σιν esse dicit incursionem rerum eodem desinentium,
vt linearum quæ non sunt parallelæ) Aristoteles De
hist. anim. lib. 1, οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι πρὸς ἀλλήλοι εἰσι, καὶ
οὐ συμπίπτοισιν, οἱ δὲ συμπίπτοισι. Sed & coeuntia animalia

dicuntur συμπίπτειν ab eodẽ Aristotele, κατὰ τὸ ὀρρωδοῦν
καθ' ὃ συμπίπτουσιν ὀχεύοντες ὄρνιθες. vbi Budæus reddit
Hærere. ‖ Συμπίπτω, Corruo. Xenophon Anabas.
lib. 4, de ædibus, ὡς δὲ αὐτοὶ σωέπιπτον. ‖ Συμπίπτω,
Accido, Contingo. Isocrates, Νικῶν τε γιγνόμενα καὶ τὰ
συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυραννοῖς. Galenus ad
Glauconem lib. 1, καὶ ἡλικίαις καὶ φύσεσι, καὶ ὥραις ἔτεσι καὶ
κράσεσιν ὑγροτέραις συμπίπτουσιν οἱ ἀμφιμερεινοὶ πυρετοί. A
qua signific. est Σύμπτωμα. At de σωέπεσε iuncto cum
infinitiuo, dixi tomo primo semi pag. 572, circa princi
pium. vbi & de κατέλαβε. ‖ Συμπίπτω φόνῳ, Incido
in cædem, poeticè dictum à Sophocle. ‖ Συμπίπτω,
Recido, Deuenio. ξωέπεσεν ἐς τοῦτο ἀνάγκης, Thucydi-
di. ‖ Συμπίπτω, Conuenio, Congruo, Budæus, sine
exemplo. ‖ Συμπίπτειν dicuntur & qui concurrunt
& congrediũtur ac confligunt. vt συμπίπτειν τοῖς πολε-
μίοις, Xenoph. Sic Sophocles, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις. Et
ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἄλληλας τὰς ναῦς, Thucyd. Naues col-
lisum iri inter se. ‖ Συμπίπτειν dicitur etiam res tu-
mida quum ad habitum suum redit & considit. Hinc
τὸ συμπεπτωκὸς, quod considit, cuius tumor considit.
(Pro qua signif. affertur & προσπεπτωκὸς ex Gal.) Sed
& ταφυλὴ συμπεπτωκυῖα, de vua arefacta, ex Aetio. Con
trà ἀσύμπτωτον Galeno, Quod præ ariditate non consi-
dit & contractum non est. Item pro Contrahi & astrin
gi. vt Xen. μυκτῆρας ἀναπεπταμένους opponit τοῖς συμ-
πεπτωκόσι. Vide Budæum pag. 532. Sic & προσπεπτωκότα
quidam putant alicubi dici quæ & συμπεπτωκότα.
Σύμπτωμα, ατος, τὸ, Quod accidit, Casus. Thucydides l. 4,
pag. 134 meæ editionis, καὶ ἠρώτων οἱ τὰ αὐτὰ ξυμπτώ-
ματα (ὡς μικρὸν μεταξὺ ἐκείνου) τὰ ἐν Θερμοπύλαις. Et τὰ ἀ-
κούσιον σύμπτωμα, Demosthenes, Quod fortuitò accidit.
Aristoteles de apibus, ἀπολλύνται δέ τε ἄλλα συμπτώμα-
τα, καὶ ὅταν ἡγεμόνες πολλοὶ ἠρώτων ἕκαστος αὐτῶν μέρος ἀπο-
λάγῃ. Item pro casu rei alicuius affecta apud eundem
Aristotelem, vt docet Budæus pag. 531. ‖ Σύμπτωμα
in morbo esse accessionem eius, & differre ἀπὸ τοῦ συμ-
βεβηκότος, docet ibidem, ex Galeno, scribente The-
rap. lib. 1, τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐπόνυφα τοῖς καταστυβοῖς ἀφ' ὧν
ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα νοσούντων δέ,
συμπτώματα καλεῖται. Idẽ, οὕτως οὐδὲ κατείνοι συγχωρεῖτω
σαι ἡμῖν, ἑλλωσί τε ἅμα καὶ διεκπεσῶς, οὐχ ἁπάσαν τὴν παρὰ
φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέχῃ βλάβην, νόσημα προσ-
αγορεύειν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μὴν βλάβην γ' ἐνέ-
χῃ, εὐνόσημα, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος. Vide ibidem plu
ra de hac voce. Σύμπτωμα (inquit Gorræus) duobus
modis dicitur, autore Galeno: generatim quidem,
quicquid animanti præter naturam accidit, id est mor
bus & causa morbi interna, quæque morbo superue-
niũt: speciatim verò, quicquid præter naturã accidit,
exceptis morbis & eorum causis. Sic sumptum σύμπτω-
μα, non aliud est quam affectus præter naturam qui
morbum, velut vmbra corpus, sequitur. Huius tres à
medicis differentiæ assignantur. Aut enim consistit in
actionum offensa, aut in corporum ipsorum affectu,
aut in retentis vacuatisve immodicè. Quorum sym-
ptomatũ singula varias etiã habẽt differentias. Si qui-
dem animalium actionum noxæ triplices sunt. Primæ
quidem, sensilium: vt visionis, auditionis, gustus, odo-
ratus, tactúsque aboliti, debilis aut deprauati: vel sunt
motricum actionum, vel principum: vt imaginatio-
nis, ratiocinationis & memoriæ similiter abolitæ,
vel debilis vel deprauatæ. Secundæ verò, sunt natura-
lium: vt attractionis, retentionis, alterationis & expul-
sionis. Tertiæ verò, vitalium: vt pulsationis abolitæ,
debilis aut deprauatæ. Eorum autem symptomatum
quæ consistunt in corporum affectionibus, quinque
sunt differentiæ, pro sensuum numero. Aut enim, &c.
HINC Συμπτωματικὸς, Qui est ex accessione morbi.
vt dicitur σύμπτωμα, accessio morbi.
Σύμπτωσις, Casus, sicut σύμπτωμα, Bud. pag. 531, ex Ari
stotele. vbi exponitur etiam Incursio rerum eodem
desinentium, vt linearum quæ non sunt parallelæ.
Item Contractio, Compressio. In vulg. lex. σύμπτωσις
τῆς κοιλίας, Ventris compressio, ex Gellio, libro 16, cap. 3.
Item q. d. Con dentia. vt συμπίπτειν est Considere, di-

ctum de re quæ intumuerat. (VNDE Ἀσύμπτωτος, A
Qui non considit & compressus est. de quo vide paulo
antè in Συμπίπτειν dicto de re quæ intumuerat, quum
considit) Est præterea Σύμπτωσις, Concursio, Confli-
ctus, sicut συμπίπτειν, Confligere. Vide Suidam.
C. ΥΠοπίπω, Cado sub, Succido. vt si dicas, ὑποπίπτοντα
τὰ ἥλια δέχονται τὸν γονιῶ, Succidentia, Se submittenti-
a. Nam Budæus postquam dixit ὑπάγω esse Demit-
tor, vel Clunem submitto, seu ὑποπίπω, Succido, affert
exemplum illud ex Aristotele. Sed & ὑποπεσεῖν δο-
κεῖ apud Plut. sonat potius Submittere se telis, quàm
Obiicere se telis. Apud eundem Aristot. Eth. l. 2, ὑπο- B
πίπτει ὑπὸ τὸν τόχον, exponitur Cadit sub artem. Sic
ὑπὸ λύσιν ὑποπίπτειν, apud Alexandrum Aphrod. Red-
ditur alioqui Subiacere, Subiici. vt in hoc Dioscori-
dis loco, ὑποπίπτειν τὸ τῆς θηλαίας διαφορᾶς. At verò
in hoc Aphrodisei loco vbi eandem constructionem
habet, πολλοῖς ἐρωσινὸ αὐτὸς πολλαχοῦ ὑποπίπτει, redditur
Incidit in multos amores. Videtur tamen & hic subia
cendi significationem habere. nisi quis malit dicere
Obnoxius est, quàm Subiacet. Apud Herodian. autem C
lib. 6, καίτοι πολλὰ μεγίστας αἰτίας ὑποπεσόντων vertit Po-
litianus, Licet permulti maximis criminibus impege-
rint. (Sed fortasse ὑποπίπτειν αἰτίαις reddi poteſt, In-
currere in crimina. quæ tamen interpretatio magis
exprimit τὸ ἐπιπίπτειν & τὸ ἐπιπτῶ μιεῦτα) Ὑπο-
πίπτω habet & aliam submittendi significationem, a-
apud Demosthenẽ, τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς ὑποπίπτει,
Talibus se sponte submittit. Sed & Cedo redditur a-
pud Aristidẽ, ὑποπίπτειν τῇ πόλει. Quò pertinet ὑποπί-
πτω significans Suppliciter ago, apud Plutarchum, te- D
ste Budæo: non addente tamen exemplum. Eodem
pertinẽt & quæ leguntur in vulg. lex. videlicet ὑποπί-
πτω pro Adulor, Assentior, vt canes ὑποπίπτοντες τοῖς ἥ-
κοντας, apud Philostratum. Sed hæc constructio noua
videri possit, præsertim quum & Suidas datiuo iungi
verbum hoc tradat.
AT VERO Ὑποπεπτωὼς, (cuius pluralis ὑποπεπτωῶτες
extat apud Homerum, Iliad. β, Ἔνθα δ' ἔσαν ἑρουθοῖο νεο-
ττιὰ νήπια τέκνα Ὀζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πεπαλοις ὑποπεπτωῶτες)
vel pro ὑποπεπτωκώς, Subiacẽs: vel pro ὑποπεπτωχώς: vel E
pro ὑποπεπτόρυος, à Πτῶ, πίπτω. Vide Eustathium pag.
229, vbi tamen secundam illam expositionem præ-
termittit.
¶ Πιτνέω, ῶ, apud poetas, idem quod πίπτω, Cado. vt ab
ἔχω, fit ἴχω, & ὀρέγω ab ὀρέχω, & μίμνω à μένω, & γίγνω à
γένω, sic a πίτνω fit πίπτω & πίπτω. & à ῥέπω, ῥίπτω, inquit
Eustathius. Affertur autem ex Euripide πιτνεῖ ἐν δίμοις
κέλαδος. Itẽ πιτνοῦσα κακῶς, pro ἐκπίπτοντα, & εἰς κακὸν
ἀποβαίνοντα. Ex eodem pro Cadere, quod dicitur de in- F
terfecto. Ab Hesychio πιτνεῖ exponitur non solùm
πίπτει, sed etiam ἀκτείνει.
C. ΕΜπιτνέω, ῶ, Irruo, Aggredior, Adorior. sicut ἐμπίπτω.
Sophocles Aiace, ἐν πίμναισι πιτνῶν, pro ἐμπιτνῶν πίμναισι.
C. ΠΡΟΣπιτνέω, ῶ, Accido. ea significatione qua dicitur
Accido ad genua, id est Aduoluor genibus. sic προσπι-
τνοῦσα apud Sophoclem. Habere autem hanc significa
tionem & verbum προσπίπτω, suprà docui.
Est ETIAM Πίτνω significans Iacio, Proiicio. vnde a- G
pud Hesiodum, Οἰῷ δ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιτνον ἀλω-
ῆ, exponitur ἔρριπτον εἰς τὸν ἄλωνα.
Inuenitur & PARTIC. Πιτνάς, quod Eustath. exponit
προσπίπτων in isto Homeri loco, Odyss. λ, Κλαῖε δ' ὀχεύ-
μενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, Πιτνὰς, εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξα-
σθαι μενεαίνων. At verò Iliad. φ, imperfectum PRAET.
Πίτνα idem exponit καπεπτωκυῖα πρὸς ὀφθαλμοῦς: hoc in
loco qui in principio illius libri legitur, — πέρα δ' Ἥρη
Πίτνα πρὸς θαλάσσαν.
¶ At verò à THEMATE Πέπα (ex quo Πίπτω
futurum suum mutuari existimatur) deri- H
uata sunt quæ sequuntur.
C. Δικπτὴς, ός, ὁ & ἡ, Malè cadens, Aduersus. ‖ Item diffi
cilis. Hesychio enim δικπτὴς est δυσχερὲς, qui Δικπτίστε-
ρος itidem exponit δυσκολώτερος, δυσεπιτευκτότερος. Sic μα
θεῖν δικπτὴς, Cognitu seu agnitu difficilis, vt δύσκολος εἰ-

πεῖν. Soph. Aiace. p. 60 meæ edit. Ὁρῶ μαθεῖν γὰρ, ἐγγυᾶν,
οὐ δικπτής, Video. nec enim agnitu difficilis est quum
propè sit. Schol. sic exponit, ἐγγυᾶν γὰρ ὧν, οὐ δικπτής ἐστιν εἰς
τὸ πεισθῆναι. additque δικπτῆ dici τὸν δυσκόλως ὑπείκοντα,
siue τὸν δυσχερῆ: contrà ἄπτῃ, τὸν εὐκόλως ὑπείκοντα.
Δικπτέω, Res mihi malè cadunt, Aduersis casibus agor.
vnde particip. Δικπτοῦντα Suidæ καὶ κακῶς πράττοντα. ‖ Item
Difficulter & ægrè fero. Quò pertinet quod apud He-
sych. legitur, Δικπτεῖ, δυσαναρεῖ, παραιτεῖται. pro quo ta-
men nonnulli reponunt Δικπτεῖ, vt suprà annotaui.
Pro Ægrè & impatienter fero, vsus est Cyrill. ex quo B.
affert, ὁ γογγύζων καὶ δικπτῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφο-
ραῖς, interpretatúrque Impatiens.
Δικπτωμα, ατος, τὸ, Casus aduersus, Infortunium, Calami-
tas. δικπύχημα, seu ἀμοίρημα, ἀκλήρημα. Apud Hesych. le
gitur etiam Δικπτυμάτων, ἀποτυχημάτων. quod si men
do caret, erit ITIDEM Δικπτυμα, ἀποτύχημα.
c. 2. Ἀποδικπτέω, ῶ, Stomachor, Ægrefero, Impatienter a-
gitor, vt iniuriam passi facere solent. Chrysostomus in
epistolam ad Colossenses. Bud. Sic Laertius in Socrate,
πρὸς τὸν ἀποδικπτοῦντα ὅτι τοῦ παροξεῖν ὁπότε ἐπαινέσειεν
οἱ πειράκοντα, Ἆρα (ἔφη) μή πω τὶ μεταμέλει; Rursum Chrysо
stomus in libro De prouidentia, ἀλλ' ἀποδικπτοῦντες
τὸν ἄπαντα διεκπλοῦν, μὴν χρόνον. καὶ ὁ μὲν πενίαν, ὁ δὲ νόσον ὀδύ-
ρεται. Suidas & Hesychius ἀποδικπεῖν exponunt ἀπο-
δύρεσθαι. A quibusdam exponitur, Cuncta fastidire, æ-
grotorum more. Accedit certè ἀποδικπεῖν (si ad no-
minis δικπτὴς significationem respiciamus qua poni-
tur pro Difficilis) ad id quod dicimus vernacula lin-
gua, Faire du difficile, vel du fascheux.
Ἀποδικπτῶ, Renitor, Restito. Lucianus, ἐπειδὰν δὲ εἰς
μέσην τὴν ὁδὸν ἠρώνται, πολλοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐνπυ-
χαίνοντες, ἀποδικπτοῦσί τε καὶ αὐασρέφοισιν ἀσθμαίνοντες. Sic
(addit Budæus) & in quadam historia Constantini, τῷ
δὲ μὴ πειθομένου, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδικπεῶντος, ἔφη πρὸς
αὐτὸν ὁ φίλος. Id est, Renitente & consilium amici reii-
ciente.
Ἀποδικπτῶ, Lasciuio, Ferocio, Contumaciter ago.
Lasciuire etiam equi & pecora dicuntur. (inquit Bu-
dæus) quod Graeci σκιρτᾶν dicũt, & ἀποδικπεῖν. vt equi
obesi, ob idque lusitabundi & contumaces & inter-
dum ἐξυβρίζοντες.
Ἀποδικπέτησις, εως, ἡ, Verbale, Stomachatio in rebus aduer
sis, Impatientia. Budæus ex Chrysostomo.
C. Εὐπτὴς, ός, ὁ & ἡ, oppositum præcedenti δικπτὴς, si-
gnificans Facilis, ἀνοχλής, Suidæ & Hesychio. Plato, οὐ-
δὲν ἀπτὲς φήσομεν τῷ μεγάλῳ, nihil magnum facile fa-
ctu esse. Itidem apud Suidam, φύσει γὰρ πάντες πρὸς τὰ ἀπτὲς
τρέπονται. Porro sicut δικπτὴς cum infinitiuo con-
struitur, ita & ἀπτὴς. Plato lib. 2 De republica, ἀκα-
λασία μὲν καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ ἀπτὴς κτήσασθαι, δέξῃ δὲ
καὶ νόμῳ ἀρρὼν, res partu facilis. Sic idem eodem libro,
ἀπτέστερον ἰδεῖν ὀζηπῦμν. ‖ Εὐπτέων ποδῶν δακτύλων,
quatuor ferè digitorum. Ex Herodoto.
Εὐπτῶς, Facilè. ἀνοχλῶς, ἀνόπτως, ἀνόλως, ῥᾳδίως, vt Hesy-
chius & Suidas exponunt. Xenophon Præd. 3, πάφρον
πειθόμενοι ἀπτῶς διεπτὸ πολυχρείαν, Facilè, & Facili
labore, Nullo ferè negotio. Idem in Epist. ἐλεῖν ἀπτῶς
πάλιν τὸν ἀρχὸν, facilè dominatum recuperare. Quod
verò Plutarchus de Cleopatra dicit, τὸν γλῶσσαν ὡς πρὸς
ὄργανόν τι πολύχρηστον ἀνοχλῶς τρέπουσα, reddere etiam
queas Expeditè. Item Facilè, in alia significatione,
qua nimirum dicitur Facilè ferre pro Leniter ferre,
Non ægrè ferre. Ex Xenophonte, Οὕτω ἀπτῶς φέρειν.
‖ Hesychius ἀπτῶς exponit etiam ἀθέτως, ἀρτίως, &
Suid. ἀσαλῶς. AT Εὐπτέως pro Εὐπτῶς, Ionicum
potius est. Ex Herodotò enim affertur, itidémque expo-
nitur Facilè, Citra negotium.
Εὐπτεία, ας, ἡ, Facilitas. Xenophon de agricultura, καὶ κω-
σὶν ἀπτεῖαι τροφῆς παρέχει, alimenti facilitatem & copiã.
Ἀμφόρειαν ibidem pro eodem ferè ponit. Bud. Expo-
nitur etiam Procliuitas, apud Platonem De legibus,
libro 2, Οὗτοι δὲ πᾶσι λόγοις μάρτυρας πιστοὺς ἐπάγον-
ται, οἱ μὲν, κακίας πέρι ἀπτείας διδόντες, ὡς τὸν μὲν κακόν-
τα καὶ ἱλαδὸν ὄντα ἐλέσθαι. Ionicè verò DICITVR
Εὐπτίη, quo Herodot. vtitur, itidem pro Facilitas.

C. Παλιμπετής, έος, ό & ή, Retro relapsus. Hesych. enim παλιμπετὲς exp. εἰς τοὐπίσω πεσὼν κός. Eidem παλιμπετὴς est ὁ ἀποδρομής: item ἐναντιοπετής. Aduerbialiter autem CAPITVR Παλιμπετὲς pro Retrorsum, Retro: idem significãs cũ ὀπίσω, seu εἰς τοὐπίσω. Il. ω, v. 395, ἀψ ὅτε νῆας ἔεργε παλιμπετές. Schol. ibi exp. εἰς τὰ ὀπίσω πεσὼν κός. Sic Od. ε, v. 2, Μνησῆρες δ' ἐν νυὶ παλιμπετὲς ἄντον ἔοντα, idẽ, ἐξ ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω, retro redeũt. Apoll. lib. 2 Arg. Αἰεὶ ἤπαπ φέρε παλιμπετὲς ἄντον τα, Idẽtidẽ redeuntẽ, Sæpius reuertentem, Iterum atq; iterum irruentem.

C. Περιπετής, έος, ό & ή, Qui incidit. ὁ περιπεσών. cum datiuo construitur, sicut verbum περιπίπτω. Plut. ὁ δὲ Καῖσαρ μικροῦ ἐδέησε διώκων τοῖς ὀρύγμασι περιπετὴς γενέσθαι, parum abfuit quin in foueas inciderit. Idẽ in Cic. ὦ δέος ἐμφυλίοις πολέμοις περιπετὴ γενέσθαι τὴν πόλιν. Idẽ in Fabio, πρὶν ἐπληφθῆναι καὶ γενέσθαι περιπετεῖς οἷς αὐτοὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἐποίησαν, priusquã circũuenirẽtur & in ea inciderent quibus Romanos affecerant, seu Paterẽtur ea quibus Romanos affecerant. Quod verò idem dicit ἵνα μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου τοῦ ζηπυμένου γένηται, redditur potius, Ne in crimen incurreret: sicut & apud Hermog. περιπετεῖς δ' ἑαυτῶν ἄμφω γίνονται λόγοις, B. interpr. In verba sua vterq; incurrit. i. Vterq; suis ipsius verbis redarguitur. Ἐσχός οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, Soph. in Aiace dicit pro ᾧ πεπεσεῖν, In quod incidit, In quod procubuit. Περιπετὴς ab eodem vsurpatur simpliciter pro πεσών, qui cecidit vel corruit: in Antigona, vbi narrat Hæmona circunfusum Antigonæ, & complexum illam, ita in tumulo repertũ fuisse: dicẽs, ἀμφὶ μέσῃ περιπετὴς περεκείμενον. ‖ Περιπετὴς Hesychio non solùm περιπεσόντες & περιπετεῖς, sed etiam περιερχόμενοι: item ἐναντίοι.

‖ Res verò περιπετεῖς dicũtur in quibus περιπέτεια facta est, In contrarium statum lapsæ. Eurip. περιπετεῖς τύχαι. Herodot. περιπετέα πρήγματα σφι ἐποίησαντο, Fecerant vtres suæ in contrarium statum reciderent. Alii, Res sibiipsis obscuras effecerant.

Περιπέτεια, ας, ἡ, Conuersio, In contrarium statum mutatio. vt in tragœdiis aliisue fabulis περιπέτεια dicitur fortunarum mutatio. Aristot. De arte poet. τὸ μύθου μέρη δύο ἐστὶ τὰ περιπέτεια καὶ ἀναγνώρισις. Aliquãto pòst, καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις ὅταν ἅμα περιπέτειαι γένωνται. Itidẽ l. 1 Rhet. vbi quæ θαυμαστὰ sint, docet, καὶ αἱ περιπέτειαι καὶ τὸ παρὰ μικρὸν σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων. Idem rursus De poetica, περιπέτειαν sic definit, ἔστι δὲ περιπέτεια μετὰ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή. sed malim addere Subita, Repentina, vt sit Subita, mutatio in contrarium: vt quum repetè & inexpectatò aliquis è beato miser, è misero beatus fit. Sic accipi potest & in hoc loco Polybii, lib. 1, ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων περιπετειῶν σωνέβη πάλιν ὅπως δέοντα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα. quẽ B. p. 534 sic interpr. Ex supradictis autem cladibus naufragiisque Romanorum quæ tẽpestatibus acciderant, euenit vt vberiores iam partes Carthaginiensiũ existimatioréſq; essent. Vide ibidẽ & alium locum in quo ὀπτυχίαι & περιπέτειαι sibi opponuntur, itidémque περιπέτεια à Bud. exp. συμφορὰ & βλάψασα. Pagina verò illã præcedẽte, Strabonis quendã locũ affert vbi historiã belli Troiani vocat ἀληθεῖς περιπετείας. quibus verbis innuit, bellum Troianum ab Homero fictum non esse, sed veram fuisse cladem illã, vrbémq; illam è statu fortunato in quo erat, reuera fuisse euersam. Sic & Naz. δέγ πνα τελείως ἀκούσον περιπέτειαν, pro Propter calamitatẽ quandã contra voluntatem incidentem. Ibidẽ B. περιπέτεια interpr. Casuum varietas & rerum euẽtus, in hoc loco Chrysostomi, ἡ γὰρ παρελθὴ καὶ ὁ θόρυβος οὐχὶ τούτων ὄντα περιπέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἡ ἡμετέρα διάνοια. In hoc verò loco Aristot. lib. 8 Hist. anim. οἱ δὲ κάραβοι κρατοῦσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ πῆς συμβαίνει περιπέτεια τούτων ἐνίοις, eidem περιπέτεια accipiendum videtur pro θαυμάσιον σύμπτωμα. Sic Hermol. Barb. apud Plin. Casus mirabiles, vel euentus varios, quos Græci περιπετείας & πλοκὰς appellant. Eustathio περιπέτεια est τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, id est Casus fortuitus: quemadmodum & Suid exp. nõ solùm περιπέτεια sed etiam σύμπτωμα, σύμβασις, hæc subiungens exempla, πάντα δ' ἰῶ πλήρη, δρόμοι φαρμακείας, τῶν ῥιθλοιῶν ἑαυτὴ εἰς τὰ φρέατα καὶ κ' κρημνῶν, ὥστε κ' πὼ

παροιμίαν, κἂν ἐχθρὸν ἐλεῆσαι θεασάμενον ἢ τὴν περιπέτειαν τοῦ ἀνθρώπου. Item, τὴν καθ' αὑτὸν δυναστῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε ἢ ἀρχὴ, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργοῦσα χρώμενος, οὐδὲ ἐκ περιπετείας, ἀλλ' ἀξιόνοιας καὶ φιλοπονίας. Itidẽ accipit Petr. Victor. apud Aristot. De arte poet. αἱ δὲ ἐκ περιπετείας αἰσχρωφέστατοι, ὡς φησὶ ἡ ἐπὶ τραγῳδίας, βελτίους: sic interpretãs, Quæ verò repẽtino quodã casu, vt quæ in niptris, meliores sunt. Ibidem in cõm. suo, Quæ verò repentè existunt ac nõ meditatò, vt quũ Vlysses à nutrice nolẽs inuitúsq; abluente illius pedes, cognitus est, meliores ingeniosioréſq; sunt. Nõ valet igitur hìc περιπέτεια mutationẽ illã ingẽtẽ fortunarũ, sed ἐκ περιπετείας significat Casu, Fortuitò, & Quia ita cecidit. Ex Diodoro Siculo in bonam partem pro admiranda & rara fortuna felicique.

C. Προπετής, έος, ό & ή, Prociduus: eo significatu quo Plin. dicit Vmbilicus prociduus, Sedes procidua. Apud Galen. & Alex. προπετεῖς ὀφθαλμοί: quod tamen exp. etiam Prominentes, vt idẽ sit cum προπαγεῖς ὀφθαλμοί; quibus opponũtur οἱ κοῖλοι. Item Prociduus, (vt Plin. Salice procidua atq; detrũcata). i. Qui pronus corruit. Soph. Trach. Τίον κεῖται προπετές. vbi exp. ἐρριμμένον καὶ πρηνὲς χαμαί. Quod verò Hippocr. in Prognost. dicit, εἰ δὲ καὶ προπετὴς γένοιτο καὶ καταρρέοι ἀπὸ τῆς κλίνης ὅλῃ τῷ σώματι, Cels. l. 2, c. 6, ita interpretatus est, Vbi deorsum ad pedes subinde delabitur. Itẽ, Præceps, Qui pronus fertur, Qui pronus ruit. Aristot. Rhet. 3, προπετῆ εἰωθὼς ἄγειν τὴν ἀκροατὴν, præcipitẽ rapit. In hac signif. nimirũ pro Præceps, Qui præceps vel pronus ruit, vel etiã Pronus, Procliuis, construitur & cum præpos. εἰς, ὅλῃ, πρός. Phocylid. Μὴ προπετὴς εἰς χέρα, procliuis & præceps ad verbera ingerẽda. pro quo Plut. in vita Marcelli, initio, τῇ χεὶ πλήκτης. Plato De leg. προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονὰς, Procliuis ad voluptates. (Quod verò Euripid. dicit, προπετὴς πολιὰς ὅλῃ χαίτας, malim interpretari Inclinans seu vergens in ætatẽ senilem, quàm cum aliis In ætate præcipiti & vltima) Xen. cũ infin. quoq; Hell. 2, p. 273, προπετέστατος ἐγένετο πρὸς δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς πολλοὺς. ‖ Rursum Præceps. i. Temerarius. προπίπων νοῦν λογισμοῦ, vt Hesych. exp. quẽadmodum Erotian. quoq; quum apud Hippocr. προπετὴς exposuisset προπίπων, subiũgit, metaphoricè προπετὴς ἐν τῷ βίῳ ἀνθρώπους dicit τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καιροῦ προπίπτοντας τῇ πράξεσι. Aristot. Eth. 3, c. 7, οἱ μὲν θρασεῖς, προπετεῖς, καὶ βουλόμενοι πρὸς τοὺς κινδύνους, ἐν αὐτοῖς δι' ἀφίστανται. Herod. l. 2, τὸ πολμᾶν ὅλῃ τοῖς πολιοκόπις, οὐκ οὔσης ἀλόγου προφάσεως, προπετὲς καὶ θρασύ, citra occasionẽ aliquã res aggredi tantas, audax sanè temerariũmque est. Polit. interpr. qui hæc eiusdem verba lib. 1, προπετῆ δὲ καὶ θρασεῖ, sic reddidit, Prõpti atq; audacis animi. Plut. ad Color. θύρα μεγεθικῶν λαμπρῶν καὶ προπετῶν. nisi ibi potius significet Procliuiũ ad voluptates. Redditur etiã Promi nens, vti paulo antè dicere cœpi. quo modo accipiendum & apud Athen. l. 12, τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο, Prominente ventris mole erat, Ventris moles ei prominebat. Magis propriè idem lib. 13, ἐπύκνα δὲ ἡ μὴ ἀπιὰν ἔχουσα λιθάν, ἡ δὲ κοιλίαν προπετέστερον ἔχει, Alex. Aphrod. προπετὴς ὅλῃ τὰ ἔξω, in partẽ exteriorẽ promi nens. (Nam sic reddendum potius quàm Propẽtus) At προπετὴς γέλως alii interpr. Risus profusus: alii Procax, Effrænatus. id est Immodestus. Isocr. ad Demon. μὴ γέλωτα προπετῆ σέργε. Suidæ προπετὴς est nõ solùm ὁ εἰς θυμὸν θεν νευθυκὼς, (cui expositioni hoc exemplum subiungit, προπετὴς τῷ βαρεῖ γινόμενος πίπτει) sed etiã φλωσσος, id est, Qui linguam exerit. In v. l. autem annot. apud Hippocr. poni pro Exertus, de lingua. vbi etiam ex Epigr. προπετὴς Γλύσσῃ, nisi id potius significet Præcipites linguæ, id est Loquaces, Nimiũ in verba proni,

Προπετῶς, Præcipitãter, More eorum qui præcipites sunt ac temeratii, Temerè atq; incõsideratè. Isocr. Panath. μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι. Idẽ in Archid. χρὴ μὴ προπετῶς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐμβάλλειν εἰς ἀγῶνα ὁμολογίας. Aristot. Eth. 3, c. 7. Plu. Cam. προπετῶς μὰ χρησάμενος, quũ temerè pugnasset. Herodian. lib. 7, ὡς προπετῶς καὶ ὀπόρκως ζῶντα πολεμικότας. vbi Polit. interpr. Proteruiter: at lib. 2, προπετῶς μᾶλλον ἢ ἐμπείρως, audacius magis quàm prudentius. Rursum lib. 4, οἱ προπετέστερον φέρ-

ξάμενοι, idem interpr. Proteruius loquuti.

Προπέτεια, ας, ἡ, Præcipitantia, Præcipitatio, (vt Seneca De ira, Consiliũ omne & pœnitentia irreuocabilis præcipitatio abscondit) Temeritas. Demosth. in Mid. ὀργὴ καὶ θυμὸν προπετεία φθάσαι τὸ λογισμὸν ἀμφότερον ἔφησεν. vbi sũt qui etiã interpr. Proteruia, Petulãtia, Improbitas. rectius B. sic vertit, Ira præcipite atq; temeritate lapsum rationi anteuertisse. Isocr. in ep. ad Philipp. δεῖ τὴν Κύρου προπέτειαν, Cyri temeritatẽ: qui nimirũ partã iam certã victoriam nimia elatione animi virtutisq; suæ oftẽtandæ cupiditate corpuit. Plut. De deo Socr. μηδὲ τὴν προπέτειαν ἀτολμίαν οἰόμενοι. Accipitur & pro linguæ præcipitãtia & incõtinentia, seu pro lingua præcipiti, pro lingua procace & proterua. Vel (vt Suid. exp.) ἀχαλίνωτος γλῶσσα. i. Lingua effrænata, Lingua infræna. Exp. etiã Procliuitas, Propensio: præsertim verò pro Procliuitas ad voluptates corporis. Plut. De deo Socr. προπέτειαν καὶ λαμυρίαν ἐμπιεῖν νέοις.

C. Ὑψιπετής, έος, ὁ & ἡ, Ex alto lapsus, Qui ex alto cecidit. ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών. Suid.

C. Χαμαιπετής, έος, ὁ & ἡ, In terram prociduus, Humi stratus, χαμαὶ ἐρριμμένος. Hesych. χαμαιπετὴς exp. πεπτωκὼς, χαμαὶ κειμένος, Humili, Humi iacenti. VNDE Χαμαιπετὴς, quod apud eundẽ legitur, subiuncta habẽs hæc verba, ὡς τὴν μὴ εἰς πῦδαφος ῥίψαι. ET Χαμαιπέτεια, ας, ἡ, Humilitas, Humi iacere vel abiectum esse. Suid.

ΠΕΣΣΟΣ, οῦ, ὁ, SIVE Πεττός, Calculus seu Scrupus lusorius: vt Quintil. l. 11, c. 2, Quũ inludo duodecim scruporũ calculũ prior promouisset. de quo ludo Ouid. l. 3, De arte amandi, Parua tabella capit ternos vtrinq; lapillos: In qua vicisse est, continuasse suos. Sed sunt qui hunc lusum duodecim scruporum nõ ad τὸ πεσεῖν referant, verùm ad τὸ σπειραφίζειν, quum nimirum calculi tãtùm promouentur ducẽdo ac reducendo: ideóq; πεσεῖαν esse volunt lusum latrunculorũ, quum nimirum ἐν πεντεγράμμῳ καὶ ἑβδομήκοντα calculis ludebant. De quo lusu Ouidius, Siue latrocinii sub imagine calculus ibit. Et autor carminis ad Pisonẽ, Tesi fortè iuuat studiorum põdere fessum, Non languere tamen, lusúsq; mouere per artem, Callidiore modo tabula variatur aperta Calculus, & vitreo peragũtur milite bella, Vt niueus nigros nunc & niger alliget albos. Itẽ Martial. lib. 14, Ingeniosorum si ludis bella latronũ. Gemmeus iste tibi miles & hostis erit. Item, Hic mihi bisseno numeratur tesserapuncto, Calculus hic gemino discolor hoste perit. Diuersum genus lusus ὀσυμαγία, diuersum itẽ τὸ ἀσραγαλίζειν. i. Talis siue taxillis ludere, τοῖς ἀσραγαλοις παίζειν, vt in talario ludo conectis in alueolum talis: diuersa icidẽ ratio τῶν κύβων. i. tesserarũ. eæ enim διεστέονται ἐν τῷ πύργῳ, concutiebantur & agitabantur in fritillo, vt fit ab iis qui ζωλίζειν dicuntur à recentioribus Græcis pro ψηφίζειν. Discrimen autem inter πεσεῖαν & κυβείαν Hesychius hoc affert, quòd ἐν τῇ κυβείᾳ τοῖς κύβοις ἀναρίθμοῦσιν, ἐν τῇ πεσείᾳ verò μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. Vbi etiam nota πεσοὺς vocari ψήφους, vt & à Poll. libro 9, ἐπιδὴ δὲ ψῆφοι μόνον οἱ πεσοὶ, πέντε δὲ ἑκάτερος εἶμ τῶν πωλούντων ὅλῃ πεντεγράμμαι, εἰωθότως εἴρηται Σοφοκλεῖ, Καὶ πεσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί. Vbi etiã NOTA Πεσὰ metaplasmo generis dici pro πεσοί, vt σεθμὰ & ζυγά. Eust. p. 1396 huius loci mentionẽ faciẽs, ait πεσὰ ibi ὁμωνύμως vocari & τὴν γραμμὴν & τὰς ψήφους: addẽs, quinq; πεσοῖς ludere solitos fuisse, & ὅλῃ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους πέδεναι, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο: vnde prouerbiũ κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς. quod ipsum & Poll. refert loco citato. Paulo pòst ex Soph. Palam. ἐφεῦρε πεσοὺς κύβους τε, πέρτὸν ἀρχὰς ἄκως. vbi etiã obiter nota eum Palamedi tesserarũ ac calculorum inuentum tribuere, quod Plato Ægyptiis. Herodotus autem scribit, libro 1, ἐξευρεῖν ναὶ δὴ καὶ τὰ κύβον καὶ ἀσραγάλον καὶ τὴν σφαῖρα καὶ ἄλλων πασέων παιγνιέων τὰ εἴδεα, πλὴν πεσσέων. Τούτων γὰρ ὧν πλὴν θύρεον οὐκ οἰκηιοῦνται Λυδοί. Vtitur & Hõ. hoc vocabulo, Od. α, de procis Πασσὶν πεσσοῖσι πεσπαροῦσι θυμὸν ἐπερπον. Vide & πεσσεῖν θεσις in Πεττευτικός. Accipitur etiã pro πεσεῖα. i. pro ludo ipso calculorũ, in hoc loco Pl. Prob. Rom. ἐν πεσσοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν (quẽ locũ cõfer cum iis quæ Macrob. refert Saturn. l. 1, c. 10) Itidem

in præcedentiũ locorũ quibusdã capi potest. Cæterùm πεσὸς deriuari τοῦ πὸ πεσεῖν tradũt Hesych. & Eustath. à πεσεῖν inquam, vnde & πεσπέτεια, τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, quoniã nimirũ & ipse πεσὸς sit τύχης ἄθυρμα. Quæ ratio firmior esset si πεσὸς acciperetur etiam pro κῶδος seu βόλιον, quorũ iactus fortuitus est: cõtrà autem ὑψιφῶν positio & promotio, artis est, nõ casus. Hesych. certè πεσοῖς exp. nõ solùm ψήφοις αἷς ἔπαιζον, verũ etiam βολίοις, κύβοις. Necnon Eust. p. 1396, antiquos vocasse πεσοὺς scribit τὰ βόλια κυβεῖαν: quãuis ex antè citatis locis manifestũ sit differre inter se πεσοὺς, κύβους, itẽm ἀσραγάλους: quæ duo posteriora βολίων nomine cõtinentur. ‖ Apud Strab. pro lapide quadrato cubica forma. Sic enim inquit, de fornicibus hortorũ pensiliũ Babylonis, συνέχεται δὲ ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ὅλῃ πεττῶν ἱδρυμένοις κυβοειδῶν, ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις. interpres pilas vertit. Hæc B. ‖ Πεσὸς Hesychio est etiã τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, nigrũ illud quod oculipupillã ambit. Poll. itidẽ l. 2, τὰ δὲ περὶ τὴν κόρην μέλαινα, πεσοί. ‖ Πεσὸς, (inquit Gorr.) Pessus, Pessariũ: lana cõcerpta & ad digiti figurã rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur & continentur. Veruntamen nõ ex lana sola, sed ex pãno etiã aut bõbace aut linamẽtis primùm demersis in medicamentum curationi cõducẽs, deinde inuolutis serico filóq; appensis, parantur. Fiunt & ex gũmi & resinis, & cera aliisq; liquoribus ad talẽ formã redactis. De quorũ vsu & differẽtiis Paul. Ægin. l. 7, c. 24, abũdè tradit, q l. 3, c. 61, πεσὸν εἶναι διεξεσμένον ἐσφυρωθὲν, δακτύλου πάχος εἰλικρινὲς, ἐν ᾧ ἕκατέρχεται τὰ φάρμακα. Diosc. l. 1, c. 143, ἐν πεσοῖς λεῖον περιπέτεται ῥοῖκαῖς γυναῖξί. Et l. 2, c. 66, de bupresti, ἄγεισι καὶ ἔμμιλωα πεσοῖς μαλακποῖς μιγεῖσαι. Rursum l. 1, c. 87, πρὸς σκυδασίας πεσῶν. Cels. l. 5, c. 21, Sed aliquoq; vtilia sunt, vt ea quæ fœminis subiiciũtur: πεσοὺς Græci vocãt. Eorũ hæc proprietas est: medicamẽta cõsita molli lana excipiuntur, eáq; lana naturalibus cõditur. Cæterùm in hac signif. reperitur ETIAM Πεσὸς vnico σ, immò Eust. dubitat an πεσὸς gemino σ scribẽdũ sit: p. 1397, quũ de πεσὸς significãte calculũ lusoriũ loquutus esset, τὴν δὲ λέξεως ὅλῃ πεσὸν ἢ ἐν δυσὶ σιγμὰ γραφὴ ζητητέα εἰ φυλάσσεται ἐν τοῖς παλαιοῖς. ἄρα γὰρ πεσοῖς. φαρμακα δέεσιν ἰατικὰ (φασὶν) ἐκεῖνα, οὐ γνωστὶ εἰ ἐν δυσὶ σὺν γράφεται.

C. Πεσονομέω, ῶ, F. ήσω, Calculos dispono & promoueo, Calculis ludo. Poll. enim lib. 8, πεσονομεῖν Cratetem dixisse ait τὸ πεσοῖς παίζειν.

Πεσικὸς, οῦ, ὁ, vt πεσικὸς βίλος, calculus lusorius, idem cum πεσός. Eust. p. 1397, ex Apione, Ἀσράγαλος τεῖα σημαίνει, ἢ ἐν σφυρῷ, καὶ ἢ ἀσόνδυλον ἁπλῶς, καὶ τὸν παιγνιῶν ἢ πεσικὸν βόλον. Vbi etiã NOTA Ἀσράγαλος quot signif. habeat.

Πεσεύω, SIVE Πεττεύω, F. εύσω, Calculis ludo, πεσοῖς παίζω, ψηφίζω. Ouid. dicit Prælia latronum ludere, l. 3 De arte amandi, Seneca Ludere latrũculis. Vtitur Polyb. l. 1, item & alii. Eust. p. 1396, Πεττεύειν, τὸ ζωλίζειν φασὶ καὶ μεταθέναι καὶ παίζειν. Vbi etiam obiter nota eum πεσεύειν exponere μεταθέναι, sicut Suid. Πεττεύει, μεταφέρει: dicens metaphoram sumptam esse ἀπὸ τῶν πεττῶν. solent enim ii in tabula modò huc, modò illuc traduci. Idẽ in hoc loco, καὶ ὁ δραπέτης, ὁ ἀπόδρας τῆς δουλείας, ὁ τὸ δρᾶν πεττεύων, exp. φεύγων. i. Fugiens, Refugiens. Philo De vita M. l. 1, τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδέν, αἴω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττεύουσης. Quæ Turn. sic vertit, Rerum humanarum sursum deorsúmque aleam quandã ludit. Malim ego exponere cũ Hesychio & Suida, μεταστρεφούσης. Apud Hesych. verò hæc leguntur, Πεσεύων, μεταπίπτοντα τὸν γνώμην πρὸς τὸ κρεῖττον. pro quo nõ malè REPONITVR Πεσεύουν.

Πεσσευτήριος, ου, ὁ, Quo vtuntur οἱ πεσσεύοντες, idem cum πεσικός. Atticè DICITVR Πεττευτήριος: vt πεσευτήριον πλινθίον. de quo vide in Πεττευτικός.

Πεσσευτὴς, οῦ, ὁ, SIVE Πεττευτὴς, Qui calculis ludit. (Calculator verò pro ratiocinatore ponitur) Vtitur Plato De leg. Item Polyb. l. 1, πλοῦς, ὃν δὲ αὐτῶν ἐν ταῖς κ' μέρος χρείας ἀποτυμνόμενος καὶ συγκλείων, ὡς ἂν ἀγαθὸς πεττευτὴς, ἅμα καὶ διέφθαρε.

Πεσευτικὸς SIVE Πεττευτικὸς, οῦ, ὁ, Ad eos pertinens qui calculis ludũt. idẽ cũ πεσευτήριος. Itẽ Calculis ludẽdi peritus, Qui calculorũ lusum probè callet. Plat. l. 1 De leg.

ἀφ' οὗ ὁ δίκαιος, ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πτῆσιν θεῖος, ἢ ὁ πεττευτικός; vbi etiã nota πεττῶν θεὸς. Idẽ l.2, πεττευτικὸς ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' αὖ εἰς ἦν, μὴ αὐτὸ τοῦτο παιδὸς ὀθνείου τεύχων, peritus lusus calculorum vel tesserarum nemo euadat. Et ἡ πεττευτικὴ sub. τέχνη vel ὀθνεία, ars seu scientia ludendi calculis. At πεττευτικὴ παιδιά, ludus calculorum. Eustathius pag. 1397, quũ annotasset ὑπομνηματιστὰς Platonis in Phædro, vbi dicit Ægyptios primos πεττείαν inuenisse, non intelligere τὸν παρ' Ἕλλησι πεττείαν, sed τὸν τοῦ λεγομένου πεττευτικοῦ, subiũgit, καταγράφεσθαι γὰρ πολυειδῶς ὡς τὸν ὄντα πεττευτικὴν παιδιάν, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἐπὶ δὲ τὰ ἕλληνικὰ φραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι.

A

Πεττεία, ας, ἡ, Calculorum lusus, ἡ πεττευτικὴ παιδιά, vt Eustathius appellat. Athenæus lib. 1, οὐ μόνον τὸ Μεγαλοπολίτου Διοδώρου ἢ Θεοξένου μαθόντες τὸν πεττείαν. vbi etiã interpretari queas Artem ludendi calculis, Scientiã ludendi calculis, τὸν πεττευτικόν. Aristoteles Rhet. libro 1, recensens quæ παιδιαὶ sint ἡδέῖαι, nimirum in quibus vincere datur, καὶ ἀγραυλίσεις, καὶ σφαιρίσεις, καὶ κυβείας καὶ πεττείας. quas distinguit ἀπὸ τοῦ ἐσπουδασμένου παιδιῶν, qualem esse dicit venationem. Κυβεία, quæ aleæ nomine continetur, interdicta infamisque Romanis etiam legibus: honesta verò ἡ πεττεία, quæ nullã subit aleam, sed ingenio peragitur ac arte. VNDE Πεττειάω, idem cũ πεττεύω, Calculis ludo. Hesych. πεττειᾷ exponit παίζει.

B

C

Πίσσα, SIVE Πίττα, ης, ἡ, Pix. Il. Ω, μελάντερον ἠὺπ πίσσα Φαίνετ'. vt Ouid. Pice nigrior. & Virg. — picis atræ massã. Herodianus l. 8, δᾷδας ἐπίβαλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. Aliquanto antè, κιρνῶντες θείῳ τε καὶ ἀσφάλτῳ, πίσσαν ἑλόντες, κοίλοις σκύφεσιν ἐμβαλόντες λαβὰς ὀθνείας ἔχουσι, sulphur bitumine ac pice mixtũ, doliolis quorũ manubria lõgiora, immittebãt. Pol. interprete. Plut. Symp. 2, de picea & pinu, πίσσα καὶ πεπέραν ἔχει τὸν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην. vt Plin. Arborum succo manantium picẽ resinámque. Dioſc. l. 1, c. 95, πίσσα, ἡ, ὑγρὰ, ἢ ἔνιοι κῶνον καλοῦσι, σωματεῖται δὲ ἐκ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης καὶ πίτυος. Et c. 98, ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἐψομένης τῆς ὑγρᾶς γίνεται. καλεῖται δὲ αὐτὴ ὑπ' ἐνίων παλίμπισσα. de qua, nimirum de pice arida, intelligendus est locus Homeri: de altera autẽ, verba Plutarchi & Plinii: de vtrauis, quæ ex Herodiano citaui. Plin. coctæ picis duo genera facit, spissum liquidúmque, l. 24, c. 7. Idem lib. 16, c. 11, Pix liquida in Europa è tæda coquitur. Et mox, Sequens liquor, crassior iã, picem fundit. Hæc rursus in cortinas æreas coniecta, aceto spissatur, & coagulata, Brutiæ cognomẽ accipit. De arboribus verò picem fundẽtibus vide plura apud eundem, l. 14, c. 20, & lib. 16, cap. 10. Nicandri schol. in hunc versum Alexiph. Καὶ ποτὲ κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης, annotat eum πίσσαν vocare τὸν τὸ ἀποσάζον. Sed & ibi pro pice cedrina accipere nil vetat, quum Plin. l. 14, c. 20, scribat, terebinthos, lentiſcos, mastichẽ, cupressum fundere picem liquidam & resinã tantùm, cedrum verò, crassiorem & ad pices faciendas. De differentia picis & resinæ, necnon de generibus picis, hæc inter alia Gorræus, Πίσσα, Pix: nihil aliud est quàm fluxus combustæ in tæda sua resinæ. quod enim ex viuentibus plantis destillat, resinæ nomine donatur. Itẽ verò incẽsa in furnis eadem materia, picis appellatione fluit, & canaliculis quibusdam circa pyram compositis excipitur. De pinu ferè omnis est, vt Theophr. inquit, quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferant. è picea quoque, cedro, palma, abiete, strobilo colligitur. Quæ prima diffluit, simplex & liquida tantùm est: quæ postrema venit, siccior paulo, sed quæ tamen liquidæ nomen adhuc retineat. sicca enim pix fit, alterutra earũ iterũ decocta, ideóque à quibusdam NVNCVPATVR Παλίμπισσα. ‖Πίσσα dicitur à quibusdã & ἡ κένυζα, vt habetur apud Dioſc. Ratio est à glutinoso eius lentore, quòd (vt ait Plin.) trita mellis odorem habeat, digitis tactu eius cohærentibus. Gorr.

D

E

F

G

H

C. Πισσειδὴς SIVE Πιττειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui speciem picis gerit.

C. Πισσοκαυτῶ SIVE Πιττοκαυτῶ, ῶ, Eliciendæ picis gratia vro. Theophr. Hist. pl. l. 9, c. 2, πιττοκαυτοῦσι πεύκην. Bud. interpr. Picem ex arbore elicio & eximo, quod fit tædis exectis.

C. Πισσόκηρος, ου, ὁ, vocabulũ τῶν μελιτοπυργῶν. Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 40, ἡ ἢ συνεχὴς ἀλοιφῇ τούτῳ, (nimirum τῇ μίμυῖ) πισσόκηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίνυος. Plin. l. 11, c. 7, Prima fundamenta commosin vocant periti, secunda pissoceron, tertia propolin. Et mox, Commosis crusta est prima, saporis amari: pissoceros super eam venit, picatus modo, ceu dilutior cera.

C. Πισσοκοπέω, ῶ, Pice oblino seu circumlino. Idem cum sequẽti πισσοκονάω. Apud Hesych. Κωνῆσαι, πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ τοῦ μενεσκεῖν. Attici DICVNT Πιττοκοπέω. Vnde πιττοκαπύλφος, Qui pice illinitur. Alexis apud Athenæum l. 13, πιττοκοπύλφον πινόν ἢ ξυρούμενον ὁρᾷς. quocum confer locum in Πιττῶ citandum.

B

C. Πισσοκονάω, ῶ, Pice circũlino. VNDE Πισσοκόνητος, ου, ὁ & ἡ, Pice circumlitus, Pice circumcirca obductus. Æschyl. & Cratinus πισσοκόνητον μόρον appellant ὅταν πίσσῃ καταχριωθέντες πνεῦ ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Hæc ferè Hesych. in Κωνῆσαι & Πισσοκόνητος. vbi & alia quædam reperies, sed deprauata.

C. Πισσοτόφος, Picem alẽs, seu Picem fundens, Picem manans. Plut. Symp. 3, probl. 2, οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόεντες τόποι τὰ δασύδενδρα καὶ πισσοτόφα τῶν φυτῶν, μάλιστα πύκας καὶ σροβίλους, ἐκφέρουσι (De quibus arboribus vide & in Πίσσα) Sed ibi in v. edit. SCRIPTVM Πισσόφα.

C. Πισσαλιφὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Pice oblitus. Eustath. p. 1561, αὐηλιφὴς ναῦς, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ καὶ πισσαλιφής, ἡ πεπισσωμένη.

C. Πίσσανθος, Picis flos: id dicitur (inquit Galenus lib. 2 De simpl. medic. facult.) quod oleosum in pice liquida supernè fluitat. Id autem est (vt idem ait) multo tenuiorum quàm pix ipsa partium, siue eius compagem, siue etiam facultatem spectemus. Paulus lib. 13, c. 74, idem videtur τῆς ὀρρόπισσης nomine intelligere. Scribonius c. 40 ait, Picis florem, quod πισσέλαιον appellant. quãuis Galenus eo loco πίσσανθος & πισσέλαιον plurimum inter se differre scribat. Gorr. Vide & Πισσέλαιον.

C. Πισσάσφαλτος, Pix bitumine mixta, Bituminis genus picem odore referens. Plin. l. 24, c. 7, Est & pissasphaltus, mista bitumine pice, naturaliter ex Apolloniatarũ agro. Idem l. 35, c. 15, Est verò liquidum bitumẽ, sicut Zacynthium, & quod à Babylone inuehitur. Liquidũ est & Apolloniaticum: quæ omnia Græci πισσάσφαλτον appellant, ex argumento picis & bituminis. Atticè DICITVR Πιττάσφαλτος. Dioſc. l. 1, c. 101, καλεῖται δὲ πίς καὶ πιττάσφαλτος, χρυσωμένη ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ πρὸς Ἐπιδάμνῳ, ἡ πίσσα τοῦ Κεραυνίου ὄρους συγκαταφέρεται τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ, καὶ ἐκβεβρασσόμενα κατὰ τὰς ἠιόνας, βωλοειδῶς συμπεπηγῶς, ὀζουσα πίσσης μεμιγμένης ἀσφάλτῳ. Marcell. empiricus πισσάσφηγκα Latinis dici scribit rubricam Scythicam.

C. Πισσέλαιον, ου, τὸ, Oleum picinum. Plin. l. 24, c. 5, de succo cedri, Fit ex eo & oleum, quod pisselæon vocãt. Idem, l. 23, c. 5, picinum oleum appellat. Πισσέλαιον (inquit Gorr.) oleum picinum. Fit (vt tradit Dioſc.) è pice separato liquore aquoso, qui supernatat pici, sicut serum lacti. Nam expãsa, quãdiu pix coquitur, supra eam velle ra plura, halitu eius madescunt, qui postea exprimitur in vas. Ob id puto idem esse cum τῇ ὀρρόπισσῃ siue τῆς πίσσης ὀρρῷ, cuius sæpe medici meminerunt. At non sic Galenus, qui omnium solus (quod sciã) scribit l. 1 περὶ κράσεως τόπου, dici πισσέλαιον picem liquidam oleo permistã, πισσανθος autẽ esse id quod liquidæ pici superstat. quod tamen Dioscoridi πισσέλαιον est. Fortasse iã cœperat Galeni seculo vera & antiqua τοῦ πισσελαίου significatio attribui medicamento ex oleo & pice liquida composito. Gorr. Vide & Πίσσανθος.

C. Ζώπισσα, ης, ἡ, Pix cum cera derasa nauibus maritimis, quam aliqui VOCANT Ἀπόχυμα. Dioſc. l. 1, c. 99, ζώπισσαν οἱ μὲν εἶπον τὸν ἐκ τῶν πλοίων ξυομένου ῥητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καὶ λουομένου ὑπ' ἐνίων ἀπόχυμα, οἱ δὲ τὸν πιτυΐνην ῥητίνην. Plin. lib. 16, c. 12, Non omittẽdum, apud eosdem zopissam vocari derasam nauibus maritimis picẽ cum cera. Idem lib. 24, cap. 6, Zopissam eradi nauibus diximus, cera marino sale macerata. Optima hæc à tyrocinio nauium.

C. Παλίμπισσα, ης, ἡ, Pix recocta, vt satis patet ex iis quæ in Πίσσα attuli ex Dioscor. itémque ex Gorr. Quibus addo quæ Plin. scribit l. 24, cap. 7, Liquida pix, oleúmque quod πισέλαιον vocant, quemadmodum fieret diximus. Quidam iterum decoquunt, & vocant palimpissam.

A

Πισσώδης, SIVE Πιπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Piceus, seu Pice abundans, Pice plenus, Picem affatim fundens. vt πιπώδης πύκνα apud Theophr. De caus. pl. lib. 1, c. 13. Item Piceus, Picem referens: vt Latinis Picea nubes, Picea caligo, id est Picem atrore suo referens, Atra in modum picis. sic πισσώδης τῇ χροιᾷ, Qui piceo colore est. Picem colore suo imitans (id est Ater, seu Niger) Intellige autem de pice sicca.

B

Πισσήεις, εντος, ὁ, idem cum πισσώδης, hoc est Picem colore imitans, sicut Latinis Picea caligo, Picea nubes. Nicãder Theriac. de phalangiorum generibus, — ὁ μὲν, αἰθαλόεις ῥοῇ Κέκληται, πισσήεν ἐπασυντρος ποσὶν ἕρπει. vbi & scholiastes exponit πισσώδες, μέλαν. πισσώδες, inquam, διὰ τὸ πιοῦπτ ἔχ) τὸν τὸν χρόαν ἢ τὸν πολύ.

C

Πισσηρὸς, ῶ, ὁ, Piceus, hoc est vel Ex pice confectus, vel Picem referens. Πισσηρὰ κηρωτὴ, (inquit Gorr.) est ceratum rosaceo oleo & arida pice cõstans, vt annotat Galenus Comment. 1 εἰς τὸ περὶ αἱμῶν.

Πισσίτης, ου, ὁ, vt πισσίτης οἶνος, Vinum picatum, vel Pice cõditum. Dioscorides libro 5, capite 48, οἶνος πισσίτης σκυθάζεται διὰ πίσσης ὑγρᾶς καὶ γλυκύς. Vbi vide sequentia. Plinius libro 23, cap. 1, Nouitium resinatum nulli conducit: innocentius pice sola conditum. Sed & picem meminisse debemus non aliud esse quàm combustæ resinæ fluxũ. Paulo pòst, Ad omnia hæc vtilius id quod sponte naturæ suæ picem resipit, picatúmque appellatur. (Vbi etiã nota quid SIT Πίσσα (Plutarch. Sympos. 5, probl. 3, ἐκεῖ τῆς περὶ Βιέννην Γαλατίας ὁ πισσίτης οἶνος καταχρωμένοις, διαφέροντος πυρρόφυρος ὑπὸ Ῥωμαίων. vt Martial. libro 13, Hæc de vitifera venisse picata Vienna Ne dubites. Meminit & Plinius picatorum apud Vienenses vinorum, libro 14, cap. 4. Idem & πισσίζων οἶνος dicitur à schol. Aristoph.

D

E

Πισσίζω, F. ίσω, Sum πισσώδης, seu πισσήεις, Sum piceus. hoc est, Picem imitor colore, vel odore. Apud Dioscoridẽ libro 7, πισσίζει τὸν χρόαν, Picem colore refert, Piceo colore est. id est, atro in modũ picis. Item πισσίζων οἶνος, Vinum quod picem odore refert, Vinum quod sponte naturæ suæ picem refert, Vinum picatum. Sic enim Plinius vocari eiusmodi vinum tradit paulo antè in Πισσίτης.

F

Πισσόω, SIVE Πιπόω, ῶ, Pico, Pice oblino, Pice incrusto. vt Πιττοῦν ναῦν, nauẽ picare. Vnde apud Eust. ἡ πεπισωμένη ναῦς, quæ & πισσαλιφής. Scholiastes Aristoph. scribit πιττοῦν propriè esse τὸ τὰ πλατεῖα ναῦς πισσῇ χρίειν. Itẽ in Geopõ. πιττοῦν vasa & dolia, vt Columella dicit itidem de vase, Feruentissima pice infusa picatur. A medicis corpora etiam ὀθνεῖα πιττοῦν, vt in Πίττωσις pluribus referetur. Ii etiam qui glabram & depilem cutẽ suam esse volebãt, ὀθνεῖα πιττοῦν siue ὀθνεῖα πιττοκοπεῖν, id est, pice illinebantur: præsertim in balneis, vt ex hoc loco Suidæ patet, πλήν τε πίττην τοῦ βαλανείου ὀξαιρουῦται, καὶ τὰς τριχοπλοκίας ἐξελαύνουσι. vbi sicut πίττα & τριχοπλοκία copulantur, sic in hoc loco Philostr. in Vit. sophist. de Scopeliano, ὡς ἐκδεδωκὼς ἑαυτὸν πίττῃ καὶ τριχοπλοκίᾳς. Verbi autẽ πιττοῦν & πιττοκοπεῖν hæc sunt exẽpla. Clemẽs Alexand. lib. 3 pædagogi sui, διὰ τοῦτο χρῶνται πόρνοις αἱ πόλεις πιπλοῦντες, ξυρόντες, τριχοπλοκοῦντες τοῖς θηλυδρίαις τοῦτοις. Et alibi, ὡς τῶν ἑτέρους ὁρῶ κινάδας ἐνθάδε πολλοὺς ἐν ἄσῃ πεπιττοκοπημένους. Athen. lib. 12, γίνονται παρ' αὐτῆς πάνυ καλοὶ παῖδες ὀψῆς, ἀπὸ τρυφερᾶς διαιτωμένοι καὶ λεανόμενοι τὰ σώματα. πάντες δέοι τοῖς ἑαυτῶν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Vbi etiã addit, apud Tyrrhenos huiusmodi τεχνῖται publica esse ἐργασήρια, sicut κουρεῖον apud Græcos. Luc. in Vita Demonactis, τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Plin. l. 14, c. 20, De resina, Pudétque confiteri maximum iam honorẽ eius esse in euellẽdis virorum corpori pilis. In tormentis etiam ὀθνεῖα πιττοῦν. vnde πισσοκόνητος μόρος. Vide Καπιττῶ.

A

Πίπωσις, εως, ἡ, Picatio, Picis ad cutem illitio: Vel, Dropax simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Species est dropacis, qui quum multiplex esse possit variáque materia ad varios vsus constare, qui simplicissimus est, atque ita vt dictũ est, apparatus, πίττωσις appellatur. Adhibetur id remedii genus vel corpori vniuerso, vel certis interdum partibus. Raduntur primùm pili, vel psilothro auelluntur, deinde pix modico soluta oleo calénsque, cuti superlinitur, & priusquam planè refrixerit, auellitur: deinde rursũ, vt antè, admouetur & auellitur, atque hoc identidem repetitur, quãtum medendi ratio postulat, vel vno eodémque die, vel plurib'. Inter alia mouet atque adauget calorem natiuum, vnáque sanguinis copiam allicit, quam, quia poros opplet, diffiari vetat: proindéque εἰς σάρκωσιν, hoc est ad reparandam carnem, optimum medicamentum à Galeno perhibetur: præsertim si diutius parti adhæreat, nec sæpe vno die mutetur. Gorr. Vide & Galen. lib. 1 περὶ κατὰ πόδας. Aetiúmque lib. 9, c. 36. In v. l. annotatur, mangones quoque πιπώσει vsos fuisse in iis quibus graciliores essent artus. In iisdem πίπωσις dicitur esse etiam τριχοπλοκὸς, siue vulsura picis ministerio facta, mollibus & cinædis vsitata. qui ob id vulsi ac depilati, item πεπιττωμένοι siue πεπιττοκοπημένοι dicuntur. Item in Geopon. πίττωσις dicitur quũ vasa feruente pice infusa picantur. Solent enim dolia pice illini.

B

C

Πιττωτὴς, οῦ, ὁ, Qui pice illinit. apud Luc. De πιττωτοῖ autẽ ministerio vide quæ paulo antè in Πιττῶ & Πίπωσις dicta sunt.

D

Πιττωτὸς, οῦ, ὁ, Picatus, hoc est Pice illitus. At πιττωτὰ φάρμακα Galeno ad Glauc. Medicamenta quibus pix admiscetur. Alii ex Plinio interpr. Medicamẽta picea seu resinosa.

C. Ἀπίττωτος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Qui picatus seu pice illitus non est.

E

C. ΚΑΤΑ πιττοῦν, idem cum πιττοῦν, Pico, Pice oblino. Ac sicut πιττοῦν docui fuisse vile τοῦ τριχοπλοκοῦ ministeriũ, glabram & depilem cutem picis illitu reddentiũ, sic καταπιττοῦν quoque accipi manifestum fit ex hoc loco Clement. Alexandr. lib. 3 sui pædagogi, οἱ σφᾶς καταπιπτοῦσι καὶ τοὺς τοίχους τῶν ἀνακτόρων πάντα ὅθεν παρέχουσι. In tormentis etiã tortis quæst. καταπίπτειν eos ex quibus cõfessionem cruciatu extorquere volebãt, aut alioqui de quibus pœnas sumebãt. Quo sensu accipiũt quod apud Aristoph. in Concion. legitur, καὶ τὸ τρῆμ' οὐκ ἤρκεσεν, Πάλιν καταπίπτου πᾶς αὐτὴν Εὐριπίδην, vellicabat & cruciabat. Et pass. signif. καταπιπτοῦται quæstione aut generalius in supplicio cruciatur calida pice affusa, vel illita. Budæus interpr. Pice feruente torqueri. Plato in Gorg. κἂν ἀδικῶν αὐθρωπος ληφθῇ τυραννικοῖ ὀθνεῖοι βουλεύων, καὶ ληφθεὶς σρεβλωθῇ καὶ ἐκτεμνηθῇ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκαίηται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λάβῃ αὐτὸς τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ ὀθνείων παῖδάς τε καὶ γυναῖκα, τὲ ἔχαπν αἰκισαυρωθῇ ἢ καταπιπτωθῇ, οὗτος ἀδικῶν ἔσῃ. De quo genere supplicii intellexit Plautus in captiuis, At pol te, si hic capiat senex, Atra pix agitet apud carnificẽ, ac tuo capiti illuceat. Sed & Lucr. tormenta quædam ac pœnas recensens ait, Verbera, carnifices, robur, pix, lumina, tædæ.

F

G

C. ΥΠΟπιττῶ, ῶ, Pice fubungo. Aristoph. pro Subagito posuit. Nã schol. ὑποπίπτειν apud eum exp. ἐκείνῳ, σωθῆλθον, vel etiam καπφίλεω, in hoc loco Pluti, Ἱκανὸν γὰρ αὐτῷ τοῦτο τὸν ὑποπίττοιν χρόνον. verba adolescentis cuiusdam qui à vetula amabatur.

H

Πιττάκιον, ου, τὸ, Pugillares & tabula è fusili pice ad exarandum conflata, vt v. l. interpretãtur. Budæus simpliciter exponit Tabella: afferens ex Diog. Laert. in Cratete, pag. 302, τοῦτο οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ, ἐπίγραφε, Νικοδρόμος ἐπίει. Vtitur & Iustinianus in Nouell constitut. edicto 7, τοῖς τοῦ σφεροῦ ὑμᾶς παρ' αὐτῶν τῶν σωαλλακτῶν ὁμολογίας ἢ πιττακίοις ἢ λογοθεσίοις τῇ ἐκείνων καταγραφῇ χρεῖ. Eustath. pag. 633, annotat vocabulum esse ἰδιωτικώτερον, & sicut δέλτος dicitur διὰ τὸ δέλτοτον γράμμα, sic etiam πιττάκιον, διὰ τὸ πεταγωνίζεσθαι τοῦτο ὅμοιον ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτῆς πίττης σχήματι. vbi etiã de synonymis πίναξ siue πινάκιον & πυξίς. Lãpridius Pitta

ciũ pro albo prætoris vsurpat: quod matriculã vulgò appellant. At Celsus lib.3, cap. 10, accepit pro panno cui imponuntur medicamenta patti admouenda, vt fit in spleniis. Deinde habere duo pittacia quæ latitudinem frontis longitudinémque æquent. Marcellus empir. Emplastrum facies, vel pittacium. Vide & πάτυσμα.

ΠΙΤΥΣ, υος, ἡ, Pinus (à Πίσσα deriuatũ fortasse. vt πιτύα à πίσσω: quòd præ cæteris arboribꝰ picẽ fundẽtibus magnam copiam fundat, vt ex qui busdã locis in Πίσσα citatis, videre est, nec nõ in Πθύκη, quæ arbor huic similis est, vt tum Diosc. tum Hesych. quoque tradit.) Odyss. 1, Μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι. Athenæus libro 5, ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ, de Satyro. Plutarchus Sympos. 5, ἐστεφάνωσε τῇ πίτυϊ πυῖς ἔθημα νικῶντας. vbi etiam quærit qua de causa ἡ πίτυς ἱερὰ Ποσειδῶνος ὀνομάζετο καὶ Διονύσου. Ibidem. ὡς ἴδιόν ἐστι στέμμα τοῦ Ποσειδῶνος ἡ πίτυς. Alia vide in Πθύκη, vbi etiam πίτυς ἀχρία, quod Plinius interpretatur, Pinaster. Pinꝰ sylueſtris. Item Herodotus libro 6, σφεῖς πίτυος θόρον ἀπείλεε ὀπτείψειν. Et mox, ὅτι πίτυος μοῦνα δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ παντὸς λέθρου ἐξαπόλυται. Apud Gell. verò libro 8. capite 3, Quòd Herodotus parum verè dixerit vnam solãmque pinum arborum omnium cæsam, nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare. Τῇ πτύκῃ hoc πάθος tribuit Theophr. Hist. pl. lib. 3, capite 8, ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους, τὰ μὲν ἄλλα παθ' ὡς εἰπεῖν τοῦ βλαστάνει, πτύκη δὲ καὶ ἐλάτη τελέως ἐκ ῥιζῶν αὐτετεῖς ἀναίνονται, καὶ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ. At Plinius lib. 16, capite 10, Larix vstis radicibus non repullulat, picea repullulat. Vbi si ad Theophr. verba allusit, ACCEPIT Πθύκη pro Larix. Aliter autem, nempe pro Picea, in hoc loco lib. 16, capite 24. Similem & decacumi natio rationem habet, cupressi pi- eæ, cedri. hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Quibuscum cõfer alium Theophrasti locum in Ἐπικοπῇ citatum. Eodem capite, Necem affert siquis pino cacumen auferat vel palmæ. Idem libro 16, cap. 9, Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque & mucrone aculeatum. Cui similẽ locum eiusdem Plinii & Theophrasti vide in Πθύκη. Gorræus verò Πίτυς interpretatur Picea: dicens arborẽ esse pino similem, ab eáque tantùm differre quòd pinguior ac tenuior folio sit, quódque minus alta minusque recta quàm pinus assurgit: præterea & conũ minorem nucleósque resina perfusos habere.

C. Πιτυοκαμπη, ης, ἡ, Eruca pinorum. Dioscorides libro 6, capite 2. vbi refert quæ συκπώματα τοῖς πιτυοκάμπαις λαβοῦσι βοηθοῦσι, & quibus remediis possint iuuari. Plinius l. 23, capite 2, de sapa, Vsus contra cantharidas, buprestin, pinorum erucas, quas pityocampas vocant. Vbi etiam NOTA Πίτυς apertè eum interpretari Pinus.

C. Πιτυοκάμπης, ου, ὁ, Qui pinus inflectit. cognomen Sinis centauri à Theseo interempti, vt refert Apollodorus libro 3 suæ bibliothecæ sub finem, vbi & hæc addit, ὅτος πιτυοκάμπης ἐκαλεῖτο. οἰκῶν γὰρ τὴν Κορινθίων ἰσθμὸν ἐνάδικαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτων καὶ ἐγκαθιεὶς ἀνέγραθεν. οἱ δὲ βασιλεῖ ἀδικεῖν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τοῦ δένδρου ἀναρριπτούμενοι, παντὸς λέθρου ἀπωλλυντο. quem eodem modo Theseus occidit. Meminit & Plutarchus in Theseo pagina 8 meæ editionis. item Suid. in Θησεῖα. Item Ouid. Metamorph. libro 7, Occidit ille Sinis magnis malè viribus vsus, Qui poterat curuare trabes, & agebat ab alto Ad terrã laetè sparsuras corpora pinus. Vbi nota Ouid. quoque ACCIPERE Πίτυς pro pinu: obserua item interpretationem VERBI Κάμπτω.

C. Πιτυόστεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pino redimitus Ex Epigr.

C. Πιτυοκάμπης, ου, ὁ, pro πιτυοκάμπτης. Suid. in Πίτυς.

C. Πιτύστεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro πιτυόστεπτος, Pinea corona redimitus, Cuius tempora pinea corona vincta sunt. Suidas in Πίτυς ex Epigr. Παιὸς πεῖχθεσα πιτυστέπτοιο κάλυκι. vt apud Ouid. itidem de Pane, Acuta pinu præcinctus caput.

C. Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, Humilis pinus: herbæ nomen de qua sic Gorr. Χαμαίπιτυς, Aiuga, siue Abiga, siue Thus teræ, vt ait Plinius. Nunc ab officinis & herbariis Iua muschata dicitur. Est herba per humum serpens, incuruæ similis, foliis semperuiui minoris, sed multo tenuioribus, hirsutis & pinguioribus, circum ramos dẽsis, odore pinus, flore tenui, luteo vel candido, radicibꝰ cichorii. Est & altera eius species eiusdem nominis, cubitalibꝰ ramis, anchoræ modo incuruis, minutis cri nibus, coma supradictæ. flos cãdidus, nigricans: semen olet pinum, vt superior. Tertia, masculus dicitur, paruula, læuior, foliis exilibus, candidis, pilosis, coliculo crasso & albo, flosculis melinis, semine pusillo secus alas, eodẽ odore quo cæteræ item species. Vide & Dioscoridem libro 3 sub finem. ‖ Idem Dioscorides eodem libro, capite 171, scribit quosdam τὸ ὑσωπικὸν vocare χαμαίπιτυν, διὰ τὸ πλὴν περὶ τὸ σπέρμα ὀσμὴν ἐοικέναι πιτύνῃ ῥητίνῃ. Item Plinius libro 26, capite 8, Eadem præstat hypericon, quam alii chamæpityn, alii corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, semine in siliqua nigro, maturescente cum hordeo.

Πιτυόεις, εντος, ὁ, Pinis abundans. FOEMIN. Πιτυόεσα, Quæ pinis abundat, Pinorum ferax. Per con ractionem verò pro Πιτυόεις DICITVR Πιτυοῖς, vt Ὀπῖς, ET Πιτυοῦσα pro πιτυόεσα, sicut κοπνοῦσα pro κοπνόεσα, idque more Attico. Est verò Πιτυοῖς eppidi nomen apud Plinium libro 6, capite 5. itidémque Πιτυοῦσα, oppidi nomẽ, eodem libro, capite 32. Item & insulas quasdam Πιτυούσας memorat, libro 3, capite 5 Insulæ per hæc maria primæ omnium Pityussæ a Græcis dictæ, à frutice pineo. itidem Stephanus, Πιτυοῦσσαι, νῆσοι δύο, Πιτυώδεις καὶ Ἀλκιμάν. quarum ἐθνικὸν esse DICIT Πιτυούσιος. Meminit & Strabo pagina 71, libro 3. Meminit & Eustathius, ita nominatas ſtribens ἀπὸ τῆς ἐν αὐταῖς πίτυος. qui Miletum quoque olim sic dictam testatur ob pinorum illic crescentium abundantiam. SED ET Πιτυόνησος quædam insula itidem à frutice pineo nominata est, cuius meminit Plinius l. 4, cap. 12. ‖ Rursum Πιτυοῦσα species est tithymalli, cuius folia sunt ἐμφερῆ τοῖς τῆς πίτυος, vt inter alia tradit Dioscorides libro 4, cap. 166. (Vbi Πιτυόεις & Πιτυόεσα non amplius signif. Pinis abundans, Pinei fruticis ferax, sed Pini speciem gerens, Pinum forma seu figura sua repræsentans) Meminit & Plinius libro 24, capite 6, Cum honore & Pityusa simili de causa dicetur, quam quidã in tithymalli genere numerãt. Frutex est similis piceæ, flore paruo, purpureo. VBI Πίτυς videtur interpretari Picea, aliter quàm suprà in Πίτυς & Πιτυοκάμπη & Πιτυῖς.

Πιτυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιτυόεις, hoc est, vel Pinis abundans, vel Pinei fruticis speciem gerens. In priori signif. πιτυώδεις νῆσοι, insulæ Pityodes, hoc est Insulæ pineo frutice abundantes, quæ & πιτυοῦσσαι, vt ex Steph. docui. Plinius quoq; in fine lib. 6, Pityodis insulæ meminit. Et πιτυωδὴ χωρεία, Plut. Symp. 5, τὰ γὰρ πιτυώδη χωρία λέγεται ἡδὺ ὠδῖνον πλὴν ἄμπλον φέρειν. At πιτυώδης καρπὸς, Theophr. lib. 1 De caus. pl. cap. 5, Fructus pineus, qui conus quoque nominatur. ‖ In v. l. Πιτυώδης exponitur etiam Habens formã lactis coagulati, vt sit à NOMINE Πιτία pro Coagulum vsurpato: pro quo scribẽdum esse Πυτία suprà docui. Apud Hesychium tamẽ legitur ETIAM Πιτυώη, κνῆκος, ὁ τὴν τυρὸν πηγνύων. ‖ In v. l. autem Πιτωὴ esse dicitur Vas picatũ quo vina reconduntur.

Πιτυῖνος, ου, ὁ, Pineus. vt πιτυῖνη ῥητίνη, Resina pinea, seu Resina è pinu: quod vide in Πθύκινος. Item πιτυῖνοι κῶνοι, Athenæo libro 2 ex Alexandro Myndio: itidémque ex Diocle Carystio πιτυῖνα κάρυα, quæ & πιτυῖδες & ὀσφαῖδες nominantur. Item πιτυῖνος στέφανος. Plutarchus Sympos. 5, probl. 2, τὸν τοῦτον ἀγῶνα ἔθεσαν τοῖς στεφανῖτ πιτυίνῳ. Athenæus dicit πίτυος στέφανος. quo præcinctus tẽpora dicitur πιτύστεπτος. Plin. libro 15, capite 15, Pinea corona victores apud Isthmum coronãtur. Item πιτυῖνος οἶνος apud Dioscoridem libro 5, cap. 45, Vinum conditum lignis pini: quod quomodo fiat, ibidem docetur. Ruell. interpr. Vinũ pineũ. AT Πιτυίνη reponũt quidã PRO Πιτίνη, quod legitur apud Theophr. Hist. pl. l. 7,

itidémque Ἀπαείνη PRO Παρίνη: ac πιτυίνῳ eandem A cum χαμαιπιτυῖ esse tradunt, id est aiugam sive abigã: ὅπερ οἱόταν λα καθάπερ ἡ πιτυίνη καὶ ἡ ἀπαείνη, sicut & Dioscorides τὴν χαμαίπιτυν esse testatur πόαν ἕρπουσαν ὀπὶ γῆς. Gaza ibi habet, Petina & lappa.

Πιτυΐνος, ἡ, Pinea. idem cum πιτυίνη. Absolutè πιτυῖς dicitur etiam ἡ πιτυίνη ῥητίνη, resina pinea. Galen. enim in Lex. Hippocr. πιτυῖδι exp. πιτυίνῃ ῥητίνῃ. ‖ Πιτυῖδες (inquit Gorr.) Fructus pini aut piceæ quos in conis suis gerũt, siue nuclei pinearum nucum, (sicut videtur Dioscoridi lib. 1) siue nuces è pinastro, vt Plinius nominat. B Galenus fructum pinorum ita propriè dici scribit, & eos abuti nomine qui piceæ fructum πιτυῖδας nuncupant. Dioscorides libro 1, capite 88, Πιτυῖδες δὲ καλοῦσι τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης ὁ θυλακόμορφος ὃν τοῖς κώνοις. At Galen. libro 8 simpl. medic. πιτυῖδες, ὁ καρπὸς τῶν πιτύων. ἔνιοι δὲ καταχρώμενοι καὶ τὸν τῆς πεύκης ὡσαύτως τοῖς ἀγρυβύοισι. Plinius l. 15, capite 10, de nucum pinearũ generibus, Quartum pityida vocãt, è pinastris. Initio capitis dicit, Grandissimus [fructus] pineis nucibus, altissiméque suspensus, intus exiles nucleos lacunatis includit toris, vestitos alia ferruginis tunica. At libro 23, capite 8, tradit quis in medicina vsus sit tum nucum pinearum, tum nucleorũ nucis pineæ. Igitur κῶνος dicitur ipsa nux pinea, & ἡ κώνων οἱ πυρῆνες, id est nuclei pineæ nucis, vocantur πιτυῖδες, quæ à Mnesitheo apud Athenæum libro 2 nominantur ὀσφραῖδες: (vbi etiam πιτυῖνοι κῶνοι & πιτυῖνα κάρυα) ab Hippocr. κόκκαλοι. Martial. has nuces pineas vocat poma Cybeles. est enim Ouidio libro Metamorph. 1, Grata deũm matri pinus. D

ΠΙΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, Furfur: pellicula quæ à frumento inter molendum abscedit. Theophr. de frumento trimestri, τοῦ τεμμήνου σίτου, vt Budæus ex eo refert, καὶ ὃ οὐδὲ πίτυρον ἔχει πολύ. sic Plinius libro 18, capite 8, Est & bimestre circa Thracium sinum, quod quadragesimo die quàm satũ est maturescit: mirúmque nulli frumento plus esse ponderis, & furfuribus carere. Locus Theophrasti desumptus ex Hist. plant. libro 8, capite 4. Item Dioscorides libro 2, capite 107, de tritici vsu medico, τὸ δὲ πίτυρον σὺν ὄξει δριμεῖ λέπρας ἀφίησι καταπλασσόμενον θερμόν. Gorræ quoque Πίτυρα interpr. Furfures: addens, Dicuntur & ἀφαίρημα. Latini etiam canicas & apludas vocant: vnde canicaceus panis furfureus est Pacuuio. Hesychio πίτυρα sunt τὰ ἡσσῶντα τῶν κριθῶν φλοιά, id est cortices frumenti vel hordei, seu cortices quibus grana frumenti & hordei integuntur. Aliud autem significãt Ἄχυρα, id est Acera: vnde ἀχυρώδης ἄρτος, panis acerosus, Festo. ‖ Capitis quoque sordes furfuribus similes, πίτυρα dicuntur. Latini quoque Furfures appellant. vnde πιτυρίασις. Dioscorides libro 2, capite 144, de malua, μετὰ ὄξους καταπλασθεῖσα ἀχῶρας (sic enim reponendum pro ἰχῶρας) καὶ πίτυρα ἰᾶται. Vnde Plinius libro 20, capite 21, Vlcera manantia in capite sanant in vrina putrefactæ: radix decocta furfures capitis. Sic alibi. ‖ Item quæ in vrinis similia furfuribus visuntur, πίτυρα, Latinisque item Furfures nominantur. vnde πυρώδες οὖρον, de quo mox. F

Πιτυροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Furfuribus similis, Furfurum speciem gerens. vt πιτυροειδὴ σώματα, quod vide paulo infrà in Πιτυρίασις. Item πιτυροειδὲς ὑποστάσεις in vrinis quas Hippocr. πιτυρώδεας ὑποστάσας appellat. Actuar. De vrinis libro 1, capite 15, πιτυροειδεῖς δ' εἰσὶν ὑποστάσεις αἱ δὴ πιτύροις ἐοίκασι σίτου ἀκριβῶς ἀλησμένου. Vbi interpres, Furfuraceæ verò hypostases sunt quæ videntur similes furfuri bene moliti tritici. Tales hypostases dicit habere etiam μῆκος διωρισμένον καὶ ὡς πίτυρα αὐτῆς φαίνεσθαι. G

Πιτυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Furfurosus: vel etiam Furfuraceus. Dioscorid. libro 1, c. 80, de styrace, διαφέρει δ' ἀυτῆ ὁ ξανθὸς καὶ λιπαρὸς, ῥιπιώδης φαῦλος δὲ, ὁ πιτυρώδης. Vnde Plinius, Colos præfertur rufus & pinguiter lentus, deterior furfurosus. Item in vrina πιτυρώδης ὑπόστασις dicitur (vt Gor. annotat) Furfuracea hypostasis siue furfuribus similis. Hippocr. in Prognost. κρημνώδεες δὲ οἱ πῖσι οὔροισι αἱ ὑποστάσιες, πυκναί. πυτίων δέ εἰσι κατίοις αἱ πεπαλιόδεες· αἱ λευκαὶ δὲ καὶ λεπταὶ, κάρτα φλαῦραι. πυτίων δὲ ἐπὶ κατίοις εἰσὶν αἱ πιτυρώδες. Vnde Cels. lib. 2, c. 4, Deterior vrina est in qua quasi fila quædam tenuia atque alba subsidunt: pessima ex his si tanquam ex furfuribus factas nubeculas repræsentant. H

Πιτυρίασις SIVE Πιτυρίτης ἄρτος, Panis furfuraceus vel furfureus. Dicitur qui post excussam tenuissimã farinam ex reliquo conficitur. Furfuris habet plurimũ, & minus purioris farinæ. Quare parũ alit, ventrem verò multis excrementis replet, & facilè etiam subsidet. Et quia furfur nõ nihil habet facultatis detersoriæ, ideo in testinis irritatis citò deiicitur. proinde & pauco fermẽto & leni subactione opus habet. Ei cõtrarius est panis purissimus. Inter vtrũq; medius EST Αὐτόπυρος SIVE Συλκομιτὸς, vt qui ex toto tritico, nullaví farinæ vel furfuris adẽpta parte fiat. Hæc inter alia ex Gorræo Athẽ. l. 3, βρωπίμου τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτιν ἄρτον, ὃν δύκονον ἢ τόδυκονον ὀνομάζουσιν Ἀμερίας καὶ Τιμαχίδας. vbi βρωπίμου esse volũt quem Cic. panem cibarium appellat, Plautus sordidum, id est ῥυπαρὸν seu κυλίκιον, (quia & Apuleius lib. 6, inter cibarium & sordidum non videtur distinguere) Terentius atrum: quippe qui ex solis propemodum furfuribus constet. Oppositus huic siue πιτυρίτῃ aut ῥυπαρῷ ἄρτῳ, siue βρωπίμῳ, est ὁ καθαρὸς ἄρτος, purus panis: vt Plato comicus apud Athenæum lib. 3, κἄτ' ἄρτος ἥκει θαριάμβου μὴ τοῦ καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλοις κυλίκιοις. Inter hos medius αὐτόπυρος ex ea farina cui furfures adempti non sunt. Item Galen. lib. 14 methodi therapeut. ὁ δὲ πιτυρίας ἀσφομερέστερος. Item Poll. lib. 6, c. 11, de panum generibus, οἱ δὲ εἰσὶ φαυλότεροι, πιτυρίαι. D

Πιτυρίασις, εως, ἡ, Furfures, Porrigo. Est vbi inter pilos quædã quasi squamulæ tenues & furfuraceæ surgũt, eæque à cute resoluuntur. Interdum madent, multo sæpius siccæ sunt, idque euenit modò sine vlcere, modò exulcerato loco, huic quoque modò malo odore, modò nullo accedente. Id malum ferè in capillo fit, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, vel reliquo etiam corpore. Nomen inditum à similitudine, Quum caput immẽsa pexum porrigine ningit, Copia farris vti frẽdentibus edita saxis, quemadmodũ Qu. Serenus cecinit. Sic Horat. 2 Serm. satyra 6, — impexa porrigine fœdum caput. Act. lib. 2, περὶ διαγνώσ. παθ. c. 5, quum docuisset qua de causa πιτυρίασις oriatur: κνηθομένων γὰρ τῶν κεφαλῶν ὑποπίπτει ὥσπερ πνὰ λεπτὰ πίτυρα, ἀφῶν δὴ καὶ τοῦ πύνομα εἴληφεν. Paul. Ægin. l. 3, c. 3, ἡ πιτυρίασις, λεπίδων καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ὀσφρανείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματος ὀδὴν ἀποπηδῶσις. quæ definitio iisdem propè verbis & apud Alex. Trall. legitur. Latina autem definitio quam attuli, petita est ex Corn. Celso, lib. 6, cap. 2. Dioscor. lib. 5, πιτυρίασις σμήχη: vt Marcell. empiricus remedia ponit ad porrigines detergendas. Idem Marcell. videtur discrimen facere inter pityriasin & porriginem, sic scribens, c. 4, Pityriasin & porrigines capitis quæ plerunque in perniciem se conuertunt, nisi occurratur, perungi oportet assiduè bulbis tritis. Plinius furfures capitis appellat.

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, Furfuraceæ oliuæ. Sic dicuntur oliuæ tritæ, vt habetur apud Athen. lib. 2. Stringebantur autem, quò melius seruarentur, antequam omnino maturescerent. Gorr. Verba Athen. hæc sunt, quæ ex Philemone citat, Πιτυρίδες καλοῦσαι αἱ φαῦλαι ἐλαίαι· σεμφυλίδες δὲ, αἱ μέλαιναι. Quibus subiũgit, Καλλίμαχος δὲ ὁ τῆ Ἑκάλῃ ἐλαῶν κατὰ λέξιν γεγραμμένον πίτυρίν τε. Vbi etiam nota NOMIN. Πίτυρις. Gorr. verò non φαῦλαι legit, sed θλασταί, quod paulo ante locum citatum habetur. Ii verò qui φαῦλαι retinent, eas oliuas intelligunt quas fert ἡ φαυλία ἐλαία ab Eustath. nominata. Beroald. apud Columell. πίτυρον interpr. Oliuæ officiulũ, quem Græci πυρῆνα ἐλαίας etiam vocant, Columella Sansam, siue (vt quidam codices habent) Sampsam vel Samsam: atque ita transtulit interpres Strabonis.

ΠΛΑΖΟ, Errare facio: propriè de pluribus dicitur, & reddi etiam potest Diſficio, Dispergo, Errabundos huc illuc agito vel iacto: Disiecto. vt Lucr. Sed quasi naufragiis magnis ventísque coortis Disiectare solet magnum mare transtra, cari-

nas,antennas,proram. Od. β,de Minerua procis com A
potantibus somnum immittente,Πλάζε δὲ πίνοντας,καὶ ῥοῦν ἀ ἔκβαλε κύπελλα. Qui ita dispersi οὐδ' εἰν ὤρνυτο κοῦρος ἀ πόλιν. Quũ verò de vno dicitur, reddere queas nõ solùm Errare facio,sed etiam Vagabundum seu errabundum iacto, Modò huc modò illuc iacto(vt Virgil. de Ænea,— terris iactatus & alto) Iliad. φ,Τοσσάκι μὲν μέγα κῦμα διΐπετες πταμεῖο Πλάζ' ὤμις καθύπερθεν. Odyss. α, de Neptuno,Οὔπω καπακτείνει,πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος ἀμῆς, Facit vt aberret à patrio solo, Errabundum huc illuc iactat,ne patrio solo appellatur.Quod etiam referri possit ad C.OIM PIO S. Ἀπιπλάζω,de quo paulo post. Rursum Iliad.β,— ὅτι κουροι Πολλέων ὀκ πολίων ἐξίσπαλοι αὖ- C
ῆρες ἔασι,Οἵ με μέγα πλάζουσι,καὶ οὐκ εἴῶ' ἐθέλοντα Ἴλιον ἐκπέρσαι.vbi scholiast.πλαζουσι exponit πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας.quam expositionem Eustathius quoque sequitur, sed idem πλάζειν quoque accipit pro ἀποπλανᾶν, κωλύειν & ἀνακόπτειν. Item apud Suidam πλάζοντος τοῦ θεοῦ τὰς ὄψεις, quod ipse exponit ἀποπλανῶντος. Possis etiam,In errorem impellente, Seducente. FVTVR.Πλάξω,pro πλάζω,addito σ,καλλιφωνίας gratia,vt κλάσσω pro κλάζω à κλάζω:quod tamen sicut nonnulli deriuant à verbo κλάγγω, ita hoc à THEM. Πλάγξω. Aor.1,Ἔπλαγξα,& poeticè sine augm.πάλξα,quo vtitur Hom.Od.ω, — ἀλλά με δαίμων Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθεῖν οὐκ ἐθέλοντα, vagè iactatum me à Sicania huc appulit.

PASS.Πλάζομαι,Vagabundus iactor.Sin de pluribus dictum πλάζεσθαι legatur, reddes etiam Vagè diffiici,Vagè dispergi:item Iactari.Virgil. Disiectã Æneæ D
toto videt æquore classem.Cicero,Toto mari dispersi vagabantur. Sicut & Cæsar, Multos ex fuga dispersos excipiunt.Rursum Virgil.— iactatos æquore toto.Od. α,Ἀνδρά μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον,ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη,ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν,multis vagisque erroribus huc illuc iactatus est. vt Virgil.de suo Ænea, — multùm ille & terris iactatus & alto Vi superûm. Il. ξ,πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεϊνάσσιν Πλαγχθείς, eò nimirum post vagos lõgósq;errores quibus huc illuc iactatus fuerat, appulsus. Alicubi neutraliter potius redditur Erro, E
Vagor:non aliter ac πορεύομαι, ἵσταμαι & similia.Odyss. ο,— κατὰ δὲ πόλιν αὖτὰρ ἀνάγκη Πλάγξομαι, Oberrabo seu pererrabo vrbem, Vagabundus obibo vrbem. At quod Iliad.ζ legitur, Ἦ ἔνά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηός,poti⁹ ad ἀποπλάζομαι pertinet,quod significat Aberro. Euripides cum genitiuo, πλαγχθεὶς ἁμαξιτοῦ pro ἀποπλαγχθεὶς, aberrans à via. Est huius verbi vsus aliquis in prosa etiam. Philõ lib. 1 De vita Mosis, ἵνα μὴ πλάζεσθαι κατὰ τὴν πορείαν, ne in itinere deerrarent. Plutarchus in Philopœm. pagina 669 meæ editionis, ὀν ἀπαξίᾳ πολλῇ καὶ χωρεῖς ἡγεμόνων ὀν ταῖς πόλεσι πλαζομένοις.Lucianus,πλαζομένῃ γὰρ θεὶ πᾶσαν οὐχ οἷά τε θύρειν.

Πλάζω per syncopen dicitur etiã pro Πελάζω,de quo suprà. ‖ Tarentini autem πλάζω dicunt pro πλάσσω siue πλάττω,vt αὐάζω pro αὐάσσω.Eust.

Πλαγκτήρ,ῆρος,ὁ,Erro,Vagus,Erroneus, Qui vagè huc illuc discurrit.Epigr.

Πλαγκτὸς,οῦ,ὁ, idem. vt πλαγκτὴν ὕδωρ in Epigr.Vaga vnda, Aqua erratica. Ibidem πλαγκτὴν κύπρι. Dicũtur verò & πέτραι quædam πλαγκταὶ,ἀπὸ τοῦ πλάζεσθαι αὐτὰς,alio nomine συμπληγάδες dictæ,vt Hesychius refert. de quibus multa Eustathius pagina 1711. vbi sic vocatas scribit vel quoniam πρὸς πλάζονται ἀλλήλας συμπίπτουσαι καὶ συγκρούουσαι πλάζουσαι,quamobrem & πυρεκβολῶσι,vel quoniam fingunt κῦμα σωζῶς ἀεὶ πρὸς πλάζεσθαι.itaq; videtur deriuare à πλάζω significante πλάζω.quod nescio quomodo fieri possit.id enim πλάζω,sicut πελάζω, format futurũ in άσω. Rectius igitur cum Hesychio à H
πλάζομαι deducemus,vt intelligamus de petris seu scopulis quæ in mari vagari creduntur, ac interdum collisæ inter se ignem emittere:quamobrem, nimirum à collisione, συμπληγάδες nominantur. Plinius insulas planctas appellat. Vide in Κυάνεος suprà,tomi 1 semip. 748,G.Homertus Odyss.μ,Πλαγκτὰς δὴ τοι ταί γε(nimirum πέτρας ἐπιρρεφέας)θεοὶ μάκαρες καλέουσι· Τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτὶ πατέρχεται,οὐδὲ πέλειαι Τρήρωνες. Suidæ quoq; πλαγκτὴ est ἡ πλανώμενη. ‖ Πλαγκτὸς, Stolidus,Stultus, Amens. Hesychius enim πλαγκτὸν exponit non solùm πλανώμενον,sed etiam ἀνόητον, τὰς φρένας ἐκπλαμένον: itémque Πλαγκτὸ, ἄφρον καὶ πεπληγμένε νοῦν ἔχοντα. quo vocabulo Homerus vtitur Odyss. β,Μὴ δὴ κεῖνο πύλας πέξας φέρεις ἀμέλγαρτε συβῶτα Πλαγκτέ;vbi Eustathius quoque exponit ἐμπληκτε,ἄφρον πληξ:vel πλαζόμενε ἢ ἐξεστηκότα οὐ μόνον τὰ φρένα. Significat igitur Stultus, Attonitus quoniam eiusmodi hominum mẽs è statu suo emota huc illuc vagatur,nec certæ rei vnquam adhæret.

C.Θαλασσοπλαγκτος,Per mare errans, Mariuagus,seu Fluctiuagus,vt Stat.loquitur.Vtitur Euripides.

C.Πολύπλαγκτος,Multum errans, Qui multis longisque erroribus huc illuc agitatur, Vagabundus.Phocyl. πενίη πολυπλαγκτος. Sophocles Aiace, πολυπλάγκτων ἐπέων ἀριθμός, de ambagibus verborum. Plinius dicit Multiuagus. quod ad verbum huic πολύπλαγκτος,& synonymo πολυπλανὴς respondet.

Πλαγκτοσύνη,ης,ἡ,Vagus error,Vagatio. idem cum ἄλη & πλάνη.Odyss.ο,Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτῆσι,nihil miserius quàm vagari, seu Vagabundũ mendicare.

C.ΑΝΑπλάζω,Sursum ac deorsum errare facio,Oberrare facio. Ex Hippocr. affertur ἀναπλάζεις, exponitúrque διπλάζεις.At in Lex. Hippocr. Galeni legitur, Ἀναπλάξεις,διαπλάξεις.quæ suspecta sunt.

C.ΑΠΟπλάζω,Aberrare facio vel euagari.Cum genit.Apollon. Arg. libro 1, Ἀλλὰ τὰ μὲν πτολέμοιο ἀπὸ πλάγξειεν ἀοιδῆς, id est ἀποπλανήσειεν, inquit scholiastes. Pass. Ἀπιπλάζομαι, Aberro, Euagor,seu Vagor à.Itidem cũ genitiuo, vt actiua vox.Odyss.c,Πολλὸν ἀπιπλάγχθης οἷς πατρίδος,procul à patria vagatus es. Apud eundem cũ genitiuo præfixam habente præpositionem ἀπ,Iliad. ν, Ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο Πολλὸν ἀπιπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπιπτε πικρὸς ὀϊστός, multum aberrans à Menelao.Paucis versibus antè vsurparat ἀποπλαγχθεῖσα absolutè,— ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἔραξεν· Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα,χαμαὶ πέσε. vbi annotat Eustathi⁹,lepidè dictum esse ἀποπλαγχθῆναι pro πόρρω πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου,καὶ ὀκπιαχθῆναι.quemadmodum (inquit) ὅτι εἴρηται dicit paulo post, Πολλὸν ἀποπλαγχθείς.Alia duo exempla in quibus tmesis est,alterum actiuæ,alterum passiuæ vocis, attuli in Πλάζω & Πλάζομαι.

C.ΕΜπλάζομαι,Erro seu vagor in,Inerro:Plin.

C.Παλιμπλάζομαι,Errabundus reuertor vnde exiui, Vagis erroribus retro agitor,seu Iterum dispalor,Iterum oberro.Vnde participiũ παλιμπλαγχθείς, Iliad. α,— νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἀργοσόνδε.Vbi annotat Eustathius, quosdam respicientes ad historiam, exponere,ὀκ δευτέρου πλανηθέντας, quoniam nimirum in prima aduersus Troiam expeditione aberrauerant ab ipsa Troia & in Mysiam deuenerãt:alios rectius, ὀπίσω μάλιστα ἀπονοσήσαντας. Breuium schol.autor exp. εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας, ὀπισθορμήτους ἠγουμένους.

C.ΠΑΡΑπλάζω, A vera via seductum in errorem impello.vel Vagabundum duco secus viam rectam, aut etiã simpliciter Seduco.Ex Philostr.Heroic. παρέπλαξε τοῦ λόγου,ab orationis serie abduxit. Vsus est & Homerus, idque in propria significatione,vt Odyss. τ, Καὶ γὰρ τὴν Κρήτηνδε κατήγαγον ἐς ἀνέμοιο Ἐξ Μεμφίου Τροίηνδε,πρὸς πλάξασα Μαλειῶν.vbi schol. exponit ἀποπλανήσασα. Possis etiam sic reddere,Errabũdum præteruehens Maleam, Vagabundum agens vel ducens præter Maleam. Pass. voce,παρεπλάγχθη γὰμας ἀγαθὰς Euripides,Aberraui,Seductus sum.

ΠΛΑΚΙΑ, ας,ἡ,Error,Erratum, Delictum. Vnde apud Hesychium Πλακίσαι,ἁμαρτῆσαι. ‖ Eidem Hesychio Πλακία est regio quædam πρὸς τῇ Θράκῃ, in quam coloniam misere Athenienses. In vulgatis lexicis habetur ETIAM Πλακὸς,ἡ πλακία,sine autore. AT Πλάκος Hesych. esse dicit montem Ciliciæ,à quibusdam verò DICI Πλακούσσον.

C.Ἀμπλάκιος apud Sophoclẽ,sequendo eius schol. Peccato carens,Peccati expers,Iustus.sed quomodo α possit hîc priuandi vim habere, ipse videri. ‖Cæterùm

in illo Sophoclis loco non solùm ἀμπλάκιον habetur, A
sed & ἀμπλάκητον. Esset autem Ἀμπλάκητος,vt idẽ scholiastes ait,Nõ aberrans,vel Qui non frustratur. πρὸς τὸ μὴ ἀναπλακεῖν.Locus Sophoclis in Trachiniis, est hic, — ἀλλά πς θεῶν Αἰὲν ἀμπλάκητον ἀΐδα Σφὲ δόμων ἐρύκει. Hesychius ex eadem Sophoclis fabula AFFERT Ἀπλάκητον, exponens ἀναμάρτητον, ad eundem (vt arbitror) locum respiciens.

C.Ἀμπλακία,ας,ἡ,Idem quod ἀμπλάκημα.Hesychius ἀμπλακίησιν exponit ἁμαρτήμασι:quem datiuum ἀμπλακίσι pro hac significatione habemus in Rhiani versu B
quodam qui à Stobæo citatur in vulg. lex. exponitur etiam ἄτῃ,id est damnum,detrimentum.

Ἀμπλακέω,ῶ,F.ήσω,Pecco,Delinquo.Ibycus, μή π' πρὸς θεοῖς ἀμπλακεῶν,πμαὶ παρ' ἀνθρώπων ἀμείψω. Etymologistes vult ἀμπλάκημα dici πρὸς τὸ ἀναπλέκεσθαι: quòd peccatum homini tanquam funis circunnectatur. ex πλέκω,πλακῶ,ἀνάπλακημα,ἀμπλάκημα.

Ἀμπλακών,Qui aberrauit,Frustratus.Nam exponitur ab Hesychio & ἁμαρτάνων & ἀποτυχών,i.Qui aberra C
uit.Citatur Eur.locus in quo legitur λέκτρα ἀμπλακών, subaudita præpositione κατά. id est Sponsa frustratus. Fit autem ἤμπλακον (à quo participium ἀμπλακὼν) ab ἠμπλάκησα,vt opinor, eodem modo quo ἔδυπον ab ἐδύσησα,& ἔκτυπον ab ἐκτύπησα.

Ἀμπλάκημα,ατος,τὸ,Peccatum.vt ab ἁμαρτάω(pro quo in vsu est ἁμαρτάνω) fit ἁμάρτημα.

ΠΛΑΝΗ, ης,ἡ,Error,Erratio,(quo vtitur Cic. in Ἀπλανής) Errabundum & vagum iter.idem cum Homerico πλαγκτοσύνη. Herodotus lib. D
2,de appulsu Paridis in Ægyptum,vbi Helena ei ablata fuit à Proteo,κῆ δὲ ἐπίησε ὀν Ἰλιάδι,καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδιστον ἑαυτὸν,πλείω Ἀλεξανδρου,id est (Bud.interprete) In Iliade enim Homerus cecinit errorem Paridis quo in Ægyptũ ablatus est:& nusquã alibi seipsum reuocauit.Id est,nusquam id repetiit.Ibidẽ vtitur verbo πλανᾶσθαι & πλάζεσθαι. Demosthenes Pro cor. pagina 125, ἵν' εἰδῆτε ὅτι ἡ ἐμὴ συνεχεια καὶ πλάνη καὶ παλαιπωρεία ἡ ἀπειργάσατο.vbi πλάνη non incommodè accipiemus pro πολύπλαγκτος πορεία,seu πολύπλαγκτοι ὁδοί, profectiones E
meæ quibus modò huc modò illuc reip. causa discuri.‖Metaphoricè quoque accipitur vt & Latinum vocabulum Error. Epist.Petri 2, cap.2,τοῖς ὀν πλάνῃ ἀναστρεφομένοις.vt Cicero quoque In errore versari.Epist.Iacobi, cap.5, ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ὀκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ. Paulo diuersa signif. Cic. Ab errore euellere aliquem. Suidæ πλάνη est ἡ τοῦ σκοποῦ ἀπόπτυξις, Aberrare à scopo proposito. Hesychius verò exponit ἀπάτη, quo significatur etiam Deceptio & impulsio in errorem.

Πλανής,ητος,ὁ,Erro: vel etiam Vagus,Erroneus,Errabundus,Vagabundus.Pro Errone,id est homine vago,Qui F
modò huc modò illuc vagabundus appellitur,vel pro homine erratico,vt Gell.vocat, Erroneo,vt Vlpianus, vsus est Plutarchus in Alcib. τοῖς ὀκ πλάνητος καὶ φυγάδος αὐτὸν ποσύτων καὶ σφαποπέδου καὶ δ ωάμεως τηλικαύτης ἀποδείξασιν ἡγεμόνα. Item πλάνητες πυρετοὶ,Erroneæ febres, Erraticæ febres:quæ nimirum certam periodum non habẽt:oppositæ τῆς θελοδικῆς,quas Plinius febres statas appellat.Πλανὴς πυρετὸς, (inquit Gorræus)Erratica febris:est febris cuius accessiones nullã inter se proportionem seruant.Habet enim suarum G
accessionum inordinata principia,nullã certæ alicuius febris vel simplicis vel compositæ speciem referentia. Itaque erratica febris nullius certæ speciei est, nec eam possis dicere quotidianam ,nec tertianã,nec quartanam ,multóq; minus continuam. Nam quum erratica febris ab incertis accessionum principiis dicatur,patet continuam esse non posse.licet cõtinuæ implexa esse posit æquè atque aliæ intermittentes febres.De causis verò huius morbi vide plura apud eundem. Actuar. θεὶ διαγνώσ.παθ. libro 2, cap.1,πῶς δὲ διαλειπόντων πυρετῶν οἱ μὲν ἑκάστοτε παροξυνόμενοι, οἱ δὲ διὰ τέτης, οἱ δὲ διὰ τεσσάρτης.ὡς ὅταν ἕτεροι διὰ πέμπτης ἢ ἑβδόμης λέγονται παροξυνέιν. ἔνιοι δὲ ἀπάκτως· οὓς καὶ πλάνητας φασί. Itẽ πλάνητες ἀστέρες,vel simpliciter πλάνητες,subaudiẽdo ἀστέρες,stellæ erraticæ:quib⁹ opponũtur fixæ,seu sidera H

affixa mundo, vt Plinius appellat:qui πλάνητας vocat Sidera errantia,de quorum meatu & ambitu vide eundem lib.2,cap.8.Idem cap.6 eiusdem libri,Inter hanc [terram]cælumque eodem spiritu pendẽt certis discreta spatiis septẽ sidera, quæ ab incessu vocamus errantia,quum errent nulla minus illis. Itidem Virg. de Mercurio, Quos ignis cæli Cyllenius erret in orbes. Vide plura apud Cicer.in Somnio Scip.&Macrobium. Plato in Tim. ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα ὀνόμασιν ἔχοντα πλάνητες.Plut.de exilio,ὅμοιός ὅτι τῷ τῆς πλάνητας οἰόμθῳ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων τεταχθαι ἀμείνον.καίτοι τῶν πλανήτων ἕκαστος ὀν μιᾷ σφαίρᾳ καθάπερ ὀνίνησιν τεθεικτο λοῦν, διαφυλάττει τὴν τάξιν. Nigidius errones appellat:à nõnullis verò Latinorum, etiam planetæ nominantur, Græcè synonymos πλανῆται ἄστρα. Necnon πλανὴς ἄνθρωπος,pro quo suprà Plut.absolutè πλανὴς,Homo erroneus,Homo erraticus,vt Vlp.& Gell.loquuntur, quales sunt mendici.Apud Suidam,ὥσπερ πλανὴς ἄνθρωπος κατὰ βίου τεθέφασιν πορευόμενος. vbi ipse exp. πλανήτης, id est Erro, Mendicus vagus. aliàs πλαγκτήρ. At sicut Plut.absolutè suprà dixit πλανὴς pro πλανὴς ἄνθρωπος,sic & Soph.Œd.Tyr.p.194 meæ edit. Ποιμὴν γὰρ ἦθα, κἀπὶ θητείᾳ πλανὴς;id est ὅτι μισθῷ πλανὴς.Vide & Πλανήτης.

Πλανὸς,ὸν,ὁ,idem cum πλανὴς.quod absolutè ponitur pro πλανὴς ἄνθρωπος,id est Erro,Homo erroneus,seu erraticus,vt Vlp.& Gell. vocant: Qui vagabũdus modò huc modò illuc discurrit,vt circulatores & mendici. Isocr. initio sui Ægineticí, πλανὸς δὲ ἠγρυόμενος καὶ διαπτηθεὶς ὀν πολλοῖς πόλεσιν.Budæus hunc locum citans interpr.Homo vagus, & qui domicilium statum non habet: sed legendum existimat πλανὴς.Athen.lib.1,ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Μαρέας ὁ πλανὸς. Et paulo pòst, γεγόνασι δὲ καὶ πλανοὶ ἔνδοξοι,ὧν Κηφισόδωρος καὶ Παυσανίας. At lib.14, non procul ab initio,quum θεὶ θαυματουργῶν sermo incidisset,θεὶ πλανῶν quoque nonnulla memorantur ex quibus apparet huiusmodi πλανοὺς fuisse versutos ac impostores. Ac inter alia ex Theogneto comico de Pantaleonte, cuius iam mentio facta est, — πτὶς ξένους Τοὺς δ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλανᾶ. De eodẽ paulo pòst,ex Chrysippo,ὁ δὲ πλανὸς Παυσανίας τελευτᾷν μέλλων,ἑκάτερον τῶν ὑγιῶν κατ' ἰδίαν ὀξιπάτησεν,φήσας μόνῳ αὐτῷ λέγειν ὅπου καπρωρύχοι τὸ χρυσίον· ὥστε μάτην ὕστερον κοινῇ σκάπτοντας αἰδεῖσθαι ἐξηπατημένοις.Itidẽ Matth.27,ἐμνήσθημεν ὅτι ὀκεῖνος ὁ πλανὸς εἶπεν, de Christo.vbi exponitur Seductor, Impostor. Vtuntur hoc vocabulo Latini quoque,Cicero,Horatius,Plinius: ac nominatim Cic. in oratione pro Cluentio, Hic ille planus improbissimus, quæstu iudiciario pastus,qui illi pecuniæ quam condiderat,spe atque animo iam incubaret.Gell. l.16, cap.7,hoc vocabulum numerat inter verba prælicenter à Laberio in suis mimis ficta,& pro sycophanta accipit.Et planũ(inquit) pro sycophanta,& nanũ pro pumilione dicit: quãquam planum pro sycophanta M. quoque Cicero in oratione scriptum reliquit quã pro Cluẽtio dixit.Eustath.pag.1382, à πλανάω deriuat,vnà cum præcedẽti πλανὴς,& dicit πλανὸν hunc τέχνῃ ἔχειν τὸ ἀποπλανᾶν τοὺς θεωμένους.vnde videtur inter præstigiatores & θαυματουργοὺς referendum esse id hominum genus.Dicuntur verò à πλανὴ non tantùm quatenus significat Error & vagatio, sed etiam quatenus ponitur pro impostura & fraude. quamobrem Hesych.πλανὸς exp.non solùm πλανήτης,sed etiam ἀπατεών. Inde factum videtur Implanator quo Cyprianus vtitur pro Impostor. ‖Sed & adiectiuè vsurpatum legitur pro Fallax,Fraudulentus,In errorem impellens. vt in Epigramm. πλανὰ δῶρα, Fallacia dona,Subdola munera. Item Paulus epist.1 ad Tim.cap.4,προσέχοντες πνεύμασι πλανοῖς.At τὸ πλανὸν,Fallacia.Synes.De insomn.τὸ δέ γε πλανὸν ὀν ταῖς προρρήσεσι.vbi exponitur Quod erraticum est & fallax. Bud.pro Vagabundus,Erraticus,ex Œcũ.πλανὸς βίος τῶν Ἰουδαίων,Erratica vita. Et τὸ πλανὸν, Erratio. Idem Bud.ex Greg.

Rursum Πλανὸς accipitur etiã pro πλανὴ, id est Error,seu Vagus error.Soph.Œdipo Tyr.pag.151 meæ edit.Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φρονήσεος πλανοῦς.Sic enim quædam exemplaria scriptum habent pro πλανάς,quod in

vulgatis editionibus legitur. Vbi Triclin. hæc annotat, ἰσέον δ' ὅτι οὐ μόνον ἡ πλανὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ πλανώς, ὡς ἄρα καὶ εὐθὺς καὶ εὐθύς, ὡς ἔχει καὶ τὸ τῆς Ἰσοκράτους, πεὶ φυγαδικοὺς πλανώς. Eustathius pagina 333 scribit huiusmodi ἀναλογίαν ἀφῆγῶν Doricam & Atticam esse, ac multa similia profert exempla, inter alia verò πλανὸς φρενῶν, itidē pro πλανὴ. Affertur & ex Ceb. Theb. πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὴν πλανὸν; Errorem imbibunt? Poculū erroris hauriunt? Itidem Gaza pro his Ciceronis De senect. Non vereor ne hunc errorem meum philosophi irrideant, δέος οὐδὲν μὴ τῶν ἐμοῦ πυπυὶ πλανὸν φιλόσοφοι καταγελῶσι. Pro Digressio affertur ex epist. 7 Plat. πύπυ δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλανῷ ὁ ξυνεπόμενος οὐ ἔσεται, Hunc sermonem & digressionem sequutus. vel Vagum hūc sermonem & digressionem.

C. Ἀπόπλανος, idem cum πλανὸς, id est Erro, Impostor. Hesychius ἀπόπλανοι exponit κακοί, γόητες, id est Improbi, & Impostores, vel Præstigiatores.

C. Πολύπλανος, Multiuagus. Dispersus. Ex Nōno. sic πολύπλαγκτος.

C. Ἀείπλανης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui perpetuis erroribus huc illuc iactatur, Qui semper vagatur, Qui in perpetuo errore est, Qui in perpetuo errore vagatur. Ad verbum q.d. Semper vagus. Eiusdem significationis E S T Ἀεὶ πλανος. vt in Epigr. — ἀείπλανα χείλεα γενός. vbi Suidas exponit, πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη φλυαρίας. aniculārum enim loquax lingua velut vagatur per varios sermones.

C. Ἀπλανής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Minimè erraticus & vagabundus, Qui non errat nec vagatur. oppositū τῷ πλανῆς & πλάνος. vt ἀπλανεῖς ἀστέρες, Stellæ non errantes. quibus opponuntur οἱ πλανῆτες siue τὰ πλανητὰ ἄστρα, vt suprà in Πλανῆς annotaui, vbi etiam exemplum habes ex Plutarcho, Cicero De natura deorum voca: stellas inerrantes: alii Stellas fixas. Vtitur Procl. in Sphæra sua. Aristoteles ἀπλανῆ ἄστρα appellat: De mundo, τῶν γε μὴν ἐμπεριεχομένων ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ τῷ σύμπαντι συνεπεστρέφεται, τὰ δὲ πλανητὰ ὀνόματα, οὔτε τῆς τῶν ἑτέρων ὁμοιοπαθῶς κινεῖσθαι πέφυκεν, οὔτε ἀλλήλοις. Construitur etiam cum genitiuo: vt apud Platonem in Tim. ἀπλανὲς ἀπειργάσατο κινήσεων ἐκείνων, Ab omni erratione liberauit, vt Cic. interpr. V N D E Ἀπλανέια, ας, ἡ, Non errare nec vagari, Stabilitas. Suid.

C. Πολυπλανής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem cū πολύπλαγκτος & πολύπλανος, Multiuagus, vel Vagus, Erroneus. Nisi malis, Errorum plenus. Chrysost. De sacerd. πολυπλανὲς πέλαγος. Ex Nonno autem, Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς, pro Vitiosæ vitæ. Si de homine dicatur aut alio animali, commodè reddemus Multiuagus, vt Plin. de columba. Multiuaga aue. Budæus interpretatur Longè latéque peruagatus, citans ex loco Pollucis, vbi cum πολυκύδυνος copulatur.

Πλανῶν βίος, Vita erratica, seu Vita erronea, Vaga, Vagabunda. Ex Epigr. Πλανῶν βίος pro Vita peregrè agentium. sic πλανὸς βίος ex Œcumenio attuli.

Πλανάω, ῶ, Fut. ήσω. idem cum πλάζω, sed plerunque pro Inerrorem impello, Decipio. (Propriè autem, A recto itinere abduco, Vagari cogo, Vagari facio seu errare: vt apud Herodotum in Melpom. πλανᾶν μυκέτι Πέρσας) Aristoteles Rhet. 3, ὧν δὲ πρὸς λόγους καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τὸ λόγου ἵνα φανερῶσι φέρει οὗ ἡ ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια. τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ. Aliud exemplum de plano, id est impostore, vide paulo suprà in Πλανός. Itidē Matth. 24, & Marci 13, βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ, Ne quis vos in errorem inducat, Ne quis decipiat vel Seducat. Ioā. 7, πλανᾷ τὸν ὄχλον, de Christo, qui Matth. 27 vocatur etiā πλανός. Item Budæus ex Demosthene 187, αὐ πίνων ζῶντα μὴ φθόγγη, πλανᾷ δὲ, καὶ πάντα μᾶλλον λέγει, Si vos aliò deducat oratione sua, Si dicendo mentes vestras abducat erratica oratione. Cyprianus Implanare etiam pro πλανᾶν dicere ausus est.

P A S S. Πλανάομαι, ῶμαι, neutralem potius significationem habet, vt & πλάζομαι, significans Erro, Vagor, Vagabundus obeo. Iliad. ψ, Ἵππει δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, Vagabundi currunt, quum nimirum auriga eos currentes non inhibet, sed Ἀφραδέως ὅθι πολὺν ἐλάσωσι ἔνθα καὶ ἔνθα. Isocrates Archid. μηδὲ πόλεις πεπαυμένον, ἀλλὰ θυραυλεῖν καὶ πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν δυνάμενον. paulo pòst dicit, πεὶ δὲ πόλεις ἅπαντας παπεῖδας εἶναι νομίζον, vt nimirum faciunt οἱ πλανοὶ siue πλανῆτες, qui vagis itineribus totum orbem pererrant. vnde οἱ πεπλανημένοι, Qui varia loca peruagati sunt, Qui vagis itineribus orbem obiuerunt. Plutarchus Sympos. 2, probl. 1, πεῖ χώρας ἀποίκου καὶ ξένης ἀλάλητος ἐθῶν τε βαρβαρικῶν καὶ νόμων οἱ πεπλανημένοι καὶ πεπλυκότες ἥδιον ἐρωτῶντες. Idem in libro De solert. anim. πεπλανημένος ὑπ' Αἰγύπτῳ. Item cum accusatiuo. (vt & Vagari Propertius, Ino etiam prima terras ætate vagata est. Sed hæc constructio est πυκνοτέρα) Xenophon Pæd. 1, pagina 5, εἰς μὴν τὰ αὐτὰ ἡμῖν ἀπεύδετε, πολλοὺς δὲ πνας ἐλιγμοὺς ἀνῶ καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅπου ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. Verùm hìc videri possit subaudienda præpositio κατά. Legimus verò & apud Platonem epist. 4, πλανηθῆναι πολλὰ τόπον, Multa loca vagatos, Multa loca peruagatos esse, seu Obisse seu lustrasse. Metaphoricè autem orator vel oratio πλανᾶσθαι dicitur, vt item Vagari & Euagari. Isocr. Panath. οἶμαι δὴ δεῖν καθεξῆς ὅθεν ἐπανήθω, vnde euagatus & digressus sum. Aliter autem πλανᾶσθαι ἐν τῷ λόγῳ dicitur pro Titubare in sermone, Hærere & nescire quid dicendum sit: vt ii qui errant nesciunt qua via sit eundum. Nisi malis Ambagibus verborum vti, nec recta interrogatis respondere. Herodotus libro 2, πλανώμενοι δὲ τῶν Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ λέγοντες τὸν ἀληθέα. ‖ Item Erro, Vagor: de iis qui locorum ignari modò huc modò illuc appelluntur. quod Palari dicunt Latini, vt Lucr. Comites palātes & dispersi. Stat. Aut vaga palantes campo fuga voluit Achiuos. Horat. — velut syluis, vbi passim Palantes error certo de tramite pellit, Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit. Xenophon Pæd. 4, pagina 62, ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πρὸς ὀλίγον ὁδῶν πεῖσθαι τὴν ἐπαιῶνα. Thucydides libro 8 pag. 296, τοὺς καὶ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανῆσθαι, palantes. Lucianus De calum. ἐν σκότῳ πανωμένοις, qui in tenebris errant. At Synes. De insomn. τοῖς πεπλανημένοις ἐλπίσιν ἀναλαμβάνει, vaga & varia spe. ‖ Item Erro id est Decipior. vel In errorem impellor, à veritatis nimirum tramite deturbatus. aut etiam, In errore versor. Paul. epist. ad Galat. capite 6, μὴ πλανᾶσθε· θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Addere possumus ex epist. Isocr. ad liberos Iasonis, ὑμᾶς δὲ δεῖ νοίαις πλανᾶσθαι, καὶ πολλῶν ἁμαρτάνειν φαγμάτων. A participio πεπλανημένος est A D V E R B. Πεπλανημένως, Vagabundè, More eorum qui errant. Isocrates in Euag. οὐδὲ τῶν ἐν πεπλανημένοις εἶχεν, Nec vlla in re errabat. A T Πλανέομαι Ionicè apud Herodotum, pro Πλανάομαι, vt ὀρέω, pro ὁράω.

Πλάνησις, εως, ἡ, Erratio (Cic.) Vagatio, Liuio. Thucydides libro 8, pagina 275, πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ παραχὼ παρεῖχεν. Pro Error, Erratio, affert B. ex Dionysio 147, & alibi sic accipi annotans.

Πλανήτης, ου, ὁ, Erro, Homo erraticus seu erroneus: idem cum πλανῆς & πλάνος. Isocrates in Busir. οἱ μὲν αὐτῶν πλανῆται καὶ ἐνδεεῖς τῶν καθ' ἡμέραν κατέστησαν, οἱ δ' ἐτυφλώθησαν, facti sunt erronei, vt Columella loquitur. Budæus scribit opponi τῷ σταδιαίῳ, vt ἔμπορος, Vagus, Themist. 117. Suidas exponit, ξένος, ὁ τῇδε κάκεῖσε φοιτῶν, hunc locum subiungens, λεπτοπαξίου ποιναὶ τοὺς πλανήτας τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως εἰσεφέρετο· καὶ ὅσοι τῷ πόνῳ χαίρειν ἐπόντες πανάλλως δεῦρο κακεῖσε φοιτοῦντες, βασιλικοὶ δὴ σωφροσύνῃ μετῆγον. vbi loquitur de militibus qui relictis castris vagi hac illac palantur. Hesychius verò exponit, μεπανάσας. Interdum cum ὅθι iungitur. vt ὁ πλανήτης ὅθι πνα πόπον, Qui vago gradu aliquò it, Qui aliquò vagabundus proficiscitur, vel Qui aliquem locum peruagatur. Plato libro 2 De leg. τοὺς δὲ πλανήτας ὅθι τοὺς πόλεις ἐμπόρους καλοῦμεν. Xenophon Cyneg. de leporibus, οἱ δ' ὅθι πάντας τοὺς τόπους πλανῆται, χαλεποὶ φεύγειν τοὺς δρόμους: quibus opponit τοὺς ὀρεινοὺς & τοὺς πεδινούς. Item πλανῆται ἀστέρες, vel simpliciter πλανῆται, subaudiendo ἀστέρες, errantia sidera: pro quo suprà habuimus πλανῆτες: Platoni, οἱ ἀστέρες φέρεται πλανώμενοι, seu τῶν ἄστρων τὰ βεπόμενα καὶ πλαίνω ἔχοντα, Virgilio Stellæ palantes cælo: Lucretio Sidera passim palantia. Item πλανῆται πυρετοί, qui & πλανῆτες tum suprà, tum apud Hippocratem Aphor. sect. 13, artic. 22, τῶν δὲ φθινοπώρου καὶ τῶν θερινῶν τὰ πολλὰ καὶ πυρετοὶ τεταρταῖοι καὶ πλανῆτες, καὶ ἀπολῶνες. Vnde apud Celsum libro 2, cap. 1, Oriuntur autumno febres incertæ, lienis dolor. Galeno πυρετοὶ πλανῆται, sunt οἱ μὴ ὑγιεσμῶνος, ἀλλὰ ἀκατασάτως γινόμενοι. Vide & Πλανῆς. F O E M I N. Πλανῆτις, ιδος, ἡ, Vagabunda, Erratica, Vaga. Suid.

Πλανητικός, οῦ, ὁ, Erraticus ac Vagabundus.

Πλανητός, οῦ, ὁ, idem cum πλανητικός, Errabūdus, Vagabundus: vel Errans, Palans. vt πλανητὰ ἄστρα, Errātia sidera, Plinio, Stellæ palantes cælo, Virgilio: Sidera passim palantia, Lucretio: alio nomine πλανῆται siue πλανῆτες ἀστέρες, vt suo loco docui. Plato De leg. libro 2, loquens de sole & luna, φαμὲν αὐτὼ μηδέποτε τὸν αὐτὸν ὁδὸν ἰέναι, ἀλλ' ἄστρα ἀστρα πεπὰ πύπων, ἐπονομάζοντες πλανητὰ αὐτά. Paulo pòst, de lucifero & hespero, & aliis planetis, οὐδέποτε ἰόντας εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον, ἀλλὰ πάντα πλανώμενοι, passim palātes. Aliud exemplum habes in opposito huic Ἀπλανής.

C. ΑΝΑ πλανάομαι, idem cum πλανάομαι, Erro: tam in propria quàm in metaphorica significatione, videlicet pro Vagor & pro Fallor. Nisi potius significet Oberro, Subter suprâque erro. vt Stat. — omnis anhelat Vnda nefas, subtérque animæ suprâque recentes Errant.

C. ΑΠΟ πλανάω, ῶ, Idem in prosa quod in carmine ἀποπλάζω, de quo suprà: videlicet Aberrare facio, vel vagari, seu euagari, Procul abduco. Itidem cum genitiuo, simul verò & accusatiuo. Nonnunquam & cum genitiuo habente præfixam præpositionem ἀπό. Æschines in Ctesiphontem, ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Ne autem vos à proposito aberrare faciam. Vel, Procul abducam. Apud Isocratem verò in Areopagitico, sine accusatiuo, δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανῶ. Vbi tamen nisi subaudiamus, aut etiam deesse dicamus accusatiuum ὑμᾶς, vel alium, certè ἀποπλανῶ nouo prorsus modo pro ἀποπλανηθῶ accipiendū fuerit. Sed aliquis fortasse poti? accus. τὸν λόγον subaudiendum ibi putet, aut etiā addendum per incuriam à librariis omissum. Nam inuenitur & ἀποπλανᾶν τὸν λόγον, cum alibi, tum apud Luc. ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον. vbi vulgò ἀποπλανᾶν interpretantur Vagari sinere. Item, Ab instituto auertere. ‖ Ἀποπλανῶ cum accusatiuo pro In errorem impello, Deerrare facio. apud Dionysium Areopagitam. Sic autem & Euangelii Marci capite 13, ὥστε τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς, Ad deciipiendum etiam electos, quasi à via recta illos abducendo, & deerrare faciendo.

Ἀποπλανάομαι, ῶμαι, Pass. Aberro, Vagor, Euagor. Interdum cum gen. simpliciter, interdum præfixa præpositione ἀπό. Chrysostomus, εἰ δὲ τῆς ἀληθείας ἀνθρωπος ἀποπλανηθείη πίστεως. Reperitur & ἀπεπλανήθη τινὰ ἀπὸ τῆς πίστεως, addita præpositione ἀπό. Budæus ἀποπλανῶμαι exponit non tantùm Aberro, sed etiam Expatior, Digredior longius à proposito: & citat Themistium in oratione ad Nicomedenses, ἀλλ' ὅπως μὴ με ἀδολέσχλω καὶ φεῦ πολόγον νομίσητε, καὶ ἀποπλανῶ ὑμῶν εἰκῆ τῶν φεκεῖ ῥῶν. Sed notandum est tamen ἀποπλανᾶσθαι hic non significare per se Digredi longius à proposito, sed adiuncto genitiuo illo τῶν φεκεῖ ῥῶν.

Ἀποπλανήσις, εως, ἡ, Aberratio, Euagatio. In vulgatis lexicis dicitur esse figura, quæ & ἀποδίωξις vocetur, teste Iulio Firmiano.

C. ΠΕΡΙ πλανάω, ῶ. Errabundum circumago. Pass. Περιπλανῶμαι, Errabundus circumeo, Erro circum, Oberro, vel etiam Pererro. Ex Xenophonte Pæd. 1, φεῦ πλανώμεθα ζῶντα, per hos anfractus vagamur.

Περιπλάνησις, εως, ἡ, Vagus circuitus, Oberratio. Greg.

I T E M Πλανύω, idem cum πλανῶμαι, Erro, Vagor, vel Oberro, Errabundus sum & vagabūdus. Aristoph. Auibus, Τί ὦ πόνηρ' αὖ κάτω πλανύῃ ὀλῶ; quid ô miser rursum deorsumque vagamur? Hesychius πλανύτων exponit etiam πλανῶν.

Π Λ Α Ξ, ακός, ἡ, (vnde Gall. *Plaque*) Tabula propriè quæ est lata & ex lapide. Luc. in vita sua, ἐγκοπέα γάρ πνα δεῖς ἐμοὶ ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κυδῶνος. Et mox, πλησιόπτερον δὴ καπνεῖσκόν τος ὑπ' ἐμπειρίας, καπάγη μὴ ἡ πλαξ. vnde etiā liquet eiusmodi πλάκας fuisse minimè παχείας. i. spissas seu crassas, sed λεπτότερας. In sacris literis passim πλάκες dicūtur tabulæ in quibus Deus legem inscripserat. Exodi cap. 31, ἔδωκε Μωυσῆ τὰς δύο πλακας τοῦ μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας γεγραμμένας τῷ δακτύλῳ τοῦ θεοῦ. Quò alludēs Paulus in epistola ad Corinth. 2, capite 3, ait, Corinthios esse epistolam ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ πνεύματι θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλαξὶ καρδίας σαρκίναις. Item in epist. ad Hebr. cap. 9, αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, Tabulæ Testamenti, Tabulæ fœderis. Planæ apud Latinos dicuntur tabulæ planæ, vt Paulus apud Festum annotat. sed & de ligneis tabulis vsurpatum. iisque longioribus quàm latioribus, legitur apud Plinium libro 8, capite 43, de asinabus, Nec pontes transeunt, per raritatē plācarum translucentibus fluuiis. Vt satis manifestum sit πλάκας & plancas idem non esse, vt quidam annotarūt. Hesychius πλάκας exponit δέλτους: Suidas πλάκας θεογράφους appellat tabulas Legis à Deo scriptas. Exponitur etiam Crusta: non malè. Vlpianus enim crustas marmoreas appellat quas Luc. πλακας: & Cic. Crustas argenti cælati, quæ πλακῶν similitudine gererēt. Itidē crustæ dicuntur iluminū congelatorū. Ex Dioscoride lib. 5, cap. 113, πλάκας λεπτὸν ὀμφὰς ἔχῃ, Crustas habet squamarū modo. Ex Aristot. πλάκας πολλὰς ἔχων, crustas multas habēs, Gaza interprete, in l. 2 Hist. anim. vbi rursum Crusta interpr. de ventre suillo. Plinium quoque pro Crusta accipere, videbis in Πλακοῦς. Sed & alia quæ in modum πλακῶν & crustarum lata sunt, πλάκες dicūtur. vt πλαξ ἐλεύ, quod vide in Πίλημα. Itémque panes latiores & tenuiores in modum crustarum, πλάκες nominantur & πλακοῦντες: Hesych. τὰ μεμαζωμένα exponit. Eidem Hesychio πλαξ est non solùm ἡ πλατεῖα πέτρα, verumetiam τὸ δίπλοῦν. ‖ Πλαξ dicitur etiam Planities, Æquor, & quidem tam in mari quàm terra. vt Eurip. πλαξ πλαγία, planities pelagi, id est æquor. Sic Aristoph. Ran. Αἴρωεν αὖραν πλαγίαν ὑπὲρ πλάκα. De terrestri planitie rursum apud Eurip. initio Hecubæ, Ὁς πῶ ἀρίσιν Χερρονησαν πλακα Σπίρει. vbi schol. exponit γῆν. quomodo & apud Sophocl. in Aiace, ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. schol. itidem exponit ὑπὸ ἄκραν τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. Hesych. quoque modo γῆ, modò γῆς μέρος significare ait, qui etiam πλάκα ἠλιακὴν exp. πῶ αἰαπολικὴν χῶ. Apud eundem πλάκας τῆς κοιλίας de planitie & velut æquore vētris, id est parte planiore & ampliore, seu latiore. Similiter Eustathius πλάκα nominari scribit παῦ τὸ ὀπίσθιον χωρίον, seu παῦ τὸ πλατὺ χωρίον: alibi verò πλάκας dici annotat πάντα τὰ πλατέα.

C. Τείπλαξ, Triplex, Velut ex tribus crustis compactus. τείθεπς καὶ τρεῖς πλάκας, vt Eust. exponit apud Homer. Il. σ. vbi & addit posse eodem modo accipi E T I A M Δίπλαξ interdum.

C. Ὑπόπλακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Planitiei subiacens, id est Planus, Campestris. E T Ὑποπλάκιος pro eodem. Nam Porphyrius apud Homerum (teste Eustathio) ὑποπλακίη Θήβη exp. ἡ ἐν πεδίῳ ὑποπίπτουσα καὶ λεία. id enim S I G N I F I C A R E Πλάκιος. quòd V O X Πλάξ a pletisque vsurpetur pro ὀπίσθιον χωρίον. Aliter verò Hesych. accipit, ὑποπλάκω exponens ὑπὸ Πλάκει, ὄρει τῆς Κιλικίας. Itidémque Eustathius p. 649, κτίσμα πόλιν ὁμώνυμον αὐτῇ (nimirum τῇ Θήβῃ) Πλακίαν τε ὀπίκα λοιμῶν καὶ Ὑποπλακίαν, ἀφ' οὗ ὄρους τὸ Πλάκιον, ἀφ' οὗ ὄρους καὶ ἡ χώρα ὑπόπλακος ὑλήεσσα, καὶ τὴν ποιητῶ. Annotat autem ea in hūc locum Homeri Iliados ζ, Ἠπίων, ὁς ἔναιεν ὑποπλάκω ὑλήεσση Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων. Placiæ oppidi Mysiæ meminit Plinius.

Πλακόω, ῶ, Incrusto, v. l.

Πλακερός, οῦ, ὁ, Latus in modum πλακοῦς. seu simpliciter πλατύς.

Πλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Aristotelem aliquo-

ties legitur cõpar. πλακώδεστερος, quod Gaza interpretatur Planior tabellatiórque. Sæpe enim pro Planus simul ac latus accipitur. vt apud Athenæum de sepia, ἔστι δὲ καὶ λία πλακώδης καὶ λεία. Item apud Theophr. Hist. plant. libro 9, capite 4, de thurifera regione, πλὴν ὁ χῶρος ὑπαφρίλος ἐστὶ καὶ πλακώδης, καὶ οὐδὰ πτηᾶα ἀπάντια. initio autē capitis, φύεται δὲ τὰ πρὸ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης δένδρα, τὰ μὲν ἐν τῷ ὄρει, τὰ δ' ἐν τοῖς ἰδίαις γεωργίαις ὑπὸ πλὴν ὑπωρείαν. (Quæ docent πλὴν ὑπὸ πλὴν ὑπωρείαν χλῶ & πλὴν πλακώδη idem significare, nempe planitiem in quam sepes montis pandit) Inde Plinius libro 12, capite 14, Attollunturque colles alti, decurrúntque & in plana arbores sponte natæ. Terram argillosam esse conuenit, raris fontibus. Cæterùm πλακώδης significat etiam Crustosus, Crustæ speciem referens. Sic accipit Ruellius apud Dioscoridem libro 2, capite 23, de sepia, κἂν δὲ ἐν τῷ ὀσφράκῳ, ἄχρις οὗ τὸ πλακῶδες ἀπεβάλῃ, σμήχει λέιον ἀλφιτῷ: ita interpretans hæc verba, Vstum in sua testa donec id quod crustosum est abscedat, postea tritum, expurgat vitiligines. Et forsan apud Athenæum quoq; loco citato sic intelligēdum fuerit. Item πλακώδης καὶ μεία, cadmia crustosa. idem enim Ruellius hunc Dioscoridis locum libro 5, capite 84, ἔστι δὲ καὶ πλακώδης τις λεγομένη, ὥς φασι ζῶνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις· ὅθεν καὶ ζωνίτην αὐτὴν καλέουσιν, sic vertit, Quædam etiam πλακώδης (id est crustosa) dicitur, segmētis quibusdam perinde quasi zonis cincta: ob quod eam zonitin appellauere. Hæc est quæ à Plinio VOCATVR Πλαῦτις, libro 34, capite 10, Tertia est in lateribus fornacum, quæ propter grauitatem ad cameras peruenire non potuit: hæc dicitur placitis, & ipsa ab argumento, crusta verius quàm pumex, intus varia.

Πλακόεις, εντος, ὁ, idem cum πλακώδης, id est Latus, Crustosus. vel, Latus in modū crustæ, seu πλακὸς, vt πλακοῦς ἄρτος, panis latus tenuisque in modum crustæ. Pro quo frequentius sine adiectione, subaudito tamen nomine ἄρτος, legitur πλακόεις, ET Πλακοῖς per contractionem, vt Ὁ πόις pro Ὁ πόεις: idque more Attico. Eustathius pagina 649, de Πλᾶξ loquens, ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις, καὶ ἐν σπουδαρέσι πλακοῖς. Sic pagina 1114, εἶδος πλακοῦντος, ὃς ὅτι ῥητικῶς ἄρτός τις ἢ πέμμα πλατύ, ὥσπερ τὸν πάλαι· ἢν ἢ ὡς πυρόεις πυροῖς, σησαμόεις σησαμοῖς, οὕτω καὶ πλακόεις πλακοῖς. Latini placentā appellant, vocabulū id à Græcis mutuati. Atticè verò πλακοῖς ex πλακόεις dici, & subaudiendum ἄρτος, luculenter ostendit Athenæus libro 14, vbi εἴδη πλακούντων καὶ ῥῆν plurima recensentur, ἐξειπεῖν δὲ πλακοῖς τὸν ὀνομαστικὸν σωμήρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακόεις, ὡς πυρόεις πυροῖς, σησαμόεις σησαμοῖς· εἴρηται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Passim autem huius vocabuli apud eum, necnon apud alios occurrunt exempla: crebrius sine ἄρτος adiecto, vt libro 3, de libo, πλακοῖς ἐκ γάλακτος ἐπείων τε καὶ μέλιτος. infinita reperies libo 14, vbi etiam inter πραγήματα numeratur, sicut & apud Aristophanem in Pluto. Πλακόεις autem in Epigramm. legitur, — καὶ τὴν πλακόεντα Πίονα πυροφόρον. At verò habēs ἄρτος adiunctum reperitur, cū alibi, tū vt apud Athen. l. 14, de κρήτιον, ex Phileta, Κρήτιον, πλακοῖς ἄρτος, ὃν Ἀργεῖοι, ὥσπερ τῆς νύμφης ἐπὶ τὴν νυμφίον φέροιτο, ὁπάτας δ' ἐν αἴθρᾳ. Apud eundē libro 10, hic griphus de placenta legitur, — ξυνῆς μελίσσης νάμασίν τε συμμιγὴς Μικάδων αἰγῶν ἀπόρροιον θρόμβον ἐγκαθήμενον, Εἰς πλατὺ σέγαστρον ἀγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης, Λεπτοσπυθέπεις, ῥυφῶντας μειλίοις καλύμμασιν. Scripsere autē ἐπὶ πλακούντων Harpocr. Mendesius, Iatrocles, & alii qui apud Athenæum citantur libro 14. ‖ Πλακοῖς vici quoque nomen est, cuius tum Eustathius meminit pagina 1114, tum Athenæus libro 14, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τῆς κώμης ἀμνήμονες εἰμὶ τοῦ Πλακοῦντα φησὶ καλεῖσθαι Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δωδεκάτῳ Τροϊκοῦ διακόσμου, ἢν ὑποπλακίων Θηβῶν φάσκων αὐτὴν ἀπέχειν σταδίους ἑξ. Fortasse autem denominatus est iste vicus à monte qui Πλάκος appellatur.

C. Πλακουντοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui placentas conficit. At vrbs vel regio πλακουντοποιός, In qua placentæ fiunt, vel Celebris ob placentas quæ ibi fiunt. Athenæus libro 14, ex Sopatro, Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον. VNDE Πλακουντοποιικὸς, οῦ, ὁ, Ad placentopœū pertinens. Ac πλακουντοποιικὸν σύγγραμμα, Liber de conficiendis placentis, Scriptum in quo placentarum conficiendarum rātio docetur: vt ὀψαρτυτικὰ συγγράμματα, in quibus popinales deliciæ describuntur. Athenæus lib. 14, paulo ante locum citatum, οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον ἐν τοῦ πανοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι αἰαχρὰ ψάματα πλακουντοποιικὰ συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μηθοδίου. Vbi etiam NOTA Πίναξ pro indice ex diuersis diuersorum autorum scriptis confecto.

B Πλακουντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Placentaceus: vel Placentæ speciem referens, Placentæ formā imitans. Sic redditur apud Theophr. Hist. plant. l. 4, c. 11, vbi tamen SCRIPTVM Πλακαντῶδες.

Πλακουῶπον, ου, τὸ, Placentula. Beroaldus annotat, Apuleium ex Luciano vertisse Crustulum: esse enim Crustula, edulia mellita operisque pistorii.

Π Λ Α Σ Σ Ω,

VEL potiùs Πλάττω, Fingo. Dem. Philipp. 1, ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὸν ἀργεῖον χαροπινεῖτε τοὺς ταξιάρχας καὶ τοὺς φυλαρχοὺς, οὐκ ὀλίγον τὸν πόλεμον. Budæus, postquam πλάττω dixit esse Fingo, id est Figuli more formo, affert ex Aristotele cum aliis locos, tum hunc, de apibus, πλάττουσι δὲ κηρία τοιόνδε. (Necnon πλάττοντας κηρία sign. act. ex eodē) Vide Κηροπλαστέω. Dicitur & πλάττειν sine adiectione, vt à Plutarch. οὐ Φειδίου δέ, φησὶ πλάττειν τινὰς, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος. Interdum generalius pro Formo. vt πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος, Plutarchus in lib. De educ. puerorum. Idem in Coriol. dixit οὐ τὸ σῶμα πλάττοντες ἡμῶν. Plato autem metaphoricè De rep. 2, πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτοῖς τοῖς μύθοις.

Πλάττω, vel Πλάττω, Fingo, Confingo, Comminiscor. Isocr. Panathen. πολὺν αὐτοῖς ψευδεῖς πλάττουσι αἰτίας. Item Simulo, cuius significationis Budæus exempla profert non solùm in actiua voce, sed & passiua, pag. 775. nec solùm cum accus. sed & cum infinitiuo. Demosth. πολλοὶ πλάττοντες πλάσματα. Luc. μισεῖν τοὺς πλάττοντας. (Apud Herodianum πλασαμένη sine adiectione, oppositum τοῦ ἀληθεύουσα, lib. 9, εἴτε πλασαμένη, εἴτε καὶ ἀληθεύουσα. vbi vertit Herodianus, Incertum, mentita, an verum professa) Pag. proximè sequente, πλάττομαι τὸν εἰδότα, Simulo me scire, Ago scientem. Demosthen. πασαμένος ἐξῆμα τραγικόν. Item πλάττομαι δικαιοσύνην, (Simulo iustitiam) pro σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι. (Sed apud Lysiam in oratione de Aristoph. pecunia, ἐνθυμεῖσθε δὲ ὅτι ὀλίγον χρόνον δύναιτ' ἄν τις τοιαῦτα τὸν τρόπον πλάττειν αὐτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δὲ ἔτεσιν οὐδ' αὖθις λάθοι πονηρὸς ὤν, Simulare suos mores, non satis commodè reddetur, πλάττεσθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ, aut Fingere suos mores. videtur enim significare, Simulatione tegere suos mores, & veros dissimulando, alios simulare: vt si Gallicè dicas, Contrefaire son naturel) Ex Demosthene autem affertur πλαστὰ ῥήματα cum dativo & præpositione πρὸς, in hoc loco, πλαστὰ ῥήματα ἀδήλως τῇ ὄψει πρὸς τὴν συμφορᾶν, pro Vultum ad simulationem cladis componens. Cæterùm à πέπλασμαι præterito verbi passiui Πλάττομαι, fit ADVERB. Πεπλασμένως, pro Fictè, Simulatè, Commentitiè. Pro quo dicitur & πλαστῶς.

Πλάττειν πινὶ pro καταπλάττειν, vide in Ἀναπλάττω & Καταπλάττω.

Πλάσμα, ατος, τὸ, Quod fictum est, Figmentum, Figlinum opus. Aristophanes, πλάσματα πολλοῦ ἀνθρώποι. Et Lucianus in lib. πρὸς τὸν ἐπόντα, Προμηθεῦ εἰ ἐν λόγοις, de ipso Prometheo loquens, σπουδαζόμενος δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα.

Πλάσμα, Figmentum, id est Commentum, Simulatio. σχηματισμός. ‖ Apud Greg. autē πρεσβύτης ἀπὸ μεταφορικοῦ πλάσματος, amicorum specie. Est etiam verbum theatricum & artis tibicinum, vt quidem scribit Budæus pagina 893, afferens hæc Theophrasti in 4, de tibiis loquentis quæ ex calamo fiebant, γίνεσθαι δέ φασι πείνον τε χρήσιμον καὶ καθυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν. τοῦτο δ'

αἰσχρὸν τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι. Sed πλάσμα (sicut & πλάσις) quidam interpr. varietatem quandam circa musicos sonos, & cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. Nam pro his Theophrasti De hist. plantarum libro 4, cap. 12, ἡνίκ' κύλοιν ἁπλάτων, dixisse Plinium libro 16, cap. 36, Quum adhuc simplici musica vterentur. Ibidem, Postquā varietas accessit & cantus quoque luxuria. ‖ Πλάσμα putatur fuisse & potionis genus, quo suauior vox reddebatur. Legitur enim apud Persium, satyra 1, — liquido quum plasmate guttur Mobile colluerit. Sed & Cato de plasmatis bibendis scripsit. Fabius autem capite 14 libri 1, Sic autem in primis lectio virilis, (quia carmen est, & se poetæ canere testantur) non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate (vt nunc à plerisque fit) effœminata. Vbi fortasse potius affinem præcedenti significationem habet.

HINC Πλασματώδης ET Πλασματίας, Fictus, Fictitius, Commentitius. Aristoteles Metaph. 12, πλασματίας ὁ λόγος. Bud. Sed Πλασματίας affertur & pro Fictor, Fabulator, ex Plutarcho.

Πλάσις, εως, ἡ, Fictio, Ipsa actio fingendi. Item Formatio, sicut πλάττω, Formo. (Apud Polybium tamen πλάσις redditur etiam Forma) ‖ Πλάσις metaph. Formatio morum & institutio, Bud. ex Greg.

Πλάστης, ου, ὁ, Fictor. vt Μύρων ὁ πλάστης, in Epigrammatis. & Πολύκλειτος ὁ πλάστης apud Plutarchum Sympos. libro 2. Item Creator, Conditor. Exponitur enim κτίστης. Alicubi inuenitur Deus dictus πλάστης hominum. In compositione autem redditur etiam Faber. vt χαλκοπλάστης, Ærarius faber. ITEM Πλαστὴρ pro eodem. vnde FOEM. Πλάστειρα, Fictrix, Creatrix. vt πλάστειρα φύσις in Epigrammatis.

Πλαστὸς, οῦ, ὁ, Fictus, Fictilis. Hesiodus Theogonia, Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπὸ δέκτο γυναῖκα. ‖ Πλαστὸς, Fictus, Simulatus, Commentitius, Adulterinus. πλαστὸς κατήγορος, Præuaricator, vulg. lex. ‖ Item πλαστὸν φάρμακον, de quo in Καταπλαστός.

COMP. Πλαστογράφος, ου, ὁ & ἡ, Qui falsum scribit, Falsarius. Budæus ex Artemidoro, πλαστεῖν δοκεῖν, καὶ πυξογραφεῖν καὶ πορφύρειν καὶ πιεῖν ἀγάλματα, ἀγαθὸν ῥήτορα καὶ μοιχοῖς καὶ πλαστογράφοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατῶσι· ὅμως τὸ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα δεικνύειν τοῖς τέχνας τοῦτο. (SED ET Πλαστεύειν, pro Falsum scribere, Falsare ex Pand. affert) Illud autem πλαστογράφος à Cyrillo accipi tradit & pro Mendax ac vanus historicus.

COMP. Πλαστολάλος, ET Πλαστολόγος, Qui ficta seu simulata loquitur, Qui ficta dicit, Vel, Falsiloquus, Falsidicus.

COMP. Πλαστουργὸς, idem qui πλάστης, Fictor. Et VERB. Πλαστουργέω, ῶ, pro πλάττω, Fingo, Effingo, Imitor. Bud. ex Theophylacto, πλαστουργοῦντες οἱ ζωγράφοι ὅσα ἡ φύσις οὐ δύνα). Redditur & Formo: ea significatione qua dicitur Deus formasse hominē. vnde participiū πλαστουργηθείς, Formatus, à pass. Πλαστουργοῦμαι, apud Damascenum, de Christo, ἑτέρου τοῦ τὸν φύσιν θεομῶ πλαστουργηθεὶς. VNDE Πλαστούργημα, ατος, τὸ, Damasc. de homine, θεῖον χειρῶν τὸ πλαστούργημα.

COMP. Ἄπλαστος, ου, ὁ & ἡ, Non fictus, Non simulatus, Non fucatus, Simplex. Apud Cebetem, ἄπλαστοι, Non fucatæ: vbi dicit, ἄπλαστοί εἰσι καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμένοι. A Budæo exponitur Ingenuus, item Candidus, afferente ex Plutarcho, θεασάμενος τὸ ἀφελὲς καὶ ἄπλαστον τῆς ὑποκρίσεως. Hinc ADVERB. Ἀπλάστως, Non fictè, Non simulatè, Non fucatè, Absque fuco, Simpliciter. Vt ἀπλάστως αὐλεῖν apud Theophrast. pro quo dixit Plinius Simplici musica vti. In vulgatis lexicis affertur ex Platonis epist. εἴπερ δὲ καὶ μαλα ἀπλάστως γελῶν, pro Dixisti apertissimè. Sed malim Simplicissimè, aut Minimè fictè, Minimè simulatè. ‖ Inuenitur Ἄπλαστος dictum & pro ἀπίλαστος, Cui appropinquandum non est, Ad quem accedendum non est, Ad quem tutus nō est accessus. Hesiodus Erg. — ἀλλ' ὀδαμάντος ἔχον κραπρόφρονα θυμὸν Ἄπλαστον. vbi exponitur Ἀπρόσπλαστον, & οἷς οὐδεὶς πλησιάζει. item ἄχρειον.

COMP. Εὔπλαστος, ου, ὁ & ἡ, Qui facilè fingi potest, Cuius forma facilè repræsentari à fictore potest. Exponitur etiam Qui facilè formam induit.

Πλαστῶς, Fictè, Simulatè, Falsò. Plato De leg. Dicitur & πεπλασμένως.

Πλαστικὸς, ῆ, ὁ, Ad fingendi artem aptus, vt πλαστικὴ γῆ. Apud Platonem in Timæo, πλαστικωτάτη γῆ vocari existimatur terra maximè compacta. ‖ Πλαστικὸς, Fingendi arte valens, Bud. ex Polybio.

Πλαστικὴ (sub. τέχνη) Fingendi ars, Fictorum ars, ex creta seu argilla rerum similitudines exprimentium, (vt dixit Horatius, — argilla quiduis imitabitur vda) aut etiam ex alia materia. Etiam Latinè Plastice. Lucian. τὸν μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ ἡμῖν ἡ πλαστικὴ, κατὰ τοῦτο τοῖς κοροπλάθοις. Sed idem dixit etiam, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις ἀπεμβρύων πλαστικῆς.

Πλασταρδύω, idem quod πλάσσω, seu πλάττω, Fingo. nam Hesychius πλασταρδύοντες exponit πλάσσοντες.

C. Ἀνάπλασσω, VEL potius Ἀναπλάττω, Refingo, Denuo fingo, Reformo, Denuo formo. Gr. De baptismo, ὥσπερ γὰρ οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε. Alibi quoque apud eum nos ἀναπλάττειν baptismus dicitur: quem & ἀνάπλασιν vocat. eundem autem alibi ἀναγέννησιν appellat.

Ἀναπλάττω, vacante præposit. ἀνά, Fingo, Effingo, Formo, Deformo. Luc. Ἀναξέων τὸν κηρὸν, βοᾶς καὶ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Sic Prometheus dicitur homines ἀναπλάσαι, id est formasse. Dioscor. lib. 1, cap. 129, ἀναπλάσσοντες μαγίδας, Formantes, Fingentes. Apud Galenum, εἰς κυκλίσκους ἀναπλάττεται. Vide Ἀναπλάττομαι. ‖ Ἀναπλάττω, Fingo, id est Cōminiscor, Imaginor apud me quæ non sunt, Animo concipio quæ non sunt, aut etiam quæ esse non possunt. Gregorius, ἐναντίως τοῖς τὸν ἀρχέγονον ὕλην ὑποστᾶσαν ἐξ οὐκ ὄντων, κἄν τινες ἀγνώνιμον ἀναπλάττωσιν.

Ἀναπλάττω, Illino. vnde ἀναπλασθεὶς ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, Luto illitus. Vnde in voce passiua Ἀναπλάττομαι.

P. Ἀναπλάττομαι, Refingor, Reformor. ‖ Item Fingor, Effingor, Formor. Galenus ad Glauconem, ὅσα δὲ τὰ φαρμακευτὴς κυκλίσκους ἀναπλάττεται, Formantur in pastillos. Sic ἀναπλασθεὶς εἰς τροχίσκους. Illud autem, ἀναπλάττεται εἰς κολλύρια, alii vertunt Conformatur in collyria: alii, Digeritur: alii, Cogitur in collyria. Prima tamen interpretatio vim Græci verbi magis retinet. ‖ Item Fingor. id est, Falsò & vanè animo concipior. Interdum etiam pro voce actiua ἀναπλάττω, in hac significatione. Theophyl. in Epist. σειρῆνας γὰρ δοκῶ τοὺς ἀσήμους ἡδονὰς τοῦ ποιεῖν ἀναπλάττεσθαι.

Ἀναπλάττομαι, Illinor. Lucianus, ἐπειδὰν δὲ παθῇ τὰ ὑποδήματα, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ. id est, quum illita fuerint luto. (Sic & πλάττειν πηλῷ) Idem, Ἐρμῆς ὁ ἀγοραῖος πτῆνας ἀναπτήσεται, ὁσημέραι ἀναπλαττόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ.

Ἀνάπλασμα, ατος, τὸ, Figmentum, Id quod fictum seu formatum est. ‖ Item Figmentum, Commentum, Id quod aliquis finxit seu commentus est. vnde & pro mendacio capitur. Ἀνάπλασμα, ψεῦσμα, Hesych. A Suida autem exponitur ῥῆμα.

Ἀναπλασμὸς, οῦ, ὁ, SIVE Ἀνάπλασις, εως, ἡ, q d. Refictio, vel Reformatio. Id est, Fictio seu formatio quæ fit de integro. Gregor. de baptismo, καὶ τοῦτο, οὐκ οὔσης δευτέρας ἀναγεννήσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως. A Budæo ἀνάπλασις exponitur Reformatio, Altera informatio. Item Fictio, Formatio, Ipsa actio fingendi seu formandi.

Ἀναπλασμὸς, siue Ἀνάπλασις, Fictio rerum quæ non sunt, aut etiam esse nō possunt, Imaginatio vana quarūdam rerum. Plutarchus in Consol. τὴν ἐκ τοῦ ματαίων ἐλπίδων ἀναπλασμόν. Apud Gregorium, ἡ δ' ὄνειρόπτων ἀνάπλασις, Imaginatio quæ fit in somnis.

C. ΑΠΟπλάσσω, VEL potius Ἀποπλάττω, Effingo, Fingo. Nam pro simplici πλάττω affertur ex Anthol. epigramm.

C. ΔΙΑπλάσσω, VEL potius Διαπλάττω, Fingo, Formo, vt simplex πλάττω. Voce media apud Phil. De mundo, πλεόπαν ἔργον διαπλάσαιτο. A Budæo διαπλάττω,

redditur etiam Conformo. Idem ex Galen. διαπλασθέν- A
τα (à passiuo διαπλάτομαι) affert, dictũ de mẽbris frã-
ctis, quæ sanata recõcinnantur & formæ suæ restituun
tur, ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τὴν διαπλασθεῖσαν ἡ θέσις. ‖ Item
quemadmodum simplex πλάττω, sic etiam compositum hoc διαπλάττω metaph. interdum vsurpatur. Dicitur enim de præceptore formante discipulum, à Gregorio.

Διαπλάττω, Illino. Vnde Διαπλάττομαι, Illinor. Theophrast. ἡ δὲ γῆ διαπλαττομένη πυροῖ τὸν πυρόν.

B Διάπλασμος, οῦ, ὁ, Formatio, Conformatio. At genere NEVTR. Διάπλασμα, ab altera verbi διαπλάττω signif. Vnctio aut fomentum totum corpus oblinens. Apud Dioscoridem tamen alicubi pro διάπλασμα codices alii habent διάπασμα.

Διάπλασις, Formatio, Conformatio. A Gaza redditur etiam Species, apud Alexandrum Aphrod.

Διάπλασις dicitur etiam de osse quod reconcinnatur, & formæ suæ restituitur: sequendo significationẽ modò datam participio διαπλασθέντων apud Galenum.

C Διάπλασις (inquit Gorr.) dicitur à chirurgis fracti ossis compositio eiusmodi vt comminuti ossis extremæ se contingant, omnésque eius partes sibi ex aduerso collocentur, & in pristinam vnitatem reducantur: vt annotat Galenus comment. 1, εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν.

C. ΕΜπλάσσω, VEL potius Εμπλάττω, Illino (quam significationem habent etiam αἰαπλάττω & διαπλάττω. Apud Herodotum verò atque Aristophanem & simplex πλάττω. Legitur enim apud illum, ἐπλάσατο πίλῳ κεφαλὴν πιλῷ. apud hunc autem, ἔπλαττ πιλῷ τοῖς ὀφθαλμοῖς.) A Bud. redditur non solùm Illino, sed & Infarcio: afferente ex Aristotelis Problem. sect. 29, καὶ οἱ παῖς σύριγγας ἁρμοττόμενοι εἰς τὸν τράχηλον ἄκραν τὴν κηρὸν ἐμπλάττουσι (Alicubi redditur & Inspergo, vt apud Dioscor. ἔμπασσον τὸ ψιμύθιον, Inspergito cerussam. Sed verbo ἔμπασσον potius hæc interpr. cõuenit. Vide Εμπλάττω) Quibus addit, ἐμπλάττειν propterea significare Obstruere locũ, & implere. Theophrastus de secanda materie loquens, τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμύει καὶ ἐν δένεται ἐν τοῖς ὁδοῦσι τὰ πρίσματα, καὶ ἐμπλάττει· διὸ καὶ τρόχιλα πάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἵνα ἐξάγωσι. Id est, Inter dentes serræ scobem retinent, & crenas obstruunt, sectúramque morantur. Quare artifices serræ dentium versus alternis euariantes faciunt, quò facilius scobs educatur. Ita Budæus. Affertur autem & ἐμπλάττειν τοὺς πόρους ex Galeno, vbi ἐμπλάττειν est itidem Obstruere: Therap. libro 8, τὰ γὰρ ἐμπλάττοντα τοὺς πόρους, ἐπέχει τοὺς διαπνοάς. Item pro Restituo cutem, vide in Παρεμπάσσω.

Εμπλάττω exponitur etiam In massam formo, Versando mollio, &c. de qua expositione dicetur in Ἔμπλαστρος.

Εμπλασσόμενοι autem pro ἐπιμβαίνοντες & συρρηγνύμενοι, ex Æliano, item pro περιστρέφοντες & περιπλέκοντες, ex alio affert Suidas, quem vide.

E Ἔμπλαστος, οῦ, ὁ, ET Εμπλαστικός, Ad illinendum aptus, Vel Ad illitum comparatus. Εμπλαστικὰ φάρμακα (vt scribit Bud.) Quæ vim habent obstruendi meatus cutis & corporis, quasi tectoria, & ad illitum comparata. Εμπλαστικὰ (inquit Gorræus) dicuntur medicamenta quæ poris corporis illita tenaciter hærent. Sunt autem eiusmodi, glutinosa, terrea, & minimè acria, sed gustu G potius aquosa, &c. Addit autem, ἐμφρακτικὰ vocari eadem medicamenta, quibus contraria esse ἐκφρακτικά, quæ & ἐκκαθαρτικά. Affertur verò & ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις ex Galeno. Item ἐμπλαστικοτέρα οὐσία ex eodem habes apud Budæum pagina 777. Vide Καταπλαστός. AT VERO Ἔμπλαστρος, ου, ὁ, VEL Ἔμπλαστρον, ου, τὸ, Compositio ἐκ τῆς ἐμπλαστικῶν seu ἐμπλαστῶν φαρμάκων, ex emplasticis medicamẽtis, quæ præmollita & subacta viceribus vulneribúsque imponi solent. Ita in vulgatis lexicis, vbi etiam annotatur ἔμπλαστρον com- H positionis rationem obtinere, at ἔμπλαστον, materiæ: licet multi vocabula confundant. A Gorræo ἔμπλαστρος esse traditur Medicamentum in massam coactum, quod præmollitum vulneribus imponitur.

Esse autem dictum ἔμπλαστρον à verbo ἐμπλάττειν, quod primariò quidem significat Obstruere, atque implere: secundò verò, videlicet ab effectibus emplastri, Subigere, Versando mollire, In massam formare, Illinere: item Cutem & vlceratum locum in integrum restituere. Hæc ille. Vbi quod dicit ἐμπλάττειν primariò quidem significare Obstruere, at secundò, Illinere, non conuenit cum ils quæ suprà ex Budæo annotauit: imò verò nec rationi satis consentaneum est, quum illinendi significatio & in aliis compositis & in simplici quoque interdum inueniatur, non item illa altera. Præterea quum ἐμπλάττειν prius sit quàm ἔμπλαστρον, haud video quomodo ἐμπλάττειν ab effectibus ἐμπλάστρου significationem accipere possit. Cæterùm ἔμπλαστρος pro ἔμπλαστρος σκευασία dici putatur, seu ἔμπλαστρος δύναμις, sicut & ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις alicubi legitur: sed inuenitur tamen substantiuè positum ἔμπλαστρος. vt ἔμπλαστρος κεφαλικὴ apud Dioscoridem, Emplastrum quod capiti adhibetur. & ἐμπλάστροις ψωρικαῖς apud eundem. Sed affertur & τοῖς ἐμπλάστροις, ab ἔμπλαστρον, ex Galeno ad Glauc. lib. 2, πρὸς τὰ ῥύματα μαλθακοῖς ἐμπλάστροις δεῖ χρῆσθαι. (nam scribendũ fuisset, vsurpando in fœminino genere, ταῖς & μαλθακαῖς) Sic & alibi. HINC Εμπλαστρώδης, Emplastrum referens, Emplastro similis, Aliquam cum emplastro affinitatem habens. vt ἐμπλαστρώδης σύστασις, Galeno. Apud Dioscoridem autem, ἐμπλαστρώδες καταπλασμα γίνεται, redditur, Emplastri modo illinitur.

C. 2. Παρεμπλάττω, Obstruo meatus, Intego cutem, Instauro cutem seu restituo. Vide Budæum pag. 777 ex Dioscoride. (Vbi & VERB. Εμπλάττω affert ex Theophrasto, positum itidem pro Restituo cutem) Et passiuè παρεμπλασσόμενα τοῖς πόροις, quæ velut infarciuntur seu obduntur meatibus, ad illos obstruendos. Vnde alicubi redditur etiam Obstruentia meatus, qui pori dicuntur.

Παρεμπλαστικός, Obstruendi vim habens, meatus videlicet, qui pori dicuntur. Apud Dioscoridem lib. 1, cap. 150, παρεμπλαστικὴν ἔχουσι δύναμιν, reddit Ruellius, Spiracula cutis obductu suo claudunt.

E C. ΕΠιπλάσσω, VEL potius Επιπλάττω, Illino. (quæ significatio aliis etiam compositis verbi πλάττω data fuit, atque adeo & ipsi) vt ὀλιγοπλάττειν τὴν στόμαχον τοῖς πονοῦσι δυναμένοις, Illinere stomachum medicamentis corroborandi vi præditis. Et ex Galeno, ὀλιγοπλάττειν ἔρπησιν ἕλικας ἀμπέλου, illinere vitis colliculos. Pro quo alii Imponere: quòd Illinere non satis huic loco conuenire videatur. Exponitur alioqui & Inspergere. sed vbi hæc significatio locum habet, videri possit legendum ὀλιγοπαττειν. Sic de ἔμπασσον quod redditur Insper gito, dictum est in Εμπλάττω. ‖ Επιπλάττω, (sicut & εμπλάττω) Obstruo. vt ὀλιγοπλάττει τὰ ὦτα, ex Aristotele, in Probl.

Επίπλασμα, ατος, τὸ, Medicamentum quod illinitur, seu imponitur, in v. l. AT VERO Επίπλαστος, sicut & simplex πλαστὸς, pro Fictus, Simulatus, Fucatus, Cõmentitius. ὀλίπλαστος φίλος, Luc. Et ὀλίπλαστον δίκαιον, Ius cõmentitium, Ius quod figmento non re ipsa subsistit. in v. l. CONTR. Ἀνεπίπλαστος, pro ἄπλαστος, Non fictus, Non simulatus, Non fucatus.

C. KATAπλάσσω, VEL potius Καταπλάττω, Illino, Oblino. Aristoteles Historiæ animalium libro 9, καταπλάττει ἑαυτὸν πιλῷ, Oblinit se luto. Vel, Limo obducto se loricat. quæ interpretatio affertur ex Gaza. Ex Plinio autem, Luto se tergorat. Vide & Θεραπεύω. (Sunt porro vsi Herodotus atque Aristophanes & simplici πλάττειν cum eodem datiuo, vt dictum est & in Εμπλάττω) Pass. autem καταπλασσόμενον τῷ μετώπῳ, pro Illitum fronti, apud Dioscoridem libro 3, capite 93. at καταπλασσόμενον τὸ ὀμφαλὸν ἐξ ὕδατος, ibidem redditur Peruncto ex aqua vmbilico. Ex Galeno ad Glauc. affertur καταπλάττειν τῷ τῆς πυρῶν ἀλθύρῳ, pro Cataplasma imponere ex triticea farina. Sed & cum genitiuo, ex eodem Diosc. καταπαττομένη τῆς διδύμων, Illita testibus. Apud quem legitur etiã φακὸς ὁ ὀλὶ τῆς τελμάτων διέφεκτος ὀλὶ τῆς τῶν ὀμμάτων ὑδάτων, ψιμύθιον τῇ δυνάμει, πάσης

φλεγμονῶν καὶ ἐρυσιπέλασι καὶ ποδάγραις ἁρμόζει καὶ καταπλασσόμενος καθ' ἑαυτὸν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. Pro quo Plinius A
hæc habet, Est & palustris lens per se nascens in aqua
non fluente, refrigeratoriæ naturæ: propter quod collectionibus illinitur, & maximè podagris, & per se,
& cum polenta. Alicubi autem pro eo quod καταπλάσσουσιν dicit Dioscorides, vtitur composito Superlini. At verò pro istis eius verbis, καὶ τὸ σπέρμα ὁλῶς καταπλασσόμενον εἰς ἄρτους, habet, Semen eius gratissimè panes condit. Ipsius autem Dioscoridis interpretes reddiderunt, Panibus inspergitur, & Compinsitur B
panibus. A Bud. καταπλάσσω redditur etiam Cataplasmate curo & medeor, apud quem vide plura, pagina 778. Item de καταπλάττειν & καταπλάσσειν copulatis dictũ est suprà, tomo 1, pag. 179, in fine.

Καταπεπλασμένον autem in musica quid sit, docet Fabius libro 1, capite 19, ita scribens, Nec verba in faucibus patietur audiri, nec oris inanitate resonare, nec (quod minimè sermone puro cõueniat) simplicem vocis naturã pleniore quodam sono circumlinire. quod Græci καταπεπλασμένον dicunt. Sic appellatur cantus C
tibiarum quæ præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modò exitu grauiorem spiritum reddunt. Sic & πλάσμα musicorum esse vocabulum, dictum fuit suprà.

Κατάπλασμα, ατος, τὸ, Medicamentum quod illinitur, Medicamentum quod illinendo adhibetur. Quidam ex Scribonio Largo interpretantur Superpositum medicamentum. Apud Diosc. καταπλασμα γίνεται ἐμπλαστρώδες, redditur, Emplastri modo illinitur. Κατάπλασμα (inquit Gorræus) Medicamentum molle & consistentia mediocre, quod repellendo, concoquendo, digerendo, resoluendo, laxando, vacuando, detergendo, calfaciendo, siccando, dolorique sedando D
adhibetur: quæ crassiora siccioráque sunt, ἔμπλαστρα & cerata: quæ liquidiora, συγχρίσματα & vnguenta appellantur. Ab antiquis (vt idem docet ex Galeno ad Glauconem libro 2) magna ex parte ex melle parabantur, cui incocta essent vel mista medicamenta morbo conuenientia: sæpissime verò & ex pane, oleo & farina. Sciendum est autem vt καταπλάσσειν interdum pro καταπάσσειν perperam positum inuenitur, vel vicissim, ita κατάπασμα pro κατάπασμα, vel vicissim. E

Καταπλαστός, οῦ, ὁ, Qui illinẽdo adhibetur, seu per illitum, Cuius illitus medicamenti loco est. Sed & φάρμακον καταπλαστὸν apud Aristophanem in Pluto, Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλεῖ δὴ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐπεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. Vbi scholiastes annotat pharmacorum tria esse genera, καταπλαστά, & χριστὰ, & ποτὰ, seu πιστά. (nam paulo post dicit πιστὸν, τὸ πινόμενον) IBIDEM Πλαστὸν esse τὸ καταπλασσόμενον. quod & καταπλαστόν. Hoc verò cõpositum à quibusdam proparoxytonè scribi admonet idem. SED ET Καταπλαστὴ ex Herodoto affertur pro medicamento.

C. METAπλάσσω, VEL potius Μεταπλάττω, Transformo, Refingo. Pass. Μεταπλάττομαι, vnde participium μεταπλασθὲν apud Lucianum in Alcyone, ἡ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι. quibus hæc addit, (in quibus μεταχηματίζειν nõ aliud esse videtur quàm μεταπλάττειν) τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὀλιγάκις ὕδωρ, πηλὸν ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζει πολλὰς ἰδέας φύσεις. G

Μεταπλασμός, οῦ, ὁ, Transformatio. Sed μεταπλασμὸς peculiariter vocatur à grãmaticis mutatio terminationis alicuius vocabuli, vt ἀλκὶ pro ἀλκῇ, & ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ, necnõ κλαδὶ pro κλάδῳ. Quod & in verbis fit, vt docet Eustathius, apud quem vide plura pagina 58, itẽ 75. Sed & voces in quibus facta est huiusmodi mutatio, dicuntur μεταπεπλάσθαι. H

C. ΠΑΡΑπλάσσω, VEL potius Παραπλάττω, Illino, in vulgatis lexicis, sed absque vllo exemplo. AT Παρεμπασμὸς, Sordes in tibiarum foraminibus, ex Hesychio. (quum alioqui suprà καταπεπασμένον in longè alia significatione habuerimus ex Fabio, de cantu tibiarum, quæ præclusis quibus clarescunt foraminibus recto modò exitu grauiorem spiritum reddunt) Apud eundem Hesychium EST Παρεμπάσματα expositum τὰ κηλεῖα τὰ ὀλιγοπάχυσμα τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις. Vbi quidam significari putant ceram qua in libris quæstiones aut quidpiam aliud notamus: quales apud Ciceronem ceræ miniatulæ & cerulæ miniatæ. Sed ita exponẽdo, non videtur posse retineri quæ habetur in vulgatis Hesychii editionibus lectio.

B C. ΠΕΡΙπλάσσω VEL potius Περιπλάττω, Illino. Item, Obduco, Obtego, Budæus ex Theophrasto libro 9, διόπερ ὅταν διδῶσι τὸ πέπον, ἐν ἄρτῳ ἢ σέσαμῳ περιπλάττουσι. καὶ γὰρ ἄλλως τὴν φθόρυγγα. Et pass. Περιπλάττομαι, ex Aristotele Probl. ἐμφυσᾶται γὰρ περὶ τὴν φλοιόν, καὶ περιπλάττεται πηλῷ.

C. ΠΡΟΣπλάσσω, VEL potius Προσπλάττω, Affingo. Itẽ Illino. Exponitur tamen pass. particip. προσπλαττόμενος & προσπεπλασμένος, Adhærens, seu Adhærescens, apud Dioscoridẽ, προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς. Et προσπεπλασμένον τοῖς μηροῖς δάκρυον. C

Προσπλαστὸς autem pro προσπλασὸς, sicut ἄπλαστος pro ἀπλασὸς suprà. Æschyl. οὐδὲ προσπλαστοὶ ξένοις, q. d. Non appropinquabiles peregrinis. Id est, Quibus tutò appropinquare, seu ad quos tutò accedere non possunt peregrini, Ad quos tutus peregrinis accessus non est, Non adeundi peregrinis.

Προσπλαστικός, Obstruẽdi vim habens: (eadem forma qua ἐμπλαστικός) ex Dioscoridis libro 5.

C. ΣΥΜπλάσσω, VEL potius Συμπλάττω, Fingo, pro simplici πλάττω. Hesiodus, Γαῖα γὰρ αὖ πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἴσον ἑαυτῇ, ἀστερόεντα κάλυψε, ἵνα μιν πανταχόθεν περικαλύπτοι, Ἀμφιγυήεις Παρθένῳ ἀΐδοιν ἴκελον. Item pro Confingo, Comminiscor. Synesius, ἐπ' αὐτῷ τῷ τῶν συμπλάσαι. D

ΠΛΑΤΥΣ, ος, ὁ, Latus: interdum etiam Amplus, Spatiosus: oppositum

habens στενὸς, id est Angustus, vel etiam Strictus. Apud Hesychium & Eustathium πλατὺς Ἑλλήσποντος. Xenophon Hellen. 6, πλατυτάτης γεμιοῦ οὔσης τῆς Θεσσαλίας, Quum spatiosissima & amplissima regio sit. Vel Latissima: vt Campi lati & Regnum latum. Item de via. Xenophon Pæd. 1, ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς. Sed & porta ac domus πλατεῖαι sunt: vt Latinis Porta Ampla & patula, Domus ampla & spatiosa. Matth. 7, πλατεῖα πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν. Virgil. dicit, Lati aditus ducũt illuc. Herodianus libro 4, οἱ πλατεῖαι καὶ πολλῇ οἰκήσει, amplis ac spatiosis ædibus. Item πλατὺ στόμα, Latum ac patulum ὅς, Latè diductum. vnde πλατὺς γέλως, risus lato ore profusus, quod apud Synesium legitur. Item & corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα dicitur. Xenophon de re equ. ἰσχία πλατέα ἔχει ἱππικῇ καὶ εὔδρομα. vt apud Virgilium Lati armi. Vnde πλατεῖς dicuntur qui lato atque amplo corpore sũt. Sophocles Aiace, ὁ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐκ ἀνθρώποις φῶτες ἀσφαλέσταροι. Sunt & greges πλατεῖς, pro quo potius dicas Ampli, vel etiam Latè diffusi, Latè palantes. Iliad. β, ὥστ' ἀμφὶ λίμνῃ πλατὺ αἰγῶν. Aliis præterea substantiuis iunctum reperitur, cum quibus variè pro loco reddi potest, pro Latus, Amplus, Spatiosus, Patens, Fusus: vel Latè patens, Latè diffusus, aut siqua his synonyma sunt. Interdum verò FOEMIN. Πλατεῖα sine adiectione positum legitur, nimirum pro πλατεῖα χεὶρ, vel πλατεῖα ὁδὸς. vt apud Aristophanem, πλατείαις τυπτόμενος, pro πλατείαις χερσὶ τυπτόμενος, Patula manu percussus, Manu explicata, siue Palma: cui opponitur κόνδυλος, manus in pugnum contracta. At πλατεῖα sub. ὁδὸς, pro Via vrbis lata, quã Hom. λαύραν appellat, alii ῥύμην. Pollux suo tempore frequẽti in vsu fuisse testatur, afferens etiam hunc Philemonis locum, τὴν πλατεῖαν σοι μόνον τοῦτον πεποίηκεν ὁ βασιλεύς. Lucæ cap. 14, ἐξελθὲ ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας. (vbi ῥύμη idem ferè cum στενωπὸς esse videtur, id est Angiport[9]) Apocalyps. 11, τὰ πτῶματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας. Item alibi passim. Latini quoque vtuntur vocabulo Platea pro vico seu via vrbis latiore, ac nomi-

natim Plautus & Terent.

Πλατίων, Latè. COMPAR. Πλατύτερον, Latius. Herodian. libro 2, ἰσοβίας τε πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρων πλατύτερον σιωπᾶν ἔξαν. Vbi Polit. Plerique historiæ autores, tum maximè poetæ versibus suis, vberrimè sunt exequuti.

Πλατύτης, ητος, ἡ, Latituto, Amplitudo, Spatiosi tas, Xenophon de agro.

Πλατυόω, Dilato, Latè duco seu diduco, Amplum & spatiosum reddo. Matth. 23, πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, Dilatant. Faciunt quã amplissima. Pass. voce & sign. in ep. 2 ad Corinth. capite 6, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυν̃ται, cor nostrũ dilatatum est. cui ibidem opponit στενοχωρεῖσθαι. Ex Alex. Aphrod. πλατυνθὲν τὸ δίαφραγμα, amplam habere intermissionem. Πλατύνεσθαι exponunt etiam Latius fieri, Latescere, ex Columella.

Πλάτυσμα, ατος, τὸ, Latum linteum vel quid simile cui emplastrum inducitur illitu, Pittacium. Πλάτυσμα (inquit Gorr.) dicitur quicquid in latum extẽditur, ideóque variis rebus accommodatur, vt emplastris aliquãdo: in quorũ genere vocatur πλάτυσμα emplastrũ latũ, seu potius latius linteum cui emplastrum superlitum est. Sic sæpe apud Galen. reperias in libro περὶ κρίσεων, vt extremo lib. 4, vbi Heræ emplastra refert, scribitque primùm vlcus per spongiam probè purgandũ, vt madoris expers sit, deinde super id platysma imponendũ, cui emplastrum illitum sit: postea duplex linamentum exterius superdandũ. Sic Act. l. 9, c. 48, πλάτυσμα σὺν ἡρου τομώματος vocat laminam ex ferro stomomate latiorem. Itẽ πλάτυσμα μυῶδες, SIVE Πλατὺς μῦς, latus musculus. Vide in Μυῶδης.

Πλατυσμὸς, ᾶ, ὁ, Dilatatio, Diductio & distensio in latum. Dioscorides libro 5, cap. 11, de vini facultate, ποιεῖ δὲ καὶ ἐμπνευματώσεις χρονίας, καὶ ὁ ἦξιν ὑποχονδρίου, καὶ πλατυσμὸν, ad distensiones, vt Ruell. interpr. Accipiunt etiam pro Ostentatio, Iactantia, vel etiam pro Loquacitas, apud Athen. lib. 14, — ὁ δὲ πλατυσμὸς Πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο.

Πλάτος, εος, τὸ, Latitudo: à πλατὺς, vt βάθος à βαθὺς, πάχος à παχὺς, & similia. Aristot. Rhet. 1, ὑπῆρξεν καὶ τὸ μῆκος καὶ βάθος καὶ πλάτος. Herodian. l. 7, πλατεῖ γὰρ καὶ βάθει μέγιστος ὁ ποταμὸς ῥέων, ἄβατος αὐτῷ γίγνεται, tãta erat amnis illius profunditas ac latitudo vt irremeabilis foret. At de ἐν πλάτει vide in Βαθυπαγῆς. Aquatilia quædam dicuntur natare αὐτῆς τοῖς πλάτεσι, ipsa sua latitudine, id est eo ipso quòd lata sunt. nam quæ lata sunt, mergi non solent, vt ea quæ rotũda & breuia seu angusta. Aristot. ἔνια μὲν οὐκ ἔχει πτερύγια, ἀλλ' αὐτῆς νεῖ τῆς πλάτει. id est, Plinio interprete, E planis aliqua non habent pinnas. ipsa enim latitudine natant.

C. Ἄπλατης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Latitudine carẽs, Qui latus non est, Latitudinis expers, Qui sine latitudine est. Gell. lib. 1, capite 20, Linea autem à nostris dicitur quam γραμμὴν Græci vocant. Eam M. Varro ita definit, Linea est (inquit) longitudo quædam sine latitudine & altitudine. Euclides autem breuius, prætermissa altitudine, γραμμὴ est (inquit) μῆκος ἀπλατές. quod exprimere vno Latinè verbo non queas, nisi audeas dicere Inlatabile.

C. Εὐπλατὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Valde latus, Peramplus. vt à μέγεθος dicitur εὐμεγέθης.

C. Ἰσοπλατὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Æquè latus, Qui eiusdem latitudinis est, Par latitudine. τὸ ἰσοπλατὲς, Æqualis seu par latitudo. Alii Æquilatatio interpr. ex Vitruuio libro 2, c. 8, Tunc ab cẽtro diducto circino ad lineam planitiæ æquilatatio signetur.

Πλατεῖον, ου, τὸ, Tabella lata. Budæus interpretatur simpliciter Tabella, ξυλήφιον, hæc ex Polybio subiungens, καὶ λαβὼν τὸ σώθημα τὸ νυκτερινὸν (τοῦτο δὲ πλατεῖον ὀλιγεγραμμένον) ἀπαλλάττετο. Item, πύξις δὲ δεῖ τὸ πλατεῖον ἀναφέρειν πρὸς τὴν χλαῖνα τοῦ χρόνου. Et rursus, εἰδὼς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας ἐκ ποίου μέρους ἥκει τὸ πλατεῖον.

Πλατειάζω, Os dilato, Ore in latum diducto loquor. Ex Theocr. VNDE Πλατειασμὸς, οῦ, Oris dilatatio, Ore in latum diducto loqui. Legitur apud Quintilian. l. 1, c. 9, Et illa per sonos accidunt quæ demonstrari scripto non possunt, vitia oris & linguæ: ἰωταισμοὺς, λαμβδακισμοὺς & ἰγνότητας & πλατειασμοὺς, feliciores fingendis nominibus Græci vocant: sicut κοιλοσοφίαν, quum vox quasi in recessu oris auditur. Vbi Camerarius, Quùm quid plus æquo aut minus sonat, collisiones & hiatus, ἰγνότητας & πλατειασμοὺς dixit. Verùm apud Theocr. Doricè LEGITVR Πλατιάσδοι pro πλατειάζω: Idyll. 15, Παύσαιδ' ὦ δύ' ἄνανοι, αὐήνυτα κωτιλλοίσα· Τρυγόνες ὀκνᾶσι ὦν πλατιάσδοισα ἄπαστα. Vbi Schol. πλατιάσδοισα exp. δωριζουσα: quoniam nimirum οἱ Δωριεῖς πλατυσμοῦσι, τὰ πλειοάζοντες. Vbi etiam NOTA, Πλατυσμεῖν & Πλατειάζειν synonymos poni pro Patulo seu in latum diducto ore verba pronuntiare. quod Πλατυσμέω deriuatum est à NOMINE Πλατύσμος, Qui lato seu in latum diducto ore loquitur. Item, Qui latum seu patulum aut amplum os habet. vt apud Virg. Lato ore ingens fenestra. Sed notandum apud schol. ibi scriptum LEGI Πλατυάσδοισα, quam scripturam non probo.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, Platanus: à latè diffusis ramis nomen sortita. vnde apud Virg. — prona surgebant valle patentes Aeriæ platani. Cic. Hæc tua platanus ad opacandum hunc locum patulis diffusa ramis. Sic Plin. lib. 12, c. 1, de quadam platano in Lycia, Nemoroso vertice & se vastis protegens ramis, arborum instar, agros longis obtinens vmbris. Ibidem tradit, eam quibusdam in locis non posse in amplitudinem adolescere. Plato in Phædro, καλὴ γε ἡ κατηγορία. ἦ τε γὰρ πλάτανος αὖ τὴν μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τῶν τε ἄγνου τοῦ ὕλου καὶ τοῦ σύσκιον πάγκαλον. Plut. in Apophth. Themist. ταῖς πλατάνοις ἀπείκαζεν αὐτὴν, αἷς ὑποτρέχοισι χρήματα ὀλιγωρίας γενομένης δὲ δυδίας, πλοῦσι παρερχόμενοι καὶ λοιδοροῦσι. ‖ Dicitur etiã fuisse vasis genus in quo popana fingebantur: nomen fortè & ipsum à latitudine sortitum. Arbor autem Πλάτανος à poetis VOCATVR & Πλατάνιστος, vt Il. β, Καλὴ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. Quem versum Cic. sic interpretatus est, Sub platano vmbrifera, fons vnde emanat aquai. Item apud Apollon. Rhod. ἀμφιλαφὲς πλατανίστῳ. ‖ Πλατάνιστος ex Photio affertur etiam pro Locus spatiosus & latè patens: à platani foliorum similitudine. Deriuata autem à Πλάτανος SVNT, Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, quo significatur vel Platanis abundans, Platanis multis consitus: vel Platani speciem gerens, Platani formam imitans. ITEM Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, Platanis consitus locus. Platanetũ Latini vocant: apud quos & Platanina folia, quæ ex platano sunt. AT Πλατανία, pomorum quoddam genus, apud Athen. lib. 3, τὰ δὲ σπατία λεγόμενα, ὥσπερ δὲ πλατανία, δύχυλα.

ΠΛΑΤΑΞ, Alexandrinis vocatur coracinus piscis, eo quòd latiore corpore sit, vt Athen. lib. 7 his verbis enuit, καὶ λοῦσι δ' αὐτὸ (nimirum τὸ κορακῖνος) οἱ Ἀλεξανδρεῖς πλάτακας, ἀπὸ τοῦ πλατέος χοντος. Idem piscis, necnõ ὁ σαπρῖνος, vocatur ETIAM Πλαπακὸς, (NON Πλαπακὸς, vt perperam alicubi scriptum legitur) apud Athen. lib. 7, ὅπερ δὲ καὶ πλαπακὸς καλεῖται ὁ σαπρῖνος, καὶ τὰ σαπρὰ καὶ ὁ κορακῖνος, Παρμενίων φησὶν ὁ Ῥόδιος. At lib. 3, πλαπακοὺς nominari τοὺς μύλλους scribit, ex Dorione, τοὺς δὲ τρεσταγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μὲν Ἴωνων καλεῖσθαι γωνίδια, ὑπὸ δὲ Ἴωνων πλαπακούς. Paulo pòst, οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλαπακοὶ, οἱ δὲ μείονες ἡλικίαν, μύλλοι. SVNT ET Πλατανισταὶ pisces quidã, de quibus Plin. lib. 9, c. 15, In Gange Indiæ platanistas vocant, rostro delphini & cauda, magnitudine autem XV cubitorum.

ΠΛΑΤΑΜΩΝ, ῶνος, vt Suid. annotat, simpliciter dicitur ὅλη γῆς πλάτους, propriè verò ὅλη θαλάσσης ἐχούσης ἢ πέτρας ὑποκειμένας. Idem exponit etiam αἰγιαλὸς, necnon fluuii proprium nomen esse dicit. Hesychio autẽ est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ὅπου θαλάττιος: qui etiam addit, à quibusdam exponi λεωπετρία, item ὁ λιθηρὸς πέτρα. A Galeno in Lex. Hippocr. dicitur esse ἔφαλος πέτρα, λεία, ταπεινὴ, ὥστε λοῦν πλατύνεται τὰ κύματα. Eustathius cũ Suida

facit. nam in hunc locũ Dionysii περιηγητοῦ, de Gange, Ἀθηνᾶν ὕδωρ Νυσήϊον ὅθι πλαταμῶνα κυλίνδει, annotat, οὐ κυρίως ἔοικε χρῆσθαι τῇ λέξει, ἀλλ' ἁπλῶς ὅπου γῆς πάσης λέγει τὸν πλαταμῶνα· κυρίως δὲ ὁ πλαταμὼν ὅπου θαλάσσης λέγεσθαι εἴωθεν ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. Pro petra humili in mari, accipit Aratus in Prognost. ὅτε πλατέος περὶ πόντου Φαίνῃ χθαμαλὴ νεφέλη, μηδ' ὑψόθι κύρη, Ἀλλ' αὐτὸ πλαταμῶνι ῥοθαλίζῃ ὁμοίη. id est, αὖ πλησίον τοῦ πόντου ῥοθαλίζῃ τοῖς πλαταμῶσιν ὁμοίως, vt Theon schol. exponit, qui πλαταμῶνα esse dicit πέτραν ὀλίγον ὀξέχουσαν τῆς θαλάσσης, seu ὀλίγον ὑπὸ κύπουσαν τῆς θαλάσσης ὁμαλὸν πέτραν καὶ ὕφαλον. Itidem Marcellus apud Dioscoridẽ lib. 4, cap. 74, de solano manico, φύεται ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις καὶ τοῦ σπηλαίοις καὶ πλαταμῶσι, vertit In litto ralibus petris. Ruellius autem In maritimis foueis. quemadmodum in vulg. lex. πλαταμὼν exponitur Fouea mari vicina, quæ illo intumescẽte aquam accipit salsam: cuiusmodi Rhodi fuit, teste Strabone lib. 5. Ex Apollonio affertur pro Littus amplum & latum: quæ expositio cum Hesychiana conuenit.

ΠΛΑΤΗ, ης, ἡ, pro quo DORICE Πλάτα, Extrema & latior remi pars. (Palmulã Latini vocant, quod Seruius exponit Extrema pars remi in modũ palmæ protenta) τὸ πλατὺ τῆς κώπης ὁ μεθίεται εἰς τὴν θάλασσαν. vt scholiastes Euripidis exponit. Sic Eustath. pag. 89, de κώπῃ & ἐλάτῃ loquens, καὶ πλατὴ δὲ [λέγεται,] ἤγουν ἐλαύνεσθαι κατὰ τὴν κάτω πλατυ. Sæpenumero autẽ pro integro remo accipitur, sicut & Latina vox Palmula & κώπη. Soph. Œdip. Colon. ἀ δ' ἀνήρετμος ἐκπαγλ' ἁλία χερσὶ θοαδροῦ πλάτα θρώσκει τῶν ἑκατομπέδων νηνίδων ἀκόλουθος. vbi scholiastes exponit κώπη. Euripides Oreste, Ἀμφὶ δ' Ναυπλίου ὀκπλήρων πλάτη Ἀκταῖσι ὁρμεῖ. Vbi scholiastes τοῖς κώπαις θεσπορμίζεται τοῖς ἀκταῖς, addẽs, sub nomine τῶν πλατῶν significari ipsas naues. Et ἑλίσσει πλάταν ἁλίαν pro κωπηλατεῖν. Hesychius quoque exponit πλοῖον: Suidas verò dicit esse εἶδος πλοίου, speciem quandam nauigii. Sed idem generaliter pro πλοῖον etiam accipit in hoc loco, πλάτῃ μυριοφόρος πύρριος τε καὶ θεσφεράμασι παντοίοις κοσμήσας ἄνωθεν, κατ' ῥεῦμα ἀφίησι. Ex Diodoro autem Siculo, πλάτας καὶ δεσμὰς τῶν καλάμων, pro fasciculis ex arundinibus ad corticis & suberis vsum in aqua. ‖ Πλάτῃ teste Hesych. dicuntur etiam τῶν ἀσκῶν τὰ πλατία. ‖ Item Ventilabrum πλάτη dicitur, quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Eustathius pag. 1674, πλάτη δὲ θαλασσία, τὸ ἐρετμόν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον. vocat ibidem λικμητήριον. ‖ Homini quoque πλάτῃ tribuuntur. Sic enim appellantur costæ latiores. Poll. lib. 2, καὶ τὰ μὲν τῶν πλευρῶν ὀστᾶ, ἀσσάσθαι. πύκνα δὲ, πλάτῃ μὲν τὰ ἐμπύτερα, ἃ καὶ ἀλλήλοις συμπέπηγε· τὰ δὲ γενὰ, κοφτὰ, ἀράχνοι κοινωνεῖ. Item πλάτῃ dicuntur αἱ ὠμοπλάτῃ, vt idem Poll. eodem libro annotauit, id est Scapulæ, seu Scopula aperta, vt Celsus appellat. Itidem Erotianus apud Hippocratẽ πλάτας exponit ὠμοπλάτας. Rectè igitur Gorræus, Hippocrates (inquit) lib. De locis in homine, videtur πλάτας, scapulas appellare, scribens, αἱ δὲ πλάτῃ πρὸς τὰ γύα ἤρθρωνται.

Πλάτον, ου, τὸ, Parua πλάτη, Palmula: vel Nauicula. Ex Epigramm. ITEM Πλάπγξ, vulg. lex. Summa pars remi qua percutitur aqua.

Πλατυῶδες legitur apud Aristoph. in Acharn. Τὸ νεώριον δ' αὖ [πλέον ἦν] κωπῶν πλατυμδῶν, Τύλων ψοφούντων. vbi scholiast. κωπῶν πλατυμδῶν exp. τῶν εἰς κώπην ξύλων ὅλη τηδείων, καὶ κώπας ἁρμοζόντων, ἵνα εἰδῶσιν εἰ ἀντρέχοισι πῖς τρήμασι. Sed videtur mendosus esse locus, & permixta duarum expositionum verba habere.

Πλατυγίζω, Palmula aquam percutiendo strepitũ excito. Metaphoricè verò significat, Verborũ ampullis strepito. Aristoph. Equitibus, Τί θαλαττ' κοπῖς καὶ πλατυγίζεις; vbi scholiastes annotat, ambo hæc verba μεγαλορρήμοσύνης significatiua esse, pro πλατυνῇ καὶ ἀλαζονδύῃ: sumpta metaphora à NOM. Πλάτη, quo significatur τὸ πλατύτερον μέρος τῆς κώπης, ὃ τῇ θαλάσσῃ μᾶλλον προσερείδεται, καὶ τύπτον τὸ ὕδωρ τῇ εἰρεσίᾳ ἀποτελεῖται κτύπον. Paulo antè autem annotarat πλατυγίζειν propriè esse τὸ δίκτυον πλάταγον τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, καὶ παίειν τῇ δεξιᾷ καὶ ἦχον ἀποτελεῖν. Sicut porro dixi eum πλατυγίζειν exponere ἀλαζονδύεσθαι, ita ETIAM Πλαπάζειν Hesych. itidem ἀλαζονδύεσθαι, necnon φενακίζειν.

¶ Πλάτη, significat etiã Ictus. Hesych. enim πλάτα (à nomin. DORICO Πλάτα pro Πλάτη) expon. πληγή. VNDE Πλατάσσειν deriuatũ esse existimo, quod Suidas in Πλάταγγον exponit ἠχεῖν. vt πλατάσσω propriè sit Ex ictu vel collisione sonum excito. Puto igitur & apud scholiastem Theocriti, vbi πλάταγγον deriuat à VERBO Πλάσσειν, significante ψοφεῖν, legẽndum esse πλατάσσειν. à quo orta sunt quæ sequuntur.

B Πλάταγη, ης, ἡ, à πλατάσσω vt πληγὴ à πλήσσω, Instrumentum quoddam crepitum edens, seu (vt Suidas exponit) εἶδος ὀργάνου ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελοῦσας. Crepitaculum Latinè reddere possumus. Quintil. Sonum edant puerilium crepitaculorũ. Columella, Crepitaculis æreis aut testarũ plerunque vulgo iacentium sonitu terreatur fugiens iuuentus. Idem cum κρόταλον. Apollonius lib. 2 Argon. de Hercule Stymphalidas aues fugante, — χαλκείῳ πλαταγῷ ἐνὶ χερσὶ πνάσσων Δούπει. Sic apud Suidã, ὁ δὲ πλαταγὼ χαλκευσάμενος ἐπλαταγεῖ. Epigramm. lib. 6, τὴν ξυνὴν πλαταγὴν, buxeum crepitaculum. Aristoteles Polit. 8, cap. 5, inter puerilia ludicra numerat, quibus occupantur pueri ne quid domi frangãt dum quiescere nequunt. Sic & Plutarchus Symposi. lib. 7, δοτέον ὥσπερ παισὶν ἀτρεμεῖν μὴ δυναμένοις, οὐ δόρυ καὶ ξίφος, ἀλλὰ πλαταγὼ καὶ σφαῖραν. Cæterùm sicut κρόταλον interdũ dicitur in hominem garrulum & qui aures audientibus obtundit, non aliter ac crepitacula & garrula sistra, sic etiam πλαταγὴ: vnde Ἀρχίππου πλαταγή. erat enim Archytæ inuentum, vt loco citato docet Aristoteles.

D Πλαταγέω, αῖ, Crepito seu Sonitũ edo in modum πλαταγῆς. Ex Epigr. de tympano. Item, Crepitaculo sonitum edo. vide in Πλαταγή. Hesych. πλαταγεῖν exponit κροτεῖν.

Πλάταγημα, ατος, τὸ, Crepitus seu sonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocritus Idyll. 3, Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμαξάτο τὸ πλάταγημα, Ἀλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ παῖχεῖ ὀξεμαραίνετο. id est, ὥς τε κατ' ὀξὺ τυπόμενον ψόφον. vbi quidam codices habent ποτεμαξάμενον πλάταγησεν.

Πλαταγίζω, idem cum πλαταγέω, Crepitum seu strepitum edo, Strepito. Eubulus apud Athen. lib. 12, Ἠχῶν πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα.

Πλαταγών, ῶνος, ὁ, id est Crepitaculum, Sistrum. VNDE Πλαταγώνιον, ου, τὸ, Crepitacillum, Lucretio. Verùm non significat solùm τὸ κρόταλον, siue τὸ σεῖσρον ὦ ψυχαγωγοῦσιν αἱ ἀπαίδευτα τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων, vt Pollux scribit l. 9, sed & folium papaueris, aut anemones, τὸ τῆς μήκωνος φύλλον καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης. ideo à πλατάσσω sic nominatũ quòd amãtes pollici & indici sinistræ manus impositũ dextra percuterent, ac sonitũ inde elicerent, amoris indicium. ἐσημειοῦτο δ' ἀπ' αὐτῶν (inquit Suid.) τὴν τῶν ἐρωμένων σοφίαν, πθέντες ὅτι τε τῶν αἰσχίστων καὶ τοῦ λιχανοῦ, καὶ ἀνιπόποντες. καὶ εἰ μὴ ἤχησεν, ἐξέρχοντο· εἰ δὲ μὴ, τὸ ἀπάλιν. Iisdem propemodũ verbis idẽ refert scholiastes Theocriti, Πλαταγώνια, τὰ τῆς μήκωνος φύλλα καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν, (sic enim reponendũ mihi videri, suprà annotaui) ὅ ὅτι ψοφεῖν. πθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτοισι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ· καὶ ὅπω σημειοῦνται εἰ ἀγαπῶν) ὑπὸ τῶν ἐρωμένων, ὡς πῦρ καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ πλαταγῶνος ψοφεῖ ἀψόφως ὅπου κρουσθεῖν. Quibuscum confer locum quẽdam Theocriti in Πλαταγίζω. Vtitur autem hoc vocabulo πλαταγώνιον pro folio papaueris, Theocritus Idyll. 11, Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν, rubra folia. At τῷ πλαταγῶν vtitur Ioseph. in descriptione hyoscyami, ἀφίησι δ' αὖθος πῷ τοῦ μήκωνος πλαταγῶνι δυνάμενον δεκεῖν ἐμφερὲς ἔτι). Dicebatur πλαταγώνιον παίζειν, de ludo illo amantiũ quo πλαταγώνιον sinistræ manus pollici indicique impositum dextra percutiebant, sonum in amoris erga se indicium elicientes. Pollux, τὸ δὲ πλαταγώνιον οἱ ἐρῶντες ἢ ἐρῶσαι ἔπαιζον. Obserua autẽ πλαταγὼν apud scholiast. Theocriti fœminino genere, apud Iosephum masculino vsurpari. ‖ Πλαταγώνιον videtur Suidas velle exponere etiam ὁποῖόν ἔχον πλάτος.

Πλαταγωνέω, idem cum πλαταγέω seu πλαταγίζω, ab ea significatione τοῦ πλαταγῶν deriuatum qua ponitur pro

πλαταγή, id est Crepitaculum. vnde apud Hesychium, Πλαταγωνήσας, ἐπλακωθήσας καὶ ψοφήσας. A

ΠΛΕΊΚΩ, F. ξω, (à quo Latinum Plico) Plecto, Necto seu Connecto: interdum etiã Texo, Contexo. vt στέφανον πλέκειν, Nectere coronam, Horat. seu Plectere, (vnde apud Lucretium, — caput plexis redimire coronis) aut Texere, vt Ouidius, — texebas varios per cornua flores. Matth.27, πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ὀπὶ πὶ κεφαλὴν αὐτοῦ, coronã plexam contextámque è spinis imposuerunt capiti ipsius. Et pass. voce ac significatione apud Chrysost. ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι, plexæ seu contextæ sunt coronæ. Item πλέκειν χρινίον seu πῖσμα, vt Plinius, Iunco funes nectunt: qui hæc Theophr. ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκοισι, καὶ ψιάθους καὶ ἐπὶ πάσας πύας, καὶ χρινία, sic vertit, E libro vela tegetésq;, necnon & vestem atque stragula ac funes texunt. Et pass. significatione ac voce, Xenophon Cyneg. βρόχον πεπλεγμένον ἀπάρτου. Homerus autẽ voce media in actiua significatione vsus est Odyss. κ, Πεῖσμά θ' ὅσον ὀργυιὰ ἐὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, σωέσθησα πόδας δεινοῖο πελώρου. Metaphoricè etiam λόγοις & μύθοις πλέκειν, necnon μηχανὰς siue παλάμας πλέκειν, sicut Latini Nectere & Texere vsurpant. Plato in Hippia minore, ἀεὶ σύ πτας τοιούτοις πλέκεις λόγοις: quod Bud. interpr. Huiusmodi epagogicis disputationib⁹ captare soles homines. (Ex Euripidis autem Rheso πλέκειν λόγοις pro Perplexè & fraudulenter loqui) Idem in Symposio de amore, θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί πινας πλέκων μηχανὰς, Semper aliquas machinas struens ac comminiscens, Semper dolos aliquos nectens, (vt Liuius loquitur) seu Semper telam aliquam texens, vt Budæus interpr. Sic in prouerb. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Ægyptii miri artifices dolos nectendi. Aristophanes Vesp. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς ἀπόφυξιν παλάμας, Nullos nõ dolos nectere vt aufugias, Nullas nõ struere machinas, & technas comminisci. Itidem φεσφάσεις πλέκειν, quo ferè modo Virgilius, — causas nectis inanes. id est, Inanes causas excogitas & profers, quibus me à cœpto deterrere conaris. Plutarchus in Institut. Lacon. τὸν μὴ ἀποκρινόμενον, ἢ φεσφάσεις πλέκοντα, nimirum si à senioribus interrogaretur ποῦ πορεύεται καὶ ὅθεν ἥκει. Cum aliis quoque accusatiuis copulatum legitur, exponique potest non solùm Necto, Texo, Contexo, sed etiam Compono, Struo, Construo. Gregor. ὁ ἐφ' ὅπως πλέκω πλοῦν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι. Idem in inuectiua in Iulianũ, de mathematico loquens, πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς ῥυέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. Itidẽ syllogismi & scripta aliqua dicuntur πλέκεσθαι, id est Necti, Connecti, Contexi, Componi, Concinnari, vt Bud. interpretatur, afferens hæc exempla. Gregorius de hæreticis loquens dialecticè de fide disputantibus, οἱ συλλογισμοὶ πλεκέσθωσαν. Hermogenes, διάλογος, διήγησις, κωμῳδία, τραγῳδία, συμπίσια Σωκρατικὰ, διά τινος διπλῆς μεθόδου πάντα πλέκεται. Rursum ex Gregorio idem affert, ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, mirificè cõtexuntur. Accipitur alicubi etiam pro Struo, Machinor, Molior: vt tum in superiorũ locorum quibusdam, tum in hoc Gregorii, τὸ δὲ ἡ πυκνεία τῆς λογισμοῖς ἐπεκότησε, καὶ διὰ τοῦτο μικροῖς τε ὁμοίως καὶ μείζοσι πλέκει τὸν δεσμὸν, id est Struit & molitur, Apparat, Cõminiscitur, Bud. interprete: qui & ex Hesychio addit αἰτία πλέκειν, pro αἰτιμηχανᾶσθαι, atque interpr. Inuicem nectere. Idem Bud. pro Apparo & Instruo accipit apud eũdem Gregorium, ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, Instruunt, vel adornant, vt fit principi vrbem ingredienti primùm. ‖Πλέκομαι idem interpretatur, Implicor & coadunor, apud Gregor. θεῷ πλακῆναι, καὶ ῥυέσθαι θεοῦ ἐκ τῆς μίξεως. Alii interpretantur, Nexu conjunctum esse, Annexum esse. ‖Πλέκεται Hesych. expon. μαστιγοῦται, συκοφαντεῖται. B C D E H

Πλέγμα, ατος, τὸ, omne id dicitur quod nexum seu contextum est. Budæus interpretatur, Opus vitile, in hoc Theophrasti loco, χῶνται δὲ τῷ φλοιῷ, καθ' περ τῷ φοίνικι, φεὸς τὰ πλέγματα. Quò pertinet πλέγμα quod exponunt Calathus, Canistrũ. Πλέγμα accipitur etiam pro Crines intorti, Capilli torti, Vel etiam impliciti & plexi, Cincinni: de quibus βόστρυχος etiam & πλόκαμος. Paulus epist. ad Timoth. 1, cap. 2, de ornatu mulierum, ἐν καταστολῇ κοσμίῳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτὰς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις, non cincinnis vel auro aut margaritis ornare se. Chrysostomus De sacerd. πλεγμάτων σωθέσεις καὶ τειχῶν βαφάς. Petrus apost. πλοκὰς τειχῶν appellat. Pro reti accipitur apud Xenoph. Vide Ὄρυγμα. VNDE Πλεγμάτιον, ου, τὸ, Implicamentum, vt Gaza vertit apud Aristotelem libro 4 De part. anim. cap. 9, vbi de polyporum acetabulis & cirris sermo est, ὅσοις δὲ κοτυληδόνες ἐν τοῖς ποσὶ καὶ πλεκτάναι φεόσφυσι, δυνάμιν ἔχει τὴν σωθεσιν διαφτίλω οἷαν περ τὰ πλεγμάτια οἷς ἰατροὶ ἀρχαῖοι τοὺς δακτύλους ἐνέβαλλον, ἅπερ ὀκ ἀθῆ ἰνῶν πεπλεγμένα εἰσὶν αἷς ἕλκοισι τὰ σφρκία καὶ τὰ ὀνυδόντα. Plinius lib. 9 cap. 30, polypos scribit complexu crinium luctari, & sorbere acetabulis: πλεκτάνας accipiens pro crinibus polyporum, (quos alibi cirros interpretatur) κοτυληδόνας pro acetabulis. ITEM Πλεγματεύω, quod significat Implico. Nam πλεγματεύεται, Hesychio ἐμπλέκεται.

Πλεκτὸς, οῦ, ὁ, Plexus, Nexus, Textus, vel Connexus, Contextus. Alii etiam Textilis, Nexilis, necnon Plicatilis interpretãtur, quo vocabulo Plinius vtitur, dicens vpupæ cristam plicatilem esse. Pro Plexus, Nexus, Textus, accipitur, quũ πλεκτὸς στέφανος & πλεκτὸν κανοῦν dicitur. Plutarchus Sympos. 8, probl. 4, ἥκέ τις Ἡρῴδῃ τῷ ῥήτορι φεὸς γαμεῖσθαι γενικήσας ἐξκομίῳ φοίνικα καὶ στεφανόν τινα τῷ πλεκτῶν κομίζων, è diuersis floribꝰ plexarum coronarum. Athenæus lib. 4, οἱ δὲ χαλκοῖς πίνακας ἔχουσιν, οἱ δὲ κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτὰ, nimirum in quibus cibos apponunt. vbi πλεκτὴν κανοῦν quod Theophr. πλέγμα, canistrum è vitilibus plexum, seu opus vitile. Itẽ apud Homerum Odyss. χ, σειρὴ πλεκτὴ, catena plexa seu connexa, annulis nimirum suis, (nisi potius Hesych. sequendus, qui exp. ἡ ἐξ ἱμάντων, Funis loreus, Funis è loris nexus seu contortus) Hesiodus autem ἅρμα πλεκτὰ vocat, (at Homerus κολλητὰ siue κολλήεντα) apud quẽ exponitur, Texta & coagmentata è pluribus lignis. FOEMIN. Πλεκτὴ (sicut πυκτὴ) sine adiectione quoque alicubi legitur pro σειρὰ πλεκτὴ, siue σειρὰ, vt Pollux expon. dicens Atticum esse, & ex Platone comico hunc locum afferens, βούλει τοῦτο δέ σφι πλεκτοῦ κάθω, κἀπειτ' ἐνελκύσω σε δεῦρο; Ibidem κυνηγέτου σκύβη enumerans, λίνα, δίκτυα, ἄρκυες, ποδάγραι, ἀρπιδόναι, σειραὶ, σειρίδες, πλεκταί. Item πλεκτὴ dicitur pro πλεκτὴ σαυρὶς, seu simpliciter pro σαυρὶς, vt Pollux exponit, afferens ex Aristophanis Amphiarao, & numerans inter τὰ τῆς βαπτίζης σκεύη quibus cibi apponuntur, sicut Athen. πλεκτὰ κανᾶ paulo anté. Ibidem annotat idem Pollux σαυρίδα siue πλεκτοῦ vocari ETIAM Πλεκτὴν, in quo subaudiri potest κανοῦν. Sic vsus est Athenæus lib. 4, non procul ab initio, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, in canistris seu sportulis eburneis. RVRSVM Πλεκτὴ exponitur Rete, sicut & πλέγμα accipi supra docui. qua signif. affertur ex Platone De legibus. Itidem πεκτὴ pro laqueis qui in terra panguntur & tenduntur, seu pro tendiculis. C

C. Εὔπλεκτος, ου, ὁ & ἡ, Bene plexus, Elegãter nexus seu contextus. vt εὔπλεκτον λίνον in Epigr. Rete bene nexum, vt dicitur laqueos nectere. Et apud Homerum Iliad. ψ, σφραὶ εὔπλεκτοι. G

C. Ὁμόπλεκτος, ου, ὁ & ἡ, In vnum nexus. Pro Colligatus, Complicatus, affertur ex Nonno, qui & ὁμόπλοκος eadẽ signif. vsurpasse dicitur.

Πλεκτικὴ τέχνη, Ars texendi. Plato De leg.

Πλεκταίνη, ης, ἡ, idem cum πλέγμα. Galenus enim in Lexico Hippocr. πλεκτανέων exponit πλεγμάτων, vel ἀπαρτημάτων πλεκτικῶν. Peculiariter autem πλεκταίαι dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus τὰ φεειληφθέντα inexplicabili nexu vincit. Crines etiam vocantur, ab Ouidio Flagella. Vide in Πλεγμάτιον, Κοτυληδὼν & Παρακαθήμαι, vbi Plin. interpretatur modò Crines, modò Brachia, modò Cirri, sicut & in hoc Dioscoridis loco, de clymeno, θυλάκια δ' ἔχει ὅθεν τὰ καυλοειδὲς ἄλληλα ἐθύοντα. ἐοικότα πολύποδος πλεκταίαις. quem sic reddidit, Folliculis cum semine inter se implexis, velut in polyporum cirris. Quomodo autem πλεκταίαι, ab acetabulis, quæ κοτυληδόνες vocantur differant, vide apud Marcell. comment. Dioscor. lib. 4. Aristoph. verò ad cirros siue cincinnos allusisse volunt, quum in Auibus dixit, Αὖραι δίφ' φαίρεισι πλεκταίνω κατ' οὖ. quod schol. exponit εἴλησιν. Alicubi exponitur etiam Rete, Laqueus. quo modo πλεκτὴ quoque vsurpatur. VNDE Πλεκτάνιον, ου, τὸ, Paruus cirrus. Athen. lib. 7, de polypo. A B

Πλέγδιν, Nectendo, Texendo. vel Implicité.

Deriuata à præsenti Πλέκομαι.

C. Εὐπλεκὴς, έος, ὁ & ἡ, idem cum præcedenti εὔπλεκτος. vt ἄπλεκτοι δίφροι apud Homerum, Currus eleganter è lignis contexti ac compacti, quos Hesiodus simpliciter πλεκτοὺς dixit, vt suprà annotaui. Sed apud eum metri causa SCRIPTVM Εὐπλεκέες. vt Iliad. ψ, Δίφρους τ' αἰγρέψφαν εὐπλεκέας. Sic Hesiod. εὐπλεκέων ὅθι δίφρων Ἡνιοχοι βεβαῶτες. B

C. Νεοπλεκὴς, έος, ὁ & ἡ, Recèns textus seu plexus, Nuper nexus seu contextus.

C. Ὁμοπλεκὴς, έος, ὁ & ἡ, In vnum nexus, Connexus. Idem cum ὁμόπλεκτος. Vel etiam in vnum plicatus, Complicatus. Epigr. lib. 5, εἴχε δὲ δεσιὰς Χεῖρας ὁμοπλεκέας, complicatas vel connexas. C D

Πλέκος, εος, τὸ, idem cum πλέγμα & πλεκτὴ siue πλεκτὸν, id est Sportula è vitilibus contexta. Hesych. & Suidas exponunt πλέγμα, & τὸ πεπλεγμένον ἀγγεῖδιον, afferens hæc ex Aristophane exempla, Ἀπέπλυσ' ἐλθοῦ φωτὸς ἐχθίστου πλέκος. Item ex eiusdem comici Acharn. Τίνι αὖ πάλαι γε τῷδ' ἔχᾳς πλέκος χρέος; verba Euripidis ad Dicæopolin qui petebat ἀγγεῖδιον δίφ κεκαυμένῳ λύχνῳ. D

Πλεκόω, ῶ, Implicor, hoc est Coeo. σωοισπάζω, φεὸς τὴ πλέκεσθ, inquit Suidas, hoc exemplum afferens, Σπύσιντ' αὖ ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκοῶ. Inde, facta metathesi & addito σ, FIT Σπικλόω, quod & ipsum ὅθι τὸ σωοισπάζειν ponitur, inquit idem Suid. Itidem schol. Aristoph. exponẽs locũ quẽ in Διασπικλόω mox proferam, σπικλοῶ γὰρ τὸ σωοισπάζειν, φεὸς τὸ πλέκεσθ. VNDE Σπίκλωμα, quod eidem est ὁ ἤχος τῆς σωοισίας. ET Διασπικλόω, ῶ, Coeo. Pass. particip. διεσπικλωμένη, Coitum passa. Aristophanes Pluto, Οὐκ ἂν δίφ' ἀλεχθείω διεσπικλωμένη Τὴν μυείων ἑτῶν γε καὶ φιαλίων. vbi scholiastes exponit ὀκ τῇ σωουσία κατατετεμμένη, vel ἀχρήστω φεὸς σωοισίαν δίφ' ἥρας, In coitu attritæ, Inutili ad coitum propter senectutẽ. sed addit idem, καθ' ὑπόνοιαν dixisse ὑπ' ἐτῶν pro ὑπ' ἀνδρῶν, quo significaretur eam à quamplurimis subagitatam fuisse. E

Deriuata à præterito medio Πέπλοκα.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, Nexus. vt πλοκὴ τειχῶν, Crinium nexus, Cincinni, qui & πλόκαμοι & πλεγματα: vel Nodi. In epist. Petri 1, c. 3, de ornatu mulierum, ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ὀκ πλοκῆς τειχῶν καὶ φεεθέσεως χρυσίων. vbi Erasm. plicaturam capillorum, quidam nodos interpr. ita, Quarum ornatus non sit externus ille in nodis capillorum & circumposito auro. Sed sunt qui ab illa interpretatione dissentiant, πλοκὴ τειχῶν accipiẽtes pro Coma variata positu & fracta per gradus flexu multiplici atq; nexu. Sed nexum non sine nodis esse scimus. vnde & Nexãs se nodis, apud Virgilium. (Αἱ πλέκειν τὴν κόμην possumus fortasse reddere etiam Variare capillos non addito ablatiuo illo Positu, quod tamen addi ab Ouidio non ignoro) Apud Paul. epist. ad Timotheum 1, cap. 2, in simili argumento πλέγματα legitur, quod doctissimus interpr. vertit Cincinni, vetus interpres Crines intorti. Verùm notandum, fide digniora exemplaria scriptum habere ἐμπλοκῆς pro ὀκ πλοκῆς. Itẽ apud Philonem De vita Mosis lib. 3, ἐσθῆτα θαυμασιωτάτην ἔχουσ' ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκὴν, vestem mirando panni textu, vt Turnebus vertit. Et λογισμῶν πλοκαὶ, ex Nazianzeno pro Argutiarum perplexitates. Budæus verò interpr. Subdola disputatio, Gregorij locum hunc afferens, p. 41, τοῖς μὴ ὀκ τῷ λογισμῷ, γραφὰς καὶ πλοκὰς διεστίσαι μὴ τῇ πειθάνει τῷ πνεύματος. Cui addere possumus ex Eurip. ἐμπλέκειν πλοκαὶ, quod signif. Nectere seu texere dolos: vt suprà πλέκειν μηχανὰς seu παλάμας. Πλοκὴ idẽ Bud. interpretatur Contextus, Compositio, Argumentum, afferens ex Hermogene, pagina 262, βαθφίας πλοκὴ, οἰκεῖος καὶ θαῦμα. Item, συμπόσιον Σωκρατικὸν πλοκὴ ἀστυδαίας καὶ γελοία. ‖Est & figura orationis. Iul. Rufin. Πλοκὴ, quum idem verbum sententiáve ad consummationem superioris retorquetur, vt, — vos ô quibus integer æui Sanguis, ait, solidáque suo stant robore vires, Vos agitate fugam. Quale forsitan & illud accipi potest, Pan etiam, Arcadia mecum si iudice certet, Pan etiam Arcadia dicat se iudice victum. Latinè dicitur Implicatio vel Retractatio. Sic Quintil. l. 9, cap. 9, qui etiam aliquanto pòst πλοκὴν quosdam nominasse ait, quũ congeruntur diuersa, vt apud Ouidium, Sed graue Nereidum numen, sed corniger Ammon, Sed quæ vi sceribus veniebat bellua ponti Exaturanda meis. At iis se non assentiri ait, quum sint vnius figuræ. Aquilæ verò πλοκὴ est copulatio: ea figura eloquutionis in qua idem verbum aut nomen bis continuò positum diuersa significat, vt, Memmius erat Memmius. Ita enim hoc bis positum est, vt superius quidem, nomen tantùm significet hominis, posterius velit intelligi eundem qui semper fuerit, ac sui similem. Itidem Donatus apud Terent. in Eun. Si id est peccatum, peccatũ est imprudentia Poetæ, annotat, Πλοκή. nam Peccatũ superius nomen est, & sequens, participiũ. Apud eundem in Phorm. — vt ni vis bonu In ipsa inesset forma, hæc formam extinguerent, Figura (ait) πλοκή. aliud enim suprà, aliud infrà Forma repetita significat. F

C. Εὔπλοκος, ου, ὁ & ἡ, idem cum εὔπλεκτος & ἄπλεκτος, id est Bene nexus, Bene textus seu contextus.

C. Πολύπλοκος, ου, ὁ & ἡ, Multifariam nexꝰ seu contextus, In quo multæ sunt πλοκαὶ, Multis nexibus implicitus. Hesychio πολύπλοκος est πολύβοτος, Varius. quo modo & ex Euripide affertur πολυπλόκοις μορφαῖς pro Variis formis. Item Dolosus, à πλοκὴ significante Dolus: Iob cap. 5, πολυπλόκων βουλὴ, dolosorum consilium. Alii Prauorum. VNDE Πολυπλόκως, Multis nexibus, Implicitè, vel multis modis.

Πλόκιμος, ου, ὁ & ἡ, Textilis, Qui necti texiq; potest. Theophrastus Historiæ plantarum lib. 4, cap. 12, duo calami genera ponit, χαεακίαν & πλόκιμον, quẽ λεπτὸν & ἀδυνῆ esse ait, φύεται δὲ ὅθι τῷ πλοάδων. textilem calamum Gaza interpr. Esse autem volunt calamum ex quo storeæ tegetésque & τὰ πλέγματα texerentur. Plinius videtur legisse πλωπκὸν, sic scribens lib. 16, cap. 36, Characiam vocãt crassiorẽ firmiorémque, plotiam verò, subtiliorem: hanc, in insulis fluitantibus natam, illam in ripis expatiantis lacus.

Πλοκεὺς, έως, ὁ, Qui plectit, seu nectit. ὁ πλέκων, συμπλέκων. Polluci.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, sub. κόμη, Coma plexa Intorti crines, Cincinni. Poll. πλοκάδας à Phereer. nominatas scribit τοὺς γυναικείους πλοκάμους.

Πλίκος, ου, ὁ, idem, seu (vt alii interpr.) Cirrus, Flexus capillus, Coma plexilis. idem cum πλόκαμος, vt Hesychius & Suidas exponunt, afferens ex Sophocle, Αὔτως ὅπας τῷ πόνῳ ἐγὼ τέμνω πλόκον. Idem Suidas accipit pro πλέγμα ὀκ τειχῶν, afferẽs ex Epigr. Σοὶ πλόκον οἰκείας πόνῳ αὐτὸ θηκα κόμας, Παρθένου ἱμερτοῦ κειρομένῳ πλοκάμους. Sed & ibi pro πλόκαμος seu nexæ comæ accipere nil vetat. G

Πλόκιον, ου, τὸ, idem. apud Suidam, Πλόκιον Γοργόνος, τὸ δεθέν τα πλόκαμον τῆς Γοργόνης Ἀστρόπη τῇ Κηφέως. ‖Hesychio verò πλόκιον est εἶδος φεειδεραίου, genus quoddam monilis collaris. A T Πλόκιος adiectiuè accipitur pro πλόκιμος, id est Nexilis, vel Textilis. Vnde πλοκίων apud Hesychium τῷ πεπλεγμένων. Itidem Eustathius Odyss. ν, πλοκιοι μῶθοι exponit πεπλεγμένοι καὶ σκολιοὶ, perplexi & intricati. H

Πλόκαμος, ου, ὁ, idem cum πλόκος seu πλοκὸς & πλόκιον, Crines plexi & intorti, Cincinni, Cirri. vel etiam Nodi crinium nexorum. Hesychius enim exponit, κόν δυλοι τῷ τειχῶν πεπλεγμένων. Eustathius annotat propriè dici de muliebribus cincinnis. vt Iliad. ξ, de Iunone, — χαίτας Πλεξαμένη, χρυσῇ πλοκάμους ἐπέλεξε φαεινούς. Euripid. Μήτ' οὖν γε πὴν σὴν πλόκαμον ὀκτέμνης τειχός. vt solebat fieri ab amicis quum defuncti cadauer cremabatur. quod & Herodian. testatur l. 4, vbi ait de Antonino Caracalla, πάνυ τῶν ψιλοκόρσης, πλόκαμον ὅθι θεῖναι τῷ πυρὶ ζωῶν γε-

λάπ. πλῶ ὧν εἶχε τειχῶν ἀπεκείρατο. Apollonius lib. 2 Argon. κοῦρος ἑῶν πλοκάμοισι γανώσας. Ex his autem duobus posterioribus locis patet, perpetuum non esse quod Eustathius scribit, ὅτι γυναικῶν ἰδία λέγεται. ‖ At poetæ πλοκάμους vocãt & τοὺς τῆς κεφαλῆς τριχοφαεῖς, sumi vortices circumacti: ἀπὸ τῆς πλοκάμου capitis, teste Pollu- A
ce. ‖ Πλόκαμος apud Galenũ lib. 3 De sanit. Linacer vertit Calathorũ plexus, Budæus Calathi textura: ἐμβλητὴν εἰς τοὺς πλαρόεις, οὐ παῖν διηθεῖται, ἀλλ' ὅσον αὐ ἢ λεπότερον τῆς ὑφύπτης τῆς πλοκάμου, εἰς τὸ κάπαντες φέρεται. Sed id potius à neutro πλόκαμον deducendum. NAM Πλόκα- B
μον, ου, τὸ, idem cum πέγμα, quo significatur Vitile opus. Theophrastus Historiæ plant. lib. 4, cap. 11, χρήσιμον τοῖς τὰ πλόκαμα. pro quo in cap. 13 eiusdem libri, τοῖς δὲ τὰ πέγματα χρησιμώτερος ὁ ὁλόχρινος. Vnde Plinius lib. 21, cap. 18, Vtilissimus ad vitilia holoschœnus. Ibidem dicit, Vsus ad nassas marinas, vitilium elegantiam. Pollux autem existimatur accipere pro fune contexto, aut etiam pro laqueo nexo: lib. 5, cap. 4, vbi τοδεσράζειν siue τοδάχειαν describit, τὸ πλόκαμον ἐν μέσῳ τῶν λέγματα πέπλεκται, ὡς πατῆσαν τὸ ἡνίον, φερόμενον θ' ὡς ἂν ἀναβέβαι τε τὴν τοδεσράζειν καὶ ἐνεχθῆναι ἑτέρῳ βρόχῳ. C
Hesychio πλόκαμα sunt τὰ τοιοῦτα νεῦρα. A Πλόκαμος autem COMPOS. Εὔπλόκαμος, ου, ο & ἡ, Pulchros cincinnos seu cirros habens, Cuius comæ elegantibus cirris ornatæ & plexæ sunt. Vel etiam Pulchram comã habens. idem cum ἠύκομος. Per dialysin metri causa DICITVR Εὔπλόκαμος. Odyss. α, Νύμφη εὔπλοκάμω. Eiusdem significationis EST Εὐπλοκαμίς, ίδος, ἡ. quod vide paulo pòst in Πλακομίς. Ab eodem πλόκαμος compositum est ETIAM Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος significãs. ET Παραπλόκαμος, quod quidam interpr. Calamistratos capillos habens, Qui est D
crinibus implicitis. Hesychio παραπλόκαμος est ἡ παραπεπλεγμένη τὰς τρίχας. Deriuata ab eodem πλόκαμος SVNT, Πλοκαμῶδης, Cirratus, Cincinnatus. (Hesych. πλοκαμώδη exponit πυκνόλοφον βόστρυχον) ET Πλοκαμίς, ίδος, ἡ, idem significans cum πλόκαμος, Coma intorta, Cincinni, Capilli plexi, Comæ nexæ. Theocr. Idyll. 13, ἤεσπ πυδὸς Τῶ χαείεντος Γ' λα τῶν παῖ πλοκαμῖδα φορεῦ- E
πος. vbi scholiastes exponit τὸ φέροντος πλόκαμον, id est τὸ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας. Cæterùm quanuis πλοκαμίς & πλόκαμος idem sint, (inquit Eustath. pag. 1528) veteres tamen πλοκαμῖδα aiunt esse etiam κόσμον γυναικεῖον, alio nomine κορυφαίαν siue κορυφὶν nominatum: uĕ & σκόλλιν & κρέκαν vocant. Quibus hæc verba ex thetorico lexico subiũgit, Κρέκαν καὶ κορυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ σκόλλιν. μάλιστα δὲ Ἀττικοὶ πλοκαμῖδα. καὶ ἴσως ἐντεῦθεν καὶ ὑπὸ πλοκαμῖδες Ἀχαιοὶ, ὡς ἀκόσμητοι. Vbi etiam NOTA Κρέκα ET Κορυφαία.

Πλοχμὸς, οῦ, ὁ, idem cũ πλόκαμος, ex quo & per syncopen F factum creditur, κ in χ conuerso. Iliad. ρ, Αἵματι οἱ δεύοντο κόμαι χαείπασιν ὁμοῖαι, Πλοχμοῖσ', οἵ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο. quo loco annotat Eustathius πλοχμοὺς viris potius tribui, πλοκάμους verò mulieribus. Apollon. l. 2 Arg. πλοχμοὶ βοῦνεῦτες, capilli cincinnati & in racemi formã nodati, seu nexi aut intorti. Πλοχμοὶ videntur. ab Antipatro libro 1 Epigr. vocari cirri in polypo pisce, qui instar capillamẽtorum & flagellorum sunt, & in quibus cauernosæ cõcauitates, hoc est acetabula, sunt. πλεκταῖαι alioqui nominantur.

Verba composita cum præpositionibus. G

C. ΑΜΦΙπλέκω, Circumnecto. Ex Epigr.

C. ΑΝΑπλέκω, Implico, Innecto: generali significatione. A Bud. in comment. oexponitur Redimio, Cæsariem colligo reticulo, hoc est ἀναλαμβάνω. quæ significatio peculiaris est. Citat verò exẽplum passiuæ vocis istud ex Luciano, πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται, ἀνάδεσμοι κρωβύλον ὑπὸ τῷ χρυσῷ ἀναειλημμένον. Exponit autem ἀναπλέκον) alibi, Cincinnis collectos crines habẽt. Fortasse Cincinnis implicitos verti etiã posset. Facta syncope poetæ DICVNT Ἀμπλέκω quod exponitur non solùm Implico, sed etiam Amicio.

C. ΔΙΑπλέκω. Intertexo. Item Pertexo, Contexo, vel etiã simpliciter Texo. Plutarchus Symp. 4, ὑπὸ σκιωδῶς τε καὶ θάσσον ἐν κλημάτων μάλισα καὶ μετὰ δεῦ διαπεπλεγμένας, sub tabernacula descendunt texta ex palmitibus vitiũ, & maximè ex hedera. Idem actiua voce & significatione in Sympos. sept. sap. τὰ δὲ τοῦτα διαφέρει τῆς Εὐμήτιδος αἰνιγμάτων, ἃ τοῦτο μὲν ἴσως οὐκ ἀπορεῖς ὅτι παίζουσιν καὶ διαπλέκουσιν, ὥς τὰ ἐπῶραι, ζώνια καὶ κεκρυφάλους, τοῖς δὲ λαλεῖν τοῖς χωαξὶ, ludentem & texentẽ, veluti cingula & reticula. ‖ Affert Budæus & hunc locum ex eodem Plutarcho in Antonio, οἱ δὲ Παρθοὶ διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν σρατὸν, οὐδὲ διαστάσαι πάλιν τάξιν, αὖθις εἰρηνικῶς ἀπὸ μίγνυντο τοῖς ὅπλοις ἤδη τὸν τοιεχεμένους. vbi διαπλέκειν & διαστῆσαι synonymos accipit pro Dissipare, Perfringere, Perrumpere. ‖ Διαπλέκειν βίον, ex Platone De leg. Vitã pertexere, id est Vitã degere, seu traducere. Itidem scholiastes Aristophanis, διαπλέκειν accipit pro διαλύειν, (iterũ & pro διαπικίλλειν) in Auibus, Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν ὦ θεαταὶ βούλεται διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.

Διαπλοκὴ, ῆς, ἡ, Simultas. affertur enim ex Plut. διαπλοκὴ τῆς ὕπνου, pro Occulta quædam simultas.

Διάπλοκος, ου, ὁ & ἡ, Implicitus. cum datiuo. v. l.

c. 2. Ἀνταδιαπλέκω, Contrà implico, Contrà intexo velut implicando, Obtexo, Contrà inuoluo. ‖ Capitur etiam metaphoricè ἀνταδιαπλέκω eodem modo quo Replico Latinis, quasi Obtexo & contra comminiscor quod respondeam. Æschines in Ctesiphontem, ναί' ἀλλ' ἀνταδιαπλέκει τοῖς τοῦ δήμου. Vide Bud. in Cõment. pag. 619.

C. ΕΜπλέκω, Implico: vel Innecto, Intexo. Pro Implico, Irretio, accipitur à Lucillio lib. 2 Epigramm. — δράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεῖς, ὑπνίου ἐκρέματο, implicatus & irretitus pedibus tela aranea. Metaph. Isocr. ἐν τοσούτοις κακοῖς εἰσὶν ἐμπεπλεγμένοι, tot malis impliciti. Ἐμπλέκεσθαι, Implicari, hoc est, Magnopere occupari, & extricare se non posse, vel etiam Magnopere incumbere in aliquod inceptum, vt Bud. interpr. apud Polybiũ libro 1, θεωροῦντες τοὺς Ῥωμαίους ὀλιγοχρονιώτερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν. Idem Budæus ἐμπλέκω interpr. Connecto, Confundo, Immisceo, Permisceo: tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Aristoteles Ethic. libro 7, capite 13, τὸν εὐδαίμονα οἰόμενον ἡδὺν βίον δεῖν ζῆν, καὶ ἐμπλέκοντα τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν λόγῳ, connectunt & permiscent. E

Ἐμπλεκτὸς, οῦ, ὁ, Implicitus. Ἐμπλεκτὸν structuræ genus quoddam apud architectos. Vitruu. lib. 2, cap. 8, Altera est quam ἐμπλεκτὸν appellant, qua & nostri rustici vtũtur: quorum frontes poliuntur, reliqua ita vti sunt nata, cum materia collocata alternis alligant coagmentis. Et Plin. lib. 36, cap. 22, Tertium est emplecton, tantummodo frontibus politis: reliqua fortuitò collocant.

Ἐμπλεκτεία, ας, ἡ, Quæ crines intorquet. Etymol. exp. κομωτεία, quo significatur ea quæ capillos fucat. F

c. 2. Ἀντεμπλέκω, Mutuò implico, seu amplector. VNDE Ἀντεμπλοκὴ apud Basil. Mutuus amplexus, Complexus mutuò hærentium, vel inter se. B.

C. ΕΠΙπλέκω, Implico, Permisceo, vt Budæus interpretatur in loco quodam Galeni lib. 10 Therap. quem vide Comm. pag. 618. Ex Hermogene autem affertur ὀπεπλεγμένα τοιβλήματα pro Argumẽta seu causæ implexæ & reciprocæ. Ἐπιπλέκω exp. etiam Connecto.

Ἐπιπλοκὴ, ῆς, ἡ, Implicatio, Implexus: quorum illo vtitur Cicero, hoc Plinius. Accipitur & pro nexu amicitiæ, seu pro familiaritate & affinitate. Qua significatione ex Polybio affertur, βεαχεῖά τις ἐπιπλοκὴ τοῖς ἀλλήλοις, pro Parua familiaritas & necessitudo intercesserat. G

C. ΚΑΤΑπλέκω, Complico, Connecto. In v. l. habentur & hæc, καταπλέκω τὴν ῥῆσιν, peroro. Et ex Herodoto, ἢν δὲ ζωὴν καταπλέξῃ, nõ probè vita excessit. At διαπλέκειν βίον suprà aliter.

Κατάπλοκὴ, ῆς, ἡ, Contextus, Complexio.

c. 2. Ἐγκαταπλέκω, Innecto, Insero.

C. ΠΑΡΑπλέκω. Attexo, Admisceo, Cõtexo, Confero. cũ ius significationis exempla duo affert Bud. pag. 617, vnum ex Galeno, alterum ex Basilio. (Aliter tamen videtur accipiendum apud Plutarchum in lib. An seni H

capess. resp. τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ οὐ γράφουσιν, ὃν Ὁμάφαλης κροκωτοφόρον ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν. Ibi enim παραπλέκειν accipi videtur pro Calamistrare, Capillos intorquere, vel etiam Implicare aut replicare comam. vt apud Pollucem lib. 2, παραπλέκειν τὰς τρίχας, τὸ ἀναπλέκειν καὶ παραπεπλεγμένη Ἀδωνᾶ, ἡ ἀναπεπλεγμένη) Bud. παραπλέκω interpretatur etiam Per parodiam dico, apud Hermogenem pag. 211, οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων πυνὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσεις παρέπλεξε. Vide & Comment. p. 617, in Παραπλοκή. B

Παραπλοκὴ, ῆς, ἡ, q. d. Attextio, Insertio: vt quũ orationi versus aliquis aut hemistichium è poeta aliquo attextitur inseritúrque: atque Hermogenes τὰς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν, velut apud Platonẽ, Σωὶ δὲ δὴ' ἐρχομαῖ βουλευσόμεθ' ὁ, ἢ ἐρομαῖ. Vide plura apud Bud. pag. 617.

C. ΠΕΡΙπλέκω, Circumplico, (vt Cic. Si anguẽ vectis circumplicauisset. Et, Puerum circumplicatum serpentis amplexu) Circumplector. Pass. Περιπλέκομαι, Circũplico. Od. ψ, — ὑπὸ λεχέσσι θοροῦσα Γρηῒ παραπλέχθη, Vetulã amplexu circũplicauit, Vetulam amplexa seu circumplexa est. Od. ξ, Τρῦρα (videlicet malo nauis fractæ) περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀέμοισι. Aristoteles libro 1 De gener. animalium, loquens de coitu serpentium, παραπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, διὰ τὴν ἀφυΐαν τῆς παραπλόκου. vt Plin. lib 10, c. 61, Coeunt complexu, adeo circũuolutæ sibiipsæ vt vna existimari biceps possit. Quibuscum confer locos duos in Ὀχθύομαι citatos, tomi 2 semipag. 1573, A, alterum de serpentibus itidem, alterum de anguillis. At ex lib. 2 Reg. cap. 18, παρεπλακη ἐν τῇ δρυῖ, adhæsit quercui. ‖ Περιπλέκειν, Inuoluere orationem verbis & contegere, seu (vt Quintilianus loquitur in præfatione libri 8) Sensum obumbrare. Περιπλέκειν, (inquit Budæus pag. 617) Aliquam sententiam quam apertè dicere non audemus, verborum inuolucro obtegere, & tamen ἐμφανεστάτην dicere: vt siquod turpe flagitium & obscœnum obiicimus aduersario, quod sine aurium offensione dici non potest. φυλαττόμενοι δὲ τὴν ἀπρέπειαν τοῦ λόγου, ἀπτῶ τῷ περιπλέκειν δηλοῦμεν ὁ βέλομεν, μετ' εὐπρεπείας, vt inquit idem Hermogenes. Aliquanto pòst hunc locum Æschinis affert ex oratione in Timarchũ, φαίνεται οὐ μόνον ἡμᾶς, ἀλλὰ μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ οἶδ' ὅπως δεῖ περιπλέκειν, ὅλην τὴν ἡμέραν πεπορευμένος. quibus verbis significat, se δι' ὅλου τοῦ λόγου περιπλέξαντα διὰ τὴν αἰσχύνην, tãdem victũ indignitate rei, eò prorupisse vt diceret πεπορευμένος. E

Περιπλέγδην, Circumplexu, Circumplectendo, Circumplicando se. lib. 5 Epigr.

Περιπλέγυμι, Circumplico. idem cum περιπλέκω. Et Περιπλέγυμαι itidem Circumplico, Circumplector. Apud Suid. περιπεγνύμενος καὶ φιλῶν, (quod ipse exp. περιπλεκόμενος) Circumplectens & deosculans. F

Περίπλεξις, Circumplexus, Amplexus.

Περιπλοκὴ, ῆς, ἡ, Circumplexus, Amplexus. Item figura orationis, quum nimirum vel rem turpem quam aduersario obiicimus, verborum inuolucris obtegimus, vel ὅταν λυπηρὰ ἢ τὰ λεχθέντα ἢ ῥηθησόμενα τοῖς ἀκούοντι, vel si inuidiosa καὶ ἐπαχθῆ τοῦ λόγου. Cuius exempla ex Hermog. affert Bud. pag. 617 & 618.

Περίπλοκος, Circumplicatus, Circundatus amplexu. Pro Coronatus affertur ex Epigr. G

C. ΣΥΜπλέκω, Complico, Connecto. Budæus interpretatur Confero, Implico, Commisceo, afferens duo exẽpla ex Polyb. lib. 5, alterum actiuæ vocis, alterum pass. nimirum αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα θεαζεις συνεπλάκησαν ταῖς Ἰταλικαῖς καὶ Λιβυκαῖς confertæ fuerunt, & cõnexas causas habuerunt. Pro Complico, Connecto, Confero, accipitur in hoc loco Thucydidis l. 4, pag. 122, τὰ χῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπέκοπτο. Pass. Συμπέκομαι frequenti in vsu est. Significat verò interdum Complexu iungor, vel etiam Coeo. Synes. epist. 140, ἃ δὲν γὰρ ἐμπεδῶν ψυχαῖς ἐφιεῦσαις ἀλλήλων, ἀρρήτοις συνόδοις ὁμοῦ χωρεῖν καὶ συμπέκεσθαι. quem locum Budæus pag. 616 citans, ait συμπέκεσθαι ibi in bonã partem accipi pro Amicè complecti & conuenire. itidémq; in Tabula Ceb. ἀθροὶ ἀσπάζονται αἱ ἡδοναὶ, καὶ συμπέκονται τοῖς ἕκαστον, interpr. idẽ H

Complectuntur & hærent. Gregor. τοῖς θεολόγοις, συμπέκεσθαι & δίσσαθαι sibi oppositum, de quatuor anni tẽporibus loquens, ἀπάκτως ὑπηγορεῦσιν τε καὶ ὑπογορεῦσιν, καὶ ὥσπερ ἐν χορῷ συμπεκοιμῶν ἀλλήλαις καὶ διῖσαμένων. quem locum Bud. pag. 1061 afferens, sic interpretatur, Statis vicibus succedentiũ inuicem atque decedentium, & tanquam in choro orbem ductitantium, vicissimque eundem dirimentiũ. Anguillæ quoque in coitu συμπέκονται, vt videbis in Ὀχθύομαι, tomi 2 semipag. 1573, A: quibuscum confer locum Aristotelis & Plinii in Περιπέκομαι citatum. Συμπέκομαί τινι, Rẽ habeo cum aliquo, Est mihi negotium cum aliquo, vt Bud. pag. 617 interpretatur, afferens hunc locũ Æschinis de malè gesta legatione, συμπέκομαι δὴ ἐν τῇ πολιτείᾳ αἰθρώπῳ τόπῳ καὶ πονηρῷ: de Demosthene, cum quo legationis munere functus erat, id est Implicatus sum, Officii necessitate vinctus sum, & (vt Cicero in Diuinatione loquitur) Sortis necessitudine coniunctus sũ, vt quæstor cum consule. Et coniunctio eiusmodi, συμπλοκή. Item hostes in pugna συμπέκονται, id est Manus conserunt, Pedem conserunt, Congrediuntur. Budæus pag. 616 ex Gregorio, ἄριστον δ' αὐτῆς συμπαλαῖναι ἐγγυτέρω, propius pedem conferre. quod etiam ὁμόσε χωρεῖν τῆς πολεμίοις dicitur. Aliud exemplum ex Plutarcho ibidẽ vide. Sic idem Plutarchus in Themistocle, συμπεκόμενος τῆς πολεμίοις. (quemadmodũ & Polyb. lib. 16, συμπέκεσθαι τῆς πολεμίοις ἐρρωμένως, acriter cum hoste confligere) metaphoricè autẽ in Pericle idem, συμπεκόμενος τῷ Περικλεῖ τὸ βῆμα, cum Pericle congrediens & in certamen descendens. Verùm in hoc loquẽdi genere non cõstruitur cum datiuo solùm, sed etiam cum præpositione πρὸς, suum habente accusatiuum. vt apud eundem Plutarchum in Fab. αὐτὸ δὴ συμπέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν. Absolutè autem Philo De vita Mosis lib. 7, συμπαγεῖς δὲ, οὐ πρὸς ἀμελετήτους καὶ ἀσκήτους ἔγνω τὴν μάχην ὄσαν, Cõmisso prælio, Collatis manibus, Quum manus conseruisset. Sed & actiua voce ex Polyb. lib. 2, συμπέκειν τὰς χῖρας, manus conserere. Item συμπεπεγμένα ἀξιώματα apud logicos. Gellius lib. 16, cap. 8, Quod illi συμπεπεγμένον, nos vel coniunctum vel copulatum dicimus. quod huiusce modi est, P. Scipio Pauli filius, & bis consul fuit, & triumphauit, & censura functus est, & collega in censura L. Mummii fuit. In omni autem coniuncto, si vnum est mendacium, etiamsi cætera vera sunt, totum esse mendacium dicitur. Ibidem de eo quod σωνημμένον (id est adiunctum siue connexum) dicitur, & eo quod διεζευγμένον, id est disiũctum. Plutarchus de solertia anim. χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπεγμένοις, axiomatis coniunctis & disiunctis. Item Sympos. 8, probl. 9. I

Συμπεκτικὸς, οῦ, ὁ, Coniunctiuus, Copulatiuus. vt συμπεκτικῶς σωδέσμοις apud Hermogenem. VNDE Συμπεκτικῶς, More copulatiuorũ, Per copulatiua, seu copulata. Porphyr. In v. l. ex Gell. exponitur Copulatẽ: ex Cic. Consertè & contextẽ: ex Plinio Contextim.

c. 2. Ἀσύμπεκτος, ου, ὁ & ἡ, Qui cõplicatus non est. vel Nõ consertus, Non coniunctus nec copulatus, Nulla copula connexus. Interdum etiam Qui complicari vel copulari & connecti nequit.

Συμπεκτὴς, ός, ὁ & ἡ, Connexus, Coniunctus, Copulatus, Nonno. J

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, Complicatio. Item Connexio, Cõtextus. vt apud Ciceronem, Pennarum contextu tegumenta corpori faciebat. Plato in Politico, ἡ δὴ βασιλικὴν συμπλοκὴν λεκτέον, ποία τέ ὅτι καὶ τίνι τῷ πῶ συμπλέκουσα, πεῖον ὕφασμα ἡμῖν ἀποδίδωσι. In fine libri σωύφασιν & συμπλοκὴν pro eodem dixit. Dicitur & de complexu in coitu, nec non de manuum consertione in prælio, vt tum apud Lucianum, tum apud Basilium De vita solitaria, (sed metaph.) οἱ πρὸς τὰς γείτονας διαπληκτισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαὶ, conflictus litium, vt Bud. interpretatur. Lucianus De calumnia, μικροδόνεασίας ἐν τῇ πρὸς χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, de Bellerophõte. Itẽ figuræ oratoriæ nomen. Aquila interpretatur Connexum, dicens compositam esse ex epanaphora & antistrophe, & vtranque orationis speciem circundare.

Nam & incipere sæpius ab vna parte orationis, & to- A
ties in vnam atque eandem desinere, vt, Quis legem tulit? Rullus. Quis tribus sortitus est? Rullus. Quis decemuiros creauit? idem Rullus.

Σύμπλοκος, ου, ὁ & ἡ, Complicatus. Item Connexus, Nexu coniunctus & copulatus. Idem cum συμπλεκής. Nonnus συμπλοκον ἱμαθλω flagellum dixit è funiculis lorisque connexum seu contextum, aut plexum. vel, vt alii interpr. Flagellum nexile. Idem dixit etiam σαυρῷ συμπλοκος pro Cruci affixus, ὠφεοσπαγής.

ΠΛΕ'ΟΣ, ου, ὁ, & POETICE Πλεῖος, Plenus, Re- B
fertus. At verò ATTICE Πλέως. Sophocles, Ταῦτ' ἔστι πᾶσι μωρίας πολλῆς πλέα, hæc verba stultitiæ multæ sunt, plena. Vsus est & Aristot. De mũdo, Τῶν τε πάντα ὅτι θεῶν πλέα. Apud Homerum in vno eodemque versu habemus & absque ι & cum ι, Odyss. υ, Ἐ. δῶλων δὲ πλέον ὠθεῖ θυρον, πλεῖν δὲ καὶ αὐλὴ, Γεμῶν ἐρεβεῖς δὲ ὑπὸ ζίφος. Est alioqui multo frequentior apud eum scriptura cum ι. Et μετρον πλεῖον δαιτυμόνων. Itẽ, πλεῖαι τοι οἴνου κλισίαι, Il. ι. (Sed & absque genitiuo. Il. θ, C
ἔδρη τε κρέασιν τε ἰδὲ πλέοις δεπάεσσιν) Sic πλεῖν apud Hesiodum in Erg. Πλεῖν μὲν γὰρ κακῶν, πλεῖν δὲ θαλασσα. Et gradus COMP. Πλειότερος, Plenior. Apud Homerũ autem Odyss. λ, πλειοτέρη σῶ χειρὶ, exponitur γεμώσῃ, καὶ μὴ ὑποκένῳ, ἀλλὰ πεπληρωμένῃ.

ATTICE (vti dixi) Πλέως, cum ω, quod vsitatius est, in soluta præsertim oratione. Aristophanes in Nubibus Æschylum esse dicit φόρου πλέων.

C. Ἀνάπλεος, ET Ἀνάπλεως Atticè. Cum genitiuo, sicut D
eius synonyma, pro Plenus, Refertus. Lucianus, ἀσπίδων ἀνάπλεως. Idem, τῶ χείρε τύλων ἀνάπλεας, pro χεῖ τῶ χεῖρε. Itẽ ἀναπλεων ποιῆσαι, Plenũ reddere, seu refertũ. id est Implere: vt, δεισδαιμονίας ἀνάπλεων ποιῆσαι. At verò ab Ἀνάπλεος habente ο, est ἀνάπλεοι apud Dionysium Areopagitam.

C. Διάπλεος, itidem pro Plenus, in v. l. sine exemplo.

C. Ἔκπλεος, ET Ἐκπλεως Atticè, Expletus, vel Cumulatè
expletus. (Non autem Plenus, id est Refertus. defecit enim à cæterorum compositorum significatione) Budæus postquam dixit ἔκπλεως accipi pro Cumulatè E
expletus, affert ex Xenophonte Pæd. 6, καὶ ὧδ' οἱ Πέρσαι ἱππῆς ἔκπλεω ἤδη ἦσαν εἰς τοὺς μυρίους, καὶ τὰ ἁρμάτα τὰ δρεπανηφόρα ἔκπλεω ἤδη ἦν εἰς τὰ ἑκατόν. Sed subiungit, hic tamen non cumulatum, sed expletum significare. At vbi dicit, ἔκπλεω δὲ πάντα δῆλον ἦν, esse pro Cumulatè. Apud eundem ἔκπλεω ἔχειν πάντα τὰ ὁπηνδήποτε, vertit itidem per aduerbium, Copiosè & abundanter. Tale est autem apud Demosthenem, ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, quod redditur, Abundè omnia suppetere. Vbi ta- F
men & per nomen possis interpretari, Cumulatè expleta. At verò ab illo Ἔκπλεος est NEVTR. Ἐκπλεα, & FOEM. Ἐκπλέα apud Ælianum: scribentem, ἐδῶπτας δὲ καὶ τὰ ὁπηνδήποτε ἔκπλεα παρεῖχον. (quod dictum est vt ἔκπλεω πάλλα παρεῖχον à Xenophonte: possumúsque vti aduerbio in horum locorum vtroq; sicut in superioribus. At Suidas ἔκπλεα exponit πλήρη: subiungens tamẽ loco illi Æliani aliam expositionem, videlicet αὐτάρκη. sed neutram satis commodã esse arbitror, multo verò minus hanc posteriorem) Idem Æl. fœminino G
vsus est, scribens, οἱ δὲ καταίροντες εἰς αὐτὴν, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες. vbi ἐκπλέας reddi potest nõ solùm Cumulata, sed & Copiosa, Abundans, Larga.

Et ADVERB. Ἐκπλέως, in v. l. Cumulatissimè, (sed rectius Cumulatè) & Plenè.

C. Ἔμπλεος, ET Ἔμπλεος, ITEM Ἔμπλεως, Plenus. Alex. Aphrod. in Probl. ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι. At Ἔμπλεος poeticum est, sicut πλεῖος. Homer. Od. σ, Ἐμπλείω κνίσσης τε καὶ αἵματος, videlicet γαστέρα. Sic apud Platonẽ ex carm. δεινοὶ πήδοι κηρῶν ἔμπλεοι. POETICE Ἐνί- H
πλεος etiam dicitur: vt Odyss. τ, — νοσφιστα ὠδὴν πόδε δῶμα, Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλεον βιότοιο. Sic Odyss. ξ, Καὶ οἱ πλησταί, ὄμβρος δῶκε σύφορος ὥστε ἔπινεν, Οἴνου ἐνίπλεον. vbi tamen admittit versus & ἔμπλεον. Annotat porro Eustathius in hunc locũ, esse ἀρχαϊκὸν hoc ἐνίπλεον, & τὰ κατ' αὐτὸ, at verò τῆς ὑστέρας Ἀτθίδος esse ἔμπλεων & quæ illi sunt σύστοιχα. quum alioqui scribat alibi, τὸν ποίησιν

dicere κοινότερον hoc ἐνίπλεον.

VNDE Ἐμπλεοω, ὦ, Impleo, & Satio, Refertio, in v. l.

C. Ἐπίπλεος, ET Ἐπίπλεως, Plenus, Refertus. Et fœmin. Ἐπίπλεη, Plena, Referta, in vulg. lex. sed absque exemplo. At post Ἐπίπλεως, Plenus, subiungitur, ὁπηπλέω ἡ ἑπλακόσια ἔπα ex Herodoto pro Septingenti & amplius anni: sed videtur potius esse ὁπηπλέω pro πλέω significante πλέονα.

C. Κατάπλεος, ET Καπάπλεως, Atticè, Expletus, Cumulatè expletus. nam pro ἔκπλεως poni tradit Budæus, qui etiam κατάπλεως φιλία reddit Iusta & plena amicitia. Sed & pro Satiatus accipi testatur.

C. Περίπλεος, ET Περίπλεως, Atticè, Plenus, Refertus. Vel, Valde plenus. Dioscorides κλωνια φυλλων ὠθεὶ πλέα. Et περίπλεων φυλλοις, apud eundem. At ὠθεὶ πλεως ψυχῆ σώματος ex Plut. Rom. affertur pro Oppletus corpore animo.

ITEM Περιπλεὲς apud Hesychium, quod exponit λίαν πλεονάκις, id est Valde sæpe. Nisi fortè distinguendum sit inter λίαν & πλεονάκις. Quod autẽ ex Apollonio Rhodio affertur ADVERB. Περίπλεον pro Abundè, videri possit esse potius ex πλέον comparatiuo, iuncto cum ὠθεί.

C. Ὑπόπλεος, ET Ὑπόπλεως. Suidas habet tantùm ὑπόπλεως, quod exponit μεστὸς, id est Plenus, Refertus. Atque ita vacabit omnino præpositio ὑπό.

ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, Latus. Et πλευραί, Latera vel Co-
stæ. Πλευραί, (inquit Gorræus) Costæ. sunt ossa thoracis à lateribus sita, sternon spondylis committentia. Ea sunt vtrinque vtplurimum duodecim, quot & dorsi spondyli. Ex his superiores septẽ simpliciter πλευραὶ dicuntur, totidem scilicet numero quot ossa habentur in sterno. Aliquanto pòst, quum de motu & situ illarum loquutus esset, Earum duæ primæ, autore Polluce, DICTAE Ἀνισκοφοι, quasi retortæ: duæ aliæ sequentes NOMINATAE Σπρεαί, propter firmitatem: tres verò postremæ, APPELLATAE Σπρυνίδες. Quinque verò reliquæ costæ inferiores, VOCANTVR Νῶται, hoc est spuriæ & illegitimæ, quia imperfectæ sunt. Neque enim in sterno, vt septẽ veræ, articulantur, sed intus diaphragmati suis cartilaginibus iunguntur, & iisdem acuminatis inferiores superioribus applicatæ, ligamentis affirmãtur. Dicuntur eæ ὠθάσιροι & μαλθακαί, vt scribit Pollux. Celsus νῶτας à Græcis dictas testatur. Cæterùm inter ipsas costas inserti sunt musculi genere duplices, quos μεσοπλευρίους (hoc est Intercostales) nominant: alii externi, alii interni. de quibus plura vide apud eũdem. Iliad. φ, αἰὰ πλευρὰς τε καὶ ὤμους. Il. υ, Οὐρῆ δ' πλευρά τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μάστευε: de leone, de quo Hesiodus Aspide, πλευρά τε καὶ ὤμους Οὐρῆ μαστεύων, πατὴ γλάφει. Itidem Plinius lib. 8, cap. 16, de leone irato, In principio terra verberatur: incremento, terga, ceu quodam incitamento, flagellantur. Rursum Homerus Il. ω, ἄλλοτ ὁπὴ πλευρὰς κεκαπεῖ ὤμος, ἄλλοτε δ' αὖ τ' ἤπιος, ἄλλοτε δὲ φρείωνς. Sophocles, Πλευραὶ διαρήξαντα τὸ δὲ φασγανῷ, Latus perrumpentem hoc ense. Dioscorides lib. 5, cap. 78, πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Sic Athen. lib. 12, πτοιήσει τὴν πλευραί. Rebus quoque inanimatis πλευραὶ tribuuntur, vt & Latera apud Latinos. Plutarchus de audiendo, τίς ἡ κῆ πλευραὶ ἡ κῆ δῆμος κίνησις. Item πλευρὰ πιθάκνης, dolioli latus, apud Aristophanem, vbi scholiastes exponit τὸ πλάγιον, quemadmodum Eustathius πλευρὸν quoque accipi tradit. Dicuntur item πλευραὶ νηός, Latera nauis, seu costæ, vt Plinius appellat. Necnon πλευρὰς ποταμοῦ dixit Dionys. De situ orbis, Latera amnis. quo nomine ripas intellexisse existimatur.

Πλευρόν, οῦ, τὸ, idem cum πλευρά. Iliad. η, πλευρὰ Οὔτασε ξυστῷ χαλκήρεϊ. Soph. Thrachin. πλευρῶσι τοῖς ἐμοῖς Ὁμῶ κλιθεῖσαν αὐτῷ. Dioscorides lib. 4, c. 147, ὀξυθύμιος ὠθεὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα, lateris pulmonisque valetudines. Plutarchus, τὰ πλευρὰ τῷ θύματι βάλλεται, per latus sagitta icitur. Item πλευρὰ βόεια apud Athen. lib. 1. Porro sicut πλευρὰ metaphoricè rebus etiam inanimatis tribuitur. ita etiam πλευρόν. Dixit enim Sophocl. Παῦ δὴ δὴ πάντα πλευρὸν ἐπίμελον νεῶν. quod exponitur μέρος τὸ ἐπιμε-

ειον, occidua pars nauium. Item apud Eustathium pag. A
309, πλευρὰ Κύπρου, τὰ πλάγια. quibus subiungit, κατὰ ρι σεις δὲ ἡ πλευρὰ καὶ ῥήματα μαθηματικοῖς, λαμβάνες ὄρους καθωμίλω), καὶ γῆς κατεῶνες, καὶ γαστὴρ ἄσου. Itidem Cicero, Latera hæc alluit. & Ouidius, Latera campi. Item apud Quintilianum, Æqua latera. quod ad mathematicos pertinet.

C. Πλευροειδὴς, ές, ὁ & ἡ, Lateris seu costæ speciem gerens.

VNDE Πλευροειδῶς, Costæ instar, ex Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 10.

C. Πλευροκοπέω, ῶ, Costas seu latus ferio, Latus percutio. B
Sophocles Aiace, pag. 15 meæ editionis, ὧν τὸ μὴ ἐστοσφάζ' ὅπῃ γαίας, Τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ' ἀπέρρηγεν. vbi scholiastes exponit κῆ πλευρῶν τύπων.

C. Ἑκπλεύρος, NON Ἑξάπλευρος, dicere Atticos tradit Phrynichus, id est Sex habens latera, Qui sex laterum est. nisi potius SCRIBENDVM Ἑξπλευρος, vt ἑξπηχυς, & ἑξπους, & ἑξπλεθρος. AT VERO Ἑκπλευρόπεσε affertur ex Aristotele lib. 4, Hist. anim. pro Aptiora. quod suspectum est.

C. Ἐμπλεύρος, ᾶ, ὁ & ἡ, Latera plena habens. In Geopon. ἐπὶ C
δὲ πράσων ἐκκρίνεται μεγάλους καὶ ἐμπλεύρους, pro his Columellæ, Caper optimus habetur amplissimi corporis. AT Ἐμπλεύρου pro ἐνάλου εἰς τὰς πλευρὰς affert Hesychius ex Sophoclis captiuis. quod erit à VERBO Ἐμπλευρόω, In latus alicuius insilio, Lateri alicuius insulto, seu Costas alicuius insulto: vt Terentius, Calcibus insultare fores, Virg. Capiti insultare, & Insultare iacenti.

C. Ἐπίπλευρος, ᾶ, ὁ & ἡ, Qui supra latus est, seu latera, Costis D
superiacẽs. τὰ ὁπὴ πλευρα, Superior laterum pars, Locus ad mamillas sub alis. τὰ ὠθὲ τῆς μαστοῖς, ὑπὸ τὰς μασχάλας, Hesych.

C. Ἑπτάπλευρος, Qui septem latera habet. Item Cui septem costæ sunt, Septenas costas habens. Ex Aristotele De historia animalium. Et apud Pollucem, libro 2, ἑπτάπλευροι λίθοι. ‖ At ἑπτάπλευρον aliqui plantaginem maiorem vocant. Plinius libro 25, cap. 8, Altera maior, foliis laterum modo inclusa: quæ quia septena sunt, quidam eam ἑπτάπλευρον vocauere. Itidem apud Dio- E
scoridem libro 2, cap. 153, quidam codices habent, Ἀρνόγλωσσον, οἱ δὲ ἀρνόγλωσσον, οἱ δὲ ὠθεβάτιον, οἱ δὲ κυνόγλωσσον, οἱ δὲ ἑπτάπλευρον, οἱ δὲ πολύπλευρον.

C. Ἰσόπλευρος, Qui æqualibus est laterib⁹, vel Æquales aut pares costas habens. Est interdum vocabulum mathematicum, vt Pollux libro 2, καὶ τρίγωνον τὸ ἰσόπλευρον ὀνομάζεται. Quintil. Triangula ipsa plus æquis lateribus quam inæqualibus. Vulgò Æquilaterum.

C. Μεσόπλευρος, SIVE Μεσόπλευρος, Qui in medio latere est. vt μεσοπλεύριοι μῶες, quod vide in Πλευρά. Et τὰ μεσόπλευρα siue μεσόπλευρα, mediæ costæ. Pollux lib. 2, τὰ μὲν ὑπὸ μαγάλου, πλευρὰ ὀνομάζεται, τὰ δὲ ὀστᾶ, πλευραί. ὧν τὰ μέσα, μεσόπλευρα καὶ μεσόπλευρα. vbi etiam nota, eum discrimen facere INTER Πλευρὸν ET Πλευρά, seu inter τὰ πλευρὰ & αἱ πλευραί. quod tamen perpetuum non est, vt ex locis in vtroque citatis, liquidò apparet.

C. Παραπλευρος, Qui ad latus seu costas est. AT Παρα- G
πλευρίδια, Arma quæ tegũt equorũ latera, q. d. Lateraria siue lateralia arma, τὰ ὠθὲ τοῖς ἱππῶν πλευραῖς ὅπλα, vt Polluc. l. 2 exp Xen. Pæd. 6, p. 100, ὡπλίζον δ' ἱππους ὠθεμετωπιδίοις καὶ ὠθεστερνιδίοις καὶ τοὺς μὲν μονίππους, ὠθεμηριδίοις, τοὺς δὲ ὁπὴ τῆς ἅμασι, ὠθεπαπευρίδιοις. Sic initio libri 7 Pæd. οἱ δ' ἱππ. [ὡπλισμένοι ἦσαν] ὠθεμετωπιδίοις καὶ ὠθεστερνιδίοις καὶ ὠθεπαπευρίδιοις χαλκοῖς.

C. Ταύπλευρος, Cuius latera in longũ latúmue tensa sunt, Qui est lateribus patulis, seu Habens longa latera, Amplus. Ex Epigr.

C. Τετράπλευρος, Quatuor latera seu costas habens. Sæpe H
apud mathematicos legitur, vt apud Euclidem, τετράπλευρον σῆμα, figura quatuor habens latera. q. d. quadrilatera. Item in Epigramm. τετράπλευρος κίων, columna quatuor habens latera, seu Quadrata.

Πλευρόθεν, A latere. vel De lateribus.

Πλευρίτης, ου, ὁ. Lateralis, vt Plinio Lateralis dolor. Pollux lib. 2, de lumborum vertebris, τὴν δ' ὑπὸ αὐτῇ, nimirum τῷ ἄτλαντι ἀπόνδυλον, καλοῦσι μαγαλισκῆσα, τοὺς δ' λοιποὺς, πλευρίτας, Vertebras laterales, vel etiam Vertebras costarum. FOEMIN. Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, vt πλευρῖτις πόνος, vel absolutè πλευρῖτις, subaudiendo πόνος, Laterum morbus: Plinio Lateralis dolor, Lateris dolor Horatio: quo qui laborat, πλευριτικὸς nominatur. Pollux libro 2, καὶ ἡ δὲ ὠθὲ τὰς πλευρὰς νόσος, πλευρῖτις, ὡς ἡ ὠθὲ τὰ ὀρθρα, ὀρθρῖτις, καὶ νεφρῖτις αἱ ὠθὲ τοὺς νεφροὺς. Frequentia occurrunt exempla apud medicos, necnon & alios, ac nominatim apud Athenæum libro 10, πλευρίτιδι λιφθέντα ἀποθανεῖν. Aetius libro 8, cap. 66, ἡ ἀκριβὴς πλευρῖτις φλεγμονὴ ὅτι τὸ ὑποζωκότος ἔνδοθεν τὰς πλευρὰς ὑμένος, νυγματῶδες ἄλγημα σφοδρὸν ὑπηφέρουσα, σὺν ὀξυπάτῳ πυρετῷ. Itidem Alexander Trallianus libro 6, cap. 1, qui etiam addit, οὐ πᾶσαν ὀδύνην πλευρᾶς, πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι. INDE Πλευριτικὸς, ὸς, ὁ, Qui lateris dolore cruciatur, Qui lateris morbo laborat, seu Pleuriticus, vt Plinius appellat. Paulus Ægineta lib. 3, cap. 33, τοῖς πλευριτικοῖς κυματώδη τὴν ὀδύνην γίνεσθαι. Legitur & apud Dioscor. lib. 2, cap. 96.

ΠΛΕ'Ω, (Fut. Πλεύσω. Pro quo passiuum Πλεύσο- μαι, & ATTICE Πλευσοῦμαι) Nauigo.
Homerus Odyss. ε, v. 278, Ἑπτακαιδέκα μὲν πλέον ἤματα πουτοπορεύων. Posidippus comicus, Ὁ μὴ πεπλευκὼς, οὐδὲν εἰδέναι κακόν. quem senarium ita reddidi, Qui nauigauit nunquam, is ignarus mali. (Quò pertinet Terentianum illud in Hecyra, — O fortunate, nescis quid mali Præterieris, qui nunquam es ingressus mare. Vbi etiam obserua, cum qui nunquam nauigauit, dici nunquã ingressum esse mare, vt apparet ex iis quæ ibi præcedunt) Xen. Pæd. 8, ὡσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν δυσβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσυχίαν ἢ δι' κοιῶν τῶν. Et cum ad iectione, vt πλεῖν ὅπῃ ῥιπὸς, in hoc prouerbiali senario, Θεοῦ θέλοντος κἂν ὅπῃ ῥιπὶς πλέοις. Quem ita reddidit Erasmus, Deo fauente, nauiges vel vimine. Ego sic, Deo fauente, vimen est ratis loco. Sed inuenitur & hoc modo scriptus ille versus, Σοὺ τῷ θεῷ πλῶν, κἂν ὅπῃ ῥιπὸς πλέοις. vbi obserua participium πλῶν, quum potius dicatur πλέων. Item πλεῖν τὸν θάλασσαν, Demostheni: & πλεῖν δι' τῆς θαλάσσης. (At de Xerxe, tanquam naturæ leges inuertente, dictum est illum πλεῖν δι' τῆς ἠπείρου, & πεζεύειν δι' τῆς θαλάσσης. Quò pertinet hic Ciceronis locus, De finibus libro 2, Vt si, quum Xerxes, tantis classibus, tantisque equestribus & pedestribus copiis, Hellesponto iuncto, Athone perfosso, maria ambulasset, terrámque nauigasset, cum tanto impetu in Græciam venisset: causam eius quis ex eo quæreret tantarum copiarum, tantique belli, &c. Huc pertinet & illud Iuuenalis, Velificatus Athos.) Frequentissimè autẽ πλεῖν cum ὅπῃ habente suum accusatiuum, interdum autem cum ἀπὸ habente suum genitiuum. Thucydides lib. 1, εἰ δὲ ὅπῃ Κέρκυραν πλευσεῖεν. (Sed pro accusatiuo interdum ponitur genitiuus, idque Atticè: vt Xenophõ Hellen. lib. 1, ἔπλεον ὅπῃ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου) Cum ἀπὸ autem, suum habente genitiuum, vt libro 1, ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες ὁρμίζονται εἰς Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος γῆς. vbi reddi etiam potest Soluentes, & quidem commodius. Dicitur & πλεῖν ὠθὲ γῆν à Thucydide, quod quidam interpretantur Legere terram. At πλεῖ πάντα κατ' ὀρθὲν metaphoricè dictum, redditur Rectum cursum tenent. ‖ Πλεῖν Bud. apud Demosth. reddit etiã Naúicularíam exercere.

P. Πλέσμαι. VNDE πλεωθῆν θαλάσσα, Luciano in Caucaso. Sic πλεόωθρον πέλαγος, Mare quod nauigatur. Itidem πεπλευσμένον πέλαγος, nauigatum mare. Xenoph. Pæd. lib. 6.

Πλεῦσις, εως, ἡ, Nauigatio. Sed huius verbalis nulla exempla afferuntur, ac certè rarissimum esse puto: quũ contrà πλοῦς pro nauigatione passim occurrat. Eandem aliqui deriuationem sequuntur ADJECTIVA Πλευσιμος ET Πλευστικὸς, pro Nauigabilis. nam πλώϊμος exponitur illis duobus, sed quæ etiam parum vsitata esse puto.

Πλόος, & per contractionem Πλοῦς, Nauigatio, Cursus, (in ea quidem certè significatione qua de nauigantibus dicitur) Sed in carmine πλόος & πλοῦς (potius ta-

men illud quàm hoc)in prosa πλοῖς vsurpatur. Thucydides libro primo, μηδένα ἐκβιβᾶσθαι ἐκ τῆς νεὼς πρὶν πλοῖς ἡθῶνται, antequam confecta sit nauigatio. Idem eodẽ libro, οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐπ' οἴκου παρεσκευάζοντο, domum nauigare parabant. (Atque vt hic in verbum resoluitur hoc verbale, sic quum χρῆ τὸν πλοῦν, & ἐν τῷ πλῷ redditur Inter nauigandum. vt ἐν τῷ πλῷ χίμαιρα ἐτείς)Xenophon autem dixit ὑποτέμνεσθαι τὸν πλοῦν, Hellen. libro 1, ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκείσε φύγῃ. Cum adiectiuis autem, vt πλοῖς οὔριος, Secunda nauigatio. Lucianus in Scytha, οὔδεμία πάντα, καὶ πλοῖς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα. At δεύτερος πλοῖς prouerbialiter, Secunda nauigatio. Aristoteles Ethic.libro 2, cap.8, ἐπεὶ οὖν τῷ μέσῳ τυγχάνειν ἄκρως χαλεπὸν, χρὴ τὸν δεύτερον, φασὶ, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα λυπεῖν τῶν κακῶν. Interdum πλοῖς de nauigatione militari, seu bellica, si ita loqui licet. Vnde redditur etiam Expeditio naualis, vt apud Sophoclem, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστέλλομεν. ‖Apud Thucydidem πλῷ χρήσασθαι exponitur ἀποικία, secunda nauigatione vsi.

Πλόος dicitur καταχρηστικῶς & de terrestri itinere. Nicander in Theriacis, Μέσσου δ' οὐκ κόνιν βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει, Γαίῃ ὑποθλίβων νηδύν. vbi exponit scholiastes, τὴν ὁδὸν τὴν πεζῇ, τὴν πορείαν: afferens eundem vsum in hoc Antimachi versu, Τοῖσι δ' ἀν' ὑλήεντα βροτὸν πλόον ἐρχομένοισι. Affert verò & locum Aristophanis, in quo vtitur VERBO Ἀπαντλεῖν cũ eadem catachresi, ἀπάντλει τὸν ὀλίγον νυμφίον. Id enim ex ipsius scholiastæ verbis colligitur, apud quem pro ὡς δὲ καὶ Ἄρειος. repono οὕτως δὲ καὶ Ἄρειος.

COMP. Πλοιόπλοος, vide paulo póst.

COMP. Ἀμφοτερόπλους, vide paulo póst.

COMP. Ἄπλοος, ου, ὁ & ἡ, ET Ἄπλους per contractionem, (q.d. Cuius nauigatio est impossibilis. Vel, Nauigatione carens, vel Non aptus nauigationi) Innauigabilis. vt ἄπλοις θάλασσα, Innauigabile mare, Quod nauigari non potest. Demosthenes Pro corona, ἄπλους δ' ἡ θάλασσα ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Εὐβοίας ὁρμωμένων λῃστῶν γίγνεται. Item ἄπλοι νῆες, Naues ad nauigationem minimè aptæ, Quibus nauigari non potest. Affertur ex Thucydide & ἄπλοι νῆες & ἄπλοοι. (SED ET Ἀπλοώτεραι νῆες, in vulgatis lexicis ex eodem, pro ἄπλοι) De Ἄπλοια autem dicam mox, post Εὔπλοις.

COMP. contrarium Εὔπλοος, ET Εὔπλοις per contractionem, Nauigatu facilis, Nauigationem facilem præbens. VNDE Εὐπλοΐα (ET Εὐπλοίη Ionicè apud poetas) ET Εὐπλοία, q.d. Nauigationis facilitas) Secunda nauigatio. Exp. & γαλήνη. i. Tranquillitas maris, seu Tranquillum mare. Et VERBVM Εὐπλοέω, ῶ, Nauigatione prospera vtor, seu secunda. Gregor. CONTR. Ἄπλοια, (q. d. Nauigationis impossibilitas) Tempus quo nauigari non potest. Vnde ἀπλοίᾳ χρῆσθαι apud Euripidem, Nauigare non posse, Nauigandi facultatem non habere. Sed & plurali numero ἀπλοιαι ex Herodoto, ἀπλοιαι ἦσαν αὐτὸν ἀποπλεῖν ὥρμησαν.

COMPOS. Κοινόπλοος, ου, ὁ & ἡ, ET Κοινόπλους per contractionem, Cui communis cum alio est nauigatio, Nauigationis socius, seu particeps. Et κοινόπλοις ὁμιλίᾳ, de cœtu eorum qui nauigationis sunt socii.

COMPOS. Ὁμόπλοος, ET Ὁμόπλους, Nauigationis socius. in Epigramm. VNDE Ὁμόπλοια, Nauigationis societas.

COMPOS. Πρωτόπλοος, ET Πρωτόπλους, Primò nauigationem experiens, Primò nauigans. vt dicit Homerus νῆα πρωτόπλοον, Odyss. θ, Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν Πρωτόπλοον. Sic & ex Euripide affertur tanquam epithetum nauis nouæ. Ex Xenophonte autem πρωτόπλοι de nauibus quæ in acie primæ erant. Bayf.

COMP. Ἀμφοτερόπλοος, ου, ὁ & ἡ, vt γῆ ἀμφοτερόπλους, Terra vtrinque nauigationem præbens, Terra ad quã ab vtraque parte nauigari potest. AT Ἑτερόπλους, Ab altera tantùm parte nauigationem præbens. ‖Item ἀμφοτερόπλοον δάνειον, vel ἀρρύθμιον, Quod in vtrunque commeatum est traiectitium, Quod vltro citróque est traiectitium. AT Ἑτερόπλοον, Quod in vnum duntaxat commeatum est traiectitium. Ita Bud. qui etiam in Annot. in Pandectas hæc scribit: Pollux libro 8, fœnus nauticum duorum generum ponit, ἑτερόπλοον, & ἀμφοτερόπλοον. Est ἑτερόπλοον, quum commeatus tantùm periculum fœnerator suscepit: ἀμφοτερόπλοον, quum remeatus quoque. Affert alibi idem Budæus ex Demosthene πρὸς Φορμίωνα, pag. 54, ἐδάνεισα Φορμίωνι πόρῳ εἴκοσι μναῖς ἀμφοτερόπλοις εἰς τὸν Πόντον, ὅθεν ἑτέρα ὑποθήκη. Item ἑτερόπλοον ἀρρύθμιον ex eodem Demosthene in oratione κατὰ Διονυσοδώρου, Οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τοῦτοις ἑτερόπλοον τἀργύριον. Quinetiam ἑτεροπόρῳ ἀρρυθμίῳ κεχρημένος. Item plurale NEVTR. Ἑτερόπλοια cum 1, ex eodẽ Demosthene, τὰ ἑτερόπλοια δανείσαντες. Ab Harpocratione hic locus ex Demosthene κατὰ Διονυσοδώρου affertur, ὅταν τὰς ναυτικὰν δανείσῃ δάνειον ὅθεν τις καὶ ἐνθένδε πλοῦσαί τοι, κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται.

C. Πλοιόπλοος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Nauigationem pariens. In epigrammatibus πλοιόπλοος ζέφυρος nauigationis autor Zephyrus.

C. Ἀνάπλεω, (q.d. Nauigando ascendo) Prouehor in altum, Soluo è portu, Soluo. ἀνάχρημα. Dicitur καθορᾶν (inquit Eustathius) & καταπλοῦσαι & καταχθῆναι, itẽ κατάραι, in portum appellere: at ἀπάραι τὸ λιμένος, dicitur ἀνελθεῖν & ἀναβῆναι, item ἀναπλοῦσαι & ἀναχθῆναι. Est enim κατάπλους ipsa de portum accessio: ἀνάπλους autem contrà, tanquam maris aqua supra terram eminẽte. Sequendo autem hæc verba, Ἀναπλέω propriè sonat Sursumuersus nauigo, Naue subuehor: vt καταπλέω, Deorsum nauigo, Naue deuehor. Sed accipitur ἀναπλέω, pro Soluo è portu. quòd videlicet is qui soluit, nauiget sursumuersus & naue subuehatur: & καταπλέω, pro In portum appello, ob similem rationem. (At in vulgatis lexicis ἀναπλέω exponitur Renauigo, Naue reuehor, Remeo naui, tanquam αὖα in hoc verbo redintegrationem significante) Xenophon Hellenicã libro 4, ὅπ ἥκουε τῶν ἀπαντώντων Ἰφικράτους αὐαπεπλευκέναι τὸν ὅθεν Προικόννησον. Pausanias in Laconicis, τοῖς δὲ Μενελάου χαίειν κρατύσαντας ὅθεν Ἴλιον, βουλεύσασθαι φασὶν ὀνῶθα ὅπως αὐαπλοῦσιν ἐς Τροίαν. Apud Thucydidem, αὐαπλύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὴν Νῆσον. ‖Apud Alexandrum Aphrodiseum, αὐαπλέω exponitur Fluito, in hoc loco, οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας αὐαπλέουσι. Id est, Fluitant per summas aquas. Ἀναπλεῖν (inquit Budæus) interdum pro Innatare, ὀπτήχεσθαι: cui opponitur βυθίζεσθαι.

C. 2. Ἐπαναπλέω etiam pro αὐαπλέω ex Xenophonte Hellen. libro 4, ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ὀρχηστρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι.

Ἀνάπλοος, ET Ἀνάπλους, per contractionem, Nauigatio eius qui soluit è portu. Cui opponitur κατάπλους. Redditur & Renauigatio, Remeatio quæ fit naui.

C. Ἀπόπλεω, Abnauigo, Naui seu nauigio discedo, Oram soluo. Thucydides, ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου, Oram soluerũt domum, ad verbum. id est, Oram soluentes domum se receperunt, vel domum reuersi sunt. Nam quod dicit idem libro tertio, ἀπέπλευσαν ἐς τὸ Ῥήγιον, scholiastes exponit, ἀποπλοῦσιν ἐπανῆλθον ἐς τὸ Ῥήγιον. Vnde ἀποπλέω exponitur etiam Renauigo, Remeo. Hesychius ἀποπλεῖν exponit per simplex πλεῖν. ‖ Ἀποπλέω vsurpatur etiam καταχρηστικῶς: de quo vsu dictum est in Πλόος.

Ἀπόπλοος, ET Ἀπόπλους per contractionem, Discessus alicuius oram soluentis, vel Oræ solutio, si dici posset eodem modo quo dicitur Oram soluere. Item Renauigatio, Remeatio. κατὰ τὸν ἀπόπλουν, In renauigatione, Dum renauigaret, vel remearet, Dum naui rediret.

C. ΔΙΑπλέω, (q.d. Transnauigo) Nauigando transeo, Traiicio, Transmitto. (In v.l. Nauigio emetior) Reddi potest & Enauigo, accipiendo pro Traiicio nauigando, seu nauigio (si modò verbo Traiicio tale quid addi

potest) Sic Politianus apud Herodian. libro 8, ὡς δὲ διέπλευσαν τοὺς λίμνας καὶ τὰ πελάγη, vertit, Stagnis paludibúsque enauigatis. (Si modò compositionis ratio habeatur, Enauigo respondet potius τῷ ἐκπλέω) Sic apud Lucianum in Hermotimo, τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλοῦσαι θέλοντας. Sed & cum præpos. εἰς apud Philonem, εἰς ἣν [πανήγυριν] οὐκ Ἰουδαῖοι μόνον, ἀλλὰ καὶ παμπληθεῖς ἕτεροι διαπλέοισι. Interdum & sine adiectione, vt apud Herodianum, διεπλεύσαι, ὧν τοῦ Ἄρων ἕκαστος ὀβολῶν.

Διαπλέω, metaph. ex Herodoto, διαπλεύσαντος τὸν βίον οὗ. Sic Latini Cursum vitæ dicunt, quum alioqui cursus de nauigatione etiam dicatur.

Διάπλοος, ET Διάπλους, per contractionem, Traiectus vel Traiectio, Transmissio.

C. ΕΙΣπλέω, (q.d. Innauigo, pro Intronauigo, Nauigando ingredior) Adnauigo. Plut. in Lyc. εἰσέπλει εἰς τὸν λιμένα. vbi redditur, In portũ inuehebatur. Aristot. De mundo, εἰσπλέοντα τοὺς Ἡρακλείους στήλας.

Εἴσπλοος, ET Εἴσπλους per contractionem, Adnauigatio, Ingressus nauigantis. In v.l. Nauium accessus, & Locus per quem introeunt naues in portum, ex Thuc.

C. ΕΚπλέω, Enauigo, Soluo, Vela facio, Exeo è portu. Demosth. ὅπ δὲ οὐκ ἀπορῶν ἔστ' ἐξέπλει ἐνθένδε. Bud. apud Polybium ἐκπλεῖν de naue dictum, vertit Erumpere: quo verbo redditur & apud Thuc. de naue itidem dictum. Idem Thuc. ἐκπλεῖν & ἐσπλεῖν inter se opposuit, scribens, μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν, pro Neminẽ exire, nec intrare. (Quidam interpretantur etiã addito datiuo Nauibus, Neminem exire nauibus, nec intrare) Itẽ, τῷ μὴ ἐσπλεῖν Μεγαρεῦσι, μήτ' ἐκπλεῖν μηδέν, pro Nequid importaretur Megarensibus, nec exportaretur. Dicitur ab eodem ἐκπλεῖν ὅθί τινας, itidémq; à Plutarcho: vbi redditur Classem ducere aduersus aliquos. At verò ἐκπλοῦσαι ἐς τὴν Ἀρυζωείαν τοὺς τῶν πολεμίων ναῦς βουλόμενοι apud eundem exponitur ἐκπλοῦσαντες διαφυγεῖν. Redditur & Venire auxilio, apud eundem, vbi datiuo iungitur, τοῖς ἐν τῇ πόλει ἐξέπλευσεν. Sed hic vsus est infrequens.

Ἐκπλοῦσαντες τῶν φρενῶν quidam αἰώνυμος dicit apud Suidam, audaci metaphora, pro Mente alienati, & ab ea egressi tanquam è portu, seu statione. Quod posterius in tali metaphora vsurpatum legisse mihi videor. Afferuntur autem duo loci à Suida hoc loquẽdi genus habentes, quod ex Herodoto manasse suspicor vtentis ita verbo ἐκπλώω, vt suo loco docebo.

Ἔκπλοος, ET Ἔκπλους per contractionem, Enauigatio, Eruptio. (vt ἐκπλεῖν redditur Enauigare, Erũpere) Plato in epist. ἔκπλους μηδενὶ συγχωρεῖτε. Et accusatiuus ἔκπλοιν cum verbo ποιεῖσθαι, apud Thucydidem non semel, pro Eruptionem facere, Erumpere. Sed ἔκπλοιν ποιεῖσθαι ταχέως apud eundem redditur etiam Repentina eruptione nauigat.

C. 2. Ἀντεκπλέω, Contrà enauigo, Cõtrà soluo, seu vicissim, Soluo tendens aduersus aliquem, qui & ipse soluit, Enauigo aduersus [aliquos] Enauigando occurro seu prodeo obuiam. Redditur etiam Classe obuiam eo nauigantibus. Habes apud Thucydidem cum alibi, tum lib. 4.

C. 2. Διεκπλέω, Erumpo per mediam classem hostium. VNDE Διέκπλοος, ET Διέκπλους per contractionem, Eruptio huiuscemodi. Budæus pagina 331, ex Thucydide & Xenophonte. In vulgatis lexicis ex Thucydide, διέκπλοι οὐκ ἦσαν, Eis erumpere non licebat. Ex eodem, διέκπλους ὅδιν αὐτῆς, Eis potestas est naues educendi.

C. ΕΜπλέω, q.d. Innauigo, vt ἐμπλέω νηί, Innauigo naui. Id est, Nauigo in naue, Nauigo intra nauem, Vehor naue. vt ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ apud Herodotum (nisi fortè ἐνέπλωον apud eum potius scribendũ est, ab ἐμπλώω) redditur Nauibus vehebantur. At verò apud Phil. ἐμπλεῖται simpliciter pro Nauigatur, χρόνος θαλασσωθεῖσα μυεοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, Terra mari admisso mersa onerariis nauibus nauigatur, vt Budæus vertit. ‖ Ἐμπλέω, Innato, Fluito. Alexander Aphrod. ἐμπλεῖ ἐν τῇ ὑγρᾷ ὕφῃ.

C. ΕΠιπλέω, Nauigo in, id est aduersus, Classe inuado, seu tendo aduersus. Thucydides libro 1, αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. Idem, ἐπέπλεον οὐδέτεροι ἀλλήλοις. De Ipsis etiam nauibus ab eo dicitur. Budæus ab eo poni tradit & pro Inuado classe, Hostiliter adnauigo, & pro Applico, Appello: afferens μὴ σφίσιν ὀπισθοῦσαντες οἱ πολέμιοι, &c. Item, ἅμα ἕω ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. Sed & pro Progredi naue, poni ab eo testatur. VNDE Ἐπίπλοος, ET Ἐπίπλους per contractionem, Nauigatio aduersus aliquem, Nauigatio hostilis, Nauigatio classis infestæ, vt vertit Budæus. Redditur etiam Incursus nauis, seu classis, & Aduentus hostilis classis. Alicubi & simpliciter verti potest Incursus, Conflictus. ὀπίπλοιν ποιεῖσθαι Thucyd. idem est quod ὀπιπλέειν. vt libro 8, καὶ ὀπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο. Apud eundem dicitur aliquis ὀπίπλοιν ποιεῖσθαι ταῖς ναυσὶ, necnon ipsæ νῆες itidem. Idem dixit libro 3, καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ὀπίπλοιν ἐξαρτύοντες. Vbi quidam interpretantur Centum nauium expeditionem. Quidam liberius etiam, Centum nauium classem. Præterea pro appulsu, necnon pro progressu nauis ab eo poni scribit Budæus. AT VERO Ἐπίπλοα ex Herodoto, Quæ ad nauigationem sunt necessaria. Quæ tamẽ vox suspecta esse possit: quum etiam Suidas cum NOMINE Ἐπίπλα, meminerit tantùm VOCABVLI Ἐπίπλεα, scribens nimirum quosdam pro ἐπίπλα dicere ὀπίπλεα. Nisi fortè potius pro ὀπίπλεα reponendum putemus ὀπίπλοα apud eum. Scribit autem, his nominibus ἐπίπλα & ὀπίπλεα, vocari σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ὀπιπόλαια. Sed Pausanias apud Eustathium affert deriuationem huic loco magis conuenientem: dicens ἐπίπλα esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια (ita enim ibi, non ἔγγεια) ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον κτῆσιν τὰ δυναμένα πλοῦσαι. Quæ ab Eustathio referuntur, postquam dixit ἐκ τῶν κτημάτων quæ circumferebat Menelaus ὀπὶ νεῶν πλεῶν, posse inueniri etymologiam τῶν ὀπίπλων. Addit alioqui & ipse alteram illam, scribens, καὶ μὰν ἄλλως ἐπίπλα καθ' ἑτέρους, ἐκ τῆς ὀπιπολῆς, τὰ οἱονεὶ ὀπιπολάζοντα ἐν τῷ φαίνεσθαι. Latinè certè reddi solet Supellex. Quidam verò interpretantur & generalius Mobilia bona. Existimo certè illa verba τὰ μὴ ἔγγαια seu ἔγγαια (nam ET Ἔγγειος ET Ἔγγαιος dici potest) aptè redditum iri, Quæ terra non tenentur. vt quum dicitur à iurisconsultis, In rutis & cæsis ea esse quæ terra non tenentur. ITEM Ἔπιπλον singul. num. ex Isæo affert Harpocration, quem vide, necnon Pollucem, & Hesychium.

Ἐπιπλέω, (sicut ἐμπλέω) Innato, Fluito. vt ὀπιπλέον ἔλαιον, Dioscoridi. Sic, ἡ χολὴ ὀπιπλέουσα τῷ κώπῃ τῆς γαστρὸς, Alexand. Aphrod. Ab hac autem verbi ὀπιπλέω significatione, aut (si mauis) ab ὀπιπλέω, quatenus hanc significationem habet, est apud medicos, NOMEN Ἐπίπλοος, ex quo per contractionem Ἐπίπλοις. Pro quo dicitur & neutro genere Ἐπίπλοον AC Ἐπίπλοων, pro eo quod à Latinis appellatur Omentum, Ἐπίπλοον siue Ἐπίπλουν, (inquit Gorræus) Omentum, Pars membranosa, dupla, pluribus neruis, arteriis venisque intexta, intestinis incumbens. Id, secto peritonæo, primùm venit in conspectum. Ac primo quidem obtutu nuda simplexque membrana apparet: sin totum eius corpus contempleris, multis præterea venis, arteriis, neruis, plurimóque etiam adipe eam constare deprehendes. Aliquanto pòst, Ita instructum omentum reti non est absimile: proindéque ET Γαγγαμὼν ET Σαγλὼν à plerisque dictum fuit. Nascitur à peritonæo, duplúmque est, tunicis videlicet duabus constans densis, tenuibus, sibique incumbentibus, nec vsquam secum vnitis: ex quo peræ aut marsupio Galenus ipsum comparauit. Dorso, ad vndecimam thoracis vertebram, & iecinoris cauo, & ventriculi fundo, & duodeno intestino, & lienis & colo ligamentis adhæret. reliquis autem intestinis prætenditur & quodammodo ὀπιπλέει, hoc est innatat, vnde & nomen illud habet. Vsus eius maximus est vt ventriculum, &c.

c.2. Ἀντιπλέω, Vicissim nauigo aduersus [aliquem.] Ἐπιπλέω aduersus τὴν ὑπιπλέοντα. De huius autem ὑπιπλέω significatione paulo antè dictum fuit. A

C. ΚΑΤΑπλέω, q.d. Nauigando descendo, è mari videlicet in terram, Naui deuehor in terram, Appello in portũ. Oppositum τῷ ἀναπλεω, vt in eo dictum fuit. Herodianus l.3, καταπλέων δὲ ὁ σρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς ἔσω λετο Ῥωμαίων ὄχθας κατωνέχθη. Apud Demosth. Bud. καταπλεύσας vertit etiam Regressus. A Theophrasto πυρὸς quoque dicitur καταπλεῖν, De caus. pl. lib. 4, καταπλέοντος Ἀθηναῖς ἐ πυρού. vbi redditur, Frumenti quod Athenas naugio vehitur. B

Κατάπλοος, ου, ὁ, ET Κατάπλοις per contractionem, Nauigatio qua descendimus seu deuehimur aliquò, Appulsus. Apud Lucianum κατάπλοις inscribitur quidam dialogus, in quo introducuntur vmbræ nauigantes ad inferos, vel potius Naui aut nauigando descendentes, si vim verbi spectemus. ‖ Κατάπλοις, Locus ad quem appellimus, seu applicamus. Id est portus. Bud. in ann. in Pand. ex Politiano.

C. ΠΑΡΑπλέω, Præternauigo, Præteruehor, Oram lego. interdum sine adiectione, interdum cum accus. vt παραπλέων τὴν χώραν, Plutar. Et cũ accus. τὰς πόλεις apud Thucyd. A quo & ipsæ νῆες dicuntur παραπλέουσαι. In v.l. redditur & Obeo, à Bud. Traiicio. Thuc. παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα. C

Παράπλοος, ET Παράπλοις, ου, ὁ, Præternauigatio. Item, Traiectus. vt παραπλέω à Budæo redditur etiam Traiicio. Thucyd. l.2, ἀφικόμενοι δὲ ἐν τῷ παραπλῷ ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀποβάσιν ποιησάμενοι ἐς, &c. Idem l.1, cum genit. ἅμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι, Simul autem videbatur eis insula commodè sita esse in traiectu Italiæ & Siciliæ. D

c.2. Ἀντιπαραπλέω, Vicissim præternauigo. Vel potiꝰ, Aduersus hostem tendẽs præternauigo, seu præteruehor. vt schol. exp. εἰς ἀντιπαράπλεξιν. Redditur alioqui Eregione præternauigo, seu præteruehor.

C. ΠΕΡΙπλέω, Circumnauigo, Nauigãdo obeo, seu ambio. Budæus apud Demosthenem, περιπλεῦσαι Πελοπόννησον vertit etiã Classe circundare. De hoc verbo lege Thucydidis schol. pag. 245. Et pass. Περιπλέομαι, vnde περιπλευσθῶμαι habes ex scholiaste Thucydidis in Περίπλους. E

Περίπλοος, ET Περίπλοις, Circumnauigatio. Thucydides l.8, ὅπως αὐτοῖς ἀσφάλεια ταῖς περιαγωγαῖς ναυσὶν εἴη τὸ περίπλου. Item ὁ περίπλου, Per circumnauigationem, Circumnauigãdo. ‖ Interdum adiectiue, vt περίπλοις γῆ, Thucyd. lib. 2, αὕτη περίπλοις ὅδε ἡ γῆ τὰ ξυντεμόντα, ὡς ἀεὶ κῦ πρύμναν ἵσταται τὸ πνεῦμα, νυὶ σρογγύλῃ, πανταχῶν ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν. vbi schol. exponit δυνατὴ περιπλεῦσαι, Circumnauigari potest quatuor dierum totidémq; noctium spatio. At verò de Περίπλοια dicendum erit in Περιπόλια. F

C. ΠΡΟπλέω, (q.d. Prænauigo) Prior nauigo, vel In nauigatione priorem locum seu primum obtineo, In nauigatione antecedo. Potest verò & simpliciter reddi Antecedo, de naui dictum. vt vertit Bayf. in hoc Polybii loco, ἀπήγγειλαν οἱ προπλεῦν εἰθισμένοι λέμβοι. VNDE Πρόπλοος ET Πρόπλοις adiectiuè. vt πρόπλοι νῆες, Naues quæ antecedunt, Quæ præmitti solent ad explorandũ. (vnde non solùm Præcursoriæ naues, sed & Exploratoriæ quidam interpr. (vt Thuc. l.6, αἱ δὲ ὀκτὼ τῆς Ἐγέσης τρεῖς νῆες πρόπλοι προσγίγνονται τοῖς Ἀθηναίοις, Tres naues quæ exploradi causa præmissæ erãt, vt idẽ Bayf. vertit.

C. ΠΡΟΣπλέω, Adnauigo. Et προσπλέουσαι νῆες, Aduentãtes naues, Thucyd. lib. 1, καταδύντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεούσας.

C. ΣΥΜπλέω, (q.d. Connauigo) Vnà nauigo, Simul cum alio nauigo, Nauigationis socius sum. VNDE Σύμπλοος, ET Σύμπλοις adiectiuè, Qui nauigat vnà, Nauigationis socius. EX QVO, Σύμπλοια, (q.d. Connauigatio) Nauigationis societas. vt ὁμόπλοια. ITEM Συμπλοϊκὸς, adiect. q.d. Connauigatorius. vt συμπλοϊκαὶ φιλίαι, Aristoteli Ethic. lib. 8, q.d. Connauigatoriæ amicitiæ. Id est, quales esse solent inter simul nauigantes, seu inter nauigationis socios. H

¶ Πλώω poeticè pro πλέω, Nauigo. Homerus Odyss. ε, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. Ex eodem affertur & ἐπλωσε, quo vtitur Herodotus quoque. Et imperatiuus modus, πλώετε, Nauigate, ex Apollonio. ‖ Interdum Nato, Fluito. vt Il. φ, Πολλὰ δὲ τύχα κατὰ δαΐκταμεν ὠκὺν ἀζηχὲς Πλώοντ', καὶ νέκυες. Ex Luciano quoq; affertur πλώουσα pro Natãs.

Πλωΐμος, ου, ὁ & ἡ, Nauigabilis, Nauigationi aptus, seu idoneus. vt πλωΐμοι νῆες apud Thucydidem non semel, necnon apud Demosthenem, Nauigationi aptæ naues (seu idoneæ, vel habiles) Quæ nauigationẽ ferre possunt. Dicuntur enim aliquando πλωΐμοι quæ nõ prorsus mutilæ sunt, ita vt nullus earum esse possit ad nauigationem vsus. ‖ Sed & θάλασσα dicitur πλωΐμος, mare nauigabile. vt καὶ πλωΐμος θάλασσα ὀκ τοῦ Διονυσίου. ‖ Ac πλωΐμωτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλοις apud Thucydidẽ, q.d. Nauigabilius fuit (ad verbum, Nauigabiliora fuerunt) pro Nauigationis maior facultas fuit, Liberior fuit vltro citróque nauigatio. Sed legitur ETIAM Πλοΐμος cum ο in prima, cum alibi, tũ apud Demosthenem: item apud Hesychium, & Suidam, (qui affert ETIAM Πλοϊκὴ θαλασσα tanquam idem significans quod πλοΐμος θαλασσα) Sic non solùm πλοΐζομαι sed & πλοΐζομαι. C

Πλώσιμος, ου, ὁ & ἡ, Nauigabilis. Vt πέλαγος οὐ πλώσιμον, pro ἀδιάβατον, ex Sophocle affert Suidas, quem vide.

Πλωτὸς, Nauigabilis, Qui nauigari potest. vt πέλαγος πλωτὸν, Philoni De mundo, Mare nauigabile. At πλωτὴ νῆσος apud Homerum varias habet expositiones, quas lege apud Eustathium. ‖ Interdum Natalis, vt τὰ πλωτὰ ζῶα eidem Philoni, Natatilia animalia, quæ & aquatilia dicuntur. Peculiariter autem sunt DICTAE Πλωτοὶ, anguillæ quædam in Sicilia, (SICVT Κωπαΐδες in Bœotia) Flutæ, Latiné. Vide Pollucẽ, & Plin. item Macrobium, qui eas in summo supernare dicit. Meminit verò & murænarum quæ flutæ dicantur quòd in summa aqua præ pinguitudine fluitent. Inuenitur etiam SCRIPTVM Πλῶτα, quam scripturam non probo. AT VERO Πλῶτες, Mugiles pisces, κεφαλῆς, tanquam à singulari NOMIN. Πλοὺς, cuius genitiuus sit πλωτὸς. Vide Athenæum & Eustath. Cæterùm nomini πλωτὸς est CONTR. Ἄπλωτος, Innauigabilis. E

Πλωτὴρ, ορος, ὁ, Nauigator. Interdum Natator. ITEM Πλωτὴρ pro eodem. Musæus πλωτῆρα vocauit Leandrum, id est natatorem. Aristoteli autem πλωτὴρ est Nauta, scribenti Polit. lib. 3, τοῦ δὲ πλωτήρων ὁ μὲν ὄνομα ἐρέτης, ὁ δὲ κυβερνήτης, ὁ δὲ πρωρεύς. Sic & alibi.

Πλωτικὸς, ὄ, ὁ, Nauigationi aptus, vel natationi. Apud Plutarchum, Qui nauticæ rei dat operam, vel eius studiosus est. Vel etiam, Qui artem nauticam exercet. Item pro mercatore, in Axiocho qui falsò Platoni adscribitur. In v.l. Nauicularius. F

Πλωὰς, άδος, ἡ, q.d. Natatilis. Auis genus à natando sic dictæ. In v.l. Auis genus natatilis, ex Suida. (qui tamen habet duntaxat, εἶδος ὄρνιθος) AT VERO Πλωϊάδες νεφέλαι in iisdem ex Aristophane, Natantes nubes, & quæ crebrò circunferuntur.

Πλωὶς, ίδος, ἡ, Natatilis, sicut & proximè præcedẽs πλωάς. Apollonius Rhodius, Πλωΐδας ὄρνιθας Συμφαλίδας ἐδέκτενε λίμνης ὠϊσαδαν. vbi annotatur, πλωΐδας dictas esse διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Ἀρκαδίας νήχεσθαι. G

C. ΑΝΑπλώω, pro ἀναπλέω. In v.l. Ἀναπλώειν, Soluere classem, item Renauigare, Remeare. Sed ibi cum ο bis habetur, quæ scriptura mendosa est.

C. ΔΙΑπλώω, pro διαπλέω. vt apud Apoll. Rhod. -ἀλὸς κευθέντα κέλευθα Νυὶ διαπλώειν. Et metaph. διαπλώσας βίον, Quæ vitæ cursum confecit. q.d. Qui vitæ nauigationẽ confecit, Qui vitam transmisit. Nam hoc verbum de nauigantibus dicitur, sicut & cursus interdum.

C. ΕΚπλώω, idem quod ἐκπλέω, Enauigo. Apud Herodotum ἐκπλῶσαι metaphoricè, cum genitiuo φρενῶν, item genitiuo νόου, præcedente præpositione ἐκ, de iis qui mente sunt alienati. Legitur enim apud eum, πῶς οὐκ ἐξέπλωσας τοῦ φρενῶν; item ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Sic autẽ VERBVM Ἐκπλεῦσαι cum genitiuo φρενῶν quidam ἀνώνυμος vsurpat apud Suidam, (Herodotum imitari volens, opinor) vt suo docui loco.

c.2. Διεκπλώω, idem quod διεκπλέω: sicut ἐκπλώω, idem quod ἐκπλέω. A

C. ΕΠΙπλώω, q.d. Supernauigo. vt ὑπιπλώειν πόντον, q.d. Supernauigare mare, id est, Nauigare super mare. pro Nauigare mare. Apollonius, ὑπιπλωέσκον πόντον, nauigabãt mare. Homerus Il. β, Πόντον ὑπιπλώσας. vbi reddi etiam potest Emensus mare. Pro quo participio ὑπιπλώσας, legitur ETIAM Ἐπιπλώς apud eundem. Il. ζ, — ὑπιπλὼς ἀρέα πόντον. (Similis autem vel potius idem omnino est vsus VERBI Ἐπιπλέω Odyss. ο, — ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα) ‖ Interdum ὑπιπλώω, Nauigo aduersus. vt ὑπιπλώοντές σφι, Herodot.

C. ΠΡΟΣπλώω, vt προσπλέω, Adnauigo. VNDE Προσπλωτὸς, quod tamen redditur in vulg. lex. Nauigabilis. Ac certè Adnauigabilis aliam significationis formam habet quàm nauigabilis, pro eo videlicet ad quem adnauigari potest. B

C. ΠΕΡΙπλώω, περιπλέω. Circumnauigo.

At verò à THEMATE Πλῶμι significante itidem Nauigo, EST Ἔπλων, Nauigaui: SICVT Ἐξέπλων, (cuius pluralis ἐξέπλωμεν apud Apollonii, πέτρας συμπληγάδας ἐξεπλωμεν.) à them. COMP. Ἐκπλώω, Enauigo. ITEM Ἐπέπλων à COMP. Ἐπιπλῶμι. Hesiod. — νυὶ γ' ἐπέπλων ἀρέα πόντον. Secunda persona ἐπέπλως apud Homerum. Ita enim malo quàm ex ἐπεπλωσας deducere, quum ἐπέπλω nõ possit dici itidem esse pro ἐπέπλωσα. licet alioqui illud ὑπιπλὼς quod habes in Ἐπιπλώω, esse putetur ex ὑπιπλώσας non ab ὑπιπλῶμι. C

INVENITVR ET Πλωΐζω, (Suidas habet ETIAM Πλωΐω) ac frequentius pass. Πλωΐζομαι, pro Nauigo. B. πλωΐζεσθαι ex Thucydide ac Strabone affert & pro Dare operam rei nauticæ. Vtitur & Lucianus. Actiua autem vox extat apud Hesiodum in Erg. πλωΐζεσκε νηυσὶ, nauigabat. SED ET Πλωΐζομαι legitur apud Polyb. ET Πλωΐζω apud Suid. quod exp. πορεύομαι. D

ΠΛΟΙΟΝ, ου, τὸ, Nauigium. Differt πλοῖον à naue. vnde πλοίοις καὶ ναυσὶ, Thucyd. pag. 158. Idem, πλοῖα καὶ ὁλκάδες, pag. 212. Et pag. 159, πλεῖν μὴ μακρᾷ νηῒ, ἀλλῳ δὲ κωπήρει πλοίῳ ἐς πεντακοσια πέλαγα ἀφορμᾶ μέτρα. Idem dicit πλοῖα λεπτὰ, & μικρά. A Theophr. πλοῖα distinguuntur à triremibus. At grammatici quidam magnitudine tantùm differre putarunt, alii forma. Vide Ammonium & Eustathium, qui & tradit ignotam fuisse Homero hanc vocem. DIMIN. Πλοιάριον, Nauigiolum, Xenoph. Hellen. 4. ‖ Item calceamenti muliebris genus, Pollux. E

ΠΛΗΘΩ,

Fut. ήσω, Impleo, Repleo. Phocyl. καρπῶν πλήθοισιν ἅλωας, frugibus implent areas. Pass. πλήθομαι, Impleor, Repleor. Iliad. ρ, — πλήσθεν δ' ἀρα οἱ μέλε' ὀπῆς Ἀλκῆς καὶ θάρσεος. Od. δ, & Od. τ, τῷ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλήσθεν. Sic Thuc. πλησθεὶς δὲ κρίσει τὸ σράτευμα, impletus lacrymis exercitus. (nisi quis malit Plenus fuit. quã signif. dabo mox & actiuæ voci Πλήθω) Quod verò Plat. Pol. 9, dicit, μεθης πλησθεὶς, Cic. vertit, Quum sit immoderato tumefacta potu. Sed & actiua signif. verbum medium vsurpatur ab Homero, Od. ξ, Πλησάμθροι δέ τε τῆνας ἑοῖ οἴκόνδε ἕκαστος. id est πληρώσαντες, γεμίσαντες, Quum naues suas repleuissent, impletis nauibus suis. Itidẽ Od. ρ, Πλησάμθρος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ πόσιος, Βῆρ' ἴμεν αἰθ' ὕας. ‖ Πλήθω neutraliter quoque ponitur pro Plenus sum. Il. ω, Ἡλιος τ' ἀκάμαντα σελήνῃ τε πλήθουσαι. Item cum genit. Hesiod. βίοτου πλήθοισι καλαῖς, domus refertæ sunt opibus & copiis ad vitam sustentandam necessariis. Itidem Plutar. in Fabio, δρυμοὶ νεκρῶν πλήθουσαι, saltus defunctorum cadaueribus refertos. Item ἀγορὰ dicitur πλήθειν & πανήγυρις, vt Latinè Frequens esse. Magis autem ad verbũ ex Horatio Differtũ forũ. Syn. ep. 3, ὅθεν τὸ ζῆν ἀνάγκη διεσαμμῶν τὸ ὀρεινὸν, πλήθουσης τῆς ἀγορᾶς, ἁπασι τοῖς θεαταῖς ἐπόμπευεν. Luc. in Herod. πλήθουσαν τηρήσας ἡ πανήγυρις. Necnon fluuii ac maria πλήθουσι, vt apud Virg. Plena flumina. Sed πλήθω tunc reddi potest etiam Inundo. Iliad. λ, Ὡς δ' ὁπόταν πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι Hesiod. Aspid. — αὔωρος Ὀμβρῳ χθαμαλῷ πλήθων. Aliquãto antè, Ἀμφὶ δ' ἄτοιο ῥέεν Ὠκεανοῦ πλήθοντι ἐοικώς. Cæterùm quod ad πλήθω actiuum attinet, putatur à πλάω deriuatum esse (vnde & πίμπλημι, vt ἵσημι à σάω) sicut νήθω à νέω, πρήθω à πρεάω, vnde & πιμπρημι. A

Πλῆσμα, ατος, το, Explementum, seu id quo aliquid expletum est. Idem cum πλήρωμα Athen. l. 3, Γανύος, ἐρῶτος, Μεσσάτιοι καὶ τὴν πλησμονὴν Παιανὶ, καὶ Παιὰ τὰ πλήσματα. Ab Aristotele πλῆσμα vocatur τὸ ὄχευμα, semen seu genitura qua mas fœminã iniens implet, vel Conceptus, κύημα. Exemplum vide in Ὄχευμα, citatum ex Aristot. lib. 6 Historiæ anim. c. 23, vbi περὶ ὄνων ὀχείας sermo est. Ibidem, οὐκέτι λαμβάνει πλῆσμα, οὐδὲ κυΐσκεται, vbi πλῆσμα λαμβάνειν siue δέχεσθαι significat Prægnantem fieri, Cõcipere atque impleri. Nam mas πληροῦν dicitur, & fœmina πληροῦσθαι, vt & apud Latinos iidem dicuntur Implere & Impleri. vt cap. sequenti apud Aristot. vbi περὶ ὀρέων ὀχείας loquitur, ἐπάστης δ' ὧν καὶ πληροῖ. Ibidem, καὶ ὁ ὅλος ὀρθὸς ἐπληρώθη. vt Plin. lib. 8, cap. 44, Fœminas à partu optimè septima die impleri obseruatum est: mares fatigatos, melius implere. B

Πλήσμιος, ου, ὁ, Replens, Implens. Peculiariter πλήσμιος in cibo dicitur qui ventrem replet & saturitatem affert. Athen. l. 1, ὁ δὲ γλυκαζων οἶνος, ὀφθαλμιος, πλήσμιος. Idẽ de anguillis, ἄσμα χαὶ δῶρον φέρουσι τοῦ πλείστων. πλησμιαι τὸ εἶναι πολύσωρον. Budæus interpretatur etiam Delicatus, apud Plut. in Timol. pag. 76, οἱ λυχνοι τὰ πλήσμια τοῦ ἐδεσμάτων ὀξυπάτη διώκουσιν ὀλιγθυμία. Idem Budæus interpr. Fastidiosus, Fastidium inducens, apud Themist. in Explor. οὐδὲν οὕτω πλήσμιον ἐν ἐμποιοῦσι πολλὴν ναυσίαν. Item in Sophista, fol. 115, p. poster. τὸ μὴ σκαιοῦ εἶ), μηδὲ πλησμίους, μηδὲ ἀηδεῖς, μηδὲ ἀχαρεῖς. quem ferè vsum habet Ἄψικορος. Item τὸ πλήσμιον, vt τὸ ἄψικορον, Fastidium. vt apud eundem interpr. in Antonio, παρρησίαν πρὸς ὡς ὑποσυφον ἥδυσμα τῇ κολακείᾳ τοῦ θεραμιγωῦτες, ἀφίρουν τὸ πλήσμιον τῇ τοῦ τῶν κύκλω θρασύτητι. Et alibi itidem. At in Othone pro satietate posuit, p. 338, de Poppea loquens, τῆς ἡδονῆς ἀφαιροῦσα τὸ πλήσμιον, voluptatis satietatem. B. VNDE Πλησμίως, vt apud Galenum πλησμίως διηπᾶτο, In victus saturitate degebat. Quotidie explebatur cibis. C

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, Satietas, Saturitas, Expletio. idem cum κόρος. Plato Polit. 9, τὸ ὅθεν μὴ πικρὸν ἢ μήτε ἐνδείᾳ δεῖς, μήτε πλησμονῆ. Quæ sic Cic. vertit, p. 11 mei Lex. Cic. Eáque parte animi quæ voluptate alitur, nec inopia enecta nec satietate affluenti. Idem Plato, ἵνα πλησμονὴ γρῶν γίγνοιτο τῆς σωφροσύνης, ἐν δίψαν παύοιντο. Isocr. ad Demon. πλησμονὴ γὰρ ἀπάντων. Item in propoerb. ἐν πλησμονῇ Κύπρις, In satietate, vel etiã In abundantia rerum omnium. nam sine Cerere & Baccho friget Venus. Eurip. apud Athenaeum l. 6, Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ὀν πεινῶν τ' ἀν' οὐ. nam ὀν κεῖ γὰρ τοῦ καλῶ Ἔρως ἐκ ἔστ. πεινῶν γὰρ ἡ Κύπρις πικρὰ, secũdum Achæum. Itidem Antiphanes apud eundem lib. 1, Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ὀν δὲ τοῖς κακῶς πεσοῦσιν ἐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς. At Plut. in Præcept. sanit. οὐ γὰρ ἐν πλησμοναῖς Κύπρις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν ὀδύνᾳ θρῆνος καὶ γαλεώτης. Item in corpore humano πλησμονὴ, quod alii interpr. Redũdantia, alii Plenitudo, alii Repletio: Gorræus, Repletio cibi & potus, vel (vt ait Galen. in Aphor. 17, l. 2,) πλεῖων θρεψὴ τῆς τοῦ σώματος φύσεως, hoc est alimẽtum copiosius quàm corporis natura conueniat. quò referri poterit & prouerb. paulo ante citatum, ἐν πλησμονῇ Κύπρις Plato in Sympos. ἰατρικὴν definiens, ὅθεν ἡμῖν τοῦ τοῦ σώματος ἔρωτικὴν θρεψὴ πλησμονὴν καὶ κένωσιν. Xenoph. in Repub. Lacedæm. ὑπὸ πλησμονῆς βαρυνόμενον. Plutarchus in Præcept. sanit. ἐμέσεις δὲ ἐν κοιλίᾳ καθάρσεις ὑπὸ φαρμάκων, μιαρᾷ θεραπεία πλησμονῆς, αἴδω μεγάλης αἰσχύνης οὐ κινητέον. Item in Hippiatria, πλησμονὴν παρέχει καὶ σρόφον. vbi Budæus interpr. Redundantiam in ventre. Apud Galenum autem libro 2. ad Glauc. χυμῶν πλησμονὴ, quæ & πλήθεα. D

C. Πλησίγναθος, ου, ὁ, & ἡ, Maxillas implens. E

C. Πλησφαὴς, ές, ὁ & ἡ, Lumine implens. πλησφαὴς Suidæ est ἡ πληροσέλληνος ἡμέρα, dies plenilunii, seu dies in qua ἡ σελήνη πλήθει, id est plena est. Sin de ipsa luna dicatur, significat Lumine plena. At τὸ πλησφαὲς ET Πλησσέλληνον dicitur ipsum plenilunium. Eust. pag. 1692, σελήνη πλήθουσα, ὅθεν πῆς ὕστερον σωπῆδιπαι τὸ πλησσέλληνον, ὅθεν ἄλλοι μετέλαβον εἰς τὸ πλησφαὲς. F

C. Πλησίστιος, ου, ό & ἡ, Velũ implẽs. vt πλησίστιος ἄημος vel ὕρρες, i. ὁ πληρῶν τὸ ἱστίον seu τὸ ἀρίθμον. qui & φορὸς ἄημος, & ὀπίφορος, & ἔνεος, vt in Οὖρος & Οὔεμος siue Οὔεμα pluribus exposui. Odyss. λ, Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο Ἴκμενον οὖρον ἵει, πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον. Passiuè quoq; πλησίστιος accipitur pro Qui pleno velo nauigat, Qui prospero cursu nauigat, vento implẽte velum: id est ὀξὺ οὐείας τρέχων, ὀξὺ οὐείας πλέων, siue ἐν οὐείῳ πλέων. Atq; vt hæc metaph. quoque accipiuntur, ita illud apud Plutarchũ in Catone, de Scipione, εἰπόντος ὡς οὐδὲν δέοιτο ζαμίου λίαν ἀκριβοῦς, πλησίστιος ὅθεν τὸν πόλεμον φερόμενος, quippe qui in bellum plenis passisque velis ferretur. Vbi translatè πλησίστιος accipiunt pro Cui prosperè omnia succedunt, vt qui passis secundæ fortunæ velis feratur.

C. Ἄπληστος, ου, ό & ἡ, Inexpletus, Inexplebilis, Insatiabilis, Insaturabilis. Cum genitiuo: vt Xenophon Pæd. 8, ἀλλ' εἰμὶ ἄπληστος κἀγὼ, ὥσθ' οἱ ἄλλοι, χρημάτων. Inuenitur itidem apud Platonem ἄπληστος χρημάτων. Sic ἄπληστος αἵματος apud Herodotum, Inexplebilis cruoris, Qui sanguine satiari non potest, Quem tenet sitis cruoris insatiabilis, Sitiens cruorem insatiabiliter. Affertur verò & sine genitiuo positum ex Platonis epistola quadã, vbi scribit, φεύγειν φυγὴν ἄπληστον: & exponitur Indefesso quodam studio fugere.

Ἀπλήστως aduerbium, Inexplebiliter, Insatiabiliter. vt ἀπλήστως διακεῖσθαι πρὸς τι. Xenoph. Pæd. 4, πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν εἶδα, id est Nullius voluptatis insatiabilem esse, Nulli voluptati deditum esse insatiabiliter.

Ἀπληστία, ας, ἡ, Insatiabilitas, Insatiabilis seu inexplebilis cupiditas. Aliquando cum genitiuo. vt ἀπληστία χρημάτων, Inexplebilis pecuniæ cupiditas. Plato epistola 8, ἀπληστία ἐλευθερίας ἀκαίρου τινος. Aliquando per se: vt εἰς τοῦτο ἀπληστίας ἦλθον, Isocr. in Panath.

Ἀπληστία, Inexplebilis voracitas, Edacitas, ἀδηφαγία, Suidæ.

Ἀπληστεύομαι, Inexplebilis seu insatiabilis sum.

Π Πληθώρα, ας, ἡ, idẽ cũ πλησμονῇ, seu Plenitudo: est (vt Gorræus definit) Omnium humorũ æquabilis redundantia. Aliqui verò contẽti sunt dicere esse sanguinis redundantiam, non eius quidem sinceri & ab aliis humoribus secreti, sed cum iis naturæ modo confusi. Ea autem duplex est: vna, quam πρὸς ἀγγεῖα, hoc est ad vasa: altera, quam πρὸς δύναμιν, hoc est ad vires, medici solent nuncupare. Illa quidem, simpliciter & absolutè plenitudo censetur quòd venæ tam copioso sanguine redundent, vt non modò intumescant, sed etiam distendantur, penéque rumpantur, vt in athletis: nuncupata πληθώρα πρὸς ἀγγεῖα, siue (vt Galenus explicat) πρὸς τὸ ὑπερχεῖσθαι τοῦ πρόσθεν πίστων τοῖς χυμοῖς ἀγγείων, quòd tanta sit sanguinis copia, vt eam propè capere venæ nequeãt. Vocata est à quibusdam & κατ' τὸ ἔγχυμα, quoniam, vt idem scripsit, κατ' τοῖς ἐγκυμφύσεις τοῖς ἀγγείοις χυμοὶ συνίστανται καὶ νοεῖται. in infusis per vasa humoribus consistit atque intelligitur. Altera plenitudo nõ simpliciter dicitur, sed πρὸς τὸ δύναμιν. refertur enim ad vires. nam quanuis vasa non sint plena sanguine, nec eo tumeant aut distendantur, plus tamen habent quàm natura posit cõficere. Hæc inter alia Gorræus. Gal. ὅταν μὲν ὁμόφυλοι ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ, πλῆθος τοῦτο καὶ πληθώρην ὀνομάζουσι. Alex. Aphrod. Probl. 10, libro 2, εἰ δὲ οἱ πάντες χυμοὶ κατ' ἀναλογίαν τῆς οἰκείας αὐξηθῶσι τοσοῦτοι αὐξηθεῖεν, πληθώρα λέγεται. vbi Gaza vertit Plenitudo. alibi verò Repletio. Idem Alexander eodem libro, πλεονάζειν τὸ αἷμα ποιεῖ μόνον πληθώρην. Apud Athenæum lib. 4, ἀγορανὶ μὴ ποτε εἰς πληθώρην ἐμπέσῃ μεμψιμοιρήσῃς. Ionicè DICITVR Πληθώη, quod apud Hippocratem legitur. Herodot. verò, ὅπῃ ἐς χρόνον εἰς ἀγορῆς πληθώρῃ. pro Tantisper moratus donec forum hominibus impleretur, seu Tantisperdum forum frequens esset. quo modo & πληθοῦσα ἀγορὰ apud Synes. INDE Πληθωρικός, ού, ό, Plenus, propriè verò Sanguine & humoribus plenus. vt πληθωρικὸν σῶμα, apud Galenum ad Glauc. Item homo πληθωρικὸς dicitur quum humoribꝰ & succis, & in primis sanguine, eius redũdat corpus. Item πληθωρικὴ διάθεσις, habitus corporis plenior. Necnon apud empiricos πληθωρικὴ συνδρομὴ, cõcursus copiæ ciborum ac potus, & solitarum excretionum suppressionis. ex quo concursu venæ secandæ vtilitatem à se obseruatam fuisse aiebãt. ET Πληθωρέω, ῶ, idem cum πλήθω. i. Impleo. Pass. Πληθωρέομαι, idẽ cum πλήθομαι vel πλήθω neutrali. i. Impleor, vel Plenus sum. Interdum etiam Inundo. vt apud Suid. πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος. inundat: ipse exponit πλημυρεῖται.

C. ΑΝΑπλήθω, Impleo, Expleo Lucianus, πλαῖ βραχὰς καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας. Cum genit. Aristoph. in Nub. καταπυγοσύνης ἀναπλήσας. Plato in Apolog. βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αὐτῶν. Apud Apollonium, μοῖραν ἀναπλῆσαι, vt Latinè Fata implere. Apud Homerũ autem legitur πότνια ἀναπλῆσαι, item κακὸν οἶτον ἀναπλῆσαι, & κακὰ ἀναπλῆσαι, item κηδεα. Eustath. ἀναπλῆσαι exponit πάλιν καὶ πάλιν (ἤγουν πολλάκις) πλῆρῶσαι.

Ἀναπλήθομαι, pass. Impleor. Cebes, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὧν ἀνεπλήσθη.

Ἀναπλητικός, ή, ό, Expletiuus, Impletiuus. In vulg. lex. exponitur Madefaciendi vim habens. quæ expositio apertè falsa est.

C. ΑΠΟπλήθω. Impleo, Expleo. Itẽ Saturo, Satio, seu Exaturo. Exatio. idem cum ἀποπίμπλημι. At Depleo apud Latinos significat Plenũ vacuo, seu Demo de eo quod plenum est.

C. ΔΙΑπλήθω, Expleo, Compleo. Nonn. Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν. vt apud Colum ell. Trimatum expleuit. Virg. Annuus exactis completur mensibus orbis.

C. ΕΚπλήθω, Expleo, Compleo Metaph. accipitur, vt apud Cæs. Consilium explere, apud Ouid. Opus alterius explere, pro Exequi & perficere. Itidem apud Plin. Officium suum implere, & Promissum implere, quod Cic. dicit Promissum cõplere. Herodot. ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, pro quo in sacra scriptura πληρῶσαι τὸν νόμον, Implere legem. i. legis mãdata exequi. Quod verò ex eodẽ affertur, ἐξέπλεσε πλοῦν ἅμα, τάδε, redditur potius Luit crimẽ, pro quo apud alios legitur ἐκέρσας. Ex Euripide κίνδυνον ἐκπλήσας, perfunctus periculo.

C. ΕΜπλήθω, Impleo. Plato ep. 7, ταῖς δ' ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, vt apud Liuium, Spei implere. Ibidem, κακῶν πάντα ἐμπεπλήκασι, omnia malis impleuere. Plut. Pericle, ἐμπεπληκὼς πᾶν πόλιν χρημάτων, Qui pecuniis vrbem impleuit & locupletauit. Alicubi redditur potius Expleo, Exatio. Exaturo. Demosth. πᾶν αἰσχρὸν πράττειν ἀνέπλησεν αὐτόν. vt apud Cic. Explere libidinem alicuius. Et apud Virg. Expleri mentem nequit. Aristophanes cum genit. ἐμπλήσειν λόγων, verbis expleẽ & exatia. Sic & pass. Εμπλήθομαι, Expleor, Exatior, Exaturor. Aristoph. Pluto, Διαφθαρεὶς μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, nulla re expletus & exatiatus, seu explebilis. Et apud Xen. ἐμπλήθομαι θηρῶν, venationibus expleor seu exatior.

Εμπλησάμενος actiua signif. pro Qui impleuit. Plutar. Pompeio, pag. 1165 meæ editionis, μυείοις ἀσκοὺς ὕδατος ἐμπλησάμενος.

Εμπλήδω, Implendo, Confertim. Nicand. Alexiph. Ἐμπλήδην κυκεῶνα πίροις ἐν κύμβεσι πυξαῖς. vbi schol. expon. πληνάσας δίδου.

C. ΠΕΡΙπλήθω Impleo, Oppleo, Repleo. Vide Ἐσμός.

Πλῆθος, εος, ἡ, idem cum πληθώρα, vt testatur Galenus, iis verbis quæ in Πληθώρα citaui. id est Plenitudo, Humorum (in primisque sanguinis) in corpore redundantia. quò fortè referri aliquis posse existimet quod Herodianus lib. 2 dicit, ὑπὸ πλήθους ἀποπνιγεὶς. διεφθάρη. vbi Polit. vertit, Cibo potúque nimio suffocatus est. Nisi pro πλησμονῇ accipere malis, vt sit, Quum nimio potu ciboq; se expleisset. ¶ Sed vt Πολὺς est Multus, ita Πλῆθος poni solet pro Multitudo, Multus numerus. Interdũ verò (& quidẽ nõ rarò) simpl. etiã reddendũ Numerus. Iliad. ρ, Καὶ τί τε δένδρεϊ τε πεποιθότε τε ἠνορέῃ τε, Πλήθεϊ τε σφετέρῳ. Xenophon Pæd. 1, πλήθει γε οὐκ αὖ ὑποβαλοίμεθα τοῖς πολεμίοις. Plutarchus Alexandro, τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λαφυρεύθος. Itidẽ Thuc. l. 3, νικᾷ ὁ δῆμος χωρίον τι ἐρῆμον καὶ πλήθει πολέχων, multitudine superior. Itidem lib. 2, ὁ δ' ἄλλος ὅμιλος ξύμμικτος πλήθει φοβερώτατος ἠκολούθει, turba promiscua numero seu multitudine formidanda. Rursum l. 3, πλήθει βιαζόμενοι ἠσύχαζον, multitudine coacti. Dicitur ποσοῦτοι τῷ πλήθει, itẽ πολλοὶ vel ὀλίγοι τῷ πλήθει. Plato De leg. ἐπόσα μέσα τῷ πλήθει γίγνεται, quot numero parta. Aristoteles, ἐλάττω τῷ πλήθει γίγνεται quod Plinius interpretatur. Rarescunt. Sæpe & πολλοὶ τὸ πλῆθος, & similia, pro πολλοὶ τῷ πλήθει. Aristoteles Polit. 2, χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, mille erant numero. Xenophon, ἄπειρος τὸ πλῆθος, res numero infinitæ. Item cum adiectiuis multitudinem significantibus aut paucitatem. Euripides, πλῆθος ὀλίγον, Parua multitudo, seu Paruus numerus. Plato Tim πλῆθος ἀμήχανον, quod Cicero pagina 27 mei Lexici Cicer. interpretatur. Multitudo infinita. Item cũ genit. Aristoteles, ἄθροον πλῆθος δελφίνων, ingens delphinorum multitudo, vt Plinius vertit. Synesius epistola 123, πλῆθος ὅσον δακρύων καὶ πάσας τῆς γραμμάτων, quantam vim lacrymarũ profudi in illis literis, Quã multas lacrymas. Plutarchus de fratam. ὅπισκωπῶν τὸ πλῆθος τῆς στρατιᾶς, ἔλεγε πάλαι μὴ ἑπτὰ στρατιὰς μόλις γενέσθαι, νῦν δὲ μὴ ῥᾴδιος αὐτὸν ἰδιώτας ποσοῦτος εὑρεθῆναι. Item πλῆθος στρατοῦ, Multitudo militum, Copiæ. Aristoteles in Prædic. πλῆθος χρόνου, quod exponitur Diuturnitas. Aristophanes Plut. Ἐπλαιδαιόμην αὖ ἀθροῖ ὑπὸ πλήθους ἑτῶν, præ multitudine annorũ intercedentium. Item cum præpositione, vt κατ' πλῆθη, Confertim. Herodianus lib. 1, ἐν θεάτροις συνιστάμενοι κατ' πλῆθη, κακῶς ἠγόρευον, confertim per theatra identidem traducebant vt Polit. vertit. Sæpe etiã, ὡς ὅτι τὸ πλῆθος εἰπεῖν, & ὡς κατ' πλῆθος εἰπεῖν, pro Magna ex parte, Plerique, Complures. Aristoteles De gen. anim. lib. 5. cap. 6, εἰσὶ δὲ καὶ τὰ παμφαγώτατα πικιλώτατα. ὡς ὅτι τὸ πλῆθος εἰπεῖν, Theophrast. De caus. plant. l. 6, c. 16, καὶ ὅλως τὸν ὁποιονοῦν τρόπον τῆς καρπογονίας λαμβάνουσιν, ὡς γε κατ' πλῆθος εἰπεῖν. Sic enim reponunt nonnulli pro καὶ πλῆθος. qui annotant hoc ὡς κατ' πλῆθος εἰπεῖν & ὡς ὅτι τὸ πλῆθος εἰπεῖν. poni pro ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, seu ὡς ὅτι τὸ πλεῖστον. & cautè ἐπανορθώσεως correctionisq; loco addi, vbi quid in genere αἰξιωματικῶς enuntiatur, ne vel vna prolata exceptio totum pronuntiatum euertat. At ἐς πλῆθος τριήρεις ἐγίγνοντο ex Thucydide affertur pro Copia fuit triremium. ¶ Πλῆθος, Multitudo, id est Popularis multitudo seu turba, Plebs, Vulgus. quam significationem inter alias habet & ὄχλος, vt suo loco annotaui. item & οἱ πολλοὶ, quibus opponuntur οἱ ὀλίγοι. Thucydides libro 1, τῷ πλήθει τὰ ῥήματα κοινὰ ὠσαύτως. Idem libro 5, pagina 192, πρὸς μὲν τὸ πλῆθος ἠκα λόγοι, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τῆς ὀλιγαρχίας λόγοι ἐκάλουν πρὸς ὠφελίαν ἀκουσιν. Sic apud eundẽ, τὸ πλῆθος οἰόμενοι, vulgus existimat. Itémque Aristoteles Polit 6, πάντα μὲν δεῖ μέρη μάλιστα ἢ πλῆθος, γεωργοῦν, βοᾶσιν, ἀγορᾶς, θηκῶν. Sic alibi passim apud eundem, & item apud alios. ¶ Πλῆθος itaque (vt ex superioribus satis patet) propriè ad quãtitatem discretam pertinet, & significat Multitudo, Numerus (Quod & Aristot. ostendit Metaphys. libro 4, πλῆθος μὲν οὖν ἐστι τὸ ποσὸν τὸ ἀριθμητὸν ἢ μέγεθος δὲ τὸ μετρητόν) Interdum tamen est quantitatis continuæ, significãs Magnitudo. μεγεθος. Demosthenes Philipp. 4, initio, ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ τὸ πρὸς ἐξουσίαν ἢ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ἐστὶν ἀκούετε. tanta magnitudine est. Item in vulgatis lexicis, πλῆθος ἄπειρον πεδίου, campus immensæ magnitudinis. Vbi etiam nota ποσοῦτος τὸ πλῆθος & ἄπειρος τὸ πλῆθος, vt suprà ἄπειρος τὸ πλῆθος, & χίλιοι τὸ πλῆθος. Item cum genitiuo, Synes. τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς, magnitudine gaudii. At ex Aristot. Polit. πλῆθος τῆς οὐσίας παθεῖν, pro Modũ imponere facultatibus.

C. Μυριοπλήθης, εος, ὁ, καὶ ἡ, Infinitus numero, μύριος τὸ πλῆθος. Euripides. μυριοπλήθης κόσμος, quod exponitur Varius & multiplex ornatus seu cultus.

C. Παμπλήθης, εος, ο, καὶ ἡ, Confertus. Plutarchus Pomp. pagina 1164 meæ edit. πολεῖδε δέ τινας καὶ ἡσυχάζειν ἐπαγαγὼν ἐπρεσβεύετο, καὶ διεφθείρε παμπλήθεις. nisi malis Totam multitudinem, vel Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, σὺν παντὶ τῷ ὄχλῳ. vt apud Xenophontem Hellen. 6, οἱ δὲ αὐτοῦ παμπλήθεις ἐρκάδες. ¶ Exponitur etiã Permultus, Quamplurimus. vt apud Demosthenem, παμπλήθης χρόνος, plurimum tempus. Et ex Gregorio, παμπλήθεσιν ὀνόμασι, quãplurimis nominibus. Ex eodem παμπλήθης ῥοῦμα. Suidas quoque παμπλήθεις exp. πάνυ πολλοί, Valde multi. Interdum ponitur ADVERBIALITER Παμπλήθης, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει. Exponitur etiam Quãplurimum, necnon Plenissimè. Apud Suidam proparoxytónos SCRIPTVM Πάμπλήθες quod exp. πολύ. Est & aliud ADVERB. Παμπλήθει, vt παυδημεὶ, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, Confertim, Per totam multitudinẽ. Lucæ 23, παμπλήθει αὐτῶν κραξαν, λέγοντες, Αἶρε τοῦτον. Per totam multitudinem clamauerunt omnes, seu Tota multitudo exclamauit, Vniuersa turba simul exclamauit.

C. Περιπλήθης, ές, ὁ, καὶ ἡ, Prægrandis, Ingens. Vel etiam Magnus. ab ea significatione vocabuli πλῆθος qua ponitur pro Magnitudo. Odyss. ο, v. 404, de Syria insula, Οὔτε περιπλήθης λίην ποσσν, nec adeo magna, μεγάλη, vt schol. exp. Itidẽ Luc. ἑκάστοτε ὡσὰν πίθου περιπλήθεστερον, Dolio grandius, Dolium magnitudine excedens. Cui addi potest quod ex eodem affertur, οὐπερπλήθης ἐς βάρος, ἀλλ' ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, Prægrandes. ¶ Item, Perplenus, Redundans, Bud. ex Plut.

C. Πολυπλήθης, ές, ὁ, καὶ ἡ, Multus numero, πολὺς τῷ πλήθει. VNDE Πολυπλήθεια, Magna multitudo, πολὺ πλῆθος. Budæus interpr. Multitudo, Frequentia: item Larga copia, ex Gaza. Legitur & apud Suidam, sed sine expositione & sine exẽplo. Apud Poll. verò SCRIPTVM Πολυπληθία, qui ex Demosthene & Hyperide affert. Item VERBVM Πολυπληθῶ, ῶ, Multus numero sum. vel Augeor & cresco numero. Ex Exodo, c. 5, πολυπληθεῖ pro Crescit.

ITEM Πλήθυς, ύος, ἡ, Multitudo. idẽ cũ πλῆθος. Od. π, Εἰ δ' αὖ με πλήθυϊ δάμασσ' ἀβάτῳ μοῦνον ἐόντα, Si multitudine me domuerit, vt apud Thucyd. πλήθει βιαζόμενοι ἠσύχαζον. Iliad. υ, Ἕκτωρ μὴ κέρ πάμπαν Ἀχαιοῖσι θεομάχεε, Ἀλλὰ κατ' πλήθυός τε καὶ ἐν φλεγέθοντο δέδεκτο, In multitudine, In conferta & frequenti multitudine militum. nam (vt Il. χ, testatur Homerus) οὐ πατ' ἐνὶ πλήθυϊ μάχεν ἀνέρων, Ἀλλὰ πολὺ φέρεσκε τὸ ὂν μένος. Iliad. β, ἐξ φάτο. τῶν δ' θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρνυε Πᾶσι μετὰ πλήθυϊ, ὅτι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, in illa concionis multitudine. Eodem libro, Ὡς φάσαν ἡ πλήθυς, Sic aiebat multitudo. Vel etiam, Plerique omnes, Vulgus. vt in Axiocho, καθάπερ Ἀθηναίων ἡ πλήθυς, Pleriq; omnes Athenienses, Vulgus Athenienſium.

Πλήθυω. Multus sum, Frequens sum. Plato lib. 3, De rep. ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Item apud Suidam, πληθυούσης ἀγορᾶς ἐν μέσῳ στᾶ εἶπε, Frequenti foro. vel etiam Pleno sic πληθύουσα ἀγορὰ suprà. Nam πληθύω sicut & πλήθω, capitur quoq; pro Plenus sum, vt apud Aristot. Polit. 2, βέλτιον τὸ δῆμον ἢ κτήσεως ὤμαλισμένης πληθύειν ἀνδρῶν πλῆθει πολίτων. In v. l. habetur etiam Πληθύομαι, Augesco, Abundo.

Πληθαίνω, Multum facio, Multiplico, Augeo. In epist. ad Hebr. ι, πληθαίνων πληθυνῶ σε, multiplicabo & augebo te numero. Herodian. lib. 3, ἐπληθύνε τὸ φιλοχρήματον ὀξὺ ἀδικίας φόβῳ. quæ Polit. sic vertit, Quæstui addictus iniustis cædibus pecuniã colligebat. Pass. Πληθαίνομαι, Augeor numero, Multiplicor, Cresco. Aristot. Hist. anim. lib. 7, μετὰ τὴν τίκτειν καὶ τὰ καθαρσεῖς τῆς γαστρὸς τὸ γάλα πληθαίνεται. In epist. Petri 1, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη, multiplicetur & augeatur. ¶ Πληθαίνω neutraliter quoque capitur pro πληθύω siue πλήθω, id est Augesco numero, Augeor, Cresco. Act. Apostol. cap. 6, ἐν δὲ ἡμέραις ταύταις πληθαινόντων τῶν μαθητῶν, quum multiplicarentur discipuli. Aliquanto post dicit, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθαίνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν, multiplicabatur numerus. Budæus quoque interpr. Multiplicor, Amplificor, apud Theophr. in 1 De caus. loquẽtẽ de oleis, ἀπολλύουσι γὰρ τὸν ἔλαιον, ἐὰν μὴ μετὰ ταῦτα αἰθρίας ῥιζοῦσθαι καταξηραίνωσι. οὕτω γὰρ αὐξάνεται καὶ πληθαίνει μᾶλλον.

Πληθαντικός, ού, ό, Augendi & multiplicandi vim habens. Apud gramm. πληθαντικὸς ἀριθμός, pluralis numerus. vt & apud Dion. Halicarn. De idiom. Thuc. πληθαντικὸς αἰτῆ ἑνικοῦ, καὶ πάλιν. velut apud Xenoph. Pæd. 7, πάντα ποιεῖν ὅ, τι ἂν τοῦτο χαρίεσθαι. pro πᾶν. VNDE Πληθυντικῶς, Numero plurali. Athen. l. 7, πληθυντικῶς δὲ ἐνίοτε λέ-

ζοισιν χ' τὸ πλεῖστον.

Πληθυσμός, οῦ, ὁ, Multiplicatio, Auctio. In vulg. lex. exponitur Affluentia.

C. ΣΥΜπληθύω, Vnà multiplico & augeo. Alii, Simul impleo, Compleo, Ex Xenophonte Œcon. Itidem EXPONITVR Συμπληθύω.

Πίμπλημι, idem cum πλήθω, eiusdémque originis. vtrunque enim deriuatum esse tradunt grammatici à THEM. Πλῶ, sicut πίμπρημι & πρήθω ex πρῶ. Hesiodus Erg. [ὄφρα σε φιλέῃ Δημήτηρ] Αἰδοίη, βίοτον δὲ πιὼ πίμπλησι καλιὼ, rebus ad victũ necessariis impleat. (Aliquanto pòst vtitur verbo πλήθω in neutrali significatione, Ὅς κέ τοι ὠραίου βίοτου πλήθωσι καλιαί) Aristophanes, πιμπλᾶσιν ἀρτῶν σῶμα, corpus panibus implent. Eiusdem scholiastes annotat, Atticos in imperatiuo pro πίμπλαθι DICERE Πίμπλη, SIVE Πίμπλη, (à VERBO Πίμπλημι, quod in Epigr. legitur eadem significatione qua πίμπλαμαι) SICVT Ἴσθι pro ἴσαθι. cuius rei exemplum vide in Εμπίπλημι. Particip. Πιμπλάς, vt ἰσάς: fœm. πιμπλᾶσα. Hesiod. Πιμπλᾶσαι κόνιος, implentes puluere. Passi. Πιμπλαμαι, Impleor, πλήθομαι, πληροῦμαι. Il. α, — μθύεος φόνου ἐμφιμέλαναι Πίμπλαντο. Lucianus in Vit. auct. ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον, & obuiis quibusque se implẽtem ac satiantem. Ponitur ETIAM Πιμπλάω: item ET Πιμπλαίω: vnde apud Homerum Iliad. ι, Κῆτος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσαι χόλον, ἀλλ' ἐπ μᾶλλον Πιμπλαίνεται μθύεος. Cæterùm Πίμπλημι mutuatur tempora sua ab inusitato πλάω, vt ἵστημι à στάω. format enim futur. πλήσω, aor. ἔπλησα: præt. perf. pass. πέπλημαι. Aor. 1 pass. ἐπλήσθην, cuius tertia pers. plur. ἐπλήσθησαν, & IONICE Πλῆσθεν, pro ἐπληρώθησαν, vt Iliad. θ, Πλῆσθεν ἐμῶς ἵππον τε καὶ αὐθρῶν ἀασπιστάων. AT VERO Πλῆσε malunt deriuare à THEM. Πλῆμι, cuius pass. Πλῆμαι, à quo præt. imperfectũ Ἐπλήμην, ἐπλήσω, ἐπλησε, & abiecto augmẽto, πλῆσε, Implebatur, Opplebatur. Odyss. ξ. πλῆσε δὲ παῦ πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Et in Epigramm. πλῆσε σάδιον.

Πλῆμα, ατος, τὸ, idem cum πλῆσμα & πλήρωμα. Hesych. VNDE Πλημαθῶαι, quod idem exponit πλησθῶαι.

C. Ἀπλήμων, idem cum ἄπλητος, Inexpletus, Inexatiatus, seu Inexplebilis, Inexaturabilis. Hesych.

C. Ἄπλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Suidæ ἀπλήρωτος. ¶Aliàs Ἄπλητος à πλάω per syncopen facto ex πελάω, signif. Ἀπρεσπέλαστος, ἀπρεόστος, vt Hesych. exponit. cui Ἄπλητον est etiã μέγα & ἀχρεῖον. (nisi fortè scribendũ ἀχόρταστον, sicut Ἄπλεστος ab eodem exp. ἀχόρταστος) vel potius ἀχώρητος, quo vtitur Suidas in Ἄπλεστος exponendo Apud Hesiodum Asp. γηρυόνες ἄπλητοι καὶ οὐ φαται, quod exponitur ἄχειαι καὶ ἀπρεόστοι. Item, ὀδόντων Δειῶν ἀπλήτων, fœuorum dentium & ad quos accedere nõ ausis. Idem aduerbialiter ἄπλητον κοτέουσα, quod exponitur, Vehementer succensens. Ἄπλητος exponitur etiã ἄπειρος, πολύς. seu ἄπειρος τὸ πλῆθος, Numero infinitus, vel Magnitudine immensus. Ex hoc Ἄπλητος sunt qui per systolen existiment FACTVM Ἄπλεστος, quod Hesychius exponit πολύς, μέγας, ἀμέτρητος: addens, dictum quasi ἄπλεθρος. vel, ὁ μὴ πλέον ὢν ὢν, quasi à πλέω: Suid. ἀπειρος, ἀχώρητος, vt ἄπλεστος οἰμωγή, eiulatus immensus. Vtitur hac voce, licet potius poetica, Plutarchus quoque De procreat. animi, ἄπλεστον ἔρρον ὅτι δεῖ ἐν τῇ παρόντι. quæ verba Turn. sic interpr. Arduũ factu fuerit in præsentia percensere.

C. ΑΝΑπίμπλημι, Repleo, Impleo, idem quod ἀναπληρόω. Et frequentius vsurpatur quàm simplex πίμπλημι, quod idem significat. Accusatiuum cum genitiuo habet, vt Latinè Repleo accusatiuum cum ablatiuo. Plutarchus De dignosc. adul. ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας. Idem in Othone, αὐτὸ ἐπίμπλασιν φόβου τοὺς ἀπιστοῦντας ἐπ. Chrysostomus, ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς. Passi. est Ἀναπίμπλαμαι, id est ἀναπληροῦμαι, Repleor, Impleor. Suidas ἀναπίμπλαται explicat ἀναπληροῦται.

C. ΑΠΟπίμπλημι, vel Ἀποπιμπλάω, Impleo, Expleo. Item Satio, Saturo, apud Plutarchum. Ἀποπιμπλάναι θυμόν, Explere iram, id est Satiare. Exponitur etiam Satisfacere iræ. Ouidius dixit, Satiare iram, Metamorph. 3.

C. ΕΜπίμπλημι, SIVE Ἐμπίπλημι, Impleo. Idem cum ἐμπλήθω. Iliad. φ, ad Scamandrum fluuium, Ἀλλ' ἐπάμμοι τάχιστα, καὶ ἐμπίπλησ' ῥέεθρα, Fluẽta tua impleas, seu Plenis fluentis curras, Pleno gurgite fluas. Vbi etiam nota Ἐμπίπλησθι, pro quo Atticos dicere Ἐμπίπλη, sicut ἴσθι pro ἴσαθι, annotat schol. Aristoph. in hunc locũ Auium, Καὶ τοῖς κοφίνοις ἅπαντα ἐμπίπλη πλεῤῥῶν. Participiũ Ἐμπίπλας, vnde apud Aristidem, ἐμπίπλαντες φυγῆς πλῶ θαλασσαν. Passi. Ἐμπίμπλαμαι siue Ἐμπίπλαμαι, Impleor. idem cum ἐμπλήθομαι. Xenoph. Pæd. 4, pagina 58, Τοιοῦτον ὄντων τοῦ σεσφέεσθαι καὶ πιοῦτον ποτον, ὁποῖόν τε οἴεται μάλιστα σύμφορον εἶναι, τοῦ τε μὴ τὴν ὑπνου μὴ τε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι. paulo antè dixerat, ἡμῶν τοιούτοις οὐτε πλησμονῆς. ποτε οὐτε μέθης Alicubi verò Ἐμπίπλαμαι, sicut & Ἐμπλήθομαι, significat Ad satietatem vsque impleor, Expleor, Exatior. vt apud eundem Xenophontem eodẽ l p. 63, ἔπινον καὶ ἀνωχωῶτο, καὶ κυλοῦτο, καὶ πάσης ἀθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Itidem Æschines in Ctesiph. Ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδοῦσης ὑφ' ἡμῶν ἀπροῦ ἐξουσίας. Cæterùm Ἐμπίπλημι fut. suum mutuatur ab inusitato Ἐμπλῶ. vnde aor. 1, ἐνέπλησα paulo infrà in Καταπίπλημι, qui tamen & ad ἐμπλήθω referri potest. Sicut autem dixi quosdam fingere etiam Πλῆμι, vnde passi. πλῆμαι: SIC ETIAM Ἔμπλημι, cuius passi. Ἐμπλημαι, à quo præt. imperf. Ἐνεπλήμην, ἐνέπλησο, ἐνέπλητο, & dempto augmento Ἐμπλήμην, VNDE Ἐμπλητο pro ἐνέπλητο, Implebatur: Iliad. φ, πόλις δ' ἐμπλητο ἀλένων. Sicut item nonnulli statuunt thema Πιμπλάω, ita ET Ἐμπιπλάω, vnde deriuant aor. 1, ἐνεπίπλασαν, quod apud Plutarchum in Oth. legitur, Φόβου οὐκ ἐνεπίπλασαν αἱ κλοπαί, Fabium non expleuerunt siue exatiarunt furta. Ibidem, ἐνεπίπλασαν φόβου τοὺς ἀπιστοῦντας ἐπ. Sed rectius ea deducuntur à præt. imperf. ἐνεπίπλου, sicut ἴσασαν ab ἴσην.

C. ΚΑΤΑπίμπλημι SIVE Καταπίπλημι, Impleo, Repleo, Oppleo. FVT. Καταπλήσω, AOR. 1, Κατέπλησα, ab inusitato καταπλάω: nisi à VERBO Καταπλήθω formare malis. Lynceus apud Athenæum lib. 4, Οἶμοι μθν ἔχει τὰ θοιαῦτα ποικίλα, (nimirũ πίναξ μέγας ἔχων πίτυς μικροὺς πυνακίσκους) Ἀλλ' οὐδέν ἐστι τοῦτο τοῦς πλουσίοις, ἀλλ' ἐστὶ τὸ κατέπλησα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ. vbi καπέπλησα accipiendum videtur pro Repleui, Impleui: ἐνέπλησα verò pro Expleui, Ad satietatem vsque expleui, cuius vsus exempla supra quoq; habes tam in Ἐμπίμπλημι quàm in Ἐμπλήθω. Passi. Καταπίμπλαμαι, Impleor, Repleor, Oppleor. Plutarchus, ἀλλὰ ὁδοὶ τε κατεπίμπλαντο καὶ κῶμαι. In vulgatis lexicis habetur etiam Καταπιμπάσομαι, Oppleo: quod deductum videtur à VERBO Καταπιμπλάω.

C. ΥΠΟπίμπλημι, Repleo, Impleo. Oppleo. Passi. Ὑποπιμπλαμαι, Impleor, Repleor, Oppleor, Compleor. Ex Dioscoride libro 3, capite 26, ὑποπιμπλαται βληχῆς, balatu cõpletur. At in hoc loco Plut. in Pericle, ὑποπιμπλάμενος τῆς λεγομένης μετεωρολογίας, ὑποπιμπλάμενος redditur Instructus. quæ interpretatio parum placet.

ΠΛΗΜΗ, SIVE Πλήμμη, ης, ἡ, Æstus maris accedens, Diod. Sicul. οἱ δὲ καταπεπλευκότες ἀπήγγελον ἀμπώτας τε καὶ πλήμας τοῦ ὠκεανοῦ ἐξαίφνης κατ' τὴν ὡκεανόν. Citat idem πλήμη Eust. ex Strab. quoque. Sed & apud Suidam legitur, qui exponit ἡ πλημμύρα θαλάσσης, ἡ θέρα χή. Rursum idem Eustathius πλήμας esse dicit πάθη θαλάσσης κινήσεως ὀναυπία τῆς ἀμπώτου, γινόμενα μάλιστα περὶ τὴν ὠκεανόν. Dicitur igitur πλήμη, quum mare æstuans vndánsque (πλήθων ὁ ὠκεανὸς) affluit, ἄμπωτις verò quum reciprocat & remeat, vt pluribus in πλημμύρα ex Plutarcho, Plinio, aliisque docebo.

COMPOS. Πλημοχόη à πλήμη, teste Eustathio pagina 598, vbi ex Athenæo tradit esse σκεῦος κεραμεῦν βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῆ Leguntur autem ea apud Athenæum libro 11, vbi & κοτυλίσκον nominari idem vas ait, teste Pamphilo. Hesychius, τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ μυστηρίου κοτυλίσκοις πληροῦσιν, οἷς καλοῦσι πλημοχόας. Ex quibus verbis satis liquet denominata esse hæc vasa τοῦ τὸ πλῆσαι. Rursum Athenæus loco citato, χοῶνται δὲ πύτῳ τῷ σκεύει ὁ Ἐλευσῖνι τῇ πλουταίᾳ τοῦ μυστηρίου ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σταχυρυόεντος πλημοχόας· ἐν ᾗ δύο πλημοχόας

πληρώσαντες, τὴν μθν τοῖς αἰσαπλαῖς, τὴν δὲ τοῖς δύσι αὐτοῖς ἀναδίδωσι, αὐτὰ τρέπουσι τὴν, ὅθεν πλέοντες ῥῆσιν μυστικήν. Meminit vero huius vasis autor Pirithoi (siue Critias is sit, siue Euripides) his verbis, ἵνα πλημοχόας, παῖδ' εἰς χθόνιον χάσμ' ἄφημος τοῦ χώσθμ. Est igitur Πλημοχόη vas fictile ad turbinis figuram accedens, leuiter in fundo compressum, quo vtebantur in Eleusiniis sacris nouissimo mysteriorum die, quem etiam de ipsius vasis nomine πλημοχόας dicebant.

Eiusdem cum πλημοχόη originis ESSE Πλήμνη testatur idem Eustathius loco citato, dicens πλήμνας esse τὰς τοῦ τροχοῦ χοινικίδας siue συρίγγας, id est ὀπάς, quas & χόας à Sophocle vocari aiunt. Vel, τὰ μέσα τοῦ εἰρημένου συρίγγων, εἰς ἃς ἐνήθεν τὰ τῶ ἄξονος ἄκρα: nominari; πλήμνας, διὰ τὸ πλήσσεσθαι ἢ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Vbi etiã addit, per pleonasmum inserta esse literam ν. Hesychio quoque πλήμνη est ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ ἡ τῆς συρίγγος, qui & ipse nominatam πλήμνιον tradit ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Idem πλήμνας esse ait τὰ τροχοῦ χόας τοῦ ἄξονα χοινικίδας. id est, modiolos axem cõplexu suo ambientes. Vtitur Homerus Iliad. ψ, vers. 339. item Iliad. ε, v. 726, Πλῆμναι δ' ἀγχοῦ εἰσι τροχοὶ ἀμφὶς τρῶτες. Vnde etiam satis liquet πλήμνας esse fistulas quæ axi inseruntur, & circa eum voluuntur. hisce autem fistulis infixi sunt radii circumcirca. Hesiodus Asp. v. 309, τὰ δ' ὀπὴ κροτέοντα πέπυκτο ἄρματα κοσμέοντα, ὀπὴ δὲ πέμνηται μέγ' αὔτων. Erotianus in Lex. Hippocr. πλήμνας exponit τὰς χοινικίδας τοῦ τροχοῦ δι' ὧν ὁ ἄξων γράφεται. quod mirum. nec enim axis circumagitur, sed rota cum sua πλήμνη, & radiis ei infixis circa ipsum axem immotum voluuntur. vt & apud Persium, Quum rota posterior curras & in axe secundo. Galen. πλήμνιον simpliciter esse dicit τοῦ τροχοῦ χοινικίδα. (sed perperam apud eum SCRIPTVM Πλῆμν) Rectissimè autem & clarissimè Poll. τὸ τροχειλούδερον τοῦ ἄξονι. VNDE Πλημνόδετον, Ferrum illud quo radii colligantur modiolo rotæ. Poll. libro 1, τὸ δὲ σωδέον τοῦ ἢ πλήμνιον τοῦ κύκλου σι δίδεται, πλημνόδετον, ἢ θαίρακα ξ (Vbi etiam NOTA Θάρακα.) AT VERO Πλῆμνος Hesychio est ἀφρός, id est Spuma: qui πλήμνῳ exponit etiam παλαιῷ, Veteri, Antiquo. paulo autem suprà POSVERAT Πλημνιὸν, παλαιόν.

Πλημμύρα SIVE Πλημμύρα (vtroque enim modo scribi annotat Eustathius) idem cum πλήμη, ex quo & deriuatum est. hoc est Maris æstuantis accessus, Quum mare æstuans affluit: at quum reciprocat & remeat, NOMINATVR Ἄμπωτις, vt luculenter ostendit Plutarchus De placit. philosoph. libro 3, capite 17. vbi quum dixisset Aristoteli & Heraclito ἀμπώτιδας & πλημμύρας fieri videri à sole, subiungit, τὰ γὰρ πλεῖστα τοῦ πνεύματος κινοῦντος καὶ συνωθεῖ φέροντος, ὑφ' ὧν ἐμβαλόντων μθν, τοῦ τοῦ θυμβρίου αὐοιδεῖν τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, καὶ τοῦ κατθυαζειν τὴν τοῦ πλημμύραν· καταλιχόντων δ' αὖ πάλιν τοῦ ἀνεμοῦ, ὑποβαίνειν, ὅθεν φησὶ τὴν ἄμπωτιν. Ex Timæo autem tradit, τὴν ἐμβάλλοντος πνεύματος εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν διὰ τῆς Κελτικῆς ὀρεινῆς, τοῦ τοῦ θοῦ τὰς ὁδοὺς ἢ ἐφόδους, πλημμύραν ποιεῖν, ὑφέλκοντας δὲ τῆς αὐτοῦ πάλιν, ἀμπώτιδας καταστυθάζειν. Vide ibidem & alia, item nonnulla in Ἄμπωτις citata. Quæ his verbis Plinii libro 2, capite 97, illustrantur, Æstus maris accedere & reciprocare, maximè mirum: pluribus quidem modis, verùm causa in sole lunáque. Bis inter duos exortus lunæ affluunt, bisque remeant, vicenis quaterníque semper horis. Et primùm attollente se cum ea mundo intumescentes, mox à meridiano cæli fastigio vergente in occasum residentes: rursúsque ab occasu subter cæli ima & meridiano contraria accedente, inundantes: hinc, donec iterum oriatur, se sorbẽtes. Igitur Πλήμη & Πλημμύρα verbis Plinianis interpretabimur Æstus maris accedentes, Æstus maris affluentes, Quum mare æstuans seu intumescens inũdánsque accedit seu affluit: CONTRA Ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes, Æstus maris remeantes, Æstus maris residentes: seu reflui, (vt paulo pòst loquitur) Quum mare reciprocum sorbetur, auidóque haustu retrahitur. quibus verbis vtitur paulo infrà. Alii πλημμύρα interpretantur Maris inũdatio, Ἄμπωτις autem, Maris reciprocatio, Recessus æstus littora destituẽtis. Homeri schol. πλημμύρα exp. κλύδων ἐπανάστασις, ἢ κλύδωνος φορά ἢ αἰάχωσις: Hesych. verò etiam πλῆθος.

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, idem cum πλημμύρα, eiusdémque originis: Hesychio ὅρμημα τῆς θαλάσσης ὀπῤῥίψις. Odyss. ι, Κλύδη δὲ θάλασσα κατηρεφὴς ὑπὸ πέτρης· Τὴν δ' ἀφ' ἠπείροιο πολυῤῥόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ὄκ πυκνόν, θέμεν σε θ' χέρσον ἱκέσθαι. vbi scholiast. exp. πλημμύρα, subiungens verba illa quæ paulo antè in Πλημμύρα posui. Theophrast. συμβαίνει δ' ὅταν ἡ πλημμυρὶς ἐπέλθῃ, ὄκ τοῦ κλάδων αὐξάνειν τὰ φυομενα ἡσυχ ὅταν δὲ πάλιν ἄμπωτις γένηται, ὄκ τοῦ ῥιζῶν. Apollon. lib. 2 Argon. πλημμυρὶς πολύορος. pro eo quod Homerus paulo antè πλημμυρὶς ἀφ' ἠπείροιο πολυῤῥόθιον φέρουσα κῦμα. idque nihil ferè aliud est quàm ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes seu reflui. Cum Theophrasti autem loco cõueniunt hi duo sequentes. Aristot. De mundo, γὴν πλημμυρίσιν ὀπτικλυζομένην. quod Budæus sic vertit, Terra vndis restagnantibus proluta: vt Ouid. Quam restagnantis fecit maris vnda paludem, id est Inundantis, Æstuantis & affluentis. Phalar. epist. τὰς ὀπὴ δρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάσπωταν, ἵνα τῆς πλημμυρίδος διαψυχείσης ἐνεργὸν αὐτὴ ἀγοδρόνηται τὸ πεδίον. Quidam & simpliciter in hisce duobus locis vertunt Inundatio, siue Exundatio, Restagnatio. qui τῆς πλημμυρίδος διαψυχείσης reddunt etiã Siccatis æstuariis. ¶ Apud Hippocr. l. 2 περὶ διαίτ. ὀξ. sign. πλῆθος ὑγροῦ πνος, id est humiditatis cuiusdam redundantiam, vt comm. 3. Galen. explicauit.

Πλημμυρίον, ου, τὸ. Sunt qui putẽtur eiusdem Æstuariũ, vt apud Plin. lib. 5, cap. 1, effunditur autẽ huic æstuarium è mari, flexuoso meatu. De æstuariis Oceani & Seruius in Virgilii versus, qui leguntur Georgic. — quæ vi maria alta tumescant Obiicibus ruptis, rursúsque in seipsa residant. Apud Thucydidem autem libro 7, pag. 239, τοῦ τῶν πλημμυρίων Ἀθηναίων πρὸς τὴν θάλασσαν ὀπτικαταβαινόντων, schol. πλημμυρίων ex. φρουρίων τοῦ ἐν τῷ πλημμυρίῳ. Apud Virg. Æn. 3, Sicanio prætenta sinu iacet insula contra Plemmyrium vndosum, ait Seruius πλημμύριον idem significare quod Vndosum)

Πλημμυρὸς, Inundans. Hesychio πλημμυρὸν est μαθὸν, πεπληρωμένον.

Πλημμύρω, Æstu inundo, Restagno. Videtur accipi pro Expletus sum, in hoc loco Panyasidis apud Athen. l. 2, non procul ab initio, --βορῆς κεκορημένον ἠὔτε παῖδα, Ἡ δ' πλημμύρουσα.

Πλημμυρέω, ῶ, itidẽ Æstu inundo, Restagno. Vnde πλημμυρεῖς, quod pro Inundat affertur ex Epigr.

C. ΑΝΑπλημμυρέω, ῶ, Redundo, Exundo.

C. ΕΚπλημμυρέω, ῶ, Æstu exundo, Restagno.

Πλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Plenus. (Eiusdẽ originis esse tradunt cũ πλήθω ac πίμπλημι. Itidẽ NOM. Πλέος huic πλήρης synonymum, inde ortũ habere existimatur) Plut. De sera num. vind. Σιμωνίδης ἔλεγε παίζων, τὴν τοῦ ἀργυρίου κίστην θυρίσκειν ἀεὶ πλήρη, τὴν δὲ τοῦ χαρίτων, κενήν. Thucyd. lib. 1, πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ ναῦς. Item πλήρεις χιεῖ, Plena manu, id est Largiter, ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς. Nec non homo dicitur esse πλήρης διαθέσεων ἢ πολιτῶν πολλῶν. Isocr. ep. 1 ad Philippũ. Cõparatiuus gradu πληρέστερος, Plenior. Plato Symp. τὸν τῶν κυλίκων ἐκεῖνον τοῦ θεοῦ ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. Ex Diosc. autem lib. 3, c. 41, πλήρης ῥίζα pro Radix callosa. Πλήρης alicubi reddendum Plenus ac perfectus, vt quum sententia aliqua πλήρης dicitur: (nisi pro Integer seu ὁλόκληρος accipere malis) velut apud Ciceronem, Perfecta atque plena sententia, cui opponit curtam. Athen. lib. 11, quum hunc versum Homeri Iliad. λ, Ἄλφος μθν μοχλῶν ἀποκινήσασκε τραπέζης, dixisset non de Machaone & Nestore solùm intelligendum esse, subiungit aliquanto pòst, ἐλλείπει οὖν τὸ Τις μόριον. τὸ γὰρ πλήρες ἐστιν, Ἄλφος μθν τῆς μοχλῶν ἀποκινήσασκε τραπέζης, nimirum ὡς πᾶς τὸς ἀνθρώπου μόλις αὐ ἀποκινήσαντος ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ πτέριον. Huic adde πλήρεα πόσαρα, Totum quadriennium, Seu Plenum quadriennium, vt Cic. Plenum atque integrum annum habere ad præturam gerendam.

C. Πληροφορία, ας, ἡ, Plena fides quæ nobis fit de re aliqua, Plena persuasio. Redditur alioqui & Certa fides, Certa

persuasio. Budæus vertit, Rata de re aliqua fides quæ fit A cuipiam. Item Certitudo. (quod tamen Latinum non est, sicut nec Certificatio, ac Certioratio, quibus etiam redditum fuit hoc verbum) Et affert hũc locum quem ex quadam historia sumptum ait, ἀλλὰ πρὸς τελείαν πληροφορίαν σου, ἰδιοχείρως καθυπέγραψα. Item ex Basilio, πολλάκις περὶ τοῦ πληροφορίαν καὶ δεδωκὼς καὶ δεξάμενος, pro Data fide & accepta. Alibi pro opinione certa & fixa eum accepisse testatur. Ab Hesychio exponitur βεβαιότης: inuenitur etiam expositũ ἐντελὴς γνῶσις. Damascenus certè, quum ἀκριβεστέραν γνῶσιν dixisset, subiunxit, καὶ πληροφορίαν: ita scribens, ὅπερ ἡμῖν διὰ τούτης τῆς αἰσθήσεως ἀκριβεστέραν γνῶσίν τε καὶ πληροφορίαν ἐσήνεγκε. B Vsus est Paulus apostolus hoc nomine aliquot in locis, & quidem addens ei genitiuum. Alicubi & sine genitiuo, vt epist. ad Thess. 1, capite 1, ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγένηθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ. Vbi τὴν πληροφορίαν redditur Certa persuasio, in postrema interpretatione, ab Erasmo autem Certitudo: à vet. interprete Plenitudo. Non videtur certè aliud esse πληροφορία hic sine adiectione, quàm quod alibi vocat πληροφορίαν τῆς πίστεως. Quem genitiuum vbi addit, itẽ quum ἐλπίδος, & quũ C συνέσεως, minus quis miretur veterem interpretem pro plenitudine simpliciter accepisse, quasi videlicet non aliud sit quàm πλήρωμα: atq; adeo πληροφορία πίστεως, & ἐλπίδος, & συνέσεως, perinde sit acsi diceretur πλήρης vel πεπληρωμένη πίστις, & ἐλπὶς, & [illegible] Vide & in proximè sequente verbo quædam huc perti- D nentia.

Πληροφορέω, ῶ, Plenam fidem facio, Vel Plenè certioro, vt loquitur Vlpianus. Paul. 2 ad Tim. capite 4, πλὴν διακονίαν σου πληροφόρησον. Vbi postrema interpretatio habet Ministerii tui plenam fidem facito. Quæ interpretatio eadem ferè est (quod ad sensum verborum attinet) cũ hac Erasmica, Ministerium tuum ad plenum probatum reddito. At vet. interpres reddidit, Ministerium tuum imple. (sicut nimirum πληροφορίαν ab eo reddi plenitudinem dixi) Inuenio & cum præpositione περὶ E apud Eustath. πληροφορεῖ περὶ τῆς γυναικὸς, eodem modo quo dicitur Certiorem reddere de re aliqua. Budæus à Basilio poni testatur pro Certũ & securum reddo. afferens & ex Chrysostomo pro Securum reddo. Idem pass. Πληροφορῶμαι, reddit Certissimè noui, & Compertum habeo: subiungitque hunc Isocratis locum, in Trapez. ἐμὲ μὲν πολλῶν ἀκουόντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν κεκτῆσθαι. quæ ita vertit, Quum comperisset me & certò sciret, pluribus audientibus negasse quicquam me possidere. Addit ex Paulo ad Rom. 14, ἕκαστος ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω, vertens, Vnusquisq; certus sit mentis suæ, Vnusquisque compertum habeat quod mente cõcipit. Non minus autem placet ista interpretatio, Vnusquisque in animo suo plenè certus esto. F [illegible] capite 4 huius ad Rom; epistolæ, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατὸς ἐστὶ καὶ ποιῆσαι, interpretatur πληροφορηθεὶς, Plenè persuasum habens. sicut Erasmus, Certa persuasione concepta quòd &c. G At vetus interpres Plenissimè sciens. Cæterùm existimo πληροφορῶμαι in vsu prius fuisse quàm πληροφορῶ, & dici solitũ πληροφορῶμαι, quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, id est, λαμβάνω: vel πλήρη φέρομαι πρὸς πίστιν. Postea autem vsurpatum fuisse actiuum πληροφορῶ, analogiam in significatione non item in etymologia retinens. Quam significationis analogiam videmus & in nomine πληροφορία, licet ab ipso verbo nõ sit, (ab eo enim verbalia formarentur πληροφόρημα & πληροφόρησις (sed eam terminationem habeat, quam haberet si præcederet πληροφόρος. Cæterùm affertur etiam, ἐπληροφορήθη καρδία ἐμὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτῇ τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρόν, ex Ecclesiastis capite 8, pro Ex animo peccare hominibus certum est atque persuasum. Sed illud Ex animo, haud scio an ita dici possit. Nec dubito quin sensum meliùs expressurus sit qui ita (licet paulo liberius) reddet, Obfirmatus est ad peccandum animus hominum. ‖ Πληροφορεῖσθαι dicitur id quoque cuius plena fit nobis fides. Sic πεπληροφορημένα πράγματα apud Lucam initio sui Euangelii, vel potius præfationis in Euangelium, πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων, Earũ rerum quarum plena fides nobis facta est, Quæ certis testimoniis ita sunt comprobatæ vt de iis ambigi non possit. Erasmus vertit, Earum quæ inter nos certissimæ fidei sunt rerum. (sicut & suprà huius verbi neutralem potius quàm passiuum vsum in sua interpretatione exprimit) At vetus interpres, Quæ in nobis completæ sunt rerum. Qua in interpretatione sibi esse similem ex aliis eius locis, quos suprà protuli, cognoscere potes.

C. Συμπλήρης, ες, ὁ καὶ ἡ, Completus, Totus, vt B. interpr. ex Gaza apud Theophr. Item Plenus, apud Plat. in Epinom. ξυμπλήρης ζῴων οὐρανός.

Πληρόω, ῶ, Impleo, Repleo. Thucydides libro 6, pagina 207, ἐπλήρουν τὰς ναῦς ὡς ἀξιόμαχοι, naues implebant, milite nimirum cæterisque impedimentis. Sic alibi sæpe. Item Herodianus libro 2, πεντήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας. Philo De vita Mosis libro 3, ὁ πάντα διὰ παντὸν πεπληρακὼς τῆς ἀνεξικακίας ἑαυτοῦ δυνάμεως, qui benefica sua potestate omnia penitus impleuit. Pass. Πληροῦμαι, Impleor. Thucydides libro 2, ταῖς ἀεὶ πληρουμέναις (sub. ναῦς) ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς πολεμίους, quæ classiario milite implebantur. Herodianus libro 2, πληρωθέντος τοῦ θεάτρου. vbi Politianus Pleno spectatoribus theatro. (vt apud Demosthenem πεπληρωμένον δικαστήριον. qua significatione & πλήθουσα siue πληθύουσα ἀγορά) Idẽ libro 4, πλήθει μεγίστου πεπληρωμένων. Idẽ libro 8, πεζὴ ὑπὸ πεμῶν πληρουμένα. sic suprà πλήθοντες ποταμοί. At libro 4, θυμοῦ πεπληρωμένος. vbi Polit. Irarum plenus. Aliàs πληρόεσθαι vsurpatum reperitur etiam pro πληροῦν. Xenophon Hellen. 6, μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο. Vbi Bud. putat fortè legendum ἐπλήρουτο, quòd insolens passiuæ vocis vsus iste sit. Putatur tamen actiuè quoque poni in hoc loco apostoli Pauli epist. ad Ephesios, capite 1, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου, complementum eius qui omnia in omnibus implet, id est, τὸ πληροῦν τε καὶ πλεονῶν τε, sicut πλήρης accipitur pro Perfectus & plenus. Sed hoc loco πληροῦσθαι siue πληροῦν propriam significationem non habet, addendũ potius iis loquendi generibus de quibus mox. At aor. medius actiuè, cũ alibi tũ hoc loco Plut. in Alcib. Ἡ αὐτῆς πληρωσάμενος πεινῶν. quomodo & πλησάμενος tum apud Hom. tum apud alios. ‖ Πληρόω, Impleo, hoc est Vterum semine impleo, (vt Ouid. Metamorph. 9, Implerátque vterum generoso semine) seu Prægnantem reddo, vide in Πλῆσμα ex Aristotele, cum Plinii interpretatione. ‖ Pro Suppleo quoque ponitur, id est πλήρωμα ὑπόθημα, vt apud Xenophontem Hellen. 4, pagina 315, πληρωθέντος ναυτικοῦ ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Cicero, Suppleuit legiones. Liu. Suppleuit remigio naues. Addi his potest quod ex Thucydide affertur πληρῶ τὴν χεῖραν pro Amissa reparo. ‖ Rursum pro Impleo, Compleo, in diuersis loquendi generibus. Synes. epist. οἰκείαν ἐμαρμένῳ πληρούτω, proprium fatum impleat. vt apud Ouid. Fata implere suæ ætatis. sic suprà, μοῖραν αὐαπλῆσαι. Herodianus libro 2, ταῖς ὑποφόροις οὐκ ἐπλήρουν τὴν χρημάτων. Vbi Polit. Fidem minimè implebat. Sic Plinius, Implere promissum, & Cicero, Complere promissum. Aristides Panath. καθάπερ τὴν δρομέας τὸ γεγνόμενον πεπληρωκέναι, Numeros omnes implesse certaminis, curriculùmque peregisse, vt Budæus pagina 84 interpretatur. Sic ferè apud Tibullũ, Orbem sol complet. Similitérque quod Plato in Tim. dicit, ὡς ὅγε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε, Cicero ita vertit, Absoluto perfectóque numero, absolutum perfectúmque annũ tunc compleri denique. Cui similem locum vide in Διαπλήθω. Itẽ in sacris literis passim πληρῶσαι τὸν νόμον, quod Herodot. dicit ἐκπλῆσαι τὸν νόμον. Implere legem, id est mãdata legis exequi. In iisdem sacris literis πληροῦσθαι sæpe pro Impleri & ad exitum perduci, seu per-

fici. vt Cic. Profiteri quod non possis implere. Idem, A Complere atq; ad exitum perducere. Matth. 1, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Et capite 13, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Greg. ἀλλά μοι νῦν ἐκείνο πληροῦσθαι δοκεῖ καθαρῶς. ‖ Πολλοὶ ἐπληρώθησαν ex Euripide, pro Multi coiuimus, Multitudinem & magnum numerum effecimus coeuntes.

Πλήρωμα, ατος, τὸ, Id quo impletur seu completur aliquid, Complementum. Aristoteles Polit. 3, εἰ πλείους μόνοι εἰσὶ, μὴ μόνοι δυνατὸν πλήρωμα τοῦ σχήματος πόλεως, pauciores tamẽ quam vt possint implere iustum numerum ciB uitatis. Idem Polit. 4, καὶ τοῦτο πάντα γένεται πλήρωμα τῆς τοιαύτης πόλεως, ciuitatem complent: nimirum ὑφάντης, γεωργὸς, σκυτοτόμος οἰκοδόμος: item χαλκεῖς, εἰ ὅσοι τοῖς αὐλοῖς καὶ τοῖς βοσκήμασι, ἔμπορος, καπηλος. Item nauium πλήρωματα dicuntur ipsi remiges, vel classiarii milites, quibus πληροῦται. vt apud Thucydidem libro 6, pag. 236, vbi schol. πλήρωμα exponit ναῦται, quum ait, αἱ τε νῆες ἐξέρχονται, καὶ τὰ πλήρωματα δεύονται. Sed non de nautis solùm intelligendum videtur Budæo, verùm & de mi C litibus classiariis, & fortasse etiam de cæteris impedimentis. Isocrates De pace, τὰ δύσασθαι πεντήρεις, αὐτοῖς πληρώσασι διεφθάρησαν. Demosthenes in Mid. pagina 235, τὰ πλήρωματα ἡ πόλις παρέχει, καὶ σκεῦη δίδωσι. Vbi etiam nota eum σκεῦη non comprehendere τοῦ πληρωμάτων nomine, intelligereque milites classiarios qui naui imponuntur, τοὺς ὑποβάτας, τὸ ναυτικὸν, seu ναῦται ὑποβάτας, vt Budæus accipit. paulo antè dicit, τὰς ναῦς ἐπληροῦσθαι αὐτοῖς πεντήρεσι. Æschines in Ctesiphontem, νεῶν ἔχουσαι τριακοσίων πλήρωματα. Pro his verò Polybii, τούτων ἐχούσας πλήρωματα, πεντήρεις μὲν τεσσαράκοντα δύο, τριήρεις δὲ πέντε, Liuius habet Sed aptæ instructæque remigio triginta & duæ quinqueremes erant, & triremes quinque. (vbi etiã NOTA Πεντήρεις, Quinqueremes: sicut paulo ANTE, Τετρήρεις interpr. Quadriremes) Bayf πλήρωματα ex Liuio reddi posse ait Remiges, Socii nauales. quippe qui quum dixisset libro 13 Decad. De remigum supplemento agi coeptum & mox, Edixerunt vt priuati ex censu ordinibusque, sicut antea, remiges darent cum stipendio ribariisque, statim subiungat, Nã E vnde, quùm pecunia in ærario non esset, paraturos naues sociis. Item Duumuiros in rei nauali curã creari iussi, per quos naues x x deductæ nauali bus sociis ciuium Romanorum complerentur. Quibus addit & hunc locum, Vt sociis nauali bus affatim instructam classem, ita inopem milite habebat. Item ex Diodoro Siculo, libro 20, ἐκθιασαμένων τὰ πλήρωματα τῶν διεστώτων, cõtendentibus summa alacritate sociis nauali bus. Pro remigibus certè accipere ipsum Liuium patet è loco F Polybii quem interpretatur. Sed affert ibidem & Luciani locos, in quibus πληρώματα accipi ait non iam pro sociis nauali bus seu remigibus, verùm pro ipsis nauigiis instructis & armatis. Alter hic est, δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες, ἅτε καὶ πλείους πέντε καὶ ἑξήκοντα πληρώματα, quinque nauigia instructa armatáque habebant. Suidæ πληρώματα, sunt non solùm οἱ ὑποβάται, (cuius significationis aliquot affert exempla) sed etiam ὁ τοῦ νεὼς φόρτος, in hoc loco αἰαλαβὼν τὰ πλεύματα καὶ τὰ ἀχρεῖα λαβὼν, ἥκουσεν εἰς τὴν Ῥώμην. Sed & hic accipi queat pro G sociis nauali bus seu remigibus quibus naues complẽtur. vt & apud Pollucem libro 1, capite 9, πληρώματα δ' ἐν πλῇ, ἀκρίβῃ, καὶ πεθυσμένα, ὁδὸν κιμα, ἐν πλόμαδα. quibus instructam nauem Lysias ἀδιφάρον appellat. Et Plut. in Cam. ναῦν μακραὶ ἀναδρομῶν πνεύματα κατασκευάζαι τῆς. Budæus interpretatur præterea Supplementa nauium, in hoc loco Polybii libro 1, pagina 13, ἀγοσῶτα τὰ παρουσίαν τῶν πλήρωμα τῶν. Et mox, τὰ τῶν ὑποβάτων ἀθροιζομένα πλήρωματα. Sed idem annotat, Gregorium pag. 191, πλήρωμα καὶ σύστημα πεθυμαπκὴν vo H care supplementum legionum cælestium, seu viros sanctos qui viam veritatis sequuti in cælum peruenerunt. At πλήρωμα ἐκκλησιαστικὸν idem apud Chrysostomum comment. in epist. ad Ephes. pag. 164, interpr. Corpus ecclesiæ. Vide & eiusdem commentaria pagina 253. & 764. At Πλήρωμα γῆς, apud Græcos Bibl. interpretes Omnia quæ terra complectitur, ita vt plena reddatur. (vulgò Plenitudo terræ) Psalmo 24, τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Item πλήρωμα τοῦ Θεοῦ, & πλήρωμα τοῦ Χριστοῦ, vulgò Plenitudo Dei, Plenitudo Christi. nũ quicquid habemus, ab eo, ceu perẽni & inexhausto fõte, atque adeo semper pleno, ad nos dimanauit: Ioh. 1, de Christo, ἐκ τοῦ πλήρωματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν. In ep. ad Colos. cap. 1, ὃν ἀπῆρτισεν πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι. Item in epist. ad Rom. cap. 11, πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, redditur, Tantisper dum plenitudo gentium introierit. Paulo antè autem dixerat, τὸ πλήρωμα τῶν Ἰουδαίων, de plenitudine illa qua futurũ est vt tota gens in communi ad Christum accedat. ‖ Rursum pro complemento accipitur & in alio sensu, in epist. ad Galat. c. 4, ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, Quũ venit complementum temporis. hoc est Complero certo tẽporis spatio. Item πλήρωματα τῶν ῥυθμῶν, quæ orationis numeros complent. vt Cic. De orat. Inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorũ. Item πλήρωμα τοῦ νόμου, Impletio legis, hoc est exequutio mandatorum legis, vt suprà πληροῦσθαι τὸν νόμον. in epist. ad Rom. cap. 13, πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη. nam qui Deum amat & proximum sicut seipsum, legem implere seu legi satisfacere dicitur. ‖ Πλήρωμα pro Supplementum vsurpari, suprà etiam dixi, & Bud. Comm. pag. 253, & 764. Itidem verò voce illa redditur apud Marcum, cap. 2, οὐδεὶς ἐπιβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μὴ, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, Nemo panniculum impexum insuit vestimento veteri: alioquin illud ipsius supplemẽtum nouum detrahit aliquid ex vetere vestimento, & fit peior scissura. vbi πλήρωμα & ἐπίβλημα pro eodem ponuntur, pro eo nimirum quod ad implendam & sarciendam rupturam immittitur. Pro supplemento accipiunt & in hoc loco Aristotelis, Polit. 2, cap. 5, πλήρωμα τῆς πόλεως παρέχεται, sic interpretantes, In ciues assumuntur ad ciuitatis supplementum, Ad supplendum ciuitatis numerum, Ad supplendum quod in ciuitate deerat. Bud. autem vertit Ad implendum ciuitatis numerum, pag. 764. ‖ Πλήρωμα exponitur etiam Summa, seu Summa completa, (vt Summam complere Latinè dicitur) apud Aristophanem, Vesp. — λόγισαι φαύλως μὴ ψηφοῖς, ἀλλ' ἀπὸ χρῆς, Πρυτανεῖα, μεταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημοσίας. Τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἔγγυς δισχίλια γίνεται ἡμῖν. ‖ Pro Onus accipit Turn. apud Philonem De vita M. lib. 2, μετὰ τὴν εἴσοδον ἁπάντων, εἴ τις ἐθεάσατο τὸ πλήρωμα.

Πλήρωσις, εως, ἡ, Repletio. Est cuiuslibet rei, & quacunque in parte: itaque & cibi & potionis & humorum atque etiam excrementorum est, dicitúrque de ventriculo, venis, cæterisque corporis partibus. Hæc Gorræus. Hippocr. Aphor. 4, libro 1, αἱ πλήρωσις αἱ ἐς τὴν ἕδραν ἀφιγμέναι (quibus ibidem opponuntur, αἱ ἐς τὴν ἕδραν λεπότητος ἀφιγμέναι διάτασις, & αἱ λεπτοὶ καὶ ἀκριβέες διάτασις) vbi πλήρωσις dicit de iis qui cibo potúque explentur. Plato, τὴν πλήρωσιν ὑποθυμιῶν ἐκπορίζειν, quibus cupiditas ac libido expleatur. Plutarch. in suo περὶ φιλοπλουτίας libello φιλαργυρίαν esse dicit ὑποθυμίαν μαχομένην τοῖς περὶ αὐτῆς πλήρωσιν. Item De sera numinis vindicta, ἐνταῦθα γὰρ οὐ δεῖν ἡ πιά τις ἀπλῆς καὶ ὀνεῤῥήδενης πλήρωσιν οὐκ ἐχούσης πάρεστι, Quæ non expletur, Cui non satisfit. Ab eodem opponuntur ἔνδεια & πλήρωσις, sicut suprà a Plat. πλησμονὴ & ἔνδεια: in lib. De lib. educandis, σταζόντων σῶμα ῥῶν ἐνδείᾳ καὶ πλήρωσι, ψυχὴ δ' αἰέσει καὶ πόνῳ. Idem Symp. 6, problem. 2, τούτου δὲ ἀλογώτερον, εἰ κενώσεως μνημονεύεται διὰ πλήρωσιν ἡ φύσις. vbi itidem opposita κένωσις & πλήρωσις, vt suprà κενὸς & πλήρης. ‖ Exponitur etiam Perfectio atque absolutio, τελείωσις, vt πληροῦν pro τελεοῦν.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, Athenis vocabatur ὁ ἀποδιδοὺς τὸν ἔρανον τοῖς ἤδη λαχοῦσιν ἠέωνηθμένοις, vt Harpocr. tradit, qui etiam addit, esse forsan hos πληρωτὰς eos qui suo tempore vocabantur ἐρανάρχαι. Profert verò eius vsum tũ ex Demosthene tum ex Dinarcho. Hesych. exp. ἐρανάρχου συναγωγός. Demosthen. contra Mid. pag. 228, πληρωτὴς τοῦ πιοῦπου γεγονὼς ἐράνου, σεαυτῷ τοῦτο δίκαιος εἶ συλλέξασθαι. Ibi-

dem, οὐ τὸ πν μόνον (sub. τὸν ἔσανον) ὃν συλλέροισι καὶ ὃ πλη- A
ρωτὰ γινονταί πνες. Α Τ Πληρωτικός, οῦ, ὁ, Implendi seu replendi aut explendi vim habens. Dioscor. l.2, cap.95, μυελοὶ ἅπαντες πληρωτικοὶ ἑλκῶν, explent, Plin. l.28, c.9.

C. Ἀ πλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui impletus vel completus non est. Αt ἀ πλήρωτα πληρώματα, de naui suis remigibus malè instructa, seu de remigio malè instructo armatóque. Pollux l.1, c.9, post verba in Πλήρωμα citata, καὶ τὰ μὴ καλῶς πεπληρωμένα, συγκεχρτισμένα τὰ ὦς ἑτέρως, ἀ πλήρωτα ἢ ἡμιπλήρωτα καὶ ἀσυγκρότητα. Vbi etiã Ν Ο Τ Α Σ υγκροτεῖν Ε Τ Ἀσυγκρότητος. ‖ Ἀ πλήρωτος exponitur etiam Inexpletus, Inexplebilis, vt ἄπληστος.

B

C. Ἡμιπλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dimidia ex parte impletus seu completus. vt ἡμιπλήρωτα πλήρωματα, de remigio malè instructo armatóque. Vide præcedẽs Ἀ πλήρωτος.

C. ΕΑΝ Α πληρόω, ῶ, Expleo, Suppleo. Plato in Symposio, ἀλλ' εἰ ὀλίγ λιπεν, σὺν ἔργον ὦ Ἀριστοφάνες ἀναπληρῶσαι. Id est, Siquid prætermisi, tuæ sunt partes, ô Aristophanes, id supplere. ‖ Interdum Impleo, Plenum reddo, pro simplici πλήρω, cum genitiuo. Plut. in Alexandro, ἀναπλήρωσιν ἀξελπιείας καὶ φόβου.

Ἀναπληροῦν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, apud D. Paulum, 1 ad Corinthios capite 14. Quod exponitur Sedere inter idiotas, ad verbum Implere locum idiotæ.

Ἀναπλήρωμα, ατος, τὸ, Supplementum, Explementum, Id quod ad explendum ponitur. Redditur etiam Suppletio, Expletio. sed altera significatio magis conuenit.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, Expletio, Suppletio.

Ἀναπληρωματικός, ῇ, ὁ, Expletiuus, Ad explendum aptus, siue accommodatus, vel Explendi vim habens. vt μόριον ἀναπληρωματικὸν in oratione, Particula expletiua: quæ potius tamen ὡς ἀναπληρωματικὸν, μόριον dicitur.

D

C. ΑΝΤΙ πληρόω, ῶ, Ecõtrario repleo, vel Vicissim repleo, Vires exhaustas repleo. Theophrast. De caus. pl. libro 2, δεῖ γὰρ κενεωμένα τὰ δένδρα μετὰ τὴς καρπὴς αὖ πάλιν πληρωθῆναι πάλιν τῆς ὑγρᾶς. Item, Suppleo quod deest. vt in hoc loco qui citatur ex Iosepho, lud. hist. lib. 2, τὸ λεῖπον ἀντὶ ὅλης τῆς ἡμέρας αὖ πάλιν πληροῦντες τὴς ὠφελείας. Sed malè citatur cum λοιπὸν, pro λεῖπον. Xenophon Hellen. 5, αὖ πάλιν ἐπλήρουν ὃ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ναυπικόν.

E

C. ΑΠΟ πληρόω, ῶ, Impleo, Compleo. idẽ cum πληρόω. Ac sicut suprà ex Herodiano habuimus, τὰς ὑποσχέσεις πληρῶσαι, sic idem libro 2 dicit, ἀπεπλήρωσαν ἃ ὑπέσχετο, Implere fidem promissorum, seu Implere promissa, vel Complere promissa. Et Plato libro 2 De rep. τὰ λοιπά μοι τῆς ἐπιστάσεως ἀπεπλήρωσον, Compleas & ad exitũ perducas. ‖ Item Expleo, Satio, Exatio.

Ἀπεπλήρωσις, εως, ἡ, Expletio.

Ἀπεπληρωτής, οῦ, ὁ, Qui aliquid complet & perficit, Exequutor. Sueton.

C. ΕΚ πληρόω, ῶ, Expleo, Compleo. Aristid. ἐκπεπλήρωνται κατὰ ὡς ἕλληνες πόλεσι. Item Suppleo. vt Suet. Librum quem imperfectum reliquerat Sylla, suppleuit. Xenophon Pæd. 4, τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε, nimirum siquis εἰς ὀνδεόμενά που κατεσκεύωσε. nisi & hìc malis interpretari Explete: vt dicitur Explere numerum.

F

Ἐκπλήρωσις, εως, ἡ, Expletio, vel Supplemẽtum, aut Complementum.

C. ΕΣΩΕΚ πληρόω, ῶ, Vnà expleo vel suppleo, Compleo.

C. ΕΜ πληρόω, ῶ, Impello. idẽ cũ ἐμπλήθω, seu ἐμπίμπλημι. V N D E Ἐμπλήρωσις, εως, ἡ, Impletio, Expletio.

G

C. ΕΠΙ πληρόω, ῶ, Adimpleo, vel simpliciter Impleo. Thucydides libro 7, pagina 237, οὐδ' ὁπόθεν ὅθεν πληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν. vbi schol. exponit, τὰ πληρώματα ἀναπληρώσομεν. Sic Virgilius, Remigium supplet, socios simul instruit armis. Quibus verbis poeta Ε Χ Ρ Ρ Ι Μ Ι Τ πληροῦ τὰς ναῦς, siue τὸ ναυπικὸν, Ε Τ Πλήρωμα. nã Remigium supplere dicit pro πληροῦ τὸ ναυπικὸν, seu ὅθεν πληρώσεται τὰς ναῦς: & Remigium suppletum, πλήρωμα.

C. ΠΑΡΑ πληρόω, ῶ, Iusto cõpletóq; oneri infarcio. N A M Π αρεμπλήρωμα idem esse volũt cum παρέβυσμα apud Suidam, Quod infarcitur atque inculcatur iusto completóque oneri, Cento & omne redundans atque superfluum, τὸ πλεονάζον: aliud autem Latinis Complementum aut Supplementum. potius Explementum, vt Seneca in epist. quadam ventris explementum vocat τὸ πλεονάζον. Budæus tamen interpretatur Complementum. Expletio, apud Dionysium Halicarn. de Isocrate, ὡς ἀναπλήρωμασι λέξεων οὐδὲν ὠφελουσῶν χρήσθαι καὶ ὑπομνήσκειν ὡς ἐπὶ τοῦ μετέπειτα τὸν λόγον. V N D E Παραπλήρωματικός, οῦ, ὁ, Expletiuus. idem cum πλεονάζων, teste Apollonio grammatico. vt ὡς ἐπληρωματικὰ δεσμοὶ apud Demetr. Phaler. & alios: quales esse dicit δύ, νύ, πότερον. vide in Παράζυσμα. quæ & ὡς ἐπληρωματικὰ καὶ μόρια vocantur: quoniam nimirum orationi per se plenæ perf. ctæque, numeri explendi seu complendi gratia addũtur. Tales apud poetas sunt ῥα, περ, τε, & aliæ multæ.

C. ΠΡΟΣ πληρόω, ῶ, Adimpleo, Superimpleo. idem cũ ὅπ πληρόω, vel Suppleo. Xenophõ Pæd. 5, ἱππάσας ὡς πεπλήρωσαι ἐς δίφριον. Thucydides simpliciter accepit pro πληρόω, Impleo, addens ei ἐπ, vt libro 7, pag. 244, ὡς πεπλήρωσαι, ἐπ' αὐτῆς. scholiastes tamen exponit ὡς πεπλήρωσαι ἄλλαις πληρώσαντες.

C. ΣΥΜ πληρόω, ῶ, Compleo, Expleo. V N D E Συμπλήρωμα, ατος, τὸ, Complementum. Ε Τ Συμπλήρωσις, εως, ἡ, Completio, Ipsa complendi actio. Ι Τ Ε Μ Συμπληρωτικός, Complendi vim habens, Ad complementum faciens, Complens.

Π Λ Η Ν,

aduerb. Præterquam, Nisi. Sophocles, Οὐκ ἄρ' Ἀχαιῶν ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Thucydides πλὴν ὀλίγοι, Præterquam pauci, Exceptis paucis. Isocrates Panath. πάντας πλὴν τῶν μεπρηκότων. Aristophanes, ἀλλ' οὐδεμὸς πλὴν τοῖς μαθηταῖσι λέγω. Xenophõ, πλὴν εἴπερ συνιδεῖν ἔοικα. Interdum sequente ὅτι, vt ibi sequente εἴπερ. Aristoteles De hist. anim. libro 3, πλὴν ὅτι ζῶντα καλοῦσιν ἀῤῥένα. Sic apud eũdem Ethic. 4, πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείαν. Αt πλὴν ὅτι, Nisi quòd, Nisi quatenus, Præterquam quód. Synes. πλὴν ὅσον τοξάμιλλον. Sic πλὴν πάροιθεν, Bud. ex Luc. πλὴν πάροιθεν ἐκείνα μὴ ἀπωθεῖ καὶ μαραίνεται, πυπὶ δὲ τὸ ἔαρ αἴθριον. Sic autem & πλὴν ὅσον, pro Nisi quatenus. ex Synesio, πλὴν ὅσον τοξάμιλλον. Itidem πλὴν καθ' ὅσον pro Nisi quatenus, Nisi quòd, Præterquam quód. Interdum & πλὴν ὅπ. Aristophanes Nub. ἐξαφέρουσ' οὐδὲν ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅπ ψήφισμα οὐ γράφεισι. Sic Plutarchus Lycurgo, πλὴν ὅπ ὡς θεῶπς &c. Et Greg. πλὴν ὅπ καὶ πλέον ἐνεῦθα. Item πλὴν ὅτ' ὅπ, ex Aristoph. Nonnunquam & πλὴν non adiecta particula, hanc ipsam significationem habet. vt apud Platonem, De rep. lib. 5. Cæterùm vt πλὴν his in locis reddi potest particula Nisi, sicut & Præterquam, ita & in aliis, id est in quibus alii cuipiam particulæ est iunctum. vt πλὴν εἰ. & πλὴν εἰ μή, itidémque πλὴν ἐάν, & πλὴν ἐαν μή. Necnon cum ἀλλα, sequente εἰ. dicitur enim πλὴν ἀλλ εἰ. sic tamẽ vt frequentius esse putetur. Theophrast. De caussis libro 1, πλὴν ἔπ ἀπαντιον, καὶ ὡς πα εἰλογῳ. Idem, πλὴν ἔπ που καὶ ὡς βλαστάνει. Sic apud Platonem De rep. libro 2, πλὴν εἴπ ἀπέχεται αὐτοῦ. & cum optatiuo, πλὴν εἴπ ῥίζῃς, Naz. Sic πλὴν εἰ λαμβάνοιο ὦ, apud eundem: vbi obserua etiam non habere εἰ adiunctum illud πς vel π. (Sed & cum genitiuo, πλὴν εἰ φελλοῦ, Excepto subere, ex Gazæ interpretatione apud Theophr. Sic πλὴν εἰ πνεῦν ὀλίγον. Exceptis paucis, apud eundem, τὰ δὲ ὀθηρόμενα χῦρον αὐξεῖν, ὡς πλὴν εἰ πνεῦν ὀλίγον. Quibus tamen locis suspicetur forsitan aliquis aptiorem esse particulam ἢ quàm εἰ) Huic autem voculæ εἰ addita reperitur & μή, cum apud alios, tum apud Theophrastum, ex quo affertur ὡς πλὴν εἰ μή τι, sicut & ὡς πλὴν εἴ τι, pro Præterquã si quid, Nisi si quid, vel Nisi si quid. (vtroque enim modo & Latini loquuntur) Atq; vt dicitur ὡς πλὴν εἰ, & ὡς πλὴν εἰ μή, ita etiam ὡς πλὴν ἐαν, & ὡς πλὴν ἐαν μή. Isocrates, ὡς πλὴν ἐαν συμφέρῃ, Nisi conducat, πλὴν ἐαν ὅλως μεταῖῃ, Theohr. ὡς πλὴν ἐαν χῶρος ἢ χηρεύῃπαι. Et sequente μή, apud eundem, De animal. libro 5, ὡ πλὴν ἐαν μὴ ἐξέλθῃ, Nisi exierit. Sic autem ὡς πλὴν αὖ, & ὡς πλὴν αὖ μή. vt πλὴν αὖ ἢ, nisi sit, ex Platone De leg. ὡς πλὴν αὖ μὴ λαβῇ, ex Plutarcho in Solone. Eandem significationem habet ὡς πλὴν cum εἰ vel ἢ, interiecta etiã particula ἀλλὰ, vti dictum est. Sed in loco qui affertur habẽs εἰ post ἀλλὰ, videtur πλὴν & aliã interpretationẽ admittere

admittere: at in hoc Aristotelis loco, Metaph. libro 1, οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰαθεὶς, πλὴ ἀλλὰ ἢ κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ Καλλίαν ἢ Σωκράτη. apertissimè ponitur πλὴ ἀλλὰ ἢ pro Nisi si, vel potius Nisi. ‖ Πλὴ sæpe etiam legitur post ἄλλος, seu ἄλλη, seu ἄλλο, vel aliquem ex eorum obliquis. ac tum voce Quàm reddi etiam potest. Aristophanes in Pluto, οὐ γὰρ εἶν ἄλλος πλὴ ἐγώ. Sic Isocrates, ad Phil. ἄπορον δὲ τὸ πεφυκὼς αὐτὸ οὕτω ζῆν οὐδὲν ἄλλο πλὴ ὁ πόλεμος. Idem De pace, πάντας τοὺς ἄλλοις ἐκβάλλειν πλὴ τοὺς συναγωνιζομένους. (Sed hic omitti poterat τοὺς ἄλλους: sicut in hoc eiusdem loco in Panath. καὶ φημι πάντας λιπεῖν πλὴ τοὺς μετεχόντας τ' ἐμῆς διαβολῆς, videmus dici πάντας πλὴν, οὐ πάντας τοὺς ἄλλους πλὴν) Interdũ πλὴν ponitur ante nomẽ illud. vt apud Plut. Lycurgo, πλὴν ὕδατος, οὐκ ἄλλο σκεῦος ἔχων. ‖ Πλὴν ἢ interdum pro πλὴν, itidem Præterquam. Plato Apol. ἄδηλον πότερον πλὴν ἢ τῷ θεῷ. In hoc autem Aristoph. loco potest πλὴν ἢ reddi etiam Præter, in Nub. Σω. Ἔχεις τί; Σῤ. Οὐδὲν γε πλὴν ἢ τὸ πῖος ἐν τῇ δεξιᾷ.

B

Πλὴν aliquando sequente infinitiuo, vbi itidem particula Quàm cõmodè reddi potest. Plato Minoe, οὐ γὰρ ἐσθ' ὅ, τι πύπου ἀσεβέστερόν ἐστιν, εἰ δ' ὅ, τι χεὶ μᾶλλον ἀλαζεύεσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν (vbi etiam obserua potuisse Platonem pro πλὴν vti particula ἢ) Apud Luc. cum infinitiuo itidem, sed interiecto nomine ὅσα. ita enim ille, de Venere Cnidia loquens, παῖ ὃ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἀδεμιᾷ ἐαθῆτος ἀμπεχόσης γυμνωθῇ. πλὴν ὅσα τὴ ἑτέρᾳ χειρὶ λεληθότως τ' ἀδῶ ὀθῆκρύπτειν. vbi πλὴν ὅσα sequente infinitiuo eandem significationem habet quam πλὴν ὅπεν, & πλὴν πάροσεν, & πλὴν καθόσον, suprà, videlicet Præterquam quòd, Nisi quòd, aut Nisi quatenus. Frequentius autem (nisi me fallit memoria) infinitiuum habet. præcedente τί ἄλλο, vel ἄλλο τι. Demosthenes, τοῦτον ἄλλο τί πλὴν ἀστεῖν φήσουσι; (vbi obserua etiã voculam τί cum ἄλλο) Latinè autem Quid aliud, sequente particula Quàm. vt, Quid aliud quàm insanire hunc dicemus? Quid aliud quàm desipere hunc putemus? Nec tamen solùm præcedẽte ἄλλο τι iũgitur infinitiuo particula πλὴν, sed & τι solo præcedente. vt apud eundem Demosthenem, τί ὦ ὑπολοιπὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πλὴν βοηθεῖν ἐρρωμένως καὶ θεσθύμως; Interdum cum participio. vt apud Platonem De leg. πλὴν μηδαμῶς ζωγρουῦντας. vbi redditur, Modò ne viuum seruent. ‖ Πλὴν cum genitiuo etiam, pro Præter. vt apud Gregor. ἀλλὰ πόσα θαυμάζεισιν αἰθρωπι, ὧν ὁ δὲν τοὺς ἐγείραντας πλὴν δέξις ὀλίγης ὤνησε. quod solũ exẽplum ibi à Bud. profertur, quum alioqui apud vetustiores quoq; scriptores ita vsurpatum reperiatur. Legitur enim apud Plut. in Pompeio, πλὴν δυεῖν (vel potius δυοῖν) πλοῖαν ἐρασπάσας πιᾶς οὐ πολλοὺς ἀγόντων. Atque adeo vetustissimi etiam ita vsi sunt. nam legimus & apud Aristophanem in Vespis, Οἱ δ' αὖ νεκρόπσαν, πλὴν γε Θουφεσίου μόνου. Sic autem & Latinum Præter genitiuo iunctum reperitur, sed ita vt existimetur pro Præterquam esse positum.

B

F

Πλὴν, Ε Τ Πλὴν καὶ, Ε Τ Πλὴν ἀλλὰ, Veruntamen, Attamẽ. Paul. 1 ad Cor. c. 11, v. 11. πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς ἐν Κυρίῳ. vbi vetus etiam interpres reddidit Veruntamen. Quã particula Bud. pagina 1036 interpretatur πλὴ καὶ in hoc Aristotelis loco, Ethic. libro 4, ὁμοίως δὲ ὡς πρὸς τοὺς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμοις καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεσι πρὸς πιόνος πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ὁρμίζει. οὐ γὰρ ὁμοίως ὡς πρὸς τοὺς συνήθων καὶ οἰκείων φρονεῖν. (Dicã autem de hoc πλὴν καὶ & infrà, vbi agam de Πλὴν posito pro Itaque) Et addit esse pro ὡς πλὴν ἀλλὰ. quarũ particularũ copulatarũ exempla hæc affert ex Luc. οὐκ ὀθῆ δώρεις τὰ ἡμέτερα πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. Itẽ πλὴν ἀλλὰ τὶ αὖ πάθοιμι; Sed alibi scribit πλὴν ἀλλὰ his in locis accipi vel pro Veruntamẽ, vel pro Verumenimuero.

G

H

Πλὴν. Sed, Verùm. Herodian. l. 3, πλὴν ἐρασπὰν ἀφεοῖσας. πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων. Nam hic Bud. πλὴν vertit Sed, addens etiam Sed tamen. Ego autem priorem illam interpretationem malim, habẽtẽ particulã Sed, sine adiectione. (Perinde enim esse puto acsi dictum esset, πλὴν μὴ ἐρασπὰν, ἄπειρον δὲ μάχης, &c.) Ac certè Polit. quoque reddidit Sed.

Πλὴ, Cæterùm. Epigr. l. 2, Πλὴν μετὰ τὸ κοφίνου τὸ ὠδὲς πόδας ἄνελον ἔρχου. Ibidem, Πλὴν ἔγνωκα πίνος ποιῆς χρέιν. Nisi quis πλὴν & hic malit Verùm interpretari.

Πλὴν, Itaque. Paul. in epistola ad Ephes. in fine cap. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴ ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. Hoc n. in loco doctissimus interpres πλὴν reddidit Itaq; cui affentior libẽtẽ quàm Erasmo, reddenti Quanquam: aut veteri interpreti, reddenti Veruntamen. Sed videndum est annon potius particula καὶ cum πλὴν cohærere debeat. (ficut in loco Aristotelis qui paulo antè prolatus fuit, πλὴν καὶ pro Veruntamen poni dictum est. itidémque διὸ καὶ passim poni videmus, pro διὸ, vacante hac vocula καὶ) Quod si ita est, vertendũ erit Itaque vos, non autem Itaque & vos.

Πλὴν ἐαν, pro Si modó. ex Græcis Bibliorum interpretibus affertur, libro 3 Reg. capite 8, οὐκ ἐξαρθήσεταί σοι ἀνὴρ πλὴν ἐαν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ita enim redditur hic locus, Non auferetur abs te vir, si modò seruauerint vias suas. Alioqui πλὴν ἐαν sonat Nisi si, Præterquam si, vt antea dictum fuit.

Πλημμελὴς,

ἐος, ὁ & ἡ, Qui est contra modulationis normam, Inconcinnus. Item, In quo moderatio non seruatur, Immoderatus. A Budæo exponitur Inconditus, Incompositus. Qui etiam dicit esse ferè idem quod ἐκμελὴς, & deriuari à particula πλὴν. Quibus addit, sic vsurpari à Platone. Ex quo affert etiam πλημμελὲς εἶν pro Non conueniret. Accipi præterea ait πλημμελὴς pro Vitiosus, Culpabilis, Mendosus. Et affert ex Aristot. De mundo, πλημμελὲς γὰ, περὶ κόσμου λέγοντας, τὸ τὸ κόσμου κυεῖν πάντων ὡς ἐλιπῶν, pro Culpandũ, & improbabile. Hæc ille, Cõment. pag. 724, Sed eiusdẽ operis p. 680, hæc Plat. De leg. l. 5, πᾶσ' ἀκράτως καὶ ἀπαρεμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἀφιέναι δεῖ πλὴ ὀργὴν, vertit, Iram autẽ exercere oportet in eum qui à malo reuocari oratione non potest. Idem hæc Phil. De mundo, ὥς ὡ ἀκοσμία καὶ ἀπραξία καὶ πῖς πλημμελέσι πᾶσι χαίροντες θεοῦ, sic interpret. Quasi verò inertia deus & incondita rerum nece, omnibusque perperam factis gaudeat. Hactenus Bud. Inuenio autẽ κωμῳδίαν αὐασυφῶν καὶ πλημμελῆ redditũ apud Synes. Comœdiã obscœnam & improbã. Apud Plut. πλημμελῆ βίον, Peccatis obnoxiam vitã. Ego verò suprà πλημμελὴς vertens Immoderatus, respexi ad locum Cic. in quo πλημμελῶς vertit Immoderatè, vt infrà docebo. Illæ autẽ interpr. Qui est contra modulationis normã, Incõd. Incõp. aliquatenus ad signif. nominis μέλος respiciũt, vnde πλημμελὴς deriuatum existimatur. Ac certè quin ab eo deriuetur minimè mihi dubium est. Licet etymol. aliam deductionẽ afferat, videlicet à πάλιν, & μέλω quod est φροντίζω, dicẽs πλημμελῶ, & quasi πάλιμμελῶ, & significare, ὃν δευτέρου τι αὐτὰ φροντίζω τὸ λέγειν, ἢ ἐπαναλαμβάνω. Sed, vt hanc deductionẽ apertè ineptam, simúlque expos. ei quidem consentaneã, sed quam falsam existimo, missam faciam: dico iterũ, minimè dubiũ mihi esse quin à μέλος originẽ habeat πλημμελὴς, (vnde etiã videri queat propriè fonare illud quod primum pro expositione attuli: aut etiam Absonus) sicut ἐκμελὴς & ἐμμελὴς, aliáque nonnulla: sed quomodo primæ syllabæ inclusa esse particula πλὴν dici possit, id verò me nequaquam perspicere: nisi nouus ei vsus in hac compositione tribuatur.

Πλημμελῶς, Immoderatè. vt Cicero apud Plat. in Tim. κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως vertit Immoderatè agitatum & fluctuans. Redditur etiam, Inconcinnè, Inconditè, Incompositè. Item, Perperam, Malè. vt πλημμελῶς λέγειν apud Strab. Loqui perperam. Item Vitiosè. vt πλημμελῶς γιγνομένη ἐνέργεια, Gal. Quæ vitiosè fit. (vel Vitiata, vt Bud. vertit) Redditur denique πλημμελῶς & Improbè, aliisque modis, sequendo significationes datas nomini πλημμελὴς. Affertur verò in vulg. lex. & πλημμελῶς ὀθῆμελόμενος ex Plutarchi Lycurgo, pro Segnius curãs. quæ interpretatio illi à nomine μέλος deriuationi consentanea esse non potest.

Πλημμέλεια, ας, ἡ, Vitiositas, Improbitas, Improbum factum, Peccatum. Item Erratum, Error. Plato in Apol. καὶ αὕτη ἡ πλημμέλεια ὀκείνῳ πλὴ σοφίαν ἀπέκρυψε. Plu-

tarchus in Pyth. orac. πολὺ δὲ πολλοὺς πρὶν χρησμῶν ὁρῶμεν καὶ πῆς μέτροις καὶ τῆς ὀνόμασι πλημμελείας καὶ φαυλότητος ἀναπεπλησμένους. Quidam sequentes illud etymum cuius suprà mentionem feci, quod nimirum à πάλιν & μέλω deducit hoc vocabulum, (vel potius πλημμελὲς, ex quo hoc factum est) tradunt πλημμέλειαν esse quod per incuriam & incogitantiam admittitur: tanquam quod posteriore cura, quæ prouerbio dicitur esse σφωτέρα, farciendum sit. Atque adeo πλημμέλειαν esse delictum, at ἁμαρτίαν peccatum: illud enim esse in omittendo, hoc in committendo seu admittendo quod non decet. Videmus certè à Græcis Bibl interpretibus statui discrimẽ inter πλημμέλειαν & ἁμαρτίαν, Leuit. capite 6, ὡς περὶ τὸ περὶ ἁμαρτίας, οὕτω καὶ περὶ τῆς πλημμελείας. εἷς νόμος αὐτῶν.

Πλημμελέω, ῶ, Incõpositè me gero, vel inconcinnè, & Immoderatè me gero. Aut etiam Improbè me gero, Improbè ago, Delinquo, Pecco, Erratum admitto, Erro. Budæus πλημμελεῖν exponit πλημμελὲς πιεῖν, Iniquè quidpiam per iniuriàmque agere. hoc est ἀδικεῖν. Et πλημμελεῖν εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, Piaculum admittere. Apud Chrysostomum autem εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, In nos peccasti. Interdum & cum περὶ. vt apud Aristotelem De mundo, πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον πυρὸς ἀπαλλαγὴν δυνάμει. vbi redditur Aberrantes. Dicitur etiam πλημμελῶπι, Pecco aliquid, Peccatum aliquod admitto. Vel, Aliquid delinquo. Xenophon, εἴπ ἐπλημμελήσατέ μοι. Et passi. Πλημμελεῖται Id in quo peccatur, seu erratur, Id quod perperam fit. vt εἴπ πλημμελήθη, Si quid erroris admissum sit. Aliquis verò dicitur πλημμελεῖσθαι, In quem peccatur, In quem admittitur quidpiam, Qui iniuria afficitur. Phalaris, οὐδὲν γὰρ ἐμοὶ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἀξιώσεκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοὶ πόλεμον. Et πλημμελούμενος θεὸς apud Demosthenem Pro cor. in quem placulum admittitur, ὅπως μὴ περὶδῃ ὑπὸ τῶ ἀσεβῶν Ἀμφιστέων πλημμελούμενον θεόν.

Πλημμελεῖν dicitur & fluuius πλημμυρῶν καὶ ἀξυδείλων, quum violenta inundatione secum rapit segetes & tuguria. Bud.

Πλημμέλημα, ατος, τὸ, Quod improbè geritur, Peccatum, Delictum, &c. vt dictũ est in Πλημμέλεια. Item Quod pro peccato penditur. Num. cap. 5, τὸ πλημμέλημα τὸ ἀποδιδόμενον τῷ Κυρίῳ, τῷ ἱερεῖ ἔσται. Sunt qui & hunc Luc. locum proferant, tanquam in quo πλημμέλημα vocetur id quod pro delicto penditur, in Hermotimo, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγον βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ παλαιόν ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα περὶ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐγχεκράτους. Sed non conuenit hoc exemplum, quum præcedat ὁς τοῦ μοῦ γείτονος Ἐγχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε. vnde apparet hoc stuprum esse id quod vocat πλημμέλημα.

ΠΛΗΣΣΩ, VEL Πλήττω, Percutio, Ferio.

Hom. Il. υ, & alibi, Στῆθος ὑπὸ πλῆξας, κραδίην νύξε πεπαίνων. Idem Il. β, — σκήπτρῳ δὲ μεταφρένῳ ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. Ité πλῆξε ἀνδρὸς apud eundẽ. Il. π, Μηρὸν πλῆξ' ἀνδρὸς Παφλαγόνος θεοείδεος. Apud eundẽ præteritum MEDIVM Πέπληγα, actiua signif. videlicet pro Percussi, quum alioqui potius passiuè vsurpetur pro Percussus sum. Sic PARTIC. Πεπληγὼς, Qui percussit. Et FOEM. Πεπληγῦῖα, Od. κ, Ῥαψῳδῶ πεπληγῦῖα. (Ab hoc autem medio præt. est thema POETICVM Πεπλήγω. à quo EST Πέπληγον, tertia persona plur. præt. imperf. Od. θ. Πέπληγον δ' ὀρόρον θεῖον ποδοῖν. Vbi Eustathius πέπληγον annotat Ionum & Syracusiorum esse vocem, sicut & alia huiusmodi.) Est autem huius verbi vsus communis prosæ cum carmine. Sed illud πέπληγα potius in pass. significatione vsurpat prosa, si bene memini. Sic πεπληγὼς νόμος apud Dioscoridẽ Percussus locus. Vt verò πληξάμενος pro πλῆξας habes paulo antè ex Homero, sic apud Plutarchum quoque & quidem cum eo ipso nomine, μικρόν τε πληξάμενος. Et pass. Πλήττομαι, vnde πληγεὶς apud Xenophõtẽ Pæd. 7, ὁ δ' ἵππος πληγεὶς, σφαδάζων ἀποστίεται τὸν Κῦρον. Et ἐπλήγλω, pro Pulsatus sum, Demosth. Dicuntur autem πεπλῆχθαι & qui calamitatem aliquam acceperunt, atque adeo qui offensionem in bello seu cladẽ. Thuc. lib. 8, pag. 274, ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι. Et libro 4, pag. 156, ἅμα δὲ τῷ Ἀθηναίων οἱ τῆς Βοιωτῆς νεωστὶ πεπληγμένων. Præterea πλήττεσθαι cum accusatiuo: vt πληγήσεσθαι τὼ ὄμω ex Gregorio, Luminibus orbatum iri. Et πεπληγὼς τοὺς πόδας, ex Græcis Bibl. interpr. Reg. lib. 2, cap. 9, de claudo. Interdum verò ἐπλήγλω pro Perculsus sum. vnde πληγεὶς Perculsus, Perturbatus. Plato epist. 7, πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι. Quidã tamen de animo putarunt dici ἐπλάγλω sicut ἐπλήγλω de corpore.

Πλήττεσθαι pro Frangi, inquit Bud. afferens ex Gregorio, μηδὲ ὀρθὸν λοξὸν ὀνειδεῖν ἀφόβου μεταπλάσιον καὶ βίαιον χάρος ἀπευθυνουσης. Τὰ πλοῖον μόνον ἀν πληγῶν ἀρθῶσιν. Sic autem Hesych. πλήττω exponit etiam ῥηγνύω, item χίζω.

Πλῆγμα, ατος, τὸ, Plaga, Ictus, Vulnus. Ictus vel plaga apud Arist. vbi de Vespis dicit, ποικίλοι δὲ καὶ εἴκειν δοκοῦσι πάντες, καὶ τὸ πλῆγμα ὀδυνηρότερον πυνθάνεσθαι ἢ ἀκείνων. Ex Euripide autẽ affertur πλήγματα pro Vulnera.

Πλῆξ, (q. d. Percussor) Dicitur de stimulo quo boues punguntur. Et COMP. Πληξίππος, Qui pungit & stimulat equos, Equorum stimulator, Qui fodit calcaribus armos equi, vt loquitur Maro. Ex hoc autem intelligitur Agitator equorum, Domitor equorum, Eques, & generaliter etiam Bellator. Hom. Iliad. β, Ἑρμείας δὲ ἀναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ. Vbi Eustath. ait Pelopem vocari πληξίππον, tanquam ἡνιοχικὸν. veteres tamen attulisse & aliam huius epitheti rationẽ, videlicet quoniam αὐτὸς ποτε κατ' ἀνάγκην πιὰ ἑαυτῷ ἡνιόχησε. AT VERO Ἀπλῆξ passiua significatione affertur pro Non percussus.

Inuenitur ETIAM Ἀμφιπλῆξ, Vtrinque percutiens, vel feriens. nã Hesychius exponit ἑκατέρωθεν πλήσσουσα, autorem citans Sophoclem in Œdipode tyranno. Locus autem quem intelligit Hesychius est hic, Καὶ σ' ἀμφιπλῆξ μηδὲς τε κὴ ποδοῦ πάτος Ἑλᾷ ποτ' ἐκ χῆς τῆς δεῦρ' ἵπτις ἀεσά.

Ἀμφιπλῆξ terra, Isthmus, vt ait Pollux. at Hesychius habet ἀμφιπλήκτις, ἰσθμοῖς ἀμφίθα λάσσις. Videtur autẽ ἀμφιπλῆξ de isthmo dictum, accipiendum in passiua significatione, pro Vtrinque percussus, Qui vtrinque percutitur. Dictum autẽ fuisse ETIAM Ἀμφίπληκτος, ex illo Hesychii loco discimus.

Ἀμφιπλῆξ pro περιβάδην: vt ET Ἀμφιπλήσσειν pro περιβαίνειν à nomine πληξάδες deriuari tradit Poll. sed apud eum videtur potius legendum πλιξάδες per ι, & ἀμφιπλίσσειν itidem per ι.

Πλήκτης, ου, ὁ, Percussor, Qui promptus est ad verbera incutienda. Vtitur Paulus in epist. ad Titum, necnon in epist. ad Timoth. (vbi tamen Chrys. ad linguæ verbera, id est conuitia, retulit. Dixit autem & Horat. verbera linguæ.) At verò apud Plutarch. in Fab. κῇ χίεσι πλήκτης redditur Manu promptus, Manu strenuus. Ex eodẽ B. affert πλήκτης sine adiectione positũ pro Pugnax.

Πληκτὸς, Percussus, Ictus. cui contrarium est COMP. Ἄπληκτος, Non percussus, Nõ ictus. Affertur & pro Non percutiens, Non pungens. AT VERO Δύςπληκτος (ab ea verbi πλήττεσθαι significatione qua pro Percelli ponitur) Qui non facilè percellitur, seu perturbatur. In vulg. lex. Qui ægrè obstupescit. Subiungitur autem, δύςπληκτος ἀπὸ φόβων.

Πληκτικὸς, οῦ, ὁ, Qui percutiendi seu feriendi vim habet. Item, Pungendi vim habens, Mordacitatem quãdam habens. Vnde redditur etiam Mordax. Apud Diosc. lib. 1, πληκτικὸς τὴν ὀσμὴν, Odore caput tentãs. vt reddit Bud.

Πληκτίζομαι, Vsque ad plagas venio, in altercatione, Altercor seu contẽdo ad plagas vsque, id est vsq; ad plagarum illationem. (Sed Latini dicũt potius Ad manus venire) Digladior, Pugno. Homerus Iliad. φ, Ἀντοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι. ἀφαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο. vbi Eustathius annotat πληκτίζεσθαι esse τὸ μάχεσθαι, vel ἐρίζειν ἕως πληγῆς. pro quo, suo tempore DICI Διαπληκτίζεσθαι. In vulg. lex. πληκτίζεσθαι ex Dione pro Lasciuire. Item pro πάθος ἐμποιεῖν, Mouere affectus, Ad commiserationem inducere. Illud etiam COMPOS. Διαπληκτίζομαι in iisdem exponitur Contendo, Decerto. Esse autem idem quod simplex πληκτίζομαι, ex iis patet quæ modò dixi. Sed frequentior est illius vsus quàm huius. Dicitur porro διαπληκτίζεσθαι πρός τινα. vt à Plut. in Erotico, διαπληκτίζομεν ἀπὸ νυμφῶν πρὸς τὸ γάμον. Existimo autem, quũ dicitur de altercatione quæ intra verba consistit, aptè redditũ iri Velitor. VNDE Διαπληκτισμὸς, εὐ, ὁ, Altercatio qua veniatur ad manus. Alicubi commodè redditum iri puto Velitatio, sicut Διαπληκτίζομαι, Velitor.

Πλῆκτρον, ου, τὸ, q. d. Percutiendi instrumentum. vnde dicitur de variis rebus. Euripid. πλῆκτρα de scuticis seu flagellis dixit, πλῆκτρ' οὐκ ὄπ' ζυγὸν ἵππων καθήρμοσαν. (qualem vsum verbi πλήττειν habuisti suprà) Idem κεραυνῶ, id est fulmini, tribuit πλῆκτρον, dicens πλῆκτρον κεραυνοῦ: sicut tribui πληγὴ tonitrui, docebo paulo post. Habet & cithara πλῆκτρον, in quo fides eius pulsantur, cum apud alios tum apud Aristotelem in Polit. vnde dictum illud Stratonici apud Athen. ἕτερον, ὦ βασιλεῦ, σκῆπτρον, ἕτερον δὲ πλῆκτρον, id est, Aliud est sceptrum, ô rex, aliud plectrum. Nam in hac signif. & Latini dixerunt Plectrũ. Sed & lingua sic vocata traditur, quòd aerem pulset, sicut plectrũ fides citharæ. Ex Herodoto autẽ affertur & pro instrumento quo vtebãtur Assyrii ad fabricanda nauigia.

Πλῆκτρον deniq; appellatur & calcar galli gallinacei, cũ ab aliis, tũ ab Aristoph. in Auib. Vnde prouerb. ἅμα πλῆκτρον ὁμωτέμενον. (HINC Πληκτοφόρος, Calcaria gerens, non solùm gallus, sed & aliæ aues quibus sunt calcaria apud Aristot.) Ab huius autem calcaris gallinaceorum similitudine, πῆκτρον, processus vnus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiori eius parte exoriens, solidus, oblõg⁹ & subtilis, instar styli, graphii, vel acus: qui proinde totidem nominibus à veteribus fuit DICTVS, Συλοειδὴς, ET Γραφιοειδὴς, ET Βελονοειδὴς. Ita Gorr. qui alibi SCRIBIT, Λιθοειδὲς, (id est Petrosum) esse ossis nomen, vel potius partis ossis temporalis, protensis suturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminatæ. In vulg. lex. πλῆκτρον, Locus vbi caput femoris coxæ acetabulo inseritur.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, Plaga, Ictus, Vulnus. Hom. Il. λ, — ἵμασιν καλλίστευχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. τοὶ δὲ πληγῆς αἴσσοντες, Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Sic alibi apud eundem, καὶ σε πληγῆσιν ἱμάσσω. (itidémque apud Hesiodum, πληγῆσιν ἱμάσσας) Et πληγῆσιν ἱμάσθης. Item, Πετρηγὲς, ἀγρηῦ ἄνεκ' ἀσκέστοι πληγῆσι, fœdis verberibus cædens. Idem Il. π, Παφλαγόνας δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς. Frequens est autẽ nominis huius vsus in soluta oratione: vbi dicitur qui plagã seu plagas infligit, vel qui verberibus afficit (interdum & qui vulnus infert, aut vulnera) πληγὼ vel πληγὰς διδόναι, & πληγὼ ἐμβάλλειν, itẽ ἐντείνειν, necnon καταφέρειν. Is autem cui infliguntur, dicitur πληγὼ seu πληγὰς λαμβάνειν, vel εἰληφέναι, & πληγὰς ἔχειν, necnon τυπτεῖν vel δέρεσθαι πληγὰς, addendo πολλὰς, aut aliud adiectiuum. Illorum porro loquendi generũ hæc sunt exẽpla. Chrysost. De sacerd. δίδωμί σοι βαλεῖν πληγὼ. Xenophõ Laced. Politia. ὦ δὲ τῆς πῶς πτε πληγὰς λοιδωρεῖν ὑπ' ἄλλου, κατέπειτα ἕως τὴν πατέρα, ἀ χρὴν εἶδε μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβαλλειν τῷ υἱεῖ. Item ἐμβάλλειν πληγὼ, sequente εἰς. Plutar. in Cæsare, διὸ καὶ Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὼ εἰς τὸν βουβῶνα. Apud eundem, πληγὰς ἐντείνειν, in libro aduersus Coloten, οὐκ αὐτὸς ἐνέτεινε πληγὰς. Itidem, πληγὰς ὁ γεραιὸς ἕως ἐνέτεινε, Lucianus in Timone. Quo loquutus est modo & Demosthenes. At cum καταφέρειν legitur in hoc Plutarchi loco, De Alex. fortuna libro 2. ὑπέρω κῇ τὸ αὐχένος ὄπισθεν πληγὴν κατήνεγκεν. (Nec verò solùm καταφέρειν πληγὼ dicitur, sed & φέρειν legimus apud Herodianum in loco quem proferam infrà, vbi agam de πληγὴ signif. etiam vulnus) Is autem cui infligitur plaga seu cui infliguntur plagæ, vel qui verberibus afficitur, aut, vno verbo, qui vapulat: dicitur vel πληγὼ λαμβάνειν, seu πληγὰς. (quod reddi ad verbũ etiam potest Accipere plagas) Cuius generis loquendi exẽplum habes in loco quem modò ex Xenophonte protuli. Habes & in isto Thucydidis, ὑπὸ φραδείχων πληγὰς ἔλαβεν. Et πληγὰς εἰληφέναι apud Demosthenem. At illud πληγὰς ἔχειν, apud Aristoph. legitur. Apud quem & τύπτεσθαι πληγὰς, in Ranis, Οὐ καὶ σὺ τύπτῃ τὰ ἴτας πληγὰς ἐμοί. At δέρεσθαι πληγὰς, in Anthol. epigr. Atque ita & apud Lucam cap. 12, δαρήσεται πολλὰς, & δαρήσεται ὀλίγας, (subaudito videlicet illo accusatiuo πληγὰς. qui subauditur itidẽ in hoc Aristophanis loco, ἐπιτρίβεται τυπτόμενος πολλὰς.) Quinetiã cum verbo μαστιγοῦσθαι, apud Plat. De leg. libro 8, μαστιγούσθω πληγὰς ἑκατὸν μόνους. Interdũ verò datiuus πληγαῖς iũctus verbo reperitur, vt πληγαῖς καλάζειν apud Plat. De leg. & πληγαῖς ζημιοῦν apud Thucyd. lib. 8, ὡς πληγαῖς τε πάντας ζημιοῦσι. Dicitur præterea καταβάλλειν τινὰ μιᾷ πληγῇ, aut δυσὶ πληγαῖς, vel τρισὶ &c. & ἀποκτίνειν vel ἀναιρεῖν τινα μιᾷ πληγῇ, &c. Plut. Symp. lib. 2, τοὺς ὑπὸ μιᾷ πληγῇ καταβάλλοντας, ὥςτε ἀπιθυσὶ τὰ πνεύματα κεῖσθαι· τοὺς δὲ πολλαῖς μόγις καὶ χαλεπῶς ἀναιροῦντας. Demosthenes autem dixit etiã ἀποκτείνειν διὰ πληγὼ μίαν, in orat. in Midiam. Interdũ additur huic nomini genitiuus, eius rei videlicet qua plaga infligitur, seu qua quis pulsatur. vt πληγὴ ναρθήκων apud Xenoph.

Hoc porro sciendum est, πληγὼ propriè quidem distingui ἀπὸ τοῦ τραύματος, id est à vulnere: (vt videre est cum alibi, tum nominatim in hoc Plutarchi loco, in libro De sera numinis vindicta, καπνεχθεὶς γὰρ ὑψοῦς πνεῦς εἰς τράχηλον, οὐ θρομβοῦν τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ὀξέσαντε. Itidémque Budæus annotat πληγὼ differre ἀπὸ τοῦ τραύματος apud Demosthenem, id est à vulnere: esse enim πληγὼ quum pugnis quis pulsatur. (Ego tamen maluissem loquendo generalius, dicere, Quum quis verberibus afficitur) Sed hoc discrimen video cõfundi alicubi. nam (vt alios omittam locos) legimus apud Plutarchum in Artoxerxe, τῆς πληγῆς ἰσχυρὰς ἕως πεσούσης: quum alioqui proximè præcedentia verba sint, Κῦρος δ' ἐπ' αὐτὸν ἐλακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε τὸ σῆθος, ὅστε ἐνδοῦσα δυο δακτύλους τὸ ἀκόντιον. Sic apud Herodianum, φέρειν τινὰ πληγὼ pro Vulnus inferre, Vulnerare, vel Sauciare, vt vertit Politianus: libro 1, ἅμα γὰρ τῇ τοῦ ζώου ὁρμῇ κῇ τὸ μετώπου ἢ κῇ καρδίας ἔφερε τινὰ πληγὴν καὶ οὐδέποτε σκοπὴν ἄλλον ἔχεν. Ita enim ille hunc locum vertit, Nam vt primùm se fera concitauerat, statim illam vel in fronte vel in corde fauciabat. Obserua autẽ & φέρειν τινὰ πληγὼ, ac superioribus adde.

Πληγὴς appellatio generalius etiam patet. Veluti quum φωνὴ à philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος διὰ γοῦς. quæ definitio extat apud Plutarchum, Sympos. 8, scribentem ibidem, σωφῆς καὶ ἡσυχίας οἰκεῖον εἶναι τὰ ἀναφὲς καὶ ἀπαθὲς καὶ ἄπληκτον. (quo in loco obserua ETIAM Ἄπληκτον oppositum πληγῇ) Ab iisdem πληγὴ tonitrui tribuitur, & nominatim ab Alex. Aphrod. Ex Aristotele autem affertur hæc πληγῆς & ὤσεως differentia: quòd ὦσις fit κίνησις ἀπὸ τοῦ κινοῦντος, ἡ γίνεται ἀπὸ τῆς ἁφῆς: at πληγὴ fit ἀπὸ τῆς φορᾶς. Πληγὼ medici vocant in pulsu motum arteriæ tactui occurrentem. Quidam tamen (vt scribit Galenus) non omnem arteriæ occursum sic vocandum censent, sed eum propriè qui violentus sit. Verùm nihil (vt idem ait) interest πληγὴν, aut δίωξιν, aut κίνησιν appellare, vel etiam πλῆξιν. Gorr. Obserua autem hîc & vsum NOMINIS Πλῆξις, ex Galeno.

Πληγὴ metaphoricè etiam pro clade, vel potius ingenti clade. nam Thucydidis scholiast. πληγὴν apud eũ exponens μεγάλως νικηθεῖς, addit, πληγὴν & τραῦμα in bello vocari τὴν ἰσχυρὰν ἥτταν. Sed & de alio damno, seu iactura rei alicuius. vt πληγὴ τῆς ὄψεως ex Gregorio affertur pro damno seu malo quod infertur oculis quum lumine orbantur. Dicitur verò itidem ab eo πληγήσεσθαι τὼ ὄψιν pro Orbatum iri lumine.

C. Ἀποπλήσσω, ET Ἀποπλήττω, Percutio, vel Repercutio, seu Retorqueo, vt à Gaza vertitur alicubi. Passiua vox est Ἀποπλήσσομαι, Percutior, vel Repercutior, Retorqueor. Alicubi accipitur pro Perterrefio, Obstupefio, Attonitus reddor. Sophocles Antigone, — καὶ με σθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὄπτ· τυφλία δὲ κλίνομαι Δείσασα ἕως δι' μωλῶπι, καποπλήσσομαι. id est ὀκπλήττομαι, inquit scholiastes.

Ἀποπληξία, ας, ἡ, à quibusdam vertitur Stupor corporis mentisque, à Gaza Stupor totius corporis. Item, Stupor attonitus. Alicubi etiam (ni fallor) Stupor sine adiũctione. Galẽ. ad Glauc. l. 1, τῆς ἀποπληξίας ἕως ἐνεργείας λεν

πεθυμία. Corn. Cels. libri 3, caput 26 ita inchoat, Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo. Ἀποπληξίαν hunc Græci appellant. Idem proximè sequēs caput ita orditur, At resolutio neruorum, frequēs vbique morbus est. Sed interdum tota corpora, interdum partes infestat. Veteres autores illud ἀποπληξίαν, hoc παράλυσιν nominauerunt. Nunc vtrunque παράλυσιν appellari video. Est (inquit Gorr.) vitiosus humor, sola ἀποπληξίας causa, in cerebro citra putredinē citráque febrem consistens, pituitosus præsertim, aliquando verò & melancholicus. Et mox, Hic humor non modò principes cerebri ventriculos affatim implet, sed cerebri etiā corpus imbuit, vt nullus vel perexiguus spiritus animalis in neuos subeat. Qua quidem in re ἀπὸ τῆς ὀπληψίας differt, in qua non abolit[9] sed deprauatus tantùm facultatis animalis motus est: atque similiter ἀπὸ τῆς ἡμιπληξίας siue παραλύσεως, quæ non toto cerebro obstructo, sed altera tantùm eius parte, gignuntur. Aliquanto pòst, Sed ferè fit, vt sublata apoplexia, dimidii corporis resolutio succedat, quam Græci ἡμιπληξίαν siue παράλυσιν vocauere. Hæc Gorr. in quibus obserua & signif. NOMINIS Ἡμιπληξία.

Suidas ex quopiam historico, Μάρκος Βῆρος Ἀντωνίνου ἀδελφὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀδόκητος διαφθείρεται, πληθεὶς ἰχῶρός τε καὶ πθύματος ὅπη ἔχοντες οἱ πὼ πολύ. ὁ δὴ πάθος ἀποπληξίαν πᾶσδες ἰατροῖν ὀνομάζοισι. Aristot. in Probl. sect. 11, ὡς ὅταν ἀποπληξία τὰ μέρος πάσχῃ. quæ Gaza vertit, Tanquam membrum id attonitum obstupescat. ‖ Est ἀποπληξία, Insania etiam, vel Amentia, μανία, ἡ ἄνοια, Hesychius. Suidas quoque easdem expositiones habet: sed præterea θλῖψις ab eo exponitur.

Ἀπόπληκτος, ὅ, καὶ ἡ, Qui laborat apoplexia. ‖ Item Insanus, Amēs, Vesanus. Redditur & Attonitus. Iul. Pollux l. 5, capite 36, in fine, ὡς ὅταν καὶ ὁ ἀπόπληκτος, ὃ, πεμανόμενος καὶ ὁ αὐόητος, καὶ ὁ νοσῶν. Ideo autem ego signif. hanc qua ἀφὶ τὰ νοσοῦντος dicitur, primam posui, quòd itidem ἀποπληξία ὅτι νόσου præcederet. Demosthenes, οὐχ οὗτος εἰμὶ ἄφρων οὐδὲ ἀπόπληκτος. Vbi Stupidus, vel Stolidus videtur posse reddi. αἰαῖθηπος ab Hesychio exponitur. Scholiastes Sophoclis ait esse eadem hæc tria, ἔμπληκτος ET ἀπόπληκτος ET παράπληξ, ac dici ὅτι τοῦ ὀπτρεμμόνων πὼ ψυχῶ. Alibi οἰστροπήληξ exponit, τὸ οἴστρα ἡ γραῦ μανία πληγείσης: addēs ἔμπληκτος, & ἀπόπληκτος dici ὅτι τὸ πληθόντων, ἢ γνάμιν καὶ ὀλβαπέπτων.

Eadem metaph. Latinè Perculsus, sed cū ablat. mente.

Ἀπόπληκτος, θαυμαστὸς, secundum Hesychium. id est Admirabilis. Videtur tamen vt ἀποπλήσσομαι est Perterrefio, seu Attonitus reddor: potius ἀπόπληκτον dici debere illum qui sit perterrefactus, vel vehementi quadam admiratione velut perculsus.

Ἀποπλήκτως, Aduerb. Insanè, Stupidè, Stolidè. Apud Luc. ἀπονενοημένως & ἀποπλήκτως ferè pro eodem ponuntur.

Ἀποπληκτικός, οῦ, ὁ, ἡ, Ad apoplexiam pertinens. Item ἀποπληκτικὸν νόσημα, Ipsa apoplexia. ‖ Interdum etiam dicitur ἀποπληκτικὸς is qui apoplexia laborat. qui & ἀπόπληκτος, vt modò dictum fuit. Aristot. Rhetor. 3, ὃ καὶ ὁ Πολυδύκου εἰς ἀποπληκτικόν τινα Σπεύσιππον, τὸ μὴ δύναεθαι ἡσυχίαν ἄγειν ἐπὶ τῆς τύχης.

Ἔκπληξις, ET Ἐκπλήττω, Ictu seu ictibus excutio. Apud Theophr. Ictu securis excutio. Et metaphoricè apud Thuc. ἡ καθ' ἡμέραν τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, tristitiam excutit. Vide Bud. pag. 424. Loco autem illi Thucyd. quem affert, ex lib. 2 sumptum, addo & hunc, ex eodem libro, φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, Metus memoriam excutit. Vel, Memoriam exturbat. Sic autem & alterum illud ἐκπλήσσει non dubitem reddere etiam Exturbat. Affertur & ἐκπλήττειν τὸν φθόνον ex Phalaride pro Inuidiā eicuincere.

Ἐκπλήσσω, ET Ἐκπλήττω, Percello, Perterrefacio, Obstupefacio. Arist. Ran. μή μ' ἔκπληθε, μηδὲ δείμαθε. Herodian. l. 3 μηδέ σε τὸ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπλήθέτω. Pass. Ἐκπλήττομαι. Percellor, Perterrefio, Obstupesco, Attonitus reddor. Plato De rep. libro. 1, ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην, καὶ πρὸς ἐλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην. Dicitur autē ἐκπλήττεται vel ἐκπεπλῆχθαί τινι, vel τι, vel ὅτί τινι, vel πρός τι, vel ὑπό τινος. Thuc. ἐκπλήττεται τοῦ πλήθους. Idem, ἐκπλαγὴ τόλμαν. Sic Sophocles, πάσῃ ἐκπέπληγμαι. (In hac autem cōstructione redditur etiam Pertimesco, Exhorresco, Perhorresco) Xenoph. ἐκπλήττεσθαι ὅτι τοῦ κάλλους. Plut. in Camillo, ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος. At cū ὑπὸ, vt ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. vbi reddi etiā potest Consternatus. Sic ἐκπλαγῆσα redditur Consternata, in hoc versu Euripidis, initio Medeæ, Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. In v. l. ἐκπλαγέντα δένδρα, ex Theophr. Arbores quæ tabuere. Et ἔκπληξις itidem de arborum tabe.

Ἐκπλαγήσω, vide in Ἐκπληκτικός.

Ἔκπληξις, εως, ἡ, Stupor, Perterrefactio, Terror, Cōsternatio. Thuc. lib. 1, καὶ ἔκπληξις ἐγίγνετο οὐδεμιᾷ τοῦ πρὶν πόλεμον ἐλάσσων. Apud Aristidem ἔκπληξις τοῦ βαρβάρου, actiuè, Terror quem affert barbarus. ‖ Ἔκπληξιν autor medicarum definitionum dicit esse mentis abalienationem quæ ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus prouenit. Multi sideratione & tabem interpretantur. Gal. comment. Aphor. 14, lib. 7, ἔκπληξιν esse scripsit quum quis ex morbo nec loquitur nec quicquam agit, sed apertis oculis quietus manet, veluti præ timore attonitus. Quo loco Obstupescētia ab interprete vertitur. Gorr. Item ἔκπληξις de arboribus, pro tabe, vide in Ἐκπλήθομαι.

Ἔκπληκτος, ου, ὁ & ἡ, Obstupefactus, Stupore perculsus. Itē Qui aliis stupori est. Et Vesanus, sicut ἀπόπληκτος, & ἔμπληκτος. Sophocl. Τοιοῖδε μθῦποι φῶτες ἔκπληκτοι βροτῶν. (sed legitur & ἔμπληκτοι) Luc. in Herm. ὡς ἔκπληκτον εἶ καὶ κωνικῶν ἀπεχῶς.

Ἐκπληκτικός, οῦ, ὁ, Stuporem afferens, vel terrorem, aut cōsternationem, Terribilis, Horribilis. Thucyd. pag. 291, ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Et θέαμα ἐκπληκτικώτατον, Philoni. VNDE Ἐκπληκτικῶς, Cum stupore, Cum terrore, Vel Stuporem afferēdo, seu terrorē, Terribiliter. Pro quo dicitur ETIAM Ἐκπλήγδην poeticē. nam Suidas hoc exponit per illud.

c. 2. Ἀνέκπληκτος, Non obstupefactus, Imperterritus, Intrepidus. Et ADVERB. Ἀνεκπλήκτως, Imperterritè, Intrepidé.

c. 2. Ὑπερεκπλήσσω, ET Ὑπερεκπλήττω, Supra modum obstupefacio. Et pass. Ὑπερεκπλήττομαι, Supra modum obstupefio, Cum summo stupore admiror. Aut Valde exhorresco. Demosth.

C. Ἐμπλήσσω, ET Ἐμπλήττω, Percutiendo, seu feriendo irruo, seu ingruo. Item simpliciter Irruo, Ingruo, Incido. vt apud Aratum, — εἰ δὲ κεν ἐκ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνεμοιο θύελλα, Cicero vertit, Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus. Apud Apoll. autem Arg. 2, πολεμὲς ἐμπλήξασιν ἐναντίαι, redditur, Se mutuo concursu & impetu collidentes.

At verò ἐμπλήσσειν significantis (sicut & alia composita (Obstupefacere, Perterrefacere, Attonitum reddere, &c. nullum affertur exemplum: hanc tamen significationem sequuntur VERBALIA Ἐμπλήξια ET Ἔμπληκτος. Nam Ἐμπλήξια dicitur de stupore, atq; adeo stupiditate. A Budæo redditur Vecordia, in hoc Galeni loco, Therap. l. 1, καὶ πῦρ ἄξιον τοῦ τε ἄλλου μθοῦ κῶν ὄτι, καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς ἐμπληξίας αὐτῶν ὀρχηστοῦ Θεσσαλέ. quum antea vocasset eam παράληψα. (Ex Æschine autem affertur pro pauore) ITIDEM Ἔμπληκτος, Stupore perculsus. Vel potius Stupidus, Vecors, Stolidus. Plutar. in Dione, πολλὰ ἐλοιδορεῖτο πρὸς Συρακουσίους, εἰ μὴ σωιᾶσιν ὡς ἔμπληκτον καὶ μεθυόντος ἀπηλαθμοὶ πυρανίδος, ἐξηπορόπα καὶ νίφοντα δεσπότην εἰλήφασι Διόνυσα. Apud Plutarchum in Romulo, ἔμπληκτος τοῦ θόπου. Apud eundem in Othone, ἦν ἔμπληκτα καὶ σεβαρὰ πὰ τοῦ πολεμίου. Et ἔκπληκτος ὁρμὴ apud Basilium. Apud Sophocl. ἔμπληκτοι legitur, nō solùm ἔκπληκτοι, in eo versu quem protuli in Ἔκπληκτος. ADVERB. Ἐμπλήκτως, Stupidè, Vesanè, Stolidè. B. apud Thuc. τὸ ἐμπλήκτως οὐκ vertit Præceps celeritas. (ITEM Ἐμπλήδην pro eodem (sicut ἐκπλήδην suprà) quod exponitur μανιωδῶς, item μανικῶς, id est Insanè.) In vulg. lex. legitur etiam ADVERB. Ἀνεμπλήκτως, sed non sequens significationem illius: quum reddatur Audacter. quæ significatio data fuit suprà adverbio ἀνεκπλήκτως.

C. ΕΠΙπλήσσω, ET Ἐπιπλήττω, Obiurgo, Increpo, Reprehendo. (Nam reprehensiones sunt quædā linguæ verbera, vt Horat. appellat) Castigo verbis. Pro Obiurgo B. affert ex Isocr. πεπαιδῶνας θόρυβῆς ὄτι πλήττων. Itē ὅτι πλήττειν τοῖς ἁμαρτανοῦσιν, Reprehēdere quæ secus acta sunt. Profert & ex Plut. τοῖς δὲ φίλοις δυςχεραίνοισιν ἐπέπληξεν. Herodian. πτὲ μὲν λιπαρῶν, πτὲ δὲ ὀπτπλήττων. vbi Polit. vertit, Preces castigationibus admiscens. VNDE Ἐπίπληξις, Obiurgatio, Increpatio, Reprehensio. δίκῃ λόγων ὀπτπλήξις, Philo. At verò COMP. SEC. Ἀνεπιπλήξια, ET Ἀνεπίπληκτος, & ADVERB. Ἀνεπιπλήκτως. Itē VERB. Προεπιπλήττω. Sonat autem ἀνεπιπλήξια, q.d. Reprehensionis carentia. At in vulg. lex. Summa licentia. Hesychio tamen & Suidæ ἀνεπίπληκτος, non est Qui licentia vtitur, sed Inculpatus, Irreprehensus. & Ἀνεπιπλήκτως, itidem Inculpatè, Irreprehensè. In v. l. Ἀνεπίπληκτος, Quē nemo increpat errantem. At VERB. Προεπιπλήσσω, ET Προεπιπλήττω, sonat q.d. Præcastiho. vt αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν, ipsū semet præcastigare, id est Castigare & reprehendere, velut præueniendo castigationem & reprehensionem alterius. Aristotel. Rhetor. 3, ἄκος δ' ὅτι πάσῃ ὑπερβολῇ τὸ θρυλλούμενον· δεῖ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν. Apud Quintil. autem legimus προεπιπλήττειν τῇ ὑπερβολῇ, libro 8, cap. 3, quod quidam Præmunire hyperbolen, ex eo interpretantur. Hac autem de re satis copiosè disserui initio annotationum quas in Erasmicas quorundam prouerbiorum expositiones scripsi.

C. ΚΑΤΑπλήσσω, ET Καταπλήττω, Percello, Obstupefacio, In stuporem induco, Perterrefacio. Demosth. Procor. τοὺς μὲν ἑαυτῶ φίλοις θρασεῖς πεῖσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίοις καταπλῆξαι. Aristot. Rhet. 3, πολλοὶ καταπλήττοισι τοὺς ἄκροα τοὺς θορυβοῦντες. Et aor. med. καταπλήξαεθαι apud Polyb. & Halicarn. Pass. Καταπλήθομαι, Percellor, Obstupefio, Stupeo, Peterrefio. Hom. Il. 6, — καταπλαγὴ φίλον ἦτορ. Cum datiuo vel cum accus. (sicut ἐκπλήττεται) καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ, Thuc. Et καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, apud eundem. A Bud. redditur cum stupore admiror, in hoc loco Plut. Apophth. πάντων δὲ τὸ φρόνημα τοῦ ἀνδρὸς καταπλαγθόντων. VNDE Κατάπληξις, Stupor, & q. d. Obstupefactio. Redditur & Cōsternatio mentis, item Attonita mens, à Budæo. Thuc. κατάπληξις αὐτῆς ἐγίγνετο εἰ πέρας μηδὲν ἔχοι. Lucr. de amatoribus, qui ipsa etiam amicarum vitia bonā in partem interpretātur, Magna atque immanis, κατάπληξις. q.d. καταπλήττουσα τοῦ ἔρωτος μεγέθει. AT VERO Καταπλήξ, ῆγος, ὁ, Perculsus, Obstupefactus, Consternatus. Vel, Qui ex consternatione redditus est stupidus, Qui semper velut attonita est mente. Item Qui pauidus est, vel potius valde pauidus, Qui ad omnia expauescit. Plut. Pericle, καὶ τοὺς πολὺ φόβοις μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα. Idem alibi, ἄπολμον καὶ καταπλῆγα. Apud Aristot. Ethic. l. 2, ὁ καταπλὴξ dicitur πάντα αἰδεῖσθαι: & opponitur τοῦ αἰσχυντῶ. quorum μεσότης est ὁ αἰδήμων. Actiuè autem capitur ADIECT. Καταπληκτικός, (vt ἐκπληκτικός) Stuporem afferens, Obstupescere faciens, Vel Terrorem afferens, Terribilis, Horribilis. vt καταπληκτικὴ ὄψις, Plut. Lyc. VNDE Καταπληκτικῶς, Cum stupore, Cū terrore, Vel Stuporem afferendo, seu terrorem. ITEM c. 2, Ἀκατάπληκτος, Non obstupefactus, Imperterritus.

C. ΠΑΡΑπλήσσω, ET Παραπλήττω, Perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum. VNDE Παραπλὴξ, ῆγος, ἡ, (ITEM Παράπληκτος) q. d. ὁ παραπεπληγμένον διάνοιαν ἔχων, Cui mentis vel sensuum harmonia (vt ita dicam) deprauata est. Vnde redditur Vecors, Vesanus, Insanus, Mente captus. Arist. Pluto, Ἡν δὴ εἰς παραπλὴξ ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχῃ. Galenus Salmonea illū Qui strepitū Iouis & flāmas imitatur Olympi, apud Virgil. vocat παράληψα. (Apud Soph autem, παράπληκτος χεὶ, exponitur μανικῆ) At verò παράληγες νῆνεις Homero, αἱ ὀκ τοῦ πλαγίων πλησσόθμαι τοῖς κύμασι. Vide Eust. & schol. Aristoph. Et SVBST. Παραπληξία, Vesania, Insania. Ab Hippocr. autem Παραπληξία, SICVT ET Παραπληγία dicitur de paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam ex nō præcipuis partem depulso. Is enim quū ibi impactus fuerit, sensum motúmque subiectis partibus aufert, quæ inde eū accipiunt. Gal. tamen videtur hæc duo nomina distinguere, scribēs, παραπληγίαν talē affectionē vnius partis corporis dici, qualis est παραπληξία totius: adeo vt videatur hæc vniuersalis, illa verò particularis esse paralysis, quā peculiari nomine ἡμιπληξίαν appellāt. Gorr.

C. ΣΥΜπλήσσω, ET Συμπλήττω, Cuius pass. Συμπλήθομαι. vnde DICTAE Συμπληγάδες insulæ, quòd visæ sint συμπλήθειν, i. Collidi. & q.d. Cōpercuti (nisi ab actiua voce συμπλήττω deducere malit, quæ itidē sonat q. d. Compercutio) nam inter se concurrere fabulis traditæ sunt. Vide Κυανέος, col. 478, G. Euripides κυανέας συμπληγάδας dixit initio Medeæ. Vocatæ fuerunt ETIAM Σωδρομάδες πέτραι, à concurrēdo. Apud Aristot. autē De mūdo, πλώσῃς κεραυνῶν μυείων τε γνόφων συμπληγάδες Bud. vertit Conflictationes aeriæ opacitatis. Et ADVERB. Συμπλήγδιν, Cum collisione.

ΠΛΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, Later. Hesychio πλινθὸς ὀπτὴ, θεῖς. solent enim è terra figlina coqui. Thuc. lib. 3, ἐκ τοῦ πάχους τῶν πλίνθων εἰκάσαντες τὸ μέγεθος, ex crassitudine lateris ratiocinati mensuram. Et in prouerb. πλίνθον τρώγειν, laterē lauare: cui simile ἀσκὸν πλύειν, dicta ὅτι τοῦ ἀνόνυτον. Latino autem adagio Laterem lauare, vtitur Terēt. Item πλίνθοι ὀπταὶ apud Aristid. vt apud Plin. & alios Lateres cocti. quibus opponuntur ὠμαὶ, apud Suidam. vt & apud Vitruu. Coctus later, siue crudus. Sic apud Herodianum l. 7, λίθων παρ' αὐτῆς ἢ πλίνθων ὀπτῶν σπάνις. At Aristoph. de Apolline, πλίνθους χρυσᾶς εἰληφέναι. Ex eodē, πλίνθους ὀπτηθεὶς, de genere quodam torturæ, quo fortasse lateres cādentes imponebantur. cui affine tormentum τὸ καταπτήσσειν. Apud Diosc. lib. 5, cap. 103, de cerussa, πλίνθος μολύβδινος. alii interpr. Lamina plumbea, alii & Later plumbeus, malim Lamina plūbea instar lateris. Annotatur etiam, huius dictionis appellatione laterē quidem plerunque Græcos indicare, aliquando tamen omnem in ædificio necessariam figlinam, nimirum nō lateres modò, verùm & imbrices, tegulas, & huiusmodi. Quinetiam architectos in columnis πλίνθον nominare quod in earum basi spiris subiacet: vtque in superiore capitulo abacū, sic in inferiore basi plinthum esse exæquata latitudine tabulā. Vtitur Vitruu. cum alibi, tum l. 3, c. 3, In suis locis spiræ collocentur, eæque ad symmetriam sic perficiantur vti crassitudo cum plintho sit columnæ ex dimidia crassitudine. Et libro 5, cap. 9, Spira cū plintho dimidia crassitudine constituatur. Hesychio est μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ κίονος. Vide & Πλινθὶς, & Σύσυλος.

C. Πλινθοφόρος, ὅ, ὁ, Qui lateres baiulat. vt πιλοφόρος. ET Πλινθοφορέω, ῶ, Lateres baiulo. Poll. lib. 7.

C. Πλινθουλκός, ὅ, ὁ, Qui lateres trahit. ET Πλινθουλκέω, ῶ, Traho lateres. Poll. loco citato. Videntur hæc duo præcedentibus σωωνυμεῖν.

C. Πλινθουργός, ὅ, ὁ, Qui lateres conficit, vel etiā construit. vt πιλουργός, Poll. ibidem. ET Πλινθουργία, ας, ἡ, Laterū confectio, Laterum coctio. Idem cum πλινθεία, sicut πλινθουργὸς idem cum πλινθοῦς. ET Πλινθουργέω, ῶ, idem cum πλινθεύω, Lateres conficio, Lateres coquo. Aristoph. Pluto.

C. Πλινθυφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Lateribus contextus, id est Constructus lateribus.

Πλίνθινος, ὅ, ὁ, Lateritius, id est E latere fabricatus. vt Suet. in Aug. Gloriatus se marmoream relinquere Romam, quam lateritiam inuenisset. Pro quo apud Dionem, ἢ Ῥώμιλω γήϊνω παραλεῶν, λιθίνω ὑμῖν καταλείπω.

Πλινθίον, ὅ, τὸ, Laterculus. Turn. Aduers. l. 2, c. 4. ‖ Πλινθίον, Forma mathematica, Latinè Laterculus: quum ex æqualibus spatiis in longitudinē latitudinémq; porrectis minor altitudo additur: vt in numeris, quater quatuor bis, ter tria bis, hoc est 18. Differt à cubo & assere. Asser autē, ID EST Δοκὶς, numerus est solidus vel forma, quum æquali longitudini & latitudini maior additur altitudo, vt quater quatuor nouies. Bud. At Hieron. comment. in Ezech. capite 4, vbi legitur, λάβε σεαυτῷ πλίνθον, καὶ διαγράψεις ἐπ' αὐτὴν πόλιν τὴν Ἱερουσαλήμ, Pro latere, (inquit) qui Græcè dicitur fœmININO genere ἡ πλίνθος, Symmachus manifestius interpretatus est πλινθίον, quē non laterculū & abacū appellare possumus. In cuius puluere solent geometræ γραμμὰς,

id est lineas radiósque describere. Plutarchus in Cam. de lituo, χρῶνται οἱ ἀυτῷ πρὸς τὰς τῶν πλινθίων ὑποτυχραφὰς, ὅταν ἐπ' ὄρνιν διαμαντεύόμενοι καθέζωνται. Itidem in Rom. τὰ πλινθία καθεζόμενοι ἐπ' οἰωνῶν λιτύῳ διαχράφουσι. Cic. quoq; de lituo ait, Eo nempe Romulus regiones direxit tum quum vrbem condidit. Sic apud Liu. lib. 1, Augur dextra lituum tenens, regiones ab oriente ad occasum determinauit, dextras ad meridiē partes, læuásque ad septentrionem esse dixit. Vt πλινθία ibi sint regiones: licet idem prorsus nō significet, vt ex his verbis Poll. patet de latruncularia tabella, ἡ δὲ διὰ πολλῶν ψηφῶν παιδιὰ, πλινθίον ὅτι χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας. vbi etiam ait id πλινθίον vocari πόλιν. Est autē ea tabula siue abac° figura quadrata. ‖ Itē in agmine militari πλινθίον dicitur ὅταν τετραχῇ τὸ χῆμα τῶν πάσας τὰς τῶν λεβιρῶν διαστάσεις, quod Xenophon πλάσιον ἰσόπλευρον appellat: ab aliis ETIAM Πλινθία ET Πλινθωνὶν nominatur, vt autor libelli περὶ τάξεως παλαιᾶς & Suidas tradunt. Ioseph. De antiquit. Iud. ἐν πλινθίῳ τάξας τὴν φάλαγγα. vbi interpres vertit In lateris formam. Latini Agmen quadratum appellant. ‖ Vitruuius libro 9, capite 9, Plinthium siue lacunar, (quod etiam in circo Flaminio est positum) Scopas Syracusius reliquit. ‖ Item machinamenti genus quod ad Nilcū autorem refertur, factum ad eorum similitudinem quæ vocantur tractoria quadrata oblōga. de que plura apud Gorræum, & Orib. in libro De machinamentis.

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, Laterculus, vt Bud. interpr. apud Athenæū libro 5, πυξίδας δὲ λευκᾶς καὶ μελαίνας διαπεπικίλουσι πλινθίσι. Turn. lib. 2 Aduers. c. 4, explicās descriptionem catapultæ apud Vitruuium, Πλινθὶς autem, id est laterculus, quadratū est superius ipsius basis. qui laterculus quæ columellam accipit, (QVAE Σπυλίπος vocatur) suo cauo, eam habere debet quam dicit latitudinem. Vide & Σύσυλος.

Πλινθηδὸν, In modum laterum, Tanquam opere lateritio. Sic πτερηδόν.

Πλινθόω, ῶ, E lateribus cōstruo seu fabricor quippiā, ex Epigrammatis. Fortasse & pro Lateribus tego.

Πλινθωτὸς, ὴ, ὸν, Laterisformam gerēs, Ad lateris formam factus. seu Quadrangulus ad modum lateris, Quadratus: vt πλινθωτὸν χῆμα de quadratæ figuræ agmine. Vide in Πλινθίον.

Πλινθεύω, F. εύσω, Lateres duco, Lateres fingo. idem cum πλινθουργῶ. Lucianus in libro De sacrif. loquens De Apolline & Neptuno, πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, nimirū περὶ Λαομέδοντα θητεύοντες. Aristophanes Nubibus, ἢν ὑπλινθεύοντ' ἴδωσιν, ὕσταμεν ἀν πόντιον κέραμον αὐτοῖς χαλάζαις σωτεῖλοιεν. Item πλινθεύσαιεν eadem significatione qua πλινθεῦσαι. Thucydides libro 2, pagina 73, πάφρος ἐξῆς ἐπλινθεύσαντο, nimirum πρὸς τεῖχίζοντες τὴν πόλιν. pagina præcedenti dicit, ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθινα. Ex Aristophane autem πλινθεύσιεν pro Lateris forma fingent. quem locum vide in Σύμπικτος. Sed addunt, posse & generaliter hic accipi pro Fabrico & coagmento. Item Ex lateribus duco seu ædifico. Thucydides libro 4, pag. 143, ἐν ὁρίσματι ἐκαθέζοντο ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τεῖχη. quod schol. exponit, πλίνθους λαμβάνοντες ἐτείχιζον. Posiis & sic reddere, Vnde lateres ducebāt ædificando muro, seu Lateres ducēdū murum faciebant. Plutarchus dicit πλίνθοις τειχίζειν τὴν πόλιν. ‖ Item In lateres effingo, seu formo. quò refer quod ex Herodoto affertur, πλινθεύειν τὴν γῆν pro Lateres è terra ducere. ‖ Πλινθεύεται Suidas exponit ἐξαπατᾶται: tractā metaphoram esse dicens ἀπὸ τῆς αἰσθήσεως τοῦ πτυοῦ.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, idem cum πλινθουργία & πλινθεία.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, idem cū πλινθουργὸς, Qui lateres ducit, Qui lateres fingit, seu coquit. Poll. πλινθευταὶ οἱ ἦσαν οἱ τοὺς πλίνθους πλάττοντες. Vbi videtur discrimen facere inter Πλινθευτὴς ET Πλινθουργὸς, ac πλινθευτὴν accipere pro eo qui latetes è terra figlina ducit seu fingit: πλινθουργὸν autem pro eo qui lateres iam coctos componens, ex eis murum aliúdue ædificium struit.

Πλινθεία, ας, ἡ, Laterum fictio. idem cū πλίνθευσις, teste Suida. Exodi cap. 1, τῇ πλινθείᾳ καὶ τῷ πηλῷ καταδουλοῦντες αὐτοὺς, fingendis lateribus. Vulgò exponitur Affligebant eos operibus luti & lateris. Apud Nazianzenum modò redditur Lateritia opera, modò etiā Lateritium opus: quo postremo significaretur potius τὸ πλίνθευμα, i. Opus seu ædificium è lateribus constructum. Verba eius sunt, χρεωστεῖται σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πλινθείας. Item, τῶν πηλοῦ καὶ τῆς γῆς πλινθείας ἐλευθερούμεθα. vbi etiam nota, τῆς γῆς πλινθείας, vt apud Herodotum πλινθεύειν γῆν.

Πλινθεῖον, ου, τὸ, Figlina laterum, Locus vbi lateres finguntur, aut coquūtur, Officina in qua lateres finguntur. οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους πλάττουσι, Pollux ex Aristophanis Niobe. Citat Harpocration ex Lysia etiam, itidem exponens ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ πλίνθος πλάττεται. ‖ Suidæ est etiā εἶδος τῶν ἀρχαιοτάτων, subiicienti hunc locum, ἐν πλινθείᾳ ἄρχον τὴν φαραώ, βάσθην ἐπρεύετο. Sed pro eo sine diphthōgo scribendum πλινθίον.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ου, ὁ, Diuitiæ. Hom. Il. ω, πλούτῳ τε καὶ ὑμῖν κεκάδοντο. Idem Hom. cum ὄλβος copulat, vt suo loco videre est. Hesiod. Erg. — ὦς δὲ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι. Xenophō Sympos. ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν. Isocrates ad Philippū, πλοῦτον κεκτημένος ὅσον οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων. Aristotel. Polit. 1, πλούτου εὐπορεῖν. Plutarchus De exilio, πλοῦτον ἀποβάλοι: cui ibidē opponit πλοῦτον σωκαχρεῖν. Itē in sentēt. Epic. πλοῦτος εὐπόριστος, quod Cicero interpr. Parabiles diuitiæ. Apud Paulum epist. ad Ephes. cap. 3, πλοῦτος ἀνεξιχνίαστος, diuitiæ immensæ, & quæ nullo modo peruestigari queunt. πλοῦτος πολυχρόνιος, diuitiæ quæ semel partæ, non citò dilabuntur. Quibus opponuntur ὀλιγοχρόνιοι, quæ pauco tempore durant. Xenophon Pæd. 4, ὀλιγοχρόνιον αὖ ἡμῖν τὸν πλοῦτον ἐποίησε. vbi etiam nota πλοῦτον παρέχειν, pro quo Ouidius Ministrare diuitias & Suggerere diuitias. Itē ὁ πλοῦτος τῆς φύσεως, apud Epicurū: ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως, apud Demosthenem: ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος, Luc. Et in epistola ad Ephes. cap. 3, τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ. quod plus est quàm si diceres, Pro diuite gloria sua. Aristot. Rhet. 1, πλούτου δὲ μέρη νομίσματα, (vt Polit. 1, τὸν πλοῦτον πολλάκις πιθανὸν νομίσαντες πλῆθος γῆς, χωρίων κτήσις, ἐπὶ τῷ ὀπτίπλων κτήσεις. ‖ Πλοῦτος dictus etiam deus ille qui diuitiarū præses credebatur. de quo tū Hesiodus in Theog. tum alii, Aristophanēsque in illa fabula quam πλοῦτον inscripsit, vbi cæcus introducitur. ἄπλουτον δὲ οὗτοι (inquit Plutarch. Sympos. 5) τὸν πλοῦτον καὶ τυφλὸν ἀληθῶς καὶ ἀδιέξοδον, εἰ μὴ μαρτυρεῖ χρὴ καθάπερ τραγῳδίας θεατάς. De eodem apud Plutarchum De audiend. poem. & Athenæum lib 4, ex Euripide, Μὴ πλοῦτον εἴπῃς. οὐχὶ θαυμάζω θεὸν, Ὅτ' χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.

C. Πλουτοδότης, ου, ὁ, idem cum ὀλβοδότης, id est qui diuitias ministrat & suggerit. ὁ τὸν πλοῦτον παρέχων, vt Xenophon loquitur. Hesiod. Ἠέρα ἐοσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν Πλουτοδότην. Pro eodem dicitur ET Πλουτοδοτὴρ, vt in Epigramm. Πλουτοδοτὴρ Ἀπόλλων. vt δώτωρ ἐάων Mercurius apud Homerum. FOEMIN. Πλουτοδότειρα, ας, ἡ, Diuitiarum datrix, Quæ diuitias ministrat & suggerit, idem quod ὀλβοδότειρα.

C. Πλουτοκρατία, ας, ἡ, Diuitiarū dominatus, Quum diuites rerum potiuntur. vt ἀριστοκρατία quum optimatum arbitrio respubl. administratur. Xenophon, ὅπου μὴ ὀλίγοι τὰ νόμιμα ἐπιτελοῦσιν αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν ἀριστοκρατίαν ὀνομάζειν εἰώθασιν· ὅπου δ' ὀλίγοι τῶν πλουσίων, πλουτοκρατίαν.

C. Πλουτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui diuitias facit & congerit. vt Plautus, Diuitias tu ex isthac facis. vel Lucrosus, Quæstuosus. ὁ πλοῦτον παρέχων. vt πλουτοποιὸν χῆμα apud Pol. lib. 3, c. 22, quod & χεκμαποιὸν & πλουτηρόν.

C. Πλουτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuitias afferens, id est Diuitias ministrans & suggerens, Diuitiis augens. Idem cum πλουτοδότης & πλουτοδοτὴρ, seu ὁ τὸν πλοῦτον παρέχων. Quidā apud Plut. in lib. Quom. aud. poem. οὐρανίου ἅμα πλουτοφόρου ἔχων. forsan Amaltheam, cuius cornu omnium rerum copiam fundebat.

C. Πλουτακαδημία, Academica commentatio vel disputatio de diuitiis. Vel, Philosophia ac studiū, cuius bonorum & malorum fines sunt diuitiæ & paupertas. v. I.

C. Πλουσιότης, ας, ἡ, Diuitiæ cum sanitate coniūctæ, Beata valetudo. Suid. ex Aristoph. δώσομεν ὑμῖν ἡμεῖς, αὐτοῖς τε παισὶ, παῖδάν τε παισὶ, πλουσιότητα, ἀδ' ἀμονίαν, βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλωτα, χορείας, θαλίας, γάλα ὀρνίθων. ὥστε πάρεσται κοπιᾶν ὑμῖν τὸν ἀγαθῶν. οὕτω πλουτήσετε πάντες. Vtitur & in Equit.

C. Ἄπλουτος, ου, ὁ & ἡ, Diuitiis carens. Cui diuitiæ nō sunt. Sophocl. apud Plut. Γένοιτο κἀν ἄπλουτος ὢν πιμᾷς αὐτὸ, Κ' οὐδὲν κακίων πῶς ἐκ καλῶς φρονοῦ. opposita sententia Hesiodeæ, πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Item ἄπλουτος πλοῦσος, quod vide suprà in Πλοῦτος & Ἄζηλος.

C. Ἀρχαιόπλουτος, Cui priscæ sunt diuitiæ, lī inde à maioribus suis diues: ex eóque nobilis. nam ἀρχαῖος πλοῦτος ovna ex ἀληθείας causis est secundum Aristotelem Polit. 4. Sophocles Electra, pag. 140 meæ editionis, Ἀρχαιόπλουτα πᾶσ' εἰς ἐδράσματα. vbi schol. exp. ἀρχαῖα, παλαιά, Prisca.

C. Ἀρχιπλουτος, idem ferè cum πλούτου ταμίας apud Theophylactum, Penes quem administrandarum ac dispensandarum diuitiarum potestas est. Sophocles Electra, pag. 83, Ἀλλ' ἀρχίπλουτον καὶ κατάστα τῶν δόμων. vbi schol. exponit, ἄρχοντα πλούτου, καὶ τῶν ἀρχαίων τυχὼν ἀπολαμβάνοντα.

C. Βαθύπλουτος, ου, ὁ & ἡ, Immensas diuitias possidens. βαθυπλουσιος. Apud Suid. ἀδάμαντα καὶ βαθύπλουτον εἶδ', id est πολὺ πλοῦτον ἔχουσαν.

C. Εὔπλουτος, Grandibus diuitiis auctus, Valde diues.

C. Ζάπλουτος, Valde diues & opulentus, Ditissimus. Poll. lib. 3, cap. 22. VNDE Ζαπλουτέω, ῶ, Valde diues sum, Grandibus diuitiis auctus seu opulētatus sum, Magnas diuitias possideo. Chrysost. in 1 epist. c. 15, τῶν ζαπλουτούντων τὴν συγκλῆν.

C. Μεγαλόπλουτος, Grandes diuitias possidens. Poll. ibidē.

C. Νεόπλουτος, Cui recētes sunt diuitiæ, Qui non ita pridem diues factus est. Lucianus De scrib. historia, οἰκέτην νεόπλουτον ὄντα τῶν διεφθαρμένων κληρονομήσαντα. Plutarch. Symp. 2, τὸν ἀπελθόντα τῶν βασιλέως νεόπλουτον ὄντα. Et Sympos. 7, φορτικὸν κωμῳδῶν καὶ νεόπλουτον. Cæterùm esse νεόπλουτον, Aristot. dicit esse velut ἀπαιδευσίαν πλούτου, lib. 2, Rhet. διαφέρει τοῖς νεαρὰ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι τὰ ἤθη, τῷ ἀπαιδευτοτέρους μᾶλλον καὶ φαυλοτέρους τὰ κακὰ ἔχειν τοὺς νεοπλουτοῦντας. ὡσπερ δὲ ἀπαιδευσία πλούτου ὅτι τὸ νεόπλουτον εἶναι. At Aristophanes Vespis, νεοπλούτῳ τρυγί, fæci nuper locupletatæ.

C. Φιλόπλουτος, Diuitiarum amās, Qui ditescere cupit, Diuitiarum nimis cupidus amator, Auarus. Idem cum φιλοχρήματος & φιλοκτήμων ac φιλάργυρος, similibúsque. Lucianus in Hermotimo de Peripateticis, φιλόπλουτοι καὶ ἐλεεινοί πάνυ. VNDE Φιλοπλουτία, ας, ἡ, Diuitiarū amor, Diuitiarum cogendarum cupiditas. Plutarchus De sera numinis vindicta, ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιλοδοξία περιμάχωνται, καὶ φθόνος ἄκρατος. Eiusdem Plutarchi libellus quidam περὶ φιλοπλουτίας extat. In quo vtitur VERBO Φιλοπλουτέω, ῶ, Diuitias amo, Ditescere supra modum cupio, Magno diuitiarum congerendarum amore teneor, Nimio studio diuitiis inhio: πῶς εὐμανικὸν τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται, διὰ τὸ ῥιγοῦν, μηδὲ ἄρτῳ, διὰ τὸ πεινῆν, μήτε πλούτῳ, διὰ τὸ φιλοπλουτεῖν; ob diuitiarum augendarum amorem.

Πλούπαξ, Valde diues. Ab Eupolide πεπῦχθαι testatur Poll. Legitur & apud Athen. lib. 6, & 12. Habet autem eam vim terminatio nominis παξ, quam terminatio Gallici Richard. quod παίζεται itidem.

Πλουτηρὸς, οῦ, ὁ, idem cum πλουτοποιὸς, & χεκμαποιὸς, teste Polluce, id est Diuitias ministrans & suggerens, Quæstuosus, Lucrosus. Budæus interpretatur Ditans, Locupletans. πορισικὸς, χεκμαπικός: citans non solùm πλουτηρὸν ὀλπτήδευμα, sed etiam ex Xenophonte, ὁρῶ γάρ σε ἐν τῷ πλουτηρὸν ἔργον ὀλπτάσαντα ὡρον, τῶν οἰκοσίαν πιέιν.

Πλουτίνδην, Eligendo ditiores, vel ditissimū quenque. Aristot. Pol. 2, c. 9, ὃ δὲ μόνον ἀριστίνδην ἀλλὰ καὶ πλουτίνδην οἴονται δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας. Plutar. τὸν λόγον ἀξιῶ, καθάπερ τὸν οἶνον, μὴ πλουτίνδην μηδὲ ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν, καθάπερ ὁ δημοκρατία, νέμεσθαι.

Πλουτέω, ῶ, Diues seu opulentus sum, Diuitias possideo. πλοῦτον κέκτημαι. Athenæus lib. 1, ex comico quodam, — πλουτεῖν ἀπορεῖν τε χρήματων. Aristoph. Pluto, Ἅπαντα τὸν πλουτεῖν δὲ ἐστὶ νικῶσα. Demosthenes πλουτῶ ἐξ ὑμῶν. Ex Xenophonte autem πλουτῶ τοῖς σοῖς ἔρωσι, rebus tuis ditesco. ‖ Aliquando cum genitiuo construitur, vbi itidem Diues sum, reddere possumus. Dicit enim Horatius Rerum multarum diues, & Multa tellure diues: vt & Ouid. — auri congesto pondere diues. Aristoteles Polit. 1, καὶ νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. vbi πλουτῶν dicitur pro ἀπορῶν, Abundans, Copiam habens. Sic Liban. πλουτῶ ῥημάτων. Et Phalar. in epist. πλουτῶ μαρτύρων, abundo testibus. Sed & cum accus. construitur. & quidem non solùm cum sui nominis acc. (vt quum dicitur πλουτεῖν πλοῦσιν, pro Abundare & affluere diuitiis. Lucianus in Caucasō, πλοῦσίν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν οὔτε τοῦ ἄλλου πνὸς δεομένου, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τιμῶν) verùm & cū aliis accusatiuis plerisque, vbi modò Abundare, modò Præditum esse aut Possidere, reddere queas. veluti quum dicitur πλουτεῖν ἀρετῇ. Item Gregor. in sua περὶ φιλοπωχίας oratione, ἵνα τὴν βασιλείαν πλουτήσωμεν, Vt copiosum regnum possideatis, Vt sitis diuites in regno, Budæo interprete. qui & hos ex eodem locos affert, de Christo, τῶν δ' ἡμᾶς πωχεύσαντος τῷ σαρκὶ τῷτῳ, ἵνα πλουτήσωμεν τὴν θεότητα. Item de Lazaro, πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ αἰάπαισιν. Item, μὴ ἀπώσῃ πένητα ὁ πλουτήσας θεότητα, qui in Deo diues est. Item, πᾶσαν μὴν παλαιὰν βίβλον, πᾶσαν δὲ νέαν ἐκμελετήσας, πλουτεῖ μὴν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίου λαμπρότητα. Item ex comment. Simeonis de Iohanne Euang. ὅσοι πρὸς Θεὸν ἐπλούτησαν τὴν οἰκείωσιν. Ex eodem, πλουτεῖ τὴν τῆς παρθενίας κλῆσιν. Et πλουτεῖ τὰ χαρίσματα. Sed & in horum locorum quibusdā non incōmodè reddemus Diues sum, addēdo per genitiuum vel ablatiuum casum illud quod ibi per accus. profertur. Lucretius dicit etiam Partu ditescere, pro Partu augeri. Πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, Crescunt in corpus, ex Alexandro Aphrod. libro 2 Probl. cum quo loco conferendam in Πλουσιάω.

C. ΑΠΟ πλουτέω, ῶ, Ad verbum (si dicere liceat) Ditescо, Diuitias amitto, Diuitias absumo, vel profundo. Greg. in oratione funebri in suam sororem, ὧν τὸ ἀπόπλουτον καὶ πλουτεῖν διὰ τὴν καλὴν προαιρεσίαν. Item, ἕνα δὲ πλοῦσιον ἀσφαλῆ ἀνομίζε, τὸ ἀπόπλουτον θεῷ καὶ τοῖς πένησι. Sic dicitur vt ἀποκτῶμαι.

C. ΚΑΤΑ πλουτέω, ῶ, idem cum πλουτέω, id est Diues sum. Ac sicut πλουτέω cum accusatiuo cōstruitur, ita & καταπλουτέω, significans itidem Diues sum talis rei, vel tali re, Abundo. Damascenus lib. 3, pag. 94, εἰ δὲ ἀληθῶς ἠνώθη τῷ Θεῷ λόγῳ ἡ σὰρξ, πῶς οὐ τελείως κατεπλούτησε πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν; ditata & locupletata est omni sapiētia & gratia: Paulo pòst dicit, τὴν χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα. Pagina autem præcedenti ex Gregorio affert, διὰ δὲ τὴν τῶν ὑποστάσεως ἑαυτότητα κατεπλούτησε τὴν τοῦ Κυρίου ψυχὴν τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοσημείας.

Πλουτίζω, Fut. ίσω, Dito, Opulento, id est Diuitem seu opulentum facio. Xenophon Pæd. 8, πλουτίζων καὶ ὀνήσεις τῶν αὐθρώπους, δύνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι, Ditans, Diuitiis augēs. Plutarch. Apophth. Ptolemæi Lagi, τὸ πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον. Pass. Πλουτίζομαι, Ditor, Locupletor, Opulentor. Xenoph. Pæd. 5, pag. 86, τοῦτοις δὲ πλουτιζόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ μάλα αἰσθάνομαι οἷς πενέστερος γιγνόμαν. vbi nota opposita πλουτίζεσθαι & πενέστερον γίγνεσθαι.

C. ΚΑΤΑ πλουτίζω, idem cum πλουτίζω, sicut καταπλουτέω idem cum πλουτέω. Xen. τοῖς πρὸς αὔξει, καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει.

Πλουτεὺς, έως, ὁ, Dis, Pluto. Vnde Πλουτέα accusatiuo casu in Epigr. legimus. In iisdem reperitur genit. IONIC. Πλουτέος, vt βασιλέος.

Πλούτων, ωνος, ὁ, idem. Cicero De natura deorum, Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui diues, vt apud Græcos Πλούτων, quòd & recidant omnia in terras & oriantur è terris. Plato in Cratylo ἄδιον ait ἐπονομάζεσθαι Πλούτωνα, κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν αὐίεται. Lucianus verò De luctu, διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ τοιαυτῇ εἰκῇ πεπιμελῆσθαι. Præce

dens autē Platonis etymologia confirmatur his eiusdē Luciani verbis in Tim. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποτέλει με παρ' αὐτοῖς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. Vbi etiam NOTA Πλουτοδότης. ‖ Aristophanes autem pro πλοῦτος accepisse existimatur in Pluto, τῷ πλούτωνι παρεκαθέζετο.

¶ Πλούσιος, ου, ὁ, Diues, Opulentus, Locuples. Plutarchus Symp. 2, πλούσιος γεγονὼς ἐκ πένητος, vt Cic. dicit, Ex pauperrimo diues factus. Aristot. Rhet. 1, πλουσιώτεροι γίνονται. Xenoph. Sympos. πλουσιώτατος ἀνθρώπων ὤν. Rursum Plutarchus Sympos. 1, ἐάν ποτε πλούσιον καπήλῳ μεγαλόδωρον. Ite in Æschines, γαμεῖ γυναῖκα πλουσίαν, ἢ χρήσιον ὀνοφερόμενον πολύ. Plutarchus περὶ ἀθυμ. Ex Euphor. ἁμα πλουσία χρὴ συγκαθεύδειν. Idem De discernendo adul. & amico, τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους. Herodianus l. 7, ἔν τε περισσοῖς πλουσίαις καὶ ποικίλῃ πολυτελείᾳ. Sic apud Latinos nomen Diues cum huiusmodi substantiuis iungitur.

C. Πλουσιόδωρος, ου, ὁ & ἡ, Locupletibus opulentisque muneribus ornans. Hesychio πλουσίως χαριζόμενος.

C. Βαθυπλούσιος, ET Μεγαλοπλούσιος, Grandibus diuitiis ornatus, Immensas diuitias possidens, Magnis diuitiis auctus. idem cum βαθύπλουτος & μεγαλόπλουτος. Ambo ponit Poll. lib. 3, cap. 22.

C. Παμπλούσιος, Omnibus diuitiis affluens. vel Omnium ditissimus atque opulentissimus, Nullis nō diuitiis auctus. Aut, Omnibus modis opulentus. Prædiues. ὁ παντῶν πλουσιώτατος. Citat Pollux ex Plat. De leg.

Πλουσίως, Opulenter, vt Liuius loquitur, Abundē.

Πλουσιακός, οῦ, ὁ, idem cū πλούσιος, vel potius idem cū πλόκαξ, de valde diuite. Alexis apud Athenæum lib. 13, καὶ πάντα τῷ πώγωνι δρᾷν ἐκαστοτέ, Ἢ πλουσιακὸν τοῦτον περιστίβην κακόν. nisi fortè legendum περὶ πλουσιακόν. Plutarchus in suo περὶ φιλοπλουτ. libello, ὅταν δὲ σωδείπνου, τουτέστι πομπὴ καὶ θέαθον, συγκεκρότηται, καὶ δρᾶμα πλουσιακὸν εἰσάγηται. vbi πλουσιακὸν δρᾶμα vocat opulentos ac magnificos cœnæ apparatus.

Πλουσιάω, ῶ, idem cum πλουτέω, Diues sum, Abūdo. Alexand. Aphrod. Probl. l. 2, ὁ δὲ ἀμφιμερινὸς πλουσιῶν περὶς ὕλαν, Diues materia, Abundans materia. Cui similē locum habes in Πλουτέω ex eodem autore.

Πλουσιάζω, idem cum πλουτίζω, Dito, Opulento, Locupleto. Et πλουσιάζομαι, Ditor, Locupletor, Opulentor, Ditesco, Diues fio. Vel Augeor. Herodian⁹ l. 7, τόπῳ μάλιστα ἐπλουσιάσθη τὸ πλῆθος, ἅτε ὄχλων πάντων ἐξ ἀγρῶν ἐκεῖσε συρρεόντων, aucta multitudo est omnibus confluentibus illuc ex agris, vt Polit. vertit.

ΠΛΥΝΩ,

Fut. ῶ, Lauo: peculiariter de vestimētis, vt λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Iliad. χοῦθι ἕματα σταλόεντα Πλυνέσκον. Od. ζ, Αὐτὰρ ἐπὴν πλυνά τε καθηρά τε ῥύτα πάντα. Aliquāto antè, — ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. Vbi etiam nota πλυνέουσα dialysi poetica positum pro πλυνοῦσα. vt & eodem libro, ante hunc locum, Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσα, lotum eamus. Antiphanes apud Athenæum lib. 4, ὃς πλυνεῖ σκεῦη. Aristoph. πλυνεῖν κόσμον: & τὰ κοιλίας πλύνειν. Vbi reddas etiā Eluere, vt Plinius interpretatur in Ἀπλυσία. Dioscorides lib. 5, cap. 95, πλύνε ὡς πρὸς καδμείαν, laua vt cadmiam. Pass. Πλύνομαι, Lauor: interdū etiam Eluor vel Abluor. Dioscorides loco citato ὁ πεπλυμένος μόλιβδος, plumbum lotum. Idem l. 2, cap. 94, τὸ δὲ θαλχηρὸν ὕειον οἴνῳ πλυνθὲν ἀρμόζει πλευριτικοῖς, adeps suillus vetustus sale conditus in vinóque lotus pleuriticis prodest. (vt Plin. l. 28, cap. 9, axungia vino lota) Itidem capite sequenti, δι' ὀξύνης ὑλισθεὶς καὶ πλυθείς. Ex eodem Budæus affert πλυθεὶς sine ν, sicut πλύτης & πλύντης dicitur. Ea autem formata sunt à VERBO Πλύω, ex quo Eustathius ait factū esse πλύνω, Dorico pleonasmo τοῦ ν. ‖ Πλύνειν δάκρυ affertur pro Lacrymas effundere. Plautus dicit, Eas lacrymis lauis, pro Madefacis & irrigas. ‖ Πλύνειν veteres vsurpabant etiam pro ἐλέγχειν, teste Suida, itémque Artemidoro Onerocrit. libro 2, cap. 8, afferentibus hos versus Menandri, Ἢν γὰρ κακῶς μου πρὸς γυναῖχ' οὕτω λέγῃς, Τὸν πατέρα καί σε τοῖς τε σοῖς ἐγὼ πλυνῶ: exponentibúsque ἐλέγξω, seu κακῶς λέξω. Aristoph.

Acharn. Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον, Διέβαλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, Κἀκυκλοβόρει, κἀπλυνεν. Sic Dion, τοὺς κρείττονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύει. At Demosth. in Theocr. pag. 223, λοιδορουμένοις καὶ πλύνοντας αὐτοὺς πάνυ ῥητῶς. Chrysost. cum datiuo etiam, μωρίαις σέ τινες ἔπλυναν λοιδορίαις, Conuitiis incesserunt, Maledictis prosciderunt. Galli autē dicunt Laver la teste à quelcun, pro Obiurgare, Castigare verbis. Quinetiam obiurgatum, dicunt fuisse lotum, ita iocantes, Vous deuez estre beau filz: vous auez esté bien laué. At ex Plauti Cist. affertur Frigidā subdolè fuffundere pro Clanculum mordere. Pass. Πλύνεται Hesychius & Suid. exp. λοιδορεῖται, βλασφημεῖται, ὑβρίζεται κακῶς. Itidémque πλυνθήσεται dici ὑπὸ λοιδορεῶν Atticè, idem Hesych. tradit. Vide & Πλυνός.

‖ Πλύνω, Contamino. Bud. ex comm. Chrysost. in epist. ad Rom. pagina 23, à tergo, τὸ μέλη τοῦ Χρισοῦ μέλη πόρνης ποιῶν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτὸν πλύνων ἀθεμιτομίαις.

Πλῦμα, ατος, τὸ, Aqua sordida ex lotura, Aqua qua aliquid lotū seu elutum est. vt νίμμα peculiariter aqua in qua manus pedésve lotæ fuerunt. τὸ ἀπὸ τοῦ πλυνοῦ ὕδωρ, exp. Poll. lib. 7, cap. 11, afferens ibidem ἰχθύων πλῦμα ex Plat. comico, id est Aqua in qua pisces loti fuere. ‖ Metaph. autem πλῦμα, VT ET Κλύσμα, dicitur ἡ καθαπερειμμένη ἐπαίρα. vt ibidem testatur.

Πλυσμός, οῦ, ὁ, ET Πλύσις, εως, ἡ, Lotio, Lotura. Quod πλύσις vide in Πλυνός & Πίνος. ‖ Hesychio πλυσμὸς est πλυντήρ. puto autē IBI Πλυντὴρ cum accipere pro πλυνός, i. Labrum in quo lauantur panni: sicut νιπτὴρ malluuium seu pelluuium significat, id est peluim in qua manus pedésque abluuntur.

Πλυντέον, SIVE Πλυτέον, Lauandum est, Abluendū est.

Πλυντης, SIVE Πλύτης, ου, ὁ, Qui vestimenta lauat, Fullo. Πλυντὴς legitur apud Poll. libro 7, cap. 11. At in lex. meo vet. habetur Πλύτης, vbi etiam annotatur, non πλυντὴς dici, sed πλύτης, quoniam verborum in νω quædam abiiciunt ν, vt κρίνω, κέκρικα, κριτής: quædam retinent, vt μεμόλυγκα, μεμίαγκα, ἔζαγκα, ὕφαγκα, vnde μολυντής, μιαντής, ζαντής, ὑφαντής.

Πλυντικός, οῦ, ὁ, Qui eorum est qui vestimenta lauant. vt πλυντικὴ κονία. Pollux lib. 7, cap. 11. Et πλυντικὴ τέχνη, Ars lauandi vestimenta. Plato Politico, πλυντικὴν ψυχαγωγικὴν, καὶ πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν, πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς, τοῦ τοῦτο αὐτῆς μόριον εἰκότως λίαν περιλαμβάνειν, ὀνομάζοντας παρὰ τὴν κναφευτικήν. vbi etiam nota εῦ τὴν πλυντικὴν, facere speciem τῆς κναφευτικῆς. sicut ibidē, τὴν ξαντικὴν & νηστικὴν, speciem τῆς θαλασσουργικῆς.

Πλυντὴς, ίδος, ἡ, Polluci loco citato, Lotrix, ex Nicochare. Subaudiendum autem γῆ, vt idem sit cum πλυνεῖς siue σμηκτεῖς, terra Cimolia, qua lotrices saponis loco vtebantur. Sed nonnulli reponendum aiunt πλυνεῖς.

Πλυντήρ, ῆρος, ὁ, Qui lauat. Accipitur & pro πλυνός, id est, lapide, aut crusta lapidea, vel fossa lapidea in qua lauantur panni. Ac fortasse subaudiri potest λίθος, vt in φερετήρ. nisi malis βόθρος, aut simile quid, vt in Πλυνμός suprà dixi.

Πλυντήριος, ου, ὁ, Ad lauandum aptus. πλυντήριον, aqua dicitur qua aliquid abluitur vel eluitur. Pollux accipit pro aqua in qua pedes abluimus, vt videbis in Νίπτρον. subauditur autem ὕδωρ. ‖ At Plur. Πλυντήρια festum erat quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur, teste Hesychio. Xenophon Hellenicōn lib. 1, pag. 257, de Alcibiade reduce, κατέπλευσεν εἰς τὴν Πέρραιβα ἡμέρᾳ ἣ πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τὸ ἔδος καθαιρεκαλυμμένου τῆς Ἀθηναίας. quæ Plutarchus in eiusdem Alcibiadis vita sic retulit, ἡ δὲ ἡμέρα κατέπλευσεν, ἑορτὴν τὰ πλυντήρια τῇ θεῷ. vbi nota eum contra Hesychium dicere in Palladis honorem festum illud celebrari solitum fuisse.

Πλύντρον, ου, τὸ, Merces quæ pro lotura soluitur. Pollux libro 7, cap. 11, ὁ δὲ μισθὸς ὁ διδόμενος αὐτοῖς (sub. τοῖς πλύτοις) πλύντρα καλεῖται. Sic διδακτρον, μιλύδρον, & similia.

Πλύντεια, ας, ἡ, Lotrix, Quæ pannos lauare solet. Poll. loco citato.

Πλυντεὶς γῆ, quæ & σμηκτεὶς γῆ, Terra qua lotrices in abluendis pannis vtebantur. qualis erat Cimolia, quæ sa-

ponis vice erat. Apud Poll. scribitur πλυπὶς, vt suprà admonui. Theophr. De caus. pl. lib. 2, c. 5, de pingui terra loquens, πιαίνει δ' ἐν τῇ πλυντείδα, χρῶμα δ' ἐστὶ λευκόν. Sed perperam ibi SCRIPTVM Πλωτείδα.

Πλυνδς, έως, ὁ, Qui vestimenta abluit. idem cum πλύτης siue πλύντης. sic quoque appellari posse τὸν κναφέα, fullonem, tradit Poll. lib. 7, cap. 11.

Πλυνὸς, οῦ, ὁ, Locus vbi lauatur, teste Polluce loco citato. Scholiastes Aristophanis pro vase ipso (vt labrum est, aut cupa) in quo abluuntur panni. Eustathius p. 1550, πλυνοὺς ait ab aliis dici σκάφας πρὸς χρησίμους πλύειν, ab Homero autem sic vocari βόθρους οὐ εἰς ἔπλυνον. nam quum dixisset Odyss. ζ, v. 40, πολὺν γὰρ ἀπὸ πλυνοὶ εἰσὶ πόλιος, subiungere v. 90, — τοὶ δ' ἀπ' ἀπήνης Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐς φορέον μελάνυδωρ, Σπεῦσον δ' ἐν βόθροισι. Accipere licebit pro saxis cauatis in modum βόθρων, in quibus lauare solebant. Eustathius tamen apud eundē Hom. Il. χ, vbi ait, Ἐνθαδ' ἐπ' αὐταῖς πλυνοὶ ὀρέες ἐγγὺς ἔασι Καλοί, λάϊνοι, ὀδιέματα σταλόεντα Πλυνέσκον, annotat, πλυνοὺς ibi vocari πυέλους, cuiusmodi quædam in Eubœa viserētur, hoc est λεκανίδας ἐκ λίθων ὀδοιπορίας πλύειν: atque à poeta λάϊνοι addi ad differentiam eorum πλυνῶν quorum in Odyss. mentio fit: quos esse dicit βόθρους πρὸς θαμαμίους, περὶς πλύσιν χρησίμους καὶ αὐτούς. Odysseæ locum posteriorem quem citaui, hic quinque versib⁹ præcedit, Ἐνθ' ὅτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπιστατοί, πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑποκαρπερέει μάλα περὶ ῥοῦσι καθῆραι. Vtroque modo & Hesychius accipit, sic scribēs, Πλυνοὶ, πύελοι ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον ἢ βόθροι ὅπου πλύνοιτο. ‖ At πλυνέν με πιεῖς comicus dicit pro ὀξυνεδίζεις vel αἰρεῖς, inquit Pollux lib. 7, cap. 11, respiciens ad locū hunc Aristophanis in Pluto, — οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, Πλυνὸν με ποιῶν ἐν ἔσοπτρις αἰδράσι. vbi annotat scholiastes πλυνὸς oxytonōs significare τὸ ἀγγεῖον, nimirum in quo lauatur. AT Πλυνὸς paroxytonōs, τὸ πλυνόμενον. videtur igitur legere πλυνὸν. exponit enim ibi ἐφυδρεῖον πλῦμα. Crediderim potius esse metaphoram sumptam ἀπὸ τῶν βόθρων in quibus lotrices pannos lauant, vt πλυνὸν πιεῖν sit non aliter maledictorum sordibus implere quàm implentur sordibus βόθροι in quibus panni lauantur.

Πλύτης, ου, ὁ, Qui vestimenta lauat, tanquam à πλύω, vt πλυτὴς à πλυῶ.

Πλυτικὸς, ου, ὁ, idem cum πλυτικός. In vulg. lex. exponitur Alueus.

Πλυτάριος ἐμπικὸς genus poculi Laconici μόνωτον & ὀστράκινον, quo milites vtebantur. vt pluribus docet schol. Aristoph. & Suid. in Κωθων huic synonymo.

C. Ἄπλυτος, ου, ὁ & ἡ, Illotus. Propriè de vestimento. at ἄπλυτον πώγωνα quidam σκώπτων dixit apud Suidā. Erant & quædā ῥαφανίδες ἄπλυτοι, quæ & θάσσαι nominabantur, teste Athenæo libro 2, vbi Antiphanis locū quendam affert. item hunc Pherecratis, ῥαφανίς τ' ἄπλυτος ὑπάρχει, καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ τὰ ἐν χῇ πικτά. Sed videtur apud Athenæum scribendū θαλάσσαι, quod apud Hesychium legitur, ad differentiam θῆ πεφαμίων. Et fortasse huc pertinet quod Plin. scribit lib. 19, cap. 11, aquas salsas rhaphanis plurimum suauitatis conferre.

Ἀπλυσία, ας, ἡ, Illotum esse. vt ἀλουσία. ‖ AT Ἀπλυσίαι dicuntur spongiæ quædam, quòd elui nequeant. Aristoteles Historiæ animalium lib. 5, cap. 16, ἔστι δὲ ἄλλο εἶδος ὁ καλοῦσιν ἀπλυσίας, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλυνεσθαι. τῶν δὲ τοῖς μὲν μεγάλοις πόροις ἔχει, τὸ δ' ἄλλο τι κοῦν δεῖ παῦ. Vnde Plinius lib. 9, cap. 45, Pessimum omnium genus est earum quæ aplysiæ vocantur, quia eluí non possunt, in quibus magnæ sunt fistulæ & reliqua densitas spissa. Meminit & Theophrastus Historiæ plant. lib. 4, cap. 7, ἡ σπονγιὰ καὶ αἱ ἀπλυσίαι καλοῦνται. sed perperā ibi SCRIPTVM Πλύσιαι.

C. Νεόπλυτος, SIVE Νεόπλυντος, Recens lotus, Nuper ablutus. Illo vtitur Herodot.

C. Εὔπλυνης, ἐος, ὁ & ἡ, Bene lotus. id est Purus, Mundus. Poetica dialysi DICITVR Εὐπλυνὴς, (vt Εὐπλόκαμος) metri causa: vnde apud Homerum. Odyss. ν, — φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα. id est, καλῶς πλυθὲν, καθαρόν.

C. Ἀποπλύω, Abluo. Luc. ἀποπλύσαι τὴν κόνιν, Abluere puluerem. Propriè vestimentū ἀποπλύομαι, vt corpus ἀπολούομαι, manus pedésque ἀπονίπτομαι.

Ἀπόπλυμα, ατος, τὸ, Aqua sordida in qua quid lauimus (Laberius autem Abluuium dixit pro diluuio, teste Gellio libro 16, cap. 7, vbi etiam ait licentius hoc verbum ab eo fictum) Itidem ἀπόνιμμα dicitur aqua qua pedes abluti sunt.

c. 2. Δυσαπόπλυτος, Qui difficulter ablui potest. Vide in Δυσέκνιπτος.

B c. 2. Ἐγκαταπλύω, Abluo in.

C. ΔΙΑπλύω, Perluo, idem cum φαιδρύνω. Pollux lib. 2, capite 11.

C. ΕΚπλύνω, Eluo. pro quo Plautus dicit Elauo. vt ἐκπλυνῶς ἀπόγκος, apud Galenum, Spōgia eluta. quod loquendi genus habes suprà in Ἀπλυσία. Aristoteles Historiæ anim. lib. 3, ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, Lana eluta fit lacte. Alii, Abluta fit. Abusus hoc verbo est Aristophanes pro ἐκλούειν, in Pluto, post verba in Πλυνὸς cita ta, Ὀναιμὴν γ' αὐτοῖς τις ἐκπλύνειέ σε. Et mox. pass. verbū, Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον, Οὐδὲν καταδήλα τὸ πρόσωπον γενήσεται. sed ἐκπλύνειν dixit tanquā respiciēs ῥάκη, quæ pannorum propria sunt, vt & ἐκπλύνειν ipsum.

Ἔκπλυσις, εως, ἡ, Ipsa eluendi actio. At Eluuies aliud est.

Ἔκπλυτος, Elutus, Elotus. ἐκπλυτὸς γίνομαι ex Platone lib. 9 De legibus, pro Eluor. Malim SCRIBERE Ἔκπλυνος. ‖ Suidas Ἔκπλυτον exponit ὀξίτριλον. Quod ἔκπλυτον si de tinctura dicitur, accipitur pro euanida & quæ eluta est: oppositam habens πρὸς δυσοποιὸν βαφὴν, seu τὸ δυσοποιὸν χρῶμα: quod & δυσέκνιπτον simili metaphora. Itidem apud Hesychium, Ἔκπλυτον, τὸ θαθὰ πάνυ ὀξίτριλον καὶ ἀμυδρὸν βάμμα. Sed perperam apud eum SCRIPTVM Ἔκπλυτον: perperam item ἀλμυρὸν pro ἀμυδρὸν. Quòd si de veste aut panno Ἔκπλυτος dicatur, significat, Cuius color eluitur, Colorem non retinens.

c. 2. Ἀνέκπλυτος, ου, ὁ & ἡ, Qui elui nequit. vt ἀνέκπλυτος βαφὴ apud Pollucem libro 1, cap. 4, quæ & ἀνέκρυπτος, ἀνέκνιπτος, ἀνεξίτηλος, δύσοστοιος, & fiqua sunt alia his synonyma.

c. 2. Δυσέκπλυτος, Qui difficulter elui potest, Qui ægrè eluitur. vt δυσέκπλυτος βαφή. Reperitur ET Δυσέκπλυντος. CONTRA Εὐέκπλυτος, Qui facilè elui potest, Qui facilè eluitur. vt ἀνέκπλυτος βαφὴ apud Poll. lib. 1, cap. 4, quæ & ἀνέκνιπτος, ἀνέκρυπτος, ἀξίτηλος. NAM Ἐκπλύω βαφὴν dicitur, id est, Eluere colorem quo pannus in tinctura imbutus fuit, vt ἐκνίψαι, ἐκρύψαι.

C. ΕΜπλύω, Lauo in. vt ἐναπλύω, Abluo in. Vtrunque in vulg. lex. exponitur Eluo. quo tamen significatu dicitur potius Ἐκπλύω.

C. ΚΑΤΑπλύω, Abluo, Eluo: vel simpliciter Lauo, aut Perluo. Xenophon De re equestri, ὕδατι καταπλύειν τὴν κεφαλήν, Abluere, Perluere. Vbi obserua eum καταπλύειν dixisse, de pannis alioqui similibúsque dici potius solitum. Pass. Καταπλυθεὶς pro Ablutus affertur ex Theophrasto De causis plant. libro 2, capite 3. ‖ Καταπλύσθαι Æschines dixit τὸ οὐδενὸς ἄξιον πάσχειν, teste Polluce libro 7, cap. 11. Locus Æschinis ad quem respexit, hic est, in oratione contra Ctesiphontem, πότε μὴν ἀπάντα τὰ καλὰ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ἔνεμα πάμπολυ νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ θεῶνμα. Bud. interpr. Obsorduit, Viluit.

C. ΠΕΡΙπλύω, Circumluo, Perluo. Sed Circumluo potiⁿ de fluuio dicitur qui circumcirca alluit, vnde apud Ciceronem Circumluuio: quibus respondent περικλύζω & περικλυσμός. Interpretabimur igitur Perluo, vel Circumcirca lauo. Vtitur Galenus lib. 2 ad Glauc.

Περίπλυσις, εως, ἡ, Ipsa perluendi seu circumcirca lauandi actio. ‖ Περιπλύσεις (inquit Gorr.) dicuntur apud Hippocratem, tenuium humiditatum deiectiones per aluum: vt siquis conspersо ventre sanguine diluto aqua aquam excerneret. Sic χολώδης περίπλυσις dicitur, quū quod excernitur, tale apparet qualis aqua est pauca bile mista. Autor Galen. cōm. 1 in lib. 1 Prorrhet. In v. l. annotatur, alui proluuiū atque præcipitem inanitionem (ἄνοχον Theophrasto appellatam) κοιλίης περίπλυσιν dici ab Aretæo Cappadoce. atque hanc deiectionem

ſponte fieri, vt ὑφίνιπτα à purgatione nimia. A

C. Πτῶ πτωῶ, Prius lauo, Antè abluo vel eluo.

Π Ν Ε' Ω, (pro quo metri cauſa poetæ DICVNT Πνέω) Fut. πνεῦσω, Flo, Spiro. Od. ε, Αὔρη δ' ὀκ πτεμῶν ψυχὴ πέει ἠῶθι πρός'. (quo cum loco confer quendam Apollonii in Σωνεχὲς citatum) Odyſſ. η, εὐδέ πτ' οὖροι Πνείοντες φαίνοιθ' ἁλιάεες, nec ſecundi ſpirant venti. Athen. lib. 1, ὅταν ὑπὸ τὴν τροχιὰν τῶν πνεύστων. (vt Plinius, Si flauerit circa brumam) Cui ſimilē locum vide in Κυανέος. Itē in prouerb. ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνεῖν, ex eodem ore calidum ac frigidū ſpirare halitum. B Paſſ. Πνέομαι. Athenæus lib. 9, σημαίνει δ' αὐλῶν ἄγαν αἱ φωναὶ, μολπᾷ, κλαγγᾷ, θράττει, νεῖται, πνεῖται. vt apud Ouidiū Faſt. 4, Exululant comites, furioſaque fiſtula flatur. ‖ Πνεῖν, Spirare, aliis quoque accuſatiuis iungitur. vt Il. ad. λ, & Il. ω, atque alibi, μῶρα πνείοντες Ἀχαιοί. Ariſtoph. Ranis, πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τροφαλείας καὶ πτίλικας καὶ θυμοὺς ἐπαθοείους. Xenoph. Hellen. 7, οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ γενικικότες θεοὺς Δακεδαιμονίους. Item πνεῖν δίκην. Rurſum Ariſtophanes in Equitibus, κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. vt Cicero in Catilinam, Scelus anhelātem. Horatius dicit Spirare amores: Seneca autē, Ira ſpirat ſanguinē. Item μέγα πνεῖν, vt Tibullus, — qui nunc magnum ſpiramus amantes. C vbi Spirare idem eſt cum φυσᾶσθαι, οἰδεῖν, Turgere, Intumeſcere, Inflari: metaphoricè itidem vſurpari ſolitis pro μέγα φρονεῖν. Philo De vita Moſis lib. 3, οἱ μέγα πνέοντες ὅτι πᾶσι ὑπερηφανίαις, οἱ αὐξήσαι πλέον τῆς φύσεως ἐπιόντες, καὶ τὰ ὀφρῦς ἀνεσπακότες, qui magnos ſpiritus ex proſperitatibus geritis, vt Turn. interpr. Idem l. 1, φυσῶν καὶ πνέοντα μεγάλα καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων, inflati magnùmq; ſpirātes animos tollūt. Stat. dicit, Ibā altum ſpirans. In his loquēdi generibus Atticos tradunt genitiuū pro accuſatiuo vſurpare, dicentes θυμοῦ πνεῖν, D Ἄρεως πνεῖν, δίκης πνεῖν. quorum illa duo apud Euſtath. habentur, tertium apud Budæum, qui ex Epigramm. deſumpſit, vbi legitur, Κωφὸν μὴ δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης. Gaza quoque πνέοντας ἀσυνδῶν πιούτων dixit pro eo quod Cicero De ſenectute, His ſtudiis flagrantes. At Epigramm. lib. 5, Πνείων ἀνεπίης, de Virgilio. ‖ Πνεῖν, E Spirare, pro Odorem ſpirare. vt Virgilius, Ambroſiæque comæ diuinum vertice odorem Spirauere. Columella, Tetrum odorem ſpirantibus. At Stat. Aræ ſpirant odoratis floribus. Odyſſ. η, Ἀμβροσίου — Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Itidem πνεῖν ἡδῶδες & πνεῖν δυῶδες, Iucundū & iniucūdū ſpirare, ſeu ſuauiter & grauiter olere. quomodo & ὄζειν vſurpari, ſuo loco videre eſt. Sine adiectione Dioſcorides lib. 3, c. 94, de lafere, τῇ τοσμῇ τοσοῦτος ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον, adeo vt ne os quidem guſtanti niſi paululum ſpi- F ret. Item cum genitiuo, πνεῖν τράγου, vt Stat. loco paulo antè citato, Spirant odoratis floribus. Niſi ante hūc genitiuum malis ſubaudire accuſatiuum ὀσμὴν, vt πνεῖν τράγου ſit Hirci odorem ſpirare. Epigr. lib. 2, εἰς δυσώδεις, Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοκράτης, ἀλλὰ δι' αὐτῆς Τοὐ ὀσμησαμένου πνεῖν πεποίηκε τράγου, olere hircum, ὄζειν τράγου. Dioſcorides l. 1, c. 65, πνέον κρόκου, Crocum ſpirans, ſeu Croci odorem ſpirans, Crocum redolens. ‖ Πνεῖν, Spirare, ex conſequenti pro Viuere. ζῆν, quo ſenſu G Homerus dicit χαῖρον ὀπωπνείειν. Latini quoque ſuū Spirare ſic vſurpant, inter quos Cicero dicit etiam Dum anima ſpirabo mea. Vtitur Ariſtoph. Ran. Vide Ἐμπνεῖν.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, Flamen, Flatus. Spiritus: peculiariter autē in animantibus Anhelitus. Plerunque Ventorū flatus, vel Ventus. vt & Ariſtoteles De mundo his verbis docet, ἄημος οὐδέν ἐστι πλὴν ἀὴρ πολὺ ῥέων καὶ ἀθρόος, ὃν τινὲς ἅμα καὶ πνεῦμα λέγουσι. Plin. lib. 2, cap. 43, ait ventum non aliud intelligi quàm fluctum aeris. paulo antè autem, Ventos vel potius flatus poſſe & ex arido H ſiccóque halitu terræ gigni. Ariſtoteles Polit. 4, τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια. Plutarchus, θαλασσα ὑπὸ πνευμάτων ἐκταραχθεῖσα τῆς πνεύμασι. Thucydides lib. 4, ὁπότε πνεῦμα ὑπὸ πόνου εἴη. aliquanto antè dixerat ἄημος. Idem l. 2, τὸ πνεῦμα κατέχει. Eodem libro, ἢν ἀεὶ κατ' ἀρχὴν τὴν ὁμοίαν ἴσχῃ τὸ πνεῦμα. Xenophō Hellen. 6, εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη. quod & εὔριον πνεῦμα, Latinis Ventus ſecundus.

Plutarchus, ἀποῤῥοῦν καθάπερ πνεῦμα τῶν βλεφάρων. Idem De aud. poem. παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεῦμα τῶν χείλεσιν ἑαυτόν. Ariſtophanes Ranis, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λείον καθεστηκὸς λάβῃς. Rurſum Plutarchus De defectu oraculorum, ἀποβάλλει τὸ πνεῦμα. quod Turnebus vertit, Flatum filuiſſe. Ibidem, οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος, quum nulla aura eſſet, nec vnda, vt idem reddidit. Idē in Sympoſ. ſept. ſapient. οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νήνεμίας καὶ γαλήνης. Idem, σημεῖα πιεῖν πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Itidem Theophraſtus ſcripſit περὶ σημείων πνευμάτων καὶ ὑδάτων, quibuſcum confer quæ Plinius ſcribit libro 18, cap. 34 & 35. vbi inter alia ait, Ventum ſignificant, pro eo quod Theophraſtus πνεῦμα σημαίνει: item Ventos nuntiant, pro eo quod Theophraſtus πνεύματος σημεῖον. Poetæ ἀήτας appellant, teſte Platone in Cratylo, quod ab ἄημι deriuatum verbo ſynonymo præcedēti πνέω. ‖ Alioquin (inquit Ariſtoteles De mundo, poſt verba ſuperius citata) πνεῦμα dicitur ἡ ὀν φυτῶν καὶ ζώων καὶ διὰ παντὸν διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία. id eſt, Alioquī Spiritus appellatur ſubſtantia animata & genitalis, in ſtirpibus & animantibus exiſtens & per omnia pertingens. Plutar. Sympoſ. 3, probl. 4, ebrietatis ſymptomata enumerans, θολοῖ, σαλοῖ τὸν περὶ τὰ γόνα πνεῦμα. Athen. lib. 11, τὰ πνεύματα πέλον. De hoc Gorræus. Πνεῦμα, (inquit) Spiritus: eſt ſubſtantia ætherea, calida, leuiſſima, tenuiſſimáque, omnes in corpore motus ciens: cui maxima cum calore natiuo communio, operiſque ſocietas. Vide plura apud eundem. Eſt & alia τοῦ πνεύματος (inquit idem) ſignificatio, qua dicitur aer inſpiratu attractus, qui reſpirationis vociſque materia eſt. à qua τοῦ πνεύματος nomen longius etiam progreſſum eſt, vt ὁλῶν πῶν ἀπαιτεῖν multis in locis apud Hippocr. deſignet, quemadmodum Galen. comment. 1, εἰς τὸν περὶ διαίτης ὀξέων, atque etiā in Prognoſt. annotauit. Idem verò lib. 3. περὶ δυσποιίας autor eſt, πνεύματος nomen in morbis ſimpliciter ab Hippocr. enuntiatū, πῶν δυσποιαν ſignificare: atq; INDE Πνευματώδη dici eum qui difficultate ſpirandi laboret: etſi interdū ſimpliciter αὐτὸ τὸ ἐμπνευσῆρον, hoc eſt pro eo qui flatu diſtentus ſit, vſurpetur, vt ipſe ἐν τῇς γλώσσαις explicauit. Dicitur igitur de ſpiritu quem animalia viuentia ducūt, ſeu de anhelitu, de halitu, de anima. Demoſth. Epitaph. τὰ τούτων πνεύματα ἀπαλλάττει τῶν οἰκείων σωμάτων. Quod dū fit, Anima exhalari dicitur, & Extremus reddi ſpiritus, vt de Chriſto expirante, Matth. 27, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Quibus in locis de ſpiritu vitali dicitur, quem Virg. ſpiramen animæ appellat. Ariſtot. de inſectis, ψυχὴ τοῦ ἔσω πνεύματος. Pro quibus Plin. Intus meante ſpiritu. Plutarchus de lepore, ὅσον ἔχει πνεῦμα τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸν ἔρωτα ἀναλώσας δρόμον. Idem in Præcept. ſanit. διαπάσης τοῦ πνεύματος. (vt apud Ariſtotelē, καπεχοῦσι τὸ πνεῦμα, nimirū inter currendū: pro quo Plin. Spiritū continēt) Idē in Alex. πληρούμενος θυμοῦ καὶ πνεύματος. vnde μῆνις πνεῖν. At Sympoſ. 2, τὸ πνεῦμα τὸ λύκου περιθερμον καὶ πυρώδες. Rurſum Xenophon Cyneg. τὸ τῶν μητέρων γάλα ἀγαθὸν καὶ πνεῦμα, lac & halitus: quemadmodum & arborum quædam emittūt πνεύματα, halitus item ac vapores. vt apud Plutarchum Sympoſ. 6, de ficu, θερμὸν πνεῦμα καὶ δριμὺ καὶ τραχὺ ἀφίεσι. Et Symp. 3, de nuce, πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφίεσι. Hoc πνεῦμα vtplurimum dicitur quatenus corpora eo mouentur, ſeu quatenus motus in corpore ciet. Epigramm. libro 2, ἐς λεπτοὺς, — πνεῦμα γὰρ ἐμὸν μόνον, nihil habeo præter animam, ſeu ſpiritum vitalem. ‖ Reperitur & PLVR. NVM. Πνεύματα pro Spiritus vitalis, ſeu Vitalia, Præcordia. Diodorus Siculus, De reb⁹ geſtis Philippi, τὰς ἀχμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνήρειδεν. vt apud Virgilium lib. 9 Æneid. — abditáque intus Spiramenta animæ lethali vulnere rumpit. Quibus præcipuè pulmo ſignificatur, à pulſu dictus, teſte Seruio: vt πνεύμων ἀπὸ τοῦ πνεῖν. Alibi dicit, — enſem calido in mucrone recondit. ‖ Item Spiritus ſeu Afflatus. Plutarch. De defectu orac. κακοῦ πνεύματος οὖσα πλήρης, de Pythia. Idem De exil. τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν μούσαις πνεῦμα. In Axiocho, εἰ μὴ θεῖον ὄντως ἐνῆν πνεῦμα τῇ ψυχῇ, niſi re vera ſpiritus quidam diuinus inneſſet in animo. Luc. 4,

ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ἀκάθαρτον, ſpiritum dæmoniacū A impurum. (Contrà Theſſ. 1, c. vlt. τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, ſpiritum ne extinguite, id eſt Dei afflatum in mentibus veſtris refulgentem) Item πνεύματα πλάνα, 1 Tim. 4. At pro ἀκάθαρτον ſiue πονηρὸν πνεῦμα, quæ paſſim obuia ſunt, ſine adiectione legitur & τὸ πνεῦμα. vt Matth. 4, ἀνήχθη εἰς τὸν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Et 8, ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ. Alias τὸ πνεῦμα vtplurimum ponitur pro τὸ ἅγιον Πνεῦμα, Spiritus ſanctus. ‖ Πνεῦμα, Sententia membris conſtans, vt Periodus. Budæus ex Hermog. Tomo 4, pag. 90. B

COMP. Πνευματικὴν, ης, ἡ. Ramex ventoſus. Is genere (vt Paul. Ægineta ait) αἰνεύρωμα eſt, vt qui dilatatione fiat à flatulēto ſpiritu. Hæc Gorr. qui etiam addit, duobus modis id accidere, vt ibi videbis. Id malum intelligendum putat Marcell. Virg. apud Dioſcor. libro 4, cap. 69, per ὄρχις πεφυσωμένος, id eſt teſtes inflatos.

COMP. Πνευματμάχος, ου, ὁ, Qui cum ſpiritu ſancto pugnat, Spiritui ſancto repugnās, vel etiam Spiritū C ſanctum oppugnans. Vide can. 1, concil. Conſtātinop. Legitur & apud Theophylactum, necnon apud Baſilium, apud quem Bud. interpret. Qui malè de Spiritu ſancto opinatur.

COMP. Πνευματοῦν, In ſpiritum conuerto.

COMP. Πνευματοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Qui afflatu numinis inſtinctus fertur. Alii, Spiritu lymphatus. Budæus interpretatur, Deo plenus, vt θεοφόρος: afferēs hunc locum ex Damaſceno 148, πάντα γὰρ οἱ θεηγόροι ἀπόστολοι καὶ θυηπόλοι διδάσκαλοι καὶ πνευματοφόροι πατέρες, ὃν καταχθὲν Θεοῦ κατὰ θέμιν γεγονότες, ἐνθέου σοφίας ἐδέξαντο. Idē Budæus affert ex præfatione operum Dionyſii Areopag. πνευματοφόρος Παῦλος, Spiritu afflatus: addens, pro eodē ibidē DICI Χριστοφόρος, vt ὑπὲρ τὸν Χριστοφόρου Παύλου. D

VNDE Πνευματοφοροῦμαι, Afflatu numinis inſtinctus feror, vel Numine afflor. Eiuſdē cum πνευματοφόρος ſignificationis EST Πνευματεμφορής. In lex. meo vet. πνευματέμφορον σῶμα exponitur τὸ ὑπὸ πνεύματος πεπληρωμένον.

COMP. Πνευμάφαλος, Cui vmbilicus à flatu protuberat. ſpecies eſt τοῦ ἐξομφάλου. Gorr. Apud Galen. in Defin. med. LEGITVR Πνευμόμφαλον, quod eſſe dicit τὸ αὐθόρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ. E

COMP. Ἀπνεύματος, ου, ὁ & ἡ, Qui vento caret, Qui à vento non perflatur. Oppoſitum τῷ πνευματώδει.

Παρέγραφα autem SVNT, Πνευματώδης, εος, ὁ & ἡ, Spiritu plenus, Ventoſus. vt Plu. Sympoſ. 3, οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμβροι τόποι, loca quos venti crebrò perflant. Et τὸ τοῦ πυρὸς πνευματῶδες, apud eundē, Sympoſ. 4, Flatuoſa ignis pars, Id quod ſpirabile in igne natu- F ræ eſt. Cibi verò πνευματώδεις dicuntur Qui flatus mouent, Qui inflant. Plut. Problem. Rom. τὸ ὀσπρεια πνευματώδη. Athen. l. 8, de polypis & ſepiis, πνευματώδεις γάρ εἰσι. quamobrē & ad venerem incitare ait: nam τὴν τῶ ἀφροδισιασμῶν καιρὸν πνευματώδεσι τοσσδεῖδε διαθέσεως. vbi πνευματώδη διάθεσιν dicit de cōſtitutione corporis flatib⁹ obnoxia. Et πνευματώδης ὄγκος apud medicos, Tumor flatuoſus, Tumor è flatu excitatus, Tumor ex inflatione. Ab Hippocr. πνευματώδης dicitur non ſolùm ὀξέμπνευσμῶδος, (Inflatus, Flatu diſtētus) ſed etiā ὁ δύσπνοις, id eſt, Qui ægrè reſpirat. NAM Πνεῦμα ſæpe ab eodem pro δυσπνοια etiam ponitur, inquit Galenus in Lex. Hippocr. Idem Galenus in lib. Hippocr. De victus rat. in morb. acut. comment. 3, ſect. 115, πνευματώδεις δὲ οὐς ὅτι πολὺ ὄνομαζουσι πυῖ κατὰ τὸν ἐν τῷ σπόνδυλον ἀέρος δεσμῶνος, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ τοὺς ἐμπνευματουμένους. Πνεύματώδη χράμματα apud Plat. in Cratylo, literæ quæ cū flatu ſeu ſpiritu pronuntiantur, vt φ, χ, σ, ζ. G

ITEM Πνευματικὸς, ου, ὁ, Spiritualis, Spiritalis, Qui à ſpiritu cietur. vt πνευματικὰ ὀργανα. Vitruu. lib. 10, cap. 1, Eſt autem vnum machinarum genus ſcanſoriū, quod Græcè ἀκροβατικὸν dicitur: alterum, ſpiritale, quod apud eos πνευματικὸν appellatur: tertium, tractoriū. id autem Græci βαύκαυσιν vocant. Et mox, Spiritale eſt, quū ſpiritus expreſſionibus impulſus, & plagæ vocéſque organicas exprimuntur. Vide Ἐμπνευστος. Item in homine H πνευματικὰ μόρια, Membra ſpiritalia, ſeu Quæ ſpiritui ſeruiunt, vel Quæ ſpirabilis naturæ ſunt. Et πνευματικοὶ πόροι, Meatus ſpiritales, hoc eſt Meatus ſpiritui ſeu reſpirationi ſeruiētes. Plut. Probl. Rom. πῶς γενόμενα τῶν πνευματικῶν πόρων. ‖ Item Flatibus obnoxius. (peculiariter autem Ventorum flatibus obnoxius.) Ventoſus, vt πνευματώδης. Theophr. De cauſ. pl. lib. 4, c. 13, εἰ θιαύτη τοῦ ἀέρος ἡ ψυχρότης ὥστε ἔνυδρός πως εἶ), καὶ μὴ πνευματικὴ. vbi etiam reddere queas Ventis perſpirabilis. ‖ Item Inflatus, Flatu plenus, Flatu ſeu ſpiritu diſtētus. quam ſignificationem habet etiam πνευματώδης. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 7, πνευματικῶν χρωμένων τῶν ὑστερῶν. vbi à Budæo quoque πνευματικὸς redditur Inflatus, Flatibus plenus. Apud medicos itidem πνευματικὴ ἕξις, Habitus corporis flatibus plenus: vt ſuprà habuimus πνευματώδης διάθεσις. Sicut porro πνευματώδεις cibi dicuntur Qui Flatus cient, Inflantes, ita & πνευματικοί. Plut. Probl. Rom. τοὺς σιτοῦσιν παρρμᾶ, διὰ τὸ φυτώδες καὶ πνευματικόν, de leguminibus, quæ ibidem πνευματώδη eſſe dixit. Confer cum hoc loco quendam in Πνευματώδης citatum. Athen. lib. 7, ex comico quodā, — βρωμάτων Πνευματικὰ καὶ δυσπεπῆ. Idem Athen. lib. 3, initio de fabis, χλωροὶ μὲν εἰσὶ πνευματικώτατοι ξηρανθέντες δ', ἥκιστα πνευματῶδες. vbi etiam nota πνευματικὸν εἶ), & πνευματῶδ, ſynonymos vſurpata. Libro autem ſecundo pro πνευματικὸς dicit πνευστικος. Apud Dioſcoridē verò lib. 2, c. 129, de lēte, pro πνευματικὸς σιμάχου καὶ ἐντέρων, non dubito quin reponendum πνευματωτικὸς, de quo paulo póſt. Plinius lib. 22, cap. vlt. de lente itidem dicit, Stomachū inflat. ‖ Πνευματικοὶ dicti ſunt & medici quidā, qui à flatu ſeu ſpiritu in corpora ſubeunte, omnia vel ſecundum naturam ſe habere, vel in morbos incidere cenſebant. Forſan Hippocr. aut quiſquis autor libelli De flatibus, huic ſectæ occaſionem præbuit. Gorr. ‖ Rurſum pro Spiritualis, à πνεῦμα ſignificāte Spiritū ſanctū. vt ἄνθρωπος πνευματικὸς, nimirum ὁ φρονῶν τὰ τοῦ πνεύματος. cui opponitur ὁ ἀρχικὸς & ὁ ψυχικός. Et πνευματικὸν σῶμα, 1 Cor. 15. Ἀλογία πνευματικὴ. Epheſ. 1, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, Epheſ. 5, Coloſſ. 3. σοφία καὶ σύνεσις πνευματικὴ, Coloſſ. 1. πνευματικὰ χαρίσματα, Rom. 1, 2. Cor. 12. Item apud Gregorium, παντὶ πνευματικῷ πληρώματι καὶ συνήματι, omni ſpirituali ſupplemento atque cœtui. B. VNDE Πνευματικῶς, Spiritualiter, in 1 epiſtola ad Corinth. cap. 12. ‖ Πνευματικὸς exponitur etiam Pulmonis inflammatione laborans, Pulmonarius.

ITEM Πνευματίας, ου, ὁ, idem cum πνευματόμφαλος, teſte Gorr. Vide ſequens πνευματόω.

Item DIMIN. Πνευμάτιον, q. d. Flatuſculus. Athen. l. 3, ex comico quodam, φρόφοι καὶ πνευμάτια γιγνόμενα τὸν κεκλημένον Ἀθηναίοις πιόδοι.

Παρῆκται ab eodem πνεῦμα, etiam VERB. Πνευματόω, ῶ, Flatu ſeu ſpiritu impleo, Flatus excito. Athenæus libro 9, ex comico quodam, ἵνα διεγείρας πνευματῶν ἀέρα. Item cibus aliquis πνευματῶ, Flatus excitat in corpore, Inflat. Vide in Πνευματικὸς, ex Athenæo. Paſſiuum Πνευματοῦμαι, Flatibus impleor, Inflor. Πνευματούμενοι (inquit Gorræus) dicuntur ab Hippocrate, (ſeu quis alius eſt autor Prorrhet.) quibus magna eſt & frequens reſpiratio, quos ὀ τῷ περὶ διαίτης ὀξέων Hippocrates πνευματωθέντας appellat. Poſſunt tamen & ii intelligi quibus venter flatu diſtenditur. Vocantur & ab Hippocrate πνευματίαι, vt ſcribit Galenus libro tertio, περὶ δυσποιίας. Vide & Πνεῦμα.

‖ Πνευματοῦν, In ſpiritum verto. Bud. ex Ariſtot. Probl. ſect. 2, τὸ χειμῶνος συστελλόμενον ἐν τῷ θερμῷ ἐκπνεῖ καὶ πνευματοῦται ὑπὸ τῶν ὑγρῶν. In 3 De cælo, διατμιζόμενον καὶ πνευματούμενον τὸ ὑγρὸν γίγνεται τὰ περιέχοντα τοῖς ὄγκοις αἰγκεῖα. Vtitur & libro 3 De gener. animalium, cap. 3. vbi Gaza πνευματοῦται interpr. modò Vertitur in ſpiritum & euaneſcit, ſeu In ſpiritum euaneſcit: modò Spiraſcit.

VNDE Πνεύματωσις, εως, ἡ, Inflatio. Paulus Ægineta lib. 3, cap. 38, πνεύματωσις γαστρὸς, ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ ῥύσεις. Oribaſius ad Eunap. l. 4, cap. 85, quod περὶ πνευματώσεως inſcribitur, ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ ῥύσεις, χυμῶν ἢ σπερμάτων εἰς ἀτμοὺς διαλυομένων, ὑπὸ θερμότητος σωιόντα χλιαρᾶς. ET Πνευματωτικὸς, ῆ, ὁ, Inflandi ſeu flatus

excitandi vim habens, Qui inflare seu flatus ciere solet. Athenæus lib.9, de rapo. Item Dioscor.l.2,c.134,& ipse de rapo, πνευματωτικὴ, ὀδυνῶν παυστικὸς γλυκυπικρή. (Vnde apud Pliniũ lib.20,cap.2, Democritus rapa abdi cauit in cibis,propter inflationes) At c.137, de rhaphano,dicit πνευμάτων γλυκυπικής: & cap.130,de phasiolo,φυσώδης,πνευμάτων καινοπικός. Sic suprà πνευματώδης, πνευματικός, & infrà πνευστικός. COMPOS. Ἐκπνευματόω, ῶ, In spiritum verto. ‖Item,Flatibus effero seu extollo, Flatu exagito,Inflo. vnde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, id est πνεύματι ἐκταραχθεῖσα, vel ἐπαρθεῖσα, inflatum & tumidum mare ob vim ventorum à quibus exagitatur. Alio autem sensu Virg.Freta spirantia. COMPOS. ET Ἐμπνευματόω, ῶ, itidem Inflo, Spiritus flatúsque ingenero,Spiritus seu flatus commoueo in. Alexand. Aphrod. Sic Athen.lib.2 ex Diphilo de castaneis, παῖ ὦ ἑφθῆνας ἐμπνευματοῦ ἥδιον. Similem locum vide in Πνευματικός. Item Flatu incito, Ventorum vi incito. Luc.in Lex. ἐμπνευματωμένου τὸ ἀκάτου ἀφροῤῥοσάντα καὶ ἀκροωμένα. id est πνεῦμα σὺν ἐπιχθείσης.verba sequẽtia vide in Ναυσπέδη. VNDE Ἐμπνευμάτωσις, εως,ἡ, Inflatio,Flatuum ingeneratio. Athenæus ibidem de nucibus, ἐμπλεκόμενα τοῖς σπείοις ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς θύρας τοῦ σκευάζειν. ET Ἐμπνευματωτικὸς, Inflandi vi præditus,Flatus ingenerans, Inflans. idem cum πνευματικός,quod vide. In vulg.lexic. perperam SCRIPTVM Ἐμπνευματικός, sicut & apud Dioscoridem dixi suprà perperam legi πνευματικὸς σπάνιος pro πνευματωτικός. SED ET Ἐμπνευματώδης quod in iisdem vulg. lex. exponitur Flatus mouens, mihi certè suspectum est.

Πνεύμων autem cum πλεύμων infrà ponetur post verba composita.

Πνεῦσις,εως,ἡ, Spiratio,Flatus. Gregor. πνεῦσις ἀέρος, aeris spiratio.

Πνευστικὸς,ὴ,ὸν, idem cum πνευματικὸς proximè præcedente. Athen.lib.2 ex Diphilo de lactucæ foliis, πνευστικώτερα ὅτι καὶ ὀσφρανικώτερα καὶ ἀνεκκριτικώτερα.

Πνευστάω,ῶ,Anhelo,Crebrò spiro seu respiro,Et quasi dicas Spirito. est enim frequentatiuum.Apud Suid.ἐπιπνευστῶν ἡμίπνοις ὑπὸ τοῦ βρόχου. vbi ipse exponit φυσῶν, ἐμπνέων. quod accidere solet iis qui spiritum diutius continuerunt, vt quum curritur, aut aquæ subeuntur. vide alium Luciani locum in Κονίω, Tomi 2,semipag. 335,A. Bud. ex Aristotele μὴ πνευστᾶν pro Continere animam. Poeticè DICITVR Πνευστόω,vt κομόω pro κομάω. Epigramm.lib.2, in medicos, Καὶ τὰ μὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστόων,crebrò anhelans. Vide locum Celsi in Δύσπνοια. Exponitur etiam Spirandi difficultate laboro, Ægrè respiro.

Ἄπνευστος,ου,ὁ &ἡ, (interdũ ET Ἀνάπνευστος) Destitutus facultate respirandi. Item Exanimis, quod consequitur. Odyss.ε,— ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἀσθμαίνων κεῖτ' ὀλιγηπελέων. Hesiodus autem dixit in Theogonia,— κεῖτ' ἀνάπνευστος καὶ ἄσθμαος,additá ob metrum syllaba. ‖ Affertur & pro Flatu venti carens. ex Theophrasto.

Ἀπνευστί,aduerbium,Sine respiratione. Item, Sine interspiratione,vt Plinius loquitur, Vno spiritu. Athen.l. 10, ὁπόσα τῷ χεῖρε ποιήσαντα δεῖ ἔλκειν ἀπνευστί. Et ἀπνευστὶ θεῖν apud Lucianum,Currere sine interspiratione,Represso spiritu. Et ἀπνευστὶ ἔχειν apud Platonem in Symposio,Continere seu reprimere spiritum, ἀπνευστὶ χρόνον ἔχοντα πολλὰ παύεται ἡ λύγξ. Et ἀπνευστὶ πεῖν, Ductim bibere,secundum Priscianum,l.15. Vide locum quendam Plinii in Διαπνέω.

Ἀπνευστὶ vulgò interpretantur Facilè,in hoc Demosthenis loco Pro corona, σωκελεχῶς ῥήματα καὶ λόγους, ἀπωείρει τοῦτοις σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Sed non video cur hãc significationem necesse sit ei tribuere, quum propriã locus admittat. Vetera tamen scholia itidem ἀπονηπὶ exponunt.

Ἀπνευστίζω,id est ἀπνευστὶ ἔχω, Contineo seu reprimo spiritũ. Aristot.in Probl.ἐάν τις ἀπνευστίζῃ, παύεται ἡ λύγξ.

C.Εὔπνευστος, idem cum Εὔπνοις: oppositum præcedenti Ἄπνευστος. VNDE Εὐπνευστία,ας,ἡ,idem cum εὔπνοια,Spiritus facilitas,Facilis flatus.

A Πνοὴ,ῆς,ἡ,Flatus,Spiritus. idem cum πνεῦμα. Aristoph.αὐλῶν πνοὴ,tibiarum flatus, nimirũ flatus qui è tibia inflata exit. Vide in Εἰςπνέω. Idẽ in Nubibus,— πλὴν πνοὴν Βίᾳ βαδίζειν ἀνθυπόῤῥοπτον γίνου. nimirũ quoniam orrhopygium τῆς ἐμπίδος est γενὸν & δῆλεπτον. Plutarchus Pericle,ὑπεικεῖν καὶ συνεκδίδοναι πᾶσι δόξαν θυμίαις,ὥσπερ πνοαῖς, τοῦ πλοῦν. Vbi πνοὰς vocat Ventorum flatus, Ventorũ spiramina,quæ & πνεύματα. Dorica epenthesi DICITVR Πνοὴ,(vt χροιὰ pro χρόα) quod tum apud Pindarum legitur tum apud Homerum frequentissimo in vsu est. Od.ο, λιάσθη Εἰς πνοιὰς αἰέμων. Iliad.ρ, πνοιαὶ δυνέουσι Παιωνίων ἀνέμων. Odyss.β,— πέσοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. At Iliad.μ,de aquila, πέσετο πνοιῆς ἀνέμοιο. Il.τ, ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θεοῖ,ὦρτο. vbi πνοιῇ ζεφύροιο,vt Iliad.ε,πνοιῇ βορέαο. Alicubi genitiuus omititur. Il.π,ἅμα πνοιῇσι πεσέσθην. Iliad.λ, Σπάσε ποτὶ πνοιὴν τοῦδε δὲ δὴν ἄλος. Iliad.ν, Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. At Iliad.υ, de hasta vibrata,— καὶ ῥ' ἀθὴν Πνοιῇ Ἀχιλῆος πάλιν ἔστρεψ,sumpta metaphora ab iis quæ vi venti repelluntur. Il. φ, de piscibus in Scamãdro inflammato ardẽtibus, Πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο. Nisi in his duobus locis πνοὴ malis accipere pro valde citato impetu. Schol.in posteriore loco πνοιῇ exponit θερμῇ. Eustathius in præced.αἰεμαίαι.πτί.

C.Πνοηπὺς,οδος,ὁ καὶ ἡ, Ventos pedibus suis æquans, Ventorum flatibus comparandus pedũ pernicitate. Idem cum ἀελλόπους. Homerus dicit ἅμα πνοιῆς αἰέμοιο θέων, seu πετόμενος. Hesych.πνοηπεῶν exponit ταχύ.

Πνοὸς,ου,ὁ, idem cum πνοὴ,Flatus, Spiritus. Hesychio est non solùm πνοὴ sed & φθόγγος.

C. Ἄπνοος, (ET Ἄπνους, per contract. vt ἄπλοος & ἄπλους) ου,ὁ καὶ ἡ,Flatu carens,vel Flatum non emittẽs. Aristoteles Meteorol.2, καὶ τοῦ τοῦ ἄρκτου νήνεμα καὶ ἄπνοα, Laertius, πεσὸν τοῦτο τεταγκότα ἡμέρας σωτηρῆν ἄπνοον καὶ ἄσηπτον τὸ σῶμα. vbi ἄπνοον quidam interpr. Nihil efflans odoris, seu expirans, (qui alioqui teter esset.) Conueniet autem cum ea signif. quam habes infrà ex Callim. Apud Suidam autem in vocabulo ἄπνοι,perperam legitur,ὡς λῆμ' ἔχεις σωτηρῆν ἄπνοον καὶ ἄσηπτον τὸ σῶμα. Ἄπνοις,Non respirans, Respiratione carens,& per consequens Exanimis. Hesychio ἄψυχος, νεκρὸς, item ἄφωνος. Ἄπνοα Callimacho,Nullum odorem afflantia,Quorum odor euanuit. INDE Ἀπνοία,ας,ἡ, q.d.Carentia flatus seu venti. Item Tranquillitas à vẽtis.γαληνία. Item Priuatio facultatis respirandi.

C.Δύσπνοος, ET Δύσπνους,Qui ægrè spirat,Spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr. τὸ δύσπνοον appellat πολὺ δύσπνοιαν. VNDE Δυσπνοία,ας,ἡ,Spiritus difficultas, Quũ ægrè respiratur. Cels.lib.4, cap.4. Est etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi cõsistit. Sed hæc dum modica est, neque ex toto strangulat, δύσπνοια appellatur: quũ vehemẽtior est, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit, ἄσθμα: quum accessit id quoque ne nisi recta ceruice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια. Gorræus, Δύσπνοια, Spirandi difficultas, symptoma est læsæ respirationis,commune orthopnoicis, pleuriticis, peripneumonicis,synanchicis, & aliis plerisque malè affectis, à quo ægri δυσπνοϊκοὶ appellãtur. Galen.tamen libro 7 θεῶν κρίσεως,sic eos simpliciter scribit à veteribus vocatos quibus bronchia pulmonis crassis & viscosis humoribus sunt obstructa,& in quibus medicamenta,præterquam quòd incidunt atque attenuant, humectandi etiam facultate prædita esse oportet. Aetius addit, sic propriè dici qui febris omnino expertes sunt, nec grauitatem pondúsque sentiunt, nec febricitantium in morem calidum spirant. Celsus ab orthopnoicis, qui & asthmatici dicuntur, sola causæ magnitudine distinguit, δύσπνοιαν scribens esse spirandi difficultatem, non omnem quidem,sed eam quæ modica est, neque ex toto strangulat. Nam quum vehementior est, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit, ἄσθμα appellari. Xenophon Cyneg.δῆλα δύσπνοιαι πιπλοῦσι,respirandi difficultate concidunt. Athenæus l.11,ex Nymphide Heracliota, ἔλαθεν ὑποδραμόντας, ὥστε δῆλα πάθος ἡ δυσπνοία αὐτὴν συνεβήναι καὶ πνιγμῷ. VNDE Δυσπνοϊκὸς

Δυσπνοϊκὸς,ου,ὁ, Qui ægrè spirat, Spirãdi difficultate laborans. Vide in præcedenti Δύσπνοια. Apud Plinium quoque Dyspnoicus legitur, vt & Dyspnœa. ET Δυσπνοέω,ῶ,Spirandi difficultate laboro, Ægrè respiro.vnde particip. δυσπνοοῦντες apud Diosc.l.4. sed perperam ibi SCRIPTVM Δυσπνοοῦντες.

C.Εὐθύπνοος,Rectà spirans,Cuius flatus in rectum procedit. Apud Aristot.De mundo,εὐθύπνοοι ἄνεμοι,Venti flatus rectos habentes. quibus ibidem opponũtur οἱ ἀνακαμψίπνοοι,quorum flatus reflectitur.

C.Εὔπνοος, ET Εὔπνους,Bene spirans,Cuius spiracula bene aperta sunt, Sine vlla difficultate spirans seu respirans: oppositum præcedenti δύσπνους. Apud Xenophontem ὑπνεώτεροι μυκτῆρες,Magispatulæ nares.Nares per quas spiritus facilius attrahitur. ‖ Item Perflabilis,vt Cicero loquitur, Qui facilè perflatur, Ventis expositus, seu Flatibus peruius. vt εὔπνοι τόποι apud Theophrastũ. At εὔπνοις ἀήρ apud eundem redditur potius Cõmodè spirans. Sic Pallad.lib.1,cap.6, Aer oleas tepidus iuuat, & ventus mediocris sine vi & horrore perflabilis. Vbi Perflabilis actiuam significationẽ habet, (cõtrà quàm apud Ciceronem) sicut & εὔπνους. Plutarchus Alexandro, pag.1247 meæ editionis, εὔπνοον τὸν ἀέρα καὶ καθαρώτερον παρέχειν, Flatu suo non offendentem, & puriorem,Sine noxa perflabilem. ‖ Εὔπνοις,Bonum odorem spirans, seu Suauem ac iucundum spirans odorem. vt οἶνος εὔπνοις,Dioscor.Item,Suauiter spirare faciẽs, Halitum oris commendans. Nam apud Dioscoridem εὔπνοον ἄνισον exponitur, Anisum oris halitum iucundiorem faciens. VNDE Εὐπνοία,ας,ἡ, Cõmoda spiratio,Facilè spirare seu respirare. At ἐν ἀπνοίᾳ ὄζει exponitur Spiritui afflanti placidè patet. ITEM Εὐπνοέω,ῶ, Facilè spiro, Nulla spiritus difficultate laboro. Exponitur etiam Sum in perflatu, ex Plinio: Perflatus liberè capio,ex Columella.

C.Ἡδύπνοος, SIVE Ἡδύπνους,Iucundum odorem spirans,Gratũ spirans,vel Grato odore spirans.ἡδὺ πνέων, Homero. Legitur ET Ἡδύπνοιος in Epigr.pro eodem, quod ad Πνοὴν referendum erit.

C.Ἡμίπνοος, ET Ἡμίπνους, Dimidiatum tantùm spiritũ edens,Spiritu tantumnon priuatus,Semianimis. Vide in Πνευστάω.

C.Καλλίπνοος, ET Καλλίπνους,Pulchrum spirans,Gratum spirans,Suauiter spirans, idem cum ἡδύπνους.

C.ΑΝΑπνέω,Respiro.Plato Euthydemo,καὶ πρὶν αὐαπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον. Homerus Iliad.λ,— αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀσπασίως φθόγγης ἀνέπνεον ἔκτορα δῖον. vbi Eustathius ait αὐαπνεῖν significare ὀλιγοπνόης πνοῆς ἀνάκτησιν. id est,respirationis amissæ recuperationem. Animalia dum viuunt,dicuntur εἰςπνεῖν & ἐκπνεῖν, id est,spiritum attrahere & emittere: & εἰς τὸν ἀέρα ἀναπνεῖν, quasi Sufflare in aerem: accipiendo Sufflare pro Sursum flare. Secundum quosdam ἀνάπνοη (quod est nomen verbale ab hoc ἀναπνέω) est propriè Respiratio quæ fit pulmonibus & pectore. Ἀναπνέω cum genitiuo, vt Latinè Respiro,cum præpositione à. Homerus Iliad.τ, ἀναπνύσειε πόνοιο.& Iliad.π,ἀναπνύσασι πόνοιο. Apud eũdem, ἀναπνεῖν κακότητος, Iliad.λ, quod Sophocles dicit ἀναπνεῖν κακοῦ. Est autem ἀναπνεῖν πόνου, siue κακοῦ, Respirare à labore,siue ab ærumna. id est Recreare se,vel Relaxationem aliquam habere à labore. Sunt autem qui velint subaudiri vbique ante hos genitiuos præpositionem ἀπό. Homerus iungit etiam participio, vt Iliad.λ & σ & τ,ἀναπνύσασι πιεσόμενοι, pro ἀναπνύσασι τοῦ πίεσθαι. Sæpe etiam per se positum, idem significat apud eum,videlicet Relaxationem accipere, Animum recipere, & quasi Recolligere seipsum. In vulgatis lexicis ponitur locus hic, (sed non additur cuius sit) in quo accusatiuum habet, ἵν' ἀναπνύσωσιν ὠνητὴν γέλωτα, & exponitur, Venali sese risu oblectent,licentiore laxamento.

Ἀναπνοὴ,ῆς,ἡ,Respiratio,idem quod ἀνάπνοη. Aristoteles in Problematis,ἡ ὠδὴ ἔκπνευσις, δίωσίς ὄζειν ἡ δὲ ἀνάπνοὴ σωματαγή. ‖ Apud Homerum pro recreatione seu relaxatione. vt Iliad.λ,— ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. Apollonius Argonauticũ lib.2,— ἦεν ἀνάπνευσις μεγάλοιο.

Ἀναπνευστικὸς,ου,ὁ, Respiratiuus, Vi respirandi præditus. Apud Alexandrum Aphrodiseum τὰ ἀναπνευστικὰ exponitur Meatus respirandi, Respiracula, Respirationis partes. Idem Alexander Aphrodis.τοῖς μαλακύνοισι τὰ ἀναπνευστικὰ, de phonascis pæana citaturis, vbi Turnebus vertit Arterias præmolliunt.

c.2.Δυσαναπνευστος,ου,ὁ &ἡ, Ægrè respirans. Idem cum δύσπνοις. AT Ἀνάπνευστος idem cum ἄπνευστος. Hesiod.Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄσθμαος.

Ἀναπνοὴ,ῆς,ἡ, Respiratio. Plato in Timæo, πνεῦμά τι οὐκ ἐῶν τοῦ ἐξωθεν δεόμενον ἀναπνοῆς.id est,Ciceroneinterprete, Neque erant aere circumfusa extrema mundi, vt respirationem requireret. Aristoteles, τῆς δὲ ἀναπνοῆς τὸ μὲν ἐκπνοὴ ὄζει, τὸ δὲ εἰσπνοή. Alexander Aphrodiseus, διὰ τῆς ἀναπνοῆς ὁ εἰσιὼν ἀήρ. Secundum quosdam ἀνάπνοη propriè Respiratio ea quæ fit pulmonibus & pectore. Ἀναπνεῖν πυνθάνεσθαι exponitur Spiritum accipere & reddere. Apud Plutarchum in Romulo,ἀναπνεῖν αὖτις ἀπολαβεῖν,id est ad verbum,Respirationem eiusinterclusisse. quidam verterunt, Eius animæ meatus occlusisse.

‖Ἀναπνοὴ, Spiraculum, secundum quosdam: qui hunc Aristotelis locum in libro De mundo, πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ita verterunt, Multæ spiracula habent emissariáque vaporis. ‖ Ἀναπνοὴ exponitur etiam Vapor, apud Basilium in Epist. ‖ Apud Plutarchum pro relaxatione, vt apud Homerum αὐάπνευσις. Sic apud Basilium, χαρίσασθαι ἡμῖν πνα τῆς μακρᾶς πόνων ἀναπνοῆς.

D Ἀναπνοία,idem quod ἀνάπνοη.

Ἀμπνέω, SIVE Ἀμπνείω, poeticè pro Ἀναπνέω, Respiro. Vnde participium ἀμπνύσας apud Apollonium Rhod. Sed & ex Luc. affertur ἄμπνυσον τὸ δὲ νοῦ pro A malo respira.

Ἄμπνευσις,εως,ἡ,Respiratio.idem cum ἀνάπνευσις seu ἀνάψυξις. Legitur apud Suidam in Ἀπνύσσω.

Ἀμπνοὴ,ῆς,ἡ,Respiratio:pro ἀναπνοή. Sophocles Aiace,p. 25 meæ editionis,οὐκέτ' ἀμπνοαὶ ἔχοντα,pro οὐκέτι ζῶντα. Sic Latini Spirare vsurpant & Vesci aura.

c.2.Ἐπαναπνέω,Insuper respiro. Ex Herodoto, ἐπαναπνέειν τὰ ἔπια pro Effundere.

c.2.Προαναπνέω,Prius respiro. Apud Plutarchum De primo frigido, ἀέρα μαθεῖσα καὶ προαναπνεύσασα λεπτὸν, Turnebus vertit, Simulac aerem tenuem remiserunt atque respirarunt.

C. ΑΝΤΙπνέω,(pro quo poeticè seu Ionicè DICITVR Ἀνιπνείω) Reflo,Contrarium flatũ emitto,Spiro contra. Cum datiuo. vt apud Phocylidẽ,ἀνιπνείειν ἀνέμοισι, flare aduersus ventos. Item, Ἀνιπνεῖ πνεῦμα ταῖς ναυσὶ, flatus est nauibus aduersus. Metaph. τύχη ἀνιπνεῖ dicitur,vt & Reflare apud Latinos.

Ἀνίπνοος, ET Ἀνίπνους,Reflans,Spirans aduersus. VNDE Ἀνίπνοια,ας,ἡ, Flatus aduersus, Ventus contrari⁹. ὀναίπνοη πνοὴ,seu ὀναίπνοον πνεῦμα, Ventus à prora surgẽs cui opponitur οὔριον πνεῦμα, qui à puppi comitatur euntes. vt ἀνίπνοιαι χρησαι ὠφέλος,aduerso vento vsus. Herodianus lib.5,φασὶν ἀνίπνοιαι χρήσασθαι, ἐπανάγοντες αὐτὸν τὸν πνεῦμαν εἰς τὴν πρωΐαν. Sic apud Cicer. Delatas in Vticam reflatu hoc.

C.ΑΠΟπνέω, SIVE Ἀποπνείω,(quod poetis peculiare est) Efflo,Exhalo,Spiro,cum accusatiuo, apud Hom.Iliad. ζ,Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ponitur enim ἀποπνείουσα pro ἀποπνέουσα.inserto ι metri causa. Sic Odyss.η, Πικρὸν ἀποπνείουσ' ἁλὸς πελυβενθέος ὀδμήν, Efflantes odorem maris. vel Emittentes, aut Spirantes. Apollonius autem dixit πίον ἀπέπνει, pro πίλιν ὀδμὴν ἀπέπνεε,Argonautic.lib.2,πίον οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. ‖In prosa verò iungitur potius genitiuo, vt apud Luc, ἀποπνέων μύρου, Spirans vnguenta, vel Olens vnguenta.Sic dictum est ἀκράτου ἔωθεν ἀποπνέων.& ab Eusebio, αὔλου καὶ ἀκηράτου ὠωδίας ἀποπνεῖν. ‖ Interdum etiã ἀποπνέω sine casu ponitur pro Odorem emitto, & ita vt eum amittã. Theophr.lib.9, de dictamo loquẽs, πλέκασι δὲ καὶ τὰς δεσμίδας ἐν ταφθῆκι καὶ κατακάμνω, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν. ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαι. Sic dicitur δῆλα πνέω.

Ἀποπνέω non tantùm ad odores pertinet.nã dicitur

θυμὸν ἀποπνείων apud Homerum Il.ν, pro Efflās animā. A
Quinetiam absolutè positum ἀποπνεῖν in eadem signif.
affertur ex Chrysostomo. Rursum ex Plutarcho cum
accus.pro Euomo quasi flatu: in Themist. δυςωδίειαν εἰς
ἀπμίαν φθόνος ἀποπνεῖ. ‖ Ἀποπνέω sine adiectione, pro
Flatum ventris emitto, Pedo. ἀποπνεῖν & δίαπνεῖν pro
πέρδεσθαι dicuntur honestius quàm ἀποψοφεῖν, inquit
Suidas.

Ἀπόπνυσις, εως, ἡ, Efflatio, Exhalatio. pro quo frequētius
dicitur ἀπόπνοη.

Ἀπόπνοη, ῆς, ἡ, Efflatio, Exhalatio, Expiratio. ἐκπνοή.

Ἀπόπνοια, ας, ἡ, Flatus. Theophrastus, ἀφ' ἑκάστου γὰρ τόπου αἱ
ἀποποιαι καὶ τὸ ψόχος τὸ ἀποκαῦον.

c.2. Ἐναποπνέω, Expiro in, Immorior. Gaza ἐναποπνεῖν ἀσυν-
δέτῳ dixit pro eo quod Cic. De senect. In studio mori. Si-
milem vsum habet ἐναπψύχειν apud Eust.

C. ΔΙΑπνέω (pro quo poetica epen hesi DICITVR Δια-
πνείω) Perflo, Perspiro. vt δίαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα.
Pass. Διαπνεῖσθαι, Perflari. vide in sequent. Suid. δία-
πνεῖν exp. ἀποπνεῖν & πέρδεσθαι, dicens esse ἀδιαιμονέστερον C
τῆς ἀποψοφεῖν. Sic & πνοὴ de flatu ventris. ‖ Item Dif-
flo. vt Plaut. Cuius tu legiones difflasti spiritu quasi
vētus folia. Aristot. De mūdo, τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον,
vis ignea difflata, Flatu dissipata & disiecta. Galen. ad
Glauc. διαπνεῖται ὁ πυρετός, Difflatur & euanescit febris.

Διαπνεόμενοι (inquit B.) dicuntur Qui exhalationibus sol
uuntur & exhauriuntur. Plato in Phæd. ἐπιδὰν ἀποθά-
νῃ ὁ ἄνθρωπος, τῷ μὲν νεκρῷ φασὶν οἱ διαλυέσθαι καὶ διαπτῆναι
καὶ διαπνεῖσθαι. A libi dicit, διαπεφυσῆται καὶ ἀπολωλεν. Sic
idem διαπνεῖται interpr. Difflatur, In auras abit. Cui δία- D
πνεῖσθαι synonymum verbum est διαφορεῖσθαι. At Gal.
Therap.8, τῆς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις pro
Qui exhalant per cuticulares meatus fuliginosa, Qui-
bus per poros exhalari huiusmodi vapores solent, vt
idem B. interpr. Vbi etiam nota διαπνεῖσθαι transitiuè
vsurpatum. Sed hoc διαπνέεσθαι pertinet ad præcedēs
διαπνεω significās Perflo, Perspiro, Exhalo per, vel In-
terspiro. vt Cato, Vbi impleuerit dolium, operculo o-
perito, relinquito qua interspiret. ‖ Item Interspiro,
id est Respiro: vt Plin. Raptim & sine interspiratione E
potum. Philo De vita M. lib.1, δίαπνοῦντες δὲ τῆς πομπείας ἐπ' ὀλίγον, vbi paulum modò à pœna respirarant.

Διαπνοή, ῆς, ἡ, Perflatus, Perspiratio. Alexand. Aphrod. l.1,
Problem. ὅπερ δὲ ἐν θώραξι αἱ ἀναπνοή, τοῦτο ἐν τῷ σώματι δία-
πνοὴ δι' ὧν ὁ πνεύμων. Budæus apud Galen. διαπνοὴ inter-
pr. Exhalatio seu expiratio quæ fit per poros.

c.2. Εὐδίαπνοος, ET Εὐδίαπνοις, Perflabilis, Qui perflatus
facilè capit. qua signif. & δύσπνοις suprà. Item Qui per
spiritales meatus facilè transmittitur: quomodo εὐδία- F
πνοων τὸ ὑγρὸν exponitur Humor qui facilè difflatur.
CONTRA Δυςδίαπνοος, Qui ægrè difflatur, Qui per
spiritales meatus ægrè transmittitur, Qui per poros
difficulter exhalatur. Dioscor. l.5, c.9, de iis vinis quæ
ἀσταφίδιτα nominātur, κεφαλῆς εἰσπληρωτικοὶ, μεθης γεννητικοὶ, δυςδίαπνοοι. Vbi Ruell. Ægrius in halitum expi
rant. Alii, Difficilè à corpore excutiuntur & euaporan
tur. Sic δυςδιαφόρητος οἶνος.

C. ΕΙΣπνέω, SIVE Εἰςπνέω, (poetis duntaxat vsitatum)
Inspiro, Afflo. Aristoph. Ranis, δαδουχέ με Αὔρα τῆς εἰς- G
έπνευσε μυστικωτάτη. verba Bacchi ad Xanthiam, interro-
gantem εἰ οὐ κατήκουσεν αὐλῶν πνοῆς. Pass. Εἰςπνέομαι,
Inspiror, vel Aspiror, Afflor. vt ὁ εἰςπνεόμενος ἀὴρ apud
Alex. Aphrod. Aer qui nobis inspiratur, hoc est Aer
qui attrahitur, Aer quem spirantes ducimus.
Εἰςπνεῖν à Lacedæmoniis dictū pro ἐρᾶν, vt in Lex. meo
vet. annotatur. (sic Hesych. ἐμπνεῖμον exp. ἐρᾶμου. Vide
Ἐμπνέω) VNDE Εἰςπνήλης, ου, ὁ, quod ibidem expo-
nitur ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τῶν ἐρώντος εἰςπνεόμενος, Amasius, A-
moris ignibus afflatus. Sed annotatur ibidē, posse & H
ab ἔασθαι deriuari, ὡς τὸ ἔασθαι τοῖς ἐρωμένοις, quasi
ἑασνήλης τις ὤν. Habentur eadem apud Etymol. vbi &
hic Callimachi pentameter additur, Μέμβλεπο δ' εἰςπνή
λαις ὁπόσοι κῦρος ἔοι. Apud Theocr. verò Idyll.12, v.12,
LEGITVR Εἰςπνήλος, quod ipse poeta ait Amyclæorū
esse peculiare vocabulum, & scholiastes exponit ἐρα-

Athen. lib.4, de hydraulico organo, quod nec ἐνπαῖον A
nec καθαπὸν esse dicit, ἐμπνεῦσαι δ' ἴσως ῥητέον, διὰ τὸ ἐμ-
πνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Vitruu. πνεῦμα πνεῦν vo
cari ait, interpretans Spiritale. Vide locum in Πνεῦμα-
τικός. A T Ἐμπνεῦστος ab Hesychio exp. ἄφρων vel ἀφανής.

Ἔμπνοος, ET Ἔμπνοις, per contractionem (vt Ἄπνοος & Ἄ-
πνοις huic oppositum) idem cum ὁ ἐμπνέων, id est Qui
spirat, Spirans. ea significatione qua Cicero dicit Ab
eo spirante, pro Viuente: cui similes phrases vide pau-
lo antè in Ἐμπνέω. Plato epist.8, ἔμπνοις ὤν, Spirās ad-
huc, Aura adhuc vescens. Thucyd. lib.1, μέλλοντες αὐτοῦ B
ἀπψύχειν, ὀξάριοιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐπ' ἔμπνοιν, id est ἔπ πνεοντα.
(vbi etiā NOTA Ἀπψύχειν PRO Ἐκπνεῖν, Expirare, Ef-
flare seu exhalare animam) sic Plutarch. Sympos. 7 sap.
ὀξέθηκαν ὅθι ἡ ψυχὴ ἀνθρώπων ἔμπνοιον καὶ κινοῦν. Idē in
Erot. Ἔμπνοιον, τὸ πνεῦμα τῆς πληρωθεὶς Ἔμφρον δὲ, τὸ φρονῆ-
σον. (Vbi etiam observa, passiuam hanc significationē
ei tribuendo, sonare Inflatū, Flatu repletum. Nisi po-
tius pro Ἐπίπνοιον sit accipiendum) Ἔμπνοος autem in
carmine vsitatius. vt Epigr. lib.2, Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέπο-
νον, spirans & viuum Niobes exemplar. VNDE Ἔμ-
πνοια, ας, ἡ, Ipsa spirādi actio, Spiratio. Vel. Spirare, Viuū
esse. cui oppositū Ἄπνοια, Non spirare, Mortuum esse.

C. ΕΠΙπνέω, ET Ἐπιπνεῖα (poetis vsitatum) Aspiro, Afflo.
Il.ε, ἀμφὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζωγρεῖ ὀπιπνείουσα κακῶς κεκαφη-
ότα θυμὸν, Afflans viuificabat. Od.σ, ὁσσα τε γαῖαν ὀπιπνεί-
ει τε καὶ ἕρπει, quæ terram affiant. vel potius Super terra
flāt, seu spirāt. Magis propriè Hesiod. Theog. αὖραι ὀπ-
πνείουσι θαλάσσαν, Mare afflant, seu Mare perflāt. itidem
suprà dicit, πόντῳ Ἐμπνεύσας. ‖ Ex Eurip. Phœniss. σφα
τὴν Ἀργείων ὀπιπνεύσας pro Incitato exercitu Argiuorū. D
‖ Ἐπιπνείοισι Hesych. exp. ζῶσι. quem vsum habet & τὸ
Ἐμπνεῖν. ‖ Ἐπιπνεῦσαι eidem est ἐφορᾶν, ὀπιπνοπεῖν. quo-
modo & Ἐπιπνεῦν exp. ὀπιθλέπων, locum quendā ex
Alcæo citās qui corruptus est. ‖ Ἰδὲ ὀπιπνεῖν exp. ὀπι-
θυμῆ. cui similē vsum τὸ Ἐμπνεῖν habes suprà ex eodem.

Ἐπίπνοος, ET Ἐπίπνοις, Afflatus. Plato in Menone, ὀπί-
πνοις ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, afflatos & plenos
numine diuino. Idē in Cratylo, ἐπὶ παρ' Εὐθυφρονος ὀπί
πνοις γεγομένοις, ἐπὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ μεστοὶ τε ὄντες ἐκλελή
θεν. Hesychio quoq; ἔπιπνοι sunt οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι. E
VNDE Ἐπίπνοια, ας, ἡ, Afflatus, seu Instinctus afflatūsque diuinus, vt Cicero loquitur. qui etiam dicit Diui-
no quodā spiritu afflari. vt Plut. ὀπιπνεῖσθαι, quod tamen
Pollux ait esse κακόφωνον. (pro eodē dicitur κατέχεσθαι, κα-
τακαίεσθαι, ἐνθουσιάζειν, πληροῦσθαι) Polyb. ὑπὸ μανίας
θείας ὀπιπνοίας πιὸς ἐπιπνέοντα. Vtitur & Plato in Crat.

c.2. Παρεπιπνέω, A latere aspiro, seu Obiter aspiro, Leui-
ter aspiro. Apollon. lib.2 Argon. Ἀρχέτο παρ' ἄστυ ὀπι
πνέοντος. Vbi tmesis est.

C. ΚΑΤΑπνέω, Perflo, Afflo. Pass. καταπνεῖσθαι, Perflari, Af- F
flari. Theophr. De caus. pl. l.4, c.14, de fabis, τὸ δὲ μὴ ἀλ
λοιοῦσθαι καταπνεόμενα, σημαίνει τὴν πληρότητα τῆς ἀναθείας.
vbi καταπνεῖσθαι dicitur de afflatu in ventilatione, vt
Hist. plant. lib.8, c.8, ὁ κύαμος λεπτομόνος ἐὰν ὑπὸ πνεῦμα
τος ἐξωθεῖς ληφθῇ, πραμνὸν ὢν, ἀπεφάνη γίγνεται. Pro quo
Plin. l.18, c.17, Quū vdam quidā venctus afflauit. Idem
Plin. hunc locum Aristot. Hist. anim. l.5, c.5, οἱ δὲ πέρδι-
κες αὐ κατ' αὔεμον γίνονται, αἱ θήλειαι τοῦ ἄρρενος ἐγκυοῦσι γίνονται.
πολλάκις δὲ καὶ τῆς φωνῆς, ἐὰν ὀργῶσι τὴν χῆν, καὶ ὑπὸ πνεύ-
μαθ' ὧν, ἐκ τοῦ καταπνεῦσαι τὴν ἀέρα, sic vertit, l.10, c.33, Si cō-
tra mares steterint fœminæ, aura ab hisflante prægnā- G
tes fiunt. Igitur καταπνέω est Spiro seu flo contra, Aspi
ro, Afflo. Sic pass. voce & signif. affertur ex l.6 Hist. a-
nim. αὖ καταπνευσθῇ τοῦ ἄρρενος πέρδιξ, si contra marem
steterit aura ab eo flante.

Καπνεύμα, ατος, τὸ, Perflatus, Afflatus. Eur. Phœn. καπνεύ-
ματα λώτου, tibias è loto quæ inflantur.

C. ΠΑΡΑπνέω, A latere flo, seu spiro. Item Leuiter spiro.
Dioscor. l.1, c.18, de xylobalsamo. μικρῶς τοῦ παρπνεόντα τοῦ
ὀποβαλσάμου, modicè balsamum (seu balsami odorem)
spirans. Paulo antè, βραχὺ πνέον ὀποβαλσάμου. H

C. ΠΕΡΙπνέω, ET Περιπνέω, Spiro circum.

C. ΠΡΟΣπνέω, Afflo, Aspiro. idem cum ὀπιπνέω & κατα-
πνέω. Aristoph. cum datiuo. ‖ Item Προσπνεῦσαι, Aspi-
rari. verbum grammaticorum. Vide Athen. libro 9, in
Ταώς. vbi inter alia, εἰ δὲ πιαύτη ἡ δασύτης, μήποτε ἀλόγως
κατ' πιὼ τὸ πνεῦσαι συλλαβὴν ὁ Ταῶς, ὡς τοῦ Ἀτταῖκοῦ προσ-
πνεῦσαι. Sed scribendum IBI Ταῶς, vt apud Eustathiū
pag.524, vbi hæc ex Athenæo refert, τὸ Ταῶς πιὼ λήγου-
σαν τοῦ ἔασθαι καὶ ἐδάσυνον. IGITVR Δασύν, & Προσ-
πνεῖν, synonyma. i. Aspirare, vt si Lat. scriberes Tahōs.
Gellius dicit etiam Inspirare alicui literæ hac signif.

Πρόσπνευμα, ατος, τὸ, Afflatus. Apud Suidam in Πνεῦσας,
hæc inter alia leguntur, ὡς πνεῦμα τὸ ἀνηλαμβάνον καὶ συμ-
φερομένον. vbi exponit ὀργιλως.

C. ΣΥΜπνέω, Conspiro. metaphoricè plerunque pro Vno
consensu moliri, vt & συμφυσᾶν. Aristot. Polit.5, σπασω-
πικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, donec conspi
rarit & coierit. Herodian. lib.8, ὅτι Ἰταλία τε πᾶσα συμπ
νεύσοι, Totam Italiam consensisse & conspirasse. Et
lib.7, πολλῶν ἑκατοντάρχων συμπνεόντων. Aliquanto pòst,
μὴ συμπνεύσωσι ἡμῖν, Si nobiscum non conspiraueris.

Συμπνευσμός, ᾶ, ὁ, Cōspiratio, Consensus. ὁμόνοια. Hesych.

Σύμπνοος, ET Σύμπνοις, Qui conspirauit. Hippocrat. De
nat. hum. dicit corpus esse σύμπνοον καὶ σύῤῥυον, in quo
spiritus conspirent, humorésque confluant. Linacer
vertit Conspirabile & confluxile. Respexit huc Galen.
quum dixit lib.1 Therap. λέγοντος Ἱπποκράτους ὀρθῶς ὡς
σύμπνοιον καὶ σύῤῥοον ὄλον ἅπαν τὸ σῶμα, καὶ πάντα συμπα-
θεῖν τὰ τῶν ζώων μόρια. Plutarch. De fato, p.651, τὸ φυσικὸν διοι-
κεῖσθαι τόνδε τὸν κόσμον, σύμπνοον καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα. Epigram. l.2, εἰς λεπτοῖς, — σῶμα ἀεὶ δεῖ σύμπνοον αὔρῃ. Cui similē locū vide in Πνεῦμα, suprà, col.406, G.
VNDE Σύμπνοια, ας, ἡ, Conspiratio: pro quo Gell. dicit
Conspiratus. idem cum συμπνευσμός. Herodian. lib.7,
πιὼ τοῦ Λιβύων εἰς ἑαυτὸν σύμπνοιαν. Vbi Polit. Afrorum
erga se consensum. Itidē B. interpr. Conspiratio, Consensus etiā in bono, remittēs ad Plat. De leg. l.4, p.234.

C. ΥΠΟπνέω, Subtus spiro. vel Aliquantum spiro, Leuiter
spiro. Exponitur & Aspiro.

Π N EY M Ω N, ονος, ὁ, Pulmo: caro mollissima & laxissi
ma, respirationis & vocis instrumentum. Nulla enim
in toto corpore caro rarior, laxior, molliórque est, &
quæ spongiæ similior sit, spumámque sanguinis ma-
gis referat. Hæc Gorr. apud quem plura vide de situ e-
ius, partibus, vasis. Itidem Celsus lib.4, cap.1, Pulmo,
spongiosus, ideóque spiritus capax. Plin. lib.11, cap.37,
Sub corde pulmo est spirandique officina, attrahēs ac
reddens animam: idcirco spongiosus ac fistulis inani-
bus cauus. Et lib.9, cap.7, Spirant autem, confessione
omnium quæ internorum viscerum pulmonem ha-
bent, quoniam sine eo nullum animal putatur spirare.
Hæc attuli vt cōfirmarem etymologiam qua πνεύμων
ὡς τὸ πνεῦμα dici traditur. vnde & apud Pers. — pul-
mo animæ prælargus anhelat: & Lucan. Anheli pul-
monis fibra. Vbi etiam nota Fibra pro λοβός. Plutar.
Sympos. 7, ex Eratosth. Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα πεγ-
γρῆμος. ‖ Item Πνεύμων θαλάσσιος apud Diosc. lib.2,
c.39. Meminit & Athen. l.8. Plinius quoque pulmonē
appellat l.9, c.47, Multis eadē natura quæ frutici, vt ho-
lothuriis, pulmonibus, stellis. Et lib.32, c.10, Pulmonis
marini cinis. Et sub finem capitis, Pulmone marino
si confricetur lignum, ardere videtur.

VNDE Πνευμονικός, ᾶ, ὁ, Ad pulmonem pertinens.
vt πνευμονικὸς τόπος, quod exponitur Locus sub pulmo-
ne constitutus. Sin de homine dicatur, aut alio animā-
te, significabit Qui pulmonū vitio laborat: qui Pulmo
narius à Columella nominatur. ITEM Πνευμονίας,
ου, ὁ, itidem Ad pulmonem pertinens. vt πνευμονίαι λο-
βοὶ apud Poll. l.2, οἱ τοῦ πνεύμονος λοβοὶ, vt ἥπατίαι dicuntur
οἱ τοῦ ἥπατος, Fibras pulmonis appellāt Lucan. Celf. Plin.
& alii. A T Πνευμονία dicitur morbus quidam pulmo-
nis, vt apud Aret. De acut. morb. l.2, περὶ πνευμονίης in-
scribitur cap.1. itidémq; vbi de curatione huius morbi
differit. In ipso tamē cōtextu ab autore VOCATVR
Περιπνευμονία. Ac inter alia hæc ibi legūtur, ὅτι ἡ μεγά
λη πάθοι, ὁκοῖον ἡ φλεγμονὴ, πνιγμὸς, ἀφωνίη, ἄπνοια, ὄλεθρος
αὐτίκα· ἤδε ὅτι ἢν καὶ λέγωμεν περιπνευμονίαν, φλεγμονὴ τοῦ πνεύ
μονος, σὺν ὀξεῖ πυρετῷ. Autor def. med. περιπνευμονία ὅτι
φλεγμονὴ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ ὀξέος καὶ δυςπνοίας. Gorr.
Περιπνευμονία, est pulmonis inflāmatio. Ea autē vel pri-

mùm & per se oritur, nullo præcedẽte affectu: vel aliis morbis succedit, vt distillationibus, anginæ, asthmati, pleuritidi. Symptomata eius sunt febris acuta & ardẽs, spirandi difficultas, grauitas distentióque pectoris, tumor rubórque faciei, sputum sanguinis floridi. Sunt qui ratione nominis adducti negẽt peripneumoniã esse pulmonis morbũ, verùm potius adiacentiũ & vicinarum pulmoni partium: sed constat omniũ veterum testimonio, pulmonis esse inflammationem. Cæl. Aurelianus De morb. acut. l. 2, c. 25, peripneumoniã & ipse appellat. VNDE Περιπνευμονικός, ου, ὁ, vt ῥεμπνευμονικὴ νόσος pro ῥεμπνευμονία. Cels. l. 4, c. 7, Ex pulmone vehemens & acutus morbus oritur, quẽ ῥεμπνευμονικὸν Græci vocant. Eius hæc cõditio est. Pulmo totus afficitur: hunc eius casum subsequitur tussis bilẽ vel pus trahẽs, præcordiorũ totiúsq; pectoris grauitas, spiritus difficultas, magnæ febres, cõtinua vigilia, cibi fastidiũ, tabes. Item Περιπνευμονικὸς dicitur qui peripneumonia laborat: passim apud medicos obuiũ: itémq; apud Plin. sæpe, Prodest pleuriticis & peripneumoni is. Pulmonariã ouẽ Colum. l. 7, c. 5, appellat quæ pulmonis vitio laborat. Est & alius pulmonis morbus: NIMIRVM Πνευμῶδες πάθος. de quo Aret. ῥεὶ χρονίων παθῶν l. 1, c. 12, ἄσθματος ἰδέη τὸ πνευμῶδες, καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύμονος τὸ πάθος ὅκως ἐπ' ἄσθματι. Ex iis autẽ quæ sequũtur, videtur Celsus inter hoc vitiũ & ῥεμπνευμονίαν nõ statuere discrimen, secus quàm Aretæus. AT Πνευμονευτικὰ, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur, quæ & ἐμπνευστὰ dicuntur & πνευματικά. Sic v. l. sed sine autore.

Πλεύμων, ονος, ὁ, Attici dicũt pro πνεύμων. Alcæo apud Plut. Symp. 7, probl. 1, πέγγε πλεύμονας εἴνῳ. τὸ δ' ἄφορον ῥεμπελλεται. Paulo pòst ipse dicit, σπάραγμα ὁ πνεύμων ἔχει καὶ πόροις καταπέτηται. ‖ Itẽ Pulmo marinus, πλεύμων ab Aristot. & Athen. dicitur. (qui à Dioſc. πνεύμων θαλάσσιος) Apud Strab. autẽ sunt qui accipiãt pro maris loco, confusa terra & aqua, inaccesso nauibus: quippe qui dicat, μήτε πορευτὰ μήτε πλωτὰ ἐπαΐοντα, τῷ πλεύμονι ἐοικότα χωρία: cuiusmodi Thulem insulã esse tradidit Pythias. VNDE Πλευμονικὸς, ET Πλευμονία, SIVE Περιπλευμονία, idem significantia cum Πνευμονικὸς, Πνευμονία, Περιπνευμονία. ET Περιπλευμονικὸς à Περιπλευμονία, (vt Περιπνευμονικὸς à Περιπνευμονία) quod apud Marcell. Empiri cum legitur, cap. 33, de agarico, Prodest & iocinoris tumoribus, & quos Græci ῥεμπλευμονικοὺς appellant. ITEM Πλευμονώδης, εος, ὁ & ἡ, Pulmoni similis, Spongiosus ac fistulis inanibus cauus, laxúsque & mollis vt pulmo. Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 16, οὐδὲν δὲ πυκνότερον καὶ γλιχρότερον ὅτι τοῦ ἀσόγγου, καὶ τὸ σώδολον πλευμονῶδες.

AT VERO Πλεῦμος Galeno in Lex. Hippocr. est ἡ φθόη vel τὸ πλευμῶδες πάθος. quo nomine accipere videtur id quod ab Aretæo dixi πνευμῶδες πάθος nominari. Sunt quibus πλεῦμος & πλευμονία idem esse videãtur, pulmonis nimiũ vitiũ ex humoris influxu: quod nisi curetur, in suppurationem tabémque (.i. φθίλω seu φθίσιν) desinat. ITEMQVE Πλευμῶδης accipiunt pro Pulmonarius, Pulmonis vitio laborans. Gorræus πλευμῶδες πάθος in loco Galeni citato interpr. Pulmonis affectio. Minus quid certè significare videtur quàm ῥεμπνευμονία. sicut & Aretæ apud inter ῥεμπνευμονίαν & πλευμῶδες πάθος discrimen facit. Ab eodem Πλεῦμος est & VERB. Πλευμόω, ῶ, In tabem incido. Galen. enim in Lex. Hippocr. πλευμοῖ exp. πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει. Apud eundem Hippocr. De morbis lib. 2 legitur, ὅταν πλευμᾷ ὁ ἄνθρωπος. (vt aliquanto antè, ἢν χολᾷ ὁ ἄνθρωπος) quod exponitur à nonnullis, Quum pulmonis vitio laborat. Malim Galeni expoſ. sequi. nam in præcedẽtibus dixerat, ὅταν ἐκ ῥεμπλευμονίης ἔμπυος γένηται. Id autem Πλευμᾷ, si non est mendosum, est à VERBO Πλευμάω.

ΠΝΥΜΙ, SIVE Πνέω, idem cum πνέω, vnde & deriuatum, vt ῥύω à ῥέω. INDE Πνύτο quod Hesych. exp. ἔπνευσεν. ET Πεπνυμένος, de quo infrà. Item COMP. Ἀμπνύω, idem cum ἀναπνέω, Respiro. Il. χ, Minerua ad Achillem persequentem Hectora, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν σῆσι καὶ ἄμπνυε. vbi schol. exp. ἀναπαύου. Itẽ voce pass. apud Hesych. Ἀμπνύθη, quod exp. ἀνέπνευσεν. quemadmodũ Eustath. ἀμπνιύθη itidem accipit pro εἰς τὸ ῥεστέρον πνοὴν ἀνέκαμψε, apud Homerum Il. ξ, de Hectore quem Aiax saxo prostrauerat, — καδ δὲ οἱ ὕδωρ χεῦαν· ὁ δ' ἀμνιύθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν. Similiter ἄμπνυτο exp. ἀνέπνευσεν, Il. χ, de Hecuba animo defecta, Ἡ δ' ἐπὶ οἶνῳ ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Sic pag. 1964, Ἀποψύχειν τὸ ἀπὸ ψυχῆς γίνεσθαι, ἀποπνέειν. ἔ αὖτε πάλιν Ἄμπνυτο καὶ ἀναπνέειν, ἠχμὴν ἐπανέρχεται εἰς πνοήν. quæ annotat in hũc locum Homeri Il. ω, Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, de Laerte quem Vlysses ποτὶ οἷ ἔλεν ἀποψύχοντα. IGITVR Ἄμπνυσθαι est Resumere animam, vt Seneca loquitur, Respirare ex animi defectu, Redire ad se, Recolligere se. quod & ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν Græcè dicitur: CONTRA Ἀποπνεῖν ET Ἀποψύχειν SEV Ἐκπνεῖν, Efflare animam, Expirare seu efflare animam, Agere animam, Fundere animã: item Profundere animam, Effundere animam, Mittere animam. tot enim ferè modis ex Latinis poetis Græca verba reddi possũt. ‖ Hesych. Ἀμπνώθη & Ἄμπνυτο exp. ἀνεστοφρονίσθη. quo potius significatur Resipuit, Ad sanam mentem rediit, de eo qui ἐξέστη. COMP. ET Ἐμπνυμαι itidem pro Respiro, Ad me redeo, Reuiuisco. Hesych. enim ἔμπνυτο exponit ἀνεβίωσε: ITEMQVE Ἔμπνοια, ἀναπνοὴ, id est Respiratio. ‖ Sed idem Ἐμπνύθη expon. & ὀν ἑαυτῷ ἐγένετο καὶ ἐφρόνησε.

RVRSVM Πνύμαι & alium habet vsum: VNDE Πνύτο, quod idem Hesych. exp. ἐνόησε. ITEM Πέπνυμαι, itidem Sapio, Intelligo. Il. ω, ad Mercurium, — οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἴδεος ἀγητὸς, Πέπνυσαι δὲ νόοιο, corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Odyſſ. κ, Τῷ καὶ πεφνεῶτι νόον πορε Περσεφόνεια Οἴῳ πέπνυσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. quod elogium apud Plutarchum, Scipioni tribuitur ob sapientiam ac prudentiam in rebus gerendis. PARTICIP. Πεπνυμένος, ου, ὁ, Sapiens, Prudens, φρόνιμος, σωφρὼν, ἔμφρων. Od. γ, Ψεῦδος δὴ οὐκ ἐρέει, μάλα τοῦ πεπνυμένος ἐστί. Od. α, Παῖδες γὰρ μοῦνον πεπνυμένον ἔνδον θυμῷ. Il. ι, πεπνυμένα βάζεις. Od. τ, — μάλ' ὄφρα δέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. Hesiod. Erg. — αἴνη πεπνυμένα εἰδώς. qui & πνυτὸς. vt & Iliad. γ, Vcalegon & Antenor, πεπνυμένω ἀμφω, ambo prudentes sapientésque viri. Vtitur & Plutarchus De fort. Alexandri lib. 2, νήφοντα καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πορεύοντος. ‖ Aliàs πεπνυμένος à superiori πνῦμαι, significat etiam Spirans, ἐμπνέων, seu ἔμπνους, id est Viuus. Polyb. τὰ παρ' ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας ἰδεῖν ὁμοῦ πάσας οἱονεὶ ζώσας καὶ πεπνυμένας, viuentes ac spirantes. Addi potest quod apud Plut. legitur Sympoſ. 5, probl. 7, in fine, ὑμῖν ἐπάγειν φάσματα καὶ εἴδωλα πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα.

Ex hoc autem posteriori Πνύω factum est VERB. Πνύω, VNDE Πνύσσω ET Πνύσκω, Moneo, Sapere vel resipere facio, Ad sanam mentem reduco. Suid. πνύσκω exp. πνυτὴν ποιῶ. Quod verò apud Aristot. Histor. anim. lib. 5, cap. 8, de Alcyone ex Simonide affertur, ὁπόταν χειμέριον κῆ μιν ἀπύσκῃ Ζεὺς ἤματα πεντήκοντα, Gaza sic vertit, Quum per mensem hybernum Iupiter bis septem molitur dies temporis. Sed & hîc πνύσκειν accipi queat pro σωφρονίζειν, vt Iupiter hybernos dies dicatur πνύσκειν quum eos veluti castigat, & ex asperis ac frigidos flatus spirantibus leniores serenioresque ac tepidiores reddit: quod per alcyonios dies accidere solet, silẽte etiam ac pacato mari eo tempore. ‖ Eustath. Πνύσσω nõ actiuè solùm σωφρονίζω, σωφρονίζω, sed nutraliter etiam exp. φρονῶ, vt idem significet cum πέπνυμαι seu πνῦμαι: vnde COMP. Ἀπνύσσω, quod reddit ἀφραίνω, ἀσωφρονῶ, ἀλλοφρονῶ, μὴ πνυτὸς εἰμι, Desipio, Amens ac vecors sum. Itidem Hesychio Ἀπνύσσων ἐστὶ οὐ σωφρονῶν, ἀπνύτως ἔχων. NAM Πνυὶ (inquit) ἡ σωφροσύνη. ‖ Suidas autem Ἀπνύσσω exp. ὀλιγόω, Efflo, Expiro. Cæterùm à Πνύω sunt VERBAL. Πνυσις, εως, ἡ, Prudentia, Sapientia, Intelligentia. σώφρων, Hesychio, ex quo & illud πνυί. ITEM Πνυτὸς, οῦ, ὁ, Consultus, Prudens, Sapiẽs: σώφρων, σωφρὼν, Hesychio: φρόνιμος, Eustathio. vt πνυτὴ γυνὴ apud Hom. de Penelope, quod idem Eustath. exp. μετέχουσα πνυτόητος siue φρονήσεως. Legitur & apud Demosth. ‖ Πνυτὸς, est & nomẽ propriũ, teste Eust. VNDE Πνυτόφρων. i. ὁ πνυτὸς τὴν φρένησιν, seu πνυτὰ φρονέων, πεπνυμένα εἰδώς, πεπνυμένος,

πνυτὸς, Sapiens, Prudens. Hesych. tamen per superlat. exponit σωφρόνεστατος, σωφρονέστατος. Suid. πνυτόφρονος exp. non solùm σωφρὼν, sed & ἐμμελὴς, in hoc Epigr. loco, Οὐδὲν ἐν ἀμαθὲς πνυτόφρονος, ἰὼ ὁ μελιχρὰς Ἡ σκηνὴν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων. Item ADVERB. Πνυτῶς, Sapienter, Prudenter. ET Πνυτότης, ητος, ἡ, Sapientia, Prudentia. quo vtitur Eustath. paulo antè in Πνυτός. Eodem signif. VSVRPATVM Πνυτὴς, ῆτος, ἡ, affertur ex Epigr. Homerus autẽ ET Πνυτὴ substantiuè pro πίνυσις seu πνυτότης posuit, vt & Eust. tradit, apud eum, Od. ψ, Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι πνυτὴ φένας ἐστὶ, exponens φρόνησις. Item Il. ρ, Αἴαν, ἐπί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίλω τε Καὶ πνυτῷ, accipit pro σώφρων. Hesychio quoque πνυτὴ est σώφρων, φρόνησις, σωφροσύνη. Oppositum autem τῷ Πνυτὸς, EST Ἀπίνυτος, Amens, Qui desipit. ἀπὸ νόου. VNDE Ἀπνύστως, Amenter, Desipienter. ἀφρόνως. Vtitur Hesych. suprà in Ἀπνύσσων.

ΠΝΙΓΩ, Fut. ξω, Suffoco, Præfoco, Strangulo. Aristoph. Nub. ἔφλα με κἄπνιγε. Matth. 18, κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, strangulabat. Sed Strangulo hic non accipiendum pro Stragulãdo neco. Paſſ. Πνίγομαι, Suffocor: interdum & Præfocor, Strangulor. Marci 5, ἐπνίγοντο ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Plut. De exilio, πνιγμοῦς ὀπηδρεῶσι βοηθεῖν, de iis qui vrinari nataréque nesciunt. Aristophanes Nub. ἐπιγόμου τὰ σπλάγχνα, præfocabantur seu torquebantur mihi viſcera. αἰσχυνόμενοι πνιγόμεθα, vide in Πνιξ. At οὐδὲν ἦλθον πνίγεσθαι Cicero vertit, Nihilo magis respirare posse, vt te docebit Lex. meum Ciceronianum, pag. 57. At vox media significat. actiua accipitur. vnde πνίξομαι, pro quo Doricè πνιξοῦμαι. Epicharm. apud Athenæum libro 2, ἢ μὴ καὶ δρεπανηφόρε πνιξοῦσε. vt paulo pòst ex Ephippo, ἵν' ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαιμί σε. sicut & paulo antè βρώματα πνίγοντα. vt Plinius, In lactis haustu pilo strangulatus. Itẽ, Venena quæ strangulando necant. At Ouidius, Suffocent animam dira venena tuam. ‖ Metaphoricam quoque signific. habet. (vt apud Ouidium, Srangulat inclusus dolor) Demetr. Phaler. πίγει τὴν λέξιν, suffocans sua prolixitate & ineptiis: vel Tantumnon suffocans. Luc. ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἔστι, quod maximè me angit & vrit. Similem vsum habet κνίζειν, δάκνειν, & Torquere atque Cruciare apud Latinos. ‖ Πνίξαιτες Hesych. exp. ὀπήσαιτες. Vide πνικτός.

Πνιγμὸς, οῦ, ὁ, Suffocatio, Strangulatio, seu Strangulatus, Suppressio. Dioſcor. de pæoniæ granis nigris, ὡς τοῖς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς πιοῦσι Pro quibus Plinius, Auxiliantur suppressionibus nocturnis. Idem de senecione, ἡ ποθεῖσα πνιγμὸν ὀπφέρει. vnde apud Plinium Herba potu strangulante. Et συρεθεῖσα πνιγμῷ, Suffocatum seu præfocatum fuisse. Vide in Διψνοια.

Πνικτὸς, οῦ, ὁ, Suffocatus, Præfocatus, Strangulatus, Srãgulando enectus. Apud Athen. lib. 4, κεφάλαιον πνικτὰς ἐέφου παρέθηκε. Apud eundem lib. 10, ἐν αὐτῇ (nimirum olla) πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα Ταυρεχῶτα. Sic & lib. 9, ex Antiphane, — πνικτὰ παχεῖα μηκάδων μέλη. vbi etiam πνικτὰ πτεῖχη & πνικτὰ κρεάδια. Sed per πνικτὰ in hisce locis intellige ἐν χύτρᾳ aut λοπάδι πεπνιγμένα, vt ibidem loquitur Aristophanes, veluti quum carnes in ollam coniectæ, furno excalfacto inclusæ, veluti suffocantur. Nisi malis simpliciter accipere pro Assata, Tosta, sicut Hesych. πνίξαιτες exp. ὀπήσαιτες: sed addens, πνικτὸν esse εἶδος ὀπήσεως.

Πνῖξ, ιγός, ἡ, Suffocatio, Strangulatio, Srangulatus, Suppressio. idem cum πνιγμός. Hippocr. ὦν ὑπὸ περιπόδων χρομένου, εἰ ἤματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φαρυγγι πνῖξ ὀξαίνης ὑπηγνέται. θανάσιμον. Quæ Celsus sic interpretatur, Neque is seruari potest qui sine vllo tumore febricitans, subitò strangulatur. Florus lib. 2, cap. 11, dicit, Quum offocandas inuicem fauces præbuissent. Et ὑστερικὴ πνῖξ apud medicos passim, quam Plinius suffocationem mulierum vocat. lib. 20, cap. 5, & strangulatum vuluæ, c. 18, sicut lib. 21, cap. 20, vuluarum strangulatus: lib. 20, c. 15, strangulationes vuluæ. (At vuluã conuersam & vuluæ conuersionem πὼ ὑστέρας ἐξαστροφὴν appellat) Dioscorides, ὠφελεῖ πὰς ὑστερικὰς πνίγας. vnde Plin. (vti dixi) Suffocationes mulierum lenit, Eodem sensu apud Galenum lib. 8, cap. 3, πὰς ὑστερικὰς πνιγμοῦς ὠφελεῖ.

Πνῖγος, εος, τὸ, idem cum πνιγμὸς & πνῖξ. Sed peculiariter dicitur de calore æstiuo quo veluti suffocamur. Thucyd. ἐν κοίλῳ χωρίῳ ὄντας καὶ τὸ πνῖγος ἐπ. ἐλύπει δεῖν τὸ ἀέγαεσον. Lucianus in Herodoto, ἐπεὶ δὲ ἔκεται πόλις ἡ Δρίσκη, οὔτε οὐ κῆ Πίσαν, οὐδὲ πῶ ἐκεῖθι ἐστὶ χωρίον καὶ σκιωαὶ καὶ καλύβας καὶ πνῖγος. Sunt qui apud Platonem De legibus, πνίγους ὄντος, ex Cicerone interpretẽtur Die æstiuo. Itidẽ καῦμα pro eiusmodi æstu poni, suo loco docui: sicut & Suidas, πνίγῃ μετρέω exponit συμμέτρῳ καύματι, quale vernum est. ‖ Πνῖγος pro vase in quo carbones suffocantur, vel specu titionarii, accipit Budæus apud Aristotelem in libro De iuuentute & senectute, ὥσθ' δεῖγμα δ' ἐκ τούτου λαμβάνειν ὅτι τὸ συμβαῖνον ὅτι τοῖς κατὰ πνιγμένων αἰθράκων. αὐξῶ δ' ὧν ὥσπερ πάμα σβέσι τοῦ κελου μόνῳ πνίγα σωεχῶς, ἀποβέννυται παχέως. Sed eo loco scribẽdũ πνιγεὶς πνιγεύς. quod vide paulo pòst. ‖ Πνῖγος scholiastæ Aristophanis est etiam species quædam παρεβάσεως. Notandum verò est paroxytonως scriptum LEGI Πνίγος, apud Suidam & Hesychium. Sed nominatim in Lex. meo veteri annotatur, τὸ ἰῶτα hoc vocabulo produci, ideóque & properispomenως ibi scribitur.

Πνιγώδης, εος, ὁ & ἡ, Æstu suffocans. Plutarch. Alexandro, ἐν τόποις θερμοῖς ὦν πνιγώδεσι. Idem Sympoſ. 3, problem. 2, de Babylonia, αἐεὰ πνιγώδη καὶ βαρὺ παρέχει. quãobrem diuiores vtribus aqua repletis incubant ἀναψυχόμενοι. Itidem Galenus lib. 1, ad Glauconem, ἐν ἀέρι πνιγώδει καὶ βαλανείῳ χρονίζειν, diutius immorari aeri qui æstu suffocet. Sic Herodianus libro 3. μὴ φέροντος τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος δεῖν τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ. vbi Polit. vertit, Nimium æstum. ‖ Item generalius pro Suffocans. Offocãs, Strangulans, vel Suffocãdi vim habẽs. πνίγων. Athẽ. l. 2, de fungis, δεῖ μάλιστα συνδάζειν αὐτὰς μετὰ ἰξοῖς ὦν ὀξυμέλιτος ἢ μέλιτος ἢ ἁλῶν. οὕτω δ' αὐτοῦ τὸ πνιγῶδες ἀφαιρεῖται. i. τὸ πνῖγον. πᾶ πνίγοισι seu ἀποπνίγοισιν οἱ μύκητες.

Πνιγηρὸς, ά, ὸν, idem cum πνιγώδης. Thucydides l. 1, οἰκιῶν δὲ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαπωλῶν. Vbi exponitur In casis æstuosis. Sic Suidas ex Arriano, ὥσθ' πῶ αἴγιαλῶ ἐπῴκεον, ἐν καλύβαις πνιγηραῖς, quod exp. καυματώδεσι. Idem Plutarch. in Pericle, πολλῶν ὁμοῦ χωδίων ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγηροῖς ἠναγκασμένων διαπᾶσθαι δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἀρρόν. ‖ Exponitur πνιγηρὸς non solùm Æstu molestus seu grauis, Feruens, sed etiam generaliter Strangulãs, vt & πνιγώδης vsurpari docui. Aristoph. certè πνιγηραὶ ὁδὸν εἰς ἅδου vocat quum quis à seipso strãgulatus ad orcum descẽdit, seu quum laqueo vitam finiens ad generum Cereris descendit. Nam Baccho quærenti viam qua πάγος ἀφίξεται εἰς ἅδου κάτω, eámq; μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχραὶ, dicit Hercules vnicam esse, nimirum πὼ ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαι τὴν ἑαυτὸν, vt scabellum ascendens & funiculum collo aptans animam claudat. Ad quæ Bacchus respondet, — πνιγηραὶ λέγεις.

Πνιγεὺς, οῦ, ὁ, Laqueus quo se quis strangulat. Hesych. ἀξίνη exponit per hoc πνιγεὺς, velut notius. Videdum tamen ne hoc πνιγεὺς idem etiam significet cum πνῖγος. (sicut παγεὺς idem cum πάγος) id est Æstus seu feruor solis strangulans.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, Furnus in quo carbones aut carnes quæ inassantur, πνίγονται. Polluci πνιγεὺς est ὁ τοῦ ἀίθρακων κάμινος: scholiastæ Aristophanis κρίβανος, κάμινος. Vide locum quendam Aristotelis in Πνῖγος citatum. Per iocum autem Aristophanes cælum πνιγέα vocat, quòd æstiuo tẽpore suo feruore suffocet ea quæ ambit, non aliter ac camin' inclusos carbones. In Nub. τὸν οὐρανὸν αἰωρεῖτον νῶς ἔστι πνιγεὺς· Κᾶς ὥσπερ ἡμᾶς ὄντας, ἡμεῖς δ' ἀίθρακες. vbi satis perspicuè docet πνιγέα esse πὼ τοῦ ἀίθρακων κάμινον, furnum seu fornacem carbonariam. Schol. ibi ait propriè πνιγέα dici ἔνθα οἱ ἀίθρακες ἔχονται ὦν πνίγονται. Idem poeta in Auib', — ἀήρ ὅτι πὼ ἰδεῖν ὅλως Καπὸ πνιγέα μάλιστα. vbi schol. ὡσπὸ πνιγεὺς ὥσπερ κεῖται τῆγῆ: & ex Didymo, θεοῦτος ἀήρ ὅτι τῆγῆ ὥσπερ κεῖται μόνος ὁμοίως πνιγεῖ. Vtitur & Aristoteles libro secundo De partibus animalium. ‖ Videtur Πνιγεὺς vsurpatum etiam fuisse pro vaporario seu hypocausto, vel caldario aut loco excalfacto

in quo sudabant in balneis: quòd nimirum vsque adeò A ex calfieret vt tantum non suffocaret æstu suo insudantes. Atque INDE Προπνίγεον, Calida lauatio, seu caldarium in quod intrabant è frigidario, minus calidum quàm ipse πνιγεύς, calidius autem ipso frigidario. Vitruuius lib.5, cap.11, Proximè autem elæothesium, frigidarium, ab eóque iter in propnigeũ, in versura porticus. Plinius iunior epist.41, lib. 2, Adiacet vnctorium hypocaustõ, adiacet propnigeon balinei: mox duæ cellæ magis elegantes quàm sumptuosæ. Sunt qui interpretẽtur Præfurnium, id est Os furni: quod his locis parum conuenit. Nisi fortè SCRIBENDVM Προπνίγειον, & deriuandum à NOMINE Πνιγέα, ας, ἡ, quod exponitur, Vaporarium, apud Galenum De causis morborum lib.2, σκύαι ἀπὸ πνιγέων, ἢ πνιγέα. ‖ Πνιγεὺς Hesychio est non solùm κλίβανος, verumetiam ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος: Item ὁ φιμὸς τοῦ κτένος. Quæ & in lex. meo veteri habẽtur, vbi & hic locus Aristophanis additur, τοῦδε σταυτῷ τὴν πνιγέα, exponitúrque τὴν φιμόν. Itidem Pollux lib.10, cap.12, ei qui μόνιππον equum conscensurus sit, dicit habenda esse, ἐφίππιον, κνημοῖς, φιμοῖς, ψαλλίᾳ, χαλινοῖς, πνιγέας, φάλαρα, παρωπία, αἰθηλία. vbi ex Aristoph. C Anagyro vocabulum id affert.

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, Incubus, Suppressio nocturna, qua nimirum dormientes sibi videtur suffocari. Vide Εφιάλτης & Ηπίαλος. vide & πνιγμὸς paulo suprà. Paulus Ægineta l.3, c.15, τὴν ἐφιάλτιν ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ φαντασιοῦσθαι τοῖς ἐν ὕπνῳ βυθιζομένοις ὡς ἐφαλλομένου τινος. Θεμίσων δὲ πνιγαλίωνα προσωνόμασεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ πνίγειν. Habetur ET Πνιγόμων in v.l. pro eodem.

Πνιγίτις γῆ, terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis, vt Oribasius tradit. forsan sic dicta D quòd in locis πνιγηροῖς reperiatur. Meminit & Dioscor. lib.5, cap.177, & Plin.l.37, cap.16: sed perperam apud eũ legitur Pignitis.

C. ΑΠΟπνίγω, Suffoco, Præfoco. Item Strãgulo. Aristoph. in Vesp. Ὁ δ' ὡπόσ' με γοῦν ἀποπνίξαι βούλεται, Suffocare, βουβῶν καῦμα τὸ ἀπὸ τῆς καυνάκης, inquit scholiastes. Xenophõ Hellen.3, εἰσελθὼν ἀποπνίξαι αὐτὸν λέγεται. Passiua vox Ἀποπνίγομαι, Suffocor, Præfocor. Xenophõ Pæd.8, οὔτ' ἀμφιέννυται πλείω ἢ δυώ, οὔτε φέρειν ἀποπνιγεῖν δύναται. id est, Neque vestimenta plura induunt, quàm quæ gestare possunt. alioqui enim suffocarentur. Lucian. δίδασκε μή σοι ἀποπνίγῃ. Est autem ἀποπνίγῃ aor. 2 coniunctiui modi. Vnde & participium ἀποπνιγείς. vt ἀποπνιγεὶς εἰς τὸν τάλαντον. Ἀποπνιγήσομαι fut. 2 pass. ab eodem aor. 2, ἐπνίγην: quo futuro vtitur Aristoph.

Ἀποπνίγω, Metaphoricè sumptum, Indignationem moueo, Stomachum moueo alicui, Vro, Eneco. Et Ἀποπνίγομαι, Stomachor, Mihi mouetur stomachus, Præ indignatione disrumpor. Demosthen. ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι. Sic ἀποπνίγομαί τινι Σίμωνι, pro Simon me discruciat, vel me vrit. Absolutè autem Lucianus in ἑταιρικοῖς dialogis, καὶ ἐπὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ προσκαλεῖν ἐκεῖνον· ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων γιγνομένων. Sic ETIAM Ἀπάχθομαι dixit Aristoph. Eodémque modo & ἐμπίπτομαι vsurpatur.

C. ΕΜπνίγω, Suffoco in. Pro simplici Suffoco affertur ex Nazianz. VNDE Ἔμπνικτος, id est ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, In olla furno inclusa suffocatus. apud Athen. l. 14, ἐείφιον ἐν τῷ κεραῖ ἔμπνικτον. Vide Πνικτός.

C. ΚΑΤΑπνίγω, Suffoco, Præfoco, Offoco. Apud Galenum καταπνίγειν πῦρ, Suffocare atque opprimere ignem, vt fit in fornace, præfurnio spiraculisque obstructis. Vide & locum Aristotelis in Πνῖγος. Item Stangulo, Strangulando neco. VNDE Καταπνῖξις, εως, ἡ, Strangulatio, Suffocatio.

C. ΣΥΜπνίγω, Vnà suffoco & strangulo. Vel, Comprimo in strangulatu. Pass. Συμπνίγεσθαι Vna suffocari, In vnum aceruum congesta suffocari. Apud Suidã, Πνιγεύς, ὁ φοῦρνος, ὁ κρίβανος. κυρίως ὅπου οἱ ἄνθρακες συμπνίγονται. Pro quo apud schol. Aristoph. simpliciter πνίγονται. Vbi nota ET Πνιγεύς.

ΠΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, Desiderium. Odyss. ξ, Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος ἄγνυται, Desiderium Vlyssis me capit. Sic Hesiod. Ἀσπ. Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος ἄγνυτο πυμφόα λαῶν. Od. ο, — οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος. pro quo alibi dicit ἵμερος. Xenophõ πόθον ἔχειν δεινόν, pro quo Cicero, Teneri desiderio, Moueri desiderio, Esse in desiderio. Plutarchus Pericle, πόθος ἔχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος, desiderium tenebat. Aliquanto pòst, τοῦ Περικλέους σαφῆ πόθον Ἀθηναίοις ἐνεργάζεται. Herodian. lib.6, πόθον ἑαυτοῦ τῷ πλήθει ἐμπεποίηκεν. Sic idem lib.1, πόθον δὲ τῆς αὐτῶν χρηστότητος ταῖς ψυχαῖς ἐνέσταξαν. Itẽ, πόθον τοῖς καθ' αὐτὸν ἔγκαταλιπόν. vt Cicero, Desiderium sui reliquit apud pop. Rom. Item πόθῳ κυμαίνεσθαι apud Athenæũ libro 13. Aristoph. Ranis, πόθος γυναικὸς & παιδός. ‖ Πόθος dicitur & Cupido, qui & ἔρως, Amor, necnõ ἵμερος, Pauf. Att. pag.32. Plinius l.36, cap.5, de Scopa, Is fecit Venerẽ & Pothon. ‖ Itẽ flos æstiuus, de quo Theophr. Hist. plant. lib.6, cap.7, & Plin. lib. 21, cap. 11, Sed maximè spectabilis pothos. duo genera huius: vnũ, cui flos hyacinthi est: alterum, candidius. qui ferè nascitur ad tumulos. Sunt qui putent πόθον esse aquilegiã: alii vtranque campanulam, albam videlicet & cæruleam. Eustathius pag.1679, ex Athen. αὕτη θεραπαινὶς, λυχνίς, κρίνον, ἴρυον, ἀμάρακος ὁ Φρύγιος. ἔστι δ' (φασὶν) ὁ πόθος καὶ λευκὸς ὡς ἡλιος δὲ ἐστὶ ὁ μὲν, ἔχων αὐτὸς ὅμοιον υακινθῷ. ὁ δ' ἕτερος, ἄκρως ἐκλευκος, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. ‖ Sunt qui etiam pro Priapo accipiant apud Dionem in Caligula, de Cassio Chærea, καὶ τὸ σιώπημα αὐτοῦ, ὅπερ εἰς ἐκεῖνον καθῆκεν, πόθον ἢ Ἀφροδίτην ἢ ἕτερόν τινα τοιοῦτον ἐδίδου. quòd Suetonius scribat, Seniorem iam vt mollem & effœminatum denotare omni probo consuerat: & modò signum petenti, Priapum aut Venerem dare: modò ex aliqua causa agenti gratias, osculandam manum offerre formatam commotámque in obscœnum modum. Idem & Pausan. in Bœot. tradi aiunt: addentes & hunc locum ex Iosephi Antiquit. Iud. lib. 9, καὶ ὁπόταν τὸ σημεῖον τῆς ἡμέρας καθηκούσης εἰς αὐτὸν ἔτι, θηλέα τ' ἐδίδου ὀνόματα καὶ θεῶν αἰσχύνης ἀπάτεια.

C. Ποθόβλητος, ου, ὁ & ἡ, Desiderio tactus vel captus. vt ποθόβλητοι μέριμναι apud Nonn. quo significat ipsa desideria. ‖ Itẽ, Cupidinis telis ictus, A cupidine vulneratus. Epigrammatum lib. 6, Σκύλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρου. Exponitur & Amatorius, lib, 4, Epigramm. ποθοβλήτοις δὲ ἐπ' ἔργοις Ἐλπὶς ἀληθείης ὀδὴ μελιχροτέρη.

Ποθινὸς, οῦ, ὁ, Desiderabilis, Desideratus, Exoptatus. Herodianus lib.1, περὶ νὸν καὶ ποθινὸν τῷ δήμῳ θέαμα. Vtitur & Euripid. & Thucyd. ‖ Est & nomen proprium apud Athenæum, itémque Ποθινὴ apud eundem l.13, nomen αὐλητρίδος. ADVERB. Ποθινῶς, Magno cum desiderio. Xenophõ in Laced. polit. initio, ποθινοτέρως σφῶν αὐτῶν ἔχειν, de sponso furtim ad sponsam accedente. Plut. autẽ ait, eos hoc modo ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους ὥσπερ φιλεῖν συμπορεύεσθαι ὅτι τῶν κοινωνίαν, in Lycurgo, pagina 89 meæ edit. Affertur ET Ποθενὸς ex Epigr. metri causa pro ποθεινὸς vsurpatum.

Ποθέω, ῶ, Desidero. Odyss. τ, Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον. Iliad. ω, Ἡ δ' ἔκλυον ποθέων ἀδροτητά τε καὶ μύθους ἠδ'. Iliad. υ, — ποθέοντα δ' αὖτιν τὸν πόλεμόν τε. Frequens vsus & in prosa. Luc. πολλὰ δὲ ἤδη αὐτόν. verba Ganymedis patrem suum desiderantis & requirentis. Xenophon, ποθοῦσι δὲ (nimirum τὸν φιλοῦμενον) αὖ που ἀπίη. Vbi acc. ex præcedẽtibus sub auditur, sicut & in hoc celebri senario apud Aristoph. in Ranis, ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχει. Improprie autem res aliquæ dicũtur ποθεῖν τινα, vt apud Plutarch. in Coriolano, τὸν δὲ Μάρκιον ὀδυσσῆ τε ποθεῖ τε Οὐολούσκων τρόπαιον. Paulum diuerso seusu Cic. Quæ longiorem desiderant orationem. Item cum infin. pro Cupio, vel etiã, Magno cum desiderio cupio, Expeto. Isocrat. Panath. τοῦτο γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τοὺς πολλούς. Sic & apud Demosthenem legitur ποθῶ ἀκοῦσαι. At ex Plat. De leg. ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; pro An adhuc desideramus sufficiẽtius demõstrari? An putamus non satis demonstratum esse? Sed non videtur posse ita scribi ille locus. ‖ Item Amo, sicut πόθος pro Amor. Theocrit. in Aita, — οἱ δὲ ποθεῶντες ἀν' ἄμαπ γηράσκουσι, amantes vno die consenescunt. verba amantis ad amasium, qui venerat πείτη σεῦ νυκτὶ καὶ ἠοῖ. schol. exponit, ἐρῶντες. Sic accipere possumus & apud Plutarchum Sympos. 6, αἰμύθ' ὁ τοῦ ποθεωῦντων ἡδονὴ πλεῖ

αἰάμυπτον ἀνελεύθερον ἔχουσι. Et apud Theophyl. epist. 10, A ἀχρεάδας χθὲς πέπομφα τῇ ποθεινῇ. Cæterùm notandum est futurum regulare esse ποθήσω, & præt. perf. πεπόθηκα, (vt Epigramm. lib. 2, Ἀλλ' αἰεὶ πεποθηκα σεωυτὸν μαζουσαν ὀπώραν) poeticè autem dici ποθέσω. vt Il. ο, Δωῶν δὲ πόνον ἰωὴ, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιῶν, pro ἐπόθησαν, desiderauerunt ipsum. (itidémque ex Herodoto affertur ἐπόθεσαν) Od. β, Ἠώτιν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντες ἀκοῦσαι, quàm desideret naui auectum. Eustathius hoc futurum Atticis quoque vsitatum esse annotat, afferens hunc locum ex Platone De anima, παρεσκευασαμένω ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰσθάνεσθαι. SED ET Ποθήσομαι apud Homerum legitur, quod Eustathius deducendum censet vel à VERBO Ποθάνω, VEL Πόθημι, Odyss. μ, ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερόν ἐστιν ἐξ ἐπάρους ἐν νῇ ποθήσομαι ἢ ἅμα πάσας, Desiderare, Requirere.

Πόθημα, ατος, τὸ, Desideriũ. Nisi potius significet Res desiderata, τὸ ποθούμενον, Desideratum.

Πόθησις, εως, ἡ, Ipsa actio desiderandi, Desiderium, ὀπτζήτησις. Vtitur Gaza De senect.

Ποθητὸς, οῦ, ὁ, Desideratus. vt Cic. Omnia desiderata magis C quàm assiduè percepta delectant.

C. Ἀπόθητος, ου, ὁ & ἡ, Non desideratus, Cuius desiderio nõ tenemur. Ex cõsequẽti Abiectus, Vilis, Neglectus. ἠμελημένος, Eust. ὁ μὴ φιλούμενος, Hesychio. Suidæ autẽ magis ad verbum, ὁ μὴ ποθούμενος. ITEM Ἀπόθεστος pro eodem: à fut. ποθέσω, vt Eustathius tradit, exponens, μὴ ποθούμενος, ἀφίλητος, ἀτιμήλητος. Vtitur Homerus Odyss. ρ, de cane, Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀπὸ τριμμοῦ Ὀδυσῆος, Neglectus iacebat, Nemo ipsius desiderio tenebatur.

C. Πολυπόθητος, ου, ὁ & ἡ, Multum desideratus. D

C. Τριπόθητος, ου, ὁ & ἡ, Ter desideratus, id est Sæpe desideratus, Multum cupitus, Exoptatissimus. Quod verò Philo De mundo dicit, τεριπόθητοι ἡγεῖσθαι ἀληθείαν ἰχνηλατήσειν, reddere maluit Bud. Curam habere antiquissimam inuestigandæ veritatis.

Ποθή, ῆς, ἡ, Desiderium. Idem cum πόθησις, seu πόθος, sed poetis peculiare. Od. β, ποθὴ πολέος βιότοιο. Od. ο, ξείνων δέ οἱ οὐ ποθὴ ὀδε. Iliad. ξ, Κείνου δ' οὔτ' λίλιον ποθὴ ἔστεται. Il. ρ, — μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται, nimirum Patrocli interempti. Od. δ, Μηδέ τοι ξείνοιο γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο E Τοῦτο. Il. α, Ἦ ποθ' Ἑλλήνεσσι ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. Il. ζ, εἰ μέν γ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπόπτης ἔχεσιν. Item Σῇ ποθῇ, tui desiderio, Iliad. τ.

C. ΑΝΤΙποθέω, ῶ, Vicissim desidero, Mutuo alicuius desiderio tangor. Pass. Ἀντιποθοῦμαι, Vicissim desideror, Vicissim desiderium moueo. Xenophon, φιλῶν αὐτὸν φιλεῖσθαι, καὶ ποθῶν αὐτὸν ποθεῖσθαι.

C. ΕΠιποθέω, ῶ, idem cum simplici ποθῶ, Desidero, Requiro. Luc. θαρρεῖ μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ὀπτοῦσι τῶν F κάτω. Verba Iouis ad Ganymedẽ, qui ἐπόθει τὸν πατέρα. Itidem Theod. Gaza apud Ciceronẽ, Vires adolescentis desidero, vertit, ὀπτοῦσι νεανίσκου ἰσχύν. Eundẽ vsum habet τὸ ὀπτζητῶ.

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ, Desiderium. Paulus epist. 2 ad Corinth. cap.7, ἀγγέλλων ἡμῖν τὸν ὑμῶν ὀπτοῦσιν. Pro quo vsurpauit ET Ἐπιποθία, ας, ἡ, in epist. ad Rom. c.15, v.23, ὀπτοῦσιν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

Ἐπιπόθητος, ου, ὁ & ἡ, Desideratus, Desiderabilis. In epist. ad Philipp. cap.4, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ὀπτοῦσιν. G

ΠΟΙΕ'Ω, ῶ, Fut. ήσω, Præt. ηκα, Facio, Efficio, Ago. Demosth. Phil.3, ἔδει γὰρ τὸ πεῖσαι, καὶ τὸ μὴ πεῖσαι. Idem Pro cor. ἐρωτῶντες αὐτοὺς. μᾶλλον δ' ἔγωγε τοῦθ' ὑμᾶς σοῦ πεῖσαι. Athen. 12, τί μηδὲν πώποτε ἕτερου ἕνεκα πεποιηκέναι. Xenoph. Hell. 6, ἐπερωτῶντα τὰ οἴκοι τέλη τί χρὴ ποιεῖν. Aristot. Polit. 8, καὶ ὅλως ζητεῖν τὶ ποιοῦντας δεῖ γελάζειν. οὐ γὰρ δὴ παίζοντας. Item sequente ὡς cum suo genitiuo. vt apud Xenophontem Hellen. 6, ὃν φοβοῦνται ὅ, τι χρὴ ποιεῖν ὡς Λακεδαιμονίων. Sed vt veniam ad eos huius verbi vsus quos habet iunctum particulæ τί, H in directa (vt ita dicam) interrogatione, tres obseruare me memini. Primus est hic apud Aristophanem. Σωκρ. Οὗτος, τί ποιεῖς; ὑγὲ φροντίζεις; Στρ. Ἐγὼ, νὴ τὸν Ποσειδῶ. Heus tu quid agis? Quã rem agis? Quid rerũ agis? Quid agitur? Et Gallicè, Hau-la, que faites nous? Secundus est, quum alicui dicimus τί ποιεῖς, non quòd ignoremus quid agat, seu quid faciat, sed admirantes simúlque indignantes quòd id facere audeat: vt apud eundem Aristophanem in Vespis. Βδ. Ἀλλ' ὑφάνδρος οἶσθα σε. Φι. Τί ποιεῖς; Βδ. Οὔ, τί ποιῶ; Εἶσθ φέρω σ' ἐντεῦθεν. Tertius autem rarior est, & in quo purus putúsque sit idiotismus, & quidem optimè cum linguæ nostræ idiotismo conueniens: à Demosthene tamen vsurpatus in oratione in Midiam, pag.226, ὡς δ' ἐδεῖτο χάριν οὐπὶ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδετέροις ἐπιθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθεὶς, ἀπῆλθεν, τί ποιεῖ; (καὶ θεάσασθε πῶς κακοήθειαν) πῶς μὴ δίκαιον αὐτὸν παλαιόν, οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' ἔασε, &c. Eodem planè modo in nostra lingua, quum narratur aliquid, dicitur interdum, Que fait-il? ad verbũ τί ποιεῖ; Vel Que nous fait-il? pro eo quod est (vt alio sermonis genere vtẽtes dicimus etiã Scauez nous bien qu'il fit? Vel, Que pensez-vous qu'il fit? Persequens autem hanc verbi ποιεῖν cum verbo Faire collationem (quandoquidem in eam incidi) subiungam alium eiusdem Demosthenis locum, & quidem ex ea ipsa in Midiam oratione, pagina 239, οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τὰ παιδία ἔχων ὀδυνᾶται, καὶ πέπλους λόγοις καὶ βαπτοὺς ἐρεῖ, δακρύων καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Dico enim hîc quoque vocem Græcam eum vsum habere qui Gallicè exprimi possit, reddendo verbum verbo, non item Latiné. Dicit enim eodem planè modo Gallica lingua, Faire le piteux, Faire le marmiteux, vel, Faire du piteux, Faire du marmiteux: quo hic dicitur à Demosthene, ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Hoc præterea obseruaui multo melius cõuenire Græco ποιῶ cum Gallico Faire, quàm cũ Latino Facere, quũ infinitiuo iungitur, vt apud Isocratẽ De pace, οὔπω γὰρ αὐτὸ πάσχοντας ποιήσειεν ὑμᾶς, μισήσαντας ἃ δεῖ βελτίονας ὀπτοῦσθαι πρὸς πραγμάτων. Et Xenophon Pæd. 4, μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε. Eiusdem Pæd. 2, ἐγὼ κελεύειν ἐπειρῶμεθα σε ποιεῖν. Sic enim Gallicè dicitur Ie nous feray, vel Ie nous ay fait desirer, Ie nous feray auoir honte, Ie nous feray pleurer. quũ Latini in multis huiusmodi loquẽdi generibus potius vtantur suo verbo Faciã, cũ particula Vt habente coniunctiuũ, quàm cum infinitiuo. Sunt autẽ locis illis similes hi Xenophontis, εἰ βούλοιο ξένον ποιῆσαι Ἀθηναῖον ἑαυτόν. Item, ποιοῦσι σιωνται ἀπέχεσθαι, Facio vt discipuli mei abstineant, Do operã vt, &c. Sed est præterea duplex vsus verbi ποιεῖν infinitiuo iuncti, in quorum vtroque optimè ei conuenit cum Gallico Faire: at cum Latino Facere non itẽ, quod sciã. Vnus est hic apud Xenophontem Hellen. 6, pag.353 meæ editionis, καὶ ἐποίησαν πολὺ μὴ ἄλλοις εἰς τὰς τάξεις δραμεῖν, Ἀγησίλαον δ' ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. Sic enim Gallicè dixeris, Ils le firent retirer. At nequaquam Latinè itidem Fecerunt illum recedere, pro Fecerunt vt cogeretur recedere, sibi timens videlicet. Vel, Imposuerunt ei recedendi necessitatem. Vel potius, Fecerunt vt sibi necesse putaret recedere. Aut etiam breuius, Fecerunt vt recedendum sibi esse putaret. Nisi quis malit, In causa fuerunt cur ille recederet. Alter autem vsus est hic apud Isocratem, De pace, circa principium, καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐποίησε τοὺς μελετᾶν, καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συμβήσεσθαι, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐρεῖν. pro Induxistis illis in animum philosophari ea quæ, &c. Fateor tamen hic quoq; ποιεῖν admittere etiam aliquas eiusmodi expositiones quales proximè præcedenti datæ fuerunt. (In vulg. lex. ex Demosthene affertur ποιοῦσι τοῦτο γνώσεσθε pro Autores horum. Et ex Aristotele, ποιῶ πράττειν τὰ καλὰ pro Exhortor agere honesta. Quæ interpretatio mihi minimè probatur.) Quinetiam ποιεῖν cum infinitiuo quidẽ itidẽ, sed interiecta particula ὥστε, respondet omnino ei quod dicimus Faire en sorte que, &c. vt apud eundẽ Isocratem ad Nicoclem, πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν. Et in orat. aduersus Sophistas, πεποιήκασιν ὥστε δοκεῖν ἄμεινον βουλεύεσθαι. Latinè autem dixeris, Fecerunt, &c.

A ποιεῖν iuncto cum ὥστε transibo ad ποιεῖν iunctum cũ ὡς, cũ ὅπως, cũ πῶς, cum ὅπως, cum ἄλλως, aliisque aduerbiis. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, ποιήσω ὡς λόγεις, Faciã vt iubes. Quod nihil aliud est quàm Faciam quod iubes. Xenoph. Pæd. 1, pag. 9, ποιεῖ ὅπως βούλει, Fac quod libet. Ad verbum, Fac vt libet, Faite ce

qui nous plaist. ad verbum, *Faite comme il nous plaist*. Apud eundem Xenophontem cum πῶς, sequente etiam πεῖ, vbi scribit, ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ πεῖ θυσίας ἢ πεῖ προνοίας θεραπείας, ἢ πεῖ ἄλλο τινὸς τῶν τοιούτων. (Habuisti autē & suprà cū hac præpos. præcedente ὅ, π) vt Gall. dicitur *Demandans comment il faloit faire de cela*. At Latinè non ita commodè reddi ad verbum possit. Dicetur enim potius Quid agendū sit ea de re, quàm, Quomodo agendum sit ea de re. Ait cum οὕτως iunctum verbū ποιεῖν habemus tum alibi tum apud Plutarchum in libro De Socr. dæm. Cum ἄλλως apud Platonem Pol. 1, ἀλλὰ μέν- B πε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε. vbi obseruari etiam debet hoc loquendi genus, quod itidē aliis in imperandi modo positis verbis subiūgi solet. Sed & alia aduerbia inueniuntur huic verbo iuncta, vt cum ὀρθῶς & καλῶς. Cum ὀρθῶς, vt in Alexandri Magni ad Aristotelem epistola, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας, ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τοὺς λόγους. Cū καλῶς autem iuncti, & quidem duobus modis, habes exempla vbi de eo agitur. (Sed Demosthenes dixit etiam καλὸν ἐποίησαν τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, in oratione Pro corona) Interdum verò ποιῶ cum aduerbio habet ac- C cusatiuū personæ, vt quum dicitur ποιῶ σε κακῶς. quod Latinè reddi ad verbum non potest, seruato videlicet accusatiuo. Sed nec Facio tibi malè, pro Afficio te malo, satis Latinum est.

Ποιῶ seu ποιοῦμαι actiua significatione, cum accusatiuo quoque construitur frequentissimè, interdum verò & duobus accusatiuis. Cum vno quidem accusatiuo iunctum varia loquendi genera efficit. nā & substantiuis & adiectiuis iungitur. Substantiuis, vt μνήμην, vel μνείαν ποιοῦμαι, Mentionem facio, apud Aristotelē. Et D λόγον vel λόγους ποιεῖσθαι, Verba facere, Orationem habere. Isocr. ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Initiū facere. Et πόλεμον ποιεῖν (quod & πόλεμον ποιεῖσθαι) itidémque εἰρήνην ποιεῖν, Bellū facere, Pacem facere. (Ad quod posterius, nimirum ad ποιεῖν εἰρήνην, referri possunt & hæc, ποιεῖν seu ποιεῖσθαι καταλλαγὰς aut διαλλαγὰς, & σπονδὰς, sicut ad πόλεμον ποιεῖν, referri potest μάχην ποιεῖσθαι & ναυμαχίαν vel πεζομαχίαν ποιεῖσθαι) Cum adiectiuis autem, vt ποιεῖσθαι φίλον (sicut & ποιεῖσθαι φιλίαν) vicissimq; ποιεῖσθαι ἐχθρόν. Item cum aliis adiectiuis. cum quibus iunctū ποιεῖσθαι lōgius E recedit à faciendi significatione. vt quum dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι, quod loquendi genus vide in nomine Δεινός. Itidémque πόλεμον ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, & εἰρήνην, in Πόλεμος & Εἰρήνη: sic & ex reliquis singula in singulis nominibus. Exempla tamen hîc aliqua proponam significationum quas hoc verbum accipit pro variis substantiuis quibus iungitur, sed verbo Facere affinium. vt ποιεῖν ὀσμὴν apud Aristotelem, Odorem excitare. Et ἱδρῶτας ποιεῖν, Sudores excitare, vel mouere. Itidē ποιεῖν ἡδονὴν, Excitare voluptatem. Cui simile ποιεῖν χαρὰν in F Act. apost. Potest autem ποιεῖν in vtroque horum reddi etiam Afferre: videlicet Afferre voluptatem, Afferre gaudium. At ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocrat. Conferre beneficia. Ex Demosthene verò & ποιῶ σοι ἀργύριον, pro Comparo tibi pecuniam. Itidémque ex Thucydide affertur ποιῶ pro Comparo, iunctum videlicet accusatiuo βίον. nam ποιῶ βίον redditur Comparo victum. (At ποιεῖσθαι κέρδος, verbo composito, Lucrifacere, In rem suam vertere, Bud. ex Plutarcho. Inuenitur & ποιεῖν ἐκκλησίαν pro Cogere concionem, Aduocare concionē. Et ποιεῖσθαι δικαστήριον, Cōstituere iudicium, Bud. Itidem ve- G rò cum aliis substantiuis iunctum, reddendum eritpro linguæ Latinæ proprietate. Quod & in Testamenti noui scriptis faciendum erit, vbi ποιεῖν τὸν νόμον, redditur Seruare legem, item Præstare, & Implere. (Nā Facere legem, ad verbum, sonaret potius Ferre legem & imponere) Ibidem ποιεῖν ἁμαρτίαν, Committere peccatum. (At ποιεῖν τὴν ἀνομίαν, sicut ἐργάζεσθαι, quod redditur ad verbum, Facere iniquitatem, dicitur de iis qui omne peccati genus committere gaudent, qui nulli non dediti sunt sceleri & flagitio) Ibidem ἐλεημοσύνας H ποιεῖν, quod redditur Eleemosynas præstare, & exhibere, & (quod malo) erogare, Gall. ad verbum reddi potest, *Faire des aumosnes*. Sed & quibusdam aliis substantiuis annexum verbum ποιεῖν, potest ad verbum reddi

vocabulo *Faire*, non item vocabulo Facere. vt ποιεῖν χώραν, *Faire place*, apud Aristotelem, Rhet. 3, δεῖ οὖν χώραν ποιεῖν ἐν τῇ ἀκροάσει τῷ μέλλοντι λόγῳ. Hic enim potis? red diderim Locum parare, seu sedē, aut Præparare, quàm ad verbum, Locum facere. (Nam dicitur quidem Latinè & Locum facere, sed non hac signif. quod quidem sciam. Certè apud Ouidium Voto locum facere est potius quod dicimus *Donner lieu*. Sic παράδειγμα ποιεῖν plerisq; in locis aptius reddetur, Proponere exemplū vel exempla, quàm Facere exemplū ex Fabio. vt quū dicit Isocr. in Panegyr. τῇ μὲν κοινῇ γνώμῃ, τοῖς δ' αὐτὼν πολλὰ παράδειγμα ποιήσασα. Et apud Aristot. ὅπερ πάντες ποιοῦσι παράδειγμα, τὸ τῆς Σωκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον, Quod omnes sibi exemplum proponunt, vel exemplar. Apud Demosthenem autem in Timocr. ἄξιον ὄντα ὀργισθῆναι, καὶ κολάσαι, καὶ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τοῦ πρ, nō solùm Proponere exemplum aliis, interpretari possumus, sed etiam Præbere exemplum aliis in hoc, aut etiam Statuere exemplū, vel edere. (At Facere exemplum, esset quidem interpretatio ad verbum, sed non satis exprimens Græcorum verborum vim. Itidem verò in aliis quoque loquendi generibus interpretandis velim huius rei lectorem meminisse: nimirum videndum esse an idem loquēdi genus Latinum, vsum omnino eundem habeat quem Græcum) Affertur etiam ποιεῖν σιωπὴν ex Xenophonte pro eo quod Gallicè dicitur *Faire silence*. sed quum dicit ille, Hellen. 6, σιωπὴν ἐποίησε παντὸς, hic σιωπὴν ἐποίησε non sonat *Il fit silence*, sed *Il fit faire silence*. Quòd si vsquam reperiatur σιωπὴν ποιεῖν in altera illa significatione, poterimus non minus reddere ad verbum Latinè quàm Gallicè: quum itidem dicatur Facere silentium. Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα apud Platonem, Creare regem, Gallicè ad verbum *Faire roy*, vel *Faire un roy*, pro loco. (Fortasse autem & Facere regem, non prorsus linguæ Latinæ ignotum est. (Iam verò & quod apud Homerum legimus, ποιεῖσθαι λόχην, planè & ipsum cū Gallici sermonis consuetudine conuenit, dicentis, *Faire le lict*, quod est, verbum è verbo, ποιεῖσθαι λόχην, itidē pro Sternere lectū. Sunt verò & alia pleraque loquendi genera Gallis in quibus suo verbo *Faire* eodem aut simili modo vtuntur: sed & nonnulla Græcis in quibus itidem suo ποιεῖσθαι, vel potius πιεῖν. Sciendum est autem quædam etiam esse substantiua cum quibus iunctum hoc verbum nec Latino Facere reddi potest, nec Gallico *Faire*. sed nec verbo affinē habente illi Facere significationem, vt in superioribus exemplis fieri videmus. Nam ποιεῖσθαι, interdū est Existimare. vt apud Gregorium, καὶ πομπὴν ἀλλ' ὁ συμφορᾶς τὸ παράδειγμα ποιούμενος. quam significationē habet & cū aliis accusatiuis (vt docebo infrà, vbi agam de ποιοῦμαι iuncto præpositionibus, & nominatim de eo quod iūctum est præpositioni ἐν) habet & cū πεῖ cuiiungitur suus genitiuus, vt docebo aliquanto post. Interdum ποιεῖσθαι, Adoptare: vt quum dicitur ποιεῖσθαι παῖδα, apud Demosthenem. Itidē apud Plutarch. in Alex. τὴν ἐποιήσατο μητέρα, quam in matrem adoptauerat. Interdum etiam eū vsum habet ποιεῖν quem verbū Ago, cum accusatiuo significationem habente spatii temporis. (vt, Tres dies ibi egi, vel Tres menses aut annos ibi egi) cuius tamen vsus exempla in Testamenti noui scriptis duntaxat memini me obseruare. vt apud Iac. capite 4, καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, Et agemus ibi annum vnum, Commorabimur ibi annum vnum. Sic apud Paulum 2 ad Cor. capite 11, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, Noctem ac diem in profundo egi. Sic & apud Lucā Act. capite 18, duobus in locis. Potest autem fortasse huc referri & illud ἐποίησαν quod legitur apud Matth. cap. 20, ὅτι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, vt videlicet interpretemur, Vnam tantùm horā egerunt, vel cōmorati sunt: & subaudiamus, In opere faciūdo, aut aliquid huiusmodi. Nisi quis malit, Vnam duntaxat horam operi impenderunt. Si qua præterea de hoc verbo iuncto cum substantiui nominis accus. dicenda supersunt, ea, vt spero, cum vno quoque substantiuo annotata reperientur. Quod autem attinet ad hoc ipsum verbum ποιῶ iunctum cum adiectiuo, præter eū

vsum quem habet cum illis adiectiuis quæ suprà protuli, aliisque eiusdem generis, sciendum est, interdum vel potius frequenter poni pro Efficio, & Reddo: in ea nimirum significatione qua dicitur reddere aliquem segniorem, vel Reddere otiosum, apud Ciceronē. Tale est ἀδυνατεῖς ποιεῖν, Infirmos reddere, seu debiles, apud Xenophontem Pæd. 1, ὀνομάζεν, εἰ τοὺς Μηδοὺς ἀδυνατεῖς ποιήσεις, πάντων γε αὐτῶν πόρρω ῥᾴδιος ἄρξεις. Sed interdum ipsum verbum ποιεῖν cum adiectiuo alia orationis forma reddimus, & quidem vel vnico verbo ambo interpretantes, vel pluribus. vt quum ἐπεγκλήματα νικᾶν ποιεῖν, Bud. vertit, Inclinare victoriam: & ἐμφανῆ ποιεῖν, Ob oculos exhibere. Venio ad ποιῶ duos accusatiuos B habens, quorum alter est pronomen. vt videlicet quum dicitur ποιῶ σε κακὸν, vel κακά: itidémque ποιῶ σε ἀγαθόν. Xenophon, ἐγὼ δ' εἰ μὲν σε κακὸν ἐκείνῳ τῇ πόλει ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι, Siquid mali fecerūt ciuitati, Siquo malo vel damno affecerunt ciuitatem. Sic apud Athen. κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Huc autem pertinet ποιῶ iunctum aduerbio κακῶς, cum pronomine itidem. nam κακῶς σε ποιῶ, & ποιῶ σε κακὸν vel κακὰ, idem valent. Sed generalius etiam cum alio accusatiuo, vt πάντα ζῶντα τοὺς πλουσίους ποιοῦσιν, quod C ex Aristoph. Nubibus affertur. Sed & apud Matth. capite 27 legimus, τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Vbi interpretādo Quid faciam isto Iesu &c. talis videri possit vsus verbi Facio, qualis est in isto Ciceronis loco, Quid hoc homine faciatis? aut ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reseruetis? Nisi quis putet eum non tam generaliter (vt ita dicam) loqui, sed interrogare quo supplicii genere afficiendū censeant. Sed hoc addendum est, apud eundem euangelistam inueniri iunctum etiā datiuo (pro- D nominis videlicet) cum accusatiuo, necnon datiuo cum aduerbio. Nam capite 21 legimus, ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τῶν ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Et paulo antè, πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. In quib? locis fortasse possimus ποιεῖν interpretari Tractare, aut Accipere: hoc modo, Quomodo agricolas illos tractabit? & Tractarunt illos eodem modo. Vel, Quomodo illos accipiet? & Acceperunt illos eodem modo. vt apud Ciceronem, Tuscul. 4, Quo te modo accepissem, nisi iratus essem. E Cæterùm quod ad has duas constructiones attinet, priorem quidem memini me legere apud aliquos etiā ex classicis scriptoribus (atque adeo ex Platonis Apologia affertur, ὥσπερ μὲν καὶ νεωστὶ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιῶ, & ex Demosthene, ποιῶ σοι ἀπόχημα) at posteriorem nō item lectam mihi apud eos recordor. Cæterùm antequam finem faciam dicendi de hoc verbo adiunctum habente vel vnum substantiuum, vel duo, de hac etiam re lectorem monebo, iunctum quibusdam accusatiuis, nec Gallico *Faire*, nec Latino Facere, atque F adeo nec alio verbo satis commodè posse reddi: cōtrà verò ipsum vnà cum suo accusatiuo, aptè reddi vnico verbo, quod συνοικεῖν (vt ita dicam) significationem habeat nomini suo adiunctum est. Verbi gratia, huic phrasi, ὀργὴν ποιεῖσθαι, aptè dabitur eadem interpretatio quæ daretur verbo ὀργίζεσθαι, vertendo Irasci, aut Indignari. Itidem istis ἀπιστίαν ποιεῖσθαι, & ὀλιγωρίαν ποιεῖσθαι. commodè tribuetur ea ipsa interpretatio quæ tribueretur verbis ἀπιστεῖν & ὀλιγωρεῖσθαι. (in quibus tamen reddendis possumus nō solùm vnico vti verbo, verumetiā verbo cum acc.) Sed & ποιεῖσθαι γνώμην quū G redditur Statuere, Decernere, apud Thucydidem, eandem habet interpretationem quam γνωσκειν.

At præpositionibus iunctum Ποιῶ vel potius Ποιοῦμαι, quàm varios vsus habeat, docebunt quæ sequuntur eorum exempla, in quibus alphabeticum earum ordinem sequar. Cum præpos. εἰς. vt Ποιεῖσθαι εἰς vel ἐς ἀσφάλειαν, apud Thuc. Facere vt aliquid sit in tuto, Collocare in tuto. Thuc. l. 8, circa principium, καὶ τὰ ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, καὶ μάλιστα τὴν Εὔβοιαν, Res sociorū in tuto collocare, vel in tuto statu. (Dicam autem & de ποιεῖν significāte Collocare seu Ponere, infrà etiam) At interpres vertit, Oppida sociorum stabilire. Apud

Synesium autem ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν Budæus reddit, Recipere in sese, Periculi sui facere: πάντα ἀναδεχόμενος καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ πάντων ἀναφέρεσθαι. Cum præpositione ἐν: vt ἐν θαύμαν ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, Habere pro miraculo, Miraculum existimare. Vel simplicius, Rem mirandam seu admiratione dignam existimare, seu censere. Plutarch. ὁρῶν τινὰς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος, ἐν θαύμαν ποιουμένους, ἤρετο &c. Ita dicitur ἐν γέλωτ ποιεῖσθαι, Risui habere, Ridiculum existimare. (Atque adeo verbum hoc ποιεῖσθαι significationē hanc obtinere etiam quum iungitur accusatiuo, docui paulo antè, quum dissererem de huius verbi vsu cum accusatiuo constructi. Sed illis exemplis quæ ibi protuli, addo ex Thuc. οὐκ ἐπ' ἀναγκαῖον ἐποιοῦντο. Pro quo Plutarchus, per plurale, οὐκ ἀναγκαῖα ποιούμενος, Rē non tolerandā existimans, Vel Nō tolerandā ratus. vt Budæus vertit: afferens & δεινὰ ποιεῖν pro Conqueri, Vociferari, ex Demosthene, καὶ δεινὰ ἐποιεῖ, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά) At ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι idem B. vertit Rem esse periculosam dictitare, in hoc Synesii loco, φέρε λιζόντων ἡμῶν, καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων, ποτοῦ πνεῖν ἀπορεῖσθαι τῆς γῆς. At verò ἐν μέσῳ ποιεῖν apud Thucydidem, pertinet ad eam huius verbi significationem qua ponitur pro τιθέναι, id est Ponere: quare eius verba in illum reseruabo locum. Cum præpositione ὑπὲρ: vt ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, pro Comparare sibi magnam potentiam, vt quidem Budæus vertit in hoc Herodiani loco, ὁ δὲ Πεσκέννιος, πεισάμενος αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ, id est, Quum summotis aliis in maximam Commodi gratiam insinuasset, & magnam potentiam sibi comparasset. At de ποιεῖν ὑπὲρ ξυροῦ τὰς ναῦς, dicam in Ποιῶ habente ponendi significationem. Item cum præpositione πεῖ, & quidem frequentissimé. habet autem in hac constructione verbum istud eum vsum quem iam semel atque iterum annotaui: videlicet pro Existimo, Censeo. (Estque animaduertēdum, Latinum quoque verbum Facio in certis quibusdam loquēdi generibus hanc significationē habere, vt mox docebo) veluti πεῖ πολλοῦ ποιεῖσθαι, vel πεῖ πλείονος, vel πεῖ πλείου. Lysias, πεῖ πολλοῦ ἂν ποιησάμην, Rē magnā esse existimarem, Pro re magna haberem. Demosth. πολὺ ἑαυτῷ συκοφαντίαν ἀξιοῖ πεῖ πλείονος ποιήσασθαι τοῦ νόμου. Isæus, ἐμοὶ δὲ χρώμενος ἡμῖν, καὶ πεῖ πλείου ποιούμενος ἁπάντων, Et omnium maximi existimans, vt Bud. vertit. Vicissim autem πεῖ ὀλίγου ποιεῖσθαι, & πεῖ ἐλάττονος. nam πεῖ ὀλίγου ποιεῖσθαι dicit Isocrat. pro Existimare rem paruam, Pro re parua habere. Idem dicit etiam πεῖ ἐλάττονος, adiungens illi comparatiuo suum genitiuum, καὶ πεῖ ἐλάττονος φάσκουσα ποιούμενος πολὺ ψυχὴν τοῦ παρ' ὑμῖν δοκιμεῖν. Itidem apud Lysiam, καὶ τὸν νόμον παραβαίνων, ὃν οὐ πεῖ ἐλάττονος τοῦ ἡδονῶν ἐποίησας. Cæterùm quum in aliis huius significationis exemplis quæ antea protuli, ποιεῖσθαι nequaquam ad verbum reddere possimus Facere, in his contrà, aptissimè eo vtemur: vertendo, πεῖ πολλοῦ ποιεῖσθαι, Magni facere: πεῖ πλείονος ποιεῖσθαι, Pluris facere: πεῖ πλείου ποιεῖσθαι, Plurimi facere, vel Maximi facere. (vt πεῖ πολλοῦ, redditur Magni) Itidémque πεῖ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Parui facere, πεῖ ἐλάττονος ποιεῖσθαι, Minoris facere. vt in illo Lysiæ loco, ὃν οὐ ἐλάττονος τοῦ ἡδονῶν ἐποίησας, Quū legē minoris fecisti quàm voluptates, vel Non tanti fecisti quanti voluptates. Vel, vtendo alio verbo, Non tanto in pretio habuisti quanto voluptates. Possumus verò & mutata orationis forma reddere, Quam posthabuisti voluptatibus. Vel (vt Budæus vertit) Quam præ voluptatibus contemptui habuisti. Venio ad ποιεῖσθαι iunctum præpositioni ὑπό. Est ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, In potestatem suam redigere, Potestatis suæ facere: vt idem scribit, pag. 302, afferens ex Synesio, ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος τὸ πρᾶγμα. & ex Demosthene ποιεῖσθαι τὴν χώραν ὑφ' ἑαυτῷ. Nam ἐφ' ἑαυτῷ quod ibi habetur, mendosè scriptū esse puto, pro ὑφ' ἑαυτῷ, quum inueniam hunc vsum propositionis ὑπὸ apud ipsum Demosthenem, cum alibi, tum in oratione Pro corona, vbi dicit ἕως Θεσσαλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησε. vbi etiā obserua iūgi ὑπὸ nō voci passiuæ (habēti videlicet

significationem actiuam) sed voci actiuæ. De ποιεῖν autem iuncto cum ὡς, dicam in Ποιῶ significante Cõduco, Prosum, &c. Exẽpla autẽ huius verbi iuncti & aliis præpositionibus, aut his ipsis quidem, sed cum aliis nominibus, inter hæc vel inter illas reperientur, id est inter ea quæ de ipsis disseruntur.

Ποιῶ & Ποιοῦμαι iunguntur etiam cum aduerbiis, non retinentia suam faciendi significationem, vt retinent cum illis aduerbiis, quibus iunctum ποιῶ protuli suprà, sed aliis, cum quibus alio verbo quàm illo Facere interpretari ea oportet. Aduerbia autem quibus iunguntur, sunt cum alia, tum ἔξω, itidémque εἴσω: & ἐμποδὼν & ἔμπροσθεν. dicitur enim ἔξω ποιεῖσθαι, vel potius ποιεῖν, & ἐμποδὼν ποιεῖσθαι, & ἔμπροσθεν. habétque cum his verbum ποιεῖσθαι ponendi significationem. vnde ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι Budæus vertit Opponere. Cui ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι affine est ἐμποδὼν ποιεῖσθαι. qui enim aliquid obstaculi affert, is illud velut opponit. Dicendum autem erit de ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι; & ἐμποδὼν ποιεῖσθαι, etiam in Ἔμπροσθεν & in Ἐμποδὼν. At verò ἔξω & εἴσω cum actiuo ποιεῖν apud Xenophontem. Legitur enim apud eum, Pæd. 4, ἔξω βελῶν τὴν πόλιν ποιῆσαι. vbi verbum ποιεῖν quandam collocandi significationem habet. Sed & cum ἔξω carente genitiuo. vt Act. c. 5, vers. 34, ὀλίγον ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι. vbi ποιῆσαι ἔξω est Facere vt foras eant, vel foras exeãt, seu egrediantur. (nam his duobus vtitur Plautus, quã alioqui breuius dici possit, Exeãt, vel Egrediantur, omisso illo aduerbio) At Facere vt foras eant, nihil aliud est quàm Abducere, vel Amittere. Adeo vt reddi debuerit, Iussit vt apostolos abducerent, vel potius, amitterent: non autem cum vet. interprete pariter & Erasmo, neutrum verbum Secedere interpretationi huius ἔξω ποιῆσαι adhibendum fuerit. Atque vt ποιεῖν cum ἔξω est Amittere, sic ποιεῖν cum εἴσω est Immittere, aut Indere. ita enim reddi posse non incommodè existimo in isto Xenophontis loco, in libro De arte equestri, ἔχοντα δεῖ πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινόν, τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χεροὸς εἴσω τῆς γναθοῦ τῷ ἵππῳ ποιῆσαι. Sũt porro (vt dixi) & alia aduerbia quibus iũgitur verbum ποιεῖν. legimus enim apud Isocratem ad Nicoclem, ἀλλὰ βουλόμενος ἅμα μὲν ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν ὑποψιῶν. vbi ἐμαυτὸν ποιῆσαι ὡς πορρωτάτω reddere possis, Me quamlongissimè abducere. At de αὖω καὶ κάτω ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, dictum est suprà, videlicet Tomo 1, col. seu semipag. 473.

Ποιῶ & Ποιοῦμαι quum in nonnullis ex proximè præcedentibus loquendi formulis quandam ponendi seu collocãdi significationem inclusam habeãt, de qua dicturũ me sum pollicitus, de ea hic verba facienda existimo, priusquam ad cæteras transeam. Extat igitur apud Homerum hic versus, Il. ν, éstque ibi, 55, Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ θείατο θυμόν. Extat & hic illi similis apud eundem, Odyss. ξ, éstque 273, Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα Θείατο. Annotat autem Eustathius in priorem illum locum, θεὸς ἐνὶ φρεσὶ τιθείτε, esse quod κοινῶς diceretur, θεὸς ὁδηγήσειε. non enim esse aliud ἐνὶ φρεσὶ θείτε, quàm θεῖναι εἰς νοῦν, (ita enim scribitur) esséque multis in locis τιθῆσαι idem quod θεῖναι. At in alterum illum locum nihil annotat: sed quum reperiatur & alia lectio illius versus, videlicet τοῦτο νόημα, atq; hanc ipsa eius cõmentariorum editio habeat in textu, quãuis illecõtrà in suis commentariis scribat ὧδε νόημα, nullam illius alterius mentionem faciens: hoc tamen dico, si ποιεῖν accipiendum sit pro τίθεναι. i. Ponere, multo aptius legi τοῦτο quàm ὧδε, vt ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα θείτε sit, Hanc cogitationẽ posuit in mente, vel Imposuit menti. id est, Indidit menti, aut etiam Iniecit menti, seu animo. Hoc præterea sciẽdum est, de quo non admonet Eustathius, separandam non esse à verbo præpositionem. dici enim ἐνὶ φρεσὶ θείτε pro ἐμποιήσαι φρεσί. Quem vsum habere illud compositum ἐμποιεῖν in prosa quoque, eúmque frequentem, docebo quum ad ipsum peruenero. Affertur quidem certè & ποιεῖν τὴν διάνοιαν ex Platone, pro Fingere in animo, Concipere: sed id suspectum est. Habet alioqui & simpex ποιεῖν itẽ

ποιεῖσθαι ponendi significationem cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc apud Thucydidem, ποιεῖν δὲ τὸ ξυνοδοῦ τὰς ναῦς, Facere vt naues sint in sicco, pro In sicco naues collocare. Itidémque apud eundem scriptorem, ἐν μέσῳ ποιεῖν. lib. 1, καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι δὲ τὰ σφᾶς χωρᾶσι, κ' νυν βοηθεῖν τοὺς, ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τὴν πελεμίαν, Qui enim intercludunt hostes in medio, eos veluti collocant in medio. At de εἰς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι dixi suprà. Habet verò verbum ποιεῖν aliquam collocãdi significationem, cum nonnullis etiam aduerbiis, vt in proximè præcedente tmemate videre est. Cum illo certè Isocratis loquendi genere (quo tamen & cæteri vsi sunt) ἐμαυτὸν ὡς πρόσωπον ποιῆσαι, affinitatem habet aliquam hæc loquẽdi formula in sermone Italico frequens, Fatte-si in qua.

Ποιῶ pro Efficax sum, Prosum, Confero: cum præpositione πρὸς apud Dioscoridem frequens. vt libro 1, ποιεῖ πρὸς φάρμακα, Aduersus venena est efficax. Idem, ποιεῖ πρὸς τροφὴν. Idem, ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν, σὺν ὄξει δὲ πάσας τὸ μῶλυ. Idem, οἱ δὲ μέλανες κόκκοι καὶ πρὸς τὰς ὑπὸ ἐφιάλτων πνιγμοὺς ποιοῦσι. Plinius apud eum hoc verbum variè interpretatur. In hoc postremo loco reddit Auxiliari: locum illum ita interpretans, Grana nigra auxiliantur & suppressionibus nocturnis. At ποιεῖ πρὸς λέπραν vertit Sedant leprã. Pro illis autem verbis ποιεῖ πρὸς τροφὴν, habet, Discutit tormina. Idem alioqui non raro vtitur & verbo Facio in ea ipsa significatione & constructione quam videmus in locis illis habere verbum ποιεῖν: veluti quum dicit, Facit ad difficultatem vrinæ. Sed aliam etiam constructionem ei dat nonnũquam, nimirum cum datiuo: veluti quum dicit, Facit præclarè cœliacis. Habet alioqui Facio cum illa præpositione Ad & alium vsum.

Ποιῶ, Facio carmina, Versus facio, Poeticè scribo. Isocrates in Panegyr. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐθαύμασεν ἢ τοὺς λέγειν δυναμένους ἢ τοὺς ἐπαινοῦντας, μὴ πολὺ καὶ φιλοσοφίας; vbi animaduerte de poetis dici ποιεῖν, vt λέγειν dicitur τοὺς λογογράφους. Et quum aliquod ex poeta quopiam testimonium proferunt, vel testem eum laudant, dicere solent, ὡς ἐποίησεν, vel ὥσπερ ἐποίησεν, seu πεποίηκεν. Sic Aristoteles, μᾶλλον δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τὸ χρῶμα καὶ τὸν ἰδέαν, ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος. Pro quibus habet Plinius, Formã mutat & colorem vpupa, vt tradit Æschylus. Xenophon, ἴσως δὲ καὶ τοῦτο Ὅμηρος ὁ σοφώτατος πεποίηκε φεύγων τοὺς ἀνθρώπους. Carmina scripsit seu composuit de. Vel, In suis carminibus scripsit, aut in suis poematibus, vt Budæus vertit. Interdũ verò cum accusatiuo, Carminibus describo, Carminibus persequor aut poemate. Vel Carmina scribo de &c. vt ὁ τὸν γιγαντομαχίαν πεποιηκώς, & ὁ τὰ Κυπρίαν πεποιηκώς. Potest verò & simpliciter reddi Scribo, vt quum dicitur ab Isocrate de Stesichoro illum τὸν λεγομένην παλινῳδίαν πεποιηκέναι. Alicubi verò est Describo, poeticè videlicet. vt quũ dicit Aristoteles de Bellerophõte, ὃν οὗτος ἐποίησεν Ὅμηρος, λύτταν ἐπεὶ καὶ οὗτος ἀπόχθετο πᾶσι θεοῖσιν, Ἠτοιὸ κατ' πεδίον &c. quem tamen locum Budæus affert postquam dixit ποιεῖν sumi pro Poeticè scribere. sed malim, hoc quidẽ in loco, Poeticè describere. Hanc porro significationẽ habens ποιεῖν cum variis nominibus componitur: vt κωμῳδοποιός, τραγῳδοποιός, id est κωμῳδίας seu κωμῳδίας ποιῶν, vel potius πεποιηκώς. Itidémque ἐλεγειοποιός, & ἐπποιός. Aristoteles in libro De poetica, πλεῖοι οἱ ἄνθρωποι γὰρ συνιστάντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, τοῦ μὲν, ἐλεγειοποιοὺς, τοῦ δὲ, ἐποποιοὺς ὀνομάζουσιν. Hinc autẽ & ποίημα ac ποίησις & ποιητὴς, item ποιητικός, atque alia. à πεποίηκα videlicet, & πεποίησαι & πεποίηται. nam passiuè quoque dicitur aliquid πεποιῆσθαι quod carmine scriptum est, seu carminibus.

Ποιῶ λέγοντας, pro Induco loquentes, seu introduco, ex Plutarcho in Solone. Potest autem ποιεῖ οὕτω λέγοντας reddi etiam, Eis hunc sermonem tribuit, vel Eos hoc sermone vsos refert. Sunt qui reddant, Eis hunc sermonẽ affingit. Sed qui ita loquitur, sermonem illum falsò illis tribui seu adscribi, atque adeo fictum, non verum esse profitetur: quum alioqui Græca illa loquendi formula minimè hanc (vt ita dicam) restri-

ctionem patiatur.

Ποιῶ apud Xenophontem inuenio in alia præterea significatione: videlicet pro Fingo, eo quidem in sensu quo dicitur, Finge ita esse. Pro quo etiam quidam, Pone ita esse. Gallicè, *Mets le cas*, vel *Pren le cas qu'il soit ainsi*. Xenophon ἀναβ. libro 5, πολὺ δ' ὑμᾶς ἔγωγε πυθόμενος καὶ καταγνοὺς τοῦ ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φάσιν. ‖ Cum hac autem verbi, ποιεῖν significatione aliquam affinitatem habet passiua vox ποιοῦμαι pro Simulo. qui eius vsus ex Themistio affertur: vbi dicit, ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι pro Rhetoricum se esse simulans, id est peritum rhetorices. Item, φιλόσοφος εἶναι, πολὺ ἀκροατὴν φιλοσοφίας ποιῆ. Habet alioqui potius hanc significationem compositum verbum προσποιοῦμαι, vt suo dicetur loco.

Ποιῶ interdum pro eo quod & ἐργάζομαι (de qua significatione prius dixissem, si prius recordatus eius fuissem) qua in significatione Plinius interpretatus est Factito, vt quum de persica Ægypti scripsit, Simulacra ex ea factitauere. sunt enim hæc verba pro illis Theophrasti, ξοάνα καὶ τὰ ἀγάλματα ποιοῦσι. Sciendum est autem præpositionem quam in hoc Theophrasti loco videmus, interdum omitti, vt quum dicitur ποιεῖν λίθου λευκοῦ, pro Facere è lapide albo. Sic autem & pass. præteritum πεποιημένος sæpe pro Factus, Confectus, Fabricatus, εἰργασμένος. & quidem plerunque cum genitiuo, subaudita itidem præpositione.

Ποιῶ & ποιοῦμαι licet Budæus promiscui vsus esse dicat, Comment. pagina 302, (afferens ex Demosthene, οὐς κρατήρων κοινωνοὺς πεποίηται: & ex Aristotele, πεποίημαι τὸν λόγον, & ποιοῦμαι μνείαν ex eodem) sciendum est tamen non solùm adhiberi vnum plerisque loquendi formulis quibus alterum minimè adhibetur, sed cum iisdem etiam nominibus interdum diuersum vsum habere. Dicitur etiam δεινὰ seu δεινὸν ποιεῖσθαι, item δεινὰ ποιεῖν, Indigna existimare, Pro indignis habere, Ægreferre, Conqueri: at pro Indigna patrare seu improba, vel Indigna committere, dicitur δεινὰ ποιεῖν, potius quàm δεινὰ ποιεῖσθαι. vt apud Demosthenem Pro corona, εἰ γὰρ ἐπιλῶ, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδὲ ὅσια, εἰ τοῦθ' ὡς οὐκ δίκαιον ὑμᾶς ἀξιοῖ ψηφίσασθαι; Sic ποιοῦμαι φιλίαν πρὸς τοῦτον, vel πρός τινα, Ineo amicitiam cum hoc, vel contraho, apud Plutarchum. At verò ἐποιήσε φιλίαν τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Κρῆτας, amicitiam Athenienfibus cõciliauit cum Cretensibus, vel Athenienses cum Cretensibus amicitia iunxit. Quidam verò interpr. Inter Athenienses & Cretenses amicitiam iunxit, seu coniunxit, aut contraxit. His autem addi possunt ποιεῖν ἄκοιτιν & ποιεῖσθαι ἄκοιτιν. quum enim dicit Homerus Iliad. ω, vers. 537, de Peleo, Καὶ οἱ θνητὴν ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν, secus accipit ποίησαν ἄκοιτιν, quàm Hesiodus ποίησατ' ἄκοιτιν. Hic enim intelligit, Fecit sibi vxorem, Matrimonio eam sibi iunxit, Duxit in vxorem: at illic ποίησαν ἄκοιτιν est Fecerunt vt ei esset vxor, Fecerunt vt eam duceret in vxorem, Matrimonio eam illi iunxerunt. Eustathius exponit ἔθεντο, subtiliora etiam quædam commentans. Vt autem Hesiodus, sic Homerus quoq; illo loquẽdi genere vtitur ποίησατ' ἄκοιτιν. Quin etiam vicissim apud eum dicitur mulierem quãpiam ποιεῖσθαι ἄνδρα, Facere sibi maritum, Matrimonio se iũgere illi, Cum illo matrimonium contrahere. Apud eundem poetam inuenitur non solùm medius aoristus ποιήσατο pro actiuo ἐποίησε. (vt ὀφείλω ποιήσαι, & ἰσία ποιήσασθαι, Odyss. ε) sed & fut. passiuæ vocis ποιήσεται pro ποιήσει: vt Odyss. κ, — ἢ κεν ἀπαντα Ἡ σῦς, ἢ ἐλάφοις ποιήσεται, ἢ λέοντι. Est autem (si Eustathio credimus) ΕΥΤ. Ποιήσομαι pro ποιήσω, Atticè vsurpatum. Cæterùm quum iam in superioribus extent pleraque loquendi genera quibus vna vox potius quàm altera adhibetur, addendi sunt & alii vsus vni voci, nimirum passiuæ, peculiares. Ποιεῖσθαι παῖδας potius quàm ποιεῖν, itidémque compositè, παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. Luc. ὀνείδισε παῖδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ὀξυόμισθον ποιησάμενος. Sicautem ποιεῖσθαι παῖδα potius quàm ποιεῖν, quum significat Adoptare. de quo verbi huius vsu dictum suprà fuit. Quò etiam pertinet ποιεῖσθαι γυναῖκα de

viro dictum, vicissimque ποιεῖσθαι ἄνδρα, de muliere: de quibus loquendi formulis paulo antè disserui. Potest verò ad eandem classem referri & ποιεῖσθαι ἡγεμόνας apud Homerum Iliad. ω, Πέντε δ' ἡγεμόνας ποιήσατο, Duces creauit. Eustathius autem exponit προεβάλετο, addens, οὐ φυσὶ ἄρχοντας Μυρμιδόνων ὄντας, ἀλλὰ θετοὺς, οἷα νῦν ποιηθέντας. Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα itidem pro Creare regem, dixit Plato, vt suprà docui. (At ποιεῖν πολίτην ex Isocrate affertur pro Donare ciuitate) Cum illis ποιεῖσθαι γυναῖκα & ποιεῖσθαι ἄνδρα aliquid affinitatis habet ποιεῖσθαι σύμβουλον, q. d. Facere sibi consultorem, Asciscere sibi consiliarium. nam & cum illis duobus accusatiuis iunctum ποιεῖσθαι aliquam asciscendi & adiungendi significationem habet. At verò ad ποιεῖσθαι significans Existimare referẽdum videtur ποιεῖν quod in isto Plutarchi loco in Romulo habetur, ποιεῖν δαίμονος οὐ δεῖ παντα. Affertur autẽ is in vulg. lex. vbi exponitur, Non omnia fortunæ sunt adscribenda. Quòd si ad illam significationem referamus hoc ποιεῖσθαι, reddemus ad verbum, Non omnia oportet existimare fortunæ. sub. esse. At de ποιοῦμαι pro προσποιοῦμαι, Simulo, dictum est initio col. præcedentis.

Ποιοῦμαι autem passiuam vt vocem, ita etiam significationem habẽs, apud Homerum quoque extat: Il. ζ, v. 56, — ἦ ποι ἄριστα πεποίηται κτ' οἶκον Πρὸς Τρώων. vbi obseruanda constructio quoq;. Sonant autem illa ad verbũ, Scilicet optima tibi facta sũt domi à Troianis, pro Scilicet optimè de te meriti sunt Troiani. Et particip. passiuæ itidem significationis apud Xenophontem, πεποιημένα παρασκευῇ, Effecta reddere, Præstare: Pæd. 2, ἱκανῶς ὧν ἐδέοντο, πάντα πεποιημένα παρεσκεύαζεν. Sæpe autem πεποιημένος pro εἰργασμένος. Factus, Confectus Fabricatus. Pausanias Att. Πανὸς δὲ ὡς ἑκάστου ἔτυχε ξόανα πεποιημένα. Atque adeo vt dici ποιεῖν λίθου λευκοῦ, docui suprà, sic φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι, apud Xenophontem legitur Pæd. 7. ‖ At πεποιημένα ὀνόματα, vel πεποιημένα λέξεις, Ficta verba, Nouata verba, quæ etiam Facta. Aristotel. Rhet. 3, καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ πεποιημένοις χρηστέον. Si tamẽ Demetr. Phalereo aliisque credimus, non tam latè patet hui' partic. significatio, sed sunt τὰ κατ' μίμησιν ἐκφερόμενα πάθος ἢ πρᾶγμα πος, vt σίζε & κάππαρις. quam definitionem ipse aliũde affert. Sic certè Fabius ὄνομα ποιήσας exempla profert, Mugitus, Sibilus, Murmur. De hoc autem nomine ὄνομα ποιήσας, simúlque de verbo ὀνοματοποιῶ, dixi suprà, tomo 2, col. 1324. ‖ Itẽ πεποιημένον, Carmine scriptum. Quinetiam ipsa carmina dicuntur πεποιημένα, vt πεποιημένα ἰαμβεῖα apud Demosthenem. Apud Synesiũ autem, ὥσπερ λέγων πεποίηται, Inductus est ita loquens: aut etiam Inducitur.

Inuenitur ETIAM Ποιῶ pro Ποιοῦμαι. quod πῶ Atticũ esse dicenti Etymologo non lubenter fidem adhibeo: licet apud Aristophanem sæpe hanc scripturã reperiri sciam. Semper enim aut certè vt plurimũ, hæc scriptura absque ι extat in iis locis qui poscunt vt prior huius vocis syllaba corripiatur. Sed ne in illis quidẽ locis scriptura hæc necessaria est, quũ videamus alioqui corripi etiam syllabam πο apud eum: vt in Ranis, in — ἄνδρα ποιήσω, in fine versus: & — εἰ μὴ πεποίηκας: itidem in fine versus: quũ tamẽ in fine versus qui interiectus est, scriptum sit ποιοῦμεν pro ποιοῦμεν. Non ignoro interim, alibi etiam inueniri illam scripturam sine ι, & nominatim apud Theocritum, nisi me memoria fallit.

Ποίημα, ατος, τὸ, Quod aliquis fecit, Opus. (Factum autem & Facinus sæpe respondent potius nomini ἔργον) In epistola ad Ephesios, capite secundo, αὐτοῦ γὰρ ἐσμὲν ποίημα, Opus manuum ipsius sumus, Ab ipso facti sumus. πλάσμα alibi appellat, si bene memini. ‖ Plerunque de poetæ opere seu figmento: vox Latinis quoque vsitatissima, vt apud Plautum, Neque fictum vnquam neque pictum neque scriptum in poematis. De quorum origine Quintil. lib. 9, cap. vlt. & Plin. lib. 7, cap. 56. Æschin. contra Ctesiph. ποιήματα Ἡσιόδου. Plutarch. in lib. quem inscripsit, πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, non procul à fine, τὸ γὰρ οὕτω σιωπᾶν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα μῦθον καὶ τὸ προσωπεῖον, καὶ ἀπαδὴν παρέλαβον αὐτῆς χρήσιμος λεγομένοις. vnde etiam ap-

paret quæ præcipuè poematum materies fuerit, mirum fabulas & figmenta. Athenæus libro 14, οἱ μὲν φεσταίοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, ὀκνοῦσι τοὺς σίχους τοῖς ῥιθμοῖς καὶ τῇ τάξει μέτρων. quales esse dicit τοὺς ἐλεγοποιούς. Idem rursus lib. 13, ἐποίησεν ὁ μὴ ὢν ἐ λεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλεσι τὰ κοινὰ, ὅμνον πίημα Λύδιον. Idem libro 2, αὐτοφέδια ποίημαπα, versus qui ex tempore fiunt, quos ὀκ θφῆς ξηρᾶς οὐ γίνεθαι ait, sicut nec scommata. quo ferè modo Horat. Nulla placere diu nec viuere carmina possunt Quæ scribũtur aquæ potoribus. Isocrates ad Nicoclem dicit etiam ἔμμεφρα ποιήματα, opponens εἰς τὰ καταλογάδην συγφάμματα. A ποίησις autem quomodo distinguatur, vide in ea voce. VNDE Ποιμάπον, ου, τὸ, Luc. Paruum poema: Poemation Latini quoque vsurpant.

Ποίησις, εως, ἡ, q.d. Factio. (vt Testamẽti factio) Factura (At Factus peculiariter dicitur Tantum olei quantum vno tempore conficiunt, teste Varrone) ἀπὶ δος δίφχρυσου ποίησις, factio seu factura clypei. Et ab Herodoto, confectio etiã seu compositio vnguenti, ποίησις dicitur. At in epist. Iacobi capite 1, μακάριος ὀν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται, nimirum, ὁ φθρωπῶν εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλθυθερίας, καὶ φθρμείνας, redditur In opere suo beatus. quia ex effectis demum agnoscitur fides. Quòd si αὐτοῦ scriptũ esset, significaret ποίησις αὐτοῦ, subaudito νόμου, Exequutio mãdatorum Legis, πληρώσις. sicut πιεῖν νόμον pro πληροῦν νόμον suprà docui vsurpari. & sic etiam ποιηταὶ νόμου dicuntur. ‖ Ποίησις, Poesis, Carminum factio. Athenæus libro 10, ἀφυὴς πρὸς ποίησιν ὤν. Isocrates Panath. περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσεως. Plato in Minoe, ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοπρεπὴς τόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ βα γῳδία. Plut. in suo libello quem inscripsit πῶς δεῖ τὸ νέον ποιημάτων ἀκούειν, dicit nullam esse ποίησιν ἄμωμον οὐδὲ ἀψευδῆ. cui similem locum citaui in Ποίημα. Ibidem ait ζωγραφίαν esse φθεγγομένην, τὸν ποίησιν, ποίησιν autem σιγῶσαν, τὸν ζωγραφίαν. Aristoteles πρὸς ποιητικὴν scribit, τὸν ποίησιν μᾶλλον τὰ καθόλου λέγειν: historiam autem μᾶλλον τὰ καθ' ἕκαστον. quamobrem etiã poesin historia esse φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον. Item σκευικὴ ποίησις apud Athenæum l. 14, vbi etiam σκιωγικὴ ποίησις. Præterea οἱ πρὸς τὴν ποίησιν, poetæ. Cæterùm inter ποίησις & ποίημα id discriminis esse ait Aphthonius, quod inter διήγησις & διήγημα. nam ποίησιν vocari πᾶσαν τὸν Ἰλιάδα: ποίημα autem, τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευὴν. Diogenes verò Laertius in vita Zenonis, libro 7, pagina 338, ex Posidonio tradit, poema esse λέξιν ἔμμετρον ἢ ἔρρυθμον μετὰ σκευῆς, τὸ λογοειδὲς ἐκβεβικυῖαν: poesin autem esse σημαντικὸν ποίημα, μίμησιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ θείων καὶ ἀνθρωπείων. ‖ Exponitur etiam Adoptio, vt πιεῖσθαι pro Adoptare quoque ponitur.

Ποιητέος, ᾶ, ὸν, Faciendus. Et ποιητέον ἐστὶν, Faciendum est, Facere oportet. Xenophõ, πύτῳ ζῶπα ποιητέον, huic ista facienda.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, Factor (Sed peculiariter Factores à scriptoribus rei rusticæ dicuntur qui oleum efficiunt) vel Creator, Cõditor. vt in symbolo apost. πιστεύω εἰς Θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, creatorem cæli & terræ. Et apud Naz. ὁ ποιητὴς τῶν αἰώνων, quod expon. Autor seculorum: de Christo. Cæterùm inter ποιητὴς & δημιουργὸς (quod redditur Opifex) Iustin. Martyr, ex sententia Platonis hoc discrimen constituit, quòd ποιητὴς, οὐδενὸς ἑτέρου πρὸς δεόμενος, ὀκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἕξεως ποιεῖν τὸ ποιούμενον· ὁ δημιουργὸς autem, τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφὼς, κατασκευάζει τὸ γιγνόμενον. Pro opifice accipere possumus apud Xenophontem Pæd. 1, ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. Itẽ ποιητὴς dicitur qui factis exprimit ea quæ facienda esse audiuit. vt ποιητὴς νόμου in epist. Pauli & Iacobi, sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν, id est Exequi mandata legis, Satisfacere legi, suprà docui vsurpari. Eadem significatione in epist. Iacobi, capite 1, γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς. Eodem capite, οὐκ ἀκροατὴς ὑπὸ λήσμων γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, effector operis: quem dicit fore beatum ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ.

Ποιητὴς, Qui carmina facit, Poeta. Plato Symp. εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς

ζῆλῶν. (vbi etiam nota ἀγαθὸς ποιητὴς, vt & apud Athenæum libro 14, cui opponitur apud Aristot. De poet. φαῦλος ποιητὴς. Itidémque apud Aristophanem in Ranis, γόνιμος ποιητὴς) Plutarchus in libro de audiend. poem. οἱ δὲ ποιηταὶ ζωπὰ (nimirum quæ philosophi exemplis propositis quibus exhortentur & erudiant) ποιοῦσι, πλάττοντες αὐτὸ τὸ φράμματα καὶ μυθολογοῦντες. Idem in Apophthegm. Ἀνταγόρας ὁ ποιητὴς. Et fine artic. Athen. lib. 2, ποιητὴς Ἀνταγόρας. Idẽ tamen Athen. lib. 15, Σέλευκον τὸν τῶν ἱλαρῶν ἀσμάτων ποιητὴν. At libro 14, μοχθηρῶν ἀσμάτων γεγένασι ποιηταί. vbi etiam nota genitiuum ἀσμάτων. Apud Aristoph. in Ranis, ἄνδρες ποιηταὶ, & ἀνὴρ ποιητὴς simpliciter pro ποιηταὶ & ποιητὴς. Vulgᵒ autem, σωκράτη τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, poetarum alios vocat ἐλεγοποιοὺς, alios ἐποποιοὺς, poetarum nomine dignans, nõ solùm τοὺς κατ' μίμησιν, sed generaliter omnes qui metra scripserunt, siue medica tractent, siue physica, siue alia. Vnde & Empedocles poeta dicitur, licet physiologus potius quàm poeta: nam is cũ Homero nihil cõmune habet præter metrum. Qua de re vide plura apud Aristot. περὶ ποιητικῆς, ferè ab initio. Ποιητὴς etiam κατ' ἐξοχὴν dicitur Homerus, vt Plutarchus tradit Sympos. 4, πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ὀνομάζουσι ποιητὴν καλοῦντες. qui Homerus, βασιλεὺς τῶν ποιητῶν dicitur ab Athenæo, libro 2. ΤΟΙΕΜ. Ποιητεία, ας, ἡ, Poetria, Quæ carmina facit. Athenæus libro 13, τῆς Μεγαλοφράτης ἐρασθεὶς ποιητρίας οὔσης. Plutarchus Hellen. Μυρτὴ ἡ Ἀνθηδονία, ποιήτρια μελῶν. vbi ποιήτρια μελῶν vt suprà ποιητὴς ἀσμάτων.

INDE Ποιητικὸς, οῦ, ὸν, Faciendi vim habens, Per quẽ aliquid fit. Aristoteles Polit. 1, capite 3, τὰ μὲν οὖν λεγόμενα ὄργανα, ποιητικὰ ὄργανα ὄντα. quoniã nimirũ instrumẽtorum ope artifex opus suum efficit. Idem lib. 1, Rhet. ἀρετὰς dicit ποιητικὰς τῶν ἀγαθῶν εἶναι, bonorũ effectrices. Sic Epigramm. libro 2, in philosophos, Οἵοις τὸν πόνον φρενῶν ποιητικὸν εἶναι; Sapientes reddere posse? seu Sapientes efficere. Item apud Stoicos, ποιητικὰ ἀγαθὰ, efficientia bona, vt Cicero interpretatur pagina 57, & 165 mei Lex. Cicer. quod vide. Item ποιητικαὶ τέχναι, Artes in effectu positæ, quæ operis quod oculis subiicitur, consummatione finem accipiunt, qualis est pictura, Quintilianus libro 2, capite 19. Et ποιητικὰ ἄμα apud Aristotelem, Causæ efficientes. (Ex eiusdem Rhet. affertur δῶρα ποιητικὰ τοῦ χρήματα, Munificus circa pecunias. sed scribendũ potius coniunctim ὀνοματικός. ‖ Item, Poeticus, vt τὸ ποιητικὸν ἔθνος apud Philostr. ep. 16, ποιητικοῖς ὀνόμασιν ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, Luc. de scrib. hist. Sic Plutarchus De orac. Pyth. τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων. Item Poetis conueniens, Poetis familiare, Poetas decens. Dionys. Halicarn. de Areopagitico Isocratis loquens, ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, poetis conuenientiora quàm veriora (vt Liu. Cautior quàm promptior.) Itẽ ἡ ποιητικὴ, s. τέχνη, Ars poetica, Ars faciendi carmina. idẽ cum ποίησις. Plutarchus De discern. adulatore & amico, ἔνιοι τὴν ζωγραφίαν, σωπῶσαν ἀπεφήνατο ποιητικὴν. quod & in Ποίησις habes. Sic idem rursus in libro De audiend. poem. ζωγράφοντες τὴν ποιητικὴν, ὅπερ μιμητικὴ τέχνη καὶ δυναμίς ἐστιν αὐτοφυὴς τῇ ζωγραφίᾳ. Extat & Aristot. liber περὶ ποιητικῆς.

Ποιητὸς, οῦ, ὸν, Factus: sæpe etiam Factitius. Iliad. μ, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς Ποιητὰς ἐσέχυτο πύλας, portas manu factas, seu factitias. Alibi πικτὰς & κολλητὰς vocat, nõ factas modò, verùm & compactas ac cõglutinatas è pluribus tabulis. Plutarch. Solone, ποιητὰς φρέασι, puteis manu factis, seu factitiis. Ex Nonno autem ποιητὸς τύπος pro Effigie. Item τὸ ποιητὸν, Id quod efficitur. Aristot. Ethic. 6, capite 2. Actiua quoque signif. ponitur pro ποιητικός, Efficiens. vt apud Epicur. τὰ ποιητὰ τῶν πρὸς ἀπάσας ἡδονῶν. Quod Cicero pagina 55 mei Lex. Cic. sic vertit, Quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum. Item Adoptiuus, Ascititius. vt ποιητὸς υἱὸς, apud Plutarchum in Demosthene, pro quo alibi εἰσποίητος. Sic ποιητὸν σε ἔθετο Gaza dixit pro eo quod Cicero De senect. Te adoptauit. Et ποιητὸς πατὴρ apud Lys. Adoptiuus pater. Huc refer quod apud Aristotelem legitur Polit. libro 3, capite 1, ποιητοὶ πολῖται, ciuitate donati.

C. Αὐτοποίητος,

C. Αὐτοποίητος, A seipso factus, Sua sponte & per se factus. αὐτοποίητον Hesychius exponit ἄπλες. A

C. Εὐποίητος, Bene factus, Affabrè factus, Eleganter confectus. vt εὐποίητα ἁρματα apud Homerum. Et εὐποίητος κερκὶς in Epigramm.

C. ΑΝΑποιέω, ῶ, in v. l. exponitur Efficio, Formo. affertur etiam ἀναποιωθρὸς præteritũ passiui ἀναποιέομαι, ῶμαι, pro Conspersus, ex Leuitici cap. 7, initio, ἄρτοις ἐγκεκαλαμμένοις ἀναποιωθρίοις ἐν ἐλαίῳ. quidam tamen interpretes nõ verterunt Panes conspersos oleo, sed, Panes præparatos in oleo. Verùm ibidem paulo pòst habetur, ἐγκεκαλαμμένα ἄζυμα ἀναποιωθρίοις ἐν ἐλαίῳ. Sic ἀναποιωθρὶς à Suida explicatur ἀναπεφυραμένος, ἀνεζυμωμένος. Ita enim lego apud eum, non ἀναπεφυρθρίς. B

C. ΑΝΤΙποιέω, ῶ. E contrario facio, Vicissim facio, Par pari reddo. Exponitur etiam Beneficium rependo. quæ significatio est potius verbi ἀντιδοῦναι.

P. ΑΝΤΙποιέομαι, οῦμαι, Vendico, Attribuo mihi, Arrogo mihi. Genitiuo iũgi solet. vt ἀνθποιεῖσθαι ἀρχῆς, Vẽdicare sibi principatum, seu imperium. Sic ἀνθποιεῖσθαι Σαλαμῖνος apud Plutarchum. & ἀνθποιεῖσθαι τῆς πόλεως apud Aristotelem, Polit. 3. ἀνθποιούμενος τῶν αὐτῶν, Qui eadem sibi vendicat, Competitor. ‖ Exponitur etiam ἀνθποιέομαι à Suida φιλονεικῶ & ὀθπμελῶ ἐξαίρεμαι. qui illius significationis hoc exemplum ponit, δεῖ δὲ ἀνθποιεῖσθαι οὐ πρὸς ἕτερον χαρίσασθαι θελήσαντα. posterioris istud ex Polybio, ὁ δὲ Ἀχαιὸς καταιδῶν τὸν Ἀνθίγονον πρᾶξιν ἔχοντα καὶ σώφρονα, καὶ πίστεως ἀνθποιούμενον. Vulgò etiam exponitur non absimili sensu, Affecto, Occupare cõtendo, Assequi conor: item Capesso. vt apud Isocratem in Archidamo, ἀλλὰ καὶ τοῦ μικροῦ δεῖσθαι ἀνθποιούμενος. Demosthenes Phil. 4, τὸ πρεσβεύειν ἀνθποιοῦνται μὲν ἅπαντες, ἀφέξασθαι δ' ἔνιοι. Notandũ est autem, in priori loco à Suida citato sine casu poni ἀνθποιεῖσθαι. Affertur etiam positũ cũ infinit. ex Platone, ἀνθποιούμενοι τὰ πλεῖστα πιεῖν. C

C. ΑΠΟποιέομαι, οῦμαι, Abduco, Reiicio, Repudio, Alienum à me facio. Contrariũ τοῦ οἰκειοῦμαι. Basil. Homil. 8, de aquila loquens quæ alterum pullum suum nido exturbat, ἀφελὸ τῆς ἑστίας ὅπερ ἂν ἀποποιοῦμενον ἐνέβιβασεν. Idẽ ad episcopos Italiæ, ἐπεὶ οὖν οὐ δυνάμεθα ἢ κεφαλὴ τοῖς ποσὶ εἰπεῖν, χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω, πάντως οὐδὲ ὑμεῖς ἀπέχεσθε ἀποποιεῖσθαι ἡμᾶς, Reiicere nos, & alienos à vobis facere. Sic & apud Græcos Bibliorum interpretes in libro Iob. vt cap. 15, οὐ καὶ σὺ ἀποποιῇ φόβον; id est, Reiecisti timorem Dei à te: & cap. 14, μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, Ne abdices, Ne abnuas. Bud. E

Ἀποποιοῦμαι, Improbo, Non admitto, Repudio. Philoponus in Proclum libro 2, de discordia Aristotelis cum Platone loquens, καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως αὐτὸν ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος, ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑποθεσιν. ‖ Est etiam Renuntio alicui amicitiam. Plutarchus in Cõuiuio septem sapientum, οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὴν Λυκοῦργον αὐτῆς νόμοις, ὅλῳ μεταποιήσαντα τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν. Hæc Budæus. Suidas, ἀπειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποπήσασθαι φιλίαν. F

Ἀποποίησις, εως, ἡ, Abdicatio, Reiectio, Repudiatio. Traditur etiam esse figura quædam, μετὰ θέσεως species.

C. ΕΙΣπιέω, ῶ, ν. ΕΙΣποιέω, Ascisco. Adopto. Demosth. καὶ τοῦ πρεσβεύειν ἐισεπιέ κοινωνὸν αὐτὸν. Sic apud Luc. μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν ἐισεποίησα (vbi tamen redditur Insinuaui me artis auxilio) Et εἰσεποίει ἑαυτὸν εἰς τὴν δωσαμὴν αὐτοῦ, Plut. Apud Aristidem autẽ εἰσπιῶ τὰ μὰ εἰς ὁμοιότητα. Plut. in Numa, τοῖς δὲ ἐφεξῆς μῆνας Δομεπιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, suis cognomentis asciuit. Sic Adoptare herbam pro De suo nomine nuncupare, Plin. G

‖ Sæpe autem in propria signif. adoptãdi. nã εἰσπιεῖν est Adoptare, vt ἐκπιεῖν, In adoptionem dare. Et εἰσπιεῖσθαι Adoptari. Demosth. μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐπαιδεύετο ὅπως ὀκ τῆς θυγατρὸς εἰσπιεῖται αὐτῷ υἱὸς εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἑαυτοῦ. (vbi tamẽ Bud. eodẽ sensu vertit In adoptionẽ daretur. qui enim à me adoptatur, is mihi in adoptionem datur) Et εἰσπεποιημένος, Adoptatus. Vide Comm. pag. 114. vide item quæ dicam in Ἐκποιῶ. H

Εἰσπίησις, εως, ἡ, Adoptatio. pro quo dicitur potius Adoptio. Plut. De Alex. fort. τοῦτο εἰσπίησις ὑπὸ Ἀλεξανδρου δόξα τῶν μαρτύρων.

Εἰσπιπτὸς, ῆ, ὸ, Adoptatus, qui & θετὸς & ὑόθετος. A

C. 2. Σωεισπιέω, Vnà ascisco, Vnà adopto. Plutar. in Polit. præc. ἐπιπίνων τοῖς καλοῖς καὶ φιλανθρώποις χρῆσι δεῖται φίλοις σωεισπιεῖν. vbi tamẽ est potius pro εἰσπιεῖν, inquit Budæus.

C. ΕΚπιέω, ῶ, oppositum proximè præcedenti εἰσπιῶ. nã vt εἰσπιῶ sonat q. d. Facio intra (.i. Facio vt sit intra, & velut Intromitto, seu Introduco) sic ἐκπιῶ, Facio vt sit extra, i. Amitto, Subduco. (vnde ἐκπιεῖν με τὸ δικαστηρίου apud Philostr. Subducere me è iudicio. vbi ἐκπιεῖν με τὸ δικαστηρίου, vel potius ἐμαυτὸν, eadem forma dicitur, qua ab Isocr. ἐμαυτὸν ποιῆσαι ὡς πρόκοπα τῶν ὑπὸ τοιούτων ὑπόψων. Dico autem, Vel potius ἐμαυτὸν, quod ita legendũ esse omnino mihi persuadeã) Hinc fit vt sicut εἰσπιῶ ponitur pro Adopto, sic ἐκπιῶ pro Adoptandum do, quoniam nimirum ego adoptãs, in domum meam intromitto eum quẽ adopto, ex alia amissum & velut amandatum: at verò dans adoptãdum, è domo mea amitto & velut amando, quẽ alius in suam intromittat. Hæc. n. mihi esse videtur huius signif. origo. Vnde fit vt generalius etiam pro Alieno ponatur, hoc est Emancipo. quo accipitur modo in Pand. Græcis, & accipi potest apud Æschinẽ in Ctesiph. vt inquit Bud. afferens tamẽ cũ locũ in quo non ἐκπιεῖν habetur, sed ἐκπίπτον ἡγεῖσθαι: (& addens, posse etiã ad hominẽ ὑπόδουλον referri, & significare εἰς ὑόθεσίαν δεδημόσιον) At in suo lexico affert vocẽ PASS. Ἐκπιεῖσθαι itidem ex Pand. pro Alienare, id est Vendere, vel donare. quum antea pro exemplo eius significationis verbi ἐκπιεῖν qua dicitur de eo qui in adoptionem dat, locum hunc Isæi protulisset: in quo & verbale illud ἐκπίπτης, & ipsum passiuum verbum ἐκπιεῖσθαι habemus: μηδὲς δὲ οὐδὲς ὄζιν ἐκπέπτης, ἀλλ' ὁμοίως ὑπὸ ἀρχὴ τὸν αὐτὸν τῆ μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μόνῳ τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθεὶς ἦ. id est, A matre autem nullus per adoptionem alienus esse potest, neq; matrem habere potest nisi propriam, siue in gentilitate maneat, siue inde migret. Cæterùm vt ἐκπιῶ pro Amitto poni dictum est, sic & pro Emitto ab Herodoto poni tradit Budæus, non tamen simpliciter pro Emitto, sed pro Emitto semen. Vide Θόρνυμαι. B

‖ Ἐκπιῶ, Sufficio, ἱκανῶ. Bud. ex Athenæo l. 4. καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τἄλλα δρακοῦντος τῶν ἀναθυάζομαι, τὴν ἰδίων μου τῶν σοῦδον εἰς ζῶπα ἐκποιουσῶν. Ex Theophrasto quoque affert, libro 1 De causis, τὰ δὲ τῶν ἔθνεσπα ἀπόκισπα καὶ ἀνγρουῶπα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἐπ τῆς ὥρας, Tempore anni adhuc sufficiente. Id est, Tempore anni pariendi spatium præbente. Addit, ἐκποιεῖν esse etiã Efficere, Consummare. In lex. autem suo proferi & ἐκποιεῖ positum impersonaliter pro Suppetit, ex Laertio in Theophrasto, 233. C

Ἐκποίησις, εως, ἡ, Ipsa dandi aliquem in adoptionem. Item Alienatio, Emancipatio. &c. sequendo signif. datas ipsi verbo. ‖ Itẽ Emissio seminis. Vide in Θόρνυμαι.

Ἐκπίπτης, ῆ, ὸ & ἡ, Datᵘ in adoptionẽ, vt vides in loco Isæi in Ἐκποιῶ. vbi etiã animaduertẽda cõstructio cũ genit. quũ alioqui aut sine adiectione ponatur, aut cũ præp. εἰς, habẽte suũ acc. vt ἐκπίπτης εἰς τὸν οἶκον τὸν Ἱπποκλέους. D

C. ΕΜποιέω, ῶ. Facio in, seu Efficio in, aut intra. Xenoph. οὐδὲ ψυχῇ δεσπόμενα ἄξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, Efficiũt in animo, Creant in animo. In vulg. lex. redditur Innasci facio, item Gigno. in quibus alioqui redditur & Indo, Infero, Incutio, Inicio. item Affero, Gigno: in sequentibus locis. Xen. καὶ ὅλον καὶ ἀκολῶ καὶ σῶμα ἐνεποίησαν, Indiderunt. Plut. in Numa, ἐμποιεῖν παιδευσιν τῆς ἀξίοις, inserit. ἐμποιεῖν φόβον vel δέος, Herodian. Incutere terrorem. ἐμποιεῖν ἐλπίδας, Iniicere spẽ, ex Xen. ἐμποιεῖν νόσον, Afferre morbũ, ex Plat. De rep. At Gigno redditur in ἐμποιεῖν μῆσος, apud Plat. Odium gignere. Ita quidẽ v. lex. sed hoc sciẽdum est, ἐμποιεῖν in plerisque huiusmodi, esse ab illo ποιεῖν quod diximus habere significationẽ τὸ πθέναι, id est Ponẽdi: ideoq; aptissimè reddi verbo Indere, aut Immittere: vbi autem nomen cum quo iũgitur minimè illud admittit, tunc ad ea quæ illi sunt affinia confugiendum esse. Quare pro loco possumus illius interpr. adhibere non solùm Incutio, Iniicio, Affero, Induco, Excito, item Ingenero: sed & alia verba. E

Nō dubiū est igitur quin in illo Xē.loco, ᾧ ὄφιν καὶ ἀκοὴν καὶ σῶμα ἐνεποίησαν, commodè reddatur ἐνεποίησαν, Indide runt. Sed & quū dicitur ἐμποιεῖν τινὶ ψυχήν reddi itidem potest Indere mentiitidémq; in aliis loquendi formulis quæ sunt huius generis, verbo illo vti possumus: sic tamen vt fatear esse & alia quæ ibi locum habeant. At ἐμποιεῖν λύπην apud Isocratem, Inducere obliuionē. Apud eundem ἐμποιεῖν ὀργὴν, Concitare iram, aut Commouere iram: in Panath. ἀ πᾶς ἀκούσας ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι τῇ πεφαγμένῳ. Quum item dicit ἐμποιεῖν πολέμους, & ἐμποιεῖν στάσις, poterimus vti verbo Commonere, aut etiam illo Cōcitare, vel potius Excitare. Quin etiā Serere bella & & Serere discordias Latini dixerūt eo sensu quo ille ἐμποιεῖν. Cæterùm illi ἐμποιεῖν τῇ ψυχῇ simile est apud Hom. ἐμποιεῖν φρεσὶ, de quo dictū est in Ποιῶ. Vbi & de ποιεῖν τῇ διανοίᾳ quod ex Platone profertur, sed perperam (meo quidem iudicio) pro ἐμποιεῖν, vt ibi admonui. At minimè metaphoricam τῆς θήκης significationem habet ποιεῖν in hoc composito apud Herodotum, vbi dicit ἐμποιῶν ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν, pro Inserens, Interiiciens, Immittens. ‖ Hesiodus verò DIXIT Ἐμπιήσασθαι simpliciter pro ποιήσασθαι ὄν, in Theogonia, Ἀκροπάτῳ Ἑλικῶνι χορὸς ἐνεποίησαν τε, Καλοὺς, ἱμερόεντας.

(Item cum particula οὖ COMP. Εὐποιέω, ῶ, Benefacio, Beneficus sum, Beneficium confero. Xenophon, εὐποιῶν τὴν ἀποιοῦσαν, Benefacienti benefacere, vt dixit Tacit⁹, Ingratis benefacere. Alioqui reddi possit, Beneficū esse, Beneficio afficere, vel Beneficētia prosequi. Scribitur verò & disiūctim Εὖ ποιῶ. ET Εὐποιητὴς, Beneficio afficiendus. ITEM Εὐποιητικὸς, Propensus ad beneficētiam, seu ad conferenda beneficia. Et subst. τὸ εὐποιητικὸν, Beneficentia. Aristoteles in Rhet. εὐποιητικὸς δὲ χρήματα, Circa pecunias beneficus, seu beneficētia lubenter vtens. QVINETIAM Εὐποιὸς pro εὐποιητικὸς, vt exponit Hesychius. Item δίκαιος, quòd videlicet iusti sit bene & rectè agere. Et SVBST. Εὐποιία, Beneficentia. sed illud vocabulum οὐ πάνυ κεκρίσθαι scribit Pollux. Item COMP. Φιλεύποιος, Amor beneficētiæ, Studium beneficētiæ.

E. Ἀντευποιέω, ῶ, Vicissim beneficentia vtor erga quempiam, Vicissim beneficus sum erga quempiam, Mutua beneficentia prosequor aliquem, Beneficium vel beneficia repēdo, ἀντευεργετῶ. Demosthenes, ὅτι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἡ πόλις αὐτεύπεποίηκε. Aristophanes Pluto, τὸν εὖ παθόν τ' ἀντεῦποιεῖν μ' αὐτεύποιεῖν. Dicitur & αὐτευποιῶ τὴν εὐεργέτιν, Gratiā refero ei qui de me benemeritus est.)

C. METAποιέω, ῶ, Muto, Cōmuto, Trāsmuto. Propriè autem Muto formam, Muto aliquid, faciēs diuersum ab eo quod prius erat. Quia videlicet qui aliquid mutat, postea facit, i. quod factum erat, id postea alio modo facit. Nisi potius μετὰ hìc significat id quod Trans, in Transformo. Exponitur μεταποιῶ etiā verbo Refingo. Budæus μεταποιεῖν νόμον (quod ille ex Demosthene sumpsit) interpr. Derogare legi, Obrograre aliquid legi. At PASS. Μεταποιοῦμαι interpr. Vendico, Mihi assero, Capesso. afferens ex Synesio, μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Et ex Greg. τῆς ἀγχοτάτης μεταποιούμενοι, qui solertiam sibi vendicant. Ex eodem, εἰ δὲ καὶ αὐτὸ μεταποιοῦνται τῆς καλοκἀγαθίας λόγῳ γοῦν, sibi vendicant verbo tenus, saltem. Item cum accusatiuo ex eodem, Χριστὸν ἐν δέδυμαι, Χριστὸν μεταπεποίημαι διὰ τοῦ βαπτίσματος. id est Capessere cœpi, vt idem interpretatur. Alioqui redditur & Acquisiui.

Μεταποίησις, εως, ἡ, Mutatio, Commutatio. In vulgatis lexicis exponitur etiam Instauratio, & Refectio. Ibidem ex Gregorio, σωθέντος μεταποίησις, Fœderis commutatio. Ex quo & Budæus affert, καὶ τὸν τοῦ παντὸς μεταποίησιν καὶ μετάθεσιν εἰς τὸ ἀκίνητον καὶ ἀσάλευτον. ITEM Μεταποιητὴς, οῦ, ὁ, Mutator. In vulgatis lexicis Reformator, & Refector.

E. 2. Ἀμεταποίητος, ου, ὁ & ἡ, Immutabilis.

C. ΠΑΡΑποιέω, ῶ, (q. d. Facio ad similitudinem alicuius, ementiens videlicet id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est) Falso assimulo, Adultero. vt παραποιεῖν σφραγῖδα, quod & παραποιήσαιμι. Thucydides libro 1, καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα λῶ ψευδῆ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μετεχειρίσατο τὸ αἰτήσας, μὴ δοῦναι. Et παραποιηθεῖσα σφραγὶς, à pass. Παραποιοῦμαι, Signum adulteratum & falsum, vt Bud. vertit, (dicens falsum, pro Falso assimulatum) in hoc Basilii loco, μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα, δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες ἄδικοι ὅλον αὐτὸν ἐφέλοιτο μετηνέγκαν. Παραποιῶ, Ad dissimulationem veritatis, & ne res agnoscatur, corrumpo & peruerto. vt idem interpr. afferens ex Athenæo, lib. 12, πολλὰ δὲ τῷ Ξάνθου παραποιήκει ὁ Σπησίχορος, ὥσπερ καὶ τὸν Ὀρέστειαν καλουμένων, Immutauit, ne furtum agnosceretur. Addit, Παραποιῶ, Inuerto, Peruerto: quasi παραστρέφω: ex Paus. Eliac. lib. 1, τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλπιν ὀνομάζουσι καλοῦσι.

Παραποίημα, ατος, τὸ, Quod factum est ad similitudinem alicuius, &c. sequendo ea quæ dicta sunt in παραποῶ, Vel Adulteratum. Ab Aristotele autem παραποίημα vocatur verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum: quod plerūque fit facetè, vel scommaticé. Ita Bud. sed afferens tamen locum eius Rhet. lib. 3, in quo non παραποιήματα habetur sed παραπεποιημένα.

Παραποίησις, εως, ἡ, Assimulatio qua ementimur aliquid, Adulteratio. Et παραποιήσεως γραφὴ, Falsi accusatio. B.

C. 2. Ἀπαράποιητος, ου, ὁ & ἡ, Non adulteratus, Germanus, Genuinus. ἀπόθευτος, γνήσιος. Et ADVERB. Ἀπαραποιήτως, Non adulteratè, Germanè, Genuinè.

C. Περιποιέω, ῶ, Tueor, Tutor, Seruo, Conseruo. Thucyd. lib. 2, πολύν τε πόλιν περιεποίησε. Lysias, καὶ θάνατος αὐτῷ κατεγνώσθη, ἢ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησε. Plutarch. in Public. περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Ab eodē περιποιεῖν dicitur is qui suo patrocinio aliquem tuetur, & periculo liberat: vt quum scribit, σωθεὶς ὑπὸ αὐτοῦ ὁ Κικέρων, καὶ περιεποίησεν. Herodian. l. 8, ἐς τὸ περιποιῆσαι τοῦ Μαξίμου τὴν μοναρχίαν. Apud Dioscor. εὔχρηστα περιποιεῖ Ruell. vertit Fouet. (A quo actiuo περιποιεῖν significante Conseruare, Seruare, est περιποιηθεὶς pass. apud Greg. pro Seruatus) Itidem verò περιποιεῖσθαι, pro Conseruare, Seruare, Tueri. Thucyd. lib. 3, οἱ δὲ εἰσελθόντες περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, Seruarunt, Periculo liberarunt. Xen. lib. 4 Pæd. παῖς ψυχὰς περιεποιήσαντο. ‖ Περιποιοῦμαι, Acquiro, Quæro, Comparo, Emereor. Pro Acquiro, seu Comparo, apud Xen. περιποιεῖται ποσῶτα ὥστε καὶ πλουτεῖν. Sic Aristot. Pol. 3, περιποιοῦνται αὐτὸς δ' ὠνάσεσθαι. Dicitur & περιποιεῖσθαί τινα τῶν, Emereri. Dem. παῖς ἀγαθὰς ἐλπίδας περιποιεῖσθαι ἑαυτῷ καὶ τοῖς πᾶσι. Themistius autem hac quoque in significatione vsurpauit actiuam vocem, De anima lib. 2, τοῦτο γὰρ περιποιεῖ βούλεται εἰκόνα θειότητος κατόσον δ' ὠάτατα, id est κτήσασθαι, quærere & comparare. Suprà autem vsus aoristo medio fuerat, scribens, καὶ γὰρ τὴν δυσμενίαν δι' αὐτὸν αἱρεῖται, καὶ ὥστε ἑαυτῷ τοῦτον περιποιήσασθαι. ‖ Περιποιοῦμαι, Vendico mihi, Assero mihi, Attribuo mihi, Meum facio. Budæus exponit, Alienam rem mihi assero, afferens ex Synesio, τὸ μὴ σῶν περιποιήσασθαι. ‖ Περιποιοῦμαι, In contrarium & præposterè facio, inquit Budæus, afferēs ex Phalaride in epist. ad Messenios, Πολύκλειτον, ὡς πιστεύομαι, τὴν ἐκεῖνον ὑμῶν μέμφεσθε ὡς προδότην τῆς Ἀκραγαντίνων ἐλευθερίας γεγενότα, ὅτι με κάμοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρασε νόσου, καὶ τὴν ἔπαινον αὐτῷ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιεποίησε. vbi vertit, Præposterè interpretamini. Sed vereor ne potius scribendum sit παραποιεῖσθε. ‖ Περιπεποιημένον, particip. pass. signific. quasi περιτῶς πεποιημένον, Arte singulari & industria factum. vt περιπεποιημένον ὄργανον, apud Theophrastum lib. 9, ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασὶν οὐκ ἐκπλήττοντες τὸν δόξαν ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ περιεργάζεσθαι, φέροντες ὄργανον περιπεποιημένον.

Περιποίησις, εως, ἡ, Tutatio, Ipsa actio tuendi, & conseruandi. vt tam περιποιεῖν quàm περιποιεῖσθαι ponūtur pro Tueri & conseruare. ‖ Item Acquisitio, vt περιποιεῖσθαι pro Acquirere. ‖ Interdum Vindicatio & assertio, vt περιποιεῖσθαι est aliquid sibi asserere. quo exponitur modo apud Paulum ad Ephesios cap. 1, εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, Ad liberationem vindicationis, siue assertionis, Dum liberemur ab assertione. Quod nihil aliud est quàm Dum in libertatē vindicemur. Ad cuius loci expositionē pertinētia vide in annot. doctiss. interpr.

Quidam ita interpr. paulo quidē certè liberi⁹, Eousque dum Christus, qui redemptionis nostræ pretium persoluit, nos à peccati seruitute asserens, vindicta liberabit.

Περιποιητικὸς, ή, ὸν, q. d. Acquisitiuus, Vnde περιποιητικὰ ῥήματα apud gramm. Acquisitiua, id est Acquisitionis significationem habentia.

C. ΠΡΟποιέω, ῶ, Ante facio, Prius facio. Et προποιοῦμαι, Ante fio. Vnde participium προποιηθεὶς, Ante factus. In vulgatis lexicis redditur etiam Præconditus, Præparatus: & προποιέομαι, Prius extruor, sed non addito exemplo.

C. ΠΡΟΣποιέω, ῶ: & Προσποιέομαι, οῦμαι, quod frequentius est: (q. d. Facio vt meum fit, siue sub mea potestate fit, vel præterea fit) Mihi assumo, seu adiungo, Vendico, In meam potestatem redigo. Apud Thucydidem aliquoties actiua vox προσποιεῖν pro Ditioni suæ adiungere, Subiicere sibi. vt libro 2, φάσκων προσποιήσειν αὐτῷ οὖσαι πολεμίαν, Dicens se illorum ditioni adiecturum eam, vel subiecturum eam illis, aut In illorum potestatem redacturum. Ibidem, καὶ πολὺ πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν. Sic autem & passiua voce vtitur idem, sæpius etiam quàm actiua: estque illa apud cæteros quoque scriptores in vsu frequentiore quàm hæc. Affert tamē Budæus & ex Demosthene προσποιεῖν pro Quærere sibi, (dicens aliquāto post, à Thucydide accipi pro ὑποπτεύειν, in loco illo, καὶ πολὺ πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν) in hoc loco orationis, κατ' Ἀφόβου inscriptæ, ὅρκον αὐτοῖς, εἰ καὶ μαθοῦσι τὴν οἰκίαν ἐδοῦλοντο ὑπὸ μηδενὸς τῶν προστόντων, ἐῶντας ὥσπερ εἶχε κατ' χώραν, ἡμᾶς τε τρέφειν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο, ταῦτα προσποιεῖν. vbi tamen προσποιεῖν postea reddit, In rem suam vertere: totum locum ita interpretans, Quum interim facile esset è reditibus patrimonii nostri, ita vt nihil è sorte absumerent, & nos alere, & munera ciuilia agnoscere, & quæ inde superfuissent, in rem suam vertere. At verò passiuæ vocis exemplum profert, primùm quidē pro ὑποπτεύειν, (id est Sibi subiicere, In suam potestatē redigere) ex Pausania, καὶ ἄνδρ τῆς παρῴας ἀρχῆς προσπεποιῆσθος Ἀρκάδων μόνος τοῖς πολλοῖς &c. deinde verò pro Vendicare, Suum esse contendere, ex Isæo, cum genitiuo, ἢ τίσι συγγενεῖς καὶ οἷς κατ' δόσιν προσεποιήσαι τοῦ Νικοστράτου, id est, Ex testamento sibi vendicassent. Ex eodem, καὶ οὐδὲ μόνον οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τὸ ὄνομα, οὐτε γινώσκειν οὐτε θεωρεῖν αὐτοῖς. (Vbi tamen & pro ὑποκρίνονται intelligi posse admonet, id est simulant) Sciendum est autem iungi alioqui potius accusatiuo: cuius constructionis habes in superioribus illis locis exempla: itidémque in hoc Plutarchi, vbi de Cæsaris nece loquens, scribit, ἔνιοι δὲ καὶ καταμιγνύσαι ἑαυτοῖς, ὡς μετεχόντος τοῦ ἔργου, κατ' προσεποιοῦντο πολὺ δόξαν, Sibi vendicabant & assumebant. ‖ Interdum προσποιοῦμαι, Adiungo, id est Adicio. vt apud Themist. in librum 2. Phys. ὅλως δ' πολὺ ὕλιον οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς, ἀλλ' αὐτὸ τεταγμένον αὐτοῖς κύβον λαβόντες, οὕτω θεωροῦσιν ἀϊδῆ ὕλης καὶ κινήσεως. Potest etiā reddi Assumūt. Alibi verò οὐ προσποιεῖται ab eo positum censet Bud. vel pro Non admittit, seu Transmittit, aut pro Dissimulat: nimirum vbi ille scribit, ὥστε πολὺ ἐναργῶς φανεροῦται κατ' δεικνῦ ὑμᾶς ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ὅσας ἡμέρας, ὁ θεὸς τὸν κενοῦ χρόνον οὐ προσποιεῖται ἢ ἀγνοεῖ.

Προσποιοῦμαι cum infinitiuo, interdum & cū accusatiuo, Simulo, Fingo. Plato De rep. libro 1, προσποιεῖται φιλονεικεῖν. Et προσποιοῦμαι ἐκεῖνον, Xen. Et προσποιοῦμαι τοῦ φίλος, Æsch. Apud Isocratem autem ἐὰν μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ, itidémque apud Alex. Aphr. προσποιούμενος τὸ θεατεύειν. Qui locus alterius constructionis, videlicet cum accusatiuo, sunt potius exempla: quum præfigatur articulus τό. Quæ cum accusatiuo constructio cum alibi tum apud Herodianum extat: vt lib. 2, ἱκανώτατος δ' ὧν πάντων αἰθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι δύνοιαν, Omniū hominum solertissimus erat ad simulandam amicitiam & præferendam cum certa fide beneuolentiæ. Apud eundem eodem libro, ὑποκρίνεσθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁποῖον. vbi Pol. vertit Simulatorem dissimulatorémque omnium. Idem quodam loco vertit Simulare, vbi puto potius fuisse reddendum Profiteri: de qua significatione mox dicam. At pro Dissimulare, dicunt μὴ προσποιεῖσθαι. Demosthenes, εἰ μόνοι βουλόμεθ' ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ἡμῖν &c. Sic Æschines, ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου θέλετ' ἀκούειν. Sic Thucydides 3, δεῖ δὲ, καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι. Iunctum itidem infinitiuo, redditur interdum Profiteor. vt in hoc Platonis loco, in Epist. Πλάτων, ὡς ἔοικε, προσποιεῖται μόνῳ τὰ δημοκρατία ξυμφέρουσα εἰδέναι. Sic autem existimo vel potius contendo reddi debuisse in isto Herodiani loco, libro 4. (non autem verbo Simulo, vt Pol. vertit) Μάρκος αὐτὸς φιλοσοφίαν καὶ ὁπηείκειαν προσποιούμενος, Λουκίου τὸν ὕβριν καὶ ἀκολασίαν ὅπως χαμόρου, ἀλλ' ὅθ' ὅπη δουλῆς αὐτὴν ἀπεσείσατο. Inest autem huic verbo hisquoque in locis aliqua vendicādi significatio. nam qui aliquid profitetur, sibi scientiam eius vendicat.

Προσποίημα, ατος, τὸ, Id quod vendicamus nobis. Vel, Id quod simulamus.

Προσποίησις, εως, ἡ, Vendicatio, Ipsa actio vendicandi sibi aliquid, aut assumendi, &c. sequendo significationes datas verbo προσποιεῖσθαι. Apud Thucydidem de oratione qua nobis aliquid vendicamus seu tribuimus seu arrogamus. Frequenter autem pro simulatione. Synes. ep. 44, δεινοὶ δ' ὀξὲ ἐξαιρεῖσθαι προσποίησιν εἰβασανίσαι. Aristoteles Ethic. 2, capite 7, ἡ δὲ προσποίησις, ἡ μὲν ὅθ' τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία, καὶ ὁ ἔχων αὐτῷ, ἀλαζών· ἡ δὲ ὅθ' τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία.

Προσποίητος, ου, ὁ & ἡ, Simulatus, Fictus. vt προσποίητος δύνοια apud Herodianū: (sicut προσποιεῖσθαι δύνοιαν ex eo protuli) apud quem legitur & προσποίητῳ πιῶ, quod Pol. vertit Specie quadam honoris. Et μετ' ὀργῆς προσποίητου ex Aristotele Œcon. 2.

Προσποιητικὸς, ή, ὸν, Simulator, Fictor, Simulationi deditus. Ex Aristotele Pol. libro 3, προσποιητικὸς αὐθρείας, simulator fortitudinis.

C. ΥΠΟποιέω, ῶ. & pass. Ὑποποιέομαι, οῦμαι, q. d. Sub me esse facio, ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι. Vnde accipitur pro Acquiro, Conciliо. Sed maior est passiuæ vocis vsus. Aristoteles Pol. lib. 5. ὑποεποίησατο τὸν ἐρώμενον αὐτῷ, eius amasium sibi conciliauit, & quasi fecit vt sub se esset. Id est, in suam potestatem quodammodo redegit. Demosthenes de perperam gesta leg. ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσωνται. vbi exponitur εἰκειώσωνται. Philostr. in Heroicis, ὑποποιήσονται τοῖς χρήμασι τοὺς δυναμένους ὅθ' στε. Gregorius, λόγοις ἡμέρᾳ καὶ ὁμοιοτρόποις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ὅθ' χρεῖ. vbi aptè reddem⁹ & Conciliare & Demereri. At verò in hoc Plut. loco in Pericle, ὑποποιεῖτο τὸν δῆμον, quidam ὑποεπιεῖτο interpr. non Conciliabat, sed Cōciliare nitebatur, & pellicere, Captabat. Budæus in illo Aristotelis loco quem modò protuli, τὸν ἐρώμενον αὐτῷ ὑποεποίησατο vertit, Dicto audientem sibi reddidit. Idem ὑποποιοῦμαι tradit esse idem fermè quod πειθοῦμαι, id est Mihi autoro, Ad autoritatem meam fidémque traho. Et affert ex Gregorio in Iulianum orat. 1, ὑποποιεῖται δὲ τὸ γραπτικὸν, τὸ μὲν δι' ἑαυτοῦ, τὸ δὲ δι' ἑτέρου· τὸ μὲν τῷ πιθανῷ ἡδύ, τὸ δὲ ἀπότομον τῷ συρόδρον. Cui loco alterum illum eiusdem subiungit. Idē in suo lex. ὑποποιεῖσθαι interpretatur etiam Subigere, Subiugare, sed exemplum non afferens. At verò actiuæ vocis exemplum affertur ex Plutarchi Pericle, ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῷ καλῷ ὑποποιούσης πρὸς λεληθότως ἥλιον. vbi ὑποποιεῖν exponitur Clam & sensim suggerere. Fortasse autem rectius Sensim acquirere & cōparare. Hesychius ὑποποιεῖσθαι exponit etiam προσποιεῖσθαι. pro cuius significationis exemplo Budæus affert hunc Plutarchi locum in Cæsare, Φαώνιος δὲ πολὺ Κάτωνος παρρησίαν ὑποποιούμενος, μανικῶς ἐφιλόνικει. HINC Ὑποπίπτης, quod in vulgatis lexicis exponitur Simulatus, vt videlicet sit idē quod προσπίπτης: quemadmodū Hesych. ὑποπιεῖσθαι exponit προσποιεῖσθαι: sed an ille ad hanc verbi προσπιεῖσθαι significationem respexit in illa expositione, dubitari potest. In iisdem ὑποποιοῦμαι redditur Simulo: & subiungitur expositio Græca, non solùm προσποιοῦμαι sed & ὑποκρίνομαι, autoris tamen nomine non addito.

ΠΟΙΚΙ΄ΛΟΣ, ή,ό, Varius, Qui multorum diuersórumque generum est. vt ποικίλα ἐδέσματα apud Athenæũ, & ποικίλη ῥῆσις, apud Plut. Sympos. 4, probl. 1, vbi quæritur, εἰ ἡ ποικίλη ῥῆσις ἧς ἀπῆς ὑπεπλόκεσα. aliquanto pòst dicit πῶς πολυχορδίαν à musicis cautè admitti διὰ τὸ μικτὴν καὶ ποικίλον. Ibidem διάφοροι ποιότητες dicit pro ποικίλαι. Idẽ in libro De primo frig. μονοειδὲς γὰρ ἡ σωτὴ, ποικίλον δὲ ἡ φωνή. Quæ Turneb. sic vertit, Est enim silentiũ vniusmodi, vox autẽ varietate distincta est. Item apud Herodianum ποικίλαι πέχναι, vt apud Virg. Artes variæ. Syn. ep. 114, ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ αἰγῶν χροιαὶ, καὶ λειμῶνος θάμνοι. Vbi ποικίλαι χροιαὶ vt apud Virgil. Colores varios mentitur lana. Rursum Herodianus libro 7, ποικίλη πολυτέλεια. ‖ Item Varius, Varii coloris, Versicolor. quæ significatio vtrique videtur magis propria esse & primum obtinere locum debere, vt Cic. De fin. libro 1, Varietas enim (inquit) Latinum verbum est, idque propriè quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia: varium poema, varia oratio, varii mores, varia fortuna. Voluptas etiam varia dici solet quũ percipitur è multis dissimilibus rebus dissimiliter afficientibus voluptates. In hac signif. igitur ποικίλος frequentissimè vsurpatur. dicuntur enim ζῶα ποικίλα, Varia animalia, vt apud Virgil. Lynces variæ, quas maculosas alibi vocat. In Geopon. ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ σῶμα, ἐὰν θύρης τὼ γνῶσιν μέλαιναν, μέλαν τεξεται· ἐὰν δὲ ποικίλω, ποικίλον ἔξει τὸ πτερόμενον. Quæ desumpta videtur ex his Varronis, Animaduertendum quoq; linguã ne nigra aut varia sit, quòd ferè qui ea habent, nigros aut varios procreant agnos. Eodem modo Columella quoq; ariem probari scribit, nimirum si palatum atq; lingua concolor lanæ est. Nã quũ hæ corporis partes (inquit) nigræ aut maculosæ sunt, pulla vel etiã varia nascitur proles. Vbi itidem obserua ποικίλος reddi posse non solùm Varius, sed & Maculosus, vt & Virg. Varias lynces dicit, quas alibi maculosas. Et Ouid. Pãtheræ pictæ, quas Plin. Varias. Aristot. de muræna, διάφορος ποικίλον καὶ ἀσενέστερον. de myro autẽ, ὁμόχροος καὶ ἴσχυρός. Vnde Plin. Muræna, varia & infirma: myrus, vnicolor & robust⁹, (vbi etiã nota ei OPPOS. Ὁμόχροος Vnicolor: pro quo paulo antè in verbis Columellæ habes Concolor) Itidẽ Antipho in oratione ὥσθ' ἱππῶν, ipsos πώς, id est pauones, vocat ποικίλους ὄρνεις, teste Athen. l. 9, apud quem lib. 3 legitur ποικιλώτερον παώ. A Latinis pictæ volucres vocantur aues versicolores. vt & vua picta, quæ à Columella & Varia dicitur: vt quum ait, Vbi vuæ variæ cœperint fieri. Quod Hesiodus ἀμόλγιος dicit, ab ἀμόλγος synonymo huic ποικίλος. Itẽ herbæ aliquæ ποικίλαι sunt. Theophrastus de helicis generibus, καὶ πεπι, ποικίλη. pro quo Plinius, Tertia, versicolor. quam & versicolorem hederam vocat. Item & arma ac vestimenta ποικίλα dicuntur. Homerus Iliad. η, ἀμφὶ δὲ πᾶσι θύρακα ποικίλ' ἔλαμπε. vt apud Virgil. Astur equo fidens & versicoloribus armis. Alibi Arma picta dicit, & Hom. ἀόλα. Athen. libro 10, ἐθῆπα ποικίλων αἰνέβαλλον (vt apud Terẽtium, Varia veste exornatus: Plin. Pictæ vestes, Propert. Picta toga) Et libro 10, de Iberis, ὧν ποικίλαις σολαῖς πεσίοντες. Itémque apud Plutarchum in Apophth. τὰ ποικίλα γράμματα, quæ ibi dicuntur ἐκτεινόμενα μὴ, δηδεικνύαι τὰ εἴδη, συγκλόμενα δὲ, κρύπτειν. Ouid. Strata pictaque Cic. Stragula picta, & Virg. Picta tapeta. Rursum apud Athen. libro 2, ἡ τῶν ποικίλων ὑφή. Et Luc. in Tim. ποικίλα ἐνδύ. Præterea quod ex lapidibus variis ac versicoloribus structum est, ποικίλον dicitur, vt apud Athen. lib. 5, λουτὴρ ποικίλος τῶν Ταυρομενίτου λίθου, solium ex lapide vario scalptum. Bud. Referenda huc & ποικίλη στοά, quæ erat porticus picta Athenis, ἔνθα ἐγεγράφεσαν οἱ ἐν Μαραθῶνι πολεμήσαντες. vt Suid. tradit. meminit comicus quidam apud Athen. lib. 3, & Æschin. in orat. contra Ctesiph. necnon Diog. Laert. initio l. 7, vbi Zenonis vitam describit. Hanc ποικίλην στοὰν à varia pictura dici testatur Plin. l. 35, c. 9, de Polygnoto Thasio: Hic & Athenis porticũ pinxit quæ ποικίλη vocatur, gratuitò, quum partẽ eius Myron mercede pingeret. At ποικίλου ὄρους meminit Pausan. Attic. pag. 27. ‖ Metaph. ποικίλος λόγος, Varia oratio, Variis quasi colorib⁹ picta & ornata. Ammian. lib. 2 Epigramm. titulo εἰς ῥήτορας, Ποικίλον αὐδήσαι μῦθον ὅπασ' ὠδῖν. vt apud Lucr. — vario distincta lepore Omnia. (Aliter autẽ Virg. — noctem vario sermone trahebat. vt & apud Cic. Disputationes variæ & diuersæ, & in omnem partem diffusæ. à quo etiã Plato dicitur fuisse varius & multiplex ac copiosus.) ‖ Ad animum quoque transfertur. Dicitur enim homo ποικίλος qui varias artes ac machinas callet: nõnullis Calid⁹, Vafer, Versutus, idẽ cum πεικιλόβουλος & ποικιλομήτης, quæ vide. Hesiod. Erg. Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν. Plato Polit. 2, pag. 20, πῶς δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπηκα ἐλκτέον ὅθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. quod Lysander apud Plut. dicit θεσσαρᾶ πλεῖν πῶς ἀλωπεκῶν ὅπου μὴ θεσσικνεῖται ἡ λεοντῆ. est enim vulpes animal versutũ & ἀπατηλόν. Respicit autem Plato ad hæc Archilochi verba, Τοῦδ' αὖ (nimirum πίθηκα) ἀλώπηξ κερδαλὴ σωνίστη· Πυκνὸν ἔχουσα νόον. vbi nota Platonem ποικίλη dicere pro πυκνὸν ἔχουσα νόον. seu πανοῦργον, vt alibi nominatur: Cauta Horatio, Astuta Persio. A Plutarcho in Polit. præc. ὁ πολιτικὸς quoque dicitur esse ποικίλος, vt qui pro variis casibus variare consilia norit. Afferuntur & hæc ex Xenophonte, οὐδὲν ποικίλον δεῖ μηχανᾶσθαι, nihil varium & argutum. Et ex Plat. οὐδὲν ποικίλον ὀξὺ διαλογίζεσθαι. Sic Demosth. Philippica 3, οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν. At verò ποικιλότερος ὕδραις, Suidas prouerbialiter dictũ scribit ὅτι τοῦ δολεροῦ θαυμαζομένου. Item ποικίλος dicitur cui animus variat & inconstans est. Aristoteï. Ethic. 1, cap. 10, οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ ἀμετάβολος. Sic Virg. — varium ac mutabile semper Fœmina.

C. Ποικιλόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In cõsiliis suis varius & callidus. seu simpliciter, Astutus, Versutus, Callidus, Vafer. qua significatione ETIAM Ποικίλος vsurpari docui, quod Hesych. quoque exponit πανοῦργος, σωφιστὴς, ἀπατηλός. (sic enim reponendum pro ἀπαλὸς) Epitheton Promethei apud Hesiod. quem & ποικίλον & αἰολόμητιν appellat, vt in Ποικίλος videbis. Item in Epigramm. Ποικιλόβουλος Ὀδυσσεύς. Synonyma ποικιλομήτης & ποικιλόστερνος.

C. Ποικιλόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variis (id est versicoloribus) lineis distinctus, seu Varius, Versicolor, Pictus, Maculosus. Athen. lib. 7, tradit channẽ piscẽ ab Aristot. ποικιλόγραμμον vocari διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίθαι: necnon ποικιλοειδὲς μέλαγχρι. VBI Ποικιλόερθρος μέλας videtur significare (vt cum præcedenti loco conueniat) Rubeis nigrisque distinctus maculis. Mallẽ aliqui, Niger rubeis maculis pictus. SIC Ποικιλοιχθύς, varii seu picti pisces, apud eundem libro nono, Καὶ τοῦ πεβαίων ἰχθύων τὸ ποικίλον: vt apud Plinium Pictæ mormyræ.

Ποικιλόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens collum varium, id est Versicolor, Maculosum, Pictum. Ab Hesiodo verò in Erg. ἀνδῶν ποικιλόδειρος dicitur potius διὰ τὸ ποικιλόφωνον seu ποικιλῳδὸν, quòd vario modulamine canat. Synonymũ EST Αἰολόδειρος.

C. Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem CVM Αἰολόδερμος, Cuius pellis varia seu versicolor & maculosa est. (vt Varia & maculosæ lynces apud Maronem) Itidem poetis Latinis Pictus terga, qui & pictas pantheras dicunt quas Plin. varias & versicolores. Eurip. ποικιλοδέρμονες πῦλαι.

C. Ποικιλοδῶρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variis & multiplicibus muneribus ornans, Varia donãs. vt βασιλεὺς ποικιλόδωρος, apud Nonn. SYNONYM. Αἰολόδωρος.

C. Ποικιλομήτης, ου, ὁ, idem cũ ποικιλόβουλος, quod vide. Odyss. ζ, Ἀμφ' Ὀδυσσῆα αἴσχεα δαήφρονα ποικιλομήτεω. Ad eũdem, Odyss. ν, Minerua, Σχέτλιε, ποικιλομῆτα. vbi ait eum δόλων οὐ μέλεον λήξειν οὐδ' ἀπατάων. vocat & κερδαλέον & ὀπικλοπον. Synonymũ EST Αἰολομήτης SIVE Αἰολόμητις, quod habes in Ποικίλος. FOEM. Ποικιλόμητις, Varia in consiliis suis, id est Callida, Astuta, Vafra, Versuta, Versipellis.

C. Ποικιλομήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui varias machinas & technas callet, Callidus, Versutus, Versipellis. ὁ ποικίλα μηχανῶν, vt Xenophon loquitur. Apud Athenæum lib. 13, in epigramm. quodam, Ποικιλομήχαν' ἔρως.

C. Ποικιλόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius sermo varius est vel vario distinctus lepore. Pro Facundus, Disertus, ex Nonno.

C. Ποικιλόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pictus terga, vt poetæ loquũtur, Cuius tergum maculosum & varium est: vt ποικιλόνωτος δράκων Eurip. Huic est SYNONYM. Αἰολόνωτος.

C. Ποικιλόστομος, Cuius os varium est. Apud Soph. ποικιλόστομος ναῦς, Cuius rostrum variũ est, id est Vario colore pictum, seu simpliciter, Pictum. vt & apud Homerum μακραὶ ἐπὶ νῆες, quarũ veluti genæ minio rubent. Ex eodem Soph. Eustathius affert ET Ποικιλόστολος, pagina 310, ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους ποικιλόστολος ναῦς, δαίδαλον πρὸς μάθημα, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον. Propriè autem ποικιλόστολος est ὁ ποικίλην στολὴν ἐνδεδυκώς, Stolã gerens variam seu variegatam, Cuius stola vesicolor seu picta est.

C. Ποικιλότραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variè balbutiens.

C. Ποικιλέμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Varia veste exornatus, Pictam seu versicolorem vestem indutus. ὁ ποικίλον ἱμάτιον φορῶν. Æschylo ποικιλέμων νυὺξ dicitur ἡ τὰ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς: quamobrem ET Αἴολα νυὺξ à Sophocle vocatur. Eust. pag. 814.

C. Ποικιλῳδὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Vario modulamine canens, Cantum variare peritus. A Sophocle autem ποικιλῳδὸς dici videtur ἡ σφίγξ à callidis dolosisque ænigmatis, quæ nimirum varia & perplexa erant.

C. Διαποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Variegatus, Variis coloribus distinctus. idem cum διαπεπεικιλμένος.

C. Παμποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnibus modis varius, seu variegatus. ὁ πάντῃ πεποικιλμένος, vt Eustathius exponit apud Homerum Odyss. ω, Εἰθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι. Alii simpliciter exponunt, Varii, Versicolores, Picti. sed aliquid amplius significat quàm ποικίλοι. Accipitur etiam pro πολύτροπος, vt Hesychius exponit, quo nonnulli intelligunt non solùm Qui varios mores cognouit, sed etiam Versutus, Versipellis, Callidus.

C. Ὑποποίκιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquãtum varius seu variegatus. Ποικίλος, Varié. Gell. dicit Variatim. Hesychius exponit πολύτροπος, id est Multis modis. Exponitur etiam Callidè, Versutè, Vafrè: & subiungitur hic locus Xenoph. ποικίλως πως ἔχειν δοκοῦσα.

Ποικιλία, ας, ἡ, Varietas. quo vocabulo vtitur Cicero in Ποικίλος. Propriè de disparib⁹ coloribus. vt ποικιλίαν ἔχει, variè distinct⁹ est. Et apud Hermog. τῷ ὀνόματι ποικιλία, varietates vocabulorũ: idem propè cum σωφωνία. Isocrat. epist. ad Philipp. τῆς τοῦ πλήθους λέξεως ποικιλίας. Quod verò Exodi 27 legitur, βύσσου κεκλωσμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ, vulgò exponitur Bysso retorta opere plumario.

Ποικιλίς, ίδος, ἡ, q.d. Varia, Versicolor, Picta. Nomen auis est apud Aristotelem Hist. anim. lib. 9, c. 1: alio nomine ἀκανθὶς vocatur: quam carduelem esse putant, pictam auem ac versicolorem. Gaza interpr. Varia.

Ποικίλλω, idem cũ αἰόλλω, Variego, Variè distinguo. Plato in Cratylo, τὰ τοῦ ἰαρῶν φάρμακα χρώματι ἢ ὀσμαῖς πεποικιλμένα, variata. quo ferè modo Martial. Tapetia Semiramia quæ variãtur acu. Herodianus libro 5, διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων πολίων πεποίκιλται, de vehiculo Antonini Heliogabali. Aliquanto pòst, χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένοις κοκκοβαφεῖς. Paulo antè, ἐθῆπεν χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμένῃ. Sic lib. 4, χλαμύσιν ἀρχαίοις πεποικιλμένοις, argento variatis. vt vertit Pol. Existimo autẽ posse reddi etiã, Variè intertextis. πεποικιλμένος κόσμος, Cic apud Platonem interpr. Mundus varietate distinctus, pag. 19 mei Lex. Cicer. At pagina præcedenti, θαυμασίως πεποικιλμένας interpr. Varietate admirabili præditas, de erroribus planetarum. Idem Cicero pagina 53 eiusdem Lexici, ποικίλλεται ἡ ὑδρία, reddidit, Variatur voluptas distinguitúrque. ‖ Porro sicut ποικίλος versutiæ quoque ac vafritiei significationem habet, ita & ποικίλλω accipitur pro Vafrè vario, Vafrè comminiscor aut fingo. Plato Symp. μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι δοκεῖ. Sic idem De leg. οὐδὲν ποικίλλων, σαφῶς διορισάμενος. Synes. epist. 121, δριμύτατον μὲ ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι καὶ ἐσκαταπεπεμμένον ἐν τοῖς γράμμασιν· ἄλλο μὲν τι ποικίλλεις· ἐνθάδε δὲ οὐκ ἀποδράσῃς, Aliam tamen astutiam excogita, Aliam versutiam comminiscere. Verba Polyphemi ad Vlyssem, ποικιλόβουλον & ποικιλομήτην, vt in Epigr. & in Odyss. appellatur.

Ποίκιλμα, ατος, τὸ, Varius ornatus, Ornatus versicolor. Odyss. ο, Ὃς κάλλιστος ἔλυ ποικίλματι ἠδὲ μέγιστος, de peplo, vt suprà παμποίκιλοι πέπλοι. Legitur idem versus Il. ζ. Plato De leg. ποικίλλομαι ποικίλματα, Vario ornatu seu vario colore distinguor. Athenæus lib. 12, de tentorio Alexandri, οἱ δὲ ὑπὸ πίνοντες οὐρανίσκοι διήχουσι ποικίλμασιν ἐκπεμπόμενοι πολυτελέσιν ἑκκέραζον τὸν αἰῶ τόπον.

Ποίκιλος, εος, ἡ, Variatio. Plato De leg.

Ποικιλτής, οῦ, ὁ, Qui variat, Qui acu pingit, Qui versicolore ornatu vestimenta elaborat. Plutarchus Pericle, pag. 289 meæ editionis, enumerans opifices quosdam in rep. Athen. ζωγράφοι, ποικιλταὶ, πορφυραῖ. Frequens apud Græc. Bibl. interpretes, vbi vulgò redditur Plumarius, vt Exodi 26. Et capite 28, ἔργον ὑφαντὴν ποικιλτοῦ, opus plumariũ. Ibidem ἔργον ποικιλτοῦ exponitur Opus polymitum. Plumarius autẽ pro eo qui acu pingit in pulmonibus plagis, vocabulum Latinum est, à Catone vsurpatum. Sed Græca vox illa latius etiam extenditur, nimirum ad textores quoque qui ποικίλα siue πολύμιτα ὑφάσματα texunt. VNDE Ποικιλτικός, ός, όν, Pertinẽs ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. Et fœm. ἡ ποικιλτική, sc. τέχνη, ars illa plumariorũ & phrygionum. (Plinius libro 8, capite 48, Pictas vestes iam apud Homerum fuisse. Acu facere id Phryges inuenerunt: ideóque Phrygiones appellati sunt) Hesychius & Suidas ποικιλτικὴν exponunt πολυμιτικὴν τέχνην, artem pluribus liciis texendi. (Vbi etiam NOTA Πολυμιτικὸς à πολύμιτος) Sic apud Gregorium, ποικιλτικὴ ὀπτασία. Porro apud eundem Hesychium HABETVR Ποικιλτής, ός, ὁ, quod exponitur ποικιλτής.

Ποικιλτός, ός, ὁ, Variatus, Variè pictus, Vario colore pictus & distinctus, Versicolor. idem cum ποικίλος. Dionys. Longin. τοῖς ὕψεσι, ex Theopompo, πλουτεῖ, σφαιραὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν, ἀλουργεῖς, τὰ δὲ, ποικιλταὶ, τὰ δὲ λευκαί. Vbi ποικιλταὶ σφαιραὶ pro ποικίλα σφάματα, vt ex Plutarcho suprà habuimus, id est, Strata seu stragula picta. Plumatus autem, pro Opere plumario factus, affertur ex Vopisco.

C. ΔΙΑποικίλλω, idem cum ποικίλλω, seu Variè distinguo, Varia pictura distinguo, Vario, Variego. Isocr. in Euag. enc. non procul ab initio, καὶ τοῖς πόνοις δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς πλησίον ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ κοινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν τοῦ θαυμαστοῦ, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι πῶς πεῖσαι. Sic apud Horatium De arte poetica, Qui variare cupit rem prodigialiter vnam, nimirum narrationibus & fabulis. Pass. Διαποικίλλομαι, Variè distinguor. διαπεποικιλμένος μέλανι, nigris maculis distinctus.

C. ΕΜποικίλλω, Vario, Intertexo varié.

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, Pastor: propriè Ouium pastor, Opilio: οἰῶν ὀπιμελητής: ideóque & ab οἴς deriuatum putant, dictúmque quasi οἰμλύ. Iliados σ, Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὖπ λέοντ' ἀθῶνα διώκοντα Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πινάοντα δίεσθαι. Vtitur & alibi passim. De opilionibus autẽ propriè dici Plato in Minoe indicat, vbi quærenti quis sit & quo nomine vocetur ὁ πῶς τοῦ θεοῦ ἀγέλης κράτιστος νέμειν, respondetur, ποιμλύ. Itidem Polit. 1, ὅτι οἶει πεῖ ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν θεοῦ ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ πανόν ἐν αὐτοῖς καὶ θεραπεύειν. Et Theophyl. ep. 38, Ἀπόλλων ποιμένων ἄρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Item Plutarchus in Apophthegm. Agathoclis, οὐ μόνον τὰ θεοῦ λαβὼν, ἀλλὰ καὶ τὸν ποιμένα θεοσεκτυπώσας. per ποιμένα intelligẽs Polyphemum ab Vlysse oculis orbatum. A θεοῦ autem & μῆλον, sunt synonyma huic θεοῦ & μηλοῦ, apud Eustathium. Parabolicè autem Christus ποιμὴν in Euang. vocatur, sicut θεοῦ singuli fideles, vt tum alibi tum Ioann. 10. Necnõ Christi ministri & vicarii eodem nomine appellantur, vt in ep. ad Ephes. cap. 14, αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δ', εὐαγγελιστάς· τοὺς δὲ, ποιμένας καὶ διδασκάλους. Itidémque totus fidelium grex ποίμνιον nominatur. Quinetiã ποιμὴν λαῶν ab Homero dicitur ὁ ἄγαθος στρατηγός, vt in Minoe docet Plato, id est, Dux seu Imperator: vel etiam Rex. Homerus Iliados α, & alibi, — Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν. quod Hesychius & alii exponũt βασιλέα τῶν ὄχλων. Imò & generaliter pro quouis curatore accipi tradunt. vt apud Soph. Aiace, pag. 22

meæ edit. σὲ πι μόνον δέδοικα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, schol. exponit, τῶν κηδεμόνων, τῶν βοηθῶν. Affertur & ex Eurip. ποιμένες ὄχων pro Rectores curruum. Quinetiam pro bubulco capi docet Eustathius in hoc loco Od.κ, — ὅθι ποιμένα πιμλῶ Ἡτοῖει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ἐπακούει. quoniam nimirum sequitur, Ἔνθα κ' ἄϋπνος αὐὴρ δοιοὺς ἐξήεκτο μιθοὺς, τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἀρχύφα μῆλα νομεύων.

C. Ἀρχιποίμλω, ενος, ὁ, Pastorũ princeps. Sic vocatur Christus respectu cæterorum gregis sacri pastorũ: (alicubi & ipse ποιμλὼ nominatus) In ep. Petri 1, cap. 5, φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος, κομιεῖσθε τὸν ἀμαραντινον τῆς δόξης στέφανον, quum apparuerit ille pastorum princeps.

C. Φιλοποίμλω, Pastorum amans. Item nomen proprium prætoris Achæorum, apud Liuium & Plut. qui vitam eius conscripsit.

Ποιμενικὸς, ὸν, ὁ, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius. Theophyl. epist. 44, ποιμενικῆς μουσουργίας ὀπτήμων, cãtus pastoralis, vt Claudianus vocat. Philo De vita Mosis lib. 1, ποιμενικὴ μελέτη καὶ γυμνάσμα βασιλείας. vbi Turn. Are pastoritia commentatio est & meditatio regni. Athenæus lib. 11, ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν. Item ἡ ποιμενική, sc. τέχνη vel ὀπτήμη, Ars pastoria, Scientia pascendi curandique ouium gregem, Plato libro 1 De republica.

Ποιμένιος, ᾱ, ὁ, idem. Ex Epigr. ποιμενίων καμάτων.

Ποιμενίδης, ου, ὁ, E pastore natus, Qui pastorii generis est. Ποιμενίδαι Hesychio γένος ἐξ ὧν ὁ Δήμητρος ἱερεύς.

Ποιμαίνω, Pasco. Odyss. 1, μῆλα Οἷος ποιμαίνεσκε, Solus pascebat oues. Hesiodus Theog. Ἄρνας ποιμαίνων τ' Ἐλικῶνος ἐπιζαθέοιο. Apollon. libro 2 Argon. ποίμνας ποιμαίνειν, ouium greges pascere. Item Plato lib. 1 De rep. ποιμαίνειν τὰ πρόβατα. Herodianus autem sine adiectione casus posuit pro Oues pasco, vel Opilio sum: libro 7, de Maximino, ποιμαίνων ὀν τοῖς Θρακίοις ὄρεσι. ‖ Item Curo, Curam gero. φροντίζω, schol. Soph. & Suid.

Ποιμαντικὸς, ὸν, ὁ, Pertinens ad eos qui oues pascunt, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius. idem cum ποιμενικός. Gregorius ποιμαντικὴ βακτηρία, Baculus pastoralis, Pedum. Idem ποιμαντικὴ ὀπτήμη pro quo & ποιμαντικὴ, subaudito nomine ὀπτήμη, vt suprà in ποιμενική. Chrysost. De sacerd. τῆς ποιμαντικῆς κέρδος.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, Pastor. idem cum ποιμλώ.

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, idẽ. Et sicut ποιμλὼ ab Homero vocatur dux etiam populi & rex, sic & ποιμάνωρ ab Æschylo. VNDE Ποιμανόριον, ου, τὸ, Grex, non ouium tantùm sed & populi. Eustathius pag. 212, τὸ δὲ ποιμλὼ λαῶν, ταυτὸν ὂν τῷ αἰδρῶν, ποιμάνωρ σωθέντος Αἰσχύλος εἴρηκε· καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον. Videtur igitur ποιμάνωρ cõpositum esse ex ποιμλὼ & ἀνὴρ, aut ex ποιμαίνω & αὐὴρ, ea forma qua συγάνωρ. Ego pro verbali potius habeo, non secus ac ποιμάνωρ.

Ποιμανάς, άνος, ὁ, idem cum ποιμάνωρ & ποιμλὼ, Pastor, Opilio. ET Ποιμανδύω, Pasco. Exponitur etiam Custodio.

Ποίμνη, ης, ἡ, Grex ouium. Iliad. 1, de insula quadã Cyclopea, Οὔτ' ἄρα ποίμνησιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀροτῆσιν. attamen ait eam βόσκειν μηκάδας αἶγας. Sophocles Aiace pag. 12 meæ edit. ἐν ποίμναις πτηνῶν, in ouium greges irruens. Paulus epist. 1 ad Cor. cap. 9, τίς ποιμαίνει ποίμλιν, καὶ ἐκ τῆς γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Sic ποίμνας ποιμαίνειν suprà ex Apoll. ‖ Allegoricè de grege ouium Christi. Vide in Ποίμνιον. VNDE Ποιμνηθεν, A grege, De grege, vel E grege. vt πρόμνηθεν.

Ποιμνήϊος, ᾱ, ὁ, Pertinens ad ouium gregem, Qui est ouiũ gregis. Odyss. β, de muscis, Αἰπὺ κατ' σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν, Ὥρῃ ἐν εἰαινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. vbi exponitur ποιμαντικὸν & ποιμενικόν, id est Pastoralem, Pastoriũ, seu Pastoritium. vt σταθμὸς ποιμνήϊος sit Caula, Ouile, Stabulum ouium gregis. Hesiodus σηκὸν ποιμνήϊον appellat in Erg. Σηκὸν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. Eustathius in hoc Πολυφήμου dicit esse pleonasmum literæ ν, sicut in οἰνήϊον.

Ποίμνιον, idem cum ποίμνη, id est Ouium grex: vt αἰπόλιον, Grex caprarum. Aliquando tamen & alios greges subse comprehendit, vt Eust. tradit. Plato De leg. ποίμνια καὶ πρόβατα. Item de grege ouium Christi. Lucæ c. 12, μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον. In ep. Petri 1, c. 5, ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον. Sic & ποίμνη vsurpatur: vt Matth. 26, διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης, dispergentur oues gregis: nimirũ percusso pastore. Ioann. 10, γένηται μία ποίμνη, καὶ εἷς ποιμλώ, Vnus grex, & vnus pastor. Sunt etiam qui interpretentur Ouile: vt idem sit cum ποιμνήϊος σταθμὸς & ποιμνήϊος σηκὸς, vt Homerus & Hesiodus appellant, id est Stabulum ouilli gregis.

ΠΟΙΝΗ, ῆς, ἡ, Pœna, Vltio iniuriæ seu peccati, quidã definierũt, ποινὴ ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, pœna est peccati vltio. Pauf. Lacon. 75, παλαιὸς ἐν ἀνθρώποις ὠνόμαζον ποινάς. Item ποινὰς δοῦναι & πᾶσαι seu ἀποπᾶσαι, vt Latinè Dare pœnas, Pendere pœnas, Dependere pœnas, Expendere pœnas, Soluere, Exoluere pœnas, Persoluere, Luere pœnas, Reddere. Et ἀπαιτεῖν ποινὰς, vt Latinè Exigere, Repetere, Petere, Poscere, Reposcere. Is autẽ qui infligit, Capit, Accipit, Sumit: qui infligi iubet, Imponit, Irrogat, In pœnã cogit. Il. π, πολέων δ' ἀπέπνυτο ποινὴν, vbi exponitur, δικὴν εἰσέφερε. vt & apud Suidã, ποινὰς τοῦ παθοῦς φόνου φέρεσθαι θελων. Xenophon Pæd. 6, ὑπνωττε ποινὰς ὧν τοῦ φίλου ἐπιχείρησεν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ ἐποίησεν. Eurip. ποινὰς αὐτοπάλους δοῦσα. At ἀφεῖσθαι ποινῆς, Liberatũ esse pœna. Plutarchus De sera num. vind. ἀφεθεὶς τῆς τοῦ φόνου ποινῆς, Liberatus est pœna cui maiores sui erant obnoxii. Sic ferè apud Claud. — manet cunctos generis pœna vna. ‖ Ipsæ etiam furiæ & deæ quæ scelerum pœnas exigere creduntur, ποιναὶ nominantur, vt videbis apud Pauf. Att. p. 32. Sic accipiunt apud Synesium epist. 44, ὅσοι εἰσὶν ἐν τοῖς πολιτείαις οἱ δημοι, χεῖρες τοῦ νόμου, πρὸς αὐτὸν αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τὸ κόσμου παρέχουσι: sic interpretantes hæc verba, Eundem Furiæ & Diræ vsum vniuersi naturæ præbent. Item apud Plutarchum in Othone, ὡς οὐκ αὐθρὸς, ἀλλά τινος ἡ ποινὴ ἡ παλαιοῦ δαίμονος, ἄφνω τοῖς πρεσβύταις ὀπτηπτωκότος. (Idem in Erotico tradit παῖς τοῖς αὐθράσιν ὀργιζομένας χωλὰς vocari ποιναὶ) Hesychius quoq; ποινὰς, ἐφικτὰς exponit ἐκινύσι. Vide & Suidam. ‖ Ποινὴ Homero ἀπάλλαγμα, αὐτοσίφονος, ἀμοιβή. vt exponitur in locis qui sequuntur. Iliad. σ, — ἐνεκεν οὗ ἕνεκα ποινῆς Ἀνδρὸς ὀποφθιμένοιο. Iliad. ε, Δῶχ' ἕος ποινὴν Γαιαμήδεος. Iliad. ι, — καταγήτοιο φόνοιο Ποινὴν, ἣ οὗ παῖδες, ἐδέξατο πενθεῶντες. Et Il. φ, Ζωοὶ ἐν πεζομοῖο δυωδέκα λέξατο κοῦροι, Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος. Significat igitur Homero nõ tantùm pœnam quæ corpore luitur, sed etiam pretiũ quo iniuria pensatur. In loco illo ex Iliad. ι, citato, καταγήτοιο φόνοιο ποινὴν ἐδέξατο, scholiast. exp. αὐτέκτισιν sive πμωρίαν ἔλαβεν ὑπὲρ ἀδελφικοῦ φόνου, pœnas sumpsit pro fratre interempto. Itidẽ & in posteriore λέξατο κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, reddemus Elegit pueros seu iuuenes qui sanguine suo de Patroclo interfecto pœnas luerent. Atque ita ποινὴ dicitur etiam corpus illud ipsum quod pœnã persoluit, seu qui corpore suo pœnã luit: seu Qui pro pœna luenda datur. vt & in hoc loco Æliani apud Suidam, μὴ αὐ αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφήσειν, εἰ μὴ πέμποιεν αἰὰ παῖ ἔτος δύο παρθένους εἰς τὴν Ἴλιον τῇ Ἀθηνᾷ, Κασάνδρας ποινὴν, quæ pœnas dent Cassandræ interẽptæ ab Aiace. Hesychio ποινὴ est αὐτέκτισις ἢ ὑπὲρ φόνου δίδομένη, τὰ διδόμενα χρήματα ὑπὲρ τινος ἀνηρημένου τῆς αὐτοῦ οἰκείας. quemadmodum & Suidas ὅτι καταβολῆς χρημάτων accipit, hoc loco, — ποινὴν ἢ παῖδες ἐδέξατο πενθοῦντες.

C. Ποινηλασία, ας, ἡ, Quum quis in pœnam cogitur, Quum pœna infligitur seu imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου, Budæus ex Œcumenio, pro Sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus. AT Ποινήλατος, ου, ὁ, A furiis agitatus. seu Quem αἱ ποιναὶ exagitant & in pœnas cogunt. Et VERB. Ποινηλατέω, ῶ, Furiis pœnalibus exagito. (Hesych. tamẽ ποινηλατήσας expon. simpliciter ἐλάσας.) Extat & pass. Ποινηλαπύδρομος apud Suidam.

C. Ἀξιόποινος, ᾱ, ὁ, ἡ, Pœna dignus, Dignus qui pœnã luat.

C. Νήποινος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Impunis, Impunitus, De quo pœnæ sumptæ non sunt, Qui pœnas non luit. In Odyss. νήποινοι ὄλοιαθε, pro ἀπιμώρητοι, αὐτεκδίκητοι, αὐτέκτοι. Et Νήποινον aduerbialiter sicut & Latina vox Impunè pro Impunitò, Od. σ, — ἀλλόπεριον βίοτον νήποινον ἔδοντες. Et Odyss. α, — ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι. ITEM Νήποινα, ET

Νήποινεὶ SIVE Νήποινὶ, Itidem pro Impunè, Impunitò. Budæus ex Xenophonte, μόνοις γὰρ τοῖς μοιχοῖς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νήποινα ἀποκτίνειν. Quæ in Hierone leguntur, pag. 530 meæ editionis. Sed quidam codices ibi habent νήποινεί: quidam ETIAM Νήποινῆ: sicut & apud Pollucem lib. 8, νήποινῆ πεθεῖαι. Rursum Budæus ex Demosthene, ἐὰν δ' εἰσίωσιν εἰς τὰ ἱερὰ καὶ τοῦ δικαστοῦ, νήποινεὶ πάσχειν ὑπὸ τοῦ βουλομένου, τὸ δὲ παρὰ τοῦ πολῖτου θανάτου. Similem legẽ de mœchis extare scribit in orat. cõtra Near. pag. 237. Apud Hesychium verò habetur ET Νήποινὶ, quod itidẽ exponit αἰὰ πμωρίας. At ego id Νήποινὶ & Νήποινεὶ cæteris duobus anteferendum crediderim.

C. Μεταποίνιος, ου, ὁ & ἡ, Pœnalis, idem cum ποίνιμος. vt δίκη μεταποίνιος apud Suid. in Ποινὴ: cui subiungit ex Epigr. Μὴ λίπτμαι δέκαποινα τοῖλιν μὴ λάμβανε ποινὴν.

C. Ἀνάποινον, ου, τὸ, Pœna, Vltio. Sophocles Electra, — ἢ καὶ τόδ' ἐρεῖς, ὡς τῆς θυγατρὸς αἰάποινα λαμβάνῃς; id est ἐκδίκησιν. pœnam pro filia occisa. Puto autem in hoc αἰάποινον nihilo maiorem vim habere præpositionem quàm in αὐπλοῦν.

C. Ἄποινον, ου, τὸ, Pretium munúsve quod loco pœnæ debitæ offerebatur, Pretiũ quo pœna debita luebatur seu pensabatur. Sic accipere possumus Il. φ, vbi Achilles Hectora cõpellans ait, Νήπιε μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο. nam sanguine & vita luenda tibi est mors Patrocli. Aliàs significat etiam Pretium liberationis. λύτρον. Il. ω, — ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄροιτο, nimirum ad redimendum cadauer Hectoris. Aliquanto pòst, Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα. Ibidẽ, — Ἐκπρεπὲς κεφαλῆς ἀποδείσ' ἄποινα. Et sub finem, Σεῖο δέκεν ζωοῦ καὶ τεὸς πόσις ἔσκεν ἄποινα, pro te redimendo. Itidem Iliad. α, de Chryse, Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. ‖ Ἄποινα pro Pœnæ etiam, affertur ex Platone De leg. VNDE Ἀποινάω, Pœnæ debitæ eximo, Redimo. ἀπολυτόω, vt Hesychius exponit. At Demosthenes accipi tradit pro Pecuniam exigo, nimirum ab homicida, qua accepta dimittatur, & pœnam debitã effugiat. Nam in oratione contra Aristocratem pag. 264, quum recitasset hanc Solonis legem, τοῖς δ' αἰδροφόνοις ἐξεῖναι ἀποκτείνειν ἐν τῇ μεθέσει, καὶ ἀπαγὼν λυμαίνεσθαι δὲ μὴ, μηδ' ἀποινᾶν: illa verba ordine explicans ac declarans, subiungit, τὸ δὲ μηδ' ἀποινᾶν, μὴ χρήματα πρᾶξαι. τὰ γὰρ ἄποινα, χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί. vbi etiam nota Ἄποινα. At Ἀποινᾶσθαι pro Præmium reportare & assequi, affertur ex Euripide. ET COMP. Ἀγάποινος, ου, ὁ & ἡ, Non redemptus pretio. Iliad. α, Πείν γ' ἐπὶ πατεῖ φίλῳ δόμεναι, ἐλικώπιδα κούρην, Ἀπριάτῳ, αἰάποινον. Vbi Eustath. annotat quosdam hæc duo Ἀπριάτῳ & αἰάποινον aduerbialiter accipere pro ἀπριάδι ῳ & αἰάποίνως, id est Sine pretio redẽptionis, Sine pecuniis quæ redemptionis gratia penduntur. Hesychio ἄποινος est non solùm ἀλυτρωτος sed etiam μάταιος.

Ποινᾶιος, ου, ὁ, Pœnarius. (vt apud Quintilianum Pœnaria actio: qua nimirum quæritur An commissa sit pœna, an exigi debeat) In v. l. ποιναία σιλὶς exp. Pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur & pro ποίνιμος, Pœnalis, Pœnas infligens. seu πμωρὸς, πμωρητικὸς, vt in lex. meo vet. exponitur.

Ποίνιμος, ου, ὁ & ἡ, Pœnalis, Pœnas infligens, Pœnis persequens: alicubi etiam Vltor, Vindex. Soph. Aiace, pagina 50 meæ editionis, Ἴτ' ὦ παγκοίταις ποινιμοί τ' Ἐρινύες, Τάδ' ἔσθε, μὴ φείδεσθε πασῆ μου σκάφει. Vbi scholiastes ποίνιμοι exponit πμωροὶ, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. Idẽ tamẽ ποίνιμα accipit pro ποινῆς ἄξια in hoc loco Electræ, p. 91, οἷς ὁ μέγας θεὸς Ὀλύμπιος ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι. Rectius idem ποίνιμος exponit πμωρὸς, ἢ ποινὴν ἀπαιτοῦσα, in Trachiniis pag. 359, — ἐν σε ποίνιμος δίκη Τίσειν' Ἐρινύς τ'. Sic in Epigr. ποίνιμος λιθοκτόνος, Pœnalis lapidatio, Lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum.

Ποινάω, ῶ, Punio, Pœnas exigo, Pœnas sumo de. Ποινᾶσθαι Hesych. exponit ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν αὐτέκτονόν τις λάβῃ. Item ET Ποινάζω pro Punio, Pœnas sumo, accipitur apud Euripidem. Pro quo in v. l. perperam SCRIPTVM Ποιμάζω. NECNON Ποιναλίζω ibidem exponitur Punio, & βαπτίζω.

Ποίνημα, ατος, τὸ, Pœna quam quis luit, Pœna quæ de aliquo sumitur. idem cum ποινή. Perperam autem apud Hesychium SCRIPTVM Ποινώματα, πμωρήματα: pro ποινήματα.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ, Qui punit, Qui pœnas exigit seu sumit, Vindex, Vltor. qua signif. & ποίνιμος suprà capitur. Nõnus, Εἵνεκα δὲ κρίσις ποινήτορος. Pro quo DORICE Ποινάτωρ. vnde apud Hesych. Ποινάτορας, πμωροὺς.

Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Oppian. De piscibus, Ποινητῆρες ἔασι καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες.

ΠΟΪΟΣ, ου, ὁ, Qualis, interrog. Fœm. Ποία, Qualis. Neutrum, Ποῖον, Quale. Interdum verò Quis. Homerus Iliad. ψ, Ἀνάπλοκε πωθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Cui interrogationi subiungitur, Ἡ. ρωας μὲ ἐμὲ ὀφέπω, βλάψας δέ μοι ὤπτεις. vbi annotat Eustath. rectè dici ποῖον, quia non rogat πέρεξε, vtpote quod omnibus sit conspicuum: sed πολυπραγμονεῖ πῶς τὸ πρεσβύτερος φαύλω ποιότητα. quam etiam exponit, (inquit) subiungens, Ἡ. ρωας, &c. (Dicã autem de hoc loco & infrà, vbi & de aliis eiusdem poetæ in quibus hoc vocabulo vtitur) Posidipp. Ποῖλω τις βιότοιο τάμοι τείχεα; Lucill. lib. 2, Ἐκ ποίων ἔταμες Διονύσε τὰ ξύλα θῶτα Λαπμιδῶν; ποῖον τ' σκάφος ὀρθὶ μόλων; Sed interdum articulus præfigitur, vt in hoc Platonis loco in Philebo, vbi is qui dixerat, σμικρ' ἄττα τοῖνυν ἐμπεσόντ' ἐπ' διομολογήσωμεθα, interrogatur, τὰ ποῖα; Parua quædam igitur primùm nobis constituenda. Qualia? Vel, Cuiusmodi illa? Et Polit. lib. 4, τὰ ποῖα θῶτα; Homerus quoque ita vsus fuerat: apud quem Iliad. α, & quibusdam aliis in libris legimus istud hemistichium, — ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Pro quibus alibi breuius, πῖον ἔειπες; Alicubi verò cõtrà pluribus verbis, — ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; (Sed hoc præterea cõsiderandũ esse dico his in locis, itidémque in illo quem modò ex Iliad. ψ, protuli, non esse simplicem interrogationem, sed cum admiratione atq; adeo indignatione coniunctam. Neque verò quenquam esse puto, qui si locos expenderit, id mihi nõ cõcessurus sit: quo magis miror Eustathium ea de re tacuisse, annotatione sua in illum Iliad. ψ locum: siquidem de eo quoque idem iudico. Addo autem & hoc, videri mihi ad exprimẽdum illum istius vocabuli vsum, aptè præfixum iri voculã Proh, aut O, aliámve huiusmodi, nomini Quale, vel Quod, in huiusmodi locorum interpretatione. Cic. tamen Qualis & Qui vsurpauit in admiratione etiã, & quidẽ eis addẽs interdũ hæc duo verba, Et quãtus) Interdum, & quidẽ sæpe, dicitur ποῖός πς, vacante videlicet particula πς. Isocrates ad Phil. ποῖός τινας χρὴ πρεσβεύειν τοῖς ἐπαίνοις ἐσεσθαι τοῖς περὶ σοῦ ῥηθησομένοις; Nonnunquam & particula δὲ interiicitur. vt apud Lucianum ἐν βίῳ πρεσβύτ, circa finem, ποῖος δέ πς ὄν. ad quam interrogationem respondetur, μέτριος, ὅπερ εἰκὸς, ὁρμόδιος τῷ βίῳ. Aliquando additur particula δή. vt apud Xenophontem, καὶ ποῖος δή σοι ὁ τοῦ λόγου ὄν; Necnon quum præfigitur articulus. vt apud Platonẽ, τὰ ποῖα δὴ θῶτα λέγεις ὦ Σώκρατες; Sed & ποῖον δή π, apud eundem. Sic Latinè Qualisnam & Quisnam, vacante particula illa Nam. Interdum verò Qualis tandem, & Quis tandem, vacante itidem hac voce Tandẽ. Sed & πῖ' ἄρα pro ποῖα dicunt plerunque. Plato, ποῖ' ἄρα οὖν εἰκὸς ψυχῆς πῆ τοιούτοις; Idẽ, ποῖ' ἄρα φῶμεν ψυχῆς νοήματά τε καὶ δόξας; Quinetiam præfixo articulo affertur ex Xenophonte, τὰ ποῖ' ἄρα; ‖ Ποῖοι cum infinitiuo apud Homerum Odyss. φ, Ποῖοί κ' εἴτ' Ὀδυσῆϊ ἀρωγοὶ ἔσεσθαι. &c. vbi Eustathius exponit ποταπὶ αὐ ἔσεσθε.

Πῖος citra interrogationem, aut certè in interrogatione minimè directa (vt ita dicam) itidẽ Qualis, Qui. Æschines in Ctesiphontem, σκοπεῖτε δὴ ποῖα φωνῇ, ποῖα ψυχῇ, ποῖοις ὄμμασι, πίνα τὸ λιμὸν κτησάμενοι, τοὺς ἱκέτας ποιήσετε. (vbi obserua & πίνα, non habens diuersum ab hoc nomine vsum) Aristoteles Ethic. 3, ἔστι δὲ χαλεπὸν ἐνίοτε τὸ κρῖναι πῖον αὐτὴ πῖον αἱρετέον, καὶ π αὐτὴ πίνος ὑποφυγετέον. Idem Rhet. 1, σκεπτέον δὲ ποῖα ποῖοις εἴωθεν ἕπεσθαι. Sic Polit. 4, ἔπειτα πρεσβυτέρου ποῖαις ποῖαι πολιτείαι συμφέροισι. Interdum cum articulo, sicut & quã interrogatiuè ponitur. Demosth. Pro corona, ἡδέως αὐ ἐροίμην τῆς ποίας μελέτης ψυχῆς τὴν πόλιν εὐδοκιμεῖ αὐ. Item πῖος πς, vt apud

Demosthenē, βεβυλβυδῶν ὑμῶν οὐ δεῖ δεῖ ποιητέον τοῦ βίβλιον, ἀλλ' ἀφ' οὗ ποίαν τινά. Idem, σκόπει τοὺς τοιούτους τινὶ κέχρησθαι τύχῃ. Et in plurali, apud eundem, σκέψασθε ποῖα τινὶ κέχρησθαι τύχῃ. Et in plurali, apud eundem, σκέψασθε ποῖα τινὶ κέχρησθαι τύχῃ. Interdum verò πῶς pro πόσος, eo quidē modo quo dicitur ποία ὥρα pro πόση. quem nominis huius vsum Eustath. commemorat, sed vt improprium: scribens, διὸ τὸ ποία ὥρα, ἤτοι πόση, ἀκυρολογεῖται. Quicūque autem sit ex quo istud loquendi genus aceipit, sciendum est in eo linguæ nostræ cum Græca conuenire, vtpote dicenti A quelle heure, pro Quota hora, non pro Quali hora. quod B tamen alioqui sonat illud Quelle. Sed fortasse illud ποία ὥρα intelligitur ab Eustathio in directa (vt ita dicam) interrogatione: subaudiendo ὄστι. vt sit pro eo quod dicimus, Quelle heure est-il? Possit certè & ex vulgari illius seculi sermone petitum videri.

AT VERO Ποιὸς oxytonum, Vel potius ὁ ποιός, ET Ποιός τις, Qualitate præditus, Certa quadam qualitate præditus. Theophrastus De causis plantarum libro 6, δεῖ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ ὕλῃ ποιαί τινα προϋπάρχειν, C Certa quadam qualitate esse præditam, vel affectam, Certæ qualitatis esse: ad hoc videlicet accommodatæ. Idem, πόνῃ τι τὴν ἐπιοικείμενον ἀποδιδόναι. Apud Aristotelē autē, ποιαί τινα βοφῷ καταπνεύσει, Gaza vertit Qualitate quadam cibum afficit. Apud eundem, ποιαν τινα οὐσίαν σημαίνειν, redditur Substātiam cum qualitate quadam significare. Et ποιαί τινα κίνησιν, Motum certæ qualitatis. Rursum apud eundem, lib. 4 De gen. animaliū, ποιὰ γὰρ τις γίνεται μάλιστα ἡ βοφή, καὶ ἡ τῶν σωμάτων διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τῶν πρεσβυτῶν ἀέρος καὶ τῆς εἰσποιήσεως. Bud. D vertit Certa quadā qualitate afficitur. Cæterùm Qualitate prædita legimus apud Ciceronem, De natura deorum lib. 2, Isti autem, quemadmodum assueuerāt, ex corpusculis non colore, non qualitate aliqua (quam ποιότητα Græci appellant) non sensu præditis. Sed videtur & qualia pro eodem dixisse Acad. quæst. lib. 1, ita scribens, Quæ autem moueantur, omnia interuallis moueri: quæ interualla etiam infinitè diuidi possint. Et quum ita moueatur illa vis quam qualitatem esse E dicimus, & quum sic vltro citróque versetur, & mateiam ipsam totam penitus commutari putant, & ita effici quæ appellāt Qualia. Hic enim quum dicit Quæ appellāt Qualia, perinde esse puto acsi diceretur, Quæ appellant ποιὰ τινα, vel τὰ ποιά. Dico autem τὰ ποιὰ potius quàm ποιὰ sine articulo, quòd illius vsus plura inueniam exempla quàm huius. Articulum certè præfixit & Herm. scribēs κῷ παῖς ποιας τοῖχον θρίας, καὶ ἀκαταύστους ἐννοιῶν, καὶ κῶλα. vbi Bud. vertit, Pro qualitate clausularum sensuum. Apud eundem, ἡ ποιὰ σωθῆκη reddit F Certa quædam. Sic apud Synesium, τῷ δὲ εἰδώλῳ διὰ τῶν ποιαν τῆς τῶν πνεύματος σύστασιν ἡ κάτω χώρα θεσήκει. vbi etiam possis itidem reddere Certam quandam.

Ποιός τις interdum redditur non Qualitate affectus, seu Certa quadam qualitate affectus, sed simpliciter Certo quodam modo affectus, aut etiam Cuiusdammodi. vt apud Aristotelem Ethic. lib. 1, cap. 9, τὸ δὲ τῆς πολιτικῆς τέλος ἄριστον ἐπίθεμεν. αὕτη δὲ πλείστην δοκεῖ μέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιοὺς ποιεῖν καὶ ἀγαθοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι, καὶ πρακτικοὺς τῶν καλῶν. Sic autem & alibi loquitur. vt Rhet. G lib. 1, οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄλλο πραγματεύονται πλὴν ὅπως τὸν κριτὴν ποιόν τινα ποιήσωσι. Quem locum ita exponit Vict. Nihil aliud student nisi vt iudicem, vt res ipsorum fert, afficiāt. Et addit, ποιόν τινα significare Quodā modo affectum. vocari enim passim ab Aristotele homines ποιοὺς τινάς qui his aut illis moribus præditi sunt, aut ita conformatum ingenium habent: & vt homines, ita etiam facta quæ ab ipsis proueniunt, quasi easdem qualitates redolentia, ita vocari. Hæc ille. At H in vulg. lex. perperam redditur ποιός τις, Rectè animo affectus, item Bene animatus. in hoc eiusdem Aristotelis loco lib. 2 Rhet. πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πίστιν, ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα: ita interpretando, Magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene affectum esse. In hoc autem libri 1 loco, τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν τοῦτο δ' ἐστὶν, αὐ ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους, ἢ ἄμφω, redditur ποιόν τινα, bene animatum, Sed

hæ interpretationes minimè sequendæ sunt. ‖ At Budæus postquam ποιά τις exposuit οὐχ ἡ τυχοῦσα, non quælibet, in isto Theophrasti loco, De causis lib. 6, δεῖ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ ὕλῃ ποιαί τινα προϋπάρχειν. οὐ γὰρ ὅν πῶς καὶ πάντως. συμβάλλεται δὲ πρὸς ὁδοσμίαν ὅταν ἡ φύσις προϋπάρχῃ ποιά τις: postquam ita exposuit, inquam, addit sumi etiam αὐτὴ τῷ θερεσίῳ: atque adeo ποιόν τινα interpretatur Præstantem & eximium, in hoc Aristotelis loco Polit. lib. 6, ὅπ μὴν οὐ αὕτη τῷ δημοκρατῶν ἀρίστη, φανερὸν, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Sed ego non video cur necesse sit aliter hic accipere ποιόν τινα quàm in aliis quos ex eodem protuli locis, ac nominatim in eo quem ex Ethic. 1. Ibidem ποιὸς ab eo exponitur non solùm ὁ τυχὼν, sed & ἀφελής: & subiūgit urhic locus Hermogenis, θεῖ ἰδεῖν τομο 2, ἀπὸ δὲ τούτων δῆλος ὁποῖός τις ὅστι καὶ ὁ ῥυθμὸς ὢν ἀφελεία. ἡ γὰρ ποιὰ συνθήκη κατέχεσθαι τὸν ῥυθμὸν ποιεῖ. Et addit, ἡ ποιὰ, id est ἡ λελυμένη, vt paulo superius dixerat. Alibi autē aliter ab eo sumi ait ἡ ποιὰ σωθῆκη, videlicet pro Certa quædam: nimirum ἐν τῷ θεῖ καθαιρόσεις, vbi scribit, τὴν γὰρ τοῖ ῥυθμὸν τὸν ἐν λόγῳ τῷ πεζῷ, ὃν ἡ ποιὰ σωθῆκη ποιεῖ μετὰ τῆς ἀναπαύσεως, οὐδὲν ἄλλο ἢ μέτρον τε καὶ μὴ μέτρον εἶναι δεῖ. Hæc ille. at ego rursus non intelligo quid obstet quominus in illo quoque loco ποιά τις ita vertamus. Deniq; nomini ποιὸς nihilo magis existimo posse conuenire illas interpretationes, quàm consentaneum esset ποιόν τινα exponere ἀγαθὸν, vel εὔνοον, in hoc loco Aristotelis, τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν. exponere inquam ἀγαθὸν vel εὔνοον, quòd ille subiungat, τοῦτο δ' ἐστὶν, αὐ ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους. Sed de his tamen, vt de plerisque aliis, aliorum esto iudicium.

Ποιότης, ητος, ἡ, Qualitas, vt à Cicerone etiam redditur in illo quem protuli loco in Ποιὸς, itémque alibi. Est autē frequens hoc nomen ποιότης apud Aristotelem cæterósque philosophos. A rhetoribus autem ποιότης dictus fuit Status qualitatis: de quo ita scribit Fabius l. 7, cap. 5, Si omnia quæ suprà scripta sunt, deerunt, videndum an minui culpa possit. Hic est ille qui à quibusdā dicitur status quantitatis. Sed ea quum sit aut pœnæ, aut honoris, ex qualitate facti constituitur, eóque nobis sub hoc esse statu videtur, sicut eius quoque quæ ad numerum refertur à Græcis. nam & ποιότητα & ποσότητα dicunt: nos vtrūque eadem appellatione complectimur.

Ποιόω, ῶ, Qualitate afficio. Et pass. Ποιόομαι, οῦμαι, Qualitate afficior, Qualitatem recipio, apud Alexand. Aphrodiseum Problem. lib. 1. Vnde PARTICIP. Πεποιωμένος, Qualitate affectus, Qualitate præditus, ποιός.

C. Ἄποιος, ου, ὁ & ἡ, Nulla qualitate præditus, Qualitatis expers, Nullius qualitatis. Plutarchus De primo frigido, τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρωστον καὶ ὅλως ἄποιον οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστιν. Sic τὸ ἄποιον τὸ ὕμα apud Gregoriū dicitur esse vt ἄποιον, ἄπισον, αἰέιδεον, ita etiā ἀναφές. Dioscorides, ἀνιέμενος δὲ, ὅστιν ἄποιος, Nullius est qualitatis. Id est, Nec tactu, nec sapore aliquid remittit sensile, Bud. Ex eodem Dioscoride in vulg. lex. ἄποιον ὕδωρ, Aqua omni qualitate carens. Id est, Quæ nihil odoris aut saporis habet. Ex eodem, ἄποιος ὢν γεύσει, nullam habens saporis qualitatem. Et ex Alexādro Aphrod. ἄποιον pro εὔκρατον, Nulla exuperans qualitate, sed medio temperamento constans.

¶ Ὁποῖος, ου, ὁ, & POETICE Ὅππῖος, Qualis. Interdum in interrogatione, interdum & citra interrogationem, idque frequentius. Dicam igitur prius de hoc illius vsu. Homerus Il. υ, Ὅππῖόν κ' ἔπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσῃς, (quo ex versu manasse Erasmus existimat prouerbium illud, Quum dixeris quæ vis, audies quæ nō vis: sed falsó. quum hæc sint verborum Alcæi interpretatio, & quidem ad verbum) Od. ρ, — καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ τοίῳ ὁπῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι. Idē Odyss. π, Εἰπὲ μοι ὅππῖ' ἄστα θεῶν χρεὼ εἵματα ἕσσω. Vt autem ὅππῖ' ἄστα in illo habes Homeri loco, sic ὁπῖ' ἄστα in isto Platonis, præcedente etiam τοιαῦτα, in Phædone, εἰς τὰ τοιαῦτα ἤδη ὁπῖ' ἄστ' αὖ, &c. Vsurpatur alioqui & non præcedēte illo nomine ποιοῦτος, seu ποῖος. vt apud Demetrium Phal. καὶ λύσις συχαὶ ὁπῖαι οὐ παρέπεισιν ὅστε σολεῖς. Cum

superlatiuo, præcedente verbo δύναδαι, apud Thucyd. A lib. 5, ὅπῳ ὁπῖῳ αὐ δυώνται ἰσχυροτάτῳ. quæ verba sūt ex cuiusdam fœderis formula petita. Interdum autem ponitur ADVERBIALITER Ὁπῖα, pro Qualiter, Vt. ITEM Ὅππῖα, poeticé. ‖ At Ὁποῖος interrogatiuè positi exempla sunt hæc. Homer. Odyss. ξ, Ὁπποῖος δ' ὅπ νηὸς ἀρίκοιο; (vbi etiam redditur Qua naui aduectus es, potius quàm Quali naue) Plato in Minoe, Σωκρ. Ὁ νόμος ἡμῖν τί ὅστιν. Μι. Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον;

Ὁπῖος τις, vacante τις, itidem pro Qualis, vt ποῖός τις B pro πῖος. Demosthenes, ὡς νόμιες ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν. Idem, ὃ γὰρ ὁς τις ὁ πάθων, ὥσπο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γενόμενον. Itidem apud Xenophontem Præd. 3, ἐγὼ δὲ ὑμῖν παραινῶν ὁποῖος τις ἂς χρῆ εἶναι ἐν τῷ βίῳ δε, αἰσχυνόμενος αὖ.

Ὁπῖος, aduerb. Qualiter, Qualitercunque, Quocunque modo. Isocrates Panath. ὅμως δ' οὕτως ὁπῖος αὐ εἶος τ' ὦ, πειρᾶσομαι διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν.

AT VERO Ὁποιοδή, ET Ὁποιοδήποτε, ET Ὁποιοδήποτ' οὖν, VEL Ὁπῖοδήποτοῦ, ITEM Ὁποιόσπερ, NECNON Ὁπῖοτοῦ, ET Ὁπῖοσπουῦ, Qualiscunque. (Sed Xenoph. ὁπῖοδή φλέψ pro Quæpiā vena, Nescio quæ vena) Possumus autem alicubi etiam Quicunque interpretari. vt Quicunque in dicendo sumus, Cic. De oratore, pro Qualescunque. id est ὁποιοιδήποτε & ὁποιοιτυχεσοῦν, inquit Bud. (SED Ὁπῖοδήποτε affertur etiam aduerbialiter positum pro Qualitercūque, Quacunque ratione. ex Plat. epist. ἔπισα ὁπῖοδήποτ' ἠδυνάμιν Διονύσιον ἀφεῖναί με, quacunque potui ratione Dionysio vt me dimitteret persuasi. Sed ὁπῖοδήποτε potius scribendum esse suspicor) Ὁποῖόσπερ autem pro Qualiscunque, præcedente τοῖός δε, apud Pausaniā, ὅπῃ λόγῳ τοῖῷ δε ἐφ' ὁποίῳπερ Ἀπόλλωνα μουσικὴ πλὴν καλὸν. Item Quicunque. vt apud Xenophontem, ἐξ ὁπῖωνπερ ἐθνῶν λαμβάνειν τέπαχε τὰ δρχοντα. ex quibuscunq; nationibus. Apud eundem habemus ὁποιοσπουῦ. Præd. 2. ἐρᾶ τοῖς σωιεσγοῖς πιθέσθαι ὁποιουποτοῦ πρᾶγματος, Cuiuscūque rei, Cuiusuis rei. At accus. ὁπῖαιποδή pro Qualēcunque, apud Lysiam, νομίζων ὁπῖαιποδή εθελῆσαι αὖ εἰρήνῃ ποιήσασθαι. E

Οἷος, ου, ὁ, itidem pro Qualis, citra interrogationem: diuersóque præterea vsu a ποῖος, vt exempla docebunt. Homerus Il. ψ, Οἷαθ' οἷαι νέου αἰδρῶς ἐπάλεσσαν πελέθεσσι. Plato in Charmide, αὐτίκα, ἔφη, ἔσοι, καὶ ἡλικος ἢ οἷος γέγονε. Lucianus in Anach. ἔσοι ἕκαστα, οἷα μὴ θεῖ θεῶν, οἷα δὲ θεῖ γονέων ἢ θεῖ γάμων δοκεῖ ἡμῖν. Rursum apud Platonem, sicut & apud alios, passim respondet ei τοῖός, vel τοιόσδε, Talis. vt in Timæo, ἥπερ οὖν ἐν τοῖς ὀνόμασι ἰδέας παρῷ ὅστι ζῶον, οἷαί τε ἔνεισι καὶ ὅσαι καθ' ἕν, πιαῦτα καὶ τοσαῦτα διενοήθη δεῖν καὶ τόδε ἔχειν. quæ Cic. vertit, Quot F igitur & quales animalium formas mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem & tales in hoc mundo secum cogitauit effingere. Apud poetas autē ei respōdet vel τοιόσδε vel ποῖος. Homerus Iliad. γ, Οἵ περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Sed apud vtrosq; scriptores interdum præcedit οἷος, interdū sequitur: & vt Latinè permutatur ordo vocum Talis & Qualis. Inuenitur autem & redditum interrogationi factæ per ποῖον, cū alibi, tum apud Platonem. Quoniam autem non reperitur vicissim ποῖον subiunctum τῷ οἷον, hoc etiam nomine fortasse priorem locum meritò dederimus illi ποῖος. (Cæterùm vocabuli huius οἷος interrogatiuè etiam positi exemplum affertur, ex Homero videlicet, dicente aliquot locis, οἷ' ἔειπες. quod tamen potius tale est quale esse ποῖον ἔειπες diximus, inclusa videlicet habens cum alia, tum θαυμασιον. Sic certè θαυμαστικῶς dici videtur apud Xenophōtem, οἷ πεπίνκας: & apud Platonem De republ. l. 1, οἷον ἐμβεβλῆσθαι λόγον ἐν τῷ ἔρεις ἀπέναι. Quidam verò exposuerunt ἡλίκον in huiusmodi locis) Οἷος interdū Quis potius quàm Qualis. Homer. H Il. 1, Οὐχ ὅπ νέον ἄλσος ἀμείνοτα τῷ δε νοήσῃ Οἷον ἐγὼ κοέω. id est, ὃν ἐγὼ νοέω. Plato in Apologia, φημὶ δ, εἰ με ἀποκτενεῖτε, πιμωρίαν ὑμῖν ἤξειν ἀθὶς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἷαν ἐμὲ ἀπεκτίνατε.

Οἷος interdum subauditum habet ante se ποιοῦτος, &

quidem cum infinitiuo. Xenoph. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδᾶναι. pro οὐ γὰρ ἦν ποιοῦτος οἷος, &c. sed illud οἷος postea resoluendum in ὥστε, vt conuenire possit cum hac interpretatione, Non erat talis vt quæstum è re qualibet faceret. Sic apud Platonem, ἀλλ' αὖτοὶ μὴν οἱ θεοὶ εἰσὶν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, tales sunt vt non mutentur, vel qui nō mutentur. Idem, ἀλλὰ μὴν οἵγε ἀγαθοὶ, δίκαιοί τε ἢ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. Itidem apud Aristotelem, οὐχ οἷος ποιεῖν, pro οὐ ποιοῦτος οἷος ποιεῖν, id est, ὥστε ποιεῖν, Non talis vt efficiat. Et οἷος ὀπιεῖν, Talis vt beneficia conferat. (Idem plena oratione dixit, De gener. anim. lib. 3, εἰκὸς δεῖ τοιοῦτον γένος οἷ αὐτὸ ἄρρενος γίγνεσθαι) Quinetiam in vno eodémq; loco & plena & imperfecta est vsus: scribens, Ethic. 7, ὁ μὲν γὰρ φύσει ποιοῦτος οἷος μὴ ἡδεσθαι τοῦ τὸν λόγον· εἰσὶ οἷος ἡδεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἄγεσθαι. Et cum infinitiuo pass. τοῦτο μὴ οἷα ἀπιστεῖσθαι. Sed præcedente vno ex obliquis, nomē hoc itidem ponitur in eodem casu obliquo. vt apud Lucian. εἴ τινι ἐντεύχοιας Σπαϊκῷ οἵῳ μὴτε λυπεῖσθαι. ponitur enim οἵῳ in eodē casu, in quo poneretur quod omittitur & subaudiendū relinquitur vocabulū. diceretur enim Σπαϊκῷ τοιούτῳ, &c. Huc pertinet & istud dictum, ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἷου τε ψεύδεσθαι, viri qui non eiusmodi est vt mentiatur. Interdū verò & non sequente infinitiuo. vt apud Euripidem, οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πρᾶξαι πόθεν. pro οὐ τοιαῦτα πρᾶξαι πόθεν οἷά ἐστιν ἄξια γέλωτος. Sed non ita commodè resolui potest istud Xenophontis, ἡμεῖς δὲ ἔγνωσθε τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν. itémque istud eiusdem, χαριζόμενον οἷῳ σοι ἀνδρί. Est enim dictum pro χαριζόμενον τοιούτῳ ἀνδρὶ οἷος σύ. Itidémque illic, pro τοῖς τοιούτοις εἶναι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς. Quare non video cur dicendum fuerit οἷος in huiusmodi locis significare ὅμοιος, id est Similis. Sed nec sequente infinitiuo lubenter reddiderim οἷος, Promptus, aut Strenuus, Cupidus, Pronus: quæ tamen habet Bud. At voce Paratus cum suo infinitiuo alicubi videtur licere vti. Quinetiam cogimur vti verbo Posse interdum in interpretatione huius vocabuli οἷος iuncti itidē infinitiuo, & quidem interdū habentis præterea velut appendicem syllabæ π. Sic apud Aristotelē Polit. 3, ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς, Sed qui minimè possit bonos reddere. Idem ibidem, καὶ ὁ νόμος σωθῆκη, (καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς) ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τοῦ δικαίου, ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς ἢ δικαίους τοὺς πολίτας, sed qui minimè facere possit, vt Budæus vertit. Quinetiā NEVTRVM Οἷον itidem pro Possibile. Gorgias pro Palamede, ἀλλὰ σοι οὐκ ἦν οὗ μόνον μάρτυρας, ἀλλὰ ἢ ψευδομάρτυρας εὑρεῖν. ἐμοὶ δὲ οὐδέτερον εὑρεῖν πόνων ἀδύνατον. Sed possunt suspecti cuipiā esse hi loci, tanquam omissam habentes voculam π. cum qua passim nomen istud significationē hanc obtinet. Nam passim LEGITVR Οἷός τε sequente infinitiuo, pro Potis: interpretādo videlicet οἷός τε εἰμὶ, Potis sum, Possum, Est mihi facultas. Aristophanes Vespis, Μὰ Δί' ἀλ' ἀριστός ὅστι τοῦ νοῦ κωιῶν, Οἷός τε πολλοῖς πρεσβύτοις ἐφεσσᾶσαι. Demosthenes, τὸν ἢ χρόνον τοῦ πρᾶγμάτων ἐὰν τις ἐκῶν καθυφῇ καὶ πρὸς τοῖς ἐναντίοις, οὐδ' αὐτὸς ποιῇ, πάλιν οἷός τε ἔσται σῶσαι. quæ Bud. vertit Occasiones autem rerum gerendarum siquis aduersariis condonarit & prodiderit, vt quiduis deinde ille faciat, seruare res perditas non poterit. Isocrates, τῶν γὰρ πολεμικῶν ἀσκήσεων αἱ πυρρίχαι μᾶλλον τοῦ ἄλλων πολιτικῶν οἷαί τ' εἰσὶ. (Quinetiam cum accusatiuo solo affertur ex Platone, σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦν, parum poteram) Et οἷόν τε itidem, Possibile est. οἷόν τε εὑρίσκειν, Luc. Possibile est inuenire, pro Potest inueniri, Facultas est inueniendi. Isocrates in Euagora, πλησιάζοντας τοῖς ἀνθρώποις τοὺς θεοὺς οἷόν τ' αὐτοῖς ποιητὰς ὅστι ποιῆσαι, Facultas est poetis fingendi, Licet, vel datur poetis fingere. Et cū negatiua particula οὐχ. vt οὐχ οἷόν τε ὅστιν ἡμῖν διαπείθειν, Aristoph. Sic Isocrates in Euagora, τῆς δόξης οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοῦ διενεγκόντος κτήσασθαι. Interdum verò cū οἷόν τε subaudiendum relinquitur ὅστι. vt ὡς οἷόν τε apud Demosthenem, quod exponitur Pro virili parte. Et καθ' ὅσον οἷόν τε μετείναι καὶ ἀλαθῶς χρηστέον ταῖς ἄλλαις κενώσεσι, quàm parcissimè & cautissimè fieri potest. Sed οὐχ οἷός τε εἰμὶ signif. etiam (vt scribit idem Bud.) Nolo, Renuo, Inuitus facio. Polybius de Fabio Maximo cuncta-

BIBLIOT

core, εἰς ὁλοσέρικον δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου συγκαταβαίνειν οὐδαμῶς οἴοντ' ἰδῶ. Idem, εἰσίζειν γε μὴν καὶ συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις οὐχ οἷοί τε ἦσαι, sibi persuadere non poterant. A

¶ Cæterùm vt ante illud οἷος habens post se infinitiuũ, dixi subaudiri πιοῦσος, sic etiã ante οἷος iunctum superlatiuo subaudiri sciendum est. vt in hoc Platonis loco in Apologia, ἐκ τούτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως πολλοί μοι ἀπέχθειαι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται. perinde acsi dixisset τοιαῦται οἷαι αἱ βαρύταται, tales fuerũt quales quæ acerbissimæ. id est, Vt quæ acerbissimæ, vel Quamacerbissimæ. Tale est οἷος ἀρχαλεώτατος, Aristophani: & οἷος κράτιστος, Aristot. 9 Ethic. cap. 3. & βίος οἷος ἀδρότατος. Luc. ¶ Quinetiam in hoc loquendi genere, οὐδὲν γὰρ οἷ ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, apud Demosthenem in Midiã, subaudiri πιοῦσον ante οἷ, persuasissimũ habeo. Quo minus libenter sequor Budæi interpretationem, qui vertit Nihil vetat, vt videlicet οἷ sit pro κωλύον. Sic apud Aristophanem, ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐσ' ἀκουειν τῶν ἐπῶν. Itidémque apud Gregorium, οὐδὲν δὲ οἷ ἐν βραχεῖ διηγήσασθαι. Sed addit & aliud interpretationis genus, quo videlicet vertamus, Nihil melius: vt οἷ sit pro βέλτιον. B
subiungitque ex Platone in Gorgia circa principium, οὐδὲν οἷ τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν ὦ Σώκρατες. Cui tamẽ loco quendam Themistii addit, in quo ait οὐδὲν δὲ οἷ planè significare, Nihil verò vetat, vel Tamen superuacaneũ non erit. Verùm ego (quod tanti viri pace dixerim) violentam vel potius violentissimam esse hanc interpretationem iudico, qua οὐδὲν οἷ redditur Nihil vetat: alteram verò tolerabiliorem esse existimo, qua vertit, Nihil melius. Nec enim dubito quin οὐδὲν οἷ, subaudiẽdo τοιοῦτον ante οἷον, (vti dixi) sit ad verbum quod dicimus, *Il n'y a rien tel que*, vel, *rien de tel*, &c. veluti quũ dicimus, *Nous auõs beau parler aux autres, il n'y a rien tel que de parler à luymesme.* vel, *il n'est rien tel que*, &c. nam vtroque modo loquimur. Sic Demosth. postquam nõnulla de quadam lege disseruit, eam valde commendans, tandem eam recitari iubet: rationẽ hanc subiungẽs, οὐδὲν γὰρ οἷ ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, q.d. *Mais quoy que ie nous en face dire, encore n'est il rien tel que d'ouir les propres mots de la loy.* D
Verùm si nõ inueniatur Latina loquẽdi formula quæ illi nostræ, eadémque opera, Græcæ respondeat, non recusẽ interim reddere Nihil melius, Nihil satius. præsertim quum ita quoque loquamur in eadem re, *Il n'y a rien meilleur que*, &c. Vel, *Le plus expedient est*, Ac certè qui dicit Nihil tale est quale, &c. (quod sonare dico illum hellenismum ad verbum, subaudiẽdo πιοῦσον) perinde est acsi diceret Nihil perinde profuerit atque &c. Vel, Nihil perinde iuuerit, aut vtile fuerit. Sed de hoc tamen aliorum esto iudicium. ¶ Est verò & quidam alius vsus huius nominis οἷος cum infinitiuo, sed qui vix admittere videtur vt subaudiatur τοιοῦτος, qualis est in isto Homeri loco Od. β, Εἰ δή τοι σοῦ πάρ τοῦς ὀνεσάκτα μόρος νῦ, Οἷος ὀκεῖνος ἔλω πελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, Οὐτιε' πιθ' ἀλίηο δδὸς ἔσεται, οὐδ' ἀπέλεσος, vt erat, vel qua erat ille dicendi facultate efficiendique præditus, non hæc tibi vtique peregrinatio irrita abibit & infecta. Bud. Et apud Lucianum, ἀλλ' οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καπηλῶν ἴσως, Sed vt sunt homines inepti & insolentes, vel Pro ea quæ omnibus insita est hominibus insolentia. Quanuis autem dixerim hunc vsum vocis οἷος vix admittere vt subaudiamus πιοῦσος, fortasse tamen aliquis hic quoque locus inueniri ei possit: ac præsertim quum istud loquendi genus ea forma (vt ita dicam) effertur qua videmus à Luciano hìc efferri. veluti si, verbi gratia, in illo eius loco ita resoluamus illam orationẽ, vt dicamus, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοι εἰσὶν, αὐχήσει, &c. perinde esse acsi dictum esset, τοιοῦτος ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, οἵγε ἀπειρόκαλοι εἰσὶ) εἰωθότες. Vel ita, ποῖός τις ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, ἀπιρόκαλος δηλαδὴ ὡς ὀκεῖνοι ἀπειρόκαλοι. sed & alius fortasse excogitari queat illam orationem resoluendi modus. Sunt verò & alii vsus vocabuli οἷος, in quibus pro loco videndum est quid commodè subaudiri, aut quæ interpretatio adhiberi queat, non quidem illi seorsim, sed resoluendo totam orationem in aliam atque aliam formam, prout præcedentia vel sequentia viam nobis patefacere videbuntur. E F G H

Οἷός περ, ET Οἷός περ, ET Οἷος δή περ, VEL Οἷος δήποτε, ITEM Οἷος δήποτ' οὖν, VEL Οἷος δηποτοῦν, Qualiscunque, vel Qualibet. In vulg. lex. οἷός περ ὁστ', Qualiscunque sit, vel Quicunque sit. Ibidem ex Dioscoride, οἷ δὴ περ φάρμακον, (vel potius οἷον δήποτε) quodlibet venenum. Ex eodem, οἷας δήποτοῦν πιότητος ἀμέτρως, Cuiusuis qualitatis expers. At οἷός περ, non solùm pro Qualiscunque, seu Quicunque, sed & simpliciter pro Qualis, affertur. Verùm pro Qualis, potiꝰ οἷος περ, at pro Qualiscunq; οἱόσπερ scribendum fuerit. (Nisi quis malit οἷος περ, retinendo accentum in prima, quum particula περ fit ascititia, sicut ποῖός τέ σοι scribi annotat Eust.) Sic ETIAM Ὁποιός περ scriptum inuenitur: & tamen ὁποίωνπερ & ὁποιωνπερ non ὁποιῶν περ & ὁποιῶνπερ ipse Bud. scripsit in locis iis quos suprà protuli. Quòd si οἷος περ, etiam ὁποῖος περ scribere licebit.

Οἷον, aduerb. Qualiter, Sicut, Velut, Quemadmodum, Tanquã. Hesiod. in Aspide, Οἷον δὴ καὶ πόνδε βροτοῖν. Plato in Apologia, καὶ εἴτε δὴ μηδὲ μία αἴσθησίς ἐστιν [ὅταν ἀπος] ἀλλ' οἷ ὕπνος, sed est tanquam somnus, vel somno similis, vt Cic. vertit. (Apud eundem οἷ δὴ λέγω, Exempli gratia. vbi existimatur esse imperfecta oratio pro λέγω δὲ τὸ τοιόνδε οἷ) Sæpe cum εἰκὸς, vbi exponitur Vt, vide in Εἰκός. ¶ Interdum pro Fermè. vt οἷ δέκα σταδίοις, Thucyd. ¶ Quinetiam redditur Id est, in hoc Plutarchi loco, in Numa, πῶ καλουμένῳ ῥηγίῳ, οἷον τι βασίλειον οἴκημα. ¶ Item Quippe, apud Homerũ Od. ξ, Ἦ μάλα τις τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος· Οὔτ' ἔν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον. sed controuersa est hæc interpretatio, & meritò quidem. At verò pro Qualiter, Sicut, &c. dicitur ETIAM Οἷα. (quod exponitur & Vtpote in hoc loco Herodoti, πολὺ ἦν ἐν λόγοις, οἷα κάρτα δεόμενος) Pro quo ET Οἷά περ apud Thucyd. & Xenophontem. Quinetiam pro οἷον, inuenitur interdum ET Οἱονεί, Tanquam. Dionys. Longinus, ὡσπερεὶ φασὶ καὶ οἱονεί.

Οἷον aduerb. cum οὐχ & μὴ habet & aliam quandam signif. quæ videri posset potius pertinere ad οἷος significans Solus, nisi obstaret spiritus diuersitas. NAM Οὐχ οἷ, ET Μὴ οἷ, signif. Non solùm non, Non modò non. Polyb. μόνουσα ὡμῷ δὲ φαλαγξ ἐν τοῖς ὀπισθεν ἐστάσης ὠστῆ τὸ πρῶτον, οὐχ οἷ ὠφελεῖν δυναιτ' ἀν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸ σώζειν, nõ modò nõ possit suos iuuare, sed ne seipsã quidẽ seruare. Sic & Phalar. οὐχ οἷ ἀνθρώπῳ τινὶ πιστεύειν τὸν πυραυνίδος ἐξιστίαν καθάπαξ, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι, Non modò non persuaserit mihi quisquã mortalium, sed ne ipse quidem deorum princeps Iupiter. Possumus autem vti & particula Nedum in huiusmodi locis: vt hic, Ne ipsius quidem Iouis consilio parueri m, nedum mortali vlli. Quinetiam possumus vti illo genere loquendi Latinis vsitatissimo, Tantum abest: hoc modo, Ne ipsi quidem Ioui paruerim, Neipse quidem Iupiter mihi hoc persuaserit, tantum abest vt quisquam mortalium. Est autem idem vsus & cum μή. vt apud eundem Polybium, lib. 5, καὶ μὴ οἷον τυχεῖν ὅτι τούτοις χάριτος, ἀλλὰ πειραίτον κληθεὶς εἰς τὸ ἀλεξάνδρειαν, παρ' ὀλίγον κινδυνεύσας τοῦ βίου, non solùm non retulisse gratiã, sed contrà, &c. Idem lib. 1, ἐξ ὧν συνέβαινε τοὺς Καρχηδονίους μὴ οἷ γραπτὸ ὦ τῆς χώρας ὅπη βαίνειν, ἀλλὰ μηδὲ τοὺς κατ' ἰδίαν θέλοντας διαπορεῖν, ῥᾳδίως ἀν δύνασθαι λαθεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

ETIAM Οἵως dicitur, pro Qualiter, Quemadmodum, Quomodo. Aristoph. in Vespis. Apud Sophoclẽ σχετλιασμῷ adhibetur, in hoc versu, Ὦ δύσμορ' Αἴας οἵος ὤν, οἵως ἔχεις.

AT VERO Οἷος tenui spiritu scriptum, poetis in vsu est pro Solus. Homerus Iliad. β. Ἴσχεο, μηδ' ἔθελε οἷος ἐελδόμενος βασιλῆσιν. Et Odyss. κ, Τῷ καὶ πιθεῖν νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπυύσθαι. Idem Il. ω, Οὐκ οἷος· ἅμα τῇγε δύω θεσπέσιοντε ἔειπον. Et in Bœotia, Οὐκ οἷος· ἅμα τῇγε δύω Ἀντιάνορος υἷε. FOEM. Οἴη, Sola. vt Od. α, & Iliad. γ, Οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἔποντο. Et in neutro, κλέος οἷον, solã famã, Iliad. β, ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν. Affertur ET Οἷον, pro Solùm, Tantummodo, aduerbialiter positum. Inueniuntur autẽ & alia duo A D

VERBIA, Οἰόθι ET Οἰόθεν. Et οἰόθι quidem pro Solùm ex Apollonio Argon. 2, — ἀφάσσει δ' οἰόθι Λητῶ. ponitur & Seorsum. AT Οἰόθεν, Ab vna sola parte, vel Ab vna solùm parte, Ab vno duntaxat loco. Hesychius οἰόθεν exponit μοναχόθεν. Idem οἰόθεν εἷς exponit ἐκ μόνου μόνος, addens & hanc declarationem, μόνος ὡς μόνον. Sunt autem illa verba ex Homero sumpta, Il. η, Ἤν πνά που Δαναῶν ὡς καὶ λέσσεται εἰόθεν εἷς, Ἀντίθεον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. vbi itidem Eustathius exponit μονος ἐκ μόνου, addens & hãc explicationem, εἷς ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Apud Apoll. autem Argon. 2, οἰόθεν εἷς exponitur μοναχόθεν. Aratus quoque vsus est hoc aduerbio, — οὐ μὰν ἐκείνῃ Οἰόθεν, οὐδ' εἷς κεφαλὴ ὀπιπλάμπεται ἀστήρ. C

Τοῖος, Talis, Huiusmodi. Theogn. ὁς πέτρῃ Τῇ ὡς ὀστομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφαίη. Sæpe autem ei subiungitur οἷος. Homerus Iliados α, Οὐ γὰρ πω τοῖοις ἴδον ὀφθαλμοῖσιν ἐγώ, οὐδὲ ἴδωμαι, Οἷον Πειρίθοον τε. &c. Idem Odyss. σ, Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ὀπιζομένων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἤματι ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Alicubi autem contrà sequitur τοῖος, sicut τοιόνδε sequitur οἷόν περ in hoc versu Iliad. γ, Οἷόν περ φύλλων γενεὴ, τοιόνδε καὶ ἀνδρῶν. Reperitur interdum & in prosa, & nominatim apud Plutarchum & Alexandrum Aphrod. Sed ab Homero adhibetur etiam admirationi, habétque alios præterea vsus, de quibus lege Eustathium. Quinetiam interdum DICIT Τοῖον pro οὕτως, id est Ita. vt Odyss. η, Ἀλλ' ἄγε σῇ τοῖον ἀναστήσας τελέωσον Μῦθον. Interdum & pro οὕτω λίαν, (id est Ita valde, Adeo) vt exponit Eustathius in hoc loco Iliad. π, — Τοῖον γὰρ ἄχος βέβληκεν Ἀχαιοὺς. vbi tamen fatetur posse & vt nomen intelligi. quod mihi multo magis placet. In v. l. huic voci τοῖον expositæ Sic, Ita, Adeo, subiungitur ex Odyss. α, Τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι. D

Τοιόσδε, itidem pro talis, Eiusmodi. Fœm. Τοιάδε. Neutr. Τοιόσδε. sed hoc τοιόσδε vtrisque scriptoribus commune est. Homerus Odyss. α, — ἀοιδοῦ Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴ ἰδέσθαι. Et Odyss. ο, Οὔπω τοιοῖδ' εἰσίν. Aristoteles Rhet. 1, ἀλλὰ τί τῷ τοιῷδε, ἢ τοῖς τοιοῖσδε. Ibidẽ, συμβαίνει μὴ πρὸ τῶν μὴ τοιούτων ἐξεστὶ τὰ παῦτα ἀκολουθεῖν, τοῖς δ' τοιαῖσδε τὰ τοιάδε. Theophrastus, ὡς ὅτῳ τοῦ ἀμπέλων τοῖς μὲν ὑόρεινῇ, τοῖς δ' ἡ πεδινῇ μᾶλλον ἀρμόττει, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς αὐ τοιοῦδε τοῖς τοιαῖσδε. Xenophõ, οἶδα ποτε αὐτὴν τοιάδε δεμαλεχθέντα. Thucyd. ἐν τῷ τοιῷδε καθιστῶτας, in tali statu. Apud Xenophontem autem ἐν τῷ τοιῷδε sæpe legi pro In tali casu, seu tali specie, testatur Bud. Dicitur ETIAM Τοιόσδε τίς, pro τοιοῖσδε. (vt ποῖός τις pro ποῖος) Aristoteles De mundo, τὸν οἰκουμένῳ τοιαῖδε τινὰ ἱστορήκαμεν. Polyb. 3, εἰσὶ δὲ σωθῆναι τοιαῖδε τινές. Sed in vulg. lex. scribitur τοιόσδε, & τοιοῖδε, ac τοιαῖδε, nec non τοιαύδε (quod fieri non posset, etiam si cætera illa ferre quis vellet) sed Budæus quoque alteram scripturam sequitur. E

PRAETEREA Τοιοσδί, Atticè, itidémque Τοιουδί, τοιῳδί, &c. Apud Aristotelem & Τοιοσδί & τοιουδί & Τοιωνδί obseruata fuerunt: apud Aristophanem & Demosthenem Τοιαδί.

Τοιοῦτος, itidem pro Talis, Eiusmodi. Fœm. Τοιαύτη. Neutrum Τοιοῦτο, & Τοιοῦτον. Homerus Odyss. τ, — ἀέκητι σέθεν τοιοῦτο ἔόντος. Et τοιοῦτον, Iliad. ρ. Et Τοιαῦτα, vt in hoc versu, Οἳ οἱ μὴν τοιαῦτα θεὸς ἀλλήλοις ἀρόρουον, Od. ο, & ψ, atque alibi. Thucydides l. 2, καὶ τοι μοὶ τοιοῦτῳ αἰδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων, &c. Apud Aristophanem autem τοιοῦτος αὐτὴρ etiã pro Qui tali est ingenio. Plato, ἄλλο δή τι τοῦ τοιοῦτον λέγῃς. Demosthenes, τοιοῦτον θεάμασιν ὄντες. Isocrates, τοιαῦτα λέγειν ὀξῶν ταῖς πόλεσι ὡς τρέψοιτο πρὸς ἀρετήν. Æschines, τοιαῦτα ἔχοντες τὴν δόξαν. Plato in Apologia, οὐχ ὡς ἀπιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ὀπτήμιν. Et quemadmodum τοιόσδε τις dicitur pro τοιόσδε, vacante particula illa τις, ita ETIAM Τοιοῦτός τις. Sic in fœminino gen. τοιαῦτά τις, apud Polybium, ἐνδύεται δὲ ἡ δεμκιμὴ τῶν θηλείων τοιαῦτα τις. Legitur ET Τοιαῦτ' ἄπα, vbi vacare itidem existimatur ἄπα. Plato Polit. 3, τὰ μὲν δὴ πρὸς θεοὺς, τοιαῦτ' ἄπα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον ἀνθρώπων. Possit tamen nõ omnino otiosa videri hæc vocula: sicut nec Quædam, quum dicitur Talia quædam. Dicitur ETIAM Τοιουτσὶ pro τοιοῦτος, (vt ἐκεινσὶ pro ἐκεῖνος, & οὐτσὶ pro οὗτος) Lucian. Τοιουτσὶ γὰρ ὢν ἐνθυμοῦμαι. ITIDEM Τοιουτνὶ pro τοιοῦτον apud Athenæum legitur, F G H

πιουτνὶ βρῶμα. Demosth. autem habet ET Τοιαυτὶ pro τοιαῦτα: scribens, οὐδὲ τοιαυτὶ λέγειν τούτῳ ἐπέπεσε. A

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Bellum: itẽ peculiariter Pugna. vtroq; enim modo accipitur apud Homerum præsertim. Iliad. ε, Αἰεὶ δ' ἔρι τε ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Iliad. η, — πολέμων δῦ εἰδώς. Odyss. η, Ἤλθον ὑπὸ Τροίῃ πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. (cui simile loquẽdi genus habes Od. σ, v. 375) Il. ω, — οὐδὲ δύωσι Τρῶας ἐστυφέλιξε πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν. vbi dicitur ἴκελον ἐστυφέλιξε πολέμοιο, vt ἐρύκειν ἱέμενον νόσοιο, & κατερύκειν λιλαιόμενον ὁδοῖο. Itẽ apud Hesiodum in Aspide, λιλαιόμενοι πολέμοιο. Rursum Il. β, Σπείχεν εἰς πόλεμον φθινόνοεα: quo sensu Il. ο, Νισόμενον πόλεμόνδε) Vbi etiã NOTA Πολεμόνδε pro Εἰς πόλεμον, vt λόχονδε (Hesiod. Theog. εἰς πόλεμον φθινόνοεα ὠρίνοντα. qua phrasi vtitur & Homerus Iliad. α. Vide locum in Λόχονδε. Iliad. β, de Vlysse, Βουλαί τ' ἐξάρχων ἀγαθαὶ πόλεμόν τε κορύσσων, pro ὠρίνων εἰς πόλεμον, armans & instruẽs ad pugnã. Il. β, Ἄ ῥ' ὤρινεν πόλεμον πολεμίζειν. Iliad. ρ, πολέμοιο νέφος ἀεὶ πάντα καλύπτει. Iliad. γ, πέπαυται πόλεμος. quamobrẽ milites sedebant Ἀστῶν κικλήσκοντες, ἀεὶ δ' ἔτρεμα μακρὰ ἔπεπήγει. Paulo pòst, Γήθεσι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι. Iliad. α, πολέμου δ' ἀπόπαυε πάμπαν. Iliad. λ, ὀλίγη αἰὰν ἀπήνυσις πολέμοιο. Il. τ, Ὀ ἄρα τοῖς μετὰ παυσωλὴν πολέμοιο γένηται. Il. ω, Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου. Item Il. ρ, — φέρον ἐκ πολέμοιο. Il. γ, Ἤλυθε ἐκ πολέμου. Il. ξ, — λιπὼν πόλεμον. Il. ο, Ἀνδύεται πόλεμον. Et cum epithetis. vt Il. λ, πολέμοιο δικηλός. Il. ν, — πόλεμον κακόν. Odyss. λ, πολυαΐκος πολέμοιο. Iliad. ξ, πόλεμον φθινόνοεα. In prosa quoque vsitatum: sed frequentius pro Bellum. Plato lib. 12 De legibus, πολέμου κοσμήματα, Belli insignia, vt Cicero vertit. Xenophon Hellen. 3, de Ephesò, πολέμου ἐργασήριον. Plutarchus Apophth. πολέμου ὀργήστρα, de campis Bœotiæ. Athen. lib. 14, παρόμασμα τοῦ πολέμου. Item τὰ τοῦ πολέμου, Quæ ad bellum spectant, Res bellicæ. Demosthenes Philippica 4, τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάσαντο. Idem Olynth. 2, συνεκροτησθαι τὰ τοῦ πολέμου. Quibus adde hæc Isocratis Busir. encom. τὰ τοῦ πολέμου μελετᾶν. Aristot. Polit. 3, ἡ γὰρ μὴν τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον. Xenophon Cyneg. γίγνονται τὲ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοί. Æschines, ἀνδρα τὰ κθ' τὸν πόλεμον λαμπρὸν, virũ fortitudine præstantem, vt Gellius interpretatur. Vbi etiam nota κθ' τὸν πόλεμον pro ἐν τῷ πολέμῳ, seu ὅταν πόλεμος ᾖ, vt Aristoteles loquitur. Item cum verbis. Xenophon Pæd. 1, πόλεμον δρᾶσθαι πρὸς τύπους. Sic Philo De vita Mosis lib. 3, πολὺ γὰρ θεοῦ ἡμῖν ἐκούσιον πόλεμον δραμόντος καὶ βεβαίαν καρῳὴ καταρρωκότας. Polybius, ἀνεκηφῶς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, Quum suscepisset bellum Romanum, vt Liuius interpretatur. Herodianus lib. 3, φανερὸν ἐκίνει πόλεμον πρὸς αὐτόν. quomodo & κινεῖν πόλεμον apud Athen. lib. 12, & ἀρχὴν πολέμου, lib. 13. Et ἀνάγειν πόλεμον. Plutarchus De Herod. τὸ πόλεμον ὑπὸ τῶν Περικλέους ἐκκικαῦσθαι. Idem in Alexandro, ἐπεχείρει τῷ πολέμῳ. Thucydides lib. 8, 267, ἀπὸ μόρου τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου. Demosthenes ad epist. Philipp. πρὸς ὀρθὸν τὸν πόλεμον, ἀν τοῖς ἔρροις ἐξενίωσχε. Sic Plutarchus, πόλεμον ἐξενιωχότα πρὸς τοὺς δανειστάς. quomodo & Latini dicunt Bellum inferre. Isocrates in Helen. encom. ὑπὲρ τούτης τοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic πόλεμον ξυνάπτειν πρὸς τινα, Thucydides libro 6, cui opponit καταλύεσθαι. Idẽ lib. 3, εἰς πόλεμον ἀλλήλοις καθίστασαν. Cui simile quod apud Plutarchum in Thes. legitur, πρὸς πόλεμον ἐτράποντο. Xenophõ Hell. 6, ἀκηρύκτῳ πολέμῳ χρωμένων, pro ἀκήρυκτον πόλεμον πολεμούντων. Thucydides, πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, bellum gero. quod Homerus dicit πόλεμον πολεμίζειν. (At ex Demosthene, πόλεμον τιθέναι τοῖς Ἀμφικτύοσι, pro Bellum excitare Amphictyonibus) Rursum Thucydides lib. 6, pag. 202, κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου. pro quo habuisti paulo antè in loco quodam Philonis, τὸν πόλεμον καταρρωκότας. Plutarchus Fabio, τὸν πόλεμον ἢ παντάπασιν ἀνελόντες ἢ τῆς Ἰταλίας ἐκβαλόντες. quo ferè modo Sedare & profligare bellum. (At idẽ in Alcibiade, βαρὺ πόλεμον ἀσπιδον ἐπανηρημένος, Quũ suscepisset bellũ. ἀνεκηφῶς πόλεμον) Apud Aristotelem Rhetoric. libro 3, οὐδιαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα. pro quo sumpta ex Thucydide, καταλύεσθαι τὸν πόλεμον. Et apud Isocratem in Archid. τοῦ πολέμου τοιεῖσθαι τὸν διάλυσιν. Vnde

apud Xenophontem Hellen.6, ἦλθον περὶ πολέμου καταλύσεως. Idem Xenophon Præd.7, ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπίπαυται. Et apud Plutarchum in Coriol. ἀπαλλαγὴ πολέμου δικαίοις. Dicitur itē πόλεμος aliquorū pro Inter aliquos. vt χαλεπὴ δὴ πόλεμοι ἀδελφῶν, quod Aristot. & Plut. ex Eurip. afferunt, id est Bella & simultates fraternæ, Bella & diffidia inter fratres. In vulg. lex. πόλεμος ἀπὸ Αἰγινητῶν, pro Bellū aduersus Æginetas. At Liu. dicit Bellum Romanum pro Aduersus Romanos. Adde his & ista. ξενικὸς πόλεμος, Apud Aristotelem Polit. 2, vt apud Athenæum, ὁ δουλικὸς πόλεμος, bellum seruile: rursumque apud Aristotelem, ὁ ἱερὸς πόλεμος: apud Æschinem, ὁ Φωκικὸς πόλεμος, & Athenæū, ὁ Κελσαϊκὸς πόλεμος, & Thucydidem, Δωριακὸς πόλεμος.

C. Πολεμοποιός, οῦ, ὁ, Qui bellum mouet, ὁ πόλεμον ποιῶν seu μινῶν, seu Qui bella mouere aut gerere solet. Aristoteles Polit. 5, cap. 11, ἔστι δὲ καὶ πολεμοποιὸς ὁ τύραννος. Item οἱ πολεμοποιοὶ exponitur Belli autores. οἱ αἴτιοι τοῦ γίνεσθαι πόλεμον. ET Πολεμοποιῶ, Bellum moueo, Seditiones excito. Xenoph. Hellen. 5, λαμβάνω τοιγὰρ Ἰσμηνίας ὡς πολεμοποιοῦντα, vt belli autorē. Bud. interpr. Inimicos & hostes reddere, citans ex Appiani Bell. ciuil. lib. 5, Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους. qua signif. Thucyd. dicit πολεμῶσαι.

C. Πολεμοτροφέω, ῶ, Bellum nutrio, Bellum foueo. Budæus interpr. Bellum duco, Bello, afferēs ex libro 2 Maccab. cap. 10, τοὺς φυγαδευθέντας τοῖς λαβοῦσι πολεμοτροφεῖν ἐπιχείρουν. Item, Γοργίας δὲ ἡγούμενος στρατηγὸς ὀξέως τροφεῖ, καὶ παρ' ἕκαστα τοῖς Ἰουδαίοις ἐπολεμοτροφεῖ.

C. Πολεμηδόκος, ET DORICE Πολεμαδόκος, Bella suscipiens. Ex Epigr. πολεμαδόκος Ἀθηναία, Bellona, Bellax seu bellatrix Minerua.

C. Πολέμαρχος, ου, ὁ, Dux belli, Penes quem belli administrandi summa potestas est. Tradunt Athenis fuisse vnum ex nouem principibus qui omnium celeberrimi & nobilissimi habebantur: ad Areopagitas ducere soli tum qui ordinem in bello reliquissent, vel fugiendo defecissent: inquilinos item qui sine census persolutione agebant, multatosse: & vt ciuibus ὀρχῶν solebat, ita τὸν πολέμαρχον inquilinis ius dixisse: duos ἱππάρχους ei subditos fuisse. Budæus tamen Annot. in Pandect. scribit πολέμαρχον vno tantùm magistro equitum inferiorem fuisse. hodie Mareschallum nominari, tribunū militum Latinè posse vocari. Vide & Harpocrationē. item Suid. & schol. Thucyd. pag. 187 meæ editionis. Vide & locum quendam Xenophontis in Λοχαγὸς citatū, vbi sermo est περὶ πολιτικῆς μόρας apud Lacedæmonios. Vide præterea Aristotelem Polit. 6, circa finem, vbi inter alia dicit πολεμάρχῳ & στρατηγῷ incumbere τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως καὶ ὅσα τοιαῦτα πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας, vt sunt obserationes portarum, murorum munitiones, & huiusmodi. VNDE Πολεμαρχία, ας, ἡ, Munus illud τοῦ πολεμάρχου. ET Πολεμάρχιος, Ad Polemarchum pertinens. Apud Athenæum lib. 5, ξενοῦμδιος δεῖπνον κτὶ τὴν πολεμάρχιον σταί, in polemarchi porti cu. vbi fortasse de porticu loquitur in qua ius dicebat.

C. Ἀνιππόλεμος, ου, ὁ & ἡ, Bellum gerens contra, Bello appetens & inuadens, Hostis. vnde apud Hesych. Ἀνιππολέμους, πολεμίους. Eandem signif. habet Ἀνιππόλεμος.

C. Ἀπόλεμος, ου, ὁ & ἡ, Imbellis. vt ἀπόλεμος δίαιτα, Plutarcho Oth. & ἀπόλεμος μοῦσα apud Platonem lib. 7 De legibus, vt apud Horatium, Imbellis cithara: Carmen imbelle, apud Stat. Oppositum huic πολεμικός, Bellax, Bellicosus, Pugnax. Itē Imbellis, id est Inhabilis ad bellū, vt senes qui sunt iam emeriti, aut qui membris trūcati oblæsique in prælio fuere. Budæus ἀπόλεμοι interpretatur Causarii, ἀπόμαχοι, afferens ex Arriano, ἐν τούτῃ τῇ πόλει κατῴκισε τοὺς ἐθελοντὰς καὶ ὅσοι διὰ γῆρας ἢ πήρωσιν ἀπόλεμοι ἦσαν. Item, ὅσοι διὰ γῆρας ἢ τινα ἄλλῳ συμφορᾷ ἀπόλεμοι ἦσαν. VNDE Ἀπόλεμος, Non bellicosē nec pugnaciter, More imbellium.

C. Ἐμπόλεμος, Cuius in bello vsus est, Aptus ad bellum. Hesych. enim ἐμπόλεμα exponit τὰ εἰς πόλεμον θύθεπα. Perperam igitur apud Suidam SCRIPTVM, Ἐμπολέμια, τὰ εἰς πόλεμον ὁπωσδήποτε καὶ θύχρηστα, reponendumque ἐμπόλεμα ex Hesychio.

C. Εὐπόλεμος, Habilis ad bellum, Bellicosus, Bellax, seu Strenuus & fortis in bello. Oppositum τῷ ἀπόλεμος. Epigramm.

C. Καλλιπόλεμος, Egregius & strenuus in bello, Bellicosus. Epigramm. lib. 1, εἰς αὐθρείους, — Κωΐγγρον Ναυμάχην, ἢ πάντων ἔρρα καλλιπολέμων. Vbi etiam NOTA, Πόλεμος metri causa pro πόλεμος dici (sicut πόλις pro πόλις passim apud Homerum) itidem in comp. sequentibus.

C. Φιλοπόλεμος, pro quo poetæ VSVRPANT Φιλοπόλεμος, Belli amans, Bellax, Bellicosus. Iliad. π, & Iliad. ρ, Τρῶσι φιλοπόλεμοις. Plutarch. Fabio, φύσει ποιοῦντος ὧν οἷός Ὅμηρος μάλιστα καὶ ἀεὶ φιλοπόλεμος καὶ ἀγερώχης, ὃν τῷ πατρὶ ἐκέλευε καὶ ἐπαινῶ. Item cum substantiuis. Xen. in Repub. Laced. φρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας. Plut. αἱ πολέμιαι ἰκῆς. Athen. l. 10, πολεμίας σαλπιγγος ἀκούσω. Et πολέμιοι φρυκτοί, Faces hostium aduentus indices, Ignes aduentum hostium significantes. Plut. Probl. αὐθαδεστάτοις πολέμιον, hostem. Frequentissimè autem ὁ πολέμιος pro ὁ πολέμιος ἀνήρ, hostis: itidémque οἱ πολέμιοι: in quibus etiam articulus quoque omittitur interdum. Plut. Probl. Rom. μέλλων αὐξήσειν πολέμιον. Aristot. Pol. 7, τῷ μηθένα ἀπεκτακέναι πολέμιον. Sæpe numerus plur. occurrit. Xen. Hell. 4, φεύγοντος τοῦ πολεμίου. vt Plut. ὀλίγον τῶν τοῦ πολεμίου. Idem, ἐν χερσὶ τοῦ πολεμίου ὄντων. Idem in Lyc. ὅπου τοῖς αὐτοῖς πολεμίοις φαίνοιεν. Luc. τοῖς πολεμίοις καταρρίπτοντες. Plut. βραδὺς τοῖς πολεμίοις. Itē Thuc. l. 8, τοῖς ἐγγυτέρω πολεμίοις ὑπολιπόντες. Plut. Apophth. γινώσκοντας τὰ τοῦ πολεμίου. Itē ET ἡ Πολεμία, pro ἡ πολεμία χώρα, Solum hostile, Hosticum. Xenoph. Præd. 3, θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας, ex agro hostili. Herodianus libro 7, ἡγούμενος ἐν τῇ πολεμίᾳ, hostilem ingressus agrum. Item ἐν πολεμίᾳ exponitur non solùm In hostico, sed etiam Belli tempore.

INDE Ἀνιππολέμιος, Hostis, Aduersarius. Idem cum πολέμιος. Thucyd. lib. 3, p. 113, ἀφ' ἧς μετὰ τῶν Ἀθηναίων οἱ ξύμμαχοι ἐπράξαν, ἢ ὡς τοῖς Ἀθηναίοις οἱ ἀνιππολέμιοι. Et ADVERB. Πολεμίως, Hostiliter, Hostili atque infesto animo. vt πολεμικῶς suprà. Thucyd. l. 3, τεκμήριον δὲ ὡς οὐ πολεμίως ἐπράσσομεν, nos nihil quicquam hostiliter egisse. Idem l. 4, p. 127, λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ πολεμίως: vbi schol. exp. βίᾳ θέσε πολεμικῶς.

Πολεμόω, ῶ, Ad bellum excito, Ad bellum alicui inferendum instigo, πόλεμον reddo: sic vt Suid. πολεμῶσαι exp. πόλεμον κατασῆσαι. Pass. Πολεμόομαι, οῦμαι, Ad bellū inferendum alicui excitor. Thuc. lib. 1, ὁ (videlicet χρεῖος) μετὰ μεγίστων καμόντων τε καὶ πολεμουμένων, Maximis momentis & ad amicitiam adiungitur & ad bellū contra nos gerendum excitatur, seu πόλεμον & perduelle redditur. Vbi etiā nota sibi opponi εἰρηνεῖν & πολεμεῖν. Ex eodem, ἐπεπολέμωτο, Hostis factus erat, Hostili animo & infesto esse cœperat. Idem Thuc. voce med. in actiua vtitur signif. lib. 5, p. 194, ὅσον γὰρ μηδὲ πρὸς ξυμμαχοῦσι, πῶς οὐ πολεμοῦσθαι αὐτοῖς; vbi schol. exp. εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Reddere igitur πολεμεῖν possumus etiam Bellis implico. Inter πολεμοῦσθαι & πολεμεῖσθαι passiua. Budæus sic distinguit, pagina 1072, πεπολέμωται, ὁ εἰς ἐχθραν φερόμενος, καὶ πολεμεῖν τοῖς ἠθελοῦσιν, id est hostili animo esse cœpit & inimico: at verò πεπολεμηκὼς est ὁ πόλεμον βεβαιοῦς καὶ βεβαιούς.

Compos. INDE Ἐκπολεμόω, ῶ, idem cum simplici πολεμῶ significans, id est πόλεμον reddo, Hostiles inimicitias suscipere contra aliquem iubeo. Demosthenes Olynth. 1, ὁ πάντ' ἐθρυλλεῖτο, ὡς Ὀλυνθίοις ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ. Et pass. voce ac sign. f. ex Plut. Pericl. ἐκπολεμοῦντο φερόμενοι αὐτοῖς, ipsis facti hostes. Idem in Cæs. pag. 1321 meæ edit. πρὸς Ἑδουίους ἐκπολεμῶσθαι φερόμενοι αὐτοῖς, qui tamen antea sese fratres Romanorum vocitabant, at tunc οἷς, ἀποστάντες φεστόμενοι. Sic ἐξεπολεμώθησαν φερόμενοι τοῖς στρατόπεδοις, ad bellum inimicitiasque contra milites suscipiendas concitati fuere. Vbi nota etiā ἐκπολεμοῦσθαι φερόμενοι τινα, sicut ἐκπολεμοῦν φερόμενοι τινα. vt apud Thucyd. l. 6, p. 221, ὥστε τοῖς μὴ λόγοις ὑμῶν δίκαιοι, τοῖς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν φερόμενοι. Ammonius inter ἐκπολεμῶσαι & ἐκπολεμῆσαι id discriminis statuit, vt ἐκπολεμῶσαι sit τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν: at ἐκπολεμῆσαι

Infestus: interdum etiam Inimicus. Plut. De Herod. Φωκεῦσιν ἐχθροῖς καὶ πολεμίοις οὖσι. Theophyl. epist. 27, λιμὸν ἐν θραπώτῳ ἔχειν πολέμιον. Sic idem ep. 41, πῶς ἀριστήσω ἔχω πολέμιον, bellum mihi infert & me infestat. Xen. Præd. 3, ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Idem cum dat. l. 4, Præd. ἐμοὶ πολέμιοι. i. πολεμικῶς ἐμοὶ ἔχουσι. cui similem locū habes in Πολεμικῶς. Plut. Symp. 3, πολέμιόν ἐστι τοῖς νοσοῦσι, de ruta. Aristot. πολέμιον δὲ φεύγειν τοῖς μελίσσαις. vnde Plinius, Inimicæ apibus oues. (Sic idē pro his Theophr.) φεύγει ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς, Fugere inimicum odorem: quoniam videlicet eo mirum in modum tangitur & læditur) Cum genitiuo quoque. vt apud Aristid. πολέμιος τοῦ δήμου. Luc. De luctu, καὶ πάνυ μνήμης πολέμιον. Item cum substantiuis. Xen. in Repub. Laced. φρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας. Plut. αἱ πολέμιαι ἰκῆς. Athen. l. 10, πολεμίας σαλπιγγος ἀκούσω. Et πολέμιοι φρυκτοί, Faces hostium aduentus indices, Ignes aduentum hostium significantes. Plut. Probl. αὐθαδεστάτοις πολέμιον, hostem. Frequentissimè autem ὁ πολέμιος pro ὁ πολέμιος ἀνήρ, hostis: itidémque οἱ πολέμιοι: in quibus etiam articulus quoque omittitur interdum. Plut. Probl. Rom. μέλλων αὐξήσειν πολέμιον. Aristot. Pol. 7, τῷ μηθένα ἀπεκτακέναι πολέμιον. Sæpe numerus plur. occurrit. Xen. Hell. 4, φεύγοντος τοῦ πολεμίου. vt Plut. ὀλίγον τῶν τοῦ πολεμίου. Idem, ἐν χερσὶ τοῦ πολεμίου ὄντων. Idem in Lyc. ὅπου τοῖς αὐτοῖς πολεμίοις φαίνοιεν. Luc. τοῖς πολεμίοις καταρρίπτοντες. Plut. βραδὺς τοῖς πολεμίοις. Itē Thuc. l. 8, τοῖς ἐγγυτέρω πολεμίοις ὑπολιπόντες. Plut. Apophth. γινώσκοντας τὰ τοῦ πολεμίου. Itē ET ἡ Πολεμία, pro ἡ πολεμία χώρα, Solum hostile, Hosticum. Xenoph. Præd. 3, θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας, ex agro hostili. Herodianus libro 7, ἡγούμενος ἐν τῇ πολεμίᾳ, hostilem ingressus agrum. Item ἐν πολεμίᾳ exponitur non solùm In hostico, sed etiam Belli tempore.

INDE Ἀνιππολέμιος, Hostis, Aduersarius. Idem cum πολέμιος. Thucyd. lib. 3, p. 113, ἀφ' ἧς μετὰ τῶν Ἀθηναίων οἱ ξύμμαχοι ἐπράξαν, ἢ ὡς τοῖς Ἀθηναίοις οἱ ἀνιππολέμιοι. Et ADVERB. Πολεμίως, Hostiliter, Hostili atque infesto animo. vt πολεμικῶς suprà. Thucyd. l. 3, τεκμήριον δὲ ὡς οὐ πολεμίως ἐπράσσομεν, nos nihil quicquam hostiliter egisse. Idem l. 4, p. 127, λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ πολεμίως: vbi schol. exp. βίᾳ θέσε πολεμικῶς.

Πολεμόω, ῶ, Ad bellum excito, Ad bellum alicui inferendum instigo, πόλεμον reddo: sic vt Suid. πολεμῶσαι exp. πόλεμον κατασῆσαι. Pass. Πολεμόομαι, οῦμαι, Ad bellū inferendum alicui excitor. Thuc. lib. 1, ὁ (videlicet χρεῖος) μετὰ μεγίστων καμόντων τε καὶ πολεμουμένων, Maximis momentis & ad amicitiam adiungitur & ad bellū contra nos gerendum excitatur, seu πόλεμον & perduelle redditur. Vbi etiā nota sibi opponi εἰρηνεῖν & πολεμεῖν. Ex eodem, ἐπεπολέμωτο, Hostis factus erat, Hostili animo & infesto esse cœperat. Idem Thuc. voce med. in actiua vtitur signif. lib. 5, p. 194, ὅσον γὰρ μηδὲ πρὸς ξυμμαχοῦσι, πῶς οὐ πολεμοῦσθαι αὐτοῖς; vbi schol. exp. εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Reddere igitur πολεμεῖν possumus etiam Bellis implico. Inter πολεμοῦσθαι & πολεμεῖσθαι passiua. Budæus sic distinguit, pagina 1072, πεπολέμωται, ὁ εἰς ἐχθραν φερόμενος, καὶ πολεμεῖν τοῖς ἠθελοῦσιν, id est hostili animo esse cœpit & inimico: at verò πεπολεμηκὼς est ὁ πόλεμον βεβαιοῦς καὶ βεβαιούς.

Compos. INDE Ἐκπολεμόω, ῶ, idem cum simplici πολεμῶ significans, id est πόλεμον reddo, Hostiles inimicitias suscipere contra aliquem iubeo. Demosthenes Olynth. 1, ὁ πάντ' ἐθρυλλεῖτο, ὡς Ὀλυνθίοις ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ. Et pass. voce ac sign. f. ex Plut. Pericl. ἐκπολεμοῦντο φερόμενοι αὐτοῖς, ipsis facti hostes. Idem in Cæs. pag. 1321 meæ edit. πρὸς Ἑδουίους ἐκπολεμῶσθαι φερόμενοι αὐτοῖς, qui tamen antea sese fratres Romanorum vocitabant, at tunc οἷς, ἀποστάντες φεστόμενοι. Sic ἐξεπολεμώθησαν φερόμενοι τοῖς στρατόπεδοις, ad bellum inimicitiasque contra milites suscipiendas concitati fuere. Vbi nota etiā ἐκπολεμοῦσθαι φερόμενοι τινα, sicut ἐκπολεμοῦν φερόμενοι τινα. vt apud Thucyd. l. 6, p. 221, ὥστε τοῖς μὴ λόγοις ὑμῶν δίκαιοι, τοῖς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν φερόμενοι. Ammonius inter ἐκπολεμῶσαι & ἐκπολεμῆσαι id discriminis statuit, vt ἐκπολεμῶσαι sit τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν: at ἐκπολεμῆσαι sit, τὸ πόλιν ὀξελεῖν. VNDE Ἐκπολέμωσις, εως, ἡ, Excitatio ad bellum alicui inferendum. Exponitur etiam Debellatio: pro quo potius foret SCRIBENDVM Ἐκπόλεμησις ab Ἐκπολεμέω. Inde & BICOMP. Συνεκπολεμόω, Vnà hostē reddo, Vnà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito. Suidas, quum πολεμῶσαι exposuisset πόλεμον καταστῆσαι, subiungit hunc locū, ἔστλαν δὲ οἱ Τοῦρκοι πρὸς Ἰουστινιανὸν πρεσβείαν, ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαι μετ' αὐτὸν Πέρσαις, Ad bellum cōtra Persas secum gerendum: vel Ad se iuuandos in bello contra Persas gerendo, aut suscipiendo.

Compositum ab eodem πολεμόω, ETIAM Προσπολεμόω, ῶ, Insuper hostem facio, seu Hostē facio præter eos qui iam ad bellum inferendum excitati sunt, Præter alios perduelles, ad perduellionem excito. Qua signif. & media vox vsurpatur. Thuc. l. 3, pag. 84, μίαν μὴ ἔργον ἠρεῶν τῶν λέσβον πρὸς πολεμῶσαθαι. vbi schol. πρὸς τοῖς οὖσι πολεμίοις καὶ αὐτὸν πολεμίαν ποιῆσαι.

Πολεμίζω, F. ίσω, Bello, Belligero, seu Bellū gero: interdū etiam Pugno, Depugno, Decerto. Iliad. υ, Ἀντὶ Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Il. β, — ἐν δὲ θένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄλκητι πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. vbi etiā nota copulari ab eo πολεμίζειν & μάχεσθαι. Iliad. α, — ἐπὶν κεκάμω πολεμίζων. Item cum datiuo personæ. Il. ο, Ἕως ὁ τοῦ πολεμίζεμεν, ἕπεσθαι ἔλπετο νίκην. Aristoph. etiam cum datiuo instrumentali: in Nub. φρεσὶν καὶ βουλεύσεσι καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζειν. Itē πόλεμον πολεμίζειν dicitur vt πόλεμον πολεμεῖν. Il. β, Ἄρρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. Pass. voce & signif. Oppian. l. 3, De venat. Παῖδ' λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει, nato qui ab hostibus bello appetitur. Nata verò metri causa Πόλεμος interdum vsurpant poetæ, ita ETIAM Πολεμίζω pro πολεμίζω, tum quoque quum metrum id non requirit, vt Odyss. ξ, Ἔνθα μὲν εἰναιέτης πολεμίζομεν οἷος Ἀχαιῶν, vbi toto nouennio bellū gerebamus. (Nisi potius scribendū πολεμίζομεν) At metri causa Il. β, — ὅσσαι τ' ἔπα πολεμίζομεν, bellū geremus. GERVND. Πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandū est. pro quo ATTICE Πολεμιστέα. (vt Aristophanes in Pluto, συνεκπτέα ὅστις ἐστὶ καὶ πλουτεύσα, pro συνεκπτέον) Thuc. πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις ἦν.

INDE Πολεμιστής, οῦ, ὁ, Bellator, Habilis ad bellum. Homerus substantiuè plerunque vsurpat. vt Il. ε, & Il. υ, Αἴμαπε ἄσπ' Ἄρεα παλαίμονον πολεμιστήν. (vbi παλαίμονος πολεμιστὴς dicitur, vt Iliad. η, — παλαίμονον πολεμίζειν) Il. ε, Αἰνεῖας δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής. Il. υ, — ὅστ' ἐφόβησε παλάφοονα περ πολεμιστήν. Iliad. κ, — χέρων περ ἐὼν πολεμιστής. Iliad. ο, — ἐλέγχεσν πολεμιστὴν Ἐμμενεαν. Vt itur & Plutarchus in Fabio, dicens, ἵππον πολεμιστὴν ἐδωρήσατο, vt apud Virgilium, Bellator equus, Bellator Turnus. At substantiuè Bellator vsurpatur cum ab aliis, tum à Claudiano, dicente Felix bellator, Bellator seuerus. ITEM Πολεμιστήριος, ου, ὁ & ἡ, quod & ipsum significat Bellator, vel Aptus ad bellū, Aptus ad vsus bellicos. Aristid. ἵππων πολεμιστηρίων ὀχήματα. vbi ἵππος πολεμιστήριος vt paulo antè ex Plutarcho, ἵππος πολεμιστής, bellator equus. At ex Heraclide, πολεμιστηρίας ἀσκήσας ὑποζυγιαζίν, bellicis studiis exerceri. vbi πολεμιστήριοι ἀσκήσεις dicuntur vt à Xenophonte πολεμικῆς ἀσκήσεως ἕνεκα: qui etiam ἄσκησις πολεμικὴ dicit, sicut ἀσκεῖν τὰ πολεμικά, vt in Πολεμικὸς videbis. Porro sicut sunt πολεμιστήριοι ἵπποι tum apud Aristidem loco citato, tum apud Xenophontem περὶ ἱππικῆς, ita & πολεμιστήρια ἅρματα, currus bellici: vt apud Latinos Hasta bellica, Nauis bellica, & Equus bellicus: ita vt πολεμιστήριος hic idem sit cum πολεμικός. Xenophon Præd. 6, πολεμικὰ καπνοβύσσοιν ἅρματα, ὀρχεῖς τε ἱππικοῖς, ἄξοσι τε μακροῖς. Apud eundem sine ἅρματα: Præd. 8, in fine, γινώσκουσιν οἷα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει. sed illud ἅρματα ex præcedentibus subauditur. Ibidem dicit δρεπανηφόροις ἅρμασι χρῶνται. Vtitur & Aristophanes sine adiectione substantiui, in Nubibus, Πόστις δρόμοις ἐλᾶ τὰ πολεμιστήρια. vbi scholiastes annotat, πολεμιστήρια secundum quosdam Athenis esse ἀγῶνα δρόμου: sed ita vocari etiam τὰ πολεμικὰ ἅρματα ἐφ' ὧν ὁπλίτης ὁπωσοῦν ἄμα τῷ βάθει.

COMP. Συμπολεμίζω, Vnà bellū gero, Belli gerēdi socius sum, Adiuuo in bello. Idem cum συμπολεμέω.

Πολεμέω, ῶ, Fut. ήσω, idem cum πολεμίζω, sed in prosa vsitatius quàm istud. Id est Bello, Belligero, seu Bellum gero: cuiopposítum εἰρωνίω ἄγω, apud Isocratem in Encom. Euagoræ. vt & apud Thucydidem lib. 5, pag. 100, δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος, τὴν μὴν, καθότι εἰ βουλοντο πολεμεῖν, τὸν σ', ὡς εἰ εἰρωνίω ἄγω. Apud Athenæum libro 7, δῆμε λεῖσθε τὸ κακῶς ποιεῖν, Πολεμοῦντες, ἀλλήλους. Plutarchus in libro De inuidia & odio, πολεμοῦσι δὲ ἀεὶ καὶ δράκοντες, κεραῶν καὶ γλαῦκες, Bellum inter se gerũt. Demosth. Olynth. 1, τὸν τὸ πολεμεῖν ἐμπειρίας κτησάμενοι, bellandi peritiam. Luc. De salt. τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν κουφότητα. Item cum accusatiuo πόλεμον. sicut Homerus πόλεμον πολεμίζειν. Demosthenes, πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, multa bella gessistis. (itidémque passiuè πολεμεῖται ὁ πόλεμος, bellum geritur. Xenophon Hell. 5, φανερὰς καὶ θαλάττας ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος) Ex Thucyd. πολεμῶ ἐναντία σοι, Tecum belligero, Tecum pugno. Item cum præpositionibus καὶ & πρὸς, vt Latinè quoque Bellum gero cum, Bellum gero aduersus, Belligero cũ, Bello cum. Apocalyps. 13, τὸν δύνατον πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ, (vt Cic. Bellare cum diis, Bellare cum Ætolis) cap. præcedenti dicit, ἐπολέμησαν καὶ τὸν δράκοντος. Thucydides lib. 1, πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν αὐτοῖς παρεσκευάζετο, Bellum gerere aduersus disparem apparatum. Sic Plutarchus Solone, ἐπολέμησε πρὸς τοὺς ἅπαντας, huius rei gratia cum vniuersis bellum gessere. (vbi πολεμεῖν πρός τινος, vt dicit Tacitus, Quum Marius & Sylla de eo præcipuè bellarent) Sæpius cum datiuo. quod in Latina lingua imitatus Statius dixit, — & magno bellare parenti. pro Bellare cum m. p. Itidémque Virgilius, — placitóne etiam pugnabis amori? pro Pugnabis cum, Pugnabis contra. Thucydides lib. 5. p. 182, μνησθῆς ξυμμαχίας, ἣς αὐτοῖς πολεμεῖν καὶ εἰρωνίω ἄγω. Demosthenes Philippica 1, ἵνα μὴ μόνον τοῖς ὑπηρέτισμασι καὶ ταῖς ὑπηρεσίαις πολεμῶν Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις. (vbi etiam nota datiuum instrumentalem. vt apud Sil. Bellare manu, Bellare ense) Plutarchus Alexandro, Δαρείῳ τῷ ἡγεμονίας πολεμεῖν: sicut Demosthenes Pro corona, (sed metaph.) τῷ οὖ καὶ πότε νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τοῦτοις, Cum his bellare, Cum his decertare, seu pugnare. Vbi nota etiam πολεμεῖν πρός, sicut paulo suprà πολεμεῖν τῷ. Cum solo datiuo, Plutarchus πολεμῶσι τοῖς οἰκέταις ἀπιστίᾳ. vbi de seruili bello loquitur. Idem, ταράττοντες ἀλλήλοις καὶ πολεμοῦντες. Idem cum accusatiuo quoque iunxisse videtur, in lib. De odio & inuidia, non procul ab initio, μισοῦσι δὲ ἄλληλα καὶ ἀπεχθάνονται καὶ πολεμοῦσιν ὡς ὑπὸ ἀπίστου πάνυ, Inter se bellant, Se mutuò infestant, Se oppugnant mutuó. Sed videtur reponendum esse ὥσπερ πρὸς ἀπίστους, aut ὡς πρὸς ἀπ. Πολεμῶ metaphoricè pro Vexo, vt & vernacula lingua dicimus, *Faire la guerre à quelcun.* pro Vexare eum, Negotium ei facere. Xenophon Pæd. libro 1, ἀλλά τί ποτε σὺ ὦ παῖ τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; ‖ At πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, Pugnare cum opinione iamdè à multis annis recepta, Veteri opinioni & dudum receptæ repugnare. Plutarch. in Thes. οἱ δὲ Μεγαρόθεν συγγενεῖς ὁμόσε τῇ δίκῃ βαδίζοντες, καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ (καὶ Σιμωνίδῃ) πολεμοῦντες, ὅτε λάκαιναν οὔτε ὑδρίαν γεγονέναι Σκίρωνα φασί. Sic idem in libro De Iside & Osiride, ὀκνῶ δὲ μὴ τῷ τὰ ἀκίνητα κινεῖν, καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ χρόνῳ (καὶ Σιμωνίδῃ) μόνον, πολλοῖς δὲ ἀνθρώποις ἔθνεσι καὶ γένεσι. Vnde etiã apparet Simonidẽ olim eo loquẽdi genere vsũ fuisse.

Πολεμέομαι, ῶμαι, Bello appetor, Bello lacessor & inuador: seu Belligeratur mecum, Bellum mihi infertur, Oppugnor. Demosth. Per corona, ἦν τὴν εἰρωνίω ἀπωμόσαμεν, καὶ αὐτὴ τρόπον τινὰ ὑπὸ πολλοῦ πολεμούμεθα, bello vexati & infestati. Idem Philippica 3, αὐτὸς μὴν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι. Itidem Plut. De deo Socr. εἰ πολεμεῖσθαι πυθόμενος ἡμᾶς, ἔπλευσας ὅπλοις καὶ βέλεσιν ἡμᾶς ὠφελήσων. Necnon Synes. πολεμουμένῳ χώραν dixit Bello infestam, teste Bud. Idem eadem signif. dixit, ep. 62, θαλασσῶν πολεμουμένας τὰς πόλεις, Bello petitas, Bello exercitas. Sic & Isocr. ad Philippũ de Lacedæmoniis, πολεμοῦνται ὑπὸ τῶν τὴν χώραν αὐτῶν οἰκούντων. Paulo pòst dicit, οὐδένα δὲ χρόνον διαλείπουσιν οἱ στρατεύοντες ὅτι τινὰς ἡμαχόμενοι πρὸς τινας, ἢ βοηθοῦντες τοῖς ἀπολυμένοις αὐτῶν. Nisi quis fortè à πολεμόω hoc πολεμοῦσθαι deducere malit. Aliâs πολεμεῖται dicitur etiam pro Bellatur, Belligeratur: imò & πόλεμος πολεμεῖται, quod ex Demosth. attuli suprà in Πολεμέω. Affertúrque ex Thucyd. πολεμεῖται ὑφ' ἡμῶν, pro A nobis bellũ administrari. ‖ Præterea πολεμοῦμαι tradũt accipi etiã pro πολεμῶ, Bellũ gero, Belligero.. itidémq; πολεμήσομαι act iua signif. à Thucyd. vsurpari existimatur: sed nulla eius vsus exempla proferuntur.

INDE Πολεμητέον, idem cum πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est. Aristot. Rhet. 1, συμβουλεύειν Ἀθηναίοις εἰ πολεμητέον ἢ μὴ πολεμητέον. Porro sicut docui Atticè dici πολεμιστέα pro πολεμιστέον, SIC ET Πολεμητέα Atticè itidem vsurpari pro πολεμητέον sciẽdũ est. vt πολεμητέα τῷ αὐτῆς. Sic apud Suid. πολεμητέα σρίσιν ἅμα ἤρι ὁρμῶμεν ὅτι Ῥωμαίους ἔδοξεν εἶναι. Itẽ, πολεμητέα εἶναι ὀνῶ χρ. i. δεῖ πολεμεῖν. Inde & desideratiuum VERB. Πολεμησείω, (vt ὀψείω, γαμησείω, & similia) Bellare gestio, Bellare cupio. Ad verbũ redderes Bellaturio. Suid. exp. πολεμῶσ ἔχω, afferens ex Thuc. l. 1. itẽ πολέμου ὄθμωμα, addẽs hũc locũ, Χοσρόης ὁ πολεμησείοντος ὡς ἤδετο Ἰουστινιανός. His addit hunc versum Hom. qui legitur Il. ξ, nõ procul ab initio, — οὐδείσας αὖτ' ἐν πολεμήσειν. Vbi etiã NOTA Ὀψείω.

C. Ἀπόλεμος, ου, ὁ & ἡ, Bello nõ vexatus, Bellicis turbis carens. Ex Luc. Ἀπόλεμος ἀρχή, principatus de quo non pugnatur.

C. Δυσπόλεμος, ου, ὁ & ἡ, Qui debellari vix potest, Qui bello ægrè capi potest. πάνυ δυσάλωτος. Vel, Cũ quo bellũ gerere difficile est. Isocr. Paneg. θαυμάζεται τὴν μὲν τῶν βασιλέων τῶν ἔργματων, καὶ φασὶ αὐτὴν εἶναι δυσπόλεμον. Sic Dem. Philipp. 1. CONTR. Εὐπόλεμος.

C. ΑΝΤΙπολεμέω, ῶ, Belligero aduersus. vel Bello lacessit, vicissim bello infesto. Thuc. l. 1, ἐνομίσθησαν αἱ μὲ (nimirũ πόλεις) ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δὲ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμοῦντων, ab ipsis inter se bellantibus.

C. ΔΙΑπολεμέω, ῶ, Bello decerto, Belligero & dimico, vel Depugno, Decerto. Plato ep. 6, ὅτε μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμουν τοῖς τὴν τυραννίδα, quiẽque non pro cõmuni libertate depugnarũt aduersus tyrannidẽ. Sic Plut. in Pericle, διεπολέμησε τοῖς Ἀνίβαν. Idẽ cum dat. in Fabio, διεπολέμησε τοῦτοις. Thuc. absolutè positus, l. 6, p. 210, ἱκανῶς ἔχειν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσῳ διαπολεμῆσαι. vbi schol. exp. διενεγκεῖν τὸ πόλεμον, (quo genere loquendi vtitur idẽ Thuc. eodẽ libro, p. 215) δηλονότι τῷ νικῆσαι διὰ πολέμου. Porro sicut dicitur πολεμεῖν πόλεμον, ita & διαπολεμεῖν πόλεμον. quod signif. potius Cõficere bellũ. Et pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, Conficitur, Finis ei imponitur. Thu. l. 7, p. 237, διαπολεμήσε τ' αὐτῆς ἀπὸ χρὶ ὀκτὼ ἐπὶ τριάκοντα ἡμῶν ὁ πόλεμος. vbi sch. καθῃρέθη τ'. INDE Διαπολέμησις, εως, ἡ, Depugnatio, Decertatio, nimirum quæ bello fit.

C. ΕΚπολεμέω, ῶ, Debello, Bello deuinco: vel etiam expugno. Sic enim Ammoniũ accipere in Ἐκπολεμόω suprà videbis. Quod verò apud Thuc. legitur, l. 6, p. 128, καὶ τὰ ἐν θαλάσσῃ χρὴ ἄμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, Valla sic interpr. est, Et quod ad hæc loca pertinet, debetis ex iis apertius bellum Athenienfibus inferre.

C. ΕΜπολεμέω, ῶ, Bellũ gero in. Apud Suid. hæc leguntur, Ἐμπολεμῶσαι, τὸ πολέμοις πιῆσαι, οἷ ὅτι πόλεμον πνεῖ παρὸ ξυῶσαι. Ἐμπολεμῆσαι ὄ, τι ὀκπορθῆσαι. Sed ibi pro Ἐμπολεμῶσαι SCRIBENDVM Ἐκπολεμῶσαι, ITIDEMQVE Ἐκπολεμῆσαι, Ἐμπολεμῆσαι, vt etiam ex Ammonio patet, cuius verba in Ἐκπολεμόω citaui.

C. ΕΠΙπολεμέω, ῶ, Belligero aduersus. vel Bellum infero, Bello inuado, Bello appeto. vt ὁπηστρατεύω, Expeditionẽ suscipio aduersus. Sicubi verò LEGATVR Ἐπιπολεμόω,, significabit Excito ad bellum suscipiendum. Vel, Hostem alicui facio.

C. ΚΑΤΑπολεμέω, ῶ, Bellũ gero contra, Bello appeto, Oppugno: idem cũ πολεμῶ κατά. vel Debello. Plutarchus Cæsare, pag. 1321 meæ editionis, ὀνῶστε δὲ αὐτῷ τῷ πολεμίων ὅπη πεσόντων, καὶ θεριζόντων μυριάσι πολλᾶς, ὁρμήσας διαγωνίσασθαι, τοῖς μὴ ἄλλοις κατὰ πολεμῶν ἐκράτησε, χρόνῳ πολλῷ καὶ φόβῳ καταβιασάμενος τοὺς βαρβάρους. Thuc. cum datiuo etiam instrumẽtali iunxit, vt & πολεμεῖν suprà: lib. 4, pag. 149, οἷς τοὺς Ἀθηναίους ἐκλήμασι κατεπολεμοῦμεν.

Idem vtitur & passiuo, lib. 6, pag. 202, ὥσπερον νομίζοντες αὐτὼ κατεπολεμῶσθαι. vbi de Athenis sermo est, & videtur significare Exhausta esse bello vel bellicis sumptibus. Hesych. καταπολεμῶ exp. νικῶ. itidem Latinũ Debello significat Bello deuinco & expugno.

INDE Καταπολέμησις, εως, ἡ, Oppugnatio: vel Debellatio. καταγωνισμός. Ex Thuc.

C. ΠΡΟ πολεμέω, ῶ, Belligero pro, Pugno pro seu Propugno: vt προμάχομαι, & πολεμῶ ὑπέρ. Aliquando absolutè sine casu ponitur. vt apud Aristotelem Polit. 2, διαρρήδην δὲ εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος ὑπὸ εἰκοσιπέντε τὸ ἔθνη, εἰς τοὺς γεωργοὺς τὸ δὲ, εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. Itidem Philo De vita Mosis lib. 1, πυνθανόμενος δὲ ἐπεῖναι οἱ προπολεμήσαι τῆς εἰσηνεύκαν, qui pro cætera multitudine pugnarant. Sed & cum genitiuo. vt Æschin. De malè gesta legatione, οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες. Sic Plutarchus in Pericle, προπολεμοῦντες αὐτῶν. Et Naz. προπολεμοῦντες τῶν γράμματος, propugnatores literæ. Idẽ & sine casu προπολεμῶν καὶ τῶν θηρίων, aduersus feras propugnans.

C. ΠΡΟΣ πολεμέω, ῶ, Bello cum, seu Belligero contra: quo significatu dicitur etiam πολεμῶ πρός. Nam πρὸς πολεμῶ σοι exponunt Bellum tibi infero, Tibi aduersor. ‖ Aliàs significat Bellum gero cum, id est Belli socius fuit, Bello adiuuo: idem cum συμμαχέω. vt apud Platonem. li. 1 Polit. de iusto, ὃν τίνι πρέπει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλοις ὠφελεῖν καὶ ἐχθροῖς βλάπτειν; respondetur, ὃν τῷ πρὸς πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. Nisi fortè subaudiendum hic fuerit τοῖς ὁμοίοις. Nam & Thucydides hoc verbo in præcedenti significatione vsus est: lib. 8, pag. 294, ὃν τοῦτο Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι πρὸς πολεμῆσαι ἐνόμισαν, Hic A henienfibus cõmodius fuit gerere bellum aduersus Lacedæmonios quàm vllos alios. Et mox, de Syracusanis, μάλιστα γὰρ ὁμοίοι ὄντες, ἄριστα καὶ πρὸς πολεμῆσαι, Optimè se in bello aduersus Athenienses gesserunt, vel Optimè bellum aduersus Athenienses gestum administrarunt.

C. ΣΥΜπολεμέω, ῶ, Vnà belligero, Belli gerendi socius sum. idem cum συμμαχέω. seu In bello gerendo adiuuo, Subsidio sum, Commilito sum, Communiter bellum gero. Plato epistola 7, οὔτ' οὖν ἡλικίᾳ ἔχω συμπολεμεῖν ἐπ' ὀλίγον οὐδένι.

¶ Πολέμων, ονος, ὁ, nomen proprium apud Plutarchum & Athenæum ac Plinium. Vide & Suidam. Item nomen regis cuiusdam: à QVO Πολεμωνίς denominata vrbs quædam Ponti, vt in Lex. meo ver. annotatur. AT Πολεμώνιον, ου, τὸ, herbæ nomẽ apud Dioscoridem lib. 4, cap. 8, quam Marcell. Virg. vocatam scribit à bello & certamine quod antiquissimi reges inter se certarunt, dum inuentionis eius gloriam sibi ambo vendicarẽt. Plinius Polemoniam vocat, lib. 25, cap. 6, Polemoniã, alii philetæriam, à certamine regum inuentionis appellant: Cappadoces autem chiliodynamam: radice crassa, exilibus ramis: quibus in summis corymbi dependent, nigro semine.

ΠΟΛΕΩ, ῶ, Verto, Verso. idem cum στρέφω. Hesiod. Erg. 2, Εἰαρ, πολεῖν θέρος δὲ νεωμᾶν οὔ σ' ἀπατήσει. id est, καὶ τὸ ἔαρ ἀρότε τὸν γῆν, vt Proclus & Moschop. exponunt, sicut & Pollux lib. 1, eundẽ locum citans, πολεῖν siue πολῆσαι idem significare ait cum ἀρόσαι. Sic Latini poetæ dicunt Terram aratro vertere. & Findere seu proscindere aratro, pro Arare. Pass. Πολεῖσθαι, Versari, Verti. Eustath. πολεῖν neutraliter etiam accipit pro αἰωρεῖσθαι, Versari. Sic etiã πολοῦνται apud Hesychium, καὶ τὰ αὐτὰ αἰωρεῖσθαι. Et πολεῖται seu στρωφᾶται aut αἰωρεῖται aliquis in multitudine, vt apud Virgil. — ipse cateruis Vertitur in mediis, & toto vertice suprà est. ‖ Πολεῖν Hesychius exponit νέμειν, βόσκειν.

Πολέσκω, idem cum πολέω, vnde & deriuatum, vt αἰρέσκω ex αἱρέω. Pass. Πολέσκομαι. vnde πολέσκετο pro ἐπολέσκετο, Versabatur. Scribitur ET Πωλέσκω.

Πολεύω, F. εύσω, idem cum πολέω habente neutralẽ signif. id est Versor. Od. χ, οὐδέ τοι ἦας Ζωεῖν ἐν μεγάροισι ἑᾶσθαι, οὐδὲ δύο τρεῖς, Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης καὶ ἄεσι πολεύειν, Versari in Ithacæ vrbe. ‖ Exponitur etiã Nutrio, Ministro, Contineo. VNDE Ἀμφιπολεύω, Versor circum. Significat & Famulor, de quo post ἀμφίπολος. ET Περιπολεύω, idem cum περιπολέω, quod vide. Vtitur Hesych. in Περιέπει.

Πόλος, ου, ὁ, Terra aratro versa, Terra proscissa seu fissa aratro. ἡ εἰς καταπαρὰ μεταβεβλημένη γῆ. Hesych. ‖ Item vertices mundi nominãtur πόλοι, vtpote circa quos mũdi moles circumagatur. Plin. libro 2, cap. 15, Terra à verticibus duobus, quos appellauerunt polos, centrũ cæli est. Quid autem poli sint & vnde nomẽ sortiti, luculenter Aristot. De mundo docet, his verbis, τὸ δὲ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος καὶ κινουμένου ἀνελεχῶς, δύο ἀκίνητα ὦν ἀνάγκης ὄντα σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τέρνῳ κύκλῳ φερομένης σφαίρας, στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν, θεῖα ἃ ὀπαῖς κόσμος κινεῖται ἐν κύκλῳ θείς τε φερόμενος. καλοῦνται δὴ οὖν τὴν πόλοι, διὰ ὧν εἰνήσαμεν ἐπιζευγνύμενοι ἀθεῖαν, ἣν τινες ἄξονα καλοῦσιν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, μέσην μὲν ἔχουσα τὴν γῆν, πᾶς δὲ δυο πόλοις, πέρατα. Quibus hæc subiungit de differẽtia vtriusq; poli, τοῦ δὲ ἀκινήτου πόλου τοῦ, ὁ μὲν, ἀεὶ φανερὸς ὢν, ὑπὲρ κορυφῆς ὢν, καὶ τὸ βόρειον κλίμα, ἀρκτικὸς καλούμενος· ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κατακεκρυμμένος, καὶ τὸ νότιον, ἀνταρκτικὸς καλούμενος. Eadem tradit Proclus in sua sphæra. Virgil. vertices appellat, in Geor. 1, Hic vertex nobis semper sublimis, at illum Sub pedibus Styx atra videt manéfq; profundi. Sed frequentius idem cæterique poetæ vtũtur Græco vocabulo. vt & Ouid. Tótq; tuli pœnas terra pelagóq; quot inter Occultũ stellæ cõspicuúmque polum. Vbi conspicuum polum vocat polum arcticum, quem sublimem nobis appellat Virgilius: occultum autem, antarcticum, vtpote quem sub pedibus nostris Styx tantùm videat manéfque profundi. A Seneca dicuntur Extremi poli: quoniam videlicet sunt ἄκρα τοῦ ἄξονος, vt Procl. docet, & ex verbis Aristot. suprà citatis liquidò cognoscitur. Plato autem in Timæo ipsum axem circũ quẽ mondus vertitur, πόλον nominauit, de terra loquẽs, εἰλουμένου θεὸν τὸν δι' παντὸς πόλον τεταμένον. Itidémque Cicero, ea verba sic interpretans, Quæ traiecto axe sustinetur. Imò & ipsa mundi quæ circum axem polosque rotatur moles, πόλος nominatur: vel potius ὁ οὐρανός, quem Pisthetærus apud Aristoph. in Auibus, ὁρᾶν θεῶν πόλον appellat, & paulo pòst appellationis istius rationem afferens, ait, Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται ἅπαντα, διὰ τοῦτο γε καλεῖται νῦν πόλος. Vbi schol. annotat, πόλον à veteribus non secundum recentiores dictum fuisse σημεῖον τι ἐν πέρας ἄξονος, sed τὸ θεῖόν τον ἄπαν, ὡς αὐτό τι θεοπολουμένου ἐν δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων. Quibus verbis subiungit hunc locum ex Eurip. Pirithoo, ἐν τὸν Ἀτλαντεῖον φρουρῶν πόλον. Clarius Alexis apud Ath. l. 2, Τὸ τῶν πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Et lib. 12, apud eundẽ de chlamyde Demetrii, τὸ δὲ παῦ ὁ πόλος ἐνύφαντο, χρυσῆν ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζώδια. Itidẽ Lat. poetæ polum vocant ipsum cælum: vt tum alii, tum Valer. Flacc. quum ait Sydereus polus: & Stat. quum dicit, Stelligeri iubar poli. ‖ Πόλος dicitur etiam capitis vertex: ὁ τῆς κορυφῆς κυκλοειδὴς τόπος, vt Hesych. exponit. At Poll. lib. 2, καλεῖται δὲ τὸ σύμπαν, (totum nimirũ caput) πόλος, κραῖον, καὶ κόγχος, θόλος Λυκοφρονι, Πληγὶς σκεπάρνῳ κόγχον ἀθέτωμι σοι. Ipsum verò vertic em capitis κορυφὴν nominat & μεσόκρανον. ‖ In ore autem siue palato πόλος appellatur τὸ μεπὰ τῆ σταφυλῆς, vt idẽ Poll. tradit l. 2. ‖ Πόλος dicitur etiam horologium, seu ἡλιοδόπιον, Solarium: in quo nimirum vmbra vnà cum sole circumacta horas indicat. quanuis & ea quæ hodiéque ex ferro aliáve materia fabrefiunt horologia, etiam ipsa πόλοι nominari queãt, eo quòd index horarius circumactus horas in ipsis denotet. Poll. lib. 6, de Κοσλάβειον loquẽs, ἐῴκει δὲ πόλῳ τῷ ταῖς ὥραις δεικνύοντι. Idem lib. 9, partes vrbis enumerãs, τὸ ὃ καλούμενον ὠρολόγιον, ἢ που πόλον αὐτῆς εἴποι. Vbi etiam subiungit hunc ex Aristoph. Gerytade locum, sed corruptum, Πόλος τοῦτ' ὄζειν ἑκατόστος ἦλος Τέτρασι. Sic vsus est Athenæus lib. 5, in descriptione nauis Hieronis, loquens θεῖ φολαστικὴν πεντακλίνη quod in ea erat: κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν ἔχων πόλον ὀκτὼ τῆ Ἀχραδίνην ὀπτομεμμιμένον ἡλιοδόπιον. vbi tamen Bud. vertit Sphæram: alii Polum.

Composita ex πόλος & πολέω ac πολοῦμαι.

A Ἀκρόπολος, ου, ὁ & ἡ, Altissimum habens verticem. Cui summitas ipsum polum attingit: & ex consequēti Excelsus, Prælatus, Sublimis. vt ἀκρόπολα ὄρη, (velut Il. ε, — ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν) quasi quis dicat Cælestia, inquit Eustathius, vtpote quorum vertex ad altissimos polos videatur pertingere. Cuiusmodi hyperbole Latini etiam poetæ de altissimis montibus vtuntur. Fortasse tamen & alia huius significationis ratio afferri possit.

C. Δίπολος, ου, ὁ & ἡ, Bis versus seu versatus. δίπολος γῆ dicitur ἡ δὶς πεπολημένη, terra bis aratro versa & proscissa, ἡ δὶς ἠροσμένη, vt Proclus apud Hesiod. annotat: ἡ δὶς ἀρθεῖσα, vt Poll. SIC. Τρίπολος γῆ dicitur quæ ter aratro versa ac proscissa fuit, ἡ τρὶς ἀροτρισθεῖσα, vt iidē exp. Hesiodus, Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. Sic Homerus χάραν seu ἄροσιν βίπολον dicit Il. σ, Ἐν δ' ἐπίθη νειὸν μαλακήν, πίειραν ἄροσιν, Εὐρεῖαν, βίπολον: in qua aratores arantes Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάσσεον ἔνθα καὶ ἔνθα. (vbi etiam obiter notari potest δινεύειν & πολεῖν synonyma esse, itémque τρέφειν, quo in B sequenti versu vtitur) Eust. in eum locum annotat, ipsum dixisse τρίπολον γῆν, vt doceret sic oportere circa terrā laborare. nam secundū Hesiod. ἢν τρὶς πολῆσαι, ἔτος δὲ νεᾶσαι, καὶ τρὶς τὴν αὖτις κάμοιμ' ἢν ὅτε τὸν ἀπέρειν καμρός. Idem Homerus Odyss. ε, Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, sicut & Hesiodus. Vbi rursum Eustathius τὴν τρὶς ἐσταμμένην. sunt & alia cum substantiuis composita tam nomina quàm verba, vt Νυκτίπολος, Οἰνεροπόλος, Οἰνεροπολέω, Οἰρεοπολέω, quæ cum suis substantiuis posita reperies. videlicet in Νύξ, Οἶνερος, Οἶρος.

Verba cum præpositionibus composita.

C. Ἀμφιπολέω, ῶ, Versor circum. Idem cum ἀμφιπολεύω, D quod pro αἰαστρέφομαι vsurpatur. Exponitur etiam Obeo, Lustro. quo sensu & περιπολῶ dicitur. Item, Ministro, Famulor, Curo: qua significatione ἀμφιπολεύω vsurpari paulo pòst dicetur.

Ἀμφίπολος, ου, ὁ & ἡ, Qui vel quæ circa dominum dominámve versatur, id est Famulus, vel famula, Minister, ministra Nam Ammonius & quidam alii volunt nomen esse commune tam mari quàm fœminæ. Apud Homerum tamen ἀμφίπολος est ancilla siue ministra: E nusquam minister, secundum quosdā. vt Od. ω, Ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν καὶ χρῖσεν ἔλαιῳ. & Iliad. ω, Χερνίβον ἀμφίπολος φέρεν ἠδ' ἄμα μορσίν ἔχευε. Ibidē dicit ἀμφίπολον τὰ μίν. Secundū eosdem, vt ἀμφίπολοι sunt famulæ, ita περίπολοι famuli, vel δμῶες. Sunt tamen qui putent Homerum post ἀμφιπόλοισι (vt sexui vtrique conuenienti) ad differentiā addidisse γυναιξί. vbi dicit — σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. Seleucus apud Athenæum lib. 6, ἀμφίπολον esse tradit famulam quæ dominam circunstat: περίπολον autem quæ est anteambulo illius. Cui Seleuci F annotationi assentior, quòd ipsa etymologia hoc videatur euincere.

Ἀμφίπολος πάρος, Sepulcrum quod circumquaque obitur: ὁ κύκλῳ περιπολούμενος, vt ait Eustathius. Irregulariter autem ἀμφίπολος in hac significatione, & quum famulum seu famulam significat, eodem notatur accentu.

Ἀμφιπολεύω, Seruiliter comitor, seu ancillariter, si Latinè dici posset, id est Ancillæ aut famuli in modum, interdum & simpliciter pro Comitor. Odyss. υ, Καί ῥ' ἔδοσαν συγερῆσιν ἐρίτιμον ἀμφιπολεύειν. hìc enim simpliciter τὸ συμπεριοδεύειν significat, vt annotat Eustathius. G Item ἀμφιπολεύω, Ministro alicui, tanquam famulus, Famulor alicui, vel Laboro circa quidpiam tanquam famulus, vt Odyss. ω, Τοῦ δημιοεργοὶ εἰς ἀνδρῶν πεδ' ἡ ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; id est, Cuius es seruus? cuius est autem viridarium hoc circa quod laborasti? dictum fuerat paulo antè, Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον. Interdum & generaliter ἀμφιπολεύειν dicuntur quicunque aliquod humanitatis officiū præstāt alicui, quodcunque id sit. Vnde & exponitur interdum Tueor, Curo, Foueo, cum accusatiuo personæ vel rei. Apud Herodotum, ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διός explicatur, In Iouis tēplo ministro. Apud Homer. autem in hoc versu Od. σ, & τ, Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, verbum

ἀμφιπολεύοι exponitur Foueret, Tueretur. posset etiam reddi Curaret, vel, Meæ vitæ curam susciperet. In breuibus scholiis exponitur θεραπεύοι, item οἰκέτοι, id est, Regeret. at Hesychius explicat περιέποι, item ὑπηρετοῖ, φροντίζοι, αἰαστρέφοιτο.

C. ΑΝΑπολέω, propriè Reuoluo, Iterum voluo, Iterum verso. Vide Περιπολῶ. Sed capitur peculiariter pro Reuoluo in animo, quasi Rursū voluo, Reuoco in cogitationem, Ruminor, in metaphorica significatione. Plato in Philebo, καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἰς τὰ ἀιδιότητος, εἶτ' αὖ μαθήματος αὖθις ζωΐσιν αἰαπολήσῃ αὖ τὴ ἐν ἑαυτῇ. id est, αἰανεώσῃται, inquit Budæus. Suidas αἰαπολεῖν ait interdum significare αἰαμιμνήσκεσθαι. ¶ Interdum αἰαπολῶ accipitur pro simplici Voluo, vacante præpositione αἰά. vt quum dicitur κατὰ νοῦν αἰαπολεῖν pro Versare in animo. Itidem in præcedente Platonis loco vacat præpositio αἰά quoniam additur αὖθις.

Αἰαπολῶ, Rumino, accipiendo hoc Latinum verbum in propria significatione. Ælianus apud Suidam, μόνος ὁ θαλάσσιος οἰκάρος τὴν τροφὴν αἰαπολεῖ, ὡς ὥσπερ καὶ τὰ βλήχητα, ἃ δὴ μηρυκᾶται. id est, Ruminat cibum. vt Virgilius dixit, Ruminat herbas. Itidem verò apud veteres Latinos Ruminari, (voce deponenti) pro In memoriam reuocare, capiebatur, vt exemplis prolatis docet Nonius. & Ruminationem sunt qui apud Ciceronē in epist. ad Atticum legant, & sic intelligant. Sic & nostrates Ruminer dicunt pro Reputare secum.

Ἀναπολεῖν, Suidas & Hesychius exponunt αἰαπλύσειν.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ, Ipsa actio reuoluendi in animo, Reuocatio in cogitationem, Ruminatio, in metaphorica significatione, item in propria Latinum hoc nomen vsurpando. A Theodoro sæpe αἰάπολησις pro anaphora ponitur, vt ait Bud.

Ἀναπολητικός, ού, ὁ, Reuoluendi facultatem habēs, vel Aptus ad reuoluendum & reuocandum in cogitationē. In vulg. lex. exponitur Recommemoratiuus.

C. 2. Ἐπαναπολέω, ῶ, Iterum reuoluo, Iterum in memoriā reuoco, sicut & αἰαπολέω. Pro Repeto, Memoriam renouo, afferitur ex Platone De leg.

C. ΠΕΡΙπολέω, ῶ, In orbem agor seu versor, Obeo, Circumeo. quo modo & Hesychius περιπολεῖ exponit περιοδεύει & περιέρχεται. Sic Proclus apud Hesiodum, τὸ οὖν τρέφειν, Πολεῖν ἔλεγον, καὶ τὸ αἰαστρέφειν, αἰαπολεῖν, ὥσπερ καὶ τὸν οὐρανὸν ἐνθάδε φέρειν, δῆλον τὸν τρόπον τὸν περὶ πόλοις, λέγειν περιπολεῖν. Item fidera περιπολεῖν dicuntur. Plutarchus in Symposio septem sapientum, καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν θέρμαις λέγουσι περιπολεῖν, ἄλλοτε ἄλλῳ δόμενον τὸν οὐρανοῦ χώραν, solemcurribus inuectum circuire. Item Plato in Tim. πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς καὶ ὅσοι φαίνονται καθ' ὅσον αἰ ἐθέλωσι θεοί. Vbi Cicero Qui mouentur. Et exercitus περιπλανώμενος seu πλανώμενος, palans, & modò hæc modò illa loca palabundus obiens, dicitur περιπολεῖν. (Item qui excubias obit & lustrat: vnde περίπολοι) Isocrates, καὶ οὐδὲν τῶν ἐφεστηκότων μετὰ βασιλέως περιπολοῦσιν ἄξιον φοβεῖσθαι, vbi exponitur, Exercitum prætorianum, & quem ipse in comitatu circunducit.

Περίπολος, ου, ὁ, Qui circumit, Qui in orbem obit & lustrat: vt exploratores, & excubitores. Hesychius exponit φρουρός, ἔφορος. Cuiusmodi excubiorum περίπολοι à Vegetio nominantur Circuitores. Thucydides lib. 4, pag. 143, οἱ δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ἑτέρου στρατηγοῦ, Πλαταιῆς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι, ὑπῆρξαν ἐς τὸ ὀνειδίζειν. Vbi scholiastes annotat, τοὺς φυλάκων quosdam vocari ἱδρυμένους. quosdam περιπόλους. NAM Ἱδρυμένους φύλακας dici οἷς ἀεὶ τεταγμένοις καὶ πολιορκοῦντας: περιπόλους autem, οἷς περιέρχεσθαι καὶ περιπολοῦσι τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττειν. Vritur & Aristophanes in Auibus, -οῦκουν δῆτα περιπόλοις ἐχεῖν Πέμψαι κατ' αὐτὴν ὁδοῦς; vbi scholiastes exponit non solùm φύλακας sed etiam ζητητά. Item Plutarchus in Alcibiade, ἑνὸς τοῦ περιπόλου Ἑρμωνος ἐνάγοντος παραξαίνοντος ἐγχειρίδιον καὶ δεδεμένου. Idem in Numa, περιπόλοις ἔπεξε καὶ δορυφόροις τοῦ ἀρχοντος. vbi existimatur cum sequenti genitiuo τοῦ ἀρχοντος & ipsum construi posse: vt περίπολοι ἀρχοντος καὶ δορυφόροι sint ii qui agros circumeuntes inspiciunt.

Superiores autem excubiarum circuitores dicuntur e- A tiam ἔφοδοι: sicut ἐφοδεύειν iidem dicuntur quum circumeunt & περιπολοῦσι. nam & περιπολεῖν dicuntur, vt apud Aristot. l. 2 De rep. Athen. ephebi τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ὁπλιτεύσαντες ἐν τῷ πρώτῳ τῷ μόνῳ, λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ τοῦ θεοῦ τὸ δήμου, περιπολοῦσι τὴν χώραν, καὶ διαπορεύουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις. quē locū citās Harpocr. annorādū ait Aristot. ibi dicere ephebos vnum annū ἐν τοῖς περιπόλοις γίγνεσθαι, Æschinē verò in orat. περὶ παραπρεσβείας, duos. Eadē apud Suidam habētur, apud quē & hic locus, τὸ δὲ περιπολῶν τὴν θεωρίαν ἀποδίδωσι χαλκῆν ἀσπίδα ἐκ τοῦ ὀρύγματος. vbi ipse non φυλάκων modò exp. sed & ζητητῶν, vt schol. Aristoph. suprà. Apud eundem Suid. fœminino gen. περίπολος δ' ἀώμις ex Simocato. ¶ Περίπολος dicta etiam nauis apud Rhodios. de qua Arrianus lib. 2.

C. ΠΡΟπολέω apud nullū nec lexicographū nec scriptorem reperi, sed tantùm VERBALE Πρόπολος, sicut περίπολος à περιπολέω deriuatur, & ἀμφίπολος ab ἀμφιπολέω. Dicitur autem πρόπολος, Anteambulo: & fœm. gen. Famula quæ heræ suæ præit, Præuia ministra. Athen. C lib. 6, vbi de famulis ac seruis disseritur, ἀμφίπολον δέ, ἢ περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν πρόπολον δὲ, τὴν πρὸ πορευομένην. quæ & Eust. ex eodem refert. Herodotum quoq; vsurpasse pro famulo famuláve heræ præeūte tradūt, quales apud Martialem sunt anteambulones. Et apud Aristoph. masculino gen. in Pluto, ὁ τοῦ θεοῦ πρόπολος, Dei minister, Dei famulus. i. Ædituus, νεωκόρος. Idem in Nub. σαυτὸν προπόλους θαρρῶν τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι. i. θεράποσι, famulis. Hesychio πρόπολοι sunt ὑπηρέται, δοῦλοι, νεωκόροι, θεραπευταί. INDE Προπολεύω, Sum πρόπολος (sicut Ἀμφιπολεύω, Σῦ ἀμφίπολος) id est vel Præeo, vel Famulor. vt apud Suid. Πρόπολος, δούλη προπολεύουσα, θεράπαινα.

Eiusdem cum πρόπολος significationis EST Πρόσπολος. Hesychio enim Πρόσπολοι sunt πρόπολοι, θεράπαιναι, θεραπεύοντες, δοῦλοι. vnde etiam discere est, vtroque genere vsurpari, pro famulo nimirum ac famula. Masc. gen. ex Sophocle πρόσπολος φυλάσσεται, seruatur à seruis. Apud eundem in Œdipo Colon. pag. 306 meæ editionis, πρόσπολον Εὐμολπιδῶν, Ministrorum Cereris. E erant enim sacro Cereris ministerio dicati Eumolpidæ, vt pluribus ibi schol. docet, exponens πεπλεσμένων, id est Initiatorum: quorum Eumolpidarum generis autor Eumolpus primus τὸν μύθον ostendisse & ἱεροφάντης fuisse credebatur. Idem Soph. fœm. etiam genere vsus est: in Electra, pag. 83, Καὶ μὴν δορυφόρ' ἐδίζα πρόσπολον πηνὸς Γοργεωνίου ἔνδον αἰθόμενα. Sic Aristoph. Ran. πάνα μοι ὁ μέγιστον Οἴσειον πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Αἰδὰ πρόσπολον ψυχαῖς; id est ὑπηρέτην, famulam.

¶ Πωλέω, ῶ, idem cum πολέω, id est Verto, Versor. Pass. Πωλέομαι, Versor, Vertor: ea plerunque signif. qua Virgil. dicit Vertitur in mediis, pro Versatur, αἰαστρέφεται. Vel pro Proficiscor, Eo, πορεύομαι. vt Hesych. πωλεῖται exp. σπουδάζει ὅθεν τὸν αὐτὸν τόπον πορεύεται: & Πωλήσεις, φοιτήσεις, πορεύσεις: item αἰαστρέψεις. Itaque quum motum in loco significat, reddemus Versor, αἰαστρέφομαι: quū verò motum ad locum, Proficiscor, vel potius Eo, Crebrò proficiscor: interdum etiam Ventito. Odyss. θ, Πωλεῖται τις δεῦρο γέρων ἄλιος. Eodem libro, Τίπτε καταγίνεαι δεῦρ' ἐλθεῖν; οὐπω πάρος γε Πωλεῖ' ἐπὶ μάλα πολλὸν ἀπὸ πρόσθεν δώματα ναίεις. Od. β, & Od. ρ, Οἱ δ' εἰς ἠμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. Itidem Odyss. χ Phemius dicit, ἐς σὸν δόμον Πωλεύμεν μνηστῆρσιν ἀειδόμενος μετὰ δαῖτας, domum tuam ventitabam. Vtitur & Hesiod. Theogon. πωλεῖται ἐπ' ἀθρέα νῶτα θαλάσσης. ¶ At de Πωλέω, Vendo, suo loco dicetur.

Πωλέσκω idem cum πωλέω, ex eóque deriuatum. Itidémque πωλέσκομαι idē cum πωλέομαι. Ac sicut dixi πωλοῦμαι iunctū præpositionibus motum ad locum significantibus poni pro Proficiscor, Eo, vel potius Crebrò proficiscor, Ito: sic etiam πωλέσκομαι vsurpari sciendū est. Iliad. α, Οὔτέ ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάειρα. Et Il. ε, — ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς.

C. Εὔπολος, ου, ὁ & ἡ, Quæ facilè vertitur, aratro nimirū. vt εὔπωλος γῆ, Terra quæ aratro facilè vertitur & proscinditur, Aratu facilis. Significat tamen etiam Generosis

equorum pullis fœcunda. Eustathius pag. 385, εἰκὸς δ' αὐ πάντως ἡ ἐπιεικῶς ἀγαθὸς, καὶ εὔπωλος, ὅσῳ δεῖ καὶ λιεῶλαξ, δῆλον τὸ ἀλεωλοτρόφιον. Itidem pag. 581, exponens hoc hemistichium Il. β, Γίλιον εἰς εὔπωλον, αὐτὴ τὸ εὔιππος, ἢ εὔγαιος, ἢ ἀγαθὴ πωλεῖαι, ἢ πολεωλοτροφεῖαι. vt ni mirum εὔπωλος à πωλοῦμαι deriuetur sicut δίπολος & πείπολος à πολοῦμαι. Sed videtur potius à πῶλος deducendum, vt εὔπωλος dicatur Troia sicut Troes ἱππόδαμοι.

C. ΕΠΙπολέομαι, οῦμαι, Obeo. idem cū ἐφοδεύομαι. Iliad. γ, ὅθι πολεῖται τίχας αἰθρῶν. id est ὅθι πορεύεται, ἐπὶ τεῖχεσι, Obit, seu Obeundo lustrat. Similem vsum habet τὸ περιπολεῖν. VNDE Ἐπιπόλησις, εως, ἡ, apud Eustathiū, Ipsa obeundi actio.

ΠΟΛΙΟΣ, ού, ὁ, Canus. Il. χ, — πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Hesiod. Theogon.

-γραίας τέκε καλλιπαρήους, Ἐκ γενετῆς πολιάς. Et τὸ πολιὸν γῆρας apud Plutarchum Sympos. 3 ex Alcæo. Item in Epigramm. πολιὰ θρίξ. sicut & apud Dioscoridem libro 3, cap. 124, πολιὰν τρίχα. (SED Πολιὰ, pro quo IONICE Πολιὴ seorsum sæpius ponitur pro πολιὰ θρίξ, & πολιὰ pro πολιὰ τρίχες: sicut & apud Latinos Cani pro Cani capilli seu Cani pili. Plutarchus De aud. πολιὰ τὰ λέοντος καὶ πλάσματα καὶ ὀφρῦς. Idem Symp. lib. 3, de ebrietatis malis, πολλοὺς φαλακρώσεις ἄωροι καὶ πολιὰς πρεσβυτικὰς ἔχουσι. Isocrat. Panath. Τοῖς ἤδη πολιὰς ἔχουσι. Item πολιὰς πιεῖν & πολιὰς ἀιαφέρειν apud Alexandrum Aphrodis. pro πολιοῦσθαι, Canos producere, Canescere. Qua signif. ET Πολιαινόμενον dicitur à Platone epistola vltima, ὃς τότε ὅδ' ἡμεῖς ἀπεπλεόμεθα, ἐπολιαινόμεν, qui tum canus erat. vel etiam Canescebat) Itē in Epigr. πολιὸς χρόνος, Canū tempus, id est Cana ætas, Senectus, quæ cana etiam dicitur. Et, τὸ πολιόν, Canities. ¶ Item Albus, Candidus, Niueus: qua metaphora Canus quoque & Canēs à Latinis vsurpantur, poetis præsertim, dicentibus Nix cana, Pruina cana, Gelu canum, December canus: item Montes cani, Flumina cana, Fluctus cani: necnon Plumæ canæ, Mala cana, Salicta cana, & huiusmodi alia. Apud Homerum sæpe πολιὴ θάλασσα, nimirum διὰ τὸν ἀφρόν: sic apud Apollonium Rhodium, πολιὸς αἰγιαλός, quoniam nimirum cani fluctus eò appelluntur. Et πολιὸν ἔαρ, Hesiodus Erg. 2, v. 96: πολιὸς σίδηρος, Od. φ, v. 81. Magis propriè autem πολιοὶ ἔριφοι dicuntur ob canam albedinem. Et πολιοὶ λύκοι, vt Iliad. κ, ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο Ἔσσαο. vt apud Ouidium, Non cani tetigere lupi. Sed sunt qui πολιοὺς λύκους dici existiment non διὰ τὸ περιφῆδες siue ὑπόπερον τῆς χρόας, verùm διὰ τὸ ἔνιπμον. quòd id animal apud Athenienses esset πίμον, honórque ei deferretur non aliter ac senectuti canæ. Item πολὺς λίθος de quo in Σπαρτοπόλιος.

C. Μεσαιπόλιος, ου, ὁ & ἡ, Semicanus, Qui medium canæ ætatis attigit, Qui non ita pridem canescere cœpit. Iliad. γ, Ἔνθα μεσαιπόλιος πρὶν ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε. Epigr. lib. 7, Αὐχένα σοι κλίνω Κύπρι μεσαιπόλιος. Scholiastes Homeri loco citato exponit μεσηλίξ, seu ὁ λευκόμενος σπαρπόλιος, nimirum ᾧ διεσπαρμένοι εἰσὶν αἱ πολιαί. Vbi etiam NOTANDVM Σπαρπόλιος, Cui sparsi sunt per tēpora cani. ὁ σπαρταῖς siue διεσπαρμένας ἔχων τὰς πολιάς. nā in vltima senecta non sparsi sed crebri ac spissi sunt cani. Sic in tragicis personis σπαρπόλιος γέρων. Pollux lib 4, ὅ γε μὴν σπαρπόλιος δηλοῖ μὴν τὴν τῶν πολιῶν φύσιν, μέλας δὲ ὢν καὶ ὑπωχρος. Et inter comicas personas ἡ σπαρπόλιος, quæ ipso nomine τὴν ἰδέαν indicat: nam μηνύει ἑπάρας πεπαυμένην τῆς τίχνης. Quum enim cani per tempora spargi incipiunt, artem desinere coguntur. Est & gemma σπαρπόλιος. Plinius lib. 37, cap. 11, Polia canitiem quandam sparti indicat: eandem duriorem, nigra spartopolios. Apud Hesychium verò LEGITVR Σπαρτοπόλιος, quod EXP. Ὀλιγοπόλιος, Cuius per tempora pauci cani sparsi sunt, Parum canus. compositum ex σπαρνὸς & πολιά. quod σπαρνὸς significat Rarus, σπανίος, ὀλιγίος.

C. Προπόλιος, ου, ὁ & ἡ, Ante tempus canescens, Qui ante iustum ætatis tempus canescit: (quo sensu Præcanus ab Horatio vsurpatur) Ex Ælio Dionys.

C. Ὑποπόλιος, ου, ὁ & ἡ, Subcanus, Aliquantum canus. idem cum σπαρνοπόλιος seu ὀλιγοπόλιος.

Πολιότης, ητος, ἡ, Canities.

Πολιώδης, εος, ὁ & ἡ, Canus, vel Canos referens. Pro Facilè canescens affertur ex Alex. Aphrod.

Πολιόω, ῶ, Canum facio, Canitiem induco. Bud. Pass. Πολιοῦμαι, Canus fio, Canesco. Aristoteles Historiæ anim. lib. 3, πολιοῦται οἱ κρόταφοι. VNDE Πολίωσις, εως, ἡ, Ipsa actio reddendi canum, vel canescendi. Alii, Canities, sed immatura, vitio naturæ. Πολιότης, SIVE Πολίωσις, εως, ἡ (inquit Gorræus) Canities: affectio pilorũ qui albi fiunt. Ea autem frigida humidàque est, & pertinet ad ipsos pilos, non autem ad cutem cui inhærẽt. Vide alia apud eundem.

AT VERO Πόλιον, ου, τὸ, Herba est (inquit idem Gorr.) duorum generum. Vnum, montanum est, πύθριον nominatum, candidum, tenue, palmi altitudine, semine plenum, capitulum in summo corymborum habens, canique hominis (vnde nomen inditum) capillitium præferens: odore graui nec iniucundo. Alterum est campestre, maius, odore viribúsque infirmius. Vide & Dioscoridem lib. 3, cap. 124, vbi inter alia dicit esse θαμνίον καρπὸ πλήρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιαὶ τρίχα. Plinius quoque dicit ei esse folia cani hominis similia. apud quem de eius herbæ laudibus plura vide, lib. 21, cap. 7 & 10. Meminit & Nicander. Aliud autem signif. πώλιον. SED Πόλιον, Vinum album, Ælianus dictum putat ab indigenæ regionis nomine. v. l.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, ἡ, (communis autem genit. & Ionicus, πόλιος: Æolicus, πόλιος) Vrbs, Ciuitas. Interdum pro ipsa vrbe muris cincta vicisque & ædificiorũ serie distincta, interdum pro ipsis ciuibus, quemadmodum & Latinum vocabulum Vrbs. nam Ciuitas dicuntur propria signif. ipsi cœtus iure sociati, secundum Cic. vt, Nec hæc vrbs, nec in ea ciuitas. Item, Et prætor ille esset, & Roma vrbs, & eam ciuitas incoleret. Odyss. τ, de Creta, ἐν δὲ ἄνθρωποι Πολλοὶ ἄπειρέσιοι, καὶ ἐνήκοντα πόληες. Il. σ, Ἐν δὲ δύω πόησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων Καλάς. Iliad. φ, Ἡ πίειρα Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα Εὐρύτε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη. Il. ο, — πόλις πύργοις ἐρηρεῖα. Od. γ, — Περάσαιμι πόλιν διεπέρσαμεν ἀπιόντες. Sicil. ρ, — πόλις Πελάσοιο ἀνάκτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα τε ἐρρύσθη. Il. ι, Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαρύσσει. Itidem & in prosa. Lucian. ἀνώλυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη. Idem, χῆμα πόλεων. Item, ἀλούσης πόλεως. Plutarchus, περὶ παίδων ἀγωγῆς πόλεις ἐν Φωκίδι κατεκεκαύθαι. In his locis iam citatis accipitur pro vrbe potius quatenus mœnibus circundata est, & ædificiis exornata. vt & apud Thucydidem l. 1, 2 & 4, ἡ ἄνω πόλις, superior vrbs, id est superior vrbis pars, respectu Piræi. Sæpe etiam pro ciuitate, vt apud Aristotelẽ Polit. 1, ἡ ἐκ πλειόνων κωμῶν κοινωνία πέλεος, πόλις. Thuc. lib. 7. pag. 260, αἵδρες δὲ πόλις, καὶ ἡ πίχη, οὐδὲ νῆες αἵδραν κεναί. Demosthenes Pro corona, ὁ πᾶν πόλιν ἐξαπατῶν. Sæpe etiã vtroque modo, & pro vrbe & pro ciuitate. vt Hesiodus Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Isocrates Paneg. πόλεις αὐξανόμεθα. & ibidẽ αἱ μέγιστα ἐρρώμεθα. Aristoteles Polit. πόλις πᾶσ' ἡδὺς μυείαν δ' ροῦσα πόλις. Rursum Aristot. Ethic. 8, πᾶς πόλεις συνέχει ἡ φιλία. vt & σώζειν πόλιν apud poetas pariter ac prosæ scriptores: cui oppositũ ἀπολέσαι. sic apud Æsch. βλάπτει πᾶν πόλιν. Plut. φρὰν πόλεων ἅμα πασῶν ἐν τῇ λιμένι. Itẽ κατ' πόλεις, Per vrbes, Per ciuitates: aut per adverb. Oppidatim, Thuc. Plut. Herodian. & alii. Sicut verò Virg. dicit Vrbem Patauì pro Patauiũ, ita & ante eum Apollon. in Argon. 2, πόλιν Ὀρχομενοῖο. vt & Hesiodus, — πόλιν Τρηχῖνος ἱκοντο. At in Epigr. — πόλιν τε καὶ ἄστυ, vt & Il. ρ, v. 144, Φεύγεον οὖν ὅπῃ κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς. vbi ἄστυ pro vrbe accipiunt, πόλις autem pro ciuitate eam incolente. Duali num. τὼ πόλεε Τρώτ, Isocrat. Panath. Ex Thucyd. autem πόλεε τὼ ἄμφω. ‖ Πόλις Suidæ est etiam εἶδος παιδιᾶς, ludi genus: vnde prouerbium hoc, πόλεις παίζομεν.

C. Πολίαρχος, ου, ὁ, Præfectus vrbis vel vrbiũ, Princeps vrbis vel vrbiũ. Eurip. VNDE Πολιαρχέω, ῶ, Vrbi præfectus sum, seu Præfectus vrbis sum, Vrbi præsum, Principẽ in vrbe locum obtineo. Synes. in ep. quadã ad Ὀρτῦ, ὁ δὲ ἀστρονομικὸς πάντας Τίμαιος ἐπολιάρχει τε καὶ ἐπρέσβευε.

C. Πολιορκέω, Obsidione cingo, Circũsedeo, Obsideo. proprie Obsidione vrbẽ cingo, vt locus aliquis septo cingitur. deriuatur enim ex πόλις & ἕρκος. in qua signif. absolutè sine casu ponitur. Isocr. ad Nicocl. οἱ πολιορκοῦντες τὸν ἀστὸν κατεκλείσαμεν δίχα φυλακῆς. Demosth. Pro cor. χαλεπὰ μὲν βαλίμενος τοῖς τῆς πόλεως, καὶ μηχανήματ' ὀπήσας, ἐπολιόρκει. Xẽ. Pæd. 2, εἰ μή τις πολιορκοῖ τοῖς κατὰ θάλασσαν. Sæpe accus. additur, & tũc simpliciter redditur Obsideo, Obsidione cingo, Circũsedeo, Plut. Pericle, πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον. Herodian. l. 3, ὁ δὲ Σεβήρου στρατὸς τοῖς κατὰ Βυζάντιον τὸ ἄστυ ἐπολιόρκει. Pass. πολιορκοῦμαι, Obsideor, Obsidione cingor, Circũsedeor. Æschines cõtra Ctes. αὐτὴ δὲ ἐπολιόρκει τὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὀπίδεξος ἦν ἁλῶναι. Herodian. l. 8, συνέβαινε δὲ τὸν στρατὸν δεικνῦσθαι πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι. Et particip. πολιορκούμενος. Athen. l. 12, πολιορκούμενοι ὑπ' Ἀντίδα. & Philostrat. ep. 51, ἀπέκλειον σε τὰ ὄμματα ὡς οἱ πολιορκούμενοι τοὺς πύλας. Item cum datiuo instrumentali, sed in metaph. signif. ex Plat. De leg. πολιορκηθὲν γενοχωρίαις. quod exponunt, Agri angustiis pressũ. Item ex Xen. ἐκεῖνο τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκούμενον. pro Omnibus huiusmodi meum corpus oppugnatur.

INDE Πολιορκητής, οῦ, ὁ, Vrbiũ obsessor. cognomentum Demetrii, quòd obsidione vrbes capere peritus esset. Athen. l. 3, Δημήτριον τὸν πολιορκητήν. Vide Πολιοῦχος & Ἑλέπολις paulo infrà. ITEM Πολιορκητικός, ῆ, ὁ, Obsidionalis. vt πολιορκητικὰ μηχανήματα siue ὄργανα, Obsidionales machinæ, Machinæ quarum vsus est in vrbiũ obsessionib⁹: vt murales machinæ apud Plin. sic aries siue equus, helepolis, testudo, vineæ, turres ambulatoriæ, & similia. NECNON Πολιορκία, ας, ἡ, Obsessio, Obsidiũ seu Obsidio. Arist. Pol. 7, τὸ δὲ τὰ βέλη καὶ τὰς μηχανὰς πρὸς πολιορκίαν. Plut. οἱ πολιορκίαν προσδέχοντες συνάγουσι καὶ σῖτα πάντα τὰ χρήσιμα. Sic idẽ in præcept. sanit. ὡς ὅταν εἰς πολιορκίαν ὀπισπῇ ὁ ἰατρός. Isoc. Archid. πολὺ ἐρῶπας ὑπομεῖναι πολιορκίας. Sic Ath. l. 12, ἔνδικα μιᾶς ὑπομείαντες πᾶν πολιορκίαν. Thuc. l. 1, πολιορκία εἷλον καὶ ἀνδραποδίσῃ. vt apud Cic. Obsidione capere vrbes. Arist. Polit. lib. 2, παύσασθαι πολιορκίας. Plutarchus Alcibiade, ὡς λύσαν τὴν πολιορκίαν, Latini dicunt Facere obsidium; Cingere vrbem obsidione, Claudere muros obsidione, Ingenti obsidione premere vrbẽ, & Castra tenere obsidione. Item Periculis obsidionis liberare, Eximere ex obsidione. Et pass. Leuari obsidione, & Soluì obsidione. Ipsi autem obsessores Soluunt obsidium, vt Tacit. loquitur.

INDE ET Δυσπολιόρκητος, ον, ὁ & ἡ, Obsessu difficilis, Qui obsidione cingi vix potest. vel etiã Qui obsidione ægrè capi potest. Cui OPP. Εὐπολιόρκητος, sicut ἀπολέμητος contrarium τοῦ δυσπολέμητος. ITEM Ἀντιπολιορκέω, ῶ, Vicissim obsideo, Obsessorẽ obsidione cingo premóq; Obsideo eũ à quo obsidebar antea. cui simile τοῖς πέτειαν vide in Πολιορκοῦμαι. ET Ἐκπολιορκέω, ῶ, Obsidione capio & expugno. Thuc. l. 1, p. 32, ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Pro quo cadẽ p. dicit πολιορκίᾳ εἷλον. Schol. quoq; ibi annotat, πολιορκῆσαι esse tantùm πολεμοῦσι καθιδρῦσαι πολέμοις: ἐκπολιορκῆσαι autẽ, τὸ πολέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν καὶ ἐστελθεῖν. Isocrat. etiam ea signific. vsurpauit accus. iunctum ipsum verbũ actiuũ, ἐν ἕπτα δὲ καὶ μόλις αὐτὸν ἐξεπολιόρκησαν. Itidémq; Thuc. rursũ l. 5, p. 176, Σκιωναίους ἐκπολιορκήσαντες. i. ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐν πολιορκίᾳ. Pass. Ἐκπολιορκοῦμαι, Obsidione capior & expugnor, Obsidione pressus succũbo. Thuc. eodẽ lib. ἀδυνατοῦντες δὲ ὄντες ἀντοχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐνάτῳ μηνί. Quum verò additur præpositio ἐκ, signif. Obsidione captum expugnatúmque eiicio. vt apud eundem Thuc. lib. 1, p. 42, ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθείς. vbi schol. exp. τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς.

C. Πολιοῦχος, ου, ὁ & ἡ, Vrbis tutator, Vrbis custos, Qui patrocinio tuteláque suæ commissam vrbem habet, Patronus & præses vrbis. vt πολιοῦχος Ζεύς apud Platonem De leg. Itidem Plutarchus, Demetrio, pag. 289, à tergo, ἔχαιρε τοῦ βασιλεῖ τοῦ θεοῦ αὐομοιοπάτου ὀπηχαφόμενος τοῦτο νομίων ὁμοῦ ὄν, πολιοῦχος καὶ πολιοῦχος· ὁ δὲ, πολιορκητὴς ὀπ-

κλησιν ἔχων. Paulo antè dixerat, τοῖς βασιλεῖς Ὅμηρος φησὶν οὐχ ἑλεπόλεις οὐδὲ ναῦς χαλκήρεις, ἀλλὰ θέμιστας τοῦ Διὸς λαμβάνοντας, ῥύεσθαι καὶ φυλάττειν. Aristides, πῶν πόλιν ὀπηρέφα τῷ πολιούχῳ θεῷ. Item Aristophanes Nub. πολιοῦχος Ἀθάνα. Pro eodem DICITVR ET Πολιοῦχος, NECNON Πολιόχος, sed poetis tantùm. Apollon. libro 2 Argon. ἱλάσσεσθαι Τόνδε Πολιοῦχον δίχα πεφραδέ. Itẽ πολιόχος ἄρτιμις. Et ex Epigr. πολιόχος Κύκνος.

C. Ἀκρόπολις, εως, ἡ, Arx vrbis. q. d. Summa vrbs, id est Sũmitas vrbis, vel Summa pars vrbis, & altissima. nã arces vrbiũ moris erat in editis locis ædificare, tùm vt ab aliis periculis, tum verò ab inũdatione tutæ essent, vt ait Eustathius. Sed possumus etiam opinor simpliciter hoc referre ad arcium altitudinem. vt sit ἄκρα πόλις (nam ita etiam dicitur pro ἀκρόπολις) summa siue suprema vrbs. id est suprema pars vrbis, & maximè edita, siue natura loci, siue arte: quòd videlicet in altitudinem excitata sit, alioqui in edito loco non sita. Damascenus apud Suidam, τὰ δὲ ὀπτανόμενα τοῦ ὀχυρωμάτων ὡς ὀπτανοειδῆ ἔχει τὴν φύσιν. γνοῖς δ' ἂν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τοῦ τοῦδε τὰς ἀκροπόλεις συμβαίνειν. αὗται δὲ δοκοῦσι μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τοῖς πολεμίοις, ἐν οἷς ὦσι, καὶ &c. Isocrates De pace, αὐτὴ τὸ εὑρεῖν τοὺς ἄλλων ἀκροπόλεις, τῆς αὐτῶν ἐπιδεῖν τοῖς πολεμίοις κυρίοις γιγνομένοις. Apud eundem in Panegyrico, ἀκροπόλεις τειχίζειν, arces excitare. ‖ Peculiariter autem & quasi κατ' ἐξοχὴν arx Athenarum appellabatur ἀκρόπολις, in qua etiã ærariũ erat. Isocrates ad Philippũ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν οὐδεὶς αἰεὶ ἐπαυρέσειεν ὅσ' ὅσ' ἐπὶ πλεῖστον τοῦ χρημάτων εἰσφερόντων τοῖς συμμάχοις εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκα. Id est, Et vrbem nostram nemo laudauerit quòd tãtam vim pecuniæ exactam à sociis in acropolin retulit. Idẽ De pace, μεστῆς οὔσης ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκροπόλεως. Id est, Quum plena argento & auro esset acropolis. Bud. in annotat. in Pand. Apud Græcos, inquit, similes erãt qui ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει ideo dicebantur ex more Atheniẽsium, quia in arcem relata eorum nomina essent. Vt enim Latinè in ærarios relati dicuntur, sic illi in arcem relati erant, qui & ὅρκοντες dicuntur, & κατάδικοι & ἐζημιωμένοι. Item ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαλειμμένοις, hoc est ex arce expunctos, vocabant eos quì à Latinis ex ærariis eximi dicebantur. ‖ Fuisse autem vocatã ἀκρόπολιν quæ prius appellaretur πόλις, Pausanias testatur in Atticis, τῇ νῦν ἀκροπόλει, τότε δὲ ὀνομαζομένῃ πόλει. At Thucydides non dicit nomen πόλεως habuisse duntaxat, sed fuisse πόλιν, lib. 2, τὸ δὲ πρὸς τοῦτο ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν, καὶ τὸ ἐπὶ Πεισιστράτου καὶ τοῖς πρότερον μάλιστα πρὸς τὸν Βαρβάρου. Quem sequens in Panath. Aristides scribit, ἡ πάλαι μὲν πόλις, νῦν δὲ ἀκρόπολις, κεκρυφῆ τοῦ παλαιοῦ, οὐχ ὡς &c. Dicitur & ἄκρα πόλις διὰ λελυμένου pro ἀκρόπολις. Callim. in hymno in Iouẽ, — ἵζεν δ' αὐτὴ ἄκρης ἐν πολίεσσι τέμενος. Vtuntur verò & oratores hac dissolutione nominis compositi. Quin & ἄκρα per se positum, arcem nonnunquam declarat.

C. Ἀμπίπολις, εως, ἡ, Ciuitas aquis cincta, Vrbs quam fluuius circumluit. Sic dicitur vrbs quædam Thraciæ διὰ τὴν περίῤῥοιαν τοῦ Στρύμονος, vt Steph. docet, antea ὀνέα ὁδοὺς nominatam tradens, necnon νῆσα & μυείκλω. Itidem & Thucydidis scholiastes pag. 33, πρὸ ὀνέα ὁδοὺς dictas ἀμφίπολιν ait, διὰ τὸ περῤῥεῖσθαι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, nimirum Στρύμονος, cuius ibi mentio fit. Cuius ciuis VOCATVR Ἀμφιπολίτης. Steph.

C. Αὐτόπολις, Ciuitas quæ suis ipsius legibus regitur, seu Vrbs quæ per se sola ciuitatis nomine censetur. Ex Thucydide enim αὐτόπολις affertur pro Vrbes suæ autoritatis.

C. Ἄπολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Cui vrbs non est, Qui sine vrbe est. Lucianus De Hist. scrib. ξένος ἀπόλις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος. Isocrates De pace, αἰσχρὸν ἀπόλιδας, τοὺς δ' αὐτομόλους, τοὺς δὲ ἐκ τοῦ ἄλλων καταγελῶν σωτῆρας νικᾶν. Xenoph. Hell. 6, μὴ σφᾶς τοῦ εἰδέναι ἀπόλιδας γενομένους. Syn. videtur opponere τὸν φιλόπολις: epist. 103, οὐχ οὕτως ἄπολις εἰμί τις οὐδ' ἀνέστιος. At ex Aristide, ἀπόλιδες πολιτείας τῆς ἀρχαίας. Vbi videtur accipere pro Priuatas, vt ἄπολις dicitur Qui vrbe sua priuat⁹ est, Extorris. Præterea ἄπολις πόλις, Ciuitas seu vrbs euersa, seu, Quæ olim fuit: nunc autẽ non amplius est. seu Vrbs quæ ciuitas non est, Ciuitas quæ reuera ciuitas non est. Plato enim ἄπολιν πόλιν, Polluce teste dixit πῶν μηκέτ' οὖσαν πόλιν. Locus est l. 6 De rep. p. 262, πᾶσα δὲ πόλις ἄπολις οἰ γίγνοιτο ἐν ᾗ δικαστήρια μὴ καθεστῶτα ἐν κτ' τόπον. ‖ Suid. Ἀπόλιδας exponit ἀγρῴους, ἀπαιδεύτους: nimirũ ὡς οὐκ οἰκεῖν ἐν πόλει. ideóque reddideris Inurbanus, Inciuilis, Rustic⁹. Quomodo accipere queas & locum ex Synesio citatũ.

C. Δεκάπολις, Decem habẽs ciuitates, Decem vrbibus insignis. Regio quædam Iudææ contermina. cuius mentio aliquoties apud Euangelistas. vt Matth. 4, ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Δεκαπόλεως. VNDE Δεκαπολίτης, qui ex ea regione est. Plinius Δεκάπολιν vocat Decapolitanam regionem: lib. 5, cap. 18, de Iudæa, Iungitur ei latere Syriæ Decapolitana regio à numero oppidorum. Et cap. 8, Post eum introrsus Decapolitana regio est, prædictáque cùm ea tetrarchiæ & Palæstinæ tota laxitas. Præcedenti autem loco quum dicit, A numero oppidorum, NOTA Πόλις ab eo reddi Oppidum.

C. Ἑκατόμπολις, Centum vrbibus insignis. Cretæ epitheton à centum oppidis: de qua vide & locum quendam Homeri in Πόλις, vbi nonaginta tantùm ei vrbes tribuit. Plin. lib. 4, c. 12, Creta centum vrbium clara fama.

C. Ἑλέπολις, (μηχανή, Machina obsidionalis capiendis vrbibus apta. Vitruuius lib. 10, cap. 22, Interea rex Demetrius, qui propter animi pertinaciam Poliorcetes est appellatus, contra Rhodum bellum comparãdo, Epimachum Athenienſem nobilem architectum secum adduxit. Is autem comparauit helepolim sumptibus immanibus, industria laboréque summo. Et mox, Vt cõtra eam helepolim machinã pararet, & illam transferret intra murum. Paulo antè autem, Super muro machinam in carchesio versatili constituit, quæ helepolim ad mœnia accedentẽ corripuit & trãstulit intra murum. De altitudine autem & latitudine, necnon de firmitudine & pondere, vide ibidem. Ammianus Marcell. lib. 24, Pro his arietum machinamẽtis iam crebritate despectis conditur machina scriptoribus historicis nota, quam ἑλέπολιν Græci cognominant: cuius opera diuturna Demetrius Antigoni regis filius, Rhodo aliisq; vrbibus oppugnatis, Poliorcetes est appellatus. Ædificatur autem hoc modo, Testudo cõpaginatur immanis afferibus roborata, longioribus ferreisq; clauis aptata, & contegitur coriis bubulis, virgarũmq; recenti textura, atque limo asperguntur eius suprema, vt flammeos detrectet & missiles casus. Conferuntur autẽ eius frontalibus trisulcæ cuspides, præacutæ ponderibus ferreis graues, qualia nobis ostendunt pictores fulmina vel fictores, vt quicquid petierit aculeis exertis abrumpat. A Diod. Siculo inter λιθοβόλα ὄργανα numeratur. Ioseph. autem pro quauis vrbium expugnatrice machina vsurpauit, sicut & Hesych. ait, ἑλέπολις dici οἱαδήποτε μηχανήματα δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιρεῖνται.

C. Ἔμπολις, oppositum τοῦ ἄπολις, Cui patria & certa ciuitas est in qua habitat. Hesychio ὁ παιδείας ἔχων. Cum datiuo iunctum signif. Qui eiusdem vrbis est, Eandẽ ciuitatem incolens. Sophocl. Œdip. Colon. pagina 309 meæ edit. — τὸν ἔμπολιν Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ. vbi schol. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα.

C. Ἡδύπολις, Gratus iucundúsque ciuitati. Ex Soph.

C. Ὁμόπολις, Qui eiusdem vrbis est, Cõterraneus. quo sensu & ἔμπολις. Metri autem gratia poetæ DICVNT Ὁμόπολις.

C. Ὀρθόπολις, Erigens vrbes. vel Erectas incoluméſque conseruans.

C. Πόπολις, εως, ἡ, Pars ea vrbis quæ in ipso statim aditu occurrit. Poll. discrimen facit inter προάστια (suburbia) & πρόπολεις, necnon παρὸξὺ πόλεως, libro 9, vbi μέρη τοῦ προπόλεων esse ait ἱερά, πλεκτήρια, μέτρα, ἀνάκτρα, χρηστήρια, ἡ. ωα, νεία, μνήματα, πλυαίδρια, πάφοις. ‖ Est & alueorum apiariorũ πρόπολις. Plin. lib. 11, cap. 7, post verba in Πωνικρος citata, Propolis, crassioris id materiæ, additis floribus, nondum tamen cera, sed fauorũm stabilimentum, qua omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur. Varro lib. 3, capite 16, Propolin vocant quod faciunt ad foramen introitus protectum in al-

num, maximè æstate. De medicinali autem eius vsu A vide Plinium lib.22,cap.24, & Dioscoridem lib. 2,capite 6.

C.Σωσίπολις, Vrbes conseruans. ὁ σώζων τὰς πόλεις. qua signif.& πολιοῦχος. Aristoph.

C.Τετράπολις, Quatuor vrbes habens.

C.Φιλόπολις, Ciuitatis amans: peculiariter Ciuitatis suæ & patriæ amans, Studēs cōmodis ciuitatis quam incolit.Isocrates, φιλάνθρωπον δὲ καὶ φιλόπολιν. Plato Apolog.Socr.Μέλιττον τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόπολιν. Aristoph.Pluto, Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς. CONTR. B Μισόπολις, quod habes apud Poll.

C.Περιπόλιος, Vrbem circumiacēs, Circum vrbem situs. Et τὰ περίπολια, Quæ vrbem circumiacent. Pollux lib. 9, ἐν δὲ τοῖς Θεσσαλικοῖς καὶ τὰ περίπολια εἴη ἄν. (vbi etiam subiungit, μὴ χωρίου ὄνομα αὐτὸ νοοῦντες ὥσπερ Θουκυδίδης ὅταν φῇ, Ἐν περιπολίοις πᾶν ἐλήφθη. Cui loco similis est hic eiusdem Thucydidis lib.7, pag.249, ξενοδοκοῦντας, καὶ ἐν περιπολίοις ἅμα ἄλλα αἰκαλίσκοντας. vbi schol.exponit περιδρόμοις. Forsan autem hoc περίπολον est deriuatum à περίπολος quo significatur Excubiarū circuitor. C VNDE ET Περιπολάρχης SIVE Περιπόλαρχος, ου, ὁ, Præfectus circuitorū, Qui præest circuitoribus excubiarum. Thucydides lib.7, pagina 291, ἐς τὸ περιπολάρχου ξυνιόντας) Itidem περίπολα pro Suburbana, Quæ sunt in circuitu vrbis, affertur ex Maccab.libro 2, capite 11.

C.Προπόλιος, Ante vrbem situs, seu Qui in introitu vrbis est, Qui est in ipsa πρόπολι. Apud Suidā SCRIPTVM Προπόλεος, addito hoc exemplo, τὸν προπόλεον κόσμον τοῦ D ἄστεως προσκείσαντες.

Πολιάς, άδος, ἡ, Vrbana. vt quidem redditur apud Herodotum l 5, πολιὰς Ἀθηναίη. Nā Athenis ἡ πολιὰς θεά, seu sine adiectione ἡ πολιάς, de Pallade, quòd vrbis præses custósque seu tutatrix credebatur: vnde & πολιοῦχος ac πολιοῦχος eadem dicitur. Luc.in Lapith. ὥσπερ κατὰ τῆς πολιάδος μὴ εἰληφέναι.

Πολιεύς, έως, ὁ, vt πολιοῦχος, Iupiter vrbium tutor ac præses seu custos, qui & πολιοῦχος, vt ibi ex loco quodā Plutarchi disces. Sic Aristoteles De mundo, πολιεὺς δὲ E ὑπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται. Pausan.Attic.pag.21, ὅθεν τὸν βωμὸν τοῦ πολιέως Διός. Plutarchus Caio Coriol. Διὸς πολιέως ἱερὸν ὅπου τὸν τῆς δρυὸς στέφανον. ‖ Πολιεὺς ET Πολίτης dicitur etiam ciuis vrbis Ægyptiacæ quæ peculiariter NOMINATVR Πόλις. Steph. AT Πολίειον, ου, τὸ, Ciuitas quædam Italiæ, sic vocata vel quòd ibi fanū esset Mineruæ πολιάδος, vel à Polide quodam negotiatore: antè Siris nominata, vt habetur in lexico meo veteri. Meminit & Suidas ac Steph. Cuius ἐθνικὸν EST Πολιειεύς: vt Σιριειεύς.

Πολίτης vide paulo pòst cum suis deriuatis: & Πόλις post illa.

Πολίχνη, ης, ἡ, Oppidulum. Thucyd. VNDE Πολίχνιον, ου, τὸ, pro eodem. Isocrates Panath. τοὺς Μιλήσιον καὶ τοὺς ἐν Τροίᾳ πολιχνίων συμφοράς. Alium ex eodem locum habes in Νησύδριον, vt ibi etiam additur μικρόν. Plato lib.2 De rep. κοινωνοὶ ἡμῖν τῶν πολιχνίων γιγνόμενοι. Est & aliud DIMIN. Πολύδριον vt νησύδριον. ‖ AT Πολίχνη est & nomen vrbis cuiusdā in Creta, cuius incola dicitur Πολιχνίτης. ITEM Πολίχνα vrbs Troadis, cuius ciuis Πολιχναῖος. Steph.Polichnæorum meminit & Plinius lib. 5, capite 30.

Πολίζω, F.ίσω, Vrbem condo, Vrbem ædifico, Vrbem statuo. Iliad.ν, — ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἤρῳ Λαομέδοντι πολίσσομεν ἀθλήσαντε. verba Neptuni: cum quo loco confer quendam Luciani in Πανθεύω. scholiast.ibi exponit, πῶς πόλιν ἐπεχείρουν. Et pass.apud Herodotum, πεπόλισται ξυλίνη πόλις. Item πολίζειν locum dicimur in quo vrbem statuimus. Plutarchus, ἐκεῖνον ἐβούλετο πολίζειν τὸν τόπον.

VNDE Πόλισμα, ατος, τὸ, Opus τοῦ πολίζοντος, id est, Vrbs, Oppidum, πόλις. Athenæus, ἡρώων ὅπου τὸ πόλισμα θάπτουσι, vbi vrbem statuerēt. Vtitur & Demosthenes, nec non Thucydides libro 2, pag.66, ἀφίκοντο ἐς Πελασγικὸν τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ὀνομαζόμενον, καὶ τῆς τῆς ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα ὄλον. Et Herodotus, κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι. Videtur vilius esse quàm πόλις. Et DIMIN. Πολισμάτιον, ου, τὸ, Oppidulum, vt πολίχνιον & πολυδρίον. Polyb.lib.1, καταθόμενοι τοῦς τὸ πολισμάτιον τοῦτο τὰ ὑπομένοντα. Vtitur & Plut.in Themist.

Πολιστής, οῦ, ὁ, Conditor & autor ciuitatis. Pro Princeps ciuitatis, πολίαρχος ex Naz.ζητοῦντες οἱ τοῦ θρόνου, τὴν νομοθέτιν· οἱ τῆς πολιτείας, τὸν πολιστήν. Budæus tamen interpr. Conditor vrbis.

C.ΕΚπολίζω, Vrbem extruo. Vel, Vrbem efficio. Aristides in encom.Romæ, πανταχόθεν ὁρῶν κορυφὰς καπνιζομένας ἢ πεδίων γομούς ἐκπεπολισμένους. Vbi Bud. In vrbis ambitum redactos, Ad ciuitatem adiunctos.

C.ΣΥΜπολίζω, In ciuitatem cōflo. Strabo lib.8, de Ægio, ἐξ ἑπτὰ ἢ ἐκ τῶν δήμων συνεπολίσθη. Et de Elide, ὁ τοῦ θεοῦ οἰκίδων συνεπολίσθη.

¶ Πολίτης, ου, ὁ, ET Πολιήτης, poeticè, Ciuis, Municeps. Sed & πολίτης à poetis dicitur. Homerus Odyss.η, — ὅθεν ὑβρίζοντο πολῖται. Et Iliad.χ, Ὡς ἔφατο κλαίων· ὀλοὸν δὲ δὲ γεράχοντο πολῖται. dixerat autē antea, Ὦ μοῦξεν σ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κασσανδρὴ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατ' ἄστυ. Xenophon Pæd.8, πολῖται τοῖς ἀνθρώποις ἀλλοδαποῖς οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι καὶ σκηνῖται. Et πολίτης ἀγαθός, Thucyd. Et πολίτην ποιεῖν, Ciuem facere, id est Ciuitate donare, Isocr.in Panath. Et cū genitiuo πόλεως. vt apud Demosthenē in Epitaph.τοὺς μὲν εἰς τὰς ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις, καὶ τούτων πολίτας γεγενημένους. ‖ Interdum verò πολίτης, Ciuis, id est Conciuis. (Sed vt hoc non satis Latinum existimatur, sic NOM. Συμπολίτης, non satis Græcum: vt etiam annotant Phrynichus & schol. Aristophanis) Cum genitiuo. Isocrat. πολίτης αὐτοῦ καὶ φίλος. Sic τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, Plutarchus in Publ. ‖ Πολίτης proprium etiam nomen apud Homerum. AT Πολιήτης poeticum est, vt dixi. Homerus, κεκμηκότ' ἄμφω πολῆτα. FOEM. Πολῖτις, ιδος, ἡ, Ciuis, de muliere dictum. Aristoteles Pol.3, ὁ πολίτης ἢ πολῖτις. Et cum genit.(sicut πολίτης) pro ciui, id est ea quæ eiusdem ciuitatis est. Plutarchus De Herodoto, Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡροδότου πολῖτιν. ITIDEMQVE Πολῖτις pro πολῖτις. vnde accusatiuus pluralis apud Apollon. πολίτιδας pro πολίτας.

C.Πολιτογραφέω, ῶ, Ciuem scribo, id est In numero ciuiū scribo, Ciuium numero adscribo, In ciuitatem ascisco. Bud.interpr.Ciuitate dono: afferens ex quadam Heraclitiad Hermodorū epistola, πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεόν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Addit ex Iosepho lib.2, contra Apionē, πολιτογραφῶν δόξῃ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ὀθνεῖον, pro Sacra eius in ciuitatem plebiscito ascisceré. Et pass. Πολιτογραφέομαι, ῶμαι, Ciuis scribor, Ciuiū numero adscribor, &c. εἰς τοὺς πολίτας ἐγγεγράφομαι, Poll. Apud Laert.ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ.

C.Πολιτικόπος, ου, ὁ, Qui ciues velut concutit, aut etiam rempub. ET Πολιτικοπία, Concussio huiusmodi. ET πολιτικοπέω, ῶ, Cōcutio ciues, vel remp. Pollux habet πολιτικοπία & πολιτικοπῶν, Suidas πολιτικοπῶν tantùm: neuter autem exponit.

C.Πολιτοφθόρος, ου, ὁ, Pernicies ciuium, id est Perniciosus ciuibus & pestifer, seu ciuitati. Ex Plat.De leg.

C.Πολιτοφύλακες, ων, οἱ, Ciuium custodes, vel ciuitatis, ex Aristot.Polit.

C.Ἀπολίτης, ου, ὁ, Qui ciuis esse desiit, Poll. ex Theopompo affert vocem ἀπολῖται, cum ἀφέταιροι & ἀπάτριδες, & has & illam pariter improbans.

C.Ἰσοπολίτης, vide in Ἰσοπολιτεία.

C.Μικροπολίτης, Paruæ vrbis ciuis. Aristoph.

C.Συμπολίτης vide in Πολίτης.

C.Φιλοπολίτης, Amans ciuium, Studiosus ciuium, & salutis eorum consulens.

Πολιτικός, ῶ, ὁ, Ciuilis, Ad ciues pertinens, seu ad ciuitatē. πολιτικὰ πράγματα, Isocrati & Platoni. Itidem πολιτικαὶ πράξεις, Herodiano, Ciuilia negotia. Et πολιτικαὶ καὶ ἀγόραιοι διοικήσεις, apud eundē. Idem dixit etiam πολιτικὰ χρήματα, addens, εἰς δυνατὸς ἢ νομαῖς τοῦ πολιτῶν ἀθροιζόμενα. Et κοινωνία πολιτικὴ apud Aristotelē, Ciuilis societas. Et πολιτικὴ ἀρχὴ eidem, Vrbanus magistratus. At πολιτικαὶ δυνάμεις ex Æschine affertur pro Copiæ ex vnaquaque ciuitate. Iungitur verò & aliis plerisque

substantiuis apud eundem, item apud Demosthenem A accæteros. Sed πολιτικὰ interdum etiam dicitur sine adiectione pro πολιτικὰ πράγματα. vt apud Platonem, qui πολιτικὰ πράγματα πράττειν & τὰ πολιτικὰ πράττειν, sicut & τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, pro eodem dicit. Cæterùm πολιτικὸν Cicero vertit Ciuile atque populare: ita scribens De fin.lib.5, Nam quum sic hominis natura generata sit vt habeat quiddam innatum quasi ciuile atque populare, quod Græci πολιτικὸν vocant: quicquid aget quæque virtus, id à communitate & ea quam expositi charitate atque societate humana non abhorrebit. (Vbi multis verbis describi existimo eum ipsum qui vno verbo ab Aristotele plerisq; in locis πολιτικὸς dicitur) Item πολιτικοὶ φιλόσοφοι apud eundem Ciceronē De orat.l.3, Peripatetici & Academici philosophi olim propter eximiam rerum maximarum scientiam à Græcis πολιτικοὶ philosophi appellati, vniuersarū rerum publicarum nomine vocabantur.

Πολιτικός, Reipub.administrandæ peritus, seu gubernandæ aut regendæ, In rep. administranda seu gerenda versatus, aut etiam Administrator reip. seu moderator. Qui in administratione reip.versatur. Aristotel. Ethic.3, ὁ δὲ πολιτικὸς [βουλεύεται] ἐν δυνάμει τοιήσει. A Fabio πολιτικοῦ virtutes velut depinguntur, quum scribit in præf.libri 1, Quum vir ille ciuilis & publicarum priuatarúmque rerum administrationi accommodatus, qui regere consiliis vrbes, fundare legibus, emendare iudiciis possit, non alius sit profectò quàm orator. Itē πολιτικὸς βίος, Vita eius qui in reip.administratione seu in ciuilibus negotiis versatur. Dicitur πολιτικὸς etiam D Ad reip.administrationem pertinens. Sic πολιτικοὶ λόγοι, Orationes ad reip.administrationē pertinentes, id est, De administranda seu gubernanda rep.præcipientes, vt quidē vertit Erasmus apud Isocr. At πολιτικὸς λόγος rhetoribus quis sit, ex Hermog. disces. Item πολιτικὴ τέχνη seu δύναμις, apud Aristotelem, aut etiam πολιτικὴ, subaudito substantiuo, Peritia administrandæ seu gubernandæ reip.Ciuilis scientia. ADVERB. Πολιτικῶς, Ciuiliter, apud Synesiū. Item, Vt decet eum vel conuenit ei qui remp. administrat. Vel, Vt conuenit E administrationi reip.

COMP. Ἀπολίτικος, Qui non est πολιτικός. Vnde superl.ἀπολιτικώτατος, Ignarissimus administrationis reip. vel eorum quæ ad reip.administrationē pertinent. Cicero ad Att.lib.8, epist.20, Quem ego hominem ἀπολιτικώτατον omnium iam antè cognoueram, nunc verò etiam ἀγοραπεγκώπτατον.

Πολιτίζω, Rempubl.administro, Ciuilia negotia tracto.

VNDE Πολιτισμός, Administratio reip. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam, τὸν πολιτισμὸν ἐνεπίζων, ἐν Ἀκαδημίᾳ διετείνε. Extant autem hæc apud Laertium de Arcesila. vbi Bud.πολιτισμὸν interpretatur Ciuilitatem.

Πολιτεύω, Rempub.rego, seu administro, Fungor magistratu in rep.Xenophon Hellen.libro 1, καὶ πεῦ πίδιον κέρδος πολιτεύοντων. Sed & simpliciter pro Administro, Rego. Thucydides, ἐλεύθερος τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτευόμενος. Quinetiam ipsa πόλις ab eo dicitur πολιτεύειν pro Regi. Cæterùm πολιτεύειν pro Remp. administrare, Atticum esse putatur, habens videlicet significationē passiuæ vocis πολιτεύεσθαι: propriè autem πολιτεύειν dici priuatos qui in rep. versantur, & eius legibus atque institutis viuunt. Vide schol. Thucyd. apud quem legitur lib.2, τοῖς δὲ καὶ ἀνδρεῖοι ἐν τοῖς πολιτεύουσι. Libro autē 3, κατὰ τὰ τοῦ παντὸς βιοτῶν πάντα πολιτεύειν.

Πολιτεύομαι vsitatius pro Rempub.gero, seu administro, seu guberno, Aut Fungor magistratu in repub. Thucydides libro 2, ἀλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Sic apud cæteros veteres scriptores. Demosthenes, τὴν πολιτεύεσθαι καὶ τὴν ὁπτεία. Isocrates ad Phil. H καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Et cum datiuo personæ, πολιτευθεῖς τοῖς, Aristot. Apud Dem.autem πολιτεύεσθαι ὑπέρ τινος, In rep.administranda partibus alicuius fauere. Nonnunquam verò πολιτεύομαι cum accusatiuo τὴν πολιτείαν. & tunc signif simpliciter Fungor: si reddamus Fungor administratione reip. Apud Æschin. autem in Ctesiphontem, πολιτεύεσθαι πολιτείαν τοιαύτην, potest etiam reddi Rempubl. administrare contra leges. Quinetiam & cum datiuo personæ, πολιτευθέντες τοῖς, Aristoteli. Cum aliis etiam accusatiuis, vt ταῦτα πεπολίτευμαι, hæc gessi in rep.administrāda. Demosth. At πόλεμον οὐκ πολεμοῦ πολιτευόμενοι apud Æsch. De falsa leg. Bellum ex bello ferentes in republ. administrāda, Qui rempubl.sic administrant, vel gerunt, vt bellum ex bello ferāt. Ita enim malo quàm cum Budæo, & aliis, dicere simpliciter, Bellum ex bello ferentes. Idem in Comm. hunc locum affert, postquam dixit πολιτεύομαι accipi pro διοικῶ, Administro: sed ei hunc Aristotelis præfigit, in quo vterque vsus verbi istius habetur: ex Pol.1, πολλαῖς γὰρ πόλεσι δεῖ χρήματισμοῦ καὶ τοιούτων πόρων, ὥσπερ εἰκός. διόπερ τινὲς καὶ πολιτευόντων τοῦ πολιτευομένων, ταῦτα μόνον. Sed interpungendum est post πολιτευομένων, vt hic me fecisse vides. Affert & πολιτευόμενοι πάνυ πολλὰ ex Synesio, pro Qui sequuntur alterā factionem, Qui alteris partibus student. Denique & pro Molior, ex Chione. cui loco possit addi hic Plutarchi, οὐ διαίρεσιν ἀλλ' αἱρεσιν ἠγούμενοι τῆς Ῥώμης πολιτεύεσθαι τοὺς πολίτας. Et hæ quidem signif.manarunt ex illa prima qua dicitur πολιτεύεσθαι qui rempubl. administrat & gubernat, siue qui reip.gubernacula tenet. sciendum est verò πολιτεύεσθαι dici etiam (vt πολιτεύειν) de priuatis qui in rep.versantur, & eius legibus atque institutis viuūt. vnde πολιτεύεσθαι ἐν δημοκρατίᾳ, Xenophō & Isocr. πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἴσοις ἴσου, Demosthenes Phil.4. Apud Aristotelem tamen Polit.3, ὅταν τὸ τῶν ἤθους πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, Budæus vertit, Quum populus ita vitam instituit vt publicæ interest vtilitatis. Affértque ex Isocr. pro οἰκεῖν ἐν πολιτείᾳ καὶ τὸν βίον διάγειν. Ex Luca autē Act.cap.23, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ, pro Omnino conscientia bona munere meo functus sum Deo. Sunt & qui interpret. Cui seruiui: vt idem sit quod ἐλειτούργησα seu ἐλάτρευσα. Possit fortasse reddi & Vitam instituì. Aut etiam ita, Sic me gessi erga Deum, vt bonam conscientiam seruarim. vt ad Philipp.1, μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε. Sed & simpliciter redditur Viuo, apud Greg. πρὸ πάντων φύλασσέ μοι πῶς καλῶς τοῦ ἐκκαθαίρειν ἢ ζῶ καὶ πολιτεύομαι, πῶς εἰς πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα ὁμολογῶν. Et apud Gennadium, καὶ ἐπολιτεύετο ἕκαστος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ' κατὰ τὸν θεοῦ νόμον. Hic certè πολιτεύεσθαι est quod Gallicè dicimus, Se gouuerner. vt quum dicimus Se gouuerner à sa fantasie, quod est Gubernare se, & q.d. Gubernare vitam suā. Sed & pro Versari (ea signif qua dicitur Versari in aliquo loco) ex Luc. De luctu, ἄσπερ ἐστὶ νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτευόμενος. ‖ Pass.autem πολιτεύομαι, pro Administror, Gubernor. Xenoph.οὔτ' αὖ πόλις εὖ πολιτεύεται. Sic apud Plat.εὖ πολιτευομένη πόλις. (Apud Isocr. autē, ἐπὶ τοῖς νόμοις καθ' οὓς ἕκαστοι πολιτευόμενοι πυγχάνεισι. vbi πολιτευόμενοι redditur Regunur. fortasse possit & pro medio verbo haberi, vt in superioribus locis) Itē τὰ πεπολιτευμένα. Demosth. Quæ gesta sunt in reipublicæ administratione.

Πολιτεία, ας, ἡ, Reip.administratio, Reip. regimen seu ciuitatis. Ab Aristot. exponitur πόλεως τάξις, vt docebo in Πολίτευμα. Ab eodē dicitur esse βίος τῆς πόλεως. Thuc. lib.2, ἀπὸ δὲ οἷας ἐπιτηδεύσεως ἦλθον ἐπ' αὐτὰ καὶ μεθ' οἵας πολιτείας. Isocr. ὅτι πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεως ἐστὶ, τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσην περ ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος φρόνησις. Sæpe autem πολιτεία est Reip.status, vel Respublica. Aristot. Polit. lib.8, cap.10, πολιτείας δέ εἰσιν εἴδη τρία. & εἰσὶ δὴ αἱ μὲν πολιτείαι, βασιλεία τε καὶ ἀριστοκρατία, & ἡ δημοκρατία. (Item in Polit. πολιτείας antea fuisse vocatas δημοκρατίας scribit) Æschines autem in Ctesiphontem πολιτείας tres recēser, has, τυραννίδα, ὀλιγαρχίαν & δημοκρατίαν. At Aristotel. subtilius hæc tractans, quas Æschines πολιτείας vocat, πολιτειῶν παρεκβάσεις nominat. ad quem multa alia de his differentem te remitto. Pro repub. apud Thucydidem, quum dicit ἄγειν τὴν πολιτείαν, libro 1. Sic & alibi cum apud eum, tum apud cæteros pro rep. veluti quū dicit Plutarchus, διακοσμεῖν τὴν πολιτείαν. Fabius πολιτείας vertit quoque Rerumpublicarum species: scribēs tres esse: quæ populi, quæ paucorum, quæ vnius potestate regantur. Verùm hoc sciendum est, quum di-

citur πολιτείαν διδόναι, & cõtrà πολιτείαν ἀφαιρεῖσθαι, apud Dionem, verti πολιτείαν, ciuitatẽ, potius quàm remp. Dicitur enim Lat. Dare ciuitatem, seu ius ciuitatis: & Adimere ciuitatem, vel ius ciuitatis. Sic κτᾶσθαι πολιτείαν, Act.cap.22. Sed & ad Ephes.cap.2, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραήλ, exponitur Qui nullum ius ciuitatis Israeliticæ haberetis. Quæ significatio est & vocis πολίτευμα. ‖Ab illa autem nominis πολιτεία significatione qua dicitur de administratione reipub. est πολιτεία significans institutum vitæ & rationem. vt ἡ κθ' ἡμᾶς πολιτεία, & ἡ κθ' τὸ εὐαγγέλιον πολιτεία. Basil.apud Budæum pag.765 & 767. Vide item ἀποστολικὴ πολιτεία apud Suidam. IONICE Πολιτηίη pro πολιτεία apud Herodotum.

COMP. Ἰσοπολιτεία, q.d. ἴση πολιτεία. Plutarchus in Camillo, ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, Par ius obtinere in repub. Exponitur etiam, Ex æquo reip. participem esse. In vulg.lex. habetur ET Ἰσοπολῖται, de ciuibus qui pari sunt iure.

COMP. Κακοπολιτεία, Praua reip.administratio, Corruptus reip.status. Plut.pag.1323.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, Reip.regimẽ, Reip.gubernacula, Reipub.administratio, πολιτεία. Aristot.Pol.3, cap.4, postquã dixit, ἔστι δὲ πολιτεία, πόλεως τάξις, ἥν τε ἄλλων ἀρχῶν, καὶ μάλιστα τῆς κυρίας πάντων, subiungit, κύριον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως. πολίτευμα δ' ἐστὶν ἡ πολιτεία. Idẽ lib.6, cap.7, πλὴν δὲ μεταδόσειν γίνεσθαι τῷ πλήθει τοῦ πολιτεύματος, itidémque alibi. Interdum verò Reipubl. administrandæ genus, vel ciuitatis. vt τοῦ πολιτεύματος τὸ μὲν ἀριστοκρατικόν, τὸ δὲ, βασιλικόν, Budæus ex Polybio. Quineciam ita dicitur Id quod fit seu geritur ab aliquo in rep.administranda, Actio aliqua pertinens ad reip. administrationem: & generalius etiam pro actione pertinente ad rei alicuius administrationem, vel soleret, seu prudenti consilio quo in re aliqua administrãda est vsus. Lucianus, ὑμεῖς δὲ, ἡμᾶν ὅτι τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεστωρώκατέ με. Apud Chionem autẽ, ἐρυέσθω τοῦτο τὸ πολίτευμα, redditur, Hæc res ita geratur & administretur. Apud Paulum autem ad Philipp.cap.3, ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, existimo posse ita intelligi, Actiones vitæ nostræ seu nostra instituta tendunt ad cælũ, & eò diriguntur, vel eò aspirant. Vel, Ita instituimus vitam nostram tanquam in cælo versantes, obliti terrenorum omnium. Opponit enim his τοὺς τὰ ἐπίγεια φρονοῦντας: ideóq; videtur esse γὰρ pro δέ. Nisi cõstituamus ellipsin aliquorum verborum, aut hoc aut simili modo hæc connectentes, Illi terrestria curant: at nobis nihil cum illis commune est: quippe qui ita instituamus vitam &c. Alioqui dicere quis possit fortasse, illud γὰρ referri ad hæc verba, συμμιμηταί μου γίνεσθε &c. vt reliqua veluti per parẽthesin posita censeantur. Vtut sit, sciendũ est, aliter etiã reddi hîc πολίτευμα, videlicet cõuersationẽ, à vet.interprete, itidémque ab Erasmo. [redacted], videlicet, Vt municipes cælorum nos gerimus. Nam πολιτεύματος μετέχειν ex Plutarcho itidem affertur pro Municipem esse, Ciuitate donatum esse, Ius ciuitatis habere. Poterit autem illic eodem sensu reddi, Cælum habemus ciuitatem. vt dixit Cicero de Catone, Quum ortu Tusculanus esset, ciuitatem Romam habuit. Perinde tamen fuerit acsi diceret, πολιτευόμεθα ἐν οὐρανοῖς, sequendo quidem illam verbi πολιτεύεσθαι significationem de qua posteriore loco disserui.

Πολιτευτής, οῦ, ὁ, Reip.administrator, seu ciuitatis, Magistratus. Greg.Olympio, ἀλλὰ τιμήσον μὲν πάντας πολίτας τε καὶ πολιτευταὶ καὶ ἀξιώματικοὺς ἱκετεύοντας.

C. ΑΝΤΙπολιτεύομαι, Aduersor alicui in reip.administratione, siue in administranda rep. Itẽ πάντα πᾶσι πολιτεύομαι, Contrariam factionem in rep.sequor, Alteris partibus studeo. Plutarchus in Pericle, πλεῖστον αὐτοῖς πολιτεύσατο τῷ Περικλεῖ χρόνον. Affertur verò ex eodem Plutarcho, αὐτοῖς πολιτεύομαι pro Contrariam reip. administrationem sequor, Contrario modo rempub.administro, seu ciuitatẽ: hoc in loco, αὐτοῖς πολιτεύει) τοῖς παλαιοῖς βασιλεῦσι. Vide in Διαπολιτεύομαι. ‖Interdum Ἀντιπολιτεύομαι pro αὐτοπαρρησιάζομαι simpliciter seu αἰτιάομαι, Repugno, Reclamo, Refragor, Intercedo. Synesius fratri, ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον αὐτοπολιτευόμενον.

Ἀντιπολιτεία, ας, ἡ, Contraria factio, & propriè quæ est in reip.administratione. Greg.ἔτυχε γὰρ οὐδὲ ἄλλος τοῖς αὐτὴν ἔχων ὀπτικείας, ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτοπολιτείας διάφορος ὤν.

C. ΔΙΑπολιτεύομαι, Concerto de rebus ad reip.administrationem pertinẽtibus. Existimatur idem esse quod αὐτοπολιτεύομαι, nisi quòd διαπολιτεύεσθαι dicuntur qui ex eadem vrbe sunt, at αὐτοπολιτεύεσθαι qui ex diuersis. Sic tamen vt Theopomp. αὐτοπολιτεύεσθαι dixerit etiã ὅτι ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους. Vide Ammoniũ. (Affertur verò διαπολιτεύεσθαι & pro Versari in reip. administratione, ex Æschine) VNDE Διαπολιτεία, Concertatio de rebus ad remp.pertinentibus.

C. ΕΜπολιτεύω, & Ἐμπολιτεύομαι, cum datiuo, vt ἐμπολιτεύω αὐτοῖς, Versor in rep.vnà cum ipsis. Apud Thucydidem autẽ ἐμπολιτεύειν sine casu etiã. Item pro μετέχω τῆς πολιτείας. Affertur & pro Administro remp. seu munia reip. ‖Ἐμπολιτεύεται ἡμῖν apud Naz. simpliciter pro Versatur nobiscum, seu inter nos, Habitat nobiscum. Apud Basilium autem Hom.11, φόβος γὰρ ἔχωσι πᾶσιν τὸν ἐμπολιτευομένῳ ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπεσεῖν διάνοιαν, pro Insidentem animis nostris, Manentem in animis nostris: aut etiam Versantem.

C. ΚΑΤΑπολιτεύομαι, Politica ratione vinco, Institutis meis vinco, vel antiquo. Ita Budæus, afferens ex Plutarcho in Lycurgo, ὅτι χειρώσας δὲ καὶ τὰ ἔπιπλα διαρρεῖν, ἐπὶ χαλεπῶς ἑώρα προσδεχομένοις τὸν αὐτίκρις ἀφαίρεσιν, ἑτέρα προσῆλθεν ὁδῷ, καὶ κατεπολιτεύσατο τὸν ἐν Τύρτις πλουσιεξίαν. i. (inquit) Politica ratione vicit & perdomuit. Addit ex eodem hæc, quæ de Lysandro dicuntur, καὶ κατεπολιτεύσατο ὅμως τὸν Λυκοῦργου νόμους. vbi interpr. Institutis suis antiquans. Magis certè propriè vtitur idẽ Plutarchus in Pompeio, vbi dicit de Cæsare, καὶ δοκῶν πόδας πάτων τῆς Ῥώμης ἀπῆναι, ἐλάνθανεν ὑπὸ δεινοτάτου ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ κατεπολιτευόμενος τὸν Πομπήϊον. Magis propriè Demosthenes De falsa leg.pag.184, βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ὅλα κεφαλαιῶν ἐπιδεῖξαι, ὃν τρόπον ὑμᾶς κατεπολιτεύσατο Φίλιππος, πρεσβεύων τοῦτο τοῖς τοῦ θεοῦ ἐχθροῦς. vbi hanc expositionem scholiastes affert, οὐ γὰρ τοῖς ὅπλοις ἐλευθέρους, ἀλλ' ἐκ τῆς πολιτείας νενίκηκε. οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἐδημηγόρει παρ' ὑμῖν, τοῖς πρεσβεύσαις λέγων ἃ βούλεται. Verùm ibi repono μονονοὺ γὰρ pro οὐ μόνον γάρ. In vulg.lex. affertur & hic locus Plut.in Galba, οἷς Γάλβαν τιμᾶν ἐδόκει, καταπολιτευόμενος καὶ δημαγωγῶν τὸ φρόνημα τοῦ στρατιωτικοῦ, cum hac interpretatione, Quibus rebus Galbam honorare videbatur, quum eo studio & populari gratia in milites vteretur. Vide Ὑποπολιτεύομαι.

C. ΣΥΜπολιτεύω, & Συμπολιτεύομαι, Vnà remp. administro. In v.l. ex Plat. pro Versor in eadem gubernatione. Apud Xenophontem certè συμπολιτεύειν accipi existimo pro Cõmunia habere reip. instituta & iura: Hell.5, vbi de Olynthiis loquens, scribit, οὔπω τοῦ πόλεων πρεσβύτερον, ἔστιν ἃς, ἐφ' ὧν τὸν τῆς αὐτῆς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν. Dicerem autem συμπολιτεύειν esse etiam Communes habere leges, vel Communibus vti legibus, nisi præcederent illa verba, τοῖς αὐτῆς χρῆσθαι νόμοις. Cicero certè ciuitati tribuit itidem leges, instituta, & iura: addens & quartũ, mores videlicet. ‖Συμπολιτεύομαι interdum simpliciter pro In eadem rep. versor cum alio, seu cum aliis.

C. ΥΠΟπολιτεύομαι, Clam molior aliquid in rep. administranda, Subdolè remp. administro, & occultè aliquid moliens, Malis artibus in reip. administratione vtor, iisque occultis. Hunc autem fuisse vocis huius vsum coniicio ex Polluce, qui recensens ea quæ εἰς ψόγον ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ dicebantur, postquam dixit, πολυπραγήμων, κακοπραγήμων, ὡς Ὑπερείδης ἔφη, addit, καὶ ὑποπολιτεύόμενος τὸν δῆμον, ὑποπολιτεύόμενος. Quòd si vt καταπολιτεύόμενος, sic etiã ὑποπολιτεύόμενος accusatiuo iũgamus, erit ὑποπολιτεύόμενος τὸν δῆμον, Qui in sua administratione reip. occultè molitur aliquid aduersus populum, vel, Qui ita remp. administrat vt occultè populi perniciem moliatur. vel, Qui subdolis vafrisq; artibus

aut consiliis populo perniciem struit.

¶ Πόλις, poeticè pro πόλις, vt πόλεμος pro πόλεμος, metri plerunque gratia. Il.σ, Ἀλλ' ἀεὶ πόλις τε μαχόντων ἠδὲ γυναικῶν.

C. Πολίαρχος, ου, ὁ, idem CVM Πολίαρχος, Præfectus, seu princeps vrbis. Epigr.

C. Πολίπορθος, ου, ὁ, Vrbiũ vastator, Vrbium populator, seu euersor. Il.υ, — Ἄρνα πολίπορθον. Et alibi πολίπορθος Ὀδυσεύς. (quod & Aristoteles citat Rhet.2.) Iliad.ο, & Il.φ, — Ἀχιλῆα πολίπορθον. sicut & Iliad.ω, Ἀχιλλῆϊ πολιπόρθῳ. Vnde Statius, — Troiæ vastator Achilles. & Sil.Ital. — Priami regnorum euersor Achilles. Cicero tamen epist. ad familiares, lib.10, Homerus non Aiacem nec Achillem, sed Vlyssem appellauit πολίπορθον. Excusat autem eum Strabo quòd Achillem πολίπορθον vocari ab Homero negarit, vt apud eum videbis. Pro eodẽ DICITVR Πολιπόρθης, teste Eustathio.

C. Ἀγχίπολις, Vrbi propinquus, Vrbi vicinus. Nonn. ἀγχίπολις πηγή.

C. Ἀπόπολις, Exul, Extorris. ἔρημος, ἄπολις, Suid.

C. Ὁμόπολις, idem cum ὁμόπλις, Qui eiusdem vrbis est.

Πολίεθρον, ου, τὸ, Vrbs, Oppidum. Od.α, initio, — ἐπὶ Τροίης ἱερὸν πολίεθρον ἔπερθεν, Troiæ vrbem. vt Virgil. Vrbem Pataui. Cui similes locos vide in Πολις. Alibi dicit Πειράμοιο πόλιν, vt ibidem videbis. In v.l. habetur ETIAM Πτόλεθρον, sed sine autore & exemplo.

Πόλισμα pro πόλισμα, vt πόλις pro πόλις, id est Oppidũ, Vrbs: πόλις, Suidæ.

ΠΟΛΥΣ,

Cuius obliqui πολλοῦ & πολλῷ tanquam à RECTO Πολλός, (quo vtuntur poetæ, & nominatim Homerus, vt infrà docebo) At accus. πολύν. Plut. πολεῖ, πολλῶν, πολεῖς, πολλοί. Et FOEM. Πολλή. Neutrum verò Πολυ. Est autem Πολύς, Multus, Numerosus. vt πολὺς λαός, Multus populus. Sic & πολὺς ἀριθμός. Sic πολὺ δύναμις, Plutarch. itidémque πολὺ στράτευμα, Multus exercitus, Numerosus exercitus. Sic apud Homerum, πολυλίθμιος, Odyss.θ, & ρ. (Obserua autem HOC Πουλὺς pro πολύς, per epenthesin literæ υ, qualis est in νοῦσος pro νόσος.) Cum quibusdã autem substantiuis reddimus Multum, substantiuum in genitiuo ponentes. vt πολὺν οἶνον ἐκπίοντες, Xenophon, Multũ vini. Et πολὺν χρόνον, Multum temporis. Sic tamen vt possit & ad verbum reddi, Multum vinum, Multum tempus. (Sed in genit. sine substantiuo χρόνου sæpe dicitur ἐκ πολλοῦ, A multo tempore, A longo tempore. Quum alioqui & sine ἐκ dicatur πολλοῦ χρόνου: vt ab Aristophane in Pluto, Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου) Sed & plurale πολλοὶ commodè passim redditur Multi. Demosthenes in Mid. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὑπ' πολλοὶ πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰσιν εἰργασμένοι. Xenophon Pæd.8, πολλὰ μὲν βασιλέως ὤπα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται. Apud Platonẽ πολλοὺς Cicero vertit Plures, in Timæo, πότερον οὖν ὀρθῶς ἔνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν ἦν ὀρθότερον; (sed interdum relinquitur subaudiendum substantiuum cum hoc plurali: præsertim verò πληγαὶ cum πολλαί, vel potius accusatiuus πληγὰς cum πολλάς. quum dicitur ἔχειν πολλὰς & ἔμπιπτειν. aut τυπτειν aut etiã τυπτεσθαι. vt Demosth.168, ἔχων κθ' τοὺς ὤμους πολλάς. Aristoph.Nub. ἐπιτρίβεσθ' τυπτόμενος πολλάς.) Nonnunquam & cum articulo, vt apud Aristotel.Pol.2 ὡς τοῦ ὀλιγαρχικοῦ διακοσίους οἱ πολλοὶ φέρειν πέντε ἐνίοτε χρῆσθαι ὑπηρετοῦσι τοῦ ἐλαττόνων. (vbi obserua etiam obiter, ἐλαττόνων, quod est cõparatiui gradus, opponi nomini πολλοί: cui alioqui solet potius opponi ὀλίγοι, vt apud Herodianũ ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν. Itidem τὰ πολλὰ λέγειν apud Demosth. dicentẽ alioqui & πολλὰ λέγειν sine articulo. Legimus enim apud eum in orat. pro corona, τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; At in eius epitaph. ἐγὼ μὲν οὐκ ὄπως πολλὰ λέξω, τοῦτ' ἐπεσπεύσαμεν. Sic & Æschines in Ctesiphõtem, ἄφθονα δὴ πολλὰ καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. At cum articulo itidem vsus est Synesius epist.44 ἢ τὸ τοῦ σοῦ τοῦ πολλῶν ὄχλου ἕν. vbi tamen reddi fortasse possit, τοῦ πολλῶν ἕν, è multis vnum. Sic Thucydides libro 1, τοῖς μὲν λόγοις τοῖς πολλοῖς τοῦ Ἀθήναζε, multa illa verba Atheniensium. (Hoc certè constat, plural.m masculinum πολλοὶ præfixo articulo duos vsus habere vtplurimum, quos absque illo non habet. Sæpe enim οἱ πολλοὶ dicitur pro Pleriq; Bona pars. Thucyd.lib.2, ὧν οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δὲ τι αὐτῶν τοῦ ἐλθεῖν ἐκ κατφύγοντες. Et lib.1, χρόνου δὲ ὑπερβαλόντος οἱ Ἀθηναῖοι βαρυνόμενοι τῇ στρατιᾷ, ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sic autem in neutro quoque genere, & quidem in vtroque numero, cum genitiuo. Dicunt enim τὸ πολὺ αὐτῆς, pro Bonam eius partem. itidémq; τὰ πολλά. vt τῆς νήσου τὰ πολλά, & τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλά, Thuc. Quibus in locis subaudiendum videri possit μέρος & μέση. sed cum quibusdã genitiuis non perindè commodè subaudiri posse hæc videntur. (Hinc autem est & τὰ πολλὰ siue ὡς τὰ πολλά, frequentius pro Plerũque. quod & aliis modis dicitur, vtendo neutro singulari, in.erdum & comparatiuo vel superlatiuo. nec non præfixa præpositione ἐπί, vt exemplis declarandum erit in ὡς.) Sed & in fœm.gen. vt ἔτεμον τῆς γῆς πλὼ πολλήν, Thuc. Vastarunt bonam agri partem. Vbi commodè subaudire possumus μοῖρα, sicut & in aliis huiusmodi qui passim occurrunt, & quidem apud eum præsertim, locis. Apud Aristophanem tamen in Pluto, τῆς ἀθάνης πολλὴν ἔφλων, scholiast. subaudit θρῆν. Mouit autem fortassis illum vt θρῆν potius quàm μοῖρα subaudiret, omissio articuli ante πολλήν. Sed quod attinet ad articulum qui plurali masculino iungitur, sciendum est eum multo frequentius aliam dare huic nomini significationem. nam οἱ πολλοὶ dici solet pro Multitudo, vel Multitudo imperita, Vulgus, Plebs, Pulata turba. Plato De leg.lib.5, πλουσίους δ' αὖ σφοδρα καὶ ἀγαθοὺς ἅμα εἴ ἀδύνατον, οἷς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίοις καταλεγεῖσι, quos quidem certè vulgus in diuitum numero habet. Aristot. διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν αὐτὸν ζητήσεως, ἢ μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων. Vnde τοῦ πολλῶν εἷς apud Demosthenem in Mid. pagina 227, ad verbum, Vnus è multis, pro Vnus è vulgo, Vnus è plebe, Plebeius, Vulgaris. Gregarius. Vt autem videmus Latinos interdum non simpliciter Multitudo dicere, sed Multitudo imperita, & Imperitum vulgus: ita etiam his τοῖς πολλοῖς tanquam ἀπαιδεύτοις opponi τοῖς πεπαιδευμένοις obseruaui, cum alibi, tum apud Lucianum. Sed est præterea de quo lectorem monendum existimem, nimirum nonnullos inueniri locos in quibus οἱ πολλοὶ vtrãque interpretationem posse admittere videtur, nimirum vel Vulgus, vel Plerique, seu Bona pars hominũ, vt loquitur Flaccus. In quosdã certè tales locos apud Thucyd quoque memini me incidere. Hoc quoque sciendũ est dici ETIAM ὁ πολὺς δῆμος & ὁ πολὺς λαὸς vel λεώς pro multitudine seu vulgo.

Πολύς, Multus, id est Frequens. Demosthen. in Mid. οἶδα τοίνυν ὑπ' καὶ τοῦτο πολλῷ χρήσεται τοῦ λόγου. Ne dubitemus autem hãc esse datiui πολλῷ significationẽ hoc in loco, facit quod apud eum legimus ad eandem rem declarandã, videlicet τὰ τοιαῦτα πολλάκις φθέγξε). Est igitur τοῦτο πολλῷ χρήσεται τοῦ λόγου, Hæc oratio frequens illi erit. Vel, si ad verbum interpretemur χρήσεται, Vtetur, mutabimus commodius adiectiuũ in aduerbium: hoc modo, Frequenter in hac oratione vtetur. aut potius Subinde. Vel, Hæc verba subinde repetet, aut inculcabit. At verò in hoc eiusdẽ loco, ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔστιν, βούλομαί τι καὶ τοιοῦτο εἰπεῖν, potest πολὺς resolui vel itidẽ in aduerb. Frequẽter, seu Subinde: vel etiam in Multum, seu Valde, aut Vehemẽter.

Πολύς, Magnus, vel Amplus, Spatiosus. vt πολλὴ δὲ ἡ Σικελία, Thucyd. vbi scholiast. exp. εὐρύχωρος. Sic autẽ vsus est ante eum Homerus. Quineciam dicitur aliquis esse πολὺς τὸν σοφίαν, sicut Latinè Magnus factis, Magnus armis, vel bello, qua in re pro Excellens, Præstãs. Sed & pro Vehemens, Potens, Bud. poni testatur.

POETICE Πολέος, (regulariter inclinatũ à πολύς) pro πολλοῦ. Sic PLVR. Πολέες (ET per cõtract. πολεῖς) tam pro nom. πολλοὶ quàm pro accus. πολλούς. ET Πολέων pro πολλῶν, ET Πολέας pro πολλούς. quod πολέας apud Homerum extat, Iliad.α, vt πολέων Od.λ. Rectus autem πολέες, item contractum πολεῖς, aliquot locis apud eundẽ poetam. At πολέος, Iliad.ε. Atque vt à πολύς sunt hi regulares obliqui in vsu poetis, non item prosæ scriptoribus, ita vicissim RECTVS Πολλός, à

quo regulariter formantur obliqui πολλοῦ, πολλῷ, &c. A poetis est concessus. de quo dicam & infrà in Πολλὸν aduerbio.

Πολύ, aduerbium, Multum, Valde. Homerus Iliad. α, — ἐπὶ πολὺ βούλομαι αὐτῷ Οἴκοι ἔχειν, Multum opto, Valde opto. Exponitur & Prorsus opto. (Sed potest hîc VERB. Βούλομαι accipi & pro Malo, meo quidem iudicio, & tunc πολὺ erit Multo, seu Longè, vt docebo infrà, vbi disseram de πολὺ posito pro πλέον) Et πολὺ ἀπέχει, Multũ abest. Quo tamen in loco, sicut & in aliis plerisq;, (de quibus paulo pòst) reddere possumus etiam Procul, B seu Longè. (At de πολλοῦ γὰ καὶ δεῖ, quod itidem redditur Multum abest, itidémque de πολλοῦ δέω, &c. vide in Δέω) Sæpe autem πολὺ interpretãdum est Multo. vt πολὺ ὑνίκων apud Thucydidem, Multo superiores erant. Et passim cum comparatiuo: vt πολὺ πλοῦνες, Herodot. itidémque πολὺ πλείοις, Demosth. Multo plures. Et πολὺ καθαδέστερα, apud eundem Demosthenem. Et apud Lucianum, ὁς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἑαυτοῦ. Et πολὺ μᾶλλον, Multo magis: cui opponitur πολὺ ἧττον apud Xenophontem Multo minus. C ‖ Interdum verò huic πολὺ additur & aliud aduerbium, vel antè, vel pòst: vt πάνυ πολὺ ἐλάσσων apud Xenophontem. & πολὺ μᾶλλον ἐπιμότερον, apud Isocratem. Iungitur autem & superlatiuo, vt apud Latinos Multo, itidem & Longè. Estque ita vsus & Homerus, (sicut comparatiuo etiam iuncti extãt apud eum exempla) vt Iliad. α, — πολὺ φέρτατος ἔσσι, longè potentissimus est. Et Hesiod. βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων. Sic Thucydides lib. 1, ὠφελιμίαν δὲ καὶ πάνυ πολὺ μεγίστην ἐδείξαμεν. Sic πολὺ μεγίστη, Isocr. Et cum aduer D bio μάλιστα, apud Xenoph. Pæd. 8, πολὺ μάλιστα δὲ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς. nam superlatiui vim habet hoc aduerbiũ μάλιστα, respondens Latino Maximè. (cum quo itidem iungitur Multo. dicitur enim Multo maximè, sicut & Multo maximus: rarius tamẽ) Et vt πολὺ μάλιστα, sic vicissim πολὺ ἥκιστα dicitur. vertit autem Budæus πολὺ δ' ἥκιστα, Minimè verò, apud Platonem De leg. l. 5, p. 245. Item cũ ὥσπερ (quod alioqui positiuũ est) iunxit hoc aduerbium Homerus, & post eum Thucyd. Sed habet quodãmodo vim superlatiui hoc ὥσπερ: ideó E que πολὺ ὥσπερ non minus durum videridebet quàm πολὺ ὥσπερος, quo vtitur idem Homerus. (apud quem quidam exp. πάντων ὥσπερ) A Latinis certè itidẽ dicitur Longè primus. (Præstat autem interdum hunc eundem vsum cum comparatiuo & superlatiuo DATIVVS Πολλῷ, transiens quodammodo in naturam aduerbii. Dicitur enim à Thucydide, vt πολὺ ὕστερον, sic quoq; πολλῷ ὕστερον, Multo pòst. Atque vt hîc πολὺ ἀρῶτος dixit, & quidem post Homerum, & πολὺ νικᾶν, sic Aristoph. πολλῷ ἀρῶτος, & πολλῷ νικᾶν. Denique vt πολὺ F μάλιστα habuisti antea ex Xenophonte, sic πολλῷ μάλιστα inuenies in quodam Pausaniæ loco, quem protuli in Μάλιστα, Tomo 2, col. 776, in fine) ‖ Habet πολὺ & alterum vsum aduerbii Longè, eum videlicet quo ponitur pro Procul: vt πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς, Longè à terra, Procul à terra. Fuit autem hic quoque Homero notus. ‖ Πολὺ pro πολλάκις, Sæpe, Frequenter, ex Epicteto. Quò pertinent, ὡς τὸ πολὺ, & ὅπὶ τὸ πολὺ, necnon ὡς ὅπὶ πολὺ. quæ dicuntur de iis quæ sæpe & quidem vtplurimum G eueniunt. Sed scribitur coniunctim ETIAM Τοπολὺ præcedente ὡς: ITEM Ἐπὶτοπολύ.

Πολὺ & pro comparatiuo πλέον ex Sophocle affertur, Νικᾷ γὰ ἡ ἀρετή με τῆς ἐχθρᾶς πλέον. Sic autẽ & apud Homerum posse exponi videtur, vbi iungitur VERBO Βούλομαι sequente ἤ. Alioqui certè fuerit βούλομαι non pro Volo, sed pro Malo, & πολὺ pro Multo, Longè. vt in hoc versu Il. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι. i. πλέον βούλομαι, Magis volo, id est Malo. Vel Multo malo, Longè malo. Quod itidem dicendum est de H aliquot aliis eius locis, in quibus verbo βούλομαι particula ἤ subiungitur. Quod verò ad illum attinet, (qui habetur paulo ante eum quem modò protuli) ἐπὶ πολὺ βούλομαι αὐτῷ Οἴκοι ἔχειν, quum in eo subaudiri existimem eandem illam voculam, eandem admittere expositionẽ censeo. vt videlicet perinde sit acsi diceret, πολὺ βούλομαι αὐτῷ ἔχειν, ἢ ἄπτινα αὐτῆς, vel ἢ δέξασθαι ἄπτινα αὐτῆς. nã proximè præcedentia verba sunt hæc, Οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἄγλα' ἄπτινα Οὐκέθελον δέξασθαι. Scio alioqui Eustathium nihil tale in hunc locum afferre, sed exponere, οὐχὶ ὧδε θέλω, ἀλλὰ μάλιστα οἴκοι ἔχειν αὐτῷ. & addere, ὥςπε οὐχ ὡς παλακὴν, καὶ οὐχ ἁπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι· ὅσῳ ὅπὶ πασης τὸ θέλειν δοῖ. καὶ οὐ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καθαπλύ. Vbi obserua obiter & hoc compos. ADVERB. Καθαπλύ Quod non solùm pro Multum, seu Valde, sed & pro Multo, positum inuenitur, comparatiuo videlicet iunctum, sicut πλύ. vt καθαπλυΐπλων apud Dioscoridem, Multo inferior. Scribitur verò & Κατὰ πολὺ disiunctim. (AT VERO Καθαπλὰ quod habent vulg. lexica pro Multis de causis, ex Thucydide, perperam scribi existimo pro κᾳ πλὰ disiunctim. Est enim κᾳ πλὰ ad verbum, Ob multa, pro quo dicitur Multis de causis. Et quoniam incidens in sermonem de Καθαπλύ, de eo tractaui, nunc tractandum existimo de hac eadem voce iuncta aliis præpositionibus, nimirum ὅπὶ & ὥςθᾳ, & efficiente aduerbia duo, ὅπὶπλὺ & ὥςθαπλύ. Primùm igitur dico ADVERB. Ἐπὶπλὺ interdum idem valere quod proximè præcedens καθαπλύ. Nam Budæus pro Multum, Valde, Admodũ, poni testatur: (SICVT Ἐπμικρὸν pro Parum, vel potius Perparum, Paulum admodum, Leuiter, apud Aristot. Polit. 8, pag. 106. Additque, dici VT Ἐπέλαττον, afferens hunc eiusdem locum, in quo vtitur vtroque, Ethic. lib. 10, pag. 90, vbi ὥςθ τῆς θεωρητικῆς δρέπτης loquitur, δοξειε δ' αὖ καὶ τῆς ἑκτὸς χορηγίας ὅπμικρὸν ἢ ἐπέλαττον δεῖσθαι τῆς ἠθικῆς. & interpr. Videtur etiam ἡ θεωρητικὴ minusculum indigere externæ suppeditationis & copiarum quàm moralis. Posset autem videri scribendum ὅπμικρον, potius quàm ὅπμικρόν, nisi haberemus ὅπὶπλὺ scriptum itidem cum accentu in vltima, non ὅπὶπλυ. Cæterùm in vulg. lex. etiam οὐκ ὅπὶπλὺ affertur pro Non admodum) Addit verò & de tempore dici pro Diu, à Thucydide & Luciano. apud quem tamen ita scribentem in Hercule, ὥςτ' ἐγὼ ὑμῖν ὅπὶπολὺ εἰπεῖν ὀκνῶν, vertit ὅπὶπλὺ, Diutule, nõ Diu. Hac autem in significatione schol. Thucydidis subaudiendum censet δίαστημα χρόνου. Si tamen adderetur δίαστημα, scribendum esset disiunctim ὅπὶ πολύ. quæ alioqui scriptura extat & vbi non additur illud substantiuum: vt in illo Luciani loco. Cæterùm habet & aliam temporis significationem ὅπὶπολὺ, sed præcedente ὡς. Nam DICITVR Ὡς ὅπὶπολὺ, pro Plerunque, Ferè, Penè semper, Vtplurimum. SED ET Ὡς ὅπὶπολὺ, item Ἐπὶπολὺ sine ὡς eundem vsum habet. Alicubi verò hæc redduntur etiam Magna ex parte: quæ & disiunctim scripta inueniri sciendum est. Idem Ἐπὶπολὺ à Plutarcho poni testatur pro In multum spatii. At v. l. exp. Longo tractu, Laxè, Latè. vt apud Thucyd. ὅπὶπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, Latè mare occupat. Nemini tamen dubium fore existimo quin hic genitiuus ab illo aduerbio regatur: sicut cum genitiuo πόλεως apud Herodianum libro 7, ὅπὶπολὺ τῆς πόλεως διώκοντες οἱ σφετῶν τοξεύσαν. Et cum genitiuo γῆς, apud eundem l. 4, ὅπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας. vbi Polit. vertit, Regionem Parthicam penitus ingressus. Hoc certè significãt verba Græca quod Gallicè diceremus, *Estant entré bien auant dedant le pays.* Sed ibi legitur & disiunctim ὅπὶ πολύ. quæ certè commodior videtur scriptura, quum addatur genitiuus. fuerit autẽ hîc quoque subaudiendum δίαστημα. Tertium ADVERB. Παραπλὺ poni pro Multo, seu Longè, vt πολύ, cum comparatiuo & cũ superlatiuo, dictum est suprà, col. seu semipag. 43 huius tomi, litera D. Alia autem de ὥςθᾳπλὺ vel potius ὥςθᾳ πλὺ, disiunctim, habes ibidem col. quæ illã proximè sequitur. (AT VERO Περιπλοῦ coniunctim scriptum in vulg. lex. pro ὥςθ' πολοῦ, nullo modo admittendum existimo. De ὥςθ' πολοῦ autem iuncto cũ πίθμαι aliisq; verbis, dictũ est in hoc Tomo, col. 246, litera C & D) Inuenitur & aliud COMPOS. Πάμπολυς, in quo non præpositioni, sed nomini πᾶν iungitur hoc adiectiuum: (q. d. Omnino multus) Permultus. πάμπολυ πλῆθος, Luc. Et βοσκήματα πάμπολλα, Plato. Et aduerb. Πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, apud eundem, Permultum

multum pressas ipsis. Item, πάμπολυ κρείττοι κρίται, A multo maioris autoritatis. Vel potius, Permulto.

POETICE Πολλὸν pro πολύ, aduerbialiter: sicut NOMEN Πολλὸς pro πολύς, poeticum est, (& quidem ab Ionica fortasse dialecto sumptum: si quidem Ionicum esse dicamus, quum eo vtatur Herodotus. vt l. 6, ὅ, τι λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ. Ab Homero autem accipitur & pro μέγας) Cuius aduerbii πολλὸν exemplũ habemus cùm alibi, tum Iliad. π, — Γλαῦκλος δ' αὖ χάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Iungitur etiam comparatiuo & superlatiuo, sicut πολύ. vt πολλὸν παυρότεροι, Odyss. ξ. Et πολλὸν ἄριστος, Il. B α, & Odyss. ο. ITEM Περὶπολλὸν, pro Permultum, Maximè. Apollon. Arg. 2, ὥςθ' περὶπολλὸν εὔφρονέων ὥςεσέειπε.

Πολλὰ quoque interdum ponitur aduerbialiter pro πολύ, Multum: & quidem nõ solùm in carmine, sed & in soluta oratione. Xenophon, πολλὰ μὲ ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Sic Virgil. Multa sese incusans, pro Multum. Et πολλὰ χρήσιμος apud Demosthenẽ, vel Multum vtilis, Valde vtilis: aut etiam in multis vtilis. vt videlicet sit πολλὰ pro κᾳ πολλὰ. ‖ Sed & pro πολλάκις, Sæpe, apud Homerum, Il. β. Sic Aristophanes, ὦ πολλὰ C δὴ τῇ διαστῇ ταύτην θύμοι φαγόιτε. AT VERO Ὡς ὥςθαπολλὰ apud Plat. De leg. idẽ quod ὡς ὥςπολύ, quod vulgò Vtplurimum: quum tamẽ Latinius sit Plurimùm. Item ὡς ὅπὶπαπολλὰ, quod ex Alexide affertur.

Πολλάκις, (ET Πολλάκι poeticè) Frequẽter, (sicut πολὺ pro frequẽti etiam poni docui) Sæpe, Multoties. Xenoph. initio Apomn. πολλάκις ἐθαύμασα πῃ ποτὲ λόγοις. Interdum cum genitiuo, vt πολλάκις τοῦ μηνὸς apud eũdem, Sæpe in mense. At verò apud Plat. De rep. ἢ οὐσίαν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε, facultates multoties tãtas reddi D dit. id est, facultates valde multiplicauit. Poetæ autẽ dicunt etiam πολλάκι, ablato σ propter metrum. quidã verò Æolicũ esse tradiderunt. Vtũtur Hom. & Hesiod.

Πολλαχῇ ET Πολλαχοῦ, Multis in locis. Aristoteles De mundo, πολλαχοῦ γῆς, Multis in locis terræ. At verò πολλαχῇ iunctum itidẽ genitiuo, videlicet τοῦ μετοῦ, Gaza vertit, Passim per vbera. Item ἄλλῃ πολλαχῇ, Aliis multis rebus, in v. l. vbi & πολλαχῇ σκεδαίνυται, ex Phil. Sed & Multifariã ibi exponitur, SICVT Πολλαχῇ. AT VERO Πολλαχόσε, Ad multa loca, Multas in partes. Ad E uerbium autem de loco EST Πολλαχόθεν, Multis è locis, E multis partibus. vt apud Plat. epist. 7, πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι.

Πολλαπλάσιος, ᾱ, ὸν, ET Πολλαπλασίων, ονος, ὁ & ἡ, Multiplex, (vt διπλάσιος, duplex. βιπλάσιος, triplex, &c.) Syn. αἱ δ' ἂν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν δίαθεσιν. Apud Platonem autem epist. 7, πολλαπλασίαν ποιεῖν τῷ πατρῴᾳ ἀρχῇ, nõ Multiplicem efficere paternum principatum, sed potius, Multiplicare. Sed rarum est hoc nomen absque genitiuo, cui iunctum signif. Multo copiosior, vel Multo ma F ior, seu multis partibus. Herodot. πολλαπλάσιος τοῦ ἡμετέρου, multo numerosior quàm noster. Xen. P. 1, σὺ δὲ πλοῦτον δυνάμιν ἔχων οὐδὲν δεῖ ἔρχει, αὐθ' ἧς πολλαπλασίαν ἀνάλωσεν αὐ δέξαιο. vbi non additur quidem genitiuus, sed subaudiri potest, vel potius subaudiendus relinquitur. perinde enim est acsi dictum foret πολλαπλασίαν αὐτῆς. Xenophon, ζῶντα πεπίνηκε, ᾗ ἄλλα ζῶντων πολλαπλάσια. In plurali, πολλαπλάσιοι, Multo maiores, vel plures. Xenophon, ζῶντα πεπίνηκε καὶ ἄλλα ζῶντων πολλαπλάσια. Altero autem, quod est quintæ declin. vsus est Plut. in Apophth. dicens, πολλαπλασίονι χρόνῳ pro Tempore multo maiori. (Pro Πολλαπλάσιος seu πολλαπλασίων, dictũ fuit ETIAM Πολλαπλόος, & per contract. πολλαπλοῦς: ea forma qua διπλόος, διπλοῦς &c. Nam Hes. πολλαπλοῦν exponit πολλαπλασίονα. Fateor tamẽ in v. edit. legi πολλαπλῶν, sed quin reponi debeat πολλαπλοῦν, nemini dubiũ fore puto. In v. lex. exponitur Multiplex, & Multifarius.) ADVERB. Πολλαπλασίως, Multipliciter, vel potius Multo amplius, aut Multo plus. SED ET Πολλαπλάσια aduerbialiter apud Xen. extat, ὅπως δίχᾳ ἐγκράτειαν H πολλαπλάσια εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀφαίνωντα, Multo plus.

VERB. Πολλαπλασιάζω, Multiplico. vt apud arithmeticos dicuntur οἱ ἀριθμοὶ, id est numeri, πολλαπλασιάζειν & πολλαπλασιάζεσθαι, multiplicare & multiplicari. quem vsum habet cùm apud alios, tum apud Plutarchum.

VNDE Πολλαπλασιασμὸς, Multiplicatio.

Πολλοστὸς, ᾱ, ὸν, Multesimus, (quo Lucr. vtitur) Vnus è multis. vt ὁ δὲ πολλοστὸν μέρος apud Dem. Vbi Budæus vertit, Ne quotamuis quidem partem. Interdum verò pro vno de multis, ea signif. qua dixit Cicero, Tenuis L. Virginius, vnúsq; de multis B. ex Isocr. Interpr. etiam A capite remotissimus, apud Plat. Vide pag. 249 & 250. item 996. ADVERB. Πολλοστῶς in loco quem affert in eadem illa pag. 251, quidam interpr. Perparũ, nonnulli Multifariam: quidam etiam Longo pòst interuallo. At verò COMPOS. Πολλοστημόριον, idem quod τὸ πολλοστὸν μέρος, q. d. Multesima pars, seu portio. Redditur alioqui & Minima pars. Lucianus, οὐδὲ πολλοστημόριον ἔοικε ἂν σε δεῖ παθεῖν. Plut. πολλοστημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως. Vide Bud. pag. 249.

COMP. GRADVS Πλείων, ET Πλέων, ονος, ὁ & ἡ, Amplior, Copiosior, itẽ Maior. Hesiodus, Πλείων μὲν πλείονα μελέτω, μείζων δ' ὀπιθύνει. Et πλείων ὄχλος, Xen. πλείων χρόνος, Thucyd. πλείων ὁδός, Aristot. Probl. pag. 26 Maius iter, vel Plus itineris. Plural. autem Πλείονες, VEL Πλέονες, Plures. Plutarchus De Socr. dæm. καὶ σωφέρεον ἀεὶ πλείονες. Ex Thucydide affertur οἱ πλείονες & pro iis qui statum popularẽ fouent. Quinetiam pro mortuis ex quodam oraculo Tarentinis dato, ἄμεινον καὶ λώϊον ἔσεσθαι σφίσι ποιουμένοις τῶν οἴκοισι μετὰ τῶν πλειόνων. Itidẽ in alio quodam apud Pausaniam. Sic autem plures de mortuis dictũ ex Plauti Trinummo affertur. SEDET Πλείοις dicitur pro πλείονες ac πλείονας. Plut. Publ. ἐνὶ πλείοις πεθνήκασι τῶν Τυρρηνῶν ἢ Ῥωμαίων.

NEVTR. Πλεῖον, ET Πλέον. Plato De rep. lib. 1, ὁ ἄδικος τοῦ δικαίου δικεῖν σοὶ αὖ ἐθέλειν πλεῖον ἔχει; Et ὀλίγῳ πλεῖον, Xen. Paulo plus. Et ὥςθ' πλείονος ἡγεῖσθαι, Plat. Plu D ris æstimare, vel facere. Interdum autem πλεῖον, subaudiendo μέρος, Maior pars: vt apud Thucydidem, πᾳ πλείονι τοῦ στρατοῦ, Maiori copiarum parte. At verò πλέον ἔλαττον sine coniunctione, vt Latinè Plus minus, apud Athenæum, vt Bud. annotat pagina 1006. Quem consule & de πλέον ἔχειν posito pro πλεονεκτεῖν, itẽ de πλέον πιεῖν, ac πλέον φέρεσθᾳ ex Andocide, pro Promouere, Pro ficere. (Perperam autem in vulgatis lexicis apud Plutarchum in Theseo, ὃ δὲ ὥςτε ποιήσῃ πλέον ἐσκαλῶν, redditur, Questus est, aliud præterea sibi nihil faciendum putauit) Interdũ autem, οὐδὲν πλέον ὅτι, sequente infinitiuo, Nihil prodest, Nihil iuuat. aut etiam οὐδὲν πλέον, omisso verbo ὅτι. Et τί πλέον ὅτι apud Aristophanem, Quid prodest? Quid iuuat?

Item cũ præpos. ἐς τὸ πλεῖον & ὅπὶ πλεῖον, in v. l. ex Thucyd. pro Vltra, Vlterius. SED Ἐπὶπλεῖον etiã scribitur cõiũctim, ET Ἐπὶπλέον, apud Herodot. pro Vlterius. Sæpe & pro Amplius, Copiosi9, Fusius. vt ὅπὶπλέον διηγησάμενος, Thucydides (Sic autem & Pluribus commemorare dicitur) Interdum & pro Diutius. Coniunctim verò ET Ἐπὶπλέον, pro Amplior, vt exp. Bud. afferens Aristot. l. 2 De cælo, pag. 113 in fine.

Nonnunquam aduerbialiter πλεῖον cum genitiuo, vel sequente ἤ. vt πλεῖον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν, Plat. De leg. Plus quàm (vel Plusquam) viginti annos. Cum ἤ autẽ, vt πλέον ἢ εἴκοσι τετάρτης. In v. l. μὴ πλεῖον ἢ τεσσαράκοντα, ex Plat. De leg. Non plures vel plura quàm triginta. Et πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, ex eodem Plat. Plus quàm duplo honore dignus. Vel, Duplo maiore dignus honore. Et cum dativo, vt ὀλίγῳ πλεῖον, Xen. Paulo plus. Interdum ET Πλείω aduerbialiter.

Πλεῖν Atticè pro πλεῖον. Aristoph. πλεῖν ἢ μύριοι. At IONICE Πλεῦν pro πλεῖον: & πλεῦνος pro πλείονος, itidémque in cæt. casibus: necnon in plur. πλεῦνες, πλεύνων.

Πλεονάκις, (q. d. Pluries) Sæpi9. vt πλεονάκις ἢ δεκάκις. Din.

Πλεοναχῶς, Multifariam, in v. l. Sonat tamen propriè q. d. Plurifariam.

Item VERB. Πλεονάζω à πλέον posito pro πλεῖον. Est autem πλεονάζω, πλέον εἰμὶ τοῦ δέοντος, Copiosior sum aut maior quàm opus fit, aut etiam quàm necesse sit: Redundo, Abundo. vnde ὁκ πολλοῦ τοῦ πλεονάζοντος dicitur interdum cùm ab aliis tum à Sexto philosopho: vt Ex abundanti, à Fabio. In quo loquendi genere πλεονάζον potest exponi etiam Superuacaneum. Ab Aristotele

opponitur ὦ ἐλλείπω, Eth.l.2, c.6, ὃ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλ A
λείπει. Et ὁρμὴ πλεονάζουσα, q.d. Appetitus exuberãs. Cic.
autē vertit, Appetit⁹ vehemētior. In v.l. tamē ex Phal.
πλεοναζούσας ποιναὰς, simpliciter pro Pœnas abundè ma
gnas. Ibidem cum genit. πλεονάζειν τῶ δέοντος pro Vltra
modum progredi. At verò πλεονάζειν πλουσίως, ex Gal.
pro Largiore pissana vti. Ibidē ex Thucyd. πλεονάζειν
ἀτυχία pro Vti frequentiori bellorum successu. Aphro
disco autem γέροντι τὸ πάθος πλεονάζει, pro Senes hæc af
fectio magis exercet. Interdum & pro Plus habeo,
vt apud Chrysostomum, τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός; B
Quid habet amplius quàm homines? Qua re supe
rat homines? Passiua etiam vox Πλεοναζομαι, pro Re
dūdo: vt Bud. interpretatur in isto Galeni loco, ὥσπερ
γὰρ καὶ τούτῳ κακία πλεοναζόντι, id est quum reduadarit.
Annotat autem ideo vsum hunc passiuam vocem ha
bere, quòd πλεονάζειν actiuum sit interdum, & accu
satiuo iungatur, significans nimirum Plus iusto quid
piam facere. Subiungit tamen hunc locū in quo legi
tur passiua vox, sed passiuè sumpta, & tanquam actiui
signif. sequēs: ex Thucyd. ὅ, τι γὰρ οὔνοις ἀκροατὴς τάχ' ἂν τι C
ἐνδεέστερος ὢν ἃ βούλεται καὶ ὅπῃ σταθῇ νομίσῃς δηλοῦσθαι·
ὅ, τι ἄπειρος ἐστὶν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι δόξῃ φθόνῳ, εἴ τι ὑπὲρ ἑαυτὸν
φύσιν ἀκούοι. id est, Supra modum dicta esse & com
memorata existimarit. Sed commodius fortasse πλεονά
ζεσθαι reddatur Amplificari, supra verum videlicet.
Actiuæ autem vocis & actiuam habentis signif. af
fert hūc locum in exemplum, εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ πλεονά
ζειν τὰ ἄφθα, pro Superfluis vti articulis, vt ipse vertit.
Quòd si itidē actiua voce in interpretatione vti libue
rit, dicendum fuerit, Ex abundanti ponere articulos, D
vel Abundantes ponere aut superuacaneos. vel, Pone
re seu apponere articulos qui abundent seu redūdent.
Sciendum est autem Chrysostom. in actiua itidem si
gnif. vsum esse, sed pro Augere.

Πλεοναζω, Plus æquo audeo, Supra modum efferor, Insolesco. B p. 320 ex Dem.

Πλεονασμὸς, ῦ, ὁ, Redundantia, Superfluitas. πλεονασμοὶ λα
λιᾶς, Plutarchus Sympos. 3. Apud rhetores πλεονασμὸς
est abundãs supra necessitatē oratio, vt scribit Fabius,
lib. 9, cap. 3. (vbi obserua hanc interpretationē confir- E
mat enim quodāmodo eam quæ ipsi VERBO Πλεο
ναζω à me data modò fuit: quū dicerem poni pro Co
piosior sum aut maior quàm necesse sit) Et paulo pòst,
Nam & geminatio, & repetitio, & qualiscunque adie
ctio, πλεονασμὸς videri potest. Idē l. 8, cap. 3. Est & πλεο
νασμὸς vitium, quum superuacuis verbis oneratur ora
tio: Ego meis oculis vidi. satis est enim, Vidi. Et paucis
interiectis, Nonnunquam tamen (inquit) illud genus
cuius exemplum priore loco posui, affirmationis gra
tia adhibetur: -- vocémq; his auribus hausi. At vitium F
erit quoties otiosum fuerit, & supererit, nō quum ad
iicietur. Sic Rom. Aquila pleonasmum vocat quum
dictio abundat quidem, sed emphasin facit & vim ora
tionis intendit. Nam si prorsus otiosus sit, vitiosum
πλεονασμὸν esse. At verò apud grammaticos πλεο
νασμὸς est syllabæ aut etiam literæ redundantia, præ
sertim apud poetas, metri gratia. Vide Tryphonem &
Eustathium. ‖ Πλεονασμὸς ex Græcis Bibl. interpr.
affertur, Ezech. cap. 22, pro eo quod præter sortem
nomine vsuræ accedit: sed adiunctum tamen habet τόκον,
vel potius præfixum: quod vsurã significat. ITEM G
Πλεόνασμα, ατος, τὸ, Redundantia. Item Abundantia, Co
pia, in vulg. lex. Ibidem EST Πλεονastικὸς pro Re
dundans.

C. Ὑπερπλεονάζω, Superabūdo (quod ex Vlpiano affertur)
Sic autem auget in hoc verbo præpositio ὑπὲρ vt in ὑπερδεινοῦμαι.

SVPERL. Πλεῖστος, Plurimus. vt ἀριθμὸς πλεῖστος & ἐλά
χιστος, Plut. Pericle, Numerus plurimus. Et πλεῖστον substã
tiuè, vt δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον, Xenophon Pæd.
de quo genere loquendi dixi & in Ὅσον: cui simile ὁπόσοι πλεῖστοι apud eundem. (At verò Τοὺς πλείστους μῦθας ἐξ
κύει, apud Aristotelem, Gaza vertit, Fert vterum men
sibus, quum plurimùm, senis) Interdum cum geniti- H
uo, & quidem aliud interpretationis genus poscens, vt

τὸ πλεῖστον τοῦ βίου, maxima pars victus, ex Aristot. Anim.
lib. 4. Thucydides autē vtitur & mascul. in huiusmo
di locis: vt τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον. Fœm. quoq; cum genit. i-
tidem vsurpatur: vt ἡ πλείστη τῆς χώρας apud Isocratem,
Maxima pars regionis. At οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων verti
potest ad verbum cum Plinio, Plurimi piscium, apud
Aristotelem: πίπτουσι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τέσσαρσι μησὶ,
plurimi piscium pariunt tribus mensibus. In vulg. lex.
affertur ex eodem Aristotele, ὁ τῶν πλείστων παῖς, pro Pleri
que omnes, ex lib. 1 De animalibus. Apud eundē πλεῖ
στος pro Frequentissimus, Meteor. lib. 2, pag. 188, ἀλλὰ δὴ
τὸ πλῶ οἴκησιν κεῖσθαι τοῦτῳ τῷ τρόπῳ, πλεῖστοι βορέαι πνέου
σι. SIC Πολλοὶ pro Frequentes, pag. 189, in fine. (AT
Πλειστὸς fluuii nomen apud Delphos vide Etym. & He
sych. apud quē tamen seruato accentu scriptū Πλεῖστος)

Πλεῖστον, aduerb. ET Πλεῖστα quoque interdum, Pluri
mùm. Reddi etiam potest nōnullis in locis Maximè,
aut Lōgissimé. vt πλεῖστον ἀπέχειν, Plurimùm abesse, vel
Maximè, aut Longissimè abesse. Xenophon, ὧν οἰκεῖος
πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπῆν. Cui simile est πλεῖστον ὑπο
λείπεσθαι: quod affertur ex epist. Dionis ad Plat. πλεῖστον
ὑπολείπονται τοῦ καταγοῆν. Interdū cū superlat. vt πλεῖστον
ἀνομοιότατα, Plat. Tim. Aliquando τὸ πλεῖστον, Maxima ex
parte. qua vtitur in signif. Herodianus. Interdū autē
τὸ πλεῖστον est quod Latinè Ad summum. vt, ἢ τὸ πλεῖστόν
γε τεπάρτη, Gal. Aut ad summū quarto. Interdum verò
pro Plurimùm, significāte quod vulgò dicitur Vtplu
rimum, sicut ὅτι πολύ, &c. Sed & τὰ πλεῖστα hac significa
tione vsurpauit Aristoteles, aduerbialiter itidē: ei op
ponens ὀλιγάκις. quū scripsit, πίπτει δὲ ὀλιγάκις μὲ δύο, ὡς ὃ
πλεῖστα ἕν. vbi Plinius vertit, Maiori ex parte. (qui etiã
vsus horum verborum obseruandus est) Illa enim ver
ba reddit istis, Parit maiori ex parte singula oua (quod
nulla alia auis) rarò bina.

ITEM Ἐπιπλεῖστον interdum quidē pro πλεῖστον sim
pliciter, (vt καθόσον ἀνθρώπῳ ὅτι πλεῖστον οἷόν τε) sed in pleri
sque locis vbi coniunctim scriptū inuenitur in qui
busdam exemplaribus, disiungendum potius videtur:
præsertim quum genitiuum habet. Vbi eadem inter
pretatione vtendum censeo qua & in ὅτι πολύ, habē
te itidem genitiuum: nisi quòd positiui loco vtēdum
fuerit superlatiuo, subaudiēdo itidem δίαστημα. vt apud
Thucydidem, ὅπως ἀκούοιτο ὡς ὅτι πλεῖστον τῶν ὁμίλου. at in
ὅτι πλεῖστον ἐξέρχονται apud eundem, pro Lōgissimè pro
grediuntur, tolerabilius videri posit coniunctim scri
ptum. ‖ Dicitur autem & de tempore ὅτι πλεῖστον,
seu ὅτι πλεῖστον, pro In longissimum temporis spatium.
vel Diutissimé. Affertur verò & ἐκ τοῦ ὅτι πλεῖστον ex Thu
cydide, pro Ab æuo longissimo. AT VERO Περι
πλείστου minimè ferri potest: sed disiūctim scribi vbiq;
debet, vt περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, Aristoteli, seu ἡγεῖσθαι, Thu
cyd. Plurimi facere: eodem modo quo dicitur περὶ πολ
λοῦ ποιεῖσθαι & ἡγεῖσθαι, de quibus suprà.

C. Πλειστοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Plurimorum ferax. SICVT Πο
λυφόρος, Multorum ferax.

Πλειστάκις, aduerb. Sæpissime. vt πολλάκις, Sæpe. sed non ita
vsitatum illud vt hoc. Dicitur autem ET Πλειστάκις
sicut πολλάκι pro πολλάκις.

Πλειστα χόθεν, Ex plurimis locis.

Πλειστηριάζω, Plurimo licitor, Pluris liceor quàm cæteri,
apud Lysiã. Vsus est & Themistius, ei adiungēs ὑπερω
νεῖσθαι. Ab Hesychio πλειστηριάσαντες exponitur etiam
πλείονος πωλήσαντες οὗ ὠνήσαντο. Id est, Qui pluris vēdide
runt quàm emerunt. VNDE Πλειστηριασμὸς, οῦ, ὁ, Licitatio eius qui plurimi licitatur, seu pluris quàm
cæteri. Ab eodem Hesychio exponitur ὑπέρθεμα πεσμός.
Tradit autem Budæus, hoc NOM. Ὑπέρθεμα πεσμὸς si
gnificari meliorem allatam conditionem in pacto ad
dictionis in diem. Quum alioqui VERB. Ὑπερθεμα
τίζω exponatur simpliciter, Pluris liceor quàm cæteri.
Quam expositionem sequēdo, fuerit ὑπερθεματίζειν (red
dendo verbum verbo) quod vulgò dicimus quum de
licitatione agitur, *Mettre pardessus*, intelligentes *Mettre pardessus un autre*, vel *pardessus les autres*.

AT Πλειστηρίζομαι, pro καυχῶμαι, id est Glorior, Iac
to me, affertur ex Æschyli Choëphoris.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ου, ὁ, Pontus, Mare. (quam tamē si- A
gnificationē καταχρηστικῶς esse vo
lunt: propriè enim de mari quodam Asiatico dici, de
quo paulo pòst) Odyss. ι, κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. Od.
α, -- πλέων ὅτι οἴνοπα πόντον. Odyss. θ, Πόντον ὑπὲρ πλαγχθείς.
Od. λ, -- ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. Il. λ, ἰοειδέα πόντον
ὀρέγει. Sic Niger pontus, Valer. Flacc. & Cæruleus pon
tus, Virg. & Catullo. Itē Thuc. lib. 4, pag. 130, ὁπότε πνεῦ
μα ἐκ πόντου εἴη. paulo antè πέλαγος dicit. Sic τὸν ἔξω πόντον
πέπλευκε. Item Αἰγαῖος πόντος apud Dionys. De situ orbis,
Ægæum pelagus, Ægæum mare. Necnō Πόντος Ἰκάριος B
apud Hesychium. Et πόντος ἄξενος, (qui postea εὔξεινος
vocatus κατ' ἀφημισμὸν) mare inhospitale, Ammia
no Marcell. vt videbis in Εὔξεινος: sed plerunque appel
latur Pontus euxinus, & de certo quodam mari intel
ligitur, sicut & quum dicitur Ἑλλὴς πόντος. De totius au
tem Pōti forma lege Plin. l. 4, c. 12. vbi etiam de parti
bus eius, nimirum Hellesponto, Propontide, & Euxi
no ponto. At cap. sequenti insulas Ponti recenset: vbi
etiam ait, æstum à Ponto profluētem nunquam reci
procari: sicut & lib. 2, cap. 97, Pōtus semper extrà meat C
in Propontidem, introrsus in Pontum, nunquam re
fluo mari. Alioqui Ponticum mare appellant ipsum
Pontum. Item Pontus dicitur pars Asiæ minoris, à
Ponto rege, vt tradunt nonnulli: cuius regnum conce
dēte Polemone, Nero in prouinciæ formam redegit,
teste Suet. cuius rei meminit & Sext. Aurel. Victor, &
Amm. Marcell. lib. 22. Antè Mithridates id obtinebat.
‖ Interdum dicitur πόντος ἀγαθῶν, pro Tāta bonorū co
pia quanta aquarum maris, aut Ponti. Sic apud Athe
næum lib. 12 de Nino Assyrio, -- ὅσπερ εἶχε χρυσίου πόντον, D
Καὶ πᾶλλα πολλὸν πλέονα Κασσίης ψάμμου. At Homerus
dicit πόντος ἁλὸς pro πόντος seu ἅλς. i. mare. Iliad. φ, v. 59,
-- οὐδέ μιν ἔχεν Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει.

C. Ποντόβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari madefactus, In mare deme
rsus. ποντοβρόχοις ἀπώλεσας, l. 3, Maccab. pro In mare de
mersos interemisti, seu καταπόντισας.

C. Ποντομέδων, οντος, ὁ, Ponti seu maris rex. Neptuni epithe
ton, in Epigr. vbi etiam ποντομέδοντι Πεμπῷ.

C. Ποντοπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pontum seu mare peruadens, Trai
iiciens seu transiens per pelagus, Pontigradus, Mariua- E
gus. Nauis epitheton. Od. μ, Οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. VNDE Ποντοπορέω ET Ποντοπορεύω, Per
pontum gradior, Mare peruado, seu pererro. Odyss. λ,
Τῆς δὲ παντμεσίης τέταθ' ἱστία ποντοπόρησις. Od. ε, Ἑπτὰ δὲ καὶ
δέκα μοῦ πλέον ἤματα ποντοπορεύων. Affertur & ex Plutar
chi Pericle ποντοπορεῖν itidem pro Mare percurrere,
Per mare iter facere, Traiicere.

C. Ποντοποσείδων, Pōticus, Neptunus. Pōti (.i. maris) rex Ne
ptunus. seu πόντος ποσείδων, vt dicitur Ἱππο ποσείδων pro
Ποσείδων ὁ ἵππιος. Aristoph. Pluto, Ὦ ποντοποσείδον ἠδὲ θεοὶ F
πρεσβυτικοί. At quidā putantes πόντος ibi ὑπεπικὸν esse,
vt & ἵππος, acceperunt ποντοποσείδον pro μέγιστε Πόσείδον.

C. Ποντοχαρυβδις, Pontica charybdis, Ponti seu maris vo
rago. Hipponax apud Athen. lib. 15, Μῶσά μοι Εὐρυμέ
δοντ' ἄδ' ἡς τὸν ποντοχαρυβδιν. sic autem appellat eum ab
insatiabili voracitate.

C. Διαπόντιος, ου, ὁ ἡ, (nam comp. istud hic collocādū po
ti⁹ quàm post πόντιος) vt διαπόντιος πλέω vel πέτομαι, Per
mare nauigo aut volito, Mare naui alisve traiicio. A-
pud Plutarchum in Erot. ὁ δὲ σὺς (nimirum ἔρως) ἐκ Κι
λικίας Ἀθήναζε λαμπρὰ κυκλώσας πτερὰ διαπόντιος πέτεται. G
Sic apud Athenæū libro 4, ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος, ma
re peruolitat, seu Volitat per mare. Synes. De insomn.
ὡς ὅτι τῶν διαποντίων πλεόντων, in iis qui per mare nauigant. Item διαπόντιος πόλεμος, & διαπόντιος θραπία, Bellū
quod mari traiecto geritur, Expeditio per mare. Thu
cydides lib. 1, Χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι. Plu
tarchus Alcib. ὡς δ' Ἀλκιβιάδου θραπεύοντο διαπόντιον καὶ
μακρὰν θραπείαν. Sic Xenophon Hellen. 6, ἄπ καὶ διαπον
τίου τῆς θραπείας οὔσης. Gell. dicit Prælium maritimum. H

C. Μυχοπόντιον specus, Vbi recessus cauus & vorago pōti
est, qualis ferè ἡ ποντοχαρυβδις. Ammian. Marcell. lib. 22,
Vltra hæc loca Acherusiū specus est, quod accolæ μυ
χοπόντιον appellāt. De quo Iul. Polyhistor, capite 55, de
ora Pontica, Proximus inde Acherusius specus. quem

foraminis cæci profundo adusque inferna aiunt pate- A
re. Est tamen & Italiæ quædam palus Acherusia, propo
Puteolos & Cumas: -qua fama est Acherontis ad vn
das Pandi iter, cæcas stagnāte voragine fauces, & hor
rendos aperiente telluris hiatus, vt Valer. Flacc. lib. 4
Argon. ait.

C. Προποντίς, ίδος, ἡ, Propontis: mare illud quod ante Pon
tum Euxinum est, Byzantio adiacēs, vt Suidas scribit.
Vide & Plinium lib. 4, cap. 12. Pompon. Mela, l. 1, Qua
diffunditur, alia alis locis cognomina acceptat. Vbi
primùm se coarctat, Hellespontus vocatur: Propon
tis, vbi expandit: vbi iterum presit, Thracius Bospo
rus: vbi iterum effundit, Pontus Euxinus: qua paludi
committitur, Cimmerius Bosporus. Eust. dicit τόμα
πόντου ipsam προποντίδα dici à Dionys. in lib. De situ or
bis, vt & in oraculo quodam, Ἀκτὴς Θρηϊκίης ὑψηλὸν παρ'
ἄκρον τόμα πόντου. vicinam autem esse Byzantio: quod
& Suidas tradit.

Ποντικὸς, ῆ, ὁ, Marinus, Pelagicus. ‖ Item Ponticus, Qui
est è Ponto. vt apud Athen. lib. 6, ὁ Ποντικὸς τύραννος. Plu
tar. Lyc. πνὰ τῶν Ποντικῶν βασιλέων, Regum Ponti. Sic A-
then. rursum lib. 1, Ποντικὰ ἔθνη. vt apud Florum l. 3, c. 5,
Ponticæ gentes ad septentrionem in mare sinistrum
iacent, à Pontico cognominatæ mari. Ibidem Pontici
dicit pro Ponticæ gentes. Item Ποντικοὶ μυες, Pontici
mures, Plin. l. 8, c. 37, apud quem & Pontici pisces, Pon
ticæ anates, Ponticæ gemmæ, Pontica cera, Ponticum
triticum. Item & Ponticæ nuces, lib. 15, cap. 22, In Asiã
Græciamque è Ponto venēre, & ideo Ponticæ nuces
vocantur. Athen. lib. 2, Ποντικὰ κάρυα appellat, qui me-
minit & Ποντικῶν τειχῶν, lib. 6.

Πόντιος, ου, ὁ, Marinus. vt πόντιε δαίμον. qualis est Neptunus
inter alios, qui eā ob rē & ποντομέδων & Ποντοποσείδων,
necnō Πόντιος Ποσείδων, vt ἵππιος, Aristoph. Et πόντιον τόμα, os ponti seu maris. Nisi specialiter pro Propontide
accipiatur, quam Dionys in l. De situ orbis Πόντου τόμα
appellat. At ποντία ἁλς dictum volunt de interiore mari, vt sit τὸ ἐνδότατον μέρος θαλάσσης. Necnon ποντίας νῆας
Euripides dixit quas Homerus ποντοπόρους, mariuagas,
seu fluctuagas. Item πόντια ῥάκη apud Hesychium, ἀστό
γοι, siue τὰ τοῦτων ἀπερείσματα. (nam à petris marinis,
quibus adhærent adnatæ, auelluntur & abstrahuntur)
apud quem LEGITVR ET Ποντινοὶ, ἀστόγοι. ‖ Itē
Maritimus, θαλασσαλάσσιος, vt Sophoclis schol. exponit
in Philoct. pag. 386 meæ edit. -- ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρυ
σῆς κατόρον δεῦρο ναυβάτης τόλῳ. In v.l. habetur ET IAM
Ποντία, ας, ἡ, Marina superficies.

Ποντιάς, άδος, ἡ, Marina idem cum ποντία. vt ποντιὰς αὔρα
apud Eurip. & Aristoph.

Ποντόθεν, E mari, E pelago. Iliad. ξ. Οὔτε θαλάσσης κῦμα πόσον
βοάα ποτὶ χέρσον Ποντόθεν ὀρνύμενον ποιεῖ βορέαο. Alibi au- F
tem pro hoc Ποντόθεν DICIT Ἐκ ποντόφιν, E ponto, E
mari. Odyss. ω, Ὡς κεν τηλεφανὴς ὀκ ποντόφιν αὐδράσιν εἴη.
Est autem in ΗΟC Ποντόφι adiectio illius particulæ φι
quæ in Κεφαλῆφι & Νδυῆφι, & similibus.

Ποντίζω, F. ίσω, In pontum mergo. Cuius tamen nulla affe
runtur exempla. AT COMPOS. Καταποντίζω vsi
tatissimum est, significans In pontū seu mare demer
go, Submergo. Athen. l. 10, ἐνδήσας εἰς σάκκους καταποντί
σαι πόν ποσὶν ἀφεσέπαξε. Sic Plut. De orac. Pyth. ἀπέκτεινε, καὶ τὸ
σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν. Item pass. voce &
signif. apud Matth. 18, καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλά
σσης, demergatur in profundum maris. VNDE Κα
ταποντισμὸς, ῆ, ὁ, Demersio in pelagus, Submersio. ET
Καταποντιστὴς, ῆ, ὁ, Qui in pōti aquas demergit, Qui ma
ris aquas subire cogit. Isocr. Paneg. καταποντισταὶ τῶν θα
λάττων κατέχουσιν. quales sunt prædones marini, qui ca
ptos expoliatósque homines in mare demergunt. Itē
καταποντιστὴς ἄνεμος, vētus qui nauē abreptam præcipi
tat & submergit. Syn. ep. 57, καταποντιστὴς ἄνεμος ἅρας ὤσειν
εἰς μέσον τὸ πέλαγος. Eiusdem cum Καταποντίζω signi
ficationis EST Καταποντόω, ῶ: vnde apud Herodotũ
καταποντῶσαι. Vtitur & Philo De vita M. lib. 1, Τοὺς δὲ τὰ
τμήματα τῶν πλοίων αὐτῶν ἅρμασι καὶ ἵππεσι καταποντοῦ.
vbi Turn. vertit Obruunt. Sic apud Athenæum l. 14,
ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, καταπόντωσε.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Purpura. genus conchæ marinæ, de qua lege Plinium lib. 9, c.36, & sequentibus: itē Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 25. Exemplum habes in Κηκιάζω. ‖ Item πορφύρα dicitur pannus liquore purpuræ tinctus, Vestis purpurea. de quo liquore hæc scribit Plin. l. 5, cap. 15, Florem illum tingendis expetitum vestibus, in mediis habēt faucibus. Liquoris hic minimi est in cādida vena, vnde pretiosus ille bibitur nigrātis rosæ colore sublucens. Vide & cap. 38, & 39, vbi mentio fit purpuræ violaceæ, purpuræ rubræ Tarentinæ, & purpuræ Tyriæ dibaphæ, quòd bis tincta esset, veluti magnifico impendio. Plutar. Apophth. φερεφερομένης τὴν πορφύρας ἀυτῷ καὶ τὸ δίβαφον δήματος. Aliquātо antè de Antigono, εἷς ἢ πορφύραν, φαιὸν ἱμάτιον αὐέλαβε. Idem Sympos. 6, πορφύραν φορέσας. Herodianus lib. 1, πλὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, solennem purpuram. Idem lib. 2, πλήν τε βασίλειον πορφύραν περιβαλόντες καὶ τὰ λοιπὰ τῆς στεφανίου πομπῆς. Item Luc. in Demon. ὀδὴ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα. vt Latus clauus in prætexta apud Romanos.

C. Πορφυροβάφος, ου, ὁ, Qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam. Poll. l. 7, ὁ δὲ καταβάπτων αὐτὰ, πορφυροβάφος. AT Πορφυρόβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purpureo colore tinctus seu imbutus. Athen. l. 2, ὧν φρυγιαῖς πορφυροβάπτοις.

C. Πορφυροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Purpuræ speciem gerens, Purpureo colori similis. Euripides, πορφυροειδὲς δ' ἅλα, Per mare nigricans in modum purpuræ. Nam secundum Plin. rubens purpuræ color nigrante deterior.

C. Πορφυρόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui purpureo caule est.

C. Πορφυρομιγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Purpuræ permixtus. Polluci l. 7, cap. 13, de vestium generibus, πορφυρομιγὴς ἐσθὴς καὶ χλαμὺς ἐστὶ οὗ ἡ σπουφαῦλος πορφύρα, sed quæ τῇ ὀξείᾳ φαιῷ οὔσῃ κατ' ἀρχὰς ἐμέμικτο.

C. Πορφυρόπωλις, ιδος, ἡ, Quæ purpuras vēdit, (intelligendo de conchis) vel potius, Quæ purpuram vendit, id est lanam aut vestem purpureā. Suid. ἡ τὰ πορφυρᾶ πωλοῦσα. Vtitur Lucas Act. Apost. c. 16.

C. Πορφυραυθής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui purpureo flore est.

C. Ἀκροπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In extremitate vel in summitate purpuram habens, vel In extremitatibus & limbis. vt vestimenta quorum fimbriæ & limbi sunt purpurei.

C. Ἀπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla purpura insignis, Purpura nō amictus. vt Plutar. ἡ χωὶ ἄχρυσος καὶ ἀπόρφυρος καὶ ἀφελὴς πάρεστι. cui apud eundem in Sympos. 6 opponitur ἡ χρυσὸν φοροῦσα καὶ πορφύραν. Ex eodem, ἀπόρφυρον ἱμάτιον, Vestis quæ purpureo liquore tincta non est. vel Toga sine purpureo clauo, Vestis cui ora purpurea non est addita.

C. Διαπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex quo aliquid purpurei coloris pellucet, Quem aliquid purpurei coloris velut intercipit. vt διάλευκος. Bud. tamen vertit Purpureus, in hoc loco Dioscoridis, ἐν τῷ ὑπολεύκῳ διαπόρφυρον, ex albicāte purpureum.

C. Ἐμπόρφυρος oppositum τῷ ἀπόρφυρος, & significans vel Indutus purpura, vel Imbutus purpureo colore, Purpureus. Budæus interpretatur non solùm Purpureus, sed etiam In purpuram vergens, In purpureum colorem inclinans, apud Diosc.

C. Ἐπιπόρφυρος, Accedens ad purpurā, vt Gaza vertit apud Theophr. Hist. pl. l. 4, χρῶμα δ' ὀλιγοπόρφυρον ἀμφοῖν. Bud.

C. Περιπόρφυρος, Purpura amictus, Prætextatus. Plutarchus Publicola, ὁμήροις ἐδωκαν ἐξ ἀυπαίδων περιπορφύροις δέκα, obsides dederūt ex genere patricio prætextatos decem. Et, ἡ περιπόρφυρος ἐσθὴς, Prætexta: itidémque περιπόρφυρος πίλεννος apud Plutarchum, quod Romuli gestamen fuisse dicit. At Plinius libro 9, cap. 39, Purpuræ vsum Romæ fuisse sēper video, sed Romulo in trabea. Nā toga prætexta & latiore clauo Tullum Hostilium è regibus primum vsum Hetruscis deuictis, satis cōstat. Sæpe sine adiectione, ἡ περιπόρφυρος, subaudiendo ἐσθὴς vel πίλεννος. Athenæus lib. 14, de censoribus Romanis, πλὴν περιπόρφυρον ἐν δεδυκότες. Plutarchus in Problem. Rom. διὰ τὴ περιπόρφυρον ὁ δήμαρχος οὐ φορεῖ, τῶν ἄλλων ἀρχόντων φορούντων. Sic apud Liuium, Prætextis purpura togis vti. Et frequenter, Prætexta insignis pro Prætextatus. Vide Τραβέα.

C. Ὑποπόρφυρος, Aliquatenus purpureum colorem referēs, Leuiter purpureus.

Πορφυρόεις, εντος, ὁ, Purpureus, Purpuram referens. Fœm. Πορφυρόεσσα, & per CONTRACT. Πορφυροῦσα, quod insulæ quoque est nomen, vt videbis in Πορφυρεῖς.

Πορφύρεος, ET Πορφυροῦς per cōtractionē, Purpureus. Od. τ, Χλαῖναν πορφυρέην ἔχε. Odyss. υ, ὀν δὲ θρόνοις ὑπεπίπτοσ τάπητας βάλλετ' πορφυρέους, tapetes purpureos: vt torus purpureus apud Ouid. Il. ω, Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες. Il. θ, Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων. Ath. l. 12, ἱμάτια ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ. Aliquāto pòst, ἐοῦσῆ τις ἔχων πορφυρᾶς ἐχούσας πτυχάς. Et l. 5, ὀν πορφυρᾶς χλαμύσι. Et Xen. Pæd. 8, χιτῶνα ἔχων πορφυρῆν μεσόλευκον. Et πλόκαμος πορφυροῦς apud Luc. Necnō πορφυροῦν ἀνθος, Flos purpureus, Diosc. lib. 1, cap. 136. Præterea πορφυροῦν σῶμα, πορφυραῖ παρειαὶ, πορφυραῖ γνάθοι, vt Os purpureū, Horatio: Genæ purpureæ, Ouidio: Pudor purpureus, Senecæ. Apud Athen. lib. 13, πορφυρέα ὑπὸ σώματος ἱέντα φωνὰν παρθένος. Paulo antè, λάμπει δ' ὅτι πορφυρέαις παρειῶν φῶς ἔρωτος. Ibidē tamē quidam dicit Phrynichum παῖς γνάθους τὸ καλὸν non rectè vocasse πορφυρέας: quoniam nimirum εἰ ὁ ζωγράφος χρώματα πορφυρέα ἀναλείψειε πυδὶ τὸ παιδὸς παῖς γνάθους, οὐκ ἀν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. Item apud Homerum πορφύρεον αἷμα, vt Iliad. ρ, αἷμα δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. Quò respexit Pliniusl. 9, cap. 38, vbi ait, Laus ei summa color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemque suspectu refulgens. vnde & Homero purpureus dicitur sanguis. Apud eundem πορφυρεὸς θάνατος, & πορφύρεον κῦμα: vbi itidē intelligendū de purpureo colore nigricante. Iliad. ε, — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλάβε πορφυρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Od. ι, — κῦμα δ' ὄπιθε Πορφύρεον μέγα δῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. COMPAR. Πορφυρώτερος, Magis purpureus. Diosc.

Πορφυρεύς, ου, ὁ καὶ ἡ, idem: vt ποφύρεος ἐσθὴς, apud Suidā.

Πορφυρόλς, εως, ὁ, Purpurarius. Pro eo qui purpura tingit, affertur ex Alexādro Aphrodiseo. Accipitur potius pro eo qui purpuras venatur. Sic Luc. πορφυρεοὺς ἑαυτὸν πορφυροῦσι συγκατιδύεται. Idem ἀπαγγεῖ dicitur. ET VERB. Πορφυροῦω, Purpuras venor. VNDE Πορφυρευτής, οῦ, ὁ, idem qui πορφυρεύς. Poll. lib. 7, cap. 30, πορφυρεῖς, πορφυρᾶς, σπογγοθήρας. VNDE Πορφυρυπικός, ου, ὁ, Pertinēs ad purpurarum venatorē seu venationem. ET Πορφυρυπικαὶ σέραι apud Euripidem, Casæ eorum qui purpuras venantur. Et πορφυρυπικὴ subaudi τέχνη, (vt σπογγοθηρευτικὴ) Scientia venandi purpuras. Poll. ibidem.

Πορφύριον, ου, τὸ, Parua purpura. Gaza vertit Purpurula apud Aristotelem Hist. anim. lib. 5, cap. 15, vbi legitur πορφύρια μικρά. ‖ Tradunt apud Theophrastum esse & floris nomen, vocarique à Plinio purpuream, l. 21, c. 11, Florum prima ver nūtiantium alba viola: tepidioribus verò locis, etiā hyeme emicat: postea quæ appellatur purpurea: proximè flammea, quæ & phlox vocatur. Apud Theophraft. tamen Hist. plant. lib. 6, cap. 7, quo remittunt, vocabulum id non reperi. & haud scio an confictum sit. potius enim ποιφυροῦν ἴον diceret sicut φλόγινον, id est violam purpuream, vt flammeam. Ex Plinii autem verbis apparet scribēdum esse ἅμα δὲ τῷ λευκοίῳ, ἡ μικρόν τι ὕστερον, pro ἅμα δὲ τῷ ἴῳ ἡ μικρ.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, Purpurea vestis. vbi subaudiri potest ἐσθὴς. Xenophon Pæd. 8, οὐδὲν φεῖδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίων. ὅτι φοινικίδων, οὔτε καρυκίνων ἱματίων. Athenæus libro 12 ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα. Et lib. 4, πορφυρίδα ἔχουσαι χρυσᾶ κράσπεδα. Itidem Lucianus in Hermot. πορφυρίδα μεταμφιάσωμαι. Et in Nigr. πορφυρίδας ἀπέδυσαν αὐτόν. Et in libro De scribēd. Hist. ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι. Sic & πορφύρα vsurpatur: ac sicut πορφύρα βασίλειος dicit Herodian. lib. 2, sic idem eodē libro, ἡ βασίλειος ὑπεδέξατο πορφυρὶς, imperatoria purpura suscepit, Commodū videlicet in lucē editum. ‖ Item Auis nomē, in Πορφυρίων. ‖ Itē insulæ nomē apud Plin. quam Nisyron antè dictā fuisse ait. Sic Eust. p. 318, eandem Nisyron ait nominatam fuisse πορφυρίδα, ὀνὸ τῆς ἐν αὐτῇ πορφυρίων. Idem tamen Plin. alibi & Cythera ait vocata fuisse πορφυρίδα. quæ Eust. quoque πορφυροῦσαν nominata tradit διὰ τὸ κάλλος τῆς ἐν αὐτῇ πορφυρῶν.

Πορφυρίτης, ου, ὁ, Purpurans. πορφυρίτης λίθος, Lapis in modū purpuræ rubēs. Pl. l. 36, c. 7, Rubet porphyrites in eadem

Ægypto: ex eo candidis interueniētibus punctis leuco-stictos nominatur. FOEM. Πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, Nigricans in modum purpuræ, Purpuræ nigricantis speciē gerens. vt Porphyritis ficus apud eundem l. 15, c. 18.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, Porphyrio: auis nomen apud Aristot. Hist. pl. lib. 8, cap. 6, & apud Plin. cuius esu interdictum Iudæis, Leuit. 11. Vide & Athen. lib. 9, vbi inter alia ex Aristot. tradit πελαγόπουλα αὐτὸν ἔτι, ἐχάν τε χρῶμα κυανέον, σκέλη μακρά, ῥύγχος ἠρεμὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν, μέγεθος ἀλεκτρυόνος. Ibidē ait Callimachum in lib. De auibus discrimen facere inter πορφυρίωνα & πορφυρίδα, vtpote qui ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμεῖται. Eustathius πορφυρίωνα nominatū scribit διὰ τὸ τὸ ῥύγχος φοινικοῦν, à purpureo rostri rubore. Plinius quoque lib. 10, c. 46, testatur rostra eis & prælōga crura rubere. ‖ Est & piscis quidā teste Hesych.. ITEM Πορφυρίωνας in vulg. lex. traditur auis nomen esse. quod suspectum habeo.

Πορφύρω, Purpureo colore perfundo, Purpureo rubeóq; colore illustro. Nonn. πορφύρων χείματα πόντῳ Ὄρθρος. vt & ipsa aurora ab eodem dicitur πορφύρειν, purpureo rubere colore. ‖ Sæpius neutrali signif. ponitur pro Purpuro, i. Purpureo colore nigrico, vel rubeo: vt apud Colum. Purpurans viola, & vicissim apud Plin. Purpura violacea. Luc. ὑακίνθοις τὸ καλὸν αἰθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. Oppian. De venat. l. 3, πορφύοντα καὶ αὔθεσι μαρμαίροντα. Et Epigr. l. 7, πορφύρων βύσσις, Purpurās racemī, seu purpureus. vt Ouid. Metamorph. 13, Sunt auro similes longis in vitibus vuæ, Sunt & purpureæ. Id autē plus est quàm Pictæ. nā purpurant maturæ, vel maturitati proximæ: at quū sunt pictæ (quas & αἰόλεσθαι dicit Hesiod.) τῆς πεπαίσεως tantùm initiū habēt. ‖ Item mare fluctuās πορφύρειν dicitur. Sic Cic. Quid à mare nónne cæruleum, aut eius vnda quum est pulsa remis, purpurascit? Et Epigr. libro 2, — οὐδὲ θάλασσα Πορφύρει, Purpurascit & fluctuat. Sic Iliad. ξ, Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κῦμα κορῷ. vbi Eustathius exponit, μελαίνηται: addens, eadem metaph. ab eodem poeta vsurpari τὸ καλαίνειν, deriuatum à κάλχῃ synonymo τῷ πορφύρα. Sic & πορφύρεον κῦμα, quod nigricantis purpuræ speciem gerit. Rursum Epigr. l. 2, pass. voce, Εὐδία μὴν πόντος πορφύρεται, Placidè purpurascit, Placidis fluctibus nigrescit. Basil. quoque in Hexaem. pag. 32, dicit mare πορφύρουσαν χρόαν ἡ κυανοῦν τοῖς ὁρῶσι περιβάλλειν. Sicut verò metaphor. animus quoque dicitur κυμαίνειν quum concitatus & perturbatus est, (vt & Latinè Fluctuare atque Æstuare, trāslato verbo à mari) ita & πορφύρειν. Odyss. δ, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. Vbi Eustathius exponit, ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο. Non semper tamen βαθὺν τάραγμὸν hoc πορφύειν significat, sed interdum & ἠρεμαίον: vt quum ait, Εὐδία πορφύροντα.

Πορφυρέω, ῶ, Purpuro (idem cum πορφύρω) seu Purpureo colore rubeo. Nonn. πορφύρεον ἠώς, purpureo fulgore rubebat. Sic & Ouidius Purpuream aurorā dicit, & Virgilius, Purpureū lumen ætheris. Aliàs & ῥοδοδάκτυλος ἠὼς dicitur à roseo rubore, quē Seneca purpureum ruborem appellat. Rursum Ouidius, Patefecit ab ortu Purpureas aurora fores. Et Virgilius, — quumprimùm crastina cælo Purpureis inuecta rotis aurora rubebit. Item, — æthere ab alto Aurora in roseis fulgebat lutea bigis. Igitur eodem modo πορφυρεῖν aurora à Nonno dicitur quo ab Homero VOCATVR Ῥοδοδάκτυλος.

Πορφυρίζω, Purpuram colore refero, Purpureū colorem repræsento, vel imitor, Purpuro: vt Columella dicit Purpurans viola. Dioscorides libro 3, cap. 44 de thymo, ἔχον ἐπ' ἄκρου κεφάλια αἰθοῖς πορφυρίζοντα. Plin. de thymo nigricante dicit, Alterum nigrius, florisque nigri. Idem enim testatur & purpuram nigricare, immò rubentem colorem purpuræ nigrante esse deteriorem.

C. ΕΠΙπορφυρίζω, Ad purpurā accedo, Ad purpuram inclino. Dioscor. οἰνῶν δὲ καὶ ὡς ἀπὸ αὐὰ μέσον ὂν τὸ αἴθος ὅτι πορφυρίζει. Aristoteles, καὶ τὸ τούτης τὸ μὴν αἴθος ὅτι λευκὸν, ὅτι πορφυρίζον, ὁ δὲ καρπὸς ξανθός.

C. ΥΠΟπορφυρίζω, Aliquatenus purpuro, Paululum refero purpuram.

ΠΟ'ΣΟΣ, ου, Quantus? interrog. Aristoph. πόσον δίδως; Quātum das? Quantum pendis? Frequens est genitiuus πόσου inter emptores & cō ductores, vt Latinum Quanti pro Quanto pretio. Xenophon Pæd. 3, πόσου αὐ πρίαιο ὥςπ πὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; quanti redimeres vxorem? Pro quo ibidem, ὅτι πόσῳ; Plato Apolog. πόσου διδάσκει; ad quæ respōdetur, πέντε μνῶν. Itidem apud Lucianum in Vit. auct. ἀγοράζω quærenti, πόσου δέ ἐστι; Quanti pretii est, Quanti venit? respondet Mercurius, εἴκοσι μνῶν. vt apud Terentium, Quanti emit? viginti minis. Item sine verbo apud Athenæum lib. 6. — πόσου Ὀλοβρᾶξ; respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Interdum autem habens similem vsum ei quem πόσου habet ibi cum πείαιο, dicitur ὅτι πόσῳ, vt paulo antè docui: velut apud Xenophontē Pæd. 3, ὅτι πόσῳ αὐ ἐθέλοις πὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι ὅπ σκυθρωπεῖς, Quātī velles vt, Quātī redimeres vt? &c. Sic Plato, ὅτι πόσῳ αὖ τις δέξαιτ' αὖ ὑμᾶς, Quæ Cicero sic, Quanti tandem æstimatis? Item, μέχρι πόσου; In quantum? Quousque? Quonamusque? Item plur. num. Xenoph. Pæd. 3, πόσα αὖ μοι χρήματα δοίης ὥςπ ἢ γυναῖκα ἀπολαβεῖν; pro quo Latinè potius Quantam pecuniam, Quantam pecuniæ vim. ‖ Pro Quantus accipitur & citra interrogationem, aut saltem in minimè directa interrogatione, vt & πόσος. tunc autem est relatiuum τῷ πόσος. vt μέχρι πόσου, In quantum, Quousque, Quonamusque. Apud Gell. lib. 1, cap. 3, εἰ δεῖ βοηθεῖν τῷ φίλῳ τῷ δίκαιον, καὶ μέχρι πόσου καὶ ποῖα, An contra ius contrave morem faciendum pro amico sit, & in qualibus & in quibus causis & quémnam adusque modum, Quonamusque debeamus contra legem cōtráque ius pro amico progredi. Vtroque enim modo ipse interpretatur. Sic τὸ πόσον dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas: vel potius τὸ ποσόν. ‖ Interdū DICITVR Πόσος πς, vacāte particula πς, vt & in ποῖός πς: idque tam in interrogatione quàm citra interrogationem: itidem pro Quantus. Isocrates, πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν, Quātam. Quo ferè modo Cic. Pro Deiot. Cuius tanti sceleris fuerit. Aristoteles in Probl. sect. 5, διὰ τὴ πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν ὁπόσοι πς, ἢ ὅταν εἰδότες. Itidem lib. 7 Polit. B.

Πόσοι, Quot? vt apud Plutarchum in Apophth. πόσοι εἰσὶ Σπαρτιάται; respondet Lacon, ἱκανοὶ τοῖς κακοῖς ἀπαμύνειν. Quot sunt? tot quot sufficiant arcendis improbis. Item cū δὴ ὅτε apud Demosth. πόσοι δή ποτε ἦσαν; quótnam tandem erant? Pro Quot accipitur & in minimè directa interrogatione. Latinè dicitur etiā Quàm multi. vt apud Saluft. Immane dictu est quāti & quàm multi mortales postea ad Pompeium discesserint. ‖ Exponitur etiam Quotus. ITEMQVE Πόσος πς pro Quotus accipi tradunt. NECNON Πόσ' ἅπα, (vt ποῖ' ἅπα) Quótnam? Aristot. in 4 De cælo, φανερὸν ἔσται καὶ πόσα ἅπα καὶ ποῖ' ἅπα ὄντα. Idem addit & δή, in 5 Ethic. πόσ' ἅπα δὴ ὑποδήματα; quótnam? Ex hoc autem Πόσος significante Quot, COMPOS. Ποσῆμαρ, Quot dies, seu Per quot dies, Quot diebus, ὅτι πόσας ἡμέρας, seu πόσας ἡμέρας. vtroque enim Eust. modo exponit, Il. ω, — ἀβρεκέως καὶ πάλεξον Ποσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα; Existimatur etiā poni pro Quoto die, vt αὐτῆμαρ, Hoc ipso die, ὀνῆμαρ, Nono die. vt fit à πόσος signif. Quot. à quo DERIV. ET Πόσος, Quotus? cui respondent, ὀλιγοστός, πολλοστός, item πεζῆτης, δεύτερος, & quæ sequuntur. Apud Xenophontem Pæd. 4, καταπόνησον πόσῳ αὐτῆς μέρει πάντα μαχόμενοι νενικήκαμεν. VNDE Ποσημόριον, Quota pars? Quotæ partis? cui respōdet, ποσημόριον, πεπρωτημόριον, & similia. ITEM Ποσαῖος, Quoto die, Quot diebus, Quot dierū spatio. Xen. P. 5, p. 76, ποσαῖος αὖ σὺ πὴν σραπυμαπ ἐκεῖσε ἀφικοίμην; respōdet Gadatas, οὐκ αὖ δίγαιο μεῖον ἢ ἐν ἑξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐνθεῖν πρὸς πὴν ἐμὴν οἴκησιν. Itē ποσαῖος πάρει; Quādiu est ex quo huc venisti? Quot dies elapsi sunt ex quo aduenisti? Diog. Laertius p. 278, πισαῖος πάρει ἀπὸ τοῦ ἔρχεσθαι; verba Diogenis ad quendam qui de meteoris differebat. Ex eodem πόσος significante Quotus, DERIV. Ποσαπλάσιος, Quotuplex? cui respōdetur διπλάσιος, τριπλάσιος, πολλαπλάσιος, & similia. AT Ποσαπλῶς Suid. & Hes. exp. πολλαχῶς, ἀναριθμήτως.

Suidas etiam ποσαχῶς. In v. l. HABETVR ET Ποσαπός, οῦ, Quotus: ET Ποσαπῶς, Quàm multipliciter, ποσάχως, sed sine exemplis. Ab eodem Πόσος sunt & ADVERB. Ποσάκις, Quoties. quo Plato vtitur epist. 7, & Matth. Euāg. At numerus ποσάκις πόσος ποσάκις dicitur Quoties quot? quoties, vel Numerosè numeratus numerosè. ITEM Ποσαχῇ, Quot in locis? ET Ποσαχῶς, Quótnam modis? Aristot. At Hesychius exponit nō solùm κᾷ πόσοις ϐόποις, verumetiam πολλαχῶς, id est Multis modis. Hæc autem pertinent ad eam quantitatem quam dialectici discretam appellant.

ATVERO Ποσός, Aliquantus, Aliquantulus, Certæ cuiusdam quantitatis. Et ὀλίγα ποσόν, Aliquantum, Ad certam quantitatem & mensuram. vt ὀλίγα ποσὸν ἐψηθείς. quod alias redditur Aliquantulum decoctus, Leuiter decoctus. Itidem pro Aliquantulum accipit Bud. apud Luc. νῦν δὲ αἱ ἔρχονται μὴν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ πρὸς ἔρχονται ὀλίγα ποσόν, οἱ μὲ ὀλίγα ποσὸν ὀλίγον, οἱ δὲ ὀλίγα πλέον. Nisi malis Aliquousque, Ad certum quoddã spatium. Sæpe additur & πς, vacans tamen alioqui ea particula. vt apud Herodot. ποσόν τι, Certa quantitas. Sic Gaza ποσῷ τινι χρώμενος οἴνῳ vertit, Certa quadam vini mensura. Item τὸ ποσὸν dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas. Aristoteles De part. anim. libro 3, cap. 5, ἡ δὲ ὑφολὴ δίδοσι καὶ τὸ πρὸς ποῦ καὶ πρὸς ποιῶ. Vbi Gaza, Quantitate & qualitate, Modo & genere. Item κᾷ τὸ ποσὸν, Ratione quantitatis, Ratione modi. Aristot. Polit. 5, εἰ μὴ μόνον κᾷ τὸ ποσὸν ἀλλὰ καὶ κᾷ τὸ ποιὸν αὐξάνοιτο πρὸς τὸ ἀνάλογον. Item εἰς τὸ ποσὸν, ad quãtitatem. VNDE Ποσῶς, Aliquantulum, Aliquatenus. vt ποσῶς σύφων. quod expon. etiam Leuiter. sicut ὀλίγα ποσὸν itidem nonnullos reddere Leuiter, paulo antè annotaui.

C. Ἄποσος, ό, ὸν ἡ, Quantitatis expers: vt ἄποιος dicitur qui qualitatis expers est. Hesychius Ἄποσον exponit τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπίπτον: Suid. etiam ἄμετρον.

Ποσότης, ητος, ἡ, Quantitas: mensura modúsque vniuscuiusque rei. Vitruu. lib. 1, cap. 2, Hæc (Ἕξις videlicet, id est ordinatio) componitur ex quantitate, quæ Græcè ποσότης dicitur. Quantitas autem, est modulorum ex ipsius operis sumptione, singulisque membrorum partibus, vniuersi operis conueniens effectus. Vide & Ποιότης.

¶ Ὁπόσος, ό, Quantus: relatiuum τοῦ πόσος & πόσος: in metro autem DICITVR Ὁππόσος quoque. Odyss. ξ, Εἴπης ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀείσας. (vbi reddere etiam queas Quot quantáque) Philostr. in Heroic. ἦσαν ὁπόσην εἶπον ἀπεπρίευσε, insulã quantã dixi. Itē aliquis interrogat ὁπόσου veneat aut redimatur aliquid. Apud Ath. l. 6, — πρὸς ἐλθὼν ἤρετο Ὁπόσου, quanti veniret. Vbi subaudiri potest ὀδοῖ, vt in simili loco quem in Πόσος citaui. Xen. Pæd. 3, λέξον μοι ὁπόσου αὖ πρίαιο ὥστε πῶς μανθάνοις ἀπολαβεῖν. Affertur præterea ὁπόσον ὀδοῖ, Quãtum valet. At ὁπόσον πλείστη, quanta maxima. quo vtitur Gaza apud Ciceronẽ, imitatus Xenoph. qui in Œcon. dicit, λαβόντες ὁπόσον δύνανται πλεῖστον, ἀγόρασον αὐτὸν ὀβολῷ τῆς θαλάττης. Adduntur interdum particulæ ὁῶν, ὁήποτε, πεοῶν. Nam DICITVR Ὁπόσοεοῶν, ET Ὁπόσοτε ὁήποτε, ET Ὁπόσοτεοῶν, pro Quantuscunq;, Quantusuis, Quãtuslibet. vt ὁπόσονοῦν χρόνοι, Quãtumuis tẽporis. ὁπόσον δὲ βάρος, Quantumliber graue pondus, Aristot. Item Demosth. ὁπόσῳ ὁήποτε ἀργυρίῳ καθαρὸς τὴν ἀγορὰν. Et Lysias, ἀναπωμένῳ αὖ ὁπόσον νοεοῶν πριάμενος παρ' αὐτοῦ ἀπελθόμην, Quãticũque emẽtes, Quantolibet pretio. Ὁπόσος pro Quantuscunque capitur præcedente etiam ἄλλος. vt apud Greg. καὶ πῶς εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπεύει, πῶς τε ἄλλοι ὁπόσοι, καὶ πῶς ἐν τοῖς ὀπισθολιμαίοις σωθήσεται, tum aliam quantãcunque, tum &c. ‖ Sicut verò πόσοι discretæ quoque quantitatis significatiuum est, ita etiam Ὁπόσοι significans Quot. Xenophon Pæd. 4, pag. 64, ἤρξαντο συμμάχοις οὐχ ὅσοις σὺ ἔπεισας, ἀλλ' ὁπόσοις ἐγὼ πλείστοις ἐδυνάμην. vbi ὅσοι & ὁπόσοι eadẽ significatione vsurpauit. Demosthen. in Mid. αὖ τε δεκάσεις, αὖ τε χιλίους, αὖ θ' ὁπόσους αὖ ἡ πόλις καθίσῃ. Item ὁπόσας δὴ, pro Aliquot, Nescio quot. vt ὁπόσας δὴ ἡμέρας ἀποστῆν, Nescio quot dies à cibo abstinere, Aliquot dies. Bud. Item Ὁπόσοι αὖ, Quotlibet, Quotcunque. ‖ Interdum verò non tã reddi potest Quotquot, quàm Qui. Luc. πολὺ ὀλίγον πούτων ὁπόσοι μεθῆκαν. Idem, ὁ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω ὁπόσα τοῖς ἀνθρώποις ἀνάπειδεις καθ' αὑτοῦ ἢ κατ' ἀλλήλων ἐρᾷ ἐνθαῦ. Quomodo ET Ὁπόσοιωρ vsurpatur à Plat. πολὺ αὖ ἐν αὐτῇ πᾶς διαφορᾶς εἰδῆ πάσας ὁπόσαιωρ ἐν εἴδεσι κεῖνται, Quotquot quidem, Quæ quidem. Quibus addi potest & hic locus Luciani, δός μοι τὴ γυναῖκα σου γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀλιγοδεεστέρω πούτων ὄντι ὁπόσα γε ὀλίγα τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. Nisi potius reddendum, Quantum quidem attinet, Quod quidem pertinet ad fortunas. vel, Si ea spectes quæ ad fortunas attinent. Similem vsum habent ὅσα γε & ὅσον γε.

Ex hoc autem posteriore Ὁπόσοι significante Quot, DERIV. Ὁποσαπλάσιος, Quotuplex, Quàm multiplex, citra interrogationem. ET Ὁποσαπλασιοεοῦ, Quãtumuis multiplex. Aristotel. in Phys. ITEM Ὁποσάκις, Quoties. VNDE Ὁποσακιοεοῦ, Quotiescunque, Quoties libeat, Quàm libet sæpe, Sæpissime. Bud. ex Theophrast. Hist. plant. l. 8, pag. 99. ITEM Ὁποσαχῇ, Quot in locis, Quot modis, citra interrogationem, sicut ποσαχῇ interrogatiuè vsurpatur. PRAETEREA Ὁπότος, Quotus. Aristot. Pol. 2, cap. 2, ὁπότος τὸν ἀριθμὸν τυγχάνοι ὤν, quotuscunque numero sit. seu Quotquot numero sint. ITEM Ὁποτοῦδήποτε, & Ὁποτοεοῦν, Quotuslibet, Quotuscũque. Dem. Pro cor. ἐν οἷς ὀδάμοῦ τὸ φανερὸν γεγονὼς οὐ πρῶτος, ὁ δεύτερος, ὁ τρίτος, οὐ τέταρτος, ὁ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποτοεοῦν. Item ὁποτοεοῦν ἔτη, quotuscunque sit, vel fuerit.

Ionicè verò DICITVR Ὁκόσος pro Ὁπόσος, id est Quantus. Fœm. ὁκόση, Quanta, Neutr. ὁκοῖον, Quantum. ‖ Plurali autem numero, Ὁκόσοι, Ὁκοῖα, Ὁκόσα, Ὁκόσαι, interdũ significant Quanti, Quantæ, Quanta: interdum Quot, Quotquot, Qui, Quæ, Quicũque, Quæcunque: similiter vt ὁπόσοι, ὁπόσαι, ὁπόσα. IMO ET Κόσος pro πόσος vsurpatum esse traditur, non nominato tamen autore, nec allato exemplo.

Ὅσος, quãtus: citra interrogationem vt ὁπόσος. pro quo, metri gratia poetæ interdum, geminato σ, DICVNT Ὅσσος vt Iliad. ω, θαῦμαζ' Ἀχιλῆα, Ὅσσος ἔων οἷός τε θεοῖσι κὸ ἄμμε ἐοῦσι, Quantus qualisque. Demosthen. Phil. 1, ποτώτω τοῦ θρασυδοῦ ὅσσον οὐκ οἶδ' εἴ τις τοῦ ἁπάντων ἔχει. Cum cõparatiuo, vt ὅσσῳ μᾶλλον, Quanto magis. Xenophon. Cũ superlatiuo ὅσσον πλεῖστον. Xenoph. ἐπεὰ κὸ δώσω ὅσσον τις κὸ ἄλλος πλεῖστον δὴ ποτε ἔδωκεν, Dabo quantũ plurimum quis vnquam dedit. Et in admiratione, Aristoph. in Ranis, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τὸ χεῖμα τοῦ κόπου ὅσον. At initio Nubium additur & ἀπέραντον, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τὸ χεῖμα τοῦ νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον. Sic & apud Chrysostom. videtur poni admiratiuè (nõ interrogatiuè, vt annotant vulg. lex.) ὅσης σοφίας κἀπίμπλησιν αὐτοῦ. Huc autem referendum puto illud θαυμαστὸς ὅσος, Mirus quantus, Mireris quantus. Luc. θαυμαστὸν ὅσον ἔχει πῶς διαφορὰν δυνάμεως. Et in neutro genere, aut aduerbialiter, θαυμαστὸν ὅσον, Mirum quantũ. Plato epist. 7, ὡς θαυμαστὸν ὅσον Διονυσίου ὀλίγα δεδωκὼς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν. SED ETAμήχανον ὅσον ex Aristotele affertur in vulg. lex. pro Perquam difficile. Fortassè verò reddi etiam posit Nimium quantum difficile, vel Mirum quàm difficile. (Bud. ἀμήχανον ὅσον. reddit Quamplurimum, Maximopere, in hoc loco Ethic. lib 7, κᾷ δὴ πεῖς ὅ ποιος πυῖος δοῖ σοῖ ἀμήχανον ὅσον.) Ex Aristophane autem ὄχλος τοῦφυῆς ὅσος, pro Turba perquam immensa. Quinetiam οὐράνιον ὅσον idem dixit eadem forma. quod loquendi genius explicui in Οὐράνιος. Sed & μυρία ὅσα dixerunt cùm alii tum Luc. ‖ Interpretationi nominis Ὅσον, pro variis loquendi generibus, adhibemus vel Quantum, vel particulam Quãm. Demosthenes, ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, Quantum in eo fuit. (Hermog. & cum articulo ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς) At εἰς ὅσον ἦκω δυνάμεως, Bud. pag. 773, ex Paus. Quãmaximè facere possum. Sic autem redditur voce Quàm cum superlat. adiunctam habens certa quædam substantiua. VT ὅσον τάχος, Quamcelerrimè, Quamcitissimè, Quamprimùm. SIC Ὅσον θένος, Quãfortissimè, apud Apoll. lib. 2, & Theocritum idyllio 1. AT Ὅσῃ δυνάμις redditur Pro viribus, Omni ope, Quoad

eius fieri potest. Synes. τοῦ ὃ ἐλεοῦντος ὀδοῖ βοηθεῖν ὅσῃ δύναμις. Sic Gregor. in 1, πρὸς θεολ. 44. (Existimo autem hoc loquendi genus ex istis Homeri verbis manasse, ὅσῃ δύναμίς γε πάρεστι, ac cætera huiusmodi deinde huius exẽplo in vsum venisse) Interdum verò ἐς ὅσον redditur Quatenus. vt ἐς ὅσον ἢ ὀπῃσίμη αὐτοῖχοι, apud Thucydidẽ. Itidémque & cum aliis præpositionibus. VT Παρ' ὅσον. Lucianus, παρ' ὅσον πῖς μὴ οὐκ εἰς μακραὶ μετεμέλησε, Nisi quatenus, Nisi pro eo quantum est. De quo lege plura suprà pag. 44: & apud Bud. Comm. pag. 245. Ibidem ET DE Καθ' ὅσον pro Quatenus. (vbi tamẽ καθ' ὅσον δύνανται apud Platonem redditur etiam Quantum potest, itẽ Quàm potest maximè) NEC NON de Εφ' ὅσον, ex Theophrasto libro 4, περὶ ὧν λεκτέον ἴσως ἐφ' ὅσον ἡκομεν ἱστορίας. pro Quatenus & in quantum historiam nouimus. Vbi obserua & genitiuum additum. Ibidem & ἐφ' ὅσον, præcedente ὀδοῖ ποσοῦτον, pro Eatenus quatenus (Vel, Tandiu quandiu) Vicissim autem καθ' ὅσον, sequẽte κᾷ ποσοῦτον apud Lysiam, καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κᾷ ποσοῦτον ἐβοήθει, eatenus quatenus poterat. ITEM Εφ' ὅσα ibidem, VEL Εφ' ὅσα, ex Luciano. Quinetiam nomen ipsum per se, id est, cum præpositione nulla iunctum, resoluitur per Quatenus: vt ὅσα τῆς τοῦ Φωκέων στρατείας ὀδοῖ πρὸς τὴν πρεσβείαν ἦκε, Quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat, Quatenus eam legationem rectè obiri, Phocensium salutis referebat. Bud. ‖ Sicut porrò ἐφ' ὅσον paulo antè dictum est exponi non solùm Quatenus, sed & Quandiu: SIC Εν ὅσῳ quoque exponitur Quandiu, interdum. vt ἐν ὅσῳ ἦρξε, quandiu imperauit. Alicubi autem Dum, donec. vt ἐν ὅσῳ δὴ ὦν πάλιν ἐλθοῦσι, dum redirent. Et ἐν ὅσῳ ἀφίκοντο, Vsque dum aduenerunt. Sciẽdum est autem subaudiri χρόνῳ, & ἐν ὅσῳ χρόνῳ, esse ad verbũ, In quanto tempore. Interdum additur & ipsum substantiuum: vt ὅσον χρόνον ὀδοῖ, quandiu est. ‖ Sciendum est præterea inuenirì etiam ὅσον φιλόσοφον, id est, Quantum est philosophum, pro Quantum est philosophorum: si liceat ita dicere, ea quidem forma qua dixit Catullus, Quantum est hominum venustiorum: & Plautus, Quantum est hominum optimorum optime. Gregorius, μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς ὅσον ὀρθοδόξον. Idẽ, ὅσον φιλόσοφον καὶ φιλόθεον. Sic autem ὅσον ad numerum refertur, quũ dicitur à Platone, πᾶν ὅσον ὦν ὁρᾶν θαυμαστόν. (vel potius ὅσον nihil est aliud quàm ὅ. de quo vsu huius nominis dicã mox) quæ Cic. vertit, Quicquid erat quod in cernendi sensum caderet. De quo loco dicam & statim post.

Ὅσοι, VEL Ὅσοιπερ, Quicunque, Quotquot. Homerus Iliad. β, Τρῶας μὲ λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Idem eodẽ libro, Μυρίοι, ὅσσά τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ. (vbi ἔσσα est scriptum gemino σ, sicut ET IAM Ὅσσοι & Ὅσσαι, &c. à poetis scribitur non rarò, poscẽte versu) Sic autẽ & in soluta oratione passim ὅσοι & ὅσα, Quicunque, Quæcunque. Et præcedente ποσοῦτοι. Demosth. ποσούτων ὦν αὐ αἴτιος κακῶν ὅσοιωρ κᾷ εἰσί. Sed & πάντες ὅσοι, Omnes quotquot: & πάντα ὅσα, Omnia quæcunque. Demosth. πάντα μὲν ὅσα ὀδοῖ τὰ ὀνείδη φοβεῖσθαι, μάλιστα δὲ τοῦτο. (Quinetiam in singulari numero interdum: vt πᾶν ὅσον ὦν ὁρᾶτον, apud Platonem in Tim. Quod nihil aliud est quam πάντα ὅσα ὦν ὁρατά. Et apud Gregoriũ, ἐφίσταται νέφος χαλάζης πλῆρες, πᾶσαν ὀκτείλαν ὀκλησόμενον, καθ' ἧς ἐρᾷ, καὶ ὅσον ἐπέλαβε. (vbi tamẽ Bud. existimat ὅσον posse resolui etiam in Quatenus. vt fit, Quatenus occupauit) Cæterùm ab hac pluralis ὅσοι & ὅσαι & ὅσα significatione, quæ ponuntur pro Quicunque & Quæcũque seu Quotquot, manarunt ISTA: Ὁσαέτη, pro Quotannis, Singulis annis: ET Ὅσαι ὧραι, Themist. Singulis horis: ET Ὅσαι νύκτες, Luc. pro Singulis noctibus: ET Ὅσοι μῆνες, Singulis mẽsibus, Demosth. in Timocratẽ, 310. (At in vulg. lex. malè est coniunctim SCRIPTVM Ὅσοι μῆνες) ITEM Ὅσαι ἡμέραι pro Quotidie, Singulis diebus. vt ὅσαι ἡμέραι πρὸς δεχόμενοι, Thucyd. Ex quibus duobus vocabulis factum est ADVERB. Ὁσημέραι. Aristophanes in Pluto, καὶ μὴν περὶ γ' ὁσημέραι νὴ τὸν Ἡρὼ ὀδὸν πῶν δύσεν ἰδὰ δίζε. Themistius oratione 6, pag. 119, in fine, πρεσφαίνων ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι. (vbi obserua, quanuis dixerit ὅσαι ὧραι, non tamen itidem ὅσαι ἡμέραι dixisse, sed coniunctim ὁσημέραι. (Non dubito autem quin Horatius hac quoque in re sermonis Græci consuetudinem imitari voluerit, quum dixit Quotquot erunt dies: quum ὅσαι ἡμέραι, & ex eo factum ὁσημέραι, non aliud sonet quàm Quotquot dies. Locus est Carm. libro 2, ode 14, Non si triceṇis, quotquot eũt dies, Amice places illacrymabilẽ Plutona tauris) Ab illo autem ὅσα ἔτη fit adiectiuum NOMEN Ὁσέτιος, p: o Annuus. quod tamẽ in vulg. lex. redditur Quotannis. ‖ Dixit porro Aristophanes ὅσαι & pro Quot, non relatiuo, sed admiratiuè posito: in Pluto, Ὦ Ποσειδῶν καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ ἐν τοῖς πρεσσώποις τοῦ ῥυτίδων, ὅσας ἔχει. Vbi dignus obseruatione est & hic genitiui vsus: qui quum in Latina ad verbũ interpretatione omnino peregrinus videri possit, contrà familiarissimus nobis fuerit in Gallica interpretatione, O combien de ridés. Nihil enim id sonat aliud Quàm ὅσας ῥυτίδων, & Latinè Quàm multas rugarum, ad verbum. Sic tamen vt fatear alioqui illud Combien esse nobis & idem quod Quantũ. quo vtens, dicere possis, Quantum rugarum. ‖ Hoc alioqui constat, ὅσοι sæpe nõ alium vsum habere quàm οἱ, Qui. atque ita potest reddi & post πάντες. Sic post ἄλλοι. vt in hoc Gregorii loco, τί δ' αὖ εἴποι τις περὶ τῶν ἄλλων ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται;

AT Ὅσοι δή, Quotlibet, Quotcunque, Nescio quot. Bud. ex Luc. & Pausania.

Ὅσον, aduerb. pro quo ET Ὅσα interdum: Quantum. vt ὅσον δύαμαι, Quantum possum, Pro viribus. (ὅσῃ δύαμις, vt suprà) Et ὅσα ἐδύνατο μάλιστα πρεσφυλάξατο, quàm potuit maximè. Et ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα, Demosth. 115, Quantum in vno homine fuit (nisi quis hìc nomen esse malit) Et ὅσον διαφέροισι, Isocr. Quantum differunt. Synesius, ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἠκούσαμεν, Quantum quidem à senioribus audiuimus. Gregor. εἶτ' ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν, Quantum volebant, Pro arbitratu suo. Et cum infinitiuo. Lucian. ὅσα γε καὶ ἐμὲ ὁρᾶν. Idem, ὅσα γε Σύρον με ὄντα εἰδέναι. Gregorius, ὅσα ἐμὲ γιγώσκειν, Quantum intelligere possum. Apud Aristophanem autem in Nubibus, οὐχ, ὅσον γε μ' εἰδέναι, Non equidem, quod sciam. ‖ Interdum infinitiuo itidem iunctum, redditur potius Quatenus. vt ἔωσον ὀπῃφαῦσαι ex Epigr. (posito ὀωσον pro ἔωσ., ob metrum) Quatenus attingant. Et ex Thucydide, ὅσον, ὀόντας μόνον ἐς Λακωνικὴν ἀπελθεῖν. item ex Plutarcho, ὅσον ἐμθεβαιώσασθαι τὴν νίκημα τῆς φυγῆς τοῦ πολεμίων, ἐδίωκον αὐτοὺς, eatenus quatenus confirmarent, vel confirmare possent. Sed redditur etiam Quoad. Sic & in isto Thucydidis loco, ἔφασκε θεσσῶν ὅσον Πάχητα ἀνεγωκέναι, redditur Tãtisper dum. ‖ Interdũ pro Circiter. Thuc. ὅσον εἴκοσι, Circiter viginti. Luc. ὅσον δισχίλιοι, Circiter bis mille, Circiterduo millia. Sic ὅσον πηχυαῖον, Circiter cubitale, Cubiti instar. Et ὅσον παρασάγγην ἀπεῖχον, Xen. Circiter parasangam. ITEM Ὅσον τι pro ὅσον, significante Circiter. Herodot. ὅσον τι δεπήχεα ξύλα.

Ὅσον præterea, prout huic vel illi voci iũgitur, alium atque alium vsum habet. (intellige autem, alicui voci præter illas de quibus iam dictum est) Nam ὀλίγον ὅσον inuenitur pro Paululũ seu Parum. vt ὀλίγον ὅσον τῶν πηλοῦ apud Lucian. Paululum seu pauxillum luti, Quãminimum. (Sic autem & ὀλίγον ὅσοι affertur pro Valde pauci, Admodum pauci) Atque vt ὀλίγον ὅσον, sic ὅσον βραχὺ dicitur. vt Epigramm. libro 2, Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν ὅσον βραχὺ Μαρκος ὁ λεπτός, Pauxillum, Tantillum. Tale est ὅσσον θαμὸν, Pauxillũ, Pusillum. (At νοῖ' ὅσσον θαμὸν, Ne pauxillum quidem, Ne pusillũ quidem, in Epigr.) His adde μικρὸν ὅσοι, vel potius μικρὸν ὅσον ὅσον, ex epist. ad Hebr. cap. 10, in loco qui ex propheta Abacuc profertur, de tempore dictum, & quidem cum particulæ ὅσον geminatione: in epistola ad Hebr. inquam, cap. 10, ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ, pro, Adhuc enim pauxillum temporis superest: quo elapso veniet qui venturus est. (Itidem verò geminatur apud Aristophanem in hoc alioqui dissimili loco, in Vespis, Τί οὐκ ἀπκοιμήθημεν ὅσον ὅσον τιλιν; vbi scholiastes exponit ἐλάχιστον: annotans ex Callistrato, τίλιν esse χρυσμά-

πόν πελάχιστον. Dissimilem autem esse dico locum superioribus, quòd in eo ὅσον propriam significat. apertius retineat quàm in superioribus illis. Possumus enim ita resoluere, Cur nō obdormiuimus somnū tantæ saltem magnitudinis quantæ σίλη est? Vt si Gallicè dicas iocando, *ie n'ay dormi qu'un bien petit: ie n'ay dormi qu'aussi gros qu'un pois.* Quemadmodum autem hic propriam significationē retinet ὅσον, ita retinere videtur in hoc Apollonii loco, Argon. 2, Ἀλλά μιν οὐ κατέπηφεν, ὅσον σ' ὅπὶ δέρματι μοῦνον Νηδυΐον ἄψωνος ὅθὶ ζώνῃσι ἤλυθε χαλκός. vnde miror à scholiaste ὅσον exponi etiam ὀλίγον. quum non dicatur ὅσον sine adiectione, sed μόνον ὅσον ὅθὶ δέρματι. Quinetiam quāuis non adderetur μόνον, ad illam expositionem venire minimè necesse foret. quū perinde sit acsi dictum esset, Τοσοῦτον ὅσον ψαύειν τοῦ δέρματος, οὐ ψαύσου μθυούσης τῆς νηδύος. ‖ Hoc alioqui sciendū est, vt in isto Apollonii loco habes ὅσον cū μόνον, sic & ὅσον per se interdum poni pro μόνον, (qui tamen vsus rarus est, quantum quidem meminisse possum) Tantummodo, Solùm, Solummodo. vt Epigr. libro 2, οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἔθιγ' ἀυτοῦ, ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθεν, κἀχετ' Ἀειταγόρας. Iam verò vt ὅσον pro μόνον, SIC Ὅσον μή, pro μόνον μή, Duntaxat non, Eo excepto quòd non, Nisi q̃ non. Ex Sophocle in Œdipo tyr. & ex Thucydide.

PRAETEREA Ὅσον οὔ, vel coniunctim POTIVS Ὁσονοῦ, pro μονονοῦ, Tātumnon, Modonō, Fermè, Penè, Ferè. σχεδόν, vt Suidas exponit in hoc loco Thucydidis, libro 4, pag. 144, τὸ πῖλας ὁσονοὐκ ἀπεπεπλεῖτο. vbi scholiastes eodem sensu, ὡς μικρόν. Sic idem Thucydides frequenter vsus est. vt libro 2, ὡς σφᾶς ὁσονοὐκ ἐςπλεῖν. Et libro 6, pagina 212, ὅθὶ ἐς χεῖ πολέμῳ καὶ ὁσονοὐ παρόντι. Et libro 7, pagina 237, ἤδη τὸ καὶ ὁσονοὐ παρελυθεῖ. (Aliter idem alibi, οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύναντο, id est οὐ μόνον οὐκ, Non solùm non. Inuenitur & in fine sententiæ οὐχ ὅσον, sicut & οὐχ ὅσῳ, & οὐχ ὡς, significās Nedum: cuius vsus exemplum ex Aristide vide apud Budæum p. 919) Item & Ὁσονοὐκ ἤδη, idem cum ὁσονοὐκ. Thucydides lib. 8, pag. 294, ὁσονοὐκ ἤδη ὀνόμιζον αὐτοὺς παρεῖναι. Cui similē locum ex Xenophonte affert Budæus pag. 1060. Item alium habes apud Suidam. Verùm idem Xenoph. interposito verbo inter ὁσονοὐκ & ἤδη dixit Hellen. lib. 5, καὶ ὁσονοὐκ ἐκπεπλωκότα ἤδη ἀπάσης Μακεδονίας. Sic & Ὅσον οὔπω & Ὅσον ὀδέπω, itidem pro ὁσονοὐ seu ὁσονοὐκ ἤδη. quorum exempla ex Dionysio & Luciano affert Bud. pag. 1060. Quibus addo, ex Thucydide lib. 6, pag. 210, ὅσον οὔπω πάρεισι. Et lib. 4, pag. 161, ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι. Sic Herodianus lib. 1, ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν ᾠδὴς ὅσον οὐδέπω ἐπολύμεθα, Modonon iam, seu mox, peribimus. Idem aliquanto pòst, ὀλιγόρου Τοσοῦτου τοῖς μθ' αἵματον ἤδη γεγυότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμθυον ὅσον οὐδέπω, Tātumnon iam. id est Mox. Plutarchus Artoxerxe, τὰ μθ' μέλλειν, τὰ δὲ ὅσον ὄπω φεράσειν. Igitur hoc ὅσον οὔπω, siue ὅσον οὐδέπω, aut ὅσον ὀκ ἤδη, præsenti iunctum aut præterito, significat Tantūnon, Propemodum, Ferè, Fermè: at futuro, Iamiam, Quamprimùm, Mox. Vide alia exempla apud Suidam, vtriusque vsus: & cum præsenti nimirum & cum futuro, vbi exponitur ταχυ, μετ' ὀλίγον. ‖ Iungitur ὅσον & aduerbio αὐτίκα: diciturq; ὅσον αὐτίκα, itidem pro Quāprimum, Iamiam, Mox. vt ὅσον αὐτίκα παρέσται, Iamiam aderit.

Ὁσαπλάσιος, ᾱ, exponitur Quantuplus. Significat tamen fortasse potius Quotuplex, indefinitè, vt ποσαπλάσιος interrogatiuè.

Ὁσάκις ET Ὁσάκι, (magis poeticè) Quoties.

Ὁσαχοῦ, Quibuscunque in locis, Vbicunque. Item pro Quotiescunque, ex Aristide.

Ὁσα χῇ τῶν αὐ τῶν δυνατὸν, Qua maximè ratione fieri poterat, Pro viribus. Plat. Quo sensu & ὅσῃ δυνάμις γε παρῶν, ex Homero. & ὅσον θένος apud Theocr.

Ὁσα χῶς, Quot modis, aut Quotcunque modis, Vel, Quoties.

Ὁσατάκι, metri causa, pro ὁσάκις, Quoties. In Epigr.

Ὁσάπος, Quantus. Et Ὁσ' ἄπον apud Apoll. Rhod. Quantum, Quatenus. Hesych. quoque exp. ὅσον. apud quem legitur ET Ὁσάπον, ὅσον.

Ὁσῖχος, Quantulus. vel Quantus. Hesych. Ὁσῖχον exp. ὅσον, ἡλίκον.

Τόσος, (pro quo poetæ metri gratia interdū SVRPANT Τόσσος) Tātus. πηλικοῦτος τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ δυνάμει. quo sensu vsurpauit Homerus Il. β. Idem Iliad. ρ, — οὔ οἱ ἔειπε πόσον κακὸν ὅσσον ἐτύχθη. Et Od. ε, Ἀλλ' ὅτε πόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. Vbi etiam nota κῆ συμπλοκίῳ posita πόσσον ὅσσον. Subaudiri autem posteriore loco potest διάστημα. (sicut quum dicitur ὀκ πόσου, subaudiunt χρόνου, exponuntque Ex tāto tempore, Tādiu: quemadmodum ἐξ ὅσου, Ex quāto tempore, vel Ex quo tempore. Ex Herodoto autem, ὀκ πόσου κατ' ἔμν τῆν Ἀθηναίων, pro Ex tanta cum Atheniensibus cōtentione) vt & Odyss. ι, Ἀλλ' ὅτε δὴ δὶς πόσσον ἄλα τρηχοῦσσαν ἀπῆμθν. Alias illud πόσον aduerbialiter quoque ponitur pro Tam, Vsqueadeo, Adeo. vt Odyss. ο, de insula quadam, Οὐδὲ τοῦ ἐπιπλοῆς λίμν πόσον, neq; vsqueadeo magna. Sic Iliad. κ, v. 142, ὁ, τι δὴ χρειὼ πόσον ἵκει; quænam tātopere necessitas vrget? Eustathius exponit, τι δήποτε Τοσοῦτον χρεία καπέλαβε; Necnon pro Tanto. vt Iliad. β, Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι ἠμὲ σὺ λαῶν Ἀχαιῶν Τρώων, Tāto plures Troianis. Pro quo frequētius VSVRPATVR Τόσῳ. vt apud Xenophontē Pæd. 5, ὅσῳ κουφότερον πόσῳ ἥδιον. Sic πόσῳ μᾶλλον τι, tāto magis. ‖ At plur. Τόσοι, Τόσαι, Τόσα, nō significāt solùm Tanti, Tantæ, Tanta: sed etiam Tot: interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantáque. Iliad. ι, Οὐδ' εἴ μοι δέκα κἀκς τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη Ὅσσα τε οἱ νῦν ἔστι, vicies tot tantáque quot quantáque iam habet. Item Totidem. vt Odyss. ξ, v. 100. Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν, Τόσσα σῦς ἐυβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὺ μάλιστα. Odyss. χ, Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα, Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας. Interdum additur δὲ, & DICITVR Τοσόσδε. In Axiocho, ἀνὴρ Τοσός δὲ τῷ χρόνῳ, Vir tantæ ætatis, Vir tam grādis natu, Tam grandæuus. (quomodo & πηλίκος & πηλικοῦτος vsurpatur) Item apud Sophoclem, εἰς Τοσόνδε, In tantum, Vsqueadeo. ‖ Alicubi verò Τοσόνδε non tam commodè redditur Tantum, quàm hoc. vt apud Thucydidem lib. 2, Τοσόνδε εἰπὼν ἐπαρέλυσε, Hæc loquutus. vel etiam Tantum. Plato in Apologia Socratis, ἀλλά μοι ἔτι Τοσόνδε εἰπὲ, τι μέγιστον, οἴει ἀγαθόν; Et ex Herodoto, ἐς Τοσόνδε τοῦ λόγου, ad hunc vsque narrationis locū. Itē plurali num. apud Thucydidem lib. 1, Τοσάδε ἐπῆλθον, ista obierunt vt nonnulli interpretantur. At scholiastes, Τοσαῦτα διεφεξῆλθον. ‖ Τοσοίδε, Τοσαίδε, Τοσάδε, non modò significat Tanti, Tantæ, Tanta, sed etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantáque. Itē, Tam multi, Tam multæ, Tam multa. Thuc. Τοσαίδε πόλεις. Aristoteles De mūdo, διαφοραὶ ἐχὶ ποσαίδε ὅσαι, &c. Lucianus De scribēda historia, τῶν Κίνος Παρθικῶν νικῶν ποσάδε, ἓ βιβλία, tot libri. (vt apud Xenophontem, Ξενοφῶντος Κύρου ἀναβάσεως βιβλία ζ. & Θουκυδίδου ξυγγραφῆς βιβλία η) ITEM ET Τοσοῖδε affertur pro τοσόδε, vt ὁδὶ pro ὅδε dicitur Atticōs.

Τοσάπος, VEL POTIVS Τοσάπος, poeticè pro Τόσος, vnde & deriuatum: id est Tantus. in Epigr. ἐκ τοσαπῆς κάλλεος. Item plur. Τοσάποι, Tot tātique. vt τοσαπῶν βίβλων, ibidem.

Τοσάκις, Toties. in Epigr. ET Τοσα χῶς, Tot modis.

Τοσοῦτος, ᾱ, Tantus: FOEM. Τοσαυτη, Tāta: NEVTR. Τοσοῦτον, SIVE Τοσοῦτο, Tantum. idem cum τόσος, πόσον. vnde & ortū traxere. vt τοσοῦτος θεός, τοσαύτη φρατρά, Τοσοῦτον πλῆθος, Τοσοῦτον ἀξίωμα. Plato Sympos. οὕτως ἠμέληται Τοσοῦτος θεός. Xenoph. τὸ θεῖον Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐστι. Thucyd. lib. ὁ, εἰ δὶς Τοσαύτη ἔλθοι φρατρά. Plutarchus Phocione, τοσοῦτον ἐπὶ ἀξίωμα τῆς ῥητορικῆς τὸ Ξενοκράτους καὶ δόξα καὶ λόγος ὡς φασὶ πᾶσι. Sic τοσοῦτος τόπος, τοσοῦτος χρόνος dicitur, Tantum loci interstitium, Tantum interuallum spatiūmque temporis. Aristoteles Historiæ animaliū lib. 4, ὀκ Τοσοῦτον τόπον τεκμαιρόμθυοι. (vbi reddunt etiam Ex certo interuallo) Plato in Apologia Socratis, ὡς μείναιτό μοι τοσοῦτον χρόνον, Tantum temporis spatium, seu Tandiu, Tātisper. Dicitur & τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocrate, Qui tantæ magnitudinis est. Alii, Tantus magnitudine, sicut dicitur Tantus natu, Tot numero. Sic τοσούτων ὄντων τὸ πλῆθος, Quum tanta eorum multitudo sit, Quum tam multi sint. Item cum articulo, τὸ τοσοῦτον

ἔργον θεοῦ, tantum Dei opus. Philo De mundo, ὡς χειροκμήτων οὐδὲν ὠήθησαν διαφέρειν τὸ Τοσοῦτον ἔργον θεοῦ. Præterea sicut emptor venditorem rogat πόσου ὅτι, quanti venit, sic idem dicit se Τοσούτου λαμβάνειν, tāto pretio auferre quantum venditor indicarat, vel Tantidem auferre. aut etiam Accipere tanti: vt Terentius dicit Do tāti pro Vendo tanti. Apud Luc. in Vit. auct. quū ἀγοραῖος ex Mercurio quæsiuisset, πόσου ἢ ἐπωκρυπῶς; isq; respōdisset, δέκα μνῶν, subiicit, ἔχω λαβὼν Τοσούτου. Item ἕτερον Τοσοῦτον, quod vulgò dicūt Alterum tantum: sicut Plautus, Sexcēta reddam tanta, si viuo, tibi. id est, Sexcenties tantum nummorum, Sexcēties tot nummos. Isocrates Paneg. τοὺς δὲ ὑπὸ αὐτῶν κινδυνεύσαντας, ἑτέρου Τοσούτου χρόνου πονηρὰ μισθὸν ἀπεστέρησαν. Item Τοσοῦτος, pro Tantus natu, vt Plautus dicit, Qui tātus natu, deorum nescis nomina. Iliad. ι, Καί σε Τοσοῦτον ἔθηκα θεοῖς ὀπιέκελ' Ἀχιλῆϊ. verba Phœnicis, qui Achillem educarat. Schol. exponit πηλικοῦτον ἐποίησα, addēs, eum πεσόντα posuisse αὐτὸ πηλικότητος. Idem tamē alio in loco etiam τοσοῦτος vsurpauit pro Τοσοῦτος τὸ μέγεθος, qui tantæ vel æquè tātæ magnitudinis est. ‖ Plur. Τοσοῦτοι, Τοσαῦται, Τοσαῦτα, significant non solùm Tanti, Tantæ, Tanta, verùm etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantáque. Athenæus lib. 13, Τοσοῦτοι ὀλίγῳ πλῶ οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμθυα ἔρχονται, ἅς τε οἴεται τοῖς πάλαι τε ἐπ' ἐκφορᾷ αὐτοῖς ἥκειν Τούτου πιθανεῶτος. Matth. cap. 15, Τοσοῦτοι ὄχλοι. At Demosth. Τοσοῦτοι ἀθρόοι, pro Tam frequentes. Item Τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, Tot numero, Tam multi. vt & Isocrates De pace, Τοσαῦταιτὸ πλῆθος συμφοραί. Præterea ἕτεροι Τοσοῦτοι, Alii tot, id est Totidē. Æschines contra Ctesiphontē, ἐξ Ἀκαρναίας δὲ ἑτέροις Τοσούτοις. Paulo antè dixerat, ὀκ Πελοποννήσου μθ' πλέονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Sic Demosthenes in Midiā, Σμίκρων δέκα ἑλαύτων ἐπιμήσαιτο, καὶ Σμίκυνοι Τοσούτων ἑτέρων.

Τοσοῦτον, Tantum. vt Τοσούτου δεῖ, Tantum abest. Isocr. Areopag. τοσούτου δὲ δέοντο αὐτοὶ λαθάνειν οἱ κακόν τι δεδρακότες, ὥςτε καὶ τοῖς ὀπαδοῦσι ἅμα τοῖς πεσεῖσθαι τοιαῦτα. Itē Τοσοῦτον διαφέρω τούτου, Tantum differo ab hoc, Tantum discriminis est inter me & illum. Sequente autem ὅσον reddi etiam potest Id discriminis est inter me & illū, quód. vt apud Isocratem De pace, Τοσοῦτον δὲ διαφέρομθυ τῶν τοιούτων, ὅσον ὀκεῖνοι μὲ τοῖς αὐτοὺς πεσεῖσθαι τῆς πόλεως ἐποιοῦτο καὶ σφαττοῖς, ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον. Et apud Strab. διαφέρει Τοσοῦτον, ὅτι, eò differt quód. Sic etiā Τοσοῦτον pro Id accipi potest apud Herodianum libro 6, Τοσοῦτον ἀπεκρίνησας ὅσα ἐξ ἁρπαγῆς αὐτῷ τοιεγῴνεται. vbi Politianus, Ea præmia belli referens quæ cuique ex rapina superfuerant. Et Plutarchus De defectu oraculorum, Τοσοῦτον διεφεξάμλυ ὅσον ἀπελεῖν δεῖ θυρῶν σκωπῆ τὸν Πλουτάδην. Vbi Turnebus, Eatenus profeci vt Planetiades foribus egrederetur tacitus. Cui loco similis hic Thucydidis, lib. 7, pag. 262, Τοσαῦτα μαχομένοις ὅσα ἀναγκάζονται. Pro Hoc vel Id accipitur & in alio loquēdi genere. vt apud Demosthenem Pro corona, ὅθὶ Τοῦτα πορθύσομαι, Τοσοῦτον αὐτὸν ἐρωτήσας, si hoc prius rogauero. Sic Isocrates Paneg. πλὴν Τοσοῦτον εἰπεῖν ἔχω κῆ πάντων. Similia sunt quæ Suidas ex Sophocle affert, Τοσοῦτον & ipse exponens τοῦτο: nimirum ex Aiace, Καίτοι Τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ. Item, Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον. Cui adde quod apud Thucydidem & Plutarchum sæpe legitur, Τοσαῦτ' εἰπὼν, ἐπόρευ, Hæc loquutus, seu Quæ loquutus. quomodo & Τοσάδε εἰπὼν vsurpatur. Sic rursum apud Thucydidē, καὶ τὰ μὲ εἰς τὸν Μηδισμόν, Τοσαῦτα ἀπολογούμεθα, ista afferimus pro defensione nostræ causæ. Pro Id ponitur etiam quū dicitur μέχρι Τοσούτου & ὅθὶ Τοσοῦτο, & εἰς Τοσοῦτο: quæ significāt Eousq; Thucydides lib. 1, ὀπομένειν μέχρι Τοσούτου ἕως αὐτὸ ἱκανὸν τὸ τεῖχος ἀνῴκοδομήθη, Expectare eousque, dum. seu Tantisper dum, Tandiu donec. Sic ὅθὶ Τοσοῦτο pro Eousque aut Vsqueadeo, dixit tum idem Thucydides, tum Aristoteles in Polit. Rursum Thucydides, εἰς Τοσοῦτον καταστήσοντες ὥςτε, eò redigentur. vt. Sed huic εἰς Τοσοῦτο additur interdum genitiuus. vt apud Isocratem, εἰς Τοσοῦτο μίσους κατέστησεν, Vsqueadeo odiosum reddidit. seu Tantum ei odium conciliauit. Aristophanes, εἰς Τοσοῦτο τῆς μανίας ἐλήλυθας, Eousq; insaniæ deuenisti. Pro quo dicere etiam

queas εἰς Τοσοῦτο μανίας, vt Isocrates De pace, εἰς Τοσοῦτο ἀπορίαν ἐληλυθότες, id est Ad tātas redacti angustias. Item ὀκ Τοσούτου apud Platonem De legibus, Ex illo tēpore: sicut ὀκ Τοσούτῳ, Interea, Interim, apud Aristophanem & Xenophontem. (At διὰ τοσούτου apud Thucydidem libro 2 significat potius Tāto loci interuallo. vbi subaudiri potest διαστήματος) Præterea ἐπὶ τοσοῦτον, Vsqueadeo, Eousque. Thucydides lib. 7, pag. 234, ἐπὶ τοσοῦτον μθ' αἱ Συρακουσαι ἦλθον κινδύνου, Vsqueadeo pericli tabantur, vel Vsqueadeo periculo vicinæ erant. Tam parū aberat quin in periculum inciderēt, aut Eo periculi deuenerāt. At Herodianus libro 5, ἐπὶ τοσοῦτον ὀκ ἐξέφυγε τοὺς διώξοντας, Tantum abfuit vt effugeret. Τοσοῦτο alibi pro Eousq;. Herodianus libro 7. τοσοῦτον διώξαντες ὅσον μὴ πολύ τῆς φραπτέου ἐπόησαν. Cui adde hoc Homeri Odyss. θ, Ἐλπομαι ἢ τοσοῦτον ὀίομαι ἢ ἐπὶ μᾶλλον, spero me æquè longè aut etiam longius missurum esse alium discum. (Vbi etiam NOTA Τοσοῦτον metri causa positum pro τοσοῦτον, geminato ο) Τοσοῦτον etiam pro Vsqueadeo, Tam, In tantum: vel Sic vt, Ita vt, Non aliter ac, sequente nimirum ὅσον. Isocrates ad Philippum, νικῆσαι μαχομένους ἅπασαν τὴν βασιλέως δύναμιν τοσοῦτον, ὅσονπερ αὐ εἰ τοῖς γυναῖξὶν αὐτὴν ἐστρατεύετο. Cui adde ex eiusdem Paneg. οὕτω τοσοῦτον πόρρω τῶν πολιτικῶν λόγων τοῦ πραγμάτων, vsqueadeo procul. Quum verò Τοσοῦτον ET Τοσούτῳ comparatiuis adduntur, significant Tanto. Isocrates Panath. οἱ τοσοῦτον βελτίους ἐνθυμοῦντο τῆς παὶ δικαιοσύνης ἐχόντων ὅσονπερ αἱ ὥρας οἱ τρεφόμενοι. Sic Demosthenes Epitaph. τοσοῦτον ἀμείνους τῶν ὅθὶ Τροίαν στρατευσαμένων νομίζουσι αὐ εἰκότως, ὅσον οἱ μὲ, &c. Frequentius vsurpatur τοσούτῳ, præcedente aut sequente ὅσῳ. Xenophon Hellen. 4, pag. 313. ὅσῳ δὲ μᾶλλον αἱ ἄλλαι πόλεις σφᾶς τῇ τύχῃ ἀπεστραφησαν ἡμῶν, τοσούτῳ ὅπως ἡ ὑμετέρα πιστότης μείζων φανεῖη αὐ. At τόγε τοσοῦτον, Quantum ad hoc pertinet, Hac quidem in re. Aristoteles De gener. anim. lib. 1, ἔοικε λέγειν ὁμολογούμθυα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, Hac quidem certè in parte, Duntaxat in hoc loco. Bud.

Atticè autem DICITVR Τοσουτοσί, vt Ἐκεινοσί & Οὐτοσί, pro Τοσοῦτος & ἐκεῖνος & οὗτοι. Vnde τοσουτοσὶ apud Aristophanem in Pluto, & apud Demosth. τοσουτοσὶ λόγοις αὐηλωκέναι.

Τοσαυταπλάσιος, Tantuplus. Ex Aristotelis Problem. Nisi potius dicendum Totiplex, sicut ποσαπλάσιος significat Quotuplex.

Τοσαυτάκις, Toties. idem cum ποσάκις. Alex. Aphrod.

Τοσαυτα χῶς, Tot modis. Aristot. lib. 2 De part. animaliū. In vulg. lex. Τοιαυτα χῶς quoq; exponitur Tot modis, in hoc loco Theophrasti Historiæ plantarum libro 8, cap. 7, in fine, ὡς δὲ χέδροπῶν οὐδὲν δύναται τοιοῦτο ποιεῖν ἢ οὐχ ὁμοίως, καὶ αἱ βλαστήσεις τοιαυτα χῶς. Sed perperam: significat enim Itidem, Eodem modo, Similiter, ὡσαύτως, vt paulo antè dicit. Estque HOC Τοιαυτα χῶς à Τοιοῦτος ita deriuatum vt ποσαυτα χῶς à ποσοῦτος.

ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, ου, ό, Vter. Fœm. Ποτέρα, Vtra. Neutr. Πότερον, Vtrum.

Xenophon Pæd. 1, πότερος δυκεῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ ἐστί. Vbi indirecta interrogatio est. præcedit enim, ἐρωτώσης αὐτὸν τῆς μητέρος. Aliàs interrogatiuè quoque ponitur, vt πότερος. Item πότερος ἄρα, & πότερος πτὶ, Vter tandē: quorum illud ex Xenophonte, hoc ex Demosthene affert Bud.

ITEM Πότερον ET Πότερα, aduerb. Vtrum, An. Demosth. Olynth. 1, αἱρεσίς ὅτιν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Sic Plut. Pericle, πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, πτωτανόμθυος, rogans ipsēne an Pericles in lucta præstātior. Rursum Demosthenes in Midiam, πότερα μὴ δῶ δίκην, ἢ μείζω δοίη. quod πότερα Atticum esse tradunt. Itē πότερα δῦπα, Vtrumne, Vtrum tandem. πότερον interdum ὡς ἀπληρωματικῶς vsurpari tradit Demetr. Phaler.

Ποτέρωθι, Vtrobi, Vtra in parte, Vtro in loco. Xen. ποτέρωθι τῶν ἀπάντων τούτων θησαυρῶν. Vtitur & Plato. Bud.

Ποτέρως, Vtro modo. Budæus ex Platone, & Aristot. l. 3, De cælo. Itidem Xenoph. ποτέρως αὐ μᾶλλον τὰ πολιτικὰ φρονοῖμι, εἰ μόνος αὐτὰ φρονοῖμι, ἢ εἰ ὅθὶ μελοίμιν τῷ ὡς

πλείσοις ἱκανοὺς εἶναι περιτθέναι αὐτῷ. Itē in indirecta interro- A
gatione, ὁποτέρως προήσεται ἄδηλον, incertum vtro modo
emittat.
Ποτέρωσε, Vtram in partem. Quod verò Xenophon Apo-
mnemon. 4 dicit, τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; Latinè potius
reddas, Vtra in parte collocandum? vel etiam Vtri
adscribendum, seu attribuendum? respondetur, πρὸς τὴν
δικαιοσύνην.
¶ Ὁπότερος, ου, ὁ, (pro quo metri causa poetæ VSVR-
PANT Ὁππότερος) Vter: citra interrogationē, aut sal-
tem in interrogatione velut obliqua. Hesiod. Theo- B
gon. Τῶν δ' ἑλεῖν ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγῃ. Plato
De legibus, ὁποτέρων ποτὲ ἆρα σχῇ, Vtram in partem de-
clinaret. ¶ Item pro Vterque vel Alteruter accipiunt:
nam ἀφέψημα ὁποτέρου apud Dioscoridē Ruellius ver-
tit, Decoctum vtriusque: Marcell. autem, Alterutrius.
¶ Pro Vteruis Budæus accipit, qui ὁπότερ' ἔτυχε apud Ari-
stotelem vertit, Vtrumuis acciderit. Vide comm. pag.
769, in Ἀμφότεροι. At in vulgatis lexicis, οὐδὲν ὁπότερον ἔ-
τυχε, nihil est quod æquè fieri ac nō fieri possit. ITEM C
Ὁπότερον ET Ὁπότερα, sicut πότερον & πότερα, Vtrū, An.
Vel etiam pro Ποτέρως, Vtro modo. Aristophanes Nu-
bibus, αἱρήσετο Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ
στόμ' ᾄδειν ἢ κατ' ὀρροπύγιον. Pro Vtrum, An, Isocrates Pa-
nath. ὁπότερον δὲ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθεὶς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμε-
νος, οὐκ ἔχω λέγειν. Annectūtur ei interdum particulæ
ἂν, δήποτε & οὖν. Nam DICITVR Ὁπότερος ἂν, ET
Ὁπότερος δήποτε, ET Ὁπότερος οὖν, VEL Ὁποτεροσοῦν,
(quam scripturam longè alteri præferendā cēseo) pro
Vtercunque, Vterlibet. Primum autem ὁπότερος ἂν pro
Vtercunque, Budæus affert ex Thucydide, subiungens D
hunc locum Xenophontis, ὁπότερος ἂν ἡμῶν βελτίων
κοινωνὸς ᾖ. vbi tamen videtur simpliciter potius ac-
cipi pro Vter. Posterioris ὁπότερος οὖν, itidem pro V-
tercunque, Vterlibet, Vteruis, aut etiam Alteru-
ter, addit hæc exempla. Ex Thucydide, εἰ δὲ ἀμνημονοῦ-
σιν ὁπότεροι οὖν, si alterutris in mentem non venit. Item
ex Xenophonte de duobus amicis, ἣν δὲ κάμῃ ὁπότερος
οὖν, συνεχεστέραν τὴν συνουσίαν ἔχειν. Item ὁποτερονοῦν τῶν
μερῶν, Vtrauis partiū. Et ἐφ' ὁποτερονοῦν τρέχειν. in vtram-
libet partem cursum intendere. Sic ὁποτεροσοῦν ὑμῶν E
Gaza dixit pro eo quod Cicero De senectute, Vestrûm
vteruis.
Ὁποτέρωθεν, Vtra ex parte. vel Vtralibet ex parte. Suidas
exponit ἀπὸ ποίου μέρους.
Ὁποτέρως, Vtro modo. Plato ep. δεῖ ἐξελέγξαι σαφῶς ὁποτέ-
ρως ποτὲ ἆρα σχῇ, vtro se modo habuerit. Thucydides,
ὁποτέρως ἔσται ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, vtro modo cessura res
sit, bene an malé. Aliquando & interrogatiuè, pro
ποτέρως. Plato Polit. 1, pag. 12, ὁποτέρως οὖν σοι (ἦν δ' ἐγώ)
ἀρέσκει; respondet alter, οὕτως. ¶ Item Vtrolibet mo- F
do, Vtrocunque modo. Isocrates post verba in Ὁπότε-
ρον citata, ὁποτέρως δὲ συμβέβηκεν, Vtrocunque autem
modo euenerit. pro ὁποτέρως δήποτε, seu ὁποτέρως οὖν,
aut ὁποτέρως ἄν.
Ὁποτέρωσε, Vtram in partem, Vtró. Thucydides libro 1,
pagina 20, ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσῃ χωρήσας, ἢ
ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου ἢ ἐς Ποτίδαιαν, vtram in partem profe-
ctus periclitaturus esset. Scholiast. exponit, εἰς ὁπότερον
μέρος ἐλεύσεται.

ΠΟΥ'Σ, gen. ποδὸς, ὁ, Pes. Od. δ, Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες G
τοιαίδε τε χεῖρες. pro quo Od. τ, — τοιόσδ' ἐστὶ πό-
δας, τοιόσδε τε χεῖρας. Itidémq; apud Hesiodum Ergois,
— αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι) Et Il. β, de Thersite, χω-
λὸς δ' ἕτερον πόδα. Odyss. υ, — κύνες πόδας ἀργοί. vt & Od.
α, versu 64, — ἐλαφρότεροι πόδας. Itē Iliad. χ, λαιψηρὰ πό-
δας καὶ γούνατ' ἐνώμα. Od. ρ, Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. Od.
θ, ποσὶ κραιπνῶς θέομεν. vbi datiuus ποσὶ abundat, vt & Il.
φ, v. 600, — ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν. & paulo antè, Καί με με-
ταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσι. Et Il. ψ, Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρ
έδραμον. & Iliad. χ, εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσι. Non i- H
tidē quum Iliad. υ, dicit, — πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα. & Od.
νικᾷ ταχέεσσι πόδεσσι, id est pedum pernicitate. Et Il. φ,
ἐπόρουσε κραιπνοῖσι πόδεσσι πεποιθώς. Item apud eundem
πόδες dicuntur aliquem φέρειν, necnon σώζειν. vt Iliad. σ,
Τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. quo loquendi genere
alibi quoque vtitur, vt Iliad. ρ, v. 700, & Il. ο, v. 405. Sic
& Lucianus in Hermotimo, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρω-
σιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. Simili loquendi genere dictum fuit à
Virgil. Quò te Mœri pedes? sub. ferunt. Item Iliad. φ, v.
vltimo, — ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γούνατ' ἐσώσαι. Sunt fre-
quētia apud eundem λαβεῖν ποδὸς, ἔχειν ποδὸς & ἕλκειν πο-
δὸς, aut ποδοῖιν, vel ποδῶν. vt tum alibi tum Odyss. σ, Ἕλκε
δ' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός. Iliad. π, v. 762, ἔχεν ποδός. O-
dyss. π, διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε. Od. ρ, διὰ δώματ' ἐ-
ρύσσωσ' Ἢ ποδὸς ἠὲ καὶ χειρός. Item Iliad. σ, τεθνειῶτα κατὰ μόθον
ἕλκε ποδοῖιν. Sic Latinè dicitur Trahere pede, Trahere
pedibus. Præterea ἴχνια ποδῶν, Iliad. ν, v. 71. Iliad. υ, ποδῶν
ἀρετὴν ἀναφαίνων. Od. π, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν. At He
siodus Theog. ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὀρώρει quo genere lo-
quendi vtitur & Homerus, Odyss. π, v. 10. Item apud
Xenophontem Pæd. 2, οὔτε ποσὶν ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός.
Et Pæd. 4, τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι. quod Latini dicunt Iter
facere pedibus. Sunt & alia quædam loquendi gene-
ra prouerbialia à ποὺς. Dicitur enim aliquis ἀμφοῖν πο-
δοῖν seu ἀμφοτέροις ποσὶ currere seu festinare, qui prope-
rè & ἴσον τάχος accelerat iter. Il. υ, ποσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέ-
ροισι. Aristides Panath. καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν ὥσπερ ἐκ
δυοῖν ποδοῖν. Aristophanes Auibus, Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πα-
τρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν. Sic aliquis dicitur χειρὶ καὶ ποδὶ ali-
quid contendere, pro Totis viribus, omnique conatu.
quo modo & Latinè Manibus pedibusque. Æschines
cōtra Ctesiphontē, ὅρκον ὀμόσαι, βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ
τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. At superioribus
adde hoc Platonis in Gorgia, ἀκολασίαν δὲ φευκτέον ὡς ἔ-
χει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν, pro Quantum quisq; pedibus va-
let. Similiter ὅλῳ ποδὶ, Toto pede, pro Totis viribus,
Omni conatu. ὅλῃ δυνάμει, Suid. Quomodo & Quinti-
lianus l. 10, Itaque in his actionibus omni (vt agricolæ
dicunt) pede standum est. At τολμᾶν ποσὶ in fugacem
& timidum. Æschines contra Ctesiphontem, ἐτόλμησε
τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν. Itē τὸν ἕτερον πό-
δα προελθεῖν, sumpta metaph. ab iis qui vnum tātùm è
limine pedem efferunt. Lucianus in Hermot. οὐδὲ πώ-
ποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών. Sic idem in
lib. De conscrib. histor. οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου
πώποτε προβεβηκώς. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα. Habere pedem
extrà: pro Exortem aut expertem esse, boni nimirum
alicuius malive. Pindarus Pyth. Ode 4, φαντὶ δ' ἔμμεν τοῦτ'
ἀνιαρότατον, καλὰ γιγνώσκοντ' ἀνάγκᾳ ἐκτὸς ἔχειν πόδα, pro
Necessitate excludi. Sophocl. Philoct. — κἂν τὰ λοίφ' οὕτω
φρονῇς, Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα, lacrymarū ca-
lamitatúmque expers fueris. vbi genit. nota vt & in a-
lio prouerbio, ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, pro Extra aleæ ia-
ctum constitutum esse. Possit fortasse dici etiam in
eum qui sceleris purus est. Item ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν
vel viceuersa ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας, vt Latinè à capite ad
calcem. Iliad. ψ, v. 169, Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. & Iliad. π, αἵ-
ματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
vt apud Horatium, — talos à vertice pulcher ad imos.
Theocr. in Bucol. itidem, Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ
πόδε συνεχὲς εἶδεν. Inuerso autē & præpostero ordine
Aristoph. Pluto, τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφα-
λήν σοι πάντ' ἐρῶ. Sunt & alia loquendi genera, vt
ἀνὰ πόδα, ἐκ ποδὸς, siue ἐκ ποδῶν, ἐν ποσὶ, ἐπὶ πόδα, &
huiusmodi alia quæ ordine recensebo. Ἀνὰ πόδα i-
gitur significat Retro. (VNDE Ἀναποδίζειν, Re-
ferre pedem, Retro pedem referre, Retrocedere) ἔμ-
παλιν, ὀπίσω, Hesych. Ἐκ ποδὸς, E vestigio. idem
propemodum cum κατὰ πόδας, de quo infrà. Dionys. Ha
licarn. lib. 3, ἐδίωκεν αὐτὸν ἐκ ποδός. Polybius lib. 5, ὡς ἐκ
ποδὸς ἀκολουθήσων περὶ τοῖς πολεμίοις, vt summo mane
hostes è vestigio insequuturus. Sic apud Suidam, ἐκ πο-
δὸς εἵπετο. quod exp. κατόπιν, σύνεγγυς. vt rursum Polybius
libro 3, τούτοις ἐκ ποδὸς τὴν δύναμιν ἔχων αὐτὸς εἵπετο κατό-
πιν, è vestigio ipsos à tergo cum copiis insequebatur.
Sic ἐκ ποδῶν quoque, vt Dionys. Halicarn. ὁ δ' ἐκ ποδῶν
συνακολουθῶν αὐτοῖς, συνεισπίπτει τοῖς φεύγουσιν εἰς τὸ τεῖχος.
Rursum sing. num. apud Theocr. ὃς ἐκ ποδὸς αἶψε κρά-
νας, è vestigio seu ilico. Accipiunt etiam ἐκ ποδὸς pro
Presso pede, Collato pede, apud Aristidē, ἐκ ποδὸς ἰσο-
πομαχήσαντες. Et apud Polybium lib 2, λοιπὸν ὅσον ἐκ πο-

δὸς ἐπιέσθησαν. Item apud Suidam, ἐκ ποδῶν ἔστησαν, & A
ἐκ ποδῶν γενέσθαι, Proripere se è medio. qua signif. potius
SCRIBITVR Ἐκποδών, de quo infrà.) Ἐν ποσὶ,
Inter pedes, vel Ante pedes. vt idem sit cum πρὸ ποδῶν
seu (vt Homerus loquitur) προπάροιθε ποδῶν, seu πὰρ πο-
δὸς, vt Pindarus. Herodotus Euterpe, αἳ ἐν ποσὶ αὐτέων ἐ-
φαίνοντο ἐοῦσαι. quibus verbis significat Herodotus, ma-
nus statuarum ad suum vsque tempus visas fuisse ia-
centes ad pedes. Vnde τὰ ἐν ποσὶ, quæ sunt ante pedes,
Quæ occurrunt, Obuia quæque. Thucydides lib. 3, τὴν B
ἐν ποσὶν ἀεὶ αἱρεῖν κώμην, Obuium quenque vicum, Qui
sese primus offerret. Item aliquis dicitur transire seu
trāsilire τὰ ἐν ποσὶ, vt Cic. Trāsilire ante pedes posita. (Et
poeta quidā apud eū l. 2 De diuin. Quod est ante pedes
nemo spectat: cæli scrutātur plagas) Et in Ætna, Tan-
tū opus ante pedes transire. Philostratus in Phœnice,
βαδίζεις δὲ ποῖ μετέωρός τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσί; Præ-
terea τὰ ἐν ποσὶ dicuntur Instantia, Præsentia. vt & apud
Terentium, Istuc est sapere, non quod ante pedes mo
dò est Videre, sed etiam illa quæ futura sunt Prospice- C
re. Luc. προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων,
σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν αἰτιᾶσθαι, adeo animi intētio-
nem defigūt in præteritæ voluptatis recordatione, vt
amorum præsenti desiderio non magnopere affician-
tur. Bud. Vbi nota sibi opponi τὰ παρεληλυθότα & τὰ ἐν
ποσὶ, sicut in loco Terentii, Quod ante pedes est, & illa
quæ futura sunt. Sic Phalar. τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, præsē-
tibus negotiis præpeditus fui. Itidē & Eurip. in Andr.
— τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά, mala præ
sentia & quæ ante pedes sunt. Et Pind. Pyth. ode 8, D
τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον. Vbi Lat. dixeris fortasse, Quod
est in manibus. Interdū τὰ ἐν ποσὶν, Vulgaria, Quæ pas-
sim obuia sunt, Quæ nusquā non se offerūt & occur-
rūt: vel Valde trita, Triuialia. Plato in Theæt. τὰ κοινὰ
ταῦτα καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, hæc protrita & vulgaria. Ari-
stot. Pol. 2, ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ μικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις.
Aliquando item poni tradunt ἐν ποσὶ pro Oblata occa-
sione. Ἐπὶ πόδα, Cessim, Pedem referendo, vt ἀνὰ
πόδα: seu Pedem retro reprimēdo, vt Virgilius loqui-
tur. Aristot. ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι. vt Xenoph. Hell. 2, ἐπει- E
δὴ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν ἐπὶ
πόδα, quum admodum premerētur, referre pedem &
recipere se cœperunt. Et Polybius lib. 2, οὐχ ὑπολειπό-
μενος τόπον πρὸς τὴν ἐπὶ πόδα ταῖς σπείραις ἀναχώρησιν, nō
relinquens locum cohortibus ad receptum. Lucianus
in Scytha, εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, è ve-
stigio reuertitur: quippe quū dies esset τῶν ἀποφράδων,
qua nefas erat aliquid aggredi. Sic etiam ἐπὶ πόδα ἀνά-
γειν, Xenoph. Pæd. 3, παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βε- F
λοῦς. At ἐπὶ ποδῶν signif. Pedibus insistēdo atque in-
nitendo. (vt apud Plutarchum Sympos. 1, ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ
ποδὸς ἑστῶτα πίνειν. & apud Homerum στηρίξαι ποσὶ, quod
vide in Στηρίζω) Aristoteles Historiæ animalium lib. 5,
ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, pedibus insistendo coit. Κατὰ πο-
δὸς βάσιν, Pedetētim. quod (teste Suida) prouerbialiter
dicitur ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι περαινόντων καὶ κατὰ τέχνην, καὶ
μὴ ἀθρόως. Κατὰ πόδα, E vestigio insequēdo. Herodo-
dus Terpsich. ἐόντων δὲ ἤδη ἐν Χίῳ, κατὰ πόδας ἐληλύθεε Περ
σέων ἵππος πολλὴ διώκουσα τοὺς Παίονας, Vestigiis perse- G
quens. Thucydides lib. 3, πολλοὺς ἐν τῇ ὁδῷ κατὰ πόδας αἱ-
ροῦντες ἄνθρωποι ποδώκεις καὶ ψιλοὶ, διέφθειρον. Idem lib. 8,
pag. 269, κατὰ πόδας εἴκοσι ναυσὶν ἐπιπλεύσαντες. Idem alibi,
κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, Vestigiis eorum insistere, E vesti-
gio eos persequi. Sicut verò in præcedenti loco idem
dicit κατὰ πόδας αἱροῦντες, sic etiam Xenophon Pæd. 1, κύ-
νας ἐπιτηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν, canes instru-
ctās ad capiendum è vestigio. Idem in libro De venat.
θηρευτέος οὐ κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγωός. Itidem & κατὰ πόδας
ἕπεσθαι, vt Plin. E vestigio subsequi: Cic. Vestigiis conse H
qui. Ouid. Signa pedum sequi. Metaphoricè Plato lib.
11 De leg. κιβδήλοις δ' ἐπιτηδεύμασιν ἕπεται κατὰ πόδα καπη-
λείας ἐπιτηδεύματα, subsequūtur velut è vestigio, id est,
Proximè sequuntur, & q.d. immediaté: Proximum
est vt de iis tractemus. Sic etiam Herodotus libro 3,
τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρῃ, proximè insequēte die. pro quo
& τῇ ἐχομένῃ. Metaphoricè item Aristid. κατὰ πόδας τῆς μά-
χης προῆλθον. Vicinum illi κατὰ πόδα est superius ἐκ πο-
δός. Hesych. & Suidas κατὰ πόδα exponunt παρ' αὐτὰ, κατὰ
τάξιν, ὀπίσω. Sunt qui & coniunctim SCRIBANT
Καταπόδας, SICVT Παραπόδας itidē: pro quo aliâs
disiunctim legitur Παρὰ πόδας, vt infrà docebo.
Πὰρ ποδὸς idē cum ἐν ποσὶ, Ante pedes. Et τὸ πὰρ ποδὸς,
vt τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes. id est, Præsens rerū
status, Id quod præsens est. Pindarus Pyth. 3, χρὴ τὰ ἐοικό-
τα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ, γνόντας τὸ πὰρ πο-
δὸς οἵας εἰμὲν αἴσας, id quod præsens est. Itē παρὰ ποδὶ,
vt πὰρ ποδὸς, si Erasmo credimus. nā in prou. Ante pe-
des, τὸ παρὰ ποδὶ dici tradit quod iā instat imminétq;.
Nisi potius παρὰ ποδὶ interpretandum putes Iuxta pe-
des: quod & Hesych. exponit παρὰ τοῖς ποσί. Sic & πὰρ
ποσὶ apud Pindarum Olymp. ode 1, ὁ δ' αὐτῷ πὰρ ποσὶ
σχεδὸν ἐφάνη, ipsi iuxta pedes apparuit. Et Homerus Il. θ,
Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμὸς, iuxta pedes.
Sed & in hisce locis nulla sensus diuersitate reddere po
ssumus, Ante pedes. Itidémque παρὰ πόδας dicitur pro
Ante pedes, ἐν ποσὶ, vt suprà habuimus. Plat. in Theæt.
τὰ δὲ ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας. Ibidē, περὶ τῶν παρὰ πό-
δας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, de iis quæ ante pedes ocu
lósq; posita sunt. Itidem Luc. De calumn. initio, τὸ πλη-
σίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, id quod ante pedes est,
seu Ea quæ ante pedes sunt posita. quibus opponit ibi
dē, τὰ πόρρω καὶ πάμπολυ διεστηκότα. Et Synesius epist. 4,
ὃ ἐποίει παρὰ πόδας τὸν κίνδυνον. i. Quod præsens periculū
afferebat. Sic τὸ ἐν ποσὶ κακὸν suprà, Malū quod ante pe-
des & præsens est. Alicubi autē παρὰ πόδα & παρὰ πό-
δας idem significāt cum κατὰ πόδα, id est E vestigio, Ili-
co. Sophocles Philoctete, πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυ-
ται, magnam è vestigio potētiam obtinet. Sic παρὰ πό-
δας. Polybius lib. 5, οἵ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως
νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, è vestigio.
pro quo παρὰ πόδας in præcedenti comparationis mē
bro dixerat παραυτίκα. Hesychius quoque παρὰ πόδα
exponit εὐθέως, ἐγγύθεν: sicut & Suidas ἐγγὺς, πλησίον: nec-
nō μετὰ ταῦτα, (sed malim Statim pòst, Ilico, E vestigio)
subiungēs hæc exēpla, παραπόδας ἀκρατέστατον μὲν αὐτὸν
δείκνυσι πρὸς γυναῖκας. Itē, παραπόδας οὐ συμμαχικῶς ἀλλὰ
δεσποτικῶς χρῶνται. Sic enim apud eum scriptū est, con-
iunctim nimirum παραπόδας, nō παρὰ πόδας. Præ-
terea παρὰ πόδας signif. In promptu, & quod alia meta
phora Latinè dicitur Ad manum. quod pertinet ad eā
expositionem Hesychii & Suidæ qua παρὰ πόδας ca-
piunt pro πλησίον, ἐγγύς. Ex Luciano, ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔ-
λεγχοι, pro Quæ redarguere in promptu est. Ex eodem
παρὰ πόδα ἡ ἱστορία, In promptu est historia. Affinia au-
tem hæc sunt præcedenti παρὰ πόδας, significanti An-
te pedes, & alteri παρὰ ποσὶ, Iuxta seu ad pedes. Πε-
ρὶ πόδα, Conuenienter, Congruenter: metaphoricè
à calceis qui pedibus bene quadrant. Plato comicus,
Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα. Idem, καὶ τοῖς τρόποις ἁρ-
μόττον ὡς περὶ πόδα. vbi Suidas, ea citans, σφόδρα ἁρμόττον
ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί. Vtitur & Lucianus, sed omis
so verbo ἁρμόζει. vt in libro ad indoctum quendam
multos libros sibi comparantem, περὶ πόδα δή σοι καὶ
Εὐάγγελος ἐστὶ, in te aptè quadrat. Idem, οὐ περὶ πόδα οὖν
τῷ τοιούτῳ ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; Annon ei conuenit &
aptè quadrat vt ἀποφρὰς nominetur? Itidem apud He-
sychiū, τὸ περὶ πόδα, τὸ ἡρμοσμένον, sumpta metaphora
ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Πρὸ ποδὸς & πρὸ ποδῶν, Ante
pedes. Aristophanes, πρὸ ποδῶν κείμενος, Ante pedes po-
situs seu iacens. pro quo Homerus dicit προπάροιθε πο-
δῶν, Iliad. ν, versu 205. & Iliad. ω, v. 510. Plato De republi
ca libro 4, πάλαι φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι,
καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι, ὥσπερ οἱ
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, Ante pedes vol
ui, Pedibus obuersari. Quibuscum confer quædam su-
prà allata, vbi de ἐν ποσὶ & παρὰ πόδας. Itē τὰ πρὸ ποδὸς,
vt τὰ ἐν ποσὶ seu τὰ παρὰ πόδας, ante pedes posita & præ
sentia, vel Quæ in prōptu & ad manū sunt. Pindarus
Isthm. vlt. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα παντί, id quod an
te pedes est & præsens semper præstabilius. cui oppo-
nit τὰ παρῳχημένα. Xen. τὰ πρὸ ποδῶν simpliciter pro
Ante pedes posita, in Lacedæm. republica, περιβλέπειν

μηδαμοῦ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ποδῶν ὁρᾶν. Υ πὸ πόδας πίθεδζ, quod Cicero, Proterere & conculcare aliquem, metaphoricè pro ὑπερίζειν, & Vilipendere, dignúmque iudicare quod pedibus proculcet. Plutarchus contra Epicur. παῖ Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου τραχεῖς ὑπὸ πόδας πιθεμένου καὶ καταπατιλίζοντας. Referunt huc quod Virgilius lib.3.Geor.dicit, Felix qui — metus omnes & inexorabile fatum Subiecit pedibus. Item quod Lucretius l.5, Et capitis summi præclarum insigne cruentum Sub pedibus volgi magnum lugebat honorẽ: nimirũ vulgi pedibus proculcatum. Apud Philonem verò De vita Mosis lib.1, ὑπὸ πόδας ἐχώρει, Turnebus vertit, Succiduis pedibus recellebatur, de asina Balaami quæ cõspecto angelo ἀνεχαπίζετο. Significat igitur ὑπὸ πόδας χωρεῖν, idem cum ὀπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, Referre pedẽ, Retro remeare: quod & ἀναποδίζειν. Item in pugna ποὶ ἐπαλαίσαντας ποδὶ dicitur quũ pede collato & cominus pugnatur. Euripides, ποὶ ἐπαλαχθὲς ποδὶ, Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ ταῖ. vt apud Virgilium in Æneid. — hæret pede pes, densúsque viro vir. ‖ At Ἀσκοῦ τρεῦχον ποὶ tectè dicitur penis in oraculo. quod apud Herodot. legitur in Euterpe, & Plut. in Thes. necnon Euripidẽ in Med. ‖Ποὶ, Pes, mensura sedecim digitorum, secundum Suidam. id est quatuor palmi. nam palmus quatuor digitos continet. vnde ὀκτάποδης apud Hesiodum & ὀξάποδης apud Herodotum. Vide τάδιον. Gorræus quoque tradit esse mensuram quæ constet sedecim digitis, seu palmis quatuor, siue duodecim vnciis. Sed quanuis (inquit) tam Romani quàm Græci pedem in totidem partes diuiserint, attamen pedem Græcum Romano semuncia, (siue vt Gallico more loquamur) semipollice, maiorem fuisse Georg. Agricola ostendit, qui mensuras omnes doctissimè explicauit.

Transfertur & ad alia. nam & mensa suos πόδας habet. Aristophanes, τράπεζαν ἡμῶν φέρε βᾶς πόδας ἔχουσαν. vnde & τραπεζαν ἐλεφαντοποδες, & βισκελεῖς, vt apud Horatium, Tripes mensa. Sic Latinè quoque tum apud Plinium, tum Ouidium, & Propertium, Decidit inque suos mensa supina pedes. ‖ Item litera aliqua pedes habet, vt apud Athenæũ lib.10, de Ω, Ἔπειτα κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δύω. ‖ Item πόδες ὄρους dicitur ima pars seu radix, vt κορυφὴ, ipse vertex & cacumen: πλευραὶ autem & κνημοὶ, quæ inter ista duo interiecta sunt. Il, β, — ὑπαὶ πόδας νείατον Ἴδης. Iliad. υ, — πόδες πολυπίδακος Ἴδης καὶ κορυφαί. Sic & Philo De vita Mosis libro 1, ὡς ἐκ τῆς τοῦ ποδῶν ἄχρι τῆς κορυφῶν ὅλα τῆς ὀρῶν τὰ κλίματα δέεσθαι καταστίοις συμφαίνειν, à verticibus ad primores pedes, vt Turnebus vertit. qui tamen videtur legisse τοῦ πόδων, à τοῦ ποῦς. Vide & Υπόρεια. ‖ Habent etiam versus suos πόδας, qui dicuntur πόδες μετρικοί: quorum ἀρσις & θεσις, id est sublatio & depositio, ῥυθμὸν efficit. Vtitur Athen. lib.10, & grammatici. ‖Est & νεὼς ποῦς, nauis pes. Odyss. ε. Ἐν δ' ὑψόσε τε καὶ ἐς πόδας τ' ἐνέδησαν ἐν αὐτῇ. Apoll. Argon. 2, καὶ δ' ἐρὰ λᾶας ἐρυσσάμενοι πανύστατο Ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Euripides, Orestes, Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταῦθ' εἶσα τοῦ βίου ποδὶ Ἔβλαψ' ἔστι δ' αὖτις ἐν χαλᾷ πόδα. Scholiastes Apollonii lib.3 funes veli, qui sunt κάλω, in tria genera diuidit. aut enim detrahitur iis velum, & vocantur μεσουρία: aut intendit vtrinque ad prorã, & sunt τοῦ πνοιοι: aut conuertitur & laxatur, qui sunt κατὰ τὰς γωνίας. i. ad angulos: & dicuntur πόδες, & ante hoc τοῦ πόδες. Itidem Virgilius Æneid. 5, Vnà omnes fecere pedem. Vbi Seruius exponit funẽ quo tenditur velum. Plautus verò quum in Menæchm. dicit, Asseruatote nauales pedes, pro remis vsurpasse existimatur. Catullus autem pro velo, vbi ait, — vtcunque Iupiter Simul secundus incidisset in pedem. Hæc inter alia ex Camerario. Sunt qui dicant esse funem in naui quo velũ tẽditur atque laxatur, inde sic nominatũ quòd ad mali pedem, id est imam partẽ, alligetur. Plinius quoque pedes appellat, lib.2, cap. 47, Iisdem autem ventis in contrariũ nauigatur prolatis pedibus, vt noctu plerunque vela concurrant. Item ποὶ νεὼς pro temone seu clauo apud Pindarum ode 6, τὸ δὲ παρ' ποδὶ ναὸς ἑλιττόμενον ἀεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμὸν, circum temonem commoti fluctus, maximè nauigantiũ animos commouere dicuntur. Sic accipiunt etiã quod Odyss. κ, legitur, — ἀεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων: quoniam nimirum scholiastes exponit non solùm τὸν μεταχειρισμὸν τοῦ κέρατος κάλων, verumetiam τὸ πηδάλιον. ‖ Ποὶς putatur etiam fuisse edictum quodpiam longis periodis constans, quòd contenta continuatáque voce & vno quasi spiritu à præcone recitaretur, quum Galen. lib.6 Epidem. dicat, καθάπερ οἱ κήρυκες ὅταν τὸν λεγόμενον πόδα ἐκφεφέζουσι.

C. Ποδοκάκη, ης, ἡ, dicitur ξύλον εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοῖς πόδας ἐμβάλλοντες σωνέχουσιν, Latinè Cippus: Græcè alio nomine ποδοσράβη, vt Suidas tradit: Hesychio autem est ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμὸς ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύοντο. quæ expositio ex Lysia desumpta videtur. is enim in oratione contra Theomnest. pag. 115, quum citasset hæc verba legis, δεῖ δεῦσαι δι' ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἡμέρας δέκα τὸν πόδα, subiungit mox, explicans ea verba, ἡ ποδοκάκη αὕτη ὅτιν ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. paulo pòst tamen dicit, οὐκ ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἐδέδετο, ἀλλ' ἐν τῷ ξύλῳ. ita vt videatur inter ξύλον & ποδοκάκην distinguere, licet & Harpocration scribat ita vocari τὸ ξύλον τὸ ἐν δεσμωτηρίῳ. Itidem in lege quadam, δησαντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἑνδεκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ. vbi Budæus vertit Compede. alii sic ex Cicerone, Ligneæ soleæ in pedes inducãtur: quæ verba respondẽt potius τῷ, δησαντων ἐν τῷ ξύλῳ. Apud Suidam ἐν εἱρκτῇ τε καὶ ποδοκάκῃ τροβολούμενοι καὶ βαλανωτούμενοι ἔμενον. Cæterùm sciendum est scribi & Ποδοκάκη et Γοδοκάκη, quod videtur esse frequentius. tradũt enim Harpocration & Suidas atque Hesych. ποδοκάκη dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto altero κ, vel quasi ποδοκατοχή, facta syncope, & χ in κ mutato.

C. Ποδοκρυστία, ας, ἡ, Pedum plausus seu complosus. Strab.

C. Ποδονιπτήρ, ῆρος, ὁ, Peluis in qua pedes abluuntur, Pelluuium. Legitur apud Athenæum lib.11. AT VERO Ποδόνιπτρον dicitur ipsa aqua qua pedes abluuntur. Vide Νίπτρον. Sed dicitur & Ποδανιπτήρ & ποδάνιπτρον.

C. Ποδοσράβη, ης, ἡ, dicitur βασανιστήριον ὄργανον ἐν ᾧ τροβλοῦνταί τις δεσμούμενος τοὺς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Sic appellatum διὰ τὸ τρέφειν πόδα, vt scholiast. Demosthen. tradit. Hesychióque itidem τὸ γιγνόμενον τοῦ τὰ τρέμματα τῶν ποδῶν. Idem cum ποδοκάκη vt Aristoph. scholiast. tradit & Suid. apud quem legitur hic locus, ἐν ποδοσράβαις τοῦ τοῖς βόθροις ἐνειργόμενοι ἐκπίνοντο. Vide & Δακτυλήθρα. ‖Itẽ instrumentum medicum quo artus luxati reponuntur: Polluci τὸ τὰ τρέμματα καταθυμῶον. dicit autẽ à comicis sic vsurpari. ‖ Item Tendicula qua cerui capiuntur. ἢ τοῖς ἐλάφοις ἱστανμένη πάγη, vt Hesych. tradit. Xen. Cyneg. pag. 578 meæ edit. ἱστανται δὲ καὶ ποδοσράβαι τῶν ἐλάφων ἐν τοῖς ὄρεσι τοῦ τοῖ λειμῶνας. De structura autem eiusmodi tendicularum vide ibidem & apud Poll. lib. 5, c. 4, vbi & ποδαγρέτας appellat.

C. Ποδοτόβαλος, Pede rotam circumagens, id est Figulus. ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν. Hesych.

C. Ποδίκροτος, Pedibus plaudens, Pedes complodens, Epigramm.

C. Ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ Pelluuiũ. idẽ cum ποδονιπτήρ. Aristot. Polit. 1, c. 8. AT Ποδάνιπτον, vt ποδόνιπτον, ipsa aqua dicitur qua pedes abluuntur. idẽ cum πλῦμα, νίμμα, ἀπόνιμμα, νίπτον. Homer. Odyss. οἰσοιδύπη ποδάνιπτρα. Porro sicut dicitur βοῶν ὀπιβουκόλος αὐτὴρ, & οἰνοχοῶν οἶνον, sic idem Hom. Od. τ, v. 340, dixit ποδόνιπτρα ποδῶν, vbi tamẽ Eustath. exponit non solùm τὸ ὕδωρ ᾧ πόδας νίπτουσι sed etiam νίψις ποδῶν.

C. Ποδανωμαία, ας, idẽ cum λαμψηρὰ πόδας νωμάω, Velociter agilitérque pedes inter currendum moueo. id est Citato pede curro.

C. Ποδαβρός, οῦ, ὁ, Qui mollibus delicatísque pedibus est. ὁ τοῖς πόδας ἁβρός. Ex Themist. Sed legendum putant ποδαγρός.

C. Ποδάγρα, ας, ἡ, Pedica seu tendicula qua ferarum pedes illaqueantur: quæ ET Ποδάγρεια nominatur & ποδοσράβη. Pollux lib.5, cap. 4. vbi eius descriptionẽ vide. Xenophon Pæd. 1, δουλοῦσι τῷ αἰγείοις πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφοις ᾗ ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Et apud Plutarch. in Erot. θήρεσιν ἔπηξε ποδάγρας. Et apud Suidam, τῶφρος ὤρυξε, καὶ ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις, τοῖς πολεμίοις. ‖Ποδάγρα

πάγρα dicitur etiam arthritis pedum, quum pedum articulos noxius humor infestat: sicut si manuum articulos idem morbus occupet, χειράγρα vocatur. Athen. lib.11, καταπεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας. vt apud Cic. Doloribus podagræ complures annos cruciari. & Ardere podagræ doloribus. Plutarchus, ποδάγρας ἀπαλλάττει. vt apud Ouid. Soluere nodosam podagram.

VNDE Ποδαγρὸς ET Ποδαγρικὸς, ός, ὄν, Qui podagra tentatur, Qui podagra laborat: Podagricus, Plinio: Podager, Claudiano. Plautus verò dicit Podagrosi pedes. Ποδαγρὸς ex Epigramm. affertur: ποδαγρικὸς autem passim apud medicos occurrit, Diosc. præsertim. Item τὰ ποδαγρικά, sub. πάθη, Podagrici dolores, seu Morbus podagricus, Podagra. vt Theophrastus Historiæ plant. lib. 9, cap. 10, dicit mandragoræ radicem vtilem esse πρὸς τὰ ποδαγρικά. quam Dioscor. generaliter dicit τῶν ἄρθρων πόνοις πάνυ. Idem verò Diosc. lib.5, c.138, ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat medicamenta quæ podagrã si non soluere, at saltem lenire possunt. vt apud Horatium fomenta iuuãt podagram, apud Ouidium autem, Soluere nodosam nescit medicina podagram. In v. l. habetur ETIAM ποδάγρης, ου, ὁ, itidem pro Podager seu Podagricus, Qui podagra laborat. Sed non nominatur autor, nec affertur exemplum. ITEM Ποδαγράω, SIVE Ποδαγριάω, ῶ, Podagra laboro, Podagricus sum. Vtrunque legitur apud Plat. in Alcib. minore, p. 310, ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾶν, ἢ πυρέττειν, ἢ ὀφθαλμιᾶν; Et paulo pòst, οὐ μόνον οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν, οὐδὲ ποδαγρῶσιν, οὐδὲ γε ὀφθαλμῶσιν. Et apud Dionem, δ' ἑνὸς ποδαγρῶν. Sic apud Aristoph. in Pluto metrum exigit vt legamus, — παρ' αὐτῷ γὰρ (nimirum Pluto) ποδαγρῶντες — εἰσίν. quam scripturam schol. quoque agnoscit, afferens tamẽ & aliam metro repugnantem, nimirum ποδαλγοῦντες. notum autem est ditiores præsertim & τοῖς τρυφεροῖς καὶ ἁβροδιαίτοις, hoc morbo tentari: vnde & locuples podagra à Iuuen. dicitur satyra 13. Posteriore verbo ποδαγριᾶν vtitur & Diosc. l.2, c.39, de pulmone marino, ποδαγριῶντας καὶ χιμετλιῶντας ὠφελεῖ καταπλασσόμενος.

C. Ποδαλγὴς, έος, ὁ & ἡ, Dolore pedũ laborans, Quem pedũ dolores cruciant, Qui ex pedibus dolet. vt κεφαλαλγής. ET Ποδαλγὸς pro eodẽ, vt κεφαλγός. Greg. δύο ποδαλγοὶ τοῦ φερόμενοι. ITEM Ποδαλγικὸς, ου, ὁ, idẽ significãs. Diosc. l.3, c.150, de androsarce, καταπλάττεται ᾗ ἐν ὀπὶ ποδαλγικῶν ὠφελίμως. Vnde Plin. l.27, c.4, Datur & podagricis illinitúrque. Idem igitur significant ποδαλγὴς, siue ποδαλγὸς, & ποδαλγικὸς, cum ποδαγρὸς seu ποδαγρικός. SIC Ποδαλγία, ας, ἡ, Pedũ dolor, Podagra. Chrysost. ἢ ποδαλγία ἢ φθόη τινὶ ἢ ἑτέρᾳ νόσῳ καταπιλημμένος. ET Ποδαλγέω, ῶ, Pedum dolore seu podagra laboro. Idem cum ποδαγρέω seu ποδαγριάω, quod vide.

C. Πέδαργος, ου, ὁ, Celer pedibus, Virg. πόδας ἀργὸς, seu πόδας ὠκὺς, Homero. Apud eundẽ est nomẽ propriũ equi Hectoris: ET Πεδάργη, ης, ἡ, equæ itidẽ nomen, à pedũ pernicitate appellatæ. illud, Il. Ψ, v. 185, hoc verò, Il. π, v. 150. AT Πεδαργία non signif. Pedum pernicitas, verùm Pedũ dolor, Podagra: Atticè vsurpatũ pro ποδαλγία: sicut γλωσσαργία & γλωσσαλγία idẽ significant, nimirum Loquacitas, Lingua loquax. Vide schol. Aristoph. initio comment. in Plut. ITEM Πεδάργης apud Hesychium λευκόποις, παχύς. nã ἀργὸς capitur & pro Albus & pro Celer.

C. Ποδάρκης, Pedibus valens, Celer. Il. α, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. pro quo alibi πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

C. Πόδαυρος. vnde apud Hesych. πεδαυρου, ἐρρωμένου τοῦ πόδας. pro quo fortasse scribendũ ποδάρκου. sicut idem ποδάρκης exp. ὠκὺς τοῖς ποσὶν ἀρκεῖν δυνάμενος. Aliàs πόδαυρος significaret Qui pedum celeritate auras seu ventos æquat: quomodo ἀελλόποις dicitur & πνοόποις, necnõ ποδώκεμος seu ποδάνεμος.

C. Ποδηγὸς, οῦ, ὁ, (pro quo DORICE Ποδαγὸς) Pedũ ductor, hoc est Qui pedibus viã mõstrat præeũdo. idem cum ὁδηγὸς, Dux. Suid. expon. παιδαγωγός. In Epigr. ποδηγὰ πόδων ὠκύπτερα, alæ amorũ duces. Pro ὀπαδός, Assecla, Camer. ex Sophocl. Antig. Ἐγὼ δ' ὦ πόδαγὸς εἰπεῖν πόσι. Apud eundẽ Suid. HABETVR Ποδηγέτερον cõp. gradu, quod exp. ὁδηγοπκώτερον. qui cõparatiuus à ποδηγὸς irregularis est, vt ἀφνειέστερος ab ἀφνειὸς, teste Eust. ET VERB. Ποδηγέω, ῶ, idem cũ ὁδηγέω, Viã pedibus mõstro, eos veluti deducẽdo. Vnde apud Hesych. Ποδηγῶν, ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν. nisi fortè est genit. plur. à ποδηγός. Plato ep. 7. αὐτὸν χωρεῖς δ' δεῖξαντος ποδηγεῖν, Se absq; viæ indice dirigere, seu Gressum suũ dirigere absq; indice viæ & duce, vt ii qui norũt quà eundũ sit, nec duce egent. Galen. ἡ τῶν ἀρεθέντων ἔνδειξις ἐποδήγει με. Pass. Ὁδηγέομαι, οῦμαι, Deducor & dirigor, viã faciẽs. Vel, Ducor ab aliquo præeunte, & pedes meos veluti ducente. 1. Via mihi mõstratur, Ducor. Galen. ἐγὼ μὴν ἐμαυτοῦ δεῦρον αὐτὰ τοῦ λόγου ποδηγούμενος, ratiocinatione me ducẽte. Et in Eccles. hist. τόπον μὴ οὐῶν τὸν τόπον οὗτοι πρὸς ἀσωτείαν ποδηγηθέντες τῆς σωτηρίας μετέλαχον. Et Athen. l.12, ὑπὸ τῆς φῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες. VNDE Συμποδηγῶ, Vnà duco, seu deduco, & viam cõmonstro. Apud Lysiam legitur ETIAM Ποδηγὴς, p.88, ὅστις ἐν τοῖς δωματίοις ποδηγὴς κατέπεσεν ἀνθρ, de adultero loquens. nisi sit ποδήρης. vel ποδηγὴς, pedibus è lecto detractus. Bud.

C. Ποδηγέτης, ου, ὁ, idẽ cum ποδηγός. Lycophr. ποδηγέτης σκότου λαμπτήρ, fax deductrix pedum in tenebris. VNDE Ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ. Synes. epist. 142, φιλοσοφίᾳ χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγετοῦσα, philosophia ad Deum ducente. Philo De vita M. libro 3, εἰ μὴ καὶ θεῖον τῷ πνεῦμα τὸ ποδηγετοῦν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, nisi eum diuinus spiritus ad veritatem deduxisset. Idem lib.1, οἷς ποδηγετούμενος, quibus deductus.

C. Ποδηνεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ad ipsos vsque pedes dependens. vt ποδηνεκὲς δέρμα, & ποδηνεκὴς ἀσπίς. id est ἡ ποδήρης, ἢ ἀιδρομήκης, ἢ ἀπὸ ἄνω μέχρι τῆς ποδῶν ἐνεχθεὶς τοῦ φορέντος, vt Eust. exp. quemadmodum & Hesych. ποδιωνεκὲα dicit esse βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῆς ποδῶν μέχρι αὐχένος διικνεῖσθαι. Il. ο, Τὼ (videlicet ἀσπίδε) -αὐτὸς φορέεσκε ποδιωνεκὲς ἔγκος ἀκόντων. quibus verbis indicat, clypeum tãtæ fuisse altitudinis vt totum corpus à vertice ad imos vsque pedes tueretur contra immissas sagittas.

C. Ποδιώκεμος, ου, ὁ & ἡ, Pedum pernicitate ventos æquãs, idem cum ἀελλόποις & πνοόποις. Il. ε, Ἐν δ' ἵππους ἔσπασε ποδιώκεμος ὠκέα ἕλης. AT Ποδάνεμος nomen proprium apud Xenoph. Hell. 5, p. 319.

C. Ποδήρης, εος, ὁ & ἡ, idem cum ποδιωκὴς, Ad ipsos vsque pedes promissus, Ad ipsos pedes pertingens, seu deperidens. Xenoph. Pæd. 6, σὺν ἀσπίσι τοῖς ποδήρεσι: quas Homerus ποδιωκείας vocat. Plutarch. ποδήρης πώγων καθεῖται, barba ad talos vsque promissa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν, rursum apud Xenoph. quemadmodũ & Pausanias Attic. ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόνδεσιν ἐν χιτῶνι ποδήρει. Athenæus lib.12, χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι. aliquanto pòst, χιτωνίσκον ἐνδεδυκὼς ποδήρη. Hieron. in comment. in Ezech. c.9, Ποδήρη autem quod LXX transtulerunt, vna ex octo vestium est pontificis, quæ Latinè dicitur talaris: & ex eo quòd ad pedes vsque descendat, hoc sortita vocabulum est. Affertur & ex Apuleio, Poderem tunicam sumens. ‖At ποδήρης ναῦς dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, id est κώπαις, Eustath. & Hesych. Vbi etiã NOTA Ποὶ ab eis pro remo accipi, vt nõnullos apud Plautum per nauales pedes intelligere remos testatur Camer.

C. Ποδορώρη, epitheton Atalantes, quasi ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα: compos. ex ποὶ & ὀρούω. vt in lexico meo vet. traditur. Apud Callimachum autem hymno in Dianam, v. 115, legitur, — ποδορρώλω Ἀπαλαίτῳ. vbi & scholiastes exp. τῷ τοῖς ποσὶν ὀρούουσαν καὶ ὁρμῶσαν: à NOM. Ποδορρώρη. Sed fortasse scribendum ποδορρώρλω.

C Ποδοχέω, ῶ, Clauum teneo, Ad gubernaculum nauis sedeo. vnde ποδοχῶν apud Pollucem lib.1, id est, ὁ ὅπῃ τῷ οἰάκων καὶ θωθμοῦ, ὁ ὅπῃ τοῖς οἴαξιν ἐστηκώς, qui & ἡνίοχος τῆς νεώς, & ὁ ἡγεμὼν τῆς νεώς. frequẽtius κυβερνήτης. Affert verò hoc ποδοχῶν ex Antiphonte, sed addens, se malle DICERE Ποδηγῶν. cui ποδηγῶν respondet magis ὁ ἡγεμὼν τῆς νεώς, qui nauem ducit, seu nauis veluti pedes dirigit. Illud autẽ ποδοχῶν est ab ea signif. NOMINIS Ποὶ qua ponitur pro clauo seu temone & gubernaculo nauis, τὸ πηδάλιον, ὁ οἴαξ.

C. Ποδώκης, εος, ὁ & ἡ, Pedib° celer, Virg. πόδας ὠκὺς, H. Il. ζ,

Τὰς Εὔμηλος ἐλάσσονε ποδώκειας. Il. κ, Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἐῴκει θεοῖς ἀθανάτοισι, ἀλλὰ ποδώκης. Vritur & Plutarchus in Fabio Ἀλλ' ὀρθοκαστάτην δ' εἶναι ὠΐ Ἰσίρων, ἀΐδρεις ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις. Itē Thucydides suprà in Ποιὰ, Col. 503, litera F. SVPERL. Ποδωκικέστατος, Pedibus celerrimus, Pernicisimus. ex Apoll. Sed annotāt ibidem SCRIBI ET Ποδωκιέστατος in quibusdam exemplaribus. Apud Suidam habetur ETIAM Ποδώκεια, ἡ ταχύτης, quod erit à Ποδῶκυς aut Ὠδόκυς, vt ἄδρομος, ἄτραχος. ‖Aliàs Ποδωκεία, SIVE Ποδωκείη Ionicè, substantiuum est, & significat Pedum pernicitas, Pedum agilitas, Pedum mobilitas. Il. β, Ὅς Τρώων σκοπὸς ἦεν ποδωκείῃσι πεποιθώς. Et apud Hesych. ποδωκείη, τῇ τῶν ποδῶν ἰσχυτῇ. Eiusdē significat. EST Ποδωκία. Bud. ex Xenoph. καὶ ἡ ποδωκία τοῖς τὸ ἀμβλυωπεῖν συμβάλλεται.

C. Ποδωνιχνοῦς, τὸ, Vestis qua vtebantur in sacris Pandrosi. v. l. Apud Hesych. verò hæc LEGVNTVR, Ποδωνυμος, ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Παιδρόσου.

C. Ἀγκυλόποις δίφρος, (inquit Cam.) ab operis (vt videtur) & figuræ expressione apud Plu. in Mario, Sella curulis. Δύο γὰρ εἶσι τοῦ ἁρματοποιοῦ ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν δίφρων τῶν ἀσκωλοπόδων, ἐφ' ὧν καθεζόμενοι χειματίζουσι, ἔχουσι τοὔνομα τῆς ἀρχῆς· τὴν δ' ὑποδεξέραι δημοτικὴν καλοῦσι. Loquitur autem de ea ædilitate quæ à Cicerone & Liuio vocatur Curulis ædilitas.

C. Ἀερσίποις, ὀδοῦς, ὁ & ἡ, Pedes inter currendum agiliter tollens, Agilis, Celer. Il. γ, ἵππον ἀερσίποδες. vbi schol. ταχεῖς, εἰς ὕψος τοὺς πόδας ἀείροντες, id est Celeres, Altè attollentes pedes.

C. Ἀκαμαντόποις, Indefessis pedibus currēs. Pind. Olymp. 10, ἀκαμαντόποις ἀπήνᾳ, currus indefessi cursus. Camer.

C. Ἀντίπους, Oppositos pedes habens, Aduersa vestigia ferens. Ἀντίποδες (qui ET Ἀντίχθονες) q. d. Aduersipedes, vocantur qui pedibus nostris oppositos seu aduersos pedes habent. Cic. in Academ. Nonne etiam dicitis esse è regione nobis è contraria parte terræ, qui aduersis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos ἀντίποδας vocatis? Plin. l. 2, cap. 45, Ingens hic pugna literarum, contráque vulgi, circunfundi terræ vndique homines, conuersisque inter se pedibus stare, & cunctis similem esse cæli verticem, ac simili modo ex quacunque parte mediam calcari: illo quærente cur non decidant contrà siti. Lib. 6, cap. 22, antichthonas appellat.

C. Ἄπους, Pedes non habens, Cui pedes nulli sunt. Est autem prima (inquit Cam.) hac in cōsideratione animaliū distinctio, aliud esse ἀπεῶν, vt serpentū genus: aliud ὑποπόδων, vt gradientiū. quæ & in primo θεραπευτικῆς nomina leguntur, ἀπαντῶν ἢ ὑποπόδων ὄφιν, ἢ ἀπεῶν. Rursum τὰ ὑποπόδια aut sunt δίποδα, quemadmodū homines scimus bipedes esse & aues: aut πολύποδα, vt τὰ τετράποδα, quadrupedes animantes, & cancros, ac vermes, & quæ ἕρπετα vocantur. Idē alibi, Et ἄποδες aues, vel omnino sine pedibus, vel cum breuissimis. Philo De vita Mosis lib. 1, ἀπόδων nomine intelligit serpētiū seu τῶν ἑρπετῶν omne genus, quorum ἡγεμονικώτατον ait esse draconem. Luc. apem quoque ζῶον ἀπεῶ vocat: quemadmodum, Probo Priscianóque testibus, à Latinis quoque Apes dicuntur quòd sine pedibus nascantur: innuente id & Virg. Georg. 4, vbi ait, Trunca pedū primò, mox & stridentia pinnis. Est & hirundinū genus ἀπεῶν, Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 30. Plin. lib. 10, cap. 39, Plurimum volant quæ apodes, quia careant vsu pedum: ab aliis eypseli appellantur, hirundinum specie. Et mox, His quies nisi in nido nulla: aut pendent aut iacent. Et lib. 11, cap. 47, Qui negant volucrē vllam sine pedibus esse, confirmant & apodas habere. Visæ iam etiam serpentes anserinis pedibus. Itē statuæ ἄποδες, quarum pedes temporis longinquitas aut vis absumpsit. Plut. in lib. an seni administr. resp. τῶν ἑρμῶν τοῖς θερισβυτέροις ἄχρας καὶ ἄποδας. VNDE Ἀποδία, ας, ἡ, Defectio pedum, Cam. ex Aristot. lib. 4, De part. anim. Idem alibi, Εὐποδία, integritas pedum: ἀποδία, vel pedes nulli vel eorum vsus ademptus.

C. Ἀργίποις, Qui vel albis vel velocibus pedibus est: idem CVM Ποδάργης seu πόδαργος. Soph. ἀργίποδας κρουοὺς αἰεὶ, id est λευκόποδας: vel ἰσχύποδας. Phocyl. ἀρχίποδιν ἢ λείψανα λεῖπε κυσίν.

C. Ἀρίπους, Qui integris pedibus est. ὁ οὐ χωλὸς ἢ πηρὸς τὸν ἕτερον πόδα, seu ὁ ἄρτους τοὺς πόδας. Luc. ὀξυδερκὴς τὸν τρόπον καὶ ἀρίποις γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς ψυχῆς. Plato l. 7 De leg. p. 277, morem improbans eorum qui dextris sinistrisque partibus non æquè vtuntur, ὅπως ἀρίποδες καὶ ἀρίχειρες παίτες καὶ πᾶσιν γίγνοιντο. Videtur igitur ἀρίποδων & ἀρίχειρων nomine accipere qui vtroq; pede & vtraque manu æquè agiliter vtūtur, quales sunt οἱ ἀμφιδέξιοι, ambidextri. quippe in quibus neutrum membrum per desuetudinem debilitatum sit.

C. Αὐτόποις, Qui suis ipsius pedibus iter facit. Itē, Qui nō indiget ποδηγοῦ nec ὀχοῦντος, Suis ipsius pedibus absq; duce incedens. Luc. in Tim. ὁπόταν δὴ οἰκεῖ αὐτόποις βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν οὐδείσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγιγνώσκεις ἐφ' οἷς αἴσθε ὁ Ζεὺς ἀποστέλλει; verba Mercurii ad Plutū: Quū tuis pedibus incedis, seu propriis pedibus, & ducente nemine. Cam. VNDE Αὐτοποδία, ας, ἡ, Quum quis suis ipsius pedibus iter facit, nec equo vel curru vehitur aut naui. vt Latinè, Pedibus ire, Pedibus proficisci, Pedibus peruenire, Pedibus transire seu trāsmittere. vnde apud Dionem αὐτοποδία iter facere seu ingredi, quod Cicero & Liu. atque alii dicunt, Pedibus. quo sensu accipitur & aduerb. αὐτοποδηί, cuius mentio fiet infrà.

C. Βλαισόποις idem cum βλαισός, Qui distortis tibiis ac pedibus est.

C. Γυμνόποις, Qui nudis pedibus est, Nudis pedibus incedens seu iter faciēs. αὐτόπους. VNDE Γυμνοποδία, ας, ἡ, Nudis pedibus incedere. Γυμνοποδίας tradunt fuisse choros puerorum Spartanorum qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorū canerent, in honorē Spartanorum qui pro patria in Theræis ceciderant. ETIAM Γυμνοπαιδίον, Saltationis genus, à nuditate pedum. ITEM Γυμνοποδέω, ῶ, Nudis pedibus incedo. γυμνὸς βαίνω, Suidæ. (pro quo & αὐτοποδοτέω) Gre. p. 205, de discipulis Domini. Quidā ann. γυμνοποδεῖν esse φ Hier. l. 1 in Iouin. dicit Nudipedalia exercere. Sic apud Tert. in Apolog. c. 40, Nudipedalia denūtiare. Nudipedalia igitur fuerint γυμνοποδίαι, vt χαμευνίαι, quum humi cubabatur: quod in clade aliqua publica aut solenni supplicatione fieri solebat. cuiusmodi erat & mos cineribus conspergendi caput, & saccos induendi.

C. Δασύποις, Cuniculus: ab hirtis pedibus. Plin. lib. 9, c. 57, de leporib⁹ & cuniculis, Lepus solus, præter dasypodē, superfœtat, aliud educās, aliud in vtero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. Sic & alibi inter leporem & dasypodem discrimen statuit. Aristot. Hist. an. l. 4, dicit ἔχει τείχας ὑπὸ τοὺς πόδας ἢ ὀπὸς τῶν γάθων hoc animal solū. Cæterùm & pro lepore accipi colligunt ex hoc prouerbio, δασύποδι κρεῶν δόπ θυμεῖ, pro quo Terēt. Tute lepus es & pulpamentū quæris. Dicitur autē id ὅθεν τοῦ ὅθεν θυμοιοῦσθαι παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ, vt Suid. tradit, exponens & ipse λαγῷος.

C. Δίποις, Bipes, Binis incedens pedibus. vt ζῶα δίποδα apud Aristot. De gen. anim. l. 2, & De part. anim. l. 4. Et παιδίσκη δίπους apud Athen. l. 13. VNDE Διποδία, ας, ἡ, Bipedem esse. seu Duo pedes. ‖Διποδία, à duplicatis gressibus pedum, Laconica saltatio: Cam. ex Poll. Itidem apud Hesych. Διποδία, ὀρχήσεως εἶδος. οἱ δὲ δίποδισμός. AT Διποδία, socci lanei qui pedibus hyeme indūtur. Poll. l. 7, c. 22, ἀ δίποδα Κελτίας καλεῖ, (εἴτε πίλους αὐτὰ οἰηθέον, εἴτε τοιεικήματα ποδῶν) ἢ τὰ πέλυβρα καλεῖ ὁ Φοινίκιος Αἰσχύλος, Πέλυβρα τ' ἔχοισιν ὑδήτοις ὀφρύαις. vbi ETIAM Αὐτοποδία dicit esse εἶδος ὑποδήματος. Nisi fortè αὐτοποδία potius scribendum est. Sed & pro δίποδα legendum putarem ἢ ποδεῖα, (vt idem lib. 2, cap. vltimo, ἢ ποδεῖα ἢ, τοὺς τοῖς ποσὶ πίλους, Κελτίας, ἀ Αἰσχύλος πέλυβρα καλεῖ) nisi paulo pòst ex Cratete subiugeret — ἢ δίποδα τεριμίνα, soccos trilices. Notandū verò ET Πέλυβρα scribi vno in loco, in altero LEGI Πέλυβρα.

C. Δεκάποις, Decem pedes habens. Item, Decem pedes longus, Qui decē pedum est. Aristophanes, οὐ μὴ ἴσῃ ὅταν ἡ δεκάποιον τὸ τοιχεῖον, λεπαρὸς χωρεῖν εἰς δεῖπνον. id est, quum vmbra solis fuerit δέκα ποδῶν, decem pedum, seu ὅτε γίνεται ὀψινόν, aut τοῦ ἡλίου τροπὰς, vt schol. exp. Antiquitus enim, inuitati ad conuiuiū, horā obseruabant ex ratione vmbrarum, de qua vide Colum. Ex Plat. autem Pollux lib. 3, c. 21, affert ETIAM Δεκαποδὸς, itidem fortasse pro δεκάποις.

C. Δολιχόποις, SIVE Δολιχηποις, Longos pedes habens.

C. Ἑξάποις, Qui sex pedum est, hoc est, Qui vel ingreditur sex pedibus, vel senos pedes lōgus est. Atticè verò DICI Ἑξόπις, sicut Ἑξκλινος, tradit Etymol.

C. Ἐρυθρόποις, Cui pedes rubēt. Item nomen auis apud Aristoph. in Auib. à rubeis pedibus. sicut Plin. dicit porphyrioni crura rubere.

C. Εὔποις, Bonis pedibus præditus. seu (vt alii) Validis solidisque pedibus. vt εὔποις ἵπποις, & εὔποδες κύνες, apud Xenoph. VNDE Εὐποδία, ας, ἡ, Xen. Boni pedes. seu Pedum integritas, vt Cam. interpr.

C. Κακόποις, Qui malos pedes habet, Qui prauis pedibus est. vt κακόπους ἵππος, Xen. De re equ.

C. Καλόποις, idem cum εὔποις. vel Pulchros pedes habens. Καλόποις (inquit Cam.) erit pedibus bonis aut pulchris: sicut è cōtrario κακόποις, vitiosis. Sed & καλόποις lignea pedis figura ad quam calcei consuuntur. De quo vide suprà post Κᾶλον.

C. Κοινόποις, Communi socióque pede iter faciens. κοινόποιον παροτσίαν Soph. Electra, Aduentū consortem seu socium dixit, Camer. seu Aduentum eorum qui κοινῇ (seu ὁμοῦ) ὁδοιπορήσαντες aliquò appulerunt.

C. Κολοβόποις, Truncus pedum, Virg. seu Trūcatus pedes.

C. Κραταίποις, Qui validis pedibus est, Firmos solidósque pedes habens. vt κραταίποδες ἵπποι apud Hom. οἱ σεῤῥοὶ καὶ ἰσχυροὶ, quos & χαλκόποδας appellat, à ferreo pedum obore.

C. Λειόποις, Qui leuibus pedib⁹ est, vel planis: à λεῖος, quod Hesych. exp. ὁμαλός. ita λειόποδες à plantæ planitie dicūtur qui Latinis Planci, teste Camer. vt in quibus concauum seu conuexum pedis non est.

C. Μεγαλόποις, Magnos habens pedes.

C. Νέποις, Pedibus carens, Cui pedes nulli sunt, idem cum ἀπεῶ. quale est genus τῶν ἑρπετῶν καὶ νηκτῶν. vt φῶκαι νέποδες apud Hom. Et Epigr. lib. 1, Ὀστέα δ' αὖ νεποδῶν, id est piscium. nam piscibus pedes non sunt, verùm pinnæ potius & cirri, quæ brachiorum vicē gerunt. Hesychius verò νέποδες EXP. Νηξίποδες, Qui natando gradiuntur, quemadmodum & scho. Homeri νέποδες φῶκαι exp. non solùm ἄποδες, verùm etiā αἱ δι' τὸ νήχεσθαι πρὸ πορείαν ποιούμεθαι. Tunc autem deriuatum fuerit à νέω idem significante cum νήχομαι, No, Nato. Verùm νέποδες ἁλοσύδνης φῶκαι nōnulli exposuerunt (teste Eustath.) θαλάσσης τέκνα: eo quòd νέποις dicatur κατὰ πτωχῶσαν ὁ ἀπόγονος. quemadmodum Lascaris quoque in Epigr. quodam dixit, — Καίσαρι καὶ νέποσι, Cæsari & nepotibus. Sed hæc expositio parum consentanea videtur: Eustathióque potius sic dici videntur quòd sint quoddam veluti κῆμα θαλάσσης. Verba Homeri extāt Od. lib. δ, Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης Ἀθρόαι εὐδοῦσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι.

C. Ὀκτάποις, Octo pedes habens, Octipes. vt Octipes cancer Ouidio. Item polypus piscis κοινόπρον dicitur ὀκτάποις, ab octo pedibus: vt πολυγλώχιν vocatur ἡ τείαινα, teste Eust. Itidem breuium scholiorum autor πουλύποδος exp. per ὀκτάποδος veluti notius. In Scythia verò ὀκτάποδες dicebantur qui duos boues posiderent & currum. duobus enim bobus octo pedes sunt. Luc. οἱ πολλοὶ καὶ δημοτικοὶ, ὀκτάποδες· τὸν δὲ ὄβελ δύο βοῶν δεσπότην εἶ καὶ ἁμάξης μιᾶς. ITEM Ὀκτόποις, Cui octo pedes sunt, Octipes. Sic vocatur & scorpius ab octo pedibus. vnde prouerb. apud Cratinum, ὀκτώποιν αἰεὶ χείρεις, id est, σκορπίον, Suid. Apud Hesych. verò perperam SCRIPTVM Ὀκτόπας, σκορπίος, pro Ὀκτόποις.

C. Ὀρθόποις, Rectos pedes habens. vel Quem pedes rectà ferunt. VNDE Ὀρθοποδέω, Pedes me rectà ferunt, Recto pede seu cursu progredior, aut tēdo: idem cum εὐθυπορέω. Camer. interpr. Rectè ingredior, apud Paulum epist. ad Galat. c. 2, οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς ἀλήθειαν.

C. Παλίμποις, Pedem reflectens, Repedans, Retrò pedem referēs, Retrogradus. πολίνστρος & ὀπισθόρμπος Homero: à quo sicut ἀρίς dicitur ἀλλοπρόσαλος, quòd mutabilis & inconstans modò his modò illis victoriam cōcedat, ita & τύχη παλίμποις, quæ eum quem euexerat, destituit & retrò relabi sinit. Ioseph. De captiuitate Iudaica, οὐδαμοῦ τὴν νίκαν αἱμαμωὴ πρὸς γίγνεται. ἡ γὰρ παλίμποις τύχη πρὸς ἔστατο. Item apud Virgiliū, Multa dies variūsque labor mutabilis æui Rettulit in melius: multos alterna reuisens Lusit & in solio rursus fortuna locauit.

C. Περίποις, Pedem circundans. Item Qui aptè pedē circundat, Qui pedi bene quadrat & conuenit. Hesychius verò πρὸς ἐπόδος generalius etiam exponit ἁρμόζοντος. sic aliquid alicui πρὸς πόδα ἁρμόζειν dicitur quod tam aptè quadrat & conuenit quàm pedi calceus. Pollux libro septimo, cap. 21, πρὸς πόδα δὲ, ὑποδήματα ἁρμόζοντα. AT Περιποδίν, Ionicè pro Περιποδία, dicitur esse orbiculus quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorū, ne pedes lædantur. Galenus verò in lexico Hippocratico πρὸς ἐπόδιν exponit πλὴν ὑπὸ κύκλῳ ὑπὸ πόδα οὖσαν καὶ κάτω. Vbi ambiguum est, substantiuúmne sit an adiectiuum.

C. Πολύποις, Multos pedes habens, Multipes. vt πολύποδα ζῶα apud Platonem, Animalia multorum pedum: vt ἄποδα, nullorum. Sic Plutarchus Sympos. 5, probl. 3, de ouo, καὶ πλωὰ γυνᾶ καὶ νηκτὰ μυεία, καὶ χερσαῖα, σαύραι· ἢ ἀμφίβια, κροκοδείλοις· ἢ δίποδα, τὸν ὄρνιν· καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν· καὶ πολύποδα, τὸν ἀπέλεθον. Vide ἄποις etiā. Sic & Aristoteles Polit. 3, ἕνα ἄνθρωπον πολύποδα καὶ πολύχειρα, καὶ πολλὰς ἔχοντα αἰσθήσεις. Vbi etiam nota accusatiuum πολύποδα, pro quo & πολύποιν. VNDE Πολυποδία, ας, ἡ, Pedum multitudo. seu Multi pedes.

Item πολύποδες dicuntur bestiolæ quædam multipedes: cutiones nonnulli, alii porcelliones appellant. Vide Ὄνος col. 1338, B. Item πολύποις (SIVE Πουλύπους, metri gratia) piscis quoddam genus, quod κοινόπρον vocatur ὀκτάποις, ab octo pedibus, vt dixi suprà. Est autem è genere τῶν μαλακίων, id est mollium: & pedes illi pinnarum vicem præstāt. nam non omnia natatilia pinnas habent, sed quædam eorum loco πόδας οἷς νεῖ, vt mollia: at plana, quum & ἄποδα & ἄπτερα sint, ipsa latitudine natant. Plinius tamē libro 9, cap. 29, scribit polypos brachiis vt pedibus ac manibus vti, & per brachia velut acetabulis dispersis haustu quodam adhærescere, teneréque supinos, vt auelli non queant. De solertia autem qua conchas & pisciculos venatur, vide ibidem & capite sequenti, vbi etiam ait luctari complexu & sorbere acetabulis ac numeroso suctu detrahere quum in naufragos vrinantésque impetum cepit. Sic apud Plautum, Ego istos noui polypos, qui vbi quid attigerint, tenent. Et πεφυῆς πολύποις apud Phocylidem: quod confer cum loco quodam Theophrasti in Πολυπόδιον. Præterea colorem mutat ad similitudinem loci, & maximè in metu, vt ibidem docet Plin. & Theognis, quum ait, Πολύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος, ὅς ποτὶ πέτρῃ Τῆλε φορεῖται, τοῖος ἰδεῖν ἐφαίνη. Sic apud Plutarchum, τὸ πολύποδος αἱ μεταβολαὶ, & πολύποδος ἕξεις. Itidem Xenarchus apud Athenæum lib. 2, — ἕξεις πνεῦ πολύποις. Et Ion tragicus apud eundem, libro 7, Καὶ τὸν πεφαῖον πλεκτάναις αἱμάσσει Σπυρῶν μεταλλακτῆρα πουλύποιν χροός. Et Eupolis aliquātō antè, Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τόπους. Et paulo antè ex Alcæo, νοῦν πολύποδες ἔχειν. Ipsum etiam brachia sua rodere opinio est, quam tamen Plinius falsam esse dicit loco citato. Alcæus apud Athenæū, ἐδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους. Meminit eiusdem rei Orus Apollo in Hieroglyph. dicēs eum, ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει. Vide de eadem re quæ ipse Athenæus scribit, citans & Pherecratis quendam locum, libro 7, vbi etiam ex Aristotele docet eum habere octo pedes, ὧν τοὺς μὲν αὖω δύο καὶ κάτω, ἐλαχίστους, τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, μεγίστους· τὸ δὲ στόμα ἢ τοὺς ὀδόντας ἐν μέσοις τοῖς ποσίν. VNDE Πολυπόδιον, ου, τὸ, paruus polypus. Athenæus libro 7, quum docuisset polypum ἀστακῶν & ἐπωάζειν ὅταν τέκῃ, subiungit paulo pòst, καὶ μεθ' ἡμέρας πεντήκοντα ἐκ τῶν ὠῶν πολυπόδια ἐξέρπει, ὡς τὰ φαλάγγια, πολλὰ τὸ πλῆθος. ‖Est item herbæ nomen. Plinius lib. 26, cap. 8, Polypodion no-

stri filiculam vocant: similis enim est filici. radix acetabulis cauernosa, seu polyporũ cirri, in petris nascens. Sic & Diosc. lib.4, c.188, πλεκτώνας ὡς σφῆρα πολύποδος ἔχουσα, φύεται δ' ἐν πέτραις. De eodẽ sic Theophr. Hist. pl. l. 9, c.14, quum de scorpio loquutus esset, ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, θαυσία, καὶ ἔχουσα κοτυληδόνας, ὥς περ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάνας· κἂν ἀφεάψῃ τί τις, φασὶν ἐμφύεσθαι ὡς πολύποδα. VNDE Πολυποδίτης οἶνος, Vinum ex polypodio factũ: cuius compositio habetur apud Aetium lib. 3, cap. 60 & 61. ET Πολυποδίνη, ης, ἡ, genus quoddam polypi. Aristot. Vide in Ὅμολος siue Ὁμόλη. ET Πολυποδώδης, εος, ὁ, & ἡ, Polypis abundans. vel Polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, Quæ è polyporum genere sunt.

Præterea πολύποις tuberculũ in naribus, polypi carni simile, multâsq; habens radices, vt polypus multos pedes, & nares obstruens: ita vt difficulter spirent & ægrè loqui possint qui eo laborant vitio: quemadmodũ & polyp⁹ ea quæ inuadit, brachiis suis stringit. Cels. l.6, c.8, Polypus in naribus est caruncula modò alba, modò subrubra, quæ nariũ ossi inhærет, & modò ad labra pendens narẽ implet, modò retrò per id foramen quo spiritus à naribus ad fauces descendit, adeo increscit vt post vuam conspici possit: strangulâtque hominem, maximè austro & euro flante: feréque mollis est, rarò dura. eáque magis spiritũ impedit & nares dilatat, quæ ferè καρκινώδης est. Quibus verbis polypum graphicè depingit, omnes eius differẽtias cõplectẽs, quas Hipp. in lib. περὶ παθ. quinque constituit. Horat. quoq; hoc vocabulo vtitur, Polypus an grauis hirsutis cubet hircus in alis. Vnde Polyposus apud Mart. Nasutum volo, nolo polyposum.

C. Πρόπους, Cui grãdes pedes. Suidæ enim πρόποδες sunt οἱ μεγάλους πόδας ἔχοντες. ‖ Propus vocatur etiam alter Geminorũ, vt discim⁹ ex cõm. in Aratea Phænomena Germanici. in quo tamẽ & stella quædã πρόπους. In sinistro pede (inquit) vltimæ distantiæ vnam, quæ vocatur Propus. Proclus, ὁ ὢν πρωηγούμενος τῶν δύο διδύμων ἀστὴρ παρεπορεύεται πρόπους. Vbi πρόπους signif. ὁ πρὸ ποδῶν κείμενος, Ante pedes situs. ‖ Alioqui πρόποδες subsstãt. dicũtur Anteriores seu primores pedes. vt πρόποδες ὄρους Hesychio τοῦ ὀρεῶν τὰ πρόσκοπα, qualia sunt procurrentia saxa apud Virg. Vide locũ quendã Philonis in Περὶ circa finem, vbi de περὶ ὄρους. Sic Strabo l.9, p.188, οἱ τοῦ Ὄθρυος πρόποδες. ‖ Πρόποδες dicuntur etiam αἱ προκείμεναι τῆς Αἰγύπτου νῆσοι. Hesych.

C. Σαράπους, Qui magnis pedibus est, & eos veluti trahit, vt fit ὁ σύρων τοὺς πόδας, Cam. Sic Diog. Laert. in Pittaco, p.39, tradit Pittacũ ab Alcæo vocari σαράποδα καὶ σάραπον, διὰ τὸ πλατύπους εἶναι. καὶ ὅλως σύρειν τοὺς πόδας. (Vbi etiam NOTA Πλατύπους, Latos pedes habens) Galeno autẽ in Lex. Hippocr. σαράπους est ἡ διεστηκότας καὶ διεῤῥωγότας ἔχουσα τοῖς δακτύλοις τοὺς πόδας.

C. Σπιγανόπους, Palmipes. Aristot. Hist. anim. l.2, c.12, πολυώνυχοι δέ εἰσι πάσης οἱ ὄρνιθες· ἐπὶ δὲ πολυδακτύλοις ὅσοις πιγανόπαιν. τὸ μὲν γὰρ πλέισιον διήρηται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλατὰ σιγανόποδα ἐστι. Plin. lib.11, c.47, Auium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes: aliæ inter vtrunque, diuisis digitis adiecta latitudine. Hesychio σιγανόποδες ὄρνιθες sunt οἱ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διαπείοντες, καὶ τοῖς πόδας ἔχοντες σιγανοῖς, ἤτοι δέρματα ἐνειλημένοις. vt cycnus, ancer, platea, anates. Vide in Παρακαθίημι locum Aristot. item Athenæi & Plinii. Vide & proximè sequens.

C. Σχιζόπους, SIVE Σχιδανόπους, Cuius pedes in digitos fissi sunt, Digitat⁹, vt Plin. in præced. Σπιγανόπους. Cam. Auium alia est σχιζόπους, id est digitata, diuiso nimirum pede: alia, σιγανόπους, palmipes, vt Plin. Vtitur autẽ Aristot. Hist. anim. l.8, c.3, καὶ ὅσοι μὲν σιγανόποδες, ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι τοιούμενοι τὸν πλείστον διαπειθῶσι. ὅσοι δὲ σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Posteriore autem vtitur Athen. l.9, ex Aristot. tradens porphyrionẽ esse σχιδανόποδα. VNDE Σχιζοποδία, ας, ἡ, Fissi pedes, seu Fissura pedum in digitos. Aristot. lib.1 De part. anim.

C. Ταναύπους, SIVE Ταυύπους, Pedibus in rectum tendẽs. Ταναύποδα Hesych. exp. ὀρθόποδα, πεπαιμένοις τοῖς ποσὶ κατὰ ὁδοιποιείαν. Idem ταυύποδας ἐκτεταμένους (à Sophocle in Aiace) dictas scribit τοχύποδας, ἐν τάχει πεποιημένους. schol. exp. τοὺς ἀκοπάτους ὀλπούσας, τοὺς ταχὺ τινύσας τοὺς πόδας. p.50,

A meæ edit.

C. Ταχύπους, Pedibus celer. ποδώκης. Xen.

C. Τράπους, Quadrupes. vt τράποδα ζῶα, & sine adiectione τράποδα. Vide & Ἄποις. Item τράπους mensa, quæ propriè τράπεζα, à quatuor pedibus: ad differentiã τῆς τρίσκελοῦς, tripedis. VNDE Τραποδηδόν, Aristoph. In morẽ quadrupedum, Ritu & more quadrupedum. (vt Plut. βαίνειν νόμῳ τετράποδος καὶ παιδός) ET Τραποδίζω, Incedo vt quadrupes. Quaternis pedibus gradior. Aristot. Hist. an. l.2, de homine, τὸ πρῶτον παιδίον ὢν ἕρπει τετραποδίζων, In modum quadrupedũ, Quadrupedans. B. VNDE Τετραποδιστής, Quadrupedum more gradiens aut viuens. τετραποδιστί. v. l. Ærumnosi & laboriosi instar quadrupedum. ET Τετραποδιστί, Ritu seu more quadrupedantum.

C. Τρίπους, Tripes. Item Tripus. Erãt autem τριπόδων duo genera: ἐμπυελοβήτης, qui & λοεβόχοος, in quo aqua calefiebat: & ἄπυρος, in quo vinũ diluebatur, quem Eust. ἀναθηματικὸν quoq; vocatũ scribit, qui ad ornatũ ædiũ templorũmque seruatus ignem non experiebatur. Vide plura apud Athen. l.2. Vide & κρατὴρ, suprà, vbi habes & prouerb. ἐκ τρίποδος λέγειν. Od. ε, — δώσει δέ τέ οἱ φέρεσθαι, Ἡέ τινα βίπτοιν εὐχάλκου τὲ λεβήτων. Vnde Horat. Donarẽ tripodas, præmia fortium Graiorum. Item Δελφικὸς τρίπους, cui vates insidens responsa consulẽtibus reddebat. de quo plura apud sch. Aristoph. & Pollucẽ. Naz. βίπτοδος Δελφικοδοσοφίσματα. Aristoph. Equit. — λογίων ὀδόν, ἵν' σοι Ἀπόλλων Γᾶς ἐξ ἀδύτοιν βίπτοδος τρίπεδον ἐκπέμων. Item τρίποδες dicebantur ἐφ' ὧν ἔκειντο αἱ τράπεζαι. Vide Μαγὶς & Τράπεζα. Itẽ ipsa mensa τρίπους, vt tripes mensa Horatio. Aristoph. Καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι; VNDE Τριπόδιον, υ, τὸ, ET Τριποδίσκος SIVE Τριποδίσκιον, Paruus tripes. Τριπόδιον pro paruo tripode cui imponitur mensa, Poll. ex Xen. Anab. Τριποδίσκιον, Suid. ex Antiph. αἰθράκιον βραχὺ, τριποδίσκιον. At Τριποδίσκος dicitur etiam vicus in agro Megarico: qui. ET Τριποδίσκη. VNDE Τριποδίσκιος, Qui inde oriundus est. Steph.

C. Ὑπόπους, Pedes habens, Pedibus subnixus. Vide Ἄπους. A T Ὑποπόδιον, υ, τὸ, Scabellũ, quod nimirũ pedibus subiicitur, Homero θρῆνυς. Vsi sunt Græci Bibl. interpr. cũ alibi, tum psalmo 109, ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Vtitur & Athen. itémq; Eust. & schol. Aristoph. in Θρῆνυς & Θρόνος. Sicubi verò LEGATVR Ὑποπόδιος, significabit Pedi suppositus.

C. Ὠκύπους, Pedib⁹ celer, Virg. (πόδας ὠκὺς & ὠκύποις, Homero) Hesiod. ἵππους ὠκυπόδεσσι. CONTRA Βραδύπους, Tardipes, Catullo, Tardigradus, Ciceroni. Eurip. βραδύποιν ἀπεύσω. Et in Epigr. βραδύπους βουλή.

C. Ἄρπους, idẽ cum ἁρπόπους, per systolen, Od. θ, — καλὸς τε καὶ ἁρπός. SIC Ἀέλλοπος pro Ἀελλόπους: ET Σάραπος pro Σαράπους, quod vide. ET Τέτραπος pro τετράπους: ITEM Τείπος pro Τρίπους, apud Hesych. & Suid. Sic Hesiod. — τρεῖπε μέγας τείπους.

C. Γυμνοπόδης, ου, ὁ, idem cum γυμνόπους. Suidæ ὁ αὐτόποδης. SIC Βλαισοπόδης, idem cũ βλαισόπους: vt βλαισοπόδης βάτραχος apud eundem. ET Διπόδης, Qui duorum pedũ est, Bipedalis, Bipedanus seu Bipedaneus. Xen. Œcon. SIC Ἑξαπόδης, Qui sex pedum est. pro quo ET Ἑξάποδος, υ, ὁ, & ἡ. vide in Σπάδιον. ITEM Ὀκτωπόδης, Octo pedes habẽs, Octipes. idem cum ὀκτάποις seu ὀκτώποις. vt ὀκταπόδης καρκίνος, Nic. Ther. v.605. nam ὀκτὼ πόδας ἔχειν οἱ καρκίνοι. Sic Ouid. Octipedis brachia cancri. Ὀκτάπους, Octo pedes longus. vt ὀκτάπους ἄξων, Hesiod. Erg. v.43. Virg. Temo protentus in octo pedes. SIC Ἑπτάπους PRO Ἑπτάπους, Septẽpedalis, Plauto. Hesiod. Erg. v.42, ἄξονά θ' ἑπτάπουν. Ambo apud Hesychiũ. ET Τριπόδης, Tripedalis seu Tripedaneus. Hesiod. Erg. Ὄλμον μὲν βίπτοδον τάμνειν, ὕπερον δὲ τείπηχυν. Xenoph. Œcon. βαθύτερον τριπόδου. vt Altitudo tripedanea apud Colum. ITEM Ὠκυπόδης pro Ὠκύποις. Epigr.

C. Ἐμπόδιος, Qui impedimẽto & obstaculo est. Plato De leg. ἐμπόδιος γίνεται. Aristot. Pol. 5, ἐμπόδιοι πρὸς τὴν ἀρχήν. Idem De mundo, ὥσπερ οὐδαμῶς ὄντων ἐμπόδιον ὑπὲ ἐκείνῃ πρὸς τὸ δρᾶν, ὑπὲ ἡμῖν πρὸς τὸ πιστεύειν, nec obstat illi ad agendum, nec nobis ad credendum. Et Herod. ἐμποδίου γινομένου τοιοῦδε. Sed sunt qui substantiuè IBI Ἐμπόδιον accipiant pro Impedimentum, Obstaculum.

C. Μονοπόδιον, Mẽsa quæ vno tãtùm pede sustinetur. Plin.

C. Ἐκποδὼν pro ἐκ ποδῶν, E pedibus, Procul se summouẽdo è pedibus. Aristophanes Ran. Ἄπαγε σαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς. Idem χωρῶμεν ἐκποδὼν, abscedamus & procul nos è pedib⁹ summoueamus. Sic Eurip. ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβη. Sic Nazianz. ἐκποδὼν οἴχεται. Plutarch. Solone ἐκποδὼν ἀπελθεῖν, longè secedere & se submouere, vt & ἐκποδὼν ἀπαλλάττεσθαι. Itidẽ, ἐκποδὼν ἵστασθαι, & ἐκποδὼν γίνεσθαι, velẽ). Xenoph. ἐκποδὼν γενήσεται ἡμῖν τὸ δόξαν ἡδὺ ἀλυσιτελοῦν ἐφίεσθαι, à nobis summouimus. Plutarch. ἐκποδὼν εἶναι νέοις, à iuuenum conspectu abesse, vel summotum esse aut se subduxisse. Item ἐκποδὼν ποιεῖν siue ποιεῖσθαι, summouere, ne impedimento sit, Amoliri. Ex Xen. Pæd. 3, βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, res suas amouere. Ex Plut. in Numa, ἐκποδὼν ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, quũ habẽdi cupiditatẽ à se summouisset. Rursum ex Xen. Œcon. ἐκποδὼν ποιεῖσθαι pro Exportare, Auferre: vt in eodem, ἐκποδὼν κομίσου ἑκάστου, amota & loco suo reposita re qualibet. Itẽ cum genitiuo. Xenoph. Pæd. 5, τούτων ἐκποδὼν ἡμῶν, ab his lõgè aberamus. At in hoc versu, Ἀνδρὸς κακῶς πραξάντος ἐκποδὼν φίλοι. genit. iũgere necesse nõ est. Aristoph. sine verbo posuit, dicẽs, ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδὼν, sub. χωρείτω, vel quid simile. Notandũ verò, ἐκποδὼν cõmodissimè reddi etiã posse, E medio. vt Cicero, Recede de medio: per alium transigam. Et Suet. Vt etiam discedere è medio & cõmutare latebras cogeretur. Verùm pro E medio accipitur & ea signif. qua ponitur pro E vita. vt Cicero E medio tollere: & Terent. E medio excedere. Isocr. Euag. ἐκεῖνον ἐκποδὼν ποιήσετε. Plutarch. Galba, ἐκποδὼν ἵστασθαι τὸν ἰδιώτην, è medio tolli. Idem in Lyc. ἐκποδὼν ἔσται, è medio tolletur. Alicubi reperitur ET Ἐκ ποδῶν.

C. Ἐμποδὼν, Ante pedes, In via. idem cum ἐν ποσί. Aristot. Ethic. 5, χαείτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, in via, seu in media vrbe, & loco patenti. Item Impedimento. Thucydides, ἐμποδὼν ἵστασθαι ἡμῖν, nobis estis impedimẽto. Plutarchus Rom. Τοῦτοις ἐμποδὼν γίνομαι. Idem in Themist. ἐμποδὼν εἶναι τοῖς Ἕλλησι τῆς διαβάσεως. Idem in Camillo, οὐδὲν ἐμποδὼν τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἐχώρουν παντὶ τάχει, amoto omni impedimento. At Demosthenes ἐμποδὼν ἐποιησάμην θεοὺς τοιούτῳ λόγῳ. Item ὁ ἐμποδὼν, pro ὁ ἐν τοῖς ποσί, obuius. Herodot. τὸ ἐμποδὼν πᾶν ἔθνος κατεπρήθη, omnes gentes, vt in quãque incidebat, subigens. Vel etiam, Quæ impedimento ipsi essent. vt τὸ μὴ ἐμποδὼν dicitur τὸ μὴ ἐναντίον. Item τὰ ἐμποδὼν, vt τὰ ἐν ποσί, Quæ sunt ante pedes. i. Præsentia. Plutar. Rom. τοῖς ἐμποδὼν ἄθλοις, certamina præsentia. VNDE Ἐμποδοστάτης, Qui obstat & impedimento est. ὁ ἐμποδίζων, Suid.

C. Προποδὼν, Ante pedes. ἐμπροσθεν, Hesych. Frequentius πρὸ ποδῶν.

C. Ἀκροποδιστὶ, Summis pedibus insistẽdo, aut Leuiter pedibus insistẽdo. Lucian. ὥσπερ ὀρθὴ τοῦ ἀκανθῶν ἀκροποδιστὶ μόλις βαδίζοιμι. Idem in dial. Trit. & Ner. ἀκροποδιστὶ καὶ ποιοῦσαν ὀλίγης τῆς πέτρας ὀλισθηρᾶς οὔσης. Et in Cauc. καὶ τοῦ ποδὶ γενοῦ τούτῳ ὁ κρημνὸς ἔχει πολὺ ὀρθοβασιν, ὡς ἀκροποδιστὶ μόλις ἐστάναι. Quibus in locis quidam exponunt, Suspẽso gradu: quum id potius significet quod vernacula lingua dicimus, En pas de larron. Suid. ἀκροποδιστὶ exponit ἄκροις ποσί, summis pedibus: alii, Summis seu extremis pedũ digitis: quod Luc. locis non cõuenit. Sed notandũ, alicubi SCRIBI Ἀκροποδιστί, SICVT Αὐτοποδιστὶ apud Hesych. Suis ipsius pedibus, nõ vtendo equo, nec curru, nec naui. quod & αὐτοποδία. Sic & apud Luc. in Lexiph. αὐτοποδιστὶ βαδίζειν, cui ibidẽ opponit ἐπ' ἀγράδος ὀχεῖσθαι. ITIDEM Τετραποδιστὶ apud Suid. Quatuor pedibus. seu ποσὶ καὶ χερσί, vt ipse exp. Atque ita fuerit quod Gallicè dicimus A quatre pattes.

Ποδύτης, ου, ὁ, Pedatus, Pedibus præditus. v. l. AT Ποδωτὴς, οῦ, ὁ, Pedibus intẽtus: intellige autem pedes nauis. vnde τὸ ποδωτὰ λίνα Lycophr. vocauit τὰ ἱστία, id est vela: à VERBO Ποδόω, ῶ, Pedibus intẽdo. Verùm DICEBANTVR Πόδες, (à NOM. Ποῦς, Pes) τὰ κάτω δύο χοινία οἷς πρὸς τροφὴν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον: inde nomẽ fortita quòd essent κάτω. Aliis autẽ grãmaticis πόδες sunt χοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην, vel οἱ μαστῶνοι τοῦ κέρατος, aut οἷς συνέχεται ἀπὸ τροφὴς καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστός: aut τὰ ἑκατέρωθεν τρεῖς δεδεμένα τῶν ἀρμένων ξυλία. Hæc Eust. Latini quoque pedes vocãt, vt suprà docui.

Ποδιαῖος, ου, ὁ, Pedalis, Pedaneus. vt ποδιαῖον διάστημα, interuallum spatio pedali, Camer. Et τὸ τείχισμον τὸ ποδιαῖον, triangulus pedaneus apud Theophr. De causis plant. lib.6, cap.2. Apud Aristot. verò in Mechan. quæst.5, διὰ τί, ὅταν ἐξ οὐείας βούλωνται διαφαμεῖν μὴ οὐείᾳ τὸ πνεῦμα τοῦ ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τὸ ἱστίου μέρος στέλλουσι, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρῶραν ποδιαῖον ποιησάμενοι, ἐφιᾶσι; Bud. putat respici ad illud ποῦς quo signif. pes nauis, id est, rudens quo velum intenditur. VNDE Διποδιαῖος, Bipedalis, Bipedanus seu Bipedaneus: idem cum διπόδης. Xen.

Ποδίον, ET Ποδάριον, ου, τὸ, Pediculus seu Pediolus. (vt Afran. Nudo pediolo) Aristoteles, ἀσκοὶ τὰ ποδία ἔχοντα μικρὰ, paruos pedes. At Plinius, Cãcris pedes octoni. Idẽ Plinius diminutiuo vtitur, de mollibus, His caput inter pedes & ventrem, pediculi octoni omnibus. Quibuscum confer locum quendam Aristotelis in Πολύποις. Athenæus libro 3, ποδάριον, ῥύγχη, ὠτάριον. quos Celsus petiolos passim appellat. Citat idem ποδάριον Pollux ex Platone comico. Latini autem Podium dicebant menianum, seu locum extra domus parietem propendentem, mutulis marmoreis suffultum, è quo spectare solebant. vt tum apud Iuuenalem & Plinium, tum Suet. Podio adaperto spectare.

Ποδήριον, ου, τὸ, Socculus qui pedi inducitur, idem cum πίλος seu πίλημα. Vide in Διπόδιον. Scribitur & proparoxyt. πόδηρον. vt apud Athen. lib. 2, de bulbi quodam genere ἐκλοφόρῳ, ex Theophr. ὑφαίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ πόδηρα καὶ ἄλλα ἱμάτια. itidémque apud Hesych. proparoxytonως, sed sine diphthongo, LEGITVR, Πόδια, ὀνειλήματα ποδῶν, ἤτοι φασκίας. Vbi puto per diphthongum esse scribendum, quia nõ ordine literario ponitur, verùm ante πόδες: licet apud ipsum etiam Theophr. sine diphthõgo scriptum sit πόδια, Hist. plant. lib.7, cap.13. Vnde desumpsit Plin. quod lib.19, cap.2, scribit, Ex qua mapalia vestésque quædam conficiuntur. Verùm quum mapalia eadem sint quæ Magalia, teste tum Seruio, tum eodẽ Plinio, lib.16, cap.37, quæ è lino potius cõficiuntur, nonnulli ibi reponunt Impilia, quod apud Vlpianum legitur in l.25, par.1, D. de aur. arg. Fasciæ crurales pedaléque, & impilia, vestis loco sunt. Ac impilia pro socculis diei existimant, quòd sine pilis è lana coacta fierent: quæ ET Πῖλοι dicuntur, ET Διπόδια, quòd vtrique pedi essent idonea. At Sculponeæ ligneæ sunt, à sculpendo nomen sortitæ. Notãdum porro Pollucẽ dubitare an διπόδια sint πῖλοι, an verò περιειλήματα ποδῶν, quas Vlp. Fascias pedales appellat. Hesych. quidem certè πόδια exp. Fascias, & ἐνειλήματα ποδῶν.

Ποδεών, ῶνος, ὁ, Pes, ea signif. qua dicitur de pede nauis. Lucianus De ver. narr. ταῖς χερσὶ τοῖς ποδεῶνας κατέχοντες. Sic ET Ποῦς ab eodem vsurpatur, πλὴν ὀφείλω σεῖλαι τὴν ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός. Et Plutarchus in suo περὶ πολυφιλίας libello, καθάπερ πόδα νεώς, ὅτι διδόντα καὶ προσέχοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν: respiciens ad hæc verba Eurip. in Oreste, Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, Ἔβαψεν· ἔσπευ αὖτις ἐν χαλᾷ πόδα. quò & Cicero respexisse putatur, quum nimias amicitias fugiendas scribens, ait, Commodissimum esse quamlaxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas quum velis, vel remittas. Bayf. Podiã appellat Seruius. nam exponẽs Virgilii illud Æneid.5, Vnà omnes fecere pedem, Podiam, (inquit) id est funem quo tenditur velum. ‖ Item ποδεὼν Periolus dicitur in vtre pendulus qua liquor effunditur & infunditur, soluto vinculo quod pro obturamẽto est. Herodotus Euterpe, ὅτι παρασαντα τοῦ ἀσκοῦ δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἀπαμμένους, duos aut tres vtriũ petiolos pendulos resoluisse. Pro quo Euripides in Medea dicit ἀσκοῦ τὸν περεύχοντα πόδα. quod & apud Plutarchum in Theseo legitur, ferè initio. vbi per ἀσκοῦ περεύχοντα πόδα tectè innuitur penis, propendens è ventre imo, vt ποδεὼν ex vtre. (Quod verò idem Herodot. in Vrania dicit, τοῦ δὲ Δωρίδος χώρας ποδεὼν γενὸς τοῦτο καὶ τοῦ πίνει ὡς πεπηγότα τὰ δίνα μάλιστα κυβόρος, nõnulli ποδεὼν accipi dicentes translatè pro figura in angustum desi-

nénte, sic interpretãtur, Regionis Doricæ hac in parte angustus est aditus, latitudine patens ad millia passuum circiter quatuor) Aristophanis scholiastes in Vespis, Ἀρχέλεφοι, τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι. Vbi itidem pro petiolis. Item ποδεῶνες apud Theocritum, calceamenti rustici genus, Perones. Sic in Epigramm. Καὶ τερπνοὺς ποδεῶνας ὁ γατόμος ἀνθεπ Δηοῖ, apud Suidam.

Ποδίζω, Metior pede. μετρέω, Hesych. in Ἀναποδίζω. ‖ Item ποδίζω, Pedes ligo, seu Pedicis obligo, vt Budæus interpretatur. Xenophon Pæd. 3, πεποδισμένοις ἔχοιτο τοὺς ἵππους ὅπῃ τῶν φάτναις, pedibus alligatos, Cam. Opponit mox ei, λύσαι ἵππους. ‖ Item Pedo, Gradior, Incedo. Sic Suid. Ἐμπουσαν dictam ait ἀφ' τὸ ἑνὶ ποδίζειν. quemadmodum & Aristophanis scholiastes eam fingi ait μονόποδα, ὅθεν τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχηνᾶν. VNDE Ποδισμός, οῦ, ὁ, Dimensio pedibus facta. Itidẽ Podismus apud Vegetium, lib. 3, legitur pro Ratio mensurandi pedibus. Polit. pedaturam vocat. Est & saltationis cuiusdam genus apud Pollucem. AT Ποδιστῆρες à Iosepho De antiq. Iud. & lib. 3 Regum, cap. 7, in supellectile tẽpli Solomonis numerantur: vbi alii exponũt Lebetes, alii Cacabi. Apud Hesych. habetur ETIAM Ποδίζειν. τὸ ὅπῃ τὸ αὐτὸ αἱαιρέφειν καὶ ὑποστρέφειν.

C. Ἀνα ποδίζω, ad verbũ Repedo: accipiẽdo pro Retrocedo, Retroagor, Refero pedem, Quintil. Reflecto pedem, Catull. Reporto pedẽ, Reuoco pedem, Virgilio. Verto pedem, Ouidio. Dionysius loquens de solis deliquio in Christi morte, σελὼν δὲ μέχρι ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτ' ἀναποδίσασα. Gregorius, καὶ πλὴν τῶν Λουκᾶ γενεαλογίαν ἀναποδίζουσαν. id est, Iuxta Lucæ genealogiam retroactam. nam ἀναποδίζουσαν hic exponit Budæus Retroactam. Herodianus & Lucianus addiderũt εἰς τὸ πίσω. ita enim ille lib. 5, ἔθεε πρὸς ὅ ἁρμα τος, ἀναποδίζων εἰς τὸ πίσω. Lucianus autem πρᾶγμα εἰς τὸ πίσω ἀναποδίζον dixit (vt docet Budæus) Rem malè cedẽtem, quotidie minus ac minus progredientem, quasi retroageretur. Apud Philostratũ, de Alcmena, ἀναποδίσασα τὴς ἀνῆς. id est Refugiens, Retrocedens, inquit Budæus. Ἀναποδίζω, in significatione actiua, cum accusatiuo, Reuoco, & quasi Retroago. Æschines in Ctesiphontem, καὶ πολλάκις αἱ ἐπόδιζον τὸν γραμματέα, Reuocabãt scribã. id est, Iubebant scribam repetere iam recitata, vel Iubebant iterare recitationem. Quem autem repetere cogimus iam dicta, eum veluti retroagimus & retrogredi facimus. Herodotus in Terpsichore, ἐπιστωπῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα, id est (interprete Budæo) Percunctans identidem & reuocans caduceatorem, vt sæpius mandata exponeret. Idem in Euterpe, αὐτὸς ἐπίδισε ἑαυτὸν, Seipsum reuocauit. pro Iterum idem dixit. Ἀναποδίζω, Diligenter expendo, vel Exactè perpendo. ἀναποδίζειν, inquit Hesychius, τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν. Suidas habet tantùm τὸ ἐξετάζειν. Est ἀναποδίζω, inquit Budæus, τὸ ὥστε πολλάκις λέγω, καὶ τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζω. id quod faciũt qui diligenter rem quærunt. sæpius enim scisciantur & reuocãt eum quẽ interrogauerũt. Quod ETIAM Ἐπαναποδίζειν dicitur. Aristoteles De gener. & corr. libro 1, πάλιν ἐπαναποδιστέον, Rursus in medium reuocandum est.

Ἀναποδίζομαι, Reuocor, quod ET Ἐπαναποδίζομαι dicitur. (vide in proximè citato Aristot. loco ἐπαναποδιστέον) Suidas αἰαποδιζόμενα dicit accipi pro ἐξεταζόμενα, vel αὖθις πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ θεωρούμενα.

Ἀναποδισμός, οῦ, ὁ, Repedatio, Retrocessus siue Retrocessio, Retrogressio, Retrogradatio, vulgò. Hesychius ἐπανάλυσιν exponit. Apud Alexandrum Aphrod. καὶ ἀνάλυσιν καὶ ἀναποδισμὸν εἰπεῖν, interpretantur Vicissim & inuerso ordine dicere. mallem Retrogrado ordine.

Ἀναποδισμός, Reuocatio. vt ἀναποδισμὸς τῶν γραμματέων, Reuocatio scribæ, inter recitandum videlicet.

C. ΔΙΑ ποδίζω, Pedibus dimetior. vel Examino. Hesych. enim διαποδίζων exponit βασανίζων, ὅπῃ μελῶν ἐξετάζων. quomodo & αἰαποδίζω. AT Διαποδισμὸς eidem est εἶδος ὀρχήσεως ἢ ἅλμος, vt ποδισμὸς Poll.

C. Ἐμ ποδίζω, Pedes implico, Impedio, Impedimento & obstaculo sum. Xenophon Pæd. 2, ὀνεπόδιζον ὅ, τι ἠδυνάμην τὸν πάμονα. Magis propriè Herodianus l. 4, ἐμποδιζούσης αὐτοῖς τοῦ τῆς ποτὶ χαύνου ἐόθητος, impediente cursũ fluxa veste. Et Luc. De calumn. τὸν δρόμον ὀπηρῶν ἢ ἐμποδίσας. Et rursum Herodianus lib. 3, ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. Idem pass. ἐμποδιζόντες αὐτὸ τὸ στοιχῆσαι δρόμου, cursu impedito: de torrente. Ἐμποδίζω cum dativo quoque iungitur. Aristot. De gener. anim. lib. 3, ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐραῖον, quibus cauda impedimento est. Sic idem Polit. 4, ἐμποδίζουσιν ἀλλήλοις. Et Eth. 7, οὐκ ἐμποδίζει φρονήσει. ‖ Apud Aristophanẽ autem in Equit. Κέκριγεν ὥστε ἐμποδίζων ἰσχάδας, Aristarch. exponit μαστώμενος, ἢ ἐμφορούμενος, vt Schol. ann. quẽ vide. Hesych. autem scribit quosdam ἐμποδίζειν exponere non solùm μαστᾶσθαι τῆς μελίσσης ὅπῃ μιαθῶ, (quod fuisse lusus quoddam genus) verumetiam θλίβειν τοῖς ποσί. VNDE Ἐμπόδισμα, ατος, τὸ, idem cũ ἐμπόδιον, Impedimentum, Obstaculum. Demosth. Olynth. 3, ὡς τοῦτο ὥστε ἐμπόδισμα τῷ Φιλίππῳ. AT Ἐμποδισμός, οῦ, ὁ, Impeditio, Præpeditio. ET Ἐμποδιστικός, ῆ, ὁ, Impediendi vim habens, vel Impediens, Qui impedimento est. ἐμπόδιος. BICOMP. Ἀνεμπόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nil impedimento est, Liber ab omni obstaculo, Expeditus. Aristot. Eth. 7, cap. 13, εἴπερ ἑκάστης ἕξεως εἰσὶν ἐνέργειαι ἀνεμπόδιστοι. sic & cap. præcedenti. Et Philo De vita M. lib. 3, ὅπως ἀνεμπόδιστοι καὶ ἐπιμονώτεροι πρὸς τὰς ἱερὰς ὑποτυρίας ὦσι, ex pediti & paratiores ad sacrorum administrationem. Vnde ADVERB. Ἀνεμπόδιστα, Sine impedimẽto & obstaculo, Nulla re impediente & cursum interpellante. Aristoph. Schol. ἀνεμπόδιστος καὶ λάβρος ἐοῦσιν. BICOMP. ET Παρεμπόδιζω, idem cum ἐμποδίζω: vt παρενοχλῶ idem cum ἐνοχλῶ, id est Impedio, Præpedio. Basil. εἰς τὸ βραχὺ χωρίον στενοχωρούμεθα, οὐδὲν ἑκάστη παρεμποδίζει τῇ ἐνεργείᾳ τῆς γείτονος. Vtitur & Luc. VNDE Ἀπαρεμπόδιστος, idem cum ἀνεμπόδιστος.

C. ΠΑΡΑ ποδίζω, Impedio. idem cum ἐμποδίζω & παρεμποδίζω, Præpedio, Impedimento & obstaculo sum. Suid. exponit ἐμποδὼν γίνομαι: subiungens ex Polybio, βαπτόδεις ὄντας τοῖς τόποις ἐμπλεκόντος τοῖς ἐφάμμασι, καὶ παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν. Sic idem & passiuo vtitur l. 16, ὥστε παραποδίζεσθαι καὶ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ τὴν τῶν ἐρετῶν χρείαν, vt gubernatorum remigúmq; ministerium impediretur. Plato in epist. μή πῃ παραποδισθείη, ne fortè impediretur. Idem libro 2 De leg. μή πω παραποδισθῶμεν. quod Poll. accipi posse ait pro παραπαιωθῶμεν ἢ ἐξαπατηθῶμεν. vt actiuum παραποδίζειν sit Pedes à recto tramite auertere.

C. ΠΡΟ ποδίζω, Procedo, Progredior: (CONTRA, Ὑπο ποδίζω, Repedo, Retrocedo, ὑπὸ πόδα seu ὅπῃ πόδα χωρῶ) Sic apud Hesychiũ προποδίζων, πρόβαινων. VNDE Προποδισμὸς ET Ὑποποδισμός, Progressus & Regressus. Ὑποποδίζειν (inquit Camer.) est Retrocedere: & προποδίζειν, Procedere. Et ὑποποδισμοὶ ac προποδισμοὶ stellarum. quum videntur de signo aliquo vel ad præcedentia vel ad sequentia illæ pergere, quæ sunt προηγούμενα & ἑπόμενα.

Πρᾶος, ου, ὁ, Lenis, Mitis: (interdũ magis propriè Mãsuetus, cui opponitur δεινὸς & χαλεπὸς apud Isocr. ἄγριος apud Xenoph. Idem Xen. Pæd. 6, πρᾷός τε καὶ συγγνώμων τῶν αἰθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Isocrates ad Nicoclem, πρᾶος φαίνου τῷ παῖς ἡμῶν ἐλάττης πιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων. (in quibus locis reddere etiam queas Clemẽs: vt Budæus apud Synesium, αἰτίαν εἶχε πρᾳότατος εἶ), reddit, Vitio ei vertebatur nimia clementia) Herodianus lib. 4, μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς πρεσβεῦσι παρεῖχε, moderatum se & lenem in congressibus præstabat. Item Plato Polit. 1, ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. Idem libro 2, πρὸς τοὺς οἰκείους πρᾶος, lenis & mitis. Ibidẽ πρᾶον ἦθος. Et apud Plutarchum in Lycurgo, πρᾶος ἵππος. vbi redditur potius Mansuetus: cui opponitur ἄγριος, ferus. Fœm. gen. mutuatur à πρᾶΰς, neutr. plur. ab eodẽ: sicut πραῦς vicissim parum vsitatum est. Compar. Πρᾴοτερος, Lenior, Mitior. At ex Platone De leg. πρᾳοτέρα ἡδονή, Remissior voluptas. Superl. Πρᾴοτατος habes paulo antè. Alicubi reperitur cum ι subscripto, at in lex. meo vet. simplici α scriptum habetur.

Πρᾴως, Leniter, Mansuetè. Demosthenes Pro cor. πρᾴως καὶ μὴ πικρῶς. Superl. Πρᾴοτατα, Lenissimè, Mitissimè, Mansuetissimè. Pro Πρᾴως autem Aristophanes BIXIT Πρᾴόνως, tanquam à πρᾴων: in Ran. Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν Αἰχμὴ, ἀλλὰ πρᾴονως Ἐλέχ'.

Πρᾳότης, ῆτος, ἡ, Lenitas, Mansuetudo. Aristoteles Ethic. 4, capite 5, πρᾳότης δ' ὅτι μὲν μεσότης περὶ ὀργάς. Et mox, οὐ γὰρ πιμωρητικὸς ὁ πρᾷος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Ibidem dicit alterum eius extremum esse ὀργιλότητα: alterum verò esse ἀοργησίαν, & fortasse dici posse ἀοργησίαν. Plutarchus autem in lib. De virt. mor. pagina 791 meæ editionis, tradit quosdam eam constituere mediam inter ὠμότητα & ἀναλγησίαν. Idem in suo περὶ ἀοργησίας libro, μεῖζον ἡδὺ ἀνωλίας ἢ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς πρᾳότητα πρὸς οἰκέτας καὶ γυναῖκα καὶ φίλους. Idem in Pericle, πρᾳότης πορείας. Pro quo in lib. De fort. Rom. dicit πρᾷον βάδισμα, Lenis incessus. qualem virtutis esse dicit.

Πρᾴος, έος, ὁ, FOEM. Πρᾳεῖα, idem cum πρᾷος, seu βύκολος, ἄγαθος, vt in lex. meo vet. expon. Plato l. 2, De reb. πόθεν θυμοειδὴ καὶ μεγαλόθυμον ἦθος βύκόλοιο; ἐν ἀντιπαρόπου θυμοειδεῖ πρᾳεῖα φύσις. Herodianus libro 7, ἐκ τε πρᾳείας καὶ παύνυμένου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μεταγὼν πάντα ἐπιεζῶν, è miti mansuetóque imperio. Neutr. plur. τὰ πρᾳεῖα, Mitia, Lenia, Non aspera. vt πρᾳεῖα κύσματα, Galen. Rursum fœm. πρᾳεῖα φωνῇ, miti lenique voce. Et πρᾳεῖα ψυχῇ, Miti mansuetóque animo, Basil. epist. At πρᾳεῖαν νύκτα, placidam noctem, Plut. Rom.

Πρᾳέως, Leniter, Mansuetè, Clemẽter. idem cum πρᾴως. Budæus.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, idem cum πρᾳότης. Vtitur eo Hesychius in exp. COMP. Πρᾳοπάθεια. Nam πρᾳοπάθειαν esse dicit πρᾳότητα. Possis etiam πρᾳοπάθος seu πρᾷον πάθος dicere, aut cum Plat. πρᾷον ἦθος, πρᾳεῖα φυσις, animus & ingenium mite & mansuetum. Apud eũdem autem Hesych. LEGITVR Πρᾳοῦμωσις, πρᾳοῦμωσ· πρᾴω τὴν μῆνιν χεώμενος.

Πρᾳύνω, Lenio, Mitigo, Mãsuefacio. Vel Sedo. nam quod Plato Polit. 9 dicit, τὸ θυμοειδὲς πρᾳύνας, Cicero vertit, Illa tertia parte animi in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta. Xenophon De re equestri, πρᾳύνεσι καὶ οὐκ ἀνεχείρωσι τὸν θυμοειδῆ, mansuefaciũt equũ. Plutarchus Coriolano, ὅπῃ εἰκὸν λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πρᾳύνεσι καὶ καταστέσι τοὺς πολλούς. Pass. Πρᾳύνομαι, Mãsuefio, Lenior & sedatior reddor. Xenophon De re equestri, τῷ ποππυσμῷ μὴν πρᾳύνεσθαι, κλυσμῷ δ' ἐγείρεσθαι. Aristoteles Rhet. 2, τὸ ὀργίζεσθαι ἀναπαύειν τῷ πραύνεσθαι, καὶ ὀργὴ πρᾳότητι. Hesych. πραυνεται exp. μαλάσσεται: at Πραύνει, καταστρέφει, καταπαυμίζει.

Πρᾳύνσις, εως, ἡ, Sedatio irati animi, Quum animus iratus placatur, & lenior mitiórque redditur, Mitigatio iræ. Ait enim Aristot. Rhet. 2, ἔστω δὴ πρᾳύνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς.

Πρᾳυντικός, οῦ, ὁ, Mitigatorius, Plinio. Mitigandi ac sedandi vim habẽs. Aristoteli Rhet. 2, τὰ πρᾳυντικὰ sunt quæ animum iratum placare ac permulcere possunt, & irarum feruorem sedare.

C. Ἐκ πρᾳύνω, idem cum πρᾳύνω, Mitigo, Sedo. vel Delinio, Demulceo, Permulceo. addit enim præpositio significationi vim aliquam.

C. ΚΑΤΑ πρᾳύνω, idem. Isocrates Paneg. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις ἐν τοῖς θεωρημάσι ὁρᾶν καταπρᾳύνοντας τοὺς ἄκρα τά. Plutar. Pericle, τοὺς δὲ βυκολουμένους μάχεσθαι, καὶ διαπαυομένους πρὸς τὰ γινόμενα, καταπρᾳύνε λέγων. Idem in Themistio, καταπρᾳύνε τῆς ὀργῆς αὐτὸν, ab ira ad mansuetudinem & lenitudinem reuocauit. vel Iram eius placauit sedauitque. Idem pass. vtitur, in Lycurgo, καταπραύνοντα τὰ ἤθη τῶν ἀκροωμένων, quum hæc audirent, eorum ingenia demulcebantur & mitescebant. VNDE Καταπρᾳύνσις, Sedatio. ET Ἀκαταπρᾳύντος, Qui sedari leniórque reddi nequit, Implacabilis.

C. Ὑπο πρᾳύνω, Paululum latentérque mitigo & sedo.

Πρηΰς, Ionicè pro Πρᾳύς. Epigr. πρηὺς Ἀπόλλων. Et πρηύτερον γῆρας. Et πρηυπάτου ποταμοῦ, placidissimi ac lenissimi.

C. Πρηυγελως, Placidum ridens, Risu suo animum lenem prodens. Epigramm. lib. 2, Εὔλαλε, πρηύγελως. Et πρηύγελως ζέφυρος, Mitis, Lenis & placidus. ITEM Πρηύνομος, quod exponitur Placidis moribꝰ præditus. ὁ πρᾶος τὴν φύσιν. Epigramm. ET Πρηύνοος, Qui est animo leni & miti. Epitheton Dei apud Apollinarium. ET Πρηυπένων, Qui miti & mansueta ceruice est, Mansuetè iugum subiens, vt πρηυπένοντες ζωροι. Epigr.

Πρηύνω, idem cum πρᾳύνω, Mitigo, Mansuefacio. Hesiod. VNDE Καταπρηύνω, idem cum καταπρᾳύνω, Mitigo, Demulceo.

Πράσσω, ET Πρᾴττω, Facio, Ago. (Quidam certam quandam constituunt differentiam inter πρᾴττειν & ποιεῖν, ex iis quæ ab Aristotele differuntur Polit. lib. 1, cap. 3. ad quod te remitto. Apud eundem certè in libello De poetica legimus, καὶ τὸ ποιεῖν, αὐτοὶ μὴν δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πρᾴττειν προσαγορεύειν) Xenophon Pæd. 4. οἱ μὴν ζῶντα ἔπρασσαί τε καὶ ἔλεξαν. Demosthenes, μηδὲν δ' ἐμὲ ζῶντον πρᾶξαι. Et τὰ δίκαια πρᾴττειν. Aristoteles Ethic. Sicut vicissim dicitur πρᾴττειν τὰ ἄδικα. Itidémque πρᾴττειν τὸ κακὸν apud Nazianz. Aliquid mali facere, seu perpetrare. Dicitur etiam πρᾴττω τοῦτο πρὸς τοῦτο, & πρᾴττω τοῦτο πρὸς τοῦτον, necnon ὑπὲρ τούτου. Thucydides lib. 4, πρὸς τὴν νῆσον ἀνδρῶν πρᾴξοντας, ὅτι αὐ ὑμῖν τι ὠφέλιμον, &c. Idem lib. 6, καὶ πρὸς τὸ παντὸς πλοῦ τοῖς στρατηγοῖς πρᾴττειν ἢ αὐ αὐτοῖς δοκῇ ἄριστα εἶ) Ἀθηναίοις. At secũdum illud cùm apud alios legimus, tum apud Isocratem: (qui etiam dicit πρᾴττειν ὑπὲρ τινος, non addito accusãtiuo, quemadmodum Gallicè dicimus *Faire pour quelcun*, pro Facere ea quibus res eius adiuuemus, Cõsulere rebus eius, aut generalius Stare ab eius partibus. Xenophõ autem dixit, omisso itidem accusãtiuo, πρᾴττειν πρὸς εἰρήνης, in Hellenic. pag. 345, de quo genere loquendi, simul & de πρᾴττω iuncto vel cum ὑπὲρ, vel cum πρὸς, dicam & infrà, vbi agam de ea illius significatione qua ponitur pro Transfigo seu Tracto) Apud eũdem Thucydidem, πρᾴττειν ὅτῳ ζῶτῳ possumus fortasse interpretari ad verbum, *Faire en sorte que*. libro 4, ἔπρασσον ὅτῳ ζῶτῳ ζῶντα τῆς μὴ ξυμβήσεται, τὴν δὲ ἀπαλλάξεται, *Il faisoit en sorte qu'il se peust ioindre auec les uns, & rompre l'alliance auec les autres*. Latinè autem fuerit reddendum hîc πράσσειν, vel verbo vno, Agere, vel duobus, Dare operam: verùm sequente particula Vt. Quinetiam dicendũ potiꝰ fuerit fortassis Hoc agebat, vt &c. quàm, Agebat vt, nõ præfixo pronomine. Sed malim, Operã dabat. Sic autem & quum dicitur πρᾴττειν ὅπως, &c. reddemus aptissimè, Operam dare vt. Demosthenes Philippica 3, ὅς γε μοι δοκεῖ οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν οὐδὲ πρᾴττων. Eodem pertinet & iste eiusdem locus in or. De perperam obita legatione, ἐμοὶ δὲ τὰ συμμάχων σώματα γεγενῶτος δίκαιον, καὶ τὴν εἰρήνην ὅπως ἴσην καὶ δικαίαν ἡγήσεται πρᾴττοντος. Eodem inquam pertinet locus iste, quũ Atticè dictũ sit πρᾴττοντες τὴν εἰρήνην ὅπως ἴσην ἡγήσεται, pro πρᾴττοντες ὅπως ἡ εἰρήνη ἴση ἡγήσεται. Ideóque perperam in vulg. lex. postquam dictum est πρᾴττω significare Contendo & laboro vt aliquid fiat; subiungitur pro exemplo, πρᾴττειν γάμον: cum quo accus. aliisque huiusmodi quid valeat πρᾴττειν, docebo mox.

Πράσσω, vel Πρᾴττω, Ago. (vt dicitur Agere res, aut Agere negotium, seu negotia. Cic. ad Atticum, Tuam in agendis nostris rebus diligentiam mirificè diligo) Administro, Tracto. Thucyd. lib. 1, πρᾴσσετε ἅπερ καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σά ὅπῃ κάλλιστα καὶ ὠφελιμώτατα ἔξει ἀμφοτέροις. (At verò apud eundem, itidémque apud Xenophontẽ, legimus aliquos reuerti οὐδὲν πρᾴξαντας pro eo quod Latinè dicitur Re infecta) Quo in loco non dubium est quin subaudiatur πρᾴγματα. cũ quo substantiuo duobus modis iunctum reperitur. Dicitur enim non solùm πρᾴττειν τὰ πολιτικὰ πρᾴγματα, (sicut & τὰ πολιτικὰ, sine adiectione, vel τὰ τῆς πόλεως:) itidémque πρᾴττειν τὰ ἑαυτοῦ πρᾴγματα, (sicut πρᾴττειν τὰ ἑαυτοῦ, sine adiectione) sed etiã simpliciter, πρᾴττειν τὰ πρᾴγματα. Est autem πρᾴττειν τὰ πολιτικὰ πρᾴγματα, &c. item πρᾴττειν τὰ δημόσια, vel τὰ κοινὰ, Agere res ad rempublicam pertinentes, seu res reip. Tractare negotia publica, Administrare remp. Esse in magistratu: cui πρᾴττειν τὰ ἑαυτοῦ πρᾴγματα, vel potius sine adiectione, πρᾴττειν τὰ ἑαυτοῦ, interdum opponitur, significãs Esse priuatum, vt ver-

tit Budæus:qui etiam hũc Lysiæ locum affert,(in quo A
dicitur aliquis τὰ ἑαυτοῦ πράττειν,& τὰ ἀλλότρια,peculiari significatione)ἐγὼ μὲν οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε,οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, νῦν ἰώσασθαι τοῦτο κατηγορῶν. quem ita vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi,nec alienam. vel, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Suspecta autem esse posit ea interpretatio quam idem huic eiusdem Lysiæ dat loco, πεισόντες τοῦ Ἀειστοφάνους οἱ πράττοντες τὰ τοιαῦτα πράγματα. vertit enim, Qui negotia facessere tum
B solebant. Herodoto quidem certè πράσσειν τὰ πράγματα(sed apud eum scribitur IONICE πρήσσειν τὰ πρήγματα) est Rebus ad remp. pertinentibus operam dare,Actui rerum vacare,atque adeo Ius dicere, vt idẽ testatur: ex eo afferens non solùm πρήσσειν τὰ πρήγματα, sed etiam ἔπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα. ¶ At verò πράττειν καθόδον τινὶ,Plut.in Cic. est Conficere alicui reditum ab exilio,& impetrare,Efficere vt quis redeat ab exilio. Cui non dissimile est apud Sophoclem
C Aiace,ὅπλα πράττειν τινὶ, Facere seu efficere vt quis potiatur armis.(Atq; vt πράττειν illic reddo etiã Impetrare,sic in isto Isocr. loco redditur ad Nic. πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν)Quod autẽ dicitur à Plutar.πράττουσα γάμον κόρης,Budæus vertit,Tractans connubium & interpres eius:sed malim Moliens connubium, vt dixit Tacitus Moliens nuptias.(Scio tamen Latinè dici etiã Facere nuptias: sed ambiguitate non careret hæc interpr.nã vt dẽ inueniri alicubi Facere nuptias pro Moliri, at multo frequentius esse dico hoc loquendi genus pro eo ipso quod dicimus Faire un mariage, quam in illa altera significatione,id est Traitter un mariage,vel
D Pourchasser un mariage,aut etiam poursuyure)

Πράσσω vel Πράττω, vicinam proximè præcedenti significationem habet iunctũ etiam quibusdã præpos. Dicitur enim πράττειν τινός τινα proAgere cũ aliquo de re quapiã,Trãsigere cum aliquo. Thuc.καὶ πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως. Isocr. in Trapez. ἐγὼ δ' ἠξίουν παρὰ Μενέξενον πράττειν ὅ,τι βούλοιτο περὶ δ' ἐμὲ ποιεῖν αὐτὸν τὰ συνκείμενα. (nisi quis hic simplicius etiam accipiendum existimet πράττειν) Interdum verò &
E cum sola præpositione habẽte suum accusatiuum, vt rursus apud Thucydidem lib. 2, καὶ Εὐρύμαχος εἷς αὐτῶν ὢν πρὸς ἐπράξαν οἱ προδιδόντες, quocum transegerũt proditores. (Itidem pass. πράσσονται πρός σε τὰ πολλὰ ex Æschine, pro Transiguntur tecum) Quinetiam cum præpositione ἐς apud eundem Thucydidem, libro 1, πράσσων τε ἐσηγέλετο αὐτοῖς ἐς τοὺς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος. Vbi interpres reddidit Tractare cum barbaris. Possumus autem aptius interpretari, meo iudicio, Trãsigere aliquid cum barbaris.aut etiam, Rationis aliquid contrahere cum barbaris. At
F scholiastes subaudit, τὰ συμφέροντα ἑαυτῷ. (Talis est certè vsus verbi Gallici,Pratiquer,de quo dicam in Πραξικοπῖν)At iũctũ præp.μετ' affertur pro βουλευέσθαι,Cõsultare,ex Thuc. οἱ δὲ μετ' Ἀθηναίων πραξάντες. Vt autem eadem opera dicam de hoc verbo cuipiam alii præpositioni iuncto,sciendum est πράττειν iunctum cum περὶ,posse itidem reddi verbo Agere:vt in illo Xenoph. loco cuius antea mentionem feci,πράττειν περὶ εἰρήνης, Agere de pace:Hellen.lib.6,pag.345,Ὑποχόμενος δὲ Ἰφικράτει,εἰ αὐτὴν ἀφήσει,ἢ χρήματα πέμψειν τῷ ναυπικῷ,ἢ εἰρήνην
G ποιήσειν, οὕτως Ἀθηναίοις τε ἐδόκει καὶ ἐπράττετο περὶ εἰρήνης. Vbi obserua, eum qui pollicitus est se ποιήσειν εἰρήνην, id est facturum esse pacem, dici πράττειν περὶ εἰρήνης. (Dicitur alioqui ET Πράττειν εἰρήνην, sic ποιεῖν εἰρήνην.Demosthenes, ἔπραξαν ἐκεῖνοι πρὸς ἡμᾶς εἰρήνην) Quod autem attinet ad πράττειν iunctum præpositioni ὑπὲρ,dicitur à Demosthene πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου
H ea significatione qua dixit Isocrates,τοὺς πραττόντων ὑπὲρ αὐτῆς.vbi quid valeat πράττειν,paulo antè docui. Apud Demosthenẽ certè πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου, exponitur vno etiam verbo φιλιππίζειν.Possumus autem,vt opinor, dicere nihil aliud esse πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου quam quod alibi dicit πράττειν Φιλίππῳ,atq; adeo συμπράττειν Φιλίππῳ. (Vbi obserua obiter & hunc vsum verbi πράττειν datiuo iuncti) Philipp.3, ὃν Ὠρεῖται Φιλοκτίδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ,καὶ Μένιππος, &c. (Pagina autem sequente,οἱ δ' ἐν αὐτοῖς οἷς χαίρουσι,Φιλίππῳ συμπράττουσιν)Sic Plutarchus in Alcibiade, πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάζου δὲ Κυζικηνοῖς. Sed ante ipsum etiam Demosthenem ita vsus est hoc verbo Thucydides. apud eum enim legimus non solùm πράσσειν τοῖς Λεσβίοις(sicut πραττόντων Λεσβίοις in loco Plutarchi quẽ modò protuli) sed etiam Λακεδαιμονίοις πρασσοντες, l.5. At in vulg.lex.affertur πράσσω σοι & pro Tecũ transigo,ex Thucyd. & quidem peculiariter etiam pro συνεργοῦσι τινὶ πρὸς δόσιν,ex schol.Thuc.vt opinor.

Πράσσω vel Πράττω cum aduerbio, aut etiam cum adiectiuo plurali neutro, interdum quidem reddi potest impersonali,Agitur.(vt καλῶς πράττω,vel εὖ πράττω,Bene mecum agitur, aut Præclarè mecum agitur) interdũ verò,& quidem sæpe,alio gen.loquẽdi,eundẽ tamẽ sensum habente, aptius redditur. Πράττω (inquit Bud.)etiam absolutè positũ signif. Viuo,Ago,i. Ætatẽ ago,Sorte aliqua vtor.vt Demosthenes in Æschinem, ὡς γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων,καὶ ἀρίστην ἔχων οἴησιν, οὐκ οἶδεν εἰ μηθὲν ἑαυτῷ μέχρι τῆς ἐσχάτας, πῶς χρὴ ὀνειδίζειν τοῦ τύχου ἑπέρῳ;id est,Qui se felicissimũ existimat,Qui secum à fortuna actum esse præclarissimè censet. Affert verò ex alio eiusdem loco, πράττων οὐ κατ' ἀξίαν, pro Fortunæ iniquitate ad inopiam redactus, Qui ea fortuna nõ vsus est qua dignus erat.Item,ταπεινῶς πράξας, dictum de homine afflicto & opibus fortunisque lapso,ab Isocrate ad Philippum, καίτοι τίς οὐ θαυμάσειεν ἐπ' αὐτοῖς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος αἰσχρῶς τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα; Inde βέλτιον πράττειν, & ἄμεινον πράττειν, & κακῶς πράττειν dicunt, & καλῶς πέπραχε, in præterito. Hæc ille. Sciendum est autem,hunc vsum medii PRAET. Πέπραγα frequentem esse Aristophani præsertim,& quidem cum vtraque constructione,nimirum & cum aduerbio,& cum neutro plurali.Dicit enim in Pluto,Ὁ δεσπότης πέπραγεν ἀτυχέστατα,Præclarissimè actum est,aut agitur,cum hero,Fortunatissimus est herus.Ibidem, ὡς μακαρίως πεπράγατε, pro Quàm feliciter vobiscum actum est, aut etiam agitur, Quàm felices estis. Atq; vt πράττειν μακαρίως, sic etiam πράττειν δαιμόνως apud eũdem legitur. Vicissim autem πεπραγαμεν ἀθλίως,pro Pessimè nobiscũ actum est,aut nobiscum agitur. Sic & πεπραγὼς κακῶς, apud eundem de misero. At verò cum accusatiuo vt πεπραγαμεν πάντα τὰ γαθά.Atque vt πράττειν ἀγαθὰ dicitur,ita vicissim πράττειν πονηρά, de afflicto,apud Plutarchum.(Synesius autem & cum aduerbio, πονηρῶς πέπραγα)item πράττειν χείρω,apud Isocratem. Legitur etiam in singul. πράττειν οὐδὲν χεῖρον τὰ ἄλλα. vbi subauditur κατά. Sciendũ est porro hoc verbũ eundẽ vsum habere & cũ nõnullis adiectiuis aliùs generis.vt πράττω χρηστόν τι,Eurip.Et πράττω κεδνά, itẽ πράττω μεγάλα, quod in v.l.exponitur,Splendidis honoribus sum donatus affertúrque ex eodem Euripide. (Inuenio autẽ & apud Aristotelem hanc ipsam loquendi formulam, raram certè alioqui.Ita enim ille Rhet.lib.2,δὸοί μεγάλα πράττοντες καὶ ἀτυχοῦντες, φθονεροί εἰσι. Vbi tamen dubium esse posit an ita intelligendum sit πράττοντες, vt intelligitur πράττειν cum ταπεινὰ, à Plutarcho in Galba, vbi planè phrasis illa huic opponitur:(nam ταπεινὰ πράττειν non aliud est quàm ταπεινῶς πράττειν in loco quem modò habuisti ex Isocrate) an potius οἱ μεγάλα πράττοντες dicantur ii qui præclaras quasdã res gerunt,seu præclara quædam facinora edũt.Quã interpretationem si sequamur,sequi itidem potius oportebit illa exemplaria quæ repetunt articulum οἱ ante ἀτυχοῦντες:vt nimirum non dicatur καὶ ἀτυχοῦντες tanquam ἐπεξηγητικῶς,sed tanquam de diuersis, καὶ οἱ ἀτυχοῦντες. non enim ἀτυχοῦσι quicunque præclara facinora edunt.Atque ita interpretando hunc locum, fuerit μεγάλα πράττοντες dictũ simpliciter, id est, participio illo πράττοντες vulgarẽ retinente significationem: sicut eam retinet πράττειν iunctum nomini καλά apud eundem Aristotelem:sed præfixo articulo.Ita enim ille Polit.libro 7,ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσιν. Proximè autem præcedẽtia verba erant,

ἐχόμενον δὴ δῆλον καὶ τοῦ αὐτοῦ λόγου δεόμενον, καὶ πόλιν εὐδαίμονα τὴν ἀρίστην εἶναι καὶ πράττουσαν καλῶς.Insistit porrò A
ristoteles significationi huius loquendi generis καλῶς πράττειν, vel potius insistit ei quod propriè sonant illa verba, tanquam declarãs vnde significationem illam acceperint. Eodem certè pertinet quod eodem libro scribit,ἀδύνατον γὰρ,τὸν μηδὲν πράττοντα,πράττειν εὖ· τὸν δ' εὐπραγίαν καὶ τὸν εὐδαιμονίαν εἶναι τοῦτον. Quin tamẽ subtilius hæc disputẽtur quàm vt passim recepto vsu comprobari queant, non dubium est. Sed de his hactenus. Considerandus est autẽ vsus articuli cum adie-
B ctiuis iunctis huic verbo πράττειν, loco aduerbiorum: sicut videmus ab Aristotele eum præfigi adiectiuo καλά,cum illo etiam πράττειν quod alteram significationem habet.Legimus enim in loco Demosthenis quẽ modò protuli,τὰ βέλτιστα πράττειν. sed Atticum esse articuli πλεονασμὸν existimo: ideóque nõ dubito quin Aristophanes dicturus fuerit etiam πεπράγαμεν ταγαθά, sicut πεπράγαμεν πάντα ταγαθά.Neq; tamen horũ exemplo puto dici posse τὰ ταπεινὰ πράττειν pro ταπεινὰ πράττειν.cùm alibi, tum in hoc Plutarchi loco qui legitur C in Agide,pagina 1460 meæ editionis,τῶν πλείστων ἐξέπεσεν ἡ Σπάρτη καλῶν, καὶ ταπεινὰ πράττουσα παρ' ἀξίαν διετέλει) Præterea οἷα πέπραγας, pro Qualiter tecum actum est. Sed & cum aliùs generis aduerbiis, vt apud Thucydidem lib.2,οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν,pro Eorum hæc erat fortuna, Res eorum ita se habebant. vel,erant hoc in statu. Et πράττω τοιαυτηνοῦν σοι, Vtor fortuna simili tuæ. At illud κρεῖττον ἐλπίδος πράττουσι, pro Melius cum illis agitur quàm sperarant: annumerandum est iis loquendi generibus in quibus πράττω D iũgitur cõparatiuo, vt βέλτιον πράττω,vel ἄμεινον. sicut apud Aristophanem in Pluto, ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν. Potest enim κρεῖττον ἐλπίδος resolui in ἄμεινον ἢ ἤλπισαν. Interdũ etiam πράττω κατὰ νοῦν, pro Agitur mecum ex animi sententia.Plato De rep.libro 2, καὶ τοῦτο θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις πράττομεν κατὰ νοῦν. Venio ad εὖ πράττω, quod ideo in hunc locum reseruaui, quia peculiarem etiam vsum habuit. quanuis enim εὖ πράττω idem fit cum καλῶς πράττω, (vnde τὸ πράττειν εὖ Xenoph. Prosperitas. Et ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν apud Platonem oppo-
E sita,in Protagora,ὁ δὲ τοῦ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖται τὴν ψυχήν,ᾧ ἐν ᾧ παντ' ὀρθῶς ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν,χρηστοῦ ἢ πονηροῦ ἀνδρὸς γιγνομένου,τοῦ δὲ τοῦτο &c.quæ Budæus vertit, Quod verò tu antiquius ducis corpore animũ,in quóque omnia tua possunt vel bene vel secus cedere,prout probum vel prauum esse euenit:de hoc verò &c.Est autem frequentior vsus huius εὖ πράττειν quàm τοῦ καλῶς πράττειν) tamen salutationi epistolicæ εὖ πράττειν non καλῶς πράττειν adhibebatur. Existimátque Plato
F longè aptiorem hanc salutationem esse quàm quæ sit verbo χαίρειν: vt te docebit tertia eius epistola, quam his verbis inchoat,Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ὅσπερ εἶπας,ἀρ' ὀρθῶς αὐτυχεῖν οἰμαι τῆς βελτίστης πρεσβείας; ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ζεφαρν εὖ πράττειν, ὥς περ εἴωθα ἐν ταῖς ὅσταις τοῖς φίλοις προσαγορεύειν; Existimo autem Lucianum ad hunc ipsum respexisse locum, quum dixit Platonem verbum χαίρειν reiicere tanquam μοχθηρὸν καὶ οὐδὲν ἀποδιδοῦν ἐμφανῆ,cõtrà verò introducere εὖ πράττειν,tanquã κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον.Nisi fortè ex alio Plat. loco hæc sumpta sunt: quã
G hæc ibi de εὖ πράττειν non dicantur: & subiungat Luc. καὶ ὅσπερ ἔλεγον γε τοῦ Διονυσίου, αἰτᾶται αὐτὸν ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω,χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, &c. ita vt videri posit ex alio hæc afferre loco.Videmus porrò vsurpari hanc salutationem à Plat. in suis epistolis. vt Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν, item Πλάτων Δίωνι Συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Et Πλάτων Περδίκκα εὖ πράττειν. Sic Alexander in sua illa ad Aristotelẽ epistola, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν. Vicisimque Aristot.ei respondẽs, Ἀριστοτέλης βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν.Clauditur autem vtraque verbo ἔρρωσο. sicut & quædam alia Aristotelis clauditur
H his,τὰ δ' ἄλλα ἔρρωσο. (Sed annotat Budæus, Aristotelẽ Philippo scribentem, in fine epistolæ salutationem posuisse huiusmodi,τὰ δ' ἄλλα εὖ πράττε. In alia,πράττε μὲν τὰ συμφέροντα,ὀλιγωρεῖ δὲ τὰ δίκαια. Fuisse autem & χαίρειν receptum in salutatione quæ præfigebatur epistolæ,vel ipse Alexandri pater Philippus in suis ostendit epistolis,qui in earum limine,vel potius salutatione limini earum præfixa,vtitur verbo χαίρειν,(sicut Alexãder εὖ πράττειν)vt videre est in iis quæ à Demosth. proferuntur. Libet autem & quæ Budæus huc pertinẽtia scripsit,addere. Εὖ πράττειν, inquit, caput est vel frons epistolarum.moris tamen fuit olim, χαίρειν loco eius dicere, & ita extat in epistola Philippi apud Demosthenem Pro Ctesiphonte.Et in epistolis ipsius Demosthenis ita legitur, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. In Platonis verò epistolis salutatio est εὖ πράττειν.Et paulo pòst,Tria igitur fuerunt vsitata apud priscos,χαίρειν,εὖ πράττειν,ὑγιαίνειν.Per quod vltimum,bene optabant corpori, quod primum est inter res humanas. Per secũdũ optabãt vt actiones feliciter cederẽt & prono cursu. Per tertiũ,vt quũ omnia ex animi sententia cessissent,animus lætitia frueretur.Hæc ille. Quibus addo, Flaccum vtriusque salutationis vim exprimere volentẽ,ita orsum esse octauã libri 1 epistolã, Celso gaudere & bene rem gerere Albinouano Musa rogata refer,comiti scribæque Neronis.Perinde videlicet acsi dixisset χαίρειν καὶ εὖ πράττειν.at certè ita copulata reperiuntur etiam alicubi.Latini alioqui potius iubebant saluere, vtentes itidem accusatiuo Salutem in fronte epistolarum: imitantes potius eos ex Græcis qui non χαίρειν,nec εὖ πράττειν,sed ὑγιαίνειν iubebãt eos ad quos scribebant.De quo vsu verbi huius,sicut & de illorum duorum,lege Luciani libellũ περὶ τῶν ἐν τῇ προσπαίσμ. Hoc addo,manifestè relinqui subaudiendũ aliquod verbum cum his infinitiuis : id autem esse posse (ni fallor)εὔχεται. Superest vt de verbi πράττειν iuncto huic aliisve huiusmodi aduerbiis, hoc quoq; dicã: posse nos id interpretari Agitare, si quidem Gellium sequi libuerit.Quippe qui lib.16,cap.vltimo,in iis quæ de Arione ex Herodoto affert,hæc illius verba,τοιαῦτα ὁ ἐκείνων ὡς εἴη τε σῶς περὶ τὴν Ἰταλίαν,καὶ μὴν εὖ πρήσσοντα λίποιεν ἐν Τάραντι,interpr. Eos dixisse hominẽ,quum inde irent, in terra Itala fuisse, eúmque illic bene agitare. Sed addit, Et studiis delectationibúsque vrbium florere, atque in gratia pecuniáque magna fortunatũ esse. Quæ certè videri posint ab eo adiecta ad declarãdam latius quam ibi habent ista verba εὖ πρήσσοντα significationem. Hoc enim sciendum est, interdum εὖ πρήσσοντα dici significando peculiariter diuites.cuius vsus exẽpla cùm apud alios extant, tum verò apud Aristophanem (qui etiam dicit in Pluto, κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν) Tunc autem talis quædam est significationis illorum verborum restrictio, (vt ita dicam) qualis QVVM εὐδαίμονες,itidémque Latinè Beati vocãtur, qui sunt diuites. Cæterùm εὖ πράττειν si rectè interpretabimur Bene agitare, itidem ἄμεινον πράττειν seu βέλτιον, reddere poterimus (vt opinor)Melius agitare. Sed alicubi existimo posse nos aliquod loquendi genus nõ solùm ab hoc sed à superioribus quoque diuersum interpretationi horũ verborũ ἄμεινον πράττειν seu βέλτιον, adhibere, videlicet Meliore esse cõditione. vt vicisim χεῖρον πράττειν vel χείρω,Deteriore esse conditione.

Πράσσω,siue Πράττω interdũ etiam pro πάσχω ponitur,vt παθὼν pro πράττω. Inde illud ambiguè & lepidè dictum apud Eurip. ὡς πώποτ' πράξας ὧν σε δεῖ &c. Vide Budæum p.306.

Πράσσω, siue Πράττω,Exigo, Cogo. cum duobus accusatiuis,sicut & πράττομαι,in quit Budæus,qui tamen passiuæ vocis dũtaxat affert exemplum, ex Demosth. Ad Lept ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ ὅσ' ἂν δέξωνται, τὴν ἀκοσιν,exigit tricesimam ab iis.Sic & in vulg.lex.ex Xenophõte,τοὺς δ' ἑαυτοῦ ὅσ' ἐθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα.Item,οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ. Et ex Thucydide,πεπραγμένος φόρους, Qui exigit tributa. (Ex eodem tamen πράττομαί σε χρήματα , etiam pro Multo te pecunia. (Sed & cum aliùs generis accusatiuo, videlicet δίκας,ex Philostr.Heroicis,ἐπεξιέναι τούτων αὐτὸν δίκας. vbi possumus vti itidem verbo Exigere: hoc modo, Horũ pœnas exegi de eo. Addũt enim La-

tini interdum hanc etiam præpositionem verbo Exigo cum isto accusatiuo. Ideóque minimè necesse fuit, mutata orationis forma, reddere, Ob hæc mihi pœnas dedit. Sed & vox actiua vsum hunc habet, videlicet pro Exigo, multo tamen rarius. Lucianus in Vit. auct. Τίγαρωῦ ὢν ἡπτος, σοφὸς καὶ ὀξυδερκὴς ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῆς σύ, Quid exiges à me pro eo. Id est, Quod pretium exiges. Hoc autem perinde est acsi diceretur, Quanti eum indicas?

Passi. Πράττομαι, siue Πράττομαι, Fio, Conficior. Thucydides libro 2, καὶ ἐπειδὴ ἀυτῷ οὐδὲν ἐπράττετο ὧν ἕνεκα ἐσβαλε. Et δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεται apud Aristot. Æschyl. in Prom. vincto, Καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον ἡμῖν κρῶπτῶ. Ex Euripide affertur πέπρακται sine adiectione etiam pro Actũ est, Peracta res est. Item τὸ πεπραγμένον & τὸ πεπραχθὲν, Quod factum est seu confectum. Ex Apophth. πεπραχθὲν πρᾶγμα, Res gesta. Bud. Platonem πεπραγμένον sæpe dixisse de cæde perpetrata testatur. ¶Et πράττεται pro Trãsigi, vide suprà cum πράττω, significante Transigo.

Interdum autem passiua vox pro actiua ponitur. vt videmus πεπραγμένοι pro πεπραχότες in isto Demosthenis loco, οὐδὲν ἀκήκοα πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ ὁ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς. Sed & pro actiua voce πράττειν significante Exigere, vsurpatur passiua πράττεσθαι, vt paulo antè ostendi.

A τ Πέπραγα med. præt. non solùm iis adhibetur locis cuiusmodi sunt ii quos paulo antè protuli, sed & simpliciter pro Feci ponitur, sicut πέπραχα. vnde πεπραγμένα apud Aristotelẽ, sicut πεπραχέναι, Fecisse. Apud Xenophontem autem participium πεπραγὼς eam videtur sequi verbi πράττω significationem qua ponitur pro Impetro, Hellen. libro 1, ὅτι παίτων ὧν δέοιτο πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

Πρᾶγμα vide post ea quæ à πέπρακται formata sunt. huic enim à πεπραγμαι prima persona formato, præposui, certo consilio, quæ à secunda & tertia formata sunt.

Πρᾶξις, εως, ἡ, Actio. vt apud Aristotelem, initio libri 1 Ethic. πᾶσα πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Idem libro 10 Ethic. cap. 8, ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἢ αἱ προαιρέσεις, ἢ αἱ πράξεις. Quò pertinet illud, Laus omnis virtutis in actione consistit. A Cicerone ἢ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Et πρᾶξις πολεμική ex Platone affertur pro Bellica actio. At μετὰ τὴν πρᾶξιν, Re peracta. Interdum verò & aliam interpretationis formam admittit πρᾶξις: ac reddi potest Res agẽda, vel gerenda. vt apud Plutarchum in Rom. ὅθεν πρᾶξει φανέντες γυνὴς, in re gerẽda. Et in plur. apud Xenophontem, εἰ μὴ παὶ αἰαῖκαιοτάτας πλείστας πράξεις τῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, hominibus res plurimas, eásque maximè necessarias, sub dio agendas esse. Bud. τὴν πρᾶξιν vertit Rem audẽdam, in hoc Plutarchi loco in Pelopida, ὑφίστατο δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας πρῶτος, Aggreditur rem audendam. Sed vertit etiam, Facinus sibi deposcit. Atque vt πρᾶξις alicubi est Res gerenda, sic nonnullis in locis est Res gesta, præsertim verò plur. πράξεις, Res gestæ, aut etiã vno verbo Gesta. qua voce vti possumus interpretãtes πράξεις τῶν ἀποστόλων. Vbi tamen etiam Acta vel Actus interpretari licet, vt tradit Bud. p. 126. ¶Vt autem paulo antè, sic & in aliis plerisq; locis πρᾶξις redditur Facin⁹, & πράξεις, Facinora. Polyb. οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηλθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, Ne facinus quidẽ illud suum iniuriæ loco numerabat. Et πρᾶξιν πράττειν, Facinus edere, Æschin. Itidẽ plur. πράξεις, Facinora, aut etiam, Facta. vt ἔργῳ καὶ πράξεσι, Demosth. Re & factis. Est verò & vbi πρᾶξις reddi queat Opus, & πράξεις Opera: id est ἔργον & ἔργα. Quinetiã vt in illo Demosthenis loco ἔρῳ redditur Re, sic apud Platonẽ De leg. πράξεις, Res. itidém que apud Herodianum à Polit. ¶Πρᾶξις, Negotium, vt ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξεταζεῖς, Herodian. In maximis spectatus negotiis, vt idem ille vertit. Sic αἱ κοιναὶ πράξεις, ex Aristotele, Publica negotia: & ἔνδημοι πράξεις ex eodem, Ciuiles administrationes. Sed & sine adiectione, πράξεις de publicis negotiis dictum fuit peculiariter. Vnde Budæus, τοὺς ἐν τῆς πράξεσι, dictos annotat Magistratus. afferens tamen locum Herodiani in quo non sine adiectione ponitur hoc vocabulum: οἵτ' ἔπαρχοι καὶ οἱ ἐν τῆς μεγίσταις πράξεσιν αὐξόμενοι, qui rerum summæ præfecti erãt. Qua significatione rerum actum dixisse Plinium iuniorem, necnon Suetonium existimat: summum autem rerum actum, Corn. Tacitũ appellauisse Curam rerum. Sic certè lingua nostra peculiari significatione dicit, *Les affaires*, quum alioqui vocabulum istud *Affaires* generaliter quæuis negotia significet. Annotat ibidem Budæus hæc verba, τὸ δὲ πρᾶξιν εἶ) ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, esse in cõtractibus apponi solita, significãtia vtrunque in solidum obligari, & reos esse promittendi, vt iurisconsulti loquuntur.

Πρᾶξις, Sors, (vt dictũ est πράττειν poni interdũ pro Sorte aliqua vti) Status rerum alicuius, Conditio. ἀπραξία, vel δυςπραξία: ex Sophocle in Aiace, Οὐκ οἶδ' ἀπὸ τίνος πρᾶξιν. Et Αἴας πρᾶξιν οὐ πλησιόχρῳ. (vbi tamen fortasse possumus accusatiuo πρᾶξιν vulgarem etiam significationem dare) Et ex Herodoto, πρᾶξιν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀπικλαίει, conditionem suam deflet. Nisi potius scribendum πρῆξιν Ionicè.

Πρᾶξις, Proditio. sequendo quidem Suidam qui exponit προδοσία: vide in verbo Πρᾶξικοπέω.

Πρᾶξις, Exactio. (vt πράττειν ac πράττεσθαι pro Exigo poni dictum est) Bud. p. 226 ex Aristotele.

C. Πρᾶξιδίκη, (q. d. Actionum vltio, vel vltrix) Dea quæ actionibus seu factis nostris finẽ imponit, & eum quem merentur exitum. Vide Hesych. & Suidam.

C. Πρᾶξικοπέω, ῶ, Facto quopiam astuto & callido circũuenio, vel, Astutia & prudentia tractandi alicuius incepti hominem circumuenio, vel præsidium arcémque ad deditionem perlicio, vel proditionem. Vnde πρᾶξικοπῖδαι dicitur qui huiusmodi arte vincitur ac circũscribitur, & πρᾶξις, ipsa proditio. Ita Budæus, addõs exempla ex Polybio, ex quibus est hoc, Κλεομένους πραξικοπήσας αὐτοῖς. Habes verò & apud Suidam. qui etiam dicit πρᾶξιν esse προδοσίαν: quem sequens Bud. interpr. Proditionem. At ego dixerim potius esse actionem quampiam callidam qua proditionem molimur: generalius autem actionem aut tractationem alicuius negotii callidam, seu artẽ qua negotium aliquod callidè tractamus. Videtur enim ita posse accipi πρᾶξις in iis locis quos Suid. affert. Gall. dicimus itidẽ *Pratique*. cui synonymum est *Mence*. Vnde *Faire des pratiques & menees*, pro πρᾶξικοπῖν. Et *Pratiquer auec quelcun*, vt dicitur πράττειν τινὸς τινα. vel μετά τινος.

C. Ἀπραξία, ας, ἡ, Cessatio à rebus agẽdis (ea significatione qua dixit Nazo, res agere, opponens otio) vel Cessatio, sine adiectione, Otium. vt in hoc senario qui prouerbialis censetur, Ἀπάυσις ὅστι τῶν κακῶν, ἀπραξία. Synesius ἀπραξίαν opponit τῷ μετέχειν πραγμάτων, ep. 50, in fine, πενίαν ἐξ ἀπραξίας ὡς κέρδος ἑλόμενος. Sic autẽ Tibull. paupertatẽ cũ vita inerte copulauit, vt hic πενίας μετ' ἀπραξίας, in hoc versu, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. perinde acsi quis dicat, ἡ ἐμὴ πενία τὸν ἀπραξίαν μεταγάγοι με. Sed fuerit hic ἡ ἀπραξία τὸν πενίας κέρδος. quoniã otiosa vita cõtingit iis potius qui diuitiis nõ inhiant, sed cõtrà paupertatẽ amplectuntur. Hoc enim voluisse existimo Tibullum, Hoc cõmodi ex mea paupertate percipiam, quòd liceat mihi soluto iis omnibus negotiis quibus districti solent esse qui diuitiarum amore tenẽtur, vitam otiosam agere. Quare non possum eorum sententiam probare qui inuersam esse verborum structuram cẽsent, & dixisse Tibullũ, Paupertas mea traducat me vitæ inerti, pro Vita mea iners traducat me ad paupertatem. Et hæc quidẽ obiter dicta sint. Cæterùm Budæus apud Philonem ἀπραξία vertit etiam Inertia: affértque ex eodem Synesio ἀπραξία dictum quum nec quicquam negotii agere, nec experiri licet actione, & appellare nomina sua. Vnde (inquit) Plut. in Sylla pro iustitio posuit. Vide Bud. pag. 110, & 305 ac 306.

C. Δυςπραξία, ε τ Δυςπραξία, Infelicitas in rebus agendis, seu gerendis. Et generaliter etiam Infelicitas, Sors dura, seu aspera, Res aduersæ. Plurali vtitur Sophocles Aiace, Πίπλειν βαρείαις τοὺς θεῶν δυςπραξίαις. vbi exponi-

tur Calamitates. Idem valet δυςπραγία, quod est à futuro medio πεπράξομαι. Vnde & V E R B. Δυςπραγέω, ῶ, Infeliciter res gero, Infelix sum in rebus gerẽdis. Et generaliter, Infelix sum, Aduersã fortuna vtor, Res mihi sunt aduersæ. Plutarchus, τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντὶ δυςπραγοῦν, αὖθις ἐνίκασε τὴν Ἀντώνιου τύχην περιιστῶν τὸν πόλεμον. Pro iisdem D I C V N T V R Κακοπραγία, E T Κακοπραγῶ, quæ nomini ἀπραγία & verbo ἀπραγῶ opponit Aristoteles. Gal. dixit etiam ὁπὸ ἀπλήνη κακοπραγουῶν, pro malè affecto.

C O N T R. Εὐπραξία E T Εὐπραγία, Felicitas in reb⁹ gerendis, Sors prospera, Res secundæ, Prosper successus. Extat autem hoc ἀπραγία apud Thucydidem aliquot locis, item apud Platonem: & pluralis quoq; ἀπραγίαι apud Herodianum. At ἀπραξία non semel vsurpat Aristoteles in Ethic. vsurparat autem ante eum Herodotus. Sed affertur & ἀπραγία γῆς pro fœcũditate terræ. I T E M Εὐπραγέω, ῶ, Feliciter res gero, &c. sequẽdo significationes datas verbo δυςπραγῶ. Thucyd. πόλιν ἀπραγοῦσαν opposuit τῇ σφαλομένῃ. Q V I N E T I A M Εὐπραγὴς affertur pro Felix, V T Δυςπραγὴς pro Infelix: Et compar. gradus, Εὐπραγέστερος, Δυςπραγέστερος, Felicior, Infelicior.

C. Γιὸπραξία, vide in Γιὸπραγμῶν.

Πρακτὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Agibilis, pro Qui agi potest, id est fieri) Sub actionem cadens, vel in actionem, In actione versans. Aristoteles Ethic. 1, cap. 2, initio, εἰδὴ τέλος ὅδε τὴν πρακτῶν. Vtitur & aliis plerisque illius operis locis. Idem libro 6, capite 4, τὸ πρακτὸν distinguit ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ.

C. Ἄπρακτος, ου, ὁ, Infectus. Non factus. Xenophon, ὅπως μὴ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίνηται. Demosthenes, εἴ τι τούτων ἄπρακτον ὄφ τοῦτοις ἐφ' οἷς ἐκείνων πάντας κατέγνωσαν.

Ἄπρακτος, magis vsitatè actiuam significationem habet: dicitúrque sæpe aliquis reuerti ἄπρακτος, qui reuertitur quum non confecerit negotium propter quod venerat: id est, Qui reuertitur infecto negotio, vel re infecta, seu rebus infectis. Thucydides libro 1, ἀλλ' ἀπεχώρησαν πάλιν ἄπρακτοι. itidem, ἀπρακτος εἰς χωρήσας apud Plutarchum, & ἀπῆλθεν ἄπρακτος, rursus apud Thucydidem. Et ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, Herodian. ἄπρακτος ἀπῄει, Luc. Quinetiam dicũt ἀποπέμπειν ἄπρακτος: quod apud Thucydidem legitur, & sæpe apud Herodianum, πρὸς πρέσβεων, id est de legatis. vt libro 6, ὁ δὲ βάρβαρος τοὺς μὲν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους. A quibusdã autem ἄπρακτος in huiusmodi locis redditum fuit Irritus & Irritus spei. Possumus certè, si Taciti autoritate niti velimus, quum de aliquo dicitur qui legatus missus fuit, interpretari ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, legationis irritus rediit. Sciendum est porro Thucydidem dixisse etiam ἄπρακτον γίνεσθαι. Apud Dioscoridẽ redditur Inefficax. vbi dicit τοῦτο ἄπρακτα efficere τὸ θανάσιμα. Actiuam significationem habet ἄπρακτος & quum dicuntur ἄπρακτοι ἡμέραι à Plutarcho, qui Latinis dies festi. Quò pertinet ea interpretatio quæ à Bud. tribuitur huic nomini, (paulo aliqui liberior) videlicet Iners, Otiosus, item Inactuosus, ex Augustino. Annotat præterea ἄπρακτον ἡμέραν Luciano eandem esse quam & ἀπόφραδα. Nec tamẽ ἄπρακτον ἡμέραν existimo sonare Infaustum diem, sicut & ἀποφράδα, sequendo expositionem quam habent v. l. sed infaustum diem dici ἄπρακτον, quòd eiusmodi die sua negotia agere non auderent. In iisdem ὁ ἀπρακτόπαις, Ineptissimus rebus agendis.

(A D V E R B, Ἀπράκτως, Re infecta, seu Reb⁹ infectis, Infecto negotio. Itẽ Irritè, Sine profectu, aut Nihil proficiẽdo: vt ἀπρακτεῖν ponitur pro Nihil proficere.

V E R B. Ἀπρακτέω, ῶ, idem quod ἀπρακτος εἰμί. Budæus vertit Nihil proficere, afferens ex Xenophonte Pædiæ 1, τοῖς δὲ ἀθέμιστα ἀνχμῶσι, ὁμοίως ἔφησθα εἰκὸς εἶ) τοῖς θεῶν ἀτυχεῖν, ὥςπερ καὶ τοῖς ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους. Sed tamẽ hic ἀπρακτεῖν, haud positũ absolutè, verùm cũ præpositione πρὸς, non possumus reddere Nihil proficere: sed debemus potius ἀπρακτεῖν πρὸς ἀνθρώπων interpretari Pati repulsam ab hominibus, vel (minus liberè) Ab hominibus nõ impetrare quæ petũt: sicut πράττειν pro impetrare poni interdum, docui suo loco. Apud Aristotelem verò Ethic. lib. 1, cap. 5, δοκεῖ γὰρ εὐδαίμων καὶ καθεύδειν ἔχοντα τὴν ἀρετὴν, ἢ ἀπρακτεῖν διὰ βίου, non aliud est ἀπρακτεῖν διὰ βίου, quàm Nihil agere per totam vitam; Otiosum esse per totam vitam.

R V R S V S Ἄπρακτος pass. significationem habet, quũ ponitur pro ἀνέκδικτος & ἀπιμώρητος, (vt quidem Suidas ἄπρακτα exponit ἀνέκδικτα & ἀπιμώρητα, afferẽs hunc locum, non nominato autore, ἀλλὰ τοῦτο μὴ οὐχ οἷόν τε ἦ) ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπεὶ περ οἱ θεοὶ ἀπιμώρητα αὐτὰ παρεῖδον ἐκ σφῶν γενόμενα) id est Inultus, Impunitus. Videtur autẽ esse à πράττειν significãte Exigere pœnas, cuius tamen vsus exemplum nullum inuenio: at cum accus. δίκας ex Philostrato attuli.

C. Δυςπρακτος, ου, ὁ & ἡ, Factu difficilis. C O N T R. Εὐπρακτος, Factu facilis.

C. Ἐμπρακτος, ου, ὁ & ἡ, Efficax. Et comp. gradus: ἐμπρακτότερος, Efficacior. vt ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Dioscor. Efficacius. quod & δραστικώτερον. Ἐμπρακτος redditur etiã Actuosus à Budæo, afferente ex Gregorio, καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον. Et ex Basilio De vita solitaria, οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἐπιτηδευόμενον ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἱονεὶ πρὸς ἀγάλματα ζῶντα κινούμενα καὶ ἔμπρακτα, τοῖς βίοις τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν. Et ἔμπρακτοι ὑπαπικοὶ in Pand. (inquit idem) nisi sit mẽda, vocantur ordinarii, hoc est, nõ honorarii tantùm, sed administrantes, munifices.

Ἐμπράκτως, Efficaciter, Actuosè.

C. Ἐμπρακτικὸς, ἡ, itidem pro Efficax, Actuosus. Et comparatiui gradus ἐμπρακτικώτερος, Efficacior, in v. l. sed absque autore.

Πρακτικὸς, (actiua signif. vt πρακτὸς passiua) Agendi vi præditus, Aptus ad agendum, Qui talis est vt agere possit. Vel, In agendo positus, vt Fab. lib. 2, cap. 19, [Quũ artiũ] aliæ in agẽdo [positæ sint,] quarũ in hoc finis est, & ipso actu perficitur, nihilque post actum operis relinquit: (quæ Πρακτικὴ dicitur: qualis est saltatio) aliæ in effectu, quæ operis quod oculis subiicitur, consummatione, finem accipiunt: Q V A M Ποιητικὴν appellamus: qualis est pictura. At primum genus artium esse dixerat, positarum in inspectione, quæ Θεωρητικὴ vocabatur. Sic autem Aristoteles Ethic. 6, cap. 2, διάφορον vnam constituit πρακτικὴν, alteram θεωρητικὴν, non autẽ πρακτικὴν, μηδὲ ποιητικὴν. vbi πρακτικὴ redditur Ad agendum valens, seu Ad res agendas. Paulo pòst autem dicit τὸ πρακτικὸν substantiuè, sicut & διανοητικόν. vbi redduntur Facultas agendi, & Facultas cogitandi. Apud eundem in Polit. βίος πρακτικὸς, quæ vulgò Actiua vita. Et πρακτικαὶ ἀρχαί, Agendarum rerum principia, in vulg. lex. Ibidẽ πρακτικὴν ὁρμὴν ἐνιέναι, pro Ad agendum impellit. Vbi verò Aristoteles χαριεντῆς & πρακτικοὶ copulat, (nimirum libro 1, cap. 5) redditur πρακτικοὶ, Nati rebus agẽdis, ex Horatio. Sed is ita dixit iambum esse natum rebus agẽdis, vt idem Aristoteles ἰαμβεῖον appellauit πρακτικόν. Bud. autem ex Xenophõte affert πρακτικὸς καὶ λεκτικὸς pro Opere & oratione pollens. A Polybio accipi idem testatur pro Efficax: alicubi verò & pro Strenuus: vt In hoc eius loco, libro 1, σωιοήσαντες ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέρος καὶ φοβερώτατον τῆς τῶν ἐπεναντίων δυνάμεως ἡγεῖται διὰ τοῖς τόποις. Addit autẽ, πρακτικὸν differre τοῦ μεθοδικοῦ apud eundem Polybiũ libro 1, vbi scribit, πότε γὰρ ὦ, ὡς ἔοικε, σωιδεῖν, πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἔμπειρία μεθοδικὴ καὶ πρακτικὴ δυνάμις, ἀπειρίας καὶ τελείας ἀλόγου θραπωτικῆς. Cæterùm apud Aristotelẽ iungitur etiam genit. πρακτικός. vt libro 5 Ethic. initio, ὁρῶμεν δὴ πάντας τὸν τοιαύτην ἕξιν βουλομένοις λέγειν δικαιοσύνην ἀφ' ἧς πρακτικοὶ τῶν δικαίων εἰσὶ, καὶ ἀφ' ἧς δικαιοπραγοῦσι, καὶ βούλονται τὰ δίκαια. Vbi πρακτικοὶ τῶν δικαίων redditur Ad res iustas gerendas idonei.

A D V E R B. Πρακτικῶς, Cũ agẽdi facultate. Præterea vt πρακτικὸς affertur pro Efficax, sic πρακτικῶς pro Efficaciter: ex Plutar. in Pericle, τὸ καλὸν ἐπ' αὐτὸ πρακτικῶς κινεῖ.

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, Exactor, Coactor tributorum, inquit Bud.

qui affert & hanc Græcam expositionem, ὑπηρεσίας A
ὄνομα, φορολόγος. Addit & versum Gregorii, in quo habe
tur scriptum per η in prima, — κραπερὴν τε φέρειν πρηκτῆ-
ρος ὁμοκλῇ. Est autem IONICVM Πρηκτὴρ pro πρᾶ-
κτὴρ, & quo vtuntur poetæ, vt docebo infrà. Animad-
uertendum est porro, sequi hoc nomen πρᾶκτὴρ eam
verbi πράττω signif. qua ponitur pro Exigo: sicut eam
sequitur ἄπρακτος, pro αὐθέκδικτος & ἀπημώρητος.

Πράκτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Perpetrator. vt πράκτωρ φόνου, Perpe-
trator cædis. Antiph. in Apol. οὔτοι πράκτορες τῆς ἀκου-
σίων εἰσί. Vbi meminisse oportet eius quod antè dictũ B
est, nimirum πτῶμα ξυμβόλου à Platone sæpe dici de cæde
perpetrata.

Πράκτωρ, (sequens itidem illam verbi πράττω signi-
ficationem de qua in proximè præcedenti vocabulo
dictum est) Exactor, Quæstor, ex Dione & Luca, itidẽ
ex capite tertio Esaiæ. Et cum genitiuo χρέους, ex Naz.
μὴ γὰρ πράκτωρ πικρὸς τῶν ἐλαττόνων χρέους. Apud Demo-
sthenem πράκτορες, Qui pecunias mulctatitias exigũt:
ὧν οὐδεὶς τῶν δεδωκότων τοῖς πράκτορσι τὰ ὀνόματα. C

Πράκτωρ, Vltor, seu Vltrix, Vindex. vt πράκτορες χρ-
εί, Aristoph. Vltrice manu. Et cum genitiuo. vt πράκτο-
ρες αἵματος dicũtur Furiæ ab Æschylo, Vltrices sangui
nis, id est cædis. Vt autem πράκτωρ his in locis est ἐκδί-
κους, τιμωρός, sic ἄπρακτος, pro αὐθέκδικτος & ἀπημώρητος
poni antea dixi, rationem aliquam huius significatio-
nis afferens.

VENIO AD Πρᾶγμα, quod quanuis à prima persona
passi. πέπρᾶγμαι, sit formatũ, in hunc locum à me refer-
uatum fuit, tum ob multiplicem eius vsum, tum ob
numerosum deriuatorum quasi comitatum. Redditur D
autem πρᾶγμα vt plurimum, Res. (Sed si deriuatio spe
ctetur, sonat propriè q.d. Res facta à quopiã, Id quod
fecit quispiam. vnde etiam Factum alicubi reddi for-
tasse potest. Affertur certè ex Demosthene αὐτὰ πρᾶγ-
μάτων pro Nullis rebus gestis) Thucydides libro 1, καὶ
τῶν παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο. Plutarchus in Fa-
bio, πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γενόμενος. Sic in Cam.
πρᾶγμα γενόμενον ὅθεν πᾶσι μεγάλαις καὶ δημοσίαις συμφο-
ραῖς: videlicet τὸν δῆμον μεταβάλλειν πλὴν ἐλθῆτα. Demo-
sthenes, καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπὲρ δεινόν μοι πρόεισι. Sed & in- E
ipsum πρᾶγμα alicubi dicitur esse δεινόν. Legitur & χα-
λεπὸν πρᾶγμα apud eundem Demosthenem, sicut ἀρχα-
λέον πρᾶγμα apud Aristoph. initio Pluti, Δοῦλον γὰρ ἐξ
ἀφρονοῦντος δεσπότου. Sed præfigitur particula ὡς, hoc
modo, ὡς ἀρχαλέον πρᾶγμ' ὄντ, Quàm molesta res est,
vel Grauis est res, Quàm acerba res est. (Posis autẽ &
adiectiuis substãtiuè positis vtẽs, interpr. Quàm mole-
stũ est, Quàm graue est, Quàm acerbũ est) Apud eun-
dem, πρᾶγμα γλυκὺ ἐποίησω. Et μετέωρα πράγματα, ei-
dem Aristoph. Sublimes res, Cælestes res. Apud Phi- F
lonem De mundo, ἄστατα καὶ τυχηρὰ πράγματα, res flu-
xæ & fortuitæ. (Ibidem τὰ πράγματα distinguit ἀπὸ τῆς
σωμάτων, inquiens, τῇ διανοίᾳ τὰς ἀπάντων φύσεις σωμάτων
τε καὶ πραγμάτων εἴωθεν ἄνθρωπος καταλαμβάνειν) Affertur
ex Plat. copulatum πράγματα cum πράξεις, illud pro
rebus, hoc pro actionibus. Cicero quoque πράγματα
vertit Res, in hoc Platonis loco (p.3, mei Lexici Cice-
roniani) οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα, nec
vnquam eius res à diis immortalibus negliguntur. I-
dem tamen τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα apud Demosthe- G
nem reddere maluit, Fortunas Græciæ, quàm Res Gra-
ciæ, vt videbis pag. 138 eiusdem Lexici. Quinetiam po-
terat, vt opinor, interpretari Statum rerum Græciæ. A
pud Xenophontem quidem certè ἀδύνατον ἐστιν τοῖς τοι-
οῦτοις πράγμασι, incommodè verteris ad verbũ
In talibus reb⁹, seu In huiusmodi rebus: at commodè,
In tali rerum statu. At si hac interpretatione vtaris, In
tanta rerum angustia (aut alia quæ idem valeat) simul
interpretaberis & explicabis. ¶Vt autẽ πράγματα hîc
verto duobus verbis Rerum statum, sic quum dicitur H
de rebus ad remp. pertinentibus, seu ad eius admini-
strationem, redditur aptè duob⁹ verbis Rerum sum-
ma. Atque ita vertit Budæus in hoc Plutarchi loco,
οὔτε ὁ τοῦ Κίννα τελευτήσαντος ἐδέξατο τὰ πράγματα ὁ συνεῖ
χεν ὁ Κάρβων, Rerum summã excepit. Addit verò & i-
πίσης ὅτι τὰ πράγματα ex Polybio. Quos profert locos
pagina 307, postquam dixit πράγματα significare ad-
ministrationem reip. id est πολιτείαν. Consule etiam
pagina 226 & 227, vbi τὰ πράγματα, sicut αἱ πράξεις, vi-
debis exponi item posse Rerum actus. Vide & p. 304
πράττειν πράγματα, item quæ dixi suprà in Πράττειν. v-
bi & de Gallico vocabulo *Affaires*. Cæterùm significa-
tionẽ hãc habet πράγματα apud antiquiores etiam
scriptores, Thucydidem, Isocratem, atque alios. Legi-
mus autem apud illum τὰ πράγματα cum verbo παρα-
δοῦναι, l. 8, τοῖς πεντακισχιλίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παρα-
δοῦναι. Et cum verbo μεταδιδόναι, eodẽ lib. ἐπειδὴ μετέστησε
τὰ πράγματα, ὥστε κατάγειν Ἀλκιβιάδην. Ex eodem affer-
tur ἦλθον ὅτι τὰ πράγματα, pro Ad rerum administra-
tionem peruenerunt. Ex eodem, οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες
& οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Qui res administrant. Et ex Plu-
tarcho, τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, Remp. gerere, Publica mu
nera obire. Vt autem hic plur. πράγματα redditur Mu-
nera, seu Munia, sic τὸ σὸν πρᾶγμα ex Platone affertur
pro Tuum munus, Tuum officium, itidémque τὸ ἐμὸν
πρᾶγμα, Munus meũ. Sed de hac interpretatione am-
bigi potest, itidémque de ea quæ datur illi Plut. loco.
¶Πρᾶγμα interdum eũ quoque vsum habet quem Res
apud Latinos, quum dicitur, Nihil mihi rei est tecum.
ita enim dicitur, οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρὸς σε. Vbi redde
re etiam queas, Nihil est mihi tecum negotii. Apud
Demosthenem Pro corona, καταρώδυρος καὶ δυσμενὴς μη-
δὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. Idem, ὥσπερ πρὸς οὓς
οὐδέν ἐστί σοι πρᾶγμα λυπεῖσθαι. Quinetiam dixit, οὐδέν
τῇ ἐπ πρᾶγμα πρὸς τὰ συμβήκας ei qui iam pacto nõ te
neretur, καὶ δίκαιον πορεύεσθαι ἐπ οὐδέν ἄπτῳ ἐστὶν ἐπ πρᾶγμα
πρὸς τὰ συμβήκας ἐκείνας. Vt verò πρᾶγμα hîc redditur
Negotium, sic & in aliis etiam locis ab hoc diuersis
reddi potest. Itidémque plur. πράγματα, Negotia. vt τὰ
ἐμὰ πράγματα, Negotia mea: & τὰ πράγματα τῆς πόλεως,
apud Isocratẽ, Ciuitatis negotia, Publica negotia. Sed
hoc quoque sciendum est, sicut Negotium pro mole-
stia ponitur interdum, sic πρᾶγμα & Græcos vsurpare.
Plato in Sympos. οὐδὲν ἐκείνῳ πρᾶγμα pro Nihil est mole-
stiæ. (vel Nihil est incommodi. vtroque enim modo
vertit Budæus pagina 307. At in vulgatis lexicis ex He
rodoto, οὐδὲν πρᾶγμα εἴη, pro Nihil opus fuerit) Sed fre-
quẽtius pluralis πράγματα vsum istum habet: vt con-
tra potius singul. Negotium ita vsurpatur à Latinis.
Posse autem nos hoc singulari interpretari illum plu-
ralem, ex Cicerone etiam discimus, qui hæc Epicuri,
τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον, οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλ-
λῳ παρέχει, ita vertit, Quod beatũ & immortale est, id
nec habet nec exhibet cuiquam negotium. Dicitur e-
tiã πράγματα οὐ μικρὰ ἔχειν ab Herodiano, & πολλὰ πράγ-
ματα παρέχειν in Epigr. Ex Synesio autem affertur &
cum verbo ἔχειν, ea significatione qua dicitur πράγματα
ἔχειν. sed suspicetur forsitan aliquis, ab eo scriptum
fuisse πράγματα. ¶Commodè autem vel potius com-
modissimè ab hac significatione transibo ad eam qua
πράγματα ponitur pro litibus. præsertim quum Vlpi-
anus Negotium facessere dixerit, vel Negotium facere,
(vt legit Budæus) etiam pro Accusare. Aristoph. Nub.
πράγματα κ' αὐτὴ ἐφαφά. vbi vide schol. (Idem certè poe
ta in Vespis δικῶν & πραγμάτων copulauit: quod perin-
de esse puto acsi quis diceret Litium & molestiarum
pro Litium molestarum, vtens videlicet eo schemate
quod DICITVR Ἓν διὰ δυοῖν) Sic apud Lysiam, οὔτ'
ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, Bud. ver-
tit, Qui nunquam nec meam litem intẽdi, nec alienã,
Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus
sum. Sciendum est autem, Gallicæ voci *Affaires* in hac
quoque significatione conuenire cum Græca πρᾶγ-
ματα. Hac enim voce *Affaires* interdum intelligimus
lites: quas alioqui propria significatione vocamus *Proces*.
sicut generaliter *Affaires* dicimus molestias.

(DIMINVT. Πραγμάτιον, ου, τὸ, Recula, Res par-
ua, Vel, Negotiolũ. Quo vocabulo redditur aptius a-
pud Aristophanem in Nub. — ἵνα Αὐτοῖσι κοινώσω τὴ πρᾶγ-
μάτιον ἐμόν. Extat & apud Athenæum libro 10 hoc di-
minutiuum.

C. Πραγματοδίφης, Qui litem scrutatur seu lites. Vnde ex- A
ponitur Aduocatus: à Suida δικολόγος. Sed in v.l. addi-
tur poni pro sycophanta.

C. Πραγματολογέω, ῶ, Rem narro, vel res. In v. l. πραγμα-
τολογοῦντες, In narrandis rebus occupati: sine exemplo.

C. Πραγματομαθής, ές, ὁ & ἡ, Cui est rerum vsus. Sic autẽ
accipio vsum rerum, vt accepit Cicero quum scripsit
Verr. 6, Et autoritate & ætate, &, vt mihi visum est, vsu
rerum antecedebat. Vide Suidam.

C. Ἀπράγμων, ονος, ὁ & ἡ, Negotiis vacuus, Nullo in ne-
gotio occupatus, Quietus. Aut, A negotiis alienus, seu B
abhorrens, Iners. Thuc. l. 2, μόνοι γὰρ τὸν τε μηδὲν τῶνδε μετ-
έχοντα, οὐκ ἀπράγμονα ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν. Et ἡσυχάζ ἀ-
πράγμων apud eundem. Bud. ἀπράγμονα interdũ dici
tradit inertem, & qui laborem recusat: vocari autem
alioqui hoc nomine virum bonum aut certè placidis
moribus, qui negotiũ exhibere aliis non solet, & simul
qui sibi negotia non libẽter exhibet. In v. l. ἀπράγμων
ex Demosth. Qui lites non amat. Apud Aristoph. tamẽ
in Vesp. ἀπράγμονας verterim nõ simpliciter, Qui lites
non amant, sed Fugitantes litiũ) Eadẽ in hoc loco Xe- C
noph. ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, reddunt ἀπρά-
γμων, Negotiis vacua: sed malim Quæ nullo negotio &
facilè comparari potest. Sic ADVERB. Ἀπραγμόνως
de eo quod faciliter fit & procedit, nullóq; negotio, in
quit Bud. At SVBST. Ἀπραγμοσύνη, Vacatio negotiorũ, (vt hoc nomẽ Vacatio quibusdã aliis gen. iungi
tur) vel Vacatio à negotiis, Quies seu tranquillitas qua
fruitur is qui vacuus est negotiis. Dicitur verò & de iis
qui alieni sunt & abhorrẽt à negotiis. His autẽ in locis
non dubitarim reddere Animus alienus à negotiis, seu D
abhorrens. ne alioqui cogar interpretari barbarè, Alie-
nitas à negotiis. Thuc. l. 1, τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντ-
ία ἐτολμῶμεν. Vtitur & alibi. Accipi autem & aliter ab
Aristoph. te docebit eius schol. Vide & Hesych.

C. Ἰδιοπράγμων, Propria negotia curãs, nõ aliena, (ei cer-
tè contraria faciens qui aliena negotia curat, excussus
propriis) Qui quodammodo opponitur ei quem πολυ-
πράγμονα vocant. Laert. in Timone, ὦ φιλόκπος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων. Vbi posit etiam intelligi de eo qui
propria negotia curat, nõ publica, nec se iis immiscet:
atque adeo qui vitam priuatam amat. Bud. ἰδιοπράγμονας E
esse vult quibus satis est rei suæ familiaris cõstituẽ-
dæ causa mentem vexare. Simplicior tamen mihi visa
est illa interpretatio, Propria negotia curans, non alie-
na. Posit alioqui breuius quis interpretari, eodem sen
su, Sua tantùm curans: relinquẽdo subaudiendum sub-
stantiuũ. Sic Gall. dicimus, *Meslez-vous de vos affaires*, pro
Negotia tua duntaxat cura, non aliena. Sic & SVB-
ST. Ἰδιοπραγία (quod in hunc locum reseruaui) non a-
liud signif. videtur quàm signif. substantiuum ἰδιοπρα-
γμοσύνη, ficubi extet: videlicet Ipsa actio (vt ita dicam)
curãdi propria negotia nõ aliena. (Sed affertur ex Pla- F
tone De leg. & pro priuata cõmoditas) ITIDEM Ἰδιο-
πραγεῖν est Sua negotia curare, non aliena. Suidas ta-
men ἰδιοπραγεῖ nõ simpliciter exponit, τὰ ἴδια πράττει,
sed addit ἡσυχάζει. pro qua expositione facit illud ἡσυ-
χία ἀπράγμων, quod ex Thuc. protuli in Ἀπράγμων.

C. Κακοπράγμων, Qui malas res agit, Qui improbè agit,
Qui se improbè gerit in aliquo negotio. VNDE Κα-
κοπραγμοσύνη, Nequitia, Improbitas, Budæus ex Pol. Et G
VERB. Κακοπραγμονέω, ῶ, Improbè ago, Improba mo
lior, seu res malas. Aut etiam Malè cogito Bud. ex Pol.
& Plutarcho pagina 25. sed ibi interpretationem non
addit.

C. Μεγαλοπράγμων, Magnarum rerum inceptator & suscep-
tor, Bud. pagina 864, ex Plutarcho. HINC Μεγαλο-
πραγμοσύνη, Rerum magnarum inceptatio. Vel potius
Animus ad inceptandas res magnas promptus.

C. Μισοπράγμων, Qui negotia odit, Qui non libenter ne-
gotiis se implicat: quippe qui quiete delectetur.

C. Πολυπράγμων, (q. d. Qui est multorum negotiorum) H
Multa negotia curans, Multis negotiis se implicans. Ac
sæpe dicitur de curioso. Apud Aristotelem autem, οἱ δὲ
πολιτικοὶ πολυπράγμονες, quidã interpr. pluribus verbis,
Qui remp. administrant, multarum actionum studio,
rerúmque alienarum cura distinentur. Quinetiam πε-
ρισσὴ πολυπράγμων apud Synesium, Negotiis plena,
Negotiosa. VNDE Πολυπραγμοσύνη, Solicitudo
de multis negotiis, & quidem nihil ad nos pertinenti-
bus. vnde redditur etiam Curiositas. vt Plutarchi li-
bellum inscriptũ περὶ πολυπραγμοσύνης Erasmus ver-
tit De curiositate. At Gellii interpretatio mihi nõ pla-
cet: quam vide apud Budæum pag. 306. Et VERB.
Πολυπραγμονῶ, Multis negotiis me implico, iisque ni-
hil ad me pertinentibus. Plato De rep. libro 4, τὰ αὑτοῦ
πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. Cui opponitur οἰκειο-
πραγεῖν, sicut hîc vides ei opponi τὰ αὐτοῦ πράττειν.
Non solùm autem in malam partem dicitur (& qui-
dem pro συκοφαντεῖν etiam apud Aristophanem in Plu
to, vbi ad hæc verba, Εὐεργετεῖν οὐοῦδεν τὸ πολυπραγμο-
νεῖν, responder sycophanta, Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις
τοῖς κειμένοις, Καὶ μὴ ἐπιτρέπειν τοτ' ἐν τῇ ἐξαμαρτάνῃ) sed &
in bonam pro Diligẽter inquiro, seu solicitè, Diligen-
ter perscrutor, & cum quadam quasi curiosa diligen-
tia. Plato in Apol. ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω πολλοῖς καὶ
πολυπραγμονῶν. Idem De leg dixit, πολυπραγμονεῖν τὰς
αἰτίας ἐρευνῶντας. Nazian. ὁ τῶν τῶν ὄντος πολυπραγμονῶν φύ-
σιν. Dicitur etiam πολυπραγμονεῖν περί τινος à Plutarcho,
& πολυπραγμονεῖν εἴς τι à Pausania. Et pass. Πολυπρ-
αγμονεῖσθαι pro Curiosè inquiri. Plutarchus in Polit.
præc. δεῖπνον αὐτῷ πολυπραγμονεῖται, καὶ γάμος, καὶ κοίτη,
καὶ παιδιά. Dicitur præterea πολυπραγμονεῖσθαι is cui ne
gotium exhibetur, qui molestia afficitur. Iul. Aug. ὑπὲρ
Ἀργείων, de Argiuis loquens quos Corinthii cõferre ad
Isthmia cogebant, Ἀργεῖοι δὲ ἐοίκασιν οὐχ ὑπὲρ ἑνὸς πολυ-
πραγμονούμενοι βοϊδίου τοῦτο τοῖς Κορινθίοις αἰτεῖσθαι, ἀλλ'
ὑπὲρ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀναλωμάτων, οἷς ὀ δικαίως εἰσὶν ὑπό-
χρεοι. Bud.

C. Φιλοπράγμων, ονος, ὁ, Qui amat negotia, Qui lubẽter va-
riis negotiis se implicat. (Oppositum præcedenti μισο-
πράγμων) Bud. interp. Qui sibi & aliis libenter exhibet
negotia. Et SVBST. Φιλοπραγμοσύνη, Amor quo quis
tenetur facessendi negotium aliis. Vel, Amor & volu-
ptas litigandi, apud Demosthenem, vt idem scribit:
sicut φιλοπράγμονα exponit etiam φιλόδικον. Item E
ADVERB. Φιλοπραγμόνως, More eorum qui se libẽ-
ter implicant negotiis, aut negotium aliis facessunt.
Vel, Cum desiderio facessendi negotium. VNDE
Φιλοπραγμονέστερον comp. grad. Cum maiore desiderio
facessendi negotium. At vulg. lex. interp. Diligentius.
COMP. Μονοπραγματέω, ῶ, ET Πολυπραγματέω, ῶ, diu-
ersæ sunt à superioribus formæ. Est autem Μονοπρα-
γματῶ, Vni duntaxat rei vaco, seu vni negotio, Vnicã
rẽ tracto: at Πολυπραγματέω, ῶ, Multis rebus vaco, Mul
tas res tracto. Aristoteles Polit. 4, καὶ βέλτιον ἕκαστον ἔργον
τυγχάνει τῆς ὀλιγοπραγμονούσης ἢ πολυπραγμονούσης.

Πραγματικός, ού, ὁ, Solers in negotiis agendis, rebúsq; tra-
ctandis. Et Πραγματικὸν ἔργον, Polyb. Factum hominis
qui solers &c. Et ADVERB. Πραγματικῶς, Vt de-
cet hominem solertem in negotiis agẽdis. Aut etiam
Actuosè, Strenuè, Gnauiter, inquit Budæus in Lex. ma-
gis tamen probans hanc interpretationem, Peritè &
certa ratione. Idem exempla affert & in Comment.
pagina 308, sed absque interpr. Vt autem ibi πραγ- G
ματικῶς redditur etiam Strenuè, sic πραγματικὴ ὁρμὴ,
pro impetu animi strenuo, vulg. lex. ex Plutarchi Ly-
curgo. Ibidem πραγματικὴ ἱστορία ex eodem Plutar-
cho in Galba pro historia in qua diffusius & copiosius
res gestæ tractantur. Budæus autem pro iusta & plena
posituin videri ait. Affert & πραγματικὴ ἀμφισβήτη-
σις ex Hermog. itẽ στάσις, quod interpr. Negotialis cau-
sæ constitutio, seu status, ex Fabio. Sed & pro πραγκτι-
κὸν à Dionysio Halic. poni annotat, in vita Isocratis, v-
bi scribit, μὴ τὸ θεωρητικὸν τῆς φιλοσοφίας μόνον ἀγαπῶν, ἀλλὰ
καὶ τὸ πραγματικόν. Quinetiam pro Realis, ex Dama-
sceno profert: & πραγματικὴ ἀλήθεια pro Ipsa res vera,
ex Areop.

Πραγματικοί, Homines quidã forensis professionis,

qui causarum actores interdum iuris ignaros monebant, iuris responsa formulásque actionum subministrantes. Hæc Bud. atque alia de hoc vocabulo, Annot. post. in Pand. Fabius hos vocat iuris interpretes. Meminit & Cic. De or. lib. 1.

Πραγματώδης, ες, ὁ & ἡ, Negotiosus, Operosus, Molestus, Difficilis. Isocr. πραγματώδη vocat Protagoræ sophistæ volumina, id est molesta, vtpote cauillosa. Bud.

Πραγματής, vide Πραγματικός.

Πραγματεύομαι, Efficere conor, Molior, Laboro. Cum accusatiuo. Demosthenes, ὁ δὲ τοῦτ' οὐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματεύετο, In eo efficiendo operam ponebat, Id efficere conabatur. Apud eundē pro Moliri, Struere. Itē pro Commētari, Componere. Aristoph. ἐγὼ τοῦτ' ἐπραγματευόμην. Et πραγματεύεσθαι τὰς τῆς γῆς περιόδους ex Aristotele Pol. lib. 2, pro Describere. Apud Xenophontem verò οἱ τοῦτα πραγματευόμενοι, dictum de physicis, Budæus vertit, Hæc pertractantes, ex Cic. (Affertur & absolutè positum ex eodem Xenophonte, πραγματευόμενοι ὅλην τὴν νύκτα οὔπνος, pro Totam noctem exigo in labore & negotiis. Videtur certè hoc verbum absolutè positum, aptius reddi Negotiis implicor, & Fatigor, quàm vbi accusatiuo iungitur, vt in Gregorii loco in quo Budæus ei significationem hanc tribuit) Et cum infinitiuo, Plutarchus in Themist. πραγματεύεται τοὺς πολίτας ἀπαπαύσαι τῆς θαλάττης. Dicitur etiam πραγματεύεσθαι περί τι, ab Aristotele & aliis, Occupatum esse circa aliquid, & in eius curam incumbere. Vel Satagere circa aliquid, De re aliqua esse anxium. vt apud Gregorium vertit Budæus, pagina 308. Ibidem affert πραγματεύεσθαι cum περὶ habente genitiuum: vt πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης ex Platone pro Commentari, Inquirere. Affert verò ex Gregorio & Basilio ac Chrysost. πραγματεύεσθαι accusatiuo rursus iunctum, etiam pro Negotiari in aliqua re ad lucrum, Comparare, Lucrari, vel Lucrum & compendium in aliqua negotiatione seu exercitatione sectari. vt videbis pagina 308 & 309.

Πραγματεύομαι, pass. Efficior, Cōficior, Elaboror. Plato Apol. ἅ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς. vbi redditur Elaborata & pertractata. Laertius in Aristot. τοσοῦτα μὲν αὐτοῦ πεπραγμάτευται βιβλία, Tot libri ab eo confecti sunt. Apud Xenophontem verò δόρυ οὔπω πεπραγματευμένον, hasta consultò ita fabricata, vt vertit Budæus. Qui tamen ACT. Πραγματεύω interpretatur duntaxat Negotiis implico, Vexo, Distineo: afferens huius signif. exemplum ex Gregorio.

Πραγματεία, Studium quod adhibemus ad efficiendam rem quampiam, Opera. vt ἡ περὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία. Et διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας ex Isocrate, Eadem opera. Interdum verò peculiariter pro commentatione & intentione animi, atque adeo & pro opere quod est commentatione compositum. vt Isocr. libellum suum πρὸς Δημόνικον vocat πραγματείαν, & Polyb. suam historiam. Sed & Aristot. ita est vsus. (Redditur autem alicubi Tractatus) Vide Budæum pagina 309. Idem alibi πραγματείας interpr. Litigia, & calumnias litium, in hoc Isocr. loco ad Nicoclem, τοὺς μὲν ἐρασίας καθίστη κερδαλέας, τοὺς δὲ πραγματείας δημοτικοῖς. Atque ita sequetur eam nominis πράγματα signif. qua ponitur pro litibus: sicut & πραγματικὸς eam sequitur interdum.

Πραγματεία, Negotiū, Difficultas. vt apud Suidā, αἷδε πραγματείας εἷλεν τὴν πόλιν, Sine negotio. Ita Bud. qui & pro Molestia ex Luc. affert. item ex Demosth. μετὰ πολλῶν αἰαλυμάτων καὶ πραγματείας.

HINC Πραγματιώδης, ες, ὁ & ἡ, Operosus, Longi tractatus. Bud. ex Plat.

Πραγματευτής, οῦ, ὁ, ET Πραγματευτικός, Negotiator, Mercator. Item Forensis negotiator. A Suida πραγματευτὴς exponitur ἔμπορος, item ἐμπολαῖος. Vicissimque ἐμπολαῖον apud Aristoph. schol. exponit πραγματευτήν, addens ἢ ἀγοραῖον. SED ET Πραγματεὺς pro eodem. vide in Πρηκτήρ.

C. Ἀπραγμάτευτος, ου, ὁ & ἡ, Circa quem studium adhibitum non fuit, aut non fuit laboratum, Cui labor impensus non fuit.

C. ΚΑΤΑπραγματεύομαι, cū genit. vt καταπραγματεύομαι τῆς οὐσίας, Negotior ad penuriam inducendam. Bud. pag. 309, ex Greg. ex quo alibi affert & καταπραγματεύεται τὸ λιμοῦ, de Iosepho.

ITEM NOM. Πρᾶγος, Res, Negotiū. à med. PRAET. Πέπραγα. Soph. Aiace, πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας. Ibidē, πρὸς βλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τῶδε πράγη. HINC Ἀπραγόπολις, Vrbs negotiis vacua. vnde exponitur etiam Vrbs otii altrix. in vulg. l. At verò Δυσπραγία & Εὐπραγία, Κακοπραγία, item verba Δυσπραγῶ & Εὐπραγῶ, Κακοπραγῶ, ab ipso præterito medio Πέπραγα, formata, habes suprà cū Δυσπραξία & Εὐπραξία. Quinetiam Ἰδιοπραγία & Ἰδιοπραγεῖν habes paulo antè in Ἰδιοπράγμων. Reliqua autem, qualia sunt, Οἰκειοπραγία, Ἀλλοτριοπραγία, Δικαιοπραγία, suis quære locis, videlicet in Οἰκεῖος, in Ἀλλότριος, in Δίκαιος.

C. ΑΝΑπράττω, vel Ἀναπράττομαι, Exigo, Posco, vt ἀναπράττειν χρήματα Thucydidi, Pecunias exigere. Idem lib. 2, διὰ δύο ὑποχρέωσις, τὸν μὲν βουλόμενος ἀναπράξαι, τὸν δὲ αὖτος ἀποδοῦναι.

C. ΑΝΤΙπράττω, vel Ἀντιπράττω, (q. d. Cōtrà facio, seu cōtraria) In contrarium laboro & contendo, Refragor, Repugno, Obsisto, Obsto, Renitor, Aduersor. Huic opponitur συμπράττω. Iūgitur itē dātiuo illud, sicut hoc. Diodorus lib. 18, pag. 648 meæ editionis, Εὐρυδίκης τῆς τοῦ Φιλίππου γυναικὸς ἀντιπραττούσης. Sic ἀντιπράττειν τοῦ ὕπνου, quod & vno verbo dicitur ὑπνομαχεῖν. Vox etiam passiua Ἀντιπράττομαι in eadem significatione vsurpatur ab Isocrate.

C. Ἀντίπραξις, εως, ἡ, Refragatio, Resistentia, Obsistentia, ἀντίπραξιν δεδιώς in vulg. lex. exponitur, Ne in se aduersarii excitarentur metuens.

C. Διαπράττω, vel Διαπράττω, ET Διαπράττομαι, Conficio, Perficio, Efficio, Effectum reddo. Xenophon, διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι. Demosthenes, πρᾶγμα πολὺ συγγράμμενον ἔχον διαπραττόμενος, Conficiens, vt vertit Budæus: qui in alio eius loco, διαπραττόμενος reddit Patrare. Apud eundem ὀρθῶς διαπραττόμενος reddit Rectè agere. Idem διαπραττόμενος (quæ vox vsitatior est) exp. Transigere & perficere aliquid, Peruincere contendendo. afferens ex Lysia, διεπραξάμην ὥστε μάχεσθαι pro Perunici vt. Addit autē à Synesio poni itidem pro Assequutus sum contēdendo. Affert & pro Patrare ex. Vt autē hìc διεπραξάμην sequente ὥστε, sic διαπραξαι sequente ὅπως apud Xen. διαπραξαι ὅπως εἰσέλθοι. Vide Comm. p. 307. Sed infinitiuo etiam iungitur διαπραττόμενος, vt apud Platonem De rep. lib. 2, αὐθὶς διαπραξάσθαι τοῦ ἀγγέλου ἡμύεσθαι. Et διαπραξάμενος κατελθεῖν, Thucyd. (Qui alioqui διαπραξάμενος sine adiectione ponit etiam pro Quum transegisset) Interdum exponitur Obtineo, Impetro. vt in illo Plat. loco διαπραξάσθαι ἡμύεσθαι, Obtinuisse vt esset, vel Impetrasse. Et apud Luc. διαπράττεσθαι πῶς κατὰ βασιν τοῦ φίλου. vbi tamē quidam interpr. Pacisci de descensu. Cæterùm mihi videor alicubi legisse διαπραξάσθαι etiam pro Conficere, ea in signif. qua ponitur pro Interficere, Interimere.

Διαπέπραγμαι passiua etiam signif. vt Plut. in Cæsare, διεπέπρακτ' αὖ ὁ πόλεμος, Iam confectū esset bellum, vel Perfectum, seu absolutum. (Sed & actiua signif. διαπεπράχθαι pro Effecisse, ex Plutar. in Themist. ἐδόξε πρᾶγμα διαπεπράχθαι τῇ πόλει) Et διαπεπραγμένον ἔριον, Elaborata lana, in v. l.

c. 2. Συνδιαπράττω, Vnà cōficio, seu Efficio. Affertur & pro Vnà administro, ex Luciano, συνδιαπραττοίστ' ἀρχῶν.

C. ΕΚπράσσω, vel Ἐκπράττω, Perficio, Conficio, Perago. Sophocl. Aiace, Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Item pro Exigo, εἰσπράττω: vt ἐκπράττω χρήματα, apud Thucyd. Quinetiam pro Exigere pœnas, vt ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, exigere pœnas de cæde matris. id est, de eo qui cædē perpetrauit. Quam signif. habet & media vox Ἐκπραξάσθαι, ET Ἐκπρήξασθαι Ionicè apud Herodotū. vt ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριέως πρὸς ἐκείνων φόνον, pœnas necis Doriei de illis exigere. vel, ab ab illis reposcere.

C. ΕΙΣπράσσω, vel Εἰσπράττω, Εἰσπράττομαι, item Εἰσπράττομαι cum duobus accusatiuis, Exigo. Isocrates ad Phil. τοσοῦτον πλῆθος τοῦ χρήματων εἰσπράξασι τοῖς συμμάχοις. Et εἰσπράττω vel εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην, Demosth. Exigo sponsionem. Dicitur & pass. significatione εἰσπράττομαι χρήματα, Exigor pecunias: id est Exiguntur à me pecuniæ. Itidémque cum accusatiuo δίκην apud Greg. τοῦτον εἰσπράττεται τὴν δίκην, Has pœnas exigitur, Hæ pœnæ de eo exiguntur vel sumuntur.

Εἴσπραξις, εως, ἡ, Exactio. (pro quo ET Ἔσπραξις) ITEM Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, Exactor. Suid. εἴσπραξις exp. ἀπαίτησις, at εἰσπράκτωρ Hesychius ἐπαίτης.

C. ΚΑΤΑπράσσω, vel Καταπράττω, & Καταπράττομαι, Conficio, Efficio, Perago, Transigo. Xenophō, ἐὰν μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράττῃ. Item pro Pertractare, Budæus ex Gregorio, οὐδὲ πρέα ἢ νεανικὸν, ἢ ἐννοῆσαι ἢ καταπράξασθαι δυναμένων. Affertur & καταπραττόμενος ἀσφάλειαν ex Dionysio Halic. pro Comparans securitatem.

C. ΠΑΡΑπράσσω, vel Παραπράττω, Secus facio quàm deceat, aut Præter iussa facio. qua significatione Herodotus DIXIT Παραπράττω. At verò apud Sophoclem, τὸ δ' ἐγλυσθὲν οἰκεῖα πάθη, μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, μεγάλας ὀδύνας ὑποτίνει, scholiast. exponit, μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μεταχόντος τοῦ ἁμαρτήματος. Addit verò superuacaneam esse præpositionem. Qua in re illi non assentior, sed existimo dici παραπράξαντα qui aliquid perperam egit, seu gessit, vnde mali quidpiam ortum sit.

C. ΣΥΜπράσσω, vel συμπράττω, Vnà cum alio facio, Socius sum & adiutor in facienda re aliqua, Socium me præbeo rei gerendæ, Operam meam præsto. Aut breuius, Adiuuo, Opitulor. Dicitur autem συμπράττω σοι, vel συμπράττω σοι τόδε, aut συμπράττω σοι sequēte infinitiuo. Demosthenes, συνέπραττον δύπτοις. Sophocles, τὰ δ' ἄλλα σύμπραττε, In cæteris operā tuam præsta, In cæteris sis adiutor, vel opituleris. Aristoteles Ethic. 9, δύνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ συνθελοῖσι, συμπράττειαν δ' οὐθέν. Plutarchus in Theseo, συνέπραττε τῷ Ἀδράστῳ τὴν ἀπάρεσιν τοῦ πεσόντων. Interdum autem cum solo accusatiuo rei. At cum datiuo, quem sequitur infinitiuus, vt apud Xenophontem, οἱ δὲ τελάκοντα ἔπεισαν Λύσανδρον φρουροῖς σῴζειν συμπράττειν ἐλθεῖν· ὁ δὲ πιθεὶς τοῖς τε φρουροῖς καὶ Καλλίβιον ἁρμοστὴν συνέπραττεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. Quem locū (sicut & illum Aristot. necnon alium eiusdem, ei similem) affert Budæus, postquam dixit συμπράττειν esse aliquid amico conficere. Addit autem inde fieri vt pro Opitulari ponatur & Fauere: vt apud Thucydidem, συνέπραττον δ' αὐτῷ τοῦ Λοκρῶν μάλιστα οἱ Ἀμφισσῆς.

Σύμπραξις, εως, ἡ, Actio ipsa adiuuandi quempiam, vel Opera quæ præstatur. Item Opitulatio. Vtitur Plut.

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, Adiutor, Administer. (vt συμπρήκτωρ apud Herodotum) Quum autem dicatur propriè συμπράκτωρ ἔργου, Adiutor in agenda re aliqua, & administer, ac tanquam Socius facti: à Sophocle dictus etiam est aliquis συμπράκτωρ ὁδοῦ pro socio itineris, seu comite: Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ. Sic certè Cicero Administram & comitem copulauit.

IONICVM Πρήσσω, poetis etiam vsitatū, idem quod πράσσω. vt πρήσσειν τὰ πρήγματα, apud Herodotum. Homerus Iliad. α, Πρῆξαι δ' ἐμπης οὔτι δυνήσεαι. Hesiod. Erg. Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐκώσα πόλλ' ἀγορεύσῃς. vbi χρῆμα οὐ πρήξεις est Nihil efficies, Nihil proficies. qua significatione dicunt interdum Latini Nil agere. Inuenitur autem & πρήσσειν κέλευθον apud Homerū, itidémque πρήσσειν ὁδὸν apud Apollon. necnon apud eum quicunque est autor hymnorum qui Homero adscribuntur: (vt certè aliquos eius esse constat) vbi πρήσσειν quidam interpr. Conficere: vt sit πρήσσειν κέλευθον seu ὁδὸν quod Latini dicunt Conficere iter, seu Conficere viā: quidam exp. περᾶν: vt Odyss. ν, vbi dicitur de equis scutica incitatis, ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσοισι κέλευθον. Locus autem alter extat hymno in Mercuriū, πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδοῖπαν. quum dixisset paulo antè, Ἀνέρα τοῖς δ' ὀπὶ βοιοῦ διαπρήσσοντα κέλευθον. Sed hoc sciendum est, inueniri hoc ipsum verbum πρήσσειν iunctum eorundem nominum genitiuis. vt Odyss. ο, Αὐτίκ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. vbi Eustathius exponit πρήσσωμεν διὰ κελεύθου τῆς κατὰ θάλασσαν. Legitur eodem libro hic versus, — ἵππους Ζεύξον ὑφ' ἁρμ' ἄγχιστα, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο. Videndum est autem an πρήσσω à περάω deriuantes (de qua deriuatione dictum est suprà, col. 239) possimus tamen reddere Secare viam, aut Scindere viam, quibus vtitur Virgilius.

Πρήσσεσθαι, Exigere. (quam significationem habet & πράσσειν interdum, siue πράττειν) vt πρήσσεσθαι χρήματα, Herodot.

Πρῆγμα, ατος, τὸ, Res. Item Negotium. Theogn. Πολοί τοι πόσος καὶ βρότοις εἰσὶν ἑταῖροι, Ἐν δὲ πονηρῷ πρήγματι παυρότεροι, In re seria, In negotio serio.

Πρῆγμα affertur in vulgatis lexicis & pro capite polypi. sed mendosè ibi scriptum esse existimo πρῆμα pro πρῆθμα, quod apud Hesychium habetur: addentē quosdam exponere πλεκταίνω.

Πρῆξις, εως, ἡ, Actio, Effectus. Item Negotium. Homerus Odyss. γ, Ἠ ἔπ κατ' πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. An ob negotiū aliquod. Sic Theogn. Πρῆξιν μὴν δὲ φίλοισιν ὅλως αἰὰ κοίνεο πᾶσι. Interdum verò Profectus, Vtilitas. vt Od. κ, Ἀλλ' ἠδὴ τις πρῆξις ἐγίνετο μωρὸν ἀνοίσιν. (vt dicereturn in soluta oratione, οὐδὲν πλέον ἢ κλαίουσι, Nullus erat profectus illis plorantibus. id est, Plorando nihil proficiebant, seu gemendo. Nihil agebant, Nihil promouebant. Nulla redibat ad eos ex suis lacrymis vtilitas.

Πρῆξις, pro sorte seu conditione. Herodotus, πρῆξιν τὴν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀπέκλαιε. Vide Πρᾶξις.

Πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, Actor, Qui agit. Cicero πρηκτῆρα vertit Actorem in isto Homeri loco, Iliados ι, Μύθων τε ῥητήρ' ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, oratorem verborum, actoremque rerum. vt videbis in Cic. lex. pagina 144. Sed apud eundem poetam πρηκτῆρας Eustathius ait esse eos qui postea vocati sint πραγματευταί: Odyss. θ, Ἀρχὸς ναυτάων οἵτε πρηκτῆρες ἔασι. Hesychius autem πρηκτῆρα exponit δρασῆρα, dicens interdum significare & ἔμπορον, id est mercatorem. Quidam verò illud πρηκτῆρες exposuerunt ἔμπειροι.

C. Ἄπρηκτος, idem quod ἄπρακτος, Infectus, Non factus. Item Irritus. vt ἄπρηκτον πόλεμον, Iliad. β, Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. Ibidem, Ὅς με μετ' ἀπρήκτοις ἔλπιδας ἠὲ νέοιο βάλῃ, Qui me coniicit in iurgia & contentiones irritas ac vanas. Sic ἄπρηκτοι ἐλπίδες, in Epigr. Irritæ spes & vanæ. Ibidem ἀπρήκτου ἀνῆς. Hesych. ἄπρηκτα exponit ἀνωφέλητα, id est Inutilia.

ADVERB. Ἀπρήκτως, quod Hesychius exponit ἀπράκτως.

C. ΔΙΑπρήσσω, Conficio, Perago, Exequor. vt διαπρήξας apud Herodotum, Exequutus. Alibi autem aor. medio vtitur: vt in Clione, διαπρηξαμένοις καὶ τὰ ἄλλα τοῦ εἵνεκεν ἀπίκοντο. Sed hic Bayf. διαπρηξαμένοις vertit, Quum obtinuissent: ita hunc locum vertens, Quum obtinuissent ea quorum gratia in loca illa venerant.

Item διαπρήσσειν κέλευθον, sicut & πρήσσειν κέλευθον, paulo antè in Πρήσσω. Vide etiam col. 239. vbi & διαπρήξαιμι λέγων, ex Homero.

C. ΕΚπρήσσομαι, vide in Ἐκπράττω.

C. ΣΥΜπρήσσω, idem quod συμπράττω, vel συμπράττω. VNDE Συμπρήκτωρ, Adiutor, Administer, apud Herodotum.

ETIAM Εὐπρήσσω quidam scripserunt coniunctim: vt Od. θ, — οἵ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα. vbi Eustathius exponit, εὖ ἔπρασσον. addens, inde vocatos ἀγωνοθέτας, nimirum à πράσσειν posito pro ποιεῖν significante πράττειν. Atque adeo per εὖ ἔπρασσον vult nos intelligere διεπράττετο. Ego certè existimo significare Bene administrabant, seu ritè & decenter. Sed nihil obstare videtur quominus disiunctim scribamus εὖ πρήσσεσκον. Affertur tamen & ex Herodoto scriptum itidem coniunctim Εὐπρήσσω pro εὖ πράσσω, significante Mecum feliciter agitur, Prospera fortuna vtor.

ΠΡΈΜΝΟΝ, ου, τὸ, Stipes, Stirps: στέλεχος, Hesychio, qui πρέμνα exp. etiam τὰ ἰχνεσι στελέχη τῶν καταβλασημάτων, Alii interpret. quoque Truncus, Caudex. Apoll. lib. 2 Argon. Ὁ

πρέμνον δρυός. Itidē apud Xenoph. in Œcon. πρέμνα, stipites. Ex Diosc. autem lib. 2, c. 143, τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενοειδὲς, pro Liber qui cortici & ligno intercedit. Item pro θεμέλιος. vt πρέμνον τῆς ἑστίας Hesychius exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος. apud Aristophanē autem in Auib. metaph. Ἔχοντι πρέμνον τοῦ σώματος πελωρίου, schol. exp. χρήσιμόν τι εἰσηγούμενοι, dicens πρέμνον esse τέλεχος καὶ ῥίζαν. ‖ Πρέμνον, extremitas albi oculorum, Gorr. τὸ κατὰ λῆγον τοῦ λευκώματος. Poll. SED ET Πρέμνος pro πρέμνον reperiri annotatur in lex. meo vet.

C. Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, Plātæ particula stipitis suffultæ. Ex Theophr. Hist. pl. l. 2, c. 7.

C. Αὐτόπρεμνος Hesych. exp. αὐτόρριζος, quod Columella dicit Radicatus per se: alii, Natiuus, Spōte sua proueniēs. At αὐτόπρεμνοι λόγοι, Suid. exp. δίκολοι, τοῦ ῥίζοι καὶ μεγάλοι, apud Aristoph. in Ranis, de Æschylo, Αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, συσκιεῖ ἅν Πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. quæ expositio apud schol. quoq; legitur. Sed præcedit apud Aristoph. αἰαπαῦντ', vt αἰαπᾶν αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισι, sit Euellere vnà cum ipso quasi πρέμνῳ τοῦ λόγου, sicut planta aliqua dicitur ὀλυσθαι αὐτόπρεμνος, quando vnà cū stirpe sua interit, vel quum ipsa stirps simul ac radix exarescunt: vt apud Athen. l. 1, οἱονεὶ δίψαν τινὰ Ἡ ξηρασίαν ἔχοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλυτα.

C. Εὔπρεμνος, Pulchrū habens stipitem. vnde apud Hesychium Εὐπρέμνοις, ἀστελέχοις. Poetæ autem facta dialysi DICVNT Εὔπρεμνος.

C. Καπάπρεμνος Hesych. exp. καπάκλαδος.

C. Ὑπόπρεμνος, Habens aliquid stipitis, ex Theophr. l. 1 De Hist. pl. Itidem ὑπόποις dicitur qui pedes habet.

Πρέμνιον, ου, τὸ, Paruus stipes. Hesych. πρέμνια exp. τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα.

Πρεμνώδης, εως, ὁ & ἡ, Stipiti similis. Theophr. De caus. pl. lib. 1, c. 3, διὰ τὸ πρεμνώδη καὶ ξωνεσραμμένην πως εἶναι τοῦ ῥίζαν. Et τὸ πρεμνῶδες in planta aliqua dicitur quod stipitis vice est, vt apud eundem, Hist. pl. lib. 4, c. 11 de cypero, φύεται δὲ ἀπὸ τοῦ πρεμνώδους ἑτέρα λεπή.

Πρεμνίζω, idem quod αὐτόπρεμνον αἰαπᾶν, Vnà cum suo stipite & radice euello. aut Amputo vnà cum suo stipite, vt quum nō rami solùm verùm tota stirps succiditur. sic enim Poll. lib. 7, μολοβίειν, τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν ὡς τὸ τὰ πρέμνα, τοῦ πρεμνίζειν. quibus subiūgit hæc verba ex quadam Attica τοῦ κοινοῦ lege, μὴ αὐθρακεύειν, μηδὲ μολοβίειν, μηδὲ πρεμνίζειν. Pass. Πρεμνίζομαι, Vnà cum ipso stipite succidor, seu Extirpor, vt Bud. interpr. apud Demosth. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας. Apud Hesych. verò LEGITVR Πρεμνιάσαι, ὀκπελῶσαι: à VERBO Πρεμνιάζω.

C. Ἐκπρεμνίζω, Stipitem excido, Extirpo. Quod nos dicimus (inquit Erasmus in Adagiis) Radicitus siue à stirpe, Græci dicunt ἐκπρεμνίζειν, q. d. Extirpare. quo verbo vsus est Cic. in libello De fato, Extirpari & funditus tolli. Demosth. περὶ Μακάρτ. pag. 119, ὀξεπρέμνισαν οὖπερ τὰς ἐλαίας, extirparunt. B.

ΠΡΕΠΩ, Decorus sum, Conspicuus sum. Item Excello, Iliad. μ, ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, Inter omnes excellebat. διαπρεπὴς ὢν ἐν πᾶσι. Item cum dat. Euripides, πρέπω τῇ κουρᾷ. Sic idē, πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, veste & cultu corporis decorus sum. At cum infinitiuo iunctum vide paulo infrà. ‖ Πρέπει, Decorum est, Decet, Cōuenit, Dignū est. itidémque Πρέπων, Decorus, Decens, Conueniens, Dignus. vt apud Platonem, πρέπον χρῶμα, & πρέπον χῆμα, Decorus color, Decora forma, vt Cic. vertit. At πρέπουσα τιμὴ, redditur potius Honor meritus: itidémque πρέπουσα ζημία dicitur Merita pœna, Pœna quam infligi decet & par est. Interdum cum dat. vt ἃ πρέπει ἐλευθέρῳ, Quæ hominē liberum decent, Quæ homine libero digna sunt. Chrysost. βίος τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ πρέπων. Plut. de aud. poem. οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς ἀγαθοῖς τὰ ἀγαθά. Synes. epist. 50, τοῖς ἑαυτοῦ ἔθεσι πρέπουσαν αἰτίαν ἐδέξατο, Morib⁹ suis cōueniens crimen, Dignum moribus suis crimen. Isocrates Helen. enc. πρέποντα τῇ συγγενείᾳ ποιοῦντες. Et Plato πρέποντα θεοῖς ἐστι, Deo decorus est, vt Cicero vertit. Interdum cū ἐς, vt affertur ex Anthol. Epigrām. ἐς ἀμφοτέρους ἔπρεπε, Vtrunque decebat, Vtrique conueniebat.

Cum infinitiuo quoque iunctum πρέπει itidem significat Decet, Decorum est, Conuenit, Æquum & par est, Dignum est. Plato Charm. πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι, τῆς ὑμετέρας ὄντα οἰκίας, Par est eiusmodi esse ipsum. Sic Plut. Publ. αὐδρὸς ἀγαθοῦ καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαίοις εἶναι πρέποντος, Digni qui amicus magis quàm hostis Romanorum haberetur, Quem par erat amicū potius quàm hostē populi Romani iudicari. Necnō πρέπω ἐστάναι in epitaphio Callimachi, initio, pro πρέπει με ἑστάναι. Item τὸ πρέπον, Quod decet & conuenit, Decorum: quod non in dictis tantùm & factis, sed & in personis cernitur. Cicero in Oratore ad Brut. Vt enim in vita, sic in oratione, nihil est difficilius quàm quid deceat videre. πρέπον appellant hoc Græci, nos dicamus sanè decorum. Sic & De off. lib. 1. Item κατὰ τὸ πρέπον, vt decet & par est. Plato De leg. κατὰ τὸ πρέπον αὐτῷ ἑκάστῳ, vnicuique pro dignitate & merito. Ibidē, τὸ πρέπον ἔχω, Habeo quod mihi conuenit. vel Satis habeo. Ibidem, πρέπον αὖ εἴη, Consentaneum & æquum. Phalar. verò πρέπον pro πρέπει ἐστὶ, id est πρέπει, Decet & consentaneum est. Necnon ὡς πρέπον ὑμῶν Thomas Magister ex Thuc. affert, pro ὡς πρέπει ὑμῖν. Præterea annotant Atticos πρέπον dicere PRO Πρεπόντως, Decenter seu Decorè, Conuenienter, Ita vt decet, Vt par & consentaneum est, Meritó, quod & εἰκότως.

C. Ἀξιοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dignus, Decorus. Xen. Symp. σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τοῦ πόλεως ἔχῃς, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Et τὸ ἀξιοπρεπὲς, QVOD ET Ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ, Dignitas, seu Dignitas oris. Dignitas autem oris (inquit Bud. p. 73) est σεμνοπρέπεια καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως καὶ τὸ ἀξιοπρεπές.

C. Ἀπρεπής, Indecens, Indecorus, Herodian. lib. 3, τῇ τοῦ τοιούτου θεάματα ἀπρεπεῖ κοινωνῇ, indecoro in spectaculis studio. Et l. 5, τῷ αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν βασιλεῦσιν ἔργων, quæ regibus indecora sunt. Itē cum infinit. Thuc. lib. 2, νομίζων ὅτι τοῦ παρόντος οὐκ αὖ ἀπρεπῆ λεχθῆναι αὐτὰ, pro οὐκ αὖ ἐξῶ τοῦ τοιούτου λεχθῆναι, nō indecorum nec abs re fore. Apud eundem ἀπρεπές τι, Aliquid indignum & turpe, Aliquid quod minimè deceat. vt l. 3, ἀπρεπές τι δυνηθῆναι. Aliquanto pòst, ἀπρεπές τι πάσχοντες. INDE Ἀπρεπέως, ῶς, Indecorè, Indecenter, Contra quàm decet, Cōtra decorum. Comp. Ἀπρεπέστερον. Herodian. l. 3, τοῦ τὰ θεάματα ἐπιτυδάκοτας ἀπρεπέστερον ἢ βασιλεῦσιν ἔπρεπεν. ET Ἀπρέπεια, ας, ἡ, (q. d. Indecentia) Opposita decoro. Plato epist. 7, εἰς ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ὀκβάλλειν.

C. Ἀεμπρεπής, Valde decorus, Perdecorus Plinio, Decorè insignis. Iliad. ζ, v. 473, — ἀριπρεπέα ὦδε βίλω τ' ἀγαθόν, ἠδ' ἄνδρα. Il. ψ, ἵππον ἀριπρεπέα πρόχνυπα. Il. θ, ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνῃ φαίνετ' ἀριπρεπέα. Item Od. θ, v. 176, εἶδος ἀριπρεπές. Exponitur etiā Præclarus, Præstans, Magnificus, μεγαλοπρεπής. VNDE Ἀεμπρεπῶς, Perdecorè, vel Magno cum decore, Valde decorè, Admodum decenter. ET Ἀεμπρέπεια, ας, ἡ, Eximium decus, Insignis decor. Alii, Decor quo quis clarus efficitur, Claritas, Claritudo.

C. Βαρυπρεπής, idem cum ἀριπρεπής. vel Eximius, Magnificus. Suid. exp. πολυτελής, Sumptuosus, Opiparus, hoc in loco, καὶ τὸ μεσον τῆς ἡμέρας ἀνωχλα τοῦ εκέκυτο βαρυπρεπῆς τοῦ Λέοντος. At si viro alicui hoc epithetō tribueretur, significaret Grauitate decenti præditus, Grauitate decorus vel insignis.

C. Δυσπρεπής, Indecorus, Turpis. Hesych. δυσπρεπῆ exp. ἀπρεπῆ, δεμόρφω.

C. Ἐλευθεροπρεπής, Liberū hominē decens, Liberalis. VNDE Ἐλευθεροπρεπῶς, Vt decet hominem liberum & ingenuum, Liberaliter.

C. Εὐπρεπής, Decorè eximius, Perdecorus. Xen. μὴ ἀπρεπὴς ἰδεῖν, Eleganti & decora facie. ἀχάριστον, ἄμορφον. Thuc. ἀπρεπεστάτη τελευτή, mors gloriosissima & illustrissima. At ἀπρεπὴς τράπεζα significat potius Mensa magnificis & opiparis epulis extructa. Item ἀπρεπὴς cum datiuo, Valde decēs, Perdecorū. (aut simpliciter, Decens, Decorum) Philo De mundo, ἀπρεπὴς ὢν θεῷ ἄμορφα μορφῶν, Perdecorum Deo, vt Cicero dicit Decorus Deo. Sic & Herodianus libro octauo, αὐτῷ

ἀπρεπὴ καὶ ἐνδοξον ἔσεσθαι, decorum sibi atqüe honoricum. Idem Herodian. cum datiuo lib. 1, de Commodo, κάλλει τοῦ καθ' αὑτὸν ἀνθρώπων ἀπρεπέστατος, pro Omnium suæ ætatis hominum formosissimus. Item Speciosus. Thucydides libro 3, μετὰ ὀνόματος ἀπρεποῦς. vbi schol. exponit, ἀχάριστος, πιθανοῦ. sicut apud eūdem alibi ἀπρεπὴς αἰτία, accipit pro πιθανὴ αἰτία. Eodem libro, δειλία ἀπρεπὴς, Speciosa timiditas, seu Timiditas cui speciosum nomen prætexitur. Et lib. 4, pag. 149, αἰτίᾳ ἀπρεπεῖ. libro 6, pagina 200, προφάσει βραχείᾳ καὶ ἀπρεπεῖ. Idem libro 8, pag. 283, ὦ δὲ τοῦτο ἀπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους, speciosum & probabile multitudini. scholiastes exponit, πιθανὸν πρὸς τοὺς πολλούς. Item τὸ ἀπρεπὲς substātiuè pro Speciositas. vt τὸ ἀπρεπὲς τοῦ λόγου idē dixit orationis speciē & probabilitatē, vel Orationē speciosam & probabilem. scholiastes exponit, τὸν πιθανὸν λόγον. alii etiam Luculentam orationem. Quod verò idem Thucydides libro 1 dicit, τὸ ἀπρεπὲς τῆς δίκης, idē scholiastes exponit πλὴν δίκαιον τοῦ δίκης, οὐχὶ πλὴν ἀλήθειαν. vbi sicut opponit sibi inuicem τὸ ἀπρεπὲς & πλὴν ἀλήθειαν, sic etiam Pausan. Att. pag. 4, inter se opponit, ἐς μὲν τὸ ἀπρεπὲς & τοῦ δὲ ἔργου. Item Plutarchus Camillo, Τοῦ ἀπρεποῦς χάριν ὀθπαμίαν καλεῖται, Speciosō prætextu. vel Speciosō vocabulo, Speciosō nomine. Pro quo alio quin diceretur, ὑποκοείζεται ὀθπαμίαν.

VNDE Εὐπρεπῶς, Perdecorē. vel Decorè, Decenter, Eleganter. Item Speciosē, Speciosō prætextu. Thucydides libro 6, pagina 199, βοηθεῖν ἀπρεπῶς τοῖς ἑαυτοῦ ξυγγενέσι. vbi scholiastes ἀπροφασίστως. Idem libro 4, pagina 141, ἀπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες. vbi idem, μετὰ προφάσεως ἀπρεποῦς ἐλθόντες. pagina autem præcedente ἀπρεπῶς exponit πιθανῶς. Vtitur Æschines pro Speciosē: in Ctesiph. ἀπρεπῶς γε τοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ τοῦ ἔργου αἰσχρῶς. ITEM Εὐπρέπεια, ας, ἡ, Decor eximius. seu Decora species, Decora forma. Plutarchus Erot. ἀπρέπεια καλῶν καὶ ὡραίων. Item Species seu Speciositas. vt apud Thucydidem lib. 3, ἀπρεπεία λόγου, vno in loco pro Speciosa orationis simulatione, Colore verborum: altero, pro Honesta quadam ratione. Sic idem τὸ ἀπρεπὲς τοῦ λόγου dicit speciosam orationem. vt & Philo De mundo, μὴ σοχαζόμενος ὀνομάτων ἀπρεπείας, ἀλλὰ τοῦ ἀληθοῦς. Sic Horat. Speciosa vocabula. Itē Plato, πρὸς τὴν ἀπρέπειαν τῆς ὀκβολῆς τῆς Δίωνος.

C. Κομψοπρεπής, Qui decet τοὺς κομψοί. vel Festiuus, Lepidus, Scit⁹, Elegās. vt κομψοπρεπὴς μοῦσα, Aristoph. Nub.

C. Μεγαλοπρεπής, Magnum virum decens, Magnificus. Aristot. Rhet. 3, μεγαλοπρεπὴς λέξις. sicut χαρακτὴρ λόγου μεγαλοπρεπὴς apud Demetr. Phaler. vt apud Terent. itidē Magnifica verba, & apud Cic. Magnificè dicere, Magnificè loqui: necnō Magnificētia verborū. Itidém que apud eundē Demetr. est aliquid in oratione μεγαλοπρεπὲς, magnificum: ἔστι δὲ καὶ ὀνομάσαι τὸ μεγαλοπρεπὲς, inquit idem. vbi nota τὸ μεγαλοπρεπὲς, substantiuè pro ἡ μεγαλοπρέπεια. Et μεγαλοπρεπὴς ἵππος, equus magnificus & splendidus. Xen. De re equ. ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τι καὶ θελεβλεπτοτέρῳ ἱππαζέσθαι. Necnon homo aliquis dicitur μεγαλοπρεπὴς, magnificus: ὁ τοῦ μεγάλα δαπανηρός. (qua re differt à liberali, qui ἐλευθέριος dicitur. is enim est δαπανηρὸς τοῦ μικρὰ, teste Aristot. l. 2 Ethic. cap. 7) idémque οὐκ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρός, ἀλλ' εἰς τὰ κοινά, vt idem docet Ethic. 4. cap. 2. Plut. Sympos. 2, τὸν ἀδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριεντικόν. Isocr. ad Dem. φιλόκαλός τε ὢν καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ τοῖς φίλοις κοινός. Et Xen. Pæd. 1, ὅτι μεγαλοπρεπέστατον φαίνεσθαι, quam magnificentissimū. Idem in Laced. rep. ὥστε μεγαλοπρεπέστερος μὲν αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέροις δὲ τοῦ ἄλλων φαίνεσθαι. Vnde ADVERB. Μεγαλοπρεπῶς, Magnificē. Xenophō Pæd. 6, ἆθλα τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου, magnificis præmiis victores ornabat. Et superl. Μεγαλοπρεπέστατα, Magnificentissimè, Admodū magnificē. ITEM Μεγαλοπρέπεια, ας, ἡ, Magnificentia. Aristoteles Rhet. 1, μεγαλοπρέπεια δ', ὥφετ' ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική. Sic idem Ethic. 4, capite 2, ὁ ἐλευθέριος δαπανήσει ἃ δεῖ καὶ ὡς δεῖ. οὗτοις δὲ τὸ μέγα τῷ μεγαλοπρεπεῖ οἷον μέγεθος. Et mox dicit τῆς μεγαλοπρεπείας δαπανήματα esse μεγάλα καὶ τίμια, οἷον τὰ πρὸς θεοὺς ἀναθήματα καὶ κατασκευαὶ καὶ θυσίαι,

ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα περὶ θεῶν τὸ δαιμόνιον, καὶ ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν ἀφιλοτιμήματα δοκεῖ, εἴ τις χορηγεῖν οἴοιτο δεῖν λαμπρῶς, ἢ βίπραρχεῖν, ἢ καὶ ἑστίαν πόλει. quibus omnibus ineſt ἀξίωμα καὶ μέγεθος. Est autem hæc virtus media inter ἀπειροκαλίαν καὶ βαναυσίαν, & inter μικροπρέπειαν: quarum illæ ἐν τῇ ὑπερβολῇ positæ sunt, hæc ἐν τῇ ἐλλείψει.

C. Μικροπρεπής, Viles abiectósque homines decens, ideóque Vilis, vel etiam Illiberalis. Synesius epist. 143, τὸ δὲ καὶ χάφειν τοῦ τοιοῦτον μικροπρεπὲς δοκεῖ, illiberale. Idem dicit μικροπρεπὲς ὄνομα, vile abiectumque nomē epist. 132, οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς καὶ λωποδύτας, ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, aut alio aliquo nomine valde humili abiectóque. Præterea homo etiam aliquis dicitur μικροπρεπής, qui nimirum non est μεγαλοπρεπής, nec item ἐλευθέριος, sed sordidus. Item alio significatu pro Illiberalis: vt quum Plutarchus De educ. lib. dicit, ὁ μὲν ὀκλυτὸς καὶ δοῦλος τοῦ ἡδονῶν, ζωώδης καὶ μικροπρεπής ἐστι. Ex Phalar. quoq; epist. affertur pro homine abiecti animi & illiberali. Pollux verò pro μικρόφρων accipere videtur, ex Xenoph. vsum eius afferens. Apud eundem extat ADVERB. Μικροπρεπῶς, & quidem locum habens cum aduerbiis αἰσχρῶς, σκαιῶς, ἀπαιδεύτως. Inde ET Μικροπρεπεια, ας, ἡ, Vitium magnificentiæ, id est τῆς μεγαλοπρεπείας, contrarium: Illiberalitas, Sordes, vt quidam interpr. Indecora parsimonia, vt alii. Vide Μεγαλοπρέπεια. Aristot. Rhet. 1, μεγαλοπρέπεια δὲ, ὥφετ' ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική· μικροψυχία δὲ καὶ μικροπρέπεια, τοὐναντία. Item VERB. Μικροπρεπεύομαι, Sum μικροπρεπής. hoc est, Sum vel vilis abiectique animi, vel indecorè parcus: idem propè cum σμικρολογοῦμαι. Synes. epist. 138, ad Herculianum, σωφρόνως φιλοσοφοῦντα καὶ παραιτουμένῳ τὸ μικροπρεπεύεσθαι, recusanti in paruis & illiberalibus animum suum occupari.

Porrò sicut Σμικρὸς pro Μικρὸς dicitur, ita ETIAM Σμικροπρεπὴς pro Μικροπρεπὴς, Humilis & abiecti animi: vel Indecorè parcus. VNDE Σμικροπρέπεια, Abiectio & humilitas animi, vel Indecora parsimonia.

C. Νεοπρεπής, Iuuenes decens, Iuuenilis. de re aliqua. Item homo νεοπρεπὴς dicitur itidem, Iuuenilis, Nō maturus, vt Bud. interpr. apud Plut. in Gracchis, p. 1512 meæ edit. de Caio, τοῖς μὴ ἄλλοις τοῦ θαρσαλέου, σώφρων καὶ αὐστηρός· τῇ δὲ τοῦ τὸν ἀδελφὸν διαφορᾷ, νεοπρεπὴς καὶ τοῦ ἐρρωμένου, exultās & redundans, in oratione nimirum. Et νεοπρεπὴς λόγος, Platoni libro 10 De leg. pag. 315. Oratio iuuenilis & nō senescens seu canescens. Bud. Ex eodem Platone De leg. νεοπρεπὴς affertur pro Iuuenili decore insignis.

C. Σεμνοπρεπής, Grauem virum decens: sin de homine aliquo dicatur, significat Grauis vel Decenti eximiáque grauitate præditus. Item τὸ Σεμνοπρεπὲς, SIVE Σεμνοπρέπεια, ας, ἡ, Grauitas, vel Decora grauitas. aut Dignitas oris. Vide Ἀξιοπρέπεια.

Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Decens, Decorus. idem cum πρέπων. Aristoph. Pluto, οὐδὲν ὀκφέρειν πρεπῶδες ἐστί. Paulo pòst cum datiuo, Οὐδὲ πρεπῶδες ἐστὶ τοῦ διδασκάλου, Ἰαμβία προβαλόντ', ὅτι τοῦτοισιν ἐπαυλίζειν γελᾷν.

C. ΔΙΑπρέπω, Decorus sum & excello inter alios: διαφαίνομαι, διαφέρω. vt Suidas exponit, necnō Hesychius. Thomas Magist. exponit, κάλλιστα καὶ πρεπόντως διέγω, in hoc loco, διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. Quam expositionem Bud. quoque ex grammatico quodam affert, subiungens ex eodem, διαπρέπει τόδε ὅτι τοῖς δε, pro διὰ πάντων τούτων πρέπει. hoc est, τοῦ θαρσαλλόμενον πρὸς τοῦτο ὑποκρύπτει αὐτὸ, καὶ ἀπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι). Rursum Thom. Magister μεταφορικῶς quoque dici tradit, μεταπρέπω τὸν δεῖνα pro καλλωπίζω. vt apud Platonem in Gorg. φύσιν ψυχῆς τοῦδε γυναῖκα μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι. (Nisi fortè pro neutrali & hic accipiēdum, & ante φύσιν subaudiendum κατά.) Sed vsitatius est διαπρέπω in neutrali significatione, aliquādo quidem cum datiuo iunctum, aliquando autem cum præpositione ἐν. vt Plutarchus Erotico, κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα, Forma præstans & excellens. seu Forma inter alias decora. Theodoritus Historiæ Ecclesiasticæ libro 2, de Maximo, αἰνῆρ ἐν τοῖς ἀστείοις διαπρέψας ἀγῶσι. quemadmodum Eustathius διαπρεπὴς ὢν ἐν πᾶσι dicit pro eo quod

Homerus, ἔπρεπε δίφ πάντων. Budæus διαπρέπω, pro Cõ- A
spicuus & visendus sum affert ex Basil. pag. 259. Sic Hesychius. Διαπρέψας, λαμπρὸς φανείς.

INDE Διαπρεπής, έος, ὁ ἡ ή, Decorus & insignis inter alios, Eximius, Excellens, ἐκδηλος, ὀνόσιμος, vt Suidcum Hesychio exponit. Xenophon, ἐμὲ ἐπ' ἐνημοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φαίνειν, clariorem & præcæteris visendam: seu Magis conspicuã & insignem. qua signif. & apud Plutarchum legitur. Thuc. l. 2, ἐκείνων διαπρεπῆ τῷ δρέπτῳ κρίναντες, eximiam virtutem: quorum etiam πλοῦτῳ fuit ἀπρεπεστάτη, clarissima & illustrissi- B
ma. Athenæus cum datiuo instrumentali, itidem pro Decorus, Eximius: πανοιρώματα ποικίλα, διαπρεπῆ ταῖς τέχναις. Et Euripides, διαπρεπὴς ἀνὴρ ἀρετὰ, animi magnitudine eximius. Idem etiam διαπρεπὴς τὸν θεὰν, pro Decora forma insignis. Itē τὸ διαπρεπὲς pro ἡ διαπρέπεια seu τὸ διαπρέπειν. Thucydides libro 6, pagina 202, τῷ ἐμῷ διαπρεπῆ τὸν Ὀλυμπιάζειν θεωρίαν, pro ἐν ᾧ διαπρέψαι ἐμὲ τὴν Ὀλυμπιακὴν θεωρίαν. VNDE Διαπρεπῶς, Decorè, Eximiè.

C. Ἐκπρέπω, Decorè excello. idem cum διαπρέπω. VN-
DE Ἐκπρεπής, idem cum διαπρεπής, Decorus, Eximius, C
Insignis, Præstans: vel Spectabilis, seu eminens inter cæteros. Iliados β, Ἐκπρεπὲ ἐν πολλοῖσι καὶ ὄξοχον ἡρώεσσι. Maccab. libro 3, ἐκπρεπέστατοι καὶ καλλίστοις ἀναθήμασι. Plutarchus Sol. τὸν κόσμον ἐκπρεπὲς καὶ θεοπρόν. vbi accedit ad μεγαλοπρεπές. Porrò sicut διαπρεπὴς modò cum datiuo instrumẽtali, modò cum accusatiuo, subaudito κατὰ, accipitur pro Decorus, Excellens, Eximius, Insignis, Præstans: sic etiam ἐκπρεπὴς. vt ἐκπρεπὴς ὄψει. Et apud Euripidem, εἶδος ἐκπρεπεστάτη. ‖ Ἐκπρεπὴς, Excedens τὸ πρέπον, Indignus. Thucydides libro 3, pagina 101, ἐν D
μέρει τοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ἐπὶ ἡμῶν εὐπρεπέσθαι οὔτε ἐμελλήσαντο. vbi scholiastes exponit, ὄξω τοῦ πρέποντος: alii, Immanius, Importunius. Inde ADVERB. Ἐκπρεπῶς, Decorè, Eximiè, Insigniter. ἐκδήλως, Hesych.

C. Ἐπιπρέπω, Decorus sum in vel super. Lucianus De Polyphemo, ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὀδὴ πρέπει τῷ μετώπῳ. vbi Bud. interpretatur, Condecorat, Cohonestat, Decoram reddit, Decus addit: subiungens hunc ex eodem locum, ἡ χρόα λευκὴ οὐκ ἐπαινεῖται, ἰῶ μὴ ὀδὴ πρέπῃ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθημα. VNDE Ἐπιπρεπής, Decorus, Eximius. Et τὸ ὀδ- E
πρεπὲς substantiuè pro Decus. Lucianus, καὶ τοῦ ὀφρύων τὸ ὀδιπρεπές. vbi Budæus vertit, Decus & honor superciliorum, Honestamentum superciliorum. Idémque τὸ ὀδιπρεπὲς interpretatur Insigne: Adiectiuũ autem ὀδιπρεπὴς, non modò Decorus, Decens, sed & Cõspicuus, Visendus. INDE ET Ἐπιπρέπεια, ας, ἡ, Decus, seu Decor. idem quod τὸ ὀδιπρεπὲς. Affert Bud. ex Aristotele, sed sine expositione, ἐκ τῆς σωνθείας τῆς μορφῆς τῷ ὀδιπρέπειαν εἰληφότα. ‖ Ἐπιπρέπεια, Decoræ vestes: στολὰ ἀνιπρεπὴς: apud Suidam de Annibale, καταστεβάσας πε- F
ριθεταὶ τείχας, ἁρμοζούσας τοῖς κατὰ ὁλοχρεῖς διαφορὰς τῶν ἡλικιῶν ὀδιπρεπείας.

C. ΜΕΤΑπρέπω, idem cum διαπρέπω. Iungitur cum datiuo personæ, & significat Decorus sum seu insignis inter. vt Il. β, βόεσι μεταπρέπει, Spectabilis est inter. Hesiod. μετὰ ὃ πρέπει ἀγορῶνσι, Spectabilis est inter eos in vnũ locum congregatos, In toto cœtu eminet & cõspicuus est. Huic verò datiuo personæ accedit interdum datiuus instrumentalis, aut accusatiuus, subaudito κατά. vt apud Hesiodũ πᾶσι μεταπρέπει ἰδὲ μοσσῶνσι, G
inter omnes excellit scientia. Et apud Apollonium libro 2 Arg. -πάντεσσι μετέπρεπεν ἡνιόχοισιν Εὐδόξ τ' ἠδὲ βίλῳ, inter omnes iuuenes forma ac robore præstabat & cõspicuus erat.

VERB. Πρέπω habet & aliam diuersam à superioribus significationem. NAM Πρέπον Hesychius exponit nõ solùm ὡραῖον, μέτριον, συμφέρον, ἄριστον, verum etiam ὅμοιον: addẽs, Cyprios πρέπον vocare πέρας. VNDE Πρεπὴς, quod exponit ὁμοίωσις. ET Πρεπὰ, quod exponit φαντάσματα, εἰκόνες. H

ΠΡΕΣΒΙΣ, εως, ὁ, Legatus. Demosthenes, ὅπως αἱρεθῶσι πρέσβεις πρὸς Φίλιππον. vbi αἱρεῖν πρέσβεις, vt apud Ciceronẽ, Decernere legatos. Isocrates ad Philippum, πρέσβεις πέμπειν πρὸς οὓς αὐ βουλοίμεθα, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν αὐ σοι δοκῇ. Sic Æschin.

contra Ctesiphontẽ, δεῦρο πρέσβεις αὐτοκράτορας πέμπειν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. vt apud Liuium, Legatos de pace mittunt. Et apud Ciceronem, Mittere legatos cum autoritate. Athen. lib. 5, ἐξέπεμψε πρέσβεις εἰς τὰς πόλεις. Et Xenophon Hell. 4, αὐτοὺς πέμπουσι πρέσβεις. Ipsi autem πρέσβεις ad aliquem ἀφικνοῦνται & πόρρωσι. Xenophon Hell. 7, ὅθεν ἀφίκοντο οἱ πρέσβεις οἴκαδε. Idem Hell. 5, οἱ δ' ἐλθόντες πρέσβεις αὐτοκράτορες. Plutarch. Alex. παρῆσαν ἀπὸ τῶν πολυκουμένων πόλεων πρέσβεις. Ii autem ad quos veniũt, vel δέχονται, vt in loco Isocratis paulo antè citato: vel ἀποπέμπουσιν, vt apud Theophyl. ep. 50, τὸν πρέσβιν, ὡς ἀπεῖπον ἄγγελον, ἀπεπέμψατο. Herodianus libro 6, τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπεπέμψαν ἀπρακτοῦς. vt & libro 8, τοὺς πρέσβεις ἀπρακτοῦς ἀπέναι ἐκέλευσεν, iussit legatos re infecta reuerti. Et mox τῶν πρέσβεων ἀπρακτῶν πρὸς Μαξιμῖνον ἐπανελθόντων. vt Tacit. Irritus legationis rediit. Dixit autem in superiore loco τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων vt Plutarchus in Apophthegm. τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου. Athenæus libro 10, τοὺς πρέσβεις τοὺς τῶν Ἀθηναίων. Et rursum apud Plutarchum ἑπτὰ πρέσβεις βασιλικοί. Genitiuus Atticus Πρέσβεως, quem ex Aristophane habes in Ἐκκόπῳ.

C. Σύμπρεσβις, εως, ὁ, Legationis collega, seu Collega in legatione, Qui cõmuni legatione cum alio fungitur. Vnde apud Æschinem, identidem συμπρέσβεις & συμπρέσβεων, teste Bud.

Πρεσβεύω, Legationem ago, Legationem gero, Legationẽ obeo, Legatione fungor: vel Legatus mittor, Legatus proficiscor, Legatus venio: quum nimirũ morum à loco ad locum significat. Æschines καταπελεύοντες ἄρχειν καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ αὐτῶν, iubẽtes vt aut imperaret aut pro se iret legatus. Xenophon Pæd. 5, πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύειν ἤρξατο, legatus iuit. Plutarchus Othone, πρεσβεύειν πρὸς Γερμανούς. Athenæus lib. 6, πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας. Demosth. πρεσβεύω ὡς Φίλιππον, legatus ad Philippũ mittor vel proficiscor. Hermogenes, πρεσβεύω τῷ τύραννον. Sic Plato in epist. πρὸς τινας τῶν τῷ τῷ σε πρεσβευόντων, ad quosdã qui legationem apud te gerebant. Rursum Demosthenes, πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Sicut Plutarch. Alcib. ἐπρεσβευσαν εἰς Σπάρτην ἅμα Χῖοι καὶ Λέσβιοι. Idem in Problem. οἱ πρεσβεύοντες εἰς Ῥόδον. Æschines, πρεσβεύω ἐν Μακεδονίᾳ, in Macedonia legatione fungor. Herodot. πρεσβεύων ἀπὸ Κορίνθου, Corintho legatus veniens, Corinthiorum legatus. Item πρεσβεύειν πρεσβείαν, (vt πολεμεῖν πόλεμον) Legationem agere, gerere, obire, Legatione fungi. Æschin. ἐπρέσβευον πολλὰς πρεσβείας εἰς Θήβας, Multas legationes Thebis obierunt, seu Sæpe legati profecti sunt Thebas. At πρεσβεύειν εἰρήνην, Legatum missum esse aut venire legatum de pace, seu pacem tractare aut facere in legatione. Isocrates Paneg. τῶν πρεσβευσάντων τῶν τῶν εἰρήνην. Sic Dem. τῶν τῶν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένων εἰρήνην πρεσβευσάντων, qui obita legatione transegit. Bud. Qua significatione ex eodem affertur τὰ δίκαια ἐπρέσβευσα. At Philostratus in Heroic. πρεσβεύω τοὺς λιτὰς, preces Deo offero, veluti legatione fungens, & interpretẽ agens. nam & οἱ πρέσβεις Hesychio sunt οἱ μεσῶται. Huic posteriori πρεσβεύειν λιτὰς affine est Πρεσβεύω, Deprecor pro alio. quod Bud. affert ex Greg. in 2 θεολόγου, pag. 49. Nam legati sæpe culpam deprecantur eorum quorum nomine legationem obeunt, aut suis aut intercessorum verbis: vt apud Cæsarem, Legatos ad Dũmnorigem Heduum mittunt, vt eo deprecatore hoc à Sequanis impetrarent. Huc pertinet πρεσβεύοντες quod Hesychius exp. αἰτοῦντες, παρακαλοῦντες: à NOM. Πρέσβις significãte Mediator, Intercessor, Interpres. idẽ enim Hesych. (vt & paulo antè memini me dicere) πρέσβεις exp. nõ modò ἀπόστολοι, sed & μεσῶται. ‖ Item Πρεσβεύω, Sum legatus in exercitu, id est vicarius imperator. Luc. πρεσβεύων τῷ πατρί. Budæus pag. 713 (vbi & superioris significationis exempla affert pro Legationẽ obeo) quem locum in lexico suo ex eodem afferẽs interpr. Sum legatus, id est Vicarius patris.

P. Πρεσβεύομαι, Legationem mitto. Thucydides, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου ἐπρεσβεύοντο, iam inde legatos mittere desierunt. Demosthenes Olynth. 1, πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ, legatio-

nes dimittentes quò opus est. Bud. pag. 713. Rursum A
Thucyd. l. 1, pag. 30, εἰ δέ τι βούλοιντο, πρεσβεύεσθαι τῷ σφᾶς, id est πρέσβεις πέμπειν. Et lib. 2, p. 51, ἐς Κορινθίους μᾶλλον χωρεῖν ἐπρεσβεύοντο. i. πρέσβεις ἀπέστελλον. Initio p. dicit, πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν τῷ βασιλέα. Et alibi, ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Paulo post dicit πρέσβεις πέμπειν. Et alibi ἐπρεσβεύοντο ὁ ἡ εἰς τὴν Λακεδαίμονα τῷ καθόδου, legatos mittebant, Idẽ ἐπρεσβεύοντο ὡς κοινῶν. i. πρέσβεις ἔπεμπον ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. Idẽ rursus, ἰῶ ἐπακούσωσι πρεσβευομένων ἡμῶν. Demosth. quoque eadem sign. vsurpat initio orationis pro Megapolitanis. Idem B
etiã signif. cum πρεσβεύω, Legatus venio: vt exponitur apud Philonem De mundo, πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τὰ ἀγαθά. Cui loco adde ex Thuc. lib. 8, pag. 290, τοὺς πρὸς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον, qui Lacedæmonem legati irent. p. seq. πρέσβεις ἀπέστειλαν σφᾶς ἐς Λακεδαίμονα. At res aliquæ πρεσβεύονται quæ in legatione geruntur, à πρεσβεύω significãte In legatione gero aut perago. vnde πεπρεσβευμένα, negotia in legatione transacta. Bud. pag. 1074. Cuius exemplum ex De- C
mosthene hoc affert in lexico suo, τὸ ἀπαγγέλειν τὰ τῶν πεπρεσβευμένων, παντελῶς ἀπόχειν, eorũ quæ in legatione facta erant. Ex eodem, τὸν φανερὸν ποιῆσαι βουλόμενοι τῶν τοῦ πεπρεσβευμένων.

Πρεσβεία, ας, ἡ, Legatio, quam Poll. dici posse scribit ἐκδημον πολιτείαν. Hermogenes, ἡ τῶν Φιλίππου πρεσβεία, legatio quam apud Philippum obibat. Plato epist. 7, τινὲς φασίν τινα πρεσβείας τῶν τῆς πόλεως. Æschin. ἀπαίρω πρὸς τὴν πρεσβείαν, proficiscor legationis obeundæ causa, Legatus eo. Aristoteles Polit. εἰς πρεσβείαν ἦλθον, legati venerunt. vbi etiam legitur ἦλθον πρεσβείᾳ. Est D
& vbi πρεσβεία dicantur ipsi legati. Demosthenes, πρεσβείας πέμπειν: vt Latinè, Milla ad aliquem legatio. Idem Philippica 4, πρεσβείαν ἐκπέμπειν. Isocrates De pace, πόσας δὲ πρεσβείας ὡς βασιλέα τὴν μέγαν ἀπεστείλαμεν; Sic paulo antè in Πρεσβεύομαι ex Thucydide attuli, πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν τῷ βασιλέα. Itē Plutarchus Coriolano, ἐκ δὲ τῆς Οὐελιτρανῶν ἦκε πρεσβεία. Athenæus libro 4, πολλὰς δὲ πρεσβείας τῶν ἀγορανομούντων πρὸς αὐτὸν. Ibidẽ, ὅταν δὲ μὴ παρεῖν πρεσβεία. Demetrius Phal. de Cratero Macedone, ὑφηρπάσας δεξιόν τε τὴν πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων. Quò referri potest quod Æschines in Ctesiphõtem dicit, οὐδεμίαν πρεσβείαν εἰς πανήγυριν καλέσας. Quẽ locũ Budæus citans, p. 713, ait πρεσβεία accipi pro legatorum numero & cœtu, vt θεραπεία dicitur comitatus, itidémque ἰατρεία vsurpari, & πειρεσία, & alia quædam. ‖ Significat etiam (inquit idem ibidem) deprecationem. Gregorius, τὰ μὴ οὖν ἡμέτερα τῆς ἐκείνου πρεσβείας ἄμεινον ἄγοιτο. (Sic πρεσβεύειν suprà pro Intercedere, Deprecari) Idem Bud. interpretatur, Postulatio, Preces, apud eundem Greg. pag. 624, πρεσβείαν πρεσβεύειν, adhibere preces. E

Πρέσβυσις, εως, ἡ, Legatio. idem cum πρεσβεία. Pollux lib. 8. Dionysius Halicarn. in lib. περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων poeticum esse dicit, vti tamẽ eo Thucydidem, veluti nõnullis aliis: vt κωλύμη, ἀχθηδών, δικαίωσις. Alii Atticum esse volunt, & ita pro πρεσβεία dici vt καταβύσσος pro καταβυσσή, & ἀγάπησις pro ἀγάπη.

Πρεσβευτής, οῦ, ὁ, idem cum πρέσβις, Legatus. Æschines, αἱρεθεὶς πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτυονίας. Sic Aristot. Polit. 4, αἱροῦνται δὲ καὶ πρεσβευτάς. Thucydides libro 3, πέμπουσιν ἐς Λακεδαίμονα ἑλόμενοι πρεσβευτὴν Τισαμενόν, Tisamenum, quem legatum seu oratorem delegerant, Spartã mittũt. Demosthenes Pro corona, ὅπου πρεσβευτὴς ἐπέμφετο ὑφ' ὑμῶν ἐγώ. Aliquanto antè, πολλοὶ μὲν οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταί. Idem in Epitaph. τοῦ τῶν αἰχμαλώτων ἐλθόντα πρεσβευτὴν, legatum de captiuis missum. Athen. lib. 12, τελέσκοντα πρεσβευτὴν ἡνίκα. Item Philo De mundo τοὺς ἀγγέλους dicit esse πρεσβευτὰς τινας ἀνθρώπων πρὸς Θεὸν, καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, legatos hominũ ad Deum, & Dei ad homines. ‖ Πρεσβευτὴς accipi tradunt non solùm pro legato & oratore, verumetiam pro legato consulis vel prætoris: sicut πρεσβεύω significat Legatus & vicarius imperator sum. Quò referri queat quod apud Plutarchum in Othone legitur, τὸν πρεσβευτὴν τῶν τάγματος. Vbi tamen Philelphus, Seniorẽ legionis, id est, Qui legioni præest. Pro legato, id est vicario imperatore, (qui & αὐτοκράτωρ) vsurpauit idẽ Plutarchus in Pompeio, πρὸς δὲ τοῦτοις ἑλέσθαι πεντεκαίδεκα πρεσβευτὰς αὐτῶν ἐκ βουλῆς. Bud.

C. ΑΝΤΙπρεσβεύομαι, E contrario legatos mitto, vel Vicissim legatos mitto. Pro quo Xenophon dicit αὐτοπέμπειν πρέσβεις. At αὐτοπρεσβεύω apud Pollucem libro 8, significat E contrario legatus eo vel mittor. NAM SICVT Πρεσβεύειν dicuntur οἱ χειροτονούμενοι ὑπὸ τῶν πρεσβείαν. AT Πρεσβεύειν δὲ καὶ οἱ τοῖς πρέσβεσι χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες, (vt Ammonius tradit, & exemplis allatis suprà docui) sic etiam αὐτοπρεσβεύειν & αὐτοπρεσβεύεσθαι.

C. ΑΠΟπρεσβεύω, Renuntio legationem, (inquit Budæus pag. 714) id est, acta in legatione expono, τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγγέλλω. Plutarchus in Polit. præc. ὡς οὐκ ἔμελλον ἐπανελθὼν ἀποπρεσβεύειν. Homerus Iliad. 1 dixit ἀγγελίαν ἀποφῦσαι. Apud Poll. lib. 8 legitur & Ἀποπρεσβεύσασθαι, dubium an pro πρεσβεῖς ἀποστεῖλαι.

C. ΔΙΑπρεσβεύω, Legatus dimittor. Apud Suidã, οἱ φιλίσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρεσβίνδῳ. PASS. Διαπρεσβεύομαι, Legatos dimitto, hoc est in diuersas partes mitto. πρέσβεις διαπέμπω. Aristides, διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις. Quod verò Polybius l. 5 dicit, αἱ δὲ πρεσβευόμεναι μεγάλας ἐδοσαν ἀφορμὰς διαπρεσβεύεσθαι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς, Bud. pag. 713, interpretatur, Vltrò citróque ventitantes ad componẽdam pacem. VNDE Διαπρεσβεία, ας, ἡ, huiusmodi legatorum intercessio, inquit idem ibidem, ex eodem Polyb. subiũgens, ἐλέγετο μὲν οὖν τοῦτο καὶ πολλὴν τοῦτοις πλεονάκις ὑπὸ ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διαπρεσβείας.

C. ΕΠΙπρεσβεύω, Legatus mittor seu eo ad. πρέσβεις πέμπομαι ὀδή. Pollux lib. 8. AT Ἐπιπρεσβεύομαι, Legatum mitto ad, Poll. ibidem.

C. ΠΑΡΑπρεσβεύω, Legationẽ malè gero, seu perperã. Aliter in legatione ago quàm mandatum est. Poll. lib. 8. Item cum accus. Æsch. παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως. Sic suprà πρεσβεύειν τι pro In legatione agere seu transigere. Παραπρεσβεύομαι idẽ cum παραπρεσβεύω. quo frequentius vti Demosth. testatur Poll. lib. 8. Demosthenes in Timarchum, παρεπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον. Plato (inquit Budæus pag. 714) in principio 12 Legum, περὶ παραπρεσβείας loquens, παραπρεσβευομένους voce passiua vocat qui perperam legati officio fungũtur in exponenda legatione sua peregrè: ἀποπρεσβεύοντας μὴ ὀρθῶς, qui in reditu perperam renuntiant quæ responsa sunt. Sic Libanius, exponens argumentum orationis Demosth. quam περὶ παραπρεσβείας habuit, dicit Æschinem πρεσβεύσαντα ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον, ψευδῆ πρὸς Ἀθηναίους ἀπαγγεῖλαι. Afferam ipsius Platonis verba quibus clarè exponit quid sit παραπρεσβεύσασθαι. sic igitur ille initio libri 12 De leg. ἐὰν ὡς πρεσβευτής τις ἢ κῆρυξ καταψευδόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβεύῃ πρὸς τινα πόλιν, ἢ πεμπόμενος μὴ τὰς οὔσας πρεσβείας ἐφ' αἷς πέμπεται, ἀπαγγέλλῃ, ἢ πάλιν αὖ παρὰ τῶν πολεμίων ἢ καὶ φίλων μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὀρθῶς ἀποπρεσβεύσας ῥήματα φανερὸς ἢ κηρυκεύσας. VNDE Παραπρεσβεία, ας, ἡ, Malè gesta legatio. Vide in præcedenti verbo. Quintilianus lib. 7, c. 5, Malè gestæ legationis, apud Græcos & veris causis frequens: vbi iuris loco quæri solet an omnino aliter agere quàm mandatum sit, liceat: & quousque sit legatus. G
[illegible] testimonium [illegible] deerat post [illegible] legationem. Cicero dicit Legationem malè obitam. Ex eodem reditur Falsa legatio. (itidémque παραπρεσβεύσασθαι, Falsam obire legationem) Exponitur etiam Ementita legatio.

C. ΣΥΜπρεσβεύω, Collega & focius legationis sum, Communiter legationem obeo. Æschines. VNDE Συμπρεσβευτής, οῦ, ὁ, idem cum σύμπρεσβις, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur. Aristot. in Polit. H

ΠΡΕΣΒΥΣ, υος, ὁ, Senex. vnde ὠπρέσβυ, ὁ Senex, apud Alciphr. Et in lex. meo vet. πρέσβις ἄπα γεραιέ. vbi annotatur geñ. cõmunẽ esse πρέσβυος, Atticũ πρέσβεως, vt πήχεως, πελέκεως.

Hesychio πρέσβεις sunt nõ solùm γέροντες, sed etiã βασιλεῖς, ἄρχοντες, πρεσβευτάς. vt πρέσβεις dicantur quibus is honor eáque reuerentia exhibetur quæ senibus exhiberi solet. ‖ Pro Senator affertur ex Epigramm. Hesychio est ἀγορανόμος. ‖ Eodem Hesychio teste πρέσβυς vocatur ὄρνις ὁ ἔρχιλος. Itidem & Aristoteles Historiæ animalium lib.9, cap.11, de trochilo, καλεῖται δὲ πρέσβυς καὶ βασιλεύς. vt & Plinius lib.8, cap.25, Parua auis quæ trochilos ibi vocatur, rex auium in Italia.

A

FOEM. Πρέσβεια, Senex, Vetula, Antiqua. vt θήλεια à θῆλυς, & ἡμίσεια ab ἥμισυς. Ex quo per syncopen FIT Πρέσβα, vt πότνια à πότνια. Hæc in lexico meo veteri traduntur, vbi πρέσβα exponitur ἡ γηραιὰ γυνή, πρεσβυτάτη, ἐνιαυτοῦ. quod apud Homerum legitur Iliados ε, & θ, Ἥρη πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, antiqua & veneranda Iuno. Alibi dicit πότνια Ἥρη. Il. τ, Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη. Hesychius quoq; hoc πρέσβα exponit πρεσβυτάτη, ἔνιαυτος, σεμνή: quemadmodum & Eustathius annotat πρέσβα dici ἢ κῦ χρόνον, ἢ κῦ ἡμέρα. Ex eodem Πρέσβεια FACTVM Πρέσβειρα existimant nõnulli quod idem cum πρέσβα signif. vt πρέσβειρα θέμις apud Homerum. Affertur & πρέσβειρα Ἐρινύων pro Natu maxima Furiarum.

B

C

COMPAR. Πρεσβύτερος, ᾱ, ὁ, Senior, Ætate prouectior, Maior natu. Xenophon Hellen.4, ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος· καὶ γὰρ ὢν πρεσβύτερος. Cui opponitur νεώτερος, Iunior, Minor natu. Plutarchus, νῦν πρεσβύτερός ἐστι, πρότερον δὲ νεώτερος, de homine. Aristoph. Ranis, Πλὴν ἢ νεωτῶν πρεσβύτερος ἀπέρχομαι. Æschines De malè obita legat. πρεσβύτεροι πᾶς ἡλικίας, ætate maiores. Vtplurimũ οἱ πρεσβύτεροι, quorum ætas iam ad senium vergit. siquidem quibus opponuntur modò οἱ νεώτεροι, modò οἱ ἀκμάζοντες. Aristoteles Rhet. 2, οἱ πρεσβύτεροι καὶ παρηκμακότες. Isocrates De pace, θαυμάζω τοὺς πρεσβυτέρους εἰ μηκέτι μνημονεύουσι· καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μηδενὸς ἀκηκόασι. Aristoteles, εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, αἰσθῆσει καὶ ἀκόλασοι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι, δειλοὶ καὶ σώφρονες. Plutarchus Lycurgo, ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ. Plato epist. 7, τοὺς μαθοφόρων τοῖς πρεσβυτέροις, veteranos milites. Et πρεσβύτερα δένδρα, vetustiores arbores. Theophrast. De caus. plant. libro 1, cap. 15. Item in Ecclesia πρεσβύτεροι, (Latinis quoque theologis Presbyteri) dicuntur omnes in genere qui sunt ex Ecclesiastico (vt ita loquar) senatu: quorum alii politiã Ecclesiasticam administrabant, alii interdum & doctrinæ verbi præerãt, vt apparet ex epist. ad Tim. 1, cap. 5: quorum munus vocatur κυβέρνησις, 1, Cor. 15. ‖ Πρεσβύτερος, Vetustior, Antiquior, Magis priscus. Plutarch. Publ. πρεσβύτερος λόγος. ‖ Item Antiquior, ea significatione qua Cic. Vt omnes intelligerent nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse. vt apud Pollucem lib. 2, οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον, pro οὐδὲν πιμώτερον. Plato in Symp. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, nihil mihi antiquius. Sic & apud Areopagitã frequens. Necnon Herodot. τὰ γὰρ θεῶν πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, antiquiora ac potiora ducebant: sumpta metaphora à veneranda vetustate. VNDE Πρεσβυτέρως apud Platonem lib. 8 De rep. πρεσβυτέρως τεπιμηκέναι, Antiquiorem habuisse, seu Antiquiore cura honorem ei habuisse. Ita Bud. pag. 716, vbi vide & alia.

D

E

F

ITEM Πρεσβυτέριον, ου, τὸ, Ordo presbyterorũ, Presbyterium. 1, Tim. 4, μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. [redacted] vt Act. 20. At Lucæ 22, συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, collegium seniorum, seu Seniores populi. Et Act. 22, μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον, totus seniorum ordo, seu totus senatus. πᾶν τὸ συνέδριον. ‖ Affertur & pro Honor senectutis ex Daniel. capite 1. nisi fortè ea significatione SCRIBENDVM Πρεσβυτερεῖον. COMPOS. Συμπρεσβύτερος, Qui & ipse presbyter est, Qui & ipse è seniorum & presbyterorum collegio est, Compresbyter, vt Hieron. vocat. Vtitur Petr. epist. 1, cap. 5.

G

H

SVPERL. Πρεσβύτατος, Maximus natu. Hesiod. Asp. de Atropo, Τῶν γε μὲν ἀλλάων πρεσφερὴς τ' ἦν πρεσβυτάτη τε. Athenæus libro 10, τὸν πρεσβύτατον αὐτῶν τῶν παίδων. Plutarchus Lycurgo, φυλετῶν οἱ πρεσβύτατοι. ‖ Item Antiquissimus, Vetustissimus. Plutarchus Sympos. ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι θεῶν. Philo De vita Mosis lib. 3, ἀρχαιοτάτου ἄντου καὶ πρεσβυτάτου ἔρανον, res antiquissima: designe. Item Antiquissimus, ea significatione qua Cicero dicit, Naualis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Plutar. De educ. liberorum, ὥσπερ ἐγὼ πάντων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ πρεσβυτάτων μόνον ἀγαθῶν πρεσβύτατον κρίνω, antiquissimum & potissimum.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, Senex, Grandis natu, Ætate prouectus. idẽ cum πρέσβυς, sed magis vsitatum. Xenophon Sympos. ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, ὅτῳ καὶ μειράκιον ἢ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Plutarchus in præcept. connub. Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρίνει αἰχύνεσθαι τοῖς νέοις. Aristophanes Nubibus, Χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιγενές. At ex Num. cap. 10, ἔσῃ ἡμῖν πρεσβύτης, eris nobis ductor.

FOEM. Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, Vetula, Ætate prouecta, Anus. Æschines in Ctesiphontem, πρεσβύτας αἰθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας. DERIV. Πρεσβυτικὸς, Senilis. vt πρεσβυτικὸς ὄχλος, senilis turba, seu senũ turba. Aristophanes, πρεσβυτικὰ κακά. Idem, πρεσβυτικὰ ἕλκη, vlcera senum, Diosc. lib. 1, c. 36. At πρεσβυτικοὶ θεοὶ dicuntur οἱ ἀρχαῖοι καὶ παλαιοὶ, antiqui & veteres dii. Aristoph. Pluto, ὦ ποτοπόσδεν καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. VNDE Πρεσβυτικῶς, Seniliter, Quintil. γεροντικῶς, Senum more. Gregor. Nazianz. πρεσβυτικῶς βακτηρεύοντες, senum more baculo innitentes.

Πρεσβεύω, Senior sum, Natu maior vel maximus sum, Ætate præeo. πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἰμί. Thucydides libro 5, pag. 215, ἐν τῇ πρώτῃ σπονδῇ πρῶτος γεγράπται μετὰ τὴν πατέρα, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεύσαι. (id est, διὰ τὸ ἡλικίᾳ αὐτοῦ πρεσβύτατον εἶναι), vt Scholiastes exponit) paulo antè dicit, πρεσβύτατος ὢν Γίππιας ἦρξεν. Sic & Herodotus vsus est ante eum in Polymnia, τοῦ μὲν δὴ πρεσβεύοντος ἐπρεσβεύε Ἀρτοβαζάνης, natu maximus erat, Camer. Itidem & Plutarchus in Dione, πεκούσῃ τὸν πρεσβεύοντα τῷ Διονυσίου υἱέα. Quoniam verò natu maioribus honor deferri præ cæteris solet, inde factum est vt πρεσβεύω significet In honore & pretio sum, vt Cam. interpret. apud Xenophontem Hellen. 7, pag. 364, βουλόμενος ὁ Εὔφρων, ὥσπερ καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν μέγιστῳ ἦν πολιτῶν, οὕτω καὶ τοῖς ἐναντίοις αὐτῷ πρεσβεύειν. Sed quidam codices ibi habẽt πρεσβεύειν. Quibus addi potest hoc. Soph. Aiace, Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ, pro τῷ ἐν ὀλύμπῳ θεῶν ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεύς, Iupiter cælitum antiquissimus, & præ cæteris honoratus, Iupiter qui in olympo ætate & honore cæteris omnibus anteit. Nisi malis, Moderator olympi, sicut πρεσβεύειν Hesych. exponit ἄρχειν.

Πρεσβεύω trãsitiuam quoque significationem habet, quũ sonat Honore afficio vt grandæuum, Tali honore prosequor qualis ætate prouectis hominibus deferri solet, Primas defero. πρεσπιμῶ, μεγαλαίω, vt Hesych. expon. Euripides Hippol. Τοὺς μὲν σέβοντας τοῖς ἐμὰ πρεσβεύω κράτη, Eos (inquit Venus) qui meum potens numen colunt & venerantur, honore afficio. Sophocl. Trach. Καὶ μὴ τὸ μητρῷον ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον, ne matrẽ in maiore honore ponas, Cam. Sic & Synesius ep. 123, μάρτυρα ποιοῦμαι Θεὸν ἐν φιλοσοφίᾳ πρεσβεύει, quẽ philosophia colit, & quo nihil habet antiquius. Itidem rem aliquã πρεσβεύειν dicimur pro Nihil antiquius ea habere, Honorem ei habere. Synes. εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάσαν αὐτῷ, si philosophia primas partes dare animi trãquillitati didicit. hoc est, primatum tribuere, πρεσπιμᾶν πάντων, διὰ πλείστης τιμῆς ἄγω. Basil. ad episc. occid. τὸ δυσεβὲς δόγμα τῶν ἀρείου πρεσβεύοντα. Bud. p. 714. Sic Plutarchus, τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸς πάντας ἰδίᾳ τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος, antiquiora & potiora ducens. Et Galenus, πρεσβεύειν ἢ ἄλογον τεκμαίρω, vsui quàm rationi plus tribuere: vt ii faciunt qui in vsu omnia posita esse existimant, nec causas rerum atque rationes necessarias cognitu iudicant. Pollux Platonem quoque πρεσβεύειν pro τιμᾶν vsurpasse testatur, ex cuius Sympos. B. affert, ἀρξόμαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην, vt honorẽ ei habeamus. Paff. Πρεσβεύομαι, Antiquior habeor & honoror. Plato libro 9 De legibus, τὸ πρεσβύτερον οὐ σμικρῷ τῶν νεωτέρων δεῖ πρεσβεύεσθαι

ἔν τε θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις, honoratum, Bud. pag. 714. Sic Plutarchus, αἰδοῦς τε καὶ εὐκοσμίας πρεσβεύοντα, Primæ eis deferuntur, Primo loco ponuntur & coluntur, Præ cæteris honorantur. Cui πρεσβεύοντα paulo antè opponit ἀπιμαίζοντα. ‖ Πρεσβεύω, Assero aliquid & constituo. Greg. ἡ ἐκ τῶν νοητῶν τε καὶ αὐλοῦ τοῦτο ὑποστῆναι πρεσβεύουσα. Alibi, ὃν ἡ ἀγία πρεσβεύει γραφή. Hæc prolixius Bud. pag. 715.

A

Πρέσβυμα, ατος, τὸ, Honorarium. Item Legatio. v. l.

Πρεσβεία, ας, ἡ, Honos augustior. μείζων τιμή, Hesych.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, Honorarium quod meretur ὁ πρεσβεύων, id est, is qui natu maximus est. seu Id quo aliquis πρεσβεύεται, id est honoratur veluti maior natu aut tempore prior aliqua in re. Plutarch. in lib. An seni capess. resp. τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου προηγούμενον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον. (Dicitur autẽ πρεσβεῖον ea forma qua ἀριστεῖον & κληρωτεῖον, τὸ ἐκλεγὲν γέρας καλίστη, apud Luc.) Itidem Poll. πρεσβεῖα sunt γέρα τὰ τῶν πρεσβυτέρων διδόμενα. Scholiastes Sophoclis pag. 26 πρεσβεῖον vocari scribit τὴν διὰ γῆρας προτίμησιν, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κῦ προτίμησιν. Bud. pag. 716, Πρεσβεῖον est legatum præcipuum quod pater maximo filio dedit, aut maiori, apud Demosthenem, ὑπὲρ Φορμίωνος, & in Pand. Alibi pro iure præcipuo maximi filii, quod ius, primigenium, vel primigenia, dici potest: vt in oratione πρὸς Βοιωτὸν habita, ὥστ' οὐ τῷ χρόνῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ᾧ δικαίῳ πρεσβεῖον ἔχομ' ἀνὴρ τοῦτο μὲν τὸ εἰκότως. Est enim πρεσβεῖον, (inquit) ἡ διὰ τὴν γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον. Sic accipere possumus quod apud Suidã legitur, de Periandro Cypseli Corinthiorum regis filio, τὴν βασιλείαν κῦ πρεσβεῖον λαμβάνει. Idẽ Suidas πρεσβεῖα exponit τιμαὶ, γέρα, hoc loco, χρηστὰ πρεσβεῖα τοῦτο τῆς μνήμης νοῦ τε καὶ ἀεὶ νέμει. Hesychio verò πρεσβεῖα sunt κράτη, ἀρχεῖα, καὶ ἀρχεῖα, necnon ἱερά.

B

C

D

Ionicè pro Πρεσβεῖον DICITVR Πρεσβήϊον. Il. θ, Agamemnon ad Teucrũ, Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θῆκα. vbi schol. τὸ ἀπὸ τιμῆς διδόμενον δῶρον.

Πρεσβόλος, έως, ὁ, Senex. idem cum πρέσβυς. VNDE Πρεσβῆς pro Πρεσβεῖς Ionicè, vt βασλῆες pro βασιλεῖς. Hesiodus Aspide, Ἄνδρες δὴ σύ γε πρεσβῆες ἔσαν γῆρας τ' ἐμεμαρπτον. Fit & in lex. meo vet. huius πρεσβεῖος mentio, dicitúrq; ita à πρεσβεύω deriuari, vt ἱππεὺς ab ἱππεύω.

E

Πρέσβις etiam non modò legatum significat, vt tũ in suprà citatis locis, tum in hoc prouerbio, πρέσβεις οὐ τύπτετ' οὐδ' ὑβρίζεται, (iure enim gẽtium inuiolabiles sunt legati) sed & de ætatis honore dicitur, vt apud Plat. lib. 9 De legibus, κῦ πρέσβιν ἱζέσθω. Camer. A Polluce κῦ πρέσβιν exp. καθ' ἡλικίαν.

ΠΡΗΘΩ,

Incendo, Inflammo, Iliad. β, πρῆσαι δὲ πυρὸς δῆοιο θύρετρα. Il. ι, νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, Αὐτάς τε πρήσειν μαλερῷ πυρός. ‖ Itẽ Flo, seu Inflo, φυσῶ. Sic & Hesychius πρῆσαι exponit nõ solùm φλέξαι, verumetiam φυσῆσαι: vnde & suo tempore πεπρησμένοις dictos fuisse ait τοῖς πεφυσημένοις. itidémque & πρῆσεν expon. ἐνέπρησεν, ἔφλεξε: ἐφύσησεν, ἐκόλπωσεν. At Numer. cap. 5, πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, pro Venter ei inflatus rumpetur. Vnde Βούπρησις dicta quòd deuorata à bobus ita eos inflet seu inflammet vt rumpãtur & disiliant.

E

F

Πρῆσμα, ατος, τὸ, Vstio, Ambustio. ‖ Item Inflatio, Tumor, ἐμφύσημα, vt Galen. exponit in Lex. Hippocr. Vtitur hoc vocabulo & Nicol. Myrepsus.

Πρῆσις, εως, ἡ, Vstio, Adustio, Inflammatio. ‖ Item Inflatio. vnde πρήσιος apud Hippocratem Galenus exponit ἐμφυσήσεως.

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, Qui incẽdit & inflãmat. vt πρηστὴρ ἄελλος, igneus turbo cõtacta amburẽs. Hes. Theog. v. 846. Plin. l. 2, c. 48, Quòd si maiore depressæ nubis eruperit specu, sed min⁹ lato quàm procella, nec sine fragore, turbinẽ vocãt, proxima quæque prosternẽtem. Idem ardẽtior accensusque dum fuerit, prester vocatur, amburẽs cõtacta pariter & proterẽs. Capite sequente dicit fulmen distare à prestere quo flamma ab igne: hunc latè fundi flatu, illud cõglobari impetu. Seneca Natur. quæst. lib. 5, cap. 13, Hic ventus circumactus & eundem ambiens locum, & se ipsa vertigine concitans, turbo est. Qui si pugnaçior est ac diutius volutatur, inflãmatur, & efficit quem πρηστῆρα Græci vocant. Hic est igneus turbo. Aristot. De mũdo, ἀπὸ δὲ τῆς ξηρᾶς αἰθυμιάσεως γίνονται ἀνεμοί τε καὶ πνεύματα διαφοραὶ, βροντή τε καὶ ἀστραπὴ καὶ πρηστῆρες καὶ κεραυνοί. Eodẽ libro, τὸ ὃ ἀστράψαν, αἰθαπυρωθὲν βιαίως, ἀχεῖ τῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν ὃ ἡμπύρωτον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστήρ. Est & χθόνιος πρηστήρ. ex eodem enim hæc afferũtur, αἰθαφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, αἰῶ φερόμενον κῦ τὴν ἐκ βυθοῦ πνοῦς ἢ ῥήματος ἀνάδυσιν. ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιος ἔσται. Vide & Plut. De placitis philos. lib. 3, cap. 3. Psellus ἀπὸ τοῦ πρήθειν significante ἐμπιπρᾶν ideo dictũ scribit quóniam φλέγει, διὰ τὸ σωεπιπαστᾶν μεθ' ἑαυτοῦ παχυμερεστέραν οὐσίαν ἐκ τοῦ νέφους, καὶ τοῦτο ἐμπυροῦν. Sic apud Plutarchum in Fabio, πρηστὴρ ἐοικὼς αἴθεμος φλέγοντα καταῤῥήγνυ τὸ. In Epigr. πρηστὴρ κεραύνιος, fulmineus prester: Ὦλεσε γὰρ πρηστὴρ σε κεραύνιος. ‖ Πρηστὴρ dicitur & serpens quidam ob inextinctæ sitis ardorem, quem infert morsu: idem qui καῦσος & δίψας, teste Dioscoride libro 7, cap. 14. Plinius, Contra presteris morsum. Item, A duersantur serpentium sceleratissimis, hæmorrhoidi & presteri.

G

H

‖ Πρηστὴρ dicitur etiam τῆς φάρυγος τὸ ὄπισθεν, ὑπὸ τοῦ φυσᾶσθαι σπιπερόμενον καὶ αἰωιδούμενον, in ira nimirum, teste Polluce lib. 2. Hesychius verò πρηστῆρας dici scribit τοὺς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας. VNDE Πρηστήριος, ου, ὁ, Amburens in modum presteris. Exponitur & Fulmineus, quo significatur potius ὁ κεραύνιος.

Πρηστικὸς, ού, ὁ, Adurendi & inflammandi vim habens. Item Inflans. Vnde πρηστικώτατον Galen. apud Hippocr. expon. ἐμφυσητικώτατον. Fortasse ET Πρῆσις dicta παρὰ τὸ πρήθεσθαι, ὅ ἐστιν ἐμφυσᾶσθαι. Est autẽ Suidæ εἶδος κητοῦς θαλασσίου, ἡ λεγομένη μάλφη. quod δεινοτάτη γόνιμον esse dicit. A Plinio vocatur pristis, vt lib. 9, cap. 3, Plurima autẽ & maxima in Indico mari animalia: è quibus balænæ quaternũm iugerum, pristes ducenũm cubitorum. Et cap. sequenti, Maximum animal in Indico mari pristis & balæna est, in Gallico Oceano physeter, ingentis columnæ modo se attollens. Apud Aristotelem SCRIPTVM Πείσης.

C. ΑΝΑπρήθω, Incẽdo, Inflammo, Vro. idem cum ἐμπρήθω. ‖ Item αἰαπρήσας pro ἐκφυσήσας accipiunt apud Homerum in hoc hemistichio passim obuio, Δάκρυ' αἰαπρήσας. Hesychius verò αἰαφυσήσας. Exponitur etiã Magna copia effundens, ex Didymo.

C. ΕΚπρήθω, Incendo, Inflammo. VNDE Ἔκπρησις, Incensio, Inflammatio. ἐκπύρωσις. Hesych.

C. ΕΜπρήθω, Incendo, Inflammo. Xenophon Hellen. l. 1, τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, castris incẽsis. Aristophanes Nubibus, πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε; non incendit Simonem? Idem in Vespis, Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑὸς, suis vstæ. ‖ Item Inflo. vt Iliad. α, Ἐνθ' αὖεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, inflauit & impleuit. seu Cauum in eo sinum fecit. VNDE Ἐμπρησμός, οῦ, ὁ, Incensio, Inflammatio. Philo De mundo, ἐμπρησμὸς καταλαμβάνει, καὶ ῥεῦμα αἰθεέου πυρὸς ἄνωθεν ἐκχεόμενον. Vbi Budæus vertit Deflagratio graffatur. Pro Incendium posuit Plutarchus & Philostr. ET Ἔμπρησις, εως, ἡ, idem cum ἐμπρησμός. vt Æschines contra Ctesiphontem, ἐμπρήσεις οἰκιῶν. ET Ἐμπρηστὴς, οῦ, ὁ, Qui incendit & inflammat, Aut etiam Incendiarius, vt Tacitus & Suetonius vocant.

C. ΚΑΤΑπρήθω, Comburo. Exponitur & Deuro, item & Incendo. Vtroque modo, nimirum & pro Comburo & pro Incendo accipi potest in hoc loco Hèrodiani, τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες. Pro Comburo, Exuro, κατακαίω, apud Suidam, κελεύοντος Κύρου ἵνα καταπρησθῇ ζῶν. Ex Epigr. verò καταπρήσας affertur pro Deussit.

Cæterùm Πρήθω tradunt deriuari EX Προῦ, VT Πλήθω ex Πλοῦ: ex quo πρῶ deriuatũ ET Πίμπρημι SICVT Πίμπλημι EX Πλοῦ, ET Ἵστημι EX Στῶ. Igitur Πίμπρημι SIVE Πίπρημι, Incendo, Inflammo, Comburo. Plutarchus Alexandro, πιμπρᾶναι τὰ βασίλεια καὶ διαφθεῖρειν. Et participium πιμπρᾶς, Qui incendit. Paff. Πίμπρᾶμαι, Incẽdor, Inflammor, Vror, Ardeo. vt κάομαι. Metaphoricè accipitur pro Vro, ea significatione qua Terentius dicit Vro hominẽ, & Suet. Vrebant anxiam

mentem varia vndique conuitia. quo modo & πίγω, item δάκνω & κνίζω vſurpantur, itidémque Mordeo, Pungo, apud Latinos. Sic Πίμπρημαι, Vror, vt Plaut. Vritur cor mihi. Lucianus, οὐ μετείως ὅλῃ ζύοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπρημαι, non mediocriter me hæc vrunt. id eſt, non leui triſtitia me afficiunt. ¶ Item Inflo, vt & πρήθω. Paſſ. Πίμπρημαι actiua ſignificatione, tã pro Inflammo quàm pro Inflo, habes in loco quodam Nicandri citato in Βούπρηστις. Idem tamen & pro Inflammor ſeu Ardeo, in Theriac. de hæmorrhoo, Τῆς μ' ὀδαξαμένης τὰ μὴν ἀθρόα πίμπρεται οὖλα. vbi ſcholiaſtes ὑπο κάεται καὶ πυροῦται, veluti manſo pipere aut ſinapi: vel πυρακτοῦται καὶ αἰαβεκίζοιτο. Reperitur E T Πιμπράω S I V E Πιπρέω. vnde Πιμπρᾶν apud Heſych. ἐμπυρίζειν, καίειν: φυσᾶν. Et πιμπρᾶσθαι itidẽ apud eundem. Affertur & πιπρᾶσθαι pro Inflare.

C. ἀΝΤΙπίμπρημι, Viciſim incendo, Viciſim vro.

C. ΔΙΑπίμπρημι, Penitus inflammo, Peruro. Quo modo E T Διαπρήθω vſurpatur. vnde Διαπεπρῆσθαι apud Dioſcoridem lib. 6. Alii ſimpliciter etiam exponunt Vro, Aduro.

C. ἐΜπίμπρημι, S I V E Ἐμπίπρημι, Incendo, Inflammo, idem cum Ἐμπρήθω. Ariſtophanes, ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν. Plutarchus, ἐσρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν, tauro incluſos vſtulabãt. Paſſ. Ἐμπίμπρασμαι ſeu Ἐμπίπρασμαι, Incendor, Inflammor. Ἐμπυρίζομαι, καίομαι.

C. ΚΑΤΑπίμπρημι, S I V E Καταπιμπράω, Incendo, Inflãmo, vel Incendio abſumo, Comburo. Plutarchus Camillo, καταπίμπρασαν τοὺς οἰκίας, facibus iniectis inflãmabant & comburebant domus. Baſilius, φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ σώματα. Paſſ. καταπίμπρασθαι, comburi, καταφλέγεσθαι, Pind.

C. ὑΠΟπίμπρημι, Succendo, Faces ſubiicio. vnde ὑποπιμπράναι, ſuccẽdere. At ὑποπρήσαι eſt potius à V E R B O Ὑποπρήθω, itidem ſignif. Succendo, Incendo. Exponitur tamen & Concremo.

Π ΡΗΝΗΣ, ἔος, ὁ & ἡ, Pronus, In caput propendens, Præceps. Iliad. ω, — πρηνὴς ὅλῃ νεκρῷ Κάππεσε. Odyſſ. ε, — πρηνὴς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσας, Νηχέμεν μεμαώς. Iliad. ζ, Πρηεῖα δὸς πεσέειν, da vt pronus ſeu præceps corruat. Iliad. σ, Πρήνεες ἐν κονίῃσι πέσοντο. Et Iliad. φ, πρηνὴς ὅλῃ γαίῃ Κέπο. Et Iliad. ω, Ἄλλοτ' ὅλῃ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ἠέλιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. Itidem apud Athenæum libro 10, de iis qui vino inebriati ſunt, ὅλῃ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι. καὶ γὰρ ὅλῃ τὰ ὀρίστερα καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι, proni & ſupini. Plutarchus Sympoſ. 5, οἱ ἀφράγαλοι πόνον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς. Mox dicit ὅλῃ σῶμα πρηνοῦσθαι pro πρηνῆ κεῖσθαι: ſicut & Heſychio πρηνὴς eſt ὅλῃ πρόσωπον πεπτωκώς: Galeno verò πρηνὲς in Lex. Hippocr. πρὸς τὴν γῆν νενευκός. Item τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος apud Ariſtot. partes corporis pronæ, lib. 4, De part. animalium. Item aliquis πρηνὴς γίνεται quum vel ab alio, vel à ſe in caput præcipitatur: & in ſuſpendio πρηνὴς γίνεται qui laqueo aptato, ex alto ſeſe in caput deiicit, vt Judas Act. Apoſt. cap. 1, πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, præcipitatus crepuit medius. itaq; πρηνὴς γενόμενος idem ſignif. cum πρηνιχθεὶς ſeu καταπρηνιχθεὶς, καπνεχθεὶς, quum ſe ex alto pronum in caput deiecíſſet. Matth. c. 27 ſimpliciter dixit, ἀπελθὼν ἀπήγξατο, ſe ſtrangulauit, ſeu gulam laqueo offocauit.

C. Καταπρηνὴς, Pronus dependens. vel ſimpliciter Dependens, aut Pronus. Odyſſ. ν, Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας. Il. ο, ὦ πεπλήγετο μηρῷ Χερσὶ καταπρηνέσσι. Tibull. dicit Manu prona fundere Falerna.

C. Προπρηνὴς, Pronus, Præceps. ſeu πρηνὴς προνεύων, propendens. Iliad. ω, Ἐν κόνι ὀκταύσας προπρηνέα. Il. γ, Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὄπισθε οὔτε προπρηνὲς ὀνῶμα, Ἀλλ' ἀτεμφὲς ἔχεσκε. vbi ſcholiaſt. exponit εἰς τοὔμπροσθεν, Ante ſe, ſeu In anteriorẽ partẽ. Item Il. χ, φασγάνῳ προπρηνεῖ τύψας, pronò enſe.

Πρηνηδὸν, Præcipitando in caput, Proné. Nonn.

Πρηνίζω, Fut. ίξω, Pronum in caput deiicio, Præcipitedo ſeu ago, Præcipito. Vnde πρηνιχθεὶς, in Epigramm. Præcipitatus. πρηνιχθέντα Heſychius exponit, ὅλῃ πρόσωπον καὶ ὅλῃ σῶμα πεσόντα. ſed mallẽ καπνεχθέντα: itidémque pro καπέβαλεν quo expon. πρηνίζε, mallem dicere πρηνῆ καπέβαλε.

Πρηνισμὸς, οῦ, ὁ, Præcipitatio, Deiectio in caput: vel Subuerſio, Euerſio. Ex orac. Sibyll.

C. ΚΑΤΑπρηνίζω, Pronum ſeu præcipitem deiicio. Ex Epigramm. affertur & Καταπρηνώσατο, pro Præcipitaſti, Peſſundediſti: à V E R B O Καταπρηνόω. quod fuerit potius à πρηνὸς (ſeu πρανὸς) quàm πρηνής.

¶ Πρανὴς, ἐος, ὁ & ἡ, idẽ cum πρηνής. quod Euſtath. poſteris Homeri vſitatius eſſe ſcribit: alii verò communis eſſe linguæ dicunt, Ionicum autem πρηνής: vt πρυὸς pro πρανὸς Ionica itidem dialectus vſurpat. Galenus libro 3 De vſu part. οὐδὲν οὐδ' ὑπῖνς οὐδεὶς οὔτε πρανὴς ἐρᾴεται. Et πρανῆ φύλλα apud Theophraſtum libro 1 Hiſt. plant. cap. 16. quibus opp. τὰ ὑπῖνα. Et πρανὲς τεῖχος, murus pronus & qui ruinam minari videtur: vel etiam qui pronus corruit, τεῖχος τὸ ὅλῃ τὰ πρόσω πεσόν, Euſtath. apud quem & πρανὴς τόπος, ὁ κατάντης: ſicut πρανὴς ὁδὸς dicitur Via decliuis, per quam nimirum decurſu prono agitur aliquid. Sic apud Xenophontem De re equeſtri, κὴ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι, Per loca decliuia: quibus opponũtur ὄρθια, item αὐανῆ. Xenophon De re equeſtri, pag. 547, πρὸς αὐανῆ καὶ κὴ πρανοῦς καὶ πλάγια ἐλαύνειν. Vide & quæ in Ὄρθιον atque Ὀρθὸν de ex eodem attuli. Apud Ariſtotelem τὰ πρανῆ Gaza vertit modò Pronæ corporis partes, modò Dorſum, Tergum. vt ἐν τοῖς πρανέσι, Parte prona, In tergo. τὰ πρανῆ δασεῖς, piloſi in parte prona, lib. 1 De gen. animal. Et πρὸς τὰ πρανῆ πέφυκε, tergo eſt admotum, lib. 4 De part. anim. Sic Gaza, qui itidem πρανὲς ὄρθρακον vertit Teſta in dorſum data. Plinius autem τὰ πρανῆ accipit pro parte ſuperiore. quippe qui hæc Theophraſti de foliis loquentis, τὰς ἴνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχει, ſic verterit, Neruos in ſuperiore habent parte. Non malè igitur Gaza τὰ πρανῆ in animantibus vocat Dorſum, Tergum. id enim in ſuperiore parte eſt, in iis nimirum quæ prona terram ſpectãt. ¶ Πρανῆ Heſych. exp. etiam κοῖλα.

C. Καταπρανὴς, idem cum καταπρηνὴς, Pronus, Decliuis. καταφερὴς, Heſych.

Πρανὸς, ή, ὸν, idem cum πρανὴς, Pronus, Decliuis. vnde πρανὸν Heſychio καταφερὲς, πρανές.

Πρανίζω, Fut. ίξω, Pronum præcipitémque deiicio, Præcipito. idem c V M Πρηνίζω, quod Euſtath. exponit ὅλῃ πρόσωπον ῥίπτω. Vnde apud Heſych. Πρανιχθέντα, τὰ ὅλῃ σῶμα πεσόντα. At in lex. meo vet. ſicut Πρανὴς exponitur καταφερὴς, ita etiam πρανίζει, κατφέρει.

Π ΡΙ'ΑΜΑΙ, Emo. idem cum ἀγοράζω, & ὠνοῦμαι, vt Heſych. quoque teſtatur. Demoſthenes Pro corona, ὁ ἀνάνδρως νενίκηκε τὴν λαβόντα, ἐὰν πρίηται. Interdum cum accuſatiuo rei venalis, interdum cum genitiuo pretii. Odyſſ. ξ, — πόσσον σε πρίατο κτάσιν ἐοῖσι. vbi quidam ſubaudiunt ὅλῃ, vt dicat, Quis te emit vt bonis ſuis præficeret: Alii etiam Sua pecunia. Cum accuſatiuo & genitiuo ſimul: vt apud Athenæum lib. 13 ex comico, Μικροῦ πρίασθαι κέρματος πλὴν ἡδονλιῶ. Xenophon Hellen. 3, πρίασθαι γὰρ ἔφασαν πλὴν χώραν ἅπασαν τοῦθ' ἡλίκ' ἔστ' ἐόντων πλὴν πόλιν, πρίασθαι τὰ λαφύρα. Sic Lucianus De ſacrificiis, τὸ μὴ ἀλῶναι πλὴν πόλιν ἐπρίατο τοῦθ' ἡλίκ' τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα, duodecim bobus à Minerua emit (niſi malis redemit) vt vrbs nõ caperetur. Vbi etiam nota πρίασθαι τοῦθ' ἡλίκ' πνος. Sicut verò dixi quoſdam apud Homerum πρίατο κτάσιν ἐοῖσι exponere Emit bonis ſuis præficiendum, ſic apud Xenophontem, λέγεται ὅλῃ σάτλιν εἰς Ὀρχομενὸν πρίασθαι τάλαντον, talento emiſſe dicitur quẽ argentifodinis præficeret. De rebus vilibus & nullius pretii, Athen. l. 12, ex comico, Καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην. vt & apud Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. Contrà Xenoph. πριαίμην τῶν τοῦ παντὸς χρημάτων; Omnibus hoc pecuniis meis redimerem. vel etiã Omnibus pecuniis anteferrem. vt ſit τοῦ παντὸς χρημάτων ἑλοίμην. Idem Pæd. 3, pag. 41, κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μή ποτε λαγχάνουσα, Ταύτῃ. quemadmodum Chryſoſtomus De ſacerdot. (ſed cum datiuo) ὁ μὴ χρημάτων μηδὲ ἄλλου τινὸς ζωοῦντος, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριαίμενος. Quibus in locis πριαίμαι interpretandũ potius Redimo, ſicut & apud

Xenophontem, quum loco citato dicit, λέγον μοι ὁπόσου αὖ πριαίμην ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν. vbi etiam nota πριαίμην ὥστε ἀπολαβεῖν pro τὸ ἀπολαβεῖν, vt Luc. τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο βοῶν δώδεκα. Pro Redimo accipitur & alia ſignificatione, nimirum pro Conduco. Budæus pagina 228, Propriè ἐργολαβεῖν, redempturas facere, vt mãcipes & conductores ſolent. quod & μισθοῦσθαι & πρίασθαι dicitur. Sic Pollux lib. 9, τὸ μήπω τὰ τέλη τοῦθ' ἁλαμβάνειν, εἴπις αὖ πρίασθαι καὶ μισθώσασθαι: ſicut ibidem οἱ ἄρχοντες dicuntur πιπράσκειν & ἀπομισθοῦν τὰ τέλη. vnde πλῶναι quoque dicuntur οἱ πριάμενοι (ſeu οἱ ὠνούμενοι) τὰ τέλη. Sic apud Ciceronem redemptores dicuntur redimere vectigalia, pro quo apud Vlpianum legitur Redempturas facere. Refert huc Budæus quod apud Demoſthenem legitur, εἰ ὀπώραν πρίαντο, ἢ ἔρος μισθῶντο ὀκθρείσαι, ἢ ἄλλό τι τοῦ τοιοῦτο γεωργίαν ἔργον αἱρεῖντο. Vbi nota πρίασθαι, μισθοῦσθαι & ἔργον τι αἱρεῖν ſiue ἐργολαβεῖν, vicinæ ſignificationis verba, pro Redimere, Conducere, Faciendum ſuſcipere.

Coniunct. M O D. Πρίωμαι, Emam. Ariſtophanes Ranis, Ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; Egóne emam huic? ἀγοράσω, ὠνήσομαι; I M P E R. Πρίω, Eme. In ſequenti comp. Etiam A C T. Πρίημι, Suid. ἀγοράζω.

C. ἀΠΟπρίαμαι, Emo, idem cum ſimplici πρίαμαι. Ariſtophanes Ranis, Ὦ δαιμόνι' αὐδρῶν, ἀπόπρίω τοῦ λήκυθον, id eſt ὠνῆσαι ſeu ἀγόρασον τοῦ λήκυθον, nimirum ab Æſchylo, Reſpondet Euripides, τὸ τί Ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; quamobrem ego emam huic? Vbi nota etiam Ἀπόπρίω imperatiuum vt πρίω apud eundem in Nub. μὴ πρίω παῖ δᾶδα, ne eme puer facem.

C. ἐΚπρίαμαι, idem cum ἐξωνοῦμαι, Eximo. Budæus ex Lyſia, τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, data pecunia ſeſe criminibus eximebant. Idem interpretatur nõ ſolùm Redimo, ſed & Corrumpo, citãs ex eodem Lyſia, pag. 151, ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους, οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

S E D E T Ἐκπρίω pro Redimo, affertur ex Prouerbiis Solomonis, itidémque ex Chryſoſtomo, ὀκπρίωσῶν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, redimere occiſum ne ceſſes. Quibus adde quod apud Heſychium legitur, Ἐκπρίου, ἀγόρασον, ἐλευθέρωσον. Quæ omnia ſunt à V E R B O Ἐκπρίόω, ῶ, Id autem compoſitum eſt ex Πρίόω. V N D E Πρίου quod Suidas exponit ἐλευθέρωσον, Redime, Libera: cui ſubiungit, Πρίω, ἀγόρασον, quod ex Ariſtophane paulo antè attuli. Apud Heſychium verò legitur non ſolùm Πρίω, ἀγόρασον, S E D E T Πρίων, ἀγοράζων. pro quo reponendum fortaſſe Πρίων.

¶ Πρίαμος, ου, ὁ, nomen regis Troiani, qui quum Ποδάρκης antè diceretur, Πρίαμος ideo vocatus eſt quòd capta ab Hercule Troia, Heſione ſoror ipſum ἐπρίατο καλύπτρας χωρὶς ἀνείας, αὐτὴ ἀπελθοῦσα αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι, vt Euſtathius refert ex Lycophrone. Frequens eius mentio apud Homerum pariter cæteróſque tam poetas quàm proſæ ſcriptores. Etymi meminit & Seruius, Æneid. 1, Tum Hercules Priamum quoque redemptum à vicinis hoſtibus, in paterno regno locauit. vnde & Πρίαμος dictus eſt, ἀπὸ τοῦ πρίαμαι, Emo. H I N C Πριαμικὸς, Priamicus. vt πριαμικὴ τύχη. prouerbialiter pro ſummis infortuniis: à Priamo, qui capta vrbe, amiſſo regno, tota demum progenie orbatus, quum ad aram confugiſſet, hoſtili manu interemptus eſt. E T Πριαμήϊος. quo adiectiuo Latini quoque poetæ vtũtur. nam Virgil. Priameia ſceptra dicit, Ouid. Priameia regna, & rurſum Virgil. Priameia virgo, de Caſſandra Priami filia. I T E M Πριαμηΐς, patronymicum fœmin. gen. id eſt Priami filia, Priameis. At maſcul. P A T R O N Y M. Πριαμίδης, ου, ὁ, Priami filius, Priamides. Inde & V E R B. Πριαμοῦσθαι, Priamum fieri, id eſt Radi: ex eo quòd tragici Priami perſonam raſam introducerent. Euſtath. pag. 1344, Ὁ ωκρου ἐφ' ὅσον ἐχρῶ δραμαστικόν τος τὸ κῆ Πρίαμον παῖδος, οἱ μετ' Ὅμηρον καὶ κείρεσθαι αὐτὸν. ὅθεν καὶ Πριαμοῦσθαι, τὸ ξυρησθῆναι. ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πρίαμος ξυρίας εἰσήγετο. quod Πριαμοῦσθαι fuiſſe ſcommaticum addit. Itidem apud Heſych. Πριαμοῦσθαι, ξυρήσομαι. ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ὄδιν.

Π ΡΙ'Ν, Priùs, Antè. Iliad. ω, — οὐδέ μιν οἴω Ἡ'ὼ ἐξεσθαι. πρὶν γὲ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης Πέρσεται, nam vrbs funditus excindetur, priùs videlicet quàm ipſe ad pubertatem peruenìat. Alia duo ſimilia exempla ex eodem vide in Ὠφελλον, tomi 2 ſemipag. 1560, litera c. Sic & Odyſſ. ξ, v. 334, Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Itidẽ quum geminum πρὶν apud eum legitur, præcedens ſignificat Priùs, Antè, ſequens autẽ Quàm, pro quibus in proſa πρότερον & πρὶν, ſeu πρότερον & πρινὴν, vt in ſequẽtib⁹ dicetur. Eodem modo Il. β, v. 344, — ὡς πρὶν ἔχων ἀτεμφέα βουλὴν, habens conſilium immotum vt antea. Vbi nota corripi ſecus quàm alibi. Necnon πολὺ πρὶν, multo antè, ſeu longe antè, Iliad. λ, verſu 236. Item ὁ πρὶν, Qui antè fuit, Prior, Priſtinus. vel etiam Superior, vt apud Thuc. ὁ πρὶν χρόνος, Superius tẽpus, Tempus elapſum ante hoc. Greg. ἡ πρὶν ἀκοσμία, Deformitas quæ antea erat, quæ ſuperioribus diebus erat, vel ſuperiori tempore: ὀκποῦθεν κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία καμβάνει, priſca vel priſtina. Bud. Sic idem, εἴτ' ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἐῶ, τῆς πρὶν τῶ ἀνδρὸς δίωασείας ἀνήρρόπα. Item apud Sophocl. τὰ πρὶν ἔργα, res antè geſtæ. Interdum τὸ πρὶν S I V E Τοπρὶν, Priùs, Antè. idem cum πρίν. Il. χ, v. 154, ὅθι ἕματα σγαλόεντα Πλωόεσκον — Τοπρὶν ἐπ' εἰρώνης, vbi veſtimenta lauabant antea Troianæ pacis tempore: ni mirum πρὶν ἐλθεῖν ὕας Ἀχαιῶν, priuſquam Achiui adueniſſent. Sic apud Euripidem, κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρίν.

¶ Πρὶν, Priuſquam, Antequam: in qua ſignificatione interdum cum indicatiuo iungitur, interdum cum coniunctiuo, ſæpius cum infinitiuo. Latini itidem ſuum Priuſquam & Antequam modò cum indicatiuo, ſæpius cum coniunctiuo conſtruunt, vt Budæus docet pag. 970. Cum indicatiuo, vt Iliad. α, Τλῶθι ἐγὼ οὐ λύσω πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, non dimittam antequam eam ſenectus inuadet. Item ex Thucydide, πρὶν ἤρετο δυνάμις ἡλ' Ἀθηναίων, pro Priuſquam Athenienſium potentia augeſceret. Ex Demoſthene, πρὶν ἀπέδωκα, antequam reddidit. Ex Iſocr. πρὶν ἀπέλεσε τὸν λόγον, nimirum οὐκ ἀπέσιν. Sic & præcedente πρότερον, vt videbis infrà. Cũ coniunctiuo. vt apud Syneſium, φθάνει δεφθαρέντα πρὶν εἰς τὸν φύσιν ἐπανέλθῃ. Sic Gregorius, πρὶν ὀπτῆσῃ. Et πρὶν ἡβήσαι apud Euſtathium. Itidem & Sophocles Aiace, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipſe coràm adeſſet. Et πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, apud Heſiodum, Μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Quibus addere potes πρὶν ὥρη, pro πρὶν ὥρη ἡβήσαι: vel etiam ἡβήσαι (nam & cum optatiuo conſtruitur interdum) vt Od. ο, οὐδέ τ' σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. Sæpiſsimè cum infinitiuo, tam in proſa quàm apud poetas. Odyſſ. ξ, πρὶν Τροίας ὀπτῆσθαι ὕας Ἀχαιῶν. ſicut paulo antè ex eodem attuli, πρὶν ἐλθεῖν ὕας Ἀχαιῶν. Et Od. ο, ferè initio, πρὶν παρείδε γαῖαν ἱκέσθαι. Iliad. ρ, & Iliad. υ, Πρὶν τι κακὸν παθέειν. Rurſum Odyſſ. ο, Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι. Sic Lucianus, πρὶν ἥκειν, antequam adueniat. Thucydides, πρὶν ἀκοῦσαι, antequam audiſſent. Et πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, priuſquam auditus fuiſſet. Æſchines, πρὶν λόγον δοῦναι. Demoſthenes, πρὶν πρᾶξαι, priuſquam feceris. Sic πρὶν ὀπῆσαι τἄλθεα ὀπτάσεις: & πρὶν ὕεις ἰχθῦς ἑλεῖν, σὺ τοῦ ἄλμου κυκᾶς: & πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις: prouerbia ὅλῃ τῆς πρὸς καιροῦ τι ποιούντων. Item apud Xenoph. πολλῷ πρὶν ὀξικνεῖσθαι, multo priùs quàm poſſent pertingere. Apud Plat. verò ep. παῦε παθεῖν πρὶν αὐτοῖς ἔργον γενέσθαι κοινωνός, quoduis ſuppliciũ perpeti priùs quàm, vel potius quàm. ¶ Redditur & particula Quàm, præcedẽte hi mirum alio πρὶν vel πρότερον, idque tam cum coniunctiuo quàm cum infinitiuo. Iliad. ω, Μὴ πρὶν πιμανέειν πρὶν δωδεκάτη μολυνῶς. Iliad. α, Οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει Πρίν γ' ἀπὸ παῖδ' φίλῳ δόμεναι ἐλικωπίδα κούρην. Il. 6, Τῷ μή πῃ πρὶν ἐπιγείοιο δόμοιο νέεσθαι Πρὶν πινα πάρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι. Sic & alibi. Itidem in proſa præcedente πρότερον, vt apud Platonem in Apologia Socratis, μὴ πρότερον τοῦθ' ἑαυτοῦ μηδενὸς ὅλῃ μελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ὅλῃ μελήσειν, non priùs res ſuas curare quàm ſeipſum. Et cum infinit. Iſocrates, πρότερον ἰδιῶται γίγνονται πρὶν αἰδεῖσθαι τὴ τῆς πόλεως. Item cum indicatiuo, Demoſthenes, μὴ πρότερον τὴ θέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαὸν τοῦτον ἔλυσε, antequam hanc antiquam ſolueret. ¶ Affertur & pro Donec, Quoad. ex Iſocrate, πρίν τινες εἶπον, donec quidam dixerunt. Ex Thucydide, πρὶν τῆ

Δήλῳ πρότερον, λανθάνουσι, latent quoad tenuerũt Delũ. A Sic vulg.lex.Sed in hoc Thucydidis loco est omissum δή, vt videbis in seq.tmemate.

Iungitur & cum particula αὖ, δή, γε, μή, & ἤ. Nã DICITVR Πείν αὖ, necnon πεὶν ὅτ' αὖ, &c. siue πρὶν ὅταν, itidem pro Priusquam, Antequam: interdum cum optatiuo, sæpius cum subiunctiuo. Odyss.β, circa finẽ, Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι Πείν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται. Aristoph. Pluto, Οὐ δεῖ σε τιλίζειν καὶ βοᾶν πρὶν μαθεῖν, antequam didiceris. Sophocles, πρὶν αὖ τί δράσῃς; priusquam quid feceris? B Demosthenes, πρὶν αὖ κρατήσωσι. Sic alibi passim & apud alios. Item præcedente πρότερον, vt apud Platonem in Phædro, μὴ πρότερον πρὶν αὖ νικήσω. ITEM Πεὶν δή, Donec, Vsquedũ, Quoad. ἕως οὗ, vt scholiastes exponit apud Thucydidem lib.3.pag.92, Τοῖς Ἀθηναίοις λανθάνουσι πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ πρότερον. ET Πρὶν μὴ, præcedente οὐ, Non antè quàm, Nõ priùs quàm. Aristot.Hist. animalium lib.3,c.20, οὐ γίνεται γάλα πρὶ μὴ ἔγκυον γένηται, οὐδενὶ τῶν ζώων, nulli animalium lac antequam vterum fe C rat. Vsitatissimum ET Πρὶν ἢ SIVE Πεὶν ἤ. idque modò cum optatiuo, modò cum subiunctiuo, modò cum infinitiuo. Antiphon, μὴ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα πρὶν αὖ ἐγὼ ἔλθοιμι. Idem iũxit indicatiuo, vt videbis paulo infrà. Sæpius infin. iungitur. vt πρὶν ἢ συμμίξαι ἔφυγον, fugiebant priusquam congrederentur. Aristoteles, πεὶν ἢ διπρθρῶσαι τὸ σῶμα. Hermogenes, πρὶν ἢ ἐπανελθεῖν, priusquam rediisset. Dioscorides lib.2,cap.11, οὐκ ἀφίσαντα πρὶν ἢ παῦ αὐξησαι τὸ ὑγρὸν, nõ priùs abscedunt quàm omnis humor exuctus sit. Sic libro 1 Regum, cap.3, πεὶν ἢ γνῶναι θεόν, antequã Deum cognouisset. At præcedente πρότερον accipitur simpliciter pro Quãm: sicut & πρίν, Antiphon, οὐ πρότερον ἀπῆλθον πρὶν ἢ τῷ λιμῷ τὸν πν ἀπέκτειναν. Itidémq; Xenoph. πρὶν ἢ ἐγένοντο, præcedente οὐ πρότερον. Item Lucianus, ὃν τῆς ἀδυπίας ἀπέκτειτα χαφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων, à decem annorũ millibus, & amplius. ITEM Πρὶν ὅπ pro Priusquam, indicatiuo iunctum affertur ex Homeri Odyssea.

Π Ρ Ι' Ω, SIVE Πεί ζω, (vtrunque enim agnoscit Pollux lib.7, posterius tamen vsitatius esse innuens, quum ait, πρίειν δὲ λέγεται τὸ πρίζειν) Serro, E Serra seco vel findo, Serra deseco, Serra præcido. Thucydides lib.4.pag.154, δίχα πείσαντες, quum serra fidissent. Pass. Πρίομαι, siue πείζομαι, Serra secor seu diuidor. vnde apud Suid. Πρίεται, σχίζεται. Et in Epist ad Hebræos cap.11, ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Aristophan. μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας, Noli serrare dẽtes. seu stridere, vel frendere dẽtibus. Et Suidas ex Vabrio, Κράτινος εἶπε τοὺς σαγόνας πρίων. quod expon. Φρύκων: Βρύκων autẽ, πείζων τοὺς ὀδόντας, stridens dentibus. Celsus certè dixit Dentibus stridere, pro eo quod Hippocrates πρίειν ὀδόντας. ¶ Itẽ F Stringo, Constringo, Alligo. nã πριθεὶς exponitur ἐξαφθεὶς, δεσμευθεὶς, apud Sophoclem Ζωσῆρι πριθεὶς ἱππικῶν ἐξ αὐτύχου. ¶ Πρίεται Hesych. exponit φυσοῦται. qua signif. πρήθεται vsurpatur.

Πρίσμα, ατος, τό, Scobs eorum quæ serra secantur: vt ῥίνημα siue ῥίνισμα, eorum quæ lima: τόρνδμα, eorum quæ torno: & πελέκημα, quod securi dolando decidit refectum. Theophrastus lib. 5 De causis plantarum, τὰ δὲ χλωρὰ ξύλα λίαν συμμένει, καὶ ἐν δέχεται ἐν τῆς ὀδεῦσι τὰ πείσματα ἢ ἐμπλάττει, scobs serræ dentibus adhærescit atque reti G netur. Dioscorides verò πρίσματα vocauit scobẽ etiam à vermibus erosam, seu lignorum cariem: de styrace, δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τῶ δένδρου πείσμασιν ἀφ' ὑπὸ τῶν σκωλήκων αὐαπρᾶται. Eiusdem significationis EST Πρίωμα. vnde apud Hesychium, Πριώμασι, πείσμασι. quod verbale est potius à VERBO Πριόω, idem significante cum Πείω, Serro, Serra seco vel findo. Sed minus vsitatum est hoc quàm illud.

Πρίσις, εως, ἡ, Fissio seu diuisio quæ serra fit. ¶ Sicut ve- H rò πρίειν ὀδόντας dicitur Frendere seu stridere dentibus, ita & πρίσις ὀδόντων, actio ipsa frendendi seu stridendi dentibus. Plut. in suo περὶ ὀργῆς. libello, δήγμασι χαλῶν καὶ πείσεσιν ὀδόντων.

Πείστης, ου, ὁ, Qui serra aliquid secat & findit. Pollux lib.7, οἱ δὲ πρίσαι, πομεῖς αὖ καλοῦντο. ¶ Πρίστης, (pro quo inuersa scriptura apud Suidam, Πρῆστις) apud Aristot. piscis cetacei generis: lib.6 Historiæ animalium, cap.12, δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ τὰ ἄλλα κήτη ὅσα μὴ ἔχει βράγχια, ἀλλὰ φυσητῆρα ζωοτοκοῦσι. ἐπὶ δὲ πείστης καὶ βοῦς. Plinius libro 9, cap.13, Quæ pilo vestiuntur, animal pariunt, vt pristis, balæna, vitulus. Sic & alibi passim apud eum legitur Pristis: vt mendosa videatur scriptura quæ apud Aristot. extat. Athen. πείστης καὶ φάλαιναι. ALIOQVI Πείστις apud eũdẽ Ath. l.11, est genus poculi, itẽ & naugii apud Polyb. l.15, πέντε λέμβους ἔχων ἡ μίαν πρίστιν, ἣν ἡ αὐτὸς ἐπέπλει. Virg. Æn. pistrim vocat, Velocẽ Mnesthe agit acri remige pistrim. Fortasse autẽ tã illi generi poculi quàm huic naugii pistris nomen piscis dedit. ¶ Magis propriè Πείστις dicitur Serra, vt apud Pollucem lib.7. πρίων, πρίστης καὶ καλουμένη πρίνη.

Πεισηρῆρος, ὁ, idem cum πείστης. Videtur pro πείστις quoq; accipi, id est Serra. VNDE Πρισηοειδὴς ἀίχμη apud Suidam, ὅτι τῶ πείζω, inquit. vt πεισηροειδὴς ἀίχμη sit serrata cuspis, Mucro serratim dentes habens. πριονοειδής.

Πριστὸς, οῦ, ὁ, Serra dissectus, Serra sectus, seu fissus. Odyss.ε, Λθυκοπέρλω δ' ἀρά μιν θῆκεν πεισεσ' ἐλέφαντος. Et πριστὸν marmoris genus apud Iosephum De antiq. Iud. Sectiuum seu sectile marmoris genus. quod nimirum serra secari seu dissecari solebat.

C. Εὔπεισος, ου, ὁ & ἡ, Serra eleganter sectus aut dissectus. Vel, Qui serra facilè dissecari seu secari potest.

C. Νεόπεισος, ου, ὁ & ἡ, Recẽns serra dissectus, Qui non ita pridem serra sectus est. Odyss. θ, κολεὸν δὲ νεοπείστου ἐλέφαντος.

C. ΑΠΟπρίω, Serra deseco, Serra præcido, Serra abscindo, seu amputo. D

C. ΔΙΑπείω, Serra disseco, Serra diffindo. δίχα πείω, vt Thucydides loquitur. Synes. epist.104, ὡς καταῤῥῆξαι ἢν ἡ δίχα πείσεται τὸ σκέλος, se crus fregisse ac serra præcidũ seu descecandũ curare, seu Medium secare. Et διαπεισμένος, serra dissectus seu fissus. Plato Symposio, ὥσπερ οἱ ἐν τῆς σήλας ἐκπεπτωκόσι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες. id est Facie dimidiata, Per nares dissecta luscáque, cuiusmodi videntur in numismatis priscis, Bud. pag.229, in Καπφαφή. ¶ Διαπρίεσθαι τῆς καρδίας, Frẽdere cordibus, vt ii qui πείοισι τοῖς ὀδόντας, Act. Apost. cap.7, ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο τῆς καρδίας αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν, frendebant cordibus & stridebant dentibus in eum.

C. ΕΚπείω, Serra execo seu excido. Vnde ἐξέπριον apud Pollucem lib.7, & ex Thuc.

C. ΕΠΙπείω, In superficie serro. ¶ Dicitur aliquis item ὀδοπρίειν quum dentibus super aliqua re frendit. vt apud Hesych. ὀδοπείων, τοῖς ὀδόντας πείζων.

C. ΚΑΤΑπείω, Serra deseco, vel præcido, Serra discindo vel concido.

C. ΠΑΡΑπείω, Serra seco, vel Iuxta seco. VNDE Παράπρισμα, ατος, τὸ, Scobs quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. At Hierocles, veterinarius medicus, ῥαδαπείσματα vocat cõcretos humores in suris equorum: ῥαδαπρίσματα (inquit) λέγεται ἡ μελικηρείδες, ὑπὸ πινῶν δὲ ὑδατίδες, ἅπινα γίνεται ἐν τοῖς κυνόποσιν ἢ σουρῶν λεγομένοις.

C. Ἀπρὶξ, Tam tenaciter & firmiter vt serra desecari queat. Hesych. exponit ῥωμοπφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς· ὁ οὐχ οἷόν τε πεῖσαι, διὰ τὴν σύμφυσιν. quæ desumpta sunt ex scholiaste Soph. pag.19 meæ editionis, vbi poeta ait, ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χρεί. Itidem apud Theocrit. idyll.15, — ἀπρὶξ ἔχου Εὐνόα ἀμῶν, scholiast. exponit, ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρίσαι τὴν συμφυΐαν. sumpta metaphora à lignis quæ nodis ramisque ita dura sunt & συμπεφυκότα vt serra secari & diuidi non queant.

A T Πείων, ονος, ὁ, Serra. idem cum πείστης. Plut. Sympos.3, κτύποι ὀαιστήρων καὶ τεμμοὶ πεκόνων. Vide & in Πέλεκυς. Galenus duo serrarum genera enumerat, μαχαιρωτὴν & ὀδοντωτὴν, de quibus suprà. ¶ Est πρίων & captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτην vocant, vt testatur quidam Doxopater comment. in Aphthonium.

C. Πεονοειδὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Serræ figuram habens, Serratus. Dioscor. VNDE Πεονοειδῶς, In modum serræ, Serræ figura. A

Πεονώδης, εος, ὁ & ἡ, Idem cum præcedenti πριονοειδής. Athenæus lib.13, πριονώδεσι σχήμασι. Et πριονώδη φύλλα, folia serrata, seu serram figura sua repræsentantia. Theophrastus, καὶ τὰ μὲν θύρσα καὶ ὀξὺ πριονώδη, καθάπερ τὰ τῆς ἐλάτης. At Plinius lib.16, cap.24, dicit abieti esse folia secta pectinum modo.

Πριονωτὸς, οῦ, ὁ, Serratus, (quasi à VERBO Πεονοῦσθαι, in serram conformari) idem cum πριονώδης seu πριονοειδὴς. Aristoteles Historiæ animalium lib.3, de cranio, Τόπου δὲ τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφίς. Apud Suidam autem LEGITVR, Πεόνωτοι, ὅ ἐστι οὕτω λεγόμενοι. pro quo dubiũ B est reponẽdúmne sit πριονωτοὶ an πριονωνοὶ, vt sic vocentur à dorso serrato.

Π Ρ Ο, Pro, Ante, Coram. Sed hæc Græca præpositio quum à me redditur Latina Pro, intelligendum est de ea significatione quam habet quum dicitur Pro foribus stare, & Pro æde, apud Ciceronem, nimirum Pro significante Ante, hoc quidem certè in loco. (alioqui enim etiam Pro id est ὑπὲρ, ea declarari interdum, aliquanto pòst docebo) Itidem enim Græcè C πρὸ θυρῶν, & πρὸ τοῦ ναοῦ. Sic Apollonius, πρὸ πόλιος, Ante vrbem. Et πρὸ δόμων Euripides, Ante ædes. (Ex eodem autem affertur & cum verbo motus ad locum, ἄγετε πρὸ δόμων, pro Ducite ante domum. id est Ducite foras, seu Educite foras. Est porro hinc compositum πρόδρομον: sicut πρόθυρον ab illo πρὸ θυρῶν) Homerus Iliad.ε, versu 96, Θωύσσοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας. id est ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ. Apud eundem in ἰλιάδι πρὸ & οὐρανόθι πρό, quidam πρὸ exponunt itidẽ ἔμπροσθεν. (At Iliados η, vbi dicit, — πρὸ φίλων ἑτάρων D δῆοισι μάχεσθαι, iungitur πρὸ cum verbo μάχεσθαι, atq; adeo hinc ortum esse putatur προμάχος, quod & sine adiectione ponitur) Apud Plutarchum, πρὸ ἑαυτοῦ λαρνακα ποιησάμενος, est πρὸ similiter idẽ quod ἔμπροσθεν. Cæterùm vt πρὸ cum nonnullis genitiuis posse reddi Latina præpositione Pro, ostendi, sic cum aliquibus, vt ὀφθαλμῶν, vel ὀμμάτων, scilicẽt est posse verti Præ. nam πρὸ ὀφθαλμῶν, siue πρὸ ὀμμάτων (vt πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρᾶν τὸν θάνατον: quod loquẽdi genus manasse creditur ex istis Homeri verbis, πρὸ δ' ὁρόων θάνατον) id ipsũ est E quod dicitur à Latinis Præ oculis, pro Ante oculos. ¶ Sed πρὸ habet & alium vsum præposit. Præ & Ante, nimirum eum quem istæ præpositiones obtinent in Præfero & Antefero. adeo quidem vt hæc etiam verba cõmodè interpretationi illius adhibeantur in nonnullis locis, in quibus videlicet aliquid cum alio comparatur, vt πρὸ πολλῶν αὖ χρημάτων ἐπιμησαίμιν apud Isocratem (qua loquendi formula vsus iam fuerat Thucydides) Multis pecuniis prætulissem, vt Antetulissem. F Ad verbum, Ante multas pecunias æstimassem. Dicitur itidẽ ἐπαινῶ ἐκεῖνο πρὸ πόνου, aut θαυμάζω, itidémq; cum aliis eiusmodi verbis. Plato De republ. libro 2, ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, ad verbum, Laudare iniustitiam ante iustitiam, pro Laudare iniustitiam magis quàm iustitiam, Pluris æstimare, &c. (Quidam verò πρὸ & hìc interpretantur Præ, hoc modo, Præ iustitia laudare iniustitiam: sed obseruasse mihi videor potius Contemno hunc præ illo, vel parui facio, &c. quàm Laudo hunc præ illo: ideóque inuertere mallem G orationis formam & dicere, Parui facere iustitiam præ iniustitia) At cum verbo θαυμάζω, vt apud Synesium, ὥστε νοῦν πθαυμακένα πρὸ τοῦ σώματος, vt mentem admirentur ante corpus. id est Magis admirentur quàm corpus, Animum in maiori admiratione habeant quàm corpus, Pluris faciant, vel pluris æstiment, &c. Interdum verò & alia verba interpretationi huius particulæ adhibemus, habentis hunc ipsum vsum: vt πρὸ δούλου δεσπότης, subaudi ὄτι, Dominus seruo præstat: & πρὸ δούλου δοῦλος, seruus seruo præstat. Huc pertinent Πρὸ ἔργου (ex quo πρόεργον) & H Πρὸ ὁδοῦ. quæ vide in Ἔργον & Ὁδός.

Πρὸ sæpe & de tempore dicitur, sicut Ante. vt πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔπεσι, Plato, Decem ante res Persicas annis. Herodianus l.1, ἀνθρώπου τός τε τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἡγουμένων βασιλέων. (Et ἐν τοῖς πρὸ τούτων λέλεκται apud eundem, In iis quæ sunt ante hæc. Id est, In præcedentibus, In superioribus) Apud Isocr. πρὸ μοίρας τελευτήσαι τὰ, Ante tempus fatale mortuum, Ante diem mortuum. Et pro ὥρας, Ante tempus. vnde compositum πρόωρος. Interdum verò idem quod πρὸ μοίρας. Itidem πρὸ δίκης, apud Isæum atque alios, Ante dictatum iudicium, Indicta causa. Dicitur etiam πρὸ δυεῖν vel τριῶν vel τεσσάρων ἡμερῶν, &c. Ante duos vel tres vel quatuor dies, &c. Interdum verò subaudiendum relinquitur substantiuum: vt apud Plutarchum, πρὸ δεκαπενῶν καλανδῶν Μαΐων. Item, ἡμέρα τῇ πρὸ ἑνδεκα καλανδῶν Μαΐων. Et πρὸ μιᾶς καλανδῶν Μαρτίου, Ante vnũ diem Cal. Martii. id est, Pridie Cal. Dicitur verò itidem πρὸ δυοῖν ἐτῶν, vel τριῶν &c. Ante duos annos, vel tres. Quinetiam πρὸ βραχέος χρόνου, aut πρὸ βραχέος sine substantiuo, Ante breue tempus, id est Nuper, Non ita pridem. Sic autem πρὸ ὀλίγου, & πρὸ μικροῦ, sub. χρόνου. Paulo anté. ¶ Non rarò etiam cum articulo τοῦ, sequente infinitiuo, pro Ante quàm, Prius quàm, siue potius coniunctim Antequam, Priusquam, vt alii scribunt. vt πρὸ τοῦ πρόψαι τοὺς πόδας, Greg. Antequam pedes impingant. Sed interdum cõmodius redditur per Potius quàm. Thucyd. lib.5, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλοῦσθαι ἐπιξελθεῖν. Idem lib.4, οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλοιεν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τὴ ἐλασσοῦσθαι. Sic Gallicè *auant que*, quod significat Ante quã, ponitur interdum pro *Plustost que*. id est potius quàm, veluti quum ita loquimur, *Ie souhaiterois la mort auant que d'en uenir là*. (vel *premier que d'en uenir là*) pro *Plustost que d'en uenir là*.

Πρὸ, Pro, ea videlicet signif. qua ponitur pro ὑπὲρ. vt πρὸ Ἀχαιῶν ἄγελας ἧει, Hom. & πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, apud eundem, Dimicare pro liberis & vxoribus. Sic πρὸ παιδὸς θανεῖν, Euripid. Et Xen. Pæd. 4, καὶ ὅτε ἐγὼ ἀρκέσω ὑμῖν πρεσβεύων πρὸ ὑμῶν ὅ, τι ἂν δέῃ, οὐτε ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν. Sic in isto eiusdem loco, πολλάκις δ' ἃ πρὸ αὐτῶν τις οὐκ ἐπράξατο, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσε. In compositione quoque hunc vsum habet.

¶ Πρὸ adiungitur à poetis præpositioni ἀπὸ, & præpos. ὀπὶ, necnon διά. sunt enim POETICA, Ἀπόπρο, (vnde Ἀπόπροθι) ET Ἐπιπρό, ET Διαπρό. quæ diuisim etiam scripta extant, Ἀπὸ πρὸ, seu Ἀπὸ πρὸ, & Διὰ πρό. Significat autem ἀπὸ πρὸ, siue Ἀπὸ πρό, vel potius Ἀπόπρο, Procul, cum genitiuo: vt ἀπὸ πρὸ οἴκων, Homer. Procul ab ædibus. Sic πυθὼν ἀπὸ πρὸ νεῶν, Iliad. η, Quibus in locis ἀπὸ πρὸ existimo perinde acsi diceretur Procul à conspectu, vel Seorsum à conspectu, quum πρὸ significet Corã, quod nihil aliud est quàm In conspectu. Quum tamen satis sit dicere ἄπο, id est Procul, vel Seorsum, meritò vacare πρὸ in huiusmodi locis censebitur. (sicut ἀπὸ vacat cum νόσφιν.) Sunt autem hinc facta ADVERBIA Ἀπόπροθι ET Ἀπόπροθεν, Procul, Eminus. Hom. Odyss. ε, — οὐδ' ἔπι ἀπόπροθι δώματα ναίει. Hesiod. πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι. Aratus, Τὼ δὲ καὶ οὐκ ὀλίγον περ ἀπόπροθι πεπτηκυῖαι &c. vbi Cic. vertit Semotam procul. At verò Ἀπόπροθεν aduerbium è loco (pro quo ETIAM Ἀπόπροθι dicitur) Apollonius Argon. libro 1, χῆρις ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων, E loco procul dissito, seu remoto. Nisi admittere velimus, E longinquo, & Eminus. Apud Homerum pro ἀπόπροθι etiam. Affertur verò & pro Seorsum à, vel Absque, ex Nonno.

A T Ἐπιπρὸ schol. Apoll. ait esse pro εἰς τοὔμπροσθεν, siue διόλου, in hoc eius loco, Arg. 1, — οὐ μὴν ὀπιπρὸ Ἡείδει κατὰ λέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι. id est (inquit) εἰς τοὔμπροσθεν Δολιονίας, ἢ αὐτὴ τοῦ διόλου. In vulgatis lexicis exponitur Longo tractu: & affertur hic locus eiusdem, libro secundo, — ὀπιπρὸ δὲ λιγυόεντα Καπῶ τυφόμενα πέτρης ἑκὰς αἴσσοντο.

De Διαπρὸ autem seu Διὰ πρὸ dixi post Διὰ, Tomi primi col. 982.

ΠΡΟΤΟΥ, Antè, Antea, Antehac. Aristophanes initio Nubium, Οἱ δ' ἱκέται ῥέγκουσιν. ἀλλ' οὐκ αὖ πρότου. vbi est ἔλλειψις verbi. Alicubi etiam πρότου γε dicit, οὐ δήπα πρότου γε. Thucydides libro secũdo, καὶ νεμομένους τὰ αὐτῶν,

ἄκρῳ καὶ πρὸ πού, subaudi ἐπέμπω. Sæpe autem cum articulo. vt ὁ πρὸ τοῦ χρόνος, Tempus quod fuit antea, id est, Superius tempus. Sic ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ, Herodoto, Superiori tempore. Itidem, ὁ πρὸ τοῦ πόλεμος, Demosthenis, Superius bellum. Et οἱ πρὸ τοῦ φίλοι, apud eundem, necnon apud Thucydidem, Superiores amici, vel potius Superioris temporis amici, Qui superiori tempore amici erant. Alicubi autem reddi etiam potest, Priores amici. Sciendum est verò scribi etiam disiunctim πρὸ πού. sed hæc scriptura minimè mihi probatur.

ΠΡΟΣΘΕΝ, ET Πρόσθε, (sed poeticè tantùm) Antè, Coram, In conspectu. vt Hom. Il.υ, πρόσθ' ὀροῶν θάνατον. Sic Il.φ, Οἴκεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Coram parentibus & vxoribus ac liberis. Vel, Ante ora parentum. vt dixit Virgilius, — ò térque quatérque beati Queis ante ora patrum Troiæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. Atque adeo credo (credibile saltem esse puto) Virgilium hoc in loco nō solùm imitari voluisse versum Homericum, quem in vocabulo Τεισμάκαρ protuli, sed ad hæc etiam (aut alia huiusmodi) verba respexisse, πρόσθε φίλων τοκέων Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, quum dixit Ante ora patrum Troiæ sub mœnibus altis oppetere. Non ignoro interim, vulgò præpositionem πρόσθε hìc exponi Pro: (tanquam positam pro ὑπὲρ) Pro parentibus & vxoribus ac liberis. vt apud eundem Homerum, Il.π, Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, Eustathius exponit προμάχεσθαι Μυρμιδόνων. Sic autē & in soluta oratione πρόσθεν pro Antē. Vnde πρόσθεν ποιεῖσθαι apud Platonem, quod & ἐμπρόσθεν ποιεῖσθαι, Obtendere, Prætendere, Opponere. Affertur porro ἐν τῷ πρόσθεν & pro In fronte: item οἱ πρόσθεν pro iis qui stant in fronte. Quemadmodum verò πρὸ interdum comparationi adhiberi docui, sic & πρόσθεν alicubi vsum hūc habere sciendū est: vt quū Eurip. dicit λέκτρα πρόσθεν θήσειν τῆς λέξης. vbi possumus itidem vti verbo Anteferre. Huc pertinet ὧν πρόσθεν ex eodem, pro Quibus posthabitis. Quibus enim alia anteferimus, ea posthabentur. Ex Plutar. præterea Pericle affertur, πρόσθεν γεγονότα τῆς πολιτῶν, pro Anteire ciuibus, Præstare cæteris ciuibus. Πρόσθεν, Anterius, Ab anteriore parte: vel In anteriore parte, aut Anteriore parte, sine præpositione: oppositum habet ὄπισθεν id est Ponè, Retrò, vt in hoc versu Homeri Iliados ζ, (qui apud Hesiodum quoque legitur) Πρόσθε λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Alibi autem huic adverbio πρόσθε opponit μετὰ, sequente verbo ἕπετο. Iliad. ψ, Πρόσθε μὲν ἵππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Cicero apud Platonem in Timæo vertit In anticam partem, vt videbis pag. 29 mei Ciceroniani lexici. (Sed pro Anticam habebant antea vulgatæ editiones Antiquam: cuius erroris mentionem faciunt meæ in Ciceronem castigationes. Item pro Vlterius, seu Vltra, in vulg. lex. ex Aristophane, πάειτ' ἐς τὰ πρόσθεν, Procedite vlterius. Ibidem, ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, Vltra pergit, Porro pergit. Et ex Platone De leg. εἰς τὸ πρόσθεν πορεύεται τῆς νόμων, Vlterius in ferendis legibus progredi. Quinetiam quod incrementum capit & augetur, εἰς τὸ πρόσθεν ὁπηδιδόναι dicitur ab eodē Platone, quasi proficere progrediēdo vlterius. Tale est, ἡ ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, ætate progredi. Interdum autem cum articulo pro Vlterior, vt ἡ πρόσθεν ὁδός, Vlterior via. Sed ex Aristide affertur, εἰς τὸ πρόσθεν ἤγαγον pro Duxerunt in primum locum, & ὑπὲρ τὸ πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι pro Contendere de primo loco.

Πρόσθεν, de tempore quoque (sicut πρὸ vtranque significationem habere dictum est) Antea, seu Antehac. Prius. Homerus Iliad. ψ, Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπυδρέ, ποῖον ἔριξας; Itidem Il.ν, — ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. Vbi Eustathius annotatione dignum censuit, πρόσθεν esse χρονικὸν, significans κατὰ τὸν προότερόν ποτε χρόνον. Sic idem in hoc loco Odyssea ρ, Τοῦδε δὲ θεὸς ξείνου. ἢ γὰρ μὲν πρόσθεν ὄπωπα, vult πρόσθεν significare πρὸ ὀλίγου (id est Paulo antè) & quasi ἐγγύς. Hanc autem significationem habere ex vi præpositionis πρό. (nam πρὸς perperā ibi legi dico, ac reponendum πρὸ) quum enim dicit Melanthius se Vlyssem vidisse πρόσθεν, perinde esse ac si diceret, ὀλίγον πρὸ τοῦ αὐτὸν καὶ τὸν συβώτην ἑλθεῖν. In soluta autem oratione quū est χρονικὸν, eū vsum habet quē vides in duobus illis prioribus huius poetæ locis. vt πρόσθεν μὲν apud Xenophontem, cui respondet νῦν δὲ, Antea quidem. Idem Pædiæ lib. 4, μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους καὶ χρηστότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. (Quinetiam cum genitiuo apud eundem, πρόσθεν τῆς ἑσπέρας, Ante vesperā, Ante tempus vespertinum) Sæpe cum articulo, sicut πρὸ τοῦ. vt ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, Tempore anteacto, Præterito tempore. Sic οἱ πρόσθεν, Qui tempore præterito fuerunt, Prisci, Antiqui. vt quidem apud Xenoph. Βοιωτοὶ οἱ πρόσθεν Budæus vertit Bœoti antiqui. Itidémque apud Homerum, ἤδη πρόσθεν αἰδεῶν, Iliad. ι, Οὔτοι καὶ νῦν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν. vt dixit Apollonius initio sui operis παλαιγενέων κλέα φωτῶν. Interdum verò ὁ πρόσθεν, Pristinus. At τῇ πρόσθεν apud Platonem, subaudiendo ἡμέρᾳ, Præcedente die, id est Pridie. ‖ Interdum πρόσθεν ἢ. Prius quàm, Antequam, Soph. & Xenoph.

HINC Πρόσθιος, Anterior. sicut πρόσθεν interdū pro Anterius accipi dictum est. vt πρόσθιοι πόδες, (qui & ἐμπρόσθιοι) Anteriores pedes, Xenophonti & Aristoteli. Et πρόσθια τραύματα, in Epigr. Anteriore parte accepta vulnera, Aduersa vulnera.

C. Ἐμπρόσθεν, sicut πρόσθεν, Ante, Coram, In conspectu. vt ἐμπρόσθεν τῆς ἀνθρώπων, Matth. cap. 6, & in aliis plerisque Testamenti noui locis. Sic apud Aristotelem, εἰς τὸ ἐμπρόσθεν ῥίπτει, redditur Ante se proiicit. Sæpe pro Ante, cui oppositum est Post, seu Ponē. vt ἐμπρόσθεν ὀκείων τάττειν, Platoni: πρὸ πορεύεσθαι ἐμπρόσθεν apud Xenophontem Pædiæ libro 4. vbi possumus vno etiam verbo interpretari Præire, Præcedere. Et τὰ ἐμπρόσθεν βούτων, Quæ præcedunt hæc, Præcedētia, quasi dicas, Quæ sunt ante hæc. Vel, Superiora. vt τὰ ἐμπρόσθεν πάντων ῥηθέντα, Quæ dicta sunt ante hæc, id est superius. Sed potest hoc ἐμπρόσθεν censeri habere etiam temporis significationem. Huc pertinet ἐμπρόσθεν ποιεῖσθαι, ita dictum vt πρόσθεν ποιεῖσθαι pro Obtendere, &c. vt ἐμπρόσθεν ποιούμενοι πῶν χαρακώματα, Xenophonti. Affertur & ex Demosthene, ἐμπρόσθεν εἶναι τῆς πραγμάτων, pro Præuenire res, Anteuertere res. Apud Æschinem verò inter se opponuntur is qui πολιτεύεται ἐμπρόσθεν τῆς νόμων, & is qui πολιτεύεται ὕστερος τῆς νόμων. (vbi fortasse potest etiam referri ad eam significationem qua dicitur de tempore) Plerunque pro Anterius, Ab anteriore parte, vel In anteriore, sicut πρόσθεν. Et cum genitiuo, vt ἐμπρόσθεν τῆς πόλεως, In anteriore parte nauigii. Sic εἰς τὸ ἐμπρόσθεν, vel εἰς τοὔμπρόσθεν, (nam DICITVR Τοὔμπρόσθεν pro τὸ ἐμπρόσθεν, per synæresin seu crasin) In anteriorem partem, aut etiam In anteriora. Interdum & pro Vlterius, sicut πρόσθεν. vnde εἰς τοὔμπρόσθεν πορεύεται apud Platonem, sicut εἰς τὸ πρόσθεν. Itē cum genitiuo, apud eundem: vt πορεύεται εἰς τοὔμπρόσθεν τῆς ἄλλης καταστάσεως, vbi redditur, Progredi vlterius in reliquo apparatu.

Ἔμπρόσθεν, de tempore, sicut πρόσθεν. vt ὀλίγον ἔμπρόσθεν, Platoni, Paulo antè. Plutarchus autem De Pythiæ orac. πολὺ ἔμπρόσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Dicitur & μικρὸν ἔμπρόσθεν. Iungitur plerūque genit. sed cum eo interdum habet datiuū, & quidē nominis cui significationi temporis inest. Athenæus, Καλλίας μικρὸν ἔμπρόσθεν γεωμόρος τοῖς χρόνοις Σπεράτιος. Itidem Plutarchus in Pericle, ὀνομάζεται πολλαῖς ἔμπρόσθεν ἡλικίαις τοῦ θεῖ Δάμων πολέμου.

HINC Ἐμπρόσθιος, sicut πρόσθιος à πρόσθεν, Anterior. vt ἐμπρόσθιοι πόδες, Anteriores pedes, qui & πρόσθιοι. Et τὰ Ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Alexandro Aphrodiseo, Anteriora capitis, Quæ sunt in anteriore parte capitis. Aut etiam, Anterior pars capitis. Est item quoddam μέρος ἁρματος, id est quædam pars currus. Pollux, ἡ δὲ μέση ῥάβδος, καπαίη· ἐφ' οὗ σὴ αἰαπαύεται, μεσάτιον, ἐμπρόσθιον.

C. Ἐπίπροσθεν, sicut ἔμπροσθεν, Antē. Vnde ὀπίπροσθεν ποιοῦμαι dicitur eadem significatione, qua ἔμπροσθεν ποιοῦμαι, & apud eundem Xenophontem. Et cum genitiuo τὰ ὀπίπροσθεν αὐτῆς, Platoni, Quæ sunt ante ipsa, Quæ præcedunt ipsa, Quæ sunt ipsis anteriora. Interdum verò ὀπίπροσθεν ποιοῦμαι, (sicut πρόσθεν, necnon πρὸ cum hoc ipso verbo) Antefero, Antepono, Pluris facio, aut æstimo, eidem Platoni De legibus. Pausanias autem non solùm dicit ὀπίπροσθεν τινὸς τίθεσθαί τι, pro Præferre, Anteponere: sed hunc vsum habet apud eum istud aduerbium, etiam sequēte ἤ. vt in Messen. κέρδη ἔδικα ὀπίπροσθεν ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, Lucra iniqua fidelitati præferens, vel anteponens, aut Potiora habens quàm fidelitatem.

Ἐπίπροσθεν γίνεται pro Impedimēto est, ex Alcidam. Quam significationem sumptam esse puto ab iis quæ ὀπίπροσθεν ποιούμεθα, id est Obtendimus, seu Opponimus. Ea siquidem sunt hostibus nostris impedimenta & obstacula.

HINC VERBVM Ἐπιπροσθόω, ῶ. hinc, inquam, nimirum ab ὀπίπροσθεν habente postremam illam significationem, id est, cui postremum dedi locum. Nā de hac deriuatione mihi assensuros existimo quicunq; illā expendēt. Esto enim, ὀπιπροσθῶ, significare Obstruo lumen, Officio luminibus, Obtenebro, Obumbro: vt ὀπιπροσθοῦσα ὄρος dicitur à Gregorio de mōte vrbem occultante: at qui obstruit lumen alicui, seu officit eius luminibus, is meritò censebitur impedimentum illi afferre, siue obstaculum, & quidem longè maximum. Affert autem & metaphoricum verbi huius vsum Budæus pag. 323, ex Gregorio, οἷς ὁ ζόφος ἐπιπροσθεῖ καὶ τὸ παχὺ τῆς σκοτίας πρὸς τὴν τῆς ἀληθοῦς κατανόησιν. id est, Lumen adimit, Præumbrat, vel Obumbrat. Affert verò & passiuæ vocis hoc exemplum, ὀπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης, pro Obscuratur, tenebrisque obducitur. Et ex Aretha in Apocalypsin, Ἰσραὴλ δέ ἐστιν ὃς νῷ Θεὸν ὁρᾷν ἠξιωμένος, μηδενὶ τῆς ἀχρεῖν εἰωθότων ὀπιπροσθεῖται, Qui mente Deum videns auocamento nullo obumbratur quominus purè contempletur. Id quod aliis contingit, quos rerum caducarum cura distinet. Est enim ὀπιπροσθούμενος, cuius lumini officitur. Hæc ille. sed ego non video quid obstet quominus ὀπιπροσθεῖσθαι hìc generaliter accipiamus pro ἐμποδίζεσθαι, id est Impediri: itidémque ὀπιπροσθεῖν pro ἐμποδίζειν in isto Dionysii Areopagitæ loco, ὥσπερ οἱ αὐτόφυες ἄχαλμα πυκεῶτες, ἐξαιροῦσι πύκα τὰ ὀπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ τοῦ κρυφίου θέᾳ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος. Quàm bene autem hæc significatio cōueniat cum ea deriuatione quā affero, facilè quilibet perspicere potest. Conuenit autē & ea qua poni ait ὀπιπροσθοῦν pro interiecto apud Themistium, οὗ τὰ μέσα ὀπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις, vt obices interiecta sunt. Conuenit inquam & ista significatio cum illa deriuatione: quoniam interiecta sunt inter nos & hostem ea quæ illi obtendimus, seu quorum obtētu vim illius à nobis propulsamus, seu arcemus: aut breuius, quæ illi opponimus. VNDE Ἐπιπροσθήσις, vt apud Themistium, ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει δίχα τοῦ ὀπιπροσθήσειν τῆς γῆς, vbi redditur Obumbratione. sed rectius Obtentu terræ obumbrantis, seu inumbrātis, vt Virgilius, Extructósque toros obtentu frondis inumbrant. Quidam verò interpr. generalius Oppositu terræ.

ΠΡΟΣΩ, Ante se, In anteriorem partem: cui oppositum ὀπισω, Retrorsum: poetæ autem metri gratia SCRIBVNT Πρόσω. Homerus Iliad. γ, ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσσῃ, simul cernet & quæ ante pedes sunt & quæ retrò. id est & præsentia & futura. Sic Plutarchus in libello, An seni capess. respublica, τὸν σρατηγὸν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῆς πραγμάτων ὁρῶντα. vbi & casum obserua. Sine casu autem Xenoph. πρόσω ὁρῶν καὶ οὐ κατόπιν. Rursum Homerus Iliad. ο, & Odyss. ω, de vate, ὁ δ' οἶος ὄρα πρόσω καὶ ὀπίσω. Et alibi, οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω. Aristot. De mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διὰ ξέρπων, & ante se & retrò, seu vlcrò citróque. Eurip. πάλιν καὶ πρόσω, Retrorsum & ante se, itidem pro Vltrò citróque. Rursum Aristot. De mundo, διεκπνέουσι πρόσω κατ' ἰθεῖαν, Rectà ante se flant, Flatus eorum rectà ante se tendit. Interdum genitiuo iungitur: vt & in loco quodā Plutarchi paulo antè citato, ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω προσωμάτων ὁρῶντα, cernentem rerum omnium & frontem & occiput, id est, nō ea tātùm quæ ante pedes sunt (τὰ ἐν ποσὶ, seu τὰ πρὸ ποδῶν) videntem, sed & ea quæ futura sunt prospicientem. Quò refer quod apud Thuc. legitur, ὡς πρόσω ἤδη τῆς νυκτός. quo sensu apud Sallust. Vbi plerunque noctis processit: apud Tacit. & alios, Multa iam nocte. Idem Tacit. dicit Nox erat prouecta. Et Plutarch. Camillo, γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω: vt Cic. non admodum grādem natu, sed tamen iam ætate prouectum. Et alibi, Longius prouectus ætate. Item, Prouecta ætate mortua est: οὖσα ἤδη ἡλικίας πρόσω. Rursum Plut. ἦσαν πρόσω ζητήσεως, quærendo progressi erant. Alioquin πρόσω cum genitiuo significat etiā Longè antè, Procul. vt Herodot. Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσω, non procul ab Ægypto. Sic Xenoph. πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι, ἵνα ὅπου καιρὸς εἴη ὀπιφανεῖν. Sic & alibi. Necnon πρόσω γίγνομαι, procul abscedo, ex eodem. Ex Philostr. autem Heroic. πρόσω σοφίας pro Supra sapientiam: vt idem sit cum πέρα. Item τὸ πρόσω, idem quod τὸ ἐν ποσὶ seu τὸ πρὸ ποδῶν, quod ante pedes est, seu quod ante nos est. Luc. De cal. loquens de cursore, μόνον τῶν πρόσω ἐφιέμενος, καὶ πλὴν ὀλίγοις ἀποπίνας πρὸς τὸ πέρας. Synesius epist. 130, τὰ πρόσω καταποιῶν, Quæ ante me sunt cogitans. Sicut porro dicitur εἰς τοὔπισθεν pro Retrorsum, Retrò, sic & εἰς τὸ πρόσω, in anteriorem partem, idem cum πρόσω. Apud Luc. in Nauigio, ἡ πρῷρα εἰς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, Bayf. vertit, In longum producta.

COMPAR. Προσωτέρω, Longius antè, Vlterius. vt προσωτέρω διώκειν apud Plutarchum, Persequi longius procedēdo. Item προσωτέρω αὐτῆς, Longius ante ipsos, seu Vltra ipsos. Et τὰ προσωτέρω, Quæ longius ante nos sunt, Vlteriora. SVPERL. Προσωτάτω, Longissimè ante, seu simpliciter, Longissimé. Xenoph. ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῆς αἰσθήσεως, quàm longissimè fieri potuit à sensibus summouisse. Idem, ὅτι προσωτάτω, quàm longissimé. Plut. Themist. προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, Longissimè à Græcia. Ab eodem πρόσω est & nomen COMPAR. Προσώτερος, Qui longius antè est, Longius prouectus seu progressus. SVPERL. Προσώτατος, Qui longissimè antè est, Lōgissimè prouectus seu progressus. Sophocles Aiace, Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τὸ προσωτατου, longissimè prouecta, seu progressa. Vbi subaudiunt ὁδῷ. Vnde ADVERBIVM Προσωτάτω, idem significans cum προσωτάτω & πορρωτάτω, Longissimé.

INDE ET Πρόσωθεν, E longinquo. idem cum πόρρωθεν, seu μακρόθεν. Soph. Aiace, Σπίχοντα δ' πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κυκλῳ Μαθόντες ἀμφέστησαν, ex longinquo venientem circunstetérunt.

Πόρρω, idem cum πρόσω, ex eóque factum literarum μεταθέσει καὶ ἐπῃ, vt Eustathius testatur. id est Ante se, In anteriorem partem. Vel etiam Longè ante se. Aristophanes, πορεύεσθαι μακρὰ πόρρω πάνυ. Item πόρρω προβαίνειν, longè prouehere: πόρρω προβαίνειν, longè prouehi, seu longè procedere & progredi. Itidémque πόρρω εἶναι, longè prouectum seu progressum esse. Quibus loquēdi generibus genitiuus plerunque additur. Xenophon πρόβασθαι πόρρω τῆς μοχθηρίας, processurū esse longè ad vitium, vt Cic. Qui longè ad virtutē processissent. Alibi autem dicit, In virtute procedere & progredi. Plato, πόρρω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας, in errore longè progressum. Idem in Gorg. τοὺς πόρρω ἀεὶ σοφίας ἐλαύνοντας, qui longè ad sapientiam procedūt, seu magnos in ea progressus faciunt. Idem in Euthyd. πόρρω σοφίας ἥκεις. Idem, πόρρω τῆς ἡλικίας ἥκων, longius ætate prouectus, vt Cic. loquitur. Sic Gaza πόρρω ῥωμένος ἡλικίας dixit pro eo quod idē Cic. de Senect. Qui ætate procesit. Ita & ἡ ἡλικία alicuius dicitur πόρρω ἤδη εἶναι τοῦ βίου,

in vitæ curriculo longè iam prouecta seu progressa e- A
sse. Quæ ætas prouecta à Cicerone dicitur, vt docui su-
prà in Πρόσω. Plato in Apologia Socratis, ὁ ἐᾶτε γὰρ ἐς τὴν
ἡλικίαν, ὅπ πόῤῥω ἤδη ὄτι τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς, videtis æ-
tatē meam longè prouectam esse & morti vicinam. I-
tem, ἤδη δὲ πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης, Æschin. in Ctesiphō-
tem, Bona diei parte iam elapsa. Plato in Protagora, ἔ-
δοξέ μοι πόῤῥω τῆς νυκτῶν εἶναι, Videbatur mihi multa iam
nox esse. seu Res in multā iam noctem protracta esse.
Item πόῤῥω τῆς νυκτὸς dicitur pro πόῤῥω τῆς νυκτὸς οὔσης,
seu βαθείης ἤδη νυκτὸς, multa iam nocte. Itidémq; πόῤῥω B
τῆς νυκτῶν, Multa nocte, vel Vsque in multam noctem.
Eodem modo sine participio, Plutarchus in Demo-
sthene, pag. 1552 meæ editionis, ὁ ψ. ποτε καὶ πόῤῥω τῆς ἡλι-
κίας ἡ ψάμαθα Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν ἐντυγχάνειν, ætate iam
prouecti, vel prouecta iam ætate. sub. ὄντες, vel οὔσης. Po
nitur autem ἑλληνικῶς & apud Theophrastum, vbi di-
cit, Seró. vt πόῤῥω πεπαίνεται, serò maturescit, De causis
plantarum lib. 1, cap. 11. ¶ Interdum commodius
redditur Longè, Procul. Demosthenes Pro corona, οὐ-
πω μέχρι πόῤῥω προήγαγον τὸ πρᾶγμα, vsque adeo longè C
rem prouexere. seu eousque. Et cum genitiuo apud
eundem, πόῤῥω τῆς πόλεως, procul ab vrbe. Ac interdū
præcedente verbo, aut sequente. Plutarchus Sympos.
septem sapient. ῥίψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ὡμάλιστα πόῤῥω τοῦ
ὁλκάδος, quoad eius fieri potuit longissimè à naui. Sic
dicimur aliquem πόῤῥω ποιεῖν ἢ ἀπάγειν τινός, quum pro-
cul ab ea re eum summouemus seu abducimus. Nec-
non aliquis dicitur πόῤῥω, τινὸς ἀποπλαγέν, γίνεσθαι εἶναι. Iso-
crates Areopagit. δέδοικα μὴ πόῤῥω λίαν τῆς ὑποθέσεως
ἀποπλανᾶσθαι, de cuius loci expositione dictum est suprà.
Idem in Panathenaico, πόῤῥω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως.
Sic Demosthenes, ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος ῥήματος, ne
longius à proposito digrediar. Itidem πόῤῥω γίνομαι τοῦ
παιδεύειν, Procul absum à verberum inflictione, Procul
absum ab hoc vt verbera ingerā. Quidā interpr. A ver
beribus abstineo. Rursum Isocrat. Panathenaico, οὕτως
ἐμοὶ πόῤῥω τύπου, ὡς, tantum aberat vt hoc faceret, vt. (I-
dem autem in Panegyrico dicit, πόῤῥω τοῦ πραγμάτων
εἶναι pro eo ferè quod dicitur Aberrat à scopo) Et apud
Platonem, οὐπω πόῤῥω εἶναί τι τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης, È
redditur, Tam longè abes à iusto & iustitia. Ex A-
ristotele autem, πόῤῥω σαρκὸς τοῦ φύσει ὄντος, pro A na-
tura carnis aliena est. Itē πόῤῥω ποιεῖν, vt ἐκποδὼν ποιεῖν,
procul summouere. Apud Athenæum lib. 13, τοῦ χα-
ρίεντος οὐχὶ πόῤῥωπάτω που ποιεῖ. Ὁ πόῤῥω, Longè seu pro-
cul à nobis disitus, Qui longè seu procul abest à no-
bis. Lucianus De calumnia, τὸ μὲν πλησίον καὶ ἐφ' ἡμᾶς πόδας
οὐχ ὁρῶντες, τὸ δὲ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστὸς δεδιότες. Vbi
nota quæ copulata & quæ opponātur. Item εἰς τὸ πόῤῥω,
vt εἰς τὸ πρόσω, ad id quod longè abest. Apud Plat. autē
οἱ πόῤῥω Bessario vertit Vltimi, Imperiti: forsan quòd à
rerum cognitione procul absint. ¶ Πόῤῥω cum ge-
nitiuo alicubi redditur Supra, Vltra, sicut πρόσω. vt πόῤ-
ῥω τοῦ ὑπερχόντος, Supra modum, Vltra quàm sit satis.
Bud. Et Synesius epist. 46, πόῤῥω δεινῶν, sub. ὄντι, omne
incommodum superat. Quibus addi posit hoc Aristo-
phanis in Vespis, Πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης καὶ βαβαιόλος.
vt dicat eum omnes improbitatis etiam magistros su
perare. Scholiastes verò exponit, οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς οὐδὲ
μελέτης, ἀλλὰ φύσει. Hæc autem significatio τοῦ πόῤῥω pro G
Supra, Vltra, vicinior est primæ quàm præcedenti.
quum enim dico πόῤῥω τοῦ ὑπερχόντος, significo eousque
factum progressum vt legitimos terminos excesserit.

COMPAR. Πορρωτέρω, Longius, Magis procul.
Plutarchus Camillo, ὡς πόῤῥωτέρω τῆς πύλης ἐγκρύψειεν,
quum longius à portis abiissent, vel etiam progresi
essent. Galenus, πορρωτέρω τῆς ἑβδόμης ἔσεσθαι μέλλει ἡ ἀκμὴ, Septimum diem excessura est, seu Vltra septi-
mum diem progressura est. At Bud. πορρωτέρω τῆς φήμης
προβεβῶσα dicit eum cuius fama longè latéque in dies
percrebrescit. Item ὁ πορρωτέρω, Qui longius abest aut H
remotus est. Isocr. Archid. ἀρχαῖα καὶ πορρωτέρω τοῦ παρόντος
λόγου. SUPERL. Πορρωτάτω, Longissimè, Maximè pro
cul. Lucian. ὅπ πορρωτάτω ἀπ' αὐτῆς φθυκτέον, fugiēda sunt
& declinanda quàm fieri potest longissimé. Itē cum
genitiuo, interueniente etiam verbo, Isocrates ad Ni-
coclem, βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν, quam longissimè à me summouere. Ab
eodem Πόῤῥω est & nomen COMPAR. Πορρώτερος,
Longius disitus, Magis procul remotus. ET SU-
PERL. Πορρώτατος, Longissimè distās, Maximè pro
cul disitus. Vnde ADVERB. Πορρώτερον, Longius,
idem cum πρόῤῥωτέρω, ET Πορρώτατα, Longissimè, idē
cum πρόῤῥωτάτω. Aristoteles De mundo, καὶ τοῦ γνόντος τὸ
πορρωτέρου θεοῦ. Et ὡς πορρώτατα, apud Aristidem, Quam-
longissimé.

INDE ET Πόῤῥωθεν, E lōginquo, Eminus: interdū
etiam Procul redditur. Lucianus De calumn. τοῦ χεῖρα
τοῦ πίνων πόῤῥωθεν ἐπὶ τοῦ στόματος. Plutarchus Symp. 1, ὅθεν
τὰ γράμματα πόῤῥωθεν οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον αἰσθάνονται. Et paulo pòst, πόῤῥωθεν ἀνωδέστεραι τοῦ πίθου. At ex
Plutarchi Lycurgo, πόῤῥωθεν ἀρχόμενος, Lōgiore initio
aggrediens. vel etiam altius exordiens. sicut apud Pla-
tonem in Charm. πόῤῥωθεν ὑμῖν ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, ex alto principio vobis emanauit. Item
οὐ πόῤῥωθεν, Nō multo antè, A non multis annis. Synes.
epist. 66, ἐγὼ μὴν οὐπω πόῤῥωθεν ἐνετράφην τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, neque multo antè enutritus sum in sacris legibus.
Πόρσω, idem cum πόῤῥω & eiusdem originis. id est, Lon-
gè antè, seu Longè, Procul. Arat. οἱ δὲ τὸ πόρσω Κλύζονται.
vnde COMPAR. Πορσώτερος, Longius distans. SU-
PERL. Πορσώτατος, Longissimè disitus. à quo apud
Hesychium, Πορσώτατα, τὰ πόῤῥω καὶ μακραί. Est ab eo-
dem Πόρσω & aduerb. COMPAR. Πόρσιον, Longius,
Vlterius. περαιτέρω. Pind. Olymp. μὴ πάσσαιν πόρσιον.

D ΠΡΟΤΕΡΩ, idē cum πρόσωτέρω, seu πόῤῥωτέρω aut πρ
σωτέρω. quæ sicut compar. gradu dicūtur à πρόσω, πόῤῥω
& πόρσω, ita hoc à πρό. id est, Longius ante se, Vlterius.
Odyss. ξ, Μαίεσθαι προτέρω. Odyss. ο, Βαῖ δ' ἰέναι προτέρω.
Sic alibi, Τῶν δὲ βάτλω προτέρω. Item Iliad. σ, & Odyss. ε,
Ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα πε καὶ ξείνια δείω. Itidē, προτέρω διώκειν. Iliad. ε, v. 672. Et apud Hesychium, Οὐδ' ἄρα μοι προ
τέρω τῆνες κίον. vbi exp. ἔμπροσθεν. Item cum genitiuo, προ
τέρω καιροῦ, Vltra tempus: seu Vltra modum, περαιτέρω
τοῦ δέοντος ἢ μετρίου, Æschin. Et Apollon. Argon. 1, Τῶν μὲ
ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι, vltra hæc, minimè verba fa-
ciam. id est, Nihil amplius dicam, Vlterius in sermone
non progrediar. Item Diutius. Apollon. Argon. 2, ἔπι
προτέρω πεπιδόμοι ἰφαλνόωντο.

Προτέρωσε, idem cum προτέρω, seu εἰς Τοῦμπροθεν, vt scho-
liastes exponit apud Apollon. libro 1 Argon. — προτέ-
ρωσε δόμον ἐξῶρτο γέεσθαι. Suidas exponit, μακροτέρω, Lon
gius, Vlterius. Affertur ex Apollon. & προτέρωσε κελεύθου. vbi si præcedit ἰέναι, aut simile quid, significat Pro-
gredi, Pergere vlterius. quod Homerus dicit μαίεσθαι
προτέρω, & ἰέναι προτέρω. VNDE Ἐπιπροτέρωσε, itidē
Vlterius. Apollon. lib. 2, Argon. ὅπιπροτέρωσε θεόντες.

ΠΡΟΤΕΡΟΣ, ᾱ, ὸν, Prior. Iliad. χ, Τὸν προτέρος βεβόλεν
Ἕκτωρ. Hesiodus Erg. μή μιν προτέρος κακὸν ἔρξῃς. Ho
merus Iliados φ, ἐπεὶ προτέρος ῥηϊδίμλν καὶ πλείονα οἶδα, prior natus sum, id est, Maior natu sum. verba Neptu-
ni ad Apollinem ῥηϊδίος ἢ ἐ νεώτερον. Et Iliad. ο, v. 166, ῥηϊδίη
προτέρος. pro quo Il. ψ, v. 790 dicit προτέρος. Sæpe
apud eundem προτέροι ἄνδρες siue προτέροι ἀνθρωποι, supe
rioris ætatis homines. Iliad. φ, Τόν ῥ' ἀνδρες προτέροι ἔσαν
ἔμμεναι οὖρον Ἀρούρης. Iliad. ψ, — νῦσα τέτυκτο ὅθι προτέρων ἀνθρώπων. Iliad. Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ὅθι προτέρων ἀνθρώπων. (vbi etiam accipere queas pro Priscis tēporibus) Item
ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ, Thucydides libro 6, pagina 100,
superiori tempore. Sic Ἤματι τῷ προτέρῳ, superiore die,
ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, Iliad. φ. itidémq; τῇ προτέρᾳ
νουμηνίᾳ apud Aristophanem, Superiore nouilunio. Id
est proximo elapso. (At Διονύσιος ὁ προτέρος, ad discē-
nendum ab eo qui postea extitit. Xenophon Helle-
nicōn lib. 7, πεπελθυτικότος ἤδη τοῦ προτέρου Διονυσίου. Sic
etiam αἱ προτέραι σωθῆναι exponi potest non solùm
Superiore tempore factæ, verumetiam Priores. Ari-
stoteles Rhet. 1, αἱ ὕστεραι κύειαι, ἄνωροι δ' αἱ προτέραι) Itē
τῇ προτέρᾳ, s. ἡμέρᾳ, pridie: (id est, heri. quemadmodum
Eustathius apud Homerum etiam ἤματι τῷ προτέρῳ,
accipit pro χθές. eidémque ἡ προτέρα siue ἡ προτεραία

est ἡ χθεσινὴ ἡμέρα, hesterna dies) interdum adiecto ge- A
nitiuo, interdum sequente ἤ. Aristot. Polit. 5, cap. 12, τῇ
προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς ἐξόδου, pridie mutationis. Idem
Hist. anim. lib. 6, τῇ προτέρᾳ ἢ ἐκλέπτειν. vt Cicero, Pridie
quàm hæc scripsi. Item vulgus, teste eodem, dicunt
aliquos προτέρους τοῦ αὐτοῦς εἶναι, vt apud Terentiū, Prio
res partes apud aliquem habere, Esse apud aliquem
primum. Item aliquid est πρότερον τῇ φύσει, prius or-
dine naturæ. & πρότερον τοῦ χρόνῳ, tēpore prius. (At πρότε-
ρον τοῦ χρόνου id esse dicitur quod est prius & antiquius
temporum ordine, vt quod ante omnia sæcula fuit ab B
æterno) Et apud Demosthenem, τὸ πρόσθεν, ὕστερον δὲ τῇ
τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ὄτι, prius & potius
est. Item οἱ πρότεροι πόδες, in quadrupede dicuntur οἱ
πρόσθιοι, anteriores pedes. Eust.

ADVERB. Πρότερον, Prius, Antea: interdum &
Superiore tēpore. cui opponitur ὕστερον, Postea seu Post,
Posteriori tempore. Demosthenes Philipp. 1, νῦν, οὐ
πρότερον, nunc, non autem antehac, sei superioribus tē
poribus. Sic apud Athenæum lib. 3, ἐπαίρεις Φοιβάς πρότε-
ρον, νῦν δ' οὔκ. Thucyd. lib. 8, pag. 282, ὑπὸ τῶνδε τῶν χρό- C
νων, καὶ ἔπ πρότερον. Idem l. 2, ὡς οὔπω πρότερον, vt nunquā
antea. Item præcedente datiuo ὀνιαυτῷ, aut ἡμέρᾳς.
Demosthenes Philip. 3, ὀνιαυτῷ πρότερον ἢ ἁλῶναι, vno
anno antequam caperetur. Plato epist. 3, ὀγδόῃ ἡμέρᾳς
πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδε ἀποδημίας,
viginti fermè diebus antè quàm Syracusis domū redi
rem. Item πρότερον ἢ, Prius quàm, Antè quàm. Plato
De leg. πρότερον ἢ καθαρθῆναι, antè quàm purgetur. Plu-
tarchus Camillo, οὐ πρότερον ἢ τοῖς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ πολί-
ταις ὀπτηφίσαιτο τὸν νόμον, nō antè quàm ciues qui in Ca D
pitolio erant, suis suffragiis cōprobarēt. Herodian. l. 7,
πρότερον ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν ἢ σκῦλα τοῦ πα-
τρίδων ἰδεῖν. vbi posis πρότερον interpretari etiā Citius,
Potius. Sic & apud Gregorium, παύπα δοῦπον πρότερον ἢ
καὶ τὸ ἦθος, quouis potius modo quàm. Item & πρότερον
πρὶν, quod vide in Πρὶν suprà, col. 552. G. Item οἱ πρότε-
ρον (subaud. particip.) Qui antè seu superioribus tempo
ribus fuerunt. qui ab Homero dicuntur πρότεροι. Plu-
tarchus in suo περὶ φιλαδελφ. libello, ἕτεροι τοῦ πρότερον
ῥηθέντος, alii à superioribus (seu priscis) illis. Sic Bud. ex E
Xenophōte, οἱ πρότερον & οἱ πρόσθεν, maiores. Et τὰ πρότε-
ρον, superiora. ITEM Τοπρότερον idem cum πρὶν,
Antea, Antè, Priùs. Aristoph. Pluto, ὡς ἦν τοπρότερον, vt
priùs.

Προτέρως, Priore modo. Exponitur etiam Anterius, εἰς
Τοῦμπροθεν. pro quo scribendum Προτέρωσ' aut Προτέ-
ρωστ. de quo suprà.

Comp. GRAD. Προτεραίτερος, Prior. πρότερος. Suid. ex
Aristophane. Videtur autem esse pro προτεραιότερος.

Προτεραῖος, ου, ὁ, adiectiuum ex πρότερα, pridie. vt προτε- F
ραῖος ἦλθε, pridie venit. Item τῇ προτεραίᾳ dicitur pro τῇ
προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, vt τῇ προτέρᾳ, pridie: sequente geniti-
uo, aut aduerbio ὅπ aut coniunctione ἤ, vt & τῇ προτέ-
ρᾳ. Thucydides, τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, pridie
quàm prælio decerneretur. Demosthenes, τῇ προτεραίᾳ
ὅπῃ, pridie quàm. Lysias, τῇ προτεραίᾳ ἢ (sic enim reponit
Budæus pro ἢ) αὐτῆνα, pridie quàm nauem conscende-
ret. Necnon nominatiuo casu ἡ προτεραία, sub. ἡμέρα,
dicitur ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης προλαβοῦσα ἡμέρα, inquit
Eust. pridiana dies.

Προπελμός, οῦ, ὁ, vt προπελμὴ σῦκῆ, Ficus quæ prior, id est, G
priùs quàm aliæ fructum suum maturat, Præcox seu
festina ficus. Athen. lib. 3, προπελμὴν φησὶ καλεῖσθαι (nimi
rum Seleucus ἐν γλώσσαις) ῥοῦς τὴ συκῆς, ἥπς φέρει πρῶϊον
τὸν καρπόν. Vbi tamen SCRIPTVM Προπελμήν.

Προτερεύω, Prior sum: vt πρωτεύω, Prim' sum, & δευτερεύω,
Secundus sum. seu Priore loco censeor, Prior sum di-
gnitate, Priores partes obtineo. Greg. De homine, p.
35. Et 64, τὸ μὲν σῶμα πολὺ προτερεύοντος ἐν αὐτῷ, τὸ δὲ ἕτερ ᾳ
ἐφυστερίζοντος. AT Προπελίζω, quod in vulg. lex. expo- H
nitur Molior quiddam noui, (quo signif. νεωπελίζω di-
citur) suspectum est. nam significaret potius πρότερος
siue προτελικὸς sum: aut certè Cupio esse πρότερος, id est
Priores partes ambio.

Προτερέω, ῶ, idem cum προτερεύω, Prior sum. cui oppositū

ὑστερέω, ῶ, Sū posterior. vt πρωτερεῖ Αἰσίᾳ ὁ Γοσκράτης. (pro
quo Homerus diceret, πρότερος ἦλθε seu πρότερος γένετο,
vel προῆλθε ὑστερός ὄτι) contrà ὑστερεῖ Αἰσίου, posterior est Ly
sia. nimirum ætate. Item plantæ προτεροῦσι, quæ priores
fructum suum reddunt, cuiusmodi sunt αἱ πρωϊκαρ-
ποῦσαι, seu αἱ πρωτεικαί, vt Seleucus apud Athen. appel-
lat: contrà ὑστεροῦσι, quæ sunt serotinæ. apud Theophr.
De causis plantarum lib. 3, cap. vltimo. Vbi etiam ait,
ὅστε γὰρ ἀβλαστεῖ, καὶ ἀχὺ φθαρῆναι, καθάπερ τὰ βριμνιαῖα,
παρέντα πρότερα, προτερεῖ κεμρόν. Idem alibi, προτερεῖ ὑπὸ
φθορᾶς, prius seu celerius interit. Idem cum datiuo, πύ-
κνα καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα
ἡμέρας. Quæ sic Plinius, Pinus & picea præueniūt ger
minatione abietem quindecim ferè diebus. Itidem
cum datiuo. Aristoteles, μικρὸν προτερεῖ τῷ πόκῳ, paulùm
maturat partum. Apud Demosthenem verò in epistō-
la Philippi, οὐδὲν προτερήσετε, ἐξῶ τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες,
Nulla re præuenietis quàm iniuriarum illatione, Nul-
la re anteuertetis. Quemadmodum Plinius quoque
προτεροῦσι τῇ βλαστήσει apud Theophrastum vertit Præ-
ueniunt germinatione. Itidem scholiastes Thucydidis
προτερῆσαι exponit προλαβεῖν, lib. 1, ὑμέτερον δὲ γ' αὐ ἔργον
προτερῆσαι, Vestræ partes sunt præuenire, Officii ve-
stri anteuertere, vel Præoccupare. ¶ Item Προ-
τερεῖν dicitur Penes quem primæ partes sunt, Qui pri-
mas obtinet, Qui victor euasit, seu palmā reportauit.
Budæus quoque interpretatur, Vincere, Superiorem
esse, apud Polybium libro 3, μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἀκοντισαὶ
καὶ τοὺς ἱππῆς ἐπαφέντες, ἐπροτέρουν καὶ τὸν πρὸ τοῦ συμ-
πλοκὴν. Sic accipi potest & apud Suidam, παρὸν ἡμῖν ἢ ἄρ-
δειν ἀπολωλέναι, ἢ προτερήσασι, δόξαν μὴν τινα προσπετείας
ἀπενέγκασθαι, βιοτεύειν δὲ ὅμως ἐπ κατ' ἐξουσίαν. Idem Sui-
das in quodam loco quem citat, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι προτερή-
σαντες exponit πρότεροι γεγονότες, quum præuenissent
seu anteuertissent.

Προτέρημα, ατος, Priores partes. Aut, Maior seu potior rei
alicuius gerendæ commoditas. Quinetiam Res bene
gestæ, Victoria. sicut προτερεῖν Priores partes obtinere,
Palmam reportare, Vincere. frequēs apud Polybium.
Interdū verò Id quo priores & superiores fumus aliis.
vt apud eundem Polybium lib. 3, pag. 57, ὧν δὲ τὰ προ-
τερήματα Ῥωμαίων ἀκατάπειπα, ἄφθονος χορηγία καὶ χειρῶν
πλῆθος.

C. KATA Προτερέω, Primas partes eripio, Deuinco. Pass.
Καταπροτερεῦμαι, Priores partes deuictus amitto. Bu-
dæus simpliciter interpretatur, Vincor, apud Poly-
bium libro 1, pag. 12, κατὰ προτερούμενος δὲ τοῖς ὁπλοπαικοῖς
ὅλῳ τε τὸ πλῆθος καὶ τὸν ὁπλοχλῶ τῶν αἰσθῶν, ἐγχείρει τοῖς ἐ-
χθροῖς ὑποχείριος.

Πρῶτος, ᾱ, ὸν, Primus. Homerus Odyss. λ, Ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ
πόλιν Τροίῃ φεριζόμεθα βουλαί, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαλε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μώνων. Apud eundem Odyss. φ legi-
tur πρῶτος, sequētē μετὰ, in hoc versu, Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες. vbi cum πρῶτος relinquitur subaudiendū
verbum ex præcedentibus. Opponitur autē ab eo ὕστα-
τος huic πρῶτος, in hoc versu qui extat cùm alibi tum
Iliad. ε, Ἔνθα τινα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν. Sic neu-
tro πρῶτον opponitur ὕστατον, Odyss. ι, Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω; De quo versu dicam & paulo
póst. Interdum ei præfixit aduerbium πολύ, vt Odyss. ι, Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' αὖθι πόιης. Sic πολὺ
πρῶτη, fœm. Odyss. ρ, Τὸν δὲ πολὺ πρῶτη εἶδεν θεραπὶς Εὐρύκλεια. (Dicunt autem Latini itidem Longè primus)
Addit alicubi ei suum etiam genitiuum. Cæte-
rùm vsus huius nominis poetis cum aliis scriptori-
bus communis est. Menander apud Athenæum, Ἐξῶ-
λης ὁπόλοιθ' ὅς τις ποτὲ πρῶτος ἐν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ'
ὁ τέτρος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ Μεπιθύης. At Demosthenes
paulo secus hac numeralium nominum serie vsus est,
in orat. Pro cor. ἐν οἷς οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ χεγρὸς οὐ πρῶ-
τος, οὐ δεύτερος, οὐ τέτρος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ
ὁπτοῖος. Secus inquam vsus est hic Demosthenes,
allusitque fortasse ad prouerbiale illud dictum, Μεχρεῖς οὔτε τέτρι, οὔτε τέταρτι. Opponitur autē in soluta iti-
dem oratione ὕστατος huic πρῶτος, interdum verò πελευ-
τάτος. Lucianus in Herm. τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον ἀῤ-

λήσας ὑπ' Διονυσίου. Quinetiam prouerbialiter apud eundem, in libro qui περὶ τῆς ὀξυθυμίας inscribitur, καί σοι περὶ τοῦ ὑπὲρ μικροῦ σωφρονεῖν inscribitur, καὶ τί σοι τοῦτον ὦ Φιλότιμε, ἢ τὸ ὑγιαίνειν (φασὶ) καὶ τὰ λέγω τοῦτον ἀπαγορεύειν ἢ ποιεῖν αἰσχύνεσθαι ὅτι μικροῦ σωφρονεῖν; Manauit autem istud prouerbiale loquendi genus (manasse certè creditur) ab illo Homeri versu quem protuli suprà, in quo πρῶτον & ὕστερον inter se opponuntur. (Atque vt poeticum est hoc ὑστέρου, ita etiam πύματον, quod & ipsum huic πρῶτον interdum opponitur) At verò πρῶτος & πελευταῖος, seu πρῶτον & πελευταῖον opponi itidem sibi videmus cùm alibi tum in hoc Plutarchi loco, in libro De puer.educ. ὅτι ἐν πρῶτον καὶ μέσον καὶ πελευταῖον ἐν τούτοις κεφάλαιον ἀγωγὴ σωφροσύνη καὶ παιδεία νόμιμός ἐστι. vbi obseruãdum etiam id vocari πρῶτον & μέσον & πελευταῖον κεφάλαιον in quo omnia sita sunt. Eodem certè sensu dixit Demosthenes pronuntiationem esse τὸ πρῶτον & τὸ δεύτερον & τὸ τρίτον, id est, primas, secundas, tertias partes obtinere. Præterea vt πρῶτος nõnunquam præfixum habet πολὺ apud poetas, sic & apud prosæ scriptores aliquando, potius tamen in altera significatione, de qua mox dicam. Legitur porrò πρῶτος cum genitiuo plurali, at πρῶτοι vel cum genitiuo, vel cũ nominatiuo. vt ὁ πρῶτος τῶν ῥητόρων, & οἱ πρῶτοι τῶν ῥητόρων, vel οἱ πρῶτοι ῥήτορες. Sic τὸ πρῶτον τῶν ὀνομάτων, & τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων (vt Plato in Cratylo, εἰπὲ δὲ κἂν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων αἰδυρεται τί) vel τὰ πρῶτα ὀνόματα. At verò πρῶτός μου apud Ioannem capite 1, nouè dictum pro πρώτερός, significãte tamen non tam Prior, quàm Præstantior, vt in nouissima interpretatione habetur: cui adiunctas annotationes vide. Dixit autem & Nonnus itidem πρῶτος ἐμεῖο. ‖ Τῷ πρώτῳ dicunt interdum non addito substantiuo pro A principio. Nisi quis malit vti nomine Prima addendo substantiuum. Τῷ πρώτῳ (inquit Bud.) Prima potione, & A principio. Galenus ad Glauconẽ libro 1, ἀρξαμένου δὲ πέπτειν, λεπτὸν καὶ ὑδαρῆ καὶ ὀλίγον τῷ πρώτῳ διδόναι. Idem, ἐλλέβορον λευκὸν διδόναι τῷ πρώτῳ. Aristoteles Polit. 7, δεῖ σωῖ τῷ πρώτῳ συμφέρει ποιεῖσθαι τῷ ὅπῃ μέλειαν διαιτῶν. id est κατ' ἀρχὴν, & à prima ætate puerorum. Ita B. sed ita legẽdo hunc locũ, dici posit alium vsum habere hoc πρώτῳ quàm in illis Galeni locis, in quibus τῷ πρώτῳ tale est quale Gallicè Pour la premiere pro Pour la premiere fois. Sic Lucianus, οὐ γὰρ ἐκείνοις τῷ γε πρώτῳ μὴ βιάζεσθαι; Vt autẽ sine substantiuo ponitur hic accusatiuus in huiusmodi locis, ita genitiuus πρώτης præcedente præpositione ἀπό. Affertur enim ἀπὸ πρώτης ex Thucyd. positum itidem pro A principio, Ab initio.

Πρῶτος, Primus, id est Primarius, Qui primum locum obtinet. Thucydides libro 6, καὶ νομισαντες εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι αὖ εἶεν). Quinetiam πολὺ πρῶτος apud eundem libro 8, πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν, οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶεν). Plutarchus Symp. lib. 2, οὐ τοῖς τυχόντας ἀλλὰ τοῖς πρώτοις αἱῦρας. Quinetiam αἱ πρῶται πόλεις apud Thucydidem, Primariæ ciuitates, libro 2. Idem libro 4, τῆς τε πόλεως ὡῦ ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτῳ ὀν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Sæpe autem additur datiuus: vt apud Demosthenem, πρῶτος γῆρει καὶ πλούτῳ. Sic Isocrates, πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι πρῶτοι εἶεν τῶν πολιτῶν. Sic & ipse Thucydid. ἀνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι καὶ χρήμασι καὶ γῆρει. Dicitur autem & genere neutro τὸ πρῶτον, Quod primarium est, Quod primas partes obtinet, Quod præcipuum est. Et plur. τὰ πρῶτα, Primæ partes. vnde φέρεσθαι τὰ πρῶτα, Primas partes obtinere. quo dixit modo Virgilius, Prima tenere, pro Primas partes tenere. At οἱ τὰ πρῶτα λαχόντες, & οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι peculiariter, Magistri societatum, Mancipes, Bud. Interdum verò dicitur aliquis esse τὰ πρῶτα pro Princeps, seu In primis honori habitus, vt idem scribit: afferens hunc Gregorii locum, in quo dicit de Athanasio, οὔπω μὴν πεπαῦμαι ὀν ὅπῃ σκόπῃ, τὰ πρῶτα δὲ πεπαῦμαι τῶν συνελθόντων. (Similem verò vsum & NOMINIS ΔΕΥΤΕΡΑ præfixum habẽtis articulum, ex eodem profert, καὶ τοῖς μὴ πρεσβευταῖς καὶ πρεσβευτὰς τῆς ἀσεβείας, τοῖς δὲ τὰ χθιζὰ τὰ δεύτερα) Talis est vsus illius πρῶτα & in isto Luciani loco,

vbi genitiuo iungitur, in Timone, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴδοι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, Primas tenens partes inter Athenienses, Athenienſium princeps, vel Atheniẽsium summus. Aristophanes autem dixit, κἄστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. ‖ Interdum verò aduerbialiter ponitur τὰ πρῶτα (sicut & πρῶτα, sine articulo) pro Primũ, vt docebo mox in aduerbio Πρῶτον. ‖ Πρῶτα exp. etiam πρὸ καιροῦ, in hoc loco eiusdem Homeri Od. ω, Ἤ τ' ἄρα καί σοι πρῶτα φρασσόμεθα ἔμμελε Μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔτις ἀλθίαται ὃς κε γένηται. Vbi Eustathius, πρῶτα, ἤγουν πρὸ καιροῦ.

C. Δευτεροπρωτοι vide post Πάμπρωτος.

C. Πάμπρωτος, ου, ὁ, Omnium primus, πάντων πρῶτος. Il. ι, Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ. Habetur autem in vulgatis lexicis ETIAM Πάμπρωτον ET Πάμπρωτα: quæ aduerbialiter poni tradunt pro In primis, Præcipuè, Potissimùm.

C. Πεντάπρωτοι, Quinqueprimi. quod verbum extat apud Ciceronem in Verrem, Magistratus & quinqueprimi accitu istius euocantur. Bud. Ann. post. in Pand. Quod (inquit) sequitur inferius, Mixta munera decaprotico decaprotiæ, ex antiquorum obseruatione ita esse legẽdum, tandem animaduerti, Decaprotiæ, icosaprotiæ: vel Græcè δεκαπρωτείας, εἰκοσαπρωτείας. Et inferius, Nã decaproticos à protis tributa exigentes, legendum, Nam decaproti & icosaproti, id est decemprimi & vigintiprimi. Hi, decemprimi vocantur in titulo De domest. & protect. vt πεντάπρωτοι, quinqueprimi, in capite 2 De priuilegiis eorum qui in sacro pal. mil. Δεκαπρωτεία igitur est Decemprimatus. Sunt autem verba municipalia. Cicero pro Roscio, Itaq; decurionum decretum statim fit, vt decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceántque eum qui vir Sext. Roscius fuerit. Idem, Venit in decemprimis legatus in castra Capito. Et in Verrem, Magistratus & quinqueprimi accitu istius euocãtur. Eodem modo εἰκοσαπρωτεία, Vigintiuiratus dicitur. Fortasse autem qui à nobis duodecim Pares Franciæ nunc dicuntur, Duodecimprimi ab initio vocati sunt. Hæc ille. quem potius scripsisse existimo Vigintiprimatus, pro interpretatione huiꝰ NOM. Εἰκοσαπρωτεία, SICVT Εἰκοσάπρωτοι, Vigintiprimi. SIC Δεκάπρωτοι, Decẽprimi, ET Δεκαπρωτεία, Decẽprimatus. ITIDEM Πεντεπρωτεία, Quinqueprimatus.

Inuenitur autem hoc nomen πρῶτον compositum etiã cum nomine δεύτερον, quum videlicet DICITVR Δευτεροπρώτῳ σαββάτῳ à Luca initio cap. 6, Sabbatum secundoprimum: seu alterum primum, vt habet nouissima interpretatio, cui adiũctas annotationes vide, necnon Erasmicas.

Πρῶτον, aduerb. Primùm, Primò, Primo loco, Ante omnia. Demosthenes sic orditur suam orationem Pro corona, Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις &c. Cui aduerbio πρῶτον reddit ἔπειτα, absque δὲ. quod alii postea imitati sunt, (præsertim verò Plutarchus) post πρῶτον μὲν subiungentes non solùm ἔπειτα δέ, sed interdum etiam ἔπειτα sine hac particula. Apud eundem Demosthenem πρῶτον μὲν γὰρ, sequente ἐπὶ τούτῳ, Budæus vertit Iam primùm. Interdum verò dicit πρῶτον ἁπάντων. Quinetiam cum articulo apud eum (sicut & apud cæteros) τὸ πρῶτον. vt Olynth. 1, τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ τοῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα Θεσσαλίας ἐπέβη, μετὰ τοῦτα Φεραὶς, &c. quo in loco obseruandus etiam est vsus PARTIC. Πάλιν ET Αὖθις ET Εἶτα huic πρῶτον subiunctarum in longiuscula enumeratione. SED ET Μετὰ τοῦτα semel atq; iterũ in ea poni, obseruatione dignũ est) Verùm interiiciuntur etiã verba inter τὸ & πρῶτον. vt τὸ μὲν οὖν πρῶτον apud eundẽ. At quum nihil interiicitur, scribitur coniunctim ETIAM Τοπρῶτον (sicut PLVR. Τὰπρῶτα pro τὰ πρῶτα, aduerbialiter itidem) At præcedente ὅτι, pro Quumprimũ, Simulatque. Demosth. Pro corona, εἴπον τότ' αὖθις ἐν τῇ δήμῳ, ὅτι πρῶτον εἶδον τοῦτο, τὸν μιαρὸν τοῦτον τὸν γραμματέα ἀπόδημον. Sic cum particula ἐπεί. vt ἐπεὶ πρῶτον ἐγὼ ρήσω.

Πρῶτον pro πρότερον, Prius. Alex. Aphrod. ἡ πληγὴ πρῶ-

τον τῆς ἀστραπῆς τῷ βροντῷ ὑποτελεῖ, ἅμα, tonitrũ prius efficit quàm fulgur. Quem alioqui vsum apud vetustiores scriptores rarissimum esse puto: affertur tamen & ex Aristotelis Rhet. πρῶτον ἢ pro Prius quàm.

ETIAM Πρῶτα aduerbialiter sæpe ponitur pro Primùm. Hom. Il. α, Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Item Iliad. β, Πρῶτα δ' ἐγὼ ἔπεσιν πειρήσομαι ἢ θέμις ἐστί, Καὶ φεύγων σώνυσι πολυκλαύτοισι κελεύσω. vbi redditurei particula δέ. hic enim versus proximè sequitur, Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. Aristophanes, καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο. Et τὰ πρῶτα apud eundem, initio libri α Iliad. Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. In soluta quoque oratione dicitur τὰ πρῶτα, & quidem potius quàm πρῶτα, sine articulo. Lucianus in principio libelli De conscrib. hist. πυρετάνειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα παν δημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης ἀῦτῆς ἐρρωμένως καὶ λιπαρῆτῳ πυρετῷ. vbi ei respondet particula δέ. (sicut in illo Homeri loco quem modò protuli) nam proximè sequentia verba sunt hæc, πεῖ δὲ τὴν ἐδέμεν τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ὀκ ῥινῶν ῥυεν &c. ‖ Sed & cum genitiuo apud Homerum, Odyss. ξ, & ρ, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα. Exponitur enim hic Primùm inter deos, seu Ante alios deos. Sed videndum annon & nomen esse possit, similem vsum habens ei cuius exempla in nomine Πρῶτος attuli.

Est & aliud ADVERB. Πρῶτος, sed diuersum vsum habens: reddendúmque potius Primò quàm Primùm. Dicitur enim plerunq; aliquid tale vel tale esse πρῶτος, i. primo, quod tale est per se & suapte natura, non per accidens. Qua in significatione vtitur non rarò Plutarchus, qui etiam addit interdum καὶ πρῶτος post ὅς ἑαυτοῦ, & post φύσει. vt in libro De primo frigido, ἀλλ' ἔοικε τὸ ὕδωρ ὅς ἑαυτοῦ ψυχρὸν εἶεν καὶ πρῶτος. Ibidẽ, καὶ ὑδέν δίῳ φέρουσι τῶν μὴ τὸν ἀέρα φύσει καὶ πρῶτος θερμὸν, ἀλλὰ τὸ ζέον ὕδωρ καὶ τὸν δίμπυρον σίδηρον ἀπεφαίνομεν. Alibi autem πρῶτος solùm posuit: vt, νόμιμος τὸν ἀέρα πρῶτος ψυχρὸν εἶεν). vbi Turn. vertit, Quum existimaret in aere primùm frigus inesse. Sic vtitur & Alex. Aphrod. Dicũtur etiam (inquit Budæus Comment. pag. 285) non tantùm πρῶτον aduerbialiter, & δεύτερον, sed etiam πρῶτος & δεύτερος. Aristoteles Ethic. libro 8, ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρῶτος· τὰ δὲ κατ' ποσὸν, δεύτερος. Hoc est, Primo & secundo loco considerãdum. Vel, Primarium locum & secũdarium obtinens. Eiusdẽ esse puto quod inv. l. annotatur, idem significare apud Gal. πρῶτος & κατ' πρῶτον λόγον, item ἁπλῶς, & κυρίως. Cum hoc certè postremo aduerbio, videlicet κυρίως, copulatum legitur apud Aristotelem Ethic. 8, εἴδη δὲ φιλίας πλείω· καὶ πρῶτος μὲν καὶ κυρίως τῶν ἀγαθῶν, ἢ ἀγαθοί· τοὺς δὲ λοιποὺς, καθ' ὁμοιότητα.

Πρωτεύω, Primas partes teneo. Aut breui⁹, Primas teneo seu fero, Principatum obtineo. Variè autem construitur hoc verbum. Dicitur enim πρωτεύω τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel κατ' τοῦτο, aut περὶ τοῦτο. item πρωτεύω τούτου. Necnon cum personæ genitiuo plurali, & quidem adiunctum habente iterum & datiuum rei. Quarum constructionum hæc sunt exempla. πρωτεύειν τῇ σοφίᾳ, itidémque τῇ ἀρετῇ, Primas in sapientia & virtute tenere, vel potius, sapientiæ & virtutis. Aut, Sapientia principem esse, vel Locum principem in sapientia tenere. quibus loquẽdi generibus & Cicero vtitur. Dici autẽ queat etiam πρωτεύειν ἐν σοφίᾳ, & ἐν ἀρετῇ, sicut Plutarchus dixit in lib. De puer. educ. πρωτεύειν ἐν πᾶσι. Legitur præterea πρωτεύειν κατ' σοφίαν, κατ' ἀρετήν. At verò iuncti præpositioni περὶ verbi πρωτεύειν exemplum habemus apud Æschinem περὶ Τιμαρ. vbi scribit, εἰ γάρ τίς τινα κακία κατ' αὐθρώπεις, αὐ μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτῃ ἀπὸ δ' ἐῶ Δημοσθένη, θανάτου πρωμαι (Vbi Budæus πρωτεύειν interpr. Esse primæ notæ) Necnon πρωτεύειν σοφίας, ἀρετῆς, seu τῆς ἀρετῆς, vt apud Xenophõtẽ. At cum personæ genitiuo plurali, vt πρωτεύειν τῶν πολιτῶν, Principem inter ciues locum tenere, aut etiam primum, Primas omnium ciuium tenere. (vt dicit Cicero, Primas omnium ciuium P. Nasicæ dare solebat) Sic πρωτεύειν τῶν Ἑλλήνων: cui simile est πρωτεύειν τῆς Ἑλλάδος. nam per Ἑλλάδος collectiuum non aliud intelligimus

quàm Ἑλλήνων) Tale est, συγκλήπου πρωτεύειν, quum συγκλήπου sit itidem collectiuum. (Hoc autem exponi etiã potest, Plurimum autoritatis in Senatu obtinere, vel, Præ cæteris senatoribus autoritate valere) Et adiuncto datiuo rei, πρωτεύειν ἀρετῇ τῶν πολιτῶν. Sed absque adiectione etiam dicitur interdum πρωτεύειν. Herod. lib. 8, αἵ τε ἀπὸ Γαλίας πόλεις πρεσβείας ἔπεμπον ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς αἰδρῶν. vbi Pol. vertit Principes viros. Sic autem & Isocr. ante eum absolutè est vsus, ad Phil. ὦ οἷς καταρθώσας μὴ ἐφάμιλλον τῷ σωτῆρι δόξαν κατασήσεις τῆς πρωτεύουσι.

Πρωτεύειν in v. l. tanquam comparatiui quoque gradus vsum præstans, exponitur etiam Priores partes obtinere, item Excellentiorem esse. Et πρωτεύειν κατ' δόξαν ex Plut. Lyc. Gloria præcellere. ‖ Quinetiam πρωτεύει αὐτοῖς, ex Xenoph. pro Ducem iis se præstat. HINC Πρωτεῖον, ου, τὸ, Primatus, Primæ partes, Princeps locus, Principatus. Dicitur autem τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, seu τὰ πρωτεῖα, & τῶν πρωτείων τυγχάνειν, & τὸ πρωτεῖον ἔχειν, pro Primas partes obtinere, seu principem locum, aut principatum. Demosth. Phil. 4, τῷ πόλει δ' ἢ πρωτεύουσα τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πέφυκε, καὶ τὸ πρωτεῖον ἔχει. Sed à Polybio τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι dici ait Budæus pro Præstantissimũ esse, aut etiam pro Præstantiorem esse. Et alibi, τὸ πρωτεῖον ὀν φέρεσθαι τῶν κατ' πόλεμον ἀγώνων pro Maximè insignes esse victorius. Synes. dixit etiam τὰ πρωτεῖα συγχωρεῖσθαι, item τῶν πρωτείων ἀμφισβητεῖν τινί, ita scribens, αὐτοθυφιμεῖται γὰρ ὑπὸ μειρίων ὅσων τῶν σῶν ἐρασῶν, οἷς ἅπασιν ἐγὼ τῶν πρωτείων ἀμφισβητῶ. Idem dixit τὸ ὀν δ' δυτέρων πρωτεῖον, epist. 148. vbi annon potius legẽdũ sit τὸ ὀν δ' δυτερείων πρωτεῖον, lectorem mecum expendere velim. (dicũtur autem, vt πρωτεῖα, Primæ, SIC Δευτερεία, secundæ, ET Τριτεία, tertiæ: sub. partes. Plato in Philebo, καὶ κατ' τοῦτον τὸν λόγον οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων, οὔτ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῆ μετὸν ἀληθῶς αὖ λέγοιτο. πρῶτον δ' ἐστὶ τῶν πρωτείων, εἴπερ τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν) Est autem hic Synesii locus, epist. 148, ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἑν ἑκάστης ἡπάτα τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ὀν δευτέρων πρωτεῖον, id est, ex secundis partibus primas tenere: si quidem reponas δευτερείων.

Superest POETICVM Πρώτιστος, quod potius habet superlatiui formam quàm est superlatiuum: (SICVT Τρίπαιος) quum accipiatur simpliciter pro πρῶτος, id est Primus, ac certè superlatiui vsus non videatur in huiusmodi nomina cadere. Hom. Il. β, αἴ τοι Ἀχαιοὶ Πρωτίστῳ δίδοιμ' οὔτ' αὖ πολίεθρον ἑλώμην. Quinetiam vt πολὺ πρῶτος dicit interdum, sic & πολὺ πρώτιστος. (Vsus autẽ est hoc nomine, licet poetico, Dionys. Areop. sed pro Primus omniũ: cui significationi aliquis superlatiui vsus inesse videri posit) Item ADVERB. Πρώτιστα sicut Πρῶτα, apud eum, cum alibi, tum Il. α, Κάλχαντα πρώτιστα κακὰ οἰωνόμορφος πρόφρασσε. Atque adeo & τὰ πρώτιστα legitur apud eum, sicut τὰ πρῶτα. Illo autem πρώτιστα sine articulo vsus est Aristoph. quoque in Pluto, Ἐμοὶ γὰρ εἰσόντες εἰς τὴν οἰκίαν Πρώτιστα.

ΠΡΟΣ, Præpos. GENITIVO iuncta, interdum, A, siue Ab. Hom. Iliad. α, v. 165, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, Πρὸς Τρώων. id est, Pœnam Menelao & tibi exposcentes à Troianis. Sophocl. ἐπαίνου τύγχανε παρὰ γὰρ ἐμοῦ, A me quidem certè laudem consequetur. Idem, ἐθηλυήθη σῶμα πρὸς τῆς δὲ τῆς γυναικός. In soluta quoque oratione πρὸς hũc vsum habet, sed rarius. Gal. διαιτήματα πρὸς πολλοῖς. Sic autem & in isto Homeri loco Od. ζ, v. 207, — πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε, exponitur πρὸς Διός, à Ioue. Sed intelligendum est, dici hospites seu peregrinos & mendicos esse πρὸς Διός, quòd in Iouis tutela sint. Vnde breuium scholiorum autor exponit ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐπιτρεπόμενα. Fortasse igitur πρὸς Διός εἰσιν, quod videtur sonare ad verbum, A Ioue sunt, perinde accipiendum est ac si diceretur, A Ioue missi & ab eo nobis commendati veniunt. (Sic certè apud eundem Homerum cum πρὸς ἄλλης ἰσὸν ὑφαίνοις subaudiri existimatur partic. videlicet πρὸς πάσης μήνη) Πρὸς genitiuo iungitur & vbi originem indicat, seu genus nostrum. Vbi etiam præpositione A seu Ab redditur commodius quàm alia,

si quidem verbum verbo reddendum sit: sed alia po- A
tius vtimur interpretationis forma. vt, liberum esse &
ingenuũ πρὸς πατρὸς καὶ μητρός, apud Æsch. in Ctesiph.
A patre & matre. Id est, A sanguine paterno & mater-
no, vel A genere paterno & materno. Dicitur alioqui
potius Genere paterno, & materno, sine præp. At verò
ὄντες Νηλεΐδαι τὰ πρὸς μητρός, vertere possumus, Gen⁹ du
centes à. vt Bud. interpretatur, addens etiam, Cogna-
tione Nelidæ. Idem hæc Isocr. in orat. quæ περὶ ζεύγους
inscribitur, ὁ γὰρ πατὴρ ἐμοί, πρὸς μὲν αἱδρῶν, εὐπατριδῶν·
πρὸς γαμαικῶν δέ, Ἀλκμαιονιδῶν, vertit, Gẽtilitate quidẽ B
atque agnatione antiqua & in primis nobili, à genere
autem materno, Alcmæonides. Alibi autem, Ab agna
tis quidem, &c. A cognatis verò. Apud Demosthenem
autẽ, πρὸς αἱδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν τούτῳ, καὶ οὐ πρὸς
γαμαικῶν, reddit, Agnatus, non cognatus. Affert verò &
οἱ πρὸς αἱδρῶν οἰκεῖοι, (qui & οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων) itidémque
οἱ πρὸς γαμαικῶν, pro agnatis & gentilibus, & pro
cognatis. Cęterùm vbi dicitur τὰ πρὸς πατρός, vel τὰ πρὸς
μητρός, aut τὰ πρὸς αἱδρῶν vel γαμαικῶν, subaudiri ait γένος:
quod addidit Æschines, scribens, ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν C
τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. Sed obiicere queat aliquis, id lo-
cum non habere quum articulo plurali vtũtur, dicen-
tes τὰ πρὸς πατρός, vel τὰ πρὸς μητρός, vt in altero illo
eiusdem Pausaniæ loco. Habet porro similem vsum
præpos. πρὸς, & quũ dicitur οἱ πρὸς αἵματος, à Soph. pro
consanguineis. Suspicor autem οἱ πρὸς αἵματος dici ἐλ-
λειπτικῶς pro οἱ πρὸς τοῦ αὐτοῦ αἵματος, vel οἱ πρὸς τῷ ἡμετέ-
ρῳ αἵματος. id est, Qui sunt à sanguine, pro Qui sunt ab
eodem sanguine, vel Qui sunt à nostro sanguine. ‖ Quin D
etiam quum dicitur πρὸς βορέου, potest πρὸς reddi itidem
præpositione Ab: interpretãdo, A borea, Ab aqui
lone. Plinius verò dixit etiam A parte aquilonis: vt
Maro pro A borea dixit, De parte boreæ. Id est, πρὸς τῷ
μέρει τοῦ βορέου, (posita præpositione πρὸς loco præ-
pos. ἐπὶ) non πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορέου. quũ tamen hoc ac
cusatiuo, non illo genitiuo, ellipsis quæ hic esse existi
matur, soleat expleri: aut certè accusatiuo πνοὴν, alióve
huiusmodi. Vt porro dixit Homerus πρὸς βορέα & πρὸς
νότον, & Dionysius De situ orbis πρὸς ζεφύροιο, ita Hesi- E
odus πρὸς νυκτὸς, id est A nocte. per noctem intelligens
occasum, adeo vt πρὸς νυκτὸς, sonet Ab occasu, seu Ab
occidẽte. vt & Cic. loquitur. Sũt tamẽ qui πρὸς in huiusf
modi locis interpr. Versus, seu Ad, dicẽtes, Versus bo-
ream, aut Ad boream, & Versus notum: itidémque Ver
sus occidentem. (Quo etiam modo apud Plin. A sole
ponitur pro Versus solẽ) alicubi magis commoda esse
possit hæc interpretatio. Sic autẽ dicitur & πρὸς Λιβύ-
ης, πρὸς Εὐρώπης. ‖ At vbi dicitur πρὸς ἁλὸς & πρὸς Θύμ
βρης ab Homero, exp. πρὸς etiã ἐγγύς, id est Prope, Iux
ta. Sic tamẽ vt rursus existimetur posse etiam subaudiri
nomen illud, exponẽdo, πρὸς τοῦ μέρους τῆς, ἁλὸς, & πρὸς F
τὸ μέρος τῆς Θύμβρης, vt te docebit Eustathius pag. 816.
Thucydides quoque non rarò hac præpositione cum
genitiuo nominis vrbis vtitur: apud quem lib. 3, πρὸς
Μεγάρων redditur itidem Prope Megara. ‖ Iam verò &
quum dicitur à Thucydide πρὸς ἡμῶν ἔσεται, (vbi po-
ssumus πρὸς exponere ὑπὸ) sermonis Latini consuetu
do patitur vt πρὸς præpositione A, seu Ab, interprete-
mur, vertendo πρὸς ἡμῶν ἔσεται, à nobis futurum. vt a-
pud Ciceronem, Sed vide ne hoc Scæuola totum sit à
me. Atque adeo πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quo vtitur Lucianus, G
(sic autem & Aristophanes in Vespis, μὴ πρὸς ἐμοῦ λέ-
γοντα) ex eodem Cicerone possit fortasse reddi A me di-
cis. (Affertur etiam πρὸς τῆς δὲ φεύγω pro Huius nomi-
ne loquar) Sunt alioqui & alia loquẽdi genera quæ hu
iusmodi locorum interpretationi adhibere possumus,
videlicet A me facit, item Pro me facit, A me stat, vel
A meis partibus. ‖ Sed videndum est ne alter vsus hu-
iũs præpos. cum iisdem genitiuis à nobis confundatur H
cum hoc. Interdum enim πρὸς ἡμῶν ἐστι, non significat
A nobis est, seu A nobis facit, vel Pro nobis: sed Nobis
decorum est, Nos decet, Nobis cõuenit, Nobis dignũ
est, vel Officii nostri est. Gregorius, οὐ πρὸς ἡμῶν τοῦτο
τὸ χειροδέμματον, Id minimè est officii nostri, Non
est id officio nostro consentaneum. Aristophanes

Vespis, τοῦτο μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἀνόητος ἐς σωτηρίαν, Istud
decet virum qui &c. Isocrates in Plataico, οὐ πρὸς ὑμῶν
ἐστι, Officii vestri non est, Dignitatis vestræ non est, Nõ
est consentaneum existimationi vestræ, aut opinioni
quæ de vobis concepta est. Aut, Indignum est existi
matione vestra. Idem enim significare voluit illis ver-
bis, quod Thucydides istis, ἃ πρὸς τῆς ὑμετέρας δίζησθέ-
δε. Possumus verò alicubi retinere genitiuum, omissa
præpositione in interpretatione: vt in illo Aristophanis
loco, πρὸς ἀνδρός ἐστι, Est viri qui &c. Sic apud Sopho-
clem, — οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς, πρὸς πεμπόν-
τῳ πάμαν, Non est docti medici hoc facere, non conuenit
docto medico. Atq; vt Latini sic vtũtur simplici geni-
tiuo, ita & Græci interdum: vt videmus in isto Aristo-
phanis loco, vtentis & genitiuo solo, & mox genitiuo
præfixam habente præpositionem, in Vespis, Τοῦτο γὰρ
σκαιῶν θεατῶν ἐστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν. Sed interdũ οὐκ
ἔστι πρὸς ἐμοῦ videtur id esse quod Terentius dicit Non
meum est. Id est Moris mei non est. Ac potest fortasse
ita hîc accipi πρὸς ὑμῶν οὐκ ἔστι, Non est vestri moris,
vel, Mori vestro conueniens & congruens: aut etiam,
moribus vestris. Atque ita πρὸς ὑμῶν fuerit idem quod
πρὸς τοῦτο ὑμῶν. (de quo loquendi genere dicam ali-
quid & infrà, necnon in Τρόπος) Huc autem refero & i-
stum Synesii locum, τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλα
σαν αὐ, καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ ἐγχείρημα.

Πρὸς ponitur & pro ἐκ, id est Ex. vt in hoc loco Ho
meri Odyss. θ, Ξεῖνος ὁδῖ οὐκ οἶδ' ὅς τις ἀλώιδμος ἵκετ' ἐμὸν
δῶ, Ἠὲ πρὸς ἠείων ἠ ἐσσωτέρων ἀνθρώπων. nam Eustathius
πρὸς ἠείων ait esse idem quod ἐκ τῶν ἐωῶν, posita præpo-
sitione vna pro alia, sicut in aliis infinitis locis. Est au-
tem valde affinis hic præpositionis πρὸς vsus ei quem
habet in quibusdã locis proximè præcedentis tmematis, vbi interpretatus sum Ab.

Πρὸς cum genitiuis θεῶν & ἀνθρώπων (aliisque inter-
dum) exponitur Apud, item Erga. necnon Coram. Ho
mer⁹ Il. α, — τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων,
πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Sũt
autem verba Achillis, attestantis caduceatores ad se
missos abducendæ Briseidis gratia, se sacramento mi-
litari liberatum iri, nec pro desertore meritò habitum
iri, quum tali iniuria afficiatur. Subiungit enim, εἴ πτε
δ' αὖ τε χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀειπέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλοις.
Hic certè si πρὸς θεῶν & πρὸς ἀνθρώπων, interpretemur
Apud deos & homines, vel Erga, niti poterimus auto-
ritate eius qui breuium scholiorum autor est: vtpote
exponentis πρὸς τοὺς θεούς. At si malis interpretari Co-
ram diis & hominibus, pro te faciat Eustathius, quip-
pe qui exponat ἔμπροσθεν θεῶν. Parum autem est inter
has expositiones discriminis, quod ad sensum attinet:
malim tamen interpretari Coram, sequendo illam ex-
positionem autoris breuium scholiorum. quoniã Xe-
nophontis testimonio comprobari posse mihi vide-
tur. Ex quo simul afferam similem huius præpositio-
nis vsum, id est iunctæ iisdem genitiuis: αἰαβ. libro 2,
pagina 170 meæ editionis, ἔπειτα οὐκ πύτων παύτων τοῦτον
αὖ τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, μόνος δ'
πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός. quib⁹ addit, παντάπασι δὲ ὑπόρων
ὄντι καὶ ἀμηχάνων, καὶ ἀνάγκην ἐχομένων, ἃ τούτων πονηρῶν οἱ-
νες ἐθέλοιεν δι' ὀπορκίας τε πρὸς θεοὺς καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀν-
θρώπους περάνειν π. Eodem pertinere videtur & hæc
sermonis formula qua vtitur pagina quæ hanc proxi-
mè sequitur, οὐκ αἰσχύνεσθαι οὔτε θεοὺς, οὔτε ἀνθρώπους, οἵτινες ὀ-
μόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομεῖν, πρεσβεύον-
τες ἡμᾶς σὺν Τισαφέρνει τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ πανουργοτάτῳ &c.
Verba autem eius quibus illam præpositionis πρὸς in
illo Homeri loco expositionem confirmari posse exi-
stimo, sunt ea quæ in fine proximè præcedẽtis loci ha-
bes, videlicet δι' ὀπορκίας τε πρὸς θεούς. Nec enim dubiũ
cuiquam fuerit quin ita dixerit Xenophon, ὀπορκίαν
πρὸς θεούς, vt Homerus, ὀπορκήσω πρὸς δαίμονος, Iliad. π,
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεαι δέ με θυμός, Οὐδ' ὀπορ
κήσω πρὸς δαίμονος. (non ignoro tamen Eust. exponere
non solùm ἔμπροσθεν θεοῦ, sed etiam μὰ τὸν θεόν. magis
alioqui probantẽ vt ὑπερβατικῶς hæc legẽtes, dicamus
ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος. Verùm hæc quæ illi magis
placet

placet expositio, minus contrà mihi quàm cæteræ A
arridet: quarũ alterutra eligenda sit, malim eam quæ
πρὸς δαίμονος positum esse dicit pro ἔμπροσθεν θεοῦ. Sed
quum videam Xenophõtẽ dicere ὀπορκίας πρὸς θεούς,
crediderim potius accipiendum esse itidem ὀπορκήσω
πρὸς δαίμονος, pro ὀπορκήσω πρὸς δαίμονα, id est θεόν. Ac
minimè profectò abfimile vero est, Xenoph. hic ad Ho
merica verba respexisse, retinentem quidem præpoſi-
tionem, sed constructionem quæ solutæ orationi ma
gis in eo significatu vsitata esset, tribuẽtem. Et de his
quidem hactenus. Sciendum est autem, Budæum in
quodam Synesii loco habente hanc præpositionem B
itidem iunctam genitiuis θεοῦ & ἀνθρώπων, cẽsere illam
significare Quantum pertinet, nimirum vbi ille ad fra
trem scribit, καὶ γὰρ οὐχ ἥκιστα πύπτω χάριν τῷ ὀπτολήν ὑ-
πηρόθυσα, τῶν πᾶσι καταφανὲς ἦν τὸ πρᾶγμα, ὡς, ὅ, τι αὐ ἐπο-
ίει, καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρὸς ὤν, καὶ οὐχ ἥκιστα
πρὸς τοῦ πατρὸς Θεοφίλου. Huic autem loco subiungit quẽ
dam Xenophontis, sed in quo alia præpositio habetur,
videlicet πρὸς, iũcta alioqui iisdẽ genitiuis. vbi scribit
ὃ πρὸς θεῶν πρᾶγμα ἐστιν, ὡς περ ἡ πρὸς ἀνθρώπων. C
quæ ille vertit, A diis quidem vt & ab hominibus, ille
potius efficiet quod cõtendit & cupit. Sed addit & aliã
interpretationem, videlicet, Et per deos & per homi-
nes. vbi Per deos & per homines eum accipere existi
mo pro Deorum & hominum opera. nõ video autem
quid commune habeat hic Xenoph. locus cum illo Sy-
nesii, vt ei subiungi debuerit: præsertim verò quum a-
lia in eo habeatur præpositio. Ac præterea in illo non
lubenter reddiderim πρὸς, Quantum pertinet. Existi-
mo enim potius, πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων αἰαῖ πος ὤν, D
esse dictum pro μηδὲ ὑπὸ θεοῦ μηδὲ ὑπὸ ἀνθρώπων αἰτίαν
ἔχω. vt videlicet πρὸς sit pro A, siue Ab, & quidem in ea
significatione cuius exempla primùm attuli. Idem ve
rò & de isto Xenoph. loco pronuntio, qui legitur in
eodem libro αἰαβ. pag. 166, οἶμαι γὰρ οὐκ ἀχαρίστως μοι ἔξειν
οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. Perinde e-
nim est (vt opinor) acsi dictum esset, οἶμαι γὰρ καὶ ὑφ' ὑ-
μῶν καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης ἀποδοθήσεσθαί μοι χάριν.

Πρὸς genitiuo θεῶν aut θεοῦ iunctum, vel Διός, aut a-
liis id genus genitiuis alium quoq; vsum habet, & qui E
dem frequentissimum, in quo redditur potius præpo-
sitione Per quàm alia vlla. Nam πρὸς θεῶν eum vsum
habet quẽ apud Latinos Per deos, quum aliquem ro-
gant: itidémque ἑλληνικὸν est in vtraque lingua hoc
loquendi genus. Nam quemadmodum quũ per deos
dicitur ab eo qui rogat, seu orat, subaudiendum relin-
quitur hoc ipsum verbum Rogo, aut Oro, vel aliud
huiusmodi, ita cum πρὸς θεῶν subaudiendum reliqueſ-
runt Græci ἱκετεύω, vel αἰτοῦμαι, aut παρακαλῶ, aliúdve
his affine. Xen. Hell. 2, pag. 278 meæ editionis, πρὸς θεῶν
παρῴων καὶ μητρῴων, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρεί
ας, (πάντων γὰρ πύπτων πολλοὶ κινινωνοῦμεν ἀλλήλοις) αἰδεσθῆτε F
καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, παύσασθε ἁμαρτάνοντες ἐς τὸν πατρί
δα, καὶ μὴ πίθεσθε τοῖς &c. perinde acsi dictũ esset ἱκετεύο
μεν πρὸς θεῶν, παύσασθε ἁμαρτάνοντες &c. (quod verbum
hic subaudiẽdum, sicut & in aliis locis, Æschines adiũ-
xit in Ctesiph. μὴ πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἱκετεύω
ὑμᾶς ὦ Ἀθηναῖοι, μὴ τοῦτον ἱστᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ
Διονύσου ὀρχήστρᾳ. quũ autem dico hoc verbũ relinqui
hîc subaudiẽdum, intelligo vel hoc vel aliud eiusdem
signif.) Demosth. Phil. 3, λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. G
Aristoph. πρὸς Διὸς φράσον, Dic mihi per Iouem. id est,
Oro te per Iouem vt mihi dicas. Hic autem locus mi-
hi in memoriam reuocat ellipsin aliam quæ huic lo-
quendi generi subest. sæpe enim existimo cũ his ver-
bis πρὸς Διὸς, vel πρὸς θεῶν, aliúsve huiusmodi, subaudiri
non solùm ἱκετεύω, seu aliud simile verbum, sed etiam
illud φράσον, aut φράσατε, vel λέγε, seu λέγετε: aut λέγε μοι.
Xen. Œcon. πρὸς θεῶν, τί ποτ' ἂν διδάσκειν ἤρχου αὐτούς; v-
bi tamẽ Cic. verbum illud & ipse in sua interpr. subau-
diendũ reliquit, addiditq; duntaxat Quæso: quo nimi- H
rũ interpr. verbũ alterũ subauditũ, videlicet ἱκετεύω, aut
aliud huiusmodi. ita enim vertit hũc locum, Quid igi-
tur, proh deũm immortalium, eam docebas quæso:
Verùm sæpenumero huic præpositioni talem genit.

habenti præfigitur aduerbium vocandi ὦ. Sic Plato A- A
pol. ἀλλ' ἃ πρὸς Διός οὐπωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι.
Et Xenoph. Hellen. β, πῦπον ὦ πρὸς τῶν θεῶν τί πυτε καὶ κα-
λέσαι χρή;

Πρὸς cum genitiuis ἀγαθοῦ & κακοῦ aliisque nonnul-
lis diuersum à superioribus vsum habet. Interdum cer
tè videtur πρὸς ἀγαθοῦ ἐστι, & πρὸς κακοῦ, resolui posse in
ἀγαθός ἐστι & κακός ἐστι: vel ἀγαθόν ἐστι, & κακόν ἐστι. vt apud
Arrianum, μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἴει τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυ-
λῶνα ἐν τῷ πόπ. Gal. ἢ πς οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς
κακοῦ γένοι τὰ κολληθησόμενῳ δέρματα. Sed interdum πρὸς
ἀγαθοῦ resoluitur in ἐπ' ἀγαθῷ, vt in quodam loco Ari
stot. apud Bud. p. 987. vbi αὐτὴ πρὸς ἀγαθοῦ γενόμενα, ver-
tit Salubriter comparata. In illo autem Arriani loco,
πρὸς ἀγαθοῦ interpr. Non commodam. Et πρὸς κακοῦ ὄν
apud Gal. Incommodum. Sic verò dicitur & πρὸς καλοῦ
εἶναι). Quinetiã πρὸς ἡδυοῦ ab Arriano eadẽ forma dici-
tur pro Gratum & iucundum. Exemplum ex Arriano
habes apud Bud. cætera apud Suidam.

Πρὸς exponitur etiam μετὰ, id est Cum. vt πρὸς δύκης
γένεις apud Soph. Sic πρὸς τῶν ἕνδεκα βασιλέων βασιλεύει
ex Herodoto affertur pro Regnat vnà cum vndecim
regibus.

DATIVO autem iuncta præpos. Πρὸς, Prope, Iuxta, vt D
πρὸς πῖς ποσί. & πρὸς τῇ γῇ. Itidẽ πρὸς πῖς πολεμίοις, Thu-
cyd. Testatur & Eust. πρὸς indicare ἐγγύτητα, vbi πρὸς σφί
ᾳν exp. ἐλιμυρίζειν. Idem in hunc locum Il. φ, — ἢ ἄ πρὸς
τοῖ εἶλε πατὴρ Κρονίδης, annotat πρὸς τοῦ habere datiuum,
δῆλον ἢ ἐγγύτητα præpos. πρὸς. (Est autem præpos. POE-
TICA Προπὶ ad formam DORICAE Ποπὶ. qua itidẽ
vtuntur poetæ. vt Od. ξ, ἱκόμεσθα ποτὶ πόλιν. Et Il. η, ποτὶ δ'
αὐτὴ δείμαρθαι ὦκα Πύργοις ὑψηλοῖς. vbi Eust. exp. πρὸς αὐτόν.
Inuenitur autẽ & cum dat. sicut πρὸς.) ‖ Sed interdũ
πρὸς redditur etiã In. vt πρὸς ἱεροῖς πσιν ὀρχεῖσθαι, Plut.
Lyc. Et πρὸς πῖς αἰκάλαις τὰ παιδία κομίζειν apud eun-
dẽ, In vlnis gestare. ‖ Alicubi est potius Apud. vt quũ
dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπῶν, vel λογίζομαι, aut σκοπόμενος,
(sicut πρὸς ἑαυτὸν, quod & frequẽtius est) Nisi πρὸς ἑαυ-
τῷ malis interpr. Secũ: vt Bud. apud Plut. πολὺν χρόνον ἐν τῷ
πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος, secum ipse meditabatur. Af-
fert autem & ex Plat. Phædone, καὶ αὖπός τε πρὸς τοῦ εἰρη-
μένου λόγου ἐν ὁ Σωκράτης, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι, pro In eo intẽ
ti eramus, & id meditabamur. Sed εἰμὶ πρὸς πύτῳ dici-
tur etiã latius pro Sum deditus huic rei, vel Sum occu-
patus in hac re. Aristot. Polit. 8, ὅταν δ' ἀφ' ἥδης ἔτι πεία
πρὸς πῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται. Sic Strabo lib. 5, οἱ πα-
λαιοὶ τοῖς κάλλοις τοῦ Ρώμης ὠλιγώρουν, πρὸς ἄλλοις μείζοσι καὶ
αἰαδκαιοτέροις ὄντες, In aliis maioribus & magis neces-
sariis occupati, vel Operam ponentes in aliis, seu Operã
impendentes aliis. vel vno verbo, Vacantes aliis. ‖ A-
pud Sophoclẽ Aiace, Ἐβάλφας ἔγχος θοῦ πρὸς Ἀργείων στρα-
τῷ, pro ὀπὶ τῷ στρατῷ, seu εἰς τὴν στρατὴν, Intinxisti ensem
in exercitũ Græcorum. ‖ Πρὸς, Præter, Vltra. Theo-
phrast. πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος. Sic πρὸς πῖς εἰρημένοις, Vltra
ea quæ iam dicta sunt. Frequens est autem & πρὸς τύ-
πις, Præter hæc, vel Insuper, Præterea. Et πρὸς πύπις
ἔπ, Demosth. (sicut dicitur & coniunctim Προσέπ) Affer
tur verò & additam habens præpos. ὀπὶ, ex Aristoph.
in Pluto, Καὶ πρὸς ὀπὶ πύπις ἐπεν. Sed crediderim iun-
gendam potius verbo præpositionem ὀπὶ: vt sit, καὶ
πρὸσιπῦπιν πύπις.

ACCVSATIVO iuncta præpos. πρὸς, interdum, & G
quidem sæpe, pro Ad, seu In. vt Odyss. ξ, ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς
δῶματ'. & Odyss. ο, ἀπίδη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον. Aristoph.
Pluto, πρὸς τὸ πέμπτον ἢ ὧν τοῦ θεοῦ. Idem, πρὸς τὸν θεὸν ἀφι-
κόμεθα. Sic & in soluta oratione, vt πρὸς οἰκίαν βαδίζειν;
Plut. Publ. (At πρὸς τὸ φῶς βαδίζειν, apud eundẽ, ad ver-
bum, Ad lumen iter facere: exponitur, Præuenire lu-
mine) Et ἔπι μοι πρὸς πῖς κινδύνοις, Aristoteles Ethic. 3.
Interdũ verò habet & alios vsus particulæ Ad. vt πρὸς
μέρος μικρὸν τῆς ἡμέρας, Æschini, eo modo quo dicitur
Ad breue tempus. At πρὸς τὸ παρὸν, In præsens, aut In
præsentia. (Itẽ pro In re ipsa, B. 988) Interdum vel per
Ad, vel ipsa vna cum suo accus. redditur per datiuum.
vt ἀγαθὸς πρὸς τι, Vtilis ad aliquid, vel Vtilis alicui rei.
Sic Dioscorides, πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. At πρὸς ὑμᾶς φέρ

ὑμᾶς, Demosth. Vobis dicam potius quàm Ad vos. Nam A
πρὸς ὑμᾶς φράσω, non aliud est quàm ὑμῖν φράσω. Sic
πρὸς autem cum suo casu iunctum potest resolui aliis quo-
que verbis nonnullis. vt πρὸς τὰ ψηφίσματα προσγράφω, decretis ad-
scribo. Interdum verò redditur quidem Ad, sed cum
aliqua adiectione: vt πρὸς χάριν, B. apud Isocr. Ad gra-
tiã emerendã. (Sed affertur etiam Ad gratiam, sine ad-
iectione idẽ significãs quod πρὸς χάριν, vbi dicitur Ad
gratiam loqui) Idem πρὸς λόγον ἐστί, sicut & πρὸς λόγου,
vertit Ad rem pertinere. (Sic apud Demosth. πρὸς ἐμὲ B
redditur Ad me pertinet, οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ) Et πρὸς
ἔπος apud Plat. vertit Ad rem quæ agitur. Sed cũ non-
nullis substantiuis iunctum, alias etiam interpretatio
nis formas poscit. vt πρὸς ἐπιρρειαν καὶ χάριν idem apud
Aristot. vertit Odio & gratia ducti. Et πρὸς ἔχθραν apud
Demosth. Inimico animo. At πρὸς ὀργὴν, per aduerbiũ,
Iracundè. Sed possumus hìc vti præpos. Per, cũ suo ac-
cusatiuo, & reddere Per iram. Sic πρὸς φόνον, Per inui
diam: quibus vtitur Cicero. (Datur autem ei & alter v- C
sus huius præpositionis Per. quum affertur ex Sopho
cle, φυσᾶν αἷμα πρὸς ῥῖνας, pro Per nares efflare san-
guinem. ‖ Πρὸς, Apud. Plato in epist. κ. ἐστὶ πυθοῦ πρὸς
τοὺς πόλεις καταγελασόμεθα ἀκούσαντα, οὐδὲ αὖ πρὸς τοὺς ἄν-
θρωπους θαυμαστότερα καὶ ἀνθυποστικώτερα. Et πρὸς ἑαυτὸν σκε-
πτόμενος, Quũ apud se cogitasset. vel Secũ ipse, & solus,
vt B. vertit. ‖ Capitur autẽ pro illa præp. Cum & in aliis
locis. vt πρὸς βασιλέα ἠρώτων ὥραν συνθήκην, Isocr. Cũ rege
percussa fœdera. Sic πρός με παίζουσι, Mecum ludere.
‖ Nonnunquam vel Cum, vel Aduersus. vt μάχεσθαι
πρός τινα, seu πολεμεῖν, Pugnare cum aliquo, seu Aduer-
sus aliquem. Plutarchus Cam. ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς D
τὸν συνήλιτον. Et. τίς πρὸς θεὸν ἁμαρτάνει, Chrys. Sic o ratio
aliqua dicitur scripta πρός τινα, aduersus aliquem, in a-
liquem. Aristoteles Rhet. 2, οἷον ὡς Ἰφικράτης ἐν τῇ πρὸς
Ἁρμόδιον. Sic Demosthenes, πρὸς Λεπτίνου, contra Le-
ptinẽ. quæ interpretatio affertur & ex Cic. Quidam ta-
men malunt reddere Ad, seu Apud. vide Bud. p. 988.
Sic autẽ πρὸς cum verbo ποιεῖν, & ἁρμόζειν, aliisque nõ-
nullis apud Dioscoridem redditur Aduersus, siue Cõ-
tra. vt πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει, Auxiliatur contra serpen-
tũ percussus. Et πρὸς φαρμακὰ θανάσιμα ποιεῖ, Efficax est E
contra venena. Sed apud eundẽ, πρὸς ἀμβλυωπίαν ποιεῖ,
redditur etiam Ad hebetes oculos facit. (De quo
vsu verbi ποιεῖν & verbi Facere dixi suprà in Ποιῶ) A-
pud eũdẽ Diosc. πρὸς διεφθαρμένα σώματος ἁμαρτάνει, Cõ-
tra grauẽ oris halitũ manditur. ‖ Πρὸς, Inter. vt ἡ πρὸς ἡ-
μᾶς φιλία, Amicitia quæ inter nos intercedit. ‖ Non-
nunquam Circa. vt γίνεσθαι πρὸς τι, occupatum esse circ-
ca aliquid, vel in aliquo, seu in aliqua re. vt ὁ δὲ Ἀνυτίας
ἔμελεν πρὸς τὰ καταγραπτηρεῖν τοὺς πολεμίους. ‖ Πρὸς, Pro- F
pter. Aristid. Pan. ἐν δὲ ἀπασῶν ὀνομάζοντα τὴν ἀρχὴν ἔσται-
λαμβάνω, ἢ πρὸς ἡνῆκας· αὐ ἁμαρτεῖν ἅπαντα καὶ δικαίως πρὸς
τὸν λόγον, τοῦτο καὶ δὴ πεπίστευμαι, & cuius gratia si omnẽ
orationem instituero, minimè me falsum iri duco. B.
Itidem ex Aristotele affertur πρὸς ἀκροατὴν, Propter
auditorẽ, Auditoris causa. Et ex Thucydide, πρὸς ὅσα
τολαὶ ἔστα ὠφέλουν αὐτόν, Propter epistolas, vel ex episto-
lis. Sic πρὸς τοῦτο, Propter hæc, Propterea, Idcirco, ex
Aristophane. Et ex Platonis Apol. πρὸς τοῦτο φαίη ἄν,
Itaque dixerim. Et ex Sophoclis Aiace, πρὸς τοῦτ' Ὀδυ- G
σεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω, proinde. Videtur tamẽ πρὸς τοῦτο
& alium vsum habere interdum. ‖ Πρὸς, Pro, Prout.
vt πρὸς τὸ πρεσῆκον ἑκάστοις, Isocrat. Prout cuiq; cõsenta-
neum est & conueniens. πρὸς τὸ δοκοῦν, prout visum
fuerit. Plutarchus in Fabio, πρὸς ἀρετὴν τοὺς τιμὰς νέμει,
prout virtus cuiusque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα, Dem.
Pro dignitate, Respectu dignitatis, in vulg. lex. Ibidem
πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, Pro magnitudine vrbis. Et
πρὸς αὐτὸν, Pro eius corporis magnitudine, ex Gaza.
Et πρὸς τὸν βραχίονα, Pro portione brachii. ‖ Inter-
dum ostendendæ conuenientiæ adhibetur. vnde Bud.
πρὸς αὑτὸν αὐτὸς apud Aristotelẽ vertit Sibi conuenien H
ter. In vulg. lex. traditur & similitudinem significare:
vt apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, καὶ καθόλου πρὸς τὸ
σῶμα καὶ τὸν χρόαν τὰ φαινόμενα. At verò πρὸς ἄλλον

ζῆν non est Similem esse moribus, sed velut ad arbitriũ
eius & nutum viuere, eius commodis seruiẽdo, vt ex-
ponitur apud Aristotelem in Rhet. Cui simile est apud
Demosthenem in Ctesiph. τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι. Huc
pertinet in vulg. lex. πρὸς ἕτερον ἀρχειν, qui aliorũ res cu
rat, & aliena commoda tuetur. ‖ Πρὸς adhibetur etiã
permutationibus significandis & compensationibus,
vt apud Theophr. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἄργυρον, rependi
cum bis tanto argenti. Vide Bud. & Πολεω. ‖ Πρὸς com-
parationi etiam seruit, potéstque alicubi reddi Præ.
Plato ep. 7, τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ αὖ ἐστι πρὸς τοῦτό μοι βλάβη.
Idem in Timæo, τοῖς ἀθρόοις νόμοις ἐπιστρέφει πρὸς τοῖς τῇδε.
Idem l. 9 de rep. ὥσπερ πρὸς μέλαν φαίνοιτο πεποιῶτες.
Herodot. μὴ με καταγοῦς πρὸς λιθίνας πυραμίδας, præ
pyramidibus lapideis. Sed interdum præfigitur parti-
cula ὡς, vt apud eundem Platonem De reb. libro 7, εἰς
μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. εἰς μηδὲν ἀθροῶν γ', ἔφη, ἀγε
πρὸς τὴν ἅπαντα, si cũ æuo cõpares & cũ æternitate. Ta-
le est hoc Luciani, ὡς πρὸς ἐμὲ νομίζον) ἄλλοι αὐδράποδα.
Quibus subiũgo πρὸς τι, vbi tamen πρὸς non tam com
parationem cum aliquo significat quàm relationem
ad aliquid. vsurpant enim de eo quod dicitur referen-
do ad aliud, seu relatione ad aliud. Quo loqendi gen-
nere vtitur non rarò Aristot. itidémque alii philoso-
phi, aut qui de rebus philosophicis disputant. Plut. ad
Col. εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι. Apud
Donatum legitur etiam Nomina ad aliquid dicta, τὰ
πρός τι. Sed ex Hermogene τὸ πρός τι affertur & pro cõ-
paratione. At verò πρός τι cum τι interrogatiuo, Ad
quid? Quamobrem? Quorsum? Demosth. πρὸς οὖν τί πότε
λεγω; Quorsum igitur hæc dicor ‖ Πρὸς interdum
& significando tempori adhibetur: vbi reddi non po-
test Ad, vt in loco quem suprà protuli: sed aliquando
redditur Sub. vt πρὸς τὴν ἡμέτερον apud Theophr. Sub
ipsum generationis principiũ. Et πρὸς τὰ Διονύσια, Sub
Dionysia, Sub tempus Dionysiorum. At πρὸς βραχὺ,
seu πρὸς ὀλίγον, Ad breue tempus. vel aduerbialiter, Pa
rũper, aut Pauli: per. Sic πρὸς ποτοῦ τι ex Aristot. Œcon.
l. 2, pro Hactenus. Interdum autem præpositione In
vtimur. vt πρὸς τὸ γῆρας, In senectute. quæ Cic. est in-
terpretatio in hoc Plat. loco, φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθῆ δόξας
βεβαιοῦν ἀνυτὸς ὄντως καὶ πρὸς τὸ γῆρας πιστεύειν. nã
reponendum est apud Plat. β βαιοῦν pro β βῶσις vt do-
cui pag. 128 mei Lex. Cic. Non solùm autem in huiusmodi
locis, sed in aliis quoque nonnullis πρὸς verti
debet præpositione In. & quidem vtranque habente
constructionem, vt πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά Cic. vertit in de-
lubris communibus, apud Plat. pag. 40 mei Lex. Cic.
At apud Lucianum, πρὸς τὸν ἐναντίον, pro In contrariũ.
‖ Πρὸς cum suo accus. non solùm datiuo redditur, sed
interdum & ablatiuo. vt apud Plat. in Phædone, πιαν-
τὴν ἀποστάσει ὑπερ αὐτὴν ὕδατος ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα, di-
stat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν (pro quo, τῇ ἀληθείᾳ apud
Laertiũ) Re vera. oppositũ habẽs πρὸς δίξαν apud
Aristot. At πρὸς ὀρθὸν seu πρὸς ὀρθὰς, subaudiendo γραμμὴν
& γραμμὰς, Recta linea, seu Rectis lineis. vel Ad rectã li
neã. Nõnunquã abl. additur aliquid in interpretatio-
ne: vt apud Aristot. πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, Gaza vertit
Volãt flatu secũ dó. ‖ Quũ autẽ dicitur aliquis esse πρὸς
γένος alicui, pro Esse eius propinquus, seu consangui-
neus, aut gentilis, videtur talẽ quẽdã vsum habere ista
præpositio, qualem habet quum dicitur τὸ πρὸς ἐμέ,
pro Quod ad me pertinet. nam qui est alicui propin-
quus, velut ad eius genus pertinet: aut certè genus v-
nius ad genus alterius pertinet. ‖ Vt porro sæpè dictũ
est πρὸς cũ suo acc. ὀργὴν, reddi etiam per aduerbium,
sic & aliis multis accusatiuis iũctũ, aduerbio itidem po
sse reddi sciẽdum est. vt πρὸς κομοῦν, Soph. Tempestiuè.
πρὸς ἀφθονίαν, Abũdẽ, πρὸς βίαν, Violenter, Per vim, Vi.
πρὸς ἀφοσίωσιν, Perfunctorié. ‖ Πρὸς τι sequente infini-
tiuo. vt πρὸς τὸ ὀρᾶν, vt haberent apud Plat. Cic. interpr.
in meo Lex. Cic. ‖ Πρὸς per se positum & aduerbiali-
ter, pro πρόσθεν, Præterea. B. p. 70 ex Plat. Ex ex Isæo,
δύο καὶ εἴκοσι μναῖ, καὶ πρὸς, & amplius. De πρὸς quo-
que iuncto verbis per compositionem consule eundẽ
Bud. pagina quæ illam proximè præcedit.

Π Ρ Υ Μ Ν Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Extremus, Vltimus. Il. A
π, Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάλιγκοτος Μυῶν αὐθρώπου πέλεται. vbi breuium
schol. autor exponit, πὲ ἔσχατον μέρος τοῦ σκέλους, Extremã
tibiæ partẽ. Od. ρ, — θρῴσκει πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Pau
lo antè, θρῴσκων ἐλῶν βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνόσπονδ' ἰῶν.
Itẽ & Il. μ, de lapide, πλάων Εἰσκὶς πρὸθεν πρυμνὸς πα
χύς. ἢ παχὺς κῆ ἐσχατον μέρος, crassus extrema sui parte.
Item & πρυμνὴ χείρ, extrema manus pars. id est, ὀπισθε-
ναρ. Et γλῶσσα πρυμνὴ, extrema linguæ pars. vel etiam
summa lingua. Iliad. ε, Τοῦ δ' ἀπὸ ῥῖν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε. B
Præterea ναὸς πρυμνὴ, extrema nauis pars, id est pup-
pis. Odyss. ο, Οὐδέ τ' Ἀθήνη Νηὸς πρυμνῆς. ‖ Πρύμνα He
sych. exponit etiam πρέμνα. (tunc autem substant. est à
N O M. Πρύμνον) Idẽ annotat πρύμνον dici παῦ τὸ πρόσ-
γειον κάποθεν. seu παῦ ἔσχατον. ἐκ ῥίζων.
C. Πρυμνώρεια, ας, ἡ, Extrema montis pars, τὸ πρυμνὸν ὄρος.
id est, radix mõtis. quæ & ὑπώρεια & πὶ ὄρους siue πρό-
πυς. Iliad. ξ, Ἵππει δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπιδάκος Ἰδῆς Ε-
στάσ'. vbi schol. πρυμνωρείας dici ait τὰ ἔσχατα καὶ κατώτα- C
τα τῶν ὀρῶν.
¶ Πρύμνα, ης, ἡ, idem cum πρυμνὴ ναῦς. Extrema nauis pars.
id est puppis. anterior enim, πρῶρα dicitur. Odyss. ο, Ἐν
πρύμνῃ δ' ἥπτετο καθέζετο, In puppi sedebat. Aratus, Ἑλ-
κων ὀξύτατον πρύμναν πολυτερέος Ἀργοῦς. Quæ Cic. sic
vertit, Et post ipse trahit claro cũ lumine puppim. Thu
cydides, κῆ πρύμναν ἱστὰ ἔλον τὸ πνεῦμα. vt apud Virgil.
Prosequitur surgens à puppi ventus euntes. Et πρύ-
μναν κρούειν siue κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι, puppim pelle
re & retro inhibere remis. Metaphoricè interdum pro D
eo quod Latini dicunt Inhibere remos. Vide Κρούω & D
Ἀνακρούω. ¶ Sæpe πρύμνα synecdochicè dicitur ipsa
nauis, vt & Puppis, tum apud alios tum apud Ouidiũ,
vt quum ait, — profuga scindere puppe fretum. Sic a-
pud Homerum Iliad. α, Τοὺς δὲ κῆ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα
ἕσσα Ἀχαιοὺς, scholiast. annotat eũ πρύμνας vocare τὰς
ναῦς, à parte nimirum accipiendo totum. πρύμνα enim
esse μέρος τῆς νεώς τὸ ἔσχατον, seu τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς νεώς.
C. Δίπρυμνος, ον, ὁ, Duplicem puppim habens. Athen. lib. 5, E
δίπρωρος δὲ ἐκαλοῦνεν καὶ δίπρυμνος, duplici prora erat, du
plicique puppi.
Πρυμνάσιος, ου, ὁ, dicitur ὁ τῆς πρύμνης. vt in Epigr. πρυμναίοι-
σι κορύμβοις, corymbis puppis.
Πρυμνήσια, ων, ὁ, idem. vt πρυμνήσια σχοινία siue πείσματα, fu
nes quibus naues ad terrã à puppi religãtur. Sed sæpius
πρυμνήσια sine adiectione, subaudito alterutro illorum
substantiuorum. vt Il. α, & Odyss. ο, Ἐκ δ' ἀνὰ ἔσαλον, κῆ
δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic Od. ο, Οὔτ' ἀνὰ βαλέειν, οὔτε πρυ-
μνήσι' ἀνάψαι. Item Od. ι, & ο, Αὐτοῖ τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυ- F
μνήσια λῦσαι. Vide & alia in Πεῖσμα, col. 132, E. Eiusdem
vocabuli vsus est in prosa quoque. vt apud Athen. l. 15,
λυσαμένοις δ' αὐτοῖς τὰ πρυμνήσια. Itidémque Synes. epist.
80, ἤδη λύσαντες τὰ πρυμνήσια. id est, τὰ ὑπόγειον σχοινίον, vt
Suidas exponit. Legitur etiam apud Festum Prymne-
sius palus, quem alii tonsulam dicunt, ad quem funis
nauticus religatur.
Πρυμνήτης, ου, ὁ, Gubernator qui in puppi sedet: qui simpli-
citer Gubernator Latinis dicitur, vt in Προεκτης doce
bo. Pro principe Æschyl. vsurpauit metaph. Accipitur G
& adiectiuè pro πρυμνήσιος, vt quum dicitur πρυμνήτης
κάλως pro πρυμνήσιον σχοινίον.
Πρυμνητικός, ή, ὁ, idem cum πρυμνήσιος, & πρυμνήτης adie-
ctiuè posito. Athen. l. 15, ὅτι πρυμνητικῶν ἀφλάστων ὅτι τὸ
τῇ θαλάσσῃ μέρος αὐτῆς, à summitate extrema puppis ad
eam partem quæ mari alluitur. Bayf.
Πρύμνηθεν E T Πρυμνόθεν, A puppi. Luc. in Lexiph. ἢ ναῦς
πρύμνηθεν ὅπῃ τὸ πνεῦμα κατευθύνοιμι. vt apud Virgil.
Prosequitur surgens à puppi ventus euntes. Arat. κατ'
οὐρὴν ἕλκεται Ἀργῷ Πρυμνόθεν. vbi Cic. — prælabitur H
Argo conuersam præ se portans puppim.
Π Ρ Υ Τ Α Ν Ι Σ, εως, ὁ, Rector, Administrator, Dispen
sator. In republica Athenienſi πρυτανεις dicebantur
L viri: xviri, πρόεδροι: is autem qui vnicus & vnicò
die vrbi ipsisque πρόεδροις præerat, ὁ πρύτανις, vt Liba-
nius docet in argumento orationis contra Androt.

p. 246. Harpocr. teste erãt πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυ
λῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς παρεδόμενα. a-
pud quem vide & alia quædã, quæ & apud Suidã extãt.
Ad id autẽ quod dicit eos solitos fuisse διοικεῖν τὰ ὑπὸ
τῆς βουλῆς παρεδόμενα, referri possunt quæ apud Demosth.
legũtur in orat. Pro cor. ὅπως μὲν ἀθῶοι τοῖς πρυτάνεσι καὶ
τοῖς στρατηγοῖς ὅπως ἡ βουλὴ σωθῶσι, καὶ ἀρεθῶσι πρέσβεις.
(vbi etiam obserua, eorum muneris fuisse cogere sena
tum, quemadmodũ apud Æsch. οἱ πρυτάνεις πείθουσιν ἐκ-
κλησίαν) Quibus adde hoc Thuc. l. 6, p. 202, καὶ σὺ ὦ πρύ-
τανι ταῦτα ὅπῃ φίλει. Idem & in senatum introduce-
bant, quum opus esset, eos qui petituri aliquid erant.
Ex Aristot. autem l. 6 Polit. circa finem, colligimus eis
& sacrorum curam cõmissam fuisse. Quũ enim loqutus
foret de templi custodibus ac curatoribus, & dis-
pensatoribus sacri ararii, & sacrificiorũ procuratorib⁹,
subiũgit paulo pòst, καὶ λοῦσι δ' οἱ ἀθῆναι τοὺς πύτους, οἱ δὲ
βασιλεῖς, οἱ δὲ, πρυτάνεις. Herodot. verò lib. 5, οἱ πρυτάνεις
τῶν ναυκράρων dixit pro ναύκραροι, in Ναύκραρος, col. 1001,
E. In quibusdam ciuitatibus sæpe & vnicus erat πρύτα-
νις, gubernator & administrator vrbis, vel prætor aut
præfectus, secundum alios: vt Aristot. Polit. 5, cap. 5, in
Mileto scribit fuisse πολῶν καὶ μεγαλωνύμων τὸν πρύτα-
νιν. Alicubi genit. aliquis additur, & tunc redditur,
interdum Rector, Administrator, interdum Dispensa-
tor aut Præfectus: nõnunquam etiam Custos aut tu-
tor. quemadmodũ Suidæ πρυτανις est βασιλεὺς, ἄρχων,
ταμίας, διοικητὴς, προστάτης, φύλαξ. quæ ferè & Hesych. ha
bet, qui exponit præterea χορηγὸς. vt in l. Sapient. c. 13,
πρυτάνεις κόσμου, mũdi rectores, de sole & luna: φωστῆρας
οὐρανοῦ πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. Et apud Athen. l. 2,
poeta quidam vinum appellat ἀνθρώπων πρύτανιν, sicut
apud eundem libro 10, elegia quadam in Bacchum,
Ἀνδράσιν ἀθύμων συμπόσιον πρύτανιν. necnon l. 14, γλυ-
κυτάτων πρυτάνις μοῦσα. Greg. Naz. dicit etiam ὁ τῆς ἀλη-
θείας πρυτάνις. ‖ Πρύτανις, ιδος, nomen proprium. Plut.
Lycurgo, κ. Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον παῖδα, ἀλλὰ Πρυ-
τανίδος. Et Athenæus libro 1, Φαῖδρα Πρυτανιδὶ δειπνοῦντα.
Πρυτανικός, ου, ὁ, vt στολὴ καὶ ἐσθὴς, Vestis qua vti solet ὁ πρύ-
τανις. Athen. lib. 4, ἐν στολαῖς λευκαῖς, αἷς μέχρι καὶ νῦν κα-
λοῦσι πρυτανικὰς ἐσθῆτας.
Πρυτανεύω, Sum πρύτανις, Ago πρύτανιν. Athen. libro 12,
τὴν ὑπηρέτιν τῶν πρυτανευόντων. id est, τῶν πρυτάνεων. Item
tribus aliqua πρυτανεύει quum L viri ex ea tribu vrbẽ
regunt & rẽp. administrant. vt apud Demosth. Pro cor.
φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος. Itidẽ Harpocr. ex Æschi-
ne docet πρυτανεύσαι solitas ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις τὰς δέκα
φυλὰς κληρῷ λαχούσας. In qualibet autẽ tribu erãt quin-
quaginta viri qui πρυτάνεις vocabãtur. Et cũ acc. dicit
aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν pro Agitare pacẽ vt πρυ-
τάνις (sicut πρεσβεύει εἰρήνην legatus quum in legatione
eã facit seu componit) vel Pro prytanica potestate pacẽ
componere. Isocrates, τῶν πολέμων κύριος ἐγένετο, ἢ τὴν εἰ-
ρήνην ἐπρυτανεύσειν. pro potestate pacem firmauit & cõ-
fecit. (simile apud Suidã, οἱ δὲ πρέσβεις ἦκον τῶν πρυτανεύειν
Παρθίοις τὴν Ῥωμαίοις τὰς διαλλαγάς) Aristoph. Acharn. ἢν
μὴ τοὺς εἰρήνης πρυτανεύητε, nisi consilia agitetis & de pa
ce agatis, χρηματίζητε καὶ πράττητε. quoniam nimirum
πάντα δεῖ τοὺς πρυτάνεων ἐπράττειν τε. Necnon Demosthe-
nes in oratione Pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harũ
rerum transactor & summus administer fuit. Sic Gre-
gorius inuect. in Iul. τυχὸν κἀκεῖνον ὑποχθῆναι τῆς ἀπο-
βείας, δεῖ πύτανι ἐπρυτανεύειν, fortasse & his agebatur hoc
diuinitus vt ille ab impietate reuocaretur: πολλαὶ γὰρ καὶ
παραδόξοις ὁδοῖς σωτηρίας εἶδε τὸ θεῖον κατευθυνεῖν. Hæc in-
ter alia ex B. p. 164. Ibidem πρυτανεύειν interpr. non so
lùm Cõdere & pro imperio cõstituere, sed etiã Regere,
Moderari, Administrare: quẽadmodũ & Hes. exp. διοι-
κεῖν, quo cũ copulatur à Phil. in l. De mũdo, vbi ait, ἢ βα
σιλεὺς ὡς πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, cui
pro inperio regere vniuersa ius est. Idẽ in vita M. l. 1,
τοῦ πρυτανεύοντος καὶ ὅπῃ μελουθῶν τῶν ὅλων, omnium mo
deratori & administratori. Harpocr., quoq; Demosth.
in Philipp. πρυτανεύοντα accepisse ait pro διοικοῦντα: &
Philipp. 2, πρυτανεύοντι pro διοικοῦντι. Itidem & Suid.

πρυτανεύεται exponit διοικεῖται hoc loco, τῇ τοῦ θεοῦ δόξῃ τὰ ἀνθρώπινα. ‖Item Πρυτανεύω significat χορηγῶ, Suppedito, Subministro: aut Procuro. quemadmodum & πρύτανις ab Hesychio exponitur χορηγός. Sic accipi potest apud Synes. ἐρρωμένως διαβιώσῃς, φιλοσοφίας δὲ θυμίαν πρυτανεύσῃς ἀκώμοτα. Vbi tamē B. interpr. Regente & tuente. Sic Demosth. χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον καὶ πρυτανεύοντα παρ' ἐκείνου, suppeditatorē & alterē habentes Philippū, & omnia subministrātē: vt idē Budæus vertit, trāslationē esse dicens ab iis qui in Prytaneo publicè alebantur. Sic Plut. in lib. De exilio, χορηγία βασιλικῇ πρυτανεύοντος ὁ Θεμιστοκλῆς, Quum rex ei omnia subministraret, nimirum Athenis profugo. at in Apophthegm. dicit, δωρεῶν πολλῶν ἀξιωθεὶς. ‖Item Prouideo, Prospicio, Gregorius in Epitaph. sororis, pagina 116. Bud.

Πρυτανεύς, έως, ὁ, idem cum πρύτανις, Lysias & Harpocr.

Πρυτανεία, ας, ἡ, Dignitas seu potestas prytanica, Munus vel imperium prytanicum. Plut. in Polit. præcept. σφαττηγίας Ἀθηναῖοι, καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ τῇ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. Et Aristoteles Polit. 6, in Mileto scribit factam esse τυραννίδα ἐκ πρυτανείας. Erat autem hæc πρυτανεία modò penes hanc, modò penes illam tribum, elapso tēpore ei præscripto. vt Harpocr. his verbis docet, ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία, ἢ πεντήκοντα ἢ, ἢ τριάκοντα πέντε καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. At schol. Thucydidis pagina 159, quum hæc verba, Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, exposuisset, τῆς πρυτανείας ἦρξε, subiungit, πρυτανεία δὲ, ἡμέρα καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Schol. Aristoph. tradit πρυτανείαν fuisse mēstruū. quo modo & apud Demosth. per ἐνάτην πρυτανείαν scholiastes intelligit ἔνατον μῆνα, qui itidē apud eundē ἐπὶ τῶν πρώτης πρυτανείας τῇ ἑνδεκάτῃ exp. ἐν τῷ πρώτῳ μηνί. Et solutiones publicè fiebāt Athenis κατὰ πρυτανείας, vt patet ex orat. Demosthenis in Neær. δεῦν αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρυτανείας, καὶ οὔσης αὐτῷ ἀπλείας. Sorte autem constituebatur, quæ prima & quæ deinceps tribus πρυτανείαν gereret, vt tum ex sch. Demosth. tum Harpocr. discimus. Sed quū decem tribus Athenis fuerint, quotannis πρυτανευούσης ἑκάστης, patet πρυτανείαν excessisse triginta dierum numerum, vt Suidas tradit: quem cōsule. Vide & Ammon.

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, Locus Athenis in quo ἐπρυτανεύοντο ii qui de repub. bene meriti essent, aut quos ciuitas honore afficere vellet. Latini quoque Prytaneum appellant. Liu. Cyzici in Prytaneū (id est, penetrale vrbis vbi publicè, quibus is honos datus est, vescebātur) vasa aurea mensæ vnius posuit. Cic. Vt ei victus quotidianus in Pritaneo publicè præberetur. Athen. lib. 4, τῆς ἐν πρυτανείῳ σπουδῆς. Plato Apolog. Socratis, τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, πολύ γε μᾶλλον ἢ εἴ τις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ζευγάρι νενίκηκεν Ὀλυμπάσι. Aristotel. De mundo, εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος. Et apud Luc. ἢ ἐν πρυτανείῳ σίτησις. qua duces & ii qui palmam in certamine aliquo solenni reportassent honorabantur. sed & cū alios, tum orphanos ea dignabātur. Schol. Thuc. lib. 2, pag. 54, πρυτανεῖον scribit fuisse οἶκον μέγαν, ἔνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις: ita vocatum quoniam ibi sedebant οἱ πρυτάνεις οἱ τῶν ὅλων πραγμάτων διοικηταί. Apud Plutarchū autem Symp. 4, quidam ἀδικήμων τῶν ἀγαθῶν καθεσκευάσας σιτόδον καθηκεν ἐνιοὶ, ὠνόμασε πρυτανεῖον. At Pythius apud Athen. lib. 4 Athenas vocat ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων, quam alii Ἑλλάδος μουσεῖον, Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα. A quo Πρυτανεῖον vsurpari tradunt pro quauis ampla ac magnifica domo. Suid. exp. etiam θεσμοθέτου, θόλος. ‖Pluc. Πρυτανεῖα, pecunia quam deponebant actor & reus iudicio discepta turi: ἀργύριόν τι παρ' κατέθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων, vt tum Harpocr. tū schol. Aristoph. exponit: (qui etiā addit vocari πρόβολον, Latinè sportulam) vnde apud Aristophanē, Θήπω πρυτανεῖα. vide plura apud Budæum pagina 22. vbi etiam ex Aristoph. scholiaste hæc subiungit, Prytanea sunt decimæ nominum quas dependebāt fœneratores pro viatoribus aut iudicum apparitoribus, qui debitores sistebant iudicio, vt iis exhibitis & coràm accitis, creditores cum ipsis experirentur: vnde etiam sportulæ iudicum soluebantur, omnisque apparituræ iudicialis. Exemplum ex Aristophane vide ibidem.

Πρυτανίτης, ου, ἡ, Ionicè pro Πρυτανεία. Ex Herodoto, πρυτανίτιν τῆς ἡμέρης, in vulgatis lexicis. s i c Πρυτανῖτιν, Ioni cè pro Πρυτανεῖον: vnde apud Herodotum, ἐν πρυτανίῳ, in Prytaneo.

ΠΡΩΙ, Πρωὶ δ' ἐπὶ τοῖσι τοῖσι τύχοι θωρηχθέντι, Manè sub auroram. Plutarch. Sympos. πρωὶ δὴλον ἀλεκτρυόνος συμπλεκεσθαι, Manè non autem vesperi. Et Xenophon πρωὶ ἀναστῆναι, manè, vel summo manè, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulac illuxit. pro quo alibi, ἅμα πρωὶ, & ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, & ἅμα ὄρθρῳ. (at πρωὶ λίαν pro ὄρθρου βαθέος, vide in Ὄρθρος) Necnon τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας, pro Tēpus diei matutinum. Xenophon Hellen. 1, pag. 253, ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν, matutino & vespertino cuiuslibet diei tempore. Item ἀπὸ πρωὶ ἐως ἑσπέρας, Act. 28. ‖Item Tempestiuè, aut Præmaturè, Ante tempus cōstitutum: cui opponitur ὀψὲ quum signif. Serò, Tardè. Thucyd. lib. 3, πρωὶ ἐβαλλοντες καὶ τὸ σῖτο ἐπ χλωροῦ ὄντος. Et πρωὶ πάνυ, præmaturè seu ante tempus consuetum. πρὸ τῶν δέοντος καιροῦ. Aristoph. i-

TEM ET Πρῶι alicubi scriptum reperiri testatur Eust.

Πρῴος, ου, ὁ, Matutinus: cui oppositum ὄψιος, Vespertinus. vt πρῴος ὕπνος, in Epigram. Somnus matutinus. VNDE Πρῴα. sub. ὥρα, vel κατάσασις, aut δείλη, (vt apud Philemonem, Μεμιάθω τοῦ με δείλης πρῴας, pro δὲ δείλιν πρῴαν) Tempus matutinum. τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας, vt Xenophō appellat, cui opponitur ὀψία, tempus vespertinū, seu vesper. Matth. 27, πρῴας δὲ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον. Ioann. 18, ἦν δὲ πρῴα. Rursum Matth. 21, πρῴας δ' ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, manè reuertens in vrbem. SEDET Πρῴον. affertur pro Hora matutina. Apud Homerum autem Iliad. ε, Νειόθεν δ' ὀξέος ἦκε νέος φορον ἠὺ ἀνέδυσα Πρῴον, exp. nō solùm ἑωθεν, ὄρθρου, id est, manè, sed & νεωστὶ, πρῴην, nuper. Vnde SVPERL. Πρωϊαίτατα. Summo mane, Prima luce: pro quo πρωὶ λίαν, apud Marcum. Exemplum vide infrà. Et COMPAR. Πρωϊαίτερον, Profundiore diluculo. RVRSVM Πρωΐνος significat Maturus. Theophrast. De caus. plant. πρῴϊον κατείρουσιν ὄρθρον, Maturè serunt, vel Satu maturo serunt. Item Locus aliquis πρῴϊος dicitur, id est Citò maturans semen commissum, seu Præcox: itidémque πρῴϊα δένδρα, arbores fructum suum citò maturantes, seu præcoces, quæ nimirum πρωΐ προδοῦσι τὴν ἀκμὴν καὶ ὀπῶν πεπαίνουσι καὶ πλειόνων. Theophrastus Hist. plant. lib. 8, cap. 3, τίνων πιὰ πρῴϊον καὶ ὄψιφορον. Et alibi, οὐκ ἐν τῷ ὑπόλων καὶ πρῴϊον φυτεύματα εἰς τοὺς ὀψίους ἁρμόττει. Sic Plinius libro 18, cap. 24, Non transferendum est è præcocibus locis semen in serotina. Rursum Theophrastus De caus. plant. lib. 2, cap. 12, πρῴϊα φυτεύουσι τοῖς συκαῖς ἐρινοὺς, τοῖς μὲν πρῴϊαις, πρῴϊοις τοῖς δ' ὀψίαις, ὀψίοις· τοῖς δὲ μέσοις, μέσοις, præcocib. præcoces, serotinis serotinas. Vnde COMPAR. Πρωϊαίτερος, Maturior, Tēpestiuior: cui oppos. ὀψιαίτερος, Poll. A quo est ADVERBIVM Πρωϊαίτερον, Maturius, Tempestiuius. vt Gaza πρῴϊαίτερον γήρασκε γενέσθαι dixit pro eo quod Cic. De senectute Maturè fieri senem. Item πρῴϊαίτερον τῶν δέοντος apud Platonem lib. 2 De rep. Maturius quàm oportet. SVPERL. Πρωϊαίτατος, Maturrimus. Præmaturus, Maximè tempestiuus. Vnde ADVERB. Πρωϊαίτατα, Maturrimè, Admodum tempestiuè, seu Ante tempus. πρωὶ πάνυ, vt Aristophan. loquitur. Plutarchus Sympos. 3, πρῴϊαίτατα γηρᾶσι, de potoribus. Et πρῴϊαίτατα τῆς ἡλικίας, Maturrimè, Ab ineunte ætatula, Bud. ex Platone Protag. πρῴϊαίτατα εἰς διδασκαλον τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Significat etiam Summo mane, sicut ὀψιαίτατα, De multa nocte, seu Multa iam nocte. Xenophon Pæd. 8, ἐρχόμενοι δὲ τὸ σίτου νύνικα τῶν οἱ πρῴϊαίτατα ἀριστῶντες, μέχρι τοῦ τοῦ ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διέτρουσιν, ἕως γὰρ οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. INDE ET Πρωϊότης, ητος, ἡ, Præcox maturitas, Celeritas. Ex Theophr. De caus. pl.

Πρῴϊμος, idem cum πρῴϊος significante Maturus, Tēpestiuus. vt πρῴϊμος ἀστήρ, in Geop. 2, cui opponitur ὁ ὄψιμος

siue ὄψιος. vt apud Plin. lib. 18, c. 24. opposita inter se celer & festinata satio, & serotina satio. Ibidē, πρῴϊμος ὁ πρῴϊμώτερος πάντων καλλίων. Item πρῴϊμος ὑετὸς, matura seu tēpestiua pluuia, (quales Varroni sunt primores imbres) in epistola Iacobi cap. 5, ἕως ἂν λάβοι ὑετὸν πρῴϊμον καὶ ὄψιμον, pluuiam maturam & serotinam: alii verò Matutinam & vespertinam. quæ significatio aliis exemplis caret. Possumus igitur per πρῴϊμον ὑετὸν intelligere ὡραῖα ὕδατα, vt Theophrastus appellat: itidémque per ὄψιμον ὑετὸν ea quæ ipse vocat ὀψιαίτερα ὕδατα, Plinius serotinas aquas. Præterea πρῴϊμος καρπὸς, vt apud Plin. Persica præcocia, & Columell. Præmaturus fructus. Didymus in Geopon. εἰ δὲ βουλει τὰ ἤδη πεφυτευμένα ῥόδα πρῴϊμον ἐνεγκεῖν καρπὸν. sicut apud Columell. Vt præcocem rosam facias. Necnon πρῴϊμον ἔτος ἢ ὄψιμον, id est πρῴϊκαρπῶν ἢ ὀψικαρπῶν, Annus quo fructus præcoces præmaturique sunt aut serotini. Item & πρῴϊμα δένδρα, vt apud Columellā, Vites præcoces, id est, Quarum fructus præcox seu præmaturus est. In Geop. πρῴϊμος δὲ σικύας πιπτεῖς ὅπως. vt apud Columel. Qui præmaturum fructum cucumeris habere volet.

Πρῴϊνος, ου, ὁ, idem cum πρῴϊος significāte Matutinus: cui oppositum ὀψινὸς, Vespertinus. Athen. lib. 1, λέγει δὲ τὸ πρῴϊνον ἔμβρομα, ὁ ἡμῖν ἀκεραστόμα καὶ λοδῶν. Et apud Suidam, ἡ πρῴϊνὴ κατάσασις pro πρῴϊα. ET Πρῴϊνῶς, Matutinè, Manè, apud eundem.

Πρῴϊθεν, De mane. pro quo apud Lucam ἀπὸ πρωΐ.

Πρῴ pro πρωὶ Atticum est, & Aristophani vsitatum. vt in Auibus, Ἐπὶ τῷ θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Et mox, Ὅπως παρέσται μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία λύσα. ἡμᾶς πρῴ. vbi schol. exponit ἐν ὥρᾳ. i. maturè seu tempestiuè. Additq; in hac significatione ὀξυνέσθαι, quum verò significat τῷ πρωΐαν, (id est manè seu matutino tempore) περισπᾶσθαι. Nullam autem facit mentionem de ι subscribēdo, quod alibi tamen apud eundē subscriptū reperitur, vt in Cōcion. — ὡς αὖ μὴ πρῷ πάνυ τοῖς νέφοις (scilicet ὄντος) Ἥκῃ, summo mane antequā caligo nocturna diffugiat. Apud eundē πρῷ πάνυ, i. Præmaturè, Nimis maturè, in Vesp. — πρῴκαθεύδει πρῷ πάνυ. id est, πρὸ τοῦ δέοντος καμὼν ἀποτυγχάνει. Ac sicut πρῷ siue πρῴ dicitur pro πρωΐ, ITA ET Πρῷος pro πρῴϊος, Præmaturus. Aristophanes Pacc, δίφασιοπῶν ἤδη μαὶ τὰ Λημνίας ἀμπέλους εἰ πεπάγοισιν ἤδη. τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει. Apud eundē, σικύων πρῴων pro πρῴϊμων, præmaturorū cucumerum. esse autē πρῴϊμος τοῖς σικύοις ostēdit hic versus prouerbialis, Ἀρχομένων σικύων καὶ ληρυτῶν κολοκυνθῶν. SED ET Πρῷπεικὴ συκῆ Eustathio dicta videtur ἐκ τοῦ πρωΐ, facta syncope & subscripto ι. Alii verò πρωπερικὴ potius scribendum censent, quoniam nimirum πρωπερεῖ τῷ πάνυ, vt præcoces vites apud Columellam, quæ ante tempus consuetum maturant fructus suos.

ITEM ET Πρῷϊος, (EX QVO Πρᾳΐς per syncopen) Eustath. à πρωΐ deriuat. VNDE Πρῷϊόν SIVE Πρᾳΐα, aduerb. apud Hom. Il. β, Χθιζά τε καὶ πρῷϊ ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἡγερέθοντο. quo loco χθιζά τε καὶ πρῷϊζα exp. χθὲς καὶ πρωΐ id est, ἑκάστος. quemadmodū Hesychio quoque πρῷϊζα (sic enim apud eum scriptū est) est πρωΐ, ἠτοῦ πρῷπα. ita vt χθιζά καὶ πρῷϊζα fortasse sonet Heri & hodie mane: accipiēdo pro, Non ita dudū: vt & S. πρῷϊζον exp. πρὸ ὀλίγου. Verùm autor breuium scholiorū χθιζὰ καὶ πρῷϊζα accipit pro χθὲς καὶ πρῴην: quæ expositio & in mei Hom. manuscripti margine legitur. Hoc autē ADVERB. Πρῷω interpr. Nudius tertius, χθὲς καὶ πρῷω exponentes Heri & nudius tertius (pro Nuper, Non ita pridem, seu Non ita dudum) quemadmodū & in lex. meo ver. LEGITVR Πρῷον, τὸ πρὸ χθὲς σιτον, facta synæresi, EX Πρᾳΐον, i. Ὑπέρῳον, deriuato à πρωΐ. Ibidem annotatur Πρῴην factum esse ex accus. πρῷαν, ideóq; ei subscribi ι. quæ & apud Etymol. reperies. ‖Verùm Πρῷω affertur & pro Paulo antè, Nuper, Non ita pridem, Primùm, ex Gaza lib. 4. Necnon τὸ πρῷω ex Aphthon. pro Primùm. Ex Æschine autē πρῴην sequente ποτέ.

Cæterùm sicut Πρωΐ significat Maturè, vel Præmaturè, Ante tempus consuetū, ITA ET Πρῷϊζα inde de

riuatum, vt apud Theocr. Idyll. 18, Οὔπω δὴ πρῷϊζα κατεδράθες, ὦ τέκε μαῦρε; itane maturè. quamobrem mox subiūgit, Εὕδειν μὴ χρὴ ζοῖσι καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχῆν τυ. scholiast. ibi πρῷϊζα exp. πρῷϊνὸς, πρὸ τοῦ δέοντος. Sic Aristophanes dicit, πρῷ καθεύδειν πρῷ πάνυ, præmaturè & ante tempus consuetum somno se tradere.

ΠΡΩΡΑ, ας, ἡ, Anterior nauis pars: πρῴμνα autē extrema eiusdem pars nominatur, τὸ ἔσχατον τῆς νεώς. Latinis quoq; Prora dicitur: à Virg. etiā Frons nauis. vt & à schol Thucyd. πρῴρα dicitur μέτωπον esse τῆς νεώς. Plutar. Alcib. πρῷρά τε καὶ πρῴρας τῶν πολεμίων νεῶν. Variæ huiū vocabuli afferūtur etymologiæ, aliis à πρόειναι deriuātibus, & dictum volentibus, quasi πρόειρα, quamobrē & ι subscribi: aliis à πρόορᾶν, quasi πρόορα, πρῷά τε πρόεχειν καὶ προορᾶν τὰ σκάφη: aliis aliunde, vt Etymologus fusè docet. A πρό certè deriuatum esse verisimile est: vnde & τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεώς siue τὸ πρόσωπον τῆς νεώς à Suida pariter & Hesych. exponitur. Prouerb. autem πρῴρα καὶ πρύμνα, prora & puppis, vide apud Erasm. in Chiliad. Metaphoricè pro πρόσωπον accipitur. VNDE Ἀνδρόπρωρον pro ἀνδροπρόσωπον, ex Soph. ‖ Hesychio etiam τὸν δεκαπλαλωπισμένον, πολὺ ὄψεις ὀπτὰ λύπουσα. ‖ Πρῴρα viti etiam tribuitur apud Theophrastum Hist. plant. lib. 2, cap. 1, ὅλως γὰρ ὁλίγα τὰ ἀπὸ τῆς αὔξω μᾶλλον βλαστάνοντα ἢ ἠρυκόμενα, καθάπερ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς κλημάτων. αὕτη γὰρ οὐδὲ ἀπὸ τῆς πρῴρας ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλήματος φύει. Vbi Gaza vertit Prora. Verùm eo nomine quidā appellari volūt partē quæ sarmenta præcedat. Alii Vitis rostrū interpretantur. id est, τὸ ἄκρον τοῦ κλήματος, quod vt sationi inutile respuit Cōstantinus lib. 5 Geopon. Iidem ex Plinio reddunt Cacuminum extrema articulatio. Ea autem pars rostrata est vt nauium proræ.

C. Ἀμπρῴρος, ος, ον καὶ ἡ, Obuersam seu oppositam prorā habens. propriè de nauibus, vel iis qui è nauibus pugnant. Plut. αἱ νῆες αὐτοπρῴροι, πρὸς πρόσδοσιν. Vbi quidā interpr. Infestis proris in se irruentes: alii, Aduersa frōte concurrentes. Sic apud eundem in Themistocle, αὐτοπρῴροις καθίσῃσαι τοῖς βαρβαρικοῖς τὰς πτέρας, triremiū proras seu rostra barbaricarum nauium proris siue rostris obuertere. Et apud Philostr. in Heroic. αὐτοπρῴροι ἐμβολαὶ, irruptiones quæ fiunt aduersis proris. Sic apud Polybiū lib. 16, καὶ τὰς αὐτοπρῴροις συμβολὰς. vbi Bayf. vertit, In oppositis conflictibus. Frequentius de ipsis nauibus, vt tum in superioribus duobus Plutarchi locis, tum in sequentibus. Thucydides, αὐτοπρῴροι παρεσκευάζοντο. vbi Budæus vertit. Conuersis proris. Plutar. Anton. αὐτοπρῴρον ὁλκάδα φέρειν τὸν ναῦν κελεύσας, obuerti nauem iubens. Polyb. l. 16, πολλοὺς ἀμπρῴρους ποιεῖν τὰς ναῦς, aduersas naues opponere, seu aduersis proris. Sic eodem lib. καὶ πρόσωπον αὐτοπρῴροις τάξαντες τὰς ναῦς, dispositis in aciem vtrinq; aduersis nauibus. Rursum Plut. in Anton. αὐτοπρῴροις σιωπῇ τε, ὡς ἐνόπλοις καὶ παρεσκευασμένοις ἀμύνεσθαι, obuersas continebat naues, tanquam instructas & paratas ad decertandum. Idem, πολὺ δὲ Καίσαρος αὐτοπρῴρων συμφέρεσθαι πρὸς χαλκώματα στερεὰ καὶ βαρέα φυλασσομένων, nauibus Cæsaris cauentibus ne obuersæ cum rostris firmis & æratis Antonii concurrerent. ‖Metaphoricè pro αὐτοπρόσωπος, Aduersam faciem habens: & generaliter pro Oppositus, ἐναντίος. Sophocles Trachin. pag. 339 meæ editionis, Τάδ' αὐτόπρωρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. vbi scholiastes exponit, ἐναντία, αὐτοπτικὰ, ὀφθαλμοφανῆ, ἵνα ὄψιν ὁρώμενα. Ex Euripide affertur etiam αὐτόπρωρα ἀνωτάθμων πυρά, pro ignes coram naualibus.

AT Αὐτόπρωρον, ου, τὸ, substant. Pars nauis aduersa proræ, Pars nauis quæ proræ oppositaest. i. Puppis. vt quidam interpretantur apud Thucydidem, τὸ αὐτόπρωρον συγκρουσαι. Nisi id potius significet Obuersa prora (seu Aduersis rostris) confligere.

C. Δίπρωρος, Duplicem prorā habens. Vide in Δίπρυμνος.

C. Ἐμπρωρος, In proram inclinatus; vt Bayf. apud Polybium libro 16, ἐμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες vertit, Inclinatis nauibus in proram. Exponitur etiam Qui in prora est.

C. Καλλίπρωρος, Pulchrã habens proram. Item, Qui pulchra facie est: à πρώρα significante πρόσωπον. Vnde apud Hesychium, Καλλίπρωρον, ἀ. πρόσωπον.

C. Κυανόπρωρος, Cæruleam seu nigricantem proram habens. Pro quo ET Κυανοπρώειρος, in l. meo vet. SICVT Προείρα pro πρώρα: SIVE Κυανοπρῳόρος, VT Πρόῳρα pro πρώραι: quæ & apud Eryth. habes in Πρώρα, afferẽtem κυανοπρώροις ex Homero, κυανοπρῴοιν ex Simonide. Apud Homerũ tamen scriptum Κυανοπρωρείοις, vt in Κυανοπρωρείοις post Κύμασι videbis.

B C. Οξύπρωρος, Acutam seu acuminatam proram habens. vel Cuius prora in acuminatum rostrum definit. ὀξύπρωροι Hesych. exponit ὀξυκέρατοι.

C. Υπόπρωρος, Proram humiliorem & depressiorem habens. vt quidem apud Plutar. in Pericle, ναῦς ὑποπρωρος τὸ σῶμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ βαθυειδής, exponitur Nauis prora depressa, concaua & ventricosa.

Πρωεράτης, ου, ὁ, Proreta, (vt Plaut. Si tu proreta isti naues, ego gubernator ero. Et Paul. Iurisc. Quòd si absente domino, id à magistro, vel gubernatore aut proreta nautáue alio factũ sit) Qui in prora nauẽ regit: vt πρωμνήτης & κυβερνήτης, id est gubernator, qui in puppi sedens clauũ tenet. VNDE Πρωρατεύω, Proreta sum, Aristoph.

C Idem Πρωεράτης frequentius DICITVR Προορός. Xen. Anabas. 5, χαλεπαίνει μὴ πρωορὸς τοῖς ἐν πρῴρᾳ· χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ, succenset proreta iis qui in prora sunt: succenset gubernator iis qui in puppi. Athenæus libro 5, τῷ δὲ κῦ ναῦν ἀδικήματων δίκας τιθεμεν καθεστήκει, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ πρωορεύς. Aristot. D Polit. 3, dicit πλοτήρων quosdam esse ἐρέτας, quosdam κυβερνήτας, quosdã πρωρέας. Plutarchus Polit. præcept. dicit κυβερνῆται interdum vti ναύταις καὶ πρωρεῦσι καὶ κελευσταῖς, interdum aliis instrumentis. vbi nota, πρωρέα esse inferiorem κυβερνήτη. κυβερνήτης autem nauclero subest, vt in Ναύκληρος videbis. VNDE Πρωρεύω deriuatum existimatur, vt idem sit cum πρωρατεύω. Hesychius tamen πρωρεῖ exponit κελεύει, πρεσβεύει, βοηθεῖ (vt sit pro πρεσβεύει) item ἐκρεῖ. pro quo potius scribendum foret πρεῖρεῖ, à πρέρρεω, profluo.

E Πρώραθεν, E prora. Plut.

Πρωραίζω, In prora deprimo. sic πρωραίζεται nauis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur: metaphoricè autem senes, quum caput εἰς βῦμ πρηνὲς incuruatur. Vide Hesychium, qui πρωραίζαντες exponit etiam κεροστήσαντες, à nauibus sumptam metaphoram dicens.

ΠΤΑΙΩ, F. αίσω, Impingo, Offendo, πρόσκοπτω, vt Eustathius exponit, qui & deriuat à πταῖ, vnde πτίπτω. Itidem Suidas exponit πρόσκρουσα, subiungens hoc prouerb. μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν, ne sæpius ad eundem lapidem impingas. Itidẽ apud Herodian. lib. 5, ὁμοῦ δὲ ἔπαιστο καὶ γνώμη καὶ τύχη, Polit. vertit, Offendit consilio pariter atque fortuna. vbi metaph. est sicut etiam quum sibi opp. καπρόσκοπτω & πταίω, vt apud Demosth. ad Philippi ep. ἕως μὲν αὐ ἐν τοῖς πολέμοις καπρόσκοπτε, sequente in redditione, ἐπὰν δὲ πταίσωσιν. Isocr. verò inter se opponit καπρόσκοπτω & ἁμαρτάνειν: item καπρόσκοπτω & ἀτυχεῖν: necnon καπρόσκοπτω & πτάω, quod plus est. Affinia autẽ πταίειν, ἁμαρτάνειν & ἀτυχεῖν. Sagittarius certè πταίει, itidem vt ἁμαρτάνει, quũ aberrat & scopũ nõ attingit. Alicubi exponitur etiã Titubo, Vacillo, σφάλλομαι. vt apud Herodian. 1. 7, εἰ πταίσειαν τὰ Μαξιμίνου πεσήματα, Pol. vertit, Si cubi res Maximini titubassent. vt Cic. Si tantulũ offensum titubatúmq; sit, vt ea quæ singulatim diúq; collecta sint, vno tẽpore vniuersa perdantur. Est vbi redditur etiam Labor. vt ex Thucydide, οὐκ ἐλάττω πταίει, non minus labitur. Interdum etiam Collabor, Concido, Corruo: sequẽte autem ὑπό, Labefactor seu Collabefactor. vt Gaza, ταῖς μεγάλαις τῶν πολιτῶν ὑπὸ νέων πταισάσαις, καὶ γεροντων ἀφορθωθείσας, pro eo quod Cic. De senect. Ab adolescentibus labefactatas. Itẽ Fallor, Fruftror: ea significatione qua dicitur Falli & frustrari spe. Herodian. lib. 8, πταίσαντας τῆς μαχῶν Aristid. dixit pro πταίσαντας ἐν ταῖς μάχαις, qui in prælio offenderũt & succubuerũt. i. victos, ἡττηθέντας.

A Πτῶσμα, ατος, τὸ, Offensio, Lapsus. propriè quũ quis lapidi pedẽ impingit, aliue offẽdiculo in quod pedes incurrũt. Sed & ipsa pedis ex offẽsione oblæsio, πτῶσμα dicitur. ait enim Pollux lib. 2, quũ de rupturis & pernionibus loquutus esset, τὰ δ' ὑπὸ τοῖς δακτύλοις κρούματα, πτώσματα. Pro offensione autem in propria significatione apud Plutarchũ De sera num. vind. ἡ ποινὴ παραχρῆμα τὸ πτῶσμα καὶ τὴν ἁμαρτίαν διώκουσα, πληγὴ καὶ τύξις. solent enim calcaribus moneri quum impingunt. Sæpius metaphoricè pro Lapsus, Delictum. σφάλμα, ἁμάρτημα, qua significatione Gregorius vsus est. Item de errato quod aliquis scriptor admittit. Dionysius Long. quum dixisset à sese animaduersa tum aliorum tum Homeri quædam ἁμαρτήματα, subiungit, ἡνικαῦτα τοῖς πτώσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως οὐ τὸν ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκούσα καλῶν ἢ παρεξεμάτα. vbi affinem significationem habent, παράραμα, ἁμάρτημα, πτῶσμα. Sunt πτώματα & eorũ qui in re aliqua gerẽda vtuntur aduersa fortuna, quum nimirum impingunt & σφάλλονται. Id est, Infortunia, Fortuna aduersa, Clades, quibus opponuntur καπρόσκοπτα, ἀτυχήματα. Demosthenes Philipp. 4, εἰ τί πότε συμβῇ πτῶσμα· πολλὰ δ' ἀν' ἀνθρώποις αἴτιον πεσόν. Sic Æschines in Ctesiphontem, εἰ τι πτῶσμα συμβήσεται Ἀλεξανδρῷ. Et Herodian. lib. 7, σωτήριον πτῶσμα ὀλέθριον τῇ Ῥωμαίων πόλει, Incidit Romanæ ciuitati funesta calamitas. Rursũ Demosth. Olynth. 2, μικρόν τι πτῶσμα ἅπαντα ἀνέχαιτε. Et Herodianus lib. 7, τὰ πλοιῶν πτώματα. Diuitum res aduersæ, seu Infortunia & calamitates, vt Bud. interpr. Plutarch. Fab. τὸν ἁμαρτόντα χρήσασθαι τοῖς πτώμασι διδάσκουσι. nam iuxta prouerb. Nocumẽta documẽta, παθήματα μαθήματα. Item Casus, vt τύχης πτῶσμα, casus fortuitus. τυχηρὸν σύμβαμα. Herodian. lib. 5, μηδὲ τῆς ἀπροσδοκήτου τύχης πτῶσμα νομιζέτω ὅτι δὴ ὀλίγα μὲν ἐν τῇ ἱππικῇ τάξει, ὅθεν ἦν ἡγεμ. verba Macrini ad imperatoriam dignitatem euecti.

C. Ἄπαυστος, Non impingẽs, nimirum vel in processu vel in re gerenda. vt Plut. Fab. ἀστραλὴς δίκης καὶ ἄπαυστος, id est ὁ πταῖων πώποτε, παντὶ δὲ καρτερῶν. Propria autẽ significatione apud Xenoph. ἄπαυστος ἵππος, equus qui non impingit. Item, Qui non labitur, nec delinquit, seu errat ὁ οὐχ ἁμαρτάνων. VNDE Ἀπαύστως, Sine offensione, Ita vt non impingas. Apud Hesychium verò legitur Ἀπαυστος, ἀκαταγνωστος. ITEM Ἀπαυσία, ας, ἡ, Non impingere, nec labi. Vtitur Plato De leg. vbi tamen Ficinus diuitur vertisse Tarditas.

Idem cum ἄπτωστος, SIGNIF. Ἀνάπτωστος. Suidas enim Ἀνάπτωστον exp. τὸ μὴ πταῖον. Fuerit autẽ hoc ἀνάπτωστος pro ἄπτωστος simile τῷ ἀσάπνδυστος, quod Hesiod. pro ἀπνδυστος vsurpauit, dicẽs, Κεῖ' ἀσάπνδυστος καὶ ἀϊαυδος.

F C. ΑΙΑπταίω, itidem pro Offendo vel Titubo. Apud Lucian. autem in Somnio suo, ταῦτα καὶ ἐπ' οὖπον πλέοντα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα exponitur Quum hæc effutiuisset, vel balbutiuisset.

C. ΕΠΙπταίω, Offendo. Impingo, idem cum πταίω. VNDE. Ἐπίπτωμα, ατος, τὸ, Offensio, Quum impingitur: item Quum pes in offensione læditur. Poll. enim lib. 2 quum πτώματα dixisset esse τὰ ὑπὸ τοῖς δακτύλοις κρούματα, subiungit Aristophanem ea vocare ὀπωτισμάτα.

C. ΠΑΡΑπταίω, Offendo, Impingo. Item Labor, Erro. Itẽ Vacillo, Cespito. Alicubi & pro παραπαίω, seu παρακόπτω.

C. ΠΡΟπταίω, Prior impingo seu Labor: Prior cladem accipio.

C. ΠΡΟΣπταίω, Offẽdo, Impingo, προσκόπτω, προσκρέω, Aphthon. τῆς ἀκανθας προσέπταισε, ad spinas offendit. Sic Plutarch. οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Itidem Aristophanes in Pluto, & Lucian. in Macrob. sed sine casu. In sermone etiam aliquis προσπταίει quum vterque. In sermone etiam aliquis προσπταίει quum impingit & titubat eius lingua. Synes. de quodam memoriter pronuntiante, οὐ προσπταίων, οὐ διαπολεγαῖ, οὐκ ἐφιστάμενος, ἐφ' ᾧ τῷ μνήμῃ ἀθροῖσαι, non offensans, non sese reuocans, non resistens ad colligendam memoriam. Rursum pro Offendo, Impingo, alia metaphora, vt apud Gregorium, προσπταίεις τῇ βακτηρίᾳ, offendis ad id quod videtur. Ex eodem verò

A προσπτύετε τῇ φωνῇ, pro Voce offendimini. Item Offẽdo, id est indignationẽ aut odiũ alicuius incurrõ. quẽ vsum & verbũ προσκόπτω habet, necnõ προσκρούω. Plutarchus Pericle, ὑφ' Φειδίου προσεπταίετο τῇ δόξῃ. Item in re aliqua gerenda προσπταίει qui impingit & aduersa fortuna vtitur, vt & πταίει suprà: quibus oppositum καπροσκοπῶ & ἀτυχεῖν, prospere rem gerere. Herodot. προσέπτωσε τῇ τύχῃ, cladẽ accepit (vel aduersa fortuna vsus est) in prælio natali. Idẽ, μεγάλως προσέπτωσε, magnam cladem accepit.

B Πρόσπτωσμα, ατος, τὸ, Offensio pedis, Quũ pedem impingimus lapidi aut alii offẽdiculo in via occurrẽti, quod & πτῶσμα dicitur, necnõ πρόσκομμα. Legitur apud Aristot. Eth. 5, cap. 9, vbi & verbo προσπαίειν vtens, ait, ἡ προσπαίσαντα, ὁ δὲ πατήσας, σύμβεβηκε τὸ τῶν πολεμίων λυσιτελῶν. Sic Alexander Aphrod. Problem. 1. libro 2, ὅτι τοῖς πτώματος βουβῶν γίνεται quum pes offenditur, inguen intumescit. pro quo dicit libro 1, ὅτι τὰ προσπτώματα τῶν ποδῶν δακτυλοι βουβῶν ἐπαίρεται, si digiti pedem offendas.

C

ΠΤΑΡΩ, SIVE Πτύω, Sternuo, Sternuto. Odyss. ο, Ὡς φατ' Τιτεμαχος δὲ μεγ' ἔπταρε· ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβησε. Legitur & in Epigramm. item apud Aristot. & Plat.

Πταρμός, οῦ, ὁ, Sternutatio, Sternutamentum: motus cerebri quo per nares confertim acto spiritu nititur sibi molesta expellere, vt Gorræus definit, apud quem vide plura. Galenus libro 1 ad Glauconem πταρμοὶ καθαρτικοὶ, vt & Dioscor. in πταρμικῇ paulo post: vbi & πταρμοὺς ἐρεθίζειν, Sternutamenta mouere, vel euocare. Legimus enim apud Plin. Haustum naribũ sternutamẽta mouer. Et apud Cels. Admotis iis per quæ sternutamen a euocantur. Rursum Plinius, Radix concisa sternutamentum est. Gellius autem dicit, Sternutamentis quati. Et apud Ruf. Ephes. πτήματα ἡθμοειδῆ, δι' ὧν ὁ παρμὸς ἐκμυζᾶται ἀποκρίνεται.

Πταρμικός, οῦ, ὁ, Qui sternutare potest, vel solet. Item Sternutamenta mouens, Sternutamenta euocans, seu Cui vis inest mouendi & euocandi sternutamenta. vt πταρμικὸν φάρμακον, pro quo medici vulgò dicunt Sternutatorium medicamen. ũ. Id est, Acre medicamẽtum quod naribus haustum vel admotum, sternutationem mouet. Acre autem & mordax omnino sit oportet quod facultatem cerebri expultricem irritet. ea nanque offensa medicamenti acrimonia, nitẽnsque à se quod molestum est depellere, sternutamentum edit. Est autem medicamentum id genere ἕρπνον, in hoc ab aliis differens quæ naribus adhibita, citra sternutationem pituitam à capite detrahunt. Hæc inter alia Gorræus, apud quem vide quæ huiusmodi sint, & quomodo adhibenda. Plinius dicit Radix concisa sternutamentum est, pro πταρμικὸν aut πταρμικοῦ, hoc est πταρμῶν κινητικῆ, siue ἐρεθιστικῆ, vt Dioscor. loquitur.

ITEM Πταρμικὴ fruticis genus apud Dioscoridem lib. 2, cap. 192, cui inter alia esse dicit ἐπ' ἄκρου κεφάλιον μικρόν, σφαιροειδὲς, δριμὺ τῇ ὀσμῇ, ἐπεκτεινόμενον, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. Sed & ipsius flores scribit πτερωτὰ ὀκταγώνα κινεῖν. Gorr. officinis & herbariis pyrethrum sylue stre dici tradit.

G

C. ΕΠΙπτάρω, Insuper sternuto, vel Sternuto aduersus. vt ἔρωτες ὅθεν πταίρουσιν amanti dicũtur ὅθεν χείρονι μοίρᾳ. velut apud Theocritũ in Thalys. Σιμιχίδα μὴ ἔρωτος ἐπέπταρον. ἢ γὰρ ὁ δεῖλος Τόσσον ἐρῶ Μυρτῶ, ὅσσον ἔαρος ἄγρες ἔραντα. vbi vide quæ scholiastes de sternutamentis annotat, è quibus futura interdum coniectari solebant, vt Eustathius quoque apud Homerum annotat. Cuius rei meminit & Plutarchus in Κλεῶν, & Athen. lib. 2.

H Πτάρνυμαι idem cũ πταίρω siue πτάρω, vnde & deriuatũ est, vt ἀρνυμαι ab ἄρω, Eust. teste. Apud schol. Aristoph. οἱ σίγοντες τῷ μυκτῆρος λεπτῷ καρφῶ πτάρνυνται. Vtitur & Aristoteles in Problem. vbi legitur etiam opt. πτάρνοιν τ, à VERBO Πτάρνυμαι.

C. ΕΠΙπτάρνυμαι idem cum ὀπωπτάρω. Hesychio ὀπωπτάρνυμαι est μετακαλῶ, καπεχω. quoniam ὀπωχπιὸν ὁ πταρμὸς πολλάκις.

ΠΤΕΡΝΑ, ης, ἡ, Calx, Calcaneum. os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum & latiusculum: posteriore, tibiæ rectitudinem lõgè excedens, inferiore, astragalo, anteriore, ossi scaphoidi inarticulatum, vt Gorr. inter alia tradit. Iliad. χ, Ἀμφοτέρων μετόπισθε πὸ δῶν πέτρη νε πεσοντι, Ἐς σφυρὸν ὀκ πέρηνις, βρέοτις δ' ἔξηπεν ἱμάντας. Est igitur in pede humano πτέρνα, τὸ ὀπίσθιον τοῦ ποδὸς κατὸ πυγὴν. in curru autem τὸ ὀπίσθιον τοῦ ἁρματος, οἱ πρόσθεν αὐαβαίνοντοιν ἢ ὀπισθοίνοντες, vt Pollux tradit. Πτέρνη πλοίου: Lycophroni ἢ βάσις, teste Eustathio. In malo autem nauis πτέρνα dicitur ima eius pars, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ, inquit Eustathius. Sic Athenæus libro 11, τὸν ἱστὸν τὸ κατωτάτω, πτέρνα καλεῖται, ἐμπήγνυται εἰς τὴν λεμνίν. Itidẽ & Pollux libro 1, καὶ τὸ ἐν ὑποστρόμῳ τὸν ἱστὸν, λεμνίν· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον ἄκρον, πτέρνα. A Vitruuio quoque calx malè dicitur. Atque adeo calx generaliter vocatur: cuiusuis rei extremum & finis, vt quum prouerbialiter dicitur A capite ad calcem. Item in aratro πτέρνα nominatur τὸ σιδηρεῖον τὸ κατατεῖνον ὑπὸ τὸν γύλιν, Hesychio autore, qui etiam τὰ ἔσχατα μέρη τῶν ὀρῶν vocari πτέρνας testatur. Tunc autem πτέρνα (nimirũ quum monti tribuitur) fuerit idem cum πυξ, seu ὑπώρεια. pes montis, seu radix: vel etiam Calx montis, vt dicuntur Capita & vertices montium. ‖ Item πτέρνα est ὁ δόλος καὶ ἡ ὀπισθολή, per metaphorã ἀπὸ τῶν πτερνιζόντων, vt Suidas annotat: apud quem hæc inter alia leguntur, πτέρνη τοῖς σωθεῖσι τὰς πρεσπτεῖν οὐκ ἀν καὶ πίπτειν μηχανωμένοις. Capitur & pro vestigio. Affertur enim ex Cantic. Solom. cap. 1, ὀπίσω τῆς ποιμνίων pro Post vestigia gregum.

C. Πτερνοκοπέω, ῶ, Calcibus pulso seu tundo, propriè Calcibus subsellia theatri tundendo, strepitum excito. Nã, Pollux lib. 2, πτερνοκοπεῖν esse dicit τὰς πτέρναις κτυπεῖν πρὸς τὰ δώλια ὀκτοῖς θεάτοις, ὁπόταν πιὰ θορυβοῦσιν. Itidémq; scribit lib. 4, c. 19, τὰ ἐρείσματα τὰ δώλια τῆς πτέρναις κατακρούειν. πτερνοκοπεῖν ἕλεγον. ἐπίοιω δὲ τῷ ὁπότε πνὰ ὀκβάλλοιεν. ἀτκλαῖειν & συρίττειν dicuntur spectatores quum sibilopis & sibilis eiiciunt aliquẽ è theatro. Supplodere autem pedem dicitur qui terram pede tundit, itidẽ in iudicio aut spectaculis. vt Cicero, Pedem nemo supplosit in iudicio illo. itidémque Pedis supplosio. A T Πτερνοκόπος, cognomentum est Philoxeni cuiusdam, apud Athenæum l. 6, vbi ait, Φιλόξενος δ' ὁ θεράπων, πτερνοκόπος δ' ὀπίκλω. Mentio eiusdem & paulo ante eum locum.

C. Πτερνοφώκτης, ου, ὁ, Qui vorat πέρναν, Perniuorus, vt nonnulli exponunt apud Homerũ in Batrachomyom. vbi muris nomen est.

F Πτερνίς, ίδος, ἡ, Calcaneum seu Calx. Sũpra autẽ à calce pedis humani metaph. πτερνὶς dicitur fundũ & basis pelluis. Æl. enim Dionysius (teste Eust.) πτερνίδας vocari scribit τὰ πυθμένια τῶν λεκανίδων. Pollux quoque libro 2 à mediæ comœdiæ poetis πτερνίδας dici testatur πυξ πυθμὴν τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων. Et libro 4, recensens instrumenta medicorum ait, καὶ λεκανὶς ἡ τὸν πυθμένα. Ἀλεξις πτερνίδα καλεῖ. Similiter & Hesychius ita appellari testatur τὰ πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων, subiungens, ἃ μέχρι ναῦ φασὶ δέεσθαι ἀλυσιτίοις μικροῖς ἐν τοῖς ἰατρείοις.

Eodem teste πτερνὶς est etiam εἴδος ἰξεακος. A T Πτερνίζ, cauliscacti apud Theophr. & Plin.

Πτερνίζω, Calce pero, Cõtingo, Ferio, Pulso. vt & à Suida exponitur λακτίζω. Apsyrtus pro Calcari stimulo. vt Sil. — ferrata calce cruentat Cornipedem. Hesych. exponit etiam ὑβρίζει. vt sit, Calce petulanter impeto, Calcibus iniuriose insulto. Item Supplanto, Decipio. vnde eidem Hesychio & Suidæ πτερνίζει est ἀπατᾶ. Necnon Suidas πτερνίζω exponit καταβάλλω, dicẽs metaphoram esse ἀπὸ τῶν τοῖς ἀγωνιζομένων. & leguntur apud eum hæc verba, ex Aristoph. vt puto, ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη πεῖ τον τῶπ.

Πτερισμός, οῦ, ὁ, Supplãtatio, Deceptio. ὀπωβουλή. Hesych.

Πτερίστης, ου, ὁ, Qui calce impetit & verberat. Vel, Qui calcibus contingere & ferire solet, vt apud Gellium, Calcitro equus. & Calcitrosus iuuẽcus apud Cõlumellam. Item Supplantator.

Πτερίστηρ, ῆρος, ὁ, idem. vel Calcar.

C. ΑΠΟπερνίζω, idem cum πέρνιζω, id est, vel Calce impe to seu pulso, vel Supplanto. Aut etiam, Calce repello.

ΠΤΗΣΣΩ, Fut. ξω, q. d. Metu contrahor. μετὰ φόβου συστέλλομαι, vt Eustathius exponit. Propriè dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste prodire non audēt, sed præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristophanes Vespis, πτήσσει Φρυνίχος ὥς τις ἀλέκτωρ, sese contrahit & pauet vt gallinaceus. conspecta nimirum aliqua aut milvo, aut potius conspecto alio gallinaceo equi pugnæ præstantior sit. Sic Soph. Aiace, p. 11 meæ editionis, ἀλλ' ὅτι γὲ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, παταγοῦσιν, ἄτε πτήσσων ἀρήλαν μέγαν ἀγυιοῦ ὑποδείσαντες. τάχ' αὖ ὀξὺ φωνεῖς ἐν σοὶ φανείης, σιγῇ πτήξειας ἄφωνος. Frequēs & in prosa. Xenophon Præd. 3, καὶ ἀνυχωῦτα ἐξυδείσαι, καὶ πταίσαι τὰ χωρία πτῆξαι. Isocrates ad Philippum, ἕως ἄλλοι ὁρῶν τοὺς τοῦ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους, ἐπτηχότας δίχα τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Plutarchus in Cicerone pag. 1589 meæ editionis, de coniuratione Catilinæ loquens, πτήξασα καὶ καταδείσασα τὸν δρόμον, αὖθις ἀνέθαρρεν. Sic idem in Demosthene, pag. 1570, ἐξαυχάσωνεκινήθη πάλιν, εἶτ' ἔπτηξε. Et alibi, πτήσσεις δὲ μεγάλη μάχῃ, πτερὸν ἐπτῆξε. In quibus locis inest ei quædam etiam τοῦ κρεμεῖν significatio. nam ea quæ metu cōprimūtur, nec mouere se nec muffitare audent. Antiphon verò dixit etiam ἐν ταῖς διανοίαις μὴ πτήξαντας, quorum animos pauor nullus percelluerat. Dicitur etiam aliquis φεβούμενος πτήσσειν apud Xenoph. Præd. 3, οὐχ ὡς φεβούμενοι, πτήσσοντες αὐτοὶ καθήμενοι. Alicubi redditur etiam Expauesco, Exhorresco siue Perhorresco. Sic Budæus ex Athenæo, ὡς πάντας πτῆξαι, ita vt omnes perterrerentur. Alicubi etiam Fugio. quemadmodum Suidas quoque exponit nō solùm φοβεῖσθαι, verumetiā φεύγειν. Quò pertinet quod ex Euripide affertur, πόλις ἕως πόλιν ἐπτῆξε χθονὸς ἐξῶσα, pro Ciuitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam ciuitatem, seu confugit. Necnon Abscondo & occulto me. quod & ipsum consequens est τοῦ φόβου. vnde Hesychius quoque πτήσσων exponit non solùm ὑποπίπτων, sed etiā κρυβόμενος. Itidémque Suidas πτήξῃ ὢν pro κρυβῇ ὢν accipit hoc loco, ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν. vt fit, E medio abscedam & nos abscōdamus, ne videlicet in manus hostiles incidamus. Sed & ii πτήσσουσι qui in insidiis latētes sese nō mouēt, ac ne mussitāt quidē, donec occasio sese offerat inimicum inuadēdi & posternendi. Cuius significationis exemplū affertur ex Aristoph. πτήξαντες ἠρεμεῖ, quietè subsidentes. Apud Euripid. quoque in Androm. Ὅσα δὲ μὴ ἰοῦ εἰς ἐρημίαν ἑδεδ' πτήξαντες εἶδε, ἕως βίαν ἄγροι με, scholiastes exponit λοχήσαντες: addens tamen & aliam expositionem, ἐκφοβήσαντες. sed prior magis consentanea videtur.

Transitiuam quoque significationem habet, significās Perterrefacio, Pauefacio, Facio vt quis metu velut cōtrahatur. εἰς πτοίαν κινῶ, seu ἐκφοβῶ. vt Eust. apud Homerum Il. ξ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Similiter Hesychius quoque πτῆξαι accipit pro εἰς φόβον ἤγαγον. Sed annotat Eustathius, quosdam ibi scribere πλῆξε. vt sit πεπληγμένα ἢ τῷ δέει ἐπίασε.

Præteritum MED. Πέπτηα, vnde PARTICIP. Πεπτηώς, quod Eustath. exponit καταπτηχὼς καὶ δίχα δειλίας σωφρονῶν, apud Homerum Odyss. χ, Πεπτηὼς γὰρ ἐκεῖνο ὑπὸ φρένας. Hesych. autem accipit pro δίχα ἀδείας καὶ δειλίας πεπτωκώς: innuens, à πτῶ, id est πίπτω, esse deriuatum: à quo & πεπτώς.

C. ἘΚπτήσσω, Expauefacio, seu Exterrefacio. à πτήσσω significante ἐκφοβῶ. Apud Euripidem verò in Hecuba, τί νέον κηρύξασ', οἵκων μ' ὥστ' ὄρνιν θαμβεῖ τῷδ' ὀξέα πτάξασ; Scholiastes exponit πτήσσω θῶμαι ἐπίησας. vt propriè sit Auem ita expauefacere, vt statim passis alis auolet: sicut ἐκπετῶ.

C. ΚΑΤΑπτήσσω, idem cum πτήσσω, Perterrefio, & timore contrahor. Antiphon, ὁρᾶν δ' ἦν ὀλίγ' τῶν θυρῶν χωλῶνας τοῖς φόβοις, καταπτηχύας, καὶ πάνυ θαυμάζοντας εἰ ζῶσι. Plut. πεπνοὶ καταπτήξεν. vbi Bud. Spiritus ponetis. Item Perterrefio admiratione, Obstupesco. Od. θ, de Vlysse discū eiaculante, Βάλεν δὲ λίθον, χὦ δ' ἔπτηξαν πτηνὰ φάνες — λᾶας ὑπαὶ ῥιπῆς. vbi schol. exponit, ἤχησεν ὁ λίθος τοῦ τῇ γῇ ὡς τις Φαίακας καταπτῆξαι. At καταπτῆξαι accipit pro καταπτεῦσαι ἐκπλαγῆναι. vt καταπτήσσειν ferè sit Terrore perculsum inclinare seu cōsternari. Idē & in præcedenti significatione vsus est, nimirum pro Deiecto sū animo ex pauore. vt Iliad. χ, Τὸν δ' ἐπιρκὲ λάθησι καταπτῆξαι ὑπὸ θάμνῳ. Nisi malis accipere pro Metu consternor & concido, Pauefactus corruo. vt Iliad. θ, Τὼ δ' ἴππω δείσαντε καταπτήτω ὑπ' ὄχεσφι. vbi syncopen esse tradunt pro καταπτήξατον. Vnde quidam volunt esse PARTICIP. Καταπτήσσω, vt πτωσσὼ à πτήσσω, aliis ad πτῶ significās πίπτω ea referētibus, vt sit Qui metu deiectus & cōsternatus est, Qui terrore perculsus concidit. Apud Hesiodum verò λιμῷ καταπτήσσα exponitur συμπεπτωκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ λιμοῦ.

Υ Πόπτασω, Præ timore me submitto, Pauore & metu perculsus submitto me. Xenophon Præd. 1, παῦε μὲ δρᾶν ὁ ἀρχὴν ἔχῃ πιστεύσας αὐτοῖς ὄντας ὑποπτήξαι, καὶ μὴ ἐλεύθερα αὐτοῖς ἀπαγορεύσῃς. non aliter videlicet ac si auicula conspecto vulcure, è latebris prodire nō ausit, sed sub fronde aliqua se contineat. Idem cum datiuo, Pa d. 1, p. 13, ἐτοῖσθα δὴ πάλιν ὑπέστησαν οἱ ἥλικες ἀυτῷ. quem nimirum antè ἐσκώψαν. ὑπέστησαν autem quòd viderēt magnos progressus facere, & κραπῳῶν ἀεὶ ἄπαντα. Deriuant & hinc PARTICIP. Ὑπτηστὼς, quo vtitur Homerus Iliad. Ϛ, de pullis passeris, πτήλοις ὑποπεπτώτες, vt fit, Qui metu perculsi sub foliis se abscondiderant. Qui autem à πτῶ significante πίπτω deducunt, accipiunt pro ὑποπεπτωκότες, ὑποκείμενοι.

D Πτῶξ, ακος, ὁ ἡ, Pauidus, Timidus. δειλός. Hesych. ET Πτωκὸς, ίδος, eiusdem significationis, vt idē docet: πτῶκες, (inquit) ἢ πτωκίδες, δειλοὶ ἐπτηχότες. ITEM Πτῶσις apud eundem, Trepidatio, Quum aliquis metu contrahitur. ET Πτωκῶλεν, πτήσσειν, δεδοικέναι.

ΠΤΩΣΣΩ, eiusdem cum πτήσσω originis & significationis esse tradit Eustathius: deriuatum nimirum à πτῶ, significare autē μετὰ φόβου συστέλλομαι, id est, Metu contrahor, Metu perc ellor, Perterreor. Exponitur etiā Trepido, Expauesco. Iliad. δ, Τί πτώσσετε; τί δ' ἐπτοίθετε πόλεμόνδε γεφύρας; id est καταπτήσας, ἀποδειλιᾶς; mox dicit πτωκάζειν. Sic & Iliad. η, Ἀχαιοὶ πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι, nimirū δείσαντες ὑποδέχθαι. Et pass. Πτώσσοντα apud Hesychium δειλιῶντα. Item, Metu perculsus fugio, vt & πτήσσω suprà. Eustathius verò simpliciter exponit φεύγω. Item Metu consternor, Timore perculsus concido, seu μετὰ φόβου πίπτω, vt Eustathius exponit. Iliad. φ, ταὶ δὲ πτώσσουσι κατὰ ὕδωρ. Item Abscondo me, nimirum præ metu. κρύπτομαι, vt idē exponit Iliad. φ, Πτῶσσον ὑπὸ κρημνοῦ. Sic apud Suidā, Πτώσσουσα βρομίης σιναίδος ἐν πυκάλοις. id est, κρυπτομαι, δειλιῶσα. ‖ Significat etiam Mēdico. πτωχεύω, ἐπαιτῶ, vt idem accipit, Od. ρ, — ἀλλὰ πτώσσων χὦ δ' ἤμων βούλεται ἀπίζων βίοκεν ἢ γαστέρ' ἄναλτον. Itidem pro Timidè oberro mendicans, accipitur apud Hesiodum Erg. μή πως τὰ μεταξὺ χαίρων Πτώσσῃς ἀλλοτρίοις οἴκοις.

C. ΚΑΤΑπτώσσω. idem cū καταπτήσσω. Deiecto sum animo præ pauore, Metu concido. καταπτώσσει Hesychius exponit φοβεῖται, δειλιᾶ, ἀθυμεῖ.

Πτῶξ, idem cum Πτάξ, Pauidus, Timidus. Iliad χ, — ἢ ἄρ' ἀμαλιὴ ἢ πτῶκα λαγῷόν. vt apud Horatium, Pauidū caprare leporem. Idem Homerus substātiuè posuit pro λαγῷός, (vt & Oppian. dixit, δείμαινε πτῶξ) Iliad. ρ, de aquila, Οὔπω καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας πεζὸς οὐκ ἔλαθε πτῶξ, Θάμβει ὑπ' ἀμφιάμω κατακείμενος. Solet enim lepus præ timore plerūque sese in fructectis abdere, & πτήσσειν situe πτώσσειν. Itidem Pollux lib. 5, cap. 12, δειλία δὴ ὑπόβαλε τοῦτο τὸ ζῷον, ἐμπλήκτον ῥᾷστα γινόμενον καὶ αἰσθανόμενον. ὅθεν καὶ πτῶξ ὀνομάζεται. Hesychius Πτῶκες, δειλοὶ, λαγῷοι, δορκάδες, ἔλαφοι, νεβροί. timidæ enim hæc animalia sunt. vt apud Virg. Timidæ damæ. Ouid. pauidi fotmidine cerui, Senec. Timidi cerui.

Πτωκὰς, άδος, ἡ, Pauida, Timida, ἢ πτῶξ. vel etiam Fugax. Per πτωκάδας nonnulli intelligunt harpyias apud Sophoclem in Philoct. pag. 421 meæ editionis, εἰς' ἀλόρος ἀὶν πτωκάδες ὀξυάνου δίχα πνεύματος ἕλωσί με. alii verò πτωχάδες scribunt, itidem harpyias intelligentes, quæ nimirū ἀεὶ πεινῶσι. Alii scribunt δρομάδες, & pro καταγιδὶς accipiunt. A Simmia autem πτωκαὶ κώπειρος dicitur δίχα τὸ χθαμαλιεῖ). nam solēt οἱ πτήσσοντες siue πτώσσοντες præ metu καταπτοῦσθαι, ne videlicet conspiciātur ab eo cuius metu se contrahunt & abscondunt.

Πτωκάζω, idem cū πτώσσω, id est Metu cōtrahor, aut deiecto sum animo, Metu cōsternor, Expauesco. Il. η, post versum in Πτώσσω citatum. Οὐ μὴ Τυδεΐδὴ δὲ φίλον πτωκαζέμεν ἔμεν. vbi schol. exp. καταπτώσσειν, δειλιᾶν.

¶ Πτωχὸς, ῆ, ὁ, Mēdicus: à πτώσσω significāte Mēdico. Od. φ, v. 326, Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς αὖθις ἀλαλήμενος ἔλθοι. Od. τ, πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες. Idem sine adiectione substātiui, Il. ζ. πᾶσι γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Πτωχοί τε ξεῖνοί τε. vt & Od. ρ, εἴπω πτωχῶν τε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶ, siqui dii sunt & vltrices deæ mendicorum. Alicubi ei veluti substātiuo iungit adiectiuum. vt Od. π, Πτωχῷ λθυκλέῳ ἐναλίβιον. Od. σ, πτωχὸς κακοεργός. Od. ρ, Πτωχὸν αὐτόρον, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. Quid verò interfit inter πτωχὸν & πένητα, id est Mendicū & pauperem, Aristoph. in Pluto docet, his verbis, Πτωχὸς μὲν γὰρ βίος ἐν σοὶ λέγεις, ζῆν ὅστις μηδὲν ἔχοντα· Τὸν δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίνεται δὴ αὐτῷ μηδὲν, μὴ ῥῦτι μικρὸν ὑπολείπειν. Martial. autē, Non est pauperies, Nestor, habere nihil. In Nouo testamēto exponitur potius Mendicus quam Pauper. vt Marci 12, χήρα πτωχὴ. Matth. 5, Lucæ 6, μακάριοι οἱ πτωχοὶ πνεύματι. COMPAR. Πτωχότερος, Mendicior. Apud Athen. l. 6, Πτωχότερον αὐτὸν καθαμαστῶν τὸν Τιλεφον γενόμενον. Itē irreg. COMPAR. Πτωχίστερος itidē Mendicior vel Pauperior, apud Aristoph. Potest autem Mendicior dici, vt Mendicissimus apud Cicer. legitur, dicentem solos sapientes esse ditissimos, si sint mendicissimi.

C. Πτωχοδοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculū mendicorum. πτωχεῖον.

C. Πτωχοποιὸς, ῆ, ὁ καὶ ἡ, Mendicos faciens, Ad mendicitatē redigens. Aristoph. Pluto, Καὶ πτωχοποιὲ γὰρ ἀκμὴ συρρακτάδη.

C. Πτωχοτρόφος, ου, ὁ, Qui mendicos alit. VNDE Πτωχοτροφία, ας, ἡ, Mendicorū nutritio, Alere mendicos. Gregor. οὐ πτωχοτροφίαν θαυμαζόμενον. Alibi, πτωχοτροφίας, ξενοτροφίας. INDE ET Πτωχοτρόφιον, ου, τὸ, Locus alendis mendicis dicatus: idem cum πτωχοδοχεῖον & πτωχεῖον. Legitur apud iurisc. quoque.

C. Πτωχαλαζὼν, Mendicus arrogans, Qui in ipsa mendicitate arrogantiam suam celare nequit. Erasmus in prouerbio, Messe tenus propria viue, Ostentatorem diuitiarum (inquit) elegante verbo Alexis apud Athenæū libro 6, πτωχαλαζόνα dixit, eodem verbo declarans fastum cum paupertate coniunctum.

C. Πτωχελένη, Mendica Helena. cognomen Callistii meretricis apud Athen. & Eustath.

C. Φιλόπτωχος, Mēdicorum seu pauperum amans. seu Qui mendicis & pauperibus lubenter est beneficus, Promptus ad iuuandos mendicos & pauperes.

Πτωχικὸς, ῆ, ὁ, Mendicus, Pauperinus. Item πτωχικὴ στολὴ apud Euripidem, Quæ mēdici est, vel Qualem mendicus gestat. Itidémq; ὀνόματα πτωχικὰ, vocabula mendicis familiaria, aut mendicis conuenientia. vnde intelligimus vilissima. Lucianus De scribenda historia, οὕτως ἀπελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρεισέδυσε. At de πτωχικὸν κρέας vide Plut. in Hellen. nō procul ab initio.

Πτωχίζω, Ad mendicitatem redigo, Pauperem facio. πτωχὸν ποιῶ, Athen. Legitur libro 1 Regum, cap. 2. in cantico Annæ, Κυριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ὑψοῖ.

Πτωχεύω, Fut. εύσω, Mendicus sum, Mendicus viuo, Mendicando viuo, Mendico. Aristoteles Rhet. 3, τὸν μὴ πτωχεύοντα θύεσθαι, τὸν δὲ ἀτυχοῦντα πτωχεύειν. Paulus epistola ad Corinth. 2, cap. 8, de Iesu Christo, δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, vestri causā mendicans vixit. seu, Vt mendicus nihil possidens, aliorum opibus eguit. Vsus autē eo verbo est Apostolus, vt ostenderet eum vsque ad extremam etiam paupertatem nostra causa sese demisisse. Nazianz. μηδαμῶς πόσον πτωχεύων, πόσον πλουτήσας, ex quàm mēdico & paupere diues factus sis. Idem cum accusatiuo iunxit, dicens πτωχεύει πτῶχ' ἐμὸν σάρκα, pro In mea carne mendicās viuit. Alii sic interpr. Ob meā carnem pauper fit. Apud Chrysostomum autem in cōm. in ep. ad Cor. p. 150, μὴ πτώχευε τὴν δόξαν, μηδὲ ἀγνόει τὸν πλοῦτον τοῦ Θεοῦ, Bud. vertit, Ne mentis inops fis. Malim, Ne mente inops fis. vt & Plato dicit, πένης τὴν ψυχήν. seu, Ne mente mēdica & inope fis. duplex enim πενία secundum Plutarchum, χρηματικὴ & ψυχική. Genitiuo autem iunctum significat Egeo, Indigeo, vt πένομαι. Gregorius de homine, pag. 24. Et alibi, οὔτε τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴ δίχα τὰ φθάσματα πτωχεύει ποτὲ, sed eo ditior fit in futurum ad alia intelligenda. Bud. Idē in loco paulo suprà citato apud eundem legit πόσων πτωχεύων. Sed altera lectio, quæ & in vulg. lexicis habetur, videtur magis consentanea. Rursum πτωχεύω significat Mendicus oberro, Mendicans peto, vt πτώσσω. qua significatione Homerus vtitur Odyss. ο, Ἠῶθεν ὡς τε ἄγυιαλιαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων. & Od. τ, κακὰ δὲ χρὴ εἶμαι ἔμεναι, Πτωχεύων ἠ' ἀνὰ δῆμον. Item cum accusatiuo. Odyss. ο, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι Δαῖτα πτωχεύῃ. vt Ouidius, Mendicato cibo pasci. Suetonius verò, A sociis pecunias accepit emendicatas in auxilium æris alieni. Hesychius quoq; exponit ἐπαιτῶ, Stipem peto. Theognis cum accusatiuo personæ etiam, Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου πτ' ἴδῃ, Mendicās adit, Adit emendicans stipem. At Hesiod. dicit πτώσσειν ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτωχία, ας, ἡ, Mendicitas. Aristophanes Pluto, πτωχείας φαμὲν Πενίαν ἀδελφήν. Paulus epist. ad Corinthios 2, cap. 8, post verba in πτωχεύω citata, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε, ipsius mendicitate & paupertate ditescoretis. vel etiam ipsius inopia.

D Πτωχεῖον, ου, τὸ, Locus in quo mendici degunt, Locus mendicis alendis destinatus. idē cū πτωχοδοχεῖον & πτωχοτροφεῖον. vt ξενῶν, locus peregrinis recipiēdis destinatus. Legitur in Pandect. & Can. 8 concil. Chalced.

C. ΚΑΤΑπτωχεύομαι, Ad mendicitatem redigor, Depauperor. vt Varro, Priusquā domum depauperasset sumptu suo. Vnde particip. κατεπτωχευμένος, apud Plutar. in Cic. pag. 1587 meæ edit.

ΠΤΟΕΩ, ῶ, eiusdem cum πτήσσω & πτώσσω originis, affinisque item significationis. Exponitur enim Consterno metu, Terrefacio, itidem vt πτήσσω: seu Terreo, Exterreo. qua significatione Budæus ex Basilio, εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ πτοεῖ. Pass. Πτέομαι, οῦμαι, Terrefio, seu Exterrefio, Perterreor. vnde apud Pollucem synonymos ponūtur, ἐπτοημένος, ἐκπεπληγμένος seu ἐκπλαγείς, σπουδαλμένος, πεταρυβημένος, ὀξυπνιῶν, nimirum τῷ δέει. Lucæ 21, ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, ne terremini. pro quo Matthæus dicit, μὴ θροεῖσθε, ne turbemini. quod & apud Marcū legitur. Lucæ cap. 24, πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι. Itidē Plutarchus in Alcibiade, πτοηθέντος καὶ δίκαιον τὸν ὄρτυγος, expauefacta & exterrita coturnice, quā in sinu gerebat: expauefacta inquā, τοῦ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος. Idē in Publicola, ἵππος πτοηθέντος ἀπ' εὐδειμίας ἐμφανοῦς προφάσεως: proquo alibi dicit πτορέντος. de quo infrà dicetur. Sic Cōsternati equi apud Ouidiū: qui etiam dicit Præceps attonitis per freta raptus equis, id est consternatis, pauefactis, metu perculsis. Vnde in Geopon. lib. 16, cap. 1, inter boni equi notas hæc vna est, ἐὰν ᾖ μὴ ἐπτοημένος μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰφνιδίως φαινομένων ἐκπεφοβημένος, si nō facilè cōsternetur & pauefiat. Sic apud Columellā, Quum natus est pullus, cōfestim licet indolem æstimare, si intrepidus, si neque cōspectu nouēq; rei auditu terretur. ‖ Πτοέω alicubi exponitur potius Obstupefacio, Attonitū reddo. Et Πτοοῦμαι itidem Obstupefio, Attonitus reddor, Hæreo attonito animo, vt loquitur Virg. Paul. Æg. l. 5, c. 53, de iis qui toxico hausto superuiuūt, πολὺν χρόνον κλινοπετεῖς διαμένουσι, καὶ ἀναστέντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διέρχονται. Itidem in Geopon. lib. 1, cap. 10, traditur, si tonet dum luna est in ariete, πτοηθήσεσθαι πινὰς τῷ πτῶχώραν, attonitos futuros. Necnon aliquis admirādo & contemplādo aliquid πτοεῖται. vt Liuius, Attonitus nouitate ac miraculo. Et Plinius, Adeóque ad hæc attonita antiquitas fuit, vt affirmaret incredibilia dicta. Aristoteles Historiæ animalium libro 1, πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα, attonitus est ad ligna. Basil. τί πόσον ἐπόησεν περὶ τὸν

πλοῦτον, λίθος ὅστιν ὁ χρυσός. Itidem apud Herodianum, ἐμέμφετο δὲ αὐτῷ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον. Sed notandum, hisce in locis ἐπτοῆσθαι περὶ π significare etiã Vsq; ad stuporẽ deditũ esse. nã ii qui ad rei alicuius conspectũ attoniti sunt, seu stupidè aliquid admirãtur, simul eius contemplatione gaudent & desiderio quodam eius tanguntur, tanto inquam desiderio quantus stupor ille est quo id admirãtur: ideóque Budæus vertit non solùm Admirari, sed etiam Deditum esse: necnon τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον interpr. Nimiam affectionẽ. Itidem περὶ ὀπτυμίας & περὶ ἀφροδίσια ἐπτοῆσθαι dicuntur qui nimia cupiditate flagrant & velut attoniti sunt ad id quod desiderãt. Plato, σωφροσύνη ὅστι τὸ περὶ τὰς ὀπτυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν. Idem, ἡ δὲ ὀπτυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, περὶ ἐκεῖνο πλεῖστον χρόνον ἐπτοημένη. Chrysost. περὶ τὰς ἐν σκιᾷ τέρψεις ἐπτοημένον. Aristoteles Historiæ animal. lib. 6, κινεῖ τὸ περὶ τὴν ὀπτυμίαν καὶ τὴν ἡδονὴν ἐπτοῆσθαι τὴν ἀπὸ τῆς ὀχείας μάλιστα. Ex eodẽ apud Athenæũ, ὅτι τοσοῦτον δὲ ἐπτόηται) περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ὡς εἰς τοῦ θηρεύοντος ἐμπίπτειν. quemadmodum Plinius lib. 10, cap. 33, eas dicit tanta libidinis ferri rabie vt in capite aucupantiũ sæpe cæcæ metu sedeant. vbi vide & alia de earum impotenti libidine. Budæus ibi vertit, Stupescit, Sui impos efficitur, Nimium deditus est & addictus, Nimium afficitur. Euripides dicit etiam ἐπτοήθης ἔρωτι, amoris œstro ad stuporem vsque perculsus es.

Πτόησις, εως, ἡ, Pauor & consternatio. vt Liuius, Pauore & consternatione territa. Pollux lib. 5, πτόησις, συστολή, θόρυβος, ταραχή. Pro Pauor, Timor, Metus, vsurpauit & Petrus epist. 1, cap. 3, de vxorum erga maritos obedientia, ἧς (videlicet Σάῤῥας) ἐγένηθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι πτόησιν, cuius factæ estis filiæ, dum benefacitis, etiam quũ non terremini vllo pauore. Vbi ostendit Apostolus, verè pias mulieres & Saræ filias, etiam quum nullus eas metus constringit, (id est sponte & vltro) officium facere. Hesychio πτόησις est δειλία. Est & πτόησις quædam περὶ ἀφροδίσια, id est libido velut attonita, quum nimia & veluti stupida rei venereæ libidine quis flagrat: quo sensu & ἐπτοῆσθαι suprà. Aristoteles De generatione animalium, libro 4, cap. 5, vbi docet libidinem mulierum cessare post multiplicem partum: ἔστι γὰρ τὰ καταμήνια σπέρμα ἄπεπτον. διὸ καὶ τῶν γηγενῶν ὅσαι περὶ τὴν ὁμιλίαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως. ἐκκεκριμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ θέρμανσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ὀπτυμίαν. Vbi Bud. πτόησις accipit pro immodica libidine.

C. Ἀπτόητος & Πολυπτόητος vide ἐν Ἀπτόητος & Πολυπτόητος.

C. ἈΝΑπτέομαι, οῦμαι, Cõsternor, Expauefio, Perterreor, Obstupefio. vt ἀπτοηθεὶς περὶ τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικός, obstupefactus comitate mulieris. At in vulg. lex. exponitur Mulieris amore flagrans. Hesychius ἀπτοημένοι explicat ταῖς ὀμνοίαις ἀπατεραμμένοι: si mendosum non est hoc postremum vocabulum. In hac autem significatione ἀτὰ habet ὀλίγαστα.

Ἀνεπτόημαι, inquit Budæus, Erigor spe & animo. Herodianus de Nigro ad imperium euocato, ἀνεπτόητο ὑπὸ πάντες, καὶ μηδὲ μελλήσαντες περισκέψασθαι, ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς περιχαρείας. id est, animo erecti erant, quasi à consternatione ob rerum nouarum euentiũ. Plutarchus in Sertorio, ὥστε τὴν Ἀσίαν βαρυοῦσθαι τῇ πλεονεξίᾳ τῆς ὀπτασίας, ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, καὶ πιστεῦσαι τὴν περὶ τοῦ πολέμου μεταβολήν. Hactenus Budæus. Notandum est autem, secundum hanc significationem ἀτὰ sumi vt in ἀπακαλύπτω contrario τῷ καλύπτω.

C. ἈΠΟπτέω, ῶ, Exterrefacio, vel Obstupefacio. vnde Ἀπεπτοημένος apud Polybium.

C. ΔΙΑπτέω, ῶ, Perterrefacio. Basilius, ἡ σκιά σου παύσει τὰ δεπτόητα, Bud. Pass. Διαπτῶμαι, Perterreor seu Perterrefio, Metu percellor. Plato libro 1 De republica, δείσαντες δεπτοήθημεν. Et participium διαπτοηθείς, Perterrefactus, Metu perculsus, Attonitus. Plutarchus, θόρυβοι πανικοὶ περιέπεσον νύκτωρ, ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως.

Διαπτόησις, εως, ἡ, Pauor attonitus. ‖ Ἰτὲ διαπτόησις ἀφροδισίων ex Plat. De leg. pro Vehemens & impotens libido Sic suprà ἐπτοῆσθαι περὶ ἀφροδίσια.

C. ἘΚπτέω, ῶ, Exterreo, Exterrefacio, Metu cõsterno. Vnde ἐξεπτόημαι apud Poll. idem cum ἐκπέπληγμαι. & ἐξεπτοημένος, idem cum ἐκπλαγὶς seu ἐξίστηκώς. Item Obstupefacio, seu ἐξίστημι. Ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam Impotem animi esse.

C. ΚΑΤΑπτέω, ῶ, Metu consterno, Perterrefacio, καταπλήττω.

Πτόα, ας, ἡ, Pauor & consternatio, seu simpliciter Timor, Metus.

¶ Πτοιέω, ῶ, idem cũ πτοέω, Ionicæ vel Atticæ linguæ familiarius: id est Consternio metu, Metu percello, Perterrefacio. Itẽ Obstupefacio seu Stupida & attonita admiratione percello. sicut & πτοέω. Et sicut ἐπτοῆσθαι dicuntur qui simul & admirantur aliquid ad stuporem vsque & impotenti eius desiderio flagrãt, ita & ἐπτοῆσθαι. Apud Hesiodum autem in Erg. Κουρότερος δ' αὖηρ μεθ' ὁμηλικας ἐπτοίηται exponitur, Gaudens spectat æquales & intento animo. Ii certè qui stupido aliquid admirantur, eius aspectu etiam gaudent, & magis ac magis intentis oculis contemplantur.

Πτοίησις, εως, ἡ, idem cum πτόησις, Pauor & consternatio, Timor attonitus. Item Impotens libido & desideriũ, vt πτόησις. Legitur apud Plat.

C. Ἀπτοίητος, idem CVM Ἀπτόητος, Interritus, Intrepidus, Metu non consternatus, seu perculsus. ἀνέκπληκτος, ἀκατάπληκτος.

C. Πολυπτοίητος SIVE Πολυπτόητος, Pauidus, Meticulosus. Pro Tumultuosus, affertur πολυπτόητος ex Plutarcho. Ex Epigram. autem πολυπτοίητος τὰ λάσια pro Valde stupendum mare.

Πτοία, (siue πτόα) Pauor & cõsternatio, Timor eius qui est attonitus. Plut. Fabio, ἀδιήγητος κατεῖχε ταραχὴ καὶ πτοία τοῖς Ῥωμαίοις. Sic idem in Coriolano, ταραχὴ καὶ πτοία τὴν φήμη παρεῖχε τὴν πόλιν κατεῖχε. Et in Crasso, ταραχὴ καὶ πτοία αὐτοῖς παρεῖναι ὑπελαμβάνεν ὡς ὀπφερομένων ἐπὶ πολεμίων. Item Impotens & velut attonita libido rei alicuius, Nimia affectio. Quem vsum habet & πτόησις. Plutarchus in suo περὶ ὀπτυμίας libello, αἱ γὰρ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοίαι καὶ παρ' ἀξίαν ἐρέσεις καὶ διώξεις. Sic suprà, ἐπτοῆσθαι περὶ π, impotente rei alicuius libidine incensum & velut attonitum esse. Sic idem alibi ἔρως καὶ πτοίας. ‖ Πτοία Hesychio est non solùm φόβος, sed etiam πτερμὸς, id est Sternutatio, Sternutamentum. Nisi potius scribendum πτυρμὸς, de quo paulo infrà. In lex. meo vet. perispomenos scribitur Πτοῖα, exponitúrque θόρυβος φόβος, ἔκπληξις, ταραχή.

ITEM Πτοῖος, eiusdem cum πτοία signif. Sic enim Hesych. Πτοῖαν ἡ πτοῖον, θόρυβον ἢ ταραχήν.

Πτοιαλέος, ου, ὁ, Pauidus, Timidus, Meticulosus. δειμαλέος.

Πτοιάω, ῶ, idem cũ πτοέω, siue πτοέω. Vnde πτοιᾶς, quod Hesychius accipi scribit pro παρορμᾶσθαι περὶ τὰ ἀφροδίσια. apud quem & particip. πτοιώμενον.

ΠΤΥΡΩ, eiusdem originis & significationis cũ πτοέω, id est Consterno, Expauefacio, Perterrefacio. Vnde pass. πτύρεσθαι peculiariter de equis, vt & πτοῆσθαι, quod vt de paulo suprà. Plutarchus Fabio, ὥσπερ ἀλόγου ἐνθουσιῶντος ἵππου θυμοῦ, καὶ πτυρέντος, ἐξέπεσεν, consternato & attonito equo, seu expauefacto & exterrito. Sic Diod. Sicul. in Hist. Alex. καὶ διὰ πλῆθος τῆς περὶ αὐτὴν σπουδομένων νεκρῶν πτυρόμενοι, τὰ μὲν χαλινὰ διεσείοντο, παρ' ὀλίγον δὲ καὶ τὸν Δαρεῖον εἰς τοὺς πολεμίους εἰσήνεγκαν. Item in epistola ad Philipp. cap. 1, καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, nec vlla in re terreamini ab iis qui se opponunt. ‖ Hesychius πτύρεται exponit non solùm φοβεῖται, φείδεται, sed etiam κραδαίνεται, σείεται, κλᾶται.

Πτυρμὸς, οῦ, ὁ, Pauor & consternatio. πτόησις siue πτοία. Hesychio φόβος, id est Horror.

ΠΤΙΣΣΩ, SIVE Πτίττω, F. ἴσω, Tundo, Decortico: Pinso seu Piso. Dicebant enim antiqui Pisere siue Pinsere aut Pinsare hordeum, pro In mortario tundere, vt cortices & gluma abscederẽt. Significare autem & Tundere & Decorticare, Hesych. quoque annotat, πτίσαι exponens κόψαι, (itidémque πτίσαι, κόψαι) & πτίσαπτ, ἀποδερμάτισαπτ. est enim cortex in

leguminibus & frugibus, id quod pellis in animantibus. Suidas prioris tantùm meminit, πτίσσειν exponens τύπτειν, & Πτίσσεσθαι, δίκην πτισάνης τύπτεσθαι. Pherecrates apud Eustathiũ pag. 801, νυῶ σ' ὀπτχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀποβράττειν, λεῖαι, μαίζαι, τὸ τελευταῖον τῷ θερμῷ εἶναι. Vbi sicut πτίσσειν præcedit τὸ φρύγειν, ita apud Varronem lib. 1, cap. 63, Far quod in spicis condideris per messem, & ad vsus cibarios expedire velis, promendum hyeme, vt in pistrino pinsetur ac torreatur. Cui similẽ Plinii locum vide in Διαπτίσσω. Athen. l. 14, καὶ τῷ πτισσουσῶν ἄλλης, sub. ᾠδὴ, cantio mulierũ quæ hordeũ pinsunt. Et pass. ἐπτισμένα κριθαί, Hordeũ pistum, Hordeum à gluma separatum, apud Aristot. Historiæ animalium l. 8. Et πτισθείς, Pistus, apud Theophrastum Historiæ plant. lib. 2. Vide & Περιπτίσσω ac Διαπτίσσω. Latinum quoque verbum pro Tundo, id est κόπτω seu τύπτω, (quorum vtroque vtuntur in exponendo πτίσσω) vsurpauit & Persius, quum ait, O Iane, à tergo quem nulla ciconia pinsit. id est τύπτει, seu κόπτει, aut κολάπτει τῷ ῥύγχει.

Cæterùm inter Πίσσω ET Αἰνέω, (ex quibus compos. πτισάνη esse volunt) Eustathius loco citato hoc discrimen statuit ex Pausania, quòd τὸ πίσσειν γίνεται ἵνα τὸ πτοσόλυρον ἀπολίποι τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον: τὸ αἰνεῖν verò, ὅτι ξηρῶν ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν θερμαίνει ἀφαιρεθεῖν. Hesychius Αἰνεῖν exponit ἀνακαθαίρειν, repurgare: item ἀναπιεῖν κριθὰς βεβρεγμένας. Pro quo Αἰνέω scribi ETIAM Αἰνέω, ibidẽ annotat Eust. subiungens hæc ex Ælio Dionys. Αἰνεῖν, τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα. Qui & addit ex Pherecr. Νυῶ ὀπτχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀποβράττειν, αἰνεῖν. Quem locũ ex Pausania quoq; affert. Et mox ex alio lexico, Αἰνεῖν, τὸ ἀναβράττειν ἀλπλεσμένον ὅσπον. (καὶ πτισάνη τοῦτο τὸ πίσσειν καὶ αἰνεῖν) οἱ δ, τὸ ἀναπιεῖν τὰς χρεὶ τὴν ὅσπον ὕδατι ῥαίνοντας. quo ferè modo apud Ouidium, Humida callosa quũ pinseret hordea dextra. Et Pompon. Neque molis molui, neque palmis pinsui.

C. Ἄπιστος, Qui pistus & tusus non est. Apud Hesychium, Ἄπιστον, ἀκόπτον.

C. ΔΙΑπίσσω, Tundo, Pinso. Theophrastus Histor. plant. lib. 9, cap. 17, post verba quæ in Περιπίσσω leges, καὶ διαπίσσαντες λεπτὰ, ὅτι πάλιν τῷ ὕδωρ, πίνουσι. vbi nota, femina ac legumina prius περιπίσσεσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸ κέλυφος, id est, perpurgari, & gluma seu cortice euolui: deinde ἐν ὅλμῳ κόπτεσθαι, tundi in mortario, & διαπίσσεσθαι λεπτὰ, cõminui: quod & λεαίνεσθαι, quum ita cõminuitur vt in mola. Plinius lib. 18, c. 7, vbi de ratione conficiendæ polentæ, Virentibus spicis decussum hordeum recens purgant, madidumque in pila tundunt, atque in corbibus eluunt, ac siccatum sole rursus tundunt, & purgatum molunt. Et paulo antè, Græci perfusum aqua hordeum siccant nocte vna, ac postero die frigunt, deinde molis frangunt. Quæ confer cum loco Pherecratis in Πίσσω citato. Sed nota, perperam apud Theophr. SCRIBI Διαπίσαντες ET Περιπτίσαντες.

C. ΠΕΡΙπίσσω, Perpurgo, vt fit in oryza, corticẽ auferendo. Seu Exactè πίσσω, id est Decortico, vt Plin. Excastro, vt Scribon. loquitur. λεπίζω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος. vt quum hordeum sua gluma euoluitur. Non semper autem πίσσειν & περιπίσσειν significare Tundere pilo, sed interdum Decorticare, Excastrare, Gluma euoluere, patet ex Theophrasto Hist. pl. lib. 9, cap. 17, vbi de cicuta ait, νυῶ δ' οὐδὲ αὖ εἰς τέλεσιν, ἀλλὰ περιπίσαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ. Nisi fortè id discriminis sit inter περιπίσσειν, siue πίσσειν & κόπτειν ἐν ὅλμῳ, quòd illo leuiter tundatur, vt gluma tantùm & cortices auferantur, hoc verò ipsum semen ita perpurgatũ, prorsus cõtundatur, non aliter ac mola molitur. (quanuis Pollux πίσσειν pro ἀλεῖν quoque vsurpari dicat, id est Mola frangere & comminuere) Vtut sit, πίσσω rectè interpretabimur Pinso, Plinium sequuti, qui hæc Theophrasti verba lib. 2 De hist. plant. ἡ τύφη δὲ καὶ ἡ ζειὰ μεταβάλλουσιν ἐὰν πεσεῖσαι σπείρωνται, sic vertit, lib. 18, cap. 10, Tradunt zeam ac typhen, quum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur. Περιπτύσσω metaphoricè pro Purus ac omni veluti gluma carens, vsus est Aristophan. in Acharn. vbi quum dixisset hõdum aduenisse peregrinum militem & socios, subiungit, Ἀλλ' ἐσθῶ αὐτοῖνοῦ γε περιεπτυσμένοι. Τοῖς δὲ μετοίκοις ἄχυρα τῶ ἄσσον λέγω. vbi scholiastes, Περιεπτυσμένοι, οἷον ξένων ἀπαλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀπό: subiungẽs, κυείας Πίσσειν ὅτι τὸ κριθὰς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καθαροπιεῖν. ἔνθεν καὶ πτισάνη. Simili metaph. apud Philostratum περιεπτυσμένος τὸ εἶδος, specie purus, καθαρὸς τὴν ὄψιν.

Πτισάνη, SIVE Πτισάνη, (vtraque enim scriptura reperitur) Ptisana, id est Hordeũ pistum & à cortice purgatũ: ἡ κεκαθαρμένη κριθή, vt Suidas exponit: vel κριθῆς ἀφλοίου χυμὸς, (Hesych. autẽ exp. κυκεῶν) secundum hunc griphum de ptisana apud Athenæum lib. 10, Κριθῆς ἄφλοιον χυμὸν ὀργάσας πίε. Epigramm. libro 2, Τὰς κριθὰς ποιεῖ τῆς πενίας πτισάνας. vbi nota corripi, sicut & apud Athenæum lib. 14, Οὕτω γὰρ ὅτε Πτισάνης ἔωθεν. Apud Demetr. Phaler. πτισάνας ῥοφῶσαν. (vt Plinius, Ptisanam Hippocrates sorbitionis gratia laudauit, quoniam lubrica ex facili hauriretur) Athenæus lib. 4, λεκάνιον πτισάνης. Nicander autem in Ther. κοτύλας πτισανοῖο γεύσαι, enallage generis. Πτισάνη, Ptisana: (inquit Gorr.) propria est hordei decorticati appellatio: à VERBO Πτίσσειν, quod Pinsere & decorticare significat: quoniam hordeum tundendo degluberetur, ac suo cortice castratũ ita conderetur. Mundatum hordeum officinæ vocãt. Tunditur enim hoc, nõ molitur. Ac veteres quidẽ primò in corbibus perfusum aquæ hordeum, dum tuneret, in sole siccabant, mox in pila ligneo pistillo tantisper tundebant dum corticem glumámque exuisset & ita vt diu perennaret, reponebãt. Alioqui verò hordeũ prius aqua madefactum, dein sole reficcatum, in pila tundebant, & suis glumis explicitum molebant, farinam in sacculo coactam diutissimè discoquebant, ita abigi vim flatus existimantes: atque reficcatam & in offas conuolutam, ad vsum sorbitionis seruabãt. Alii verò (vt refert Constant. Cæsar lib. 12 De agricult.) hordeum maceratum, purgatum, decorticatum & in sole siccatum, rursusque pistatum, secundò etiam ad solem exiccabant, quùmque reponere volebant id quod ex ipso tenue inter pistandum decussum erat, ei adspergebant, quod ita ipsum defendi conseruarique animaduertissent. At quãuis propriè ex hordeo ptisana pararetur, attamen ex aliis etiam frugibus eam cõfici solitam annotatum est, vt tritico, alica, zea, oryza, lente: sed quam non simplici ptisanæ nomenclatura, verùm addito frugis ex qua constaret nomine, πτισσανίσκη πεινίσκη, χονδροπτισσανίσκη. πτισάνη ζειᾶς ἢ ὀρύζης πτισσανίσκη, φακοπτισσανίσκη, & alias aliter appellabant. Sic ergo parata ptisana recondebatur, quùmque vsus exigebat, in aqua coquebatur. Et aliquanto pòst, exposita ratione coquendi ptisanam tum à veteribus vsurpata, tum hodie recepta, Cæterùm sic cocta ptisana, iam non πτισάνη, sed πτισάνης χυλὸς ἢ ῥόφημα, hoc est, ptisanæ cremor aut sorbitio appellatur: seu (quod idem est) ptisanæ ius vel succus. Quinetiam ius decocti integri hordei in aqua, tantisper dum coctione dissiliat, hordei cremorẽ Celsus vocare solet.

ΠΤΥΣΣΩ, Fut. ξω, Plico, Complico: interdum etiam In rugas & sinus contraho. vt πτύξας τὸ βιβλίον ἀπέδωκε τῷ ὑπηρέτῃ, Plicato libro. B. Idem ex Herodiano lib. 1, λαῶν γραμματοῦν πτύσσων δὴ τὸ ἐκ φιλύρας ἢ πηνῶν, ἐπαλλήλω τε αἰωρήσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, cum hac interpretatione Politiani, Sumpto libello quales ex philyra tenuissimi atque in vtranque partem replicatiles fiunt. Ex Plutarcho in Rom. πολὺ ἀλουργίδα πτυξαι, purpuram in sinus contrahere. Itidẽ apud Homerum πτύξασα καὶ ἀπήσασα χιτῶνα, id est διπλῶσα, vt Eustathius exponit, Duplicans seu Complicans. (Ab eodem hastæ dicuntur πτύσσεσθαι, vt Iliad. ν, Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Σειόμενα. quibus verbis significat δόλυμοι εἶ) τὰ δίαιτα ἔγχεα, ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, ὅ δεῖ διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλόμενα σείεσθαι. Eustath. Huc pertinet quod apud Hesychium legitur, Πτύσσει, κρασπεδοῖ, ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ) Apud Aristophanẽ verò in Nub. πρὶν αὖ πυκὶ πτύξωμαι, scholiastes expo

nit περιβάλλομαι τὸ ἱμάτιον διπλασάσας. ‖Πτυοῖμεθα A
Hesychius exp. κολακεύοιμεν, quo sensu & Προσπτύσωμαι.

Πτύγμα, ατος, τὸ, Plica, Sinus: vel potius, Sinus rei complicatæ. Iliad. ι, v. 315, πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ'. Vbi Eustathius exponit τὸ περίπτυγμα καὶ δίπλωμα: Hesych. & δίπλωμα & κόλπωμα. Item apud medicos πτύγματα ῥάκους, pro quo & πτυκτὸν διπλῆν ἢ τριπλοῦν: cui opponitur ῥάκος ἁπλῆν. Plagellam vocat Cæl. Aurelian. Chronion lib. 3, cap. 2, Conuenit etiam multiplicati linteaminis vaporatio, siue pannorum, vel plagellarum, quæ Græci πτύγματα vocant. Itē πτύγματα ἑείου, quod vide in Πίλημα. VNDE B
Πτυγμάτων, ου, τὸ, diminutiua forma. vt apud Paulum Ægin. πτυγμάτα οἰνελαίῳ ἢ ὀξυκράτῳ βεβρεγμένα imponuntur vulneribus.

Πτύξις, εως, ἡ, Plicatio. Plicatura. δίπλωσις, κάμψις, Hesych. At πτύξις τῴεγκος, squamæ aliæ aliis incumbētes, Iob. 41, εἰς δὲ πτύξιν τῴεγκος ἀυτῷ τίς αὐ ἔλθοι.

Πτυκτός, οῦ, ὁ, Plicatus, Complicatus. vt πτυκτὴν ῥάκος & πτυκτὸν λινοῦ apud medicos, pro quo & πτύγμα ῥάκους, linteamē duplicatum aut triplicatū, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri. Sæpe ETIAM Πτυκτὴν sine adiectione substantiui. vt apud Paulum Ægineta lib. 6, pag. 90, πτυκτὴν διπλοῦ οἰνελαίῳ ἢ καὶ ἀυτῷ τῷ ῥοδίνῳ δεύσαντες, ὅλῳ τῷ τραύματι περιθήσομεν. paulo antè verò, ῥάκος ἁπλοῦ λινοῦ, ὅσον τὸ μέγεθος τῷ τραύματος, ῥοδίνῳ δεύσαντες. Et initio capitis, πτυκτὴν ὀξυοίνελαίου. ITEM Πτυκτὸν Hesychio πτυκτὸν βιβλίον. Herodian. vocat γραμματεῖον ἢ ἐπτυγμένων. Infrà Πτυχίον.

Πτύξ, υχός, ἡ, Plica, Plicatura. (vt Plinius Stragulæ vestis plicatura) Hesychio ἡ πτυχή, ἡ πλέξις. interdum etiam Ruga exponitur, vt Plinius dicit, In veste rugas & sinus inuenit Chæremon. Apud Athenæum lib. 13, Ἡ δὲ κλαγξύπων χλανίδων ὑπὸ πτύχας Ἔφαινε μηρόν. Sunt & in scutis πτύχες, id est coria coriis multipliciter imposita. Iliad. σ, Πέντε δ' ἐν ἀυτῷ ἔσαν σάκεος πτύχες. Sic Il. υ, versu 269. Et Iliad. η, ἐξ δὲ διφάπτυχας ἦλθε δαΐζων χαλκός. Mōtium quoque sunt πτύχες, striæ, vt quidam volunt, ad similitudinem vestium striatarum & complicatarum: Hesychio αἱ ἢ ὀρῶν ἀποκλίσεις, siue φάραγγες. Homer[9], μυρίαι πτυχὶ Οὐλύμποιο Ἤμβρος. vnde & πολύπτυχος Ὄλυμπος apud eundem. quod quidam interpretantur, Multis iugis assurgens. iidémque πτύχες ὄρους accipiunt pro αἱ ὀξυχαί, iuga & cacumina montium. Vide & Πτυχή. E
Πτύχες nominantur etiam αἱ θύραι καὶ σανίδες, teste Pollure lib. 10. Itidem testaceas valuas quæ in ostreis modò panduntur, modò clauduntur, πτυχας appellat Basilius, ὅταν ἴδῃ ἐν ἀπνέμοις χωρίοις μεθ' ἡδονῆς διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον, καὶ θεὶς τὰς ἀκῆνας τὰς πτύχας ἑαυτῷ διαπλῶσαν. Idem Basilius πτύχας vocat laminas pugillarium, teste Bud.

Πτυχή, ῆς, ἡ, Plica, Plicatura: interdū & Ruga. idē cū πτύξ. Eur. ἐν δέλτου πτυχαῖς, in plicis libelli. Quod quidā exp. Libello plicato. Item πτυχαί, sicut πτύχες, Suida teste dicuntur τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀμπλοις ἐλάσματα: necnon αἱ ἢ ὀρῶν ἀποκλίσεις. subiungente hunc locum, Ἀνεμιδῶν πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, Μύσης ὁρᾷ. Vbi sicut πόλοιο πτυχαί, ita & οὐρανοῦ πτυχαί apud Euripidem in Phœnissis, Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναΐων πτυχὰς Ζεὺς σῶσον ἡμᾶς. Soph. Œdip. tyr. Εὐρὼν ναπαίας ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς. vbi exponitur κοιλώματα, cauis recessibus & cōuallibus. quemadmodum & μυχὸς redditur à nonnullis, necnon Sinus. Item πτυχὴ dicitur vbi nauis nomē inscribitur: ὅπου τὸ τῆς νεὼς ὀνομαζόμενον ὄνομα, vt scholiastes Apollonii lib. 1 Arg. tradit. A Polluce VOCATVR Πτυχίς. sic enim ille lib. 1, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ πρῶρον ἀκροστόλιον, πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμός. ὅπου καὶ ζωῴωμα τῆς νεὼς ὀπισθεν γράφεται. F

Δίπτυχος, ου, ὁ & ἡ, Duplex, Duplicatus. idem cum διπλοῖς. Odyss. μ, Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων ἀνερείκα λώπην. Itē Δίπτυχα aduerbium pro Dupliciter accipi tradunt. ‖Δίπτυχοι, vt δισσοὶ quoque, pro Duo, sicut Gemini apud Latinos. Euripides Iphig. Taur. Ἥκουσιν εἰς χθῶ κυανεᾶν συμπληγάδων Πλάτη φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι. Sunt qui & Virgilium ita dixisse putent, — duplices tēdens ad sidera palmas. vbi tamen malim pro Complicatas accipere. H

ITEM Δίπτυξ, pro δίπτυχος, Duplex, Duplicatus. Apollon. Argon. 2, δίπτυχα λώπην Κάββαλε, id est διπλῆν χλαῖνα. Itidē Hom. Il. α, Δίπτυχα ποιήσαντες. sub. πῶ κείσιν, pro διπλώσαντες πῶ κείσιν. SED ET Διπτυχὶς affertur itidem pro Duplex, Duplicatus, Geminus. Et τὸ δίπτυχές, pro Geminum se porrigens. ITEM VERB. Διπτυχίζω, Duplico. vnde apud Hesych. Διπτύχωσον, διπλώσον.

C. Πολύπτυχος, Multiplex, Multasplicas habens, Sinuosus. Item, In quo multi sunt caui & sinuosi recessus. à πτύξ siue πτυχὴ significante κοίλωμα & κόλπωμα. vt apud Homerum & Hesiodum, πολύπτυχον ἕδος Ὄλυμπον. Iliad. υ, Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. Iliad. χ, Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου. quibus locis πτυχὲς potior grammaticorū pars accipit pro conuallibus: alii etiam pro cacuminibus. quo modo & ex Euripide affertur πολύπτυχος χθὼν pro Terra multis iugis assurgens.

C. Τείπτυχος, Triplex, Triplicatus. vt δίπτυχοι ἀσπῖνες καὶ τείπτυχοι apud Galenū & cæteros medicos, Splenia duplicia & triplicia. pro πτυκτὰ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ.

Πτυχώδης, εος, ὁ & ἡ, Plicas multas habens, Rugosus, seu Plicatilis. Aristot. enim plicatilia integumenta arque opercula cācrorū vocat ὀστρακόμματα πτυχώδη, Hist. anim. l. 5, οἱ δὲ καρκῖνοι κῆ τὰ πρόσθια ἀλλήλων σωσυάζουσι, τὰ ὀστρακόμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες. C

Πτυχίον, ου, τὸ, Libellus seu codicillus plicatilis, Pugillares plicatiles. vt πτυκτὸν suprà. Apud scholiastem Arati, τὰ ὑπ' αὐτῶ λεχόμενα εἰς ἓν συναγαγόντας, ἓν νῦν πτυχίον ἤτοι γραφεῖον πρὸς τὸ ἐπιμον ἀφεξῆς θέσθαι.

C. Ἀνάπτυσσω, Expando, Explico. Item Aperio, Qui precantur, dicūtur ἀναπτύξαι χεῖρας, vt docet Eustathius. id est Expandere palmas, siue pandere. vnde apud Virgiliū, Vocare numina passis palmis. Sic ἀναπτύσσειν Ἐκτυα, Expandere retia siue explicare. Philostrat. ἐξηνιστ δ' ἡμῖν ὡσπερ οἱ τὰ δίκτυα ἀναπτύσσοντες πῆς θηρείοις εἰς οὐσίαν τῶ φυγεῖν. ‖Apud Xenophontem tamen in Pæd. 7, ἀναπτύσσειν πῶ φάλαγγα vult Budæus significare Cōtrahere explicatam. quum alioqui hæc significatio videri possit magis conuenire verbo συμπτύσσειν. D

Ἀναπτύσσω, Patefacio, Reuelo, Detego, vt ἀναπτύξαντες Hesychius exponit ἀνακαλυψαντες. Itē Explano, Declaro. quod apud Latinos quoque significāt metaphoricè sumpta Explico & Aperio. Dionysius Theologus, φέρε δή, καὶ τὰ ἢ τῷ οὐρανίων νοῶν ἱερὰ παρελήματα καὶ ὄργανα κῆ τὴν μὲν δυνατὸν ἀναπτύξωμεν. id est Explanemus, Explicemus, vt ait Budæus.

Ἀναπτύσσομαι, Passi. Expādor, Aperior. Aristot. in 3 De part. animal. πέφυκε δὲ πτύσεις αὐτῆς ὀστρακωτὰς ἔχουσα καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ ὅπερ ᾧ ὅπου ἐκείνοις ὀστράκα τε καὶ ἀναπτύσσεται. Et Ἀνεπτυγμένον, particip. Apertum, Expansum, siue Expassum. Xenophon in Tyrannico, ἀνεπτυγμένα θεᾶσθαι φανερὰ πᾶσι παρέχεται. Aristoteles ὅμμα ἀνεπτυγμένον dixit vt oppositum τῶ συμμεμυκότος. E

Ἀνάπτυξις, εως, ἡ, Expansio, Apertio, vt ἀνάπτυξις τῶ στόματος apud Aristotelem in 3 De part. animal. Hiatus oris à nonnullis exponitur. Apud eundem alibi ἀνάπτυξις est Patefactio.

Ἀνάπτυξις, teste Suida est etiam ἑρμηνεία, διασάφησις, id est Expositio, Explicatio, Explanatio, Declaratio. Philoponus, ἐξήγησις γὰρ ὅτι τὸ ἀνθρώπου ὁ ὁρισμὸς τῶ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ἀνάπτυξις. F

Ἀνάπτυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Apertilis, vel Adapertilis, vt Ouidius loquitur. aut pro ἀνεπτυγμένος, Apertus, siue Explicatus. Aristoteles de testaceis loquens. De hist. anim. l. 4, ἢ δὲ δ. θύραν τὰ ὀστῶδεν ἀνάπτυχα, ὅτι οἱ κτένες καὶ μῦες. Clusilia Theodorus interpretatur, (inquit Budæus) quum Explicata potius significet & aperta. G

Ἀναπτυχή, ῆς, ἡ, Idem quod ἀνάπτυξις. vt à πτύσσω fit πτυχή. Ab Hesychio ἀναπτυχαὶ exponitur ἀνάπλαι. Eustathius ait ἡλίᾳ ἀναπτυχαὶ esse dictum quasi τῶ ἀναπτύσσοντος τὰ ἐν σκότῳ. id est, quasi patefaciētis quæ sunt in tenebris. Quum igitur ἀναπτυχαὶ Hesychius exponit ἀνάπλαι, id est Ortus, non dubito quin intelligat de ἀναπτυχαὶ habente adiunctum genitiuum hunc ἡλίου. At vulg. lex. Græcolat. ἀναπτυχαὶ ἡλίου interpretata sunt Explicationes solis.

C. Διαπτύσσω,

C. ΔΙΑπτύσσω, Displico, id est Complicatum & cōnexum dissoluo. (Varro dicit, Siquando displicatæ sunt apes, pro Disgregatæ) Greg. ad Athan. τὸ σφηκιῶν τῶτο, ἐπὶ νέφος χεῖ λέχλη, ἔπε περικάλυμμα, διαπτύξαντ. vbi νέφος διαπτύσσειν possis etiā interpretari Discutere, vt dicitur Discutere tenebras & caliginem. Bud. p. 321 hunc locum citans, interpr. διαπτύσσειν, Expandere, Explicare, Aperire, διοίγνυειν: subiungens, Apud Theophr. Hist. plant. lib. 4, c. 9, συμμεμυκὸς & διεπτυγμένον, oppositè dicta sunt, τῶτο ὃ πῶ, ὡς νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ αὐτίκα διοίγνυσθαι, μεσημβρίας δὲ τελέως διεπτύχθαι. sic enī legi debet, NON B διεπτύσθαι, quod καταπεφρονῆσθαι significat & Despui. Ex illo autem Theophrasti loco desumptum est quod Plinius scribit lib. 12, cap. 11, Quem noctu comprimens, aperire incipit solis exortu, meridie expādit. Paulo autem ante illa Theophrasti verba, pro πλείονα αὐτὸ δμον, colligitur ex eodem Plinio reponendū πλεῖ: at pro λθυκείῳ reponendū esse λθυκείῳ, satis est manifestū. Hesychio Διαπτύξαι est διαπερᾶσαι, αἰθυρῶσαι, διαφῆσαι.

Διαπτύξις, εως, ἡ, Explicatio, Solutio.

C. ΕΠπτύσσω, Complico, Complicando claudo: oppositū præcedentibus ἀναπτύσσω & διαπτύσσω. pro Complico seu Conduplico, Galen. ὀπτῆσσειν πῶ σανδόνα καὶ διπλῆν ἐργάζεσθαι, conduplicare replicādo. Bud. Pass. Ἐπιπτύσσομαι, Complicor, Complicando claudor. Ex Aristot. Hist. an. l. 1, ὀπτῆσσε) ὀπὶ τὸ τῆμα, pro Operit foramē. C

Ἐπίπτυγμα, ατος, τὸ, Operculum, Applicamen, vt Gaza vertit apud Aristot. Histor. anim. lib. 4, de testaceis, ἐπὶ δὲ ὀπὶ πτύγμα πάντ' ἔχει ἐκ θρυπῆς. Bud. Ex eodē libro, ὀπὶ πτύγμα κῆ μέσον τὸ ὀπὶ πτύγμα, pro, Applicatum operculum medio applicaminis, eodem Gaza interpr. D

Ἐπίπτυξις, εως, ἡ, Applicatio operculi. Basil. in Hexaēm. de piscibus, ἐκείνοις δὲ ἡ ἢ βραγχίων διασολὴ καὶ ὀπὶ πτύξις δεχομένων τὸ ὕδωρ καὶ διιέντων, τὴν τῆς ἀναπνοῆς λόγον ἀναπληροῦσι. Vbi nota sibi opponi διασολὴν & ὀπὶ πτύξιν ἢ βραγχίων: & διασολὴν dici quum diducunt branchias ad emittendam aquam ore acceptam, quæ & διαπτύξις nominari posset: ὀπὶ πτύξιν verò, quum easdem veluti complicatura claudunt. Plinius lib. 9, cap. 7, Nec piscium branchias habentes, anhelitum sine pulmone reddere ac per vices recipere existimant. E

Ἐπιπτυχή, ῆς, ἡ, idem cum ὀπὶ πτύγμα, seu Plicatura. Ex Plutarcho, ἔδαλεν ὀπὶ τῶ ὀπὶ πτύχῳ τῶ θώρακος ἀκοντίσματα. Ex Luc. autem, περιβόνιον ἔχων τῆς ὀπὶ πτυχῆς ἢ ῥακῶν ποικίλων, pro Adsumentis vel assutis panniculis distinctum & variegatum.

C. ΠΡΟΣπτύσσω, Applico. Pass. Προσπτύσσομαι, Applicor. Item Circumplicor, Circumplector, Amplector. Idem cum περιπλέκομαι. Luc. τῆς Ἀφροδίτης μόνη τὸν κεστὸν ἔκλεψε, περιπτυξαμένης αὐτὸν, de Mercurio. Alibi cum datiuo, οὐκοῦν περιπτύξομαί γε ἀνδρομήνῳ ὕπνῳ. Bud. ‖Προσπτύσσεται Hesych. exponit non solùm περιάγεται, περιέλκεται, sed etiam ἀσπάζεται, περιαγρεύει. Apud Homerum itidem Od. γ, v. 22, πῶς τ' ἂρ περιπτύξομαι αὐτὸν, schol. exponit φιλοφρονήσομαι, περιπτύσσομαι, περιαγρεύσω. Et Od. η, v. 646, ἐπὶ περιπτύξασθαι μύθῳ, itidē φιλοφρονήσατο, ἐκολάκευσεν, ὀξέλιπόρησεν: vt idem ferè sit cū Permulsit, & ad se pellexit. Item & Od. τ, — καὶ μιν περιπτύξομαι ἀχνύμενός τε, accipit pro φιλοφρονήσομαι, Amicè cōpellabo. At Od. ρ, ὄφρα τέ μιν περιπτύξομαι ἠδ' ἐρέομαι, exp. περιδέξομαι: annotans scribi etiā περιφθέγξομαι. Id tamen περιπτύξομαι & ipsum non incōmodè interpreta ri possimus Alloquar. Aliàs pro Amicè excipere (vel etiam amplecti) & Salutare, vsus est Apoll. quoque lib. 1 Arg. χεῖρα δὲ χιεὶ Ἄκρην ἀμφιβαλὼν περιπτύξατο, φώνησέν τε. vbi schol. exp. ἐδέξιώσατο καὶ τοῖς λόγοις ἐφιλοφρόνησατο. Itémq; ex Euripide, φιλίου χερὶ σῶμα τε πάσδων ὁ πάλαι περιπτύξαιμι, pro ἀσπάζεσθαι, περιπτύξαιμι, Salutare, Alloqui. Προσπτύσσειν μύθῳ, Interrogare. nā pro his verbis Ioannis, ἐμὲ οὐκ ἐρωτᾶτε; Nonnus dixit, Οὐδὲν ἔτι περιτέρω με σοφῷ περιπτύξετε μύθῳ, nihil amplius in posterum me interrogabitis. Ex eodem affertur pro H Adoro, accusatiuo iunctum.

Doricè autem DICITVR Ποππτύσσομαι.

Πρόσπτυγμα, ατος, τὸ, Amplexus: vel etiam Idipsum quod amplectimur. Euripides Qreste, ὦ φίλον περίπτυγμ' ἐμόν.

C. ΣΥΜπτύσσω, Complico. seu Claudēdo complico. vnde συνεπτυγμένος, idem cum συμμεμυκὼς, oppositū τῶ ἀνεπτυγμένος seu διεπτυγμένος. Dionysius autē Areopagita συνεπτυγμένον vsurpauit pro Cumulatum, Confertum, In vnum coactum: ET Συνεπτυγμένως, Cōfertim, Cumulatè, Astrictè, in Eccles. hierarch. τὸ ἐκείναις ἐνιαίως τε καὶ συνεπτυγμένως δωρηθέν. cui opponit ἡμῖν ὃν ποικιλία καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβολῶν δεδωρηθέν. B. p. 321.

Σύμπτυξις, Clausura, Conclusio. Basil. Homil. 10, de cācro ostreis insidiāte, πότε δὴ λάθρα ψηφίδα παρεμβαλὼν, διακωλύει πῶ σύμπτυξιν, inhibet ne testas suas cōtrahant. At Plin. lib. 9, c. 30, polypos scribit insidiari apertis conchis, impositóque lapillo extrahere carnes, illis sese cōtrahentibus, sed frustra, vtpote discuneatis.

Συμπτυκτικός, οῦ, ὁ, Complicādi & contrahēdi vim habens, seu Astrictiuus, Cōstrictiuus, vt Budæus interpretatur apud Dionysium Areopagitam de pace, ὥσπερ πῶ κλείθροις ἢ δίπτυχῶν συμπτυκτικοῖς τὰ πάντα ὁείζει καὶ πεφατῶ καὶ ἀσφαλίζει, κῆ ὐκ ἐᾶ διαρρεῦντα χυθῆναι πρὸς τὸ ἄπειρον.

ΠΥΓΩΝ, ὀνος, ἡ, mensura 4 digitis breuior cubito, quod à Græcis πῆχυς appellatur. Est autem spatium quod est à cubito vsque ad extremam manus partem, quum digiti inflexi fuerint, sicut exponit Hesychius. VNDE C
Πυγονιαῖος ET Πυγούσιος, mensurā illā æquans. De quibus suprà in Πῆχυς, col. 286, c. Eust. deriuat à Πύσσω.

ΠΥΓΜΗ, ῆς, ἡ, eiusdē originis, teste eodem Eustathio. Dicitur autem πυγμὴ mēsura sex digitis breuior quàm cubitum, quod à Græcis πῆχυς appellatur. Est autem spatium quod est à cubito ad digitos clausos, sicut exponit Poll. Nam quæ ab eo ad digitos inflexos est, πυγὼν appellatur. Gorr. ‖Πυγμὴ Suidæ est χρόνος, σύγκλεισις δακτύλων. quibus verbis significat manū in pugnū complicatam. Eadē apud Hesych. habētur. Apud Marc. autem cap. 7, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, Theophyl. πυγμῇ exp. ἄχρι τῶ ἀγκῶνος. quæ expositio nouū dat huic voci significationē. At hæc interpretatio, Pugno lauerint, dura videtur. Vet[9] certè interpres Latinus, necnō Syriacæ interpretationis autor, dubitationem augēt, quippe qui aliā sint lectionē sequuti. quū ille vertit Crebrò hic vsus sit voce quæ Diligēter significat. ‖Suid. exp. etiā πάλη: alii Certaminis genus quo cæstu pugnabatur. seu Pugilatus. Nā B. in Pand. Pugilatus (inquit) quē Græci πυγμὴν appellant, cæstibus exercebatur, vt apud Virg. Æneid. 5, In medium geminos immani pondere cæstus Proiecit, quibus acer Eryx in prælia suetus Ferre manum, duróque intendere brachia tergo. Plutarch. Lycurgo, πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Vide Πύξ.

Πυγμαῖος, ᾶ, ὁ, Æquās seu explens πυγμὴν, Sex digitis breuior cubitali. sequendo expositionem datam nomini πυγμή. Item πυγμαῖοι populi quidā qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur. Plin. lib. 4, cap. 11, de oppidis Thraciæ, Gerania: vbi Pygmæorum gens fuisse proditur, quos Catisos barbari vocant, creduntque à gruibus fugatos. Alii Ægypto, alii Indiæ etiam Pygmæam gentem tribuunt. Eustathius ex Aristotele refert esse πρωτοκλοῦπας τὸν βίον, à Strabone verò πεζοπεδαμεῖς ἀνθρώπους nominari: vbi ait, πόλεμον πρὸς τοὺς πεζοπεδαμεῖς τῆς γεράνοις: & de his Athenæū scribere ὡς οἱ μικροὶ ἄνδρες, οἱ τῆ γεράνοις διαπολεμοῦντες, πτερδίξιν ὀχήματι χρῶνται: esse autem οὐδὲ πυγαίους τὸ μέγεθος. Gellius lib. 9, cap. 4, eorum longissimos non longiores esse quàm pedes duos & quadrātem, ait. Vide & Plin. lib. 7, cap. 2. Il. γ, initio, de gruibus, Ἀνδράσι πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσι. VNDE Πυγμαιομάχοι γεγανοι, Grues cum Pygmæis pugnantes. Prouerb. autem, Pygmæorū acrothinia colosso adaptare, vide apud Eras. ‖Pygmæorū mentio & apud Ezech. c. 27, vbi Hieron. Siue Pygmæi sunt .i. bellatores, & ad bella prōptissimi: ἀπὸ τῆς πυγμῆς, quæ Græco sermone in certamen vertitur. E

ΠΥΞ eiusdem cum πυγμὴ originis, & affinem significationem habens. id est Pugno. sicut πυγμὴ dicitur Pugnus, Manus in pugnum contracta. Il. ψ, 660, πῦξ πεπληγώς. Vbi sicut dicitur πῦξ πεπληγώς, ita & πῦξ ἔπαισεν, (vt Greg. παίων πῦξ; καὶ λᾶξ ἀναλόμβος) & πῦξ ἐπάταξεν, Pugno pulsauit, seu Pugnum impegit. ‖Itidémque

Theocritus, πυξ ὀπὶ κόρας Ἥλασα. Necnon apud Hippocratem, τοὺς δακτύλους πυξ ἔχει, digitos in pugnũ contractos. Et Synesius epist.112, πυξ ὑπορῶν, pugno incurrans, seu incessens. Idem epist.104, οὐδὲ πυξ ὑπιεῖν, οὐδὲ λαξ ὑπαλεῖσθαι, neque pugnis pulsaturum. Præterea πυξ μάχεσθαι, pugilatu certare, (quod Plutarchus dicit πυγμὴν ἀγωνίζεσθαι, & vno verbo πυκτεύειν) Pugilatu se exercere. (Plaut. ibi cursu, luctãdo, hasta, disco, pugilatu, pila, Saliendo se exercebant (Il.ψ, v.621, οὐ γὰρ πυξ, γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις. Hesiod. Asp. ἐμάχοντο Πυξ τε καὶ ἔλκεσιν. Et apud Hom. rursus in Od. Vlysses Phæacas pro B uocat Ἢ πυξ ἢὲ πάλῃ ἢ καὶ ποδῶν. apud quem & Od.θ superare seu πυξ νικᾶσθαι Πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἄλμασιν ἠδὲ ποδέεσσιν. Vbi & πυξφερέστατος πυξ. Et cũ verbo νικᾶν. vt Πυξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα. Et cũ nomine ἀγαθός, Il.ζ, καὶ πυξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, id est ὀν πυγμῇ ἀνδρεῖον καὶ ῥωμαλέον. quemadmodum Od.θ, πυξ πυξφερέστατος.

C. Πυγμάχος, ου, ὁ, Pugil, Pugilatu decernens cum aliquo. ὁ πυξ μαχόμενος seu πύκτης. Od.θ, Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί, Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνοῖς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι. VNDE Πυγμαχία, ας, ἡ, Pugilatio, Pugilatus, Certatio pugilica. Epigr.lib. 2, Πυγμαχίης κατ' ἐμοῦ χεῖρας αὔεχεν αὔω, sustulit manus ad pugilatum. ET Πυγμαχέω, Pugilatu decerto. πυξ μάχομαι, πυκτεύω. Alii interpr. Cæstu pugnò. Apoll.lib.2 Argon. Ἀθλεύων Τιτῆσι ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα. Cæterùm in his cõpositis mutatur ξ in γ sicut in Λακεδαιμόνιος vertitur in κ.

Π Υ Κ Τ Η Σ, ου, ὁ, ab eadem origine deriuatum à qua & πυξ, ideóque & significationem eandem sequitur. Sicut enim πυξ μάχεσθαι seu πυγμαχεῖν dicitur pro Pugilatu decertare, ita & πύκτης vocatur Pugil, ὁ πυξ μαχόμενος seu πυγμάχος. Xen. Symp. οἱ πύκται τοῖς ὠμοῖς παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτύνονται. Plut. πύκτου πληγῶν εἰς τὸ πρόσωπον. Idem, τοὺς πύκτας ἐῶσι συμπλέκεσθαι. Pollux (inquit Bud. Annot. in Pand.) athletarũ nomine gymnicos omnes intelligi voluit. hi autem sunt παλαισταί, id est luctatores: δρομεῖς, id est cursores: πύκται, id est pugiles: δισκοβόλοι, qui discum in sublime iaculantur: ἀλτῆροι, qui saltus pernicitate cõtendunt. Mentio omniũ eorum facta in Πυξ partim ab Homero partim à Plauto. Affertur & adiectiuè πύκτης πόλεμος. ex Luc. pro E πυγμαχία, pugna quæ πυξ commissa est. Alii tamen interpr. Bellum durum.

Πυκτοσύνης, ης, ἡ, Pugilatus, seu Ars pugilica. ἡ πυκτική. Xenophan. Coloph. apud Athen. lib. 10.

Πυκτικός, ή, ό, Pugilicus. vt πυκτικὴ τέχνη, ars pugilica: pro quo & πυκτική, subaudito substãtiuo. Plut. ὁ μέτριος περὶ τῆς πυκτικῆς εἰπὼν, ἀλλὰ θρασυνόμενος. Item aliquis πυκτικὸς dicitur vel Qui bonus pugil est vel Pugilico certamini aptus. Plut. initio sui libelli quẽ περὶ φιλοπλουτίας scripsit, ἐπαινοῦντων πινῶν ἀθρόαν τὴν μακρὰν ἔχοντα χεῖρας, ὡς πυκτικόν. Aristot. Rhet. 1, ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν δυνάμενος, παλαιστικός. ὁ δὲ ὤσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός. ὁ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός. Qui premere fortitérq; tenere potest, ad luctam est idoneus: ad pugilatũ verò aptus, qui ictu longè à se pellere: qui verò vtrunque callet, pancratiasticus.

Πυκτεύω, Pugilatione certo, (vt Cic. Sint corporum certationes cursu & pugilatione, luctatione curriculisque equorũ) In pugilatu certo. (Plin. Restitutum athleticæ certasse in pugilatu) Pugilor, (quod in Pãd. legitur) Pugnis decerto. idem cum πυγμαχέω. Epigr. l.2, πυκτεύσας δὴ τόσαρας ὥρας. Plut. Sympos. 2, οἱ πυκτεύοντες, τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι. Vtitur & Dem. Philipp. 1, & Xen. in repub. Laced. VNDE Πυκτεῖον, ου, τὸ, Locus pugilationi dicatus, Locus in quo pugiles exercentur. τόπος ὀν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται. Suid. ET COMP. Διαπυκτεύω, Pugnis decerto, Pugilatu decerno: & metaph. pro Contendo. Luc. Τοῖς καταρατοῖς οἰκονόμοις διαπυκτεύων. ET Καταπυκτεύω, Vinco in pugilatu.

Πυκταλίζω, idem cum πυκτεύω. Eust.

Π Υ Κ Τ Ο Σ, eiusdem cum superioribus originis, vt Eust. tradit, nimirum à Πύσσω deriuatũ, exempto σ, vt sit idem cum πτυκτὸς, plicatus seu complicat⁹. vt apud Hom. Il.ζ, Τρεῖς ἐν πίνακι πυκτῷ, pro πτυκτῷ, seu διπλωμένῳ, vt in meo manuscripto Homero exp. Sic Herodian. l.7, οἷς ἔδωκε κατασημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, literas obsignatas duplicibus tabellis, vt Polit. vertit. ET Πυκταί, s. δέλτοι, pro πυκτὶ πίνακες. In Pand. φερόμενα πυκταὶ καὶ δικαιώματα. pro quo alibi πτυκτὰ: tabulas. Bud. VNDE Πυκτίον, ου, τὸ, Libellus seu tabella complicatilis. πτυκτὸν βιβλίον, seu Pugillares. Eust. exp. βιβλίον: Suidas itidẽ βιβλίον, itẽ & πινακίδιον. Apud schol. Aristoph. ἐν πυκτίῳ γράφοντες. Sic suprà πτυκτὸν & Πτυχίον, & infrà πυξίον. Herodot. dicit etiã δέλτον δίπτυχον, Poll. teste. (A T Πυκτίον, Tablinum, Locus reponendis pugillaribus tabellis. nã πυκτῖον Suidæ est non solùm ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται, sed etiam ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ πυκτία) ITEM Πυκτίς, ίδος, ἡ, idem cũ πυκτίον. Epigr. γραπτῇ πυκτίδι, picta tabella. Hæc autẽ duo, nimirũ πυκτίον & πυκτίς, Suidas deriuat à VERBO Πυκτίζειν, significare ἀσφαλίζεσθαι & συγκλείεσθαι. ‖ Πυκτίδες exponitur etiã Fidiculæ. ‖ Item πυκτὶς dicitur esse animal quoddam apud Aristoph.

Π Υ Κ Α, itidem ex πύσσω deriuatũ esse vult Eust. Significat autẽ πυκνῶς, Densè, Spissè. nã quæ cõplicata sunt, vt δίπτυχα, τρίπτυχα, πολύπτυχα, eadem & πυκνὰ sunt. i. densa, spissa seu crassa: vt econtrario λεπτὰ (i. tenuia) esse solent τὰ ἁπλᾶ, simplicia. Il.μ, — Λυκίων πύκα θωρηκτάων. vbi Eust. πύκα δὲ θωρηκταί εἰσιν οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήκῃ. Τιμόθεοι δ' οἱ θαρραλέοι ὕστερον λεχθέντες πυκάσαι τὴν πανοπλίαν πυκαζόμενοι. Idem Hom. eodẽ lib. πύλας πύκα σιδαρῶν ἀραρυίας. vbi ostendit earũ πυκνότητα σιδαρίνη. solẽt enim firmiores esse portæ spissæ, & è pluribus tabulis compactæ. Alibi dicit σανίδες πυκνῶς ἀραρῦῖαι, item πυκταὶ σανίδες. Apud Hesych. Πύκ' ἐβάλετο, πυκνῶς ἐβάλετο. ‖ Πύκα exponitur etiam σωματῶς, Prudẽter, sicut & πυκινῶς. Itémque Od.α, — τέγος πύκα πεπιθοῦ schol. exp. ὀρθῶς καὶ πεπυασμένον, accuratè seu affabrè. Eadem expositio apud Hesych. quoque legitur.

Πυκάζω, Denso, Stipo. Hesiod. Erg. αὐμφὶ δὲ ποσὶ πέδιλα ἄρμφα δήσασθαι, πίλοις ἔνιθεν πυκάσας, soccis laneis intus stipans. Cui addi potest ex Archestr. apud Athen. l.7, vbi de apparando scaro loquitur, Ἡνίκ' ἂν οὖν πυρῷ καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκασθῇ. Nisi malis, Accuratè parata fuerint. à πύκα significãte ὀρθῶς. Item πεπυκασμένον ὄρος dicitur mõs arboribus densus. Hesiod. Theogon. Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι. ‖ Item Tego, seu Intego, Cõtego. Il.ω, Κάδ δ' ἔλιπον δύο φᾶρε, εὔνητόν τε, τῶτα, Θρανέκνων πυκάσας δοῖν οἰκόνδε φέοεσθαι. Il.ρ, de Minerua, — πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑὸν κῆρ, id est κατέλαμψα. Et apud Athen. lib. 11, βωμὸς αἴθεσθαι — πάντη πεπύκασται. Et πυκάσεις στέμμασι, coronis opertus. Itémque Epigr. lib. 1, Κὰν στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, cingam⁹ sertis capita. (At Il.ψ, δῶρα χρυσῷ πεπυκασμένα καὶ ὀστέῳ τε, exposuerim poti⁹ Accuratè elaborata, ὀρθῶς καὶ πεσκευασμένα) Hesych. quoq; πυκάζουσι exp. non solùm πυκνοῦσι, sed etiam πολεμίοις σκέπεσι, στεγάζουσι, σκιάζουσι, καλύπτουσι, κρύπτουσι. item στερεοῦσι, necnon φυλάττουσι. Item Suid. πύκασεν exp. ἐκόσμησεν: itidémque πυκάζεται, κοσμεῖται, σκεπάζεται. Dolor quoque cor alicuius πυκάζει. i. coarctat & coãgustat: seu πυκνοῖ, vt Eust. accipit apud Hom. Il.ρ, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. Sic Il.ζ, v.124. Suid. verò πυκάζουσι exp. πεπυκνωμένοις, στεγνοῦμένοις, in loco quodam psalmorum, quem apud eum vide. ‖ Apud Sophoclem Aiace, p.35 meæ edit. Πύκαζε θᾶσον, s. hol. exp. ἀσφαλίζου: alii, Compone te. Pro ἀσφαλίζω accipi poterit & apud Hesiodum Erg. 2, Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι Παντῆνεν. ‖ Νόον πεπυκασμένος dicitur qui est πυκινόφρων seu πανοῦφρων, Prudens, vel Callidus. à πύκα quod σωματῶς significat. Hesiodus Erg. libro 2, — μάλα γὰρ τε νόος πεπυκασμένος ὀρθῶς.

Πυκασμός, Densatio. vel Densitas. Suidas exponit δασύτης: Hesych. verò δασύτης ὑφυνήματος.

H Πυκνός, ου, ὁ, Densus, Spissus. cui opponitur ἀραιός, μανός, rarus, & λεπτὸς, tenuis, exilis. Πυκνὸν, (inquit Gorr.) Densum: duob⁹ modis dicitur: Vno, propriè, quod meatus per totum paruos obtinet, vt silex & marmor: sicut è diuerso ἀραιὸν, hoc est rarum, quod eosdem magnos habet. Altero autem, per metaphoram siue abusum, de

coacto dicitur siue compacto, vt & rarum de laxo. hac A enim ratione aquam & terram densas, aerem & ignem raros dicimus, scilicet ad elementa ipsa transfatis appellationibus, quæ tamen & vnita sunt, & ex similaribus natura partibus constant, nec vllos eiusmodi meatus sortita sunt. Hæc ille. Theophrastus de folio abietis, πυκνὸν οὕτως ὥστε μήθ' ὑέπνον διιέναι. vnde Plinius, Folio pinnato densa, vt imbrem non transmittat. Aristoteles, τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν, reliqua densitas spissa, vt idem Plinius interpretatur suprà in Ἀπλισία. Rursum Theophrastus, πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξινος εἶναι καὶ ἔβενος. Quæ idem Plinius sic interpretatur, Spississima ex omni materie iudicatur ebenus & buxus. Item Πυκνοὶ, Densi, paulum diuersa significatione: vt quum dicitur Frondes densi, Frutices densi, Cohortes dẽsæ. Et apud Virgilium, Densi acie milites. Iliad. ν, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. Odyss. ξ, Σταυροὶ δ' ὀκτὼ ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὶ καὶ θαμέες. Alicubi redditur etiam Creber: quo sensu & Densus, vt Virg. Ictibus dẽsis pulsare. Apud Athenæum l.15, Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου ζοῦθμασι Καφαγίζοντες. Item & πυκναὶ ἐκκλησίαι, crebræ C conciones. pro συχναί. Et apud medicos πυκνὸς σφυγμός, creber & frequens pulsus: quando breue tempus est inter διαστολὴν & συστολήν: siue (vt definit Paul. Ægin.) cuius media quies paruo durat tempore: cui oppositus ἀραιός, id est rarus pulsus. Vide plura apud Gorr. ‖ Itẽ νοῦς πυκνὸς, Mẽs prudẽs & varia rerũ cognitione ac ciẽtia veluti dẽsa. Et πυκνὰ βουλεύματα, prudẽtia ac sapiẽtia cõsilia. Item πυκνὸς τὰς φρένας, Prudens, B. Pro quo Hesiodus dicit νόον πεπυκασμένος, & alii πυκνόφρων. Histor. Eccles. l.5, αἰνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας καὶ αἰδήριος τὸ φρόνημα. D ‖ Hesych. πυκνὰ exponit non solùm συχνὰ, σωματῶς, sed etiam παλαιά.

Aduerbialiter autem VSVRPANTVR Πυκνὸν ET Πυκνὰ, pro Crebró. Aristot. Rhet. 1, πυκνὸν αἰαπνεῖ, crebrò respirat. Aristophanes Vespis, πυκνὸν νδοῦντες εἰς τὴν γλῶ. Alexander Aphrod. in Probl. οἱ πυκνὰ λουόμενοι, qui crebrò lauãt. Necnon Hom. Il.σ, Πυκνὰ μάλα στενάχων. At Od.ρ, πήχεα Πυκνὰ ῥαγαλέην. id est πυκνὰς ῥαγάδας ἔχουσαν, crebras habentem fissuras. ‖ Exponitur E etiam Prudenter.

C. Πυκνογόνατος, Densis genicuiis constans, Crebris distinctus geniculis & internodiis. Dioscor.

C. Πυκνόκομος, Qui densa coma est. ITEM Πυκνόκομον, herbæ nomen apud Dioscor. lib.4, c.176, cui dicit folia esse ὅμοια ἀζώμῳ, βαχὰ δὲ καὶ παχέα. cæteras notas ibidem vide. Plin. quoque pycnocomum appellat, apud quem descriptionem eius habes, lib.26, cap.8.

C. Πυκνόφθαλμος, Crebros oculos seu gemmas habens.

C. Ἄπυκνος, Qui densus seu creber non est. Sunt apud musicos soni ἄπυκνοι, item βαρύπυκνοι, ὀξύπυκνοι & μεσόπυκνοι. De quibus omnibus Martian. Capella, lib.9, Denique alii (inquit) βαρύπυκνοι nominantur, alii μεσόπυκνοι F perhibentur. Spissum verò dicitur trium sonorũ compositiua quædam qualitas. Βαρύπυκνοι autem sunt, qui velut regiones primas spissi retentant: μεσόπυκνοι verò, qui media possident: ὀξύπυκνοι, qui vltima tenent: ἄπυκνοι, qui impositionem sonorum trium: qui sunt spissi, nullo genere aut lege iunguntur. Stantes autem perseuerantésque dicuntur, vel ἄπυκνοι vel βαρύπυκνοι, qui velut quandam speciem & formam sibi principalium vindicabunt. ideo à quibusdam statarii nominãtur, quia diuersas extensiones recipere non possunt.

C. Βαρύπυκνος, ET Ὀξύπυκνος, ITEM Μεσόπυκνος, vide in præcedenti Ἄπυκνος.

Πυκνῶς, Densè, Spissè. Et coquus dicitur ἐπάγειν πυκνῶς quum densis ferculis mensas onerat. hoc est, quũ multa simul apponit, & vna τράπεζα alteram velut ἐπείγει. Apud Athenæum libro 9. Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. Item Πυκνῶς, Crebrò, Frequenter, Sæpe. Plato Polit. 1, ναῦ δέ σε χρὴ πυκνότερον δεδροιέναι. ITIDEM Πυκνάκις pro Frequenter affertur ex Aristo- H tele, Probl. sect. 3.

Πυκνότης, ητος, ἡ, Densitas, Spissitudo: cui opponitur ἀραιότης, seu μανότης & λεπτότης. Plutarch. Symp. 6, τῇ πυκνότητι σίγοντες. Aristot. Ethic. 5, cap. 1, πυκνότης ὀρεκός. cui opponit μανότητα ὀρεκός. Herodian. lib.7, διὰ πυκνότητα τῶν σωματικῶν, crebritate insularum, vt Polit. vertit. ‖ Item Prudentia, πυκναὶ φρένες: seu σωφροσύνη, φρόνησις, vt Suidas exp. apud Aristophanẽ in Equit. Οὕτω μὴ αὖ δὴ ποιῆς εἴ στι πυκνότης ἔνεστ' ἐν τῷ τόπῳ. Scholiast. quoque ita accipit, subiungens tamen & hæc, εἰ σωφρὼν καὶ σοφὲ πάντας οὕτω φρονοῖς.

Πυκνόω, ῶ, Denso, Spisso. Plut. Sympos. 6, πυκνοῦσθαι τὸν σόμαχον καὶ πάλιν χαλᾶσθαι. vt Virg. Densat, erãt quæ rara modò, & quæ densa, relaxat. Pass. Πυκνοῦμαι, Dẽsor, Spissor, Spissesco. Plutarch. Alcib. ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλακὸς ὤν, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται. In Geopon. τοὺς μαλλοὺς πεπυκνωμένους καθ' ὅλον τὸ σῶμα: pro his Varr. Villis altis & densis toto corpore. Quod verò Plutarchus in Demosth. dicit eum πολὺ φωνὴν γυμνάσασθαι, λόγοις πνεύματος ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ φερομένῳ, Cic. ita, Sũma voce versus multos vno spiritu pronuntiare cõsuescebat. ‖ Item aliquis facit rem quampiã πυκνώσας, quum sæpius eam facit, & iteratis vicibus. vt quidem nonnulli exponunt apud Aristoph. Nub. πανταχοῦ τὸν σωτῆρα γρόβει πυκνώσας.

Πύκνωμα, ατος, τὸ, Spissamentũ: alii Farctus, πίλημα. ‖ Item Frequentamentũ, vt Bud. ex Gellio interpr. apud Plat. l.7 Polit. p.98, de musicis, μελοποιοῦσι πυκνώματ' ἄπτα ὀνομάζοντες, καὶ τοῦθ' ἁλλόντες τὰ ὦπα οὐ κατιόντων φωνὴν θορυβοῦσθαι. Quid verò Martian. Capella in sonis spissum vocari scribat, vide in ἄπυκνος.

Πύκνωσις, εως, ἡ, Dẽsatio, Spissatio. Plut. De def. orac. αἱ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις, Cõcretio ac dẽsatio, Turn. interpr. At in acie πύκνωσις est quum milites in acie densantur. de qua vide in lib. περὶ τάξεως παλαιᾶς. Item Ælian. ἔστι δὲ πύκνωσις, ὅταν ὁ τοῦ ἀραιοτέρου διάστημα τῶν ἐλάττονα τὰ διαστήματα πιέσῃς πυκνώσει καὶ τοῦ ἀστάτου, καὶ ὀπτάτου, καὶ μήκους καὶ βάθους. ‖ Accipitur etiã pro πυκνότης, Densitas, Spissitudo. Gal. l.2 ad Glauc. ἡ τοῦ σωμάτων πύκνωσις, corporum densitas. Itidem & Plut. Symp. 6, καταγρεῖ μᾶλλον τοῦ ῥύσιν ἢ πύκνωσιν τοῦ σώματος. Et Sympos. 8, ἡ γὰρ θερμότης χαλᾷ καὶ διίστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις, Densa relaxat, vt Virg. loquitur. Πύκνωσις, (inquit Gorr.) Condensatio, Densitas, est obstructio meatuũ corporis, facta à refrigerantibus, astringentibus, & siccantibus. Sed & calidior aqua (vt ait Galen. l.7 Meth. med.) cutim densat, eam vrens & cõtrahens. Id quæ efficiũt, πυκνωτικὰ appellantur, sed largius paulo sumpto nomine quo στεγνωτικὰ etiam continentur.

Πυκνωτικός, ή, ό, Densandi vim habens. Πυκνωτικὰ φάρμακα (inquit Gorræus) densantia siue cõdensantia medicamenta, dicuntur ea quæ poros contrahunt: frigida sunt & aquea, non terrea, neque aerea: vt quæ στεγνωτικὰ propriè appellantur, quibus vis inest vasorum oscula claudendi. Opponuntur eis τὰ ἀραιωτικὰ, sicut τὰ αἰαστομωτικὰ τοῖς στεγνωτικοῖς. Vide plura apud eundem.

C. ΚΑΤΑπυκνόω, Condenso. At Greg. πλείστην ὀπτικοῦ πτῶ παιδεῖα καταπυκνώσας, quum pluribus episcopis patriã instruxisset & repleuisset. vt Plutarchus in Lycurgo, κατεπύκνου τοῦ θεωρήματων πλήθει τὴν πόλιν. vrbem replebat exemplorum copia, seu referciebat: vt οἱ πυκνοὶ dicuntur conferti.

¶ Πυκνὸς, idem cum πυκνὸς, (poetis solùm vsitatum) Dẽsus, Spissus. Iliad. ω, μηδέ τι θυμῷ Δείσητ' Ἀργείων πυκνὸν λόχον. Il. ν, ὅτε δὴ πυκνῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι. Idem Iliad. π, Ὡς δ' ὅτε πῖχυν ἀνὴρ ἀράρῃ πυκνοῖσι λίθοισι, densis lapidibus, id est, lapidum densa congerie, seu lapidibus densè compositis. Et Iliad. ξ, v.339, πυκναὶ θῦραι, spissæ fores seu è spissis tabulis cõpactæ: σανίδες πυκνῶς ἀραρῦῖαι, & πυκταὶ, vt alibi vocat. Nisi malis πύκα ποιηταὶ, affabrè factæ. quo modo accipi potest & Odyss. η, — ἐπὶ σόρεσσιν πυκνὸν λέχος. Eodem libro, v.81, Δῶκε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Et Iliad. τ, πῦ δ' ἐλεδανέος πυκινὸν δῶ. At Hesiodus πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Recessus opacos. Pro Densus, id est Creber, accipi potest in loco illo ex Iliad. π, citato. ‖ Item Prudens, Callidus. idem cum σωματῶς seu πινυτός. Od. η, — χρηὶ πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχουσα. & alibi πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδώς. i. σοφὰ φρεσὶ βουλεύματα εἰδώς, vt Xenoph. in Symp. exponit. Item in Iliade, πυκινὴν ἠρτύνατο βουλήν. In eadẽ, πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε.

C. Πυκμήδης ET Πυκνόφρων, Qui sapiēti & prudenti cōsilio est. πυκνὰ φρεσὶ μήδεα ἔχων, seu πυκνόφρων. Hesych. Πυκμήδεος exponit, σοφῶς, ἢ ὀξυμεροῦς καὶ τὸ ποιῆσαι. Eidem πυκνόφρων est πολύφρων, σώφρων.

Πυκινῶς, Densè, Spissè. vt πυκνῶς. ‖ Item Crebrò. Od. υ, Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ. Od. ψ, ὄμοι πυκινῶς ἀκάχημαι. Il. τ, Τέρπεντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. ‖ Item Prudenter, Sapiēter. σωφρόνως, vt scholiast. exponit apud Hom. Od. α, Σοὶ δ' αὖ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθῃαι. ‖ Exponitur præterea ὀξυμερῶς & ἀσφαλῶς. ITIDEM Πυκινὰ aduerbialiter accipitur pro πυκινῶς, vt πυκνὰ pro πυκνῶς. id est Densè: item Crebrò, συχνῶς: & Prudēter.

Π Υ Ξ Ο Σ, ου, ἡ, Buxus: ἀφ' οὗ τὸ πεπυκάσθαι ἢ γρῶμα πεπυκνῶσθαι dicta, διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου, vt Eustathius docet, & cōfirmat locus Theophrasti ac Plinii in πυκνὸς citatus. Prouerb. est, πίξον εἰς Κύπριον, vt γλαῦκας εἰς Ἀθήνας, ᾗ ibi πλείστη καὶ ἄριστη πύξος ἐφύετο. Eustath.

C. Πυξοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Buxi speciem gerens. seu Qui buxum colore refert, Qui buxeo colore est.

C. Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta, quod vide.

Πυξώδης, Buxo abundans. Vel Buxeus, πυξοειδής.

Πύξινος, Buxeus, E buxo factus. Il. ω, ζυγὸν ἡμόνειον Πύξινον. Et πύξινον apud Hesychiū, χρῶμά τι ἱματίου. Apud Martialem, Dentes picei buxeique, qui picem & buxum colore suo referunt. Item πύξινοι ἄνθρωποι per risum dicūtur qui buxeo colore sunt. Eust.

Πυξεών, ῶνος, ὁ, Buxetum, Locus buxo consitus.

¶ Πυξίς, ίδος, ἡ, Pyxis: vasculū è buxo, teres & oblongum, intus cauum & in summa parte operculo clausum: καταχρηστικῶς autem pro simili vase è qualibet materia tornato accipitur. nam cornea etiā pyxis dicitur & ferrea. Athenæus lib. 11, ἰατικὴ πυξίς. vide Κυλικίς. ‖ Item πυξὶς Suida teste dicitur τὸ πινακίδιον. est igitur idē cum sequenti πυξίον. ‖ Hesychius Πυξίδα exponit δίπτυχα. VNDE Πυξίδιον, Parua pyxis. Et Parua tabella, πινακίδιον. Vide πυξίον.

¶ Πυξίον, ου, τὸ, Tabella scriptoria: inde nominata quòd antiquitus è buxo fieri solerent. vt sit Pugillares buxei, Tabellæ buxeæ. Itidem Eustath. scribit πυξίον dici τὸ βιβλίον, διὰ τὸ πυξίναις σανίσι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφήν: quod idē & de πυξὶς tradit: subiūgens, suo quoq; tempore quibusdam in vsu fuisse ξύλινα βιβλίδια. Pollux lib. 4, cap. 2, πυξίον, καὶ πυξίδιον παρ' Ἀριστοφάνει. quibus synonyma ibidem δέλτος & δελτίον: item ex Homero, πίνακα πυκτόν, & ex Herodoto δέλτον δίπτυχον. Eiusdem significationis SVNT Πινάκιον, ET Πυκτίον, AC Πυξίον: ITEM Πυκτὶς, ET Πυκτίον, & πυξὶς ac πυξίδιον paulo antè. Vtitur scholiastes Demosthenis. Quum enim orator dixisset, αἰσχράς εἰς λύκωμα, subiungit ipse, ὡς φησὶν πυξίῳ, in tabella. At καταχρηστικῶς Exodi 24, πυξία λίθινα pro πλάκες λίθιναι, tabulæ lapideæ, seu crustæ marmoreæ. Item πυξίον tabula pictoris dicitur, vt πίναξ.

Π Τ Υ Ϊ́ Ω, Fut. ύσω, Spuo, Expuo, Excreo. Xenoph. Pæd. 8, μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυσάττοντες. Item cum accusatiuo, Il. ψ, v. 679, Αἷμα παχὺ πτύοντα. Dicitur & de mari in Epigr. itidem pro Expuo vel Eructo, ἐρεύγομαι. Item Πτύσας προσώπῳ, Soph. pag. 264, mieæ edit. pro πτύσας τῷ παιδί, inspuens in faciem patris. Et pag. 241, Ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τι δυσμενῆ, μέθες τὸν παῖδα, pro ὃν οὐδενὶ λόγῳ φίλον ὄντα, καταφρονήσας. Sic etiam Despuere apud Latinos, habet contemptus significationem. Quò pertinēt hæc Tib. l. 1, eleg. 2, de sene amāte, Hunc puer, hunc iuuenis turba circunstetit arcta, Despuit in molles & sibi quisque sinus. vt apud Theocrit. in Bucolisco, mulier amatorem deridens, & eum prorsus à se sperni ostendens, post multa verba τεὶς εἰς ἓν ἔπτυσε κόλπον. Vide & Ἀποπτύω.

Πτύσμα, ατος, τὸ, Sputum, Id quod excreatu eiicitur. id est excrementum tussiendo vacuatum, superfluum nimirum molestúmque humorem thoraci, pulmonibus, asperæ arteriæ, gutturi aut alii instrumento spirationis insidentem natura propellente, vt inter alia Gorr. tradit. Qui etiam ex Galeno addit, quod optimè cōcocti sputi notas gerit, πτύελον nominari: quod verò sanguine aut atra bile respersum mistúmve fuerit, aut spumosum, aut aliter vitiosum, πτύσμα potius vocari. Poll. sine discrimine, lib. 2, τὸ ἀποῤῥέον τοῦ στόματος, πτύσμα καὶ πτύελον, καὶ σίελος καὶ σίαλος. Hippocr. Epidem. lib. 6, πτύσματα αἱματώδη, id est πτύσματα ἐρυθρὰ καὶ αἱμαῤῥοῖδα, vt Galen. in lex. suo exponit.

Πτύσις, εως, ἡ, Excreatio, Expuitio, Plin. Et πτύσις αἵματος, siue αἱμοῤῥαγία, λῶστα γδην καὶ ἀθρόον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐν τὸ αἷμα. Aret. De notis acut. morb. lib. 2, c. 8, vbi vide quomodo discernat ab ἀναῤῥαγὴ & ἔμπτυσις.

Πτύελον, SIVE Πτύαλον, ου, τὸ, Sputum. idem cum πτύσμα, quanuis nonnulli discrimen inter ea statuant. Alexād. Aphrod. lib. 2 Probl. ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Affertur & pro Spuma maris. ‖ Πτύελον Hesych. exp. non solùm πτύσμα, sed etiam σκεῦος ὀπτήδειον τοῦ λουτροῦ. quod πτύελος potius nominari solet. VNDE Πτυαλισμὸς, SIVE Πτυελισμὸς, οῦ, ὁ, Screat⁹, Excreatio. Ex Hippocr. lib. De vict. rat. in morb. acut. Vel potius Sputatio, Crebra expuitio. NAM Πτυελίζειν (teste Cornæo) apud Hippocr. in Prorrhet. non aliud significat quàm Frequenter spuere, vel Os assiduè sputo plenum habere.

Πτυας, άδος, ἡ, Sputatrix. (Plaut. Minimè sputator, screator sum) Est aspidis species quædam. Nam Galenus, teste Paulo Ægin. l. 5, c. 19, tria aspidis genera cōmemorat, τὴν χρυσαίαν, τὴν χελιδονίαν & τὴν πτυάδα, ἥτις καὶ ὀλεθριωτέρα πασῶν ἐστιν. ἐπιτανύουσα γὰρ τὴν τράχηλον, καὶ συμμετρησαμένη τὴν διάστασιν τοῦ μήκους, ἀσόχως ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὴν ἰόν.

C. ΑΝΑπτύω, Expuo, Expuendo eiicio, vel Eiicio quasi expuendo. Propriè Sursum spuo. Apollonius Argon. 2, — καὶ χλαίζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχθος. vbi Latinè itidem Expuebat dici posset.

Ἀναπτύω, Despuo, vel Conspuo. eo sensu quo dixit poeta quidam, Mores alicuius despuere, pro Contemnere. Conspuo autem, ea significatione qua dixit Paulus, Consputus atque derisus. Galenus, ὁ παῖς Ἡροφίλου ἀναπτύων διαβαμάς. Potest ἀναπτύων exponi etiam Respuens.

C. ΑΠΟπτύω, Spuo, Expuo pro simpl. πτύω, Xenoph. Pæd. 1, αἰσχρὸν μὴν τὸ ἐπιπτύειν καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομυσάττεσθαι. vbi notandū absolutè poni & sine adiunctione. Sic & Anthol. Epigr. l. 4, ἐς ὃ βαθὺν τεὶς κόλπον ἀπέπτυσεν. pro ἔπτυσεν. vt Theocrit⁹ dixit, τεὶς εἰς ἓν ἔπτυσε κόλπον. Frequentius accusatiuum adiunctum habet pro Expuo, seu Spuendo expello. vt apud eundem, τὸν σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύοισιν. Iungitur autem & cum aliis accusatiuis, pro Emitto ex ore tanquam expuendo. vel Emitto seu reddo tanquā sputū. vt Il. σ, — ἀπέπτυε δ' ἁλὸς ἄχθος. Item Il. ψ, Ὄνθον ἀπέπτυον. Nōnus, — ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Sic & passiua voce vsus est Galenus, εἰ δ' αὐτόματος ἀπεπτύετο μόνος, ἀῤῥέμα πίζειν τοῦ δακτύλου. Lucretius itidem Expuere ex animo rationem dixit, pro Expellere seu eiicere tanquam spuendo.

Ἀπτύω, Respuo. id est Aspernor, Auersor. Hesiod⁹ in Ergois, Οὐ γὰρ πι γε κλύοισιν, ἀπέπτυσιν δέ τ' ἀρᾴ. id est, Non enim audiunt, sed preces aspernātur, seu Auersantur. vel, Abominantur, Detestantur. Sic quidam putant ἀπέπτυσα esse abominantis, in hoc Euripidis loco, in Hippolyto, Ἀπέπτυσ'. οὐδεὶς ἄδικος ὀθνείοις φίλος. Vsurpatur ab eodem in respōsione itidem in hoc versu qui est in Hecuba, circa finem. ibi enim quum Polymestor dixisset, Καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα καταστέφειν θανεῖν, respondet Hecuba, Ἀπέπτυσ'. αὐτῷ τοῦτό σοι δίδωμ' ἔχειν. vbi scholiastes exponit καταφρονῶ τῶν σῶν μαντευμάτων.

Ἀπόπτυστος, ου, ὁ & ἡ, Aspernandus, Auersandus, Detestandus, Abominandus. q. d. Despuendus. Sic dicitur vt καπάπτυστος: vsurpatúrque cum ab aliis, tum à Basilio. Propriè autem sonat potius Aspernabilis & Despuibilis, (si fas esset ita loqui) quàm Aspernandus & Despuendus. ἀπόπτυστον ab Hesychio exponitur ἀπόβλητον, ἐκβλητον, item καπάπτυστον. Nam in vulgatis editionibus perperam legitur ἀπόπτυσον pro ἀποπτυστον, & καπάπτυσον pro καπάπτυστον.

Ἀποπτυστήρ, ῆρος, ὁ, Aspernator, Contemptor, Qui auersatur. Ad verbum Desputor. Oppian. Halieut. 2, — ἄπεπτον ἀποπτυστῆρα χαλινῶν.

C. ΕΚπτύω, Expuo. Od. ε, — στόμαπος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμυ Πικρήν. Exponitur etiā Respuo, Abhorreo sed sine exēplo.

C. ΕΜπτύω, Inspuo. Marci 15, ἢ ἐξαπτόντες ἔμπτυον αὐτῷ. Plaut. dicit Insputare alicui, & Insputare aliquem. Vide & Πτυάς. Itē ἐνέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον in Apoph. Plut. vt apud Athen. lib. 8, ἐνέπτυσεν εἰς αὐτῷ. Pass. Εμπτυσθήσομαι, Insputabor, Cōspuar. Phrynichus annotat, nō dicendum esse ἐμπτύει μου, sed καταπτύει μου. Poeticè autem pro Εμπτύω DICITVR Ἐνιπτύω, Inspuo, Insputo.

Ἔμπτυσμα, Sputum, vel potius Quod alicui insputur. AT Ἔμπτυσις numeratur inter αἵματος φορὰς παῖδ' ἀπὸ στόματος, apud Aret. De not. morb. acut. lib. 2, cap. 2.

C. ΕΠΙπτύω, Inspuo, Insputo. idem cū præcedenti ἐμπτύω. VNDE Ἐπίπτυστος, Insputandus, Dignus qui insputetur, seu cui insputetur. Idē cum καπάπτυστος & ἀπόπτυστος.

C. ΚΑΤ πτύω, Despuo. id est vel Despicio, Contemptim auersor, (vt apud Catullum, Preces alicuius Despuere) vel Abominor, vt apud Pers. Despuat in mores. Luc. καταπτύω τῆς φιλοσοφίας, despuo philosophiam. Demosthenes Pro cor. πῆς οὐχὶ καταπτυστὸν αὐτοῖς; quis non in te despueret, te execrando? Sic & apud Æsch. hinem, καταπτύω σου, In te despuo. vel. Te execror.

Καπάπτυστος, ου, ὁ & ἡ, Despuendus, Abominandus, Execrādus. Demosth. Pro corona, μεθυπτῶ τὸ καταπτυστον πυτοῦ. In eadem orat. πρὸς γε τῶν αὐτὸν τὸν καπάπτυστον. Idē pro Despuendus & Despicabilis vsus est in orat. contra Midiam pag. 233. & pro Spurcissimus. pag. 237. Nam omnia spurca & detestanda, necnon & aspernanda, despuere solemus. Apud Anacr. legitur & καταπτυστ, teste Poll.

C. ΠΡΟΣπτύω, Aspuo, Inspuo in aliquē, seu Insputo: Cōspuo, Despuo. ὁ δὲ ἀναχρεμψάμενος πρόσπτυσε τῇ ὄψει. Et alibi, τὸν δὲ τὴν γλῶτταν ἀποτραγόντα πρόσπτυσα. Hæc Budæus: qui & hunc locum subiungit, ex Hippiatria, vt puto, ἅλας ἢ στε ὧν δίκαιον σταμμένα πρὸς πρόσπτυσον τὸν ὀφθαλμόν. vt & Plinius l. 13, c. 9. itidem de sale, Oculis iumentorum insputitur. Item πρόσπτυσε alicui rei qui eam despuit & contemptim reiicit, vt Epicurus apud Athenæum, πρόσπτυσε τῇ καινῇ καὶ τοῖς κενοῖς αὐτοῦ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἴδῃς ἐν πυῖ.

Π Υ Γ Η, ῆς, ἡ, Nates, Clunes: Pyga, vt Horatius etiam vocat. Athen. lib. 13, ἡ ἐρωμένη Πυγὴ πανύ καλήν. vbi etiam πυγὴν αἰτεῖν, & πυγὴν παρέχειν, de nefando coitu. Item prouerb. ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν, de quo apud Suidam. Hesych. exponit κάθισμα, alii ἕδρα: quæ pars & γλουτὶ vocatur, id est Clunes. ITEM ET Πυῤ pro πυγή. Bud. ex Aristot. Physiogn. ὅσοι δὲ πῶγα μὴ ὀξεῖαν, ἀστῶδη δὲ ἔχουσι, βύρσοι.

C. Πυγολαμπὶς, Cicindela: insecti genus, cuius clunes seu nates noctu lucent: alio nomine λαμπυρὶς siue λαμπυρὶς nominatur, vt suo loco docui. Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 19. Alii scribunt πυγολαμπίς.

C. Πυγοσκελὶς, Hesychio ζῶόν τι, καὶ ὁ βραχύς. Apud quem ET Πυῤῥείζαι dicuntur πνεῦ θηρίζων.

C. Πυγόστολος, ου, ὁ vel ἡ, Qui vel quæ clunes ornat. vt lenones & lenæ quæ cinædis καλαῖς πυγαῖς prostituebant. Suidæ πρεσαγωγὸς. μαχλίστρια. Hesiodus Erg. Μηδὲ γυναῖκα πρόσφορον πυγοστόλος ὀξαπατάτω, Λίμνα κωπλεύσα. Vbi scholiastes exponit non solùm ἡ κοσμοῦσα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἕδραν μέρη ζωναρίοις, verumetiam ἡ σολίζουσα τοὺς πυγόνας καὶ πήχεις καὶ τοὺς γίρεις περιβραχιονίοις καὶ δακτυλίοις. Sæd hæc posterior expositio parum consentanea est. Si enim à πυγὼν deriuatum esset, corripienda foret prima syllaba, & dicendum πυγοστολος. Præterea homines libidinosos non tam facilè decipiunt brachialia & annuli quam αἱ καλαὶ καὶ ὑγρολεῖς πυγαί.

C. Πύδρυγος, Cuius nates albidæ sunt, Albas clunes habēs: ex quo à quibusdam intelligitur Mollis, effœminatus. Ita vocatur etiam aquilæ genus quoddam, ἀφ' οὗ τὸ ἐπίλευκον πυγὴν ὁρᾷν καὶ λευκήν, vt Suidas tradit: item & Plinius lib. 10, cap. 3, Secundi generis pygargus, in oppidis mansitat & in campis, albicante cauda. Meminit & Aristoteles Historiæ anim. libro 9, c. 32. Gaza Albicillam nominari Latinè posse scribit, νεοσσοφόνον quoque ab eodem Aristot. vocari tradunt, quod hinnulariam Gaza interpr. Pygargi sunt & feræ quædā, è caprearū genere, apud Plinium lib. 8, cap. 53.

C. Ἀντίπυγος, Oppositas seu obuersas nates habens, vt ἀντίπυγος ὀχεύεται, coit obuersis seu auersis clunib⁹. Alii, Auersus coit. Sic αὐτίπυγοι συμπλέκοιτο. quod & πυγηδὸν συμπλέκεσθαι dicitur.

C. Ἄπυγος, Nates non habens. vel Perexiles nates habēs. Hesych. ἄπυγοι exp. οἱ λεπτοὶ τὰς πυγάς, annotans scōmatice in Athenienses dictum fuisse. Vide λιπόπυγος.

C. Εὔπυγος, Bonas vel pulchras nates habens. apud Poll. VNDE Εὐπυγία, ας, ἡ, Pulchræ clunes, Horat. seu Tumidæ & pingues clunes: quibus apud eundem opponuntur Aridæ clunes. Legitur in comici cuiusdam versibus apud Athen. lib. 13.

C. Καλλίπυγος, Pulchras nates habens, Cui pulchræ sunt clunes. οἱ καλὴν πυγὴν ἔχοντες, (vt comicus quidam apud Athenæum, libro 13 loquitur) vt καλλίπυγος ἵππος. Item καλλίπυγος Ἀφροδίτη, cui fanum statuere duæ sorores, quæ καλλιπυγίας πέρι inter se certabant, iudiciū ferente adolescente quodam, vt prolixè refert Athen. lib. 12, circa finem. vbi inter alia dicit, φιλονεικήσασαι περὶ τοῦ κάλλους, πρεσβεύσαι δεῖν τὴν λεωφόρον, διεκείνοντο πάσας εἶναι καλλιπυγοτέρας. Et mox, ὑπὸ τῆς πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο. Et mox, καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. Et, ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασαι καλλίπυγον τὴν θεόν. Initio autem, καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσασθαι. Vnde emenda locum apud Clement. Alex. in Strom. ἐπάρα δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ καλλιπυγῷ θύουσι Συρακούσιοι. nam hic mendose SCRIPTVM Καλλιπύγῳ.

C. Καπάπυγος, Cinædus. Vnde apud Hesych. Καπάπυγοι, κιναίδοι, ἢ ἀσελγοῖς. Et prouerb. apud Athenæum lib. 7, καπαπυγοτέρα τ' ἀλφιτᾶν. nam ἀλφιτῶν piscium tradunt τὸν ἕτερον ὅτι τὸ ἕτερον κατ' ὀυρὴν ἑπόμενον φαίνεσθαι. vnde etiā ἀπὸ τοῦ κατ' πυγὴν πατεῖν τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, veteres quidam ita vocarūt τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς, vt Athenæus ibidem tradit & Suidas, in Καπάπυγον de quo paulo póst. Eiusdem significationis EST Καπαπυγής. id est Cinædus, Pronus ad obscœnas libidines. ὁ καταφερής, Hesych. Eodem Hesychio teste καταπυγὴς dicitur etiam ὁ μέσος δάκτυλος. Synonymum ET Καπάπυγον, significās itidē Cinædus. Aristoph. Nub. καπάπυγον εἰ καὶ ἀῤῥωστεῖ. Aliquanto antè, Χ' ὡ σώφρων τε χ' ὡ καπάπυγον. Et in Equit. Ἐκ δὶς ἀπέπαρδε καπάπυγον αὐτήρ. vbi scholiast. exponit ὀρύττοκτης. (Idē in Vespis, — εἰσελθὼν μετεφάκιον σοι καπάπυγον, vbi schol. exp. πυρνοδιμόν. Tales apud Latinos pueri meritorii, catamiti, drauci, qui nimirum obscœna patiūtur. Sed hoc καπάπυγον referendum potius fuerit ad præcedēs καπάπυγος.) Suid. καπάπυγον exponit λάγνος, dicens & ipse metaphoram esse ab eo piscium genere qui ἀλφιστοὶ nominantur, quoniam nimirum ii sibi ἕπονται κατὰ πυῤῥόν. quam rationem sequendo, καπάπυγον siue καπάπυγος aut καταπυγὴς dicetur is potius qui obscœnum opus patrat quàm qui patitur. Attici verò καπάπυγονα vocāt etiam τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον, teste Polluce lib. 2. Hesych. καπαπυγὴν nominari scribit. VNDE Καπαπυγοσυνὴ, ης, ἡ, de opere obscœno dictum. Aristophanes Nub. — τῆς Ἀνημάχου καπαπυγοσυνης αἰσθάνεσθαι. vbi scholiast. annotat hunc Antimachum κωμῳδεῖσθαι ὡς κίναιδον καὶ θηλυμανῆ. Alii exponunt Flagitium libidinis abominandum, Fœda voluptas: Hesychius autem ἡδονὴ μεγάλη. Legitur & apud Plutarchum Pericle, in versu quodam Cratini. Item VERB. Καταπυγῶ, Obscœnum opus patro. Vnde participium Καταπυγῶν quod Suid. exponit καταστιγμάτων. Apud eundem Suidam LEGITVR ET Καπαπυγονέστερον, μαλακώτερον, πορνικώτερον, cum hoc exemplo, οὐκέτι δέξεται ἕτι ἄλλο καπαπυγονέστερον ἢ ἐμέ. Hic autem comparatiuus est quasi à Καπαπυγωνής. Catullus vsus est itidem comparatiuo Cinædior.

C. Λευκόπυγος, Albas nates habēs, quod est molliū & effœminatorum. Suid. λευκοπύγους dici ait τοὺς δειλοὺς, vt contrà μελαμπύγους, τοὺς αὐθάδεις. Itidē λευκόπρωκτοι à Plat. comico dicuntur molliculi & effœminati.

C. Λιπόπυγος, Attritas nates habens & exiles. Δ λιπόπυγοι à comicis dicebantur Athenienses, quòd quū magna ex parte nautici essēt, ob sedēdi assiduitatē depyges reddebātur. Sūt etiā qui eos dicāt inde à Theseo vsq; fuisse

λεπτοὺς τὰ ὀπίσθια. de quo in fabulis est, ὅτι ἑλκόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους κατέλιπεν ὀπὴ τῆς πέτρας τῷ πυγῷ, vt Aristophanis scholiastes inter alia docet. Pollux lib. 2, οἱ δ' ὀνίδεως πυγὴν ἔχοντες, λίαν τοι καὶ ὑπολιασοι καλοῦνται, καὶ λιπόπυγοι· ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται. Hesychius ὑπόπυγος quoque scommaticè dici scribit. Cui ὑπὸ πυγὴν respondet Latinum Depygis (siue Depugis) quo Horatius vtitur, in Satyr. Depygis, nasuta, breui latere ac pede longo est. intelligens per Depygē, quæ nates habet macras, graciles & depressas. Idem & Pyga dixit. SIC Λεπτόπυγος, Tenues & exiles nates habens, aut macras & graciles. Opponitur verò his βύπυγος & καμίπυγος. Vide in Πυγίδιον.

C. Μελάμπυγος, Nigras nates habens, quod virilis ac fortis animi signum esse putabatur. Hesych. Ἀβυκόπυγος, ὁ ἄνανδρος. ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον. Idē, Μεγαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους. τοὺς δὲ δασεῖς καὶ πυγαῖς, ἀνδρείους ὠνόμαζον. Talis autem fuisse fertur Hercules.

C. Ὀρθόπυγος, Cuius nates erectæ stant, Cuius clunes non sunt pendulæ. ET Ὀρθοπυγιάν, Esse clunibus surrectis. seu Erigere se, vt altior & procerior videatur. Hesych. enim ὀρθοπυγιᾶν esse dicit ὅταν μὴ κύψῃ ἑαυτὸν ἐπάνω, πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι: apud quem tamen SCRIPTVM Ὀρθοπυγιάν. AT Ὀρθοπύγιον in lex. meo vet. exponitur τὸ κωλέντερον. quod & ὀρθόπυγον.

Πυγαῖος, dicitur ὁ τῆς πυγῆς, vt οὐραῖος vocatur ὁ τῆς οὐρᾶς: Posticus, ὀπίσθιος. Et πυγαῖον ἄκρον, extrema natiū pars. Quinetiam πυγαῖα dicuntur οἱ γλουτοί, teste Polluce, id est Clunes, Nates: alio nomine κόχωνα. Secundum Hesych. & Suidā πυγαῖα dicuntur αἱ σπεῖραι τοῦ κιονος, & τὸ σῶμα τοῦ ἡμῶν τὸ κατ' ἀέρα ὀσφῦς. Sed addit Suidas, πυγαῖον dici etiam τὸν ἀπόλασον: vt idem sit cum καταπύγος, Cinædus.

Πυγιδίον, pro κατὰ τὸν πυγῆν, seu πρὸς πυγάς. Aristoteles Hist. animalium lib. 5, οὐ μὴν ὁμοίως γε πάντα πλησιάζουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπισθουρητικὰ, σωιόντα τὴν γαστέρα, καὶ λέοντες καὶ δασύποδες καὶ λύγγες. Vt Plinius l. 10, cap. 63, Coitus auersus elephantis, camelis, tigribus, lyncibus, rhinoceroti, dasypodi, leoni, cuniculis, quibus auersa genitalia. Et mox, Auertūtur & canes, phocæ, lupi. Vbi etiā obiter nota, INTERPRETARI Ὀπισθουρητικὰ, Quibus auersa geni alia. i. Quib⁹ genitalia sunt in auersa parte. Rursum Aristoteles, πυγιδὸν αἰσχροῦσι νέμοντες, quod quidam interpretantur, Recedunt in auersum pascentes. Vide Ὀπισθονόμος.

Πυγίδιον, ου, τὸ, Exiles nates, Clunes aridæ & depressæ. Aristoph. Equit. Πολλοῖς γ' ὑπολίασοις πυγίδιος ἐγένεισθ. vbi ὑπόλιασ πα πυγίδια vocat τοὺς ἐρέτας, διὰ τὸ καθέδραν λεπτὸν πόρρω ὄντα. Alibi autem ὑπόπυγοι & λιασοὶ πυγοὶ simili scōmate dicuntur Athenienses.

Πυγίζω, Fut. ίσω, Pædico. πυγιδὸν ὀχεύω, Cū auerso coeo. Theocritus idyll. 5, Ἀνὴρ ἐπιγίζόν τυ. Legitur & apud Athenæum. VNDE Πύγισμα, de opere illo obsceno. ET Πυγιστής, Pædico: idem cum καταπύγος.

Πύγελα, τὰ, Vrbs Ioniæ, inde nomen sortita quòd ibi quidam Agamemnonis Troiam petentis socii propter morbum nates infestantem substitere, vt inter alios Suidas tradit & Eustath. apud quem duplici λ SCRIPTVM Πύγελλα, annotantem, à posterioris ætatis hominibus VOCARI Φύγελλα, quod & Suidas refert. Meminit & Steph. VNDE Πυγελάδης, inde oriūdus, apud eundem. AT Πυγαλίαι ex Strab. Qui natiū morbo afficiuntur: de sociis Agamemnonis.

Π Υ Θ Ω,

Fut. ύσω, Putrefacio. Hesiodus Erg. ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος. Iliad. η, σέο δ' ὀστέα πύσει ἀρούρα. id est σήψῃ, vt Hesych. præter alios exponit. Item passiua voce & significatione, Odyss. α, οὐδὲ νῦν τοῦ λοιπὸν ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Necnō, ὁ δὲ τ' ἄμμαν γαῖαν ἐρυθέων πύθεται, putrescit. Iliad. λ. Apud Hesiodum in vno versu habes σήπεσθαι, in altero πύθεσθαι: in Aspide, ὀστέα δὲ σφι σῆρ ἐνοῖο σαπέισης, Σειρίου αἰζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ, putrescunt super terrā, putrefacta simul & cute qua integuntur. Et in optatiuo modo πύθοιτο, σαπείη, apud Hesychium: qui πύθεται exponit non solùm σήπεται, sed etiam φθίνει, βρέχεται. Apud eundem particip. πυθομένων, σηπομένων. ‖ Idem πύθομαι exp. etiam ἀκούω. quod ad πυνθάνομαι referendum est.

C. ΔΙ Απύθω, Putrefacio, seu Penitus putrefacio.

C. ΚΑΤ Απύθω, Putrefacio, Putredine consumo vel absumo. Pass. Καταπύθομαι, Putresco, Putredine absumor. ‖ Καταπύθεται Hesych. exponit ἐρωτᾶται.

Πυθεδών, όνος, ἡ, Putredo. Nic. Ther. ἀλλὰ τὸ σὺν κὴ Πυθεδόνας κατέχουε δι ἁλκήας. αἱ δὴ ὅτι γάμοις Γοβόροι βόσκονται. vbi schol. exp. σηπεδόνες, subiungens quendā & ex Eratosth. locum in quo dicit πολιδναὶ πυθεδόνες. Addit præterea Æolica lingua τὸ φθίνειν DICI Πυθεδαν.

B Πυθώ, οῦς, ET Πυθών, ῶνος, ἡ, vrbs Phocidis, quæ & Delphis appellatur, Apollini sacra: nomen à πύθεσθαι sortita, διὰ τὸν ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα δράκοντα, vt Eust. tradit. Itidem & in lex. meo vet. dicta πυθὼ scribitur ἀπὸ τοῦ σεσῆφθαι αὐτὸν τὸν δράκοντα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Alii verò dictam volūt διὰ τὸ δυνάσθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι (ἤτοι μανθάνειν) τὰ μέλλοντα. cuius etymologiæ mētio fit & in lex. meo vet. Sed minus eā rationi cōsentaneam esse, vel ex eo discimus quòd ῡ in hoc vocabulo producitur, vt & in Πύθω, in πυθέσθαι autem corripitur. Od. η, Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Athen. lib. 8, οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα. Et apud Tibullū, Delos vbi nunc Phœbe tua est, vbi Delphica Python.

C. Πυθόμαντις ἑστία apud Soph. ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς εἴκα. Ex eodē πυθόμαντις affertur pro Pythicus vates. Annotatur præterea eundem in Œd. tyranno, πυθομάντεις dixisse Fatidicos. ITEM Πυθόχρηστος dicitur ὁ Πυθοῖ χρησθείς, Delphico oraculo responsus, aut editus vel cōprobatus. Xen. in rep. Laced. πυθοχρήστοις νόμοις μὴ πείθεσθαι, legibus Delphico oraculo confirmatis. Et πυθόχρηστον μαντεῖον, Aristot. Oraculū Pythone editū, seu Responsum Pythii Apollinis. Apud eundē πυθόχρηστον μαντεῖον, Poll. 7, c. 11. Sic Plut. Ταῦτα οὖν ὀνειρατα τῆς ἐγχωρίας πυθόχρηστα θεσπίσματα, veluti præcepta Pythii Apollinis. vt apud Cic. Hæc ex Apollinis Pythii oraculo tibi edita crede. Item & πυθόχρηστος θυσία, victima quam Pythiū oraculum offerre iussit. Plut. Symp. 1, sub finem, πυθόχρηστον ἀπῆγον θυσίαν εἰς Κιθαιρῶνα. Est & aliud COMPOS. Πυθολήπτος, Pythio numine afflatus: φοιβόληπτος. Suid. exponit, ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς. Extat & apud Hesych. Sed videri possit hoc Πυθολήπτος dici pro πυθωνόληπτος. NAM Πύθων dicitur δαιμόνιον μαντικόν, Hesychio teste, & Suida, apud quem hoc exemplum legitur, πάντε πνεύματι πυθωνος ἐν φοιτῶντας, καὶ φαντασίαν μανίας παρεχομένας τῷ δαιμονίου θεραφρᾷ, οὗ ἕνεκα τὸ ἑστῶμενον θεσπρωτεῦσιν. Itidem Act. Apost. cap. 16, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος. Vocatur ergo Πύθων, dæmonium cuius afflatu prædicebant futura. Eidem Hesychio πύθων est ὁ ἐγγαστρίμυθος siue ἐγγαστρίμαντις. Plut. quoque πύθωνα suo tempore vocatum fuisse tradit quem olim ἐγγαστρίμυθον vocabāt, & Ἀμφικλέα, in lib. De defectu orac. τοὺς ἐγγαστρίμυθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας θεσπιῳδοῦμένους. Vbi Turneb. Engastrimythos, id est, genios è ventre hariolantes, quos olim Eurycleas vocabant, nunc Pythonas dicunt. ‖ Πύθων vocatur alioquin draco quem Apollo Pythone interemit: apud Plut. in Hell. & alibi. Sic Claudian. Cæruleus tali prostratus Apolline Python. Item Ouid. — te maxime Python. ‖ Πύθων est & nomen proprium rhetoris Byzantini apud Suid. & Plut. A priore πυθὼν ES T Πυθωνικός, vt πυθωνικὸν πνεῦμα, spiritus pythonicus. Item & πυθωνικοὶ qui correpti sunt eiusmodi spiritu. iidem qui πυθόληπτοι. Affertur & aliud COMPOS. Πυθάυλης, pro Pythii carminis cantor: vel potius Qui Apollinis cum Pythone certamen tibia exprimit. seu ὁ αὐλῶν τὸν πυθικὸν νόμον. de qua re vide plura apud Poll. l. 4, cap. 10, sub finem. & infrà in Γυθιάς. Alii SCRIBVNT Πυθαύλης, & vtriculariū interpr.

H Πυθοῖ, Pythone: pro ἐν πυθοῖ, vt Hom. & Athen. sic Μεγαροῖ dicitur pro Megaris. Thucyd. ὡς Ὀλυμπίασι καὶ Πυθοῖ. Plut Num. Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησι, Pythone & Athenis. Idē in Solone, μαντεῖον ἠρέσθαι παρὰ Σόλωνι Πυθοῖ τοιαῦτα, tale responsum Pythone accepisse. seu Tale responsum Pythio oraculo datum ei fuisse.

Πυθῶδε, Pythonem. At Πυθῶδε ὁδὸς Hesych. prouerbio dictum scribit ὅτι πᾶσι τὰ αὐτὰ πρεσβεύοντων.

Πυθῶθεν, SIVE Πυθόθεν, (illud vt Κριῶθεν, hoc vt Δεσβόθεν) A Pythone. vtrunque apud Stephanum. ITEM Πυθωνόθεν, Pythone, ἐκ Πυθῶνος. Apud Plut. Lyc. Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν.

Πυθῶος, ethnicon à Πυθώ, vt Λυκῶος à Λυκώ. Steph.

Πύθιος, ου, ὁ, idem. Demosthenes Pro cor. τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. Itidem apud Lat. tam poetas quàm prosæ scriptores, Pythius Apollo. Alicubi & seorsim ὁ Πύθιος pro ὁ Πύθιος Ἀπόλλων, apud Thucyd. Plut. Luc. Πύθιοι verò Spartæ dicebātur quorum munus erat Pythonē proficisci ad consulendum oraculum. Herodot. Erat. Πυθίους B αἱρεεσθαι δύο. Quibus subiungit, οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεωροὶ πρὸς ἐς Δελφούς. Hos cum regibus vesci solitos scribit, vel, si non venirent ad cœnam, portionem ad eos mitti solitam fuisse.

POEMIN. Πυθία, ας, ἡ, f. ἱέρεια, aut tale quid, Pythii Apollinis sacerdos, Pythia. vt Lucr. Pythia quæ tripode a Phœbi lauróque profatur. a Iuuen. dicitur Pythia vates. Athen. lib. 14, χρησμολογοῦσα δὲ τοῦτον τὸν Πυθία ἔφη. Item Plut. Alex. τῶν Πυθίας πρεσβευτῶν, ὡς. Idem in Hel C len. αἱρεῖλεν ἡ Πυθία τὰ βασιλεῖ Χαιρίλαον ἱλάσκεσθαι. Sic & Æschines in Ctesiph. αὐτὸς αἱρεῖ ἡ Πυθία τὸν ἡμέτερον Κιρραῖοις. Affertur & Πυθιὰς pro Vates Apollinei, Vaticinātes Phœbades.

NEVTR. Πύθιον, Apollinis templum, pro τὸ Πύθιον ἱερόν, siue τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Suidas dicit esse tēplum Apollinis Athenis a Pisistrato ædificatum. ‖ Πύθιον vocatur etiam vmbilicus Gortynæ, vrbis Cretæ: D quem qui incolunt, VOCANTVR Πυθιεῖς, & οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες. Est & Macedoniæ locus, cuius ἐθνικὸν EST Πύθιος. Item Astaceno sinui vicinum Πύθιοι, cuius incolæ NOMINANTVR Πυθιανοί. AT Πυθεῖον Suidæ τὸ μαντεῖον, ambiguum an pro oraculo Pythio, an pro loco vbi responsa Pythius edebat.

ITEM Πύθια, τὰ, dicitur πανήγυεις καὶ ἑορτὴ Ἑλλωτικὴ, vt Hesych. tradit, in honorem Apollinis Pythii ob E interemptum serpētem Pythonem. Ouidius, Instituit sacros celebri certamine ludos, Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos. Aristot. De poet. οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες. Item τὰ Πύθια ἄγειν seu ὀπτελεῖν. Et τὰ Πύθια αὐλεῖν, Athen. lib. 13. vt Horat. De arte poet. Cantare Pythia. Item Πυθίοις νενικηκότα ποιητάς, Plut. Symp. 2, problem. 4. At de Pythia & Delia vide Suid. & Erasm. in adag. vbi & Post Pythia. IN DE Πυθιόνικος, ε, ὁ, Qui Pythiis ludis vicit. ὁ Πυθίοις νενικηκώς, vt Plutar. loquitur. F Meminit idem in Solone, vbi etiā refert Aristotelem edidisse Πυθονίκων ἀναγραφήν. AT Πυθιονίκη meretricis nomen apud Athen. lib. 8 & 13.

ITEM Πυθαί, άδος, ἡ, pro ἡ Πυθία. Plut. Hell. πῶς ἡῆς ἡ Πυθαὶς εἶπε, de qua Pythia dixit. Alibi ἡ Πυθία, vt suprà videbis. Idem in lib. An seni capess. resp. ἡ μὴν οἶδα με τοῦ Πυθίου λειπουργοῦντα πολλαὶ Πυθάδες: Vbi subaudiri queat ἑορταί, vel πανηγύρεις. quemadmodum & apud Athenæum lib. 2: ὡν ὁ μὲν εἶχν Ὀλυμπιάδα ἡ Πυθάδα στεφανούσας αὐτὸν, ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέαν καθηδῆν. Et apud G Suidā Πυθαὶ βοῦ, id est ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη φωνὴ, τὸ Πύθιον μέλος: vnde (inquit) Πυθαυλὴς dicitur. Sic verò appellabant τὸν παιᾶνα.

Πυθικός, ου, ὁ, Pythicus. Athen. lib. 2, ὁ Πυθικὸς τέλπις. Aristoph. Pluto, Πυθικὴ δάφνη. Thucyd. libro 2, Πυθικοῦ μαντείου, Pythici oraculi. Plut. δεῖ τοῦ Πυθικοῦ γράμματος πειθόμενον, αὐτὸν καταμαθεῖν. quemadmodū & Suidas τὸ Γνῶθι σαυτὸν vocat Πυθικὸν παράγγελμα. Itē Πυθικοὶ ἀγῶνες & Πυθικὸς νόμος, apud Poll. libro 4, capite 10, sub finē. H Et Athen. lib. 12, τὸ Πυθικὸν πύλησαν. Eodem libro dicit τὰ πύθια αὐλεῖν, vt Horat. Cantare Pythia.

A Πυθῶ DERIV. ET Πυθεύς, vt Ἐνυοῦς ab Ἐνυώ, inquit Steph. Ex cuius genitiuo Ionico, Πυθῆος, est POSSESS. Πυθηΐος. Ab eodem ET Πυθαιός SIVE Πυθαΐς, vt Κρηταΐς. Ex Πυθῶος autē facta dialysi DERIV. Πυθαϊσής. Hæc ille, apud quem ET Πυθαίζειν, sine expositione.

ΠΥΓΟΝ quoque à Πύθω dici tradit Lycus apud Suidam, eo quòd sit σεσηπὸς αἷμα, sanguis putrefactus. Sed perperā apud eum est SCRIPTVM Πύθιον: rectius apud Hesychium Πύϊον, qui exp. etiam γάλα: vt idem significet & cum πύος & cum πύον.

Πύος etiam eiusdem censetur originis. Dicitur autē Πύος Primum lac post partum in omnibus animalibus, id est τὸ πρωτόγαλα, Colostrum seu Colostra: quod Plinius exponit Prima à partu spongiosa densitas lactis. quod decoctum VOCABATVR Πυελάτης ET Χυπείτης, ITEM Πυελέφης, siue Πυελέφθον γάλα. Erat autem id in deliciis, vt tum ex Martiale patet, quum ait l. 13, De primo matrum lacte colostra damus, tum ex Plauto, quum ait, Meum cor, mea colostra, meus molliculus caseus. tum etiam ex Aristoph. Vespis, — ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις καὶ στεφάνοισιν παντοδαπῆς, καὶ πόῳ καὶ πυελάτῃ, ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες. vbi annotat scholiast. πυελάτῳ esse quod nonnulli πυελέφθον appellant, & conficiunt è primo matrum lacte: vt πύος fit τὸ πρωτόγαλα, quod nimirum post partum emulgetur primum: πυελάτης autem, τὸ ἑφθὸν γαλα. Palamedem verò pro eodem vtrunque accipere, quoniam poetis familiare sit vti πρωταγωνίσταις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις. Apud eundem Aristophanē in Pace, oxytonως SCRIPTVM Πυός, vbi ait, Ἤν δὲ ἡ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα πέπαρα. Vbi iterum schol. Πυός, τὸ πρωτόγαλα· ὁ καὶ ἑφὸ ὕδωρ πιγνόμενος, καὶ ἡμεῖς χυπείτῳ λέγομεν. Quibus subiungit & ista, τὸ μεταβεβλημένος αἷμα, τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν. γάλα νέον μετὰ θεσινοῦ ἑψηθέν. quorū pars & apud Suidam legitur. Apud Galenum autem in lex. Hipp. ITA, Ποίη, τὰ πρωτόγαλακτα, τὰ ὀξὺ ἑαυτῷ πηγνύμενα, primum lac, quod sponte concrescit & coit. Sed ea scriptura proculdubio mendosa est. In lex. meo vet. paroxytonως habetur Πύος, vbi exponitur non solùm τὸ πρωτόγαλα & τὸ πεπηγὸς γάλα, sed etiam τὸ σεσηπὸς αἷμα, id est sanguis putrefactus, seu Pus, vt idem sit cū πύον. Deriuatur autem & ibi à Πύθω. Eustathius agnoscit masculinum genus, & oxytonam terminationem, dicens opponi τῷ ὀρός, esseque τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοσιμώτατον, secundum Ælium Dionysium, quod ETIAM Πύαρ vocari à quibusdam: VNDE Πυαείτης, τὸ πύσεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. Dici verò etiam ὅτι ἦν ἄγαν ἡδέων. At Hesychio πύαρ est πυτία, coagulum.

Πύον, ου, τὸ, Pus: etiam ipsum à πύθω deriuatum. est enim σεσηπὸς αἷμα, quemadmodum Gorr. quoque in suis Definit. med. dicit esse humorem putrem partium spermaticarum substantiæ magna ex parte similem. apud quē vide & alia. Aristot. Hist. anim. lib. 5, πύον οὐκ ἔχοντες, pure carentes. Empedocles verò πύον λευκὸν vocat lac, apud eundem Aristotelem De gen. anim. lib. 4, cap. 8, Μιλῶς ἐν οἴδοσι πυοῦ δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκόν, quod Aristot. improbat eo quòd lac fit πεπεμμένον αἷμα, non autem διεφθαρμένον: πύον autem, διεφθαρμένον καὶ σεσηπὸς αἷμα. Pro pure frequens apud medicos.

C. Πυοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Puri similis, Puris speciem gerens, Purulentus. Aristot. τὸ δὲ γάλα γίνεται ὅταν ὀχεύεσθαι ἄρχωνται, πυοειδές.

C. Πυοποιός, ού, ὁ καὶ ἡ, Pus mouens, Suppurans seu Suppurationem adiuuans. Et πυοποιά apud medicos, Medicamenta pus mouentia. Dioscor. lib. 2, cap. 82, de butyro, πυοποιοῖς τε μίγνυται χρησίμως. Vbi Ruell. In medicamenta addi solet quæ pus mouent. Cels. dicit Emplastrum puri mouendo accommodatum. VNDE Πυοποιέω, ῶ, Pus mouco, seu Puri mouendo accommodatus sum, Sum puri mouendo: vt Cels. Aliud emplastrum eodem nomine puri mouendo est. Dioscor. lib. 2, cap. 185, de nasturtio, ἀνθρακας θερμαίνει πυοποιοῦν. VndePlin. lib. 20, cap. 13, Carbunculos ad suppurationem perducit & rūpit. (Vbi etiam obiter nota VERB. Πεερρήττω, à SIMPL. Ῥήττω seu Ῥήσσω, ex quo ῥήγνυμι, vt πήγνυμι ex Πήσσω.)

C. Πυορρόεω, ῶ, Pure mano, seu Effundo pus. vt πυορρόοῦντα ὦτα, Aures è quibus pus fluit, seu E quibus erūpit pus, E quibus exit pus, E quibus fertur pus, Quæ effundunt pus. His enim loquendi generibus vtitur Celsus. Dioscorides libro 1, cap. 78, de myrrha, ἰᾶται δὲ τὰ πυορροοῦντα τῶν ὤτων καὶ φλεγμαίνοντα. vt Plinius de stœbe, Auribus purulentis medetur. ET Πυόρροια, ας, ἡ, Fluxus puris: aliis Suppuratio. Quod substantiuum deriuatur ab ADIECT. Πυόρροος seu Γυόρρους, Pure fluens, Ex quo

pus fertur, Pus effundens. A

C. Πυουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Pus extrahens, seu educens. Instrumẽtum chirurgicum (inquit Gorr.) quo pus trahitur. Adhibetur præsertim sinibus, & aliis cauis vlceribus, è quibus pus non facilè exit. Quale id fuerit, non est mihi notum: constat tamen foramen habuisse, ex lib. 2 Galeni ad Glauc. De sinuum curatione, & ex l. 2 περὶ κῆ[illegible]ρύη. Fortè idem fuit cum chirurgorum organo quod nunc syringem vocant, per quam vt aliquid infundi-tur, ita facilè attrahitur.

C. Ἔμπυος, Qui sine pure est, Non purulentus. ὁ δίχα ἕλκους. B Suid.

C. Διάπυος, Suppuratus. Idem cum sequenti ἔμπυος. Hippocr. Aphor. 45, lib. 7, ὁκόσοι τὸ ἧπαρ διάπυον καίονται.

C. Ἔμπυος, ος, ὁ καὶ ἡ, In quo pus est, Suppuratus. Ἔμπυος (inquit Gorr.) ὁ ἐμπύημα ἔχων, Suppuratus, Purulẽtus, quacunque corporis parte pus collectum sit. Veruntamen medici (vt ait Galen. in Prognost.) solent eos solos vel præcipuè ἐμπύους nominare qui in thorace aut pulmonibus hoc modo affecti sunt. Plutarchus, ἐμπύου περὶ ἧπαρ αἱθρώπου. Alibi de eadem re, πρὸς τὴν ἔμπυον καὶ φθι- C σικῶντα. ‖ Ἐμπύοις μοντὶς Hippocr. vocat linamenta cõcerpta & conuoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem, vel λημνίσκοις, vt idem Gorr. tradit ex Lex. Galeni. vbi legitur, πυὶ φρεσίοις, ἢ πυὶ λημνίσκοις. VNDE Ἐμπιϊκὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἔμπυος. peculiariter verò Pus spuens, Purulẽta excreans, vt ἔμπυος, apud Alex. Aphrod. Et Galen. De caus. pulf. lib. 4, cap. 9, πυὶ ὀν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἀμυχρεία πῆθός τ πόου περιεχόμενον ἔχοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύοις, οἱ δὲ ἐμπιϊκοὺς ὀ- D νομάζουσι. AT Ἐμπύημα dici potest (inquit idẽ Gorr.) in omni corporis parte facta puris collectio, siue illud in inflammata parte adhuc contineatur, siue abscessus ruptus sit. Alii non omnem quidem puris collectionem, sed eam modò quæ in internis visceribus facta sit, ita appellandam censent. Rursus alii nec eam quidẽ omnem, sed vbi inter thoracem & pulmonem pus effusum est: quæ quidem magis propria magisque visitata est τῶν ἐμπυήματος significatio. Symptoma est peripneumoniæ, pleuritidis, interdum & anginæ. Hæc ille E inter alia. Vide & Paul. Ægin. lib. 3, capite 32, & Galen. De tum. contra nat. cap. 3. vbi inter alia hæc leguntur, ὡς πάγε ἐμπίσκοντα ἅπαντα πιὲς μὴ ἐμπυήματα προσαγορεύουσιν, ἔνιοι δὲ διαπυήματα. καθάπερ καὶ αὐτὸ ἐκπυίσκειν καὶ διαπυίσκειν. ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ὀν πολαιχνῷ χθὼν τοῦ τ ποιοῦσιν, ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ πυὶ οὕτω πάχοντας, ἐμπύους. Est autẽ hoc Ἐμπύημα verbale à pass. voce VERBI Ἐμπυέω signif. Ἔμπυος sum: quo vtitur Aret. l. 1 De diut. morb. c. 8, ἢν δὲ ἐν θώρακι ἢ πλεῦρον ἐμπυήσῃ, ἐπανάγει δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἢ δὲ πεῦμα. (Vbi etiam NOTA Ἐμπύη. quæ quomodo à πύη differat & à φθίη, ibidem docet) Eiusdem significationis EST Ἐμπυίσκω, quod habes in loco Galeni paulo antè citato. AT Ἐμπυέω significat ἔμπυον reddo, seu Pus ingenero.

C. Ὑπόπυος, Suppuratus. ‖ Ὑπόπυον est collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aetius speciem esse πώσεως statuit, vti & ὄνυχα: sed hunc quidem in circulo iridis similẽ videri & vngui resecto: ὑπόπυον autem, abũdare multo pure, & dimidium nigri occupare, aut per totam corneam tunicam pellucere. Sunt autem τῶν ὑπόπου symptomata, dolor pulsatorius, vehemens, rubor totius oculi & temporum dolor. Gorr. Vide & autorẽ Definit. medic. & Paul. Ægin. lib. 3.

Πυόδης, ος, ὁ καὶ ἡ, Purulentus.

Πυόω, ῶ, Suppuro, seu Ad suppurationem perduco.

Πύωσις, εως, ἡ, Suppuratio. Πύωσις, (inquit Gorr.) idem CVM ὄνυξ, vt scribit autor Definitionũ medicarum. Est autem puris collectio in nigro oculi cũ phlegmone iuxta iridem. Verùm Aetius paulo aliter. nam quũ πώσιν, oculi affectum esse statuat in quo pus collectum sit, distinguit tamen in duas species ὄνυχα & ὑπόπυον, lib. 7, cap. 30.

C. Ἐκπυόω, ῶ, Suppuro, Ad suppurationem perduco. Ex Dioscor. lib. 2, ἐκπυεῖ δοθιῆνας.

Ἐκπύω quoque affertur pro Ad suppurationem perduco: NECNON Πυέω, itidem pro Suppuro, Ad suppurationem perduco: sed vtrunque sine exemplo. Attamen sicut ab Ἐμπυέω est Ἐμπύη, ita ETIAM Πύη deriuatũ esse existimo à πυέω. Est autem πύη morbus quidam pulmonarius, qui & φθίσις nominatur. Aret. libro 1 περὶ χρον. παθ. cap. 8, ἢν ὀντὸς ἐξαπτεῴσιος ὀ πλεῦμο νι γένηται ἢ ὀκ βηχὸς χρονίης, ἢ αἱματηρῆς ἀματος, καὶ αἰαξῆσι πύον, πύη καὶ φθίσις κικλῆσκεται. Vbi etiam tradit quomodo hic morbus differat ab ἐμπύη & φθίη. Ab eodem Πυέω COMPOS. Διεκπύησις, ος, ὁ καὶ ἡ, Suppuratu difficilis: ex Galeno ad Glauconem. vnde & δυσεκπύησις affertur.

Ab Ἐκπυέω autem sunt hæc VERBALIA. Ἐκπύησις, εως, ἡ, Suppuratio. ET Ἐκπυητικὸς, οῦ, ὁ, Ad pus mouendum accommodatus, Vim habens suppurandi seu pus mouendi, Qui ad suppurationem perducere potest. Galen. ἐκπυητικὸν ἄλδυρον πυέειον. vt Plinius dicit farinam hordei collectiones cõcoquere, & valere ad extrahendas suppurationes. ET Διεκπύητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Suppuratu difficilis, Qui ad suppurationem difficulter perduci potest. Galen. ad Glauc. ITEM Ἐκπυημα inde deriuatum, vt ἐμπύημα ab ἐμπυέω. Dicitur autem Ἐκπύημα (inquit Gorr.) ab Hippocr. vniuersi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam est, concocto. ET Ἐκπυίσκειν, Ad suppurationem perducere. Hæc ille. Vtitur verbo Ἐκπυίσκω pro Pus moueo, Suppuro, Ad suppurationem perduco. Galenus quoq; ac nominatim suprà in Ἐμπύημα. vbi etiam τὰ ἐμπυίσκοντα videtur accipere pro iis quæ suppurãtur. Ibidẽ habes VERBVM Διαπυίσκω, huic simile & terminatione & significatione. ITEM Διαπύημα ibidem. Dicitur autem ab Hippocr. διάπυημα, quum aliquo præter naturam tumore concocto, pus vniuersum collectum est: idem significans quod ἐμπύημα, sicut διαπυίσκειν, idem quod ἐμπυίσκειν. Gorr. Sed hoc verbale Διαπύημα deriuatum est potius à VERBO Διαπυέω quàm Διαπυίσκω, cuius tamen nulla afferuntur exempla. A quo ET Διαπυητικὸς, idem significãs cum ἐκπυητικός. vt διαπυήσειν φάρμακον, medicamentum suppuratorium: nimirũ quod calore & humore temperatum, porósque obstruens, pus mouet. Vide plura apud Gorr. Item διαπυητικὴ ἀγωγὴ ex Gal. ad Glauc. Suppurandi ratio & ad maturationem perducendi. ITEM ET Διαπύησις, εως, ἡ, Suppuratio. vt ἐκπύησις Galen. ad Glauc.

Π Ύ Λ Η, ης, ἡ, Porta: propriè aditus per mœnia in vrbem ferens, vt θύραι aditus qui in domum. Itidem Latinè Foris seu Fores, Ianua, Ostium, in ædibus dicuntur. Porta verò & in ædificiis, & in vrbe ac munitionibus muro cinctis. Iliad. σ, — ἀτὰρ δὲ πύργοι Ὑψηλοὶ πεπυλωμένοι ἦσαν τ' ἐπὶ τῆς ἀραρῆσι, Μακραὶ, εὐξέστοι, εἰ, θυρεῶν εἰρύατο. Sic sublimes portæ apud Virgiliũ. Iliad. η, Ἐν δ' αὐτῇσι (nimirum turribus & propugnaculis nauiũ) πύλαι πάμπηγες θοῦ ἀραρυῖαι, Ὄφρα δὶ αὐτῆσιν πλασίη ὁδὸς εἴη. Iliad. φ. αὐτὰρ ἐπεὶ πάσας πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, Αἰ δὲ πεπαρθεῖσαι πῦξιν φάος. Et paulo antè, Πεπαιδρῶν ὀχῆας πύλας ἔχετ'. Sic Pandere portas Latini dicunt, & portæ patentes seu laxatæ. Et Iliad. μ, πύλαι μάλα, εὐδ' ἀρόχῆες Ἔρρον ἔπειτα, cum sonitu & mugitu aperiebantur, Hectore nimirum in eas arietante: quibus effractis postea ἐσῆλθε πύλας. Paulo antè autem, — ἷθυς σανίδων φέρε λᾶας ἀείρας, Αἶψα πύλας εἴρυσε πύκα κίβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλὰς· δεινὴ δ' ἐνὶ θεν ἐχῆες Εἶχον ἐπιμοιβοὶ. Ibidem, περὶ πυλάων, ante portas. vt Herodian. l. 7, πρὸς τῇ πύλαις, ad portas: itidémque Luc. πρὸς τοῖς πύλαις ἵν. Et Plut. ἐν τῇς πυλῶν. Sicut verò Homer. suprà πτάσσω πύλας, ita & Luc. τὰς πύλας ἀναπτάσσω, & Herodian. l. 5, ἀνοίξαντες τὰς πύλας. contrà κυκλοῦσθαι πύλαι apud Plut. Portæ clausæ. Item & πέλος quoddam apud Athenienses erat διὰ πυλῶν, quod fortasse in ingressu portarum vrbis persoluebãt. Præterea ὑποφαίδες πύλαι apud Plutarchum, quas Latini sceleratas portas appellant. Bud. Quæ autem eæ sint, autor explicat his verbis in suo περὶ πολυπραγμοσύνης lib. αἱ πόλεις ἔχουσι πυλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, δι' ὧν ἐξάγουσι τοὺς θανατωθέντας, καὶ τὰ λύματα καὶ τοὺς καθαρμοὺς ἐκβάλλουσιν, ἀναῖς δὲ οὐδὲν οὐδὲ ἱερὸν εἰσέρχεται οὐδὲ ἄξεισι δι' αὐτῶν. Sunt & οὐρανοῦ πύλαι

itẽ & ὀνείρων & ἡλίου. Iliad. θ, Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. Itidẽ apud Virgilium, Porta tonat cæli. Od. ο, Ἠδὺ μάλα κεκόασθε· ἐπ' ὀνείρειόν πύλον. Od. ω, — παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Etiam regioni alicui tribuuntur πύλαι. Plut. Alex. μάχεσθαι μὲν ἐπὶ τοῖς αἰαῖ κρῶν ἦν, ὡς περ ἐπὶ πύλαις τῆς Ἀσίας τοῦ εἰσόδου, In portis Asiæ, seu In aditu & faucibus Asiæ. Itidem locus quidam in Græcia DICEBATVR Πύλαι (QVI ET Θερμοπύλαι ET Σπεραὶ) quòd ibi aditus & fauces essent Græciæ. Strabo libro 9, pag. 186, πλὴν μὲν τοῦ πάροδον, πύλας καλοῦσι, καὶ στενὰ, καὶ θερμοπύλας. ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα. Plutarchus De Herod. ὥσπερ Πυλῶν τὸ πολέμου γεγενόντος, ἢ Ξέρξου τὴν παρόδων κρατοῦντος. Sic Demosthenes Pro corona, οὐδεὶς οὔτε τὴν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τὴν ἔσω. Plin. & Steph. dicunt esse locum Arcadiæ: sed apud illũ scribitur Pyle. Idem & Pylas insulas memorat: NECNON Ψευδοπύλας: lib. 6, cap. 29, de sinu maris Troglodytici, Insulæ ante portum duæ, Pseudopylæ vocantur: interiores totidem, Pylæ. Tribuuntur πύλαι auribus etiam. Athen. lib. 4, εἰπὼ λέγλν ἔχετ, αἰσπεπαρμένας ἔχω τὴν ὤτων τὰς πύλας. & Plato Sympos. οἱ δὲ οἰκέται (καὶ ἐ τις ἄλλος ὅστι βέβηλος τε καὶ ἀγχοῖκος) πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ὀπιθεῶσι. Alludit autẽ ad hos Orphei versus, qui & apud Iustin. martyrem leguntur, Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, πύλας δ' ὀπίθεσι βεβήλοις. Latini quoque à portis sumpta metaph. dicunt Aures patefacere & Aures claudere alicui. Quinetiam iecori πύλαι tribuuntur: vt & apud Cicer. De nat. deorum, Per vias quasdam à medio intestino vsque ad portas iecoris. Πύλαι ἥπατος (inquit Gorr.) dicũtur portæ hepatis seu pars sima hepatis. Ex hoc ve D na illa magna quæ à sima parte hepatis exoritur, appellatur ἡ ὀπὶ τὰς πύλας, vel μεγάλη ὀπὶ πύλας. Quam etiam rationem sequuti anatomici, Latinè Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in iecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus. Meminit & Poll. necnon Ruf. Ephes. cuius verba citaui in Ὄνυξ suprà, col. 1343, E. Item αἱ πύλαι τῶ ἀχῶν apud Aristophanem. pro ἡ εἴσοδος. Paulo aliter Virg. Æn. 1, -diræ ferro & cõ pagibus arctis Claudentur belli portæ. id est, portæ tẽ E pli Iano dicati, quæ belli tempore pandebantur, pacis verò, claudebantur.

C. Πυλάρτης, ου, ὁ, Qui habet πύλας ἀραρυίας. id est διεξίστης, inquit Eustathius. Epitheton Plutonis, quia facilis descensus Auerni, sed reuocare gradum, Hoc opus hic labor est: ahenarum portarum claustris exitu arcentibus ingressos. Exponunt igitur Habens portas validas & bene compactas; Cuius atrium claudunt portæ πύκα σιδαρῶς ἀραρῆσι. Iliad. θ, Εὖτέ μιν εἰς ἀΐδαο πυλάρταο περὸν πέμψω. Vbi schol. ἰσχυρῶς σφιγγόντος καὶ κλείοντος τὰς πύ- P λας, διὰ τὸ μηδένα ἐπιστρέφειν ἐξ ἅδου. Odyss. λ, Ἡ δ' ἔβη εἰς ἀΐδαο πυλάρταο κραπροῖο. Vide & Theocr. in Megara.

C. Πυλουρὸς, οῦ, ὁ, Portæ custos, Ianitor. ὁ οὐρων τὴν πύλιν. Herodot. Qua significatione ET Πυλωρός: illud ab οὐρέω, hoc ab ὠρέω, vtroque significante Custodio, φυλάσσω. Propriè Vrbis portarum custodiæ præfectus, Cui vrbis portarum custodia demandata est, (nam secundum Aristotelem quoque, Polit. 6, sunt πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακὴς ὄπμα λαπαὶ) sicut θυρωρὸς qui in domo aliqua hominis locupletis ianuæ præfectus est: Latinis Ianitor, Ostiarius. ‖ Πυλωρὸς dicitur etiam meatus ventriculi inferior per quem excrementa è ventriculo in intestinũ emittuntur. Quum enim ima ventriculi pars paulùm in dexteriorem partem conuersa, in summum intestinum coarctatur, iuncturam hanc πυλωρὸν Græci vocant: quoniam portæ modo in inferio res partes ea quæ excreturi sumus, emittit. vt inter alia annotat Gorr. qui etiam addit, πυλωρὸν angustiorem multo factum esse quàm os ventriculi superius quod H στόμαχος dicitur. Desumpsit autem ea ex Celso, libro 4, capite 1. Gal. dicit esse πυθῶρα τῆς κοιλίας: Ruf. Ephes. τὸν περὶ τὴν τῶ ὑπέρου ἔκφυσιν, vt & Poll. libro 2. Rursum Celsus portam ventriculi dicit, quum de cœliaco morbo loquens, ait, In porta ventriculi consistit. VNDE Πυλώρειον, ου, τὸ, Domicilium τῶ πυλωροῦ. seu Cella τῶ πυλωροῦ, vt Vitruu. lib. 6, cap. 9 dicit Cella ostiarii. ET Πυ-

λωρέω, ῶ, Sum πυλωρὸς, Portæ custodiæ præsum, Portæ custodiendæ cura mihi demandata est. Poll. lib. 1, τὸ δὲ τῶ πυλοροῦντος οἴκημα, πυλώρειον. Pro πυλωρὸς verò poetæ DICVNT Πυλαωρός. vt Iliad. ω, λαῶν ἱερὸς πυλαωρός. Et Epigramm. lib. 4, ἔσι πυλαωρὸς ἐμεῖο, sit meus ianitor, seu portæ meæ custos. SEDET Πυλαωρὸς pro πυλαωρὸς seu πυλωρὸς vsurpatur. nam apud Hesychium legitur, Πυλαωρὸς, πυλωρός. Cui subiũgit, Πυλαωροὶ τοὺς πύλας φυλάσσοντας. ITEM Πυλουρός. si quidem idem Hesych. πυλευρὸν exp. πυλωρόν.

C. Πυλοῦχος, Portas sustinens. Apud Iosephũ De antiquit. Iud. πυλοῦχοι sunt qui interpr. ἀκρωτήρια.

C. Ἀμφίπυλος, Vtrinque portas habens. seu Duas portas habens. Nam scholiastes Euripidis ἀμφίπυλον exponit τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους: vnam equidem αὐθεντικὴν, alteram verò quã Homerus ὀρσοθύρῃ appellat: in hoc loco Medeæ, ἐπ' ἀμφιπύλῳ δὲ ἔσω μελάθρου δοὰν ἔκλυον. vt intelligat locum quendam duas habentem portas.

C. Ἀντίπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositam portam habens, vel oppositas portas. Affertur ex Herodoto, αἰπὴ πυλαὶ ἀλλήλῃσι αὐλαὶ, pro Aulæ portis oppositis altrinsecus.

C. Διαπύλιος. Qui porta effertur. Ex Aristotelis Œcon. 2, τὴν δὲ ἐφαπωτὴν εἴ τις τελευτήσῃ, διαπύλιον ἐπέλει δραχμὴν τὴν σώματος, pro Vectigalem drachmam pro corpore ef ferendo imperabat. Et Hesych. scribit διαπυλῶν (sic enim apud eum legitur) fuisse vectigalis quoddam genus apud Athenienses: fortasse quod persoluebatur quum aliquid portis efferretur aut in eas inferretur.

C. Ἑκατόμπυλος, Centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epitheton apud Homerum, cuius meminit & Plinius libro 35, cap. 14. SIC Ἑκατομπύλος Θήβη in Epigramm.

C. Ἑπτάπυλος, Septem portas habens. Thebarum Bœoticarum epithetõ apud Hesiodum, ἐφ' ἑπτάπυλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι αἴῃ. At Thebæ Ægyptiæ à centum portis celebrantur ab Homero & aliis poetis ac historicis.

C. Εὐρυπλής, ές, ὁ καὶ ἡ, Latas seu amplas & patulas portas habens. Iliad. ψ, Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' ἄστυ εὐρυπυλὲς ἀΐδος δῶ. Hesychius εὐρυπυλὲς exponit μεγαλόπυλον: à NOM. Μεγαλόπυλος, Magnas portas habens. ITEM Εὐρύπυλος dicitur eadẽ significatione qua εὐρυπυλής. vnde apud Hesychium Εὐρυπύλου, πλατείας ἔχοντος πύλας. Apud Suidam verò legitur, Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης. Quod si mendo caret, NOMINATIVVS Εὐρυπύλη significabit Lata porta, Amyla seu spatiosa porta.

C. Πρόπυλος SIVE Προπύλαιος, Qui ante portam est. Substãt. Πρόπυλον & προπύλαιον, vestibulũ domus, locus inter portã & viã interiectus. In Epigrãm. αἰὰ προπύλοις in vestibulo. Plutarchus Pericle, προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, arcis vestibulum. Herodotus, προπύλαια τῶ ἱεροῦ, templi vestibulum. Pollux lib. 1, προπύλαια τῶ ναοῦ dici scribit, πρὸ ἐισόδου, aditum templi. Vide & Πυλαῖος paulo post.

C. Ὑψίπυλος, Altas portas habens. Vnde apud Hesych. Ὑψίπυλον, ὑψηλὰς πύλας ἔχον.

Πυλαῖος exponitur Qui extra portas est. vt θυραῖος, Qui foris est. Ex Cyrillo traditur esse & Mercurii cognomentum. vt idem sit cum προπύλαιος. Dictus autem fuit προπύλαιος Ἑρμῆς quem Socrates statuit in ingressu seu vestibulo arcis Athenis. Erat & alius, πρόναος, id est protemplaris. AT Πύλαιος nomen proprium apud Homerum.

Πυλαῖος est etiam πτικόν. NAM Πύλαι ET Θερμοπύλαι dicebatur locus quidam Græciæ διὰ τὸ στενὴν εἶ[illegible] τῶ πλὴ εἴσοδον ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις. Vnde Πυλαῖος, Qui Pylis oriundus est. Et πυλαία σύνοδος, Conciliũ quod Pylis habebatur. Harp. Πυλαία ἣ καλεῖ τὸ ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. Quò qui cõuoniebant, VOCABANTVR Πυλαγόραι, nimirum διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγείρεσθαι. vel (vt in lex. meo vet.) διὰ τὸ ὀπὶ τῇ πυλαίᾳ ἀγορεύειν. nam oratores vt plurimum eò mittebãtur. Idem Harpocr. ἐπέμποντο δὲ ὀκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας πιὲς, οἵτινὲς ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι. Verùm ὅτι τὶς ἐγένετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Hyperides testatur in Epitaphio, & Theopom. l. 30, vt idem Harpocr. refert. Confirmat eadem & Strabo

lib.9,pagina 183,vbi inter alia sic scribit,αἱ μὴν οὐδ' ἀφ' ἑνὸς δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις·(nimirum ad Amphictyonicum συνέδριον) ἑκάστη δὲ ἔπεμπε συναγόρας· δὶς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου. ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλθον πόλεις. Quibus subiungit, πλὴν δὲ συνόδοι, Πυλαίαν καλοῦσι, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, αἷς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσι. Frequens mentio τῶν πυλαγορῶν apud oratores. Æschines in Ctesiph. χειροτονηθεὶς συναγόρας, quum pylagoras creatus esset. hoc est, quũ cõmuni suffragio decretum esset vt Pylas ad concilium Amphictyonicum proficisceretur. Ibidem, ὅταν τοὺς συναγόρας καὶ τοὺς ἱερομνήμονας συλλέγωσι. Sic Demosth. Pro cor. ἐπελθεῖν τοὺς συναγόρας καὶ τοὺς συνέδρους, καὶ σήμαις δέμελα-βεῖν τοὺς ὅρκους. VNDE Συναγορεύω, Sum pylagoras, Pylas ad Amphictyonicum consilium proficiscor. Æsch. in Ctesiph. συναγόρας τοὺς εἰσαεὶ συναγορεῦσι πᾶσι πρὸς ἐκείνους εἰς Πύλας: Ionicè verò pro Συναγόρας DICITVR Συνηγόρης: Apud Hesychium autem Συνηγόροι, τελῶναι, καὶ οἱ τῶν πανηγύρεων δημιουργοί. ‖ Rursum πανδοδαπὴ συναλία dicitur colluuies & congeries omnis generis rerum, quum omnis generis res congeruntur in vnum locum, veluti Pylas ad Amphictyonicum concilium ex ciuitatibus diuersis confluebant. Plutarchus in Artox. Κτησίας, εἰ καί τις ἄλλος, μυθῶν ἀπιθάνων καὶ ἀσυμφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία πανδοδαπὴν συναλίαν. ITEM Συναλίκη ὀχλαγωγία accipiunt pro triuiali loquacitate, ex eo quod Thermopylas hominũ colluuies confluerent, quos Συναλίκας vocabant. Et afferrur ex Plutarcho in Pyrrho, ἔοικε μὴν ὅτι συναλίκης ὀχλαγωγίας, pro Hæc Thermopylarũ ineptias redolent. Præteriea huc referẽdum censent quod apud Suidam LEGITVR, Συναλίσαι τοῖς, τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε φρονοῦντας. quoniam nimirum Pylas ad concilium Amphictyonicum cõfluebant homines ineptissimi, & sæpe de rebus friuolis ac nullius momẽti in eo cœtu agitabatur. ‖ Rursum Συναλία loci nomen est, idem cum Πύλαι. Sic enim Steph. Πύλαι, πόλις Ἀρκαδίας· καὶ Συναλία. VNDE Συναλίτης, Qui inde oriundus est: ET Συναλόθεν, E Pylæa. Est & aliud ἐθνικὸν, NIMIRVM Συναλίτης: cuius FOEM. Συναλίς, vnde apud Hesychium, Συναλίδες ἀγοραί, ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτυόνες εἰς τὴν λεγομένην Συναλίαν ἐν τῇ πανηγύρει. ita vt συναλὶς ἀγορὰ idem sit cum Συναλία ὁδός, seu ἡ εἰς Θερμοπύλας γενομένη συνόδος τῶν ἀμφικτυόνων. In quo conciliо Cereri quoque Amphictyonidi sacra faciebant οἱ συναγόραι, vt Strabo refert in loco quẽ attuli. Ea autem sacra vocabãtur Συναλία. vt apud Stephanũ, λέγεται δὲ καὶ Συναλία αὐδετέρως ὀνομασθῆναι τῆς θυσίας. ET Συναλίς, Minerua cognominata est (vt refert Greg. Gyrald.) quòd in portis vrbium appingeretur.

Συνεῶν, ῶνος, ὁ, Atrium, vt Bud. interpr. apud Aristotelem De mundo, vbi de regia Persarum loquitur, συνεῶνες δ' ἀλλοι καὶ σωεχεῖς, φέθυρα τε συχνοῖς ἱερογλύφοις κοσμίοις ἀπ' ἀλλήλων. vbi nota diuersa esse φέσυλα siue φεσπύλαια & ἀνεῶνας, vt & apud Poll. lib. 1, vbi συνεῶνα & θυρῶνα idem esse ait. Idem Bud. interpretatur etiam Vestibulum, apud Lucianum, ὅταν οἱ κόλακες τοὺς συνεῶνας ἑωθεν ἐμπίμπλασι, καὶ φεσελθόντες ὡς ἐπὶ δεσπότας φεσείπασι. Et apud eundem rursus, ἡλίκον ἐφύσα τότε ἡνίκα ἕωθεν πολλοὶ ὀλίγοι τῶν συνεῶνων παρεισήεσαν. Itidem Act. Apost. 12, κρούσαντος τοῦ θυρωροῦ τὸν συνεῶνος, exponitur, Pulsante ostium vestibuli. Alii accipiunt pro πύλη, Porta, Ostium, Fores. vt in Epigr. libro 2, τίς δὲ συνεῶν κόραξ, foribus autẽ vsũ præstat tuditis seu mallei quo pulsantur: de adũco naso. Et apud Lucianum in Tim. πινάκιον γὰρ τι ἐκφέρει τὸν συνεῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Vt συνεῶν hìc sit idem cum φεσπύλαιον seu ἔισοδος, aditus domus. Sed videtur συνεῶν potius dici Porta ampla, seu Amplior maiórque domus porta. Athen. libro 5, πετράθυρος ἔφερεν εἰς αὐτὸν συνεῶν. POETICE Πυλεῶν dicitur pro συνεῶν. Oppian. lib. 3 De venat. -συνεῶνα θεσπεσίου θανάτοιο, portas mortis (τὰ ἄδου πύλας, vt alii poetæ appellant) vel etiam Vestibulũ atrii Plutonis.

Πυλίς, ίδος, ἡ, Portula. Poll. lib. 9, inter partes vrbis numerat πύλας & πυλίδας: quibus ἐφεστηκότας VOCARI Πυλωροὺς ait. Vtroque simul, & primitiuo & diminutiuo, vtitur Thucydides libro 4, pag. 157, ὡς αὐτῆς ἢ τε πυλὶς δεδέκτο, καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τῷ μοχλοῦ θέμενοι πέτρας, ἀνεῴγοντο. Xenophon Hellen. 2, ἐπὶ τὴν πυλίδος δὴ τὴν θαλάσσαν ἐξιέναι. Videtur autẽ πυλὶς in mœnib⁹ id esse respectu πύλης, quod ĩ domo aliqua θυρὶς respectu θύρας. Πυλόω, ῶ, Portis munio seu claudo. Xenophon Hellen. 4, pagina 334, ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ, καὶ τὰ ἀναπτηγοῦντα. Πύλωμα, ατος, τὸ, Porta. idem cum πύλη, seu Ianua. Eurip. Phœnissis.

C. Ἀπύλωτος, Qui porta munitus seu clausus non est. Vel, Qui porta muniri claudique non potest, Qui obserari & obstrui nequit. Aristoph. Ran. de Æschylo, Ἐξόν τ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα. Qui versus à Gellio quo que citatur libro 1, capite 15, vnde quæ ci taui habes suprà in Λάλος.

¶ Πύλος pro πύλη, vt χόλος pro χολή, ἧμος pro ἡμέρα, aliáque similia apud Eustathium, citantem ex Homero, Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, i. ἐν τῇ κοῖλῃ νεκρῶν πύλῃ, inquit, seu ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ βαλὼν τὸν ἄδην ὁ Ἡρακλῆς. ‖ Alioqui Πύλος vrbis nomẽ est, Nestoris nomine claræ: vt Od. φ, v. 108, — Πύλου ἱερῆς. Alibi Πύλος ἠγάθεον, itẽ & Πύλος ἠμαθόεντος apud Hesiod. Asp. Sed annot. Eust. hoc adiect. masculinũ ἠμαθόεντος nõ obstare quin Πύλος fœminino genere accipiatur, veluti nec quũ dicitur κλυτὸς Ἰπποδάμεια & ὀλοώτατος οὐ μή. præcedens autem πύλος pro porta, masculini generis esse. INDE Πυλογενής, Pylo ortus seu oriundus, In vrbe Pylo natus. Iliad. β, v. 54, Νεστορέη, φίλε τοῦ Πυλογενέος βασιλῆος. id est, ἐν τῇ Πύλῳ γεγενημένου. Iliad. ψ, — Πυλογενέες δὲ οἱ ἵπποι. Alii SCRIBVNT Πυλιγενής: sed Eustathius alteram scripturam agnoscit, eáq; & in Homero meo manuscripto extat.

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ,

Audio, Intelligo: aliquãdo etiam Cognosco, Rescisco, Certior fio. Fut. mutuatur à VERBO Πεύθομαι (quo & ipso Hõ. interdũ vtitur) aor. 2 & præt. pass. vel à VERBO Πύθομαι quod habet Hesych. vel ab illo πεύθομαι, abiiciẽdo ε. Dicitur. n. πύσμαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι. Odyss. ρ, φεσσινόδα Ἀίχμων κεφαλὼ, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι, ne cæteri audirent & intelligerent. Odyss. ψ, Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ σέθεν οἶον ἄκουσα, non vidi, non audiui ex quoquam. Iliad. ρ, Ἕκτορ δ' οὐκ ἐπύθετο Δηΐφιλος οὐδέ τι ἤδη, Hector nõ intellexerat, seu ficiuerat, nimirum acrem pugnam cõmitti. Et Iliad. β, Αἰεὶ γὰρ δὴ τοῦτο γ' ἐόντ' ἐν θυμοῖσι πυθέσθαι, turpe istud posteris quoque auditu. hoc est, vel posteri istud audire & cognoscere erubescent. Et in epist. Philippi apud Demosth. ὡς ἐγὼ πεύθομαι, Vt fando audiui, seu Vt accepi, Vt fando accepi, Vt fama & auditione accepi. Sic enim Latini, Plaut. & Cic. Rursum Hom. alicubi dicit πεύθομαι ἀκούων: aliunde autem affertur πεύθομαι ἀκοῇ. Interdum additur præp. διὰ, & frequentius φέρα. Æsch. διὰ τῶν κατασκόπων πεύθομαι, cognosco & rescisco per exploratores. Isocrates, πυθόμενος παρ' αὐτῶν, Quũ ex eo cognouisset. seu Ab eo edoctus. Sic ex Xenophonte, πεύθομαι φέρα θεῶν, à diis factus sum certior, seu edoctus sum. Rursum Isocrat. in Busir. encom. παρ' ἄλλων πεύθανόμενος εἶδα, ab aliis fando accepi. Interdum cum infinitiuo construitur. Isocrates, τὸ χρέος ἐπεύθετο νοτοῦδες εἶ. Æschin. in Ctesiph. καίτοι πεύθομαί γ' αὐτὴν μέλλειν λέγειν ὡς οὐ δίκαια ποιῶ, audiui eũ dicturum, seu Intellexi, Cognoui. Et cũ partic. ex Plat. ep. πεύθομαί σε ἀγαθὸν ὄντα. Interdum cum accusatiuo. vt Od. π, Πεύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Isocrates Paneg. πεύθομενοι τὴν φέρα τοῦ Ἀττικοῦ πόλεμον, certiores facti de bello Attico. Demosthenes, ἐπειδὴ ἐπεύθομην τὴν ὑπόθεσιν, cognita & intellecta fraude. Plato Carm. οὐ γὰρ πάντα πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα, neque enim dũ omnia liquidò intelleximus. Hunc verò accusatiuum præcedit interdum διὰ, vel φέρα cum suo genit. interdum genitiuus solus, omissa præpositione. Prioris modi hæc sunt exempla. Æschin. διὰ τῶν κατασκόπων πεύθομαι πάντα. Demosthenes, πεύθομαι φέρα σοῦ ταῦτα, Audio hoc ex te, seu Ex te cognosco. Xenophon, πεύθομαι ταῦτα παρ' ἄλλων, de hoc ab aliis certior fio. Sic Plut. Camillo, πυθόμενος ταῦτα φέρα τῶν κατασκόπων, de his per speculatores certior factus. Posterioris modi non minus frequentia exempla occurrunt. Aristoph. φερὲ δὴ πύθεσθέ μου τὰ δι', audite hæc ex me. Idem, πεύθομαί σου τὰ πράγματα, ex te res cognosco. Plutarch. Numa, θαυμάσιόν τινα λόγον πυθέσθαι τῶν μουσῶν, ex musis audiuisse. Sine accus. Æschin. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην, de patre. id est, ex patre. Sic & Demosth. πυνθάνομαί σε, Ex te audio. Alioqui cum genitiuo solo constructum ponitur pro πυνθάνομαι φέρα. Odyss. λ, Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀμώμονος οὔπω πέπυσμαι, De Peleo nihil intellexi, seu nihil audiui. vel Nihil ad me perlatum est de Peleo: Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, sed tibi de Neoptolemo filio verisimè omnia ex ponã quæ cognoui. Quibus verbis respondet isti petitioni, Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμώμονος εἴ τι πέπυσσαι, & isti, Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔειπε. Quibus in locis ante genitiuum subauditur φέρα. Sic apud eundem Homerum Odyssea ν, Πυθαίμην καὶ ἐγὼ Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ ἠπείρῳ Τηλοῦ τοῦ πόντου, de Ithaca audiebam. Itidem ex Xenophonte, ἐπὶ πόδοντο τὸ φρουρίου, vbi intellexerit rẽ de castello. Thuc. plenè dixit lib. 1, pag. 31, ἀνακρινοῦντες ὧν φέρα ἐπυνθάνοντο, iis de reb. quas audierant.

Πυνθάνομαι, Interrogo, Quæro, Percontor, Scisciror: interdũ redditur etiam Consulo, Peto. Synes. epist. 39, πυνθάνομαι τίνων εἵνεκα μὴ ἐξεῖναι, interrogo igitur an expectaturus sis meum aduentum. Plutar. Demetr. pagina 1651 meæ edit. τὸ Δημητρίου πυθόμενον, Τί σοι δοκεῖ; scisciratio Demetrio quid ipsi videretur de Lamia tibiam inflante. Idem in Cicer. pag. 1618, πυνθάνεσθαι τίνων ἕνεκα γένοιτο. Idem rursus in Demetr. cũ genitiuo, p. 1652, ἀνὴρ πυθέσθαι πότε μέλλοιεν αὐταῖς ἀνιγνεύειν, ex ipso quæsiuisse. Xenoph. Pæd. 1, pag. 9, τοῦ δ' ἐπιόντων φέρα θύμος ἐπυνθάνετο ὁποῖοι οὐ χρήσιμοι πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαρρεῖν διώκειν, scisciratabatur seu petebat ex iis qui sequebãtur. Aristoph. quoque accusatiuum addit, βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, Pauca abs te petere volo. Nisi malis Ex te scire cupio, Ex te cognoscere volo. Ex schol. autem Aristoph. πυνθάνομαι τὴν αὐδρα πάντων, pro ab omnibus scisciror de viro. Hisce in locis ante genitiuum subaudiendum est φέρα, quod Æschines addidit quum dixit, πύθου παρ' αὐτῶν δι' ἅ, Quære ex iis cur, Scisciratе ab iis cur. Ex Plutarcho autem πυνθάνομαι φέρα τοῦ αὐτῶν, de eisdem rebus consulo. Idem cum accusatiuo in Anton. p. 1736, meæ edit. Ἀπιμάντου δὲ θαυμάσαντος, καὶ πυθομένου τοῦ αἰτίου. Posteriorem autem huic πυνθάνομαι locum dedi quòd eius exempla apud Homerum, vtpote antiquiorum cæteris, non repererim.

Est etiã aliquis vsus VERBI Πύθομαι, vt Od. ρ, φεσσινόδα Ἀίχμ' ὀχῶν κεφαλὼ, ἵνα μὴ πυθοίαθ' οἱ ἄλλοι. pro πύθοιντο seu πυνθάνοιντο. Et Odyss. π, Πύθετο γὰρ οὐ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Hesiod. cum genitiuo in Theog. Πύθετο γὰρ γαίης, audiebat enim à terra. Participio futuri temporis πευσόμενος, Homerus rursum vtitur Od. α, Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς ἐμοῦ ἠδὲ κασιγνήτου, cogniturus & auditurus de patre. Sic Od. ο, Ἤλθον πευσόμενος πατρὸς ἐμοῦ ἠδὲ κασιγνήτου. Nisi malis hìc accipere pro Scisciturus, Percontaturus, Percontãdo exploraturus. Schol. exponit ἀκουσόμενος. Auditurus, seu Vt audirem & cognoscerem aliquid de reditu patris. Pro Cognosco seu Noui Lascaris vsus esse dicitur: ex quo affertur πυθέαι Ἀνδραγάθιον; pro Nosti Andragatham? ‖ Pro Scisciror vsus est Apoll. libro 2, Argon. Θέσπατα πευθόμενοι. (Vbi etiã interpretari potes Consulẽtes) affertur cum μετὰ quoque, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, pro De tua fama scisciturus. Et ex Homeri Od. πευσόμενος νόστον, pro de reditu percõtaturus. verùm ibi schol. exponit ἀκουσόμενος. Hesychius quoque πύσμαι exponit non solùm ἀκούσω, μάθω, sed etiam ἐρωτήσω, ἐρευνήσω: itidémque Suid. Πύσῃ ἀκούσεις, μαθήσῃ, ἐρωτήσεις. VNDE Πύσις, εως, ἡ, Interrogatio, Percontatio. Synes. epist. 67, πῦσιν φέρα Παύλου φεστέναι τῷ σήμῳ, interrogationem de Paulo proposuisse populo. Eadem epist. Ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πύσεως. Itidem Philo De vita M. lib. 3, τὰ δ' οὐκ πύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεάσθη, partim per interrogationem & responsionem. ‖ Πύσεις, Nuntii sermones. ex Phalar. ep. id autem pertinet ad πυνθάνομαι, seu πύθομαι, quod significat Fãdo accipio, Fama & auditione cognosco.

ET Πυστικός, ῶ, ὸ, Interrogatiuus. ἐρωτηματικός. Gaza. AT Πευσηνία, ας, ἡ, in extispicina dici volunt inquisitionẽ atque interrogationem, vt fit apud Euripidem in Electra. Apud Hesychium legitur ETIAM Πευσὸς, quod exp. ὀπωπικός: acsi πύθομαι idẽ etiã foret cum πείθομαι, & πευσὸς idem cum πιθανός. A præsenti autem πύθομαι EST Πευθήν, Percontator, Explorator, Scisciator, Emissarius: vel etiam Auscultator. Bud. ex Luc. 18, πευθῆνας μὴ τοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ καταστήσατο πάνυ πολλοὺς τοῦ σωφρονοῦντος, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ. Et 173, ὁ σκοπὸς ὅτι τοῦ λιμένος ἔχων καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν κατεπλεύκασι. Vtitur & Herodotus. Apud Hesychium legitur, Πευθῆνες, πισοὶ, πεῖρεροι. ITEM Πεύθη eidem πεῦσις, ἐρώτησις, Interrogatio, Percontatio.

COMP. Ἀπευθὴς, idem cum ἄπυστος, De quo fama & auditione nihil accepimus. Odyss. γ, Πεύθομεθ' ἦχ' ἕκαστος (eorum videlicet qui Troiam profecti fuerũt) ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ. Κείνου δ' αὖ καὶ ὀλέθρον ἀπευθέα φῆκε Κρονίων. id est αἰήκουστον. Pro quo Od. α, dic t. Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. Suidas ἀπευθὴς exponit ἄφημος: Hesychius, οὐδὲν ἀκούσας. quem vsum habet & ἄπυστος. ‖ Rursum Suydas ἀπευθέες exponit, ἄπειροι, ἀπαίδευτοι. nã ἡ παιδεία est ex auditu, & πύσει percipitur. Apud Hesychium legitur ETIAM Ἄπυθος, αἰήκοος, ἢ ἀπαθὴς ὧν πάντες κακοῦ. Secundum COMPOS. Πολυπυθὴς, Multa sciscitans. seu Quo multa interrogãtur, vt πολυπυθὴς ἡμέρα, dies quo multi sciscitatum oracula proficiscuntur. TERT. Φιλοπυθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui sciscitari & percontari amat: idcóque discendi cupidus, φιλομαθής. Vel etiam curiosus sciscitator. Est & aliud compositorum genus, nimirum à tertia persona præteriti passiui, VT Ἄπυστος, idem significans cum ἀπευθὴς & ἄπυστος. Hesych. exp. αἰήκοος. SIC Φιλόπυστος idem cum φιλοπευθής. Suidas exponit ἡδέως μανθάνων, πεῖρερος. VNDE Φιλοπυστία, ας, ἡ, Amor & studium sciscitandi. πολυμαθία. vel Curiositas. ET Φιλοπυστίω, Libens audio vel sciscitor. vt Hesych. φιλοπυστοῦντα exponit ἡδέως ἀκούοντα ἢ ἐρωτῶντα. Idẽ tamen φιλοπυστῶν simpliciter etiam accipit pro ἀκούειν, μανθάνειν, ἐρωτᾶν. Suidas φιλοπυστῶν exponit etiam φιλοφρονεῖν: vt sit Curiosum esse in sciscitando.

Πύσμα, ατος, τὸ, Quæstium, seu Quæstio, Interrogatio. Hesychio ἐρώτησις, πεῦσις. Plutarch. De orac. Pyth. γλώσσας ἐπάγλν πύσμασιν ἁπλῆς καὶ σωφρόνος δεομένοις ἀποκρίσεως. Apud Aquilã est figura orationis. Quæsitũ interpretatur, & ab interrogato (quod est ἐρώτημα) eo differre scribit, quòd ad interrogatum vna voce tantùm respõderi potest, vel à negante vel à confitente: quæsito autem occurri non nisi pluribus potest. hoc modo, si dicas, Qua igitur ratione bellum geremus? quæ auxilia nobis parata erunt? quis erit qui subuenire volet, quum tam acerbè socios tractauerimus? VNDE Πυσματικὸς, οῦ, ὁ, vt πυσματικὴ ἀπόκρισις, percunctatoria interrogatio, vel sciscitatiua, vt B. apud Ammon. περὶ ἑρμῶ interpr. qui πυσματικὴν ἐρώτησιν esse dicit ὅταν λόγου πλέονος δεῖ τῷ ἐρωτωμένῳ φέρος τὴν ἀπόκρισιν. quippe quæ ἐρώτησις sit τοῦ διδαχθῆναι περί τινος βουλομένου, vt quum quæritur cur magnes attrahat ferrum. Dialecticæ autem ἐρώτησις, veluti simpliciori, sufficit solùm ναὶ & οὔ. Vide locum Ammonii apud Bud. pag. 461.

Πύστις, εως, ἡ, idem cum πεῦσις, id est Auditio, Fama. Thucydides lib. 3, πύστει τοῦ φέρεγγυνομένων, Quum fando accepissent, Quum fama & auditione accepissent, vt Cicero loquitur. Idem lib. 1, διωκόμενος καὶ πύστει οἱ χωρείν, quum persequerentur eum πυθῆνες, qui sciscitarentur quò iret. vel etiam Qui fama & auditione cognoscerẽt quo proficisceretur. Nisi malis πύστει hìc accipere pro Scisciratione, Percõtatione. quemadmodum Hesych. quoque πύστις exponit non solùm ἀκοὴ, ἀγγελία, sed etiã ἐρώτησις. item & πιθανὸς, vt πυστὸς exp. ἀπήκοος.

C. Ἄπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fando inauditus, Plinio: Ne fando quidem auditus, Ciceroni. Item aliquis οἴχετ' ἄπυστος, qui ita abit vt de eo fama & auditione nihil cognosci queat, seu ita vt nihil postea de ipso audiatur. vt Penelopæ suus Vlysses Odyss. α, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. schol. exponit αἰήκουστος. ‖ Actiuam quoque significationem habet, significans Qui fando audiuit & cognouit, Qui

fama & auditione accepit, seu Qui audiuit. vt Od. ε, — οὐδέ δή ἥεν ἄπυστος Ζεύς. Et Odyss. η, cum genitiuo, Οὐδ' ἄρα Πηλειόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος Μύθων οὓς μνῆστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον. VNDE Πανάπυστος, Prorsus inauditus, De quo nihil prorsus cognosci potest fama & auditione. Vel etiam Qui nihil prorsus audiuit & cognouit, Omnino ἄπυστος. Suid. exp. ἀνήκοος.

C. Πεείπυστος, Fama circunquaque notus, Fando passim cognitus, Celebris. vt, — καὶ λεὶ πεείπυστος, ἀκοιτις. Ex Epigr. affertur πεείπυστον ὄνειαρ, sine expositione. at Suid. πεείπυστον exponit ἐξάκουστον, ἐξαβόητον.

C. Φιλόπυστος, idem cum φιλόπυστος & φιλοπευθής: Hesychio φιλοπεφιλμένων, vt φιλόπυστος Suidæ πεείεργος.

C. ΑΝΑπυθάνομαι, idem quod simplex πυνθάνομαι, Interrogo, Scisciscitor, Percontor. Herodotus, αἰαπυνθανομαι τὸν πυθόμενον, pro πεεὶ τοῦ πυθόμενος, Percontor de eo qui fecit.

Ἀνάπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peruulgatus, Peruagatus, Hominum sermonibus vel rumoribus celebris, Passim auditus, Omnibus notus: πεείπυστος. vt θάνατος Ξενεδοίας ἀνάπυστος ἐνθρώπεσι, apud Suidam. Et Odyss. λ, ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θεσαν ἀνθρώπεσι. id est, decantata hominum sermone & peruagata, vt Bud. interpr. Eustathius αἰάπυστος dici vult κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ἄπυστος, inserto ν euphoniæ gratia, vt in αἰάπυρος. Sed malui ego ab ἀναπυνθάνομαι deriuare. Hesych. Ἀνάπυστα ex Heliodoro exponit ἀνάσκαπτα, ἐκδηλα, ἐξάκουστα, (itidémque Suid. ἔκπυστα, δῆλα) itē & φανερά, ἀναφανδά. Idem tamen accipit etiam pro ἀνήκοα, ἀνεξάκουστα, ἀνεκλάλητα. quemadmodū & Suidas ἀνάπυστον pro ἀνήκοον. ITIDEMQVE Ἀνέκπυστα idem Hesychius exponit nō modo ἐκδηλεῖα, ἀκουστα, verùm & ἀνεκλάλητα, ἄρρητα. Sed perperam apud eum SCRIPTVM ἐπάπυστα, ET Ἀνάπυστα) SIC Ἀνάπυστος ET Ἀνάπυστος pro ἄπυθυστος & ἄπυστος vsurpari, suis locis docui.

C. ΑΠΟπυθάνομαι, Scisciscitor ex aliquo, Interrogo. Citatur ex Epicteto.

C. ΔΙΑπυθάνομαι, Intelligo, Cognosco. Ex Plat. De leg. Item Scisciscitor, Percontor. vnde διαπυθάνεται, ἐρωτᾷ, Hesych. & Suid.

Διάπυστος, Auditus & intellectus, Notus. vt αἰάπυστος & πεείπυστος. Herodianus lib. 2, ἐπὶ δὲ τούτοις διάπυστα τοῦ δήμου ἐγένετο, Vbi populus ea audiuit & intellexit.

C. ΕΚπυθάνομαι, Audio ex aliquo. Vel simpliciter Audio, Cognosco, Intelligo, vt πυθάνομαι. EVT. Ἐκπύσομαι. Soph. θανάτου δ' ἧπερ πάθος ἐκπύσῃ, audies morti par malum. ἀκούσῃ. Item Scisciscitor & percontor ex aliquo. vel simpliciter, Percontor, Scisciscitor. vt ἐκπυθόμενος πύνομα, percontatus nomen.

Ἔκπυστος, Exauditus. Vel potius Euulgatus, aut Cognitus, Fando cognitus, Synesius ep. 143, μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι, nō euulgare. Itidem Herodianus libro 2, ἔκπυστα καὶ γνώριμα ποιῆ τοῖς τε γραπτοῖς καὶ τοῖς λοιποῖς. Similiter aliquid ἔκπυστον γίνεται, quum nimirū euulgatur. Thucydides libro 4, pagina 144. & lib. 8, p. 275, πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι. Sic Herodianus libro 3, πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι παρ' δήμῳ. Vbi nota datiuum: cum quo iungitur & apud Plutarchum in Camillo, ὥστε κακεῖνοις ἔκπυστον γενέσθαι τὸ περὶ τὸν λιμνῶν πάθος, ita vt ad illos quoque rumor perferretur de clade ad paludem accepta. Rursum Thucydides, ἔκπυστα τοῖς πολλοῖς τὰ γεγραμμένα γενέσθαι, Multitudini efferri seu euulgari: vel A multitudine audiri. Item libro 3, pag. 92, dixit etiam, εἰκὸς δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς, δῆτα Μιτυλιναίων, πρὶν ἐκπυστοις γενέσθαι ἀφικόμενοι, an tequam rumor spargatur de nostris consiliis. seu, Antequam aduentus noster diuulgetur. nam inopinantes Mitylenæos inuadere & opprimere animus eis est. Schol. exponit φανεροί.

C. ΠΡΟπυθάνομαι, Prius audio, Prius intelligo, Præsentisco. Xenophon Hell. 7, πεοπυθόμενος ταῦτα Ἀγησίλαος ἔφη εἰς τὴν πόλιν ἐσελθών. nimirum Κρητός τινος ἐξαγγείλαντος τοῦ Ἀγησιλάου πεοπτόν τὸ γράπτεμα. Affertur & PRAES. Προπυθόμενος pro Præscio, Prænosco.

Π Υ Ρ,

υρός, τὸ, Ignis. Il. ο, & alibi, θεσπεσιὲς πῦρ. Il. β, πῦρ αἴθηλον. Od. η, πυεὶ λαμπέτωσι. Iliad. χ, πυεὶ κηλέῳ: & Iliad. ο, Σεὺ πυεὶ κηλέῳ. Eodem libro, ἀκάμα πυ πῦρ. Iliad. κ, & alibi, αἰθόμενον πῦρ. Il. ι, μαλερὸν πῦρ. Il. ο, & alibi, ὀλοὸν πῦρ. Il. θ, δῖον πῦρ. Item αὐτόμαπον πῦρ, quod sine incentiuo exardet. Vt apud Athen. l. 1, πῦρ αὐτόμαπον ἐπόιει αὐαφύεσθαι, de quodā θαυμαπουργῶ. Et κεραύνιον πῦρ, Fulmineus ignis. Plut. Sympos. 4. & Sympos. 7, τὸ ἄσβεστον καὶ ἱερὸν πῦρ, vt Athenis, & Romæ apud Vestales. Nec non πῦρ ἀένναον, ignis semper fluens, apud Callim. vt ῥέειν dicitur ab Aristotele in lib. De vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ ἐξαπαλῶ γινόμενον, καὶ ῥέον ὥσπεο ποταμός. Vnde & Virg. liquidū ignē dixisse creditur. Et μαλθακὸν πῦρ in Geop. l. 18, c. de melca, id est Lentus ignis, Horatio: vel Languidus ignis, Plinio. Item πυρὸς αὐγὴ & σέλας. Il. χ, ἐκάμπεπ ἐίκελος αὐγῇ πυρὸς αἰθομένου. Et Iliad. σ, φαεινότεοον πυρὸς αὐγῆς. Et Iliad. τ, λαμπόμενον ὡσείπε πυρὸς σέλας, de oculis. (pro quo Od. θ, dicit, πυεὶ λαμπεπόωντε εἴκτην. Et Iliad. ν, Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυεὶ λάμπετο. Et Od. σ, πῦρ ἐφθαλμοῖσι δεδορκώς. Pro quo Hesiodus Asp. — ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.) Itidem Hesiodus Asp. Τοῦ χεν λαμπομένοιο σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο. Idem in Theogon. αἰκαὶ μάλα πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. Rursum Homerus Odyss. ω, πυρὸς αὐτμή. Et Iliad. ξ, ν. 396, πυρὸς βρόμος. Il. π, πυρὸς δ' ὄρνυτο ἐρωή. Odyss. μ, πυρὸς τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Iliad. ψ, ὅσσον τε πεσὼν πυρὸς μένος, quoadusq; ignis vis inhibetur. (At Iliad. ρ, πυρὸς αὐτὸν ἔχει μένος, de Hectore cuius viribus indicat non posse resisti, sicut nec igni furēti. Quibus adde quod legitur Iliad. λ, & Iliad. ρ, μάρναντο δὲ δῆλας πυρὸς αἰθομένοιο, de acri & vehementi pugna) Item σπέρμα πυρὸς σάζων, Odyss. ε. Præterea, Ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θεῖον. vt Iliad. ρ, Οἴσεπε πῦρ. Itidem Xenoph. Hell. 4, φέροντες πῦρ ἐν χυτραις. Aristoph. Nub. λίθος ἀφ' ἧς πῦρ ἀπτεται. Sic ἐξάπτειν πῦρ dicitur Incendere vel accendere ignem. (Et passiuè apud Plutarchum in Cōnub. præc. τὸ πῦρ ἐξέπεπεται ὀχυρῶς ἐν ἀχύροις καὶ φρυαλίδι. cui opponit mox σβέννυται) Xen. Pæd. 7, πολλὴν δὴ δᾷδα ἔχοντες, ἢν ἔχῃ πολὺ πῦρ πέξεται. Apud Athenæū libro 9, φυσᾶν τὸ πῦρ. Pro quo alibi ῥιπίζειν τὸ πῦρ, & libro 14, ἐν οἷς (nimirū flabellis) τὸ πῦρ ῥιπίζεται. Item Iliad. ο, Πῦρ τ' ἐν νηυσὶν. Odyss. φ, ὀτρύνει πῦρ ὁ νηΐτεσσιν μαλεροῦ πυρός. Il. χ, πάσσε πάντα καταφλέξω πυεὶ κηλέῳ. Et passiuè Iliad. φ, v. 361, περὶ καμόωντος. Iliad. υ, ὁπόταν Τροίη μαλεροῦ πυεὶ πᾶσα δαίηται. Qui versus extat & Il. φ. itē 6, in Bœotia, ὡπὶ πεοὶ χίων πᾶσα νεμαιτο. Sic in celebri illo senario, à Nerone quoque vsurpato, Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυεί. ad quem respexit Cic. quum libro 3 De finibus ait, Quoniam vox illa inhumana & scelerata dicitur eorū qui negant se recusare quominus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur. quod vulgari quodam versu Græco pronūtiare solent. Erasmus vertit, Me mortuo terra incendiis misceatur. Et cū aliis verbis. vt ἀπωσάμενοι δ' ἥνιον πῦρ, Iliad. ο. Aliquāto antè, — χθὶ δ' ἐσβεσεν αὐθόμενον πῦρ. vt Iliad. φ, καπεσβεσε θεσπεσιὲς πῦρ. Sic Plutarchus Sympos. 2, τὸ πῦρ ἀπεσβέννυσι. idem & passiuè in Connub. præc. τὸ πῦρ σβέννυται. Cui opponitur πῦρ ἐξάπτεται, ἐκλάμπει, φλέγει, ἀναφέπει, ἐμπίπτει. Plut. præcept. connub. τὸ πῦρ ἐξάπτεται ὀχυρῶς ἐν ἀχύροις. Athē. libro 8, de ossibus leoninis, κοπτομένων αὐτῶν, ὡσπερ ἐκ τοῦ λίθου, πῦρ ἐκλάμπειν. Il. π, πῦρ ἐμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν. Iliad. ρ, ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπασύμενον πόλιν αἰθομένην Ὀρνυται ἐξαίφνης φλεγέθει. Sic Il. β, Ἠΰτε πῦρ αἴδηλον ὑπεφλέγετ' ἀσπετον ὕλην. Iliad. φ, Ὡς τὸν μὲν πρόμυλον πῦρ ἄμφεπε. Et Il. σ, Γάστρῃ μὲν τρίποδες πῦρ ἄμφεπε. Iliad. ψ, Τοὺς ἄμα σὺν πάντας πῦρ ἐξάθεν. Quemadmodū & apud Plutar. Symp. 7, τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐξῆς αὐήφθη, ὕσθιεν. Et Il. ι, πόλιν δέ τε πυρ ἀμαθώσει. Item αἴγλη πυρός, Odyss. λ. Et Odyss. ξ, πίθεν πυρὸς αἴγυς. Itidem Odyss. θ, Ἀμφὶ πυρὶ σῆμα τρίπουδα. Od. ρ, καθίσασα παραὶ πυρί. Od. η, Ἕζετο πὰρ πυρί. Itidē Aristoph. multis in locis πρὸς τὸ πῦρ, ad ignem. Iliad. ψ, ἐνὶ πασσάλοισι θέωμεν πυρὶ, imponere igni, seu coniicere in ignē. de cadauere Patrocli. vt Il. ω, de cadauere itidē, ἐν πυρὶ καῦσαι. Et Iliad. χ, alibi, ὄφρα πυρὸς λελάχωσι θοῶς τεθνηῶτα.

Sicut

Sicut verò Homerus dicit πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, ita Xen. Hellen. 7, πῦρ πνέοντες: quemadmodum Hom. rursum μένος πνείοντες Ἀχαιοί. Prouerbiale est πῦρ ὅπῃ πῦρ ὅπῃφέρει apud Plut. in libro De discern. adul. & amico. Apud eundem in Connub. præc. μὴ πῦρ ὅπῃ πυεί. Et in Artox. πῦρ ὅπῃ πῦρ ἐγίγνετο. Sic Philostr. ep. 36, τῶν αὐ ἰῶν ἄλλο πῦρ ὅπῃ πυεὶ καὶ δαλὸς ἐπ' ἐκείνῳ δίπλοῦς. Πυρὸς ἄνθος, flos ignis. id est, τὸ λαμπρότατον, Hesych. At πυρὸς ἄχνη à quibusdam vocatur ἡ χαμαιλαία, fruticis genus, teste Dios. l. 4, c. 172. ‖Πῦρ ἄχρειον Hippocr. (. este Gal. in suo lexico) vocat τὸ ἐρυσίπελας. Latini ignem sacrū. ‖Πῦρ ab eodem Hippocr. more suo febris vehementissima dicitur, quasi non aliam naturam habeat quàm ignis, & eiusdem sit cum igne substantiæ. est enim duabus ignis qualitatibus prædita, caliditate scilicet & siccitate. Gorr.

PLVR. Πυρά, τὰ, Ignes. Herodot. τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες, accensis ignibus. Plut. Camillo, πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμαινε τοῖς ἑαυτοῦ παροῦσιν. Itidem Thuc. l. 8, p. 295, ὡς αὐτοῖς οἱ τὰ φρυκτωροὶ ἐσημαίνον, καὶ μηδένα τὸν πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ φανέντα.

C. Πυροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ignes iaculans, vel Aptus ad iaculādos ignes. vt πυροβόλα μηχανήματα, Machinamēta seu tormenta ad ignem iaculandum. At omisso substantiuo, in Camillo, καὶ πάσειρε τὸ χάρακος ἀφῆνε τοῦ πυροβόλου. Itidem Maccab. libro 1, cap. 6. Et apud Plutarchū in Anton. pag. 1732 meæ edit.

C. Πυροῤῥυής, Igne fatus seu genitus. Dicūt epitheton Bacchi esse apud Auson. Infrà Πυεῤῥυής itidem pro Igne fatus.

C. Πυροδαίσιον, ου, τὸ, Locus vbi πῦρ δαίεται. Vbi ignē accendunt, Focus, Culina, μαγεῖον, Hesych.

C. Πυροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Igni similis, Ignis similitudinem repræsentans, Igneus. Plato De leg. Et Aristot. De gen. & corrupt. πυροειδὲς vocat τὸ περιόμμιον, οὐ πῦρ, teste B.

C. Πυρολαμπὶς quidam legunt apud Aristot. Hist. anim. l. 5, c. 19, pro Πυρολαμπάς, & accipiunt pro Cicindela seu Noctiluca. Vide Λαμπεῖς. Apud Hesych. certè legitur Πυρολαμπὶς, ζῶον ἐν σκότει λαμπον.

C. Πυρόμαντις, Qui ex igne diuinat, Ignispex. ET Πυρομαντεία, Diuinatio ex igne, Ignispicium, vt Plinius vocat. Vide Πυρκόος.

C. Πυροπίκιλος, Punctis ignei coloris distinctus & varius. Apud Plin. autem lapidis nomen EST Πυροπίκιλος.

C. Πυρορραγής, Igni ruptus, Ignis vi ruptus seu fractus. vt πυρορραγὴς κέραμος apud Aristoph. schol. id est, ὁ ἐν πυεὶ ῥηγνύμενος. Sæpe enim fictilia in camino ignito vehementia ignis rumpi solent. quoniam autem illa σαθρὸν ἔχει, ideo Aristophanes in Acharn. dixit, ψοφεῖ κάλλον τὴν πυρορραγές. Et apud Suidam, Πυρορραγὴ κεραμίαι, ὅσα ἐν τῷ πυεὶ ῥηγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι. vt apud Cratin. Ἔστω πυρορραγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Vbi tamen metri lex poscit vt legamus πυρορραγές, à masc. NOM. Πυρορραγής: aut retinēdo πυρόρρυγες, pro καὶ reponamus ἢ. Metaphoricè autē (inquit idem) ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς καμίνοις ἐξῤῥηγνυμένου κεράμου, πυρορραγὴς accipitur pro σαθρός, ἄχρηστος. quoniā nimirum ὁ κέραμος πυρορραγὴς ῥηγνύμενος, σαθρὸν ἔχει.

C. Πυροφόρος, Ignifer. Scribit Alex. l. 5 Genial. dier. c. 3, moris fuisse apud Græcos vt quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima signa ferret vates laureos ferens ramos & corollas: illique πυροφόρῳ nomen fuisse, quoniam lampada præferret: eumque violare, summū nefas habitum, quòd legati munere fungeretur. Dicitur & πυρφόρος.

C. Πυρόχρως, Ignei coloris, Rutilus, Fuluus. Infrà πυρίχρως.

C. Πυρῤῥιπτὴς, SIVE Ἐμπυρῤῥιπτὴς, Ignem ingrediens. πυρῤῥιπτὴς seu ἐμπυρῤῥιπτὴς πεῖπόδες, aut λέβητες, qui igni admouentur, seu Quibus igni impositis aliquid calefit: oppositi τοῖς ἀπύροις. Vide Ἄπυρος. Schol. Homeri exponit ὁ ἐν πυρὶ θεύμενος seu ἀθῶν λέβης, vt Hom. appellat.

C. Πυείκιος, In igne vitam degens. Suidæ πυείκια sunt τὰ εἰς τὸ πῦρ πίπτοντα ζωύφια.

C. Πυριβρεμέτας, Igni strepens. est enim magnus πυρὸς βρόμος, præsertim quum syluam arboribus tendens depascitur, vt apud Hom. Il. ξ, v. 396. Vel In igni stridens. Hesychio ὁ πυεὶ βρέμων, ἢ ὅσα πυρὸς βρέμοντος γεγονώς. qui

etiam addit à Timachida πυριβρεμέταν dici τὸν χαλινόν.

C. Πυριῤῥυής, Igni fatus, Igni genitus. vt πυροῤῥυής suprà. Eust. Bacchū πυριῤῥυῆ vocari à quibusdam à vini quod in Catececaumene nascitur præstantia. Apud Eurip. autem in Oreste, πυκνὸν πυριῤῥυὲς πέμπει πάλαμα χρόα, schol. exp. ἀπνεῦ, αὐήμερον. nam quum ignis sit res sæua, sæua itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autem per πυεῤῥυῆ πάλαμον, ensem: quoniam nimirum in igni ferrum molliri & cudi solet.

C. Πυειγόνος, Ignem generās. Plut. Alex. τῆς γῆς φύσιν πυειγόνον ἐρεύσης. Paulo antè dicit Ecbatanis esse χαῦμα πυρὸς ὡς ἐκ πηγῆς σωεχῶς ἀναφερομένου. Idē & alibi memorat ἐκρήξεις πυρός.

C. Πυείγλιωνος, Igneas pupillas habens. Oppian. l. 3 De venat. πυείγλιωνοὶ πέλεοντες. qua de re vide in Καταλάμπω & Ὑπολάμπω. Sunt enim leones oculis ardentibus truces, vt & aper apud Homerum Odyss. π, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

C. Πυείφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Igni coctus. Πυείφθοι & Πυείφθιοι nonnulli vocant τὰ πεεσφέγγα, quod & πυριάτης & πυρός, de quo suprà. id est, Primum matrum lac. τὸ πεεσφυγγάλα. vt Athen. lib. 14 exp. subiungens hunc ex Philippide locum, Τοῖς δὲ πυριεφθὰς καὶ τὰ λάχανα τῶν ἔχων. Cuius loci Poll. quoque meminit, sed apud eum scriptum πυείφθα. Neutrale πυείφθον apud Galen. legitur lib. 3 De aliment. faculi. cap. 16, De oxygala, αὐθὶ δὲ πυπας καὶ τὸ μετὰ τοῦ ὀξυκράτου ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται, πυρωθὲν δὴ θερμῆς ἀποδόσεως ὀλίγου χρόνῳ. καλεῖν δὲ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ κωμικῶς τὸ ὄπτος παχύγαλα, πυριάτιον οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ, πυείφθο, ὀνομάζουσιν αὐτό. Poll. πυείφθον in pistorio quoque opere ponit. Nam lib. 1, c. 12, quod πεεὶ ὄρπυ καὶ σίτου in scribitur, Πυείαπος, (inquit) τὸ ὕσαν τῶν πολλῶν λεγόμενον πυείφθον. Apud Eust. habetur πύρεφθον.

C. Πυεικνὴς, ές, ὁ καὶ ἡ In igne acutus, seu Cuius acies ignita est. ὁ ἠκονημένος πυεί, vel ὁ πυείνιον ἔχων ἀκμῆν, vt Eust. exp. Od. ι, Ὡς τὸ ὀφθαλμῶ πυρινέα ἰωχλόν ἐλόντες Δυέσσαν. nam cum πυείκνον & ἀκόνιον ἐν πυεὶ κηλέῳ.

C. Πυεθαλπὴς, Igni calfactus. vt πυεθαλπὲς ὕδωρ, in Epigr. Legitur & apud Apollon. libro 4 Argon. Vbi & pro Ignitus accipiunt.

C. Πυείκαυστος, Igni vstus vel Adustus. Diosc. lib. 1, cap. 82, de chure, τὰ πυείκαυστα ὄζλκη καὶ μετάλιάτα. Vbi Ruell. Ambusta igni pernionēque sanat. Galen. lib. 1 θῆν καὶ ῥῆν tradit πυείκαυστις dici qui in aqua feruēte vsti fuerint. Apud Platonem verò in Tim. πυείκαυστα νοσήματα Ficinus vertit Vrentes & edaces morbi, quales a bile intus cohibita oriri scribit. Hesychio πυρίκαυστος est πεπυρωμένος. Item πυρίκαυστον emplastri nomen apud Galenum.

C. Πυεικροπάφος, Cuius tempora ignita sunt. Πυρικρόπαφος Hesychio est ὁ μετὰ πυρὸς κεκρατημένος σίδηρος.

C. Πυρίπτυκτος, Igni strepens aut crepitans. vt πυριβρεμέτας. Apud Athen. lib. 10, in gripho de olla, τὰ δίλυκνα σώματα μέρη δαμάζεται ὑπὸ πυεικτύπου πυρός.

C. Πυειλαμπὴς, Igne micans, Igne rutilans seu splendens. vt πυριλαμπὴς ἀστέρες in Epigr. AT Πυριλάμπης, nomē proprium apud Plut. in Pericle, & Aristophanem.

C. Πυειλαμπὶς, Noctiluca, Cicindela: genus insecti noctu instar ignis lucentis. πτηνὸν πικρὸν ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει. καλεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν λαμπυρίς, inquit Suidas, apud quem LEGITVR Πυριλαμπὴς: apud Hesych. Πυρολαμπίς. Vide Λαμπυρίς.

C. Πυρίμαχος, Feruēs in pugna. ὁ μαρναμένος πυρὸς δέμας, vt Homerus loquitur. ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀνίκητος, vt Hesychius exponit. Ita πυρίμαχος erit Qui tam acriter depugnat vt ei resisti nequeat, nō magis quàm igni furēti. ‖Πυρίμαχος dicitur etiam lapis quidam, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, inquit idem Hesychius. Meminit eius Aristot. in libro πεεὶ σωμασ ἀκουσμ. & Meteorolog. c. 6, vbi eum liquare scribit, ita vt destillet & fluat. Fortasse igitur πυρίμαχος dicitur quoniam ab igni expugnatur, ipsa nimirum πήξει.

C. Πυρίπνοος, SIVE Πυρίπνοις, Ignem spirans. Epigr. lib. 2, Οὔτ' ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνοις, grex taurorum ignem spirans. vt apud Pind. χίμαιρα πῦρ πνέουσα, & apud Horatiū, — chimæræ spiritus igneæ. Itidem quædam

mulieres θαυματοποιοί apud Athenæum lib.14, ferè ini A
tio, πῦρ ἐκ τῶ στόματος ἐκριπίζουσι. At ζῆλος πυρίπνοις, Zelotypia ardens.

C. Πυελράγης, idem cũ πυρρράγης. Citat Poll.ex Crat.& Aristoph.Achar. Vtriusque locũ attuli in πυρρόεραγης.

C. Πυελισμάεραγρος, Igni resonans seu crepitans. idem cum πυρίβρεμέτας & πυείκτυπος. Hesych. πυρισμα εφγρις exp. ὅσοις ἀπὸ πυρὸς ἠχοῦσι.

C. Πυρίσπαρτος, In quo ignes seminati & sparsi sunt. vt πυείσπαρτον δῶμα in Epigr.de Cupidine. Nam quos mo
morderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis B
per totum corpus amans æstuat.

C. Πυρίεθφος, in Epigr.Ignem alens, aut nutriens.(vt Virgil.— arida circum Nutrimenta dedit)seu fouens.

C. Πυριφλεγέθων, Igni ardens, vel Igneo ardore flagrans. vt πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ apud Chrysost. in comment. in epist.1 ad Corinth.p.174, & Dionys.Areop. De cælesti hierarch. Tales autem fluuii apud inferos esse finguntur. Item sine subst. ποταμὸς dicitur πυριφλεγέθων fluuius quidam infernalis apud Luc. De luctu, nec non Odyss.κ, Ἔνθα μὴν εἰς Ἀχέροντα Πυειφλεγέθων τε ῥέουσι Κω- C
κυτός θ'.

C. Πυριφλεγὴς ET Πυρίφλεκτος, Igni ardens, vel Igni adustus, Igneo ardore flagrans. Xen.Hellen.5, ἐν ᾧ τοῦτος ὄντα κ' θέρους ἀκμὴν καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνῃ αὐτόν. Et apud Suidã, κάμινον πυρίφλεκτον. de quo vide & in Πυεράφλεκτος infrà. Affertur & πυριφλεγὴς τόπος ex lib.3 Maccab. pro Locus igni combustus. ‖ Πυριφλεγὴς Hippocr.lib. De victu morb.acut.sect.4 dicitur Qui valde calet, vel Qui febre ignea & ardente flagrat. Gorr.

C. Πυρίχρως, idem cum πυρόχρως, Qui ignei coloris est. D
Apud Aristot. Rhet.3, μόνοις μὲν πῶν ψυχῶν πληρεσθῆναι, πυρίχρων δὲ πῶν ὄψιν γιγνομένων. Sic apud Homerum viris iratis & ad pugnam excitatis πῶν ὄστε πυρὶ λάμπεται.

C. Πυεράγρα, ας, ἡ, Forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimᵗ. Il.σ, de Vulcano, ἠλῶτο δ' χειρὶ Ῥαιστὴρ κρατερόν, ἑτέρῃφι δ' ἠλῶτο πυράγρην, altera manu malleum capiebat, altera forcipẽ. vbi schol.exp. τὸν χαλκευτικὸν καρκίνον, τὸν ὀξύλαβον: ita nominatum ὥσθε τὸ πῦ ἐν τῷ πυρὶ ἀγρεύειν. Odyss.γ, itidem de fabro, Ὅστε τ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκηΐα, πίρατα τέχνης, Ἄκμονά τε, σφύραν τ', ἠδ' εἰνάτην τε πυράγραν. He- E
sych.& Suid.exp.καρκίνον, πάγουρον: additque Suidas dictum ὥσθε τὸ ἐκ πυρὸς ἄγειν καὶ ἀγρεύειν, ὁ ὅτι λαμβάνει. Pro eodem in Epigr. DICITVR Πυραγρέτης καρκίνος. Animaduerte autem SYNON. Καρκίνος, ET Πάγουρος, ET Ὀξύλαβος, & ipsa pro forcipe accipi. de qua Virgil.— Versantque tenaci forcipe ferrum.

C. Πυραίθω ex Eurip.affertur pro Ignẽ accendo, Ignes excito. mendosè pro πῦρ αἴθω, vt apud Herodot. in Melpom.τί θέλοντες ἥκοιέν τε ἐς τὴν χώρην τὴν πῦρ αἴθοιεν, & ignẽ accenderent. Sic suprà in Πῦρ ex Hom.attuli πῦρ δαίειν, πῦρ καίειν seu αἰακαίειν, & ex prosæ scriptoribus πῦρ ἅπτειν, seu αἰάπτειν & ἐξάπτειν. F

C. Πυράκανθα, Pyracantha, planta cuius, præter Dioscor. meminit & Nicand. in Ther. Λάζεο καὶ πυράκανθαν. Sunt qui putent esse quæ berberis vulgò dicitur.

C. Πυρακτέω, ῶ, In igne verso & cãdefacio. Odyss.ι, — ἄφαρ δ' λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ. Plut.Erot.οἱ τὰ ξύλα πυρακτοῦντες, ἐν μαλακῶν ἰσχυρὰ ποιοῦσι. Pro Vro & Inflãmo, Bud.affert ex Basil.24, ὡς ἂν μὴ πάντα πυρακτῶν ὁ αἰθὴρ ὅπλαβοι. Hesych. Πυρακτῶν exp.ἐμπυρεύων. Suid.ἐμπυρεύων, σφοδρῶς καίων. ITEM Πυρακτόω, ῶ, pro eodẽ. G
Theodor.Hist.Eccles.lib.3, οἱ δὲ λίσκοις πυρακτώσας καὶ τῆς χερσὶ καὶ ὀδοῖς ποσὶ καὶ ὀδοῖς νώτοις ἐπέθηκε. Et pass.πυρακτωμένος σίδηρος apud eundem Hist.Eccles.libro 5, Ferrum candens, seu In igne versatum & candefactũ. Sunt qui πυρακτοῦσθαι exponant Liquescere igni, Ignescere.
VNDE Πυράκτωσις, εως, ἡ, Actio ipsa in igne versandi & candefaciendi. Alii Incendium.

C. Πυραυγὴς, Igni fulgens. vel Qui ignei fulgoris est. aut Igne rutilans. Homerus dicit ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς αἰθομένοιο. item, λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας.

C. Πυραυλικὰ ὄργανα Bud.vocat bombardas, quòd fistulas referant & ignem emittant.

C. Πυραύστης, ου, ὁ, Bestiola quæ candelam circumuolans, vt ignẽ attingat, aduritur. Vnde prouerb.πυραύστου μόρος,

in eos qui ipsimet sibi exitiũ & mortem accersunt. ait enim Zenodotus quoque πυραύστην insectum esse quod lucernis aduolet, atque ita exustis alis cõcidat pereatque. Citat autem hunc ex Æschylo senarium, Δέδεικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. Tradit eadem de Pyrausta Ælian.quoque De nat.anim.lib.11, eundem ex Æschylo locum citans. Item aliud prouerb. χαίρων πυραύστου χάρεις, de momentanea fluxáque voluptate. Vide plura apud Erasmum. In Cypri æratiis fornacibus (inquit Plin.lib.11, cap.36) ex medio igni, maioris muscæ magnitudinis volat pennatum quadrupes: APPELLATVR Πυραλὶς, à quibusdam pyrausta. Quandiu est in igne, viuit: quum euasit longiore paulo volatu, emoritur. Refert eadem Aristoteles Hist.anim.lib.5, cap.19 circa finem, sed bestiolæ nomen non adiicit: Idem Aristoteles Hist.anim.lib.8, cap.27, κολῆρον & πυραύστην nominari scribit τὸ ἐν τῆς σμύρνης εἰγενόμενον θηρίον καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία. Quibus paulo pòst subiungit, καὶ ἄλλο θηρίον, ὃ ἡ ἥπιολος ὁ ὠδὲ τὸν λύχνον πετόμενος. Videntur ergo πυραύστης ET Ἥπιολος ὁ ὠδὲ τὸν λύχνον πετόμενος, pro diuersis animalibus ab eo accipi: quæ tamen Zenodotus & Ælianus eadem esse putant. Plinius huius bestiolæ non meminit inter cæteras apum pestes, lib.11, cap.19, vbi inter alia dicit, papilionem quoque luminibus accensis aduolitantem, pestiferum esse.

C. Πύραυνον, ου, τὸ, Instrumentum quò prunæ ardentes inferuntur mensæ. vel Igniarium, (vt Plinius, Arbores è quibus igniaria fiunt) Materies arida accendendo igni. εἰς ὃ ἂν πῦρ ἀναύηται δ' ἄδιον, inquit Hesych. qui etiam addit, nonnullos accipere pro θερμαυστρίς, id est caldarium. ITIDEM ET Πύραυστος eodẽ teste dicitur τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται τὸ πῦρ. A Polluce VOCATVR Πύραυστος ET Πύραυστον. Sic enim ille l.6, c.13, βαύκις, ἱπνοὶ, πύραυστοι. Quod vocabulũ declarans subiungit, ἐστὶ δ' ἀγγεῖα οἷς ἐν ἐμπύροις ἀθραῦσας κομίζουσι. Et l.10, c.25, vbi culinaria vasa enumerat, τὸ δὲ πύραυνον, ᾧ τοῖς ἐμπύροις ἀθραῦσας κομίζουσιν, εἴτοις ἀ' ἐμῦ δίξῃ ἐν πυρφόρον. Itẽ in lex.meo vet.& apud Etym.πύραυστος, ὁ χυθρῆς, ὥσθε τὸ πῦρ ἀναύειν ἐν αὐτῷ. Vbi etiam NOTA Χυθρῆς, Olla pedes habẽs. vnde etiam colligimus quandam ei vasi formam ollæ fuisse.

C. Πυρεάφλεκτος, Ardens, ita tamen vt ab igni non consumatur. veluti quum dicitur βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος: at πυρίφλεκτος, Igni accensus. velut quum dicitur, κάμινον παῖδες πυριφλεκτον πάλαι δροσοτόλουσαν ἀπέδειξαν. Hæc ferè Suid.tam in Πυεράφλεκτος quàm in Πυείφλεκτος. Videtur ergo ei πυεράφλεκτος esse Qui igni comburi nequit, licet eo circundatus, vt rubus in monte Oreb, de qua Exodi 3, ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου· καὶ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος ἐκαίετο πυρὶ, οὐκ ἀπεκαίετο δέ.

C. Πυρεκβόλος, Ignem eiiciens, seu euomens, Igniuomus. Apud Alexandrum Aphrod.in Problem. ὅτι πυρεκβόλων. Id est, Politiano interprete, In iis quæ πυρεκβόλα, id est igniuoma, dicuntur. Vide Πυριβόνος. Item Silex scintillas edens. Vide in Πυρίτιον. AT Πυρέκβολος Bud. Ignis elisus.

C. Πύρεφθον, idem cum πυρίεφθον. Vide id Πυός.

C. Πυρεωέμος, Ignem ventilans. Ex Epigramm.enim affertur πυρεωέμοις ῥιπίδας pro Ventilãtes ignem folles, seu Ventilantia ignem flabella.

C. Πυρωπὸς, ου, ὁ, Cui facies rutilat. seu Rutilus aspectu, Igneo colore rubens, vt Plutarch. Sympos.3, Problem. 1, sub finẽ, τὸ ῥόδον esse dicit τῇ ὄψει πυρωπόν, quoniam λαμπὸν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν θερμῶν ὅλη πολὺς ἐξωθούμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος. ‖ Πυρωπὸς est & gemmæ nomen, è carbũculorum genere, vt quibusdam placet. Ouidius, Clara micante auro flammásque imitante pyropo. Meminit & Lucretius ac Propertius. FOEMIN. Πυρῶπις, Rutila aspectu, Cui facies rutilat. Ex Nonno autem πυρῶπιδες ὦραι affertur pro πυρώδεις.

C. Πύρδαλον SIVE Πύρδανον, Igniarium. idem cum πύραυνον. vel etiam, Titio ignitus qui cineribus obruitur ad conseruandum ignem. nam πύρδαλον Hesychio est τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον, ἢ λείψανον. & Πύρδανα, τὰ λείψανα καὶ τὰ ζωπυρα τοῦ πυρός. quæ Homerus σπέρμα πυρὸς vocat, vt Odyss.ε, in fine, Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ πόθεν ἄλλοθεν αὖοι. Eidem Hesychio A
Πύρδαλον est ὀψοπιεῖον, ὀπτανεῖον: id est, Locᵒ in quo ignis accenditur ad coquenda obsonia, aut assandas carnes. id est Culina, Coquina. vt suprà πυροδαίσιον.

C. Πυρκαϊὰ, ᾶς, ἡ, Rogus, Ligna quæ in aceruũ structa ardẽt. idem cum πυρά. Iliad.ω, Πρῶτον μὲν κ' πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ Πᾶσαν, ὁπόσον ἐπέχε πυρὸς μένος, rogũ quo Hectoris cadauer concremabatur. Sic Il.ψ, vbi Patrocli corpus comburitur, iisdem versibus vtitur, vbi etiam dicit, Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ. vbi nota πυρκαϊὰ dici pro Rogus accensus, vel etiã Ignis accẽ B
sus & ardens: vt Seneca dicit Flagrans rogus, & Cic.Ascendere in rogum ardentem: item Ouid. Cõsumptus rogis, & Dare rogo. Alicubi etiam de materie nõdum accensa Rogus dicitur, vt apud Luc.Extruere rogum, & Accendere rogum. Græca autem vox nõ item, sed pro rogo accenso vsurpatur. Vtitur & Plut.in Alex.vbi ait, κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην. ‖ Item Inflãmatio, Incendiũ. Hesych.enim exp.ἐμπυρισμός, Poll.ἐμπρησμός.
ITIDEMQVE Πυρκαός, eidem Polluci dici po- C
sse videtur ὁ ἐμπρήσας, Qui inflammat & incẽdit. Fortasse autem πυρκαός ab Æschylo dicitur Prometheus quòd humano generi πῦρ αἴθεσθαι seu αἰθῆσθαι. nam fabulam quandam inscripsisse dicitur Προμηθεὺς πυρκαός, quæ eadem fortasse est cum Προμηθεὺς πυρφόρος.

C. Πυρκοοὶ Delphis dicuntur ἱερεῖς δ' ἐμπύρων μαντευόμενοι, teste Hesychio. Sunt igitur iidem qui βουσκοοὶ ab Homero vocantur: vel Ignispices, οἱ πυρομαντεῖς. à quibus πυρομαντεία, Ignispicium. vt Plin.l.7, c.57, Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiaraus inuenit. D

C. Πυρπαλάμη, ης, ἡ, teste Eust.pag.513, dicitur ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος. at Suida teste, ὁ παχὺς τὴν ὀδὴν νῶν καὶ παλαμῶν μέρος ἴσα πυελ. Apud vtrunq; fœm.gen. Πυρπαλάμη: apud Hesych. verò ADIECT. Πυρπαλάμης. qui etiam addit, πυρπαλάμοις dictos fuisse τοὺς δι' ἀπαχὺς τὴν μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς πεικιλοὺς τὴν ὕλης. (Is tamẽ accusatiuus esset à nominatiuo Πυρπάλαμος) VNDE Πυρπαλαμᾶσθαι pro κακοτεχνεῖν, καὶ οἷον δι' πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ. Eust. loco citato.

C. Πύρπνοος, Ignẽ spirans. idem cum πυείπνοος. Eurip. E

C. Πυρπολέω, ῶ, Circa ignem versor, vel Ignem accendo. Nã apud Hom. Od.κ, ferè initio, Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλθόντας μέγ' ἐόντας, schol.exp. ὥσθε τὸ πῦρ αἰαστρεφομένους, (Hesych. autem ὥσθε τὴν πυραὶ αἰαστρεφομένους) πῦρ καίοντας: item & πυρσεύοντας. quam expositionem Eust. sequitur, πυρπολεῖν & πυρσεύειν esse dicẽs τοὺς νυκτὸς πῦρ καίειν δι' ὧν πλαγίζοντας. nã πυρσοῖς noctu nautis & viatoribᵒ viã ostendere solebant. Ex Xen.quoque πυρπολεῖ pro Ignẽ excitare seu Ignẽ accendere affertur. ‖ Accus. iunctũ F
significat Igni & incendiis vasto, Igni depopulor: seu Incẽdo, Inflammo. vt & Hesych.πυρπολεῖ exp.nõ solùm πυροβύει, verum etiam ἅπτει, καίει. Aristoph. τὴν ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; Idem in Vesp.τῷ καπνῷ Τυφὼν ἅπασαν ἢ πόλιν καὶ πυρπολῶν. Luc.De calumn. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Itidẽ Plut. Themist. πυρπολοῦντα τὰ τῶν Φωκέων ἄστη, incendiis Phocensium vrbes deuastantem. Pass. Πυρπολεῖσθαι, Incendiis vastari, seu Inflammari, Incẽdi. vnde πυρπολεῖται apud Suidam, καίεται, ἐμπυρεύεται. itidémq; apud Hesych. πυρπολούμενος, ἐμπυρεύζόμενος. Actiua autẽ signif. ex Herodoto, πυρπολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους, pro πυρπολεῖν. VNDE Πυρπόλησις, εως, ἡ, Deuastatio & depopulatio quæ fit igni & incendiis. Alii interpr. Incendium. ET COMP. Καταπυρπολέω, Incendiis absumo, vel Comburo, Cõcremo. κατακαίω. Phalar. ἀνδρῶν τριάκοντα, ὧν ἀστεῶν κατεπυρπλήσατε. Affertur verò ET Πυρπολέεσθαι pro Igni vastari.

C. Πυρράγης etiã affertur pro πυρόρραγης siue πυελράγης, Qui fractus est & dissiliit igni. H

C. Πυρφόρος, Ignifer. vt tela πυρφόρα, tela ignifera, quẽadmodum apud Lucr. Lampades igniferæ, Quæ ignem secũ ferunt. Thuc.lib.2, μήτε πυρφόροις οἴστοῖς βάλλεσθαι, igniferis missilibus cõfigi. vt & Philo De vita M. lib.3, οἴστοὶ πυρφόροι κατέφλεξαι βληθέντες. Vbi Turn. Iacti missiles malleoli exusserunt. Et apud Soph. πυρφόροι ἀστραπαί. Itẽ Πυρφόρος Polluci videtur dici etiã posse ρ πύραυνος. i. ὁ χυθρῆς, quo prunæ introferri solent ad recalfacienda edulia mensæ apposita. Πυρφόρος, Qui ignem gestat. vt πυρφόρος Προμηθεὺς, fabulæ nomen apud Æschyl. cuius Gell. meminit l.13, c.17. Et apud Luc. πυρφόροι ἱερεῖς, vt qui ignem ad adolendas victimas gerunt. vel etiam qui in acie ignem præferunt. vt apud Xen. in Laced.rep.pag.400, θύει μὲν δὴ τὸ πρῶτον (nimirũ rex Spartanus) οἴκοι ὢν Διὶ ἀγήπορι, καὶ πῖς σοὶ αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνθοῦθα καλλιερήσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, προηγεῖται δὴ τὰ ὅρια τῆς χώρας. Hinc prouerbium, οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη. quo significatur omnes ad vnum trucidatos in prælio fuisse, adeo vt ne ei quidem pepercerint qui ignem præferebat. Moris enim erat priscis, vt vates exercituì præiret, lauro coronatus, ac facem gestans: in quem ferrum stringere, vt hominem sacrum, nefas habebatur. Herodot. Vran. non procul ab initio, ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον προσιχνέεσθαι. Sic Philo in vita Mos. libro 1, ὡς μηδὲ πυρφόροι ἀπολειφθῶσι τὸν ἀπαγγελοῦντα τοῖς ἐν Αἰθίοψι τὰς ἀφνιδίους συμφορᾶς. Vbi Turn. Vt ne ignifer quidem (quod aiunt) euaserit. Meminit & Eust. huius adagii in Il.μ, enarrans hos Hom. versus, Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' οἶω μήτ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἀψορρον ποτὶ ἄστυ. ‖ Πυρφόρος θεὸς, Soph. pro πυροπόρος, καυσπικός. vt sit Febriles ardores immittens, seu inferens: pag. 149 meæ edit. ὁ δὴ ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἐχθίστος πάλιν. vbi nota λοιμὸν vocari πυρφόρον θεόν. nam febrilis ardor pestem comitatur. At pag. 274, πυρφόρος θεὸς ab eo vocatur Vulcanus. vt scholiastes tradit. Vide & pag.219. VNDE Πυρφορέω, Ignem fero seu affero. Philostr. in Heroicis.

C. Ἀμφίπυρος, Igni cinctus, Quem ignis ambit. Soph. Aiace, p.79 meæ edit. ὑψίσαν τεῖ πόσει ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσαι. vbi schol.exp. χυθρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον. Videtur potius iubere Teucer vt ad calfaciendam aquam tripodem apponant, & ignem subiiciant; quo ambiente citò incalescat. vt Iliad.σ, Τάσρλω μὲν τείποδος πῦρ ἄμφεπε. Ab eodem Soph. in Trachin.p.338, Ἅρπεμις ἀμφίπυρος dicitur, quatenᵒ ἀμφοτέραις τῆς χρησίας δεινοχεῖ, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ, vt schol. ãnotat. Apud Eurip. verò ἀμφίπυρος βροντὴ fortasse pro Tonitru cũ igne fulmineo: vt videlicet illud dicatur hoc velut cinctũ esse.

C. Ἄπυρος, Ignis expers, Igne carens. Hesiod. Ἔνθ' ἀπύρῳ οἴκῳ. Item, Qui igni non admouetur. vt λέβης ἄπυρος apud Hom. Il.ψ, v.880. Nisi malis accipere pro Igni nõdum admotus, ideóque Nouus. Priorem expos. confirmat Athen. l.11, vbi versum Homericum citat, quum dixisset, ἡ δὲ (nimirum φιάλη) ἀμφίδεπας καὶ ἀπύρωτος, ἢ ψυχρόλατος, ἢ ὅτι πῦρ οὐκ ὅτι πθεμμένη. καθότι καὶ λέβητα καλεῖ ὁ ποιητὴς τὸν μὲ, ἐμπυρίβητον, τὸν δ, ἀπύρωτον. Idem Athen. lib. 2 scribit duo apud antiquos fuisse τριπόδων siue λεβήτων genera: nimirum ἐμπυρίβητον, qui & λοεβόχος vocaretur, vt apud Æschyl. Τὸν μὲν τείπους ἐδέξατ' οἰκέτης λέβης, Ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὸ πυρὸς τιθήνην: & eum qui κρατὴρ diceretur, cuius in miscendo vino vsus erat. Hom. ἐπ' ἀπύροις τείποδας. Hesych. ἀπύροις τείποδας dici scribit τοὺς ἀνάθημα ποιοὺς καινοὺς καὶ οὐδέπω πεπυρωμένους, ἀλλ' ἕνεκα κόσμου ἀνακειμένους: cõtrà verò πυριβάτας nominari ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ. Vbi nota eũ ἄπυρος nõ solùm accipere pro eo qui igni admoueri nõ solet, verũ etiam pro eo qui igni admotus non est, seu ignem non expertus, sed nouus est adhuc. Apud eundem Hesychium, ἄπυρα σεβίνη, τὰ οὐ παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυεί. Item, Ἄπυρος, Ignem non expertus, Nõ coctus. vt ἄπυρος εἶνος apud Athenæum libro 1, ex Alcm. ὁ οὐχ ἑψημένος. Solebant enim & ἑφθοῖς εἴνοις vti. Itidémq; ἄπυρον μέλι apud Luc. τὸ μὴ ἑφθὲν, mel non coctum, seu crudum. Et ἄπυρον χρυσίον apud Herodotũ, Aurũ nondum coctũ, seu ἄπυθον, rude, vt Valla interpr. Sic apud Plin.l.21, c. 11, Ex auro quod apyron vocãt. Itidẽ σὺν θείῳ ἀπύρῳ, apud Diosc.l.1, Cũ sulphure ignẽ non experto, Cũ viuo sulphure. vtroq; n. modo Lat. appellant. Plin.l.35, c.15, Sulphuris genera quatuor: viuũ, quod Græci ἄπυρον vocant. Similiter ἄπυρος ὄφη, cibus non coctus seu crudus: vel Quem coquere necesse non est, Qui crudus estur, vt poma & similia. Apud Suidam, ἀπύρῳ ὄφῃ ἐνέχρητο. Apud eũdẽ, βιῶν ἡμερῶν ὅτι τὰ ὄψα σκευάζειν ἄπυρα.

vt & Plut. ἄπυρα σπᾶ κομίζειν. ‖Hesychio ἄπυρος est non solùm καμινός, sed etiã νεκρός. (fortasse quia in mortuis naturalis caloris igniculi extingũtur) item αἴαστος, quod mendosum est. ‖Eodem teste, Sophocles Mysis ἀπύρου dixit pro ἀτύπου.

C. Διάπυρος, Igni excandefactus, vel simpliciter Candens, Ignitus. vt μύδρος διάπυρος apud Aristotelẽ De mundo. ‖Metaphoricè plerunq; pro Feruidus, Ardens, Vehemens, Acer. Plut. in Alcib. διάπυρος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν πᾶσι ἀγῶσι. Idẽ, διάπυρος ἐχθρός. Et in lib. aduersus Colot. ἀνθρώπους διαπύρους πρὸς ὀργὴν, qui ira solent excandescere seu accendi & inflãmari. Ab eodẽ διάπυροι dicũtur qui amore ardent. Idem copulat διάπυρος & δραστήριος. Apud Luc. autẽ & διάπυρον ἔργον, feruidum opus. Τὸ διάπυρον substantiuè Feruor seu Ardor, Vehementia. Dionys. Long. πολὺ τὸ διάπυρον ἐχέτω καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον. VNDE Διαπυρίζω, Excandefacio. Pass. Διαπυρίζομαι, Excandesio, seu Accẽdor, Inflãmor, Exardesco: nimirum ira. vnde apud Hesych. Διαπυριδέντα, διοργισθέντα.

C. Ἔμπυρος oppositum præcedenti ἄπυρος. vt αἱ ἔμπυροι τῶν τεχνῶν apud Philostr. Artes quæ igni vtuntur ad opus suũ cõficiendũ: qualis est ἡ χαλκευτική, ἡ χρυσοχοϊκή, & similes aliæ. Et ἔμπυρα σκεύη apud Plat. De leg. Vasa quæ igni admouentur, vt sunt ollæ, & οἱ ἐμπυρίδιοι seu αἰθωνες λέβητες, quib' opponũtur τὰ ἄπυρα. Præterea sicut ἄπυρος dicitur qui coctus non est, ita ἔμπυρος cõtrà. vt ἔμπυρος ἰχθύς in Epigr. Piscis coctus, seu assatus. Itẽ τὸ ἔμπυρον, s. ἱερεῖον aut θῦμα, victima quæ crematur: τὸ καμόμενον ἱερεῖον, vt Suidas τὰ ἔμπυρα exp. τὰ καμόμενα ἱερεῖα, & Hesych. τὰ καμόμενα ἱερά: ex quibus οἱ πυροκόοι seu θυοσκοοι futura coniicere solebãt. Plut. De deo Socr. πολὺ θόρυβον καὶ κίνδυνον ἐπισημαίνειν τὰ ἔμπυρα. Et nõ ita procul ab initio, ἐμπύρων λέβητα καὶ χαῖ χαλκητος. Suid. ἐμπύρου exp. θερμότατος. & Ἐμπυρώτατος, ὁ καπάτυρος. VNDE Ἐμπυροειδὴς, Similis accensõ & ardenti, vel Ignitus. ET Ἐμπυρίζω, Incẽdo, Inflãmo. Pass. Ἐμπυρίζεσθαι, Incẽdi, Inflammari: suprà in Πυρπολᾶσθαι. A quo VERBALE Ἐμπυρισμὸς, Incensio, Inflãmatio. Reiicit hoc nomen Phrynichus, dicẽs Atticos pro eo vsurpare ἐκφρασμός. AT Ἐμπυρία Hesychio teste dicitur ὅρκος ὁ δημόσιος καὶ μαντεία apud Bœotos: fortasse quoniam δι' ἐμπύρων fiebat.

C. Ζώπυρον, ου, τὸ, Suscitabulum ignis, seu Reliquiæ ignis sopiti & cineribus obruti. quod Hom. σπερμα πυρὸς vocat. Hoc autẽ seruatur ad ignem accendendũ quũ vsus exigit. quo sensu πύρδαλον quoque accipi ex Hesych. discimꝰ. Suid. exp. λείψανα: Hesych. ἀνθρακιά. quo nomine intelligit carbones cinere obrutos, & in eũ vsũ relictos vt ignis inde accẽdatur quũ opus est. quẽadmodũ alii exp. ὁ ἐν τῇ στοδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἀναψιν. Metaph. plerunq;, vt Plato, ζώπυρα τῶν τῶν ἀνθρώπων ἤθους appellat eos qui ex diluuio seruati sunt, quasi igniculos ad humanum genus aquis extinctũ suscitandum relictos: l. 3 De leg. ὡς οἱ πάνυ σφοδρόντες πλὴν φλόγαν, ὀρεσδὲν ὀρεινοὶ πνεῦν αὖ εἶεν ἡμεῖς, ἐν κορυφαῖς πυ σμικρὰ ζώπυρα τῶν ἀνθρώπων ἤθους διασεσωσμένα. Vbi Bud. ζώπυρα interpr. Reliquiæ vnde rerũ genus & species instaurantur & restituuntur. idém que addit, hoc Latinè dici posse Subsidiũ, & reliquias subsidiarias instauratitiásque generis. Itidem Luc. in Tim. ferè initio, tradit Deucalionis tempore tantam fuisse γαυαχίαν, ὡς ὑποδρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἐν πεδίῳ τῷ σωθῆναι, πρὸς τὰ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῶν ἀνθρώπινον ἀστίρματος διαφυλάττον. Et Plut. in Apophthegm. Lacõ. παύειν βραχέα τινὰ ζώπυρα διαπάζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας. ‖Ζώπυρα dicuntur etiam ea quæ suscitant ignem sopitum, vt folles. Ita enim Suid. Ζώπυρα, φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι. apud Hesychiũ verò ita legimus Ζωπύραις, φυσητῆραις, ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι. ita vt ζώπυρον ET Ζωπύρα signif. Follis seu Flabellum, quo nimirum ignis sopitus suscitatur. Rursum Suidas ζώπυρα exponit τὴν ζῆν ποιητικά. quemadmodũ Dionys. quoq; Areop. teste Bud. ζώπυρον accipit pro suscitatiuo. Fortasse autẽ hoc erit potius ab ADIECT. Ζώπυρος. (‖Alioqui Ζώπυρος nomen propriũ Persæ apud Herodotum, Plutarchũ, & alios. Est & prouerb. Ζωπύρου πάλαιτα apud Suid. & Hesych.) Ζώπυρον, Suid. exp. etiã πεπυρακτωμένον, ἐνθερμον. Sicut verò idẽ Ζώπυρα exp. φυσητῆρας, ITA ET Ζωπύρια, φυσητηρία. AT Ζωπύρα est & herbæ nomẽ quæ κλινοπόδιον, alio nomine dicitur teste Hesych. (apud quẽ mẽdosè SCRIPTVM Καινοποδίων) Sic Pl. l. 24, c. 15, Clinopodiõ, alii cleoniciõ, alii Zopyrõ, alii ocymoides appellãt. VNDE Ζωπυρέω, ῶ, Ignem sopitum & carbones cineribus obrutos suscito atque accendo. Propriè enim, Suida teste, ζωπυρῆσαι est τὸ ἐκ μικροῦ πανυσθῆρος φυσῶντα μεγάλῳ φλόγα ἀνάψαι. Metaphoricè plerunque, vt de bello aliisue malis sopitis: sicut apud Latinos Sopitos suscitare ignes. Idem Suid. ζωπυρεῖ exp. ἀναζῆν ποιεῖ, ἢ ἐκκαίει: & ζωπυρήσας, ἐγερεῖς: Hesych. ἐκκαυσᾶς, qui & ζωπυροῦν accipit pro ἐξάπτειν πίστιν. Rursum Suid. ζωπυρῆσαι accipi ait pro ἀναβάλλεσθαι, & metaphoricè dici ὅτι τὴν ἐξ ἀρρωστίας ἀναρρωνυμένων, quæ & in lex. meo vet. leguntur. Significat igitur etiam Refocillare, Reficere, Recolligere vires morbo propemodum extinctas.

COMP. Ἀναζωπυρέω, ῶ, Fut. ήσω, Exuscito, Redardescere facio. propriè, quum ignis semiextinctus exuscitatur. quod etiam dicitur ἀναρριπίζω, & ἀνάπτω. Ἀναζωπυρῶ, metaphoricè, Excito, Ardorem animi reddo, Vigorem pristinum reuoco, Recreo. Plutarchus in Pericle, ἧς τὸ αἰθῆρον ἅμα καὶ περιπνοὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ φέρει πλὴν ὄψιν.

C. Ἀναζωπυροῦμαι, Pass. Exuscitor, Redardesco. ‖Per metaphoram autem (quam & actiuum habet) Excitor, Ardorem animi seu vigorem recupero, Recreor. Xenophõ Hellen. 5, τὰ τῶν Θηβαίων αὐτῶν ἀναζωπυρεῖται. Apud eundẽ ἵππος ἀναζωπυρηθείς, equus excitatus, seu percitus, vt Budæus vertit: De equestri arte, ἢν δέ τις οὕτως αὐτῷ ἀναζωπυρημένῳ αὖτῳ δῷ χαλινόν.

C. Καπάτυρος, Ignitus, Igni excãdefactus. vt διάπυρος. Vtitur Suidas in Ἐμπυρος, nimirũ per hoc καπάτυρος exponens illud ἐμπυρώτατος. vbi videtur metaphor. accipere pro Ardentissimus & feruẽtissimus, vt qui feruẽtissima ira aut cupiditate inflammatus incẽsũsque est. quem vsum habet τὸ διάπυρος quoque.

C. Λειπυρία πυρετὸς dicitur febris continua, in qua simul externa frigent, interna vruntur. vt Gorræus inter alia tradit, quem consule: & Aetium lib. 5, c. 89. Actuarius lib. 2, περὶ διαγνώσ. πυρετῶν, cap. 1, ὁ δὲ λειπυρία, καὶ ὁ ἐπάρχων ῥῖγος, οὐκ ἐκδηλον ἐπάγει· καὶ πλὴν ἐπ' αὐτῷ θέρμη, ὡς ἔθος ἐστὶ καὶ ἐξ αὐτῷ εἰδέναι τὸ ὄνομαπος. λείπεται γὰρ πυρὸς, ἤπερ θέρμης.

C. Ὑπέρπυρος, Supra modum igni excalfactus, Valde calidus. VT ET Ἔκπυρος, Qui igni efferbuit supra modum, Qui igni nimium exarsit seu excanduit. Alii, Feruidus, Ardens.

C. Ἀπυρία, ου, ὁ, vt ἀπυρία ἄρτος, Panis qui super carbonibus coquitur (inquit Hesychius) nam apud eum nõ dubito quin pro ὁ πυρώδης legẽdum sit ὁ πτώμενος, aut certè πυρούδης. Athenæus lib. 3, ἄρτου δ' εἴδεις ὅτι καὶ ὁ ἀπυρία καλούμενος. ἐπὶ αἰθράκων δ' ὀπτᾶται. Apud eundem SVNT ET Ἀπυρίδες, pisces quidam libro 8, ex Clearcho, ἀπυρίδας ὅτι τὸ μνήματος ὀνήλιζον αὖτῳ, nimirum tibicini cuidam φιλίχθυι. Puto autem ἀπυρίδας esse pisciculorum quoddam genus quod super prunis inassaretur, atque ita ederetur. SICVT Ἀπυρίζω significat Ex igne edo, seu Edo ex igne captum. vnde apud Hesychium, Ἀπυρίζων, ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων.

Πυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Igneus, Ignitus. vel Vrens in modum ignis. vt apud Dioscoridem lib. 2, πυρώδης πλὴν γεῦσιν & πυρώδης κατὰ πλὴν γεῦσιν, vbi alii, Qui est vrentis gustus: alii, Qui gustu est feruenti.

Πυρόεις, εντος, ὁ, itidem Igneus, Ignitus. vel Vrens in modum ignis, Feruens. metaphor. in Epigramm. πυρόεις πόθος, de amore, vt Ignes apud Latinos poetas. ‖Πυρόεις, Stella Martis, teste Cicerone lib. 2 De nat. deorũ pag. 173 mei lex. Cicer. Sic Aristoteles De mundo, ἐξῆς ὁ πυρόεις, ὁ Ἡρακλέους τε καὶ Ἄρεος ἀστεροσοβόλος. Subauditur autem hîc ἀστὴρ. De hoc Columella lib. 10, — nec Osirius ardor Sic micat aut rutilus pyrois. Apud Ouid. autẽ Pyrois nomẽ vnius ex equis solis, l. 2 Metam. Interea volucres, Pyrois, Eous, & Æthon, Solis equi, quartúsq; Phlegõ, hinnitibus auras Flãmiferis implẽt.

Πυρόεντος, ου, ὁ, (pro quo scribitur ET Πυρόεντος) Igneus, apud Theophr. lib. 9 Historiæ plant. Sic Apocal. 9, πυρόεντος

θώρακας, igneos thoraces. Et apud Nazianz. ὁ γλώσσης πυρίτας φαινόμενον, in linguis igneis. Quibus verbis respicit ad illud Act. 2, ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, visæ sũt eis disperticæ liguæ instar ignis.

Πυρίτης, ου, ὁ, s. λίθος, Lapis pyrites, Lapis ignem edens. Plinius l. 36, c. 19, Molarem quidam pyriten vocant, quoniam sit plurimus ignis illi. sed est alius etiam pyrites similitudine æris. In Cypro eum reperiri volunt, & in metallis quæ sunt circa Acarnaniam, vnum argenteo colore, alterum aureo. Vide & Dioscl. l. 5, c. 143. vbi inter alia dicit eũ αἰσθήσεως ἀφιέναι, scĩtillas edere. vt & Plin. loco citato, Pyritarum etiamnum aliqui genus vnum faciunt, plurimũ habẽs ignis, quos viuos appellamus, & ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maximè necessarii, qui clauo vel altero lapide percussi scintillas edunt, quæ exceptæ sulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem præbent. Et τὸ ἐκ πυρίτου φῶς, quod Soph. vocat ἄφαυστον φῶς, teste schol. & Suida. Vide & Gort. Rursum Plin. Pyriten in gemmis numerat. Sic enim ille lib. 37, c. 11, Pyrites, nigra quidẽ, sed attritu digitos adurit. Luc. autẽ in l. De sacrif. πυρίτιν appellat Vulcanũ, quòd circa ignẽ perpetuò versetur: Latinis poetis Ignipotẽs dicitur. EOEM. Πυρῖτης, ιδος, ἡ, vt πυρῖτης λίθος, itidem pro Lapis pyrites, apud Suid. Sic apud Hesych. Πυρῖτης, λίθος ἀφ' οὗ πῦρ πίπτει, id est, lapis qui percussus scintillas edit, & ignẽ præbet. vt apud Virg. silicis scintillã excudit Achates, Suscepitq; ignẽ foliis. Item πυρῖτης βοτάνη, quæ ET Πύρεθρον, teste schol. Nicandri, in Ther. 684, βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φυλλα. Itidẽ in Alexiph. v. 531, — ῥιζία τε τε πυρίτιδα βάμμα τε ῥάγνων, ait, Πυρίτιδα δ', βοτάνην πύρεθρον καλέουσιν. De pyrethro autem vide Dioscl. l. 3, c. 86, vbi inter alia dicit ei esse radicẽ πῷ γευσαμένῳ πυρωτικωτάτην. Meminit & Plin. item alii qui scribunt radicem eius vrere, vtpote quæ gustu sit feruidissimo: ab herbariis vocari pedem Alexãdri. Est & πυρῖτης ναρδὸς apud Gal. quæ θυλακῖτις quoque & montana nominatur. ITEM Πυρίτης Suidæ λίθος, pro πυρίτης.

Πυρίδιον, ου, τὸ, Igniculus.

Πυρεαλίς, ίδος, ἡ, Ignaria, vt Gaza vertit apud Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 1. vbi loquitur de auibus quæ bella inter se gerunt, πειρῶν καὶ πυραλίς. Vnde Plin. l. 10, c. penult. Turtur & pyralis. Meminit & Athen. l. 9, apud quẽ SCRIPTVM Πυραλλίς: apud Hesychium verò LEGITVR Πυρραλὶς, ὄρνις πτιός: idq; suo loco, hoc est post Πυρράγη, ordine alphabetico. Quæ scriptura si verior est, nomẽ fortasse inuenit à rufo colore.

Πυρόω, ῶ, Igne infesto, Igne iniecto vro, Inflammo. Herodian. l. 8, καὶ πυρώσαντες τὸν σφαῖρα καὶ πεσκεδάννυσαν, ignibus iniectis dispergebant, vt Polit. vertit. Item Incendo & Inflammo. Vnde pass. Πυροῦσθαι, Incendi, Inflammari, Ignescere. Et πεπυρωμένοι ἀνθρακες, carbones accẽsi seu candentes, apud Dioscl. l. 5, c. 143. Exponitur etiã Torreo, Vro, Vstulo: quò referri potest quod apud Platonẽ in Axiocho legitur, λαμπασιν πυρούμενοι πυρῶν, pro Qui vruntur furiarũ facibus. Item Igne, probo & purgo. vnde πεπυρωμένος χρυσὸς apud Areth. Aurum igne excoctum & probatum. Bud. πεπυρωμένος interpr. non solùm Ad ignẽ sufferuefactus, sed etiã A sole exustus & feruefactus æstu, vt regio feruida: quo sensu & διακαυμένος & καταικαυμένος, vt διακαυμένη γῆ. Theophr. Pro Cõcoquo affertur ex Alex. Aphrod.

Πύρωσις, εως, ἡ, Coctio ad ignem. Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 7, ὅτις ὁ χυλοὶ ἐδωδίμοις ἢ ὠμοὶς ἢ ἑφθοὶς, s. ἐδίοισιν. ἔνια γὰρ δεῖται πυρώσεως, ὡς περ μαλάχη καὶ πυτλίς. Itidẽ Athen. l. 1, quũ de amygdalis & nucũ generibus dixisset, χρὴν δ' μὴ δὲν ὅλως τῆς ὁιαυτῆς ἰδέας ἄπυρον ἐδίειν, præter amygdalas virides, sed alia ἔψειν, alia φρύγειν, (quoniã eorũ quædam sua natura sint λιπαρῶν) subiungit πλὴν λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις. Vbi nota φρύγειν & ἕψειν, frigere & elixare, cõprehendi sub πυρώσει. ita vt πυροῦν significet etiã Coquere ad ignem, hoc est Elixare, vel Torrere, aut Frigere. Rursum Theophr. lib. 5 Hist. pl. quum dixisset πῶς ἑκάστη τῆς ὕλης ἔχει πρὸς τὴν πύρωσιν, subiungit paulo pòst, ὁύπνις χρῶνται πρὸς τὴν πρόπλεν ἕψησιν, nimirum in officinis argentariis. ‖Πύρωσις Hesychio est etiam δοκιμασία, probatio quæ igne fit. Naso autem dixit spectari in ignibus aurum.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, Qui igni excoquit & purgat, vt aurifex, Esdræ lib. 2.

Πυρωτικὸς, ὴ, ὸν, Vrendi vi præditus, vt ignis. seu Feruẽs. nã quod Dioscl. l. 2, c. 202, Scillam ait δυναμιν ἔχειν δριμεῖαν καὶ πυρωτικὴν, Ruell. Vim acrem atque feruentem habere. itidémque Gorr. accipit in Πύρεθρον paulo antẽ.

Πυρωτὸς, οῦ, ὁ, Ignitus. In luna τὸ πυρωτὸν dicitur natura ignea. vt apud Plut. De orac. Pyth. λαμβάνουσα δὲ παρ' ἡλίου τὸ λαμπρὸν καὶ πυρωτόν.

C. Ἀπύρωτος, Ignem non expertus, Ab igne intactus, Igni nunquã admotus: ideóque Nouus. vel Qui igni admoueri non solet. vt ἀπύρωτοι πεῖραδες siue λέβητες: qui & ἄπυροι, vt suo loco videbis. Hesych. ἀπύρωτον exponit καινὴν ἢ ἀνάθημα πικήν. quo modo & ἄπυρος ab eodem exponitur. Item Plin. lib. 37, c. 7, Principatum habent carbunculi, à similitudine ignium appellati, quum ipsi non sentiãt ignes, ob id à quibusdam ἀπύρωτοι vocati.

C. ἀΝ Απυρόω, ῶ, Accẽdo, Inflammo: accipiẽdo hæc verba in propria significatione. Aristot. De mundo.

C. ΑΠΟπυρόω, ῶ, idem cum πυρόω, nisi quòd præpos. signif. vim quãdã maiorẽ addit. Pass. Ἀποπυροῦμαι, Ignesco, Ignitus fio, Inflammor. Aristot. De mũdo, τὸ ὑ ἀγρά ψαν, ἀποπυρωθὲν, βιαίως ἀχειρῶς ὁ ἐκ θεοῦ, κραυνὸς καλεῖται. Plin. fulmen esse dicit siderũ ignes ad terrã deciduos.

C. ΔΙ Απυρόω, ῶ, Accendo, Inflãmo. seu Igne excãdefacio.

C. ΕΚπυρόω, ῶ, idem. Vnde pass. Εκπυροῦσθαι, Inflammari, Exardescere. Galen. Exp. etiam In ignem conuerto.

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ, Inflammatio. & incensio. vt ἐκπύρωσις τοῦ κόσμου apud Athen. l. 14, quod ἀρχαίως εἶδος esse ait. Itẽ Ardor quo aliqua inflammantur & exardescunt, seu ignescunt. quomodo accipiunt apud Procl. comment. in Plat. Tim. οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ πλὴν φλέξασαν ἐκπύρωσιν ἐργάσασθαι τοιαυτὴν. vbi etiam Inflammatio reddi queat.

C. ΕΜπυρόω, itidem Incendo & Exuro. vnde ἐμπυροῦσθαι, Feruore nimio exardescere & exuri.

Πυρθίω, Igni inflammo, Ignem immitto. Ex Plat. epist. πυρθίων πλὴν ὕλην, ignem in materiam seu syluã immittens. Videtur etiam accipi pro Ignẽ excito, seu accendo, πῦρ καίω καὶ ἀνάπτω.

Πυρὰς, Qui igni inflãmat seu ignes subiicit, Incẽdiarius. Hes. Πυρέας, πυροπλήπας, ἐμπυριοῦντας πλὴν πόλιν. Nisi reponendum sit ἐμπυροῦντας.

Πυρθυστικὴ χρεία, Igniarius vsus. Theophr. Hist. pl. l. 5, c. 3, χέρω, καὶ πρὸς πλὴν πυκτονικὴν χρεῖαν καὶ πρὸς πλὴν πυρθυστικὴν.

Πυρεῖον, ου, τὸ, Igniariũ, Materies arida ad accendendũ ignẽ: qua signif. πύρδαλον suprà. Item Igniariũ, i. Lapis pyrites. Luc. αὐτοὶ δ' πυρεῖα σωτεῖψαντες καὶ αἰακαύσαντες, δεῖπνον ἐπιθύμα. Plato l. 4 De rep. πάλ' αὖ πρὸς ἄλλα σκοπῶν τες καὶ πείθοντες, ὡς περ ὁκ πυρεῖον ὁκ λάμψαι ποιήσαιμὶν πλὴν δικαιοσύνην. Sic Synes. πρὸς πῖον ἄλλο πυρεῖον πρὸς ἀναπεσὼν ἀποτέκοιμι φωτεινὸς ἔγγονον; vbi B. exp. πυρέκβολος. Nota etiã πυρεῖα dici silices ex quibus chalybe percussis eliciturignis, & in fomite suscipitur. Vtroq; modo accipi potest apud Soph. initio Philoct. p. 379 meæ edit. vbi Neoptolemus Philoct. spelunca ingrediens dicit se nil aliud reperire quàm γειτῶν φυλάδα, αὐτόξυλον ἔκπυμα & πυρεῖα. schol. tamẽ exp. πυροβόλα. Itidẽ apud Suidam, πυρεῖα καὶ δᾶδα δόντες Σινωνι. qui postea τὰ πυρεῖα καὶ τὸν πυρσὸν αὐ χρὴ τοῖς πολεμίοις. Apud eundẽ, πάς τε πόλεις καθήρει καὶ τὰ πυρεῖα διέφρεφε τῶν Περσῶν. Vbi diuersa à præcedentibus signif. accipi videtur. Ipse verò quũ πυρεῖον exposuisset θυμιατήριον, subiungit quos citaui locos. Hesychio πυρεῖον est αἴγιον κεκαμένον εἰς πυρὸς ἔρεσιν: idem ferè cum πύρωνος. Ionica resolutione DICITVR Πυρήϊον. Et plur. πυρήϊα, Igniaria. id est, Ligna arida ad accendendũ ignem, vel Silices è quibus ignis excutitur. In lex. meo vet. πυρήϊα exp. τὰ ξύλα ἃ πρὸς βιβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ ἠθυᾶ, & secundũ quosdam οἱ πυρέκβολοι: additúrque, — πυρήϊα δινδύεσκον.

REPERITVR ET Πυρεῖον itidem pro Igniario. Theophr. Hist. pl. l. 5, sub fine, πυρία μὲν γίνεται ὁκ πολλῶν, ἄριστα δὲ ὁκ κάρυα. Et De caus. pl. lib. 1, cap. 16, τὰ πυρία ἄριστα καὶ κάλλιστα ὁκπυροῦται πῶν δένδρων, igniaria ex istis arboribus facillimè ignem concipiunt. ‖Πυρίον He-

ſychio eſt τὸ ὀρόν ἢ θυμιατήριον: vt & Suidas præcedens πυρεῖον id ſt θυμιατηριον exp. Quomodo accipi videtur (inquit Budæus) 2 Paralip.4, circa finem, αἱ φιάλαι καὶ αἱ θυίσκαι καὶ τὰ πυρεῖα χρυσοῦ καθαροῦ, phialæ & mortariola & thuribula, vt vetus verſio Hebraici textus habet. Sed notandum Complutenſem editionem habere πυρεῖα, per diphthongum, vt & paulo antè in eodẽ capite, ὡς λέβητας καὶ τὰς κρεάγρας καὶ τὰ πυρεῖα. Eadem editio ſine diphthongo, Exodi 27, τὰς φιάλας αὐτοῦ (nimirum τοῦ θυσιαστηρίου) καὶ τὰς κρεάγρας αὐτοῦ καὶ τὰ πυρεῖον αὐτοῦ. Vbi vetus verſio habet, Lebetes ad ſuſcipiendos cineres, & forcipes atque fuſcinulas, & igniũ receptacula. Quam interpretationem cæteris prætulerim, quũ Heſychius quoque tradat πυρεῖον eſſe ἀγγεῖον κεραμεῖον εἰς πυρὸς ἐνθεσιν.

Rurſum apud Theophr. LEGITVR ET Πυρὸν eadem ſignif. qua πυρεῖον & πυρίον. id eſt, pro igniario ſeu materia commoda ad accendendum ignem. vt ſub finem lib.5 Hiſt.pl. πάντα δὲ τὰ πυρὰ βορήιος μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξάπτεται, νοτίοις δὲ ἧσσον. Et cap.4 eiuſdem libri, θερμὸν δὲ καὶ κισσὸς καὶ δάφνη καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ γίνεται. Vnde Plin.l.16,c.40, Calidæ, & morus, laurus, hedera, & omnes è quibus igniaria fiunt. Quibus ſubiungit, Exploratorũ hoc vſus in caſtris paſtorumque reperit, quoniã ad excudendum ignem non ſemper lapidis occaſio eſt. Teritur ergo lignum ligno, ignémq; concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis fungi vel foliorum facillimè conceptum. Vnde colligimus πυρά, ET Πυρία, SIVE Πυρεῖα, id eſt, Igniaria, dici non ſolùm lapides qui NOMINANTVR Πυρεῖται, verumetiam ligna quorum attritu ignis concipitur. ‖Alioqui τὰ πυρὰ dicuntur ignes, vt apud Herodot. ἐκκαύσαντες τὰ πυρά. Et Xen. τῆς δὲ νυκτὸς ἰδὼν τὰ πυρά. Idem, πυρὰ δὲ νύκτωρ οὐκ ἔκαιον. Itidémq; Plut. πυρὰ πολλὰ δαλοῖς καὶ δᾳδὶ ἀνέχοντες πρὸς τὸν οὐρανόν. Sic & ſuprà poſt πῦρ.

C. EMπυρδύω, F δύσω, Ignẽ accendo, Ignem ſuſcito. Interdum & ſimpliciter pro Accendo. VNDE Ἐμπύρδυμα, ατος, τὸ, Carbones cineribus obruti, ad accendendũ ignem, quum opus eſt, relicti: idem cum ζώπυρον. Heſych. exponit λεῖψανον: Suid. ἔνασμα, σπόρμα πυρός. Synonymum & πύρδαλον.

ΠΥΡΑ, SIVE Πυρὴ, (quod Ionicum eſt) idem cũ πυρκαϊά, Rogus, Pyra, Lignorum ſtrues igni ſubiecto ardens. Il.α,— πυρὴ νεκύων κήαντο θαμειά. Il.ω,— ἀμφὶ πυρὴν κλυτὸν Ἕκτορος. Il.ψ, Σπεῖρε δ' ἀπαύδητε πυρῆι. Eodem libro πυρὴ ὀνέβαλε, iuuenes nimirum iugulatos, πυρὴν Πατρόκλου. Item de ſtrue lignorum nondum accenſa, quomodo & Rogus accipi apud Latinos docui ſuprà in Πυρκαϊά. Il.ψ, Ποίησαί τε πυρὴν ἑκατόμπεδον εἴθα καὶ ἔνθα. Il.ω, Ἐν δὲ πυρῇ ὑψάτῃ νεκρὸν θέσαι, ὃν ἄρ' ἔβαλον πῦρ. Rurſum Il.ψ, Ὄφρα πυρὴν ὄρσωσι καὶ ἀμφιδρύσωσι. Et paulo antè, Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου κάεται. Itidem in proſa vſurpatur. vt apud Athen.l.12, ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις, πυρὰν νήσαντα ὕψος πεντήρων πλέθρων. Et Plut. Bruto, pag.1816, meæ edit. παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν. Idem in Alex. νήσαντο πυρὰν αὐτῷ τῇ ἐνδεᾶ. Et Athen. iterũ, ὅθεν τῇ πυρᾷ τῇ κατασκευασθείσῃ Διονυσίῳ. Et l.12, ὑφάψας ἐκέλευε τὴν πυρά. Eodem modo Latini vocabulum Pyra accipiunt. Virgil. Ingentem ſtruxere pyram. Et alibi, Erexere pyrã. Ouid.— in extructas munera ferre pyras. Rurſum Virgil. Accenſa pyra.

ΠΥΡΙΑ, (pro quo IONICE Πυείη) Sudatio ſicca, vt quum ſilices aut ferri fruſta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum ſudorem. Galen. in Lexico ſuo Hippocratem πυείας vocare ſcribit τοὺς διψήρους κόχλακας ἢ θρύμματα διψαλῆ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου. De ſicca ſudatione aut fotu intelligi poteſt apud Strab. quoque, vbi ait, ἀλειπτηρίοις χῶν καὶ πυρίαις ἐκ λίθων διψώντων. Bud. interpr. Fotus apud Dioſcor. lib.1, de iride, πρὸς γυναικείοις πυείας θύθεν. Vtrouis modo accipi poteſt apud Plut. Symp.3, probl. vltimo, vbi de ligno oleagino loquitur, τὰ σώματα τῆς πυρίας θυῶ διψήσῃ. vt dicat ſudationes calidas ac fotus ex ligno oleagino corporibus prodeſſe. Πυρία dicitur etiam ipſum vas caldarium quo excalfacto ſudatio cietur. vt apud Athenæum libro 5, πυρίας χαλκᾶς ἔχων τρῶς, ἢ λουτῆρα, caldaria vaſa, vt Bud. interpr. Idem igitur hîc πυρία fuerit cum πυριατήριον. Sic Poll. quoque accepiſſe videtur lib.7, vbi ait βαλανείῳ δ' αὖ καὶ ἡ πυεία εἴπειν. ‖Ex Herodoto affertur pro Odor, & Thuribulum. ‖Dicitur eſſe & nomen vrbis Leſbi.

Πυεάω, ῶ, Foueo. Dioſcorides l. 4, πυεᾶν θερμῇ θαλάσσῃ, calida maris aqua fouere. Sic Hierocl. in Hippiatr. πυεία αὐτὸν, foueto ipſum, nimirum quum ſenſeris accedere febrem. Paſſ. Πυεώμαι, Foueor. Dioſc. de cypero, πᾶς κῆ μήτραι μύπεσι βοηθεῖ πυεωμένη, fotu prodeſt, vt Budæus interpretatur. Caminus quoque & πυεά πυεώσι quum excalfactæ ſudorem prouocant: & πυεῶνται qui ita ſudant vel incaleſcunt. Paulus Ægin. lib.3, c.43, πυεᾶσθαι κελεύειν ἐν τοῖς διψήροις πίνοις. Itidem & Athenæus lib. 12, ὧδε Συβαρεῖται δ' ὑρέθηται αἱ πύελοι ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυεῶντο. Apud eundem lib. 1, actiua voce vtens, dicit quidam gurges qui edulia quantumuis calida ingerebat in os, Καὶ τὴν λάρυγγ' ἥδισα πυεῶν πιμαχίοις, Κάμινος, οὐκ ἀνθρωπος.

Πυείαμα, ατος, τὸ, Fomentum, vt Gaza interpretatur apud Ariſtotelem in Problem. πυείαματα πρὸς τοὺς πόδας παρεσκευάζοντα.

Πυίασις, εως, ἡ, Fotus, Fomentum: Bud. ex Gal.

Πυειατήριον, ου, τὸ, Locus in quo πυριῶνται, ſeu Teſtudo vnde vapor ſiccus egreditur ad ſudorem ciendum. Græci ξηρὸν θόλον alio nomine appellãt: Celſus & alii Laconicum, Cicero Aſſa, Seneca Sudatoria, Vitruuius Caldarium, Plinius Cellam caldariam. Ariſtot. Problem. ſect. 2, probl. 29, διὰ τί οἱ τοῖς πυειατηρίοις μᾶλλον ἱδρῶσιν ὅταν ἢ ψύχος; Et probl. 32, διὰ τί οἱ τοῖς πυριατηρίοις οὐδὲ ἀθρόοι τὸ πυρὸς ὄντος, μᾶλλον ἱδρῶσι. in Laconicis, ὡς πυριατηρίων Λακωνικῶν conſule Dionem, libro 53, & ὡς πυειατηρίων ξηρῶν Aetium lib. 10, cap. 18. De Laconico, Vitruuius lib.5, cap.10, Celſ. lib.2, cap.17, Columell. initio operis ſui: Martial. lib.6. Vitruuius Sudationes quoque appellat, pro Sudatoria: Sudationum enim cauſa fiebant, quas Celſus aſſas ſudationes vocat, ad differentiam earum quæ in ſoliis & balneis fiebant. Aliud autem EST Υπόκαυσον SIVE Υπόκαυσις, id eſt Camerata ſtructura, cui ignis ſubiicitur, ſuprà quam in balineis tria ahena componi ſolebãt, vnum caldariũ, alterum tepidarium, tertium, frigidarium: & ita collocari, vt ex tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat, de frigidario in tepidarium ad eundem modum. Qua de re plura apud Vitruuium libro 4, cap.10. Stat. lib.2 Sylu.— tenuem voluunt hypocauſta vaporem. Frequens mentio & apud iuriſc. ‖Item πυριατήρια quædã ſunt quibus corpus fouetur. vt Aet. lib.9, cap.28, voluulo laborantibus præcipit adhibere fomenta ex furfuribus, & per πυριατήρια φακοπᾶ ac per veſicas bubulas oleo ſemiplenas. Vbi interpres vertit Vaporatoria vaſa lenticulata. Vide φακός.

Πυριατὸς κέραμος, Later igni excalfactus, qui panno inuolutus, fomenti loco applicatur. quem vſum & vtriculi calido oleo repleti præſtabant. quos Hippocrates ἀσκοὺς vocat. Vide Φακός. ‖ITEM Πυριατὸν dicitur τὸ ἐφθὸν πυεὶ, ὁ γίνεται ὑπὸ τοῦ πυρὸς χάλκης, inquit Heſych. Idem VOCATVR ET Πυριατὸς ET Πυείεφθον, NECNON Πυός. Aet. lib.2, cap.99, τὸ καλούμενον πρεσπόγαλα. μετὰ τὴν ἀπόκρισιν δίδοσθαι ἀμελχθὲν τὸ γάλα, καὶ πυρωθὲν ὅθεν θερμοποιεῖ ἐπ' ὀλίγον αὖθις πυιᾶσθαι, αὐτίκα πίνεται, οἱ δὲ παλαιοὶ τοῦτο ἐκάλουν πυριάτιον, οἱ δὲ πυριέφθον. Idem iiſdem propemodum verbis ſuprà in Πυείεφθον ex Galeno retuli, apud quem perperam SCRIPTVM Πυριάσις, perperam ITEM Πυριάσιν apud Poll. Alio nomine ET Πυαρίτης dicitur à Γύαρ.

ΠΥΡΣΟΣ, ου, ὁ, Fax, Facula. idem cum δᾷς, vt patet ex loco quodam in Πυρεῖον citato. Itidémque Heſychius πυρσοὶ exponit λαμπάδες καμινοφαναι, λαμπῆρες. Il.σ, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Πυρσοί τε φλεγέθοιεν ἐπὶ πεμπωβόλοι ὑψόσε δαΐ. Γίγνεται. Plutarchus Pericle. φῶτα πυρσῶν. Solebant noctu ex altis ſpeculis πυρσοῖς oſtendere nautis & viatoribus iter, vt tum loci quidam in Πυρά citati docẽt, tum hic Luc. in Nigr. καὶ ὅλως καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος ἐς πυρσόν τινα τῶν ἐπόπτων. Solebant & ſigna πυρσοῖς dari: vnde apud Pauſaniã πυρσὸν αἴρειν & πυρσὸν αἰωρεῖν, ſignum è ſpecula dare igne accenſo, vt Fumo prodito ſignificare apud Liuium. Itidem Heſychio πυρσοὶ ſunt τὰ διὰ πυρὸς σημεῖα. ‖Tradunt & feſtum quoddam anniuerſarium ab Argiuis πυρσὸν vocari, quoniã quum euaſiſſent periculũ à Danao Lynceus & Hypermneſtra, facibus partæ ſalutis è longinquis ſpeculis ſigna prætulerunt. ITEM Πυρσὰ pro Faces, Ignes, ex Eurip. affertur.

C. Πυροσλέφοι, Ab ignibus delibati. ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ πεφλογισμένοι, Heſych.

C. Πυρσοῦχος λίθος, Pyrites lapis, Igniarium: lapis è quo ignis elicitur. Epigr.

C. Πυροφόρος, Qui facẽ geſtat. ὁ λαμπαδηφόρος, ſeu ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ στόματος βωμοῦ ὅθεν τὸ θεῖα, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ, inquit Heſych. A Xenophonte vocatur πυρφόρος, vt ſuo loco videre eſt. ‖Πυρσοφόρος eidem Heſychio eſt ἀγγεῖον ὑμένηθες, εἰς ὃ ξύλα ἐπέθεσαν πεπυρωμένα. Itidem Pollux ſuprà πύρφορος dici poſſe ſcribit pro πύραυνος.

Πυρσεύω, Fut. εύσω, Facem accenſam tollo, vel præfero. Ariſtoteles De mundo, τοῦ φρυκτωρεῖν καὶ διὰ δᾳδοχᾶς πυρσευουσῶν ἀλλήλοις. Vbi Bud. Ignibus ex alia atque alia ſubinde ſpecula ſublatis. Baſilius, τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ πυρσεύουσα, toti orbi prælucẽs. φρυκτωροῦσα, δᾳδουχοῦσα. Philoſtratus tranſtituè, τί δὲ ὦ κακοῖ δᾳδοῦχοι ἔρωτες, (oculi nimirum) πρὸς τί ἡμῖν τὸν κάλλος ἐπρησεύσατε; mulieris formam velut accenſa face oſtendiſtis? Bud. Itidem apud Suidam πυρσεύω σοὶ τὴν σωτηρίαν, pro ἐκφαίνω, ſeu δείκνυμι, ſumpta metaphora à φρυκτωροῖς, qui in ſpeculis ſublata face nauigantibus aut errantibus noctu, oſtendũt quò curſum dirigant. Paſſ. Πυρσεύομαι. Plutarchus, ἔλεγε τὴν δόξαν ὡς ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην, πυρσευέσθαι. Vide in ſequenti Διαπυρσεύω. Item πυρσεύεται, Face ſublata prælucetur, Igni accenſo via oſtenditur. Lucianus De hiſt. ſcribenda, circa finem, loquens de turri in Pharo ædificata, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυπλεμβίοις ὅθεν πολὺ τῆς θαλάσσης. Qua de re Plinius lib. 36, cap.12, Vſus eius, nocturno nauium curſui ignes oſtendere, ad prænuntianda vada portúſque introitum. ſicut iam tales complurius locis flagrant, vt Puteolis ac Rauennæ. Heſychius Πυρσεύει exponit non ſolùm δᾳδουχεῖ, λάμπει, ſed etiam ἀπλεῖ πῦρ, & ἐξάπτει. Itidem ex Euripide affertur πυρσεῖ pro Incendit: à VERBO Πυρσέω. Item & Suid. πυρσεύσασαν exponit φλέξασαν.

Πυρσεία, ας, ἡ, Significatio quæ fit accenſis & ſublatis facibus. Polyb.

C. ΔΙΑ πυρσεύω, idem cum πυρσεύω, Sublato igne quippiã ſignifico, inquit Bud. pag. 883. vbi quum attuliſſet locum Plutarchi in Πυρσεύομαι citatum, cum hac interpretatione, Aiebat gloriam ſic è Græcia in orbem terrarum elucere vt è ſpecula ignes prænuntii conſpicuè tolluntur, ſubiungit hunc ex eiuſdem Plutarchi Demetrio, de eadẽ re, πᾶς δὲ Ἀθήναι ὡς ἀπὸ σκοπῆς τῆς οἰκουμένης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύει εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις, id eſt, conſpicua hominum geſta facere & illuſtrare.

C. ΕΚ πυρσεύω, Igni luceo ex aliquo loco.

ΠΥΡΡΟΣ, Rufus, Rutilus: ὁ πυρόεις τὴν χροιὰν, vt ſtella Martis rutilo igne micans. Plato in Tim. pag. 167, πυῤῥὸν δὲ, ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κεράσας γίγνεται· φαιὸν δὲ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Quæ autem mixtio ſit τοῦ ξανθοῦ, ex eodem in Ξανθὸς docui. Differt igitur à rubro & flauo, quorum illud, ἐρυθρὸν, hoc ξανθὸν Græci dicunt. Galenus lib.1 ad Glauconem, τοῖς μὲν ὠμῷ ἀμφιμιγεῖσι τὰ οὖρα ἢ λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ, τοῖς δὲ πεπαίοις ἢ πυῤῥὰ ἢ ὑπόπυῤῥα. Sunt qui interpr. Fuluus, & Platonis verba paulo antè citata, ſic reddãt, Fuluus color flaui fuſcique comparatione conflatur. Rectius cum Plinio Rufus. Nam quod Ariſtoteles de regibus apum ſcribit, ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥὸς· ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώπορος, ipſe ſic Latinè, Melior rufus quàm niger variúſque. Vide & Υπόπυῤῥος. AT Πύῤῥος nomen proprium regis cuiuſdam Epirotarum, cuius vitam deſcripſit Plutarchus. Item cognomen Neoptolemi Achillidæ. VNDE Πυῤῥάδαι patronymicè dicuntur Epirotæ. Heſych.

C. Πυῤῥόθριξ, SIVE Πυῤῥόπειχος, idem cum Πυῤῥόμης, Qui rufa ſeu rutila coma eſt, Cui rufi ſeu rutili pili ſunt. Ariſtoteles Probl. πάντες δὲ οἱ τοῖς ἀρκτοῖς πυῤῥοπείχεις, rufis capillis ſunt. Theocritus idyll.7, Ἄμφω τὼ δ' ἤτην πυῤῥοπείχω, ἄμφω ἀνάβω.

C. Πυῤῥοκόραξ, Corui genus luteo roſtro, apud Plin. lib.10, cap.48, vbi & φαλακροκόρακων mentio.

C. Ἔμπυρος, Rufus. Ruellius interpretatur Ruber. Hæc enim Dioſcoridis verba lib.3, cap.19, de acantho, ῥίζαι δὲ ὕπεισι γλίχραι, μυξώδεις, ἔμπυροι, ſic vertit, Radicibus nititur longis, mucoſis, rubris. Sed notandum ibi eſſe SCRIPTVM Ἔμπυροι.

C. Ἐπίπυῤῥος, Ad rufum colorem inclinans, vt ὑπόπορφυρος interpretantur, In purpuram inclinans. Alii, Rubidus. Ariſtot. ὑπόπυῤῥος τὸ σῶμα.

C. Κατάπυῤῥος, Valde rufus, vt interpretatur Ruellius apud Dioſcoridem lib.2, cap.184. de ſinapi, ἐκλέγου τὸ μὴ καπάξηρον καὶ κατάπυῤῥον, ſic reddens ea verba, Elige adultum, valde rufum.

C. Υπόπυῤῥος, Subrufus. Exemplum habes in Πυῤῥός. Quod verò Ariſtoteles dicit, ὁ δὲ τῶν βασιλέων γένος τῷ χρόαν γίνεται ὑποπυῤῥος, Plinius ita, Rex apum ſtatim mellei coloris.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, Color rufus, Rufitas, vt Gaza vertit apud Ariſtot. lib.5 De gen. anim. cap.5.

Πυῤῥούλας, auis nomẽ apud Ariſtotelem, à rufitate ei impoſitum. Gaza rubeculam aut rubicillam Latinè dici poſſe ſcribit.

Πυῤῥάκης, Rufus, lib.1 Reg. c.16, de Dauide, ἦν πυῤῥάκης μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν. Vbi & Hebraico textui reſpõdens verſio habet, Rufus & pulcher aſpectu. Sed notandum in Complut. edit. LEGI Πυρακής.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, ſerpentis nomen, à rufo aut igneo colore ei inditum. Item ſerui nomen apud comicos, à capillitio rufo. SIC ET Ξανθίας itidem ſerui apud comicos nomen eſt à flauitie capillorum. Euſt. Suid.

Πυῤῥιάω, ῶ, Rufus ſum: vt ὠχριάω, Pallidus ſum, Palleo. VNDE Υπωπυῤῥιάω, Supra modũ rufus ſum, ſeu Rufus fio, Rufo colore perfundor. Nam Suidas ὑπερεπυῤῥίασε exponit, πυῤῥὸς ἐγένετο, in hoc loco Ariſtophanis quem & Bud. citat, Οὔπω δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.

Πυῤῥίζω, Rufus ſum, vel Rufũ colorẽ imitor. vt κωνίζω. VNDE Υπεπυῤῥίζω, Subrufus ſum.

Πύῤῥιχος, Rufus: pro πυῤῥὸς, vt ὀστίχινος pro ὀστεῖνος. quod ὀστίχινος ſicut apud Heſychiũ παροξύνεται, ita & πυῤῥίχος à quibusdã ſcribi paroxytonos annotat ſcholiaſtes Theocriti. qui etiam addit, eſſe diminutiuũ Æolicum. Theocrit. idyll.4, Λεπτὸς μαὶ χὠ ταῦρος ὁ πυῤῥίχος, id eſt ὁ πυῤῥὸς τὴν χροιάν. ſunt enim boues quidam rufi. Sed obſeruãdum quod ſchol annotat, quoſdam intelligere τὸν Ηπειρωτικὸν, a Pyrrho qui Epiri olim rex fuit. Quorum ſententia confirmari poteſt ex Ariſtotele Hiſtoriæ animalium lib.8, cap.7, οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ πάνυ καλουμένας πυῤῥίχας βοῦς ἐννέα ἔτη διαπροῦσιν ἀνοίχουσας. Vnde Plinius lib. 8, cap.45. In noſtro orbe Epiroticis laus maxima, à Pyrrhi (vt ferunt) iam inde regis cura. Id conſequutus eſt, non ante quadrimatum ad partus vocando. Memorantur ET Πύῤῥικα πεσσοῖα ab Ariſtotele lib.3 Hiſtoriæ animalium cap.21, μέγιστοι δὲ (inquit) οἱ τε βόες εἰσὶ καὶ τὰ πεσσοῖα τὰ καλούμενα πύῤῥικα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ βασιλέως. Sed malim pro hoc Πύῤῥικα (quod Aldina quoque habet editio) ſcribere Πύῤῥιχα aut Πυῤῥικά.

PRAETEREA ET Πυῤῥίχη ὄρχησις à Pyrrho nomen accipit. Ita enim Plinius lib.7, cap.57, Saltationẽ armatam Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus: vtranque in Creta. Athen. autem lib. 14, à Pyrrhicho Lacone nomen ei impoſitum fuiſſe ſcribit, atque adeo ſuo quoque tempore Pyrrhichi nomen Lacedæmone vſitatum fuiſſe. Heſychius πυῤῥίχιον nominatam fuiſſe dicit τὴν ἔνοπλον καὶ σωματικὸν ὄρχησιν, ſecũdum quoſdam, à Pyrrhicho Cretẽſe, ſecundum alios à Pyrrho Achillis filio. quippe quem Philochorus tradat ἐφηδέσθαι τῷ Εὐριπύλου φωνῇ ὀρχήσασθαι. Vide plura de hac ſaltatione apud Athenæum libro 14, vbi inter alia ſcribit, πολεμικὴ δὲ δεκεῖ ἦ ἡ πυῤῥίχη. ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦντο. Sic & apud Plutarchũ & Xenophontem, ὠρχήσατο

πυρρίχω. Et apud Suidam, ἐς πυρρίχιον πινὰ ὁν ὅπλιον τῶν ἐλευθέρων. At prouerbium apud Aristophanem πυρρίχιον βλέπων, de quo Erasmus in Chiliad. VNDE Πυρρίχιος πούς, Pyrrhichius pes, apud Demetr. Phaler. Hermogenis schol. Et Quintil. lib. 9, cap. 4, Spondæum, longis duabus: Pyrrhichium, quem alii pariambum vocant, duabus breuibus. Et πυρρίχιος δρόμος, vt Herodianus libro 4, τὸ ἱππικὸν πάσμα τῶν θεῶν κύκλῳ πυρρίχιον δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ, motu pyrrhichio numeróque in orbem decurrit. Et πυρρίχιον ὄρχημα pro πυρρίχη ὄρχησις, apud Lucianum in libello De saltat. quod & ipse Pyrrhi Achillidæ inuentum esse ait: τὴν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαφερόντα δὴ τὴν ὀρχηστικὴν, καὶ ἔδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ τοῦ σχήματος, πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. INDE ET Πυρριχίζω, Pyrrhichã salto, seu Armatus saltor. Suid. enim πυρριχίζειν exp. μετὰ ὅπλων ὀρχεῖσθαι. Athen. l. 14, ἐκμανθάνουσί τε πάντες ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀπὸ πέντε ἐτῶν πυρριχίζειν. HINC VERBALE Πυρριχιστὴς, οῦ, ὁ, Qui pyrrhicham saltat, Pyrrhichæ saltator. Plutarchus Alex. τοὺς νέους τοὺς πυρριχιστάς. Alii interpretantur Armatus saltator: quia nimirũ πυρρίχη inter ἐνόπλιος ὀρχήσεις numeratur. Sic Budæus in Pand. Enimuero pyrrhicharii (siue pyrrhicharii antiquo more legere placet) à Græcis πυρρίχισταὶ dicebantur, διὰ τὸ ὅπλων scilicet ὀρχεῖσθαι: à pyrrhicha sic dicti, quæ saltatio erat armata, ob id ἐνόπλιος dicta.

Πυρσὸς idem cum πυῤῥὸς, vt κόρση idem cum κόῤῥη. Eurip. πυρσὸν ἔχουσα δέρματα, rutilos habens oculos. In Phœniss. idem dixit πυρσαῖς ῥῖσιν ξανθούσαις, de rufæbarbæ lanugine. Hesych. πυρσαῖς ῥῖσι exponit τῇ ξανθῇ τῆς θρίξι, flauis pilis. Differunt tamen ξανθὸς & πυῤῥὸς, vt suprà docui. VNDE Πυρσοκουρσυλέοντος, apud eundem Hesychium πυῤῥοκεφάλου, ξανθοτρίχου, Rufum caput seu flauos pilos habentis. Exponit autem πυρσὸς per ξανθὸς, quòd ξανθὸς color πυρσῷ vicinior sit quàm quisquam alius. Sæpe enim per vocabula affinem significationẽ habentia explicantur ea de quibus quæstio est, quum nimirum synonyma non reperiuntur. Inde & VERB. Πυρσαίνω, Rufum facio, seu Rufo. vt Plin. Vna nocte rufat capillum. Philostratus epist. 2, πυρσαίνουσα μίλτος τὰ χείλη, καὶ πῶς παρειαὶ χαίρουσα. Rubet tamen potius minium, vt apud Tibull. Minium rubens, & apud Virg. Minio rubens.

Π Υ Ρ ΕΤ Ο Σ, οῦ, ὁ, Igneus calor, seu Igneus æstus. Hesychio φλογισμὸς, καῦμα. Homerus Iliad. χ, de sirio seu canicula, — φέρει πολὺν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι (vt Virgilius, — torrens sitientes sirius Indos Ardebat cælo. Lucanus, — rapidus qua sirius ignes Exerit. Statius, — nec calido latrauit sirius astro. Rursum Virgilius, — sirius ardor. Idem, Æstifer canis. Horatius, Flagrans canicula, qui etiam dicit caniculæ æstus. Ouidius, — sitiens canicula) Verùm scholiastes annotat, non solùm accipi hîc posse πῶς τὸ ἀέρος ἔκκαυσιν, sed etiã vsitata significatione, febrem. ‖ Nam passim recepta signif. πυρετὸς est Febris. Πυρετὸς, (inquit Gorr.) Febris, variis modis definitur à Galeno: calor præter naturam, totum corpus occupans: calor præter naturam in corde existens: calor immodicè auctus, vt & hominem offendat, & actionem lædat: calida intemperies in totum corpus diffusa: & calor natiuus versus in ignem: à quo quidẽ calore igneo πυρετὸς Græcis dicitur, vt Latinis à feruore febris. Sunt autem febrium multiplices differẽtiæ, quas breuiter complectitur Hippocrates lib. 6 Epidem. A caloris enim substantia, alia δακνώδης πυρετὸς dicitur, id est mordax, alia φρενῶς, id est mitis. Ab eiusdem caloris motu, alia ἐπαναδιδοῦσα, alia ὀξεῖα: id est, alia increscens, alia acuta dicitur. A materia, siue à subiecto caloris in quo ipsa accenditur, alia ἐφήμερος, hoc est diaria, quã Hippocr. πεμφιγόδη (hoc est flatuosa) appellat, quæ in spiritibus inflammatis consistit: alia ἑπτική, quæ in solidis partibus accẽsis est: alia ποπώδης, siue humida, quæ est in subiecto humore, vel sanguine, vel pituita, vel bile vtraque. A propinquo febris, seu potius materiæ febrilis, accidente, scilicet colore, alia ἐρύθρος, hoc est rubens, cuiusmodi sanguinea est, vt synochi: alia ἔξωχρος, siue pallida, vt quæ à multa bile flaua: alia πλιμὴ, id est liuida, vt quæ est à pituita aut humore vsto. Sunt & aliæ differentiæ, vt ab accidentibus, διαλείπων καὶ συνεχὴς πυρετὸς, intermittens & continua febris. & ex intermittẽtibus, ἀμφημερινὸς πυρετὸς, τριταῖος, τεταρταῖος, quotidiana febris, tertiana, quartana, sine vera ea sit, siue notha, siue simplex, sitne complexa. Ex cõtinuis verò, ἡμιτριταῖος πυρετὸς, καυσώδης, κρυμώδης, τυφώδης, λοιμώδης, ἡμιπάλαιος, συῶχος: à parte affecta, ἡπατικὸς, σπληνικὸς, πλευριτικὸς, συναγχικὸς, ἰκτερικὸς: à symptomate, φρενιτικὸς, καματώδης, καταφορικὸς, λιθαγικός. Hæc ĩter alia Gorræus: apud quẽ plura tibi videda reliqui. Vide & Galenũ in libro quem de differentiis febrium inscripsit. Plut. in præcept. sanit. Τοὺς δὲ αἰσθανόμενοι ἀδηλοῦντας ἡμῶν καὶ μόνους πυρετοὺς. Idem Sympos. 5, Probl. 8, ἡ ὥρα τοὺς πυρετοὺς ἀρχομένους μὲν ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει· τελειούσης δὲ, μᾶλλον καθίσταν ἤδη καὶ ἀπολήγουσι. Cui ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει πυρετὸν oppositum apud Lucianum De scrib. historia, ἔλυσε τὸν πυρετόν. Præterea vt ibi καθίσταται καὶ ἀπολήγει πυρετὸς, sic & apud Athenæũ lib. 3, πυρετὸς ἀνῆκεν, remisit febris. Cõtrà apud eũdẽ Plutarchũ in præcept. sanit. μὴ φθάσῃ καταλαβὼν αὐτὸς ὁ πυρετὸς ἀναιρεῖσθαι. Item Demosth. Philippica 3, ὥσπερ τοῦ πυρετοῦ ἡ καταβολὴ πυρετός, tãquam circuitus quidã aut impetus febris. ‖ Tradunt πυρετὸς nonnũquam κατ' ἀποφασιν accipi pro ῥίγος, rigor, & horror, seu horridus rigor. Ac certè sunt & febres quædam horridæ. vt Celsus libro 3, cap. 3, Febres aliæ protinus incipiunt à calore, aliæ ab horrore. Frigus voco, vbi extremæ partes membrorum inalgescũt: horrorem, vbi totum corpus intremit. Et à Græcis memorantur ῥιγοπύρετοι, ac λειπυρεῖαι.

C. Ἀπύρετος, Qui sine febri est, Febre carẽs. Athenæus libro 2, Τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων. Apud Galenũ καθ' ὅπου, etiam ἀπύρετος αὐτάδεσπος, vel Quæ febrẽ nõ affert, vel Quæ febre liberat. vt eadem sit cum λιξιπύρετος.

C. Λιξιπύρετος, Faciens cessare febrem. vt λιξιπύρετος ἀγήδοτος apud Nicolaum Myrepsum, Antidotum sedans & finiẽs febrem. Et λιξιπύρετα φάρμακα apud eũdem. Sic λιξιπύρετος compositio apud Marcellum empir. cap. 16, Vtile ad horrores febrẽ præcedentes quæ circuitum habet, datum ante horã accessionis, sed prius corpore perfricato oleo calido. Prodest & iis qui sine horrore circuitu febrium vexãtur: quamobrem λιξιπύρετος hæc compositio dicitur. Legitur & apud Plin. cuius verba habes in Πεπτικὸς, suprà col. 228. E. Minus rectè apud Nicol. Myr. SCRIBITVR Λιξοπύρετος.

Πυρετώδης, Febrilis. vel Cum febrili calore coniunctus. aut Febrem imitans. Item Febres excitãs seu inuehẽs. ‖ Item πυρετώδης Hippocrati θερμὸς, dicẽti κοιλία πυρετώδης pro θερμοπάτη. Gorr.

Πυρέτιον, ου, τὸ, Febricula. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. πυρέτια λεπτὰ κέκτηνται, laborant febriculis.

Πυρεταίνω, Febrio, Febricito, Athenæus lib. 1, de vino Thebaico, οὕτως ὀξὺ λεπτὸς καὶ ἀναπάδοπος καὶ ταχὺς πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν. vt Columella, Febrienti datur. Itidem Lucianus initio libelli De conscribẽda historia, Ἀβδηρίταις ἐμπιστεῖν τὴν νόσημα. πυρεταίνειν μὲν γὰρ τοὺς πάντας ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς ἐρρωμένους, καὶ λιπαρεῖν τοῦ πυρετοῦ. Vbi etiã nota πυρεταίνειν πυρετοῦ, infrà verò πυρέττειν πυρετόν. Budæus SCRIBIT Πυρεττάνω, gemino τ, afferens hunc locum Hieroclis ex Hippiatr. τὸν δὲ πυρεττάνοντα φλεβοτομεῖν ἀναγκαῖον, febrienti secanda vena est.

Πυρέσσω SIVE Πυρέττω, Fut. ξω, itidem Febrio, Febricito. Plutarchus in præcept. sanit. καὶ δι' ὁμοιότητος πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἑναντιότητας καὶ δι' ὠφελείας. Idẽ, ὀνομάζειν πυρέττειν. Idem, οἱ πυρέττοντες ἢ καυματιζόμενοι. Idẽ, ὡς σφόδρα πυρέττουσιν. Et in Alexandro, πυρέττοντα μανικῶς. Itẽ πυρέττω πυρετὸν apud Alexandrum Aphrodis. Sic Galenus libro 1 ad Glauconem, πυρέττω τὸν τῶν πυρετῶν, hac febri laboro. Philostratus verò in Heroic. etiam πυρέττοντες τεταρταίῳ, quartana febre laborãtes. vt Luc. πυρεταίνει λιπαρεῖ πυρετοῦ. Apud eundem Luc. ἀοείστους, ὡς πυρέξαι πολλούς.

Πύρεξις, εως, ἡ, ipsũ πάθος τοῦ πυρέττοντος, seu πυρετὸς, Febris. VNDE Ἀπυρεξία, ας, ἡ (q. d. Febris carẽtia) Non laboquæ sine febre est. Alii, Spatium quo paroxysmus cessat, Febris absentia. Remissio febris & integritas, Celso. Ἀπυρεξία, (inquit Gorr.) est vacuitas à febre. Intellige autem id temporis interuallum quod est inter duas accessiones vacuum liberumque à febre. A Celso Integritas Latinè dicitur.

Πυρεκτικὸς, Febrilis. vt πυρεκτικὴ αἱματία, febrilis inæqualitas, Galen. lib. 1 ad Glauc.

Π Υ Ρ Γ Ο Σ, ου, ὁ, Turris. Odyss. ζ, ἠὲ θεὰ πύργος ὑψηλός. Iliad. ο, πολὺς πύργος ἐφάρμοσται. nã secundum Aristotelem quoque Polit. 7 solent τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις καθ' ἕκαστον τόπον καιρούς. Rursum Iliad. θ, Πύργον ἡμετέρων ὀλέσῃσθαι. Sic Xenophon Hellen. 7, πολὺ πύργος αἰαβαίνοις. Et Hellen. 6, καταβάντες ἀπὸ τοῦ πύργου. Et Pæd. 6, ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις, de aurigis. ‖ Vtuntur hac voce Latini quoque, pro alueolo in quo agitantur ante iactum tesseræ, vt quidam volunt, qui & fritillũ appellari tradunt. Horatius, — qui pro te tolleret atque Mitteret in pyrgum talos. ‖ Est & πολεμιστήριον ὄργανον, teste Hesychio. vt turres ambulatoriæ apud Vegetium. ‖ Idem Hesychius dicit esse πάξιν ὁπλιτῶν ἐν τετραγώνῳ. Itidémque Eustathius esse πάξιν στρατιωτικὴν τετραγωνοειδῆ, καθ' πλῆθος σωτεταγμένην: inde nominatam quia πεπύκωται τετραγωνοειδῶς, καθ' ἅμα πύργου. Idem pag. 469, πύργος δὲ, ὃν τετακόσιον καὶ ἑξήκοντα τάξις τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. Huius autem vsus hoc exemplum affert Hesych. πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπλεῶν, quadratum Achæorum agmen quandã turris formam efficiens. Vtitur & Eurip.

C. Πυργοβάφεις, Propugnacula turrita. Suidæ & Hesychio θεομαχῶνες, οἱ ὀχυρώματι τοῦ πύργου. Hieron. in Osee c. 8, βάφεις quoque dicit esse magnas & in modum turriũ ædificatas domos.

C. Πυργομαχέω, ῶ, E turri pugno. Xenoph. Pæd. 6, ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Sic Polybius lib. 5, de elephantis, ἐφ' ὧν ἐποίουν ἀγῶνα καὶ οἱ πυργομαχοῦντες, ὁκ χειρὸς τῇ χερσὶ διαδεξαμένοι, καὶ τυπτόντες ἀλλήλους. Solent enim elephantis imponi turres è quibus pugnatur.

C. Πυργοφόρος, Turrifer seu Turriger. Synesius epist. πυργοφόρος Κυβέλη. quæ à Statio Mater turrigera dicitur, ab Ouidio Dea turrigera. Sic & Virgilius, — qualis Berecynthia mater Inuehitur curru Phrygias turrita per vrbes. Et rursum Ouid. Turrifera corona Cybeles. VNDE Πυργοφορέω, ῶ. Turrim gesto.

C. Πυργοδόχος, Turrim sustinens. In naui cataphracta πυργοδόχοι dicuntur tigna quæ turres sustinent. Pollux. ἐὰν δὲ ἡ καταφρακτον τὸ πλοῖον, ὅπου αὐτοῖς πυργοῦται πυργοδόχοι δύο. Polyb. ἀπέβαλε τὸν δεξιὸν παρόστον τῆς νεώς, ὁμοῦ συρραγῆναι καὶ τοῦ πυργοδόχου. simul confractis tignis quæ turres sustiebant. Sed ibi SCRIPTVM Πυρσοδόχος. Significaret autem πυρσοδόχος, facem accensam tenens.

C. Πυργήρης, Excelsè instar turris. Hesychio μετεώρως ὡς πύργος. VNDE Πυργηρέω, In turri sto, vel Turrim custodio. Hesych. πυργηρεῖν ἀδῶν exp. φυλάττοιεν τὰ τείχη: itémque Πυργηρούμενον. φυλάττον τὰ τείχη. (quemadmodum & apud Suidã, Πυργηρούμενοι, τὰ τείχη φυλάττοντες) Idem πυργηρούμεθα exponit, ὁνῆς ἐσμὲν τοῦ πύργου, οὐ θαυμάζω ἐξιέναι. ita vt πυργηρεῖσθαι sit Præ metu in turribus munitis se continere. Idem annotat scribi ETIAM Πυργούμεθα. Budæus SCRIBIT Πυργοῦμεθα, subiungens ex Euripidis Oreste, ὡς τὴν πόλις ἐκτὸς ἐχθρῶν τῶν πυργοῦμεθα, cum hac exp. κυκλούμεθα, Circundamur.

C. Ἄπυργος, Turres non habens, Turribus non munitus. Hesych. exp. ἀτείχιστος, citans ex Eurip.

C. Εὔπυργος, Bonis turribus munitus, vel Pulchras turres habens. Hesiod. εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν.

C. Καλλίπυργος, Pulchris turribus munitus, seu ornatus, Pulchrè turritus. Hesych. καλλίπυργον exp. καλὰ τείχη ἔχουσαν. Exponitur etiam Sublimis apud Aristoph. καλλίπυργον σοφίαν ἐπασκῶν.

C. Μεσοπύργιον, ου, τὸ, Muri ea pars quæ inter duas turres media est. Budæus ait esse locũ in muris vbi excubiæ fiunt. Synes. ἐν μεσοπυργίῳ πεπαγμένος ὑπόμαχῶν.

Πολύπυργος, Multas turres habens, Turritus.

Πυργίτης στρουθὸς, Passer in turribus degens, Passer turricola, Passer qui in turribus nidificat. Galen. lib. 6, ὑγιαίνων, & Paul. Ægin.

Πυργίον, ε τ Πυργίσκος, Turricula. Hesychio πυργίον est μέρος τειχίου, ν τ Πυργίδιον Polluci lib. 1, ἐὰν δὲ ἡ καταφρακτον τὸ πλοῖον, ὅπου αὐτοῖς πυργοῦται πυργοδόχοι· καὶ ἐπ' αὐτῷ πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν, ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα, turriculæ duæ. vt & apud Virgilium, Turritæ puppes. ‖ Πυργίσκος, Arca turrita, vt accipi putatur in hoc loco Suidæ, πυργίσκοι καὶ θησαυροφυλάκια. Ipse dicit esse σκεῦη κατ' εἶκον.

Πυργηδὸν, In modum turris. Iliad. υ, πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἔστησαν, Ἀτροτίδαι ἔσαντο. id est, δίκην πύργου σωτάξαντες, seu ἐπήρασε καὶ πύργον, vt alibi loquitur. Est autem πύργος ordo militaris qui quadrangula forma ad formam turris instruitur, de quo suprà.

Πυργόω, Turri instruo & munio, vt videbis in Ἀπύργωτος. Item, Eueho in turris altitudinẽ, In altũ tollo, Eueho. Epigramm. lib. 3, in Æschylum, Ὁ βαρὺς μὲν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας σεβαρῇ τερπόμενος ἐν ἀνέμῳ. id est ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ὅτι τὸ σεμνότερον ἀναγράψας, vt Suid. exp. apud quem & hæc leguntur, ex Damascio citata, ὡς ὅτι μικκὸν δὴ μάλα πυργώσασι τὴν φιλοσοφίαν. Itidem apud Aristophanem Pace, πυργῶσαι τέχνην, scholiastes exponit, ὑψῶσαι, αὐξῆσαι, μεγαλύνειν. Sicut verò in superiore epigrammate Æschylus dicitur tragicam musam πυργῶσαι, ita de eodem Æschylo apud Aristophanem in Ranis, — ὦ τερπόμενος τὴν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά, Καὶ κοσμήσας βαγκὸν λῆρον. Et pass. Πυργοῦσθαι pro ὑψοῦσθαι, Hesych. & Suid. Item, Veluti turri munio. Nonn. λαὸν ἀλιπτῳ Πίστιος ἀρραγέεσσιν ἐπυργώσαντο θεμέθλοις. vbi etiam exponitur Erexerunt & stabilierunt. Ex Epigr. lib. 1, πυργωθεὶς ἐλέφας, turritus & ingens. Vel potius Turritus, id est Turrim impositam gerens. vt Plinius, Elephanti turriti cum sexagenis propugnatoribus.

Πύργωμα, ατος, τὸ, Turris. idem cũ πύργος. Eurip. Phœniss. Sic idem πύλωμα dicit pro πύλη.

Πυργωτὸς, οῦ, ὁ, Turritus. Athen. lib. 5.

C. Ἀπύργωτος, Non turritus, Nulla turri munitus. idem cũ ἄπυργος. Odyss. λ, Οἳ τοῖχόν τε θοὴν ἔδος ἔκπασαν ἐπιπαύλοιο, Πύργα σταν τ' ἐπὶ οὖ μιν ἀπύργωτον γ' ἐδύναντο Ναιέμεν. Vtitur & Apoll.

Π Υ Ρ Η Ν, ῆνος, ὁ, Nucleus: vel potius Quod in pomo ligneum osseúmve est, vt sansa in oliuis. Idem, Os quoque & Lignum dicitur. Plin. Palmæ nullo intus pomi ligno. Suet. Olearum ac palmularum ossibus incessebatur. Eodémque modo Hesych. ὀστῶ exponit infrà in Πυρήνη. Theophrast. de mespilorum quodam genere quod σαπάνιον vocat, φέρει τὸν καρπὸν μεῖζω καὶ λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους. Quæ Plinius sic interpretatur, Maius pomum cãdidiusque, acini molliore ligno. Itidem πυρὴν interpr. Lignum in ἀπύρηνος. Dioscor. lib. 1, cap. 139, de olea, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ τοῦ πυρῆνος, Quod osse continetur, seu Sansarũ medulla, vt Hermol. Barbarus vertit, Quod intra nucleũ est, vt Ruellius. Plinius certè ipse Nucleus interpr. nã hæc verba Dioscoridis lib. 1, cap. 150, οἱ δὲ πυρῆνες τοῦ φοινίκων καλοῦνται ὑπὸ ὠμῆ χρᾶ, sic reddidit, libro 23, cap. 4, Nuclei palmarũ cremantur in fictili nouo. Malo etiã Punico πυρῆνες tribuunt, itidémque Nuclei, vt Plin. dicit mala Punica sapore vinosa partum nucleum habere. Dioscorides lib. 1, cap. 152, τῆς ὀξείας ῥόας ὁ πυρὴν, id est, Ruellio interpr. Nuclei acinorum acidi Punici. Et ibidem, τὸ ἀποθλίμμα τοῦ πυρήνων, Expressus nucleorum succus. Plinius loco citato dicit, Acinis detracto cortice tusis. A Galen. τοῦ καθ' ἡμᾶς lib. 6 τοὺς κροσίλους quoq; id est nucleos nucis pineæ, πυρῆνας vocari scribũt. Itidem Athen. lib. 2, de Mnesitheo medico, ὀστρακίδας καλεῖ τοῦ κώνου (seu τὴν πιτυΐνων καρύων) τοὺς πυρῆνας. Et mox, quum à vulgo πυρῆνας vocari ipsas nuces pineas seu κώνους dixisset, Herodotum quoque sic vsurpare addit, subiungens hæc eius verba, πυρῆνα ἔχει τῶν (nimirum τὸ πευκίνον κάρυον) ἑπτὰ ῥύκνας πίπτον, nucleum habet quũ maturuit. Quidã Galenũ alliorum quoque segmenta nominare πυρῆνας annotant. Aristoteles dixit etiam πυρῆνες βοτρύων, quod Gaza vertit Vinacea. Sic idem Aristot. Probl. sect. 20, probl. 24, αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσι

ἢ ἐλάΐνοις πυρῆνας. Ibidem, πέλος ὁ πυρὴν ἔχει τὸ ἀπύρμα. nã seri solent οἱ πυρῆνες quorundam fructuum interdum soli, interdum cum ipso pomo. Vide & ἀπύρηνος, ac μαλακοπύρηνος. Pisci quoque πυρῆνες tribuũtur pro Spinæ. Vide ἀπύρηνος. ‖ Πυρὴν dicitur etiam specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, quam chirurgi ad vsus diuersos adhibent. Gorr. ‖ Significat præterea (inquit idem Gorr.) apud Hippocratẽ τὸν χόνδρον, hoc est granum, dicitúrque de thure, vt annotat Galenus ἐν ταῖς ἕλωσιν. ‖ Item gemmæ nomen. Plin. lib. 37, cap. 11, Pyren ab oliuæ nucleo dicta est. Vbi obserua eum apertè πυρὴν interpr. Nucleus.

B C. Πυρηνοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Nucleo similis, Nuclei formam referens. Πυρηνοειδὴς ὀπόφυσις dicitur Processus secũdi spondyli ceruicis, altus, durus, solidus, à superiori interna mediáque eius sede erumpens, sursũmque spectans. Sic autẽ vocatur à nuclei similitudine. Alii à nuce pinea κωνοειδῆ vocarunt: Hippocrates ὀδόντα appellauit, alii ὀδοντοειδῆ ὀπόφυσιν, vt inter alia Gorr. tradit. Meminit & Galen. in lib. De ossibus.

C C. Ἀπύρηνος, Nucleum non habens, Ligno seu osse carẽs, vt palmæ, mespila, & similia quædam. Aristoteles Problem. 24, sect. 20, διὰ τί τῶν μύρτων τὰ ἐλάττω ἀπυρηνοτερὰ ἐστι, καὶ ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ ὅσα τοιαῦτα; Theophrast. de palma Cypria, φέρει δὲ, ἕως ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν. vnde Plinius, In Cypro sunt palmæ nullo intus pomi ligno quandiu sunt nouellæ. Sic & apud Athenæũ lib. 14, φοίνικες ἀπύρηνοι, quos & ἀνούχους vocari ait. vt Plinius lib. 13, cap. 4, Nullo intus pomi ligno: ob id spadonum acceptó nomine. Itidem & ἀπύρηνος ῥοιά, malum Punicum cui lignosus nucleus abest. Galenus κατὰ πόπις lib. 8, cap. 4, ῥοιᾶς ἀπυρήνου κόκκοι. Idem lib. 3, κατὰ πόπις ex Apollonio, ῥοιᾶς ἀπυρήνου γλυκείας καὶ ὀξείας χυλός. Meminit & Constantinus Geopon. lib. 10, cap. 31. Item Pallad. lib. 3, cap. 39, quum exposuisset artificium quo fit vt vuæ granis interioribus careant, subiungit, Et in granatis malis fieri hoc posse firmatur à Græcis, & in cerasis opus est experiri. Intelligit autem de eo vuarum, malorum granatorum & ceraſorum genere quod ἀπύρηνον dicitur. Vbi etiam nota eum in vuis semina appellare quæ Aristot. πυρῆνας. Plinius modò lignum, modò nucleos appellat. vt lib. 17, cap. 21, Talis vuæ acinos nihil intus ligni habituros Columella promittit. Et lib. 23, cap. 1, Nuclei acinorum eandem vim obtinent. Vbi nucleos appellat quos Dioscorides lib. 5, cap. 3, γίγδρα: & vinaceos, quos Dioscor. ibidem σέμφυλα. Rursum Plinius lib. 15, cap. 24, Interiore ligno aliis [nimirum vuarum acinis] paruo, & in aliis etiam gemino, qui minimè feraces musti. Et mox, Totisque succus & caro est, iis præcipuè quibus paruulum inest ligni. Igitur πυρὴν cum Plinio interpretabimur Nucleus, Lignum: cum Palladio, In vuis semen. Vide & Ἀπύρηνος. Piscem ἀπύρηνον Archestratus apud Athenæum l. 7 vocauit qui spinis caret, Ἔγχελυς, ἣ φύσει ὄστεον ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς. cuius loci Eustathius quoque meminit, dicens πυρῆνα ibi ἀστεῖως nominari τὴν ὀστώδη ἄκανθαν. Inde COMP. Ἀπυρομήλη apud Hippocr. Specillum quod acumen non habet, hoc est μηλωτείς, siue auricularium specillum. Gorr. ex Galeno in Lexico Hippocr. vbi scribit, Ἀπυρομήλη, τῇ πυρῆνα μὴ ἐχούσῃ, παρὰ τὴν μηλωτείδι. Dicitur igitur ἀπυρομήλη pro ἀπυρηνομήλη, hoc est ἀπύρηνος μήλη.

C. Διπύρηνος, Duos habens nucleos, Qui interiore ligno gemino est, vt Plinius loquitur in præcedenti ἀπύρηνος. ‖ Item Διπύρηνον, (inquit Gorr.) instrumentum chirurgicum, hoc est specillum duas cuspides habens, seu duo capitula. πυρῆνα enim Græci extremum specilli summámque cuspidem appellant. Dicitur tam singulari numero quàm plurali, aliquando absolutè, aliquando cum adiectione, ἀπύρηνος μήλη. Galen. l. 2 De semine, τὰ καλούμενα διπύρηνα διεμβαλλόμενα διὰ τῆς ἀστεροπῆς κωνοειδῆ, οἷα τὰ διπύρηνα καλούμενα.

C. Μαλακοπύρηνος, Mollem nucleum habens, Qui molli nucleo seu ligno est. vt μαλακοπύρηνος καρπὸς, fructus molli intus ligno seu nucleo. Theophrastus Hist. plãt. lib. 2, cap. 8, de palmis, οἱ μὲν γὰρ, ἀπύρηνοι, οἱ δὲ, μαλακοπύρηνοι. vt Plinius lib. 13, cap. 4, Fructiferarum aliis breuius lignum in pomo, aliis lõgius: his mollius, illis durius: quibusdam osseum.

Πυρηνώδης, Lignosus, Qui interiore ligno multo est. vt Plin. dicit Interiore ligno aliis paruo, aliis gemino. Oppositum τῷ ἀπύρηνος. Theophr. Hist. plant. l. 2, cap. 8, de palma, φέρει δὲ, ἕως μὲν ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν· μετὰ δὲ τοῦτο, πυρηνώδη.

¶ Πυρήνη, ης, ἡ, idem cum πυρὴν, Nucleus, seu Lignosus nucleus, Lignum, Os: nimirum in pomis, veluti palmis, mespilis, myrtis, cerasis. Vnde apud Hesych. Πυρήνας, τὰ ἐν τῇ τῶν ἐλαιῶν ὀστᾶ, ossa olearum. ‖ Galenus πυρήνας apud Hippocr. exp. πεῖ χόνδρου, subiungens, dici δὲ καὶ λιθαιωτοῦ. In v. l. habetur ET Πυρήνη, quod exp. Officulum oliuæ: mendosè pro πυρήνη.

C. Πυρηνοειδὴς, idem cum πυρηνοειδὴς. vt πυρηνοειδὴς ὀπόφυσις, de quo suprà.

C. Ἀπύρηνος, idem cum ἀπύρηνος. Philostratus epist. 10, τὰ ἀπυρήνοις ῥοᾶς κηπεύοντα. Itidem Plinius lib. 13, c. 19, Circa Carthaginem Punicum malum cognomine sibi vendicat. Aliqui granatum appellant. Diuisit & in genera, apyrinon vocando cui lignosus nucleus abest. Sed candidior ei natura, & blãdiores sunt acini. (Vbi NOTA Πυρὴν SIVE Πυρήνη ab eo reddi Lignosus nucleus) Et lib. 23, cap. 6, Dulcia, quæ apyrina alio nomine appellauimus.

Πυρηνώδης, εος, ὁ & ἡ, idem cum πυρηνώδης. Item πυρηνοειδὴς siue πυρηνοδὴς, Nucleo similis. Ex Aristotele Hist. animalium lib. 6, affertur πυρηνώδεις ὀφθαλμοὶ, cum hac expositione (quæ minimè placet) Oculi velut nucleus constantes.

ΠΥΡΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Triticum, Frumentum. Theophrastus de frugum generibus, τὰ μὲν, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Vnde Plinius, Frugum duo prima genera, frumenta, vt triticum, hordeum: & legumina, vt faba, cicer. Eidẽ Theophr. τείμηνος πυρὸς, qui Dioscoridi τεταμηνιαῖος πυρὸς, trimestre triticum, eodem Plinio interprete, vt in Τρίμηνος reperies. Plutarchus Pericle, πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι, quadragies mille tritici medimni. Galenus libro 2 ad Glauconem, τὸ ἀπὸ πυρῶν ἄλευρον. Athenæus lib. 9, πυρῶν ἑψήσεως. vt & lib. 14, πυροὶ ἑφθοί. Et Plutarchus Sympos. 6, ἡ τοῦ πυροῦ διαπύνησις εἰς τὸν ἄρτον. Vtitur & Homerus, vt Od. η, Πυροί τε ζειαί τε πολυγήθεες ἀλφιτα λευκά. Et Od. τ, — φέρεσι δὲ γαῖα μέλαινα Πυρούς καὶ κριθάς. vbi obserua etiam pluralem numerum. Et Il. θ, ad equos, ἅμα τῷ παρὰ φάτνῃ μελίφρονα πυρὸν ἔδοντες. Affertur & εἷς πυρὸς pro vnum tritici granum.

C. Πυρογλυφὴς, έος, ὁ & ἡ, Tritico genitus. Ex Epigr.

C. Πυροπωλέω, ῶ, Triticum vendo. Demosth. ET Πυροπώλης, Tritici venditor. Aristoph.

F C. Πυροτομία, ας, ἡ, Sectio seu messis tritici.

C. Πυροφόρος, ου, ὁ & ἡ, Triticum ferens, Tritici ferax. Iliad. φ, — πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο, persequebatur per campũ tritici feracem. Et Iliad. μ, ἀρούρης πυροφόροιο. Et Simonides apud Plutarchum dicit τὴν ἱππόβοσίαν οὐ λυκιόφω ὀπηδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις. Idem Plutarchus in Pericle, γῆς πυροφόρου πεδία, terræ tritici feracis agri. ITEM Πυριφόρος, vt λαμπαδηφόρος. Od. γ, Ἕζετο δ' ἐς πεδίον πυριφόρον. NEC NON Πυρφόρον Δήμητρα ex Eurip. afferunt pro Deam frugum Cererem.

C. Πυράμη, ης, ἡ, Falx qua triticum demetitur, Falx messoria. Vtitur scholiastes Aristophanis in Pace, per hoc πυράμας, veluti notius, exponẽs ἄμας, quo poeta vtitur. Suidas tamen id vocabulum reiicit. AT Πυραμὶς, sub. μάζα, in lex. meo vet. dicitur esse ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, vt σησαμὶς ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. ITIDEM Πυραμοῖς, sub. ἄρτος, panificii genus ex tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in sympoſiis, vt tum scholiastes Aristophanis docet, tum Pollux. Athenæus lib. 14 ex Iatroclis libro De placentis, tradit πυραμίδα differre à πυραμοῖς. nam γίνεσθαι τοῦτο ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων. vbi & ipse ait, αὗται δὲ ἆθλα τίθενται τοῖς παννυχίσι τοῦ διαγρυπνήσαντος. Idem Athenæus lib. 3, ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς,

ἄρτος ἐξ ἀσησάμων πεπεμμένος, καὶ πάλαι ὁ αὐτὸς τοῦ σησαμίτου. Sed fortasse ibi scribendum σησαμοῖς pro πυραμοῖς. Nam Hesychio πυραμοῖς est potius εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτος ἀναδεδευμένων. quẽadmodum Aristophanis quoque scholiastæ & Suidæ est itidem εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἑφθοῦ καὶ πυροῦ πεφρυγμένου. ‖ Πυραμοῦντα Hesychius exponit etiam τὸν πυραμίδα. AT Πυραμίδες ei sunt οἰκοδομήματα γεωμετρικὰ ὀξὺ τὸ κάτω καταρχόμενα: necnõ πυροειδεῖς λαμπάδες. Iulio Solino pyramides sunt turres in Ægypto fastigiatæ vltra excelsitatem omnem quæ manu fieri B possit. Itidem Ammianus Marcell. l. 22, Pyramides vltra omnem omnino altitudinem quæ humanis confici potest, erectæ sunt turres, ab imo latissimæ, in summitates acutissimas desinentes. Quæ figura apud geometras ideo sic appellatur, quòd ad ignis speciẽ, τὸ πυρὸς, vt nos dicimus, attenuatur in conum. Vide & Plin. l. 36, cap. 12, & Herodotum lib. 2. Propert. — pyramidum sumptus ad sidera ducti. Et Epigramm. l. 3, Πυραμίδες ἐπὶ κῶν Νειλαΐδες, ἄκρα μετῶπα, Κυβὸν χρυσέοις ἄφρασιν πλιτάδων. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, vno omnes cõsensu à πῦρ deriuãt. quũ in compositis deriuatisque à πῦρ prima syllaba corripiatur, in hoc autẽ producatur apud Græcos pariter & Latinos. (ITEM Πυραμοειδὴς, Speciem pyramidis gerens, seu Pyramidatus, vt Cicero loquitur. Budæus ex Arriano, lib. 6, pag. 232, πλέγματα λύγου πυραμοειδῆ, πήχεις λίθων. Apud Suidam mendosè fortassis LEGITVR Πυραμειδὴς, exponentem πυροειδὴς) ‖ Annotant πυραμίδας dici etiam regia granaria apud Ægyptios. sed fi- D ne teste.

C. Πυραμητὴς, οῦ, ὁ, Messis tritici: vel Tempus messis. Vide in Ὀπίζω. SED ET Πύραμος Ciliciæ fluuius à πυρὸς dictus creditur, quòd agri quos alluit, tritico abundẽt. AT Πυραμοῦς Hesychio est ἡ μέλισσα, apis.

C. Αὐτόπυρος ἄρτος, QVI ET Αὐτοπυρίτης, Panis cui nil furfuris ademptum est. Galenus lib. 2 De alim. panem αὐτόπυρον dici prodidit, quòd αὐτὸς ὁ πυρὸς, id est ipsum triticum, totum, nulla sui parte ablata, in panificium cedat, atque ex omnibus farinæ suæ partibus citra vllam detractionem constet, furfure tantùm leuiter succreto, sic vt inter furfuraceum & similagineum medius sit. Fieri autem solere scribit quoties triticum generosum non est: generosum autem vocari quod similaginis plus habet quàm furfuris. eundem verò etiam σύμμικτον appellari. Latini medium panem vel cibarium videntur appellare: sordidum verò ac furfuraceum τὸν ῥυπαρὸν καὶ πιτυρίαν. Celsus lib. 2, cap. 18, Firmius est triticum quàm milium, idipsum quàm hordeum: & ex tritico firmissima siligo, deinde simila, deinde cui nihil ademptum est (quod αὐτόπυρον Græci vocant) infir- F mior est: ex polline infirmissimus cibarius panis. Plinius libro 22, cap. vltimo, Panis fermentatus, qui vocatur αὐτόπυρος. Galenus libro 2 ad Glauconem, ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Altero autẽ nomine αὐτοπυρίτης vtitur Phrynich. apud Athenæum l. 3, Δυοπυρίταισί τ' ἄρτοις καὶ λιπῶσι σεμφύλοις.

C. Μελάμπυρον, ου, τὸ, herbæ nomen in quam triticum degenerat, lolio minus mala, vt testatur Galenus De aliment. l. 1, cap. vlt. τὸ μελάμπυρον δὲ καλούμενον, ὃν μεταβολῆς μὲν καὶ αὐτὸ γίνεσθαι τοῦ πυροῦ, ἀλλ' ἀπολείπεται πάμπολυ τῆς ἐν ταῖς ἄρσεσι κακίας. Theophrastus Histor. plãtarum lib. 8, cap. 5, de frumentis loquens, ὁ δὲ Σικελὸς ἴδιον ἔχει τὸ μελάμπυρον καλούμενον, ὃ ὅσον ἀβλαβὲς, καὶ οὐχ ὥσπερ ἄλλα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. Esse autem tritici simile cognoscimus ex eo quòd quum Dioscor. l. 3, κραταιόγονον dicat habere folia ὅμοια τοῖς τοῦ μελαμπύρου, Plinius libro 27, cap. 8, scribat cratæogonon spicæ tritici simile esse. Et Theophrastus lib. 9 Historiæ plant. φύεσθαι ὡς τὸν λίνον πύελνον. ‖ Idem Dioscorides libro 4, cap. 17, μύαχρον quoque à nonnullis vocari μελάμπυρον testatur.

C. Ὀλιγόπυρος, Parum tritici ferens, Tritici minimè ferax. Theophrastus De causis plant. lib. 4, cap. 12, ὁ σάχυς μακρὸς καὶ ὀλιγόπυρος.

A C. Ὁλόπυρος, Triticum integrum, seu Triticum quod integrum coctum est. Athen. l. 9, ex Heliod. τῆς τοῦ πυρῶν ἑψήσεως ὅλη ἐπιθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύαρον, οἱ δὲ νεῶν ὁλόπυρον προσαγορεύουσι.

C. Ὁμοιόπυρος, Tritico similis. Theophr. De caus. pl. lib. 4, cap. 6, τοῖς ὁμοιοπύροις καὶ ὁμοιοκρίθοις.

C. Πολύπυρος, Multum triticum ferens, Tritico abundãs, Tritici multi ferax. Od. ξ, Δουλίχιον πολύπυρον. Itidem Dios. l. 1, cap. 182, πολύπυροι τόποι, Loca tritico abundantia, Loca tritici multi feracia. Rursum Od. ο, Εὔβοτος, δύμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.

Πύελνος, Triticeus. Athenæus l. 14, πύρινος ἄρτος, vt κρίθινος, hordeaceus. Dioscorides lib. 3, cap. 116, πύρινον ἄλευρον, farina triticea. Idem lib. 2, c. 11, & Aristoteles in Probl. lib. 1, πυελνὴ πτισάνη, ptisana ex tritico facta. Et πύελνον ἄχυρον apud Theophrastum, Historiæ pl. lib. 8, cap. 4. Ex hoc πύρινος facta syncope metri gratia EST Πύριος. Dicitúrque ab Homero πύρνος pro πύελνος ἄρτος, & πύρνα fortasse pro πύρινα ἄλευρα, aut simili aliquo. Philemon apud Athenæum lib. 3, πύελνον vocari scribit τοῦ ἐκ πυρῶν ἀσήστων γινόμενον ἄρτον καὶ παντὰ ἐν ἑαυτῷ ἔχοντα. idem igitur πύρνος fuerit cum τῷ αὐτοπύρῳ ἄρτῳ, id est, Panis ex tritici farina non cribrata, seu Panis ex farina tritici C cui nihil furfuris ademptum fuit. Od. ρ, δώσει δέ οἱ ὄγκα θέλοντι Πύρνον καὶ κοτύλην. Eodem libro, v. 362, Ἕστραν ὡς αὖ πύρνα κτ' μνηστῆρας ἀγείρει. vbi scholiastes exponit πύελνα σιτία, triticea cibaria. A Suida autem πύρνος exponitur τὸ ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου, ab Hesychio ψωμός. Eodem Hesychio teste πύρνοι quibusdam sunt ζειαὶ σιτώδεις, aliis ὁ κατειργασμένος σῖτος, aliis χόρτος, aliis μαγίς, aliis τὰ κνηστήρια ἀγγεῖα: itidémque πυρνα neutraliter ait accipi. Homericis autem locis nullæ expositiones melius cõueniunt iis quas ex Athenæo & schol. attuli. In lex. meo veteri πυρνὸς itidem exponitur ψωμός: additúrq; πύρνον (neutr. gen.) κοινοτέρως dici τὸν ἄφνιν. AT Πυρναῖος pro Maturus & edulis, Theocritus vsurpauit Idyll. 1, Πυρναίοις σαφυλαῖσι κολὸν βέβριθεν ἀλωά. vbi scholiastes exponit τοῦ καζουσαις & τρωξίμοις: à πύρνος significante ἄφνιν.

Πυρίτης, ου, ὁ, itidem Triticeus, πύελνος. vt πυρίτης ἄρτος, panis triticeus, qui Athenæo & Poll. πύελνος ἄρτος. Suid. πυρίτης ἄρτος, ὁ τοῦ σίτου.

ΠΩΓΩΝ, ωνος, ὁ, Barba. (quæ frequenter γένειον etiam dicitur ab vtrisque scriptorib.) Προπωγώνιον, barba anterior, quæ progerminat antè inferiorem: quæ alio nomine DICITVR Γυπόρρινον, quòd sub naribus nascatur. Superioris labri barba VOCATVR Μύσταξ: quanquam sunt (vt ait Cælius) qui eo nomine labrum signari putent. Quæ circa vtrunq; labrum emergit barba, NOMINATVR Γένειον, vt idem autor est. Inferiori autem labro adnascẽs barbitium APPELLATVR Πάππος. Primæ barbæ productio, vt scribit Didymus, NVNCVPATVR Χνοῦς, Lanugo. AT Ἴουλος, prima genarum lanugo, quæ per malas serpendo, non aliter quàm ἴουλος vermis, se conuoluit. Vocatur ETIAM Ἴονθος. Athen. lib. 5, αἰνὴρ καὶ πώγωνος ἤδη ἱστοπιμπράμενος. Plut. De discern. adul. & amico, πώγων ποδήρης καθεῖται, barba ad talos vsque promissa. Sic πώγων βαθὺς, promissa seu prolixa barba: & πώγωνος βάθη apud Athenæum lib. 11. Idem Athen. lib. 13, τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, mos radendi barbam. Plutarchus, καθαιρεῖται ὁ πώγων, tondetur barba. Cicero, Tõdere barbam. Itidem Plinius, Abradere barbam: Ouidius, Recidere barbam: Horatius autem, Ponere barbam. Apud Athenæum rursus, libro 5, τοῖς ἀκάρποις πώγωσι πιστεύωμεν, intõsis philosophorum barbis, vt apud Horatium philosophus iubet sapientem pascere barbam. Item λαμβάνειν πώγωνος, arripere seu prehendere barba. Sic λαβὴ quam præbet πώγων, & quidem in ipso etiam prælio. Nam Plut. scribit Alexandrum iussisse Macedonas in pugnam descensuros ξυρᾶν τὰ γένεια, ὅπ βελπίων οὐκ εἴη ἐν μάχῃ λαβὴ πώγωνος. Tribuuntur aliis quoque animantibus, item & rebus inanimis πώγωνες. Dicitur enim βάγρου πώγων, vt apud Latinos Hircĩ barba. (vnde & Barbigeræ pecudes Lucr.) quæ tribuitur & piscibus. vt apud Athenæum libro 8, de exocœ-

to pisce, ὁμοιόπατος ὅτι τῷ καλουμένῳ τραγῳ ἰχθυείῳ, πλὴν ὅτι τὸ τῶν τόμαχον μέλανος, ὁ καλοῦσι τὸ τράγου πώγωνα. Auium quoque rostris πώγωνες innascuntur. Athen. lib.14, de meleagride aue, πλὴν ὑπὸ τοῖς ὄρνισιν ὅτι τῷ ῥύγχει γινομένῳ, ἵν' ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐκ ἔχει, ἀλλ' αὐτὴ πώγωνος μακρὰν ἀρέκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων. Et Aristoteles de passerculis masculis, τὸ ἔαρος οὐ φαίνονται ἔχοντες ἀλεκτρυόνας τὰ τοῦ τῶν πώγωνα μέλανα. pro quo Plinius, Nulla veris initio apparet nigritudo in rostro. Item πώγωνα λοπίμου à Galeno libro 1 περὶ χυλῶν πίπτις vocari aiunt quòd à Plinio Hispidus & echinatus castaneæ calyx. Necnon πώγων φλοιὸς Æschyl. pro Flãma quæ sparsim erũpens in conum acuitur. vt & Polluci πώγων πυρὸς, ἢ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός: Hesychio autem ἡ ἀνάφορα τῆς φλογός. Præterea πώγωνας à poetis dici scribunt cuspides, & quos Homerus γλωχῖνας nominat.

C. Πωγωνοτροφέω, ῶ, Barbam nutrio, seu alo. Horatius dicit, — sapientem pascere barbam. Plut. in Apophth. πυνθανόμενος δέ τινος διὰ τί κομῶσι καὶ πωγωνοτροφοῦσι.

C. Πωγωνοτροφεία, ας, ἡ, Gestatio barbæ.

C. Ἄπωγων, ωνος, ὁ & ἡ, Imberbis.

C. Δασυπώγων, Densam & hispidam seu hirsutam barbam habens.

C. Ἐκπώγων, Cui barba excreuit, Barbatus. Cuius tamen exemplum desideratur.

C. Μακροπώγων, Cui promissa seu prolixa barba est.

C. Μισοπώγων, Osor barbæ. Μισοπώγων inscribitur quidam Iuliani apostatæ συλλιπυπικὸς λόγος aduersus Antiochenos.

C. Πολυπώγων, Multum barbæ habens, Multibarbus, Apuleio.

C. Προπώγωνιον, Anterior barba, quæ progerminat ante inferiorem, vt Gorr. in Πώγων exp. Aliis Prima barba. Poll. lib. 2, αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσακες, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρόσθη βλάσις.

Πωγωνίας, ου, ὁ, Barbatus. vt πωγωνίαι ἀστέρες, è cometarum genere. Plinius lib. 2, cap. 25, Κομῆται Græci vocant, nostri crinitas, horrentes crine sanguineo, & comarum modo in vertice hispidas. Iidem πωγωνίας, quibus inferiore ex parte in speciem barbæ longæ promittitur iuba. Seneca Natur. quæst. lib. 1, cap. 15, Cometarum genera sunt pogoniæ, lãpades, & cyparissiæ, & alia omnia quorum ignis in exitu sparsus est. Vide & Ξιφοφόρος. Suidas autem πωγωνίας substantiuè exp. ὁ μέγας πώγων, magna barba.

Πωγωνίτης, ET Παγωνίτης, Suida teste, epitheton Iouis est, id est Barbatus. Πωγωνίτης autem Ionicũ est PRO Πωγωνιάτης.

ΠΩΛΕΩ, ῶ, Vendo, Venundo.

Aliquando sine casu, interdum cum casu: accusatiuo quidem rei venalis, genitiuo autem pretii, ac datiuo emptoris. Quorum exempla subiiciam. Aristoteles Polit. 2, ἐν Λοκροῖς νόμος ὅτι μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. Apud Athenæum lib. 6, πωλῶν τις ἰχθῦς. Et paulo antè, ἐρωτήσας πόσου τοὺς κεφαλὰς Πωλεῖς δύ' ὄντας, respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Sic Demosth. ad Philippi epist. τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Idem Pro corona, πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. Pass. Πωλοῦμαι, Vendor. Apud Athenæum lib. 13, — πολυπραγμονεῖν πόσου Πωλεῖθ' ἕκαστον. Idem Athen. libro 3, πωλεῖται πρὸς χρισίον. vt Dioscorides lib. 1, cap. 18, πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, duplo rependitur argento. Sic Theophrastus de opobalsamo, πωλεῖται δὲ τὸ ἄκρατον φασὶ δίς πρὸς ἀργύριον. pro quo Plin. Cũ duplo rependebatur argento. Affertur & πωλούμενος διπλασίου ex Plutarchi Apophthegm. pro Qui duplo venditur. Itẽ apud Dionysium Halicarn. l. 4, ὃς ὑπὸ δόρυ πωλουμένους, qui sub hasta vendebantur. vt fit in auctionibus. Rursum Plutarchus in Publicola, πωλοῦντες τὰ δημόσια, auctionantes publicè. Idem in Solone, αἱ ἑταῖραι πεφασμένως πωλοῦνται. vnde & μισθαρνεῖν dicũtur (& apud Latinos, quæstum corpore facere) necnon πορνεύειν, quasi πρᾶναι ἑαυτάς.

Πώλημα, ατος, τὸ, Id quod venditur seu venum exponitur, Res venalis. Poll. ex Xenoph.

Πώλησις, εως, ἡ, Venditio. idem cum πρᾶσις. Poll. ex Xen.

A Πωλητήριον, ου, τὸ, Locus vbi res venales exponuntur, Forum. idem cum πρατήριον. Pollux ex Hermippo comico. Idem Pollux l. 7, καὶ ὁ μὴ τόπος ὅπου πεπρᾶσκοιτο, πωλητήριον αὐ καλοῖτο, καὶ ὡς παρ' Ἡροδότῳ, πρατήριον. Vide & Ἀπεμπολάω. Item πωλητήριον Athenis vocabatur ὁ τόπος ἔνθα συνεδρεύοιεν οἱ πωλῆται, Harpocr.

Πωλητής, οῦ, ὁ, Venditor. Athenis πωλῆται erant ἀρχή τις, δέκα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶς, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης, οἱ διοικοῦσι τὰ πρατέα πρόσοδα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τέλη καὶ μίσθωσεις καὶ τὰ δημόσια, vt Harpocr. annotat. Erat igitur magistratus cui cõmissa erat elocatio vectigalium, metallorũ, auctionum, quique functiones publicas elocabat. solent enim nonnullæ pecuniis conduci. Vide & Poll. lib. 8, vbi πρὸς πωλητῶν agit. Apud Harpocrationem παροξυτόνως SCRIBITVR Πωλῆται, sed alteram scripturam magis probo, quæ & apud Suid. ac Poll. habetur.

B Πωλή, ῆς, ἡ, Venditio: vt ὠνή, Emptio. pro πώλησις, vt βοή pro βόησις. Vnde accus. πωλὰς pro πρᾶσις apud Harpocr. ex Hyperide.

C Πώλης, ου, ὁ, Venditor. πωλητὴς seu πρᾶτης. Ab Aristoph. πεπῶλῆσθαι annotat Suidas, nimirum forma compositorum quæ sequuntur.

C. Αὐτοπώλης, ου, ὁ, Qui ipse per se vendit, hoc est, Qui non vendit ab alio empta, vt κάπηλος, sed ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον, vt Aristophanis scholiastes docet. Ab hoc autem emit ὁ κάπηλος quæ reuẽdat. ἔμπορος verò qui aliunde importat aut vicissim aliò exportat: à quo emit ὁ παλιγκάπηλος. Vide & B. Comm. p. 469. Themist. metaphoricè αὐτοπυρὸν καὶ αὐτοπώλην vocauit eum qui suas orationes vendit.

C. Παντοπώλης, Qui omnis generis res venales vẽdit. Pollux, οἱ πάντα πωλοῦντες, παντοπῶλαι. VNDE Παντοπωλία, ας, ἡ, Omnis generis rerum venditio. Pollux ex Archippo comico. Idem cum πανπρασία. ET Παντοπωλεῖον, Locus vbi omnis generis res veneunt, Forum publicum. Poll.

C. Μονοπώλης, ου, ὁ, Qui solus vendit, vt Qui solus in aliqua vrbe merces aliquas diuendit. VNDE Μονοπωλία, ας, ἡ, ET Μονοπώλιον, ου, τὸ, Priuilegium & ius τοῦ μονοπώλου, Quum aliquis solus merces aliquas diuendit. Aristoteles Polit. libro 1, ἐάν τις δύνηται μονοπωλίαν αὐτῷ καθιστῶν, sibi soli ius vendendi comparare. quod dicit esse χρηματιστικόν. Ibidem, μονοπωλίαν τῶν ὠνίων ποιῆσαι. Quod autem alii μονοπωλίαν dicunt, id Hyperides μονοπώλιον, testẽ Polluce. Vtuntur hoc vocabulo Μονοπώλιοι Latini quoque. Plaut. Habes murrinam & calamum: potes monopolium instituere. Et Plinius libro 8, cap. 37, Magnum fraus & ibi lucrum monopolio inuenit. Vbi Hermolaus quoque annotat monopolium dici quum penes vnum aliquem vendẽdi potestas est. ITEM Μονοπωλέω, ῶ, Solus vendo quippiam, Monopolium penes me est, Monopolii ius obtineo. Strabo, ἀποφηνάμενος δὲ τοὺς Ταυρίσκους μονοπωλεῖν, ὀνειδίζοντας τοῖς ἐργαζομένοις. Monopolium instituisse, seu Monopolium sibi vsurpasse.

C. Προπώλης, ου, ὁ, Proxeneta, Pararius, nimirum à parte emptoris: vt qui pro emptore fideiubet venditori. ὁ τοῖς πεπρασκοῖσι πρεσβεύων, Isæo & Dinarcho πρεσβευτὴς, teste Polluce, qui hoc πρεσπώλης ex Aristophane citat. Sunt qui interpretentur Institor venditoris: ITIDEMQVE Προπωλέω, ῶ, reddant, Institoris munere fungor. vt apud Platonem lib. 12 De leg. ὁ πρεσπωλῶν ὁπωοῦν, Qui in quouis negotio institoris munere fungitur. Budæus interpretatur Venditator, Qui res minoris emptas, pluris postea vendit. Sic idem Annot. prior. in Pand. Quæque venduntur à minutariis & venditatoribus, qui & propolæ dicuntur, hoc est non sua vendẽtes, sed à negotiatoribꝰ emptitata pluris postea vendentes. Vtitur vocabulo Propola cum Plaut. tum Cic. in Pisonem, Pistor domi nullus, nulla domi cella: panis & vinum à propola atque decupa. Vide & πρεσφράσις. Sed malit fortasse aliquis πρεσπωλῶν priore loco ponere, & inde deriuare nomen πρεσπώλης. cui nõ magnopere repugnarim: præsertim quũ non neutraliter vsurpetur vt μονοπωλέω & alia quædam, verùm actiuè.

C. Τιμοπώλης,

C. Τιμοπώλης, quidam interpret. Qui pretio vendit. Pollux non exponit, sed inter πεπρασκόντας numerans, ex Phrynicho tragœdo affert, Σὺ δ' ὦ τιμοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδὲ ἕς. Alii Τιμοπῶλαι exponunt Pollinctores: attamen Pollinctores dicuntur qui mortuorum cadauera inungunt, & sepulturæ parant. Certè deriuatum à Τίμιος, significabit Rerum pretiosarum venditor.

C. Ἀρτοπώλης, Κρεοπώλης, Γηροπώλης, Προβατοπώλης, Στυπειοπώλης, & similia, cum suis substantiuis poni debent.

C. Παλίμπωλος, Qui reuendit aliquid. ὁ αὐτοπωλῶν seu αὐτοπρᾶσκων, Qui vendit τὰ δευτέρου πεπρασμένα. Idem cum παλιγκάπηλος. Poll.

C. ΑΝΑπωλέω, ῶ, Rursus vendo, Reuendo. αναπεπρᾶσθαι. Pollux lib. 7, cap. 2, τὸ δὲ δεύτερον πεπρᾶσθαι, αὐναπωλεῖν ἐρεῖς, καὶ αὐαπεπρᾶσθαι.

C. ΔΙΑπωλέω, ῶ, Diuendo.

C. ΕΚπωλέω, ῶ, Vendo. idem cum πωλέω seu ἀποδίδωμι. Hesych. ἐκπωλεῖσθαι exp. πρᾶγμα ζέσθαι.

C. ΕΜπωλέω, ῶ, Vendo in aliquo loco. VNDE Εμπόλησις, ET Εμπωλή, Venditio. Pollux lib. 3, cap. 25, πρᾶσις, ἐμπόλησις, ἀλλαγή. Et libro 7, capite 2, πρᾶσις, μεταβολή, ἀπόδοσις, ἐμπωλή. Ibidẽ ponit verbum ἐμπωλεῖν, synonymum τῷ πωλεῖν, πεπρᾶσθαι, ἀποδίδοσθαι, μεταβάλλειν, & similibus aliis. Ibidem AFFERT Ἔμπωλμα quoque ex Xenophõte, φόρτον, ἐμπώλημα, ῥωπικὴν. Accipit autem ἐμπώλημα pro πώλημα.

Εμπολέω, idem cum εμπωλέω. ‖ Item Comparo mihi, Acquiro mihi, Alicunde emo. ἐξανοῦμαι, vt Eust. exp. pass. vocem apud Homer. Odyss. ι, — βίον τε πολὺν ἐμπολέοντ'. (Et ἐμπολήσαντες Hesychio πεκτάμενοι, ἀγοραστάμενοι. Itidem Aristophanes Pace, ἀλλ' οὐδὲν ἡμπόλησα πω, Οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε πυρὸν, ὡς ἀποδώσομεν, nil quicquã mihi emi, seu comparaui. Nam οἱ ἀγοραστὰ ὀψοποιοὶ, πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτῇς ὠνοῦσι, Suidas) Scholiastes exponit ἐνεπορεύοντο. Sophocles Œdipo tyranno, Σὺ δὴ ἐμπολήσας ἢ τεκὼν μ' αὖ πάλιν δίδως; id est ἀγοράσας: vel etiam διδοὺς, inquit scholiastes. Item Comparo, Acquiro, id est Lucror: velut ex negotiatione. Lucianus, οὐδὲ ὀβολὸν ἐμπολήσαμεν, ne obolum quidem lucrifecimus. Idem, ἐμπολήσας πρᾶγμα, Qui notas lucrifecit, seu contraxit. Item apud Suidam ἐμπολήσωμεν, ἐμπορευόμεθα, σωσώμεν, nimirum πολησαντες τὸν καρπῶν. Significat ἐμπορεύειν interdum Ex negotiatione acquirere sibi. Itẽ ἐμπολῆσαι pro Mortẽ sibi accersere. Sophocles Aiace, pag. 57, ἢ ἡμπόλησας, ὡς φρὴ φαπὶς κρατῇ; vbi scholiastes exponit ἐκερδάνας, πρόξενησας, annotans ὅτι κακοῦ λέγεται. Notandum autem, posse quædam præcedentium temporum deriuari & à VERBO Εμπολαω, quod Suidas agnoscit. Vnde & apud Hesychium Εμπολάωτο, πρόξενοιεν, ἀνεπώλων. ‖ Idem Hesychius ἐμπολᾷ exponit πρᾶγμα πεύεται πρόξενται. quod posterius fuerit potius ad πωλέω seu πολέω referendum, significans ἀναστρέφομαι, Verfor. Eustathius quoque à posteris Homeri scribit pro πρᾶγμα πεύεσθαι vsurpari verbum ἐμπολᾶν, subiungens hoc hemistichium, — κερδαίνετ' ἐμπολᾶτε.

Εμπόλημα, ατος, τὸ, Id quod sibi aliquis emit & comparauit.

Εμπολή, ῆς, ἡ, idem. Aristophanes Acharn. Ἔνδοθεν ὦ βέλπιστε τοῦ ξένου καλῶς Τὴν ἐμπολὴν ὅπως, ὅπως αὖ μὴ σέρων κοπάξῃ, emptas merces. Scholiastes exponit τὴν ἀπὸ τῆς πρᾶγματείας κέρδος, lucrũ ex negotiatione partum: itidémque alibi significare ait τὴν τῆς κέρδους: item & φορτον, quod huic loco magis conueniret. Hesychius exponit non solùm κέρδος, φορτον, sed etiam πρὸς ἀργυρέῳ ἀλλαγῇ.

Εμπολαῖος dicitur Mercurius præses negotiationis, vnde & ἀγοραῖος & κερδῷος. Aristophanes Pluto, Παρὰ τὸν θεὸν ἱδρυσαῦ με ἐμπολαῖον. verba Mercurii. vbi scholiastes exponit πρᾶγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. Itidem apud eundem poetam in Acharn. Ἑρμῆ ἐμπολαῖε, exp. ἐμπορικέ, πρᾶγματευτικέ. Hesych. Εμπολαῖος, ὁ κερδῷος Ἑρμῆς.

Εμπολθὺς, Negotiator. πρᾶγματευτὴς, ἔμπορος. Ex Epigr.

C. 2. Ἀπεμπολέω, SIVE Ἀπεμπολάω, Vendo, Venundo.

A Prioris hæc exempla sunt. Hesych. Ἀπεμπολεῖ, πεπρᾶσκει. Et ἀπεμπολεῖται. Bud. affert ex fabulis Æsopicis pro Venundatur. Posteriore vsus est Aristophanes, metaphorica significatione, in Acharn. Καὶ τοῦθ' ἁνθαδίζουσ' ἀπεμπολῶνται, sese venundari affentationibus & blandimentis non intelligunt, (inquit Budæus) hoc est, quòd sese ipsis affentatoribus addicunt. Item cum casu interdum accusatiuo rei venalis, interdum genitiuo pretii: (quẽ vsum πολέω quoque habet) Lucian. ὃς καθαπερ αἰδρᾶποδα τοῦδε γαγὼν ἡμᾶς ὅτι τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ὅστις ἐστὶν, ἀπεμπόλησεν τοῖς μυριάσι Ἀττικῆς, ἐμὲ δὲ δυ' ὀβολῶν. Polybius, ὁ χρημάτων ἀπεμπολῶν πλὴν ὤφελον. Et Gregorius, φεσκεφάρου κέρδεις ἢ δωμαστείας μικρᾶς πλὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες. vbi eodem planè modo dicitur κέρδεις τὴν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες quo apud Iuuenalem, Vendere animam lucro. Rursum Lucianus cum solo accusatiuo, ἐπιδὴν εἰς τοιαυτίω σωτὴν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἴσῃς. Hesychius quoque ἀπεμπολήσας exponit πωλήσας, πεπρακώς: & Ἀπεμπολῆσαι, ὅτι κέρδος ἀποδόσθαι π. Idem Hesych. ἐμπολήσας exponit etiam πρᾶγμα πεύσαμενος, vel potius πρᾶγματευσάμενος.

C Ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, Vẽditio, Nundinatio. Hippocr. εἴδησις τοῦ πρὸς βίον χρηστῶν, καὶ ἀναγκαίων καθαρσίων ἀπεμπόλησις, nundinatio seu venditio medicamentorum ad purgandum necessariorum.

Ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ, Venditor, seu Qui lucrum ex vẽditionibus facit. Institor, vt nonnulli exponunt.

Ἀπεμπολή, ῆς, ἡ, idem cum ἀπεμπόλησις, Venditio. seu Venditio quæ fit cum lucro. sicut ἀπεμπολῆσαι ait Hesychius esse Venundare lucri causa. Suidas autem vult ἀπεμπολὴν esse venditionem quæ fit cum impostura. Exponitur etiam ἐμπορία (id est Negotiatio) tam à Suida quàm Hesychio.

c. 2. Διεμπολάω, ῶ, Coemo, Mercor. Aristoph. Acharn. ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. vbi scholiastes exp. πρὸς πρᾶγματείαν ὅστις δεῖ ἀσχολεῖσθαι.

C. Ἐξεμπολάω, ῶ, Vendo. Vnde ἐξημπολημένοι, Venditi.

ΠΩΛΟΣ, ου, ὁ,

quino, quem equuleum Cicero nominat, vt quum ait, Domitores equorum fame debilitant equuleorũ nimis effrænatã vim. Dicitur autẽ de pullis suis equuleis & teneræ & adultæ ætatis. Il. λ, Ἵππος δὲ ἑαυτὸς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα Πάσας θηλείας πολλῆσι δὲ πῶλοι ἕπονται. Et Iliad. υ, similiter, Τοῦ τε χίλιαι ἵπποι ἕλος νέμα βουκολέοι τε Θηλειαι, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀπαλῇσι. vbi obserua etiam fœminino genere dici πῶλοισιν ἀπαλῇσι pro ἀπαλαῖς, νέαις, teneris pullis. Plato Cratylo, εἰ βοὸς ἔκγονον φύσει, ἵππος τοῦ φύσει πέκη μόσχον, οὐ πῶλον καλεῖν, ἀλλὰ μόσχον. Itẽ de pullis adultioribus. Plutarch. οἷός τ' ὀξὺ κῦ τὸν Σιμωνίδου λόγος ἵππῳ πῶλος ὡς, ἅμα βρέχων, vt Pullus iã ablactatus. Xenoph. De re equestri, τοῦ ἐπ' ἀδαμάστου πώλου. Plutarch. Symp. 2, λυκοσπαδὲς πῶλοι, qui lupatis assueti sunt. contrà ἄσμοι, qui durioris sunt oris, vel frænis non assueuerunt. Soph. — Αἰνιανὸς ἀνὴρ ἄσμοι πῶλοι βίᾳ φέρουσι. Apud Athenæũ libro 3, Πηδᾷ, χρεμετεῖ, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Itidẽ Homer. Od. ψ, Λάμπον καὶ Φαέθοντ', οἵτ' ἠῶθι πῶλοι ἄροσι, Qui pulli auroram vehunt. seu Qui equulei. Asinis quoque, item & elephantis πῶλοι tribuuntur. Sic Varro Pullus asininus: Plin. Pulli onagrorum. Mat h. 21, θυρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς. In Geopon. τοῖς θηλείαις ἵπποις ὑποβάλλουσι τὴν τῶν ὄνων πῶλοις, pro his Varr. Pullum asininum à partu recentem subiiciunt equæ. Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 1, de elephan. is, ἔστι δὲ ἡ θήρα καὶ μεγάλων ἤδη ὄντων καὶ πώλων. Plin. dicit Elephantorum vituli. quod vocabulum Vitulus pro pullo equino etiam Virg. posuit in Georg. Iam vitulos hortare, viámque insiste domandi. Πῶλοι dicuntur etiam pueri & puellæ, metaphoricè. Eurip. in Hecuba. Πῶλοι ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Vide μόχος. Idem alibi πῶλον ἄζυγα vocat παρθένον γάμου ἄπειρον. Itidem Nicander in Alexiph. ἐν σταθμοῖσι γάλακτος Θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπὸν, id est νέας γυναικὸς, iuuẽcæ mulieris. At Ἀφροδίτης πῶλοι dicũtur meretrices iuuencæ, apud Athenæum lib. 13, πῶλοι Κύπριδος ὀξυσκημβρίας. ‖ Item nomen proprium rhetoris,

ad quem Herodicus, ἀεὶ πῶλος εἶ: vt ad Thrasymachum, ἀεὶ Θρασύμαχος εἶ.

C. Πωλοδαμνέω, ῶ, Pullos domo. Accusatiuo iunctum significat Vt pullum domo & erudio. Sophocles Aiace, αὐτὸν ὀν νόμοις πᾶς δεῖ πωλοδαμνεῖν. id est, ὡς πῶλον γυμνάζειν καὶ παιδαγωγεῖν. ET Πωλοδάμνης, ου, ὁ, Equuleorum domitor, Pullorum domitor. Cicero dicit Equorum domitor. Vtitur Xen. in Œcon. Apud Suidam LEGITVR ET Πωλοδαμαστής, quod exponitur γυμνάστης.

C. Πωλοτρόφος, Pullos nutriẽs: vt πωλοτρόφος Θεσσαλίη in Epigr. Laudatissimi enim erant ἵπποι Θεσσαλικοί.

C. Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Iliad. γ, — αἰ ἔχας αἰολοπώλους. vbi schol. exp. ποικίλως ἱππαζομένους, vel παχεῖς ἵππους ἔχοντας. Hesych. itidem non solùm ποικιλοπώλους, verumetiã ταχυπώλους, ex eo quòd αἰολεῖν significet κινεῖν. Dicũtur igitur αἰολόπωλοι, qui varios & maculosos pullos habent, vel variis modis domitos & exercitatos, ideóque agiles & pernices.

C. Ἑξάπωλος, Sex pullos seu equuleos habẽs. ἑξάπωλον ἅρμα, currus quẽ sex equulei cõiugati trahũt, vt Apuleio Quadriiuges & seiuges currus: Plin. autẽ & Liuius Seiuges dicunt senos equos ad vnum currum iunctos. Herodian. lib. 4, τὸ δὲ ἅρμα ἡνιοχήσαν, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀστιλῶν.

C. Εὔπωλος, SIVE Εὐπωλος, resolutione Ionica & poetica, Pulchros equuleos habens aut ferens. εὔιππος. Od. ξ, Ἴλιον εἰς εὔπωλον, id est καλοῖς ἵπποις χρώμενον, vt schol. explicat. Exponitur & aliter, vt suprà docui post πωλέω significans Verso.

C. Εχέπωλος, Equuleos seu pullos equinos habẽs. Hesych. ἐχέπωλοι exp. ἱππικοί, ἱππόται ὀφοι.

C. Κλυτόπωλος, Pullis equorum inclytus, Celebris equorum pullitie. Il. ε, αἴδι κλυτοπώλῳ. vbi schol. exp. ἐνδόξους ἵπποις ἔχων. & οὗ κλυτή ἐστιν ἡ ἐπιπόλασις. Hesychio itidẽ κλυτόπωλος EST Ενδεξόπωλος, & ἱππεὺς ἀγαθός. Affertur ET Κλυτόπωλος itidem pro Circa equorum pullos insignis.

C. Λευκόπωλος, Candidos pullos habens, Quem niuei equulei vehunt. Solis epitheton, item diei, seu lucis. vt apud Sophoclem Aiace, Ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαινὴς κύκλος Τῆλευκοπώλῳ φεγγὸς ἡμέρας φλέγαν.

C. Ταχύπωλος, Pernices equuleos habens, Qui velocibus equorum pullis vtitur. Iliad. ε, — Δαναῶν ταχυπώλων. Il. ψ, Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Exponitur & ἱππικός, rei equestris peritus.

Πωλικός, οῦ, ὁ, Pullinus. Luc. Zeux. ἐκ τῆς ἵππου θηλάζειες τὴν πωλικὸν τρόπον, ritu pullorum. Item πωλικὴ ἀπήνη apud Sophoclem, Rheda seu vehiculum quod pulli trahũt. Sic Luc. Tim. πλείω ἅρματα καὶ σωωρείδι πωλικῇ.

Πωλίον, ου, τὸ, Pullulus, id est paruus pullus, Tenellus pullus seu equuleus. Aristoph. AT Πώλιον, pro Pullium, id est Quod equa emittit antequam pullum partu edat. Affertur ex Aristotele, Historiæ animalium libro 8.

Πωλάριον, ου, τὸ, idem cum πωλίον. Plato apud Diog. Laertiũ de Aristot. ἡμᾶς ἀπελάκπτε, καθαπερεὶ πωλάρια χθὲς γενηθέντα τῶν μητέρων.

Πωλεύω, Pullos equinos domo & erudio: vt παιδεύω, pueros erudio. Xen. De re eq. ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν χρεὼν εἶναι. Poll. lib. 1, δαμάσαι δ' αὖ ἵππους καὶ πωλεῦσαι, πωλοδαμιεῖν, καὶ ἐκπαιδεῦσαι, καὶ ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι, αἰαδιδάξασθαι.

Πώλευσις, εως, ἡ, Domitio equorũ, Cura domandi & erudiendi pullitiem equinam, aut etiam Cura formandi. (vt Virg. dixit Formare vitulos) Xenoph. ἀμφὶ πώλευσιν διαπείθειν, circa equuleos domandos & erudiendos.

Πωλευτικός, οῦ, ὁ, Ad equuleos domandos erudiendósque idoneus.

C. Ἀπώλευτος, Non domitus eruditúsque, vt pulli domari solent & erudiri. Apud Suidam τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἰς τινα ἄλω, καὶ ἱππαγέλαι ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μᾶλλον δὲ οἰκτῶς ἀλοῶντες διέφθειραν, equorum gregem nondum domitorum. Suidas tamen ἀπωλεύτων exponit ἄνευ πώλων.

A Πωλεία, ας, ἡ, idem cum πώλευσις, Xen. in Hipparch. Ab Vlp. autem de ædilitio edicto πωλείαν vsurpari aiunt pro armento pullorum seu equuleorum, vt Varro Equariam accipit pro armento seu grege equorum. ‖ Πωλεία. Fimum pulli asini quod primum edidit. Sic enim Plinius libro 28, capite 13, Asinini pulli fimum quod primum edidit (polean vocant Syri) datur in aceto mulso. ‖ Πωλεία Suid. exponit χαίτη. Nisi potius apud eundem scribendum πωλεία χαίτη, pullina seta seu coma. vt sit à masc. πώλειος, Pullinus. AT Πωλία Hesychio Æreum pegma humeris suis gestans τοῖς ὤμοις λεωπτίδων πώλοις.

B

ΠΩΜΑ, ατος, τὸ, Operculum. Iliad. σ, v. 116, πῶμα φαρέτρης. Od. ι, v. 313, ὡς εἴπε φαρέτρης πῶμ' ὀπάσσε. Et Od. η, Αὐτὰρ ἐπὶ πρυμνῷ πῶμα, aptauit operculũ, nimirum ὠκεῖαν πῶμα, seu χηλὴ, vt ipse vocat. Idem Od. ϛ, Δώδεκα δ' ἐμπήσας, (videlicet ἀμφορέας) καὶ πώματα ἐστὶν ἅπαντα. Et Hesiodus Erg. de dolio Pandoræ, ἐπὶ δὲ πῶμα λέπεν. Ibidem, paulo antè, πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα. Sic apud Athen. l. 11, φοῖτα, καὶ κοίλων πώματ' ἀφελκε κάδων. Item πώματα πορφυρᾶν apud Galen. Simpl. lib. 11, Opercula purpurarum piscium. id est testæ seu conchæ. ὄστρακα. ‖ Πῶμα Hesych. exp. ἔκπωμα, Poculum. ‖ Item Potus seu potio. Eurip. δαιτὸς καὶ πώματος. Et ex Esdræ libro 2, βρώματα καὶ πώματα. Sed quidam in his locis scribere malunt πῶμα, vt suprà post πίνω in πόμα docui, quò hæc pertinent. ‖ Aliam præterea nominis huius πῶμα signif. vide apud Dioscoridem libro 1, cap. 149, de palma.

C

D Πωμάζω, Fut. άσω, Operculo claudo & Obturo, Operculo. vt Columella dicit Vasa operculare & oblinere. Vide apud Aristotelem in Probl. πωμάσαι, operculauerit. Et Hist. anim. l. 8, πωμασθῇ, operculatus fuerit, seu operculo appositò clausus fuerit: ἐὰν πωμασθῇ ὀλίγος ἀήρ. Apud eundem in Probl. πωμαστὴς αὐλός, tibia operculo obturata.

C. ΠΑΡΑπωμάζω, Operculo, Obstruo operculo & obturo. Arist. De iuuent. & senect. loquẽs de carbonib', ἀεὶ ὧν ὥσπερ παρεπωμασμένοι τῷ καλύμματι πυγεῖ. Vide in Πύρος.

C. ΠΕΡΙπωμάζω, Operculo circumcirca obturo, Circumcirca operculo.

E

Derivata à genitivo.

Πωμαπᾶς, ου, ὁ, Operculatus. Dioscor. lib. 2, cap. 11, κοχλίας ὁ ἐν τοῖς κατ' Λιγυείαν ἄλπεσι πωμαπᾶς καλούμενος. Vbi Ruellius, Cochleæ quæ in Liguriæ Alpibus pomatiæ, id est operculares, cognominatæ. Quale fortasse & id cochlearum genus de quo Plin. lib. 8, cap. 39, Est & aliud genus minus vulgare, adhærente operculo eiusdem testæ se operiens. Obrutæ terræ semper hæ, & circa maritimas tantùm Alpes quondam effossæ.

C. ΕΠΙπωμαπίζω, Operculo obstruo & obturo, Operculo. Synes. ep. 15, ὀπωπωμαπίζει γὰρ αὐτὸν ὁ πατέρου κῶνος καὶ ἥσυχος ἐπιπώρος, ipsum operculat, nimirum τὸν σκλῆρα, seu αὐλὸν τὸ ὑδροσκοπίου. Et ὀπωπωμαπίζειν τὸ πῦρ, apud Alex. Aphrod. veluti quum præfurnio τὸ πνιγέως operculum obditur. Cui simile genus loquendi vide in Πῆρος, vbi Aristot. dicit τῷ χρῷ πωμαζειν. Verba eius sunt, τὸ πῦρ ὀπωπωμαπίζοιμον σβέννυται.

C. ΠΕΡΙπωμαπίζω, Operculo circũcirca obturo, id est Bene operculo: idem cum περιπωμάζω, Vnde apud Aristot. vas περιπωμαπίζόμενον.

G

ΠΩΡΟΣ, ου, ὁ, Luctus, πένθος, vt schol. Soph. & Aristoph. exp. in hoc versu Antimachi Πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Idem versus apud Suid. sic legitur, Πῶρόν τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσι πένθος. vbi ipse dicit esse πάθος τι. (Simile apud Hom. Il. ρ, Κῆρ' ἐν ὀδυσσόμενον καὶ πένθος ἐθήκας) Citatur & à schol. Eurip. apud quem tamen non πῶρος scribitur, SED Πώρη. vbi etiam ait, Ταλαίπωρος, τοῦ τοῦ πώρου, ὁ δηλοῖ πένθος. ‖ Hesychio πῶρος est ὁ Ταλαίπωρος.

H

C. Ταλαίπωρος, Ærumnosus, Calamitosus, Miser. Aristophanes Pluto, τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τῶν Ταλαιπώρου βίον. vbi scholiastes exponit τῶν πλουσίων: τοῦ δὲ πλοῦτον τὸν πῶρον. vt Ταλαίπωρος sit qui calamitatum luctuosarum oneribus premitur assiduè. Sic Sophocles, Πάπερ Ταλαίπωρ' Οἰδίπου, calamitose pater Œdipe. nam regno exutus, oculisque item orbatus, vagabatur huc illuc. Aliquando est ἀστιλιστικόν. vt apud Demosthenem Pro corona, τί σοῦ τὸν ταλαίπωρε συκοφαντεῖς; Τὸ Ταλαίπωρον pro Constanti laboris tolerantia affertur ex Aristoph. Quod si verum est, Ταλαίπωρος accipi etiã possit pro eo qui fortiter luctum luctuosásq; ærumnas & calamitates perfert: & idem fuerit cum eo qui appellatur ab Homero Ταλαπενθής.

A

B

Ταλαπώρως, Ærumnosè, Miserè, seu Laboriosè. Thucyd. lib. 3, εἰς τὴν Λακεδαίμονα ταλαιπώρως διὰ τὸν πολέμου κομιζόμενοι.

Ταλαιπωρία, ας, ἡ, Miseria, Ærumna. Item Labor & molestia, Fatigatio. μόχθος, πόνος. Thuc. lib. 2, μετὰ Ταλαιπωρίας μεγάλης, magno cum labore. Idem lib. 7, pag. 262, ὑπὸ τῆς Ταλαιπωρίας.

Ταλαιπωρέω, ῶ, Miser sum, Miserè viuo, seu Miserè mecũ agitur. vel Malè mecum agitur, Res meæ afflictæ sunt. Thucydides libro 5, pagina 189, καὶ μάλιστ' αὖ τὸ στρατόπεδον ἐπαλαιπώρησαν, εἰ μὴ οἱ ἱππῆς παρόντες αὐτῶν ὠφέλιμοι ἦσαν. Eadem pagina, paulò infrà, οἱ δὲ ξύμμαχοι οὐκ ἐπαλαιπώρησαν. vbi scholiastes exponit οὐ κακῶς ἔφερον ἐν τῷ πολέμῳ. Ibidem πονεῖν affinem significationem habet. Et libro 2, ἡ σφαπὰ σῖτόν τε οὐκ εἶχεν καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, malè habebat ex hyemis asperitate. vel etiam Vexabatur. Gregorius, ὑπ' αὐθρίοις κρυμοῖς καὶ ὄμβροις Ταλαιπωρεῖν. Passiuum Ταλαιπωροῦμαι eandem significationem habet. Aristophanes Vespis, ἐλέει Ταλαιπωρουμένους, miserare ærumnosos & afflictos. Thucydides libro 7, pag. 262, ἑώρων ἤδη τε Ταλαιπωρημένους τοῖς τε θαύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, malè affectos, seu malè se habentes. Item Laboro, Labores & ærumnas perfero. Thucydides libro primo, οὐκ εἰωθότες οὐδὲ βουλομένους ταλαιπωρεῖν, laboribus vllis perfungi. Idem, Ταλαιπωροῦσι σφίσιν αὐτοῖς, sibi laborant. Sic & passiuum παλαιπωροῦμαι vsurpatur. Aristophanes Vespis, loquẽs de fucis, οἱ ἀργοῦντες ἡμῶν τὸ φορτίον τὸν γόνον καρπουσιν, οὐ Ταλαιπωρούμενοι, non laborantes. vnde & Hesiodus de eis cecinit, Οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀργοὶ ἔδοντες: & Virgilius, Immunisque sedens aliena ad pabula fucus. Quibus addere possumus hoc Isocratis ad Nicoclem, ἡμῖν δ' ἔξεστι μηδὲν ταλαιπωρεῖν ἅπαντα τοῦτο διαπραξάσθαι, sine vllis laboribus & molestiis. Item Ταλαιπωρηθεὶς affertur pro Fessus.

C

D

E

Transitiuè quoque vsurpatur Ταλαιπωρέω pro Miserum reddo, In miserias & ærumnas coniicio, Ad miserias & ærumnas redigo, Calamitatibus afficio. Isocrates De pace, ὁ πόλεμος πάντα τοῦτον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, Nos afflixit. vel etiam Fatigauit.

Ταλαιπώρημα, ατος, τὸ, Calamitas, Miseria. idem cũm Ταλαιπωρία. Phalar.

c. 2. Διαταλαιπωρέω, ῶ, Ærumnis & laboribus vsque premor, seu Labores & ærumnas perfero. VNDE Συνδιαταλαιπωρέω, ῶ, Simul ærumnas & labores perfero, seu Simul laboro & in ærumna sum, idem cum συνταλαιπωρέω.

c. 2. Ἐπιταλαιπωρέω, ῶ, Insuper labores & molestias perfero. Thucydides libro 1, pagina 39, τοῖς δὲ τοῖς ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντα χρὴ ὀπιταλαιπωρεῖν. quæ scholiastes sic exponit, ὑμῖν δὲ τοῖς μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσδεῖσθαι τῶν πόνων. Alioquin ὀπιταλαιπωρεῖν significat etiam Labores & molestias subire aliquam ob rem. Exponitur etiam Sum miser, vt Ταλαιπωρέω.

G

c. 2. Συνταλαιπωρέω, ῶ, Vnà miser sum, Vnà in miseriis & ærumnis versor. Phalar.

Πωρέω, ῶ, Lugeo. πενθῶ. Vocabulum Eleis vsitatum, teste scholiaste Sophoclis, & Suida. Hesychius quoque πωρεῖν exponit πενθεῖν, κηδεύειν: idem tamen πωρῆσαι exponit etiam λυπῆσαι. ita vt neutraliter ponatur & transitiuè, sicut Ταλαιπωρεῖν.

H

Πωρηνὺς, Luctus, Miseria, Calamitas. Ταλαιπωρία, πένθος. Hesychio.

ΠΩΡΟΣ, ου, ὁ, Callus: corpus durum, siccum & album, ossa fracta coniungens. Nam quoniam ossis fracti partes inter se coalescere nequeunt propter siccitatem, natura eas callo circa oras fracturæ concrescente, quasi vinculo quodam colligat, vt inter alia tradit Gorræus. Vide etiam Πωρόω & ἀσυμπώρωτος. ‖ Πῶρος (inquit idem) dicitur etiam substantia quædam crassa, lenta, dura, quæ aliqua in parte præter naturam concreuit in modum calli, vt sæpe fit in articulis, & aliquando in pulmone: qui ab ossium callo differt, quòd hic naturæ opus sit, & quodammodo secundum naturam fit, quum aliter pars resticui nõ possit: ille verò morbus fit. (quem aliqui suo nomine πώρωσιν vocarunt) quippe qui præter naturam habeat tum causam, tum generationem. Nascuntur huiusmodi calli & in oculis, & in fistulis, aliísque vlceribus, atque etiam in cute: tollique medicamentis debent. Vide & Paulum Ægineta libro tertio, cap. 78, vbi de podagra & articulariis morbis. Autor Definitionum med. πῶρός ἐστιν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροπος. vbi interpres, Tophus est substantia callosa & renitens. Aristoteles Historiæ animalium libro 3, cap. 19, σκληρὸν ὃ γίνεται τὰ αἷμα ἐν τοῖς στόμασι πόνον, οὐκ δὲ πόνον πῶρος. vbi Gaza quoque interpretatur Tophus. quemadmodum & Ruellius apud Dioscoridem libro quinto, capite 108, de ochra, πωροις θρυπτει, vertit, Articulorum tophos cõminuit. Marcellus autem sic, Quas Græci πώροις dicunt concretas circa ossa lapidosas duritias, frangit. Idem Dioscorides alibi, λύει τοὺς περὶ τὰ ἄρθρα πώρους. Rursum Gaza apud Alexandrum Aphrodis. πῶροι πεδαχρῶν vertit Durities lapidosa in podagris. Suidæ πῶρος est ἀπολίθωσις. Videtur igitur præcedens πῶρος ossium & articulorum per metaphoram dictus à poro lapide, de quo Plinius lib. 36, cap. 17, Pario similis candore & duritia, minus tamen ponderosus, qui porus vocatur. Herodotus πώρινον λίθον appellat. Meminit & Hesych. in Πώρινος. ‖ Πῶρος nomen proprium regis, cuius frequens mentio apud Plut. item & Plin.

C. Πωροκήλη, Ramex callosus (siue tophus) in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus & inæqualis. Quibus notis ab hydrocele & sarcocele distinguitur, vt scribit Paulus Ægineta lib. 6, cap. 63. Gorr. Πωροκήλη Polluci est πώρωμα περὶ τὸ ὄρχιον ἐκ ἀποστήματος.

C. Πωρομφαλόν, Tophi concretio in vmbilico. Gorr.

Πώρινος, E poro factus, Porinus. Item πώρινος λίθος pro πῶρος. Herodotus l. 5, de templo Delphico, συγκαιομένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηὸν, παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεπίνησαν. ‖ Hesych. πώρινος generaliter exponit λίθινος. Attamen Πῶρος, (inquit) οὐ πᾶς λίθος. AT Πωλαῖος affertur pro Callosus, Asper.

F

Πωρόω, ῶ, F. ώσω, In porũ conuerto, vel in lapidosam duritiem & tophũ cõmuto, Durum reddo in modum pori seu tophi. Suid. exp. σκληρώσω καὶ λιθοποιῶ, subiungens hunc ex Piside locum, — παῖκ μάδας Πωροῦσα καὶ σφίγγουσα λιθώδει τύπῳ. Apud Gr. Bibl. interpr. Deus reproborum corda πωροῖ, id est Indurat & velut in saxeam naturam conuertit, ne vllis vel monitis vel pœnis commoueantur. Esaiæ cap. 6, πεπώρωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν· ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ὀπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς, obdurauit corda eorum (ἐσκλήρωσεν. vt dicit Paul. in epistola ad Romanos, cap. 9, ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει) Itidem pass. voce & significatione, Rom. cap. 11, ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, Electi assequuti sunt, reliqui occalluerunt. seu Indurati sunt. 2 Corinth. cap. 3, ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν, occalluerunt mentes ipsorum. At Marci cap. 6, οὐ γὰρ συνῆκαν ὅτι τοῖς ἄρτοις· ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη, maluit doctiss. interpres vertere Stupidũ erat cor. Erasmus cũ vulg. vertit Obcæcatum erat: vt sit à πωρὸς cæcus, de quo paulo infrà. Item πωρόω apud medicos, Solido & ferrumino obducto callo. Dioscorides lib. 1, c. 112, de vlmo, κάταγμα πωροῖ. Vbi Ruell. Fracta ossa solidat. Marcell. Ossa fracta solidat, succedẽte ossea cicatrice, quam πῶρον dicunt. Et alibi, πῶροι, ἀπώρωτα ὀστέα. Et pass. voce ac significatione πωροῦσθαι in ossibus dicitur quod in aliis

συμφύεσθαι, id est Conferuere & consolidari, vt Celsus A loquitur, seu Solidari & coire obducto callo. Vide Ἀσυμπώρωτος.

Πώρωμα, ατος, τό, Callosa durities, seu Collectio quæ in callum concreuit. cuius significationis exemplum habes in πωροκήλη. Itidem legunt quidam in Hippiatria, ἐνῶτε τῖς ὑποζυγίοις πώρώματα γίνεσθαι, καὶ μάλιστα τοῖς νωτα-γωγοῖς, exponuntque οἰδήματα ὑποσφακοῦ ὕδατα, ἰχῶρα ἢ φύσημα ἔχοντα. Sed vulgatæ editiones ibi HABENT Πυρώματα.

Πώρωσις, εως, ἡ, Concretio quæ in callum fit, Quum ossa B callo solidantur, Consolidatio & ferruminatio ossium fractorũ. Galenus, ὁ τῶν ὀστῶν καλλωμάτων πώρωσις. Vide simile loquendi genus in Ἀσυμπώρωτος. Item πώρωσις καρδίας in sacris literis, Quum cor occalluit, Quum animus alicuius planè cõtra monita obduruit. vt Marci cap.3, συλλυπούμενος ὅπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, con dolescens quòd occalluisset cor eorum. vt suprà itidẽ πωροῦσθαι habuimus pro Occallescere seu Callum obducere: sumpta metaphora à callo & duritie in articulis, qui πῶρος nominatur. (Erasmus cum vulg. vertit, C Super cæcitate cordis eorum, à πωρὸς significante Cæcus, de quo paulo infrà) Similiter in Epist. ad Ephesios cap.4, ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, propter ignorãtiam quæ est in ipsis ex obduratione cordis eorum. Ambrosius πώρωσιν ibi interpretatur Duritiem. Rom. cap. 11, θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, obdurationem D istam quæ est ex parte, Israeli euenisse, tantisperdum plenitudo gentium introierit. ‖ Apud Plutarchum autem in Quæst. Rom. τὸ ἕλκος ἔοικε πώρωσίν τινα εἶναι καὶ μασμὸς σώματος, existimatur pro πώρωσις reponendum πίρωσις. ideóque sic locus ille exponitur, Vlcus videtur esse mutilatio quædam labésque corporis.

C. Ἀπώρωτος, ου, ὁ & ἡ, vt ἀπώρωτα ὀστέα, Ossa quæ nõ coierunt & callum obduxerunt. seu Ossa quæ non conferbuerunt. vt Celsus dicit, Si ossa cõferbuerint, pro Con- E solidata fuerint. Dioscorides, ἀπώρωτα ὀστέα πωροῖ. vbi quidam, Ossa fracta & non coeuntia ferruminat. Marcellus autem sic, Durat in os quæ non durantur.

C. Ἐπιπώρωσις, ἡ, Insuper induro, Præterea induro, vel Vltra & magis induro. VNDE Ἐπιπώρωσις, quod tamen exponitur non solùm Obstinatio, sed etiam Cæcitas: à πωρὸς significante Cæcus.

C. ΣΥΜπωρόω, ῶ, In tophum seu callũ cogo. Et passiuum συμπωροῦσθαι, Concrescere seu coalescere in tophum F aut callosam duritiem. Ossa autem quum συμπωροῦσθαι dicuntur, ex Celso reddere possumus Conferuescere. nam apud eum, Si ossa conferbuerint, Budæus exponit Consolidata fuerint. VNDE Ἀσυμπώρωτος, ου, ὁ & ἡ, apud Dioscoridem libro 1, Qui non conferbuit & consolidatus est. Alii, Qui callo interposito consolidatus & ferruminatus non est. vt apud Paulum Ægineta m, ἀσυμπώρωτα κατάγματα. Sic Dioscorides lib. 1, de vlmo, καὶ τὸ ἀφέψημα τῶν τῆς φύλλων καταντλούμενον, κάταγμα τάχιον πωροῖ, fracta ossa citius solidantur si eius G decocto foueantur. Et Galenus, οὔτε γὰρ τὰ κατάγματα δι' συμφύσεως, ἀλλὰ δι' πώρου, τὴν κόλλησιν ἔχει.

AT VERO Πωρὸς Suidæ est ὁ τυφλὸς, Cæcus. VNDE Πωρόω, ῶ, Obcæco, seu Excæco. quo modo vetus interpres, & Erasmus eum sequutus, apud Euangelistas & Paulum ἐπώρωσεν verterunt Excæcauit: & ἐπωρώθησαν, Excæcati sunt. Sed alii malunt, Indurauit seu Obdurauit, & Indurati sunt, seu Occalluerunt: à πῶρος deducendo. in qua sententia Ambrosius quoque est, & Cyrillus, quippe ex quo πωρώσει τὴν καρδίαν Budæus H interpretatur Obdurare. ITIDEM Πώρωσις eidem Suidæ est ἡ τύφλωσις, Excæcatio, vel Cæcitas. vt vetus quoque interpres & Erasmus in Nouo test. passim verterunt.

Π Ω Σ, interrog. aduerb. Quomodo? Quo pacto? Quis? Qua via? Qua ratione? Homer. Od. α, v. 65, Πῶς αὖ ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Odyss. γ, v. 22, Μέντορ, πῶς τ' ἀρίω, πῶς τ' ἀρέωμεν πόδε μᾶν αὖτις; Idẽ Iliad. λ, Πῶς τ' ἀρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥίζομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως; Apud Luc. in Timone interrogatur Plutus, ὁ πόταν οὖν αὐτοῖς βαδίζῃς, πῶς, οὔτω τυφλὸς ὤν, ὁδεύσεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγνώσεις ἐφ' οὓς αὖ σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῶν πλουτεῖν ἀξίους; Aliquanto pòst, εἶτα πῶς, ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Non multo pòst, quum dixisset ipse Plutus, εἶτα δὲ τοιοῦτον οἷος εἰμὶ ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλόν, ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι τοιαῦτα; interrogatur, ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτὴ πάντες εἰσί; Apud eundẽ frequens est πῶς τῦτο φῄς; & πῶς τοῦτο λέγεις; (Sic autem πῶς λέγεις, ex Aristotele infrà, vbi de πῶς posito in interrogatione non directa) Interdũ verò sententiam claudit. vt apud Greg. ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; & γνώσεται δὲ πῶς; Sed præfigitur aliquando huic aduerbio particula καὶ, non vacans (vt Budæus tradit, qui etiam VERTIT Καὶ πῶς; Quónam modo?) sed potius affectum quendam indicans, meo quidem iudicio: vt in hoc Demosth. loco, ἀλλ' ὁρᾶς, ζωτὰ γὰρ συμφέροντα εἰλόμεν ποιεῖν, καὶ οὐδὲν ἴδιον πεποίηκας. ἆρ' ἤνοιδε σύ; καὶ πῶς; Sed frequentius particulam quampiam sibi subiunctam habet. Ac primùm quidem particula potentialis ἂν huic aduerbio πῶς subiungitur. nam DICITVR Πῶς ἄν, vt in hoc Xenophõtis loco, in Tyrannico, εἰ γὰρ οὕτω τοῦτ' ἔχει, πῶς ἂν πολλοὶ μᾶλλον ἐπεθύμουν τυραννεῖν, πῶς δὲ πάντες ἐζήλουν αὐτοῖς πυραύνοις; (Quum tamen iungo PARTIC. ἄν cum πῶς, id magis ex Budæi quàm mea sententia facio. Is enim ostendere volens πῶς iungi cum ἄν, exemplum illud affert. At ego particulã hanc nequaquam vel huic vel alii particulæ, sed suo semper verbo iũgi dixerim.) Legitur ETIAM Πῶς πτε; Quónam tandẽ modo? vel, Cùrnã? cum alibi, tũ apud Plut. in Plat. quæst. nõ semel. PRAETEREA Πῶς δή; ITEM Πῶς δή τοῦτο; Plato cum aliis plerisque locis, tum De rep. lib. 2, πῶς δή; ἔφη. οὐ γὰρ οἶμαι. Et πῶς δὴ τοῦτο; Qui fieri istud potest? (Gallicè ad verbũ, Comment cela? pro Comment cela se peut-il faire?) Non rarò occurrit ET Πῶς γάρ; vt apud Demosth. οὐκ ἀπορῶ. πῶς γὰρ, ὃς γε κληρονομήσας τῆς Φίλωνος χρημάτων; id est, Qui fieri potest? quippe qui, &c. Synes. πῶς γάρ; ὃν οὔτ' εἶδον, οὔτε τοῦ αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπηγέλλετο. Interdum ETIAM Πῶς γὰρ ἄν; (vbi obseruandum, post PARTIC. Ἄν relinqui subaudiendum commodum aliquod verbum) Lysias in Apologia de cæde Eratosthenis, pag. 88, οὐκ εἰδὼς πεσὼν ἐν τῇ ὁδοῦ, οὐδὲ ὅστις τὸν ἔστιν κατατυχὼν, ὡσπερ οὗτοι λέγουσι. πῶς γὰρ ἄν; ἔγωγε ἐν τῷ δεῦρο πόδ' ἤκων κατέπεσον ἀθυμῶ, &c. Quomodo enim id fieri posset? Aut etiam omissa particula Enim. At de πῶς γὰρ οὐ dicam paulo pòst. Itẽ sequente verbo δοκεῖς, aut verbo οἴει: vt videbis suprà, tomi 2, column. 1253, litera E. & apud Budæum p. 1100. At verò sequente οὐ, siue οὐκ. vt Marci cap. 4, τί δεῖλοί ἐστε οὕτως; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν; Ad verbum, Quomodo nõ habetis fidem? Vel, Qui fit vt non habeatis fidẽ? Aut, Quid causæ est cur fidem non habeatis? quidam verò (ex quibus fuit Valla, vt opinor) interpretandum censuerunt, Siccine fidem non habetis? Alium certè passim vsum habet πῶς οὐ, de quo ita scribit Bud. Comm. pagina 1099, Πῶς οὐ in responsionibus assensionem significat, vt πάμπολυ. Verùm Græci per hanc particulam quibusdam interrogationibus vtuntur quæ non perinde Latinis vsitatæ sunt. Demosth. Pro corona, πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς, τοιοῦτος ὢν ἐγκαλῶν ὧν ἔτι οὐκ εἴχες εἰπεῖν βελτίω; Nónne tu improbus es? Idem, πῶς οὐκ ἀγαθὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. At quum interiecta particula γὰρ dicitur πῶς γὰρ οὐ, siue οὐκ, tunc redditur Quidnã? In hoc autem Demosthenis loco, τὸν δὲ πεῖσμον τοῦτον σύμμου διέσυρες, καὶ τὴν τοφρέαν, ἄξια μὲν χαείπς καὶ ἐπαίνου κρίνω· πῶς γὰρ οὔ; πόρρω μὲν τοι που τῶν ἐμαυτῷ πεπλιτυμένων πθεμαι, exponit πῶς γὰρ οὔ; Quis enim inficias ire potest? Huiusmodi autem in locis parenthesi lubenter inclusérim hæc verba, πῶς γὰρ οὔ; ac certè id me in quibusdam editionum mearum locis factitare memini.

Πῶς præcedente verbo ἐρωτῶ, aut alio huiusmodi, in interrogatione non directa, vt Xenophon, ἐρωτῶν

πῶς δεῖ ποιεῖν &c. Gregorius, ἔπειτα πῶς ἡ νύξ, καὶ ὅπου δέοιτο, A τὰ σιωπῆ τοῦτα ἐπιωδαῖ ἐμοῦ. Aristoteles Ethic. 2, cap. 4, initio, ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅτι δεῖ &c. (vbi etiam obserua, Quomodo dicamus, pro Quamobrem dicamus, vel Quorsum dicamus. Aut etiam, Quid sibi velit quod dicimus) Et præcedente verbo λέγω, (alióve huius generis) aut λέγεται: vt apud Plutarchũ de Pyth. orac. ὅπου δὲ οὐ μόνον λέγεται τὸ γνῶθι σαυτόν, ἀλλὰ καὶ πῶς, καὶ πότε, &c.

Πῶς in admiratione pro Quàm. vt πῶς δυσχερῶς, Quàm B grauiter. quod affertur ex Demosthene. Sic πῶς δυσκόλως, Marci c. 10, Quàm difficilé. Itidem verò Matthæi 12, πῶς τοῦ σκεύους αὐτοῦ διαρπασθῆναι τὰ σκεύη, verto πῶς, Quàm, potius quàm Quomodo, vt alii. nec enim negare quisquam potest quin sit admiratiuè posita hæc particula, quum præcedat, καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν. Verto igitur, Quàm repente exaruit ficus!

AT VERO Πως extra omnem interrogationis significationem, encliticum, Quodammodo, Aliquo modo, Aliquantum. Hom. Iliad. μ, Ἔκτορ, ἀεὶ μὲν πῶς μοι ὀδυσσόμενος κατέρυκε- C σεις ἀγορῆσιν Ἐθελοντὰ φεζόμενος. Thuc. l. 3, ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησαν πῶς, τὸ κίνδυνον μέγαν νικήσαντες. Xenoph. Pæd. 4, ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γέ πως ἔσεσθαι ἀξιοῖ, οὗ τε πεισθῶσι &c. Bud. πως ἐκλινόμενον accipi tradit pro Quodammodo, item pro Aliquantulum, & hoc exemplum affert ex Aristotele, Ethic. 7, ἔστι δὲ ὁ ἀκόλαστος οὐ μεταμελητικός· ἐμμένει γὰρ τῇ προαιρέσει· ὁ δὲ ἀκρατὴς, μεταμελητικός πως. In v. l. affertur & pro Propemodũ. vt αὐτὰ πάλαι τὸν πως ἦν. Itẽ pro Vtcũque. Quibusdam verò particulis subiũcta redditur Forté. VT εἰ πως, Si forté. (Alicubi tamen & D pro Si quo pacto, Si qua ratione) SIC Ἤν πως. vt apud Aristophanem Vespis, καὶ τοῦσι φυλάττε πυῖε, Ἤν πως φρύμναν ἀνακρούσωσι. ITIDEM Μή πως, Ne forté. Frequens est autẽ cum subiunctiuo. vt apud Paulum 1 ad Corinth. capite 2, μή πως τῇ σοφίᾳ τοῦ λόγου κατοπθῇ ὁ Χριστός. Apud eundem aliquoties præcedẽte verbo φοβοῦμαι, vbi redditur etiam simpliciter Ne: à quibusdam & Nequo modo. sicut in loco quem modò protuli. (Interdum verò μή πως cum subiunctiuo ponitur ἐλλειπτικῶς, relinquitúrque subaudiendum ante ipsum, δέδοικα, E vel aliud huiusmodi verbum: nonnunquam & ὅρα aut tale quodpiam) Sed inuenitur iunctum μή πως optatiuo quoque. Quinetiam indicatiuo, & quidẽ apud Homerum etiam, vt Iliad. υ, Ἀλλ' ἄγε δ', ἡμεῖς πέρ μιν ἐπ' ὀκνιαρὰ πυ ἀγάγωμεν, Μή πως καὶ Κρόνος ἡμῖν κεχολώσεται, αἴκεν &c. Huius certè exemplo Apollonius iũxit & ipse indicatiuo. Verùm sciendũ est inueniri etiã coniunctim SCRIPTVM Μήπως: SIC Εἴπως. Sæpe autem vacat, vt etiam videri potest vacari in illo Homeri loco quem modò protuli. Post aduerbia certè F plerunque otiosa esse censetur hæc particula, vt ἀκριβῶς πως, Demosth. Sic οὔπω πως.

Interdum tamen SCRIBITVR Πῶς cum circunflexo, etiam vbi nullam interrogationis significationem habet. Veluti quum ponitur pro Certo modo, vel Certo quodam modo. Aristoteles Ethic. 2, capite 5, οὐδὲ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος, οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος· οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς. Idem libro 5 eiusdem operis, ἀλλ' οὐ τοῦτ' ὅτι τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ G πῶς τραπέζα καὶ πῶς νεκόμορφα, δίκαια. (Paulo post autem eundem omnino vsum habet ADVERB. ὡσί. vbi dicit, ἀλλὰ τὸ δειλαίνειν καὶ τὸ ἀδικεῖν, οὐ τοῦτο ποιεῖν ὅτι, τὴν κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ τὸ ὡδί ἔχοντα τοῦτο ποιεῖν ὅτιν. quinetiam in proximè sequente membro sic vtitur hoc eodem aduerbio, exemplo confirmans quod dixit: ὡς τὸν τὸ ἰατρεύειν καὶ τὸ ὑγιαίνειν, οὐ τὸ πίνειν ἢ μὴ πίνειν, ἢ φαρμακεύειν ἢ μὴ φαρμακεύειν ὅτιν, ἀλλὰ τὸ ὡδί) Apud eundem lib. 2 eiusdẽ operis, capite 4, dicitur aliqua res ἔχειν πως, & aliquis etiam ἔχειν πως. ita enim scribit, H τὰ μὲν γὰρ κατὰ τὴν τέχνην γιγνόμενα, τὸ εὖ ἔχει ἐν ἑαυτοῖς· ἀρκεῖ οὖν τοῦτο πως ἔχοντα τὴν ἀρετὴν γιγνόμενα, οὐκ ἐὰν αὐτὰ πως ἔχῃ, δικαίως ἢ σωφρόνως πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ πράττων, πῶς ἔχων πράττῃ. Vbi πῶς ἔχοντα quidã interp. Certo quodã modo cõformata: & ἐὰν αὐτὰ πως ἔχῃ, si ea cuiusdã modi sint: at πῶς ἔχων, certo quodã modo cõformat. Sed & in aliis huius philosophi locis, & quidẽ in hoc ipso etiam opere, hunc particulæ istius vsum habemus. vt l. 6, οὕτως, ὡς ἔοικεν, δεῖ τὰ πῶς ἔχοντα πράττειν ἕκαστα, ὥς τ' εἶναι ἀγαθόν. λέγω δ' οἷον καὶ τὸ προαιρεῖσθαι, καὶ αὐτὰ ἕνεκα τοῦ πράττειν τοῦ. Sic à Budæo hoc aduerbium exponitur Certo quodam modo, in isto Aristidis loco in Panathenaico, vbi encliticè scribitur, δικῶν γε δή πως εἰς Ἕλλησι πελεῖν. (Addit verò opponi τὸ ἁπλῶς & ἀσαφεῖς ab Areopagita, pag. 182) Sic certè in sophismate quodam quod commemoratur à Plutarcho in vita Antonii, & quidem tanquam ab ipso Antonio propositũ cuidã medico: τὸ πῶς πυρέττοντα δοτέον ψυχρὸν πᾶς ὁ πυρέττων, πῶς πυρέττει· πωὶ ἄρα πυρέττοντα δοτέον ψυχρόν. idest, Ei qui certo quodam modo febricitat, danda est frigida: omnis autem qui febricitat, certo quodam modo febricitat: omni igitur febricitanti danda est frigida. Scio tamen πῶς hic reddi Quodãmodo: sed malo Certo quodam modo. Cæterum vt reuertar ad illud Aristotelis πῶς ἔχειν, obseruanda est distinctio inter πῶς ἔχοντα & ὅπως ἔχοντα, in libro qui τῶν ἠθικῶν ἀρετῆς inscribitur, ἔστι πίνειν τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ὅπως ἔχοντα, τὰ δὲ πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς. Quibus subiungit, ὅπως ἔχοντα esse terram, cælum, astra, mare: at πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς, esse bonum, malum: optandum, fugiendum: iucundũ, molestum. Quibus addit, ἀμφοῖν δὲ τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὰ ὅπως ἔχοντα μόνον, ὀνομαστικὸν καὶ θεωρητικόν ἐστι· τὸ δ' ἐν τοῖς πῶς ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, βουλευτικὸν καὶ πρακτικόν. ἀρετὴ δὲ πύτου μὲν ἡ φρόνησις· ἐκείνου δὲ, ἡ σοφία. Sed interpres pro ὅπως legisse videtur ἁπλῶς. quippe qui ita reddat superiora illa verba, Rerum omnium alia absolutè quodammodo se habent, vt terra &c. alia erga nos modo quodam affecta sunt, vt bonum &c. Opponi autem ἁπλῶς interdum huic πῶς, dictum antea fuit.

‖ At verò πῶς μὲν & πῶς δὲ pro τὴ μὲν & τὴ δὲ, (inquit Budæus) quod Latinè Partim quidem & Partim autem dicitur. Themist. De anima lib. 3, πῶς μὲν οὖν διηρημένη αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς διηρημένων αἰσθήσεως; πῶς δὲ ἀδιαίρετος, τῆς διηρημένων; Alia præterea exẽpla ex eodem petita apud illum vide, pag. 1100. Quibus subiungit, sic dici πῶς μὲν & πῶς δὲ, vt πωὶ μὲν, πωὶ δὲ: item ὁπὶ μὲν, ὁπὶ δὲ, pro Nunc & nũc, Tum & tum. ‖ Dixerat porro antea idẽ, interdum hanc vocem πῶς poni ἐμφατικῶς, & significationẽ habere τὸ κατὰ πολύ, & quasi admirabundè proferri. vt apud Aristophanẽ in Pluto, μετείου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπίτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ πύτου τὸ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, At ego mirè hoc ingenio præditus sum. Cui loco subiungit hũc eiusdem Aristophanis in quo habetur πῶς δοκῶ; & huic quendam Synesii dicentis itidem, πῶς οἴει; Sed nihil commune videntur habere duo isti posteriores loci cum illo: vtpote in quo particula πῶς non sit itidem interrogatiua, sed potius admiratiua, id est admirationem indicans si quidẽ scholiastæ credimus, scribenti, τὸ πῶς θαυμαστικὸν ὅτι. θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς ἀεί ποτε σύμμετρον ὄντα. Sic autẽ antea ostẽdi admirationi seruire πῶς iunctũ aduerbio apud Marcũ. Mihi tamen quædam suboritur suspicio, esse potius πῶς illo in loco id quod Latini dicunt, Nescio quomodo. vt quum ita loquuntur, Hi mores mihi nescio quomodo placent summopere. Vel, Hac vita nescio quomodo mirè delector.

Quod autem ad scripturam attinet huius aduerbii, in locis illis Aristotelis potissimum, non video certè cur circumflexum in omnibus habere debeat, ac non potius encliticè scribi, vbi subiũgitur. vt ἀλλά πως πεφαθόμφα, & καί πως νεκόμορφα, non ἀλλὰ πῶς πεφαθόμφα & καὶ πῶς νεκόμορφα. quam tamen scripturam suprà mutare nolui: quã alioqui & Budæus de altera illa mihi assentiatur. & eam comprobet illa etiam quam eadem exẽplaria habent in loco qui non multo pòst allatus fuit ex Ethic. 2. ibi enim habent τοῦτα πως & αὐτὰ πώς, non τοῦτα πῶς & αὐτὰ πῶς. (nisi quis πως ita scribendo encliticè, timeat ne à suo verbo disiungi videatur) Vtut sit, videat lector ne appositus in huiusmodi locis accentus illum in errorem inducat.

Ο΄ΠΩΣ, Quomodo apud Aristophanem in Nub. voci πῶς subiungitur ista ὅπως. quum enim Strepsiades Socratem interrogasset, Ἀπὰρ ὁλοιπόν πῶς μετεωρολεσχῶ; respondit Socrates, Ὅπως; Itidémque paulo pòst, quum ipse Socrates Strepsiadem interrogasset, Πῶς αὖ καλέσεις ἀντιχῶν Ἀμαυρία, respondit Strepsiades, Ὅπως αὖ; ὦ δεῖλ', δεῦρο δεῦρ' Ἀμαυρία. Et in Pluto, ad πῶς respondet Chremylus per ὅπως; subiungens, οὐκ ἔθ' ὅπως Ωνήσεται δ' ἡπτυθεν. Quibus in locis animaduertendum est, cum ὅπως subaudiri verbum: vt sit ἐρωτᾷς ὅπως; itidémque ἐρωτᾷς ὅπως αὖ καλέσεις; (licet alioqui & directæ interrogationi adhibitum reperiatur, vt docebo infrà) Interdum verò potius respondet subaudito οὔπως. vt apud Homerum Iliad. θ, Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. pro οὔπως ὡς ἐθέλεις, Fac quomodo vis, Fac eo modo quo vis, Fac ita vt vis, Fac vt libet. Alicubi autem legitur apud eundē Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τι φίλον ἔπλεπε θυμῷ. Sæpe autem pro πῶς extra interrogationem, aut certè in interrogatione nō directa, Quomodo, Quo pacto, Qua via, Qua ratione, Quemadmodum. Homerus Odyss. α, Ἀλλ' ἄγε θ' ἡμεῖς εἶδε θεωφραζώμεθα πάντες Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι. (scio tamen reddi etiam Vt) Atque vt hic θεωφραζώμεθα sequente ὅπως (interiecto tamen accusatiuo) sic φράζου ὅπως κρύψῃς apud Sophoclem. Itidem verò præcedente σκοπῖ apud Plutarchum in Camillo, ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους σκοπεῖ. Sed & cum aliis verbis: vt εὕρετο ὅπως ἀ- apud Xenophontem, (sed infinitiuo sequente, si mendo caret locus) Et σκεψωίζει ὅπως, rursum apud Plutarchum in Solone, ὅπως ἕκαστον ἔχοι, καὶ τοῦς ἦν κεῖται δόξοιεν, σκεψωίζει. Idem in Pericle, πλὴν ἀρχὴ ὅπως ἔχει ἐ ράδιον γιγνῶναι. Item, λέξον ὅπως δόμενοῦ apud Xenophontem. Huc pertinet οὐκ ἔχω ὅπως. vt apud Platonē De rep. libro 2, οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, Non habeo quomodo succurram, Nullo pacto possum succurrere. Nulla est mihi succurrendi facultas. Sic Naz. οἱ πένητες οὐκ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἀμιλληθῶσιν. Idem, οὐκ ἔχω δ' ὅπως ἐμαυτὸν δόξῃ χω τοῦ δικήματος. Fortasse autem huc referri potest etiam Οὐκ ἔθ' ὅπως. de quo dicā paulo pòst, vbi agam de locis in quibus ὅπως redditur particula Vt. Sciendum est porro, & vbi VOCVLAE αὖ iungitur ὅπως (sic tamen vt intelligenda sit ferri ad verbū) interdum quidem posse reddi Quomodo, sæpe verò reddendum esse Vt. Aristophanes Nub. ὅπως αὖ αὐτὼ ἀφανίσας εἰπέ μοι. Xenophon Œcon. ἐκεῖνο δέ μοι δικῶ τοῦτον αὖ ἡδέως μανθάνειν, ὅπως αὖ λαμβάνοιμι. Gregorius, καὶ τοῦς ἐν τοῦτο μόνον ἰδὼν, ὅπως αὖ μόνον χαλέσαιτο τοῖς &c. Quónam pacto gratificaretur. Et quemadmodum habuisti suprà σκοπεῖ ὅπως ἀμυνεῖται, sic cum optatiuo habente αὖ apud Libanium, ὅπως αὖ γηρόιο σκοπῶν. at de locis in quibus vertitur Vt, dicam infrà. Nunc autem addens vsus huius particulæ ὅπως ad hāc significationem pertinētes, dico ὅπως αὖ ex Demosthene afferri etiam pro Quomodocunque, ὅπως αὖ δ ωσονται, quomodocunque possint. Sed animaduertendum est hanc ipsam significationem habere interdum ὅπως connexum aliis particulis. nam ET IAM Ὅπως δή, ET Ὅπως δήποτε, ET Ὅπως δήποτοῦ, ET Ὅπως οὖ, ET Ὅπως ποῦ, passim ponuntur pro Quomodocunque, Quocunque modo, Quouis modo, Quoquo modo, Vtcunque. Herodian. libro 4, τὰ δὲ πάθματα φερόμενα μεθ' ὕδρεως πάσης, ἁμάξαις ὅπωσθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρασαν. vbi tamē Polit. ὅπως δή vertit Temerè, locum hunc ita interpretās, Porro ipsa cadauera plaustris omnibus per cōtumeliā imposita, atque extra vrbem exportata, aceruatim aut temerè iniecta rogis comburebantur. (Vbi de hoc quoque admoneo obiter, illum ita vertere quasi legerit πάσαις ἁμάξαις) Sed ibi ὅπως δή disiunctim habetur in vulgaribus editionibus. At verò ὅπως δήποτε, pro Quomodocūque, seu Quouis modo, extat in hoc Demosthenis loco Pro corona, p. 130, ἐπειδὴ δ' εἰς τοιῦ δημόσιας ἐνεγράφης ὅπως δήποτε. (εἰ γὰρ τοῦτο) ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφης, αὖθις τὸ κάλλιστον ἐξελέγχθη ἔργον. Item ὅπωσποτε vel potius ὅπως ποτὲ apud eundem, vt docebo infrà. Ὅπωσοῦν autem legimus apud Thuc. cum alibi, tum lib. 8, αὖθις τειχῶν καὶ νεῶν ξυμβῆναι, καὶ ὅπωσοῦν τὰ τῆς πόλεως ἔχοι. Sic Isocr. ad Nicoclem, πάλιν ὅπωσοῦν

ζῆν ἡγοῦνται λυσιτελεῖν μᾶλλον, ἢ μετὰ τοιούτων συμφορῶν ἀπάσης τῆς Ἀσίας βασιλεύειν, Malūt viuere quomodocunque, vel Quouis modo, Qualecunque vitæ genus malunt, vel Quodlibet. Sic ex Aristotelis Probl. ὅπωσοῦν pro Quouis modo, Vtcunque. Affertur ITEM Οὐδ' ὅπωσοῦν, pro Nullo modo, Neutiquam, Ne tantulum quidem. Qua significatione dicitur ETIAM Οὐδ' ὅπως ποιῶ. Thucydides 8, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ μὲν ἔνδοθεν οὐδ' ὅπως ποιῶ ἐκίνησαν. Plato Pol. 1, καὶ ἄδαιμονα ἐκεῖνον τοῦτον, ὑπηρετοῦντες αὐτῷ, ἡσυχῇ δ' οὐδ' ὅπως ποιῶ. Idē lib. 2, οὐδ' ὅπως ποιῶ παρήσομεν. Xenophon quoq; ita vsus est præfixa particula οὐδέ. scribēs, ἐγώ τοι σὲ ὀρθῶς δίκαιον νομίζον, σφῶν δ' οὐδ' ὅπως ποιῶ. Sic denique & Demosthenes, οὐδ' ὅπως ποιῶ ἐγνώκεσαν τοῖς ἀνθρώποις πύνοις. Nec tamen existimandum est non vsurpari ADVERB. Ὅπως ποιῶ nisi præfixa negatiua particula: quum apud hunc ipsum scriptorem legamus, εἰ δὲ μὴ ὅπως ποιῶ ἀληθῆς ὦ ἡ μαρτυρία, si nullo modo verum esset testimonium. Sed separatim etiam scribitur ὅπως interdum, & non cum particula sequētē colligatū. vt ὅπως ποτὲ apud Demosthenem, ἀλλ' ὅπως ποτ' ἐπιτετιμημένα τοῖς πόνοις, ὀρκεῖ μοι. vbi tamen & ὅπωσ ποθ' à Budæo scribitur. In vulgaribus lexicis itidē ὅπως δήποτε disiunctim ex Dioscoride affertur pro Vtcunque. AT Ὅπως οὖν in iisdem pro Quónam modo: ex Xenophonte, σκοπεῖν ὅπως οὖν κόσμος ἔφυ. SVPEREST Ὅπως ἔτυχε, quod Bud. vertit Temerè & sine iudicio, pag. 898. Sed dicendum de hoc erit & alibi. ‖Nunc autem veniendū est ad ὅπως positum pro πῶς in interrogatione. cuius exemplum est hoc ex Luciano, ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ὄντιν τὸν ὄψιν; vbi tamen Budæus positum ait δίαπορηματικῶς: qui & interpretatur, Quomodo autem scire potero potissimùm qualinam sit ille facie? At quū ὅπως subiungitur, vt quum dicitur οὐκ ἔχω ὅπως, ait poni αὐξητικῶς.

Ὅπως, Vt. sed quum Vt non tantùm accipiatur pro ἵνα, sed vsum habeat etiam affinem ei quem habet ὅπως in præcedentium locorum nonnullis, vbi redditum fuit Quomodo: de hoc prius agam. Sciendum est igitur in illo Homeri loco quem protuli suprà, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, ὅπως cōmodè reddi posse Vt: hoc modo, Fac vt vis, seu Fac vt libet. non minus quàm, Fac quomodo liber, seu quemadmodū libet. Et vt Latinè dicitur Operā dabo vt hæc fiant, vel Curabo vt hæc fiant, vel Mihi curæ erit vt hæc fiant, sic apud Plutarchum legimus in Lycurgo, ἀπὸ μελήσειν ἐφη ὅπως αὐθις ἐκπεσόντες ἔσται τὴν ῥητραν. Sic apud eundem in eiusdem Lycurgi vita, νόμιφης δὴ πεχρωμένης ὅπως αὖ ὁ κόμβος συμπορεύοιτο. Affertur verò & δέδοικα ὅπως ῥήσομαι ex Aristophane pro Vereor vt fiam. ‖Est certè apta hæc particula reddendo aduerbio ὅπως in hoc etiam loquendi genere, οὐκ ἔθ' ὅπως, si quidem ad verbum reddere velimus, & quidem sequendo Horatium: qui libri prioris epistolarum duodecimam epistolam ita orditur, Fructibus Agrippæ Siculis quos colligis Iceci, Si rectè frueris, non est vt copia maior Ab Ioue donari possit tibi. Pro, Nullo pacto, vel Nulla ratione donari possit. Vel, Nulla ratione fieri potest vt donetur. Sic autem Lucretius ante eum loquutus fuerat, lib. 2, — quare non est vt credere possis Esse infinitis distātia semina formis, Idem l. 3, — quòd si linquuntur & insunt, Haud erit vt meritò immortalis possit haberi. Sed hoc addendū est, apud eosdem poetas hanc particulam Vt habere istum vsum absque negatiua etiam particula. Canit enim idem Horatius ode 1 libri 3, Est vt viro vir latius ordinet Arbusta sulcis: hic generosior Descendat in campum petitor. pro Fieri potest vt &c. Sic autem & Lucretius ante illum loquutus erat, quum caneret libro 2, Quinetiam quanto in partes res quæque minutas Distrahitur magis, hoc magis est vt cernere possis Euanescere paulatim, stinguique colorem. Et libro 4, Hic odor ipse igitur nares quicunque lacessit, Est aliò vt possit permitti longius alter. Verùm & hoc animaduertendum, Lucretium huic loquendi generi adhibere verbū Posse in omnibus hisce locis: at Horatiū in altero id omisisse: sicut & Nasonem. Possumus e-

nim (vt opinor) his locis addere quendam illius in epistola Didûs ad Æneam, vbi Quando erit vt condas, non aliud est quàm Quando fieri poterit vt condas? vel Quando condere poteris? Ita enim ibi canit, Quādo erit vt condas instar Carthaginis vrbem, Et videas populos altus ab arce tuos? Sed malè in plerisque exēplaribus post Quādo erit, ponitur interrogationis nota. Ex his autē locis satis patet ὅπως in illo genere loquendi respondere Latino Vt. Sed quemadmodum dicunt hi poetæ Non est vt, item Est vt, haud scio an itidem dixerint Græci non solùm οὐκ ἔθ' ὅπως, sed etiam ἔθ' ὅπως. nam huius exempla nulla mihi succurrunt: at illius passim sunt obuia. Ac certè iam vnum in præcedentibus habuimus: in quodam videlicet Aristoph. loco quem protuli quum de hoc aduerbio agere cœpi: ex Pluto, οὐκ ἔθ' ὅπως ὠνήσεται δ' ἡπτυθεν, Non est vt emet, ad verbum, Fieri non poterit vt emat. Circa eiusdem comœdiæ principiū legitur, Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔθ' ὅπως σιγήσομαι, Fieri non poterit vt taceam, Nullo modo tacebo, vel Nequaquam tacebo. vt sit pro οὐδαμῶς σιγήσομαι, quemadmodū ipse etiam schol. exp. cui non itidē assentior in iis quæ de ὅπως dicit, nimirū ὅπως esse pro ὅπ permetalepsin: quòd ὅπως sit pro ὡς, at ὡς pro ὅπ. Verùm præsenti indicatiui sciendū est. vt in eadē comœdia, Οὐκ ἔθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτ' ῥέπει, Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. (Vbi hoc etiam animaduerte obiter, nō esse cū ἀλλὰ repetēdū ἔθ' ὅπως: vt sit οὐκ ἔθ' ὅπως ῥέπει εἰς τοῦτ', ἀλλ' ἔθ' ὅπως ῥέπει εἰς ἕτερόν τι μεῖζον: sed simpliciter ἀλλὰ ῥέπει εἰς ἕτερον &c. perinde videlicet ac si præcederet, οὐδαμῶς ὁ χρησμὸς ῥέπει &c.) Sic apud Plat. in Apol. Socr. καὶ οὐκ ἔθ' ὅπως ὀρθῶς ἡμεῖς ὑπολαμβάνομεν. Sic οὐκ ἔθ' ὅπως σύγ' αὐτὸς ὑγιαίνεις, Fieri non potest vt sanus sis, Nullo modo sanus es. Et cum aoristo, apud Demosth. Pro cor. pag. 123. ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετο ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν τοῦ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κινδυνον ἀφόβοι. Sed interdum additur altera negatio, iuncta verbo quod sequitur post οὐκ ἔθ' ὅπως. vt οὐκ ἔθ' ὅπως οὐχ ὁμοῦ πάντες, Isocr. Fieri non potest quin concordes simus, vel Omnino fiet vt concordes simus, aut Omnino concordes erimus. nam & Bud. οὐκ ἔθ' ὅπως hic vertit Omnino. Et cum præsenti, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχει τὰ μου τὰ χρήματα. Item cum aoristo adiunctam habente particulam ἄν, vt apud Plat. in Apologia, statim post illa quæ modò protuli verba, καὶ δὴ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἄν τι πάθοιμι ἄν μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μή τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν πράξειν. Et de hoc quidem loquendi genere οὐκ ἔσθ' ὅπως hactenus. (at de οὐχ ὅπως, longè diuersam significationē habente, dicam infrà.) Sciendū est autem Sophoclem aliquantulū diuersa forma dixisse in Aiace, οὐ γὰρ ῥηθεὶς ἀν τοῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν, pro Fieri nequeat quin hæc ita se habeant.

Ὅπως quoque cum ellipsi positum videmur posse in earum significationum numerum referre, in quibus aliquam cum vsu particulæ Vt, conuenientiā habet. Quemadmodum enim quum dicitur αὐτῷ μελήσειν ὅπως, &c. item ὀθπεχωρήσης ὅπως, &c. item apud Plutarchum, ἐν μὲν φυλάττοντες μόνον, ὅπως ἐξήκοιτο καὶ τελακοσίων ἡμερῶν ὁ ἐνιαυτὸς ἔσται, talem vsum habere videtur Vt, qualem quum dicitur, Cura vt hoc fiat, vel Da operam vt hoc fiat, aut Vide vt hoc fiat: sic quum dicitur ὅπως τοῦτο ποιῆς, vel ὅπως τοῦτο μὴ ποιῆς, videtur ὅπως exprimendum potius per Vt, quàm per aliam vllam particulam. Sicut enim absque ellipsi diceretur ὅρα ὅπως, vel σκόπει vel μελέτω σοι, ita Latinè dicitur Vide vt hoc facias, Da operam vt hoc facias. Sed particula Vt vsum hunc cum subiunctiuo duntaxat habet: at ὅπως plerunque & cum futuro indicatiui. vt apud Aristophanem in Nubibus, Ὅπως δ' ἐκεῖνα τὸν λόγον μαθήσει. Sic Xenoph. Pæd. 5, ἐγὼ δὲ ἐφυλάττετο, ὅπως τοῦτο παρέσοι ἔχων τῆς ἱππείας ἐξωπλισμένος. Sic verò & quū adiicitur negatiua particula, vt ramlibet constructionem habet. Legimus enim in eadem eiusdem poetæ comœdia, Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδέπω. Et in eadem, alterius constructionis hoc exemplū habemus, Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμαντ' ὅπως μὴ θύσεις. Sic apud Platonem De rep. lib. 1, καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς &c. Quibus in locis non solùm Vide ne, sed & Caue ne, reddere possumus. Cæterùm huc pertinet iste locus Æschyli in Prometh. pag. 9 meæ editionis, Σὺ δ' αὖ κατηκνεῖς, τῷ Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτεῖς ποτέ. vbi schol. deesse ait σκόπει vel ὅρα. Eustathius autem δέδιθι, exponens δέδιθι μὴ παθῇς οἰκτου ἄξια. (Scribi autem potest & ὑπὲρ sine accētu, vt intelligatur iungi cum στένεις) In eadem tragœdia, pag. 35, — φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, sch. exponit, φέρε σκόπησον ὅπ ἡ χάρις &c. Quæ autem Bud. huius ἐλλείψεως exempla profert, cum sua interpretatione, videnda tibi relinquo Comment. pag. 952. In ea autem quæ hanc proximè præcedit annotat, ὅπως esse præcipientis, aut denuntiantis, aut exhortantis, in isto Synesii loco, ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ὀθπεδάλης, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πάνυ σφόδρα τρεσσίζεις τῆς γράμμασιν. vbi ideo indicatiuum cōiunctiuo subdidisse ait (nisi sit menda) quòd vtrique tempori modóque congruat ὅπως.

Ὅπως sequente αὖ interdum Prout, potius quàm Vt. Aristides, ὅπως αὖ συμπίπτει τῷ λόγῳ.

Ὅπως apud poetas pro Vt, Velut, Sicut, Tanquam, & quidem postpositū plerunque. Æschylus, φεμοὶ δ' ὅπως. Euripides, λέων ὅπως, vt leo. Apollon. Rhod. δμωὶς ὅπως. Scribunt autē poetæ præsertim heroici ETIAM Ὅππως pro ὅπως. Affertur & Ὅπως π ex Eurip. pro Tanquam: at Ὅπως περ ex Sophocle pro Quomodo.

Ὅπως pro Vt posito pro Quàm (vt videri possit poni quum dicitur à Virgilio, Æneid. 8, — vt te fortissime Teucrûm Accipio, agnoscóque libens. Videtur enim commodè exponi posse Quàm libens. Sic certè vtitur & alibi: necnō alii quidam, ex quibus Horatius, — vt iuuat pastas oues Videre properantes domum. (Neque enim dubito quin hic Vt iuuat, idem valeat quod Quàm iuuat, apud Tibullū, in hoc versū, Quàm iuuat immites ventos audire cubantem) Lucianus, οἶδα ὅπως ἦν θαρραλέος; scin'tu quàm audax essem? Sed an Vt huiusmodi quoque locis adhiberi possit, pro Quàm, alii viderint. ‖Præstat verò ὅπως & alium vsum particulæ Quam, de quo dicam in ὅπως pro ὅπ.

Ὅπως, Vt, ἵνα. Et ὅπως μή, Vt ne, ἵνα μή. Xenoph. ὅπως ἀκούσῃς ἥκεις, venis vt audias. Idem in lib. De ven. ἵνα δ' αὐτῶν μηδὲν αὐτεχοιτο, πτηνεῖν δεῖ τὰς χαλίδας, ὑπίαις, ὅπως αὖ ἐπιτρόμφαι ἔχωσι τὸ σῶμα νον. Idem, τοιχίζετω δὲ ὑψηλά, ὅπως αὖ μὴ ὑπερπηδᾷ. Apud eūdem cum optatiuo, ὅπως μὴ δοκοῖν. Sic Aristophanes, ὅπως ὑποδοίμην. Et Demosthenes, ὅπως ἐπεξέλθοιτε ὑμεῖς, vt exiretis obuiam. Affertur verò & ὅπως ἐφαίνε ex eodē Aristoph. pro Vt videreris: & ὅπως ἔκειτο ex Sophocle, pro Vt iaceres. Et quēadmodum Vt vacat interdum ante Ne, sic ὅπως ante μή. vt apud Xenoph. εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. ‖Ὅπως Bud. exponit etiam ἐφ' ᾧ & ὅθι τῷ, afferens ex Demosthene pag. 185, ἐμωθώσατο μὴ τῶν ὄθνεως, ὅπως σωτρεῖ καὶ σωαγωνιεῖται τῷ μαρῷ Φιλοκράτει, καὶ τοῦ τὰ δίκαια βουλομένων ἡμῶν τρέπειν τοῦ ἐναντίον.

Ὅπως autem pro ὅπ (vt etiam à scholiaste Æschyli videmus exponi in quodā quem modò protuli loco) vsurpatur à primariis etiam scriptoribus, Thucydide & Xenophonte. Nam ex illo affertur ἴσμεν ὅπως, cum enarratoris expositione ἴσμεν ὅπ. Apud hunc autē legitur Pæd. 3, ἀλλ' ὅπως μὴ ὦ Κύρε καὶ οἱ ἄλλοι Πέρσαι ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μισεῖ ὑπονοεῖτε. Quendā etiam Aristophanis locū protuli in quo à scholiaste exponi ὅπ docui (nam ὅπως pro ὡς, hoc autē pro ὅπ poni ait) sed me (vti dixi) nequaquam ei assentiente. ‖Quinetiā quum dicitur ὅπως τάχιστα, possumus ei hic quoque tribuere illum vsum, quem ὅπ cum hoc aduerbio aliisq; nonnullis habet, itidémque particula ὡς. eundem videlicet quem habet particula Quàm cum aduerbiis itidem superlatiui gradus: reddendo ὅπως τάχιστα, Quàm celerrime, Quàm citissimè (Eustathius autem ὅπως τάχιστα ex Soph. affertur pro λίαν ταχέως.) Sed pro Quam celerrimè seu Quàm celerrimè fieri potest, dicunt etiā ὅπως ἐν τάχει, item ὅπως ἔχοιτο τάχιστα, pro Quàm celerrimè possunt, Quàm citissimè possunt. Quorum vtroque Basilius vsus est.

AT VERO in Οὐχ ὅπως longè à præcedentibus diuersam significationem habet ὅπως, accipitur enim οὐχ

ὅπως pro Non ſolùm non: ſequente ἀλλὰ, & quidē adiunctam ſæpe habente particulā καί. Iſocr. in Areopagitico, οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καθ' ἑαυτοὺς περαίνοντας, ἀλλ' ὑπολαμβάνοντες αἰρωνεῖν αὐτοῖς εἴ τῶν τῶν πολιτῶν ἀπειρίαν, ἐπήμωνον τοῖς ἀνδείαις. Demoſth. Pro cor. οὐχ ὅπως χάριν αὐτῆς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κ' τοῦτοῦ, πολιτεύῃ. Quibus in locis ei reſpondet particula ἀλλὰ, nō adiuncta particula καί. at ſequentes loci adiūctam illam habent. Xenophon Hellen. l. 5, οὐχ ὅπως ἠμωρήσαντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσειεν τὴν Σφοδρίαν. Et apud Demoſthenē (licet in eius etiā loco quē paulo antè protuli, habeas ἀλλὰ, ſine καί) Philipp. 2, οὐχ ὅπως αὐτοσχεδιάζειν καὶ διαγκαλύσειν, ἀλλὰ καὶ συγκατθύσειν, αὐ αὐτῆς κελεύῃ. Sic deniq; & Luc. φημὶ γὰρ καὶ γυναῖκὶ καὶ παῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ ἄμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναγκωνίζειν τὸν κόσμον τὸν πολύ. Demoſthenes interiecit etiam particulā γὰρ inter οὐχ & ὅπως in hoc loco, (vbi Bud. vertit, Nō enim hoc modò, Neque enim tātummodo) orat. in Midiā, οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαι πνὸς ἐν ταῖς ἡμέραις ἀνεδεχόμην εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκη καὶ ψήφῳ τῶν ἐλόντων γιγνόμενα, τοῦ ἔαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τῆς γεῦ ἑορτῆς ἀπολώκαπε εἶ). Cæterùm in huiuſmodi locis poſſumus οὐχ ὅπως interpretari etiam Tantum abeſt: quinetiam Nedū, ſed mutata orationis ſtructura. At nonnunquam οὐχ ὅπως in poſteriore membro ponitur: & tūc aptè redditur, Nedum, vel Tantum abeſt vt, minimè mutata orationis ſtructura. Lucianus, καί τοι ἐγὼ μὲν ὅπως ἀφεθείη μὴ εἰδώς, ἡγούμην αὐ μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀφιεῖμι αὐ. Idem in Prometheo, οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὸν ὑστεραίαν ἔπ ὠμὸν τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τιμωρήσαιτο ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, Neq; Iouem poſtridie memorem futurum exiſtimabam, nedum tam grauiter hæc laturum. Vel, Tantum abeſt vt eum tam grauiter hæc laturum putarem. Animaduertendum eſt autem in hoc etiam loquēdi genere, ac præſertim quale eſt in ſuperioribus exemplis, in quibus οὐχ ὅπως in priore membro ponitur, ὅπως præſtare vſum VOCVLAE ὅπ. (dico autem, in hoc quoque genere loquendi, quòd paulo antè alium etiam vſum particulæ ὅπ præſtare particulam ὅπως docuerim) quum itidem dicatur οὐχ ὅπ pro Non ſolùm non. vt in hoc Athenæi loco, οὐχ ὅπ ἡμῶν πνὰ φρυσβλέπντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλοις. Sed ne fallatur lector, admonitus eſto, in οὐχ ὅπως aliquando etiam pro Vt vſurpari ὅπως. vt οὐχ ὅπως ὀμνύσῃ φρόνοιαν πιήσεται. Quem locū Budæus afferens ait, οὐχ ὅπως eſſe pro οὐχ ἵνα. Verùm ego ſuſpicor ὅπως hic eſſe pro Vt, non tam ſignificante ἵνα, quàm eum vſum habente quē habere diximus cum Curare. Dare operā. quum dicitur, Curabo vt hoc fiat, Dabo operam vt hoc fiat. (Cuius ſignificationis exemplis antè à me productis addo & hoc ex Xenophonte, τὸν δὴ ἔμπροσθεν χρόνον ἔζη ὑπὸ πολλῆς ὀπμελείας, ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχιστα δὲ ἀκούσοιτο, ἐλάχιστα δ' ἔροιτο) Quòd ſi eundem vſum ibi habeat, illa verba οὐχ ὅπως ὀμνύσῃ φρόνοιαν πιήσεται, in iſta poterunt reſolui, mutata orationis ſtructura, οὐ τῶ ὀμνύσῃ φρόνοιαν πιήσεται.

Ρω P P ρ

ΡΑΒΔΟΣ, ου, ἡ, (Inuenitur aut cum ſcriptū ETIAM Ῥᾶβδος, de qua ſcriptura dicā infrà, vbi nimirum ſingulas ſignificationes recenſuero) Virga: vt Maro quoque & Naſo interpretantur apud Homerum, virgam appellantes quam ille vocauit ῥάβδον, de Circe loquens, Odyſſ. κ, — Κίρκη δὲ δῖ' ἐν μεγάροιο βεβήκει Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χερεί. Ibidem, — αὐτὰρ ἔπειτα Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κ' συφεοῖσιν ἔειργεν Ibidem, — οὐδέ μ' ἔθελξεν, Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Ibidem, Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ πᾶφιμήκεϊ ῥάβδῳ. Itidem enim Maro cecinit, Aurea percuſſum virga, ſparſumque venenis Fecit auem Circe. Naſo autem de eadem loquēs, & quidem illos ipſos Vlyſſis ſocios mutante in porcos, Metam. 14, Et tetigit ſummos virga dea dira capillos. Et paulo pòſt, conantē virga mulcere capillos. Vbi (nā & hoc obſeruatione non indignum eſt) Mulcere virga dicitur quæ ex Homero diceretur non ſimpliciter θέλγειν ῥάβδῳ, ſed θέλγειν ῥάβδῳ πεπληγυῖα. At quod dicit hic πλῆξαι ῥάβδῳ, & ἐλάσαι, magis ad verbum interpretabimur ex Marone, Percutere virga (vt in verſu quem modò protuli, Aurea percuſſum virga) quàm Tangere, ex Naſone, Et tetigit &c. Quinetiam vt Mercurio tribuitur ῥάβδος ab Homero, ſic virga à Latinis poetis: & nominatim à Maro ne, qui de ipſo Mercurio cecinit, Tum virgam capit: hac animas ille euocat Orco Pallentes, alias ſub triſtia Tartara mittit: Dat ſomnos, adimitque, & lumina morte reſignat: ad iſtos Homeri verſus reſpiciens, quibus vltimum Odyſſeæ librum exorſus eſt, Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξέκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσίν, Καλήν, χρυσείην· τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, οὓς ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Et in verſu proximè ſequenti, Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο. Sed & Horatius hoc Mercurii munus deſcribens, virgam vocauit itidē quam Homerus ῥάβδον: 1 Carm. ode 10, Tu pias lætis animas reponis Sedibus, virgáque leuem coerces Aurea turbam. Idem hanc ῥάβδον non ſimpliciter virgam, ſed horridam virgam appellat, ode 24 eiuſdem libri, Non vanæ redeat ſanguis imagini, Quam virga ſemel horrida &c. Nigro compulerit Mercurius gregi. At verò ad illud ῥάβδον χρυσείην pertinet epithetū χρυσόῤῥαπις, quod Mercurio non ſemel ab Homero tribuitur. An autem χρυσόῤῥαπις reddi etiā poſſit Caducifer, quod epithetum poetis Latinis eſt vſitatum de Mercurio, atq; itidem ῥάβδος, caduceum, (vt videlicet hæc virga eſſe dicatur idem quod κηρυκεῖον) aliis expendendum relinquo.

ῥάβδος in ſoluta etiam oratione frequens eſt, & quidem multiplicem vſum habens: adeo vt baculum etiam reddere poſſimus alicubi. Interdum enim de virga dicitur qua equū percutimus, vt apud Xen. De arte equeſtri, ὧν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τὴν μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. In alio eiuſdem libri loco dicit ῥάβδῳ κρούειν, & βακτηρίᾳ παίειν, de equo itidem loquens. Herodianus dixit etiam, equites quoſdam moderari curſum equorum ῥάβδῳ μόνῃ, abſque frænis: lib. 7, καὶ ἱππῆς ἄρχουσι, ὡς καὶ χαλινῶν αὐτοῦ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τοῦ ἵππων κυβερνᾶν. Apud Lucillium autē, Epigr. lib. 2, pag. 187 meæ edit, ῥάβδος etiam vocatur cuius vſus eſt ad abigendos canes. ita enim minatur cuidam Cynico philoſopho, Ἂν δὲ παραπαίζῃς ἄρτι κλαυμάτ' ἀνάδωσ, Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καί σε λέγεισι κύνα. vbi certe baculum vel ſcipionem, videmur debere potius interpretari quàm virgam. Plurali autē numero ῥάβδοι ſæpe de virgis quibus cædebantur pueri, aut ſerui, aliive. vnde ξαίνειν ῥάβδοις & ξαίνεσθαι, item τύπτειν & τύπτεσθαι. Plut. in Alex. πρὶν ὀπτδεῖν Μηδικαῖς ῥάβδοις ξαινομένους Μακεδόνας, καὶ Περσῶν δεμνίοις. Plut. Symp. lib. 6, τοῦ οἰκέτου ἕνα τύπτοντες ἀγνίαις ῥάβδοις. (Vbi ἀγνίαις ſcribendo, intelligemus ῥάβδοις ἄγνου. vt dicuntur ῥάβδοι μυρσίνης ab eodem in Quæſt. Rom. ῥάβδοις ὑπὸ τοῦ αἰδοῦς ἐκολάζοντο μυρσίνης) Quinetiā ῥάβδοις cum μάστιγας copulauit idem in Camillo. Sæpe verò apud eos qui de rebus Romanis ſcripſerunt, ῥάβδοι ex Romani ſermonis conſuetudine interpretari debemus faſces. Plut. in Publ. ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι. Idem in Quæſt. Rom. διὰ τί τοῦ στρατηγοῦ αἱ ῥάβδοι σωδεδεμένοι τοῦ σιδηρίου τοῦ πελέκεων φέρονται; Herod. lib. 7, αἵ τε ῥάβδοι ἐδεδεμένοι φέρεται. vbi eas facit duplices, videlicet βασιλικαὶ & ἰδιωτικαί. addit enim, ὅτι σύμβολον εἰς τὸ διαγιγνώσκειν τοὺς βασιλικοὺς ἀπὸ τοῦ ἰδιωτικῶν. (Polit. tamen & hic interpr. Virgas) Et τοὺς ῥάβδους ὑφεῖναι, quod Latini dicebant Faſces ſummittere. Plutarch. in Publ. 32.

ῥάβδος, Virga viſcata, qua falluntur aues, vt dixit Naſo, Metamorph. 15, — nec volucres viſcata fallite virga. Apud Ariſtophanem in Auibus ὀρνιθευτὴς dicitur ἱστοῦ βρόχοις, & παγίδας, & ῥάβδοις, item ἕρκη, & νεφέλας, & δίκτυα, ac πτῆκτας. Scholiaſtes autem in hanc vocem ῥάβδοις, annotat, γράφεται σαυροῖς. & addit, ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρῆσιν ἰξῶ. quæ verba non dubium eſt quin referantur ad illud ῥάβδοις potius quàm ad hoc σαυροῖς. Sed videndum an εἶδος δικτύου appellare ῥάβδοις illas debuerit, id eſt genus retis.

ῥάβδος, Ramus. vt ῥάβδοι λεπταί, Dioſcorid. Rami tenues. Sic autem & Plinius interpretatus eſt apud eundem, quum hunc eius locum, πράσιον φύεται μόνον ἐν Κρήτῃ μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχῖνῳ ὅμοια, καὶ τοὺς ῥάβδους, καὶ τὸν καρπόν, ita reddit, Tragion naſcitur in Cretæ tantùm inſulæ maritimis, iunipero ſimilis & ſemine & folio & ramis. Sed palmæ rami peculiariter vocati fuiſſe ῥάβδοι exiſtimantur. ‖ ῥάβδοι, Sarmentum, eodem Plinio interprete. quum caſiæ craſſius ſarmētum vocat quod Theophraſtus τοὺς ῥάβδους πλατυτέρους.

ῥάβδος, Bacillus, aut etiam Baculus, vide ſuprà in ῥάβδος pro virga. Sed & apud Seruium grammaticum habemus vocem ῥάβδον expoſitam Pedum, hoc eſt baculum recuruum.

ῥάβδος, Haſtile. vt Budæus vertit, afferens hunc locum Xenoph. in lib. De venatione, τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τοὺς λόγχας ὀμπαστεῖς, ῥάβδοις δὲ σιφρᾶς. τὰ δὲ προβόλια τοῦ μὲν λόγχας ἔχοντα ὀπτοκαλκοκυμβίας, τὸ μέσον, καὶ τοὺς ῥάβδους κρανείας. Exiſtimo autem pro hac Budæi interpretatione facere quod legimus apud Virgiliū Georg. lib. 2, — & raſæ haſtilia virgæ. Licet hîc de haſtilibus ad alium vſum comparatis agatur.

ῥάβδοι, clypeis etiam tribuuntur ab Homero: vbi dupliciter poſſe exponi docet Euſtathius pag. 905, circa finem.

Ῥάβδος in aere vocatur Arcus cælestis exhibitio in directum conformata, vt quidē vertit Bud. definitionē Aristotelis in lib. De mundo: ῥάβδος ibi reddens Virga. Illius autem verba (loquentis de iis quæ in aere apparent, sed speciem tantùm exhibentia) ῥάβδος δέ ἐστι εἶδος ἔμφασις ἀθρόα. A

Ῥάβδοι, Venæ terræ in metallis. Bud. ex Theophrasto lib. 4 De caus. plant. cap. 13, ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδοις, οὕτω καὶ τοῖς ἐργασίμοις ὑποβάλλειν χρὴ διαπεπάσθαι τὴν μὲν, πιαίνδε, τὴν δὲ, πιαίνδε, ὥσπερ νήλας. quæ Gaza ita vertit, Vt enim in metallis, sic & in aruis putandum venas spatiari vicinas, diuersas inter sese. B

Ῥάβδοις διαπόκιλος idem Gaza apud Arist. vertisse traditur Lineis interuenientibus varius. Sed crediderim posse nos & hic ῥάβδοις interpretari Virgis, respicientes ad hunc Nasonis locum (cui similes alii alibi reperiuntur) lib. 1 De arte, de tauro quodam, Signatus tenui media inter cornua virga: Vna fuit labes, cætera lactis erant. Quò pertinet Virgatæ tigres.

Ῥάβδοις in vestimētis quoque quidā interpr. Lineas. vt quū scribit Poll. lib. 7, purpureas ῥάβδοις intertextas tunicis vocari παρύφοις. Quò pertinent quæ Seruius in hæc Virgilii verba annotat, Æneid. 8, Virgatis lucent sagulis. Quæ (inquit) habebant in virgarum modum deductas vias. Et bene allusit ad Gallicam linguam, per quam virgæ purpura dicitur. Virgatis ergo, acsi diceret Purpuratis. Hæc ille. sed Virgatis aliter quoque ibi exponitur. C

Ῥάβδοι, Virgulæ & obeli qui versibus Homeri adscribebantur. in v. l. Possint autem fortasse vocari huiusmodi ῥάβδοι, Virgæ censoriæ: ex Fabio, ita scribente, lib. 1, c. 5, Quo [iudicio] ita seuerè sunt vsi veteres grāmatici, vt non versus modò censoria quadam virga notare, & libros qui falsò viderentur inscripti, tanquam subdititios, summouere familia permiserint sibi, &c. Verùm hic alia exempl. habent, Virgula, non Virga. D

Ῥάβδος duplicem habet etymologiam apud Eustath. Ῥάβδον (inquit ille) alii circunflexo accentu notant in priore, ob ῥᾶον, dicentes fieri ὥσπερ τὸ ῥᾶον βαδίζειν ποιεῖν: at qui deriuari à verbo ῥαπίζειν existimant, α ante β corripi aiunt. Idem alibi, ex quorundam antiquorum ὑπομνημάτων autoritate, tradit ῥάβδον dici ὥσπερ τὸ ῥᾴδιως ποιεῖν βαδίζειν. Sed addi in iisdē, rectius deduci à verbo ῥαπίζειν. vt (inquit) priore quidem ratione debeat περισπᾶσθαι, posteriore autē παροξύνεσθαι. Idem in quendam locum Il. μ, testatur magis receptam fuisse apud veteres deductionem à verbo ῥαπίζω. Sciendum est apud eum ῥάβδος etiam scribi, cum α & acutum & ι subscriptum habente: nimirum sequendo alterum illud etymum à ῥᾶον. Sed qua ratione habet ι subscriptum, eadem & circunflexum poscit: quorum vtrunque in aduerbio ῥᾶον extat. Eustathius tamen circunflexi quidem mentionē facit, at ι subscripti, non item. Etymologus alias præterea etymologias affert, quæ magis remotæ mihi videtur: qui tamē nec duab⁹ illis, vel potius neutri illarū quas modò protuli, multū fidei habeo. Nec video cur non æquè verisimile videri debeat ex ῥάβδος factum esse ῥαβδίζω, & ex eo deinde ῥαπίζω. E

C. Ῥαβδονόμος, vide cum compositis quæ proximè sequuntur.

C. Ῥαβδοῦχος, ET Ῥαβδοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillum, aut baculum, Lictor. vt Plut. in Rom. ῥαβδοῦχοι exp. λικτῶρες. Atque ita vertit Polit. in hoc Herodiani loco, lib. 7, καὶ παρ' οἷς εἰς τὸν ἡγουμένου ὑπηρεσίαν ἀρκοῦσι ῥαβδοῦχοι. Apud Lucā tamen Act. apost. cap. 16, v. 35, ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους. vbi vetus interpr. vertit Lictores. alii interpr. Viatores, & intelligunt eos quorum opera vtebantur magistratus vocandi quempiam, vel aliquid denuntiandi causa, nō item ligādi: quod lictorū erat. sic tamen vt confusa interdum fuisse videantur horum munia. Polyb. apud Suid. παρὶ τοὺς ῥαβδοῦχος τοὺς τοῦ στρατηγοῦ, καλοῦν τὸν βασιλέα. (ITEM Ῥαβδονόμος, Lictor, Designator, Bud. ex Plut. In v. l. Minister qui cedere facit, id est locum præbere. Ab Hesychio autem exponitur ῥαβδυτής: de qua expositione mox dicam) Ῥαβδοῦχος & ῥαβδυτὴς pro eodem ponuntur à Platone in Protagora, pag. 298, nimirum pro moderatore & arbitro disputationis, inquit Bud. Sic certè ab Hesychio ῥαβδονόμος exponitur ῥαβδυτής: sed accipiente (vt opinor) ῥαβδυτὴς in propria significatione. De ῥαβδοῦχοι autem & ῥαβδοφόροι vide & Suidam. Apud Eustath. pag. 104, legitur & ὁ παξεωπικὸς ῥαβδοῦχος. Fiunt autē ab hoc ῥαβδοῦχος, & NOMEN Ῥαβδουχία, & VERBVM Ῥαβδουχέω, ῶ. Quanuis autem ῥαβδουχία sonet ipsum munus gestandi virgas seu fasces, affertur tamē plur. ῥαβδουχίαι & pro fascibus. At ῥαβδουχῶ, quum significet propriè Virgas gesto, seu fasces, aut Anteeo gestans fasces: à Budæo tamen ῥαβδουχεῖν exponitur simpliciter Anteire, Anteambulonis officiū præstare. Verùm in loco quem affert, non actiua vox habetur, sed passiua, ex Numa, ῥαβδουχούμενοι δὲ προϊοῦσιν Ἑπτάδες. vbi exp. Cum fascibus deducuntur. Ab illo autem nomine ῥαβδοφόρος est VERB. Ῥαβδοφορέω, ῶ, quod idem tradit esse ἱππασίας τι ἦθος, ex Poll. 46. Affert verò & ex Xenoph. 121. F G

C. Ῥαβδοειδής, ές, ὁ & ἡ, Virgæ formam habēs, Virgæ speciē præ se ferens. In v. l. exp. & Virgatus. Apud medicos quædā ῥαφὴ (i. futura) vocatur ῥαβδοειδής, quæ ETIAM Ὀφελαμοειδὴς nimirum futura cranii recta, quæ à media sincipitis futura ad mediam suturam occipitis, secūdum capitis longitudinem extenditur, & in cranio secundū naturam se habente, inter anteriorem posteriorémque suturam conciuditur, neque vltrà fertur: aliquando tamen ad nasum vsque per os frontis medium descendit. Vtrumque autem nomen habet, quòd veru, aut sagittæ, aut virgæ instar rectà incedit, verticémque in duas partes, dextram & sinistram, secat. Latini rectam vocare possunt. Gorr. H

C. Ῥαβδωδὴς, vide Tomi primi col. 121, in fine. vbi & de ῥαψῳδὸς ac ῥαψῳδία.

C. Ἄῤῥαβδος, ου, ὁ & ἡ, Carens virga, seu baculo. Scribitur etiā Ἄῤῥαβδος.

Ῥάβδωσις ET Ῥαβδωτὸς (tanquam à verbo ῥαβδόω, ῶ) q. d. Virgatio & Virgatus. Aristot. Ethic. lib. 10, cap. 4, ἡ γὰρ λίθων συνθέσις ἐπέρα τῆς τοῦ κίονος ῥαβδώσεως· καὶ αὕτη, τῆς τοῦ ναοῦ ποιήσεως: vbi vetus interpres reddit Columnæ virgatio. quidam, Erectio columnæ: alii Collocatio ad pares angulos. quòd ita scribat Eustratius (nō Eustathius, vt habent v. l.) ῥαβδωσὶν κίονος vocat Aristoteles τὴν κατὰ μῆκος πῆξιν, ἵνα γένεται ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἵστται. quæ verba ita exp. ῥαβδωσὶν columnæ appellat collocationem in longitudinem, & defixionē: quæ tum fit quum ad rectos angulos recta steterit. Sunt alioqui & qui existiment ῥαβδωσὶν in columnis, sicut & introeumatibus, esse striationem seu striaturam, quam vulgo appellamus *canelure*. à parte ea quæ caua est, canaliculi instar. quum in striatura duæ sint partes, vna quæ caua est canaliculi instar, vnde canaliculata columna: altera, eminula, siue protuberans, nominata stria, quæ instar virgæ à summo ad imum dirigitur. Vnde striatæ vel virgatæ columnæ nomen fuit impositum. (Affertur verò & de toreumate poculo dictum ῥαβδωσις, ex Iosepho De antiquit.) ITIDEM Ῥαβδωτὸς κίων, Columna striata, vel Collocata & defixa in longitudinem, &c. sequendo expositionem quam Eustratius dat verbali ῥάβδωσις. Sed apud Aristot. quædam concharum genera ῥαβδωτὰ Gaza vertit Pectinatim diuisa. (Sunt qui & Striata reddi posse existimen., aut etiā Virgata. vt Virg. Virgatis sagulis dixit, quibus quasi viæ quædam in virgarum modum deductæ sunt & sectæ.) His autem opponit idem Arist. quæ VOCAT Ἀῤῥάβδωτα, Non diuisa pectinatim, vel Non striata, Non virgata. I

Ῥαβδεύω, Virgulas quatio, vt interpretatur Bud. qui etiam addit, ῥαβδεύειν vertisse Gazam apud Aristotelem. Verberare, volentem significare Virgulas quatere. Affert verò hunc Aristotelis, ex lib. 9 De hist. anim. locum, in quo passiua vox habetur, pag. 133, καὶ ὅταν πτήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, εἶτα ῥαβδεύεται τῆς ὀφρύος, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδία. HINC Ῥαβδεία, Verberatio quæ fit virga. in v. l.

Ῥαβδίζω, Virgis cædo. Lucas Act. c. 16. v. 22, ἐκέλευον ῥαβδίζειν Et pass. Ῥαβδίζομαι, Virgis cædor, à quo est ἐῤῥαβδίσθην apud Paulū, 2. ad Cor. c. 11, v. 25, τρὶς ἐῤῥαβδίσθην: vbi tamē quidā intelligūt de alio verberum genere, quæ Romani præfecti inflixerint. & huiusmodi esse illa quorum meminit Marcus, cap. 14, v. 65, καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον. De quo loco dicetur etiam in ῥάπισμα post Ῥαπίζω. ‖ Ῥαβδίζω, Perticis cædo, seu percutio. Perticis decutio, seu excutio. A Budæo redditur Perticis cædo: afferente pass. partic. ῥαβδιζόμενα ex Theophrasto, ἐπὶ δὲ καὶ τὰ δένδρα λυμαίνοιντ' ἂν ῥαβδιζόμενα. A B

Ῥαβδίον, ου, τὸ, diminut. Virgula, Parua virga. Item Virgultum, & Ramulus, Scapus, v. l. ‖ Item ῥαβδία, in ore quorundam piscium, Raduli, vt quidam interpretātur. Habes in loco Aristotelis quem protuli in Ῥαβδεύω.

Ῥᾴδιος, ου, ὁ, Facilis. Pro quo ῥάδιος dicitur POETICE Ῥηΐδιος. quòd si ex hoc manasse existimetur illud, dicendum fuerit η versum esse in α, atque adeo ι quod ei subscribi videmus, esse illud quod ipsi η erat adscriptum. Hoc autem ῥηΐδιος quidam ex ADVERBIO Ῥέα deduxerūt (quod scilicet originem habeat à verbo ῥέω, quoniam quæ factu facilia sunt, veluti fluere videntur) vt ex ῥέα primùm formatum sit ῥεΐδιος, deinde ῥηΐδιος, verso ε in η. Inuenitur autem etiam COMPARAT. Ῥηΐτερος, Facilior: & SVPERL. Ῥῆιστος, Facillimus. Nec defuerunt & qui ῥάδιος à NOMINE Ῥᾶος deduxerint. Verùm si à ῥᾶος esset, non debuisset mutare α in η, vt inquit autor Etymologici, rationem quandam afferens. Videmur verò ei deductioni posse opponere & illam scripturam, cum ι videlicet sub α. At Eustathius non sat diligenter (meo quidem iudicio) hæc examinans, à ῥᾶον fieri dicit non solùm Ῥεῖον & Ῥηΐδιον & Ῥᾴδιον, sed etiam Ῥῖον, superlatiué. Vnde autem dicemus esse ῥᾶον & quomodo formatum? De hoc certè nihil dum apud grammaticos legi: sed diuino (quò enim interim hîc nisi ad diuinationem confugiam?) ex ῥέα factum esse ῥαΐον, ex quo ῥᾶον. (aut certè ῥαΐων nomen, vnde aduerbium ῥαΐον, ex quo ῥᾶον) Vtut sit, subscribendum esse ι ipsi α in comparatiuo isto, probare videtur verbum ῥαΐζω. vel potius ῥαΐσα pro ῥᾶσα, quod apud Theocritum legitur vt suo docebo loco. Sed cur ego in istis tam spinosis quæstionib⁹ diutius quàm officii mei sit, immoror? C D E F

Ῥᾴδιος, Facilis. vtrisque scriptoribus vsitatum (licet ῥηΐδιος, frequentius illo sit poetis, quibus etiam peculiare est) Theocr. initio Cyclopis, εὑρὴν δ' ὠ ῥᾴδιόν ἐστι, nō facile est inuenire. Sic Xenoph. οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν. Idem, ῥᾴδιόν ἐστι γελᾶσαι. Demosthenes Phil. 2, ῥᾴδιον, καὶ πόνος οὐδεὶς προσέστι τῷ πρᾶγματι. Idem Olynth. 1, dicit aliquid ῥᾴδιον esse, & παντός: scribens, τὸ μὲν εὖ ἔστι πιθανῶν φύσει τις αὐ ῥᾴδιον καὶ παντός ἐστι). Sic Aristoteles, sed postponens ῥᾴδιον, Ethic. 2, cap. 8, οὕτω δὲ καὶ τὸ μὲν ὀργισθῆναι, παντὸς, καὶ ῥᾴδιον. Demosthen. ῥᾴδιον & εὔπορον pro eodem dixit: Isocr. autem ἁπλοῦν & ῥᾴδιον λόγον copulauit: idem ῥᾳδίαν & χαλεπὴν τὴν τοῦ σώματος ἕξιν inter se opposuit. Affertur porro ῥᾴδιος & fœm. gen. ex Euripide, ῥᾴδιος ἀπαλλαγή. G

Ῥᾴδιος, Procliuis ad aliquid. Synes. epist. 57, οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθεῖσαι, καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ.

Ῥᾳδίως, aduerb. Facilè. vt ῥᾳδίως ποιεῖν τι, Facilè aliquid facere. Apud Platonem autem Polit. 1, ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, Facilè ferre senectutem, id est moderatè, vel patiēter. Cic. autem, idem exprimere volens, dixit in Catone, Tolerabilem senectutem tibi videri. ‖ Apud eundem Platonem, necnon apud Demosthenem, ῥᾳδίως reddendum potius Temere. ‖ Ῥᾳδίως, Facilè, id est Admodum, inquit Budæus, afferens ex Isæo, pagin. 66, ἀχρὸν ὑγιαίνου ῥᾳδίως ἄξιον. & sic identidem eum vti inquit. ‖ In v. l. ῥᾳδίως ἔχω, pro Bona sum valetudine: sed absque testimonio. At de ῥᾶον ἔχω, suo dicetur loco. H

C. Ῥᾳδιουργὸς, ου, ὁ, Qui facilè ad patrandum scelus aliquod prorumpit (quales οἱ ῥᾳδίως ἀποκτιννύντες apud Platonem) Qui facilè ad scelus quodlibet patrandū impellitur, & velut propenso ac procliui est animo ad patrāda scelera, Qui proiecta est ad quoduis facinus seu flagitiū audacia, Facinorosus, Sceleratus. A Poll. col. 129, ei adiunguntur θερμουργὸς & ἱπαμός. Plutarch. De exilio, ἀκούσας δ' ὅτι τις ῥᾳδιουργεῖ φυγαδεύοντα, Τί οὖν, ἔφην, οὐκ ἐρᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς ξενοχοείας ζώσης μεθεστῆς; Interdum verò ῥᾳδιουργὸς redditur Veterator, Versipellis. Dicitúrque generaliter etiam de eo qui mala fide in re aliqua versatur. vnde & pro adulteratore testamenti, quem Cic. testamentarium appellat. B

Ῥᾳδιουργία, ας, ἡ, Scelus ad quod patrandū facilè quis prorupit, Scelus à proiecta quadam audacia profectum. Exponitur alioqui & simpliciter Scelus, Flagitium, Facinus. Item Facinus eius qui mala fide in re aliqua versatur: vnde ῥᾳδιουργία Plutarcho Testamenti suppositio, seu adulteratio. (vt ῥᾳδιουργὸς, Testamenti adulterator) Exponitur & Fallacia. atque ita vet. interpres Act. c. 13. Eraſm. Versutia. Sed Beza Maleficentia. Apud Plut. autem pro Temeritas. C

Ῥᾳδιουργία, Quum quid facilè fit & sine negotio. Budæus ex Xenoph. In v. l. Facilitas viuendi, Desidia, Incuria, Mollities. quibus subiungitur hic Xenophontis locus, αἱ μὲν γὰρ ῥᾳδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί. Vide quæ dixi in Ῥᾴθυμος huic pertinentia.

Ῥᾳδιουργέω, ῶ, Facilè ad scelus aliquod patrandum prorumpo, &c. sequendo expositiones præcedentibus nominibus datas. Exemplum autem habes in loco Plut. quem protuli in Ῥᾳδιουργός. Sed significat etiam Mala fide in re aliqua versari, Mala fide agere. Vnde & pro Testamentum supponere, apud Plutarchum, teste Budæo. ‖ Idem ῥᾳδιουργεῖν ex Xenoph. affert pro Negligere, Cessare, Sine intentione & cura viuere, Segniter negotia obire, vt operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant. vt in Œcon. ῥᾳδιουργεῖν ἕως τῆς ἡμέρας, & ἑῴθινοι ῥᾳδιουργεῖν. Quinetiam pass. Ῥᾳδιουργεῖσθαι ex Laced. Politia, pro Cessare supino otio, & prorsus remissum esse. Vide Comm. p. 428. HINC Ῥᾳδιούργημα, Facinus ad quod perpetrandum aliquis facilè prorupit. aut simpliciter Facinus, Scelus, Flagitium. A Budæo exponitur etiam Veteratorium facinus. quam expositionem optimè conuenire existimo huic Luciani loco, in lib. De non temere credendo calumniæ, μηχανήματα δὲ αὐτῆς καὶ τὰ ἀπίστα, ὅτε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ δοπορία, καὶ περιλιπάρησις, καὶ αἰσχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα. At Melanchthon ibi vertit, Innumeræ impostura ac malitiosæ cautiones. E F

COMPAR. Ῥᾴων, (de quo dixi suprà) Facilior. Budæus apud Demosth. ῥᾶον vertit etiam Expeditius, in orat. πρὸς Τιμόθεον. ‖ Ex eodem affert ῥᾴων pro eo qui iam melius habet, seu commodius valet, aut etiam hilarior factus est: καὶ ἐγὼ νῦν γεγηθηκὼς ὀπόδι ἐκείνου τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὡς ὅρᾳς ῥᾴων ἔσομαι. Et ex Synesio, ἀλλ' ἔστι παρ' ἡμᾶς ἐλθόντα, σὺν θεῷ, ῥᾴονι γενέσθαι. Pro superiore vti valetudine. Item ex epist. Basilii ad Eustathium, de animo dictum, ἀλλ' (ὥσπερ ἔφην) ῥᾴων γίγνομαι τοῖς γράμμασι, καὶ οὐκ ἔτι δοκῶ τῆς αὐτῆς εἶναι νόσου, Iā melius sentire de Dei prouidentia cœpi, Resipiscere cœpi ab errore. In v. l. ῥᾴων ἐγένετο, Conualuit. A Suida ῥᾴων exponitur ἀθυμότερος, item ἀπήμων. Et ADVERB. Ῥᾶον, Facilius, vt in prouerbio apud Suidam, ῥᾶόν τις τὴν ὀδύνην ἐλθμησιν ἢ τὴν δακτύλοις. vbi suspicor deesse particulam αἴ. Idem habet ADVERB. Ῥᾴων, ET Ῥᾴως. sed exponit ἀκόλως, quod est Facilè, non Facilius. sicut & nomen ῥᾴων exp. ἀκόλου. (Eustathius affert ETIAM Ῥᾴτερον, tanquam vsitatum poetis, sicut & Ῥῖτερον, de quo postea dicetur. Sed non addit, an vt nomē, an vt aduerbium afferat: ac certè pro vtroque pariter accipere possumus.) Non dubito autem quin sit hinc deriuatum VERBVM Ῥαΐζω, dicatúrque ῥαΐζω quasi ῥαονίζω, aut certè Ῥαΐζω tanquam à ῥᾶος significante idem quod ῥᾴων, vt ι quod adscribitur, sit illud ipsum quod ipsi α subscriptum esse conspicimus. H

Significat enim ῥαΐζω idemquod ῥάων εἰμί, Conualesco, Meliusculè valeo, Recreor ex morbo, (quod & αὐαφέρω atq; ἐξαναφέρω) Vtitur Xenoph. necnō Demosthenes, Olynth.1, atque alii. Itē COMP. Ἀναραΐζω, quod itidē significat Meliusculè me habeo, Remissionem morbi seu doloris sentio, aut etiam Dolore liberor, Dolore afflici desino. nam Hesych. αἀραΐσαι exp. παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι. Sed German. editio perperam interpunxit inter παύσασθαι & ὀδυνᾶσθαι. Varinus autem grauius etiā peccauit, quòd alterū horum omiserit, videlicet ὀδυνᾶσθαι, & ita expositionem illam truncauerit. Suspicor autē, quū antea & ipse inter hasce duas voces interpungeret, nimirum inter παύσασθαι & ὀδυνᾶσθαι, postea visam fuisse alienam hanc expositionem, ὀδυνᾶσθαι.

SVPERL. Ῥᾶστος, Facillimus. A quo ADVERB. Ῥᾷστα, Facillimé. In Axiocho qui Platoni falsò adscribitur, ὅπως αὖ ῥᾷστα ὁμοῦ γενόμεθα. Habet autem hic gradus itidem deriuatum à se vocabulum, videlicet NOMEN Ῥαστώνη, quod prima quidem significatione pro facilitate ponitur. Plato in Gorgia, de rhetorica, ἀκοῦ πολλὴ ῥαστώνη ὦ Σώκρατες γίγνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῆς δημιουργῶν. Idē dixit ῥαστώνην τῆς πορείας, epist.7, ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τετάρη ῥαστώνης ἕνεκα τῆς πορείας. vbi redditur Itineris leuandi causa. Bud. cōm. pag. 427, itidem pro laboris leuamento, seu facili ratione rei conficiendæ, affert ex Lysia. Alicubi autem redditur Facultas, vt apud Plutarchum in Camillo, τῷ μὲν ὀκνοῦντι τῆς πόλεως ὀχλῶ ῥαστώνην φυγῆς παρέχον, fugiendi facultatem præbuerunt. ‖ Ῥαστώνη, Facilitas & indulgentia fortunæ, nullis casibus aut clādibus interrupta, Vitæ tranquillitas, Res secundæ. Budæus ibidem. ‖ Idem in suo Lexico affert & pro doloris remissione, ex Demosth. in orat. quæ ὑπὲρ τοῦ Λυκούργου παίδων inscribitur, ἀλλ' ἔχει τινὰ τῶν ἀδικουμένων ῥαστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὡς καθ' τῶν ἀληθοῦ τὸ σεῖεν. ‖ Interdum ῥαστώνη, Relaxatio animi, vt idem accipi ait à Luciano. Item Otium (vt dictum est in Ῥαθυμία, tomi primi col. 1608, litera E) necnon Inertia. Quas significationes sequitur VERB. Ῥαστωνεύω, quippe quod ponatur pro Langueo otio, seu Capto otium, Indulgeo inertiæ, vt idem exponit in hoc Xenophontis loco, οὐδὲ ῥαστωνεύειν τῇ ψυχῇ, ὥσπερ κρίνας καὶ ὑπὸ σκιᾶς ἀναπαυόμενος. Addit verò, dici etiam ἐρραστωνευμένος passiuè, nullum tamen exemplum afferens. At in suo illo Lexico, affert ex grammatico quopiam, ἐρραστωνευμένος, ἀπὸ τοῦ ῥαστωνεύω ἀχρήστου ῥήματος (sed contrà verbi ῥαστωνεύω vsum habemus in proximè præcedente Xenophontis loco) καὶ Ἐρραστωνευμένως, αἰτὶ τὸ ῥαθύμως. atque ita ADVERB. Ἐρραστωνευμένως, poterit exponi Per inertiam, vel Segniter, &c. vtendo interpretationibus datis suprà aduerbio ῥαθύμως. Est verò ἐρραστωνευμένως à prima persona præteriti verbi ῥαστωνεύομαι, cuius nullum exemplum affertur. Inuenitur autem & VERBALE Ῥαστώνευσις apud Suidam, nimirum in quodam loco quem ille profert: vbi idem quod ῥαστώνη significare existimatur.

ITEM Ῥαΐστος pro ῥᾷστος. VNDE Ῥαΐστα apud Theocritum in Cyclope, circa initiū, Οὕτω γοῦ ῥαΐστα διάγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν.

POETICE Ῥηΐδιος pro ῥᾴδιος, de quo ῥηΐδιος lege quæ dixi suprà in Ῥᾴδιος. Hesiod. Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν. vnde fœm. Ῥηΐδίη. Et ADVERB. Ῥηΐδίως, Facilé. AT VERO Ῥήτερος ET Ῥᾴστος pro ῥᾴτερος & ῥᾷστος (sed pro illo ῥᾴτερος in soluta oratione dicitur ῥάων) Vult autem Eustathius à ῥᾷον fieri ῥήϊστον, sicut ῥήϊον (cuius vsus nullum profert exemplum) atque adeo ῥηΐδιον, de quo eius loco disserui & suprà. Est porrò Ῥήτερος, Facilior. Quem comparatiuum Homerus cum infinitiuo iunxit, quum dixit Iliad. ω, Ῥήτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δηΐεσθαι Κείνου πεθνειῶτος ἐναιρέμεν. vbi, sequendo Eustathium, possumus resoluere ἐναιρέμεν in pass. ἐναιρεῖσθαι. vt sit pro ῥάονες φονεύεσθαι: vel ῥάονες εἰς τὸ φονεύειν ἐκείνους δρῶντας τοῦτο ἐφ' ἡμῖν. Sed idem tamen videtur in hoc versu, Iliad. σ, Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, voluisse potius resoluī πολεμίζειν per passiuum: quippe qui ῥηΐτεροι πολεμίζειν exponat ἀπολεμιώτεροι. Possumus alioqui hic itidem dicere ῥηΐτεροι ἦμεν εἰς τὸ πολεμίζειν αὐτοῖς. Quod autem attinet ad superlatiuum ῥήϊστος, significatquidem Facillimus: (vnde ADVERB. Ῥήϊστα, Facillimé) sed ῥήϊστη βιοτὴ apud Homerum exponitur ἡ μετὰ ῥαστώνης: vt simile sit ei quod legitur apud eundem, θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.

Est itidem POETICVM Ῥέα (de quo lege quæ dixi suprà, quum de ῥάδιος agere cœpi) pro Facilé. Dicitur autem ET Ῥεῖα, & quidem frequentissimé. Hesiodus initio Ergων vtroque vsus est eodē in versu Ῥεῖα μὲν γὰρ βελάει, ῥέα δὲ βελάεται χαλέπτει. At in versibus duobus proximè sequentib' vtitur illo ῥεῖα. Sed quod ad illum attinet in quo & ῥεῖα & ῥέα legitur, crediderim potius vtrobique scribendum esse ῥέα, hoc modo, Ῥέα μὲν γὰρ βελάει. Nam legendo ῥεῖα, non video quomodo stare possit versus: at si scribatur ῥέα, nihil vetabit (vt opinor) quin dicamus ita elidi ε, vt in χεῦε ὤ, initio Il. Χρυσέῳ αὐὰ σκήπτρῳ. ac tunc meritò α longum ex breui fiet, propter crasin. Sic certè apud Homerum Iliad. υ, legendum censeo, — εἰ δὲ θεὸς ὧδ' ἔσται πίνειν πολέμου τέλος, ἠ μὰ μάλα ῥέα Νικήσῃ, non autem ῥεῖα: licet mea quoque editio hanc non illam scripturam habeat, vtpote in qua non ausus sim, absque alicuius exemplaris autoritate, à superioribus discedere.

Ῥαΐω, F. σω, Pr. κα, Profligo, Corrumpo, Perdo, seu Disperdo, Destruo, Pessundo, Homer. Odyss. ψ, Ὧν τε Ποσειδάων ἀνέρχεται εὐρέα νῶτα ὀτρύνῃ, ἐπιτερπόμενος ἀέλλῃ καὶ κύματι πηγῷ. (Sic ἐῶς ῥαΐσῃ apud Apoll.) Vt autem hic dicit ῥαΐειν de naui, sic alibi de eo qui naui vehitur. vt Od. ε, v. 221, Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεὸς ὀνὶ οἴνοπα πόντῳ. Sic & lib. ζ eiusdem Odyss. vbi idem versus vtranque vocem habet, nimirum & actiuam & passiuam: — ἐπεὶ πάρος οὐποτ' ἄκουσας Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραισε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. Vt autem ῥαΐειν νῆα reddi potest Frangere nauem, sic certè ῥαΐεσθαι omnino accipitur pro Frangi, cum alibi, tum in hoc loco Il. π, — ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φαίανον ἐρραίσθη.

Ῥαΐω, vel à ῥώ monosyllabo, vel à φθείρω, si quibusdā grammaticis credimus. Vide Eustath.

Ῥαιστός, Corruptus, in v.l. sine exemplo. ideóque suspecta est hæc expositio. licet COMP. Ἀῤῥαιστος exponatur, Non corruptus, Incorruptus. Sed videtur ῥαιστὸς, sicut φθαρτὸς, significare potius q.d. Corruptibilis. (AT VERO Ἄῤῥαπος, quod esse dicit Etymol. οἷον ἄφθαρτος, & ὁ μὴ ῥαιόμενος, est tanquam à ῥώ, ῥάσσω, vt Methodius apud eundem tradit) ET Ῥαίστης, Corruptor, Profligator, Destructor, Interfector. vnde COMPAR. Λυκόῤῥαιστης, Luporum interfector. In epigr. scripto in Euripidem, Καί σε λυκόῤῥαιστα δεῖπνον ἔθεντο κυῶες. Affertur verò ex Apoll. Arg. lib. 3, ET Ῥαιστήριος, sed quod sonat potius q.d. Corruptorius seu Corruptiuus, quàm Corruptor. In v.l. Corruptiuus, item Vastatiuus. Item Fabrilis. Quæ expositio manauit (vt opinor) à NOMINE Ῥαιστήρ, significante Malleus, apud Homerum, Il. σ, — ἠὼ δὲ χαλεῖ Ῥαιστῆρα κρατερόν, ἑτέρῃφι δὲ χειὶ τυκίζει. Plutarch. Sympos. lib. 3, τὸν δὲ κτύπον ῥαιστήρων, καὶ πεμμοὶ τριετῶν, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν. In vulg. lexic. habetur ETIAM Ῥωστὴρ pro hac significatione, sed mihi suspectum.

C. ΑΠΟῤῥαίω, Perdo, Disperdo. Homer. Odyss. α, Μὴ γὰρ οὔ' ἔλθοι αὐτὴρ ὅς τις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποῤῥαίσῃ, id est, φθερεῖ ἀπαυτήσας, inquit Eustathius: eas absumet, & ita disperdet.

Ἀποῤῥαίω, Careo, Priuor. Hesiodus in Theogonia, Μή πιν' ἀποῤῥαίσῃν γεράων. Hesychius ἀποῤῥαίσῃ exponit non solùm διαφθερεῖ, & ἀποφθαρήσεται, sed etiam ἀπορεῖ. quanquam tamen expositionem mirum est in præsenti esse, quū illæ duæ sint in futuro, vt & verbum ipsum ἀποῤῥαίσῃ futuri est temporis.

C. ΔΙΑῤῥαίω, idem cum ῥαίω, nisi quòd διὰ significationi vim aliquam addere videri potest. Homer. διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, vbi exp. διαφθεῖραι. Et pass. apud Greg. in carm. Ἡ μεγάλην φεραμοῖο διαῤῥαισθέντος ἀλωλῶ Νηλεοῦς πυρόωσα. In v.l. perperā traditur signif. etiā Aspergo, & affertur

ex Prouerb. Solom. διέῤῥαγκα: quum hoc sit à διαῤῥήγνυμι, non à διαῤῥαίω.

Ῥ Α Π Τ Ω, F. ψω, Pr. αφα, Suo, Consuo, vel Sarcino, Cōsarcino. Et partic. vocis mediæ ῥαψαμένη ex Aristoph. Nub. οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύπνον. Apud Pollucē ῥάψαι ὑποδήματα καὶ κατοῦσαι. Apud eundem ῥάψαι cum ἀνέσασθαι. ‖ Sed frequentissimè in metaph. signif. vsurpatur: sicut vsus est Terentius metaphoricè verbo Suo, in Phormione, quum dixit, Ne quid suo suat capiti. ita enim dicit Homerus κακὰ ῥάπτειν, (vnde & compos. κακορραφία) item φόνον ῥάπτειν, & θάνατον τεμόρον τε ῥάπτειν. Dicitur verò & δόλον ῥάπτειν, vnde compos. δολορραφία, quod habes suprà. vbi & δολόῤῥαφης, quod passiuè sumitur. AT Δολορράφος actiuè sumeretur pro eo qui dolos suit, id est struit. Inuenitur autem ῥάπτειν metaphoricè pro Struere, Machinari, & apud Herodotum. Quinetiam cum illo ipso accusatiuo δόλον vsus est Chrysost. διὰ τοῦτό σε ψευδώκαμεν, διὰ τοῦτο τὸν δόλον ἐῤῥάψαμεν σοῦ. Sic & in epistola ad Ephes. pag. 175, οἱ λάθρα ῥάπτοντες δόλους. Sic ῥάπτειν ὀπτοῦλας, quidā comicus dicit apud Athen. ῥάπτοιτο δὲ πᾶσιν ὀπτοῦλας: de lenocinantibus loquens, qui puellas lenociniis mangonizant. B.

Ῥάμμα, ατος, τὸ, Sutura. Apud Hesychium verò & pro filo, (inquit Budæus) scribentem, Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος καὶ σήμονος. In v.l. ῥάμμα, Licium, Filum: & Fibula siue tænia quæ per annulos excurrit, vestisque scissuras inter se committit. Ios. De antiq. ῥάμματος καθαληφθέντος εἰς τὸ κοῦφος ἀλλήλοις κατάδεσιν τῆς κρίκοις τὰ τῆς ἐσθῆτος κοπτόμενα ἐνδύματα. Significasse autem hanc vocem & aliud Macedonibus, docebit te Hesych. cuius tamen suspectus est locus.

Ῥάπης, ου, ὁ, Sutor, Consarcinator. AT Ῥαπὸς, Sutus, Consutus, vel Sutilis, Budæus. Apud Homerum autem, Od. ω, — ῥυπώντα δὲ ἕσο χιτῶνα, Ῥαπὸν ἀειπέλιον. quidam ῥαπὸν interpretatur Lacerum. Mihi certè videtur id esse quod vulgò dicimus Raptassé. quin autem sit nostrum hoc Raptasser factum ex ῥάψαι, nemini dubiū esse debet. At Eustathius cēset ῥαπὸν ἀειπέλιον legendum ὑφὲν, vt sit pro ἀειπελίως ῥαπόν. Sed habemus in eodem illo Homeri loco ῥαπὰς ἀνηριθμήσας, de quibus eundem Eustath. consule. Bud. affert ETIAM Ῥαπὰ pro puluinis seu centonibus, ex hoc Xenoph. loco, Hellen. lib. 4, ὑπεστέρνων τοῦτο δὲ ἐκ πόντων ῥαπὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς.

Partim autem ab ἔῤῥαφα, partim ab ἐῤῥάφθαι esse puto COMPOS. Ἱστορράφος, ET Δολορράφος, ET Κακορράφος, ET Μηχανορράφος, ET Πολύῤῥαφος. & quidem ex his solum hoc postremum (cui etiam diuersa sedes est accentus) esse ab illo aoristo secūdo pass. vtpote passiuam habens significationem, (vt habet ET Δολορραφὴς) cætera, & quæ illis similia sunt, esse ab ἔῤῥαφα. Præterea in Ἱστορράφος quidem (de quo alibi) & in Πολύῤῥαφος propriam significationē retinet hoc verbum: at in cæteris illis habet metaphoricā. Et de Δολορράφος quidem dixi paulo antè, in Ῥάπω: (de δολορραφὴς, in Δόλος, Tomi primi col. 1039) de Μηχανορράφος autem, Tomi secundi col. 924. At de Κακορράφος dicendum erit in Κακός. Vt igitur nunc ad Πολύῤῥαφος veniam, passiuam, vti dixi, significationem habere sciendum est, & exponi Multum sutus, apud Sophoclem in Aiace, πολυῤῥάφου πόρπακος. Fortasse autem non minus commodè reddetur Multipliciter sutus, seu consutus. Affertur ET Πολυῤῥαφὴς (eiusdem formæ cum illo δολορράφης) ex Nonno pro πολύῤῥαφος positum. Eandem originē habēt (videlicet ab ἔῤῥαφα) etiā SVBSTANTIVA Ῥαφὴ ET Ῥαφίς. Est autem ῥαφὴ Sutura. Cuius vocis ῥαφὴ frequēs apud medicos vsus de capite: qua & reliqui alii vtūtur, quū alia ei συνώνυμος desit, vt opinor. Plutarch. de Sort. dæmonio, πολὺ δόξαι γε, τῆς κεφαλῆς ἅμα τόνῳ τοῦ πεσόντος πληγίσης, τὰς ῥαφὰς διαστάσας, μεθιέναι τὴν ψυχήν. Caput (inquit Cam.) concinnatum est de pluribus ossibus, quæ, vt serra dentata, inter se aptātur atque conseruntur. Hæ ῥαφαὶ sunt, suisque nominibus à medicis distinguntur, vt στεφανίδες & ῥαβδοειδεῖς & λεπιδοειδεῖς, & aliis quoque appellationibus notentur. Eas autem quas dixi ῥαφὰς, quidam commissuras, Plinius compages, Celsus, Græcam interpretans appellationem, suturas vocauit. Et harum exposita nomina sic interpretari liceat, vt dicamus coronarias, & virgatas, & squamatas. Hæc Cam. Quoniam autem frequenter occurrit hoc vocabulum apud medicos, (interdum verò & apud cæteros scriptores, vti dixi) afferam de eo quædam & ex Gorræo: Ῥαφὴ (inquit) Sutura. est species συναρθρώσεως. Est autem ossium cōpositio quædam consutis rebus similis, vt in capitis ossibus habetur. Eam nonnulli volentes explicare, definiunt esse σύπαξιν serratam, id est, similem coniunctioni serrarum sese mutuò contrario occursu ingredientium: quum scilicet dentatæ vnius partes in crenas alterius inseruntur. Alii verò definiunt esse compagem ossium ad vnguem factam: vt hic similem ossium compositionem intelligamus quæ & aliarum rerum est quæ in vnguem committi dicuntur: quum scilicet gibbæ partes ad vnguiū figuram structæ sinus sibi idoneos subeunt. Talis quidem iunctura ratio in vnguibus & digitis & pectinum dentibus inuicem implexis apparet. Talem etiam fabri lignarii omnium firmissimam ac tutissimam quotidie nobis repræsentant, & in caudam hirundinum factam lignorum commissuram appellant: quòd ligni tuberculum paulatim latescens, hirundinis volantis caudæ modo, in idoneam & æqualem sibi cauitatem etiam paulatim latescentem arctissimè & firmissimè inseritur. Non est tamen compago hæc ad suturæ rationem semper necessaria, sed per harmoniam facta σύνθεσις, ῥαφὴ dicta est à recentioribus anatomicis. Plura autem apud eum videnda tibi relinquo. Cæterùm non dubito quin illa composita quæ paulo antè protuli, Ἱστορράφος, Δολορράφος, &c. aliquis ab hoc nomine potius deducturus sit: sed non video quid obstet quin eandem & illis & huic deriuationē tribuamus. Quod autem de huius substantiui & illorum compositorum deriuatione dico, idē de aliorum quoque multorum, quæ huius generis sunt, dictum intelligi volo. In vulg. lexic. habetur ETIAM Ῥαφία pro Sutura: sed hoc vocabulum, sicut alia infinita, ignorantiæ eorum qui vulgarium lexicorum consarcinatores fuerunt, adscribendum censeo. Ita enim in illis legitur, Ῥαφία, Sutura. Interdum & pro consilio capitur. vnde κακορραφία, κακοβουλία. Atqui debuerant boni illi viri considerare, in compositis nominibus adiectiuis mutari solere terminationem substantiuorum, & quæ in compositione locum habent, non itidem seorsum & per se recepta esse. Venio ad alterum SVBSTANTIVVM, Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, quo significatur suendi seu suturæ instrumentū, id est Acus. Vide Ῥαφιδεὺς paulo póst. Habet autem & alias significationes hoc nomen ῥαφίς. Ita enim dictum fuit quoddam calceamenti genus: nec non olus quoddam sylueſtre lapsanæ simile, si Hesychio credimus: qui addit significare & ῥάβδον. Est verò & nomē piscis qui etiam βελόνη appellatur: quo nomine vocatur & acus instrumentum. Ab hoc autem Ῥαφὶς EST Ῥαφιδεύς, de eo dictum qui vtitur instrumento quod ῥαφὶς vocatur, id est de sutore: in hoc disticho incerti autoris, Epigr. lib. 2, Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. Ab hoc autem nomine Ῥαφιδεὺς est VERBVM Ῥαφιδεύω, Suo, Consuo. Cuius verbale EST Ῥαφιδευτὸς, Sutus, Consutus. Item Acu textus: in vulg. lexic. vbi additur, τὰ ὑφαιτὰ καὶ ῥαφιδευτὰ ex cap. 36 Exodi. Ibidem, τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ ex eiusdem operis capite 27. Sed hic genitiū' est potius à NOMIN. Ῥαφιδευτὴς quàm à ῥαφιδευτός. Inuenitur etiam DIMINVT. Ῥαφίον, Parua acus. item Subula. ῥαφίον τοῦ κεντητεῖν, hoc est subula, qua artifices quippiam perforant. Gorræus ex Galeno.

Bacchi etiam EPITH. Ἐξαφιώτης huc pertinet, secundum quosdam: qui tradūt ita cognominatum διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ὑπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός, id est, quòd insutus fuerit femori Iouis. In v.l. Assutitius: sed malim (si fingendum vocabulum est) Insutitius. Dionys. autor τῆς περιη-

γήσεως τῆς οἰκουμένης, pag.93 editionis patris mei, Οὐχ, ὅ- A
πω Θρῄκιος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψύρτοιο Βιστονίδες καλέοισιν ἐελίβρομον εἰσαφιόωσιν, &c. In quem locum Eustathius annotat & aliud huius epitheti etymum. dicit enim ita vocatum vel ἀφ' τὸ ἐρραφθαι ὑπ' παρμηρῶ τῶ Διός, vel ἀφ' τὸ ἔειν φαίνειν. quòd εἶνος ὑπὸ μέγεθος πατόμενος sit πατὴρ ἐελδας. Sed legimus apud eundem poetam, pag.134, — ἐπὶν γὰρ ἀνὰ χθόνα νύσσῃ κείνῳ Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον ἐυῤῥαφέος παρὰ μηροῦ. quod certe prius illud etymum confirmat. Pro quo facit ETIAM Μηροῤῥαφὴς eiusdem Bacchi epithetum, id est Femori insutus. qui μηρὸς propterea B vocatur ἐυῤῥαφὴς in proximè præcedente loco Dionysii. Obserua autem obiter & hæc duo cõposita Μηροῤῥαφὴς atque Ἐυῤῥαφὴς, addenda quibusdam superioribus quæ eiusdem formæ sunt. Sed videtur ἐυῤῥαφὴς μηρὸς dici potius Pulchram seu elegantem suturam habens (quòd eleganti quodam suturæ genere Bacchus ei esset insutus) quàm Pulchrè seu bene consutus. Atque ita fuerit potius à nomine ῥαφή.

C. ΑΝΑῤῥάπτω, Consuo, Consarcino. vnde præt. pass. ἀνέρραμμένος, Consutus, Consarcinatus. Exponitur verò G & Resarcio, Reconcinno, in v.l.

C. ΑΠΟῤῥάπτω, Consuo, Consuẽdo obstruo. Plutarch. περὶ φιλοπλουτίας, de patribus loquens filios ad auaritiam hortantibus, πῶς δὲ δεῖν οὐ παιδεύειν, ἀλλὰ συγκλεῖειν καὶ ἀποῤῥάπτειν τὸ βαλανεῖον, ἵνα σέχῃν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσελθὲν ἀργύριον. Sic dicitur & ἀποῤῥάπτειν στόμα, Obstruere os, quasi consuẽdo, vt Æschin. περὶ παραπρ. vtitur, πιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὥςπερ ἀποῤῥάψαι τὸ Φιλίππου στόμα, Se obturaturum os Philippo, Se facturum vt Philippus ne hiscere quidem posset. Chrysostomus hoc loquendi genus imitatus est D in primam ad Corinthios, ὥςτε ἀποῤῥάψαι τοῦ αἱρετικῶν τὰ στόματα. Vtitur & in epistola ad Romanos. Vno verbo hoc dicitur ὀπτομίζειν.

C. ΕΝεῤάπτω, Insuo. Plut. in lib. De virt. mul. τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐνεῤάψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Aorist. 1 medius legitur apud Herodotum, ἐνέῤῥαψαν ἐς τὸν μηρόν.

C. ΕΠΙῤῥάπτω, Assuo. Plut. in Apophth. commemorat Lysandrum iis qui illum vituperabant quòd pleraque dolo ageret, respondisse, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσεραπτέον εἶναι αὐτῇ καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. id est, Quum leonina E pellis aliquò non peruenieret, tunc assuendam ei esse vulpinam. Sed in quadã editione horum Apophtheg. in qua seorsum excusa sunt, προσεραπτέον mutatum perperam fuit in προσγεραπτέον: ab aliquo (vt credibile est) cui προσγεράφω quidem notum erat, at προσεράπτω, non item. Sed & apud Erasmum in Chil. legitur προσαφον, fortasse ex Zenodoto: αἴ κ' ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν προσαφον. quæ ita vertit, Si leonina pellis non satis est, vulpina addenda. Nec tamen dubito quin hîc sit προσαφον itidem pro προσεραφον mendosè positum. Fa- F teor alioqui, secus etiam efferri hoc prouerbium. Legitur enim apud Greg. τῇ λεοντῇ τὴν καρδαλιῶ ἐγκρύπτων. ‖ Cæterùm in hoc quoque loco qui in v.l. affertur ex Dionys. lib. 3, ὀπῤῥάψας αὐτοῖς τὴν ἵππον, mendosè scriptum esse existimo illud ὀπῤῥάψας pro ὀπῤῥάξας.

Ἐπῤῥαμμα, ατος, τὸ, q.d. Assumentum, Quod assutum est.

C. ΠΑΡΑῤῥάπτω, q.d. Iuxta suo. Exponitur & Assuo (sicut προσεράπτω) in v.l. Item Consuo, in hoc loco, cuius autor non nominatur, ἀφῤῥάπτοισι δέρματα περὶ τοῖς στόμασι.

C. Συῤῥάπτω, Consuo, Simul suo, Consarcino. vt δέρματα συῤῥάπτειν apud Hesiodũ. Inuenitur autem alicubi συῤῥάπτειν perperam positum pro συῤῥάπτειν, sicut & de ὀπῤῥάψας pro ὀπῤῥάξας, modò dictum fuit.

ΡΑΧΙΣ, ἰος, ἡ, Spina dorsi. quæ spina sine adiectione etiam dicitur. Sunt tamen qui nõ omnino nomen hoc illi respondere existiment. Ex quibus est Gorr. qui de hoc nomine ita scribit, Ῥάχις, Spina. Est spondylorum vigintiquatuor à summa ceruice ad imos vsque lumbos structura, erigẽdo curuandóque corpori conueniens. Sic dici quibusdam placet quòd spondyli parte posteriore sunt πηχυειδοῖ, id est spinosi & asperi. Nec nomen est apud Latinos quod ῥάχιν propriè significet. Quanuis enim spina dici possit, spinæ tamen nomine aliud quiddam significatur,

spondylorum scilicet apophysis transuersa & obliqua. Continet igitur ῥάχις totum id spatium quod à summa ceruice ad sacrum vsque os interiacet: atq; in tres partes diuiditur, ceruicem, dorsum, lumbos. Quorum ceruix quidem spondylis septem, dorsum duodecim, lumbi verò quinque constant. Sic os sacrum non censetur inter partes τῆς ῥάχεως, quòd spondylos non habeat solutos in modum superiorum, etiamsi coctione multa laxari & dissolui possunt: sed potius sit totius ῥάχεως basis & fundamentum. Nec tamen absurdũ fuerit id inter eius partes comprehẽdere. Est autem ῥάχις instar carinæ curua, qua parte maximè ventriculus situs est, cui veluti loco cedit. quãquam non huius modò causa, sed vt flecti corpus commodius possit, curua facta est, & plurib⁹ vertebris potius quàm vna aut paucioribus donata. Est etiam tota caua & plena medulla (σύνεχξ ἱερὰ is meatus appellatur, & ab Herophilo σωλὼ, hoc est canalis) eiusdem cum ipso cerebro naturæ, atque ab ea per vertebrarum foramina permulta neruorum paria proficiscuntur, & in vniuersum corpus abeunt. Significat autem etiam ἡ ῥάχις, vt antè diximus, præter hanc vniuersam spondylorum σύνταξιν, particulatim apophyses singulas posticas quæ vnicuique spondylo insunt, ἀκάνθας alio nomine dictas. Appellatur etiam eodem nomine ea quæ in dorso est omoplatæ spina, iam inde à basi incipiẽs, sed primùm humilis & depressa, deinde sensim elatior facta & amplior, donec desinat in acromiũ. Id quod declarat Galenus, scribens ad hũc modum lib. 13 De vsu partium, καὶ ῥάχιν ἰδίαν ἑκάτερα τοῦ ὠμοπλάτου ἀπέφυσεν. vbi non simpliciter ῥάχιν vtrique omoplatæ tribuit, sed propriam adiecit. Cui etiam adstipulatur Rufus libello De partium hominis nomenclatura, scribẽs, ὠμοπλάται τὰ ὀπτικείμενα τοῦ νώτου πλατέα ὀστᾶ, ὧν ἡ δεξιὰ μέσον ὑποδέχεται ῥάχις. Hæc ille. Sciendum est autem, aliis etiam nonnullis animalibus tribui ῥάχιν. nam Xenoph. sæpe vtitur pro dorso equi & lumbis, teste Budæo: qui hũc eius locum affert, μήτε τὸ γόνυ ὀπτὶ τῶν ῥάχιν τῶν ἵππου πθέτω, ascendendo equum videlicet. Addit verò ex Polluce, ῥάχιν & ὀσφῦν in equo idem esse. Homerus dixit etiam συὸς ῥάχιν. vt Iliad. 1, Ἐν δὲ συὸς σάλιον ῥάχιν πεσαλῆμεν ἀλοιφῇ. vbi quidam interpr. Scapulam. Ῥάχιν quidam volunt esse dictam ab excurrẽtibus rupibus in mare, quæ sunt ῥαχίαι, quòd circũ illas fluctus collidantur, inquit Cam. quæ sumpsit ex schol. Thucyd. Sed quidam ῥάχιν contrà à nomine ῥάχις ortum habere putauerunt. ‖ Vtut sit, ad multa certè transfertur. Legitur enim ῥάχις ὄρεος apud Herod. in Melp. Et B. à Strabone vsurpari tradit de porrecta montis longitudine, pag. 61. Sic & lib. 5, p. 105, ὀνδοτέρω δὲ τῆς κατ' αὐτὸ τὸ πόλεις ὀρεινῆς, ἄλλη ῥάχις ὀξεῖ, μεταξὺ αὐλῶνα καταλείπουσα. Sic certè & Latini dorsum monti dederunt, (vt omittam alios huius vocis Dorsum metaphoricos vsus) nósque itidem dicimus La coste d'une montagne. Ῥάχις, inquit Eustath. πετρώδεις ὡς οἷα φριονώδεις πινὲς ὄροις ἐξοχαί. Affertur verò & de dorso terræ dictum, ex Epigr. (vt videlicet Homerus dicit vicissim νῶτα θαλάσσης) Quinetiam folio tribui traditur v.l. à Dioscoride. lib. 2, cap. 217. Eadẽ annot. etiam ῥάχιν dici partẽ læuem, à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur.

G Ῥαχίτης, q.d. Dorsualis. vt ῥαχίτης μυελὸς, Medulla dorsi, seu spinæ dorsi, Medulla spinalis. Dicitur & νωτιαῖος, item διαυχένιος, necnõ ψοαίτης: inquit Gal. Item ῥαχίται musculi toti spinæ superiecti, vt idem annotat. Dicuntur ETIAM Ῥαχμαῖοι.

Ῥαχίζω, Disseco dorsi spinam, vel potius Disseco incipiẽs à dorsi spina. Item generaliter pro Disseco. Sophocl. Aiace, ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Idem, ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε. Vbi vide schol. consule & Hesych. Cam. interpr. Ingenti plaga concidere, item simpliciter Concidere. Hesych. ῥαχίζειν poni ait & pro παίειν τὸ ἱερεῖον, i. H Ferire victimam, seu percutere. ‖ Ῥαχίζειν (si eidem credimus) dicuntur etiã qui leuiter & temerariè mentiuntur. HINC Ῥαχιστὴρ, ῆρος, ὁ, ET Ῥαχιστὴς, οῦ, ὁ, Dissector. Item, Qui ingentia maleficia perpetrat, apud Sophoclis enarratorem (sed hic ῥαχίτας habet pro ῥαχιστὰς) & apud Hesychium: cui est etiã ὁ ἀλαζὼν, & ὁ μεγάλα ψευδόμενος. Sed inter ἀλαζόνα & alteram hanc expositionẽ interiicit μεγαλουργὸς, & μεγάλα ψευδόμενος. Apud eundem legitur ADVERB. Ῥαχάδην, quod exp. ὀπὴ τῆς ῥάχεως. In v.l. dicitur significare q.d. Spinatim.

A

B

C

D

E

F

G

H

ATVERO Ῥάχεον, Medium τῆς ῥάχεως, Media spina, Meditullium spinæ. VNDE Ῥαχιτείζω, Disseco. Vide Poll.

Inueniuntur autem & alia nonnulla quæ à ῥάχις deducta videri possunt: præsertim verò NOM. Ῥάχος, ος, τό. nam Hesych. ῥάχη exp. ἀπεραχίσματα καὶ ἀπεσπασμένα. quod ἀπεραχίσματα sonare videtur, q.d. Auulsæ quædã partes ex dorso, seu dorsi spinæ, inter dissecãdũ: vel potius Auulsa quædã frusta. Est q; tanquã verbale nomẽ VERBI Ἀπεραχίζομαι. AT Ῥάχος, ου, ἡ, à quibusdã exp. Palus spinosus, ex Etymologiste. Bud. ῥάχοι ex Philaffert pro Stipites, in hoc Xenophontis loco, vbi de plagis intendendis loquitur, ad apros excipiendos, καὶ τὸν θεῖδρομον ἐξαπίειν ἀπὸ δεῖδρα ἰσχυρὰ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου. σωνέχονται γὰρ ἐν τῇς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι. Eust. ῥάχοι exp. ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι. Quinetiam (sicut ῥαχίαι) ἀφῤῥαπίουσα καὶ τραχεῖα νεῶν. In v.l. magno errore annotatur ex Etymol. ῥάχος poni non solùm pro palo spinoso, sed etiam pro vite: de quo errore dicam paulo póst.

C

D

E

F

G

H

AT VERO Ῥάχες, SEV Ῥαχαὶ diuersam significationem habet. Apud Theophr. (inquit Bud.) ῥάχες, videtur poni pro cauliculis, id est ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiã pro radicũ fibris. Quidam autem ann. ῥαχὰς à Theophrasto vocari in vite flagella vel potius brachia, quæ duramenta & duramina vocant Columella & Plin. quæ in nouellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Atque ita esse legendum apud Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 9, ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ πορρωτέρω, ἐὰν ῥιζωθῇ, μηδὲν κινοῦσι τοῦ ἄνω, καθάπερ ὅτι ὧν ἀμπέλων πειοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς. Etymologici autor, postquam dixit ῥάχος genere masculino significare τὸν σκίλοπα τὸν ἀκανθώδη: addit, καὶ ὅτι τῆς ἀμπέλου, ἐπὶ ἀποζωώτερα ὀπτεῖται ὀπὴ τοῦ πέμνειν. καὶ Ῥαχῶσαι τὸ πέμνειν. Est autem hic locus, ille ex quo vulg. lex. annotant (non sine magno & crasso errore) ῥάχον vitem etiam significare. Eadem verò, retinentia mendum quod habent hîc vulg. editiones Etymologici, annot. Ῥαχόω, ῶ, poni pro Scindo: quum alioqui ibi pro Ῥαχῶσαι reponendum esse Ῥαχῶσαι, vel luce clarius sit.

Ῥαχία, ας, ἡ, Crepido littoris petrosa, B. Ab Hesychio esse dicitur πᾶς πετρώδης αἰγιαλός: ab Eustathio, (ex Rhetorico lexico) τόπος ᾧ προσπαίει τὸ κῦμα. Et paulo pòst, καὶ Ῥάχοι δὲ καὶ Ῥαχίαι, πᾶσα τείνουσα καὶ τραχεῖα νεῶν. (vbi obserua ETIAM Ῥάχοι) In v.l. exponitur Littus quod vnda verberat, item Littoris salebræ. Thuc. lib. 4, ἀμωνόμενος παρ' αὐτὸ τὸ ῥάχος. Gregor. in lib. De homine, πᾶσά τε ῥαχίαι τε καὶ ἀκρώρειαι καὶ πᾶν ὅσον πλαγιόν τε καὶ ὕψιον. Est etiam prouerb. ῥαχίας λαλίστερος. HINC Ῥαχιώδης, εος, ὁ & ἡ. vt ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, Littus petrosam crepidinem habens, quæ ab vndis verberatur. Affert autem Bud. ex Strabone, pag. 106, de Cumis, ὠνομάσθαι δ' ἔνιοι Κύμλυ ἀπὸ τοῦ κυμάτων φασί. ῥαχιώδης γὰρ ὁ πλησίον αἰγιαλός.

Ῥαχία exponitur etiam Strepitus. quæ signif. si illi detur, propriè dicetur de strepitu illo quem vndæ edunt verberantes littus. Budæus pro strepitu affert ex Plut. libro quo differit an seni administrãda sit respub. Sed ibi Plut. duobus in locis non ῥαχίαν per se ponit, sed ei ψόφον addit.

Ῥαχία, Restagnatio maris in Oceani littore. Bud. ex Pausania, παρέχεται δὲ ἄμπωτον καὶ ῥαχίαν, καὶ θηρία οὐδὲν ἐοικότα τοῖς ἐν θαλάσσῃ τὴν λοιπῇ. Suidas annotat Iones ῥαχίαν vocare τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. Sed apud Herodotum SCRIBITVR Ῥηχίη. quod ibi interpres vertit Vadosum æstuarium. Affertur verò & ex Hippocrate hoc vocabulum ῥηχίη à Galeno, dicente esse οἷον πλημμυρεῶν. Apud Hesychium & Suidam habemus ETIAM Ῥηχάδας, dicẽtes ita fuisse vocatos eos qui damnatos proiciebant εἰς τὰς ῥαχίας. Sed & aliam scripturam Suidas AFFERT Ῥηχάδας. Pertinent autem hæc ad primam nominis ῥαχία significationem: quæ tamen visa sunt non malè illi Ῥηχίη subiunctum iri. Addo autem ET Ῥηχὴς, ITEM Ῥηχός. quod ῥηχὸς extat apud Hesychium & Suidam, ambos exponentes φραγμός. (quo Sepes, Septum, Macería significatur) sed hic addit Herodoti nomen, tanquam eo vsi: & ῥῆχος, non ῥηχὸς habet. Illud autem Ῥηχὴς ab Hesychio exponitur ἄκρα, qui hac expositione creditur intellexisse promontorium. At v.l. ῥηχὲς interpr. etiam Præcipitium. In iisdem EST Ῥηχόδης, εος, ὁ & ἡ, Asper, Salebrosus, ex Nicandro.

A

B

ΡΕΓΧΩ, VEL Ῥέγκω, F. ξω. Pr. χα, Rhõchisso (Plauto) Sterto. Factũ per onomatopœiã. Quidã autẽ ῥέγκω linguæ Atticæ, at ῥέγχω cõmunis esse volunt. Apud Aristoph. certè legitur ῥέγκουσιν cum κ, initio Nubium, Οἱ δ' οἰκάτι ῥέγκουσιν. vbi schol. annotat itidẽ, οὕτως Ἀτικοὶ δηλοῦσι τὸ κ. Idẽ poeta in Equit. Ῥέγκει μεθύων· ὀν τοῖσι βύρσοις ὕπτιος. vt autem hîc Aristoph. ῥέγκει ὕπτιος, sic Horatius dixit Stertit supinus. Inuenitur & PASS. Ῥέγκομαι apud Palladam in Anthol. epigr.

C Ῥέγκος, ET Ῥέγξις, Sonꝰ nasi qui stertẽdo editur. quasi quis stertorem dicat, pro ipsa stertendi actione. Sed pro eo dicitur Rhoncus ex Martiale. Affert autem ambo illa vocabula Galenus ex Hippocrate, dicens per onomatopœiam facta esse, sicut ῥέγκειν. At ego dixissem potius, hæc esse facta seu formata à ῥέγκω, quod quidem per onomatopœiam factum sit.

C. ΑΠΟῤέγχω, Desterto, quo vsus est Persius. Habent autẽ hoc ἀπορέγχω v.l. nouissimè edita, in Ῥέγχω, sed absquè exemplo.

D Ῥόγκειν pro ῥέγκειν dixit Epicharmus, teste Hesychio. Habet Var. ET Ῥογχάζειν: sed esse dicit, ἀφ' τὸ ῥοχθεῖν τὸ ἤχεῖν. At in v.l. Ῥογχάζειν, Resonare. ῥοχθεῖν, καὶ ῥέγκειν. In iisdem est NOMEN Ῥόγχος, (à quo deriuatum videri potest illud Ῥογχάζειν) & exponitur Rhonchus. Est autem ῥόγχος à ῥέγχω deriuatum, vt vicissim ex ῥέγχος dicere possumus deriuatum esse illud ῥογχάζειν.

ΡΕΖΩ, F. ξω. P. χα. Facio. Hom. Odyss. ζ, Καὶ ἡ ἄλλη νεμεσᾶ ἥτις τοιαῦτα γε ῥέζοι. Iliad. χ, Μή μαν ἐπιστοῦδεί γε καὶ ἀκλειὰς ἀπολοίμιν, Ἀλλὰ μεγὰ ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Idem Il. γ, — θηδοῦντ' ἐν μέρμερα ἔργα. Ὅσσ' αὐδρες ῥέξαντες ἔλεν κοῖλαι δι' νῆας. Item αὐτοῦλα ῥέζων, Il. ε. Interdum verò, sicut πιέω, habet duplicem accusatiuũ, nimirum accusatiuũ personæ, vnà cum accus. rei, vt Il. φ Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος, οὐρανιώων; Et rursum Od. σ, Δαιμόνι ἠτέ τι σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Sic Il. γ, Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξας. Inuenitur autẽ iunctum aduerbio quoque, apud eundem poetam. vt Odyss. ψ, — κακῶς δ' οἴκαδε μιν ἔρεζον Μνηστῆρες. Affertur verò iunctum itidem cum aduerbio, & quidem contrariam habente significationẽ, nimirũ καλῶς (sed præfixa particula negatiua ἀ) ex Plat. De leg. ἐῤῥέξειν ἡμᾶς οὐ καλῶς. qui locus ideo magis est notandus (si mendo caret) quòd sit planè poeticũ hoc verbum ῥέζω. Inuenitur & optatiuus ῥέζοις apud Homerum. A voce autem passiua est PARTIC. Ῥεχθεὶς, Factus. Hom. Il. ρ, — ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ab eadem voce passiua EST Ἄῤῥεκτος, Non factus, Infectus. Item Imperfectus.

Ῥέζω, (vt Latinè Facio) pro Sacrifico. Hom. Iliad. β, Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἐρίζε θεῶν αἰγιοχοιτάων. Idem Il. θ, Ἔνθα πανομφαίῳ Ξεῖνοι ῥέζεσκον Ἀχαιοί. Sed interdum additur accusatiuus, vt Il. α, — Φοῖβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβοιν ῥέξαι ἰὼν Δαναῶν. Et ῥέξαντες Κύπριδι δάμαλιν, in Epigr. (Dicitur & ἱερὰ ῥέζειν, vt Latinè Sacra facere. Annotat autem Eust. ἱερὰ ῥέζας apud Homerum dici κατὰ τὸ πλῆρες: quum ῥέξας positum ἁπλῶς, habeat ἔλλειψιν. quia ὁ ῥέζων, θυόμενόν τι ῥέζει) At in hoc loco Odyss. ξ, — ἱερήια πολλὰ παρέχον θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι, nihil necesse est iungere ῥέζειν cum ἱερήια.

H Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Actor. (vt πρηκτὴρ apud Homerum vertit Cicero actorem) Hesiod. in Erg. — μᾶλλον ἐν κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν Ἀνέρα πρήσσοντα. ITEM Ῥέκτης idem quod ῥεκτήρ. quod tamen ῥέκτης in v.l. affertur absq; vllo exemplo: & exponitur Strenuus. Apud Suidam legitur ῥέκτη αἰδρὶ, τοῦ πρακτῆ. (vbi simul obseruandus est datiuus hic à NOMIN. Πρᾶκτης, qui etiam erit idẽ

cum ϙεϙκτήρ, pro quo ϙρικτήρ apud Homerum. Vsus autem est illo nomine ῥέκτης Synesius, ita scribens, ἐδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι καὶ ῥέκτης αὐτήρ, οἷος ἐχθροῖς τε κακῶσαι καὶ φίλοις ὀνῆσαι. vbi certè videri potest positum pro δρασήριος. quam significationem habere puto & ῥεκτήριος, vt paulo pòst docebo. Hesychius certè & NOMEN Ῥεκτὴς (si mendo carent eius exemplaria) exponit αὐθρεῖος, addens, ἢ χιτών. Idē ῥεκτῆν significare ait ἀπομάκτρων, (ita enim malo quàm ἀπὸ μάκτρων, vt in vulg. edit.) vel ἱματίων. Sed quomodo hæc (quæ γλωσσηματικὰ esse suspicor) ad verbum ῥέζω pertinere possint, non intelligo: quorum tamē faciendā hic obiter mentionē censui. AT VERO Ῥεκτόριος illud à ῥεκτὴρ formatū, legitur apud Athenæū: apud quē mihi videtur planè idē significare quod δρασήριος. de quo satis multa suo loco dicta fuerunt.

C. Ἐπιῤῥέζω, Sacrifico, in v.l. vt idem sit quod simplex ῥέζω (quod poni pro Sacrifico, sicut Facio apud Latinos, dictum antea fuit) affertur enim ὅθι ῥέζει ex Epigr. pro Sacrificabit: & ita vacabit præpositio. Ab huius passiua voce Ἐπῤῥέζομαι EST Ἀνεπῤῥέκτος, habens præfixum α priuatiuum cum litera ν, ad vitandam cacophoniam, vt in aliis propè innumeris videmus. Est autem ἀνεπῤῥέκτος, Non sacrificatus, Non libatus. Hesiod. Erg. Μηδ' ἀπὸ χθονὸς ἀνεπῤῥέκτων ἀπολύειν. vbi quidam interpr. Ab ollis non libatis: quidam, Ab ollis non initiatis. Tzetzes exp. ἀθύτων: addens, poetam vetare ne vescamur cibis qui in olla sunt, nisi prius sacrificauerimus.

C. ΚΑΤΑῥέζω, Demulceo, manu videlicet, vt fit blādiendo. Interdum tamen additur datiuus χειί. vt Il. α, Χειεὶ τί μιν κατέρεξε. At per SYNCOP. Καῤέζω, vt Il. ε, Τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων. pro καταῤέζουσα. Verùm quidam καταῤέζω factum putarunt non ex κῆ & ῥέζω, sed ex κῆ & ἕζω, inserta particula ῥά. Vide Eustathium.

Sic ETIAM Ἔοργα, præt. med. quod passim legitur pro Feci: (vt Il. β, ἐθελ' ἔοργε: & alibi, ὅ με ϙεῖστερος κάκ' ἔοργε.) quidam à ῥέζω deduxerunt, vt sit ἔοργα per metathesin pro ἔροχα: alii ab ἔργω, seu ἐέργω.

Quinetiam VERB. Ἔρδω (quod poetis significat itidem Facio) quidam ex ῥέζω factum putarūt per metathesin, & mutationem literæ ζ in δ. nonnulli potius ex BOEOTICO Ῥέδω pro ῥέζω. An autem aspirandum sit hoc verbum, an contrà tenuandum, grammatici certant, & adhuc sub iudice lis est. Ii certè qui aspirant, videntur deriuationem à ῥέζω sequi. Ego aspiratum pluribus in locis obseruasse mihi videor, & quidē in quorum nonnullis præcedit litera aspirata, magis etiam scripturam illam confirmās. Nam apud Hesiodum legitur, τῷθ' ἕρδοις, apud Sophoclem πειρώμεθ' ἕρδειν. Sed vicissim ἔργμασι, nomen hinc deriuatum, præcedente tenui inuenitur apud Theognin non semel, in ἐπ' ἔργμασι. Itidémque ἐπ' ἔργμασι apud Hesiodum. Quòd si ἔργον quoque hinc esse putemus, confirmabit & ipsum alteram hāc scripturam. Sed vt disceptationē hac omissa, ad exempla significationis huius verbi veniam, sciendum est poni, sicut ῥέζω, non solùm pro Facio, Ago (vt Od. ο, φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι, & Odyss. ν, Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. item ἔρδω κακὸν, adiecto & accusatiuo personæ. Hesiod. Erg. Ἕσσο δ' ὅσθ' ἱκέτω, ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, Perinde est siue quis supplicē, siue quis hospitem malo afficiat. Dicitur & κακῶς ἔρδειν, quod legitur & apud Herodotum pro Malo afficio, Mali quidpiam facio alicui. ad verbum, Malè facio) sed & pro Facio significāte Sacrifico. vt apud Hesiodum, ἔρδειν ἱεροῖς ὅθι βωμοῖς. Interdum verò cum accus. ἱερὰ, sicut & ἱερὰ ῥέζειν, ad verbum, Sacra facere. Item ἔρδειν ἑκατόμβας, vt ῥέζειν ἑκατόμβας. Iliad. β, Ἔρδεμεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας. vbi alio potius verbo quàm Facere, vtendū est. Hinc est illud NOMEN Ἔργμα, Factum, Opus. Interdum verò & Facinus. Aliquando Res. Scribi autem & ἕρμα cum tenui, docui paulo anté.

Ῥ Ε Μ Β Ω, In gyrū circūago, vel simpliciter circūago, Circūuoluo. γυρδέω. vt Hesych. pass. ῥέμβεται exp. γυρδεῖ. (sed ei præfigens πλανᾶται. de qua significatione mox dicam) In v.l. redditur Circunuerto. item Vacillo, Irrito.

AT Ῥέμβομαι, est πλανῶμαι, vt Hesych. exp. Suidas, ἐρέμβοντο, ἀπεπλανῶντο. (Galenus autē actiuam etiam vocem ῥέμβει exp. πλανᾶται) Temere inambulo, Spatior, Vagor, Erro. vt Budæus vertit in hoc Plutarchi loco in vita Demosth. νῦν δὲ ἀποστάντα τῶ δήμου, καὶ ῥεμβόμενον ὀν Πειραιεῖ. Et apud Athen. pag. 174, μόνος ἐῤῥέμβετο λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων, Vagabatur, Inerrabat. Affertur verò ῥεμβεσθαι & cum præpos. ἀπὸ ex Plutarchi Fabio, ῥεμβόμενος ἀπὸ τῶ φραπτέδου, καὶ πλὴν τάξιν ἐκλείπων. vbi non rectè redditur simpliciter Discedens: ac fuerit potius reddendū Euagans, aut Discedēs & vagans. Rursum Bud. ex eodem affert hunc locum vbi ῥεμβόμενον reddit Palātem, in Pompeio, ἀθὶς οὖν Πομπήϊος ἐπεξελθὼν, καὶ ῥεμβόμενον ὀν τῆς ϙεράγματι τὸν Περπέννα καταμαθὼν, δέλεαρ αὐτῷ δέκα ἀστεῖρας ὑφῆκεν εἰς τὸ πεδίον, δραπετεύειν κελεύσας. Vbi tamen quidam interpr. Vagari atque rem negligenter gerere. Sic autem negligentiæ significationem habere apud Chrysostomum hoc verbum, tradit Bud. Affert enim hæc ex illius comm. in epist. ad Colloss. pag. 77, ἐπεὶ ὀν τῆ ἀρχῆ δεῖ καρτερεῖν, δι' ὃ φησὶν, ὀν αὐτῆ γρηγοροῦντες. τουτέστι νηφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι. (vbi obserua obiter & vsum hunc metaphoricū PARTIC. Γρηγοροῦντες) pro Non animo vagabundo. Quibus addit, illum ibidem id vocare ἀκηδίαν, hoc est Neglectim orare. Subiungitque ex eodem in epist. ad Timoth. caput 2, pag. 57, τῶ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἢ χεὶρ αὐτόματος ἔλκει τι. Nō dubium est autem quin ab isto verbo ῥέμβεσθαι metaphoricam hanc significationem habente sit nostrum, Resuer, à quo Resuerie.

Ῥέμβη, Vagatio, Erratio. vel Aberratio, vt quidam interpret. πλάνη quo Gal. in lex. Hippocr. exponit illud ῥέμβει: addens significare & quædam alia, à verbo ῥέμβεσθαι.

AT VERO Ῥέμβος, ου, ὁ, Vagus, Erro, De ædil. edicto, Bud. In v.l. autē annotatur hunc Latinè dici posse Vagabundum. Et affertur hæc expositio Græca, Propriè ῥέμβον appellari τὴν συνεχῶς αἰαγπῶς πλανώμενον, καὶ καμπὰς εἰς αὐτὴν δαπανῶντα, ὅθεν δέως εἰς τὴν οἶκον ἐπανάγεφοντα. Quibus subiūgitur ex Marco Aurelio, ἡ ψυχὴ ῥέμβος, Anima vaga. (Inuenitur ETIAM Ῥέμβος apud Erotianum, pag. 43 meæ editionis, scribentē ῥέμβον & γαῦσον dici τὸ γρεβλόν. Vbi habes ET Ῥεμβοειδέα, quod exp. ϙόπον πλαγίων. Et paulo antè HABET Ῥομβοειδέαπον, quod ait significare καμπυλόπαπον. Eum tamen hic scripsisse itidem Ῥεμβοειδέαπον, inde suspicor quòd addat, Ῥεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ γρεβλὸν λέγεται. At Galenus non ῥεμβοειδέα nec ῥομβοειδέα affert, SED Ῥαβοειδέα, exponens καμπύλον.)

Ῥεμβώδης, εος, ὁ & ἡ, Animo vagabundo factus, Qualis est eius cuius animus vagatur. Affert autem Budæus ex Plut. in Dione, ἀεί πινας δραπετεύας ἐμποιεῖ ῥεμβώδεις καὶ πόπους. Atque vt ῥέμβεσθαι docuit idem dici de eo quod neglectim fit, sic ῥεμβώδεις πολιορκίας Suidas exp. ἠμελημένας. Ex quo miror v.l. ῥεμβώδης exponere, Inanis labor, Remissus. perinde videlicet ac si ille nō pro adiect. sed pro substantiuo nomen istud haberet, & ἀμελείας non ἠμελημένης exponeret. Imò ne hoc quidem ἀμελεία ita interpretandum fuisset. Ibidem additur ῥεμβώδης à Plut. in lib. De vero audiendi munere (ita enim interpretantur ϙὸς τὸ ἀκούειν) accipi pro immiti & toruo. Locum autem non addunt, qui est hic, ὥς φησιν ἐπ' αὐτῆς φ ἀκροάσεως, ὁ μόνον βαρύπης ὀπτικωπίου, καὶ ἀηδία ϙεϙοιπόπου, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ ϙτείκλασις σώματος, καὶ μυρῶν ἐπάλλαξις ἀφρεπῆς, ἀλλὰ καὶ νοῦμα καὶ ψιθυρισμὸς ϙεὸς ἕπερον, καὶ μειδίαμα, χάσμαι τε ἀπνώδεις, καὶ καπνοφαγία, καὶ παῦ εἴπ πύπνις ἔοικεν, ἀπροθυμούνδι καὶ δεῖπαι πολλῆς ἀλαζονείας. Vbi βλέμμα ῥεμβῶδες interpres non vertit Immitis & toruus intuitus, sed Vacillantis intuitus. Ego autem existimo βλέμμα ῥεμβῶδες vocari intuitū, q.d. vagabundū: id est, oculos non defixos in eum qui verba facit, sed huc illuc vagantes.

Ῥόμβος, ου, ὁ, qui vocatur itidem Rhōbus à Latinis poetis, Propertio & Ouidio, necnō Martiale: nimirum de veneficarum mulierum rhombo loquētibus: sicut apud Theocritum in Pharmaceutria veneficijs & incanta-

tionib' ῥόμβος adhibetur: Χ' ὡς δινεῖθ' ἥδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, Ὡς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρισι (nisi potu' scribēdū est ἀμετέραισι) θύραισιν. vbi ῥόμβος à schol. exponitur ϙοχός, id est rota. quod optimè conuenit cum hoc Propertii loco, lib. 3, eleg. 6, Improba non vicit me morib' illa, sed herbis: Staminea rhombi ducitur ille rota. (nec enim dubito quin præferenda sit hæc lectio quæ habet Staminea ei quæ habet Straminea) Legitur verò apud eundem scholiastem paulo antè, ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀτικοὶ κόρυμβον καλοῦσι, παρόσον τελεός ἐστιν ὁ εὐθυμὸς ὁ ῥεῖς, ἀρχὴ ὤν, &c. atque ita scriptum habent hunc locum & vulg. lexica: sed lectorem non celabo, inter καλοῦσι & παρόσον deesse quædam verba: miniméque intellexisse illum, ideo ῥόμβον vocari ab Atticis κόρυμβον, quòd ternarius numerus sit perfectus. Ita enim vet. codex, τὸ δὲ ῥόμβον οἱ Ἀτικοὶ κόρυμβον καλοῦσιν. ἐς τρεῖς δὲ ϙαῖ τὰ ἐπίσω δι' ὃ τὸ τέλειον τῶ γ' ἀριθμοῦ. Cæterùm vt ῥόμβος hic rotam, seu quiddam rotæ formam habens significat, sic apud Pind. in Olymp. crediderim posse nos interpretari Rotationem: eam quidem sequēdo significationem qua dicitur Rotare telum. dicit enim ῥόμβον ἀκόντων. quod schol. exponit δίνησιν καὶ βολὴν τῶν ἀκοντίων. Interdum autem ῥόμβος SIVE Ῥομβοειδὲς σχῆμα, de figura quadrilatera, quæ æquilatera quidem est, sed nō rectangula: in v.l. Vbi tamen ῥομβοειδὲς σχῆμα exponitur etiam Quod in contrarium collocatas lineas atque angulos habet æquales. id autē nec rectis angulis nec æquis lateribus continetur. Duo coni ita compositi inter se, vt æquales bases se mutuò tangant, rhombi solidi figurā constituunt, quam & forma fusi repræsentat. Vide Archimedē. Suidas pro cylindro poni existimat. Tradit etiam esse in naui τὸ πολεμικὸν σήμειον. At in v.l. ex eodem annotatur, esse saltationis genus. Vide autēde hac voce & alia apud Eust. & Etym. HINC Ῥομβοειδὴς ET Ῥομβώδης, Rhombi formam habēs. ῥομβώδης ϙοδάπαξις, acies quæ instructa est rhombi figura.

Ῥόμβος, Rhombus, piscis, apud Athenæum. Quidam eum esse putant qui dicitur à nostrate vulgo Turbot.

Ῥομβωτὸς, ή, ὁ, Rhombi figuram habens, in Anthol. Epigr. Athenæus lib. 5, οἷος ἰδὼ ἄλλος πεντάκλινος ὀρόφαμα ῥομβωτὸν ἔχων.

A Ῥέμβω deriuantur & duo VERBA, Ῥεμβύω ET Ῥεμβάζω. Ac illud quidem Ῥεμβύω, in v.l. redditur Circundo, item Vagor, Fluctuo: sed absque autore: at Ῥεμβάζω, sequendo significationem quam habet eius verbale Ῥεμβασμὸς, est Vagor mente, seu Vagabundo sum animo, vt Bud. vertit etiam ῥέμβομαι. At v.l. ILLVD Ῥεμβασμὸς interpr. Occupatio mētis: & ῥεμβασμὸς ὀπτῆθυμίας, Sapient. lib. 4, Inconstantia concupiscentiæ. Apud Var. ῥεμβασμὸς exponitur ἀχαλίνωτος ἔννοια, item ζωῆς ἀφανισμός.

Inueniuntur ETIAM Ῥύμβος ET Ῥυμβίον ET Ῥυμβὼν, όνος, ὁ, ex quibus Ῥύμβος existimatur itidem fuisse rotula, vel potius turbinatū quidpiam: de cuius vsu consule Etymol. A schol. Apoll. Rhod. ῥύμβος esse dicitur κίνησις. (Quidam ex Cyrillo tradunt ῥυμβὸς quidem esse turbinem, impetum: AT Ῥύμβος, nomē fluuii. Apud Hesychium quoque scribitur Ῥυμβὸς, quod exponit δῖνος) Secundum ILLVD Ῥυμβίον idem schol. ait esse rotulam quam veneficæ agitant. (vt ῥόμβον antea diximus esse rotam veneficarum) Idem ῥυμβόνας esse tradit implicationes & circumuolutiones spiræ serpētis: exponens hunc Apollonii locum lib. 4, Ὡς πότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιζε Ῥυμβόνας αἰζαλέησιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι. Sed apud Hesychium extat ETIAM Ῥεμβονᾶν, quod exp. διασκορπίζειν, id est Dispergere. Apud eundē EST Ῥεμβονᾶν, quod exp. σφενδόνας, vt habent vulgatæ editiones. verùm aut σφενδονᾶν reponi debere, aut certè ῥεμβόνας, vt cōueniat cum σφενδόνας, manifestum est.

Ῥ Ε Π Ω, F. ῥέψω, Vergo, Propendeo, Præpondero. De statera propriè dictum, seu lance. Plato De rep. lib. 8, ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὡς ϙαρ ὀν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ πυκνότερον ῥέπουσας. Dicitur autem ῥέπειν vel ipsa statera, vel quod ei impositū est. Hom. Il. χ, quum dixisset, Καί ϙοτε δὴ χρύσεα πατὴρ ἐτάνυσε τάλαντα, Ἐν δ' ἔθετο δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τῶ μὲν Ἀχιλλ. &c. subiungit, Ἕλκε δὲ μέσα λαβὼν ῥέπε δ' Ἕκτορος ἄσημον ἦμαρ. Hoc autem ῥέπε illud esse puto quod ab Hesychio exponitur ἐκαφέπε: atque ita scribi apud eum debere pro ῥέπει. ‖ Plerunque verò metaphoricè vsurpatur pro Propensum esse seu propēsiorem ad aliquid, & Inclinare. (vt dicitur Inclinare animus aut Inclinare sententia aliquò) Philo De vita M. lib. 3, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ἀβέβαιος ἡ μηχανὴ αἰθράπων δι' ἔριδας, ὡς ὅπῃ πλάσιγγος, μικρᾶς ἕνεκα ϙεφάσεως, ῥέπουσα ϙὸς πάντα. Alciphron, πόπων εἰ τὴν αἵρεσιν παλαιτοῦν. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω, Quò inclinauerit animus tuus, vel Quam in partem sententia tua inclinarit. Plato autem vsurpauit ἔῤῥεψε impersonaliter etiam, (nisi aut deest, aut relictus fuit subaudiendus nominatiuus) infinitiuum ei subiungens: epist. 7, διαίζοντί μοι πότερον αὖ εἴη πορευτέον, ἢ πῶς. ἵμως ἔῤῥεψε δεῖν καὶ τοῦ πειρᾶσθαι ἔτι). Alicubi ῥέπειν ϙὸς τινα est Propensione voluntatis inclinare in aliquem: (quod loquendi genus ex Cicerone accipio) vt apud Ios. πλῆθος ἐῤῥέπε ϙὸς τοὺς θρασυτέροις. Sic apud Plutarchum in Amat. narr. ἀνεπόπτευε γὰρ ὑπὸ τῆς παρθένου οἰκτῆῤῥ ὡς ϙὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐκείνη ῥέπει. vbi tamen à Polit. redditur Illam ad lese vergere: quod minus probo. Interdum verò ῥέπειν Propensum seu procliuem esse, vel Propensiorem seu procliuiorem esse. vt ῥέπειν ϙὸς τὰ ἡδονάς. ‖ Ῥέπειν, Tendere, Ferri. vt quidem apud Galenum ad Glauc. ῥέπει εἰς πλῶγας ἐρα, redditur, In ventrem tendit & fertur. Bud. autem vertit Tendere, item Pertinere (quod malo) in hoc Aristoph. versu in Pluto, Οὐκ ἴσ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς πυτὶ ῥέπει. Cui simile est hoc Antiphanis, — ὁ λεῖφος ἐνθοῦδα ῥέπων.

C. Ἀῤῥέπης, εος, ὁ & ἡ, Non vergens quóquam, In neutram partem vergens. Dionys. καὶ πλὴν ἀῤῥέπῃ καὶ ἀπαρέγκλιτον ἀεικινησίαν ὑπερεκτεινομένη δι' παρουσίαι ἀγαθότητος, id est Stabilem & permanentem, nec quóquam vergentem. hoc est μήτ' αὐάῤῥοπον, μήτε καπάῤῥοπον, Bud. Pro ἀῤῥέπῃ Cic. dicit In quibus nihil est momēti, vt videbis pag. 183 mei Cic. lexici. Et ADVERB. Ἀῤῥέπως, Non vergendo in alterutram partem, vel Ita vt non vergat &c.

QVINETIAM Ἀῤῥεψία, pro sententia neutram in partem vergente, vel propensius inclinante, affertur ex Diogen. Laertio in Pyrrhone. Sed malim interpretari, Animus in neutram partem magis inclinans, aut etiā in neutram sententiam.

C. Ἐπιῤῥέπης & Καταῤῥέπης, vide post verba Ἐπῤῥέπω & Καταῤῥέπω.

C. Ἑτεροῤῥέπης, εος, ὁ & ἡ, (oppositum illi ἀῤῥέπης) In alteram partem vergens, seu inclinans.

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ, Propensio, & q.d. Deuergentia, inquit Budæus, qui & pro libramento à Plutarcho poni tradit. At v.l. interpr. Inclinatio & momētum lancis ad imum vergentis, item Pensio, ex Vitruuio: addúntque, eundem Plut. propriè de lāce ita vsurpasse in Camillo, ἀῤῥῆ Κελτῶν ϙὲὶ τὸν σταθμὸν ἀγωνιοκιώτων, κρύφα πωϙῶπον, εἶτα καὶ φανερῶς ἀφελκόντων, καὶ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν, lancis momentum protrahendo premendóque peruertentibus. Ego διαστρέφοντας τὴν ῥοπὴν dici puto qui inclinationem lancis peruertunt, id est, qui faciunt vt incliner non in eam partem in quam sponte inclinat, sed in alteram. A quibusdam ῥοπὴ redditur Nutus: vt videlicet Cicero dicit terrena & humida suopte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferri. (Affertur etiā ex Liuio, Nutu suo prægrauare) At in v.l. ponitur Nutus, additum habens νεῦμα. Ibidem, ῥοπὴ καταφερὴς ex Alex. Aphrodiseo, Propensio ad imum vergens, Decliuitas. Ex Chrysostomo autem proferunt pro Propensio in aliquem, item Auxilium, Nutus: in lib. De prec. αὐτὸν τῆς θείας ῥοπῆς οὐκ ἀπὸ τῆς ἀγαθῶν εἰς πᾶς ἡμέρας ἔλθοι ψυχὰς, citra Dei propensionem atque nutum. Ex eodē in lib. De officio episc. ὑπὸ τῆς αὐτοβουλευθείσης ῥοπῆς, à superiore inclinatione adiuta. At ego dixerim potius Inclinatione volūtatis diuinæ. (Cicero dicit etiam Inclinatione voluntatis propēdere in aliquem) Nisi velimus accipi pro vi impultrice (de qua significatione dicā paulo pòst) quod longè malim quàm Auxilium. Habent etiam ἔχεται ῥοπῆς ex Aristoph. pro Nutat ac propendet. Quæ verba petita sunt ex Vespis, vbi tamen

habetur nō ῥοπῆς, sed ῥοπαῖς Doricè: αἰαπερέψας ἔπι παν πόλιν ἀ ἢ ἔχεται ῥοπαῖς. Vbi redditur, Euertes rempubl. ea autem vergit ad inclinationem. A

Ῥοπὴ metaphoricè positum reddi sæpe potest voce Momentum. Demosth. Ad Phil.epist. ῥοπὴν ἔχει πνὰ ἢ χρῆσιν, aliquid momenti habet, & vsum quempiam. Aristot.De cælo lib.2, μεχάλω αὖ ἔχει ῥοπὴν εἰς πίστιν, Multum in eo momenti ad faciendam fidem positum esse possit. Idem βείθος & ῥοπὴν copulauit, Ethic.lib.1, cap.11, καθάπερ καὶ ἢ πόλις αὐτὸν ἀτυχημάτων τὰ μὴ ἔχει τὶ βείθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον. vbi redditur, Pondus aliquod & momentum. (Potest verò & hoc ipsum ῥοπὴ alicubi reddi illo nomine Pondus.) Xenoph.Pæd.4, ὁ Κῦρος οὐ μικραί πνα αὐτῇ ὤετο ῥοπὴν εἶ ἢ παρόντων ἢ ἀπόντων, non parui momēti esse putabat eorū vel præsentiā vel absentiā. Pol.vsus est plurali, ταῦτα δὲ πάντα, ἢ πολέμου μέρη ὄντα, καὶ ῥοπὰς ποιεῖ πρὸς τὸ νικᾶν. Sic & Momēta plur.dicitur. B

¶ Affertur verò & ῥοπὴ χρόνου, pro eo quod dicitur Latinè Momentum temporis, & Articulus. At Basilius ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ dixit pro Momento temporis, id est Puncto temporis: scribens de Iob, ὃς πένης ὢν πλουσίου, καὶ ἅπαγε ἀπὸ καλλίπαιδος ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ ἠθρόησος, διέμενεν ὁ αὐτός. ¶ Ῥοπὴ, Quod momētū affert ad re aliquā & pōdus, Vis impulsrix, vt B. vertit apud Aristotelē De mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρεωοῦσθαι ἀπάντων. quæ ait de deo dici tanquam prima causa. Videndum igitur annon & θεία ῥοπὴ in Chrys. loco quem modò protuli, ita exponi queat. ¶ Ῥοπὴ à quibusdam exp. κίνδυνος, id est Periculum, cum alibi, tum in hoc Sophoclis loco in Trachinis, pag.33 meæ editionis, Ἐν οἷῳ ῥοπῇ πιᾷδε κειμθίῳ τέκνον Οὐκ ἐξεωέρξων, ἰωὴκ ἢ σεσώσμεθα, &c. vbi sch. exponit, ἐν κινδύνοις ποιοῦσις, καὶ ὅπῃ ξυρᾶς ἀκμῆς. Ex eodē poeta affertur ῥοπὴ βίου pro exitu vitæ. Apud eundem, Σμικρὰ παλαιὰ σῶματ' ὀνάζει ῥοπὴ, Eustathius exp. βεαχεῖά τις ἀφορμὴ, addens, λύπης τυχὸν, ἢ χαρᾶς, ἢ φθέου. Cum hac autem expositione cōuenire atque adeo pro ea facere mihi videtur locus quidam quem ante protuli, col.proximè præcedente, circa principium, ex Philone, in cuius fine legitur, μικρᾶς ἕνεκα πρεφάσεως, ῥέπουσα πρὸς παιωτία. C

C. Ἀνάῤῥοπος, ȣ, ὁ & ἡ, ET Ἀνώῤῥοπος, Sursum vergens, sicut κατάῤῥοπος, Deorsum vergēs. B.p.871 ex Gal. Affertur & ex Alex. Aphr. Probl.lib.1, ἀνώῤῥοπον σχῆμα, quod in sublime erigitur. Quinetiam ἀνωῤῥόπῳ σχήματι, In sublime erectæ figuræ, item Resupinæ, vulg. lex.sine autore. E

C. Ἰσόῤῥοπος, ȣ, ὁ & ἡ, Æqualiter vergens, in vtranque partem videlicet, Æqualiter propensus. Id enim propriè sonat.exponitur tamen potius, In neutram partem vergens: (itidémque verbum ab eo deductum ἰσορροπεῖν, In neutram partem vergere) Æquilibris, In æquilibrio stans, Æquis libratus ponderibus, Eiusdem ponderis. Plato in Phædone, de terra loquens in æquilibrio stante, ἀλλ' ἱκανὴν εἶ τῆς γῆς αὐτῆς πρὸς ἰσορροπίαν. ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου πνὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον, οὐδὲ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι, ὁμοίως δ' ἔχον, ἀκίνητ' μθνει. Interdū Ἰσόῤῥοπος, Æquè pollens, Eadem existimatione. vt πρὸς ἰσόῤῥοπος, Aristot. Ethic.9. Ita Bud. Sciendum est autem interdum reddi etiam Æqualis, Par, & quidem cum apud alios, tum apud Thucydidem. Sed Herodiano præsertim frequēs est vsus huius vocabuli, qui dicit, & ἰσόῤῥοπος αὐτάσαις (vt lib.1, ἐπεὶ ὃ αὐτῷ μὴ πσαυτὶω ὑπάρχειν δύναμιν ἠκεῖτο ὡς ἐξ αὐτασέσεως ἰσοῤῥόπου καὶ φανερᾶς ἐφόδου συσῆναι πρὸς τὸν Κόμμοδον) & ἰσόῤῥοπος τῆς νίκης ἡ τύχη, lib.3, ἠθυμόρης δὲ συμβολῆς καρτερᾶς, ὅτι πλεῖστον μθν ἰσόῤῥοπος ἔμθνεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη. vbi Polit.interpr. Diu vtrinque decertatum est æquis viribus. Dicit verò eadē significatione & ἰσόῤῥοπον μάχῃ. vt lib.1, ἰσόῤῥοπου δὲ ὄντι πολὺ τῆς μάχης ἠθυμθνῆς. vbi ille interpretatur itidem, Quúmque diu æquis viribus decertatum foret. Vbi tamen non minus commodè (vt opinor) ἰσόῤῥοπον μάχῃ possit quis reddere Ancipitem pugnam. Interdum verò dicitur ἰσόῤῥοπος πύτῳ vel πρὸς τῶν. vt apud eundem, στρατθύματα ἰσόῤῥοπα τῷ πλήθει, lib.6, ὅτι δὴ αὐτάπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα ὠνήθη εἶναι τὰ ἑαυτῶν στρατθύματα τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων, quum primū se haud im parem fore aduersariorum copiis credidit. (Vt autem hîc αὐτάῤῥοπα cum αὐτάπαλα iungit, sic alibi ἰσόῤῥοπον cum ἀξιόμαχον: sed interiectam non habent particulam copulatiuam vulgedit. quam tamen non dubito quin ille interiecerit, & quin eam addere debeamus: lib.7, ἐννοῶν δὲ δύναμιν Μαξιμίνου, οὐδὲν δὲ ὁρῶν ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον ἰσόῤῥοπον. pro ἀξιόμαχον καὶ ἰσόῤῥοπον. vt quidem reponēdum esse iudico) Libro autem 6 dicit δύναμιν ἰσόῤῥοπον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων. (Iam verò & ipsos viros dicit esse ἰσόῤῥοπους, quorū pares sunt vires, qui æquo Marte pugnant: quorum est ἰσόῤῥοπος μάχη. vt libro eodem, καὶ ἰσόῤῥοπου πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο) At Philo dixit etiam ἰσόῤῥοπον κόλασιν πρὸς τοσαύτῃ ἀσέβειαν, lib.3 De vita Mos. ἰσόῤῥοπον δὲ ὅπνεῦσαι πρὸς τοσαύτῃ ἀσέβειαν κόλασιν ἀνθρωπος οὐκ ἂν ἴχοιεν, Parem tantæ impietati pœnam, vel Dignas tanta impietate pœnas. Sed vulg.editio habet ἀσεβείας. B C D E F G H

Hinc SVBSTANT. Ἰσορροπία, ας, ἡ, In neutrā partem propensio, Æquilibrium. (Habes autem hoc substantiuum in loco Platonis quem protuli in Ἰσόῤῥοπος) Et VERB. Ἰσόῤῥοπέω, ῶ, In neutram partem vergo, Æquilibrium facio, Bud.871, ex Polybio. Idem ex Aristotele ἰσορροπεῖν pro Nec superare, nec superari. Idem in suo lex.exp.etiam Adæquare, addēs, Nec excedere, nec minus esse. Sic autem & Platonem vsum esse testatur, De leg.lib.5, pag. 146.

C. Ὀξύῤῥοπος, ȣ, ὁ & ἡ, quasi ὀξεῖα ὄντι ῥοπὴ, vel ὀξεῖαν ῥοπὴν ἔχων, Qui fit momento temporis. Vnde exponitur Celer, seu Celerrimus. vt ἡ ὀξύῤῥοπος κίνησις τῆς σελήνης, apud Alex. Aphrod. Sic ὀξύῤῥοπι τῆς τύχης μεταβολαὶ, quamcelerrimæ fortunæ mutationes, in v.l. vbi alioqui ὀξύῤῥοπος per se etiam significare interdum dicitur Paulo momento mutabilis. A Budæo exponitur & Fluxus. Idem affert & pro Agilis: ex Basilio, ῥᾳδαλὸν ἡ παιδαλὶς καὶ ὀξύῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς. ὅθεν τὸ δεῖον αὐτῇ τὸ σῶμα σωεῖβυκται, τῇ ὑγρότητι καὶ τῷ κούφῳ τῆς τῆς ψυχῆς κινήμασι σωεπόμενον. Apud Hesychium autem EXTAT Ὀξυῤῥέπης, quod exp. ὀξέως βαρᾶν, ἢ ῥέπων. item κινοίμενος, sub. ὀξέως. quæ expositio cōuenit cum ea significatione nominis ὀξύῤῥοπος qua ponitur pro Agilis.

C. Ἀντιῤῥέπω, In contrariam partem vergo. Philo Devita M. lib.3, ἐπαμφοτερίζων δὲ πρὸ γάμου, καὶ ὥσπερ ὅθεν πλάστιγξ αὐτῇ ῥέπων. vbi Turn. vertit, Et velut in libra huc & illuc in vicem pronus. vnde NOMEN Ἀντίῤῥοπος, In contrarium seu in contrariam partem vergens. Sæpius tamen αὐτίῤῥοπος vsurpatur pro ἰσόῤῥοπος, exponitúrque αὐτίῤῥοπος in hac significatione, Æquè pollēs, Æquale pondus seu momentum habens, Æqualis ponderis seu momenti. vt αὐτίῤῥοπον ἀξίωμα. & apud Demosthenem αὐτίῤῥοπος συμμαχία. Propriè autem dicitur de rebus quæ in trutina pendūtur, vel pēdi possunt: vt αὐτίῤῥοπον ἄχθος. In vulg.lex.ex Budæo affertur etiam αὐτίῤῥοπον χρυσῷ κεκλιμθνῳ Ῥώμην, pro Romam appensam auri æquilibrio. (Ibidem τὸ αὐτίῤῥοπον, Æquilibrium, item Æquilibritas, ex Cicerone. Budæus vertit etiam Æquipondium) Xenoph. in Œcon. κρίνω δὲ πρὸ γυναῖκα, κοινωνὸν ἀγαθῶ οὖσαν, πάνυ αὐτίῤῥοπον εἶ τῷ ἀνδρὶ ὅθεν τὸ ἀγαθόν. id est, eodem interprete, Æquè pollere ad rem familiarem augendam. In v.l. αὐτίῤῥοπος exp. etiam Compensans, Repēdens: & subiungitur ex Chrysost. δεῖσθαι τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίαν αὐτίῤῥοπον. Sed non dubium est quin αὐτίῤῥοπος τιμωρία ita dicatur vt ἰσόῤῥοπος κόλασις in loco quem protuli ex Philone, circa initium huius semipaginæ. I K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

C. Ἐπιῤῥέπω, Propendeo, Vergo. Interdum verò actiuè Vergere facio, Inclino. Theognis, Ζεὺς ῥοπῇ τοι τὸ πάλαιον ὑπῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλο. At v.l. interpr. Appendit librā. HINC Ἐπῤῥέπης, ές, ὁ & ἡ, Qui propendet, Qui vergit in alteram partem. (cui opponitur ἀῤῥέπης) Propensus, seu Propensior, Pronus, Procliuis: metaphoricè, vt apud Athen. ὑπῤῥέπης εἰς τὰ ἀφροδίσια, Procliuis ad rem veneream, vt vertit Budæus. Pro decliui etiam poni interdū tradit, & esse idem cum ὑπόκλινης & ὑπόκρεμής. Item pro felici & succedente, à Polybio. Affert & SVBST. Ἐπῤῥέπεια ex Chrysost. quod reddit Pronitas. Quidam interpr. etiam Propensio.

C. ΚΑΤΑ ῥέπω, Deorsum vergo, Inclinor. Polyb. ἵνα μὴ νθύη μηδ' ὅπῃ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῷ, ἀλλ' ἰσόῤῥοπον καὶ ζυγοστατοῦν θῆται πολὺ διαμένῃ, ne vergat, sed in æquilibrio maneat. Eud. HINC Καταῤῥέπης, Deorsum vergens, Decliuis. Dicitur & κατάῤῥοπος. quod vide post Ῥοπή. A

Ῥέω, F. ῥύσω, Pr. ῥυκα, Fluo. Dicitur autem non solùm ὕδωρ ῥέειν, (sicut & θάλασσα, ποταμὸς, vel κρήνη. Xenoph. Pæd.7, ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ) sed etiam ποταμὸς vel κρήνη ῥέειν ὕδατι. Hom. — κρῆναι πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ. Apud eundem dicuntur δάκρυα ῥέειν, item ἱδρώς, necnon ἰχώρ, & αἷμα (quem etiam vsum habet in prosa verbum ῥέω, ac præsertim cum nomine αἷμα. Xen. Pæd.8, pag.129 meæ editionis, in princ. ἐρρύη δὲ αὐτῷ ὀλίγον τῆς ῥινὸς βλητθέντος. sub. τὸ αἷμα ex præcedentibus) Nonnunquam verò sicut κρῆναι dicuntur ῥέειν ὕδατι, ita & γάλα dicitur ῥέειν αἵματι. vt Il.o, — ῥέε δ' αἷματι γάλα μέλαινα. ¶ Metaphoricè autem ῥέειν legimus & πρὸς τὸ πυρός, id est de igni. vt videbis suprà, tomi huius semipag.618, lit.A. Hom. verò vtitur & πρὸς τὴν βελῶν, id est de telis. de qua metaphora lege Eustath. pag.896. Hinc certè suspicor sumptum esse eum verbi ῥέειν vsum quo dicitur aliquis ῥέειν πολὺς κατά τινος, è cuius ore fluunt verba cōtumeliosa, & quidem cum quadam celeritate & quodā impetu, vel cum quadam celeritate impetuosa, vt ita dicam. Demosth. Pro cor. τότε ἐγὼ μὴν ὦ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλὰ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἴξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Ad hæc autē verba, θρασυνομένῳ καὶ πολλὰ ῥέοντι, credideram respexisse Greg. quum dixit de Maximino tyranno, θρασύ τι πολλὰ ῥέων, καὶ φιλοτεκνῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος αἰαδήσασθαι. ¶ Habet ῥέειν & eam verbi Fluo significationem, à qua dicitur aliquid Fluxum & fragile. Sic certè Bud. apud Philonem θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες vertit Fragiles & fluxi. Et compos. ἀπορρέουσιν apud Theophr. Fluxam & caducam. (Quò etiam pertinet compos. φυλλορροεῖν) Affert verò & ex schol. Demosth. Ῥέω, expositum φθείρομαι, addens, Diffluo, Euanesco, Intereo. Sed ego simplici quoque Fluo vti nō dubitem: quum Cic. ita vsus esse videatur. Turn. ῥέειν vertit Solui atque labi, in isto Plutarchi loco De primo frigido, Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τῶν μολύβδου πήκεσθαι φησὶ καὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χιμῶνος, ὕδατος μόνον πλησιάζοντος αὐταῖς. ita enim hæc vertit, Aristoteles quoque plūbeas cotes prodit, admota duntaxat aqua, ipso horrore hyemis & frigoris tabefactas solui atque labi. At verò in hoc Greg. loco, vbi additur præpos. ἀπὸ, in or. De natali Domini, ἵνα ῥύσαντας ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ θυ ἔῃ), δεῖ κακίαν, πρὸς αὐτὸ πάλιν ἐπαναγάγῃ δεῖ σαρκωσεως, censuerim ῥύσαντας esse interpretandum Qui excideramus, vel Delapsi eramus. B C D E F

Ῥέω, actiuè pro χέειν. Bud. ex Eurip. in Hecuba, ἔῤῥει χλεὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρί. Idem PASS. Ῥέομαι interpr. Perfūdor. vt ἱδρῶτι ῥεόμενος apud Galenū, Sudore perfusus: ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος ἐνετύλικτο τοῖς ἱματίοις. Ea forma dicitur (inquit) qua δεῖ πεπεόμενος. G

(Inuenitur ETIAM Ῥείω pro ῥέω, cum alibi, tum in Anthol. epigr. ac fortasse reponenda est hæc scriptura per ει in isto versu epigrammatis quod affertur à Diogene Laertio in Cleobulo, pag.33 meæ editionis, Καὶ τὸ ποταμοὶ ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα. Sed extat apud Herodotum in vita Homeri epigramma idem fine hoc versu. Habes autem ει & in Βαθυῤῥείων, infrà.) H

Ῥέων, particip. Fluens. Qui fluit. Et fœmin. ῥέουσα, Quæ fluit. SED Ῥέοντα dicta etiam fuerunt quædam pocula. Vide Eustath. I

C. Εὐρυρέων, ονος, ὁ, Latè fluēs, q.d. Latifluus. vt Phasis fluuius apud Apoll. Arg.2, ἀρυρέων, Latè fluens. Inuenitur autem & VERB. Ευρυρέειν, pro Latè fluere, pro ἀρυῤῥέειν. Vide Eust. J

C. Λαδρέων, (quasi λαῤῥέων, ex λα & ῥέων) Impetuosè & rapidè fluens. Videtur enim μεγάλως id significare Etymologici autori, quum λαδρέοντα exponit μεγάλως ῥέοντα. Quæ expositione satis ostendit λα esse particulam epitaticam. Sed potest μεγάλως accipi etiam pro Latè, Amplè: & tum fuerit λαδρέων idem quod ἀρυρέων. K

C. Εὔῤῥης, ές, ὁ & ἡ, (q.d. Pulchrifluus) Pulchrè fluens, Bellè fluens. Nisi malis, Benè fluens. vnde εὔῤῥειος ποταμοῖο, Hom. Iliad.ζ. Quidam tamen malunt nominati ui ESSE Εὔῤῥοος. Dissoluitur autem diphthongus οῦ in εὐ, sicut in aliis plerisque compositis. Vide Etymol. & Eust. Sed apud Etymol. pro vnico ῥ repone geminū, qui error commissus fuit & in v.l. L

Εὐῤῥείτης, ȣ, ὁ, Idem. Hom. Il.ζ, Νῆϊς δὲ Σατνιόεντος εὐῤῥείτου παρ' ὄχθας. vbi exponitur, καλὰ ῥεύματα ἔχοντος. Eiusdem formæ est COMP. Ἀκαλαῤῥείτης, Placidè fluēs vel Leniter fluēs, aut leni agmine (vt quidam interpr. ex hoc Virgilii loco. Æneid.2, leni fluit agmine Tybris) vel Quietè fluens. ὁ ἀκαλῶς ῥέων. (Exponitur autē hoc ADVERB. Ἀκαλῶς, ἡσύχως, πρᾴως, ἀψόφως. id est, Quietè, Leniter, Sine strepitu. vt NOM. Ἀκαλὸν Hesychio est ἡσυχον, πρᾷον, μαλακόν. id est Quietum, Lene, seu Placidum, Molle. Inuenitur autem & Ἥκαλον) Homer. Il.η, Ἐξ ἀκαλαῤῥείτοο βαθυῤῥύου ὠκεανοῖο. quod epithetum cur oceano tribuatur, consule Eustathium. Habes autem infrà & Βαθυῤῥείτης, post Βαθύῤῥοος. Sed & SIMPLEX Ῥείτης, apud Suidā, quod exp. ὁ ῥέων, id est Fluēs. M

Ῥεῦμα, ατος, τὸ, Fluentum. Item Fluctus. Alicubi Fluuius. Dicitur enim interdum ῥεῦμα τῶν ποταμῶν, seu ῥεύματα τῶν πταμῶν, (sicut & τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, ab Herod. quod Budæus vertit Fluēta amnium) interdum autem ῥεύματα vocantur ipsi fluuii: sed rarius. Nonnunquā verò ῥεῦμα redditur potius Fluminis impetus: vt Polit. vertit Vndarum impetum apud Herodianum. Bud. vertit Fluctus, in hoc Aristidis loco, ἀλλ' ὁ λόγος δὲ, ὥς περ ῥεῦμα, φέρων ὑπνεῦσι εἶα. Verùm oratio ipsa, fluctus instar, transuersum me sua vi rapuit. Idem ex Vegetio, lib.4, vertit, Æstuaria maris reciprocantis. ¶ Dicitur autem & ῥεῦμα τῶν πυρὸς, Effluuium, vt idem vertit. N

Ῥεῦμα apud medicos Fluxio, ex quacunque parte prodeat, & in quamcunque incidat. (Dicimus & Gallicè Rheume) Gal.comm. primo in Prognost. ῥεῦμα χαρὸς dixit pro alui profluuio. Hæc Gorr. In v.lex. ῥεῦμα, Fluxus, Humoris affluentia. ῥεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας, Fluxus stomachi & ventris, Dioscor. lib.1, cap.114. Et ῥεύματα τῶν ὀφθαλμῶν, distillationes oculorum. id est Tenues humores (inquit Gal.) qui feruntur ex oculis, qui nec cohiberi possunt, nec volentibus nobis fiunt. HINC Ῥευματικὸς, ȣ, ὁ, Rheumaticus, Plin. (Gallicè itidem Rheumatique. vt ῥεῦμα vocamus Rheume) Fluxionibus obnoxius. (Et SVPERL. Ῥευματικώτατος, Qui maximè obnoxius est fluxionibus) Et ῥευματικὴ διάθεσις, Affectio seu morbus eius qui fluxione laborat. Vel simpliciter pro ῥεῦμα, ex Gal. ad Glauc. At ἕλκη ῥευματικὰ, Distillantia vlcera, ex Dioscor. Et ῥευματικὰ τὰ ἐν κνήμαις, Tibiarum vlcera distillantia, Fluida tibiarum vlcera, ex eiusdem lib.1. Hinc & VERB. Ῥευματίζω, Fluxione quæ rheuma dicitur, laboro, Fluxū humoris noxii tentor, Fluxionibus infestor. Item Grauedine infestor. vt ῥευματίζοντες ὀφθαλμοὶ, Dioscor. de elatine, φύλλων πλήρης σρυφνῶν ἐν τῇ χεύσῃ δύναμιν δ' ἔχει ῥευματίζοντας ὠφελεῖν ὀφθαλμοῖς. Quæ Plin. ita interpretatur, Acerba gustu, & ideo oculorum fluxionibus efficax. Inuenitur etiam & quidem sæpius, (vt opinor) pass. Ῥευματίζομαι. vt ῥευματιζόμενα μέρεα, partes quæ fluxione tentantur. Gorr. Apud Alex. Aphr. ῥευματιζόντες πρὸς ἀρτηρίαν, Quibus distillatio in arteriam defluxit, Quorum arteria distillatione infestatur per humoris affluentiam. v.l. Ab hoc verbo EST Ῥευματισμὸς, itidem Fluxio, vt Plin. interpretatur. Quidam Græcam vocem retinent. vt ῥευματισμὸς θωρακος, Rheumatismus thoracis. ῥευματισμὸς κοιλίας, rheumatismus alui, id est, Fluxus noxii humoris in aluum. v.l. Extat & DIMINVT. Ῥευμάτιον, Paruum fluentum. Apud Plutarch. in Theseo redditur Riuus: καὶ παρῆσαν πρὸς τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὴν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ τοῦ καλεῖται. O P Q R S T U V W X Y Z

Ῥοῦσις, εως, ἡ, Fluxio. Sed intellige ipsam fluendi actionē, vt ita dicam: potius quàm ea signif. qua ῥεῦμα redditur Fluxio.

Ῥευστὸς, ȣ, ὁ, Fluxus. Item Fluidus, Euanidus, Non immortalis, φθαρτός. Bud. ex Greg. Areopagita autem idem esse ait, quod ἄστατος. A quibusdam ῥευστὸς exponitur etiā Caducus, Momentaneus. Hinc ADVERB. Ῥευστῶς,

Fluxè, Instar eorum quæ fluxa sunt. In v.l. Fluenter, ex hoc Lucretii loco, Vsqueadeo omnibus ab reb⁹ res quæque fluenter fertur. A ῥευτὸς E S T Ῥευταλέος, poeticum, quod fluidũ itidem sonare videtur: Hesychius tamen ῥευταλέον exp. ῥέον, id est Fluens.

Ῥέος, ους, τὸ, poetis, Fluxus, Fluxio. ita formatũ à ῥέω, vt βλέπος à βλέπω, inquit Eust. qui exp. ῥεῦμα. Æschyl. δακρυόεν ἀπ' ὄσσων λειβομένα ῥέος. Ex eodẽ affertur E T Ῥέως, scribẽte, εὔποτον Κεγχρείας ῥέων. E T I A M Ῥέεθρον, sicut proximè præcedẽs ῥέος, poeticũ est, significãs Fluẽtũ, sicut & de ῥεῦμα dictũ fuit. Vbi etiã habes τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ex Herodoto. Sic Hom. — Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. vt dicit Virgil. Xanthi fluenta. Idem Hom. Od. λ, Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. Affertur verò ῥέεθρα ex Apollonio & pro meatibus: ea quidem significatione qua dicitur à Claudiano bifido meatu diuisus Rhenus. Interdum ῥέεθρον, Flumen. (Legitur & C O M P. Καλλιρέεθρος, Pulchra fluenta habens, Pulchrifluus. vt apud Hesiodum, καὶ ἷερον καλλιρέεθρον.) H I N C Ῥεῖθρον, per syncopen, itidem pro fluento. A Budæo redditur Alueus, in hoc Plutarchi loco, ἐν μὲν τῷ χώματι κατεσκεύασε μνημεῖον, ἐκ τρέψας τὸ ῥεῖθρον, auerso alueo. Necnõ in isto Theophrasti, De hist. pl. lib. 3, ὅταν ἔφοδος γένηται ποταμοῦ παρεκβαίνοντος τὸ ῥεῖθρον. Ab Herodoto quoque ita vsurpari tradit. Iam verò ῥεῖθρα & pro fluuiis affert ex Diodoro Siculo, ita scribente, μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συρραπόντων, ἰλίγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο, καὶ τὰ σκάφη συνέφρουσαν. Interdum verò ῥεῖθρον ponitur & pro riuo. Nam C O M P. Ὁμόῤῥεθρος, ου, ὁ & ἡ, quum alioqui sonet Vnà cum alio fluenta habens, Coniuncta fluenta habens: in Pand. Græc. vocatur Qui ex eodem riuo ducit aquam, id est Riualis, inquit Bud.

Ῥοή, Fluentum. Il. β, Μάλ' ἀνδρῶν τε ῥοαί. id est ῥέεθρα. vt apud eundem Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Ῥόος, ου, ὁ, itidem pro fluento. Redditur & Fluxio aquarum. item Cursus aquarũ. Apud Homerũ etiã pro ipsis aquis quæ fluunt. Odyss. ε, — ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔρξε δὲ νῶμα. Apud eundem Iliad. φ, cõquerens Xanthus fluuius hæc dicit, Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρεκτεινὰ ῥέεθρα, Οὐδέ π πηδύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, Στεινόμενος νεκύεσσι. Apud eundem legimus E T Κατὰ ῥόον E T Κατὰ ῥόον per syncopen. Exponit autem Eustathius κατ' ῥόον φέρεσθαι, ὅν ὕδατι κάτω ῥέοντι καὶ οὐ πατᾷ, κατ' ἰσότητα ὅτι φανείας. Budæus, κατ' ῥόον πλεῖν interpr. Secundo flumine nauigare. Sed addit E T I A M Κατὰ ῥοῦν, à contracto N O M I N. Ῥοῦς, & quidem cum verbo φέρεσθαι. cum quo plerunque metaphoricè vsurpatur in soluta oratione. ibi enim dicũtur κατ' ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, res quæ prosperè cedunt & ex voto. Cuius metaphorici loquendi generis meminit & Eustath.

Ῥοῦς, apud medicos, de mulieribus dictum, pro earũ fluxionibus addita coloris diuersitate. Legimus enim apud Diosc. ῥοῦν λευκὸν, item ῥοῦν ἐρυθρὸν, &c. Interdum verò ab eo additur γυναικεῖος, cum ῥοῦς. Quidam interpr. Profluuia fœminarũ, seu Profluuium: necnon Abundantiam fœminarum, tanquam ex Plinio: & ῥοῦν ἐρυθρὸν, fluorem sanguinolẽtum, ex Scribonio Largo. Esse autem diuersum hunc γυναικεῖον ῥοῦν τοῦ ἐμμηνίου καθάρσεως, id est à menstruis, cum ex aliis Galeni locis apparet, tum ex hoc, De alim. lib. 7, vbi de lente loquitur, οὐκ ὀπτηδείος ὅλην οὐδ' εἰς ἐμμηνίου καθάρσεις, πολὺ καὶ διέρρυσιν ἐργαζομένη τὸ αἷμα, τοῦ καλουμένου ῥοῦ γυναικείου χρησιμωτάτη. Apud Hippocratem tamen N O M E N Ἀῤῥοίη exponitur ab illo ipso ἔπεχη ἐμμήνων, id est Retentio menstruorum. Quidam ex Celso interpr. Menstrua non bene respondentia: ex Plinio, Retardati & commorantes menses.

(A T V E R O Ῥοῦς, ῥοός, Arbuscula est in petrosis nascẽs, duorum cubitũm altitudine, foliis oblongis modicéque rutilis, serratimque per oras incisis, acino vuarum gracilium, denso, magnitudine terebinthi, latiusculo, corticea racemorum tunica. obsoniis aspergitur, & ab aliquibus ἐρυθρὸς vocatur. A Latinis dicitur Excoriarius, quoniam qui pelles condensant, spissandis coriis folio eius vtantur. Duo Græci faciũt genera, μαγδελικὸν, quod additur in obsonia, idem cum Syriaco: alterum βυρσεῦμικὸν, hoc est Excoriariũ, quo medici vtũtur ad compescendas fluxiones. Quod ita accipi debet, vt non putemus propterea duas esse rhois arbores genere vel specie differentes. Eadem enim arbor duobus iis muniis inseruit, semine quidem obsonia condiens, foliis autẽ & ramusculis coriariorum operi dicata. Rhoën Ruellius viburnum esse credidit, quum tamen, vt scribit Plinius, nullum illi à Latinis inditum sit nomen. Officinæ Sumach appellant.

C. Ἀῤῥόος, ου, ὁ, Impetuosum fluentũ habẽs, vel impetuosa fluenta, Qui rapido cursu fertur. vt Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος, Hom. Sed possumus etiam interpretari, quasi huic composito inclusum esset participiũ potius quàm nomen verbale: hoc modo, Impetuose fluens. Sic αἰγιῤῥόος, Propè fluens: itidémque in seq. compositis.

C. Αἰγιῤῥόος, Cuius fluenta propè sunt, Vicina fluenta habens. De fluuio apud Apoll. Rhod.

C. Ἀψόῤῥοος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Retrograda fluenta habens, seu reciproca, pro Fluentes habens vndas, Refluus: vt Oceanus ἀψόῤῥοος, Hom. Sed Eustathius initio Comm. in Dionysii περιήγησιν τῆς οἰκουμένης, exp. ὁ εἰς ἑαυτὸν ὀρνύων, τᾶ quam aliunde deriuans. Idem in librum υ Odyss. tradit quosdam ἀψόῤῥοος dictum putasse pro αἰψόῤῥοος, Cuius cita sunt fluenta, Celeriter fluens. H I N C Ἀψορρόος, Retrogradus, Iter reuoluẽs, seu remetiẽs, Retro ferens gressus, Retro vestigia referẽs, vt Maro loquitur. Hom. — ἄψορροι ποτὶ Ἴλιον ἕπον ἐόντες. Et A D V E R B. Ἄψορρον, Retrogradè, Retro vestigia referẽdo. Aut simpliciter, Retro, Retrorsum. At Od. ι, — ἄψορρον περσέφονε δολίοις ἐπέεσι, exponitur ἔμπαλιν.

C. Βαθύῤῥοος, ου, ὁ & ἡ, Profunda habens fluenta, Profundè fluens. q.d. Profundifluus. Dionysius initio suæ περιηγήσεως τῆς οἰκουμένης, Μνήσομαι ὠκεανοῦ βαθυῤῥόου. Itidè verò D I C I T V R Βαθυρρείτης Oceanus ab Hesiod. quã terminationẽ habes suprà & in Ἀκαλαρρείτης & in Εὐῤῥείτης. Quinetiã P A R T I C. Βαθυῤῥείων, eadem significatione, cuius accus. apud Apoll. — βαθυῤῥείοντά τε Κάλπην.

C. Εὔροος, E T Εὔροις per crasin, (I T E M Εὔῤῥοος pro εὔροος per dialysin) Pulchra fluenta habens, Pulchrè fluens, Pulchrifluus. Nisi quis malit, Bene fluens (vt alteram illã interpr. reseruemus nomini Καλλίῤῥοος) Facilè fluẽs, Facilem cursum habens. Gaza apud Theophr. εὔρεις δὲ ἡ φορὰ καὶ αἰεμπόδιστος, vertit, Facilis meatus. In v.lex: εὔροον σῶμα, lubricum corpus. Affertur verò & εὔροις τὴν διάνοιαν, pro Agilis mente. H I N C Εὔροια, ας, ἡ, Facilitas fluendi, Facilis fluxus, seu cursus. Sed metaphoricè plerunque pro rebus ad voluntatẽ nostram fluentibus, vt Cicero loquitur, eadem metaphora vtens, Off. lib. 1, Res prosperæ & ad voluntatem nostram fluentes. Plut. in Pericle, διὰ τὴν εὔροιαν τῶν πραγμάτων. vbi redditur, Propter res prospere & ad votum fluentes. Εὔροια, Felicitas, Affluentia, inquit Budæus, afferens ex Athenæo, ἐπεύφημον μὲν γὰρ ὡς οὐδένες ἕτεροι τῶν πάντων, ἀροίας καὶ πλούτου, καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοῖς χορηγίας καταρρύσης. I T E M Εὐροέω, ῶ. F. ήσω, Bene fluo, Facilè fluo, Facilem cursum habeo. Sed metaph. potius vsurpatur, (sicut & εὔροια) & signif. Feliciter agere, οὐ πράττειν, Rebus prosperis vti, seu fortuna prospera, aut secunda. Pro Feliciter agere, Bud. affert ex Greg. addẽs hunc locum Phalaridis, καί τι καλόν γε κἂν ἀροῦ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται πρὸς τῆς τύχης, μὴ παῦε ποιεῖν ὅτι τῇ τύχῃ, licet res ad votum, fortunæ benignitate, succedant.

C. Καλλίῤῥοος, ου, ὁ & ἡ, Pulchra fluẽta habens, Pulchrifluus. non solùm autem ποταμὸς, (id est fluuius) καλλίῤῥοος dicitur poetis, sed interdum & καλλίῤῥοον ὕδωρ. quod & apud Hesiodum legitur. Verùm scribitur E T I A M Καλλίροος vnico ρ, vt Odyss. ε, Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ἵξε νέων. vbi annotat Eustathius, καλλιρόοιο scribi, nõ geminato ρ, & metri causa, & natura. itidémque infrà πεῤῥέοντα, non πεῤῥέοντα. Sic autem & S V B S T A N T. Καλλιρόη, quo nomine dictus fuit Athenis fons quidam, qui etiam Ἐννεάκρουνος, à nouem fistulis aquam fundentibus: & secundum quosdã δωδεκάκρουνος, à decem fistulis.

C. Ὁμόῤῥοος, ου, ὁ & ἡ, Simul iuncta fluenta habens. vel, Simul fluens, Confluens. V N D E Ὁμόῤῥοια, ας, ἡ, quis

quis confluxionem aut confluentiam dicat. Nam pro eo quod Latini Cõfluentem seu plur. Confluentes dicunt, non affertur. Hesych. exp. ἄθροισμα. I T E M Ὁμόῤῥοη, Confluuium, v.l.

C. Παλίῤῥοος, ου, ὁ & ἡ, Retrograda fluenta habens, Cuius fluenta retrogrediuntur, seu reciprocãt. Aut Refluẽs, seu Refluus. Bud. affert E T Παλίῤῥοις pro Refluens: item S V B S T. Παλίῤῥοια pro Reflux⁹, Reciprocatio aquæ.

C. Περίῤῥοος, vide post Περιῤῥέω.

C. Ὠκύῤῥοος, ου, ὁ & ἡ, E T Ὠκύροος vnico ρ, Celeriter fluẽs, Rapidus. vt ὠκυρόῳ ποταμῷ, Il. ε, Στῆν ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλα δὲ πεφρέοντα. I T E M Ὠκυρόης pro eodem. vt ὠκυρόῳ ποταμῷ, Apoll. Arg. 2. & ὠκυρόῳ Θύμβρῃ, in Epigr.

Ῥεώδης, εος, ὁ & ἡ, Fluidus, Fluxus. Item Vndosus. Ita Bud. qui pro fluido accipi à Gregorio addit. A Gaza autem reddi Fluxus, in hoc Theophrasti loco, De caus. plant. lib. 5, λεπτὸς γὰρ ὁ καρπὸς, ἄπεπτος ὢν καὶ ῥεώδης. At postremã illam interpr. cõuenire huic loco Aristotelis, Meteorol. lib. 2, pag. 190, ἐπὶ δὲ πεῖ τόπος τοιούτοις οἱ ἰχῶρόταπι γίνον. τῶν σταμῶν ὅπου ἡ θάλασσα ῥεώδης, ἢ χώρα σαρκῶν καὶ ὑπαφῶς. Medicis verò (vt habent v.l.) ῥεώδεις πυρετὶ, febres quæ cum multo alui fluxu & aliquando vomitu fiunt. accedunt perfrictiones, subitáque virium defectio cum siti, vigilia, & pulsuum in venis humilitas. Corn. Celsus vocauit fluẽtes & has febres, & alios quoque morbos in quibus nimium ex omni humore secernerent ægri, idque etiam diuersis partibus.

Ῥοάς, άδος, ἡ, Defluuiũ acinorũ, Vitis vitium quo acini defluunt. Pessimum est inter omnia (inquit Plin. lib. 17, c. 24) quum defloreſcentem vitem & oleã percussit imber, quoniam simul defluit fructus. Idẽ, Siderationis genus est in vitibus defloreſcentibus roratio: aut quũ acini, priusquã crescant, decoquuntur in callum. Theophrastus autem, eandem rem describens, dixit, ῥοὰς δὲ γίνεται (ἃ καλοῦσί τινες ψίνεσθαι) ὅταν ὁπωρίσῃ κατὰ πάνυ ἀπότομον, ἢ ὅταν κρεπωθῇ. τὸ δὲ πάθος ὅλον ὡς τε ἀπορρεῖν τὰς ῥάγας. Sed pro κρεπωθῇ quiddam aliud legisse Plinium verisimile est. Inuenitur E T I A M Ῥυάδες, per υ, quod affertur ex Geopon. lib. 5, dictum itidem de vitibus quæ non continent fructum, quòd nimirum defluãt acini, & qui remanent, graciliores existãt. Eædem sunt D I C T A E Ψυάδες, ab illo ψύειν, nimirum quod habes in Theophrasti loco quem modò protuli.

De aliis duobus thematibus Ῥυέω & Ῥύω, quæ inusitata esse putantur.

Antequam autem ad composita verba veniam, Ἀναῤῥέω, Ἀπορρέω, Διαῤῥέω, &c. dicendum est de altero simplici T H E M. Ῥυέω, quod à grammaticis statuitur, vt ex eo formentur F V T. Ῥυήσω, & P R A E T. Ἐρύηκα, necnõ pass. A O R 2, Ἐρύσθη, cuius etiam I N F I N. Ῥυῆναι, & P A R T I C. Ῥυείς, in vsum recepta sunt. Quidam tamen ita formare malunt: Ῥέω, vnde per pleonasmum, τῶν, Ῥύω, cuius alioqui inusitati est F V T V R V M Ῥύσω. P R A E T. Ἔῤῥυκα. itidémque A O R. 1, Ἐῤῥύσα. (quod aoristum tempus multo esse præterito vsitatius existimo) Aor. 2, Ἔῤῥυον, quod inusitatum esse creditur: at P A S S. Ἐρύσθη, in frequenti vsu. Alii statuunt, T H E M A Ῥύω, Fut. ῥύσω, Aor. 1, ἔῤῥυσα, Aor. 2, ἔῤῥυον: Pass. Ἐρύσθη. Sed quid de ἐρύσθη dicem⁹ quod πεῤῥαπκοῦ significationem habet? de hoc certè tacent grammatici: ego verò aperiam quid sentiã, vbi exempla vsus quorundam ex iis quæ modò commemorauì temporum, attulero. Ac de ῥύσω quidem, vnde ἔῤῥυσα, (cuius particip. ῥύσαντα habes in Ῥέω) nemo dubitare potest. Habetur certè cum alibi, tum in Anthol. epigr. lib. 7, pag. 482 meæ editionis, Οὐ μέλλω ῥύσαν χρυσὸς ποτε. At futuri ῥυήσω nullum exemplum affertur: sed habetur præterea & P A S S. Ῥυήσομαι, in v.l. Diffluã, Peribo: itẽ persona 3, ῥυήσεται, Fluet. quod sumptum est ex Hesychio, apud quem legitur Ῥυήσονται, φθαρήσονται, ῥύσεται. In iisdem pro exemplo thematis Ῥυέω, ῶ, affertur ex Euripide, ὦ ῥυῇς, (Sed non video quid obstet quominus ῥυῇς significans Fluxerit, dicamus esse aor. illum posteriorẽ cõiunctiui modi: & ab ἐρύσθη fieri ῥυῶ, ῥυῇς ἐῤῥυῆ. ac profectò hinc potius deductum esse credo) Est autem ab illo Ῥυέω, Præt. Ἐρύηκα, quod satis cõprobatur verbi cõpositi P A R T I C. Διερρυηκώς, in Διαῤῥέω. Iam verò quod ad ἐρύσθη attinet, sciendũ est inueniri nõ in aoristi duntaxat, sed etiam præt. imperfecti significatione, vti dixi. Cuius tamẽ vsus mentionem v.l. non faciũt, in quibus hæc duntaxat habentur, Ἐρύσθη, Fluxi, Quib⁹ subiungitur, ἐρύσθη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας, discurrit cũ copiis Annibal. De qua interpr. nisi locũ adeundo, iudicari non potest: sed autoris nomen tacetur) Et alibi infinit. ῥυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, Emanasse rumorẽ in populũ. Atqui ἐρύσθη pro Fluebã, vsurpariũt primarii quoque scriptores, Thucyd. & Xen. Legimus enim apud illũ lib. 2, ὁ δὲ Ἀστακὸς ποταμὸς ἐρρύη μέγας, καὶ οὐρανόθεν δεινὰς ἦν. Locũ autẽ Xenoph. habes suprà in Ῥέω, vbi legitur, ἐρρύη γὰρ ἄπαν &c. Legimus verò E T Ἐρρύησαν apud Hesych. expositũ ἔῤῥυον. Sed vnde dicem⁹ esse hoc imperfectũ præteritũ? nõ video certè vnde potius esse dicendũ sit quàm à T H E M A T E Ῥύημι. quũ à nullo præcedẽtiũ, quæ alioqui perinde inusitata sunt, formari posse, nemo (vt opinor) negaturus sit. Viderint tamẽ alii an aptius aliquod thema excogitare possint. Facit equidẽ pro hoc themate & particip. ῥυείς, quũ ei datur præsentis significatio, in v.l. interpr. Fluens.

Cæterùm libet eadem opera & de nominibus deriuatis agere quæ υ retinent. (si prius lectorem monuero, quod de simplici dixi, idẽ & de compositis intelligi debere'. verbi gratia, deducendo ab Ἀπορρύεω vel Ἀπορρύω, aut Ἀπορρύημι, tempus id quod ab Ἀπορρέω formari non poterit) Incipiam autem à N O M I N E Ῥύσις, εως, ἡ, Fluxio, Fluxus. vt inquit Bud. ita vsurpari à Polybio tradens: & addens ex Philopono, γραμμὴ, ῥύσις σημῶν. (Habebis & in quodam Tralliani loco in Ῥυάς) Interpr. & Profluuiũ, afferens ex Arist. De mũdo, οἷον ἄκρου ῥύσις, tanquã sideris profluuium. Qua signif. stellarũ discursum dixisse Plinium, cursum & lapsum, Senecã, annot. v.l. Vt autem, pro fluxu à Polybio vsurpari tradit, ita & pro fluento ac brachio fluminis. Iam verò exponitur Ῥύσις & φιάλη χρυσῆ ab Hesych. id est Phiala aurea. quæ expositio extat & apud Athen. lib. 11, sed ibi oxytonè Ῥυσίς: & affertur ex Cratino, ἰσῖδι κοὐνδαν. (Sed Hesychio ῥύσις est etiã ξύλινόν τι σκάμμα) Sic autẽ & Ῥυτὸν fuisse quoddam poculi genus, docebo paulo póst: fuisse quidem & ῥέοντα vocata quædam, docui antea in Ῥέω. (At ῥύσις significans liberationẽ, à Ῥύομαι, habes suprà, Tomi 1 semipag. 1166 lit. B.) Verporrò substant. ῥύσις, Fluxio, sic A D I E C T. Ῥυτὸς, Fluidus, Fluxus, Fluens. vt exp. Bud. afferẽs ex Theophr. διὸ πολλάκις ἐναμμόσας φρεατοπαῖον καταπαίω, καὶ ῥυτὸν ὀμβρεῖν. In v.l. ex Sophocle, ῥυτοῦ βοσπορείων πόλεμοῦ. (De ῥυτὸς autẽ signif. Tractus, dictum est suprà Tomi 1 semipag. 1163, lit. A) I T E M Ῥυτὸν subst. Poculi quoddã genus, cornib⁹ simile, ex quo tenuissimè profluẽte vino, infernè bibitur: vt quidã ex Bayfio ann. Vide Athen. & Eust. itẽ schol. Demosth. Sed ab illo adiect. ῥυτὸς sunt & cõposita cũ alia, tũ H A E C, Ἀμφίῤῥυτος, E T Πολύῤῥυτος. Est autẽ ἀμφίῤῥυτος, sicut & περίῤῥυτος, Circũfluus. Pro quo scribitur E T I A M Ἀμφίρυτος, vnico ρ, metri causa, Soph. Aiace, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχάλου. I T I D E M Ἀμφιρυτὴ apud Hom. Od. α, Νήσῳ ἐν ἀμφιρυτῇ. Vbi Eust. ann. dici insulã ἀμφιρυτὴν ad differẽtia earũ quæ appellãtur χερρόνησοι. Dixit certè Ouid. eodẽ modo Circunfluã insulã. Illud autẽ Πολύῤῥυτος, quod sonat ad verbũ Multifluus, ex Soph. affertur. His autẽ ῥύσις & ῥυτὸς (simúlq; huius cõpositis) aptè subiungentur A D V E R B. Ῥυδὸν E T Ῥύδλω, quæ exp. Affluẽter, Abundãter, Affatim, Abũdẽ. Hom. Od. ο, v. 424, Κούρη δ' εἶμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῦ. vbi Eust. ῥυδὸν ἀφνειὸς exp. ὁ χύδην πλουτῶν καὶ ὑπόῤῥοιαν ἔχων, φασὶ, πλούσιος. Suid. autẽ ῥυδὸν exp. altero illo aduerbio ῥύδην (vt magis noto): itẽ ῥωστικῶς & κεχυμένως. addẽs esse pro πάνυ. Sed pro ῥυδὸν ἀφνειοῦ apud eũ repono ἀφνειοῦ, itidémq; πλουσίου pro πλουτῶν. nec enim dubito quin illũ ipsum Homeri locũ protulerit. (Obiter autem nota & A D V E R B. Ῥωστικῶς, quod habet & Hesych. Inuenitur porro E T I A M Ῥύδην, inserto δ, quod nõ exp. dũtaxat Affluẽter seu abundãter, Copiosè, sicut ῥύδην: sed & Vehementer, Impetuosè, itẽ Cũ strepitu, Cũ vehemẽti sonitu. Vide Suidã & Hesych. cui ῥύδην quoq; signif. σφοδρῶς, & alia, præterilla quæ dicta sunt. Huc autẽ pertinet & N O M. Ῥύμη, quũ eo signif. Impetus. vt apud Thuc.

ἡ δὲ δοκὸς, ῥύμη ἐμπίπτουσα. Aristoph. Nub. ῥοῖζδον & ῥύμην copulauit. Ex Eurip. ῥύμη θεοῦ. Demosth. τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. Chrysost. τοῦ τυπίοντος ῥύμη καὶ ὁρμή. Exponitur alioqui interdũ illud ῥύμη hoc ipso ὁρμή. Nequis autem de hac nominis huius deriuatione dubiter, sciendum est Eustathiũ, apud Homerũ ἀμφ' αὐτῷ χυλίφη ἐκώκυεν, partic. χυλίφη, exponere, χυθεῖσα καὶ κατὰ ἀποῤῥοὴν δραμοῦσα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, μετὰ ῥύμης. addens, ἥλις ἀπὸ τοῦ ῥύω γίνεται, ὅπερ θυπὸν τῷ χύω δοῖ. His adiungo NOMEN Ῥύαξ, ακος, ὁ, Profluuium, Riuus. Quidam verò interpr. & Proluuium, item Proluuies, Eluuies, inquit Bud. afferens ex Thucyd. ἐρρύη δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦ ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Et ex Platone, ὥς περ ἐν Σικελίᾳ οἱ περὶ τὸν ῥύακος πηλοῤῥέοντες ποταμοὶ, καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. Necnon ex Aristot. De audit. mirab. τὸν δ' ἐν τῇ Αἴτνῃ ῥύακα, οὔτε φλογόδη φασὶν, οὔτε σωεχῆ ῥηγέδας. Sic certè passim & cæteri de Ætna loquentes, hoc nomine vtuntur. Ex quibus est Hermog. De inuent. lib. 2, ἡ Αἴτνη τοῦ πυρὸς ἔχει ῥύακας: vbi quidam interpr. Ignis vndas euomit. In illo autem Thuc. loco quidam ῥύακα reddunt Eruptionem fluminis instar. Sed affertur & αἵματος ῥύακες ἐν Aristide, vt Lat. dicuntur Sanguinis riui. Ex Ῥύαξ venio ad NOM: Ῥυαὺς, ἀδος, ἡ, quod est vitium oculi in quo pateſcit foramen per quod semper humor descendit & in genas illabitur. vnde nomen accepit. Vide Gorr. Scribitur ETIAM Ῥοιαὺς, sed malè. In v.l. ῥυαὺς est oculi vitium, quando canthus lacrymas cõtinere nequit. Trall. lib. 2. ῥυαὺς, ῥύσις γίνεται μειωθέντος τοῦ κανθοῦ, ἔστ δ' ὅτε καὶ τελείως ἀπολυθρύου. Item Ῥυάδες, vites, suprà in Ῥοιάς. Sed & Ῥυάδες, pisces, Flutæ, Gazæ apud Aristot. Verùm est etiam adiectiuum nonnunquam Ῥυαὺς, pro Fluxus, Perfluens, Deciduus: vt scribit Budæus, afferens ex Aristot. lib. 3 De part. anim. 175, σώματος μὴ ῥυάδος χυμοῦ. Ex pag. autem 43 affert ῥυάδα τὴν τείχα pro Deciduam. Transeo ad NOMEN Ῥύημα, ατος, τὸ, quo quidã tradunt (ex Galeno) significari Itrii genus quoddã, multo laganis salubrius, crassi tamẽ succi: constans similagine & melle. In v.l. ῥύημα, Itrium, Bellarii genus præstantius. Nam λάγανον dicitur quod est deterius, teste Gal. lib. De aliment. Dulciariorum liborum genus cum melle præparatorum. Hinc est præterea COMPOS. Ῥυηφενὴς, έος, ὁ & ἡ, Cui affluunt opes, vel Affluens opibus, Opulentus. Dionys. De situ orbis, pag. 55 editionis paternæ, Ταρτησσὸς χαείεσα, ῥυηφενέων πέδον ἀνδρῶν, id est, πλουσίων, inquit Eustathius. Est autem ex verbo ῥυόω, & nomine ἄφενος, quod itidem poeticum est. Apud Hesychiũ scriptum est Ῥυηφένης, paroxytonè: sed perperam. Est porro ab hoc adiectiuo & SVBST. Ῥυηφένεια, Opulentia, Affluentia diuitiarum, seu opum. AVT Ῥυηφενία cum ι solo. ET Ῥυηφενὶν Ionicè apud Callim. hymno in Iouem, Ἐν δὲ ῥυηφενίῃ ἔβαλες σφίσιν, ἐν δὲ ἄλις ὄλβου. vbi schol. exp. πλοῦτον, addens compositam esse vocem ex ῥύδιω & ἄφενος, & significare πλούτου ῥύσιν. Etymologus quoque, quum scripsisset, ῥυῆναι τὸν ἄφενον, eadem illa addit quæ habet schol. Callimachi. sed ego longè commodiorẽ à verbo quàm ab adverbio deductionem esse censeo.

In sequent. compositis memineris lector, illa tempora quæ à themate in ρεω desinente formare non poteris, esse formanda ex aliquo inusitatorum, quorũ typum paulo antè habes in simplici Ῥέω.

C. ΑΝΑρέω, Refluo. vel Sursum fluo, Item Scateo, Scaturio, quasi sursum fluẽdo. Luc. ῥυῆναι δὲ πολὺ ῥίζαν ἑκάστης αἰωρεῖ γαλῶν οἶνου.

Ἀνάρροια, ας, ἡ, Refluxus, vt vndarum. Athenæus. Dicitur ETIAM Ἀνάρροις. vnde αἰωρέω χωρεῖν, quod Eustathius ait cõtrarium esse τῷ κατὰ ῥοῦν χωρεῖν, & dici prouerbialiter de iis quorum prospera fortuna in aduersam commutata est. Quanquam hic vel ante αἰωρέω aliqua præpositio subauditur, vel nomen est aduerbialiter positum.

C. ΑΠΟρέω, Effluo, Defluo. vnde dicitur Defluuium capillorum. Demosth. aduersus Timocratem, φήσας ὃ ἀπορρεῖν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic apud Aristot, in Prolem. διὰ τὴ τῶν μορίων μὴ πεπεριχυμένων τὰ μόρια ἀπορρεῖ

μᾶλλον τῶν φύλλων· τὰ περιχυμένων ὃ τῷ φύκει, τὰ μὲν φύλλα ἀπορρεῖ, τὰ ὃ μόρια οὐκ ἀπορρεῖ. Ibidẽ pro eodẽ ἀποπίπτειν dicit. Ἀπορρέουσαν B. vertit Fluxã & caducã, in hoc Theophr. loco, lib. 1 De caus. plant. vbi agit de olea, ἐπεὶ ἢ ὅ-στν γε μὴ οὕτω συλλέγεται, ἀλλ' αὐτόματος ἀεὶ τῷ ἀπορρέουσαν ἀποσείοντες, ἐπετεωφορεῖν φασὶ μᾶλλον. ‖Sed & alio metaphoræ genere, sicut Defluo, & Effluo apud Latinos. vt ὅπου δ' ἀπορρεῖ μνήστις, apud Sophoclem, Cuius effluit memoria. Polyb. lib. 5, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἀπόρρεον ἀπ' αὐτῆς τῶν φαλῶν. Ἀπορρέω, Emano, Promano, Profluo. vt apud Aristotelem De mundo, αἰθαλωμίασις ἀπὸ τῆς γῆς ἀπορρέουσα, Exhalatio è terra manans, vel promanans. Et τὸ ἀπόρρεον affertur ex Alexãdro Aphrodiseo pro ἡ ἀπόρροια, Sanies manans. ‖Ex eodem ἀπορρέω transitiuè vsurpatum. vt ἀπορρέοντα λοιμικὴν ἀπόρροιαν. sicut & Mano aliquando fit actiuum apud Latinos.

Inueniuntur etiam Aor. 2. pass. Ἀπερρύη (cuius participium ἀπορρυεὶς, Qui defluxit, aut Delapsus. vt ἀπορρυεὶς τοῦ ἵππου apud Plut.) & Fut. Ἀπορρυήσομαι, (Suid. ἀπορρυήσεται exponit ἀποπεσεῖται) item Præt. Ἀπερρυηκὼς, de quorum thematibus dictum est suprà.

Ἀπόρροις, ου, ὁ καὶ ἡ, (quasi dicas Emanatiuus) Profluens, Manans, Emanans. Vtitur quidam poeta apud Athen.

Ἀπορροὴ, ῆς, ἡ, Defluxus, Defluuium. vt dicitur Defluuium capillorum à Plinio. ‖Item Effluxus, vel Effluxio. aut Effluuiũ. ‖Item, Profluentia, Emanatio, Effluẽtia. Aristot. Probl. Sect. 12. οὐκοῦν ἀφικνεῖται ὁμοίως ἡ κίνησις ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ πῶν ὁσμὴν ἔχοντος, διὰ πῶν διικνεῖσθαι τῆς ἀπορροῆς καὶ τοῦ ἀέρος ἐν ᾧ ὄζει. Gregorius de cognitione Dei loquens quam in corpore mortali homines habent, τὸ ὃ νοῦ εἶδος, βραχεῖά τις ἀπορροὴ παῦ τοῦ εἰς ἡμᾶς φθάνον. vbi videtur esse ἀπόρροιαν Distillatio, vel (si dicere liceat) Distillamentum. A Suida ἀπορροῖς explicatur καρῆνος.

Ἀπορροὴ exponitur etiam Succus vel humor effluens alicũde, aut vapor. Plut. in Solone, βολάπτουσαν ἐνίοις ἀπορροὴν ἀφίησι, loquens de ficu & olea.

Ἀπόρροια, ας, ἡ. Idem quod ἀπορροή. Xenophon Hellen. 5, ἀπέχωσε τὸν ῥεῦν τῶν ποταμῶν διὰ τῆς πόλεως, μάλ' ὀπτὰ ἀμαχεῖ. ἐμφραχθείσης ὃ τῆς ἀπορροίας, ἤρετο τὸ ὕδωρ ὑπὲρ τὸ &c. id est, Quum obstructa esset effluendi via. Nam effluxus & effluuiũ dura sunt. Athen. lib. 2, φασὶ ὃ καὶ ὅτι τὸ τῶν Καππαδοκίαν ὕδωρ, πολύ τι ὂν καὶ κάλλιστον, οὐ σήπεται, ἀπόρροιαν οὐκ ἔχον, πλὴν εἰ μὴ ὑπὸ γῆν ῥέοι. Inuenitur etiam χιμάρρου ἀπόρροια, pro torrentis effluxione, si dici possit: vt dicitur aqua effluere. ‖Vsurpatur ἀπορροὴ pro effluentia metaphoricè etiam, de variis rebus. Aristot. Probl. sect. 12, initio, Διὰ τὴ τῶν θυμιαμάτων ἡδὺν αἰσθάνονται πλησίον ἰόντες. πότερον ὅτι ἀκρατεστέρα κεκρασθεῖσα ἡ ἀπόρροια τῷ ἀέρι, ἡ δίων, ὥς περ ἡ μύρων ἡ τῶν ἰατρῶν. Idem in alio eiusdem libri loco, τὰς ἀπορροίας λαμβάνουσιν αἱ ἀκραί. Citatur ex Nazianzeno pro riuo, in hoc loco, ἡ ἀπόρροια τὸ ποτοῦ καλοῦ. In isto itẽ, ἡλία καὶ πῆγαι ἀπόρροιαι. In Solomonis sapientia vsi sunt hoc nomine Græci interpr. vbi dicitur σοφία εἶναι ἀτμὶς τῆς τοῦ δυνάμεως καὶ ἀπόρροια τῆς παντοκράτορος δόξης εἰλικρινής. vbi itidẽ riuus à nonnullis exp. Vulgò emanatio. Sũt qui stilliciduũ interpretati sunt, Si credimus Hesychio, ἀπόρροια est interdum καταγμός: vt & ἀπορροὴ est γαλῶν, si Suidæ creditur.

Ἀπόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (tanquã ab ἀπερρύη formatũ) Effluẽs, Defluens. vel potius (si ita loqui liceret) Effluidus. Xen. stabula equorũ vocat ἀπόρρυτα, quibus aqua effluit. (nisi fortè legẽdum sit ἀπόρρυπα, inquit B.) in lib. De arte equestri, scribens, τὰ δὲ, ὡς μὴ ὑγραίνοιτο, ἀπόρρυπα, στρεῶν πυκνὰ πέδας. Plato in Timæo, καὶ πᾶν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδοις ἐνέδεσεν εἰς ὀπόρρυτον σῶμα καὶ ἀπόρρυτον. quæ Cicero In corpore influente & effluẽte, vertit. Hoc est, quod augetur & decrescit. Influens id appellat cui accedit alimentum & augmentum: effluens, vnde alimentum effluit & decidit. Arist. in Probl. sect. 23, διὰ τὸ ἀεὶ μορὸν ὕδωρ οὐκ ἀπόρρυτον ὄζειν. ἢ διότι τὸ μὲν βαρὺ, στάσιμον, τὸ ὃ ἄμμορον, βαρύ; vbi οὐκ ἀπόρρυτον ὄζει significat, Non defluit. At Meteorolog. 2 vocat ἀπόρρυτον, Aliũde fluens. Hæc Bud. ἀπόρρυτα autem κρήνας Hesiodus vocat fontem profluentem, vel fluentem. quidam defluentẽ reddũt. Locus est in Ergois, Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥτ' ἀθόωπος.

C. ΔΙΑῤῥέω, Per medium fluo, Per mediam regionẽ fluo, inquit Bud. afferens ex Isocr. de Nilo, κύκλῳ τὸ πῶν χώραν διέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων, πολλὴν αὐτοῖς ἀποφέρειαν πεποίηκε. Sunt autem qui Perfluo in huiusmodi locis reddi posse existiment. (Alteram quidem certè signif. verbi Perfluo, qua videlicet vas aliquod perfluere dicitur) habet in isto Luciani loco, μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑποσταθρόν ὄζει, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά. pro quo dicitur etiam ὑ σέγλ.) Idem affert & vocem PASS. Διαῤῥέομαι pro Perluor, Rigor: ex Diodoro Siculo, in hist. Alex. ἡ δὲ χάρα αὐτὴ ὅπη σαίοις ἢ παρήκουσα, πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι γαμαιπαίοις διαῤῥεῖται.

Διαῤῥέω, Diffluo. vt φθέγγεσθαι πῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι ex Aristoph. Nub. Loqui labris diffluentibus, & diductis, atque hiulcis. id est, ore hianti. Plut. διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας. Dicitur etiam διαῤῥεῖν ὑπὸ μαλακίας, vel θρύψεως, aut ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, vt Latinè Diffluere mollitie, voluptatibus, deliciis, aut luxuria, lasciuia. (Affertur autẽ & διεῤῥυηκὼς ὑπὸ πλόπου) Item διαῤῥέειν τὸ σῶμα ὑπὸ μαλακίας, vel ὑφ' ἡδονῆς, vel ὑπὸ θρύψεως, &c. Philo De vita M. lib. 3, οὐδὲ γὰρ ἀβροδιαίτοις, καὶ πῶν ψυχῶν ὀκπεπλυσμένοις, καὶ τὸ σῶμα διαῤῥέουσιν ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, ἀρετὴ πέφυκεν ὀνδιαπᾶσαν. quæ Turn. ita vertit, Non enim cũ hominibus voluptariis & animo effœminatis, & corpore diffluentibus ex perpetuis & quotidianis deliciis, virtus commercium habere soleat. Item pro Diffluo, Dilabor, Pereo. ex Luc. διαῤῥυῆναι τῶν χεῤῥῶν, ad verbum, Diffluere ex manibus, Dilabi ex manibus. ex Soph. Φεῦ, τὸ θανόντος ὡς παχεῖα τις βροτοῖς Χάρις διῤῥεῖ. At verò διαῤῥέουσα σαὶ ἐκ Gal. pro diffluente carne. i. fungosa & molli. Aliquando autẽ quãdã tabescendi signif. habere videtur hoc verbum: (ac certè tabescens corpus, velut diffluit) vt apud Aristoph. in Vespis, πρὶν διεῤῥυηκέναι. Sic apud Diog. Laertium pag. 54 meæ edit. διεῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου. Ab Hesychio διαῤῥέοντες exp. χαῦνοι καὶ διαλελυμένοι. vbi διαλελυμένοι cõuenit cum Solutũ. quod interdũ copulatur cũ Diffluens. Idem διαῤῥεῖν exp. διεχεῖσθαι: & διαῤῥυῶναι, διαφθαρῆναι, (at pro διαῤῥέουσαι, quod exp. διαφθειρουσαι, repono διαῤῥαίουσαι. itidémque διαῤῥαίειν, pro διαῤῥέειν, quod aut significare διαπορθεῖν.) Ibidẽ διαῤῥέουσα, quod exp. τρυφηλὴ, pertinet ad eam verbi διαῤῥέω signif. qua dicitur διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, &c.

Διάῤῥυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro καταῤῥυπος, Irriguus, B. ex Strabone.

Διαῤῥοια, ας, ἡ, Fluxus, Fluentum, Meatus. Item medicis, Copiosus alui sine inflammatione exulcerationéque fluor, Profluuium ventris, Alui resolutio, Aluus liquida. Ita v.l. sed quod ad priores illas expositiones attinet, earum autor nõ nominatur. at pro alui profluuio Thuc. quoque vsurpauit, lib. 2. Hãc porrò ita Gorr. describit, Διάῤῥοια, est alui profluuium absque intestinorũ exulceratione, quo vel pituita vel bilis altera, syncera aut inuicem mista vacuatur. In causa sunt humoris copia & cruditas, quæ aut in toto corpore aut in certa quadam parte sedem habet. ventriculus enim multitudine grauatus quam vel ipse colligit, vel ex aliis sese in eum exonerãtibus suscipit, aut maligna aliqua qualitate irritatus quam cruditas (sic autem nunc appello concoctionis deprauationem, quæ propriè διπεψία dicitur) inuexit, τῇ διαῤῥοίᾳ infestatur: maximè quidem si orificium eius supernæque partes valẽtes sint, inferiores autem & πυλωρὸς languidæ. Nam si contrà acciderit, vomitiones αἵτ τῆς διαῤῥοίας citabuntur, vt docet Gal. lib. 5, fac. nat. Quemadmodum autem ex ventriculo in intestina materia διαῤῥοίας fluit, sic etiam per venas mesaraicas in eadem portio ipsius defertur, &c.

HINC Διαῤῥοίζομαι, Profluuio alui laboro, ex Alex. Aphr. Eadem forma qua καταῤῥοίζομαι.

C. ΕΙΣρέω, Influo, Illabor. Luc. ἀλλὰ παρὶν εἰσρυῆναι, ἐφ' ὃν ὀκχθησομένου τοῦ ὀπῤῥέοντος. Sed εἰσρεῖν dicitur etiam quod aquam admittit, inquit Budæus. Item metaphoricè ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, Ingressi in vrbem quasi illabendo. HINC Εἴσρισις, ET Εἴσροις, Influxio. Arist. De mundo, τὸν εἴσρεον εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, pro εἰσρέει, Influit.

C. ΕΚρέω, Effluo. Item Excido. Plut. Themistocle, ἐξεῤῥύ-

ησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et ἐξεῤῥύησαν, ἠφανίσθησαν, aboliti sunt, inquit Bud. qui etiam affert δέος ἐξεῤῥυηκὸς pro Abolitum & Fluxum, vel Euanidũ: in hoc Plut. loco, καὶ τὸ θεὸς Ῥωμαίοις δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξεῤῥυηκὸς, αὖθις ἰσχυρὸν καὶ φοβερὸν κατέστησας. Affert & γράμματα ἐξεῤῥυηκότα ex Poll. (SICVT Καπῤῥυηκότα γράμματα ET Διεῤῥυηκότα) pro Literæ exolescentes. Addit, ἐκρέω, Platoni esse etiam Obsolesco, Dissuesco. In epigramm. legitur etiam actiua signif. HINC Ἔκρυσις, εως, ἡ, Effluxio. Sed ὀκρύσεις vocantur etiã ex conceptus corruptiones quæ intra septimum diem fiũt, abortionesverò, ὀκτρωσμοὶ, vsque ad quadragesimum diem, vt annotatur ex Aristot. De hist. an. lib. 7. ITEM Ἐκροὴ, Effluxio. Ex Aristot. De mundo ὀκροαὶ τῶν ποταμῶν, in v.l. Fluuiorum lapsus & cursus. Ibidem, ex Alex. Aphr. Probl. ὀκροαὶ τῶν πορεῖπωμάτων, Meatus & canales vacãtis materiæ effluxioni deputati, nares, os, & oculi. Inuenitur ETIAM Ἔκροος ex quo EST Ἔκροις, per contractionem, Herod. ὀκροον ἔχουσι ἐς θαλάσσαν, id est ὀκρολύ. Apud Arrianum verò ὀκροις, Fluentum, seu Alueus, vt inquit Bud.

c. 2. Ὑπεκρέω, (q. d. Subeffluo) Sẽsim & clam effluo, aut etiã euanesco. vt exp. apud Plut. in Symp. τὸν ὃ πολιζόμενον ἀεὶ ὑπεκρεῖν. Ex eodẽ Bud. affert pro Clam me subduco.

c. Ἐπεισρέω, q. d. Superinfluo. Metaph. ex Plut. ἐπεισρέων εἰς ἅπαντα. At BICOMP. Παρεισρέω, exp. Sensim vel clã influo, & Clam ingredior: ex Plut. Lyc. παρεισρέων τοῖς θεωρήμασι.

C. ΕΠΙῤῥέω, Influo, Fluo super, Hom. Il. β, Ἀλλά τε μὴν καθύπερθεν ὀπῤῥέει, οὔτ' ἔλαιον. quum dixisset, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. Exp. autem ὀπῤῥέει Eustath. ὀπῤῥεχῶ ὀπῤῥωστικῶς, addens, posteros Homeri construere cum dativo. Sic certè apud Gal. ὀπῤῥεῖν τῇ μέρει, Influere in partẽ, Distillare in partẽ. Potest autem & PASS. Ἐπῤῥεῖσθαι dici fluuius in quẽ riuus vel alter fluuius influit. Quanquam (inquit) Ἐπῤῥεῖν etiã dicitur id quod humorem emittit, Id quo humor infunditur, & à quo humor manat, inquit B. afferens ex Arist. Probl. ἄπιθος ἡ θορὴ διὰ τὸ ὀπῤῥέειν καὶ τὴν ῥίζαν ἀεί. Ex eodẽ, τὸ ὃ ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ὀπῤῥεῖ, οὐκ ἀναλισκομένου τοῦ ὑγροῦ τῇ συκῇ. Sed metaph. quoque apud Xen. Pæd. 7, ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπῤῥεῖ. Isocr. verò dixit etiã τὸ πλῆθος τῶν εἰπεῖν ὀπῤῥεόντων, in Panath. Verùm quod ad illũ Xen. locũ attinet, in quo legimus ὄχλος ἐπῤῥεῖ, sciẽdũ est tale esse apud Hom. τὰ δ' ἐπῤῥεῖεν ἔθνεα πεζῶν: & nõnullos ex Latinis scriptoribꝰ eandẽ metaph. tribuisse verbo Affluo, nimirũ Liuiũ, & ante illũ, Virgilũ. sed hic & verbo Inundo eã dedit. Æneid. 12, — hinc densi rursus inundant Troes. ‖Verbũ ὀπῤῥεῖν actiuè quoq; positũ affert B. ex Greg. ita scribẽte de mari rubro, θάλασσα ὑπὸ χωρῆσα ῥάβδῳ, καὶ τοὺς μὲν τῶν θεραπέμπουσα, τοὺς ὃ κῦ φύσιν ὀπῤῥέουσα. Vbi nõ itidẽ dicere possis Mare hos influẽs, pro Fluctibus suis obruens: sed partic. Inundãs hic vti liceat: sicut & metaphoricũ vsum huic verbo eũ esse docui apud Virg. quẽ apud Xen. habet ὀπῤῥεῖν. Affert & aliã huiꝰ verbi actiuè positi signif. ex Dion. Areop. videlicet pro Affluenter & copiosè largiri ac suppeditare.

Ἐπῤῥοὴ, ῆς, ἡ, Influxio, Influxꝰ. vt ὀπῤῥοὴ τροφῆς apud Theophrast. Influxus alimẽti, in plantis, quam & συῤῥοὴν vocat, inquit B. Apud Greg. τῆς τοῦ θεοῦ φωτὸς ἐπῤῥοίας καὶ διαδόσεσι, exp. Primæ lucis riuis & distributionibus. Accipi autẽ ab Areop. nomẽ ὀπῤῥοὴ & pro affluentia seu abundantia, testatur idẽ Bud. Inuenitur & aliud SVBSTANT. Ἐπῤῥοία, idẽ signif. ac certè Hesych. ὀπῤῥοὴν exp. per hoc, nã significare dicit ὀπῤῥοιαν ὑδάτων. vbi fortasse Inundationẽ aprè interpret. ficut ὀπῤῥέειν alicubi commodè reddi Inundare, docui suprà. Vsurpari autẽ hoc ὀπῤῥοία ab Areop. sicut & ὀπῤῥοὴ, pro affluentia & abundantia, tradit idem Bud.

Ἐπῤῥύσις, εως, ἡ, itidẽ Influxio. Exp. etiam Accessio, qua aliquid sensim augetur. Itẽ ADIECT. Ἐπῤῥυπος, Qui influit, hoc est Aduentitius. Et, Is in quem influit humor & infunditur. Plato in Timæo, καὶ πᾶν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδοις ἐνέδεσεν εἰς ὀπῤῥυπον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυπον. de quo loco dictum est suprà in Ἀπόῤῥυπος. Idẽ Plato De rep. 7, loquens de oculo, οὐκοῦν καὶ τὸν δεῦρο μὲν ἔχει ὅπου τὸ ἡλίου

παμιυομένου, ὥς φησι ὀπόρρυπον κίκιννον. id est, Videndi vim à sole infusam habet & aduentitiam. Gal. ad Glauc. ἐπειδὴ τῆς μορίας τὸ σῶμα τῶν μὲν ὀπόρρυπις δοκεῖ δυνάμει, τὰ δὲ καὶ συμφυῆς. Sic Alexander, διὰ τὴν μὲν φύσιν καὶ δυνάμεις, σύμφυτα αἱ δὲ ψυχαὶ, ὀπόρρυποι, hoc est ὑστεροφυεῖς & aduentitiæ. Hæc Bud. Redditur autem ὀπόρρυπος, etiã Irrigatus, Irriguus. At de ὀπόρρυπος pro Affluens, dicetur aliquid in Κατάρρυπος.

Ç. ΚΑΤΑρρέω, Defluo. vt affertur καταρρύσαν τὸ τραῦμα τος ex Aphthonio, (quæ constructio obseruanda est) Quod defluxit è vulnere. In vulgatis lexicis, καταρρυήσεται, defluet: & καταρρυῆ, defluxerit. Et participium καταρρυηκώς, qui defluxit. Sæpe verò metaph. pro Delabor, vt Xen. Pæd. 1, καταρρεῖν εἰς πλοῦν, delabi in terrã. Affertur verò & partic. καταρρυείς, pro Delapsus, seu Lapsus. Bud. itidem pro Delabor, seu Collabor, à Luciano vsurpari tradit. Additque καταρρυηκὸς pro Iam concidens, & ruinæ proximum, in hoc Pausaniæ loco, πλησίον δὲ, Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερὸν, καταρρυηκὸς ἤδη, καὶ ἡνίκα θέας ἄξιον. Ex eodem affert καταρρυήκει ὁ ὄροφος τοῦ ἱεροῦ, pro Semirutum est, vel Collapsum est: sæpe eum & alibi sic vti dicens. At verò apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καταρρέοντες schol. exp. ἀθρόως ἐπορχούμενοι, metaphoram esse dicens ἀπὸ τῆς πολλῶν ῥευμάτων: addensque ex Homero, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πιζῶν.

At PASS. Καταρρέομαι, Perfundor. vt καταρρέομαι αἵματι, Perfundor sanguine. Plut. in Galba, λόγχῃ καταρρεομένῳ αἵματι. Et καταρρέομαι ἱδρῶτι, Perfundor sudore. Luc. εἶτα πολλῇ συγχυθεὶς καὶ ἱλιγγιῶ κατειλημμένος, τοτὲ μὲν ἱδρῶτι καταρρέομαι, τοτὲ δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπτυον καὶ ἀνεκοπτόμην. Id est, Sudore perfundebar, vt vertit Bud. sed ego malim ad verbum, Diffluebam sudore (quo loquendi genere vsus est Plinius) ad verbum, inquam, nisi quòd καταρρέομαι ita reddetur vt si scriptũ esset καταρρέεον.

Καταρρυπος, υ, ὁ & ἡ, Qui defluente humore irrigatur. καταρρυπος χιόνι Θρῄκη, Eurip. Thracia niue rigua. loquendo de niue tanquã de aqua. Καταρρυπος τόπος (inquit Budæus) Locus in quẽ humor influit, id est Irriguus. Basil. Greg. ὅρος δὴ ὅλον ὑψηλὸν, ψυχροῖς ὕδασι καὶ διαφανέσιν εἰς τὸ κατ' ἄρκτον καταρρυπον. Inde autẽ factum puto (inquit Bud.) vt Affluere significet plenum & copiosum esse, & abundare. Sed videntur hæc quæ à Budæo subiunguntur huic nomini καταρρυπος, potius ad verbum ὀπόρρυπος pertinere, præsertim quũ ipsemet hæc Tullii De fin. Si affluereret voluptatibus, vertat, εἰ ὀπόρρυπος εἴχεν ἡδονάς, non autem εἰ καταρρυπος. Adde quòd itidem ὀπόρρυπος & ὀπόρροια ponuntur pro Affluentia, vt antea dictum est.

Καταρροος, υ, ὁ, ET Καταρροος per contractionem, (quod potius in vsu est) Defluxio. Sed hac voce medici appellant peculiariter descensum humoris è capite in os. sic enim propriè nominatur: quemadmodum quum in nares, κόρυζα: quum in fauces, βεγγχος: quum in gurgulionem, πτυελὴ & κίων appellatur. Nascitur eiusmodi distillatio à cerebri intemperie frigida & humida, & ab omnibus quæ replent caput. Hæc Gorr. qui habet ETIAM Καταρροος. In v.l. signif. magis lata, Distillatio in subiectas partes, ex Marcello apud Dioscor. Item Distillatio, simpliciter. (Gallica lingua Græcam vocem retinens, terminatione duntaxat immutata, dicit Catarrhe) HINC Καταρροϊκὰ νοσήματα, ibidem ex Plat. Timæo, Morbi ex illa distillatione. ITEM Καταρροϊζομαι, ibidem, Distillationibus laboro, Distillatione vexor, ex Ruellio apud Diosc. Et, Narium distillationib⁹ laboro, ex Marcello apud eundem. A quo NOM. Καταρροϊκὸς, ῆ, ὁ, Qui distillationibus infestatur. Sed v.l. habent καταρρεκτικὸς, cum η in quarta syllaba.

Σ. 2. Συκαταρρέω, Simul defluo. Item Simul decido, in v.l. vbi & συκαταρρυῆσα, Quæ simul defluxit.

C. ΜΕΤΑρρέω, Refluo, Reciproco, vt interpr. Bud. afferens hæc verba, καὶ ὅλως τὸ τῆς ἀβουλίας ῥηγνύμενον φρονήματος ἀμοιρῶν, ἅτε οὐδέπω παντὸς μεταρρεῖ. quæ verba, Platonis esse putat. (Ad ea certè non dubito quin Aristot. respexerit, Ethic. 9, cap. 6, ita scribens, οὔπω γὰρ [videlicet οἱ ὀπτικεῖς] καὶ ἑαυτοῖς ὁμονοοῦσι καὶ ἀλλήλοις, ὅτι τῆς αὐτῆς ὄντες ὡς φασιν. τῆς τοιούτων γὰρ μόρια τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταρρεῖ ὥς φησι δυείπος. qui locus ita redditus fuit, Talium enim virorum eædem manent voluntates, neque instar euripi fluunt & refluunt) Idem quum scripsisset, μεταπίπτω, esse Trãseo & degenero ab vna specie ad aliam, hoc est μεταβάλλομαι, apud Galenum: addidit, pro eodem dici & μεταρρέω. Ego certè existimo μεταρρέω esse propriè Fluendi modum muto, Cursum muto: vt certè fit refluendo & reciprocando. HINC Μετάρροια, ας, ἡ, Refluxus, Reciprocatio, sequendo illam verbi μεταρρέω significationem. Pro refluxu vtitur Aristot. 2 Meteorol. Plut. De def. orac. καὶ μεταρροίας ἀλλαχόθεν εἰκὸς ὄντι συμβαίνειν, quæ Turn. vertit, Alio immigrare verisimile est.

C ΠΑΡΑρρέω, Præterfluo. ea significatione qua dicitur fluuius aut aqua quæpiam præterfluere locum aliquẽ. Xenoph. Pæd. 4, πεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Sic Herodianus lib. 8, ὁ γὰρ λῶν μόνον ἐκ τοῦ παραρρέοντος πολεμοῦ πόνον, ἅμα καὶ φόβοις μεμιασμένον δόξαν. Sic lib. 1, ὀπίσω τοῦ πολεμοῦ Γάλλῳ παραρρέοντι. Itidémque παραρρέον ὑδάτων dixit Synesius. Et quemadmodum Præterfluo Latinis vsum quoque metaphoricum habet, sic Græcis παραρρέω. Legimus enim apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίστηται τοῦ χρόνου ῥηνται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραρρυῇ, λύθῃς βυθοῖς ἀμαυρούμενα. In v.l. exp. παραρρέω, Præterfluo, item Præceps feror, Obrepo: sed absque exemplis. Apud autorem epistolæ ad Hebr. cap. 2, in principio, μήποτε παραρυῶμεν, quidam Præterfluamus, alii Perfluamus interpr. vt perfluere dicantur qui auditum sermonem non continẽt (sicut Terentianus ille Parmeno se plenum rimarũ esse dicit, qui hac & illac perfluat) atque ita opponatur τῇ προσέχειν, quod præcedit. At Chrysost. accipit pro Pereamus, videlicet instar aquæ dilabentis.

Παραρρέω, Interfluo, vt humor penetrans malè adstrictã rimã. B. ex Theophr. lib. 1 De caus. plant. πολὺ ὕδωρ τοῦ μὲν ἐνοφθαλμισμοῦ πολέμιον. ὀκνοῖ γὰρ καὶ ἀπόλυσι παραρρέον διὰ πολλῶν ἀδείας.

C. ΠΕΡΙρρέω, Circunfluo, Circumluo, Alluo. Herodianus, lib. 8, πολεμεῖ τε περιρρεῖ τὸ τεῖχος. (vbi tamen Polit. vsus est verbo Præterfluere, tanquam legens potius παραρρεῖ) Sic Oceanus apud Aristotelem De mundo περιρρεῖ ἡμᾶς. Ex Thuc. affertur etiam περιρρέων ἐπ' ἀμφότερα. Cæterùm vt πολεμος dicitur locum aut vrbem seu regionem aliquam περιρρέειν, ita locus ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ περιρρεῖσθαι dicitur. Xen. ἀνάβ. lib. 1, ἐνταῦθα κεῖται πόλις ἐρήμη μεγάλη. περιρρεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ Μασκάλκου. Sic Aristotel. De mundo, περιρρεομένη γῆ ὑπὸ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Ibidem, νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη. Itidem Plut. in Othone, περιρρεομένου ὑπὸ τοῦ Ῥήνου. Interdum verò cum datiuo. vt apud Luc. περιρρεῖσθαι δὲ πολλῷ χώρᾳ ποταμοῖς μεγάλοις. Sic ex Plut. πολλαχῇ ἔστραι περιρρεόμενα μεγάλοις πελάγεσι. Redditur autem περιρρεῖσθαι, Circunfusum esse: vt νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη, Insula mari circunfusa. Sed possumus reddere ad verbum etiam, ex Nasone, Insula mari circunflua. (Quidam. Circunfluo mari præcincta: & περιρρεόμενα μεγάλοις πελάγεσι, quas ingentia maria vndis circunfluis ambiunt) aut certè mutata structura orationis, Insula quam mare circunfluit, ex Val. Flacco.

Περιρρέω, Circũfluo, id est Affluo, Abundo. vt περιρρέοντω βίος, ex Soph. Affluant facultates, Vel, Circũfluant. Nam Latinè non solùm dicitur aliquis Circunfluere aliquibus rebus, sed etiam ipsæ circunfluere. sic tamen vt hoc vsitatius quàm illud esse putem. | At περιρρεούσῃ ἐοῦσα, ex Greg. Fluidæ vesti.

Περίρρυτος, ε, ὁ & ἡ, (idem quod ἀμφίρρυτος, de quo suprà) Circunfluus. Hesiod. — περίρρυτον ἵκετο Κύπρον. ITEM Περίρροος, pro eodem. Herod. lib. 1, pag. 45 meæ editionis, ἐούσης τε πάσης Κυιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιρρόου.

C. ΠΡΟρρέω, AVT Προρρέω, Profluo. vt ποταμῶν ἅλαδε προρέοντων, Hesiod. Obseruat autem & apud Hom. hãc scripturam Eust. ITEM Ἐκπορρέω in v.l. sed pro Effluo, Effundo.

C. Συρρέω, Confluo. Plerunque autem metaphoricè, vt apud Latinos Confluo. nam vt dicitur ab illis multitudo hominũ aliquò confluere, sic ab Isocrate πλῆθος συρρέον, in orat. De pace, ἐφ' οὓς λόγους ἡ ἐκείνου τοῦ πλήθους αὐτῆς συνεφέρετο. Idem verò in orat. eadem, de colluuie hominũ

loquens, (inquit Budæus) dixit, τοὺς μὲν ἀπόλιδας, τοὺς δ' ἀπόμολος, τοὺς δ' ἐκ τῆς ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυκότας. Συῤῥυσις, ET Συῤῥοη, ITEM Συῤῥοις, ET Συῤῥοια, Confluxus, Confluens, Colluuio. Συῤῥοις apud Strab. redditur Confluens, à Budæo. Idem interpr. Colluuio, Confluxus, afferens hæc Theophrasti, in 9, vbi de coquenda pice verba facit, ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλὴ πόπον, ὡς τῶν ἄλων ποιήσαντες ἔχουσαν εἰς τὸ μέσον συῤῥοῦν, καὶ ταύτῃ ἐδαφίσωσι. Ab eodem συῤῥοῦν pro colluuie accipi tradit. In v.l. ex eo affertur pro materia quæ in vnum confluxit, seu materia congestitia, quam Gaza vocarit confluuium. Ex eodem, γῆς συῤῥοῦν pro colluuie terræ.

C. ΥΠΟρρέω, Subterfluo, Subterlabor. vt dixit Virgilius, -quum fluctus subterlabere Sicanos. Sed ὑποῤῥεῖν ponitur etiam Ita fluere vt sensum effugiat, Sensim fluere, seu influere. Turn. vertit Clã influo, in hoc Plutarchi loco (vbi metaphoricè ponitur) in lib. De defectu orac. πλείονες δὲ ἀδηλοι, τό, τε σῶμα καταλαμβάνοι, καὶ πλὴν ψυχὴν ὑποῤῥέοιεν δυσχρέιαι καὶ κινήσεις. ita enim hunc locum vertit, Tum verò multo plures cæcæ & obscuræ corpus solicitant & in animum clam influunt molestiæ & impulsiones. In v.l. affertur ex Plat. positum itidem metaphoricè, De rep. lib. 4, ἡρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. vbi redditur, Sensim influit in mores & studia. Budæus interpretatur etiam Surrepo, afferens ex Demosthene, ἡ δὲ ἐφ' ἑκάστου πύτων ἅμαρτία, κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέουσα, ἀθρόως τῇ πόλει βλάβη γίνεται. Sed ὑποῤῥέοντα φαύματα alia metaphora dictum pro ὑποχωροῦντα καὶ ἀπολλύμενα ex eodẽ profert: sicut ὑποῤῥέοντα ἐρείσματα Platonẽ vocasse docet Sublabentia, Succumbẽtia. Superest verò & tertius vsus huius verbi metaphoricus, quem apud Lucianum obseruaui ἐν εἴων φαύσῃ, circa finem, vbi scribit, ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ φρόνησις ἔσται. Vbi redditur Diffluunt: sed nescio an huius significationis exemplum extet in verbo Diffluo. Quare malim Dilabuntur, quo Liuius ita videtur esse vsus. (Habemus autem & alia composita verbi Labor aliis verbi ῥέω compositis respondẽtia, eóque minus hanc interpretationem refugere debemus) Gallica certè lingua vtitur verbo hîc aptissimo: quum dicit Ils s'escoulent, vel Ils se sont escoulez. Est autem & hoc obseruandũ, opponi huic ὑποῤῥέω in eodem metaphoræ genere, & ὀπόρρεω & συῤῥέω.

Ὑποῤῥέω actiuè etiam accipitur apud Demosthenem, in oratione πρὸς Ἀριστίνλω, inquit Bud. sed addit, Nisi fit menda. Locus autem quem videtur significare voluisse, est hic, τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστῶσι δοκοῦντας ἀδαμοσύνῃ, πολὺ τοῦτο ἀμελούμενα ὑποῤῥεῖ κατὰ μικρόν.

ΡΑΙΝΩ, Perfundo, Aspergo, Inspergo, Irroro. Ex Athenæo affert Bud. pro Perfundo. In v.l. ῥαίνω εἰς τὸ βλέφαρα ex Aristophane pro Aspergo palpebras: sed malim Inspergo palpebris. Plut. De primo frigido, τῆς τῆς ὕδατι ῥαινομένης, Terræ conspersæ aqua. Homerus autem passiuam hanc vocem ῥαίνεσθαι vsurpauit etiam περὶ κονίῃς, id est de puluere. dixit enim Il. λ, v. 282, de equis, Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ. vbi nos iubet Eustathius obseruare ῥαίνεσθαι dictum non ὀπὸ ὑγροῦ, sed ὀπὸ κόνεως. Idem alibi docet ῥάσσαι ab Homero positum esse pro ῥαίναι. Et paulò post scribit, vt ex βαῦ fit βάλλω, sic etiam ῥάζω ex ῥῶ. ex quo fieri etiam ῥαίνω. Sed quanuis videatur diuersum illud thema constituere à ῥέω, nihil esse puto quod obstet quominus ab hoc ipso ῥέω potius deriuemus vtrunque: præsertim quum inusitatum sit illud ῥῶ. Nisi fortè intellexit ῥῶ factum ex ῥέω per contractionem alioqui inusitatam. Fateor enim αἰαλογωτέραν, vt ita dicam, videri deriuationem verbi ῥαίνω, itémque verbi ῥάζω, ex ῥῶ, quàm ex ῥέω: quòd illud ε aliquantulum ei obstare iudicari possit.

At in v.lex. duo falsa themata statuũtur, vnum Ῥάγω: quũ dicitur ἔῤῥαικα esse à ῥάγω: alterum διαῤῥαίω, quatenus quidem ab eo deriuatur διέῤῥαικα. nam alioquinõ ignoro διαῤῥαίω esse thema vsu receptum, in ea quidem certè signif. quam ei paulo antè dedi.

Ῥαντὸς, ῆ, ὁ, Aspersus, Perfusus, Irroratus. AT Ῥαντὴρ, ἥρος, ὁ, (q.d. Perfusor, seu Irrorator) Loc⁹ in oculis ex quo lacrymæ manant. Ῥαντῆρες (inquit Gorr.) à quibusdam dicti sunt oculorum anguli naso proximi & maiores, quos aliqui etiam πηγὰς vocarunt, quòd lacrymæ ab his maximè stillẽt. Iis oppositos angulos, qui videlicet ad tempora spectant, παρωπίας nuncupant. Inuenitur & VERB. Ῥαντίζω, non tamen deriuatum à ῥαντὴρ, sed potius tanquam à nomine Ῥαντὶς (pro quo existimo fuisse DICTVM Ῥαὶς, elisa litera τ. Exponitur enim Aspergo: item Stilla, Gutta. vt in hoc prouerbiali versu, Πέτραν κοιλαίνει ῥαὶς ὕδατος ἠνελεχείᾳ) Est autem Ῥαντίζω, sicut & ῥαίνω, Aspergo, Perfundo, Irroro. Autor epist. ad Heb. cap. 9, καὶ αἷμα τοῦ δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, & cinis iuuencæ aspergens inquinatos. Et aliquanto pòst ἐῤῥάνται. Passiuam autem vocẽ ῥαντίζεσθαι quidam interpr. Abstergi in hoc Greg. loco, ὥστε δεξόπτερον δεῖ βορέβορον μικρὰ ῥαντίζεσθαι, ἢ καθαρὸν εἶναι, διὸ καὶ καθαρᾶς ὁδοῦ φερόμενον. HINC Ῥάντισμα, ET Ῥαντισμὸς, Aspersio. vt in epist. 1 Petri, cap. 1, circa principium, καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Verùm ῥάντισμα existimatur accipi etiam pro eo quo quid aspergitur. Factum est autem ex verbo ῥαντίζω, & COMP. Διαῤῥαντίζω, sed quod pro Dispergo poni testatur Budæus, locum tamen non proferens. ITEM Περιῤῥαντίζω, Circũaspergo. Hesych περιῤῥαίνεσθαι exp. περιῤῥαντίζεσθαι.

C. ΑΠΟῤῥαίνω, Spargo, Aspergo, Irroro. vt apud Herodotum, ἀπορραίνειν τὴν δρόσον. Arist. De animal. lib. 6, ἀπορραίνουσι λευκὴν ὑγρότητα. Ibidem, ἀπορραίνουσι τὰ ὠὰ exponitur Oua spargunt. Affertur ex eodem ἀπορραίνειν de sepia dictum, atramentum suum inspergente.

Ἀπορραίνω, Semen genitale spargo, inquit Budæus, afferens ex Aristot. De gener. anim. lib. 3, loquens de piscibus, τὸ δ' ἄῤῥεν ὑγρὸς ὢν πᾶς ὠοτόκος, καθάπερ αἱ θῆλειαι τὰ ὠὰ διὰ πλῆθος ἀπτῶσι, οὕτως ἐκεῖνοι ἀπορραίνουσι. Idem De part. anim. lib. 4 πλὴν γε ὑπαῤῥέαλλεται χολὴ ἀπορραίνειν πρὸς τὸν θυμόν καὶ τὰς φλέβας. Hæc Budæus. Itidem verò ab aliis profertur hic locus libri De gener. anim. 5, ἀπορραίνουσι τὰ ἄῤῥενα καὶ τὰ θῆλεα, expositus ita, Humorem suũ genitalem tum mares tum fœminæ emittunt.

C. ΔΙΑῤῥαίνω, Aspergo, Conspergo. Ex Græcis Bibl. interpretibus, in prouerb. Sol. διέῤῥαικα πλὴν κοίτου μου κρόκῳ. Sed hoc præt. in v.lex. magno crassóque cum errore à Διαῤῥαίω deducitur.

C. ΕΠΙῤῥαίνω, Inspergo, Instillo, Irroro. Theophr. ὀπῤῥαίνει τοῖς ὠοῖς ἀποκεκριμένοις τὸν θορόν. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ὀπῤῥαίνειν τῷ πνεῦμα βεβρεχὼ τὸ ὕδατος. Interdum verò cum præpositione ὀπὶ, vt ὀπῤῥαίνει τὸν θορὸν ὀπὶ τὰ ὠά. Aristot. A quo & Bud. accipi ait ὀπῤῥαίνω pro Inspergo, vel Superspargo, aut Instillo: afferens ex lib. 3 De gener. anim. ἄγονα δὲ καὶ ἀμφότερα γίνεται τὰ αὐτόματα ὠά, ἐὰν μὴ ὀπῤῥαίνῃ ὁ ἄῤῥην. Eundem alibi ἐπῤῥαίνειν dixisse ait, vt pag. 328, alicubi & ἐπιχεύειν.

C. ΚΑΤΑῤῥαίνω, Perfundo stillatim, vt Bud. vertit in hoc Galeni loco ad Glauc. lib. 2, δεῖ δὲ, διάπυρον αὐτὸν ἐγκαταῤῥανθέν, ὄξει δριμυπάτῳ κατῤῥαίνειν. At in vulg. lex. redditur Aspergo: & huic interpretationi hic idem locus subiungitur.

C. ΠΕΡΙῤῥαίνω, Circũaspergo. In v.l. ex Dioscor. περιῤῥαίνουσιν οἰκίας. Philo De vita M. περῤῥαν ἄνδρας τὸ τοῖς εἰωθόσι καθαρμοῖς. vbi Turn. vertit, Aspersus solita lustratione. Budæus ex Polluce affert περιῤῥαντήριος iunctum cum καθαρὸς ὕδωρ.

Περίῤῥανσις, (q.d. Circunspersio) Aspersio. AT VERO Περιῤῥαντήριον, υ, τὸ, Aspergillum, Instrumentum quo ad aspergendum (seu circũaspergendum, ad verbum) vtimur. Dicitur autẽ peculiariter de ramo vel alia re qua fiebat lustralis quædam aspersio, [redacted] Theodor. in Eccles. hist. ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεανίσκοι, περιῤῥαντηρίοις τοῖς εἰσόντας περικαθαίροντες, ὡς ἐνόμιζον. Quem vsum apud Socratem Sozomenum habent θαλοὶ διάβροχοι, vbi scribit, ἐπὶ τῇ ἐμελλεν ὑποτεταμιεύειν τὸ ναοῦ τὸν οὐδὸν, θαλοῖς πνεῦ διάβροχοις κατέχων ὁ ἱεραὶ νόμῳ Ἑλληνικῷ περιῤῥαίνε τοῖς εἰσόντας. Erat præterea Περιῤῥαντήριον, (vt ann. v.l.) Vas purum in templis aut concionibus, aqua lustrali plenum, qua [redacted] aut sacerdotes aut æditui perspergere solebant eos qui ingrediebantur. Additur autem, vocari posse Aquiminale, non Aquiminarium (quòd Vlpian⁹

testetur hoc fuisse vas escarium) Et affertur hic Lucia- A
ni locus, in quo cuidam spurcissimo & impurissimo ho
mini dicit, πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ; Ex eo-
dem, θεῖον δὲ βωμοὺς καὶ περιῤῥαντήρια, περσ-
άγειν τὰς θυσίας. Quibus locis adiiciendus est hic eiusdem, τὸ δὲ περιῤῥαμμένον φησὶ μὴ παρεύειν ἐστὶ περιῤῥαντήριον
ὅσπερ μὴ καθαρὸς ὅτι τὰς χεῖρας. Æschines quoque mentionem facit quorũdam quos moris erat ἔξω τῆς περιῤ-
ῥαντηρίων ἐξείργειν. sed dicit τῆς περιῤῥαντηρίων τῆς ἀγορᾶς: orat. in Ctesiphontem, ὁ μὲν πόλιν νομοθέτης τὴν ἀγοράπυπον
καὶ τὸν θεῖλον καὶ τὴν λιπόντα πλὴν τάξιν, ἔξω τῆς περιῤῥαντηρίων B
τῆς ἀγορᾶς ἐξείργει, καὶ οὐκ ἐᾷ στεφανοῦσθαι, οὐδὲ εἰσιέναι εἰς τὰ
ἱερὰ τὰ δημοτελῆ. Idem in Timarchũ hæc verba ex quadã lege profert aduersus eũ Atheniensem qui ἐπαυρῆσαι
compertus fuerit, μὴ δὲ ἔξεστω αὐτῷ τῆς οἰνέα ἀρχόντων γεύσα-
σθαι, &c. Aliquãto post, μηδ' ἐν τοῖς κοινοῖς στεφανηφορεῖν
στεφανοῦσθω, μηδ' ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς τῆς περιῤῥαντηρίων περβυέ-
σθω. Sed Aldina editio mendose scriptum habet ἀγορᾶς
περὶ τῆς ῥαντηρίων. Vsus est hoc verbo & Philo in vita
M. de filia regis quæ accesserat ad flumen ad cuius ripã
expositus erat ipse Moses, κἄπειτα λουσῆς καὶ περιῤῥαν- G
τηρίοις χρῆσθαι μέλλουσαν. quæ Turn. interpr. Lauare se &
purificare parantem.

¶ Ῥαθάμιγξ, γος, ἡ, poeticè Gutta, ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν θαμά, vt in-
quit Eustath. apud Homerum (non semel hoc vocabu-
lo vtentem) afferens & aliam etymologiam. De sangui
ne, nõ raro dicitur: quo & Hesiodus modo vsus est, di-
cens ῥαθάμιγγες αἱματόεσσαι. Fortasse autem pro αἱματόεσσα
positum est φονίη, in Epigr. Καὶ φονίη ῥαθάμιγγι λίθας
κατεκίρασε πυρή. Dicuntur verò & ῥαθάμιγγες κονίης, de
quo lege Eustath. Itidémque VERB. Ῥαθαμίζεσθαι, D
(ita enim legendum creditur apud Hesych. pro Ῥαθμίζεσθαι) exponitur ῥαίνεσθαι, id est Aspergi, &c. Fuerit an-
tem, vt c. pinor, ῥαθαμίζεσθαι dictum per syncopen pro
ῥαθαμιγίζεσθαι Sed inuenitur ETIAM Ῥαθαίνομαι
eandem expos. habens. nam ῥαθαίνεται Hesychio est
ῥαίνεται & βρέχεται. ITEM Ῥαθαυδῶσι exponit ῥαι-
νόμενοι, verum addens πληθόμενοι. Quæ posterior expo-
sitio affinitatem habet cum ea quæ tribuitur NOMI-
NI Ῥάθαγος, quum dicitur hac voce significari Strepi-
tus, & quidem propriè qualis est remi aquam percu- E
tientis, seu ferientis. licet schol. Nicandri dicat simpli-
citer, Ῥάθαγος κωφὸς, ὁ τῆς κώπης κτύπος. quũ alioqui an-
tea dixisset esse sonitum quem fluctus scopulis allisi e-
dunt. Ab Hesychio generalius exponitur ἦχος, ψόφος.
necnon τάραχος & θόρυβος. Fecerunt autem poetæ ab
hoc suo nomine & VERB. Ῥαθαγέω, ῶ, pro Sonitum
edo seu strepitum, Strepito. Item Fragorem edo. Atq;
adeo pro Cõfringo. nã συῤῥαθαγήσῃ, quod est à THEM.
Συῤῥαθαγέω, ῶ, schol. Nic. expon. κατάξῃ, & συνέθλασε, &
συνέτριψε: vbi scribit Nicander, -οἰοοῖς δὲ συνέῤῥαθάγη- F
σεν ὀδοῦσι. sed addit ille schol. δῆλον τὸ ὂν τῷ τρώγειν αὐτὰ, πι-
οῦσαν κτύπον ἀποτελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων. Quanuis autẽ
hæ voces à nominis ῥαθάμιγξ significatione multùm
deflectant, nec ab eo deriuatæ, sed potius per ὀνοματο-
ποιΐαν factæ mihi videantur, propter præcedentia illa
verba ab iisdem syllabis incipientia, & originem à ῥα-
θάμιγξ habentia (si quidem spectetur expositio quæ
iis datur) hîc ponendæ mihi visæ fuerunt. Sed ad-
dendum est illis & VERB. Ῥαθαπυγίζω, quod dicitur
esse Planta pedis nates alicuius ferio. Vide plura apud G
Eustath. & Hesychium (apud quem mendosè scriptum
est Ῥαθαπυειζειν pro Ῥαθαπυγίζειν) necnon scholiastem
Aristophanis, vtentis hac voce in Equitibus. Adden
da quoque est VOX Ῥαθάμη, quanuis exponatur ῥαχώ-
νη, & ῥαθυμία, quæ quid signif. dictum fuit suprà. In v.l.
ῥαθάμη, Quies, Otium, Negligentia: sed Hesych. in illa
expos. potius intellexisse puto inertiam & pigritiam
aut desidiam, quàm aliud quidquam. Quòd si mihi li-
ceret aliquid quod multis, quæ apud grammaticos pa-
ssim extant somniis, germanissimum esset, somniare,
dicerẽ ῥαθάμη ideo pro inertia vsurpari, quòd ea quæ H
paulatim fluunt & quidem guttatim, (guttas autẽ vo-
cari ῥαθάμιγγας dictum est) fluunt tarda (vt loqutus
est Horatius) ésl que eorum fluxus velut piger at-
que iners.

Ῥ Ἀ Ζ Ω, (idem quod proximè præcedens ῥαίνω, & ab ea-
dem origine, vt antea dictum est) Aspergo, Inspergo,
Perfundo. vnde ῥάσαιτο apud Homerum, quod exponi-
tur ῥανάτω. Ab huius passiua voce Ῥάζομαι, EST Ἐῤῥάδ-
δετο apud eundem, pro ἐῤῥάσθη, Aspersi erãt, Perfusi e-
rant. Huius est verbale NOM. Ῥάσμα, Aspergo, Perfu
sio, inquit Bud. afferens ex Athenæo, μύρων ῥάσματα εἰς
πλοῦν ἔπεμπεν. quod exemplum affert & Eustathius.
Hinc est ETIAM Ῥάστωρ, poculi genus quoddam. He-
sych. exp. κρατήρ. Eadem est origo & NOMINVM
Ἀμφιῤῥηδὴς AC Περιῤῥηδὴς, quibus signif. Circunqua-
que aspersus, Circuncirca irrigatus. Formantur autem
ab aoristo 2 ἐῤῥάδον, mutato α in η. Estque Eustathii
hæc formatio: sed mihi non minus placuerit formare
ab ἔῤῥαδα, mutato itidem α in η. Idem περιῤῥηδὴς exp.
non simpliciter ἐῤῥαντισμένος, sed ἐῤῥαντισμένος ἄμαρ, sic-
ut & v.l. exp. Aspersus sanguine, siue aqua. Neque ta-
men putandum est, huius vel illiusaut alius cuiusquam
ablatiui signif. hoc vocabulo includi. Extat porrò loc⁹
in quo vsus est eo Homerus, Od. χ, — περιῤῥηδὴς ἡ τραπέζη
Κάππεσε δινηθείς. sed aliæ etiam afferuntur huius
nominis explicationes, quas videbis apud autorẽ bre-
uium scholiorum & Hesychium. Habet certè & Ga-
lenus Περιῤῥηδὲς inter voces Hippocratis, exponẽs πε-
κεκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα, id est Vtrinque perfractum,
seu in vtranque partem. In qua significatione videri
possit περιῤῥηδὲς dici quasi περαῤῥηγὲς, hoc autem pro πε-
ῤῥαγὲς. Etymologus certè περιῤῥηδὴς exponit πε-
ῤῥαγὲς.

AT VERO Ῥαζῶ contractum, est Latro, Allatro:
quod ETIAM Ῥυζῶ dicitur. Et Suidas quidem ita: at
EVST. Ῥοῖζω pro hac ipsa significatione habet, necnõ
Ῥάζω barytonè. Quod autem ad metaphoricam signi-
ficationem attinet quam his verbis tribuunt, sciẽdum
est eam conuenire cum illa quam habet verbum Alla-
tro apud Liuium, & alios quosdam.

ΡΟΘΟΣ, ου, ὁ, Vndarum sonitus, seu strepitus. (aut cer-
tè Remorum strepitus, secundum quosdam, vt docebo
in Ῥόθιον) Et generalius etiam pro Strepitus. item Fre-
mitus, Tumultus. vt apud Hesiodum in Erg. Τῆς δὲ δίκης
ῥόθος ἑλκομένης ἣ κ' αἵδεσθε ἄγοσδε Δωροφάγοι. HINC
Πολύῤῥοθος, ου, ὁ & ἡ, ex Æschylo, Multistrepus. Sed ῥόθος
exponitur etiam ὁρμὴ, id est Impetus: vnde VERB.
Ῥοθέω, ῶ, itidem ὁρμῶ, Impetu feror. Cuius COMP. Ἐπῤ-
ῤοθέω, ET Ὁμοῤῥοθέω, ET Κακοῤῥοθέω. Est autem ὀπῤῥο-
θεῖν, Strepitũ edere, seu fremitum. Interdum & Tumul-
tuari. Eurip. vsus est de strepitu admurmurantium in
concione, λαοὶ δ' ἐστερέῤῥοθησαν. Hesych. exp. ἐπήχησαν, &
ἐπεβόησαν, nec enim dubito quin ἐπεῤῥόθησαν, quod apud
eum habetur, (& quidem non suo loco sed post ὀπῤ-
ῥοίζειν) sit illud ipsum quo illic vsus est Euripides. (Sed
addit & NOM. Ἐπῤῥόθητος, verbalis formam habens,
quod exp. ὀπτῆσαι, id est Vituperabilia, Vituperio dig-
na) At Ὁμοῤῥοθέω sonat, q.d. Constrepo. id est Vnà
strepitum aut sonitũ edo, vel simul. vt ὁμοῤῥοθοῦσης He-
sych. exp. ὁμόηχοι. sed ei præfigit ὁμοφωνοῦσης, id est Con
sentientes (ad verbum, Eandem vocem edentes) Sic
certè apud Sophoclem in Antigone, pag. 235 meæ edi-
tionis, Δέδρακα πῦρον, εἰσαφ ἡδ' ὁμοῤῥοθεῖ, schol. exp. συμ-
φωνεῖ. Sed ὁμοῤῥοθεῖν dicuntur etiam remiges quum eo-
rum remi consurgunt (vt loquitur Maro) & vno velut
consensu remigant. nam exponitur etiam πάμα καὶ
συμφώνως ἐρέσσειν. Interdum verò pro Adiuuo, Auxilior
(in qua significatione cõuenit cum Ἐπῤῥόθος de quo
mox) Vide schol. Arist. Postremũ est Κακοῤῥοθέω, q.d.
Malo strepitu linguæ & clamore insector. Accipitur
enim pro Conuitiis insector, Maledictis prosequor. Et
affertur ex Eurip. κακορῥοθεῖς συῤῥόνοις. item ex Aristo-
phan. Thesmoph. Ξένη τις ἡ χρᾶς ἡ κακορῥοθοῦσά σε. In v.
l. κακορῥοθεῖν veluti fluctibus & impetu agitare. Ve-
nio ad illud NOMEN Ἐπῤῥόθος, cuius significatio cõ-
uenit cum ea quam dedi postremam verbo ὁμοῤῥοθεῖν.
nam vt ὁμοῤῥοθεῖν est Adiuuare, Auxiliari, ita ὀπῤῥόθος
est Adiutor, Auxiliator. Sed hoc nomine significatur
propriè Auxiliator alacris, seu strenu⁹, seu gnauus, Qui
auxilium fert magna cum animi alacritate & conten-

tione, ac magno studio. si quidem his Eustathii verbis A
credimus (quibus certè non video cur fidem derogemus) ὁ σπουδαῖος βοηθὸς, ὁ μὴ ἀκνῶν καὶ ἠρέμα δ' ἔκων καὶ
οἷον ἀψοφητὶ πρὸς βοήθειαν πνος ἥκων, ἀλλὰ κῆ σπουδῇ, μετὰ
ῥόθου, πυπτέων ἤχου, ὡς εἰ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κῆ πρηνοῖς ῥέοι. Dicitur autem & fœmin. genere, ὀπῤῥόθος, Adiutrix, Auxiliatrix. Hom. Il. δ, — παῦτα δ' ὀνίκα Ῥηϊδίως. πίν οἱ ὀπῤ-
ῥόθος ἦεν Ἀθήνη. Et ὀπῤῥόθοι ἀφρόναι. Hesiod. Erg. Apud
Apoll. autem Arg. 2, ὀπῤῥόθος ἠνδανε μῆτις, vtile consiliũ
(nam exponitur ὠφέλιμος) adiumento enim & auxilio
est vtile ac salubre consilium. Sed non minus fre- B
quens, apud Homerum præsertim, EST Ἐπιπάῤῥοθος,
habens syllabam παρ ita insertam vt videmus in ἀπαρ-
πιρὸς, pro ἀπιρός. Il. λ, Εἴπου τίς τε ἔμοιγε θεῶν ὀλοπάῤῥοδός ὅστι
qui versus legitur & Il. υ. Apud eundem Il. ρ, Ζῆν ὕπαπον
μήστωρα μάχης ὀλοπάῤῥοθον ἕτι. Et in fœmin. gen. Il. ε, -παῦ-
πα δ' ὀνίκα Ῥηϊδίως πίν οἱ ἐῤῥᾶν ὀλοπάῤῥοδος ἦα. Memini au
tem me vocem hanc ὀλοπάῤῥοθος in quodam legere o-
raculo vbi aliam signif. habere videbatur.

Cæterùm ῥόθος illud à quo sunt hæc, possit etiam po-
ni fortasse, & quidem com modius, post ῥόος, vt videli- C
cet ῥόθος sit dictum quasi ῥόος, inserto θ. Nisi quis ma-
lit per ὀνοματοποιΐαν fictum esse hoc vocabulum. vt scri-
bit Eustathius, ῥόθιον esse epithetum κύματος ῥοθοῦντος κῆ
ὀνοματοποιΐαν.

Ῥόθιον, ου, τὸ, Impetus vndæ, seu vndarum. aut etiam Vnda,
Fluctus. Apoll. Arg. ῥόθια κλύζοντο. Vtuntur & prosæ scri
ptores. Plut. in Symp. sept. sap. πρῴρωθεν ἀφεῶσα τὸ φρίκη
καὶ θοῦσα πλοῦν πλὴν ἄκρας, ἀφρόν πνα καὶ ῥόθον τὸν ἐκ τῆς κω
πῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι. Schol. autem Thu-
cyd. apud eum ῥόθιον esse dicit τὸν ἦχον τῆς εἰρεσίας. Ex Di-
onys. Halicarn. lib. 6 afferunt v.l. ῥόθιον ἵππου pro fremi- E
tu equi. quæ significatio noua videri possit. At HOM.
Ῥόθιον κῦμα dicit ὀλοπεπκῶς, Impetuosum fluctum, seu
Violentum. Od. ε, — ἀμῷ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόθιον, à nomi
ne ADIECT. Ῥόθιος. vnde & ῥόθιοισι κροκάλοισι itidem
ὀλοπεπκῶς, ex Epigr. pro Littoribus impetuosis, vel po-
tius quæ impetuntur aquæ impetu. Ex iisdem ῥόθιον πνῆ
pro Naui irruenti cum impetu. Bud. ῥόθιος exp. Impe-
tuosus, item cum impetu ciens: afferens ex Aristot. De
mundo, μετὰ ῥόθιου βίας. Vnde COMPOS. Παλιῤῥό-
θιος ET Πολυῤῥόθιος, ου, ὁ & ἡ. Est autem Παλιῤῥόθιος, Re- F
fluentes seu reciprocantes habens fluctus. At quum
dicitur κῦμα παλιῤῥόθιον ab Homero, est παλιῤῥόθιον sim
pliciter Refluẽs, seu Refluum. Budæus interpr. Reflua
vnda, item Refusa vnda (vt Virg. dixit Ponto sonat vn
da refuso. Et Naso, — æquórque refundit in æquor) Ex-
tat autem locus Homeri Odyss. ε, παλιῤῥόθιον δέ μιν αὖπις
Πλῆξεν ἐπιστύψαντο, πλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ. vbi Eustath.
παλιῤῥόθιον κῦμα esse tradit τὸ ῥοθοῦν καὶ κῆ πλὴν παλιῤῥοι-
αν. ἢν μὴν γὲ &c. quæ vide pag. 1541. Dicit autem κῦμα
παλιῤῥόθιον, repetens κῦμα ex versu proximè præceden G
te. (Quod fieri debere quum non animaduerterent vul
garium lex. consarcinatores, annot. παλιῤῥόθιον Home-
rum hic posuisse substantiuè pro refluente fluctu, seu
æstus reciprocatione, aut mari refluo vel refugo) Sed
apud Aratum de naue, παλιῤῥόθιν δὲ καθάπτεται ἠπείροιο,
schol. exp. τῇ εἰς πλῶα πόν κα πλασία καθορμίζεται τῇ ἠπείρῳ. dixerat autem antè idem schol. εἰς πύπισω ὠθοῦν ἠρέμα
κα πλαπῶπες, κατ' ὀλίγον πρεσστρμίσαι πνεῦσι. διὸ καὶ αὐτὸς H
φησι, παλιῤῥόθιν &c. Incidi autem aliquando in vetus
quoddam exemplar, habens scholia quæ vulgo vocã-
mus interlinearia: in eo παλιῤῥόθιν expositum erat πάλι-
νδρομοῦσα. Cicero autem ita vertit, Aduersamq; tra-
hunt optata ad littora puppim. Legitur & COMP.
Ἀνωῤῥοθία, ας, ἡ, quod in v.l. exp. Vnda quæ ad summum
marginem nauis tollitur. At Pollux habet, Εὔπολις δὲ
καὶ νηὸς χείλη εἴρηκεν. αἰωῤῥοθία, ἡ πρῴρα τὰ χείλη τῆς νεώς. Est
præterea deductum à ῥόθιον, VERB. Ῥοθιάζω, Impetuo-
sè seu contentè remigo. Vide Suidã, & Eustath. p. 1540.
Apud Aristoph. autem ῥοθιάζειν ἰσχάδας, Cum impetu
& strepitu vorare. vide schol.

Ῥὶν, ινὸς, ἡ, ET Ῥὶς, Nasus. Hom. Il. ε, — βέλος δ' ἴδυνεν Ἀ-
θηνὴ Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Idem poeta Od. δ, Ἀμβροσίῳ
τοῦ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, Ἡδὺ μάλα πνέουσαν, ὅλεστε δ' κῆτεες ὀδμήν. Vtitur & alibi: sicut & plurali ῥῖνες, vt do-
cebo paulo póst. Extat autem in soluta oratione ille
vterque nominatiuus. Theophyl. epist. 15, ἡ δὲ ῥὶν λίαν
σεμνῶς ἐπεπόνθυτο, καὶ πολλὴν τῆς δημουργοῦ φύσεως πλὴν ὀπ-
τήμου ἀπήλεγχε. Alterum nominatiuum ῥὶς apud Xe-
noph. inuenio & Aristotelem, necnon Philostratum.
Xenoph. Sympos. pag. 520 meæ editionis, ἡ δὲ ὑψηλὴ ῥὶς,
ὡς ὄρος ἐπιπρεάζουσα, ὀλιγοπτεῖχνε τὰ ὄμματα. Aristot. Polit. 5,
ἀγνοοῦντες ὅτι καθάπερ ῥὶς ὅτι παρεκβεβηκυῖα μὴν πλὴν ἀδύνατα
πλὴν καλλίστην πρὸς τὸ ἡδυπνοῖν, ἢ τὸ σῶμον, &c. Philostr. in He-
roicis, ἡ δὲ ῥὶς ὀρθὴ τε ἦν καὶ πυῖ μυκτῆρας αἰθυρωέτρ. Quin-
etiam apud Theocritum in Cyclope legitur ῥὶς, in hoc
versu, Εἷς ἦ ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ὅλη χείλη. Qui
certè loci (sicut & alii in quibus nominatiuum hunc
me obseruare memini) faciunt vt magis receptum a-
pud veteres scriptores fuisse existimem ῥὶς quàm ῥὶν.
Eustathius tamen, vbi vocis huius etymum affertà ῥέω,
huius tantùm, non item illius nominatiui meminit.
Itidémque Etymol. ῥὶν habet, non ῥὶς: addens, debuisse
per ει scribi, sequendo illam à ῥέω deriuationem. cuius
rationem reddens dicit, ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρ-
χονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. Quinetiam Hesychius,
quum scribit, Ῥὶς, ῥὶν, ῥόθων, ostendit se illud ῥὶς pro anti-
quiore habere: quippe quod exponat per ῥὶν, tanquam
recẽtioribus magis vsitatum. Quod velle Hesychium
non considerarunt qui scripturam illius loci immu-
tantes, reposuerunt, ῥὶς καὶ ῥὶν. Quod autem ad ge-
nus attinet, vbique fœminini esse (nisi mendosus sit lo
cus) arbitror. Aristoph. in Pluto, ἀπεστρόφη πλὴν ῥὶν ὀπτ-
λαβοῦσα. Idem in Pace, Πόθεν αὖ περιαμῶμαι ῥῖνα μὴ πτεκ-
ρῶσαι; Demosth. in Aristog. ἀποφαγεῖν πλὴν ῥῖνα & ἀπῤῥώ-
γαν. Inuenitur porrò ῥῖνες sæpe quidem pro naribus
(vt mox ostẽdam) sed interdum & pro nasis. Xenoph.
in Sympos. paulo ante locum illum quem modò pro-
tuli, τῆς δὲ ῥινὸς πυκνὸν καλλίστη, ἡ σή, ἡ ἐμή; quibus sub-
iungitur, ἐγὼ μὲν, ἔφη, οἶμαι πλὴν ἐμοὶ, εἴπερ γε τῷ ὀσφραίνεσθαι
ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Sic apud Aristoph. Nub.
αὖτα δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

Ῥῖνες, Nares. Hesiod. in Scuto, Τῆς ὁκ μὲν ῥινῶν μύξαι
ῥέον, E cuius naribus fluebat mucus, seu mucor. Vel ad
verbum, Fluebant mucores. Obseruandum est autem
hoc in loco ῥέον ἐκ ῥινῶν. hoc enim velut comprobat
superius illud nominis ῥὶς seu ῥὶν etymum à ῥέω. atque
adeo allusisse hic ad ipsum videri queat poeta. Frequẽs
est autem & Homero vsus huius pluralis, pro naribus.
Od. χ, Αὐτίκα δ' αὐλὸς αἰὰ ῥῖνας παχὺ ἦλθεν Ἀθήνης αἰθρομέ-
οιο. Et Il. τ, Γαῖῃ κλῷ δ' αὖτ' ἀμβροσίῳ καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Σπάξε κῆ ῥῖνᾶν. Aliquoties verò copulantur σῶμα & ῥῖνες.
Nasi autem partes hæ sunt, Ῥῖνες, quæ etiam μυκτῆρες
appellantur, & ῥινία, & ῥάθωνες, & μύξαι. μυξωτῆρες, quasi
emunctrices cartilagines dicuntur pluribus spiracu-
lis peruiæ: ῥάχις ῥινὸς, nasi scapula aut spina, vocantur
ossea vtrinque partes genis proximæ. ἀκροείτιον tota
nasi summitas, quam poetæ à rotũditate σφαιρεῖον vo-
cant. cuius exteriores vtrinque partes, πτερύγια & ὑπῶπιαι
vocantur. συλὶς, κίων, διαφραγμα, interstitium illud car-
tilagineum narem diuidens. ἠθμὸς, nasi pars sub super-
cilis latens, vnde ἠθμοειδῆ ossa, quæ aliqui σπονγοειδῆ etiã
nuncupant. Sunt autem qui distinguant, appellantes
σπονγοειδῆ ossa illa tenera atque tenuia, quæ inter palatũ
& cerebri basin vsque ad nares vtrinque diuersa posi-
ta sunt: ἠθμοειδῆ verò, quæ ad summam nasi radicem
intus fixa hærent tenuia & lata: & magno, quod è ce-
rebro in nares fertur, foramini obtruduntur. Gorr.

C. Ῥινοβόλος, ου, ὁ & ἡ, Qui iacitur è naribus. In vulgar.
lex. ῥινοβόλῳ παπάγῳ ex Epigrãm. Sono naribus edito &
impulso.

C. Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, Animal quoddã, vnius in nare cornu,

inquit Plin.quem vide,necnon Ælianum, & Oppianũ. A Extat & Rhinocerotis nasus,prouerbialiter,apud Martialem. Item nomen auis,teste Hesychio.

C. Ῥινεκόρουρα, VEL Ῥινοκόλουρα, Ægypti vrbs quædam,ita dicta quòd eius incolæ mutilatis essent naribus. ἀπὸ τοῦ εἰσωκισμένων ὀνεῖ τοπαλαιὸν αἰθρώπων τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων,οὕτω καλουμένη, inquit Steph.Sed apud eum legitur Ῥινοκούραυρα, manifesto mendo,pro Ῥινοκούρουρα,vt ostendit τὸ ἐθνικὸν,quod ibi subiungitur,Ῥινοκουρουραῖος. Diodorus itidem habet Ῥινοκούρουρα, lib.1,pag.38 meæ editionis,κώμας πόλιν τινὰ ἀπὸ τοῦ συμπτώματος τῶν οἰκητόρων B Ῥινοκούρουραν προσαγορευθεῖσαν. Habes & apud Ammianum Marcellinum, pag.1636 meæ editionis Rhinocorura. Altera autem scriptura in v.l.habetur,vt apud Plinium Rhinocolura. De vtraque autem dicam in proximè sequente composito Ῥινοκολούσης.

C. Ῥινοκολούσης,ου,ὁ, Decurtator narium,seu Amputator narium. In Bœotia Hercules ῥινοκολούσης, quòd ille aliquando legatis quibusdam nares amputasset. Ita Cam. facit autem hoc compos.pro altera illa scriptura vocis præcedentis. Erit enim ῥινοκόλουρα à κολούω, sicut & ῥινοκολούσης.(nisi quis ῥινοκολούσης quidẽ à κολοῦω,at G ῥινοκόλουρα à κόλουρος deducere malit, quod ipsum à κολοῦω deriuatum est) Sed Ῥινοκούρουρα vnde? nullum certè aliud verbum mihi in mentem venit ex quo deduci possit, quàm κείρω: cuius deriuata habent υ, vt passim videre est.

C. Ῥινοκοπέω,ῶ, Nasum amputo, Nares amputo, seu seco. Denaso,ex Plauto. Suid.habet,Ῥινοκοπῶ,αἰπαπκῆ.

C. Ῥινολαβὶς,ίδος,ἡ, Instrumentum quo nasus arreptus torquebatur. Fuisse autem forcipem verisimile est. παρὰ D Σωκράτει πυρεία,ἢ ὄργανον ᾧ τὴν ῥῖνα διέστρεφον, inquit Suidas.Locus autem Synesii quem indicare voluit Suidas, est hic (vt opinor) circa principium epistolæ 58, quæ ad episcopos scripta est,ἄπτα κολασηρίων ὀργάνων ᾠδὴ καὶ ἅμαλα τροφὸς εἰς τὴν χώραν εἰσενεγκεῖν (εἰν δὲ εἰπεῖν ὅτι καὶ μόνος χρηστήριος)δακτυλίθραν, καὶ ποδοστράβιον, καὶ πεσσήριον, καὶ ῥινολαβίδα,καὶ ὠτάγραν, καὶ χροστόφιον. (Affinem igitur habere significationem mihi videtur hoc vocabulum cum Latino Postomis, de quo consule Nonium) Nemini certè dubium fore puto, quin hic locus sit is E quẽ intellexit Suidas.quémq; Cam.scribit non satis explicasse quæ fuerit ῥινολαβίς. i nesse quidem verbo apprehensionis narium significationem. Hæc Cam.At ego quod ad hanc quidem significationem attinet, nihil in Suida desidero,sed eiusdem explicationes quæ hanc præcedunt, videlicet ῥινηλασία,& ἡ ὄσφρησις, mihi sunt suspectæ.

C. Ῥινόμακτρον,ου,τὸ, (q.d.Narium abstersoriũ) Linteolum (in vulgatis lex. Sudarium) abstergendis naribus aptũ.

C. Ῥινόσμος,ου,ὁ & ἡ, Qui naso est simo.ὁ σμῶς τὴν ῥῖνα. Vtitur Luc.in Dionys. P

C. Ῥινότμητος,ου,ὁ & ἡ,Cui nasus est amputatus. Amputatus nasum, seu nares, poeticè loquendo. Ῥινότμητος vocatus est Iustinianus, cui Leontiana factione nasus fuerat desectus.Cam.

C. Ῥινοτόμος,vide inter composita ex Ῥινός.

C. Ῥινεγχυσία,ας,ἡ,Infuso seu instillatio in nares. ITEM Ῥινεγχύτης,ου,ὁ,Instrumentum (quidam,Specillum) per quod in nares infunditur aliquid. Apud Cælium Aurelium Chronion lib.2,cap.4, Nari hederæ succum infundentes ex ferramento quod ῥινέγχυτον Græci vocãt. G Marcell.Empir. Purgatur caput cornu quod Græcè ῥινεγχύτης vocatur. Vnde VERB. Ῥινεγχυτέομαι,οῦμαι, Naribus infundor.Partic.ῥινεγχυτούμενος ex Dioscoride, Naribus instillatus,Naribus infusus. Ex eodem, ῥινεγχυτῶν ὁ χυλὸς, Naribus infunditur succus. Videndum est autem an huc pertineat NOM. Ῥινοχόος,quod redditur Infundibulum.ab Hesych.exp.χώνη.

C. Ῥινηλάτης,ου,ὁ,q.d. Qui naribus (id est narium olfactu) persequitur,seu olfaciendo. Exponitur alioqui ῥινηλάτης κύων à Cam. Olfactans canis, seu odorator. Potest certè & magis vsitato nomine reddi Sagax.Sed quum interpretor, Qui naribus seu narium olfactu persequitur,significationem verbi ἐλαύνω,inclusi hoc composito,exprimere conor. ITEM Ῥινήλατος, adiect.vt ῥινήλατον ἴχνος in v.l.Odoratu atque olfactu deprehensum vestigium: ex Oppiano,Βεβυκέρως ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος αὐδῦρε. Reperit vestigium odoratu sequutus.Cam. Necnon VERB. Ῥινηλατέω,ῶ,Naribus (id est narium olfactu) persequor. vt canes ῥινηλατοῦσι, qui & ῥινηλάται: qui odores naribus velut attrahunt. Nam ῥινηλατεῖν Poll.exp.τὸ παῖ ὀσμὰς ἕλκειν. addens, καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἡ ἀναγωγία. Vsurpatur autem metaphoricè,pro Persequor indagando sagaciter, vel Indago sagaciter. Synes.μετέλθετε πᾶς φάρας ῥινηλατοῦντες.

C. Ἄῤῥιν, VEL Ἄῤῥις,ινος,ὁ & ἡ,Naso carens,aut Naribus carens. Vel potius,Nõ sagax: Cui OPPOS. Εὔειν,Sagax. Sed inuenitur etiam ἄῤῥινες vnico ρ, tãquam à nominatiuo SING. Ἄειν seu Ἄεις. Inuenitur inquam cum apud Xenoph.in Cyn.pag.570 meæ editionis,tum apud Pollucem. Nec solùm ἄῤῥινες, sed etiam ἄῤῥινα in eadem illa pag.extat: vbi etiã dicitur de illis,μάλις καὶ ὀλιγάκις αἰσθάνονται τὸ λαγῷ. (Pollux,vbi agit περὶ τῆς ῥινὸς μαρᾶν, non definit,sed scribit duntaxat ἀπὸ ῥινὸς esse hæc duo nomina ἄῤῥινες canes & εὔεινες. Ab eodem paulo antè,in titulo περὶ ῥινὸς καὶ ὀσφρήσεως, scribitur, λέγοις δ' ἂν ἀπὸ ῥινὸς,Εὔεινος,Ἄεινος) Cæterùm vt ἄῤῥινας appellari ibi à Xenophõte patet quæ sagaces non sunt,aut certè parum sagaces: ita vicissim εὔεινας esse illi quæ valde sagaces sunt, seu sagacitate præstant, videmus in ea quæ illam proximè sequitur pag. Vbi scribit,εὔεινες δὲ [ἔσονται] ἐὰν τὸ λαγῷ ὀσφραίνωνται ἐν τόποις ψιλοῖς,ξηροῖς,πρεσηλίοις, τῷ ἄκρου ὀλιγόντος. Vsus est autẽ & Sophocles hac voce initio Aiacis,— οὐ δέ σ' ἐκφέρει Κωὸς Δακαίνης ὥστε εὔεινος βάσις. vbi schol.exp.ἀοσφρήτου. Quemadmodum autem dicitur non solùm ἄῤῥιν,sed ETIAM Ἄειν D νος (vnde ἄῤῥινοι apud Xenophon) ITA Εὔεινος ostendit gradus SUPERL. Εὐειν ωτάτη. nam legimus apud Hesychium ἀειν ωτάτω expositum ἀοσφραιν ωτάτω.(manifestũ enim est hoc reponẽdũ esse pro ἀσφραιν ωτάτω.Nisi quis malit ὀσφραιν ωτάτω) Sic Gallicè dicimus ei qui parum olfaciendi vi valet,i. qui parũ est ὀσφραιν ωτικός,Vous n'auez point de nez. (Cæterùm is vsus quem habet ῥὶν seu ῥὶς in istis compositis, reuocat mihi in memoriam quendam Horatii locum in quo non paulo etiam audacius nares appellat flores & alia ex quibus odor suauis naribus afflatur,2.Carm.ode 25,— tum violaria & Myrtus,& omnis copia narium, Spargent olinetis odorem Fertilibus domino priori.) Sed possumus fortasse nomen ῥὶν in composito εὔειν pro naso accipere,vt εὔειν sit ad verbum Cui est bonus nasus. Bonus enim dicetur Bene sagax.quo loquẽdi genere metaphoricè quoque vtimur, quũ dicimus Il ha bon nez,de eo qui est sagax. Verùm ita interpretando εὔειν, quam interpretationem alteri illi ἄῤῥιν, seu potius ἄῤῥιν, dabimus?Existimo certè α hîc,vt in aliis infinitis compositis,posse vicissim κακοῦ significationem habere.vt ἄῤῥιν sonet perinde acsi quis dicat κακόῤῥιν. Dicitur ETIAM Εὔῤῥιν. vnde εὐῤῥίνων τι κυνῶν,Apoll. Arg.2.

Alia sunt COMP. Εὐθύῤῥιν,vel Εὐθύῤῥις, (pro quo perperã Εὔθυεις in v.l) ET Κολοβόῤῥιν, ET Μικρόῤῥιν, ET Ὀξύῤῥιν,vel Κολοβόῤῥις,& Μικρόῤῥις,& Ὀξύῤῥις. Est autem Εὐθύῤῥιν, Qui recto est naso, (quæ forma conuenientior existimata est) καὶ ἡ τοιαύτη ῥὶς δικαία λέγεται.ex quibus verbis(quorum autorem Cam.non nominat) v.l.Εὐθύῤῥις interpr. Habens nasum iustæ proportionis.(AT Εὐθυτενὴς ῥὶς,nasus directus.οἷς ἴσου τὸ πρόσωπον διακρίνουσι,in duas partes æquales faciẽ distinguẽs: qui visũ deducit & dirigit prospectum eminentia sua. Ita Cam.) Illud autem secundum Κολοβόῤῥις, Qui est mutilo naso præcisóque. A Suida κολοβόῤῥιν exponitur per illud proximè sequens Μικρόῤῥιν. quod tamen sonat ad verbum, Quiparuo est naso.In v.l.Κολοβόειν vnico ρ,ex Leuitico, Camurus. Ὀξύῤῥιν autem,Qui acuto est naso. Inuenitur ETIAM Ὑπόῤῥινος, Qui sic loquitur vt vox in naribus stridat.vt Cam.interpr.ex Hesych.(apud quem tamẽ vnico ρ scribitur) Quidam cum Horatio,Qui balba de nare loquitur.

Extant etiam substantiua COMP. Ἀνάῤῥινον, ET Ἀντίῤῥινον, ET Ἐῤῥινον. Est autem αἰάῤῥινον, Per nares rediens,vt Gorr.interpr.apud Hippocr. ex Galeno. addẽs

ex eodem,alios diuidere, scribentes αἰὰ ῥινὸν, id est Per A cutem. Sed inuenitur Ἀναῤῥινοι & pro ea herba quæ αἰνῤῥίνον vocatur, quæ est caule & foliis anagallidi similis,ideóque syluestris anagallis dicta. Semen habet vituli narium simile, vnde & nomen inditum fuit. Gal.ἐν ταῖς γλώσσαις scribit ab Hippocr.eo nomine appellari herbam quæ βούκρανον & λυχνὶς ἀγρία vocatur. Dictũ est eo nomine & τὸ ὑπογλωττον,vt habetur apud Dioscoridem.Gorr. Ἐῤῥίνον (vt idem docet) Medicamentum quod naribus,purgando capiti,infunditur. Quidam nostro tẽpore ἔῤῥινα, Nasalia,ficto nomine,vocarunt. sed ego à naribus quàm à naso appellationem B fingere maluissem, aut certè conatus potius fuissem. Quinetiãdesinẽtia in ινον, DVO Ἀκροῤῥίνιον,& Ὑπόῤῥινον. Est autẽ Ἀκροῤῥίνιον(vt antea dictũ est) Tota nasi summitas. A Cam.expon.Totus ambitus nariũ. Apud Poll. Ἀκροείνιον vnico ρ. Ὑπόῤῥινον, ου, τὸ, Barba quæ sub naribus enascitur.quæ alio nomine πρεσπωγώνιον, itẽ μύσταξ. Pollux,αἱ δὲ ὑπὸ τῇ μνὶ τρίχες,μύσταξ,ὑπόῤῥινον,πρεσπωγώνιον, πρόσθη βλάστησις.His autẽ duobus postremis verbis Cam. putat voluisse significare Pollucem,pilos qui sub naso C de labro superiore enascuntur,vocari μύσταξ,at in prima origine sua,nominari ὑπόῤῥινον & πρεσπωγώνιον. At ego (quod tanti viri pace dictum sit) hanc differentiã à Polluce statui non existimo,sed indicari,πρόσθη βλάστησιν appellari etiam illos ipsos pilos qui aliis nominibus,μύσταξ,& ὑπόῤῥινον,& πρεσπωγώνιον.

Ῥίναω,ῶ, Decipio. metaphora ducta à canibus quos suus olfactus decipit. Vide Eustathium ex Pausania, & Ælio Dionysio,pag.998,& 1822. At COMP. Ἐκρινίζω ex Luciano affertur pro Naso suspendo,Subsanno, μυκτηρίζω. D

Ῥίνιον,ου,τὸ,Naris.Cui plurale ῥινία pro naribus,ex Aristot.

Ῥινός, ῶ,ὁ vel ἡ,Pellis,Cutis,Corium. Hom.Od.ξ,de Vlysse, Τοῦ δ' ἤδη μέλλοισι κύνες πτερόεντες τ' οἰωνοὶ Ῥινὸν ἀπ' ὀστέφιν ἐρύειν. Ed Odyss.ε,Ὡς τὸ πρὸς πέτρησι θρασταίων ἀπὸ χροῶν Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. Ibidem, Ἐν θά κ' ἀπὸ ῥινοὺς τε δρύφθη,σιῶ τ',ὀστέ' ἀράχθη. Apud eũdem poetam Iliad.κ, — αὐτὰρ ὁ γ' ἥρως Εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. Euripid.dixit etiam πολικὴν ῥινὸν, equinam pellem. vbi obserua fœm.quoque genus:vt &apud Hesiodum, πρὸς E ῥινοῖο σαπείσης. Et apud Apollonium , αἰζαλέας ῥινοῖς. ‖Ῥινος,interdum Scutum,Clypeus: ponendo partẽ pro toto,vt scribit Eustath.vt Il.δ, Σειρὴ ἔβαλον ῥινοῖς,σιῶ δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. Fieri autem solita scuta ex pellibus bubulis multi ostendunt loci: (atque adeo additur interdum ab eodem Homero genitiuus βοὸς post ῥινός) nominatim verò Aiacis scutum appellatur σάκος ἑπτάβοειον: quod perinde est acsi diceretur ἑπτάβοεινον. Naso certè epitheti huius significationem pulchrè expressit,ita canens, Scilicet Aiaci coniux ornata veniret, Cui clypeus septem terga fuere boum. Cæterùm huic nomini locus hîc assignatus est propter etymologiam cu F ius autor esse traditur Orus , ῥινὸν videlicet appellari quia ῥέοισι δ' αὐτῷ οἱ ἱδρῶτες, id est, per ipsum fluunt & manant sudores.

C. Ῥινοδέψης,ου,ὁ,Coriarius, Alutarius,βυρσοδέψης, Hesych.

C. Ῥινοτόμος,ου,ὁ,Scuta seu clypeos dissecans. Sic autem dici potest & Qui nasum vel nares secat. vt VERB. Ῥινοτομέω,ῶ, Scuta seco, vel Nasum seco, Nares amputo.ἀπλεῶν δὲ τὸ ῥινοτομεῖν δοῖ τὸ ῥῖνα τέμνειν,Eust.

C. Ῥινοτόρος,ου,ὁ,Scuta seu clypeos perforans,seu secans. Aut G generalius, Pellem dissecans seu clypeorum, siue corporum. Vide Eustathium. Martis est epithetum apud Homerum pariter & Hesiodum. Legitur enim Iliad.φ, — ἦρχε δ' Ἄρης Ῥινοτόρος . & apud Hesiodum,Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ.

Βροτός, ῶ,ὁ,Mortalis. vt βροτὸς αἰὴρ,Iliad.ε,Homo mortalis, talis. Sed frequentius βροτοὶ sine adiectione, vt Latinè Mortales pro hominibus. vt Odyss. α,-οἷον δή νυ θεοὶ βροτοὶ αἰπόωνται. Sic alibi sæpe. Vnde etiam additur aliquando huic nomini βροτοὶ adiectiuum. nam legimus θεὶλοῖσι βροτοῖσι apud eũdem Homerum pro eo H quod Virgil.dicit Miseris mortalibus. Cæterùm data est hîc nomini βροτὸς sua sedes,sequendo eos qui à ῥέω deriuant, (non quòd multum tamen mihi placeat hæc A etymologia,sed quòd paulo plus quàm altera)vt dicatur βροτὸς quasi ῥοτὸς,id est ὁ ἐν ῥοῇ ὤν, quòd nihil magis sit fluxum & fragile quàm est homo. Obseruaui tamen quosdam locos in quibus βροτοὶ dicuntur simpliciter homines,non respiciẽdo ad humanæ naturæ cõditionem,seu mortalem conditionem vitæ (vt Cicero alicubi loquitur) E quibus locis vnus est hic,Od.θ, Καρπαλίμως δ' ἔμπλωτο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀχαιῶν. C. Βροτόγηρυς,ου,ὁ, Mortalium vocem habens.i. qualis est hominum,qui mortales dicuntur. Ex Epigr. de psittaco,humanam vocem vsurpante. B

Βροτοειδής,έος,ὁ & ἡ, Mortalis hominis speciem præ se ferens,Qui est humana specie.

C. Βροτοκτόνος,ου,ὁ & ἡ,Mortalium interfector,Homicida.

C. Βροτολοιγός,οῦ,ὁ,Hominibus exitium afferens,Hominũ interemptor,Homicida. apud Homerum epithetum Martis,Il.ε,Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ,μιαιφόνε,τειχεσιπλῆτα.Eleganter torqueri potest in imperitũ medicũ. In Epigr. autẽ & in tõsorẽ,Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε πάσεο κουρεῦ. C. Βροτόφιλος,ου,ὁ,Hominum deceptor. αἰθρώποις φιλῶν, πυπίσιν ἀπατῶν. Hesych.

Admonendus est lector, sequentia composita, in quibus βροτὸς posterius est, contrà quàm in præcedentibus,in eo etiam differre ab illis quòd habeãt μ interiectum,& quidem διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου. Atque adeo de his,non de illis , intelligẽda esse hæc Eustathii verba,ex vet.grammaticis,φασὶ δὲ ἐν παῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ βροτὸς ἐν τῇς σωθέσεσι πρεσλαμβάνει τὸ μ. οἷον,πτρίμβροτος,φαεσίμβροτος,Κλεόμβροτος,ἐναρίμβροτος αἰχμή,πλεσόμβροτος ἄγρα. Simul verò & exceptionem addit,dicens præter Ἀμφιβρότη & Ἀβρότη ἡ νύξ. Fortasse autem non excipit itidem præcedẽtia illa cõposita,quòd de iis obseruationem illam non intelligi,satis manifestum esset.

C. Ἄμβροτος,ου,ὁ & ἡ, pro ἄβροτος,(inserta videlicet litera μ, in hoc composito:vt in sequentibus,ob eam quã modò declaraui causam)vide post composita quæ ex duobus nominibus constant.

C. Ἀμφίβροτος,ου,ὁ & ἡ,à quo FOEM. Ἀμφιβρότη apud Homerum aliquoties.quũ ab eo vocatur ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circundans seu circuntegens hominem,vel vndique tegens,& ab omni parte. Sic Nicander ἀμφιβρότῳ κοίδειαν dixit.

C. Ἐναρίμβροτος,ου, ὁ & ἡ, Interfector hominum,vel interfectrix. vt ἐναρίμβροτος αἰχμή.

C. Πλεισόμβροτος,ου,ὁ & ἡ, Plurimos mortales seu homines habens,Abundans hominibus. vt πλεισόμβροτος ἀγορά, apud Eustathium,sed non nominato autore. Fortasse autem in hac voce allusum est ad illum Homericũ versum quem protuli suprà,Καρπαλίμως δ' ἔμπλωτο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀχαιῶν.

C. Τερψίμβροτος,ου,ὁ & ἡ,Delectans seu oblectans homines. vt περψίμβροτος ἠέλιος apud Hom.Od.ν.

C. Φαεσίμβροτος,Lucens hominibus,Lucẽ hominibus præbens. φαεσίμβροτος est ὁ φαίων βροτοῖς.cuius θέσις est sicut τῷ περψίμβροτος, inquit Eust. In hunc versum Homeri Od.κ,Ἄμφω δ' ἐκ γαίας φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Sic apud Hesiodum,ὑπὸ φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Ex Nonno autẽ affertur etiam φαεσίμβροτον ἔλλαχε πιμώ.

C. Φθισίμβροτος,Hominum interemptor,φθισήτωρ. Et φθισίμβροτος μάχη,Pugna interemptrix hominum.

C. Ἄμβροτος,ου,ὁ & ἡ,pro ἄβροτος,Immortalis,Qualis est deorum immortalium,vel Diis immortalibus dignus. Vnde exponitur etiam ἄφθαρτος,& θεῖος, id est Incorrupt, Diuinus. nam dicitur non solùm θεὸς ἄμβροτος,sed etiã ἄμβροτα εἵματα,& ἄμβροτα πύκα apud Hom. quod Hesych.exp.θεῖα. Apud eundem poetã ἄμβροτον αἷμα θεοῖν. Ex Epigr.affertur & ἄμβροτος αἰών.

Inuenitur ETIAM Ἄβροτος in quibusdam exempl. pro ἄμβροτος significante Immortalis. vt in Carm. Pythag.θεὸς ἄβροτος quidam codices habent, non ἄμβροτος. ‖Item ἄβροτος, Sine mortali, Nullum mortalem, id est hominem,habens. vt ἄβροτος ἐρημία, apud Æschylum, Carẽs mortalibus solitudo, In qua nullus mortalis apparet.vt illa dicit apud Catullum,Nec quisquam apparet vacua mortalis in alga. ‖ Exponitur præterea

ἄβροτον à Suida, ἄψυχον, ἀναίσθητον, id est Inanimatum, Sensu non præditum. Erit igitur ἄβροτον, mortalium naturam non habens, vel à natura mortalium abhorrens & alienum, quippe qui & animati sint & sensu præditi. ¶ Quinetiam ἄβροτον Hesych. exponit ἀπαίθρωπον, id est Inhumanum: quòd qui inhumanus est, sit itidem alienus à natura mortalium, id est hominum. At Varinus, postquã annotauit ἄβροτον significare ἀπαίθρωπον, id est Inhumanum, subiungit, βροτὸν γὰρ (legendum βρότος γὰρ) τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα. ἢ τὸν ἐκ φόνου λύθρον (melius τὸ) &c. Id est βρότος enim est pulueri commixtus sanguis, aut sanies ex cæde. Hanc autem rationem vnde habeat nescio, & quorsum eam afferat non video. Quomodo enim ἄβροτος diceretur inhumanus, ex eo quòd à puluerulento sanguine aut à sanie vulnerũ esset alienus? Idem ἄβροτος exponit ἀζήμιος, malè confundens, ἄβροτος per ο cum ἄβρωτος per ω. Ponit rursus & aliam significationem, ἀβρότων, κοχλίων εἶδος. οἱ ὄ, ἀκρίδων, αἱ νες, &c. Vide autorem Etymologici.

At SVBST. Ἀβρότη, ης, ἡ, Nox. Aliquando per se ponitur, omisso nomine νύξ: aliquãdo vtrunque simul, & tũ plenus est sermo: vt apud Homerum Il. ξ, — εἰσόκεν ἐλθῃ Νὺξ ἀβρότη. Deriuatur autem ἀβρότη à βροτὸς, id est mortalis, præfixo α priuatiuo, quòd videlicet noctu lateant mortales, i. homines. ἐν ᾗ βροτὸς οὐ τρέφεται, inquit Eust. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem, τῶν ἐστερῆσθαι βροτῶν. i. quòd priuata sit mortalibus. Alias duas etymologias, quæ mihi minus placent, vide apud Eustathium. Autor Etymologici dicit, ἀβρότη, ἀ τρέπτη οὖσα, τῶν τὸ μὴ τρεῖναι ἐν αὐτῇ. affert & superiorem etymologiam à βροτός. VNDE Ἀβροτέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Noctu occurro. Hes. Significat etiam Pecco. Vnde verbale NOM. Ἀβροτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Peccator, Peccatrix. Hes. At verbalis formam non habet NOMEN Ἀβροτίνη, ης, ἡ, Peccatũ. ἁμαρτωλή, Hes. Malo autem accipere ἁμαρτωλὴ pro substantiuo, vt sit Peccatum, quàm pro adiectiuo, vt sit Peccatrix: tum quod ἀβροτίνη substantiui speciẽ præ se ferat potius quàm adiectiui: tum etiam quòd peccatrix potius dicatur ἁμαρτωλὸς communis generis nomine. ¶ Idem habet ἀβροτῆ, ἀβροτησία, qui locus mihi suspectus est mendi.

Extat & VERB. Ἀβροτάζω, F. ξω, P. χα. Aberro in via, aut In nocte euagor. Hom. Il. κ, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν, id est, ne aberremus alter ab altero. vbi Eustathius ait ἀβροτάζειν esse, aut τὸ βροτῶν ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ. id est à mortali [ab homine] aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, id est, in nocte euagari. His subiungit ex Lexico veteri, ἀβροτάξομεν. διαμφισβητήσομεν, ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων. Vide διαμφισβέω suo loco. Hesychius dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυγχάνειν τοῦ βροτοῦ μετὰ τινὸ σωαύτησιν. id est, Ex eo quòd mortalis à mortali [homo ab homine] aberret post occursum. Dicit autem statim pòst, ἀβροτῆσαι esse Noctu occurrere. VNDE Ἀβρόταξις, εως, ἡ, Aberratio, Deflexio de via. ἁμαρτία, διαμφισβήτησις, Eustathius ex veteri item Lexico. Potius autem hic ἁμαρτία interpretor Aberratio quàm Peccatum, quòd ἀβροτάξομεν expositum sit ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων, vbi ἁμαρτήσομεν significare non potest Peccemus. ¶ Fortasse tamẽ & pro peccato vsurpatum fuit, & ἀβροτάζω pro Pecco, vt ἀβροτήμων exponitur ἁμαρτωλὸς, id est peccator, ab ἀβροτέω.

Cæterùm quanuis hæc sint ab Ἀβρότη deducta, ideóque careant itidem litera μ, tamen inueniri ETIAM Ἀμβρότω cum μ sciendum, est significans Aberro, (sicut & ἀβροτάζω) Hom. Il. π, — ἔγχεσι μὲν γὰρ Ἤμβροτον ἀλλήλων. Idem Il. ε. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. vbi annotat Eustath. hæc prouerbialiter dici in eos qui aberrant ab eo quod sibi proposuerant. atque idem his duobus verbis significari ἐκ τοῦ ἀλλήλου. Fierique ἤμβροτες vel ex Ἀβρότω, per pleonasmum τοῦ μ (quod & ἀβροτάζω dicit idem poeta παραγωγῆς) vel ab ἤμαρτες, mutando α in ο, & traiiciendo ρ, necnon inserendo β, ad elegantiorem sonum. vt fit in ἀμβρός, & in μεσημβρία, aliisque huiusmodi. Sed apud Hesychium sciendum est extare & circunfl. IN FIN. Ἀμβροτῶν, cum μ, quod exp. ἁμαρτῶν, & ἀποτυγχῶν βροτοῦ. Item κρύπτειν.

Venio ad ADIECT. Ἀμβρόσιος. eadem enim opera & de hoc dicendum est, postquã de ἄμβροτος & ἄβροτος eorũmque deriuatis dictũ est. Itidẽ enim ἀμβρόσιος sonat Immortalis, item Diuinus. vt καλλος ἀμβρόσιον, Hom. Od. σ, Καλλεῖ μὲν, οἱ τοῦτο τοῦτο πεσόντα (ita enim hic legẽdum censeo, non τοῦτο πάντα: licet mea etiã editio habeat hanc lectionẽ, quòd absquevet. cod. autoritate mutare eam minimè ausus fuerim) καλὰ καθῆρεν Ἀμβροσίῳ, οἴῳ τῷ εὐῶδεστάτῳ Κυθέρεια Χαρίεσσα. atque hoc vnum est τῶν ἀμβρότων δώρων quorũ proximè præced. versu meminit. Et FOEM. Ἀμβροσία, Immortalis, Diuina. vnde ἀμβρόσιαι χαῖται, Il. α. Diuinæ comæ, Augustæ comæ. Apud eundẽ poetã ἀμβρόσιαι κάραι, quæ sunt τῶν ἀμβροσίων ἵππων, id est θείων. Quidã verò interpr. Præsepia ambrosia plena. Hom. Il. θ, Τῶν δ' Ὧραι μὲν λύσαν καὶ λίπον ἁρμαξιάς ἵππους, Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν. vbi Eust. ἀμβρόσιαι δὲ κάραι, inquit, δῆλον ὅτι πίμπλον παρ' ᾧ πολλὴ ἀμβροσίας χρεία, ὡς καὶ Σκάμανδρος ἵππους μυθικοὺς ἐνέτειλέ ποτε μύθῳ. Sed interdũ Ἀμβρόσιος ponitur pro Dulcis, aut Placidus, vt ἀμβρόσιος ὕπνος, Il. α, vbi cõmodè videtur redi Dulcis: quũ ab eo ὕπνος vocetur itidem γλυκὺς, item μελίφρων. Sic autẽ & Virg. dixit Dulcis quies, Æneid. 6, — prestitque iacentem Dulcis & alta quies, placidæque simillima morti. Ab aliis poetis vocatur & Placida: itidémque Dulcis sopor, & Placidus sopor. Ac fortasse hic ἀμβρόσιος malit quispiã reddere adiectiuo illo Placido. sed magis placet reddi Dulcis, quũ alibi γλυκὺ ab eo ipso vocetur, item μελίφρων. Sic certè & Eustath. dicens ἀμβρόσιος esse παρώνυμον nominis ἀμβροσία: vt videlicet ab ambrosiæ dulcedine ponatur ἀμβρόσιος pro dulci. Animaduertendum est autem quod ait, ἀμβρόσιος esse denominatiũ ab ἀμβροσία. idque minimè putandũ est esse generaliter dictũ: sed de ἀμβρόσιος hanc vel huic similem signif. habente. Alioqui enim non dubium est quin ἀμβρόσιος prius sit quàm ἀμβροσία. Cæterùm legimus & ἀμβροσίλω νύκτα apud eundẽ poetam, Il. β, vbi rectè videmur interpretaturi itidẽ Dulcẽ noctem, vel hoc nomine quòd nobis ἀμβρόσιον ὕπνον ministret. Scio alioqui reddi etiam Placidam, item Diuinam. Item ἀμβρόσιος, αἰθηρός, vide in Ἀμβροσία.

Ἀμβροσία, ας, ἡ, ET Ἀμβροσίη Ionicè apud poetas, quæ & Latinè appellatur Ambrosia, cibus deorum: vt Nectar, potus. Ouid. 1, De ponto, Nectar & ambrosiam, latices epulásque deorum. Cæterùm videtur Hesychius innuere, ἀμβροσία dici tanquam relinquendo nobis subaudiendum subst. Ἡσύχ. quum scribit, ἀμβροσία, θεία, δαιμονία Ἡσύχ. Erit autem ἀμβροσία Ἡσύχ idem quod ἀμβροσίου εἶδαρ, Il. ν. nisi malimus, in exponendo hoc adiectiuo recurrere ad substantiuum ἀμβροσίου, vt ἀμβρόσιον esse dicamus τὸ τῆς ἀμβροσίας. Hom. Il. π, Πα Ἡσίκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίου καὶ νέκταρος ἐρυθρὸν Σπάξε κυλῆνα. Idem Il. ε, Τοῖσι δ' ἀμβροσίου Σιμοέις αἰέτειλε νέμεσθαι. Verùm sciendum est quosdam existimasse ἀμβροσίου fuisse etiam aliquid liquidum tum ex isto versu Homeri, Od. ι, Ἀλλὰ τὸ δ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ὄζος ἀπορρώξ (quoniam ἀπορρώξ πῆχυς οὗς πρεσταρμόζει, inquit Eustathius) tum ex eo quem modò protuli loco, vbi dicit σπάξε νέκταρ καὶ ἀμβροσίου. quoniam verbum σπάξε vtrique accommodat. Sed possumus his aliisque huiusmodi in locis confugere ad syllepsin seu synecdochen. Atque adeo aliunde potius illius significationis petenda sunt testimonia. Fitmissimum certè ex Sapphone peti potest, dicẽte, ἀμβροσίας κρατὴρ ἐνέκραττε: deinde, Ἑρμῆς δ' ἐλὼν ἔοπτα θεοῖς ὠνοχόησεν. & ex Anaxandride, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν. Vt autem ἀμβροσίαν de potu dici videmus: ita vicissim illud NOMEN Νέκταρ de cibo alicubi dictum inueniri sciendum est: vt apud Alcmanem, πεῖ θεοὶς νέκταρ ἐδόμεσθα, & Anaxandridem, τὸ νέκταρ πάνυ μάτην ἐάσω, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, καὶ τῷ Διὶ διακονῶ. Cæterùm ἀμβροσία & pro quodam suaueolente oleo seu vnguento accipi ab Homero quidam putarunt. Lege Eustath.

Ἀμβροσία, Flos quidã. vnde ἀμβρόσιος, αἰθηρός, Floridus. Vide Eustath. p. 976, in princ. Ἀμβροσία (inquit Gorr) Frutex est tenuis & pusillus, ramosus, trium ferè palmorum, foliis paruis circa imum caulem, rutæ similibus. In ramulis semina quasi racemuli dependent, qui nunquam florem pariunt: odore suaui & vinoso: qua de causa βότρυς à quibusdam dicta est, & à rusticis vinosa herba appellatur. Dicitur etiam ab aliis ἀρπεμισία. Sed ἀμβροσίαν dici à quibusdã τὸ ἀείζωον quoq; siue Sedũ maius, Dioscorides autor est, à foliorum immortalitate, quòd semper vireat. Quibusdam etiam ἡ ἀμβροσία dicitur alterum genus τῆς ἀρπεμισίας, vt ait Ruellius. ¶ Ἀμβροσία præterea nomẽ est malagmatis cõtra febres efficacis, cuius descriptio habetur apud Paulum lib. 7, cap. 13, A quo non dissimilis multùm est ἡ ἀμβροσία ἔμπλαστρος apud Aëtium, lib. 14, cap. 2. Est & antidoti nomen quam Zopyrus Ptolemæo regi composuit, cuius descriptio habetur apud Corn. Cellũ, lib. 5, cap. 23. ¶ Est & potionis nomẽ qua se vti ad phthisicos Galenus scribit, cap. 3, lib. 7, Φθοϊκοῖς ποτοῖς: & lib. 4, De locis affectis. Gorr.

Legitur ETIAM Ἀμβρόσια, τὰ, plur. num. quod est nomen festi Dionysii apud Iones. v. l. ex Tzetze.

Βρότειος, ᾱ, ὁ & ἡ, ET Βρότεος, Mortalis, Ad mortalem seu mortales pertinens, Humanus. vt βρότεος χρὼς, Hesiod. in Dieb. Mortale corpus. — μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς. Ex Anthol. Epigr. βροτέῳ πυρὶ, Humano igni, id est structo ab homine.

Βροτήσιος, idem. vnde, βροτήσια ἔργα, Hesiod. Humana opera.

AT VERO Βρότος, ᾱ, ὁ, Sanies. Datiuũ autẽ βρότῳ non solùm Sanie sed & Tabo, ex Virg. aliisque poetis vertere possumus. Hom. Od. ω, Οἶκ' ἀποτιλάντες μέλαινα βρότοιο ὀξῶ τελέσαν. (Vbi obserua etiã epithetũ μέλαινα. sicut enim hic legis μέλαινα βρότοιο, sic apud Virg. leges Atro tabo) Apud eũdẽ poetã habem⁹ aliquoties βρότοιο αἱματόεντα. vbi Eust. exp τὸν ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμόν. Nõ dubito tamẽ quin βρότος per se quoq; id significare possit: quod Hesych. exp. τὸ ἐκ τοῦ φόνου λύθρον. Esse autem λύθρον censetur puluerulẽtus sanguis, i. puluere permixtus. Exponitur etiam, Puluis mixtus sanguine & sudore.

HINC Βροτόεις, εσσα, ὁ, Saniosus, Sanie respersus. (At v. l. Cruẽtus. cõfundẽdo βροτόεις cum αἱματόεις: sicut malè ibidẽ βρότος exp. etiã Cruor, confundendo cum αἷμα. Nisi ficubi impropriè ita vsurpentur hæc, & quidẽ latiꝰ extendendo eorũ signif. præsertim quod ad βροτόεις attinet) Hom. Il. ξ, Ὅς τις δὴ τοῦτόν γε βροτόεντ' αἰθράσσοι Ἀχαιῶν Ἕκατ', ἐπεὶ &c. Apud eundẽ passim occurrit εἴαρα βροτόεντα, quod & apud Hesiodũ legitur in Aspide. Sed βροτόεντα Eust. ait posse deduci etiã à βροτός. vt βροτόεντα ἔναρα sint τὰ ἐξ ἀνθρώπων σκῦλα. cui expositioni nequaquã subscripserim. Hesyc. verò βροτόεντα exp. ἡμαγμένα. addens, οἱ δὲ τὰ λαμπρά. Extat & PARTIC. Βεβροτωμένος tanquã à pass. verbo Βροτόομαι. Est autẽ βεβροτωμένος idẽ quod βροτόεις, Saniosus. Sed possumus etiã interpr. Latino itidẽ partic. cum nomine Tabo: videlicet vel Oblitus tabo, vel Infectus tabo aut alio huiusmodi. Hom. Od. λ, Ἄνδρες ἀφνειοί τε, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες.

Ῥίζα, ης, ἡ, Radix. Hom. Il. λ, — ἐπὶ δὲ ῥίζαι βάλε πικρὸν χερσὶ δεξιτερῇφι, ὀδυνήφατον. Idem Odyss. κ, Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἶκελον ἄνθος. Scimus autem & in prosa passim occurrere hoc vocabulum, præsertim verò apud eos qui de plantis scripserunt. Sed de hoc admoneo, antequam ad metaphoricũ huius vocis vsum veniam, peculiarẽ interdum esse cuidam radicum generi appellationem. Ῥίζα (inquit Gorr.) commune quidem nomen radicibus omnibus, sic tamen κατ' ἐξοχὴν quædam dictæ sunt, vt γλυκεῖα, ἰδαία, ῥοδία: & apud Hippocratem ὀδυκή: quam Galenus dracunculi radicem esse annotauit. Idem verò ῥίζαν ab Hippocrate vocari scribit genus quoddam sati, sine flore, sine semine, tribus duntaxat foliis, sed proceris & in terra stratis, duorum digitorum magnitudine, similibus anchusæ, radice tenui, leuem purgandi vim habente. Hactenus Gorr. Sciendum est autem quosdam existimasse hanc ῥίζαν esse eandem cum illa quæ ὄνοσμα à Dioscoride vocatur. Sed venio ad metaphoricum vocis huius vsum, quem certè habet itidem Radix apud Latinos. Hesiod. Erg. χαίης τ' ἐν ῥίζῃσι. Plut. De sera numinis vindicta, οὕτως ὁ θεὸς ἐνδόξου καὶ βασιλικοῦ χώρις ῥίζαν πονηρὰν καὶ πρακτικὴν οὐκ αἱρεῖ πρεσβύτερον, ἢ φυῶσαι τὸν πρεσβύτατον καρπὸν ἀπ'

αὐτῆς. Alicubi autem inuenitur copulatum hoc nomen cum ἀρχή. vt apud Athenæum, ἀρχὴ καὶ ῥίζα πάντων ἀγαθοῦ. vt vicissim ῥίζα πάντων τῶν κακῶν legitur apud Paulum apost. vbi fortasse itidem dici possit ἀρχὴ καὶ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν. ¶ Ῥίζα, media pars τοῦ πηδαλίου, id est gubernaculi, quæ & φθείρ, itẽ ὑπόζωμα, inquit Poll.

Ῥίζα (quasi ῥεῖζα fortasse) quidam à ῥέω deduxerunt, alii ex duobus simul deriuatum crediderũt. Dici enim ῥίζα, quia per eam ῥέει τὸ ζῆν. Ego certè non tam quòd deductio hæc fidem apud me impetraret, quàm vt verbo ῥέω hoc quoque deriuatum, de aliorum sententia, tribuerem, hunc ei locum assignaui.

C. Ῥιζοβόλος, ᾱ, ὁ & ἡ, Radices iaciens, Radices agens, Iactis radicibus se propagans. Vnde VERB. Ῥιζοβολέω, ῶ, Radices ago. Epigr. lib. 2, ῥιζοβολεῖ τὰ κατω, imæ partes agunt radices. ITEM Ῥιζολαβέω, ῶ, Radices ago, Bud. Ad verbum Radices seu radicem capio.

C. Ῥιζολόχος, ᾱ, ὁ & ἡ, Radicum collector. Et VERB. Ῥιζολογέω, ῶ, Radices colligo. Item Eradico, Extirpo. Diodorus, καθόλου πάντας τυραννεῖς ῥιζολογήσας, quum omnes tyrannos radicitus extirpasset. v. l.

C. Ῥιζοπόμος, ᾱ, ὁ & ἡ, Radicum excisor, seu sector. de eo qui radices colligit, earum peritiam habens. Bud. certè ῥιζοπμία exp. etiam Herbarum lectio, vt mox docebo. In v. l. ῥιζοτόμος, Herbarius, Medicamentarius. Nicander dixit etiam ῥιζοτόμον ὀρίω tempus secandarũ radicum. Illud autem SVBST. Ῥιζοτομία est itidem radicum sectio, seu excisio, ad verbum Radicidium Gazæ. Sed à Budæo redditur etiam Herbarum lectio, vti dixi: quam (scribit) tractat Theophr. lib. 9 περὶ φυτῶν. (Intellige autem Herbarum lectionem ad medicamenta) Ab eodẽ redditur etiam Ablaqueatio. V. l. Herbaria, ex Plinio. VNDE Ῥιζοτομικός, Pertinens ad radicum excisionẽ, seu herbarum lectionem, aut ablaqueationẽ. Et liber ῥιζοτομικὸς Dioclis, necnon Crateua apud schol. Nicandri. Quinetiam Διονύσιος ἐν τοῖς ῥιζοτομικοῖς, & Μίκτων ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν. Quinetiam ῥιζοτομική, sub. τέχνη. vt Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῆς. apud eundẽ. Et VERB. Ῥιζοτομέω, ῶ, Radices excindo, seu seco, Ablaqueo. ῥιζοτομεῖν τὰς βοτάνας, in v. l. ex Hippocrate, Legere herbas ad medicamenta. Bud. exp. etiam Ad medicinam condere. Addens, Et Ablaqueare. id est, γυμνοῦν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας. Pro illa autem altera signif. affert ex ipso Hipp. in epist. ad Crateuam, σὺ δ' ἡμῖν πιπραήσκω Κρατεύα μάλιστα τὰς ὀρεινὰς ῥιζοτομεῖ βοτάνας. Et pass. Ῥιζοτομοῦμαι. vnde partic. ῥιζοτμούμενα, vt ῥιζοτμούμενα ὑλήματα apud Theophr. de herbis quarum radices expetuntur, B. ex Gaza. Apud eundem Theophr. De caus. lib. 3, pag. 164, ῥιζοτμεῖται ὑπὸ μετὰ τὴν φυτείαν, vertit Ablaqueatur.

Ῥιζότομος, Alterum iridis genus subrufum. Gorr.

C. Ῥιζοφάγος, ᾱ, ὁ, Radices esitans, Radicibus vescens.

C. Ῥιζόφλοιος, ᾱ, ὁ, Cui cortex radicis speciem gerit. vt vertit Gaza in hoc Theophr. loco, lib. 1, cap. 8. Ἀπηγκεχόκοντα δὲ, παχυφλοιόπεφα. ἐνία δὴ καὶ ῥιζόφλοια, κατὰ τὸν ἄμπελος, Ita enim Gaza, Cortice, quũ senescũt, crassiore scabrioréque. Nõnullis cortex radicis speciem gerit, ceu viti. Sed pro παχυφλοιόπεφα hic reponitur τραχυφλοιόπεφα, & ἰνόφλοια pro ῥιζόφλοια, id est, Corticis nerui, siue fibrati & membranacei. vt Plin. lib. 16, cap. 31, corticem vitis membranaceum esse dixit, quique sponte rumpitur: robori verò scabrum, omnibúsque in senecta rugosiorem. Quinetiam idem libri eiusdem cap. 4, ὁ δὲ τῆς ἀμπέλου φλοιὸς ὀξύρρυδ καὶ ἰνώδης. Item, ἰνώδης φλοιὸς καὶ ἄσαρκος ἀμπέλου.

C. Ῥιζουέω, ῶ, Radicem emitto, seu radices, Radices ago. Quidam interpr. Radicesco, ex Seneca. Theophr. De caus. pl. lib. 1, ἐὰν δὲ ἔνικμος ᾖ χῆ τυγχάνῃ, πανταχόθεν ῥιζουεῖ. Et NOM. Ῥιζουής, ές, ὁ & ἡ, Qui radicem emisit seu radices, Qui radices egit. à quo ῥιζουές, Bud. ex eodem Theophr. In v. l. ῥιζουής, Radice proueniens.

C. Ῥιζόφυλλος, ᾱ, ὁ & ἡ, A radice foliatus.

C. Ῥιζόφυτον, ᾱ, τὸ, Stirps. Bud. ex Gaza. In v. l. est & Ῥιζόφυτος adiectiuè, Radice natus.

In sequentibus autem compos. illud ο non habetur.

C. Ῥιζάχα, ας, ἡ, Instrumentum quo chirurgi spicula extrahunt. B. ex Ægineta.

C. Ῥιζόνυχες, VEL Ῥιζώνυχες, Radices vnguium in digitis. ῥιζόνυχες, Polluci sunt illi quasi margines vnguium, vnde hi procedunt. Cam.

C. Ῥιζώρυχος, ου, ὁ & ἡ, Radicem effodiens. Vel q.d. Radicis effossor. Epigr. lib. 2, Γραμματικῶν αἱρέτερα γῆν ἡ, ῥιζώρυχα μούσης Ἀλωτείης, Natio curiosa grammaticorum, radicem alienæ musæ effodiens. Hinc & VERB. Ῥιζωρυχέω, ῶ, Radicem effodio. quod apud Plut. ἐν τῷ περὶ ἀθυμίας legitur, ὡς γὰρ τῶν θηείων ἑτέρους αἱρῶ ἑτέρων παρεσκεύασε τὴν θορὴν ἔχειν, καὶ οὐ πάντα συρροφαγεῖν ἢ σιτρμολογεῖν ἢ ῥιζωρυχεῖν ἐποίησεν.

Ἄῤῥιζος, ου, ὁ & ἡ, Radice carens. In v.l. exponitur etiam Fundamento carens. At Ἀῤῥίζωτος vide post Ῥιζῶμα.

C. Ἀκρόῤῥιζος, ου, ὁ & ἡ, In summitate vel in superficie radicē habens, Altam & profundam radicem non habens. ἀκρόῤῥιζα δένδρα exponunt, Arbores quæ non agunt radices in profūdum, quasi τὰ κατ' τὸ ἄκρον ῥίζαν vel ῥίζας ἔχοντα. vnde apud Basilium ἀκρόῤῥιζα δένδρα & βαθύῤῥιζα opponuntur. Sic ἀκρόῤῥιζος dicitur ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ῥίζαν ἔχων, vel ἡ ἔχουσα.

C. Αὐτόῤῥιζος, ου, ὁ & ἡ, vt αὐτόῤῥιζον ἀπόλλυται pro σὺν αὐτῇ τῇ ῥίζῃ, vnà cum ipsa radice interire, id est Radicitus. Sophocles in Antig. pagina 242, in fine, αὐτόῤῥιζον ἀπόλλυται. vbi schol. exponit αὐτόῤῥιζα. (atque vt hic αὐτόῤῥιζον exponitur αὐτόῤῥιζα, sic apud Aristophanem αὐτόῤῥιζος) Sic certè accipi αὐτὸς per compositionē alias nonnullis nominibus iunctū, videmus. Quo magis miror simul & suspectum habeo quod in v.l. habetur, αὐτόῤῥιζος, Suis radicibus innitens. Et αὐτόῤῥιζον ἑστὰν χθονὸς ex Euripide, Domum seu casam terræ infixas radices habentem. de casa pastorali. Sed locus in quo hæc leguntur, ibi non indicatus est.

C. Βαθύῤῥιζος, ου, ὁ & ἡ, Altas radices habens, seu profundas. Et βαθυῤῥιζότατον, Altissimas radices habens, vt Plinius interpr. apud Theophrastum. HINC Βαθυῤῥιζία, Radicis altitudo, seu profunditas.

C. Βραχυῤῥιζος, Breues habens radices. VNDE Βραχυῤῥιζία, Breuitas radicū. His opposita μακρόῤῥιζος & μακρόῤῥιζα occurrent paulo pòst.

C. Γλυκύῤῥιζα, Dulcis radix. Frutex est ramos spargens bicubitales, foliis lentisci densis, pinguibus, tactúque gūmosis, flore hyacinthi, fructu pilularū, platani magnitudinis, asperiore tantùm, atque rubescentes lenticulæ valuulas referente, radicibus prælongis, buxeo colore, gētianæ modo flauescētibus, sapore dulci, quadātenus subacerbo. Actuario sæpe neutro GEN. Γλυκύῤῥιζον. & Galeno lib. 7 τῇ κατ' πόπις absolutè γλυκεῖα dicitur. Modicè humida est, simúlque natura humana frigidior.

C. Ἐπιῤῥίζιον, ου, τὸ, q.d. Adradicium, pro additamento ad radicem. In v.lex. Radix parua quæ adnascitur, Capillamentum. Bud. autem ὑπῤῥίζια, interpr. Radicamenta apud Dioscor. Item capillamenta radicum.

C. Εὐθύῤῥιζος, Cuius recta est radix, seu Cuius rectæ sunt radices, seu in rectum tendentes. Theophr.

C. Κατάῤῥιζος, Radices terræ infixas habens, vel altè infixas, vt quidam interpr. In v.l. Terra conditus, ex Gaza apud Theophrastū. At καταῤῥιζοῦμαι (de quo infrà) ibidem. Ago radices, & Radicor, ex Plinio.

C. Μακρόῤῥιζος, Longas radices habens. ET Μακροῤῥιζία, Longitudo radicum. Oppositapræcedentibus Βραχύῤῥιζος & Βραχυῤῥιζία.

C. Μονόῤῥιζος, Vnicam radicem habens, vel Simplicem radicem habens. Contr. πολύῤῥιζος paulo pòst.

C. Ὁλόῤῥιζος, vt ὁλόῤῥιζος ἀνασκάπτειν. q.d. σὺν ὅλῃ τῇ ῥίζῃ, cū tota radice. Exponitur & Radicitus. Et metaph. ὁλόῤῥιζοι ἐκ γῆς ὀλεῶνται, ex Prouerb. cap. 15, Radicitus interibunt, vel Omnino eradicabūtur. HINC ADVERB. Ὁλοῤῥιζεὶ, Vnà cum tota radice, item Radicitus.

C. Παχύῤῥιζος, Cui crassa est radix, vel Cui crassæ sunt radices. Theophr.

C. Πολύῤῥιζος, Cui multæ sunt radices. vel Cui multiplex est radix. Sed πολύῤῥιζον dictum fuisse etiam helleborū nigrum à quibusdam, tradit Dioscorides: necnō quartum genus τῆς ἀριστολοχίας, quæ peculiari nomine πισολοχία vocatur. In v.l. annot. ita quosdam vocasse & τὴν πίτε εἶδα, id est filicē. SVBSTANT. Πολυῤῥιζία, Multitudo radicum.

C. Πρόῤῥιζος, vt πεόῤῥιζος ἐκριφθεὶς, Sophocl. Vnà cum ipsa radice, vel Vnà cum ipsis radicibus, Radicitus. Πρόῤῥιζος apud Andocidem, Radicitus & stirpitus euulsus, qui ab Homero πεοθέλυμνος dicitur, inquit Bud. AT ETIAM Πρόῤῥιζον aduerbialiter, Radicitus, Stirpitus. Dicitur ETIAM Πρόῤῥιζα. Sed inuenitur alicubi SCRIPTVM Πρόεριζος. Nam πεόεριζον δένδρον Bud. à Plutarcho appellari tradit arborem cum radicibus euulsam. Addit tamen, Nisi sit mendum, & scribi debeat πεόῤῥιζον. Sed afferuntur ITIDEM Πρόεριζον ET Πρόεριζα, aduerbialiter posita pro πεόῤῥιζον & πεόῤῥιζα. vt πεόεριζον ἐλοῦσα, v. lex. ex Aristot. pro Euellens stirpitus. Et VERB. Προεριζόω, ῶ, Ibidem ex Philone, Actis radicibus affigo. q.d. Adradico. At verò nomen BICOMP. Προεριζόφυλλος, quod sonat Iuxta radicem seu radices folia habens, in isdem redditur A capite foliatus.

C. Πυκνόῤῥιζος, ου, ὁ & ἡ, Densas seu crebras radices habens. Aut, Qui est densa radice.

C. Ταυόῤῥιζος, Radices extendens, seu Radices extensas habens & longè latéq; expāsas. vt ἄγχροι ταυόῤῥιζοι, Hesiod.

C. Ὑπόῤῥιζος, Qui est sub radice. In v.l. Radici subiectus. Item, Aliquid radicis habens.

Ῥιζώδης, εος, ὁ & ἡ, Radicis speciem præ se ferens, Radici similis.

Ῥιζίας, adiectiuè Radicarius, Gazæ. vt ῥιζίας ὀπὸς, qui ex radice exprimitur, apud Theophr. In v.l. Laser verò, id est ὀπὸς Κυρηναϊκὸς, & ὀπὸς, simpliciter per excellentiam, apud Hippocratem. Lacteus eius succus est, liquórque qui ex caule scarificatus effluxit, obíque ῥιζίας vel καυλίας vocatur. Succus (inquit Plinius) duobus modis capiebatur, è radice atque caule: & hæc duo erant nomina, rhisias atque caulias. vilior ille, ac putrescentis radice cortex niger, & ad mercis adulteria.

Ῥιζόθεν, Radicitus, Stirpitus. Herodian. lib. 8, ἀῤῥ πάντα ῥιζόθεν ἐκκόψας ὁ σφαπὸς, quibus radicitus excisis, vt Polit. vertit.

Ῥιζίον, ου, τὸ, Radicula, Parua radix. In v.l. ex Dioscoride, ῥιζία, Paruæ radices, Capillamenta radicum Fibræ. In v.l. ex scholiaste Nicandri est ETIAM Ῥιζῖον cum ει. videlicet ῥιζῖον Κυρηναϊκὸν pro silphio. minus tamen mihi ista scriptura probatur.

Ῥιζόω, ῶ, Radico (à cuius passiuo Radicor est partic. Radicatus) Radicibus firmo seu fulcio, Radices figo, vel Fixis radicibus stabilio. vel, tanquam fixis radicibus stabilio, & facio vt firmum & immobile maneat. Hom. Odyss. ν, de naui, τῆς δὲ ὀχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, Ὅς μιν λᾶας ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσε ἔνερθε, Νείαι καταφαίνων ἐλάσας. vbi autor breuium schol. exp. ἀκίνητον ἐπέπηξεν, id est Immobilem reddidit. Philo de mundo, γῆν μὲν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ὑπὲ τὸ μέσον ἐῤῥίζου. vbi Bud. vertit, Terram & aquam in medio fibris suis constabiliuit. Alicubi reddi potest & simpliciter, Stabilio, Confirmo, Corroboro. vt apud Plut. De educ. pueris, ἀλλ' ὅταν τὴς ῥιζώτη τὴν δύναμιν. Idem Bud. ῥιζόω vertit etiam Innasci facio, sed exemplum non afferens. Passiui Ῥιζόομαι, ῶμαι, præteritū ἐῤῥίζωμαι in frequenti est vsu, & quidem in metaphorica præsertim significatione. Sed de propria dicā prius, in qua Theophrasto Bud. tradit esse idem ἐῤῥιζωμένος cum ὑπόῤῥιζος. Idem ἐῤῥιζωμένος vertit Penitus infixis radicibus nixus, ex Fabio. In v.l. ἐῤῥιζῶσθαι, Radices egisse. Ibidem ῥιζωθῆναι, Fibris subnixum esse, & Radices capere. Et ῥιζωθεὶς, Radices capessens, Radicitus adhærens, Terræ inhærescens. Ibidem metaphoricè ἐῤῥίζωται, Radices egerunt, ex Plat. epist. 7, ἐξ ἁμαρτίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται καὶ θλαστάνει, καὶ εἰς ὕστερον ἀπετελεῖ καρπὸν τοῖς γνωσιν πικρότατον. Apud Oppianū ἐῤῥίζωται metaphoricè itidem pro Fixum & firmū est, tāquam actis radicibus: De ven. libr. 3, Σῆμα δ' ἐφημεείοισιν ἀφιφραδὲς ἐῤῥίζωται. q.d. Radicatum est.

Ῥιζόω, neutraliter etiam pro ῥιζοφυῶ, Radices ago. Theophr. lib. 1 De causis. ἐν δὲ τοῖς πεὶ τὴν Ἑλλάδα τόποις ἐαὶ ὑποκόψας τὴς αὔω, φυτεύσῃ, ῥιζῶσι. alibi autem ῥιζοῦσθαι dicit ferè vbique. B.

Ῥίζωμα, ατος, τὸ, q.d. Radicamentum (vt ῥίζωσις, radicatio) Quod radices egit, vel Quod stabilitum est velut fixis

radicibus. In v.l. ῥίζωμα traditur Gaza vertisse Radicatum, in hoc Theophr. loco, De caus. plant. lib. 3, cap. 4, πλείονος ὁ ὄγκος καὶ ἰσχυροτέρου τὸ ῥιζώματος, πλείων ἡ βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων. Ibidem ῥίζωμα exp. etiam Radix. Affertur etiam pro genere siue progenie, ex Æschylo. Item pro ortu siue principio, ex his versibus Pythagoræ, seu Pythagoreorum, Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Alterū VERBALE Ῥίζωσις, q.d. Radicatio. ex Theophrasto lib. 2 De caus. pl. πεολαμβανόντων τοὺς χαμαιῶνας εἰς ῥίζωσιν.

C. Ἀπόῤῥιζόω, ῶ, Idem quod ἐκριζόω, Radicitus euello, extirpo. Sunt qui putarint significare hoc verbū idem quod ῥιζοπμῶ, id est Ablaqueo. quorū opinio in vulg. etiam lexicis reprehenditur. Sed non sine reprehensione interim ibi ponitur ἀποῤῥίζω pro ἀποῤῥιζῶ, sicut dicitur ἐκριζῶ, non ἐκριζόω: contractione videlicet facta ex ἀποῤῥιζόω & ἐκριζόω.

C. Ἐκριζόω, ῶ, Eradico, Radicitus euello, Extirpo. Et Pass. Ἐκριζόομαι, ῶμαι, Eradicor. Vnde VERB. Ἐκρίζωσις, Eradicatio, Extirpatio. ET Ἐκριζωτὴς, ου, ὁ, Eradicator, Extirpator. metaph. ex Iosepho in Macc. οὐ γὰρ ἐκριζωτὴς τῶν παθῶν ὁ λογισμός ἐστιν, ἀλλ' αὐξητικός, non enim perturbationes animi extirpat ratio, sed cum eis colluctatur.

C. Κατάῤῥιζόω, ῶ, idem quod ῥιζόω, nisi quòd præpositio κατὰ vim aliquam significationi addere videri potest. In v.l. Fulcio. Et Pass. ibidem exponitur, Καταῤῥιζῶμαι Figor radicibus, Radicor, item Ago radices. Vide Ῥιζῶμα.

C. ΠΡΟΣεριζόω, vide suprà cum Πρόεριζος.

Ῥ῎ΙΝΗ, ης, ἡ, Lima. Xen. Pæd. 6, p. 96 meæ edit. ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνιον φέρεται. ὁ γὰρ λόγχιον ἀκονᾶν, ἐκεῖνος κ πλὴν ψυχῶν πεῦθος ἀκοιᾶ. Schol. Aristoph. ait esse ἐργαλεῖον πυκτικὸν, ὡ ῥινοῦσι. In Epigr. esse putatur & ὄργανον χρυσοχόικον.

Ῥίνη, Piscis quidam, dictus Squatina à Gaza apud Aristotelem. Meminerunt eius Ælianus quoque & Athenæus.

Ῥινέω, ῶ, F. ήσω, Limo. A quo est ῥινοῦσι in loco schol. Aristoph. quem modò protuli. Et Pass. partic. ῥινούμενος, vt ῥινούμενος σίδηρος, Ferrum quod limatur. Item VERBALE Ῥίνημα, Quod lima abradit, seu exterit, Quod lima est abrasum, (vulgò Limatura) Ramētum, Scobs. Herod. l. 1, ὡς πεὶ μὴ οἱεῦται ῥίνημα χρυσοῦ πεεὶόντα ὑπὸ πάντοθεν. id est (Polit. interprete) Sic vt euntem quidam scobe aurea putarent conspergi. Est & ῥίνημα collyriū quoddam, de quo dicetur in Ῥίνιον.

Ῥινίζω, idem quod ῥινέω, ῶ, Limo. Exponitur etiam Polio: VNDE Ῥίνισμα idem quod illud ῥίνημα. vt ῥίνισματα χαλκοῦ, scobs. Bud. ex Diosc. COMP. Καταῤῥινίζω itidem pro Limo. A cuius pass. voce Καταῤῥινίζομαι est participium Καταῤῥινισμένος, metaph. vsurpatum ab Aristophane, sicut Latinè Limatus metaphoricum vsum interdum habet: in Ranis, τὴν μὲν ἀστεῖον πλέξειν καὶ καταῤῥινισμένον. vbi tamen scholiastes affert & aliam expositionem: dicens, ἢ ἄπλεξ. ὅτι ἐξελυπελίζομεν τῇ ῥινί. tanquā videlicet deductum sit à nomine ῥίν. Sciendum est porro quædam exempl. in illo Aristoph. loco habere perperam scriptū καπεῤῥινισμένον pro καταῤῥινισμένον, aut certè καπεῤῥινισμένον. In Ald. autem est καπυρινισμένον, alio errati genere.

Ῥινίον, ου, τὸ, diminut. Limula. ITEM Ῥιναῤιον, aliud diminut. q.d. Limulula. Sed ῥινίον apud Gal. lib. 4, τῶν κατ' πόπους, est quoddam collyrium, sic dictum quasi Limula. Habetur & aliud eiusdem nominis apud Celsum, lib. 6, ad xerophthalmiam & oculos scabros. Ῥιναριον quoque est collyrium σμυρνῆνον, cuius meminit Paulus lib. 3, cap. 22, πεὶ οὔλων καὶ λοιπῶν. Compositio autem habetur apud eundem, lib. 7, cap. 16. Hæc Gorr. Idem tradit ῥίνημα etiam dictum esse collyrium quoddam quod habetur lib. 4, τῶν κατ' πόπους, ab exterendis callis & cicatricibus.

Ῥ῎ΙΠΤΩ, F. ψω, Pr. φα, ET Ῥιπέω, ῶ, F. ήσω. Proiicio, Iacio præcipitem, Præcipito. Homer. Il. α, Ἤδη τόρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξήσασα μεμαυῖα Ῥῖψ' ποδὸς ἐκ παγῶν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Herodot. de Arione loquens, ῥίψαι μιν ἐς πεὶ θάλασσαν ἐωυτόν. pro quibus habet Gellius (si non mentiuntur exempl.) Eiecit sese procul in profundum. Thuc. lib. 2, ἠδίστα τ' αὐτὸς ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν. Et cum κατά. Plut. in Am. narr. ῥίπτει ἑαυτὸν κατ' τῆς πετρῶν. Quam constructionem simúlque alteram, habet apud Theognin, simul verò & cum præp. ἐς, vbi canit, de paupertate loquens, Ἢν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. Sed hìc subaudiendum relinqui accus. illum ἑαυτὸν, vix putassem ignorare quenquam (ex eorum quidem certè numero, qui interpretandi munus suscipere audent) nisi in hāc lepidā sanè festiuāmq; interpretationem incidissem, Quam paupertatem in mare & in rupes proiicere debemus. Quum contrà hic sit verborū Theognidis sensus, Ita eniti & cōtendere debet vnusquisque nostrū in paupertate fugiēda, vt potius quàm illa eum assequatur, in mare se præcipitare, aut etiam de celsis rupibus præcipitem dare debeat. (Quo certè alludens Horatius dixit, Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes. Nisi potius ad illum pariter locum & ad hunc allusisse dicamus, Χρὴ γὰρ ὅμως ὅστις γῆν πεὶ ἀμφὶ νᾶα θαλάσσης Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης) Verùm ne Budæo quidem in mentē venisse videtur hæc ἔλλειψις accusatiui, in isto Xenoph. loco, vbi de ceruis iā fatigatis & ad angustias in venatu redactis, dicit, ῥιπτοῦσι δὲ καὶ εἰς πεὶ θάλασσαν, ἐὰν κατέχωνται, καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἀπορούμενα. Neque enim dubito quin maluisset interpretari Proiciunt se in mare, subaudiendo ἑαυτούς: quàm faciendo neutrum ex actiuo, reddere Insiliunt in mare. Addit verò, eundem habere vsum apud eum & compos. Ἐπιῤῥίπτειν: de quo ego contrà idem quod de simplici sentio. Cæterùm vt ad exempla significationis seu significationum verbi huius redeam, sciendum est posse reddi ῥίπτειν seu ῥιπεῖν & verbo Prosternere. vt apud Herodianum ῥίπτειν εἰς γῆν, Prosternere humi. Vbi tamen & verbum Proiicere retinere possumus. Sic apud Lucianum ἐῤῥίφω, aor. 2 pass. vocis Ῥίπτομαι, Prostratus fū, vel Proiectus fum. vnde apud Lucianum ἐῤῥιμμένοι etiam Dificti (potius quàm Proiecti) Participium dicitur. Vbi fortasse liceat quoque interpretari Vagè dificti. vt dicit autor libet. ad Herenn. Res sparsæ & vagè disiectæ. At verò quum hoc PARTICIP. Ἐῤῥιμμένος metaph. ponitur pro iacente & cōtempto, reddendum puto vel Abiectus vel Proiectus, quo lubenter Tacitus hac in signif. vsus est. Sed possunt & alia verbi Iacio composita huius verbi intecpretationi nonnunquam adhiberi. vt apud Xenoph. Pæd. 4, οἱ δ' ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, Deiiciebant. Interpretamen Abiiciebant. Apud Plut. autem, (vbi metaph. ponitur) in Themist. ἐῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους, Coniecit se. Quinetiam simplici Iacio redditur alicubi, aut etiā Emitto. vt ῥίπτω βέλη, Plat. De leg. Alicubi Iacto, vt ἀῶ ῥιπτοῦσι καὶ κάτω, Aristot. De mundo, Qui sursum deorsumque iactant. At de ῥίπτειν κίνδυνον dicendum erit in compos. Ἀναῤῥίπτω.

Ῥιφεὶς, έντος, ὁ, Iactus, Proiectus. Alex. Aphrod. ὕδατος ἀθρόως ῥιφέντος.

Ῥίψις, εως, ἡ, Proiectio. Plato De rep. lib. 2, Ἥρας δὲ δεσμοὶ ὑπὸ ὤμοις, καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς, ὑ τῶν δαδεκτίον. ITEM Ἐῤῥιψις apud Hippocr. Prostratio & deiectio corporis. Vide Gorr.

Ῥιφὴ, vide in Ῥιπή. At Χαμαιῤῥιφὴς, post χαμαὶ ponendum erit.

C. Ἀνάῤῥιπτω, siue Ἀναῤῥιπτέω, ῶ, Sursū iacio, siue proiicio, Sursum eiaculor, In sublime iacio. Philo De mundo, κὴν αἰαῤῥίψῃς τὴν γεωδῶν, κάτω φέρεται. Arist. De mundo καὶ ὕδατος ἀναῤῥίπτουσι δεσπότας. Apud Homerum Od. ν, — ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ. siue ἀναῤῥιπτεῖν, Mare remis sursum iacebant, pro Marinam aquā sursum proiicebant, remis impellendo mare. Alibi Homerus dixit ἀναῤῥιπτεῖν, absolutè, Odyss. κ, Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιπτον, δείσαντες ὄλεθρον.

Ἀναῤῥίπτειν siue Ἀναῤῥιπτεῖν κίνδυνον, Periculum temerariè adire. Thucyd. lib. 4, ποσῦνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. id est, ῥιψοκινδύνως λαμβάνομεν, inquit scholiastes. Sic Herodianus lib. 5, ἑλόμενοι πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίπτειν μᾶλλον ἢ ἱδρωτύειν. Apud eundem, ἅπαξ ἀναῤῥιφθεὶς τὸν κινδυνον. In vulg. lex. perperam exponitur simpliciter Periculum

adire: quasi αἰαρρίπτειν non significet aliud quàm αἰαλαμβάνειν aut αἰαδέχεσθαι. Ego verò existimo αἰαρρίπτειν τὸν κίνδυνον esse Subire periculum, velut se præcipitando in ipsum, vel Præcipitem se dare in periculum, & quasi quis diceret Aleam periculi iacere. Dicitur verò & αἰαρρίψαι μάχλω à Plutarcho in Cæsare, in cuius phrasis interpretatione commodius vsurpari possit Aleam iacere. vt sit αἰαρρίψαι μάχλω, Aleam pugnæ iacere, vel de pugna. vel, Aleam pugnæ aut certaminis subire. sed malim Aleam iacere. nam vt de hoc loquendi genere dicam semel quod sentio, puto αἰαρρίπτειν τὸν κίνδυνον vsurpari ad imitationem illius prouerbialis dicti, αἰαρρίπτειν κύβον. vt αἰαρρίπτειν κίνδυνον perinde sit acsi diceretur αἰαρρίπτειν κύβον περὶ τοῦ κινδύνου, & αἰαρρίπτειν μάχλω, sit αἰαρρίπτειν κύβον περὶ τῆς μάχης. (Quod autem de αἰαρρίπτειν τὸν κίνδυνον, idem & de ῥίπτειν τὸν κίνδυνον sentiendum est, quod habetur in v.l. sed absque exemplo) Lucianus, πολεμήσω αἰαρρίψας τὸν κύβον. Dicitur etiam ἀναρρίψας τὸν περὶ τοῦ παντὸς κύβον, & αἰαρρίψας πάντα κύβον, sicut & αἰαρρίψας πάντα κίνδυνον. Prius illud genus loquendi hoc in loco habetur, ὁ δὲ Πύρρος τὸν περὶ τοῦ παντὸς αἰαρρίψας κύβον, τῆς ἕλους ἐσφάλη. Posterius autem apud Plut. in Apophthegmatis. Is enim ibi narrat C. Cæsarem ad Rubiconem, quum paulisper de incœpto suo peragendo hæsitasset, tandem dixisse, πᾶς ἀνέρριπται κύβος. Dicitur etiam αἰαρρίπτειν τὸν κύβον ἐφ' ἑνός, vt apud Lucianũ: & αἰαρρίπτειν ἕνα κύβον, vt in hoc Aristidis loco, qui est in Pericle, καὶ εἷς ὑπὲρ πάντων κύβος ἀνέρριπτο, σωμάτων, χρημάτων, δόξης, ἡγεμονίας. Dicitur & ἔρριπται κύβον αἰαρρίπτειν, siue ἀφιέναι, vt loquitur Plutarchus. ‖ Iam verò & αἰαρρίπτειν absolutè interdum ponitur, neutro accusatiuo adiuncto, videlicet neque κίνδυνον, neque κύβον. Pausanias in Laconicis, παμβύσσεται γὰρ τὴν ἀπόλειαν ἐς τὰ ἰσχία ἡξίου, καὶ μὴ ἀφεδῶς ἐπ' ἀλλοτρίοις αἰαρρίψαι. ‖ At Suidas αἰαρρίπτειν exponit etiam μεταμελεῖσθαι, & μετανοεῖν id est, Pœnitere, & Mutare consilium. nam ita (vt opinor) accipit verbum μετανοεῖν.

Ἀναρρίψις, εως, ἡ, Ipsa actio iaciendi sursum, seu in sublime, Iaculatio in sublime. Plut. De primo frig. αἱ δὲ αἰαρρίψεις καὶ μετωρίσεις.

C. ΑΠΟρρίπτω, VEL Ἀπορρίπτέω, ῶ, Abiicio, Proiicio, cum accusatiuo. Herodian. lib. 3, ἀπορρίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικήν. Et lib. 5, ἀπορρίψας τὴν χλαμύδιον. Apud eũdem ἀπερρίπτει, quod est ab ἀπορρίπτέω. Chrysost. πᾶσαν αἰδῶ τῆς ὀφθαλμῶν ἀπορρίπτειν, Omnem oculorum pudorem abiicere. vel (vt alii) ex oculis abiicere. vt sit ὀφθαλμῶν ἀπορρίπτειν tãquam ἀπὸ τῆς ὀφθαλμῶν ἀπορρίπτειν. ‖ Est etiam ἀπορρίπτω, Non admitto, οὐκ ἀποδέχομαι. Reditur & Contemno, Aspernor. Plutarch. De primo frigido, ὡς ἀδόκιμόν τινα παντελῶς τὴν καὶ ἄπτειν ἀπορρίψας λόγον. (Sed ἀπέρριψε cum accus. λόγους, & ῥήματα aliter etiam sumi, videbis apud Suidam) At verò ἀπορρίπτειν κίνδυνον, quod in v.l. affertur ex Thuc. pro Contemnere periculum, mihi suspectum est. Ex eo quidem certè κίνδυνον αἰαρρίπτοῦμεν habuisti suprà. (Ab Ἀπορρίπτέω autem habes ἀπερρίπτει apud Herodianum, vt antea dixi. Sic ἀπορρίπτοῦσα apud Laertium, ἡπάσατό τε αὐτὴν τὸν ὑόν ἀπορρίπτοῦσα) P. Ἀπορρίπτομαι, Abiicior, Proiicior. ἀπερρίφη, ἐξεβλήθη, Suidas. Hinc participium Ἀπερριμμένος Abiectus, Proiectus. vt ἀπερριμμένος ἀπήμων. Aliquando locum obtinet nominis, vt & Abiectus apud Latinos pro vili & contempto. Demosthen. Pro corona, ἢ δ' Ἀείσραπος ὁν Σπιωῦνι καὶ ἢ Πεείλαος ὁν Μεγάροις; οὐκ ἀπερριμμένοι; Apud Alciphrontem Panope ita orditur epistolam ad suum Euthybûlum, ἠράσθη με, ὦ Εὐθύβουλε, οὐκ ἀπερριμμένῳ γυναῖκα, οὐδὲ μίαν τῶν ἀσήμων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθοῦ μὲν πατρὸς, ἀγαθῆς δὲ μητρὸς γεγονυῖαν. Plutarchus in Galba, ἀπερριμμένοι καὶ ταπεινὰ φρονοῦντες. Chrysostomus, ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν φεσσῶν καὶ ἀπερριμμένων. Nec verò de personis tantùm dicitur hoc participium in hoc sensu, sed & de rebus. vt Herodianus vocat τὰ φαῦλα καὶ ἀπερριμμένα τῶν ἐδεσμάτων, escas viles & abiectas.

Ἀπόρριψις, εως, ἡ, Abiectio, Proiectio.

C. ΔΙΑρρίπτω, VEL Διαρρίπτέω, ῶ, Disiicio, In diuersas partes iacio. Item Iacto. vt apud Aristoph. in Vespis, Ἡ μὴν

γὲ οὐκ ἔτ' οὐδὲ κάρυ ἐκ φορμίδος Δούλω διαρρίπτοιῶτε τῆς ἑωμῆς. Ab illo Διαρρίπτω est VERBALE Διάρριμμα, ατος, τὸ, quod Bud. interpr. Disiectio, Disiectus: afferens ex Xen. vbi loquitur de cane ad cubile leporis acceden

C. te. Vide Ἐπιρρίπτω.

ΕΚείπτω, VEL Ἐκριπτέω, ῶ, Proiicio, Exponitur etiam Decutio. Hinc VERB. Ἔκριψις, Proiectio, Decussio. id est Actio ipsa proiiciendi seu decutiendi. vt ex Theophrast. affertur de silphio, lib. 6 Hist. cap. 3, ὅτι ἀθροῦς φύεται μετὰ τὴν ἔκριψιν. simulatque in solum proiectum & decussum fuerit. Sed non video cur addi necesse sit alte-

C. rum hoc participium.

ΕΠΙρρίπτω, VEL Ἐπιρρίπτέω, ῶ, Superiicio, Iniicio, Coniicio in. v.l. ἐπιρρίψας χίεσα, ex Epigr. Bud. ὀπιρρίπτων pro Insiliens, Assiliens, sicut ὀξιρρίπτων pro Dissiliens à Xenoph. vsurpari tradit, de canibus, Sed fortasse subaudiendus est hic quoque accus. ille de quo suprà verba feci.

C. ΚΑΤΑρρίπτω, VEL Καταρρίπτέω, ῶ, Deiicio, Prosterno. A cuius passiuo Καταρρίπτομαι est partic. præt. καταρρίμμενος, Deiectus, Prostratus.

C. ΜΕΤΑρρίπτω, VEL Μεταρρίπτέω, ῶ, In diuersam partem iacio. vt interpretatur Bud. afferens ex Greg. περὶ φιλοπαιδείας, vbi loquitur de bonis caducis, ὅσα μὴ κρίνοντα καὶ φεύγοντα, καὶ ὥσπερ ἐν παιδιᾷ ψήφοις, ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταρριπτούμενα καὶ μεταπηδῶντα. Vbi tamen habemus passi. non actiuũ participium. Alibi verò actiuũ affert ex Galeno, μεταρρίπτει ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο χρῶμα, de febricitante. At in v.l. μεταρρίπτω exponitur Perturbo.

C. ΥΠΟρρίπτω, VEL Ὑπορρίπτέω, ῶ, Iacio subter. Itẽ Subiicio, inquit Budæus, addens ei opponi VERB. Προρρίπτω. & afferens hunc Greg. locum (vbi tamen habẽtur passi. non actiua participia) ἱματίων γραῶς φεόρρίπτουσιν ἢ ὑποῤῥίπτουσιν.

Inuenitur ETIAM Ριπτάζω (factum ex ῥίπτω, vt κύπτω ex κυπτάζω) ET Ῥιπτάσκω. sed ῥιπτάζω est soluta quoque orationis: at ῥιπτάσκω carminibus peculiare esse puto. Quanuis autem videatur sonare potius Iacto quàm Iacio, interdum tamen & pro hoc ponitur, siue Proiicio, aut Præcipitem do. Sed Il. ξ, v. 257, Ῥιπτάζων κῆδεα θυμὸν ἀνῆκε, videtur ῥιπτάζων alio quopiam reddendum esse verbo. Nam Proiiciens, quod habet vltima interpretatio, nullo mihi modo placet. At in ea quæ prima prodit, tribus Latinis verbis vnum hoc Græcũ redditum extat, videlicet, Pulsabat, Prosternebat, Iactabat per domum. At ego, si Latino vnico cõtentos nos esse oporteat, dixerim potius Proturbabat, siue Proturbãs. nullum enim aptius mihi nunc succurrit. Autor breuium schol. exp. ῥίπτων & σπεύδων. Apud eundem poetam est ῥίπτασκον, necnon ῥίπτασκεν. vt Il. ο, Ῥίπτασκον πέζαν ἀπὸ βηλοῦ, (eodem planè modo quo Iliad. α, Ῥίψε πεδὸς πέζαν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο) Et Od. θ, Τῷ ἑπέρως ῥίπτασκε πυκινὰ φρεσὶ σκιδνάμενα, & c. Quum autem & ipse Eustathius constituat (vti dixi) thema Ῥιπτάσκω, non video cur in isto Hesiodi loco, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσω, dicatur ῥίπτασκον esse pro ῥιπτάζεσκον.

Ριπτάζομαι, Iactor. &c. sequendo interpretationes datas voci actiuæ. Ῥιπτάζεσθαι, Conflictari. inquit Bud. ex Celso: addens dici de ægroto qui in lecto conflictatur. & subiungens hunc locum Plutarchi (vbi tamen metaphoricè ponitur) de Cicerone ambigente inter Cæsaris & Pompeii partes, καὶ δῆλός ὅτι τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα καὶ διεσπασθείς. VNDE Ριπασμός, ῶ, ὁ, Iactatio, item Conflictatio. Plut. in lib. De non irascendo, ἀλλ' ἡσυχάζειν, καὶ μὴ συνεπιτείνειν, ὡς φθόνημα, ῥιπασμὸν καὶ δῃοβοήσας, τὸ πάθος.

Ῥίπη, ῆς, ἡ, Impetus eius quod proiicitur. vt λᾶας ὑπὸ ῥιπῆς, Hom. Od. θ. vbi Eustathius exponit ὑπὸ λίθου ὁρμῆς, sed putat posse esse non solùm φορὰ τὸ ῥίπτω, sed etiã φορὰ πὰ ῥῖπα, quæ sunt ὀλύγισι. Budæus pro impetu accipi tradens, affert hunc Basilii locum in Hexaëm. καὶ τί δεῖ τοὺς ἄλλους ἀπαριθμεῖσθαι ποταμοὺς, ὧν αἱ ῥιπαὶ φθνάσαι τὰ ὑπὸ τῆς Σκυθίας ὄρη; In vulg. l. exponitur Ictus seu iactus teli missi, velut fulminis, Vis flatuum. Item Incitamentum, Impetus. Et affertur ex Hom. Il. θ, ἄλωτος

αὐδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ. Dicitur verò & ῥιπὴ πυρὸς ab Apollonio. Itidémque ῥιπαὶ ἄστρων παμφεγγεῖς à Sophocle, vbi exponitur σπινθῆρες. At pro πνοὴ, non infrequens est. quæ etiam expositio Eustathii est alibi. necnon schol. Apollonii in hoc loco Arg. lib. 1, — οὐ μὲν ἰούσης Νυκτὸς ἐπ' ῥιπὴ μάλ' ἔμπεδον. Sic autem & apud Plutarchum in lib. De defect. or. ex quopiam poeta, ὠκείας τε αὐέμων ῥιπαί.

(ETIAM Ριφὴ dicitur, si Seruio credimus: quum in hunc versum Virgilii, Georg. 3: Gens effrena virũm Rhiphæo tunditur Euro, annotat, Rhiphæo vento, Scythico Euro. Rhiphæi autem montes Scythiæ, vt diximus, à perpetuo ventorum flatu nominati. Nam ῥιφὴ Græcè impetus & ὁρμὴ dicitur, ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν. Sed hæc controuersa esse possint, quum Græci ῥιπαῖα ὄρη potius dicant. Dionys. De situ orbis, pag. 51 editionis patris mei, Κεῖται καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παιπκάπαιο Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσι δεξόν καὶ ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παιπκάπαιο Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσι δεξόν δίχα μερμήρισι. Itidem apud historicos.)

Ῥιπίζω, Ventilo. Plut. παῖδές τε τῶν γραφικῶν ἔρωσιν εἰκαστοῦσι, ἑκατέρωθεν ἑστῶτες ἐρρίπιζον. id est, Flabello ventulum factitabant, vt vertit Budæus. Affert verò & hæc Galeni, μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὰν, καὶ εἰδεμπνεῦντα καὶ αἰαρρίπτα μόνον ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρεῖν· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι. id est, Si ventilarentur vt corpus per respirationem, & vento refrigerarentur. vt idem vertit. (Subiungit & hunc Gregorii locũ, vbi metaphoricè vsurpatur hoc verbũ, τῷ καιροῦ ῥιπιζέντος ἤδη τὰς αὔραις τῶν πονηρῶν) Idem apud Philonem, εἰ μὴ πρὸς ἀνέμου ῥιπίζοιτο τὸ ὕδωρ, vertit, Flatu diuentiletur. Apud Iacobum autem cap. 1, copulantur αὐεμιζομένῳ & ῥιπιζομένῳ. vbi quidam interpr. ῥιπιζομένῳ, Qui impetu rapitur. Dicitur autem ῥιπίζεσθαι etiam πῦρ, id est ignis. In v.l. ῥιπίζω, Excito ignem sufflando, Follibus accendo. HINC Ῥιπισμὸς, ῶ, ὁ, ET Ῥίπισις, εως, ἡ, Ventilatio. Item Refrigeratio (propriè qualis fit ventilando) ex Alex. Aphrod. μεγάλη δὲ γίνεται ἀνάπαυσις τὸν ῥιπισμὸν τῆς καρδίας. ITEM Ῥιπιστὸς, Qui ventilari potest, aut Qui ventilatur, aut refrigeratur vẽtilatione. Redditur etiam Perflatilis, & Ventis expositus. Inuenitur & BIS COMP. Ἀναῤῥίπιστος, Qui ventilari non potest, seu ventilatione refrigerari, vel Qui non ventilatur, Qui vẽtilatione non refrigeratur. αἰαῤῥίπιστον σῶμα καὶ ἀδιάπνοον, quod non refrigeratur exhalatione pororum. Bud. ex Gal. cuius locum habes paulo ante. Quinetiam NOMEN Ῥιπὶς pro flabro quoque seu flabello, id est ventilationis instrumento, ponitur, Muscarium etiam interpr. Budæus ex Poll. 388. In v.l. pro Flabello quo excitantur carbones, ex Aristoph. in Acharn. πλὴν ἐφάραν μοι δεῦρο καὶ πλὴν ῥιπίδα. Ex eodem, οὐείᾳ ῥιπίδι, pro τῇ τῶν αὐέμων φορᾷ: vide schol. (Est alioqui ῥιπὶς, etiam vas ex vimine contextum, in v.l. Vbi tamẽ falsò affertur ex Homero, ῥιπὶσι δεξαμενὰς οἰσυΐνοισι, quũ ibi legatur ῥίπεσι δεξαμενὰς οἰσυΐνοισι.) Sed & DIMIN. Ῥιπίδιον pro flabello affertur ex schol. Aristoph. Quod tamen, si ad formam diminutiuã respiciatur, sonat potius Flabellulum.

Primum autem est verborum COMP. Ἀναῤῥιπίζω, quod propriè de igne dicitur, quum eum languescentẽ & propè extinctum redardescere facimus, & flatu exuscitamus, ac reaccẽdimus. vnde pro Accẽdo siue Suscito aut Exuscito generaliter dicitur per metaphoram. Ioseph. Iudaic. lib. 2, πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνεῤῥιπίζετο, Bellũ magis ac magis in dies exuscitabatur, siue accẽdebatur. Lucianus, πλὴν ψυχλὼ μοιστικῇ τὸ πρόσωπον καὶ ἀριθμητικῇ αἰαῤῥιπίζοιμι, Id est (vt opinor) excitamus, vt ignis sopitus flabello excitatur. Bud. αἰαῤῥιπίζω ex Plut. & Suida affert pro Excito, Concito, Cieo, Sollicito. item Irrito. Et Pass. Ἀναῤῥιπίζομαι, Suscitor, Exuscitor. AT Laert. de Empedocle loquẽs, ὕστερον γὰρ γνωσθῆναι, αἰαῤῥιπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων. id est, inquit Budæus, Ab igne sursum euẽtilata, vel Ab igne eiecta & eructata. Apud Luc. metaphoricè αἰαῤῥιπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίνεται. Vnde αἰαῤῥιπισμὸς, Suscitatio, Exuscitatio.

Secundum COMP. ΑΠΟῤῥιπίζω, Flatu discutio. Ἀπορρίπίζειν, Bud. vertit Abigere, Discutere, Dispellere, ex Areopag. Sed videndum est ne legendum sit potius ἀπορραπίζειν. quam fuisse & eius coniecturam, ostendit

litera α ipsi ι superposita. Quinetiam ex eodem affert illud VERB. Ἀπορραπίζειν pro Depello, item pro Refuto, Reprehendo.

Tertium COMP. Διαῤῥιπίζω, Diuentilo Difflo. Exponitur etiam Ventilando seu flando dispergo, aut disiicio. Sic autem & verbum Difflo apud Plautum pro Flatu disiicio, seu diffipo.

Quartum COMP. Ἐκριπίζω, Flando excito seu suscito. vt dicimur suscitare ignem. Exponitur etiam Follibus accendo. A Budæo simpliciter Accẽdo, ἐκπυρόω, in hoc Aristotelis loco, Meteorol. lib. 1, ὅλον γὰρ, εἴπερ ἡ ἑνὸς ἄκρου κίνησις αἰάπτει, καὶ πλὴν τῶν πλείστων ποιεῖν πυροῦσθαι, καὶ ἐκπιπίζειν. Affertur & pro Immitto flãdo, seu impello, ex Plut. in Othone, πνεῦμα φεσσπνὸν ἄφνω πλὴν παρεσκευασμένῳ ὕλῃ ὅλῃ πυὶ πολεμίοις ἐξεῤῥίπτοι. Vt autem apud Latinos Accendo & Excito, seu Suscito, metaphoricẽ quoque vsurpantur, ita & hoc ἐκπιπίζω. Plut. καὶ τὸ τοῦ Μετέλλου θαρσαλέον καὶ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρους, αὖθις ἐξεῤῥίπιζε καὶ συνεξεέρμαινε, Excitabat, vel Suscitabat, tãquam sopitum ignem, vel languentem. vt legimus apud Virg. Æneid. l. 5. & 8, — sopitos suscitat ignes. In Moreto autem, (cuius poematii non parua est apud me autoritas) Excitat & crebris languentem flatibus ignem.

ῬΟΔΟΝ, ου, τὸ, Rosa. (ab Æolibus DICTA Βρόδον, præfigentibus β, vt aliis quibusdã vocibus: quum videlicet SCRIBVNT Βράκος pro ῥάκος, ET Βεῖζα pro ῥίζα, ET Βρυτὴρ pro ῥυτὴρ) quod ἄκανθον ῥόδον aliquibi vocauit Nicander, propter ἀκάνθας, quarum meminit & Anacreon in ode illa (si bene memini) quæ rosæ habet encomium. De his & Luc. in opusculo De hist. scrib. τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκανθας δὲ ἀυτὰ τὰ ῥόδα πὶν ῥίζαι ἀκριβῶς δοκιμάζειν. (Apud eundem legimus etiam πνοὴ ῥόδων, sicut & ἴων, in Nigr. τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρειν. Sic interdum à Latinis rosæ & violæ præ cæteris floribus commemorantur) Et Philostr. in Epist. καὶ τὰς ἀκανθας τῶν ῥόδων χαίρομεν. Sic spina & rosa apud Latinos: vt in hoc Ouidiano versu, Et riget amissa spina relicta rosa. Metaphoricè autem vsa est ῥόδων appellatione Sappho, quũ obiecit cuidam ἀμούσῳ & ἀμαθεῖ mulieri, eam οὐ μετέχειν ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης.

Ῥόδον quasi ὄδον, pro ὄζον, ab ὄζω, vt vult Etymolog. sed addens, per antiphrasin, quasi μὴ ὄζον, ἀλλ' εὔοσμον ὄν. Qua in re illi nequaquam assentior: quum ὄζω de suaui etiam odore dici constet. Plutarch. autem Sympos. lib. 3, in fine cap. 1, vult ῥόδον esse appellatum quia ῥῶμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι. Ita enim scribendum est ibi, non ἐδωδῆς, vt habet Aldina editio.

C. Ῥοδοδάκτυλος, ου, ὁ & ἡ, Roseos digitos habens, Roseis digitis micans, seu fulgens. Auroræ epithetum passim apud Homerum. vt Il. α, Ἠμος δ' ἠριγένεια φανη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. vbi autor breuiũ schol. exp. ῥοδόχρους, & διαυγής. addẽs, πυῤῥοειδὴς γὰρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίνεται ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς. Quibus subiungit, appellatione τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, id est digitorum manus, figuram radiorum nobis ante oculos ponere. Sed mihi non placet illud πυῤῥοειδὴς de rosæ colore dictum. atque adeo an, vt πυῤῥὸς sic & πυῤῥοειδὴς dicatur, non immeritò fortasse dubitet quispiam. Vnde etiam suspecta esse possit hæc lectio: sic tamen vt nec πυῤῥοειδὴς reponendum videatur. Nec enim dubito quin roseus rubor ab Homero auroræ tribuatur, vbi eam hoc epitheto ornat. Roseum autem ruborẽ puellæ tribuit Naso. Idem verò variis in locis variè ad hoc epithetum ῥοδοδάκτυλος alludens, alicubi ipsam Auroram vocauit roseam deam, alicubi lampada roseam ei dedit. Quinetiam quemadmodum rosæ purpureæ dicuntur, sic & Auroram purpuream dixit. Pulcherrimè verò Metamorph. 2, epithetum illud hac descriptione expressit, Naso, - ecce vigil nitido patefecit ab ortu Purpureas aurora fores & plena rosarũ Atria. (Idem poeta ad alterum epithetum Auroræ, videlicet κροκόπεπλος respiciens, eam nobis descripsit ac velut depinxit croceis inuectam rotis: alibi eius capillos croceos esse testatus est) Maronem autem (vt cæteros poetas taceam) bigas & quadrigas roseas Auroræ tribuisse, satis notum

est. Quibus hoc addo, Lucretium soli quoque hunc colorem dedisse: quum cecinit illum face rosea inferre lumina cælo. Sed hanc locorum vtriusque linguæ poetarum collationem cuidam non minus vtili quàm iucundo futuro operi reseruo. Aristot. Rhet. 3, διαφέρει δ' εἰπεῖν οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἕπ. φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος.

C. Ῥοδοδάφνη, frutex idem cum eo qui Neriũ appellatur, vt docet Dioscor. Impositum autem fuisse hoc nomen cuidam homini in Syria, testatur Luc. in Pseudol. cuius appellationis causam afferre eum pudet, vt quidem ipse addit.

C. Ῥοδόδενδρον, idem ille frutex qui etiã ῥοδοδάφνη, de quo dictum fuit modó.

C. Ῥοδοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Rosarum speciem præ se ferens, Rosarum colorem referens. Qua signif. dicitur magis ad verbum ῥοδόχροις.

C. Ῥοδόμελι, Mel rosaceum. Sic paratum fuit à veteribus, quemadmodum ex Philagrii libello de suauibus potionibus Oribasius atque Aetius referunt: Tribus partibus succi rosarum exunguium excolati pars vna mellis adiicitur. Coquitur ad solem calidum diebus pluribus, eodem modo quo ὀμφακόμελι, & postea asseruatur. Quòd si turbulentus aut frigidior aër fuerit quãdo mel rosaceum paras, admisto optimo melle ad rosarum succum, & per rarum pãniculum vel linteum excolato, simúlque ad lentũ ignem coquito, donec quarta aut tertia succi pars consumpta sit: atque sic exceptum medicamentum asseruato: quúmque calidiorem videris aërem, velut ὀμφακόμελι insolato. Adstringit leniter, proindéque refrigerare potest. Habet & vim extersoriam ex melle. Habet & subamarum quiddam, & leniter acre. vnde ori commodum est inflammato propter calidi humoris influxum, & quibus acres atque biliosæ fluxiones in ventrem fiunt, præsertim post vomitum. Exhibetur etiam aqua dilutum iis quibus ventER exæstuat, citra humorem, item febricitantibus, vigore iam totius morbi instante & particularis accessionis. Sæpe etiam per febres largius semel epotum conueniẽti tempore, morbum soluit, sudoribus obortis, aut aluo subducta. Tale quidem fuit ῥοδόμελι simplex, à quo aliud habetur purgatorium apud Aëtium lib. 3, cap. 74. Gorr.

C. Ῥοδόμηλον, ου, τὸ, Confectio ex rosis & malis cotoneis, parata hunc in modum: Succi malorum cotoneorũ sextarius vnus, rosarũ libræ tres, mellis sextarii tres, aquæ sextarii quinque simul miscentur & coquũtur. Verùm quoniam rosæ non eodem tempore quo mala cotonea reperiuntur, conuenit eas cum melle suo tempore cõponere, ac, vbi mala prouenerint, totam compositionẽ moliri.

C. Ῥοδόπηχυς, ὁ & ἡ, Roseos habens lacertos, id est Roseo rubore suffusos. Ad verbum, Roseos habens cubitos. Hesiodus, Ἵππονόη ῥοδόπηχυς.

C. Ῥοδόπνοος, ου, ὁ & ἡ, Rosarum odorẽ habens. Vtitur quidam apud Athenæum.

C. Ῥοδόσαγμα, ατος, τὸ, Rosarum liquor. Bud. ex Hippiatria. Quod autem DICITVR Ῥοδόσακον, sic parari Paulus docet lib. 7, cap. 15. Rosarum, quibus vngues sint exempti, succi sextariis duobus mellis sextarius vnus adiicitur. Incoquuntur assiduè despumãdo, donec quarta pars fuerit absumpta. Non est aliud quàm ῥοδόμελι. Gorr.

C. Ῥοδοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Rosifer, Rosas ferens. vt ἔαρ ῥοδοφόρον, quod & generali epitheto αὐτοφόρον.

C. Ῥοδόχροος, ου, ὁ & ἡ, ET Ῥοδόχροις per crasin, Rosarum colorem habens, Roseus. πυῤῥὸν καὶ ῥοδόχροον, Dioscor.

C. Ῥοδωπὸς, ὸν, ὁ & ἡ, Qui est roseo aspectu, In v.l. ex Diosc. ῥοδωπὸν τὴν χρόαν, quod roseo est colore. Et FOEM. Ῥοδῶπις, ιδος, ἡ, Quæ roseo est aspectu, Quæ roseis est oculis. Fuit autem & meretricis cuiusdam nomen.

C. Ἀγειῤῥόδον, ου, τὸ, Saliunca. v.l.

C. Διαῤῥόδος, ου, ὁ & ἡ, vnde Διαῤῥόδα κολούεια, certæ collyriorum species ex rosis compositæ. Eorum multæ etiam differentiæ sunt. διαῤῥόδον Nili, omnium celeberrimum: διαῤῥόδον τὸ διὰ τῆς ὀξυβάφου, quod alio nomine χλωρὸν appellatur: διαῤῥόδον λευκὸν, ἀνελπίδιον, κρόκινον, ὠραῖον, quorum compositiones habentur apud Gal. Aetiũ, & Paulum Ægineta-

C. Πολύῤῥοδος, ου, ὁ & ἡ, Multas rosas habens, Rosis abundans. vt πολύῤῥοδος λειμὼν ex Aristoph. ITEM Πολύῤῥοδης, εος, ὁ & ἡ, Abundans rosis, seu Cõspersus rosis. v.l.

Ῥοδόεις, εντος, ὁ, Rosaceus. Item Roseus: vt ῥοδόεντα αἴθεα, Rosei flores, i. rosæ, ex Eurip. Et metaph. ῥοδόεντα χείλεα, rosea labella. Hesych. ῥοδόεντα exp. πυῤῥά. Homero autẽ ῥοδέων ἔλαιον esse putatur quod postea dictum fuit ῥόδινον.

Ῥόδεος, ου, ὁ, Roseus. In Epigr. ῥοδέη κάλυκι, rosæ calyculo. Apud Athen. ῥόδεα αἴθη vocat quidam periphrasticè τὰ ῥόδα, sicut Eurip. ῥοδόεντα αἴθεα vocasse illa traditur. Ex Nic. λίπεῖ ῥοδέῳ pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ, in Alexipharm. Ὀρχάζων λίπεῖ ῥοδέῳ. Ῥόδεος interdum Roseus, id est Qui est rosei coloris, Purpureus. aut etiam Pulcher aspectu, Formosus. vnde ῥοδέη Παφίη in Epigr. Accipitur & pro odorato. Nam Hesych. ῥόδεα exp. ἐρυθρά. idem ῥόδεον exponit θύχεσιν, & ἡδύδες, necnon ἀνειδής. Legitur ETIAM Ῥόδεος apud Suidam, cum substantiuo στέφανος, vt habes infrà ῥόδινος στέφανος. In v.l. habetur ET Ῥοδεία, quod exp. Sertum è rosis. Apud Var. legitur, ῥοδεία, παγκία, ὁ ἐκ ῥόδων στέφανος. Sed fortassis apud eum ex quo hæc descripsit, non ponitur interpũctio inter ῥοδεία & παγκία.

Ῥόδινος, ου, ὁ, Rosaceus. vt ῥόδινον ἔλαιον, passim apud medicos, Rosaceũ oleum. quod & Rosaceum sine adiectione appellatur interdum. quinetiam Rosam ipsum vocasse existimatur Celsus. Legimus verò & ῥόδινον μύρον, cum apud alios, tum apud Athenæum. Apud eundem & ῥόδινος στέφανος, corona è rosis facta. (Sed v.l. SCRIB. Ῥόδινον cum subst. μύρον ex Aristot. pro rosaceo vnguento) Suid. quoque habet, ῥόδια, μύρα: item ῥόδινον, φυτὸν. Gorr. autem ῥόδινον esse ait nomen medicamenti aridi acris & erodentis, quod refertur ad Heram. Diuersis id modis describitur à Paulo lib. 7, cap. 13, & ab Aëtio. l. 14, cap. 36. Eo Paulus vtitur lib. 4. c. 43, ad vlcera in quibus caro supercrescit, eóque similiter crustas inducit, sanguinémque quauis ex parte profluentem probè sistit, lib. 4, cap. 53. SED ET Ῥοδία ῥίζα in v.l. ex Dioscoride, Rhodia radix: herba quædam in Macedonia nascens, sic dicta quòd rosarum odorem referat, si interatur. Hesychio autem Ῥοδία est calceamenti genus: itẽ Vitis genus. Vbi non immeritò fortasse quispiam suspicetur esse eam quæ ῥοδωνιὰ vocatur apud Suidam, id est, quam illo teste, quidam ita vocant, tanquam à colore roseo ita dictam. atque adeo perperam irrepsisse ῥοδωνιὰ illud pro ῥοδία. Fit certè & à Marone mentio Rhodiæ vuæ, Georg. lib. 2, sed quidam hanc à Rhodo insula nomen accepisse tradunt. AT VERO Ὀξυῤῥόδινον VEL Ὀξυῤῥόδινον, sine adiectione substantiui ἔλαιον, Oleum rosaceum aceto temperatum. Sed quum varius esse possit vtriusque modus, qui temperatissimus est, recipit olei rosacei partes quatuor, aceti vnã, vt scribit Gal. initio libri περὶ ἀντιδότων.

Ῥοδίτης οἶνος, Vinum rosatum, siue Conditum rosaceum. Est vinum è rosis factitium, quod Palladius ætate sua fieri solitum hoc modo, docet his verbis: Quinque libras rosæ pridie purgatæ in vini veteris viginti sextarios merges, & post triginta dies despumati mellis libras decem adiicies, & vteris. Plinius verò vinum rosaceum sic condiri tradit: Ex rosæ foliis tusis in linteolóque in mustũ collatis cum pondusculo vt sidat, quadraginta põdere denariorum in sextarios vicenos musti: nec ante tres dies vase aperto. Cui condituræ non multùm absimilis est quam Dioscorides docet hũc in modum, Siccas tusásque rosas libræ pondo in linteolo colligatas in musti sextarios octo demittito, & post tertium mẽsem per colum traiectum diffundito & reponito vinum. Alia ab iis habetur cõpositio apud Apicium, itémque alia apud Constantinum Cæsarem, lib. 8, cap. 2. Gorr.

Ῥοδωνιὰ λοπὰς, Olla odoratissima quæ in mensam ferebatur, Bud. ex Athenæo. In v.l. esse dicitur Odorati edulii genus & scitamenti in quo intritæ rosæ: quod in olla ferebatur ad mensam. Apud eundem Athen. LEGITVR Ῥοδωνία de eadem.

Ῥόδη, VEL Ῥοδὴ, Frutex rosas producens. Apud Hesych. ῥόδη, apud Ammonium ῥοδὴ. Itidem verò NOM. Ῥοδωνιὰ, pro fruticе rosarum ex Theophrasto affertur in vulg. lex. sed malè scriptum habent ῥοδονιὰ, cum ο, in secunda etiam syllaba. Possit verò suspecta esse & hæc interpretatio, quum ῥοδωνιὰ illi ipsi Ammonio, vbi de ῥοδὴ agit, itidémque Suidæ & Hesychio, sit locus, vbi vi delicet rosæ nascuntur, qui Latinis Rosarium, vel Rosetum: SICVT Ἰωνιὰ est Violarium. Addit verò Hesychius ET Κεινωνιὰ, ἔνθα τὰ κρίνα, sub. φύεται. (In vulg. lexicis affertur ex Theophrasto pro toto cespite & planta rosæ, De hist. pl. lib. 2. cap. 2) Suidas exponit ἡ τῆς ῥόδων φυτεία. item ὁ τῆς ῥόδων λειμών. addens, rhododaphnen quoque ita vocari, secũdum quosdam: quinetiam existimari à nonnullis esse & nomen vitis ferentis vuam rosei coloris. (de qua significatione dixi paulo antè, in Ῥοδία) Hesychio autem ῥοδωνιὰ præter illam primã significationem, est duntaxat τὸ αἰδοῖον αἰδοῖον, id est pudendum virile. Dicitur porro ETIAM Ῥοδῶν, ῶνος, ὁ, pro rosario.

Ῥοδὶς, ίδος, ἡ, Pastillus ex rosis confectus. Plur. ῥοδίδες, Pastilli ex rosis confecti, Dioscor.

Ῥοδίζω, Rosæ similis sum, Rosam refero, colore videlicet, vel odore. Sed Dioscorid. addit datiuum ὀσμῇ, dicẽs ῥοδίζει τῇ ὀσμῇ pro Odore refert rosam, seu imitatur, vel Odorem rosæ repræsentat.

Ῥοδίζω, Roseo colore tingo, vel purpureo, vt vertit Bud. in hoc Alex. Aphr. loco, τῶν δὲ ἰῶ αἷμα τὸ ῥοδίζον τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραῖνον.

Ῥόδαξ diminutiuum, vt λίθαξ. ῥόδαξ, ὑποκοριστικὸν ὡς λίθαξ, Budæus ex Demetrio. Sed vt λίθαξ vocatur Lapillus, sic etiam ῥόδαξ an dici possit parua rosa, (q. d. Rosula) dubitet forsan quispiam: donec aliquo testimonio vsus diminutiui huius confirmatus fuerit.

Ῥοῖζος, ου, ὁ, Stridor. vt οἰστῶν ῥοῖζον vocat Homerus Sagittarum stridorem, Iliad. π, Σκέπετ' οἰστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. Sic Philo, καὶ τὸ πόῤῥωθεν μετὰ ῥοίζου, καθάπερ βέλος, εἰσακοντίζεται. Plutarchus dixit etiam πνευμάτων ῥοῖζον in libro De audiend. poem ὥσπερ τὸ ὑδὼρ βολὴ, καὶ ψόφον ἔχουσίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον ἀκούοντες, ἐνεχλούμεθα καὶ διεταραττόμεθα. vt videlicet ventorum stridorem legimus apud Latinos poetas, & ventos stridentes. Fœminino genere ex Ioniсæ dialecti consuetudine, apud eundem poetam Odyss. ι, v. 315. Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ· vbi exponitur συριγμῷ. at autor breuium scholiorum exp. ἀσήμῳ φωνῇ, item συριγμῷ. Eustath. quoq; συριγμὸν Cyclopis ita vocari ab Homero ait, volente συριγμὸν illum ἀγριαίνειν. Cyclopis certè συριγμὸν memini & ab Ouidio ita describi, Metamorph. lib. 13, Senserunt toti pastoria sibila montes, Senserunt vndæ. Dixerat autẽ paulo antè, Huc ferus ascendit Cyclops, mediúsque resedit. Lanigeræ pecudes nullo ducente sequutæ. Non libenter tamen hîc ῥοίζῳ ad Cyclopem refero, sed ad ipsas oues referre malo: id est ad strepitum quem edunt multæ simul gradientes. Nam ῥοῖζος ab Hesychio exponitur etiam ψόφος, item ἦχος. addente significare & ῥῦμα σφοδρόν. Fortasse verò & impetum interpretari possimus (si tamen impetus ouibus tribui queat) vt Bud. ῥοῖζον à Plutarcho vsurpari ait de impetu procurrentiũ militum in pugnæ initio. In vulgatis lexicis exponitur Impetus cum stridore, item Impetus simpliciter: ex Iosepho, ῥοίζῳ καὶ βίᾳ, Impetu atque violentia.

Ῥοῖζος factum est per onomatopœiam, ad imitationem soni literæ ρ, vt σίζειν ex sono literæ σ, & ζέειν ex sono τῦ ζ, & βόμβος ex sono τῦ β. Vide Eustath.

C. Πολυῤῥοιζος, ου, ὁ & ἡ, Multum stridorem edens, vel strepitum, Multistrepus. Pro πολύφλοισβος ex Nicandro affertur.

Ῥοιζώδης, εος, ὁ & ἡ, Stridorem edens, vel magnum stridorem, aut Strepitum edens, Streperus. Ex Galeno, ἐκφύσησις, ἡ ἐκπνοὴ ῥοιζώδης, cum strepitu emissus spiritus. vulg. l.

Ῥοιζέω, ῶ, Strido, Stridorem edo. Plinius ῥοιζεῖν interpretatur Stridere, quum pro his Aristotelis, οἱ κτένες ὅταν φαίνωνται ἀπρειδόμενοι τῇ ὀχεᾳ, ὁ καλοῦσι πέπλους, ῥοιζεῖσθαι, dicit, Creditur item aquatilium pectines stridere, quum volant. Exponitur ῥοιζέω & Sibilo cum stridore, item simpliciter Sibilo. Eustathius dicit pastorem dici ῥοιζεῖν id est συρίττειν, ex Homero (intellige autem ex illo Hom. loco in quo ῥοῖζον Cyclopi tribuere existimatur, vt antea docui) At in hoc versu Homeri Iliad. κ, Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, redditur ῥοίζησεν, Sibilo innuit. Et PASS. Ῥοιζέομαι, ούμαι, Cum stridore voluor, seu volutor, aut circumagor. Pro cuius significationis exemplo affertur hic Gregorii locus ex oratione in Iul. οὐδὲ ῥοιζουμένῳ τροχῷ συγκυκλούμενος, οὐδὲ ὄρνιθι τὸ ὑπαρ κειρόμενος. Ex epigramm. autem ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, pro Ferri celeriter per aerem cum stridore, sagittæ more. HINC Ῥοίζημα, ατος, τὸ, Stridor, aut Impetus qualis est sagittæ volantis cum stridore. Sic certè de volatu vsus est Lucianus, scribens, καὶ μεταπτέσθαι ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ, ῥοιζήματι ἑνὶ, εἰς Γέμελαν, εἶτα εἰς Ἰταλίαν. Et COMPOS. Εὐροίζητος. vt Ἀροίζητος ἰὸς, in Epigr. Bene stridens sagitta, id est Celeriter volans cum stridore. sicut ῥοῖζον οἰστῶν ab Homero vocari dictum est. Item ADVERB. Ῥοιζηδὸν, Cum stridore. Exp. etiam Cum magno impetu & stridore. ITEM Ῥοιζηδὰ pro eodem, ex Nicandro.

Ῥοιζῶ, aut Ῥοίζω, exponitur etiam ὑλακτῶ, id est Latro, (vt antea dictum fuit in Ῥυζῶ) cuius signif. meminit & Eustathius, ita scribẽs, pag. 1792, σημείωσαι δ' ὃ τοῖς τοιοῦτοι τὸ ὑλάειν ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέγεται. Quibus subiũgit, φέρεται δὲ ὁ ῥητορικὸς ὁ λεξικὸς ὅτι ῥάζειν καὶ ῥοίζειν κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν, μετατίθεται δὲ καὶ ὅπου τοὺς πτεφαινομένους καὶ σκαιολογοῦντας. Vbi obserua etiam τοὺς πτεφαινομένους καὶ σκαιολογοῦντας. Et SCRIBI Ῥάζειν. Extat autem & COMPOS. Ἐπῤῥοιζῶ, VEL Ἐπῤῥοίζω, apud Theophr. de coruis, quod Plinius vertit Singultu quodam latro: ὅταν ὀλίγον ἐπῤῥοίζωσι καὶ πνάξωσι, singultu quodam latrantes, séque concutientes.

¶ Ῥοῖβδος, idem quod ῥοῖζος, Stridor: in hoc versu, Πτερῶν τὸ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν, (sic autem stridentes alas legimus apud Maronem & Nasonem) quem versum affert Eustathius, autorem non nominans, vt probet inueniri ῥοῖβδος positum pro ῥοῖζος, pag. 1716. Idem pag. 821, dicit ῥοῖβδος hoc pro ῥοῖζος esse Αἰολικώτερον. Sic de vento dictũ affertur ex Aristophane, ὑπὸ τῆς ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης. Vnde VERB. Ῥοιβδέω, ῶ, Strido. Interdum verò Sorbeo: sicut COMPOS. Ἀναῤῥοιβδέω, ῶ, VEL Ἀναροιβδέω, ῶ, Resorbeo, aut etiam Absorbeo. vt Odyss. μ, Τῷ δ' ὑπὸ δῖα χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. Τεῖς μὲν γὰρ τ' ἀίπαν ἐπ' ἦμαρ, τεῖς δ' ἀναροιβδεῖ Δεινόν, μὴ σύγ' ἐκεῖσε τύχοις ὅτε ῥοιβδήσῃσιν. vbi ἀναῤῥοιβδεῖ Eustathius vult esse ἀναῤῥοφεῖ. Idem in hunc locum eiusdem libri, Ἔνθεν μὲν γὰρ σκύλλα, ἑτέρωθι δ' δῖα χάρυβδις Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ait quosdam ex veteribus ἀνεῤῥοίβδησε exposuisse ἀνήκόνησε: sed meliorem esse alteram interpretationem. & ἀνακοντίζειν potius esse quod ἀνίεναι vocat in illo priore loco. Quod autem dicit Homerus per compositum ἀναῤῥοιβδεῖν, idem & per simplex ῥοιβδεῖν, subdens ῥοιβδήσῃσιν. Cæterùm ἀναῤῥοιβδεῖν per literarum mutationem vult Etymologistes factum ex ἀναῤῥοφεῖν, Eustathius autem vult ῥοιβδεῖν & ἀναῤῥοιβδεῖν esse facta per onomatopœiam, sicut & ῥοχθεῖν. esse autem similia ἐῤῥοιβδήσε & ἐῤῥοίζησε, sicut ῥοῖζος & ῥοῖβδος. Mihi quidem certè non fit verisimile ἀνεῤῥοίβδησε per mutationem literarum dictum pro ἀνεῤῥόφησε, & ἀναῤῥοιβδεῖ pro ἀναῤῥοφεῖ. ac potius ἀναῤῥοιβδεῖν (deducendo à ῥοῖβδος pro ῥοῖζος) existimo esse Resorbere cum magno sonitu. Et tale quid Hesychius videtur indicare voluisse: qui & ἀναῤῥίπτει significare ait: sed & tum ἀναῤῥίπτει puto intelligẽdum μετὰ ἤχου, quasi Eiaculatur cum sonitu, vel potius, Sursum eiaculatur. Vide ῥοῖζος. HINC Ἀναῤῥοίβδησις, εως, ἡ, Absorptio aquarum, vel eiaculatio. ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος.

ETIAM Ῥοιδμὸς apud Hesychium legitur, quod esse dicit ποιὸν ψόφον, id est Strepitus quoddam genus. Sed forsan aliquis ῥοιβδμὸς scribendũ potius existimet.

ΡΟΦΕΩ, ῶ, VEL Ῥοφάω, ῶ, F. ήσω, Sorbeo. vt ὥσπερ ὠόν τις ῥοφῶν, apud Athenæum, Ouũ sorbens (vnde ῥοφητὸν ὠόν, Sorbile ouum) Sic ἀῤῥοφῶν, Gal. ad Glauc. Fut. pass. ῥοφήσομαι pro ῥοφήσω, Sorbebo: Aristoph. in Vespis, πλὴν φακῆν ῥοφήσομαι. (vbi & infinit. actiuus ῥοφεῖν habetur) Itidẽ verò præsens pass. in actiua sign. affertur, videlicet ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν, Sorbere. Illud autẽ Ῥοφάω secundæ coniug. B. ex Aretha. Interdum ῥοφῶ pro Exhaurio, Haurio. vt apud Sophoclẽ in Trachiniis, Cicero vel potius Accius, πνεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφῶ, vertit, Pulmonum haurit spiritus: vt videbis p. 112 & 113 mei Lex. Cic.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, Sorbitio, accipiendo pro eo quod sorbetur. Sic certè Celsum dixisse sorbitones quæ Dioscor. vocat ῥοφήματα, tradit Bud. Qui etiam ann. Gazam interpretatum esse Polentam apud Aristotelem. Ex Gal. lib. 1 ad Glauc. affertur τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα: apud Athen. autem legimus χόνδρον dixisse τὸ ῥόφημα. AT VERO Ῥόφησις fuerit potius Sorbitio, significans ipsam sorbendi actionem. Gal. apud Hippocr. ῥόμματος ait esse ῥοφήματος vel ῥοφήσεως.

Ῥοφητὸς, ὸν, ὸ, Sorbilis. vt ὠὸν ῥοφητὸν apud Dioscor. & Galen. item Athenæum.

C. ΑΝΑῤῥοφέω, VEL Ἀναῤῥοφάω, ῶ, Resorbeo: aut etiã Absorbeo. Philostr. in epist. ὥσπερ τις πλέοντας ἡ Χαμυδὶς ἀνεῤῥόφα. At Ἀναῤῥοφεῖν primæ coniug. inuenitur apud Hesych. Suidam, Etymol. & Eustathium in expositione verbi ἀναῤῥοιβδεῖν.

C. ΑΠΟῤῥοφέω, VEL Ἀποῤῥοφάω, ῶ, Absorbeo, Exhaurio, apud Synes.

C. ΕΚῥοφέω, ῶ, VEL Ἐκῥοφάω, ῶ, Exorbeo. Synes. passiuam etiam vocem actiuè vsurpauit (vt ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν ab eo poni dictum est) εἰ δὲ πλοῖς σφετέροισι, ἢ μέχρι τοῦδε αὖ ἐκῥοφοῖτο πῦρ αἰθομένου.

C. ΕΠΙῤῥοφέω, VEL Ἐπῤῥοφάω, ῶ, Sorbeo, Sumo sorbitionem, vt Bud. vertit apud Aristot. in Probl. Affert verò & ὑπῤῥοφεῖν τοῦ ὕδατος ex Plutarcho in Phocione. In vulgatis lexicis, pass. participium ὑπῤῥοφηθεὶς, Sorbitione sumptus.

Ῥόφω apud Atticos barytonè pro ῥοφῶ, inquit Etymol. cuius tamen vsus exemplum nullũ affertur: sed non dubium est quin ab eo deducenda sint NOMINA Ῥόμμα ET Ῥοπὸς, quæ Hippocr. vsurpat pro ῥόφημα, id est Sorbitio: & pro ῥοφητὸς, Sorbilis. Sed Gal. in Lex. vocum Hippocr. ῥόπων dupliciter exponit, videlicet ῥοφημάτων & παντῶν τῶν ὀπωρικῶν ῥοφουμένων.

ΡΥΘΜΟΣ, ὁ, Numerus, qualis videlicet est in musica. Fab. lib. 9, c. 4, Omnis structura ac dimensio & copulatio vocum constat aut numeris (numeros ῥυθμοὺς accipi volo) aut μέτρῳ, id est dimensione quadam. quod etiamsi constat vtrunq; pedibus, habet tamen non simplicem differentiã. Nam ῥυθμοὶ, id est numeri, spatio temporum constant, μέτρα etiam ordine. ideóque alterum esse quãtitatis videtur, alterum qualitatis. Ῥυθμὸς, aut par est, vt dactylus. &c. Hæc Fab. A Budæo ῥυθμὸς redditur etiam Modulus, ex Gel. additque, constare ῥυθμὸν modulatione, sicut μέλος canore & sonis. Quæ ex eodem Fabio sumpsit, ita scribente lib. 1, vbi de musica agit, Vocis rationem Aristoxenus music⁹ diuidit in ῥυθμὸν καὶ μέλος ἐμμετρον, quorum alterum modulatione, canore alterũ ac sonis constat. (Sed hic pro ἐμμέτρον legitur etiam, καὶ μέτρον, siue Et μέτρον) Gellius autem, lib. 16, cap. 18, Longior mensura vocis, inquit, ῥυθμὸς dicitur: altior, μέλος. Vbi ῥυθμὸν quidam interpr. Modulum & numerum, ac pedum ordinem: μέλος, cantum modulatum. Cic. in Oratore, Quicquid est enim quod sub aurium mensuram aliquã cadit, etiamsi abest à versu (nam id quidem orationis est vitium) numerus vocatur, qui Græcè ῥυθμὸς dicitur. Idem in eodem opere, de Aristotele loquens. Is igitur versum in oratione verat esse, numerum iubet. ex hoc Aristotelis loco, διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή. (Qui tamen alibi μέτρα fatetur esse μέρεα τοῦ ῥυθμοῦ) Certè quum celerior & tardior pedum sublatio & depositio, quæ est ἄρσις & θέσις, rationem inter se habuerit, tum ῥυθμὸς existere dicitur, qui sunt numeri, inquit Cam. Fabius autem lib. 9. cap. 4. Omnis structura ac dimensio & copulatio vocum constat aut numeris (numeros ῥυθμοὺς accipi volo) aut μέτρῳ, id est dimẽsione quadam. Quod etiamsi constat vtrunque pedibus, habet tamen non simplicem differentiam. Nam ῥυθμοὶ, id est numeri, spatio temporum constant: μέτρα, etiam ordine. ideóque alterum esse quantitatis videtur, alterũ qualitatis. Ῥυθμὸς, aut par est, vt dactylus: vnam enim syllabam parem breuibus habet, &c. Afferuntur & ex Hephæstione quædam de differentia istarum vocũ, à Marc. Virg. nimirũ eo inter se differre quòd μέτρα materia syllaba sit, & absq; illa μέτρον esse nequeat: at ῥυθμὸν in syllaba quidẽ esse, sed & sine syllaba esse posse. quia malleis in incude potest ῥυθμὸς fieri, vel digitorũ motu: aque adeo cæteris omnib⁹ quæ in suo motu certis interuallis mouẽtur (Apud eundem ἡρῷον ῥυθμὸν interpr. Numerum heroũ. Idem Aristot. Probl. pag. 67, ῥυθμοῦ δὲ χαίρουσιν, διὰ τὸ γαίειμον καὶ πεπαιμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς πεπαιμένως. οἰκειοπαθὲς γὰρ ἡ πεπαιμένη κίνησις φύσει τῆς ἀπάκτου. διὰ δὲ τὸ ἔθος τοῖς μελῶν χαίρουσιν. quæ conueniunt cum verbis Galeni quibus dicit ῥυθμὸν esse κίνησιν ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσαν ὡρισμένην: sed loquens τῶν ἐμμελῶν, vt docebo infrà) Sic autem & Plato ante eum dixit, De leg. lib. 2, circa principium, τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τοῦ ἐν τοῖς κινήσεσι τάξεως οὐδὲ ἀταξίας, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. Eodem libro, τῇ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη. quibus in locis Bud. interpr. Modum ratione temperatum. Cæterùm duo illa nomina ῥυθμὸν & ἁρμονίαν idem philosophus alibi distinguens, scripsit ῥυθμὸν esse ὅτι τὸ παχὺ καὶ βαθέος, vt ἁρμονίαν ὅτι τὸ βαρέος καὶ ὀξέος. Vocis humanæ (inquit Cam.) variabilitas musicos concentus efficit, in quibus considerantur, ῥυθμὸς, numerus, ἁρμονία, concinnitas, λέξις, verba. Habet autem ῥυθμὸς productionem & correptionem τῆς ἐκφωνήσεως, seu τῶν φωνηέντων, id est enuntiationis, seu vocalium literarum: ἁρμονία verò complectitur acutũ & grauem & æquabilem sonum, qui ὁμοπάθειαν habet nomen, & tractum quendam lentæ pronuntiationis compositæ de acuto & graui.

Ῥυθμὸν & de modulo gradus ab Alcidamãte vsurpari ait Budæus ita scribente, ἀλλ' ὡς ἂν οἱ δι' μακρῶν χρόνων ἐν διεμῶν λυόντες οὐ δύνανται ὁμοίαν τῆς ἄλλης ποιήσασθαι τὴν ὁδοιπορίαν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα τὰ χώματα καὶ τοῖς ῥυθμοῖς ἐπφέρονται μεθ' ὧν καὶ δεδρόμεις αὖτις ἀναλήξειν καὶ τοῦ πορεύεσθαι. Idem hæc verba, ὁμαλῶς καὶ μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, vertit, Æquabili modulatóque sensim ingressu conuenientes. Apud Lucianum autẽ, ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν, numeroso quodam gressu incedere. Apud eundem de iis qui circa ὄρχησιν peccant, ἔπεα μὲν ὁ ὁ τῆς, ἔπεα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. At Herodianus ῥυθμῷ iunxit cum δρόμῳ, lib. 4, παῖς τε τὸ ἱππικὸν πάλαι πρὸς δεῖ κύκλῳ μετὰ τινος ἀπαξίας καὶ αἰκικλώσεως, πυρίχιον δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. Apud Aristotelem in Probl. ἐν τῷ ῥυθμῷ αἰκαπτόμενοι. vbi ἐν τῷ ῥυθμῷ puto redditum aptè iri In numerum, ex Virgilio, Illi inter sese magna vi brachia tollunt In numerum. In vulgatis lexicis tamen redditur Numerosé. Ibidem annotatur dici κατὰ ῥυθμὸν fieri quicquid certo modo, ordine & proportione fit: & quod contrà, παρὰ ῥυθμὸν, extra numerum, Cic. Afferturque ex Platone De leg. lib. 1, κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἔχει, pro κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Et ex Græcis Bibl. interpr. κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσεις αὐτὸ, eius modu li imitatione & conuenientia.

Ῥυθμὸς est etiam medicæ artis vocabulum, ipsum tribuentis τὸν σφυγμὸν, id est pulsui. nam de eo loquens Gal. scribit, ῥυθμὸς ὅτι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. Et autem opponitur ἀκαταστασίᾳ. In v. l. τοῦ φλεγῶν ῥυθμὸς, Venarum rhythmus, Vitruuio. id est Motus constans certo ordine qui in pulsus sublatione atque positione, ex celeritate & remissione, eúisque æquabilitate & inæquabilitate deprehenditur. Plinius modulos & metricas leges appellasse videtur, quum scripsit, libro vndecimo, c. 37, Arteriarum pulsus in cacumine maximè membrorum euidens, index ferè morborum, in modulos certos legésque metricas per ætates stabilis, aut citatus aut tardus, &c. Ῥυθμὸς (inquit Gorr.) Rhythmus, Modulus. Est proportio tẽporis, motus aut quietis ad tempus motus vel quietis in pulsu. Quum enim pulsus constet quatuor partibus, duobus scilicet motibus & gemina quiete, sibi inuicem perpetua quadam serie succedentibus, eorum inter se proportio comparatióque rhythmus est. Eum omnis pulsus habet, sed variũ. Suus enim est cuiq; naturæ, ætati, anni tẽpori, loco, sexui, & reliquis, quẽ quidẽ qui seruat is ῥύθμος dicitur: qui nõ seruat, ἄῤῥυθμος. Quum ergo rhythmus in earum partiũ proportione consistat, variæ emergant rhythmi differentiæ necesse est. Vel enim tempus diastoles cum tempore systoles comparatur, vel quies cum quiete, vel motus: hoc est, ipsa diastole vel systole cum alterutra quiete. Sed quum in omni pulsu hic rhythmus sit, ægrè tamen noscitur nisi in vehementissimo. Sunt autem rhythmorum duæ summæ differẽtiæ. Omnes enim fiũt proportione, vel pari, vel impari. Pariquidẽ vt quũ diastoles tẽpus æquat tempus systoles: impari verò, vbi tempus vtriusque impar est, earúmque altera alteram excedit. Id quod modò certis, modò incertis fit excessibus. Certis quidem, etiam bifariam, aut multiplici proportione, aut vt numeri ad numerum, qui ὁλοπλάσιος appellatur. Proportio quidem multiplex est, dupla vel tripla vel quadrupla, vel alia. Vt numeri ad numerum est, quũ quanta sunt duo diastoles tempora, tanta sunt etiam systoles: incertis autem excessibus, tripliciter. Nam aut diastoles tempus incertum est, aut systoles, aut vtrunque. Quorum etiam vnumquodque aliquando parum, aliquando plus, interdum etiam plurimum aucta habet incertis excessibus sua tempora, siue plura, siue vnum, quod sensu primum est.

Ῥυθμὸν appellatio ad nostram quoque linguam trãsiuit, quæ appellat *ryme* (pro *rhythme*) certam quam in suis versibus homœoptotis seruat mensurã, aut etiam versus ipsos homœoptotos ad certã mensurã legem dimẽsos. (vnde prouerbiũ, *Il ny a ni ryme, ni raison en cela*) Hæc autem vox nostra mihi in memoriam reuocat istum Herodiani locum, lib. 7, τὰ πολεμικὰ αὐτῆς γυμνάσια, χοροὶ καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοί. quondam enim fuisse itidẽ scommata & dicta omne procacitatis genus habentia, præcipuam versuum illorum Gallicorum materiam, satis notum est.

C. Ῥυθμοποιὸς, ῶ, ὸ, Rhythmorum factor, seu fictor. ET Ῥυθμοποιία, Rhythmorum fictio. Ῥυθμοποιὸς, ὁ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ποιῶν, Hesych.

C. Ἄῤῥυθμος, ος, ὸ & ἡ, Numeris carens, Numerorum expers, Non numerosus, Nullam concinnitatem habens, seu modulationem, qualis est numerorum. Nec solùm Inconcinnus, sed & Incompositus alicubi redditur. Fab. lib. 9, cap. 4, Cicero testatur frequenter, se quod numerosum sit quærere, vt nõ magis ἄῤῥυθμον quod esset inscitum atque agreste, quàm εὔρυθμον, quod poeticum est, esse compositionem velit. Falsò autem crediderunt vulg. lexic. consarcinatores, ἄῤῥυθμον hìc reddi à Fabio Inscitum atque agreste. Alioqui enim eadem ratione εὔρυθμον eum interpretari Poeticum, dicendum foret. Idem ann. ἄῤῥυθμον histrionem dici qui indecenter agit. Et ἄῤῥυθμον ἔρωτα ab Euripide vocari non concinnum, non congruum. At pulsus ἄῤῥυθμος quis sit medicis, dictum est in Ῥυθμός. HINC Ἀῤῥύθμως aduerbiũ Absque numeris, Absque concinnitate ea quam afferunt numeri. Aut generalius, Inconcinnè. Et SUBSTANT. Ἀῤῥυθμία, ας, ἡ, Inconcinnitas qualis est eorum quæ numerosa non sunt. Affertur & pro Dissonãtia, ex Galeno. Itidémque VERB. Ἀῤῥυθμέω, ῶ, redditur Dissono, Discordo. Dici autem ἀῤῥυθμεῖν ῥυθμῷ, vt ἀπᾴδειν ἁρμονίᾳ, videbis in Ἀπᾴδω, Tomi primi semipag. 116.

C. Ἔνρυθμος, ος, ὸ & ἡ, Cui insunt numeri, Numeros habens, Particeps numerorum: vt ἄῤῥυθμος, Numerorum expers. in v. l. ex Plat. De leg. sed suspectum, tanquam malè scriptum pro εὔρυθμος. Affertur tamẽ & ADIECT. Ἐνρυθμικὰ ex M. Capella, pro iis quæ ratione certa ordinem seruant. Vide εὔρυθμος.

C. Ἑπτάῤῥυθμος, ος, ὸ & ἡ, Diuersis numeris constans, seu diuerso numerorum genere.

C. Εὔρυθμος, ος, ὸ & ἡ, Numerosus, Numerorum modulationem habens. Item Concinnus, Compositus. Plut. in Psychog. ἁρμονικὸν αἴδρα καὶ ῥυθμικὸν οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον, ἀξιοῦμεν. quæ ita Turn. vertit. Ab eo qui modos numerósque facit, nec vocem nec motum vt faciat postulamus, sed modulatam ab eo vicem & motum numerosum requirimus. In v. l. εὔρυθμα βαδίζειν ex Chrysost. (posito nomine εὔρυθμα aduerbialiter pro ἀῤῥύθμως) Numerosè incedere. Item εὔρυθμα πεσεῖματα ex Aristoph. Compositi progressus. Legitur & ὄρνεον εὔρυθμον apud Aristotelem in 8 De hist. anim. de tyranno aue, ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὄρνεον καὶ εὔρυθμον. vbi Theod. Gaza Cantu suauẽ vertit. quod mihi non placet. magis enim significat membrorum aptam compositionem, inquit Bud. Sed intellige εὔρυθμον dici de illa apta compositione: non vt εὔρυθμον sit ipsa compositio, sed Habens compositionem illam &c. Sic certè Bayf. apud Athenæum, ἰῶν δὲ εὔρυθμος καὶ ὑψηλὸς, vertit, Erat autẽ mira & egregia statura. At pulsus εὔρυθμος quis sit medicis, dictum est in Ῥυθμός. HINC Εὐρύθμως, Numerosé. Item Concinné. De εὔρυθμα autem posito aduerbialiter, dictum fuit paulo anté. Et SUBST. Εὐρυθμία, Concinnitas quam afferunt numeri. κινεῖσθαι μετὰ πνος ἀῤῥυθμίας apud Aristot. De mũdo, Moueri ad numeros. Bud. ἀῤῥυθμία vertit ex Cic. Æquabilis vocum concentus, & Inoffensa vocum copulatio, ex Fabio. Apud quem legimus etiam dici ἀῤῥυθμίαν corporis decẽtem & aptum motum. Vnde apparet ἀῤῥυθμίαν accipi generalius etiam pro concinnitate.

Ῥυθμικὸς, ὴ, ὸ, Numerorum peritus, seu faciendorum numerorum. vel simpliciter, Qui numeros facit, vt ἁρμονικὸς, Qui modos facit. Quorum vtrunque habes ex Plutarcho in Εὔρυθμος. Legimus apud Ciceronem quoque & Fabium vocem Rhythmicus, pro eo qui concinnitatem numerorum in oratione obseruat. Ita enim De orat. lib. 3, Nec sunt hæc rhythmicorum atque musicorum acerrima norma dirigenda. Fabius autem lib. 9, cap. 4, quum dixisset, Tamen & duo prima verba, & tria proxima, & deinceps duo rursus ac tria, suos quasi numeros habent spiritum sustinentes: subiungit, Sicut apud rhythmicos æstimantur hæ particulæ prout sint graues, acres, lentæ, celeres, remissæ, exultantes.

Ῥυθμίζω, Ad numeros aptos redigo, Numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo. Vel, Modificor, Modulor, Modulatè facio, vt Budæus vertit. qui etiam affert passiuum PARTICIP. Ἐῤῥυθμισμένος pro Emodulatus, ex interpretatione Politiani. nam is verba hæc Herodiani lib. 4, ἄδεται δὲ ἑκάστοτε ὕμνοις τε καὶ παιᾶσι εἰς πυπτελεύτικόπα, σεμνῷ μέλει καὶ θριλῳδεῖ ἐῤῥυθμισμένοις, ita vertit, Verẽdo ac lamẽtabili carmine emodulatos. Idem affert pro Temperare, item Componere & effingere (vt dicitur Componere se in hilaritatem) ex Luciano, ἰῶ μειδιάσω καὶ ῥυθμίσω ἑμαυτὸν ὅπῃ τὸ ἥδιστον. At verò ex Theophr. pro Componere, id est Rectè collocare, De caus. pl. lib. 3, δεῖ δὲ καὶ θύπνιον εἶναι καὶ πρόσπλον τὸ δίνδρον. διὸ καὶ οὐ κακῶς οἱ οὕτω ῥυθμίζοντες ὥσπερ πρὸς μεσημβρίαν βλέπειν. Rursum verò pro Cõponere, vel Mores cõponere, Moderari, Informare, Docere, affert ex Chrys. in præf. epist. ad Rom. πῶς οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τῶν ἑαυτῶν, καὶ παιδία καὶ γυναῖκα. Et ex Theod. l. 4, Eccles. hist. vbi de episcopis loquens, hæc dicit, καὶ οὐ λόγῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ βίῳ πᾶς ἀρχομένοις ῥυθμίζειν, καὶ πάσης ἀρετῆς ἑαυτὸν ἀρχέτυπον παρέχειν. Apud Naz. autem ῥυθμιζέτω redditur Dirigat, vbi scribit, αὐτὸν ῥυθμιζέτω σοι καὶ βίον καὶ λόγον.

C. Ἐπῤῥυθμίζω, ET Καταῤῥυθμίζω, ET Μεταῤῥυθμίζω, quorum priora duo reddi possunt vt ῥυθμίζω. (sed in vulgatis lexicis habetur quidem ὑπῤῥυθμίζω, & exponitur Formo, Apto, Concinno: at Καταῤῥυθμέω pro καταῤῥυθμίζω: nato errore ex participio καταῤῥυθμίσας, perperã scripto pro καταῤῥυθμίσας, quod exp. ἀπαρτήσας.

Reddũt autem καταρρυθμέω, Quadrare facio) Tertium verò Μεταρρυθμίζω, non est Formo, seu Informo, sed Reformo, vt vertit Budæus: addens etiam, Emẽdo, Corrigo. Affert idem ex Xenoph. ἵνα καὶ μεταρρυθμίσῃς με, ἐὰν σοὶ μὴ καλῶς δοκῶ ποιεῖν. ἀλλ' ἐγὼ μὲν δὴ (ἔφην) πῶς αὖ μεταρρυθμίσαιμι αἴδρα ἀπειργασμένον καλόν τε κἀγαθόν; Ex eodem in Œcon. loquente de officiis patrisfamiliâs in agro, ὥσπε δὴ ὁ τῆς σκευοφόρου ὅπως ἕκαστα γίγνεται, μεταρρυθμίζω, εἰ καὶ ἔχω τὴν βέλτιον τῶν παρόντων. Itẽ ex Aristotele, Ethic. 10, πῶς δὴ τοιούτους τοὺς αὖ λόγους μεταρρυθμίσαι; quæ doctrina posset emendare homines sic in errore mersos, & in animi morbos delapsos? Affert verò & pro Commuto, seu Transmuto, ex Gazæ interpretatione apud Theophrastum (sed passiua voce vtentem) αἰσθάνεται γὰρ τὰ χρήματα μεταρρυθμιζόμενα, καὶ ἐξ ὀξυχρόνιον τοῦ εφερῆ γίγνεσθαι. At in v.l. habetur non solùm Μεταρρυθμίζω, (quod exp. Accommodo, Apto, non expressa vi præpositionis μετά) sed etiam Μεταρρυθμέω, ὦ: quod redditur Transformo, item Traduco, Retraho. Sed mihi suspectum est hoc μεταρρυθμέω, ne ex errore manarit, sicut illud καταρρυθμέω pro καταρρυθμίζω.

Ρ Υ Π Ο Σ, ου, ὁ, Sordes. Plut. πῶς αὖ τις αἴσθοιτο &c. ὅλῃ δεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διερρωγὸς ὑπόδημα. Quidam ῥύπον propriè dici existimarunt sordes quæ in summis manuum ac digitorum vnguibus colliguntur: alii, illuuiem quæ distringitur à corporibus oleo illitis post sudorem. Ex Polluce affertur ῥύπος pro piscina & loco in quo eluebant. sed Pollucis verba sunt, ἐν ᾧ ἐξέπλυνον οἱ κναφεῖς. Apud Suidam legitur, Ρύπος κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ χ, χρῦπος, ὁ τοῦ χρωτὸς ῥυπῶν σύλλογος. Sed perperam hîc legitur χρῦπος, quum præcedat κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ χ. Estque legendum vt apud scholiastem Aristophanis, vnde hæc sumpta esse puto: ὁ δὲ ῥύπος, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ χ. ῥύπος γὰρ ὁ τοῦ χρωτὸς ὑπῶν σύλλογος. Dixerat autem antea, ῥυπᾶσθαι οὐ τὸ σῶμα σθαι, παρεμπίπτοντος τοῦ τ, τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι. quibus addit illa, ὁ δὲ ῥύπος &c. Atque ita fuerit ῥυπῶ à ῥύπος, non contrà. Ρύπος (inquit Gorr.) Sordes: excrementũ tertiæ concoctionis quod in summo corpore nostro colligitur. Sicut enim concoctio tum quæ in vẽtriculo, tum quæ in iecinore perficitur, duplex excrementi genus relinquit, vnum, humidum, alterum, siccum: ita & ex tertia concoctione duo excrementorum genera in singulis animantis nascuntur particulis, ex ipso vnde aluntur succo. Alterum, sudor est, hoc est humor qui ante transmittendi alimẽti fuerat vehiculum, humidus, tenuis, serosus, & vrinæ similis: alterum verò, ceu semicoctæ quæpiã reliquiæ, quæ assimilari nutriendæ parti nequiuerunt. Tenue quidẽ & illud est, vt quod in sensili transpiratione per cutis poros vacuetur: sed habet etiam crassioris excrementi nonnihil admistum, ex quo fit vt sæpissime sistatur ad cutem. Ab hoc excremento tum pilis origo est, tum iis quæ super cutem semper aceruãtur sordibus, à quibus idipsum etiam ceu sordes quædam dici meruit. Nõ incognitæ eæ quidem veteribus fuêre, vt quas ipsi magna cura ex hominum corporibus ad varios vsus deraderent. Sordes & strigmenta appellabant: à Græcis autem non modò ῥύπος, sed γλοιὸς etiam vocabantur. Vim habent modicè calfaciẽdi, emolliendi, discutiendi: quã quidem sortitæ sunt non tam ex corporis nostri natura, quàm olei atque puluerис mistione. &c. ‖ Metaphoricè autem ὅλῃ τοῦ γλίσχρων καὶ αἰσθυθέρων, vt Latinè Sordes & Sordidus, inquit Bud. Vide quæ attuli ex Suida in composito Ρυπκόνδυλος. ‖ Ρύπος pro cera sigillari, apud Atticos. Aristoph. in Lysistrata, Καὶ μηδὲν οὕτως δῦ σεσημάσθαι, τὰ μὴ Οὐχὶ τοὺς ῥύπους αἀκασάσαι. Vide Poll. Meminit autem huius significationis & Hesychius. In v. l. ãnotatur legi & apud Cic. in ep. ad Att. rhypos pro ceris siue formis vnde sigilla fiebãt, fortasse à situ vetustatis.

ITEM Ρύπον, ου, τὸ, pro ῥύπος, per metaplasmum, apud Theocritum, dicentem ἅπαν ῥύπον, vt annotat Eustath. eius plurali Homerũ vsum esse tradens, Odyss. ζ, Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦσέν τε καθηρά τε ῥύπα πάντα. Exponit tamẽ ῥύπα, τὰ ῥύπου μετέχοντα. ad quam alioqui expositionem respiciẽdo, existimari posset ῥύπα pro ῥυπαρὰ accipiendum esse: vt λίπ' ἐλαίῳ esse dicitur pro λιπαρὰ ἐλαίῳ. Cæterùm in illo Theocriti loco sciendũ est typographicas editiones habere ῥύπος, non ῥύπον. ita enim in iis legitur, in idyllio quod ἀδωνιάζουσαι inscribitur, Πέντε πόκους ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔρριον ἐπ' ἔργον.

Ρυπογράφος, ου, ὁ, Sordidarum rerum pictor. Res abiectas ac viles & sordidas etiam depingens. Hoc nomine vocatus est quidam Pyrrhichus, quòd tonstrinas, sutrinas & asellos pictura exprimeret. v.l.

Ρυπκόνδυλος, ου, ὁ, Sordidus, Valde parcus. Græci (inquit Erasmus) prouerbialiconuitio sordidos & impẽdio parcos ῥυπκονδύλους appellant, ducto cognomine ab iis quibus sordes in vnguibus resident, nec tãtillum sumptus facere volunt vt tõsori dent numm ulum qui eos repurget. Suid. in Ἄχθομαι habet ista, ἄχθομαι αὐτοῦ τοῦ ῥύπου, οὐ τῆς τῆς αἰσελυθερίας καὶ μικρολογίας. τὸν γὰρ ῥύπον ὅλῃ τῇ γλίσχρων καὶ αὐσελυθέρων ἐπίθεσαν. οὕτω γοῦν ῥυπκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους.

Ρυπέις, ειτος, ὁ, ε τ Ρυπώδης, Sordidus. Sed ῥυπέις est potiùs poeticum. At ῥυπῶδες est etiam nomen emplastri, cuius descriptio habetur apud Celsum, lib. 5, cap. 19.

Ρυπαρὸς, ᾶ, ὸν, (magis vsitatum in prosa quàm præcedens ῥυπώδης) Sordidus, Sordibus obsitus. Sed peculiariter ἔριον ῥυπαρὸν dicitur quod Latinis Succida lana: (est enim sordida) & ῥυπαρὸς ἄρπης, quem Marcellus secundarium panem appellasse creditur. est enim is sordidus præ illo qui σιλιγίτης appellatur. Nonnulli hunc ῥυπαρὸν ἄρτον eum esse tradunt qui alio nomine πιτυρίας seu πιτυρώδης vel πιτυρίτης dicitur: quidã eundem cum τοῦ συλκομισοῦ: Paulus tamen eos separat. Fuisse autem μέλανας hos ῥυπαροὺς ἄρτους, apertè ostendit hic Athenæi locus, lib. 6, εἰσφόρος δ' αὐτοῦ ῥυπαροὺς ἄρτους ὅλῃ τὰ δεῖπνα φέρεσθαι, ἐνεγκαμένου τινὸς ἐπὶ μελανὰ πέρας, σὺν ἄρτοις ἐφ' αὐτὸν σιλιγίτας ἀλλὰ τοῦ ἀφ' ὧν σκιαί.

Ρυπαρὸς metaph. vt Latinè Sordidus, pro eo qui valde & turpiter etiam est parcus, seu auarus. Cuius signif. meminit & Pollux: habet autem eam cum apud alios, tum apud Platonem in Parmenide. Atque vt Illiberalis & Sordidus à Tullio aliquando copulantur, sic ῥυπαροὶ καὶ αἰσελυθεροι apud Athenæum. Sed duo illa Latina quum copulantur, de re potius dici existimantur. Sic autem ῥύπον de auaritia seu turpi parsimonia dicunt, itidémque Latini sordes.

C O M P. Ἀῥύπαρος, Non sordidus. v.l. ex Greg. Naz. Ibidẽ S V B S T. Ρυπαρία, Sordes, & Sorditudo, ex Plauto. Item Spurcitia, Situs, Squalor, Illuuies, Pædor. Necnon, Vlceris sordidi genus quoddam, ex Dioscor. Metaphoricè autem (sicut & ῥύπος) Parsimonia nimia, atque adeo turpis, Auaritia: sicut Sordes Latinè.

Ρυπάω, ῶ, ε τ Ρυπόω, ῶ, Sordeo, Sordidus sum. Vtraque cõiugatione vtitur Homerus. nam legimus apud eum Odyss. ζ, — πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ἐπ' ἐκτοσθεν μάλα τοῖν ῥυπόωντα καθῆρε. vbi Eustathius annotat, participii ῥυπόωντα coniugationem esse secundam circunflexorum, ὅπερ κοινολογεῖται (intelligit autem ῥυπόωντα dictum esse sicut βοόωντα pro βοῶντα) vt apparet ex hoc loco qui legitur apud Athenæum, πόσσε οἴομεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγορικοὺς ῥυπᾶν; Sed dici etiam Ρυπῶ, ῥυπώσω, tertia coniugatione, ostendisse Homerum, quum dixit, — τὰ μοι ἔρυσσε μόρα κῶας. de quo loco dicam & paulo post. Cæterùm apud eundem aliquis etiam dicitur ῥυπᾶν. Sic apud Aristoph. Pluto, ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσόν. Sic dicunt ῥυπῶντας philosophos Luc. & Athen. quod Bud. interpr. Illotos & squalidos: ῥυπῶντας καὶ αὐχμῶντας καὶ τῶν δυσαρεστοῦντας. At ῥυπῶσι ἑῶθεν idem ex Basilio affert pro veste quæ sordet, seu sordida est: ἐσθῆτι ῥυπῶσα, κόμη αὐχμηρά. (Satis autem vel hunc locum ostendere arbitror, ῥυπῶντας illud ad vestimẽta potissimùm referri, αὐχμῶντας verò ad comã. qua in signif. ῥυπῶντα reddere etiam poterimus Sordidatos, vt docebo infrà) Affert verò & PASSIV. Ρυποῦμαι ex eodem Basilio, exponens itidem Sordeo: in epist. ad Leontium, καὶ τὸ ἐρρυπῶσθαι λοιπὸν τῇ καθαρεῖ σωμηθείᾳ τοῦς ἰδιωτισμοῦ, ὅπερ εἰκότως ἡμῖν ἐμποιεῖ τοῦς φθέγγεσθαι ὑμᾶς τοὺς σοφιστάς. Itidémque ex Greg. De baptismo, δεινὸν γὰρ εἰ ὁ κηρὸς καθαρσεως ῥυπωθήσεται. Sed videri possit cuipiam ῥυποῦσθαι potius reddẽdum Sordidari, itidémque ἐρρυπῶσθαι Sordidatum esse.

itidémque apud Homerum Od. ζ, εἵματα ῥερυπωμένα, vestimenta sordidata: — ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Ἐς πόσιν μόν πλωέσσα τά, μοι ῥερυπωμένα κεῖται. Sed potest & ῥυπῶν quũ neutraliter ponitur, reddi passiuo Sordidatus: ex Plauto, — quanquam ego sum sordidatus, Frugi tamẽ sum. id est, sordida veste indutus. Sic autem fortasse ῥυπῶντας suprà reddemus aptè Sordidatos: nisi quis censeat generalius illud accipi.

Ρυπαίνω, Sordido, Sordidum reddo, Fœdo, Maculo, Contamino. Xenoph. pass. ῥυπαίνεσθαι oppositum τοῦ λαμπρύνεσθαι. Sic autem Plut. in lib. De def. orac. ἀλλ' ὅσ' αὖ ῥυπαίνοιθῆ χεωμένων, ἐμβάλλοντες εἰς φλόγα, λαμπρεῖ καὶ δίφαι ἢ κομίζοντα. vbi ῥυπαιθῆ est Sordidata fuerint, Sordes contraxerint. ‖ Ρυπαίνω metaphoricè, Turpem reddo & infamem, aut Contamino famam alicuius. vt Bud. vertit, afferens ex Dionys. Halic. in Isocr. καὶ οὐκ Ἀθηναίοις πείθομαι ῥυπαίνειν τὴν αἴδρα βουλόμενῶν.

H I N C Ρύπασμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid sordidatũ est, Sordes. At C O M P. Ἀῥύπαντος, Non sordidatus, Non contaminatus. Item verbum C O M P. Καταρρυπαίνω, idem quod ῥυπαίνω. itidémque metaphoricè interdum pro Contamino famam seu nomẽ alicuius, Bud. ex Isocr. & Dionys. Halic.

Ρ Υ Π Τ Ω, (de cuius à ῥύπος deductione dictũ fuit antea) Sordes eluo, seu abluo, Purgo, Abstergo. Plin. l. 24, c. 11 de succo libanotidis agẽs, repurgare dixit pro eo quod ῥύπειν dixerat Diosc. Vide Marcell. Pass. Ρύπεσμαι apud Aristoph. in Acharnensibus exponitur σμήχομαι, Abstergor, Sordib' purgor. V N D E Ρυπτικός, ῆ, ὸν, Aptus ãd abluendas sordes, Aptus ad abstergendum seu detergendum, vel Abstergendi vim habens. vt Plutarch. Sympos. lib. 6, καὶ κατακαυθέντος ἢ πέφεκε ῥυπτικῆς πάτου παρέχει κόνιν. Et ῥυπτικὸν φάρμακον apud medicos: quod Gorræus vertit Detergens siue Extergens medicamẽtum. Sic autem appellatur (inquit) id omne quod ῥύπον, id est sordes, in quauis parte eluit & aufert. Sordes autem non cuti tantùm extimæ & vlceribus inhærẽt, sed etiã internis partibus, linguæ, œsophago, tunicis ventriculi, reliquorũ viscerum & venarum atque arteriarum. Ea quæ tergent, alia imbecillius, alia vehemẽtius id agũt. Modicè detergent, farina fabarum, hordei, ciceris, semẽ lini torrefactum, sacchar, oxymeli: magis terebinthina, thus, mel despumatum, amygdalæ amaræ: valẽtius, eruí farina, semen hormini, radix ireos & panacis, nitrum vstum, nitri spuma, fictiles testæ, pumex buccino rum & purpurarum, & cæterorum ostreorum: testæ vstæ, tritæ, tenui cribro cretæ. quorum quidem aliquatam valenter tergent, vt etiam pilos tenuent. Sed hæc impropriè ῥυπτικὰ appellãtur: quæ verò propriè & speciatim dicta sunt, tergent tantùm, non etiam obstructa liberant, quia sunt amaris imbecilliora, falsa scilicet & dulcia: quæ autem valenter detergent, omnino etiam digerunt, & ob id valde siccant. Affertur autem & N O M. Ρυπτὴρ ex Dioscoride pro cochleari, seu ligula. ῥυπτῆρες ῥαγδαίῳ τὸ ὕδωρ αὐάχῃ, cochleari aquam validiusculè conturbato, ex Ruellii interpr. vel, Aquam ligula grandi cõturbato, ex Hermolao. v.l. Sed esse qui ibi pro ῥυπτῆρες legant ἀρυτῆρες, annotat etiã Marcellus: quæ certè lectio magis mihi placet. A T V E R O Ρύμμα, ατος, τὸ, Purgamentum, Strigmentum. κάθαρμα, σμῆγμα. Nic. in Alexiph. Ἢ σὺ κνήματέ ἐσταν ὀν ὕδατι πλύνεο τέφρῃ Θαλπομένῳ. τὸ δὲ ῥύμμα νεοπλεκέος καλάθοιο Κόπτις ἰκμήνειας. vbi schol. ῥύμμα exp. σμῆγμα (ita enim apud eum legendum est, ex vet. etiam codicis autoritate, non μίγμα: vt habent vulg. edit. typogr. & vulg. quoque lexica ex illis) item τὸ κάθισμα, τὸν ῥύπον. Sed illud κάθισμα ex vet. codice addo. Affertur autem & ex Homero. ῥύμματα πάντα κάθηρεν. Cæterùm vt in illo schol. Nicandri perperam legitur μίγμα pro σμῆγμα in expositione huius vocabuli, ita etiam apud Hesychium in explicatione eiusdem, sciendum est vulgatas edit. habere σμῆμα & σμηματοδοκὶς & σμηματοθήκη pro σμῆγμα & σμηγματοδοκὶς & σμηγματοθήκη.

C O M P. Διαῤῥύπτω, ε τ Περιῤῥύπτω. Est autem Διαῤῥύπτω idem quod ῥύπτω: nisi quòd præpositio διὰ vim aliquam significationi addere videri potest. Ex Gal. ad Glauc. διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν, detergere. At Περιῤῥύπτω, id. Circumabstergo. In v.l. Vsquequaque purgo. Et affertur ex Galeno, ὥστε περιῤῥύψαι τε καὶ ἀποκαθῆραι πυκνὴν κόπρον ἐν χῶρας. Ibidem redditur Abstergo, item Extero, ex Marcello. Apud Dioscoridem autem, vbi dicit περιῤῥύπτει αἀθρακας, meritò suspectum est hoc verbum.

Ρ Ω Ω, Fut. ώσω, Confirmo, Corroboro. A quo est infinit. ῥῶσαι, Corroborasse, seu Roborasse, aut Confirmasse: itidémque partic. ῥώσαντες, apud Greg. ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς ἀσέβειαν, id est Quum confirmassent, vt Bud. vertit. Idem affert pass. infinit. ῥωσθῆσθαι ex Luciano pro Confirmatum iri, Erectum iri. Et partic. ῥωσθεὶς ex Greg. rursum, pro Robustus factus & validus, vel Inualescens. Item ἔῤῥωται τοῦς καρπεῖς τὸ δέινδρον pro ὅλῃ τῇ δείνας ἔχει. Ex Lysia autem ἔῤῥωται pro Confirmatus est & animatus, obstinauitque: p. 128, οὕτω σφόδρα ἔῤῥωτο ἡ βουλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι. Hæc ille. In v.l. ex Plut. Pericle, ἔῤῥωσιν ἀναιδρία τὰς πόλεις. Ex eiusdem Camillo, ῥώσας τὸ σῶμα διὰ γνίσεσθαι, (vbi animaduerte addi infinitiuum huic actiuo participio ῥώσας, sicut illi præterito passiuo ἔῤῥωτο additur in proximè præcedente loco Lysiæ) Affert autẽ & Suidas participii ῥώσαντος hoc exemplũ, οἱ δὲ βαρβαροι ῥώσαντες ἑαυτοὺς ὅλῃ τὸ στρανώτερον, ὡς οὐκέτ' Ῥωμαϊκοῖς καὶ διαπλασμένοις ὑποτιθεμένοι σφαγήματα. vbi exponit δυναμώσαντες. Est alioqui multo infrequentior actiui verbi vsus quàm passiui, ac certè quod ad thema ῥώω attinet, ne vllum quidem eius esse vsum existimo, in soluta oratione præsertim: sed eius loco dicitur Ῥωννύω vel potius Ῥώνυμι, vt docebo infrà. Multo autem minus aliquem esse thematis passiui Ῥώομαι vsum putandum est, à quo sunt præcedentia tempora, ne cnon quæ sequũtur. vt apud Plut. in Public. ἐῤῥώσθη cũ dæmuo taquã instrumẽtali, χρήματα, vbi scribit ἐῤῥώσθη χρήματα ὁ δῆμος ἐκ τοῦ λαφύρων. vbi ἐῤῥώσθη redditur Locupletatus est: sed rectius fortasse Potens factus est. Apud Herod. ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίσκον, vertit, Tãta animi virtute quanta nemo vnquã vel iuuenũ. Vt autem ἔῤῥωται Bud. vertit suprà, Animatus est, sic apud Thucydidem ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, redditur Animatiores effecti sunt. Atque vt in illo Lysiæ loco infinitiuo iungitur, ita iunctũ ei videri possit in hoc itidẽ Thucydidis, lib. 2, ἔῤῥωτο πάντα τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις ἐπὶ δυνάμει καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. vbi tamen rectius videtur reddi Omni ope nitebatur, quàm Animatus erat. Dico autem posse videri iunctum, quoniam alicui magis placebit fortasse iungere infinitiuũ ξυνεπιλαμβάνειν cũ δυνάμει, vt ἔῤῥωτο per se ponatur & seorsum. Vt ut sit, sciendum est eundem scriptorem hoc verbo vti cum præposẽ: nimirùm in alio eiusdem libri loco, ὀλίγον τε ἐπηνέσαν οὐδὲν ἀμφότεροι, ἀλλ' ἔῤῥωτο ἐς τὸν πόλεμον. id est, Magna animi alacritate (seu animosè) bellum capessebant. Vel (vtendo itidem præpositione In) Alacriter (vel enixè) incumbebant in bellum.

Ἔῤῥωμαι, Valeo, Vtor prospera valetudine. Sic ἐῤῥώμιλω, Valebam. vt apud Thucyd. lib. 7, pag. 237, dicit Nicias, in sua ad Athenienses epistola, καὶ δὴ ὅτ' ἐῤῥώμιλω, πολλὰ ἐν νῆμονίαις ὑμᾶς ὀνέπτυσα. quum paulo antè dixisset, ὡς ἀδύνατος εἰμι διὰ νόσον νεφεῖπν παραμένειν. Solebãt autem claudi epistolæ imperatiuis huius verbi, ἔῤῥωσο, vel ἔῤῥωσθε. Luc. ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ὅλῃ τοῦ ἐπιστολῆς ὑμαίνειν αὐτὸν τοῦς εἰπὼν, ὅλῃ τέλει δὲ, αἰ τὰ ἔῤῥωσθαι, ὑποτιθέμενος τὸ χαίρειν. Sic autẽ Latinos voce Vale aut voce Valete epistolas claudere passim videmus: & Naso præterea id testatur, quũ scribit, Accipe quo semper finitur epistola verbo, Atq; meis distent vt tua fata, Vale. Idem alibi, Accipe supremo dictum mihi forsitan ore, Quod tibi qui mittit, nõ habet ille, Vale: Vnde etiam discimus, in huiusmodi quoque locis verbo Vale ad valetudinem respici.

Ἐῤῥῶσθαι pro Valere, in ea etiã significatione quã habet quum dicitur Valere iubeo. item quũ dicit Terentius, Valeant qui inter nos dissidium volunt: & ab Ouidio, Valeant mendacia vatum. Demosth. in Midiam, πολλὰ ἐῤῥῶσθαι εἰπὼν τοῖς νόμοις καὶ ἡμῶν. Et in orat. περὶ παραπρ. Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τοῦ καλοῦ Σοφοκλέους. Sic (inquit B.) Cic. dixit Valeant recta, vera, honesta cõsilia. Ex eodem, Multam salutẽ dixi foro. vt πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας.

hoc est, Foro consuetudinem renuntiaui. Cæterùm in ea fui opinione aliquando vt crederem & apud Græcos ἐρρῶσθαι & apud Latinos Valere, hanc significationem accepisse ex illo ἔρρωσο & ex illo Vale quo epistolæ claudebantur, vti dictum est: sed quum considero χαίρειν quoque hunc vsum habere, aliam potius originem quærendam esse cēseo. Nam & isto quidem verbo χαίρειν clausam fuisse epistolam à Ptolemæo refert Dionysodorus apud Lucianum: sed hoc tanquam nouum commemorari manifestum est. Hoc autem quum ita sit, videndum an χαίρειν in isto loquendi genere habeat B ὄφημισμὸν, vt quidam putarunt. quod enim de χαίρειν dixerimus, idem & de ἐρρῶσθαι meritò nos dicturos esse existimo.

Ἐρρωμένος, Corroboratus, Confirmatus. Interdum metaphoricè Confirmatus animo, Qui est animo forti. Cui opponitur θραυόμενος τὸν λογισμὸν, apud Plut. inquit Bud. Sæpe verò (vtpote vsum nominis præstans) sonat Robustus, Robore præditus, Valens, Validus. Plut. in Polit. præceptis, ἐρρωμενέστερα μάλιστα καὶ νεανικᾶς προαιρέσεσι. C

At COMP. Ἐρρωμενέστερος, & SUPERL. Ἐρρωμενέστατος, tanquam ab Ἐρρωμένης, cuius nullum vsum esse puto (licet in v.l. afferatur tanquam receptum, exponentibus, Robustus, Constans) sed ita dici vt ἀφθονέστερος ab ἄφθονος, & ῥᾳδιέστερος à ῥᾴδιος, item ἀπανιέστερος à ἀπανίος, atque alia. Apud Xenophontem autem leguntur ἐρρωμενέστερος & ἐρρωμενέστατος, necnon apud alios scriptores, & quidem ἐρρωμενέστατος metaphoricè etiam positum cum datiuo ψυχῇ: sed & ἐρρωμενεστέρα ψυχὴ apud eundem. At verò ex Plut. in propria significatione ἐρρωμενέστατος μάχῃ ἀγωνισάμενος. ¶ Sed ἐρρωμένος partic. interdum Valens, id est Rectè valēs, Qui valetudine prospera vtitur. Synes. epist. 98, ἐρρωμένος καὶ ἀδαμαντῶν ἐξαπέλει.

Itidem ADVERB. Ἐρρωμένως, Robustè, Validè, Fortiter, Vehementer, Fortiter, Luc. in Caucaso, πολὺ σφόδρα ἐρρωμένως καταφέρε. Synes. cum particip. ἐρρωμένως ἀθυμῶν ἐξαιφνίως, Vehementer læto animo. (Nisi fortè reddi potius debet Forti & læto animo) Ἐρρωμένως metaphoricè etiam, Forti animo, Præsenti animo, apud E Xen. Et grad. COMP. Ἐρρωμενέστερον, VEL Ἐρρωμενεστέρως, Robustius, Validius, Vehementius, Fortius. Synes. ἀλλ' εἶμαι τοῖς κοπίδας ἐρρωμενέστερον ἐμβάλλειν. Isocr. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐρρωμενεστέρας τὴν τῶν ἄλλων ἀνοίαν ἀπαμάσῃς. ¶ Ἐρρωμένως, Cum firma valetudine, Valēte corpore & Firma vtente valetudine, vel Forti & valente corpore, apud Synes.

Ῥώμη, ης, ἡ, Robur, Vires, Vis. De robore corporis seu viribus, vt in hoc Isocr. loco, ad Demon. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. Alioqui additur interdum genitiuus σώματος, id est corporis: aut etiam plur. σωμάτων cum plurali ῥώμαι. vt apud Xenophontem Pæd. 3, ὡς αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Apud eundem legimus Pæd. 4, ἐὰν δὲ καὶ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ δηλονότι τοὺς πολεμίους. Apud Plut. ὄψωμεν ῥώμῃ καὶ ἀκριβείᾳ, in lib. De prud. anim. Item ῥώμη τὸ λέγειν, ex Plat. De leg. Et ἡ ῥώμη τῆς ψυχῆς apud Xenoph. vt Latinè dicitur Robur animi. Sed & absque isto genitiuo interdum de animi robore vsurpatur, seu animi præsentia. quo in significato vtitur & Thucydides. Hinc ῥώμην παρέχειν, Afferre animi robur, Animum addere. G Bud. ῥώμην ab Æschine vsurpari ait & pro confidentia, & audacia: seu pro audaci facinore. Locus autē in quo ita vsurpari putat, est hic ex oratione in Timarchum, σπέφασθε μεγάλῳ ῥώμην Ἡγησάνδρου καὶ Τιμάρχου. deinde quod eorum factum vocet ῥώμῳ, exponēs, subiungit, μεθυδόντες ἐφ' ὅτῳ καὶ αὐτοὶ (&c. paucis interiectis) εἰς πανδήμους νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲν ἦκεν ὁ Παυσάλακος, ἀφεῖπον μὲν σωνεπιεῖν τὰ σκευάσματα &c. Ῥώμη cum ἰσχὺς interdū copulatur. vt apud Platonem, ἰσχὺς καὶ ῥώμη, quæ quidā interpr. Vis & robur, alii Potentia & robur. quum alioqui & hoc ipsum vocabulum ῥώμη nonnunquam reddendum sit isto Latino Potentia. Apud Philonem verò De mundo inuenitur etiam ἰσχὺς ῥώμη. vbi scribit, ὅτι ἡ συνέχουσα φύσις αὐτὸν (videlicet τὸν κόσμον) ἀήττητός ἐστι κατὰ πολλὴν ἰσχύος ῥώμην, τῶν ἄλλων ὅσα βλάπτειν ἔμελλεν, ἀπαξαπάντων ἐπικρατοῦσα. Quæ Bud. ita vertit Nempe quòd cohibitrix ipsius natura multifariam inuicta est viroris indomiti, omnibus ipsa præualēs violentiis quæ noxam allaturæ fuerant ei interituræ.

Ῥώμη, est celebris illius vrbis nomē quæ quōdā caput orbis vocata fuit, & à quodam orbis epitome. Et Seruius in Virg. dixit esse velut alterum mundum. Horatius principem vrbium appellauit. Tanquam autem à ῥώμη Robur significante, nonnulli scripserunt Rhoma, cum aspirationis nota. Sed recepta est potius scriptura absque aspiratione. atque adeo controuersa est hæc deductio à nomine ῥώμη. Nam quod nōnulli tradunt dictam prius Valentiam, deinde Romam voce Græca fuisse, id satis locupletes testes non habet. Sūntque qui à Romo potius (dicto postea Romulo blandimenti causa, vt Seruius scribit) sint qui à ruma, id est mamma lupæ, quam ipse vnà cum fratre Remo suxit, vocatam tradant: sunt & qui aliunde. vt videre est apud Plutarch. in principio vitæ Romuli. VNDE Ῥωμαῖος, Romanus, passim apud historicos. & ADVERB. Ῥωμαϊστί, Romanè, Romano more, vel Romano sermone: Romanè, vel Latinè (sicut Ἑλλωιστὶ Græcè) vt Ῥωμαϊστὶ λαλεῖν, Romanè loqui, Latinè loqui. Plut. De Roman. fort. ῥωμαϊστὶ μὲν Φήλιξ ὠνομάζετο, Romana lingua, seu Latinè vocabatur Felix. AT Ῥωμαϊκὸς (dictum ea forma qua Ἑλλωικός, Græcanicus) Ad Romanos pertinens, Qui est Romanorum. vt ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν: & ῥωμαϊκὰ ὀνόματα apud Plut. Vocabula Romanorū, Vocabula Romanæ linguæ. Apud eundem ῥωμαϊκὸς οἰκέτης, Romanus seruus. sed accipiendo Romanus generalius quàm pro Ῥωμαῖος. Et ADVERB. Ῥωμαϊκῶς, Romano more, vel Romana lingua. Sed & VERB. Ῥωμαΐζειν, Romanis fauere, A parte Romanorū stare. Appian. in Mithrid. (AT VERO Ῥωμανὸς secundum quosdam fuit Vlyssis ex Circe filius, Romam ab eo conditam esse tradentes. vt legimus apud Plutarch. in principio vitæ Romuli.)

HINC Ῥωμαλέος, ᾱ, ὸν, Robore præditus, Robust⁹. Interdū additur datiuus σώματι. vt apud autorē dialogi qui Axiochus inscribitur, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ τῷ ψυχῷ. Apud Plut. De dæm. Socr. κεῖται ῥωμαλέος. Hinc SUBST. Ῥωμαλεότης, Robur, Virilitas. Formatur ab eodem illo adiectiuo ῥωμαλέος, & VERB. Ῥωμαλεόω, ῶ, Robustum reddo seu validum. Vnde pass. Ῥωμαλεοῦμαι, Robustus reddor, Robur acquiro seu vires. A quo partic. ῥωμαλεούμενα apud Arist. κῆ μαλακώτερα ψυχὰς τὰ ἥλεα τῶν ἀρρένων, ἢ πόνῳ τι ῥωμαλεούμενα. Sciēdū est autē ETIAM Ῥῶμα legi apud Hesych. quod exp. ῥώμῳ & ἰσχύν, item ὅρμημα: esse dicens vt γῶμα γώμῳ. Sed ῥωμαλέος non minus à ῥώμη formari potest: quum sint alia eiusdem terminationis adiectiua formata à substantiuis in η itidem desinentibus.

Ῥῶσις autem à secunda persona deductum, sonat q.d. Corroboratio, aut Confirmatio. qua in significatione à Galeno accipi tradit Budæus: addens sonare apud Dionysium Areop. q.d. Valentia. Redditur etiam Robur, Firmitas. Ab Hesychio autem exponitur ὑγιεία, id est Sanitas, Valetudo. AT VERO Ῥωστικὸς, (quod sonat Corroboratiuus, Corroborandi vim habens, seu confirmandi) est à tertia persona. Sed ab Hesychio ῥωστικὸν exponitur ὅρμητικόν. de qua expositione, simúlque de eaquam dat nomini ῥωστήριον, dicam infrà, vbi agam de eo vsu quem habet ῥώσασθαι apud Homerum. Ab eadem autem persona sunt ETIAM Εὔρωστος ET Ἄῤῥωστος. Est autem εὔρωστος, itidem Robustus, Validus. Plut. ὁ μὲν γὰρ εὔρωστος καὶ μάχιμος. Idem, εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ. Vnde ADVERB. Εὐρώστως, Robustè, Validè, Fortiter. Interdum ad animum refertur sicut Latinè Fortiter. vt apud Plutarchum in Apophth. Lac. Ἀρώστως ἐνέγκας, Fortiter tulit. Et SUBST. Εὐρωστία, Robur, Firmitas, Fortitudo. CONTR. Ἄῤῥωστος, ᾱ, ὸν & ή, Minimè robustus, Inualidus, Infirmus, Imbecillis. Exponitur & Languidus, Instrenuus. Isocr. in Panath. πῶς δὲ φύσιν εἰδὼς ἀνθρώπου τοὺς πονηροτέρους ἀῤῥωστοτέρους καὶ μαλακωτέρους οὖσιν τῶν δίκαιον ἐπιτιμᾷς. Et ἄῤῥωστος τὴν ψυχὴν ex Xenoph. Remissus animo. Sed

accipitur plerunque pro eo qui est infirma valetudine, A vel infirma & ægra, vt alicubi Cic. hæc duo etiam coniungit. Redditurque Æger, Ægrotus. Hinc ADVERB. Ἀῤῥώστως, Inualidè, Infirmè. Et ἀῤῥωστεῖσθαι, siue ἔχειν, (quorum hoc ex Poll. illud ex Dionysio Halic. affertur) Infirma valetudine conflictari, seu aduersa, Ægrotare. Item SUBST. Ἀῤῥωστία, Infirmitas, Imbecillitas. Apud Thucydidem autem ἀῤῥωστία τῶν σωμάτων ἐν τοῖς ἐν τῷ στρατεύειν de iis dici videtur qui ad militandum languidi sunt. Quidam interpr. Tædium militandi. Plerunque verò ἀῤῥωστία, Infirma valetudo, Infirma valetudo & B ægra, Aduersa valetudo, Morbus. Aristotel. De hist. anim. lib. 8, σημεῖον δὲ τῆς ἀῤῥωστίας. Isocr. ἀῤῥωστίαν & ὑγίειαν inter se opposuit, orat. ad Demonicum, ita scribens, καὶ τὸ τῆς ὑγιείας πλεῖστον ὀπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀναμνημονεύωμεν. Plut. in lib. An seni administr. resp. καὶ τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωστίαν ὄντας. Et in plur. apud Aristotel. Ethic. lib. 3, τῶν καθ' ἕκαστα δὲ ἡ προαίρεσις οὐ γινώσκομος, ὡς ἐν τοῖς τῶν ἀῤῥωστιῶν.

Hinc & VERB. Ἀῤῥωστέω, ῶ, Infirmus sum, Imbecillis. vel, Infirma sum valetudine, Ægroto. Demosthen. C ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν πυκνοῖς, Excusauit hunc quòd diceret ægrotare. Athen. lib. 3, vel potius in epitome lib. 3 Athenæi, τοῦτο πίνοντες οἱ ἀῤῥωστοῦντες τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται. Et tamē Amm. vult ἀῤῥωστῶν eo differre ab ἄῤῥωστος, quòd ἄῤῥωστος quidem sit ὁ νοσῶν, id est Qui ægrotat: at ἀῤῥωστῶν sit ὁ ἀδυνατῶν ὀπιτελεῖν τὰς κατὰ τὰς ὀρέξεις. & addit, ὡς Ἀθηναφάνης φησίν. Sed statim post, hoc ipsum ἀῤῥωστῶν non ab ἄῤῥωστος sed à verbo νοσεῖν distinguens, vult ἀῤῥωστεῖν dici qui malo est corporis habitu, at verò νοσεῖν qui in lecto decumbit. Sed hæc, vt alia non pauca eiusdem autoris (de D quib⁹ alibi admonui) magis subtilia seu curiosa quàm vera esse sciendum est. Nam primùm quidem non minus ἀῤῥωστοῦντα quàm ἀῤῥωστοῦντα vocari τὸν νοσοῦντα, vel illi quos modò protuli loci, apertissimè ostendunt: deinde si ἀῤῥωστοῦντα dici quis concedat ὅτι τὸ καχεκτοῦντος, sed non ὅτι τὸ κλινήρους, Plutarchi locus quem attuli in ἀῤῥωστία, ei opponi poterit, (sicut & alii plurimi qui passim extant apud alios scriptores) vbi dicit κλινοπετεῖς δ' ἀῤῥωστίαν. Scilicet enim ἀῤῥωστία dicetur ὅτι τῷ κλινοπετεῖν, siue κλινήρων, nō item ἀῤῥωστεῖν. Cæterùm ab hoc E verbo est & VERBALE Ἀῤῥώστημα, ατος, τὸ, Ægrotatio. vel Ægritudo, Morbus. Chrysost. πολλῶν ἀῤῥωστήματα. Inter Stoicorum definitiones legimus, νόσημα, οἵησις σφοδρὰ τοῦ δοκοῦντος αἱρετοῦ: ἀῤῥώστημα autem, νόσημα μετὰ ἀσθενείας. Cicero autem habet pro illis (nisi fortè paulo aliter lecta fuerint ab eo illorū verba) Animi ægroratio, opinatio vehemens &c. Ægrotatio, Morbus cum imbecillitate. Idem Tusc. quæst. 4, Ex perturbationibus autem primùm morbi conficiuntur, quæ vocant illi νοσήματα, &c. Deinde ægrotationes, quæ appellantur à Stoicis ἀῤῥωστήματα, iisque item oppositæ contrariæ offensiones. F

¶ Ῥώννυμι ET Ῥωννύω dicuntur pro ῥώω, vt antea admonui: atque adeo ad hæc themata, siue potius ad horum thematum alterutrū referri solent quæ alioqui non ab his sed ab illo ῥώω formata sunt tempora (quorum antea mentio facta est) quòd illud inusitatum esse putetur. Essent igitur re petendæ hîc significationes datæ supra illi Ῥώω, quas potius ibi videndas tibi relinquo. Idem verò & in pass. Ῥώννυμαι faciendū est. cuius partic. vsus est Plut. in Cor. ὀλίγῳ ἥδετο ῥωννύμενος αὐτὸ τὸ σῶμα. Bud. ῥώννυμαι exp. non solùm Roboror, sed etiam Recreor, & Reficior, in hoc Synesii loco, ἐγὼ δὲ καὶ θρήσκου τὴς ὁ Ῥωμαῖος ὅτι ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, hoc genere piscium in littore reficimur post iactationem maris. G Inueniuntur autem & COMP. Ἀναῤῥώννυμι ET Ἐπῤῥώννυμι, VEL Ἀναῤῥωννύω ET Ἐπῤῥωννύω (quæ tamen non perinde vsitata esse puto) Sonat autem ἀναῤῥώννυμι, q.d. Recorroboro, id est Robur pristinum reddo, Vires pristinas reddo, Refocillo, Reficio. Sic pass. Ἀναῤῥώννυμαι, Refocillor, vel Conualesco. vt Bud. vertit. Idem tamen, quod Plinius dixit Ægris se recolligētibus, vertit per participium actiuum, ἀναῤῥωννῦσιν. Sic certè & in v.l. αὐέῤῥωσεν (quod est tanquam à themate Ἀναῤῥώω) exponitur Conualuit. At verò apud Suidam habet illā suam significationem actiuam. exponit enim ὑγιᾶ εἰργάσατο, hoc in loco, (cuius autorem non indicat) ὁ δὲ Νικάνωρ ἀνόησε, καὶ πολλάκις ὁ θεὸς αὐέῤῥωσεν αὐτόν. Multo certè iustius αὐεῤῥώσθη significabit Conualui, quàm ἀνέῤῥωσα. (vel potius αὐεῤῥώσθην est Conualui, at αὐέῤῥωσα, Feci vt conualesceret) sic αὐαῤῥωστὶς apud Synesium, epist. 67, Vbi conualuerit.

Alterum autem COMP. Ἐπῤῥώννυμι idem valet quod simplex ῥώννυμι, nisi quòd præpositio ὅτι vim eius augere videri potest. (A Thucydide quidem certè animaduerti dici ἐπῤῥώθησαν pro eo quod alibi ἐῤῥώθησαν) Huc verò pertinet ἐπέῤῥωσα, (quod alioqui est tanquam ab ὀπῤῥώω, sicut de αὐέῤῥωσα dictum est ab αὐαῤῥώω) Thucyd. lib. 4, τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπλαξε, τοὺς δὲ, ἃ τοιαῦτα δέχονται ἰδόντας, πολλῷ μᾶλλον ἐπέῤῥωσε. sed hîc ἐπέῤῥωσε est Cōfirmauit illos, id est illorum animos, vel Spem illis addidit. Bud. vertit simpliciter Cōfirmare in hoc Luciani loco, ὅτι ῥῶσον σαυτὸν, καὶ μὴ κάμνῃς. Affert verò & cum accus. ἐλπίδα, exponens ὀπῤῥώσαι τὴν ἐλπίδα, Confirmare spem: in hoc loco Herodiani, (vbi ei opponitur θραῦσαι τὴν ἐλπίδα) lib. 3, ὡς τῶν μὲν αὐταπλικῶν ἀθίως θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, τῶν δ' ἓ Ἑλλυεικῶν ὀπῤῥώσαι. Politianum tamen sequendo, reddemus potius Spem addere. In v.l. ἐπέῤῥωσαν, Animum addiderunt. Ibidem ex Chrysostomo De prec. ὀπῤῥώσαι καὶ θαῤῥῶαι. Item pro Animo, Incito, Impello. ex Plut. ὀπῤῥώσας σε πρὸς πόλεμον. Item pass. ἐπεῤῥώθησαν, Animo sunt confirmati. Et ὀπῤῥωθεὶς, Animo erectus. Apud Thucydidem autem obseruaui ἐπῤῥώθησαν dici etiam de iis qui in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodianus addidit accus. ψυχὴν, scribens, καὶ τὴν ψυχὴν ὀπῤῥωθεὶς, ὡς προθυμίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος. Sed apud eundem, vbi dicit ἐπῤῥώθη ἀπὸ τῆς νόσου, id est, Melius habere cœpit: tribuitur significatio huic ἐπῤῥώθη quæ est potius τῷ αὐέῤῥώθη, & quidem etiam sine adiectione.

AT VERO Ῥώσθαι, quod poetis est Concuti, Quati, ¶ Agitari, vel Vehementi motu agitari, separandum à præcedentibus censui. Fateor tamen, quum ῥώσθαι exponitur ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι, existimari hoc ῥώσθαι suam significationem ab altero ῥώσθαι (pro quo, ῥώννυσθαι in vsu est) mutuari, vel potius suæ significationis originē. Hom. Il. ψ, de equis loquēs, in descriptione curulis certaminis, χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῆς αὐέμοιο. Vbi Bud. vertit Quatiebantur. Sed fortassè non malè reddidimus & verbo Agitabantur. vt dixit Horatius, Intonsos agitabat Apollinis aura capillos. (Vt autem & de hoc obiter admoneam, scribendum est πνοιῆς, vt scripsi, cum ῆ: vt sit pro πνοιᾶς. non autem πνοῖς: quam tamē lectionem videtur sequutus esse breuium schol. autor, quippe qui exponat αὐέμου δίκην· quæ certè expositio nullo mihi modo placet) Apud eundem legimus de Vulcano hunc versum, Il. σ, & υ, Χωλδύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο δράγμα. vbi Eustathius, ῥώοντο, inquit, pro ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. vt, videlicet, κατὰ τὴν αὐτόθεν dicat, ὡς αἱ μὲν κνῆμαι, ἀσθενεῖς, ἡ δὲ κίνησις αὐτῶν, γραμαλέα. Sic autem infrà eiusdem Vulcani ἀμφιπολοι ῥώοντο. Hæc ille. Sciendum autem, vt hîc κνῆμαι ἐῤῥώοντο, sic alibi γυῖα ἐῤῥώσαντο apud eum legi: videlicet Od. ψ, in tertio versu, Γυῖα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπεκπαίνοντο. vbi Eustathius exponit itidem, ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν. addens, πιοῦσαν γὰρ ἡ παρ' ἐλπίδα πεῖψις, αὐαιεῦσα τὸ γῆρας, καὶ τὰς φυσικὰς δυνάμεις νεογνικὰς ῥωννύουσα ὡς πολλά. Apud Hesychium est ῥώσθαι, quod exponitur σπεύδειν, & ὁρμᾶν. Itē ῥώσται, quod exp. σπουδάζει. Necnon ῥάσσεσθαι, quod exponit ὀπτιάζεσθαι, & ὁρμᾶσθαι, & ἐπίγεσθαι. Cæterùm assumit interdum hoc verbum præpos. ὀπτὶ per compositionem. Extat enim apud illum ipsum poetam ET Ἐπῤῥώοντο, ET Ἐπῤῥώσαντο, tanquam à THEM. Ἐπῤῥώομαι. Legimus enim Odyss. υ, v. 107, Τῷ ὃ δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπῤῥώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα πυχοῦσαι καὶ ἀλείατα. vbi Eustathius annotat, verbo ἐπῤῥώοντο indicari τὴν τῶν ἀλετρίδων σπουδαίαν κίνησιν καὶ ῥωμαλέαν. At ἐπῤῥώσαντο legitur Iliad. α, v. 532, Ἀμβροσίαι δ' ἄρα χαῖται ἐπῤῥώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. id est Concussæ sunt comæ, Ibi certè annotat idē

gramm. ἐπερρώσαντο dictum esse sumpta metaphora ab A
iis qui κινοῦνται ἐρρωμένως εἰς τὶ ἔργον. Sed & equi ῥώονται
(inquit) ὅτι εἰς δρόμον συντείνονται: & σύντονον κίνησιν indi-
cat τὸ χαὶ τὰς ὁπερρώσασθαι κραταὶς ἀπ' ἀθανάτοιο. Sed Hesy-
chius illud ἐπερρώσαντο non solùm exponit ἐρρωμένως ἐ-
πεσείσθησαν, sed etiam, ῥώμιλον καὶ ἰσχὺν ἐπέβαλον. vt videli-
cet dicantur comæ robur & firmamentũ adiecisse nu-
tui. Verùm addit præterea Hesychius, ἢ ἐρρωμένως ὠρχή-
σαντο. quam expositionem non video quomodo accõ-
modare loco illi possimus? Sed potius ἐρρώσαντο quod
legimus Il.ω, v.616, Νυμφάων, αἳ τ' ἀμφ' Ἀχελῴιον ἐρρώσαντο, B
expositionem istam admittere puto. Fortasse autem &
compositum ἐπερρώσαντο Hesychius, aut is vnde Hesych.
sumpsit, alicubi inuenerat, hunc eundem vsum habẽs:
sed quum id seorsim positum esset, cum hac expositio-
ne, mixta fuit & ipsa cum duabus præcedentibus. Nõ
ignoro tamen Eustathiũ istud ἐρρώσαντο exponere iti-
dem vt in præc. locis, ἐρρωμένως ἐκινήθησαν (addentem
esse pro præsenti κινοῦνται) sed pro me facit autor bre-
uium schol. qui explicat verbo χορεύσασι.

Ῥώεσθαι Eustath. exponit etiam πονεῖσθαι, & ἐρρωμένως G
ἢ μετὰ πόνου τὶ ποιεῖν, in hoc loco Homeri, Il.σ, de Vulca-
no, — ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο αἴνακτι Χρύσαι, ζωῇσι νεήνισιν
εἰοικυῖαι. aitque Homerum ista ἀφαφεσίζειν paulo pòst,
quum dicit, ὕπαιθα αἴνακτος ἐπείπνυον. id est ἐπονοῦντο μετὰ
τὸ Ἡφαίστου. Idem tamen paulo antè, quum ῥώοντο expo-
suisset ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, (in loco quem suprà protuli
ex eodem libro, — ὑπὸ δὲ κοῦραι ῥώοντο ἀγαιαί) addide-
rat, οὔπω δὲ καπωτέρω καὶ αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ῥώονται.

Pertinent huc & ista duo NOMA. Ῥαστικὸς, ET Ῥαστή- D
ριον. ῥωστικὸς inquam, quatenus ponitur pro ὁρμητικός: &
ῥωστήριον pro κίνημα φρενῶν καὶ παρορμητικόν, vt habet He-
sychius. Nisi fortè potius scribendum est apud eum κι-
νητικόν, vt conueniat cum παρορμητικόν.

Ρ Ω Ψ, ῥῶπος, ὁ, Virgultũ. Sed magis vsitatus putatur pluralis numerus ῥῶπες, Virgulta, Sentes. Itidémque ῥωπήϊον, Senticetum, B. Extat apud Hom. hic plur. ῥῶπες Odyss. ξ, vbi scribit. Ὡς εἰπὼν κλισίην δ' ἠγήσατο δῖος ὑφορβός. Εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας. vbi Eustath. annotat esse ἰμαντώδη φυτὰ à verbo ῥέπω. Extat apud eundem poetam & Il.κ, — αὐτὰρ ἐγὼ ἀσπα- E
σάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὀργυιὰν εὔστρεφὲς
ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, σωΐδεσσι πέδας δεινεῖς ἐπλώρευ. vbi
Eustath. annotat itidem, ῥῶπες, φυτὰ ἱμαντώδη, addens, καὶ
οὕτως ὀλύγισμα, ὡς καὶ πῖσμα, (ὅ δοῖ χρεῖον) ἐξ αὐτῆς τρέφειν,
ἤγουν κλωθεῖν. Sic autem & in hunc locum Iliad. ν, Ὡς δ'
ὅτε τ' ἄγχι λέων τε κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων Ἁρπάξαι τε φέρειν
αἰγὰ ῥωπήϊα πυκνά, annotat idem ESSE Ῥωπήϊα & ῥῶπας.
addens, apud veteres ῥωπήϊα significare δρυμοὺς φρύγανα,
vel λεπτά τινα φυτὰ ὀλύγισμα. Atque ita dici à ῥέπω, vt ἐλαψ
(vnde ἀφραξελαψ) à βλέπω. Videtur alioqui hoc NO- F
MEN Ῥωπήϊον esse collectiuum: quod sequens & Bud.
exp. Senticetum, vt dictum est. Sic in v.l. ῥωπήϊον, Virgultis plenus locus. Item, Virgultum vimineum.
Apud Hesych. legitur, Ῥωπήϊα, πάντα ὀν ᾧοι ῥῶπες φύονται, ἢ οἱ σύμφυτοι πάντι. Etymol. autem habet ETIAM Ῥώπα, exponens, ὅ οὐ σπέρμια. Apud Hesych. est ITEM Ῥωπαί, quod esse ait ἔδος φυτῶν ἱμαντώδες. At verò Suid. HABET Ῥώπαξ, scribẽs, ῥάπαξ, ῥώπακος, τὰ ῥωπάκια παρ' ἡμῖν.

¶ Ῥῶπος, υ, ὁ, Merces parui momenti, eæque variæ. Apud Strabonem autem (inquit Bud.) redditur etiam simpliciter Merces, vel Mercimonium: vbi scribit, ψάλια καὶ πελαυχένια καὶ ὑαλᾶ σκεύη, καὶ ἄλλος ῥῶπος πλοῦτος. Remittit verò & ad Suid. qui scribit quosdam ῥῶπον appellasse omnifariam sarcinam, id est sarcinã rerum quæ sine omnifariæ. Item Cinnũ colorũ qui tinctoribus, pictoribus, vnguẽtariis vsui sũt. (vide Hesych. quoq; necnõ Eustath.) Addit Dioscor. videri vsurpasse pro crate, licet ῥίπος apud eũ legatur. Sic certè vertit Ruell. in hoc eius loco, lib.1, ῥάπι ὀλθεὶς ὀκ καλάμου. Sed Hermolaus, fiscellam arundinaceam. Hinc COMP. Ῥωποπώλης, Qui merces illas vendit quæ propriè vocantur ῥῶπες, aut generalius, Qui varias merces eâsque minutas & parui pretii vendit: atque adeo scruta, vt quidã interpr. Et vna voce, Scrutarius. (Item Vnguentarius, Vnguentorum venditor: ex Hesychio, qui ῥωποπῶλαι exp. μυροπῶλαι.) Qui autẽ ῥωποπώλης, idem dictus fuit olim ET Γελωποπώλης, inquit Eust. ex Ælio Dionys. sicvt Γέλωι idem erat quod ῥῶπες. Ab hoc autem nomine ῥωποπώλης est VERB. Ῥωποπωλέω, ῶ, Vendo merces illas quæ propriè vocantur ῥῶπες. vel generalius, Vendo varias merces &c. Est & COMP. Ῥωποκαπηρήφας, dictũ in quendã taxando eius futilitatem. Vide Eustath. At v.l. habent ῥωποπηρὴ φεάσης, ex eodẽ. quod interpr. Futilis & inanis dictitatio. Sed hæc ex illo mendosè descripta puto. AT VERO Ῥωπογράφοι apud Etymol. à præcedente ῥῶπες potius quàm ab hoc ῥῶπος deducitur. Postquã enim dixit, ῥῶπες, ὕλαι, καὶ ὑλάδη φυτά, subiungit, καὶ ῥωπογράφεις, πεὶ τὰ πιαῦτα ὑπογράφοντας. Quibus addit, ἢ τὴν κεφαλὴν φόρτον, ῥῶπον λέγεισιν. At suprà habuisti ῥωπογράφος. ITEM Ῥωπικὸς, Qui talis est quales sunt merces quæ ῥῶπες appellantur, itidémque parui pretii, & vilis. Apud Plut. tamen in Lyc. ὡς τὸ οὐδὲ φρίαθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν ὑπῆρχεν, fuerunt qui pro pretiosis accipi putarint. Vide Suid. item Hesych. qui ῥωπικὰ exp. v OCE Παρεμπρόματα. quã quidã interpr. Quæ emptori in auctarium dantur. Idem habet & VERB. Ῥωπύειν, quod esse vult idem cum ῥωποπωλεῖν, de quo dictũ modò fuit. At quidã ῥωπύσθαι exp. ξυλοῦσθαι, in qua signif. fuerit potius à ῥάπις. Inuenitur & aliud VERB. Ῥωπίζω apud Eustathiũ. qui exp. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα πολλά. Quam expos. v.l. restringunt, quum interpr. Miscellaneam conditurã facio.

Σῖγμα

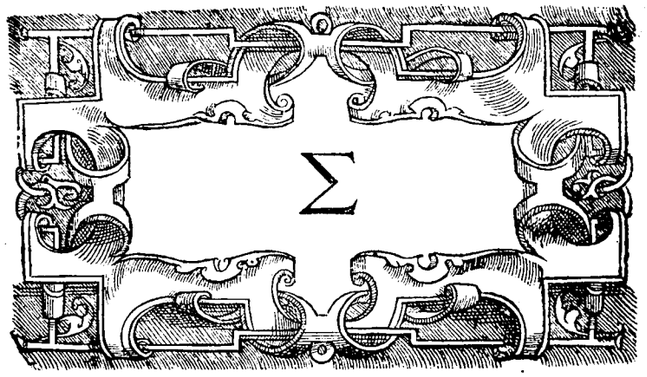

Σ σ ς

Α Λ Ο Σ, υ, ὁ, Salum, vt interpret. Bud. addẽs, à Liuio accipi salũ pro maris ora in qua stant naues ad anchoras, quæ ad littus accedere nõ possunt. Suidas postquam σάλος exposuit σαλευμὸς, & πέραχος, item φρονπὶς, (de quibus expositionibus dicam infrà) hunc locum affert, eius autorem nõ nominans (sed is est Polybius lib.1) κατέλαβον πολισμάτον, ἀλίμενον μὴ, σάλους δὲ ἔχον καὶ περιβολὰς πεκλεισμένας ἐκ τῆς γῆς ἀφυεῖς. Item hunc, ἐν τῷ σάλῳ σωΐζεσθαι. Sed pri A
or ille locus in nostris exempl. ita legitur quibusdam mutatis, nonnullis & additis, καθώρμουν πρὸς τὶ πολισμάτον τῶν ἐπ' αὐτοῖς πεπομένων, ἀλίμενον μὴ, σάλους δὲ ἔχον καὶ περιβολὰς πεκλεισμένας ἐκ τῆς γῆς ἀφυεῖς. οὐ τοιησάμενοι τὴν ὑπόβασιν. &c. Quæ verba sic interpr. Bayf. Applicuerũt ad oppidulum quoddam, quod sub ditione eorum erat, importuosum quidem, sed quod haberet promõtoria quædam aliqua ex parte prominentia eas stationes continerent & complecterentur. quò descensione facta &c. Dixerat autẽ antea Polybium hic videri σάλους ap- B
pellasse quod vulgò Spiagia Itali dicunt, id est, locũ minimè portuosum, sed in quo naues in salo esse & commorari queunt. Accepit porro hoc loquendi genus ex Aulo Hirtio, cui ait, In salo esse, item In salo & in anchoris cõmorari, sonare id quod ἀποσαλεύειν Diodorus dixit. ¶ Σάλος, Iactatio eius qui nauigat, præsertim verò ea quam affert tempestas. Qua etiam in signif. σάλος reddi potest Salum: si quidem sequamur & hic Bayfiũ, qui Cæsarẽ Salũ pro iactatione videri accipere tradit, scribentem Bell. ciuil. lib.3, Tirones enim multitu- C
dine nauiũ perterriti, & salo nauseáque confecti. Quod enim hîc dixerit Salo, postea enarrare, dicentem, Tempestatis & sentinæ vitiis. Addit enim, At veteranæ legionis milites, item conflictati & tempestatis & sentinæ vitiis, non ex pristina virtute remittẽdum aliquid putauerunt. Ad me quod attinet, vt Bayfio assentiar, faciunt cum alii loci, tum duo quos proferam, Plutarchi vnum, Luciani alterum. Vt enim Salum & nauseam à Cæsare ibi copulari vides, ita σάλον καὶ ναυτίαν à Plutarcho copulari videbis, circa princ. libelli quem De lo- D
quacitate seu garrulitate, scripsit. Sed & Lucianus in Hermotimo, quum dixisset, ἀλλ' ἀνάγκη ὀν τῷ πλάτει δίκα φέρεσθαι ναυπαθίας ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδίοτα, addidit, καὶ καρηβαρουῦτα ὑπὸ τοῦ σάλου. Vbi tamẽ interpr. σάλον vertit Marinos fluctus. quũ aliud sint fluctus, aliud iactatio quã illi afferunt. Posse autem nos σάλον interpretari iactationem, sine vlla adiectione, vel hic Ciceronis locus apertè ostendit, in orat. Pro Murena, Quo tandem animo me esse oportet, propè iam ex magna iactatione terram videntẽ, in hunc cui video maximas reip. tempestates esse obeundas? Eurip. circa principium Hecubæ addidit genitiuum πόντου (sed qui πλεοναζειν videri E
possit) ita loquentem Polydorum, vel potius Polydori vmbram, inducẽs, Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκτῆς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος. Vbi schol. annotat hoc versu posteriore explicari illud πόντου σάλῳ. nihil enim aliud esse πλὴν τῆς θαλάσσης περαχίν, quàm συνεχεῖς κυμάτων ῥοφαί. Vt autẽ hîc dicit Eurip. Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκτῆς. deinde ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, tanquã opponens hæc duo, esse ἐπ' ἀκτῆς, & esse ἐν πόντου σάλῳ, ita sciendum est apud Sophoclẽ dici à Philoctete (pag. 386 meæ editionis) Τότ' ἀσμενεί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου Εὔδοντ' ἐπ' ἀκτῆς, ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ. vbi schol. σάλον exp. κινήματος, itẽ πόνου. quam posteriorẽ expos. minimè probo: licet σάλον valde ὀπίπονον esse satis constet. Metaphoricè porro vsus est Plut. illo vocabulo in lib. De fort. Rom. ita scribens, (est autem illi de Roma sermo) ἵνα ἀπηρέσῃ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἱερὰ ὡς ἀληθῶς καὶ ὀνησιδώρον, καὶ πῖσμα μόνιμον, καὶ στοιχῖον ἄδολον, ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀσφαλὲς σάλου καὶ πλάνης, ὡς φησὶν Ὁνησίδοτος (sunt autem hic ἑστία pro ὁ ὅδιν & Ὁνησίδοτος pro Δημόκριτος ex ver. cod. reposita) Quæ ita Bud. vertit, Vt augustum prorsus beneficúmque sacellum humano generi absolueret, firmamentúmque adeo stabile & sempiternũ elementum, quod aberrantibus fluctuabundisque humanis rebus anchoræ instar esset. Quemadmodum autem hîc ἀσφαλὲς σάλου legimus, sic in verbo Ἀποσαλεύω legemus ex Aristotele, Βαλλόμεθα πρὸς πνα πέρατα, ὥς φησιν ἀσφαλὲς, ἀποσαλεύοιεν.

Σάλος (vti dixi) à Suida exponitur σαλευμὸς, πέραχος, ab Hesychio περαχὴν, κλίδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις. quæ expositiones ad proximè præcedẽtem pertinent, aut certè ei affines sunt. (Quinetiam à schol. Eurip. σάλον exponi itidem περαχὴν, à schol. Soph. κίνημα, vides in iis quæ modò protuli.) Apud Plutarch. autem de alio quoque motu seu agitatione dictum σάλον legisse mihi videor) Sed quæ ab illo quidem cæteris subiungitur, ab hoc autẽ præfigitur, ab illa contrà longè remota est: ea nimirum qua σάλος dicitur esse φρονπὶς. Sed in hac significatione γλωσσημαπικὸν esse credide rim hoc vocabulum σάλος, sicut & VOCEM Σάλα, cui idem significatum tribuit Hesychius. Postquam enim NOMEN Σαλὸς exposuit ὁ πεφρονπισμένος, addit, ἡ δὲ φρονπὶς, σάλα. Nisi fortè in altero eius loco, itidémque apud Suidam, σάλος cum σάλα confundi putandum sit. Habet autem hoc σάλα Hesych. & in VERBO Ἀσάλλειν. hoc enim postquam exposuit ἀφρονπιστεῖν, subiungit, σάλα δὲ ἡ φρονπίς. At Etymol. HABET Σάλη. is enim postquã dixit NOMEN Ἀσαλὴς significare ἡ ἄφρονπις, ἡ μανδένος φρονπίζουσα, addit, σάλη δὲ ἡ φρονπίς. Et subiungit, ἀσαλὴς, ὁ ἀμέλεμνος. Æschylus, ἀσαλὴς μανία. Atque hæc tanquam ex Herodiano & Apollodoro affert. Itidem verò SVBST. Ἀσαλέα Sophroni dicta fuit ἀμελεμνία & ἀλογιστία, si eidem Etymol. fidem habemus. Alioqui certè illud ἀσαλὴς si deduceretur à σάλος habente iactationis seu agitationis significationem, non dubium est quin sonaret Immotus, Stabilis: atq; ita illi opponerẽtur quæ paulo pòst habes, Ἐπίσαλος & Ὑπίσαλος.

Σάλος ab ἅλς ἁλὸς originẽ habet, si Etymologici autori credimus. & ex hoc σάλος fit σαλεύω. A quo certè non video cur dissentire debeamus, præsertim quidem in hac formatione verbi σαλεύω à nomine σάλος. Nõ ignoro tamen Eustath. in hunc versum Iliad. π, 558, Κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Σαρπηδὼν, annotare ex Porphyrio, esse ἐσήλατο pro ἐσάλευσε, tanquã à VERBO Σάλω, ex quo sit Σαλεύω & Σάλος.

C. Ἀσαλὴς vide paulo antè in Σάλος.

C. Ἐπίσαλος, υ, ὁ & ἡ, Instabilis, Mobilis, q.d. ὁ ἐπὶ σάλου ὤν, Qui est in iactatione, Qui iactatur, vt in tempestate, & agitatur. A Suida ὑπίσαλος exponitu ἀβέβαιος, & ἀ-

μεθέπωπος. additúrque hoc exemplum, ὀδπσάλων π ἥθη τῆς σωτηρίας ἐλπίδων ἠμορμένων αὐτοῖς, ὀξεχώρουν πρὸ ἄστεος. A

C. Ὑπόσαλος, idem cum ὀδπσαλος. Nisi quis præpositionem ὑπὸ existimet aliquantum de significatione minuere: ideóque ὑπόσαλος propriè sonare Submobilis, Subinstabilis. Apud Dioscoridem certè ὑπόσαλοι ὀδόντες redditur Dentes mobiles, item Dentes labantes, (cui interpretationi & Budæus subscribit) libro primo capite 141, καὶ σαλπικὸν ὑποσάλων ὀδόντων ὀδή. vbi Ruell. Dentium mobilitates stabilit. Crediderim autem & apud Plutarchum in lib. De defect. orac. pag. 771 meæ editionis, pro ὑπὸ σάλου reponendum esse coniunctim ὑποσάλου. B

Σαλεύω, Sto in salo, Fluctuo, Fluito. vt interpretatur Budæus, afferens ex Synesio, ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ὀδὶ μετεώρων. λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν. καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς, ἡ ἑτέρας δὲ ἀπημπόλητο. Sic apud Basil. pagina 357, ὡς ὅταν οἱ θαλασσεύοντες ὅταν ὀδὶ δύο σαλεύασιν ἀγκυρῶν, τὸ κλύδωνος καταφρονοῦσι. Rursum Synes. De insomn. μηδ' ἐὰν εἴπῃν παρ' ἡμῖν νῆα γὰρ τὸ σκάφος σαλεύει. Vide Ἀποσαλεύω. Metaphoricè apud Plutarchum in lib. De Herod. ἔδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺ ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα πάσ' ὀδπραι ἑστάσας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος αἰωμάλους διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, πλὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχειν τε πασῶν καὶ μετέωρον ἀρθῆναι πρὸς τὸν οὐρανόν. Metaphoricè itidem ἀρχὴ σαλεύουσα apud Herodianum: quod veluti exponens subiungit, καὶ πρὸς μηδεὶ πω βεβαίως ἱδρυμένη. Idem libro quarto, de bello Parthico loquens, ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή. Vtrobique autem Polit. Fluctuare vertit. Rursum Plutarch. ἐν ἀπίρῳ κινδυνῶν κόσμον σαλεύει. In vulg. lex. σαλεύσας redditur, Quum agitasset, Quum iactasset (vt dicit Virgilius Talia iactanti, pro Agitanti in animo, seu versati) in hoc loco, πολλὰ δὴ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, αἰέρρίψεν ἐκ τῆς παρόντων ἀτυχῆ κύβον. qui locus à Suida affertur (non nominãte autorẽ) postquam dixit σαλεύσας esse βουλευσάμενος. Sed ego (quod & Suidæ pace dictum sit) existimo potius σαλεύσας hìc quoque neutrum esse, & commodissimè redditũ iri illo ipso verbo Fluctuare: sed metaphoricè sumpto, vt passim apud Latinos Fluctuo. quum videlicet ab illis dicitur Fluctuat animus, item Fluctuantur incerti animi, vel Fluctuat aliquis animo. Et à Catullo, — magnis curarum fluctuat vndis: itidémque à Virgilio, — magno curarum fluctuat æstu. Quod autem ad illud πολλὰ attinet, quod in errorem impulisse Suidam quoque videri potest, scimus frequenter poni aduerbial iter. quem vsum & hìc commodissimè habebit. Alia autem præterea exempla significationis huius verbi Σαλεύω, apud eundem Suidam videnda tibi relinquo, in Σαλεύσας, & in Σαλεύει: necnon in Ἐσάλευε.

Σαλεύω actiuè, Iacto, Agito, Cõcutio, Quatio, Quasso. A Luciano σαλεύειν pro Quatere poni testatur Budæus. Apud Plutarchum in lib. περὶ Κολ. metaphoricè, πίνα δόξαν οὐ σαλεύει; Hinc PASS. Σαλεύομαι, Iactor, Agitor, Concutior, Quassor. Epigr. libro secundo, ὁκ. Βρομίου γῆα σαλευόμενον. Budæus exponit Concuti, itẽ Contremiscere, afferens ex Luciano, ὀθὶ οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς πύθαφος αἰνέρρίγου. Isocrates autem dixit πολιτείαν σαλευθεῖσαν καὶ λυθεῖσαν, in orat. De pace. Apud Dioscoridem, libro quinto, capite quarto, σαλευθέντες ὄνυχες à Ruellio redditur Mobiles vngues: καὶ ὄνυχας δὲ θᾶττον ἀρίσκει σαλευθέντας ὀδπλαδήσασ. HINC Ἀσάλευτος, ον, ὁ & ἡ, Inconcussus, Immotus, Immobilis, Firmus, Stabilis. Philo, βέβαια, ἀσάλευτα, ἀκράδαντα. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, χαλεπὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ ἀδιαζόμενος. D E F G

C. ΑΠΟσαλεύω, Sto in salo. Thucyd. lib. 1, ἀποσαλεύσας ἡμέρας καὶ νύκτα ὑπὸ τῇ τραπεζοῦντι, ὕστερον ἀφικνεῖται εἰς Ἔφεσον. vbi scholiast. ἀποσαλεύσας exponit ἀποφυγὼν ὁκ τὸ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας, deinde subiungit σάλῳ significare τῷ ἀλιμένῳ πίπτῳ ἔνθα σάλος γίνεται. Eadem autẽ expositio totidem verbis apud Suidam habetur. Dion, Ἡ Κλεοπάτρα κατόπιν τῆς μαχεδῶν ἀποσαλεύουσα, Cleopatra quæ à tergo pugnantium procul in salo erat, vt vertit Bayf. Dicitur etiam ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρας vel ἐπ' ἀγκυρῶν. Plutarchus, ποιοῦ δικαστηρίου ψῆφον ὁ Πομπήιος ἐπ' ἀγκυρῶν τρόπῳ τῆς χώρας ἀποσαλεύων τρέφεται. Aristot. loquens περὶ τρεβοσκίδων quas habent sepiæ, ἃς τρεσάγον πάντ' ἐν λαμβάνοισιν εἰς τὸ σῶμα πλὴν τροφῆς. καὶ ὅταν χειμὼν ᾖ, βαλλόμεναι πρός τινα πέτραν ὥς περ ἀγκύρας ἀποσαλεύουσιν. Quod idem commemorans Plinius, scribit, Sepiæ & loligini pedes: duo ex his longissimi & asperi, quibus ad ora admouẽt cibos, & in fluctibus se velut anchoris stabiliunt. Budæus ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρας, apud Demosthenem, exponit Iactari in salo, Ad anchoras stare in alto. Bayf. in libro De re nauali, Quum (inquit) anchoræ iactæ erant procul à portu, naues dicebantur in salo esse. Græci dicunt ἀποσαλεύειν. vt est apud Diodorũ, lib. 20, διόπερ ἠναγκάζοντο πάντ' ἀγκύρας ἀφέντες, ὡς αὐ ἐν δυσαδίοις ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσαλεύειν, ἅμα πολλοῖς τρεπεχόμενοι δεινοῖς. Quod ἀποσαλεύειν dixit Diodorus, Aulus Hirtius in 5, In salo & in anchoris commorari, protulit. Dicit etiam In salo esse. Hactenus Bayfius. Vtitur & Dion hoc verbo absolutè, lib. 49, pag. 267, editionis patris mei, ὁ Ἀγρίππας ἅμα ὀδπλέων ἀποσαλεῦεν. ‖ In vulg. lexicis, Græcolat. affertur ἀποσαλεύειν & in alia significatione, nam ἀποσαλεύειν ὀδὶ τὸ ὕδατος γλῦ exponitur, Stabilitam esse terram super aquam. Sed testimonia ibi desiderantur. B C D E

C. ΔΙΑσαλεύω, Concutio, Quatio. sicut & σαλεύω. nisi quòd præpositio vim aliquam significationi addere videri potest. Ex Luciano affertur in v.l. διεσάλευσε πλὴν πόλιν pro Concitauit vrbem. Ibidem passiuum præt. διεσσαλευμένος τὸ βλέμμα, pro Aspectu lubrico: sed non addito nomine autoris.

D. ΕΠΙσαλεύω, pro Concutior, Agitor, in v.l. ex Philostr. ὀδπσαλεύω πῖς ἀκρωτηρίοις. At verò NOM. Ἐπίσαλος, quod signif. Instabilis, Minimè firmus, verbale non est, sed potius ex nomine σάλος factum.

C. ΠΑΡΑσαλεύω, itidẽ pro Concutio: vel potius Aliquantum concutio. In v.l. Labefacto.

c.2. Παρενσαλεύω, Concutio, vt quidem exponũt vulg. lex. Vbi affertur & pro Tripudio, ex Aristoph. πῖν πεδὶν ἀδὶ παρενσαλεύων.

E Σ Α Λ Π Ι Γ Ξ, γγος, ἡ, Tuba. Buccina. Hom. Il. σ, — ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. Eurip. σάλπιγξ Τυρσηνικὴ, vt κώδων Τυρσηνικὴ apud Sophoclem, in itio Aiacis. Pro hoc autem epitheto facit quod apud Athen. legitur, lib. 4, Τυρρίλων δ' ὀξὺν βύρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Dicitur autem σάλπιγγι σημαίνειν αἰάκλησιν, seu σωπὴν, aut cum alio accusatiuo. Interdum verò & absque adiectione σάλπιγγι σημαίνειν, vt videre est cum apud alios, tum apud Plutarch. & Athenæum. Item Minerua cognomẽto Σάλπιγξ apud Argiuos, quòd illa tubæ perhibeatur esse inuentrix. Eius meminit & Lycophron. Vide Eustath. Est autem reponẽdum Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς apud Hesychium pro σάλπιγγας Ἀθηνᾶς, in voce Σάλπιγξ. Affertur σάλπιγξ & pro σάλπισμα, id est Tubæ sonitus. ex hoc Arist. loco. Rhet. lib. 3, οἷον τὸ φάναι πλὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. ‖ Σάλπιγξ apud Themistium videtur etiam esse instrumentum musicum, inquit B. ‖ Σάλπιγξ nomẽ piscis, Buccina, seu Turbo, in v.l. Vide Hesych. apud quem est etiam nomẽ auis. F

C. Σαλπιγγολοιχπηνάδαι, Qui tubis, hastis, barbisque formidabiles sunt. v.l. ex Aristoph. G

Σαλπίγγω, (quod inusitatum esse putatur) ET Σαλπίζω, F. ίγξω, & ίσω, Tuba cano. Buccino. Hom. Iliad. φ, Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός: vel ἀ' ἐσάλπιγξεν. vbi cur dixerit potius ἐσάλπιγξε quàm ἐβρόντησε Eustath. docet Epigr. lib. 2, σάλπιγξον τα χέως αἰάκλητικόν. Poll. lib. 4, cap. 11, καὶ μὴν ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίγξῃ, χαλεπὸν ἢ ἀπῷ πλησιάζειν &c. Esse autem fut. σαλπίγξω, vnde aor. ἐσάλπιγξα, ab illo Σαλπίγγω quidam tradunt: quod Σαλπίγγω tamen in vsu esse non putatur, vti dixi. In prosa certè non minus receptũ esse arbitror alterũ futurum, σαλπίσω. vnde ἐσάλπισα. Athen. lib. 10, καὶ ἡσυχῇ δὲ ἐσάλπισεν. Et PASS. Σαλπίζομαι, Tuba canor, Tuba promulgor. Interdũ generaliter, Promulgor, Peruulgor. sumpta metaph. à præconibus tuba canẽtib⁹. vt σαλπιζόμενον Budæus reddit Promulgatum, Peruulgatum: afferens ex Basilio, οὐδὲν γὰρ ἀπιστίας σαλπιζομένης ὄφελος. De quo tamen exẽplo, minimè Budæo assentior: quippe qui existimem Basilium respexisse ad locum istum Matth. capit. 6, ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου. (Ac certè pro Peruulgor seu Diuulgor, potius vsurpatur COMPOS. Διασαλπίζομαι, sicut VOX ACTIVA Διασαλπίζω, pro Peruulgo, Diuulgo. Est autem & aliud COMPOS. Περισαλπίζομαι, cuius præt. περισεσάλπισμαι, Tubarũ seu tubæ sonitu excitor, vel Circum sonãtem tubam audio. vt apud Plutarchũ, ἀκούσας σφοδρὰ διαλεχθέντος ὅπ μόνος στρατηγὸς ἀγαθὸς ὁ σοφός ὀδὶν, ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμαστὸς, ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπισται. id est, Nunquam sonitu tubæ excitatus est, vel Nunquã circumsonantem tubam audiuit. Quæ ambæ interpretationes Budæi sunt. In v.l. περισεσάλπισται, Tuba circa eum obstrepuit: & περισαλπίζομαι, Deducor tubis circumsonantibus) HINC Σάλπισμα, ατος, τὸ, Tubæ sonitus, Tubæ clangor. Item, Quod tuba proclamatum est. πολεμικὴν σάλπισμα, Poll. AT VERO Σαλπιστὴς alterũ illud Futurum sequitur, quod ad scripturã attinet. Est autem σαλπιστὴς Tubicen, vel Buccinator, vt verbale verbali reddatur. Demosth. οἱ δὲ πολὺ στρατηγοὶ μετεπέμποντο, καὶ τὸν σαλπιστὴν πλὴν ἐκάλουν. Legitur & apud Arrianum, Luc. & Athenæum, Pollucẽ, atque alios. Sed inuenitur ETIAM Σαλπικτὴς, & quidem apud Plut. præsertim. sed hæc scriptura Budæo fuit suspecta, quippe qui eam in suo lexico emendarit. Addidit verò ibidem & tertiam scripturam ISTAM Σαλπιστὴς, sed nullo confirmatam testimonio. Apud Pollucem lib. 4, cap. 11, legitur & COMPOS. Ἱεροσαλπιγκτὴς, quod sonat Sacer tibicẽ, ἱερὸς σαλπιγκτής. Ac certè his potius verbis disiunctim positis quàm illo compositio vtendũ cẽset Pollux. A quo dicitur ἱεροσαλπιγκτὴς siue ἱερὸς σαλπιγκτὴς esse ὁ ὀδὶ πῖς ἱεροῖς σαλπίζων. vbi sub audiendũ esse creditur ἀγῶσι. vt nimirũ sit Tibicẽ qui adhibetur sacris certaminibus. Est & aliud COMP. Ἀειροσαλπιγκτής. nam idem Pollux Menandrum quosdam vocare ait ἀρίσταλπιγκτάς. Videtur autem ἀρίσταλπιγκτὴς, accipiendo simpliciter, sonare Præstantissimus tubicen. Extat præterea adiect. COMP. Ἀσάλπιγκτος, SIVE Ἀσάλπικτος. Dicitur autem ἀσάλπικτος ὥρα à Sophocle vocata fuisse media nox quòd vesperè duntaxat & mane tuba canere solerent. Vide Hesychium. G H

Διασαλπίζομαι & Περισαλπίζομαι, vide cum præced. Σαλπίζω.

Σ Α Ρ Ξ, κὸς, ἡ, Caro. de hominis & de brutorum pariter animaliũ carne. Quidam apud Athen. lib. 7, ἅπας δὲ ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέων, αὖ πυ τραγικύρσῃ. Apud eundem legimus σαρκὸς ὑείας. Item σαρξ ὠμὴ apud Plut. Apud Homerum autem legitur potius pluralis σάρκες. Σαρξ (vt ex Gal. lib. 10 Methodi medendi docet Gorr.) tribus modis dicitur: vno propriè, duobus improprié. Propriè quidem & absolutè dicitur pars corporis nostri simplex, mollis, rubicunda, fibras musculorum complectens. Quanquam non eas tantùm cõplectitur, sed etiam contra caloris interni impetum & vehementiam, atque externorum calorem, frigus, duritiem, eas munit, fouet, nutrit. Gignitur ex sanguine mediocriter siccato, & perdita regignitur. Ob id σαρξ pars multi sanguinis & calida dicitur: vnde & carnis abundantia ex sanguinis copia nascitur. Hæc σαρξ partem plurimam animalium sanguine præditorum cõstituit. Ad hanc quoque reducenda est, quæ in gingiuis, in glãde penis, intus in digitorum radicibus, finibus mediis & lateribus & cuti inest. Quin & in plantis ipsis circa lignosas & veluti neruosas fibras suam quandam carnem Theophrastus tribuit. Tu quoque in ferro rubigine exeso carnem contabuisse, fibras ob duritiem restitisse deprehendes: ac modo eodem in lapidibus carie exesis. Talis quidem est σαρξ propriè dicta. Alterũ autem σαρκὸς genus est impropriè dictum, & nomine (vt ait eodem loco Galenus) carẽs, huic quidem finitimum, sed tamen diuersum, fibras omnes cordis, ventriculi, œsophagi, intestinorum, vesicæ vtriusque, vteri, & siqua sunt alia his fibris cuique propriis prædita ambiens, & his circumhærens & circumnascens & eas muniens contra calorem natiuum omnia populantem, atque etiam contra æstum, frigus & cætera foris occursantia. Quanuis autẽ membranis aliis fibræ non sint, tamen his quandam carnem propriam negare nõ possumus, quum sanis & bene nutritis membranæ huiusmodi sint habitiores, & magis corpulentæ, attenuatis verò quacunque de causa, sint magis tenues. Tertium verò & vltimum σαρκὸς genus est propria cuiusque visceris substantia, quam Erasistratus παρέγχυμα, hoc est affusionem, appellauit. Ea visceris cuiusque actionis causa est. Talis est cerebri, pulmonum, hepatis, lienis, renum caro: seu id totum quod venis, arteriis, neruis, stomachis, præterea folliculo fellis quidem ab hepate, vreteris verò à rene ademptis, reliquum manet. Per hãc carnem &c. A B C D E F G

Σαρξ, Corpus, vt Cic. interpretatur, quum hæc verba Metrodori, σαρκὸς ὑγιὴς κατάστημα, vertit Firma affectio corporis. Sic autem eum interpretari & apud Epicurum, docebit te p. 54 mei Cic. Lexici.

Σαρξ, in Testamenti noui scriptis ex sermonis Hebraici consuetudine nõ solùm pro corpore sed pro toto etiam homine ponitur. vt Matth. cap. 24, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σαρξ. Quomodo autẽ vtatur Paulus hac voce te docebunt doctiss. interpretis annotationes.

Σαρξ κοχλίου, Callus limacis. v.l. ex Hermol. apud Dioscor. lib. 1. cap. 80. ‖ In iisdem σαρξ de oliua, pro pulpa. ex Theophrast. lib. 6, De caus. cap. 11.

C. Σαρκοβόρος, ον, ὁ & ἡ, Carninorus. Greg. in lib. De homine, καὶ τὰ σαρκοβόρα τῆς ζώων τρεφέρουσι. Ibidem, ὄρνεα σαρκοβόρα.

C. Σαρκοκήλη, Carnosus ramex, Ramicis genus, quum caro inter tunicas increscit. v.l. ex Celso. Σαρκοκήλη (inquit Gorr.) Ramex carnosus. Est caro durior (inquit Gorr.) quæ aliqua scroti parte increuit. Galenus tumorem eum in genere scirrhorum statuit. In eo color sui similis vbique est. Propriè quidem de testiculis induratis dicitur: nec tamen ad eos solos pertinet, sed ad neruos etiam à quibus testes dependent, si eos duriores fieri contigerit, & ad tunicas, siquando inter eas caro increuerit. Causa esse potest interdum fluxio, interdum verò ictus, aut imperita post ramicis succisionẽ curatio: aliáque omnia à quibus scirrhi inducuntur.

C. Σαρκοειδής, ές, ὁ & ἡ, ITEM Σαρκώδης, Carnis similitudinem præ se ferens. Aut etiam Carnosus, seu Carneus. Sed prima interpretatio priori illi voci magis cõuenit. Σαρκώδης autem à Gaza reddi etiam Pulpa constans, testatur Bud.

C. Σαρκοκόλλα, ης, ἡ, (q.d. Carnis gluten) Lacryma arboris quæ in Perside nascitur, thuris pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Inter gummi genera numeratur à Plinio, sed & arbor ipsa eodem nomine cum lacryma sua vocatur. Nomen habet ex effectu: quòd in vulneribus carnem glutinet. Eadem fluxiones oculorũ sistit. Dioscorid. lib. 3, cap. 99, ἡ δὲ σαρκοκόλλα ὀδὶ δάκρυον δένδρου ἀθηναιωτικοῦ ἐν Περσίδι, ἐοικὸς λιβανωτῷ λεπτῷ. quod dicit habere facultatem κολλητικὴν τραυμάτων, καὶ ἐφεκτικὴν τῆς ἐν ὀφθαλμοῖς ῥευμάτων.

C. Σαρκολάβος, ον, ὁ, (q.d. Carnis prehensor) Forceps. ITEM Σαρκολαβὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Σαρκολάβος (inquit Budæus) Forceps, Instrumentum chirurgi. Paulus Ægin. lib. 6, πλὴν μὴ οὖν ἐπουλίδα σαρκολαβῶ ἢ ἀλκίστρῳ ἐκκρεμάσαντες ἀποτέμωμεν. Alterius autem nominis σαρκολαβὶς pro forcipe itidem hoc exemplum affert ex Hippiatria, καὶ πλὴν χειρεάδα ὀδπλαβόμενον σαρκολαβίδι, πλὴν βύρσαν ἀποτέμνειν σμικίῳ. In vulg. lexicis ex Dioscoride pro forcipe itidem, vt Marcellus & Ruellius vertunt: seu forficula, vt Hermol. G

C. Σαρκοῤῥίζω, Carnem conscindo. In v.l. Carnem à cute aufero. H

C. Σαρκοτροφέω, ῶ, q.d. Carnem alo. Ex Greg. affertur pro Cutẽ bellè curo. vt dixit Horatius, In cute curanda plus æquo operata iuuentus.

C. Σαρκοφάγος, ου, ὁ & ἡ, Carninorus, Carnis seu carnium e- A
sor, vel comesor, Qui carne vescitur, Qui carne viuit.
Plut. in Quæst. Rom. διὰ μόνον τὸν τῶν ὑπὸ σαρκοφά-
γων ἀπιόντων. Sic & apud Aristot. atque Athen. varia ani
malia vocantur σαρκοφάγα. Substantiuè autem pro se-
pulchro: vt apud Iuuenalem, Sarcophago cõtentus e-
rit. Item lapis quidam Assius, siue Assius, ex eo quòd
carnẽ exedat, ita dictus. Vide Dioscor. item Gal. & Cels.
necnon Plinium. HINC Σαρκοφαγία, ας, ἡ, Carnis
seu carnium esus: vt libelli Plutarchi περὶ σαρκοφαγίας.

C. Σαρκοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Carnem gestans. Ex Nonno, σαρκο- B
φόρος λόγος de Christo.

C. Σαρκόφυλλος, ου, ὁ & ἡ, Carnosa folia habens. Ad verbum,
Carnifolius, v. l. ex Gaza apud Theophr. Hist. pl. libro 1,
capite 16.

C. Ἀπαλόσαρκος, ου, ὁ & ἡ, Qui molli est carne. Gal. ad Glauc.

C. Ἄσαρκος, ου, ὁ & ἡ, Carne carens, Expers carnis, Carne nõ
constans. Anacreon de cicada, ἀ αἷμ', ἄσαρκε. Item, Nõ
carnosus, Carne exutus, Gracilis & vescus, Macilentus,
Strigosus. ἄσαρκον δέρμα, ex Gaza apud Aristot. Cutis gra
cilenta. Et ἀσαρκότερος ex Epigr. Macilentior. HINC Ἀ-
σαρκία, q.d. Carentia carnis. Item Gracilitas. Exponitur C
etiam Macies.

C. Καπόσαρκος, ου, ὁ & ἡ, Carnosus. Item Corpulentus, Obe-
sus. Bud. ex Athen. καπόσαρκον γὰρ ἔδει οὐκ πάνυ τοῖς ὄγκοις,
καὶ ὑπὸ τῶν πάχους ἀποπνιγῶσαι δι' ἀρχίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸ
φορεῖσθαι πλῆθος βαρῆς. HINC Καθασαρκόω, Obesum
reddo, vt idem interpr. At in v. l. perperam scriptum est
Καταασαρκέω, quod exp. Carnem facio, & q.d. Incarno.

C. Λειπόσαρκος, VEL Λιπόσαρκος, SEU Λιποσαρκής, έος, ὁ & ἡ,
q.d. Qui deficitur carne. Vnde exponitur Macilentus. D
vt λιποσαρκὴς παρειά in Epigr.

C. Πολύσαρκος, ου, ὁ & ἡ, Carnosus, aut Valde carnosus, Carne
abundans. Exponitur etiam Corpulentus. VNDE Πο-
λυσαρκία, Corpulentia.

C. Πυκνόσαρκος, q.d. Qui dẽsa est carne. In v. l. Qui denso est
corpore, seu densa mole corporis. (Ibidem πυκνοὶ etiã ex
Gal. Qui densam & solidam carnem habent, Compacti:
at παχεῖς, Obesi, Corpulenti & pleniores) πυκνόσαρκος παρ
Δίνος, quæ (vt inquit ille Chærea Terentianus) solidum
habet corpus & succi plenum. quod etiam in bonis vir E
ginis posuit Lucilius apud Nonium, Hic corpus solidũ
inuenies, hic stare papillas.

C. Συσσαρκία, ας, ἡ, v. l. ex Theophr. Carnis bonitas: vt ὑγρο-
λία, Succi bonitas. Verùm vt ὑγρολία, ita ἀσαρκία poti⁹
scribendum pro ea significatione esset.

C. Ὑγρόσαρκος, Cui humida est caro. Et grad. compar. ὑγρο-
σαρκότερος, Cui caro est humidior.

C. Ὑποσάρκιος, q.d. Qui est sub carne, Qui sub carne latet. In
v. l. redditur Intercus. sed hoc nomen ὑποσάρκιος, VEL
Ὑποσαρκίδιος (quod poti⁹ in vsu esse existimo) adiectiuũ F
esse sciẽdũ est, cũ quo subauditur ὕδρωψ. Nã ὕδρωψ mor-
b⁹ est in tumorum genere præter naturã. sed tumor ali-
âs totius corporis est, interdum autem ventris, ille per-
petuò ab humore, hic etiam aliquando à flatu excita-
tur. Quo fit vt triplex sit omnis hydrops: alius enim fit
humore per totum corpus effuso, qui ἀνάσαρκα & ὑπο-
σαρκίδιος & σαρκίτης & λευκοφλεγματίας dicitur: alius &c.
Hæc Gorr. Sed PRO Ἀνάσαρκα (quod alioqui non v-
no in loco ita scriptum inueniri scio) malim αὐάσαρκα.

Σάρκινος, ου, ὁ & ἡ, Carne constans, Carneus. (vt ξύλινος, Li-
gneus) Aristot. Ethic. 3, cap. 9, de pugilibus, τὸ δὲ τύπτεσθαι,
ἀλγεινὸν, εἴπερ σάρκινοι, καὶ λυπηρόν. Vtuntur & alii, ex qui-
bus est Plut. περὶ Κολ. Poll. autem affert ex Aristoph.
σάρκινον αὔδρα: item FOEM. Σαρκίνη, ex Eupolide, σαρ-
κίνη χιών.

Σαρκικός, ή, ὁ, itidem pro Carneus, vel potius pro Carnalis.
Existimatur enim hoc adiectiuum qualitatem potius
indicare, vt illud materiam. Redditur certè σαρκικὸς Car
nalis apud Paulũ apost. & generaliter apud theologos. H
Et σαρκικὴν ὄντα in epist. ad Hebr. Sed apud hos interdũ
etiam periphrasticè, Carni deditus, seu addictus, Carnẽ
sespiens. Paulus certè pro σαρκικοὶ dicit etiam οἱ κατὰ σάρ-
κα ὄντες, ii videlicet in quibus corrupta illa natura domi
natur. eosdémque dicit τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν: Vide an-

not. in v. 5, cap. 8, epist. ad Rom. Ex Greg. autem τὸ σαρ-
κικὸν τοῦ Χριστοῦ pro incarnatione Christi. Et ADVERB.
Σαρκικῶς, q.d. Carnaliter. id est, More eorum qui carna-
les sunt.

Σαρκώδης, εος, ὁ & ἡ, Carneus, Carne constans. At in v. lex.
σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν, carnis speciem referens. Quæ in-
terpretatio magis cõuenire videtur alteri adiectiuo σαρ
κοειδὴς, quod compositum est.

Σαρκόω, ῶ, q.d, Incarno, id est Carneum reddo. Bud. vertit
Carne oppleo, item Carne operio: necnon Carnem a-
lo, & Vlcus impleo, ex Celso. Præterea Corpulentum
reddo, ex Gal. Pass. autem Σαρκοῦσθαι, Corporari & Car-
ne indui, ex Lactãtio, sed de Christo peculiariter dictũ.
HINC Σάρκωμα, Carnis in naribus præter naturã in-
crementum. Est autem eiusdem cum polypo naturæ,
vt scribit Paulus: sed differt à polypo (vt habetur in
medicis diffinitionibus) magnitudine & forma. Est au
tem polypus quidem sarcoma, non contrà. Polypus e-
nim similitudinem piscis polypi gerat oportet, quum
σάρκωμα informe sit potius carnis incrementum. Hæc
Gorr. Secundum autem verbale NOM. Σάρκωσις,
quod in vulg. lex. redditur Carnis generatio. Ibidem ex
Dioscor. lib. 5, σαρκώσεις οὐλέου, Excrescentia carnis in scro
to. At TERT. est Σαρκωτικός. vnde σαρκωτικὸν φάρμακον.
Medicamentum carnem restituens, & q.d. Corpulen-
tificum, inquit Bud. De hoc ita Gorr. Σαρκωτικὸν, est
medicamentum carnis producendæ vim habens. Nam
quanuis carnis generatio naturæ opus esse videatur, iu
uatur tamen illa quidem plurimum in replendo vlce-
re medicamentis quæ modicè calefaciunt, moderatè
detergent & purgant, atque minimum siccant, nullóque
modo adstringunt. Talem nanque τῶν σαρκωτικῶν
facultatem esse oportet. Carnis enim generatio fit
quum & membra ipsa quibus adnasci vel circumnasci
caro debet in calore & frigore tẽperata fuerint, & san-
guis qui illuc affluit, tum qualitate salubris, tum quan
titate moderatus. Verùm calidiora paulo ipsa carne
oportet esse σαρκωτικά, quò sanguinem attrahant: ne-
que vllo modo adstringere oportet, ne quod influit re-
pellant, sordémque vlceribus arctius affigant: mini-
mumque siccare, ne absumant, sed modicè prorsus sic-
care quò in carnem densetur. Detergendi autem pur-
gandique vi prædita esse decet, ne mala caro & vitiosa
gignatur, siquid sordis & vitii in sanguine relictũ sit,
sed citra omnem morsum & acrimoniam.

COMP. Ἀποσαρκόω, ῶ, In carnem concrescere facio.
Pass. Ἀποσαρκόομαι, οῦμαι, In carnem concresco, vel In car
nem vertor. Ex Aristot. Probl. ἀποσαρκοῦται σαρξ, pro Ca
ro coalescit & conspissatur.

COMP. ΣΥΝΣαρκόω, ῶ, (q.d. Concarno) Carnem cum
carne coalescere facio. Vnde verbale NOM. Συνσάρκω-
σις, q.d. Concarnatio. Vulgus chirurgorum vocat incar
nationem. Quidam interpret. Carnis concretionem.
Hinc ἡ κατὰ συνσάρκωσιν θεραπεία vel ἀγωγὴ apud Galenũ &
Ægin. Συνσάρκωσις (inquit Gorr.) est durorũ siccorum-
que ossium σύμφυσις, carnis interuentu. Hoc modo ca-
ro gingiuarum dura & firma & dentibus firmiter ap-
pressa ipsos suis ossibus veluti colligat, adeò vt dentes
ob gingiuarum laxitatem mobiles, gingiuis adstrictis
stabiles atque immoti reddantur. Similiter & omnes
ossium commissuræ, quas musculi circumdant. Συν-
σάρκωσις etiam dicitur ratio quædam vulnerum labra,
quæ nimis hiant, nec hamulis aut acu adduci possunt,
componendi. Id quod adhibitis medicamentis perfici-
tur, quæ gignendæ carnis facultatem habent. Συν-
σάρκωσις etiam vocatur ὁ τῇ σαρκοκήλῃ καὶ πωροκήλῃ, quũ
scroti tunicæ, vasa, testes cum carne enata superfluáq;
concrescunt, vt vnum omnium corpus esse videatur,
vt scribit Paulus Ægineta lib. 6, cap. 63.

COMP. ΕΚσαρκόω, ῶ, Carnem excrescere facio. Nã
verbale NOM. Ἐκσάρκωμα esse dicitur Excrescentia car
nis apud Dioscorid. & Galen. vide Ὑποσάρκωμα. AT
VERO Ἐκσαρκίζω esse dicitur Excarnifico, item Car-
nem auello: ex Græcis Bibl. interpr. apud Ezech. cap. 29,
ὀκτὼ σεσαρκισμένος ὑπὸ τῶν ὀστῶν.

COMP. Ὑποσαρκέω, ῶ, q.d. Supramodũ carnosus fio.
Magis Latinè, Supramodũ corpulentus euado. Athen.
pag. 228, ὑπὸ τρυφῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ἐλαθεν ὑ-
ποσαρκήσας. quod exponitur εἰς τὸ πάχος ὀπήδει. In v. l.
ὑπερσαρκεῖν Et ὑποσαρκοῦσθαι dicũtur quæ corpulentio-
ra iusto fiunt. Et τὰ ὑποσαρκοῦντα, Carnis excrescentiæ,
Quæ in carne excrescunt, Caro luxurians. Ab ὑπερσαρ
κοῦσθαι autẽ sunt verbalia NOM. Ὑποσάρκωσις ET Ὑπο-
σάρκωμα, Carnis excrescentia, Carnis inutile incremen
tum in quacunque corporis parte. Magis autem ad ver
bum Carnis supercrescentia: sicut Ἐκσάρκωμα, Carnis B
excrescentia: sed hoc potius quàm illo vtuntur Latini.

Σαρκάζω, Carnes detraho, vt canes quum ossa carne denu
dant diducto rictu. Sic v. l. ex Aristoph. in Pace, σαρκάζ-
οντες ὡς ὑφ' κυνίδια, trahunt rictu diducto, canum instar
dum ossa arrodunt. ibidem σαρκάζειν exp. Labiis com-
pressis, siue labiorum commissorum supremis carnib⁹
aliquid auellere atque attondere. vt equi & asini, dum
prata tondent. Τρώγειν (inquit Cam.) & σαρκάζειν Io-
nicè, quod transfertur & ad alia. Nam Hippocrati σαρ- C
κάζουσι τὰ ἀμφόδοντα τῶν προφάγων, vt sũt equi, asini: id est,
prata tondent. Et Scytha apud Herodotum Melpom.
δέρμα capiti hostis detractum, σαρκάσας βοὸς πλουρῇ δέψᾳ
τῇσι χερσίν, id est tondens & nudans. Σαρκάζειν (inquit
Gorr.) Galen⁹ apud Hippocr. Commẽt. 1, ἐς τὸ τοῦ ἀρθρων
scribit variè à quibusdam explicari. Dicitur quidem de
brutis pascentibus: sed alii significare volunt Labra in-
ter se tam vehementer committere, vt auellere & ab-
scindere partem aliquã graminis valeant: alii verò, den
tibus inferioribus & superiore labro idem efficere: alii,
dentibus inter se ex vtraq; parte commissis scindere: D
quod Galeno videtur verisimilius locum eum Hippo-
cratis explicanti.

Σαρκάζω, Diducto rictu ostẽsisque labris irrideo: quod
quum fit, dentes carne nudantur. Ita v. l. vbi annot. etiã
pro δήξεως reponendum esse δείξεως in hoc Galeni loco
in Gloss. Hippocr. τὸ δῆξαι τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν.
at ego non video cur mutari hæc scriptura debeat, imò
genuinam esse contendo: & voluisse Gal. dicere σαρκάζ-
ειν esse Morsis labris subsannare, seu mordendo labra.
Nam hunc gestum hodiéque in nonnullis spectare li- E
cet. Est certè σαρκάζειν subsannare seu irridere non sim-
pliciter sed cum quadam amarulentia. sicut apparet ex
iis quæ legimus apud Suidam ex schol. Aristophan.
HINC Σαρκασμὸς, οῦ, ὁ, Irrisio quædam amarulẽta, Ex-
ponitur etiam Iocus amarulentus. Σαρκασμὸν Iul. Ru-
fin. scribit χλευασμὸν esse proximam & similem figuram
(dixerat autem hanc figuram esse ironiæ proximam,
& quum aliquos amara oratione non sine derisu inse-
ctamur ac lædimus) qua aduersariorum facta cum ex-
acerbatione admissi eorum lacessimus. & Latinè dici
exacerbationem. Nisi fortè deprauata esse vox ista ex- F
istimanda est.

Σαρκίον ET Σαρκίδιον, diminut. Caruncula. Extat σαρκίον
apud Gregor. σαρκίδιον apud Plutarchum, non vno in
loco.

ΣΑΤΤΩ, F. ξω, Pr. κα, Onero, Onus impono,
propriè de iumentis clitellariis, quib⁹
onera imponuntur, vti quidam ann. Ac certè pro hac
expositione facit significatio compositorum ὀπισάτω
& ἀποσάτω. Eustathius σάτω, exp. φορτίζω. Est etiam
Farcio, & Impleo pressim, vt Budæus exp. afferens ex G
Aristot. Probl. sect. 21, τὸ δὲ σιωεχῶς ὠθεῖν φερόμενον σάτειν δὴ
καὶ πληροῦ τὴν ὀπισθυμίαν, ἧς πληρωθείσης, οὐκέτι ὠθεῖται. Sed
hic metaphoricè potius vsurpatur: at passiuũ par-
ticipium, non item, in hoc loco qui præcedit, paucissi-
mis interiectis verbis, τὰ δ' ἀγγεῖα σαπρόμενα, οὐδὲν μείζω γί
γνεται. Et ex Luciano κεράμιον ἀμμῳ σεσαγμένον, farctũ,
(at quidam interpr. Refertum) Idem ex Xenoph. Sym-
pos. σεσαγμένος affert pro Suffarcinatus. Ab eodem σεσα-
γμένη τριήρη vocari tradit instructam remigibus etiam
armatis, καὶ τριήρης δέ τοι ἡ σεσαγμένη ἀνθρώπων δεῖ ἢ ἄλλο H
φορτίον ὅτι πολεμίοις ἢ ὅπῃ ἔχει πλεῖ. Ex eiusdem Œcon. af-
fert σάτειν τὴν γῆν pro Conculcare terram & constipa-
re. Vnde ἡ ἄσατος γῆ. Terra non conculcata & constipa-
ta, ex eodem. In v. l. σεσαγμένη γῆ, Ager subactus.

A Σάγμα, ατος, τὸ, Onus iumenti sarcinarii, in quit Bud. In v. l.
σάγματα, καυθήλια, Clitellæ aut strata iumẽtorum. Nam
σάγμα est τῶν ὑποζυγίων, Poll. Et ex Plut. in Arato, κατα-
σκευάσας ὁ Ἄρατος μικρὰς ῥοδοξιφίδας ἐνέγραψεν εἰς σάγμα
τα, καὶ ζῶντα τοιαῦτα ὑποζυγίοις, id est Iumentorum centun-
culis, & sellis siue stratis. Ex eodem in Pompeio,
τὰ σάγματα τῶν ὑποζυγίων συμφορήσαντες. ¶ Σάγμα, Con
geries stipata, Aceruus. Ex Plut. in Cat. οὐρεμύλις ὑπὸ πολ
λοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώμασι. vbi Budæus, (non
absque exemplo, vt opinor) vertit In strage armorum.
¶ Σάγμα, Theca scuti. item de theca aliorum armorum.
Vide Poll. & Hesych. item Suidam. Apud Aristoph.
in Acharn. Τίς γοργὸν ἐξήνεγκεν ἐκ τοῦ σάγματος; vbi schol.
ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα. (nisi potius legendũ
ἢ καλεῖται) Quibus subiungit, σάγη γὰρ τὸ ὅπλον, καὶ παισαγία, ἡ παιοπλία. Affertur autem & ex Eurip. in Androm.
Κάλλιστα πύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι. quem tamen versum
Sophocli Suidas tribuit. Idem habet ETIAM Σα-
γμάεια, cũ quo videtur subaudiẽdum ὑποζύγια: vt sint
ea quibus σάγματα imponi solebant. Sic equus sagma- C
rius, ex Lampridio in Heliogabalo: & Sagmariæ mu-
læ, v. l. ex Cæl. Rhodig. Affert idem & NOM. Σάγη,
quod in exemplis quæ addit, primam illam nominis
σάγη signif. habet: quum alioqui in σάγμα, illud σάγη
exponat ὅπλον, addẽs, NOM. Παισαγία esse παιοπλία,
quæ tradit & schol. Aristoph. rectius certè quàm vt a-
pud quosdam legitur σάγη expositum παιοπλία. (Non
ignoro alioqui esse qui huius nominis σάγη obliti, illud
παισαγία deriuent à σάκος, vt videlicet ex vna specie ge-
nus intelligamus. Hanc certè deriuationem sequendo,
diceretur παισαγία quasi παισακία) AT VERO Σά- D
γος, Lat. Sagum. Polyb. σάγοι μετὰ τῶν αἰολοειδῶν. Plut.
αὐτὸς σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα. Hinc VERB. Σα-
γοφορεῖν, Sagis indui, Bud. ex Strab. His verò addendũ
est & Σάκπας, Saccus, Aristophane in Pluto. Dicitur ve-
rò ET Σακπὴρ, apud Hesychium: ITEM Σακπῆς. sed
huic alias etiam dat signif. illi, sicut & Eustathi⁹: à quo
illi quoque σάκπας expositio alia datur. Verùm quidni
& NOM. Σάκκος hinc deriuabimus? quod esse quem
Latini saccum vocant, nemo ignorat. Sed reclamare
videtur Hebraicum PW quod Gallis totidem literis est
Sac. Retinuerunt certè & aliæ aliquot linguæ.

C. Ἄσακπος, vide in Σάτω.

C. ΑΠΟσάτω, Depono clitellas, aut stragula, seu quicquid
est instratum iumento. Vulgò Desterno. vt Genes. ca-
pite 24, ἀπόσαξε τὰς καμήλους. Interdum Ἀποσάτω,
Obstruo, Obturo. Ἀποσάξαντα dixit Herodot. pro φράξ-
αντα τὸ τρῆμα καὶ ἀπεπληρώσαντα. Harpocr.

C. ΕΠΙσάτω, contrariũ proximè præcedenti, Impono
clitellas, seu stragula, aut quicquid imponi solet equo.
In v. l. Impono clitellas iumentis, & onera superpono.
vt ὀπισάξαι ἵππους, Xenoph. Sed ibi redditur Ephippia
imponere, item Sternere equos ephippiis. Pro quo ta-
men malit quis fortasse simpliciter, Sternere equos, vel
Insternere. Sic ὀπισάτειν τινὶ ὄνον, ex Græc. Bibl. interpr.
in lib. 3 Reg. Rursum ex Xenoph. ὀπισάτειν ἀσκοὺς ὀπὶ
τὰς καμήλους. Ex Herodoto, ὀπισάξαντες τὰς διφθέρας ὀπὶ
τοὺς ὄνους. His autem in locis est simpliciter Imponere.
Et pass. Ἐπισάτομαι. vnde ὀπισσαγμένος ἵππος, Cui impo
sita sunt ephippia, Stratus equus. & ὀπισσαγμένος ὄνος,
Cui impositæ sunt clitellæ. HINC Ἐπίσαγμα, Cen-
tones qui supponũtur ipsis clitellis, & ipsæ clitellæ: in-
quit Bud. A quo affertur ὀπισάτω ex Arist. Probl.
& pro Constipo, Inculco: vt videbis pag. 580. At ὀπί-
σαξις vide post Περισάτω. Extat autẽ & COMPOS.
Κατασάτω pro Constipo, Aggero, Condenso, in v. l. ex
Theophrast. κατασάτοντες τὴν γῆν. Quartum autem
COMP. Περισάτω, sonat Circum constipo, Circum
accumulo. In vulg. lex. περισάτειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ, apud
Theophrast. Accumulare radices, ex Plinio, & Cir-
cunfossas arbores aggerare, ex Colum. vt sit περισάτειν
quod vulgò Rehausser, de plantis: cui opponatur περιορύ-
τειν τὰς ῥίζας, quod vulgò Deschausser. HINC Περίσα-
ξις: vt περίσαξις τῆς γῆς, Accumulatio & aggeratio terræ
circa radices. B. Affertur verò & ἐπίσαξις τῆς γῆς ex
Theophr. itidem pro accumulatione terræ.

Σ Α Φ Η Σ, ές, ὁ & ἡ, Manifestus, Apertus, Perspicuus, Dilucidus, Plan⁹. Demosth. pro cor. ὥς γε τοῦτον τὸν κατάπλουτον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. Vbi obseruа obiter βραχὺς καὶ σαφής. contrà enim μακρότερον, μᾶλλον, σαφέστερον δὲ, legimus apud eum cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur. Apud eundem σαφὴς γραφὴ, vbi scribit, φθυγέτω δὲ ἡ σαφὴς γραφὴ καὶ τὰς ἀμφιβολίας. Sed quod hic ab eo dicitur σαφὴς γραφὴ, non solùm σαφήνεια vocatur, sed interdum & τὸ σαφὲς substantiué. Ac certè ipsemet ita vtitur, necnon Lucianus.

Σαφὴς, Certus. Interdũ & Verus. vt σαφὴς μῦθος apud Euripidem. Et σαφὴς πίστις Philoni, Certa fides. Apud Thuc.lib.1, τῶν γνωμῶν τὸ σαφὲς, Rerum gestarum veritas, vt quidam interpr. Aut, Rerum gestarum certitudo, si hoc substantiuo vti liceret.

C. Ἀσαφὴς, ές, ὁ & ἡ, Non manifestus, Non apertus, Obscurus. Item Incertus. Thuc.lib.4, τὸ δὲ πλέον βουλήσει κρίνοντες ἀσαφεῖ, ἢ φειδοῖα ἀσφαλεῖ. Vnde A D V E R B. Ἀσαφῶς, Non manifestè, Obscuré. Item Non certò, Incertis causis. Et nomen S V B S T. Ἀσάφεια, ας, ἡ, Obscuritas. vt ἀφιλοχρηματίας καὶ ἀσαφείας, Plut. Affertur & pro Sortis nomine proprio, ex Emped. apud eundem Plut.

Σάφα autem apud Homerum aliósque poetas aduerbium est, vel potius nomen aduerbiale: nimirum factum ex plurali σαφέα. Accipitur autem pro Certò, vt Il.β, Οὐ γὰρ πω σάφα οἶδ' οἷος νόος Ἀτρείδαο. Sic & apud Aristoph. σάφα οἶδα, certò scio. Quinetiam apud Xenoph. σάφ' ἴσθι, certò scias. Sed apud Homerum inuenitur σαφα οἶδα & σαφὰ εἰδὼς sequẽte infinitiuo, dictum de eo qui planè scit hoc vel illud facere, seu dicere. id est, planè callet artem hoc vel illud faciẽdi. Ex eodem affertur σάφα εἰπεῖν pro Verè dicere, Vera dicere.

Σαφῶς, aduerb. Manifestè, Apertè, Perspicuè, Dilucidè. Itẽ Certò. vt οἶδας σαφῶς, Aristoph. Et γινώσκω σαφῶς, Xenophon Pæd.8, ἐκ πολλῶν τῶν σαφῶς γινώσκω. Athen.lib.2, ἀλλ' οἶδα λέγων σαφῶς ἢ δὲ σαφῶς. Sed C O M P. Σαφέστερον, Manifestius, Apertius. Item Certius. S V P E R L. Σαφέστατα, Manifestissimè, Apertissimè. Itẽ, Certissimè.

Σαφέω, ῶ, F. ήσω, Manifesto, Clarè notumfacio, Declaro, Significo, inquit Bud. exponẽs etiam per composita δίασαφῶ & ἀποσαφῶ. Sed huius simplicis exẽpla nulla profert: At illorum compos. minimè rara sunt. Esse autem dicit I L L V D Ἀποσαφῶ, non solùm Manifestum reddo, Declaro: sed etiam Do intelligendum, Significo: in hoc loco Plat. in Protagora, λέγοντες οὐδ' ἐμοὶ δοκοῦντα, οὐδὲν ἀποσαφεῖ ὁ Πρωταγόρας ὁποτέρα ποιήσει. (Paulo pòst δίασαφεῖν pro eodem dixisse eum scribit) Idem in Cratylo, οὔτε ἀποσαφεῖ οὐδὲν, εἰρωνεύεται τι πρὸς με. Quod autem attinet ad alterum illud C O M P O S. Διασαφῶ, ponitur & ipsum pro Manifestum reddo, Declaro: item Expono, Explico. Ex Theophrasto, δίασαφητέον pro Perspicuè differendum est. Apud Matth. cap.18, διεσάφησαν τῷ Κυρίῳ πάντα τὰ γεγενημένα, vet. interpr. vertit Narrarunt. Sed à Polybio poni δίασαφῶ & pro Clarè denuntio, testatur Bud. H I N C Διασάφησις, εως, ἡ, Declaratio, Explicatio. Item Expositio, inquit idem. V N D E Διασαφητικὸς vocatur σύνδεσμος à grãmaticis, q.d. Expositiuus, vel Explicatiuus, Declaratiuus. I T E M Διασαφίζω, Manifestum facio, v.l.

Ab illo autem simplici verbo Σαφέω est N O M. Σαφήτωρ, quod sonat Declarator, Explanator. Et peculiariter Explanator somniorum, aut etiam generalius Vates, nam Hesychio inter alia est μάντις. Sed est poetica vox hæc σαφήτωρ.

Σαφηνὴς, ές, ὁ & ἡ, idem quod σαφὴς, Manifestus, &c. Vtitur autem Herodot. hoc nomine σαφηνής. Item A D V E R B I O Σαφηνέως, quod sonat Manifestè, Apertè, Planè & Certò, Veré. Per contractionem autem D I C I T V R Σαφηνῶς. quo & Æschylus vsus est in Prom. Hinc & S V B S T. Σαφήνεια, non parum frequens in prosa, pro Perspicuitas, Dilucida oratio. vnde opponitur τῇ ἀσαφείᾳ apud Plat. lib.6 De rep. Eã Dionys. Halic. inter virtutes orationis Lysiæ numerat, duplicémque facit, in rebus & in verbis. A dialecticis σαφήνεια definitur λέξις γνώριμος, παιεῖσα τὸ νοούμενον. Redditur etiam Explanatio à Bud. apud Luc. & Greg. item Philonem, ἀλλ' ἐπαναλαβόντες τὸν λόγον σαφηνείας χάριν, εἴπωμεν. Inde est & V E R B. Σαφηνίζω, Manifestum facio, Declaro, Explico, Explano. Vtitur autem hoc verbo & Xenoph. Ex Aristot. affertur σαφηνίζει τῇ φωνῇ. A quo verbo E S T Σαφηνιστικὸς, ή, ὸν, Declarandi facultate præditus seu explanandi, aut Declaratiuus, seu Declarator, Explanator. vt σαφηνιστικὸν τὸ ἄγιον πνεῦμα, ex Greg.

Σ Β Ε Ν Ν Υ Μ Ι, S E V Σβεννύω, F. σβέσω, Pr. ἔσβεκα (pro quo in vsu est potius Aor.2, ἔσβεσα) tanquam à Σβέω. Signif. autem Extinguo, Restinguo. Atque vt extinguo à Latinis sæpe vsurpatur metaphoricè, sic à Græcis σβεννύναι pro Comprimere, Compescere, vt vertit Bud. afferens ex Plat. De leg. lib.8, πίνων δὲ σφοδρᾶν, οἳ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοί εἰσι. Et σβεννύτας τυραννίδα in quodam vet. epigr. Homerus autem dicit σβέσαι μῦθος. vbi quidam annot. eum respicere ad τὴν θερμότητα τοῦ μύθου. Et pass. apud Xenoph. in fine Symp. αὕτη μὲν δὴ ἡ παροινία οὕτως ἐσβέσθη. Quinetiã vt Lat. dicitur extinctus esse qui mortuus est, ita σβεσθῆναι. vt in Anthol. epigr. Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφοκλεες. At de hoc loco Hesiodi, χάλα τ' ἀνῆν σβεννυμένων, cõsule cũ alios, tum Eustathiũ. Dici autem ἀποσβέννυσθαι & ipsum χάλα, videbis in Ἀποσβέννυμαι.

At P R A E T. Ἔσβεκα per ἡ, passiua etiam signif. pro Extinctus sum, sicut & ἀπέσβηκα: quæ affert Bud. ex Platone. Vide ἀποσβέννυμι. Affert verò & A O R. 2, Ἐσβὴν, tãquam à Σβῆμι, itidem pro Extinctus sum.

Σβέσις, εως, ἡ, Extinctio. Plut. De primo frig. ἡ μὲν οὖν σβέσις ἐμφανεστέραν ποιεῖ τὴν εἰς ἄκρα μεταβολὴν ἀπό. In v.l. annotatur ex Aristot. luminis extinctionem quæ per se fit, μάρανσιν vocari: quæ ab alio σβέσιν. Aristotelis autẽ verba sunt, in lib. De iuuentute & senect. ἀλλὰ μὴν πυρὸς γε δύο ὁρᾶμεν φθορὰς, μάρανσίν τε καὶ σβέσιν. καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν· τὴν δ' ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, σβέσιν, τὴν μὲν ὑγρᾶς, τὴν δὲ, βίαιον.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, Extinctor. A T V E R O Σβεστήριος E T Σβεστικὸς, q.d. Extinctiuus, seu Restinctiuus. id est Extinguendi vim habens, seu Aptus ad extinguendum. vt σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ, Greg. A Galeno σβεστήρια vocantur Res ad restingẽdum aptæ: inquit Bud. ex Therap. lib.10, εἰ μὲν οὖν εἰς ταῦτο συμβαίνοι τὰ τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια καὶ τὰ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια &c. Idem Bud. σβεστικὸν ab Aristotele opponi τῷ καυστικῷ scribit. A T V E R O Ἄσβεστος, compos. Inextinctus, (pro Inextinguibilis) Qui extingui nõ potest. Propriè πῦρ ἄσβεστον, sed ex Dioscor. & Gal. affertur dictum de calce viua, vtpote quæ nõ restincta sit aqua. Sic & Luc. ἄσβεστος λύχνος. Ab Homero autem metaphoricè vocatur etiam κλέος ἄσβεστον. quò respexisse Nasonem suspicor, quum dixit Nomen inextinctum. Apud eundem Homerum habes etiam ἄσβεστος γέλως, item ἄσβεστον μῦθος, de quibus lege Eustath. Verùm sunt qui nomen illud, quum his aliisq; huiusmodi substantiuis iungitur, minus subtiliter quàm ille, exponant Immẽsus, Ingens. I T E M Ἀσβέστη, fœm. Hom. ἀσβέστη φλόξ. Affertur verò ἄσβεστος ex Plinio & tanquam nomen lapidis coloris ferrei, lib.37, cap.10.

C. ΑΠΟσβέννυμι, V E L Ἀποσβεννύω, Fut. ἀποσβέσω, item ἀποσβήσομαι, & quidẽ in actiua etiam significatione. Præt. ἀπέσβηκα. Aor.2, ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβῆμι, Extinguo. vt ἀποσβεννύειν τὴν φλόγα, Extinguere flammam. Capitur etiam metaphoricè, sicut Latinè Extinguere, pro Abolere, Perdere. Xen. Pæd.8, πᾶν ἀποσβῆναι τὴν ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. (Sed passiuè accipi hunc aoristum, mox docebo) Item supprimo, Cessare facio. Plutarchus, τὴν μὲν ἐὰν ἴδῃ τὴν αὔραν, ἢ παρῆχε χαλήνην, πολὺς ἀποβήσας πελάγους τῆς νυκτὸς ἀπέσβεσε.

Ἀπέσβηκα præteritũ & Ἀπέσβην aor. posterior passiuã aliquando significationẽ habent. Xenoph. Pæd.8, τὸ μὲν πρῶτον τὰ ἵππα καὶ μανθάνειν καὶ μελετᾶν, ἀπέσβηκε, διὰ τὸ μὴ ἱέναι ὅπου αὐτὰ ἀποφαινόμενοι ἠδικοῦντο, id est Extincta est & abolita exercitatio rei militaris. vel Funditus interiit. Sic ἀπέσβην vsurpatur apud Theodoritum, Eccles. histor. lib.3, Λουκιφεριανοὶ γὰρ ὀλίγοι πλεῖστον ὠνομάζοντο χρόνον. ἀπέσβη τε καὶ τοῦτο τὸ δόγμα καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. Bud. autem affert ἀπεσβήκει ex Plutarcho in vita Demosthenis pro Concidit animo, Relanguit.

P. Ἀποσβέννυμαι, V E L Ἀποσβεννύομαι. Extinguor. Itẽ Interreo. Xen. Pæd.8, νῦν δὲ ἢ μὴ ὀλίγον Περσῶν καρτερίαν πεποιηκόσιν ἀποσβεννυμένην. Item Supprimor. Aristot. De gener. animal. lib.4, οὐ γίνονται οὐδὲ θηλαζομένοις αἱ καθάρσεις καθ' φύσιν, ὅτι συλλαμβάνοιτο θηλαζόμενοι. καὶ συλλάβωσιν, ἀποσβέννυται τὰ γάλα. Idem De hist. animal. lib.9, de caprimulgo loquens, φασὶ δὲ, ὅταν θηλάσῃ τὴν μαστὸν, ἀποσβέννυσθαί τε καὶ πλὴν αἷμα ἀποτυφλοῦσθαι.

C. ΚΑΤΑσβέννυμι, V E L Κατασβεννύω, idem quod σβέννυμι & ἀποσβέννυμι, Extinguo. Aristoph. τοὺς λύχνους κατασβέσας. Et metaph. κατασβεννύναι τὰ χαχὴν, Sedare tumultũ: Xenoph. Pæd.5, εἰ δέ τινας θορυβοῦντας αἰσθάνοιτο, κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν ἐπειρᾶτο. Item Καταβῆναι, Extinctũ esse, tanquam à καταβῆμι. sicut ἀπέβην tanquam ab ἀποβῆμι.

Σ Ε Β Ω, E T Σέβομαι, Veneror, Adoro, vel Colo, ea signif. qua dicimur Colere deum. Thuc. libro 2, θεῶν δὲ φόβος ἢ αἰδὼς ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπέρχεται· τὸ μὲν κρίνοντες ὀλίγῳ, καὶ σέβειν ἢ μὴ, ὁμοίως τοῖς πᾶσι τὰς ὁρᾶν ἐν τῷ ἀπολλυμένῳ. Aristoph. Nub. κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν. Pausanias, καὶ ὅσοις θεοὺς καθεστήκασιν ἄλλοις ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηναῖαν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Luc. in lib. De sacrif. κατ' ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω. Sed dicitur etiam τὰ θεῖα σέβειν, & quidem ab Aristoph. quoque. Et Ἀτρείδας σέβειν à Sophocle: à Platone σέβειν τὴν δίκην. Magis vsitata est passiua vox Σέβομαι, (actiuam certè illã σέβω Eustath. à veteribus vsurpatam tradit: sed videm⁹ & à Pausania ac Luciano qui nequaquam in numero τῶν παλαιῶν censeri possent, vsurpari: vt, omittam Herodianum, atque alios de quibus idem dicendum fuerit) ponitúrque non solùm pro Veneror, & Colo, quæ de diis aut rebus diuinis dicuntur, verùm & pro Colo ac Obseruo, quæ de hominibus. Xen. Pæd.8, οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. Itidémq; dixit Charondas τοὺς ἀρχομένους debere πρὸς τοὺς ἄρχοντας οὕνοιαν διαφυλάττειν κατὰ τὸν πατρικὸν, ὑπειθοῦντας καὶ σεβομένους. vnde Cic. De leg. lib.3, Nec verò solùm vt obtemperẽt obediántque magistratibus, sed etiam vt eos colant diligántq; perscribimus, vt Charondas in suis facit legibus. Sic Polyb. σέβεται δὲ καὶ τὸν παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ πωθεὶς ὡς πατέρα. Apud Homerum σέβεσθαι exponitur & αἰδεῖσθαι & ἐκπλήττεσθαι. vide Eustathium. Apud Lucam autem legitur hoc participium & sine adiectione accusatiui positum, primam illam significationem venerationis habens: cap. 13 Act. Apost. vbi οἱ σεβόμενοι redditur Religiosi, itidémque αἱ σεβόμεναι, religiosæ. Existimatur autem hoc nomine appellare eos ex profanis gentibus qui Mosis religionem relicto paganismo erant amplexi. quanuis nonnulli essent incircumcisi: vt antea Cornelium vocauerat ὀσεβῆ. At v.l. illic ibidẽ exp. σεβομένους, superstitiosos: & addũt, quæ religiosæ vulgò creduntur. Quasi verò manifestum non sit in bonam partem vsurpasse ibi Lucam hoc participium. Additur ibidẽ posse & passiuè accipi pro ἐντίμους, honoratas, primarias, magnáque autoritatis, quæ venerantur & coluntur magna cum reuerẽtia. Sed huius vsus in pass. signif. exemplum desidero, non minus in participio quàm in verbo. At σέβομαι cum infinitiuo pro ὀκνοῦμαι poni testatur Bud. in hoc Platonis loco in Timæo, pag.168, σεβόμενοι μιαίνειν τὸ θεῖον.

Σέβομαι, signif. passiua, Adoror, Color. Aut Veneror (si passiuè vsurpare liceat) Greg. de Ægyptiis loquens, βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς ἀπιστίας τῆς προσκυνουμένων καὶ σεβομένων. de Ægyptiis loquens, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter vtilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur & adorantur. Idem de adulteriis deorum loquens, ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται, τοῦτο ὡς θεῖα σέβεται.

Σέβας, τὸ, (existimatur autem esse ἄκλινον, id est indeclinabile) Veneratio, Adoratio, Cultus diuinus. vt interpret. Bud. afferens hæc Gregorii, loquentis de diabolo, ὁ κλέπτων εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θείου τὸ σέβας. Atque ita eũ alibi quoque vti testatur. Sed affert ex Areopag. cum adiectione etiam positum, videlicet τὸ θεῖον σέβας. Sæpe autem σέβας est res quam veneramur seu adoramus, (quod & σέβασμα vocari docebo paulo pòst) Quod nobis est venerabile. In v.l. ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Tu cui maximam reuerentiam debeo. Ibidem ex Eurip. & Sophocle pro re augusta. & σέβας ὄρκιον ex Epigr.

Σέβας apud Hom. pro ἔκπληξις, sicut σέβας pro ἔκπληξις ab eo vsurpari dictũ est. Redditur Latinè Stupor, (videlicet præ admiratione) in hoc loco, Odyss. ζ, — σέβας μ' ἔχε εἰσορόωντα. (Stud. ex Callimacho affert pro θαῦμα, vbi ille dicit, τόδ' ἔχω σέβας) Exponitur alioqui apud eundem Homerum αἰδὼς, item νέμεσις. Vide Eustathium. Cæterùm non sum nescius quosdã ab hoc σέβας deriuare verbum σέβομαι: at ego non video quid obstet quominus σέβας contrà à verbo σέβομαι deriuemus. ex quo σέβας esse verbum σεβάζομαι, satis manifestum est.

H I N C Σεβάζομαι idem quod σέβομαι, sed minus vsitatũ. Greg. in Macchab. enc. θαῦμα οὖν σεβαζόμενα τὰ ἡμέτερα ἢ τοῖς σοῖς ἡμεῖς εἴζομεν. Ex Gennadio, ἡ ἄλλη πᾶσα οἰκουμένη ἐσεβάζετο τὰ κτίσματα τοῦ θεοῦ. Apud Hom. autẽ Il.ζ, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, redditur Irreligiosũ putauit, Nefas esse putauit. Sed ego malim, (vt similis vel potius eadẽ in vtraque lingua translatio significationis oftẽdatur) Religiosum id fuit, vel Religiosum id habuit: seu Religioni habuit. At Græcæ expos. σεβάζεσθαι hîc volunt esse αἰδεῖσθαι seu νεμεσᾶν, aut etiam τιμᾶν.

V N D E Σέβασις, εως, ἡ, Veneratio, Adoratio, Plut. in Col. (Huic autem verbali licet à secunda persona formato primum do locum, quòd deriuata non habeat, vt sequens quod à prima formatum est) I T E M Σεβασμὸς, pro veneratione itidẽ seu adoratione aut cultu: vt σεβασμὸς θεῶν, Cultus deorum, Cultus diuinus, Plutarch. & Strabo. Apud Philonem Turnebus vertit etiam Religionem & Obseruantiam. A T V E R O Σέβασμα, ατος, τὸ, exponitur quidem & ipsum, Veneratio, item Cultus deo aut ei qui maiestatem quandam obtinet, exhibitus: est tamẽ potius Quod veneramur, Res quam veneramur, seu adoramus. Ac certè in iisdem annotatur σεβάσματα vocari omnia quæ superstitiosi venerantur: cuiusmodi sunt aræ, delubra, statuæ, simulachra, monumẽta. Act. cap.17, ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν (vbi, quidam interpr. Cultus, quidam Culturas) posse reddi Cultus vestri monumenta:

[redacted]

Ab hoc autem substantiuo σέβασμα, seu potius ab illo Σεβασμὸς, est A D I E C T. Σεβάσμιος, Venerabilis, Venerãdus, Veneratione seu adoratione dignus, Itẽ Augustus. vt σεβάσμιος γάμος, Herodian. lib.5, ἀρμόζοντά τε καὶ σεβάσμιον εἶναι γάμον ἱερέως τε καὶ ἱερείας. Apud eundem σεβάσμιος ἀρχὴ, libro 2, in concione Seueri, τῶν τε Ῥωμαίων ἀρχῶν, & (paucis interiectis) ἢ σεβάσμιος ἐφάνετο. Et σεβάσμιος τιμὴ, Budæus ex eodem, Augusta dignitas, id est Imperatoria. Apud eundem plur. σεβάσμιοι τιμαὶ Polit. vertit Augustales honores, item Augustorum honores. Vocatur certè ab eodem historico σεβάσμιος ipse imperator, seu Cæsar, qui à Latinis Augustus: lib.2, σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν. Nisi fortè σεβαστὸν hîc quispiam legẽdum putẽ⁹ existimet: de quo dicã paulo pòst. Ab illo autẽ adiectiuo σεβάσμιος factũ S V B S T A N T. Σεβασμιότης, q.d. Venerabilitas. sed à recentioribus potius vsurpatũ, & quidem de illis potissimùm qui dignitates ecclesiasticas obtinebãt. Alioqui N E V T R. τὸ Σεβάσμιον antea dictum fuisse existimo, accipiendo videlicet substantiué. Quinetiam V E R B. Σεβασμιάζω pro Veneror, habent v.l.

T E R T. Σεβαστὸς (id est à tertia persona formatum) itidem Venerabilis, Veneratione dignus, seu adoratione, Venerandus, Adorãdus. Aptissimè autem redditur Augustus: quòd vt hoc in Latino sermone, ita illud in Græco imperatoribus Romanis tribueretur: vt videre est cum apud alios, tum Strabonem, Dionem, Plut. Herodianum, apud quem legitur lib.2, αὐτοκράτορά τε αὐξῆτε καὶ σεβαστὸν προσηγόρευσε. Idem lib.7, σεβαστόν τε ἀνηγορεύθησαν.

Sic autem & apud Luc. θεοῦ Καίσαρος σεβαστοῦ. Et alibi, θεοῦ σεβαστοῦ, & ὅλῃ τῷ περιόντος σεβαστοῦ. Alioqui & sine adiectione vlla ὁ σεβαστὸς inuenitur dictum de Cæsare Octauio, qui à Latinis itidē peculiariter appellatus fuit Augustus, & sine adiectione: & quidem à quo hæc appellatio sumpsisse initium traditur. Testatur porro & Pausanias σεβαστὸν esse Græcis quod Lat. Augustum: scribens, σεβαστὸς καθ' ἡμᾶς Ῥωμαίων γλῶτταν Αὔγουστος λέγεται.

Sic autē F O E M. Σεβαστή, Augusta, vxor Augusti. id est, generaliter, quæ erat vxor Cæsaris: apud Strabonem & Herodianum. Apud Lucā legitur etiam σεβαστὴ στεῖρα, cap. 27 Act. Apost.

Σεπτός, itidem pro Venerabilis, Venerandus. Item Augustus. hac enim in significatione vsurpari ab Areop. & à Greg. testatur Budæus. Fit autem hoc adiectiuum σεπτὸς à tertia pers. præt. ἔσεπται, sed quam vix in vsu esse crediderim: sic tamē vt cæteræ personæ duriores etiam sint. Est autem ex hoc σεπτὸς compos. Θεόσεπτος, quod habes Tomi 1 col. seu semipag. 1527, in fine. Ab eodem σεπτὸς formatum est aliud A D I E C T. Σεπτικός, quod sonat q.d. Veneratiuus, Adoratiuus, Cultiuus, B. Hinc & N O M. Σεπτήριος: quod itidē sonat q.d. Veneratiuus, seu Adoratiu⁹. Sed hoc nomen sibi peculiariter vendicabat vna triū ἐνναετηρίδων (i. Nouennaliū solennitatū, vt quidam interpr.) quæ Delphis celebrabantur in honorem pugnæ Apollinis aduersus Pythonem. Vide Plut. Hellen. Ab illo autem nomine σεπτὸς est & V E R B. Σεπτύω pro Veneror, σέβω, vt exp. Hesych. Apud quem legitur & partic. pass. σεπτυομένης. verùm hoc exp. non solùm σεβομένης, sed etiam ἐλεγχομένης.

Σ E M N O Σ, ή, ό, Venerabilis, Venerādus, Reuerēdus, Augustus, Sanctus. Sic à Thuc. & aliis αἱ σεμναὶ θεαὶ vocari videntur tanquam quæ sint venerandæ. Nam & apud Sophocl. σεμναὶ ἐρινῦς videmus exponi σεβασμίας. Dicitur verò Rhea itidem σεμνὴ μήτηρ. Necnon apud Eurip. σεμνὸν ὕδωρ Πειρήνης, quidam interpr. Venerandā aquam Pirenes. Synes. ὁ δὲ λόγος ἐδείκνυ καὶ τοῦτο σεμνόν, ὥστε ὃν τελεταῖς, τὸ ἀπόρρητον, Venerandum, Sanctum. Sic apud Luc. Μακεδόσι δὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά, veneranda, [illegible] Interdum σεμνὸς, Maiestate præ[illegible] Qui maiestatem [illegible] σεμνὸν [illegible] pro [illegible] vt [illegible] apud Dion. [illegible] Mad. [illegible] P. est [illegible] redditur [illegible] Gu[illegible] dit. apud Herb. [illegible] sima quæque [illegible] sanctis[illegible] certè [illegible] honorificum, item Magnificum, Præclarum. De homine autem dictum σεμνὸν, reddi etiam Grandem, docebo in proximè sequente tmematio.

Σεμνὸς, Grauis, id est Tumidus, & ὁ μὴ ὀμλητικὸς, inquit Bud. afferens ex Isocr. Idem in Comm. σεμνὸς enim (inquit) ὁ τίμιος καὶ σεβάσμιος, id est Augustus & venerandus. καὶ ὁ ἀστερίφανος, καὶ μὴ ὀμλητικός. id est Odiosè & immodicè grauis. quo modo lingua vernacula homo grauis accipitur. & in vitio enim & in laude ponitur. Significare autem vult eum quem vulgò dicimus *Tenir sa grauité*. Sic certè inuenio apud Lucianum eum qui dictus sit σεμνὸς, paulo pòst appellari γαῦρον. In v.l. σεμνὸς, Odiosè & immodicè grauis (sicut antea ibi expositum fuerat Grauis cum autoritate & modestia) item Rigidus & tetricus, Molestè seuerus. (Et subiungitur ex Aristot. Rhet. lib. 2, καὶ σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι. Sed non video cur hic locus in exemplum afferri debuerit, quum subiungatur ab Aristotele, σεμνότητα, esse μαλακὴν καὶ ἀχάμονα βαρύτητα. Victorius certè σεμνότεροι vertit Grandiores, excelsioréſque: sicut βαρύτεροι, Grauiores. Idem in isto eiusdē Aristot. loco. l. 1, vbi loquitur de iis qui vitia vertentes in virtutes, τὸν αὐθάδη appellat μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνὸν, itidem interpr. σεμνὸν grandem, id que tanquam ex Cicerone. Sed addit posse etiā esse σεμνὸν, Qui nescio quid augusti diuiníque in se habet) Et σεμνοῖς λόγοις, ex Aristoph. Ostentabundis verbis.

C. Σεμνόθεοι à Galatis dicti fuerunt qui δρυΐδαι à Celtis, qui à Persis magi, ab Indis gymnosophistæ, vt discimus ex Diogene Laertio, in principio operis. Videntur autem

sic appellati ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς σεμνότητος, seu quòd σεμνοὶ essent illis οἱ θεοί. nam ipse postea de iis dicit inter alia σέβειν θεοὺς.

C. Σεμνολόγος, ή, ό & ή, Qui grauiter loquitur, seu cum grauitate. Vel, Qui magnificè loquitur, Qui magna loquitur, vel Qui magnificè magna loquitur (vt hæc à Tibullo copulantur. sicut docui in Μεγαλήγορος) Ostentator.

H I N C Σεμνολογία, ας, ἡ, Loquendi genus, vel oratio cui grauitas quædam inest, vel grauitatem præ se ferens. Σεμνολογίαν (inquit Bud.) id est, venustum sermonem & grauem ac lepidum sciréque compositum, appellat Halic. rhythmos Isocratis.

Et V E R B. Σεμνολογέω, ῶ, Cum grauitate loquor, Magnificè loquor, Magnificè narro, seu prædico. Paus. in Cor. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, Ἀθηναῖοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν. quæ Bud. vertit, Atticæ laudes prodiderunt, Magnificè de Attica loquuti sunt. (Dixerat autem antea σεμνολογεῖν esse Dicēdo ornare & celebrare) Luc. cum accus. ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν. Interdum verò σεμνολογῶ, sicut & σεμνολογοῦμαι, Glorior, Iacto. Herod. lib. 5, διοτρεφὴς τε εἶη αὐτὸν σεμνολογοῦσι, Vbi animaduerte iungi infinitiuo. At cum accus. apud Lucianum, πολλὰ μεγαλικῶς σεμνολογησάμενος. Bud. σεμνολογεῖσθαι vertit Gloriari, apud Basil. item Speciosè & grauiter loqui, apud Demosth. vt videbis Commen. pagina 801. Hinc verbale N O M. Σεμνολόγημα, Quod cum grauitate aliquis loquutus est, seu magnificè, Quæ quis iactabundè loquutus est, Iactantiæ plena oratio.

C. Σεμνόμαντις, Venerabilis vates. At in v.l. Venerabilis vates & seuerus.

C. Σεμνομυθέω, ῶ, Cum grauitate loquor, seu cum fastu insolentiáque. Bud. ex Suid. Affertur autem ex Eurip. Hippol. σεμνομυθεῖν expositum σεμνολογεῖν. At v.l. σεμνομυθῶ, Scitè fabulam narro. Quæ interpretatio vereor ne fabulosa sit.

C. Σεμνοποιέω, ῶ, Magnificè æstimo, Maiestate afficio. B. ex Greg. περὶ ἀνθρώπου, pag. 33. In v.l. ex. σεμνοποιῶ ex Strab. Reuerentiam concilio, Autoritatem addo. At pass. σεμνοποιοῦμαι Bud. affert pro Grauiter me habeo, In grauitatē me compono, Honestos & speciosos mores præ me fero: ex Greg. πρώτερα ταῦτα τῆς Σωκράτους φιλοκαλίας καὶ σεμνοποιῆται τῆς ὀθνείας.

C. Σεμνοπρεπής, ές, ό & ή, Decēs eum qui grauitate seu maiestate est præditus, Cōueniens grauitati, seu maiestati. V N D E Σεμνοπρεπῶς, quod Bud. apud Herodianū vertit Cum dignitate, item Grauiter & decoré. Ab eodē N O M. Σεμνοπρέπεια redditur Dignitas, apud Synesiū, πολλὰ ἀγαθὰ γίνοιτο τῷ δεῖνι δι' ὀφθήμου μνήμης τῶν οἰκείων σεμνοπρέπειαν. Ab eodē in Comm. ἡ σεμνοπρέπεια redditur Dignitas oris.

C. Σεμνοπρόσωπος, ή, ό & ή, Cuius facies grauitatem præ se fert. V N D E Σεμνοπροσωπέω, ῶ, Grauitatē facies mea præ se fert, Ori meo grauitas quædam inest. Vel, Grauitatem ore præfero, Grauem faciem ostendo, vt vertit Budæus, afferens exempla ex Aristophan. & Synesio, apud quos de tetrica & odiosa quadam grauitate dici videtur. Sic certè apud Artemid. in Onirocr. lib. 1, αἱ γόητες καλοῦσιν οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς αἰωρουμένους.

C. Σεμνηγόρος, ή, ό & ή, idem quod σεμνολόγος, de quo paulo antè dictum fuit. V N D E Σεμνηγορία, idem quod σεμνολογία. Vt in vulg. l. perperam, Concio honesta. Et V E R B. Σεμνηγορέω, sicut & σεμνολογῶ, Magnificè loquor, seu prædico, &c. Apud Philonem, μεγαλησορῶν τι & μεγαλησορεῖν περί τινος.

C. Ἄσεμνος, ή, ό & ή, Minimè venerandus, Nihil maiestatis seu grauitatis habēs. Vel, Maiestati, seu grauitati, aut dignitati non conueniens. vt apud Aristot. De mundo, ἄσεμνον ἴσως αὐτῷ δοκεῖν αὐτουργεῖν. vbi redditur, E dignitate eius non erat. Bud. interpr. etiam Inhonestus, Fœdus, afferens ex Herodiano, εἴς τι τὸ ἄφροδίσιον καὶ ἄσεμνον ὀθνείδιζε ἑαυτόν.

Σεμνῶς, aduerb. Cum quadam veneratione, seu reuerentia. Et q.d. Reuerenter, Veneranter. Sed malim Venerandè, vel potius Venerabundé. Item Cum maiestate: vel Grauiter, aut Grauitatem præ se ferendo. Dem.

Pro cor. πῶς δὲ μπέρα σεμνῶς παύν Γλαυκοθέαν ὠνόμαζεν. At Xenoph. Symp. καὶ ὅς μάλα σεμνῶς αἰκαπάσας τὸ πρόσωπον. sicut in loco quem paulo antè protuli ex Artemidoro, habes, οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς αἰωρουμένους) Cui simile est apud Luc. σεμνῶς περιβαίνων, καὶ ὑψηλιάζων ἑαυτόν.

Σεμνότης, ητος, ἡ, Grauitas, Maiestas. Herodian. lib. 2, ἡ δὲ σεμνότητα αἰδούμενος, Vel grauitatē ipsam verito, vt vertit Pol. Sic & alibi apud eundem. Alicubi autem autoritatem reddit. Quidam interpr. etiam Magnificentiam. sed videmur debere potius Grauitatem seu Maiestatem interpretari & in sequente loco. Plut. in Pericle, πεῖς δὲ τὸ Περικλέους πῶς σεμνότητα δοξοκομπίαν τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦσι. In v.l. σεμνότης, Moderata grauitas, Grauitas non aspera, sed mollis, honesta & elegans: ex quodam loco Aristot. quem attuli in σεμνός. Sed in iisdem exponitur etiam Reuerentia, apud Eurip. οὐ σεμνότητος ἔργον, id non exigit reuerentiam. Item Sanctimonia, & Seueritas morum, qualis est in virginibus & iuuenibus probè & pudicè institutis. Quinetiam Pudicitia, Modestia, Pudor liberalis & ingenu⁹. Sed harum signif. exempla desidero.

Σεμνεῖον, ου, τὸ, Locus sacer, seu sanctus. & q.d. Sāctuarium. Aut q.d. Augustale, deducendo ab ea nominis σεμνὸς significatione qua ponitur pro Augustus. Sed alium potius vsum habet hæc vox σεμνεῖον quàm illa Augustale. Illa quoque alioqui barbara, Sanctuarium, ad aliam significationem restringitur. Traditur autem fuisse σεμνεῖον Scythis locus in quo mysteria peragebantur. Sed postea dictum fuisse de quouis loco in quē cōgregarētur viri σεμνοί. Philo de loco in quo monachi τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦσι, quod & μοναστήριον. Vide Suidam, item Bud. pag. 319. Ab Hesychio σεμνεῖον exponitur ἱερὸς οἶκος.

Σεμνόω, ῶ, Speciosū reddo, Speciosè fingo, Adorno. Bud. ex Herodoto. Hinc N O M. Σέμνωμα, Ornamentum, Decus. in v.l. sed ex Iano Lasc. πολλὰ τῶν ἀρετῶν σεμνώματα. At C O M P. Ἀποσεμνόω, ῶ, In grauitatē cōpono. idē B. ex Aristot. De poetica, vbi scribit, de tragœdia loquens, ἔπ δὲ τὸ μέγεθος ὀκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας, ἀφ' τὸ ὀκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν, ὀψὲ ἀποσεμνύθη.

Σεμνώω, Venerandum & augustum reddo, Bud. ex Plat. Item Orno, id est Honore & dignitate afficio, ex Dem. 173, πολλοὶς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον αἱ τιμαὶ τῶν ἀρετῶν σεμνώουσιν, id est, Legationibus & aliis muneribus ornabamus. Accipi etiam ait σεμνώειν (sicut & ἀποσεμνύειν) pro Magnificè efferre. At P A S S. Σεμνώομαι est potius Grauitatem præ me fero, seu Cum grauitate ago & compositè, Grauiter me habeo, Vel, Ad Grauitatem me compono, Grauitatem induo, vt interpr. Bud. apud Aristot. & Isocr. σεμνώεσθαι δὲ ἐμελέπων, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Alia autem exempla vide pag. 804. Ab eodem σεμνώομαι exponitur etiam Efferor & glorior hac re, Mihi placeo: apud Isocr. in Euagora, εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ὅτι τοῦ κάλλους τῶν σωμάτων σεμνυνομένους, ὡς ὅτι τῆς ἐρρωσεως καὶ τῆς μνήμης φιλοπονουμένους. Redditur præterea (sequendo hunc eundem vsum) Iactito me, Vendito me, Me ostento.

C. Ἀπόσεμνώω, Verbis effero, Magnificè celebro, Magnipendo. Basil. in Hexaëm. homil. 11, ὁ μὲν σοφὸς Σολομῶν ἐν τοῖς ἀρτίως ἡμῖν ἀνεγνωσμένοις ἀποσεμνύων τὸν ἄνθρωπον, ἔφα, Μέγα ἄνθρωπος. Itē, Orno. id est Cohonesto. Idē in eadem, κατ' ἀλήθειαν μικρὸς κόσμος ἄνθρωπος. καὶ ἐπίστευον οἱ πάντα τοῦ ὀνόματος αὐτὸν ἀποσεμνύοντες, καλῶς. id est Augustū & venerandum facientes. B.

Ἀποσεμνώω quidam interpr. Iacto, Vēdito, Ostento. vt ἀποσεμνύω ἐμαυτόν, Me vendito. Sic apud Nazianz. ὅσοις σὺ τὸν θαυμασίαν σου ταύτην ὀθνείαν ἀποσεμνύεις. Sed potest ἀποσεμνύειν hìc itidem vt in locis proximè citatis capi pro Verbis efferre, Magnificè celebrare, vel prædicare.

Pass. Ἀποσεμνύομαι, Verbis efferor, Magnifio. Itē Ornor, Cohonestor. Basil. εἰς τὸν Μάμαντα, Θαυμάσωμεν τὸν ἄνδρα μὴ ἀλλοτρίῳ κόσμῳ κοσμούμενον, ἀλλὰ τοῦ ἰδίου ἀποσεμνυνόμενον.

Ἀποσεμνύεσθαι Aristophanes in Ranis actiua significatione vsurpauit, scribens, ἀποσεμνυνεῖται τοῦτον ἄνδρ' ἑκάστοτ' ὀν τοῖς τραγῳδίαις ἐπεστάθετο.

C. Ὑπερσεμνύομαι, Vehementer glorior & efferor, Vehementer me iacto. Bud. ex Xenoph. Sympos. Καλλιπίδης ὁ ὑποκριτὴς ὑπερσεμνύεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας κατιδεῖν.

--Σ E I P A, ας, ἡ, Catena. Aut etiā Funis, Restis. nam si Plutarcho credim⁹, propriè ὅλῃ τῷ χρυσίου πάσῃ, ac per catachresin Homerus σφρὴν χρυσείην dixit. Idem Iliad. ψ, Οἱ δ' ἦσαν ὑλοτόμοις πελέκεσσ' ὀν χερσὶν ἔχοντες, Σειρά τ' ἄμπεκτοις. Vbi Eustath. σφραῖ, inquit, πλέγματά τινα ἀπὸ σχοίνων, ἢ ἀσπάρτων, ἢ καυλάβεως, ἢ ἄλλοθεν. Quib⁹ addit, κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις, ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὸ σφεῖδια. Lucianus in Herc. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ, σφραῖ λεπταί, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι. vbi σφραῖ Bud. reddit Habenulæ. (Vide Ἄστρος) Idem scribit Polluci σφραῖ esse ἱππίας τῶν σφραίων ἵππων. ‖ Ex eodem affertur σφραῖ τριχῶν pro πλοκαμός. Itidémque ex Græc. Bibl. interpr. Iudic. c. 16, σφραῖ τῆς κεφαλῆς μου. ‖ Σειραὶ Linea: Bud. ex Pand. πατρῴα σφραῖ, μητρῴα σειραί, Paterna linea, & Materna linea. ‖ Σειραὶ in v.l. Sera & obex forium, eo quòd antiquitus fune cōmunire ianuas solerēt, ante repertū seræ vsum. ‖ Σειραί, (vt annotatur in iisdem) quæ vulgò *Surors*, ex hoc Græco vocabulo sumpta appellatione: Morbus in iumentorum suffraginibus præcipué. Latinè ob id suffragines: vnde suffraginosam mulam dixit Columella lib. 6, cap. vlt. id est suffraginibus siue suffraginum vitio laborātem. Apsyrtus in lib. qui Hippiatria vocatur, ῥύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἃ τινὲς εἶπον σφραῖ, ἕτεροι δὲ χιεράματα. ὃ οὐ λέγεται σειρὰν αὐτοῖς πόδας. Obserua autem hic obiter & N O M. Χιεράματα, si tamen hæc scriptura mendo caret.

Σειρὰ quidam deriuarunt ab εἴρω: secundum quam deriuationem dictum fuerit σφεῖρα pro εἰρά.

C. Σειραφόρος, ή, ό, q.d. Catenam ferens. Equus extra iugum ferens catenam, seu habenā, qui & σφραῖος vocatur. Helcianus à quibusdam exponitur. Dicitur etiam ὠθεῖ σφραῖος siue παρήορος, quòd latera stipet. At qui iugum subit, ζύγιος, & ὁ ὑπὸ τῷ ζυγῷ ἵππος, lugalis. v.l. Herodoto E S T Σειρηφόρος. (posito η loniceprro α, vt quum σειρὴ dicitur pro σειρὰ) vbi scribit, ζεύγνυσι ἕκαστος κατὰ μηλοῦς τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἕρσενα παρέλκειν, θήλειαν δὲ μέσην.

C. Σειρομάστης, laculi genus quoddam, vel Lanceola, Bud. ex Græc. Bibl. interpr. lib. 3 Reg. cap. 18. Affertur & ex capite 11, lib. 4. Sed aliunde potius quàm ab hoc σειρὰ originem habere existimo. Hesych. σειρομαστῶν exp. etiam δορυφόρων. addens, καὶ εἶδος λόγχης.

C. Ἄσειρος, ή, ό, (à σειρὰ significante habenam) Habena carens, seu habenis, & generaliter Non vinctus. dicitur autē de equo. ἄσειρος ἵππος (inquit Hesych.) ὁ μὴ ἔχων σειραν μηδὲ δέσιν, ἀλλ' ἄφετος καὶ ἄνετος.

C. Παράσειρος equus, vide paulo antè in Σειραφόρος. vide itē in Παρήορος, Tom. 1, col. 220, lit. c.

C. ΑΝΑσειρέζω, Retraho catena, propriè. Accipitur etiam generaliter pro Retraho. Apoll. Argon. 1, Ἀψ Ἀνασειρέζοντες ἔχεν πρὸς πύρσοε κιοῦσαν. Suidas citat ex epigrammate, hunc pentametrum versum, Ἀψ αἰασειρέζω, καὶ πάλιν ἄζω μόνω. est autem ἀψ vtroque in loco πάλιν. Cæterùm propriam esse verbi huius significationē eam quam dixi, ex Hesych. quoque apparet, qui participium eius ἀνασειρέζων exponit ἄζων, subdens, ὡς ὑπὸ τῆς σειρᾶς εἰς τὰ ὀπίσω ἕλκων, id est, tanquam catena retrorsum trahens. Suidas ἀνασειρέζω explicat ἀναχαλινῶ, id est Refræno, accipiēdo Refræno, pro Retraho fræno, eo modo quo dixi Retrahere catena. Exponit etiam ἀνακόπτω. prætereáque ἀνασειρέζει, ἀνθέλκει. quas duas explicationes & alias quasdam habes apud Hesychium: sed apud eum ἀνάθλιψιν mendosè legitur pro ἀνθέλκεσιν.

At verò Ἀνασειρέζεσθαι χιτωνίσκους falsò ex Plutarcho affertur in v.l. pro ἀνασυρέσθαι: vt ostendam in ἀνασύρομαι, si recordatus fuero.

Σειραῖος de equo itidem dictum, vide in iisdem illis vocabulis Σειραφόρος & Παρήορος. Sophocl. Electra, p. 114, — δεξιόν τ' ἀνεὶς Σειραῖον ἵππον ἔργε τὸν προσκείμενον. vbi schol. σειραῖον exponit τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιὸν προσκείμενον δὲ

καμπῆσι, ἀρίστερον. Hinc autem est etiam DICTVS δεξιοσείριος. vt videbis apud Hesych. vbi σειραφόρον exp. ἡγεμονικόν. dicens translatum esse ἀπὸ τοῦ δεξιοσείρων ἵππων. Apud eundem legitur ET Σειροφόρος, cui subiungitur, οἰωνὸς ἡγεμονικός. (AT VERO Σείραιος cum nomine οἶνος, Defrutum, Sapa, v.l. Sed nō dubium est quin ab alia origine sit hoc σείραιος, si tamen ita scribi debet. Nam frequentius inuenitur SCRIPTVM Σίραιον. quod itidem exponitur, Sapa, Defrutum. Sed sapa quidem vocatur mustum ad tertiam vsque mensuræ partem decoctum: defrutum verò, vbi ad dimidiam partē decoctum est. Gal. ab Asiaticis ἕψημα tradit appellari. Gorr. Extat & apud Aristoph. hæc scriptura in Vespis. Sed ex Poll. potest ETIAM Σειπάραιος dici οἶνος, si tamen mendo hæc scriptura apud eum caret. Habetur præterea ET Σείειος οἶνος eadem significatione in v.lex. ex Dioscor. Apud Eustath. certè LEGITVR Σίειος οἶνος)

Σειραί, ἀίδος, ἡ, idem quod σειρά. ITEM Σειρὶς Hesych. σειρά. A Budæo autem apud Xenoph. tanquam diminutiuum exponitur Funiculus, post Philelphum, vt opinor. ὁ δὲ τρόχος αὐτοῦ σιφρὸς, καὶ ἡ σειρίς. ex eodem, καὶ ἐὰν μὴ ὑπορρύῃ τοῦ σειρίδα, id est (inquit idem) funem quo lignum tendiculæ ligatur. Confer autem quæ de nomine σειρὰς à Polluce dicuntur, cum his aliisque Xenophontis locis in quibus σειρὶς legitur. His porro addēdum est ETIAM Σειράδιον, formam diminutiui habens: ex loco Eust. quē protuli in Σειρά. Nisi potiꝰ recētioribus Græcis peculiare illud fuisse existimari debet.

ΣΕΙΩ, F. σείσω, Pr. σεικα, Concutio, Quatio, Quasso, Agito. A cuius pass. voce Σείομαι est σείετο πόλης apud Homerum, & σείομαι ὀφρυῶν ἔγχος. Sed peculiariter, & frequenter quidem, dicitur σείειν de terræ concussione, quæ terræ motus à Latinis appellatur. Dicitur enim θεὸς σείειν τοῦ γοῦ, aut etiā sine adiectione accusatiui, vt apud Pausaniam non raró. Iam verò & sine nominatiuo, ἔσεισε, pro Terræ motus fuit, apud Thucyd. Sic autem Mouit terra, ex Liuio & Trāquillo affertur. Verùm si illud ἔσεισε intelligamus positum pro ὁ θεὸς ἔσεισε τοῦ γοῦ. (id est, Deus terram mouit, vel concussit, vel quassauit: vt Terræ quassatio ex Seneca affertur) nequaquam illius exemplo vsurpatū videri possit illud Mouit. esset enim dicendum Mouit terram: subaudiendo itidem nominatiuum Deus. Dicitur alioqui & passiuè terra σείεσθαι, moueri. vnde σεισθῆναι, apud Greg. Apud Aristoph. autē in Nub. τὴν ἐγκέφαλον σείσεισμαι exponitur Cerebro sum emoto. Redditur alicubi σείομαι & Tremo, Tremisco. Sic σεισμὸς ab Hesychio exponitur τρόμος. ‖ Σείω pro συκοφαντῶ etiam, vt inquit Hesych. & quidem addens sumptam esse metaphoram ἀπὸ τοῦ τὰ ἀκρόδρυα σείοντων.

Σεισμός, οῦ, ὁ, Concussio, Quassatio, Motus. Plerunque autē de terræmotu (quem terræ quassationem Seneca vocat) etiam sine adiectione genitiui γῆς. vt σεισμοῦ γιγνομένου apud Thucyd. & Xenoph. Et in plur. σεισμοῦ γιγνομένου, Athen. lib. 8. Sic Aristot. De mūdo, vbi docet vnde σεισμὸς oriatur, καὶ ἀπειράσαντο πάθος τοῦτο ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν. Σεισμὸς ab Hesychio (vti dixi) exponitur τρόμος. Affertur ETIAM Σεῖσμα pro cōcussione: sed hoc parum vsitatum esse arbitror. Ab eo certè formabitur commodè ADIECT. Σεισμάτιας. Plutarchus in Cimone, τάφος σεισμάτιας, de sepulchro eorum quos ruina ex terræmotu oppressit.

Σεῖσις, εως, ἡ, itidem Concussio, Quassatio. At in v.l. ei tribuitur ea duntaxat significatio qua dicitur de compage omni siue harmonia spinæ vertebrarum mota: sic tamen vt loco suo vertebræ permaneant: periculúmq; sit ne diuellantur dissolutæ aut contusæ, ad vehementē aliquam spinæ concussionē. Hæc illa ex Galeno. Σεῖσις (inquit Gorr.) quartum est quod in spina incidit vitium, vbi vertebræ in loco quidem suo manent, sed earum compago dimouetur. Sunt autem alia tria eius vitia, κύφωσις, & λόρδωσις, & σκολίωσις. vt ann. Gal. comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Σειστός, ῆ, ὁ, Qui concuti seu quassari potest, q.d. Quassabilis aut Concussibilis. Redditur etiam Cōcussus. Annotatur autem σειστὸς ex quodam grammatico, esse & nomen ornatus muliebris. COMP. Ἄσειστος Incōcussus, Inquassatus, Qui cōcuti nō potest, seu quassari. vt φυλακτήριον ἄσειστον, Chrysost. ITEM Διάσειστος, Qui nō facilè cōcuti potest. ET Εὔσειστος, illi contr. Qui facilè potest concuti. Exponitur etiam peculiariter, Terræmotibus obnoxius. His porro subiungam & SVBST. Σεῖστρον tanquam ab eadem illa tertia persona formatum. Itidē autem à Latinis Sistrum vocatur: crepitaculum quoddam videlicet, sacris Isidis adhiberi solitum. vnde Ægyptia sistra Ouidio, qui alioqui ea ὀθνείωνικῶς alibi vocat tinnula. Apud eundē sonabile sistrum legimus, vt multisonum sistrum apud Statiū. Esse autem σεῖστρον dictū ἀπὸ τοῦ σείειν, videntur ostendere vel hæc verba quæ habentur in quodā loco quem Suidas in hac voce affert: videlicet σεῖστρον ὀθνείων. Non ignoro tamen afferri & scripturam HANC Σῆστρον, per η: & legi apud Hesychium itidē, Σῆστρα, κόσκινα, ἢ κύμβαλα. Sed certè à σῆστρον Latini dixissent potius Sestrum, mutantes suo more η in ε longum.

C. Σεισίχθων, & Σεισάχθεια, & Σεισοπυλὶς, ac Σεισοῦρα, (vel Σείσουρα, vt alii) ex quibus σεισάχθεια quidem habes suprà, Tom. 1, col. 616. At σεισοπυλὶς & σεισοῦρα. Tom. 2, col. 1541. De σεισίχθων autem dicendum erit in Χθών.

C. ΑΝΑσείω, Cōcutio, Quatio. ἀκοπιάσω, Suidas. Hesiodus, αἰγὶδ' ἀνασείσασα. Hinc & meretrices ἀνασεισφαλοι appellatæ, obscœno epitheto. ‖ Item Persuadeo, ἀναπείθω, Suid. Hesych. Ex quibus ille exponit etiam πρὸς μάχην ἐρεθίζω, id est Ad pugnam incito siue irrito. Apud Lucam, ἀνασείει τὸν λαὸν pro Concitat ad seditionem, vt quidam exponunt. Sic & apud Marcum. ‖ Item ἀνασείσας ait à Demosthene aduersus Aristogitonem capi pro ἀπειλησάμενος, id est Minitatus. Sic & à Polluce ponitur ἀνασείειν cum ἀπειλεῖν & ἀναπείθειν.

c.2. Ἐπανασείω, Concutio vibrando aduersus aliquem. At pass. particip. ἐπανασειωθεὶς inuenitur expositum simpliciter etiam Vibratus, in v.l. Ibidem est verbale NOM. Ἐπανάσεισις, expos. Concussio. Item ἐπανάσεισις ὅπλων, ex Thucyd. pro crepitatione armorum. At verò quod in iisdem legitur, videlicet ἐπανασείω, Tracto, Apparo, nullam verisimilitudinem habet.

c.3. Προεπανασείω. q.d. Ante cōcutio vibr. &c. Ab huius autē passiua voce est προεπανασείσθη apud Thucyd. lib. 5. p. 170 meæ edit. quod schol. exp. προεπηπειλήθη.

C. ΑΠΟσείω, Excutio, Concutiendo à me repello. Aut etiā simpliciter, A me repello. Sæpe vsurpatur significatione actiua in voce passiua. vt ἀποσείομαι τὸ ἄχθος, Excutio onus. Et apud Xenophontem Pæd. 7, equus σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, id est, Excutit Cyrum. Citatur itē ex Aristophane in Ranis, ἀποσείεσθαι λύπας. Gregorius, σῆτας ἀποσειόμενα, καὶ κλέπτας οὐκ ἀνεχόμενα. Idem in orat. 1 contra Iulianum, καὶ ὁ μὲν ἐπόνει, ἡ δὲ γῆ τὸ πονηθὲν ἀποσείετο, καὶ ἀπηξίου δέχεσθαι τοὺς θεμελίους, de Iuliano basilicas ædificante loquens. Lucianus, ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους. ἐδεδοίκεσαν γὰρ ἐμοί. id est, Quum à me repulissem socios. vel Socios me retinentes eluctatus, Retinentium me sociorum manus eluctatus, inquit Bud.

Ἀποσείομαι pro Amolior & ablego, apud Herodianū: sicut & ἀποσκυβάλομαι. Apud eundē pro De medio tollo. vbi scribit, Μάρκος τοῦ ὕβριν τοῦ Λουκίου οὐκ ἀνέξεται, ἀλλ' ἐξ ὀθνείας αὐτὸν ἀποσείσαται. Accipitur autē ἀποσκυβάλομαι in hac quoque significatione.

Ἀποσειόμενος pro ἀποσειόμενος ex Herodoto affertur: vbi scribit, ἀποσειόμενος τοῦ ἐξόρκωσιν. Item, ἀποσειόμενος λόγον τι.

Ἀπόσεισις, εως, ἡ, Excussio. ‖ Est etiam nomen cuiusdam impudicæ saltationis. Pollux lib. 4, c. 14. βακτριασμὸς ἢ καὶ ἀπόκινος καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγὴ εἴδη ὀρχήσεων οἱ τῆς ἀσφύος φορᾶς, καὶ σφόβιλος.

C. ΔΙΑσείω, Concutio, aut Vehementer concutio. Interdum metaphoricè, vt apud Lucianum, καὶ ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσι. vbi Bud. vertit Labefactans. Idem affert διασείω pro Concutio, id est Terreo autoritate, ex Pandect. Esse etiam ait, Vexo & per magistratus licentiam exhaurio, redimendis criminibus & litibus obnoxios, id est ὑποδυόμενος. Quinetiam verbo δωροδοκῶ exponit

hoc διασείω. subiūgitque verbale NOM. Διασεισμός, expositum itidem δωροδοκία. Huc certè pertinet Gallica vox Concussion, seu potius in plurali Concussions, de magistratu dicta.

C. ΕΠΙσείω, Incutio, Concutiendo seu quatiendo aut quassando vibro. Aut simpliciter, Vibro. Apud Herodianum ὀθνείειν τὰ δόρατα Polit. vertit Intendere. Sic ὀθνείειν τὴν αἰγίδα: & passiuè, ἐπεσείετο ἡ αἰγίς, apud Lucianum. Metaphoricè quoque vsurpatur: vt ὀθνεῖσθαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, quod ex Iosepho affert Suidas, (non addito tamen eius nomine) exponens, ἐπενεγκεῖν. Affert verò & ἅπαντα τρόπον ἀπάτης ὀθνείσας pro ἐπαγαγών. At de ὀθνειούσης pro ὀθνειελευομένης consule Hesychium. In v.l. ex Plut. οὐ Πέρσας ὀθνείων pro Non dicens Persas esse formidandos: item Non prætendens Persas, & in medium afferens. At ego malim, Non incutiens illis Persas, pro Non incutiēs illis terrorem à Persis, vel Nō obiiciēs illis terrorem à Persis. aut Persas pro terriculamento illis proponens. Hesychius quidem certè ὀθνείειν exp. ἐκφοβεῖν: (addens & ἀνατείνεσθαι) sed hîc nequaquam cōmodè ὀθνείσας exposueris ἐκφοβήσας. ITEM Ἐπσείων pro vna ex partibus puppis. vulg. lex. ex Poll. AT Ἐπίσσεος, personæ cuiusdam scenicæ nomen, ex eodem.

C. ΚΑΤΑσειω, Decutio. vt καταστείειν τὸν καρπὸν, Decutere fructum ex arbore. Exp. præterea Bud. Deturbo, Euerto. Itidémque pass. Καταστείομαι, Decutior, & Deturbor, Euertor, ex Greg. Metaphoricè autē pro Deturbare seu prosternere multis poculis, id est Efficere vt aliquis præebrietate in terram prolabatur, pedibus officium suum non facientibus. Quæ significatio ex Athenæo affertur, scribente lib. 10, καταστείειν δὲ ἔλεγον ὀθνὶ τοῦ ὑποπιόντων, τοῦ μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοῖς καρποῖς καταστειόντων. Hæc autē subiungit Athenæus ad explicationem huius loci Menandri in Adelphis, Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνέβοα καὶ δώδεκα Κυάθους, ἕως κατέσεισε φιλοπρωτόμβρος. Verùm si locus hic mendo caret, videtur κατέσεισε neutraliter potius accipi. Quinetiam quod ipse Athenæus scribit, dici solitū καταστείειν ὀθνὶ τοῦ ὑποπιόντων, eodem tendere videtur. Vnum est quod contrà pro actiua significatione facere videri possit: nimirū quod scribit, ductam esse metaphoram ἀπὸ τοῦ τοῖς καρποῖς καταστειόντων. ‖ Καταστείω, interdum etiam pro Concutio, Quasso. Philo in vita M. lib. 1, λαβὼν τοῦ βακτηρίαν, καὶ καταστείσας μάλα ὀθνδεικτικῶς. quæ Turn. vertit, Scipionem quassando ostentans. Item Concutio, Terreo, apud Greg.

Καταστείειν etiam dicitur Deus, sicut σείειν, terrā quatere: quum videlicet immittit terræmotum. Est autē Budæi hæc interpretatio. apud Synes. Sed potest fortassis & aliter exponi apud illū, quum ita scribat, ὁ πάλαι μὲν ἡμῖν φρουρὸν ἐρυμνότατον καταστείσαντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον, quum Deus illud cōcussisset, seu quassauisset, aut tremefecisset. Eodem alioqui sensus redit, quum terræmotus concutere soleat & quassare seu tremefacere.

Καταστείειν, Silentium indicere, non voce, sed manu, vel aliud significare, inquit Bud. afferens ex Xenoph. Pæd. 5, οἱ δὲ προερευνηταὶ ὡς εἶδον τοῦτο, αὐτίκα τὰ δίωκον καὶ τοῦ Γαδάτα κατέσειον, Signum dederunt. Synes. in epist. ad Euoptium, ἤδη δὲ ὑποφαινούσης ἡμέρας καταστείει τις ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειὶ τόποις ὑποθέσεις. Pleno autem sermone loquutus est Lucas 19 cap. Act. Apost. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καταστείσας τῇ χειρὶ, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ. Alibi, καταστείσας δὲ τῇ χειὶ σιγᾶν. Hæc ille. Sed sciendum est Lucam duobus in locis dixisse καταστείειν τῇ χειὶ non addito hoc infinitiuo σιγᾶν. Redditúrque non solùm Manu silentium indicere, sed etiam Manu silentium facere, & Manu silentium postulare. Quod autem attinet ad originem huius generis loquēdi, existimo, illud καταστείειν τῇ χειρὶ, esse id vnde manarit hæc significatio verbi καταστείειν. quòd nimirum moris esset quassando manum certo quodam modo, silentium indicere. Deinde omisso accusatiuo dici cœpisse καταστείειν. Postremò, non amplius respiciendo ad primam huius formulæ loquendi originem, dictum fuisse etiam καταστείειν τῇ χειί. Sed cur potius (dicet aliquis) verbo καταστείειν datꝰ hic vsus fuit quàm alii cōpositi? Fortasse ad indicandam manus quassationem quæ fieret deorsum. Verùm ista ego tanquam coniecturas affero: tantisper dum aliquis quæ rationi magis consentanea videri possint, in medium proferat.

c.2. Ἀκατάσειστος, ον, ὁ & ἡ, Qui decuti non potest, seu deturbari, aut euerti. Aut Inconcussus, Firmus.

c.2. Ἐπικατασείω, q.d. Superdecutio. vel Superdeturbo, aut Superprosterno. vt ὀθνικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, super se prostrauit, aut deturbauit. ὀθνκατέβαλεν, vt exp. Suid. apud quem habes totum Iosephi locum, vnde sumpta sunt hæc verba.

C. ΠΑΡΑσείω, Vtrinque quatio, vel Obquatio. vt Bud. vertit ex Gaza. addens, vsurpari ab Aristotele in Probl. de currente & manus vtrinque iactante, aerémque euerberante. In v.l. παρασείω, Ad latus quatio atque agito. vt qui currit, demissas manus admotásque lateribus agitat. Aristot. καὶ οἱ θέοντες ἄνευ θέσεως παρασείοντες τὰς χεῖρας, Et qui currunt, celerius currunt, quum demissas vtrinque manus agitant. Sic autem Plautus dixit, Fugere demissis manibus. Sed hunc accus. χεῖρας omittit alibi Aristot. vt in Probl. sect. 5, quum scribit, ὁ δὲ ἄνευ θέσεως παρασείων ἢ μὴ παρασείων. Paulo antè, καὶ ὁ θέων παρασείων, πρὸς τὰς χεῖρας. Nam hîc πρὸς τὰς χεῖρας non iungitur cum παρασείων, sed cum ἀπερείδεται, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ est repetendum. (ideóque debet interpungi post παρασείων) Hæc enim præcedunt, οὐ γὰρ ἀπερείδεται πρὸς οὐδέν, ὥσπερ ὁ βάλλων, πρὸς τὸ ἐν χειὶ βέλος· ὁμοίως δὲ πύκτου καὶ ὁ πένταθλος, πρὸς τὰς ἀλῆσεις· καὶ ὁ θέων παρασ. &c. Cæterùm vt à Plauto dicitur Fugere demissis manibꝰ, sic ab Aristotele dicitur aliquis φεύγειν παρασείσας, exprimendo gestum effusi cursus & concitati, seu effusæ fugæ. libro 4 De mor. ad Nicomachum, οὐδαμῶς τ' ἀν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαι.

C. ΣΥΣσείω, Simul quatio, aut Concutio, v.l. ex Greg. Naz. Item verbale NOM. Συσσεισμὸς, ex eodem, Concussio: vel Terræmotus, ex Mosell. interpretatione. Suidas συσσεισμὸς exp. λαίλαψ, & συστροφὴ ἀνέμου. Cum qua expositione conuenit συσσεισμὸς. quod Budæus affert pro turbine ex lib. 4 Reg. capite 2, vbi agitur de raptu Heliæ in turbine.

C. ΥΠΟσείω, Succutio, Latenter excutio. v.l. VNDE Ὑποσεισμὸς, οῦ, ὁ, Succussio, seu Succussus. AT Ὑπόσεισμα, Plin. Micæ concussu elisæ, Manna thuris. Vide Hermol. in Coroll. Dioscor.

ΣΕΩ, σῶ, thema est ex quo Eustath. deriuat VERBVM Σεύω. quod σέω alio qui, aut σῶ, vsitatum esse vix crediderim. Ex σῶ autem deriuat & Σαίνω, necnon Σήθω, vt docebo infrà. Vult porro σέω sonare idem quod ὁρμῶ. hinc deriuans σόος, non solùm quod habetur in cōpositione, vt in nomine δορυσσόος, sed etiam quod seorsim ponitur, vt in hoc versu, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ait enim σόον esse τὴν πρὸς φυσικὰς ὁρμὰς ἔρχοντα. Addit verò & aliud THEMA Σόω. cuius imperatiuum (sed intellige ex cuius passiua voce) ait ESSE Σούσθω, apud Sophoclem, factum per contractionem ex σούσθω. Atque hinc esse & illud DORICVM Ἀπόσυνα quod legitur in loco illo, Ἔρρει τὰ καλά· Μίνδαρος ἀπόσυνα, id est ἀφώρμησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. Habētur autē hæc verba cum alibi tum apud Xen. lib. 1, Hellen. p. 252 meæ editionis, sūntque epistolii Laconici maior pars. sequitur enim duntaxat, πινῶν τῶνδρες. ἀπορέομαι τί χρὴ δρᾶν. Verùm ibi legitur ἀπόσυται. Eustathius tamen & alibi huius loci mentionem faciens, itidem legit, itidémque exponit. Sed vult, ad formationem huius ἀπόσυνα, esse prius FACTVM Σούω ex Σόω. loquens enim de illo Σόω, subiungit, ὅπερ εἰκός, γιγνόμενον Σούω, πρεσβεύει τοῦ, οἷον ῥῆμα ἐκ κινήσεως Λακωνικόν, τὸ Ἀπόσυνα. Vt autem ad illud Σέω reuertar, vult etiam VERB. Σείω esse ex eo factum: sicut σείνω & σήθω, ITEM Σύω, quod est ὁρμῶ. Sed malim ex Σῶ prius deriuare Σεύω, deinde Σύω ex Σεύω. De Σέω autem vix posse certò statui videtur, sitne à Σέω, assumpto ι, an contrà Σέω sit ab hoc Σείω, elisò illo ι. Cuius tamen Σέω exemplum nullum affertur: atque adeo in vsu esse, non facilè crediderim. sed ad

aliorum saltem formationem deducit. A

Σ E Γ Ω, Cieo, Agito, Concito. Vel, Persequor, Incesso. Item Fugo. Hom. Iliad. ζ, Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο πεδήνας Σεῦε κατ' ἠλάδεον Νυσήϊον. vbi Eust. exponit ἐκίνει, ἐδίωκε. At in hoc loco eiusdem poetæ Od. ξ, Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ Πυκνῆσι λιθάδεσσιν, quidam σεῦεν interpr. Pepulit. sed rectius. Fugauit. Quinetiam pass. vox Σεύομαι actiuam interdum significationē habet, vt Iliad. γ, — εἴωθε αὖ αὐτὸν Σεύωνται παχέες τε κύνες ἠδὲ λεροὶ τ' ἀίζηοί, Si eum insequantur, vel agitent. Ponitur alioqui Σεύομαι pro Incitatè feror, seu cum impetu, B Prorumpo, Ruo. vt Iliad. β, — ὅθι περ τάχα σ' ἐσεύοντο. vbi exponitur ὥρμων. (Sed apud eundem, ὅθι κοίτου ἐσεύοντο exponitur simpliciter Ibant) Apud Apoll. σεύατο cum infinitiuo, Arg. 2, σεύατ' ἴμεν πόντονδε. vbi exponitur itidem ὥρμησε. q.d. Cepit impetum eundi. Sed in v.l. simpliciter Cœpit ire. Esse autem putatur σεύατο positum pro ἐσεύσατο. vt videlicet aor. 1 persona prima S I T Σεύσαιμι pro ἐσευσάμην. Itidémque actiuæ vocis A O R I S T V S I Ἔσευα fuerit pro ἔσευσα.

C. ΕΠΙσεύω, Cieo aduersus aliquem, seu concito, Impello. C Hom. Od. ε, Ἠέ μοι καὶ κῆτος ὀλισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός. vbi tamen exponitur simpliciter Immittat. sicut & alibi. At verò Od. ξ, δμῶας ὀλισσεύσας, redditur Hortatus. item alio particip. præs. temp. Incitans. At pass. Ἐπισεύομαι, pro Concitatus eo, seu concitatè, aut incitatè, seu cum incitatione, seu festinatione, Feror cum impetu, Ruo, Prorumpo. Hom. Od. ν, Νῆας ἐπεσσεύοντο, Cōtendebant adnaues. Actiuè autem apud Apoll. Arg. 1, ἐπεσσεύοντο χιμαῖρας, quod exponitur ἐπόρουσι ἐσσεῦσιν. Et ἐπεσσεύοντο πορείῳ ex Nonno in v.l. Iter accelerabant. Geminatur autem σ propter metrum.

C. ΥΠΟσεύομαι, Irruo. Ex Hesiodo, Τῶνδ' ὑποσευομένων καναχὴ ποσὶ οὐρεῖα χθών, irruentium pedibus strepebat tellus. Ita quidem v.l. sed ego planè mihi persuadeo legēdum esse ὑπὸ σευομένων. vt sit ὑπὸ ποσὶ σευομένων. Continuatim certè scribendo (si locus hanc scripturam admitteret) quærenda potius esset alia quæpiam interpretatio, quæ vim præpositionis in hoc cōpos. exprimeret.

¶ Σύω autem ab illo Σύω deducit Eust. vt paulo antè docui. Cuius tamen σύω nullum exemplum inuenio. (Nā E I M P E R. Σύθι quod Hesych. exp. ἐλθέ, est potius tanquam à Σῦμι) sed nec pass. thematis Σύομαι. At tertia singul. persona imperf. P R A E T. Σύετο affertur, sine auctoris tamen nomine, & exponitur Concitabatur. Verùm hoc σύετο quidam esse volunt pro ἐσύετο. Itidémque alia quædam tempora deducūt à σύομαι, per elisionem literæ ε. Ex quibus est A O R. 1, Ἐσύθη (nam secundum illos est pro ἐσύθη) id est Prorupi, Cum impetu iui, Rui, Prorui. Item simpliciter pro Exii, ex Sophocle, ὁ δ' ἐσύθη μόνος (geminatur autē σ metri causa) Tertia P L. F per sync. Σύθεν. in v.l. Impetum fecerunt. Item P A R T. Συθείς, Digressus, Excitus, in iisdem, ex Soph. συθεὶς ἐξ ἕδρας. Sed magis vsitatum est partic. Ἐσύμενος, factum ex P R A E T. Ἔσυμαι, quod per hypertheſin dici pro σέσυμαι traditur. Hesiod. ἔσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ, in Herculem irruit. Hesych. ἔσυτο, exp. ὥρμησεν, item ἔθανεν: & ἔσυντο, ὥρμων, ἐπορεύοντο. Sic ἔσυμαι Iliad. ν, — νέρθε δὲ ποσὶν Ἔσυμαι ἀμφοτέροισι, Schol. exp. ὥρμηκα. sed addit etiam ἐσυούδακα. sicut videlicet aduerb. ἐσυμένως exponitur cū aliis modis, tum σευδαίως. P A R T I C. Ἐσύμενος (ita G enim legitur passim apud Hom.) signif. Incitatus, & Tendens [aliquò] cum ardore quodam & velut impetu. vt ἐσύμενος ἐκεῖσε. quod tamen in v.l. exponitur simpliciter Illuc ire cōtendens. Alicubi certè videtur posse reddi Incitatus celeritate & studio, vt loquitur alicubi Cæsar. Redditur alioqui & Properans. vt Odyss. ο, — ἐσύμενον καπρύκει. At schol. σευθυμούμενον hîc exponit. Vt autem in altero illo loco iunctum videmus cum ἐκεῖσε, sic & cum genitiuo ὁδοῖο iunctum reperiri sciendum est apud eundem poetam, Od. δ, Τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενος περ ὁδοῖο. vbi crediderim commodè reddi posse Incitatus cupiditate: vt possit aptè cohærere genitiuus Viæ. Illud autem A D V E R B. Ἐσσυμένως sonat Incitatè, Cum impetu, item Magno studio, Magno cum ardore. Necnon Properātèr, Celeriter. Il. ο, ἐσσυμένως ἐμάχοντο. Et in Od. ἀποβαύντες ἐσσυμένως.

Sed à tertia sing. perf. præteriti sunt etiam quædam compos. Quorū est in ordine alphabetico P R I M V M Αὐτόσσυτος, ου, ὁ & ἡ, vt αὐτόσσυτος ὄμβρος, v. lex. ex Nonno, Imber ex se excitatus. S E C V N D. Θεόσσυτος, A deo impulsus, A deo profectus, Diuinus. vt θεόσσυτος φωνή, ibidem ex eodem Nonno. T E R T. Κραιπνόσσυτος, ibidem ex Æschylo, Velociter concitatus. sed malim Celeritate incitatus. quod Latinius esse puto. Redditur etiā vno verbo Celer. Q V A R T. Λαβρόσσυτος, ου, ὁ & ἡ, Impetu ruens, Cursu concitus, in iisdem. Q V I N T. Παλίσσυτος, q.d. Ad retrogradum gressum incitatus. Sed redditur simpliciter Retrogradus, item Retrocedens, Retrogrediens, Cessim iens. Vnde est V E R B V M Παλισσυτέω, ῶ, Retrogradus feror, Retrogredior.

Extat & A D V E R B. Σύδην apud Hesych. qui exp. ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, id est Celeriter & inferēdo se cum impetu, aut Erumpendo cum impetu. Nisi quis malit illud A D V E R B. Ὁρμητικῶς reddere simpliciter Impetuosè, aut Cum impetu. Hinc autem esse puto & compositum illud A D V E R B. Παισυδίη, siue (vt alii scribunt) E T I A M Πασσυδίη. quo vsus est Homer. Iliad. σ, neque enim exponitur duntaxat παγκραπά, Vniuerso agmine, Omnibus copiis: sed & πάσῃ ὁρμῇ. Apud Thucyd. verò L E G I T V R Πασσυδὲ initio libri 8, μὴ οὔπω γε αὖ πασσυδὲ διεφθάρθαι. id est Fūditus interiisse, Omnino, παντελῶς. Sed alii S C R I B. Παισυδὲ, & quidem in hoc ipso loco: & exponentes itidem παντελῶς. Vide Eustath. qui tradit Ælium Dionys. illud quoque Homericum Παισυδίη isto aduerbio παντελῶς exposuisse.

C. ΑΠΟσύομαι, Erumpo, Profilio, Exilio. Hesiod. in Theog. ἀπέσυτο πῖο ἄϋκτος, exiliit à rege, seu emicuit, v.l. Ex eodem ῥαθάμιγγες ἀπέσυτο pro Eruperunt. Est autem I L L V D Ἀπέσυτο, pro ἀπεσύθησαν. In iisdem E S T Ἀπέσυτος ex Nonno pro Excitus, Excitatus. At in Tusani lex. Abscedens.

C. ΕΚσύομαι, itidem pro Erumpo, vnde ἐξεσύθω, I T E M Ἐξεσσύθω, geminato σ versus causa. Et plusquamperfecti tertia sing. P E R S. Ἐξέσυτο. Homer. Il. δ, ὁππότε μιν ἐξέσυτο λαός. vbi exponitur, etiam simpliciter Exibat. sicut Græca expositio est non solùm ἐξώρμησεν, sed & ἐξήρχετο. Apud Homerum autem Odyss. μ, Καὶ πάντοθεν ἐξέσυτο νήδυμος ὕπνος, Eust. exponit ἐξεπήδησεν, & ὤχετο.

C. ΔΙΑσύομαι, Cū impetu pertranseo, Aut simpliciter Pertranseo, seu Transeo. Apud Homerum autem Iliad. β, Σὺν τῇ παμφάσσουσα διέσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, redditur Percurrebat populum Achiuorum, & obibat. Ex eodem affertur iunctum genitiuo, διέσυτο πάφου, pro Fossam traiecit.

C. ΕΠΙσύομαι. vnde E S T Ἐπέσυμαι, Incitatus sum, seu Cōcitus sum. Hom. Iliad. α, v. 173, Φεῦ γε μάλ' εἴπερ θυμὸς ἐπέσυται, Si animus tibi hac cupiditate est incitatus. Ita enim reddiderim potius quàm vt quidam, Si tuus animus est impulsus. Alii per præsens, Si te hæc cupiditas incessit, Si tibi fert animus. Hinc P A R T I C. Ἐπεσσύμενος, Concitatus, Incitatus, vel Cupiditate incitatus. Vide & Hesychii expositiones. Hinc & N O M. Ἐπέσυτος, quod v.l. exp. Impetuosus, & Ingruens, Incumbens. ὀλισσυτος φρένας ex Eurip. Ingruens menti, Incumbens. Item, Mentem concutiens. Sed mihi constructio illa suspecta est.

Σ Η Θ Ω, Fut. σω, Pr. κα, Excutio cribro, seu cerno, Aut Cribro, cribras. Deducere autem & hoc σήθω Eustathiū ab illo Σέω, docui iā antea. Bud. σήθειν exp. Cribro incernere, item simpliciter Incernere & Succernere: addens, σῆσαι identidē ita vsurpari in Hippiatr. opere. Ex quo affert & passiui verbi Σήθομαι part. ἀρίστη ὁχείας κεκομμένης καὶ σεσησμένης κοχλιαρία δύο ὀπίμεσα, succretæ. Affert verò & hæc verba (eorum autorem non nominans) ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ ἀιροπίνῳ οἱ πυροὶ σήθονται, ὑπὲρ τοῦ τὰς ἄχερας διελθεῖν. Habetur autem illud P A R T I C. Σεσησμένος in v.l. expositum Cribro excussus, Cribratus: ex Dioſc. σεσησμένη πέφυκα. Hinc N O M. Σῆσις, εως, ἡ, Cribratio, Succretio quæ fit cribro. In v.l. exponitur Cribri agitatio, quassatio: & affertur ex Suida, ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις. quum alioqui apud eum legatur duntaxat ἡ τοῦ κοσκίνου. I T E M Σῆστρον, ου, τὸ, Cribrum. Hesychius tamen σῆστρα exponit, non solùm κόσκινα, sed etiam κύμβαλα. At ego non dubito quin in cymbali significatione scribendum sit potius σεῖστρον, vt & suprà docui in verbo Σείω, id est in eius deriuatis. Hic autem sibi locum vēdicat & N O M. Σηταίειος, quum & ipsum à σήθω deriuetur, vel Eustathio teste. Cui certè meritò assentietur quisquis eius significationem intuebitur. appellatur enim σηταίειος ἄρτος panis ex farina succreta, inquit Budæus. A quo exponitur etiam Panis primarius: addente, ei opponi apud Plutarchum, eum panem qui D I C I T V R Αὐτόπυρος. In vulgatis lexicis posterioribus, scriptum est Σηταίνιος, exponiturque Annuus. quæ expositio sumpta est ex Etymologo, ab alia origine profecta, vt infrà post Σίτος in Σηταίνιος docebo. Item Σηταία κρόμμυα, cepæ setanicæ, eadem afferunt ex Theophrasto, libro septimo, cap. 4 Hist. plant. Habent denique eadem v. lex. & N O M. Σηταῖος, expos. Cribratus. sed hoc absque testimonio nequaquā admiserim. quanuis & apud Varin. legatur, Σηταῖον, σεσημμένον, & σηταῖον χωρίον. quod posterius C duntaxat habetur apud Suidam, scribentem nimirum, σηταῖον ὄνομα χωρίου. Habet Σήθω duo etiam verba C O M P O S. Ἀποσήθω E T Διασήθω. Verùm Ἀποσήθειν in vulgatis lexicis non exponitur solùm Cribrare, seu Cribro excutere, sed & Spoliare. cuius significationis exemplum desidero. At Διασήθειν, Cribrare, Incernere. Dioscorides libro quinto, cap. 26, vbi compositionem vini scillitici tradit, καψας αὐτῆς μικρὸν μέρος, καὶ διασήσας λεπτὸν κοσκίνῳ. contundito minam eius, & tenui cribro incernito, vt Ruellius vertit. D Suidas autem διασήθειν exponit διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀφαιρεῖσθαι. Quæ aliena sunt à significatione verbi σήθω.

Σ Α Ί Ν Ω quoque ab eadem deriuari origine docui ex Eustathio paulo antè, nimirum col. 758, H. Est autem Σαίνω, Caudam quatio, seu moueo: canum propriè & brutorum. Odyss. κ, v. 216, Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ κύνας κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ δόρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ) ὣς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κραιπνοὶ τε λέοντες Σαῖνον, blandas mouere per aera caudas, vt Ouidium interpretari ostendā in comp. Περισαίνω. Eustathius ibi σαίνειν exponit σείειν τὴν οὐρὰν, deriuans à σαῖ. Item cum datiuo instrumentali, Od. π, Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ ἀμφοτέρω κάββαλεν ἄμφω, cauda blanditus seu adulatus est. Sic Hesiodus v. 771, Theogon. ἐς μὲν ἴόντας Σαίνει ἡμᾶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισι, Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖθις ἐᾷ πάλιν, de Cerbero, qui blanditur cauda intrantibus, allatrat autem exire volentes, eósque repellit. Sed & ipsæ caudæ dicuntur σαίνειν, blandiri & adulari. vt apud Athenæum, libro septimo, ex Sophocle, Χορὸς δ' αἰκάδων ἰχθύων ἐπερρόθει Σαίνουσιν οὐραίοισι, blandientibus seſeque motitantibus caudis. Metaphoricè hominibus etiam tribuitur, seu affectionibus homini propriis. Demetr. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κωμικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἐοικέτω ἢ δάκνοντι. Solent enim canes aut σαίνειν aut δάκνειν, vel saltem allatrare. Plutarchus in Colot. ἀσπαζομένῳ τε σαίνουσα παροῦσαν ἢ μέλλουσαν, adblandiens. vbi nota etiam accusatiuum: vt apud Lucianum σαίνουσί με, abblandiuntur mihi in modum canum blandè caudas mouentium. vel, blandas caudas, vt loquitur Ouid. Metam. G 14. Qui magis impropriè itidem cum accusatiuo dicit, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόχεσιν, pro Blandum te præbes pollicenti, Promissum blandè amplecteris. Gregorius cum datiuo etiam construxit, de dæmone loquens, σαίνει μὲν τῷ Χριστῷ, πλευτᾶ δ' εἰς πονηρόν. Hesychius σαίνει exponit non solùm κολακεύει, θωπεύει, σεσηνεύει: sed etiam κινεῖται, σαλεύεται, σφάλλεται: vt idē fit cū σείεται Quassari & concuti. Exponit tamen idem actiuè quoque πνάουσι, id est Concutit, Quassat. Sic certè passiuum Σαίνομαι pro Concutior seu Quassor & H Turbor, accipitur à quibusdam apud Paulum, epist. 1 ad Thess. capite 3, τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, vt nemo in his tribulationibus turbetur, seu Nomo in oppressionibus istis commoueatur. Vbi Œcumen. quoque σαίνεσθαι exponit σφάλλεσθαι, θορυβεῖσθαι, κινεῖσθαι, καὶ τῆς πρὸς πίστεως ἵλεσθαι πίστεως, nimirum ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς οὐρὰς σφαλούντων κυνῶν. Canes certè lupique adulantes, caudas agitant, territi autem remulcent: vt apud Virgil. Æneid. lib. 11, Occiso pastore lupus magnóque iuuenco, Conscius audacis facti, caudámque remulcens, Subiecit pauitantem vtero.

C O M P O S. Σαίνουρος, Cauda blandiens, seu Blandè caudam mouens, Caudæ motu adblandiens. Vide in Οὐρά. I T E M Σαινίδωρος, Donis adblandiens, vt canes cauda. Epicurus apud Diog. Laert. pagina 387 meæ editionis, Antidorum vocat Σαινίδωρον, & Δημόκριτον, λιμόκριτον. C O M P O S. E T Περισαίνω S E V. Περιαστάνω, Cauda circum aliquem blandior, seu Caudam circum aliquem moueo adblandiens, vt Odyss. π, initio, Τηλέμαχον δὲ θεοειδέα νοήσαντες ὑλακόμωροι. Et Od. κ, Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέσκοροι ἠδὲ λέοντες, Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. Οὐδ' οἵγ' ὥρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ὄρα πίζε Οὐρῇσι μακρῇσι θεριαστάονες αἴνυσαν. vt apud Ouidium Metamorph. 14, Mille lupi, mixtique lupis visique leæque Occursu fecere metum: sed nulla timenda, Nullàque erat nostro factura in corpore vulnus. Quinetiam blandas mouere per aera caudas, Nostráque adulantes comitant vestigia: itidem in Circæis ædibus vt apud Hom.

Σ Η Κ Ο Σ, οῦ, ὁ, Stabulum. Homerus Odyss. ι, σείοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. Item alibi de capris iuuencis, οὐδέ τε σηκοὶ ἔχουσ'. Et Hesiodus Erg. 2, Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν πουμνήϊον. Vbi sicut ait σηκὸν ἀμφιβαλεῖν, ita Eubulus apud Athenæum, libro secundo, dicit σηκῶν περιβολαί. Et Plato De rep. παῖ μητέρας ὅτι τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν καταργῶσι. Pollux σηκοὺς pro pric esse vult ouium & caprarum stabula, sicut βοαύλια, βούσταθμα, βουστάσεις, boum: idque ex Homeri atque Hesiodi locis, quos citaui, confirmari potest. ¶ Σηκὸς pro templo quoque vsurpatur à posteris Homeri, teste Eustathio. Hesychius exponit non solùm ναός, sed etiam ἐνδότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ. Sic Suidas ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ammon. inter ναὸν & σηκὸν ita distinguit, vt ναὸν dicat esse deorum, σηκὸν autem, heroum. Sic Pollux quoque τοῖς ἀκριβεστέροις scribit σηκὸν pro heroum delubro accipere. quam tamen differentiam non esse perpetuam, ostendit hoc apud eundem hemistichiū, — ἁγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ. Atque adeo ipse Amm, alibi scribit σηκὸν duo significare, θεῶν τε ναὸν καὶ τεθάπτων περίφραγμα. Pro ἡρῴου Eustathius quoque accipit in hoc iambo, Ὃς πόνῃ' ἐχᾷς τὸν σηκὸν, ἵλεως γένοιτο. Herodianus etiam inter ναὸν & σηκὸν distinxit: quippe qui libro sexto dicat, τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναοὺς τε καὶ σηκούς. vbi Polit. Deorum simulacra suis quæque templis ac delubris fanisque restituerunt. Vtitur Plutarchus quoque in libro De def. orac. ἀνυχεύσας τοῦ σηκοῦ. Et cum genitiuo, Theodor. in secunda Hist. Eccles. εἰς τοὺς τῶν μαρτύρων ἀγκίρονας. Et Paus. Θησέως σηκὸν dicit. Rursum Theodor. εἰς εἰδωλικὸν σηκὸν ἀναγῶν. ¶ Pro auium quoque loculis, quæ loculamenta vocat Columella, σηκοὶ accipi volunt, vt apud Aristotelem libro sexto Hist. anim. οἱ δὲ τῶν ἀετῶν δύο ποιοῦσι τὴν τῶν ὠῶν σηκοί. καὶ ἐφ' ᾧ μὴ ἡ θήλεια, ὅτι θατέρῳ τῷ ὁ ἄρρην ἐπωάζει. Plinius receptaculum appellat. ¶ Hesychius exponit præterea οἶκος, πάφος. Itidem Suidas, qui prioris significationis, qua pro οἶκος accipitur, hoc exemplum affert, τεθαμμένος ἐν εἰς τὸν σηκὸν τῶν αἰχμαλώτων, ἐκέλευε κηρύττειν. Et Hesychius, Σηκοῦ, οἴκῳ ἐν ᾧ ἔφηβοι γυμνάζονται, ἢ βαθεῖ τόπῳ. ¶ Ponitur hoc vocabulum ὅπου ἐλαίας quoq; inquit Suidas, quippe quum Lysias dicat, ὃς δύο ἔτη ἐγεώργησεν, οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορέαν, οὔτε σηκὸν τεθαλαβών. Quem locum Harpocration quoque citat, atque τὰς ἰδιωτικὰς videri dici ἐλαίας, at τὰς δημοσίας, esse μορέας: μορέαν autem & σηκὸν pro eodem accipi. ¶ Videtur etiam τεθμόν τινα ἤρωος ὁλκὴν significare, inquit Eustath. indéque

compositum esse ἀνασηκοῦν. Idem Eustathius σηκὸς pro A
stabulo vsurpatum, dici vult quasi σηκὸς, ᾧ ἐστὶ τὸ ἵστασθαι.
Itidémque Suidas, σηκοὶ, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις, σηκοὶ
τινες ὄντες, παρὰ τὸ σκεῖσθε σήκειν. Sic deorum fana & delu-
bra σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuan-
tur, quemadmodum Poll. ait, ἐνθα καθιδρύομεν τοὺς θεοὺς,
σηκός.

C. Σηκοκόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stabula verrit & purgat: vel Qui
stabuli curam gerit. nam κορεῖν & verrere significat &
curam gerere. Item Ædituus, Qui deorum delubra
verrit, eorúmque curam gerit. DICITVR & Ση- B
κηκόρος (vt λαμπαδηφόρος) pro σηκοκόρος. Pollux, ὁ μὲν τοὺς
μανθάνοντας καθαίρων, εἴτε αὐτὸν εἴη εἴτε γυνὴ, σηκηκόρος λέγεται.
Suidas generalius, Σηκηκόρος, ὁ τῶν σηκῶν ἐπιμελούμενος. Sic
Hesychius, σηκοκόρος, ὁ τὴν ὀπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος.
Affertur ETIAM Σηκακόρος, quod Doricum fuerit
pro Σηκηκόρος. Priore σηκοκόρος vtitur Homerus Odyss. ρ,
— σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι.

C. Σηκολάαι, λῃσταί, Hesych. Fortassis ergo σηκολάαι vel qui
stabula vel qui deorum fana suis latrociniis & furtis
infestāt: quales sunt depeculatores & sacrilegi apud La-
tinos.

Σηκίτης, ου, ὁ, pro quo DORICE Σακίτης: vt apud Theo-
critum Idyll. α, Ἄρνα τὺ σακίτιω λαψῇ γέρας. vbi scholia-
stes, Σηκῖται δὲ ἄρνες, οἱονεὶ ἐπὶ γάλακτος θεωμένοις οἱ νομεῖς τῶν
μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι.
Dicuntur ergo σηκῖται ἄρνες, agni adhuc lactentes, ta-
men ob teneriorem ætatem stabulo inclusi: diuersi ab
iis qui cum matribus ad pascua ducuntur. Seu, Agni
subrumi, qui intra septa adhuc cohibentur.

Σηκὶς, ίδος, ἡ, Ancilla, Famula rerum domesticarum
curam gerens. Nam apud Aristophan. in Vesp. Ὅπ τὴν θύ- D
ραν αὐτῶν ἐν τῇ σηκὶς λάθρα, schol. σηκὶς exp. ἡ κατ' οἶκον δίακο-
νος, θεράπαινα. Poll. quoque sic accipit, synonymum faci-
ens τῇ οἰκονόμῳ, vernæ. Hesychius masculino quo-
que genere accipit. ait enim, Σηκὶς, οἰκονόμος δοῦλος ἢ δοῦ-
λη· εἶον ἐν τῷ σηκῷ. Suidas dubiè, Σηκίδες, οἰκονόμοι παιδα-
γωγοί. vt & apud Eust. οἰκονομὴ παιδισκαρία. Vide & Ση-
κώλη proximè sequens.

Σηκώλη, ης, ἡ, idem cum præcedenti σηκίς. Ælius Dionys. a-
pud Eustath. pagina 1625, σηκώλιον & σηκίδα propriè dici E
ait τὸν ἐν ἀγρῷ παμπόνον φυλάττουσαν: vt vetula illa Laer-
tæ. Idem apud Suidam legitur. Hesychio quoque
Σηκώλαι sunt αἱ παμίαι παιδίσκαι. Sed perperam apud eũ
est SCRIPTVM Σηκίλλαι: id quod alphabeticus e-
tiam ordo ostendit.

Σηκάζω, F. άσω, Stabulo includo. Iliad. θ, Καὶ νύκτ' σήκασθεν
κατὰ Ἴλιον ὑψηρεφὲς ἄστυ. vbi scholiast. ὡς εἰς σηκὸν κατεκλείσθη-
σαν. Vtitur & Xenophon hoc vocabulo, lib. 3 Hellen.
τέλος δὲ ὥσπερ ὀν αὐλίῳ σηκασθέντες, κατηκοντίσθησαν. AT
Σηκίζω, pro Sagino affertur ex Epigr. F

Σηκόω, ῶ, nusquam legi: reperiuntur tamen inde deriuata
verbalia, NIMIRVM Σήκωμα ET Σηκωτήρ. Est
autem σήκωμα, (vt Budæus in Pand. exponit) quod
in libra apponitur ad æquilibrium faciendum. Æqui-
pondium nonnulli ex Vitruu. interpretantur, qui ta-
men & Græcam vocem retinet. vt libro nono, capite
tertio, de Hierone rege, Quum auream coronam vo-
tiuam diis immortalibus in quodam fano constitui-
sset ponendam, immani pretio locauit faciendam, &
aurum ad sacoma appendit redemptori. Et capite vl-
timo, Ex qua [catena] pendet ex vna parte phellos, G
siue tympanum, quod ab aqua subleuatur, ex altera æ-
quo pondere phelli sacoma saburrale. Apud Pollucem
libro quarto, capite 24, ex Hyperide, ἀνιθεῖναι τὰ ἰσάλμα-
τα καὶ σηκώματα. Polybium verò τὸ κατόπιν σήκωμα τῆς ἀσπί-
δος dixisse scribunt τὸ ἀνάρρυπον mucronis sarissæ. id est
æquipondium, siue pondus quod altrinsecus additur
ad æquilibrium moliendum. AT Σηκωτήρ, Lorum iu-
gi, ὁ τῷ ζυγῷ ἀναφορός, Hesychio.

C. ΑΝΑσηκόω, κῶ, Addo quod deest, sequendo Etymolo-
gisten, qui ἀνασηκοῦν exponit τὸ ἀσπίδεναι τὸ ἔλλιπές. H
Suidas autem scribit, ἀνασηκῶσαι, ἀντιποδοῦσαι ἢ ἀναλαβεῖν,
ὥς γὰρ οἱ ἰσταντες, οἷον ὀξίσωσαι τῷ λείπον τὴ πλεονάζον τὴ. οὕτω-
ς Ἀριστοφάνης. Quæ verba postquam ex eo protulit
Budæus, subiungit; Aliter tamen Gregorius, quum scri
bit, de Iuliano loquens, οὐδενὸς γὰρ ἐδόκει μοι σημεῖον εἶναι
χρηστοῦ, αὐχὼ ἀπαρὴς, ὦμοι παλιόμβροι καὶ ἀνασηκούμβροι,
ὀφθαλμὸς σοβούμβρος. Nisi intelligamus, Vibrati ad mo-
dum libræ, quum lances vicissim subeunt & pessum
eunt.

C. ΑΝΤΙσηκόω, ῶ, Repēdo, quasi ad æquilibrium, Ex æquo
rependo, Paria facio. Gregorius de eorum pœnitentia
loquēs qui in persequutione lapsi sunt, οὐδὲ ἐγὼ δέχομαι
τοὺς μὴ ἀνασηκοῦντας τῷ κακῷ τὸν διόρθωσιν, Id est, Non re
pendentes emendationem deprauatis moribus, Ex æ-
quo emendationem non rependentes, Æqua virtute
vitium non compensantes, vt interpretatur Budæus.
Idem verò Gregorius ad idem exprimendum alio lo-
co vsus est verbo ἀνισωτῷ. vbi dicit, δεινὸν γὰρ αὐτοὺς τὰ
κρείττω τοῖς χείροσι, Adæquare meliora deterioribus, hoc
est ἀνίσοιστάζειν. quo verbo exponēs Etymologistes ἀνα-
σηκοῦν, vult ab ἴσος formari, vel à σήκω: sed malim cũ Eu-
stathio à σηκὸς deducere: secundum quam deriuationē
propriè sit idem quod ἀνισταθμίζω. Vide σηκός. C

Ἀνασήκωσις, εως, ἡ, Adæquatio in pondere. item meta phoricè Repensio, Compensatio. Apud Themistium, vt inquit Budæus, capitur pro vicissitudine refusa & resar tione. apud Œcumenii in Acta, pro mercede, seu pœna repensa.

C. ΑΠΟσηκόω, κῶ, F. κώσω, In stabulo includo, vel Includo tanquam stabulo, seu ouili. Hesych. ἀποσηκώσας exponit ὡς ὀν σηκῷ κατακλείσας.

C. ΔΙΑσηκόω, ῶ, Pondus manus æstimo. seu Manu sublatum pondero. Suidas διασηκῶσαι exponit βασάσαι: ad- D
dens, apud Atticos non significare τὸ ἅραι, sed τὸ ψηλαφῆσαι: & τὸ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὸν ὄγκον.

Σ H M A,

ατος, τὸ, Signum, Nota. Iliad. ψ, Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφρασές, manifestum signũ, vt Ouidius loquitur: Clarum signum, vt Virg. Docet autem his verbis & sequentibus quo signo metam ad quam cursu tendebant, agnosceret. Item sub fi- nem eiusdem libri, ὑπέρβαλε σήματα πάντα, de Aiace σάλον eiaculante. Præterea σῆμα in homine aut alio ani- mãte dicitur signum notáve qua agnoscitur. vt eodem libro de equo punicei coloris, ἐν ᾧ μετὰ τῷ Δυκίου σῆμ' ἐ- πέτυκτο τρεῖς ἔγχος, νὺξ μένη. Et Odyss. τ, Σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς. Significat etiam Portentum seu augurium. vt Cicero, Equus eius repentè concidit, nec eam rem habuit religioni: obiecto signo, (vt peritis videbatur) ne committeret prælium, Iliad. δ, de Ioue, παράσπα σήματα φαίνων. Et Iliad. β, Ἀστράπτων ὀπιδέξι', ἀναίσιμα σήματα φαίνων. Itidémque Iliad. ι, ἀνδείξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. Sic Ouidius prospera signa di- cit. Et Iliad. ν, Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι: nimirum fulgure è cæ lis in terram vsque excusso. ‖ Sidera quoque σήματα dicuntur, vt Iliad. χ, de canicula, Λαμπρότατος μὲν ὀ γ' ὀπί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. Sic Horat. Rabiosi tempora signi. Lucret. Splendida signa. Ouidius. Vaga signa. Virg. Orientia signa noctis. Rursum Horatius, Nox cælo diffundere signa parat. Et Virg. Obitus signorum specu- lari, Ortus signorum suspicere. Literæ etiam dicun- tur σήματα, Notæ, vt Virg. Mandare notas & nomina foliis. Horat. Publicis notis incisa marmora. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Πέμπε δέ μιν Λυκίνδε, πόρεν δ' ὄγε σήμα- τα λυγρά, Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic ferè Ouidius, Ad fratrem scriptas exarat illa notas. ‖ Vexillum quoque σῆμα dicitur: ideóque & Suidas σῆμα exponit σημαία. Sic apud Horat. Cæs. & Liuium, Militaria signa. Lucan. — minantia pugnam signa. Iti- démque apud Cic. Infestis signis feruntur in Fon- teium. Plinius, Collatis signis dimicauit. At σῆμα ἀί- ρειν, & apud Latinos Dare signum, ad superiora perti- net. ‖ Item pro insigni nobilitatis accipi aiunt. ‖ Sepulcrum quoque seu bustum σῆμα dicitur, for- sitan quia signum erat depositi ibi corporis: præsertim quum lapidibus incisæ notæ humatorum nomi- tum testata prætereuntibus faciebant. vnde etiam Mo- numentum à Latinis dicitur: quem huius vocabuli

vsum Atticum esse Suidas autor est, qui quum Σήματα A
exposuisset σημεῖα, τέρατα: subiũgit, Ἀττικοὶ δὲ τὰ μνήματα.
Odyss. α, Σῆμά τ' οἱ ἔσται, καὶ ὀστέα κτερείξαι. Il. φ,
Αὐτὰρ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. Itidem Thucyd. libro secun-
do, πάντων ἐς τὸ δημόσιον σῆμα. Rursum Homer. cum ge-
nit. Iliad. ω, ἀεὶ σῆμα ἐοῦ ἐπόρουο φίλοιο. Iliad. η, Ἀνδρὸς μὲν
τόδε σῆμα πάλαι κατὰ πιθήσεσθαι. quod hemistichium le-
gitur & Iliad. ψ. ‖ Σῆμα ET Τάφος iocularitèr, &
ad integendam obscœnitatem, dicebatur etiam Podex,
Theocr. Idyll. ε, Σκίλλας ἰὼν χαίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα
πίλοις. Vbi scholiast. ἀπελθὼν πίλε τὰς παλαιὰς τείχας τῶ B
τάφου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου. Ibidémque τὸ πυγίζειν exprimens
ait, Μὴ θάθιον πλὼν πυγίσματος ὑβὲ παφείης. Aristophanes
quoque σῆμα & verbum θάπτειν in simili obscœnitate
vsurpauit, in Concion. Τὸ πᾶν δὲ ταῦν κατασκάδιον δεδρ'
ἐς πλέων Θάψαιμι' ἐν αὐτῷ τῷ σῆμα τῆς ἐξόδου, Καὶ τῷ λίθῳ
θεν ὅπ πολῆς τὸ σῆμα ὦς, Ζώσαν καταπιώσαντας. Itidem
Στέφανος, & apud Latinos Corona, & Os, Guttur, obscœ-
nã significationem habent. ‖ Σῆμα pro Forma af-
fertur ex Dioscor. libro quinto, capite 106, εἰς πολλὰ δι-
αιρούμενον σήματα, cum hac interpretatione, In multas C
formas digestum. (Sed additur & ista, In multas diui-
sum partes) Itidem Homerus σῆμα appellat designa-
tam formam pyræ, Iliad. ψ, v. 255, Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θε-
μείλιά τε βάλοντο Ἀμφὶ πυρῷ, fundamenta iecerant
designata iam forma, quod & schol. innuit quum τορνώ-
σαντο exp. κύκλῳ θέσθαι ἔρεψαν.

C. Ἄσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Signo notáque carens, Cui signum seu
nota impressa non est, Non signatus. Thucyd. libro se-
cundo, χωρὶς χρυσίου ἄσημον, καὶ ὅσα πέτεται ὁπόσα. Et libro sexto, pagina 200,
ἑξήκοντα τάλαντα ἄσημον ἀργυρίου. Latini dicunt Aurum D
& argentum non signatum: nimirum adhuc rude nec
laboratum. Paulum diuerso modo ἄσημον partum di-
xit Oppianus Partum rudem & informem, libro ter-
tio De venat. Σάρκα δ' ἄσημον, αἰαφθορον, αὐτέδελον ὠπήσα-
σθαι. ‖ Item Obscurus, Quem nullis signis notis-
que agnoscere queas. vt ἄσημα φράζειν, Herodot. Itidem
Suidas ἄσημον est τὸ μηδὲν σημαῖνον. ‖ Item Obs-
curus, id est Ignotus, Ignobilis, Qui insignis & præclarus
non est: oppositum τῷ ὀπίσημος. Plutarch. Fab. Ὑπὸ γέ-
νους ἀτίμου, βίου δὲ δημοκοπίας καὶ ποτέτεται ὀπίσημον. E
Sic Herodianus libro primo, ποτέρου ἄγνωστος καὶ ἄση-
μος ἄν. Itidem Hesychius Ἄσημον exponit ἀφανῆ, ἀγνώ-
στον. Idem Ἄσημα exponit non solùm ἄμορφα, sed etiam
ἄφθογγα. Sunt enim verba & voces notæ rerum. IN-
DE Ἀσήμως, Obscurè, ἀτρανῶς, Hesych. ‖ Item Ob-
scurè, Ignobiliter. Herodian. lib. ι, μὴ ἀσήμως μηδ' ἀδόξως
τελευτήσαι.

C. Διάσημος, Insignis, Illustris. Philo de vita Mosis, libro
tertio, ὀξάσημον καὶ ποθεινότατον ἀπέφηνε τὸν ἀνδρείαν τῶ ποθφήτου, Illustrem & celebrem vatis pietatem ostendit, F
Turn. interprete. Hesychius διάσημος interpretatur λαμ-
πρότατος, Suidas per positiuum λαμπρός: apud quem le
gitur & superl. διασημότατος.

C. Ἐπίσημος, Cui signum seu nota impressa est, Signatus.
oppositum superiori ἄσημος. Thucyd. libro secundo, ὑ-
παρχόντων ἢ ὂν τῇ ἀκροπόλει εἰ τὸν ἀργυρίου ὀπίσημου ἑξακισχιλίων τάλαντων, argenti signati. ‖ Item Insignis,
Nobilis, Illustris, Præclarus. In qua significatione iti-
dem opponitur τῷ ἄσημος, vt suo loco videre est. Luc. in
Nigr. ὅπ σημότερον δὲ τῷ ἄλλων ἀπὸ τῶ χήματος ὄντα. Et τά- G
φος ὀπίσημος apud Thucyd. libro secundo. In clypeo
autem DICITVR Ἐπίσημον. Insigne, seu Insignis ali-
qua nota qua ab alio discernitur, velut in vmbone so-
lent appingi aut affigi. Aristid. πρὸς ἀσπίδος ὀπίσημον.
Plutarch. in Apophthegm. Lacon. ὀπὶ τῆς ἀσπίδος μίαν
ἔχων ὀπίσημον. Sic idem De orac. Pyth. ἀσπίδα φορῶν ὀπί-
σημον ὀφιν ἔχουσαν. ADVERB. Ἐπισήμως, Insigni-
ter. Ex Polybio, ὀπισήμως πομπεύοντιν, Insigniter trium-
phant. Item Perspicuè vel Significanter. Luc. De scrib.
hist. ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ὀπισημότατα δηλοῦσα
τὸ ὑποκείμενον.

C. Εὔσημος, Clarus, Perspicuus, Qui facilè exsuis notis agno-
sci potest. Theophr. καὶ ὅλως οὐκ εὔσημον ὅθεν ἀφαιρετέον.
vbi Gaza, Non facilè percipi potest. Hesychio est εὔδη-
λος, φανερός. Exponitur etiam Clarus, Insignis. à Sui-
da θεοφανής. Item Significans. vnde εὐσημότερον, signi-
ficantius, Bud. Item Prospera signa dans, seu Fau-
stus & lætus, vt εὔσημον ἱερεῖον apud Plut. Sic Eurip. εὔση-
μον φάσμα, visum prospera signa dans, seu Bene omi-
natum & faustum.

C. Ὁμοιόσημος, Idem significans, Qui eiusdem est significa
tionis.

C. Παράσημος, Perperam signatus. vt παράσημα νομίσματα,
quæ & κίβδηλα, teste Hesychio, qui metaphoricè quo-
que παράσημον pro ἀδόκιμον & κίβδηλον vsurpari anno-
tat. Eiusmodi numismata dicuntur etiam παρακεκομ-
μένα seu παρακεχαραγμένα, & πονηροῦ κόμματος. Latini
Adulterina vocant. Metaphoricè Aristophanes in
Acharn. αἱ δραέλια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ πα-
ράσημα. Et apud Demosth. pro Ctesiph. παράσημος ῥή-
τωρ, itidem metaphoricè à numismatis παρασήμοις: vel
quoniam ὑποχαρακτήρα ὑπὸ τῶν δρυγεσμοιβῶν σημεῖον τι-
νὶ, ὁ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴ παρατυπῶσι καὶ παρακε-
χάρακται, inquit Harpocr. ‖ Item Obscurus, Ignobilis. idem cum ἄσημος seu ἄδοξος. Ex Eurip. δόξα παρά-
σημος, Obscura fama, Ingloria fama. ‖ Τὰ παράσημα
affertur etiam pro Monstrosa, Prodigiosa. oppos. τῷ εὔσημα.

Παράσημος, Insignis & inter alios conspicuus. Bud.
pagina 653, ex Plutarchi Polit. Sic idem Plut. in Co-
riol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῶν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκείνων ἐκ-
τησάμην ἔπαθλον ἢ τὸ παράσημον ὄνομα τῶν πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας.
Affertur & παράσημος Διοσκούροις, pro, Cui insigne est Di
oscuri: veluti nauis aliqua Dioscurorum effigiebus insi
gnita. ITEM Παράσημον, Insigne, vt ὀπίσημον. Plut. τὰ δ'
ἡγεμονίας παράσημα καταλιπών. & alibi, τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα. Athen. τὸ παράσημον ὃ ἐπέθεντο τῇ κεφαλῇ τῶν Περσῶν
οἱ βασιλεῖς. Ab aliis dicuntur γνωρίσματα τῆς βασιλείας,
insignia imperii: vt κόσμα στρατηγικὰ, præturæ insignia,
hoc est gestamina & specimina. Talia sunt nobilium
familiarum insignia. Suet. Vetera familiarum insignia
nobilissimo cuique ademit, Torquato torquem, Cin-
cinnato crinem. Itidem παράσημον τῆς νεώς, Insigne na-
uis proræ impositum: cuiusmodi erat effigies dei ali-
culus aut animantis: à quo insigni nauis aliquando
denominabatur, vt apud Virg. Centaurus, Pistris: & a-
pud Græcos τράγοι, κριοί. Tale ὀπίσημον est & ὁ χρυσοῦς
χοιρίσκος, aureus anserculus apud Lucianum in Πλοίῳ, v-
bi multa alia eiusmodi leguntur, sicut & apud Plutar-
chum in conuiuio septem sap. Vide & Bayf. Talis exi-
stimatur fuisse & Tutela nauis apud Ouid. & Senecam
ac Silium Italicũ. Plutarch. πυθόμενος τῆς νεὼς τὸ παράσημον. vt Corn. Tacit. Siue id (nimirum aries) animal,
siue nauis insigne fuit. Apud Athenæum verò lib. 14
comicus quidam ἰράδας appellat παράσημον τῶν Ἀθηναῖων,
quòd & ob eas celebrarentur Athenæ. Item Signum,
Tessera. vt apud Plutarchum De deo Socr. pagina 1061,
carceris custos Phyllidæ petenti manumitti δεσμώτῃ, polemarchi iussu, respondet, τί δὲ κομίζεις παράσημον; ADVERB. Παρασήμως, Insignitè & cum ad-
ditamento, vt Budæus interpretatur in hoc Theophra
sti loco, ἄμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμως κέδρον ὀξύ-
κεδρον.

c. 2. Ἀπαράσημος, Nullo insigni notus vel conspicuus: ex
παράσημον quo significatur Insigne & titulus. Apud
Isæum est κατηγορία φόνου ἀπαράσημος. Bud. ‖ Hesychius ἀπαράσημον exponit ἀσωίκαστον, ἀπαρακέκρι-
κτον.

C. Περίσημος, Insignis, Clarus. διαβόητος, Hesych. & Suidas.
DORICE Περίσαμος.

C. Πλατύσημος ἐσθὴς, Vestis lato clauo insignis. seu Tunica
lati claui, vt Suetonius vocat: seu Latus clauus, vt idem
Sueton. & alii. vnde & lati claui ius apud Quintilianũ.
Eadem tunica dicitur etiam palmata, à latitudine clau-
orum, teste Festo Pompeio. Vide & Bayf. in lib. De
re vestiaria. Herodianus libro tertio, ἡμφίεσο τὸν πλατύ-
σημον ἐσθῆτα, latum clauum gestabat. Diodorus Sicu-
lus libro 36, de bello seruili, τὴν Σεναὶ τὴ πορφυρον πε-

Cαλλετο, ἢ πλατύσημον ὀνόδυ χιτῶνα. Vbi nota discrimẽ inter πήδενναν ὡδε πόρφυρον, id est purpuream togam (quam postea dictam esse pictam togam testatur Festus) & inter πλατύσημον χιτῶνα, tunicam lati clauí, seu latum clauum. A

C. Πολύσημος, Multa significans.

C. Σύσημος, Consignificans. At σύσημον, Commune signum, vt interpretantur Marci 14, de Iuda, δεδώκει δὲ σύσσημον αὐτοῖς, λέγων, Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι. Erasmus exponit, Commune signum de composito datum: cuiusmodi sunt quæ milites vocant symbola, quorum alia sunt vocalia, alia muta. Matthæus dicit, ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον. Suidas σύθημα exponit per σύσσημον veluti notius: qualis ferè tessera est apud Latinos. Sil.-tacitum dat tessera signum. B

Σημαλέος, Significatiuus, v. l. A Paus. in Att. pag. 24 fit mẽtio aræ σημαλέου Διός, quasi qui signa demonstret, inquit Greg. Gyrald.

Σημάδιον ET Σημάδιον, diminutiuum à σῆμα: quorum illud ea forma dicitur qua γραμμάδιον, hoc ea qua χρυσάδιον, teste Eust. qui tamen ait σημάδιον videri esse magis ἰδιωτικόν. C

Σημαπίζομαι, Signis quibusdã colligo. qua in significatione vtitur hoc verbo schol. Soph. in exponendo σημαίνομαι, quod vide.

Σημαία, ας, ἡ, Signum: propriè ea significatione qua pro vexillo ponitur. vt Cæs. Rursus se ad signa recipientes. qualem vsum σῆμα quoque habere sunt qui tradant. Plutarch. Fab. τοὺς σημαίας ὀνομάζειν καθ' τάχος, καὶ τὸν σρατὸν ἐπεσθαι κελεύει, Signa repente efferri & copias sequi iubet. Suidas quoque σημαῖαι interpretatur Latina voce Signa, addens hoc exemplum, πάντων γεμὴν τῶν Ῥωμαίων ὅσοι τῶν σημαιῶν εἴδωλα φερόντων, ὁ Κωνσταντῖνος σταυρὸν τύπον ἔφερε. Σημαία dicuntur etiam ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur: vnde & Suidas ait idem esse σημαίαν, σπεῖρον, τάγμα. Cuius significationis hoc apud eum exemplum legitur, αἱ δὲ σημαῖαι τῶν Ῥωμαίων σωτεφεύσασαι εἰς Βουνόν. Sic & Polyb. τῶν τεσσάρων ἡμερῶν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redire: vt Budæus interpretatur. Σημαῖαι, Signa, id est Simulacra. Suidas exponit Signa, τὰ γραμμαί: subiungens hunc locum, Πλάτων εἰς τὴν Ἰουδαίαν τοῦ Τιβερίου εἰκόνας (αἱ σημαῖαι καλοῦνται) κεκαλυμμένας εἰσήνεγκεν. Vbi nota συνωνύμως poni εἰκόνας & σημαίας, id est imagines & signa, seu δείκελα, vt mox in illo apud Suidam loco sequitur. Itidem Cic. Signum æneum Cupidinis: & Ouid.-factũ de marmore signum. Σημαία etiã pro insigni familiæ accipiunt, hoc est pro insigni quod ad nobilitatis testimonium à principe concessum quæque familia sibi vendicat, τὸ σύσημον alio nomine dictum, apud Aristophanem, vbi de hippalectryone, animali marino, loquens, ait, ἀπεκτονὼς καὶ πᾶσι νεκρὸν δείξας ὀνέγραψεν ἐν τῇ σημαίᾳ αὐτὸ καὶ τῇ ἀσπίδι. Hæc nobilitatis insignia, quæ vulgò arma dicuntur, Æschyl. ἐν ἑπτὰ ὅπὶ Θηβ. vocat σήματα, vbi multa eorum genera posuit. COMP. Σημαιοφόρος, ου, ὁ, Signifer, Antesignanus, Vexillarius. vt Liu. Inferre vexillarios iussit signa. Budæus SCRIBIT Σημαιαφόρος, & interpretatur Signifer in centuria. citat autem Polybium autorem. B D E

Σημεῖον, ου, τὸ, Signum, seu Nota, Indicium, Argumentum. Demosthenes, ἢ σημεῖον ἔσται πότερον καθιστᾶσι, quo signo cognoscetur vtrum nostrũm constituerint? Aristotel. σημεῖον τῆς ἀῤῥωστίας, morbi signum, seu indicium. Item σημεῖόν τινι διδάξαι, & σημεῖόν τι ὑποδεῖξαί τινος. Æschin. contra Ctesiph. ἡλίκον δ' ὄντι τὸ ἀναζόνδυμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι. Idem, ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, μέγα σημεῖον ὑμῖν τοῦτο ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ὑποδείξω. Item, φανερὸν σημείοις καθιστᾷ, Thucydides libro secundo. Sic σημεῖον ποιεῖσθαί τι, & σημεῖον ἔχειν. Isocr. σημεῖον δ' αὐτῆς ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου ποίησιν, id ita esse Hesiodi poesis tibi argumento fuerit. Thucyd. libro primo, φανερὸν μὲν εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιάται σημεῖον. Pertinent huc & dialecticorum εἰκότα καὶ σημεῖα. Cum quibus σημείοις τεκμήρια affinitatis aliquid habent, non tamẽ eadem prorsus sunt. siquidem Ammon. ex Antiphõte tradit τὰ παροιχόμενα σημείοις τεκμαίρεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις. Quanquam & imminentis morbi σημεῖα à medicis tradantur, vt à Cornelio Celso signa longæ valetudinis, indicia mortis, & quæ notæ in quoque morbi genere vel spem vel periculum ostendant: vnde σημειωτικὴ medicinæ quædam pars dicta, ad quam προγνωστικῶν libri Hippocratis pertinent. ‖ At Σημεῖον δὲ, frequẽs loquutio apud oratores & philosophos, vt quum narrata aut proposita re aliqua, signis argumentisque illam subiectis confirmare nitũtur. vt Demosthenes De malè obita legat. σημεῖον δέ. εἰ γὰρ ἦν μὴ εἰρήνη, &c. Argumentum autem huius rei hoc est. Subintelligitur enim verbum ὅτι. aut simile quid. Sic dicitur τεκμήριον δὲ, & ἀπόδειξις δέ. ‖ Sunt & equitibus ὁρμητήρια σημεῖα, vt κλωσμός, & similia, quibus equi ab ipsis concitantur. Xenoph. De re equ. ἐπειδὰν δ' ἀναβῇ, ἡσυχάσαντα πλείω χρόνον, χρὴ οὕτω προσκαλεῖν αὐτὸν ὡς προσοπάπις σημείοις. Similia σημεῖα dantur in certaminibus & prælis. Thucyd. libro primo, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἑκατέροις ἤρθη, ἐναυμάχουν. Et libro quarto, pagina 146, καὶ τὸ σημεῖον ἀρθεὶν ὀξὺ ἐκεῖτο. Sic Plutarchus Alcib. σημεῖον ἄρας ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος. Idem in Hellen. σημεῖον δοθέντος, nimirum inuadendi hostes. quod ad verbum quoque Latini dicunt Dare signum. (Idem & in Fab. dicit τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἔδοσαν) Huc pertinet ἀπὸ σημείου, dato signo, seu ex composito. Xenoph. Hellen. 6, αὐτοφόροις καθίσταντο τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου. Itidem Thucydides libro tertio, ἀπὸ σημείου ἐς ἕωθεν κυκλῶ ἐπιπίπτουσι. Et libro secundo, ἀπὸ σημείου ἑνὸς ἄφνω ὑπεστρέφαντο τὰς ναῦς. Sicut verò paulo antè ex Plutarcho habuimus, τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἔδοσαν, ita Athenæus libro quarto, ἕως ἐσάλπισε τὸ εἰωθὸς τῶ πελοπαίου δεῖπνου σημεῖον. ‖ Σημεῖον, Signum, id est Vexillum: idem cum σημαία. Herodianus libro secundo, τὰ δὲ σημεῖα ἁρπάσας, καὶ τοὺς ἐκείνου εἰκόνας ἀπὸ καταστήσαντες, Signis sublatis impositisque illius imaginibus. Idem libro octauo, τί τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων καθαιρῶσι. Itidem Thucyd. libro primo, ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο, καὶ τὰ σημεῖα καταπαύσαι. Rursum apud Plutarchum in Cam. ὁ φέρων τὸ σημεῖον, Signifer, Vexillarius. (vnde est compositum σημειοφόρος) Vtitur & Xenophon Pæd. 8. ‖ Item Signum, id est Simulacrum, Imago: quem vsum σημαία quoque habet, vt suo loco docui. Herodianus libro quarto, ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα τῶ σραποπέδου προσκυνεῖται. ‖ Item Signum, id est Ostentum, Portentum: idem cum σῆμα. Plutarch. Pericle, ἐκπλαγήσας πάντας ὡς μέγα σημεῖον, nimirum ad defectum solis. Sic Æschin. in Ctesiph. τὸ τοῖς μυστηρίοις φανὲν σημεῖον. Plutarch. Amat. narr. ὅτι σημείοις πᾶν οὐ καλῶς κρινομένοις θορυβουμένῳ, signis quibusdam quæ aduersa putarentur, exterrito. Idem in Alex. βέλπιν τι σημεῖον γενόμενον τὴν ἀθυμίαν ἔλυσεν. Cæterùm inter σημεῖον & τέρας hoc interesse scribit Ammon. quòd τέρας παρὰ φύσιν γίνεται, τὸ δὲ σημεῖον παρὰ συνήθειαν. Vsus huius verbi & in nouo testamento, vt Act. 7, ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν Αἰγύπτῳ. Marci 13, δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα. Itidémque alibi sæpe. ‖ Σημεῖον dicitur etiam horæ atque semihoræ signum seu nota, vt ex Polluce libro primo, capite septimo, colligimus, vbi Menandrum autorem citat. Affertur in ea significatione ex Luciani quoque Gallo. ‖ Miliariorum quoque notæ seu signa, σημεῖα dicuntur: erant autem ii lapides mille passuum spatio à se inuicem distantes. vt ex Plutarcho discimus in Graccho, διαμετρήσας κατ' μίλιον ὁδὸν πᾶσαν, κίονας λιθίνους σημεῖα τοῦ μέτρου κατέστησεν. Herodianus libro secundo, εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης φανείη, intra centesimum milliarium, seu Intra centesimum ab vrbe lapidem. Nam vtroque modo Latini loquuntur. Itidem libro octauo, ἀπέχοντα τῆς πόλεως σημεῖα ἑκατὸν δέκα. Itidem Iustinian. in Parænet. de Cumis, πόλεις ἐξ σημείων δυεστώσης Βαΐων, ad sextum lapidem. ‖ Σημείων δυεστώσης Βαΐων, ad sextum lapidem. G H

& σημῆν pro eodem posuisse testatur. ‖ Σημεῖον pro tempore præstituto affertur ex Aristophane: non tamen apposito loco, qui fortassis hic fuerit, in Vesp. -ὡς ὅσπις αὖ ὑμῶν Ὑστερος ἔλθῃ τὸ σημεῖον, τὸ πειθόλον οὐ κομεῖται. Sed ibi alii malunt interpretari Signo dato. A

Σημεῖον, Sigillum, Signum quod aliquis suo κτήματι imprimit. Lucianus in Tim. ἐπειδὰν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ. Aliud exemplum Vide in Μοχλὸς, col. 1578, C. & infrà in Παρασημαίνω ex Dem.

IONICE Σημηῖον dicitur pro σημεῖον: affertúrque ex Epigr. σημηῖα pro Signa, Puncta. B

C. Σημειογράφος, Exceptor actuarius, Notarius, Qui notis scribit vt verba oratorum assequatur. Plut. Cat. οὔπω γὰρ ἤσκησα οὐδ' ἐκέκτημαι οὐ καλοῦσι σημειογράφους. VNDE Σημειογραφέω, ῶ, Notis vtor, Scribendi compendiis vtor, Notis verba oratoris subsequor. B.

C. Σημειοφόρος, Signifer. idem cum σημαιαφόρος. Legitur in lib. De vocab. militaribus in voce Ἐκπακτοι.

Σημειώδης, Significans, vt Budæus interpretatur apud Aristotel. in 3 Meteorol. 198, in fine, ὡδὶ δὲ τοῖς ἀστέρας γίνεται μὴν ἢ ἄλως, οὐ σημειώδες δὲ ὁμοίως. Vertit item Insignitus, apud Strab. libro octauo, pagina 146, de Græcia, κόλπωις καὶ ἄκραις καὶ ταῖς σημειωδεσάτοις χρεσμοῖς δεσπεποικιλμένῳ. ‖ Accipitur & pro Notabilis. Nam hæc Philonis libro tertio De vita Mosis verba, ἔχω δὲ πιλιμνοῦσαι σημειωδέστερον λόγιον, Turn. sic vertit, Referre possum aliam quoque sortem aliquanto notabiliorem. Item σημειώδη quædam vocabula à rhetoribus notantur & reprehenduntur. vt in vita Isocratis, ἀπραγμονῶν καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπεσοκαλία. Itidémque præcipit Demetr. Phaler. φευκτέον δὴ καὶ τὰ σημειώδη ῥήματα. πᾶν γὰρ τὸ ποιητικὸν, ἀσυνήθες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν. C D

Σημειόω, ῶ, Insignio, Noto. Passiuum Σημειοῦμαι, Insignior, Notor. Gregor. τῶν ἀληθινῶν φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα. Idem, σημειωθεὶς καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα τοῦ χρίσματος καὶ τοῦ πνεύματος. ‖ Σημειοῦσθαι actiuè etiam pro Insignire. Signũ prætendere, vel imitari. vt apud Gregor. ὅτι τὸν σταυρὸν καταφύγοι καὶ τὸ πλαῦρον φαρμακον, καὶ τὸ σημειοῦται κατὰ τοῦ φόβων, de Iuliano dæmonum phãtasmatis perterrito. Vide B. Itẽ Signum imprimo & notã. Obsigno. vnde σεσημειωμένος, quod vide in Σημαίνω. ‖ Significat etiam Annotare, seu Notare, siue Obseruare. quem vsum habet & COMP. Ἀποσημειοῦσθαι. vnde tritum illud apud grammaticos & scholiastas σημείωσαι. vt & apud Athenæum libro secundo, vbi post locum quendam Diphili subiungit, καὶ σημείωσαι τὸ Θερμοκαύμοις, ἐπεὶ καὶ νεῦ οὕτω λέγεται. ‖ Item Commentarium rerum scribere ex quo fiat postea historia. vt in vita Thucyd. ἀρ' οὖν γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα παντὰ. ἢ μὴν κάλλοις ἐφρόντισε τοῦ ἀρχοῦ ἢ τὸ μόνον σῶσαι τῇ σημειώσει τὰ πραγματα. A B F

Σημείωσις, εως, ἡ, Notatio, Annotatio, Designatio. Exponitur & Commentarius, vtpote in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora. Habes in proximè præcedenti verbo ex vita Thuc. Medici σημείωσιν vocare dicuntur quum cognitis nonnullis, alia quæ ignorabantur, cognoscunt. Obseruationem aut animaduersionem nominare queas. cum qua aliquid affinitatis habere videri possit ἡ τοῦ ἐμπειρικοῦ τήρησις. C

Σημειωτικός, ῶ, ὁ, Notatorius. Σημειωτικὴ pars est medicinæ, signorum omnium differentias & vires expendens, ad quam tum omnium signorum contemplatio pertinet, tum eorum maximè quibus per morbos & præterita inuestigantur & præsentia cognoscuntur, atque futura præuidẽtur, sicut ab Hippocrate proditum est in tio libri προγνωστικῶν. G

C. Ἀσημείωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non notatus, nec insignitus. Apud Philonem lib. 2, De vita Mosis, μὴ ἀσημείωτον τὴν πηγὴν παρελθεῖν, Turn. vertit, Fontem illum sine significatione non præterire.

C. ΑΠΟσημειοῦμαι, Annotationes & collectanea facio, & commentarios scribo. Ammon. in prædic. Aristotel. ὑπομνήματα δὲ καλοῦσιν ὅσα περὶ οἰκείαν ἀποσημειοῦσθαι τὴν ὑπόμνησιν. Budæus pagina 658, quam vide. Posset etiam simpliciter exponi Annotant, vel In commentarios redigunt. H

C. ΕΠΙσημειόω, ῶ, Annoto, Scribo annotationes. VNDE Ἐπισημείωσις, εως, ἡ, Annotatio. ‖ Ex Plut. autẽ Apophthegm. ὅσπερ σημειωσάμενοι κρότῳ τὸ ἔθος, plausu morẽ approbantes.

C. ΠΑΡΑσημειόω, ῶ, Annoto. Vnde παρασημειωτέον, Annotandum. INDE ET Παρασημείωσις, εως, ἡ, Annotatio. ITEM Ἀπαρασημείωτος, quod exponitur Non annotatus: item, Non insignitus.

C. ΥΠΟσημειόω, ῶ, Notis excipio, vt notarii solent & οἱ σημειογράφοι. Ex Diog. Laert. in vita Xenoph. Fortassis significat etiam Annoto.

Σημαίνω, Signum do. vt σημαίνειν τὴν ἔφοδον, Signum dare pugnæ, seu Signum dare inuadendi hostem. Itidem σημαίνειν κατάζευξιν, Signum ponendis castris dare. Interdum cum infinitiuo iungitur, & tunc reddi potest non solùm Signum do, sed etiam Significo. vt Xenoph. Pæd. 3, σημαίνουσιν ἡμῖν σπεύδειν, significant nobis properandum esse. (nisi malis, Signo dato iubent nos properare) Itidémque Pæd. 1, τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσιν ὀκοῦειν. Et alibi, σημαίνων αὐτοῖς μάχεσθαι, dans eis prælii signum. Tuba etiam atque tubicen σημαίνουσι, vt apud Athenæum libro decimo, de quodam Herodoro tubicine Megarensi, ἐσήμαινε ἢ σαλπίζων μέγιστον. Aristotel. De mundo, ἐπειδὰν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ σραποπέδῳ, simulac tuba signum dederit. Sæpe nominatiuus σάλπιγξ siue σαλπιγκτὴς omittitur, ipsumque σημαίνειν velut impersonaliter ponitur. vt apud Plutarchum in Apophthegm. Lacon. ἐσήμαινε τὸ ἀναχλητικὸν, pro Signũ receptui datum est, Receptui cecinerunt. Et sine accusatiuo rei, Polyb. ὅπ πρῶτον σημήνῃ, καταλύουσι σκίνας, ad primum classicũ vasa colligunt, vt Budæus interpretatur. Item de tubicine, sequente ὡς, Xenoph. Anab. 2, ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ἀναπαύεσθαι, Quum autem cornicen signum dederit conquiescendi, seu Quum signum cornu datum fuerit. Interdum σημαίνω reddi potest non tam Signum do, quàm Signo dato iubeo seu impero: cuius significationis paulo antè etiã mentionem feci. Aristot. De mundo, ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πᾶσι φύσει, κινεῖται πᾶσα ἀνδελεχῶς, simulac signum naturis dederit. seu, Simulac signo dato naturas suo quanque motu moueri iusserit. Haud multum absimili modo apud Platonem De rep. ὁ λόγος σημαίνει, ratio veluti signo dato iubet, aut imperat. nam τὸ θυμικὸν & τὸ ὀπθυμητικὸν velut effrenes equi à ratione cohibentur donec erumpendi tempus sit: quod quum adnenerit, tunc eis σημαίνει. Nisi σημαίνει ibi malis interpretari Dictat. Apud Homerum simpliciter pro Impero seu Iubeo ponitur. vel etiam Præsum. idque interdum absolutè, vt Odyss. χ, σήμαινε δ' Ὀδυσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων. Et Iliad. φ, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέπλετο. quibus in locis quædam etiam ἡγεμονίας significatio huic verbo inest. Interdum cum genitiuo. vt Iliad. ξ, Οὐλόμδυ αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου σραοῦ ἄλλου Σημαίνειν, alii imperare exercitui. vel præesse. ἄρχειν, προεσάναι. Interdũ cum datiuo, & tunc magis propriè pro προστάσσειν, id est Iubere & imperare, ponitur. vt Iliad. α, Ἀλλοισιν δὴ τοῦτ' ὀπτέλλεο. οὐ γὰρ ἔμοιγε Σήμαινε. Huic datiuo additur etiam præpositio ὀπὶ, vt Od. χ, οὐδέ τι μήτηρ Σημαίνειν εἴασκε ὀπὶ δμῳῇσι γυναιξί. Plato quoque huic verbo Iubendi significationem dedit, quippe qui in Phædone dixerit, μὴ σημήνασπος αὐτοῦ, iniussu suo, vt Cic. vertit pagina 122 mei Lexic. Cicer. Inde τὰ σημαινόμενα πρασσειν, Imperata facere, Parere mandatis, Peragere seu exequi iussa, Facere seu facessere iussa. Vide B. p. 658. A B

Σημαίνω, Significo, Indico, Ostendo. Odyss. μ, δείξω ὁδὸν ἡδὲ ἕκαστα Σημανέω. Paulo alia significatione Thucyd. libro secundo, pagina 61, καὶ οὐ μόνον σκιὰν ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ὀπτικῇ, Significat & ostendit, seu Indicat & docet, Declarat ac testatum facit. Scholiast. exponit, παείς ἄ. ‖ Item Significo, Indico, Refero seu defero aliquid ad aliquem. vt σημαίνειν πρὸς ἄρχοντας, apud Platonem De leg. Sic Xenoph. Pæd. 6, εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. ‖ Item Significo, Portendo. vt apud Thucydidem, libro secundo, de Delo terræmotu concussa, ἐλέχθη δὲ καὶ ἐδόκει ὀπὶ τοῖς

μέλλοισι γιγνόσθαι σημῆναι, significare & portẽdere quæ euentura erant. vbi schol. σημῆναι exp. σημεῖον ἔτι). Itidem Bud. σημαίνειν interpr. Portendere, Auspicium præbere, apud Iul. in epist. ad Liban. ὁ Ζεὺς ἄῤῥα παύτα ἐσήμηνεν, ὀναρῆν δείξας πῶν δυσημείαν. Sic Ἀνασημαίνειν, aduersum augurium dare, eidem B. | Item Significo, vt apud grammaticos vocabulum aliquod dicitur σημαίνειν τι. Sic Aristot. Rhet. 3, τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τι. Pass. Σημαίνομαι, Significationem accipio, vt exponitur apud Synesium De insomn. θέλγεται παρ' ἀλλήλων ὥςπερ σημαίνεται. | Σημαίνει εἰς τὸ ἔξω, In partem exteriorem apparet, ex Aristot. lib. 4 Hist. anim.

Σημαίνω, Obsigno. σφραγίζομαι. Vnde σεσημασμένος, Obsignatus, ἐσφραγισμένος, σεσημειωμένος, vt Hesych. exponit, itidémque Harpocr. apud Demosth. Sic σεσημασμέναι ὑδρίαι, Hydriæ obsignatæ, Quibus signum seu sigillum possessoris impressum est. Et σεσημασμένα δίπλώματα, Plut. Galba. Itémque apud Philonem lib. 1 De vita M. καθάπερ σφραγῖδι φύσεως αὐτῆς σεσημασμένα, tanquam signis naturæ ipsius obsignata. Alioqui pass. σημαίνομαι & ipsum actiua significatione vsurpatur, vt à Pauf. in Lacon. οἱ παῖδας ἔχοντες, ὁπόσα δεῖ σημαίνεσθαι, τῷ Πολυδώρου σημαίνονται εἰκόνι. Sic apud Demosth. media voce, σημήνασθαι πῶν συγγεγραμμένων.

Σημαίνομαι, Ex signis quibusdam colligo. vt apud Soph. in Aiace, pag. 3, — καὶ τὰ μὴν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπλημαι, schol. exp. σημαίνομαι, δι' σημείων γινώσκω· οἷον σημεῖα ἐμαυτῷ τινα σωτήρια ἀπὸ τῶν ἴχνων. Bud. quoque hoc loco σημαίνομαι accipit pro τοξάζομαι, Coniicio, Coniectura & signis colligo, seu assequor. Qua significatione Synes. quoque vsus est. vt in lib. De insomn. ὁ τάκις αὐτὸν αὐτὸν σκόπελον ἴδωσι, πῶν αὐτῶν πόλιν σημαίνοντα. Itidémque epist. 7, μὴ ἄστρα τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι, μηδ' ὅ, τι λέγω φήμη τινὶ πιθανέσθαι, per astra res vestras augurari.

Σημασία, ας, ἡ, Signi datio, Classicum. Numer. 29, ἡμέρα σημασίας redditur Dies clangoris & tubarum. Suidæ σημασία est φανέρωσις δι' σάλπιγγος, Hesychio simpliciter φανέρωσις. Exponitur etiam Significatio.

Σημαντήρ, ῆρος, ὁ, Qui signum dat: vt in exercitu qui classicum canit, aut qui canit receptui. Pro pastore vsurpasse dicitur Apollon. Rhod. Vide Σημάντωρ.

Σημαντεὶς γῆ, Terra sigillaris, Terra cuius vsus in obsignandis literis: de qua Cic. pro Flacco. Herodot. in Euterpe, ἔπειτα γῆν σημαντείδα ὀπταλάσας, ὀπτάλλεται δακτύλιον.

Σήμαντρον, ου, τὸ, Sigillum, Signum quo aliquid obsignatur. σφραγίς. quemadmodum Hesych. & Suid. σήμαντρα exp. σφραγῖδες. Xen. in Rep. Laced. αἰσθόμενοι τὰ σήμαντρα.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, Qui signum dat, vt qui in exercitu classicum canit. Item Dux, Præses, Præfectus: quemadmodum & Hesych. σημάντορες exp. ὀπτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἡνίοχοι, ὀπτάται: ab ea significatione τοῦ σημαίνειν qua pro προστάσσειν vsurpatur. Od. ρ, Ὥςτ' ὀπτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. Et Iliad. δ, de exercitu Græcorum, ἔχοντ' ἐν σήθεσι νοήσαι, Σιγῇ δεισίστους σημάντορας, id est ἡγεμόνας, vt poeta paulo antè loquitur & schol. exponit. Et Hesiod. in Asp. — Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων. Vbi sicut dicit θεῶν σημάντορι, Sic Apollon. σημάντορες σταθμῶν rectores & præfecti stabulorum, Qui imperant & præsunt stabulis. Vtitur & Aristot. hoc verbali, quippe qui in lib. De mundo dicit, πάντα ὑφ' ἕνα σημάντορα κινεῖσθαι, omnia sub vno duce moueri: sicut eodem in libro ait, ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πᾶσιν φύσει, κινεῖσθαι πᾶσαν ἀδελεχῶς. Ex Nonno affertur σημάντορι φωνῇ. quod ambiguum esse potest.

Σημαντικός, ὄς, ὁ, Significatiuus. Apud Dionys. Long. superl. σημαντικώτατα.

C. Ἀσήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rectore carens, Cui nemo præest. à σημαίνω significante Impero, Præsum. Il. κ, λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών. vbi Eust. exponit ἀπροστάτευτος: Hesych. ἀφυλάκτοις, ἀδιδάκτοις: Suidas itidem ἀφυλάκτοις, & οὐκ ἔχοντα σημάντορας καὶ ὀπτάτας. | Idem Suid. Ἀσήμαντα exp. ἀσφράγιστα, Non obsignata, Quibus signum impressum non est.

C. Πολυσήμαντος, Multa significans. idem cum πολύσημος.

C. ΑΝΤΙσημαίνω, Contrà significo, Significationem do in contrarium. Et apud Pausaniam est, Budæo teste, Prodigium emitto, Contrarium & aduersum futuri præsagium edo: in Phocicis, de Brenno ac Celtis Delphos inuadentibus, τοῖς δὲ βαρβάροις τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀντεσήμαινε πολλά τε καὶ ὧν ἵσμεν φανερώτατα, terræmotum significans in Celtarum castris.

C. ΑΠΟσημαίνω, Do signum. Plato in Euthydemo, ἔφη ἐπιστήσας αὐτῷ, ὥςπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ὑποσημήνας τος, ἅμα ἀνεθορύβησεν. Item Defero, Denũtio. Iosephus apud Suidam, ὑποσημήνασα τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν ἐνήδρευε τῶν σφαπτῶν ἔνδον πυρά. Vbi Suidas exponit φανερώσασα, item ἔξεποδοῦσα. | Item ὑποσημαίνω, Conspicuum reddo, Insignio. Bud. ex Basilio. Dicitur etiam ὑποσημαίνειν εἴς τινα, vt in hoc Thucydidis loco, lib. 3, καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαινεν ἐχθρὸς ὤν, καὶ ὀπτιμῶν, ῥᾴδιον ἔτι) &c. vbi scholiastes ἀπεσήμαινεν exponit ὑποσκωπῶν ἐδήλου. Sic vsurpatur & à Plutarcho in Apophthegm. vbi scribit, ἐπεὶ ἄδων ποτε ζυπὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄρχυρον αἰνεῖς; ἀπεσήμαινεν εἰς ἐκεῖνον, ὑπακούσειν ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δέ γε αἰτεῖς. vbi interpres ὑποσημαίνειν εἴς τινα putauit esse Taxare. Dion historicus dixit ὑποσημαίνειν itidem cum εἰς præpositione habente accusatiuum, sed eum rei, non personæ: simul verò posito & alio accusatiuo qui cum verbo iungitur. Ita enim scribit pag. 421 editionis nostræ, ὅπῃ ποτε ἐς τὸ Γερμανικοῦ πάθος ἀπεσήμαινεν.

Ἀποσημαίνομαι, pass. voce, Obsigno. vt ὑποσημήνασθαι τὰ γράμματα vel πῶν ὀπτιστλῶν, vt est apud Herodian. Obsignare epistolã. | At ὑποσημαίνεσθαι τὰ χρήματα, Est bona reorum adnotare & damnatorũ. hoc est, Vt publicata aut publicanda perscribere & obsignare, inquit Budæus: citans Xenophontem Hellen. 2. vbi de triginta tyrannis loquens, scribit, ἔδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ὑποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ὑποσημήνασθαι. Idem, οὔτοι δὲ οἱ τριακόντα ἡμᾶς οὐδὲν ἀδικοῦντας οἰκιῶν ἐξήλαυνον, καὶ τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο. id est, Annotabant vt publicandos & pœna afficiendos. | In vulg. l. autem dicitur Budæus ἀποσημαίνεσθαι τὰ γράμματα vsurpasse pro Resignasse literas. quæ tamen significatio est contraria ei quam exeius commentariis paulo antè hîc adscripsimus.

C. ΔΙΑσημαίνω, Signum do, Significo manu. vt Plut. διεξελάσας ἐντὸς τοῦ λιμένος, διεσήμηνεν ἄπτειν ἱστία καὶ σωτῆς. B. pag. 658. | Item Nota insignio, Signo aliquo noto. Xenoph. πάντως οὖν μοι τύποις δίασημήνον. Alii exp. Indico, Ostendo, Commonstro. At δίασημαίνω ἀπερείπω affertur pro Planum facio & declaro.

C. ΕΝσημαίνομαι, Significo & intelligendum præbeo, vt Bud. interpr. pag. 653, citans locum quendam Xenoph. & Themist. in 2 De anima. item hunc Appiani, χρῆναι δὲ ἐλέσθαι δυνατὸν ὁμοῦ καὶ ἥπιον· ἐνσημαινόμενοι τὸν Πομπήϊον, his verbis significantes Pompeium. | Declarat etiam Exprimere legendo vel dicendo, vt idem B. ibidem interpretatur, in epist. Isocr. ad Philippum. Ibidem citatis his verbis Plat. in 2 De rep. vbi de doctrina puerorum loquitur, μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος οὗ αὖτις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ, addit, per translationem à ceris dixisse, in quibus informatur quodlibet simulacrum & exprimitur. Habes ibidem aliud exemplum ex Greg. item & hoc Basilii, in quo participium passiuam significationem habet: ἀμεταστάτοις τῷ φυσικῷ τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, id est, quæ altè imprimuntur.

C. ΕΠΙσημαίνω, Indicium vel indicationem facio, (videlicet mei) Bud. pag. 656 ex Aristot. vbi neutralem significationem habet hoc verbum. Idem pag. 768, Ἐπισημαίνει (inquit) impersonale aliquando reperitur apud Aristot. vt in 5 Hist. anim. vbi de tempore & ætate coitus capaci ita scribit, τοῖς ἀνθρώποις ὀπτισημαίνει κατά τι πῶν τῆς φωνῆς μεταβολῶν, καὶ τῶν αἰδοίων οὐ μόνον μεγέθει ἀλλὰ καὶ ἕδει, In genere humano nota & indicium editur mutatione vocis, & genitalium tum incremento, tum specie. Idem de absolutione pulli in ouo loquens, τοῖς μὲν ὠοῖς ἀλεκτορίδι τελῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν ὀπτισημαίνει τοιοῦτον, Primum indicium fit tertio demum die, seu Tertio demum die incubationis indicatio fit oui ad exclusionem spectantis. Vtroque enim modo interpretatur, dicens hunc modum loquendi non tam Atticum fortassis esse quàm Peripateticum. Inde ἐπισημαίνω Verbum medicorũ. Galen. in Defin. med. de febre quotidiana, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ὀπισημαίνων, Indicationem accessionis edens. hoc est, inuadens hominem. Idem Bud. pagina 657. Pass. Ἐπισημαίνομαι & ipsum ponitur pro Quancunque significationem do. Cuius exemplum ex Aristot. habes apud eundem Bud. pag. 656. | Significat etiam Acclamatione vel signo testari. Polyb. lib. 2, τοὺς θαυμάσιοι τῶν πραξεων ὀπισημαίνεσθαι, acclamatione prosequi & insignes reddere. Et paulo post, τὰ καλὰ καὶ δίκαια τῶν ἔργων ὀπισημαίνεσθαι. Hæc Bud. ibidem, sed fusius. Ἐπισημαίνομαι, Acclamo popularitèr & applaudo. Isocr. initio Panath. τοὺς ἀκούοντας ὀπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν αἰαῖ καὶ ἰαῖ καὶ ζουσῶν. Apud Æsch. περὶ παραπρεσβείας ponitur pro Secundo rumore probo, vt populus admurmurans, ὁρῶν ὀπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Et cum accus. apud Polyb. πάντων τὸ ῥηθὲν ὀπισημηνάμενον. Et rursus, προθύμως αὐτὸν ὀπισυμηνάμενον τῷ πλήθει, secundo rumore ipsum approbante & prosequente. Itidem Hermog. sed sine casu, χρῆσθαι ταῖς λοιδορίαις αὐτοῦ τῷ ὀπισημαίνεσθαι, sine acclamatione & vocis concitatione plausibili maledicta & probra obiicere. Et, αὐτῷ τῷ μὴ ὀπισημαίνεσθαι, ex eo quòd non ad plausum captandum vocem sustulit, nimirum ὁ λοιδορῶν. Hæc fusius Bud. ibidem. Potest etiam intelligi ὀπισημαίνεσθαι pro eo quod est Voce & gestu significationem dare animi meditati & ad hoc comparatæ orationis. qui intellectus eodem pertinet cum priore. Arist. περὶ θαυμ. ἀκουσμ. loquens de quodam qui in theatrum vacuum multos dies iuerat, illicque diligenter spectarat, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων πνῶν, καὶ ὀπισημαίνεσθαι, Plausisse acclamasseque admirabundé. | Significat etiã Subscribo, Approbo, Obsigno. & ὀπισφραγίζομαι Dem. Pro cor. ἐν οἷς ὑπὲρ τῆς ὠνῆς ὀπισημαίνεσθε. | Est etiam ὀπισημόν τινα ποιεῖν, insignire & honestare aliquo decore: vt imperator donans milites decore militiæ. Polyb. τοὺς ὑποφασσόμενος καὶ σώσας τῆς πατρίδος, ὀπισημαίνεται δώροις. Hæc. B. p. 656.

Ἐπισημαίνω, Portendo. Greg. de oftẽtis loquens quæ in persequutione & vexatione Christianorum apparuerunt, γῆ μὲν οὖν καὶ οὐρανὸς ὀπισημαίνει τοῖς πεισύσι κακοῖς, iram diuinam portendunt, seu significant. Similiter Plut. in Demetr. ὀπισημαίνει ὑπὸ τῶν πλείστων τὸ θεῖον. Subiici potest his eiusdem Greg. locus iste, ἑνὸς δὲ πεφάτοντος ἢ κακῶς, οὐδὲν τῷ κοινῷ τῶν ὀπισημαίνειν. Vbi tamen quidam maluunt, Nihil hoc ad remp. attinere. Vide B. p. 657, post ὀπισημασία.

Ἐπισημασία, ας, ἡ, Significatio. vt ὀπισημασίαι τῶν ἀστέρων ex Proclo affertur pro Stellarum significationes. | Ἐπισημασία est etiam significatio mentis, & id quod vultu præfertur. Cic. epist. ad Attic. lib. 14, Tu siquid πεφασμένον habes, scribes: sin minus, populi ὀπισημασίαν & minorum dicta perscribito. Bud. comm. pag. 657. | Medicis ὀπισημασία dicitur ipsum principiũ siue insultus accessionis febrilis, in quo ægri solent refrigerari, oscitare, pandiculari, dormitare, aut alia quædam his similia pati. Horum enim si quod ægri senserint, iam accessionem adesse quasi eo signo præsentiunt: eámque ob causam tempus id ὀπισημασία, hoc est significatio, nominatur, alio nomine Et Εἰσβολὴ παροξυσμοῦ dicta. Ac eiusmodi quidem accessionis significatio, quæ videlicet cum talibus signis inuadit, simpliciter ὀπισημασία appellatur, éstque febrium putridarum propria: hecticarum autem, vocatur ὀπισημασία ἄθλιπτος, quòd careat iis angustiis molestiisque quibus alii grauiter premuntur per initia accessionum. Vide apud Gorr. plura. Galen. Therap. 9, πυρετὸς, δι' τεπάρτης ἡμέρας ἔχων ὀπισημασίαν. Paulo antè, εἰσβολὴ ὀπισημασίας ποιεῖται. Et apud Diosc. aliquoties, περὶ τῆς ὀπισημασίας, vt videbis apud Bud. pag. 657, vbi ὀπισημασία interpr. Initium accessionis febris. Gaza apud Alex. Aphr. κατὰ πῶν ὀπισημασίαν vertit Per id tempus quo febris vrget.

C. ΚΑΤΑσημαίνω, Annoto, Obseruo. qua significatione media quoque vox vsurpatur. vt à Synesio De insomn. ὁ πῶν αὐτῶν ὅψιν πολλάκις ἰδών, εἰ μὴ καταμηνάσαι τίνος αὐτῷ προφῆτης ἐνθυμεῖσθαι πάθοις ἢ τύχοις ἢ πράξεως. | Item Obsigno, Sigillo: qua significatione simplex quoque verbum capi, suo loco docui. Herodian. lib. 7, οἷς ἔδωκε καταστεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτῖδι πίναξι. Sic Plato lib. 11, De leg. καταστεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν, ab vtroque obsignatas. Media autem vox actiua significationem habet. vt Xenoph. ἐπεὶ εἶδε πάντα, κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατεσημήνατο, καὶ φύλακας κατέστησε. Itidémque Pæd. 8 idem, γράψαντας ἢ καὶ κατασημηναμένους δοῦναι πῶν ὀπτολῶν τῷ Κρόισου θεράποντι. | Significat etiam Noto, Insignio. Greg. ἐοῦσας τῶν καταστιγμανθείσας τοῖς σταυροῦ σήμασι. Bud. pag. 653.

c. 2. Ἀκατασήμαντος, Non obsignatus. Ἀκατασήμαντον ἔνταλμα, (inquit Bud.) quod αἴδου γραμματίου iubetur, vt nullum argumentum & indicium esse possit, ne obsignatis literis conuincatur ὁ ἐνταλλόμενος. Herodian.

c. 2. Εὐκατασήμαντος, Obsignatu facilis. Ex B.

C. ΠΑΡΑσημαίνω, Perperam signo, seu Falsum signum notamve imprimo: vt qui adulterina numismata cudũt. quem vsum habet & παρακόπτω, ac παραχαράττω. ac sicut παρακεκομμένα & παρικεχαραγμένα νομίσματα dicũtur, ita & παρασεσημασμένα: quæ & παράσημα, πονηρὸν κόμμα τος, κίβδηλα: Latinis Adulterina, item & Subarata. | Item Insignio. vnde παρασεσημασμένος τι μέρος, id est ὁ βεβλαμμένος τι μέρος καὶ ἀνάπηρος, membro aliquo mutilato insignitus. Bud. pag. 653. | Item Obsigno, ὀπισφραγίζομαι, πῶν σφραγῖδα ὀπτίθημι. Qua significatione vox media vsurpatur, vt & καταστεσημαίνομαι. Demosth. αὐτὰ τὰ σημεῖα ἐὰν τῶν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμεθα, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν ἀνέῳξε. Bud. pag. 653. Exponitur etiam Annoto, Adscribo, apud Arist. Rhet. 2, καὶ λέγεσθαι παρασημαινόμενοι τοὺς ἐλεγκτικοὺς καὶ ἀποδεικτικοὺς, annotantes vel adscribentes. Idem Aristot. lib. 1 Top. παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰς ἑκάστων δόξας. quem locum Alexander exponens, ait, δεῖ δὲ (φησὶν) ἐν ταῖς ἐκλογαῖς παρασημαίνεσθαι καὶ παραγράφειν. ITIDEMQVE Παράσημα pro notis ac indiciis accipiunt apud eundem Aristot. in Sophist. elench. καὶ τὴν παράσημα ποιοῦντες. | Παρασημαίνω, Pariteé & eadem opera significo. vel, Simul significo. Basil. in Hexaëm. ὁ δὲ τῷ αὔῳ καὶ τῷ κάτω ὀπτμηνυθεὶς, καὶ τὰ πῶν μάσιν τύποις ἐκπληρωθῆναι χώραν συνεκδοχικῶς παρεσημανε, simul & vna comprehensione significauit. Budæus pagina 651.

c. 2. Ἀπαρασήμαντος, exponitur in v. l. Non designatus, Non illustratus.

C. ΠΡΟσημαίνω, Præsignifico, Portendo. Cuius signif. duo exempla affert Bud. pag. 657: vnum ex Xenoph. alterũ ex Plut. προσημαίνω interpretans Portendo, vt dii futura præsignificant. Sic Æschin. in Ctesiph. ἀλλ' οὐ προσέλεγον, οὐ προσσημαίνον ὑμῖν οἱ θεοὶ φυλάττεσθαι, μόνον οὐκ αἰθρώπων φωνὰς προσκτησάμενοι; Et Xen. ὅταν τοῖς Ἕλλησι τέρατα πέμπωσι προσημαίνωσι, portendunt & prænuntiant seu præsignificant futura. VNDE Προσημασία, ας, ἡ, Præsignificatio. vel Portentum ostentúmve quo aliquid à diis præsignificatur, Signum quo aliquid portenditur.

C. ΠΡΟΣσημαίνω, Præterea significo. Aristot. in suo περὶ ἑρμηνείας libro, ῥῆμα δὲ ὅτι τὸ προσσημαῖνον χρόνον, οὗ μέρος οὐδὲν σημαίνει χωρίς. Bud. pag. 658. Idem Aristot. Rhet. lib. 1, ἐν γὰρ τῇ προαιρέσει ὅλιν ἡ μοχθηρία καὶ τὸ ἀδικεῖν. τὰ δὲ πλεῖστα τῶν ὀνομάτων προσσημαίνει πῶν προαίρεσιν· οἷον ὕβρις καὶ κλοπή. Vbi Petr. Victor. ex Ammon. προσσημαίνειν interpretatur Præter primum illud quod eo verbo ostenditur, aliud etiam quippiam, secunda quadam ratione vnà apetire ac significare. vt quum furtum aut contumeliã factam audimus, simul etiam προαίρεσιν vtrique maleficio affuisse intelligimus. Qua de re vide plura in ipsius comment. & apud Arist. lib. 2 Ethic. ad Eudemum. Sũt qui προσσημαίνω ex Varr. interpr. Adsignifico, qui tamen pro simplici Significo potius accepisse creditur, vt quũ ait, Tonsores olim nõ fuisse, antiquorũ statuæ adsignificant. VNDE Προσσημαντικὸς, Præterea significans, seu Etiam significans. vt Bud. hæc verba grammaticorum, ῥῆμα, ἐστὶ μέρος λόγου χρόνον δηλῶν προσσημαντικὸν, interpr. Cum actione etiã temporũ significatiũ,

C. Συσημαίνω, Consigno. ea significatione qua Plaut. dicit Tabulas consignare, Epistolas consignare. Suidas annotat oratores dicere συσημαίνεσθαι quod vulgus κατασφραγίσασθαι: subiungens ex Lycurgo, πλὴν ἱέρειαν συσημαίνεσθαι τὰ γράμματεῖα.

C. Υποσημαίνω, Indico, Significo. Aristot. Ethic. 4, ὀν πύπις γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπόδηλος τῆς ἐλευθεριότητος, καθάπερ καὶ βωμὸς αὐτὸ ὑποσημαίνει. Itidē Galen. lib. 1 ad Glauc. οὖπος καὶ χρόνον ὑποσημαίνει πλείονα, hæc febris temporis significat maiorem diuturnitatem. | Plato pro Signum do posuit, & Antesignanum me præbeo, & autorem suasoremque, lib. 8 Polit. de factioso concionatore loquens, αὐθριλατῆ καὶ ἀποκηρυκῆ, καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν, Signum det, & autorem suasoremque se præbeat nouarum tabularum legisque agrariæ. B. pag. 657. vbi etiam addit, Platonem eo loco ὑποσημαίνειν pro σημαίνειν posuisse more Attico.

Σ Η Π Ω. F. ψω, Putrefacio, Putredine vitio. Plut. Sympos. 3, τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν. Pass. Σήπομαι, Putrefio, Putresco. Iliad. ω, συδέ π οἱ χρὼς σήπεται, ὐδὲ μὲν ὀὐλαὶ ἔθουσ'. Eurip. apud Plut. Symp. 4. — ὀὐ φάσγανον σήπεται νέκυς. Idem Plut. Symp. 2 dicit σήπεσθαι τὰ λυπόβρωτα ὑπὸ ἀλλήλων πάχους. De lignea quoque materia dicitur, vt & apud Ouid. Estur vt occulta vitiata putredine nauis. Iliad. β, Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεώς καὶ ἀπαρτα λέλυται. Itidem apud Xenoph. Cyneg. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοδράβαι. Aor. 2 pass. Ἐσάπην. vnde Iliad. τ, — κῆρ δὲ χροὰ πάντα σαπῆν. Inde & infin. σαπῆναι. Præt. med. Σέσηπα, cuius exemplum paulo antè citaui. Plin. vertit Marcesco. pro his enim Dioscor. μύκητες γίνονται φθαρτικοὶ καὶ ἥλοις καπωδύσις ἢ ῥάκεσι σεσηπόσι, ille sic habet, Illa boleto rum genera perniciosa, si caligaris clauus ferrive aliqua rubigo aut panni marcor affuerit nascenti. Idem apud Theophr. de lignea materia loquentem σήπονται reddidit Carie deficiunt. Apud Athen. verò lib. 12 voluptarius quidam dicit se σήπεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

Σῆψις, εως, ἡ, Putrefactio, Putredo. Plut. Symp. 3, probl. 10, de carnibus ceruinis aut aprugnis quæ aliquò mittuntur, χαλκοῦ ἐμπηγνύουσιν ἥλον, ὡς βιβρώσκοντα σῆψιν τοῦ σήπειν. Ibidem Moschion medicus τὸν σῆψιν definit πῆξιν καὶ ῥύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούσης: atque adeo ait ὑγραίνεσθαι τὰ σηπόμενα.

(A T V E R O Σῆψ, serpentis genus est, de quo tum alia multa Aet. lib. 13. cap. 26, tum verò, partes ab ea tactas putrefieri ac dealbari simili colore quo corpus vitiligine alba laborans. Itidem schol. Nicandri σῆπα nominari scribit σεσῆπε τὸ σίπειν τοῖς πλησίον. vnde & apud Lucanū, Offáque dissoluens cum corpore tabificus seps. Idem schol. annotat, alio nomine vocari χαλκίδα, quoniam in dorso gerit χαλκιζούσας ῥάβδους. Dioscor. verò lib. 2, cap. 70, σῆψ, ὃν ἔνιοι σαῦρον ἐκάλεσαν χαλκιδικήν. vbi nota ὑπὸ σαυρῶν generi annumerari, vt & a Nicandro in Theriac. vbi ait Σῆπα γὰρ μὲν πεδαοῖσι δομὴν σαύροισιν ἀλύξεις: subaudito nomine ὁμοίαν, vt schol. quoque tradit. ita vt sensus sit, πλὴν σῆπα πλὴν τῆς πεδαοῖς σαύροις κατὰ τὸ σῶμα ὁμοίαν ἀλύξεις. Itidem Plin. lib. 29, cap. 5, Lacerta quam hi sepa, alii chalcidicen vocāt. Vbi χαλκιδικὴν vocat cum Dioscoride: Aristot. χαλκίδα, lib. 8 Hist. anim. c. 24, ἀποκτείνει δὲ δάκνουσα ἢ σφόδρα ἀλγῶν ποιεῖ καὶ ἡ καλουμένη χαλκὶς ὑπὸ πινῶν, ὑπὸ δὲ ἐνίων ζυγίς. ἔστι δὲ ὅμοιον τῆς μακρᾶς σαύρας, τὸ δὲ χρῶμα τῆς τυφλίνης ὄφεσι. Rursum tamen Plin. inter chalcidem & sepa discrimen facere videtur, quum lib. 32, c. 5, ait, A chalcide, ceraste, aut quas sepas vocant, aut elape dipsadéve percussis. Dioscorides vipe rarum generi accenset, lib. 5, cap. 22, de oxymelite, ὀξύμελι δὲ καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ ἐχίδνης τῆς καλουμένης σηπὸς δηχθεῖσι. Nisi fortè ante τῆς omissa sit particula καὶ: præsertim quum diuersa esse ἴχνη & σῆπα appareat ex Theophr. Hist. pl. l. 9, cap. 12, de panace Heracleo, χρῶνται δὲ πρός τε τοὺς ἐχίδ καὶ τὰ φαλάγγια καὶ τοὺς σῆπας, καὶ πάλλα ἐρπετά. Sic enim quidam reponunt pro σῆπας, quod Gaza quoque retinuit, interpretans Tineas. Sed miretur aliquis ibi masculinum genus, quum superioribus in locis fœminino vsurpetur: nisi fortè scrupulum hunc eximi putet hoc hemistichio Nicandri in Ther. — πόδι δίψος ἐμβαπέει σήψ. quum schol. quoque ibi exponat, ὁ ξηρὸς, vel ὁ ποιῶν δίψαν τοῖς δακνομένοις. | Σῆπας annotant ab Hippocr. lib. 3 De morb. pop. Segm. 3, & lib. 6, Segm. 7, vocari pustulas quas & ὀκθύμαπα ac ἐκφύσματα vocat)

C. Σηπτοποιός, ὄν, ὁ, Putrefaciēs, seu Putrefaciēdi vim habēs, Alex. Aphr. ἔστι δὴ κρᾶσις αὕτη σηπτοποιὸς, putredinem creat.

Σηπτός, ὄν, ὁ, Putridus, vt nonnulli interpretantur. | Σηπτὸς actiuam quo que significationem habet, éstque idē C V M Σηπτικὸς, ὄν, ὁ, Vim habens putrefaciendi. quo significatu σηπτοποιὸς vsurpatur ab Alex. Aphrodiseo. Gal. Simplic. med. lib. 5. χρὴ δ' εἰδέναι τὰ καλούμενα φάρμακα σηπτὰ καὶ σηπτικά: qualia esse dicit auripigmentum, chrysocollam, dryopterin, pityocampen, aconitum: eáque πήκειν καὶ σωτήκειν ἅπαντα, καὶ μάλιστα τῆς μαλακῆς σαρκὸς ὀδύνης χωρεῖς. Dioscorides δυνάμεις σηπτὰς vocat, lib. 3, cap. 11, & lib. 2, cap. 67. Σηπτικὸς eadem de re apud Latinos quoque legitur. Plin. lib. 34, cap. vlt. de sandaracha, Summa eius dos, septica. Et lib. 27, cap. 12, de myosotide, Vis ei septica & exuceratrix. Cels. lib. 7, cap. 21, Illinitur medicamentis quæ sic exedunt ne erodant. σηπτικὰ Græci vocant. Sicut verò Galen. loco superiori dicit τὰ σηπτικὰ σωτήκειν ὀδυνῶς χωρεῖς, ita & Aristot. Hist. anim. lib. 8, cap. 29, de aspide, ὀξὺ δ' ὄφεως ποιοῦσι τὸ σηπτικὸν, καὶ ἄλλως ἀνιᾶτως. Ex σηπτικῶν genere esse tradunt & τὰ καθαρτικὰ, quanuis imbecilliora illis, nec in altum subire valentia: ita dicta quòd excrescentem carnem detrahant atque absumant: cuius generis sunt, æs vstum, æris squama, flos Asiæ petræ. Nec in carne tantùm ἡ σῆψις consistit, verùm etiam in cibis. vt apud Athen. lib. 7, de fidere lunæ, πρὸς τὰς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις.

C. Ἀσηπτος, ὄν, ὁ καὶ ἡ, Non putrefactus, Putredine non vitiatus: vel Qui putrefieri & putredine vitiari non potest. Plut. Symp. 4, τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεί. Xen. Cyneg. ἔστι γὰρ ἀσηπότατον τοῦτο, de ligno. vt & in Geopon. τὰ πάντα μονόξυλα ξύλα, ἄσηπτα διαμένει: pro his Columellæ, Tunc casa ligna carie non infestari. Eiusdem significationis est C O M P. Ἀσαπὴς, ex aor. 2 pass. deriuatum, vt apud Theophr. ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι, aquis non corrumpi, vt Plin. interpr. Idem Plin. pro his Theophr. ἀσαπὲς ὅλως τὸ ξύλον, Latinè dicit, Materia contra omnia vitia incorrupta. Rursum ἀσαπῆ apud eundem vertit idem, Quæ cariem vetustatémque non sentiunt: de lignis loquens.

C. Εὐσηπτος, ὄν, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè putrefit, Qui putredine facilè vitiatur. E T Εὐσηπτία, ας, ἡ, Putrescendi facilitas. Theophr. Hist. pl. lib. 8, cap. 9, de faba, καταρίζειν δοκεῖ τοῦ γλοῦ, διὰ μανότητα καὶ εὐσηπτίαν. Vbi tamen mendose scriptum ἀνηψίαν.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, Putredo. Plut. Artox. Ἕλαι καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ σωματίου αἰαζέουσι. Dioscorides de sale, σηπεδόνων ἐφεκτικοί. pro quo, Plinius Defuncta etiam à putrescendo vindicans. Apud medicos σηπεδόνες redditur non solùm Putredines, sed etiam Vlcera putrida, seu Vlcera putrescentia. nam apud Dioscor. lib. 3, cap. 6, σηπεδόνας καθαίρει, Hermol. vertit, Putredines purgat: Ruell. verò & Marcell. Putrescentia vlcera purgat. Celsus σηπεδόνες apud Hippocr. interpr. Cancri: vt quum ait σωμάτων ἕλκώσεις, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, vertit Vlcera oris, cancros in obscænis. Polluci, σηπεδὼν est ἕλκος νομὴ λευκοῦ, ὑπωχρόου, δυσώδες. quod vitium os maximè infestat, ita vt interdum dentes ossáque absistat. V N D E Σηπεδονώδης, Putredinosus, vt quidam loquuntur. Ex Alex. Aphrod. probl. lib. 1, σηπεδονώδης ἀήρ, pro Vitiatus aer. malim Putredine vitiatus aer, Putris aer.

Σηπεδὼν est & lacertæ genus apud Ælian. & Nicand. in Ther. v. 326, Τῆς δ' ἤτοι ὁλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἕλκος Σηπεδόνος. νέμεται μέγας ἠδ' ὁλοφώϊος ἰὸς Πᾶν δέμας. vbi nota eum exprimere etymon, quod à schol. quoque affertur, dicente σηπεδόνα appellatam ὅτι σήπει τοῦ δακόντος τὸ σῶμα. Fortassis autem eadem est cum sepe. In v. l. H A B E T V R Σηπεδὼν, ex Æliano & Nicandro. quæ tamen scriptura suspecta est.

C. Ἀποσήπω, F. ψω, Putrefacio, Putrescère vel marcescere facio. idē cum simplici σήπω, nisi quòd præpositio significationē intēdit. Pass. Ἀποσήπομαι, Putrefio, Marcesco.

Vnde ἀποσηφθεὶς, Putrefactus.

C. ΔΙΑσήπω, Putrefacio. vel Putredine ac tabe consumo. Vnde Διασαπεὶς apud Luc.

C. ΚΑΤΑσήπω, idem. Pass. Κατασήπομαι, Putrefio, Putredine vitior: vel etiā Marcesco. vt ex Chrysost. affertur, τοῦ καταστηπομένων αὐτῶν ἀποτήκεσθαι, marcescentes flores relinquere. Aor. 2 pass. Κατεσάπην. Præt. med. Κεσάσηπα, quo Aristoph. vtitur.

C. ΠΕΡΙσήπω, Circumquaque putrefacio: seu Omni ex parte putrefacio.

C. ΣΥΓσήπω, Computrefacio. Gaza vertit Macero, hæc verba Aristot. συσήπωσι καὶ πέψωσι τὴν τροφὴν, sic reddens, Cibum & macerent & concoquant.

¶ Σαπρὸς, ός, ὁ, Putris, Putridus: deriuatum ex aor. pass. ἐσάπην. Apud Athen. lib. 5, Σαπρὸς πέλεκυς τὴν ὀείγανον φιλεῖ. Et lib. 6, σαπροὶ ἰχθύες: quibus opponuntur ibidem οἱ πρόσφατοι, recentes. Rursum lib. 5, σαπρίοις σαπροῖς. Exponitur etiam Carie vitiatus, Rancidus, Marcidus: necnon Vetustate putidus. quemadmodū & apud Aristoph. Pace legitur εἰρήνης σαπρᾶς pro ἀρχαίας καὶ παλαιᾶς. Apud Paul. σαπρὸς λόγος, putida seu spurca & obscœna verba. Ephes. 4, πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω.

C. Ἐπισαπρὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, In superficie putridus. Alii, Putricans.

Σαπρότης, ητος, E T Σαπρία, ας, ἡ, Putredo: seu Marcor, Marcedo. Vtrunque legitur apud Diosc. lib. 1. nam cap. 113 inscribitur περὶ σαπρότητος ξύλων, (De lignorum marcore, vt Ruell. vertit) in textu autem legitur, ἡ ὑπὸ τῆς παλαιῶν ξύλων καὶ σεσημμένων σαπρία σωιστομένη ὡς ἄλθρον. Latinis Caries dicitur.

Σαπρίας, ου, ὁ, Vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus, odorémque illarū ex marcore isto concipientis. Hermipp. apud Athen. lib. 1, Ἔστι δέ τις οἶνος ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσι, Οὗ καὶ ὑπὸ σώματος σαύμωνα αἴνοιγ' ὀμφάων, Ὀζεῖ ἴων, ὀζεῖ δὲ ῥόδων, ὀζεῖ δ' ὑακίνθου Ὀσμὴ θεαπεσία. quod nectar ibidem appellat.

Σαπρίζω, F. ίσω, Putreo, Marceo. vel Putridum marcidúmve oleo.

Σ Θ Ε Ν Ω, Valeo, Possum. Soph. Aiace, -εῖμι κἀγὼ κεἰσ' ὅποιπερ αὖ σθένω, vado & ego illuc quò possum. Aristoph. Pluto, καθ' ὅσον αὖ σθένω: (pro quo Xen. dicit παντὶ σθένει, & Demosth. παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν: Latini Pro viribus.) Plutarch. οὐδὲν αὖ σθένοι, nihil possit. Rursum apud Soph. in Aiace legimus, σθένειν ἐν πλούτῳ: quod Latini dicunt Valere opibus, Posse diuitiis. qui etiam dicunt Potens opibus, Qui multum potest opibus & copiis.

Σθένος, εος, τὸ, Vis, Robur, Potentia: ea significatione qua Virg. dicit Potentia solis pro Vis & vehementia solis. Il. ε, de leonibus & apris, τῷ τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Il. β, ἐν δ' σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. vbi etiam nota dicere σθένος τὸ πολεμίζειν, pro Robur coniunctum cum desiderio pugnandi. Il. ρ, Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας. Et aliquanto antè, v. 212, πλῆσθεν δ' ἀρὰ οἱ μένε' ὀστὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος. Et v. 329, Καρπεί τε σθένεί τε πεποιθότες ἠνορέῃ τε. Quibus in locis nota copulari ἀλκὴ & σθένος, κάρτος & σθένος. quibuscum copulari κῦδος quoque, suo loco videre est, quod & similia huic loquendi genera efficit. Χῆρες etiam & σθένος coniunguntur ab eodem poeta, vt Od. φ, ἵφθε μαθ' ὑμῶν Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, vt vobiscum manuum robur experiar. Item, Ὥστε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ, Iliad. ν. Apud eundem passim σθένεϊ βλεμεαίνων, plerunque de homine ira concitato: vt & Il. ρ, de apro, οὔτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι θεῷ σθένεϊ βλεμεαίνει. Dicitur præterea σθένος Ἰδομενῆος, Iliad. ν, v. 248, & σθένος Ὠρίωνος, Iliad. σ, v. 486, periphrasticè pro Idomeneus, Orion: vel potius Viribus potens Idomeneus, Robore infracto pollens Orion: quemadmodum Apollon. quoque in Argon. σθένος Ἡρακλῆος. pro quo alibi βίη Ἡρακλῆος, & βίη Ἡρακληείη. Itidem dicitur μθος Ἀντινόοιο, & μθος Αἰακίδαο. Vsus huius vocabuli σθένος in prosa quoque, vt apud Xen. aliquoties, Βοηθήσειν παντὶ σθένει. Demosth. verò Olynth. 3, dicit etiam, εἰ μὴ βοηθήσει τις παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Aristoph. dixisset, καθ' ὅσον αὖ σθένοιτο: Latini Pro viribus, seu Totis viribus.

C. Ἀγασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Viribus suprà modum pollens. Ex Epigr. pro Præpotens.

C. Ἀεισθενὴς, Semper viribus potens.

C. Ἀσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Defectus viribus, Fractus viribus, Cuius vires fractæ & eneruatæ sunt, Cuius robur languet: Debilis, Imbecillis, Inualidus. Xen. γῆρας ἀσθενέστερον τῆς νεότητος γιγνόμενον, senectutem imbecilliorē factam quàm adolescentia fuisset, vt Cic. interpr. p. 133 mei Lex. Cic. Idem Xen. Pæd. 7, ὁ σίδηρος αὖ ἰσοῦται ἀσθενεῖς ὢν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. vbi nota opposita: quemadmodum & apud Herodian. libr. 8, καὶ δοκοῦντες ἀσθενέστεροι, καθεῖλον τοὺς ὄν ὑπολήψει αὐθρείας μείζονος. Et Pæd. 3, ἀσθενέσι χρῆσθαι πολεμίοις. Et Pæd. 1, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσοιμι, si Medorum vires potentiámque fregisset. vtrunque enim hoc loco significat σθένος: vt & apud Demosth. in Mid. τοῖς πενεστέροις καὶ ἀσθενεστέροις opponuntur οἱ χρήματα ἔχοντες: sùntque ἀσθενεῖς (vt infrà ἀσθενοῦντες quoque) Qui opibus & potentia nihil pollent. Sic apud eundem Demosthen. Pro cor. ὅτ' ἦν ἀσθενὴς τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ μικρά. Et apud Xen. Pæd. 7, τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ πολεμίων πάλιν αὔξεται. Et Herodian. lib. 2, ὀνόσεν αὐτὸν πεκμηραγνῦν ἀσθενῆ τε ὄντα καὶ φαύλας ἔχοντα τὰς ἐλπίδας. Sicut verò dicitur πόλεμος ἀσθενὴς, ἀνὴρ ἀσθενὴς, χῆρας ἀσθενὲς, & πράγματα ἀσθενῆ, ita & πῖχρος ἀσθενὲς, λόγος ἀσθενὴς, συλλογισμὸς ἀσθενὴς, infirmus syllogismus: quorū illa duo apud Thuc. legūtur, postremum apud Aristot. Ἀσθενὴς construitur interdum cum accus. interdū cum dat. interdum cum præp. πρός. Dicitur enim ἀσθενὴς τὸ σῶμα, sub. κατ', Qui infirmo est corpore, Cuius corpus viribus defectum est, Plat. De rep. lib. 2. Et ἀσθενὴς χρήματα, qui pecuniis parū pollet. Itē ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν, Parū ad agendum efficax, Cui vires desunt ad efficiendum. Simile loquendi genus habes apud Thuc. lib. 6, p. 200. Præterea ἐς ἀσθενὲς ἔρχεσθαι, apud Herodot. lib. 1, pro ἀσθενοῦσθαι. Cui simile loquendi genus apud Thucyd. lib. 3, hoc est, ἦσαν γὰρ ἤδη ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ, prorsus enim eorum vires attritæ erant & debilitatæ.

Inde A D V E R B. Ἀσθενῶς, Imbecilliter, Inualidé. Demosth. Olynth. 2, τὰ σύμμαχα καὶ ἀσθενῶς καὶ ἀπίστως ἔχοντα φανήσεται Φιλίππῳ. Itidem apud Thuc. ἀσθενέστερα ἔχειν.

Inde & S V B S T. Ἀσθένεια, ας, ἡ, Debilitas, Imbecillitas. In Defin. Stoic. ἀῤῥώστημα μετ' ἀσθενείας, morbus cū imbecillitate, vt Cic. vertit, p. 60 mei Lex. Cic. Plato in epist. ἔστι πρὸς ἀσθένειαν ἡ τῆς σραγγουρείας, Imbecillis est ex vrinæ stillicidio. Xen. Hellen. 6, ὀπ τῆς ἀσθενείας οὔπω ἴσχυεν. Sic Demosth. ὡς γὰρ αὐτὸς τὰ λοιπὰ ἐξ ὀκείνης τῆς ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν, καὶ ἔσχεν ὅπηεικῶς τὸ σῶμα, simulac conualescere ab infirmitate seséque recreare contigit, & corpore esse valente. Vbi ἀσθένεια morbum significat, sicut & apud Thuc. libro septimo, pag. 237, ὅπως μὴ μόνος ὀν ἀσθενείᾳ ἁλαιπωροίη, pro ὀν νόσῳ. Idem de opum tenuitate dixit, αἰσθόμενοι αὐτοὺς διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, propter sui cōtemptum, & ob id quòd eos imbecillitatis & infirmitatis opum damnarēt. Iones D I C V N T Ἀσθενίη non ἀσθένεια.

Est inde E T I A M Ἀσθενικὸς, ός, ὁ, quod exponitur nō solùm Imbecillis, Lāguidus, Valetudinarius, sed etiam Pauper. I T E M C O M P. Ἀσθενόῤῥιζος, Imbecillas radices habens: alii, Imbecilla radice hærens. Est & aliud C O M P. Παγασθενὴς, Omnino imbecillis, Prorsus inualidus & viribus fractus.

Præterea V E R B. Ἀσθενέω, ῶ, Imbecillis sum, seu Infirmis viribus sum, aut etiam Langueo. Athen. χρῆς ἀσθενοῦσα πάνυ. Itidem Xenoph. Pæd. 8, ὁπότε δέ τις ἀσθενήσοι τοῦ θεραπεύεσθαι ὑπηκριείων, ἐπεσκόπει. Et Isocr. ὑπισκέψασθαι αὐτὸν τοσοῦτον χρόνον ἀσθενήσαντα. Item ἀσθενεῖν ἀσθένειαν, vt Plato Charm. πρὸς τῆς ἀσθενείας ἣν πρὸς μὲ ἔλεγεν ὅτι ἀσθενεῖ. Necnon ἀσθενεῖν νόσον affertur ex Isocrate. V N D E Ἀσθένημα, ατος, τὸ, Imbecillitas, Infirmitas, aut etiam Morbus. idem cum ἀσθένεια, sicut ἀπόρημα idem cum ἀπορία. E T C O M P. Ἐξασθενέω, ῶ, idem cum ἐξαδυνατέω, ῶ, Prorsus defectus sum viribus, Vires meæ prorsus fractæ sunt & elangueēre. Demetr. Phaler. ἐξασθενηκέναι καὶ οἷον καταπεπωκέναι ὑπὸ ἰσχυροτέρου. ὅθεν ἀσθενές. Plut. De def. orac. ἐξασθενεῖ καὶ γίνεται ἄπορον. Hero-

dianus lib.6, πολέμοις σωεχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξαδενούσης. Philo cum infinitiuo etiam iunxit, in lib. De mundo, ἐξαδενεῖ ἄχθη ωεὸς αἰδιότητα, non valet sempiternam in eis efficere stabilitatem. A T Ἐξαδενίζω, F. ίσω, Debilito, Infirmo, Vires frango & eneruo. idē cum sequenti ἀδενόω.

Ex superiori Ἀδενὴς est & aliud V E R B V M, Ἀδενόω, idem cum præcedenti ἐξαδενίζω, Robur virésque alicuius debilito & frango. Xen. Pæd. 1, καὶ κινδυνεύοιεν, εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀδενώσει.

C. Εὐρυδενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Viribus latè potens. Vnde apud Hesych. εὐρυδενὲς, μεγάλως ἰσχύον, μεγαλοδύναμον, μεγαλοδενές. Neptuni epithetum. Odyss. ν, v. 140.

C. Εὐδενὴς, Viribus potens, Robustus, Validus. Theophyl. epist. 15, νεανίας εὐδενὴς, ὄρθιος, τὸ ωθεινέστερον λάσιος. Iūgitur & cum ωεός. Alex. Aphr. εὐδενὴς ωεὸς ἔργον, Cui satis virium suppetit ad efficiendum, Efficax. Sicut suprà ἀδενὴς ωεὸς ἐνέργειαν. V N D E Εὐδενεὸς, Validè, Firmiter, Constanter: seu Infractis viribus. Philo De mundo, ψυχαὶ ωλῆθος ἀνδρῶν εὐδενεὸς φιλοσοφούντων, animæ eorum qui philosophiæ olim constanter indulserunt. E T Εὐδένεια, ας, ἡ, Virium integritas, Robur infractum & validum, ἰσχὺς Suidæ, Hesychio δύναμις. I T E M Εὐδενέω, Viribus polleo, Robustus & validus sum. Oppositū superiori ἀδενέω.

C. Καλλιδενὴς, Viribus decorus, Egregio robore præditus. A T Καλλιδένης, nomen proprium: (vt Δημοδένης) de quo Suid.

C. Μεγαλοδενὴς, Magnis viribus seu magno robore præditus. Vtitur Hesych. in exponendo Εὐρυδενής. D I C I T V R E T Μεγαδενὴς, quod poeticum potius est, itidem pro Viribus multum potens. Vtitur Apollon. Rhod.

C. Παιδενὴς, Omnino robustus, Viribus omnes superans, Robore præpotens. vnde apud Hesych. παιδενεστάτω, ἰσχυροτάτω.

C. Περιδενὴς, Nimium viribus potens, Viribus & robore suo modum excedens. In lex. meo vet. ωεριδενέα exponitur ωεριωσῶς δένει χρώμενον καὶ μὴ δυνάμενον ἑαυτὸν κατέχειν: additurque, eodem modo dici ωεριώδωος & ωεριαλγής. Plutarchus ex quopiā poeta affert θανάτῳ ωεριδενεῖ, quoniam ex humano genere nemo tantis pollet viribus vt morti obsistere queat.

Σθεναρὸς, ᾶ, ὁ, Validus, Robustus, Viribus potens. Il. ι, — ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρῆπτος.

C. Σθενόω, ῶ, F. ώσω, Roboro, Confirmo. v. l.

Deriuata sunt à Σθένος quædam etiam propria nomina: N I M I R V M Σθένελος, nomen proprium viri fortis apud Homerum, & poetæ apud Aristot. atque Athen. I T E M Σθένιος pro nomine proprio serpentis ex schol. Homeri. E T Σθενὼ, οῦς, ἡ, Stheno, soror Medusæ. Sunt & quædam composita: V T Σθενέβοια, nomen propriū mulieris & tragœdiæ Euripideæ apud Aristoph. in Ran. S I C Δημοσθένης, Καλλισθένης, Κλεισθένης, & similia, quæ paroxytonωs proferuntur: appellatiua autē oxytonωs, vt in superioribus apparet.

Σ Ι Γ Ά Ω,

ῶ, Taceo, Sileo: oppositū τῷ λαλεῖν, seu λέγειν, & τῷ φθέγγεσθαι, itémq; τῷ ἐρωτᾶν. vt Ino illa Euripidea dicit se scire Σιγᾶν ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές. Et Simonides, μηδέποτε ἀυτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δ', πολλάκις. vt & in distichis illis quæ falsò Catoni adscribūtur, -nulli tacuisse nocet, nocet esse loquutū. Homer. Od. τ, Σίγα, καὶ κεῖνον νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. Item, ωεὸς ζωῦτα ἐσίγα, Xen. Pæd. 5. Et σιγᾶ λόγοις apud Eurip. — ne fida silentia rumpas, Supprime verba. Pass. Σιγάομαι, ώμαι, Taceor, Silentio prætereor. Heraclit. in epist. ad Hermod. ἰσοχρονίσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, Nulla ætas silebit nomen, Tandiu viuet nomen Heracliti docti, quandiu nomen regionis & vrbis ipsius Ephesi. Bud. Et σιγηθέν, Silentio retentum. Media autem vox actiua signif. vsurpatur vt apud Aristoph. Pluto, — οὐκ ἔδ' ὅπως σιγήσομαι. D O R I C E Σιγῆν dicitur pro σιγᾶν, tacere.

C. Ἀσιγησία, ας, ἡ, Tacere non posse, Tacendi impotentia. Plut. in suo ωεὶ ἀδολεσχίας libello, καὶ ωῶς ἔχει ωερὶ τὸν κακὸν ἡ ἀσιγησία, πῶς ἀνήκοιαν. κωφότης γὰρ αὐθαίρετός ἐστι.

A C. Ἀσίγητος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Tacere non valens, Tacendi impotens: vel simpliciter, Non tacens. habet enim actiuam significationem vt Tacitus apud Latinos. Nonno ἀσίγητος θάλασσα, vt Sonans pelagus apud Virg. Ab eodē ἀσίγητοι dicuntur αἱ βίβλοι. lectorum enim voce loquuntur libri, ipsi per se muti & ἄφθογγοι. Quemadmodum verò ἀσίγητος θάλασσα possemus interpretari etiam Garrulum seu streperū mare, ita ἀσίγητοι Φαρισαῖοι apud eundem, Loquaces. At ἀσίγητος ἑορτὴ exponitur Dies celebris.

C. ΚΑΤΑσιγάω, ῶ, Conticesco. Plat.

B C. Σιγὴ, ῆς, ἡ, Silentium. Od. ο, Σιγὴ νεῦε, μή τίς με ωεοσαυδάτω ἐπέεσσιν. Sic enim quidam codices scriptum habent & subaudiunt ἔτω. alii autem σιγῇ: de quo paulo pòst. Xen. Pæd. 7, ἰῶ ωαντα χόδεν ωολλὴ σιγή. Et σιγὴν ωοιεῖσθαι apud Herodot. Indicere silentium, σιγάζειν. Alicubi reddi potest non modò Silentium, verùm etiam Taciturnitas: oppositum habens ἀσιγησία. vt apud Soph. Aiace, pag. 18, Γυναῖ, μυναῖξι κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Et apud Eurip. in Oreste, -ἔστι δ' οὖ σιγὴ λόγου Κρείσσων ἠθοῦσ' αὖ, ἔστι δ' ὃ σιγῆς λόγος. Quibus verbis docet, esse vbi silere præstet quàm loqui, & contrà, vbi loqui quàm silere. Et Plut. in suo ωεὶ ἀδολεσχίας libello, σιγὴ δ' οὐ μόνον ἄδηλον, secundum Hippocratem, ἀλλὰ καὶ ἄλυπον καὶ ἀνώδυνον.

D A T I V. Σιγῇ in aduerbium abiit, & significat Tacitè, aut etiam Submissa voce. vt Il. δ, ἔχοντ' ἐν σήκεσιν αὐδὴν Σιγῇ, δεδιότες σημάντορας. Od. τ, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι. Hesiod. Erg. loquens de morbis & ægritudinibus, Αὐτόματοι δ' ἐρρωῶσι κακὸν σιγῇ φέρουσι Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς. Rursum Homer. Iliad. γ, ἷσαν σιγῇ, de Græcorum exercitu: Troes autem κλαγγῇ τ' ἠνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς. Eodem libro, σιγῇ ἕατο, tacitè sedent. Sic ἐᾶν σιγῇ, Plato De leg. Tacitè relinquere. Et apud Xenoph. Hellen. 6, μὴ κραυγὴν ωοιεῖν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ ωέδος φέρειν. Affertur & σιγῇ λόγον ωοιεῖσθαι pro Submissa voce loqui. Interdum cum genitiuo construitur, & significat Clam. Eurip. σιγῇ φίλων, Clam amicis. Herodotus, σιγῇ Αἰθίοψι, Clam Æthiope. In superiorum etiam locorum quibusdam pro Clàm accipi potest.

Σιγηλὸς S I V E Σιγηρὸς, ᾶ, ὁ, Tacitus vel Taciturnus: oppositum τῷ ἀσίγητος. Vtrunque apud Suidam legitur, quum ait, Σιγηλὸς, ἄφωνος, σιγηρός. vbi etiam nota per σιγηρὸς veluti notius, exponi τὸ σιγηλός. Hesych. quoque Σιγηλὸς exp. ἄφωνος, id est Voce carens, Cui vox adempta est, Mutus. vel Qui non loquitur, sed taciturnus est. V N D E Σιγηλῶς E T Σιγηρῶς, Tacitè. Hesych. Σιγηρῶς, σιγηλῶς, ἡσύχως. vbi iterum nota eum σιγηρῶς exponere per σιγηλῶς, vt contrà Suidas σιγηλὸς per σιγηρός. A T Σίγηλος, proparoxytonum, ex Cyrillo exponitur Narcissus.

F Σιγημονᾶς apud Hesych. legitur & exponitur σιγᾶς: vt sit à V E R B O Σιγημονάω, Taceo, σιγάω: id autem quasi à N O M I N E Σιγήμων, Tacitus, Taciturnus.

Σιγαλέος, ᾶ, ὁ, itidem Tacitus, vt σιγηλὸς & σιγηρός. Iulianus lib. 3 Epigramm. Κεῖται σιγαλέη.

Σῖγα, Tacitè: idem cum σιγῇ. cuius aduerbii posterior syllaba corripitur, ad differentiam imperatiui σίγα, tace. Eurip. Hec. Σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς, taceat vniuersus populus. Vbi etiam nota id loquendi genus. Aristoph. κάθιζε σῖγα, tacitus conside. vt Homer. Iliad. γ, ἕατο σιγῇ, taciti sedent. Itidem Apollon. lib. 2 Arg. -σῖγα δ' ἄπωθεν Ἑστηκώς. V N D E Σιγέρπης, Tacitus repens. vt serpentiū genus, quod tacitum obrepit & clam mordet. Vnde & ab Hesych. exponitur λαθροδάκτης, Clanculum mordēs. Apud eundem L E G I T V R Σιγαλφοὶ, οἱ ἄφωνοι καὶ ἀργοὶ τέτιγες, mutæ & agrestes cicadæ.

Σιγάζω, F. άσω, Silere seu conticescere facio, Obticescere iubeo vel cogo. Oppian. Cyneget. 3, loquens de tympano ex pelle lupina confecto, quod inter cætera pulsatur, Καὶ μοῦνον ωαταγεῖ, τὰ δ' ὀθόρια μθῶνον ἐόντα Τύμπανα σιγάζει, κώφησέ τε ωᾶσαν ἰωὴν, cætera tympana, licet antè sonora, Obticescere cogit & omnem eorum sonum obmutescere. Xenoph. quoque in Anab. σιγάζοντες vsurpauit pro σιγᾶν λιπαροῦντες, teste Hesychio.

C. ΚΑΤΑσιγάζω, Conticescere facio, Obticescere iubeo, Silentium impero, Silentium indico, & facio audiētiam,

Linguis fauere iubeo, τὸ ἐπέχειν ταῖς γλώσσαις αἰακηρύττω, vt sacrorum præcones. Synes. καταστιγάζοντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων. Herodian. lib. 1, τῷ ωῆς χρόος νδύμαι τὸν δῆμον καταστιγάσας. Et lib. 7, εἷς δυνάμει λόγον ωεοῦχων, τοὺς λοιωοὺς καταστιγάσας, ἡσυχάζειν τε ωεοστάξας, reliquis tacere ac paulisper requiescere iussis. Rursum lib. 1, ωοσῶ τα εἰωόντα ἐωιωεσόντα λεωτοθυμία καταστίγαστε. Et Synes. epist. 44, Τοῖς λογοωοιοῖς καταστιγῶν αἱ τε καὶ καταστίγασι, illis rumorum autoribus os occludere. Pass. Καταστιγάζομαι. vnde apud Ath. lib. 1, καταστιγασμθῶς ὑωὸ τῆς τῶν ωολλῶν ἀφιλοκαλίας.

Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ,

ᾶ, ὁ, Ferrum. Iliad. ζ & κ, Χαλκός τε χρυσός τε ωολύκμητός τε σίδηρος: vbi nota epitheton. Alibi ab eodē dicitur ωολιὸς σίδηρος, & ἰόεις σίδηρος, & αἴθων σίδηρος, & ab Hesiodo κρατερὸς σίδηρος. quemadmodum & in Odyss. Ἐξω δ' ἠΰτε ωῦρ κραταιὸν ἀριζῆλε σίδηρος. & Od. τ, — ὡς ωεοιὴ λίθος ἠὲ σίδηρος. Et μαλάσσειν σίδηρον ac βάπτειν, seu Εἰν ὕδατι βάπτειν ψυχρῷ, vt Homerus loquitur: qui etiam ait hanc βαφὴν esse σιδήρου κράτος. Item apud Plut. κολᾶν σίδηρον, & apud Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Et σιδήρου ἕνωσις μετὰ μολιβδου, plumbatura. Fuisse autem ferrū ætè posterius indicat Hesiodus his verbis, Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Sæpe σίδηρος accipitur pro ense aut alio telo ferreo, vt & Ferrum apud Latinos. Iliad. σ, Δείδιε γὰρ μὴ λαμὸν ἀωοτμήξειε σιδήρῳ. Et Iliad. ψ, ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. Sic apud Plut. θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον: de thorace ferreo, vt videtur. is enim humeris circundari solet. Apud Poll. verò σίδηρος ὠδοντωμένος, ferrum dēratum, pro serra, ωρίων. Fœminino etiam genere vsurpatur σίδηρος à Nicādro in Ther. v. 913, σίδηρον Καυστροῖς θαλφθεῖσαν ὑωὸ στέρνοισι καμίνου. Dicitur E T I A M Σίδηρον neutro genere, quo vtitur schol. Homeri in l. 4 Il. vbi ait νδῦρον ab Homero vocari ἐν τῷ δέδεται τὸ σίδηρον, nimirum τὸ τόξου: quæ scriptura in meo quoque manuscripto exemplari extat. Vbi etiam nota σίδηρον vocari ferream sagittæ cuspidem, quemadmodum & in loco quodā Homerico in Νδῦρον citato.

C. Σιδηροβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ferro grauis. Euripides apud Aristophan. Ran. de Achille, Σιδηροβελὲς τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον, id est, hastam ferrea cuspide, qua præfixa erat, grauem.

C. Σιδηροβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Ferrum edens, seu Ferrum adedens. Cotis epitheton apud Soph. in Aiace, Σιδηροβρῶτι τριβᾷ νενικωνής. id est (inquit schol.) σιδηροβρώσει, τὸν σίδηρον ἐαδιούσῃ.

C. Σιδηρόδεσμος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Ferrea vincula seu ferreos nexus habens. ex Maccab. 3, σιδηροδέσμοις αἰάγκαις ἄγονται, vinculis ferreis constricti trahuntur.

C. Σιδηρόδετος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Ferro vinctus. Herodot. ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in soleis ligneis ferro obuinctis.

C. Σιδηροποίκιλος, lapidis nomen. Plin. lib. 37, c. 10, Siderites ferro similis, litigio illata discordias facit: quæque nascitur in Æthiopia sideropœcilos ex ea fit, variantibus guttis.

C. Σιδηροτυκτος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Ferro fabricatus. Apud Athen.

C. Σιδηροκμής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Ferro domitus seu interfectus, vt αἰθροκμής. Soph. Aiace, - ἐν μέσοις ὀστοῖς Σιδηροκμῆσιν ἡσυχος θακεῖ ποσών. id est τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσι.

C. Σιδηροτόκος, Ferri parens, Ferrum suo partu edens, id est Ferri ferax. In Epigr. σιδηροτόκος Ἰθηκαί.

C. Σιδηροτομέω, ῶ, Ferro seco, seu Ferro incido. Epigr.

C. Σιδηροφόρος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Ferri ferax. σιδηροφόρος γαῖα ab Apollonio Rhod. dicitur regio Chalybum Pontica, quoniam ferri & in primis chalybis ferax est. V N D E Σιδηροφορέω, ῶ, Ferrū gesto, seu Arma ferox: à σίδηρος quod significat etiā ensem, aut alia arma ferrea. Thucy. lib. 1, πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει. Sic Plut. in Probl. Rom. σεφανηφορεῖν καὶ κομᾶν καὶ σιδηροφορεῖν. Pass. σιδηροφορεῖσθαι idem cum σιδηροφορεῖν significat. Thucyd. lib. 1, ὅτε σιδηροφορεῖσθαι τοῖς ἠπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λησείας ἐμμεμαθήκει, Ferrum gestare. Itidem Arist. Polit. 2, ἐσιδηροφορωῦτο οἱ Ἕλλῃνες.

C. Σιδηροφυὴς, E ferro natus. Vide Σιδηρεῖος.

C. Σιδηρόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Ferreus animo, Crudelis. Æschyl. Prom. Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας ἐργατρφός, vir ferreo pectore. Quo signif. dicitur & χαλκεοκάρδιος.

C. Σιδηρουργὸς, ου, ὁ, Qui ferrum tractat, seu exercet. ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, vt Aristot. loquitur: Faber ferrarius. V N D E Σιδηρουργία, ας, ἡ, Ferraria officina, Ferraria fabrica, Plinio.

C. Ἀσίδηρος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Qui sine ferro est, Ferrum non habēs. In Epigr. ἀσίδηρος χεὶρ, Manus ferro vacua, Manus ferro non armata.

Σιδήρεος, E T Σιδηροῦς, per contractionem, Ferreus. Od. α, σιδήρεα δέσματα. Xenoph. Pæd. 6, σιδήρεα δρέπανα. vbi etiam nota σιδήρεα pro σιδηρᾶ. Plut. ωεριτραχήλιον σιδηροῦν, & ωάλας σιδηροῦς, κρανὸς σιδηροῦν, νόμισμα σιδηροῦν. Metaphoricè autem idem Plut. dixit σιδηροῦν ωαλάγχον, quale est hominis σιδηρόφρονος. Sic Odyss. λ, Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν. Et Iliad. χ, - ἦ δὲ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός. Itidémque Od. ψ, ἦ δὲ τῆνγε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ, Ferreum cor & crudele: quod declaratur hoc versu Od. ε, - ἠδέ μοι αὐτῷ Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων. Similiter Æschines Athenienses vocat σιδηρεοι (ὦ σιδήρεοι inquit) ὁσὸν τὰ μαρὰ καὶ ἀπόθετα ῥήματα Demosth. ἐκαρτέρουν ἀκροώμθοι. Metri causa pro Σιδήρεος D I C I T V R & Σιδήρειος. Il. θ, Κίνθα σιδήρειαί τε πόλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Et σιδήρειος ὀρυμαγδὸς, Iliad. ρ, strepitus ferri collisi in prælio. Metaphoricè autem Iliad. ω, -σιδήρειον νύοι ὕπνον.

Σιδηρεικὸς, ᾶ, ὁ, Ferrarius. vt σιδηρεικὴ, scil. τέχνη, Ars ferraria, Ars quæ in exercendo ferro versatur. quæ & σιδηρουργία dicitur.

Σιδηρείτης, ᾶ, ὁ, itidem Ferrarius. Vnde F O E M. Σιδηρεῖτις, ιδος, ἡ, vt σιδηρεῖτις τέχνη, Ars ferraria seu fabrilis. Poll. libro 7, c. 24, scribit Eupolidem σιδηρεῖτιν τέχνῃ vocasse artem Xanthiæ τὸ σιδηρέως, cuius statuæ inscriptum fuisse Σιδηροφυής. Item σιδηρεῖτις γῆ, terra vbi foditur ferrum, vt quidam volunt. Σιδηρεῖτις λίθος, seu σιδηρεῖτις λίθος, dicitur interdum magnes, interdum adamantis quoddam genus: ille, quòd ferrum attrahat: (vnde & ἑρᾶν τὸ σιδήρου à quibusdam dicitur) hoc, quòd ferreo splendore præditum sit. Plin. lib. 36, c. 17, Quid ferri duritia pugnacius? sed cedit & patitur mores: trahitur nāque à magnete lapide: domitrixque illa rerum omniū materia ad inane nescio quid currit, atque vt propius venit, assistit, tenetúrque & complexu hæret. sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Idē lib. 37, cap. 10, Orites globosa specie, à quibusdam & siderites vocatur, ignem non sentiens. Eodem libro, c. 4, de adamantis generibus, Post hunc est siderites ferrei splendoris, pondere ante cæteros, sed natura dissimilis. nam & ictibus frangitur, & alio adamante perforari potest. Vide & Σιδηροποίκιλος. Est & σιδηρεῖτις πόα. Idem Plin. lib. 22, cap. 17, Helxinen aliqui perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipuè vescantur: alii sideritin: nonnulli parthenium. Idem lib. 25, cap. 5, de Achilleo, Aliqui & hanc panacem Heracleon, alii sideritin, & apud nos millefoliam vocant. Vide plura ibidem de differentia quam inter Ἀχίλλειον & σιδηρεῖτιν facere nonnullos scribit. Dioscor. lib. 4, cap. 33, σιδηρεῖτις, οἱ δὲ Ἡρακλείαν. cuius tres enumerat species. Et c. 36, καλοῦσί τινες καὶ τὸν Ἀχίλλειον σιδηρεῖτιν. Volunt autem denominatā hanc herbam à vi τῶν τραυμάτων κολλητικῆ.

Σιδήρειον, ᾶ, τὸ, Ferrum, Ferramentum. Synes. epist. 108, παρ' ὑμῖν δὲ οὐ χαλκοῦ ἕνεκα τὰ πάνυ ωεριμάκη ταῦτα σιδήρεια. Plut. σιδήρειον διεκεῖν ἢ τεμεῖν. Et σιδήρεια λιθουργὰ, apud Thucyd. lib. 4, p. 122, ferramenta quibus lapicidæ vtuntur. Plin. modò Telum interpretatur, modò Asciam, pro loco. vt pro his Aristot. in Hist. nat. de camelis, αὐ τύχῃ σιδήρειόν τι ἐν τῷ σώματι ὂν, τὸ ἔλαιον ἐκβάλλει, ὅταν πίνωσιν, ipse ista habet, Olei potu telaquæ corpori eorū inhæserūt, decidunt. Hæc verò Theophrasti de tilia, μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρεια, sic vertit, Citissimè ascias retundit.

Σιδηρόω, F. ώσω, Ferrum tracto. τὸν σίδηρον ἐργάζομαι, seu σιδηρουργῶ, vt qui ferrum cudunt & diuersos in vsus ex eo ferramenta fabricantur. Ipse autem faber ferrarius D I C I T V R Σιδηρεὺς, alio nomine σιδηρουργός. Ambo apud Poll. leguntur lib. 7. c. 24. I N D E E T Σιδηρεῖον ᾶ, τὸ, Ferraria fabrica, Officina fabri ferrarii. seu Officina in qua aut ferrum coquitur aut cuditur. Arist. Polit. 1,

συνεπφρίαζε πάντα τὸν σίδηρον ὑπὸ τῆς σιδηρείας. Posset & σιδηρουργεῖον dici, vt χαλκουργεῖον pro χαλκεῖον.

Σιδηρόω, ῶ, Ferro munio, vel obduco, aut præfigo. Vnde ἐσεσιδήρωτο, Ferratum erat, apud Thuc. lib.4, p.154, initio. Et σεσιδηρωμένος, Ferratus, Ferro munitus. Posidippus apud Athen.lib.9, ὅς τις αὐ τῶν ἔχει Φολιδῶτον, ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον.

Σίδαρος Doricè pro σίδηρος dicitur, Æolicè etiam, vt quidam volunt. Pind.apud Athen.lib.13, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχαλκευτᾳ μέλαιναν ψυχάν. INDE Σιδαρόδετος, Ferro vinctus aut annexus, pro σιδηρόδετος. Bacchyl.apud Stob.De pace, ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθὰν ἀράχναν Ἰστὶ πέλονται. qui versus à Plutarcho quoque in Numa citantur, pag.133 meæ editionis. In v.l.malè scripsum LEGITVR Σιδαρόδετος, & substantiuè exponitur Armamentarium. In iisdem HABETVR Σιδάρεος, ε, ὁ, Faber ferrarius. quod & ipsum mendi suspicione non caret.

Σίκυος, ε, ὁ, VEL Σικυός, οῦ, (nam & ὀξυπόνως & παραπροξυπόνως scribitur) Cucumis. Plut. Symp. 1, πρῶτον σίκυον, ὡς ἐφασκεν μελιτώδης ὁ χυμός. Et mox, ὡσπὲρ οἰκείου καὶ συγγενοῦς οὔσης τῆς σικύας τῆς γλυκύτητος. Dulces autem præ cæteris sunt qui à maturitate dulcedinis effectrice dicuntur σίκυοι πέπονες, & frequentius πέπονες: subaudito substantiuo σίκυοι, vt suo loco admonui: à Cratino σίκυοι ἀπερματίαι nominati, teste Athen.lib.2, à Galeno composita voce σικυοπέπονες, in lib. περὶ τῆς δυνάμεως, 2, c.4. apud eundem Galenũ lib.8 Simpl. σίκυος ἐδώδιμος, Cucumis edulis, Qui esui est, vt sunt satiui. sunt enim & ἄγριοι σίκυοι, sylvestres cucumeres. de quibus Plin.lib.20, c.1. Marcell.empir. Radicis cucumeris agrestis, quem σίκυον ἄγριον dicunt. De cucumerum generibus vide Theophr. Hist.pl.libr.7, c.4: Athen.lib.3, Plin.lib.19, c.5. DICITVR ET Σίκυς, υος, nominatiuo casu, vt σαγὴς, teste Athen. quo vtitur post Alcæum Dioscorides lib.2, c.163, σίκυς ἡμέρος ἀνοίλιος. Itidémque libro 4, c.154, σίκυς ἄγριος τῷ καρπῷ μόνῳ διαφέρει τοῦ ἡμέρου σίκυος.

C. Σικυοπέπων, ονος, ὁ, idem cum σίκυος πέπων, cucumeris genus quod pepon nominatur. Gelen. De aliment. facult. lib.2, cap.4, ὁ μηλοπέπων ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονα ἔχει. ὅθεν ἔνιοι τῆς ἰατρικῆς οὐδὲ ἁπλῶς ἀξιοῦσι ὀνομάζειν τοὺς πέπονας, ἀλλ' ὅλον τοῦτο φασὶν χρῆσθαι λέγοντες Σικυοπέπων. Cur autem ii cucumeres DICANTVR Πέπονες, ibidem his verbis docet, ἢ ὥσπερ πέπων φανὴ τὸ οἷον πέπανον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμμένον· ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα πεπαίνεται.

Σικυήλατον, Cucumerarium.

Σικυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cucumerarius.

Σίκυον, ε, τὸ, Semen cucumeris. Ex Theophr. Hist.pl.lib.7.

Σικυηδὸν, Cucumeris in modum. vt σικυηδὸν ῥήγνυται dicuntur ossa apud Paul. Ægin.lib.5. Quæ autem illa fractura species sit, Gorr. in Κάταγμα docet his verbis, Ῥαφανηδὸν, quod est fractura ossis per eius crassitudinẽ transuersim facta, dicitur aliis nominibus σικυηδὸν & καυληδὸν, ex cucumerum & caulium fractorum similitudine.

Σικύδιον, ε, τὸ, Paruus cucumis. diminut. à σίκυς seu σίκυος. Vtitur Phrynich. teste Athen.lib.3.

Σικυᾶ, ᾶς, ἡ, Cucurbita: alio nomine κολόκυνθα siue κολοκύτη dicta, item & σικυωνία, teste Athen.l.2, vbi ait, Εὐθύδημος Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ λαχανῶν, σικυᾶν Ἰνδικὴν καλεῖ τὴν κολοκυνθίδα· Μεγαλοπολῖται δ' αὐτὴν σικυωνίαν ὀνομάζουσι. Σικύα vocatur etiam ἡ κολοκυνθὶς, cui vis purgatrix inest. Apud Hippocr. enim σικύα ἄτμητον Galenus exp. κολοκυνθίδα ἀδιάτρετον, id est integram colocynthidem: quæ alia est quàm σικυὴ ἀποειδής. ‖Est & ἰατρικὴ σικύα, vt Galen. appellat infrà in Σικυώνη. Latini & ipsi cucurbitam vocant, vt Satyricus, Iamdudum caput hoc ventosa cucurbita quærit. Est autem instrumentum concauum quod ad multos vsus cum flamma corporibus adhibetur. Ex tribus præcipuè materiis fieri solebant, vitrea, cornea, ærea: nam argenteas, quòd vehementius ignirentur, reiiciebant. Æneæ figura diuersæ erant. erant enim aliæ, humiliores, aliæ, altiores: aliæ planis labris, aliæ resimis, aliæ obtusis, aliæ ore acuto. Qua de re plura apud Gorr. Celsus cucurbitulas appellat, lib.2, c.11, Cucurbitularum verò duo sunt genera: æneum & corneum. Ænea, altera parte patet, altera clausa est: cornea, altera parte æquè patens, altera foramen habet exiguũ. Plutarchus in suis περὶ πολυπραγμοσύνης & περὶ ἀθυμίας libellis, αἱ σικύαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν. Et σικύας προσβολὴ, applicatio cucurbitulæ, apud Aristot. & Athen. Itémque & σικύαι ὀρχυραῖαι apud Luc. Reperitur ETIAM Σικῦα diphthongo scriptum & perispwmenos. vt apud Galen. in lib. De cucurb. σικῦα διώκαται τοῦ ὕλου κενοῦται, Itidémque apud Hippocr. De antiqua medic. διώκαται ἡ σικῦα ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἕλκει.

Σικωνη, idem cum σικύα, cucurbita. Σικωνίω apud Hippocr. quatuor significare scribit Galen. in suo Lexico, nimirũ τοῦ κολοκυνθίδα, τοῦ ἀπποειδῆ κολοκυνθίδα, τοῦ ἰατρικὴν σικύαν, τοῦ ἀπὸθ ὕδατος καὶ κρουοειδῆ σικύαν. Idem Galen. apud eundem σικωνίας ἀπόζον exponit κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον.

Σικωνία, ας, ἡ, idem cum σικύα & σικωνη, id est Cucurbita. Vide Σικύα. ‖Alioqui Σικωνία significat etiam Sicyoniorum regionem, subaudito substantiuo χώρα. vt Pausan. ἐς δὲ τὴν Σικωνίαν ποιησάμενος ἀπόβασιν. Id autem Σικωνία est à MASCVL. Σικωνίος. Dicitúrq; Σικωνίος is qui ortus est ex ea vrbe quæ VOCABATVR Σικών. vt Athen. Κλειδήμος ὁ Σικωνίων τύραννος. Itidémque Σικώνιον ἔλαιον dictum fuit quòd maximè in Sicyonia fieret, vt Dioscorides docet lib.1, cap.33. Similiter quædam calceamenta vocabantur Σικωνία eandem ob causam, quorum tum Poll. meminit, tum Athen.lib.4. vbi ait, ὀνομάζουσιν αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούλιον σικωνία, διαπελεῖν ὀρχούμενον. Meminit & Lucr. — pulchra in pedibus Sicyonia rident. Forsan autem Σικῶν dicta fuit ista vrbs à cucumerum aut cucurbitarum ibi nascẽtium copia, vt Σελινοῦς, Ὀποῦς & similia alia oppida nomen à σελίνου & ὀποῦ ibi prouenientis copia reperisse existimãtur. Arist. Polit. 5, ἡ περὶ Σικυῶνα τυραννίς. Apud Athen.lib.1, Ἀθήνησι δὲ Σικῶνι, pro οἱ Σικυῶνι, vt idem Athen. & Xenoph. loquuntur. A Σικῶν est ET Σικωνιακὸς SIVE Σικωνικός. vt Athen. lib.5, πίνακες τῆς Σικωνιακῶν ζωγράφων. Et lib.6, Μέναιχμος ὁ Σικωνικός.

Σίμος, ου, ὁ, Simus: id est Qui pressis est naribus, vt Seruius exponit. Plutarchus, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ὀπίσαχεν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν. vbi sibi opposita sunt σιμὸς & γρυπὸς, id est Qui sima nare est, & Qui aquilino seu adunco naso est: quemadmodum & apud Xenophontem Pæd. 8, σιμὴ ῥὶς, & γρυπὴ ῥὶς: magis tamen impropriè dicta. propriè enim de naso dicuntur. vt idem Xenoph. in Sympos. τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς, pro ἡ σιμότης, id est naris sima. & Aristot. Polit. 5, ῥὶς παρεκβεβηκυῖα τοῦ διότητα τοῦ καλλίστου πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. Luc. dicit etiam ῥῖνα σιμὸς, qui nare sima est. In hepate σιμὰ dici aiunt τὰ κάτωθεν ὑποδεδυκότα τῆς ἧπατος. Galen. ad Glauc. lib.2, ταῖς ἐν τοῖς σιμοῖς τῶν ἥπατος φλέβας διεξέρχεται, ἔξω εἰς τὰς ἐν κυρτοῖς μεταλαμβάνει. Loca etiam quædam σιμὰ dicuntur, id est Accliuia, Arduas: vt apud Aristot. in Probl. sect. 2, probl. 38, πρὸς τὰ κατάντη & πρὸς τὰ σιμὰ, opposita sunt. Ibidem, αἱ πρὸς τὸ σιμὸν πορείαι κοθρότεραι οὖσαι, ἰδρῶτάς τε μᾶλλον ἀκκρίνουσι καὶ τὸ πνεῦμα προϊέασιν, ὡς θερμαινουσαι μᾶλλον τῆς κατάντων. Itidémque Hesychius scribit σιμὸν dictũ fuisse τὸ πρόσαντες χωρίον: & σιμὰς nominatas fuisse τὰς μετεώρους ἀναβάσεις. Similiter & Budæus σιμὸς interpr. Arduus, Accliuis, apud Xenoph. loquentem de lepusculis, σιφόβοντα γὰρ οὐ μόνον τὰς κύνας ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀετοὺς. ὑπερβαίνοντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλὰ, ἀναρπάζουσα, loca ardua & arboribus fruticibúsque nuda. Sic Athen.lib.14, πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχει. Alia huius significationis exempla habes apud Suidam. In vulgatis lexicis tamen exponitur Decliuis: à Gaza verò Repandus. ‖Σιμὸς Hesych. exp. etiam τυφλός.

Σιμὸς numeratur & inter pisces Niliacos ab Ath.l.7. Cyrillus autem σιμὸς, significans Simus, id est, Qui simma & pressa nare est, ὀξώνει: AT Σίμος, quum piscem denotat, παροξώνει. Videtur autem & huic τὸ τῆς ῥύγχους σιμὸν nomen indidisse. ‖Σιμὸς est & nomen proprium apud Suidam & Plinium.

C. Σιμοπρόσωπος, Qui aspectu simus est, i. Qui sima seu pressa nare est. idẽ cũ σιμὸς, seu ὁ σιμὸς ἡ ῥῖνα. Vtitur Plato.

C. Ἀνάσιμος, ε, ὁ καὶ ἡ, Resimus, Repandus. Aristot. ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦσι, nauigia resimantur repandáque deferuntur, Gaza interprete. ‖Suid. ἀνάσιμον exponit, ἄμορφον, id est Informe, Deforme: citans hunc locum, (qui est Aristoph. in Concion.) καὶ μηδὲν πρότερον ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνάσχετον ποτόν γ' ἐλθεῖν. Sciendum est præterea, quod est apud Etymolog. ἀνάσιμον πεῖχωμα, id esse Hesychio ἀνάσιμον.

C. Ὑπόσιμος, Aliquantulum simus. Philostr. in Heroic.

Σιμότης, ητος, ἡ, Simitas, Naris sima. Plutarchus Publ. σιμότης ῥινὸς ἐνδεδυκυῖας, pressi nasi simitas. Xenoph. Pæd. 8, πρὸς οὖν τοῦτο τὸ σιμότητα σάφ' ἴσθι ὅτι ἡ γρυπότης ἄρίστα προσέδρομόσται. Idẽ in Cyneg. de apro, ἐὰν δὲ σύπος προσπέσῃ, δίφ τοῦ σιμότητα τῆς ὁδόντων τὸ σῶμα οὐ δύναται ὑποτιλαβεῖν, i. quia repãdos habet dẽtes nõ potest deorsũ impingere vulnẽ. B.

Σιμόω, ῶ, Simum reddo aut Repando. Hesych. σιμοῖ τὰ ὦτα exp. μετατάσσει τὰ ὦτα. Idem σιμοῦσι exp. μέμφονται.

Σίμωμα, Simitas, idem cum σιμότης. Vide ὑποπρόσωπος.

C. Ἀνασιμόω, μῶ, Resimo, id est Resimum facio. In vulg. lex. Græcolat. exponitur Nares ad olfactum contraho, Subolfacio. At Hesychius aliud dicit, Ἀνασιμοῦν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ἐρεθίζειν τὰ ὀσφραίνεσθαι. ‖Aut verò significare etiam ἀναλίσκειν, id est Impendere, Insumere. quæ expositio legitur & in lexico meo vet. Volunt autem quidam ἀνασιμοῦν hac in significatione esse Ionicum.

C. Ἀπόσιμόω, μῶ, F. ώσω. Simum reddo, vel pandum. Ἀποσιμόομαι, ούμαι, Pass. Simus reddor, vel pandus, Pandor. vnde apud Lucianum, ἀποπεσιμώμεθα τοῦ ῥῖνα, Sumus naribus simis. Et participium ἀποσεσιμωμένος, Simus factus, vel Qui simis est naribus.

Ἀποσιμοῦν, metaphoricè pro Extollere, Sursum attollere. Apud antiquos (inquit Eustathius) ἀποσίμωσε non solùm significat ὕψωσε & πρὸς τὸ λαμπρότερον ἤγαγε, secundum Pausaniam: sed interdum etiam ἀποσιμοῦται est μετεωρίζεται ταῖς ταῖς, apud Thucydidem. Locus autem quem intelligit Eustathius, est hic, libr.3, οὕτως πρὸς βαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἀποσιμωσάντων ἐκείνων καὶ πρεσεμβαλόντων, ἐπέραν ναῦν ἀπολλύουσι. Vbi scholiastes exponit & ipse cum Pausania μετεωρισάντων τὰς ναῦς, addẽs, hoc factum vt quo longius abcessissent, eo maiori impetu in Athenienses irruerent. Hesychius ἀποσιμοῦν exponit ἀποστρέφειν, πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν. Suidas τὸ ὀπίσω, καὶ τοῦ κυλοῦ πρὸς θεῖναι γυμνῶν: citans Philippum, deinde subiungens significationem quam apud Thucydidem ex aliis modò annotauimus. Eustathius passiuum ἀποσιμοῦσθαι inter cætera putat esse ἀπὸ σιμοῦ καὶ κοίλου τόπου αὐξηθῆναι ὑψοῦ, id est A loco pando & cauo eleuatum esse sursum.

C. Ὑποσιμόω, ῶ, Aliquantum pando. Alciphr. μικρὸν ὑποσιμώσασα τοῦ ὀσφυοῦ, ἰδοὺ σκίπτει τὸ χεῦμα, pandens & curuans. Describit enim habitum mulieris clunes exhibentis ad spectandum candorem, & ob hoc se leuiter lumbis curuantis, ita vt lumbos paululũ supinos faceret. B.

Σίνω, Noceo, Lædo. Pass. Σίομαι, Nocetur mihi, Lædor. vnde apud Hesych. σίνεται, βλάπτεται: & σινέσκοντο, ἐβλάπτοντο. Σίομαι actiuam quoque significationem habet: (vnde & Hesych. σίνεται exp. κακουργεῖν, βλάπτειν) vt apud Hesiod. in Erg. Αἰδὼς, ἥτ' ἀνέρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. qui versus apud Homerum quoq; legitur. Il.ω, v.45. Idem Homer. Od. μ, — ὅτε μοι σίνοιτο γ' ἑταίροις. Vtitur & Xen. hoc verbo. vt Pæd. 5, ὁρᾶς ὡς καὶ πούπτις πολλὰ σινοῦσθαι τοῦ Μηδικοῦ. Et in lib. De re eq. τοῦ ἕδραν τοῦ ἵππου σίνεσθαι.

Σίντης, ε, ὁ, Nocuus, Noxius. βλαπτικὸς, κακοῦργος. Nicand. Ther. Ἔρρα δέ τοι σίντατα θηρία θαλάσσης. Apud Homerũ est epitheton leonis, quippe qui præ cæteris feris maximè noceat & exitialis sit. Il.υ — ἐναντίον ὦρτο λέων ὡς Σίντης. Et Iliad.λ, Ἐν νέμεϊ σκιερῷ δθίπτε λίν ἤγαγε δαίμων Σίντης. ITEM Σίντες dicti fuere quondã Lemnii, vel quòd primi omniũ bellica arma inuenere, quæ exitialia esse cuiuis notũ est: vel quòd piraticã exercebãt, vel ob nescio quæ facinora. nam agrestes ferósq; homines fuisse testantur prouerbia, Λήμνια κακὰ, Λημνία χεὶρ, Λήμνιον βλέπειν. de quibus Eust. p.158. Il.α, Ἔνθά με σίντες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Et Od.θ, Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετ' σίντας ἀγριοφώνους. Hæ gẽtes vocãtur ETIAM Σίντοι, teste Strabone & Eust. quorũ mẽtio fit apud Thuc. l.2, p.81, μεθέλεον Σίντων καὶ Παιόνων. Vbi annotat schol. Σίντοις appellatos fuisse dum Lemnũ habitarunt: quũ verò in Thraciam excessere, mutato nomine dictos esse Σίντοις. Quo loco nota ETIAM Σίντοι. HINC Σιντὴς dicitur Lemnus, pro ἡ ὑπὸ Σιντῶν κατοικουμένη, vt habetur in lex. meo vet. vbi & hoc hemistichiũ legitur, — Σιντήδα Λῆμνον ἵκοντο.

B Σίντωρ, ορος, ὁ, idem cum σίντης. In Epigr. — ἐχίνον Γαγρόγον, γλυκεραῖν σίντορα θηλοπέδων.

C. Σινόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dentibus nocens, Dentibus damnũ inferens & lædens. vt σινόδους Hesychio est θὴρ ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσι. Apud Aristot. Hist. anim. l.9, σινόδεντες sunt pisces quidam: Gaza Dentisces vocat. Scribitur ET Σινώδους, ET Σωώδους. Vide tomo primo, col.1079, H.

C. ΚΑΤΑσίνομαι, idem cum σίνομαι. vnde apud Hesych. Κατασίνεσθαι, καταβλάπτειν. Suid. autem καταβλάπτεσθαι exponit, passiuè accipiens.

C ΠΡΟσίνω, Prior lædo, Prior noceo. Hesych. tamen προσίνασι simpliciter exponit βλάψασι.

Σῖνος, εος, τὸ, Nocumentũ, Noxa, Damnũ. Nicander initio Theriacon, — μορφαί τε σίνη τ' ὀλοφώια θηρῶν Ἀσπιδῆ πύψαντα. vbi σίνη schol. exp. τὰ βλαπτικὰ τύμματα, noxios ictus, seu exitiales ictus. Nota autem, priorem syllabam huius vocabuli corripi, quæ in σίνομαι producitur: ideóque illud τι fortassis esse tollendum. Apud Hesych. tamen etiam σίνος scribitur paroxytonως, & exp. βλάβος: itidémque apud Suidam, exponentem βλάβη. Similiter apud Æschyl. scribitur in Agamẽn. p.189, φρίσσει δ' φαὸς, αἰνολαμπὴς σίνος. vbi schol. σίνος exp. σίλας. At schol. Aristoph. σίνος accipit etiam pro τὸ αἰδοῖον, vt in σιναμωρέω videbis.

C. Ἀσίνης, έος, ὁ καὶ ἡ, Innocuus, Innoxius, Non nocens. Æschyl. Agamemn. p.218 ἀσιτεῖ δαίμονι φῶτα, Bono genio nasci, vt dicitur Malè volente genio nasci. Et ἀσίνης βίος in Epigr. Vita quæ nullas noxas secum fert, Vita quam sine noxa & detrimento vllo transigimus. ‖Item Illæsus, Incolumis: idem cum ἀπήμαντος, seu ἀβλαβής. Od.λ, Ταῖ εἰ μὴ κ' ἀσίνεας ἐάσας, νόστου πε μέδοιμι. Herodot. quoque lib.1 pro Integer & Inoffensus vsurpasse dicitur. VNDE Ἀσινῶς, Sine noxa, Innoxiè.

C. Ἐπσίνης, Detrimẽto obnoxius, Cui noceri potest: oppositũ præcedenti ἀσίνης significanti Illæsus, ἀβλαβής. Theophrast. De caus. pl. lib.4, c.11, ἡ μὴν οὖν αὔθησις ὀλίγος χρόνος τε καὶ ἀβλαβὴς αὐτοῖς ὑπὸ τῆς ὑδάτων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ὅταν ἀπανθήσῃ, πολὺ ἐπσινεστέρα τοῦ σίτου διὰ τὴν ἀσθένειαν. Simili modo ὀπίσκιρος passiuam significationẽ habet. Hesych. tamen ὀπισνὲς actiuè exponit βλαβερὸν, noxium, Detrimentosum. Damnosum. Apud eundem LEGITVR Ἐπσίνιος, ὀπίσθιος.

F C. Κακόσινος, ε, ὁ καὶ ἡ, Noxius, Malũ seu damnum inferens. Gal. κακοσινώματα apud Hippocr. exp. ὀπιβλαβέματα.

Σινόω, ῶ, Noceo, Lædo. idem cum σίνω, seu σίνομαι. Vnde apud Hesych. Σινοῦται, βλάπτεται. Sic σεσίνωται τὰς χεῖρας καὶ ὠκωλλός. id est πεπήρωται.

Σιναρὸς, οῦ, ὁ, idem cum præcedẽti, i. Noxius: πονηρὸς, Hesych. qui etiam passiuè exp. κακοκρωμένος καὶ βεβλαμμένος.

Σιναὰς, άδος, ἡ, Noxia. ἡ φθαρτικὴ, Hesych.

Σίνις, Homo noxius, malique & damna cæteris inferẽs, vt fures & latrones. κακοῦργος, κλέπτης, λῃστὴς, Hesych. At Suidas dicit esse nomen λῃστοῦ βλαπτικοῦ, apud quẽ leguntur hi versus, Ἡ δὲ σ' ὑπνώσσοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν Ἔκπιεν, λαμυρὸν ῥίψαντα κατεὶς ὄινυχα. Nil tamen impedit quo minus appellatiuè accipiamus, vt apud Aristot. Rhet. 3, Σκίρων σίνις αὐτὴρ, id est Homo noxius & exitium suis latrociniis afferens viatoribus. Dicitur enim Sciron fuisse latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, viatores infestabat latrociniis. Alioqui Σίνις nomẽ quoque fuit propriũ latronis qui πιτυοκάμπης nominabatur, quòd viatores à se deuictos ad pinus in terram à se flexas alligaret & distraheret, ipsarum arborum verticibus sursum redeuntibus. De qua re vide Paus. in Corinth. pagina 34, vbi κακοῦργον eum vocat: & Euripidem in Hippol. necnon eius scholiastem. Vide & Πιτυοκάμπης. (Perperã verò apud Aristot. duplici

LEGITVR Σίνις.) Format genit. Σίνιδος. vt apud Athen. 13, παῖ Κεριούονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας.

Σινάμορος quoque huc pertinet. exponitur enim Cui in fatis est nocere aliis, Qui ad id natus est vt alios lædat & detrimento afficiat. Ex Anacr. carm. l. 2, — σινάμοροι Πολεμίζοισι θυρωροί, pestiferi & exitiales ianitores. qui versus citatur in lexic. meo vet. & σινάμοροι ibi exp. μεμορημένοι πρὸς τὸ σίνεσθαι, ex quo intelligitur οἱ ὀξὺ ἅπαντος κακουργεῖν πεφυκότες. Sed notandũ, ibi supra ω positũ etiã fuisse o, indicãs & aliã scripturã, NIMIRVM Σινάμορος. Additúrque ibidem, ATTICE Α'μοργεῖν dici τὸ λιχθύειν, & à Pherecrate eiusmodi κλέμματα VOCARI Σινάμορβύματα, teste Oro. Suidæ σινάμορος est κακόζολος, (vt & Hesychio, apud quẽ per o scribitur σινάμορος) item πορνικός, Scortationi seu rebus venereis deditus. In priori significatione vsus est Herodot. in Terpsich. θωύμαζεν τε αὐτὸ παρ' οἶον μιν ἄνδρα ἀποπέμψεις, ὡς θεραπαίνᾳ τε καὶ τοῦ ἐωυτοῦ σινάμορον. vocat autẽ Thrasybulum θεραπαίνᾳ & τοῦ ἐωυτοῦ σινάμορον, quòd nihil respõsi daret, sed in agro suo eminentiores spicas bacillo decuteret: putãs eum insanire, vtpote qui suis ipsius rebus dãnũ inferret. VNDE Σιναμωρία, ας, ἡ, Maleficentia, seu Natura noxia & praua, vt B. interpr. apud Arist. Eth. 7, c. 6, καὶ εἴ τινι ἄλλο διαφέρει πρὸς ἄλλο ἦθος τοῦ ζῴων ὕβρει καὶ σιναμωρία καὶ τοῦ παμφάγον εἶ). Sed Bud. ibi SCRIBIT Σινομφορία. Inde ET VERB. Σιναμωρέω, ῶ, Damno seu detrimento afficio, Deperdo, Vasto. Herodot. ὅσα δὲ καὶ οὗτοι ἑπέρων τῆς Φωκίδος, ἐσιναμώρεον. Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiã mulier quæ marẽ patitur. Aristoph. Nub. Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. vbi schol. σιναμωρουμένη exp. αὐδρὶ συμπαίζουσα πρὸς μίξιν: atque σίνος significare ait τὸ ἀφδοῖον, σινάμορον autem τὸ πορνικόν. Sed perperã SCRIBITVR ET Σωαμωρος, & Σωαμωρέω, & Σωαμωρία.

Σινδαρωνθύεσθαι quoque dici ἀπὸ τοῦ τοῖς α'ὐδρᾶς σίνεσθαι, id est βλάπτειν, tradit Suid.

SED ET Σίνηπι etymologici vocatum aiunt θεὸ τὸ σίνεσθ τοῖς ὄπας, i. θεὸ τὸ βλάπτειν τοῖς ὀφθαλμοῖς. lædit enim oculos. Itidem & Zoilus apud Athen. initio libri 9, σίνηπι dictum tradit ὀὐ σίνεται τοῖς ὄπας ἐν τῇ ὀδμῇ. Nicand. Georg. lib. 2, Σπέρματά τ' ἐν δάκνοντα σινήπιος. DICITVR ET Σίναπι, ET Νάπυ: à Latinis non modò Sinapi, sed etiam Sinape, & Sinapis: vt Columella, Séque lacessenti fletum factura sinapis. Σίναπι Crates Atticis quoque vocabulis annumerarat, citans ex Aristoph. Καὶ βλέπε σίναπι, ἢ τὰ θεόςωπ' αὐέσασε: sed Zoilus apud Athen. l. 9 negat Atticũ esse, & versũ Aristoph. sic habere ait, in Equit. Κἄβλεψ νάπυ, καὶ τὰ θεόςωπ αὐέσασε. Ac certè ea lectio vera est, & à schol. agnoscitur, κἄβλεψ νάπυ exponente ἢ αὐέβλεψ δριμὺ ἢ ὀργίλον. quòd id genus λαχανῆ sit δριμὺ τῇ φύσει. Additque ibi schol. ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νεῶν λεγόμενον σίνηπι γίνεται. νάπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται. Testatur idem & Dioscor. l. 2, c. 184, σίνηπι ἢ νάπυ. Vbi Ruell. Sinapi hortense aliqui napy vocant. Similiter & Plin. l. 19, c. 8, de sinapi, Athenienses napy appellauerunt, alii thlaspi, alii saurion. Quo loco obserua quosdam sinapi vocare thlaspi: Dioscorides autẽ tradit σίνηπι τὸ ἄγριον ἢ τὸ Περσικὸν nonnullos appellasse τὸ θλάσπι. Sicut verò σινήπιος genitiuo dicitur, ita & νάπυος, vt apud Athen. l. 4, παῖ δ' ὄξοις ἢ νάπυος γογγυλίδας. Legitur idẽ genit. apud Theophr. quoque Hist. pl. libr. 1. A Nicandro VOCATVR ET Νάπεια, in Alexipharm. v. 430, Ἐν δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις. Porro quanuis Σίναπι Atticum esse negetur, tamẽ illius solius deriuata reperiuntur: NIMIRVM Σιναπίζω apud medicos, id est Cataplasma ex sinapi impono. Vnde aduerbium positiuum σιναπιστέον, apud Dioscor. lib. 7, c. 3, μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας καὶ σιναπιστέον. vbi Ruellius vertit, Sinapismo vtendum. Alio autem signif. accipi videtur quod apud Athen. initio libri 9 ex Xenarcho comico affertur, πυτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔς' ἔπ κακόν, τὸ δυγάπειόν τέ μου σεσινάπικεν δῆθ' τῆς ξένης. INDE ET Σιναπισμός, οῦ, ὁ, Sinapismus, id est cataplasma ex sinapi, vt Archigenes definiuit. Solet autem teri ante quam apponatur. Vide plura apud Gorr. de diuersis sinapismorum confectionibus & vsibus.

ΣΙΤΟΣ, ου, ὁ, Frumentum. Thuc. initio lib. 8, θεὶ σῖτον ἐκβολίω, eo tempore quo fumentum aristas emittit, seu Quo tẽpore segetes protrudunt aristas. Et l. 3, ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι, Frumento adulto, Segetibus maturis. Itidẽ & l. 2, τῷ σίτου ἀκμάζοντος. Et Plut. πρὶν θερίσθαι τὸν σῖτον, ante messem. vt Archestr. apud Athen. l. 7, — θερίζομένου σίτου, Eo tẽpore quo frumentũ demetitur, Tempore messis. Rursum apud Thuc. σῖτον εἰσάγειν, Frumenta importare, Segetes inuehere. Et Dem. Pro cor. σίτῳ χρῆσθαι ἐπεισάκτῳ. Plut. Coriol. σῖτος ἦκεν εἰς Ῥώμην πολὺς οὐκ ἐξ Ἰταλίας: studio nimirum τοῦ σπείρειν, & ope τοῦ σπαρτῶν πλοίων. Item σῖτον διαφθείρειν apud Thuc. lib. 2, segetes vastare, vt apud Plut. τὸν σῖτον ἐφθείρον, de bruchis. Vnde apud eundẽ σίτου ἀπανίς, caritas annonæ. & apud Demosth. ὅτε ὁ σῖτος ἐπεπρήθη, quũ frumenti pretium esset auctum. Item σῖτος ἀλληλεσμός apud Herodot. l. 7, σῖτος δὲ σφισι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλληλεσμός, Frumentum molitum, Farina frumentacea.

Σῖτος, Cibus è frumento confectus, i. Panis. Od. ε, — σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω. Od. ρ, πλῆσον δ' ἄρα πήρίον σίτου καὶ κρεάων. Sic Od. ι, θεοὶ δὲ πλήθουσι τράπεζαι σίτου καὶ κρεάων. Od. ξ, σίτου καὶ κρεάων κεκορημένοι. Et Il. ι, πεφορήμενοι φίλον ἦτορ σίτου ἢ οἴνοιο. Sic Il. ε, de diis, Οὐ γὰρ σῖτον ἐδόντ', οὐ πίνοντ' α'ίθοπα οἶνον. Itidẽ accipi potest apud Xen. in Pæd. vbi Persas dicit ἐσθίειν ἡδέως ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ὑπὸ τῷ σίτῳ. vnde Cic. Tusc 5, Persas negat Xenophon ad panem adhibere quicquã præter nasturtium. Eodem modo accipiendũ quod Plut. in lib. De fort. Alex. dicit, Themistoclẽ à rege Persarũ τρεῖς πόλεις ὑποφόρους λαβεῖν, τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, τὴν δ' εἰς ὄψον. Ipse enim Plut. in vita Themist. p. 230 meæ edit. sese explicat his verbis, πόλεις αὐτῷ τρεῖς δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον. Itẽ & σῖτον ποιεῖν, Panẽ conficere, ex Plat. l. 2 De rep sicut Xen. quoque σῖτον πεποιημένον vocat panẽ ad quẽ adhibetur τὸ ὄψον. ‖ Generaliter pro quouis etiã cibo accipitur σῖτος. vt apud Chrysost. in lib. De prec. θεσσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσι τὴν ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σῖτος. Sic Hom. Il. τ, Α'κμήνιος σῖτοιο, i. ἄγευστος σίτου, qui cibũ nõ sumpsit. Et Il. ω σίτου μνήσατ'. Et Il. λ, Σίτου τε γλυκεροῖο θεὲ φρένας ἤμερε αἱρεῖ. Et Od. ω — σῖτω ὀδυσσήσθην μεμαῶτες. vbi ὀδυσσῆν σῖτῳ dicit quod alii αἱρεῖσθαι σῖτον, sumere cibũ, & Thuc. αἱ. εἶδεν, vt l. 2. p. 72. ὥστε τοὺς μὲν φέρειν, τοὺς δὲ ὑπόνοιαν καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. Sic Xen. Pæd. 4. σῖτον θεσσεφέρεσθαι καὶ ποτόν. Et Pæd. 2, σίτου καὶ ὕπνου τυγχάνειν. Et Pæd. 8, σῖτον καὶ ποτὸν μετάδοσις. Idem Xenophon. dicit, ὃν σῖτῳ εἶδ), esui esse. Cicero quoque interpr. Cibus. nam quod Socrates apud Xen. in Apomn. dicit τὴν ὀδυσμίαν τοῦ σίτου, ὄψον αὐτῷ εἶδ), ipse vertit, Cibi condimentũ esse famẽ, vt videbis in Ὄψον suprà, col. 1586, F. G. vbi cum σῖτος copulatur ποτόν. Itidémque σῖτον πλησθεὶν apud Plat. interpr. Immoderato tumefactũ pastu. ‖ Alicubi σῖτος reddi potest & Cibus, & Annona, & Cõmeatus. vt quũ Athen. l. 3 de militib' ait, σῖτον οὐκ εἶχον. itidémque apud Thuc. σῖτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐξκατέλιπον. Sed notandũ, grãmaticos σῖτον masculino genere intelligere τὸν ἀκατέργαστον, i. Frumentũ: neutro autẽ ἄρτον, βρῶμα, τροφὴν: vt Eustath. quoque indicat, p. 1794, σῖτος μὲν γὰρ, ὁ ἀκατέργαστος· ὅθεν δὲ βρώματος, οὐδετέρας τὸ σῖτον λέγεται. Volunt itaque σῖτος significare Frumentũ: AT VERO Σῖτον, Panẽ, Cibũ, Annonã, Cõmeatum. Cuius σῖτον in sing. num. nulla certa reperi exẽpla: pluralis autẽ numeri vsus ea in signif. nõ infrequẽs est. vt apud Xen. Pæd. 4, ἦλθον μὲν οὔτε σῖτα οὔτε ποτὰ ἔχοντες. itidémque apud Herodot. in Polymn. παρέχειν σῖτά τε καὶ νῆας. Putarim itaque tantumin plur. num. metaplasmum generis fieri, & à σῖτος dici σῖτα, sicut ζυγὰ à ζυγός, σαθμὰ à σαθμός, νῆα à νῆος, & similia alia. præsertim quum apud Chrysost. legamus, θεσσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσι τὴν ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σῖτος, quàm corpora cibus. Et apud Homerum, Od. π, Εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἄπαντα ἔδεσμα.

Σῖτος, Annua pensitatio ad alimentum viduarum & pupillorum, quæ dabatur à curatoribus bonorum, vel à viris, vxoribus repudiatis. vnde σίτου δίκη, rei vxoriæ actio. Demosth. in Aphob. οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τὴν μητέρα, τὴν δὲ θεσῖκα ἔχοντος. Idem, παῦτ' τὴν τὴν θεσῖκα οὔτε τὴν σῖτον ἀπέδωκα. Vide Budæum, pagina 44. Ab Harpocrat. exponitur ἡ διδομένη θεσόδος εἰς ἐφοδον τῆς γυναικὸς ἢ τοῖς ὀρφανοῖς. reprehenditúrque ab eo Timachidas putans σῖτον ibi significare πόκον. Rursum

Rursum B. hæc Demosth. in Neær. σῖτον εἰσόδιον, εἶδ) δικάσαιμι ἂν τῆς γυναικὸς τοῦ κυρίου, sic interpr. Licere illi qui mulierem habet in potestate, rei vxoriæ agere: p. 44 in Κύριος Vide & Suidã ac Poll.

AT Σιτὸς, οῦ, ὁ, exponitur Esculentus in v. l. fine autore & exemplo.

C. Σιτοβόλιον, ου, τὸ, ET Σιτοβολῶν, ῶνος, ὁ, Horreum in quo frumenta reponũtur, Granarium, vt quidã interpr. & Poll. confirmat, necnon & Suid, qui σιτοβολίοις exp. ἀποθήκαις, hoc in loco, βουλόμενος σιτοβολίοις χρήσασθαι πρὸς τὴν παρασκευὴν. Idémq; annotat σιτοβολῶνας quoq; eadem signif. dici. Bud. verò apud Plut. in Gracch. p. 1535 meæ edit. κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια putat signif. Tesseram frumentariam.

C. Σιτοδεία, ας, ἡ, Penuria rei frumentariæ, Annonæ caritas. idẽ cũ σιτωνεσία, seu σιτωνία σίτου. 1 Socr. De pace, ἐν σιτοδείαις καὶ πολιορκίαις καὶ τοῖς μεγίστοις κακοῖς καθεστῶτες. Et ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθ, Annonæ caritate premi, Rei frumentariæ penuria laborare. Sic Thuc. l. 4, p. 134, διὰ τὴν σιτοδείαν ὑπεχώρουν. Et sub finem pag. θεῖ εἰκοσιν ἡμέρας ἐσιτοδεῦτο, annonæ seu commeatũ penuria premebantur: AVERBO Σιτοδέομαι, οῦμαι, Annona seu commeatu deficior.

C. Σιτοδόκος SIVE Σιτοδόχος, Captens seu Suscipiens frumentum. Σιτοδόκος Epigr. l. 2, ponitur etiã pro panis receptatore. ITEM Σιτοδόκη apud Poll. lib. 6, cap. 7, Receptaculum frumenti, aut ciborum.

C. Σιτοδοσία, ας, ἡ, Frumenti largitio, Distributio frumenti: quam Suet. Frumentationẽ appellat, in Aug. Impetum se cepisse frumentationes publicas abolendi.

C. Σιτοδότης, ου, ὁ, Frumenti largitor seu distributor. Menãd. Et Synes. ὦ δέδωκα τὴν ὀπωρινὴν, θαμίας ὀδὶ καὶ σιτοδότης τῶ Δαλμαθοῦ πάχματος. frumenti seu annonæ distributor. VNDE Σιτοδοτέω, ῶ, Frumentum do, Frumentum distribuo & dimetior: idẽ cum σιτομετρῶ. Demosth. in quodam psephism. σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Itidem Polyb. σιτοδοτήσας τὴν δυνάμιν. Pass. Σιτοδοτοῦμαι, Frumentũ mihi datur, Annonam accipio. vel etiam Cibum capio, vt ἐν τῇ φόλῳ ἐσιτοδοτοῦτο οἱ γραμματεῖς. Sic Σιτομετροῦμαι.

C. Σιτοκάπηλος, Qui frumenta empta reuendit, Qui frumenta emit vt inde lucrum faciat, Frumentarius, vt Plautus, Cæsar & Cicero appellãt: Frumentarius negotiator, vt Plin.

C. Σιτόκουρος, ου, ὁ, Homo inutilis & qui frustrà alitur, ὁ ἄχρηστος, καὶ μάτην θερόμενος, vt & Hesych. & Vlp. apud Athen. l. 6 exp. vbi ex Alexide affertur, ἔσῃ θεσιπαπῶν σιτόκουρος. Et ex Menand. ὀκνηρὸς, πανῦπα μέλλων, σιτόκουρος ἄθλιος ἄχρηστος, εἰς χθὼ ὁμολογῶν θεθρεψεῦ. Et, σιτόκουρον ἄθλιον εἰς ἢ οἰκίαν εἰλήφαμεν. Dici autem videtur σιτόκουρος, θεὸ τὸ κείρειν τὸν σῖτον, vt proci illi Penelopes fruges consumere nati.

C. Σιτολόγος, ου, ὁ, Qui frumenta colligit, Qui annonam exigit: magistratus quidam apud Athenienses. VNDE Σιτολογία, ας, ἡ, Munus τοῦ σιτολόγου, Frumentatio. Polyb. τὰ μὲν δύο μέρη τῆς δυνάμεως ὀπὶ σιτολογίαν ἐξέπεμπε, Frumentatum misit, seu ad frumẽtum ex agro vicino comportandum. Sic Plut. Fab. τὸ πολὺ τῆς χώρας ὀπὶ σιτολογίαν ἀφεκότα. ET Σιτολογέω, ῶ, Frumentor, Frumentũ cõporto vel exigo. Polyb. l. 3, τοὺς Καρχηδονίους πολὺ χώρεν σιτολογῶν.

C. Σιτομέτρης, ου, ὁ, Mensor frumenti, vt in Pand. legitur: Qui frumenta metitur, annonámque certa mẽsura dispensat, Qui erogandæ annonæ publicæ munus habet. Idem cum σιτοδότης. Aristot. Polit. 4, c. 15. ET Σιτομέτριον, ου, τὸ, Demensum, id est Quaterni modii frumenti quos serui accipiebant in mensem, vt Donat. apud Terent. in Phorm. exp. Marci 12, τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ὀπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον; vt in tempore det demensum. Erasm. vertit Demensum cibũ, vt Plaut loquitur in Sticho. Suidas σιτομέτριον exp. σιτοδοσία: qua signif. diceretur potius σιτομετεία, id est, Frumenti dimensio, Distributio frumenti quæ fit certa mensura. ITEM Σιτομετρέω, ῶ, Frumentum demetior, Frumẽtum certa mẽsura distribuo. Polyb. apud Suid. ὁ δὲ Φίλιππος δῆθ' οὗτος ὅτι μέλλει σιτομετρεῖν. Ioseph. contra Apion. in princ. σιτομετρῶν καὶ μεθοφοείαν παρεχόμενος, frumentum præbens. B. Pass. Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, Admẽsum accipio frumentũ, seu Demensum accipio. Polyb. de stipendio militari loquens, σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲ πεζοὶ, πυρῶν Α'θηνῶν μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως, stipendiũ datur pediti. Sic & σιτοδοτοῦμαι suprà, & μισθοδοτοῦμαι.

C. Σιτομετρήσιος, ου, ὁ, idẽ cum σιτομετρεύς, seu Frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt. Hesych. σιτομετρεῖν exp. σιτομετρεῖν, seu τὰ σῖτα μετρεῖν, addens, παρ' ὅσον α'πεχρέφοντο οἱ λαμβάνοντες θεὸ τοῦ δεσπότου τὰ πεταγμένα μέτρα.

C. Σιτόνομος, Cibũ præbẽs seu subministrãs. Soph. Philoct. p. 421, τὸ ποτε πεύξομαι σιτόνομον μέλος; nam arcu surrepto, manus ipsum alere cibũmque ei parare non poterat. schol. exp. σῖτον νέμοντος, ἤτοι τροφέως.

C. Σιτοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Panifex. Thuc. l. 6, p. 212, ὀλκάδες σιταγωγοὶ, καὶ τοὺς σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους καὶ τέκτονας. Et l. 2, γωλῆκες δέκα καὶ ἑκατὸν σιτοποιοὶ, vbi nota σιτοποιοὶ γωλῆκες, vt apud Xen. Pæd. 6, σιτοποιὰ ὄργανα. Alioqui σιτοποιοὶ absolutè dicũtur Pistores seu Panifices, vt tũ in priore loco Thucyd. tum apud eundem Xenoph. Pæd. 8, τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ τοὺς οἰνοχόους. Itidémque apud Plut. in Alex. τοῦ σιτοποιῶν καὶ μαγείρων. Ac σιτοποιοὶ ibi dicũtur Pistores seu Panifices: ὀψοποιοὶ autẽ & μάγειροι, coqui qui opsonia & omne ciborũ genus quod ad panem adhiberi solet, parant. Hesychio σιτοποιὸς est ἀρτοκόπος ἢ πέπελα. VNDE Σιτοποιία, ας, ἡ, Panificiũ, ex Xen. ET Σιτοποιικὸς, ῶ, ὁ, Ad cibaria coquenda & cõficienda pertinens, vt Cic. interpr. p. 46 mei Lex. Cicer. Itẽ VERB. Σιτοποιῶ, Ad panificiũ accõmodo vel vtor, vt B. interpr. apud Diosc. ‖ Idem B. interpr. etiã Alo, Cibum suppedito, apud eundem Diosc. necnon apud Xen. in Pæd. 4. Locum vide in Comm. p. 788, in quo σιτοποιεῖν αὐτοῖς & λιμῷ ἀποκτείνειν opposita sibi sunt. ‖ Pass. Σιτοποιοῦμαι, Panem conficio, In panificio occupatus sum. Xen. Pæd. 6, χρημάτων δὲ χρὴ αὐτόθεν θεραπεύεσθαι, ἃς σιτοποιούμεθα. Pro Frumẽtum mihi cõparo, Frumentatũ eo, affertur ex eodẽ Xen. Pæd. 1. Item In cibos assumo, Vescor: in qua signif. accusatiuo iungitur. Exemplum ex Diosc. cum Plinii interpr. habes in Ἱππουρέω, col. 1704. F. Exp. etiam Sumo cibum, Comedo. σιτοῦμαι, sicut & Suidas scribit σιτοιεῖσθαι apud Xen. legi pro θεραπεῦ λαμβάνειν, subiiciens hunc eiusloci cum, σιτοποιεῖσθαι τὴν αἰτίαν καὶ κοιμᾶσθαι. VNDE Συσσιτοποιέω, ῶ, Cõpinso, vel In cibum cõcinno, vt quidã exp. apud Diosc. l. 4, συσσιτοποιεῖται ἀρτῳ καὶ ὀπῶπι. vbi Ruell. Cogitur cum pane & inaspatur: Marcell. Pani cõpinsitur & torretur. Vtitur eodẽ verbo in præfat. l. 6, ἢ ἐν ἀλφίτοις ἢ ἐν φαρμάκοις ἢ ἐν ἄλλοις τοῖς τοῦ θεοφερομένων συσσιτοποιοῦσι.

C. Σιτοπομπία, ας, ἡ, Frumenti trãsmissio, Procuratio annonæ. Demosth. Pro cor. βουλόμενος τῆς σιτοπομπίας κύριος γενέσθαι, aduehendi vel deducendi frumẽti arbiter, B. Idẽ Demosth. χρὴν δ' σιτοπομπίαν ὅπως κομισθήσεται θεσιδεῖσθαι, oportebat prouidere quomodo frumentum cõueheretur. B. Apud Demetr. Phaler. SCRIBITVR Σιτοπομπία, sine diphthongo: οἷον αὖ τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν, σιτοπομπίαν λέγης.

C. Σιτοπόνος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, idẽ qui σιτοποιός. Philo De vita M. l. 1, μὴ δεόμενοι σιτοπόνων θεεργίας, nihil pistorum superuacanea opera egentes.

C. Σιτοπώλης, ου, ὁ, Venditor frumenti, Frumentarius. Arist. de quodam mulo Athenienſi, ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τοῦ τηλιοῦ. Vnde Plin. Decretũ fecere quo caueretur ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent.

C. Σιτοπωλῶν dicitur à ἀβυδῶ ἡ αἰγίλωψ, siue festuca. Gorr.

C. Σιτοφάγος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Frumento vescens, Pane victitans. Od. ι, de Polyphemo, οὐδὲ ἔοικε Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ.

C. Σιτοφόρος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Frumentum ferens, Frumenti ferax. vt σιτοφόρος γῆ, Terra frumenti ferax, Ager frumẽtarius. Ab Eurip. autem σιτοφόροι θεαὶ dicuntur Ceres & Proserpina, quòd frugum feracitas in earum potestate esse credebatur: quamobrem à Syracusanis dicebatur σιτὼ Δημήτηρ, vt à Statio frugifera Ceres. Item Frumentum subuectans, Commeatum portans, seu Cibaria vehens. vt σιτοφόροι κάμηλοι apud Herodot. lib. 7. vel Ad frumentum annonámque deportandam accommodus. Item Pani ferendo aptus. vt σιτοφόρον κανοῦν, canistrũ panariũ:

C. Σιτοφύλακες erant Athenis qui frumẽto asseruãdo præerant, curabántque vt iusto pretio venderetur: quod ipsum fiebat etiam in farina & pane. Erant autẽ viginti numero, quorũ quindecim in ipsa ciuitate, quinque in Piræo. Testãtur Harp. & Suid. A T Σιτοφυλακεῖον, ου, τὸ, Loc⁹ sue vas in quo frumẽtũ asseruatur. vt Trimodiæ & Cumeræ. Hor. Cur tua pl⁹ laudes cumeris granaria nostris?

C. Σιτόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens colorem frumenti.

C. Σιτήρονος, Qui in eũ vsum nascitur vt esui sit. Nã schol. Nicand. in Alexiph. — Ἐουκέρασος σιτηρόνου exp. τὸ εἰς σπασμὸν καὶ ἐφθὴν γινομένου.

C. Σιταγωγός, οῦ, ὁ, Frumentum vehens, seu Frumento vehendo aptus. vt σιταγωγὰ νῆες, Naues commeatum subuehentes, Naues frumentariæ. Thuc. Sic Xen. Hell. 5, σιταγωγὰ πλοῖα, quæ & σιτηγὰ appellãtur. V N D E Σιταγωγία, ας, ἡ, Fruměti aduectio. E T Σιταγωγέω, ῶ, Frumentũ veho, Cõmeatus adueho. Ex Luc. σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, rem frumentariam aduehere.

C. Σιπαρκία, ας, ἡ, Annona: præcipuè verò Annona militaris, Annona quæ militibus stipẽdi loco dabatur in singulos menses. Polyb. l. 5, παρεισιόντων πρὸς τὰς σιταρκίας εἰς τὴν πόλιν, ad cõmeatus annonámque coemẽda. Idẽ, παρεσκευάζον δὲ καὶ πῶς σεσυπάρχοιεν καὶ πῶς σφεγγομένους τὰς σιταρκίας. Et Arist. Œcon. l. 2, ὥστε τὴν σφετέρομένου πείμενον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, ita vt eis gratis præberet triũ mẽsium frumentũ quod iam admensus erat. Ibidẽ, δίδοις τῆς σραπώταις τῇ δευτέρᾳ τῆς νουμηνίας τὰς σιταρκίας. Ibidẽ, τῶν σραπευομένων παρῆτο τὰς σιταρκίας καὶ τοῖς μισθοῖς ἐξ ἡμέρας, annonã & stipendia. Hoc autẽ stipẽdii genus σιτάρεσιον alio nomine appellãt, item ὀψώνιον & χορηγίαν. Ac σιταρκία dicta videtur Annona quæ militi in singulos menses sufficeret. Turn. interpr. Stellatura & Canon frumẽtarius. E T V E R B. Σιταρκέω, Cibaria vel annonam subministro, Frumentum seu annonam quæ sufficiat, suppedito. σῖτον ἐπαρκέω, Eust.

C. Σίταρχος, S I V E Σιτάρχης, ου, ὁ, Præfectus annonæ, nimirũ coemendæ, asseruãdæ, & dispensandæ quũ opus est. Alii Cõmeatui vel ciborũ sumptib⁹ præfectus. Harmod. apud Athen. l. 4, ὁ κατασταθεὶς σφῶν Φιλαθῦσι σίταρχος. B. σίταρχος exp. Cõuiuii curator, vt quũ ciuitates puoliceepulantur. V N D E Σιταρχία, ας, ἡ, Munus præfecti annonæ: idem propè cum σιτωνία. E T Σιταρχέω, ῶ, Sum σίταρχος, Annonæ præfectus sum. V N D E Σιτάρχημα, ατος, τὸ, idem cum σιταρχία. Apud Athen. lib. 6, Ἀν, ἢ τὸ σιτάρχημα, δεῖπνον ἄβρεπές.

C. Σιτηρὸς, οῦ, ὁ, idem cum σιταγωγὸς, Frumentum vehens, seu Frumento aut annonæ vehendæ aptus. vt σιτηρὸς ὁλκάς, Latinis Frumentaria nauis. Thucyd. σιταγωγὸς ναῦς, libro 8, pag. 265. V N D E Σιτηγέω, ῶ, Frumenta veho, seu Annonam veho. Demosthenes, σεσιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, qui frumenta Rhodũ vexerunt, seu Rhodiis importarũt. Itidẽ Antiph. ἐκ τῆς ἠπείρου εἰς Ἑλλάδα ἐσιτήγει.

C. Σιτηρέσιον, ου, τὸ, Demensum, id est Frumẽtum quod quis singulis mẽsibus à σιτοδότης seu σιτομέτρης aufert: idem cũ σιταρκία. Harpocr. exp. τὸ διδόμενον σῖτον εἰς τροφήν, i. Quod alicui in cibum datur, vt est vel ipsa annona, vel stipẽdium aut certa pecuniæ summa ad victum inde parandum. Demosth. Phil. 1, ἵνα δέκα ἕκαστος τοῦ μηνὸς ὁ σραπώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ. Herodian. μισθοφόροις ὅτι ῥητοῖς σιτηρεσίοις σραπώταις κατασκευάμενος, certis stipendiorum auctoramentis. (accipiunt enim hìc σιτηρέσιον pro stipẽdio militari) Apud Plut. autem in Crasso pro tessera frumẽtaria seu annona ciuili: τρεῖς δὲ μῆνας ἑκάστῳ Ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τροφεῖον. Hesych. σιτηρέσιον est ἐφόδιον. V N D E Σιτηρεσιάζω, F. άσω, Frumentũ & stipendiũ præbeo. Aristot. Œcon. 2, τοὺς πλέοντας εἰς δίμηνον σιτηρεσιάσαι, ἢ αὐτοὺς πλέειν, iis qui nauigarent frumentũ in duos menses suppeditare.

C. Σιτωνής, οῦ, ὁ, Frumẽti emptor, Annonæ coemendæ præfectus: vt σιτομέτρης & σιτοδότης, annonæ demetiendæ & dispensandæ præfectũ significant. Generaliter Greg. οἱ σιτῶναι καὶ σιτοκάπηλοι, Frumenti emptores & reuenditores. Latini Frumentarios & Frumẽtarios negotiatores appellãt. Apud iurisc. autẽ de publicæ annonæ emptore seu curatore: cuius munus V O C A T V R Σιτωνία, ας, ἡ, Emptio fruměti, seu Munus publicæ annonæ coemendæ, Rei frumẽtariæ cura. Curatio cõmeatus atque annonæ. Meminit Dion. Halicarn. l. 7. Et Vlp. l. 2, D. De vacat. & immunit. Sextũdecimũ ætatis annũ agentẽ ad munus sitoniæ vocari nõ oportet. Et cui tale munus iniunctũ, σιτῶνης vocatur. Arcad. l. vlt. De mun. & hon. Cura quoque emẽdi fruměti, olei: nã harũ specierũ curatores, quos σιτῶνας & ἐλαιῶνας appellãt, creari moris est. Apud eosdẽ iurisc. sitonici muneris mentio fit. Itẽ cura σιτωνικῶν apud eosdẽ. D I C I T V R A V T E M Σιτωνικὸς, ή, ὸν, Pertinens ad annonæ publicæ curatorẽ. Est & V E R B. Σιτωνέω, ῶ, Frumentũ coemo, seu Rei frumẽtariæ curandæ præfectus sum. A F F E R T V R E T Σιτῶνη pro Res frumẽtaria. Significat tamẽ potius frumẽti seu annonæ coẽptionem, vt fit pro σιτώνησις, sicut ἀνὴ pro ὠνήσις.

C. Ἀπόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A cibo abstinẽs. Synes. δεῖ πέμπειν αὐτὸν ἡμέρας ἀπόσιτον εἶναι. Luc. ἀπόσιτοι καὶ ἐπὶ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Idem De luctu, χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τὸ πένθος τὸ μέγεθος, id est A cibo nõ abstinere, Inediã nõ pati. ‖ Est etiã ἀπόσιτος, Abhorrens à cibis. Poll. καὶ κακόσιτος δὲ, καὶ ἀπόσιτος, ὁ ἀπεσραμμένος ἀπὸ σιτῶν. vt ἄσιτος apud Aristoph. ὁ ἰχθὺς ἄγευστος. Notãdũ est autẽ Galenũ quoque hanc significãdare nomini ἀπόσιτος, sed ita vt dicat illud differre ab ἄσιτος. Nã in comm. in l. 1 ὀπτημάτων, scribit ἀποσίτους vocari τοὺς ἀπεσραμμένους πρὸς τὴν σιτοδίαν, i. qui auersantur vsum ciborũ: vel, qui abhorrẽt à sumẽdo cibo: ἀσίτους autẽ, τοὺς μὴ πρὸς τὴν σιτοδίαν, qui eũ nõ sumpserunt. Hæc Gal. Suid. tamẽ & alii ἀπόσιτος exp. ἄσιτος, & illis tacentibus videmus apertè in locis paulo antè citatis ἀπόσιτος accipi pro ἄσιτος. adeo vt hæc differentia nõ sit perpetua. Ac reuera in aliis multis nominib⁹ ἀπὸ pro α priuatiuo sumi animaduertimus.

Ἀποσία, ας, ἡ, Abstinentia à cibo. Potest etiã exponi Inedia, vt ἀσιτία. Gal. vult ἀποσίαν Hippocrati idem valere quod ἀσιτίαν, & significare ἀποστροφὴν, i. abhorrentiã à cibo.

Ἀποσιτικὸς, οῦ, ὁ, Abstinentiã à cibo inducens. In vulg. l. adnotatur ἀποσιτικὸν esse Quod nauseã & fastidiũ inducit.

Ἀποσιτέω, τῶ F. τήσω, A cibo abstineo, Inediã tolero. B. ait ἀποσιτῆσαι posse exp. Inedia perire, hoc in loco Luc. καὶ ζῆν ἐκεῖ ἐδύνατο ἐφ' οἷς ἐγκρυσίμου ἀνοδοχος. ἄστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τὸ λοιπὸν ἐγκακεῖν.

C. Ἄσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ieiunus, Qui cibum non sumpsit, Impastus. pro quo Hom. dicit σῖτον ἄκριτος, alii ἄγευστος. Od. Κεῖτ' ἀρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Soph. ἀσιτος αὐτὸς ἀπῆλθε. Sic Xen. Pæd. 8, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ὅπως μήτε ἀσιτοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο, vt ne vnquam cibis potiuè destitueretur. Idem Pæd. 4, ἐν ὥρᾳ ἄσιτοι καρτεροῦμεν. Et Pæd. 7, μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. Sic etiam ἀσιτος χάφη, cibo nondum gustato scribit. A Plut. in Apophth. ἄσιτος καὶ ἀύχμων opponuntur τῷ ἡδυσιτικῶτι καὶ ἀλληλμμένῳ. Vide & præcedens Ἀπόσιτος. I N D E Ἀσιτία, ας, ἡ, Inedia, Esuries: alii etiam Ieiunium, Abstinentia à cibo. apud Athen. l. 4, Ἐδεῖτο θ' ὑπομεῖναι μικρὸν ἀσιτίαν, ῥύπον. Arist. Ethic. 10, c. 9, τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία. E T V E R B. Ἀσιτέω, ῶ, Cibum non capio, seu A cibo abstineo & inedia vtor. Galen. ad Glauc.

C. Αὐτόσιτος, Qui ipse sibi cibum parat, Qui domi suæ cibũ capit, non alienæ. quamobrem à Suida exponitur οἰκόσιτος, ab Hesychio ὁ ἑαυτῷ τρέφων, id est Qui ipse se alit. In v. l. dicitur significare & eũ qui suo cibo seruit, vel comitatur: vt apud Plaut. Nostro sibi seruire nos cẽset cibo. Αὐτόσιτος dicitur etiam is qui cum altero cœnaturus, ipse suas secum dapes affert. quomodo Hesych. αὐτόσιτον exp. τὸν σὺν ἑτέρῳ δεῖπνοῦντα καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὸ ὅλον τὴν δεῖπνον.

C. Ἐπίσιτος, ου, ὁ, Qui victus causa alicui operam suam locauit. Suidæ ὁ τροφῆς χάριν ἐρραζόμενος: quo modo Ἐπόσιτος ab Hesychio exponitur, de quo infrà post Σιτία.

C. Κακόσιτος, Qui stomachi vitio cibũ fastidit. Vtitur Gregor. Naz. & Eubulusa pud Athen. l. 6, ὕπνος αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει. V N D E Κακοσιτία, ας, ἡ, Cibi fastidium. Poll. lib. 6, c. 7.

C. Μονόσιτος, Qui semel tantùm cibũ capit quotidie. V N D E Μονοσιτία, ας, ἡ, Semel tantùm cibum capere quotidie. Gal. πικροχόλοις χαλεπώτερον ἀσιτίαν φέρειν καὶ μονοσιτίαν τῶν ἄλλων. E T Μονοσιτέω, ῶ, Semel tantùm in die cibũ sumo, Semel in die cibo vtor. qua signif. Hipp. vsurpat. Notandũ verò μονόσιτον dici posse eum etiã qui solus & sine cõuiua cibum capit: & μονοσιτεῖν, morẽ illũ capiendi cibum sine cõuiua & μονοσιτεῖν, itidem Solũ & sine cõuiua cibũ sumere: vt μονοφαγία & μονοφαγεῖν. Alex. apud Athen. l. 2, Ἐπεὶ ἰδιώτου οἶσθα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς, Ἢ μὴ πεθοῦν ὠδὰς ποιητικὰς καὶ μέλη. solẽt enim idiotæ rarò agitare cõuiuia, ipsorũmque ædes rarò musicis personant modulis. In priore autẽ signif. nimirũ pro Semel tantùm in die cibum capere, vsus est verbo μονοσιτεῖν & Xen. Pæd. 8, p. 141, οὐ γὰρ τοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον, ὅπως ὅλην τὴν ἡμέρα χρῶντο καὶ εἰς πᾶς πρᾶξεις καὶ εἰς τὸ δίαιτοποιεῖσθαι.

C. Ὀλιγόσιτος, Qui parum cibi sumit, Qui modico cibo vtitur. Phereer. apud Athen. l. 6, Ὡς ὀλιγόσιτος ἦν ἄρ' ὁ τῆς ἡμέρας Καπδεῖος μακρᾶς πεινῶν σπία. I N D E Ὀλιγοσιτία, ας, ἡ, Modicus cibus, id est Cibi parsimonia, Frugalitas. Vtitur Arist. Polit. 2, & Synes. epist. 114, ἀγαθὸν αἰαῖ καῖον ἡ ὀλιγοσιτία. E T V E R B. Ὀλιγοσιτέω, ῶ, Pauco cibo vtor, Exiguo pastu contentus sum.

C. Ὁμόσιτος, Qui cibũ cum aliquo capit, Couictor. Hesych. ὁμόσιτος exp. ὁμοτράπεζος: Suid. autẽ Ὁμόσιτον, ὁμοῦ τρεφόμενον, Qui vnà cum aliquo alitur. Plato ὁμοτράπεζος vtitur Herodot. p. 266 meæ edit. Τοῦτο μὲν δὴ αὐτῷ τὸν βασιλέϊ καὶ τοῖσι ὁμοσίτοισι μετ' ἐκείνου ἐπεπίστευτο. V N D E Ὁμοσιτέω, Vnà cibũ capio, Simul vescor. Herodot.

C. Παράσιτος, ου, ὁ, Qui cibum apud aliquem sumit: idem propè cum ὁμόσιτος, seu συσσίτιος. Olim παράσιτοι dicebantur οἱ ὑπὸ τῶν ἱερεῶν σίτου ὁκλοχλῶν αἰρούμενοι, vt Poll. & Crates apud Athen. lib. 6 docẽt: vbi ex psephismate quodam hæc afferuntur, τὰ δὲ ὑπομνήματα θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Item, θύειν τῷ Ἀπόλλωνι τοῖς Ἀζηνιέων παράσιτος. Et ex Clidemo, παράσιτοι ἠρέθησαν τῷ Ἡρακλεῖ. Fuerunt igitur παράσιτοι qui vnà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant. vt patet & ex quodam loco ibidẽ citato, τῶν δὲ βοῶν τὸ μὲν πέμπτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη, τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δ' τοῖς παρασίτοις. Sed & τῆς ὀνησιφόρου ἀρχῆς solebãt συνκαταλέγεσθαι παράσιτοι, vt ibidẽ Athen. testatur, & cõfirmat locus Arist. in lib. De Mirhonæorũ rep. qui ibi citatur, παράσιτοι τοῖς μὲν ἄρχοισι δύο καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς. Qualis propemodũ apud Hom. Il. ρ, qui Hecto-

ti ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπινάστης, vt qui familiariquadã cõsuetudine ei cõiunctus, apud ipsum solebat capere cibũ. Postea autem παράσιτοι dici cœperunt οἱ κόλακες, assentatores seu adulatores, Qui vt apud ditiores cœnarent, eis assentabantur: à Latinis quoque Parasiti dicti. ex quib⁹, Cic. Parasitorũ assentatio. Horat. Edaces parasiti. (Idem etiam fœm. gen. dicit Parasitæ) De quo hominum genere eleganter Eupolis apud Athen. l. 6, ἐκεῖ δ' (in foro nimirum) ἐπειδὰν καταδῶ τιν' αὐδρ' ἡλίθιον, πλουτοῦντα δ', ὅθεν τοῦτον ἐμαυτῷ κἂν τι τύχῃ λέγοντο πλοῦτε, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ, καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. εἶτ' ὅτι δεῖπνον ἐρῶμεθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν, μαίζων ἐπ' ἀλλόφυλον· οὐ δεῖ χαλεπὰ πολλὰ τὸν κόλακ' ὅθεν λέγω, ἢ φέρεται θύραζε. Itidem apud Terent. quidam alieni cibi causa dicit se consectari hominũ genus qui esse primos se omniũ rerum volunt, se illis arridere, eos admirari: addens, Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque. Negat quis? nego. ait? aio. postremò imperaui egomet mihi Omnia affẽtari. Et rursum apud Athen. τῶν ἀπόρων παράσιτος, τοῖς κολακεύειν δυναμένοις καὶ πάντ' ἐπαινεῖν. Ibidẽ Alexis duo genera parasitorum facit: vnum, τὸ κοινὸν καὶ κεκωμωδημένον, alterũ σατράπας παράσιτος καὶ σρατηγοὺς ὑπηρετεῖς. ii autẽ regũ præpotẽtum parasiti sunt, & à comico isto V O C A N T V R Σιμωνοπάραστοι, Graues parasiti, Adulatores qui superciliosa quadã grauitate parasiticã assentationẽ tegũt. ‖ Παράσιτος, adiect. Qui præter panẽ comeditur, Qui ad panẽ obsonii loco adhibetur. Luc. Lexiph. καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. vbi ἰχθὺς παράσιτος significat ὄψον seu παρόψημα aut παροψίδα.

I N D E Παρασιτικὸς, οῦ, ὁ, Ad parasitũ pertinẽs. Apud Athen. l. 6, περὶ παρασιτικῆς τέχνης. I T E M Παρασίτιον dicitur τὸ ἀρχεῖον ἐν ᾧ παῖ ἀπορχὰς ἐπίθεσαν τοῦ ἱερεῖ σίτου οἱ παράσιτοι, vt apud Athen. l. 6. exp. vbi inter alia ex lege quadã, εἰς τὴν θυσιοδυνὴν τὸ παρασίτου καὶ τῆς οἰκίας τῆς ἱερᾶς. Intellige autẽ de iis qui ἱερέων & θυσιῶν παράσιτοι nominabãtur. E T V E R B. Παρασιτέω, Cibũ apud aliquẽ sumo, Sum παράσιτος. Apud Athen. loco citato, πυτιὰς δὲ παρασιτεῖν ἐν τῷ Δηλίῳ οἰκιαυτόν. Solon autẽ παρασιτεῖν vocabat τὸ ἐν δημοσίῳ σιτεῖσθαι, teste Plut. in vita Solon. ‖ Itẽ Sum parasitus & assentator, Sector & adulor vẽtris causa, vt faciũt οἱ βαπτολοιχοί, seu κοιλοστράπεζοι. sic enim vocari etiã solẽt οἱ παράσιτοι κόλακες. Diphilus apud Athẽ. l. 6, Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα. Et paulo antè ex Plat. Lachete, ἐν ἡμῖν τὰ μειράκια παρασιτεῖ. Simili cõstructione apud Ath. l. 13, παρεσίτει δὲ τῇ Φρυνῇ Γυλλίων. Latini quoque Parasitari dicunt. Plaut. Quin parasitando pauerint ventres suos.

C. Σπανόσιτος pro Penuria annonæ laborãs, nõ reperi. (potest tamẽ dici perinde vt ἀσιτία apud Athen.) A T Σπανοσιτία, ας, ἡ, pro Annonæ penuria, apud Xen. legitur Hell. 4. qui etiam citra compositionẽ dicit ἀσιτίας σίτου Hell. 5, πεζόμβροι ἀσιτίαι σίτου. Isocr. dicit σπανία.

C. Σύσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idẽ cũ ὁμόσιτος, hoc est, Simul cibũ capiẽs, Cõuictor, Qui eadẽ mensa vtitur cũ aliquo: A T T I C E Ξύσιτος. Aristoph. Vesp. τοῖς ξυσίτοις ἀγορεύζων, emẽs cibaria cõuictoribus seu cõtubernalibus. Synonymũ huic σύσιτος est σύνδορος, συνδιαιτητής: quibus vtitur Suid. in illo exponẽdo. V N D E Συσσιτία, Conuictus, Sodalitas, Quũ nimirũ aliqui simul cibũ capiunt. Poll. l. 6, c. 7. E T Συσσίτιον, ου, τὸ, Cõtuberniũ, seu Sodalitiũ. vt B. interpr. apud Aristot. Polit. 7, c. 12, ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὴ πλῆθος τῶν πολιτῶν συσσιτίοις καταγεγεμῆσθαι. Paulo pòst, πρέπει καὶ τὰ ἱερεῖα καὶ τὰ ἱερὰν οἰκοδομημάτων ἔχειν τὰ πάξιν. Erant autẽ eiusmodi συσσίτια in prytaneo. Erãt & Laced. institutæ à Lycurgo. Plut. in Instit. Lacon. παρεφύλαξε δ' ὥστε μηδὲ οἴκοι σεσιτεῖν τοὺς ἐξεῖναι βαδίζειν ὅπου τὰ συσσίτια, πεπληρωμένοις ἑτέρων ἐδεσμάτων ἢ πομάτων. Spartæ hæc συσσίτια appellabãtur φιδίτια, à parco & frugali cibo, vt existimatur: vt nimirũ ad vnas easdẽmq; epulas cõueniẽtes ciues, frugalitatẽ addiscerẽt quæ in cõuiuiis istis spectabatur. Inde & V E R B. Συσσιτέω, ῶ, Vnà cibũ capio, Cõuiuo, seu Cõuictor sum. Dem. 167, Εὔβουλος Θαόρικος κατηγορεῖ, συσσιτικὼς, qui sodalis eius fuit, vt B. interpr. addẽs, Plat. posuisse pro Cõtubernalẽ esse, in Symp. ἢ μετὰ τοῦτα σραπεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο, καὶ συνεσιτοῦμεν ἀεί. Æsch. pro In contubernio esse, in orat. περὶ παραπρεσβ. p. 45. Idẽ B. hæc Lysiæ, ὥστε τοῦ συσσιτοῦντος τούτῳ οὐδεὶς φανεῖεν οὐδὲ σύσσιτος γιγνόμενος, sic vertit, Neque enim inuenietur quispiã qui eũ sodalitate, qui cõtubernio dignatus sit. Arist. Polit. 6, dicit συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων. Affertur & pass. voce, συσσιτοῦνται ἀλλήλοις, pro Inuicẽ cõuiuantur, nõ nominato autore. C O M P O S. Ἀποσυσσιτέω, ῶ, Absum à sodalitio. B. ex Plat. De leg. p. 261, καθ' ἑκάστοις τοῖς τόποις εἶναι συσσίτια, ἐν οἷς κοινῇ πᾶσι διαιταν ποιεῖν ἅπαντας. ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἡνιναοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, ὀνειδη ἔχέτω.

Σιτικὸς, ή, ὸν, Frumentarius. vt σιτικὸς νόμος, Frumentaria lex, vt Cic. vocat. Plut. in Graccho, de legibus quæ à Caio ferebãtur, ὁ δὲ, σιτικὸς, ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορά. Itẽ apud Suidã, Σῖτος, παῖ ὁ σιτικὸς καρπὸς, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον. vbi σιτικὸν καρπὸν vocat τὰ σιτικά, Frumẽtacea, seu Quæ frumenti nomine censentur.

Σιτηρὸς, οῦ, ὁ, Frumẽtaceus. A Theophr. σιτικὰ & σιτῶδη dicũtur quæ fruměti nomine cẽsentur, vt λαχανικά, quæ olerũ. Et Plut. in Galba, τὰ σιτικὰ κατέχειν pro Rẽ frumẽtariã detinere, & annonã remorari. Item τὰ σιτικὰ μέτρα, Mensuræ frumenti, seu Mensuræ frumentariæ. Arist. Eth. 5, c. 7, ὅ γὰρ πάντα χρῆσιμα τὰ οἰνικὰ καὶ σιτικὰ μέτρα. Et σιτηρὸν ἀγγεῖον, Vas frumentarium, vt est cumera Horatiana. vel etiam, Vas in quo panis aliíve cibi reponuntur.

Σιτῶδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idẽ cũ præced. σιτηρός. Athen. l. 1, σιτῶδές τι, aliquid frumẽtacei. Theophr. de frugũ generibus, τὰ μὲν ὁλοσιτῶδη, οἷον πυροὶ, κριθαὶ, τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Vnde Plin. Frugũ duo prima genera: frumẽta, vt triticũ, hordeũ: & legumina, vt faba, cicer. Vbi nota τὰ σιτῶδη cõtineri sub frugib⁹: continere autẽ sub se triticũ & hordeũ. Nota etiam, Plin. τὰ σιτῶδη interpr. Frumenta, quemadmodum Suid. σιτηρὸν, idem cum σιτῶδες significans, exp. ὁ σῖτος.

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, exponitur Ager frumentarius. Significat tamen fortassis etiam Locũ vbi frumentũ reconditur, vt sunt granaria, horrea: αἱ σποδόκαι. A T Σιτῶνοῖς, ἡ, apud Syracusios dicebatur Ceres, quasi frumenti præses: vnde & à Statio vocatur Frugifera Ceres: à Virg. Alma Ceres. Athen.lib.3, ἀπὸ τῆς σπορᾶς καλουμένης Δήμητρος. Eurip. quoque σπεροφόρος θεὰς vocat Cererem & Proserpinam.

Σπάελον, ου, τὸ, Granum, vt quidam apud Nic. Myrepsum interpretantur: intellige autem de pondere quod tritici granum æquet. Nicandri verò schol. scribit, quatuor σπάελα, facere κεράτιον, hoc est siliquam. Ideo nõnulli Græcum vocabulum retinere malunt. Sed nota, manuscriptum etiam Nicolai Myrepsi exemplar pro σπάελα passim H A B E R E Ταρία, omissa prima syllaba σι. In Epigr.lib.2, titulo in Citharœd. Εἰς θεραχὺ σπαέλου κέρμα καὶ οἰναρίου, ob exiguam tritici (seu panis) & vini pecuniam.

Σιτανίας, ου, ὁ, S I V E Σιτάνιος, vocatur πυρὸς quidam, itidẽ à σῖτες, vt colligimus ex Theophr. Hist.pl.lib.8.cap.2, τὰ δὲ σῖτηρὰ, πολύρριζα πολλοῖς δὲ αἰίνησι βλαστοῖς. ἀτῶδες λα σοι δὲ οὖσι, πλὴν εἴ τι ῥῆξις πυρῶν θεοῦσι οἷς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας. sicut enim κριθανίαι πυροὶ dicuntur à κριθὴ, forsan quoniam ad hordeaceum genus vergunt, ita & σιτανίαι à σῖτες, quòd similiores sint τοῖς σιτηροῖς seu σιτώδεσι. Galen. comment. 2 in lib. Hippocr. περὶ ἄρθρων, sect. 41, scribit, optimos Hippocratis enarratores σιτανίους πυροὺς existimare ab eo dictos τοὺς σῖτες ἐσπαρμένους, pro quo σῖτες Attici σῖτες dicunt, σ in τ verso: vt significet τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ τούτῳ, τουτέστι κατὰ τὸ ἔαρ, ἐσπαρμένους, & qui dimηνιαῖοι ac πεσσεκαιδεκαήμεροι nominari solent. Ac suo tẽpore etiam in Co & Græcia Asiatica σιτάνιον πυρὸν dictũ fuisse certum quoddam tritici genus, quod vere ineũte fereretur, & paucis omnino furfuribus præditum esset, sed exquo pasta fieret valde lẽta & glutinosa. Quibuscum confer quæ Theophr. scribit lib.8, cap.4, vbi inter alia & ipse dicit τὸν πεμμινον πυρὸν πίτυρον οὐκ ἔχειν πολύ. Idem tamen Galen. loco citato, quasi parum certus quósnam Hippocrates vocet σιτανίους πυροὺς, Fortasse (inquit) sic omne genus tritici vocat quod dẽsum est, quódque subactum, tenax lentúmque euadit. Doctissimi viri censent sitanium triticum idem esse cum trimestri, quod nimirum vere seritur, & macrum ac triste, hordei similitudine, prouenit, nullis aristis vallatum, & omnino ad sementem ineptum. Æstiuum nonnullis in locis vocatur, ad differentiam hyberni seu autumnalis. Solet enim verno tempore seri, quum autumnale inundationibus aliáve iniuria læsum annonæ caritatem minatur. Diosc. certè lib.2, cap.107, de tritici generibus, μετὰ δὲ τούτους, inquit, οἱ τεμμωναῖοι, λεγόμενοι δὲ ὑπό τινων σιτάνιοι. Itidémque Plin. lib.22, c.25, Sitanius panis, hoc est è trimestri tritico. Rursum apud Diosc. loco citato legitur non solùm τὸ τῶν σιτανίων πυρῶν ἄλευρον, sed etiam σιτάνιον ἄλευρον. vt quum ait, ὁ ἐκ τῶν σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, quem Plin. Sitanium panem appellat. Itidémque libro, c.69, μιγεῖσα σιτανίῳ ἀλεύρῳ. quod σιτάνιον ἄλευρον Hippocr. in lib. De articulis, σιτάνιον ἄλιπον vocat, vbi ait, Λείξιν μὴ τοι ἰητρεῖν, τῷ ἀλίτῳ τῷ σιτανίῳ, τῷ πυτῷ, γλίχρῳ, πεφυρημένῳ, ὀλίγῳ, καταπλάσσειν τὰ τραύματα. Mespili etiam genus quoddam σιτάνιον nominari, alio nomine ὀπμηλὶς dictum, idem Diosc. testatur, lib.1, c.171, & Galen. in Lex. Hippocr. Porro notandum est, sequendo etymum illud, quod σιτανίους πυροὺς à σῖτες deriuat, esse S C R I B E N D V M Σιτάνιος, quemadmodum & in lex. meo vet. scribitur per η, necnon in penultima per ει. Ac dicuntur ibi σιτάνειοι πυροὶ denominati ab A D V E R B I O Σῖτες, Ionicæ dialecto peculiari: pro quo D O R I C E Σᾶτες, A T T I C E Τῖτες, vt πῦτλον pro σῦτλον. (Ex quo Σᾶτες, id est Hoc anno, D E R I V. Σατνὸς, id est Hornus, seu Hornotinus, Qui huius anni est: vt Horat. Fruge horna placare deos. Cic. Frumentum hornotinum. A T T I C E Τητνὸς, pro eodem) Itaque σιτανείους πυροὺς dici τοὺς ἐπετείους. Sed additur ibidem alia expositio: nimirum σιτάνειον exponens τὸν καθαρόν. quemadmodum Hesychius quoq; annotat, σιτανίους πυροὺς vocari τοὺς καθαροὺς. Quam expositionem qui sequuntur, hoc σιτανίους, siue σιτανείους, à σήθω deriuãt. vnde & apud Suid. legitur, Σιτανέιος ἄρτος, ἐκ τοῦ σήθω τὸ κοσκινίζω. quod etymũ minus consentaneũ videtur: & probabilius illud quod à σῖτες deriuat, præsertim quum illud doctiores Hippocratis enarratores sequantur, atque adeo ipse Galenus in Lex. Hippocr. vbi σιτανίῳ exp. τῷ ἐκ τοῦ ὀνεσικότος ἔτους πυρῷ, i. τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ. Agnoscit tamen idem Galen. alterã quoque expositionem, quum σιτανώδεα exponendum iudicat vel ἐκ σιτανίων πυρῶν, vel δεδεσεσημένων καὶ λεπίδων ἀλεύρων, id est καθαρῶν. Vbi etiam N O T A Σιτανώδης, S I V E Σιταιώδης. vtraque enim scriptura reperitur, sicut σιτανίος & σιταίος. Sunt & Σιτανία κρόμμυα apud Theophr. Hist.pl.lib.7, cap.4, quæ Plin. lib.19, c.6, Setania appellat.

Σιτίον, ου, τὸ, singulari numero vsurpatum non reperi: at P L V R. Σιτία vsitatissimum est pro Cibi, quomodo & ὄψα. Aristot. Eth.2, c.2, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν ὑγίειαν. τὰ δὲ σύμμετρα, καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει. Xen. Pæd.4, τοῖς μάλα ἐπιτυδείοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Et apud Plut. σιτία προσφέρεσθαι, pro eo quod Xen. ὄψα προσφέρεσθαι, capere seu sumere cibum. Et σιτία σιτεῖσθαι τὰ φαυλότατα, cibis vesci vilissimis. Contrà apud Luc. ἀπροχόμενον σίτων, abstinens à cibis. Et apud Xen. in rep. Laced. ἐλάττοις τοῦ σίτων γίνεσθαι, vinci à cibis. id est, nimio pastu impleri, vt Cic. dicit, Immoderato tumefacta pastu. Σιτία dicuntur etiam quæ militibus in cibum dantur, Annona, Commeatus. Athen.lib.4, ὥσπερ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ἀπολογον ἀπολαμβάνουσι, sic isti à rege accipiunt victum, vt Budæus interpretatur. vel etiam Cibaria. Sic apud Thucyd. λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία, assumptis trium dierum cibariis. Hesychius quoque exponit βρῶμα, σιτηρέσιον.

C. Ἐπισίτια, τὰ, Cibaria, Commeatus: interdum Viatica. Suid. exp. τὰ εἰς ὁδὸν καὶ τὸ στεῖσθαι διδόμενα: eáque interdum σίτιον nominari. V N D E Ἐπισιτίζω, quod exponunt Viaticum sumo, seu Viaticor, vt Plaut. loquitur. quo sensu ἐφοδιάζομαι quoque dicitur & ὀπισιτίζομαι.

A T V E R O Ἐπίσιτος idem est cum ὀπίσιτος. sicut enim Suid. ὀπίσιτος exp. ὁ τῶν χάριν ἐργαζόμενος, ita Hesych. Ἐπίσιτος itidẽ, ὁ τῶν τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος. Athenæo lib.6, ὀπισίτοι sunt οἱ ὀπὶ τροφῆς ἀπουργοῦντες, qui victus parandi gratia alicui subseruiũt. iidem propemodum qui θεράποντες, vt Athen. loco citato accipi tradit à Timocle, περὶ ὀπισίτων πούτων πινὰς οὐ δεινῶς παλαιότεια. Ibidẽ ex Plat. lib.4 De rep. οἱ δὲ ὀπισίτοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν θεὸς τοῖς σίτοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, λαβόντες. In hoc autem Eubuli loco, Θέλει δ' αὖθι μισθὸν παρ' αὐτοῖς καταμένειν Ἐπισίτιος, arbitror legendum esse aut Ἐπίσιτος, aut disiunctim Ἐπὶ σιτίοις. Ibidem ex Pherecr. Σὺ δ' οὐδὲ θᾶττον Σμικρῶν ὀπισιτεῖ. V B I Ἐπισιτίζεσθαι videtur accipi pro παρασιτεῖν.

Σιτέω, Nutrio, Pasco. vnde apud Hesych. Σιτήσας, θρέψας. Verùm pass. Σιτέομαι, ῶμαι, frequentiori in vsu est, significans Cibum capio, Comedo, Vescor: neutralem potius quàm passiuam significationem habens, licet Cic. passiuè accepisse videatur, quippe qui hæc Platonis, ὡς τὸν Τιόδτον ἀνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, sic verterit, Vt ei victus quotidianus in Prytaneo quotidie præberetur. Neutralem potius inquam significationem habens: vnde & Hesych. ac Suid. σιτούμενος exp. ἐσθίων. vt Arist. De mũdo, εἰς τὸ πρυτανεῖον καθίζει σιτούμενος, in Prytaneum it vt publico victu epuletur. Interdum accusatiuo iungitur, & tunc actiuam significationem habet. Xen. σῖτα ὃ σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα, vilissimis vesceris cibis. Aristophan. Pluto, σιτεῖσθαι αὐτὴν ἄρτων μαλάχης πόρδοις, maluæ scapis loco panis vesci. Sic Theocr. Idyll. σιτοῦμαι ἄρτον. Impropriè autem Aristophan. Nub. κωνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, doctrinam camino ritu vorabo.

F R E Q V E N T A T I V. Σιτήσκομαι, Cibum capio, Edo, Esito. Od. ω, Ἐν τῷ σιτήσκοντο καὶ ἴζανον ἠδὲ ἵαυον Δμῶες αἰαλικῶτοι.

Σίτησις, εως, ἡ, Ius epulandi seu cibum capiendi, Victus. Timocl. apud Athen. lib. 6 de parasitis, Γέρα γὰρ αὐτοῖς ταῦτα τοῖς Ὀλύμπια Νικῶσι δίδοται χρησίτητος εἵνεκα, Σίτησις. Lucianus Prometh. ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐπιμησαίμην ἂν ἔμαυτον, dignum me ducerem qui in Prytaneo alerer, seu Qui in Prytaneo cibum caperem. Itidem Socrates apud Plat. in sua apologia, se ἠξιοῦν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, ait sese meruisse vt ei victus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur, vt Cic. interpr. pag. 118 mei Lex. Cic. Aristoph. Ranis, σίτησιν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν. Suidas σιτήσεων exponit τροφῶν, δαπανῶν.

C. K A T A σιτέομαι, Comedo, Vescor.

Σιτεύω, Alo. vel potius Pinguefacio frugibus, Sagino. Plutar. Sympos. 4, ὅσα δὲ σιτεύουσι καθείργαντες, quæ includentes saginant & altilia reddunt. V N D E Σιτευτὸς, οῦ, ὁ, Frugibus pinguefactus, Saginatus: vel etiam Altilis. Apud Athenæum lib. 14, σιτεύτας ὄρνιθας. Et libro 9. χῆνας καὶ μόσχους σιτευτοὺς. Xenophon dicit etiam παῖδας σιτευτοὺς. Idem signif. σλοῦς.

Σιτίζω, idem cum σιτέω, id est Cibum præbeo, Alo: vnde apud Hesychium Σιτίζοντες, οἷον παρέχοντες, qui σιτίζειν exp. etiam ψωμίζειν. Isocrates ad Demon. τοῖς παῖ ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι. Xen. Symp. οἱ τοῖς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτοῦντες. V N D E Σιτισμὸς, οῦ, ὁ, E T Σίτησις, εως, ἡ, Actio ipsa cibũ præbendi, seu alẽdi. Notandũ verò alicubi perperã scribi σιτισμὸς pro σιτισμὸς, alicubi vicissim σίτησις pro σίτισις. vt apud Xen. in Rep. Laced. ἢ ἔξω σίτησις pro ἢ ἔξω σίτισις, id est Extra domum in publico conuiuio cibum capere, vt Spartæ fiebat in συσσίτοις siue φιδιτίοις. I N D E E T Σιτιστὸς οῦ, ὁ, Idem cum σιτυτός. id est Altilis, Saginatus. Matth. 22, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ πεθυμένα. Quo sensu, Lucæ 15, ἐξενέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν.

C. Ἐπιτίζω, Cibaria præbeo. Pass. autem Ἐπιτίζομαι. Cibaria sumo. Thucydides libro 6, pag. 229, ἐκεῖθεν δὲ ὀπισπασάμενοι πάσῃ τραπᾷ. vbi schol. ἐφόδια λαβόντες. Et libro 8, pag. 293, cum accusatiuo, ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἄριστον ὀπιτιζόμενοι. vbi schol. iterum λαμβάνοντες exponit. V N D E Ἐπισισμὸς, οῦ, ὁ, Commeatus, Cibaria. Demosthenes Pro cor. ἔχοντες ὀπισισμὸν ἡμερῶν τεσσαράκοντα. Xen. Hellen. 3, ἐπὶ τε αὐτὴ ἡ στρατεία ὥσπερ ὀπισισμὸς τῇ Πελοποννήσῳ, fuit illa expeditio pro commeatus copia Peloponnesiacis. Et Herodian. lib. 6, περὶ ὀπισισμῶν αὐτῆς τοσούτων ὄντων, quum tantum haberent commeatum, vel etiã Viaticum, Viæ auxilium, ἐφόδιον. Hesych. ὀπισμὸν exp. ἐφοδιασμόν. Apud Suid. legitur E T I A M Ἐπισίσις, quod eandem cum ὀπισισμὸς significationem habere videtur.

Σ Ι Ω Π Ά Ω, ῶ, F. ήσω, Sileo, Taceo: idem cum σιγάω. Apud Plutarchum, Ὦ παῖ σώπα· πολλ' ἔχει ἡ σιγὴ καλά. Idem, ἔν τινι πότῳ σωπῶν. pro quo alibi, θεᾷ ποτὸν σιωπῶν, inter scyphos tacens. Idẽ in libro De exilio, τὸ ἀθρόνες πάντα χεῦ τὴν φωνὴν ἐμφέρεται, τὴν γλῶσσαν ἀποστρέφει, ἀλγεῖ, σιωπᾶν ποιεῖ. Itidem Luc. in Vit. auct. περὶ λόγων πλεκτάνας, αἷς συμπεδίζω τοὺς θεσμολοιῶντας, καὶ ἀποφέρεσθαι σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν ἀπεχθῶς αὐτοῖς θεμένοις, facio vt conticescant seu obticescãt & obmutescãt. Interdũ ei opponitur βοάω, λέγω, λαλῶ, aut simile quid. Demosth. Pro cor. σιωπῶ μὲν λαλῶν, βοᾷ δ' ἀναλώσας. Itidem Plut. De aud. poem. οἱ θεώμενοι βοῶσιν, ὁ δὲ πληγεὶς σιωπᾷ. Idem Plutarchus in libro De loquac. τὸ μὲν λέγειν, ἀνθρώποις, τὸ δὲ σιωπᾶν, θεοῖς διδασκάλοις ἔχομεν. Apud eundem Simonides τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Apud Athen. verò dicit, ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην, τὴν ποίησιν· ποίησιν δὲ σιγῶσαν, τὴν ζωγραφίαν. Vnde in Rhet. ad Herenn. Si poema, loquens pictura est, pictura tacitum poema esse debet. Sicut verò Xen. dicit, θεοῖς ταῦτα εἰσίασι, ita idem σιωπῶ θεοῖς θύω. Accusatiuo etiã iungitur, & tunc non solùm Taceo reddi potest, sed etiam Reticeo, Silẽtio prætereo. Hom. Od. ρ, Εἰ δὴ τοι βασίλεια σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ Οἵ τ' ὄρχ' μυθεῖται. Sic Demosth. Olynth. 3, τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ δ' ἔχων εἰπεῖν. Et pass. aliquid dicitur σιωπᾶσθαι. Item rhetores & grammatici dicunt aliquid κατὰ τὸ σιωπώμενον πεπᾶχθαι, vt schol. Thucyd. pag. 90. Media autem vox actiuam significationem habet. vt apud Luc. in Cauc. κἀγὼ σιωπήσομαι, & ego silebo. vt Aristoph. dicit σιγήσομαι.

C. Ἀπο σιωπάω, ῶ, F. ήσω, Taceo. Isocrates in Panath. θρασέως μὲν οὐ δὲ τοῖς ἐν αὐτῇ τῇ εἰρημένων, ὁ δ' αὖ παντάπασιν ἀπεσιώπησε. Est etiam Reticesco, Conticesco, videlicet in medio sermone. Plut. in Alcibiade, καὶ μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διαπορούμενος. Ponitur autem absolutè in his locis. Interdum verò accusatiuum habet: sicut Taceo & Reticeo apud Latinos. Athen. lib.13, ὅθεν καὶ τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἀποσιωπῆσαι δοκεῖ, πολλάκις τὸ Σωκράτους μνημονεύοντας.

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ, Reticentia. Quum quis in medio sermone reticescit. Qua in signif. ἀποσιωπᾶν à Plut. archo in Alcibiade positum modò protuli. Idem in Alexandro, ἐπεὶ δὲ πλείστα νύκτα κακῶς κλαίων διήνεγκεν καὶ πλὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, ἤδη τῇ βοᾷν καὶ θρηνεῖν ἀπειρηκὼς, ἀναυδος ἔκειτο, βαρεῖς ἀναφέρων στεναγμοὺς, δείσαντες οἱ φίλοι πλὴν ἀποσιώπησιν, εἰσήλθον βίᾳ.

Ἀποσιώπησις figura est apud rhetores: qua non solùm oratores sed & poetæ vtuntur. A Cicerone vocatur Reticentia, à Celso Obticentia, à nonnullis Interruptio, inquit Fabius. Quidam præterea Præcisionem interpretati sunt. Ex his autem interpretationib⁹ duæ primæ (quæ sunt ad verbum) maximè placent. Macrobius vt vsum huius figuræ bene declarasse, ita eam malè interpretatus esse mihi videtur. nam de exclamatione loquutus, subiungit, Contraria huic figuræ ἀποσιώπησις, quod est Taciturnitas. Nam vt illic aliqua exclamando dicimus, ita sic aliqua tacendo subducimus, quæ tamẽ intelligere possit auditor. Hoc autem præcipuè irascentibus conuenit. vt Neptunus, Quos ego: sed motos præstat componere fluctus. Hactenus Macrobius. Fabius ait ἀποσιώπησιν ostendere affectus vel iræ, vel solicitudinis & quasi religionis.

C. Δι Α σιωπάω, ῶ, Silentium teneo, Conticesco, Obticesco.

C. K A T A σιωπάω, ῶ, Conticesco. Luc. ὀπτρεπῆ δὲ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥδιον. Bud. transitiuam quoq; ei significationem tribuit, accipiens pro Καταπαγάζω, id est Silentium indico, seu impero, Vt faueatur linguis impero. quod officium erat sacrorum præconum, qui ἱερεσκήρυκες dicebantur. Transitiuè (inquam) accipit in hoc loco Xenoph. Hellen. 2, Κλεόκριτος δὲ ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μάλα ἔμφωνος ὢν, καταστιωπησάμενος ἔλεξε. Sic apud Cic. Rebúsque diuinis quæ publicè fierent, vt fauerẽt linguis, imperabatur. Actiua voce in transitiua signif. vii sunt Bibl. interpr. L X X, Neem. 8, οἱ Λευῖται κατεσιώπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, Σιωπᾶτε.

C. Π Α Ρ Α σιωπάω, ῶ, Reticeo, Silentio prætereo. Philo in vita M. lib. 3, de veste summi pontificis, ὃν οὐ τὴν ἔχει λόγον, παρασιωπητέον, Silentio prætermittendum non est. At ex lib. 1 Reg. c. 6, affertur, μὴ παρασιωπήσῃς ἀφ' ἡμῶν τὸ βοᾶν Σαμουὴλ πρὸς Κύριον τὸν θεόν σου, pro, Samuel ne cessies pro nobis clamare ad dominum Deum tuum. Hesych. παρασιωπῶν exp. μακροθυμῶν. I N D E Παρασιώπησις, εως, ἡ, Reticentia. Hoc schema est (inquit Rutil. Lup.) quum aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur. Et hoc vtendum est quum aut notam rem esse auditoribus arbitramur, aut suspicionem excitare maiorem reticendo possumus. Exempla huius figuræ apud eum reperies duo.

C. Υ Γ Ο σιωπάω, ῶ, Subticeo, id est Celo, Supprimo. Bud. ex Æsch. contra Ctesiph. τὰ δ' ἐβδομήκοντα τάλαντα σιωπᾶς. V N D E Υ ποσιώπησις, quod est nomen figuræ oratoriæ apud Vlpian. enarratorem Demosthenis. Sunt qui interpr. Reticentia, Suppressio sermonis, ἀποσιώπησις.

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, Silentium. idem cum σιγή. Plut. de Pythagora, ἔπαξε τοῖς νέοις πενταετῆ σιωπὴν, ἐχμωθιαν προσαγορεύσας. quẽ Luc. in Lexiph. dicit suis σιωπὴν καὶ γλωσσαρίαν ὀπτεβληκέναι. Item σιωπὴν σημαίνειν & ποιεῖν, pro Silẽtium indicere, Silentium imperare. Plut. τῇ σάλπιγγι σημήνας σιωπὴν. Isocr. Panath. σιωπὴν ποιησάμενος. Itidémque Xenoph. Hell. 5, ταῦτα εἰπὼν, σιωπὴν μὲν πρὸς πάντων ἐποίησεν. Itidem Quintil. dicit Facto silentio. & Pers. Facere silentia maiestate manus. Rursum Ouid. Digito suadere

silentia. Et pass. γίνεται σωπὴ, fit seu præstatur silentiũ. A Plutarchus, ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ ἡσύχαται σωπή. Itidémque apud Lucianum in Demonactis vita σωπὴν δὲ ἡσύχασαν παρὰ πάντων. Rursum Plut. ἦν σωπὴ τῶν ἄλλων. Ipse autem populus σωπὴν παρέχῃ τῶν σωπὴν ποιήσαντι seu σημήναντι. Plutarchus Coriol. παρέχειν αὐτῷ σωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Quo sensu Ouidius dicit Præstare silentia. Item, — tenuere silentia cuncti.

DATIV. Σιωπῇ adueribialiter vsurpatur, quemadmodum & σιγῇ, pro Tacité. Odyss. ο, — ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, tacitè annuit. Itidem Iliad. ι, Ἡ καὶ Γαλήνην ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι τρόφεσι λέχος, tacito nutu significauit. Iliad. σ, — σιωπῇ ἥστο, tacitus conside. sicut & Odyss. α, σιωπῇ Εἵατ' ἀκούοντες, Magno silentio audiebant, vt Cicero loquitur. Ibidem, οἱ δὲ σιωπῇ Οἶνον πινόντων, taciti bibant. Et Odyss. ν, - σιωπῇ Γαίαν ἄλγεα πολλά. vt Plutarchus, ἐπιπαρτήσας σιωπῇ. Sic Cicero, Excipientes grauissimas plagas & ferentes silentio. Idem Plutarchus, σιωπῇ πρὸς ἑαυτὸν αἰαγμνώσκων, tacitus secum ipse legẽs. At οἱ ἡρῶα πάντες ἀκλὺς ἐνῆμον σιωπῇ apud Homerum Iliad. γ, Odyss. θ, Odyss. υ, & alibi sæpe legitur proCõticuere. Alicubi σιωπῇ interpretari possum' nõ B solùm Tacitè, aut Silentio, verumetiam Clàm, Clanculùm: quo modo σιγῇ quoque vsurpari, suo loco docui. Xenophon Hellen. ι, σιωπῇ ἐκπλεῖν. Et paulo pòst, τὰ χρήματα σιωπῇ ἀνῃρημένα ἐς τὰ πλοῖα.

Σιωπηλὸς, SIVE Σιωπηρὸς, ου, ὁ, Tacitus, Taciturnus. Idẽ cum σιγηλὸς siue σιγηρὸς. Plutarchus Sympos. ι, de amore, λάλον ποιεῖ νὺν σιωπηλόν. Idem in lib. De loquac. τὸν λόγωπαν Ὀδυσσέα, σιωπηλόπαν πεποίηκε. nam secundum Ouid. Eximia est virtus præstare silentia rebus. Et prouerb. apud Suid. σιωπηλότερος ἐσόμαι τῶν Πυθαγόρα πελεθέντων. Item in Epigr. σιωπηραὶ ὁδοὶ, tacitæ viæ, seu clandestinæ. Τὸ σωπηλὸν, Taciturnitas. Plutarchus Fab. τὸ ἡσύχιον αὐτῷ καὶ σωπηλόν. Affertur ETIAM Σιωπηλὸς pro Taciturnus, nullo tamen nominato autore, nec prolato exemplo.

Σ K A Ἀ Z Ω,

Claudico. idem cum χωλεύω. Iliad. τ, Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε, incedebant claudicãtes, nimirum Tydides & Vlysses, ille, in pedis plãta vulneratus, hic in latere: quãobrẽ & hastilibus in ingressu innitebantur. Et σκάζων μηρὸς, Plut. Et apud metricos dicuntur iambi σκάζοντες, quorum vltimus pes spondæus est, vt Persianus ille, Nec fonte labra prolui caballino.

C. Ἐπισκάζω, itidem Claudico. Ex Apoll. Rhod. ὀπισκάζω πόδεσσι.

C. KATA σκάζω exponitur Concido: item Procumbere facio.

C. Ὑπο σκάζω, Leuiter claudico, vt Bud. interpr. apud Lucianum in Tim. φεύγωμεν ὦ πλοῦτε. ἢ τοῦτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γλυνάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. vbi nota synonymos posita ὑποσκάζειν & χωλὸν εἶναι, siue χωλεύειν.

ΣKAIOΣ, ου, ὁ, Lævus, Sinister. vt σκαιὰ χεὶρ, læua manus. Interdum verò substantiuum omittitur, vt & apud Latinos, Iliad. π, Σκαιῇ ἔγχος ἔχων, ἑτέρῃ δὲ λάζετο πέτρον. Itidémque Iliad. α, καὶ λάβε χρυσῶν Σκαιῇ, læua seu sinistra, s. manu. Dicitur autẽ ἡ σκαιὰ χεὶρ, teste Eustathio, ὡσεὶ τὸ σκάζω, quasi videlicet σκάζουσα ὡς τὸ ἐνεργεῖν, ὡς αἰνυσικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς. ‖ Σκαιὸς, Ineptus, Stolidus: qui videlicet tam ineptus est ad aliquid considerandum aut agendum quàm læua manus ad opus faciendum. Aristophanes Vesp. Ἐὰν δεξιὰ μαστῷ δεξῇς πεφυκέναι, Μὴ σκαιὸς οὐδεπώποτε, nunquam ineptus & inscitus. Et in Nub. σκαιόπαν γερόντιον. Itidem alibi sæpe. Demosth. Pro corona, οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ αἰαῖ ἀθηπος. Hesychius quoque σκαιὸς exp. μωρὸς, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος. Idem exp. præterea ἀεκχώδης, ἐπαχθὴς, δύσκολος, πραχὺς, σκληρός: necnon ἀπάνθρωπος, ἄδικος, πονηρὸς, κακός. quemadmodum Soph. quoque schol. in Aiace pag. 68, Δῖλος δέ μοι τὶ σκαιὸν ὀκλύσων τόμα, exp. κακὸν, vt significet Improbum seu peruersum os. ‖ Σκαιὸς, Sinister: id est H Infaustus, Inominatus. quemadmodum Eust. pag. 129 annotat τὰ μὴ αἴσια fuisse dicta σκαιὰ καὶ ἐπαείστερα: cõtrà verò δεξιὰ, ἢ ἀγαθά. Itidem apud Virgil. Sæpe sinistra caua prædixit ab ilice cornix. Et apud Ouidium Aues sinistræ, Omen sinistrum. Necnon σκαιὸν πρῆγμα dici tradunt rem quæ præter animi sententiam cadit, & non ex voto: τὸ μὴ κατ' γνώμην ἀποβεβηκός, Eustath. ‖ Σκαιὸς, Occidentem versus situs. quomodo idẽ Eustath. σκαιὸν ῥίον exp. δυσικόν. quemadmodum alibi quoque tradit σκαιὰς πύλας ab Homero vocari, quòd in Occidẽtem vergerent: σκαιὰ enim & ἀριστερὰ appellari τὰ δυσικά: Hesychius verò, διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι. Idem tamen dictas sic putat etiam, διὰ τὸ σκολιὰς εἶναι τὴν πόλιν βολίω: vel διὰ τὸ σκαιὰς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι: alitiam à Scæo opifice. Seruius autem, exponens illud Æneid. 2, — Scæáque amplector limina portæ, Scæa porta (inquit) dicta est, non à pugnis ante se factis scæuis, id est malis: (nam & antè sic dicta est) nec ab itinere ingressis scæuo, id est sinistro, quòd ingressi, nõ recto sed sinistro eunt itinere: sed à cadauere Laomedõtis, hoc est scæomate, quod in eius fuerat superliminio. ‖ Σκαιὸς, Vmbrosus, Opacus. nam apud Nicand. in Ther. ἢ ἢ ὑπὸ κνημοῖς Σκαιοῖς ἐντελέῃ φυξήλιος ἐν μέεσσι, exp. σκιεροῖς, κατηλίοις. Hesych. certè σκαιὰ χεῖρα dici scribit quoniam vtplurimum solet ἐσκιάζειν & καταπρυπτεσθαι. ‖ Σκαιὸι, gens Thracia, Hesych. Meminit & Strabo lib. 13. pag. 258, vbi & σκαιὸς ποταμὸς, & σκαιὸν τεῖχος. Meminit Steph. quoque.

C. Σκαιοβαπεω, ῶ, Ineptè & nõ obseruato rhythmo incedo. Eustath. enim σκαιοβαπεῖν exp. σκαιὸς καὶ ἀρρύθμως βαίνειν. Apud Suid. verò LEGITVR, Σκαιεμβατεῖν, τὸ σκαιὸς καὶ ἀρρύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, inter saltandum, non dextrè seu scitè, nec rhythmicè incedere, id est Ineptè & inscitè saltare.

C. Σκαιόυελον, Mons difficilis & arduus. Hesychio χαλεπὸν ἀνωτέρω. D

C. Σκαιωρέω, ῶ, Praua & peruersa meditor, seu machinor. πανουργεύομαι καὶ δόλια μελετῶ, vt in lex. meo ver. exponitur. ITIDEMQVE Σκαιωρία Suidæ est ἡ κακὴ βουλὴ, Malum cõsilium, seu Dolosæ machinæ. Hesych. verò σκαιωρούμενον exp. πανουργούμενον: & Σκαιωρία, ὄρχησις, χορεία, παιδεία.

Σκαιὸς, Sinistrè. Item Ineptè, Stupidè. vt σκαιὸς ἔχειν & σκαιὸς διακεῖσθαι apud Poll. cui synonyma ibidem sunt ἀμαθαίνειν & ἀμαθῶς ἔχειν, ineptum esse ad disciplinas. Item Inscitè, Rusticè. Aristoph. Pluto, Σκαιὸς ὁ ἀνὴρ καὶ χαλεπῶς ἐκπωλαίνει, rusticè & inhumaniter eum interrogas.

Σκαιόθεν, A læua, A sinistra. Legitur apud Suidam.

Σκαιότης, ητος, ἡ, Ineptum & stupidum ingenium, Demosthen. Philipp. 2, διὰ δὲ σκαιότητα τῶν τῆδε μετὰ ταῦτα οὐδὲν προσέψαυον. Hesychio quoque σκαιότης est αἰαῖ δηπαῖ, μωρία: itidémque Suidæ ἀπαιδευσία, necnon ἀγροικία.

Σκαιοσύνη, ης, ἡ, idem, sed magis poeticum. Citat Suid. ex Aristoph.

ΣKAMBOΣ, ου, ὁ, Qui obliquus in latus procedit: seu Obliquus, Incuruus, Distortus, Tortuosus. στρεβλός, vt Hesych. exp. itidémque Suid. σκαμβὴ, ἡ διεστραμμένη, apud quem legitur hoc hemistichium, σκαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθόν. In Geopon. σκαμβὸς dicitur cui crura introrsus intorta sunt: βλαισὸς, cui extrorsus: (quorũ ille Latinis dicitur Varus, hic Vatius) τῶν κωλῶν ἐκκεκοπότες τοὺς σκέλη ὀρθὰ ἔχοντας· εἰ δὲ μὴ, σκαμβόπεζα μᾶλλον ἢ βλαισά. pro his Varronis, Cruribus debẽt esse canes rectis, & potius varis quàm vatis. Deducunt autem & hoc grammatici à σκάζω seu σκαιὸς βαίνω.

Σκαμβάλυξ, Hesychio σκαμβὸς, στρεβλός: apud quem LEGITVR ET Σκαμβηείζοντες, ὀλισθαίνοντες, Labentes, Vacillantes.

ΣKANΔAΛON quoque ET Σκῶλον à σκάζω, seu primitiuo eius σκάω, deriuata putantur. Vnde & Hieron. contra Pelagianos lib. 2, Nisi fallor enim, σκῶλον & σκάνδαλον apud Græcos ex offensione & ruina nomen accepit. Vbi Erasmus hæc annotat, Vtrunque ductum videtur à σκάζω, id est Claudico, quòd obiectum offendiculum cogat claudicare & ad ruinam tendere. Dicunt porro grammatici quidam σκάνδαλον esse lignũ incuruum quo tendicula seu decipula sustinetur, & in quod impingens animal, ipsam tendiculam seu decipulam in se subita ruina euertit. alio nomine σκανδάληθρον dictum. Sic accipi videtur psalmo 69, γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς θήραν καὶ εἰς σκάνδαλον. Nisi ibi malis accipere pro obstaculo seu impedimento pedum, quod nimirum in via insidiosè ponitur, vt qui illac transeunt, in id impingant pedem, & offendant. vnde & offendiculum quidam interpretantur: synonymum habens πρόσκομμα. quo sensu dictum est in libro Iudith, c. 5, πᾶς δόδοις τῆς ὀρεινῆς συνέκλεισαν, καὶ ἐπιχίσαντο πᾶσαν κορυφὴν ὄρους ὑψηλοῦ, καὶ ἔθηκαν ἐν τῆς πεδίοις σκάνδαλα. vbi alii vertunt Obstacula, alii Obices. A- B lioqui metaphoricè plerunque vsurpatum legitur passim in nouo Testamento, vt Rom. 14, μὴ τίθεναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, vt ne offendiculum ponatur fratri aut scandalum: in quod nimirum impingens, in cepto cursu impediatur. Et in epist. Petri 2, c. 2, λίθος πρόσκομματος καὶ πέτρα σκανδάλου. quibus in locis nota πρόσκομμα & σκάνδαλον pottrà τὸ βαλλόμενον, sicut & apud Gregorium Naz. λίθος πρόσκομμα τοῖς ὑμῖν τοῦτο γίνεται, καὶ πέτρα σκανδάλου. Rursum in epist. ad Rom. cap. 16, τοὺς τὰ σκάνδαλα ποιοῦντας. Itẽ Matth. 16, σκάνδαλόν μου C εἶ. Apud profanos autores nullum huius vocabuli vsum reperi: atque adeo ipsi etiam lexicographi Græci vix attingunt: vnus Hesychius dicit, Σκάνδαλοι, τὰς καὶ σκαῦλον, τὸ ἐν ταῖς μυάγραις. Apud eundem masc. quoque gen. LEGITVR Σκάνδαλος, ἐμπόδισμὸς, id est, Impedimẽtum, Offendiculum. Itidem & Σκῶλον pro offendiculo & impedimento in via occurrẽte, accipitur, vt Exod. 10, ἕως πότε τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Hesychius Σκῶλα exponit ξύλα ὠξυμμένα. Apud eundem masc. quoque gen. LEGITVR Σκῶλος, σκόλοψ, ῥάβδος, ἢ ἀπωξυμμένος πάσσαλος, cum hoc hemistichio, ὥστε σκῶλος πυκνώσας: vel εἶδος ἀκανθοῦ. id est, spinæ genus quoddam: quæ omnia possunt in via incurrentibus pedibus esse impedimento & offendiculo. Pro spina aut alio ligno fetucáve D præacuta accipitur & apud Suidam, Τοῦ μὲν ἐμὸ ζωντος αἰαῖ δέσν ἐμπήξαιμι Σκώλοις ὀφθαλμοῖς. Item, Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὀπῇ. verba asini ad lupum. Idem & σκόλοψ dicitur. Legitur apud Gregoriũ quoque, λύε τὰ ὀν μέσῳ σκῶλα καὶ πρόσκομματα, id est σκάνδαλα, offendicula. Bud.

Σκανδαλίζω, F. ίσω, Scãdalũ affero, Scãdalo fũ, vel Offendere & impingere facio. vt Mat. 5, εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, facit vt tu offendas. Quia nõ tam oculus ipse est nobis offendiculo quàm id quod per eum cernimus. Ea autem faciũt vt offendamus, quæ impediunt quominus inoffenso cursu pergamus in lege Domini. peccata enim sunt veluti saxa ad quæ impingimus. Itidem 1 Corinth. 8, εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, facit vt offendat frater meus. Et mox, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Sic alibi sæpe. Pass. Σκανδαλίζομαι, Offendor & velut in scandalum in via incurrens impingo: qua significatione πρόσκοπτειν quoque & προσκρούειν vsurpantur. Ioann. 16, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε, vt ne offendamini. Rom. 14, ὃ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται. vbi nota præpositionem ἐν, quæ tum alibi passim addita legitur cum suo casu, tum Matth. 26, & Marci 14, πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ. Vtũtur Theologi quoque Apostolos sequuti, vt Greg. Ἰουδαῖοι σκανδαλισθήσαν, οἱ Ἕλληνες δὲ μωραίνοντο, αἱρετικοὶ γελῶντα λεγέτωσαν. Profanorum autem G scriptorum nemo (quod quidem sciam) vsus est vel hoc verbo σκανδαλίζω, vel nomine σκάνδαλον: atque adeo sacræ scripturæ peculiaria esse videntur.

Σκανδάληθρον, ου, τὸ, in decipula dicitur lignum incuruum seu paxillus ipsam decipulam sustinens: cui esca solet infigi vel alligari, vt fera eam arrodens & paxillum emouens, ipsam decipulam in se euertat: qua signif. σκάνδαλον quoque accipit Hesychius. Poll. σκανδάληθρον vocari scribit τὸ ὀνιστάμενον τῆς μυάγρας πάσσαλον, paxillum H qui in muscipulis erigitur: qui verò in maioribus decipulis erigitur, ῥόπτρον appellari. Itidem libro 7, cap. 26, τῶν μυαγρῶν τὸ ἱστάμενόν τε καὶ χαζόμενον πάσσαλον, τῇ δὲ ἀπαρτίνῃ προσπρτηθέν, σκανδάληθρον καλεῖται. Sic enim ibi lego, emendatione quorundam verborum petita ex loco antè citato. Vnde σκανδάληθρον ἱστάναι dicitur qui in muscipula paxillum funiculo adalligatum erigit, escam ei inserens, quam mus arrodens, illum ipsum paxillum in se euertat. Metaphoricè autem Aristophan. in Acharn. Ἐς πάχος ποιεῖ, ξυναστῶν φρονήματα τοῖς ῥήμασι. Κἄτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, verborum tũdiculas seu decipulas tendens, quibus nimirum capiatur & irretiatur. Sed annotat scholiastes scribi etiã vno verbo σκανδαληθρισταὶ, & tunc esse hyperbaton, atque hunc verborum sensum, ἀνελκύσας ἀπὸ τοῦ βήματος ἑαυτῷ σκανδαληθρισταὶ ἐπῶν (seu θηρευτὰς λόγων) ἐρωτᾷ ἡμᾶς, pertrahens secum è foro dolosos oratores verborumque captiosorum magistros, interrogat nos: vt nimirum verborum laqueis nos irretiat. ET SIC Σκανδαληθρισὴς erit verbale, à VERBO Σκανδαληθρίζω, id est Decipulam tendo erecto τῷ σκανδαληθρῷ. & σκανδαληθρισταὶ ἐπῶν dicentur metaphoricè ἀπὸ τῶν σκανδαληθρῶν seu πετεινῶν ἢ ἐν ταῖς παγίσι: quæ σκανδάληθρα, vt & σκάνδαλα, denominantur ἀπὸ τοῦ σκαζόντα συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἔμπαιον. In lexico meo vet. SCRIBITVR Σκανδάληθρον per iota, dicitúrque itidem esse τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον ᾧ ἐρείδεται, incuruum in tendicula lignum quo erigitur seu sustinetur: & ab Archilocho vocari ῥόπτρον, vbi ait Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

¶ Σκανδωνες, idẽ cum σκῶλοι: Hesych. exponit σκόλοπες, χάρακες, pali præacuti, valli.

ΣKAIΡΩ,

Salio, Saltito, Tripudio. Iliad. σ, de iuuenum saltantium choro, Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποδὶ σκαίροντες ἐπόντο. Vbi schol. exp. σκιρτάντες, πυκνῶς κινούμενοι. Et Od. κ, de vitulis, ἐπὶν βοσκῆς κορέσωνται, Πᾶσαι ἅμα σκαίροισιν ἐν ἀλσήεντι. Solent enim vitulæ pastu exhilaratæ saltare & exilire. Hesych. σκαίρει exp. ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, ὀρχεῖται: item τρέχει.

Σκαρθμὸς, ῶ, ὁ, Saltus, seu Agilis motus, qualis est saltantium. Apud Aratum, Λαμῇ δὲ πέρυσι σκαρθμὸς ἐφοκέκλιται ἵππου, Cic. vertit, — iam verò clinata est vngula vehemens Fortis equi propter pennati corporis alam. At Festus Auien. — summa ad vestigia læuam Declinatur equi. Dixit autẽ σκαρθμὸς ἵππου pro πόδες ἵππου σκαίροντες, posteriores equi pedes, quibus solet σκαίρειν & exilire aera verberare. quomodo & Hesych. σκαρθμοῖς exp. non solùm κινήσεσι, δρόμοις, verùm etiam λακτισμοῖς, item & κρηπίσι.

C. Ἄσκαρθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non saltans, idẽ cũ Ἄσκαρής. Hesych.

C. Εὔσκαρθμος, SIVE Εὔσκαρθμος, Bene saltans, id est Agilis, Pernix. δυκίνητος, ταχύπους. Iliad. ν, Τὸν ρ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὔσκαρθμοι φέρον ἵπποι.

C. Πολύσκαρθμος, Multum agilis in saltu. Iliad. β, — σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυείνης. vbi schol. exp. πολυκινήτου, ταχείας: ad dens, Myrinen Amazonem πολύσκαρθμον vocari à poeta διὰ τὸ πολλὰ αὐτὴν ἐνεργεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. Itidem ab agilitate dicitur ὀξὺς Ἄρης & θοῦρος Ἄρης.

Σκάρτης, ου, ὁ, Agilis in saltu. DORICE Σκάρταις, quod Hesych. exp. ταχὺς, id est Celer, Velox, Pernix.

C. Ἀσκαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non saliens, Non exultãs. idem cum ἄσκαρθμος. Hesych. ἀσκαρὲς exp. ἀκίνητον.

C. ΜΕΤΑ σκαίρω, Salto inter. quomodo legisse videtur Cic. apud Arat. v. 280, Τὸν δὲ μετασκαίροντα δύ' ἰχθύες ἀμφινέμονται ἵππον: quippe qui ea verba sic interpretatus sit, Ipse autem labens multis equus ille tenetur Piscibus. At Festus Auienus videtur legisse, Τὸν δὲ μέτα σκαίροντα, sic enim ille, Nam post cornipedem flagrant duo sidera pisces.

C. ΠΑΡΑ σκαίρω, A latere salto, seu Assulto.

C. ΠΕΡΙ σκαίρω, Salio circum. Hesych. περισκαίροισι exp. περισκαείζουσι.

¶ Σκαείζω, F. ίσω, Salio, Salto, Tripudio. idem cum σκαίρω, vnde & deriuatum est. Apud Hesych. legitur passiuũ σκαείζεται quod exp. τρέπεται, βρέζει, id est Turbatur, Bullit. quod de aquis dictum videtur, quæ bullientes mouentur & velut exiliunt. Vide & Σκαεισμός.

Σκαεισμὸς, ῶ, ὁ, Saltus. idem cum σκαρθμός. Vtitur eo verbali Hesych. σκαρθμοῖς exponens κινήσεσι σκαεισμοῖς. Eust. pro palpitatione etiam accipit, quum σπαίρειν & ἀσπαίρειν ait significare σκαεισμὸν & κίνησιν ὀπισθανάπον, vt & σφαδασμός. Itaque σκαείζειν quoque significabit palpitare, sicut σπαίρειν seu ἀσπαίρειν, & σφαδάζειν.

καείς, ίδος, ἡ, vnde apud Hesych. Σκαείδες, εἴδος ἑλμίνθων. A
Vocantur istiusmodi lumbrici etiam Ἀσκαείδες.

Ἀσκαείζω, idem cum σκαείζω (sicut ἀσπαίρω idem cum σπαίρω: ἄσταχυς, idem cum στάχυς) id est, Salio, Salto. Etymol. ἀσκαείζειν exp. κινεῖσθαι.

Ἀσκαείς, ίδος, ἡ, genus vermis. Hesychio enim ἀσκαείδες sunt εἴδος σκωλήκων. Gorr. tradit Ἀσκαείδας esse tenues quosdam lumbricos, vermibus assimiles, qui in parte potissimum inferiore crassi intestini gignuntur, & in extremo longanone atque sphincteris initio consistũt, vehementem pruritum iis in locis excitantes: in pueris B maximè gigni & iumentis cibum malè concoquentibus. Galeno in Lex. Hippocr. ἀσκαείδες sunt ἑλμινθες ἰχναὶ καὶ μικραί (sic enim quidam reponunt pro μακραί) ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γινόμεναι. Gazavertit Tipulæ.

Ἀσκαείστος autem non ab ἀσκαείζω deriuatum est, sed compositum ex α priuatiuo & σκαείζω. vtitur autem eo Suidas, ἀσφαδάστῳ exponens per ἀσκαείστῳ, Non palpitante. Vide Ἀσφάδαστος.

C. ΑΠΟσκαείζω, Palpitãs pedes in auersum iacto, aut Palpitans animam exhalo. In lib. Iudic. cap. 4, ὀνέκρουσε πάσταλον ἐν τῇ γάθῳ αὐτῆς, καὶ αὐτὸς ἀπεσκαείζε καὶ ἀπεψύξε. C vbi Bud. interpr. Animam efflauit subsultando. Suid. autem ὑποσκαείζειν exponit δραμεκχυθρως γελᾶν, effundi in risum. Tunc verò ὑποσκαείζειν esset Vlqueadeo in risum effundi vt calces quoque in auersum iactes, aut exultes.

C. ΠΕΡΙσκαείζω, Salio circum. idem cum περισκαίρω, quod vide.

¶ Σκάρος, ου, ὁ, ET Σκαείς, ίδος, ἡ, & ipsa à σκαίρω denominata sunt, teste Athen. l. 7, vbi etiam multa de scaro in primis narrantur, ex Aristot. & aliis. Nomẽ autem inde adeptus videtur, quòd inclusus nassis non fronte erumpat, nec infestis viminib⁹ caput inserat, sed auersus caudæ ictibus crebris (qui sunt σκαρθμοὶ seu σκαεισμοὶ) laxet fores, atq; ita retrorsum erũpat, vt Plin. ex Ouid. tradit. D

¶ Σκαρδαμύττω quoq; ex σκαίρω sicut ex μύω compositum creditur. Dicitur autẽ σκαρδαμύττειν seu σκαρδαμυστεῖν, cui oculi crebrò salientes conniuent, seu qui oculos frequenter claudit & aperit. Vtitur Plut. necnon Xen. apud quem in Symp. opponuntur sibi σκαρδαμύττειν & E λιθίνως βλέπειν seu ἀπενίζειν, id est Nictare seu Conniuere, & Intentis oculis intueri. Aristot. μύουσι δὲ οἱ βαρεῖς τῷ κάτω βλεφάρῳ, σκαρδαμύττουσι δὲ ὀλίγον τὸ καθοῦ δέρματος ὑπόνωτον πάντες. Vnde Plin. Grauiores alitum inferiore gena conniuent: eædem nictantur, ab oculis membrana obeunte. Vbi nota σκαρδαμύττειν eũ interpretari Nictari, μύειν autem Conniuere, vt appareat discrimẽ esse inter vtraque. Sunt qui in loco illo Xen. Symp. cui⁹ memini, σκαρδαμύττειν accipiãt pro Nictatione crebra signum do, vt amãs amatæ mulieri. Sic Plaut. Neque illa vlli homini nutet, nictet, annuat. F

Σκαρδαμυκτικός, οῦ, ὁ, Crebrò nictans, vt σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα apud Aristot. cui ἀσκαρδάμυκτον opponit. Idem τοῖς δ' ὀφθαλμοῖς σκαρδαμυκτικοί. Vnde Plin. Plerisque verò naturale vt nictare non cessent. Ipsi etiam homines σκαρδαμυκτικοὶ dicuntur qui nictare non cessant. vt Aristoteles apud Athen. l. 8, εἰ δέ πινας καὶ σκαρδαμυκτικοὺς, καὶ τοὺς μὴ, αἰ αἰδεῖς εἰσὶ· ἀδεεστέροις δ' εἰσὶ τοῖς ἀπενεῖς. vbi nota sibi opponi τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς & τοὺς ἀπενεῖς.

Σκαρδαμυκτὶ, aduerb. Nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτέω, ῶ, idem cũ σκαρδαμύττω, Nicto, seu Nictor. G Luc. ἐγὼ δὲ διεωπῶ, καὶ τὰ κόσκινα οἱ τεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ, nictare vix cesso. quoniã oculi mei ἀπενίζειν amplius nequeunt, sed ἰλιγγιοῦσιν & τυκνῶς βλεφαρίζουσι.

C. Ἀσκαρδάμυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non nictans. vt ἀσκαρδάμυκτος ὀφθαλμὸς apud Aristot. Item ἀσκαρδάμυκτος βλέπει qui nõ nictatur, sed intẽtis intuetur oculis. Arist. Equit. βλέψον εἰς ἐμ' ἀσκαρδάμυκτος, id est ἀπενὲς εἰς ἐμὲ βλέψον, seu μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς. nam σκαρδαμυκτεῖν significat τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, siue τὸ τυκνῶς βλεφαρίζειν, H quod & ἰλιγγιᾶν dicitur, seu ἰλιγγιᾶν, quemadmodum schol. ibi annotat. Gell. dicit Inconniuens stat, pro Intẽtis fixisque oculis, Non claudẽs oculos, ἀσκαρδάμυκτος.

Ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ, Non nictor, Inconniuentibus palpebris aspicio. Schol. Aristoph. ἀσκαρδαμυκτεῖν dicit esse τὸ ἀπενὲς βλέπειν τὸν ἥλιον, vt aquilæ, quæ dicuntur aduersæ intueri solis radios, nec conniuere.

Ἀσκαρδαμυκτὶ SIVE Ἀσκαρδαμυκτεί, Intentis oculis, Immotis atque inconniuentibus palpebris, Ita vt non nicteris. Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, immotis & fixis oculis: λιθίνως βλέποντας, vt Xen. loquitur, qui Præd. l. 1 dicit etiam ὁρᾶν ἀσκαρδαμυκτεί. vbi nota diphthongũ, quæ & in manuscriptis libris habetur. Attamen & in Suid. manuscripto exemplari sine diphthongo scribitur ἀσκαρδαμυκτί: vbi legitur & ἀσκαρδάμυκτον itidem aduerbialiter pro χωρὶς τοῦ μύειν. SED ET Ἀσκαρδάμυκτος habetur in v. l. non nominato tamen autore.

Σ Κ Α Λ Λ Ω,

Fodio. vnde apud Hesych. & Suid. Σκάλλοντες, σκάπτοντες. Gallinæ etiam σκάλλουσι quum vngulis suis fimeta aut purgamenta ædium vertunt & escam in eis quærũt, quod & σκαλεύειν dicitur. Item Sarculo circumcirca leuiter scalpo, Sarrio, seu Circumfodio, vt vites aliæque plantæ quotannis circumfodi solent. Theophr. Hist. pl. lib. 2, c. 8, Μεχρεῖ δὲ καὶ τοῖς σπείροις καὶ ταῖς καλαμίναις σκάλλοντες κονιορτοῦσι, C vbi Gaza κονιορτοῦσι σκάλλοντες vertit, Puluerẽ sarculo excitant. id est Sarculo circumfodiunt ad terram & pulverem excitandum crebris imbribus & vetustate depressum. Segetes quoque σκάλλουσι, sarriuntur. Theophr. De caus. pl. l. 3, c. 25, αἰαλκαζόντων πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτρύζειν, ἀπὸ πολλῆς πίας ἐκφυομένης, Sarrite & runcate: de quibus Colum. lib. 2, c. 12. Vide & Σκαλεύω.

Ab hoc eodem σκάλλω Eust. DERIVAT Σκάλη, quod apud Homerum legitur Il. ψ, v. 189, — μὴ πρὶν ἐπὶ γαίῃ ἠελίου Σκάλη ἀμφὶ δύσιν χέρσα. nam si à σκέλλω formatum esset, scribendum fore Σκέλη, vt ἀγγέλη, ἀνάπελη, & similia. Quibus veluti expositionis loco subiicit, δῆλον δ' ὅτι τὸ σκαλλόμενον λύεται τῆς συνεχείας. Significat ergo ibi σκάλλω Disrumpo & findo, sicut terra inter fodiendũ & sarriendum scindi sarculo consueuit. In meo manuscripto Homero exponitur μεμαίνη & ξηραίνη, quemadmodum & in breuibus scholiis. tunc autem ad σκέλλω pertineret, vnde σκλῆμι & σκληρός: significarétque Exiccet & induret, aut Marcescere faciat.

Σκάλσις, εως, ἡ, Sarritio, Sarritura: qua nimirum planta aliqua circumfoditur & circumcirca scalpitur. Theophr. Hist. pl. lib. 2, c. 8, πλὴν ἡ σκαπάνη πᾶσιν οἷον τινὰ συμφέρει, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν σκάλσιν τοῖς ἐλάττοσι. Quæ Gaza sic vertit, Omnibus fossionem prodesse existimant, sicut etiam sarculationem minoribus. Sed perperam in vulg. edit. LEGITVR Ὄσκαλσις. Vide aliud exempl. in Σκάλισις.

C. Ἄσκαλπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non fossus aut circumfossus seu sarritus. Hesych ἀσκαλοῖ exp. κακῶς εἰργασμένοι, ἀτύπωτοι. SYNONYM. Ἄσκαλος. vnde ἄσκαλα quod idem exp. ἀκάθαρτα. vt significet Quæ sarculo purgata non sunt. Sarculis enim non modò induratum hyberno frigore solum laxatur, verùm etiam noxiæ herbæ in segetibus nascentes effodiuntur. Vnde apud Plin. Qui sarriet, caueat ne frumenti radices effodiat. Vide Σκαλίς.

¶ Σκαλεύω, F. εύσω, Fodio. idem cum σκάλλω suo primitiuo: quemadmodum Hesych. quoque Σκαλεύει exp. κινεῖ, ἀναφέρει, ὀρύττει: ita vt significet Sarculo fodio aut verto solum. Gallinæ etiam σκαλεύουσι quum fimetum aut domus purgamenta vngulis suis vertunt, aliúdve solum fodiunt ad eruendam escam. Plut. in suo περὶ πολυφαγίας libello, ὡς γὰρ ὅ τις ἐν οἰκίᾳ πολλάκις θοφῆς τεθεσαυρισμένης εἰς ἀγονίαν καταδύσας σκαλεύει ἐνθάδε, καὶ δεῦρο φαίνεται ἀτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθή. Apud Aristot. in Probl. τὰ ὦτα σκαλεύειν, Forsan pro Fodere digito aut penna. Nisi malis Scalpere. Dicitur & ἄνθρακας σκαλεύειν pro Bacillo ligneo sulcum vnum aut alterum ducere per cineres carbonibus superintectos, ad ipsos carbones suscitandos: quod etiam fit in prunis semiextinctis. Aristoph. Pace, — ἐν εἰρήνῃ δέδεγμαί με τὸν βίον, Ἔχουθ' ἑπάραν καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας, sedẽtem ad focum & fodientem prunas, seu ζωπυροῦντα ἄνθρακας. Solent etiam σκαλεύεσθαι ἄνθρακες quum glandes aut castaneæ aut poma inaffata eruuntur. Suid. eo loco σκαλεύειν exp. αἰακινεῖν, διαξαίνειν. Vide & Ὑποσκαλεύω.

Σκάλυμα, ατος, τὸ, Fossa. aliis Effossio, Sarritio.

C. Ἀσκάλυπτος, Non sarritus, Non sarculatus. Vide Σκαλίς.

Σκάλυθρον, ου, τὸ, Sarculum dici potest. Significat etiam instrumentum quo ignis & prunæ σκαλεύονται, alio nomine DICTVM Σπάλαθρον. quod apud Hesych. legitur serie alphabetica, exponitúrque per illud σκάλευθρον. sic enim scribẽdum est, NON Σκάλαυθρον, vt vulg. edit. habent. Legitur vtrunque apud Poll. etiam, lib. 7, cap. 5, vbi panificis instrumenta enumerat: καὶ Σπάλεθρον δὲ (inquit) ἐρχαλεῖον, οἱ δὲ καὶ Σκάλεθρον. Vbi nota SCRIBI Σπάλεθρον ET Σκάλεθρον. sed pro hoc σκάλεθρον non dubito quin scribendum sit σκάλευθρον, id est Instrumentum quo prunæ fodicantur.

Σκαλεύς, έως, ὁ, Sarritor seu Sartor. id est Qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit. Xen. Œcon. p. 502, τοῖς δὲ δὴ σκαλέας τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; respondetur, hyeme ab aquis segetem partim obrui, partim earum radices ab iisdem nudari: sæpe etiam maleriam ab aquis in arua inuectam vnà cum segete erumpere, eámque suffocare. Oportere ergo, καταλυθέντος τοῦ ὄμβρου ἀφίστω τὴν γῆν, (quod Phn. dicit Laxare solũ hyberno rigore induratum) nudatis autẽ detectisque radicibus, αἱ πόαι σαμμίσθαι τὴν γῆν. at ἰσῶ τὴν γῆν σωεξεγερθῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαφαίζουσα τὸ σίτου τὴν ῥίζαν, ἐκκόπτειν τὴν ὕλην. Ex quibus B apparet QVID SIT Σκάλειν ET Σκαλεύειν apud agricolas. Quidam tamen negant sarritionem quidquã proficere, quòd frumenti radices sarculo detegantur, aliquæ etiam succidantur: ac, si frigora incesserint post sarritionem, gelu frumenta enecentur, vt Colum. tradit lib. 2, cap. 12, vbi etiam dicit segetes pertrota terra adobruere: quod Xenoph. paulo antè, αἰαλκαζόντων τὴν γῆν ἀφιλοτιμίας τῆς ῥίζας. D

Σκαλεία, ας, ἡ, idem quod σκαλσις, id est Sarritio, Sarritura, seu Sartura, Sarculatio. tot enim nominibus Latini rei rusticæ scriptores vtuntur. Legitur apud Constant. in Geopon.

C. ΑΝΑσκαλεύω, Sarculo laxo, seu τῷ σκαλεύθρῳ αἰακινῶ & exuscito. qua in signif. (sed metaphorica tamẽ) vsus est Dionys. Areop. θαρρῶ δὲ ὅτι τοῖς εἰρηνικοῖς ἐγὼ τις ἐναποκειμένοις ἐν σοὶ τὸ θείου πυρὸς αἰασκαλεύσω ἀπιθήσας. Bud. ibi exponit Exuscito sopitos cineres, vel carbones. At Hes. E Ἀνασκαλεύοντες exponit non solùm αἰακινοῶντες, sed etiam ἐρευνῶντες, Indagantes, Scrutantes. vt qui aliquid inuestigãtes effodiunt & eruunt. Suidæ autem Ἀνασκαλεύων est αἰακινῶν, ἀδημοῦν αἰαλογιζόμενος. Perperam verò in vulg. lex. scribitur ETIAM Ἀνασκαλεύω.

C. ΥΠΟσκαλεύω, Sarculo suscito. vel τῷ σκαλεύθρῳ suscito, vt carbones & ignes sopiti exuscitari solẽt. Aristophanes, τὸ πῦρ ὑποσκάλευε. quod Suidas citans exponit αἰαφύσα, ζωπύρει. vbi sicut dicitur πῦρ ὑποσκαλεύειν, ita Pythagoras iubebat πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, symbolice pro δυνατῶν ὀργὴν καὶ οἰδοῦντα θυμὸν μὴ κινεῖν, vt Diog. Laert. explicat in vita ipsius Pythagoræ, pagina 315 meæ edit. Idem & Plutarchus in libro De educ. lib. cum hoc symbolo ait vetuisse μὴ ἐρεθίζειν θυμούμενον: pagina 21 meæ item editionis. F

¶ Σκαλίζω, F. ίσω, idem cum σκαλεύω, & σκάλλω. id est Fodio, Sarrio.

Σκαλισμός, ῶ, ὁ, Sarritio, Sarritura, Sarculatio. Idem cum σκάλσις & σκαλεία.

Σκάλισις, εως, ἡ, idem. Theophrastus De caus. plant. libro 3, capite 25, σκάλισις καὶ πασμός, sarritio & runcatio. de quibus Colum. lib. 2, capite 12. Alibi σκάλισις ab eo nominatur, vt De caus. plant. libro 4, c. 14, δοκεῖ δὲ μιγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλισις πρὸς τὸ νοσιμώτερον πιεῖν.

Σκαλιστήριον, ου, τὸ, Sarculum. id est Instrumentum quo plãtæ & segetes sarriuntur: quum nimirum sarculo terra indurata laxatur, & herbæ noxiæ quibus seges suffocatur, succiduntur. Dicitur idem ETIAM Σκαλίς. Ambo leguntur apud scholiastem Theocr. vbi dicit σκαλίδα esse ἐρχαλεῖον γεωργικὸν, τὴν κοπῆς χερόμενον σκαλιστήριον. Ibidem dicit, σκαλεύειν τὸ χωρίζειν, εἶτε τὸ σκαλίσαι καθαίρειν αὐτὴ: ἄσκαλα exponens ἀσκάλευτα & μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα. nam peracta sementi, sequens cura est sarritionis, vt Columella docet libro 2, cap. 12. quæ si negligatur, arua seu ipsa frumenta dicuntur Ἄσκαλα, id est Nõ H sarrita, Sarculo non adobruta nec purgata. Legitur autem illud Ἄσκαλα apud Theocritum Idyll. 1, Τοιὴρ τοι τῷ θυραῖ μεν ὑπὸ σπόρῳ ἄσκαλα πάντα, nondũ quidquam à peracta sementẽ sarriui. A nomine Σκαλὶς est VERB. Διασκαλιδεύω, Sarculo terram verso.

¶ Σκάλοψ, οπος, ὁ, Talpa, & ipsa à fodiendo nomen adepta: vnde Hesych. Σκάλοψ, ἀσπάλαξ, ζῶον, γεωρύχον, τυφλόν. est enim animal cæcum, quod terrã fodit. Suidas μυῶν generi accenset, diuersum tamen est à mure araneo, quam μυγαλῶ siue μυγαλῶ appellant. Aristoph. Acharn. Σκάλοπας, ἑρπετὰ, αἰλούρους.

¶ Σκαλαθύρω quoque à σκάλλω deriuant: ac certè Hesych: Σκαλαθύρει exp. σκαλεύει, & Σκαλαθύρων, σκαλεύων, id est Fodiens, Fodicans. Aristoph. rectè vsurpauit pro Inire seu Coire: quo modo & ille dicebat εἰς οὐχ ὁσίω τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖς. vicinam enim significationem habent Fodicare & Stimulare. Aristoph. inquam Pace, Ἢν μείραξ' ἰδὼν, ὀπιθυμήσῃ, κἀβούληται σκαλαθύραι. vbi schol. exponit σπουδάσαι. paulo post ipse Aristoph. dicit ξυγκαταδαρθεῖν & ξυγκατακεῖσθαι. Hesych. σκαλαθυρεῖ exponit λάθρα πλησιάζει: & Σκαλαθύρων, ἀκολαζαίνων. Sed nota, huic σκαλαθύρειν, præter significationem τοῦ σκάλλειν seu σκαλεύειν, id est Fodiendi seu fodicandi, inesse etiam significationem τοῦ ἀθύρειν, id est ludendi. itaque significaret Ludibundus fodio seu Fodico, vel Fodiens seu fodicãs ludo cum aliquo. Alicubi verò alterutrum tantùm significat, hoc est vel Fodico, vel Ludo: SICVT ET Σκαλαθυρμάτα dicuntur Ludicra seu Ludicræ nugæ, ab eodem Aristoph. Nub. — οὐδὲ σκαμμόν, οὐδ' ὁπλίσμοτα, Ὅστις σκαλαθυρματ' ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ' ὁπλίσαιτο πρὶν μαθεῖν. vbi schol. σκαλαθυρμαῖα exponit σμικρὰ καὶ λεπτὰ παντάπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα: addens, huic vocabulo ἐγκεῖσθαι τὸ ἄθυρμα, quasi dicat παίγνια καὶ οὐδὲν ἀξιόπιστα. Sic autem vocat subtiles aliquas præceptiunculas, quæ & λεπτολογήματα appellat. Hoc verò σκαλαθυρμάδιον diminutiuum est à VERBALI Σκαλάθυρμα, quo significatur q.d. Fodicatio ludicra. Hesychius Σκαλαθύρματα exponit σκαριφίσματα, σκαλεύματα.

¶ Σκαλαθάρβα etiam Hesychius à σκαλεύω deriuat, exponens τύρβη, id est Turba. AT Σκαλαθαρβία eidem est ἀκηδία.

Σ Κ Α Π Τ Ω,

F. ψω, Fodio: idem cum ὀρύττω. Herodianus lib. 4, de Antonino Caracalla, εἴπε ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων τοῦθ', si quid fodiendum foret, primus fodiens. Athen. libro 12, ἰδὼν τινὰς ἐργάτας σκάπτοντας, Fodientes operas cernens. Significare autem Fodere, ipse Plut. testatur in Fabio, ab initio, cuius verba citaui in Διορυγή. Interdum & Defodere significat, vt quum Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 25, dicit σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, pro Altè defodientes fimum. vbi pro κοπρύσιον accipitur. Pass. Σκάπτομαι, Fodior. Vnde Ἐσκαμμένος, Fossus. Et in pentathlo siue quinquertio dicebantur τὰ ἐσκαμμένα, Fossa seu sulcus per trãsuersum ductus, quem veluti metam & limitem transilire vetitum erat. vnde prouerbialiter ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν pro Cuiusuis rei positos fines excedere. quod Poll. quoque testatur lib. 3. de pentathlo loquens, τὸ δὲ μέγιστον τὰ πηδήματος, καιρὸν ὁ δεῖνος, τὰ ἐσκαμμένα· ὅθεν ὅτι τοῦ τὸν ὅρον ὑπὲρ πηδῶν τινὰ παροιμιαζόμενοι λέγουσι Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα. quo prouerbio vtitur tum Luc. in Gallo, tum Basil. in Hexaëm. homil. 6, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες, ὅτι τὴν σωφροσύνην τῆς γλυκυλογίας τὸν λόγον ἔλκουσι, philosophiæ fines egredientes & immodice philosophantes, vt qui fulcum stadii transilientes saltu efferuntur vltra modum athletarum. B. p. 270. Pro hoc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα dicitur etiam ὑπὲρ τὸ σκάμμα, vt nunc docebo.

Σκάμμα, ατος, τὸ, Fossa. Σκάμμα, sicut τὰ ἐσκαμμένα, dicitur etiam sulcus stadii seu spatii in quo saltu certabant, Fines curriculi, vt Bud. tradit. Alii malunt interpretari locum certaminis in quo athletæ congregantur: à σκάπτω propterea nominatum quòd fossa cingi soleret. Vnde prouerbialiter dictũ est ab Hieron. De scammate & loco certaminis egredi, pro eo quod est à proposito digredi, siue lineas transilire: in epistola ad Pammach. Quum ergo ista quærantur, cur tu omissis super quibus pugna est, de scammate & loco certaminis egrediens,

in peregrinis & lõgè alienis disputationib? immoraris? Volũtq; hic De loco certaminis, esse ἐξέχηπιν præcedentiũ De scãmate. Itidẽ Tertull. in libro suo ad martyres, Itaque epistates vester Christus Iesus, qui vos spiritu vnxit, & ad hoc scãma produxit, voluit vos ante diẽ agonis ad durioré tractationẽ à liberiore conditione seponere, vt vires corroborarẽtur in vobis. At Cæl. Aurel. Chron. libro 2, capite 1, Ordinat præterea idem Asclepiades in arenæ spatio deambulationem, quod appellant scamma, atque transcensum lignorum. Paulo antè idem Cælius dixerat, Conficienda sunt ligna quæ trãsgredi pedibus nitantur ægrotantes: tunc etiam perfectis in terra lacunis, deambulationem imperabimus. Vbi nota eum σκάμματα vocare perfectas in terra lacunas, & spatium arenæ, quæ vult transiliri ab ægro, vt corpus isto saltu magis magisque corroboret. Apud Græcos sæpe pro ipso illo certamine & agone athletico vsurpatur. vt Chrysost. in comm. in epist. ad Rom. 11, εἴσω τῶν σκάμματος ἔσηκας, καὶ δύνασαι καὶ ἐφάπτῃ πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἕξεις. quæ Budæus sic vertit, Adhuc in agone es atque in campo pugillari & athletico: tibi integrum est instaurare certamẽ & offensionum noxam sarcire. Idem Bud. ex eodem, εἰς μείζονα σκάμματα καλεῖν, pro Ad maiores agones & contemplationes. Idem σκάμματα interpr. etiam Fines curriculi ad perfectiorem vitæ statum.

Σκαπὸς, οῦ, ὁ, Fossus, seu Fossilis, Fossitius. idem cum ὀρυκτός. vt σκαπὴ ὕλη, materia fossilis seu fossitia. Apud Plutarchum autem in Cim. σκαπὴ ὕλη est locus quidam Thraciæ, quasi effossam syluam diceres. V N D E Ἀρτίσκαπος, ὁ, ἡ, Recèns fossus, Recèns effossus, seu egestus & erutus: aut Nuper defossus. Ex Epigr.

Σκαπηνὴς, ῆτος, ὁ, Fossor. idem cum σκαπανεύς. Aristoteles Ethic. 6, capite 7, ex Homeri Margite, Τὰν δ' οὔτ' ἀρῶ σκαπῆνα θεοὶ δέδασαι, οὔτ' ἀρότηρα. Vtitur & Xen. teste Polluce.

Σκαπάνη, ης, ἡ, Fossio. quo sensu vsus est Theophr. in loco quodam citato in Σκάλοψ. Itidem in Epigramm. vsurpari aiunt. Estque ei synonymum σκάφυσις & σκαφεία. Significat etiam instrumentũ fossoris quo terrã eruit. quod est species ligonis latior breuiórque, vt quidam tradunt, quale Rutrum est, ab eruendo dictum: vt apud Festum, Rutrum tenentis iuuenis, & arenam eruẽtis. Itidémque apud Pallad. Rutrũ quo calx subigitur. Ab Hesychio & Suida exponitur σκαφεῖον, ὀρύγιον, δίκελλα. Vtitur & in hac significatione Theoph. De causis plantarum libro 3, capite 25, vbi ait, πῶς γὰρ ἐργάζεσθαι καὶ τοῖς ὀρύγεσι καὶ τῇ σκαπάνῃ, aratro & ligonibus. Ouidius, — iactati pulsabant arua ligones. Vtitur Theocr. queq; Idyll. 4.

Σκαπανεὺς, έως, ὁ, Qui ligonem tractat, Fossor. Lucianus in Tim. καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὗτος βαρεῖαν καταφέρων τῷ δίκελλαν. Vtitur & alibi. Necnon Poll. l. 7, capite vlt. τὸ δὲ ἀπὸ σκαπανέων ἐργαλεῖον ὅστις ἡ σκαπάνη. Affertur E T Σκαπανήτης pro Fossor.

Σκάπεπος, Fossa seu Fouea. πάφρος, Hesychio, qui addit à quibusdam exponi πάφος.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, Fossio. vulg. lex. sed sine autore & exemplo.

Σκαφύω, Fodio. idem cum σκάπτω, vt σκαλεύω cum σκάλλω idem significat: cuius tamen significationis nulla afferuntur exempla.

Σκάφυσις, εως, ἡ, Fossio: E T Σκαφεία, ας, ἡ, pro eodem. Vtrunque apud Suidam legitur, quippe qui posterius σκαφεία per prius σκάφυσις exponat.

Σκαφεὺς, έως, ὁ, Fossor. idem cum σκαπανεὺς seu σκαπήρ. Archippus apud Pollucem, Σκαφύσι, κυπωροῖσι, τοῖς τ' ὀνηλάταις, Καὶ ταῖς γυναιξὶ τοῖσδε τῆς ποιᾳρίας.

Σκαφεῖον, ου, τὸ, idem cum σκαπάνη, Ligo latior breuiórque, vt quidam volunt. Suidas tamen simpliciter exponens per λιχάριον, (ita enim legitur in eius exẽpl. manuscripto, nõ λιχάριον) eo vocabulo ligonem intelligere videtur: in lex. meo vet. exp. ἄμυν γεωργική. quemadmodum Theocr. quoq; schol. annotat ἄμυν Atticè vocari quod Theocr. σκαπάνιον, alii δίκελλαν appellant. Esse tamen aliquid discriminis inter σκαφεῖον & δίκελλαν, apparet ex Luciani Philopseude, ἐκέλευον σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα. videturque δικέλλης nomine intelligere bidentẽ aut rutrum: σκαφείου autem, ligonem quo tellus pulsatur & finditur effoditúrq;. Plut. ὁ γεωργὸς ἄχθιον ὀκνοῦντα βλάσημα καὶ ἀχθυνὲς, αὐτόθεν ἀφειδῶς ἐμβαλὼν τὸ σκαφεῖον, ἀνέτρεψε πᾶν ῥίζαν. V N D E Σκαφείδιον, ου, τὸ, Paruus ligo, in manuscripto Suidæ exemplari: in impresso autẽ sine diphthongo H A B E T V R Σκαφίδιον.

Σκαφίον, ου, τὸ, idem cum præcedenti σκαφεῖον. qua scriptura legitur apud Hesych. in Σκαπάνη, & apud schol. Theocr. Idyll. 4, itidẽ in expositione τοῦ σκαπανίου: tradit enim σκαπανίου esse δίκελλαν, σκαφίον, & quod vulgo λιχάριον dicitur ac τζαπίον, Atticè verò ἄμυν. Eadem scriptura legitur apud Plutarchum quoque in Arato, non procul ab initio, vbi dicit Aratum athleticæ vitæ nõ inexpertum fuisse, οὐ παντάπασιν ἀρνεῖται τῷ ἀδηφαγίᾳ καὶ τὸ σκαφίον, non omnino voracitatis athleticæ & ligonis videtur vsum negare, vt interpres vertit. Solitos autem fuisse athletas ligone sese ad firmandum robur exercere, innuit Theocr. idyllio 4, quod Νομεῖς inscribitur, de pastore loquens qui Pisas certaturus & athletã acturus se contulerat, Κὤχετ' ἔχων σκαπανίαν τε καὶ ἕκατι πυτίδε μῆλα. Idémque confirmat schol. his verbis, οἱ γὰρ γυμναζομένοι πύτιος ἐχρῶντο τοῖς γυμνασίοις, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες, καὶ τὰ λίθινα μέρη τοῦ σώματος ἀναῤῥωννύντες. Vtitur hoc vocabulo Iuuen. quoque, Sat. 6. Et ride, scaphium positis quum sumitur armis.

Σκαφιτὴς, οῦ, ὁ, Fossio, Pastinatio. Theophr. De caus. pl. libro tertio, cap. 21, ἡ πεβλασολογία καὶ ὁ σκαφιτὴς ὁ μέσος. vbi Gaza, Decacuminatio & fossio: alii ex Columella, Pampinatio & pastinatio. Sunt qui velint D I C I Σκαπιτὴς. Apud Hes. L E G I T V R Σκαφιτὴς, nimirũ in expos. N O M I N I S Σκάλαπς. quo vocabulo puto significari sarritionem seu sarritura m, πῶν σκάλσιν seu σκάλισιν, quæ & ipsa fossionis genus est: vt ad σκάλλω referendum sit, ab eoque ortum credatur vt σκάπτος à σκάπτω.

Σκάφος, εος, τὸ, Fossa, Cisterna, Piscina. v. l. ex Anth. Epigr. ‖ Item Fossio, seu Pastinatio. Hesiod. Erg. 2, v. 570, πρὶν δὴ σκάφος οὐκέτ' ἐνέωρ, tunc non amplius circumfodiuntur vites, nimirum post Vergiliarum exortum. Vbi Proclus, μετ' πλειάδων δὴ τὸν ὠκεανὸν οὐκέτι καιρὸς τομῆς ἀμπέλου καὶ σκαφῆς. ἤδη γὰρ ἡ ἠὼ ξηραίνεται δι' σκάπτειν οὐκ ὄπτιδεῖον. Quo loco N O T A Σκάφη ab eo vsurpatum pro Fossio, σκαφεία seu σκαφιτής.

C. Βαθυσκαφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Profunde fossus.

C. ΑΝΑσκάπτω, Refodio. vel Fodiendo eruo & egero, Effodio. qua signif. ἀνορύσσειν quoque vsurpatur.

C. ΑΠΟσκάπτω, Defodio, seu Fodiendo detraho. Pro Terrã fodio, afferitur ex Plat. De leg.

C. ΔΙΑσκάπτω, Perfodio. vel Fodiendo euerto.

C. ΕΠΙσκάπτω, Infodio. Ex Anth. epigr.

C. ΚΑΤΑσκάπτω, Suffodiendo euerto, Diruo. Thucyd. libro quarto, pagina 156, τά τε μακρὰ τείχη κατεσκαψαν ἐλόντες ἐς ἔδαφος. Philo De vita Mosis, libro primo, τὰς πόλεις ἢ κατασκάπτοντες ἢ ἐμπιστρέφοντες ἠφάνισαν, diruentes & in planum dantes. Et Demosth. Pro cor. τὰ μὲν ὑπακούοντα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ ὀλιγωρήσαντες δι' ὀλίγου χρόνου κατεσκάψαμεν. Rursum apud Thucyd. τὰς οἰκίας κατεσκάψαντες. Et apud Æsch. in Ctesiph. τὸν λιμένα κατεσκάψαντες, καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες. Apud Plutarch. verò & Athen. κατεσκάψαι πόλιν & αὐξῆσαι sunt opposita, id est Diruere seu euertere vrbem, & Restituere vrbem seu Instaurare. Item passiua significatione. Demosth. Pro cor. κατεσκαφῆναι τὰς πόλεις αὐθίς. Plutarch. ἐμφατικώτερον dixit, κατεσκαψαν οἰκίαν εἰς ἔδαφος πᾶσαν, domum totã funditus diruit & euertit.

V N D E Κατεσκαφὴ, ῆς, ἡ, Euersio quæ fit diruendo seu suffodiendo. Æschin. in Ctesiph. ὁρᾶν εἰλισκομένου τὴν πόλιν, πυρὸς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καθεσκαφάς, euersiones mœniorum. I T E M Κατεσκαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dirutus, Suffodiẽdo euersus. κατεσκαμμένος Hesychio.

C. ΠΕΡΙσκάπτω, idem cum περιορύττω, Circumfodio, vt Plinius loquitur. qui quod Theophrast. dicit, μεγάλα δὲ συμβάλλεται καὶ τὰ τραύματα καὶ αἱ πληγαὶ τοῦ περισκαπτόντων, sic vertit, Quum circumfossor iniurioso ictu verberauit: de morbis vitis læsæ.

C. ΥΠΟσκάπτω, Suffodio. seu Subtus fodio, Ad ipsas vsque radices circumfodio. seu In ima parte circumfodio. Theophr.

Theophrastus Historiæ plant. lib. 2, cap. 8, οἱ δὲ καὶ πυῤῥοῦ κατὰ ὑποσκάπτοισι. V N D E Ὑποσκαφὴ, ῆς, ἡ, Suffossio. Item Fossa seu specus sub aliquo loco cauata. Dioscor. libro 5, cap. 106, de cæruleo pigmento, εὑρεσκόμενος κατά τινας ἀπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς τῆς θαλάσσης. vbi Ruellius Sub cauatos specus maris inuenitur.

Cæterùm verbo σκάπτειν inest præterea aliqua etiam significatio τοῦ κοιλαίνειν, id est Excauandi: quemadmodum in præcedenti loco, κατά τινας ἀπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς, Ruell. rectè vertit, Sub cauatos specus: quo ferè modo & πέτρα γλαφυρὴ pro ἀπηλαιώδης: quod Hesiodus γλάφυ πετρῆεν appellat. A qua huius verbi significatione dependent sequentia deriuata.

Σκάφη, ης, ἡ, Scapha: nauigioli genus à cauitate sic dictũ: alio nomine ἑφόλκιον, quòd longioribus nauibus soleret ἐφέλκεσθαι, sicut hodiéque lintres monoxylæ, id est ex singulis arboribus cauatæ, onerariis nauibus adiungi solent. vnde scapha est tanquam instrumento nauis: & siquis nauem cum instrumento emerit, præstari ei debet scapha, secundum Labeonem in tractatu De fundo instructo. Frequens huius vocabuli vsus apud Latinos quoque. Liuius, Inde accepta scapha in arcem confugit. Idem, Exceptis in præparatas scaphas nautis. Iustinus inter piscatoria nauigia numerat, quæ ἁλιευτικὰ πλοῖα nominantur: libro 2, Piscatoria scapha traiecit trepidus. Fuisse autem etiã longarũ nauiũ scaphas Cæsar testatur, lib. 4, Scaphas longarum nauium, item speculatoria nauigia, militibus compleri iussit. Vnde coniicere aliquis possit, scaphas monoxylis lintribus fuisse maiores, quas Liuius alueorum nomine significare videtur, Dec. 3, l. 1, Nouásque alias primùm Galli inchoantes cauabant ex singulis arboribus: deinde & ipsi milites, simul copia materiæ, simul facilitate operis inducti, nihil, dummodo innare aquæ & capere onera possent, curantes, raptim faciebant. Attamen σκάφη pro alueo etiam sumitur: sed in alia significatione, vt apud Plutarchum in Romulo, ἐνθέμενος εἰς σκάφιον τὰ βρέφη, impositis in alueum pueris: Romulo videlicet & Remo, quos Amulius in profluentem aquam mitti iusserat. Qua de re Liuius libro 1, Quum fluitantem alueum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituisset. Vbi σκάφη & alueus accipiuntur pro vase ligneo concauo & oblongo, quales sunt cunæ seu cunabula. Vt & apud Athenæum lib. 13, vbi de elephanti cuiusdam erga infantem φιλοστοργία sermo est, ὅτ' ἰδὼν ἡ θηρὸς ἐμπλήσθεν αὐτὸ τῶν γάλακτος, ἀλλ' μέσον ἀπὸ ποδῶν τῶν θηρίου ἐπίθη αὐτὸ ἐν σκάφῃ· ὅτε δὲ κλαίοι, τῇ προσβοσκίδι τὸν σκάφιον ἐκίνει, proboscide alueum seu cunas mouebat. De aliis quoq; vasis cauis & oblongis in modum aluei dicitur. vt Poll. libro 6, cap. 10, scribit τὸν μάκτραν siue μαγίδα vocari σκάφιον. id est, vas illud concauum & oblongum in quo μάττουσι. Et libro 10, cap. 24, de vasis culinariis, μάκτρα, σκάφη, μαγίς. mox dicit apud Aristophanem Δημοπράτους legi σκάφη μακρὰ, & σκάφη στρογγύλη. vbi nota duo fuisse scaphãũ genera, oblongum & rotundum. Idem Poll. λεκάνιον quoque quæ vomituris apponitur ad excipiendum vomitum, σκάφιον nominari posse scribit, lib. 10, cap. 21. Et cap. sequenti, vas in quo pedes abluuntur, id est pelluuium, ait itidem vocari λεκάνιον, λέβητα & σκάφιον, vt ab Æschylo in Sisypho, Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. Λεοντεθάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος; vbi nota dici σκάφιον χαλκήλατον λεοντεθάμονα, vt significet peluim æneã leonis ærei tergo impositam. Idẽ scribit lib. 6, cap. 19, χάλκειον & σκάφιον nominatã etiã fuisse κοίλιον πνὰ καὶ φερεῖν λεκανίδα, quam οἱ κοταβίζοντες solebant implere aqua, cui innatabant σφαῖρα, πλάστιγξ, μάνης, & alia quædam quæ cottabo deiecto demergebantur. Alii λέβητα appellant. ‖ Pro vase ligneo accipit scholiastes Aristophanis in Equit. hoc loco, Ἀλλὰ πλείστῳ χωρεῖς αὐτὸς εἰς κόρακας, εἰ βούλεται, Τὰς σκάφας ὃν ἂν ἐπῴλει τοῖς λύχνοις καθελκύσας. Vbi si de vasis ligneis intelligendus est is locus, videntur fuisse conchis similia, hoc est rotunda & concaua, hemisphærii in modum. vt & σκάφιον accipi infrà dicetur. ‖ Σκάφη labri etiam balneatorii vsum præstat: vt quum medici ægris viribus defectis præscribunt vt iusti balnei loco in solium desidentes foueantur aqua in qua titiones extincti sunt vel testæ, aut alia quædã. quo genere balnei qui vtuntur, dicuntur σκαφολουτρῶν, id est in solio lauare, vt quidam interpretantur, occasione sumpta ex hoc loco Cornelii Celsi, libro 3, capite 12, Deducendus in balneum est, dandáque opera est vt per tempus horroris in solio sit. Fomentísque protinus validioribus totum corpus circundare conuenit, maximéque inuolutis extinctis testis & titionibus. Alexander Trallianus, εἴτε πρὸς αὐτὸ τὸν βούλοιντο ἐγκαθήμενοι εἰς τὸν σκάφιον, εἴτε ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὰς καλουμένας πέδας δυώμενοι. cui similem locum vide in Σκαφολουτρέω. Græcum vocabulum & hîc retinere possumus, vt Cælius Aurelius Acutorum morborum lib. 1, cap. 11, Dehinc paulo prominentius à lecto producendus æger, atque paululum inclinandus: tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena: deinde duo adhibendi qui foueant alterno officio, ne vllo tempore fomentum frigescere faciat caput. ‖ Est & vinculi capitalis nomen, quod alio nomine θόλος Διόκλειος dicitur, vt docet Galenus in libro De fasciis, quem vide. Vide & Σκαφίον item Σκαφίς.

C. Σκαφηφόρος, ου, ὁ, Scapham ferens. Σκαφηφόροι Athenis dicebantur οἱ μέτοικοι, quoniam lege ita iubente ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοῖς μὴ σκάφας ἐφέρον, αἱ θυγατέρες αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σπάδιξα, vt Harpocration tradit. Hesychius, quoque annotat σκαφηφόροις dictos fuisse τοῖς μετοίκοις, quoniam σκάφας ἐφέρον ἐν τοῖς παναθηναίοις: addens, ἵνα ὡς οὖν ἀριθμῶνται μετέχοντες τῆς θυσίας. Meminit & Pollux libro 3, cap. 4, vbi ait σκαφηφόροις appellatos fuisse τοῖς μετοίκοις, vxoresque eorum ὑδριαφόροις: vtrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Qua autem significatione σκάφη ibi accipiatur, nemo aperit. Vtitur eo vocabulo Dinarchus, αἱ σκαφηφόροι ἔφοιτον εἰς τὸν ἀκρόπολιν αἰσθόμενοι. V N D E Σκαφηφορέω, ῶ, Scapham fero, Scapham gesto. Apud Harpocrationem, οὐπω γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθῆναι. I T E M E T Σκαφιδὴς pro σκαφηφόρος seu μέτοικος vsurpatum fuit, teste Harpocrat. ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ (inquit) σκαφείας τοῖς μετοίκοις, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τινὰ σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

C. Σκαφοειδὴς, ές, ὁ & ἡ, Scaphæ similis, Scaphæ formam gerens. vt σκαφοειδὲς ὀστοῦν dicitur os profundo sinu excauatum, tali caput anterius & oblongum excipiens: sic dictum à scaphæ similitudine. cauitatem enim habet oblongam scaphæ similem, qua simile caput astragali seu tali intra se admittit, vt inter alia docet Gorræus.

C. Σκαφολουτρέω, ῶ, In scapha lauo. Alexander Trallianus, οὐδὲ τοῖς ἔχουσι ἀδενῆ παῦν τὸν δυώμενον δεῖ σκαφολουτρεῖν, ὅ ὅτι τοῦτο Ῥωμαίοις πάθος ἐμβάλλειν. quibus verbis indicat, in balneis illis quibus οἱ σκαφολουτοῦντες vtebantur, solitos fuisse titiones extingui. Vide & Σκάφη.

Σκαφίον, ου, τὸ, Scaphula, Parua scapha. qua signif. σκαφίδιον quoque dicitur. Σκαφία dicuntur etiam vasa caua, siue oblonga ea sint & scaphæ figuram gerant, siue rotunda in modum hemisphærii: sicut & conchæ. Martian. Capella, lib. 6, De geometria, c. 1, Scaphia dicuntur rotunda ex ære vasa, quæ horarum ductus stylí in medio fundo sui proceritate discriminant. Quæ Vitruuius scaphas appellat: lib. 9, c. 9, de horologiorum ratione & vsu, Hemicyclium excauatum ex quadrato, ad enclimá que succisum, Berosus Chaldæus dicitur inuenisse: scaphen siue hemisphærium, Aristarchus Samius. Item σκαφία S I V E Σκαφεῖα dicebantur Romæ vasa quædam excauata in modum turbinis rectanguli: quæ Vestales virgines, igne illo perpetuo extincto casu aliquo, ad flammam e solis radiis excipiẽdam, aduerso soli op ponebant. Quo facto, radii ad circunferentiam vndiq; incidentes, ad centrum omnes concurrebant, atque ita aerem tenuem reddebant, & materiam (quæ leuissima siccissimáque iis scaphulis imponebatur) statim inflãmabant. Vide Plut. in Numa, pag. 120 meæ editionis. ‖ Item Vas potorium scaphæ figura. Athen. lib. 4, καὶ σκαφίον ἀργυροῦν δύο κοτύλας χωροῦν. Itidem & in Κάλπιν hoc idem σκαφίον in πτηνείων genere ponit. Sic Plautus, Scaphio bibunt. Et Cic. Scaphia cum emblematis. ‖ Alia etiam vasa concaua & oblonga rotundáve, dicebantur

σκάφια, vt quibus in abluendis pedibus aut balneis vtebantur, sicut σκάφαι quoque. Clearch. apud Athen.14, Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος. (Vbi NOTA Σκαφεῖον diphthongo scriptum) Apud eundem Athen.l.11, ἀπὸ τῆς ὀμφαλῶν τῆς ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσι. Sic Plutarch. dicit, ἅμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι. Matularum quoque genus σκαφίον dicebatur, mulierum proprium, vt Poll. innuit lib.10, cap.9, vbi hunc ex Aristoph. locum affert, Σκαφίον ξενύλλη ἤτησεν· οὐ γὰρ ἔω ἁμίς. Sic Vlp. Scaphia habita ventris causa. Trulla quoque apud Latinos & potorii vasis nomen est, & vasis item excrementis excipiendis destinati. Item & capitis ea pars quæ pilis tecta est, σκαφίον dicitur à cauitate & rotunditate: alio nomine κόγχος, πόλος, κρανίον. Testis est Pollux lib.2, afferens hunc locum, Ἵνα μὴ καταγῆς σκαφίον πληγεὶς ξύλῳ. Idem eodem libro annotat, ἰχία & σκαφία dici τὰ πάγια τοῦ ἱστοῦ, τῷ μὲν ὀμφαλῷ κύπκείμενα, τοῖς δὲ γλουτοῖς ὀπισθίεμενα. Alii interpr. Os cauum coxendicis, quod & κοτυληδών. ¶Σκαφίον dicitur etiam tonsuræ quoddam genus, quo nimirum capilli nouacula raduntur: à quo diuersum est quod κῆπος dicitur, ad ornatū formæ magis faciens. Testis schol. Aristoph. in Auibus, dicens duo esse κουρᾶς genera, σκαφίον & κῆπον: ac σκαφίον quidem dici τὸ ἐν χρῷ: κῆπον autem, τὸ περὶ μετώπου κεκοσμῆσθαι. Lucianus in Lexiph. οὐ κῆπόν σοι ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. ¶Hesychio est etiam ἰατρικὸς ὀπίδεσμος, (id est Medicinalis fascia, qua vulnus obligatur. σκάφιον Galen. vocat) item πῶυον.

Σκαφίς, ίδος, ἡ, Scaphula, Alueus. Aiunt pro μάκτρα etiam accipi, id est vase concauo & oblongo in quo farina subigitur. quo significatu σκάφιον accipi suprà docui. Citatur autem ex Aristoph. ex quo Pollux lib.10, c.24, de vasis culinariis, affert σκαφίδα μάκτρου: quum paulo antè inter μαγείρου σκεῦη numeraſset μάκτραν, σκάφιον, μαγίδα. Vbi si post σκαφίδα distinguendum non est, putarim id σκαφίδα pro σκαφοειδῆ vsurpatum. ¶Item Vas ligneum, concauum & rotūdum, cuius in lacte seróve reponendo vsus est. Galen. in Lexico Hippocratico scribit Atticos σκαφίδα vocare πῶυ περιφυκνὴν σκάφιον, subiungens hos versus ex Homero, Odyss.ι, — ἥατο δ' ὀρφ' ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε πετυμένα, τοῖς ὀνάμελγον. Theocr. verò itidem pro vase concauo & rotundo in quo μελικηρίδας reponebant: idyll.5, Σπασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τᾷ Παλιγάλακτος, Ὀκτὼ δ' σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐρίσας. Nicander generalius dixit ἐν σκαφίδεσι δοχαίαις, in Ther.v.618. Anaxippus apud Athenæum lib. 4, inter vasa culinaria σκαφίδας numerat, cuius verba citaui in Κοπίς. ¶Hippocrates verò σκαφίδα appellat πῶυ θαλασσίαν κόγχῳ, ἢ τραγεμικεστέραν, quæ vulgò μύαξ nominatur, teste Galeno in Lexico Hippocratico: id est, concham marinam quæ oblongior est. Mytulum quidam interp.

Σκαφίδιον, ου, τὸ, Scaphula: id est nauigiolum, aut linter. Lucianus in Dialogo Charontis & Mercurii, μικρὸν τὸ σκαφίδιον καὶ ὑποσταθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τοπολλά, paruus est linteriste, seu parua cymba. vt Iuuen. Atque vna transire vadum tot millia cymba Nec pueri credunt. Idem Luc. itidem in Char. διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Alii hoc Charontis σκαφίδιον appellant ἄκατον. Strabo dicit etiam δίκωπα σκαφίδια, scaphas paruas quæ duobus agerentur remis, lib.1, τοῖς ὑφορμοῦσιν ἐν δικώπτοις σκαφιδίοις. Sic Horat. — biremis præsidio scaphæ.

Σκαφίτης, ου, ὁ, Qui scapham remo impellit. Scribit enim Demetrius Phalereus σκαφίτου dici à quodam τὸν πῶυ σκάφιον ἐρέσσοντα.

Σκαφεύω, Fut. εύσω, Inter scaphas neco. quod supplicii genus prolixè describit Plutarch. in Artox. pag.1863 meæ editionis, vbi Parysatis iubet Mithridatem ἐκσκαφεῦσαι σκαφευθέντα.

Σκάφος, εος, τὸ, idem cū σκάφη, i, Scapha. vel generalius potius Nauigium, Nauis. vt ποτάμια σκάφη apud Diodorū Siculum, libro 20, quæ ibidem ποτάμια πλοῖα appellat. Potes tamen fluuiatilem scapham dicere, quemadmodum Iustinus dicit scapham piscatoriam. Idem eodē lib. πολλὰ τῆς τριηρικῶν σκαφῶν, multæ quadriremes scaphæ. At Strabo δίκωπον σκαφίδιον, vt Horat. — biremis scapha. Diodor. eodem libro, πεῖα σκάφη τῆς πεντηρικῶν, tres scaphæ quinqueremes. Apud Sophoclē quoque in Aiace, εἰς δὲ ναυπκὰ σκάφη Πηδῶνος ἀρδίω Ἕκτορος, scholiastes generaliter itidem ναυπκὰ σκάφη exponit τὰ ναῦς. At Euripides τραγικῶς dicit σκάφος Ἀργοῦς pro Argo nauis: sicut Apollonius, πόλιν Ὀρχομενοῖο, pro Orchomenos: & Virgilius, Vrbs Pataui, pro Patauium. Idem & σκάφος νεὸς dixit pro ναῦς, itidem periphrasticé. Alioqui σκάφος in naui dicitur Alueus, id est imus venter nauis, à concauitate. Liuius, Aluei nauium quassati erant. Salustius, Alueos nauium inuersos pro tuguriis habuere. Sic accipit scholiastes Thucydidis lib.1, pag.17, τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἵλκον αἰσχυνόμενοι τῆς νεῶν ἃς καταδύσαν. exponit enim τὰ κοιλώματα τῆς νεῶν: addens, suo tempore χαλεπὰς dictas fuisse. Nisi fortè & hîc periphrasticè σκάφη νεῶν dixisse æstimandus sit pro ναῦς. ¶Auris quoque cauitas σκάφος dicitur. Polluci, ἡ ἔνδοθεν τραγέλη τῆς ὠτός.

ΣΚΕΔΑΝΩ, SIVE Σκεδάζω, F. άσω, Dissipo, Dispergo. Il.η, Τῶν νεῶν αἷμα κελαινὸν ἐύῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης. Od.ν, Ὡς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα, aerem dissipauit: τὸ πάχος νέφους διέλυσεν, vt Eustathius exponit. Pro Dispergo potius accipitur apud eundem, Iliad.τ, — λαὸν μὲν σκέδασον, ἠδ' δεῖπνον ἀνώγει Ὀπλέσθαι. quod hemistichiū repetitur Iliad. ψ, v. 158. Prosæ quoque scriptores vtuntur. Thuc. libro 2, διεσπαρμένοι δὲ τὸ πάλαι Ἀθηναῖοι κατὰ κώμας καὶ τὴν χώραν, sparsus seu dispersus per agros & dissipatus. vt Sisenna, Dispalati, ab signis digressi omnes ac dissipati. Gellius, Ne sparsi dispalatique prouerent, cohibebantur. Herodianus lib.7, σκεδασθέντες ἐς πᾶσαν τὴν πόλιν, dispersi disseminatique per totam vrbem. Item Philo De mundo, λυθέντες τὸ δεσμοῦ τῶν στοιχείων, εἰκὸς εἰς διαλυθῆναι καὶ πρὸς ὕψος σκεδασθῆναι, dissolui in aquásque dissipari.

SICVT verò ex Κεράω fit Κεράννυμι, ita ex Σκεδάω FIT Σκεδάννυμι, eiusdem cum primitiuo significationis. Pass. Σκεδάννυμαι, Dissipor, Dispergor. Philo De mundo, πολλαχῆ σκεδάννυται, μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης ὑπερέχον, multis variisque in locis sparsum, tractus ingentes orbis terrarum permetitur.

Σκεδασμός, οῦ, ὁ, Dissipatio, Dispersio.

Σκέδασις, εως, ἡ idem. Odyss.α, — εἴ ποθεν ἐλθὼν Μνηστῆρσιν τῆσι μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη. vbi schol. σκέδασιν exp. σκορπισμόν, φυγήν.

Σκεδαστικός, οῦ, ὁ, Dissipandi vim habens, seu Dissipans, Discutiens.

Σκεδαστός, οῦ, ὁ, Dissipatus, Dispersus. Item Qui dissipari & dispergi potest, Dissipabilis. Cicero autem οὐσία σκεδαστὴ apud Platonem vertit Materia mutabilis, pag.14 mei Lex. Cic.

C. ΑΠΟσκεδάω, SIVE Ἀποσκεδάζω, Dissipo, Dispello. nam vt apud Horatium curas dissipare Euthyus dicitur, sic apud Græcum quendam poetam μερίμνας ἀποσκεδάσαι. Plato media voce vsus est, significatione actiua, in Axiocho, πάντα τοίνυν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι, omnes has nugas ex animo tuo expelle. Sicut porro Σκεδάννυμι fit ex Σκεδάω, SIC Ἀποσκεδάννυμι, SIVE Ἀποσκεδαννύω, ex Ἀποσκεδάω. Xenophon, ὧν δὲ πρὸ πολεμίων, ἀπαρτᾶται τι ἀδυνατώτερον τῆς αὐτῶν δυνάμεως, ἢ θαρρῶν ἀποσκεδαννύηται, siquod agmen ab exercitu longius iam imprudens abfuerit, aut fiducia sui palari prædabundè visum fuerit. Bud. pag. 734, in Ἀπαρτῶ.

C. ΔΙΑσκεδάω, SIVE Διασκεδάζω, Dissipo, Disicio, Dispergo. Od.ε, Ὡς δ' αὐτέμός τε ζαής νέφεα θημῶνα πιδάσσῃ Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ, quæ huc illuc dissecit. διεσκόρπισεν, vt schol. exp. Sic Thucyd. lib.1, ὀξυτατον γενόμενον τὸ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς ῥᾳδίως ἐκεῖνα διεσκέδασεν ἅπαντα ὁμοῦ τε τοῦ πυρὸς καὶ ἀνέμου, ὃς ῥᾳδίως ἐκεῖνα διεσκέδασεν αὐτὰ πάντα χῆ, qui noctu exortus dispulit ea quoquouersum. Et Xen. in Cyneg. de hinnulis, ἐὰν μή τις αὐτὰς διεσκεδάσῃ ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθεῖσαι πνα αὐτῶν. Item Herodian. lib.2, πολὺ τῶν τραπύματος μέρος διεσκεδάσαι ἐκεῖνος, κελεύει παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν. vbi Politianus, Multos è suis militibus sparsim disperserat. Idem lib.5 dicit etiā, διεσκέδασε τὴν φήμην ὡς τῶν Ἀλεξανδρου πεθνηξεσθαι μέλλοντος,

pro Diuulgauit seu disseminauit famā. Affertur & Διασκεδᾶται pro Dissipatur, Disseminatur, Diuulgatur. Fut. Attic. Διασκεδῶ pro διασκεδάσω, vt ἑλῶ pro ἑλάσω. Aristoph. Vesp. — ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω, Πολλοὺς δικαστῶν στρωκιὰν διασκεδῶ. ¶Itidē Æsch. in Prom. σκεδᾷ dicit pro σκεδάσῃ.

ITEM Διασκεδαννύω, SIVE Διασκεδάννυμι pro διασκεδάζω, seu διασκεδάω. Ac sicut dicitur διασκεδάσαι φήμην, ita & διασκεδαννύειν. Herodian. l.7, διασκεδάνυται τὰ ἀπὸ τῶν φήμης, ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη αἰνηρημένος, vulgatur fama occisi Maximini. Et apud Suid. Διασκεδαννύοισι, διασκορπίζοισι.

Διασκεδαστής, οῦ, ὁ, Dissipator.

Διασκεδαστικός, οῦ, ὁ, Dissipandi & dispergendi vim habens. Exponitur etiam Digerens.

C. ΕΚσκεδάζω, Eiectos dissipo & dispergo. seu Eiicio simul & dissipo.

C. ΕΠισκεδάζω, Insuper dissipo & dispergo. Affertur & pro Inspergo, seu Spargo super.

C. ΚΑΤΑσκεδάζω, ET Κατασκεδάννυμι, Dissipo, Dispergo. Posteriore vtitur Alex. Aphrod. Item κατασκεδάζω σου τὴν λοιδορίαν, pro Diluo & refuto.

C. ΣΥσκεδάζω, Dissipo, Dispergo. seu Vnā Dissipo & dispergo. Affertur ex Aristoph. exponitúrque διασκορπίζω.

Ex Σκεδῶ FIT Σκιδνῶ, SICVT Κιρνῶ ex Κεράω, vt habetur in lex. meo vet. Ex Σκιδνῶ autem FIT Σκίδνημι. quæ itidem significant Dissipo, Dispergo. Inde PASS. Σκίδναμαι, Dissipor, Dispergor. Apud Hom. frequens, interdum cum ὅτι, interdum cum ὡς, interdum cum κῇ, interdū cum infinitiuo: vt sequentia exempla docebunt. Il.τ & ψ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ὅτι νῆα ἕκαστος, illi autem dispersi ad suam quique nauim ibant. Sic Od.α, Μνηστῆρας μὲν ὅτι σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι. Et Od.β, Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο κατὰ ὡς δώματ' ἕκαστοι. Il.α, Αὐτὰρ ὁ σκίδναντο κῇ κλισίας τε νέας τε. Cum infinitiuo, Il.ω, — λαοὶ δ' ὅτι νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι, dispergebātur, vt ad suas quique naues irent. Apud Herodot. legitur etiam ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, simulac sol radios suos dispersit seu dispandit. id est, Simulatque refulsit sol. Apud eundem in Polymn. σκιδναμένης & σκιρτούσης opponuntur.

C. ΑΝΑσκιδναμαι, Sursum deorsumque dissipor, Huc illuc dispergor.

C. ΑΠΟσκίδναμαι, Dissipor seu dispergor alicunde. Apud Homerum simplex verbum σκίδναται & comp. ἀποσκίδναται in eadem propemodum significatione vsurpatur, hoc loco, Il.ψ, v.2, Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ὅτι νῆα ἕκαστος, Μυρμιδόνας τε νέας τε· οὐκ εἴα ἀποσκίδναται Ἀχιλλεύς.

C. ΔΙΑσκίδνημι, Dissipo, Dispergo. idem cum διασκεδάζω seu διασκεδάννυμι. Hesiod. Theog. — ἄλλαι ἄνεσιν διασκίδνασί τε νῆας, aliæ flant dissipántque & disiciūt naues. Ioseph. apud Suid. οὔτε γὰρ ἀπαξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθνη. Pass. Διασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disicior. Luc. De sacrif. ἡ δὲ κνίσσα χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκίδναται, in cælum subuecta dispergitur, & diffunditur huc illuc. Apud Xenoph. quoque διασκίδναται legitur pro διασκεδαννύσθαι seu διασπείρεσθαι.

C. ΚΑΤΑσκίδνημι, Dissipo, Dispergo, Disicio. Pass. Κατασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disicior. Vnde apud Suid. Κατασκιδναμένη, καταπασκορπιζομένη.

¶Κεδάω, SIVE Κεδάζω, idem cum σκεδάω seu σκεδάζω, ex eóque factum, sublata litera initiali: id est Dissipo, Dispergo, Disicio. Od.ξ, Θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς. Iliad.ρ, — Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας. Et paulo antè, — ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἐλιξάμενος διὰ βήσσας. Vtitur idem Hom. passiuo quoque, vt Il.ο, — αὐτὰρ ὁ τῷ δὲ κλισίησιν ἐμείναν Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν αὐὰ τραπέν. vbi nota opposita. Et Iliad.β, Ἀντάσπες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κῆ νῆας. Apud eundem κεδασθείσης ὑσμίνης, pro Diffuso prælio, Diffusa pugna, seu Dispersis dispalatisque iis qui manus conserebāt. Eust. exp. διαλυθείσης δὲ κῆ πύργον ἢ τοῖχον τῶν βολικῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τῶν πολεμούντων κάκεῖ. vt quum agmen nō amplius quadratum incedit, sed latius se diffundit: veluti quū hostes persequitur ac spoliat. Il.π, Εὖτα δ' αὖθ' ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.

DICITVR ET Κεδάω, pro κεδῶ, inde factum vt ἐάω ex ῥῶ, πάω ex πῶ, ἰσιάω ex ἰσῶ. itidémque signif. Dissipo, Dispergo, Diffūdo. Vtitur pass. Nicad. in Alexiph. Σμώδιγξις κάζοιτο κεδαιομένης κακότητος. id est σκεδαννυμένης. Sicut porro ex Σκεδῶ fit σκίδνημι, ITA ET Κίδνημι ex Κεδῶ: itidémque significat Dissipo, Dispergo, Diffūdo. PASS. Κίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Diffundor. Il.θ, Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, aurora spargebatur super terram. seu Rubore suo disperso totum illustrabat orbem.

C. ΑΠΟκίδνημι, idem cum ἀποσκεδάννυμι & ἀποσκίδνημι, Dissipo & dispergo alicunde. seu simpliciter, Dissipo, Dispergo. Pass. Ἀποκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disicior, διασκορπίζομαι. Vtitur Dionys. De situ orbis.

C. ΕΠΙκίδνημι, Dissipo super. seu Dispergo & diffundo super. Pass. Ἐπικίδναμαι, Dissipor, seu dispergor & diffundor super. vt Il. β, Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ὀπικίδναται αἶαν, dispergitur & diffunditur super terram, ὀπισκορπίζεται, seu ὀπικλύζει γαῖαν, inundat terram: vt hoc verbum significet πλατυσμόν. Pro αἶαν autem scribi etiā ἄλσος, annotat Eust. Item ἠὼς ὀπικίδναται, quum super terra suum rubórem spargit & latè diffundit. Il.η, Τοῦ δὴ ἤτοι κλέος ἕσται ὄσσον τ' ὀπικίδναται ἠὼς, fama ipsius tam latè percrebrescet, quàm aurora per orbem diffunditur. Apud Herodot. verò in oraculo quodā, Ἀλλ' ἤτοι νῦν ἀδύτοιο, κακοῖς δὴ ὀπικίδναται θυμόν. vbi Valla sic, Ite sed ex adyto, atq; malis effundite mentem. Fortasse iis verbis Pythia monet vt ex adyto abeant, & mente dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.

ΣΚΕΛΛΩ, Exicco, Arefacio. Pass. Σκέλλομαι, Exiccor, Arefio. vnde apud Hesychiū Σκελλόμενα, σκελετευόμενα. Et Σκελοιῶται, σκελετευθήσονται. Actiuā quoq; significationē habet. Hesych. enim exp. ξηραίνει, ἰσχαίνει. Vbi nota eum σκέλλω accipere non solùm pro Exicco, Arefacio, sed etiā pro Attenuo, Tenuem reddo. quæ enim arefiunt, tenuiora fieri solent.

ITEM ET Σκίλλω quidam ab hoc verbo deriuant, exponentes σκληραίνω, ξηραίνω. Eust. tamen ad Σκέλλω potius referendum censet, vt suprà docui.

C. Ἀσκελής, ές, ὁ & ἡ, Qui non obduruit, nec exaruit. ¶Item Qui supra modum exaruit. vt fit ὁ ἄγαν σκελετευθείς. Hesych. exp. σκληρός: itidémque Ἀσκελές, ξηρόν, κατεσκελετευμένον, ἀσάρκου. quo vtitur Hom. Od.κ, v.464, — ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. Vbi Eust. quoque itidem exp. σκληροί, ἄγαν κατεσκληκότες. necnon & schol. ἄγαν κατεσκληκότες, σκληροί, σκελετευόμενοι, καὶ γενεκρωμένοι. significat igitur ita exarefactum esse corpus & attenuatum vt nihil præter cutem ossa tegat, carne nimirum & pinguedine laboribus absumpta. ¶Ἀσκελὲς Hesych. exp. non solùm σκληρὸν, sed etiam χαλεπὸν, & πικρόν. Præterea & σεμνὸν, & ἀδιάλλακτον. HOC IPSVM Ἀσκελὲς aduerbialiter quoque capitur PRO Ἀσκελέως: significans σκληρῶς, ἀδιαλλάκτως, ἀμεταβάτως, Duriter, sine intermissione seu Assidué. Vtitur Hom. Od.α, v.68, — Ποσσὶ δὲ γαμψὸν ἀσκελὲς αἰεὶ Κύκλωπος κιχάνοιτο. Vbi Eust. ἀσκελὲς ait duobus modis accipi posse, vel pro ἄγαν σκληρῶς, admodum duriter & grauiter: vel pro ἀμεταβάτως καὶ ἀμετακινήτως, vt dicatur ὑπὸ στερήσεως τῆς σκελῶν. Vtitur idem Hom. & Od.λ, Μηκίστ' Ἀτρέος υἱὲ πολυκλαύστου ἀσκελὲς οὔτω Κλαῖε. Et Nic. in Ther. 278, Διπλοῖς δὴ ἐν βουβῶσι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὐτῶς Μόχθος ἐνιστήσεται. vbi schol. tribus modis exponi posse annotat, σκληρῶς, ἀδιαλλάκτως, & ἴσον τὸ ἀσκελὴς dicatur pro ἰσοσκελής. Itidémq; & v.41, — μίσγε δὴ ἔνοδ' μοῦ Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἴσας, exp. ἴσον τὸ αὐτὸ σκέλος seu τὸν αὐτὸν ζυγόν: vt significet pari mensura. Quam signif. sequendo pertinebit ad σκέλος. Altero ADVERBIO Ἀσκελέως vtitur Hom. Iliad.τ, v.67, — οὐδέ πῃ χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μένειν ἐνθάδε. Vbi Eust. exponi posse ait vel σκληρῶς, vel ἀμεταβάτως, sicut ἀσκελές.

C. ΓΕΡΙσκελής, ές, ὁ & ἡ, Prædurus, Modū duritiæ superans. Soph. Antig. p.233, σίδηρος περισκελής, ferrū nimis induratū. solet enim, vt durius fiat, cādēs in aqua tingi. Schol. exp. περισκληκότα. Et in Aiace, pag.39, περισκελεῖς φρένες, Prædurum ac pertinax pectus, Præfracta mens: quæ nimirum nullis precibus verbisve quantumuis blandis mollirī & μαλάσσειν potest, sed κάρτερεῖ Βαφῇ σιδήρου ὡς, non aliter ac ferrum quod cādens aquæ immersum obduruit, nec flecti amplius potest. Schol. περισκελεῖς φρένες exp. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. Ab Hippocr. περισκελὲς φαί-

μακρὸν, dicitur τὸ δάκνον καὶ ἐρεθίζον σφοδρῶς, vt annot.Gal. A
l.2 ad Glauc.Durum pharmacum, quódque mordicat & vehementer incitat. Preu Durus accipitur à Theophr. quoque.vt Gaza apud eum De caus. plant.l.9, c.11, σκληρεῖς καὶ σκληροὶ vertit, Duri & summæ difficultatis. Et l.5, c.21, αἰὴρ κρείττων σκληρὸς ὤν. Et l.2, c.4, σκληρὸς αἰὴρ ἐφ' ἑκάτερα διαῤῥεῖται πᾶς καιρὸς, pro Aer qui in alterutram partem excesserit, fructus perdit, vt itidem Gaza vertit. cui opponitur ibidem ὁ ἀκρατὴς αἰήρ. Areth. in Apocal. 993, σκληρὸν νόημα pro obscuro dixit & duro, teste Bud. Item & Hesychio σκληρὸς est σκληρὸς, necnon δυςχερής. B

C. ΕΝΙσκέλλω, Arefacio intus. Nicand. Ther. v. 694, Μή π ἐνὶ σκύλλῃ γεαρὸν σκίλαρ. Vbi schol. exp. ξηραίνει: nimirũ ὁ ἥλιος ὡς πρὸς πυρά.

Σκελλὸς, οῦ, ὁ, Aridus, vt quidam interpr. Hesych. verò σκελλὸν exp. διεγραμμένον, Distortum. vt idem ferè sit cum σκαμβὸν.

Σκελεφρὸς, ῶ, ὁ, Tenuis ex ariditate. Erotian. σκελεφροὶς apud Hippocr. exponit τοῖς λεπτοῖς καὶ σκελετωδεῖς. Galen. quoque exp. ξηρὸς, πρὸς πεταλμένος: sed apud eum SCRIBITVR Σκολιφρὸς: mēdose, in prima quidem syllaba.

Σκελέω, ῶ, idem cum σκελλω, id est Exicco, Arefacio. Galen. De aliment. facult. l.2, c.2, De fructibus æstiuis, σκελοῦντες αὐτά πάνες ἀποθνήσκουσι, φυλάττοντες εἰς τὸν χειμῶνα. mox dicit, πλὴν οἷον ὀρκα ξηραίνοντες ἀποθνήσκουσι εἰς τὸν χειμῶνα. Vbi nota eum σκελοῦντες & ξηραίνοντες in eadem signif. capere. Pass. Σκελοῦμαι, Exiccor, Arefio. vel etiam Exiccatus & arefactus sum, Areo. Hesych. enim σκελέεσθαι exp. ἄγαν σκληρῶς διψᾶσθαι. Sed nota, apud Galen. duplici SCRIBI, Σκελλοῦντες, quasi à VERBO Σκελλέω. Ego vnico potius scribendum existimo, ex eóque deriuatum arbitror σκλέω, facta syncope.

C. ΚΑΤΑσκελέω, ῶ, Exicco, Exarefacio. Propriè carnes & medullam corporis absumo, vt nihil præter sicca ossa remaneat. Hesych. καταξηρανεῖν exp. καταξηρανεῖν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν.

Σκελετὸς, ῶ, ὁ, Exiccatus, Arefactus. vt σκελετὸν σῶμα, corpus arefactum. Itidē Nic. in Ther. σκελετὸν δάκος. vbi schol. exp. ἐσκληκός. Itē σκελετὸς dicitur Cadauer hominis exiccatum, Corpus hominis arefactum. Plut. Anton. αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν χρῆμα. Et οἱ ὑπὸ τὴν γῆν σκελετοί, Defunctorum manes, Lucill. l. 2 Epigr. Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέπαται, multo tenuior & gracilior manib⁹ inferorũ. Σκελετὸς (inquit Gorr.) Cadauer aridũ. Definitur à Galeno, omnium humani corporis ossium inuicē commissorũ vniuersa syntaxis. Quare nonnulli (ait) libros suos in quibus de ossibus diluerunt, περὶ σκελετοῦ inscripserunt. E

Σκελετῶδης, ες, ὁ ἢ, Corporis arefacti speciem gerens. Similis τοῦ σκελετοῦ. Luc. οὔτε τολυδρίας, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολὴν σκελετῶδες καὶ νεκρικόν. F

Σκελετόω, F. ώσω, Exicco seu Affico, Arefacio. idem cum σκέλλω seu σκελέω. Apud Dioſc. Σκελετώσεις alii interpr. Siccatus, Arefact⁹, alii Sale inueteratus: annotatq; Marcellus, σκελετώσεσθαι de iis dici quæ sale aut alia ratione, vt perennent, exucto omni humore, durantur & inueterantur. Dioſc. l.2, c.90, αἰθυίας ἢ παρ σκελετωθεῖσα, inueteratũ sale mergi iecur. Et lib. eodem, c.2, ἡ σὰρξ σκελετωθεῖσα, caro in sale inueterata. Sic enim reddũt quidam interpr. Ipse tamen Dioſc. alibi addit δι' ἁλὸς, vt quum ait, πρὸς φλεχθεῖσα, καὶ δι' ἁλὸς ὄντος σκελετωθεῖσα δι' ἁλὸς, καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ, ambusta, exēterata, inueterata sale, & in vmbra siccata, vt Ruell. vertit. Alii, Inassata, exemptisque interaneis asseruata sale, in vmbráque reficcata. G

C. ΚΑΤΑσκελετόω, idem cum κατασκελέω, quod vide. Diogenes Laer. ἐπανελθεῖν ἰσχνὸν καὶ κατεσκελετωμένον. Aridũ, Exuccum, Extenuatum macie. κατεξηραμμένον. Bud.

¶ Ex σκελέω, facta syncope. ORITVR Σκλέω, VNDE Σκλῆμα. Quæ inusitata quidem sunt, formant tamen ex SCRIPTVRA. PERF. Ἐσκληκα, quod signif. Arefactus induci, Durus ex nimia siccitate factus. Item, perinde ac si Σκλῆμα quoq; pass. significationē haberet. Apoll. l.1 Argon. αὐστηρὸς χρὼς, Ἐσκλῆκα. Vnde PARTICIP. Ἐσκληκὼς. SIVE Ἐσκληκὼς, ῶτος, Durus: ex siccitate factus, Qui exaruit simul & obduruit, seu Aridus, Resiccatus. Apollon. l.2 Arg. οἴγ' ἤσαν ἐσκληκῶτες. Item Ἐσκληκότα Suid. & Hesych. exp. πρὸς ἐσκληκότα, πρὸς ξηρότατα: dicentes esse metaph. ἀπὸ τῆς πρὸς ξηρανομένων. Signif. igitur hoc loco ἐσκληκὼς, Qui ita addictus seu assiduus est aliqua in re vt in ea propemodũ exarescat: quo modo & πρὸς πεπωκώς. H

C. ΑΠΟσκλῆμι, Exarefco: itē Emacior & Tabefio seu Contabefco. Vnde infinit. Ἀποσκλῆναι, secundum Eust. vt σῆναι ab ἵσημι. Verùm sicut ἵσημι actiuam habet signif. ita & σκλῆμι actiuum esse, non neutrum, meritò quis suspicetur, vt denotet Exarefacio, Emacio, Cōtabefacio, at aoristus ille 2 ἀποσκλῆναι, & præt. perf. ἀπέσκληκα, (vnde part. ticip. ἀπεσκληκὼς) passiua potius sunt, quemadmodum ἀπέσβην & ἀπέσβηκα. Alciphron, ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, Periculum est mihi ne fame tabefiam, vel intabescam, aut, Ne præ fame intabescam, seu Tabe cōficiar, aut cōsumar: vel Tabidus moriar, seu tabefactus. Sunt etiã qui vertãt Exarescam. Itidem cum λιμῷ iunxit hoc verbum Luc. in dialogo Diogenis, Antisthenis, & Cratetis, ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου, ὠχρὸς ἐς ὑπόβολον καὶ λεπτὸς ἐς τὴν ἀκριβέστατον φαινόμενος. Vbi non dubiũ est (quum de mortuo sit mentio) quin ἀπεσκληκέναι significet Intabuisse, vel exitabuisse. id est, tabe perisse, vel cōsumptus esse. vt tum λιμῷ vertatur præ fame. Sic & Suid. Ἀποσκλῆναι simpliciter exp. ἀποθανεῖν, id est mori. item ἀποσκλαίη, (sicut & Hesych.) ἀποθάνοι. Interdũ tamē capitur etiam simpliciter pro Emaciari, Tabidum fieri. vnde ἀπεσκληκὼς apud Luc. (teste Bud.) Tabidus, Aridus. dicitur enim de homine emaciato, τὸ σῶμα ἀπεσκληκώς. Hesych. Ἀποσκλαίη exponit actiua quoq; signif. ἀποξηραίνοι, id est Exarescere faciat. ‖ Ἀπεσκληκέναι exponitur etiam Induruisse vel Induratũ esse, itidémque in isto Chrysostomi loco, in libro De sacerdotio, ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι, exponitur, Anima quæ obduruit. Alii, Anima quæ callum obduxit. In hoc certè Luc. loco apertè videtur ἀπεσκληκυῖα sonare, Dura & aspera facta, καὶ πᾶσα κρημνώδης καὶ ἀπότομος, καὶ πέτραις καὶ τραχώσιν ἀπεσκληκυῖα. I

C. ΚΑΤΑσκλῆμι, itidem Exarefco, Exiccesco: vel etiã Emacior, Contabesco. accipiēdo neutraliter, sicut PRAET. PERF. Κατέσκληκα significat Exarui, Emaciatus & tabefactus sum, Cōtabui. Vnde PARTICIP. Κατεσκληκώς, Qui exaruit, Qui emaciatus est & contabuit. Luc. κατέσκληκε. ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκπεπτωκώς, Totus emaciatus est, præ curis tabefactus. vel Aridus macilētúsq; factus est, Exaruit & emacruit. Idem, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, & τὸ σῶμα κατεσκληκότα, Pallidum semper præ curis, & corpore extabefactum, vel tabefactũ: vel Corpus habentem exarefactum, vt Suid. κατεσκληκὼς exp. ἐξηραμμένος. In altero autē loco κατέσκληκεν verti potius debet Emaciat⁹ est quàm Exaruit aut Extabuit seu Intabuit: quoniam additur ἐκπεπτωκώς. Apud Basil. Bud. κατεσκληκέναι vertit itidem Contabuisse, Intabuisse. At in v.l. Κατέσκληκα exp. Morbo vel fame contabui: quasi κατέσκληκα per se valeat idem quod κατέσκληκα νόσῳ, vel κατέσκληκα λιμῷ. ‖ Κατεσκληκέναι exponitur etiã Induruisse vel Induratum esse. vt in hoc Theophr. loco, ζοῦπυ δ' ἄμπον ὅπ καὶ κατέσκληκέ πως, ὀλκελοιπότος τοῦ οἰκείου θερμοῦ, Gaza κατέσκληκε vertit Indurata sunt. K

C. ΠΡΟΣσκλῆμι, Exarefco seu extabefco studio quo alicui rei addictus sum. Vnde PARTICIP. Προσεσκληκὼς, quo vtitur Suid. suprà in exponendo ἐσκληκώς. L

Σκλῆμα, ατος, τὸ, in v.l. expon. Ossis exiccatio. Quod σκλῆμα deriuari quidem potest à σκλέω seu σκλῆμι: apud nullum tamen lexicographum repertum est. Apud Galen. verò in lex. Hippocr. INVENI Σκλήματα, σκελετώσεις, συμπιπτούσας, qua nimirum corpus hominis arefactum collabitur, & fit σκελετός.

Σκληφρὸς, οῦ, ὁ, Cuius corpus exaruit & attenuatum est, seu emacruit. Hesychio enim σκληφροὶ sunt οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι. Suid. σκληφρὸς exp. ὁ σκληρὸς & παρηβηκὼς, ὁ τὰ σκελεὰ φέρειν δεδωκώς: tradēs Acharnenses ab Aristophane dici σκληφροὺς, quoniam erant ἄγελοι καὶ σκληροί. M

Σκληρὸς, ῶ, ὁ, Durus: ex ariditate nimirũ. nã quæ exaruerũt, durescere solēt. oppositũ habet Μαλακὸς, Mollis. vt apud Ath. 14, ἡ ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Itē pasta dicitur σκληρὰ, dura. Arist. Rh. 3, τῷ μάττοντι, ἐρομένῳ πότερον σκληρὰ ἢ μαλακὴν μάττει. Necnon aluus σκληρὰ dicitur, quæ nimirũ non fluit. Apud Athenæum 14, — κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις, duram aluum, vt Horatius & Plin. loquuntur. Itidémque Hippocr. πᾶσι τοῖς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι, quibus vēter astrictus est, vt Celsus interpretatur. Quibus in locis τὸ σκληρὸς seu Durus, oppositum esse potest Laxus, ὑγρὸς, vt apud Xenophontem in Cyneg. sibi opponuntur αἱ ὑγραὶ λαγόνες & αἱ σκληραί: vt & in lib. De re equestri, τὸ ὑγρὸν τῷ χαλινῷ & τὸ σκληρόν. quod quid sit, & quomodo accipiēdum, docet pag. 554 ipse Xenophon. Sed aliquã etiam λειότητος significationem ibidem habet τὸ ὑγρὸν, vt σκληρὸς aliquam asperitatis seu τραχύτητος: vt & quũ dicitur σκληρὰ δίαιτα, vitæ institutum durum & asperũ. Herodianus lib. 3, τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, duritia atque asperitas victus. Et Luc. De salt. βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος. pro quo Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον. Itidem & σκληρὰ ἤθη, Mores qui emolliti nondum sunt, sed adhuc duri: vt Ouid. Emollit mores, nec finit esse feros. Plutarch. Sympos. 7, τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν, ὥς φασιν οἱ πυθαγορικοὶ, μαλάττουσι καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ὁμοιοτάτου. Itidémque apud eundem in lib. quem περὶ ἀθυμίας scripsit, homo σκληρὸς καὶ ἀπηνὴς: & apud Aristotelem, Ethic. 4, cap. 8, τοῖς δὲ λέγουσι δυςχεραίνοντες, ἄγελοι καὶ σκληροὶ δοκοῦσιν εἶναι. Sic Plautus, Scio sæuus quàm sit homo & durus. Eodémque modo apud Cicer. Homo asperior & durior opponuntur moderato & miti. Simili metaph. πρὸς σκελεῖς φρένες à Sophocle dicuntur. De herbis quoque & aquis ac vinis dicitur. Athen. lib. 2, σκληραὶ ῥίζαι. Et l.1, τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων: & paulo antè, οἶνος σκληρός. vt Virg. sapor Bacchi durus. Itidem & apud Theophr. σκληρὸς χυλὸς, succus durus seu asper. Ibidem ὀσμὴ σκληρὰ καὶ ἀγλυκεῖς, quibus opponit ἁδρεῖς & γλυκείας. Ibidem, ὀσμὴ δριμυτέρα καὶ σκληροτέρα. Præterea apud Suidã ex Æliano, οἱ ἄνεμοι οἱ σκληροὶ, venti duri & asperi. Apud eundem βροντὰ σκληραὶ, dura & horrida tonitrua: (vt apud Hesiod. σκληρὸν ἐβρόντησε, durè grauitérque tonuit) Item apud eundem σκληρὰ ἀοιδὸς, de sphinge. Item & apud Aristoph. ὦ σκληρὲ δαίμων, vt apud poetas Dura sors, & Duræ sorores, de parcis.

Σκληρὸς Hesychio est etiam νόσημα τῆς ἀραχνίδων ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία, Quum faui in alueariibus putrescunt innatis araneis. Vel (si mauis) Vitiũ in alueariis quo innatis araneis faui corrumpuntur. de quo Virg. Georg. 4, Aut durum tineæ genus, aut inuisa Mineruæ In foribus laxos suspendit aranea casses. Itidémque Colum. l.9, c.14, ad vitandũ id malũ, iubet araneos qui fauos corrumpũt, detrahere. Sed notandũ, apud Aristot. passim, atq; adeo & apud ipsum Hesych. SCRIBI ETIAM Κλῆρος, quēadmodum apud Plin. quoq; Clerus. Virg. verbis suprà citatis, Durũ tineæ genus, videtur id vitium exprimere: vt σκληρὸν seu κλῆρον esse dicamus, quũ tinea illa innascens fauos corrumpit, facítque vt ceræ durescãt & exiccescãt. Aristot. l.9, Hist. an. c.40, κλῆρον sic describit, γίνεται ὑπὸ τῶν ἐδάφους σκωλήκια σμικρὰ, ἀφ' ὧν αὐξομένων, ὥστε πράγματα παρέχει τὸ σμῆνος ὅλον, καὶ σήπεται τὰ κηρία.

C. Σκληρόγεως, Durum solum habens. ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durũ, vt apud Virg. Arua dura, Glebæ duræ. Philo De mũdo, ὑπαγαγεῖν τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτων ὀρυκτήρων ἐκ ἔλαττον, solũ etia prædurum & glareosum fossorũ more subigere. vt B. vertit.

C. Σκληροδίαιτος, ου, ὁ & ἡ, Qui durã vitã viuit, Qui victu vtitur nõ molli nec delicato, sed duro, Cui placet τὸ σκληρὸν ἡ δίαιτης. Dicitur etiã σκληροδίαιτος βίος, pro Victus durus, seu Vita dura. Philo De vita M. l.3, ὅσοι τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον ζηλοῦσι, qui asperam & duram viuendi disciplinam æmulantur.

C. Σκληρόκοκκος, Dura grana habẽs. Athen. lib. 14, ῥοῶν σκληροκόκκων.

C. Σκληροπρόσωπος, Qui dura est facie, seu Cordis sui duritiem vultu prodens, Qui vultu aspero & immiti cor quoque asperum & immite indicat.

C. Σκληρόδορκος, Duram carnem habens, seu duriusculam.

C. Σκληραγωγέω, ῶ, Durè educo. τὴν σκληρὰν τῆς διαίτης assuefacio, aut in eo exerceo. Luc. De Danao, σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐπυρεῖν διδάσκει. ET Σκληραγωγία, ας, ἡ, Dura educatio, Dura tractatio. σκληραὶ δίαιται, seu σκληροδίαιτος βίος. Chrysost. De sacerd. σκληραγωγία τοῦ σώματος.

C. Σκληραύχην, ενος, ὁ & ἡ & τὸ, Duriceruicus, vt Polit. dixit Incuruiceruicũ pecus. id est, Qui duræ est ceruicis. Suid. σκληροτράχηλος, ἀκαμπής.

Σκληρῶς, Durè, Duriter. vt Terent. Parcè ac duriter agebat: σκληρῶς δίωγε. Item σκληρῶς ἀναζεῶσθαι, cubare lecto duro: Xen. Cyneg. p. 581, ἀναζεῶσθαί τε σκληρῶς δυνατὸν ἔσοιτο.

Σκληρότης, ητος, ἡ, Duritia seu Durities. Plat. Phil. πρὸς τὰ πολλὰ σκληρότητα, ad ea quæ à prima duritiæ nota remotissima sunt, vt B. interpr. p. 249. De morũ animiq; duritie apud Synes. ep. 73 accipitur. & apud Aristot. De arte poet. Ille. n. dicit τὴν ἀπηνεστάτων καὶ ὀνομαστοτάτων ὅτι σκληρότητα, sæuissimorũ ac animi duritie nobilitatorũ: hic autẽ, ἥθους, ὄντας ὅτι πεικεῖς, ποιεῖν τὴν δράσιν σκληρότητος, vt Homer. in Achille fecit, εἰ πρὸς σκελεῖς φρένας affingẽs. Dicitur etiã de ea duritate quæ in verbis est, vt Cic. vocat, apud Herm. Necnõ de succorũ saporũmq; duritie & asperitate. Theophr. De caus. pl. l.6, c.23, ἔστι γὰρ πῆς, ὥς φασιν καὶ οἶνος, καὶ ἁπλῶς χυλὸς, σκληρότης καὶ ἰσχὺς, ὥσπερ καὶ ὀσμῆς. nã τὰ ἄγρια, sylueſtria, spirãt vt plurimũ σκληρὰς ὀσμὰς καὶ ἀγλυκεῖς: cõtrà τὰ ἥμερα, quæ miti natura sunt, vt hortẽsia ac satiua, aliquã habẽt γλυκότητα & ἁδρότητα. Sicut verò dicit σκληρὰ ὀσμὴ, ita ibidẽ μαλακῆς τ' ὀσμῆς γινομένης. At Eretriẽses pro Σκληρότης DICERE Σκληροτὴρ, testatur Pla. in Crat.

Σκληρία, ας, ἡ, Duritia, Durities. idem cum σκληρότης.

Σκληρόω, ῶ, Duro, Induro.

Σκλήρωμα, ατος, τὸ, Duritia. est scirrhus in collo veteri magna ex parte cõsistens, prætumidus quidem, minimẽ renitens, & doloris cuiusdã particeps. Est igitur scirrhi species nõ exquisiti quidẽ, sed habẽtis aliquid humoris bilioſi aut pituitoſi: quo dolor mouetur aliquis, nec perinde tactui renititur atq; is qui à solo humore melã cholico gignitur. Itaq; etiãsi dici potest σκίῤῥος οἰδήματός ἢ ἐρισιπελατώδης, attamen in ea parte excitatũ, σκληρώματος nomẽ promeruit, vt Paul. Æg. l.3, prodidit. Gorr.

Σκληρωῶ, itidem Duro, Induro, Obduro. In ep. ad Rom. 9, ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν θέλει, σκληρύνει. Et in ep. ad Hebr. 3, ex ps. 95, σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν. Ibidẽ, pass. voce & signif. ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας, neq; induretur seu indurescat.

Σκληρωτικὸς, ῶ, ὁ, Durãdi seu indurandi vim habens. Apud medicos σκληρωτικὰ φάρμακα, quæ & σκληρωτικὰ, indurãtia medicamẽta: quæ nimirũ duritiem corpori inducũt. Quod tribus modis fit: primo, siccitate, quã & validus lõgũsq; motus inducit, & solis æstus, & medicamẽta siccãtia sumpta vel admota, & inedia per accidẽs desiccãs, & febris ardens aut lõga, & affectus animi, & vigiliæ, & cæteræ causæ siccantes: idque propriè siccũ nõminatur. Secundo, aliquid durũ fit cõcretione, videlicet à vehemẽter frigido humore in partẽ affluente, vel in ea propter frigidã intemperiẽ nato, vel à frigidis admotis in ea congelato: & id propriè durum appellatur. Tertio, repletione, largo & superfluo humore aut vapore in partẽ aliquã affluente. quódq; ita durũ est, propriè DICITVR Ἀνήτυπον, i. renitẽs. Cæteta corpora, præsertim verò inanima, tribus modis dura dicũtur: (quẽadmodũ calida & frigida) vno quidem, absolutè seu in summo dura, vt terra dura: altero, per excessum, vt vnguis, os, calcar, cornu: tertio verò, in collatione ad symmetrũ sui generis, vel ad quoduis obuiũ, vel ad seipsũ, dum se haberet secundũ naturã. quo modo nõ durum simpliciter, sed durí⁹ aliquid propriè appellatur. EST AVTEM Σκληρὸν Platoni in Tim. Cui caro nostra cẽdit: Aristoteli, Quod secundũ superficiẽ in se nõ cedit. Hæc, inter alia, Gorr.

C. ΑΠΟσκληρώω, Induro, Obduro. Vtitur Alex. Aphrod. Pass. Ἀποσκληρώομαι, Induror, Obduror. Vnde Particip. ἀποσκληρωμένος & ἀποσκληρωθείς.

Eiusdẽ sign. EST Ἀποσκληρόω. Exponitur tamen etiã Indurescо, neutraliter: affertúrq; ex Chrys. ἀποσκληρωκότα βίον καὶ βραχὺ καὶ ἀκριβῆ μὴ δεομένοις ἀποδέξασθαι, pro Duram vitam. quam alibi σκληραγωγίαν appellat.

ΣΚΕΛΟΣ, εος, τὸ, Crus: à σκέλλω dictum volunt διὰ τὸ ἄδορκον. Est autem pars corporis organica, à coxendice ad imum pedem protensa: præcipuum ambulationis in-

strumentum. Diuiditur autem εἰς μηρὸν, femur, κνήμην, tibiam, & πόδα, pedem, sicut brachium quoque tribus constat partibus: brachio propriè dicto, cubito & manu extrema: quæ τοῖς σκέλεσι partibus respondent. Aristoteles Hist. anim. l. 2, βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη, brachia & crura flectit. Idem lib. 8 dicit ἀρρωστίας signum esse τὸ τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκειν ὅλῃ τὰ ἔμπροσθια, quum posteriora crura languidè & veluti attracta subsequuntur priora. Contrà ῥιπτεῖν σκέλη pro Agiliter atque velociter concitare crura, vt quum lib. 1 Rhet. dicit τὸν δρομικὸν εἶναι τὸν δεινάμενον τὰ σκέλη ῥιπτεῖν πως, καὶ κινεῖν ἐκχὺ καὶ πόρρω. Idem rursus, ὅμα τοῖς σκελοῖν τελευτῶσιν εἰς τοὺς πόδας. Vbi Gaza, Per femora cruráque in plantas finiunt. Item ὄπισθε σκελοῖν, super crura, vt ὄπισθε ποδοῖν, super pedes. Plato Sympos. βαδιοῦνται ὀρθοὶ ὄπισθε δυοῖν σκελοῖν. Et mox, ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους. At ὄπισθε σκέλος, Cessim, Retró. Euripides Phœniss. de Eteocle, ὄπισθε σκέλος πάλιν χωρεῖ, retrocedit. Item κατὰ σκέλος, pedatim: sequendo Plin. interpr. qui quod Aristot. dicit Historiæ anim. lib. 2, ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ πᾶσι κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅ, τε λέων καὶ αἱ κάμηλοι, his verbis reddidit, lib. 11, cap. 45, Ita reliqua vt libitum est gradiuntur: leo & camelus tantùm pedatim. hoc est, (inquit Camer.) vt sinister pes non transeat dextrum, sed tantùm subsequatur. Idem Aristot. lib. 9, de leone itidem, βάδιζει ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ θραχὺ ὑπεκφεύγει. Plinius dicit leonem contemptim restitantémque cedere. Celsus σκέλη interpretatur Genua: hæc Hippocr. τὰ σκέλεα κεκμηῶν ξυνκεκαμμένα εἶτ), sic vertens, Vbi ægro genua contracta sunt. Itidémque Geopon. autor habet τὰς ἐχούσας σκέλη ὀρθὰ, pro eo quod Varro, Pecudes rectis genibus. Plinius vertit interdum Pedes, interdũ Suffrago. veluti quum hæc Aristotelis, ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια, vertit, Posteriores pedes & priores. (Alibi pro Priores pedes dicit Priorem corporis partẽ: vt quum τὰ πρόσθια σκέλη συνεπαίρειν apud Aristotelem interpr. Adiuuare in attollenda priore corporis parte) Idem hæc Aristot. τὰ σκέλη εἰς τὰ ὄπισθεν κάμπτει, ita reddidit, Suffraginem in posteriora curuant. Apud Aristophanẽ ῥίπτειν seu ἐκλακτίζειν σκέλος ὑψόμνιον, saltationis genus est, quo pedes velut in cælum iactãtur, vt quum equus aut aliud iumentum calcibus aera verberat. In Vespis, σκέλος οὐρανίον ἐκλακτίζων. Et mox, ῥίπτε σκέλος ὑψόμνιον. Ibidẽ, αἴρω σκέλος ἐκλακτισάτω τις: accipiẽdo αἴρω pro ὑψόμνιον, in sublime.

C. Σκελοτύρβη, ης, ἡ, est crurum resolutio, qua totus homo rectà ingredi nequit, sed aliquando sinistrum latus in dextrum, aliquando dextrum in sinistrum circunfert, aliquando crus post se trahit: non aliter quàm qui valde acclíues locos conscendit, vt Gorraeus tradit. Autor Defin. medic. dicit σκελοτύρβιν esse εἶδος τραχυτέρας, ὥστε τραπεῖν ἐπ' ἀγκῶνα μὴ δυνάσθαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ' ὀλίγον, ποτὲ δὲ τὸ ἀδύνατον εἰς τὰ δεξιὰ τρεφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστερά. καὶ ποτὲ μὲν ὀκνοῦν τὸ σκέλος, ὡς τοῖς οἱ ἀναβαίνοντες τὴν μεγάλην. Plinius lib. 25, cap. 3, In Germania trãs Rhenum castris à Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis solus, qua pota intra biennium dentes deciderent, compagésque in genibus soluerentur. Stomacacen medici vocabant & scelotyrben ea mala. Sed notandum apud eum haberi ε non ο, in antep. tanquam à NOM. Σκελετύρβη: quam scripturã Gorr. quoque sequitur, quum tamen altera magis rationi consentanea sit.

C. Ἀσκελὴς, ές, ὁ & ἡ, Crura non habens. Plato in Tim. ἀσκελὲς καὶ ἄποδον ἐγένετο. Pro quibus Cicero, Ingrediendi membra non dedit. Aduerbialiter PONVNTVR Ἀσκελὲς ET Ἀσκελέως, pro ἀμεταβάτως: nimirum & ipsa κατὰ στέρησιν τοῦ σκελῶν. Item Ἀσκελὲς sine στέρησι significat ἴσον, seu pari mensura: perinde acsi ἀσκελὴς pro ἰσοσκελὴς acciperetur. Exempla vtriusq; signif. in superiore ἀσκελὴς post Σκέλω adduxi.

C. Βραδυσκελὴς, Tardis cruribus incedens, Tardigradus. In Epigr. βραδυσκελὴς Ἥφαιστος, qui à Catullo Tardipes dicitur: quod Tardipes ad verbum respondet τοῖς βραδύποις. In v.l. HABETVR ET Βραδύσκελος, sed sine autore & exemplo.

C. Ἰσοσκελὴς, Qui paribus seu æqualibus cruribus est. Martian. Capella De geom. Τείπλευρος tres habet formas: (nam trigonus est) aut ἰσόπλευρον, quod Latinè Æquilaterũ dicitur, quod tribus paribus lineis lateribúsq; cõcurrit: aut ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit: deniq; Æquicrurium vocitatur.

C. Κακοσκελὴς, Qui malis est cruribus: CONTRA Εὐσκελὴς, Qui bonis. illud ex Xenoph. hoc ex Platone citat Pollux lib. 2.

C. Λεπτοσκελὴς, Qui tenuibus est cruribus, Gracilia crura habens.

C. Μακροσκελὴς, Cui longa crura sunt, Prælongis seu prolixis cruribus præditus.

C. Μονοσκελὴς, Vnicum crus habens. Plin. lib. 7, cap. 2, Item hominum genus qui μονοσκελεῖς vocarentur, singulis cruribus, miræ pernicitatis ad saltum: eosdémque sciopodas vocari, quòd in maiori æstu humi iacentes resupini, vmbra se pedũ protegant. Sed nota ibi scribi Monoscelí: quæ scriptura si mendo caret, erit NOMIN. Μονόσκελος, VT Βραδύσκελος habetur in v.l.

C. Περισκελὴς, Crura ambiens seu circundans. PLVR. Περισκελῆ dicuntur caligæ & feminales seu femorales & tibiales: Latini vocant Femoralia seu Feminalia & Tibialia. Hieron. in epist. ad Fabiolam, Quæ Græci περισκελῆ vocant, nostri feminalia dicunt, vel bracas vsq; ad genua pertingentes. Vbi nota eum περισκελῆ pro femoralibus tantùm, non item pro tibialibus accipere, licet & tibia τὸ σκέλος pars sit. Frequenter in veteri test. occurrit vbi de sacerdotum habitu sermo fit: vt Ecclesiastici cap. 45, Ezech. cap. 44, Exodi 18, Leuit. 6, περισκελῆ λινᾶ ἕξεισι, feminalia linea habebunt. Itidem & apud Philonẽ in vita M. lib. 3, χιτῶνας λινοῦς, ζώνας τε καὶ περισκελῆ. Vbi Turn. vertit, Cingula & caligas.

ITEM Περισκέλιον ET Περισκελὶς significant & ipsa Feminale seu Femorale, Caliga, Braca: teste Suida, qui περισκέλια exponit βρακία, φριμιάλια. Leuit. cap. 16, χιτῶνα λινοῦν ἐνδύσεται, καὶ περισκέλιον λινοῦν ἔσται ὅλῃ τῇ χρωτὸς αὐτοῦ, καὶ ζώνῃ λινῇ ζώσεται. Vbi Hebraici textus versio habet, Tunica linea vestietur: feminalibus lineis verenda celabit: accingetur zona linea. Verùm περισκελὶς mulieribus potius & puellis cõuenit, putátq; Cælius Rhodig. esse quod vulgus in Italia gremiale vocat & trauersam. Menander enim apud Poll. lib. 2 dicit παῖς κόρας φορεῖν περισκελίδας. Idem Pollux lib. 5, cap. 16, in γυναικείῳ κόσμῳ (id est in mundo muliebri) inter alia ponit περιφύρια, περιπτίδας, seu περιπτία & περισκελίδας. Necnõ Porphyrio περισκελίδα esse ait ornamentum pedis circa crura, apud Horat. epist. 18, libri primi, Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam, Sæpe periscelidem raptam sibi flentis. Legitur & in vulgata Hebraici textus versione apud Esaiam, cap. 3, vbi minatur Dominus se ablaturum ornamenta filiabus Sion. Et apud Plutarch. in Præcept. sanit. πλείων γυναικῶν αὐ ὑποδήματα διάχρυσα περέλης, καὶ ψέλλια καὶ περισκελίδας, καὶ πορφύραν.

C. Τεισκελὴς, Tria habẽs crura, Qui tribus nititur cruribus, vt τεισκελεῖς τράπεζαι, mensæ tripedes Horatio: itidémque Aristophani τείποδες τράπεζαι, vt videbis in Τράπεζα. pag. 118, A.

C. Ὑψοσκελὴς, Qui est cruribus grandioribus, vt Ficin. vertit apud Platonem in Tim. Itẽ versus ὑψοσκελὴς ET Μακροσκελὴς dicitur qui vna syllaba seu dimidio pede cæterorum mensuram superat, alio nomine ὑψίμετρος dictus, vt Virgilianus ille, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Permittunt autem hanc sibilicentiam poetæ quũ sequens versus à vocali aut diphthongo incipit, qua cum ἡ ὑψοσκελὴς seu ὑψίμετρος syllaba præcedentis per συναλοιφὴν confletur.

C. Ὑποσκελίζω, Subiecto crure euerto & deiicio, Supplanto. Luc. οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι ἀλλήλοις ὑποσκελίζουσι, alii impliciti, subiectis sese cruribus mutuò euertunt & supplantant. Eubul. comic. apud Athenæum initio libri 2, de vino, Φοιτᾷ γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς, Ὑποσκελίζει ῥᾴστα τοὺς πεπωκότας, Supplantat, Prosternit. Et rursum Luc. in lib. De calumn. παρωθεῖται καὶ τραχηλίζεται τὸν πλησίον, & τὸν πρὸς αὐτὸ, εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ & ὑποσκελίζει. eum autem qui ὑποσκελίζεται, dicit ἀνατρέπεσθαι, euerti, & solet

quis ὑποσκελίζεσθαι aut in cursu aut in lucta: in lucta, vt in suprà citato Luciani loco: in cursu seu incessu, in hoc proximo, & in præcedente Eubuli: itidémque in hoc Plutar. De frat. am. πολλοὶ ἀλλήλοις ὑποσκελίζοντες. Metaphoricè accipitur tum à Demosthene, tum à Philone in vita Mosis lib. 1, τὰς προθυμίας ὑποσκελίζειν τοῦ αὐθαδιάζεσθαι πραττομένων, labefactatis. Itidémque passi. voce & signif. eodem libro, πᾶς τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσης ὁρμαῖς ἑπόμενος, καὶ μηδεμίαν ἐᾶν ὑποσκελίζεσθαι, nullam supplantari labefactaríque sinens. In propria autem significatione vsus est passiuo Plutarchus in libro De educ. liber. ὑπὸ τῆς πολυχρονίου δεσμοῦ σωματείας οὐ δυναμένοι βαδίζειν, ὑποσκελίζονται, supplantantur & concidunt. Quidam ὑποσκελίζεσθαι eo loco accipiunt pro Claudicare, Nutantibus lapsantibúsque vestigiis progredi, Gradatim alternatimque eundo crura promouere, vt Virgil. de Mezentio ait, Ille pedem referens, & inutilis inque ligatus Cedebat. — & — attollit in ægrũ Se femur. Hesychius ὑποσκελίσαι exponit ἀπατήσαι, χλεύασαι: Suidas verò ὑποσκέλισον accipit pro τῆς ὁρμῆς κώλυσον, apud Dauidem, τρόφασον αὐτοὺς καὶ ὑποσκέλισον. vt sit, Supplantes eos impetúmque quo feruntur, inhibeas.

Ὑποσκελισμὸς, οῦ, ὁ, Supplantatio, Quum aliquem in lucta cursuve aut incessu supplantamus, seu crure subiecto labefactamus. Quod quum quis patitur, DICITVR Ὑποσκέλισμα. hoc enim passiuum, illud actiuum significationem habet. potéstq; illud dici Supplantatio, hoc verò, Lapsus seu ruina ex supplantatione.

Σκέλεα, Femoralia seu Feminalia: vel etiam Tibialia. Pollux non solùm inter ἐδῶν εἴδη, id est vestimentorum genera, σκελέας numerat, lib. 7, cap. 13, verùm etiam inter ὑποδημάτων εἴδη, id est calceamentorum genera, eodem libro, cap. 22: vtroque in loco addens, αἰολοξυείδας alio nomine vocari. Innuit ergo significare non solùm Femoralia seu Feminalia, id est Bracas seu caligas femorales, aut etiam Tibialia: verùm etiam calceamenta tibialia, vt sunt ocreæ & id genus alia. Camerarius interpretatur Integumenta tibiarum: ET Περισκελίδες idem esse arbitratur Tibialia. Apud Hesychium oxytonus SCRIBITVR Σκελεαί, dicuntúrque esse τὰ τοῦ σκελῶν σκεπάσματα, Parthis σαραβάρα dicta.

Σκελύθριον, ου, τὸ, Sellula tripes. θρανίον seu θρανίδιον τείποδον. Pollux lib. 10, cap. 11, recensens τὰ τῆς κοίτης σκευήματα, dicit σκελύθρια esse μικροὺς τείποδας: annuit etiam τοῦ θρόνου seu δίφρου generi. Itidémque lib. 13, cap. 13, vbi περὶ καθηδρῶν & θρόνων agit, synonymos ab eo ponuntur καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θράνος, θρόνος, θᾶκος, ἕδρανον, δίφρος, σκελύθριον. quanquam hoc σκελύθριον ait esse ὑποπόδιον. Sed notandum, eo quidem in loco scribi σκελύθριον per υ, at libro 10 per ι LEGI Σκελίθριον.

Σκελὶς, ίδος, ἡ, Perna, Femur porci aliúsve pecoris: vnà cum carne illa pulposa quæ à spina ad imum ventrem pertinet. Apud Athen. lib. 6, σκελίδες ὁλόκνημοι πλησίον τῶν κεφάλων ἐν πανάσκοις, appositæ sunt pernæ integræ in patinis mollissimæ, vt Cam. interpretatur. Vocat ergo σκελίδα ὁλόκνημον, femur cum integra tibia, & à quo tantùm τὰ ἀκροκώλια amputata essent. Hesychio σκελὶς est τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου, Quod à spina ad imũ ventrem pertinet.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ,

Circunspicio, Dispicio. Iliad. ρ, Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴ κεν ἴδηαι Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον. vbi annotat Eustathius σκέπτεσθαι esse Circunspicere, & quod alibi dicit πάντοσε παπαίνειν, & τὸ ὅστε φαεινὸ πάντοσε δινεῖν, quod in prosa dicitur περιβλέπειν. Itidẽ apud Platonem in Symp. Agathon ait, παῖδες οὐ σκέψασθε, καὶ, ἐὰν μή τις τοῦ δοκιμασθείσου ᾖ, καλεῖτε; Item Inuiso, seu Viso, Visito. idẽ cum ὀπτεύω seu ὀπτεύω. Cuius significationis exemplum habes infrà in Καταστοχάζομαι. Frequentius ad animum transfertur, itidémque significat Video, Speculor: vel etiam Considero, Perpẽdo, Dispicio. In quibus significationibus aliquando cum accusatiuo costruitur. Isæus, ἡμέτερον γὰρ ἔργον τῶν σκέψασθαι, nostrum iam erit officium hoc videre. Isocrates in Busir. encom. σκέψαι δὲ κἀκεῖνο, καὶ δίελθε πρὸς σεαυτὸν, considera & tecum perpende. Itidémque Thucydides libro 6, pag. 211, ὁ πολλάκις ἐσκεψάμην. id est κατ' ἐμαυτὸν ὅτι σωφροσύνης ἔργον. Aliquando cum τί, aut ὅπως. Isocr. ad Nicocl. σκεπτέον τί τοῦ βασιλεύοντος ἔργον ὄν, Quod regum munus sit, videndũ est. Sic Plato lib. 1 De leg. σκεψαμένους τί χρὴ λέγειν τοῖς πρεσβυτέροις ἢ τοῖς ἐλλείποισι, reputans & considerans quid faciendum erit. Cum ὅπως iunxit Isocrates in Panath. σκεπτέον εἶ) καὶ πρακτέον ὅπως ἀπάσας ἀπαλλάξοιμι τοῦ κακῶν τοῦ παρόντος, dispiciendum, & animo simul circunspiciendum, & reipsa efficiendum vt omnes præsentibus liberent malis. Aliquàndo cum περὶ iungitur, significátque vel Video vel Deliberto, Cõsulto. Philo De mundo, σκεπτέον ἤδη καὶ περὶ ἀφθαρσίας, de immortalitate videndum. Herodianus lib. 7, ἔδοξεν οὖν πανελθεῖν, καὶ περὶ τῶν πραχθέντων σκέψασθαι, conuenire, ac de negotio toto deliberare. Et paulo pòst, συνελθόντων γὰρ εἰς βουλευτήριον πάντες, σκεψάμενοι περὶ τῶν καθεστώτων. Pro Deliberare, Consultare, accipit & Schol. Thucyd. lib. 1, pag. 34, σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται: exponens βουλεύσασθαι. Possis etiam reddere Dispicere, seu Inito consilio dispicere. Præteritum PASS. Ἔσκεμμαι & quæ ab eo formantur, modò actiuam, modò passiuam habent significationem. Actiuam, quum de persona dicuntur. Demosthenes Olynth. 1, εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τινί. Hermog. οὐκ ἐσκεμμένος ἥκει πρὸς τὰς λοιδορίας, cõuitium fecit non ex industria, more, & oratione ad hoc meditata, vt Budaeus vertit. Passiuam autem, quum de re. vt idem Demosth. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε, ista considerata & animo perpensa fuisse. Idem contra Midiam, ὡς ἐσκεμμένα καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω, animo expensa & meditata. Sic Xen. Hell. 3, ἐσκεμμένα λέγειν ἠνάγκαζον αὐτόν.

Σκέμμα, ατος, τὸ, Quod perpẽdim⁹, Quod animo dispicim⁹, Arist. Pol. 3, c. 11, ὥστε τὸ σκέμμα ἀναδὸν πρὸς δυοῖν ὅδιν· ἐν μὲν πότερον συμφέρει τῇ πόλει τραπηζῖτ αἰδιον εἶ)· ἓν δ', πότερον ἔνια συμφέρει κύριον εἶ) πάντων, de duobus ferè dispiciendum & quærendum restat. Et ex Chion. epist. περί τινος σκέμματος φροντίζοντα pro In alicuius rei commentatione & speculatione occupato. Sic Lucianus in Hermot. σκέμμα σοφιστικὸν αἰαφροντίζων. Et dicitur hîc σκέμμα, Res ad disquirendum proposita: vt & apud Ciceronem libro 7 epist. ad Attic. Et vnum sit τοῦ πολιτικωτάτου σκεμμάτων, veniendúmne sit in consilium tyranni, si is aliqua de re bona deliberatur⁹ sit. Alibi πρόβλημα & ζήτημα dicit. Et lib. 8, epist. 20, quum dixisset, Σκέμμα magnum: paulo pòst, Mira me ἀπορία torquet. Hesych. σκέμμα exp. διαίοια. Potius significat διαλόγισμα, Cogitatum seu cogitatio.

Σκεμμὸς, οῦ, ὁ, Id quod animo expendimus, Consilium. Apud Suid. τοῖς βασιλείοις ἐμιλοῦνον σκεμμοῖς, id est σκέψεσι, βουλαῖς, vt ipse exponit.

Σκέψις, εως, ἡ, Contemplatio, Inspectio. Herodianus lib. 8, μάλιστα δὲ τῇ σκέψει ταύτῃ πιστεύειν ἐπαιώνιον, nimirum extispicíis & ἐπιπροσκοπίαις. Consideationem quoq; & cogitationem significat. Plato, αἱ δὲ σὺ λέγεις περὶ τε χρημάτων κτήσεως καὶ παίδων τροφῆς, μὴ οὐκ ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ἢ τούτων τοῦ πλείω, quæ tu consideranda & dispicienda ais in pecuniis expendendis, alendíque liberis, nõ nobis sed multitudini animaduertenda sint. Idem in lib. De leg. σκέψιν πᾶσαν ποιήσασθαι, pro Diligentissimè considerare & animo expendere. Item Commentatio, aut Tractatio. Aristot. Polit. 1, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας δεῖ σκέψεως, verùm ista fortassis peruagatioris sunt commentationis, vt Budaeus interpretatur. Sic idem Ethic. 1, cap. 9, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης αὐτῆς σκέψεως οἰκειοτέρου. Idem in lib. 4 De cælo, διὰ τὴν ἀπορίαν ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, disputantium in modum discutientes & pertractantes quæ ad hãc commentationem necessaria sunt. Item σκέψις πρόσεστι aut ἐμπίπτει, Luc. in suo somn. δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προσεπέθη, τίς ἀρίστη τοῦ πεχοῦ. Athen. lib. 12, ἐμπεσούσης δέ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ ὀδωδυμῶν, quũ dubitatio & quæstio seu disquisitio incidisset de cupiditatibus. Contra autem res aliqua in σκέψιν aliquam ἐμπίπτει. vt apud Aristotelem Polit. 2, ἐμπίπτει δ' εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν, pro Alius & diuersæ disquisitionis & commentationis est. ‖Item Deliberatio, Consultatio: seu Con-

silium. vt idē sit cum σκέμμις. Herodian. lib. 4, δεινὸν τὸ σκέμμα ἑδρίον, ἢ τὸ σκέψις ἀπεδοκιμάσθη. vbi Politianus, Cuncti discessere improbato consilio.

Σκεπτέον, Dispiciendum, Videndum, Considerandum. aut etiam Deliberandum, Consultandum. Vide Σκέπτομαι.

Σκεπτικός, οῦ, ὁ, Qui dispicere & disquirere ac considerare solet. Gellius lib. 11, cap. 5, Quos Pyrrhonios philosophos vocamus, ii Græco cognomento σκεπτικοὶ appellantur. Id fermè significat quasi Quæsitores & cōsideratores. nihil enim decernunt, nihil cōstituunt: sed in quærendo semper cōsiderandóque sunt, quidnam sit omnium rerum de quo decerni constituique possit. Et mox, Vtrique enim, & Pyrrhonii & Academici, σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ dicuntur. quoniā vtrique nihil affirmant, nihilque cōprehendi posse putant. Vide & in Ἀπορητικὸς quæ ex Diogene Laertio citaui. Luc. in Vit. auct. σκεπτικὸς ἐστὶ, scepticus hic est, seu Pyrrhoniæ sectæ. Et in Epigr. σκεπτικὸς Πύῤῥων, qui à Cicerone Opinator vocatur & Opiniosissimus. quia & ipse & sectatores ipsius nihil affirmabant, sed opinari se tantùm dicebant si quid affirmari posse videretur. Eáq; secta σκεπτικὴ dicta fuit, quasi Quæsitrix & consideratrix.

C. Ἄσκεπτος, ου, ὁ & ἡ, Inconsideratus, Non circunspectus, ὁ οὐκ ἐσκεμμένος. VNDE Ἀσκέπτως, Non circunspectè, Inconsideratè, Inconsultò & temerè. Affertur ex Aristot. Polit. ἀσκεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγων, pro Tempora minus rectè supputare.

Σκόπος, οῦ, ὁ, Speculator, Explorator: qui & κατάσκοπος composita voce: nec non Ὁπτὴρ, vt Latinis Visor. Odyss. σ, Ἡ κατὰ ῥῶν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἰώμεθα. Iliad. ω, — θὲλ ὁ σκοποὶ ἑάτο πάντη, circumcirca sedebant omni ex parte speculatores & exploratores. Itidem Iliad. β, in Bœot. Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείην πεποιθώς. nam deligebantur exploratores qui pernices essent: vt si fortè ab hostibus visi essent, euadere tamen possent. Et Odyss. η, Τὸν δ' ἀρ' ἀπὸ σκόπιᾶς εἶδε σκοπός. In prosa quoque frequenter vsurpatur. Thuc. lib. 8, pag. 295, σκοποὺς κατεστήσατο ἐν τῇ Λέσβῳ. Plutarch. Alcib. σκοποὺς ὅπῃ τῶν ἄκρων ἑκάθισε. Xenophon Pæd. 6, διεῤῥυπῶντας καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ὅπῃ πάθοιεν ἀδοκητότατα. Et Hellen. 7, οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ τῶν Τεγεαίων ὡς πολεμίων ὁπλιζομένων. Rursum Thucydides lib. 8, pag. 296, ψευσθέντες τῶν σκοπῶν, Item Insidiosus obseruator. Iliad. σ, Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάιδυθε δύω σκοποὶ ἑάτο λαῶν, Δέρμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο ἠὲ ἕλικας βοῦς, insidiosi obseruatores hominum prætereuntium. Item Obseruator id est Inspector. vt ex Xenophonte σκοπὸς τῶν γινομένων, pro Rei spectator & obseruator. Necnon Inspector, id est ὁπτάτης, Qui præfectus est aliquibus, vt videat quid agant: ὁπτίσκοπος, ἐπόπτης. Od. χ, v. 395, Telemachus ad Eurycleam, γεῖτ' παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν Δμωάων σκοπὸς ἐσσί. (Vbi nota fœm. quoque genus vsurpari: quemadmodum apud Theocritum Idyll. 6, de cane, Ἀ' τοὶ τῶν οἰῶν ἔπεται σκοπὸς, inspectrix & custos ouium: φύλαξ, vt schol. exponit) Sic Sophocles, οἷοι νῶϊ ἐφεστῶν σκοποὶ, id est ὁπτίσκοποι seu ὁπτάται, præsides & præfecti. Quemadmodum verò Theocritus loco citato pro custode accepit, ita & Sophocles in Antig. pag. 223, Ὡς αὖ σκοποὶ νῶῖ ἦτε τῶν εἰρηνιῶν. id est φύλακες, vt scholiastes exponit: totum versum sic enarrans, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρηνικῶν. Possis etiam sic interpretari, Vos nunc diligenter inspicite vt fiant quæ dixi. Paulo pòst dicit τῶν νεκροῦ ὁπτίσκοποι, inspectores defuncti Polynicis: qui nimirum inspiciebant nequis eum inhumaret. ¶ De σκοπὸς autem significante scopum sagittariorum, infrà seorsim.

VNDE Σκοπάρχης, SIVE Σκόπαρχος, ου, ὁ, Speculatorum seu exploratorum præfectus, Qui speculatoribus seu exploratoribus præest. Xenoph. Pæd. 6, ὃν τούτῳ δὲ παρῶν ἄλλος αὖ τῶν δεῖ τὸν σκοπάρχου, adueniebat alius ab exploratorum præfecto missus nuntius.

Σκοπιὴ, ῆς, ἡ, Specula. Lucianus in Hermot. δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, αὐτὰ ὅπῃ σκοπιὴν ποιεῖν, σκέψασθαι εἰ ὁπτίφορόν ἐστι. Sic Philo De vita M. l. 1, ἡ ἀδελφιδοῦς τὸν παῖδος καθάπερ ἀπὸ σκοπῆς τὸν ἐνδιασμὸν σοχασαμένου πρὸς τὸν θρασυνόμενον, pueri soroꝛē tāquam de specula dubitationē auguratam, accurrisse. Vide & πυρσεύεσθαι. Pollux σκοπὴν in theatri quoque partibus numerat, dicens eam πεπιῆσθαι τοῖς κατασκόπεις ἢ τοῖς ἄλλοις ὅσοι περισκοποῦσι. ¶ Actionem etiam ipsam speculandi, seu speculatum, significat. Lucianus De cōscrib. hist. Ταῦτα δὴ ἐφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, ὃν ἀσφαλεῖ μόνον ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν, se vidisse, speculatum ab alta arbore.

Σκοπὰ, ᾶς, & ION. Σκοπὴ, ῆς, ἡ, Specula, idē cū præcedenti σκοπή. Exēplum ex Hom. in Σκοπὸς, apud quem non semel occurrit. vt Iliad. υ, καθεζόμεσθα κιόντες Ἐκ πάντου ἐς σκοπιά. Et Odyss. ξ, Ὀπῆρας δὲ κατ' σκοπιὰ ὤτρυνα νέεσθαι. Odyss. κ, Εἶδον γὰρ, σκοπιὰ ἐς πάντα λόεσσαν ἀνελθών. Iliad. η, Ἀπὸ σκοπῆς εἶδε νέφος. (Affertur & σκοπιὰ ἔχοντες pro Speculantes. Vbi potius pro ipso speculatu accipitur, sicut & σκοπὴ paulo antè. Itidem & Od. θ, ver. 302, Ἥλιος τὰρ οἱ σκοπιὰ ἔχεν, εἴπερ τε μάθον. Vbi schol. exponit κατάσκοπος ἦν, speculatorē agebat) Vtuntur & prosæ scriptores. Plutarch. De Rom. fort. ὡς ἀπὸ σκοπᾶς καθορᾶν.

INDE COMP. Σκοπωρὸς, οῦ, ὁ, Custos speculæ, seu Qui è specula cōtemplatur aut explorat. A quo VERBVM Σκοπωρέομαι, οῦμαι, Speculor. seu Veluti ab alta specula prospiciens obseruo. Sed & σκοπωροῦται qui in insidiis collocati speculantur & obseruant. vt apud Xenophontem in Cyn. de canum ductore venatum prodeunte, τὰς μὲν κύνας δῆσαι ἄποθεν ἐκ τῆς ὕλης, αὐτὸν δὲ σκοπωρεῖσθαι. Et Aristophanes Vespis, νῦν δὲ σὺν ὅπλοις αὖθις ἀπῖται δίφαξ ἀμφὶ κατ' τὰς ὁδοὺς σκοπωροῦνται, id est κατάσκοποι εἰσί, Hesych.

DERIV. INDE ET Σκοπήτης, ου, ὁ, Speculator, Explorator. idem cum σκοπωρὸς, σκοπὸς, seu κατάσκοπος. Citatur ex Epigr. à Suida, Σὶ τὰ δὲ Πὰν σκοπῆτα πανάγολα δῶρα σώαμαι Τρίζυσες ἐκ τελετῆς δέπτο λινοσαισῆς. Vbi Suidas exponit κατάσκοπε. Item VERBVM Σκοπάζω, Speculor. idem cum σκοπωροῦμαι. Odyss. κ, — δηρὸν δὲ καθήμεθα ἐσκοπάζον, Speculabar, seu Ex specula obseruabam. Il. κ, Ἄνδρας δεξιόφεας σκοπαζέσθω οἷος ἐπελθών, speculatum exploratumque quid hostes agerent. Hesych. exponit κατασκοπῶν. Pass. vox & ipsa actiuam habet significē. Theocr. — πῶς θύννος σκοπάζεται ὅλπις ὁ χειμών, speculatur thynnos, seu Ex thynnoscopeo obseruat & captat thynnos. solebant enim eos ex altis petris speculari, & si quieti subsisterent, figere. Apollonius Arg. 2, σκοπάζετο νῆα, ex specula obseruabat. Hesych. σκοπάζων exponit non solùm σκεπόμενος, (Suid. autem σκοπῶν, ἀποβλέπων) sed etiam ἀποσκέπων, id est Obtegens, Operiens. Dicitur ET Σκοπάω, ῶ, pro σκοπάζω. & σκοπῶμαι. vnde σκοπᾶσθαι, quod Eustath. exponit ἀπὸ τῶν τινος κατασκοπεῖν, ex specula lustrare & obseruare. Cōpos. INDE Διασκοπῶμαι. quod pro simplici vsurpat Hom. Il. κ, Ἕκτωρ τοῖσι νέμε δῃασκοπάσθαι ἕκαστα.

DE Σκοπέω autem & Σκοπεύω infrà seorsim, vnà cum σκοπὸς & σκόπελος. Nunc de quibusdā aliis ex præt. mediuatis: postea de verbis cum σκέπομαι compositis.

C. Ἀλαοσκοπιὰ, ᾶς, ἡ, Cæca speculatio. ἡ τυφλὴ σκοπιά. Et sicut dicitur σκοπιὰν ἔχειν pro Speculari, veluti è specula obseruare: ita ἀλαοσκοπιὰν ἔχειν, q. d. Cæcis oculis speculari, id est κοιμᾶσθαι ἐν τῇ φυλάσσειν, vt Eustathius exp. ἀλαοσκοπιὰν esse dicens τὴν ματαίαν κατασκόπησιν. Iliad. κ, Οὐδ' ἀλαοσκοπιὰν ἔχεν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων. Sic Il. υ, Οὐδ' ἀλαοσκοπιὰν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων, id est ὀπῃμαλὰς ἐσκόπει, vigilibus oculis speculabatur. Annotat Suidas, οὐδ' ἀλαοσκοπιὰν εἶχε dictum fuisse prouerbialiter pro ὁ τυφλὰς ἐσκοπάζε.

C. Ἄσκοπος, ου, ὁ & ἡ, Inconsideratus, Non circunspectus. Il. ω, Οὔτε γὰρ ἐς' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων. Itidem fortuna dici potest ἄσκοπος, inconsiderata & cæca, vt & Plutus τυφλός. Plutarch. in Cōsol. ad Apollon. ex Theophrasto, ἄσκοπος γὰρ ἡ τύχη, καὶ ἀγνὴ παρελέσθαι τὰ περιπόνητα μόνα καὶ μεταῤῥίψαι τὴν δοκοῦσαν ἀθημερεῖαν, οὐδένα καιρὸν ἔχουσα βασκῶν. Alioqui passiuam etiam significationē habet, accipitúrque interdum pro eo quem consideratione & disquisitione assequi non possumus, Mente & cogitatione imperceptus: seu Multus, Longus. vt apud Sophoclem Trach. pag. 340, τὸν ἄσκοπον χρόνον ἡμερῶν αἰὴ εἰθμον, scholiastes exponit, τὸν πολὺν τὸν καὶ αἰάρειθμον χρόνον τῶν ἡμερῶν. Interdum inopinatus, Inexpectatus: ἀπροσδόκητος, ἀπρόοπτος. quomodo accipiunt apud Sophocle in Aiace, πρόσθεν ἄσκοπον ἔχει φρένας, exponētes, Rem fecit necopinatam. vt & Triclinius accipit, pro ἀπροσδόκητον, αἰέλπιστον: Hesychius autem ἄθετον. Itidem apud eundem Soph. in Electra, pag. 120, ἄσκοπος ἀ λώβα, schol. exponit ἀπροσδόκητος ὁ πάταγος. Necnon & in Philoctete, pag. 421, ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπι δολεραῖς ὑπέδυ φρενὸς, idem schol. exp. ἀπροσδόκητα, ἃ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι: annotans scribi etiam ἄψοφα.

Aduerbialiter PONVNTVR Ἄσκοπα ET Ἀσκόπως, pro Incōsideratè, Non circunspectè, Re non bene perpensa. Pollux lib. 6, pag. 51, ἀτόχως, ἄσκόπως, ἀτυχῶς, διημαρτημένως. Sic paulo antè, ἄσκοπον, ἄτοχον, ἀτυχὲς, διημαρτημένον. Ex Luciano autem affertur, ἄσκοπα πεβαλόμεθα, pro Nullo proposito scopo iaculati sumus. Nisi sit potius, Non bene assequuti scopum ad quem tendebamus.

C. Εὔσκοπος, (oppositum præcedenti ἄσκοπος) Consideratus, Circunspectus, Prouidus. Budæus interpretatus est etiam Benè coniectās, Benè speculans. Passiua quoq; signif. exponitur Aptus videri. Ex Aristot. autem lib. 9 Hist. anim. εὔσκοπος τόπος, pro Opportunus locus.

C. Παίσκοπος, Omnia speculans, Omnia cernens. In Epigr. παίσκοπον ὄμμα δίκης. vt apud Hesiodum Erg. Παίσκοπα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς ἠὲ πάντα νοήσας. Rursum in Epigr. παίσκοπος Πὰν, qui & σκοπήτης. nam montiuagus è scopulis speculatur omnia.

C. Τηλέσκοπος, Qui è longinquo videtur, Procul apparens. idem cum τηλεφαής. Hesiod. Theog. Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. AT Τηλεσκόπος, Qui longè oculorum suorum aciē porrigit. Cernens quæ maximo etiam interuallo à se distant. ὁ πόῤῥωθεν ὁρῶν, vt Hesych. exp. Aristoph. Nub. ὀπῃδώμεθα τηλεσκόπῳ ὄμματι χάριν. Vbi nota passiuæ signif. τηλέσκοπος scribi proparoxytonōs: actiuæ autē, paroxytonōs: SIC VT Μεπωροσκόπος, ET Ἡπατοσκόπος, ET Σπλαγχοσκόπος, ET Τεραπσκόπος, ac similia: licet accentus non itidē varietur in Ἄσκοπος, Εὔσκοπος, Παίσκοπος, quū actiua significatione vsurpātur.

C. ΑΝΑσκέπομαι, Considero diligenter, Accuratè perpendo: nimirum sursum deorsumque rem animo volutās. nam ἀνὰ vehementiam aliquam addit significationi simplicis verbi σκέπομαι.

C. ΑΠΟσκέπομαι, Ex alto speculor. Alii Visito. AT Ἀποσκέπως affertur pro Inconsideratè, ἀπὸ σκοπεῖν. estque forsan pro eo scribendum ἀσκέπως.

Ἀποσκέπομαι posset etiam significare Deprocul contemplor & speculor: atque inde DERIV. Ἀπόσκοπος, ου, ὁ & ἡ, quod Hesych. exp. ἀπόθεν σκοπῶν, Eminus intuens, Procul speculans.

C. ΔΙΑσκέπομαι, Dispicio, Considero, Mecum perpendo, animóq; disquiro & discepto, seu disputo. Lucian. Vit. auct. ἐπέχω τοῦτο καὶ διασκέπομαι: nimirum an mercaris & pecuniam venditori pependeris. Vide Σκεπτικός. Hesych. διασκέπεται exp. διαλογίζεται. ¶ Διασκέπομαι exponitur etiam Cōtemplor, Inspecto. Item Perspicio. Et Consulto, Delibero. INDE Διασκεπτέον, Dispiciendum, Disquirendum & considerandum est. INDE ET Διάσκεψις, εως, ἡ, Consideratio, Disquisitio. Exponitur etiam Contemplatio, Inspectio: item Perspectio. necnon Deliberatio, Consultatio. BICOMP. Συνδιασκέπομαι, Simul considero & disquiro. Greg. Naz.

C. ΕΠΙσκέπομαι, Inuiso, Visito. Herodian. lib. 4, ὀπῃσκεψάμενοι τὴν νοσοῦντα, de medicis: inuisentes ægrū. Sic Matth. 25, ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με. Iac. 1, ὀπῃσκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν. ¶ Item Visito, in sign. quadam sacræ scripturæ peculiari, pro Visito seu inuiso ad pœnas sumendas. Ierem. 5, μὴ ὑπὲρ τούτων οὐκ ὀπῃσκέψομαι; nunquid super iis non visitabo? Vbi annotat Hieron. visitationem pro pœna poni atque suppliciis: iuxta illud quod scriptum est, Visitabo in virga iniquitates eorum. ¶ Item Aspicio. Ex Soph. νῦν μ' ὀπῃσκέψαι μεγάλων, pro Me nunc aspice. ¶ Item Inspicio, Cōtemplor. quo modo accipi potest locus ex Herodiano suprà citatus, qui sic habet integer: ἐπεὶ τοί τε εἰσόντες ἕκαστοι πρεσβίαι τὴν κλίνην, καὶ δῆθεν ὀπῃσκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσι. Polit. certè sic vertit, Medici quotidie ad lectum accedūt, inspectūmq; ægrotum deterius se habere pronuntiant. Item Inspicio, Lustro, Recenseo. Numer. 1, σὺ καὶ Ἀαρὼν ὀπῃσκέψασθε αὐτούς. Ibidem, ἀνὴρ ἢ ὀπῃσκεψις αὐτῶν, ἢν ἐπεσκέψατο Μωϋσῆς. Ibidem pass. voce simul ac signif. ἐπεσκέπησαν κατ' φυλὰς αὐτῶν καὶ πατριὰς αὐτῶν. Et Exodi 36, ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, viri recensiti. ¶ Pass. Ἐπεσκεπτόμην, Requiri seu desiderari in recensione. vt οὐκ ἦν μὴ ὀπῃσκεπτόμενος, Vir non desideretur, seu Nullus sit qui non assit. Item, πᾶς ὃς ἐὰν ὀπῃσκεπτῆ, οὐ ζήσει, quicunque defuerit, non viuet. ¶ Item Considero, Animo expendo & dispicio, seu Video. vnde identidem apud Xenoph. ὀπῃσκεψόμεθα, videamus: pro quo dicit etiam σκεψόμεθα, σκοπήσομεν, ἐννοήσομεν, ἐνθυμόμεθα. Affertur itidem ET Ἐπεσκεμμένος ex eodem pro Cogitabundus. ¶ Item Disquiro & discepto mecum, Commentor. vt B. apud Themistiū, πόπτε γὰρ ἀνεδέμεθα ὀπῃσκέψασθαι, vertit, Hactenus distulimus commentari & disputare: pag. 504 in Ἀναπήμα.

Ἐπίσκεψις, εως, ἡ, Inspectio. Item Recensio quæ fit lustrando & inspiciendo. cuius significationis exemplum habes in Ἐπσκέπτομαι. Item Consideratio, Perpensio, Cogitatio. Exponitur etiam Disputatio & disquisitio.

Ἐπισκοπὴ, ῆς, ἡ, Inspectio. seu Munus inspiciendi; Munus τοῦ ὀπῃσκοπου. In Act. Apost. c. 1, πλὴν ὀπῃσκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Sic epist. ad Tim. 1, c. 3, εἴ τις ὀπῃσκοπῆς ὀρέγεται, si quis cupit fungi ὀπῃσκόπου munere. Item Visitatio: ea nimirum qua Deus aliquem visitare dicitur ad pœnas ab eo sumendas: vel etiam ad opem ei ferendam, & misericordiam exhibendam. vt in epist. Petri 1, c. 2, ἵνα ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ὀπῃσκοπῆς, vt ex bonis operibus quæ spectarint, glorificent Deum die visitationis. id est, quando illorum quoque Deus miserebitur. vt & Luc. In cantico Annæ: & Luc. 7, ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Priore modo Synes. dicit ἐπισκοπὴ Θεοῦ, pro Animaduersio diuina in improbos. quemadmodum & Hesychio ὀπῃσκοπὴ est ἐκδίκησις.

Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, Inspector: ἐπόπτης, ἔφορος. Plut. θεοὶ χρηστῶν ὀπῃσκοποὶ καὶ πονηρῶν ἔργων, rectè factorum malèficiorumq; inspectores. qualis & apud Hesiod. in Erg. ὁ πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς ἠὲ πάντα νοήσας. & in Epigr. παίσκοπον ὄμμα δίκης. Sic itidem de diis, Il. χ, Μάρτυροι ἔστωσαν καὶ ὀπῃσκοποὶ ἀρμονιάων. Itidem apud Herodian. Ζεὺς μάρτυρ καὶ ὀπῃσκοπος τῶν πεπραγμένων: & apud Plut. in Hellen. ἡ ὀπῃσκοπος Ἄρτεμις. Item Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, id est, Qui rei alicui curādæ præfectus est, σκοπὸς Homero dicitur. Plut. Pericle, πάντα διῴκει, καὶ πάντων ὀπῃσκοπος ὢν αὐτῷ Φειδίας, omnia ipsi administrabat & curabat Phidias. Et rursum idem in Hellen. ὀπῃσκόποις ἐχρῶντο καὶ πρεσβύταις τῶν μεγίστων. Itidémque in Pand. ὀπῃσκοποὶ qui præsunt pani & cæteris venalibus rebus: Sic & ruri erant ὀπῃσκοποὶ rei pecuariæ & totius rei familiaris, nimirum ὄντες οἱ δεσποτῶν ὀφθαλμοὶ. Itidémque sacri gregis ὀπῃσκοποὶ, seu ὀπῃσάται καὶ ἐπόπται τῶν ποιμνίων, nimirum, οἱ τῶν ψυχῶν ποιμένες, qui verbo & gubernationi præerant, quiq; quasi inspectores & speculatores in doctrinam & mores commissi gregis inquirebāt: eóque nomine interdum intelligebantur etiam presbyteri, non tantùm pastores & doctores: donec postea peculiariter ὀπῃσκοποὶ dici cœpere qui politiæ causa cæteris fratribus in cœtu præerant: πρεσβεῦται Iustinus appellat. Paul. epist. ad Philipp. c. 1, τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ὀπῃσκόποις καὶ διακόνοις. Arrian. l. 8 suæ hist. tradit apud Indos ὀπῃσκόπων munus fuisse, videre quid in quaquè regione fieret, vt cognita ad reges vel magistratus referrent. Tales erāt οἱ βασιλέως ὀφθαλμοὶ apud Persas. In Attica magistratus etiam quidām ὀπῃσκόπου nomine vocabatur, prætor nimirum qui mittebatur ad ius dicendum in ea oppida quæ sub imperio & ditione Athenienſium erant: ἁρμοστὰς vocabāt Lacones. Testatur schol. Aristoph. in Auibus, οἱ παρ' Ἀθηναίων (inquit) εἰς τὰς ἐπικούσας πόλεις ὀπῃσκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεπραγμένα, ὀπῃσκοποὶ καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Vtitur autem Aristoph. in Auibus, vti dixi, vbi Ἐπίσκοπος ait, Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κοινῷ λαχών. Ἐς τὰς νεφελοκοκκυγίας, communi omnium suffragio electus ὀπῃσκοπος venio huc, vt inspector & administrator nephelococcygiarum sim. Rursum Plut. in Numa dicit summum

pontificem apud Romanos fuisse etiam παρὰ πολλοῖς ἱερῶν ὁπίσκοπον, vbi Custodem malunt interpretari. Homeri certè schol. Il. ω, vbi Hectorem interfectum deplorans Priamus ait, ἦ δὴ ὄλωλας ὁπίσκοπος, nimirum vrbis Troianæ, ὅστε μοι αὐτῷ Ῥύσκυε, exponit φύλαξ. vt dicat Priamus, Pertisti custos vrbis, qui ipsam tutari tuo robore & fortitudine solebas. Itidémque Hesychio ὁπίσκοπος est φύλαξ, βασιλεύς. Similiter pro custode & inspectore accipitur in his versibus apud schol. Eurip. Καὶ οἱ ὁπίσκοπον Ἄργον ἵει κραπερόν τε μέγαν τε, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἀκάμαντον δὲ οἱ ὦρτο θεὰ νύμφ, οὐδὲ οἱ ὕπνος Πίπτεν ὀπὶ βλεφάρῳς, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν. (Apud Hesych. LEGITVR ETIAM, Ἐπίσκοος, ὁπίσκοπος)

INDE Ἀλλοτριοεπίσκοπος, Alienarum rerum inspector. vt οἱ πολυπραγμονες, qui alienis negotiis curandis inspiciendisque se immiscet, sua interim negligentes. Vtitur Petr. ep. 1, c. 4, vbi quidam accipiũt pro Auidus rerum alienarum inspector, Qui alienas res inspicit, carúmque sibi acquirendarum desiderio stimulatur: alii pro Alienorum peccatorũ nimis anxius cẽsor, suorum autem neglector: vt qui in alienorum vitiorum obseruatione acutũ cernit, in suorum verò cæcutit & conniuet. de quo vitio vide Plut. quendam locũ in Οἰδυδρεικίῳ citatum. ITEM Παντεπίσκοπος, Omnium rerũ inspector, Omnia oculis suis lustrans. idem cum πανόσκοπος & παντόπτης. Epithetum Dei apud Dionys. Areop. itémque in Epigr. Præterea inde est VERB. Ἐπισκοπεύω, Fut. εύσω, Episcopus sum, Episcopi munere fungor: peculiariter intelligendo de sacri gregis episcopo, seu inspectore & curatore. vt apud cõment. Dionys. Areop. τὸν μακάριον Κλήμεντα, τὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ πεῖρον ὑπὸ τῶν Πέτρου ὁπισκοπευσάντα. VNDE Ἐπισκοπεῖον, ου, τὸ, Domicilium τοῦ ὁπισκόπου, Habitatio episcopi.

c.2. Ἀνεπίσκεπτος, exponitur Inconsideratus, Inexplicatus: affertúrq; ex Xen. οὐδὲν ἐᾶν ἀνεπίσκεπτον. quod si de re ad disputandum proposita dicitur, significabit, Nihil prætermittere quòd diligenti disquisitione & commentatione non expenderis: sin de re gerẽda, Nihil omittere quod non inspexeris & curaueris. VNDE Ἀνεπισκέπτως, quod itidem exponitur Inconsiderate, Inexploratè.

c.2. Σωεπισκέπομαι, Vnà inspicio. seu Vnà lustro & recenseo. Vnde pass. voce simul ac signif. Numer. 1, οἱ δὲ Λευῖται ἐκ τῆς φυλῆς πατρέων αὐτῶν σωεπισκέπτοι ἐν τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ, non vnà centi sunt quum nomina cæterorum filiorum Israelis recenserentur. Item Vnà considero & dispicio. Plat. Apolog.

C. ΚΑΤΑσκέπομαι, Speculor. idem cum σκοπεύομαι & σκοπάζω. Xenoph. Pæd. 7, ἔδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ὅπῃ τύχοιεν πονηρὰ κατασκεψάσθαι εἴ τι καὶ ἄλλο πῶς τῶν πολεμίων καὶ μάχοιτο, vt specularetur è turri. Vel, E turri in terram despiciens specularetur, ad exprimendum κατά. Sic vtitur & Plut. in Solone.

Κατασκοπή, ῆς, ἡ, Speculatio. idem cum σκοπή. Xen. Pæd. 6, οἷς ἐπεπαίδευτο Κῦρος ὅτι κατασκοπῆς, quos speculatum miserat. Sic Philo lib. 1, De vita M. ὅτι τῶν κατασκοπῆς ἕνεκα, exploratum exibant. Item κατασκοπὴν ἔχειν, vt Hom. dicit σκοπὴν ἔχειν, pro σκοπάζειν, σκοπιοῦσθαι, κατασκέπτεσθαι, speculari & explorare. Plut. Fab. οὐ δὶ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς κατασκοπὴν ἔχων περὶ τὸ χαρακωμα. Thuc. verò lib. 6, pag. 209, dicit, κατασκοπῆς χρωμένοις ὁπόσοι τε ἐσῴκει καὶ ἐν ᾧ χωρίῳ, per visores explorantes quot simus & quo in loco: accipiens κατασκοπῆς χρωμένοις pro κατασκοπεύοντας. Exponitur etiã Specula, sicut σκοπή & σκοπιά: nullum tamen eius signif. affertur exemplum.

Κατασκοπος, ου, ὁ, Speculator, Visor: idem qui σκοπὸς, σκοπιήτης, σκοπωρὸς, ὀπίων. Athen. lib. 6, ὡς ἀκουσοῦσι, κατασκόπους ἔχοντες τάξιν. vbi nota κατασκόπους fuisse nõ solùm ὀφθαλμοὺς, sed etiam ὦτα suorum dominorum: vt Anaxinous ille apud Demosthenem Pro corona, ὃς ἐκρίθη εἶναι κατάσκοπος τοῦ Φιλίππου. Xenophon Pæd. 6. κατάσκοπον πέμψαι ὅτι Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ, τι περὶ τοῦ Ἀστυάγους. Et Thucydides lib. 8, pag. 266, κατάσκοπον ἐς τὴν Χίον πέμψαντες. Itidémque Plutarchus De defectu oraculorum, τοῖς βουλομένοις εἰς ἐπέμψαν ἀπελθόντες, ὅ τι εἰς πολεμίων, κατάσκοπον ἀνευρόντες, libertum, vt in hostium regionem, speculatoris ornatu mittit. Latini quoque hac voce vtuntur: vt Hirt. Literis per castascopum missis. Bud. interpr. Emissarius apud Aristot. Polit. 5.

VNDE Κατασκοπικὸς, ή, ὁ, Speculatorius, Exploratorius. vt κατασκοπικὸν πλοῖον, Exploratoria nauis: quam Cicero lib. 5 epistolarum ad Attic. VOCAT Κατασκόπον. Tales sunt οἱ περιπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι, Polybio: νῆες περίπολοι apud Thucydidem, & περιπόλοι apud Xenophontem, id est naues quæ explorandi causa præmittuntur. vt Liuius, Inde duæ Massiliensium speculatoria præmissæ retulerunt classem Punicam stare in ostio fluminis. & Polybius lib. 3. καὶ κατασκεψομένας δύο ναῦς ἀναχθείσας Μασσαλιωτικάς. Cæsar Speculatoria nauigia vocat, supra in Σκάφη. Vide & Bayfium.

Addi his potest VERBVM Κατασκοπεύω, F. εύσω, Exploro, Speculor. Maccab. lib. 1, ἀπέστειλεν κατασκοπεῦσαι τὴν παρεμβολὴν αὐτῶν.

c.2. Προκατασκέπομαι, Præmissus speculor seu exploro. Herodotus lib. 8, ναῦς δὲ τάχιστα ἀπέστελλον προκατασκεψομένας, quæ prærirent & specularentur, vel præeuntes specularentur.

C. ΠΕΡΙσκέπομαι, Circunspicio, Considero. VNDE Περισκεμμένος, Circunspectus, Consideratus, Cautus: tam de re aliqua quam de homine. Lucianus de conscribenda hist. ἔπαινοι ἢ ψόγοι παῦν πεφεισμένοι καὶ περισκεμμένοι, parci & circunspecti. vt Quint. Modestè tame & circũspecto iudicio de tantis viris pronuntiandum est. Gregorius, οἱ δὴ αὐτί μοι δοκοῦσι ῥαδίως αὐ καὶ τὴν αἱρεῖον καλέσαι θρασὺν, καὶ δῆλον τὸν περισκεμμένον. Ab hoc autem participio fit ADVERBIVM Περισκεμμέως, Circunspectè, Consideratè, Cautè & prudenter. Vtitur Gregorius in libro De homine: & autor Axiochi, οὐκ ὁπλοτιμῶ τὴν φύσιν περισκεμμένως; circunspectè & prudenter naturam considerabis.

Περίσκεπτος, ου, ὁ & ἡ, Qui circumcirca lustrari oculis potest: vel Ex quo subiecta lustrari oculis circunquaque possunt, Vnde licet circunquaque prospicere, id est Excelsus, Editus, Altus. Odyss. α, — ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλὴς αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐν χώρῳ.

c.2 Ἀπερίσκεπτος, Non circunspectus. Inconsideratus. Thucydides lib. 4, pag. 156, ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ δίδοναι ἑαυτοὺς, in ti spe stulta & improuida. Ouidius dicit Inanes spes agitare. VNDE Ἀπερισκέπτως, Inconsiderate, Nõ circunspectè & cautè, Imprudenter. Synesius ep. 143, ἐν οὐκ εἰδόσιν οὐδὲν ἀπαδυομένη, καὶ πάντα ἀπερισκέπτως ἰλιγγιῶσα, omnia inconsiderate audens. Apud Herodianum lib. 1. in præfat. οὐκ ἀπερισκέπτως καὶ ῥαθύμως λεκτέον, Polit. vertit, Non citra animaduersionem supinàque fiducia nobis dicendum est.

C. ΠΡΟσκέπομαι, Prospicio. vel Prius considero: alii tamẽ simpliciter, Considero. vt ex Herodoto, προσκέπομαι πάντα omnia rimor & cõsidero. Item, προσκεψάμενος ὅπῃ σεαυτῷ, re apud teipsum considerata. Vtitur & Thucydides lib. 8, pag. 283, sed passiua signif. ἀλλὰ καὶ οἱ λέγοντες ἐκ τούτων ἦσαν, καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προσκέπτο. Præmeditati ad dicendum venerant. seu Considerata & præmeditata ab eis erant quæ in medium afferebant.

c.2. Ἀπρόσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Improuisus, seu Inconsideratus. VNDE Ἀπροσκέπτως, Inconsiderate. vt apud Athen. 6, ἀπρόσκοπτα ἀπροσκέπτως ποιεῖν.

Πρόσκοπος, Speculator seu explorator qui præmitti solet, Emissarius. Suidas προσκόπων exponit προφυλάκων, hunc locum subiungens, ὁ δὲ Τραϊανὸς πολλὰς ἀγγελίας ψευδεῖς δῆθεν προσκόπων ἀεὶ καθιεὶς, semper falsos quosdam rumores per speculatores à se præmissos disseminans.

Σκοπέω, ῶ, Speculor, Contemplor, Intueor. Qua significatione pass. quoque vox accipitur. vt apud Soph. Œd. tyr. p. 193, — τί δὴτ' ἂν ὦ γυναῖ σκοπεῖτ' ἐς τὴν παθόμαν ἐστὰν ἢ τοῖς ἄνω Κλάζον πᾶς ὄρνις; speculetur & contempletur aues in aere clangentes. id est, inspiciat auium volatus & garritus, clangorésque obseruet ac consideret, vt futura ex iis augurentur: more τῶν οἰωνοσκόπων seu ὀρνιθοσκόπων, qui & οἰωνομάντεις & ὀρνεομάντεις nominãtur. Referri huc potest quod ex Platonis Phædro affertur, ὥς φασι δ' ἐπιμελοῦ σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Significat etiam Video.

vnde apud Suidam Σκοπῶν, βλέπων: & apud Hesychium, Σκοπεῖται, ὁρᾶται. Item Video, Obseruo, Considero. Sophocles Œdip. tyr. Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων Τὰ σῷ' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα, Audiénsque obserua quò tendant oracula, seu Vide & considera vt euenerint quæ oraculo prædicta fuerant. Itidem pro Video, seu Dispicio mecum, Considero, Perpendo mecum, Animo agito & voluto, accipitur sequente particula ἢ aut ὅπως. vt Isocrates Panath. σκοπῶμαι τίνα τρόπον διῴκηται πρὸς ἡμᾶς. Demosthenes Philipp. 3, οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῆς Ἑλλάδος σκοπῶν, non considerans secùmque dispiciens quomodo Græcorum res incolumes seruentur. Itidem sequente περὶ cum suo genitiuo. vt apud Xenophontem Pæd. 1, καθ' ἓν δὲ ἕκαστον περὶ τούτων σκοπῶν, γνώσῃ ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, vnumquedque seorsim considerans animóque volutans, cognosces vera me dixisse. Cum accusatiuo quoque in eadem significatione construitur. Thucydides libro 5, pagina 179, πάντα ἄλλα ἐσκόπουν ὅσα ἐξελελείποσαν τῆς σωθείσης. vbi scholiastes exponit, ὅπῃ μελλῶς αἰελογίζοντο, accuratè velut ad calculum reuocatis rationibus considerabant. Σκοπῶ sequente πρὸς significat Respicio. vt apud Xenophontem Pæd. 1, pag. 16. καὶ νὴ μὰ τοῦτό μοι δοκεῖ τοῦτο, ὅτι πρὸς αὐτὸ τὸ ἀρχὴν σκοπῶν λογίζομαι. mox dicit, πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδών. Sic idem in Hipparch. δεῖ πρὸς τὸ παρεστὸς μόνον σκοπουῦτα, τὴν ξυμφέρον ἐκπονεῖν, Respicere ad rem præsentem, indéq; efficere quod in rem esse videatur. seu Re præsente considerata & animo perpensa. Sequente μὴ, significat rursum Video, Prospicio, Caueo. Demosthenes, σκόπει μὴ τύπτῃς αὐτὸν ἀξιωτέον, vide, caue, prouide ne se his noxæ eximat. id est, Fortasse sese noxæ eximet. Bud. Idem Budæus apud Gregorium, pag. 256, σκοπῶ δὲ εἰ μὴ κἀνταῦθέν μοι πᾶσα ἡ περὶ τὸν βίον ἀνωμαλία καὶ δυσκολία συνέπεσε, interpr. Vereor ne, Considero num. Exponitur etiam Exploro, Indago, Quæro: nec non Delibero.

ITEM Σκοπεύω significat Speculor, Intueor. Basilius, οὐδὲν ἡμελημένον παρὰ Θεοῦ· πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς, Omnia speculatur & cernit, seu Omnia inspicit. vnde πανόσκοπος, παντεπίσκοπος & παντόπτης nominatur. Similem autem huic Basilii locũ de Argo vide in Ἐπίσκοπος. Ex libro 1 Regum, cap. 4, σκοπεύων τὴν ὁδὸν, pro Viam considerans. Hesychius σκοπεύει exponit ἰχθύει, ὀπτηρεῖ.

Σκόπησις, εως, ἡ, idem cum σκέψις. Hesych. enim σκοπήσας exp. σκέψας.

C. ΑΝΑσκοπέω, ῶ, Diligenter & attentè cõtemplor, Accuratè considero seu perpendo. Alii Mente reuoluo.

C. ΑΠΟσκοπέω, ῶ, Ex alto despicio, seu Eminus intueor, μακρόθεν ὁρᾶν, vt nonnulli interpretantur, afferentes ex Luciano, οἱ θεοὶ ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν γῆν, dii in terram despiciunt. Idem tamen Lucianus alibi μακρόθεν addit, ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοῖς ἀφικνουμένοις. Budæus Ἀποσκοπέω ET Ἀποσκοπεύω exp. etiam Speculor, apud Greg. Idem Ἀποσκοπῶ ait poni etiam pro Diligenter intueor & considero.

C. ΔΙΑσκοπέω, ῶ, Dispicio. seu Contemplor, Speculor. vt ex Platonis Apologia, διασκοπῶν οὖν τόπον affertur pro Hunc contemplans. Pro Dispicio mecum, & animo verso, seu Considero, accepit Thucydides libro 3, pag. 249, ἐπ' ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε. vbi scholiastes exponit, διστάζων εἴτε χρὴ μένειν, εἴτ' ἀπιέναι, οὐδεμᾷ προσεπίθετο γνώμῃ. solemus enim in dubiis dispicere & hæsitare quæ via tenenda sit.

C. ΕΠΙσκοπέω, ῶ, idem quod ὀπισκέπομαι, Viso, Visito, Inuiso. Isocrates Panathenaico, τοὺς ὀπισκοπεῖν τινὲς με, quidam qui me inuisere solebant, ætate nimirum & morbo confectum. Itidem Xenophon Pædia 8, ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τοὺς θεραπεύεσθαι ὀπισκοπεῖν, ἐπεσκόπει. Et Lucianus, ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν. Galenus voce passiua, sed actiua significatione vsus est itidem pro Inuiso, seu Inspicio, in lib. ad Glauconem, ὀπισκοπούμεθα πολλάκις, οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνοισιν οὐκ ἐνετύγχανον. Item Inspicio. Xenophon in Pædia, τοὺς μὲν ἀμφὶ αὐτοῦ οἴκοι αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ὀπισκοπεῖν. quo ferè modo Liuius, Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Et Galenus libro 2 ad Glauconem, ὀπισκοπεῖν τὴν φύσιν, naturam inspicere. Item Inspector & curator sum, Curam ago velut ὀπίσκοπος. In epistola Petri 1, cap. 5, ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ὀπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως, pascite gregem Dei qui penes vos est, curam illius agentes non coactè, sed libenter. Vbi nota presbyteros quoque ὀπισκοπεῖν solitos fuisse, id est fungi officio ὀπισκόπου, in doctrinam & mores gregis inquirere, vtpote inspectores & curatores gregi à Deo præfectos. Item Dispicio mecum & animo verso, Considero, Perpendo. idem cum σκέπομαι ac σκοπῶ seu σκοπῶμαι. Ac sicut illa modò cum accusatiuo construuntur, modò cum περὶ, regente suum genitiuum, ita & hoc ὀπισκοπῶ. Isocrates ad Demonicum, ὃ αὐ μέλλῃς λέγειν, πρότερον ὀπισκόπει τῇ γνώμῃ, quicquid dicturus es, id animo prius tecum verses. Cebes Thebanus, περὶ τῶν πολλάκις δεῖ ὀπισκοπεῖν, eadem sæpius animo volutare oportet. Item Video, Obseruo, Animaduerto: sequente εἰ. Xenophon, ὀπισκοπεῖ δὲ εἴ τις ἄλλος αὐτὸ θεᾶται, attentè obseruat siquis ipsam alius intueatur. Similiter sequente μὴ accipitur pro Video, seu Caueo. quemadmodum & σκοπῶ. vt in epistola ad Hebræos, cap. 12, ὀπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, prospicientes ne quis deficiat à gratia Dei. vel Operam dantes. Sequente πρὸς, capitur pro Respicio, sicut & σκοπῶ. vt ὀπισκοπῶν πρὸς τὰ δύο, ad duo respiciens.

c.2. Παρεπισκοπῶ, Seorsim pensito seu considero vel æstimo. in vulg. lex. Sed potius παρὰ pro Obiter poni hic existimatur. Plut. Τοῦτο μὴ οἴου ἡ ἰσονομία παρεπισκοπεῖν καὶ λογίζεσθαι δίδωσι.

D C. ΚΑΤΑσκοπέω, ῶ, & Κατασκοπέομαι, οῦμαι, Speculor, Inspicio, Oculis perlustro. Xenophon Apomnem. lib. 2, κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτῷ, σκοπεῖν τε καὶ εἴ τις αὐτῷ θεᾶται.

C. ΠΕΡΙσκοπέω, ῶ, Circunspicio, Oculis circumlustro. idem cum περισκέπομαι. Eiusdem significationis EST Περισκοπεύω. VNDE Περισκόπησις, εως, ἡ, Circunspectio: qua nimirum aliquid oculis circumcirca lustratur.

C. ΠΡΟσκοπέω, ῶ, Prouideo, Prospicio. Ex Thucydide προσκοπῶ τὰ κοινά, in commune prospicio. Ex Euripide, προσκοποῦμαι τὸν, consulo tuo commodo, tibique prospicio.

Προσκόπησις, εως, ἡ, Prouisio, Prospectio.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ, Signum ad quod collimant & tela dirigunt sagittarii. Scopus quoque Latinis dicitur, & Scopulus: vt apud Suetonium in Domitiano, Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo dispansam dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, vt omnes per interualla digitorum innocuè inuaderent. Plato De republica, τοξάζεσθαι πρὸς σκοπόν, collimare ad scopum. Item, βλέπειν πρὸς τὸν σκοπόν. Herodianus libro 6, πόρρωθεν κατὰ σκοπὸν τοξεύειν. Athenæus libro 16, βάλλειν ὀπὶ τὸν σκοπὸν, scopum attingere. quo genere loquendi vtitur Xenophon quoque Pæd. 1. Pindarus Olymp. 2, ἔπεχε νῦν σκοπῷ πέζον, iaculum ad scopum dirige. Idem, ἀκοντίζων πρὸς σκοπὸν ἄγκυρα. Item σκοπὸν τυγχάνειν, scopum contingere: cui opponitur σκοπὸν διαμαρτάνειν, seu σκοπὸν πόρρω τοξεύειν, longè à scopo aberrare. Metaphoricè plerunque ponitur pro Proposito & finis ad quem tendimus. Herodianus libro 2, ἐμὸς δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐπῶν ἑβδομήκοντα πρᾴξεις γράψαι. Et lib. 5 dicit, ἐμὸς δὲ σκοπὸς, omisso verbo ὑπάρχει seu ἐστὶ, itidémque sequente infinitiuo. Sic Cicero epistolarum ad Atticũ lib. 15, Σκοπὸς hic enim est huic nostro, nihil præbere. Et libro 8, Neutri σκοπὸς est ille vt nos beati simus: vterque regnare vult. Aristoteles Politicõn lib. 5, ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδύ· βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν. Eodem sensu, mutata tamen phrasi, τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑποτιθεμένου τοῦ λόγου, inquit Lucianus De saltatione. Rursum Aristoteles libro 6 Ethicõn, πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα. Athenæus libro 1, οὐκ αὖ τις σκοπὸν πόρρω τοξεύοι, λέγων, & quæ sequuntur. Et τοῦ σκοπὸν ἀποτυγχάνειν, Aberrare à scopo, seu Instituti sui spe frustrari. Contrà verò σκοπὸν ἔχειν pro Compotem esse voti, affertur ex Epigrammatis. Item ἄπο σκοπὸν, pro Abs re, ἀπρόσδιονυ-

σας. Xenophon Sympoſio, καὶ ἆρα δὴ ὁ λόγος ἐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι, à re propoſita alienus non eſt, ſed ſatis rectà ad ſcopum propoſitum nobis tendit. Philo De vita Moſis libro 1, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ νομίσαις εἴ τὰ λεχθέντα, Non abs re dici ratus, Non abſurdé. Lucianus, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας, tua coniectura haud procul abeſt à ſcopo. Dicitur autē ὡσὰ τὸ σκόπελος ſeu σκοπεῖν, quoniam ſagittarii eum intuentur, ad eúmque collimant, vt iacula recto tramite eò peruolent emiſſa: in actionibus verò, quoniam omnis earum intentio, ſeu omnia conſilia conatúſque eò ſpectant. Atque adeo nonnulli interpretantur, Intentio, Conſilium, Propoſitum. necnon Cogitatio. vt Budæus apud Galenum libro 9 Therap. οὗτοι μὴν οἱ ἀπιστοῦντες τῆς φλεβοτομίας σκοπὸ, vertit, Hæc igitur ſunt quæ ad ſanguinis miſſionem vitandam conſideranda ſunt & cogitanda. Poſſis etiam ſic reddere, Hunc igitur ſcopum propoſitum habent ii qui ſanguinis miſſionem diſſuadent. Sicut ibidem, κένωσις, τῆς φλεβοτομίας ὁ σκοπὸς, euacuatio ſcopus eſt quem miſſio ſanguinis propoſitum habet. Ibidem, σκοποὶ ὑγιεινοὶ & θεραπευτικοί.

C. Ἀπόσκοπος, ου, ὁ & ἡ, A ſcopo aberrans, Scopum non attingens. ſeu Procul à ſcopo remotus. Metaphoricè Abſurdus & à propoſito alienus. Dicitur enim eſſe ἄπο σκοποῦ quod Alienum eſt à propoſito, ſiue (vt Budæus exponit) Præter propoſitum, Præter intentionem & conſilium.

C. Ἄσκοπος, Scopum ad quem tendat, non habens. ſeu Ad nullum certum ſcopum tendens. Eraſmus, ἄσκοπα τοξεύκασι apud Lucianum in Tox. vertit, Nullo propoſito ſcopo iaculati ſumus: annotaus, hoc ἄσκοπα τοξεύειν, id eſt Abſque ſcopo iaculari, prouerbialiter de iis dici qui nihil certi propoſitum habent quod ſequantur, & ad quod inſtituti conſiliique ſui rationes referant: de quibus Perſius Satyra 3, Eſt aliquid quò tendis, & in quod dirigis arcum? An paſſim ſequeris coruos teſtáq; lutóque: Securus quò pes ferat? Præterea ἄσκοπος à Suida exponitur, ᾧ μὴ ὅτι τύπος. ITIDEMQVE Σκοπὸς eidē & Heſychio eſt τύπος. Cuius ſignificationis ille hoc affert exemplum, Ἄσκοπον, ἀγχελίαρχον, ἀστάμαπον εἴδει μορφῆς, Ἅ μέγα θαυμάζεις κηρὸς ἀπεπλάσατο. vt ſit, Angelorum principem, deum, cui nec corpus eſt, nec effigies, audax cera finxit. Fortè ſignificat etiam Inuiſibilem, ἀόρατον, ſicut ὄψοπος ſignificat qui facilè videri poteſt. Vide & ſequens Ἐπίσκοπος.

C. Ἐπίσκοπος, Ad ſcopum tendens: oppoſitum ſuperiori ἀπόσκοπος. vnde apud Heſychium, Ἐπίσκοπα, τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Itidémque Suidas ὀπίσκοπα exp. ὀξύτονα. QVOD Ἐπίσκοπα aduerbialiter ſumitur, pro Tendendo ad ſcopum, ſeu Tam ἀσόχως vt ſcopum attingas. vt ὀπίσκοπα ἰέναι apud eundem Suidam: contrarium τῷ ἀπόσκοπα τοξεύειν. Sic ἀκοντίζειν ὀπίσκοπα, apud eundem, hoc loco, οἱ Καρδοῦχοι σφενδονῶντα ἀρίστοι λίθοις τε καὶ μολυβδίναις σφαίραις, ἃς ἐξακοντίζοισιν ὀπίσκοπα, Quas tanta arte emittunt vt à propoſito ſcopo nunquā aberrēt. ſeu Vt propoſitū ſcopum nunquam non attingant. Pollux quoque ſynonymos ponit ὄστοχον, ὀπίσκοπον, ὀπιτυχὲς, ἀτυχὲς, ἀπλανές: opponens iis ἄστοχον, ἄσκοπον, δυστυχὲς, διημαρτημένον. Quo loco ſignificat, Ἄσκοπον quoque dici pro Ἀπόσκοπον, id eſt A ſcopo aberrans, Scopum propoſitum non attingens: contrà ὀπίσκοπον, ſcopum præfixum contingens. Sophocles cum genitiuo quoque iunxit, dicens in Aiace, pagina 57, Σίγησον· αὐδῶ δὴ δοκῶ Τάυκρου κλύειν Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ὀπίσκοπον μέλος, Clamantis carmen ad hanc calamitatem directum. ſeu, Carmen quod hanc calamitatem interfecti Aiacis coniectat. Scholiaſtes exponit, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. INDEADVERB. Ἐπισκόπως, vt Ἐπίσκοπα, Tanta arte vt à ſcopo non aberres, Tam dextrè vt ſcopum propoſitum contingas. Alcidamas, ὀπισκόπως ἀκοντίζειν. Et Themiſtius, ἐν τῇ μελετᾷν σωνεχῶς, ἀτόνως ἅμα καὶ ὀπισκόπως πέμπειν τοὺς ὀϊστούς. Ibidem, ὀπίσκοπα τοξεύειν. Itidémque apud Pollucē ſynonymos ponuntur ἀστοχως, ὀπισκόπως, ἀτυχῶς, ὀπιτυχῶς: cum oppoſitis ἀστοχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, δυστυχῶς, διημαρτημένως. Vbi iterum NOTA Ἄσκοπος pro Ita vt aberres à ſcopo, Ita vt ſcopum non contingas.

ΑΤ Ἐπισκοπία, pro Attingere ſcopum, ſeu Dexteritas attingendi ſcopum, idem dici poſſe negat.

C. Ἀπόσκοπος, ου, ΕΤ Ἀποσκοπεύω, (vtroque enim modo dicitur) Intueor ſcopū, vel aliquid tāquā ſcopū. Sic Ariſtot. vſus, eſt & Dionyſ. theol. Propter quod ἀποσκοπῶ etiā pro Diligēter cōſidero ponitur & Intueor. Luc. ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τίς ἀφικνουμένος. Plato De republica libro 9, ὥσπερ πρὸς μέλαν, φαῦλον ἀποσκοποῦντες, ἀπειρίᾳ λυκοῦ ἀπατῶνται. Budæus pag. 340. Sciendum eſt autem, iungi non ſolùm cum accuſ. ſimpliciter, ſed & cum præpoſitione εἰς. nam Dionyſius Areopagita, ἀποσκοπεύειν εἴς τι dicit pro Collimare, Tāquam ſcopum intueri, vt idem teſtatur Bud.

Σκόπιμος, Qui veluti ſcopus ſpectatur, Quem veluti ſcopum nobis propoſuimus, Ad quem veluti ſcopum oculos & actiones noſtras dirigimus. Apud Suidam, τά τε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ὅλῃ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος ὡδε γίνεται. Paulo pòſt pro τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, dicitur τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπός.

Σκόπελος, ου, ὁ, Scopulus, Locus editus ex quo circumiacentia oculis luſtrari queunt, vt ſunt excelſæ in montibus ac pelago rupes. Odyſſeæ μ, Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἀρτὶ ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ. Et mox, Μέσῳ δ' ἐν σκόπελος ἑτέρῳ ὅδι πόντος. in quo nimirum Scylla habitat. Alter autem huic oppoſitus, in quo Charybdis habitat, χθαμαλώτερός ὅδι. Et Iliad. β, κῦμα μέγ' ἴαχεν impactum illiſumque Προβλῆτι σκόπελῳ. Ariſtophanes Nubibus, σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος. Heſychio σκόπελος eſt ὑψηλὸς τόπος, ἢ πέτρα, ἢ ἀκρώρεια, ἀφ' ἧς ὅδι σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. Item, ὀξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα, rupes in mare prominens. Addit, à quibuſdam exponi etiam ἀκρόπολις, id eſt arx. Solent enim arces in editioribus locis & rupibus ædificari, ex iiſque circumiacentia oculis luſtrari poſſunt, non aliter ac è ſpecula.

ΣΚΕΠΩ, Tego, Operio. Alexander Aprodiſeus, ὅτι σκεπομένων λεβήτων, in opertis lebetibus. Herodianus libro 8, de Alpibus, σκέπεται δὲ ὕλαις δασείαις καὶ πυκναῖς, conteguntur denſis ſpiſſiſque ſyluis. Idem actiua quoque voce vtitur, vt libro 3, τὸ ἕτερον μέρος ὕψιστον ὄρος σκέπει. vbi Politianus, Cuius pars altera monte altiſſimo defēditur. Potius Protegitur. Idem Herodianus magis propriè libro 5, πᾶν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων, caput ſemper operiens & conuelans. Et paulo antè cum datiuo, τὰ σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηροὺς ἐσθῆσιν, cruráque tota conuelans. Significat etiam Prætexo.

Σκέπη, ης, ἡ, Tegumētum, Tegmen. Philo lib. 3 De vita M. οἱ δὲ λοιποὶ ὡδὲ τὰς πλευρὰς ἑκατέρωθεν ἐνέα πρὸς σκέπην ἀποτείνουσι τῶν μιόνων, Ad latera tenduntur, Ad tegumentum columnarum. Dicitur & de corporis integumento, id eſt veſtimento. vt apud Gregorium Nazianzenū, in oratione εἰς τὸν καινὸν κυριακὴν habita, μεπάδος τῶν δεομένων σέγης, σκέπης, θορῆς, impertiaris indigenti tectum, indumentum, (ſeu corporis operimentum) cibum. Item Integumentum quo aliquid obtegimus & abſcondimus, ne conſpiciatur, Prætextus. vt apud Herodotum, ἐν σκέπῃ τῷ φόβου, Valla vertit Metus prætextu. Exponitur etiam Tutamen, Præſidium. Suidas σκέπη ab Herodoto accipi ait pro θήκη, δέρμα.

Σκεπινὸς, Munitus, Tectus. Bud.

C. Ἀσκεπὴς, έος, ὁ & ἡ, Qui tectus opertúſque non eſt, Tegumento operimentóque carens. Affertur ΕΤ Ἄσκεπος, itidem pro Non tectus. quod compoſitum potius eſt ex σκέπη quàm σκέπομαι.

C. Εὐσκεπὴς, Bene tectus ſeu protectus, Bonum tegumentum habens, oppoſitum præcedenti ἀσκεπής. Budæus ἀσκεπὴς χώρα accipit pro ἀδένειν, id eſt Ager ſub cælo clementi ſitus: apud Theophraſtum libro 1 De cauſis plantarum, ὃ καὶ γνῶ ὅτι πνῶν σφανωμάτων συμβαίνει, τόπους ἐχόντων ἀσκεπεῖς καὶ εὐσκόλους. Item, μεγάλῳ ῥοπὴν ὁ τόπος παρέχει, εὐσκόλους ὢν καὶ ἀσκεπής. Sic alibi, τόπους ἐχόντων ἀσκεπεῖς καὶ εὐσκόλους. Vbi Gaza, Eorum quæ in locis circumſeptis apricisque continentur.

C. Φιλόσκεπος, ου, ὁ & ἡ, Tegmine gaudens. Ex Theophr. l. 2, De cauſ. pl. affertur φιλόσκεπα δένδρα pro Arbores quæ frondibus obſeptæ ſeruantur.

C. ΕΠΙσκέπω,

C. Ἐπισκέπω, Intego, Supernè tego & operio. Epigr. VNDE Ἐπισκεπὴς, έος, ὁ ἡ, Supernè tectus. ὀπισκεπὴς τόπος, locus cōtectus & opacus, remotúſq; à vētis. Ariſt. Hiſt anim. l. 9, καθῆται δὲ θέρους ἐν ψυχροῖς μὲν καὶ σκιᾷ, χλαῖνος δ', ὃν ὄνηλίῳ καὶ ὀπισκεπεῖ.

C. ΠΕΡΙσκέπω, Circumtego, Circūquaque obtego. VNDE Περισκεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Circūtectus, ſeu Circūquaq; obtectus. καπάσκιος, Opac⁹. Vmbroſus: vt vtitur Dionyſ. de ſitu orb. περισκεπὴς πᾶ ἀέρι Gaza vertit Calo circūdatus.

Σκεπάω, ΕΤ Σκεπάζω, idē cū ſuo primit. σκέπω ſignificant. i. Tego, Operio. Xen. De re eq. πάνκειεῶνα δεῖ σκεπάζειν. Idem l. 8 Pæd. οὐμόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐσκεπάσθω. Vtitur & Dioſc. l. 5, c. 89, τὸ λοιπὸν σκεπάσας ὁμοίως, reliquū linteo obtectū opertúmque. Apud eundē eodē libro, σκεπάσας πυὶ ῥώθωνας, pro Obſtruēs nares. Cæterùm pro Σκεπάω poeticè DICITVR Σκεπόω, vt ὁράω, κομόω pro κομάω. Od. ν, v. 99, Αἴτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαὴν μέγα κῦμα Ἐκήδεν.

Σκέπασμα, ατος, τὸ, Tegumentū, ſeu Tegmē, Operimētū: id ipſum quo quid operitur & integitur. vt Ariſt. Polit. 7, c. 17, ait Celtas infantib⁹ nuper natis ſolere σκέπασμα μικρὸν ἀμπίεσιν, vt ad tolerāda frigora aſſuefaciāt: quū alii ſoleant εἰς πᾶν μὲν ἀπόδεσιν τὰ γυμνὰ ψυχρόν. Poeticè DICITVR Σκέπα, indeclinabiliter pro σκέπασμα: & PLVR. Σκέπα pro Σκεπάσματα. Od. ῥ, Καὶ δ' ὀφ' Ὀδυσῆι εἵσαν ὅτι σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν, integumētū corporis ei induerūt, vt iuſſerat. Et Od. ιι, v. 281, τῷ δὴ μοι εἵσατο χῶρος ἄνεσις Λέσβος πατρὰ ὠν καὶ ὅτι σκέπας ἰῶ ἀνέμοιο, tegmē cōtra venti iniuria. Et Heſiod. Erg. Οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινοῖς κυθμῶ ἀε ἔχεσι, integumenta quærētes. Vide & Καυσία.

Σκεπαστὴς, ῶ, ὁ, Qui tegit & operit. Itē Protector, Defenſor. Qui corpus alicuius contra hoſtium tela & ictus tegit.

Σκεπαστικὸς, ή, ὁ, Tegēdi & operiēdi vim habēs. vel Qui libenter tegit ſeu protegit.

Σκεπαστήριον, ου, τὸ, Opertorīū, vt Seneca vocat. Exp. & Defenſaculū. Per ſyncop. DICITVR Σκέπαστρον. VNDE Ἀσκέπαστρος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Qui opertorio tectus nō eſt, Opertorio & tegumēto carēs. idē cum Ἀσκεπής. Alii, Nō opercu latus, Nō tectus. ΑΤ Σκεπάστρα dicitur faſciæ quoddam genus ad operiendum & deligandum caput. Operculū à Galeni interpretibus vertitur. Gorr.

Σκεπαστὸς, ῶ, ὁ, Tectus, Opertus. Item Σκεπαστὰ dicuntur Lecticæ opertæ pellib⁹, teſte Hieron. comm. in Eſaiæ c. 66. qua voce Aquilā vſū fuiſſe ſcribit in Bibliorū verſione.

Σκέπανον, Tegumentū ſeu Tegmē, Operimētū. idē cū σκέπη & σκέπασμα. Apud S. Καὶ πῆλον κεφαλῆς ὑχόσης σκέπανον.

COMP. ſunt Ἀποσκεπάζω, ΕΤ Κατασκεπάζω, ΕΤ Περισκεπάζω, ΕΤ Συσκεπάζω. Quorum primum exponitur Operio: alterum, Protego: tertiū, Circumoperio. Item Adoperio, Obumbro. vltimum, Cooperio, Contego.

ΣΚΕΥΟΣ, εος, τὸ, Vas, ἀγγεῖον χρηστικὸν: interdū & inſtrumentū. Latiſſimè enim patet hoc vocabulum, infinita ſub ſe cōprehendens. vt apud Athen. lib. 14 σκεύη ὁμοῦ quidā iſta enumerat, Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκτάμα, βάθρον, Σπέγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος, Σπυρὶς μάχαιρα, τρυβλίον, κρατήρ, ῥαφίς. quæ omnia ſupellectili accenſentur, ſed vaſis nomine nō omnia itidē vocātur, verùm potius inſtrumēti: vt & apud Plut. in Lyc. quū σκεύη πρόχεα & αὐλίσκοι vocat κλινήρεις, δίφρους, τραπέζας. Valorū enim nomine Receptacula vtplurimū intelliguntur, ſiue aurea ea ſint, ſiue argentea, ſiue ærea, ſtānea, lapidea, lutea, ligūea, teſtacea, aut cuiuſuis alius materiæ. qualia ſunt vaſa vinaria, olearia, ſalſamētaria: itē vaſa culinaria, nautica: ab vſu additis epithetis, vt & apud Græcos. vt τὰ ὁμῆ θυσίας σκεύη Plut. χωρικὰ σκεύη, Poll. Vaſa & inſtrumēta ruſtica: quibus adde τὰ σκεύη τῶν βοῶν, inſtrumēta boū, vt ſunt iuga, lora, & ſimilia: 2 Reg. 24. Et τὰ τῶν ἵππων σκεύη apud Xen. Pæd. 4, vt ſūt habenæ, frena, phaleræ, ephippia, ac huiuſmodi alia. Itē μαγειρικὰ σκεύη, apud Athen. & alios: & τὰ τῶν θαλάμου σκεύη: de quibus aliuique eiuſcemodi lege Poll. l. 10, quo omnis generis σκεύη ac σκευοθήκας, quorū in re familiari vſus, prolixè perſequitur. Itē ναυτικὰ σκεύη & πολεμικὰ σκεύη apud Dem. de quib⁹ vide infrà in Σκευή. Et πολεμικὰ σκεύη apud Thuc. Inſtrumēta bellica: qui l. 6, p. 207, dicit etiā ὅπλων, καὶ τῶν τοῦ σώματος σκευῶν: vt ſunt thoraces ferrei, loricæ, brachialia & femoralia ac tibialia è lamina ferrea. Sic 1 Reg. 16, ἐφόρει ὅπλα αὐτοῦ ἄρων σκεύη αὐτοῦ, pro Factus eſt armiger eius. A materia autē, σκεῦος ὀστράκινον, vas fictile, ſeu teſtaceū, Leuit. 14. Et Herodian. lib. 4, ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι. vbi Polit. Ligneis poculis vaſiſque eſculentorum. Et lib. 3, σκεύη κεραμεῖα πεπεισμένα, vaſa fictilia.

C. Σκευοθήκη, ης, ἡ, Vaſorū inſtrumētorūmq; ſupellectilis repoſitoriū, Armariū. vbi ἀποθέται τὰ χρηστήρια σκεύη καὶ ἀπόθετα, vaſa vſus quotidiani & vaſa itidē quæ vſus quotidiani nō ſunt, ſed quæ tātùm ornamēto ſunt domui, quas πολυτελεῖς σκευὰς appellāt. Poll. initio libri 10, σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα ἢ κατ' ἀγροὺς ἢ τέχνας, ἐδεξέ μοι καλῶς ἔχειν συναγαγεῖν, ἵν' ἔχῃς, ὅπου αὖ ἑκάστοτε χρήζῃς, ὡς ἂν ἐν σκευοθήκῃ λαβὼν, promens velut ex armario & repoſitorio vtenſilū. Athen. l. 11 dicit etiā πιτηρίον σκευοθήκη. quod ibidē κυκικεῖον nominatur. Itē Armamentariū, Repoſitoriū τῶν πολεμικῶν σκευῶν. Æſch. in Teſiph. ὅρχον ὃν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ γεωείων ὀρχῶ, καὶ σκευοθήκου ἀποδόμενον.

C. Σκευοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui σκεύη, i. vaſa & inſtrumēta diuerſi vſus, fabricat. Peculiariter autē σκευοποιὸς dicitur Qui ſcenica veſtimēta cōficit, Qui perſonas & alia ſcenica indumēta parat. idē cum ὠεστοποιὸς, teſte Poll. qui antiquū vocabulū eſſe ait. Ariſtot. De arte poet. κωμῳδοποιεῖν τῶν ἔργα σᾶν τῶν ὅλων ἢ τῶν σκευοποιοῦ τέχνη, τῆς τῶ ποιητῶν ὅδι. Itidem Plut. in Colot. εἰκάσματα καὶ παίγνια, ἃ οὐδεὶς σκευοποιὸς ἢ πλάστης θαυμάτων ἢ γραφεὺς δεινὸς ἐπόλμησε μίξαι ὠεὸς ἀπάτῳ. Vſus eſt Ariſtoph. quoque in Equit. oſtendens ſe nō diffidere ingenio ſpectatorū quin Cleonem cogniturí ſint, quāuis hiſtrio qui partes ipſius ageret, vndique ſimularus non eſſet: quia meru opū ipſius periculſi artifices imaginē eius effingere recuſarint. ὑπὸ τῶ δέους καὶ αὐτὸ οὐδεὶς ἤθελεν Τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι, i. opificū qui fabricāt inſtrumenta ſcenæ. VNDE Σκευοποιέω, Vaſa & inſtrumēta diuerſi vſus fabricor. Quū verò accuſ. ei iungitur, ſignificat, Fabricor, Cōficio: σκευάζω. vt Athen. lib. 11, de eo calice loquēs qui κέρας & ῥυτὸν dicitur, δεκεῖ δὲ σκευοποιεῖσθαι ὑπὸ τοῦ τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, φόρημα τῆς θεᾶς Ἀρσινόης εἰκόνων. τῇ γὰρ ὄνομμη χρὴ εἰδοῦσιν φέρει δημιουργήμα. πάντων τῶν ὡράων πλήρες, quaſi cornu Amalthea, vt ipſe dicit. Vbi nota σκευοποιεῖσθαι & δημιουργεῖσθαι eſſe poſita ἰσοδυνάμως. Sic Plut. ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο, Fabricabantur. Vbi nota vocē paſſ. paſſiua ſignif. vſurpatā. Pro Fabricor, Machinor: apud Poll. ex Iſæo, δεσμωτῶν δὲ τὰ ἄρτα ὑπ' αὐτῶ ἐσκευοποιημένων. Ex eodē, ὁμοιοῦται μὴν ὁμοιούτοις ὅλῃ τῷ πιθανῶν σκευοποιοῦντες. Harpocr. quoq; annotat, Hyperidē σκευοποιεῖσθαι τὸ ὠεῦγμα dixiſſe, pro σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. ‖B. Σκευοποιῶ pro Armo, Inſtruo, annotat vſurpari à Plut. & ab Athen. pro Cōficio & apparo edulia. quod σκευάζειν dicitur. Hinc VERBALE Σκευοποίημα, ατος, τὸ, Opus quod ὁ σκευοποιὸς fabricauit. Plut. ponit pro inſtrumento ſcenico, ſeu cultu apparatúque ſcenicorū: à σκευοποιὸς ſignificante fabrum inſtrumenti ſcenici. Citat Poll. ex Hyperide, ſed non addit quo ſignificatu accipiat.

C. Σκευοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vaſa ſeu inſtrumenta portans. vt σκευοφόροι ξύλον apud Poll. Quo vaſa & vrēſilia portātur: alio nomine σκευοφορεῖον & αἰάφορον dictū. Et apud Xen. Pæd. 6, ὅς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν, qui præes curribus vaſa inſtrumentáque bellica vehētibus, ſeu Curribus arma impedimētáque vehētibus. Et σκευοφόροι dicuntur in exercitu qui ſarcinas & impedimenta heris ſuis baiulāt, vt lixæ & calones. Xen. Hell. 3, τῶν ἄρχοντα τῶν σκευοφόρων. Plut. Polit. præcept. λέγοντα χρῶμενον σκευοφόρῳ ὠεὸς τὰς στρατείας. Sicut verò Xen. dicit σκευοφόροι ἁρμαμαξαι, ita Herodian. σκευοφόρα ὀχήματα: & iumēta eiuſmodi vehicula trahētia, σκευοφόρα κτήνη: vt l. 8, τὰ δ' σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας. Vbi Polit. vertit, Impedimēta exercit⁹: alii Iumēta currúſq; ſarcinarios. Plut. in Oth. σκευοφόρα dicit pro σκευοφόρα κτήνη καὶ ὀχήματα ſiue αἰάφαπόδα: vt quū ait, πολλὴν ἀπαξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπαίζοιεν. παρέχει. paulo antè dicit αἰαμαξῶν ὑποζυγίων καὶ ἀκολούθων. vt ſatis manifeſtū ſit, eum ibi σκευοφόρων nomine intelligere ὑποζύγια & ἀκολούθους σκευοφόρους. Perperam igitur v. l. σκευοφόρα hîc interpr. Impedimēta & ſarcinæ bellicæ. VNDE Σκευοφορία, ας, ἡ, Vaſorū ſarcinarūmq; baiulatio. ſeu Impedimētorū baiulatio. ΕΤ Σκευοφορικὸς, ου, ὁ, Ad σκευοφόρον per-

tinens. Xen. Pæd. 6, σκευοφορικὸν βάρος vocat onus seu sar A
cinã quã ὁ σκευοφόρος seu τὸ σκευοφόρον ζεῦγος baiulat tra-
hitve: τὸ σκευοφορούμενον. E T Σκευοφορείτης, ου, ὁ, idem cum
σκευοφόρος. Annotat Poll. Eupolin σκευοφορεῖτον in suis
παξιάρχοις per iocũ vocasse τὸν σκευοφόρον. I T E M Σκευο-
φόρειον, ου, τὸ, Lignũ è quo vasa suspensa feruntur seu baiu
lantur: τὸ ξύλον ᾧ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, teste Poll. l. 10, c. 2, vbi
etiã addit ab Aristoph. vocari σκευωρίαν & αἰάφορον. Ex-
emplũ hoc affert, κράνινον εἶχε σκευοφόρειον, ex Plat. comi-
co qui τὸ πέζον ὀν παιδιᾶ sic παρεκάλει. nam & τὸ πέζον & τὸ B
σκευοφόρειον sunt καμπύλα, i. incurua. Sed nota, hoc loco
simplici ι, alibi diphthongo ει S C R I B I Σκευοφορεῖον,
mutato etiã accẽtu: nimirũ lib. 7, c. 29, τὸ δὲ ξύλον ἐφ' οὗ τὰ
σκεύη κατηρτημένα ἕτερον, σκευοφορεῖον ὑπὸ Πλάτωνος ὀν Διὶ
καλουμένῳ ὠνόμασται. Alibi σκευοφόρον apud eũ legitur: vt
l. 7, c. 30, vbi quũ dixisset, πυροφορεῖον vocari τὸ ξύλον τὸ ἑκα-
τέρωθεν φέρον τὰ πυροκαμεῖα, seu τοῖς παλαιοῖς οἷς ὁ χλωρὸς πυ-
ρὸς ἐμπήγνυται, Fiscellas & vimina in quibus caseus re-
cẽns cogitur, subiungit, τὸ δὲ ἄλλα σκεύη φέρον, οὐ μόνον
σκευοφόρον, ἀλλὰ καὶ αἰάφορον ὀν Βατράχοις Ἀριστοφάνης φησί. C
Item V E R B. Σκευοφορέω, ῶ, Vasa & instrumẽta fero, seu
baiulo: vt in exercitu faciunt calones & lixæ, in famili-
a autẽ, famuli & mancipia. Plut. Symp. 2, ex Xen. τί δ' αὖ
ἡ κωμῳδὴ σκευοφορουῶτα ἀκούσῃ; Pass. Σκευοφοροῦμαι, Vasa
& impedimenta mihi baiulantur, seu Vasa & impedi-
menta mihi baiulãda curo. Plut. ἐξήλαυνε δὲ χιλίους σκευο-
φορούμενος καμήλοις, vtens ad impedimenta vehenda. B.
D I C I T V R E T Σκευηφορος, α C Σκευηφορέω, vt testa-
tur schol. Aristoph. Sic γραμματηφόρος, & similia.
C. Σκευοφύλαξ, ὁ ἡ, Vasorũ seu vtensiliũ custos. E T Σκευο-
φυλακέω, ῶ, Vasa & vtensilia custodio, seu Sarcinas custo D
dio. I T E M Σκευοφυλάκιον, ου, τὸ, Locus custodiendis seu
asseruandis vasis & vtensilibus destinatus: idẽ cũ σκευο-
θήκη. Legitur apud Suid. itémque apud Euagriũ in Hist.
Eccles. vbi B. interpr. Sacrarium templi & Ecclesiæ.
C. Σκευαγωγός, οῦ, ὁ, idẽ cum σκευοφόρος. vt σκευαγωγοὶ ἅμαξαι
Polluci, quæ Xenophonti σκευοφόροι. Dicuntur &
σκευαγωγοὶ sicut σκευοφόροι, Qui vasa & vtensilia castren-
sia baiulant aut vehunt, Qui impedimenta seu sarcinas
suorũ herorũ portant vehuntve. Xen. Pæd. 8, ἅμα πάντες
ἔρχονται οἱ σκευαγωγοί, ὅθεν τὰ πεπαγμένα ἄγων. V N D E E
Σκευαγωγία, ας, ἡ, Vasorũ vtensiliũque castrensiũ baiu
latio aut vectio. Sunt tamen qui σκευαγωγίας interpr.
Sarcinas. E T V E R B. Σκευαγωγέω, ῶ, idem cum σκευο-
φορῶ, Vasa & vtensilia castrensia baiulo seu veho, Sarci-
nas & impedimenta veho. vel simpliciter Vasa & vten
silia veho. Greg. πᾶς ναυπηγούσας τε διὰ τὸ ποταμοῦ καὶ
σκευαγωγούσας. Et apud Demosth. ac Æsch. σκευαγωγεῖν ἐκ
τῆς ἀγρᾶς, vasa & vtensilia ex agris collecta in vrbem ve-
here, vt fit metu incurrentium hostium. Ibidem paulo
post dicitur, κατακομίζειν τὰ ἐκ τῆς ἀγρᾶς πάντα, deportare F
omnia quæ in agris essent. Synes. accusatiuum quoque
addidit, simpliciter accipiens pro Portare, Vehere: seu
Vehere quemadmodum sarcinæ conuasatæ vehi solẽt:
in lib. De insomn. ἅ παντα χοῦ βαδίζοντες σκευαγωγεῖν τὰ ἐ-
πὶ ζώτλῳ ἐφόδια, comportare ad eam vtilia viatica.
C. Σκευωρός, οῦ, ὁ, Vasorum vtensiliúmque custos: vt Poll.
l. 10, c. 1, annotat Cratinum in Πυλαίαις videri τὸν σκευο-
φύλακα nominare σκευωρόν. V N D E Σκευωρία, ας ἡ, Va-
sorum vtensiliúmque custoditio. quæ quoniã diligens
& attenta vtplurimũ esse solet, factũ est vt pro curiosa
obseruatione & custodia accipiatur. Aristot. Hist. anim. G
l. 9, de gallinaceis, ἤδη δὲ καὶ τῆς ἀρρένων τινὲς ὤφθησαν ἀπο-
λουμένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοττοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν,
περιάγοντές τε καὶ ἐκτρέφοντες, visi sunt ipsi pullos custodi
re, educere & alere. Simile quid refert Plin. l. 10, c. 55, Nar
rantur & mortua gallina mariti earũ visi succedentes
inuicẽ, & reliqua fœtæ more faciẽtes. Accipitur & pro
solerti diligentíque ac vehemente occupatione, seu ca-
ptatione & affectatione, vt B. interpr. apud Aristot. lib. 1
De gener. anim. vbi de serpentũ coitu sermo fit, ἐπεὶ οὖν
ἔχουσι μόρια οἷς περιλήψονται, αὐτὴ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶν τινα H
τῷ σώματος, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις. διὸ καὶ δοκοῦσι βαρεῖς δύπερον
ἀπολύεσθαι τῆς ἰχθύων, οὐ μόνον διὰ τὸ μῆκος τῆς πόρων, ἀλλὰ
καὶ διὰ τὴν περὶ ζῶντα σκευωρίαν. Captationẽ & affectatio-
nẽ, seu Vehemẽtem occupationẽ. Gaza vertit Solertiã.
Significat & delatoriã insidiosãque obseruationẽ & custodiã: quamobrẽ ab Hesych. quoque & Suid. exp. κα-
τασκευή, ὑπόβουλη. Itidem & B. σκευωρία interpr. Insidiæ
& machinamenta subdola: afferens ex Demosth. πεφυλα-
γμένοι μου τῆς τούτων σκευωρίας, quũ absolutus essem ab
eorum calumniosis actionibus & quadruplatoriis perse
quutionibus. Plut. in Dione, ὡῶ δὲ δόλος ἡ τοιαύτη ποίησις αὐ-
τῆς τῶ τυραννου, καὶ σκευωρία κῦ τῆς Συρακοσίων, & captatio
fraudulentáque machinatio qua Syracusanos inuadere
conabatur.

Inde & V E R B. Σκευωρέω, ῶ, S I V E Σκευωρέομαι, οῦμαι, Vasa & vtensilia custodio: sequẽdo primariã signi-
ficationẽ nominis σκευωρός. Itẽ Satago. Plut. in Symp.
Septẽ sap. de tragœdia, σκευωρουμένῳ τοιαῦτα τὰ ὑποκρί-
σεις πάθη. ἐχόντων καὶ εἶπον, tractantẽ & molientẽ, vel satag-
entẽ circa ea. B. Sic σκευωρία signif. curiosam obserua-
tionẽ & diligentẽ occupationẽ circa aliquid. Nisi malis
Architectantẽ, σκευοποιοῦσαν. Significat enim σκευωρού-
μαι, Struo, Molior, Machinor, Architector: vt Dem. πολλὰ
τοῖς ἐσκευωρημένοις καὶ πεποιημένοις, Qui talia contechnat⁹
essẽt, Qui huiusce modi incepta insidiosa susceptisset atq;
adortus esset. Et alibi, ὡς καὶ τὰ Μικκαλίωνος τοιαῦ-
τα ἐσκευώρηται. Et Philipp. 3, ὀν Εὐβοίᾳ τυραννίδα κα-
τασκευάζοντα, καὶ νῦν ὅτι Θρᾴκιον παρεύρατο καὶ τὰ ὀν Πελοπεννή-
σῳ σκευωρούμενον, Struentẽ, Molientẽ, Machinantẽ, vt B.
interpr. p. 582, vbi etiam inter alia addit, σκευωρεῖσθαι esse
quod Cic. dicit Telã texere. Ibidẽ pro eo quod Cic. di-
didit, Architecti huiusce legis, ipse sic Græcè, οἱ πόνδε τὸν
νόμον ἐσκευωρημένοι, & οἱ πυτινὶ τὸν νόμον συνεσκευασμένοι, sive
συνεφισμένοι. Virg. dicit Dolifabricator Vlysses, vt Cic.
Architecti huiusce legis. Ibidẽ pro Testiũ copia à ma-
tre adornata est, idẽ B. dicit ἐσκευώρηται, παρεσκεύασται, κα-
τεσκεύασται, συνεσκεύασται: vtẽs pass. signif. verbo ἐσκευώρη-
ται. vt & Dem. καὶ γὰρ ὀν τῆς μισθώσεως, καὶ παρεσκευωρημένης,
ὄψεσθαι τὸ τοιοῦτον ὅλον ὄν, quãquã ficta & impostura ple
na: ἐσκευοποιημένης. vsurpãtur enim ἰσοδυνάμως duo illa
cõposita σκευωρεῖσθαι & σκευοποιεῖσθαι. Videre autẽ hæc fusi-
us tractata poteris apud B. comm. p. 582. Σκευωρούμαι, (in-
quit idẽ B. ibidẽ) Satago, Perscrutor & excutio omnia
sagaciter & curiosẽ, & prædonũ more expilatorũmque.
Plut. de Corsinio, πλὴν Πομπηίου σκευωρούμενος οἰκίαν. Cic.
verò Antoniũ dicit in copias Põpeii se subitò ingurgi-
tasse, & insolenter statim inuasisse in eius viri fortunas.
Idẽ Plut. in Camillo, σκευωρούμενοι δὲ καὶ καθαίροντες τὸ χω-
ρίον, Perscrutantes excutientéque omnia, & locũ cõuer
rentes. Idẽ De deo Socr. ζητοῦσα καὶ σκευωρουμένη τὰ ἔνδον.
Σκευωρούμενος (inquit B. p. 583) dicitur etiã captator, & qui
imminet occasioni prædæ, & intentus est, instãsq; cu-
stodũ negligentiæ. qua signif. vsus est Aristot. de aqui-
lis loquens, τύπτουσι δὲ ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὄνυξι, ἐάν τινα λά-
βωσι σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττιάς. Vbi videtur σκευωρεῖ-
σθαι translatum esse ab iis qui vasa & vtensilia aliena in-
sidiose obseruant, occasionẽ mq; ea surripiendi captant.
In priore autẽ signif. sumpta esse metaph. ab iis qui itidẽ
σκεύη attentè obseruant, quæ arripiant vt animi cogi
tata perficiant: vtendo nimirum iis ad hostes aut inua-
dendos aut supplantandos.

Ex quo Σκευωρέω seu Σκευωρέομαι C O M P. Ἀσκευώρητος
Sagaci curiosáque perscrutatione nõ excussus: metaph.
ab iis qui vasa & vtẽsilia domus alicuius sagacibus ocu
lis lustrãt & perscrutatione diligẽte excutiũt. Strabo, de
Corinthi euersione loquẽs, θαυμάζοντες δὲ πῶς κατασκευὴν
τῆς τρυμάτων καὶ χαλκωμάτων, οὐδένα πάφον ἀσκευώρητον εἴ-
ασαν. vt Plut. dicit, πλὴν Πομπηίου σκευωρούμενος οἰκίαν. Dicit
igitur Strabo eos nullũ prætermisisse monumentum in
quo vasa & vtensilia Corinthiaca nõ scrutarentur dili-
genti sagaciq; indagatione. I T E M Διασκευωρέω, ῶ, Ca-
ptiosè machinor, Insidiosè fabrico & architector. seu
Dolosè occupor in, Dolosè tracto. vt ex Plat. epist. ἀκούω
δὲ ὕστερον ὑμᾶς τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, audio enim vestrũm
quosdã in iis subdolè occupari, Ea per fraudẽ tractare.
Idem Plato διασκευωρεῖσθαι videtur ponere pro Tueri &
conseruare, inquit Budæus, libro septimo De rep. circa
finem, καὶ πάντω δὴ ὑπηρετοῦντες, καὶ αὔξοντες αὐτὸ, διασ-
κευωρήσωντται πλὴν ἐκεῖνῆς πόλιν; I T E M Συσκευωρέω
siue Συσκευωρέομαι, Vnà dolosè machinor, Insidiosè fa-
bricantem & architectantẽ technas dolóve iuuo. Dem.
καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο. Alibi dicit, ἀδίκημα πιουτινὶ μετ'

ἐκείνου συνεσκευάσατο. Verbale autem à Σκευωρέομαι de- A
riuatum, E S T Σκευώρημα, ατος, τὸ, Machinamentũ quod
ὁ σκευωρούμενος fabricauit & architectatus est, Tela quã
texuit ὁ σκευωρούμενος. Bud. exp. κατασκευὴ, κατασκεύασμα
τὸ γινόμενον εἰς βλάβεια, Insidiosum inceptum, Subdolum
inuentum, Molimen malignum, Commentum fraudu
lentum: subiũgens ex Demosth. ἀλλ' εἴη τοῦτο πλάσμα βύ-
ρσετε καὶ σκευώρημα ὅλον, molimẽ fraudulentũ & captiosũ.
C. Ἄσκευος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vasis vtẽsilibúsque carens, Inops. Poll.
exp. ψιλὸς, vt qui in exercitu sarcina impedimentisque
nudus est. Greg. de Basilio, ἀκτήσαν τὴς ἐπαγεῖ, καὶ εἶον ἄ- B
σκευον καὶ ἀόπλιτον; ἐκείνῳ δὲ ἡ ποτ' ἰῶν πλὴν τοῦ σώματος; Sui-
das ἄσκευον exp. ἀπαρέσκευον, ἀΐδν ὅπλων. nam arma solẽt
vocari σκεύη πολεμικὰ, & τὰ ἀμφισῶμα σκεύη. Itidem Ἀ-
σκεύοις Hesych. ex Æschyli Agamemn. affert pro ψιλοῖς,
ἀπαρασκεύοις. A F F E R T V R E T Ἀσκευής, ές, ὁ ἡ ὁ, ἡ,
pro Imparatus. quod ex Σκευὴ potius videtur esse com-
positum.
C. Αὐτόσκευος dicitur ὁ ἀπαρασκευος καὶ λιτὸς, Nullo artificio
constans, sed rudis, simplex & inconditus. Synes. λύειόν
τι ποιμενικὸν, λιτὸν καὶ αὐτόσκευον, Bud. pag. 578. Αὐτόσκευος C
Poll. lib. 10, c. 1, exp. ὁ αὐτουργός. quod αὐτουργὸς & actiuam
& pass. habet significationem.
C. Εὔσκευος, Vasis vtensilibúsque bene instructus. oppositũ
superiori ἄσκευος. V N D E Εὐσκευέω, ῶ, Vasis vtensili-
búsque bene instructus sum. seu Sarcinis & σκεύεσι ad i
ter necessariis bene instructus sum: quum de viatore di
citur aut milite. ii enim sua σκεύη secum ferre solent, &
συσκευάζεσθαι ad iter ineundũ. Itẽ Aiax apud Soph. pagi
na 49, se interfecturus, quũ ensis capulũ solo infixisset,
benéque firmasset, vt mucro erectus staret, ait, Οὔπω μὴν D
ἄσκευος ὀμμι. 1. καλῶς παρεσκευάσμεθα, bene parati instructi
que sumus, καὶ ἔχομεν πάντα ὅσ' δεῖ τοῖς θανάτοις. ac si dice
ret, πάντων τῆς τοῖς θανάτοις σκευῶν ἀπροδεῆς.
C. Κουφόσκευος ab Hesych. exp. ὁ βαστάζων πλὴν πανοπλίαν. signi
ficat tamẽ potius Leuibus σκεύεσιν indutus seu onustus,
Leuis armaturæ.
C. Ὁμόσκευος, Qui iisdem σκεύεσιν seu armis vtitur, Simile
armorũ genus gestans. Thuc. l. 2, καὶ οἱ ζώτῃ ὅμοροι τοῖς
Σκύθαις καὶ ὁμόσκευοι, eodẽ cultu armaturáque eadẽ vtun
tur. qui locus à Poll. quoque citatur, sed mẽdosè in vul-
gatis eius editionibus scriptus. Sic idẽ Thuc. l. 3, ὅνπερ ὅ- E
μοροι τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ ὁμόσκευοι.
Σκευάριον, ου, τὸ, Vasculum. Aristoph. Pluto, Ἅπαντα δι' ἡμῶν
ἀργυρίου καὶ χρυσίου Τὰ σκευάρια πλήρη ἐστ, omnia nobis
argẽto & auro vascula plena sunt. i. Nullũ domi nostræ
est ne angustum quidẽ vasculum quod nõ argento au-
róque replerimus. Vtitur Plutarch. quoque. Dicuntur
σκευάρια reliqua quoque vtensilia & supellectilis minu
tiæ, vt σκεῦος.
Σκευόω, ῶ, Suis σκεύεσι instruo. Vnde apud Hesych. Σκευοῦ-
σθαι, ἐπιμαλίζεσθαι. F
Σκευάζω, F. άσω, itidẽ significat Suis σκεύεσιν instruo & or-
no: peculiariter autẽ τοῖς περὶ τὸ σῶμα σκεύεσιν. quo nomi
ne omnia gestamina totiúsque corporis cultus intelli-
gitur, vt sunt vestimẽta & arma. de vtrisque enim σκευ-
άζω dicitur, quemadmodũ & σκευή. vt Appian. l. 4 Bell.
ciuil. de quodam proscripto, ἡ δὲ γυνὴ ὡς αὐθραιτία ἐσκεύα-
το, l. αὐτόν. sicut apud Plut. ὅπερ δεικνύμενος αὐδρας τοῖς γραπώ-
ταις ὅτι μεθίων ζῆν πεφευγότων ὀν ἐδόκουν οἰκεπικῆς. οὕτω γὰ
ὑπὸ Γάμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβου ὑπεξήεσαν. vbi no-
ta expressẽ vestes contineri τῆς σκευάσεως seu σκεύης no-
mine. Aristoph. verò dicit, ἐσκεύασά σε Ἡρακλέα, pro Her G
culis habitu te indui, Herculis gestaminibus te exor-
naui, Feci vt Herculẽ referres habitu cultúq; corporis:
indutus nimirũ pelle leonina, & gestãs clauã. Pass. Σκευ-
άζομαι, Instruor, armórque meis σκεύεσι. accipiẽdo illud
σκεύεσι de omnis generis gestaminibus, tã armis quàm
vestimentis. Plut. Symp. Sept. sap. ἐσκευασμένος οὖν, de Ar-
ione, i. τὸ σῶμα κοσμήσας, καὶ λαβὼν ὀνπάφιον αὐτῷ τὸν ὀναρ-
γόνιον ἐπὶ ζῶν κόσμον, vt paulo antè loquitur: seu, Quũ igi H
tur esset accinctus. De eodẽ vide in Σκευή. Thuc. lib. 4,
p. 132, ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν, ita vt singuli erant ar-
mati, ὁπλισμένοι, vt schol. exp. Loquitur autẽ de nautis è
naue in hostes inuadẽtib⁹. Plut. Anton. ἐσκευασμένοι τοῖς πε-
ρὶ πόσιν Παρθοῖς, Parthico induti habitu & armati Parthi
ca armatura. De ornatu corporis apud Synes. in epist. A
ad Euopt. καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομέ-
νοις ἀμπεδόνας διένεμον: nimirũ quodã edicẽte ἐξαρπάσαι
χρυσίον οἷς ὄτι. Interdũ additur datiuus instrumẽtalis. vt
Plut. ἐοῦπ Κελτικῇ σκευασάμενος, Celtico cultuornat⁹, seu
Celtica gestans & indutus vestimẽta. Appian. lib. 6 Bell.
ciuil. σκευασάμενοι τόξοις, arcubus instructi armaque.
‖ Σκευάζομαι exp. etiã Colligo necessaria ad iter, seu Σκεύ
εσιν ad iter necessariis me instruo. qua significatione συ-
σκευάζομαι vsurpatur. ‖ Itẽ Paro, i. Cõficio. Apud Athẽ.
l. 7, coqu⁹ ait, Ἐπίστασαι τὴ σταῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι; quomodo
parandus seu apparandus sit. Et subiungit, — ἐξελὼν τὰ
βεραγίκα, Πλώας, περικόψας τὰς ἀκανθίας τὰς κύκλῳ, Παράγμ-
σον χρηστῶς, διαπτύξας θ' ὅλον, Τῷ σπλῴῳ μάσξον ἐῦ γε καὶ καλῶς,
Τυρῷ τε σάξον, ἀλσὶ τ' ἠδ' ὀρεγάνῳ. Ex quibus verbis patet
quid sit σκευάσαι. Et l. 9, σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta
ciborũ parare. Plato quoque hoc verbo vtitur pro Paro, Cõficio, sed pass. voce, actiua tamẽ signif. l. 2 De rep.
ἐκ μὴν τῆς κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. Item apud Galen. ad
Glauc. σκευάζεσθαι φάρμακα, Cõficere & componere me-
dicamenta, vt Latini loquuntur. Exponitur etiã Mo
lior, Struo, Construo.
Σκεύασμα, ατος, τὸ, Cõfectio, Cõpositio: accipiẽdo passiuè
pro eo ipso quod confectũ cõpositúmq; est, vt & σκευα-
σία interdũ de cibis & medicamentis dicitur. Bud. dicit
idẽ esse hîc quod διασκευὴ, vt est instratũ & phaleræ. Vi-
de & Σκευή.
Σκευασία, ας, ἡ, Apparatus, vt qui in vestibus & armis cultú
que corporis dicitur. Athen. l. 5, τῆς δ' ὄνων οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ
δὲ ἀργυρᾶς περομετωπίδας καὶ σκευασίας εἶχον. ‖ Itẽ de ap-
paratione seu cõfectione ciborũ dicitur. Plato Min. πὰ πε
εἰ ὄψου σκευασίας συγγράμματα. Sic Athen. l. 9, περὶ Βολβῶν
ἀ' ἀρτύσεως καὶ σκευασίας τὸν λόγον ποιεῖται. Et Plut. in Fla-
min. εἰπὼν δὲ πὶν ξένον ὅτι πάντα τὰ κρέα χείρεια ὄντιν, ἡδύσμασι
δὲ καὶ σκευασίαις διαφέροντα. Et apud Gal. in libris ad Glauc.
σκευασίαι φαρμάκων, cõfectiones seu cõpositiones medi-
camentorũ. Sæpe reperitur itidẽ apud medicos ἡ διὰ ῥό-
δων σκευασία, seu ἡ διὰ κολοκυνθίδος, aut alia similia. quib⁹
in locis σκευασία nõ actiuè amplius accipitur, sed passi-
uè pro σκεύασμα, i. Medicamentũ è rosis confectũ. Simi
liter Scribon. Larg. in libello quẽ inscripsit Cõpositio-
nes medicas, dicit, Ad capitis dolorẽ bene facit hæc cõ-
sitio. pro Medicametũ hoc modo cõpositũ seu cõfectũ.
Σκευαστός, οῦ, ὁ, Paratus, Factus seu Cõfectus, Cõpositus. vel
Factitius, Cõpositítius: oppositũ habẽs τὸ κῦ φύσιν γεγονός,
quod natura tale creauit. Plato. l. 6 De rep. τὰ τε περὶ ἡ-
μᾶς ζῶα, καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ σκευαστὸν ὅλον γένος. Sic idem
epist. 7, περὶ σώματος ἀπαιτοῦς, σκευαστόν τε καὶ κῦ φύσιν γεγονότ-
τος, de quouis corpore & ficto & naturali, seu, & naturali
& artificiali, seu Arte facto & cõposito, Artelaborato, vt
Virg. loquitur. Et σκευαστὰ θυμιάματα, suffimẽta factitia
seu compositítia. Sic lib. 5, οἱ σκευαστοὶ οἶνοι, factitia vina,
vt Plin. loquitur.
Σκευή, ῆς, ἡ, idẽ cũ σκευασία, i. τὰ σκεύη quibus aliquis instru-
ctus est: apparatus, habitúsque & cultus corporis: com-
prehendendo omnia gestamina quæ tam festis quàm
profestis diebus, tã pacis quàm belli tẽpore corpora no
stra & tegunt & ornãt. Herodian. l. 4, ἐν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ
διαφέροισιν ἀλλήλων, victu habitúque inter se distantibus.
Eodẽ libro, πλὴν σκευὴν ἡνιόχου αἰνιλικῆς. Thuc. l. 1, σκευὰς
Μηδικὰς ἐνδυόμενος, ornatu vestitúq; Persico indutus. Sic
Herodot. l. 1, de Arione, ἐνδυσάμενόν τε πὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα
πὴν κιθάριν, & mox, ῥίψαι μιν ἐς πὴν θάλασσαν ἐοῦτον ὡς εἶ-
χε σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ. Vnde Gell. l. 16, c. 19, De more cin-
ctus, amictus, ornatus. Et mox, Cum fidibus ornatúque
omni, sicut stabat, eiecit sese procul in profundum. Vbi
nota eũ sub ἐνδυσάμενον σκευὴν comprehendere tria, Cingi, A-
miciri, Ornari. eóque pertinentem locum Plut. vide in
Σκευάζομαι. Luc. ἔχει πὴν σκευὴν τῶ Ἡρακλέους, pro ἐσκευά-
σθη ὡς Ἡρακλῆς. Thuc. verò l. 1 dicit, Ἰάονων τοῖς πρεσβυτέροις
αὕτη ἡ σκευὴ κατεῖχε, Ionũ seniores iste cultus occupauit,
seu Ionũ seniores eiusmodi habitũ gestare solebant. Et
Deut. 22, οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ὅπερ γυναικὶ, nõ induetur mu
lier veste virili. Rursũ Herodian. l. 6, παρελόμενος πάσης τῆς
περικειμένης σκευῆς, omni adẽpto cultu quo indut⁹ erat. Et
Arist. πὴν σκευὴν ἀνδρόμενος, ablato habitu, ornatúq; scenico

Equis etiam tribuitur. Socrat. Rhod.apud Athen.lib.5, καταχρύσοις σκεύαις κεκοσμημένοις ἵππος. Vbi B.Equos instratos argenteis ephippiis. Cui similem locum ex eodem libro habes suprà in Σκευασία. Dicitur de bellicis etiam gestaminibus. Thuc.lib.6,pag.229, πεζοὶ ἱππέας ἥκοντας αὐτοῖς τοῖς ἵππων μετὰ σκευῆς, sine equis quidem, sed cum apparatu armorum. Et alibi, σκευῇ ψιλῇ χρώμενος, leui armatura vtens. At lib.1 dicit, γνωσθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὅπλων, genere armorum quo instructi erant. Hesych.quoque exp. σκευή, & ὅπλισις. itidémque & Poll.lib.1, vbi etiam ait milites ἀπὸ τῆς σκευῆς dici πελταφόροι, γυμνῆτας seu ψιλοὺς, σφενδονήτας, λιθοβόλους, τοξότας, ἱππακοντιστὰς, δορυφόρους, κοντοφόρους, μαχαιροφόρους, ἀπαστιστὰς, aliisque alios nominibus. Nauibus quoque sua est σκευή, Suum instrumentum, seu Sua armamenta, vt Plautus, Cicero, Ouidius, loquuntur: itémque Columella, Nauigia consummata instruunt armamentis ministrisque. Act.apost.cap. 27, πλὴν σκευῶν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν pro τὰ σκεύη τοῦ πλοίου, quæ Homerus ὅπλα appellat. itidémque Poll.lib.1, τὰ δὲ σύμπαντα τῆς νηὸς σκεύη, ὅπλα καλεῖται. Et apud Xen. sunt σκεύη κρεμαστὰ καὶ ξύλινα: & apud Thuc. ἀποτρεψῇ σκευῶν.

C. ΑΝΑσκευάζω, Rursum struo, Rursum ædifico, Reædificeo, Instauro, Ab integro restituo. αἰνοικοδομῶ, vt explicat scholiastes Thucydidis. Strabo lib.16, ἰῶ Ἀλέξαιδρος ἐβούλετο αἰανασκευάσαι. Pono autem hanc verbi huius significationē primo loco, non quòd tam frequens sit quàm altera, sed quòd præpositio αἰνὰ in ea vsurpetur eo sensu qui frequentior est in aliis itidem ex ea compositis verbis.

Ἀνασκευάζω, Destruo, Demolior, Diruo. Ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν, vide in αἰασκευάζομαι. ¶ Interdū Labefacto dicta alicuius, Refello, Refuto. vnde & αἰασκευὴ quæ opponitur τῇ κατασκευῇ apud rhetores. Fabius, Narrationibus non inutiliter subiungitur opus destruendi confirmādique eas, quod αἰασκευὴ κατασκευήν que vocatur. Alex, in Top.1, οὐ γὰρ εἰ αἱ αἰασκευαὶ τῶν ἄλλων αἰασκευάζοιτο καὶ τὸν ὅρισμόν. ¶ Apud Dioscoridem αἰασκευάζειν νόσον pro Destruere morbum, Labefactare morbum, Profligare morbum, vsitatius. vt αἴγιλωπα, ἕλκη, σύριγγας αἰασκευάζειν. Quanquā in his & aliis huiusmodi locis vertunt interpretes modò In integrum restituere, modò Ad meliorem habitum transferre. vel Emēdare, Tollere, siue abolere.

P. Ἀνασκευάζομαι, Reædificor, Instauror, iuxta significationē actiui αἰασκευάζω in loco citato ex Strabone paulo anté. ¶ Item, Destruor, Euertor. Suidas, τῆς τραπέζης αἰασκευασθείσης, apud Demosthenem παρὰ Ἀπατούριον, exponit αἰαστάντος γιγνομένης. Qui foro cedunt, inquit Bud. αἰασκευάζειν τὴν τράπεζαν dicuntur apud Demosthenem παρὰ Ἀπατούριον, & αἰασκευάζεσθαι.

Ἀνασκευάζομαι, absolutè positum, μετοικίζομαι. nam Hesychius αἰασκευαζόμενοι explicat μετοικιζόμενοι. Xenophon κατασκευάζεσθαι & αἰασκευάζεσθαι inter se opponit, scribens παῤῥ. lib.8, ἀπάντων μὴν κατασκευάζετο καὶ πάλιν αἰεσκευάζετο. Budæus quoque ita scribit, Ἀνασκευάζεσθαι est collectis vasis migrare, vel patria facessere: hoc est, μετοικιζόμενον σκευαγωγεῖν, vt decoctores & patria extorres & qui solum vertunt. Pausan. in Bœoticis, ἔτι δ' ἐχυρὸν χωρίον ὁ Κερηνιὸς, ἐς ὃ πάλαι ποτὲ αἰεσκευάσαντο οἱ Θεσπιεῖς, ὑπὸ τῶν Θηβαίων. id est, quò omnia sua pignora exportarunt, emigrantes patria. Plut.in Cæsare, τοὺς Σουήβους εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας αἰασκευασαμένων. Hæc Budæus, subiungens & Demosthenis locū in quo τραπεζίτας dicit αἰεσκευασμένους. Vidimus autem paulo antè in eiusdem loco τῆς τραπέζης αἰασκευασθείσης. vbi αἰασκευάζεσθαι aliter sumitur quàm quum ipsi τραπεζῖται dicuntur absolutè αἰασκευάζεσθαι. nam itidem & μετοικίζεσθαι dicuntur, vt ait Bud. id est Solum vertere.

Ἀνασκευαστικὸς, ή, ό, Instauratiuus, Ad instaurādum aptus, vel Instaurandi vim habens. ¶ Item Destructiuus. vt apud Dioscoridem αἰασκευαστικὸν τῆς ἀμβλυωπίας, Destructiuū vel profligatiuū hebetudinis oculorum. Sūt qui vertant, Hebetudinē oculorum instaurans. sed inepta est hæc versio, meo quidē iudicio. quomodo enim esset remedium morbi id quod morbum instauraret? Apud Alex.in Topic.1, αἰασκευαστικὸς & καταστευαστικὸς pro Astruens & Destruens euerténtsque.

Ἀνασκευή, ῆς, ἡ, Reædificatio, Instauratio. αἰοικοδόμησις. ¶ Item Destructio, Euersio. Apud rhetores autem Refutatio, seu Confutatio. (cui opponitur κατασκευή) Quintil.lib.2, cap.4, Narrationibus non inutiliter subiungitur opus destruendi cōfirmandique eas, quod αἰασκευὴ καὶ κατασκευὴ vocatur. Ab eodem lib.10, cap.5, appellatur destructio. vbi ait, His confinis est destructio & cōfirmatio sententiarum. Quo ex loco apparet, (vt hoc obiter adnotem) non malè in proximè præcedente loco legi Destruendi confirmandique: licet Budæus legat Construēdique non Cōfirmandique. Dioscorides πρὸς αἰασκευὴν τῶν τεταρταίων πυρετῶν dicit pro Ad profligationem & quasi destructionem febrium.

Ἀνασκευή, inquit Budæus, est etiam αἰαζυγή, Quum castra mouentur & vasa colligunt. cui opponitur κατασκευή, castrorum metatio.

C.2. Προανασκευάζομαι exponitur Præparo, Præstruo, Multo antè comporto, Prouideo.

Ἀπόσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Vasa aufero. vt ἀποσκευάζειν τὴν τράπεζαν, Vasa auferre è mensa, inquit Budæus. quod Suidas exponit, τὴν καταγελῶν ποιεῖν. Apud quem etiā legitur, ἀποσκευάσασθαι significare propriè, ἀπορρίψαι τὰ σκεύη, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν, id est Abiicere impedimenta, & hostes persequi. Capitur autē generaliter pro Abiicio, Depono, Excutio. vt ostendit Bud. citans ex Basilii homilia 10, ἀποσκεύασον τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. Suidas quoque hunc locum affert, τὰ ὑπὸ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων αἰθρώπων ἐκεῖσε ἀπεσκευάσαμεν. in quo ἀπεσκευάσαμεν exponit ἀπέθηκεν. Idem alibi, ἀποσκευαζόμενοι exponens ἀποπτύοντες βάρος καὶ ἀποβάλλοντες, ait esse metaphoram à nautis qui propter tempestatem eiiciunt è naue ipsa σκεύη. Hoc autem quod dicit Suidas, cum hoc Basilii loco conuenit in oratione περὶ τοῦ μὴ περισπᾶσθαι πρὸς βιωτικοῖς. nā hic de iactu loquens qui fit propter tempestatem, ita scribit, ἐὰν ὑπὸ κλύδων ἐπανασῇ ζέων ἐκ τοῦ πελάγους αὐτοῖς, ὅπως ἔχωσι πάντες τὸ πολὺ τοῦ βάρους ἀποσκευάζουσι. id est (inquit Bud.) Abiiciunt in mare, Exonerant. Sed obseruandum est, ἀποσκευαζόμενοι sine adiunctione explicari à Suida ἀποπτύοντες βάρος. quod nomen βάρος in loco illo Basilii adiungitur. Sic φορτίον ἀποσκευάζειν apud Gregorium, Onus leuare, Exonerare. in epist. ad Anysiū, ἰδοὺ καὶ δεύτερός σοι γαμβρὸς καὶ τὸ γλυκὺ φορτίον ἀποσκευάζει, καλῶς ποιῶν. Est etiam Excutio, quū dicitur aut de onere aut de re aliqua nobis molesta, quemadmodum Proclus dixit ὄχλησιν ἀποσκευάσασθαι. nam res molestas non secus ac onus quoddam excutimus. ¶ Peculiariter etiā ἀποσκευάζομαι est Onus ventris depono, Exonero aluum. nā Pollux ἀποπατῆσαι & ἀποσκευάσασθαι & χέσαι eadem facit. Herodianus tamē non simpliciter dicit ἀποσκευάσασθαι, sed ἀποσκευάσασθαι τὰ ὀνοχλοῦντα: ita scribens, καὶ ὃ τὴν μέσην ὁδὸν ἐπαχθεὶς ἀπὸ τῆς γαστρὸς, ἀπεχάρη ἀποσκευασάμενος τὰ ὀνοχλοῦντα. Hoc quidem certe constat, Pollucem τὸ ἀποσκευαζόμενον simpliciter & sine adiectione ponere pro excrementis humanis.

Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Reiicio, Repudio, Non admitto. Themistius, τὰ μὴ οἰκεῖα παρεστῶτα, τὰ ὑπ' ἀλλότρια ἀποσκευάζεται. Item Amolior, De medio summoueo. Synes. τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας. Et Ablego, Amando. Herod. ὁ δὲ Περέννιος ἀποσκευασάμενος πάντας οὓς καὶ ὁ Κόμμοδος ᾔδει, καὶ ὅσοι παρῆσαν αὐτῷ δῦνοι ἐπεδείκνυτο, &c. Et lib.7, ἀθυς οὐδὲ τοῖς τε φίλοις πάντας ἀποσκευάσατο, καὶ οὐ μὴ εἰς &c. ¶ Aliquādo autē est De medio prorsus tollo, Neco. Idē Herodian. de Cōmodo loquens, τοὺς μὴ παρεσβυτέρους καὶ λοιπὸν παρῆσαν φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἠθέλεν, αἰδούμενος ἔχων αἰρεῶν ἔργον σεμνοῦ ἐπίπλας. Luc. καὶ δόξομεν ἀναιρεῖν ὅτι τὴν παρεστῶσαν, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζοντες τὸν ἄνδρα. Herodian. alicubi datiuū φόνῳ adiunxit, ad tollendā (vt credo) ambiguitatē, scribens, ἀλλὰ ποιούντες αὐτὸν φόνῳ ἀποσκευάσαντο. Luc. autē copulauit ἀποσκευασάμενος & φονεύσας, hoc in loco, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας.

Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Demolior, Euerto. apud Bas. πρὸς πλεονεξίας, vbi scribit. ἀφαίνισον πάντα τοῖκον πλεονεξίας φυλακα, ἀποσκεύασον ὁρόφους, πρὸς ἐλεεῖν τοίχους. Plut. in Publicola, τὴν ὀροφὴν ἀποσκευασάμενον τῆς καμίνου. ¶ Etiam Euerto, Destruo, id est Refuto, Refello, Conuinco. Gregor. ἐπειδὴ δὲ ἀποσκευασάμενα τὸ λόγου τὸ ἀλλότριον, ὁ δεύτερόν ὅτι πρὸς ἡμᾶς αὐτὸς ἴδωμεν. Et rursus, ἐπειδὴ δὲ ἀποσκευασάμενα τὰ ἀλλότριον, φέρε καταστήσωμεν τὸ ἡμέτερον.

Ἀποσκευάζομαι, in Act.apost.cap.21 ponitur pro Sarcinas tollo, seu colligo. Locus est hic, μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα. id est, Sublatis sarcinis ascēdimus in Ierusalem, vt vertit Erasmus: alii, Collectis sarcinis. Sed vnum ex iis exemplaribus scriptis quibuscum pater meus editiones typographicas contulit, habebat παρασκευασάμενοι. quam etiam vetus interpres sequutus est lectionem. In quinque autē legebatur ἀπεσκευασάμενοι: quum alioqui dicatur potius αἰασκευάζομαι aut συσκευάζομαι in eiusmodi significatione. Sed Œcumenius quoque illam lectionem ἀποσκευασάμενοι agnoscit.

Passiua autē significatione Ἀποσκευάζομαι, Excutior, Summoueor. vt apud Dioscor. l.7, αὐτίκα ἀποσκευαζόμενα τῶν σωμάτων. Passiuè accipit itidem Pollux participium ἀποσκευαζόμενον, vbi dicit esse hominis excremēta. Nam ἀποσκευαζόμενον est ea signif. Quod deponitur seu excutitur à corpore, tanquam molestum illi onus.

Ἀποσκευή, ῆς, ἡ, Vasa viatoria & sarcinæ, Supellex viatoria. τὰ πρὸς ὁδὸν χρησιμεύοντα σκεύη. Secundū Suidam, ἡ τῶν ἀποπτείων κομιδή. Lucianus, ἐλθόντες ὅτι τάχιστα, ναῦν ἐπισκευάσαμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἀνεδήσαμεθα. ¶ Sic etiam appellantur Impedimenta exercitus. vt ἀποσκευῆς διαπαρείσις, apud Plutarchum. Athenæus (inquit Budæus) ἀποσκευὴν vocauit instrumentum aulæ viatoriæ & imperatoriæ in exercitu. Plutarchus numero etiam plurali dixit ἀποσκευαὶ in Themistocle, χρημάτων ὑπεδέκετο πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀποκεκρυμμένον. Affert & Suidas exemplum significationis huiusce nominis.

Ἀποσκευή, Exoneratio alui, sicut ἀποσκευάσασθαι diximus esse Exonerare aluum, Ventris onus deponere. Vtrunque est ex Polluce.

C. ΔΙΑσκευάζω, Adorno, Orno. Lucianus, τὴν κόμην δὲ λαβοῦσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, πάρεργα ὀλιγίστα. Plutarchus De Socr.dæm. καὶ διασκευάζοντες ἡμᾶς ὅτι τὸν τρόπον. Sed hîc διασκευάζειν est potius Instruere quàm Adornare, aut Ornare: quibus Budæus vtitur in interpretatione loci illius Lucianici. (Sic certè & Passiuum Διασκευάζεσθαι alicubi pro Instrui, vel potius Sese instruere aut etiam Sese parare. vt apud Synesium, ἀς εἰς μάχην διεσκευάζοντο, tanquam ad prælium sese instruebant, aut sese parabant. Non male etiam fortasse, Sese accingebant) Idem, participium passiuum διεσκευασμένοι exponit Exornati, Compositi, apud Plutarchum in Antonio, αἰδρες εἰς στατύρους καὶ πᾶσας διεσκευασμένοι. hoc est ἐσκευασμένοι & ἐνεσκευασμένοι. In Lex. vertit etiam Habitu satyrico. Idem ex Hermog διασκευάζεται affert pro Ornatur fit. Et ex Greg. pro Disponi ordinibus certis, Digeri. Præterea διεσκευασμένος pro Armatus, Sub armis existens, & quasi Accinctus. vt videbis Comm. pagina 570. (Sed & aor. medium διασκευασάμενοι p. 313 eorundem Comm. affert pro διεσκευασμένοι ex Demosthene, Armati & instructi ad oppugnationem) Ibidem διασκευάζομαι interpr. Sarcinas compono, Colligo vasa, vt qui foro cessuri sunt, aut aliò migraturi. Verùm in loco quem ex Demosth. subiungit pro exemplo, non habetur simpliciter διασκευασάμενος, sed διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν. Atq; adeo minimè ei assentior in eo quòd ita interpretatur hoc verbum, tanquam per se & sine adiectione significationem hanc includens.

Διεσκευασμένη ὁπόλη, Suidas ex Polybio, pro μετὰ δόλου γεγραμμένη, Dolose & fraudulēter conscripta epist.

Διασκευή, ῆς, ἡ, Adornatio, Ipsa adornandi actio. Aut etiam, Ipse adornationis modus. Item Ornamentum, Apparatus. Necnon Instrumentum, vt lectisternia, & lectistrati, apud Athenaū. Bud. Et apud rhetores διασκευή in narratione, ornamentum dictionis, vt idem interpretatur, pag.573, vbi ETIAM Ἐνδιάσκευος λόγος habetur quem idcirco ita vocari tradit, quia ab ornamento dictionis inualescit. Vbi vide plura.

C. ΕΚσκευάζω, vel Εκσκευάζομαι, Exporto. Strabo lib.15, πάντα δὲ τὰ ὑπὸ Περσῶν χρήματα ἐξεσκευάσαν εἰς τὰ Σοῦσα. id est Exportauit, inquit Bud. Habet certè hoc verbum significationem auferendi & tollendi de medio, sicut ἀποσκευάζω: & perinde esse puto hîc ἐξεσκευάσαν, acsi diceretur, Vasa, in quibus erant pecuniæ, inde summota exportauit.

C. ΕΝσκευάζω, Instruo, Orno, Adorno, Induo. Luc. ἐμὲ δὲ πυπισὶ φέρων ἐνεσκεύασε, τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ, καὶ τῇ λύρᾳ. Sic Plutarch. Lyc. ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνεσκευάζει. Itidem pass. participium ἐνεσκευασμένος apud eundem in Othone, ἐνεσκευασμένος αἰαζυρίσι. At ἐνσκευάζεσθαι cum accus. apud Platonem in Critone, σκευὴν ἵνα παρέξεται φέρων, ἢ διφθέραν λαβών. οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. Apud Aristophanem autem ἐνσκευάζεσθαι sine adiectione casus, in Acharn. ἐάσατε ἐνσκευάζεσθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον, Sinite me adornari & amiciri in modū hominis egentissimi, aut calamitosissimi, vt vertit Bud. Qui etiam affert Ἐνσκευάζεσθαι pro συσκευάζεσθαι positū, id est Compilare & interuertere: apud Plutarchum in Sylla, vbi de bibliotheca Apelliconis loquitur, λέγεται δὴ, τῶν εἰς Ῥώμην κομιδεισῶν, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά. Sequēdo autem id quod dixi de ἐνσκευάζω, existimo ἐνσκευάσασθαι hîc sonare q.d. Intulisse & importasse in suas ædes vasa in quibus libri erant.

C. ΕΠσκευάζω, Sarcio, Instauro. vt videlicet sarcitur ædificium dirutum & instauratur. (Sic autem & αἰασκευάζω pro Instauro nonnunquam ponitur: at κατασκευάζω est Extruo, Ædifico) Isocr. in Panegyr. ὅπερ ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπιχειρήσαντες οἰκοδομήσαιμεν κἀκ τῶν ἀπορειῶν ὅθεν ἀπεσκευάσισιν, ἀλλ' ἵνα ὑπόμνημα τῆς ἀπιστίας ἦ. Sed generalius etiam vsurpatur pro Instaurare seu Sarcire. vt ἀπεσκευάζειν τὰς ναῦς apud Thucyd. non semel, (apud quē tamen & aliter exponi docebo paulo pòst) itidémque apud Demosthenem. Ex quo affertur etiam τὰς ὁδοὺς ἐπεσκευάζειν, & φρέαρα ἀπεσκευάζειν. Bud. pagina 579, postquam dixit ἀπεσκευάζειν significare Sarcire ædificiū dirutum & instaurare, (idémque esse cum οἰκοδομεῖν & αἰανεῶσθαι) paulo pòst subiungit, esse etiam Reconcinnare & sarcire quod fractum est. & in exemplum affert hunc Luciani locum, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἀπεσκευάσω. κατεαγμένον γὰρ αὐτὸ δύο ἀκῆνες αἱ μέγιστα. Plato autem (inquit) passiua voce pro actiua vsus est, De leg. libro 5, οὔτ' αὖ κομιῶ ἐξ ἀρχῆς τις πεῖν πόλιν, οὔτ' αὖ παλαιὰ διεφθαρμένα ἀπεσκευάσηται.

Ἐπεσκευάζω, Insterno, Impono clitellas iumētis & onera superpono: (sicut ἀποσκευάζω, Exonero) vt ἀπεσκευάσαι τοὺς ἡμιόνους, Aristot. Œcon. 2. Et pass. ἵππος ἐπεσκευασμένος, Xenoph. Hellen. 5. Vide Bud. pag. 580. Vbi etiam tradit ἀπεσκευάζω poni interdum pro ἀποφορτίζω & ἀποτίθημι, subiūgitque in exemplum ex Thucydide, ἀπεσκευάζειν τὰς ναῦς. Sed hoc mihi suspectum est.

Ἐπεσκευάζομαι in alia signif. habent quædā exempl. Act. cap. 11. Vide Ἀποσκευάζομαι.

Ἐπεσκευαστής, οῦ, ὁ, Instaurator.

Ἐπεσκευασός, ούς, ὁ, Instauratitius, Rediuiuus. Bud. pagina 579 ex Plat. Politico. Cui CONTR. Ἀνεπσκεύαστος, Minimè instauratitius, Qui talis est vt instaurari non possit, Irrediuiuus, Irreparabilis.

Ἐπεσκευή, ῆς, ἡ, Instauratio, Refectio. Vt ἀπεσκευὴ τοῦ τειχῶν, Demosth. χρυσοῦς ὑπὲρ μελιτῆς τοῦ τειχῶν ἀπεσκευῆς. Et ἀπεσκευὴ τοῦ νεῶν. Thucyd. lib.1, [ὁρῶντες] ἀπεσκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ. Et ἀκδιδόναι τὰς ἀπεσκευὰς καὶ κατασκευὰς, Locare sarta tecta trenda. Vide B. pag. 579 ex Polybio.

C. ΚΑΤΑσκευάζω, Instruo. vt καταστεσκευάζειν τὴν οἰκίαν τῆς σκεύεσιν, vel κατασκευάσασθαι, ex Poll. 369. Tale est πλοῖον κατασκευάζειν, sequente datiuo, apud Demosth. πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον ἀφ' ὧν ἐπελάμβανε σωθήσεσθαι, quum instruxisset omnibus armamentis. Idem, ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν, καὶ σκεύεσιν ἰδίοις τὴν ναῦν κατεσκεύασα. (Fundémq; vsum habet & pass. Κατασκευάζομαι. vt apud Thuc. lib.6, pag.228, οἷς τε δὴ χρῆσι κατεσκεύαστο, quibus regio instructa est) Alicubi reddi potest non solùm Instruo, sed etiā verbo minus generali, Armo. vt apud Xenophōtem Pæd.6, τοὺς δ' ἵππους τῷ ἁρματι χαλκοῖς πᾶσι τεθωρήκασι κατεσκεύασαν. Sed & non sequente datiuo, alicubi redditur itidem Instruo, vel Orno, seu Adorno. Xenoph. καὶ

βασίλειον κατασκευάσαι. sed B. in huius loci interpretatione ablativum addidit. vertit enim, Regiam instrumento regio adornauit. Sic & apud Athen. κατασκευάζω sine adiectione, poni testatur pro Instruo supellectile. In v.l. συμπόσιον κατασκευάζειν ex Plat. De rep. l. 2, Conuiuiũ adornare.

Κατασκευάζω, Extruo, Construo, Ædifico. Herodian. lib. 5, πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας. Pauſ. in Lac. τοῦτο δὲ τὸ οἰκοδόμημα Ἐπιμηδίδου κατασκευάσαι λέγουσι. Et paſſ. κατασκευάζεσθαι itidem Extrui, apud eundem, τὸ δὲ ἱερὸν τοῦ Θέπιδος κατασκευασθῆναι φασὶν ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. Thucyd. dixit & ſine adiectione κατεσκεύασαντο pro Ædificia extruxerunt, Ædificarunt: l. 2, κατεσκεύαστο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τοῦ τεῖχους πολλοί. Quidam tradũt τὸν ναυπηγὸν dici καταστεγάζειν τὴν ναῦν: at κατασκευάζεσθαι, eum qui ſumptus eis καταστεγὴν ſuppeditat.

Κατασκευάζω, Adſtruo, vel Argumẽtis adſtruo, Probo. Philo De mũdo, κατασκευάζει δὲ τὸ ὑφ' ἡμῶν, οὕτως. Et κατασκευάζοντες λόγοι apud eũdem, τοὺς δὲ ἀληθινὸν καὶ ἄφθαρτον κατασκευάζοντας λόγους, ἑτέρους τινὰς τέκνον. quæ Bud. ita reddit, Verùm eam diſputationem quæ mundum ortus & interitus exortẽ adſtruit, ſatius eſt vt loco primo commemoremus. Idem Comm. p. 574 ex Philop. affert καταστεγάζοντα pro Adſtructẽtem argumẽtis & probantem. Alibi ex Plutarcho quoq; pro Adſtruere, & Affirmare ac ponere, Conficere: cui opponitur ἀνασκευῆν.

Κατασκευάζω, Struo: in ea ſignificatione qua hoc de fraude & ſubdola molitione dicitur. vnde redditur etiã Molior. Demoſth. in Steph. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα, &c. Idẽ, πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύακασι, omne hoc negotium ex compoſito ab ipſis ſtructum eſt: vt vertit Bud. pag. 574, quam vide. Idem p. 576 eſſe ait κατασκευάζειν quod Plautus vocat Contechnari, (πλάζειν, ad verbũ) Cicero Contexere.

Κατασκευάζω, Efficio, Reddo. vt κατασκευάζειν ὑγιᾶ, B. ex Ariſtot. & Dioſc. idem quod ποιεῖν ὑγιᾶ, Efficere ſanum, Reddere ſanum. Affertur autem pro Efficio, & infinitiuo ſũctum, κατεσκεύασαν αὐτοῖς ἐξεῖναι, Effecerunt vt eis liceret. Item Cõficio, Facio. vt κατασκευάζειν τέμενος. Vide paſſ. vocem Κατασκευάζομαι.

Paſſ. Καταστεγάζομαι act. voce pro κατασκευάζω, & quidẽ in mediæ vocis aoriſto præſertim, vt vides in quibuſdam locis quos in Κατασκευάζω protuli. Meminit & B. p. 578. vbi inter alia affert ex Xenoph. κατεσκεύασται δὲ πολλὴν τυραννίδι ὁμοίαν, & interpretatur Effecit & reddidit ſimilem. (Sed exiſtimo verti etiam poſſe Cõſtituit) Ibidem Κατασκευάζομαι vſurpari tradit pro Conficio, Compono, Fabricor: & affert ex Ariſtot. φασὶ δὲ καὶ Φειδίαν κατασκευάζοντα τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν. In v.l. καταστεγάζομαι affertur & pro Cõparo, Acquiro, ex Xenoph. συμμάχους κατασκευάζοιτο. In iiſdẽ haberur & κατασκευάζόμενος τὴν βασιλείαν, ex eodẽ, pro Regnum appetens & occupare volens. Sed fortaſſe poteſt & hic reddi Comparans, aut certè Moliens, quod malim. (ſic tamen vt aliquantum diuerſum habeat vſum hic verbum iſtud Moliri ab eo quẽ habet ſuprà in Κατασκευάζω) Sic & in iſto loco qui ibi ſubiũgitur, καταστεγάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, non dubitem reddere Moliri in animo fundamentum. (vt dixit Cic. Amorem & odium in iudicũ animis oratione moliri) At in illis redditur, Iacere fundamentum.

Κατασκευάζομαι, paſſiua vt voce, ita etiam ſignif. Inſtruor, itẽ Extruor, Ædificor, vt vide: in Κατασκευάζω. Sed exẽplo prioris ſignificationis addere potes ex Plutarcho in Cam. πόλις ἅπασι κατεσκευασμένη, & ex Plat. De leg. κατεσκευασμένος οἰκέτας. Item κατεσκευασμένον χωρίον Fundus inſtructus. Poſterioris autem, ex Lucian. Anacharſ. οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένῳ. Quinetiã ſicut κατασκευάζω ponitur pro Struo habente ſignificationem fraudis & ſubdolæ molitionis, ſic etiam κατεσκευάζεσθαι dicitur quod ita ſtruitur. Atque adeo κατεσκευασμένον pro ficto ponitur & commentitio. Vide Comm. Bud. pag. 576. In v.lex. affertur etiam κατεσκευασμένος κλῆρος ex Plat. De leg. pro Conſtituta ſors.

Κατασκεύασμα, ατος, τὸ, Id quod ſtructum eſt, Structura, Molimen, Machinamentum, Bud. Et τὰ μηχανικὰ κατασκεύασματα, Machinales fabricæ, ex Gaza apud Ariſtot. Itẽ, Quod extructum eſt, ſeu ædificatum, Ædificiũ, vt Pol. vertit apud Herodianum.

Interdum Κατασκεύασμα, SICVT ET Κατασκευασμὸς, Commentum, Commentitius actus & falſus, Molimentum ſubdolum, Molimẽ excogitatum. Demoſth. in Ariſtocr. καὶ τοῦτ' ἦν τὸ κατασκεύασμα αὐτοῖς, ex compoſito factum ab ipſis & ſtructum. Pro cõmentitio autem actu & falſo, vt quum dicitur κατασκεύασμα τῆς δίκης. In bonam quoque partem pro remedio excogitato. Ariſtot. Polit. lib. 6, ἐπὶ δὲ τὰ τοιαῦτα κατασκεύασματα, χρῆσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην. quod ipſe alibi καινόνημα & σόφισμα dixit. Vide Bud. p. 576.

Κατασκευαστὴς, οῦ, ὁ, Extructor, Structor, Molitor, Opifex. vt θεὸς τοῦ κόσμου κατασκευαστὴς, Deus opifex mundi.

Κατασκευαστὸς, ὴ, ὸν, Extructus, aut Structus, ſeu Conditus, Fabricatus. (Vel q. d. Extructitius aut Structitius) Compactus & fabrilis, vt Bud. vertit, afferens ex Plutarchi Apophth. de Ageſilao ita loquente, ἐπιδεῖξαι μηδεμίᾳ εἰκὼν ἔστω μήτε γραπτὴ, μήτε πλαστὴ, μήτε κατασκευαστή. Item Subornatus, Appoſitus, Allegatus, Adornatus, Summiſſus. Ariſtot. Œcon. l. 2, κατασκευαστὸ δ' αὐτῷ ἀνδρὸς ἐπιγείλαντος ὅσον ἐξοίσῃ αὐτῷ ἕκαστος.

COMP. 2. Ἀκατασκεύαστος, ὴ, ὸν & ἡ, Incõditus, Infabricatus. Apud Syneſ. pro inelaborato. In v.l. ἀκατασκεύαστος ὕλη, rudis & informis materia. Ibidẽ ADVERB. Ἀκατασκεύαστως ex Hermog. pro Imparate: (ſicut nomen ἀκατασκεύαστος pro Imparatus) quum alioqui, ſequendo ſignificationes nominis, ſonet Inconditè, Infabricatè, Inelaboratè.

ITEM Δυσκατασκεύαστος ET Εὐκατασκεύαστος, Cõditu ſeu fabricatu difficilis: Et Cõditu ſeu fabricatu facilis, aut confectu, vt in v.l.

Καταστεγαστικὸς, ὴ, ὸν, q. d. Adſtructiuus, id eſt Adſtruẽdi vim habens, Aptus ad adſtruẽdum. Cui opponitur ἀνασκευαστικὸς apud Hermogenem. Bud. illud vertit Aſtruens, vt hoc, Deſtruens, Euertens.

Κατασκευή, ῆς, ἡ, Extructio, Conſtructio, Structura, Opificium. vt κατασκευὴ νεώς, item πυπτείου apud Athen. pro opificio & opere. Et ἡ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλων καταστεγή, ex Aphthonio. Apud Thucyd. καταστεγαὶ ſine adiectione pro ædificiis etiam. Et apud rhetores, καταστεγὴ τοῦ λόγου, ſiue κατασκευὴ ſimpliciter, itidem Structura, vel Artificium. Vel, Structura orationis & compoſitio. Vide Bud. pag. 572. Idem pag. proximè præced. docet κατασκευὴν pro conſtitutione poni, & quidem interdum pro conſtitutione corporis, vt apud Galenum ſæpe: nonnunquam pro conſtitutione animi, ſeu conſtitutione vitæ & morum, vt apud Platonem. (Apud quem tamen additur vno in loco genitiuus τῆς ψυχῆς, in altero, τοῦ βίου, quem genitiuum habes & apud Iſocr. Sed ex hoc affertur καταστεγὴ τοῦ βίου pro inſtitutis vitæ. At ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ pro vitæ cultu. ex Plut. in Per.) Sic autem & apud Philonem conſtitutionem interpr. vbi dicit ἐξαιρεῖσθαι τῆς καταστεγῆς λαχεῖν ἄνθρωπον. Et plur. apud Ariſtot. δρῶν τῶν, οὐ πάντων οἰκείας τοῖς σφετέραις κατασκευαῖς. Inuenitur & νόμων κατασκευὴ apud Plat. vbi vox Conſtitutio retineri poteſt. Redditur alioqui non Conſtitutio legum, ſed Legũ latio & poſitio. Sed & κατασκευὴ contrarium τῇ ἀναζυγῇ, Caſtrorum poſitio, Caſtrorum metatio. Quemadmodum autem in illo Plutarchi loco, quem modò protuli, ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ redditur nõ ſolùm Vitæ cultus ſed & Apparatus, ſic etiam Budæus teſtatur κατασκευὴν dici apparatum & copias ſine quibus commodè aliquid adminiſtrari nequit, ab Iſocrate ſcribente, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς ἐν ᾗ καπηκοῦμεν, καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δι' ἣν ζῆν δυνάμεθα. (Sed in hoc loco aliiſque huiuſmodi commodius reddi poſſe videtur κατασκευὴ apparatus, quàm in illo Plut. ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ, vitæ apparatus) Peculiarius verò κατασκευὴ, Supellex, Vaſa & inſtrumẽtum domus, vel fundi. Thucyd. lib. 6, pag. 213 meæ editionis, φιάλας τε καὶ οἰνοχόας, καὶ θυματήρια, καὶ ἄλλο κατασκευὴν ἐκ ὀλίγου. Sic & alibi. Vſus eſt ita & Xenophon. In Pand. ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγροῦ, & ἡ κατ' ἀγρὸν σκευή, pro eodem. Strabo plurali quoque vſus eſt in hac ſignificatione. Sciendum eſt porro, & in

illo Iſocr. loco quem modò protuli, κατασκευὴν Budæo videri poſſe dictam quaſi ſupellectilẽ imperii, vel Reip. Græcorum inſtrumentum.

Κατασκευή, Adſtructio, Probatio, Demõſtratio, Pars eius adſtructoria, vt docet idem p. 574, ex Philopono & Proclo. Sic Philo, τοιούτῳ πρὸς κατασκευὴν λόγῳ χρῶνται, ad aſtruendam opinionem ſuam. Narrationibus quoque apud rhetores adhibetur κατασκευή, oppoſitam habens ἀνασκευήν. Fab. lib. 2, capite 4, Narrationibus nõ inutiliter ſubiungitur opus deſtruendi conſtruẽdique eas, quod ἀνασκευὴ κατασκευήν que vocatur. Ita enim legit Bud. hic, non Deſtruendi confirmandique.

HINC Ἐγκατάσκευος, ET Ἀκατάσκευος: hinc inquã, id eſt à NOM. Κατασκευή, ſed ea in ſignificatione ſumpto qua ponitur pro ſtructura & artificio orationis apud rhetores. Hinc enim ἐγκατάσκευος λόγος dicitur oratio cui ineſt illa κατασκευή. (id eſt Structura & artificiũ: aut Structura artificioſa, aut Artifex compoſitio) contrà ἀκατάσκευος, quæ illa caret. Eſt enim ἐγκατάσκευος λόγος, oratio concinna & compoſita, & opificii rhetorici plena. hoc eſt, certam quandam ſtructuram habens, periodiſque circunſcripta. vt interpr. Bud. qui alibi teſtatur à Plutarcho in vita Homeri ἐγκατάσκευον λόγον vocari figuratam & tropis diſtinctam dictionem. Vide comment. pag. 572 & 578. In vulg. autẽ lex. affertur ex eiuſdem epiſt. prior. ἐγκατάσκευος φιλοσοφία pro Abſoluta quædam & omnibus ſuis numeris inſtructa & conferta philoſophia, accumulata & ornata. At de ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, vide pag. 573. Ἀκατάσκευοι porro ab Hermogene vocari Non confectum argumentis, Non probatum, idem eſt autor.

c. 2. Ἐγκατασκευάζω, vel Ἐγκατασκευάζομαι, Intus conficio & condo, & perficio. Bud. pag. 579 ex Themiſtio.

c. 2. ΠΡΟκατασκευάζω, Antè ſtruo, ſeu Prius ſtruo, aut molior. Vel, Præmolior & præſtruo quidpiam ad id quod efficere volo, vt Bud. explicat: ſed nullum afferens exemplum. Apud Herodianum libro 6, εἰπὲ λάθρα τοῦτο προκαταστεγάσαντα. Polit. vertit Re prius compoſita. In vulgatis lexicis προκατασκευάζω ex Hermog. Propono. Ex eodem προκατασκευάζόμενος τοχασμὸς, Coniectura præprobata, i. antè probata. Vide Προκαταστεγή.

Προκαταστεγή, ῆς, ἡ, Præſtructio, Præparatio. Apud rhetores, Pars orationis præſtruens ea quæ adſtruenda ſunt argumentationibus. Rufinianus προκατασκευὴν eſſe dicit quum rei de qua acturi ſumus, colorem præparamus atque prætẽdimus: & Latinè dici præparationem. προκατασκευὴ ἡ καὶ προπαρασκευὴ καλουμένη, ex Hermog. in v.l. Vbi etiam traditur appellari προδιόρθωσις, & ἐπαγγελία, ex enarratore Demoſth. Budæus certè itidem VERB. Προκατασκευάζειν, & VERB. Ἐπαγγέλλεσθαι pro eodem accipi tradit, pag. 577. Vbi etiam ſcribit Hermogenem Tomo 3 Inuent. προκαταστεγὴν vocare quã Quintil. propoſitionem vocat, vel partitionem: hoc eſt, vel noſtrarum vel aduerſarii propoſitionum enumerationem. Et VERB. Προκαταστεγάζειν apud eundem eſſe Proponere, id eſt Propoſitionem facere. In ea autem pag. quæ hãc proximè præcedit, annotat προκατασκευὴν vocari expoſitionẽ rei altius repetitæ, vt hiſtoriæ principium τῆς ἄνωθεν cohæreat, quaſiq; attexta eſſe videatur. Vſum autem huius vocis ex Polybio & Dionyſ. Halic. ibi habes.

c. 2. Προκαταστεγάζω, Inſuper inſtruo, vel extruo, vel conſtruo, ſeu ſtruo. In v.l. Inſuper paro.

c. 2. Συγκατασκευάζω, Vnà inſtruo, &c. ſequẽdo ſignificationes ſimplicis σκευάζω. In v.lex. Simul præparo, Adiuuo parantem, Comprobo. At Bud. exponit ſimpliciter Inſtruo: afferens ex Plat. De leg. lib. 11, Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τοῦ δημιουργοῦ γένος, εἰ τὸν βίον ἡμῖν συγκατασκευάκασι τέχναις. Videtur tamen non eſſe ſimpliciter Inſtruxerunt, id eſt κατασκεύακασι: ſed Inſtruendo nos adiuuerunt: aut ſimplicius, Vnà nobiſcum inſtruxerũt. vt intelligantur & ipſi homines ad inſtruendam artibus vitam aliquid contuliſſe.

C. METAσκευάζω, In aliam formam habitúmque verto. Sed propriè Locum mutare facio, Traduco in alium locum, quaſi ex vno in alium vaſa tranſferendo: vt qui ſedes mutant: cuius tamen ſignificationis exemplum nõ affertur. At paſſ. Μετασκευάζομαι Bud. interpr. nõ ſolùm Vitæ genus muto, ſed etiam In alias ſedes migro, & quaſi vaſa trãſfero. Antea autem μετασκευάζω erat interpretatus, In aliam formam habitúmque verto. In hoc tamen Syneſii loco quem affert, καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ τοῖς φύσει γραπτοῖς ἤδη πρόσθεν μεταδιδάσκοισι καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους; verb. μετασκευάζουσιν exp. μεταμορφοῦσιν: addens, Mutare genus vitæ vel ordinem faciunt. Sed malim (ſi magis exprimenda ſit huius ſignificationis origo) interpretari, Mutato vitæ genere traducunt. Perinde eſt certè acſi diceretur, Faciunt vt ad illud vitæ genus migrent, quaſi ex ſuperiore tranſlatis ad illud vaſis. In vulgatis lexicis ex Ariſtide, τὰς πόλεις εἰς τὰς τειήρεις μετεσκευάσαμεν, mutauimus. Alia autem exempla tibi videnda relinquo apud Bud. p. 580.

C. ΠΑΡΑσκευάζω, Apparo, Præparo, Cõparo, Paro. Thuc. lib. 3 παρασκευασάμενον δὲ τοῦ Μυτιληναίων πρὸς ἡσυχίαν τῇ νυκτὶ οἶνον καὶ ἄλφιτα. Plutarch. in Polit. præc. καθάπερ οὐ ἀδίκα τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα παρασκευάζειν. Herodian. lib. 8, παρασκευάζοντα ὅπου αὐτοῦ τὴν δύναμιν οἱ πολεμήσουσιν τοῦ Μαξιμίνου γραπτοῦ. Idem lib. 3, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Pro quo apud Thucydidem παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια, lib. 1, pag. 7. Niſi quis legendum potius exiſtimet πολεμικά. Apud eundem παρεσκευάζετο actiua itidem ſignificatione, lib. 2, pag. 65, ἑκατὸν νεῶν ὁπόσαι τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο. vbi ſchol exponit, ὑπόμαζε. Itidem voce paſſ. παρασκευάζεσθαι vſus eſt Xen. pro Apparare: Pæd. 7, κλίμακας παρεσκευάζετο. Actiuè & apud Epicurum, ὧν ἡ σοφία παρασκευάζει εἰς τὸν τῆς ὅλου βίου μακαριότητα. quæ Cic. vertit, Omnium rerum quas ad beatè viuendum ſapiẽtia comparauerit. vt videbis in meo Lex. Cic. Idem dixit Comparare exercitum, quod Thuc. γραπαὶ παρασκευάζεσθαι. Aliquando autem παρασκευάζεσθαι ſine adiectione apud eundem, pro Expeditionem parare. Vel, Se ad bellum accingere, ſeu comparare. Alioqui addi ſolet præp. πρὸς cum ſuo accuſ. vt apud eundem, καὶ παρεσκευάζοντο ὁ, τε Βρασίδας καὶ ὁ Ἀλκίδας πρὸς ταῦτα. Et παρασκευάζόμενοι ὡς εἰς μάχην idem dixit: item παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. Nonnunquam ſequente etiam accuſ. ſine præpoſ. παρασκευάζομαι redditur Me accingo. vt παρεσκευάζομαι πλεῖν, Thuc. Ad nauigationem ſeu ad nauigandum me accingo. quum ſonet ad verbum, Nauigationẽ paro, ſeu apparo. Generalius etiam ponitur παρεσκευάζομαι pro Me accingo, Me cõparo, vel cum adiectione, vel abſque illa. Sed interdũ in interpretatione poſſumus adiectione aliqua vti, licet in Græcis verbis non habeatur. vt apud Xen. ὁ Κῦρος εἶπεν ὅτι ἤδη τὸν παρεγγύησε τοῖς Πέρσαις, παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῖσον ὁδοιδοκεῖν, Accingere ſe itineri, Vel Comparare ſe ad iter, vt loquitur & Liuius. Qui autẽ ſe accinxit ad aliquid, dicitur παρεσκευασμένος, Accinctus. Sed pleriſque in locis commodius redditur Inſtructus. Quinetiam παρεσκεύασο tanquam imperſonaliter poſitum, Thuc. ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύασο.

Παρασκευάζω alium quoque verbi Comparo vſum habet. dicitur enim ab Iſocrate, πολυτίμησαι δόξαν παρασκευάζει, Gloriã comparat, vel acquirit. Et παρασκευάζειν τινὶ ἀπορίαν, apud eundẽ. Sed cum nonnullis accuſatiuis innctum, reddi potius debet verbo Præbeo, Exhibeo, aut Præſto. Plato De leg. παρασκευάζω ἀμαρτίαν. Plut. Lyc. ἃ παρεσκεύασε τοῖς πολίταις. Interdum autem Efficio, Facio. vt παρασκευάζειν τοιούτους ὥστε, Ariſtot. Probl. Tales efficere vt, &c. Interdũ παρασκευάζειν ὅπως, Facere ſeu efficere vt, Dare operam vt &c. Cum nonnullis etiam accuſ. reddi poteſt verbo Facio. vt παρασκευάζω σοι ἱδρῶτα, Efficio tibi ſudorem, Facio vt ſudes. Alioqui pro Efficio reperiri poſſunt alia verba illi accuſatiuo aptiora: quod & in aliis huiuſmodi locis obſeruari debet. Et cum infinit. Ariſtot. Ethic 8, διὸ τὰς τοιαύτας τέχνας ὅσαι παρασκευάζουσι τὸ σῶμα χείρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν. Syneſ. καὶ τὸν Τρωϊλον ἑτέρῳ παρασκεύασον δεῖσθαι μοι ὅτι κομψάμενος τυγχάνει τὰ βιβλία, fac vt ad me ſcribat. At cum ſolo accuſatiuo pro Efficio, Reddo. vt παρασκευάζω σε ἀστεῖον, Efficio te pium, ſeu Reddo te pium. Xenophon, τοιαῦτα μόνον λέγων τε καὶ αὐτὸς πιθῶν, ἀν-

σεβες ἱερεῖς τε καὶ σωφρονεστέροις τοῖς σωμάσι παρεσκεύαζεν. Idem, τὴν οὖν μέλλοντα καλῶς γεωργήσειν, δεῖ τοῖς ἔργασίμοις τοῦ σώματος παρασκευάζειν καὶ πείθειν θέλοντας. At verò quum dicit idem Xenophon in Œcon. παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὸν μὲν τῆς γυναικὸς φύσει ὅσα τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ὅσα μελήματα, nõ possis reddere παρεσκεύασεν simpliciter Effecit vel Reddidit, quum sonet potius Aptam effecit, vel Effecit vt comparata esset. Apud Colum. autem verso actiuo verbo in passiuum, habetur tanquam ex Cic. A natura comparata est opera mulieris ad domesticam diligẽtiam. Fortasse autem παρεσκεύασεν reddi queat Ita comparatam reddidit vt apta esset &c. Eodem certè sensu, licet simplicior, redderetur, Talem effecit vt apta esset &c. At quum dicitur οὕτως ὑμᾶς τὸν παρεσκεύασα, in hoc certè aliisque huiusmodi locis commodissimè possumus verbo Comparare vti, eo modo quo dicitur Latinè Ita me comparaui: & vt Cicero dixit, Sed te illud admoneo, vt te antè compares, quotidiéque meditere, resistendum esse iracundiæ. Plutarchus in Cor. οὕτω δίκαιον καὶ παρασκεύαζε σεαυτὸν, ὡς τῇ πατρίδι μὴ δεομένῃ δυνάμενος φανῇ ἢ &c. Plato in Apol. αὐτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Sed Isocrates in Paneg. dixit etiam, τοὺς ἑαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσασιν ὥστε &c. Quinetiam dicitur aliquis τὴν ψυχὴν vel τὴν γνώμην alteri παρασκευάζειν à Xenophonte, pro Ita comparatum eum reddere, vel animatũ, vt censeat hoc vel illud esse faciendum. Hãc autem signif. sequitur & passiua vox: vt apud Platonẽ in Epitaph. Οὗτῳ δίκαια παρεσκευάσθαι ζῆν, huic optimè viuendi ratio comparata est, Cic. interperte, pagina 7 mei Cic. lexici. Sed & ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένοι, ex Xenophonte.

Παρασκευάζω & Παρασκευάζομαι, Struo, Cõspiratione & coitione fingo & comminiscor. Vide plura apud Budæum, pag. 520 & 578 ex Demosth. & Isæo.

Παρασκευάζεσθαι pro Ventrem purgare, vulg. lex. ex lib. 1 Reg. capite 24. Sed vide ne sit reponẽdum ἀποσκευάζεσθαι.

Pass. Παρασκευάζομαι interdum quidem actiua significatione pro παρασκευάζω, vt antea ostendi: interdum verò Accingor, vel Me accingo: de quo etiam vsu dictum à me fuit in Παρασκευάζω. vbi habuisti etiam non solùm παρασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην, (dicitur verò & παρασκευάζεσθαι εἰς μάχην, sine ὡς) sed & παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι. Sic autem & apud Xenophontem non semel habetur cum ὡς, sequente participio futuri temporis. Iungitur alioqui sæpe infinitiuo, vt παρασκευάζομαι ποιεῖν apud Xenophontem, vbi redditur Do operam vt faciam. Alicubi autem & Conor. At verò apud Aristophanẽ, παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, exponitur ἐγνωκὼς ἦν, decreueram. Apud eundem in Pluto, ἤδη πάλαι παρεσκευαζόμην, exp. ἐμελέτων, Meditabar, Studebam. At verò Οὕτῳ δίκαια παρεσκευάσθαι ζῆν, docui paulo antè quomodo Cicero vertat apud Platonem. Secus certè ex eodem Platone De rep. libro 1, ὅτι οὕτω παρεσκευάσθαι ἡ τέχνη, Ars ad id comparata est. Παρεσκευασμένον etiam dicitur quicquid ex composito factum est, & meditata fraude. Bud. pag. 578 ex Lysia.

Παρεσκευάζω pro Instructum esse. vt πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον, Plut. in Cam. Vrbs instructa rebus omnibus ad bellum necessariis. v. l.

Παρασκεύασμα, ατος, τὸ, Apparatus, item Præparatio, Prouisio, Instructio, in vulg. lex. sed absque vllo exemplo.

Παρασκευαστικός, ού, ό, q. d. Præparatiuus. In vulg. lex. Qui præparare nouit. Et παρασκευαστικὸς ἀγχοῖας ex Dioscor. Colorem commendabilem reddens. Sed verti potest simplicius, & melius (meo quidem iudicio) Boni coloris efficiens.

Παρασκευή, ῆς, ἡ, Apparatus, Præparatio. Apud Thucyd. aliósque historicos sæpe de apparatu bellico. vt lib. 2, καὶ πάλαι διεκόσμησε, πρός τε τὴν πόλεμον, ἵππῳ καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ, &c. Et lib. 3, ἵππῳ τε παρέχοντες καὶ παρασκευὴν ὅσην οὐκ ἄλλοι πω ξυμμάχων. Sic Herodianus dixit ἵππων καὶ πεζῶν παρασκευήν. Rursum Thuc. dixit τὸ ναυτικὸν ὂν παρασκευῇ ἦν, pro Classis apparabatur, seu comparabatur. At in v. l. ex eo affertur ὂν παρασκευῇ ἦν, (non addito nominatiuo) pro Instruebatur, Erat in procinctu. Subiungitúrque ἐν παρασκευῇ ὄντων pro In armis erant. Dicitur etiam μάχη ἐκ παρασκευῆς, quod ibi redditur Iustum prælium. Thuc. lib. 5, pag. 184 μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, i. ἐκ φανερᾶς παρεσκευῆς. (Interdum verò ἐκ παρασκευῆς alium vsum habet, de quo postea dicetur) Affertur & σπονδὴ παρασκευή ex Plat. De rep. lib. 2. Vsurpatur generalius & de aliis rebus.

Παρασκευή, Coitio hominum qui apparatu & ambitu in litibus vti optimè possunt, Factio & coitio huiusmodi hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos, contra æquitatem iuris legúmque interdicta. Demosth. καὶ αὐτὸν ἐπίκοινον τοῦ ἀμφισβητοῦντος οὐδεμιᾷ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. Æschines quoque est vsus in exordio orat. in Ctesiph.

Παρασκευὴ pro instructione affertur ex Isocr. in v. l. Et pro institutione, ex isto Plat. loco, τὰ δὲ τῆς νόμων αὐτῆς ὀρθὸν αἰτίαν ἔχοντα ὄντα αὐτοῦ παρασκευῆς θαυμαστῆς.

Παρασκευή, Præmunitio, figura apud rhet. v. l. ex Iulio Firmic.

Παρασκευὴ πυρετῶν in iisdem ex Dioscor. lib. 5, cap. 29, vel 27, (vt alii numerant) Indicia febrium aduentantium: πιοῦσι καὶ πρὸς πυρετῶν παρασκευήν, Contra febrium aduentantium indicia valent, vt vertit Ruellius. Febris enim aduentans velut se parat & accingit.

Παρασκευή, Dies quæ sabbatum antegreditur, Dies quæ velut expectat sabbatũ aduentans & se accingens. Hanc enim istius appellationis vim esse, fas est fortasse suspicari: atque ita significationis huius ratio, proximè præcedenti similis fuerit. At in v. l. ideo dicitur significare diem quæ sabbatum præcedit, quòd ea die præparabant victui necessaria pro sabbato. Quam rationem magis verisimilem visum iri non ignoro. Marc. cap. 15, v. 42, ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον.

Ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur quod fit consultò, & ex composito, seu de industria, & quasi præmeditatè. Plut. in Polit. præc. πρὸς σκώμματα καὶ γελοῖον verba faciens, μάλιστα δὲ ἀδοκιμεῖ τὰ ποιοῦντα πρὸς τοὺς ἀμείψας καὶ τοὺς ἀπαντήσας. τὰ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ καταρχόντα, γελωποιοῦσι τοὺς. Sed hic τὰ ἐκ παρασκευῆς opponitur propriè ei quod est extemporaneum. (affertur autem & ex Æschine, ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι, pro Ex composito ad id allegati adornatique vt leges ferentibus perniciosas astipulentur & subseruiant. Sed hoc genus loquendi isto in loco referendum est potius ad eam nominis παρασκευὴ significatione de qua in secundo tmematio dictum est) Et vicissim αὖθις παρασκευῆς ex Plat. epist. pro Non de industria.

c. 2. Ἀπαράσκευος, ου, ὁ & ἡ, ITEM Ἀπαρασκευάστος, Imparatus. Herod. lib. 1, ὅπως ἀπαράσκευοι αὐτὸν λάβοι. Thucydides libro 1, ἀπαράσκευοι καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίστασαν. Eidem ἀπόστασις ἀπαράσκευος, quæ facta est nullis rebus antè comparatis instructísque ad bellum. A Bud. in Comm. ἀπαράσκευος & ἀπαρασκεύαστος exponitur, Qui simplici & frugali more vtitur, Qui imparatus occupatur & opprimitur. Idem in Lex. suo ἀπαρασκεύαστος à Xenophonte poni testatur pro Prauentus, Deprehensus. Inueniri etiam dicit pro Inelaboratus: sed autoris nomen non addit. Apud Herodianum certè ἀπαρασκεύαστοι non videtur aptius reddi posse quàm Imparati: lib. 3, πρεσβεύοντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπαρασκευάστοις τοῖς βαρβάροις.

HINC Ἀπαράσκευος, aduerb. Imparatè. vel, Absque apparatu. In vulg. lex. Immeditatè, ex Gell. Item Sine præmeditatione.

c. 2. Προπαρασκευάζω, Antè paro, Lõgè antè paro, Præparo. Xenoph. τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι πᾶσι προπαρασκευάζει πάντα. Isocr. Archid. ἀλλὰ βουλόμενος ὑμῖν προπαρασκευάσαι τὰς γνώμας, ὡς καὶ ταῦτας καὶ πολὺ τούτων δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενετέον ὑμῖν. Ex Galeno autem ad Glauc. lib. 2, affertur pro Præmunio, προπαρασκευάζω τὸν μηρὸν δι' ὀστέων.

Προπαρασκευή, ῆς, ἡ, Præparatio. Extant Eusebii libri Εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς.

c. 2. Συμπαρασκευάζω, Simul apparo, seu comparo, aut paro, Adiuuo in apparando, seu comparando. Xenophon Præd. 7, εἰ δὲ ὧν μάλιστα αἴσθοιτο συμπαρασκευάζοντας ἡμᾶς.

ταῦτα συμπαρεσκεύασεν. Ex Demosth. affertur pro Simul efficio.

C. Συσκευάζω, In fasciculũ colligo, In vnam sarcinam connecto. Bud. ex Demosth. De male obita lege. διόπερ ὅσα πάντα εἰς ἓν ῥῆτρισμα οὕτω συνεσκεύασεν. Possumus autem (opinor) συσκευάζειν interpretari itidem Colligere, vbi iungitur accus. δυνάμεις, aliue huiusmodi. Nam Latini dicunt etiam Colligere exercitum. Apud Herodianum tamen non actiuè sed passiuè habetur, δυνάμεις συνεσκευάσθαι, lib. 2. Vtitur verò idem passiua voce & in actiua significatione, quum scribit lib. 3, ὅπλα καὶ σκεύη ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται. vbi possumus etiam vti verbo Comparare, sicut & in illo συσκευάζειν δύναμιν. Interdum verò συσκευάζω est Struo subdolè, Molior subdolè, Comminiscor fraudulẽter, Fingo. vnde pass. συσκευάζεσθαι, Strui subdolè, Fingi, Confingi. vt apud Herodian. ἡ δεινοτέρα φήμη συσκευασθεῖσα. vbi Polit. vertit Composita fraude. At de συσκευάζω pro Compilo, dicam in Συσκευάζομαι.

Συσκευάζομαι voce pass. actiua tamen significatione, magis vsitatum est. exponitque Bud. & ipsum cum aliis modis, tum etiam verbo Colligo, sed cum accus. Vasa. dicit enim poni pro Colligo vasa, atque etiam Cibaria mecum porto. (Quidam interpr. Cibariis necessariis ad viam & viatico me instruo, & mecum porto) vt apud Xenoph. Pæd. 4, καὶ σὺ, φῇς, ἔφη, συσκευάζου, καὶ τὸν λόχον πέμπε τὸν ἀγόν, collige vasa, & ad viam accingere. Et lib. 5, ὅσῳ δ' αὖ κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ ἀπελέστερον. Et cum accus. apud eũdem, ὅπως αὖ συνεσκευασμένοι πάντα ὦσι πρὸς τὸ καθεύδειν, vt omnia necessaria comportent. Et in Symp. συνεσκευάσατο δὴ πάντα, abiens secum exportauit. Lys. in Philonem, συσκευασάμενος δὴ τὰ ἑαυτοῦ ἐνταῦθα, εἰς τὴν ὑπόρειαν ἐξῴκησε, sarcinis suis collectis & huc comportatis. Et συσκευάζεσθαι πρὸς τὴν φυγὴν apud Lucianum, Sarcinis suis collectis se ad fugam comparare, seu accingere. Quæ Bud. minimè exprimit, quum reddit Fugam adornare. Greg. autem cum datiuo dixit, πρὸς θανάτῳ συσκευάζεται. Hinc partic. Συνεσκευασμένος, Ad viam accinctus sarcinis compositis, Suffarcinatus. Cæterùm ab hac significatione qua ponitur συσκευάζεσθαι, pro Vasa colligere & sarcinas cõponere, manauit ea qua pro Compilo ponitur. quò Terentr. respiciẽs, vsus est verbo Conuasare, ad exẽplum huius Græci prorsus facto, in Phorm. Sic certè hodiéque nonnulli rocosè ὑποκορίζόμενοι in quadam Galliæ parte, dicunt suũ Desfrobber, id est furari, non esse Desfrobber, sed Serrer bagage, id est συσκευάζεσθαι, Vasa colligere. Cæterùm actiuæ quoque vocis hic vsus affertur ex Græcis Bibl. interpr. Exodi cap. 3, καὶ συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους. vbi obserua etiam cum accus. personæ.

Συσκευάζομαι, ab iis translatum qui vasa colligunt, comparantes se ad iter, seu accingentes, ponitur generalius pro Comparo, Apparo, Instituo. Plut. in Catone, ἤδη τὸ λοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ τρυφὴν συσκευασάμενοι τὸν βίον, Inde iam sese ad voluptatem consectandam comparantes. Xenoph. Pæd. 8, συνεσκευάζετο πρὸς τὴν Πέρσας πορείαν. Ab iis verò qui vasa colligunt furtim, vtpote aliena, non sua, (id est, qui conuasant quæ possunt, & se protinus in pedes coniiciunt, vt ille apud Terentium) manasse mihi verisimile est eam significationem verbi συσκευάζεσθαι qua ponitur pro Moliri, Struere, Adornare, Captare, Insidiis aggredi, & negotium captiosum insidiosúmque adornare. quæ interpretationes sunt Budæi: qui etiam subiungit ex Demosth. in orat. quæ πρὸς Ζωΐθεμιν inscribitur, πῶς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον βουλόμενος, Insidiis petere, Imminere per insidias & captare. Et ex Xenoph. συσκευάζεσθαι αἴθρωπον pro Captiosè tenere & laqueis capere. Et ex Plut. συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, Captans, & vrbi insidias reique publicæ struens. Passiua quoque significatione ex Herodiano, ἑτέρα τῆς ὑπὸ βουλῆς τῷ πάντα συνεσκευάσθαι, altera adornata instructáque est coniuratio.

Συνεσκευασμένως, Collectim, Confertim, Simul. Bud. ex Greg. ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνεσκευασμένως χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν Ῥώμην πολεμήσασι &c.

Συσκευασία, ας, ἡ, Apparatus. Xenoph. Pæd. 4, δι' ἃ περὶ τὸ ἄμφι συσκευασίαν ἔχει, circa ea apparãda quæ curandis corporibus necessaria sunt: vt vertit Budæus, qui etiam tradit nomen hoc significationes suo verbo conuenientes habere.

Συσκευαστής, οῦ, ὁ, Molitor, Structor, Machinator: ab ea verbi συσκευάζεσθαι significatione de qua dictum paulo antè fuit.

Συσκευή, ῆς, ἡ, Molitio fraudulenta, Subornatio, Captatio, Insidiarum adornatio. Bud. ex Herodiano, lib. 3, αὐτὸς δὲ συσκευὴν ὅλην τὸ πρᾶγμα ὑπωπτεύετο. Ex eodem libro, πάντα φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. Vbi Polit. vertit, Falsa illa omnia, commentum id in se fabulámque excogitatam. At priorem illum locum ita reddit, Quin esse id totum negotium compositum ac fabulosum suspectabat. Verùm sciẽdũ est, in hac interpr. reddi etiam nomen σκηνὴν, quod à Bud. omittitur. Ita enim legitur apud Herodianum locus integer, συσκευὴν πινα καὶ σκιὴν τὸ πρᾶγμα ὑπωπτεύετο. Vbi & hoc obserua, copulari συσκευὴν & σκιὴν, eodem modo quo in illo proximè præcedente συσκευὴν & δρᾶμα.

Σ K H N H', ῆς, ἡ, Tabernaculum, Tentorium: domicilium temporarium ex frondibus, culmis, tabulis, pellibus, pannis lineis aut laneis, aut simili materia: qualia in castris, interdum & in hortis, erigi solent ad faciendam vmbram aut arcendas pluuias. qualis ferè erat Achillis κλισία apud Homerum. Hesych: exp. ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ πρασοβολαίων οἰκία. Thuc. lib. 1, σκηνὴν ποιήσαντες, quum fecissent seu struxissent tabernaculum. Sic Athen. 12, σκηνὴν αὐτῷ Περσικὴν ἐπίοσω, Persicum tabernaculum seu Tentorium. Plato De leg. σκηνὰς πήγνυσθαι, tentoria figere: itidémque apud Suidam, σκηνὴν ἐπήξατο, quod exponit πῆξιν, tentorium eo vocabulo significans. (sicut & nos vulgò id significamus voce Tente) Eadem signific. ἱστάναι σκηνὴν, erigere tentorium. vnde apud Xenoph. Pæd. 8, pag. 133, πρὸς ἓω βλέπουσαν ἱστᾶσθαι τὴν σκηνὴν, erigi tentorium quod ad ortum solis spectaret. Et paulo antè, ὅπου δὲ αὖ σκηνοπηγήσαιτο ὁ βασιλεὺς, σκηνὰς μὲν δὴ ἔχοντες πάντες οἱ ἀμφὶ βασιλέα σκηνοῦνται καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Sic Athen. 5, σκηνὰς εἶχον βαρβαρικάς. Herodiã. l. 8, μένοντες ὑπὸ σκηνᾶς αὐτοχρόοις, sub tumultuariis tẽtoriis agitãtes. Et l. 5, ὑπὸ σκηνᾶς καὶ οὐ οἴκοθεν διαιτώμενοι, in tabernaculis procul à patria. Polyb. καταλύουσι σκηνὰς, tentoria soluunt: seu Vasa colligunt, vt Bud. vertit. A forma autem & materia, apud Athen. lib. 2, σκηνὴν οὐρανόροφον αἰθέριον. Et Plut. ὀκτάγωνόν τινα σκηνὴν κατασκευάσας. Rursum Athen. lib. 5, σκηναὶ λευκοῦ κισσοῦ καὶ ἀμπελώνων, vmbraculum ex hedera alba & vitibus. Budæus periphrasticωs, Hederæ vitésque opacabant, pampinis ac corymbis eum inumbrantes. Nec enim hîc reddere queas Tabernaculum, quod ex tabulis potius construitur: nec Tentorium, quod ex pannis lineis laneísve aut pellibus tensis: sed Vmbraculum, quod ex frondibus, culmis, aut etiam stirpibus confici solet, interdum in fornicis seu tholi modum, interdum forma quadrangulari: palis in terra fixis per quos plantæ repant, & in summo concurrẽtes, suis frondibus aut pampinis vmbram faciant. Vide & Σκηνοπηγία. Quoniam verò conuiuari & compotare milites in suis σκηναῖς solebant, ideo interdum σκηνὴ pro ipso conuiuio & compotatione accipitur. Xenoph. Pæd. 3, δειπνήσαντες πρὸς σκηνὴν αὖθις ἐπαύοντο, dimisso conuiuio. nam συνεδείπνουν. Et libro 2, ἀποδυσάμενοι καὶ ἀναξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ, πρὸς σκηνὴν ἐς κοίτην διέλυον. nam Cyrus militem quendam in suam σκηνὴν συνδείπνον ἠνάγκασε.

Σκηνὴ in theatro quoque erat, siue tabernaculum, siue tentoriũ, siue vmbraculũ. E tabulis ligneis fieri solitas σκηνὰς constat ex Val. Max. qui l. 2 ait, Claudius Pulcher scenam varietate colorum adumbrauit, vacuis antè pictura tabulis extentam. Seruius verò scribit, scenã theatralem apud antiquos, parietes non habuisse, sed de frondibus vmbracula quæsita fuisse. quemadmodum Placidus quoque grammaticus tradit esse camerã hinc inde compositam, quæ in vmbræ locum in theatro erat in quo ludi actitabantur. Item scenam dici, arborum in se cubantium quasi cõcameratam densationem, vt subter positos tegere possit. Et Ouid. — quas tulerãt nemorosa palatia, frondes Simpliciter positæ, scena sine arte

fuit. Verùm distingui solebant scenæ & materia & structura ornatúque. Tragicæ enim deformabãtur colũnis & fastigiis, & signis, reliquisque regalibus rebus: comicæ autem, ædificiorum priuatorũ menianorũmque habebant speciẽ, prospectúsque fenestris dispositos: satyricæ verò ornabãtur arboribus, speluncis, montibus, reliquisque agrestibus rebus, in topiarii operis speciẽ deformatis, vt Vitruuius tradit l.5, c.8. Tragœdia ergo tentoriis potius, comœdia tabernaculis, satyrica fabula vmbraculis vtebatur. Suidæ σκλωὴ est ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, media theatri ianua. Vitruu. paulo post locum citatum, Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci; & scenam recessiorẽ, minoréque latitudine pulpitum, quod λογεῖον appellant. Ideóque apud eos tragiçi & comici actores in scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones. Itaque ex eo scenici & thymelici Græcè separatim nominantur. Vnde τὰ ἀπὸ σκλωῆς, scenica, Herodian. Et οἱ ὀπὶ τῆς σκηνῆς, scenici histriones, id est Actores qui in scena peragunt. Et Luc. De calumn. τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκλωῇ ἀναβαινόντων κακῶν, plurima sceleria quæ in scenam producuntur, seu scenis agitantur: vt Virg. — scenis agitatus Orestes. Cic. Dignus qui in scena spectetur. Et, Scena referta sceleribus. Solebant enim scelera in scena θεατρίζεσθαι, quod & σκηνοβατεῖσθαι dicitur. Aliquando Σκηνὴ, Scena, pro ipsa actione scenica ponitur: aliquando pro ostentatione scenica, vt Chrysost. comm. in epist. ad Hebr. οὐχὶ σκλωὴ ταῦτά ὀστι καὶ ὑπόκρισις. Dionys. quoque pro ostentatione & pompa, dicens in Eccles. hierarch. τὸν ἀπόμοιον τοῦτον τῶν ἀγγελικῶν ὀνομάτων σκλωήν. B. Idem similiter annotat, Suetonium dixisse Scena minore, pro Minore apparatu & ostentatione. Præterea quoniam fabulosa in scenã produci solent, hinc fit vt σκηνὴ pro re fabulosa ponatur. quo modo apud Herodian. lib. 2, συσκεδυήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ θεῶμα ὑπώπτευεν, Polit. vertit, Esse id negotium compositum & fabulosum suspectabat. Vide & Συσκευὴ pag. precedente, litera A.

Apud Demosth. in orat. πρὸς Σπουδίαν videtur σκηνὴ esse σκεῦος quoddam, quod alii κόσμον πανδαιμονικεῖον esse dicunt, alii σκιάδδιον, vt Harpocr. scribit. Itidem Vmbraculum pro Vmbella ponitur. Ouid. Aurea pellebant nitidos vmbracula soles.

Σκῆνος quoque idem cum σκηνὴ significat, Tentorium, Tabernaculum, Vmbraculum, seu σκίασμα, vt Suidas exp. Hesych. autem σκῆνος generalius οἴκημα τέγους: sicut & Σκηναὶ, καταγωγαὶ, οἰκήματα. Metaph. epist. ad Cor. 2, cap. 5, 6. αὐ ἡ ὀπίγλος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, si terrestris huius domus nostræ tabernaculum dissolutum fuerit. cui σκῆνος opponit οἰκοδομὴν τοῦ ὀκ θεοῦ, ædificium quod ex Deo habemus: vtens illo, ad structuræ huius corporis imbecillitatem, mortalisque vitæ fragilitatem & caducam conditionem significandam: hoc, ad cælestis ædificii seu habitationis stabilitatẽ firmitatémq; sempiternam indicandam. Sunt qui σκῆνος accipiant hoc loco pro σῶμα. itidémque ab Hesych. quoque Σκῆνος exponitur σῶμα. Et sic in Axiocho, τὸ δὲ σκῆνος πρὸς κακοῦ τοῦ εἱμαρμένου ἡ φύσις, interpr. Hoc autem corpus quod circundedit animo natura, ipsi animo damno est. Exponunt verò σκῆνος σῶμα, quoniam τὸ σῶμα est σκλωὴ siue σκήνωμα (id est οἰκητήριον) τῆς ψυχῆς: quamobrem & σῶμα nõnulli dictum putant quasi σῆμα καὶ τάφον, in quo animus conclusus & velut sepultus sit. Ab eodem exp. etiam πάθος ὀν μελιστῆς, ὅταν ὀν τῷ σμιλοῦν ἠθῆται σκώληξ. quod idem & σκληρὸν appellat, vt suprà videre est in Σκληρός.

C. Σκηνοβατέω, ῶ, F. ήσω, In scenam produco & spectatoribus ostẽdo: seu In scenam productum, omnium oculis expono, traducóque & infamo. idem cum θεατρίζω & παραδειγματίζω. Solebant enim scelerati in scenam ficta persona produci, eorũmque scelera ob oculos poni spectatoribus, ad exemplum aliis præbendum: vnde apud Virg. — scenis agitatus Orestes. Heraclit. in epist. ad Hermodorum, σκηνοβατῶν αὐτὸ τὸν μοχθηρίαν, metaph. pro Suam ipsi flagitiosam vitã infament. Pass. Σκηνοβατοῦμαι, In scenam producor. Quum verò fabula aliqua dicitur σκηνοβατεῖσθαι, reddideris potius In scena peragi: vt quum Strabo lib. 5, pag. 102 dicit, Ὅσκον ὀκ λεγόμενον ἡ ὀλέκτρα μθῆει τοῖς Ῥωμαίοις, ὥςτε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατά τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι, ita vt Osca lingua poemata recitentur & fabulæ peragantur in scena. Cic. Mario, lib. 7 epist. Non enim puto te Græcos aut Oscos ludos desiderasse, præsertim quum Oscos ludos vel in senatu vestro spectare possis. Luc. pro σκηνοβατεῖσθαι dicit ὀν τῇ σκλωῇ ἀναβαίνειν. COMP. Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, itidem In scenam produco omniúmque oculis expono. εἰς ἣ σκλωὴν ἀναβιβάζω. Inter epistolas Alciphronis, Glycera ad Menandrum comicum ita scribit, postquam expetitus & accersitus à Ptolemæo fuit, πάντα μετέπεσε νῦν ὅτι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκούσαι φιλαρχύρων, καὶ ἐρώντων, καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ πατέρων, καὶ υἱῶν, καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκλωοβατουμένου, & omnis personæ in proscenium prodire in comœdia solitæ. B. p. 868 Comment.

C. Σκλωοχεάφος cum suis deriuatis posui in Γεάφω.

C. Σκλωοπηγία, ας, ἡ, Tabernaculi seu tabernaculorum compactio: Quum è tabulis tabernaculum compingitur, vel Quum tentorium figitur. Nam πήγνυμι significat Figo & Compingo seu coagmento: σκλωὴ autem & Tentorium & Tabernaculum: quorũ illud dicitur propriè figi, item & poni: hoc verò, potius poni aut collocari, quàm figi: licet Beda σκηνοπηγία exponat Fixio tabernaculorũ. Erasmus autem interpretatur Tabernaculum compactio. Cæterùm erat σκλωοπηγία festum apud Hebræos, à figendis tentoriis seu ponẽdis tabernaculis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tentoriis seu tabernaculis egerant. Hieronymo vocatur Festiuitas tabernaculorũ, qui & Græco vocabulo vtitur, lib. 2 in Iouin. Sanctius esse sabbathũ & neomenias & scenopegiã quàm reliquos dies. Zach. 14, ἡ τῆς σκηνοπηγίας ἑορτή. Instituit hoc festum Moses iussu Dei, Leuit. 23, vt meminissent posteri Israelis, maiores suos olim in deserto agitasse ὀν σκηναῖς. Instituerat autem his verbis, λήψεσθε ἑαυτοῖς τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ (nimirum post diem 14 septimi mẽsis) καρπὸν ξύλου ὡραίου, καὶ καλλιώθρας φοινίκων, καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς, καὶ ἰτέας, καὶ ἄγνου κλάδους ὀκ χαμαίρρου· καὶ ἀφραινθήσεσθε ὀνάπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἑπτὰ ἡμέρας. Idem festum intermissum restituit Esdras, Nehem. 8, iubens reduces Iudæos exire in montes, & afferre frondes oleaginas, cypariſſinas, myrti, palmarum, omnis denique ligni spissi, ad faciẽda tabernacula vt Deus iusserat. Cõtinuò igitur ἐξῆλθον ὁ λαὸς, καὶ ἤνεγκαν, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς σκλωὰς, αὐτῷ ὅτι τὸ δόμα τος αὐτῶ, καὶ ὀν ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν καὶ ὀν ταῖς αὐλαῖς οἴκου τοῦ θεοῦ, καὶ ὀν πλατείαις καὶ πύλαις. Mẽtio fit huius festi apud Plut. quoque, probl. vltimo libri 4 Symp. vbi tamen fingitur in Bacchi honorem agitari tempore vindemiæ. τραπέζας προτίθεντες (inquit) παντοδαπῆς ὀπώρας, ὑπὸ σκηναῖς τισι καθιᾶσιν ὀν κλημάτων μάλιστα καὶ κισσοῦ πεπλεγμέναις· καὶ τὸν πρότερον τῆς ἑορτῆς, σκλωὴν ὀνομάζουσι. Ibidem dicit agitari ab iisdem & aliud ex professo in Bacchi honorem festum, nimirum κραδηφορία & θυροφορία, ὀν ᾧ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσάσαν. Mentio fit eiusdem festi & Ioan. 7, vbi annotat Theophyl. celebrari solitum fuisse mense Septembri, ἀλληγορικῶς ὅτι συλλογιδῆ τῶν καρπῶν: solitósque fuisse Iudæos tunc σκλωὰς, id est καλύβας, πηγνῦναι, καὶ αἷς ὀν ἀγροῖς διάγοντας ἀφραίνεσθαι: ac psalmos quosdam Dauidicos (ex quorundam sententia) ὑπὲρ τῶν λιωῶν inscriptos, à Dauide in hoc festum fuisse compositos, quibus nimirum vindemiatores tunc vterentur ad gratias Deo agendas. Significat igitur hoc loco σκηνὴ non tentorium è findone consutum, sed tabernaculum potius seu tugurium è frondibus ramisque contextum, seu Vmbraculum. Hieron. in Amos c. 5, Rursum pro סכות Aquila συσκιασμοὺς, id est Vmbracula, Symmachus & Septuaginta, σκλωὴν, Tabernaculum transtulere. (Dicitur & PLVR. NVM. Σκλωοπήγια, τὰ, τὰ Ἱερεμίνια, Γιθοίμα & similia) Atqui τῆς χελιδόνος σκλωοπηγία dicit Aristot. Hist. anim. l. 6, pro Solertia hirundinis in cõfingendo nido, nimirum συσκαταπλεκούσης τοῖς κάρφεσι πηλὸν, luto construentis, stramentóque roborantis. Vide & in Γεκόλλος. ITEM VERB. Σκλωοπηγίω, ῶ, Tabernaculum pono. Athen. verò lib. 10, quum ait iussisse Leonidem τὰ κατηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγῶν, significat

imperasse Leonidẽ Phigalẽsibus vt cauponas in mœnibus loco tabernaculorum seu tentoriorũ ponerent. erant enim bibaces & cauponis addicti. Bud. interpr. Tabernas cauponarias in muris excitare.

C. Σκλωοποιὸς, ῶ, ὁ, Qui tentoria conficit. seu Tabernaculorum fabricator. ὁ τὰς σκηνὰς ποιῶν, seu κατασκευάζων. Act. Apost. c. 18, ἦσαν γὰρ σκλωοποιοὶ τὴν τέχνην. erat enim ars illorum, conficere tabernacula. Poll. annotat σκλωοποιοὺς in vet. comœdia fuisse dictos τοὺς μηχανοποιούς. VNDE Σκηνοποιία, ας, ἡ, Tabernaculorũ fabricatio. ET Σκηνοποιέω, ῶ, Tabernacula conficio, Vmbracula fabricor. Greg. Naz. μὴ τιθάσας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ μαρσίπῳ τὰ τῆς θρύψεως, ventri nostro veluti tabernacula delicata fabricantes. Frequenter passiua voce vtuntur. Dioscor. lib. 2, cap. 175, de smilace hortensi, καυλοὺς δὲ ἔχει λεπτοὺς καὶ ἕλικας πεπλεγμένους τοῖς προσκειμένοις θαμνίοις, αὐξανομένοις πρὸς ἱκανόν, ὥςτε καὶ σκηνοποιεῖσθαι. Vbi Marcell. vertit, Vt scenas etiam & tentoria inumbrent: Herm. Barb. Vt sufficiant operi topiario: Ruell. Vt topiarium quoddam tabernaculum efficere videantur: alii, Vt topiarias scenas repræsentare videantur. Vitruu. certè scribit satyricas scenas solitas fuisse ornari arboribus, montibus, speluncis, reliquisque rebus agrestibus in topiarii operis speciem deformatis. Possis etiam reddere, Vmbracula topiarii operis efficiant. Vtitur & Herodian. lib. 7, συμπηγνύντες ξύλα καὶ ὁρμίζοντες σκηνοποιοῦσι, confixis coagmentatisque lignis quædam quasi tabernacula ædificant, vt Polit. vertit. Idem tamen Polit. hæc eiusdem Herod. lib. 8, δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας σκηνοποιησάμενος, sic reddidit, Quum biduum aut triduum in tentoriis fuisset.

C. Σκηνορράφος, ου, ὁ, Qui tentoria consuit, è panno nimirum lineo aut laneo aut pellibus. Suid. exp. ὁ δέρματα συῤῥάπτων, Qui pelles consuit. VNDE Σκηνορραφεῖον, ου, τὸ, Officina τοῦ σκηνορράφου, Locus vbi tentoria consuuntur.

C. Σκλωοφύλαξ, Tẽtorii seu tabernaculi custos. Xen. Hell. 3, τοὺς σκηνοφύλακας τῶν Ὀδρυσῶν Θρακῶν ἀποκτείναντες.

C. Ἀπόσκηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semotum seu remotum ab aliis suũ habens tentorium, seu tabernaculum. Generaliter autẽ Qui procul ab alio habitat: vnde & apud Xenoph. opponitur τῷ συσκήνῳ, sodali & contubernali: Præd. 8, καὶ πολίτας τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσκηνοι ἀποσκήνων.

C. Ἄσκλωος, Tentorio seu tabernaculo carens. vt ἄσκλωος διαιτᾶσθαι, quum aliquis non ὑπὸ σκλωαῖς διαιτᾶται, id est in tentoriis, tabernaculis, vmbraculisque agit, sed sub dio. ‖ Item Non fictus, à σκλωὴ, quod interdum pro re ficta accipitur. VNDE Ἀσκήνως, Non ficté. vt apud Synes. epist. 138, σταυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολεσχάτων καὶ ἀσκλώως ἠγαπηκότων, ab iis qui syncerissimè & sine simulatione te amarunt.

C. Ἐπίσκλωος, Qui super scena est aut fit. Apud Soph. Aiace, pag. 35, Aiax Tecmessæ — μηδ' ὀπισκήνους γόους δάκρυε. vbi schol. exp. τοὺς ὀπὶ τῆς σκλωῆς θρήνους. Accipi autem ibi σκλωὴ duobus modis potest: vel pro Tentoriũ tabernaculumve, & significabit, Nec in tentorio seu tabernaculo lamenteris, seu Nec tentorium siue tabernaculum tuis remugiat lamentis fletibúsque: vel pro Scena theatrica, vt significet, Nec ita super scena seu in scena lamẽtẽris, seu Nec ita scena tuis fletibus lamentisq; personet. At ὀπίσκλωα Hesych. teste est ἑορτὴ ὀν Λακεδαιμονίοις.

C. Ὁμόσκλωος, Qui in eodem tentorio seu tabernaculo habitat, Contubernalis. VNDE Ὁμοσκηνία, ας, ἡ, In eodem tẽtorio seu tabernaculo habitare, Contubernium. Xen. ET Ὁμοσκηνόω, ῶ, In eodem tentorio seu tabernaculo habito, Contubernalis sum in militia. Xen. Præd. 2, ὀν ᾧ τῷ ὁμοσκηνοῦν ἐδόκουν ἀυτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὴν μέλλοντα ἀγῶνα. Suid. hunc locum citans in Συσκηνία, legit ὁμοσκηνοῦν. Idem, ἀλλήλοις ὁμοσκηνοῦντες. Quod ὁμοσκηνοῦντες potest deduci ETIAM AB Ὁμοσκηνέω, vt συσκηνέω.

C. Σύσκηνος, idem cum præcedenti ὁμόσκηνος. Xen. Præd. 2, ἀκούσαντες ταῦτα οἱ σύσκηνοι. Idem in Rep. Laced. κακὸν σύσκηνον πρόσλαβεῖν. Plut. Alcib. Σωκράτη σύσκηνον εἶχε καὶ παρεστάτει ὀν τοῖς ἀγῶσι. VNDE Συσκηνία, ας, ἡ, Contubernium, Viuere sub eodẽ tentorio seu tabernaculo. Suid. exp. συνοικία. AFFERTVR ET Συσκήνιον itidem pro Contuberniũ. Vtitur eo Xen. pro συσσίτιον, in Laced. Rep. εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια. Item VERB. Συσκηνέω, ῶ, idem cum ὁμοσκηνέω, Sub eodem tentorio seu tabernaculo viuo, Contubernalis sum. Xen. Præd. 7, p. 44, συσκηνοῦντων ἢ ἐπί τινος τῶν Χαλδαίων. sic enim quidam codices habent pro συνδειπνούντων.

C. Ἐπισκήνιον, ου, τὸ, Hesychio est, τὸ ὀπὶ τῆς σκηνῆς. καταγώγιον, domicilium super scena. Alii interpr. Superior scenæ pars. Vtitur Vitruu. lib. 7, cap. 5, loquens de scena ab Apaturio Alabandensi ficta, Præterea supra eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti variis picturis fuerat ornatus. Apud eundem legitur ETIAM Ἐπίσκηνος, substãtiuè itidem pro Episcenium, l. 5, c. 7, Item si tertia episcenos futura erit, mediani plutei summum sit dimidia parte.

C. Παρασκήνια, τὰ, Aditus ad scenam ferentes. αἱ εἰς τὸν σκηνὴν ἄγουσαι εἰσόδοι, vt in meo vet. lex. exponitur. itidémq; Didymus apud Harpocr. παρασκήνια esse ait τὰ ἔκπροθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδοις: Suid. τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας. id est τῆς σκηνῆς. Harpocrationi παρασκήνια dici videtur ὁ παρὲ τὸν σκηνὴν ὑποδεδειγμένος τόπος τοῦς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς: aliis Locus iuxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Vtitur Demosth. Pro Ctesiph.

C. Προσκήνιον, ου, τὸ, Vestibulum scenæ. Plut. Lyc. προσκήνια θεάτρων. Vtitur Vitruu. tum alibi, tum lib. 5, c. 6, Ab eo loco per centrum parallelos linea ducatur, quæ disiungat proscenii pulpitum & orchestræ regionẽ. Et Virg. — veteres ineunt proscenia ludi. Bud. dicit esse locum ante scenam porrectum, vbi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent: ita vt scena altior esset pulpito, pulpitum autem altius orchestra: quæ ipsa locus erat saltantium. In qua signif. idem ferè est cum παρασκήνιον: nam παρασκήνιον locus est ab vtraque parte scenæ, ante ipsam scenam, in cuius medio pulpitum seu ἡ θυμέλη ꝛecta est, vt ex Suida & Vitruu. colligitur. Sic accipitur & in hoc loco qui à Suida citatur, ἡ δὲ πόρκη παρελκομένη ἢ πρόσραστν καθάπερ ὀπὶ προσκήνιον, παρεγόμενοσε τὴν ἀληθεῖς ὀπινοίας, in proscenium protrahens. Ipse tamẽ exp. τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, Velum quod scenæ obtenditur, Aulæum scenæ.

Σκηνήτης, ου, ὁ, SIVE Σκηνίτης, In tentoriis seu tabernaculis habitans, Sub vmbraculis degens. vt σκηνῆται Λίβυες, apud Poll. l. 4, cap. 10. Plin. Arabum scenitarum meminit. Idem lib. 6, cap. 28, Nomadas infestatoréſque Chaldæorum Scenitæ claudunt, & ipsi vagi, sed à tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur vbi libuit. (Quo loco NOTA, Σκηνὴ ab eo Latinè reddi Tabernaculum, quo vocabulo in exponendo Græco constanter vtuntur Hieronymus quoq; & Beda, & alii theologi Latini. Verùm & tentorium reddi posse, Iul. Solinus ostendit in suo Polyhistore, c. 46, vbi ait, Scenitæ causam nominis inde ducunt quòd tentoriis succedunt, nec alias domos habent. Ipsa autem tentoria cilicina sunt. ita nuncupant velamenta è caprarum pilis texta.) Mentionem σκηνιτῶν Νομάδων Strabo quoque facit lib. 10, p. 327, ibidémque ab eo MEMORANTVR Σκηναί: quod Σκηναὶ Steph. dicit Persicæ vrbis nomen esse, eiúsque ciues dici Σκηνῖται. Σκηνίτης κισσὸς, Hedera tabernacula seu vmbracula integens, Hedera topiaria. Suid. exp. ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, afferens hoc epigr. ex lib. 3 Antholog. Αἰεί τι λιπαρῶ ὀπὶ σήματι δῖε Σοφόκλεις Σκίωνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. Apud Isocr. autem in Trapezitico, Πυθόδωρον τὸν σκηνίτην καλούμενον, hoc σκηνίτης Harpocr. videtur esse ἐπώνυμον, idémq; significare velle quod ἀγοραῖος, quoniam videlicet ὀν σκηναῖς πολλὰ ὀπιπραάσκετο τῶν ὠνίων. Tabernarium igitur velle dicere videtur.

Σκηνικὸς, ῶ, ὁ, Scenicus, Scenaticus, Scenalis, vt σκηνικοὶ ἀγῶνες, Athen. l. 8, ludi scenici. Et σκηνικὴ πόνησις, apud eundẽ l. 14, cuius tres esse ὀρχήσεις scribit, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικήν: sicut Vitruu. tria scenarũ genera facit, tragicum, comicum, satyricum. Apud eundem, l. 13, Eurip. vocatur σκηνικὸς φιλόσοφος. vnde & illud, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης: ob crebras nimirũ sententias, propter quas Quintil. eum ait proximè accedere oratorio generi. Itẽ οἱ σκηνικοὶ, scenici, i. actores seu histriones scenici: οἱ ὀπὶ τῆς σκηνῆς. Ciceroni dicuntur Artifices scenici, Statio

Plebs scenica. Vide in Σκηνή.

Σκιώδιον, SIVE Σκιώδριον, ου, τὸ, Tentoriolũ, Paruum tabernaculum seu vmbraculũ, aut Tuguriolum, Casula. nã σκιώδριον per καλύβη exponitur, quo vocabulo Theophyl. vtitur in exponẽdo etiã σκιωὴ supràin Σκιωσπηγία.

Σκιωάω, SIVE Σκηνέω, ῶ, F. ήσω, Tentorium figo, Tabernaculum pono: vel Tabernaculũ habeo, seu Habito. Thuc. lib. 1, ὀλίγαι δὲ ᾤκουν οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκίωσαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν, in quibus habitabãt, seu In quibus sedẽ & domicilium suum habebant. Et Xen. in Laced. rep. ait Lycurgum Spartanos cæterorum Græcorum ritu οἴκοι σκηνοῦν τας assuefecisse συσκίοις, contuberniis: quæ Plut. & alii vocant συσσίτια, à communibus epulis seu conuictu quotidiano. Idem Xen. Hell. 5, ἠδεῖ ὅπ κῷ ναῖς ἐμελλον οἱ ναῦται σκιωήσειν, in nauibus sua tabernacula, seu sua tẽtoria & domicilia, vel suas sedes fixuros esse. Ibidẽ, ἐγίγνωσκεν ὅπ οἱ πεμπάραχοι οἴκοι καθεύδοιεν, οἱ δὲ ναῦται, ἄλλος ἀλλη. Athen. magis propriè vsus est quàm Thuc. & Xen. vbi dicit, ἔτυχε δὲ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτῷ σκηνῶν ὁ γραπτός, pro Habebat tentorium, seu Tendebat, vt Virg. loquitur: Tentorium seu tabernaculum suum posuerat. Pass. quoque vox & media pro actiua vsurpãtur. Plato lib. 10 De rep. in fine, σκιωᾶσθαι ἀεὶ γὰρ ἤδη ἑκάτερας γιγνομένας τοῦ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, sua tentoria & tabernacula posuisse ad fluuium Ameletem, Suas sedes fixisse. Thuc. πάντες ἐν σκιώνωντο, νεκρῶν πλέα ὄν, in quibus tabernacula & sedes suas habebãt. Et Aristoph. Acharn. δῆλα τοῦ Καυκρίων πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνηωῦσι, palantes per campos Caystrios, ibique sua tentoria & tabernacula habẽtes. Thuc. rursum lib. 1, cum accus. iunxit, dicens, σκηνησαμένοι δηπῶν δεφεάσματα καλύβην, pro Qui excitarat distinctum septo tuguriolum. ‖ Σκηνῶντες Hesychio sunt σύσκηνοι, σκηνωται, Contubernales. Accipitur igitur ibi σκηνᾶν pro compositio συσκηνᾶν seu ὁμοσκηνεῖν.

Σκήνημα, ατος, τὸ, Tentorium, Tabernaculum: seu Habitaculum & domicilium quod aliquis sibi loco tabernaculi excitauit. A Suida exponitur οἴκησις, hoc loco: χειμέριον νύκτα πορήσαντες ἐξῆλθον, ὧν ἡ οὐδὲ αὐτῆς τοῦ βαρβάρων τοῦ πάθων αἴδω πνὸς ὀξαισία αἰάζκης ἔξω τοῦ σκηνήματων ἐγένετο, extra tabernacula quæ sibi struxerant. Vtitur & Xen. pro Tabernaculum seu Vmbraculum: ἔρως αὐτὴν πότ' εἶχε τοῦ σκιερῶν σκηνημάτων.

Σκηνήτης à Σκηνάομαι deriuari potest, vt πλανήτης à πλανάομαι, ἀλήτης ab ἀλάομαι: significans, Qui in tentoriis seu tabernaculis agitat. de quo & paulo anté. AFFERTVR ET Σκηνιδυτὴς ex Etymol. pro In scena seu tentorio habitans, Scenã inhabitans seu vmbraculum. Quod verbale esset formatum à VERBO Σκηνιδύω idem significante cum σκηνοῦ.

C. ΔΙΑσκηνέω SIVE Διασκηνέω, ῶ, Diuersandi causa tabernacula seu tentoria pono. vel Dispertior tentoria. Vnde διασκηνητέον, quod Suid. exp. καταλυτέον, 1. Diuertẽdum est: afferens ex Xen. ἐδόκει διασκηνητέον εἶ εἰς τὰς κώμας. Alii exp. Castrametandum esse.

C. ΚΑΤΑσκηνάω, & Κατασκηνάομαι, Tentoriũ defigo. idẽ cũ simplici Σκηνῶμαι. Plato l. 10 De rep. paulo ante locũ in Σκηνῶμαι citatũ, τὰς ἀεὶ ἀρίκνου μόνας ψυχὰς ὡς τάχ' ἂν πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἥκειν, καὶ ἀσμένως εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας, οἷον ἂν παυσόμενοι κατασκηνᾶσθαι, sedẽ & domicilũ suũ ponere.

C. ΠΑΡΑσκηνάω, SIVE Παρασκηνέω, ῶ, Tentorium seu tabernaculum habeo iuxta, Iuxta metor tabernacula seu castra. Vnde παρασκηνῆσαι apud Xen. in Anab.

C. ΣΥσκηνάω, ῶ, Tentoriũ seu tabernaculũ meũ habeo cũ alio, Cum alio tẽdo, seu Sub vno eodémque tabernaculo tẽtorióve habito, Cõtubernalis sum. IDEM est Συσκηνέω, quod tamen συσκηνέω & à σύσκηνος deriuari potest, vt ὁμοσκηνέω ab ὁμόσκηνος.

Σκηνόω, ῶ, idem cũ σκηνάω siue σκηνέω. Xen. Pæd. 8, πόσον δεῖ ἀποπλοῖν τοὺς σκηνοῦν τοὺς δορυφόρους τοῦ βασιλικῆς σκηνῆς, quàm procul satellites debeant tendere seu tentoria & tabernacula sua habere aut collocare à tentorio & tabernaculo regio. Idẽ, παρ' ἐμοὶ δεῖ σε σκηνοῦν, Apud me tendere, Apud me sedẽ & habitaculum tuũ figere. seu simpliciter Apud me habitare, Contubernalẽ mihi esse. sicut ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν apud Ioann. cap. 1, redditur Habitauit inter nos, seu Cõmoratus est inter nos: pro quo Nonn. habet Καὶ θεὸς οἶκον ἔναιεν ἐν ἀνδράσι, inter homines sedẽ & domicilium habuit. Plut. in Camillo cum accus. quoque iunxit, vt Thuc. σκηνήσαιτο, dicens σκηνοῦν ἐρείπια, Rudera habitare, In ruderibus domicilium & sedem suam habere. Sicut verò Σκηνᾶσθαι & Σκηνεῖσθαι vsurpantur pro actiuis σκηνᾶν & σκηνεῖν, ita & σκηνοῦσθαι pro σκηνοῦν. quo vtitur Plato, sed impropriè & metaphoricè, lib. 10 De rep. loquens de anima, οὔτω πόρρω που ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶ, pro Tantũ abest ab eo vt sit mortalitate prædita.

Σκήνωμα, ατος, τὸ, idem cum σκήνημα, Tentorium, Tabernaculum, Habitaculum, Domicilium. Hesychio οἴκημα, οἶκος. Et apud Suid. σκήνωμα τοῦ θεοῦ, pro ναὸς τοῦ Θεοῦ. Ædes enim sacræ Deo, templa sunt.

Σκιωωτὴς, οῦ, ὁ, idem cum Σκιωήτης, In tẽtorio degẽs, In tabernaculo habitans, Tentorio seu tabernaculo vtens domus loco. Hesychio verò Σκιωωταί sunt οἱ σύσκιωοι siue συσκιωοῦτες, Qui eodem tentorio seu tabernaculo vtuntur, Contubernales.

C. ΑΠΟσκιωόω, ῶ, Longiùs tentorium seu tabernaculum meum posui aut positum habeo, Longiùs tendo & habito. seu Seorsum tentorium habeo, vel lõgè remotum. Bud. interpr. Seorsum tendo, Longo interstitio tentorium habeo, citans hunc Plut. locum in Eumene, ὥςπ τις ἰφά πις ἤδ' τοῦ πόρρω ἀποσκιωοῦ ὁμοῦ π χιλίας σταδίους. Aliquando generaliter pro Seorsum habito. Themisto ad Nicomedẽses, οὐδὲ ἀποσκιωοῦσ πόρρωθέν που αἱ θεαὶ τοῦ ἡμετέρων μουσείων. Cui similis est hic qui ex Luc. citatur locus, vbi itidem Musarum fit mentio, & itidem gentiuum habet hoc verbum, sed cum audaciori metaphora: ἀποσκιωόει μακρὰ τὰ ὦπα μουσῶν. quæ quidam sic interpr. Aures habebat à Musis abhorrentes. ‖ Ἀποσκηνοῦν, Tentorium seu tabernaculum mouere. Genes. capite 13, in fine, καὶ ἀποσκιώσας Ἄβραμ, ἐλθὼν κατῴκησε πε ὲ τὴν δρυὶ τὴν Μαμβρῆ. id est τὴν σκιὴν ἀγαγόσας. nam ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις, ante id tempus verò ἔστησε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐν Βαθήλ, vt ibidem habetur.

C. ΔΙΑσκιωόω, ῶ, Xen. Pæd. 3, videtur accepisse pro eo quod alibi dicit σκιὴν διαλύειν, de quo suprà in Σκιωή.

C. ΕΠΙσκιωόω, ῶ, Tentorium seu tabernaculum meum figo in, Sedem & domicilium pono in, Habito in. seu Inhabito. Metaph. Paul. in epist. ad Corinth. 2, c. 12, ἵν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, vt inhabitet in me virtus Christi.

C. ΚΑΤΑσκιωόω, ῶ, Tentorium defigo seu depango, Tabernaculum & sedem colloco. Xen. Pæd. 6, κελεύω πίπω ὑμᾶς, κεῖνοντας ἐν ᾧ κατασκιωώκατε, φυλάττειν τὰ χρήματα, ibi vbi tentoria posuistis. Idem Pæd. 4, ὅςπ δὲ εἰς ἐνδεδέμενά που καταστήσασε, πύτεις ὑμεῖς σκιωάμενοι, τὸ ἐλλεῖπον ἀναπαύσατε, si quis tentorium seu tabernaculum suum collocarit in loco aliquo cui quid desit. Et Marci 13, metaphoricè, ὥςπ δύνασθε ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκιωοῦν, vt sub vmbrosis eius ramusculis volucres aëriæ possint sedes suas figere, seu Nidificare. Cæteri Euangelistæ pro illo ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ, habent ἐν τῇς κλάδεις αὐτοῦ. Transitiuè etiam ponitur pro Tentorium seu tabernaculũ præbeo. quò pertinet κατασκιωῶ, quod ex Xen. affertur pro In tabernaculum seu tentoriũ recipio. itẽ hoc quod ex Greg. Naz. citatur, εἰς πόπον χλόης καταστκιωῶν, pro In loco compascuo habitacula præbẽs. Sic Συσκατασκηνόω. Rursum neutraliter exponitur Quiesco. quia nimirum fixis tentoriis, collocatisque tabernaculis, quiescere solemus. Act. Ap. 2, ex Psal. 15, ἡ σάρξ μου κατασκηνώσῃ ἐπ' ἐλπίδι, caro mea requiescet in spe.

INDE Κατασκήνωσις, εως, ἡ, Tabernaculorũ & tentoriorũ collocatio. Accipitur & pro ipso tẽtorio seu tabernaculo & habitaculo: sicut οἴκησις significat non modò habitationẽ, verùm etiã ipsum habitaculũ: οἴκημα, seu σκήνωμα. Et sic volucrũ κατασκηνώσεις dicuntur ipsarũ sedes & domicilia, i. nidi. Matth. c. 8, αἱ ἀλώπηκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, nidos in quibus κατασκηνοῦσι. ET BICOMP. Συνκατασκηνέω, ῶ, Vnà tentorium defigo. vel In vno eodémque tabernaculo habito. vt idem sit cum ὁμοσκηνῶ seu συσκηνῶ. Itẽ Transitiuè pro In vno eodémque tentorio seu tabernaculo colloco. Xen. τοὺς οἱ ἄλλοις συγκατεσκήνου. B.

C. ΠΑΡΑσκηνόω, Tẽtorium seu tabernaculũ colloco iuxta.

vel Tentorium iuxta fixum habeo, Tabernaculum vicinum habeo. vt παροικῶ significat Iuxta habito. Xen. Pæd. 4, αὐτός τε ἐμεθύσκετο μὲν ὧν παρεσκήνου, ad ebrietatem vsque potabat cum iis quibus vicinum tentorium habebat. Item Habitare apud, Sedem & domicilium suũ figere apud, vt παρασπεῖν, Cibum sumere apud. qua significatione, sed metaphorica, vsus est Plut. in lib. De discern. amico ab adul. Τοῦτο τοῦτον ὀπχρῆ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν, pro Familiaritatem cum eo contrahere. Idem vsus est pro Vicinus & proximus sum lib. 8 Symp. οἱ φυλοχόοι μῦσες ἤδη ὦ χρμῶν παρασκηνοῦντες.

ΣΚΗΠΤΩ, F. ψω, Nitor, Innitor, Incumbo.

Pass. vox frequentius occurrit. cui⁹ partic. aliquoties apud Hom. σκηπτόμενος, pro Baculo nitens seu incumbens inter eundum: vt qui vulnerat⁹ est, aut corpore debilitatus. Sic Od. ρ, versu 337, Πτωχῷ λθυχαλέῳ ὀναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενος. Solẽt enim senes corpora debilia, & mendici corpora imbecillia itidem aut manca, inter eundum scipione aliquo fulcire: sicut Iliad. τ Vlysses & Tydides vulnerati σκαζοντε βάτην Ἐξὰ ἐρεισθμένω, claudicantes incedebant, nitentes scipione. Idem duo versus leguntur eodem Odyss. lib. v. 203. Idem poeta cum datiuo quoque iunxit, Iliad. ξ, v. 457, — καί μιν οἴω Αὐτὰρ σκηπτόμενον καπέμεν δόμον ἄϊδος εἴσω, Ipsum puto incumbentem seu innitentem iaculo à Panthoida emisso ad orcum descendere. Et Apollon. Argon. 2, Βάκτρῳ σκηπτόμενος, nitens seu incumbens baculo. Suidas quoque Σκηπτόμενος exponit ἐπαρεισθμένος, σπελζόμενος. Metaphoricè etiam pro Nitor & Fulcio me, vt se aliquis dicitur fulcire & tueri, argumẽto & ratione aliqua niti. Demosthenes Philipp. 2, πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶ πεποιηκέναι, σκήψαιτο; eo nitatur & eo se fulciat ac tueatur, quòd iustum esse putaret hæc fieri? Sic idem alibi, ὁ Λάμπις ᾧ ἔστ σκήπτεται, quo iste teste nititur. ‖ Item Prætexo, nitens aliqua ratione. nam οἱ προφασιζόμενοι solent suis λόγοις σκήπτεσθαι id est ἐπαρείδεσθαι, vt in Σκηπτόμαι docet Hesych. qui etiam Σκῆψας exponit προφασίσας. Frequẽtior est vox passiua: vnde & apud eundem, Σκήπτοιτο, προφασίζοιτο. Vsus est ea significatione Thucydides lib. 6, pag. 203, τί αὖ λέγοντες εἰκός, ἢ πρὸς τοῖς ἐκεῖ ξυμμάχοις σκηπτόμενοι, μὴ βοηθοῖμεν οἷς χρεών; vbi scholiastes quoque exponit προφασιζόμενοι, prætexentes & excusantes. Itidem Æschines in Cresiphontem, οὐ γὰρ δήπου τόπον γε σκῆψιν ἂς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν, Non enim hoc prætexes & excusabis. ‖ Significat etiam Fingo, Simulo. vt apud Aristophanem in Pluto, sycophanta roganti viro iusto an sit ἔμπορος, respondet, ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω, Ita, pro re nata fingo me talem esse. Item cum accusatiuo vel infinitiuo. Plutarch. Solone, ἐσκήψατο ἔκστασιν τοῦ λογισμοῦ, furere se simulauit. Et Herodot. σκήπτομαι τὸ μὴ εἰδέναι, Simulo me nescire, seu Dissimulo me scire. (nisi malis in præcedente significatu Prætexo me nescire) Rursum Plutarchus Cam. σκηψάμενος ἀρρωστεῖν ἐξῳμόσατο τὴν ἀρχήν, simulata corporis aduersa valetudine, magistratu se abdicauit. ‖ Exponitur etiam Defendo: affertúrque ex Platone De legibus, σκήπτομαι ὑπὲρ σου, pro Defendo te, Sum tibi patronus.

Σκήπτω, Cado, seu Decido in, Irruo. Hesych. σκῆψαι exponit πεσεῖν: sed significat Vehementi impetu decido & irruo. σφοδρῶς καὶ ῥαιδαίως ἤγουν βιαίως καταφέρομαι: vnde σκηπτὸς significans Fulmen. Soph. Œd. tyranno, p. 149, ἐν ᾗ ὁ πυρφόρος θεὸς, Σκῆψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Et pestis, ignifera illa dea, ingruẽs vrbẽ exagitat. vbi tamen potius tmesis est, pro ἐνσκήψας. Schol. σκῆψας ibi exp. ἐμβαλὼν, cui Suid. eum locum citãs, addit ὀπφέρων.

Σκῆψις, εως, ἡ, Prætextus. Cõiungitur sæpe cum aliis quoque vicinæ significationis vocabulis. Chrysostomus De sacerd. σκῆψις τοῦτο καὶ προφάσεις ῥαδιμίας. Demosth. σκῆψις καὶ προφάσεις ἐρεῖ. Idem in Midiam, τοιαῦτας πέχας καὶ σκῆψεις δοῦ δυείσκων ὀκκρούει. Idem Olynth. 1, οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις ἢ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐδίλειν, ὑπολείπεται. Et Cic. ep. 11, lib. 1, ad Atticum, σκῆψεις atque αἰαβολαί, prætextus atque procrastinationes. Aristoph. — Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν ποῆς, ne falsum prætexas. Item σκῆψιν ποιδύμενος τὴν ξενίαν apud Herodot. Hospitium prætexens. ‖ Est etiam nomen vrbis Troicæ, apud Demosth. Xen. Plin. & alios: cuius ciuis DICITVR Σκήψιος, vt apud Athen. 12, Μηνόδωρος ὁ Σκήψιος. Sed hæc diuersa esse videtur ab ea quæ VOCATVR Παλαίσκηψις, quam vnà cum Percope rex Persarum Themistocli donauit, γρωμῶς χάειν καὶ ἱμάτισμοῦ. Eust. p. 840.

Σκηπτὸς, οῦ, ὁ, Fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit, à σκήπτω significãte βιαίως καὶ ῥαδαίως καταφέρομαι. Aristot. De mundo, ἕκαστον δὲ τούτων (νιμιρῦ κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων) καταστῆναι εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται. Quæ Bud. sic vertit, Horum quicquid in terram decubuerit impetu, σκηπτὸς nominatur. Facit autem σκηπτὸν speciem fulminis præcipué. sic enim ibi, τὸ δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδ εις, φολόεντες λέγονται· οἱ δὲ παχέως δεῖ πόντες, ἀρῆτες· ἑλικίαι δὲ, οἱ χραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι καταστήσιν εἰς π. hoc est, Κεραυνῶν (.i. fulminum) alii DICVNTVR Φολόεντες, qui, fuliginẽ contraxere: ALII, Ἀρῆτες, qui raptim emicuerint: ALII Ἑλικίαι κεραυνοί, si lineari specie conformati sint: Σκηπτοὶ autem vocantur quæcunque fulmina in quidam illisa sunt. Est igitur σκηπτὸς fulmen quod impetu deuehitur in terras, vt Apuleius loquitur in suo libro De mundo: vbi, occasione sumpta ex suprà citatis Aristot. verbis, ait, Σκηπτὸς, generale omnibus quæ de nubibus cadunt, nomen est. Herodian. lib. 1, σκηπτοὶ νύκτωρ κατενεχθέντες, nocturni casus fulminis. Theophylactus epist. 24, ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε. Plut. De fort. Alexandri, ὡς σκηπτὸς ἀπέκοψε τοὺς ἄλλους. Dionys. Long. δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησε. Qui loci explicant Aristotelicam definitionem. Item vortex procellosus qui impetu in terram deuehitur, σκηπτὸς nominatur, vt manifestò apparet ex verbis Aristot. paulo antè citatis, itémque ex Apuleio. præterea ex Soph. Antig. pag. 231, Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, typho turbinẽ in altũ educẽs seu attollens, quẽ cũ impetu antea deturbarat: vbi schol. ait σκηπτὸν dici παῦ πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν σωρεῖδ η ἶῆ ἶῆ, καὶ πάλιν ἄνω αἴρη. idémq; à nõnullis γρίβιλον nominari, τοῦ τὸ γροβεῖν.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, Scipio, Baculus: βάκτρον. quo nimirum innitimur, seu quo nos fulcimus inter eundum. vt Odyss. ξ, Vlysses nolens abigere canes irruentes cum latratu, ἔζε τὸ κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός. Itidem Od. ρ, v. 195, quum idem Vlysses Eumæo dixisset, Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον πετμηκὼς ὀδὶ, Σκηπτέσθαι, des mihi siquem ex arbore resectum habes fustem, vt eo me fulciam, quoniam via lubrica est: Eumæus οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, eúmque in vrbem deduxit Πτωχῷ λθυχαλέῳ ὀναλίγκιον ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενον, nitentem seu fulcientem se eo scipione, in modum mendici aut senis. Vbi nota synonymos poni ῥόπαλον & σκῆπτρον, item σκήπτεσθαι & σκηπτέσθαι, quorũ causa σκῆπτρον gestatur. Ioui quoque σκῆπτρον tribuitur, regiæ maiestatis signum, quo & in concionibus vtebatur, siquando cõcilium vocasset, & ad cælicolas verba facturus esset: vt & apud Ouidiũ Metamorph. 1, diis conuocatis, Celsior ipse loco, sceptróq; innix⁹ eburno — ora indignãtia soluit. Itidémque Iouis simulacrum quoddam apud Paus. in Att. σκῆπτρον καὶ νίκιν ἔχει. Erat regũ quoq; & imperatorũ, insigne gestamen: quippe qui deorũ vicẽ in terris gerant. immò ipsi dii regibus imperatoribúsq; dicuntur id in manus dare quũ eis rerũ humanarũ moderamen committunt. vt Iliad. β, εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου πυὶς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ. Ipsi autẽ reges & imperatores renuntiati capiũt: vt apud Athen. 12, τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες αἰανεκηρύχθη. Sic apud Ouid. Perenni sceptro potiri & regem esse. Item, Sceptra loci rerúmque capit moderamen. Idẽ reges & imperatores in publicũ proditurì, populúmque ad concionem conuocaturi, sceptra gestabant. vt Il. β. ad naues descensurus Agamemnon, Εἵλετο σκῆπτρον πατρῴϊον, ἄφθιτον αἰεί. Itémque Vlysses Agamemnoni occurrens Δέξατο οἱ σκῆπτρον πατρῴϊον ἄφθιτον αἰεί, eius sceptrum, eóque, velut regio insigni accepto, regis vice ad naues soluturas descendit: & si quem βασιλῆα ἢ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, hortabatur vt & ipse maneret & suos abitum parantes manere iuberet: pareréntque rerum domino Agamemnoni, cui Iupiter Saturnius

ἔδωκε Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας. Sed & siquem è vulgo vi- A
deret clamantem, eum σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε
μύθῳ. Idémque aliquanto pòst Thersitem conuitia di-
centem Agamemnoni, σκήπτρῳ μεπάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω
πλῆξεν. Præterea Telemacho verba facturo, tanquam vi
ro principi, σκῆπτρον ἔμβαλε χερὶ κήρυξ, Odyss. β. Sed &
Chryses Apollinis sacerdos, filiam suam redempturus,
in castra Græcorũ venit Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου
Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀπὸ σκήπτρῳ: quod sceptrum & ipsum
aliquid autoritatis & maiestatis referebat. Quinetiam
per sceptrum iurabant vel ad iusiurandũ adigebantur B
in fœderibus aut pollicitationibus: vt Iliad. κ, v. 321,
Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀπάρχε, ἠδὲ ὄμοσσον. Pro ipso re-
gno accipit scholiastes Euripidis in Oreste, — ὅτῃ σκή-
πτροις ἐχων Τίω ἐλπίδ', exponens ὅτῃ τῇ βασιλείᾳ. vt sit
Sperans se regno potiturũ. Pro eodẽ accipi potest suprà
in illo Homeri, ὦ Ζεῦ σκῆπτρον ἔδωκε ἠδὲ θέμιστας: & in illo
Athenæi, τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λακῶνες. itidémque quũ Virg.
dicit In sceptra reponere.

INDE Σκηπτοῦχος, pro Σκηπτροῦχος, Sceptritenens, vt
dicitur Arcitenens: id est Sceptrum manu tenens, Sce- C
ptrum in manibus tenens. Iliad. β, & Odyss. θ, Σκηπτοῦ-
χοι βασιλῆες, de principibus & ducibus exercitus. Et Il.
ξ, ὀξὺς Σκηπτοῦχός τ' ἐών, καὶ οἱ πιστότατοι λαοί, qui regia sce-
ptra gerat, & cui pareant populi ipsius ditioni subiecti.
Item apud Xenophontem comitantur Cyrum σκηπτοῦ-
χοι: vt Pædiæ libro 8, ἐφεῖ τοιτο δὲ οἱ τοῦ αὐτὸν σκηπτοῦ-
χοι ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι σὺν τοῖς πελτοῖς. Et aliquanto
pòst, ὑποπέμψας τινὰ τῶν σκηπτούχων, εἰπεῖν ἐκέλευσε πρὸς αὐ-
τὸν ὅτι οὐδὲν ἔτι δέοιτο. Qui videntur fuisse caduceatores,
seu ῥαβδοῦχοι, ῥαβδοφόροι, κήρυκες, σκηπτοφόροι. Omitti- D
tur autẽ ρ in hoc Σκηπτοῦχος, euphoniæ gratia, vt pu-
tant nonnulli: retinetur IN Σκηπτοφόρος, id est Sce-
ptrum ferens seu gestans manu: quod itidem regis e-
pitheton est aut principis imperatorisve exercitus.
Quin Hesychius σκηπτοφόρος exponit βασιλεύς, sicut Σκη-
πτοῦχοι, βασιλεῖς. Ouidius dicit Sceptriferæ manus.
Retinet ITEM Μονόσκηπτος, quo significatur Solus
sceptra gerens, Monarcha. Doricè autem DICI-
TVR Σκᾶπτον pro σκῆπτον: & illo Pind. vtitur, teste
Eustathio, qui etiam addit, σκηπτοῦχος inde deriuari po- E
sse: vt nimirum pro Σκᾶπτον DICATVR Σκῆπτον,
formetúrq; inde comp. Σκηπτοῦχος. Exemplũ τοῦ σκᾶπτον
apud Pind. est quum ait σκᾶπτον ἀμφέπει, Olymp.

Σκίπων, Scipio, Baculus: idem cum σκῆπτον, eiusdémque
originis, nimirum à σκίπτομαι, quoniam eo inter eun-
dum nos fulcimus, si via lubrica sit, aut corpus debile.
Suidas exponit ῥόπαλον, citans hunc versum, Ἔστ' ἠδὴ
πῶν ὀρχεῖν χαλάσας, ἐς σκίπωνας καταβάλλω. sicut Od. β
Telemachus χωόμενος πατὰ σκῆπτον βάλε γαῖαν. Locus au-
tem ille desumptus est ex Aristophanis Vespis. vbi σκίμ- F
πωνας habetur.

Σκιπάνιον, ου, τὸ, itidem Scipio, Baculus, Sceptrum. βακτηρία
ἢ σκῆπτον, inquit Hesychius. Vtitur Homerus Iliad. ν,
— σκιπανίῳ γαιηοχος ἐνοσίχθων Ἀμφιπέσω κεκαπὼς πλῆσεν μένεος
κραπαιοῦ. Et Iliad. ω, versu 249, σκιπανίῳ δίεπ' ἀνέεσσι.
Apud Hesychium post Σκιπάνιον LEGITVR ET
Σκιπήνιον, quod itidem exponit βακτηρία, τείαινα, σκῆ-
πτρον, κηρύκιον, ῥάβδος, id est Scipio seu baculus, tridens,
sceptrum, caduceus, virga. NEC NON Σκαπάνιον
apud eundem habetur, quod similiter exponit βακτη- G
ρία: ab aliis verò σκίπωνα exponi annotat, id est Baculũ,
Scipionem. Legitur idem Σκαπάνιον & apud Suidam in
Σκίπων. Synonymum Ὀκχή.

C. ΑΝΑσκήπτω, Irruo, Ingruo. Herodotus, ἀνέσκηψαν λίθοι
φερόμενοι. Qua significatione vsurpatur & sequens com-
positum.

C. ΑΠΟσκήπτω, Decumbo, Decido, Allidor. Plutarchus,
συμπεσόντων δὲ εἰς ἑαυτὸ καὶ γθονιδίων ἐν λαβαῖς, ἀπέσκηψαν αἱ
πλευραὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item Euado, E-
rumpo. Budæus ex Basilio 597, 620. Item Desino. Al- H
ciphron in epist. ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα, καὶ ἀπο-
σκήπτειν εἰς ὄλεθρον, In exitium desinere, vel etiam
Tendere. Herodotus de Astyagis insomnio, νῦν δὲ ἀπο-
σκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου εἰς φαῦλον, Quum in nihilum recide-
rit, vel In friuolum euentum reciderit. ¶ Transiti-

ua significatione ex Dionysii Halicarn. lib. 6 affertur,
ἀποσκήπτειν πρὸ ὀργῆς εἰς αἰτίας, pro Iram in autores ef-
fundere.

C. ΕΝσκήπτω, Irruo, Inuado, Cum impetu ingruo. seu βα-
ρέως ἐμπίπτω, qua in significat. Herodotus vsurpat in
Thalia. Itidémque Hesychius ἐνσκήψαντες exponit ἐφορ-
μήσαντες. Sæpe ὁ κεραυνὸς dicitur ἐνσκήπτειν, itidémque
ἀνέμος: sicut σκηπτοὶ κεραυνοὶ & σκηπτοὶ τυφῶνες, fulmina &
procellæ quæ impetu in terram deuehuntur ex aere.
Alexander Aphrodiseus, πνεῦμα δὲ κοῦφον ἐνσκῆψαν εἰς αὐ-
τοῦ, in ipsam irruens & decumbens. Damascenus de
dæmone tentante dixit ἐνσκήπτειν, pro Inuadere seu In-
cessere. Sed & cupiditas alicuius rei aliquem inuadens
seu incessens, ἐνσκήπτειν dicitur. vt apud Gregorium,
σκλιτ. κῆ Ἰουλ. de Constantino magno, οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω
πώποτε πρόσιμαπος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν, ὡς ἐκείνῳ Χρε-
στιανοὺς αὐξηθῆναι, nullum vnquam vllius rei tantus in-
cessit amor tantáque cupiditas, quantus illum, Chri-
stianos augendi. Itẽ & morbus ἐνσκήπτει, ingruit & in-
uadit. cuius significationis exemplum habes in Σκή-
πτω. Itidémque Bud. ait dici τὸ πάθος ἐνσκήπτειν κῆ τοῦ σῶ-
μαπος, quum videlicet in aliquam partem incumbit, in
eam decũbens seu ingruens. Significat etiam Illabor.
quomodo accipi potest apud Damascenum initio libri
De defunct. καὶ ὁ σοφοὶς παρέδραμε, ἰδιώπαις ἐνέσκηψε καὶ ὁ
διδασκάλοις διέλαθε, μαθηπαῖς ἐπροίπησε. Vbi nota ἐνέσκηψε
& ἐπροίπησε vicina significatione vsurpari. Budæus in-
terpretatur Incubuit & sedit. ¶ Item Innitor, Incum-
bo, seu Fulcio me in. accipiendo tamen neutraliter. He-
sych. Ἐνσκῆψαι exp. ἐνερεῖσαι.

Accipitur Ἐνσκήπτω transitiuè quoque pro Immitto.
vel potius Impetu immitto, Impetu deuectum immit-
to, βιαίως καὶ ἀκαγδαίως ὄθπερῶ. Herodotus lib. 1, ἐῖν βυ-
τέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς θήλειαν νόσον, Deus muliebre
malum immisit. SICET Σκήπτω videtur accipi in-
terdũ trãsitiuè pro Immitto, seu Cũ impetu immitto:
INDEQVE Σκηπτὸς accipi pro Impetu immissus,
seu Impetu deuectus immissusque. vt σκηπτὸς κεραυνός,
σκηπτὸς θρασὺς σκηπτὸς τυφῶν.

C. ΕΠΙσκήπτω, & PASS. Ἐπισκήπτομαι, idem cum sim-
plici significant, id est Innitor, Fulcio me. Demosthe-
nes in Phormionem, συ δ' ὄθπερῶ μάρτυρε αὐπῷ πῶς
σωαδικῶῶπ, Tu hoc teste niteris, in eoq; totam causæ
fiduciam reponis qui tibi socius est iniuriæ & fraudis.
vt Cicero, Niti & confidere videtur inuidia inueterata
iudicii Iuniani. At ὄθπερῶ μαρτυρίας aliud signi-
ficat, vt paulo infrà dicetur. Bud. pag. 127. Itidẽ forta-
sis accipi possit apud Chrysostomum De sacerdotio,
τῆς ἀληθείας ἐκ οὐσῆς, ὄθπερῶ τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις,
vt sit Aliquo modo niti & fulcire se rationibus plausibi
libus, quæque auribus gratæ sunt. Budæus tamen pro
Affingere accipit, comm. pag. 129. ¶ Item Irruo, In-
gruo, Incesso, seu Incumbo aut Decumbo in: & propriè
de iis dicitur quæ violento impetu in aliquid deuehun
tur: vt ὁ σκηπτὸς κεραυνός, fulmen quod impetu in terras
deuehitur. Herodotus, ὄθπερῶ εἰς δένδρεα, In arbores
impetu deuehitur, seu Arbores ferit, Arbores icit &
percutit: vt Horatius, — feriúntque summos Fulmina
montes. Itẽ & morbi dicuntur ὄθπερῶ, sicut ἐνσκή-
πτειν & ἐκαπασκήπτειν, quum diuinitus immissi inua-
dunt homines, & in partem aliquam corporis decum-
bunt. Plutarchus Theseo, νόσος ἐπέσκηψε, morbus inua-
sit. Sic Chrysostomus, ὄθπερῶ τοῦπα αὐτῇ νοσήμαπα. Et a-
pud Suidam, τὸν λοιμὸν ὄθπερῶ ἐπέσκηψαν εἰς τὴν ξύμπασαν. Inde
sumpta metaphora Theodorit. Hist. Eccles. lib. 4, de
Arianismo loquens, ait, ὄθπερῶ ἔπεσε αὐτῶν τὴν λοιμὸν
τοῦτον μαθῶν, illum tractum inuadere pestem illam. Et
in 5, ὃν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν Μαρκίωνος νόσον κόμαις
ποιν ὄθπερῶ μαθῶν, Marcionis hæresin pestiferam
quosdam inuasisse. seu (vt Budæus interpretatur p. 128)
Marcionis pestem & hæresin grassari & incubuisse. In
quo loco posteriore nota cõstructionem, similem Plu-
tarchianæ paulo antè, in priore autem, similem supe-
riori Herodoteæ. Similiter ἐκαπασκῆψαι pro βαρέως ἐν-
θρεῖσαδ de morbo itidẽ Thuc. dicit. ¶ Itẽ in iudicio
aliquis ὄθπερῶ, quũ in aliquid incũbit, idq; premit

& vrget, & instat: nimirum crimen aliquod inten- A
dendo. vt ὄθπερῶ μαρτυρίας τῆς, quod Budæus
pag. 127 interpretatur, Testimonia falsi accusare, κατη-
γορεῖν ψευδομαρτυριῶν: fusius proferens locos illos quos
breuiter citabo. Demosth. Θεομνῆς αὐτῆς ὡς ἀληθῆ μεμαρ-
τυρηκότων οὐκ ἐπεσκήψατο, νῦν δ' ἐπεξέρχεται τῇ ψευδομαρτυριῶν,
eos testes vt vera testificatos, nec tum falsi postulauit
Theomenes, nec nunc eo nomine reos facit, aut Inter
reos referre contendit, aut Eo crimine vrget. Idem, οὐ-
δενὶ τῷ ψευδομαρτύρων ἐπεσκημμένος. Et Plato lib. 11 De leg.
ἐὰν ὄθπερῶ τὰ ψευδῆ μαρτυοῦσα, siquis testem insimu- B
let falsi testimonii. Ibidem, ὄθπερῶ δὲ τῷ αὐπῷ ἀνῆρ ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ πνὰ φῇ μεμαρ-
τυρηκέναι, Insimulare autem & actori & reo licet aut
in totum testimonium, aut in partem. Sic idem Bud.
apud Isæum, ὄθπερῶ ψευδομαρτυρῶν τῷ ἡμῶν vertit, Quum emen
titæ contestationis experiri cum ipso instituissemus.
Item Ἐπεσκήπτεσθαι dicitur qui iniuriarum iudicium in-
tendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consultò il-
lata. vt Lys. ὁ δὲ ἀδικηθεὶς καὶ βουλευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, οὐκ ἐ-
πόλμησε πεπαρῶν ἑπῶν ὄθπερῶ ψασθαι εἰς ἡμᾶς. Idem, καὶ ἄλλα
πολλὰ ὑβρισθῆς ὑπὸ Σίμωνος, καὶ καταγεὶς πῶς κεφαλὴν C
ὑπ' αὐτοῦ, οὐκ ἐπόλμησα αὐπῷ ὄθπερῶ ψασθαι. Plato l. 11 De
leg. ὁ δὲ ὄθπερῶ ψόφος ἅμα καὶ καπηγορία πὴν ὦ εὖ ὄθπερῶ-
πῶ. vbi ὄθπερῶ ψόφον pro accusatione cædis posuit, hoc
est insimulante cædis admissæ. B. pag. 118. Vtriusque
huius significationis meminit lex. meum vetus, anno-
tãs ἐπεσκήψατο poni pro ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν: addénsi-
que, interdum etiam, sed rarò, poni pro ἐνεκάλεσε φόνου.
¶ Itẽ Ἐπεσκήπτω, Improbo, Reprehendo, Retello. qua si- D
gnificatio vicina est præcedentibus duabus, immò ferè
eadem cum priore. Plato Theæt. ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὁμο-
λογηθέντα, ἵνα μὴ ἀναδικασθῇ μαρτυρῶν. πάντως γὰρ οὐδεὶς ὄθπε-
σκήψῃ αὐπῷ, nemo refellet eius testimonium. Greg. Sim-
plicius, ὡς ἂν ἀξίου τοῦ ἀνδρὸς ὄπως ὄθπλαμβάνεσθαι, καὶ δεῖ τὸν
ὄθπερῶπεῖν τῇ καπαστάσει, reprehendere hominem & indi-
gnum sacerdotio dicere, ob idque eius creationem in-
stitutionémque accusare & improbare. Sic Chrysost.
comm. in epist. ad Rom. c. 8, εἰ γὰρ ἐπειδὰν πολεδάμνης πολ-
λοὶς ἐκλέξηται ὄθπερῶεῖοις πρὸς τὸν δρόμον, οὐδεὶς ὄθπερῶψαι
δυναται, πολλῷ μᾶλλον ὅπαν ὁ θεὸς ἐκλέξηται ψυχάς. Bud. 129. E
Quibus adde hoc Soph. Antig. pag. 167, Ὡς ἄμαν γε τῶν-
δε κἀκείνων ἔχων, nimirum Antigonam, Πρὸς τῆς θαιρουσῆς
τῆς δ' ἐπεσκήπτου μόρων. vbi schol. exponit, κακῶς ἐλέγου, ἐ-
πεχράτου.

Ἐπεσκήπτω, Mando, Iniungo. in qua signif. cum infin.
construitur. Eurip. πολλ' ὄθπερῶπτων μολεῖν, frequenter
mandans vt veniremus. Plut. Themist. ὄθπερῶπτω δι' γραμμάτων, per literas mandans. Qui loci apertè docet,
non perpetuum esse discrimen quod Ammonius sta-
tuit inter ὄθπερῶπτω & ὄθπερῶψαι: dicens ὄθπερῶπτω fieri δι' γραμμάτων, at ὄθπερῶψαι, δι' λόγων. Ἐπεσκήπτειν (inquit
Bud. pag. 128) est etiam Obtestari & mandare: vsusque F
eius verbi extremis mandatis accommodatus est, ho-
minúmque morientium precibus, quippiam ab ami-
cis & necessariis hæredibusque contendentium, qua-
sique fidei eorum committentium. Cuius significatio-
nis exemplum prolixum habes ibi ex Demosthene: i-
témque hoc ex Lysia, ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν καὶ
ὑμῖν κῆ τοῖς δίκαις ἅπασι, πιμωρεῖν τοὺς σοὺς αὐτῷ Ἀγόρατον πυ-
νθανόμενοι, ὡς φονέα ὄντα. id est μετὰ ὄθπερῶμοῦ ἐνετείλαντο, cum G
imprecatione, ni parcatur, mandarunt. Cuius rei exem
plum est apud Herodotum in Thalia, de Cambyse lo-
quentem, καὶ δὴ τελευτῶν τὸν βίον. Ὦ Πέρσαι, ὑμῖν τάδε ὄθπε-
σκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιληίους ὄθπεκαλέων. deinde imprecá-
tionem mandatis addit. Item generaliter pro Obte-
stor, Obsecro: itidem cum infinitiuo. Æschines in Cte-
siphontem, κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς ὄθπερῶπτοντας μηδε-
νὶ ὄθπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον σεφανοῦν. Sic Basilius in
epist. ad Eccles. Neocæs. ὄθπερῶπτω ὑμῖν πρὸς τοῦ πατέρων,
πρὸς τῆς ἱερᾶς πίστεως, δέχεσθαι πὴν ψυχήν. Cui quam simil H
limum est hoc Thuc. l. 2, ὄθπερῶπτοισι τοῦ ὑμῖν πρὸς τοῦ ὅρκου
οὗ οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν πρὸς πὴν ξυμμαχίαν,
vósque obtestantur. (qua in signific. vtitur & libro
3) vbi scholiastes ὄθπερῶπτοισι exponit προκαλεῖονται,
p. 72. Itidem pro Peto & Flagito accipi potest apud

Sophoclem in Aiace, p. 34, Ὑμῖν τε κοινῇ πῆδε' ὄθπερῶπτω
χάριν, Κείνῳ τ' ἐμὲ ἀγγείλατ' ὀπῆλθ'. nisi cum scholiastẽ
χάριν dictum malimus pro ὀπῆλθ'. vt sit, Hoc vobis in-
iungo mandari, exacto etiam iuramento. sicut in lex.
meo vet. exponitur, μετὰ πινος ὄθπερῶπτω λέγω, καὶ δι' ὅρκου
κίζω. Itémque in Œdipo tyranno, idem Soph. pag. 162,
Ὑμῖν δὲ τοῦπα πάντ' ὄθπερῶπτω πελεῖν, dicit pro ὀνόρκως ὀν-
τέλλομαι, vt scholiastes exponit. Quibus simile hoc eiusdem in Trachin. pag. 374, vbi Hercules morti vicinus
Hyllo filio ait, — πρὸς τοῦπον δή σ' ὄθπερῶπτω τέκνον, Τοῦπῳ, ἐπ-
μοῦ θανόντος, (εἴπερ ἀσεβεῖν βούλει) πατρῴων ὁρκίων μεμνη-
μένος, Πρόσθου δαμόρπα. schol. exponit itidem, ἐντέλλομαί
σοι, παραγγυῶ, mando seu iniungo & fide à te accepta po-
stulo. Itidem Eurip. Phœniss. Πόλει θ' καὶ σοι τοῦτ' ὄθπερῶ-
πτω Κρέων, mando & iniungo, ὄθπτελλομαι. Et in Alcest.
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς ἐρμ' ὄθπερῶψω κέδρος Σοὶ τοῖσδε θεῖναι πλευ-
ραῖς, Nam mandabo vt in iisdem tecum cedrinis locu-
lis hæc ponantur latera: ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς σοροῖς
σῶ σοὶ ἐμὲ θάψαι. Qui locus perperam exponitur in
vulgatis lexicis. Sic enim ibi, ὄθπερῶψω με ἐν κέδροις,
In cedris me prosternam, seu acclinabo, id est Pro- C
cumbam. Et iungẽdus infinitiuus cum ὄθπερῶψω, at σοὶ
cum τοῖς αὐτοῖς. Hesychius Ἐπεσκήπτει exponit
non solùm μεμφεται, ὄθπιμᾶ, (itidémque Ἐπεσκη-
πτέτω, ὄθπιμεμφέσθω) ἐντέλλεται: sed etiam προνοεῖται, i-
tem σημειοῦται, itidémq; Ἐπεσκήψαμεν ὄθπσημειωσαμεθα.
Idem Ἐπεσκήψαθαι exponit ὄθπβαῖσαι: item Ἐπεσκήπτω,
ἐπαρῶμαι, & ἐνερείσθω πῶ γνάμῳ. cum quo vltimo conue
nit Ἐπεσκήψω quod Suidas exponit σημειώσομαι, ὄθπσήσω
τὸ νεῦ. eandémque Hesych. quoque expositionem af-
fert, vt paulo antè videre est. In Etymologico ἐπέσκη-
ψε exponitur non solùm ἐνετείλατο, sed etiam προεφασίζε-
πο. Qua signif. ἐσκήψατο vsurpari, suo loco docui.

Ἐπίσκηψις, εως, ἡ, Incubitus. (si hoc vti liceat pro ipsa incũ-
bendi & ingruendi actione) habebis ex schol. Thuc. in
Καπασκήπτω ¶ Itẽ Actio illa iudiciaria qua testi falsi te-
stimonii crimen intẽdere insistimus, iniuriarúmve aut
cædis aliquẽ accusamus. Prioris signif. meminit Suid.
à quo ὄθπσκηψις exponitur δίκη κῆ τῶ ψευδεμαρτυρησάντων.
Vtriusque Pollux mentionem facit lib. 8, vbi quum
ὄθπσκηψιν esse dixisset εἴ πς πῶ δεμαρτυείαν οἷς ψευδῆ αἰ-
πῶπ. subiungit, Isæum pratereà τὸ δὲ φόνῳ προσειπεῖν di-
xisse εἰς Ἄρειον πάγον ὄθπσκῆψαι: cuius hæc verba subiun-
git, εἰς Ἄρειον πάγον ἀμφ' ἐπέσκημμαι. Sed perperam apud
Pollucem pro Ἐπίσκηψις & Ἐπσκῆψαι, LEGITVR
Ἐπίσκεψις ET Ἐπσκέψαι: itidémque perperam apud
Hesychium Ἐπσκεπτέτω & Ἐπσκεψάμθον, pro Ἐπσκη-
πτέτω & Ἐπσκηψάμθον: quod vel alphabetica series o-
stendit. ¶ Ἐπσκηψις, elogium morientis. Gregorius
de Basilio moriẽte, οὐκ ἀνδὸς ἐκπέψυξεν, ἐστὶν ἃ πῆς παρόν-
πα μοσαγωγήσας, καὶ βελπίοις πείσας πῆς ὄθπσκήψεσι. Est au
tem ὄθπσκηπτειν peculiariter morientium, quum à cir-
cunstantibus aliquid aut efflagitant aut etiam eis man
dant, iurisiurãdi quoq; fide ab eis exacta, dirisque ob-
nuntiatis, ni extremæ suæ voluntati satisfiat: vt saris
manifestum est ex iis quæ in Ἐπσκήπτω attuli exem-
plis, Sophoclis præsertim & Eurip.

C. ΚΑΤΑσκήπτω, Impetu deuehor, Impetuosè irruo seu in-
gruo: vt fulmina, presteres, typhones. Cuius significa-
tionis exemplum ex Aristotele De mundo, habes in
Σκηπτὸς suprà. Simile est hoc Plutarchi in Lycurgo, λέ-
γεται κεραυνὸν εἰς τὸν πάθον καπασκῆψαι, dicitur à fulmine
in ipsum deuecto tactum seu ictum esse. Itidem pro
Deferor, apud eundem in Themistocle, νέφος ἐδόξεν
ὑποφερεῖν καὶ καπασκήπτειν εἰς πὰς πειθήνεις, nebula visa
est recidere & in triremes deferri. Morbi quoque καπα-
σκήπτουσι, quum cælitus quasi delati homines inuadunt
seu incessunt, & in partem aliquam corporis incum-
bunt. Herodotus, καπέσκηψε ἐς ἀγέλους, nuntios inuasit
& corripuit. Thucydides libro secundo, de morbo pe-
stifero, καπέσκηψε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς χεῖρας, καὶ πόδας.
Ibidem dicit τῶ ἀκρωτηρίων αὐπήκηψε αὐπῷ, (quod scho-
liastes exponit ὄθπέκηψε) synonymos accipiens κα-
πασκήπτειν εἰς ἀκρωτήρια & αἰπλαμβάνειν ἀκρωτηρίων,
summas partes inuadere & corripere. Galenus, κα-
πασκήπει εἰς κιρσοὺς, In varices fertur & decumbit,

Varices corripit & inuadit. Diuersa constructione affertur ex Aristotelis Problem. lib. 2, καταστήσειν τοῦ ὀδόντα, in dentem incumbere: pro ἐξαπαστήσειν. Diuersa item ex non nominato autore, καταστήσει νοῦν, mentem inuadit & incessit. pro καταστήσει εἰς νοῦν. Alia etiã mala & infortunia καταστήσοι. vt apud Philonem in vita Mosis, libro 2, πολέμοις, ἢ τυραννίσιν, ἢ ποιν ἄλλοις ἀβουλήτοις, ἀνεωπεισμῷ τύχης καταστήσει, Quæ fortunæ insolentia inuexerit, vt Turn. eleganter vertit. Itẽ & fama dicitur καταστήσειν, quũ aliquò delata inuadit seu peruadit omnes cœtus & latè serpit. Appian. l. 3 Bell. ciuil. B ἄφνω δὲ φήμη κατέστησε, Γέτας τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος πυθομένους Μακεδονίαν πορθεῖν.

Καταστήσις, Inuasio, Decubitus: vt quum morbus dicitur inuadere & decumbere in partem aliquam corporis. pro quo Thucydides dicit αἴφνης, scholiastes eius ὑπόστασις. Dioscorides in præfatione l. 7, περὶ τῆς καταστήσεως τοῦ παιδὸς ποικίλως διαγνωστέον, μέχρι τοῦ παντελοῦς αὐτῶν ὑποσκευασθῶσι τὰ σώματα, Antequam ad ima decumbant morbi, variis modis est decertandum, donec vis tota corporibus excutiatur. Vbi τοῦ καταστήσειν vi- C cinam significationem habent, εἰς τὸ βάθος ἀπελθεῖν καὶ ἀνάγκην ἄφαθαι, item καθαίρεσθαι τοῦ σώματος.

c. 2. Ἐγκαταστήσω, Inuado & decumbo in. καταστήσω εἰς. Propriè de fulminibus aut ventis impetu deuectis: item de morbis, aliisque malis quæ inferuntur seu inuehuntur. Thucydides lib. 2, de morbo pestifero, (paulo ante locum in Καταστήσω citatum) λεχθέν μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατεστήσαι καὶ περὶ λοιμῶν ἐν ὀνείροις χωρίοις· οὐ μὴν τοσοῦτός γε λοιμὸς, grassatum esse. VN- D DE Ἐγκατάστασις dicta quum morbus decumbit & inuadit in partem aliquam corporis, aut totum corpus cum ipso etiam animo. vt apud Dioscoridem libro 7, cap. 4, ἢ τὸ ὑδροφόβου πάθος ἐγκατάστασις οὐδὲ ὠφελεῖν ἔχει πρόφασιν, pauor aquæ non stato definitóque tempore inuadit.

c. 2. Συγκαταστήσω, Vno impetu ingruo, seu Vnà inuado, Vnà incesso.

C. ΠΑΡΑστήσω, Iuxta seu à latere ingruo & irruo. Budæus interpretatur Decumbendo & ingruendo aberro: afferens hunc Luciani locum in Timone, ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς E τὸ ἀνάκειον παρεστήσας, ἐκεῖνό τε καταφλέξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνεπέσεν παρὰ πολὺ πέτρον. Idem παρεστήσας εἰς τὸ ἀνάκειον interpr. Detortum & obliquans.

C. ΠΕΡΙστήσω, Circumcirca irruo. Hesych. περιστήσειν exp. περιβλίβειν.

C. ΠΡΟστήσω, Prædico, Præsignifico. Nisi error est apud Hesych. προέστηκε exponentem προσήμανε, προέλεγε, προμήνυε.

¶ Σκίμπω, idem cum Σκήπω: vt πιμπλῶ idem cum πιπλῶ. F Pro quo scribitur ETIAM Σκίμπω. vnde apud Hesychium Σκίμπει, ἐρείδει: & passiuum Σκίμψασθαι, ἐρείσασθαι. quemadmodum Σκήπω & Σκήπομαι, Nitor, Innitor, Fulcio me. itidémque ex Pindaro affertur pro ἐπορείδομαι, σηρίζομαι. Significat etiam Incumbo, seu Decumbo in, Ingruo, aut Irruo: perinde vt Σκήπω. Vnde apud eundem Hesychium Σκίμπει, ὀλιγοπίπτει. quo modo accipi potest apud Homerum in Il. π, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδεϊ ἔνι σκίμφθη. nisi malis in sequenti significatione, Fixum seu Infixum est. Nam idem Hesychius G Σκίμψαι exponit ἐμπαγῆναι: item ἐμπλαγῆναι. itidémque Σκιμφῆ, ἐγγίσῃ, περιπελάσῃ. Præterea Σκίμψαι exponitur ἐκπλαγῆναι: itidémque medium Σκίμψασθαι, ἐκπλαγῆναι, terrore deiici seu prosterni. Eidem tamen σκίμψασθαι actiuam quoque significationem tribuit, exponens πλῆξαι, Verberare, Icere, Ferire. Rursum Σκίμπει exponit χαλεπαίνει. Legitur hoc verbũ & apud Hippocratem, apud quem Galenus in Lexico suo Σκίμφη annotat duo significare, nimirum & διῤῥέθη & ἐμπλάσθη. (cuius posterioris expositionis mentionẽ paulo antè etiã feci ex Hesychio) Idem Σκίμψαι exponit H καταφάσαι, διελεῖν, τύψαι. (vt Hesychius σκίμψασθαι exponit πλῆξαι) quo in loco de vena dici videtur. SED LEGITVR Σκόμψαι eo in loco: quod mendosum est. SCRIBITVR ET Σκίμπω, sine τ. vnde apud Hesychium Σκίμπεται. Habetur & in Galeni Lexico Hippocratico, Σκιμπέσθω, καταπλεκέσθω. Vbi tamen & Σκιμπέσθω habent quidam codices. SED ET Σκιμπύω pro σκίμπω reperitur. Vnde apud Hesych. Σκιμπύει, ἐρείδεται, ὀλιγοπίπτει, χαλεπαίνει. quo modo & Σκίμπει idem Hesychius exp.

VNDE Σκίμπων, ωνος, ὁ, Scipio, Baculus: cui nimirum inter eũdum innitimur & nos fulcimus. idẽ cum σκήπων, σκηπάριον, σκῆπτρον, seu βακτηρία, vt scholiastes Aristophanis exponit in Vespis, Ὥστ' ἤδη πῶς ὀρχοῦ χαλάσας, ὡς σκίμπωνας καταβάλλω. quem locum Suidas citãs, exponit & ipse ῥόπαλον, sed scribit σκήπωνας. Itidem apud Euripidem Hecuba, Κἀγὼ σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς διερειδομένα, αστύσω βεβεδυῖαν ἥλιον ὄρθρων πρεσβεῖσα, Incuruo scipione manum fulciens, seu Incuruo manus fulcimento innixa. Athenæus 12, σκίμπωνί τε ἐπερείσας χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαρμένῳ. Similiter apud Herodotum l. 4, ἐπεὰν σκίμπωνα προσήσωνται, scipione prætento, vertit Valla, vbi de Nasamonibus sermo est. Galenus quoq; in Lexico Hippocratico exponens quid sit Ἀνῳκοδόμησις, synonyma facit σκίμπωνα & κοντόν. vnde quidam Contum & ridicam interpretantur. SED ET Σκίπων scribitur in lexico meo veteri, vbi locus Euripidis suprà citatus, sic legitur, κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι διερειδομένα: exponitúrque itidem βακτηρία. Itidémque apud Suidam, Σκίπωνος, τῆς ῥάβδου. (Vbi habetur & Σκίπωνος, quasi à NOMIN. Σκίπων) Scripturam illam apud Euripidem sine μ, (vt in lexico meo veteri habetur) confirmat Hesychius quoque: quippe apud quem legitur, Σκίπωνι χερὸς, βακτηρία χερός. Itidémque apud eundem, Σκίπων, βακτηρία, ῥάβδος. VNDE Ἀσκίπων, Scipione non nitens, Qui sine baculo incedit: vnde pro eo accipitur qui viridi adhuc est senecta. ITEM Σκιπίων, cognomen Corneliæ gentis. Macrobius Saturnal. libro 1, cap. 6, Non aliter dicti Scipiones, nisi quòd Cornelius, qui patrem luminibus carentem regebat pro baculo, Scipio cognominatus, nomen ex cognomine posteris dedit. Alioqui & Scipio pro Baculus passim apud Latinos vsitatum est, à Græcis mutuò sumptum. Quum verò cognomen Corneliorum est, in Græcis eo dicibus sæpe REPERITVR ET Σκιπίων, tum apud Plutarchum, tum apud Suidam, idque sine mendo. sicut enim hoc Σκιπίων originem à Σκίμπω seu Σκίπων traxit, ita illud Σκιπίων à Σκήπω seu Σκίπων.

Ab eadem origine MANAVIT Σκίμπις, οδος, ὁ, quod à Polluce lib. 10, cap. 7, inter κλινῶν genera refertur, à Suida autem & Hesychio exponitur κράβαττος: quo nomine lectus humilis intelligi putatur, quo accumbebant, quales thori erant. Ouidius, Discubuere thoris: & apud Plinium, Discubitorii lecti. Aristoph. in Nubibus, Κάθιζε τοίνυν ὅπῃ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Vbi scholiastes annotat, Atticos κράβαττον vocare σκίμποδα. Inde est DIMINVTIVVM Σκιμπόδιον, ου, τὸ, Lectulus discubitorius, seu Lectulus in quo reclinare ceruicem possumus: vt fieri solet corpore aut lasso aut debilitato. Dion, νοσήσαντα δὲ ὅπῃ θάναιτο, ἐν τε σκιμποδίῳ κατατείνω, ὁποίῳ αἱ τοῦ βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, εἰς τὴν γεροῦσιαν ἐσεκόμισε. vbi exponitur Lectica. Hesychio autem Σκιμπόδιον est ἄπελες κλινίδιον, μονοκοίτιον, lectulus in quo quis solus cubat. Quo modo accipi potest apud Athenæum lib. 12, de Pythone, ὅταν ὁμονοῶμεν, (ego videlicet vxórque mea, qui ambo paruæ sumus staturæ) καὶ ἐπὶ τὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ὅταν δὲ ταπεινόμεθα, οὐδὲ ἢ σύμπαστα οἰκία. Scholiastes Aristophanis loco citato annotat, σκιμπόδιον propriè dici τὸ χωλὸν κράβαττον: NAM Σκιμπάζειν Atticos dicere τὸ χωλαίνειν, id est Claudicare, seu Claudum esse: παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. PRO QVO Σκιμπάζω alii HABENT Σκιμβάζω: vt Hesychius Σκιμβάζει, χωλύει: à NOMINE Σκιμβός, quod idem exponit χωλός, Claudus. Itidémque Suidas σκιμπόδιον & σκίμπους à Σκιμβάζω deriuat, Σκίμπους exponens etiam Scamnum, Scabellum. Annotatur in lexmeo vet. pro Σκίμπους, exempto υ, DICI ET Σκίμπος, vt ἀέλλοπος, ἄρπος.

C. ΑΠΟσκήπω, idem cum ὑποσκήπω, Decumbo in, seu Incumbo, Innitor. VNDE Ἀπόσκημμα, ατος, τὸ, quod Hesychius annotat Æschylum vsurpare pro ἀ-

πέρεισμα, Firmamentum seu fulcimentum in quod a- A liquid inclinatum recumbit. Ἀπόσκημμα, Decubitus: vt Ἀπόσημα, Abscessus: humor qui relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Galen. enim lib. 2 ad Glaucon. tradit Ἀποσκήμματα nominari τοὺς διαθέσεις ἐκείνας ὅταν χυμοί τινες ἐνοχλοῦντες πρότερον ἑτέρῳ μορίῳ, καταλιπόντες ἐκεῖνο, εἰς ἕτερον μεταστῶσι. Vbi etiam diuersa esse annotat Ἀποσκήμματα & Ἀπόσημα: NAM Ἀπόσημα dici τοὺς διαθέσεις ἐκείνας ἐν αἷς ἀλλήλων ἀφίσταται τὰ πρότερον ἀλλήλων ψαύοντα σώματα: in quibus vtique necesse esse χώραν ἐν τοῖς μεταξὺ γίγνεσθαι κενοῦ, ἵνα ἢ ἐπὶ πνεύματόν τινα οὐσίαν, ἢ ὑγρὰν, ἢ ὅλως ἀμφοῖν σωθῆναι πρὸς ἀνέχῃ. Latini Abscessus nominãt. Gorr. Idem G. ET Ἀπόσκημα pro Ἀπόσκημμα accipi scribit: id tamen apud Hippocr. in l. 1 De morb. exponitur à Gal. Ἀπόρασις, Scarificatio. sicut Galen. Σκίμψαι in eodem lex. exponit καταράσσω. Verùm Ἀπόσκημμα ab Ἀποσκήπω quoque formari potest, multo magis ὑπόσκησις.

¶ Σκηρίπω, idem cum σκήπω, ex eodémque formatum per epenthesin syllabæ ερ, vt mihi quidem videtur: licet Eustath. contrà illud σκήπω ex hoc σκηρίπω per syncopen factum putet. Significat autem Fulcio, Firmo, Figo. Apollonius Argon. de bobus, οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ Χηλὰς σκηρίπουσι πανημέριοι πονέοντες. vbi scholiastes exponit ἐπερείδοντες, ἐμπήγοντες. vt sit, Infigentes solo vngulas. Pass. Σκηρίπομαι, Fulcior, seu Fulcio me, Nitor. cuius significationis exemplum ex Homero habes in Σκῆπτρον suprà. Idem Homerus Odyss. λ, — σκηριπόδμος χερσίν τε ποσίν τε, innitens seu fulciens se manibúsque pedibusque. Hesychius quoque Σκηριπόδμος exponit ἐπερειδόμενος, σηριζόμενος, ἐπιπαπυόμενος ῥάβδῳ. itidémque Σκηρίπεται, D ἐπερείδεται ῥάβδῳ ἢ ἄλλῳ τινί: vt apud Virgil. Incumbens Damon tereti oliuæ.

C. ΕΠΙσκηρίπω, idem cum ὑποσκήπω, Hesych.

ΣΚΙΑ, ᾶς, ἡ, Vmbra: pro quo IONICE Σκιή. Homerus Odyss. λ, — σκιῇ ἕκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ. Hesiodus Erg. Ἐν σκιῇ ἑζόμενον. Et in prosa: vt Plutarchus in Probl. Hellen. τοῦ ἀποθανόντος ψυχαγωγὴ ποιοῦσι σκιά. Sic Quintilianus, Corpus in lumine vtique vmbram facit. Et Celsus, Vmbra quam parietes faciunt & viridaria. Xenophõ Pæd. 8, ἐπέρας σκιὰς ἀνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεισῶσι, quum nimirum non sufficiunt arboreæ vmbræ. Idem Hellen. l. 8, πλάτανος οὐχ ἱκανὴν τέμνει σκιὰν παρέχουσα, de aurea Xerxis platano. vt apud Virgilium, Ministrãs vmbram potantibus platanus. Rursum Xenophon Pæd. lib. 8, αἱ τοῦ δένδρων καὶ αἱ τοῦ πετρῶν σκιαί, arborum rupiúmque vmbræ, seu Vmbræ quas arbores rupésque faciunt. Ouidius dicit Arboreæ vmbræ, Nemorales vmbræ, Leuis vmbra nemoris. Plutarch. σκιὰ σμίλακος. Impropriè autẽ & metaph. idẽ Plutarchus dicit cæteras amicitias esse σκιὰς καὶ μιμήματα F καὶ εἴδωλα τῆς φιλαδελφίας, & amoris erga parentes. vt Cicero, Vmbra & imago germanæ iustitiæ. Et apud Athenæum lib. 6 dicitur quidam οὐκ ἄρτος ὀνηνοχέναι, ἀλλ' ἄρτου σκιὰς, vmbras panum. Metaphoricè & Pindarus dicit σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Quibus adde & hoc Sophoclis apud Athenæum lib. 12, — πάλαι ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν περιμένω, non emerim fumi vmbra. id est Ne hilo quidem. quo modo & ὄνου σκιὰ de re friuola & nullius momenti. Procopius epist. ὄνου σκιὰν φασὶν, ἐσκαλεῖς. De asini (vt aiunt) vmbra litem moues. Lucianus in Hermot. G παίτες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες, de asini vmbra certant. id est de re friuola. Ibidem paulo pòst, πρὸ σκιᾶς ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντες τὸ σῶμα, vmbram sectari corporis, ipsumque corpus sinere elabi. Itémque apud Plutarchum Sympos. 7, σκιὰν φοβεῖσθαι, vt apud Ciceronem, Vmbram suam metuere, Vmbram suam timere. Est & coloribus sua σκιά. Plutarchus De Herod. τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τραυματίζειν ποιοῦσι, nimirũ pictores. Idem, τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιά τινα παρεμπιγνύουσι. Vbi aliquam obscuritatis etiam significationem habet, sicut & quum idem De orac. Pyth. ait, ἀσάφειαν τε καὶ σκιὰν τοῦ φαζομένου μιγνύουσιν. Sunt & defunctorũ corporum vmbræ, siue manes. Od. κ, de Tiresia, Τῷ καὶ τεθνειῶτος νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι. Vnde Cicero De diuinatione lib. 1, De Tiresia etiam apud inferos Homerus ait, Solum sapere, cæteros vmbrarum vagari modo. Sic in loco Plutarchi suprà citato. Et apud Latinos poetas, Stygiæ vmbræ, Infernæ vmbræ, Exangues vmbræ, Rex vmbrarum. Porro & conuiua ad cœnam dicitur σκιὰν suam adducere, quum amicum aliquem non inuitatum secum adducit. Plutarchus Sympos. 7, problem. 6, τὸ τοῦ ὀπικλήπτου ἔθος, οὗ νῦν σκιὰς καλοῦσιν, οὐ κεκλημένους αὐτοὺς, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ κεκλημένου ὅπῃ τὸ δεῖπνον ἀγομένους. Vbi vide plura de his σκιᾶς, & vnde primùm sic dictæ fuerint. (Ibidẽ NOTAET Ἐπίκλητος) Latinis etiã Vmbræ dicuntur. Horatius epistolarum lib. 1, ad Torqu. Et nisi cœna prior potiórque puella Sabinum Detinet, assumam: locus est & pluribus vmbris. Et Sat. 8, lib. 2, — quos Mæcenas adduxerat vmbras.

C. Σκιαγράφος cum suis deriuatis posui in Γεάφω, col. 866, c.

C. Σκιαθήρας, ου, ὁ, Vmbræ indagator: instrumẽtum architectonicum. Vitruuius lib. 1, cap. 6, Supráque eius loci centrum medium collocetur æneus gnomon indagator vmbræ, qui Græcè σκιαθήρας dicitur. Vide & Γνώμων & Σκιάθηρον.

C. Σκιαμαχέω, ῶ, Pugno cum vmbra: vt qui secum ipsi pugnam meditantes, nemine repugnante, certant: ideóque vtplurimum in maniter laborantes dicitur. Plato in Apolog. Socratis, οὐδὲ γὰρ αἰσθάνεσθαι οἷόν τ' ὄντ' αὐτοῦ ὀνόματι. οὐδὲ ἐλέγξαι οὐδένα· ἀλλ' ἀνάγκη ἀπεχῶς ὥ, τῶν σκιαμαχεῖν ἀπολογουμένον, καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Sic idem lib. 7 & 8, De rep. Itidémque Plutarch. De placitis philosoph. lib. 4, πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φαινόμενον, καθάπερ ὅπῃ τὸ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ὀπφέροντος τοῖς χεῖρας, cum vmbra digladiantis depugnantisque, id est maniter brachia iactãtis. Luc. in Hermot. σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας. Dionys. Areopag. σκιαμαχεῖν vsurpauit pro Meditari pugnam, & acriter quasi pugnantem vincentémque sibi placere, teste Budæo. ET Σκιαμαχία, ας, ἡ, Dimicatio eiusmodi, quæ nimirum cum vmbra fit, non repugnante vllo aduersario. Plut. & scribendi studium, quo garriendi pruritũ sedari posse putat, σκιαμαχίαν nuncupat.

E C. Σκιάπους, Vmbram sibi pede faciens, Vmbra pedum se protegens. Sunt Σκιάποδες populi quidam Libyæ, sic dicti quòd maiore æstu humi iacentes resupini vmbrã se pedum protegant, vt Plinius tradit suprà in Μονοσκελοῖς. Harpocration ex Ctesiæ periplo Asiæ, ὑφ' ὧν τούτων Σκιάποδες ὀνομα, τοῖς τε πόδας οὕς ὥρ οἱ χῶνες ἔχουσι κάρτα πλατέας· καὶ ὅταν θέρμη ἦ, ὑπῖοι αὐτὰ πεσόντες, ἀναπτεῖς τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν. Scribit inter alia Suidas, hoc hominum genus ἔχειν βήματα τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκοις, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος αὐαλίσκεσθαι, πεπτωκότας βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τοῦ ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. Vide apud eundem alia, & apud Hesych.

C. Σκιαθροῦμαι SIVE Σκιατραφοῦμαι, In vmbra nutrior, Sub vmbraculis educor, Vmbratilem seu vmbraticam vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm hominibus. Theophrastus De causis plantarum, l. 2, τοῦ μὲν γὰρ ἡλίου θαλλοῦ ὄντος, τὰ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δὲ, καὶ μετεωρίζεται πάνυ, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ τὴν παίνει. vbi nota opposita esse σκιαθροῦσθαι & τοῦ ἡλίου θαλλοῦ ὄντος. Et apud Xenophontem de artibus mechanicis, καταλυμαίνονται τὰ σώματα τοῦ ἐργαζομένου, αἰαλίζουσαι καθῆται καὶ σκιατραφεῖται. Item σκιατραφοῦται, in vmbraculis nutritũtur & in solem non prodeunt, quales delicati qui à sole aduri timent. Athen. de Lydis, διὰ τρυφὴν θαλλοῦσιν ἀσκευασάμενοι ἐσκιαθροῦσι, τρυφερώτερον γιγνοσάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ὅπῃπτεῖν τοῦ ἡλίου αὐγάς. Et Plutarchus De liberorum educatione, πόλεμος ἐσκιατραφημένῳ σωμάτων ἔχειν οὐ δέξεται, id est, Corpora vitæ vmbratili & delicatæ innutrita.

Præteritum perfectum actiuæ vocis passiuam significationem habet & ipsum. Nam DICITVR Ἐσκιατραφηκὼς pro ἐσκιατραφημένος, In vita vmbratili educatus, In vmbraculis nutritus, vt delicatulus aliquis aut qui sedentariã artem exercet. Plato De rep. lib. 8, p. 110, αἰνὴρ πένης, ἡλιωμένος, θαλλοφαγήσας ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκόσι. Sed videtur hoc VERBVM Σκιατραφέω

deriuatum esse ex NOM. Σκιαγραφὴς, ἐός, ὁ & ἡ, signifi A
cãte Qui in vmbra seu vita vmbratili educatus est, In vmbraculis nutritus: vt σκιαβαφέω sit In vmbra seu vita vmbratica educatus sum, Sub vmbraculis nutritus sum. Ipsa autem vita vmbratilis seu vmbratica DICITVR Σκιαθρία SIVE Σκιαγραφία, ας, ἡ: quod posterius apud Plutarchum legitur, dicentem, σωμάτων λευκῶν καὶ ἀπαλὴν δι' ἀφὸ τὴν σκιαγραφίας. Alii interpr. Otiũ vmbratile, Deliciæ vmbratiles. Prius autem Σκιαθρία apud Pollucem legitur: libro 6, cap. 39, περὶ τῆς τρυφῆς.

VNDE Σκιαθρίας, ου, ὁ, idem cum ἐσκιαθρημένος seu B
ἐσκιαγραφικός, In vmbratili vita educatus, Sub vmbraculis nutritus, seu Vmbraticus. vt Plauto dicitur Vmbraticus homo qui in vmbra sub tecto vitam otiosam agit. Pollux libro 6, cap. 39, οἱ δὲ ἐσκιαθρημένοι, σκιαθρίαν καλοῦσιν.

Ionicè pro Σκιαθροῦμαι DICITVR Σκιηθροῦμαι. Herodot. Erat. σκηνάς τε πηξάμενοι ἐσκιηθρέοντο, In vmbra degebant, seu Vmbraticam vitam agebant. Comp. autem EST Ἐνσκιαθροῦμαι, In vmbra seu vmbraculis nutrior, Vitam vmbratilem seu vmbraticam dego. C
idem cum σκιαθροῦμαι. Metaphoricè autem Plutarch. ἐνσκιαθρούμενοι πολλαῖς ἐλπίσιν ἀπαλαῖς.

C. Σκιογράφος, ου, ὁ, idem cum σκιαγράφος, Vmbræ pictor, Qui vmbram alicuius rei depingit, Qui rem aliquam adumbrat. VNDE Σκιογραφέω, ῶ, Vmbram rei deformo, Adumbro. Greg. ET Σκιογραφία, ας, ἡ, Prior designatio, qua nimirum prima lineamenta & rei vmbra deformantur.

C. Σκιοειδὴς, Vmbræ similis. seu Vmbrosus, Opacus. Apud Aristot. De color. σκιοειδὴς χροιά, vt μελανοειδὴς.

C. Σκιόθηρον, ου, τὸ, Instrumentum mathematicũ ad vmbrã indagandã. quod & σκιαθήρας appellatur. Alii interpr. Horologium, seu Instrumentum quo ex ratione vmbrarum horas aut alia etiam vestigamus. Plut. Marcello, pag. 561 meæ editionis, de Archimede, κομίζοντα πρὸς Μάρκελλον ἀπὸ τῆς μαθηματικῶν ὀργάνων σκιόθηρα καὶ σφαίρας καὶ χρονίας, αἷς ἐναρμόττει τὸ τῆς ἡλίου μέγεθος πρὸς τὴν ὄψιν. Diog. Laert. εὗρε δὲ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ὅπῃ τῆς σκιόθηρον ἐν Λακεδαίμονι. quocum loco confer quæ ex Vitruuio citaui in Σκιαθήρας. Ptolem. dicit etiam ὄργανα E
σκιόθηρα. vbi adiectiuè accipitur, éstque à NOM. Σκιόθηρος, Vmbræ indagandæ idoneus.

C. Σκιομαχία, idem cum σκιαμαχία. SIC Σκιόποδες iidem qui σκιάποδες: ET Σκιοθρία, ας, ἡ, idem cum σκιαθρία.

C. Σκιωγέω, ῶ, in v. l. exponitur Cæcutio, ἀμβλυώττω.

C. Σκίουρος, Cauda sibi vmbram faciens, Vmbra caudæ se protegens. vt σκιάπους Pede sibi vmbram faciens, Vmbra pedis se protegens. Est nomen animalis apud Ælianum & Oppianum, inde appellati quòd quoties sub dio est, non sub tecto, cauda ei pro tecto est atque vm- F
bra. Latini quoque vtuntur hoc vocabulo, vt tum Martial. tum Plin. lib. 8, cap. 38, vbi inter alia ait, Ipsis villosior cauda pro tegmento est. Hesychius annotat alio nomine hunc σκίουρον DICI Καμψίουρον, à quibusdã ETIAM Ἵππουρον. Significat autem καμψίουρος, Flectens caudam: ἵππουρος autem, Prægrandem caudam habens, quum enim prægrandem caudam habeat, ea reflexa reliquum corpus protegit.

C. Ἀμφίσκιος, ου, ὁ & ἡ, Vtrinque vmbram habens, Vtrinq; vmbrosus. Apud Strab. opponuntur ἀμφίσκιοι & ἑτερόσκιοι. Vide Περίσκιοι. G

C. Ἄσκιος, Vmbra carens. Plin. lib. 2, cap. 73, Quibus in locis Indiæ vmbræ non sint, septentrionem non conspici: & ea loca appellari ἄσκια, nec horas dinumerari ibi. Itidem apud Hesychium ἄσκιον, μὴ ἔχον σκιάν. Idem tamen Hesychius ἄσκιος ὕλη exp. ἡ δασεῖα ὕλη, densa seu spissa sylua: ex quo intelligitur Vmbrosa, Opaca: vt ἄσκιος hoc loco sit Valde vmbrosus, sicut ἄξυλος poeticè ponitur interdum pro πολύξυλος.

C. 2. Παντάσκιος, Omnino carens vmbra, Nulla ex parte vm- H
brosus. ὁ πάντῃ σκιὰν οὐκ ἔχων. Hesych.

C. Βαθύσκιος, Altam vmbram faciens. seu Ingentem & longam vmbram faciens. Vmbrosus, Opacus. In Epigr. & apud Musæum.

C. Δασύσκιος, Densam seu spissam vmbram faciens. vt Virgilius dicit Densæ vmbræ in montibus, & Ouidius Spissæ vmbræ noctis. Ex quo δασύσκιος per syncopẽ factum CREDITVR Δάσκιος, quo Homerus aliquoties vtitur: alii tamen, qui πολύσκιος exponunt, ab alia deducere videntur origine. Vtitur inquam eo Homerus aliquoties, vt Iliad. ο, Τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρη ἢ δάσκιος ὕλη Εἰρύσατ'. Et Od. ε, Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺ αἰαβας καὶ δάσκιον ὕλην, Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω. Hesych. δάσκιον exp. μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ συνδένδρον καὶ δασύ.

C. Δολιχόσκιον, Longam vmbram faciens. Ex quo intelligitur Longus. Iliad. γ, Il. χ, & Od. ω, — ὡεὶ δολιχόσκιον ἔγχος. Affertur & aliud etymõ, esse nimirum δολιχόσκιος dictum quasi δολιχὸν κίων, id est μακρὰν προβολὴν ποιοῦν, Longè se extendens: sed id vanum est.

C. Ἐπίσκιος, Quem vmbra protegit, seu Vmbra obtectus, Vmbrosus. oppositum τοῦ Ἄσκιος. Dicuntur enim loca ὀπίσκια, Vmbrosa, & in quibus æstate latent feræ vmbram captantes. Item ὀπίσκιος βίος, Vita vmbratilis seu vmbratica, Vita quæ sub vmbraculis agitatur. idem cum σκιαθρία. Plutarch. in præcept. sanit. εἰς ὀπίσκιόν τινα βίον καὶ χρωτασκὴν καὶ μυθόστροφον τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωτέρω πολιτείας καθηρεῖσιν ἑαυτούς. vt nimirum faciunt qui in tenebris versantur, nec in publicum prodeunt ad reipubl. negotia capessenda, semper domi latitãtes, & vitam agentes vmbratilem. C

C. Ἑπρόσκιοι, Quorum alterum latus vmbram facit. Strabo sub finem libri 2, ἑπρόσκιοι δ', ἵστις ἡ ὀπὴ τοῦ ἄρκτου ἀεὶ πίπτοιεν αἱ σκιαί· ὡς ἄρ' ἡμῖν ἡ ὀπὴ τὰ νότια, ὡς ἄρ' οἷς ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἀκρότητι ζῶνη. Igitur ἑπρόσκιοι dicuntur quorum vmbra aut ab septentrionem aut ad meridiem spectat.

D C. Κατάσκιος, Vmbrosus, Opacus. Herodot. δένδρεσι κατάσκιος, Arboribus vmbrosus. seu Arboribus vmbrosis densus. Et apud Hesiod. λάχνη δέρμα κατάσκιον.

C. Παλίσκιος, SIVE Παλίσκιος, itidem Vmbrosus, Opacus. vel Qui inumbratur ab alio. vt in lexico meo veteri, παλίσκιον exponitur τὸ ὑποσκιαζόμενον ὑπ' ἄλλου. Hesychius autem dicẽs πάλιν significare interdum ὀπίσω, vt in παλίγκαπτος & παλίμπρηστος, exponit σύσκιος, σκοτινὸς, ζοφώδης, Vmbrosus, Tenebrosus, Caliginosus. Soph. χιμῶνι παλισκίῳ. quod Suidas exponit ζοφερῷ. vt apud Virgilium, Atra hyems: & apud Valerium Flaccum, Cæca hyems. dies enim hyemales raro sunt serenæ. itidémque & Archilochus pro σκοτεινὸς vsurpasse traditur ab Harpocratione, citate hæc eius verba, πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλισκίῳ, & exponente ἐν σκοτεινῷ: quemadmodum & Plutarchus Numa, ἐν παλισκίῳ, in obscuro abditóque loco. Isæus autem, eodem teste, παλίσκιος accepit pro σύσκιος, Vmbrosus, Opacus: vt quũ ἐν τῷ πρὸς ὀρχεῶνας dicit, μήτε παλίσκιον γίνεσθαι τὸ χωρίον. Itidémque Suidas παλίσκια πεδία dicuntur τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενα. nam quæ sol radiis suis non calefacit, vmbrosa & opaca vtique sunt. Theophr. Hist. pl. lib. 1, cap. 12, ἐν παλισκίοις καὶ νηλεμέσι καὶ ἐφύδροις, in vmbrosis & à vento silentibus locis.

C. Περίσκιοι dicuntur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut maiorem. nam τοῦ ἡλίου καθ' ὅλου τοῦ τῆς κόσμου περιφορᾶς ὑπὸ γῆς φερομένου, δῆλον ὅτι καὶ ἡ σκιὰ κύκλῳ περιενεχθήσεται περὶ τὸν γνώμονα. Hæc Strabo in fine l. 2, vbi & de ἑπροσκίοις, necnon de ἀμφισκίοις. Differunt autem ἀμφίσκιοι à περισκίοις. Nam dicũtur ἀμφίσκιοι, ὅσοι κθ' μέσον ἡμέρας τοτὲ μὲν ὅλῃ τὰ δὲ πιπτούσας ἔχουσι τὰς σκιάς, ὅταν ὁ ἥλιος ἀπὸ μεσημβρίας τοῦ γνώμονι περιστέλλῃ τοῦ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὑποκείμενον ὅλῃ πεδίον· τοτὲ δ' ἐς ἑωθινόν, ὅταν ὁ ἥλιος εἰς ἑωθινὸν περιῇ.

C. Σύσκιος, Vmbrosus, Opacus. seu Arboribus condensis vmbrosus: vt quum arbores cõdensæ aut rupes σωτεθοῦσαι vmbram faciunt, quasi cõiunctis viribus. Xenoph. Cyneg. ἄξει δὲ ἢ πρὸς σύσκιον τόπον ἢ πρὸς ὀπόκρημνον. Et apud Athen. 12, σύσκιοι δένδρεσι τόποι. vbi nota additum datiuum δένδρεσι. Hesych. σύσκια exp. συνδένδρα, arboribus consita: Suidas δασέα, Densa seu condensa, Spissa: afferens hunc locũ, πρῶτα μὲν τὰ σύσκια τῆς χωρίας αἰνεκάθαιρον, ἔπειτα τοῖς βασιλικοῖς παραδείσοις ἐξέπαμον.

C. Ὑπόσκιος, Vmbrosus, Opacus, seu Vmbra opacat & obtectus. Plutarchus Alexandro, pag. 1225 meæ edit. ὅπου μέχρι νῦν Ἀριστοτέλους ἕδρας. πλατάνους καὶ ὑποσκίους περιπα-

πτοις δρυκνύοισι.

C. Φιλόσκιος, Amãs vmbræ, Vmbras captans, Qui sub vmbraculis degere amat.

Σκιώδης, εος, ὁ & ἡ, Vmbrosus, Opacus, Obscurus. Plutarch. Probl. Rom. τὸ δὲ αὐτόχρωμα μέλαν οὐχ ὑπὸ πέχους ἀλλὰ φύσει βαθὺ ὀδὶ καὶ μεμιγμένον τῷ σκιώδει κέκρατται.

Σκιόεις, εντος, ὁ, itidem Vmbrosus, Opacus. Iliad. α, Οὔρεά τε σκιόεντα. Et in Odyss. μέγα ἐρ σκιόεντα, i. σύσκια διὰ τὸ ὕψος. Reperitur ET Σκιόεν pro σκιόεν metri causa vsurpatum, apud Apollonium Argon. lib. 2, Ἄλσος τε σκιόεν B
Ἄρεος.

Σκιερὸς, οῦ, ὁ, itidem Vmbrosus, Opacus. Hesiod. Φθύζαν δὲ σκιεροὺς ῥώκους. Vtitur & Xenoph. Hellen. 5, dicens σκιερὰ σκηνήματα, Vmbrosa tabernacula, seu Vmbracula opaca. Affertur ET Σκιαρὸς, itidem pro Vmbrosus, Opacus, ex Plat.

Σκιὰς, άδος, ἡ, Vmbraculum fornicatum, τὸ θολοειδὲς σκιάδιον ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται, vt Hesych. exponit. Sic Athenæus lib. 5, in descriptione pompæ Bacchicæ, ἐστεφανωτο κισσίνῳ χρυσῷ, καὶ βόστρυσιν ὑβρεῖ ἵππος πολυτελέσιν. εἶχε δὲ σκιάδα. Itidem accipi potest apud Plutarchum in Themi- C
stocle, de Xerxe prælium nauale spectante, καθήμενος ὑπὸ σκιάδι χρυσῇ, sub aureo vmbraculo. qualia vmbracula seu σκίωαι erant οὐρανιόρροα, vnde & οὐρανίσκοι. Et apud Lacedæmonios σκιάδες erãt vmbracula siue tabernacula in quibus militari more contubernalia conuiuia exercebant, inquit Budæus. Locus est apud Athen. lib. 4, vbi de festo quodam Lacedæmoniorum sermo est quod Καρνεία appellant: ex Demetrio Scepsio, μίμημα τῆς ἐν σκηναῖς ἀγωγῆς. πόλις γὰρ ἦν τῶν Δωριέων. σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται, σκίωας ἔχοντες ἐστεφανωμένοι τὴν κεφαλὴν ἕκαστοι· ἄνδρες δὲ ἐπιπόσιν. Idem Budæus interpretatur etiam Tentorium, apud Plutarchum in Antonio, de Cleopatra nauigante, αὐτὴ δὲ κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ, κεκοσμημένῃ γραφικῶς. Sic Hesychius σκιὰς exponit σκίωνα ὠροφωμένην, tentorium concameratum & fornicatum: vt Athen. σκίωνα οὐρανιόρροον. Annotatur in lexico meo vet. & apud Etymologistẽ, σκιάδα antiqua voce apud Lacedæmonios vocatũ fuisse τὸ ᾠδεῖον: quoniam οἶκος fuit στρογγύλος. cuiusmodi domos, διὰ τὸ τοῦ ὀροφοῦ ἔχειν μιμήματα τῶν σκιαδίων, antiquos vocauisse σκιάδας: vulgus autem Græcorum NOMINASSE Θολίας: necnon τοῖς οἴκοις τοῖς τῶν ἐφήβων, quosdam APPELLASSE Θόλους, quosdam, θολίας. Itidem Hesych. σκιὰς exponit τὸ κρυπταῖον, alio nomine θόλος Athenis dictum. Idem Hesychius σκιὰς exponit ἡ αἰανδενδρὰς. quo nomine solet plerunque intelligi vitis arbustiua, id est quæ arbores conscendit. Apud Athenæum videtur esse nomen herbæ. Sic enim ille libro 9, ex Phania De plantis lib. 1, πεπαιδεύκασι τοῦ τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν, αἴνισον, μάραθρον, σαφυλίνος, καυκαλὶς, κωνειον, κοριον, σκιὰς, λωβέγιον μηφόνον. Apud Latinos verò Vmbella dicitur ipse πέπασος τῶν πασσεδῶν plantarum. nominatur igitur hæc σκιὰς, ab vmbella seu petaso: illa autem Hesychii, quia arbores scandit & vmbram facit. F

C. Σκιαδοφόρος, ου, ὁ, Vmbraculum ferens. ὁ σκιάδα siue θολίαν φορῶν. ET Σκιαδοφορέω, ῶ, Vmbraculum gesto. Vtrunque legitur apud Pollucem lib. 7, vbi de muliebri σκιαδίῳ. Apud eundem LEGITVR ET Σκιαδηφόρος, eodem libro, cap. 19, in fine, ὃν δὲ τῷ φερόντων, καὶ Σκιαδηφόροι καὶ Λαμπαδηφόροι. Vbi innuit σκιαδηφόρους es- G
se qui vmbracula illa concamerata seu fornicata, οὐρανόρροα, baiulare solent, quibus se delicati & vmbratici quidam contra solis (vt videtur) iniuriam protegunt, quemadmodum πτυφερὸς ille Artemon, de quo vide & in Σκιαδίσκη.

Σκιάδιον, ου, τὸ, Vmbraculum, Vmbella. idem cum σκιὰς. vt τὸ Διονύσου σκιάδιον apud Poll. & Hesych. quod Athen. σκιάδα nominat. Et apud eundem Poll. lib. 7, σκιάδιον γυναικεῖον, vmbella seu vmbraculum mulierum, quo faciem à sole protegunt. vbi etiam ait θολίαν vocari soli- H
tum πλέγμα πθολοειδὲς ᾧ αἱ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. SCRIBITVR ET Σκιάδειον, per diphthongum ει in penultima, in manuscriptis etiam libris. quo modo & apud Aristophan. in Auibus, Τουτὶ λαβὼν μου τὸ σκιάδειον ὑπόθεχε αὔωθεν. vbi scholiastes annotat, σκιάδειον esse κατασκευάσμα πόρρωθεν ἔχοντιν αἱ καυηφόροι ἀποῦσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ὑπὸ τὸ μὴ κάεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Apparet autem ex Aristophanis verbis, illud σκιάδειον mulieres nõ imposuisse capiti, vt solent petasos & pileos stramineos: sed à famulo aut famula id gestari solitum, & supra earum caput teneri: sicut Xerxes equitabat sub σκιάδι itidem seu οὐρανίσκῳ, aut vmbraculo οὐρανορόῳ: vt & in Σκιάδισκη videbis. Habétque plicas hoc σκιάδειον, & quum vsus requirit, expanditur: quum vsus non est, complicatur. vt intelligitur ex Aristophane Equit. — ἐξεπετάνυτο ὥς τε σκιάδιον, ἠ πάλιν ξωνύετο. Talia vmbracula hodieque solent in Italia tempore æstiuo ad arcendum solem gestare quidam equites. Rursum Pollux lib. 10, c. 28, quũ muliebria σκεύη recensens, synonymos videatur ponere σκιάδιον, ῥιπίδα, πτερὸν, videtur σκιάδιον pro flabello etiã accipere. In Italia certè aliquæ ditiores matronæ pauonum pennis cõtextis vti solent æstiuo tempore, non minus vmbraculi loco, ad arcẽdum solem à facie, quàm flabelli, ad muscas abigendas aut vẽtum sibi faciendum. ‖Σκιάδιον, vt & πέπασος, dicitur vmbella quæ in herbis nonnullis cernitur, vt fœniculo, cicuta, aniso, & ea quæ σκιὰς propterea nominatur: Latini Muscarium appellant. Dioscorides libro 3, cap. 68, de ligustico, ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, ἐφ' οὗ καὶ τὸ σπέρμα. Itidem cap. sequenti, de staphylino, σκιάδιον ἔχοντα αὐτῶν τῶν βοτρυωδῶν. Et cap. 55, de panace, σκιάδιον δὲ ἐπ' ἄκρου ὡς αὐτῆς μακρόν. De quo Plinius lib. 12, cap. 26, Semine in muscariis dependente, vt ferulæ.

Σκιαδίσκη, ης, ἡ, Vmbella, Vmbraculum: idẽ cum σκιάδιον & σκιάς. Athen. lib. 12, ex Anacr. de Artemone, σκιαδίσκην ἐλεφαντίνῳ φορεῖ γυναῖκ' αὔτως, vmbellam eburneam gestat vt mulieres. Domi autem quum desidebat, χαλκῷ ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς ἀυτὸ δύο οἰκέτα ὑποφέρεν. Vide Plut. in Pericle, p. 303, meæ edit. D

Σκιάδες, Rami maiores & vmbrosiores. Hesych. in Σκιαί, Καὶ κλάδοι ἀμεγέθεις, Σκιάδας λέγεν). Apud eundẽ LEGITVR Σκιαδία, σκίωσις. ἔστι δὲ τόπος ἐν ᾧ πολλὰ μυρσίνια καθέζετο. Sed puto REPONENDVM Σκιάδια, σκίωσιν. vt σκιάδι vocet quæ Demetr. Scepsius apud Athenæum σκιάδας, vmbracula σκηνῆς similia, in quibus iuuentus Spartana celebrabat Κάρνεια: vt Iudæi mẽse septembri ἐν σκηνῆς, id est in tabernaculis, sua σκηνοπήγια agitabant. Vide Σκιαί.

Σκιαδὶς autem piscis genus est, qui à nonnullis VOCATVR Σκιαινα, teste Hesychio & Athen. lib. 7, vbi ex Numenio, — ὁπὲ δ' ἀγεόμενον σκιαδῖα. Ibidẽ ex Epicharmo locus citatur in quo DICITVR Σκιαθίς. Plin. discrimen facit inter sciadeum & sciænam, sub finem lib. 32, Scorpæna, scorpios: sciadeus, sciæna: scolopendra. Ac videtur sciadeum dicere masculum: sciænam, fœminam: vt dicitur μύρος & μύραινα. Meminit σκιαίνης Aristoteles Hist. anim. lib. 8, cap. 19. Eadem Σκίαινα NOMINATVR ET Σκινὶς, vt docet Galenus libro 3, De facult. alim. cap. 30, vbi μαλακοστόρκους pisces enumerat, καθάπερ οὐδὲ σκινίδες, ἢ σκίαιναι· δίοιτοῦς γὰρ ὀνομάζονται. Et initio capitis κίθαροι καὶ σκινίδες. Sunt qui vmbras vulgò quoque appellari tradant. F

Σκιάω, ῶ, Fut. άσω. Obumbro, Inumbro, Vmbra opaca obtego. pro quo poeticè DICITVR Σκιόω, vt κομόω, pro κομάω. Odyss. β, γ, λ, Δύσι τό τ' ἠέλιος, σκιόωντο τε πᾶσαι ἀγυιαί.

C. Ἐπισκιάω, idem. Lasc. ὀπισκιάᾳ νέφε ἠλιον, obumbrant obscurántque.

C. ΚΑΤΑσκιάω, Obumbro, Opaco. Odyss. μ, circa finem, de ramis caprifici, κατσκίαον ᾗ χάρυβδιν.

C. ΥΠΟσκιάω, idem, vel Aliquantum inumbro, Aliquatenus obumbro. Vnde apud Apollon. Rhod. ὑποσκιόωντ', obumbrantur.

Σκιάζω, idẽ cum σκιάω, vt σκεπάζω cum σκεπάω. i. Vmbro, Inumbro, Obumbro, vel etiã Opaca vmbra tego, Obscuro. Iliad. φ, — εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐείδωλον ἀρούραν. (possis tamen hoc σκιάσῃ à σκιάω etiam formare) Vbi sicut dicit, εἰσόκεν δείελος ὀψὲ δύων σκιάσῃ ἄρουραν, ita Cicero, Quum terram nox opacasset. Item, Sol quum terras larga luce compleuerit, easdem modò his modò illis ex partibus opacet. Lucian. Lexiph. γνώ-

μων σκιάζει μέσον πόλον. Idem in Zeux. σκιάσαι ἐς δέον, vmbræ addere quantum requiritur. seu Inumbrare picta quantum opus est. Pass. Σκιάζομαι, Vmbror, Inumbror, Obumbror, Opacor. Plutarchus Camillo, κλάδοις σκιάζονται, vt Virg. Tempora vmbrata quercu. A

Σκίασμα, ατος, τὸ, exponitur non solùm Vmbra, sed & Adumbratio.

C. Ἀπὸσκιάζω, Obumbro. Pass. Ἀποσκιάζομαι, Obumbror. Greg. de homine, τὸ δὲ σκότος τῇ αὐτοφεγγείᾳ τοῦ χρῶτος τοῦ σώματος ἀποσκιαζόμενον γίνεσθαι. id est, interuentu corporis terræ tenebras obumbrari. Bud. ‖ Ἀποσκιάζω & Ἀποσκιάζομαι exponitur etiam Ab vmbra remoueo, in vulg. lex. B

Ἀποσκίασμα, ατος, τὸ, VEL Ἀποσκιασμὸς, ῶ, ὁ, Obumbratio vel Vmbra. vt, τὸ τῆς γῆς ἀποσκίασμα, ᾧ δὴ ἐμπεσοῦσα ἡ σελήνη ἐκλείπει, id est Terræ vmbra vel obumbratio, in quam quum incidit luna, deliquium patitur. Plutarch. Pericle, ψόφοις τε ἰσχυροῖς, καὶ φάσματα πυρσῶν, καὶ γνωμόνων ἀποσκιασμοῖς. ‖ Ἀποσκίασμα est etiam Adumbratio, vt apud Nazianz. τὸ τῆς ἀληθείας ἴδαλμα καὶ ἀποσκίασμα.

C. Ἐπισκιάζω, Inumbro, Obumbro. Construitur non cum accus. solùm, sed & cum datiuo. Matth. 17, νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίαζεν αὐτοῖς. pro quo Lucæ 9. At Marci 9, ἐγένετο νεφέλη ὑπεσκιάζουσα αὐτοῖς. Sic Act. 5, κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Et Lucæ 1, δυνάμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Frequentius aliàs cum accusatiuo. vt & Philo lib. 1 De vita M. ὀρτυγομήτρων νέφος συνεχὲς ὂν θαλάττης ἐπέφερον, πᾶν τὸ στρατόπεδον ἐπεσκίασε, tota castra inumbrabat. Metaphoricè etiam accipitur pro Tenebras offundo, seu Obscuro. Philo in vita M. libro 2, τὰ δὲ καλὰ καὶ φῶτα πρὸς ὀλίγον ἐπεσκιάθη χρόνον, aliqua vmbræ obscuritate opprimuntur. Aliquanto pòst, τὰ δὲ τῶν μὴ ἐν ἀκμαῖς πεφυκότων ἐπεσκιάζετο, in obscuro latêre solent eorum res qui non florent. Sic Herodianus libro 2, τῇ ἀγχνείᾳ καὶ τῇ τοῦ παθοῦς μνήμῃ ἐπεσκιάζετο, vitia Commodi cum ipsius principis nobilitate, tum parêtis memoria obscurabãtur & obtegebantur. seu Obumbrabantur, vt apud Ouidium, Error obumbrat facti crimen. D

Ἐπισκιασμὸς, οῦ, ὁ, Obumbratio. Hesych. ἐπισκιασμὸν exp. κάλυμμα, id est Tegumentum, Velamentum.

C. ΚΑΤΑσκιάζω, itidem Obumbro, Opaco. Hesiod. Theogonia, — κατ' δ' ἐσκίασαν βελέεσι Τιτῆνας. vt apud Herod. l. 7, Trachinius quidã dicit, ὡς ἐπειδὴ οἱ βάρβαροι ἀπέωσαν τὰ βέλεα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύψαι. Plato Tim. κατεσκίασε πάντα σαρξὶ αὐτῶν, pro Omnia desuper carne operuit. E

C. ΠΕΡΙσκιάζω, Circumcirca obumbro.

C. ΣΥσκιάζω, Obumbro, Opaco, Inumbro. Athen. libro 5, αὗται αἱ σκηναὶ συνεσκίαζον τοὺς τοιούτους. Et συσκιάζον δένδρον, Oseæ 4, Arbor vmbrosa, Vmbra sua opacans terram. Metaphoricè quoq; accipitur pro Occulo. vt apud Chrysost. De sacerd. συσκιάσαι τοιούτοις πάσμασι, Obnubere & occultare velis obtensis. Demosthenes Olynth. 2, αἱ γὰρ ἀπορίαι δεῖναι συσκιάσαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα οἶδεν. itidémque Ad epist. Phil. verbis paucis mutatis, αἱ γὰρ ἀπορίαι δεῖναι συσκιάσαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἀμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, Obtegere, Tenebris & caligine obducere. Simile loquendi genus vide in Ἐπισκιάζω. F

C. ΥΠΟσκιάζω, Obumbro. Athen. lib. 4, τὸ πόπου ὃ ποιοῦντος, καὶ τὴς ὥρας ὑποσκιαζούσης, & quũ terris nox vmbras induceret. Simile loquendi genus vide in Σκιάω & Σκιάζω. Apud Etymol. in que lex. meo vet. ὑποσκιάζειν exponitur etiã ὑπεξαίρειν, & ὑποσκιάζειν τὴς ὁδοῦ, pro ποιεῖν. Nam qui progrediuntur, solum quod à tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant. G

ΣΚΙΡΩΝ, ου, τὸ, Vmbraculum, Vmbella. ET Σκίρα, τά, Festum Athenis in honorem Mineruæ σκιράδος celebrari solitum XII die mensis σκιροφοριῶνος. alii verò in Cereris & Proserpinæ honorem agitari volunt. In quo festo sacerdos Erechthei gestabat σκιάδειον λευκὸν, vmbraculum seu vmbellam albam, quod σκίρον nominatur, vt apud schol. Aristoph. legitur, initio Ἐκκλησαζουσῶν. Ibidem ab alio annotatur schol. σκίρα esse festũ apud Athenienses, à quo mensis σκιροφοριὼν nomen acceperit, ac tradere eos qui de mensibus & festis Atheniensium scripserunt, σκίρον esse σκιάδιον μθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἰς τινα τόπον καλούμενον σκίρον, πορεύονται ἤ τε τοῦ Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ ἡλίου. solitum autem gestari ab Eteobutadis: symbolicéque eo significari τὸ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν, quippe quòd id tempus ad ædificandũ sit optimum. Hæc ferè ibi annotantur in hæc Aristophanis verba, — σωσίστ καὶ τοῖς νεῶν βουλεύματα ὅσα σκίροις ἔδοξε τοῖς ἐμαῖς φίλαις, festo τῶν σκίρων. Eadem apud Suid. leguntur. Σκιρον, quod loci nomen est, meminit Pausanias in Att. pag. 27: & Plut. in Præcept. connub. p. 250 meæ edit. item & Steph. B

C. Σκιροφόρια, τά, idem festum quod & σκίρα, quo nimirũ vmbraculum ex arce Athenis solenni pompa deferebatur, signúmque ædificandi dabatur. VNDE Σκιροφοριὼν dicitur mensis ille quo festum istud solebat agitari, Maio Romanorum respondens, vt ex Plin. quoque apparet, qui quod Theophr. ait, τοῖς τὸν βλάστην ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε λοπῶσι, τὸ παραγιλιῶνος ἡ σκιροφοριῶνος, αὐτὸς τοῖς ἐλαῖς, τοῦτο χρῆμα ἀπόλλυται, sic vertit, Abieti & pino siquis detraxerit corticem, sole taurum vel geminos transeunte, quum germinant, statim moriuntur. Idem tamen hæc Aristot. πίπτουσι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τοῖς μηνὶ, μουνυχιῶνι, παραγιλιῶνι, σκιροφοριῶνι, sic reddit, Plurimi piscium pariũt tribus mensibus, Aprili, Maio, Iunio. Quum sequendo priorem interpretationem, debuisset dicere, Martio, Aprili, Maio. C

Σκιρὰς quoque Minerua à sciris dicta putatur, quòd in eius honore agitarẽtur: Philochorus autem à vate quodam Eleusinio dictam ait, qui fuit VOCATVS Σκίρος: Praxion, à quodam Scirone, qui in Salamine ciuitates condidit, vt Aristophanis scholiastes annotat. Plut. certe in Sol. dicit Sciradium promontoriũ, SEV Σκιρόδιον ἄκρον, esse ad Salaminem insulam. Mineruæ Σκιράδος meminit Pausan. Att. pag. 1. D

Sed notandum pro Σκίρον reperiri ETIAM Σκίῤῥον, gemino ῥ. vt apud schol. Theocriti, vbi quid θολία sit, exponit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, Σκίῤῥον καλοῦσι. Itidémque Σκίῤῥα, pro Σκίρα. i. festũ illud τῶν σκιροφορίων. vt apud Athen. 11, τοῖς σκίῤῥοις ἀγῶνα ὁπλιτικὸν τῶν ἐφήβων θρόμου. SIC ET Σκιῤῥοφοριὼν passim legitur: NECNON Σκιῤῥαὶς, vt apud Athen. 11, loco citato, τὸ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱερόν.

Verùm & tertia scriptura reperitur, NIMIRVM Σκείρα, per diphthongum, simplici ῥ. quod & ipsum Hesychius dicit esse festum quoddam Athenis: exponens tamen etiam, χωρία ὑλῶν ἐχοντα ὀθεπόσαι εἰς φύγανα. NECNON Σκειραὶ Ἀθηνᾶ apud eũdem pro Σκιραὶ siue Σκιῤῥαί.

PORRO Σκίρον, loci nomẽ est, vt suprà dixi, in quo lupanar erat & meretricum cœtus. VNDE Σκιράφιον dictum videtur Stephano in Σκίρος, quod dicit esse τόπον εἰς ὃν οἱ κυβισταὶ (malim κυβευταὶ) συνίασι. ITIDEM Σκιραφεῖον Suid. exponit κυβευτήριον: addens ex Theopõpo, ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες. Idem & Hesychpaulo infrà in Σκιραφιον. Priore σκιραφιον vt itur Isocrat. in Areop. οὐκ ἐν τοῖς σκιραφίοις οἱ νεανίσκοι διέτριβον, οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίσι, non in aleatorum nec tibicinum conciliabulis. Posterius autem Σκιραφεῖον quod ex Suida citaui, & ipsum mendo carere potest, ac formari à VERBO Σκιραφεύω, (vt κυβεῖον à κυβεύω) à quo Σκιραφεύω, id est Tesseris ludo, FIT ET Σκιραφευτὴς, οῦ, ὁ, Qui tesseris ludit. Citat Pollux hoc σκιραφευτὴς ex Amphide Κυβευτάς. AT Σκιροφόρος à Steph. exp. ὁ ἀκόλαστος. Porro vt Σκιραφ Hesych. in suo lex. habet pro Σκίρα, ITA ET Σκιραφιον, τὸ κυβευτήριον, Locus in quo tesseris luditur: ἴσως διὰ τὸ ἐν Σκίρῳ διατριβεῖν ἔχειν. Apud eundem LEGITVR Σκιραζεῖν, κακοπραγμονεῖν: ET Σκιραστὴς, οἱ πονηροὶ καὶ κυβευταί. Sed hæc & ab alia origine deducere nonnullis placet, vt infrà docebo.

AT VERO Σκίρον, ου, τὸ, SIVE Σκίῤῥον, Sordes caseis adhærentes, Sordes qui caseorum crustas occupãt. Aristoph. Vespis, de cane quodam vorace & catillone, Ὅστις πολυπλοῦσιν τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ, Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδοκεν. Vbi scholiastes σκίῤῥον exp. τὸ ῥυπῶδες τῆς τυρῶν. addens huius vocabuli vsum ex Eupolide, Ὀφαλὶς ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἠμφιεσμένη. Et ab hoc σκίῤῥον reliqua etiam τὰ λίαν πεπεσχόμενα dici ἐνεσκιρῶσθαι, à

VERBO Ἐνσκιρόω. Et sic ἐνεσκιρῶσθαι dicerentur quæ ita adhærere vt sordes caseo. SIC Σκιρωθῆναι (à VERBO Σκιρόω) in lexico meo vet. annotatur dici ὀπὴ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ διεκπίπτου: vt apud Sophronem, sed tropicè, περὶ αὐτοῦ τοῦ νόσου ὀπὴ τὸν μελῶν σκιρωθῆναι. Sed & σκίρον Cratinum vocasse τὸν ἀεισθῆ ῥύπον, Eupolidẽ verò τὸν ἐν τῷ τυρῷ ῥύπον. quin & Xenophontẽ De re equ. Apud Hesychium diuersa scriptura & diuerso genere HABETVR Σκεῖρος, cum his expositionibus, ῥύπος, & ὁ θρομὼς τυρός. Idem Σκεῖρος exponit etiam ἄλσος, θρομὸς, nemus, dumetum. Exponit præterea ex Philetæ autoritate πῶν πυῤῥοῦ ἢ χλοῦ, terram rufam. Apud Suid. autẽ LEGITVR Σκιῤῥα, γῆ λευκὴ ὡς τοῦ γύψου, Terra alba in modũ gypsi, seu Argilla. SIC Σκιροφοριὼν mẽsis Atticus dicitur in lex. meo vet. appellatus, τοῦτο τὸ φέρειν σκίραν ἐν αὐτῷ τὸν Θησέα, id est γύψον. nam Theseum proficiscentem aduersus Minotaurum, Mineruam è gypso fictam secum detulisse. Et quia id eo mense fecerit, mensem inde nomen id obtinuisse. ATQVE ITA Σκιραὶ Ἀθηνᾶ diceretur quòd ex σκίρα seu gypso ficta à Theseo fuisset. Apud Suid. ET Σκίῤῥος, ὁ γύψος. B

RVRSVM Σκεῖρον apud Hesychium legitur, exponitúrque λαπύπη, aut σκληρόν. At in Σκιρεῖται apud eundem HABETVR, Σκίῤῥος, ἔστιν ἡ λαπύπη. ESTAVTEM Λαπύπη, Cæmentum, id est Fragmẽtum seu frustum quod lapicida lapidem poliens malleo decutit: quo alii postea vtũtur ad muros farciẽdos. Liuius, Nec erat difficile murum subruere, quòd cæmenta non calce durata erant sed interlita luto. (In lignis id DICITVR Πελέκημα, Latinis Assula) Ex hoc Σκίρος, quod exponunt scrupus, sunt qui DERIVENT Σκιραφεῖον, SIVE Σκιραφιον, ITEMQVE Σκιραφεία ET Σκιραφευτής. appellántque σκιραφείαν lusum scruporum, qui in lateruncularia tabella (vt loquitur Seneca) exercetur, siue in abaco latrunculorum: σκιραφεῖον autem, Aleatorium, vt Sidonius nominat, seu Forum aleatorium, vt Suet. vocat. C D

RVRSVM Σκίρος SIVE Σκίῤῥος, medicorum vocabulum est. Dicitur autem ita tumor præter naturam durus & doloris expers, vt veteres definiuerunt, nulla habita ratione humoris à quo gigneretur. Sunt enim variæ humorum species à quibus huiusmodi tumor excitari potest, vt atra bilis gemina, & crassior ficciórque pituita: quibus omnibus commune est maiorem quàm pro ratione naturæ tumorem excitare, eundémque sine dolore & durum. Hæc inter alia Gorr. apud quẽ vide plura, si plura requiras. Variè definitur à Galeno. nam comm. 4, sect. 21, in Hippocr. De vict. rat. σκίῤῥον definit τὸν αὐξήτυπον ὄγκον καὶ ἀνώδυνον. at lib. 14 Meth. Med. cap. 6, ait σκίῤῥον se nominare ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐμὲν ἀναίσθητον γε πάντως. quoniam eiusmodi tumor ἀναίσθητος, sit ἀνίατος. In Defin. med. traditur esse ὄγκον σωμάτων μετὰ σκληρείας καὶ βάρους, καὶ δυσκινησίας καὶ δυσαισθησίας. Rursum Gal. hoc discrimen inter οἰδήματα, σκίῤῥους & φλεγμονὰς ab Hippocrate poni scribit, com. 1, sect. 2, in Hippocr. l. 6 Epidem. φαίνεται πολλάκις (inquit) οἰδήματα τοῖς τοῦδε φύσιν ὄγκους ὀνομάζειν, ἐάν τε ἀνώδυνοι καὶ σκληροὶ τυγχάνωσιν ὄντες, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως σκίῤῥους· ἐάν τε ὀδυνῶν ἔχωσιν, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως φλεγμονάς· ἐάν τε ἀνώδυνοι ὦσι καὶ χαῦνοι, καλοῦσι δὲ μόνους τούτους οἰδήματα. Tres autem præcipuè partes corporis infestat hoc malum, hepar, lienem, vterum: vnde σκίῤῥος τοῦ ἥπατος, σκίῤῥος τοῦ σπλῆνος, σκίῤῥος τῆς μήτρας. Quid autem à σκλήρωμα differat, suprà videbis. E F G

Σκιῤῥώδης, εος, ὁ & ἡ, Similis σκίῤῥῳ: alii, Callosa duritie rigidus & induratus. vt σκιῤῥώδεις ὄγκοι, Galen. Meth. med. l. 14, c. 6. ‖ Metaph. pro Durus, Contumax. ex eodem Galen. de puero epileptico, σκιῤῥώδης νόσος.

Σκιῤῥόω, ῶ, Induro in σκίῤῥον, seu Tumefactum induro. Alex. Aphrod. pass. vtitur, dicens ὁ σκιῤῥούμενος πολλῷ, lien qui duro tumore vitiatur. Itidem Diosc. l. 1, c. 161, πρὸς πλῆνας ἐσκιῤῥωμένους, ad præduros lienes, vt Ruell. vertit. Sic Σκιῤῥωθείς. vide in sequent. H

Σκίῤῥωμα SIVE Σκίρωμα, ατος, τὸ, Idem cum σκίῤῥος. Suidæ σκίρωμα est πάθος περὶ τὸ ἧπαρ αἴτιον: quibus addit, ὅθεν καὶ ἡπαρ τὸ σκιρωθὲν τῇ πάθει ἀχθηδόνι.

C. ἈΓΠΟσκιῤῥόω, ῶ, In scirrhũ induro: & generaliter Induro. vnde pass. Ἀποσκιῤῥωμένος & ἀποσκιῤῥωθείς, In scirrhũ induratus, vel simpl. Induratus. B. Annot. in ep. Occallescere dicũtur partes quæ obdurescũt, hoc est τὰ πεπυλωμένα καὶ ἀποσκιρωμένα, vt callosa genua & pedũ vestigia, quæ sesũ ægrè percipiũt. (Vbi vnico ῥ scribitur: sicut & apud Hes. LEGITVR Ἀποσκιρωθέν, ἀποσκληρανθέν: ET Ἀποσκιροῦσθαι, ἀποσκληροῦσθαι. SIC ET Σκίρος, Σκίρωμα) VNDE Ἀποσκίῤῥωμα, ατος, τὸ, Durities quæ in scirrhum abiit. ἀποσκίῤῥωμα τῶν γονάτων exponitur τύλωμα.

Σκίρος est præterea κατοικία quædam Arcadiæ: VNDE Σκιρίτης, ου, ὁ, Qui inde est, ET Σκιεῖτις, ιδος, ἡ, E Sciro oriunda. Et Σκιεῖτις, pro Σκιεῖτις γῆ seu χώρα. Xen. Hell. 7, τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Σκιείτιδος. ‖ Σκιεῖται apud Spartanos erat λόχος quidam, vt docet schol. Thuc. p. 187. Meminit & Xen. Hell. 5, & in Rep. Laced. quo ex libro traditur fuisse excubitores qui obseruarent ne quis noctu extra phalanga progrederetur, & qui primi irent pugnã. Apud Hesych. LEGITVR Σκιείτιν, sicut σκίρα pro σκίρα, qui dicit σκιείτην λόχον vocari τὸν πρωτοκινδυνεύοντα. fustile autem Arcadicum, seu è militibus Sciritis collectum. AT Σκῦραι, gens Galatica: VNDE Σκιροῖς ET Σκιεροῖς, Steph.

ΣΚΙΡΤΑΩ, ῶ, Salto, seu Salio, Saltu lasciuio, Exulto. Il. υ, de equabus à Borea adamatis, — ὅτε σκιρτῶεν ἐπ' ὄρεα νάτα θαλάσσης, saltitarent spatiosa per a quora ponti. Ibidem, ὅτε σκιρτῶεν ὅθι ῥείδωρον ἄουσεν, siquando saltarent seu saltu lasciuirent super terra frugifera. Plato Pol. 9, de ea animi parte in qua feritas quædam est & agrestis immanitas, ὅταν τὸ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ, quum sit immoderato tumefacta potu atque pastu, exultat in somnis, immoderatéque iactatur, vt Cic. vertit p. 11 mei Lex. Cic. Aristoph. Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰρεῖν. De fœtu etiã in vtero dicitur, vt ἀσκαίρειν apud Hippocr. De natura fœtus. Lucæ 1, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, in vtero meo fœt' lætitia exultauit. Alicubi possumus etiã reddere Ludo exultim, vt Horat. Quæ, velut latis equa trima campis, Ludit exultim. Plut. Sympos. sept. sap. de delphinib', ἐξήλοντο παίζοντες ὑφ' ἡδονῆς τε σκιρτῶντες. Item de chorica saltatione, ὥσπερ τε αὐλοῖς καὶ σύριγξιν, τυμπάνων τε ἤχοις, ἐοικότων ἀρυθμῶν, ad tibiarũ fistularum que ac tympanorum sonitus.

Σκίρτημα, ατος, τὸ, Saltus. Plut. Erot. τὰ βακχικὰ καὶ κορυβαντικὰ σκιρτήματα. Theoph. ep. 32, κακὸν ἡμῖν ὡς χίσαιτο σκίρτημα.

Σκίρτησις, εως, ἡ, Saltatio, Exultatio seu Exultatio lasciua. Gr.

Σκιρτητικὸς, οῦ, ὁ, Saltator, Qui exultare seu saltu lasciuire solet. Aliis, Saltator lasciuus, Petulcus. At in v. l. SCRIBITVR Σκιρτικός.

C. Σκιρτοπέδης, ου, ὁ, Pedibus & saltu lasciuiẽs, Qui exultim graditur, Qui subsultans incedit. Alii, Lasciuus saltator, Qui petulantius saltat. In Epigr. Σκιροπέδης σάτυρε.

C. ΑΝΑσκιρτάω, ῶ, Exilio, Exultim ludo, Lasciuio exiliẽdo. Polyæn. τὰ κτήνη πτηνοῦσι, τῷ δεσμῶν ἀπολυθέντα, πᾶς ἡ νομὴς λαβόμενα, αἰσκίρτα καὶ ἐφεύγετο. Item Prosilio vel Resilio. nam Hesych. αἰάσκιρτησαι ait esse ἀπόπηδησαι.

C. ΑΠΟσκιρτάω, ῶ, Resilio, vel Resilire conor. ἀποσκιρτᾶν (teste B.) dixit Luc. de equo obluctante iugo, & quasi liberare se conante & lasciuiente.

C. ΔΙΑσκιρτάω, ῶ, Persulto. Exponitur etiã Exilio, Exulto.

C. ΕΠΙσκιρτάω, ῶ, Insulto, id est Exulto in, Exultim ludo in, Saltito per. vt ἀρνες ὅτι σκιρτῶσι χλοεραῖς τῆς ἀρούραις, Agni viridibus in agris exultim ludunt & lasciuiunt. Virg. — neque oues hœdique petulci Floribus insultẽt.

C. ΠΑΡΑσκιρτάω, ῶ, A latere salto, seu Ad latus alicui' exilio, seu exultim ludo, Iuxta aliquẽ saltu lasciuio. vt hœdi, agni, vituli, pulli equini suis matribus ὥδε σκιρτᾶν dicuntur. Exponitur etiam Lætitia exulto, Gestio.

C. ΠΡΟσκιρτάω, ῶ, Salio antè, Præsilio, Saltu præeo, Exultẽ ludẽs anteeo. vt is qui choreas ducit & præsilit, προσκιρτᾷ. Item προσκιρτῶντα τὸν λόγον dicit Greg. de Ioanne Baptista, respiciens ad locum quem è Luca citaui in Σκιρτάω. VNDE Προσκίρτησις, εως, ἡ, Præsultatio, seu Præsitio quæ fit saltu, seu ludendo exultim. Greg. ἰωὶ ὦ δέξαι μοι πῶς κύπσιν καὶ προσκίρτησιν, εἰ καὶ μὴ, ὡς Ἰωάννης, ἀπὸ γαστρὸς, ἀλλ' ὡς Δαβὶδ, ὅτι τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ.

ΣΚΟΛΟΨ, οπος, ὁ, Præacutus palus, Vallus. idem cum σαυρὸς & χαρακξ. Iliad. η, — σκόλοπας κατέπηξαν. Et Iliad. μ, de fossa, Ἡ δὲ μάλ' ἀγχαλέη πεφάανε· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ Ὀξέες ἐστᾶσι. de qua paulo antè, ὑψόθεν δὲ σκολόπεσσιν Ὀξέσιν ἠρέρει. Sic Od. η, — πίχα μακρά, Ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Et Il. σ, [κεφαλὴν] Πῆξαν ἐπὶ σκολόπεσσι, πεμῴ δ' ἀπαλῇσι δόρατι, palo seu vallo infigere. Assulæ quoque & surculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, dicuntur σκόλοπες, quia formam superiorum σκολόπων referunt. Diosc. lib. 4, c. 176, ἀκίδας καὶ σκόλοπας ἀκάνθας, spicula adactósque corpori aculeos extrahit, vt Ruell. vertit. Plin. de pycnocomo dicit, Spicula sagittarum extrahit, lib. 26, cap. 14. Idem Plin. hæc Diosc. de tragio, Ζώτης ὁ καρπὸς καὶ τὸ δάκρυον καταπλασσόμενα ὀδυνᾶται σκόλοπας, sic vertit, Succus eius lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula è corpore eiicit. Rursum Diosc. lib. 2, cap. 19, de siluro, καταπλασθεῖσα δὲ ἡ ἀκὴς τὰς χηρὸς, σκόλοπας ἀνάγει. Vbi Ruell. Illita saliti caro aculeos & infixa corpori spicula extrahit. At Plin. lib. 32, cap. 10, Extrahunt tela corpori inhærentia siluri fluuiatilis carnes impositæ recentes, siue salsæ. Eodem libro, cap. 11, idem Diosc. de cochleis, σκόλοπας ἕλκοισι καταπλασθέντες, impactos corpori aculeos illitæ euocant, vt Ruell. interpr. Assulas & infixa corporibus, vt Hermol. Surculos corpori infixos, vt Marcell. Quo postremo loquendi genere Plin. quoque vtitur, vt lib. 8, cap. 16, de Mentore Syracus. Animaduertit in pede eius [leonis] tumorem vulnúsque, & extracto surculo, liberauit cruciatu. vt Gellius lib. 5, cap. 14, itidem de leone ex Appione, Stirpem ingentem vestigio eius inhærentem reuulsi. Vbi quemadmodum dicit Stirpem vestigio inhærētem reuellere, ita Plin. lib. 24, cap. 11, de arundine, Filicis stirpem corpore extrahit arundinis radix contrita & imposita. Et paulo pòst, Foliis eius ad extrahendos aculeos vtuntur. Itidem Diosc. lib. 1, c. 115, de arundine phragmitide, ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα λεία ὀδυνᾶται σκόλοπας καὶ ἀκίδας. Vides ergo quot modis σκόλοπες reddere queamus imitatione Plinii: sed præ cæteris malim Surculi, seu Stirps corpori inhærēs: nam Spicula, Aculei, respondent potius πᾶς ἀκίσ. (Obiter in præcedenti loco NOTA, Λεία καταπλασθεῖσα à Plinio reddi, Contrita & imposita: VT Λεῖος interdum significet Contritus: ET Καταπλάττω, Impono) Aliquam aculei seu aculeati significationem habet apud Paul. quoque epist. 2 ad Cor. c. 12, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος σατᾶ, Datus est mihi surculus infixus carni, angelus satan: surculus nimirum carni infixus, eámque aculei modo pungens. ‖Exponitur etiam Crux, vt σαυρός: quod vide.

C. Σκολοπειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Pali seu valli præacuti formā gerens, similis palo seu vallo præacuto. Diosc. l. 1, c. 134, de spina quadā quæ acacia nominatur, τρυφερωτέρα, πολέμλεως δὲ ἀκανθῆς σκολοπειδοῦς. Vbi Ruell. Aculeorum vallo munitur. Inde desumpsit Plin. quod l. 24, c. 12, ait, Fit & in Galatia tenerrima, spinosiore arbore. ‖Exponitur etiam Cruciformis, σαυροειδής. qua in signif. vsus est quidam nostri temporis, Συκῆ γὰρ φύλλον τὸ σκολοπειδὲς ἔχει. vt & Theophr. ficus folium crucis formam imitari ait. SED Σκολοπειδὲς ibi dixit pro σκολοπειδὲς, metri causa. Nisi potius σκολοπῶδες scribendum, vt apud Theophr. Hist. pl. l. 1, c. 16, τὰ τῆς συκῆς φύλλα (ὥσπερ αὐ εἴποι τις) σκολοπῶδη.

C. Σκολοπώνυμος, Suspendiosus, vt Plin. dicit Laqueus suspendiosi, pro Suspensi. vel Palo infixus. quasi à palo cui quis infigitur, nomen sortiatur. Hesych. σκολοπώνυμον exp. τὸν σαυρώσιμον. Id autem σαυρώσιμος significarit potius Dignus in palum adigi, Dignus qui in crucem agatur, Cruce seu suspendio dignus.

Σκολοπόεις, Palis seu vallis abundans. Est & loci nomen apud Herodot. lib. 9.

Σκολοπίζω, Palo infigo: idem cum σαυρόω. Paff. Σκολοπίζομαι, Palo infigor, Palo adigor, seu Palus mihi adigitur, Palo traiicior.

C. ANΑσκολοπίζω, idem cum αἰασαυρόω, id est Palo infixū vel affixum tollo, In crucem tollo. Alii, Cruci affigo, Suspendo. Apud Luc. legitur αἰασκολοπίζειν ὅθεν ξύλα.

Paff. Ἀνασκολοπίζομαι, vnde αἰασκολοπισθῆναι apud Suidā. Inuenitur & αἰασκολοπιεῖσθαι Atticè pro αἰασκολοπισθῆναι, vt dicitur in voce actiua αἰασκολοπῶ pro αἰασκολοπίσω.

Σκολοπία, ET Σκολοπένδρα, ας, ἡ, Scolopendra: animalculū ex genere τῶν πολυπόδων, i. multipedū. octo. n. pedes hoc insectum habet, breuissimos distinctósq; inter se velut crenis. Eius corpus rhombi solidi atque vtrinq; turbinati figura constat, pollicari crassitudine, longitudine ad summum trientali: zonis succingitur dorsum, maculisq; distinguitur maxima ex parte rubris. Ex erucarū genere censeri potest quod minimè hirsutum. biceps esse apparet, rostro vtrinque fuluo. In altero extremo, quod caudæ loco est, supereminet corniculum, quasi radius atque impactus aculeus siue surculus: coloris lutei, & in extremo nigri: à quo veluti surculo nomen ei inditū existimatur, quasi ἐχουσὴ σκόλοπα ἐν τῇ ἕδρᾳ: atque inde & σκολοπία nominatur à Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 11. Venenatum animal est, & σηπτικὴ vis ei inest: quamobrem & σῆψ à quibusdam nominatur, (necnon ὀφιοκτένη, apud Diosc. l. 7, c. 6, quòd vi illa septica serpentes ipsos interimat) vt à Plin. l. 29, c. 6, Illam autem [millepedam] quæ nō arcuatur, sepa Græci vocant, alii scolopēdram, minorem perniciosámq;. Est & scolopendra maior, seu multipeda maior, ita à corporis forma notisq; dorsi rubris, quibus præcedentem simulat, appellata: insectum ex erucarū genere, multiplex & arcuatim repens, lanuginosum atque hirsutum: vnde & ἴβολον Græci vocant à lanugine, & Columella hirsutam: vites infestans, vt ἴψ siue ἴξ Græcorum: foliis sese implicans & conuoluens, ideóq; à Plinio Conuoluulus & Voluox dicitur: à Columella, Volucra: à Plauto, Inuoluulus. Theō apud Arat. v. 956, ὁ ἴβολος σκώληξ δὲ πολύποις· μελέοις γὰρ πᾶν χρῶτα, ὅμοιος τοῖς σκολοπένδραις· οἱ δὲ αὐτὰ, τὰς σκολοπένδρας ἰβόλους φασί. Tertiam eius speciem μελόπαν propriè dici volunt, id est millepedam, propter pedum, capillamentorum instar, vtroq; ex latere seriem numerosam. ideóque reprehenditur Plin. l. 29, c. vlt. paulo ante verba suprà citata, Millepeda, ab aliis Cētipeda aut Multipeda dicta, animal est è vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuq; cōtrahens se: oniscon Græci vocant, alii tylon. Reprehenditur inquam Plin. tanquam multa confuderit. nam centipedam esse propriè quem Cæl. Aurel. porcellionem vocat, & Marcell. Empir. cutionem: Græci τύλον, ὄνον siue ὀνίσκον, Diosc. κυβαρίδα, Galen. κύαμον, Aristot. ἄτον καπικίδιον & πολύποδα: millepedam verò, hoc tertium genus: idq; læue esse, nō pilosum, corpore plano, lato & oblongo, tergore squamatim cōpacto, ceruiniq; siue castanei coloris: nauem actuariam suspensis remis ad remigium instructā figura sua repræsentare: (vnde ἰουλοπίζας νῆας dici Lycophronī) decurrere leuissimè per parietem & planitiem, pari vtrinq; velocitate, rectà, sine corporis tractu vel flexu. Pulchre Nic. in Ther. v. 812, — ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα· Ἠπὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὀπυίεται αὐδράσι κῆρας· Νηῖα δ' ἂς ἀπέρχεται ὑπὸ πέρα θηλὶ κιούσῃ: ostendens esse δικέφαλον, i. bicipitē, & corpus ipsius pedum cōcitatione moueri, vt nauis remorū impulsu. Quod verò Aristot. dicit Hist. pl. l. 4, c. 7, ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολλοὺς χρόνους ζῇ διαμένοντα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπὶ ἀμφότερα τὰ ἴχνη. καὶ γὰρ ὅτι ἕλιξ πορεύεται καὶ ὅτι πλὴν οὐρᾶ, δῆλον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα: hunc inquam Aristot. locū de secundo scolopendræ genere intelligunt, & propriè dici negant tertium genus esse δικέφαλον, & vtrinque incedere. ‖Sunt & θαλάσσαι σκολόπενδραι, (de quibus Aristot.) à terrestriū similitudine dictæ, quæ flexuoso & sinuoso corporis impulsu mouentur, dodrātalis magnitudinis quum extendunt. Plin. l. 9, c. 43, Scolopēdræ terrestribus similes, quas centipedes vocant. Vbi quæ de astu earum scribit, confer cū iis quæ Plut. De solert. an. tradit. Meminit & Diosc. l. 2, & Galen. l. 11 Simp. in cap. De dracone, vbi dicit σκολοπένδρῳ τῇ θαλαττίᾳ: sicut & Numen. apud Ath. l. 7, ἰσόβορον σκολόπενδρον, à NOM. Σκολόπενδρος: si tamē illa scriptura mendo caret. Tradūt esse hui⁹ marinæ speciē quandā, serpentis longitudine, arcuatim flexuoséq; se in sua membra replicantem: quam Numen. loco citato VOCET Ἑρπύλλιον δολιχόποδα, (sic enim reponunt

PRO Ἑρπύλλιον) & Serpulam marinam interpretantur. ‖Dicunt σκολόπενδραν esse etiā piscem cetacei generis, apud Ælian. l. 11. c. 14: ita vocatum ab appendicū hinc atque hinc laterib⁹ dispósita serie, quibus corpus agit natando: qua figura tertiæ scolopendræ pedum specie & positurā præcipuè exprimi. ‖Σκολόπενδρα SIVE Σκολοπένδριον, herbæ nomen, folia habentis laciniata & incisa modo polypodii, subter notulis rubris distincta atq; hirsuta, oblōga, flauescentia, quarum notarum quibusdā refert secundum terrestris scolopendræ genus. Alio nomine DICITVR Ἀπόλλων ET Ἡμονῖτις. Diosc. l. 3, c. 151, Ἀπόλλων, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ ἀπόλλινον, οἱ δὲ ἡμόνιον. Itidē Galen. l. 9, De comp. medic. ad lienosos, ex Andromacho, ἡμονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἀπόλλινον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Meminit & Theophr. l. 9 Hist. pl. c. 19.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ου, ὁ, Scorpius, Scorpio: insecti genus quoddā, ὥστε τὸ σκαιὸς ἕρπειν nominatum, vt quidā volunt: alii ὥστε τὸ σκορπίζειν τὴν ἰόν. Meminit Diosc. Aristot. Ælian. Nicād. Plinius, & alii. Et prouerb. σκορπίον ὀκλάσειας ἐγείρεις, seu ὀκτώπεσιν αἰεγείρεις: itē Scorpius sub omni lapide. ‖Est & cæleste signum: Scorpium seu Scorpionem Latini quoq; appellāt: Cic. præterea nepā apud Arat. ‖Item Piscis apud Aristot. quidā σκορπίος dicitur: cuius fœm. genus VOCATVR Σκορπίς, ίδος, ἡ, ET Σκόρπαινα. Meminit & Athen. itē Plin. cuius verba in Σκιαδεῖς reperies. ‖Est & plantæ genus scorpio similis. Theophr. Hist. pl. l. 9. c. 19, τὸ δὲ θηλύφοινοι (οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ῥίζαι ὁμοίας ἔχειν τῷ σκορπίῳ) ὀδυξύμορον, ἀποκτείνει τὴν σκορπίον. Vnde Plin. l. 25, c. 10, Thelyphonō herba ab aliis scorpiō vocatur, propter similitudinē radicis, cuius tactu moriūtur scorpiones. Idē l. 22, c. 15, Ex argumēto nomē accepit scorpius herba. Semē enim habet ad similitudinē caudæ scorpionis, folia pauca. valet & aduersus animal nominis sui. Est & alia eiusdē nominis effectúsque, sine foliis, asparagi caule, in ca cumine aculeū habens, & inde nomē. Gorr. tradit ἀκόνιτον παραδαλιαζὲς à quibusdā σκορπίον dici, quòd radix ei⁹ scorpii caudæ similis sit. ‖Σκορπίος secūdum quosdā dicitur etiā coma plexilis puerorum, Cincinnus crinium in acumē desinēs, idq; in pueris, vt in fœminis κόρυμβος, in viris κρόβυλος. Vide & schol. Thuc. l. 1, p. 3. ‖Itē Tormēti bellici genus, quod Cæsar quoq; scorpionē appellat. Scorpionib⁹ autē & catapultis sagittas mitti solitas, balistis iaci lapides, Vitr. docet l. 10, c. 15, & 16. Ammian⁹ Marc. cōtrà lib. 23, scorpionibus lapides, balistis sagittas mitti tradit. De forma scorpionis ibidē idē Ammianus multa: de etymo hæc, Scorpio appellatur, quoniā aculeum desuper habet erectus. Cui etiā onagri vocabulū indidit ætas nouella, ea re quòd asini feri, quū venatib⁹ agitātur, ita eminus lapides post terga calcitrādo emittunt, vt perforent pectora sequentiū, aut perfractis ossibus capita ipsa displodāt. (Vbi etiam NOTA Ὄναγρος) Græci frequentius vtuntur diminut. Σκορπίδιον.

C. Σκορπιοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Scorpii figurā referēs, Scorpii speciē gerens, Scorpio similis. Σκορπιοειδὲς, herbæ nomen est breuia habētis folia, semē caudæ scorpionis simile. vnde & σκορπιοῦρον nominatur. A qua quānis diuersum fit τὸ ἡλιοτρόπιον, attamen sic dictū fuit à quibusdā, à scorpionis effigie, teste Gorræo. Vide & Diosc. l. 4, c. vlt.

C. Σκορπιόπληκτος, ου, ὁ & ἡ, Ictus à scorpione, A scorpio percussus. B. ex Diosc. l. 4, c. vlt.

C. Σκορπίουρος, ου, ὁ & ἡ, Scorpionis caudā habēs, Cuius cauda scorpionis caudæ similis est. Σκορπίουρον verò, herbæ nomē est cuius mētio facta paulo antè in Σκορπιοειδής. Plin. dicit esse heliotropii speciē, & alio nomine βίκοκκον dici. semē ei esse effigie scorpionis caudæ: quare ei nomen: lib. 22, c. 21. Diosc. sic vocat heliotropiū maius ἀπὸ τῶν ὥστε τὸ αἴθος σχήματος, lib. 4, c. 193.

Σκορπίδιον, ου, τὸ, idem cum σκορπίος, sed in ea peculiariter significatione qua pro bellico instrumēto ponitur, vt suprà docui. Polyb. οἷς πεζόπας ἐν σκορπίδια ὥστε σῆσαι ἐντὸς τῶν τείχους. Maccab. l. 1, c. 6, σκορπίδια εἰς τὸ βάλλειν βέλη, scorpiones ad iacula mittenda.

Σκορπιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Scorpioni similis. idem cum σκορπιοειδής. Item Scorpioni similis, id est Ad iracundiam pronus, Qui facilè irritatur, vt scorpio. vel etiā Venenosus, Perniciosus. Pro Iracundus & πληκτικὸς accipit Procop. apud Suid. ὧν δὲ ἄρα ἡ Θεοδώρα σκορπιώδης.

Σκορπίτης λίθος, Scorpites lapis, seu gemma: scorpionis aut colore aut effigie. Plin. l. 37, c. 10.

Σκορπίσω ET Σκορπαίνω, Exaspero, Exacerbo, Irrito. Vnde apud Hesych. Σκορπίσθαι, ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται: itē imper. Σκορπίσοῦ, ὡς τὸ θηρίον βαχύνου, ὀργίζου, Irritare & exacerbare in modū scorpii. Σκορπαίνεσθαι autem apud Suid. legitur, exponentē ἀπθηριῶδες, πραχύνεσθαι, ἀπωθαδίζεσθαι: affertēque hoc exemplū, ἐς μόρπι τοῦ σωφρονείας εἰώθει ἐστὶ εἰ σκορπαίνεσθαι βασκανίᾳ γὰρ πολλῇ ἔχετο. In v. l. LEGITVR ETIAM Σκορπίσομαι, Asper fū, Irritor, sed sine autore & exemplo. ITIDEM Σκορπίασις, quod in iis dē v. l. habetur, & exponitur Qui natus est in scorpione, suspectum mendi est.

Quoniam verò facta est aliqua mentio VERBI Σκορπίζω in Σκορπίος, etiam ipsum ei addere visum est. Significat autem Dissipo, Spargo, Dispergo: idem cum σκεδάννυμι, quod tamē Atticū potius esse ait Phrynich⁹: illud autē σκορπίζω, Ionicū, citans ex Hecataeo σκορπίζεται. Legitur in Nouo test. & apud recētiores Græcos. Matth. 12, & Luc. 11, ex Gr. Bibl. interpr. ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει. Et Ioan. 10, ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, dispergit oues. Idē Ioan. c. 16, passiuo vsus est, καὶ ἰδοὺ ἐλήλυθεν ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, vt dissipati ac dispersi singuli sua repetāt. Itē in epist. ad Cor. 2, c. 9, ex psal. 112, Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησι. Sic apud Naz. σκορπίζειν, διδόναι τοῖς πένησι. quasi Spargere & diffūdere in pauperes sua dona, Vberi manu disseminare in pauperes munera.

Σκορπισμὸς, οῦ, ὁ, Dispersio, Dissipatio.

C. ΔΙΑσκορπίζω, Dissipo, Dispergo, idē cū σκορπίζω, vt διασκεδάννυμι idē cū σκεδάννυμι. VNDE Διασκορπισμὸς, ου, ὁ, Dissipatio, Dispersio, idem cū σκορπισμὸς significans. Legitur autem verbum Διασκορπίζω, & ipsum aliquoties in Nouo test. vt Matth. 26, & Marci 14, παταξάτε τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης. Ioann. 11, ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συνάγῃ. vbi opposita sunt συνάγειν & διασκορπίζειν, vt & suprà συνάγειν & σκορπίζειν. Itē de prodigo & qui plena manu quasi dissipat & disseminat congesta bona, Lucæ 16, διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα. Et Lucæ 15, διεσκόρπισεν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, de filio prodigo.

ΣΚΟΤΟΣ, ου, ὁ, siue εος, τὸ, Tenebræ, Caligo. Plut. Lyc. ἀθαμβῆ σκότου, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἄφοβα, tenebras non extimescētes. Luc. De calumn. ἐν σκότῳ πλανώμενοι. Sic idem in Herm. ἐν σκότῳ ὀρχούμεθ' αὐ, οἷς αὐ τύχωμεν πρὸς παίοντες. Rursum Plut. ἀπεκλείσαντες ἐν σκόλει παίοντιν: pro quo in Erot. dicit παίοντες ὑπὸ σκότῳ. Solēt enim saginari in locis obscuris & tenebrosis. Et Xen. Pæd. 8, οὐ γὰρ ἐν σκότῳ μᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτουσι. quo modo & apud Athen. lib. 13, Ἐξὸν σωφρόνων, κἀν σκότῳ κρύπτειν πάδε, in tenebris occulere. solent enim arcana & secreta in locis obscuris abdi vt latere possint. Rursum Xen. ἐν σκότει νέμεσθαι, in obscuro & opaco loco. Item Ælian. διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἰῶβαθύπαρος. Itē σκότος ποιεῖν, pro quo Lat. potius Obducere tenebras. vt apud Athen. lib. 6, cōuiua quidā conuiuatori apponenti panes nigrātes, dicit, μὴ πολλοὺς ὥστε φάγῃς, μὴ σκότος ποιήσῃς, ne tenebras obducas & inuehas. Sæpe de tenebris nocturnis. Philostr. epist. 53, πῆς ἡ νύξ; ἡ τὸ συνὸν σκότος; Demosth. ἤδη ἑαυτέρας οὔσης καὶ σκότους. Sic Xen. σκότος ὀμμοῦμενον. Plut in Alex. dicit etiā ἐδείπνει ὀψὲ καὶ σκότος ἤδη, pro σκότος ἤδη ὀμμοῦμενον. Nec minus frequenter de tenebris infernalibus. Eur. initio Hecubæ, Ἡκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπών. Sic Hom. Il. ζ & ν, — τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. Et Il. υ, — τὸν δ' σκότος ὄσσε κάλυψεν Θυμοῦ δεινοῦ μενεαίνοντα. Item Il. φ, — τὸν δ' σκότος ὄσσε κάλυψεν Ἀσθμαίνοντα. Itē Il. ε, Il. ν, Il. π, — συκερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλε. Et Od. τ, — ποτὶ δ' σκότος ἐτράπετ' ἄμμε. Metaphoricè quoque vsurpatur. Apud Plut. ὥστε φασὶ ῥέπειν ἐς αἰπὺ ἔβαλε σκότον. Dem. Pro cor. πολύ τι σκότος δεῖ παρ' ὑμῖν ὥστε τὴν ἀλήθειαν. Idē in Epitaph. ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ γέγονε. quo sensu Cic. dicit Iacēre in tenebris. Et Luc. ἐν σκότει εἶναι. Versari in tenebris, pro Ignorari. At Xen. Pæd. 4, ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέχε, sub tenebris inuidiam continuit, id est Clām. Qui verò Prienæ diceretur ὁ ὥστε τὴν δρυὶ σκότος, vide apud Plut. in Hellen. quæst.

C. Σκοτοδάσυπυκνόθριξ, Nigrum, hirtum spissumq; capillitium habens. vnde apud Aristophanem, σκοτοδασυπυκνόπεχυς. A

C. Σκοτόδινος cum suis deriuatis vide post Δίνη.

C. Σκοτόμαινα, Nox, Caligo nocturna. In lex. meo vet. exponitur νύξ, quippe in qua μαίνεται καταπαυστικὰ τὰ οὐράνια. Vtitur Naz. pro Tenebræ, Caligo. vt quum ait, πῶ ἐπέχουσαι ἡμᾶς σκοτόμαιναν. Et in carm. Ἡ δ' νοφερὴν σκοτόμαιναν ἑοῖς ὀπηνείωρει ὀσσοις. Suid. exp. σκότωσις: Hesych. Atticũ esse dicit. Eust. Doricũ esse ait, & deriuari à μαὶ pro μὴν, vt idem sit cum σκοτομηνία.

C. Σκοτομήνη, Tenebrosa seu tenebricosa nox, Nox illunis. Suidæ νὺξ ἀσέλληνος: Hesychio item βαρεῖα νὺξ ἢ ἀσέλληνος. ITIDEM Σκοτομηνία dicitur Nox illunis, Nox qua luna nõ lucet. PRO QVO Σκοτομήνιος νὺξ dicit Hom. Od. ξ, Νὺξ δ' ἀρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος, nox tenebris obductam seu tenebricosam lunã habens. Schol. exp. ἀσέληνος, σκοτεινὴ, καθ' ἣν ἡ σελὴνη ἀπεσκότωται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ. B

C. Σκοπιβόρος, ου, ὁ, Dolosus, Subdolus: quasi Qui hostem in in tenebris & clàm deuoret. Eust. p. 1496, ὁ ὑπουλος, (nimirũ ὁ ὕπουλον ἤθος ἔχων καὶ βόπις μὴ ὑγιαίνοντα, ὕπουλος καὶ σκοτομήδης ὑπὸ τῆς παλαιᾶς σκώπτεται· καὶ χθόνιος, ὡς δόλιος ὅλον συγκὸς ὢν καὶ κατηφής· καὶ σκοπιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ δι βρώσκων τὸν πολεμούμενον. Vbi obiter NOTA Ὑπουλος, ET Χθόνιος: ITEM Σκοτομήδης. Dicitur enim Σκοτομήδης, Qui in tenebris cõsilia captat, i. qui occulta & fraudulẽta agitat cõsilia. Tales sunt Tenebriones, Varroni, & Lucifugi. Apud Hesychium mutato accẽtu legitur, Σκοτίβορον, πωνεφὲς, σκοτεινόν, Nubibus obductum, Tenebrosum. C

Σκοτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tenebrosus, Tenebricosus. Plut. Erotico, de terra, ἀέρανὴς καθ' ἑαυτὼ καὶ σκοτώδης, ἡλίου μὴ προσλάμποντος. D

Σκοτόεις, εντος, ὁ, idem. Apoll. Rhod. Arg. 2, σκοτόεις ζόφος, caligo tenebrosa. Hesiod. σκοτόεν νέφος, tenebrosa nubes, vt Virg. Aer tenebrosus.

Σκοτῖος, ου, ὁ & ἡ, idem cum præcedentibus. Plut. Fabio, ὀνέδρας δεδιὼς σκοτίοις, tenebricosas insidias, id est Nocturnas vel Clandestinas. Item aliquis facit quidpiã σκοτῖος, pro Vesperi, quũ nox terris inuehit tenebras. pro quo Plut. dicit σκότιος, (Demosth. σκότιος ἤδη γεγονὼς) Xen. Pæd. 7, ὥστε δίκαιος ἀνὴρ ἤδη σκοτῖος ἀνάγκαζον ἐρασταὶ πεδεύσαιτο ἐν Θυμβραίοις. Sic Plut. Camillo, ἐγγὺς τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη σκοτῖος, quum prope vrbem sub vesperã iam accessisset. Scribitur & Σκοπῖος, vt infrà docebo. Sic Πρῴοιος vsurpatur & Ὄψιος. E

Σκοτινὸς, ου, ὁ, idem cum superioribus. Plutarchus aduersus Coloten, σκοτινὸς ὁ τῆς νυκτὸς ἀήρ. Eodem libro, εἰσελθόντες εἰς σκοτεινὸν οἶκον, οὐδεμίαν ὄψιν χρώματος ὁρῶμεν. Et in Geopon. de gallinis, λιπαρόνοι παρὰ μάλιστα καὶ παχύπαιται γίνονται ἐν οἴκῳ σκοτεινῷ καὶ θερμῷ τρεφόμεναι: pro his Varronis, Saginantur maximè villaticæ. eas includunt in locum tepidum & tenebricosum. Σκοτινὸς dictus est etiam Heraclitus Ephesius propter scriptorum obscuritatem. Meminit Aristoteles in libro De mundo. F

Σκότος, ου, ὁ, idem cum superioribus. vt σκοτία νύξ, Euripid. Item σκότια μέλη ex Aristoph. ambiguum quo sensu. Et in Epigr. σκότοι μύες, tenebricosi, seu tenebras captãtes. In Epigr. σκοτία κύπρις: pro quo Latini potius Furtiua Venus. delectantur autem fures tenebris. Et apud Eurip. σκότον λέχος, itidem pro furtiuo cõcubitu: vt Virg. dicit Amor furtiuus, vt Ouid. Ioci furtiui. Sic apud Athen. l. 13, Ὅς τις λέχη τὸ σκότα νυμφεύει λάβρα. Et apud Homer. mater aliquẽ σκότον parit, pro In tenebris & clàm, vtpote spurium & illegitimo coitu conceptum. Iliad. ζ, v. 24, — σκότον δέ ἑ γείνατο μήτηρ. vbi schol. expon. ἐκ λαθραίας μίξεως, λάβρα γεγονηκὸς, seu ἐξ αἰδοῦς ἀδουλήτων γάμων. Pollux quoque σκότον dici ait ὃν ἐκλυπὶ νοεῖ τις λαθὼν, ἢ ἔτεκε λαθοῦσα: contrà verò dici παρθενίαν, ὃν τις ὀκ τῆς δοκούσης ἔτι παρθένου, νόμῳ συνοικήσας, ἐποιήσατο. Eadem Hesych. habet, sed non sine mendo. Sic σκότοι παῖδες apud Eurip. Legitur & σκοτία ἠγνοήθη apud Apoll. Rhod. G

INDE Σκοτία, ας, ἡ, Tenebræ. idem cum σκότος. Vtitur Suid. in Σκοπῖος. Alioqui est vocabulum architectonicum, idem significans cum πεύλυφον, vt Hesych. annotat. Sed aliter Vitruu. sic enim lib. 3, c. 3 Reliquæ tres æqualiter diuidantur, & vna sit inferior thorus, altera pars cum suis quadris, scotia, quã Græci ὄχλον dicunt. Idem lib. 4, c. 3, Reliqua spatia, quòd latiores sint metopæ quàm triglyphi, pura relinquantur, aut fulmina scalpãtur: ad ipsũq; mentũ coronæ incidatur linea, quæ scotia dicitur. A σκοτία autẽ quod exponitur Tenebræ, potest DERIVARI Σκοτίας, Tenebrio Varroni. Hesych. exp. δραπέτης, fugitiuus: quemadmodum idẽ σκοτεύει exp. δραπετεύει: à VERBO Σκοτεύω, Aufugio. Nisi potius sit Clàm & tenebricoso tempore aufugio. ITEM Σκοπαῖος, idẽ cũ σκοτῖος. Ac sicut aliquis dicitur facere aliquid σκοτῖος, ita & σκοπαῖος. vt apud Suid. οἱ δὲ γραπτοὶ ἐλθόντες σκοπαῖοι, εἶδον τὰ σώματα. Item, οἱ δὲ ὕστεροι, σκοπαῖοι πρεσβύτεροι, ἠυλίζοντο. vbi σκοπαῖοι, exp. σκοτίας ἔπ οὔσης. Sed notandum, in manuscripto codice legi non σκοπαῖος, vt in vulg. edit. sed σκοταῖος, quod apud Xen. & Plut. quoque reperitur. H

Σκοτόω, ῶ, Obscuro, Tenebras obduco seu induco. Soph. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα, Oculis caliginem offũdam, id est Faciã vt ne videat. Pass. Σκοτοῦμαι, Tenebræ mihi offundũtur. peculiariter autẽ, Vertigine corripior simul & visus hebetudine. Plut. De frat. am. ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν, ἔδοξε πεθνάναι, de Eumene saxis prostrato. Sic apud eundem in lib. De fort. Alex. ἢ σφύγξε αὐτὸ πλὴ ἄλθησιν σκοτωθέντος, plaga nimirum seu ictus.

Σκότωμα, ατος, τὸ, Vertigo, Inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis, à quo omnia circumagi videntur: ex quo primùm acies oculorũ hebescit, aures tinniunt, auditus grauis est: deinde aucto morbo vertigines & scotodiniæ prehẽdunt, vt inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, magnã esse huic affectioni cũ epilepsia cognationem, facilémque in eam transitum. Quum autẽ sint huius affectionis duo præcipua symptomata, tenebræ oculis obuersantes, & omnium reiũ apparẽs quædã circũactio, aduertendum est, ab hoc Græcos, ab illo Latinos ei nomen indidisse. Aret. l. 1, De morb. diut. c. 3, ἰλὺ ζέφος πυὸ ὀμαι ἀμῆ καὶ δῖνος ἀμφὶ πὶ κεφαλὶ ἐλίσσεται, κῶπα βομβεῖ, ὄνομαζομένῳ σκότωμα τὸ πάθος. Vide etiã Gal. De loc. aff. l. 3, c. 8, & cõm. 17, in lib. 4 Aphor. & Ægin. l. 3. c. 12: item Aet. l. 6, c. 7. Plut. de lignis oleaginis & lolio, Symp. 3. αἱ ὑπὸ τούτων αὐαθυμιάσεις καρηβαρίας καὶ σκοτώματα τοῖς λουομένοις ἐμποιοῦσι. Sunt qui Plin. dicant σκότωμα vocare Vertiginem, Vertiginem oculorum, Tenebras, Obscuritates oculorum.

INDE Σκοτωματικὸς, ῆ, ὁ, Vertiginosus. vt σκοτωματικὸν πάθος apud Alex. Aphrod. Probl. l. 2, & apud Gal. De loc. aff. quo nimirum σκοτοῦται ὀλίγα σμικρᾶς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὡς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοί τε ἐν κύκλῳ περιστρέφωσι κἀν ἕτερον δέ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦται κἀν βαρὺν, ἢ τι πιόντο περιδινούμενον, αὐτοί τε πολλοὺς μεθύας δίνας ἐν τοῖς ποταμοῖς. Qui autẽ morbo illo corripiũtur, σκοτωματικοὶ appellãtur: quib⁹ videlicet παρακολουθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς πὶ κεφαλὶ, μεθ' ἣς καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παρέπεσθ. vt autor Defin. medic. docet. Latini appellant Vertiginosus. Vtitur Diosc. l. 2, c. 78, vbi dicit lac esse ἄθεμον σκοτωματικοῖς, ὀβλητικοῖς. Marcell. emp. dicit Quibus tenebræ in oculis cũ vertigine obuersantur. Item Σκοτωματικὸς dicitur qui vertigines facit. vt Diosc. l. 5, de vino resinato, πάσης δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ ποιοῦσι καὶ σκοτωματικοί. vnde Plin. Capitis dolores & vertigines facit.

C. ΑΠΟσκοτόω, vide paulo pòst in Ἀποσκοτίζω.

Σκότωσις, εως, ἡ, idẽ cum σκότωμα, i. Vertigo: alii, Tenebricosa lucis obscuritas, interpr. in loco Gal. paulo antè citato in Σκοτωματικός. Alioqui significat Obscuratio. vt apud Plut. De def. orac. οὕτω μαντικῶν εἶμαι διωόμενον σκοτώσεις ἑτέρας καὶ αἱρέσεις ἔτι, Turn. vertit, Sic fatidicas ipsas potestates arbitror aliunde obscurari & extingui.

Σκοπίζω, F. ίσω, idẽ quod σκοπόω, Tenebras obduco seu induco, Tenebris obnubilo, Obscuro & tego. Apud Plut. in lib. aduersus Colot. opponuntur φωτίζεσθαι & σκοπίζεσθαι. Et in ep. ad Ephes. c. 4, ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, quorũ mens & intellectus obtenebratus seu tenebris obductus & obscuratus est.

C. ΑΠΟσκοπίζω,

C. Ἀπόσκοπίζω, itidem Obtenebro. seu Tenebris obductũ oculis eximo: aut Obscuro. SICET Ἀποσκοπόω. Vnde Ἀποσκοτῶσις, tenebris inuolui & obrui. Bud. ex Polyb. lib. 1. Suid. autem tradit Aristoph. ἀπεσκοτωμένον accipere pro ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον. nam πᾶς χρῖστος (B. legendum putat χρωστὸς) ἰ picto ibus VOCARI Σκότη. Atque ita Ἀποσκοτοῦν foret Adumbro, vel Vmbris pictura decoro. ‖ Ἀποσκοτίζω, Tenebras submoueo. seu Corpus quo obumbrabam & obtenebrabam aliquid, summoueo. quomodo vsurpauit Plut. in lib. De exilio, quum ait Diogenem ἐν ἡλίῳ καθήμενον Alexandro sibi obstanti, rogantique an aliqua re egeret, iussisse σμικρὸν ἀποσκοτῆσαι. In v. l. ETIAM Ἀποσκοπάζω pro Vmbrã amoueo, citatur ex Plut. De exilio. A B

C. ΕΠισκοτόω, ῶ, Obtenebro, Tenebras offundo seu obduco. Cõstruitur & cum dariuo & cum accusatiuo. Diosc. l. 4, c. 150, τοῖς δυναμένοις τὰ ὀβλεπικοπῶσα τοῦς κόρους ἀποκαθαίρειν, Quæ caliginem oculorum discutiunt, seu Quæ discutiunt ea quæ oculis caliginem inuehunt. Sic. l. 2, c. 7. Eodem libro c. 107, cum accus. τὰ τοῦ κόρας ὀβλεπικοπῶσα, quæ pupillis oculorum officiunt caliginémque offundunt. Ex eodem, lib. 8. c. 15, pass. ὀβλεπικοπούμενα ὑπὸ δασύπτερος ἀβλῆ χωρῶν, pro Densò aruorum cespite tecta. Apud Demosth. videtur sumi pro Obstruere luminib⁹, in Mid. οἰκίαν ὠκοδόμησεν ἐν Ἐλευσῖνι πεσσῶν ὥστε πᾶσιν ὀβλεπικοτεῖν τοῖς ἐν πειρῶσι. Metaph. quoq; vsurpatur hoc verbum. Isocr. τοῖς τῆς ψυχῆς ὀβλεπικοπῆσαι ἐπεσκόπησε, animi exercitationibus tenebras offudit. Idem De pace, τὸ δὲ πρὸς χάριν ῥηθὲν ὀβλεπικοτεῖ τοῦ καθορᾶν ἡμᾶς τὰ βέλτιστον. Demosthen. ὀβλεπικοτῶν, συγκρύψαι & συσκιάσαι synonymos vsurpat, Olynth. 2, ὀβλεπικοτεῖ πύπις τὰ καταρρόνιῶ. αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ δεινὰ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ πεπραγμένα ὀνείδη. Quæ iisdem ferè verbis leguntur in orat. ad epist. Phil. INDE Ἐπισκότησις, εως, ἡ, Obscuratio, Offusio tenebrarum. Exponitur & Caligo. Et ὀβλεπικοτήσεις ὀφθαλμῶν ex Plin. Oculorum obscuritates. C D

Σκοπάζω, idem cum σκοπόω & σκοπίζω: nisi potius neutralẽ habeat significationem. VNDE Σκοπασμὸς, οῦ, ὁ, Caligo, Obscuritas. vt Diosc. lib. 7, c. 8, de symptomatis ex ictu pastinacæ, μετὰ δὲ ἀφωνία, καὶ σκοπασμὸς ὀφθαλμῶν. vbi Ruell. Obmutescunt, oculi caligant. E

C. ΣΥσκοπάζω, Obnubilo. v. l. ‖ Συσκοπάζει impersonaliter pro Contenebrascit, (vt Varro, Pascũ quoad cõtenebrauit) id est Aduesperascit, seu Inuesperascit, vt Liu. loquitur. Thuc. l. 1, ἐξωτεσκόπαζε δὲ ἤδη, Iam enim cõtenebrabat, seu Contenebrascebat, Inuesperascebat. Xenoph. Pæd. 7, ἐπειδὴ τάχιστα σωεσκόπασε, Quum primum contenebrasset, Simulac inuesperauit. Sic Demosth. ἐπειδὴ τάχιστα σωεσκόπασε.

ΣΚΥΖΩ, Ad iram concito, Iram moueo, Ad iram prouoco, Irrito. idẽ cum ὀργίζω. PASS. Σκύζομαι, Ad iram prouocor, Irritor: vel etiam Irascor. vnde apud Hesych. Σκυζοιδρῆ, λυπουμένη, ὀργιζομένη. Quo sensu Homerus vtitur. vt Il. δ, & Il. θ, — οὐδέ π ἔπτ, Σκυζόμενοι Διὶ πατρί. χολὸς δέ μιν ἄγχιος ἦρει. Sic Il. ω, Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὶ, ἐμὲ δ' ἔχολα πάντων Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, irasci ei deos. Verba Iouis Mercuriũ ad Achillem mittentis. Vbi nota synonyma, σκύζεσθαι & χολοῦσθαι, i. ὀργίζεσθαι. Sic Od. ψ, Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζου. Vtitur & alibi. Hesych. σκύζει non actiuè solùm exp. λυπεῖ, sed etiam passiuè seu neutraliter ὀργίζεται. ‖ Idem Hesych. σκύζοισιν exp. ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται ὡς ὑπὸ κύνες, id est admurmurant. Sic apud Plut. in Amat. narr. τῆς κωὺς σκυζομένης, καὶ πολλάκις μὲν ὑπερεκχεῖσης ὑπερ αὐτὸν, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ φρέαρ ἐπανιούσης, Polit. vertit, Admurmurante catella. Poll. verò lib. 5, c. 13, vbi animantium voces exprimit, σκύζειν esse dicit τὸ καθεύδοι τὰ ὑπὸ τῆς γαστρὸς. Vbi tamen perperã SCRIBITVR Σκυζᾶν: sicut vicissim apud Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 18, de equabus, ἐρεῦσι δὲ πολλάκις ὅταν σκύζωσι, perperam itidem pro σκυζᾶσι, i. equiunt, seu marem appetunt. NAM Σκυζᾶν significat Catulire: dicitúrque de catella catellum appetente, vt equire de equa equum appetente, taurire de vacca appetente taurum quod in bobus Græci βωιεῖν dicunt, in suibus καπρεῖν: generaliter autem, ὀργᾶν. Aristot. loco citato, πρὸς δὲ τὰς κύνας τὸ ποιοῦσιν πάθος καλεῖται σκυζᾶν, nimirum πρὸς χὰν ὁρμητικῶς πρὸς ἡδονὴν. Varro lib. 2, c. 9, Principium admittẽdi faciunt veris principio. tunc enim dicũtur catulire, id est ostẽdere se velle maritari. Sed & de aliis animantibus dicitur, vt ibidem de equabus, ὅταν σκυζῶσι. Sic apud Suidam, de camelo, κύει μιᾶς δέκα, πρὶν ἢ ἐνδεκάτῳ πίκτειν καὶ πάλιν δίκλιποῦσα ἐνιαυτὸν, σκυζᾶ. vbi ipse exp. ὀλὶ σπουδὴ ὁρμᾶ. Et Plaut. similiter, Quum meam vxorem vidi catulientem. INDE Σκύζα, ης, ἡ, Catulitio, Libido & appetitus coitus. Philetas apud Hesych. παύσω σε τῆς σύζης. Plin. lib. 16, c. 25, Catulitionem rustici vocant gestiente natura semina accipere. A B

Σκυδμαίνω, idẽ cum σκύζομαι: Irascor. Vnde apud Hesych. σκυδμαίνει, ὀργίζεται, νεμεσᾶι. Il. ω, Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, ne mihi succenseas Patrocle. Sunt qui de leonibus propriè dictum velint, ob catulos surreptos ira concitatis: ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ μαίνεσθαι: quod valde remotum est. Hesych. Σκυδμαίνει exp. etiã σκυθρωπάζει, tetrico esse vultu & tristi: ITIDEMQVE Σκυδμαινος, σκυθρωπὸς, Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum præferens. C

Σκύθραι, idem cum σκυδμαίνω & σκύζομαι. Vnde apud Hesych. Σκύθεται, χολοῦται, θυμοῦται, σκυθρωπάζει. Significat ergo, vt Σκυδμαίνω, nõ solùm Irascor, Succenseo, sed etiã Tristi & tetrico vultu sum, Vultu tristi & obnubilo incedo.

Σκυθρὸς, ά, ὁ, Vultum præferens iratum, aut tristem & tetricum. Hesychius exponit, χαλεπὸς, ὠμὸς, συγκὸς τὰς ὄψεις.

C. Σκυθρωπὸς, ά, ὁ, Tetricus, Vultuosus, Tristẽ vultum gerens: ὁ σκυθρὸς τοῦ ὤπας. Isocr. ad Demon. ἐθίζε σαυτὸν ἢ μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύνεσιν. δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθαδίας, ὀλίγα δὲ τοῦτο, φρόνιμος ἔτι δόξεις. solent enim componere vultum supercilióque contrahere qui sapientiores grauiorésque videri volunt: quod & σωνεφοῦν τὰ ὄμματα dicitur. Xenoph. ἱλαραὶ ἢ αὐτὶ σκυθρωπῶν ἦσαν, posito vultu tetrico & tristi lætam hilarémque ostẽdebant faciem. Idem Pæd. 1, ἀνίαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν, σωπῶν διῆγε. Herodian. lib. 4, σκυθρωπῶς πρεσβύτερος εἰς γῆν ἐνέβλεπεν, vultu tetrico & mœsto terram intuebantur. Alcidamas apud Aristot. Rhet. 3, dicit etiam τὴν σκυθρωπὸν φρονήσιν τῆς ψυχῆς. Et Plutarch. πρὸς πολυπραγμοσ. dicit vrbes quasdam habere suas πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, per quas nimirum purgamenta & sordes efferuntur, & ad supplicium educuntur fontes. Tetricas portas itidem dicere queas. Et in lib. De def. orac. ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, dies nefastos & tristes. Item σκυθρωπὸν θέαμα, triste spectaculum, Herodian. lib. 1. D

Σκυθρωπῶς, Vultu tetrico & supercilis cõtractis, vt quum tristitiam seu mœstitiam vultu simulamus. vt σκυθρωπῶς ἔχειν, Esse vultu tetrico, Mœstitiam simulare vultu. Ex Xenoph. tamen σκυθρωπῶς ἔχειν affertur pro Molestũ esse. E F

Σκυθρωπάζω, Sum vultu tetrico & mœsto, Mœstitiam seu tristitiam vultu simulo, Mœstũ vultum gero. cui synonyma sunt σωνεφοῦν τὰ ὄμματα, τὰς ὀφρῦς αἰωρᾶν, σωμάζειν τὰς ὀφρῦς, σωφρονοῦσθαι: Latinis contrahere supercilia, vt fastuosi, aut grauitatem vultu præ se ferentes. Aristoph. apud Suid. Ὡς οὐδὲν οἶδα πλὴ σκυθρωπάζειν μόνον, Ὡς ἢν κοχλίας σμικρὸς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. Idẽ Aristoph. in Pluto, Ὀφρῦς σωῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα, supercilia contrahebant, vultúsque tetricos gerebant. Budæus interpretatur Tristes erant & contracta fronte. Vtuntur & prosæ scriptores. Demosthenes, βαδίζει οὖν παρὰ τοὺς τοίχους ἐσκυθρωπακὼς, Fronte corrugata, seu Ducẽs vultus, veluti cogitabundus, Vultuosus. Bud. Et Æschin. σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. Item Xenophon, Pæd. 6, μὴ θαύμαζε εἴπνες ἐσκυθρώπασαν ἀκούσαντες τὴν ἀγγελλομένων. Idem pro Capite demisso ire, posuisse videtur, de canibus loquens. B G H

Σκυθρωπασμὸς, ῆ, ὁ, Vultus tetricus & mœstus, Tetrica seueritas, Supercilium tetricum. Plutarch. νόμα καὶ μειδίαμα καὶ σκυθρωπασμὸς τοῦ φιλοσόφων. Pro quo Philostr. dicit, τὸ σκυθρωπὸν, quum epist. 54 ἀμφίδας vocari scribit τὰς Ἐρινῦς, furias, quasi τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας.

Σκυθράζω, idem cum σκυθρωπάζω, Hesych. AT Σκύθραξ ab eodem exponitur μείραξ, ἔφηβος, adolescens, puber.

Σ Κ Υ Τ Ο Σ, εος, τὸ, Corium, Pellis. τὸ παῦ δέρμα, vt Hesych. & Suid. exponunt. Plato Symp. ἔχων τι πιοῦσ᾽ τὸν ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι τῷ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Et Xen. De re equ. εἰ ἐμβάτας ᾠοίντο σκύτους, ὁξ οἱουσῶν αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, ex eo corio ex quo crepidæ confici solent. ¶ Item σκύτος, Loreus funis, seu Flagrum loreum, Flagrum coriaceum, Scutica: quod & σκυτάλη. qua signif. Ioseph. vsur passe dicitur. Itidē accipi potest apud Demosth. in Mid. p. 238, σκύτος ἔχων ἐπόμπευε, καὶ πύτῳ μεθύων ἐπάταξέ πινα. Sic Aristoph. Vesp. Ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω, Faciam vt in facie tua appareant coriacei flagri vestigia, seu Faciam vt vultum geras flagro coriaceo cæsi. id est, πληγὰς σοι ἐμβαλῶ, inquit schol. Annotatur in lex. meo vet. & apud Etymol. σκύτος secundū Petronium dici τὸ μεταξὺ τῶν πενόντων τῶν τραχήλου δέρμα: secūdum alios, τὸν ῥωπαῖον μυελὸν, secundū alios τὸ ἰνίον: secundum alios, τὸν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τῶν μετώπου τόπον, quod ὀλισθησιώνιον alio nomine dicitur: secundum alios τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, atque adeo ipsam κεφαλήν.

C. Σκυτοβραχίων, Coriaceum seu loreum brachium habēs. Athen. 12, Διονύσιος ὁ σκυτοβραχίων.

C. Σκυτοδέψης, ου, ὁ, Coriarius, Qui pelles subigit & parat in vsus suos. id cum βυρσοδέψης. ab Hesych. exponitur δερματοπαλάκτης. Apud Suidam, σκυτοδέψου παῖς. VNDE Σκυτοδεψικός, ού, ό, Ad coriarium pertinens. Apud Theophrast. De c. pl. libr. 3, cap. 23, σκυτοδεψικὴ κόπρος, Sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirū quas parant, abrasæ. Alii Fæces pelliū. ITEM Σκυτοδεψέω, ῶ, Pelles mollio seu subigo, vt coriarii solēt.

C. Σκυτοτόμος, ου, ὁ, Qui coria incidit in suos vsus aptata & concinnata, ad calceos, loráve aut similia conficienda. Cerdo. Xenoph. Hellen. 3, pag. 292, de Ephesiis, οἵ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες, καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι, καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Sic Pæd. 6. Vide & σκύτος, vbi potius pro sutore calceario quam pro lorario ponitur. quēadmodū Suidas quoq; exp. σκυτοδὸς & ῥωροτόμος. Pro sutore calceario Poll. quoq; accipit l. 7, c. 21, vbi instrumēta τῶν σκυτοτόμων, seu τῶν τὰ ὑποδήματα ῥαπτόντων enumerat: & lib. 10, c. 31. Ibidē τομεὺς & ἱμαντοτόμος: quod posterius lorarium potius significat, i. qui è corio lora conficit. Iidem σκυτοτόμοι scuta etiam coriis integebant, vt apud Hom. Iliad. η, Tychius Aiaci suum ἔπλετο σάκος κάμε τεύχων, Σκυτοτόμων ὄχ᾽ ἄριστος. Atque adeo Latinum vocabulum Scutum à Græco desumptum est, & Scutum appellatum quòd è crudo bouis tergore confieret. INDE Σκυτοτομικός, ή, ό, Ad σκυτοτόμον pertinens. vt σκυτοτομικὰ σκοῦν seu ἐργαλεῖα, instrumenta sutorum calceariorum seu lorariorum. Et σκυτοτομική, sc. τέχνη seu ὀπτικὴ, Ars sutoria, seu Ars sutorum calceariorum. Plato lib. 1 De rep. καὶ σκυτοτομικὴ πρὸς ὑποδημάτων κτῆσιν χρήσιμος. Item σκυτοτομικὸν πλῆθος apud Aristoph. Multitudo sutorū calceariorū. ET VERB. Σκυτοτομέω, ῶ, Artem sutoriam exerceo, Factito artem incidendi coria. Aristoph. Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος. est enim ars sutoria ex earū numero quæ sedentariæ dicūtur: vt & apud Suidam οἱ σκυτοτόμοι ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, καὶ εἰσὶν ἐσκιατραφημένοι. Vtitur & Aristot. Polit. 2.

G Σκύτινος, η, ό, Coriaceus. Anacr. apud Ath. 12, πολλά σ᾽ ἐν κύτῳ σκυτίνῳ μάστιγι θωμιχθείς, coriaceo flagro. Aristoph. Nub. οὐδὲν ἦλθε ῥαψῳδῶν σκύτινον, nihil coriaceum. Item σκυτίνη dicitur Corium seu pellis quæ præcingitur, subintelligendo ὦα, siue πελιζώματα: vnde in lexico meo veteri & Etymologiste, σκυτίνας, πελιζώματα ἀπὸ λώρων. Vide nonnulla hac de re in Ὦα λουτεῖς. Iocularitèr autem ab Antiphane apud Athen. sophistæ dicuntur λεπτοὶ, ἄσκοι, σκύτινοι. At σκυτίνη ὀπτικουεία prouerb. Atticum ὀπὸ τῶν ἀδενοούντων βοηθημάτων, Hesych.

Σκυτικός, ή, ό, Coriarius. Vnde σκυτικὴ, sc. τέχνη, ars coriaria. ἡ σκυτοδεψικὴ siue ἡ σκυτοτομική. vtraque enim intelligi potest. Plato Polit. 2 ait σκυτοτόμων suam artem debere factitare, ἵνα ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλὸς γίγνοιτο.

C. Σκυτοφάγος, Qui coriis vescitur. Legitur apud Poll. l. 6, c. 7, sub finem. sed forsan pro eo reponēdum σικοφάγος.

Σκυτεύω, F. εύσω, Artem coriariam seu sutoriam factito, Cerdo sum. Luc. VNDE Σκυτεὺς, έως, ὁ, Qui artem sutoriam seu coriariā exercet, Cerdo, σκυτοτόμος. ET Σκυτεῖον, ου, τὸ, Officina sutoris, Sutrina, Officina sutoris calcearii. Vtitur Herodot. in Vita Homeri, vbi σκυτέα vocat Tychium quem Homerus σκυτοτόμον.

Σκυτάλη, ης, ἡ, Flagrum loreum seu coriaceum, Scutica: vel Saccus coriace[9]. Hesych. enim σκυτάλιον exp. φλαγέλλιον, λῶρον: & Σκυτάλαι, θύλακες δερμάτινοι. Item Claua in summo obducta corio, quales à morionibus gestari solent. vel simpliciter Claua, Fustis. Suid. enim exp. nō solùm φραγέλλιον, sed etiā βακτηρία ἀκροπαχὴς, baculus in summa sui parte crassus, vt solēt esse fustes & clauæ. Itidem Pind. in Olymp. clauam Herculis, quod & ῥόπαλον dicitur, σκυτάλιον appellat. Necnon Vectes seu Palangæ siue Phalangæ, dicūtur σκυτάλαι. vt Exodi 30, ἔσονται φαλίδες τῶν σκυτάλων, ὥστε αἴρειν τὸ θυσιαστήριον· καὶ ποιήσεις σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων, annulos facies vectib[9], per quos ipsi vectes traiiciantur ad tollendum altare: vectes autem illos conficies ex ligno cariem non sentiente. (qua signif. infrà Σκυτάλη) Σκυτάλη apud Lacedæmonios erat genus quoddam epistolæ secretæ, de quo vide Plut. in Lysandro, p. 812 meæ edit. & Harpocr. ac Suidam. Gell. lib. 17, c. 9, sic describit, Surculi duo erant teretes, oblōguli, pari crassamēto, eiusdémq; longitudinis, derasi atque ornati cōsimiliter. Vnus imperatori in bellū proficiscētī dabatur, alterū domi magistratus cū iure atque cū signo habebāt. Quādo vsus venerat literarū secrētiorū, circū eū surculū lorū modicæ tenuitatis, lōgū autē quantū rei satis erat, cōplicabant volumine rotundo & simplici, ita vt oræ adiūctæ vndique & cohærentes lori quod plicabatur, coirent. Literas deinde in eo loro per trāsuersas iuncturarū oras, verūbus à sūmo ad imū proficiscētibus inscribebāt. Id lorum literis ita perscriptis, reuolutū ex surculo, imperatori cōmenti illius cōscio mittebāt. Resolutio autē lori literas trūcas atque mutilas reddebat, mēbráque earū & apices in partes diuersissimas spargebat. Id vbi ille ad quē erat missum, acceperat, surculo cōpari, quē habebat, capto ad finē, perinde vt debere fieri sciebat, circūplicabat: atque ita literæ per ambitū eundē surculū coalescētes, rursum coibāt, integrámq; & incorruptā epistolā & facilē legi præstabāt. Hoc genus epistolæ Lacedæmonii σκυτάλιον appellāt. Hæc Gell. quæ, sicut & locū illū Plut. cōfer cū iis quæ apud schol. Aristoph. & S. legūtur, necnō apud schol. Thuc. p. 42, & Athen. l. 10, vbi Σπαρτιᾶται σκυτάλη, sicut apud Hesych. Σκυτάλη Λακωνική. Xen. Hell. 5, ἐς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον, κελεύοντες ἀκολουθεῖν Τελεύτια. Et Plut. Alcib. ὡς δὲ τῶν οἴκοι τελῶν σκυτάλιον ἐλθεῖν, κελεύουσαν ἐκπεσεῖν ποιήσασθαι τὸν Ἀλκιβιάδειον. Erat & δακτυλιῶν quædā σκυτάλη, de qua cōsule schol. Aristoph. & Suid. Itē in σκυτάλαις scribebātur sontiū delicta, teste Hesych. Idē Hesych. σκυτάλαι exp. etiā ἱππικαὶ ἴλαι, item ὄφεων φλαγέλλια. ¶ Σκυτάλη, serpētis nomē apud Ælian. & Nicādr. & Plin. necnō Diosc. l. 7, c. 11, τῆς ὑπὸ τῆς θεᾶς ἀγρυπνοῦσης σκυτάλης ἢ ἀμφισβαίνης δηχθεῖσι. Lucan. l. 9, Et scytale sparsis etiā nunc sola pruinis Exuuias ponitura suas. Apud Col. autē l. 6, c. 17, Mus araneus, quem Græci σκυτάλιον appellant, quanuis exiguis dentibus, non exiguam pestem molitur: pro illo σκυτάλιον putolegendū μυγαλῆν, de quo suprà post Μῦς.

Σκυταλίας, ου, ὁ, vt σκυταλίας αὐλὸς apud Athen. 1. 4, ex Iuba, κατ᾽ ἐμφέρειαν τοῦ πάχους, quoniā crassitudinē σκυτάλης æquat. Sed ambiguū an σκυτάλιον ibi profuste siue pro vecte accipiat, an pro ligno tereti & oblōgo, seu surculo tereti & oblongo, circum quē voluebatur ὁ λοβὸς ἱμάς, in quo Spartani secretiores scribebant literas. Itidem σκυταλίας σῖκυς apud eūdem Athen. & Theophr. Hist. pl. l. 7, c. 4. & Plin. Cucumis instar σκυτάλης teres & oblōg[9]. l. 7, c. 4. & Plin. Cucumis instar σκυτάλης, idem tamen cum eo significans. Nam sicut Hesych. σκυτάλαι exp. βακτηρίαι, ita & σκυταλὶς ex Herodoti lib. 4 affertur pro baculo. Præterea vt σκυτάλη vectem seu phalangā significat, ita & σκυταλὶς. Ioseph. δι᾽ κίρκων ὀπτηχευσαι σκυταλίδες ἐλαυνόμεναι, deaurati vectes per annulos traiecti. Quo cum confer locum quendam in Σκυτάλη. Suidæ σκυταλίδες sunt πυροβόλα ἐργαλεῖα, tormēta ad ignē iaculādum:

quorum descriptionem apud eum tibi videndam reliqui. Σκυταλίδες & φάλαγγες dicuntur etiam τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, teste Rufo Ephesio. At Poll. τῶν δακτύλων τὰ μὲν θεσύγκοπτα κατὰ τὰς συμβολαὶ. Κόνδυλοι τὰ ὑπ᾽ αὐτοῖς ἄρθρα, Σκυταλίδες ἢ Φάλαγγες. Gorr. Σκυταλίδες, (inquit) dicuntur digitorum ossa, quòd eo ordine disposita sint, vt velut in acie stare videantur. σκυτάλη enim equitum turmam significat: atque eandem ob causam φάλαγγες etiam nominantur. Meminit & Gal. De ossibus. In lex. meo vet. & apud Etymol. σκυταλίδες dicuntur esse etiam εἴδος καμπῶν, animalculum, apud Alexandrinos. item εἴδος καρίδων: necnon σκοῦδός τι ὀνομ. Hesych. quoque καρίδων εἶδος esse testatur.

Σκυτάλιον, ου, τὸ, idem cum σκυταλίς. Apud Theophr. autem lib. 4 Hist. pl. c. 5, ἐξ ἧς σκυτάλια καὶ βακτηρίας ποιοῦσι, Gaza vertit Regulas. ¶ Σκυτάλιον à quibusdam dicitur ὁ κοτυληδών, vmbilicus Veneris, teste Dioscor. l. 4, cap. 92. Vide & Hesych.

Σκύπαλον, ου, τὸ, idem cum σκυτάλη. i. Claua, Fustis: ῥόπαλον, vt Suid. exp. hoc loco, Ἔγραψέ τι τὸ σκύπαλον ἐξίωκα μίω. Et ex Herodoto, καὶ τῆς σκυπάλοισιν ἔπεμπον τοὺς Πέρσας. quo loco σκύπαλον exp. βακτηρία ἀκροπαχὴς, baculus in summa sui parte crassus, vt est fustis aut claua. Et ex Aristoph. Τὸ σκύπαλον ἐξήνεγκα τὸ τοῦ Λαμίου. nam pauper is erat, & victum quærebat sibi ἐκ ξυλοφορείας: quamobrem dicit se ἐξενηνοχέναι ipsius βακτηρίαν.

Σκυπαλόω, ῶ. Fuste cædo. Vnde pass. in Lex. meo vet. σκυπαλουμένη, ξύλῳ τυπτομένη. quod & apud Hesych. legitur, sed non sine mendo. In Pand. Cædi fustibus, apud Cic. Clauis fustibūsque mulctari, & Fustuariū mereri. In eodem meo lex. HABETVR Σκυπαλωτοὶ βοχοὶ, οἱ ῥαβδωτοὶ, virgati.

Σ Κ Ω Λ Η Ξ, ηκος, ὁ, Vermis. Il. υ, — ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ, Κέπτ᾽ παθείς. Athen. lib. 3, de ficu, ὑπὸ σκωλήκων μὴ δεῖ φθείρεσθαι. Sic Arist. σκώληκες οἱ ἐν τῷ δένδρῳ, vermes quos ex arboribus picus Martius extrahit. Et Theophr. σκώληκας ἔχουσι, de arboribus. pro quo Plin. dicit Verminantur. Idem alicubi σκώληξ vertit Tinea. Dicitur de vermibus etiā iis qui corpori putrido innascuntur, vt suprà in Σκυπαλόν. Et apud Diosc. lib. 1, c. 106, σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, lumbricos vētris. Et lib. 3, de calamintha, σκώληκας τοὺς ἐν ὠσὶ, aurium vermes. Apud eundem, lib. 5, cap. 92, ἰὸς σκώληξ, ærugo vermicularis, vt Marcell. vertit. Plin. lib. 34, cap. 12, æruginem scoleciam appellat: ac inde nomen accepisse ait, quia contrahit se vermiculorū specie. Metaph. apud Athen. 6, Εἶνοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες.

Σκωληκόβρωτος, A vermibus exesus seu erosus, Corrosus à vermibus, vel Arrosus à vermibus. vt Act. Apost. c. 12, de Herode, ἐξῴμωμος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε, arrosus à vermibus, animam exhalauit. qui σκώληκες dicuntur etiam ὀλαί. Vide in Σκυπαλόν. Apud Theophr. γίνεται σκωληκόβρωτον, de arbore, Plin. vertit Vermiculis infestatur.

C. Σκωληκοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vermis speciem gerens, Vermiculo similis, Contrahens se vermiculorum specie. Alii Vermiculatus. Aristot. & Dioscor.

C. Σκωληκοποιέω, ῶ, Vermē genero. vel In vermē cōuerto.

C. Σκωληκοτόκος, ου, ὁ, Vermes pariens, Vermes procreans seu generans. Aristot. & Theophr. VNDE Σκωληκοτοκία, ῶ, Vermes pario, Vermes procreo seu genero. Aristot. lib. 3 De gener. anim. loquens de insectis, ἐξεδὴν γὰρ ἔοικε πάντα τόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν τοιοῦτον. Et Polit. 1, ὅσα σκωληκοτοκεῖ ἢ ὠοτοκεῖ. Affertur & pass. σκωληκοτοκούμενοι, & ex Gaza exponitur Vermicularia proles. ET Σκωληκοτοκία, ας, ἡ, Vermium generatio, seu procreatio. Aristot.

Σκωληκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vermem imitans. idem cum σκωληκοειδής. Aristot. de scorpionibus, πάντων σκωληκώδη πολλὰ καὶ ἐπωάζουσι, vermiculos ouorum specie pariunt, Plinio interpr. Exponitur & Verminosus.

Σκωλήκιον, ου, τὸ, Vermiculus. Athen. lib. 7, γίνεται τὸ πίνα σκωλήκια αὐτῇ ἐν τῇ ὑστέρᾳ, ἃ τὸν γόνον τὸν γινόμενον καταφθείρει.

Σκωληκιάω, ῶ, Vermibus scateo, seu Vermes genero, Vermino. vt Cels. Nihil est perniciosius pueris dum verminant. Apud Dioscor. lib. 3, σκωληκιῶντα ὦτα, reddunt Vermiculantes aures, vt Plin. dicit Vermiculātur arbores. Idem Plin. Verminosis auribus instillatur.

Σκωληκίζω, F. ίσω, Vermē refero. Apud medicos σκωληκίζων σφυγμὸς, vermiculans pulsus: i. pulsus in quo qualis in vna pulsatione & diuersis arteriæ partibus, in quo non tota simul arteria distenditur, sed primùm quidem pars eius superior cordique vicinior, deinde verò alia atque alia, in modum vermis progredientis. nanque ab huiusmodi gressus similitudine huic pulsui inditum nomen est. Eiusdem generis est cum vndoso atque etiam formicante, differtque ab iis sola quātitate seu magnitudine: éstque amborum medius, tanto maior formicante quanto vndoso minor. Hæc inter alia Gorr. Affertur & σκωληκίζεσθαι pro Instar vermium moueri.

Σκωλήκωσις, εως, ἡ, Vitiū in rebus quæ corruptione vermiculantur. Verminatio, Senecæ: Vermiculatio, Plinio, l. 11, c. 17. Theophr. lib. 7 Hist. pl. c. 6, ait semina asseruata diutius, ἀδενέστερα ἀναγκαῖον εἶναι, διὸ καὶ ἀναπολῶ καὶ τὴν σκωλήκωσιν. sic enim reponūt quidā PRO Κώλωσιν, præsertim quum subiiciat, φθορὰ ὑπὸ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων. Sed videdum ne pro Σκωλήκωσις dicendum potius sit Σκωλήκωσις.

Σκωληκόω, ῶ, Vermibus infesto. Pass. Σκωληκόομαι, Vermib' infestor, Vermiculor. seu Vermiculationē sentio. Theophr. ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, Vermiculationē minimè omniū sentiūt. Idē, οἱ δὲ καρποὶ σκωληκοῦνται μᾶλλον, οἷον ἀπίου, μηλέας, μεσπίλης. Pro quibus Plinius, Vermiculationē & poma ipsa per se quibusdam annis sentiūt, mala, pira, mespila, punica. Idē Th. De caus. pl. lib. 4, c. 15, σκωληκοῦται πυρὸς, Vermiculationē seu vermē sentit, Vermiculis infestatur: quod nonnulli ex Latinis dicunt Verminare & Vermiculari.

Σ Κ Ω Π Τ Ω, F. ψω, Cauillor, Salibus & dicteriis vtor: i. Illudo, irrideóq; dicteriis, Irrideo aliquē, falsè in eū dicens quidpiā. B. vertit, Irrideo cum facetia. Isocr. Areop. τοὺς ὑπεραπίλους καὶ σκώπτειν δυναμένους. Xen. Pæd. 1, p. 6, σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ ὁρᾷς ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ ἀσχημόνως. Plut. De solert. anim. ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδορουῶντας ἢ σκώπτοντας ὀνομάζουσιν. Dem. Pro cor. ὡς δεῖλοις σκώπτεις. Rursū Plut. παίζειν καὶ σκώπτειν αἰδῶ βωμολοχίας. nā ea præcipuè irritat. Aristot. Rhet. 1, ἐρίζονται δὲ τοῖς πικραγελῶσι καὶ χλευάζουσι καὶ σκώπτουσιν. ὑβρίζουσι γὰρ. Idē Rhet. 2, δυνάμενοι σκώπτειν καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν. Aliquādo cū accus. cōstruitur, eóque vel personæ vel rei. Athen. 10, Ἀγησίλαον σκώψας. Aristoph. Nub. σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ, irridēt eius insaniā. Sic Herodian. l. 5, σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον, cauillātes & dicteria dicētes in ipsius vitā. Sæpe genitiū rei sequens in accus. mutatur, præpos. εἰς iunctū. Arist. σκώπτειν εἰς ῥᾳκία. Plut. Galba, σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν, in eius auaritiā dicteria dicēs & cauillās. sic Chrys. De sacerd. εἰς μικροψυχίαν ἡμᾶς διετέλεις σκώπτων. Rursum Plut. Lyc. σκώπτει τοὺς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, irridet ensēs Laconicos veluti paruos. Sic apud Suidā de Daphida, εἰς τὴν Πυθίαν ἐλθόντα ποτε σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ὀπτηλῶντα ἔρεσθαι εἰ τὸν ἵππον θύσῃ. Quæ Valer. Max. sic refert, Apollinē Delphis irridēdi causa consuluit an equū inuenire posset. Affertur & cū datiuo, ex Plut. Themist. αὐτῷ σκώπτων, pro In eū falsè vrbanéque iocās. Pass. Σκώπτομαι, Irrideor cauillis. Herod. l. 4 ὑπορρίπτοντες εἰς τοὺς ὑποφέροντας πολλὰ χρήματα μὴν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπεῦσι δὲ τοῖς σκωπτομένοις, iactātes in optimū quēq; ac potentissimū dicteria quædam, vt quidē ipsi putāt, festiua: vt autē videtur iis in quos dicūtur, lōgè grauissima.

Σκῶμμα, ατος, τὸ, Cauillū, Dicteriū, Sales, Salsè dictū. Dion. Long. σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ᾽ ἀπάγωγα. Luc. παῦε ἀνάχως ἀποπτύζουσα καὶ ἐς τὴν Ἀθηνᾶν δριμύτατα τῶν σκωμμάτων. Plut. Symp. 7, ἡ τοῦ τὰ σκώμματα καὶ βωμολοχίας ἀνέρεια. Xen. σκώμματος ἦρχε, cauillo vti cœpit. Epigr. l. 2, Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν φίλον, quibus nō est gratū cauillari & dicteria dicere in cōuiuio. Sic Plut. Lyc. σκώμματα λέγουσι τοῦ ἕκαστον ἀναχύσεως, ἐπιλαμβανόμενοι τῶν ἁμαρτανομένων. Idē in Pericle, πολλοὶ δ᾽ ἡδὺ ἄσματα καὶ σκώμματα τοῦ αἰχμάζω. Cōtrà φεύγειν σκώμματα & ἀπέχεσθαι σκωμμάτων. Demetr. Phalereus, φεύξομεθα τὰ σκώμματα ὡς τὸν λοιδορίας. Plutarchus Sympos. 2, σκώμματος δὲ τοῦ μὴ δυναμένου μετ᾽ ἀλαζονείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἄπτεσθαι, παντάπασιν ἀφεκτέον. nam τοῖς σκώμμασιν ἔστιν ὅτι μᾶλλον ἢ τοῖς

λοιδορίαις ἐκκινούμεθα, vt ibidem docetur. Itidémque in suo περὶ ἀοργησ. libello dicit, σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελάσαι, πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησι. Laudatur autem, σκῶμμα αἰσχρὸν ἐν παιδιᾷ ἔνι μετὰ ἀστραπελίας εἰρημένον ἐνεγκεῖν ἀλύπως καὶ ἱλαρᾶς, apud eundem in lib. De audiendo. Idem in Lyc. dicit fuisse Laconicum σκώμματα αἰέχεσθαι· μὴ φέροντα δὲ, παραιτεῖσθαι. Sic in lib. De aud. poem. φέρειν πρᾴως τὴ σκώμματα τὴ λοιδορίας τὴ γέλωτα. Idē dicit σκῶμμα τῆς διεξηρείας ἀπόμορον τῆ βασιλέως. A Iul. Rufin. χριεπισμὸς siue σκῶμμα inter figuras rhetoricas numeratur: qua nimirum fit festiua dictio cum amœnitate mordax. Macrob. lib. 7, c. 3, scribit nō esse vocabula Latina quæ respondeant Græcis istis, λοιδορία & σκῶμμα: nisi fortè dicas λοιδορίαν exprobrationem esse ad directam contumeliam: scomma enim se penè dicere mor sum figuratū, quia sæpe fraude vel vrbanitate tegitur, vt aliud sonet, aliud intelligas: nec tamen semper ad amaritudinem pergere, sed nonnunquam iis in quos iacitur & dulce esse. quod genus maximè vel sapientem vel aliâs vrbanū exercere, præcipuè inter mensas & pocula, vbi facilis est ad iracundiam prouocatio. ideóque cautius in conuiuio abstinendum scommate quod tectam intra se habeat iniuriam. De generibus autem scommatum plura ibidem reperies.

INDE Εὐσκώμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Dexter in dicendis dicteriis & scommatis. VNDE Εὐσκωμμόνως, Cum dexteritate quadam in scōmatis iaciendis. ET Εὐσκωμμοσύνη, ης, ἡ, Dexteritas in scommatis & dicteriis. Pol. l. 5, c. 45. ET Φιλοσκώμμων, Dicteriis mordacibus & scommatis gaudēs, Qui dicteria & scommata dicere gaudet, seu amat. VNDE Φιλοσκωμμόνως, More eorū qui scōmata dicere amāt. ET Φιλοσκωμμοσύνη, ης, ἡ, Amor scōmatum, Quum quis scōmata & dicteria salsa in aliquē iacere amat. Poll. loco citato. A Σκῶμμα est & DIMINVT. Σκωμμάπιον, ου, τὸ, Dicteriolum mordax seu salsum, Cauillum. Aristophanes Vesp. Σκωμμάπιον εἴ ποτέ π θλιβόμενος ἐκβάλω. Vtitur & Plutarch. lib. 2 De fort. Alexandri.

Σκῶψις, εως, ἡ, Derisio quæ fit dicteriis mordacibus & cauillis, Cauillatio. Alexis apud Athen. lib. 10. — φιλεῖ δὲ ἡ μακρὰ συνουσία Καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν Ποιεῖν σκῶψιν· ἡ σκῶψις δ' λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει πολυ. Τοῦ κακῶς λέγειν δὲ ἀρχὴ γίνεται.

AT VERO Σκώψ, ωπός, ὁ, auis nomen est ex genere noctuarum, vt volunt nonnulli, qui & asionem interpretantur: ITIDEMQVE Ἀεισκῶπες, Sempasiones. Diuersæ tamen aues sunt scopes & asiones, vt ex Plin. patet. Is enim lib. 10, cap. 23, sic scribit, Otis bubone minor est, noctuis maior, auribus plumeis eminentibus: vnde & nomen illi: quidam Latinè asionem vocant. Imitatrix aliâs auis ac parasita, & quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter, vt noctuæ, intenta in aliquo, circūeunte alio. Et lib. eodē, c. 50, Nominātur ab Hom. scopes auium genus. neque harū satyricos motus, quum insident, plerisque memoratos, facilè conceperim mente: neque ipsæ iam aues nascuntur. Verba Homeri leguntur Od. ε, Σκῶπές θ' ἵρηκές τε πανύγλωσσοί τε κορῶναι. vbi schol. dicit esse ὄρνεα νυκτίνομα & κακόφωνα: ac propterea nominata videri παρὰ τὸ σκαιὰ ὄπα ἔχειν. Duo earum genera memorantur ab Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 28, nimirum ἀεισκῶπες, ex eo nomen sortitæ, quòd ἀεὶ πᾶσαν ὥραν εἰσὶ, eásque φθέγγεσθαι dicit: alias esse ἀφθόγγους, & autumno interdū videri die vno aut altero. Eadē ferè referūtur apud Athen. l. 9, vbi hæc auis dicitur inter alia ὀρχησὶ ἀλίσκεσθαι, perinde vt ὦπος, & χαίρειν ὁμοίοτητι. ab eáque σκώπτειν dici τὸ σωειεκάζειν, & καζεσχάζεσθαι τοὺς σκωπομύους, διὰ τὸ τὴ ὀκείνων ὀπτηδεύειν τρεφαίρεσιν. quæ & Eust. ex eo refert, p. 1523: at pro τοὺς σκωπομύους legit τοὺς σκωπομύων. (SED ET Κώψ, AC Κῶπες dici pro σκώψ & σκῶπες, vterque locis citatis testantur) ΣΚΩΨ ET ΣΚΩΠΥΜΑ genus saltationis, à scope aue denominatum, seu ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, vt Athen. loco quē citaui, tradit, itémq; lib. 14, vbi etiā ait fuisse σκῶπα τοὺς ἀποσκοπεύοντα π σχῆμα, ἄκραν τὴ χεῖρα ὑπὲρ τὸ μετώπου κεκυρτωμένον: mentionem eius fieri ab Æschylo Theoris, Καὶ μὴν παλαιῶν τοὺς δέ σοι σκωπυμάτων. A Poll.

quoque libr. 4, cap. 14, σκώψ ET Σκωπίας in saltationum generibus ponuntur: dicuntúrque ἔχειν πυκὶ τὸ τραχήλου περιφερὲς, κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ' ἐκπλήξεως τῆς ὀρχήσεως ἁλίσκεται. ITEM ET Σκωπαῖοι videntur harum auium παρώνυμοι, vt Eustathius tradit, pagina 1523, qui apud Laceda monios erāt ἀίθρωπάρεια μικρὰ, aliis dicti εἰλωτες: quales sunt nani & pumiliones apud Latinos.

Σκώπτης, ου, ὁ, Cauillator, Derisor, Qui scommata & dicteria mordacia in aliquem iactat seu iactare solet. A Suida exponitur λοίδορος. VNDE Φιλοσκώπτης, ου, ὁ, Qui dicteria & scommata iacere amat, idem cum Φιλοσκώμμων. VNDE Φιλοσκωπτέω, ῶ, Scommatis & dicteriis mordacibus gaudeo, seu Scommata & dicteria salsa iacere in aliquem amo, Facetis dicteriis & cum mordacitate coniunctis incessere amo. Athen. lib. 14, οὐκ ἀπόρει ὃ τὸ ἡμῶν συμπόσιον οὐδὲ τοῦ φιλοσκωπτεῖν. solent enim sapientes & vrbani inter pocula sese interdum exercere dicteriis, sed iis non nimium salsis, non nimium amaris & mordacibus. quæ enim modum excedunt, iram prouocant, vt in Σκῶμμα videre est.

Σκωπτικός, ή, ό, Qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet: idem cum φιλοσκώπτης. Alii, Cauillis valens, Mordax, Dicax: καθαπτικός. Poll. lib. 5, cap. 45, & Athen. lib. 14, μάλιστα γὰρ εἰς ἀγορὰν οἱ μάγειροι σκωπτικοί πνες.

Σκωπτόλης, ου, ὁ, Itidem Cauillis & scōmatis gaudens, vt φιλοσκώπτης seu φιλοσκώμμων. Aristoph. Vesp. ἄχθεσθ' ἀρά τι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος ὁ σκωπτόλης. Et apud Suidam σκωπτόλαι τε καὶ ὑβρεισταὶ παίτες. quod exponit, φιλοσκώμμονες.

C. ΑΝΤΙσκώπτω, Vicissim dicteriis mordacibus incesso, Vicissim scōma iacio in eū qui scomate me incesserat.

C. ΑΠΟσκώπτω, Scommata iacio, Dicteria dico, Scommate incesso seu insector. Iungitur cum accusatiuo itidem vt σκώπτω. Synesius, οὐκ ἀπέσκωψά σου πῶς εἰς πῶ εἰςενεγκοῦσαν δύνοιαν. Sic alibi quoque apud eūdem. Passim autem reperitur iunctum accusatiuo vel rei vel personæ, cum præposit. εἰς, sicut & σκώπτω. Herodian. εἰς τοῦτον σοῦ ὡς μηδὲ γραπωπικὸν, δημοσίᾳ πολλάκις ἀπέσκωπτε. Sic Lucian. ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας. Idem copulauit ἀποσκώπτειν & λοιδορεῖσθαι, vtens eadem constructione, ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐς τοὺς πολίτας. Item cum accusatiuo rei: vt, ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων, Hoc scōma in pedes iaciens, Hoc scommate pedes notans seu incessens. Rursum Luc. dicit, ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, Quæcunque in me scommata iecerīs, Quæcunque in me dicteria dixeris, Quibuscunque me dicteriis mordacibus incesseris. VNDE Ἀπόσκωμμα, ατος, τὸ, Dicterium mordax quo aliquis notatur, seu Irrisio per scomma, Irrisio quæ fit dicteriis mordacibus & falsis. Hesychius ἀποσκώμματα exp. μυκτηρίσματα.

C. ΔΙΑσκώπτω, Scommata & dicteria iacio. Xenoph. Pæd. 8, καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὔπω διεσκώπτοντο, hæc vltro citróque iaciebantur ab ipsis scommata.

C. ΕΠΙσκώπτω, itidem Scommata & dicteria iacio, Scommatis & dicteriis incesso, Cauillor. Plutarch. Themist. ὅτι σκώπτων τὸν Σιμωνίδην, Cauillis Simonidē incessens, seu Cauillis in Simonidem inuectus. Item cum accusatiuo rei, vt ὀπισκώπτει τὸ πάχος τῆς μετοβολῆς, In nimis repentinam mutationem cauillatur. Item cum εἰς. Plut. Lycurgo, εἰς ὃ ὀπισκῶψαι δοκεῖ μετὰ παιδιᾶς.

C. ΚΑΤΑσκώπτω, idem. Affertur & κατασκώπτω τοὺς συμπότας pro Inter conuiuas iocor.

C. ΠΑΡΑσκώπτω itidem Cauillor, Scommatis & dicteriis incesso.

Σ Μ Α' Ω, SIVE Σμέω, ῶ, Abstergo, Extergo.

Vnde apud Hesychiū, σμώμενος, σμηχόμενος. Legitur apud Herodotum lib. vlt. pag. 350 meæ editionis, τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μύωνον βασιλεύς, καὶ Πέρσαις δωρέεται. Pro quibus Valla, Tunc rex solùm caput ornatur, Persásque strenis donat. Apud Diosc. l. 1, c. 81, de thure, ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται, Hermol. Barb. sic, Capitis vlcera manātia cum nitro infricatum sanat. Itidémque Marcellus, Si infricetur.

Σμῆμα, ατος, τὸ, Smegma, Id quo ad abstergendum & purgandū vtimur. Ath. σμήμασιν ἐχεῶντο τὰς χεῖρας πλυόντες.

Bud. dicit Atticum esse pro σμῆμα.

C. ΑΠΟσμάω, Detergo, Abstergo. Lucianus ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον. Et Dioscor. lib. 5, cap. 84, ἀποσμᾷ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς, oculorum cicatrices detergit, seu Emendat, Aufert, Tollit: ceu sordes abstergendo seu detergendo tolli solent. Idem passiuo vtitur, libro 2, cap. 89, ὅταν κεφαλῆς ἐμπλασσόμενον καὶ ἀποσμώμενον μετὰ ἡμέρας τρεῖς, quod capiti illinitur, seu illitum imponitur, & tertio die abstergitur.

C. ΔΙΑσμάω, SIVE Διασμέω, ῶ, Extergo, Detergo, Abstergo. Herodot. διασμέοντες ποτήρια, pocula abstergētes.

C. ΕΚσμάω, Extergo. Herodot. ἐξέσμων ποτήρια.

C. ΠΕΡΙσμάω, ῶ, Circumcirca abstergo seu detergo, vel Circumcirca affricatum detergo.

Σμήλη, ης, ἡ, Smegma.

Σμήχω, idem cum σμῶ, (ex eóque deriuatū, vt νήχω ex νῶ) id est Abstergo, Detergo, Extergo. Odyss. ζ, Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χόον ἀτρυγέτοιο. Vtuntur prosæ quoque scriptores. vt Luc. in prouerb. σμήχειν Αἰθίοπα, Æthiopē lauare & conari detergere nigrorem: quod & πλύειν πλύνειν dicitur. neutrius enim maculas, seu colorem quo imbuti sunt, quantumuis crebra lotione extersēris. Dioscorid. de oleo raphanino, τοὺς τοῦ τοῦ τρόπον σμήχει τραχύτητας. Pro quibus Plin. Scabritias cutis in facie emendat. Idem lib. 2, cap. 11, σμήχειν λίτρῳ ἀλφοὺς, ὀδόντας· οὐλὰς καὶ λεβκώματα καὶ ἐφίλεις ἀποκαθαίρειν. Et l. 5, cap. 11: 6, κνησμοὺς παύει θεῖον σὺν νίτρῳ σμηχόμενον, pruritus sedat sulphur cum nitro affrictum & postea detersum. Hesych. σμήχει exponit τείβει, καθαίρει: Suidas, σμῆξαι, etiam καθᾶραι. nam quæ deterguntur seu extergunturˌ eadē & purgantur. Aliud autē significat Σμύχω.

Σμῆγμα, ατος, τὸ, Quo in abstergendo vtimur. Apud medicos σμῆγμα dicitur puluis siccus qui cuti non vnctæ inspergitur ad eam detergendam. vnde σμηκτικὸν idem est cum ῥυπτικός. Cuiusmodi facultatem habet nitrum, aphronitrum, sal, mel, salis flos, Cimolia, lomentum fabarum, fermentum hordeaceæ farinæ, furfur, pumex. Verùm aliis etiam medicamētorū generibus quæ attenuarent, discuterent, siccarent, postea accommodatum nomen est. Contusa, cribrata & sicca inspergi debent: aliquādo tamen liquore aliquo diluí possunt & inūgi, vt videre licet apud Act. lib. 6, c. 54, vbi varios τοῦ σμηγμάτων vsus describit. Diosc. lib. 1, capite 41, σμήγματα τοῦ ὀδόντων, Medicamenta seu puluisculi ad tergendos dentes, seu Dentifricia. nam eiusmodi medicamentis solent fricari dentes ad sordes abstergendas. Et lib. 2, c. 102, πρὸς λέπρας καὶ κνησμοὺς σμῆγμα σὺν νίτρῳ, lepras & pruritus addito nitro detergens, seu emendans. Eodem libro, c. 1, de testa ertinacei, πίσσῃ τοὺς ψώρας ἀρμόζουσι σμήγμασι, medicamentis quæ psoras abstergunt. Sunt & manuum σμήγματα, vt sapo. Philox. apud Athen. l. 9, sub finem, παῖδες νίπτηρ' ἔδοσαν χερῶν, σμήγμασιν ἱερομίκτοις χαροσταλπὲς ὕδωρ ἐπιχέοντες. Vtitur & Plin. hoc vocabulo, vt Ad extendendam cutem in facie & smegmata adhibētur. Idem vtitur deriuatiuo Smegmaticus, vt quū ait Acopicis & smegmaticis vtilis: pro Medicamentis lassitudinem tollentibus & detergentibus, seu σμήχοντι, σμηκτικοῖς.

Σμῆξις, εως, ἡ, Detersio, Abstersio. Dioscorid. lib. 2, cap. 5, ἀρμόζουσι πρὸς σμῆξιν ὀδόντων, de buccinis concrematis, Dentifricio conueniunt: vt Plin. Leporis marini cinis dentifricium est. i. Eo fricantur dentes & detergunturˌ

Σμηκτικός, ού, ὁ, Detersorius, Abstergendi seu detergendi vim habens. Dioscor. lib. 2, cap. 4, de purpura combusta, δύναμιν ἔχει σμηκτικὴν ὀδόντων: pro quo cap. seq. dicit, ἀρμόζει πρὸς σμῆξιν ὀδόντων, Dentifricium est. vt Plin. Tali bubuli cinis cum myrrha dentifricium est. Sic in alio eiusdē loco quē habes in verbali Σμῆξις prox. præced.

Σμηκτής, οῦ, ὁ, idem quod σμηκτικόν. vt σμηκτὴς γῆ apud Hippocr. Terræ quoddam genus cui detersoria vis inest. Galenus & Erot. apud Hippocr. σμηκτίδα γῆν exponūt τὴν Κιμωλίαν: itidémque rursus Galenus, Γῆς σμηκτίδος, Κιμωλίας. Inest enim Cimoliæ vis abstergendi instar smegmatis & saponis. DICITVR ET Σμηκτὴς γῆ, quod Poll. ex Cephisodoro affert. sed perperam apud eū pro σμηκτείδα LEGITVR Σμηρίδα. A Theophr. πλωτὴς γῆ nominatur.

C. ΑΠΟσμήχω, idem quod Ἀποσμάω, Abstergo, Detergo. seu Detergendo emaculo & expurgo. ἀποκαθαίρω. Aliud autem signif. Ἀποσμύχω. Vide Λιχανός.

C. ΔΙΑσμήχω, Extergendo perpurgo & emundo, seu Perfrico & tergo. Aristoph. ἁλσὶ διεσμηχθεὶς ὅνωτ' αὖ οὐσοῖ, Salibus perfrictus, Sale tersus & emundatus. Metaphora ab vtribus qui sale perfricti seu perpurgati aut macerati, fiunt meliores.

C. ΕΠΙσμήχω, Abstergo. vel Detergo in summa parte.

C. ΠΕΡΙσμήχω, Circumcirca affrictum detergo, seu abstergo. vel Affrico. Dioscor. lib. 3, cap. 52, βοηθεῖ καθεψηθὲν ἐν οἴνῳ ἄχεις ἡμίπυς, καὶ περισμηχόμενον, de ruta. id est, (Ruell. interpr.) Auxiliatur decocta in vino ad dimidias partes, & oblita.

Σ Μ Ι' Λ Η, ης, ἡ, Scalper seu Scalprum, vel Scalper incisorius.

quo Celsus sæpe vtitur. A Polluce σμίλη & περιπμιδὲς referuntur inter ἐργαλεῖα τὸ σκυτοτόμου. Sic Horatius, Si scalprum & formas emat & comporret in vnum Qui sutor non est. Item in Epigramm. de cultro quo pēnæ scriptoriæ parātur. Itidem Sueton. Scalpro librario venas sibi incidit. Plato Polit. 1, sub finem: μαχαίρα ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλη. Sic Cato, Librum scalpro eximito. Medicum quoque instrumentum est σμίλη, vt apud Celsetiam sæpe Scalper, Scalprum, Scalpellus. Producitur prior syllaba, vt videbis apud Suid. in Σμίλη.

Σμιλίον, ου, τὸ, Scalpellus. De scalpello sutorio, apud Lucianum in Gallo, ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ εἰ παρολισθεῖ τὸ σμιλίον καὶ ἀμβροῖ τῆς πυμῆς. In Hippiatr. dicitur de scalpello chirurgi vel veterinarii medici, alio nomine μαχαίριον: itidem & apud Ægineta m. Sic Plutarch. De discern. amico & adul. εἰ πς, αἱθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντες, ἰατρικῷ σμιλίῳ τοὺς τέμνει καὶ τοὺς ὄνυχας, Scalpello excisorio quo medici vtuntur. vt Cic. Quum sanæ parti corporis scalpellum adhibetur. Columella, Etiam sæpe scalpello vsque ad imum resecare & amputare scabiem. Rursum Cic. Scalpello resectæ. vt scalpro excisorio solet caro mortua & inutilis præcidi. Itidem Galen. περὶ κτ' πτοις lib. 1, τῷ καταξυσμῷ τῷ διὰ σμιλίου σωιχῶς ἐνεργοῦσθαι. Volunt Celsum pro σμιλίον dicere etiam Specillum exasperatum, lib. 6, c. 6. Rursum Galen. hoc Σμίλιον vtitur in exponendo σκηοειδὲς μαχαίριον, quod apud Hippocr. legitur.

Σμιλεύω, F. εύσω, Scalpello reseco, Scalpello amputo & præcido.

Σμίλευμα, ατος, τὸ, Segmen scalpro amputatum. vt apud sutores σμιλεύματα dicuntur segmina corii, (vt Gell. Vnguium & capilli segmina) quæ nimirū amputant calceo cōfecto. περιτμήματα etiā nominare queas, vt περιπμιδὲς & σμίλη idem significant: (apud lignatores & carpentarios, id πελέκημα dicitur: apud serarios ῥίνημα, apud alios ξύσμα, ramentum) vel Recisamenta corii dicas, vt Plin. Æris coronarii recisamēta. Metaph. autem Aristoph. Ran. σμιλεύματά τ' ἔργων φωνὴς ἀμωσιδίου. vbi schol. exp. διαγλύμματα, ἐρεθίσματα: dicēs propriè signif. τὰ ἐκ βαλλόμενα ὑπὸ σμίλης.

C. ΑΠΟσμιλεύω, Scalpello amputo seu reseco, Scalpro repurgo. vt quum putator vitem scalpro repurgat, & sutor calceum iam confectum. Generaliter autē pro Polio seu Expolio capitur, quasi resecans vel abradēs scalpello. Suid. hæc verba citat, quorū autorem (quem esse constat Synes. epist. 101,) non nominat, ἵνα μὴ ἀθύνας ὑπέχω τῆς παιδέκτας τῆς ἀποσμιλεύοντα τὰ ὀνόματα, qui ad viuum omnia resecant & ad vnguem. Itidémque alibi idem, τὸ λόγιν καθᾶραί τε καὶ ἀποσμιλεῦσαι. Iul. quoque imperator vsurpauit hoc verbū metaph. eadem in re, quum scriberet, οὐκ ἀποσμιλεῦν οὐδὲ ἀπονυχίζων τὰ ῥήματα. Eadem omnino verba vsurpat & Themist. in suo Βασιλικῷ, de grammatico quodam præceptore loquēs, καὶ ἐπμελεταῖ διὰ βίου συγκοπαί τε ὀνομάτων καὶ ῥήματα ἀποσμιλεῦνν, καὶ μιεσέκια ἀπτυπαιζειν. Notandū est autē, in illo posteriore loco Synesii copulata esse καθᾶραι & ἀποσμιλεῦσαι, quum Suid. ἀποσμιλεῦνν velit esse τῇ σμίλῃ ξέειν, ἐκκαθαίρειν.

Ἀποσμίλευμα, ατος, τὸ, Segmen seu recisamentum scalpello

factum, Quod ſcalpello vndique reciditur. A Suida exponitur τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα. q.d. Ramentum quod ſcalpello eximitur. Sic σμίλευμα quoque exponitur à ſchol. Ariſtoph. A

C. ΔΙΑσμιλεύω, Scalpello perpurgo, ſeu perpolio. Metaphoricè plerunque & generaliter pro Perpolire, Expolire: vt & apud Latinos Exaſciare, Limare. Vnde διεσμιλευμένος apud Suid. quod exp. ἐξεσμένος, ἠκριβωμένος. Sic Alexis apud Athen. lib. 4, vbi Pythagoreorum victus deſcribitur, — Πυθαγορεισμοὶ καὶ λόγοι Λεπτοὶ, διεσμιλευμένοι τε φρονήσεις Τρέφουσ' ἐκεῖνος, ad vnguem exquiſitæ meditationes, ſeu commentationes. B

Σ Μ Υ Χ Ω, Attero, Abſumo, Corrũpo. Heſych. Σμύχει exp. τρύχει, φθείρει. Itidémque Σμύχοιτο, φθείροιτο, τρύχοιτο: item ἀφαίροιτο: & Σμύξαι, μαρῆναι. Significat Σμύχω, etiã Exuro, Incendio ſeu igni vaſto. Vnde apud eundem Heſychium Σμύξαι, φλέξαι, ἐμπρῆσαι: & Σμύχοιτο, καταναίοιτο. Sic apud Suid. Σμύξαι, καῦσαι: & Σμυχόμενος, καιόμενος, αἰαλισκόμενος. Pro Vro, καίω, Greg. accipit in poem. Κῆρ ἄχεϊ σμύχων, cor dolore vrens & macerans. Plaut. quoque dicit Vritur cor mihi. Et Baſil. πυρετῷ σμύχοντος γενάξεις ἀπὸ μέσης καρδίας, vrente febre. Bud. annotat apud Galen. σμυχόμενον πυρετὸν aliũ eſſe quàm θερμόν. Superiori autẽ loco Greg. ſimilis eſt hic Apollon. Argon. 3, - ἔνδεσθι δ' αἰεὶ Τῆρ' ὀδύνῃ σμύχουσα δεδαϊγμένος, dolor vrens & macerans. ſchol. exp. καταπονεῖ αὐτὸν ἡ ὀδύνη καίουσα. In propria autem ſignificatione pro Vro, Inflammo, accipit Homer. Il. χ, — ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. B C

Σμυγερὸς, οῦ, ὁ, Ærumnoſus, Qui perpetuis laboribus ærumniſque maceratur & conficitur. Apollon. Argon. 2, — μεῖά τε σμυγερώτατοι αὐδρῶν Τρηχείῃ Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γᾶαν ἔχοισιν Ἐργάτναι. vbi ſchol. exp. ὀδυνηρότατοι. Heſych. quoque σμυγερὸν exp. ὀδυνηρὸν, item αἰαρὸν, χαλεπὸν, οἰκτρὸν: necnõ μοχθηρὸν, πονηρὸν, ὀδυνηρὸν. VNDE Σμυγερῶς, eidem ὀδυνηρῶς, Ærumnoſè. D

C. Ἐπισμυγερὸς, itidem Ærumnoſus, vel Miſerabilis. οἰκτρὸς, ὀδυνηρὸς: aut etiam Triſtificus, Cor dolore vrens. Heſiodus, — ἀχλὺς ὀδυσμυγερή τε καὶ αἰνή. VNDE Ἐπισμυγερῶς, Ærumnoſè: ὀδυνηρῶς, vt Heſych. exp. Vtitur hoc adverbio Homer. Odyſſ. γ, v. 194, Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ὀδυσμυγερῶς ἀπέπεσεν. E

C. Ἀπόσμυγερὸς, itidem Ærumnoſus, vel Miſerabilis. οἰκτρὸς, ὀδυνηρὸς: aut etiam Triſtificus, Cor dolore vrens. Heſiodus, — ἀχλὺς ὀδυσμυγερή τε καὶ αἰνή. VNDE Ἐπισμυγερῶς, Ærumnoſè: ὀδυνηρῶς, vt Heſych. exp. Vtitur hoc adverbio Homer. Odyſſ. γ, v. 194, Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ὀδυσμυγερῶς ἀπέπεσεν.

C. Ἀπόσμυγχω, Deuro, Igni abſumo. Metaphoricè vtitur Luc. in dial. Terpſ. & Plut. ὑπεκφρίσσοντες τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγχόμενοι; cum ſtridore dentium infrendent & præ dolore ardeſcunt ſeu exardeſcunt. Niſi malis Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore. nam σμύχω ſignif. non ſolùm καίω, verùm etiam μαραίνω.

C. ΔΙΑσμύχω, Peruro. Sed Heſychius & Suid. exp. διαξέω ſic ut & διαφλέγω.

C. ΚΑΤΑσμύχω, Comburo, Exuro. Iliad. — πρὶν Ἔκτορα δῖον Μυρμιδόνων ὀδύνῃ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι, Κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας: per tmeſin pro κατασμύξαι, igni populari naues. Metaph. Theocr. idyll. 3, de Amore, Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰκάνει. Sic Ouid. Violenter me vſſit amor. Et, Pectore intimo vri. Item apud Phalar. κατασμύχεσθαι pro Cruciari & torqueri dolore, Confici & macerari dolore. quo ſenſu Vri etiam dicunt Latini, vt Plaut. Vritur cor mihi. E F

C. ΠΕΡΙσμύχω, Circũcirca vro. vel Vndique macero, Prorſus conficio & exhaurio: ea ſignificatione qua aliquis dicitur doloribus prorſus confici & exhauriri. Legitur in Epigr. G

C. Ὑποσμύχω, Suburo, Vſtulo. id eſt Paulatim vro. Item Succendo, Inflammo. Baſil. ὑπὸ θάλπει κατέχει τὸν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτῷ τὰ σπλάγχνα. Et ὑποσμυχόμενον μῖσος apud Greg. pro Succenſum, teſte Budæo. Itidem & dolor ὑποσμύχει, quum intus cor vritat: vt & apud Heſych. Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα: & Ὑποσμύχει, θλίβει, αἰνιᾶ, καταπονεῖ, quod ἀπὸ τῶν θαυμάτων eſſe tranſlatum dicit. Schol. Apollon. Rhod. Argon. 2, ὑποσμύχειν eſſe tradit ἠρέμα ὑποκαίειν: hæc verba poetæ, οὐδέ τι μῆχος Ἔς' ὀπισω. κεκεαὶ δὲ ὑποσμύχονται ὀπωπαί, ſic exponens, ὑπὸ βάθοις ἠμαύρωνται, καὶ οἱονεὶ ὑποκέκαυνται. H

Σ Ο Β Ε Ω, ῶ, Abigo, Expello. Plerunq; de auibus: vt Ariſtoph. οὐδένὸς σοβοῦντος αἰνεπόμεθ' ἐκ τῆς πατείδος, nemine abigente: apud quem in Veſp. σοβεῖ, vox eſt abigentis & σοβοῦντες. Sic Menãder apud Athen. lib. 9, οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὀρνίθας ἀφ' ἡμῶν; vbi ἔξω σοβεῖν dicit pro ἐκσοβεῖν, Foras abigere & expellere voce illa σοβεῖ σοῦ. Significat & Propello, vtẽdo voce illa, vt quũ à paſtore grex pecorum propellitur, ſeu progredi iubetur voce illa σοῦ σοῦ. Luc. μᾶλλον δὲ ὡς περ αἱ πάλαι ἀθρόοις αὐτὸς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, propellens ſeu progredi cogens, aut vrgens. Quò referendum eſt σοβεῖν quod Heſych. & Suidas exp. διώκειν, qui & alterius ſignificationis mentionẽ faciunt, exponentes ἀπελαύνειν. Quum verò Xen. dicit σοβεῖν κόνιν, reddas potius Excutere, quàm Expellere: vt quum in lib. De re equ. ait, de ſtringendis equis loquens, δεῖ δὲ σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχός, puluis ſecundo pilo excutiendus eſt. A B C D E F G H

Σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπωθῶ, Obuios ſummoueo, quod faſtuoſorum eſt. Sic exp. comment. Demoſth. in Mid. pag. 235, εἰς μωρίαν τὸν γυναῖκα ἄγῃ, ὅθεν τὸν λύκον δέδοικε τὸν ἐν Σκυθίᾳ. καὶ τρεῖς ἀκολουθοῦσι ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, δεδῳ τῆς ὀγκᾶς σοβεῖ, per ſoru proficiſcitur, obuios quoſque ſummouens: πολὺν ὀγκᾶν θορυβῶν, καὶ σοβῶν τοὺς ἀπωθῶν, inquit comment. qui etiã addit τὸ σοβεῖν eſſe συνεχοῦς κινήσεως τεκμήριον. Similis iſti loco eſt hic Syneſ. epiſt. 104, οὐ γὰρ οἶμαι τὸ ἀπὸ τῶνδε σοβήσειν δεῖν τῆς ὀγκᾶς Ἰωαννίου τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πολὺ ἐνπνεῖν, οὐδὲ λαῖλαν ἐκκαλεῖσθαι τῶν ὀπτικεστέρων πνῶν. Idem alibi, μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ θρασκελῆς σοβεῖ, quanto cum famulitio ac clientela quantóque cum apparatu ſe infert. Plut. Sol. σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, magna ſatellitum caterua ſtipati ſeſe inferunt faſtuoſè & inſolenter. Heſych. σοβεῖν exp. πρέχειν: Suid. autem, μετὰ σεμνότητος προπέμπειν, κομπάζειν. Bud. annotat σοβεῖν eo ſignif. dici quo apud Plaut. Subnixis alis me inferam. ‖ Significat Σοβέω & Moueo, Concito. Ariſtoph. Veſp. πολὺν ὀδὸν ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, Citato pede choream agite, ſeu Mouete in orbem pedem agilem. Sic apud Baſil. in epiſt. βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, greſſus citatus. Et Eurip. μειρακίου ἐμπλήκτου τὸ σεσοβημένον θεῶν δόξαν, vt qui æſtro percitus gloriæ conſequendæ, gradu concitato fertur. Greg. in Iul. dicit etiam, ὀφθαλμὸς σοβούμενος καὶ περιφερόμενος, τὸ μανικὸν βλέπων, Qui huc illuc veluti citato impetu fertur, Qui continuo motu circunfertur, & modò huc modò illuc voluitur. cui oppoſitũ Immotos tenere oculos.

Σόβη, ης, ἡ, Muſcarium, Flabellum quo muſcæ abiguntur: quod ῥιπὶς alio nomine dicitur. Item in cauda equina σόβαι dicuntur pili longiores quibus muſcas abigunt ipſi equi: vel etiam σόβη dicitur ipſa cauda pilis veſtita, cuius motu ipſi equi muſcas pellunt. in Hippatr. ἐὰν τὸν σόβον παῦν κινῇ, ὑπὸν ὁ ἵππος ἔχει, τὸ τῆς οὐρᾶς ἄκρον ἀποτέμε ὡς τὸ ἥμισυ. Suidæ σόβη eſt ἡ ἐξ ἱππείων τριχῶν πεποιημένη κεφαλαία, galea ex pilis equinis. Potius tamen ſignificaret τὴν ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον, criſtam ex pilis equinis: vnde apud Homer. ἵππουρις κυνέη, & ἵππουρις τρυφάλεια, ſiue ἱππόκομος τρυφάλεια, Galea ſetis equinis comans, Galea criſtam ex ſetis equinis habens.

Σόβοι dicuntur οἱ σάτυροι, vt comment. Demoſth. annotat: πρὸς τὸ σοβεῖν: nam eſſe κινητικὰ πάντων ἐν τοῖς ζώοις: ac propterea ſatyros ſolere etiam pingi σόβας ἔχοντας. Dicuntur ergo à σοβεῖν ſignificante Citato gradu currere. nam teſte Plin. ſunt pernicioſſimum animal, tanquam quadrupedes, tam rectè currentes, vt propter velocitatẽ, niſi ſenes aut ægri, non capiantur. Ideóque rectè ab Ouidio quoque leues ſatyri dicuntur.

Σοβαὰς, άδος, ἡ, Quæ inſolenter ſeſe infert, vel Quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis. Heſychius σοβάδες exp. ὑπερήφανοι, ἄσωτοι, μαινόμεναι: Suid. autem διώκουσαι, πόρναι. quam expoſitionem ſequendo, σοβάδες dicerentur quæ tã perdito amore percitæ ſunt vt amaſios ſuos vel perſequantur. Ariſtoph. quoque ſchol. σοβάδας dici ſcribit τὰς πόρνας, citans hunc ex Eupol. locum, θοᾷ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου. ‖ Ἀπόκινος & σοβαὰς apud Athen. lib. 14 numerantur inter γελοίας ὀρχήσεις.

Σοβαρὸς, ᾶ, ὁ, Qui concitato gradu ſeu impetu fertur, Citato impetu ſeu gradu ſeſe inferẽs. vt σοβαρὰ ᾠδὴ, Ariſtophan. Pace. vbi ſchol. exp. σεσοβημένη, ἀκίνητος, id eſt Concitata, Mobilis. Sic idem Ariſtoph. alibi, de vento, ῥήξας αὐταὶ ἔξω φέρεται σοβαρὸς, citato & vehementi impetu. Quibus adde quod apud Plut. aliquoties legitur, σοβαρὸς ἐνέκειτο, pro Citato impetu perſequebatur & vrgebat, ἐδίωκε. Item Inſolenter ſeſe inferens & obuios quoſq; ſubmouens: & ex conſequenti Faſtuoſus, Superbus. Suidas exp. ὑπερήφανος, λαμπρὸς, ἐπαρόμενος, αὐθάδης: itidémque Heſych. qui addit etiam σεμνός. Ariſtoph. ὡς σοβαρὸς εἰσελήλυθεν ὁ συκοφάντης; i. ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν, Elatus, Tumido ſpiritu ſeſe inferens. Plut. γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ πανηγυρικῇ. Idem in lib. De educ. puer. ἑπτάεας σοβαρὰς καὶ πολυτελεῖς, meretrices faſtuoſas & ſumptuoſas. Idẽ in Demetr. ταύτην δὲ τὴν χλαμύδι οὐδεὶς ἐπλησε χρήσασθαι, καίτοι οὐκ ὀλίγον ὕστερον ἐν Μακεδονίᾳ σοβαρὸν ἡγουμένων βασιλέων. vbi nota σοβαρὸς ad cultum corporis reſtringi, vt idem dicit Alexandrum λαβεῖν διαφορὰν ἀτυροτέραν μὲν Περσικῆς, Μηδικῆς δὲ σοβαρωτέραν οὖσαν, faſtuoſiorem. De inceſſu etiam dicitur. Baſil. Libanio, βαδίζειν μετὰ σοβαροῦ τοῦ βαδίσματος, vt qui ſubnixis alis incedunt. Et Greg. de pauone caudam rotante, θεατείζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος. Itidem & σοβαρὸς ἵππος apud Xenoph. qui quaſi faſtuoſo & ſuperbo gradu incedit. Necnon σοβαρὰ λέξις, Faſtuoſa & ſuperba oratio. Ælian. apud Suid. σοβαροῖς αἰαθήμασιν ἐκόσμησε τὴν νεῶν. Sic apud eundem, σοβαρὸν ἄγαλμα τῇ πλάσει καὶ τῇ τέχνῃ. Apud Latinos quoque Faſtuoſus (ſeu Faſtoſus) & Superbus non homini ſolum tribuuntur, ſed & rebus. Virg. Greſſus glomerare ſuperbos. Ouid. Palla ſuperba. Virg. Tecta ſuperba. Ouid. Domus faſtoſa. A B C D E F G H

INDE Σοβαροβλέφαρος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, Qui faſtuoſo & ſuperbo eſt ſupercilio. Nam ſupercilia maximè indicant faſtum. Superbia alibi conceptaculum, ſed hic ſedem habet: in corde naſcitur, huc ſubit, hic pendet, inquit Plin. lib. 11, c. 37. In Epigr. τὰς σοβαροβλεφάρους, ſuperciliosas, & faſtum adducto ſupercilio ſuum prodentes, Seueritatem grauitatémque ſupercilio præ ſe ferentes. (In v.l. LEGITVR ET Σωροβλέφαρος, Superbus, Arrogãs, à magnis ſuperciliis & adductis. ſed perperã, vt opinor pro Σοβαροβλέφαρος) ITEM Σοβαρῶς, Superbè, Faſtuoſè, ſeu Inſolenter & faſtuoſè ſe inferendo. Plutarchus Coriolano, εἰς ἀγορὰν ἐνέβαλε σοβαρῶς, ὑπὸ τῆς βουλῆς περιπεμπόμενος. Idem Pl. in Alcibiade, ἐνίοις δὲ καὶ παντάπασι σοβαρῶς περιφερόμενον, admodũ faſtuoſè & inſolenter. ET Σοβαρύομαι, F. ύσομαι, Inſolenter ſeu faſtuoſè & ſuperbè me infero, Inſolenter & faſtuoſè incedo. Agath. Epigr. lib. 2, in medic. Σεμνοπρεπωτήσας καὶ σοβαρυσάμενος, faſtum præ ſe ferens. Heſych. σοβαρύεται exp. ἐπαίρεται, effertur. Apud eundem LEGITVR Σοβαρηπικὴν, σφοδραὶ. Sic ſuprà Σοβαρός. A B C D E F G H

C. ΑΝΑσοβέω, Excutio, Expello. Propriè Excutio ſiue expello, ſurſum reiiciẽdo. Ἀνασοβῶ, (inquit Bud.) Surſum reiicio & Excutio retrorſum. Lucianus, ἔρχεται πτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὸν ὀδὸν τῶν μετώπῳ κόμην. Pla. ep. 7, διαμηχανώμενος ἵνα ὅπῃ αὐασοβήσει με, id eſt, quo pacto me expelleret, ſeu abigeret. ‖ Capitur & pro Conturbo ſiue perturbo aliquem. vnde ἀνασοβηθεὶς à Suida exponitur διαπεραχθείς. Heſychius, ἀνασοβεῖ, ἀναινεῖ, Ταραττίνει.

Ἀνασοβέομαι, οῦμαι, paſſ. Excutior, Expellor, Surſũ reiicior ſiue Excutior retrorſum, proprié. ‖ Item Commoueor, Conturbor, Perturbor. vt, ὁ δὲ ποιὸς τὸν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεὶς ματαίως, ἀνίσταται ἀδύς. vbi ἀνασοβηθεὶς Suidas exponit διαπεραχθείς: ſubiungens hunc locum, τοὺς δὲ ἵππους ἔτι ἀχρίοις, ὑπό τε τῶν ἀϊόντων τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπτρεπηθέντος βάρους ἐπὶ μᾶλλον ἀνασοβηθέντας, διαφορῆσαι αὐτόν.

Ἀνασόβησις, εως, ἡ, Excuſſio, Reiectio ſurſum aut retrorſum. ‖ Item Conturbatio.

Ἀπόσοβέω, ῶ, F. ήσω, Arceo, Abigo, Summoueo, Repello. Item Excutio. Exponitur etiam Abſterreo. Ariſtoph. in Ranis, Ἀλλ' οὐκ οἶός τ' ἐμὲ ἀποσοβῆσαι τὴν γλῶτταν. id eſt Riſum excutere. vel (vt alii) Riſum compeſcere. Interdũ habet accuſatiuum ſimul & genitiuum. vt in hoc loco quem Suidas profert, ὁ δὲ αὐτὴν ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ὀπτεπέμενον. Eſt autem ἀποσοβεῖν αὐτὸν τῆς κεφαλῆς perinde acſi dicas, σοβεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, A capite arcere ſeu abigere. Habet igitur genitiuum vi præpoſitionis. A B C D E F G H

Ἀπόσοβα, in neutra ſignificatione, Abeo citato gradu. Ita enim quidam grammatici expoſuerunt, σεσοβημένως καὶ θαρραλέως ἀπέρχομαι: afferentes hoc exemplũ, καὶ ὡς ὁρᾶς, ἤδη ἀπόσοβα παρ' αὐτῷ. Suidas ἀπόσοβα ait apud Menandrum ſumi pro ἀπέρχω.

Ἀποσοβητὴς, οῦ, ὁ, Qui inſolenter aliquem ſummouet & repellit.

C. ΔΙΑσοβέω, ῶ, Diſpello, Diſcutio, Diſturbo. Bud. διασεσοβημένος exp. διαπεπαραγμένος, διαπεθορυβημένος.

C. ΕΚσοβέω, ῶ, Expello, Abigo foras. Ἔξω σοβέω. Menander apud Athen. lib. 9, Αὐτή ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις μόλις. Cui ſimilem locum habes in Σοβέω.

C. ΠΑΡΑσοβέω, ῶ, Inſolenter & faſtuoſè prætereo. vel (vt B. interpr. pag. 700) Feroci & ſuperbo aſpectu tranſmitto & prætereo. Plut. Catone, τὸ γυναίου θρασύτερον ὑπεραποβῆσαι ὑπὲρ τὸ δωμάτιον δόξαντες, i. inquit, Improbè & contemptim, & ſpreto iuuene, in Catonis ſenis cubiculum irrumpente mulierula, & ſeſe inferente audacius.

C. ΠΕΡΙσοβέω, ῶ, Circumeo. vel etiam Circumfero. vt in cõuiuio περισοβεῖν dicebatur τὸν κύκλῳ πίνειν, in orbem πὼ φιλοτησίαν circumferre, inquit Bud. pag. 700, ſubiungens hunc locum Athen. ἐπεσύμπινε πᾶσι φιλοτησίαν. οὐ μόνον νεανίαις γαμβρὸς ἐπίνων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς φιλτάτοις, ἔδωκε τῷ πυθῇ, περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας τὸ κύκλῳ πίνειν τὸ τῷ ἑῷ λέγων. Deinde ſubdit exemplum ex comœdia, περισοβεῖ πότημον αὐτοῖς ἄκρατον. Sic Alciphr. κύλικος συνεχὴς περισοβουμένης, aſſiduè circumlato ſeu circumeunte calice.

Σ Ο Λ Ο Σ, ου, SIVE Σόλοι, vrbs Ciliciæ, ab Achiuis & Rhodius condita: in quam poſtmodum Pompeius piratas collocauit, & à ſe Pompeiopolin vocauit, teſte Strab. lib. 14, pag. 193, & Dione, l. 37, pag. 8. Meminit & Steph. quo teſte, ciuis eius vrbis, DICITVR Σολεύς ET Σόλιος. ‖ Eſt & vrbs Cypri hoc nomine, antè dicta Æpea, quam Philocyprus rex Cypri in locum commodiorem tranſlatam & ampliatã cõnſilio Solonis, in ipſius Solonis honorem Solos nuncupauit, vt Plut. in Solonis vita docet, pag. 169 meæ edit. vbi vrbem iſtam ipſe Solon in quodam carmine vocat ſuum φίλος, & eam à ſe ὠκίσθαι teſtatur: ciuéſque itidem eius Σολίοις nominat. Diog. Laert. in Vita Sol. ait huius Cypriæ vrbis incolas Σολίους dici, illius autẽ, Σολεῖς: quã vrbem Ciliciæ à Solone conditam fuiſſe. Nominatiuo autem ſing. Σόλος vtitur Euſt. p. 1332.

C. Σολοίτυπος χαλκὸς, Æs Solis cuſum. Heſych. dicit eſſe genus æris Cypri: dictum eſt autem ab vrbe Cypri quæ Soli vocatur. AT Σολοιτύπος quod idem exp. μωροκτύπος, videtur potius à Σόλος deriuatum, quod diſcum ſignificat, pro σολοτύπος, vt ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος.

C. Σόλοικοι, Qui Solis habitarunt. Peculiariter dicebantur Σόλοικοι qui quum Solis habitaſſent, Attici tamẽ eſſent, πὼ ἀγῶνα παρεκόπτουσαν Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ ἐξεκοικίσθησαν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν, vt Euſt. tradit apud Dionyſ. De ſitu orbis, loquẽs de vrbe Ciliciæ quæ Soli nominatur. Itidem & Suid. & Diog. Laert. infrà in Σολοικίζειν. Generaliter autem barbari omnes nominati fuerunt σόλοικοι. Hipponax, τοὺς σολοίκους ἢν ἐθέλοισι φρονῶσι, barbaros venũdant quò volunt. Pro vitioſo & barbarè loquente, apud Luc. in Demon. κωμιδῶν ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τιμήσειν. Itemque ſicut βαρβαρόφωνος, ita σόλοικον aliquid in verbis dicitur. vt Athen. l. 4, τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτοῦ, σόλοικον. dicendum enim potius σφᾶς αὐτοῦς, quia è ſingularis numeri eſt: αὐτοῦς autem, pluralis. Sic σόλοικος φθόγγος apud Anacr. de oratione barbara. Extẽditur τὸ σόλοικον latius etiam. dicit enim Plut. in vita Dionis Syracuſ. οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐνδεικνύμενος, Nihil quod nõ deceret talem hominẽ, Nihil quod non conueniret eiuſmodi viro. Et Cic. ad Attic. lib. 14, Nihil enim tam σόλοικον ἢ τυραννοκτόνοις in cælo eſſe, tyranni acta defendi. Nec non ob vitioſos prauóſque mores aliquis σόλοικος dicitur, id eſt barbarus. vt Cic. Natura & moribus barbarus. Plut. Polit. præc. ὡς περ ἔνιοι τὴν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic Xenoph. Pæd. 8, de Daipharne quodam, σολοικότερος ἀνθρωπος τοῦ ὅπῃ, ὃς ὥστε, εἰ μὴ τὰ χὰ τὰ ἀκούοι, ἐλευθεριώτερος αὐ φαίνεται. Itidémque Ariſtoteli Rhet. 2, σολοικίαι & σόλοικοι nonnulli dicuntur διὰ τὸ οἴεσθαι ζηλοῦν τοὺς ἄλλους ἃ καὶ αὐτοί.

Hesych. σόλοικον exp. non solùm τὸ ἀμαθές, sed σόλοικος etiam ὀθνεοσυρμῶδες, ἀδιάφορος.

c.2. Σολοικοφαὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui σόλοικος videtur esse, at non est: vt Suidæ Σολοικοφανὲς χωρίον dicitur τὸ δοκοῦν μὴ μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ. Itidem in oratione & verbis σολοικοφανὲς dicitur quod σόλοικον quidem & incongruum videtur, non est tamen: cuius generis hæc afferuntur exempla: ex Virg. Centauro inuehitur magna, &— Prænestè sub ipsa: & ex Terent. In Eunuchum suam. Vbi mascul. & neutr. fœmininum iungitur, ob suam. Vbi mascul. & neutr. fœmininum iungitur, ob suam. Vbi mascul. & neutr. fœmininum iungitur, ob bauditū aliud fœmininū, Naui, Vrbe, Fabulam. ἀλλοίωσιν alio nomine dici tradunt.

c.2. Ὑποσόλοικος, Aliquantū σόλοικος. Cic. epist. 12, lib. 2 ad Attic. Ludos Antii spectare nō placet. Est enim ὑποσόλοικον, quum velim vitare omnium deliciarū suspicionem, repentè ἀναφαίνεσθαι nō solùm delicatè, sed etiam ineptè peregrinantem. Et epist. penult. lib. 14, Quinetiam hoc ipso tēpore multa ὑποσόλοικα. Paulo antè dicit, Quid absurdius?

Σολοικία, ας, ἡ, idem quod τὸ σόλοικον, seu σολοικισμός. Luc. De saltat. σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ὀθνεῖκοὶ ὑπὸ ἀμαθίας. Faciunt autem solœcismos saltatores imperiti quū inconcinnè & extra numeros rhythmósque mouentur, aut serius tardiúsve. A Latinis dicitur Solœcismus. Inuen.— solœcismum liceat fecisse marito.

Σολοικίζω, Refero solœcos in loquendo, Solœcismum facio in loquendo, Non loquor vt probatus loquendi mos fert. Diog. Laert. in vita Solonis, scribit Solonem in Ciliciam profectum, vrbē ibi condidisse, & à se Solos nominasse, in eámque ὀλίγους πιὰς ἀπὸ Ἀθηναίων ἐγκατοικίσαι: qui progressu temporis τῷ φωνῷ ἐπεξενωθέντες, dicti fuerint σολοικίζειν, quasi dicas Ipso sono & voce prodere sese Solis habitasse, ibique concinnum & Atticum loquendi genus Cilicensi & barbaro permutasse. Frequēs huius verbi vsus. Epigr. libr. 2, in Rhetor. Μὴ δὲ λαλῶν τερφίω ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ, Καὶ μέλλων χαίρειν, ἀθὺς ἐβαρβάρισε. vbi nota σολοικίζειν & βαρβαρίζειν copulari, sicut & apud Plut. in suo περὶ διωπίας libello, ἐὰν ἐκεῖνος σολοικίσῃ τερφοιμιαζόμενος, ἢ βαρβαρίσῃ δίκην ὑθλος. Et in lib. De discern. amico & adul. ὀθνεῖα πολλὰ μὴν παιδὶ περὶ δέπνου καὶ γεραφείου, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρίζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν, de præceptore grammatico. Item vtitur Aristot. l. 3, Rhet. ἐπὶ πάδε ποιεῖ σολοικίζειν, τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ὀθνεῖ ὑπὸ ἀμφοῖν ὁ ἁρμόττει. vnde patet solœcismum esse non in simplicibus solùm verbis, sed & in compositione & constructione eorundem. id est in oratione. Luc. verò dicit etiam σολοικίζειν Ἀττικῶς, in Solœcista, εἰώθει δὲ καὶ τοὺς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν, eos qui in Atticismis facerent solœcismos. Vbi vide multa exempla σολοικισμῶν. Sed latius etiam extenditur τὸ σολοικίζειν, sicut & τὸ σόλοικον. Nam apud Plutarch. in libello De audiendo, σολοικίζειν τοῖς τῶν ἀκροάσιν dicitur auditor, Qui non attentè audiens, gestu aliquo incomposito ineptit. Siquidem & in gestu & in actione etiam Quintilianus ponit solœcismum. Vnde illud Polemonis dictum apud Macrobium, οὔπος ἐσολοίκισε, quū malus actor tragœdiæ Iouem exclamans, manum depressisset: & rursus ὤμοι pronuntians, sustulisset. Sic Luc. in Solœcista dicit σολοικίζειν τὸν μνησθόμενον αὐτῷ. Ibidē pass. παρ' ὃ, τι ἕκαστον σεσολοίκισται.

Σολοικισμός, οῦ, ὁ, Solœcismus. Gell. lib. 5, cap. 20, Solœcismo Latino vocabulo ab Asinio Capitone, eiusdémque ætatis aliis, Imparilitas appellatus, à vetustioribus Latinis Stribiligo dicebatur, à versura videlicet & prauitate tortuosæ orationis, tāquam strobiligo quædam. Quod vitium Asinius Capito hisce verbis diffiniuit, Solœcismus, est impar & inconueniens compositura partium orationis. Ibidem dubitat idem Gell. an σολοικισμὸς sit vocabulum Atticis vsitatum & antiquioribus Latinis. videntúrq; ei vtrique potius σόλοικον dixisse quàm σολοικισμόν. Vtitur tamen eo præter Plutarchum Lucianus. vt in Vit. auct. σολοικισμῶν ἐμπεπλάσθαι καὶ ἀπόπτων ῥημάτων. Plut. autem Symp. 8, probl. 9, τοῖς τῶν λόγου μαθείοις, καὶ πᾶς τοῖς ἄλλοις ποιεῖν σωζέσι, καμνόν ἐγκρίνεσθαι βαρβαρισμὸν ἢ σολοικισμόν, ἀλαίφνης δυνατὸν ὄντι. Rursum Luc. σολοικισμὸν ποιεῖν, & ἐν σολοικισμῷ ποιεῖν, in suo Solœcista. Apud eundem Nigrinus taxat etiam quosdam σολοικισμοὺς τῶν ἡδονῶν, seu homines περὶ τὰς ἡδονὰς σολοικίζοντας, qui inconuenienter vtuntur voluptatibus. Sic Plut. οὐ σίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀσυχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς, delicta & solœcismos qui in vita committuntur. Itidem Martial. Vnus quum sitis, duo Calliodore sedetis: Surge, solœcismum Calliodore facis. Ac σολοικισμὸν generaliter appellant quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo: propriè autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως πεπαγμένος, vt Suid. definit. cuius rei exempla vide apud Donatum in lib. De figuris.

Σολοικιστής, οῦ, ὁ, Qui in loquendo σολοικίζει, seu solœcismos facit. Ita inscribitur dialogus quidam Luc. qui & Ψευδεσοφιστής.

Σ Ο Ρ Ο' Σ,

ου, ὁ, Loculus, Conditorium: in quo nimirum defuncti cōduntur, Sepulchrū, seu Capulum, Sandapila. Iliad. ψ, Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύψαι. Et in Epigr. ἐγχάλκος σορὸς, sandapila ærea, seu loculus æreus. Et Plut. in Numa λιθίνας σοροὺς, Loculos lapideos, Cōditoria lapidea: de sepulchro Numæ regis. Et σοροὶ σαρκοφάγοι, loculi qui corpora arrodunt seu adedunt, ex Dioscor. lib 5, cap. 142. Aristoph. verò Vesp. dixit, Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ, id est, Desiderare & amare videris pulchrā sandapilam, pro Formosam vetulam. Et comicus quidam apud Athenæū, lib. 13, Ἐπεὶ τεθνᾶσι τοῖς ἔπεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ Ἡδη πλέως ἐν ὁμολογουμένῳ σορὸς, & capularis facta esset, id est Capulo propediem efferenda, vtpote morti vicina ob decrepitam ætatem.

C. Σοροδαίμων, ονος, ὁ, Dæmō capularis, Larua sepulchralis. Ita vocatur senex capularis, qui morti vicinus, propediem sandapila efferendus est & inhumandus. Plut. De lib. educ. pag. 22 meæ edit. τὴν δὲ φρονεῖν ὑμῖν ἀπὸ τῶν παῖδας ἀπειλᾶν; κροτόλιρος καὶ σοροδαίμων ὄδε. ITIDEM Σορέλλιν Hesychio teste est σκάμμα τὴν ὅθεν χωνεύουσιν εἰς τοὺς γέροντας. Et idipsum Eust. ex Aristoph. citat, addens & πυμβοχόοων dici. Latini quoque à Capulum dicunt Capularis senex pro eo qui iam morti contiguus est, teste Nonio, citāte hunc locum ex Cæcilio, Tune amare audes edentule & capularis senex? Eodem sensu Plautus, Iráne tibi ego videor oppidò Acherontius, capularis? Idē, Capulo proximus. Et Nouius,— pater Prius in capulo quàm in curuli sella suspēdant nates. Eodem Nonio teste, Silicernios dici voluerunt senes incuruos, quasi iam sepulchrorum suorum silices aspicientes: vt Cincius, Dum iam silicernius sui finem temporis expectarer.

C. Σοροποιὸς, οῦ, ὁ, Qui sandapilas compingit, Sandapilarū fabricator, seu faber. (vt Iuuen. Inter carnifices & fabros sandapilarum) seu Libitinarius. Epigramm. lib. 2, Καὶ πᾶσι νμία νύξ, ἐν φαρμακεῦ, εἷς σοροποιός. Vtitur & Aristophanes Nub.

C. Σοροπλήκτης ET Σοροπλὴξ itidem scommaticè in senem capularem seu capulo proximum dicuntur, perinde vt σοροδαίμων, σορέλλιν & τυμβοχόραν: vt testatur Eust. p. 1431. Significant autem ad verbum A sandapila seu libitina percussus seu perculsus: dicitúrque de eo qui sandapilæ propediem est includendus.

C. Σοροποιὸς, οῦ, ὁ, Qui sandapilas conficit. idem quod præcedens Σοροποιός. Poll. lib. 10, c. 31, σοροποιοῦ σκεύη.

C. Εὐρύσορος, Latum habens loculum seu capulum. In Epigr. legitur Ἀρύσορον σῆμα pro Amplum & capax sepulchrum.

Σορηδὸν, In modum loculi seu busti. Hesych. exp. ὁμοῦ. sed apud eum SCRIBITVR Σωρηδὸν, per ω in prima. ac certè eam expositionem sequendo, per ω potius scribendum, à σωρὸς, cumulus, vt significet Cumulatim, Aceruatim.

Σορεύω, Aggero, Cumulo. vnde apud Hesych. Σορεύει, συνάγει. Alii exp. Cadauera cumulo & congero, nimirum in σορόν. Sed videndū ne potius scribendum sit Σωρεύω: itidémque Σωρείτης PRO Σορείτης, à Σωρὸς, quod diuersam à superiore σορὸς habet significationem.

Σωρὸς enim significat Cumulus, Aceruus. Hesiod. Erg. 2, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται, quo tempore prudens formica aceruum congerit, eorum quibus ad vitam hyeme

sustentādā indiget. Plut. Symp. 6, πυρῶν ὀντεθεὶς σωρῷ, tritici aceruo impositus. Aristoph. σωρὸς χρημάτων. Et prouerb. σωρὸς ἀγαθῶν, aceruus bonorum, de quo Erasmus in Chil. Item apud Suidam, τὸ παλαιὸν οἱ κναφεῖς ἀκαθάρτων σωρὸν συρράψαντες, τὰ ἱμάτια ἔκναπτον. vbi videtur σωρὸς significare potius Fasciculus.

Σωρηδὸν, Aceruatim, Cumulatim. Philo De vita Mosis, lib. 1, πολὺς δὲ καὶ ἀνθρώπων ὄχλος ὑπὸ δίψους διεφθαρεὶς, ἔκειτο σωρηδὸν ὅθι τ' τρεῖδων, in triuiis aceruatim iacebat. Herodian. lib. 4, ἔξω τῆς πόλεως κομιζόντα σωρηδὸν, extra vrbem exportata aceruatim. Ibidem, σωρηδὸν χέοντες, aceruatim effundunt.

Σωρεύω. F. εύσω, Cumulo, Aceruo: interdum Cumulatim obruo, Aceruatim onero. Herodian. lib. 4, λιβανῶν πολὺ βωμοὺς ἐσώρευσεν, thure altaria cumulauit. Et lib. 5, τοῖς τε βωμοῖς ἐπεπίθει, παντοδαποῖς ὀδώμασι σωρεύων, cumulatis supra aras omne genus odoribus. Pass. Σωρεύομαι, Cumulor, Aceruor, Cumulatim aggeror. Herodian. lib. 4, μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος καὶ διεβάπτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, ingenti quodam ac vix peruio aggere cadauerum structo. Et lib. 8, χοῦ τε τῆς γῆς ἐς αὐτὰ σωρευθέντος, puluere multo saburratis, seu aceruatim obrutis.

Σώρευμα, ατος, τὸ, Cumulus, Aceruus. idem cum σωρός. Xen. Pæd. 7.

Σώρευσις, εως, ἡ, Aceruatio, Cumulatio. seu Coaceruatio, Aggestio quæ cumulatim seu aceruatim fit.

Σωρευτὸς, οῦ, ὁ, Aceruatus, Cumulatus. Apud Athen. lib. 7, Γόγγρου σὺ ὁμοῦ μέλη σωρευτὰ, πιμελῆς τ' πυγέμοντα.

Σωρεία, ας, ἡ, idem. Ab Hesych. & Suida exponitur πλῆθος, Multitudo. Idem igitur propemodum fuerit cum σωρὸς & σώρευμα.

Σωρεός, οῦ, ὁ, idem quod σωρός. Suid.

C. ΕΠΙσωρεύω, Accumulo. Aceruatim aggero.

C. ΚΑΤΑσωρεύω itidem Accumulo, seu Coaceruo, Aceruatim congero.

C. ΠΕΡΙσωρεύω, Circumcirca cumulo & aceruo. seu Cumulo circumcirca obruo, Aceruo vndique onero.

C. ΣΥΝσωρεύω, Coaceruo, Aceruatim congero.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur syllogismi genus quoddam apud dialecticos. Cic. lib. 2 De diuin. Quem ad modum soriti resistas? quem, si necesse sit, Latino verbo liceat Aceruatem appellare. Sed nihil opus est. vt enim ipsa philosophia, & multa verba Græcorum, sic Sorites satis Latino sermone tritus est. Et in Lucullo, Et primùm quidem hoc reprehendēdū, quòd captiosissimo genere interrogationis vtuntur: quod genus minimè in philosophia probari solet, quum aliquid minutatim & gradatim additur aut demitur. σωρείτας hos vocant, qui aceruum efficiunt, vno addito grano. Vlp. De verb. & rer. signif. Natura cauillationis quam Græci σωρείτην appellauerunt, hæc est, vt ab euidenter veris per breuissimas mutationes disputatio ad ea quæ euidenter falsa sunt, perducatur. Meminit Diog. Laert. variis in locis.

Σώρακος itidem pro σωρὸς accipiunt nonnulli in hoc loco Vabrii, quem Suid. in suo lex. habet, sed sine expositione, Ποῦ δ' ὀστρίων ἐν σωρὸς, ἢ πίθος σύκων, Σπάνιοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων. Et apud Aristoph. itidem accipi posset, Κακῶν τοσούτων σωρὸ ἐλέ μοι σώρακον: vt sit, tot malorum aceruum. Poll. tamen eum locum citans, dicit σώρακον esse τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν, vas in quo histriones sua vestimēta reponunt. Hesych. exp. ἀγγεῖον εἰς ὃ σῦκα συμβάλλεται, vas in quod ficus conniciuntur: vel in quod conniciuntur ξυλοκαυθήλια. AT Σωρακὶς Polluci lib. 1, est τὸ πλεκόμενον ὀκ τῆς φοινικαμπελόνης κοῖλον καὶ δεδεμένον τοῖς ἱμάντεσι, ἐν ἀπαστέλλει τὰ τεῖχα καὶ ὀκλιπάνει. vnde quidam dicunt esse instrumentum equisonis cauum quo equi crines cohibentur.

Σ Ο Φ Ὸ Σ,

ή, ὁ, Sapiens. Plutarchus, δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα. Aristot. Rhet. 1. τῷ νόμῳ σοφώτερον ζητεῖν εἶναι, sapientiorem legibus. Rursum apud Plut. dicit Merope illa tragica, αἱ τύχαι με σοφὴν ἔθηκαν, sapientem me reddiderunt, Effecere vt sapiam & cordata sim: sicut idem alibi dicit ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Medea autē illa Euripidea suadet, Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας τοιούτους ὀκδιδάσκειν σοφούς. Vbi sicut dicuntur σοφοὶ παῖδες, ita & σοφοὶ λόγοι, sapientia verba, vt Eurip. apud Plut. idē initio libelli qui περὶ ἀδολεσχίας inscribitur, Σοφοὶ ἐπαιτεῖν ἀνδρὶ μὴν σοφῷ λόγοι. nam ἀκροατὴς ἀσυνέτος & stolidus non aliter respuit hominis sapientis & cordati verba quàm vas angusti orificii superinfusos liquores. Et οἱ ἑπτὰ σοφοὶ, septem illi viri qui sapientiores in Græcia habebantur: quorum συμπόσιον conscripsit Plut. pag. 153 opusculorū eius à me editorū. Quò pertinet illud apud Athen. 10, συγγνώμης Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, Cleobuli illius qui vnus ex septem illis Græciæ sapientibus viris habebatur. Est autem discrimen inter σοφὸν & φρόνιμον, inter sapientem & prudentem. vt Aristot. Eth. 6, cap. 7, scribit, Anaxagoram, Thaletem, & eiusmodi viros alios, σοφοὺς quidem, at non φρονίμους appellari ab hominibus: quoniam nimirum vident eos ἀγνοεῖν τὰ συμφέροντ' αὐτοῖς, & scire quidem περιττὰ καὶ θαυμαστὰ, καὶ χαλεπὰ καὶ δαιμόνια, sed ἄχρηστα. quippe qui τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ non quærant: φρόνιμον autem versari circa τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ, καὶ περὶ ὧν ὅσι βουλεύσασθαι. Verùm latè extenditur σοφὸς, & dicitur aliquis σοφὸς εἴς τινι vel τι, id est Sapiens aliqua re, vel Sapiens & callidus aliqua in re, vel Peritus alicuius rei, & plurimum in ea versatus, ac propterea probè eam callens. Soph. λέγε γνώμῃ σοφὸν φῶναι, πιοῦσαν ὄντα, mente sapientem esse qui talis sit. Cum accusatiuo autem frequentius construitur. Plato in Apolog. καὶ πάλαι σοφώτατοι, in aliis quoque rebus sapientissimi. Ibidem, μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν, maiore aliqua præditi sint sapientia quàm homo aliquis. Ibidem, ἐγὼ δὲ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξυνίημι ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, cōscius mihi sum, nihil neque magnum neque paruum me scire. Et Naz. σοφοὶ τὰ μάταια, In vanis rebus sapientes, seu Vana sapientia præditi, Vani sapientes, qui nimirum τὰ θεῖα σοφοὶ οὐκ εἰσί. Itidem Luc. παιδεραστὴς εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά: sicut Plato in Charm. dicit, σοφώτατον εἶ τὸν Κεφάλαν τὰ ἐρωτικά, peritissimum artis amandi. Sic σοφὸς τὰ ναυτικά, rei nauticæ peritus. Cū genitiuo etiā construxit Greg. Naz. dicens σοφοὶ τῶν κακοποιῶν, Qui in malis artibus sunt sapientes & acuti, seu Qui malas artes callent, Qui malarū artium periti sunt. Interdum & cum præposit. περὶ suum habente casum iungitur, vt apud Plat. in Apolog. Socr. εἴ τις περὶ τοῦ ποιούντων σοφὸς ὄν, siquis talium callens est. Herodian. lib. 3, ἀνδρὰ ἀπατεῶνα, σοφόν τι περὶ ὀπλοῦλιν, callidum & astutum in struendis insidiis. Polit. vertit, Plenum fraudis & insidiarum. Denique cuiuslibet opificii artifices, σοφοὶ dicebātur, qui videlicet periti suæ artis essent, seu qui probè callerent artem suam: vt Iliad. ο, σοφὸς ἥ περ τέκτων. Qua de re plura vide infrà in Σοφία. Necnon & res scitè & doctè ab artifice elaborata & confecta, vt σοφὰ φάρμακα, docta pharmaca. Itidem aliquid σοφὸν dicitur quod sapiens seu sapientis viri est, scitum, eruditum: interdum etiam Argutum, Callidum. Plut. in suo περὶ διωπίας libello, οὐ γελοῖον οὐδὲ ἀδέλπρον, ἀλλὰ σοφὸν, τὸ τοῦ Ἡσιόδου, Τὸν φιλέοντ' ὅτι δαΐζε καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Idē in Conuiu. sept. sap. ἀλλὰ καὶ τοῦτ', ἔφη, Θάλεω τὸ σοφὸν ὄν, atque etiā istud Thaletis scitū est. Synes. epist. 4, σοφὸν ἐν ἀποβάσει νεώς, consultum fuisset, seu sapienter fecissem, si è naui exiuissemus. Item, τί σοῦ ἦν τοῦτο; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφὸν, Nihil varium nec argutū, Nihil callidū seu Ab homine callido & solerte profectum. Sunt autem hæc Demosth. Phil. 3.

Σοφὸς alicubi redditur etiam Prudens, tanquam positum pro φρόνιμος.

C. Σοφοκλεῖς prouerbio dicebantur ætate Plinii iunioris adolescentes qui arrogantius & ambitiosius ad agendas causas accedebant, non aliam ob rem quàm vt sapientes vocarentur, & audirent grande illud σοφὸς: seu vt grande σοφὸς clamaret illis turba, vt Martialis loquitur. Nam in acclamationibus & plausibus ὀπηχωνεῖσθαι solebat σοφὸς, vel σοφῶς, seu καλῶς καὶ σοφῶς. Claudian. Enmoueo plausus, & pallidus omnia laudo, Et clarum repeto térque quatérque Σοφῶς. Vide Erasm. in Adag. Σοφοκλεῖς, & Plin. epist. 14, ad Maximum, lib. 2. At Σοφοκλῆς nomē propriū nobilis illius tragici cuius etiamnū hodie aliquot extant fabulæ: qui & ipse à sapientia clarus est, vt iambo illo qui ad Pythiam refertur, declara-

tur, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν ὃ παύ- A
πων Σωκράτης σοφώτατος.

C. Ἄσοφος, Qui sapiens non est, Insipiens. vel etiam Imperitus. Poll. lib. 4, cap. 1, σκαιός, ἀπαίδευτος, ἄσοφος. VNDE Ἀσόφως, Insipienter, Stolidè seu stultè, Imperité. Poll. loco citato, σκαιῶς, ἀπαιδεύτως, ἀσόφως. ET Ἀσοφία, ας, ἡ, Insipientia, Stultitia, Imperitia. Poll. tamen loco citato negat dici ἀσοφία, sicut nec ἀλογισία dici ab ἀλόγιστος.

C. Ἡμίσοφος, Semisapiens. Luc. Hermot. τὸν εἶπε ἡμίσοφον εἶπε σοφὸν ἤδη, τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ πολλοὺς ἡμᾶς δ' ὠιάζοντα. B

C. Κενόσοφος, In vanis & inanibus sapiens, seu Inani sapientia præditus, ὁ τὰ μάταια σοφός, vt Gregor. Naz. loquitur. VNDE Κενοσοφία, ας, ἡ, Inanis & vana sapientia.

C. Παίσοφος, Sapiẽtissimus, Omnifaria sapientia præditus. Dei epitheton, apud Philonem De mundo. Quod verò Iulian. imp. in epist. ad Iamblich. dicit, πῶς παίσοφον ἁρμονίαν κινοῦσι, Bud. vertit, Cienti concentum doctissimum.

C. Φιλόσοφος, Amans sapientiam, seu Expetens sapiẽtiam. vt Cic. lib. 2 De offic. Sapientiam qui expetunt igitur, φιλόσοφοι nominantur: nec quicquam aliud est φιλοσοφία, si interpretari velis, quàm studium sapientiæ. Idem Cicero, quod Plato dicit lib. 5 De rep. beatas fore resp. ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς καὶ δυνασταὶ φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς τοῦτον ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, sic vertit, Si aut docti & sapientes homines eas regere cœpissent: aut qui regerent, omnè suum studium in doctrina & sapientia collocassent: hanc coniunctionem videlicet potestatis ac sapientiæ saluti ciuitatibus esse posse. Cui Platonis loco similis est quidam in eiusdem Platonis epist. 7, D quem in φιλοσοφίω citabo. Possumus igitur, Cic. sequuti, φιλόσοφος reddere modò, Qui sapientiam expetit, modò Sapientiæ studio deditus, modò, Sapiens & doctus: qui tamen & Græcum vocabulum frequentius retinet, vt & alii ex Latinis. Æsch. & Plut. αἰὴρ φιλόσοφος. Isocr. Panath. ἢ ἄλλων πουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶ νομίζοντας, studiosiores & sapientiã magis expetentes. Idem ad Demon. πειρᾶ τὸ μὲν σῶμα εἶ φιλόπονος, τὸν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος, corpus assuefac laborũ studio, animum autem studio sapientiæ. Vbi nota τὸν ψυχὴν E φιλόσοφος, quod & apud Plat. legitur Polit. 2. Sic Plut in lib. De præcept. sanit. φιλόσοφος γὰρ εἶ τὸν φύσει. At plurali numero φιλόσοφοι de hominibus sapientiæ studio deditis, seu viris doctis & sapientibus, passim obuium: ac laudi nonnunquam est, interdum crimini vertitur nomen illud, nimirum ob vitia quorũdam qui φιλοσόφων titulum vsurpabant. vt apud Athen. l. 12, taxatur ἡ φιλοσόφων περυφερότης, dicuntúrque αἱ φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς τοῦ τὸν περυφὴν αἱρέσεως ἀπὸ ποιεῖσθαι. Apud eũdem Athen. lib. 2 quidam διδασκόμενοι τοῦ φιλοσόφων τὰ δεῖπνα. F Irridentur à Luc. quoque in lib. qui Βίων προᾶσις inscribitur. Sæpe & οἱ τοῦ φιλοσόφων παῖδες, pro οἱ φιλόσοφοι, sicut οἱ ἰατρῶν παῖδες pro οἱ ἰατροί. Discriminis verò causa dicuntur οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, & οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι, Plutarch. Item οἱ περιπατητικοί, οἱ κυνικοί. Et apud Athen. l. 12, Eurip. dicitur σκηνικὸς φιλόσοφος, scenicus philosophus: vt qui sapientiam suam & doctrinam in scenis & theatris patefaceret & exerceret. Et apud theologos Christianos, οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, pro οἱ σοφοὶ seu φιλόσοφοι τὰ ἔξω, qui eius sapientiæ studio dediti sunt quæ extra Christum est, id est ethnici & circa profana philosophi: οἱ οὐ φιλόσοφοι τὰ Χριστοῦ: si ita loqui liceat, vt Luc. dicit φιλόσοφος G πάσῃ χώρᾳ, studens philosophiæ gẽtis suæ, seu Philosophiæ more gẽtis studẽs, vt B. vertit. sic verò & σοφὸς cũ accusatiuo construi, suprà multis exemplis docui. Interdum φιλόσοφος reddas potius Philosophicus, Philosopho dignus. Plut. De deo Socr. καλὴ καὶ φιλόσοφος θεοῦ μία. Idem De fort. Alex. lib. 1, φιλοσόφου ὄντος ψυχῆς, σοφίας ἐρᾶν. Idem De def. orac. φωνὴν σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην, vocem sanctissimam, maximéque philosophicam. Sic Synes. epist. 145, φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ὑπισχόμενοι οὐκ ἤνεγκε, H philosophicum & Laconicum imperium. Et Philo De vita M. lib. 1, χρησόμενον εἰς ἐπανόρθωσιν βίου φιλοσόφοις καὶ παγκάλοις διδασκάλοις, philosophicis institutis. Exponitur etiã Sapiens. vt apud Synes. ep. 154, ἐπαινεῖ τὸν φιλο-

σοφίαν ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων, vt sectam sapientissimã. A
C. 2. Φιλοσοφομειρακίσκος, Adolescẽtulus philosophiæ deditus, seu Qui adolescens admodum philosophatur. Athen. lib. 13.

c. 2. Ἀντιφιλόσοφος, Philosophis seu philosophiæ cõtrarius. VNDE Ἀντιφιλοσοφία, ας, ἡ, Studium philosophiæ cõtrarium. Bud. αὐτιφιλοσοφίαν vocat aulicam conuersationẽ, quæ ex diametro contraria est philosophiæ.

c. 2. Ἀφιλόσοφος, Qui philosophus nõ est, A philosophia alienus seu abhorrens. Athen. lib. 13. οὐδὲν ἧττον ὅτι τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἀφιλοσοφώτερον. Exponitur etiã Non conueniens philosophiæ.

Φιλοσόφως, Philosophicè, seu Vt philosophum decet. Plut. Alex. πρὸς θεὸν κύνησιν ἰσχυρὰς ἀποστάλμενοι καὶ φιλοσόφως. Vtitur & alibi.

Φιλοσοφία, ας, ἡ, Amor sapientiæ, seu Studium sapientiæ, vt Ciceronem interpretari videbis paulo antè in Φιλόσοφος. Idem tamen Cic. pluribus in locis Græcum vocabulum retinet. Isocr. ad Nicocl. ὅ, τι αὖ ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρία μὲν πρὸς καὶ φιλοσοφίᾳ, id vsu & sapientiæ studio assequere. vt Aristot. dicit τοῦ φιλοσοφίας ἄκος ὀπιζητεῖν. Epicurus autẽ apud Athen. lib. 13, ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν, ἐμακάριζε καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ ὅτι φιλοσοφίαν παρεγχωμίοις, τοιαύτας φωνὰς θεοῖς ἐνίδρυσε, Μακαρίζω σε ὦ οὗτος, ὅτι καθαρὸς πάσης αἰτίας ὅτι φιλοσοφίαν ὥρμησας. vbi nota synonymos posita, ὅτι φιλοσοφίαν παρέρχεσθαι & ὅτι φιλοσοφίαν ὁρμᾶν. quod Cic. dicit Ad philosophiam accedere. Lycinus autem apud Luc. in Hermot. suadet τοῦ φιλοσοφήσειν μέλλοντι, ἐλέσθαι θεῶν τὸν φιλοσοφίαν τοῦ ἀρίστου, hoc est, id genus studii philosoph. quod esset præstãtissimũ. q. d. optimos sapientiæ magistros sibi eligere. nam diuersæ erant φιλόσοφων αἱρέσεις & δόγματα, vt idem alibi dicit ἡ Πυθαγόρου φιλοσοφία. Item φιλοσοφίαν ἀσκῶν, in studio sapientiæ se exercere. Idem Isocr. aliquoties pro φιλολογία vtitur, teste Bud. Accipitur & pro Studium. Alcid. τὸν αὐτοποιούμενον φιλοσοφίας τῆς τοῦ λέγειν καὶ παιδεύειν ἑτέρους. Sic Isocr. οἶμαι οὕτως αὖ μεγίστω λαμβάνειν ὀπίδοσιν τοῦ θεῖ τὰς λόγοις φιλοσοφίαν. Bud. ¶ Item Commentatio. Aristot. Polit. 3, ἔχει γὰρ τοῦτο ὑπόθεσιν καὶ φιλοσοφίαν πολιτικήν. Bud.

Φιλοσοφικός, ός, ὁ, Philosophicus, Ad philosophum pertinens: vel etiam Philosopho dignus.

Φιλοσοφέω, ῶ, Sapientiam amo, seu Sapientiæ studio deditus sum, seu Studium meum in doctrina & sapientia colloco, vt Cic suprà interpr. in Φιλόσοφος, in loco quodam Platonis. qui similis est huic eiusdem Plat. loco in epist. 7 ad Dionis propinquos, κακῶν ἐωῦ οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη πρὶν ἂν ἢ τὰ τοῦ φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος ἐς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς, ἢ τὸ τοῦ δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ. Vbi possis etiam interpretari Philosophiam capessere, seu Ad philosophiæ studium accedere: vt & apud Plut. De fort. Alex. Διογένη τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφεῖν. seu Philosophiæ se dedere, Ad philosophiam se cõferre. Alioqui reddi etiam potest Philosophus sum. vt quũ Plut. dicit, τοῦ ἀληθῶς φιλοσοφούντων. Cui addi potest hoc Luc. τοῦ φιλοσοφεῖν θεωρουμένων, qui simulant se esse philosophos, seu philosophiæ deditos. ¶ Item Philosophor, id est Philosophorum more dissero & disputo. Plut. De exil. Σωκράτης ὁ φαρμακὸν πίνων ἐφιλοσόφει. Quo modo accipi potest & in Axiocho, φιλοσοφῶν οὐ θεῶν ὄχλον καὶ θέαν, ἀλλὰ θεὸς ἀμφιθαλῆ ἀλήθειαν, philosophicè disputans seu philosophans non apud vulgus & in theatro. Habes & alia huius signif. exempla apud Bud. pag. 860, & 861. Item Philosophorum more disquiro mecum & commentor seu meditor. Isocr. De pace, καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκαμεν τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συμβουλεύειν, ἀλλ' ὅπως ἐρεῖν τοὺς ἡμῶν λόγους ἐροῦσιν. Et aliquanto pòst, φιλοσοφήσετε καὶ σκέψασθε τί τὸ πεῖσαν θεῖ τὰ πόλεσι τοῦτο. Et in Paneg. σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. Quo loco Bud. φιλοσοφεῖν interpr. Æstimare & inquirere, in eóque commentari, pag. 860, vbi & hunc Greg. locum affert, de Cypriano, πολλὰ καὶ παρὰ τοῦ φιλοσόφει τῷ λόγῳ, ἅμα ὃ τῷ βίῳ, sic interpretans, Et disputatione & vitæ exemplo commentabatur, constituebat, docebat. Idem Bud. pag. 861, φιλοσοφεῖν interpr.

Exercere & meditari, afferens ex Greg. itidem de Cypriano, γένεται καὶ νεωκόρος, πολλὰ δεηθεὶς, ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαρσιν τῆς θεστέρας ἀλαζονείας, sic reddẽs ea verba, Factus est & ædituus, quod enixis precib⁹ impetrauit, vt in humilitate cõmodè exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. Aliquanto post φιλοσοφεῖν interpr. Occupatum esse, & circa aliquid intentum, quasi munere suo fungentem: vt Iosephus τοῦ τοῦτο ἐφιλοσόφουν. Sic Isocr. τοῦ τὸν ποιητὰ ἐφιλοσόφησαν. vbi idem B. vertit itidem Studere & commẽtari. Ibidem interpr. Disputare & tractare aliquid. vt apud Greg. οὐ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν τοῦτο πεφιλοσόφηκασι. Et, τοῦτο τοῦ θεοῦ πεφιλοσόφηθω παιῶν. Itidémque apud Plut. in Cæs. τὸ ἡμερολογίου διόρθωσις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, ratione mathematica eleganter explicata. Ibidem ex Gregor. de martyribus & innocenter viuentibus, καὶ τοῦτο καὶ πύτων ἐπὶ θαυμαστὸν φιλοσοφήσαντας. vbi φιλοσοφεῖν exponit καρτερεῖν. sed possis cõmodius reddere Philosophica quadam tolerantia superant. Cui addit hoc eiusdẽ Greg. τὸ Κλεομβρότου πτῶμα, τοῦ τοῦ ψυχῆς λόγῳ φιλοσοφηθέν, sic interpretans, A lectione libri de anima impetu philosophico factus, vel Vi philosophici dogmatis expressus. Ibidem dicit φιλοσοφεῖν significare etiam Magno studio contendere, afferens hunc locum Isocratis Paneg. πῶς οὐ ποιήσει καὶ φιλοσοφήσει, βουλόμενος καὶ τῆς αὐτοῦ διανοίας καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς μνήμην καταλιπεῖν; Aliquanto antè φιλοσοφεῖν interpretatus fuerat διαπαίζειν & Constituere, apud eundem Isocrat. τοῦ τὸν Δάφνιν ἐρωμένῳ εἶ τοῦ Πυθίου φιλοσοφήσαντος. Possunt & aliæ interpretationes afferri, & accommodari loco qui occurrerit. ¶ Alioqui significat etiam Philosophiam docere seu profiteri. vt apud Luc. libellus τοῦ τοῦ ὅτι μισθῷ φιλοσοφούντων. Et apud Philonem De mundo, οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες, Qui apud Græcos philosophiã professi sunt, id est Philosophi Græci. Budæus vertit, Qui in Græcia philosophari instituerunt. Sicut verò Luc. in præcedenti loco dicit τοῦ ὅτι μισθῷ φιλοσοφούντων, ita Isocr. in principio Busir. enc. τοῖς ὑπὲρ φιλοσοφίας χρήματα πίζεσθαι ζητοῦσι. In quo tamen Isocratis loco Budæus φιλοσοφεῖν pro σπουδάζειν accipit, i. bonis literis operam nauare: vt apud eundem Isocr. in Nicocl. τὸ δὲ φιλοσοφεῖν τοῦ ὁδοῦ σοι δείξεις, interpretãtur nonnulli, Philosophia, id est literarum studium, vias tibi demonstrabit.

Φιλόσοφημα, ατος, τὸ, Quæstio philosophica, seu Res quam philosophica commentatione aliquis secum disquirit. Bud. exp. σκέμμα, φρόνημα, vt ἡ δικὸν φιλόσοφημα: afferens & hunc locum Aristot. in 2 De cælo, vbi de terræ situ loquens, ait, ὦ τε τοῦ τύπου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγγύς τε φιλόσοφημα πᾶσι, id est ζήτημα φιλοσοφικὸν καὶ διαπόρημα.

c. 2. Ἀφιλόσοφητος, Philosophiæ & literarũ expers, Qui nihil studii in doctrina & sapientia collocauit: id est ἄμαθης, Imperitus, Indoctus. Chion in epist. ad Clearchum, οὐδὲ γὰρ οἱ ἀφιλόσοφητοι, μὴ πωτὰ πασί γε μανέντες, καθ' ἡδονήν τινα τοῦ ἐπὶ χθείας ἐπιστρωῶτα.

c. 2. Εμφιλοσοφέω, ῶ, Philosophor in, Philosophicè commẽtor & disputo in. Greg. ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἰωβ, ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι. Idem De theolog. γραμμᾶς ἐμφιλοσοφῶν τοῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν τοῖς ἀπόδείξεσι, de Euclide aliisque mathematicis. Exponunt etiã Studiũ & operam meã colloco in. VNDE Εμφιλόσοφημα, ατος, τὸ, Id in quo philosophamur. vel Philosophica disputatio, Philosophicum studium. Apud Gregorium autem τὸ κοινὸν ἡμῶν ἐμφιλόσοφημα Budæus vertit, Commune nostrum studium.

c. 2. Καταφιλοσοφέω, ῶ, Philosophicè disputo contrà. vel Philosophica disputatione vinco. Basil. in orat. ad diuites, ἵνα καὶ καταφιλοσοφήσωσί σου τὴν ἀπειροκαλίαν, φασὶ, καλλωπίζειν νεκρὸν, καὶ πλουτελῶς ἐν κομίζειν τὸν οὐκέτι αἰσθανόμενον, Fortassis vt te iustis funebribus fraudent, philosophicè causabuntur, & à philosophia autoritatem mutuabuntur causãmque plebeio funere efferẽdi. seu, Philosophica argumẽtatione contra te vrẽtes dicent, incõueniens esse & absurdum, ornare defunctum, & sumptuoso funere efferre eum qui omni iam sensu destitutus sit.

c. 2. Συμφιλοσοφέω, ῶ, Vnà operam do philosophiæ: seu Vnà philosophor, Vnà philosophicè disputo. Qua in significatione affertur ex Diog. Laertio. Bud. interpr. Do me alicui philosopho, apud Plut. in Cic. ὅπισθεν δὲ τοῦ τὸ Κικέρωνος εἶσι θεὸς τὸν ὑόν, ἐξελευθερίου συμφιλοσοφεῖν Κεραίπῳ.

Σοφὸς, Sapienter, seu Doctè & sapienter. Aristophan. Ran. Ὁ μὲν σοφὸς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. Idem in Nub. σοφὸς γε νὴ τὰς χάριτας, doctè & sapienter, seu Ingeniosè & scitè. Et in acclamationibus, καλῶς καὶ σοφῶς, quum dictis alicuius acclamantes, scitè & sapienter pronuntiata esse testabãtur: vnde apud Lat. Grũde illud σοφῶς, de quo in Σοφοκλῆς suprà. (Sed scibitur & Grãde σοφὸς) Basil. οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσα τὰς ὑποθήκας τοῦ μέλιτος, ita artificio, seu tã scitè & ingenioſe fingẽs mellis cellulas & fauos.

Σοφία, ας, ἡ, Sapientia. Cic. lib. 1 De offic. Princẽpsque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant. prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus. Idem hæc Plat. in Epiraph. πᾶσά τ' ὀπιστήμη χωρίζομεν δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία αὐτὴ οὐ σοφία φαίνεται, sic vertit, Scientia quæ est remota à iustitia, calliditas potius quàm sapientia est appellanda. Vbi nota aliquem propter ὀπιστήμαν & scientiam dici σοφόν: ideóque Aristot. Ethic. 6, cap. 7, σοφίαν esse dicit πῶς ἀκριβεστάτου τοῦ ὀπιστημῶν: & initio cap. πῶς ὃ σοφίαν ἐν τοῖς τέχναις, τοῖς ἀκριβεστάτοις τοῦ τέχνας ἀποδίδομεν, sapientiam in artibus, iis attribuimus qui cuiusque artis sunt peritissimi: Phidiam nimirum sculptorem lapidum appellantes σοφὸν, itidémque Polycletum, statuarium: nihil aliud σοφίας nomine significantes quàm ἀρετὴν τέχνης. Itidémque in Rhet. lib. 1, σοφίαν esse dicit πολλῶν καὶ θαυμαστῶν ὀπιστήμαν. Et sic Hom. ait Il. o, — ὅς ῥά τε πάσης Εὐείδ ἣ σοφίης ὑπεθημοσύνησιν Ἀθήνης. Itidémque Herodian. lib. 8, ὅπλα σοφίᾳ τέχνης, ἀλλ' οὐκ αὐδρείᾳ μάχης, τοῦ ἐκρωμένα. Rursum idem Aristot. Eth. l. 1, cap. vlt. σοφίαν, vt & σωφρόνων ac φρόνησιν, sub διανοητικῇ ἀρετῇ complectitur. Plut. lib. 1 De fort. Alex. σοφίας ἐρᾶν, amare sapientiam, in eáque assequenda operam & studium collocare: quod esse dicit φιλοσόφου ψυχῆς. Aliquanto pòst, de Indorum sapientibus, στρόφας καὶ γυμνοσοφίας ἐθάδες. Et μαίεσθαι σοφίαν, quærere sapientiam, id est studio sapientiæ deditum esse: apud Athen. lib. 13, — ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐσήσαντο, Ἀιθρόπων σκολιὴν μαιόμενοι σοφίαν. Item σοφίας ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν, peruenisse ad culmen sapientiæ: Plut. οἰόμενον ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους λεγόμενον, σοφίας ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν. Rursum Athen. lib. 14 dicit, πλῆθος ἂν Ἀθήνησι τῆς σοφίας ταύτης, nimirum τοῦ γελωτοποιῶν. nam cuiusuis artis artifex σοφὸς dicitur quum artem illam suam probè callet, vt ex verbis Aristot. suprà citatis manifestum est. accepit igitur ibi σοφίαν pro ipsis magistris eius artis peritissimis. Quò referri potest hoc ex Plat. epist. σοφία τοῦ εἰδῶν, pro Formarum peritia. item σοφία λόγου, pro Eruditus sermo. Itidémque σοφία δικαστικὴ καὶ δικανικὴ, vt ἡ τοῦ λέγειν φιλοσοφία καὶ παιδεύειν ἑτέρους, scientia & facultas quæ in cõcionibus & iudiciis requiritur. Plato libro secundo De rep. διδάσκαλοι σοφίας δικαστικῆς καὶ δικανικὴν διδόντες. Idem Plato epist. 6, duplicem statuit σοφίαν, nimirum πῶς ἀληθινὴν, & πῶς αὐθρωπίνω καὶ ἀναγκαίαν. necnon Plut. οἱ ἀληθῶς φιλοσοφοῦντες dicit, ad differentiam τοῦ τῆς σοφίας ὀπηχαφομένων ὄνομα, vt idem loquitur.

Σοφόω, ῶ, Sapientem reddo: alii τὸ φωπίζω.

Σοφίζω itidem redditur Sapientem reddo, Doceo sapientiam. Et pass. Σοφίζομαι, Doceor sapientiam, seu Percipio & disco sapientiam ab alio traditam. Ex Xen. Τοιαῦτα γὰρ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, pro, Animo agitabamus & docebamur. Sic lib. 3 Reg. cap. 4, ἐσοφίσατο ὑπὲρ πάντας αὐθρώπους, Sapientior euasit cunctis hominibus. Et Greg. Naz. σοφιστὴς ὤρως πεμπτὰ ὑπὲρ πάντας, qui omnib⁹ sapientia præstitit. Itidem σεσοφισμένος αἰὴρ, vir sapiens. Hesiod. cum genit. etiã dixit Οὔτέ π ναυπλίης σεσοφισμένος οὔτέ π νηῶν, pro οὐ σοφὸς τὰ ναυπικὰ, non peritus rei nauticæ, seu Nõ edoctus rẽ nauticã. Alioqui σοφίζομαι significat & Doceor seu Edoceor, ea significatione qua pro Intelligo seu Cognosco accipitur. vt lib. 1 Reg. c. 3, ἐσοφίσατο ὅτι Κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, intellexit à Domino puerum vocatum fuisse. ¶ PASS. Σοφίζομαι acti-

uam quoque significationem habet. ac interdum ponitur pro Argutè & ingeniosè comminisci aliquid aut etiam conficere. vt Philostr. initio suarum εἰκόνων, de pictura loquens, περὶ ἓν δὲ τὸ τῦπο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται: nimirum σκιαί τε ὑποφαίνουσα, καὶ βλέμμα γινώσκουσα, ἄλλο μὲν τῷ μεμηνότος, ἄλλο δὲ τῷ αἰνιττομένου ἢ τῷ χαίροντος, & huiusmodi alia quæ σοφὸς & doctus pictor ingenii acumine obseruat. Idem in Heroic. σοφίζονται πλὴν πορφύραν, purpuram scitè & ingeniosè conficiunt. seu artificiosè. Aristophan. Nub. ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰςφέρων σοφίζομαι, semper nouas aliquas ideas affero, arguté & solerter à me excogitatas, seu Pro ingenio & solertia mea. Alicubi & pro Commẽtari ac Meditari accipi potest, vt apud Plutarch. in Sympos. sept. sap. ὁ, τι δὴ παθὼν ἢ σοφιζόμενος ὀλὴ ποιαύτλω ἦλθε δίαιταν, Quid meditans, seu Quo consilio. Et Theophyl. οὕτω γὰρ καὶ οἱ μύρμηκες συμμαχεῶντες ἀλλήλοις, καὶ τὸν μόχθον σοφίζονται, καὶ τῷ μεγίστων πόνων ἐφάπτονται, sapienter & solerter labores meditantur. Accipitur in malam quoque partem pro Vafrè & callidè comminiscor, Dolosè & fraudulenter excogito: vel etiam perago. Gregor. in orat. De sacro pasch. σόφισαί τι καὶ σὺ περὶ τὴν αἰτήσιν, vafrè quiddam excogita & tu de petitione. Idem, δεῖ μὴ σοφιστῶναι τὸν καθαρμὸν, oportet purgationem non dolosè agi. Sic aliquis σοφίζεσθαι dicitur in sermone aut disputatione, quum callidè & vafrè agit, vt decipiat eum quocum ei negotium est. Demosth. Pro cor. εἶτα σοφίζεται, καὶ φησὶ περιιέναι, ἢν μὲν οἴκοθεν ἥκετ' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν, ἀμελῆσαι. Aristot. Hist. anim. lib. 7, τῶν σοφιζομένων τινὲς θηλυ φασὶν εἶναι τὴν σελήνην. Quæ verba sic interpretantur quidam, Nonnulli cauillo sexum fœmineum lunæ tribuunt. Sic Philo De mundo, τινὲς δὲ ὅλονται σοφιζόμενοι, κατὰ Πλάτωνα, ζῷον τὸν λέγεσθαι τὸν κόσμον. vbi Bud. Sunt qui captiosè disputent. ¶ Accusiunctum personæ, significat Decipio. Herodian. lib. 7, ἔςτι δὴ ὑπεβάλλοντο τινὸς, αὐτὸ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο, Donec nescio cuius admonitu ad hunc modum populo imposuerunt, seu Commẽti sunt, quo populum deciperent. Hesych. σοφίζεται exponit σοφὸν τι λέγει, item παρεκρούεται τῷ λόγῳ. quod ad præcedens σοφίζομαι pertinet. ¶ Ecclesiast. 10, μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου, exponitur Ne velis videri sapiens in faciendo opere tuo, seu Noli te extollere.

Σεσοφισμένως, More τῶν σοφιζομένων, More eorũ qui captiosis & dolosis verbis vtuntur, id est More sophistarum. Xenoph. sub finem Cyneg. ἴσως οὖν τοῖς μὲν ὀνόμασιν ἐ σεσοφισμένως λέγω· ὧν δὲ δέονται εἰς ἀρετὴν οἱ καλῶς πεπαιδευμένοι, ὀρθῶς ἐγνωσμένα ζητῶ λέγειν.

Σόφισμα, ατος, τὸ, Inuentum callidum, Consilium aut facinus astutum. Herodian. lib. 3, ἐχρήσατο καὶ τούτῳ σοφίσματι περιμηθεστάτῳ, hoc quoq; vsus est solertissimo & prudentissimo consilio. Idem libro 8, οἰόμενος δόλον τινὰ εἶναι καθ' αὑτὸ καὶ σόφισμα, dolum contra se compositámque fraudem. Sic Thuc. lib. 6, pag. 222, ὧν τὰ ἐφ' ἡμᾶς σοφίσματα, id est dolos & technas nobis structas. Et Philo lib. 1 De vita Mosis, ὡς μηκέτι νομίζειν ἀνθρώπων σοφίσματα καὶ τέχνας εἶναι τὰ γινόμενα πεπλασμένας περὶ ἀπάτῃ. Et in Axiocho, τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται, id est τῶν περθρειῶν καὶ μαγγανευμάτων, animi ægritudines non ferunt præstigias istas & illecebras orationis. Et σοφίσματα χρωμάτων, colorum fuci, ex Naz. Item ἑταιρῶν σοφίσματα apud Athen. lib. 13. nam & ipsæ suis vtuntur dolis & astutiis. Ibidẽ ἐρωτικὰ σοφίσματα. Est enim ipse quoque Amor ingeniosus & fallax. Item & στρατηγικὰ σοφίσματα dicuntur quæ alio nomine στρατήγματα vocantur, doli illi & astutiæ militares, quibus imperator exercitus ad hostem circumueniendum vtitur. Plutarch. Fab. ὅπῃ πᾶσαν ἰδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος. Cic. Academ. 4, Quorum sunt contorta & aculeata sophismata. sic enim appellantur Fallaces conclusiúculæ. Seneca epist. 112, lib. 19, σοφίσματα nullo vocabulo Latino aptius reddi posse ait quàm quo Cic. vsus est, Cauillationes: vafras quidem illas & quibus nihil proficit is qui eis se tradidit, neque fortior fit, neque elatior. Vide ibi plura. VNDE Σοφισματικὸς, οῦ, ὁ, Captiosus, Dolosus. aut Cauillationum peritus. vel, Ad cauillationem pertinens, seu accommodatus.

A Σοφισμὸς, ῦ, ὁ, Callida & coacta interpretatio. ἡ βεβιασμένη ἐξήγησις.

Σοφιστέον, Solerter excogitandum & tentandũ est. Aristot. Polit. 5, πάντα σοφιστέον ὅπως αἱ ὁπμαλίσται αἱαμχθῶσι πάντες ἀλλήλοις.

Σοφιστὴς, ῦ, ὁ, Doctus & peritus artifex, seu Callidus & ingeniosus artifex. Luc. in Vit. auct. πημμάτων ὀπτήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Idem in lib. De luctu, θρήνων σοφιστὴς, lamentorum artifex, quales in funeribus conduci solebant. Et σοφιστὴς λόγων dicitur rhetor à Plutarch. in Lycurgo. significat igitur σοφιστὴς λόγων peritum dicendi artifice mseu magistrum. Soph. doctum quoque citharœdum σοφιστὴν appellauit: & Eupolidi is qui carminum condendorum peritus est, σοφιστὴς dictus est. Musicos itidem dictos fuisse σοφιστὰς, id est canendi magistros, Athen. docet lib. 14, citans hunc Æschyli locum, Εἶτ' ἐκεῖ σοφιστὴς καλὰ παρεσκευάζων χλω. Hesych. πεῖ μετὰ κιθάρας ἄδοντας scribit σοφιστὰς dictos fuisse. Pro sapiente etiam & docto viro σοφιστὴς accipitur: vt quum Arrian. libro 6, dicit, οἱ σοφιστὰ τῶν Ἰνδῶν: quos Plutarch. in lib. De fort. Alex. vocat τερέας καὶ γυμνοσοφιστὰς ἐπάδας, dicens esse αὐθάδας ἱερεῖς καὶ αὐτονόμους, θεῶν ἀγολάζοντας. Alii σοφοὺς appellant, vt Theophr. quum pomo quodam scribit χρῆσθαι τοῖς Ἰνδῶν τοῖς σοφοῖς: & inde Plin. Eo sapientes Indorum viuere. Alibi idem Plin. Philosophos eorum [Indorum] quos gymnosophistas vocant. Itidem Diog. Laert. initio libri 1, τοῖς παρὰ Ἰνδοῖς γυμνοσοφισταί. Similiter Suidas, quũ σοφιστὴς exposuisset διδάσκαλος, ὡς σοφίζων, subiungit, olim σοφιστὴν dictum fuisse τὸν σοφόν. Et paulo pòst, ait σοφιστὰς vocatos fuisse πάντας τοῖς πεπαιδευμένοις: atq; sic synonymos ponerẽtur σοφιστὴς & οἱ σεσοφισμένοι, qui sapientiã edocti sũt, id est viri eruditi & sapiẽtes. Huc referri potest prouerbialis ille iambus, Μισῶ σοφιστὴν ὃςτις αὐχεῖ τοῦ σοφός. Pro Doctus accepit Synes. quoque, epist. 44, ἐπεὶ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλα πολλὰ σοφιστὰ γίνονται καὶ ἀμήχανοι, ad alia multa docti sunt. Plerunque in malam partem accipitur hoc verbale: dicuntúrque ita οἱ ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματιζόμενοι, & præsertim τῆς παρὰ τοῖς λόγοις, vt Suidas docet. quemadmodum Thucyd. quoque schol. lib. 3. pagina 93, vbi autor dicit, ἀκοῆς ἡδονὴν ἠσπάζοντο, καὶ σοφιστῶν θεατῆς ἐσκόπεις, annotat, σοφιστὰ ab eo vocari non τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, (vel etiam doctores & professores τῆς ἀληθινῆς σοφίας) sed eos quos vulgus ita nominat, nimirum τοὺς διδασκάλους τῶν ῥητορικῶν παραλογισμάτων. Plutarch. in Themist. qui sophistæ appellati fuerint, & cur, docet his verbis, τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σωφρόνων, δικανικῆς μίξασα τέχνας, ἢ μεταχειρίσας ἀπὸ τῶν πραξέων τὴν ἀλκὴν ὅπῃ τοῖς λόγοις, σοφιστὰς παρεσκευάσατο. Vbi tamen in bonam potius accipitur partem hoc vocabulum. Cic. in Academ. quæst. scribit sophistas appellari hos qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. Xenoph. Cyneg. dicit sui temporis sophistas reprehensos fuisse quòd ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐσοφίζοντο, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι. Philo lib. 3 De vita Mosis, ὅθεν μεθοδεύουσιν οἱ λογοθέται καὶ σοφισταί. Plutarch. De Herod. τοῖς γὰρ σοφιστὰς ἐπιφέρεται πρὸς ἐρασίαν ἢ δόξαν ἔστι ὅτε τῷ λόγῳ κοσμεῖν τὴν ἥττω καταλαμβάνοντας. Rhetoras autem in primis dictos fuisse sophistas, apparet tum ex præcedentibus locis, tum ex hoc Luciani in Macrob. ῥητόρων δὲ, Γοργίας· ὃν τινὲς σοφιστὴν καλοῦσι. idem enim est ac si dixisset, Et Gorgias rhetor, siue (vt nonnulli eum vocant) sophista.

¶ Item Deceptor, Impostor: peculiariter autem qui vafris & dolosis verbis aliquem circumuenit. vnde apud Suidam, Σοφιστὴς, ἀπατεὼν, παρὰ τὸ σοφίζεσθαι, ὅ ἐςτι λόγοις ἀπατᾶν: & ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις. vt sunt qui captiosis rationibus decipiunt eum quocum differunt, aut sermones conferunt, aut ad quem verba faciunt. Demosth. Pro cor. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων, cauillatorem & impostorem. Sic Plato in Sympos. de Amore, δεινὸς, γόης, καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Xenoph. quoque Pæd. 6 dicit, νεῦε τῶν πφιλοσόφων μετὰ τῶν ἀδίκων σοφιστῶν ἔρωτες. Apud Theophylact. autem epistola 33, πρὸς ἀπάτην ὅρκος σοφιστὴς ὅςτιν ἀξιόχρεως, reddideris potius Satis solers atq; idoneus est ad decipiendũ magister.

C. Σοφισμα

C. Σοφισμανῶ, Insano sophistarum amore flagro, Ad insaniam vsque sophistis deditus sum. id est Nimis studiosus sophistarũ sectator sum. Greg. σοφισμανῶδιν Ἀθήνησι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι καὶ ἀφρονέστεροι.

C. Ψευδοσοφιστὴς, οῦ, ὁ, Qui falso sophistæ nomen sibi vsurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus, qui & Σολοικιστής.

Σοφιστικὸς, οῦ, ὁ, Captiosus, Cauillatorius. vt σοφιστικοὺς λόγους, captiosa & dolosa ratio, Aristoteli. apud quem & σοφιστικοὶ ἔλεγχοι. Et σοφιστικὸν διλημμάτιον. Sic Lucianus, περιπίπτοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν. Idem Lucian. in Hermotimo, σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφρονίζων, sophisticam quæstionem. nam ibi vtendũ generaliori vocabulo. Aliquando significat Sophistarum proprium, Sophistis conueniẽs, Sophistas decens. Itẽ ἡ σοφιστικὴ, s. ὀπτήμη seu τέχνη, ars sophistica, seu cauillatrix, vt quidam interpretantur ex Quintil. libro 7, cap. 4. VNDE Σοφιστικῶς, Sophisticè, More sophistarum, Captiosè. Plutarch. Sympos. lib. 4, φίλον δὲ δεῖ μὴ πικρῶς μηδὲ σοφιστικῶς ἀκούειν, Sophisticè intelligere, Captiosè accipere. Alibi item vtitur, necnon Aristot.

Σοφιστεύω, F. εύσω, Ago σοφιστὴν, Sophisticã artem doceo seu profiteor. Ath. l. 5, πρὸς τὸ σοφιστεύειν ὥρμησε μειράκια φολαστικὰ θηρεύων. Vtitur & lib. 6, & 2, necnon Plutar. Pro Rhetoricen profiteor, ex Hermog. Exponitur etiam Philosophor: item Argutor.

Σοφιστεία, ας, ἡ, Ars sophistica. Philo lib. 1 De vita Mosis, πλὴν ἔνιοι μαντικὴν σοφιστείαν, vaticinationem ex arte sophistica perceptam, id est artem magicam. Plutarch. in libro, Quomodo quis sentiat se in virtutis studio prof. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύνοις, ἀδυὸς ἐπιστίζονται πρὸς σοφιστείαν. Sunt qui exp. Inanis sapientia.

Σοφιστάω, ῶ, Argutor, Sophistarum in modum μεγαληγορῶ, vt quidam interpretantur. Vtitur Plutarchus in libro De laude propria, οὐ γὰρ ὅτι δημαγωγοῦντος οὐδὲ σοφιστῶντος ὁ θεοῦντος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντες.

Σοφίστρια, ας, ἡ, Magistra sophistices. vel etiam Deceptrix.

C. ΑΝΤΙσοφίζομαι, Sophismatis certo contra, Contra argutor, Sophismatis contra sophistam & arguratorem ago. VNDE Ἀντισοφιστὴς, οῦ, ὁ, Qui contra sophismatis certat. Item Qui ingeniosis commentis vtitur ad aliquid euertendum, vel Qui sapienter oppugnat. vt quũ Demetrius Platonicus à Luc. in libro De calumnia dicitur, οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τῷ βασιλέως, ἀλλ' ἀνισοφιστὴς ὢν καὶ ἀνάπτυκτος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς, vt qui eo bacchante aquam bibere solebat & à venereis abstinere. Sic ἀνισοφιστὴς τῆς μαγγανείας αὐτῆ, ingeniosis commẽtis & sophismatis vtens ad eius imposturas & præstigias eludendas.

C. ΠΑΡασοφίζομαι, Non dextrè seu perperam σοφίζομαι, vt quum aliquis scitè & ingeniosè parare aliquid tentãs, perperam id facit. Athenæus lib. 4, τὸν δ' ἐν τῷ Λυκείῳ κρέας παρεγχρὸν εἰς πάτχος διεσκευάσαντα, μαστιγοῦσθαι, ὡς παρασοφιζόμενον πονηρίας. Ex Aristot. autem Rher. 1, affertur, παρασοφίζεσθαι παρὰ τὴν ἰαῦθν, pro σοφώτερον ζητεῖν φαίνεσθαι τὴ ἰαῦθ, videri velle sapere supra medicum.

Σ Π Α Θ Η, ης, ἡ, Rudes, seu Rudicula. vel Spatha, Spathula: instrumentum quo pharmacopolæ & chirurgi vtuntur ad mouendũ pharmacum in mortario aut olla. Dioscorides lib. 1, cap. 66, vbi de confectione cyprini vnguenti agit, κίνει σπάθῃ, ἕως αὐ ψυχῇ, μὴ διαλείπων, spatha agitato, nulla dũ refrixerit intermissione. Columella vtitur & ipse hac voce, vt quũ dicit, Permisceto spatha lignea. Sic Plin. & ante eum Cels. Idem Col. Rudiculam quoque dicit: vt, Rudicula lignea peragitato, donec perfectè refrigescat. Alibi, Rudicula agitato crebrò, vsqueadeo dũ fiat tam crassa quàm mel. Itẽ, Miscetur rudiculis donec rufescat. Vide & Σπαθίς. ¶ Σπάθη ab Hesych. exponitur μάχαιρα, ξίφος, gladius, ensis. Vegetius gladios maiores, spathas vocari docet: minores verò, semispathas. & sic σπάθη idem fuerit cum ξίφος, ensis: semispatha autem, idẽ cum μάχαιρα, gladius breuior, quales erant Laconici: ideóque αἱ Λακωνικαὶ μάχαιραι ἐσκωπίοντο εἰς τὴν μικρότητα. Vtitur hoc vocabulo in hac signif. Apuleius, atque etiamnũ hodie lingua Italica, mutãs θ in d: apud Græcos autem, Euripides, Menander, Philemon, teste Polluce lib. 10. c. 31. ¶ Est etiã instrumentum equisonum, quo vtuntur περὶ θεραπείαν τοῦ ἵππου: nimirum τὸ ἐκκαθαῖρον τὴν τρίχα πτερῷ ἐοικὸς ξύλον. Poll. Eidẽ Poll. σπάθη est etiam ἰσουργικὸν ἐργαλεῖον, instrumentũ textorium. Sunt qui intelligant id instrumẽtum textoris quo telam arctat dẽsátque. Bud. quoque dicit esse instrumentum textoris quo licium inculcat & apprimit. Vnde Σπαθάω. Lycophron pro remo vsurpasse dicitur. ¶ In homine σπάθαι dicuntur costarum ossa, παρὰ τὴν πλευρῶν ὀστᾶ, teste Polluce l. 2. vel ipsæ costæ, vt in Ἀκροσπάθια paulo infrà docebo ex Rufo Ephes. Hippocratem verò tradunt in libro περὶ ἀδένων σπάθας vocasse τὰς ὠμοπλάτας, scapulas. ¶ In palma σπάθη dicitur ἐξ οὗ κρέμανται οἱ βάλανοι, teste Polluce libro 1, vbi Xenoph. & Herodot. ait hoc vocabulum ita vsurpasse: Herodotũ nimirum, quum dicit quosdam πέξα habuisse ἐκ τῶν τῆς σπάθης. Locus est libro 7, ἐκ φοινικῆς σπάθης πέξα πεποιημένα, arcus ex palmarũ spathis factos, vt Valla interpr. Vtitur & Theophr. vt quum Historiæ plant. lib. 2 ait, ὁ μὲν ἄρρεν ἄνθος περιφέρει ὀλίγον τῆς σπάθης· ἡ δὲ θήλεια, καρπὸν ἀθύμακρον. Pro quo Plin. lib. 13, cap. 4, Mas in palmite florет. Alii sic, Mas primùm super spatham florет, fœmina fructum ilico oblongum præstat. Ibidẽ, ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄρρεν, ἀποπρόντες τὴν σπάθην ἀφ' ἧς τὸ ἄνθος, dum floret mascula palma, spatham abscindentes qua flores emergunt. Plin. lib. 16, cap. 26, Palma sola in spathis habet fructum, racemis propendentem. Et lib. 13, cap. 4, Pomum est non inter folia, vt in cæteris, sed suis inter ramos palmitibus racemosum, vtraque natura vnæ atque pomi. Dioscorides paulo aliter videtur σπάθην accipere, quum libro 1, cap. 152, περὶ φοίνικος ἐλάτης dicit, φοίνικος ἐνίοι ἐλάτην καλοῦσι, πεφυκὰ λυμμὰ ὄζοι τῶν κεφαλῶν τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων. vbi Ruellius, Palma quam aliqui elaten aut spathen vocãt, fructus palmarum adhuc florentium inuolucrum est calyxque.

Notandum verò ibi φοίνικος ipsum palmulæ inuolucrum significare synecdochicè, quemadmodum Poll. scribit φοίνικα nominari ὁμωνύμως ipsum etiam τὸν τῶν φοίνικος κλάδον. Pro ipsa arbore Plinius libro 12, cap. vlt. Est præterea arbor ad eadem vnguenta pertinens, quam alii elaten vocant, quod nos abietem: alii palmam, alii spathen. Idem lib. 23, cap. 5, Palma, siue elate siue spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem.

C. Σπαθομύλη, ης, ἡ, Specillum spathæ speciem gerẽs. Alii, Specillum latum: μύλη πλατεῖα, vt Hippocrates loquitur. sic enim Galen. in Lex. Hippocr. Μύλη πλατεῖα exp. τὴ σπαθομύλη. Instrumentum chirurgicum quo in emplastris conficiendis panniculóque illinendis vtuntur. Galen. lib. 1 κατὰ τόπους, cap. 8, parygrum emplastrum per spathomelam ad vnguenti formam redigi ait. Τοῦτο αὐτὸ (inquit) μαλάξας ὀλίγῃ σπαθομύλης, ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ὀλίγχιστον, οὐκ ἐμπλαστὸν, οὗ ἕξ ἀρχῆς ἕνεκα, ὀπτήσεις. Marcell. Empir. dixit, Spathomela agitabis. vt Colum. Rudicula agitato crebro. Solere autem specillo lato illini aliquid & induci, patet ex Plinio lib. 7, cap. 53, lib. 29, cap. 6, Cels. lib. 6.

C. Σπαθόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius folia spathæ similia sunt, Folia habens spathæ figuram repræsentantia. Apud Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 16, pro σπανόφυλλα quidam reponunt σπαθόφυλλα, vbi ait τὰ δ' ὥςπερ σπανόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρος. Plin. lib. 16, cap. 24, dicit, Capillata folia pino, cedro: insecta pectinum modo piceæ, abieti. Et mox, Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. Idem lib. 16, cap. 10, Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longúmque & mucrone aculeatum. Vbi videtur Plin. σπαθόφυλλα dixisse quibus sunt folia longa & mucrone aculeata, ideóque pungentia. ALIOQVI Σπανόφυλλος significaret Cui rara sunt folia, Rariora folia habens.

C. Σπαθοφοίνικον apud Nicolaum Myrepsum legitur pro ἡ τῶν φοίνικος σπάθη, spatha palmæ, id est fructus palmæ adhuc florẽtis inuolucrum, vt quidẽ interpr. annotat.

C. Σπαθίουρος, SIVE Σπαθήουρος, (vt scribunt nonnulli) animal ex crasso in caudam abiens tenuem, latum habens caput, ac mures comedens, vt Aet. tradit,

Tetrabibli 4, sermone 1, vbi intervenenata numeratur. A Videtur autem dici σπαδίουρος quoniam cauda in mucronem desinat, seu cauda mucronata sit, in modum σπάθης, id est ensis.

C. Ἀκροσπάθια dicuntur τὸ τοῦ κόνδυλος, propterea quòd costis subiiciantur, & velut in earum extremitate positæ sint. σπάθαι autem costarum ossa dicuntur, teste Poll. vel ipsæ costæ. sic enim Ruf. Eph. πλευρὰς δὲ καλεῖται παῦ τὸ τοῦ τῆ μαχάλης τὰ δὲ ὀστᾶ, πλευραὶ καὶ σπάθαι.

Σπαθίτης, ου, ὁ, Palmeus, à σπάθη significante palmam. vt σπαθίτης οἶνος apud Alex. Trall. Vinum palmeũ, Plinio B lib.13, c.1, qui etiam palmesiorum vinorum meminit, lib.14, c.6, Et quæ à palma vna fortè enata palmesia appellantur. Diosc. φοινικίτης οἶνος nominat, lib.5, cap.40. Legitur σπαθίτης οἶνος apud Paul. quoque Ægin. pro vino ex palmulis.

Σπαθάλιον, ου, τὸ, Spathula, Ramus palmæ, Termes, Palmes, vt alii vocant: idem ferè quod σπάθη. nam pro eo quod Theophr. de mascula palma dicit, αὔξος φέρει ὅθεν τῆς σπάθης, Plinius dicit In palmite floret, & In spathis habet fructum. Apud Martialem libro 13, legitur epi- C gramma in spathalion caryotarum, hoc, Aurea porrigitur Iani caryota calendis: vbi Georgius Merula spathalion caryotarum esse dicit ramulum cum caryotis dependentibus: addens, eas inauratas, calendis Ianuariis ex consuetudine missas fuisse. quod Ouid. testatur Fast. lib.1, vbi Ianum interrogat, Quid vult palma sibi, rugosaq; carica? Testatur idem ipse Martial. quoq; quum ait, Hoc linitur sputo Iani caryota calendis, Quã fert cum paruo sordidus asse cliens. Cur autem palma, carica, mel, adiecto asse, calendis Ianuariis offerri soli- D ta fuerint, docet Ouid. loco citato. Sed notandũ, plerosque codices eo in loco Martialis habere non In spathalion caryotarum, verùm In petalion caryotarum: quod Petalion caryotarum nonnulli accipiunt pro bractea aurea qua caryotæ calendis Ianuariis rectæ offerebantur. Alioqui spathalion accipitur & pro muliebri ornamento, quod brachio inserebãt armillæ seu brachialis loco. Tertullian. in lib. De cultu fœmin. Nescio an manus spathalio circundari solita, in duritia catenæ stupescere sustineat. Plin. lib.13, c.25, Iuba tradit E circa Troglodytarum insulas fruticem in alto vocari Isidos plocamon, coralio similem, sine foliis: præcisum, mutato colore in nigrum durescere: quum cadat, frangi: item alium qui vocetur Charitoblepharon, efficacè in amatoriis: spathalia eo facere & monilia fœminas. Etiamnum hodie ex coralio fiunt spathalia περικάρπια, mulieribus vsitata. Ac sunt qui hæc spathalia à σπάθη dicta existiment, ob colorem φοινικοῦ, id est puniceum: putántque id Plinium innuere, lib.13, cap.4, Folia cultrato mucrone, lateribus in sese bifidatis, bel- F las primùm demõstrauere gemmas. Ex his spathaliis dicta CREDITVR Σπαθάλη nympha apud Claudianum in Epithalamio, Et grauibus Spathale baccis diadema ferebat Intextũ, rubro quas legerat ipsa profundo. Videndum verò ne apud Martial. quoq; Spathalium caryotarum significet sertum ex caryotis filo traiectis, qualia coralina illa sunt περικάρπια. Nisi fortè scribendum Spatale, sine aspiratione. CONTRA Σπατάλιον pro Σπαθάλιον alicubi reperitur, non tamen sine mendo, vt putatur.

G Σπαθίον, ου, τὸ, Spathula. Ægineta pro cultro chirurgico vsurpat, inquit Bud. Et veterinarii in Hippiatr. ad curationem equorum itidem vtuntur σπαθίῳ, spathula, vbi dicitur τῷ σπαθίῳ τοῦ τῶν βίρσων τοῦ δείρας. videturque ibi idẽ esse quod μήλη, specillum, seu σμίλη, scalper excisorius, scalpellus.

Σπαθὶς, ίδος, ἡ, Spathula, Rudicula: qua athletæ in gymnasio ex lecytho oleum solebant corpori illinere quum inungebantur. vnde à Poll. l.3, c.vlt. inter γυμνασοῦ seu ἀλείπτου σκεύη numerantur σλεγγὶς, ξύστρα, σπαθὶς, λήκυθος, H strigil, radula, spathula, lecythus. Idem inter τὰ μυρεψοῖς καὶ μυροπώλαις περιήκοντα ponit σπαθίδα τῶν καθιεμένων εἰς τὸ μύρον, citans Aristoph. Sic idem l.10, c.26, καὶ τὸ μὴ ἐς τὰ ληκύθοις καθιέμενον ὅθεν γεύμαται τὸ μυρον, σπαθίδα καὶ σπαθίον καλοῦσι. Quibus verbis hæc exempla subiungit,

Aristoph. Δαιπαλοῦσι, Τῆς μυρηρᾶς λιπαίνοντ' ἀρὶν κατα χέειν τῶν σπαθίδα, γεωσάμενος μύρῳ. Euhemus, Σπφαιροπλοκίσι, Λύε τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σύ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τῶν ὑπήνων μύρισον. Alexis, τῶν σπαθίων εἰς τὸ μύρον καθῆκε. ‖ Σπαθὶς dicitur etiam ἱμάντιον σπάθῃ ὑφασμένον, teste Hesychio. (apud quem tamen corruptè LEGITVR Σπαθέ) Sic Poll. lib.7, cap.10, Σπαθίδα ἐκάλουν τὸ σπαθητὸν ἱμάντιον.

Σπαθίναι ἔλαφοι videntur dictæ vel ob colorem τῆς σπάθης, id est φοινικοῦ, puniceum: vel quòd cornua spathis similia, id est mucronata & acuminata, habeant. Eust. p.711, ex lexicographo quodam, τὰ δὲ τέλεια οὐκ ἄλλο τι ἢ ἔλαφοι, εἰ μὴ ὧρα οἱ ἀκμῆναι καὶ οἱ σπαθῖναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσιν, ἢ εἴδει καὶ κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει. Apud Hesych. verò per η in penult. LEGITVR Σπαθίνης.

Σπαθίζω, F. ίσω Rudicula agito, Spatha peragito. τῇ σπάθῃ κινῶ, vt Diosc. loquitur. Qua signif. Nicol. Myrep. sect. 9, cap. 71, dicit, Sublata ab igni σπάθιον, donec commisceantur, id est Spatha commoueto, Rudicula peragitato. Et apud Hesych. Σπαθίζειν, μύρῳ ἀλείφεσθαι, à Σπαθίζω significante Spathula oleum seu vnguentum è lecytho exemptum illino. Τῇ σπαθίδι μυείζω, vt Euphemus loquitur. Vide Σπαθίς.

Σπαθάω, ῶ, Licium inculco τῇ σπάθῃ, vel simpliciter Texo. Significat etiam, Prodigo, Dilapido, Dissipo, nimirũ congesta bona. In ambiguitate ludit Aristoph. Nub. Οὐ μὰ τὼ θεὼ γ' ὡς ὀργὴ ἰῶ, ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' αὖ αὐτῇ ποιμάντιον δ' ἐκεῖνις ὅθεν Πρόφασιν, ἔφασκον, Ὦ γυναῖ, λίαν σπαθᾷς. Vbi schol. quoque annotat, σπαθᾷν posse ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι, nimirum pro κατεωάλισκε, seu ἀφειδῶς κατεωάλισκε, κατήσθιε: & pro ἄχαν κρούειν τὸν κρόκην, quod fit ὑφαινομένων ἱμαντίων. Vlpianus ibi in propria signif. exp. πολλὰ κρόκην ἐμβάλλειν τῇ ἐσθῆτι. Idẽ Vlp. apud Demosth. quoq; ἐσπαθᾶτο in vtraque accipit signif. exponens nimirum ὑφαίνετο, κατεσκευάζετο, ἢ ἐπιδαψιλεύετο: apud Demosth. inquam in or. De malè obita leg. p.148, διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημιουργεῖτο. Propriè ergo σπαθᾷν significat Prodigè καὶ ἀφειδῶς licia telæ addere & inculcare τῇ σπάθῃ: metaph. autem Profusè insumere, seu cõsumere, Modum impensis nõ adhibere, vt profusi textores licio intexẽdo modũ nullũ statuunt. Sic Hesych. σπαθᾷ exp. ἀκαλίνκει ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς: item προφᾷ, ἀλαζονεύεται. Et σπαθῶν, σκορπίζων. In metaph. signif. Luc. vsus est, in lib. De luctu, οὐδὲ σπαθήσῃς ὅθεν ὅτῳ δις ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας, Neque huius causa bis terve in die prodiges & profundes bona tua, seu Profusè epulaberis. Idẽ in Cauc. iunxit accus. ἢ κἀκεῖνον αἰπᾶδ' ὡς σπαθῶν τὰ ἡμῶν τὸ κτῆμα, Prodigentem, Profusè absumentem, Dilapidantem, Dissipantem, σκορπίζοντα. Sic Plut. Pericle, καταδοῶντες τὸν Περικλέους, ὡς σπαθῶντος τὰ χρήματα. Et Athenæus lib.7, μειρακίον ἐρᾶν τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ.

Σπάθημα, ατος, τὸ, Densitas in tela, quum textor licium telæ addidit largè, & citra parsimoniã inculcauit. Hesychius σπάθημα exponit πύκνωμα, metaphorã esse dicens ἀπὸ τῆς πᾶς σπάθης καταπυκνούντων τὰ ὕφη. Suidas verò σπάθημα φρενῶν exponit τὸ ἄχαν φρόνιμον. Vel dic τὸ πυκνόφρον.

Σπάθησις, εως, ἡ, Densatio, telæ nimirum, quum licium largè additur & citra parsimoniam inculcatur. vel etiam Profusa erogatio, Prodiga insumptio, Profusio & dilapidatio bonorum. quod innuit Suidas quum σπάθησις exp. σπατάλη.

Σπαθητὸς, οῦ, ὁ, Densatus. vt Tela σπαθητή, densata seu densa, cui nimirum licium largissimè additum est, Cui licium citra parsimoniam est inculcatum: opposita τῇ ῥαιᾷ, raræ. Sic σπαθητὸν ἱμάντιον apud Pollucem libro 7, cap.10, id est ἡ σπαθίς. Ibidem affert ex Sophocle σπαθητὸς χλαῖνα: pro quo malim σπαθητή. Sic Athenæus lib.12, loquens de quodam περιβλήματι quod apud Persas pretiosissimum esse dicit, ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν, ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν. Vide & Τειμόνιος. Apud Hesychium LEGITVR Σπαθατὸν, quod Doricum est. Exponit autẽ σπαθατὸν ὕφασμα seu ὕφος, τὸ σπάθῃ κεκρουσμένον οὐ κτενί, cui licium inculcatum est non pectine sed spatha. Et sic σπαθᾷν plus est quàm quod Virgilius dicit Percutere pectine telas. Quare videtur VOX Σπάθη significasse pectine maius instrumẽtũ, quo vtebãtur textores quũ

telam densare vellent & plus licii inculcare. Hodie in A tela latiore spathis eiusmodi vtuntur ex arũdine fissa, & pectinatim duobus lignis superiniectis coarctata.

C. Πολυσπαθὴς, έος, ὁ & ἡ, Multum densatus τῇ σπάθῃ, ὁ πολὺ σπαθητός. vt in Epigr. πολυσπαθέων πέπλων, Densatorum crebris spathæ ictibus, seu Quibus multum licii inculcauit creber spathæ impulsus. Quibus opponuntur οἱ ῥαμοὶ, rari.

C. ΔΙΑσπαθάω, ῶ, idem cum simplici σπαθάω. vnde apud Plut. διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, dilapidare & prodigere patrimonium, Profusè erogare. Suid. quoque διασπα- B θᾷν exp. ἀφειδῶς δαπανᾷν, profusos sumptus facere, seu profundere.

C. ΚΑΤΑσπαθάω, ῶ, Luxu consumo, Prodigo.

Cæterùm quum Hesych. σπαθᾷν exponat θυφᾷν, (quo sensu σπαταλᾷν etiam dicitur) itidémque Suid. σπάθησις exp. σπατάλη, placuit & ipsa hîc subiungere, quòd cõmodiorem eis locum inuenire nõ possem. IGITVR Σπατάλη Suidæ est τρυφή, (sic enim habet manuscript. cod. pro θυφή, quod in vulg. edit. legitur) id est Lautitiæ, Delicatæ epulæ, θυφερὰ ἐδέσματα. Cuius signif. hoc af- C fert exemplum, οἱ δὲ μῶες νῦν ὀρχοῦνται, θραττάλιθοι δ' ὅσοι σπατάλης: verba ad cattum seu felem. Chrysost. in ep. ad Tim. 1, cap.5, ὅταν ἐν σπατάλῃ διάγῃ, in deliciis. VNDE Σπαταλάω, ῶ, Delicior, Lautis epulis victito, Voluptuariam vitam dego. In epist. Iacobi, cap.5, ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, in deliciis & lautitiis vixistis super terram. Hesych. quoque σπαταλᾷ exp. τρυφᾷ: quo modo & in Θερμοδότης suprà accipitur. Idem tamen σπαταλᾷς exp. etiam μαστιγοφᾷς. quo verbo videtur significare Prurit tibi tergum & flagrum appetit. VNDE Καταασπαταλάω, ῶ, itidem Delicior, In deliciis viuo. vt Epigr. lib.2, in gulosos, Μηδεὶς μοι τούτων Ἐρασίστρατε τῶν σπατάλων σου Ποιήσῃ θεῶν, ἢ σὺ καταασπαταλᾷς, Nemo deorum mihi conciliarit seu dederit delicias lautitiásque illas tuas in quibus vitam transigis. Sic Greg. καταασπαταλῶν ὅθεν κλινῶν ἠγεφανῶν, Lautè & delicatè viuens in eburneis accũbedo lectulis. Vel In delicias & lauras epulas insumo, vt καπηλεύειν accipi vidisti suprà. synonyma autem sunt ὀψοφαγῶ & σπαταλῶ. Vtitur hoc composito Suidas, quum σπαθῶσι exp. καταασπα- E λῶσι, σκορπίζουσι. cuius signif. τῶ σπαθᾷν exemplum suprà habes ex Luc. Verbale à Σπαταλάω deriuatũ, EST Σπατάλημα, ατος, τὸ, quod pro luxu sumptuum affertur ex Epigr. In vulg. lex. HABETVR ET Σπαταλῶντες, sed sine expositione. tantùm lector remittitur ad Athen. 8.

ΣΠΑΝΟΣ,

ET Σπάνιος, ου, ὁ, Rarus: id est Qui non vbique nec semper reperitur, atque ideo pretiosus: Cuius copia non est: sicut Suidas σπανιώτατον exp. ὀλίζον. In Epigr. Ὧρης χάμεζήλης σπάνιον γέρας, de pomo. Plut. τεράματα σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷ οὔθατος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακουῦντος, ἢ μόνος ὁν Αἰγίνῃ. vbi de raris deliciis sermo est. Et Aristotele teste, lib.1 Rhet. τὸ σπανιώτερον ὑπερέχει τοῦ ἀφθόνου. quæ enim rara sunt, præstant iis quorum copia est, vt aurum ferro: quoniam nimirum μείζων ἡ κτῆσις διὰ τὸ χαλεπωτέραν εἶναι. Idem Aristot. eodẽ lib. ἅμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνου, ἡδύ ὄντι. (Et τὸ σπάνιον interdũ pro ἡ σπανίς, seu σπανία, Raritas. Æsch. in Ctes. διὰ τὸ σπάνιον καὶ τὸ τερεμάχπον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον) G Exponitur non solùm Infrequẽs, Rarus, sed etiam Paucus, Parcus. ‖ Item Rarus, id est Minimè densus: (qua signif. dicitur Rara tela, Rara acies, Rari capilli, Rara retia) idem cũ ῥαιός. Vnde apud Hesych. Σπάνιον, ῥαιόν. Idem alterius etiam significationis meminit, quum σπανὸν exp. πάμον, πολλοῦ ἄξιον. Ex quo Σπανὸς COMP. Σπανοπώγων, Cui rara barba est, Raros in barba pilos habens. oppositum τῷ δασυπώγων apud Poll. ITEM Σπανοσπία, ας, ἡ, Caritas & penuria annonæ. idem cum σπανὶς σίτου & στοδεία. ITEM Σπανόφυλλος, Rara H habens folia, Cui rariora sunt folia. de quo suprà in Σπαθόφυλλος. NECNON Σπανύδρος, Cui raræ sunt aquæ, id est Minimè aquosus, seu Aquæ aut aquarũ penuria laborans. Dicuntur & σπανύδρα σῦκα, minimè aquosi fici, id est quibus non inest multum aquosi succi. Diphilus Siphnius apud Athenæum libro 3, τὰ δὲ πολλὰ ὀπὸν ἔχοντα, καὶ τὰ σπανύδρα ὄ, ὄσμα χώτερα μᾶλλον βαρύτερα δέ.

Σπανίως, Rarò, seu Rarò & insolenter. Vnde superl. Σπανιώτατα, Rarissimè. ‖ Σπανίως exponitur etiam Parcè. Est & aliud ADVERB. Σπανιάκις, quod itidem significat. Rarò, & apud Hermog. De inuent. legitur.

Σπανιότης, ητος, ἡ, Raritas, vel Penuria. Vtitur Hesych. in exp. Σπανία.

Σπανία, ας, ἡ, itidem Raritas, vel etiam Penuria. Hesych. σπανίαν exp. σπανιότητα, & ita à σπανίος deriuari ait vt ὁσία pro ὁσότης ab ὅσιος. (Σπανία pro Ἰσπανία vsurpauit Paulus in ep. ad Rom. c.15, ὡς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν. Sunt qui ob rerum vitæ necessariarum penuriam vocatam sic existiment, διὰ τὸ σπάνιον τῶν βιωτικῶν: atque adeo huc pertinere quod dixit Horatius, Duræ tellus Iberiæ. Ac præsertim quæ in arcton vergunt Hispaniæ littora, duri cæli esse ferũtur, mõtibus cõpluribus aspera, ac ne pabuli quidem copiam habere. ideóque nostri sæculi poeta quidam cecinit, Ieiuna miseræ tesqua Lusitaniæ, Glebæque tantùm fertiles penuriæ. Alioqui, teste Iulio Solino Polyhistoris sui c.37, Hispania terrarum comparanda optimis, nulli posthabenda frugum copia, siue soli vbere, siue vinearum prouentus respicere siue arborarios velis. Omni materia affluit quæcunque aut pretio ambitiosa est, aut vsu necessaria. Argẽtum vel aurum si requiras, habet. ferrariis nũquam deficit: non cedit vitibus: vincit olea. A Plinio quoque & Strabone prædicatur huius regionis ἀδαιμονία & fertilitas.

D Σπανὶς, εως, ἡ, idem cum σπανιότης & σπανία. id est Raritas vel Penuria, Inopia. Hegemon Thasius apud Athen. lib.5, Καὶ σπανὶς, ἢ πολλοὺς Θασίων εἰς ὀλκάδα βάλλει. Strabo lib.2, p.54, βοσκημᾶτ' μὲν πολλὰν ἀφθονίαν παρέχει. θηείων δὲ σπανίν. itidem cum genit. Plut. in Cam. χρισίου δ' ἐν τῇ πόλει, auri in vrbe penuria erat. Sic σπανὶς γίνεται alicuius rei. Eurip. Oreste, Ὡς τῆς τόλμης οὐ σπανὶς γλῶσσαν. vbi schol. exp. οὐ λήξει, ἢ δὲ παύσεται. Et Plato in ep. χρισίου δὲ σπανεῖ ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεπίωκε, nullus poetarũ fluxit quempiam auri penuria periisse. Isocr. διὰ σπανὶν σίτου, ob frumenti penuriam. Demosth. ἐν σπανεῖ χρημᾶτ'. Item ἐν σπανεῖ καθίσταθαι, ad penuriam & inopiam redigere. Herodian. l.1, ἐν σπανεῖ τῶν βιωτικῶν καταστῆσαι. At ἐν σπανεῖ καθίσταθαι, idem est quod ἐν σπανεῖ εἶναι & σπανεῖ πιέζεσθαι, penuria laborare. Hermog. ἐν σπανεῖ κατεστῆναι. Herodian. l.8, ὅθεν ἐν ἀπορίᾳ ὄντες καὶ σπανεῖ οἱ ἐρασταὶ τῶν, ἐρεῖν καὶ ὕδατος αὐτοῦ. Xen. Hell. 5, πιεζόμενοι σπανεῖ σίτου. Pro raritate vsurpat Herodian. l.7, de Germanis loquẽs, λίθων παρ' αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὀπῶν σπανὶς, rara apud eos structura è lapide ac lateribus coctilibus.

F Σπανίζω, Fut. ίσω, idem quod ἐν σπανεῖ καθίσταμαι seu εἰμὶ, σπανεῖ πιέζομαι, Penuria laboro. Thucydides lib. 1, νεῶν μακρῶν σπανίσαντες. Idem, σπανίζων θυφῆς. Et Plutarchus Camillo, ὀλίγου δεῖν ἐσπανίζον, rerum necessariarum penuria laborabant. Sic Aristophanes Nubibus, σπανίζεις ἀργυρίου, argenti penuria laboras. Itidem Xen. Pæd. 3, διὰ τὸ γῆς ἀγαθῆς σπανίζειν, νεῶν πένητες νομίζετ' εἶναι. Pass. Σπανίζομαι eadem significatione vsurpatur qua σπανίζω: quanuis Budæus existimet plus aliquid significare, sicut ἀπορεῖσθαι plus quàm ἀπορεῖν. Isocrates Areop. πότε μὴν οὐδεὶς ὧν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων· νῦν δὲ πλείους εἰσὶν οἱ σπανιζόμενοι τῶν ἐχόντων. Sic Xenophon Hellen. 7. μᾶλλα ἐπτέλουν οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν βιωτικῶν. Itidem Strabo lib. 2, pag. 54, ὧν (videlicet θυμιαμάτων καὶ λίθων πολυτελῶν) ὅσοις σπανιζομένοις οὐδὲν χείρων ὁ βίος ἢ τοῖς ἀπορουμένοις. Item σπανίζειν τινὸς dicitur quispiam apud quem aliquid rarum est, παρ' ᾧ σπανὶς τινὸς, vt Herodianus loquitur. Theophrastus Historiæ plantarum libro 5, σπανίζουσι δὲ πύκνης, Rara apud eos est. vel etiam Penuria laborant. Item res aliqua σπανίζει cuius penuria laboratur, cuius copia nõ est, sed caritas. Aristophanes Vespis, καὶ ταῦτα, τοὐλαίου σπανίζοντος, quum præsertim sit penuria olei, Quum oleum sit carissimum.

Passiuam signif. τῷ σπανίζομαι videtur dare Euripid. in Oreste, vbi ait, — ὁρᾶς δὲ δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα. vbi schol. exp. ἐστερήμεθα. ‖ Hesych. σπανίζεται exp. nõ so-

ἱὼν ἀπορεῖ, sed etiam σκωπτίζεται. A

Σπανιστὸς, οῦ, ὁ, Cuius copia vbique & semper nō est, Cuius penuria est, vel Rarus. Soph. initio Œdipi Colon. pag. 270, Τίς τὸν πλανήτ' Οἰδίπου καθ' ἡμέραν Τῶν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήματι; excipiet donis quorum penuria laborat. Schol. tamē exp. ἀπελέστοις, ζῶσι κᾷ σπανίν τῶ αἰτοῦντος διδοῦσι. quæ expositio apud Suidam quoque legitur.

C. ΓΠΟσπανίζω, SIVE Ὑποσπανίζομαι, Aliquantum laboro penuria, Aliquantum egeo. vel simpliciter, Laboro penuria, Egeo. nam Bud: Ὑποσπανισμοῦ exp. δεόμενος, citans ex Soph. Locus est in Aiace, & sic habet, Τί δ' ὄντ' χρείας τῆσδ' ὑποσπανισμοῦ; quid verò est quod ad istam rem desit & desideretur? seu, δεόμενον καὶ τῶ Αἴαντος παρουσίας, vt schol. exp. Sic apud Suid. χρημάτων τε ὑποσπανίζων, ζῶσι ὑπηκόοις ἐλπίζετο. id est ὀνδεὲς ἔχων, indigens. B

Eiusdem cum Σπανὸς & Σπάνιος significationis EST Σπαρνὸς, significans itidem Rarus, Infrequēs, item Paucus. vt Hesych. σπανὸν exp. σπανίον, ὀλίγον. Vtitur hoc vocabulo Callim. hymno in Dianam, v. 19, — σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι, rarò enim fit vt Diana ex montibus descendat in vrbem. Idem Hesych. σπαργὰς exp. non solùm σπανίας, sed etiam ἀραιὰς, διεσπαρμένας, raras, id est non densas sed sparsas. vt siquis σπαργὰς πολιὰς dicatur ἔχων, id est raros canos, sparsos & non densos. VNDE Σπαρνοπόλιος, quod idem Hesychius exp. ὀλιγοπόλιος, per cuius barbam seu caput rari cani sparsi sunt. Pro quo apud Poll. σπαρτοπόλιος. Synonymum est μεσοπόλιος. C

AT Σπάρνοι eidem Hesych. sunt ὀνθαλάσσιοι πέτραι.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ, SIVE Σπαράττω, Lacero, Lanio, seu Dilacero, Dilanio. vel etiam Vellico.

Aristophanes Ranis, ἐν τῆς παφλάσι τοῦ κοτὸν πλεῖν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους. Lucianus in Vocal. δεσμοῖς γὰρ πεσόντες ἐλοῦσι καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ὀπτχρεῖ. Item Galenus lib. 1 ad Glauconem dicit, ἐμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν σῦμαχον ἢ τοὶ δακτύλων ἢ πτέρων, καθέντες, pro Vomere vel proritare stomachum digitis pennisve immissis. Paulo aliter Horatius dicit, Rapula, lactucæ, radices: qualia lassum Peruellunt stomachum. ‖Hesych. σπαραττόμεθα exponit ξεόμεθα, παραπτόμεθα. D

Σπάραγμα, ατος, τὸ, Fructum rei dilaceratæ, seu discerptæ. Plut. in suo περὶ ἀοργησίας libello, τοὺς ἀσώτων τῆς οἰκίας πεσόντας, αὐλητρίδος ἀκούοντας ἑωθινῆς, καὶ σπαράγματα στεφάνων καὶ κραιπαλῶντας ὁρῶντας. Et σπαράγματα λόγων, verba lacera, idem Plutarchus in lib. aduersus Colot. φωνὰς πινὰς ἐρήμους περιγράμματων ἀποσπῶν, καὶ μέσα λόγων καὶ σπαράγματα κωφὰ τῶ βεβαρωμένου καὶ σωπερχομένου πεῶς νόησιν καὶ πίστιν ἔλκων. VNDE Σπαραγματώδης, vt κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio qua ipsum guttur laceratur seu ruptura videtur. Plut. in Præcept. sanit. κραυγὰς μόνοι πεῶς ἐπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις ἀλαβιτέον. E

Σπαραγμὸς, οῦ, ὁ, Laceratio, Laniatus, Conuulsio. Herodian. l. 8, χθυείων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς καὶ πάσῃς τῆς τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινοῦντες. vbi Pol. Barba & supercilia vel lentes, neque vlli parcentes corporis totius ludibrio.

Σπαράξις, εως, ἡ, idem.

C. Ὠμοσπάρακτος, ου, ὁ & ἡ, Qui crudus adhuc discerpitur & laniatur. Apud Aristoph. in Equit. Cleonymus ait coquo, ὠμοσπάρακτον πεῶ φελαβῶν, μεταχειρίσαιτο χρηστῶς. vbi schol. exponit ἀβράθεπτον καὶ ὠμὸν, νεοσπάρακτον. Vbi etiā NOTA Νεοσπάρακτος, Recēns dilaniatus, Recēns discerptus & diuulsus. F

C. ΔΙΑσπαράττω, Dilacero, Dilanio, Discerpo. Apud Athenæum lib. 14, τοῖς δὲ χθυναίοις πάλαι Διεσπάρακτα θερμὰ χλωΐσκων μέλη, ex Eubulo.

C. ΚΑΤΑσπαράττω, idem.

C. ΣΥσπαράττω, Concerpo.

ΣΠΑΡΓΑΩ, ῶ, Tumeo & distentus sum: propriè ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος, teste Hesychio: qui σπαργῶν itidem exp. ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως. Sic Suidæ σπαργῶσα est ἡ σπαρασπομένη ὑπὸ θλίψεως, καὶ δεομένη ἐκκρίσεως πινός. Ita vt vbera dicantur σπαργᾶν, quum vsqueadeo distenta sunt lacte vt rupturam minentur, & præ nimio tumore lac stillent, vt apud Lucr. l. 1, lacteus humor Vberibus manat distentis. quo loco vber distentum dicit τὸ σπαργῶν-

τα μαστὸν, seu τὸ σπαργῶν οὖθαρ. Sic Horat. Tenta vbera: Virg. Grauidum vber, & Distenta vbera lacte. De cuiusmodi vberibus Hom. Od. 1, Οὐθατα γὰρ σπαραγῶντο, distendebantur lacte. Et rursum apud Virg. Distentant vbera vaccæ, & Tendunt vbera capræ, quum pastu largo eas tumefaciunt. Eurip. Cycl. Σπαργῶν τάδ' μοι ζῶς μαστοὺς χάλασον, δέξαι θηλᾶσι πόρας, Distēta mihi vbera laxa, & papillis submitte fœtus. verba chori ad capram. Sic Plut. De fort. Rom. εἶτα λυκαίνα μὲ νεοτόκος, σπαργῶσα καὶ πλημμυροῦσα ζῶς μαστοὺς γάλακτι, lacte exuberans, distentisque supra modum grauata vberibus. Vbi nota de ipso animali dici, non de vberibus, vt in præcedenti Eurip. loco, & hoc Diosc. l. 5, c. 19, μαστῶν σπαργόντων κάτιτιθήνημα, Turgentes mammæ ea fouentur, Mammæ copiam lactis non ferentes. De ipsis matribus lacte exuberantibus, Plato l. 5 De rep. τὰς δὲ μητέρας ὅτι τὸν σκῶν ἄγοντες ὅταν σπαργῶσι, Quum lacte vbera distenderint, seu Distentis earum vberibus lacte. Idem in Symp. τῶ κυοῦσι τε ἤδη καὶ ἤδη σπαργῶντι, lacte distento. Arbores quoque, si bene memini, à Theophr. dicuntur σπάργᾶν sicut ὀργᾶν, verno tempore, quum earum cortices succo turgescunt: vt apud Virg. — læto turgent in palmite gemmæ: &, Frumenta in viridi stipula lactentia turgēt. Item σπαργᾶν aliquis dicitur quū cupiditate & libidine alicuius rei accensum cor eius intumescit: & præsertim de iis qui pruriunt libidine venerea. qua signific. Hippocr. vsus est, apud quem σπαργᾶ Galen. exp. ὀργᾶ, Erot. ὀρέγεται καὶ ὀπθυμεῖ. De homine venerea libidine accenso, apud Plut. σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λάβιος, ὡς τῆς ἐξαίφνης μεταξὺ πίνων πεῶς ὀργῶ, Pruriginis impatiens, Libidine impotente affectus, nec moram aduentus puellæ sustinere amplius valens, seu Quū libidinē cōtinere diutius no potiet, vt Bud. interpr. Idem Plut. de alius etiam rei cupiditate, metaph. vt in Lycurgo, pag. 79 meæ edit. τὸν ὁλιτθρίαν ὁρῶντες σπαργῶντα καὶ θυμουμένῳ, gliscentem & res nouas molientem. Idem in Fabio, δι' ἀτυχίαν ἐπιρρέπῳ καὶ σπαργῶντι τῶ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν. Idem interdum addidit præpos. ὅτι vel πεῶς. vt in Artox. δι' ὀργῶ σπαργῶντα μᾶλλον ἢ πεῶτερον ὅτι τὸν βασιλέα, magis quàm antè accensum regni cupiditate. seu Magis quàm antè inhiantem regno. Sic idem in Lucullo, σπαργόντων πολλῶν ὅτι τὸν ἐπαρχίαν. vbi B. interpr. Inhiantibus, Desiderium non ferentibus, gliscente cupiditate. Idem in Cic. εἴτε παίζων, εἴθ' ὑπὸ φιλοτιμίας σπαργῶν πεῶς τὸν πολιτεύειν, ἢ ἀθυμῶν ἐῶς καθεῦδον, impotente desiderio accensus accedendi ad remp. G

DICITVR ET Σπαργέω, si mendo caret σπαργοῦσι quod apud Hesych. legitur, exponiturque πλημμυροῦσι, ἀποτελοῦσι. H

Σπάργη, ης, ἡ, Libido: propriè illa qua matres distenta lacte vbera exinanire cupiunt. Hesych. σπάργαι generaliter exp. ὀρεξεῖς, ὁρμαί. Sed videdū ne oxytonos potius scribendum sit σπάργαι, à nomin. sing. σπαργὴ, vt ὀργὴ, ὁρμὴ, βοὴ, ab ὀργάω, ὁρμάω, βοάω. Nā & apud Galen. in Lex. Hippocr. quidam codices habent, Σπαργαὶ, αἱ ὀργαί.

Σπαργανωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur quum à partu, præsertim recente, ob lactis copiam mamillæ sic intumescunt & distenduntur, vt exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. l. 2, c. 129, de lente, πεῶς δὲ χονδριῶντας μαστοὺς καὶ σπαργανώσεις ἐφόλκιμος ἐν θαλάσσῃ ἁρμόζει καταπλασθεῖς, ad mammas nimis lacte distentas. Idem lib. 3, c. 41, de mentha, μαστῶν τε πεῶς πάσιν καὶ σπαργανώσιν πεῶς αὐξῆ, mammas, si tendantur & nimio lacte turgeant, compescit. Plin. l. 20, c. 14, itidem de mentha, Prodest & si mammæ tendantur. At dubiū est an ad priorem Diosc. locum respexerit quum libro 31, c. 6, dixit, Mammas sororiantes piscinæ maris corrigunt. Aliud in muliere vitium est τὸ ὑπερμαζῆν, quū ei mammæ sunt grandiores quàm cæteris, etiam tùm quum lacte distræ non sunt, vt quæ mammosa dicitur Martiali & Columellæ. Sed notandum, in posteriore Dioscoridis loco vulgatas editiones habere nō σπαργανώσιν, verùm σπάργησιν, à NOM. Σπάργησις: quod tamen à σπαργῶ potius quàm σπαργάω formatum esset. à σπαργάω enim aut σπαργέω, sequendo communem verbalium formationem, dicendū foret σπάργησις. Sed & ipsum Σπαργάνωσις à Σπαργάω regulariter formatum nō est, verùm potius à σπαργανόω. A

Hoc autem Σπαργανόω (persequi enim & ipsum lubet, quoniam in mentionem eius incidi) deriuatum est à NOMINE Σπάργανον, ου, τὸ, Fascia, Pannus oblōgus in quo infans inuoluitur. Plutarch. lib. 2 De fort. Alex. οὐν Λυκοῦργος ἅμα τῶ σπαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φιλίπνον, vnà cum fasciis quibus inuolutus erat. Idem in Lycurgo, de dexteritate nutricum Spartanarum, ὥστε αὐτοῦ σπαργάνων ἐκφερούσας τὸ βρέφος, ζῶς μέλεσι καὶ πᾶς εἴδεσιν ἐλεύθερα ποιεῖν. Idē Symp. 2, σπάργανα ὠδῶ κατεκυλίοντο αἱ γυναῖκες, nimirum partui vicinæ. Item Herodianus libro 1, μὴ περιθεῖν τὰ μὲ ἰδιωτικῶν σπαργάνων, intactum me plebeis fasciis. Idem libro 5, ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ὅτι τῶν ἐλθόντες. vbi Polit. vertit A priuatis cunabulis: sicut & in præcedenti loco, Priuatis intactum incunabulis. Idem lib. 7, ἀφορῶν εἰς τὰ τῆς γυνέσεως ἄπελῆ σπάργανα. vbi Polit. vertit Naralium obscuritatem. Solebant enim nobiles & splēdidiore familia nati infantes σπαργάνοις distingui à plebeiis, vt inter alia videre est in Σπαργανόω etiam. Itē ἐξ ἐπ σπαργάνων apud Philonem libro 1 De vita Mos. legitur eo sensu quo Latini dicunt Ab incunabulis. quanquam Cunæ & σπάργανα idem non significent. Hesychius σπάργανα exp. δεσμὰ, ῥάκη: Suidas, etiam ἱμάτια. Donatus autem comment. in Eunuchum, enarrans verba illa poetæ, Cistellam Pythia domo effer cum monumentis, annotat, Monumenta esse quæ Græci vocāt γνωρίσματα καὶ σπάργανα. INDE Σπαργάνιον, ου, τὸ, Fasciola. Est etiam herbæ nomen apud Diosc. lib. 4, c. 21, quam dicit folia similia habere gladioli foliis. Sūt qui dictam ita existiment quòd foliis eius pro fasciis vterentur. Meminit herbæ istius Plin. libro 25, cap. 9. ITEM Σπαργανίζω, Fut. ίσω, Fascius inuoluo. Hesiod. Theogon. Τῶ ῥ' σπαργανίσασα μέγαν λίθον εἵμβαλεν, Huic autem, Saturno nimirum, fasciis inuolutum magnum lapidem in manus dedit, videlicet pro Ioue puero, quem deuorare quærebat Saturnus. Item & aliud VERB. Σπαργανόω, ῶ, quod itidem significat Fasciis inuoluo, Fascio. vt Æl. Spart. Tiliaciis tabulis in pectore positis fasciabatur. & Cell. l. 8, c. 8, Rursūsque sub ala sua fasciari debet. Lucæ 2, de Iesu Christo, καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, & fasciis inuolutum, seu fasciatum, reclinauit in præsepi. Sic Plut. in Problem. Rom. de Aristino quodā, πρὸς χεῖν ἑαυτὸν, ὡς πρὶν ἐξ ἀρχῆς, πικτόμενον, τῆς γυναῖκιν, ἀπολοῦσαν, καὶ σπαργανῶσαν, καὶ θηλῶ ὀπτρεῖν. Additur interdū datiuus instrumentalis, & tunc exponitur vel simpliciter, Inuoluo, vel Inuoluo ceu fascia: nisi malis Fascio. Plut. Symp. 6, probl. 6, de niue, ἀχύροις σπαργανωθῆτε αὐτῶ, καὶ πεῶς ἐλλοντες ἱματίοις ἀγνάφοις. Sic Athen. lib. 6, de κολάκων quodam genere, σπαργανῶν ἑαυτὸν τῆς πελεωνίοις. Magis propriè rursum Plut. lib. 2 De fort. Alex. Ἀετιδεῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελέαγρος, Purpurea inuoluens fascia, seu Purpura fascians. (solebant enim regia aut aliâs nobili stirpe prognati infantes à plebeiorum infantibus discerni fasciarum genere: ideóque Commodus apud Herodianum gloriatur se μὴ περιεθῶν ἰδιωτικῶν σπαργάνων. & homini ignobili obiiciuntur τὰ ἄπελῆ τῆς γυνέσεως σπάργανα, viles & plebeiæ fasciæ quibus in pueritia fasciatus fuit) Item & Aristot. Hist. anim. lib. 7, σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ, fasciis ex lana inuoluūt. Pass. Σπαργανόομαι, οῦμαι, Fasciis inuoluor, Fascior. VNDE Σπαργάνωμα, ατος, τὸ, idem quod σπάργανον, fascia. vel etiam Quo aliquid veluti fascia inuoluitur, Fasciæ vsum præbens inuolucrū. COMP. Ἀποσπαργανόω, Fasciis exoluo, Fascia qua obuolutus erat, euoluo. Pass. Ἀποσπαργανοῦμαι, Fasciis quibus obuolutus erā euoluor. vel Fasciis me exoluo. Greg. Naz. metaph. de Christo, ἐσπαργανώθη μὲν, ἀλλ' ἀποσπαργανοῦται τὰ τῆς ταφῆς αἰνιγμάτων, pro Resurgens, sese ex sepulturæ inuolucris euoluit & explicat, seu Sepulcralibus fasciis sese euoluit. Solent enim defuncti fasciis inuolui, aut linteis insui, vt Ioannis c. 11, de Lazaro rediuiuo, ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς, δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, manus & pedes obuinctus fasciis. ITEM Ἐνσπαργανόω, ῶ, Fasciis inuoluo. idem quod σπαργανόω. Legitur apud Dion. Long. B C D E F G H

ΣΠΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, SIVE Σπάρτος, ου, ὁ, Spartum: genus vitilium, idem

cum genista, vt nonnulli volunt. At Plin. lib. 24, cap. 9, Genista quoque vinculi vsum præstat. Dubito an hæc sit quam Græci autores sparton appellauere, quum ex ea lina piscatoria apud eos factitari docuerim: & nunquid hanc designauerit Homerus quum dixit nauium sparta dissoluta. Nondum enim fuisse Africanum vel Hispanum spartum in vsu certum est: & quum sutiles fierent naues, lino tamen, non sparto vnquam sutas. Idem Plin. lib. 19, cap. 2, dicit herbam hanc sponte nasci, nec seri posse: esseque propriè iuncum aridi soli: rusticos Africanos & Carthaginensis Hispaniæ, strata inde conficere, calceamina, item pastores sibi vestes inde texere: magno esse in vsu nauium armamentis, machinis ædificationū, altisque desideriis vitæ: euulsum & siccatum, si vsus requirat, aqua macerari, aut, si necessitas vrgeat, calida perfundi. Aetius lib. 1, σπάρτον, ᾧ παρ' ἡμῖν τὰς ἀμπέλους δεσοῦσιν. Apud Paulum verò Ægineta m libro 5, legitur, Σπάρτος, ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσοῦσι. Apud Galen. autem De simpl. medicam. facult. lib. 8, Σπάρτῳ ᾧ τὰς ἀμπέλους παρ' ἡμῖν δεσοῦσι. Sed perperam in isto Galeni loco LEGITVR Σπάρτῳ: reponendumque vel σπάρτον, vt apud Aet. legitur, vel Σπάρτος, vt apud Paulū, vel σπαρτίον, vt apud Diosc. Nam neutro quidem genere dici σπάρτον, testatur schol. Thucyd. p. 137, (vbi Thucyd. dicit quosdam fuisse τῆς ἐκ κλινῶν σπάρτοις ἀπάγξασθαι, & ζῶς ἐκ θῦ ἱμαντῶν παραμήκασι) necnon Plin. neutro genere passim vtens, itidemque Homerus. Σπάρτος autem apud Pollucem etiam libro 7 legitur, Σπαρτοπλόκος, σπαρτοπώλης· σπάρτα, σπάρτη, σπάρτος. Necnon apud Hesych. Σπαθμὴ, σπάρτος, ὃν ἢ ἀπορῆσθαν οἱ τέκτονες: de quo vide in Σπάρτη. Itidemque apud eundem, Μήκινθος, χοινίον, σπάρτος. Sic apud Suid. quoque, Μήκινθος, σπάρτος, χοινίον. Verùm in Thuc. loco paulo ante citato, necnon in Hesychiano nota σπάρτον accipi pro ipso fune sparteo, vt Cato loquitur: sicut & apud Hom. Il. β, vbi ait, Καὶ δὴ δοῦρα σεσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυται, & funes sparteo dissoluti sunt. vbi schol. exp. σπαρτία, χοινία, id est funes. Meminit huius loci Plin. in verbis paulo antè ex ipso citatis: itē l. 19, c. 1, de lino, vbi ait, Thoracibus lineis paucos tamen pugnasse, testis est Homerus. Hinc fuisse & nauium armamenta apud eundem interpretantur eruditiores: quoniam quum sparta dixit, significarit fata. Sed hanc Plinii interpretationem sequendo, scribendum foret σπαρτὰ, & subaudiendum λίνα, accipiendique funes è lino satiuo. Quæ tamen nimis lōgè petita sunt: idéoque dicamus potius funes nauticos è sparto textos, vt χοινία dicuntur funes è iunco plexi. Iunco enim Græcos ad funes vsos, nomini credamus quo eam herbam appellant, inquit idem Plinius l. 19, cap. 2. Rursum tamen alii sparti vsum in Græcia tunc temporis incognitum fuisse aiunt. vt Varro apud Gell. lib. 16, cap. 4. Ego sparta apud Homerum non plus spartum significare puto quàm σπαρτοὺς qui dicuntur in agro Thebano nati. In Græcia sparti copia modò cœpit esse ex Hispania. Neque ea ipsa facultate vsi Liburni, sed hi plerasque naues loris fuebant: Græci magis cannabo & stuppa, cæterisque satiuis rebus, à quibus σπάρτα appellabāt. Quod quum Varro (inquit Gellius) ita dicat, dubito hercle an posterior syllaba in eo verbo quod apud Homerum est, acuenda sit: nisi quia voces huiuscemodi, quum ex communi significatione in rei certæ proprietatem cōcedunt, diuersitate accentuum separantur. Sparti vsum in re nautica magnum fuisse, Liuius quoque testatur, quum ait, Vbi vis magna sparti fuit ad rem nauticam congesta ab Asdrubale. Funes ex eo plecti solitos non solùm Cato docet, quum dicit funes sparteos, sed etiam Xenophon Cynegetico, πυρὶ δὲ δρόχον τῆς σειρίδος πεπλεγμένον σπάρτου, id est è Sparto plexum. Sportas quoque, vtnas, amphoras, inde confici solitas, docent Columella & Cato: quorum ille sparteas sportas dicit, l. 12, c. 16, hic autē sparteæ vtnæ & sparteæ amphoræ. Rursum Colum, Solea sparteæ pes induitur: sicut Plin. loco suprà citato ait rusticos sibi calceamina è sparto cōficere. pastores, etiā vestes.

Σπάρτον μακρὸν Græcos vocasse longum vel raptorium machinamentum, testatur Cæl. Aurel. Chron. lib. vlt. cap. vltimo, vbi describit exercitia πολυδρόμους vtilia. ¶Σπάρτος est & nomen proprium. ¶Steph. memorat etiam Σπάρτον ὄρος in Σπάρτῃ.

C. Σπαρτοπλόκος, ου, ὁ, Qui spartum plectit. seu Qui sparto plexo funes, restes, sportas, calceamēta, soleas, vrnas, amphoras, & huiusmodi alia conficit, vt videre est paulo antè in Σπάρτον. Legitur apud Pollucem lib. 7, V B I E T Σπαρτοπώλης, ου, ὁ, Qui spartum vendit, vel spartea texta. sic enim loqui liceat, vt Catull. dixit Pinea texta carinæ, pro Carina è pino contexta.

Σπάρτη, ης, ἡ, idem cum σπάρτον, id est Funis sparteus, vt Cato loquitur: seu Restis spartea. Poll. lib. 10, cap. 49, dicit esse πλέγμα, ex Cratino citans. Sic idem lib. eodem, c. 7, καὶ μὴν πόρε τῇ κλίνῃ ἢ πῇ σκίμποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, πόνος, κειρία. τάχα δὲ καὶ ῥοῖνος καὶ ῥοινία καὶ κάλοι. Vide & in Σπάρτον quendam alium eius locũ. Hesychio est ῥάθμη πεκτονική. quib⁹ verbis intellige funiculum quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex vtraque ligni aut lapidis parte extrema tentum, postea tollunt vt rectam lineam designet, quam in eo poliendo sequantur. ¶Alioqui σπάρτη est etiam nomen metropolis Lacedæmoniorum, sic denominatæ ὑπὸ τοῦ Κάλμου σπαρτῶν, vt Timagoras apud Stephanum dicit ἐκπεσόντας αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἐφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Alii à Sparto conditore de nomina tam volunt, vt idem Steph. in Λακεδαίμων tradit: vbi & prioris etymi meminit, dicens Spartam ideo appellatam fuisse, διὰ τὸ τοὺς παρόντας συνοικίσαντας τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους εἰς ζωὴν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. V N D E A D V E R B. Σπάρτηνδε, Spartam: vt Σπάρτηνδε πορεύεσθαι, proficisci Spartam. E T Σπάρτηθεν, Sparta, Lacedæmone. I T E M Σπαρπάτης, (Pro quo I O N I C E Σπαρτήτης) ου, ὁ, Sparta oriundus, Spartanus: A T F O E M. Σπαρπάτις, ιδος, E T Σπαρπαὶς, άδος, Spartana, vt Virg. Virgo Spartana. Σπαρπάτις alicubi pro Σπαρπάτης χώρα. vt Plutarchus in Apophth. τὴν γραπτέαν ὅτι τῆς Σπαρπάτιδος ἔχοντος. Itidémque ἡ Λακωνικὴ dicitur pro ἡ Λακωνικὴ χώρα, ager seu regio Laconica. Item P O S S E S S. Σπαρπατικὸς, οῦ, ὁ, quod itidem Spartanus Latinè reddere queas. ¶Rursum Σπάρτη est nomen pagi Euxino mari vicini, teste Stephano.

Σπαρτίον, ου, τὸ, idem cum σπάρτον & σπάρτη. id est Funiculus sparteus, Restis spartea. (sicut ῥοῖνιον dicitur Funiculus iunceus, Funiculus è iunco plexus, Restis è iũco texta) Generaliter verò pro quouis funiculo ponitur, siue è sparto nexus sit, siue è cãnabe, lino, siue aliunde. Athenæus lib. 5, κωδία δὲ εἰλωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπρεῖς. Iosue cap. 2, σπαρτίον τὸ κόκκινον, funis cõccineus. Legitur apud Aristophanem quoque. Poll. σπαρτία vocat funes seu restes qui lectis intexuntur ad sustinendum ipsum lectisternium seu stratum. A Suida ἡ σάθμη vocatur itidem σπαρτίον, de quo fabrorum funiculo vide paulo antè in Σπάρτη. ¶Σπαρτίον dicitur etiam ipse frutex ex cuius ramulis spartei funes contexuntur: quem alii σπάρτον appellant, itidémque Plinius Spartum. Dioscor. lib. 4, cap. 158, σπαρτίον θάμνος ὃν φέρων ῥάβδοις μακραῖς, ἀφύλλοις, στερεαῖς, διῴραυστοις, αἷς πᾶς ἀμπέλοις δεσμεύουσι.

Σπάρτινος, ου, ὁ, Sparteus, E sparto confectus, E sparto plexus, seu nexus, cõtextus, Poll. libro 10, cap. 49. Apud eundem, lib. 7, L E G I T V R, Σπαρτίνα, ἡ μήκινθος, Funiculus, seu Funiculus sparteus. Item apud Eust.

Σ Π Α Ά Ω, ῶ, F. άσω, Traho.

Accipitur & pro compos. Attraho, sicut Latinum vocabulũ, vt quum dicitur Spiritum trahere: quemadmodum Columella, Cum quodam impedimento tractus spiritus, interdum & cum gemitu. Et Plautus, Traxit ex intimo ventre suspirium. Et Virgil. Vocem trahens imo à pectore. Sic Animam trahere dicitur. Cui simile est apud Gregor. μὴ σπάσῃς θάνατον, Ne mortẽ trahas, id est Ne mortem attrahens, animam effles. Nisi malis metaphoram esse à bibentibus, qui σπᾶν dicuntur quum vno spiritu integra pocula exhauriunt, vel simpliciter, quum hauriunt & spiritu suo attrahũt potum. Aristot. Historiæ anim. lib. 8, τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, ὥσ ἵπποι καὶ βόες. Quæ Plinius sic vertit, Quibus continui dentes, sorbent, vt equi & boues. Vide in Λάπτω, & paulo infrà in Σπάσις. Sic Athen. lib. 14 initio, ὡς πλείονος ἀκράτου σπῶντας. Et Philo lib. 1, De vita Mosis, ὡς ὕδατος ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες, quasi non aquam sed vinum duxissent, Turnebo interprete. Apud Suid. autẽ media voce, σπασάμενος ἀκράτου, hausto meraco. Rursum Athenæus, λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε ῥωμαίως. Itidem Horatius ode 14 Epod. Pocula Lethæos vt si ducentia somnos Arente fauce traxerim. ¶Item Contraho: vn de σπάσμα & σπασμὸς apud medicos. ¶Item Extraho seu Educo: ea significatione qua Cic. & Cæs. dicunt Educere gladium è vagina. Pro quo alii Stringere gladium & distringere, seu Nudare ensem. In quo loquendi genere passiua & media vox vsitatiores sunt. Aristophanes Ranis, καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο μαίνεσθ' δοκῶν, ensem stringebat. Strabo libro 4, θεσσὼν ὁ ὑπηρέτης ἐσπασμένος τὸ ξίφος, districto ense. Sic Synes. in epist. ad Euopt. ὁρᾷ γραπώτας ἅπαντας ἐσπασμένοις μαχαίραις, nudatis gladiis. Media voce eo sensu vtitur Homerus. vt Iliad. 7, Ἐκ δ' ἄρα σύειγος πατρῴιον ἐσπάσατ' ἔγχος. Odyss. κ, Σπασάμενος παιάνικες ἄορ παχέος ἐσπᾶτο μηροῦ. Et Odyss. χ, Φάσγανά τε σπάσαθε. Item Euello, Extraho: ea significatione qua Cicero dicit Radicitus ex animis religionem extraxit. Odyss. κ, — αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμενος ῥῶπάς τε λύγους τε. Alioqui & pro simpl. Vello accipitur: interdum & pro Conuello. vt Plin. hæc Dioscor. βοηθεῖ ῥήγμασι σπωμένοις, vertit, Ruptis & conuulsis medetur: de leucacanthæ radice. Et σπασθῶσι, conuulsum esse.

Σπάσμα, ατος, τὸ, in gladio dicitur Mucro seu acies nuda & è vagina educta. ξίφους γυμνωθέντος ἡ ἀκμή. Plutarchus Oth. δυοῖν ὄντων ἀπὸ ξίφους, ἑκατέρου κατεμάθομεν τὸ σπάσμα πολὺ χρόνον, vtriusque mucronem diu tentauit & exploraui. Pro quo idem ἀκμὴν dicit in Cat. Vtic. τὸ ἐγχειρίδιον λαθὼν, ἐσπάσατο καὶ κατενόησε, eduxit è vagina & tentauit seu exploraui: ὡς δ' ἔδεν ἐστῶτα τὴν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. ¶In corpore humano σπάσμα dicitur quod conuulsum est. Plutarchus in libro De discern. amico & adulatore, τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματα φησὶ Δημοσθένης, ὅταν τὶ κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖσθαι, rupta & conuulsa. Aristot. Problem. σπάσματα λαμβάνει. Paulo autem Ægineta teste, libro 4, cap. 31, τὰ σπάσματα γίνεται διαπαυομένων πνεῦν ἰνῶν, id est, Conuulsio fit fibris quibusdam distractis. Gorræo σπάσμα est vnitatis solutio in parte neruosa citra vulnerationem. Conuelluntur enim quæ in ipsa sunt fibræ, quum ex ictu aliquo violentiam patiuntur, aut subitò & affatim intenduntur. Causas autẽ huius mali apud eundem vide. Dioscor. χρῶνται πρὸς σπάσματα, vtile est conuulsionibus, Plinio interp. Est & θαλάσσης σπάσμα. vide in Σπασμός. V N D E Σπάσμα, ατος, ου, τὸ, Leuis conuulsio. Gaza apud Theophrastum Historiæ pl. lib. 9 σπάσματα vertit Distentiones. I T E M Σπασματώδης, εος, ὁ & ἡ, Conuulsionis speciem gerens. seu Conuellens. Exponitur etiã Euellens.

Σπασμὸς, οῦ, ὁ, idẽ quod σπάσμα. Autor Definition. medic. σπασμὸς, ἐστὶ παθὲ νεύρου καὶ μυῶν γινόμενον πάθος, μετὰ τῶν ἄνευ προαιρέσεως ἑλκυσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος. Celsus libro 1, cap. 1, Frigus modò neruorum distentionem, modò rigorem infert: illud, σπασμὸς, hoc, τέτανος Græcè nominatur. Omnes ferè medici (inquit Gorr.) hodie conuulsionem interpretantur. Est autem musculi ad suum principium inuoluntaria contractio: symptoma volũtariæ functionis oblæsæ, cuius primarium instrumentum musculus est. ideóque pro musculorũ differentiis variæ etiam ac differentes conuulsiones sunt, non modò vniuersales, sed etiam particulares. Ac particulares quidem sunt ex particularium musculorũ differentiis, quarum aliquæ propriis etiã donatæ sunt nominibus: βραβισμὸς, in oculo: πεισμὸς, in mandibula, κυνικὸς σπασμὸς, in ore: σατυρίασις, in pene. Vniuersales verò, quum vel corpus totum in priora curuatur, ἐμπροσθότονος Græcis dicta: vel in posteriora, ὀπισθότονος: vel in vtranque partem æqualiter, τέτανος. Quibus & additur

ὀπισθία. est enim quædam totius corporis conuulsio, patiẽte nimirum neruorum principio. Hæc Gorr. apud quem vide tum alia præterea, tum causas huius morbi. Aetius libro 6, cap. 30, dicit κυνικὸν σπασμὸν vocari ἢ ὅταν ἀγρυπνῶν μυῶν ὠδάλυσιν: eóque ὠδάλυσθαι εἰς τὰ πλάγια τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ προσώπου. Scribon. Larg. σπασμὸν κυνικὸν vocat quum in vtramlibet partem deprauata est facies. Plutarch. in præcept. sanit. οὐκ ἴδιον οὐδὲ παρὸν οὐδὲ ἴλεων γέλωτα, ἀλλ' ἐοικότα σπασμῷ καὶ χαλεπόν. Thucydides lib. 2, in descriptione sæuæ illius pestis, λίγξ τε τῆς πλείοσιν ἐνέπιπλε κενή, σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν, cõuulsionem ciens validã. Est & θαλάσσης σπασμὸς seu σπάσμα. Appianus lib. 5, ὡς καὶ τὸ σπάσμα τὴν θάλασσαν ἐλάμβανεν. Idem, καὶ ὁ τοῦ βυθοῦ σπασμὸς ὅλη πυκνὰ εἰλούμενος, οὔτε μένειν οὔτε φεύγειν ἐπέτρεπε. Sic Plutarch. Cic. μέλλοντος ὑποβαίνειν, σεισμὸν τῆς γῆς καὶ σπασμὸν ἅμα τῆς θαλάσσης γενέσθαι.

V N D E Σπασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Conuulsiuus. vt σπασμῶδες πάθος, conuulsiuus affectus: qui nimirum in sui principio aut nõ multo postquam fieri cœperit, cõuulsionem accersit, vt annotauit Galenus comment. 3, in libro 1 Prorrhet. Idem verò lib. 1, De præsag. ex puls. affectum conuulsiuum appellat qui ante mortem necessariò conuulsionis aliquod periculũ inducit. Item σπασμώδης σφυγμὸς, cõuulsiuus pulsus, id est pulsus inæqualis in vna pulsatione & diuersis arteria partibus, in quo vtrinque ab extremis retrahi, tendi conuellique arteria videtur in modum chordæ tensæ: sic appellatus quòd arteria ad vtrunque terminum tendi videatur, & quòd conuulsio statim ab eo pulsu hominem corripit, vt scribit Galenus lib. 2 De puls. caussis. Hæc inter alia Gorræus.

Σπάσις, εως, ἡ, Tractus seu Attractus. Itẽ σπάσει πίνειν, suctu bibere, vt Plin. vertit hæc Aristot. ὅσ ὀρνέων τὰ μακρόχρανα πίνει σπάσει, sic interpretans, Bibunt aues suctu ex his quibus longa colla.

Σπαστικὸς, οῦ, ὁ, Trahendi seu attrahendi aut extrahẽdi vim habens. ¶Spastici Plinio dicuntur qui πρὸ σπασμῶδεις πάθει obnoxii sunt. vt libro 21, cap. 20, Radicem decoctam bibere, spasticis, cuetsis, conuulsis, suspiriosis, salutare est. Et l. 23, c. 4, Paralyticis, spasticis, ischiadicis illinitur. Aliquanto pòst, Tremulis, spasticis, ruptis perquàm vtile. Sic alibi sæpe.

C. Ἀνασπάω, ῶ. Sursum traho, siue retraho. vt ἀνασπᾶν τὴν ὑστέραν, apud Aristotelem. Item pro Retraho simpliciter: in qua significatione sunt qui velint accipi in hoc Aristophanis loco in Pluto, τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. Item pro In altũ tollo, seu Erigo, Sursum erigo, Sustollo. cuius significationis in voce passiua Budæus affert exempla. Est autem in hoc sensu contrarium verbo καταστᾶν: vt ὀρθῆς ἀνασπᾶν, Demosth. Attollere supercilia. Sic & in hoc Sophoclis loco in Aiace, λόγοις ἀνέσπα τοὺς μὴν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ. existimo enim λόγοις ἀνέσπα sonare Verba in altum tollebat, siue attollebat, vel Verba ex imo pectore sursum trahebat. vt Virgilius dixit vocẽ trahere imo à pectore. Est præterea ἀνασπῶ, idem quod Contraho. vt Apoll. Arg. 2. λᾶας ἀνασπᾶν, Vela contrahere. Sic apud Xenophontem in Symposio, ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον: & apud Dioscoridem lib. 8, μέτωπον ἀνασπᾶται. In vulg. lex. Græcolatinis citatur ex Demosthene ἀνέσπακεν ὀρθῆς pro Contraxit supercilia. quum ἀνασπᾶν ὀρθῆς apud eum significet nõ Contrahere supercilia, sed Attollere, vt modò à me dictum est, vel Sursum trahere. quod est arrogantiæ signum. Quinetiam in ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον fortasse ita posset accipi verbũ ἀνασπᾶν, vt in ἀνέσπακεν ὀρθῆς apud Demosthenem.

Ἀνασπῶ, Reuello, Euello. ¶Item Expello aliquem suis sedibus & quasi euello, aut extraho. Isocrat. in Panath. ὡς ἀνασπάσοντες αὐτοὺς ἤδη τοὺς Ἀθηναίους. V N D E Ἀνασπασὶ, sedibus pulsi, vt paulo pòst dicetur.

Ἀνασπάομαι, ῶμαι, Sursum trahor, vel retrahor. & ἄκραι ἀνέσπασμαι apud Aristotelem, id est In altum sublata promontoria, vt ait Budæus. addens, illum ἀνασπάσμον ponere etiam pro surrecto & eminenti: ὀμφαλὸν ἀνέσπασμαι, Eminulæ, Extrorsus cõuulsæ. ¶Item pro Contrahor. vt μέτωπον ἀνασπᾶται, apud Dioscoridẽ. ¶Item pro Sedibus expellor.

Ἀνασπάσιον Hesychius exponit ἀνεσπασμένον. quod, si mendo caret, idem fuerit cum sequenti Ἀνάσπασον.

Ἀνάσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extractus alicunde seu auulsus, Pulsus ex aliquo loco, vel Ablegatus aut amandatus ex aliquo loco: quasi ex eo sursum tractus. vt ἀνάσπαστος ἐκ τρόνου, apud Lucianũ. Sic ἀνάσπαστος ὑπὸ θαλάσσης. Bud. autem ita scribit, Ἀνάσπαστος, Sedibus pulsus, & qui aliò habitatum mittitur. Herod. ἀνασπάστους πεποιῆσαι τοὺς Παίονας ἐς τὴν Ἀσίην. hoc est ἀναστάτους, ἀναρπάστους. Idem alibi, Μέτοικοι sunt qui principum iussu in aliam ciuitatem pœnæ causa transferuntur, eorúmque prædia publicãtur. quo vocabulo etiam ἀνάσπαστοι qui dicuntur, significantur, vt mea fert opinio. Idẽ, Ἀνάσπαστος etiam dicitur Cui successor mittitur, Qui reuocatur è prouincia, apud Demosthenem. Vide locum in Comm. Pro quo in vulg. lex. perperam H A B E T V R Ἀνάσπαστος.

C. Ἀντισπάω. ῶ, In contrariam partem traho, seu vello, vel, cum Budæo, In diuersum abstraho. In diuersum auerto. Aristophanes in Pace, οὐ δεινὸν τοὺς μὴν πίνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν. Galenus, ἀντισπᾷ γὰρ χεῖρ ἅρμονίαν ῥυθμοπλεκτοῦσα πρῴρωτάτω τοῦ σώματος, οὐχ ἕλκειν ἐπ' αὐτά. Apud Aristot. in Probl. ἀντισπᾷ τὸ οὐρικός.

Ἀντισπᾶν Suidas exponit ἐναντιοῦσθαι, id est Aduersari, Contrarium esse. ἀντιπίπτω, inquit Bud. & ἀντιπωῶ & ἀντιβαίνω pro eodem, id est Repugno, Refragor.

Ἀντισπᾶν cum genitiuo citatur ex Apollonio Rhodio pro Prehendere: Argon. 2, ἀντίσπασε πέτρης Σκαιῆς, Prehendit petram sinistra.

D Ἀντίσπασμα, Idem quod ἀντίσπασις. Vide ἀντισπείσπασμα paulo pòst.

Ἀντίσπασις, εως, ἡ, Tractio in contrariam partem, Abstractio in diuersum. Apud Galenum παροχεύσει opponitur ἀνάσπασις. Bud.

Ἀντίσπαστος, ου, ὁ & ἡ, In contrarium abstractus. Exponitur etiam Contrà nitens.

Ἀνάσπαστος, dicitur & pes apud grãmaticos constans prima breui, secunda & tertia longis, & vltima breui, vt Ἀλέξανδρος. Vide scholia in Hephæstionem.

E Ἀντισπαστικὸς, οῦ, ὁ, Vim habens abstrahendi in cõtrarium, vel in diuersum. vt ἀντισπαστικὸν βοήθημα apud Galenum, πόγε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι, τῆς αἰδοίου πεπονθότων, ἀντισπαστικὸν ὅτι βοήθημα.

Ἀντισπαστικὸν μέτρον, Metrum cõstans ex pedibus antispastis: vt ἰαμβικὸν μέτρον, constans ex iambis. Vide Hephæstionem, & scholiastem eius.

C. Ἀπόσπάω ασω, F. σπάσω, Auello, Abstraho. Cum genitiuo & accusatiuo. Sophocles, πῶς σ' ἀποσπάσω πικρὸν Τοῦδ' ἀγῶνος κωδόντος; Plutarch. in Themistocle, τοὺς πολίτας ἀποσπάσας τῆς θαλάσσης. Interdum additur præpositio ἀπὸ. vt in hoc Xenophontis loco, Hellen. 1, ἀποσπάσαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῆς Βυζαντίου. Suidas ἀποσπᾶν exponit μὴ βίᾳ ἕλκειν, item μὴ βίᾳ ἐξαιρεῖσθαι. citátque locos vbi accusatiui tantùm ponuntur. Vnus est hic, οἱ δὲ Σπαρτιάται ἐκάθιζον τὸ θεοῦ ἱκέται εἰς Ταίναρον, καὶ ἵνα σωτηρίαν· οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς. vbi ait esse μὴ βίᾳ ἐξείλοντο. Alter est iste, αἱ δὲ καταφθύρουσιν ὅπῃ τὴν Ἄρτεμιν, βαρβάρου πικρῶς ἐγκειμένου· καὶ τῆς δορυφορούσας ἀποσπῶντων, κἀκείνων ἀπορίᾳ ἐχομένων, διασπᾶται ὁ κῶς τὸ τραχήλου ὅρμος. id est βιαίως ἑλκόντων. Porò est verò subaudiri vtrobique aduerbium de loco ἐκεῖθεν vel ἐνταῦθεν. vt habetur hoc in loco, ὁ ὢ καὶ ἐνταῦθεν ἀποσπάσας, ἐξαγνε κατ' αὐτὸ πληγάς.

Ἀποσπᾶν ab Erasmo exponitur Emetiri, in hoc loco Luciani, in Icaromenippo, ἐπὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγγύτερον, πάμπολυ τῆς νεφῶν ἀποσπάσας, ἡδόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ. Nam ita reddit illa verba, Verùm vbi iam ipsi lunæ vicinus essem, plurimúmque nubium essem emensus, sentiebam me defatigatum. Sed participium ἀποσπάσας Budæus hoc in loco suspectum habuit: ac certè Lucianum aliter scripsisse mihi persuadeo. Nec temerè alibi reperiatur ἀποσπᾶν ita positum.

Passiua vox est Ἀποσπάομαι, ῶμαι, Auellor, Abstrahor. ¶Leuitici cap. 21, vel (vt alii diuidunt) 22, Græci interpretes ἀπεσπασμένον in peculiari significatione v-

ſurparunt. ita enim apud eos legitur, θλασθέν καὶ ἐκπεθλιμμένον καὶ ἐκπεμίαν καὶ ἀπεσπασμένον, οὐ προσάξετε αὐτὰ τῷ Κυρίῳ. vbi ἀπεσπασμένον (id eſt auulſum) pro eo accepiſſe creduntur cui auulſi ſunt teſticuli, & ἀπὸ τοῦ ἐκπεμίου diſtinguere voluiſſe. Vetus autem interpres hunc locum ita reddit, Omne animal quod vel contritis, vel truſis, vel ſectis ablatiſque teſticulis eſt, non offeretis Domino. Suidas ἀπεσπάδας ait eſſe τοὺς ἀπεσπασθέντας, at verò ἀποσπάδοντας dici τοὺς ἀποκοπέντας.

Ἀπόσπασμα, ατος, τό, Pars rei auulſa. ſicut ἀπόρρηγμα dicitur Pars rei abrupta. B

Ἀποσπασμάτιον, ου, τό, diminutiuum, Particula auulſa. Cic. ad Att. Sunt præterea duæ breues orationes quaſi ἀποσπασμάτια legis agrariæ.

C. 2. Διεσπάσατος, Qui ægrè auellitur. VNDE Διεσπάσως, Ita vt difficulter auellatur, More eorũ quæ difficulter auelluntur.

C. 2. Εὐαπόσπαστος, Qui facilè auelli aut abſtrahi poteſt: Auulſu facilis. Εὐαπόσπαστα ἀλλήλων affertur pro Quorum alterum ab altero facilè abſtrahi poteſt & extricari.

C. ΔΙΑσπάω, ῶ, Diſtraho, Diuello, Dirimo. Xenoph. Hell. 4, διασπασαντες τὸ ταύρωμα. Idem Pædiæ 2, ἐάσας καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα, δ' ἐνὸν ἔχοντα πόθον ἰὼν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων, ſiquis ea à ſe inuicem diuellat & diſiungat. Idem Pæd. 6, pag. 92, ἐπεχείρησε πότε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων, dirimere vinculum quo ego & maritus coniuncti ſumus. Rurſus idem, Pæd. 5, μή ποτε διασπᾶν ἀπὸ τοῦ ὅλου δυνάμιν ἀσθενεστέραν τῆς τοῦ πολεμίου, diuellere à toto corpore exercitus manum quæ hoſtiũ copiis impar ſit viribus. C

Διασπᾶσθαι, Diſtrahi, ea ſignificatione qua dicitur Diſtrahi curis & occupationibus: quo ſenſu & Diſtringi, Diſtineri. Lucian. Τοσοῦτα πρᾶγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς διαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, tot officiis diſtractus, tórque miniſteriis implicatus. Item διασπᾶται cuius corpus diſtrahitur & diſcerpitur. vt Liuius, Corpus paſſim diſtrahendum dabis: de Metio, de quo Plinius in libro De vir. illuſtr. In diuerſa diſtractus eſt. Iſocr. de Orpheo, διασπασθεὶς τὸν βίον ἐπελοιδήσατο. In qua ſignif. media quoque vox vſurpatur, actiuæ vim habens. Luc. μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο, parum abſuit quin me diſtraxerint & diſcerpſerint. D

Plutarch. Cæſare, συλλαβεῖν καὶ διασπάσασθαι τοὺς ἄνδρας ζητοῦντες, diſcerpere interfectores Cæſaris. Et Demoſth. Philipp. 4, τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι διασπάσασθαι προσβαλεῖτε, diſtrahendum obiicietis & dilacerandũ. Præterea διασπᾶν νόμους dicitur vt λύειν & διαλύειν: quod Latini potius Violare leges, Rumpere ſeu perrumpere leges, Labefactare leges & iura, Euertere & perfringere leges. Xenoph. Pæd. 8, pag. 135, ἰὼν τις Περσῶν νόμους διασπᾶν πειρᾶται. Alioqui pro Labefactare & euertere, ſeu Perrumpere & perfringere accipi poteſt & apud Plutarch. in Camillo, vbi dicit διασπάσαι τὸ ἔδαφος. quod fit coagmentis eius diuulſis & diremptis. E F

Διάσπασμα, ατος, τό, Quod diſtractum eſt, ſeu auulſum. Itẽ pro διασπασμός, Diſtractio, Diuulſio, Diremptio. Plut. Lycurgo de militibus Spartanis, ῥυθμῶ τοὺς τὸν αὐλὸν δηλαινόντων, καὶ μήτε διάσπασμα πειούσιν ἐν τῇ φάλαγγι, μήτε τῆς ψυχῆς θορυβουμένων, Nec dirimẽtibus & diuellentibus phalãgem, ſeu Nec diſtrahentibus phalangis compagem ſeriémve.

Διασπασμός, οῦ, ὁ, itidem Diſtractio, Diuulſio, Diremptio. Plutarch. Alexandro, πλάνης οὔσης καὶ διασπασμοῦ τῆς βαδιζόντων, διὰ τὴν ἄγνοιαν. Idem in Artoxerxe, πλοῦτον ἐφαρμόσας τοῖς διεχομένοις. G

Διάσπασις, εως, ἡ, idem.

Διασπάσιμος, ου, ὁ & ἡ, Qui diſtrahi & diuelli poteſt. Cic. dicit Diſſipabilis.

Διασπαστέον, Diſtrahendum ſeu dirimendum & diuellendum eſt.

C. ΕΚσπάω, Extraho, Euello. Qua ſignif. media quoque vox vſurpatur. vt Iliad. η, Τὼ δ' ἐκσπασαμένω δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω. H

C. ΕΠισπάω, Attraho. Qua ſignif. media quoque vox vſurpatur. Ariſtoteles De mundo, μίαν μηλινδοῦ ἐπισπασάμενοι, funiculum vnum adducẽtes & attrahẽtes. Lucian. in Herod. ἄλλος τῆς χλαινίδος τοῦ Ἀλεξανδρου ἐπιλυμμένος ἔρως, καὶ ἐστὶ ἕλκει αὐτὸν πρὸς ἢ Ῥωξανίν, παῦ βιαίως ἐπισπώμενος, violenter admodum attrahens, vt apud Suidam, ἐπισπασάμενος τῆς κόμης τοῦτον, crinibus illum attrahens: ἐφελκύσας, vt ipſe Suidas exponit. Xenophon actiua voce vſus eſt in Hellen. lib. 6, pag. 351, ἐπισπάσαι τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Idem pro Adduco vſus eſt, id eſt Permoueo & modonon cogo: Pæd. 5, pag. 84, πολὺ ἐπὶ μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων· ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, adeo vt & Cyrũ coegerit lacrymis implere oculos. Item ἐπισπάσασθαι dicitur qui vinum è poculo exhaurit continente ſpiritus tractu. Luc. λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους φιλήσαι. Præterea aliquis dicitur aliquid ſibi ἐπισπᾶσθαι pro Accerſere & aſciſcere ſibi, ſeu Conciliare ſibi. In Epigr. ἔχθραν ἐπεσπασάμην. Chryſoſtomus, ἐπισπᾶσθαι κίνδυνον. Rurſum in Epigr. αὐτοφόνον πότμον ἐπεσπάσατο, mortem ſibi ipſe conſciuit. Quibus addi poteſt quod Paulus dicit epiſt. ad Corinth. 1, cap. 7, περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω τὴν ἀκροβυστίαν, ne accerſat ſibi præputium. (Vel etiam, Ne attrahendum ſibi curet chirurgi manu, cute nimirum ferro adducta, vt glandem rurſus operiat, quemadmodum docet Celſ. lib. 7, cap. 25, & teſtatur Epiphanius in libro De ponderibus & menſuris) Et Luc. ἐπισπασάμενος πόγωνα, barbam ſibi producens. Alicubi in hoc loquendi genere redditur non ſolùm Concilio mihi & Comparo mihi, ſed etiam Conſequor, Aſſequor & acquiro mihi. Soph. Aiace, πέπεισθε τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, Spero me id gloriæ mihi comparaturum, ſeu Id gloriæ me aſſequuturum. Chryſoſt. πολλὰ τοῦτο τῷ Θεῷ τὴν παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο, ſibi comparauit. Sic idem in libro De ſacerdotio, ἔλεον ἐπισπάσασθαι παρὰ τοῦ Θεοῦ, miſericordiam à Domino conſequi. Alioqui ἐπισπᾶσθαι accipitur etiam pro Aſſequi vel Inſequi: vt Plutarch. Othone, ἐπισπάμενοι τοῖς ἱππεῦσι, aſſequentes equites. Itidem Thucyd. ἐπισπώμενοι aliquoties ponit pro ἕπεσθαι, vt Homerus loquitur. veluti lib. 4, pag. 165, καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπώμενος αὐτοῖς. Et lib. 5, pag. 169, ξὺν ὅπλοις ἐπισπώμενοι. Rurſum lib. 4, pag. 133, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπώμενοι, πεζέοντο μὲν αὐτῶν καὶ κυκλωσιν χωρίου ἰσχύοντες εἶχον. Alioqui certè dicendus eſſet ἐπισπᾶσθαι dici qui viſa aliorum πρεσθυμίᾳ, etiam ipſe pertrahitur ſeu adducitur ad imitandum, vt apud Plutarchum in Alexandro. ἅμα δὲ τῷ λόγῳ τοῦτο κρόκου καὶ φοινικοῦ χρώματος, καὶ τῆς κατακλίσεως τῆς ἱππικῆς καὶ φιλοπαιδίας, ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς καὶ αὐτὸς ἔχων στέφανον καὶ λαμπάδα πρεῖγε. Itidémq; ἐπισπᾶσθαι dicitur qui verbis alicuius adducitur vt in eius ſententiam deſcendat, monita ſequatur, conſiliúmve approbet. vt apud Thucyd. lib. 3, pag. 98, εἰ γὰρ ὁ, πεισθεὶς καὶ ὁ ἐπισπώμενος τὰ μείων ἐβλαψεν, σωφρονέστερον ἂν ἐκρίνετο. Itidémque lib. 4 pag. 124, ἐπισπασάσθαι αὐτοὺς ἐγένετο πρὸς μισθοῦ, adductum iri vt. Scholiaſtes accipit, ſic exponens eum locum, ἐφελκυσάσθαι αὐτοὺς ἐγένετο εἰς πρόθυμίαν ἐκείνου τοῦ μέρους. & ſic ἐπισπάσασθαι eſſet Allicere ſeu Illicere & Pellicere. Ἐπισπόμενος ἐς Ἀθήνας ex Herodoto affertur pro Profectus Athenas.

Ἐπίσπασις, εως, ἡ, Attractio, Adductio. Alexander Aphr. Probl. lib. 2, ἡ ἐπίσπασις τοῦ στόματος, Oris attractio. quod quidam interpr. Os attrahens.

Ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ, Attractor, ſeu Inſtrumentum quo aliquid attrahimus adducimúſque. Pro funiculo piſcatorio accipitur in Epigr. Necnon in porta dicuntur ἐπισπαστῆρες ferramenta quædam quibus attrahitur. Herodot. θύρων πρεσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβέμενος τοῦ ἐπισπαστήρος, ἀπρὶξ εἶχε, καρτερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς. quem locum citans Suid. ἐπισπαστῆρα exponit τοῦ τῆς θύρας κρατῆρα. Idem ἐπισπαστῆρας eſſe dicit τοῦ θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν αἱ σανίδες κλίνεται καὶ ἐπιθέτεται ἡ πύλη, ferramenta portæ affixa quibus acclinatur & quibus etiam adducitur attrahitúrque. Vide quẽdam Xenoph. locum paulo antè in Ἐπισπάω.

Ἐπισπαστικός, ή, όν, Attrahendi vim habens. vt apud medicos medicamẽta aliqua ἐπισπαστικὰ dicũtur quæ partí dolenti impoſita humorẽ aut pus attrahunt, ſeu Extrahunt & educunt. Celſ. l. 5, c. 18, de malagmatis. Quædam digerunt materiam: quædam extrahunt, quæ ἐπισπαστικά dicuntur. Et mox, Malagma ad materiam extrahendam: Si materia extrahenda eſt, vt in hydropico, in lateris dolore, in incipiente abſceſſu, in ſuppuratione quoque mediocri. Sic cap. 19 eiuſdem libri, Sunt etiam quædam emplaſtra nobilia ad extrahendum: quæ ipſa quoque ἐπισπαστικὰ nominantur. Schol. Thucyd. p. 196, ἐπισπαστικὸν ὄνομα vocat quod ipſe Thuc. ἐπαγωγόν. A

Ἐπίσπαστος, οῦ, ὁ, Quem ipſe ſibi quis accerſiuit & attraxit, vt Cic. dixit, Vt quum vitare potueris, vltro accerſas & attrahas. Od. ω, Μὴ ἴοιμι, μή που τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ, nequis fortè malum ſibi accerſat & attrahat. Sic Od. σ, Ἠπάχαρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει. dicitur enim aliquis ἐπισπᾶσθαι κακὸν, quũ vltro ſibi malum attrahit & cõciliat. ideóq; Heſych. ἐπίσπαστον κακὸν exp. etiã αὐτοάιρετον, ὅσῳ ἑαυτῷ τις ἐπίσπαται κακόν. Volũt metaph. eſſe ἀπὸ τοῦ ὀρνίθων δελεαζομένων ὑφ' ἑαυτοῖς τὸ ὄλεθρον ἐπισπωμένων. Eurip. quidẽ certè ἐπίσπαστοι βρόχοις dicit laqueos quos attrahunt illi qui in eos inciderunt. B

Ἐπίσπαστρον Heſych. exp. βρόχον, vt idem ſit ac ſi dicas, ἐπίσπαστον βρόχον, Laqueum quẽ quis ſibi attraxit & induit. Alii exp. etiã ῥόπτρον τοῦ θυραῖν, vt idẽ ſit quod ἐπισπαστήρ. Apud Poll. certè lib. 10, c. 4, legitur, βαλανάγρα, κλεῖθρα, ἐπίσπαστρον, ῥόπτρον. quo nomine vocatum fuiſſe ait τὸ ἐπικροῦον τὴν θύραν, marculum ferreum quo oſtium pulſabatur. ſed an idem & ἐπίσπαστρον fuerit, id eſt, an eodẽ & ianua attrahi ſolita fuerit, ambigitur. videtur tamen idẽ fuiſſe, quũ Poſidippus apud Poll. dicat κόραξ κλείει τὰ θύρα: vocetur autẽ κόραξ marculus ille ſeu tudes quo pulſari ianuam dixi, & qua Lucr. manum exterã appellat. Diodor. Siculus ἐπίσπαστρα vocat funes quibus aliquid attrahitur. vt Vitruu. tractoria organa, quibus pondera attrahũtur, ἑλκυστικὰ Græcis dicta. Atex Num. c. 4, ἐπίσπαστρον affertur pro Velum. Fuerit ergo velũ quod obducitur aditui alicui, idem quod προσπέτασμα ſeu παρακάλυμμα. Exodi tamẽ c. 26, πυκνοῦς ἐπίσπαστρον ἐξ ὑακίνθου καὶ πορφύρας, vulgò redditur Facies tentoriũ in introitu tabernaculi de hyacintho & purpura. C. D

C. ΚΑΤΑσπάω, Detraho, Herodian. libro 8, τοὺς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων καταστῶσι, de ſignis militaribus imaginem illi detraxere. Et apud Thucyd. itidem libr. 1, ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, & ſigna detracta ſiue detecta ſunt. alii, Reuulſa ſunt. Item, καθασπάσαντες τὰς πεντηκοντέρους, pro καθελκύσαντες, quum in mare deduxiſſent. Vel etiam, quum detraxiſſent. vt Hirtius dicit Detrahere naues in terram. Sic interpretari poſſimus etiam apud Plutarch. in lib. De def. orac. τοῖς αἰθρωπίνοις πάθεσι καὶ πράγμασι τὸν θεὸν ἐμβιβάζοντας καὶ καταστῶντας ὅθι τὰ χρεία, cælo detrahere ſeu deducere, vt Virg. Carmina vel cælo poſſunt deducere lunã. Turn. ſic vertit, Qui deum affectibus & negotiis humanis adhibeamus. Item ἔμβρυα καταστᾷ, Dioſc. l. 1, & 5, fœtus mortuos detrahit, ſeu extrahit. Plin. dicit lib. 20, c. 8, de intybo ſatiuo, Muliebribus purgationibus decoctũ in aqua adeo prodeſt, vt emortuos partus trahat. Et cap. ſequenti, Partus emortuos pellit. Et c. 14, Defunctos partus eiicit. Et lib. 22, c. 25, Partus emortuos ea extrahunt: de ſaluia, cui Dioſc. lib. 3, c. 40, dicit vim eſſe τὰ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα καταστᾷν. Rurſum Plin l. 24, c. 5, Abortus nõ exeũtes trahit appoſitu vel ſuffitu. Et l. 26, c. vlt. Menſes ciet ſuccus appoſitus, & emortuos partus. Et lib. 29, c. 2, Succida lana impoſita ſubditàque mortuos partus euocat. Item infantes lactentes, γάλα καταστῶσι, quũ ſuctu extrahũt è papillis. atque adeo Ariſtoph. ſchol. in Equ. ὅτι τοῦ θηλαζόντων βρεφῶν propriè dici ſcribit καταστᾷν ἢ ἐφέλκειν τὸ γάλα. Ipſe autem poeta ibi hoc verbum pro Deglutire & haurire faucib⁹, ſeu Auido hauſtu ingurgitare, poſuit, quum ait, Καστὼς ὥρ αἱ πίτθαι γε στίζεις κακῶς. Μαστώμενος γὰρ, ἢν μὴ ὀλίγον ἐνπτεῖς, Αὐτὸς δ' ἐκείνου τεῖπάσιον κατέσπακας. Herba etiam aliqua aut aliud medicamentum medicis καταστᾷν γάλα dicũtur quum lac eliciunt, ſeu lactis copiam augent, Lactis abundãtiam faciunt, Lac mulierũ augent, Muliebribus lactis vbertatẽ præſtant, Faciũt lactis fœcunditatẽ nutricibus, Deficientia vbera puerperarũ replẽt. Sic enim Plinius loquitur. Dioſc. l. 3, c. 134, de Circæa, ὁ δὲ καρπὸς γάλα καταστᾷ, ὑφ' ῥοφήματι λαμβανόμενος. vbi Ruell. Semen in ſorbitionibus datum, lacte mammas nutricum explet. Pliniũs contrà, lib. 27, cap. 8, Circææ ſemine lac minui, in vino aut aqua mulſa poto. Sed Pliniũ verba Dioſc. aſſequutũ non fuiſſe, (ſi ad ea reſpexit) apparet ex Galeno etiã, qui verba Dioſc. ſic declarat, l. 7 Simpl. τὸν δὲ καρπὸν ὑφ' ῥοφήμασι διδόμενον, εἰς γλύκυσιν γάλακτος συνεργεῖν. At καταστᾷν εἰς ὕπνον ex Luc. affertur pro Somno opprimere. E F G H

Κατάσπασμα, ατος, τό, Detractio. In ligulis tibiarum oppo ni aiunt τὰ τῶν γλωττῶν καταστάσματα & συμμύσεις, & dici eas καταστάσματα ἔχειν, quum ligulæ earum diſtrahuntur & diſiunguntur: (malim dicere deprimuntur) συμμύσεις autem, quum comprimuntur & conniuent. Theophr. Hiſt. pl. c. 12, lib. 4, de calamis, γίνεσθαι δέ φασι πείνοντα τε χρήσιμον, καὶ καθυλήσεως βραχείας δεῖσθαι· καὶ καταστάσματα τὰ γλώττας ἔχειν. τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μὴ πλάσματος αὐλοῦσι. Vnde Plin. l. 16, cap. 36, Fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos ſonos. Accipitur & pro σπάσμα, vt in Σπάδων videbis.

Καταστατικός, οῦ, ὁ, Detrahendi vim habens. Dioſc. lib. 2 dicit καταστατικὸς γάλακτος, pro Lactis vbertatem præſtans, Lactis abundantiam nutrici faciens. vt καταστᾷν γάλα pro Lactis copiam facere.

C. ΠΑΡΑσπάω, ῶ, A latere alicuius abſtraho, ſeu auello. Et propriè παρασπᾷν dicitur pro Fruticem adnaſcentem, id eſt ſtolonem, ex arboris imo trunco auellere. Theophr. in itio lib. 2 De hiſt. pl. δεῖ δὲ ὑποῤῥίζον μάλιστα τὸ παρασπώμενον ἢ ὑποφρεμνον εἶναι, quod nimirum ἀπὸ παρασπάδος φυτεύειν velis. Quò pertinet quod Plin. ſcribit libro 17, c. 10, Auulſi etiam arboribus ſtolones vixere. Quo in genere & cum perna ſua auelluntur, partémq; aliquam è matris quoque corpore auferũt ſecum fimbriato corpore. Itidẽ vſurpat Soph. in Electra. Sed & generaliter accipitur pro Abſtraho, Auello. Xen. Hell. 4, τῶν Αἰολίδων πόλεων παρεσπάσατο πλείους τὸν Φαρναβάζου, à Pharnabazi fide abſtraxit. Qua in ſignif. media quoq; vox vſurpatur. Demoſth. Olynth. 1, initio, παρασπάσαντες τῶν ὅλων πραγμάτων. Philo in vita M. l. 3, τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βουληθέντων, & eorum honores intercipere conantibus, Turn. interpr. ¶Item In latus traho, In latus deflecto: quo ſenſu παρεγκλίνω à Galeno lib. ad Glauc. dictum annotatur.

Παρασπαδ, άδος, ἡ, Frutex arbori adnaſcens, qui inde auulſus plantatur, id eſt Stolo, vt in παρασπάω dixi. Theophraſtus initio lib. 2 De hiſt. plant. αἱ γλωττίδες τῶν δένδρων, καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, ἢ αὐτόματοι, ἢ ἀπὸ σπέρματος, ἢ ἀπὸ ῥίζης, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνός, ἢ ἀπ' αὐτῆς τελέχους εἰσί. Vnde Plin. lib. 17, cap. 10, Aut enim ſemine prouenient, aut plantis radicis, aut propagine, aut auulſione, aut ſurculo, aut inſito & conſecto arboris trunco.

C. ΠΕΡΙσπάω, ῶ, Circumcirca detraho, vt περικόπτω circũcirca amputo. Metaphoricè vtplurimũ vtrũque ponitur pro Prorſus adimo ea quibus aliquis circũdatus erat, ideóque veluti Nudo, Spolio. vt Plut. in Cic. ἐπιεζᾶτο πρὸς τὴν δωρεὰς ἀποκαλεῖν αὐτὸ τὰ σφετέρματα, καὶ περισπᾷν αὐτοῦ τὴν δυνάμιν, ab eo auellere. Philoſtr. Heroic. περισπάσας τὸν αἰωνίδα ζῶντος, clypeum viuo detraxiſſe, vt Cicero Detrahere torquem hoſti, & Detrahere ſpolia. Cui adde hoc Xen. Pæd. 3, pag. 38, ὡς ἤκουσε ταῦτα, περισπάσας τὸν πέδιλον, καὶ τοῖς πέπλοις κατερρήξατο, detraxit ſibi tiaram quam capite geſtabat. ¶Item Diſtraho, In diuerſum traho. vt accipiunt nonnulli apud Ariſtot. Ethic. 5, ὡς ἀδικούμενοι γὰρ, περισπῶσιν εἰς τοὐναντίον οἱ ἀπορούμενοι. Vide B. 424. Sic Ceb. Theb. εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, in alia ſtudia diſtrahi. Idem B. περισπῶ exponit etiã Diſtringo, vt διασπῶ, ſeu Negotiis diſtraho, vt quem otiari nolumus. Plut. in Camillo, πολίτας πείθειν καὶ περισπᾷν βουλόμενος, ὡς μὴ χολάζοιεν οἴκοι καθήμενοι δημηγορεῖσθαι καὶ σοφίζειν. Idem in Symp. 7 ſap. οὐδενὸς περισπῶντος καὶ ἀπάγοντος, nulla re diſtrahente nec auocãte. Sic Baſil. in ep. ad Greg. τὸ δέ πῃ ὑπὸ ἀγορλιῶν περισπώμενος, ὅτι μείναι οὐκ ἠδυνήθην, partim quòd negotiis diſtractus, expectare literas nõ potui. Ioſeph. l. 1, Καστὼ ὥρ περὶς Ἀντώνιον πολέμῳ περισπωμένῳ, Quũ Caſſi⁹ occuparetur in bello aduerſus Antoniũ ſuſcepto. Pro Abſtraho vſus eſt Plut. in

Fabio, pag. 340 meæ editionis, vbi de illo dicit, περισπάσου τὸν Ἀννίβαν τεχάζων, excogitatis technis quibus Annibalem ab vrbe Tarento abstraheret. vel etiam Auocaret, Auelleret. Sic verò accipi ibi τὸ περισπᾶν, sequentia docent, ἤλπιζε γὰρ Γάλλους τοὺς ἐν τῷ Ἀννίβᾳ καὶ δεηθέντας, ἀπαλλάξειν αὐτὸν ἀπὸ Ταράντου. Suidas autem περισπᾶν exponit ἀπατᾶν, Decipere: sed malim Circũductũ eludere. Ex Euripide περισπᾶν ξίφος pro Stringere ensem. Videndum tamen ne potius significet Detrahere, vt περισπᾶν τινὰ ἀσπίδα dicitur qui clypeum alicui detrahit. Est etiam vox grammatica περισπᾶν, signifi- B cans Circumflectere. vt Tryphon ἐν Ἀττικῇ περισπωδίᾳ apud Athen. lib. 2, dicit ἀμυγδαλῶν vocari βαρέως fructum ipsum, ἀμυγδαλῆν autem, arborem: κτηπικοῦ γὰρ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ δεῦρο ὄπο περισπωμένου. Aliud exemplum ex eodem Athen. habes in Πλακοῖς.

Περιασπασμὸς, οῦ, ὁ, Distractio: quum aliquis negotiis occu pationibúsque diuersis, nec non & curis distrahitur. vt quum Plutarchus in libro De non fœner. dicit Cratem ἀφεικέναι οὐσίαν ὀκτὼ ταλάντων, εἰς οὐδὲ τὰς τῆς οἰκονομίας καὶ φροντίδας καὶ περιασπασμοὺς ἐδιεχάρανε. Sic idem C in libro De exilio, οὐδὲ φυγαδευθέντες, ἀλλὰ φυγόντες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ περιασπασμοὺς, καὶ ἀσχολίας ἃς αἱ πατρίδες φέροισι, fugientes negotia & molestias quibus in patria distracti fuissent. Idem in libro suo quem περὶ πολυπραγμοσύνης scripsit, περιασπασμὸς καὶ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης, distractio seu occupatio. Hieronymus in Eccles. cap. 1, Verbum עניין Aquila, LXX, & Theodotio, περιασπασμὸν similiter transtulerunt, quod in Distentionem Latinus interpres expressit: eo quòd in varias solicitudines mens hominis distenta lanietur: Symmachus verò ἀσχολίαν, id est occupationem, transtulit.

Est etiam vocabulum castrense. Dicitur enim autore Æliano, περισπασμὸς, ἡνίκ' ἂν δυεῖν ὁπηροφῶν τὸ πάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὴν ὀπίσω πόνον. quæ apud Suidam quoque leguntur, & in libello περὶ τάξεως παλαιᾶς. Vide & Ἐκπερισπασμός.

c.2. Ἀπερίασπαστος exponitur nõ solùm Qui distrahi nequit, sed etiam Immobilis, Inconcussus, Quietus. At ex libro Sapient. cap. 17, ἀπερίασποι γίνονται τῆς σῆς ἀνεργεσίας affertur pro Tuo beneficio vti non possunt. VNDE B Ἀπερίασπάστως, Sine vlla distractione.

c.2. Ἀνιπερίασπάω, ET Ἀνιπερίασπασμα, castrensia vocabula sunt, vt & περισπᾶν ac περιασπασμός. Nam περισπᾶν dicitur pro Abstrahere & auocare aliò, vt quum Polyb. apud Suidam dicit, ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίοις πρόθεσις ἐς Λιβύην πλεῖν, καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν, & bellum eò abstrahere, nimirum ad Annibalem ex Italia in Africam auocandum. Ἀνιπερίασπασμα autem (teste Budæo pag. 425) est strategema auxilia hostium alibi distinẽtis, (QVOD ET Ἀνιπασπασμα dicitur) vel quum hostes domum re- F uocantur ad tuẽdam patriam: quale fuit Scipionis Annibalem ex Italia tandem abstrahentis, & quasi statua Punica conuellentis, vt aliorsum abduceret. Exempla huius significationis ex Polybio habes apud eundẽ locum citato. Suidas ἀνιπερίασπασμα exponit per ἐμπόδιον, in hoc eiusdem Polybii loco, ἐξαπέστελλον στρατηγὸν, βουλόμενοι ἀνιπερίασπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς ἐν Ἀννίβου, malim, Volentes abstrahere seu retrahere Gallos qui cum Annibale erant. vt accipitur apud eundem Polybium de bello Gallico, τοῦτοις δὴ ἔπαξαν ὅτι τὴν ὁρὰν τῆς G Γαλατίας, ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν, ἀνιπερίασπωσι τοὺς ἐξελιλυθότας, vt progressos retraherent, cogerẽntque suis se finibus continere. At ἀνιπερισπᾶν τοὺς λόγους exponunt Sua verba retractare, vt fit ignoti aut suspecti interuentu, dum loquimur: quod Verba retractare dixit Seneca.

c.2. Ἀνιπερίασπάω ex Aristoph. affertur pro Auerto. malim Circumductum abstraho.

c.2. Ἐκπερισπασμὸς, οῦ, ὁ, etiam ipsum, castrense vocabulum est, & plus est quàm περιασπασμός. est enim περισπασμὸς quum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorum ora in partem posteriorem spectent: at verò ἐκπερισπασμὸς est plenior conuersio, triplici flexione constans: quod fit quum post περιασπασμὸν rursus in hastam conuertuntur, si quidem in hastam moueri primùm

cœperint: aut in læuam, si læuorsum fuit prima inflexio. Hæc Bud. pag. 331, desumpta ex Æliano, qui in suo στρατηγικῶν τάξεων libello ὀκπερισπασμὸν esse dicit πλὴν ὀκ τριῶν ὁπηροφῶν τὸ πάγματος κίνησιν, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲ ὀπὶ δόρυ ῥιφῆται, ἢ ὀξὺ ἀριστερᾶν ὁπφαίνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, πλὴν ὀκ δεξιῶν. Quæ apud Suid. quoque leguntur, nec non in libello περὶ τάξεως τῆς παλαιᾶς.

C. Σπάω, Contraho. Exponitur etiam Contorqueo, Conuello. Itẽ pauperes & mendici dicuntur incedere συσπώμενοι, pro Adductis seu contractis scapulis, veluti etiam ii qui nudi incedunt hyemis tempore. Apud Athenæum libro 13, in philosophorum quorundam reprehensione, καὶ δὴ πολλοὶ ὑμῶν εἰσιν οἱ πλέκοι, συνεσπασμένοι, καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει. nisi fortè significet Tenaces, Auari, Sordidi.

Σύσπασις, εως, ἡ, Contractio. Exponitur etiam Conuulsio.

Σύσπαστος, ου, ὁ & ἡ, Contractilis, Qui contrahi potest. vt Plato in Sympos. pag. 248, σύσπαστα βαλάντια vocat loculos contractiles, seu qui vno nodo contrahuntur: ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια ἓν σῶμα ποιῶν. A T Συσπαστὸν Hesychius dicit esse quoddam εἴδος ἐγχειρίδιον apud tragicos, vt & τὸ συστρέφον apud Polemonem, in Aiacis ὑποκρίσει.

C. ΠΟσπάω, Subtraho, Subduco. Plutarchus De defectu orac. εἰ τὸν ἀέρα τις αἴρεοι καὶ ὑποσπάσειε τὸν μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης, siquis aerem lunæ terræq; interfusum de medio tollat & subtrahat. Idem eodem libro, Ἡρακλῆς ὑπέσπασε τὸν τρίπουν, Hercules cortinam subduxit, vt Turn. vertit: cuius annotationes vide.

D ¶ Σπάζω, etiam in vulg. lex. pro Σπάω reperiri dicitur, id est Traho: nullo tamen allato exemplo, nisi hoc adespoto, σπάζω τὸν ἀέρα. nam quod ibidem ex Philostrati Heroicis affertur, ἔσπασε τὸ ὕδατος, pro Aquam hausit, æquè ad σπάω referri potest atque ad hoc σπάζω. Budæus quidem certè mendi suspectum habet quod apud Athenæum legitur, libro 15, vbi de amantium coronis sermo est, οὐδένες γὰρ ἄλλοι τοῦ δεδεμένου τὸ στεφανοῦσθαι σπάζουσι πλὴν οἱ ἐρῶντες. Sed & compositorum ab hoc σπάζω verborũ nõnulla in iisdem lexicis habentur exempla: quæ ordine subiiciam ita vt ibi leguntur. PRIMVM, Ἐσπασάζομαι, Amplector. SECVND. Καταασπάζω, Detraho, Deorsum duco, Demitto. TERT. Συσπάζω, Contraho. Apud vnicum Hesychium REPERI Σπάζει, quod Achiuos vsurpare dicit pro σκύζει. ITEM Ἀναασπάζουσιν, αἰωρεῖ σαίουσιν, apud eundem. Veruntamẽ Σπάδιξ & Σπάδον ab hoc σπάζω potius deriuata iudicarem, si in vsu esset: itidémque ὑποσπάδας potius ab ὑποσπάζω quàm ab ὑποσπάω.

Σπάδιξ igitur dicitur Termes seu Palmes, Ramus palmæ. κλάδος seu ῥάβδος φοίνικος, vt Pollux exponit libro 1, qui poeticum esse ait. idem igitur fuerit cum σπάθη. Alii, ad exprimendum etymon, interpr. Auulsus è palma termes: vt Gell. lib. 2, cap. 26, Spadica enim Dorici vocant auulsum è palma termitem cum fructu. Quo sensu suprà à nonnullis ACCIPITVR Σπαθάλιον. Ibidem dicit Gellius, Spadicem & phœniceum colorem, eundem esse, & significare exuberantiam splendoremque ruboris: quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti. Idem libro 3, cap. 9, quum equum Seianum fuisse retulisset ceruice ardua, colore phœnicio: aliquanto pòst subiungit, Hunc equum C. Bassus vidisse se Argis refert, haud credibili pulchritudine vigoréque, & colore exuberantissimo: quem colorem nos (sicuti dixi) puniceũ: Græcè partim φοίνικα, alii σπάδικα appellant: quoniam palmæ termes ex arbore cum fructu auulsus, spadix dicitur. Virgilius Georg. — honesti Spadices glaucique: color deterrimus albis. Vbi spadicem vocat equum spadicis seu phœnicii coloris. ‖Σπάδιξ in Lexico Herodoti exponitur φλοιὸς ῥίζης φοινίνης: cuius expositionis vestigia aliqua sunt apud Hesychium in Σπᾶ. ‖Σπάδιξ, sicut & φοίνιξ, à Polluce lib. 4, cap. 9, numeratur inter instrumenta musica quæ manu pulsantur. Sic Quintilianus libro 1, cap. 17, Psalteria & spadices etiam virginibus probis recusanda. Cæterùm πρὸς τὸ σπᾶν dici τὴν σπάδικα, docent hæc verba quæ Plut. Sympos. 8, probl. 4, ex Atticis refert, τρόπος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος· ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη. A T Σπαδίξας τὸ δέρμα, Herodot. Pellem detrahens: ἐκδείρας τὸ δέρμα, vt in lex. Herodot. exponitur.

Σπάδων, ωνος, ὁ, Cui testiculi euulsi sunt, seu Cui neruus genitale membrum erigens, conuulsus est, Cui nerui κρεμαστῆρες, è quibus testiculi suspensi sunt, euulsi. A Latinis quoque Spado dicitur: à Græcis alio nomine ὀκπομίας & θλαδίας. Cyrillus apud Suid. εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον οἱ σπάδωνες καὶ τὰ μόρια τῆς αἰδοῦς ἔχοντες, ἀσελγαίνειν ἀμέτρως, καὶ ἀκολασαίνειν αἰσχρῶς καὶ ἀκορέστως, ἀλλὰ γε καὶ οἱ πέλεοι ὀπίσω καὶ ὀκπτερυγωμένοι τοῦτο. Vbi vide longam inuectiuam in hos lasciuos & spurcos αἰσχρογόνους. Annotat Bud. apud Plut. in Demetr. pag. 288 legi τὸν σπάδοντα, sicut & in lex. meo vet. Σπάδων σπάδοντος, ὁ ἀνοῦχος. Sed crediderim vsitatiorem esse genit. σπάδωνος, quem Latini quoque retinent. Plin. memorat etiam spadones calamos & spadoniã laurum, vt in Εὐνοῦχίας & Εὐνοῦχος videbis. At Colum. l. 3, c. 10. Eiusmodi sur culos qui nihil attulerint, spadones appellant. quod nõ c facerent nisi eos suspicarẽtur inhabiles fructus. ‖Σπάδωνα Hesych. exp. non solùm ἀνοῦχον sed etiam τὸ σπάσμα. Sic Erotian. in lex. Hippocr. Σπάδων, σπασμὸς σπάσματος. Et Galen. in suo itidem lex. Hippocr. Σπάδων, σπασμὸς σπάσμα: vbi etiam annotat fœmininũ esse nomen illud. Suidas autem tradit, Σπάδων scriptũ βαρυτόνως significare ὀκπομίας: A T Σπαδὼν, oxytonως, τὸ σπάσμα. Vtitur in hac signif. pro Spasmus, Contractio, Nicaud. in Alexiph. ὁ δὲ σπαδὼν ἐστὶν ἀλύων Δηπάνας ἐν γαίῃ σπείρει μεμορυγμένος ἀφρῷ. Vtitur & Hippocr. lib. 7 De morb. Vbi D etiam nota, in illo Nicandri loco corripi secundã syllabam. sicut & in VOCE Σπαδονίσματα apud Suid. ex Epigr. Γείσα δ' ἀωρητὰ χαλᾷ σπαδονίσματα μαστῶν. Quid autem ibi σπαδονίσματα significet, ipse Suid. nõ annotat.

A priore Σπάδων EST Σπαδωνισμὸς, οῦ, ὁ, Castratio: verbale à VERBO Σπαδωνίζω, Castro, Spadonem efficio, Testiculos, seu neruos κρεμαστῆρας, vnde testiculi dependent, euello.

C. Ἀποσπάς, άδος, ET Ἀποσπάδων, ωντος, ὁ. Suidas ἀποσπάδας dici scribit τοὺς ἀποσπασθέντας: ἀποσπαδοῦντας autem, τοὺς ἀποκοπέντας. Verùm quum masculino genere illud ἀποσπάδας exponat, videndum ánnon potius sit à NOM. Ἀποσπάδης. nam potius Ἀποσπὰς fœminino genere dicitur pro Auulsa, vt νεοσπὰς: nisi communis generis esse putandũ sit, vt ἐθάς. In v. l. HABETVR ET Ἀποσπάδιον, Auulsum, Decerptũ: sed nõ nominato autore.

C. Νεοσπὰς, άδος, ἡ, Nuper euulsa, vt virga recens ex arbore euulsa. Pitides apud Suid. Ταύτῃ δὲ τῇ φάλαγγα τὴν νεοσπάδα. Vbi Suidas exp. τὴν νεωστὶ ἀποσπασθεῖσαν. Sed apud eum in Σπαδὼν perperam LEGITVR Νεοσπάδα F pro Νεοσπάδα. In v. l. HABETVR ET Νεοσπαδὴς, Nuper fascis puerilibus inuolutus: sed sine autore & exemplo.

Σ Π ΕΙ Ρ Α,

ας, ἡ, Spira, ἕλιξ, Linea flexuosa orbésque faciens in sese non redeuntes, vt serpentium illa volumina sinuosa & funium conuolutorum. Aratus de hydra cælesti, — καὶ οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνου ἰκνεῖται, σπείρῃ δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος. pro quib⁹ Cicero, Conuexóque sinu subiens inferna leonis. At Ruf. Auien. sic, In cancrum protenta caput, caudámq; G feroci Centauro inclinat. Et mox, — sic agmina cælo Lubrica conuoluit, sic spiras pendula torquet. i. τὰς σπείρας ἑλίσσει. Et Ælianus, ὁ δὲ δράκων τὰς σπείρας τοῖς νεκροῖς συναγαγὼν, ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς. Sic illi apud Virg. Æneid. 2, immensis orbibus angues Laocoontem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus, & amplectuntur medium. Has autem spiras ibidem appellat orbes, quum dicit, — immensis orbibus angues: item & nodos, vbi ait, — manibus tendit diuellere nodos. id est spiras quibus ligatus erat. Idem Virg. eodem in loco & orbes & spi- H ras nominat, videlicet in Georg. Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squameus in spiram tractu se colligit anguis. At Ouid. — immensum spiris facientibus orbem. Suid. has σπείρας appellat τοὺς ὁλκοὺς τῶν ὄφεως: Hesych. ἑλυγὰς τῶν ὄφεως. (nisi potius scribendũ ἕλικας aut ἑλιγμούς. nam σπεῖραι generaliter exp. ἕλικες, συστροφαὶ τῶν ἡνιόχων, vt Seruio Spira est volubilitas funium. At Hesych. exp. σφραί: Fest. Pomp. interpr. Funis nauticus in orbẽ conuolutus, citans hũc Pacuuii locũ, Quid cessatis socii eiicere spiras sparteas? quo modo accipitur apud Plut. in lib. De loquacitate, νεῶς μὲν γὰρ ἀπαχίσης ὑπὸ πνεύματος, ὅπηπλαμβάνοι ταῖς σπείραις καὶ αἰσώραις, τὸ πάχος ἀμβλυνόντες. Itidémq; Eust. σπεῖρα apud Hom. exp. σπείρας δ' ὧν αἱ νῆες ἔλκονται, funes qui in orbem cõuolui solent, & in naui pomi modò ad alligandas modò ad trahẽdas ipsas naues. Et Hesych. itidẽ σπείρας exp. τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν. Ab horum funiũ simi litudine spiræ à Iuuenali dicũtur fasciæ galeri quæ sub mento stringi solent: — de faucibus aurea quũ se Porri gat & longo iactetur spira galero. Vbi innuit faucibus subiici solitã & in summo galero in spirã seu volumina sinuosa collectã nodari. Ab hac eadẽ similitudine muliebres quoque spiræ ornatus causa factæ. Necnon & genus operis pistorii, eodẽ modo formatum, spira nũcupatur: quod Cato cap. 77 iubet fieri tanquã restim tractes, imponi in solo, deinq; plicis impleri bene arctẽ. In arboribus quoq; σπεῖραι sunt, in arboribus nimirum cæsis & quæ à fabris operi aptantur. Theophr. Hist. pl. l. 5, c. 3 σπείρας δὲ καλοῦσιν ὅταν ἡ συστροφὴ (sic enim reponẽdum pro ἀστροφῇ) τις ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένη πλείοσιν. Vide Plin. l. 16, c. 39, de cædendis arboribus loquens, Publicũ omniũ vitiũ vocant spiras, vbi cõuoluẽre se venæ arq; nodi. Idem Theophr. cap. seq. δίεργα ligna esse dicit τὰ οὖλας ἔχοντα στροφὰς: ibi appellans οὖλας στροφὰς quas antè σπείρας. Itidem Plin. cap. nitin gemmã plurimis spiris fumidã esse dicit. Apud architectos autem spira dicitur & basis columnæ vnius tori aut duorũ, teste Festo Pomp. in qua sign. frequẽs est apud Vitruuiũ. Ennius hominũ multitudinẽ spiras appellat, quũ ait, — spiras legionibus nexũt: teste eodem Festo. Sic Hesych. quoq; σπεῖρα exp. πλῆθος, πάγμα: & Suid. σπεῖραι, πλῆθη στρατευμάτων, φάλαγγες. Item Legio, Alii potius Cohors interpretandum censent, vt Bud. ex App. affert σπεῖρα στρατηγὶς, prætoria cohors. Sic Act. 21, αἰ ἔβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρας, redditur, Tribuno cohortis.

E C. Σπειραρχὴς, έος, ὁ & ἡ, suprà in Ἄρχος posui.

C. Εὔσπειρος, Pulchras spiras faciens, seu Pulchrè se in spiras contrahens, seu colligens, Pulchrè se cõspirans. Ex Epigr. ἀσπείροισι κορύμβοις pro Corymbis habentibus spiras bene compositas.

C. Πολύσπειρος, In multas spiras se colligens, Multis voluminibus se conspirans, Immensum suis spiris faciens orbem. seu Multis spiris & flexibus inuolutus: πολυέλικτος, vt serpes, funis in orbẽ cõuolut⁹, capreol⁹ in vite.

Σπειρώδης, εος, ὁ & ἡ, Spiræ similis, Orbem spiris suis faciẽs. Apud Nic. in Alexiph. σπειρώδεϊ κόρσῃ Σκίλλης, schol. exp. πολλαῖς περιβολαῖς καλυπτομένῃ. item πολλὰ σπεῖρα. i. ἐνδύματα ἔχουσα. Sed tunc à σπείρον deriuatum esset.

Σπειρηδὸν, In modum spiræ, seu Spiris facientibus orbem, vt Ouid. loquitur: vel In orbem, Cõuolutim. Suid. exp. περιπλεγμένως. Exponitur etiam Cohortatim, Per cohortes: sed nullum huius signif. exemplum affertur.

Σπειρόω, ῶ, In spiram colligo, In spiram contraho: vt quũ serpens in spiram tractu se colligit, spiris facientibus orbem, vt Virg. & Ouidium loqui, suprà in Σπεῖρα docui. Sic funis quoque nauticus σπειρόεται dicitur quum in orbem conuoluitur. Apud Suid. legitur etiam σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις. vbi malim Obuolutus aut Inuolutus.

Σπείρημα, SIVE Σπίρημα, ατος, τὸ, idem quod σπεῖρα, spira: ac propriè de serpente dicitur quum in spirã tractu se colligit, & suis spiris orbem facit. vt quũ Dionys. De situ orbis dicit Bacchis Ζωπῆρας θ' ἑλικάς τε πολυγήθεος ἑλίνοιο conuersa fuisse εἰς σπείρημα δρακόντων: pro quo Stat. dixisset In sinuosa draconũ terga. Vbi Eust. σπειρήματα exp. σπείρας, ὁλκοὺς. Illo autẽ σπείρημα vtitur Plutarch. in lib. De anim. solert. itidem de dracone quodã H loquẽs Ætolidis amore capto, ᾧ μὴ ἄλλῳ σπειρήματα τοῖς χείρας αὐτῆς ἔδησε πρὸς τὸ σῶμα, πρὶν ὃ ἀποκτίννυν τὴν ὁρᾶς ἐμαστίζου τοῖς κνήμαις. ‖Hesych. σπείρημα exp. πλῆθος, quomodo & σπεῖρα. ‖Accipiũt pro σπίρμα quoq; i. semẽ, apud Nic. in Alexiph. Ἠὲ νέον σπίρημα καὶ ἀμφικάρηνα κομάων.

C. ΠΕΡΙσπειρόω, ῶ, In orbem circundo, vel inuoluo. Proprie serpens aliquem περισπειρᾶν dicitur quem suis spiris circundat. vnde apud Luc. περισπειρῆσαι τοῦ ποδὸς, pedi circumcirca implicari in modum serpētis suo volumine aliquid complectentis. Plut. Camillo dicit etiam περισπειρήσας πλὴν ἐῶντα τῆς κεφαλῆς, Capiti vestem inuoluens, vel etiam Circundans, Circumcirca obuoluens.

C. Συσπειρόω, ῶ, In spiram colligo, vt Virg. — in spiram tractu se colligit anguis: Spiris orbem facio, (vt Ouid. — immensum spiris facientibus orbem) Conspiro, vt Plin De vir. illustr. Se in Volumnii tabernaculo cōspirauit: de serpente quodam. vbi Cōspirare se est συσπειρᾶσθαι & συμπλέκεσθαι. Quod verò Theophr. dicit de herba quadā in Gedrosis, ἐφ' ἣ συστρέφεται ὑδροῖς ὄφεις εἶτα μικροῖς σφόδρα, Plin. sic, Referta minutis serpentibus. Pro Conglomero & Condens, Ioseph. lib. 9 Antiquit. Iud. συσπειραλέντες τοῖς σώμασι, cateruatim condensati corporibus.

Σπειραία, ας, ἡ, Spiræa: Frutex (vt tradunt nonnulli) lentus & vitilis, ita vt in spiram torqueri possit: (vnde & nomen) fructum fert in summitate racematim, rubrum & maturitate nigrescētem. Ruell. pro halimo accepit, Matthiolus pro viburno. Theophr. Hist. pl. l. 1, c. 23, ἀκρόκαρπα τοῦ θαμνώδους, ἐρείκη καὶ σπειραία καὶ ἄγνος. Apud eundem l. 6, c. 1, PRO Σμυρέα itidem reponunt σπειραία, vbi Theophr. ait, κιστὸς, μήκωθρον, ἐρυθρόδανον, σμυρέα, κυίωρον. Apud Plin. autem l. 21, cap. 9, in coronamenta folio venere melothron, spireon, cncoron, quod casiam Hyginus vocat.

¶ Σπεῖρον, ου, τὸ, idem quod σπεῖρα, significans funem nauticum, qui in orbem conuolutus est, vt suprà docui. quomodo apud Hom. Od. ζ. v. 269 Ἔνθα δὲ γυμνὸν ὄπλα μελαινάων ἀλέγεσκε, Πείσματα καὶ σπεῖρα, Eust. annotat accipi posse pro σπείρας, nimirum δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, ἢ δι' ὧν οἱ θοίνοι δεσμοῦνται. solent enim funes nautici, quibus nauis trahitur aut religatur, quum vsus eorum nō est, in spiras colligi, seu in orbem conuolui: quamobrem & σπεῖραι nominantur. Verùm & alia expositio ibidem ab eo proponitur, nimirum σπεῖρα accipiens pro ὑφάσματα ἐξ ὧν τὰ ἱστία. In quibusdam editionibus non σπεῖρα legitur, sed σπείρας, quod etiam metro conuenietius est: ac breuiū schol. autor σπείρας ibi exp. μεγάλοις κάλοις δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες, funes crassiores, quorum in trahenda naui vsus est: Pacuuius sparteas spiras nominat. ¶ Σπεῖρον dicitur etiam Fascia. ita enim fascia aliquid obuolui solet vt aliquid spiris serpentis circundari. Eust. Commēt. in Dionys. quum de σπεῖρα & σπείρημα loquutus esset, subiungit, ὅθεν καὶ σπειροῦν λέγεται τὸ σπαργανοῦν, καὶ σπεῖρον ὀνομάζεται τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεῦον ἱμάτιον. At plerunq; τὰ πλοκικὰ ῥάκη, panni laceri, quibus mendici se inuoluere solent, σπεῖρα appellantur. vt Od. δ, de Vlysse, Σπεῖρα κακὴ ἀμφὶ ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικώς, Eust. exp. πλοκικὰ ἀμφιβλήματα seu ῥάκη. Alii tamē propter illud κακὰ simpliciter ibi σπεῖρα accipiunt pro ἱμάτια. itidémque Odyss. ζ, ὁς δέ μοι ῥάκεος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τι που εἵλυμα σπείρων ἔχῃς, breuium schol. autor exp. ἱμάτιον. Ac Poll. lib. 7. cap. 18, quū synonymos posuisset ἱματιοπῶλις ἀγορᾶς & σπειροπῶλις ἀγορᾶς, subiungit, quibusdam placuisse σπεῖρα vocare nō solùm τὰ ῥάκη, verumetiam τὰς ἀμείνους ἐσθῆτας. Hom. certè φᾶρος ζαφοῖον & σπεῖρον synonymos dicit. Quum enim Penelope apud eum Odyss. β, dixisset, εἰσόκε φᾶρος Ἐκπλέσω — Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφοῖον. paulo post subiungit, Μή τίς μοι κῆρ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ Αἴκεν ἄπερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσας. atque ibi Eust. ar notat σπείρου nomine non accipi necessariò ἁπλὲς ὑφασμά τι, sed tale quod Laertē deceret: ideóq; σπεῖρον trifariā exponi, πολυπλὲς ἱμάτιον, ῥάκος, ἱστίον. paulo antè σπεῖρον esse dixerat ὑφασμά τι δεῦρο ἀδρὸν σπειροῦν, id est σπαργανοῦν & περιέχειν τὸν αὐτὸ περιπεφυκὸν. quæ expositio apud breuium quoq; schol. autorē legitur. Atq; sic σπεῖρον diceretur quælibet vestis quæ corpori περισπειρᾶται, vt Plut. loquitur: seu περιβώμιον aut ἱμάτιον quo aliquis se σπαργανοῖ, vt loquitur Athen.

C. Σπειροπώλης, ου, ὁ, Venditor τοῦ σπείρου, Veteres & tritas vestes vendens, Qui vestimenta lacera & pannosa vendit, vt quibus mendici se inuoluunt & περισπειρῶσι. Vel simpliciter Vestium vēditor, Qui vestimenta venditat. idem qui ἱματιοπώλης. Itidémque FOEM. GEN. Σπειροπῶλις ἀγορᾶς dicitur pro Ἱματιοπῶλις ἀγορᾶς, teste Polluce: quoniam nimirum σπεῖρα nonnullis vocantur non solùm τὰ ῥάκη, verumetiam αἱ ἀμείνους ἐσθῆτες. Vt plurimum tamen in vestiario foro veteres ac detritæ vendi solent vestes, rarò nouæ.

Σπειρόω, ῶ, Circundo τοῦ σπείρου, τῇ ἐσθῆτι περισπειρῶ, vt Plutarchus loquitur. Vel etiam Fascio, σπαργανόω. vide Σπεῖρον.

Σ Π ΕΙ' Ρ Ω,

Sero, Semino Paus. Attic. σπείροντες μηδὲν οὐδέν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων, nihil serentes seu seminātes, de Atlantibus. Plut. De nō fœner. σπείροντες οὐχ ἥμερον καρπόν. Dicitur enim σπείρεσθαι ὁ καρπὸς quum ἀγίεται τῇ χειρὶ à seminatore, cui adde quod Corinna Pindaro dicebat, τῇ χειρὶ δεῖν σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ, manu oportere semētem facere, non sacco integro: eo quòd Pindarus in quoddam melos συνέφορησε πανσπερμίαν πινα μύθων, nec sparsim fabulas interseruerat, sed quasi ex integro sacco effuderat. Vbi metaph. est, sicut & in hoc dicto apud Aristot. Rhet. 3 σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἔθερισας. Cui simile hoc Pauli in epist. ad Galat. c. 6, ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει. Sic Cicero, Vt sementem feceris, ita metes. Metaphor. quoque Naz. σπείρειν εἰς δικαιοσύνην, pro Serere in agrum iustitiæ, seu In agro iustitiæ sementem facere. Metaph. item Plato De leg. σπείρειν σπέρματα πολλακῶς, Ex cōcubinis liberos suscipere. quod & ἀλλοτρίαν σπείρειν itidē metaph. dici, paulo post docebo. Sic Soph. Ὃς αὐτὸ ἔσπειρε, Qui te genuit, Quo satus es. nam & apud Latinos tā prosæ scriptores quàm poetas Satus eo sensu accipitur. Item σπειρωνεῖν dicitur pro eo quod Semino agrum, Columellæ, id est Semina agro sero, Sementem facio in agro, Semina terræ mando, Solo semen credo & cōmito. Sic quidā apud Plut. Σπείρων δ' ἄρουραν οὐδὲν ἡμερῶν ἔδοξε βερέκυντα χρόνον. Metaph. autem Soph. in quodam Epigr. apud Athen. lib. 13, Ἀλλοτρίαν σπείρων, promiscuus, seu ἀλλότρια ὅτι δέμνια βαίνων. ac subaudiri potest vel γῆν vel γυναῖκα. dicitur enim σπείρειν γυναῖκα qui suo ipsam semine implet. Quò refer hoc Plut. in Connub. præcept. vbi de coniugibus ait, τοῦ ἀνέρων καὶ τοῦ δαιμόνων τοὺς ἑτέρους ἀγνοῦντας ὁμιλοῦν, καὶ μὴ σπείροντας ἀλλ' οὐδὲ αὐτοῖς οὐδὲν θέλοντας. nam eiusmodi carpis quum prouenit, pudori est & abscondi solet. ¶ Significat σπείρω etiam Diffeminio seu Spargo. vt apud Aristot. in lib. De arte poet. σπείρων θεοκτόνα φλόγα, metaphorice: nam σπείρειν proprie est τὸν καρπὸν ἀφιέναι, Et passi. Σπείρεσθαι, Disseminari, seu Dispeigi. Thuc. οἱ μὲν αὐτοῦ ἐνταῦθα ὤκησαν, οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα per tota Græciam sparsi sunt. Sic Xen. Hell. 3, p. 293, καταδόντες τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθοις ἐσπαρμένοις εἰς ἅρπαγήν, dispersis ad prædam agendam. Cicer. ἔσπειρε apud Plat. in Tim. exp. Spargens quasi serebat, p. 33 mel lex. Cic. itidémque pag. præced. σπαρείσας, sparsas & quasi satas.

Σπέρμα, ατος, τὸ, Semen, Quod seritur vt fructum ferat. Plutar. αἱ πολυμιξίαι τοῦ σπερμάτων, multa semina permixta: quale quid est ἡ πανσπερμία. Hesiod. Dieb. Σπέρματος ἀρχέσθαι, initium facere iactandi seminis. Idem in Ergois, ἀγαθὸς Σπέρματα δ' εἰσάσθαι, qui probè nouit quomodo semina differenda sint. Sic Demosthenes, καταβάλλειν σπέρμα, vt Latini itidem Iactare semen. item Dare semina humo, & Committere semina sulcis, Mandare semina terræ, Ingerere semen solo. Cui loco similis hic Theophyl. epist. 27, τοῦ πεφυτευμένου μὴ ἐκφυόντων σπερμάτων, οὐκ αὖ αὖθις τῇ ἀγκύμονι καταβάλλειν. Rursum Hesiodus Erg. Σπέρματα κακκρύβαλλειν, obruens semina, nimirum occatione. Ipsa autem tellus semen καταβληθὲν accipit, &, si bona est, cum fœnore reddit. Xen. Pæd. 8, ὅ, τι γὰρ αὐλάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύ. Sæpe enim οἱ ἐργαζόμενοι τὴν χώραν τὰ σπέρματα προσαπολύουσι. Humanum etiā semen σπέρμα dicitur, itidémque cæterorum animantium. Plutarch. Lyc. πλήσαντα γυναίου σπέρματος, quum impleuisset generoso semine, vt Plinius quoq; loquitur. Idem in Sympos. dicit ἐκβάλλειν σπέρμα, quod fœmina συλλαμβάνει, concipit, & κυοῦσα postea parit. Idem in Problem. Rom. συμφορητὸν πρὸς καὶ κοινοῦ σπέρματος γεγόνασιν, vt qui meretricibus nascūtur. quibus apud Xenoph. opponuntur οἱ ἐκ τοῦ ἀστοῦ σπέρματος φυόντες. Athen. lib. 2, σπέρματος εἶδος ποιητικὸν, seminis copiam facere. Rursum Plutarchus σπέρμα ἄγριον. Ad alia etiam transfertur. Od. ε, Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ τοῦθεν ἄλλοθεν αὔοι: vt sunt carbones cineribus obruti. Demosth. Pro cor. ὁ τὸ σπέρμα τοῦ κακοῦ, οὗτος τῶν φυόντων κακῶν αἴτιος, qui semen suppeditauit, is malorum quæ enata sunt, autor est. Cic. dicit Omnium seminator malorum. Plut. ἐσκέδασε καὶ ἀπέπεμψε μεγάλου πάθους σπέρμα, id vnde magnū enasci malum potuisset.

Σπέρμα, Semen, id est Fructus quem semen reddidit, vel etiam ipsa arbor. Antiphan. apud Athen. libr. 3, de pomis quibusdam, Νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον Εἰς τὰς Ἀθήνας ὄζει τοῦ τοῦ βασιλέως. Idem Athen. lib. 4, τὸ τῆς ἰξίας σπέρμα. Vide & aliud exemplum in Παχυνοῦσθαι, vbi de betonicæ semine dicitur: sic μαράθου σπέρμα, ἀνίσου σπέρμα, & huiusmodi. Sed & legumina ac similia quæ in cibū sumūtur semina, σπέρματα dicūtur: vt παρόψιδα ἐκ σπερμάτων, pulmenta ex leguminibus. Itē & σπέρμα dicitur fructus quem vterus reddit partu. vt σπέρμα βροτοῦ. Humana propago, Humana proles. Eurip. apud Plut. in Polit. præc. Εἰ τοῦ ἄφωνον σπέρμα διέπτυον βροτοῦ. Cui adde quod in oraculo quodam apud Thuc. lib. 5. pag. 170, legitur, Διὸς γὰρ ὑμῖν τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀναφέρειν. vbi schol. σπέρμα exp. ἔκγονον.

C. Σπερμαπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui semina colligit, vt aues, quas Gaza frugilegas vocat. Epicharm. apud Athen. l. 2 & 9, πέτρακές τε σπερμαπόλοι. Dicūtur eiusmodi aues etiam σπερμολόγοι & σπερμονόμοι, de quibus paulo infrá.

C. Σπερμοβολέω, ῶ, Semen iacio: vel etiam Semen edo, Semen proiicio, vt qui semē genitale emittit, quod Plut. σπέρμα ἐκβάλλειν dicit.

C. Σπερμολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē quod σπερμαπόλος, Qui semina legit, vt auiculæ quædam quæ in agris seminatis inter sulcos non bene occa depressos, semina legunt: quarum ex numero sunt colūbæ. Athen. l. 9, de attagene, ὅτι δὲ κοκκιστικὸς καὶ σπερμολόγος. vt Epicharmus dicit πέτρακες σπερμαπόλοι. Itē Plut. Dem. σπερμολόγοι ὄρνιθες. Ab Arist. σπερμολόγον certā dici quandā auē tradunt, & à Gaza Latinè frugilegā: quia nimirū rostro refossa semina legit & depascitur, quamobrem & σπερμολόγον appellari. Et de hoc auium genere accipiendum esse quod Aristophan. in suis Auibus dicit, — πόθ' χρὴ γρόου θῶν κέρος ἀρθέν, Καὶ σπερμολόγον, ὃν τοῦ ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτοῦ ἀνακαίφαι. vbi declarat qui sint σπερμολόγοι, nimirum οἱ ἐκ τοῦ ἀγροῦ τὸ σπέρμα ἀνακαίποντες, qui tostro effossum semendeuorant. Et Basil. Hexaëm. homil. 5, τὸν δὲ σῖτον τοῖς σωθέσμοις πύπτοις ἡ φύσις κατησφαλίσατο, ὃν τοῦ κόκκον ἀπορρήξας, ὡς μὴ ὀδάρτασθαι τοῖς σπερμολόγοις. Eustathius quoque tradit σπερμολόγον siue σπερμολόγον esse εἶδος ὀρνέου λοβωδοῦς τὰ σπέρματα: atque inde σπερμολόγοις Atticis nominari τοὺς τὰ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διαπτείροντας, nimirum διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τοῦ φορτίου ἀποῤῥέοντα, καὶ διαζῆν ἐκ τύπου: eodémque nomine vocari etiam τοὺς οὐδενὸς λόγου ἀξίους. Sic ergo nominari dicemus homines viles qui in foro grana seu semina instar frugilegarū auium colligunt è saccis effusa, atque inde victū quærūt, vt qui ex spicilegio victitārt, quos σταχυολόγους & καλαμωδοῦς dixere. Sic Budæo pag. 808, σπερμολόγοι sunt viles & contempti homines, ex alieno sic vitam tolerantes vt auis quædam quæ semina sparsa colligit. ¶ Item σπερμολόγος dicitur ὁ ἀπίρων λόγοις, Qui (vt Plautina phrasi vtar) libens verba funditat, Blatero, Loquutuleius seu loquax homo, Verbosus nugator. cuius exemplum ex Athen. habes apud Bud. pag. 808. Sic Demosth. Pro cor. σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματικῆς. Et Act. Apost. cap. 17, τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; quid vult nugator iste dicere: Hesychio quoque σπερμολόγος est φλύαρος, Suidæ autem ἀκριτόμυθος, ἀῤῥυλίγος. volúntque eum qui saltuatim & vellicatim (vt loquitur Gell.) lectis auctoribus, ex iisque enotatis voculis aliquot, velut collectis solidæ doctrinæ seminibus, aliquis haberi vult, & sese verbosius iactās, eruditionem ostentat, σπερμολόγου nomen obtinuisse arque blateronis. Eustath. certè VERB. Σπερμολογεῖν dici scribit ὅτι τοῦ ἀλαζονευομένου ἀμαθόδοξα ὅτι τῆς μαθήματος ἐκ βιβλίων τοῦ γυμνασμάτων, id est, de iis qui nulla cum arte eam quā ex quibusdam auditionibus adepti sunt scientiam ostentant. Alioqui σπερμολογεῖν significat etiam Nugari, Blaterare seu Deblaterare, Verba loquaci ore funditare. Greg. De filio, orat. 1, πολλὰ δ' αὖ ἐπὶ σπερμολογήσας, εἰ βούλοιο συνθέναι τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν καὶ παρέγραψον, ἡμῖν δὲ ἀληθινὸν καὶ ὁμόνυμον τοῦ πατρί. Rursum σπερμολόγος in præcedenti significatione adiectinè accipitur pro Loquax, Garrulus, Nugatorius. Plut. in suo περὶ ἀοργησίας libello, ἀκόλαστα καὶ πικρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα. Ponitúrq; σπερμολόγος ibi pro NOM. Σπερμολογικὸς, ός, ός, significante itidem Nugatorius seu Loquutuleium decens. quo vtitur idem Plut. Symp. 4, ἀλλὰ τοῦτα μὲν τοῦ ἔργα καὶ σπερμολογικὰ, Curiosa sunt & nugatoria. Vel etiam Inepta.

C. Σπερμονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui semina depascitur, Qui ex seminibus collectis victum sibi parat. idem cum σπερμολόγος. Est etiam εἶδος ὀρνέου λοβωδοῦς τὰ σπέρματα, vt ex Eust. docui in præcedente σπερμολόγος.

C. Σπερμοφόρος, ου, ὁ, Semen ferens, seu Semen commissum reddens, Fructum ferens. In Epigr. ET Σπερμοφορέω, ῶ, Semen fero, Semento, vt Plin. Inutile est nasci herbas sementaturas. Theophr. Hist. pl. lib. 1, c. 3, ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, πῦπ ἐγκαυλοῦσι.

C. Σπερμοφυέω, ῶ, idem quod præcedens σπερμοφορῶ. Theophrast. De caus. pl. lib. 1, ὃν πλειόστοι τρόπον τὸ σπερμοφυεῖν, seminis enim productio perfectioni cuidam tribuitur. Vtitur & lib. 7 Hist. plant. AT Σπερμοφυὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Semine erumpens, Semine nascens.

C. Ἄσπερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semine carens, seu Semen nullum producens. Vide κακόσπερμος. Item aliquis ἄσπερμος mori dicitur qui sine prole & nepotibus decedit: à σπέρμα quod significat modò filiū seu filiā, modò nepotē. Il. υ, Ὅφρα μὴ ἄσπερμος ἠλυθὴ καὶ ἄφαντος ὅλοιτο Δαρδανίδαο.

C. Γυμνόσπερμος SIVE Γυμνοσπέρματος, Cuius semen nudum est. Theophr. Hist. pl. lib. 7, c. 3, quum dixisset omnia esse aut ἐλλεβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παπποσπέρματα, subiungit, ῥαφανὶς μὲν γὰρ καὶ νάπυ καὶ γογγυλὶς, ἐλλεβοσπέρματα· κοριάννον δὲ καὶ μάραθρον καὶ ἄνηθον καὶ κύμινον, γυμνοσπέρματα· θλίπον δὲ καὶ τεύτλιον καὶ ἀνδράφαξις καὶ ὄκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα· φριδάκινη δὲ, παπποσπέρματον. Vnde Plin. lib. 19 cap. 7, Nudum semen apii, coriandri, anethi, fœniculi, cumini: cortice obducta bliti, betæ, atriplicis, ocimi: at lactucis in lanugine. Vbi etiam obserua quomodo interpretetur cætera cōposita. NAM Ἐμφλοιοσπέρματα vocat Quorum semina cortice obducta sunt: ET Παπποσπέρματα, Quibus semina in lanugine semen est: AT Ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt furculacea. sic enim Theophr. verba interpretatus est loco citato, Surculacea in folliculo semina sunt rhaphano, sinapi, rapo.

C. Ἔνσπερμος, In quo semen est, seu Semen proferens: oppositum superiori ἄσπερμος. Dioscor. lib. 3, c. 28, de absinthio Sātonico, εἰκὸς ἀψιθίῳ, οὐ μὴν οὔτω γε ἔνσπερμον, sed non adeo seminis fœcundum, vt Ruell. vertit.

C. Κακόσπερμος, Male sementans, Malum semen ferens. Theophrast. Hist. pl. lib. 7, capite 4, ἐπεὶ ἄσπερμόν τι ὄλλος αὐτοῦ ὄζειν ἢ κακόσπερμον: de rhaphanis, de quib. Plinius libro 19, capite 5, Et in prioribus tamen differentia seminis est, quoniam aliqua peius, aliqua admodū exigua ferunt.

C. Ὀλιγόσπερμος, Parum seminis ferens. Theophrast. Hist. pl. libro 7, capite 4, ἀγχυλόσπερον δὲ καὶ τοῦ τεύτλιον τὸ λευκὸν τὸ μέλανος, καὶ ὀλιγοσπερμότερον, ὃ καλοῦσί τινες Σικελικόν. Vnde Plinius lib. 19, cap. 8, Eius quoque à colore duo genera Græcifaciunt: nigrum, & candidius, quod præferunt, parcissimi seminis, appellántque Siculum. Item Parum seminis emittens, de homine aut alio animante.

C.Παναστερμία,ας,ἡ, Omnifaria seminum mixtio. Aristot. A De gener.anim.lib.4,cap.3,εἰσὶ δὲ τινες οἱ φασὶ τὴν γονὴν, μίξιν οὖσαν,οὖσαν παναστερμίαν εἶναί τινα πολλῶν. Apud Platonem autem in Tim. Ficinus interpr. Sementis fomes. Plutarch. cum genit. etiam in lib. quem περὶ ἀοργησίας inscripsit, οὕτως ἔοικε τῶν πασῶν παναστερμία τις ὁ θυμὸς εἶναι, videtur fomes esse& suscitabulum vnde reliqui omnes affectus accenduntur. Item,Semina omnis generis permixta,seu Miscella omnis generis seminum. Plut. de Pind. συγκιεράσας καὶ συμφορήσας παναστερμίαν πνὰ μίγων,εἰς τὸ μέλος ἐξέχεεν. Quamobrem Corinna σκώπτουσα B eum dicebat ὅλῳ τῷ θυλάκῳ σπείρειν, non τῇ χειρὶ. manu enim spargi & differi solent semina,non toto sacco effundi. Item παναστερμία ἐν γλυκεῖ ἐψημένη, omnis generis semina seu legumina musto incocta,quod Alcman vno verbo πυάνιον nominat, teste Sofibio apud Athen. lib.14.vbi etiam memoratur quædam παγκαρπία.

C.Πολύσπερμος,Multum seminis ferens, Abundans semine. Theophrast. Hist.pl.libr.7,cap.3, ἄπαντα δὲ πολύχρα καὶ πολυσπέρματα·πολυκαρπότατον δὲ τὸ ὄκιμον. Item de ho C mine aut alio animali dicitur pro Copiosè fundens semen,Multum seminis emittens: oppositum superiori ὀλιγόσπερμος. V N D E Πολυσπερμία,ας,ἡ,Multum semē, seu Affluentia seminis genitalis.

Σπερματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Seminalis. Apud Aristot.probl. 1,sect.5,ἢ τε πολλὴ κίνησις ποιεῖ κόπον καὶ ἡ ἰσχυά. Τοιαύτη δὲ,ἡ σπερματώδης· πολλὴ ᾖ,ἡ συνεχὴς ᾖ μία. vbi σπερματώδη κίνησιν videtur dicere talem κίνησιν qualis est ἡ τῶν ἐκβαλλόντων σπέρμα. Gaza verò aliam lectionem videtur sequutus.sic enim vertit ea Aristot. verba, Membra tum à multo,tum à vehemente motu franguntur. Est autē D vehemens,qui passim per loca inæqualia agitur: multus verò ,qui continens continuúsque est.

Σπερματικὸς,ὴ,ὸν,itidem Seminalis. Phæn. apud.Athen. lib.2,τῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικὸς τύπος. Item σπερματικὰ ἀγγεῖα,apud medicos& physicos,seminis genitalis conceptacula:itidémque σπερματικοὶ πόροι,meatus seminі genitali attributі , apud Alexand. Aphrod. quo nomine dici quidem possunt vasa omnia per quæ semen defertur: propriè tamen sic appellantur vasa duo à testibus sursum ascendētia & in κεφαλὴν ἀδένοειδῆ inserta,seménque eò deferentia:vt inter alia tradit Gorr. Eidem Gorr.σπερματικαὶ ἀρτηρίαι sunt duæ arteriæ, vna E dextera,altera sinistra,à trunco arteriæ magnæ descendentis exortæ,& in testes demissæ. Et σπερματικαὶ φλέβες,venæ duæ in testes demissæ , spermatis materiam ad eos deferentes: quarum vna dextera est,altera sinistra. Vide plura apud eūdē Gorr. Apud Phil. De mundo,ὁ σπερματικὸς λόγος τῆς διακοσμήσεως τοῦ κόσμου,Bud.vertit Ratio seminalis coagmentationis mundi. Itidémque ex Diog.Laert.idem Bud. affert σπερματικὸς λόγος τοῦ κόσμου,pagina 371: & σπερματικοὶ λόγοι in homine , pagina 381. F

Σπερματίας σκυός, idem ac σκυὸς πέπων,seu simpliciter πέπων,teste Athen.lib.2, vbi ex Cratino affert, Ἐν Παρῴῳ σκυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον. Forsan autem σπερματίας dicitur à seminis copia.

Σπερματὶς,ίδος,ἡ,idē quod σπερματικὴ.vt σπερματίδες φλέβες Aristoteli dicuntur quæ aliis σπερματικαὶ, venæ semina les seu spermaticæ : vel, vt alii,Seminariæ venæ , libr.3 Histor.anim. Affertur tamen ex eodem Aristotele E T I A M Σπερματίτις φλέψ,itidem pro Seminaria vena G ex Gazæ interpr.

Σπερμάτιον,ου,τὸ,Paruum semen, seu Exile semen, Minutū seminis granum. Theophr. apud Athen.lib.2, de piperis generibus, τὸ δὲ περίμικες, μέλαν, σπερμάτια μικρωνικὰ ἔχον,minuta grana instar eorum quæ fert papauer. Vtitur & Dioscor.lib.2,de Chelidonia.

Σπερματόω,ῶ, Semino, Consero. vt σπερματοτυμβώνη γῆ, Ager qui seminatur seu conseritur, Ager cui semen mandari solet.Theophrast.De caus.pl.lib.3,cap.2,περὶ τῆς ἀροσίμου δὲ καὶ σπερματοτυμβώνης ὁμοίως. τοῖς μὲν γὰρ οὐ ταὐτὰ, τοῖς δ' οὐκ ἴσα,τῆς δ' οὐ τὸν αὐτὸν ὕσπον οὐδὲ τὸν αὐτὸν ὥρειον ἀποδιδόναι δεῖ. H

C.Ἐκσπερματῆναι, Ad semen peruenio, vel Semen reddo. Affertur enim ἐκσπερματῆναι pro Semen reddit.Legitur apud Theophr.De Hist.pl.libr.7,cap.1, τὰ ἐν ταῖς θερμαῖς εἴαις σπαρέντα θᾶττον ἐκαυλοῦ καὶ ἐκσπερματῆται.

Σπερματίζω, F.ἴσω,idem quod σπερμοφορῶ & σπερμοφυῶ, seu Semento,vt Plinium loqui suprà dixi. Moses Exodi 9, dicit linum in Ægypto à grandine ictum &læsum fuisse: quia iam λῖν σπερματίζον, eo quòd iam semen in suis folliculis concepisset : quod non nisi adultum facit. Vulgata versio ibi habet , Iam folliculos germinarat. Itidem pro Semē emitto,Bud.ex Basil.35,οὔτε κάλαμος, οὔτε ἄχερωσις, οὔτε σκίροδον , οὔτε ἄλλα μυεῖα γῆνα φυτὰ σπερματίζοντα φαίνεται.

Σπερμαπομός,οῦ,ὁ,Seminis emissio. At περὶ σπερμαπομοῦς μεταφέρειν exponitur Plantas semine natas transplantare,apud Theophr.Hist.pl.libr.7,c.4,διὸ καὶ περὶ σπερμαπομοῦς μεταφέροντες,φυτεύουσι τὰς ἐκφύσεις.

C.ΑΠΟσπερματίζω,Semē emitto,Semine genitali ἐκμαίνεται,ex Aristophane.Sic ἀποσπερματίζουσιν οἱ ἀνεκῶ πόντες. Itidem Aristot. De gener.anim. lib.2, τὸ δὲ συμβαίνειν ἡδονὴν τῇ σπουσιότητι, οὐ μέγιστον τὸ σπέρματος ἀφιέμενον ὑπόδειγμα, ἀλλὰ καὶ πνεύματος ἐξ οὗ σπουσιοῦ ἀποσπερματίζει.

C.ΕΚσπερματίζω , itidem Semen emitto: σπέρμα ἐκβάλλω. Numer.5,ἐὰν δὲ μὴ μιαιθῇ ἡ γυνὴ, καὶ καθαρὰ ᾖ, καὶ ἀθῶα ἔσται, καὶ ἐκσπερματεῖ σπέρμα,semen emittet.id est,procreabit liberos.

Σπερμεῖον,ου,τὸ,idem quod σπέρμα,Semē,Semētis.Nicand. ἱππείου γε παμὼν σπερμεῖα σελίνου,hipposelini semen.Alibi dicit σπεραδος & σπείρημα.

Σπερμαίνω idem quod σπείρω,Sero,Semino. Item sicut aliquis dicitur σπείρειν liberos , sic & Hesiod. Erg. 2,Μηδ' ἀπὸ δυετίοιο πάρος ἀπενοστήσαντα Σπερμαίνειν γήρειν,ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς,Ne liberorum procreationi operam des reuersus à sepultura,sed à sacris epulis.

C.ΑΠΟσπερμαίνω,idem quod σπερμαίνω,Semino,Sero. Item pater filium dicitur σπερμαίνειν seu ἀποσπερμαίνειν pro Procreare, Gignere , sicut & apud Latinos dici solet Sator pro Pater. Apud Eusebium in Præpar. Euangelica p.45 paternæ editionis,ὅτ' Ἐπίκουρον πατὴρ ἀποσπέρμαγνεν.

Σπέρεδος,εος,τὸ,idem quod σπέρμα & σπερμεῖον,Semen. Nicander Theriac.Καὶ σπέρεδος νεμεαῖον ἀειφύλλοιο σελίνου.Idem in Alexiph.Καὶ σπέρεδος κραμβῆνεν,semen brassicæ. Alibi σπερμεῖον & σπείρημα dicit.

C.Πολυσπερὴς,ές,ὁ καὶ ἡ, epitheton hominis est apud poetas. Homerus in Bœotia, Ἄλλῃ δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων,Hominū per diuersos terræ tractus sparsorum,Hinc inde per totum orbem disseminatorum. Scholiast.exponit non solùm ὅτι πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων, (vt Suidas πολυσπερέας φάλαγγας, exponit ὅτι πολλὰ μέρη διεσπαρμένας) sed etiam πολυγενῶν & πολυθρόων. Itidem Hesiod. Theog.de filiabus Oceani & Thetidis,Αἱ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης Πάντη ἁμᾶ ἕφεπον. Et Empedocles apud Plutarchum in fine libri 5 Sympos.Φῦλον ἀκουσον ἄλουσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Verùm Plutarchus πολυσπερὴς eo loco actiuè accipere videtur,citans ea verba Empedoclis,vt probet nullum animalium genus , nec terrestre nec aereum, esse adeo γόνιμον, seu πολύτεκνον & πολύγονον , ac est τὸ θηλαστικόν. Et sic πολυσπερὴς esset Fœcundus,Latè suū genus & propaginem spargens,vt qui πολλὴν γῆνιν σπερμαίνοιτο,secūdum Hesiodum.

Σπαρτὸς,οῦ,ὁ,Seminatus, seu Satu editus , Qui satu prouenit. Athenæus libro 2,οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάρεγροι,καὶ σοφόβρα χαρμεγέθης γίνονται.sunt enim quidam ἕλειοι & ὄρειοι,ἃν οἱ καλλιγοὶ οὐ σπείρονται. Et σπαρτὴ θύμβρεα,apud Dioscorid. lib.3, capite 45, Satureia quæ satu prouenit, seu satiua. Item σπαρτοὶ ἄνδρες , viri qui satu prouenerunt, nimirum ex dentibus interfecti à Cadmo draconis, quos eum Pallas iusserat motæ supponere terræ , populi incrementa futuri. Paruit, impresso & sulcum patefecit aratro: Sparsit humi iussos(mortalia semina)dētes.Vnde(fide mai?) glebæ cœpere moueri: Primáq; de sulcis acies cōparuit hastæ,Tegmina mox capitū,picto nutātia cono:Mox humeri pectúsq;,onerátáq; brachia telis. Existūt,erescitq; seges clypeata virorū. vt Ouid.cecinit

tamorph.3. Sic Euripid.Herc. fur. ἵξετ' ἀγαθεῖ κιπάδῳ. A ἐμαὶ πόλιν,ἐμά τε τέκνα,παρθένε ἵνα χθὼς ἔφυν χαλκοπόδων λόχος. quam terram seu vrbem Ouid.propterea draconigenam appellat:at τοὺς σπαρτοὺς αὐδρας,serpētigenas. Rursū Eurip.in Phœniis.Γῶν ἅπαν τοῦ ὑμῶν χρυσοστήλικα τάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν. Ibidē pro serpentigena seu draconigena dicit,— ὃς δράκοντος χθονὸς ἐκπέφυκε , qui exortus est è dente ex draconis maxilla euulso . Ibidem, — λοιπὸς εἶ σπαρτῶν χθονός : vt Pindarus quoque apud Plutarch. ἢ Κάδμον,ἢ σπαρτῶν ἱερὸν χθονὸς αὐδρῶν. Aliquanto pòst, Ὃς τοὺς ὑφορτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ Σπαρτοὺς ἀνάκτας τῆσδε γῆς ἐδρύσατο. Ab his Sparta creditur nomen accepisse, vt in Σπάρτη suprà annotaui.

C.Ἄσπαρτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non satus seu seminatus, Inseminatus,vt Vitruu.loquitur.Odyss.1,Οὔτε φυτεύοισι χερσὶ φυτὸν, οὐδ' ἀρόωσιν· Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἄνηροτα πάντα φύοντα. Item ἄσπαρτος γῆ,Terra seu ager qui non seminatur,Cui semen non committitur. Homerus ibidem, Ἀλλ' ἤγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα Ἀνδρῶν χηρεύει. Sic ἄσπορος γῆ dicitur de terra sterili & cui semen non mandatur,vtpote malæ & ingratæ. V N D E Ἀσπάρτως,Semēte non facta,Citra sationem.

Σπόρος,ου,ὁ,Satio,Satus: Ipsa serendi seu seminandi actio. Plato Tim.μετὰ τὸ σπόρον,post sationem , vt Cic.interpretatur,pag.34 mei Lexici Cicer. Et τὸν σπόρον ποιεῖσθαι, quod Cæsar & alii Latini scriptores dicunt Sementem facere, pro Semina in humum spargere,Semina terræ mādare: σπείρειν. ‖ Accipitur etiā pro ipso semine, idémque significat quod σπέρμα. Epigramm. lib.2,ὅπ σπόρον ἔμβαλε γαίῃ,Quum mandasset semina terræ, Quū solo ingessisset semina. Sic Xen.quoque vsurpauit in D Œconom. ‖ Annotant accipi etiam pro ipso loco in quo aliquid seritur.

C.Ἀγχίσπορος, E propinquis satus , seu E propinquo sanguine satus,id est Propinquus, Consanguineus. Suid. exp.ὁ ἐγγὺς γένους, affinis genere : afferens ex Damascio, γενεαλογίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχιστόρου.

C.Ἄσπορος,ου,ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄσπαρτος, Non seminatus, Cui semina commissa non sunt: de terra. Plutarchus Coriol.ἄσπορος γὰρ ἡ πλεῖστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας. Videtur accipi etiam pro Semen præparcè red- E dens, ideóque non conserenda ob sterilitatem: idémque propemodū significare quod ἄγονος. vt apud Luc. οὐχ οὕτως ἄσπορος οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή. Ac pertinet huc illa expositio qua ἄσπορος exponitur Semi nis expers, Segete vacans: à σπόρος significante σπέρμα. idémque est quod ἄσπερμος. vt Hesych.ἄσπορον exp.χωρὶς σπέρματος,ἄγονον.

C.Δεκάσπορος,In quo decem sementes factæ sunt.vt apud Euripidem,δεκάσπορον χρόνῳ , tempore quo decem sementes factæ sunt , id est decennio. sic Latini poetæ F dicunt Decem messes seu Decem æstates, pro Decem annos.

C.Ὁμόσπορος,Simul seminatus seu satus. Item,Eadem stirpe satus,Eodē siguine natus.ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος γεγονώς,vt Plutarch.loquitur.vnde apud Hesychium,Ὁμόσποροι,ἀδελφοί. ‖ Item ὁμόσπορος actiuè accipitur pro ὁ τῷ αὐτῷ τινι σπείρων γυναῖκα, Qui eandem mulierem semine impler , id est Cum eadem muliere rem habet cum qua alius.quo modo accipit schol. Soph. in Œd. tyr.Φαινόσπορ' ὦ παῖ σοῦ, αὐτὸς ξανὼν Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς,ἧς καὶ πόσις· καὶ τὸ πᾶσ Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. G

C.Ὀψίσπορος,Qui serò seu tardè seritur, Qui nouissimè seritur.(vt Plin. dicit Nouissimè germinans pro ὀψιβλαστής)vel etiam Serò serendus.vt ex Theophrast.Hist.pl. lib.8 affertur ὀψίσπορον σῖτον seu πυρὸν , pro Frumenta quæ serò serenda sunt : quibus opponuntur τὰ πρωΐσπορα. V N D E Ὀψισπορέω,ῶ,Serò sementem facio , Tardè sero. Theophrast.actiuè seu transitiuè vsurpat , cum accus.construens,vt lib.8 Hist.pl. περὶ τὸ πρωϊσπορεῖν ἕκαστα καὶ ὀψισπορεῖν αἱ χῶραι διαφέρουσι. Et mox,ἔνιοι δὲ καὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωϊσπορεῖν εἰώθασι. H

C.Πολύσπορος,Satu vel semine abundans,Segete abundās. Oppian.lib.3 De venat.Παῖῳν τε πολύσπορος,οὔθεσπος αἶα, frugifera & pascuis abundans Parthorum tellus. Affertur & πολύσπορος Παῖ ex Epigramm. sed sine expositione.

C.Πρωΐσπορος,oppositum præcedenti ὀψίσπορος,id est Qui maturè seritur.vel etiā Præmaturè serēdus,vt πρωΐσπορα frumenta apud Theophrast.Hist.pl.lib.8,exponitur Frumenta præmaturè serenda : quibus ibidem opponuntur τὰ ὀψίσπορα. V N D E Πρωϊσπορέω,ῶ, Præmaturè sero,Maturè semino. Accusatiuo iungitur, vt videbis in Ὀψισπορέω. Sic idem Theophr.Hist. pl.libr.8,τὰ μὲν αὐτῶν φιλεῖ πρωϊσπορεῖσθαι, τὰ δὲ ὀψί. Itidémque De caus.pl.lib.4,c.8. Et lib.3,cap.30,πρωϊσποροῦσι τὸν κύαμον, fabam maturè serunt. Itidem πρωϊσπορηθεὶς , maturè satus.

C.Πρωτόσπορος, Qui primus seminatus est, Primò satus. S I N Πρωτοσπόρος scribas, significabit , Qui primus serit aut seuit. Apud Nonnum in paraphr. Παιδοπόκου γόνος ἔσκε βίου πρωτοσπόρος ἀρχή, fuerunt nuptiæ , quæ principium & seminarium sunt vitæ liberos procreantis.

C.Πυκνόσπορος,Densè satus,Densè seminatus. E T Πυκνοσπορέω,ῶ,Densè sero,Densè semino : vel etiam Dēsè semen spargo, quum videlicet accusatiuus non additur. Pass.Πυκνοσπορεῦμαι,Densè seror. Theophrast. Ἥδ' ὀσπρίων μάλιστα ἐρυσιβῶν κύαμος, καὶ δι' ὃ τὸ πολύφυλλον ἔχει, καὶ διὰ τὸ πυκνοσπορεῖσθαι.Affertur πυκνοσπορούμενος & pro Qui frequens seritur.

Σπόριμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui seminari seu conseri solet. Dioscorid.lib.3,cap.128, de Artemisia,φύεται καὶ εἰς χώρας σπορίμους, Nascitur & in agris consitis,seu Agris frumētariis,vt Ruell. vertit. Gaza ἐν τῇ σπορίμῳ γῇ transtulit In segetibus. In Euang. certè legitur ἐπορεύθη διὰ τῶν σπορίμων pro Per segetes. At ἄσπορος χόρτος, ex cap.1 Gen. pro Gramen seu herba semen afferens.

Σπορεύς,έως,ὁ,Sator,Seminator.Xenoph. Œconom. Legitur & apud Hesychium , in expositione N O M I- N I S Σπορευτής , quod verbale est à V E R B O Σπορεύω,Sero,Semino.Sic σκαλεύω dicitur & σκαλεύς.

Σπορητὸς,ῆ,ὸν,Satio,Satus.idem quod σπόρος & σπορά. Theophrast.Hist.pl.lib.8,cap.3,εἰ καὶ ὁ σπορητὸς πρωΐτερον γίνηται,si satus quoque præcesserit , vt Gaza vertit. Paulo antè, τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἐξ μιῶας,f.τελευτάσαι.vbi potius σπορητὸς significat Sata , Semen terræ commissum. Exponitur etiam Tempus serendi.

Σπορά,ᾶς,ἡ,Satio,Satus: idem quod σπόρος. Theophr.Hist. pl.libr.8, cap.3, ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν πεντεκοντα τελειοῦται τῆς ἁπάσης,maturantur quum plurimùm diebus quadraginta à semēte facta. Affertur & pro Seges ex Eurip. Significat etiam Genus. vt apud Sophocl.πιᾷ δ' ὀνειδίζεις σπορᾷ,exponitur τὸ γένος. Eurip. pro prole etiā seu fœtu vsurpauit , quo modo & σπέρμα accipitur: vt videbis in Σπαρᾶω. Suidæ σπορὰ est διαγονή.

Σπαρὰς,άδος,ὁ vel ἡ,Sparsus,Dispersus, Qui dispalatus vagatur huc illuc. Euripides Rheso, σπορὰδα κέκτηται βίον, id est πλανήτου βίον, Vagatur huc illuc, Vitam degit vagabundam. Nonn. παγκλαίων σπορὰδες τίχες, dispersi huc illuc & dispalati. Sic σπορὰδες νῆες, naues dispersæ & palantes.Itidem Plutarchus Fab. φεύγουσαι γὰρ ἔνιαι τῶν βοῶν σπορὰδες,fugientes enim nonnullæ vaccarum palantes. Necnon σπορὰδες νῆσοι, in mari Ægeo dispersæ, quas alii κυκλάδας appellant , si Suidæ credimus . cui tamen refragatur Plinius lib. 4, capite 12. Cum Suida facere videtur Virg.quoque,qui Æneid.3 dicit,— sparsásque per æquor Cycladas. Item σπορὰδες νοῦσοι apud Hippocr.Morbi non congeneres , sed sparsim grassantes: Galenus exponit διάφοροι, οὐχ ὁμοφυῆς , ἄλλαι ἄλλοις συμβαίνουσαι . vide & sequens σπορὰδικός. Item ἡ σπορὰ αὐτῆς (f.arenæ) οὐσία συμφυεῖσα λίθωθη , sparsa eius natura in vnum coaluit , Philo De mundo. Itidémque σπορὰδα γῆν accipiemus pro arena aut puluere. nam eiusmodi terra non cohæret vt aliæ. Suid.exp.κονιορτὸν ἢ χοῦν γῆς.

Σπορὰδίω, Sparsim,Palatim. vt Liu. Equites peditésque certatim potius ruere, ac palatim per campum properare ad hostes. Suidas exponit διεσπαρμένως ὧδε κἀκεῖσε,

Sparsim seu Palatim, Huc illuc. Aratus, Ἄλλοι δὲ σπορὰδὸν ὑποκείμενοι ὑδροχοῆι. id est, Cic. interpr. — sub pedibus sparsæ radiantis aquarii. Isocr. Hellen. encom. πολὺ πόλιν σπορὰδὸν καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν, εἰς ἓν τῶν σωματῶν.

Σπορὰδικός, οῦ, ὁ, Palans, Vagus, seu σπορὰδα βίον κεκτημένος, vt Euripides loquitur. veluti σπορὰδικὰ ζῶα, seu θηρία, bestiæ quæ huc illuc dispersæ & dispalatæ, non gregatim, pascuntur, vt quæ μόνια & solitaria seu soluaga alio nomine appellantur. Aristotel. Polit. 1, ἔνιά τε γὰρ θηρίων τὰ μὲν ἀγελαῖα, τὰ δὲ σπορὰδικά ἐστι. Idem libr. 1 Hist. anim. τὰ μὲν, πολιτικά, τὰ δὲ σπορὰδικά. Vbi πολιτικὰ animalia vocat quæ ciuitatum ritu societatem ineunt, & vnà viuunt, vt apes & formicæ imprimis. Et σπορὰδικὰ νοσήματα apud medicos, nimirum τὰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γιγνόμενα, vt autor Definit. med. tradit.

C. ΑΠΟσπείρω, idem quod τὸ σπέρμα καταβάλλω, vt ἀποσπείρω εἰς πολὺ γῆν, Luc. Semen iacio, seu spargo & differo.

VNDE Ἀπόσπορος, Satus ab aliquo, id est Ab aliquo oriundus seu ortus, Originem & genus ab aliquo ducens.

C. ΔΙΑσπείρω, Differo, Dissemino. Metaphoricè plerunque, vt Dissemino quoque & Spargo apud Latinos. Xenoph. Hell. 3 ait, διασπείρας λόγον ὡς μετατεταμπομένων Χαλκηδονίων, rumorem disseminauit: vt Cic. Disseminatus dispersusque sermo. Plutarch. Coriol. ὅθεν αἱ γυναῖκες κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, clàm spargebantur. Isocr. verò in epistola ad Philipp. καὶ πολύωμα τόπο διασπείρης εἰς πολὺ Ἀσίαν, vsque in Asiam dissemines & dispergas. Vel etiam Per Asiam spargas. Passiuum Διασπείρεσθαι, Dispergi, Spargi, id est Dissipari, Dispalari. Xenophon Hellen. 5, διεσπαρμένοι ἐλεπλάτουν. Et Hell. 1, διεσπαρμένοις ὄντας ἔφη ἡ Δημαίνετος ψιλοὺς ἐδίωκον. Sic διεσπάρη ὁ λαός, dispersus & dilapsus est populus. Et διασπειρόμενον πνεῦμα, ventus qui in varias partes dispergitur & diffunditur.

Διεσπαρμένως, Sparsim, Palatim. Vtitur Suidas suprà in Σπορὰδὸν.

Διασπορὰ, ᾶς, ἡ, Disseminatio, Dispersio, seu Dispersus. vt Cicero, Dispersu illorum actio de pace sublata est, id est Dispersis illis. Plutarch. aduersus Color. αἰτίαν ὑποτιθείς, θλίψεί τε καὶ διασπορᾶς ἀτόμων, ἑτέρων δὲ συμμίξεις καὶ συρρεύξεις.

Διασπορὰς, έως, ὁ, Qui differit & disseminat, Qui dispergit.

c.2. Ἐνδιασπείρω, Differo & dissemino in, vel Dispergo inter, Interseró, Interspergo. Passiuum Ἐνδιασπείρομαι, Interseror, Interspergor. Plutarchus aduersus Color. ἀδὴ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χροιᾶς ἐνδιεσπαρμένα. Idem in Numa, ἐνδιασπαρεῖσα διαφορᾶς, in contentiones dissipata.

C. ΕΝσπείρω, Insero, Insemino. Item aliquis rumor ἐνσπείρεσθαι dicitur pro Disseminari & spargi in, seu per. vt Xenophon Pædiæ 3, pagina 73, καὶ οὕτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται, in castris eorum sparsus & disseminatus fuit.

C. ΕΠΙσπείρω, Insuper sero, seu Denuò semino. vt quum priore sementi amissa fit denuò alia: quod Bud. dicit Supersemino, Gaza Supersero: itidémque ὀπισπορὰ seu ὀπισπορία Budæo est altera satio, Gazæ Sementis postera. cuius significationis exempla paulo pòst afferam. ‖ Item Insero, Insemino, seu Super aliquo sero, In aliquo sero: vt quum semen non nudum seritur, sed intra aliquid conditum deponitur, vt spongia, bulbo: vel quum præcisis germinibus caulis, in medullam ipsius caulis aliud semen inditur, seu inseritur & inseminatur. quod in arboribus ἐμφυτεύειν dicitur: cuius insitionis meminit Plin. lib. 19, cap. 8. Theophr. De caus. pl. lib. 2, cap. 33, τὸ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄκρον ὀπισπειρόμενον σπέρμα, φασὶν αὐξήμερον αὐξανόμενον, καὶ ταχὺ περιλαμβάνειν καὶ τὴν ἄκανθαν. cui similem locum in ὀπισπορᾷ vide. Vnde Plin. l. 13, c. 24, Non omittendũ est (inquit) & quod Babylone seritur in spinis, quoniam non aliubi viuit, sicut & viscum in arboribus: sed illud in spina tantùm quæ regia vocatur. Mirum quòd eadem die germinat qua iniectum est. iniicitur autem ipso canis ortu, & celerrimè arborem occupat.

Vbi nota eum ὀπισπείρειν vertere Serere in, seu Iniicere. Idem Theophrast. in priore quoque significatione vsurpasse existimatur verbum ὀπισπείρω, videlicet pro Sementem seu sationem itero. quomodo Plin. Quum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseuerunt. Itidémque Ouid. Reseminare dixit. Locus Theophr. est Hist. plan. lib. 7, cap. 1, διεζευέσαν δὲ παίτων τὸ σέλινον. πασεχικοσᾶον γὰρ φασιν οἱ τὰ σωτιμώτερα λέγοντες· οἱ δὲ πεντηκοσᾶοι, (videlicet αὐαζύεσθαι) καὶ τὸν τόπο κατὰ παίτας τὸς ἀρότους. ὀπισπείροισι γὰρ τινες ὅτι πᾶσι. Vbi Gaza, Quod etiam omnibus sementibus fieri potest. quidam enim id adiungunt. Alii pro simplici σπείροισιν illic accipiunt. Rursum Matth. σπείρω pro ὀπισπείρω vsus est. nam cap. 13, quum dixisset quendam seminasse bonum semen in agro suo, subiungit, interea dum ipse dormiebat, venisse inimicum eius, & σπεῖραι ζιζανία ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου. debuisset enim potius dicere ὀπισπεῖραι. vt Gregor. ad hunc locum alludens, μέγιον μὴ καθεύδοντί σοι καὶ ἀμελοῦντι κακῶς ὀπισπείρει ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Itidémque Damasc. in sequenti ὀπισπορά.

Ἐπισπορὰ, ᾶς, ἡ, Satio iterata, Satio qua satis nouum semẽ superseritur. Damascen. alludens ad locum Matth. in Ἐπισπείρω citatum. ἀμφότερα γὰρ οὐ φυσικὴ ὄντα, οὐδὲ ἐκεῖνα τὸ δικαιοῦν ἡμῖν ἐναπαρεῖσα, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ὀπισπορᾶς, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ αὐξησίᾳ φθειρόντα ἑκουσίως συνιστάμενα. Hesiod. ὀπισπορίαν vocat iteratam sationem. ‖ Item Insitio, qua aliquid seritur in alio. Theophrast. De caus. pl. l. 2, cap. 24, vbi τὶς ὀπισπορεμένος φθείρεσθαι adhiberi dicit, τὸν καιρὸν λαμβάνοντα τῆς ὀπισπορᾶς, ὅταν ὀργᾷ τὸ ὑποκείμενον· ὡς ἂν ἡ ἄκανθα φαίνεται φθεῖρ τὸ ἄφορον. dicit ergo non fortuitò & quouis tempore fieri πολὺ ὀπισπορὰν, sed tunc quum τὸ ὑποκείμενον, id est id in quod iniici solet τὸ ὀπισπειρόμενο, animaduersum est ὀργᾷν.

Ἐπισπορία, ας, ἡ, idem quod præcedens ἐπισπορὰ, id est Iterata satio, Sementis iterata. Hesiod. Erg. 2, de seruo quadragenario, τῷ δ' οὔπ νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσασθαι καὶ ὀπισπείλυν ἀλέασθαι, quo nullus iuniorum peritior est differere probè semina & secundam vitare sationẽ. Quum enim non æqualiter vbique grana disseruntur & sparguntur, sed alicubi densius, alicubi rarius, iterare sationem plerunque necesse est. Hunc autem istorum verborum esse sensum, Græci enarratores confirmant. Ex quibus Moschopulus σπέρματα δάσασθαι exponit καταβαλέσθαι εἰς πολὺ ἀρουμένου χωρίου, ἀπάκτους μεριζόμενα, itidémque Proclus: & Tzetzes, τὰ σπέρματα καλῶς διαμοιρεῖσαι καὶ σπεῖραι. At ὀπισπείλυν Moschopulus esse dicit, πολὺ ὅτι τοῖς σπαρεῖσι σπορεῖν, vt quum ἐλλειπῶς ἢ περιέρασπορὰ facta est. Similitérque Tzetzes ὀπισπείλυν exponit πολὺ δεύτερον σπορεῖν siue ἐπανασπορεῖν. nam οἱ κακῶς σπείραντες, πάλιν ἐπανασπείρουσιν, ὅπερ βάλλοντες ἕτερον σπόρον. Eodémque modo & Proclus ὀπισπείλυν esse dicit, ὅταν σπείρῃ τις ἐλλιπῶς, καὶ πάλιν αὖθις σπόρον ὀπιβάλῃ. Affert tamen idem Proclus & aliam expositionem, dicens ὀπισπείλυν esse τὸ αἰκαμάλως ῥίπτειν τὰ σπέρματα, vt quum τὰ δεύτερα σπέρματα θλίβοιτο τὰ πρότερα, ac quædam loca manent ἄσπορα. & sic ὀπισπορία dicetur quum inæqualiter disseruntur, & alicubi densius spirituisque profunduntur, granis aliis super alia cadentibus, seséque obruentibus. Poll. certè ὀπισπείλυν esse scribit ὅταν τὶς εἰς τὸ σαῦτὸ σπέρμα, πέρμα ἕτερον ἐπιβάλῃ. In illa autem Tzetzis expositione nota ETIAM Ἐπανασπορὰ, ET Ἐπανασπείρω pro ὀπισπορὰ, & ὀπισπείρω id est Iterata satio, & Sationem itero, Resero. In vulgatamen eius edit. pro ἐπανασπορὰν perperam scripta est πανασπορὰν.

Ἐπίσπορος, ὄ, ὁ καὶ ἡ, Qui inseritur, vel reseritur. Theophr. Hist. pl. libro 7, capite 1, ὀπίσπορα vocat olerum quoddam genus, sicut Hesychius quoque ὀπίσπορα exponit λάχανα. vbi tres ἀρόπις ἢ κηπευομένων, ad quæ referuntur etiam τὰ λαχανηρὰ siue λαχανώδη, constituit: primum fieri tradens eo mense quem μεταγειτνιῶνα Attici vocant, ἐν ὧ σπείροισι ῥάφανον, ῥαφανίδα, κρομύλιδα, καὶ τὰ καλούμενα ὀπίσπορα. Hæc autem ὀπίσπορα nominari dicit, πύτλιον, θριδακίνλιν, δύζωμον, λάπαθον, νάπυ, κοείαννον, ἄνηθον, κάρδαμον. Et paulo pòst, πᾶσι δὲ σπείρεται τοῖς ἀρόπις τὰ ὀπίσπορα.

C. ΚΑΤΑσπείρω, Sero, Semino. Soph. Aiace, Ὅσας αὐτίας μοι καταπαπείρας φθίνεις; quot dolorib⁹ mihi seminatis obiit vt Cic. dicit Seminator omnium malorum. Plut. Camillo, κατέσπειρε τὸ χράκας ἄφθονα.

C. ΠΑΡΑσπείρω, Semino iuxta seu apud. Παραπειρόμενον est etiam quasi συναπειρόμενον, consitum & intersitum. cuius significationis duo exempla ex Alex. Aphrod. habes apud Bud. p. 652.

C. ΥΠΟσπείρω, Occultè sero seu semino, Clàm & latenter dissemino. Plut. Pericle, τοῖς πόλεσι μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπεσπείρετο ἀρχαί.

ΣΠΕΝΔΩ, (FVT. Σπείσω, tanquam à verbo Σπείδω) Libo: id est Vino, lacte, aut simili liquore diis sacrificio. Od. γ, Δὸς καὶ τούτῳ ἕπεται δέπας μελιηδέος οἴνου Σπεῖσαι. Iliad. ψ, Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσῷ δέπαϊ λιπάβοις Ἑλθεῖν. Itidémque Il. ω, Τῇ σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ οὖ χρὸ οἴκασι· ἱκέσθαι. In prosa quoque vsitatum est. Plut. in Numa, μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἄνευ ἀμπέλων ἀτιμήτων: quod vnum fuit ex Numæ præceptis. Idẽ in Erot. περιστάγουσα τῷ βωμῷ τῆς θεᾶς, ἔσπεισεν ἐκ φιάλης μελίκρατον. Diuerso casu Herodian. lib. 5, λιβανωτόν τε θυμῶσαι, καὶ οἴνου σπένδωσι. Rursum Plutarch. in Sympos. sept. sap. σπείσαντες οὖν μούσαις καὶ Ποσειδῶνι, διαλύωμεν (εἰ δοκεῖ) τὸ συμπόσιον. non enim in sacrificiis tantùm, sed & in conuiuiis libare moris erat. αἰσχύνεσθε δὲ καὶ σπείσαντες, τὸ λοιπὸν τοῦ ἀκράτου τῷ διδόντι παιδὶ ἐκπιεῖν ἐδίδοσαν, teste Athen. lib. 15. Præterea Aristophan. dicit σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, scil. κρατῆρα, pro τὸν μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατον σπεῖσον, quum videlicet bono genio libatur vt prosperam mittat fortunam. vide Poll. lib. 6, cap. 16. Hesychius σπεῖσαι exp. ἐκχῦσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ, libare, offerre, sacrificare: itidémque ἐσπεικὼς à Suida exponitur πιθανῶς. Sic Hesych. pass. Σπένδομαι, θύομαι, Sacrificor, Mactor & immolor. & Σπενδόμενος, αἰκαπθεὶς τῷ θεῷ, dicatus consecratúsque deo. Quò refer quod legitur in epist. ad Philipp. 2 cap. εἰ καὶ σπένδομαι ὅτι τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως: quod sic redditur, Etiamsi pro libamento offerar super hostia sacrificióque fidei vestræ. Turn. apud Plut. in lib. De def. orac. σπείσαθαι vertit Immolationem libatam esse. Alioqui media vox σπείσαθαι pro actiua σπεῖσαι accipitur, vt videbis infrà in Σπονδοποιός.

Σπένδω, Pacisco r, Fœdus ineo seu percutio. quod sacrificiis & libationibus intercedentibus fiebat, vt apparet ex Il. γ, vbi Græci & Troiani ὅρκια πάμνοντες, quũ fœdus percussissent, dirisq; deuouissent icti fœderis trãsgressores, agnos mactabant, Οἶνον δ' ἐκ κρατῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. Vtitur hoc verbo in hac signif. Herodian. l. 5, καὶ ἐν οἷς αὐδρείως προεπαξάμενοι, οὐδέν πιθήμεθα, καὶ ἐν οἷς σπείσαντες, μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐλθόντα μέγαν βασιλέα, πιστὸν φίλον αὖτ' ἐχθροὶ δυμάχου ἐποιήσαιμεν, icto fœdere, ex inimico amicũ reddidimus. Sed pass. & med. vox Σπένδομαι hoc sensu longè frequentius vsurpantur quàm actiua. Ac modò cum datiuo personæ construitur, modò cũ πρὸς suum habente adiunctũ accusatiuum: modò cũ accus. rei. Thuc. οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις, Fœduscum Athenienfibus non inierunt, seu Fœdus cum Athenienfibus icere recusarunt. Idem alibi, σπείδονται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Sic Aristid. ἐσπείσατο πρὸς τοὺς Ἕλλησας, Itidémque Plut. Theseo, σπεισάμενος πρὸς αὐτὸν, fœdere cum ipsa percusso. Et Herodian. lib. 2, διὰ γραμμάτων ἐσπένδετο πρὸς Σεβῆρον, literas ad Seuerum mittebat quibus fœdus pacisceretur. Rursum cũ dat. casu, ex Æsch. σπείσαι δὲ κήρυκι pro Inire fœdus seu pacisci cum caduceatore. qui itidem dicit in orat. contra Ctesiph. τὴν πρεσβείαν σπένδεται, cum legatis pacisciturr. Thucyd. lib. 4, pag. 159, copulatè dicit, ξυνέθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίοις μὴ οἴδε. Et paulo antè, σπείσαθαι τοῖς πρεσβείας τὰς παρούσας, ἢ μὴν ἐμμενεῖν ἐν τοῖς σπονδοῖς τὸν ἐνιαυτόν. vbi nota etiam cum infinitiuo construi. Construitur cum accusatiuo etiam, vt apud Luc. καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, nec fœdus pacisceamur. Demosthenes, σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς, Fœdere pacéque cum eis inita. vel etiam Ex pacto polliciti se pacẽ seruaturos. At αἰκαχώρησιν σπένδεσθαι dicitur pro Ex pacto permittere recedendi copiam, seu Fide interposita & ex sponsione dare veniam abeundi. Thuc. l. 3. αἰκαχώρησιν ἐκ τῶν φρουρίων οὐκ ἐσπείσατο ἅπασι. Sic idem Thucyd. lib. 4, pag. 157, σπείσασθαι δὲ σφίσιν ἐκέλευον ἡμέραν τοῖς νεκροῖς αἱρεῖσθαι, Pacisci inducias & ex pacto diem constituere qua mortuorum cadauera ad sepulturam legere possint. seu, Spõderi sibi postulabant diei spatium ad mortuos tollendos. Quod quum cõceditur, dicuntur ὑποσπόνδοις νεκροὺς αἱρεῖσθαι. Præter. pass. habet signif. itidem passiuam. vt apud Thucyd. lib. 3, Μαιμακτῆς ᾗ οἷς ἔσπεισο, quibuscum pactæ induciæ erant. Aliquãto pòst, φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς, prædicantes eis ex sponsione seu ex pacto concessum esse vt discederent. Itidémque Suid. ἐσπεῖσθαι exp. σπονδὰς πεποιῆσθαι, hoc in loco. αὖ πινα δ' ἄρα αἰπαν ὅτι τοῖς σπονδαῖς ὀμῶ πρὸς τὸ μὴ αὐτὸς ἐσπεῖσθαι δοκεῖν. Et Plut. ἐσπείσθησαν αἰόχαι, pactæ seu factæ sunt induciæ. Itidémque τὰ ἐσπεισμένα dicuntur τὰ σπονδοποιηθέντα, ὁμολογημένα, pacta & conuenta.

C. Ἄσπεισος, idem quod ἄσπονδος, id est Nullas σπονδὰς admittens, Qui nullis σπονδαῖς dirimi potest, Irreconciliabilis. vt Suidas ἄσπεισον ἐχθραν exponit, ἄσπονδον μῖσος.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, Libatio. Plut. Polit. præc. τὸ κρατῆρος αὐπμαίτης ὅτι τοῖς σπονδαῖς μέτου ῥαγῆτος, inter libandum. Xenoph. Pæd. 4, σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι, diis libare: σπένδειν τοῖς θεοῖς. Sic Plutarch. Sympos. 9, ἐκ πύτου σπονδὰς ἐποιησάμεθα τοῖς μούσαις. Alicubi reddi potest non tam Libatio, quàm Libamen, Libamentum, id est Vinum quod libatur. Hesiod. Erg. — σπονδὴ ἧς θυέεσσι τε λιλάσκεσθαι. Philo De vita Mosis, lib. 1, ἡν ἐθελήσῃς μεταλαβεῖν ἧς αὐτὸς σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, si libamentorum & sacrorum eorundem particeps esse volueris. Herodian. l. 4, περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας ἔχον, inter libamina ac calices agitabant. Paulo pòst, πολὺ εἰρήνλω ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, pacem iureiurando ac libaminibus sancire. Aristophanes quoque pro vino quod libatur, vsurpasse dicitur.

Σπονδαὶ peculiariter de iis etiam libationibus dicuntur quæ fœderibus & induciis sanciendis adhibentur: atque adeo pro ipsis etiam fœderibus, pactis, induciis, accipiuntur, quæ nimirũ libatione intercedẽte sanctæ sunt. Iliad. β, Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ αἷς ἐπέπιθμεν, sacramenta libatione vini sancita & dexteræ datæ. Apud Poll. σπονδὰς αἰτῆσαι. Xenoph. Hellen. 3, πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, velitne inducias an bellum. (At Hellen. 3, ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας ὑποφέροντας σπονδὰς: vt & apud Poll. σπονδὰς ἐπενεγκεῖν: pro libamẽtis quæ sanciendis fœderibus adhibentur, accipiendũ potius existimatur.) Herodianus libr. 4, σπονδὰς καὶ δύνοιαν ὑποιχνούμενος. Sic σπένδεσθαι σπονδὰς Luc. dicit pro Pacisci inducias, Fœdus inire. quo sensu & σπονδὰς ποιεῖσθαι dicitur. vt Thucyd. lib. 3, σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο ἑκατὸν ἔτη πρὸς Ἀμπρακιώτας ὅτι τοῖς δὲ, fœdus & sociietatem fecerunt. Sic Athen. lib. 15, σπονδὰς σοι ποιήσομαι οὐ τριακοντούτους, non facio tecum inducias seu fœdus triginta annorum. Plutarch. Erot. αἱ πόλεις διὰ χρόνου σπονδὰς ἀνανεοῦνται πρὸς ἀλλήλους, Fœdera renouant. Rursum Thucyd. lib. 5, pagina 182, εἰσέρχεσθαι εἰς τὰς σπονδὰς, pro Participem esse fœderis & induciarum: cui oppos. apud Isocrat. Areop. σπονδῶν οὐχ οἷός τ' ἦν τυχεῖν. Rursum apud Thucyd. δέχεσθαι σπονδὰς & ὀμόσαι σπονδὰς, libro 5, pagina 173, & 172. Et eodem libro, p. 171, ἐμμένειν τοῖς ξυνθήκαις καὶ τοῖς σπονδαῖς. Cui oppositum apud Herodianum, lib. 3, σπονδῶν καὶ ὅρκων καταφρονήσας, despecto fœdere ac iureiurando. sic Thuc. lib. 1, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς, soluto fœdere tricennali. (mirum ἧς τριακοντούτους σπονδῶν πεκηχωρηκυῖα, vt eodem libro loquitur) Eodem libro, σπονδὰς μὴ λύειν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Vbi sicut dicitur quis σπονδὰς λύειν, ita συγχέειν. vnde apud eundem, lib. 1, σπονδῶν ξύγχυσις τὰ γενόμενα ἦν, καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν. Verùm sicut aliqui dicuntur σπονδὰς ποιεῖσθαι, ita ipsæ σπονδαὶ dicuntur γίνεσθαι. vt apud Thuc. lib. 3, εἰ σπονδαὶ γίγνοιντό ποτε πρὸς Ἀθηναίους. itidémq; l. 4, p. 126, αἱ μὲν σπονδαὶ ὅτι πύτος ἐγίγνοντο. Et lib. 8, pag. 274 dicit, σπονδαὶ εἶ καὶ φιλίαν κοῦ τάδε. Idẽ alibi, ἐν σπονδαῖς εἰς πόλεις ἦλθον, pro ἐν σπονδαῖς

pactis induciis. vt Herodian. lib. 4, πιωρήσαν τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ οὐδὲν ἀδικήσοντες, pœnas exacturus de iis qui inter pacem & fœdera cæsi fuerant. Rursum Thuc. σπονδαὶ αἱ πρὸς Πελοποννησίους, fœdera cum Peloponesiis icta.

C. Σπονδοποιέω, ῶ, idem quod σπονδὰς ποιῶ. id est vel Libo, vel Fœdus & inducias paciscor. Dicitur & pass. voce σπονδοποιοῦμαι, vt σπονδὰς ποιοῦμαι, actiua significatione. vt Nicander Colophon. lib. 1 Ætolicorũ, apud Athen. lib. 11, ὧν τῆ ἱεροποιίᾳ τῶν Διδυμαίου Διὸς κιστοῦ σπονδοποιέονται πατάλοιπν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κιστοῦς φωνέεται. Idem Athen. lib. 4, σπονδοποιεῖται τοὺς δαιτυμόνας, de Achille loquens, & subiiciens hoc Homeri testimonium, ex Il. ι, v. 175, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Quibus subiungit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. Vbi σπονδοποιεῖ τοὺς δαιτυμόνας dicit pro Præbet per pueros cõuiuis crateras mero plenos quibus libent. Et Plato in suo itidem Symp. suos conuiuas μετὰ τὸ δεῖπνῆσαι dicit σπονδὰς τε ποιῆσαι καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαι τοῖς νομιζομένοις γέρασι. Sed obiter in Hom. loco nota etiã σπείσαντο pro ἔσπεισαν, sicq; legitur non apud Athen. modò, sed & apud Eustath. necnon in manuscripto exẽplari. alioqui videri posset scribendum σπεῖσάν τ'. Ab altera significatione huius verbi, qua ponitur pro Fœdus seu inducias ineo, Paciscor, σπονδοποιηθέντα dicuntur quæ & ἐσπεισμένα, Pacta, seu De quibus in fœdere icto conuenit, Pacta & sancita fœdere.

C. Σπονδοφόρος, ου, ὁ, Qui libamina fert, seu Qui fert crateras in quibus sunt libamina seu vinum quod libandum est. Item Qui fœderis pacisque seu induciarum conditiones aduersariæ parti defert aut offert. vt apud Poll. lib. 8, κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος. Sunt qui σπονδοφόροις vocent quos Latini Feciales, (hos autem Dionysius Halicarn. εἰρηνοδίκας appellat, lib. 2, pag. 97) quorum inter alia officiũ erat τὰ πρὸς τοὺς σωθήκας ὅσα φυλάττειν, εἰρηνεύειν τε ποιεῖσθαι, καὶ γεγραμμένα, ἐὰν μὴ κατὰ τοὺς ἱεροὺς δόξῃ πεπρεσχῆσθαι νόμους, ἀκυροῦν. Plut. Problem. Rom. τῶν λεγομένων Φιπαλίων, Ἑλλινισὶ δὲ οἷον εἰρηνοποιῶν, σπονδοφόρων. (At in v. l. PERPERAM Σπονδεισφόρος, Fecialis) VNDE Σπονδοφορέω, ῶ, Libamina fero, Pateris vinum gesto quod libetur. Item, Pacis seu fœderis induciarumque conditiones fero, defero aut offero. vt apud Poll. σπονδοφορῆσαι καὶ σπονδὰς ἐπινεύσαι, σπείσασθαι. vt quum feciales pacis cõditiones fœderisque deferunt ad partem aduersam, aut præcones legative ab vrbib⁹ aut principibus missi.

C. Σπονδαρχίαι, Libamina immolatorum, ex Herodoto.

C. Ἄσπονδος, Fœderis seu induciarum expers. Thuc. lib. 3, πάντας ἐν ἡμῖν ἀπέναι ἀσπόνδους ὁμείως, abire sine induciis. Eodem libro, paulo pòst, μετὰ τῶν ὑποσπόνδων ξυνεξήεσαν ἄσπονδοι, non pactis induciis, nec data fide publica. Et lib. 2, pag. 56, αἰείλοντο μὴ πρὸς αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδοις, eos tamen sustulerunt eodem die non pacto fœdere, seu venia ab hoste non petita. Solebant enim hostes rogari σπένδεσθαι ἡμέραν τοὺς νεκροὺς αἱρεῖσθαι, vt inducias paciscerentur vnius diei aut pluriũ ad tollenda seu legenda cadauera occisorum. Schol. exp. μὴ δεηθέντες σπονδῶν αἴτησιν παρὰ Πελοποννησίων, non postulatis induciis à Peloponnesiis: οὐδὲ γὰρ ἦσαν πάνυ ἠπηθέντες, ὥστε καὶ δεηθῆναι σπονδῶν ἵνα θάψωσιν αὐτούς. Rursum idem Thucyd. libr. τ, τὸ ὕστερον ἄσπονδον πρεσβεύσαντα, bellam illam fœderis aspernationem prætexunt. Item & res aliquæ dicuntur ἄσπονδοι. Philo De vita M. lib. 1, βουλαῖς τε καὶ πρόξεσι ἀσπόνδοις τε καὶ ἀσυμβάτοις χρωμένη, consilia & facta infesta sine omni bona pace & implacabilia exercens, vt Turn. interpr. Ἄσπονδος dicitur etiã Qui nullas admittit σπονδὰς, Qui nullis potest σπονδαῖς dirimi, id est Irreconciliabilis: vt ἄσπονδοι ἐχθροὶ Suidæ & Hesychio οἱ ἀδιάλλακτοι. Itidémque ἄσπονδος πόλεμος dicitur. Cic. Epist. ad Attic. lib. 9, Huius igitur belli ego particeps & socius & adiutor esse cogor, quod & ἄσπονδον est cum ciuibus. Sic Æschin. in Ctesiph. ἀσπόνδους καὶ ἀκηρύκτους τοὺς πολέμους ποιήσειν. Et Demosth. Pro cor. ὦ γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Similiter ἄσπονδος ἐχθρὰ dicitur. Plut. Pericle, γράφει ψήφισμα κατ' αὐτοῦ Χαρῖνος, ἄσπονδον μὴ εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἐχθραν. Ex Eurip. autẽ affertur, ἄσπονδος θεὸς, Πλούτων. Hesych. ἄσπονδοι exp. μὴ μνημονεύοντες φιλίας, ἢ δεξιοθέσεως, ἀχρεῖοι. VNDE Ἀσπονδεῖ, quod Suid. exp. αὐδὲ φιλίας, item χωρὶς θυσίας. ITEM Ἀσπονδέω, ῶ, Fœdus aut inducias non seruo, vel etiam Non admitto, Non seruo pacem, Rescindo fœdera. Hesych. ἀσπονδεῖ exp. οὐκ εἰρηνεύει.

C. Ἐκσπονδος, Exclusus à fœdere vel à societate, A fœderis societate reiectus. Demosth. ἔκσπονδος ἔστω, ex quodam edicto, Fœderis iure careto, Bud. interpr. Apud Synes. autem epist. 4, ἦσαν Γουδαῖοι θρῦς ἄσπονδον, redditur Natio scelerata. nisi malis Natio à Deo repudiata & nouo fœdere exclusa. Item ἔκσπονδος exponitur Fœdifragus, itidémq; Suidæ ἔκσπονδος est ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων: afferenti hunc locum, ὁ ὀμνὺς τοὺς ὅρκους ἐκπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὴν ἐβίωσεν, ὅθεν πολὺ δὲ ἤλασε δόξης. Itidem ἔκσπονδον à Dionys. Halicarn. dicitur Quod est contra τὰς σπονδὰς, lib. 2, cap. 98, de fecialibus, καὶ ἀδικεῖσθαί τινες ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔνσπονδοι λέγοντες τὰ δίκαια αἰτῶσι, πύθοις διαγινώσκειν τοὺς ἄνδρας εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον. Ἐκσπονδος exponitur etiam Qui nullo fœdere tenetur, Immunis à fœdere, Fœderis non particeps.

C. Ἔνσπονδος, Confœderatus, Fœdere iunctus, Qui in eodẽ fœdere est. Propriè ἔνσπονδοι dicuntur οἱ ἐν τῷ πολέμου γενόμενοι φίλοι, vt Thuc. schol. annotat & Suidas. Dionys. Halicarn. lib. 2, pag. 98, de fecialibus, φυλάττειν ἵνα μηδεὶς Ῥωμαῖος πόλεμον ἐξενέγκωσι κατ' μιᾶς ἀκαπόνδου πόλεως. Sic accipitur & in quodam eiusdem loco in præcedenti ἔκσπονδος citato. Dicitur etiam ἔνσπονδος cum vel σύν. vt Thuc. lib. 1. pag. 12, ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐπεγράψαντο ἑαυτοὺς ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς, nullis erant fœdere iuncti. Schol. exp. οὐκ ἐπεγράψαντο τοῖς σπονδαῖς, accipiens ἔνσπονδοι pro φίλοι. Appian. cum datiuo dicit, ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐσφάττουσιν ἐπ' αὐτοὺς, de Latinis. VNDE Εἰσπόνδως, More confœderatorum, More eorũ qui fœderis participes sunt: vt Hesych, ἔνσπονδοι exp. οἱ μετέχοντες σπονδῶν. In vulg. l. exponitur Inito fœdere, & subiungitur hoc adespoton, ὁ κατὰ σπονδὰς ἔχων πρὸς ἅπαντας, pro Inter socios fœderatósque agens, & gratiosus apud exteros.

C. Ὁμόσπονδος, Libaminum consors. Item, Fœdere coniunctus, Confœderatus seu Cõfœdustus. antiquis enim Confœdusti dicebantur (teste Festo) Fœdere coniuncti. Hesych. & Suid. exp. φίλος. Demosth. Pro cor. μηθ' ὁμοφόριον μηθ' ὁμόσπονδον γεγραμμένον εἶναι τοῖς πρὸς ἐκείνους πεπραγμένοις.

C. Παράσπονδος, Fœdus & pacta transgrediens, Qui fit contra fœdus & pacta. Thucyd. lib. 4, pag. 119, ὅπερ ὁρμῶν τοῦ τειχίσματος πρόσπονδον, incursionem in munitionem contra fœderis iura factam. Schol. exp. πρὸς τὰ ἐν ταῖς σπονδαῖς συγκείμενα. Idem Thuc. alibi, μηδὲν πρόσπονδον ποιοῦντα, nihil contra pacta & fœdera. VNDE Παρασπόνδως, Contra fœdus & pacta, Violato fœdere, Perfidé. B. ITEM Παρασπονδέω, ῶ, Violo pacta, Contra fœdus facio, Fœderis cõditiones transgredior: τὰς σπονδὰς καὶ συνθήκας παραβαίνω. Dionys. Halicarn. lib. 2, pag. 98, ἀρξάντων ἢ παρασπονδεῖν εἰς αὐτοὺς ἑτέρων. Sic Herodian. lib. 4, ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν προκαλεσάμενα μετὰ παρασπονδήσαντες, ἢ ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα πόλεμον ἠγείραμεν, Violato fœdere. Et Demosth. Pro cor. ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην. Aliquando trãsitiuum est, significátque Contra fidem fœderis violo. Plut. in Sylla, κατέκρινεν ἑαυτὸν εἰς αἰκίαν τῶν παρασπονδήσαντα τὸν ἕτερον, perfidè prodendi. Et παρεσπονδηκὼς dicitur Qui perfidè violatur, & qui fiducia fœderis violatus est. Idem Plutarch. παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν Φεραίων τυραννοῦ καὶ δεθεὶς. Bud. pag. 594. VNDE Παρασπόνδημα, ατος, τὸ, Facinus violato fœdere perpetratum, seu Fœdus violatum. Plutarch. Cæs. ἀφοσιουμένοις τὸ παρασπόνδημα, vt expiarent fœdus violatum. Bud. ET Παρασπόνδησις, εως, ἡ, Violatio seu transgressio fœderis.

C. Ὑπόσπονδος. Dicitur aliquis facere aliquid ὑπὸ σπονδῶν quum accepta fide ab hoste, aut eo cui nõ fiditi aliquid facit. Herodot. ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, Sub pactione exeunt, Accepta fide exeunt. Thucyd. lib. 1. ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐφ' ᾧ ἐξιᾶσιν ὅσοι Πελοποννησίων ὑπόσπονδοι, hac conditione vt exire eis liceat accepta fide. Itidémque lib. 6, pag. 216, ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίκελον. Eodem lib.

τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων ὑπόσπονδος ἐλθών, sumpta fide publica, Lacedæmoniisque vocantibus, Lacedæmonem profectus. Rursum idem alibi, ὑποσπόνδοις αὐτοῖς ἐξιέναι κελεύει, eos accepta fide abire iubet. Sic Plut. Solone, ὑποσπόνδους ἀφῆκε, data eis fide, ipsos dimisit. Alii, Inito fœdere missos fecit, Fœderib⁹ seu induciis factis dimisit. Rursum Thuc. ὑποσπόνδοις τοῖς νεκροῖς κομισάμενοι, receptis ex fœdere mortuorum cadaueribus. Idem lib. 3, τοῖς νεκροῖς ὑποσπόνδοις αἱρεῖσθαι τῶν ἀπολωλότων, pace sequestra sublatis cæsorum cadaueribus: de victis. De victoribus autẽ, lib. 6, pag. 232, τοῖς νεκροῖς ὑποσπόνδοις ἀπέδοσαν τοῖς Λακεδαιμονίοις, concessere Lacedæmoniis inducias & copiam legendi cæsorum cadauera. Postulabatur enim à victoribus ἵνα σπείσωσι τὴν ἡμέραν τοῖς νεκροῖς αἱρεῖσθαι.

Σπονδεῖον, ου, τὸ, dicitur ᾧ τὸν οἶνον ὀπισπένδουσι, Poll. teste, vas (seu crater, aut patera) quo vinum libant in sacrificiis, aut conuiuiis. Athen. lib. 11, ex Clearcho & Nicandro Thyatireno, Λοιβάσιον, κύλιξ ᾧ τὸ ἔλαιον ὀπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς· σπονδεῖον δέ, ᾧ τὸν οἶνον: subiungitque Athen. τὰ σπονδεῖα ab Antimacho Colophonio vocari etiam λοιβίδας. Legitur apud Plutarch. quoq;, necnon apud Ioseph. cuius interpres σπονδεῖα interpr. Libatoria: Turnebus, Capedines, apud Philonem De vita M. lib. 3, πλὴν τράπεζαν, τὰ σπονδεῖα, τὰς φιάλας, πάλιν ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα.

Σπονδεῖος, ου, ὁ, Qui libationibus adhiberi solet. vt σπονδεῖον μέλος apud Poll. lib. 4, c. 10, quod ὀπιθώμιον quoque nominari posse ait. Idem σπονδεῖον μέλος partẽ esse dicit τῶν Πυθικοῦ νόμου τῶν αὐλητικοῦ, & significare πῶς νικῶν τὸν θεοῦ. Item σπονδεῖος πους apud metricos dicitur qui constat duabus syllabis longis: sic vocatus quòd ἐν ταῖς σπονδαῖς ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, teste Hephaest. schol. VNDE Διασπόνδειος, Geminus spondeus, Pes constans duobus spondeis, id est quatuor syllabis longis. σπονδειακὴν δίποδίαν alio nomine appellant metrici, teste Hephaestione: quod σπονδειακὴ est à nomine MASC. Σπονδειακὸς: dicitúrque apud gramm. σπονδειακὸν μέτρον quod spondeis constat. Item apud metricos σπονδειακὸς versus vocatur in hexametris quum penultimus pes spondeum efficit, non dactylum.

Σπονδίτης, ου, ὁ, idem prope quod σπονδεῖος. FOEM. Σπονδῖτις, vt σπονδῖτις ταγὴν stilla quæ inter libandum è patera funditur. Suid. ex Epigr. Καὶ ταγὴν σπονδῖτιν ἀεὶ θυέεσσιν ὀπιδύν. vbi σπονδῖτιν ταγὴν vocat πῶς σπονδίω, seu vinum quod pateris libari solet.

Σπονδικες, οἱ, Qui vinum pateris libant. οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες, Hesych.

C. Ἀποσπένδω, Libo, Libamina seu libamenta perago: pro simplici σπένδω. vt apud Homerum Odyss. γ, πολλὰ δὴ Ἀθήνῃ Εὔχετ' ἀποσπείσας. Sic Odyss. ξ, ἀποσπείσας ἐνὶ οἴκῳ. Sic verò & ab Antiphonte vsurpatur in orat. φαρμακείας, contra nouercã habita, καὶ οἱ ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειρίσαντες, οὐκ ἔτι ἐστὶν ὑστέρῳ πόσει. Paulo antè dixerat, σπονδὰς τ' ἐπεσπένδετο. Citatur ex Anthol. Epigramm. cum accusatiuo δάκρυον, vt & Libo apud Latinos habet accusatiuum Lacrymas, veluti quum Ouidius canit, Iure igitur lacrymas Celso libamus adẽpto.

C. Ἐπισπένδω, itidem Libo, vel Infundo ex patera. Iungitur cum accusatiuo, vt ὀπισπείσαντες οἶνον, vino libato, seu è patera victimæ superinfuso. Sic ὀπισπείσαντες αἷμα. Plutarchus Romulo, addidit & datiuum, dicens, ὀπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς, lac infundunt victimis consecratis. Cui simile exemplum ex Athenæo habes in Σπονδεῖον. ‖ Ἐπισπένδομαι autem idem est quod σπένδομαι, Fœdus ineo, Fœdus & inducias paciscor. Thucydides lib. 5, pag. 172 ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ὀπισπένδεσθαι. Ibidem dicit. σπονδὰς δέξασθαι, & συμμίσγειν ποιήσασθαι. VNDE Ἐπίσπεισις, Libatio, Libamen. ITEM Ἐπισπονδή, ῆς, ἡ, Fœdus, Induciæ. Thucyd. lib. 5, p. 176, τὰς δεκαημέρους ὀπισπονδὰς αἳ ἦσαν Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς πρὸς ἀλλήλους οὐ πολλῷ ὕστερον χρόνῳ τῶν πεντήκοντα ἐτῶν.

C. ΚΑΤ Ασπένδω, Perfundo τῇ σπονδῇ, vt quum hostiæ mactandæ vinum infunditur. Plut. De def. orac. οὐδέ γε θεῷ θυόμενοι καὶ κατάρχοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, ἐναίσιμα τῷ λόγῳ τούτῳ πρεσβεύομεν. Vbi Turneb. Neque verò antè sacrificãdo, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando, contra rationem istã facimus. Idem scribit in annot. in Plin. præf. Quum mola salsa hostiæ aspergebatur initio sacrificii, Immolari & Mactari hostia dicebatur: quod Græci κατασπένδειν & καπάρχεσθαι dicunt. Vocatur autem Mola salsa, far tostum aspersum sale, quòd eo molito hostiæ aspergebantur: Græci ὀλας & οὐλας appellant, sed & οὐλοχύτας. Rursum Plutarchus eodem libro, εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπὸ θυμῶν ῥῴπτα καὶ κραδαινθὴ καταστενδόμενον, nisi hostia toto corpore, dum libamentis mactatur, ab imis vsque articulis succutiatur & contremiscat, vt idem Turnebus vertit. Nisi malis, Dum libamẽtis perfunditur, vt apud Synesium metaph. epist. 123, ὅσον πλῆθος δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quanta vi lacrymarum perfuderim illas literas, vel Quantam vim lacrymarum profuderim in illis literis. B. ex Eurip. Oreste, δακρύοις καταστένδω σε, pro δεῖ δακρύων σπονδὰς σοι πιεῖν καὶ χοάς. Appianus pro simplici σπένδω vsurpauit, in Parthic. de Ateio diras Crasso imprecante, ὅπου θυμῶν καὶ καταστένδων, ἀρὰς ἐπηρεῖτο δεινὰς καὶ φρικώδεις. VNDE Κατάσπεισις, εως, ἡ, Perfusio eiusmodi qua hostia solet perfundi. Plutarchus in lib. De defectu orac. τὸ πρὸς τὴν κατάσπεισιν ἀπαθὲς καὶ ἀκίνητον, nihil affici nec commoueri dũ humor immergitur, vt Turnebus vertit. Cum his autẽ confer locum quendam in Κατασπένδω paulo antè citatum.

C. ΣΥ σπένδω, Simul libo, Eiusdẽ libaminis particeps sum. Æschin. πρεσβεύσαντον τὸν γραμματέα ὅπου τοῖς νεῶν, καὶ συνεσπένδω, καὶ συνθύων, καὶ συσπένδων.

ΣΠΕΎΡΧΩ, Vrgeo, Premo, Propello & festinare cogo. idem quod ἐπείγω & ὁρμῶ. Odyss. γ, Νῆα κυβερνήσας ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, Siquãdo procellæ vrgerent, Siquãdo procellæ ingruẽtes nauem propellerent. Pass. Σπέρχομαι, Vrgeor, Propellor, Progredi festinanter cogor. Odyss. ν, de naui, Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ὄπι ἤμισυ πάσης Σπερχομένῃ· πίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων. Alioqui Σπέρχομαι neutralem etiam significationem habet, itidem vt ἐπείγομαι, accipitúrque pro Festino, Propero, Iliad. ψ, Σπερχόμενος δ' ἄρα Μενέσθης ἐξείρυσε χαρὸς Τόξον. Interdum cum infinitiuo, vt Iliad. τ, — ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα. Odyss. ι, Σπερχομένοις νηῶν ὀπιδαινέμεν ὠκυαλοῖσιν, festinantes naues conscendere celeres. Ex eodẽ Homero affertur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς pro Incumbere remis, seu Festinare remis, Festinanter remis impellere. Quòd si de naui diceretur, significaret Vrgeri & impelli remis vt citato cursu progrediatur. Et sicut nauis dicitur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς, ita etiam ipsi ἐρετμοὶ σπέρχεσθαι, impelli: vt apud Nicandrum in Theriac. v. 814, Νωιάθ ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηλυμόσυνα, id est κινοῦνται τῆς θηρὸς μούσης ὡς ὑπὸ νῆα πτερὰ σπέρχονται, hoc est ὡς ὑπὸ κῶπαι ἐλαύνονται, vt remi & alæ nauis impellũtur. Loquitur autem de scolopẽdræ pedibus, quos vtrinque multos habet, quorum motu atque incitatione corpus ipsius vltro citróq; mouetur, vt nauis remorum impulsu: quãobrem Lycophron & ἰουλοπέζους ἰνίας dixit. Idem Nicãder σπέρχεσθαι vsurpauit pro Fugari, vt in Ther. v. 417, de dryino serpente, Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀνήκα δέμενος ὁρμήν. Vbi etiã schol. exp. διώκεται, dicẽs hũc serpentẽ ἀεί ποτε τείρεσθαι καὶ διώκεσθαι ὑπὸ τοῦ μύωπος. ‖ Σπέρχων Hesych. exp. κελεύων: malim, Properare iubens, ὀτρύνων, vt nautæ suo κελεύσματι. Idem σπέρχοντες exp. non solùm ἐπείγοντες, sed etiam θυμοῦντες: itidémque Σπέρξομαι, ὀργισθήσομαι, ira concitabor. Similiter apud Callim. hymno in Delũ, Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπὴν ἔχεν ἀθέρος ἔσω Σπέρχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν, schol. exp. ὀργιζομένη: de Iunone, quam ibidẽ poeta dicit δεινὸν ὀπιζομένοις λεχοῖσιν αἰ Διὶ παῖδας ἐτέκεσθαι, vtpote κοτοῦσαν. Suid. itẽ Herodotum σπέρχθεις pro θυμωθεὶς & πεσχθεὶς posuisse testatur, quod & in lex. Herodoteo annotatur. Corinthus quoque σπέρχθεις eodem modo exp. dicens Ionicæ dialecti proprium esse. Rursum Hesych. verbo σπέρχει neutralem significationem tribuit, exponens σπεύδει, χαλεπαίνει, θυμοῦσθαι, τρέφεσθαι, ἀπειλεῖ.

Σπέρχδλω, In modum eorum qui σπέρχοιεν aut σπέρχονται

Hesych.exp.ἐρρωμένως,id est Validé. A

C.Σπερχολάγδιν κέκραγας, idem Hesych.exp. ἀγαν ακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν. Vox composita ex σπέρχω & ὑλάω. ac sic dicetur aliquis σπερχολάγδιν κράζειν qui inclamat,latratúque fugat in modum canis.

C.Ἀσπερχὲς,Incessanter,Sine intermissione: συνεχὲς,ἀδιαλείπτως,vt Hesych.exp.Od.α,— θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν. Et Iliad.π, Ἀσπερχὲς κεχολωσθαι ἐνὶ φρεσί. Est autem metaph. ἀπὸ τῶν ἄγαν σπερχομένων, qualis est & in synonymo ADVERB. Ἀσκελές seu Ἀσκελέως: ac in vtroque τὸ ᾱ traditur esse ὀξυπαπικόν.Fortassis tamen ἀσπερχὲς accipi etiam possit pro More eorum qui non impelluntur & concitantur, sed sua sponte & suopte impulsu gradum properant,vt boni equi quibus calcari nō opus est. Qui autem ita currunt, etiam ipsi sine intermissione currunt donec metam assequantur. & tunc ᾱ fuerit περισπικόν. Quò referri potest ea expositio quæ ἀσπερχὲς interpr. Sedulo,Studiosé. B

C.Ἐπιασπέρχω,idem quod σπέρχω,Vrgeo,Premo,Impello, & properanter progredi cogo. Iliad.ψ,v.429,— ἔπ καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,Κένταρε ὀξυσπέρχων, nimirum τοὺς ἵππους,calcari instigans &incitans ad cursum citatiorem. Od.ε,v.304, ὀξυσπέρχεσι δ' ἄελλαι Παντοίαι αὔεμον. quo sensu suprà σπέρχειν dicit. Vtitur Thucyd.quoque in hac significatione.vt lib.4,pag.125,καὶ ὁ μὲν τοὺς τε ἄλλους ποιοῦντα ἐπέσπερχε,καὶ τὸν ἑαυτῶν κυβερνήτην ἠνάγκασεν ὀκείλαι τὴν ναῦν,(vbi schol.exp.ἐπεσπούδασε)talibus verbis instigabat. Vtitur & Luc.dicens de eo qui domum ædificandam curat,τοῖς ἐργάταις ὀξυσπέρχων. Et Dion,quum ait,τῷ αὔεμον σφοδρῶς ὀξυσπέρξαντος,vento vrgente. Hesychius neutraliter accipit,sicut & ipsum σπέρχειν,Σπέρχουσαι exponens ὀξυσπούδουσαι,ἐπειγόμεναι. D

Ἐπισπερχὴς,Incitatus,vel Festinus,Studiosé aliquid properans. Aristot.in Physiognom. inter δειλοῦ σημεῖα ponit τρέχωμα μαλακὸν, τὴν στάσιν συγκεκαμμένος, οὐκ ὀξυσπερχές. Idem τοῦ ἀθύμου loquens, τὴν σχῆμα καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ὀξυσπερχοῦς μὴ ἀσπερχὲς ἀλλ' ἀγαθὸς φαινέσθω. vbi B.intepr.Incitatus,quia paulo antè ei opponitur βραδὺς & ἀνέμβιος. VNDE Ἐπισπερχῶς, Studiosé, Properanter. μετὰ σπουδῆς,Hesych. E

C:ΚΑΤΑσπέρχω,idem quod ὀξυσπέρχω,seu καταπείγω, Vrgeo,Impello,& citato gradu progredi cogo. Thucyd. lib.5,pag.162,ὁρᾶτε ἔργῳ μὴ θεραχὺ ὄν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον. vbi schol.exp.κινοῦσ εἰς δειλίαν,ἐκπλήττον: sicut Hesych.quoque καταπερχόμενος exp.non solùm ἐπειγόμενος,sed etiam καταπλησσόμενος.

C.ΠΕΡΙσπέρχω,In orbem currere cogo,Circumcursare cogo,aut Sursum deorsúmque currere cogo. Vnde pass. περισπέρχεσθαι, quod schol. Soph.exp. περιτρέχεσθαι.quidam neutraliter ex Horatio hoc περισπέρχομαι interpr. Huc & illuc cursito:ex Cic.Huc atq; illuc Curso: ex Terentio,Sursum deorsum cursito : ex Plauto & Lucr.Circumcurso. Hesych.περισπερχούσης exp.ὑπερεπειγούσης,supra modum vrgentis & impellentis: vt περὶ hic significet περιττότητα. F

Περισπερχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Supramodum vrgens,seu premēs. Soph.Aiace,pag.57,ὦ περισπερχὲς πάθος. vbi schol. exp. βαρὺ,ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν,περισσῶς καταπεῖνον. nam qui ad angustias aliquas redacti sunt,nec expedire se possunt è labyrintho in quo conclusi sunt, αὖθις καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι ὑπ' ἀπορίας: quod ἀλύειν etiam dicitur.Hesychio περισπερχὴς est περιώδυνος. G

¶ Σπέρχω etiam pro σπέρχω dicitur : vnde σπερχόμενος apud Erot.in Lex.Hippocr.quod exp.ἐπειγόμενος, annotans,sine ν scribi etiam σπερχόμενος. INDE Σπερχὸς, ὁδ,ὁ,Festinus,Præproperus,Celer: vel etiam Impetuosus,Velociter irruēs. Hesiod.ἔμβαλε χάλκειον ἔγχος Σπερχόν. Hesychius σπερχὸς exp.ταχὺς,ἐπειγόμενος,σπουδαῖος, ἄγαν ἐλκείμενος πρός τι,Festinans,Pernix,Studiosus,Studiosé incumbens alicui rei. Galenus verò apud Hippocr.σπερχὴ exponit,ἐπείγουσα,συνεχής: quò & Hesych. respexisse videtur,σπερχὴ exp.σπερχοποιός:vt Galenus ἐπείγουσα,citato gradu progredi & festinare cogens,Vrgens. Idem σπερχὴν dicit esse εἶδος ἱέρακος,fortsitā à pernicitate nomine impósito, aut quia minores aues ra- H

pido impetu persequitur.

Σ Π Ε Υ' Δ Ω, F.σω,Festino,Propero:idem quod ἐπείγομαι & σπέρχομαι : quorū hoc poetis est peculiare. Iliad.θ,— τί μεσπούδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρεώνεις; quid me vrges & inhortaris quantumuis properantem? nec enim equo suopte impulsu currenti calcar addendum est. Hesiod.Asp.Παντὶ μὲν ἐσπούδων.Isocr. Paneg.δεῖ σπεύδειν,καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διαπτοίησιν. Et in prouerbio,σπεῦδε βραδέως: quod Augustus vsurpare solebat , admonens vt ad rem agendam simul adhiberetur & industriæ celeritas,& diligentiæ tarditas,vt inter alia docet Gell.lib.10,cap.11. Sed & Homericum illud σπεύδοντα ὀτρεώνειν in prouerbium abiit, quod Cic. modò Currentem hortari, modò Currentem incitare,Latinè dicit , vt te docebit pag.50 mei Lex. Ciceroniani. Luc.in Nigr.θάρρει,ὦ γαθέ.τοῦτο γὰρ τὸ τοῦ Ὁμήρου σπεύδοντα καὶ αὐτὸν προκαλεῖς. Interdum additur præpositio significans vel motum ad locum,vel motum de loco.Il. δ,μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. Hesiod.σπεύδειν εἰς ἄφενον. Aristoph.σπεύδω πρός σε. Herodianus lib.2, ἐφ' ἣν μάλιστα ἐχρῆν σπεύδειν. Thucyd.lib.5, pag.178, τοῖς Ἀργείοις ἐς τὰ ὅμοια σπεύδειν. vbi metaphoricum potius est,sicut & quod Hesiod. dicit σπεύδειν εἰς ἄφενον. & Cic. Animus festinat ad aliqua. Cum præpositione significante motum de loco, iunxit Eurip. Σπεῦσ' ὦ Φρυγῶν μοι,Festinātes ex Phrygia mihi redi , Matura reditum è Phrygia. Aliquando cum infinitiuo construitur. (vt & Ouid.dicit— properabat adire: & Cic. Ad vos venire propero. Quintil. Finem imponere voluimini festino) Nonn. ὠθᾶτο δὲ βαίνειν σπεῦδε. Sophocl.σπεύδει θανεῖν. Plutarch.Camillo,ἔσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρόν. Idē in Oth. σπεύδων τὴν νίκην ἑαυτῷ θρυίαδαι πρὶν αὐτὸν ἐλθεῖν, properans potiri victoria. Nonnunquam cum accus. sicut apud Latinos quoque Festino & Propero. Od.τ, Οἱ δὲ γάμους σπεύδεισιν, ἐγὼ δ' ὀδόλοις πολυπθόω,nuptias properant, seu vrgent.vt Tacitus.Deditionem properat. Sed σπεύδω cum accus. ponitur plerunque pro Incumbo in rem aliquam,Contendo ad rem aliquā , & Annitor.Pind.Pyth.3,μὴ φίλα ψυχὰ βίον ἀθάνατον σπεῦδε. Rursum Homer. Iliad.ν,— ὣς τοῖσι δ' ἅμα χεὶ Σπεῦδειν,οὐκ ὄφελος τι θρυίαμεθα,ad hæc vnà nos anniti oportet,si possimus aliquid prodesse. Sic Thucyd.lib.6,pag.201,οὗπερ νῦν σπεύδομεν,quod nunc properamus. Idem alibi,τὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδει, quisque incūbit in ea quæ in rem suā sūt. Et Eurip.σπεῦδε σὸν ἀγαθόν.pro Incūbo & intentus sum in tuū commodū.Rursum ex Thuc.σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, Ad principatum propero.Et,σπεύδω κακά,ad mala propero : quod legitur apud eum lib.6,pag.211. ¶ Annotat Suid. Homerum σπεύδειν vsurpare non pro παχύνειν,id est Accelerare, Properare, Festinare,sed pro ἐνεργεῖν & κακοπαθεῖν.sicut Hesych. quoque σπεύδων exp. σπουδάζων, ἐνεργῶν: & Σπεῦσε , ἔκαμε,ἐπαλαιπώρησε,ἐκακοπάθησε. ¶ Idem Hesych.σπεύσαιτο exp.προκαλέσειν: & Σπεύδεται,ἐρεθίζεται. Quam significationem sequendo,σπεύδω transitiuè etiam acciperetur pro σπέρχω seu ὀτρεώνω,Incito,Instigo,Inhortor, Citato gradu progredi iubeo,vel cogo.qua significatione vsurpatur comp. ὀξυσπεύδω, ET Σπευδάζω,quo vtitur Schol.Homeri in exponendo ὀτρεώνω: nimirum ὤτρυνε explanans per ἐσπεύδαζε.

Σπευστικὸς,οῦ,ὁ,Festinator, Qui properare solet. Aristotel. Eth.4,c.3,οὐ γὰρ σπευστικὸς ὁ πρὸς ὀλίγα σπουδάζων.

C.ΑΝΤΙσπεύδω,F.σω, Contrà contendo,Contrarium efficere enitor,Repugno,Obsisto.Antiphon,οὕτως ἀπολογεῖτο καὶ αὐτέσπευδε πρὸς ἐμέ. NAM Σπεύδω non significat duntaxat Propero,Festino,Accelero, sed interdum etiam Contendo ad aliquid,Efficere conor, Annitor ad aliquid: præsertim infinitiuo iunctum aut accusatiuo, aut præpositioni ἐς,πρός, ὅτι,suum habenti casum adiunctum.

C.ΑΠΟσπεύδω,Dehortor,Dissuadeo: seu Deterreo.Thucyd.lib.6,καὶ τοῦ Μαντινέων τινὲς ἀπέστρεπον καὶ ἀπεσπεύδον, ἄλλος ῥήτορας ἀνιέντες.vbi schol.exponit,ἀπερρίπτουν μετὰ σπουδῆς. Herodot. mirum in modum hoc verbo gaudet. Vtitur enim variis in locis. vt in Erat.τὴν τοῦ ἀποσπεύδοντων τὴν συμβουλὴν ἔλῃ.Idem in Polymn.ὀξυσπεύδοντων τὴν συμβουλὴν ἔλῃ.

δειν illi opponit,scribens, καὶ Ἀρτάβανος , ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦσος ἐφαίνετο,νῦν ὅτι σπεύδων φανερὸς ἐγένετο. Alibi cum infinitiuo iunxit, vbi sic scribit, ἀλλὰ σὺ δὴ κεῖνος εἷς ὁ ἀποσπεύδων Ξέρξῃ στρατεύεσθαι ὅτι τῷ Ἑλλάδι; Sūt qui interpretentur etiam Remoror. A

C.ΕΠΙσπεύδω,Accelero,Propero,Festino. Herodot.ὀξυσπεύδων τῇσι ἱρῇσι,Sacra festinans, Sacrificia properans. alii, In sacris faciendis occupatus. Transitiuè etiam accipitur pro Festinare iubeo vel cogo, Incito: ἐπείγω, vt schol.Soph.exp.in Electra,pag.103,τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἐχθὲ λόγον Δυοῖν ἐείζειν,ἀλλ' ὀξυσπεύδειν τὸ δρᾶν,exp.παρέχειν σπεύδειν ὅτι τὸ δρᾶν. malim tamē simpliciter exponere, Festinare seu maturare quod facto opus est. Aliàs pro Vrgeo,Incito,Inhortor, vsurpari , videbis in opposito ἀποσπεύδω,significante Deterreo. Bud. interpr.etiam Adiuuo,Adminiculor,apud Herodotū,οἷς μὴ φύσις ἐπεσπεύδουσα,quos natura non iuuit,vel etiam instigauit, Incitauit. B

C.ΚΑΤΑσπεύδω, idem quod σπεύδω , vt Depropero apud Horat.idem quod Propero, Accelero. Ac sicut σπεύδω interdū accus.iūgitur,ita &comp.καταπεύδω.vt Aesch. in Cresiph.τοῖς χρόνοις ὑμῶν ὑποτιμώμενος καὶ τὸ πρᾶγμα καταπεύδων.Sic Synes.ep.73,βοηθησάτω τῇ φύσει καὶ τῆς νόσου, μὴ μόνοι καταπεύδετω τὸν ὄλεθρον , Non autem acceleret perniciem,seu Non autem festinet in se mortē, vt Tacit.loquitur. ¶ Transitiuè etiam accipitur pro καταπέρχω,ac in ea significatione qua ponitur pro Premo,Perterreo,Conturbo.vt Daniel.c.4,τὸ ὀνύπνιον καὶ ἡ σύγκρισις μὴ καταπεύδοιτό σε, non conturbet te. Ibidem pro hoc καταπεύδειν dicit σωπᾶ ἐρώτειν & φοβεῖζειν, vt & capite seq. Pass.quoque vox reperitur: vnde PARTICIP. Καταπεύσμενος, Acceleratus,Deproperatus. Ex quo ADVERB. Καταπεύσμενῶς,Festinatò. C

Σπουδὴ,ῆς,ἡ,Festinatio, Acceleratio. Thucyd lib 7,p.260, σπουδὴ δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ. τὰ γὰρ ὀξυπόδια βραχέα ἔχομεν,Iter properabimus nocte pariter & die, quoniam exiguum habemus commeatum. Item δι' σπουδῆς,μετὰ σπουδῆς,& κατ' σπουδὴν , Festinanter,Properanter.Herodian.lib.3,ἀπὸ δι' σπουδῆς,καὶ οὐ μετ' ὀλιγωρίας κατασκευαζόντων. (quo genere loquendi vtitur & Xenoph.Hellen.5,opponens τοῖς ἀφικνουμένοις καθ' ἡσυχίαν,τοῖς δι' σπουδῆς.Idem eodēlibro,μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο , Iter properabat, seu Magnis itineribus accelerabat,Iter magna festinatione faciebat. Aliquātò pòst,μετὰ σπουδῆς πολλῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν,festinato itinere. At κατ' σπουδὴν apud Thucyd. frequentissimum est.vt lib.3, πεύρη ἄθροι ἄλλοι ἀπέστελον κατ' σπουδὴν,confestim mittebant. (vbi etiam nota ἄθροι addītum,vt paulo infrà videbis itidem addi παρ' ὑπὸ σπουδῆς) Et lib.2,ἐσβαίνες κατ' σπουδὴν καὶ πλοῖα φορέοντο, conscensis nauibus præproperè & magno cum tumultu. Itidémque paulo antè,κατ' σπουδὴν ἐμβιβάσας, properanter iussis militibus conscendere. Et lib.1, ἡ οἰκοδομία κατ' σπουδὴν ἐγίνετο,properè & tumultuario opere.Idem eodem significatu dicit ὑπὸ σπουδῆς, vt lib.5, pag.187,καὶ ἄθροι ὑπὸ σπουδῆς καθίστασθαι ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν. (vbi nota addi etiam ἄθροι , ad exprimendam maiorem festinationem,sicut &in loco quodam paulo antè citato)Itidem ex Plut.in Romulo,ὑπὸ σπουδῆς ἀναστρέφων,festinè currens. Pro his δι' σπουδῆς,μετὰ σπουδῆς,ὑπὸ σπουδῆς,& κατ' σπουδὴν,dicitur etiam σπουδῇ,aduerbialiter, vt infrà seorsum docebo. Affertur & σπουδὴν ἔχειν pro Properare. Quomodo apud eundem,lib.4,pag.131,accipere queas μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι. D

Σπουδὴ significat etiam Studium , Diligentia. Xen. Pæd.4,pag.57,πολλῇ σπουδῇ τὰ παρεσκευασμένα ἔφερον.Magno studio , Summa cum diligentia. Herodian.lib.5, itidem,τοῦ ἐκπυρίσαι ἄρχειν μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων,ingenti studio vehicula vrgentibus. Quibus in locis significat etiam festinationem quandam studio ac diligentiæ adiunctam. Demosth. Pro cor.σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα πρεσβεύειν. Isocr. De pace,σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ταῦτα,Digna in quibus ciuitas operam ponat, id est Non contemnenda & floccifacienda. Item dicitur quis σπουδὴν ἔχειν, σπουδὴν τιθέναι,σπουδὴν ποιεῖν,seu ποιεῖσθαι. Eurip.Oreste,ὑπὲρ σοῦ μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,id est σπουδάζων. Itidem Plato,πολλὴν εἶχον περὶ αὐτὴν σπουδὴν,Illis multum studii impendebāt, Magno studio illis incumbebāt. (Quo sensu Chrysost. dicit σπουδὴν πρός τι εἰσφέρειν,studium cōferre in aliquid: pro quo & σπουδὴν εἰσφέρειν εἴς τι) Soph. ὅπου χρὴν σπουδὴν ἔθου τῷδε,istam nauasti operam. Frequētius istis præcedentibus est σπουδὴν ποιεῖν seu ποιεῖσθαι: iunctum modò cum ὅπως,modò cum infinitiuo,modò cum præpositione aliqua,vt ex sequentibus exemplis liquet.Gregor. Naz.σπουδὴν ποιεῖσθαι πᾶσαν ὅπως οἰκήσῃς μεγαλοπρεπῶς.Sic Demosth.μὴ βούλεσθε πλείω ποιεῖσθαι σπουδὴν ὅπως. Cum infinitiuo, vt in hoc adespoto loco quem B.habet in suo lex.σπουδὴν μὴν ἐπιεῖτο προθύμεν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικά,Contendebat,Studiosé nitebatur , In eo studiū suum & operam ponebat vt. Item cum præposit.vt Luc.initio suiDe saltatione libri,οἷς ὅτι φαύλῳ καὶ γυναικείῳ προθύμῳ μεγάλῃ σπουδὴν ποιουμένων. vbi sicut dixit ὅτι ἔστι σπουδὴν ποιεῖσθαι, ita Chrysost. De sacerd.σπουδὴν ποιεῖσθαι ὑπέρ τινος. Isocrat. autem πρός τι , vt in epistola ad Philippum πᾶσαν τὴν σπουδὴν πρὸς τοῦτο ποιουμένας. Ipsa autem σπουδὴ γίνεται seu ὅτι πρός τι aut ἀμφί τι. vt Demosth.σπουδὴ γίγνοιτο πρὸς τούτων,opera adhibita est & impēsa ei rei.Et Synes.ep.4,ἀμφὶ τοῦτο ἂν ἄφασα σπουδὴ,in eo omne ponebat studium. Idem epist.20, dicit τῇ εἰς ἅπαντα σπουδῇ,studio in rebus omnib⁹. quo significatu frequentissimè dicitur ἡ πρὸς τι σπουδή.vt Herodianus lib.4,ἡ πρὸς τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδή. Et lib.3,πᾶς πρὸς τὰ ἄθλησις σπουδαῖος. Et lib.1,τῆς πρὸς τὰ καλὰ σπουδῆς ἀπῆγε ἑαυτόν, ἀ τεκτὶς studnis animum auocabat. Isidorus autem apud Suid. dicit etiam ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδή,studium quod in philosophia ponitur. Plato solo genitiuo iunxit,dicens,εἰς ὀμωμαίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς δεῖ ποιεῖσθαι,conuiuiis,comportationibus,& rebus venereis operam dare. Plutarch.paulū diuerso loquendi genere in Solone, ἐν σπουδῇ πεθεῖσθαι τὴν κτῆσιν τοῦ πρεσβύτου, pro σπουδὴν ποιεῖσθαι περὶ, studere . Cui adde quod Philo dicit lib.1 De vita Mosis,ἐνθύμιον τοῦ βασιλεῖ δεῖ σπουδῆς,studio fuit regi, id est Rex in eo studiū posuit. Item ὑπὸ σπουδῆς dicitur pro Enixè,Diligenter, Studiosé : itidémque κατ' σπουδὴν exponitur Sedulò,Diligenter:Quo sensu & ex Aristot.De mundo,μετὰ σπουδῆς διαγράφειν, pro, Magno studio describere. Itidémque Plut.μετὰ σπουδῆς μιμητέον, studiosè imitandū est. ¶ Σπουδὴ pro ἡ πρὸς τὰ καλὰ σπουδή,vel ἀρετή,vt schol.Soph.exponit in Œd.tyr.pag.184,— θαυμάσαι μὴν ἄξια,Σπουδῆς γε μόνοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια. ¶ Σπουδὴ,Studium, ea significatione qua dicit Cic. Meum erga te studium, id est Amor & iuuandi prompta voluntas. Herodianus lib.2,δι' ἣν πρὸς αὐτὸν σπουδὴν τοῦ ἀνθρώπου. Et lib.5,θαρρῶν τῇ τοῦ δήμου πρὸς αὐτὸν σπουδῇ,fretus popularibus studiis.Eodem libro,πᾶσαν ἐνεδείκνυτο προθυμίαν καὶ σπουδήν. vbi Polit.Studiúmque in eum propensum atque egregiam voluntatē pollicebantur. (vt Cic. dicit Polliceri alicui suum eximium & singulare studium: alibi itidem dicens, Tibi omnes nauare operam & studium volunt) ¶ Opponitur interdum τῇ παιδιᾷ,& tam de verbis dicitur quàm de rebus,significans Dictum serium , Studium seu labor serius. Xenophon. Sympos.σπουδῆς μὴν μετοι,γέλωτος δὲ ἴσως ἀνδέστερον.Gorgias apud Aristot.Rhet.3,δεῖ τοῦ μὴν σπουδῆ δι' φθείρειν τοῦ ἐναντίου,γέλωτι δὲ γέλωτα,σπουδῇ. Paulo aliter Lacon quidam Athenas dicebat μετὰ σπουδῆς παίζειν quum videret ludorum apparatus & παῖ σπουδαῖς τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ ἄθλου,apud Plutarch. Sympos.7. quasi diceret Seriò iocari,seu In rebus ludicris seriam operam ponere,In ridiculis seriò studium adhibere.dicitur enim μετὰ σπουδῆς,Seriò: pro quo & ἀπὸ σπουδῆς. vt Plut.Symp. 9,probl.6,μὴ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Sic Homerus Il.η, vers.359,Εἰ δ' ἐπὶ τόν δὴ πόνον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,seriò. Pro quo ἀπὸ σπουδῆς seu μετὰ σπουδῆς,dicitur etiam Σπουδῇ aduerbialiter. Quibus opponitur χωρὶς σπουδῆς,Ioco,apud Aristot.in Rhet. Sic Homer.Odyss.φ, circa finem, Ὡς δὲ τέρπεν σπουδῆς παίοντε μέγα πόξον Ὀδυσεύς, quasi ioco. (Nisi potius,Sine vlla virtū intentione,id est Nullo negotio,Facillimè,ῥηϊδίως, vt paulo antè loquitur) Item ἐν σπουδαίοις,in rebus Seriis. Item σπουδὴν ποιεῖν, Serium

esse seu seriò fieri putare. Aristoph. Ran. οὐπί πρὸ σπουδῶ πυίεις Ὀπή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεβύασα; num tandem serium esse censes & vt serium accipis, quòd ego tibi ludens Herculis personam induerim? Præterea citatur ab Athen.lib.12, Athenodori liber περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς, de rebus seriis & iocosis. ‖ Σπουδῆς ἄξια, digna quibus seriò quis incumbat, seu in quibus seriò operam ponat. Quomodo accipi potest Isocr. locus quē suprà citaui, σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ζῶντα. Alioqui σπουδῆς ἄξια dicuntur etiam quæ in pretio habentur, & in quibus sibi parandis vnusquisque operam collocare solet. vt Bud. testatur, sic scribens, pag. 798, Ἄξιον σπουδῆς, Pretiosum, Æstimatum, Quod in pretio habetur. Plutarch. de Cleopatra, ἐνεφόρει οὖν ζῶντα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσοῦν, ἄργυρον, σμάραγδον.

DATIV. Σπουδῇ aduerbialiter ponitur (vt σιγῇ, σωπῇ) pro δι' σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, seu κατὰ σπουδὴν, id est Festinanter, Properanter. Herodianus lib. 8, σπουδηθέντες χρὴ πολλῇ καὶ σπουδῇ, & properanter, δι' σπουδῆς, vt lib. 3 loquitur. Luc. σπουδῇ θεραιῶν, properanter accedens. Itidem Od. o, Σπουδῇ νῦν αἰάζαιτε, exponitur κατὰ τάχος, Properè, Properanter. ‖ Item Studiosè, Summa cum diligentia, seu Enixè, Obnixè. Plato in Charm. τὸν παιδὸν ὥθει σπουδῇ, proximum obnixè detrudebat. Itidem apud Thucyd. lib. 3, οὐ σπουδῇ πλεύσης ὅτι θεῶμα ἀλλόκοπον, exponitur Diligenter nauigante. Interdũ Magno cumlabore, Ægrè, Vix. μόλις δι' χέρας, vt exponitur Iliad. β, v. 99, Σπουδῇ δὴ ἵζετο λαός, Magno tãdem labore vix effici potuit vt populus consideret. id est Vix tandem consedit. Sic Galen. ὅπου γὰρ οὐδὲ πῆς ὑγιαίνοιτο ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἂν ποτε ζῆς κάμνοιτο ῥᾴοιτο, vix sine discrimine peccari potest in morbo. Rursum Homer. Iliad. φ, Σπουδῇ παρπεπίδοιτες ἑταίρου χωόμεθα κῆρ. ‖ Item Seriò. Xenoph. Pæd. 4, ὀμόσας εἶπεν ἢ μὴν σπουδῇ λέγειν. alter enim putabat eum παίζειν, iocari. Plato De leg. σπουδῇ κείμενα νόμιμα, seriò conditæ leges. Plutarchus Pericle, σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, seriò & ioco.

C. Σπουδογέλοιος, apud Strab. dicitur cognominatus Menippus, exponitúrque Ridiculè studiosus. Fortasse significat etiam Seriò iocans, aut Iocis studens.

C. Σπουδάρχης, ου, ὁ, Magistratibus gerendis studens, id est Qui magistratus ambit. Veitur Xenoph. initio Symp. VNDE Σπουδαρχίδης, ου, ὁ, patronymici formam gerẽs, idem tamen significans quod σπουδάρχης: volúntque hanc Θεμιστοκλῆς esse Æolicam. Aristoph. Acharn. — πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης. id est οὐ σπουδάζων περὶ ἀρχὰς, non ambitiosus. maior enim pars solet lucri causa publica munera ambire: quamobrem & μισαρχίδαι eiusmodi homines vocantur, qui quæstui habent magistratus. ITEM Σπουδαρχία, ας, ἡ, Studium gerendorũ magistratuum, Ambitio. EX QVO Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης & σπουδαρχίδης. Hesychio σπουδαρχαὶ sunt οἱ σπουδῶν ἄρχοντες, qui studiosè & diligenter magistratus gerunt. ET Σπουδαρχαιρεσίαι eidem sunt οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες. Item & VERB. Σπουδαρχέω SIVE Σπουδαρχάω, ῶ, Magistratibus gerendis studeo, Magistratus ambio. quorum illud deriuatum potius ex σπουδάρχης, hoc ex σπουδαρχία. Illo vtitur Synes. epist. 101, τῶν συγγενῶν σπουδαρχούντων, ὃν πολλοῖς ἰδιώτης εἰμὶ, quum magistratus ambiant. Hoc, Aristot. Polit. 5, δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχοῦντες, ii qui publica officia appetunt.

C. Ἀσπουδεὶ, Sine studio, Negligenter. χωὶς σπουδῆς, vt Hesych. & Suid. exponunt. Hesych. accipit etiam pro χωὶς κακοπαθείας, ἀνὺ πόνου καὶ μόχθου, Sine labore, seu Sine magno labore, Sine negotio, Nullo negotio. Verùm Suidas, quum significat χωὶς κακοπαθείας, dicit SCRIBIA ἀσπουδῆ: subiungens Homericum illud hemistichium, Μὴ μαὶ ἀσπουδῆ γε. apud Homerum tamen codex manuscriptus habet nõ ἀσπουδῆ, sed ἀσπουδεὶ, in quo itidem exponitur χωὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας, ἀνὺ πόνου. Iliad. θ, v. 512, Μὴ μαὶ ἀσπουδεί γε νεῶν ὄπιθεν ἔκηαι. Sic & Iliad. ο, v. 476. Et Iliad. χ, Μὴ μαὶ ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειὼς ἀπολοίμιν, Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Non sine negotio perierim: sed qui me occidere

voluerit, oportet vt totis annitatur viribus, ita vt posteris quoq; strenuitas mea innotescat. Nisi malis ibi accipere pro Ignauiter, Segniter, Non egregia & præclara nauata opera.

C. Κενόσπουδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inanibus rebus studens, In rebus inanibus studium & operam suam ponens. Cic. ad Attic. Sed hæc fortasse κενόσπουδα sunt, curiositatis plenaꝰ quæ tamen breuiter sciantur necesse est. VNDE Κενοσπούδως, Studio inani, Frustra. Plut. Apophth. ET Κενοσπουδία, ας, ἡ, Inane studium.

C. Ματαιόσπουδος, Vanis & inanibus rebus studens. Idem quod κενόσπουδος. VNDE Ματαιοσπουδία, ας, ἡ, Vanum & inane studium, Studium aliqua in re frustra collocatum

C. Παιδόσπουδος exponitur Qui rebus seriis gaudet.

Σπουδαῖος, ου, ὁ, Studiosus, Diligens. vt αἰδοῖόν τε σπουδαῖον ex Demosth. Diligens & sedulus seruus. Ex eodem, σπουδαῖος γίνεται περὶ τοῦτον, studiosus illius efficitur. Sic Isocr. Panathen. ἀκροαταὶ τῶν ἄλλων σπουδαιοτέροις καὶ φιλοσοφωτέροις εἶναι νομίζοντας. Significat etiam Bonus, Probus: oppositum habens φαῦλος apud Aristotel. De arte poetica. Sic apud Xenoph. Pæd. 2, πλείονας ὁμοιογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι, quàm viri probi & boni, οἱ περὶ τὰ καλὰ σπουδῶν ποιούμενοι. Itidémque apud Isocr. ad Demon. πολὺ διεστῶσας εὑρήσομεν τὰς τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας. Idem alibi, σπουδαῖοι τὰ ἤθη, Moribus probi, id est Qui probis sunt moribus. Item Bonus, ea significatione qua dicitur Bonus artifex. Plutarch. Pericle, σπουδαῖος αὐλητὴς, ἀλλ' αὐθρωπος μοχθηρὸς, bonus tibicen, sed homo malus. Sic Aristot. Eth. 1, cap. 7, σπουδαῖον κιθαριστὴν, id est τὸν εὖ κιθαρίζοντος, vt ibidem explicat, dicens hoc epitheton significare τὴν κατ' ἀρετὴν ὑπεροχὴν. Item & res σπουδαῖαι dicuntur, itidem Bonæ, seu Probæ, Probatæ, Laudatæ. vt σπουδαῖος οἶνος, Vinum bonum, seu Probum & laudatũ: Dioscor. lib. 9, cap. 8. Idem lib. 1, cap. 181, οὐ σπουδαῖον μέλι, mel minimè probũ. Et Plutarch. σπέρματα σπουδαῖα, bona aut proba semina: in lib. De educ. puer. πρῶτον μὴν ἀγαθὴν ὑπαρξαι δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυτευτὴν ὀπτήσαντα, εἶτα τὰ σπέρματα σπουδαῖα. Idem in Symp. sept. sap. μύρου σπουδαίου κομισθέντος, bono vnguento. vel etiam Pretioso. vt suprà σπουδῆς ἄξια dici Pretiosa, Æstimata, docui ex Bud. Item σπουδαῖος pro σπουδῆς ἄξιος accommodatur & aliis rebus, significãs Magno studio affectandus. Plato De rep. lib. 1, παύτ γέ τι σπουδαῖον εἶη ἡ δικαιοσύνη, Res summo studio appetenda. vel etiam Laudabilis & quæ cum virtute geritur. Quò refer quod apud Herodian. lib. 4 legitur, ὁπηνδεύμασι σπουδαιοτέροις ἐχρῆτο. vbi Polit. Studia tractabat honestissima. Aliquando grauitatis quandam significationem habet. Isocrates Busir. καὶ τῶν οὐ σπουδαίων οὔσαν οὐδὲ σεμνοῖς λόγοις ἔχουσαν ὑπόθεσιν. (nisi malis, Non magnopere affectandam) Itidémque homo aliquis σπουδαῖος dicitur qui grauis est, nec in rebus leuibus aut ludicris operam ponit. Xen. Pæd. 2, αἴδρα ἡμῖν τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾶν αἰαπίθων καὶ ζῶντα, οὔτω πολέμιον τῷ γέλωτι. ‖ Item Serius. Xenoph. Pæd. 2, paulo post locum citatum, πολὺ μὴν δὴ καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπραττετο ἐν τῇ σκιῇ. Paus. ὀνόματα σωιόντες τὰ ἀρχαῖον τάπι σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, εἰ ὅλιν conuenientes & seria & fabulas narrabant. Athen. lib. 6, ex Theophr. φιλόγελως ὤνπερ, ἀχρεῖος δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων. Quibus adde hoc Herodiani lib. 5, μεγάλη σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειρῶντο, ὡς αὖ ὅτι τινα σπουδαῖα πεμφθέντων, Quasi ad seria negotia expedienda mitterentur. vel Quasi magnis grauibúsque de rebus mitterentur.

C. Σπουδαιολογέω, ῶ, De rebus grauibus & seriis loquor: vel Graui & serio sermone vtor. Xenoph. Symp. pag. 524, εἰ δὴ ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῶν μᾶλλον ἢ πρόσθεν πόνον παρεχειν. Idẽ eodem in lib. pag. 518, οὔπος μὴν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, Hactenus seriò disputauimus, Serio sermone disseruimus. Idem in Anabasios lib. 1, voce pass. vtitur in actiua significatione, εἰ δὲ δὴ πορεύοιτο, καὶ πλεῖστοι μέλλοιεν ὀφεσθαι, πρὸς καλῶν τοὺς φίλους, ἐσπουδαιολογεῖτο, ὡς δηλοῖν οἷς ἐπιμᾷ. vbi tamen exponunt quidam Affectate & magnopere studio adhibito loquebatur,

Σπουδαίως, Studiosè, Diligenter. σπουδαίως ἔχειν πρός τι aut πρός τινα, Alicui operam & studium nauare, Studere alicui. Dionys. Halicarn. De arte rhet. οἱ δὲ περὶ τὴν κρᾶσιν τῶν ἡδέων οὐ σπουδαίως ἔχουσι. Aristot. Rhet. 2, τοὺς πρὸς αὐτοὺς σπουδαίως πως ἔχοντας, οἷον θαυμάζοντας αὐτοὺς καὶ σπουδαίως ὑπολαμβάνοντας, qui aliquam operam ipsis nauant, Qui aliquo modo ipsis student. At σπουδαίως ἔχειν exponitur Præsentaneo est auxilio. ‖ Item Seriò. Plato Cratylo, καὶ σπουδαίως εἰρημένος καὶ παιδικῶς. Exponitur etiam Citra vllum figmentum, Bona fide.

Σπουδάζω, F. άσω, Sedulò ago, Diligenter & strenuam operam nauo. Aristoph. Vesp. Ἢν τίς σε δεῖ φιλοτιμῶν, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δυοῖν ἔπι Σπουδάκατον, sedulò agũt pro se vterque. Item σπουδάζων καὶ ὑπαδιατενόμενος, diligentem nauans operam & contẽdens supra modum. Variis modis construitur hoc verbum. Aliquando enim participio iungitur. vt apud Xenoph. in Œcon. σπουδάζω διδάσκων, Diligentem operam in docendo nauo, Diligenter doceo. Aliquando cum infinitiuo, significátque itidem Diligentem operam nauo vt, seu Satago, Contendo, Enitor, Annitor. Herodianus lib. 7, περὶ τὰς πύλας στενοχωρούμενον, παρεισδῦναι σπουδάζοι πρὸς ἑκάστου, vnoquoque annitente & nihil non molente vt ingrederetur. (Polit. vertit, Pro se quisque intrare primi vrbem festinabundi: accipiens σπουδάζειν pro Festinare, Properare) Idem Herodian. lib. 1, γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου γνῶσιν, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν, Magis satagebat legere. vel Maiore legendi cupiditate illiciebatur. Greg. πᾶν εἶδος κακίας διεξελθόντες, καὶ εἴ τι κακὸν σπουδάζοντες. Quæ Bud. sic vertit, Omne genus vitii vsquequaque exercentes, & malitiam affectantes. Sic Plut. Camillo, σπουδάζοντες ἀρχὴν, magistratum affectantes. vel etiam Magistratum ambientes. quod vno verbo σπουδαρχεῖν siue σπουδαρχᾶν dicitur. Xenoph. quoque cum infinitiuo iunxit, in Apolog. Socr. οὐτα πάντα εἰπεῖν τὰ ὀνῆσας δίκης ἐσπούδασα, Non omnia dicere instituì quæ ad iudicium pertinerent. Itidémque Chrysost. πᾶς θεσσεχεῖς καὶ τῇ θεοῦ λατρείᾳ σπουδάζων ἐχολακεύαι, precationibus vacare instituens, seu studens. Aristot. de purpuris, σπουδάζοιτο δὲ ζώσας κόπτειν. id est, Plin. interpr. Viuas carpere contendunt. Interdum cum ὅπως, itidémque significat Diligentem operam nauo, Satago, Enitor, Annitor, Contẽdo. Demosth. μετὰ ταῦτα ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰς πατρίδ' ἄστυ ἴοις, studio contendit vt è filia natus puer sibi in adoptionẽ daretur. Arist. Ethic. 1, cap. 7, σπουδαστέον ὅπως ἐμμένωσι καλῶς. Interdũ cum præpositionibus, & quidem potissimum cum περὶ, eáque habente suum vel genitiuum vel accusatiuum. Prioris generis hæc inter alia sint exempla: Plato epist. 7, φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν σπουδάζω, In quibus operam pono, Quibus studiosè incũbo. Idẽ in Apolog. σπουδάζειν δὲ κοὐδεὶς θεσσπιδρόμος περὶ πραγμάτων ὧν οὐδὲν πώποτε πύτω ἐμέλησεν, studio & curæ sibi esse fingens ea quorũ nihil ipsi vnquã cordi fuit. Sic Isocr. Panath. αἰσχυνοῦμαι περὶ ὧν αὐτὸς σπουδάσω. Idem in Euag. encom. μᾶλλον περὶ τῆς δόξης ἢ τοῦ βίου σπουδάζοντας. Sic Demosth. περὶ δίκης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων. quem locum citans B.p. 798, σπουδάζειν περὶ τινος exp. Solicitum esse & accuratè prosequi. Frequentius cum περὶ habente iunctum accusatiuum. Herodian. lib. 4, περὶ τὰ θέαματα ἐσπουδακότες, spectaculis studentes. Idem eodẽ libro, ἐσπουδακὼς περὶ παλαίσματα καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα. Idem l. 6, οὗσαι φιλοχρήματον, καὶ περὶ τὸν ὑπαρφυὰς ἐσπουδακυῖαι, opum cumulandarum studiosam. Sic Demosth. Philipp. 2, ἐν οἷς ἑκάστοτε διαπείθετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. Et Plutarch. Artox. σφόδρα γυμνῆν πρὸς τὴν πραγματείαν, καὶ σπουδάσασα περὶ τὴν παιδείαν. Itidem Plato, σπουδάζειν περὶ τὰ χρήματα. pecuniarum congerẽdarũ studiosum esse. vt Isocr. τοὺς περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Athen. σπουδάσαι περὶ τὴν φυσικὴν. Xen. σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς. Aristot. σπουδάζοντες περὶ τὰς χορείας. Rursum Isocr. in Euag. σπουδάζειν περὶ τὸν πόλεμον, bello gerendo studium adhibere. Item σπουδάζειν περὶ φιλίαν, Colẽdæ amicitiæ studere, seu Colere amicitiam. Ibidẽ similiter σπουδάζειν περὶ δικαιοσύνην. Et Demosth. σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον, colere æquitatem. Præterea dicitur σπουδάζειν περὶ τινα, vt Cic. Tibi omnes nauare operam & studium volunt: & alibi Studere alicui. pro quo Aristot. dicit, πρός τινα σπουδάζειν ἔχειν. Plut. Themist. σπουδάσαι περὶ Μέλισσον, Melisso physico operam dedisse. Sic Herodian. l. 2, φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι, studere Nigro dicuntur. Itidem lib. 4, εἰς τὸν νενίχοντα περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει, Cui studebat, seu Cui erat studiosus, Cui ad dictus erat, Cui fauebat. Itidémque περὶ τινα σπουδῇ, apud eundem sæpissimé. Sic Isocr. ad Demon. μᾶλλον ἐθαύμασε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῆς χώρας πρεσβεύοντας. Cum aliis quoque præpositionibus iungitur, cum πρὸς, cum εἰς, cum ὅπι, cum ὑπὲρ. Dicitur enim σπουδάζειν πρός τινα, vt περὶ τινα, non tamen eodem sensu: siquidem teste Luc. in Solœcista, τὸ σπουδάζειν πρός τινα, πλὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τῶν σπουδάζοντος ἐμφαίνει· τὸ δὲ περὶ τινα, πλὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. Budæus tamen pag. 798, σπουδάζω πρός τινα interpr. Colo aliquem, Faueo alicui, Exhibeo me obsequiosum: (quo sensu σπουδάζειν περὶ τινα dicitur) afferens ex Demosth. in Aristocr. πολίται γεγενημένοι, καὶ ἄλλως ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Sic σπουδάζω εἰς τὰ σά, ibidem idem Bud. interpr. Faueo rebus tuis: itidem ex Demosth. in Mid. afferens, ἀξιώσας σπουδάζειν εἰς τὰ σὰ τοὺς ὑπὸ σοῦ δημοσίᾳ πρεσπεπλακισμένους; quo sensu Euripid. dicit σπεύδω τὸν σὸν ἀγαθόν. Dicitur etiam σπουδάζειν ὅτι τινι, sicut σπουδῇ ὅτι τινι, pro Dare operam rei alicui, Studium nauare seu studere rei alicui: σπουδάζειν περὶ τι seu περὶ τινος aut ὑπὲρ τινος. Sic Isocr. ad Nicocl. ἐφ' οἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν, In quibus studium posuerunt. Xenoph. σπουδάζειν αἰσχρὰ θεῶν ἐφ' οἷς οὐδὲ ἀνθρωπίνῳ σπουδάστεον. Aesch. ἔστι δ' ὑπόλοιπόν μοι μέρος ἃ κατηρείας, ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάζω, in quod maximè incũbo. Sic Demosth. in Mid. σφόδρα ἐσπούδασεν ἐφ' οἷς ἠδικημένῳ μοι συμβέβηκεν, vehementer cõtendit. Dicitur & σπουδάζειν ὑπὲρ τινος, sicut περὶ τινος. Demosth. σπουδάζειν ὑπὲρ τούτων καὶ προσέχειν τὸν νοῦν. Plut. Public. σπουδάζων ὑπὲρ τῆς Ῥωμαίων, studio Romanorum. Datiuo etiã iungitur vt verbum Latinum Studere. Luc. σπουδάζοντες τῇ θεραπείᾳ, studentes parasiticis adulationibus. Præterea vt studere alicui dicitur apud Lat. pro Fauere, ita & σπουδάζειν τινὶ apud Græc. pro σπουδάζειν περὶ τινα, seu πρός τινα. Plut. τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ ἐκείνῳ σπουδάζοντα παρέχων. Item cum accusatiuo, itidem pro Diligentem operam nauo alicui rei, vel etiam Affecto. Plato in epist. σὺ ἐμοῦ μὴν κατὰ πρόρρησιν, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας, Aliis rebus studere cœpisti. seu Ad alia animum intendisti. vt Eustath. dicit σπουδάσαι τὰ οὐράνια, reb⁹ cælestibus animum adiicere. Galen. lib. 9 Therap. ἀμελήσαντα ἤθους χρηστοῦ, δεξιοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι. cui simile exemplũ aliud habes apud Bud. pag. 798, vbi interpr. Affecto, Colo. Sic & Synes. epist. 58, γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν, nuptias hic affectabat, alter prohibebat. Xenoph. Pæd. 6, ὅσα αὖ ὁρᾷ σε σπουδάζοντα, σωφρονεῖν σοι πειρᾶσθαι γίγνεσθαι ὡς αὐδυνατώτατος κράτιστος, si qua in re strenuam te nauare operam viderim. Affertur & σπουδάζω τὸ σὸν, pro Ago id quod est in rem tuam, Tuas partes foueo. Quo sensu Demosth. dicit σπουδάζω εἰς τὰ σά, Eurip. σπεύδω τὸν σὸν ἀγαθόν. ‖ Σπουδάζω, Seriò ago, vel etiam Seriò loquor, aut dico. Xenoph. πιαῶτα μὴν περὶ πύτων ἔπαιζεν ἅμα σπουδάζων, simul seriò rem agẽs. Affertur & ex Isocr. περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων pro In rebus ludicris & ridiculis seriò agens. Itidem Plato Gorg. σπουδάζει ζῶντα Γοργίας, ἢ παίζει; Et apud Xenoph. in Symposio γελωποιὸς αἴ, οὐ γὰρ ἔγωγε σπουδάσαι αἴ δυναίμιν μᾶλλον ἢπερ ἀθάνατος γενέσθαι, seriò loqui. Cæterùm vt in superiori loco opponũtur παίζειν & σπουδάζειν, ita σπουδάζειν & σκώπτειν, σπουδάζειν & ἐπιμωκτηρίζειν. Xenoph. Sympos. οὔπι μὴν δὴ οὔτως αἰαμὶζ ἐσκωψαί τε καὶ ἐσπούδαξ. Plut. De laude propr. ἐγὼ μὴν δεινοῦν ἐσπουδακώς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμωκτήρισαν.

PASS. Σπουδάζομαι, Opera mihi nauatur, Studiosè expetor. Greg. τὸ σπουδαζόμενον ἢν ὑπ' ἐκείνων, ὀκνεῖν ἢν πρὸς κακίαν, Illis id agebatur, vt malitia exercretur. seu In eo toti erant, In eo studium operámque suam ponebant. Idem de martyribus loquens, ὧν διπλοῦν τὸ ζῆν, τὸ μὲν ὑπερορώμενον, τὸ δὲ, σπουδαζόμενον, Vnum quod despicitur, alterum quod magno studio expetitur. Vel etiã In pretio habetur, Magni æstimatur. Plut. Themist.

σπουδαζομένη πρὸς ἡδονὴν παίδωσις, Cui opera nauatur, seu Quæ quæritur & expetitur. Obserua autē in præcedenti loco opponi inter se σπουδάζεσθαι & ὑποφορᾶσθαι, id est Studiosè experti & despici. seu Magni æstimari, In pretio haberi. vt & apud Theophr. Hist. pl. lib. 5, cap. 5, de cupresso, τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων ὀκ πούτων ποιοῦσι. Paulo antè. οὐλόπαπον δὲ πλὴν ῥίζαι ὀδοῖ, καὶ ὀκ ζώπης τὰ σπουδαιόπατα πιέσπαι τῶν ἔργων: de thya, de qua Plin. lib. 13, c. 16, Radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. Sic & ἐσπουδασμένα σπία dicuntur quæ studiosè expetuntur, Quæ in pretio haberi solent: τὰ σπουδῆς ἄξια, vt Plut. loquitur. Xenoph. Pæd. 4, πῶς μάλα ἐσπουδασμένοις σπίοις καὶ ποπῖς χρῆσθαι. Homo etiam aliquis σπουδάζεσθαι dicitur Cui studetur, Qui in pretio haberi solet, Qui magni æstimatur ita vt omnium studia & fauorem sibi conciliet. Luc. ὁ δὲ Ἡφαιστος πλὴν Ἀφροδίτης ἔγημε, καὶ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῆς, ipsáque eius studiosa est, eū amat & colit. Alciphron in epist. δῆλον πλὴν τῆς συνηγορίας χρῆν δῆλός ὀδι σπουδάζεσθαι βουλόμενος, à te amari & coli vult propter patrocinium. Plut. Pericle, αὐτὴν ὡς σοφὴν πίνα λέγοισιν ὑπὸ τῶν Περικλέους σπουδασθῆναι, eam vt sapientia præditam fœminam aiunt à Pericle summo studio obseruatam fuisse. Idem in Themist. σπουδαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Qui summo studio colitur à ciuib⁹, Cui student & fauent ciues. Idem, de histrione nobilissimo σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων, id est πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς. Alia vide apud Bud. Item sicut σπουδάζειν significat interdū Instituere, ea significatione qua oratio aut disputatio aliqua de re dicitur institui, ita Synes. De insomn. ὅπου χρὴν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος, cuius rei gratia instituta est oratio.

Σπούδασμα, ατος, τὸ, Res studiosè elaborata. Sophronius Græcè σπουδάσματα vocat quæ Hieronymus Latinè opuscula. Item σπούδασμα dicitur quælibet res quæ studiosè fit & affectatur, seu cui studetur. Bud. ex Greg. τῷ δὲ τὸ δεύτερον ἔργον τὸ σπούδασμα γίνεται, θεραπεύειν τὸν πρέσβυν. Idem σπούδασμα interpr. Opus magno studio factum, afferens ex Arriano, lib. 6, p. 194, de cataractis Tigris fluuii ab Alexandro complanatis, quas Persæ olim fecerant ad arcendos à mari hostes, οὐ χαλεπῶς δῆλα κόψας τὰ Περσῶν σπουδάσματα. Pro eodem DICITVR ET Σποῦσμα, quod apud Hesych. legitur, ab eóque exponitur σπουδὴ, σπούδασμα.

Σπουδαστέον, Studendum & enitendum est, Diligentia adhibenda est. Item Studiosè experendum & affectandū est. Synes. epist. 99. ζώστηρ οὐ πρωτέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον καὶ αὐτὰ πᾶσι σπουδαστέον, & omniū loco colendūatque affectandum est.

Σπουδαστὴς, ῆ, ὁ, Studiosus, Qui rei alicui aut homini studet, Fautor, Qui partes alicuius sequitur in factione quapiā. Gr. οὔτε γὰρ αὐτὴ τείνειν εἶχε πρὸς τοὺς ὑβριστὰς ἢ τοὺς σπουδαστάς.

Σπουδαστικὸς, ὴ, ὸν, Diligens, Strenuam operam nauare solitus. Aristot. Rhet. 2 de potentioribus, καὶ σπουδαστικώτεροί εἰσι, δῆλον τὸ ἐν ὑπομελείᾳ εἶναι, αὐταγκαζόμενοι σκοπεῖν τὰ πρὸς τὴν δυνάμιν. Apud Plat. σπουδαστικὸς opponitur τῷ φιλοπαίγμονι, hoc est Qui serio sermone delectatur.

C. Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cui studeatur, seu Dign⁹ qui studiosè expetatur aut colatur. σπουδασθῆναι ἄξιος.

C. Ἀσπούδαστος, Qui nō studiosè expetitur, aut colitur, Cui non studetur: & ex consequēti, Neglectus, Contēptus, Qui nullo in pretio habetur.

C. Περισπούδαστος, Studiosè expetitus. vel Qui studiosè affectari solet. ζηλωτὸς, πρεσμαίχματος. Herodian. lib. 6, πίμον τε καὶ περισπούδαστον τῷ κεκτημένῳ. vbi Polit. Honorē ipsi ac studium delaturum.

C. ΑΠΟσπουδάζω, Fut. σω, Studium & contentionem circa rem aliquam omitto, Studiosus rei alicuius esse desino. A Suida exponitur παύομαι τῆς σπουδῆς. Explicatur etiam ἀμελῶ, item καταφρονῶ, id est Negligo, Cōtemno: cum genitiuo, vt οὐδὲ τῷ Ἐπικούρου λόγῳ ἀπεσπούδαζεν. Sic apud Plutarchum, ὁμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῷ κοινῷ, Non tamen negligebat rempublicam. ‖Budæus affert ex Basilio iūctū infinitiuo, alio sensu, vbi ille scribit, ὡς αὐ πνες οὐ πμᾶν ἐγνωκότες, ἢ ἔχλν ἐσπουδακότες, ἀλλὰ παρεῖναι ἀποσπουδάζοντες. id est (vt Budæus interpretatur) Hoc agentes ne adsim, vel Vitantes ne ego adsim.

A C. ΕΠΙσπουδάζω exponitur Festino, Incito: item Instigo. Qua significatione ὑπισπεύδω dicitur. ITIDEM Ἐπισπουδαστὴς exponitur Accelerator.

C. ΚΑΤΑσπουδάζω, idem quod simplex σπουδάζω, Studeo, Operam nauo, Studiosè affecto. Ex Naz. καπεσπουδάσαμεν τοῦ γοῦ, pro Filii sategimus, De filio anxiè laborauimus. Affertur & καπεσπουδασμένος ex Vallæ interpretatione pro Rerum agendarum anxius. Ex quo partic. est ADVERB. Καπεσπουδασμένως quod exp. Bona fide, Citra figmētū: SICVT Ὑσπουδασμένως B. vsurpat, hæc Plauti, Bonán' fide tu mihi istæc verba dixisti, sic Græcè reddens, pag. 119, ἆρα γε σὺ ἐσπουδασμένως τοῦδε τὸν λόγον ἔλεξας; vel ἐσπουδαιολογημένος ἔτυχες.

C. ΥΠΕΡσπουδάζω, Supra modum studeo, Supra fidem nauo operam alicui rei, Vehementer incumbo, seu Studiosissimè diligentissimēq; incumbo. Luc. in Anacharsi, ὑπερσπουδακέναι τῷ πλὴν αἱρέσει τῷ πολικούτων.

Σ Π Ι Ζ Ω,

Extendo, Expando. ὀκτείνω, vt Eustath. exponit, & schol. Aristoph. in Equit. ‖Auis etiam ea quæ σπίνος vocatur, dicitur σπίζειν, idque κατ' ὀνομαποιΐαν, teste Eustathio, citante hunc locum Arati in Διοσημείοις, v. 1024, Καὶ σπίνος ἡδὰ σπίζων, quem Festus Auien. sic interpretatus est, Si matutino fringuilla resultat ab ore. Vbi ἡδὰ σπίζων dicit sicut paulo antè, Νύκτερον ἀείδουσα, nocturna canens. Sed perperam omnes quas vidi editiones habent ἡδὰ σπάζων. Schol. exp. ὑπὸ ὄρθρον φθεγγόμενος.

Σπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Passus, Amplus. ὀκτεπαμένος καὶ πλατύς, vt exponi à quibusdam annotat Eust. Il. λ, v. 713, — ἐπόμενδα δῆλα σπιδέος πεδίοιο. Maior tamen pars ibi legit δὶ ἀσπιδέος, vt suprà post ἀσπὶς docui, ex eodē Eust. Verùm & σπιδέος scribi posse, CONFIRMAT Σπίδιον πεδίον, quod apud Æchylum legi idem Eust. testatur, & à veteribus exponi μακρόν: ex quo affertur & σπίδιον μῆκος ὁδοῦ. Hesych. quoque σπίδιον & σπιδὴς idem significare tradit, exponens, μέγα, πλατὺ, ἰλρὺ, μακρόν: item γρυγύλον. SIC Σπιδὸν idem Hesych. exp. πλατὺ, μέγα: item πυκνὸν, μέλαν, στιστινόν: quemadmodum ET Σπιδνὸν eidem est πυκνὸν, πεπυκνὸς, συνεχές.

Σπιδόδεν, Eminus, Procul. seu Deprocul, vt Plaut. loquitur. Item Longè antè, vt σπιδόδεν προνοῆσαι apud Antimach. Longè antè prouidere.

¶ Ἀσπὶς quoque significans clypeum, ab eadem descendit origine, quoniam nimirum est κυκλοειδὴς καὶ μηδὲς μῆκος ἐκπεπαιδμένη, vt Eustath. tradit pag. 881. Idem p. 996, enarrans illud Il. ξ, — ἀλλὰ πάροιθεν Ἀσπίδας ἀλκήκλους ὀξέων ἀμφὶς, ex veteribus annotat, non omnes ἀσπίδας esse πανοπλεῖς, seu ἀλκήκλους, vt Homerus vocat: sed esse quasdam etiam σπιδεῖς, id est ὀλιγομήκεις, à σπίζω dictas quod significat ἐκτείνω. ex quo σπίζω derivari & σπιδὴς, id est ἐπιμήκης, & ἀσπὶς, id est ἡ μὴ πρὸς μῆκος ἐκπεπαιδμένη ἀλλὰ κύκλον σεσημείωται. Rectè ergo Turn. ἀσπίδα interpretatur Clypeum, qui rotundus est: Σφαῖρα autem, scutum, vt suprà quoque admonui quum de ἀσπὶς seorsim agerem.

¶ Σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, Spithama: spatium quod est inter pollicem & minimum digitum expansos: τὸ μέγεθος, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ὀδὶ τὸν μικρὸν δῆγμα ἐκτεῖνον, vt Hesychius exp. Itidē Poll. l. 2, πρὸς τῷ δῆλα χρὸς μέτρων loquēs, εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέγεθος. Est igitur mensura duodenūm digitorum, quam Latini palmum maiorē & dodrantem appellant: dodrantem, inquam, quòd dodrans nouē vnciarum sit, quæ item efficiunt duodecim digitos: vel ex similitudine & proportione quam habet libra cum pede. Est enim dodrans, nouem vnciarum, hoc est, tres quartas libræ partes continet. Sic & σπιθαμὴ, quæ digitorum est duodecim, dodrans esse videtur pedis, in quo sedecim digiti continentur. At παλαιστὴ & δῶρον, sunt palmus minor, id est quatuor digitorum mensura. Vtitur eo vocabulo non rarò Dioscor. apud quem Marcell. Virg. lib. 3, c. 52, de panace Asclepio, Variant (inquit) Plinius & Pliniū sequuti, in hac mensura, nunc pedalem, nunc semipedalē, & aliquando palmarem vocantes. quæ etsi videatur descripto à nobis dodranti & spithamæ cōgruere, nihilominus vtendū

ea non

ea non est: ne cōcurrat cum antiquo palmo, quæ quatuor digitorum in hominis manu vt sunt coniunctorum, sine pollice, mensura est: quæ sexies repetita, cubitum Romanum constituit, qui ex viginti & quatuor huiuscemodi digitis conficiebatur. Vide & quendam Plinii locum in Σπιθαμᾶος & Διασπιθαμᾶος. Suida teste σπιθαμὴ τὸ εἶδος dicitur τὸ ἐλάχιστον. Diogenianus quoque refert, prouerbialiter sic dici modum vitæ perpusillū. Itidem in Psal. 38, his verbis, ἰδοὺ παλαιστὰς ἔθηκας τὰς ἡμέρας μου, breuissimum vitæ spatium designatur. Simile huic prouerbio istud est, σπιθαμὴ χρόνου πᾶς ὀδὶν ὁ βίος. Cæterùm licet quidā πλὴν σπιθαμὴν dictam putarint τῶν ἀποσπασμὸν τὸν ἀπὸ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸ μικρὸν ἄκρον, malui ego deriuare à verbo Σπίζω, quod scholiastes Aristoph. initio Vesp. exp. ἐκτείνω: quum Eustath. etiam mecum faciat.

C. Διασπίθαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duas spithamas longus, Duos dodrantes altitudine sua æquans. Dioscor. lib. 3, cap. 84, de delphinio, κλῶνας ἀνίησι διασπίθαμους ἢ καὶ μείζονας. Idē lib. eodem, cap. 109, de clinopodio, θαμνίον ὀδὶ καὶ ὁ τοῦτο φρυγανῶδες, διασπίθαμον. At Plin. lib. 24, c. 15, dicit esse surculosam, palmi altitudine.

C. Τεσσασπίθαμος, Tres spithamas longus, Tres dodrantes altitudine sua æquans, Tres palmos maiores explens. id est Bipedalis seu Bipedaneus. nam tres spithamæ, seu tres dodrantes, aut tres palmi maiores, conficiunt duos pedes. Hesiod. Erg. Τεσσασπίθαμον δ' ἄψιν τέμνειν. Dioscor. lib. 3, c. 119, de ambrosia, θαμνίσκος ὀδὶ τεσσασπίθαμος τὸ ὕψος. Vnde Plin. l. 27, c. 4, Fruticem vnum habet densum, ramosum, tenuem, trium ferè palmorum.

Σπιθαμώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Spithamæ seu dodrantis longitudinem explens, Dodrantalis: seu Palmaris: accipiendo palmum maiorem. Dioscor. lib 4, cap. 59, de agrato, θαμνος ὀδὶ φευγακώδης, σπιθαμώδης, βραχυπόδης. Plin. l. 27, c. 4, Ageraton ferulacea est, duorum palmorū altitudine.

Σπιθαμᾶος, ου, ὁ, idem. Plin. l. 7, c. 2, Supra hos extrema in parte montium Spithamæi pygmæi narrantur, ternas spithamas longitudine, hoc est ternos dodrantes, non excedentes. Vbi nota eum σπιθαμὴν interpretari Dodrans. Strabo τεσσασπιθαμίους ἀνδρας vocat, vt videbis suprà in Πυγμαῖος.

C. Δισπιθαμᾶος, idem quod διασπίθαμος, Duas spithamas longus, Qui duorum dodrantum longitudinem, latitudinem aut crassitudinem æquat. Dioscor. lib. 2, c. 174, de ornithogalo, κρωλίοι ὀδὶ τρυφερὸν, λεπὸν, ὑπόλευκον, ὡς δισπιθαμᾶον. Vnde Plin. lib. 21, cap. 17, Ornithogale, caule tenero, candido, semipedali. Mallem, sesquipedali. nam duæ spithamæ sesquipedē faciunt, tres autem spithamæ duos pedes. Alibi tamen itidem, quod Diosc. de thlaspi dicit, καυλὸν αἰίησι δισπιθαμᾶον, vertit, Cauliculo est semipedali. Sed σπιθαμὴ idem accipit & pro semipede, hæc Theophr. de palma, ἀπολείπουσι δὲ ὄσον σπιθαμὴν τῷ ῥάβδῳ, sic interpretans, Semipedales ramorum relinquunt truncos: quum potius debuisset dicere dodrantales, vt in σπιθαμᾶος: aut Palmi altitudine, (intelligendo de palmo maiore) vt pro his eiusdem Dioscor. de anthyllo, σπιθαμῆς ὕψος, idem sic, Palmi altitudine: itémque de semperuiuo minore, de quo Dioscor. dicit, αἰίησι καυλὸν πρὸς σπιθαμὴν τὸ μέγεθος, ipse sic Latinè, Palmo alto caule. Similitérque palmeo caule dicit esse orchin quem Dioscorid. tradit habere καυλία σπιθαμᾶα. Sed nota, eo loco Dioscor. SCRIBI Δισπιθαμαῖος, SICVT Σπιθαμιαῖος passim legitur. At δισπιθαμᾶος & σπιθαμᾶος dicuntur vt πυγμαῖος à πυγμὴ. πᾶ πηχαῖος, πυγονιαῖος, ποδιαῖος &c. alio modo formantur.

¶ Σπίζα, SIVE Σπίζη, ης, ἡ, auicula similis passeri, vt Hesych. tradit. Gaza apud Aristot. vertit Fringilla siue Fringuilla: non malè, vt videtur. Dicitur autem à σπίζω per ὀνοματοποιΐαν. VNDE Σπίζας, ᾶ, ὁ, vt σπίζας ἱέρακος, Accipiter fringillarius, Gaza interprete. Hesychio quoque σπίζας est εἶδος ἱέρακος. Apud Aristot. σπίζαι etiam legitur pro σπίζαι ἱέρακες, vt Hist. animal. l. 9, c. 36, οἱ δὲ πλατύτεροι ἱέρακες, ὑποτρόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζαι. INDE ET Σπίζιτης, vt σπίζιτης αἰγιθαλὸς, cæteris αἰγιθαλοῖς maior, quippe qui σπίζαι magnitudine sua æquet, vt Aristot. tradit Hist. animal. lib. 8, c. 3. vbi

ET Ὀροσπίζης ab eodem memoratur, σπίζῃ & ipse ὅμοιος καὶ τὸ μέγεθος παραπλήσιος, nisi quòd habet αὐχένα κυανοῦν, & δῆλα τείνει ὀ πῖς ὄρεσιν. Ibidem σπίζα, σρουθὸς, αἰγιθαλὸς, in σκωληκοφάγων auium genere numerantur. Gaza σπιζίτιν αἰγιθαλὸν interpretatur fringillaginem: cuius imitatione ὀροσπίζης reddi queat Fringillago aut Fringilla montana. DIMIN. Σπιζίον, ᾶ, τὸ, Parua fringilla. Hesych. tamen σπιζία vocari scribit τὰ ὄρνεα ἅπαντα, omnes aues.

Σπίνος, ᾶ, ὁ, Fringilla, vt Fest. Auien. vertit suprà in Σπίζω, vnde etiā ipsa ὀνοματοποιΐαν putatur. Suidas dicit esse εἶδος σρουθοῦ, vt & schol. Aristoph. in Pace, Ἐνεγκάτω πὶς πὶν κίχλιν καὶ τὸν σπίνω. ITEM Σπίνα Hesychio teste dicitur ὁ σπίνος: qui ET IAM Σπινθία dicit esse εἶδος ὀρνιθαείων, σπίνοις.

Σ Π Ι Λ Ο Σ,

ᾶ, ὁ, Macula, Labes. Propriè esse volunt maculam in veste ex vino aut vnguine, πᾶς ὀ πῖς ἱματίοις κηλίδας: Suidas autē exp. ῥύπος, μιασμὸς, Sordes, Inquinamentum. Athen. l. 7, Δωρίων ἐν τῷ πρὸς ἰχθύων, τὸ ὀν τῆς ἑψήσεως τὸ γαφέως (piscis id genus est) ὑγρὸν φησὶ πάντα σπίλον καθαίρειν, omnes maculas expurgare. Item maculæ & næui in facie apparentes, σπίλοι dicuntur: quæ summam cutem discolorant, vt maculæ vestes quibus inhærent. Dioscorides lib. 1, pag 39, de oleo amygdalino, αἵρει δὲ καὶ σπίλους ὀν προσώπου, καὶ ἐφήλεις καὶ ῥυπίδας, μέλιτι μιγνύμενον, maculas & vitia cutis tollit è facie, & eam erugat cum melle, vt Ruell. vertit. Plin. lib. 23, cap. 4, Oleum amygdalinum purgat, mollit corpora, cutem erugat, nitorem commendat, varos cum melle tollit è facie. Vbi nota cum σπίλους interpretari Varos, id est Maculas seu cicatriculas maculosas, quæ in facie quorundam qui varis laborarunt, remanent. Alibi de auenacea farina, Nævos tollit. Metaph. autem Paulus epist. ad Ephes. c. 5, πλὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα, Ecclesiam non habentem maculam aut rugam. Negat Phrynich. hoc vocabulum esse Atticum: Atticè autem dici potius κηλίς. Σπίλος Hesychio est non solùm κηλὶς, ῥύπος ἱματίου, sed etiam πέτρα πορώδης, γῆ κεραμική, Saxum porum duritia referens, Terra figlina. (Sed scribitur apud eum πορώδης, ideoque nonnulli interpr. Pumex) Quò refer quod idem ex Ionis Omphale affert, σπίλον Παφλαγόνες: significatur enim iis verbis Rupes Paphlagonia. Sed improbat Hesych. hoc vocabulum, quippe quòd σπιλάδες dicantur αἱ πέτραι. Attamen & apud Aristot. σπίλος pro σπιλὰς vsurpatum legitur, in lib. De mundo, p. 116 edit. Ald. ἢ ὃ σύμπασα τῷ ὑγροῦ φύσις ὑπὸ πολάζουσα κατὰ πνας τῆς γῆς σπίλοις, ταῖς καλουμένοις αἰσθητικαῖς οἰκουμένοις, ὅθεν αὐ ἔτι τῆς ἀέρος μάλιστα φύσεως. Quæ Bud. sic vertit, Etiamuero humoris vniuersi naturam finitimam meritò esse censeas naturæ animabili & aeriæ: ita vt ipsa innatabunda existere terram faciat per quasdam saxosas eminentias, quas habitabiles vocamus. Lycophron pro insula posuisse dicitur. Fortassis autem rupes & insulæ dicuntur σπίλοι, quoniam in maris aut terræ planitie visuntur, vt maculæ in veste. Sed nota, apud Hesych. in loco illo Ionis, fœm. gen. dici σπίλον Παφλαγόνα, vt & B. in loco Aristot. fœm. genere accepisse videtur. Nota autē apud eundē Hesych. illud σπίλον nō πρεπῶδαι sed παρεξωίδαι: (pro qua posteriore scriptura faciūt ἄσπιλος etiā & σπιλὰς habētia breue) Idē Σπίλων, βαχεῖς πόποι. itē, Σπίλον, συμπεφυκὸς λέων. Apud eundē LEGITVR ET Σπίλαι, αἱ ἐν πῖς ἱματίοις κηλίδες, quasi à NOM. Σπίλη. (Sed id alphabetica etiā series apud ipsū Hesych. reddit suspectū) ITEM Σπίλα eidē sunt χορδαὶ ἐξ ἐντέρων, fides seu chordæ ex intestinis: à NOM. SING. Σπίλον. ‖Σπίλα exp. etiā Fraces, σίμφυλα Hes.

C. Ἄσπιλος, Maculæ & labis expers, In quo macula nulla nec labes seu nævus conspicitur. ὁ μὴ ἔχων σπίλον πνὰ, vt Suid. exponit, citans ex Epigr. Μῆλον ἔχω σρούθειον, — Ἄσπιλον, ἀῤῥυπίδωτον, ἰσόχροον ἀρπρόνοισι. Locus est Antiphili libro 1 Epigramm. εἰς δένδρα. vbi etiam nota σπ in hoc ἄσπιλος corripi, licet σπίλος passim πρεπῶδαι ὀρθῶς scriptum reperiatur. Vtitur & Herodianus l. 5, τὸ δὲ ἄρμα ἦν ἐλάφυλον, ἵππων λευκῶν μεγίστων πῆ ἀσπίλων. vbi indicat candorē illum nullis maculis fuisse

distinctum, sed καθαρώτατον. Hesychio ἄσπιλος est καθαρός, ἄμωμος: quæ expositiones de metaph. signif. accipi endæ sunt. Idem ἄσπιλον à Macedonibus vocari scribit τὸν χείμαρρον. A

Σπιλόω, ῶ, Maculo, Labem aspergo. Vnde σπιλώσας, quod Hesych. exponit ῥυπῶσας. Pass. Σπιλόομαι, οῦμαι, Maculor. seu Sordidor, Sordesco. In epist. Iudæ, τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα. Voce autem actiua vtitur Iacobus epist. suæ cap. 3, de lingua, σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, maculans totum corpus.

Σπίλωμα, ατος, τὸ, Macula & labes aspersa vesti. idem quod ἄσπιλος. Seu Nævus. ‖ Exponitur etiam Locus salebrosus, Saxum asperum. B

Σπιλωτὸς, ός, ό, Maculatus, Maculosus. VNDE, Ἀσπίλωτος, ε, ὁ καὶ ἡ, Qui maculatus nō est, Maculæ & labis expers. idem quod ἄσπιλος. Suid.

Σπιλὰς, άδος, ἡ, idem quod σπίλος, rupes seu saxum: plerūq; de saxo quod in mari prominet, vt sunt scopuli. Od. ε, Ἀλλ' ἀκτὴ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε. Odyss. γ, νῆά γε πρὸ σπιλάδεσσιν ἐάξεν Κύματα. Rursū Odyss. ε, — δοῦπον ἄκουσε πρὸ σπιλάδεσσι θαλάσσης. solent enim fluctus appulsi scopulis resonare & latè in æquore strepere. vnde & Sonātes scopuli Virgilio. Eustath. σπιλάδες ex vet. exponit, αἱ προβόλιαι πέτραι, προβὰ τὸ σπιλοῦσθαι τῇ ἄχῃ: alibi, πέτραι κοῖλαι διεφαρμένα τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει: at breuium schol. autor ὑφαλοι πέτραι. quæ expositio refellitur hac autoritate, lib. 2. Epigr. Φασὶ δὲ καὶ νῆσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φαιεραῖς σπιλάδων, Aiunt nauibus mariuagis saxa mari tecta magis nocere quàm apertos & conspicuos scopulos. ‖ Σπιλὰς, glarea, vel terra glareosa. Theophr. De caus. pl. l. 2, cap. 5, ἡ σπιλὰς, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος. Vnde Plin. lib. 17, cap. 4, Glareosum oleis solum aptissimum. Vide quæ idem Plin. refert, lib. 15, cap. 5, & lib. 17, c. 18. Gaza σπιλὰς interpretatus est Argilaceum solum, forsan occasione sumpta ex verbis Plin. lib. 17, c. 18. ‖ Hesychius σπιλάδες exp. etiam μεμασμένοι, adiectiuè accipiens. C

Σ Π Λ Α Γ Χ Ν Ο Ν,

ου, τὸ, Viscē. Σπλάγχα (inquit Gorr.) nō intestina dicuntur, sed præcipua interanea & vitaliora: vt cor, pulmo, iecur, & similia quæ in cæsis victimis aruspices considerabant siquid portenderent. Sumptum est enim ab aruspicinis id vocabulū, deinde ad omnes animalium partes intrinsecas translatum. Celsus Viscera Latinè vocat, & ab intestinis distinguit: alii Exta interpretari malunt. Greg. ὥστε κῦ τῶν σπλάγχων, adegit visceribus, s. pugionem. Plut. Symp. 2, τῷ πρὸς τὸ σπλάγχον ἕλκοις. Frequēter de corde dicitur, vt apud Aristoph. σπλάγχα θερμαίνειν πρὸς ὀργήν. nam affectuum & perturbationum sedes est cor. Sic Soph. κἰκάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, i. τὸν ἐμὸν καρδίαν. Itidem Eurip. σπλάγχνον ἐνδόνον, cor intentum, id est immotum. Idem in Med. Ὅς πρὶν αὐδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σοφὸς, Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἡδικημένος, Qui simulac viderit aliquem, odit, prius quā probè cognorit cor animūmque quo affectus est. Alii latius etiam interpr. Ingenium, Mores. Apud sacros autem scriptores σπλάγχα Hebræorū imitatione dicuntur omnes teneri ac materni affectus. vt in epist. ad Philipp. c. 1, ὡς ὄντα πρὸς πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχοις Ἰησοῦ Χριστοῦ, Quàm propensè vos amem omnes in visceribus Iesu Christi. Et cap. 2, εἴ τινα σπλάγχα καὶ οἰκτιρμοὶ, siqua viscera ac miserationes. id est, siquis intimæ charitatis sensus. Itidem Greg. τὰ μητρῷα σπλάγχα σπαραττομένη, materna ei viscera lacerabātur. id est, materni amoris sensus pungebantur. Plut. vicissim σκληρότερα σπλάγχνα dicit de corde duro & ferreo, quod non mouetur seu mollitur. De animalium quæ mactātur, id est victimarum visceribus siue extis frequentissimè dicitur. Iliad. β, Σπλάγχα δ' ἄρ' ἐμπείραντες ὑπεέρεχον Ἡφαίστοιο. Et Od. γ, Εὖθ' οἱ σπλάγχν' ἐπέσαντο, θεῷ δ' ὀλίγ' ὀλμηία κῆρ. Æschin. in Ctesiph. τὰ σπλάγχα φυλάττων, obseruans exta, seu quid exta promitterent. nam αἱ ὀλίγαι τῶν σπλάγχνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προσδηλοῦσιν ἀνθρώποις τὰ μέλλον, vt tradit Plut. De orac. Pyth. B

C. Σπλαγχοσκόπος, ε, ὁ, Extispex, Qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorū colore aut qualitate futura coniicit & prædicit. Idem specialiore nomine dicitur ἱππαποσκόπος. A

C. Σπλαγχοτόμος, ε, ὁ, Viscerum sector, Qui viscera hostiæ mactatæ cultro resoluit & eximit. B

C. Σπλαγχοφάγος, ε, ὁ, Viscerum vorator. Σπλαγχοφάγοι, (inquit B.) Homines violenti, Pauperū voratores. vel, ad literam, Qui in sacrificiis viscera hominum edebāt: lib. Sapient. c. 12, τέκνων τε φονέας αἰελεήμονας, καὶ σπλαγχοφάγους αἱθρωπίνων σαρκῶν. C

C. Σπλαγχόπης, ε, ὁ, Qui exta seu viscera torret, vt quidam interpr. Forsan significat etiam idem quod σπλαγχοσκόπος, ab ὄπομαι. Est & nomē proprium serui Periclis, apud Plin. B

C. Ἄσπλαγχος, ε, ὁ καὶ ἡ, Non habens σπλάγχον, id est cor. Quoniam autem cor animositatis sedes est, ideo hoc ἄσπλαγχος accipitur pro ἄθυμος, ἄπλομος, Non animosus, Inaudax, (vt Horat. loquitur) seu Timid⁹, Ignauus. Soph. Aiace, p. 28, Μήπω φύσιν γ' ἀσπλαγχος ὀκ κείνου γεγώς. vbi schol. exp. ἀκάρδιος, ἄπλομος, δειλός. Exponitur etiā Immitis, Inhumanus, Crudelis, Immisericors: quia σπλάγχα interdum dicuntur affectus teneri, quales materni sunt. C

C. Εὔσπλαγχος, oppositum præcedenti, & significans Animosus: ἄκαρδος, αὐθρῶδης, vt testatur schol. Soph. p. 18. Item Misericors, Pronus ad miserendum. Seu Qui facilè commouetur alterius rebus aduersis. In epist. ad Ephes. c. 4, v. 32, γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχοι, Estote in alios benigni, misericordes. Sic in epist. Petri 1, cap. 3, εὔσπλαγχοι, φιλόφρονες. VNDE Εὐσπλαγχία, ας, ἡ, Animi præstantia, Animositas. Eurip. Item Animus ad miserendum pronus. D

Σπλαγχικὸς, οῦ, ὁ, Ad viscera pertinēs, σπλαγχικὰ φάρμακα Herm. Barb. interpr. Medicamēta quæ ad viscerum morbos conficiuntur: Marcell. Virg. Medicamēta quæ ad splanchna, id est interanea exta, cōficiuntur. Ruell. Viscerum medicamenta, apud Dioscor. lib. 1, c. 81, μίγνυται δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀρτηρίαν ὠφελίμως καὶ πρὸς σπλαγχικοῖς φαρμάκοις.

Σπλαγχὶς, ίδος, ἡ, Cor. καρδία. schol. Soph. p. 28.

Σπλαγχνόω, Exta in manus assumo & attrecto, vt quum coniurati se iureiurando & religione arctissima astringebant. Dion de Catilina loquens, καὶ ἐς ἀθεμίστων ὁρκωμοσιῶν αἰάγκην πρὸς ἡγαγε. πῦρ δὲ τῷ πίνα καταθύσας, καὶ ὀλίγα τῶν σπλάγχνων αὐτῷ τὰ ὅρκια ποιήσας, ἔπειτα ἐσπλαγχνώσαντο μετὰ τῶν ἄλλων, ipsa exta attrectauit atque in manus sumpsit, per eáque deierauit. Sic nonnulli, qui σπλαγχνοῦν esse volunt quod Aristophanes in Auibus dicit σπλάγχνα χεῖρ' ὀλίγα πλῦσαι: afferentes & hunc locum ex Æschyli fabula quā Ἐπὶ ὀλίγ' ὀλίγας inscripsit, Ἄτοφις δὲ ἐπὶ θύεσι λοχᾶται, Ταυροσφαγοῦντες ἐς μελαίνιν πάκος, Καὶ σιγαίνοντες χερὶ δωρεῖου φόνου, Ἄρλιν, Ἐνυὼ, καὶ φλέγμα πυρ Φόβοι, Ὁρκωμότησαν: addētes & Polybium confirmare hunc morem iurandi per exta mactatæ victimæ. Salust. in coniuratione Catilinæ scribit fuisse ea tempestate qui dicerent, Catilinam oratione habita, quum ad iusiurandum populares sceleris sui addiceret, humani corporis sanguinem vino permistum in pateris circuntulisse: inde quum post execrationem omnes degustassent, sicuti in solemnibus sacris fieri cōsueuit, aperuisse consilium suum. Alioqui σπλαγχνοῦν significat σπλάγχων μεταλαβεῖν, extorum & viscerationis participem esse, vt qui & sacrificii & conuiuii quod à sacris agitatur, participes sunt. Solebant enim, facta re diuina, σπλάγχα πάσασθαι, vt Homerus docet Odyss. ζ, v. 9, & Iliad. β, v. 426. Aristoph. Auibus, Αὐτὰρ ἐπὴν ἀνθρωπος ἰὼν ἄκλητος, ἀλαζὼν, Δυσπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνοῦν ὀλιγοθυμῇ, Δὴ πότε χὴ πύθοιεν αὐτὸν πλουτοῦν τὸ μεταξύ. Quo modo accipi potest & in hoc loco apud Athen. lib. 9, circa finem, vbi πρὸς τῆς τῶν ἰκετῶν καθάρσεως sermo est, ἔπειτα ἀπονιζάμενος αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ σπλαγχνοῦντες, ὕδωρ λαβὼν κάθαιρε, ἀπόνιζε τὸ αἷμα τῶν καθαρμῶν. Interdum Σπλαγχνοῦσθαι seu Σπλαγχνοῦμαι, Auguror per exta, vt aruspices & οἱ σπλαγχνοσκόποι. B. ex Strab. de Lusit. l. 3, p. 67, σπλαγχνοῦνται δὲ καὶ ἀνθρώπων αἰχμαλώτων, καὶ λύτρον τῶν σάγοις, εἶθ' ὅταν πληγῇ ὑπὸ τοῦ σπλάγχα ὑπὸ τῶν ἱεροσκόπων, μαντεύονται τοιοῦτον ὀκ τῶν πλώματος. Paulo antè dixerat eos esse θυσκοὺς, τά τε σπλάγχα ὀπτοβλέπειν οὐκ ὀκνήμονας. Idem Strabo & actiua voce vtitur in hac significatione, libr. 7, pagina 129, de Sicambris, ὀκ δὲ τῶν προχειμένου ἅματος μαντεύειν πινὰ ἐποιοῦτο ἄλλα δὲ διαχίσασα, ἐσπλάγχνευον, αἰαφθεγγόμενα νίκιν τοῖς οἰκείοις. E

Σπλαγχνίζομαι, Fut. ίσομαι, verbum in sacris literis vsitatum, & more Hebræorum vsurpatum, pro Misericordia commoueor: indicans summam & vehementem commiserationem ex intimis visceribus profectam: qualis est illius qui apud Virg. lib. 10, Ingemuit miserās grauiter, dextrámque tetendit. Matth. 9, ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμμένοι ὡσεὶ πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, misericordia cōmotus est super eis. Marc. cap. 6 dicit ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς. Rursum Matth. cap. 15, & Marc. cap. 8, σπλαγχνίζομαι ὅτι πὶ ὄχλον, vt Marci 9, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς, & Lucæ 7, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτόν. B

Σπλαγχνισμὸς, ε, ὁ, Commiseratio, Quum viscera alicuius miseratione tangunturur.

C. Ἐπισπλαγχνίζομαι, Misericordia cōmoueor super. perinde ac si diceretur σπλαγχνίζομαι ὅτι. C

Σ Π Λ Η Ν,

ηνος, ὁ, Splen, Lien: viscus rarū, spongiosum, nigricans, ventriculo sinistra parte incumbens, & sanguinem humorem atro repurgans. Et sicut iecur videtur esse purioris sanguinis quædam affusio & concretio, ita & lien nigrioris & fæculenti: ob idque vtriusque visceris carnem Erasistratus παρέγχυμα nominauit. Plato autem eum ἐκμαγεῖον τῶν ἥπατος γεγονέναι ait, teste Poll. lib. 2, vbi addit, σπληνὸς κεφαλὴν vocari αὐτοῦ τὸ παχύτατον, crassiorem eius partem. Ibidem τὸν σπλῆνα ἀλγεῖν, dolere ex liene: quod vnico verbo σπληνιᾶν dicitur. Et apud Plut. σπληνὸς οἴδημα, lienis tumor. Et σκίῤῥος τῶν σπληνῶς, apud autorem Definit. medic. qui Galenus esse creditur: nimirum ὅταν μείζων ὁ σπλὴν ὑποπίπῃ, καὶ λίαν σκληρὸς καὶ διωγκωμένος. Vnde σπλὴν ἐσκιρρωμένος apud Dioscorid. lib. 2, Lien induratus simul & tumefactus. Σπλῆνες, lienis dolor. Cuius signif. exemplum ex Hippocr. vnà cum Celsi interpr. habes in Πλαύτης, tomi 3, col. 343. A. ‖ Σπλὴν significat etiam idem quod σπληνίον, splenium: linteolum, vtplurimum oblongum & splenis formam referens, quo medicamentum illitum, exceptúmve, parti affectæ applicatur. Galen. lib. 6 Meth. med. ὅθεν εἰς φουρᾶν, ὅπερ καυνεῖται αὐτοῖς οἱ Ἱπποκράτης ἐξοῦρε τὴν τῶν σπληνῶν ὀπτοβολήν. Ibidem, σπλῆνα σκεπαρνηδὸν, ὡς Ἱπποκράτης ὠνόμασε, περιβάλλειν. Hesychio σπλῆνες sunt non solùm τὰ πρὸς τοῖς ἰσχίοις ὀπτημένα ὀθόνια, sed etiam οἱ ὑπὸ τὰς πλεύραις ἐλκίδες. E

C. Σπληνοδάπανος, ε, ὁ καὶ ἡ, Splenem consumens & minuens. A Nicolao Myrepso σπληνοδάπανον dicitur τὸ ἄσπλη νον, quòd lienem minuat & consumat. F

C. Ἄσπληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lienis expers, Liene carens. Ἄσπληνον exponunt etiam Medicamentum ad curanda lienis vitia. A T Ἄσπληνον herbæ nomen est apud Dioscor. lib. 3, cap. 151, inde dictæ quòd δυνάμιν ἔχει τὰ φύλλα ἀποζεσθέντα σὺν ὕδατι, καὶ πιόμενα ὅτι ἡμέρας μ', σπλῆνα τήκειν: atque adeo & ipse σπλὴν καταπλάσσεται τοῖς φύλλοις λείοις σὺν οἴνῳ. Vnde Plin. lib. 27, cap. 5, Huius foliorum iure in aceto decocto, per dies 40 poto, lienem absumi aiunt. Et illinuntur autem eadem, sedántque singultus. (sic enim reponendum ibi existimo) Nicol. Myr. quoque eam ob rem σπληνοδάπανον nominauit. Alio nomine σπλήνιον dicitur, & ἡμόνιον, & σκολοπένδριον, vt ibidem testatur Dioscor. necnon & Plin. loco citato, sic scribens, A splenon sunt qui hemionion vocant. Vide Ἡμόνιον & Ἡμιονῖτις. Herbarii & pharmacopœi nostri temporis ceterach appellant. G

Σπληνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lienosus, Spleneticus: sic enim Plinius appellat eum qui liene laborat. Vel etiam, Magnum & tumidum lienem habens. Vtitur Galenus in libro ad Glauc. necnon & Hippocr. Vide in sequenti Σπληνικός. H

Σπληνικὸς, ε, ὁ, idem. Σπληνικοὶ (inquit Gorr.) dici quidem possunt omnes qui ex liene laborant, propriè tamen à veteribus ita dicti sūt quib⁹ lien obduruit. Autor Defin. medic. σπληνικοὺς esse & dici scribit οἷς φλεγμήνασης οἱ σπλῆνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστασθαι οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ πελιοία, ὥς περ καὶ κῆ τοῖς νόσοις ῥύθμα πίζεται: in iisdémque mutari præterea naturalem corporis colorem. Hippocr. σπληνώδεις appellat, vt Aphor. Sect. 6, artic. 47, τοῖσι σπληνώδεσι δυσπεψίη ὀπηγνυμένη ἀγαθόν. Priore autem σπληνικὸς vtitur Athen. lib. 8, de Pella vrbe, σπληνικοὺς εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν ὀνόματι Βαλαιείῳ. Item σπληνικὴ φλέψ, splenica vena: ramus superior & minor venæ portæ, qui totus per lienē spargitur. Nam quū vena porta in duos præcipuos ramos distincta sit, hic in lienem abit, alter in mesenterium diffunditur. Gorr. B

Σπληνῖτις φλέψ, eadem quæ σπληνικὴ paulo antè. Aristot. l. 3 Hist. anim. & Ruf. Ephes. in lib. De appell. part. corp. humani.

Σπληνίον, ου, τὸ, idem quod σπλὴν, vt innuere videtur Poll. lib. 2. Vbi paroxytonως scriptum legitur, alibi passim proparoxytonως. Σπληνίον (sicut & σπλὴν) dicitur etiam linteolum, vel emplastrum non oblongum tantùm (vt Hesych. vult) aut splenis (vt alii) figura: sed quacunque forma ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur. Gal. Hippocratē id genus linteoli excogitasse dicit ad stabiliendas fracturas, lib. 6 Meth. med. cuius verba in Σπλίω citaui: vbi etiam ad ossa multifariam confracta splenium asciæ forma circundare ex eiusdem Hippocratis præcepto iubet. Non est autem dubium sic dictū esse à lienis figura lōga magis quàm lata. Aliis etiam partibus imponitur, vt fronti in fasciolæ modum ad leniendos dolores, aut inhibendā destillationem, aut in alium quempiam vsum. Gorr. Latini quoque hac voce vtuntur. Plin. de oculis cruore suffusis, Superimponi oportet splenium è melle decoctum. Mart. — numerosa linunt stellantem splenia frōtem. Idē, Talia lunata splenia fronte sedent. Idē & Spleniato mēto prodire dicit, pro Mēto cui spleniū superimpositū est. Legitur apud Diosc. aliquoties, & Paul. Ægin. Item apud Philemonē, Ὡς σπλήνιον πρὸς ἕλκος οἰκείως πεθὲν, Τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος. ‖ Σπλήνιον dicitur etiam à quibusdā τὸ ἄσπλωνον, vel quòd spleni conueniat, vel quòd folia habeat longa latáque in modum lienis, vt Gorr. annotat. Dioscor. quoque idem testatur, lib. 3, cap. 151, Ἄσπλωνον· οἱ δὲ, σκολοπένδριον· οἱ δὲ, σπλήνιον· οἱ δὲ, ἡμόνιον. Et cap. seq. Ἡμονῖτις· οἱ δὲ σπλήνιον. vbi etiam docet hanc herbam ex aceto potam πίνειν σπλῆνα. Plin. lib. 25, cap. 5, Inuenit & Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam hemionion vocant. Et mox, Medetur lienibus. constátque sic inuentam, Quum exta super eam proiecta essent, adhæsisse lieni, eúmque exinanisse. ob id à quibusdam splenion vocatur. Narrant, sues qui radicem eius ederint, sine splene inueniri. Apud Theophrast. autem Hist. plant. lib. 6, cap. 4, vbi cnicum syluestrem dicit esse ἀθυκαυλόπτερον, ideóq; σπληνίοις οὐκ ἐν τῷ ἀρχαίων κεχρῆσθαι γυναικῶν, pro hoc σπληνίοις reponendum iudicant πτίοις, accipientes hoc πτίοις pro ἀτράκτῳ. quoniam (vt Dioscor. scribit) τὴν ἀτρακτυλίδι (quam nonnulli κνίκον ἄγριον appellant) αἱ γυναῖκες χρῶνται αὐτῇ ἀτράκτῳ: sicut & Theocr. schol. annotat ἀτρακτυλίδα vocatam esse ὑπὸ τῶν παλαιῶν γυναῖκας ἀτράκτοις ποιεῖν ἐξ αὐτῆς, ex eo quòd rusticorum mulieres fusos ex ea conficiant. Plinius tamen lib. 21, c. 15, Vna (inquit) syluestris cnici species, mitior est, simili caule, tamen rigido: itaque & colu antiquæ mulieres vtebantur ex illis: quare quidam atractylida vocant. πτίον pro colu accipiens, non pro fuso. Vbi obiter nota E T I A M Πτίον E T Ἄτρακτος. I

Σπληνιάω, ῶ, Splenis dolorem patior, Lienis dolore laboro. πὸν σπλῆνα ἀλγῶ. Poll. lib. 2. K

Σ Π Ο Γ Γ Ο Σ,

ου, ὁ, Spongia. Iliad. σ, Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόρξαν. Odyss. υ, ἀπόγγοισι τραπέζας Πᾶσας ἀμφιμάσαντο. Et Odyss. α, — ἀπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Sic & Odyss. χ, τραπέζας Ὕδατι καὶ ἀπόγγοισι πολυτρήτοισι κοσμεῖν. Vtitur & Aristoph. necnō prosæ scriptores, vt Plut. Ath. & alii. De generibus autē & natura τοῦ σπόγγου, Diosc.

lib.5,c.138,necnon Aristot.Hist anim.l.5,c.16.& Ælian. item & Plin.lib.9,cap.45. Σπόγγοι dicuntur etiam glãdulæ quædam ad fauces,vt scribit initio lib.4 Epidem. Hipp.aut Thessalus eius filius,cui librum hunc,vti secundum & sextum, tribuit Galen. lib.3 περὶ δυςπνοίας. Sic fortè dictæ sunt quòd spongiarum modo humorem combibunt & continent.

C. Σπογγοθήρας,ου,ὁ,Qui spongias venatur. Poll.lib.7, πορφυρεῖς,πορφυρθυτᾶι, σπογγοθῆραι. Sunt qui spongiarios & spongiatores Latinè dici posse iudicent,vt à Purpura dicuntur purpurarii & purpuratores. Vtitur Plut.in libro De primo frig.

C. Σπογγολυμβητής,οῦ,ὁ,Qui aquas subit vt spongias petris adhærentes auellat & extrahat.Idem qui σπογγοθήρας.Vtitur Lycurgus orator,teste Poll.lib.7.

C. Σπογγοτόμος,ου,ὁ,Qui spongias secat: seu Vrinator qui spongias piscatur. Ex schol. Æschyli. Plin. auulsorem vocat lib.9,cap.45,Intellectum inesse iis apparet, quia vbi auulsorem sensere, cõtractæ multo difficilius abstrahuntur. Quæ transtulit ex Aristot.Hist.anim. lib.5, c.16, vbi ait,ἔχᾳ δὲ ἡ αἴσθησιν,ὡς φασι.σημεῖον δὲ τοῦ· ὁ μέλλοντος ἀποσπᾶν αἴσθηται, πιεσάγεται, καὶ χαλεπὸν ἀφελεῖν ὅτι.

Σπογγόδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Spongiosus. vt Plin. Pulmo spongiosus.

Σπογγοῦς,έως,ὁ,idem quod σπογγοθήρας,seu σπογγολυμβητής,Spongiator. Aristot.apud Athen.lib.7,ὡ σημείῳ χρώμενοι οἱ σπογγεῖς καταλυμβῶσι.Dicitur vt πορφυροῦς.

Σπόγγιον,ου,τὸ,Spongiola.Aristoph.Vtitur & Hesych. in ex ponendo σπόγγος. Apud eundem proparox. legitur, Σπόγγια,τὰ σπογγόδη.

Σπογγιά,ᾶς,ἡ,Spongia:quod oxytonωs scribi Suid. annotat,& Atticum esse, citans ex Aristoph. σπογγιᾶ βεβυσμένον.Et apud Plutar.Ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον τὸ πρόσωπον.

Σπογγίτης λίθος,Spongites lapis.Plin.l.37,cap.10, Spõgites spongiæ nomen repræsentat.Idem l.37,cap. 19, Spongiæ lapides inueniuntur in spongiis,& sunt natiui. Vbi mallem Spongitæ lap.

Σπογγίζω,F.ίσω,Spongia tergo,seu detergo.σπόγγῳ ἀπόψαι,vt in Geopon.legitur pro eo quod Columella dicit Spongia detergeo.Demosth. Pro cor.τὸ μέλαν πείβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων,καὶ τὸ παγδαγρῆον κορῶν. Pall.Σπογγίζομαι, Spongia tergor,seu detergeor.Athen.l.8, νομίζων οὐκ ἂν οὕτως ἐσπογγίζετο καλῶς εἰ μὴ αὐτὸς ἐσπόγγισεν.Ibidem,ὡς ἴδεν ἐσπογγισμένα τὰ ὑποδήματα καλῶς.

Σπόγγισμα,ατος,τὸ,Purgamentum, Sordes spongia detersæ.Ex Eustath.

C. ΑΠΟσπογγίζω, Spongia abstergo seu detergo. VNDE Ἀποσπόγισμα,ατος,τὸ,Sordes spõgia detersæ.idem quod σπόγισμα,vt ἀπόνιμμα idem quod νίμμα.

ΣΠΟΔΟΣ, οῦ,ἡ,Cinis:κόνις,τέφρα,vt Hesych. exponit. Alii verò non simplicè cinerẽ significare aiunt qui τέφρα nominatur,sed sordidum & cui carbones extincti permixti sunt, rerúmq; aliarum reliquiæ. Odyss. 1, Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,Εἵως θερμαίνοιτο.Plutar. Sympos. 8, Probl.7,vbi Pythagorica quædam symbola enumerat,χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν.Lucian.De luctu,πλὴν σποδὸν ἡμᾶς στεῖσαι πεπιστεύκατε,cinere vesci. Σποδὸς dicitur etiam res nihili aut in nihilum redacta.vt Puluis apud Latinos, quũ poeta dicit Puluis & vmbra sumus.In Epigrammate Sardanapali apud Athen.libro 8,Εὖ εἰδ' ὡς ὅστ' θνητὸς ἔφυς,τὸν θυμὸν ἄνεξε,Τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι σοι οὔτις ὄνησις. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι,Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.Κεῖν' ἔχω ὅσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβεισα καὶ σοῦ ἔρωτι Τέρπν' ἔπαθον,τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται,Nam & ego nunc in puluerem & nihil redactus sum qui olim in magna illa Nino regnabam.Itidem paulo pòst,Ἔξεις δ' ὅσ' αὖ φάγης τε καὶ πίῃς ἅμα,Σποδὸ δὲ πάντα,Γερηνιέης,Κόδροι,Κίμων. In Epigr. autem l.2,Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδὸς, exponitur Pernicies & exitium. Vide & Σπόδιον. Hesych. exp. etiam ἀφόδευμα.

C. Σποδοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Visu cinereus, vt Plin. loquitur, seu Cineris speciem gerẽs. quo sensu idem dicit Cineracea terra,vel rufa,id est Cinerei coloris. Aristot.Hist. anim.lib.8,σποδοειδὲς χρῶμα,color visu cinereus,seu Color Cinereus,vt Plinius loquitur: alii Color ex cinere albicans. Ibidem, σποδοειδὴς πλὴν χρόαν, Qui cinereo est colore,Cineraceus.

C. Ἀντίσποδος, Cineris seu Spodii vicem præstans, Qui est pro cinerula quæ spodium appellatur. Ἀντίσποδα (inquit Gorr.)dicuntur medicamenta quæ eadem cum τῷ σποδίῳ (quod & σποδὸς dicitur) facultate pollent, quæque in spodii penuria in eius locum substitui possunt, de quibus Dioscor.lib.5,cap.86, agens de pompholyge,cuius species spodium est: ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ αὐτὰ σποδὸς ἱκανῶς ἀναχεῖ,ὑστερούσης πολλάκις σποδοῦ, τὰ ἴσοδ ωαμοιοῦται αἰσκρῶν ὄντα ὑποδείξαι. Plinius lib.34,cap.13,Ne inquirenda essent metalla, vilissimis rebus easdem vtilitates excogitauit. Antispodon vocant cinerem fici arboris vel caprifici,vel myrti foliorum,cum tenerrimis ramorum partibus,vel oleastri vel cydonii mali,vel lentisci. Sed & alios ibi cineres refert qui in spodii locum (si fortè desideretur) substitui possint. Apud Galenum LEGITVR Ἀντίσποδον, Simplic.lib.9,vbi περὶ πομφόλυγος καὶ σποδίου agit,ᾧ (videlicet σποδίῳ) δοκεῖ ωρέπουσαν δ ωαμιν ἔχειν τὸ καλούμενον ἀντίσποδον.Legitur & apud Orib.

C. Ἐνσποδος,Cineraceus. Ex Dioscor.l.1,cap.95, ἔνσποδος τῇ χρόᾳ,pro Qui colore est cinereo.

C. Θερμοσποδιά,ᾶς,ἡ,Calidus aut calefactus cinis. Alii, Cinis feruens,in quo ardentium adhuc carbonũ reliquiæ supersunt. Dioscorid.lib.2, cap.134, de rapo,εἰ δέ τις ἐγγλύψας τὴν ῥίζαν, κηρωτῇ ῥοδίνῳ ἐν αὐτῇ ὅτι θερμοσποδιᾷ πήξει,si excauatæ radici rosaceum ceratum adigatur,& feruenti cinere eliquescat.Vtitur & lib.5.

Σποδίος,Cinereus,vt σποδίον χρῶμα,cinereus color, qui ab Aristot.dicitur σποδοειδής. Athen.l.9, ἡ δὲ φάσκα,ἀλίκπορος τὸ μέγεθος,χρῶμα δὲ,σποδίον· ἡ δὲ τρυγών,παίπαν ἐλάττων, χρῶμα δὲ πυρρόν. Quæ & apud Eustathium leguntur, pagina 1712. Vbi nota eum discrimen facere inter σποδίον & πυρρόν.

Σπόδιον,ου,τὸ, Cinerula. Σπόδιον SIVE Σποδὸς,(inquit Gorr.) est recrementum metallorum vstorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indéque colligitur. Nomen habet à cineris similitudine,& quidam ex Latinis cinerulam dixere. Nec colore modò cinerem refert, verùm etiam grauitate: quibus duobus differt à pompholyge, candida & leui: quum tamen vtraque sint eadem genere,& ex eadem materia prodeant. Ea autem vtplurimum est æs,aut cadmia: aliquando tamen ex auro & argento & plumbo nigro secernitur. proinde diuersas habet appellationes: ærariæ, quæ omnium præstantissima est:plumbariæ,quam post Cypriam ærariam Dioscorides commẽdat: aurariæ,quæ teste Plinio est vtilissima: & argentariæ, quam idem Lauriolin vocari dicit à Laurio Atticæ monte, in quo argenti erant fodinæ. Omnis autem spodos lota & à sordibus (id est carbonibus, terra,pilis) purgata,easdem quas pompholyx vires habet, sed crassiorum est partium. Sunt qui existiment nos vero spodio carere nostrúmque non aliud esse quàm ebur vstum,aut aliud offis genus. Auicenna autem scripto testatus est, spodium esse cinerem radicum cannarum exustarum. Verùm hæc non sunt spodion,sed verius ἀνάσποδα dicentur. Vide & Dioscor.l.5,c.85,86,& Plin.l.34,c.13,vbi vtitur vtroq; vocabulo Græco,& spodõ appellãs & spodiõ. VOCATVRET Σποδιὰ,à Diosc.l.5,c.85 circa finẽ.

Σποδιά,ᾶς,ἡ,Cinis.idem quod σποδὸς,vt σπογγιὰ idẽ quod σπόγγος. Hesychius exponit κόνις, σποδός.apud quem legitur &, Σποδιὰ λαύρα, ἡ ταῖς ὁδοῖς πείβουσα,ἢ ἐν ταῖς ὁδοῖς πρίβομψιν. Pro quo Eustathius voce comp. HABET Σποδωπλαύρα, vt docui tomi secundi col.543. F. AT Σποδιάς,άδος,ἡ,arbor quædam nominatur quæ est veluti sylueſtris prunus: teste Theophrasto, Hist.pl.libro 3,capite 7, vbi quædam ὀπωπολαόρριζα commemorat, καὶ κοκκυμηλέα,καὶ σποδιάς.αὕτη δ' ὅλιν ὥςπερ ἀχεία κοκκυμηλέα. Pro quo σποδιὰς apud Athenæum libro 2 LEGITVR Σπονδιάς: & ad ipsum fructum refertur,nõ ad arborem,Θεόφραστος δὲ λέγει κοκκύμηλα καὶ σπονδιάς.ἔστω

ἡ ὅλιν ὡς ὥρα ἄχρια κοκκύμηλα.

Σποδικὸν κολλύριον apud Paul.Æg.& Latinos quoq; Scrib. Larg.à quibusdam cinereum dicit appellari. Itaque errant qui à spodio appellari scribunt. neque enim spodii quicquam habent ἄδηκτα καὶ ἀπαλὰ collyria, è quorum numero & hoc est. sed à cinereo colore nomẽ sortitũ est: vt inter alia tradit Gorr. Alioqui Plin.& spodonlotam dicit collyriis oculorũ aptari,& auraria spodon vtilissimam oculis affirmari.

Σποδίτης ἄρτος,Panis subcineritius, vt quidam vocant: Athen.lib.3 ex Nicandro & Diphilo. Ibidem nominatur ἐγκρυφίας, quoniam nimirum τῇ σποδῷ seu τῇ θερμοσποδιᾷ ἐγκρύπτεται .id est, quia feruentibus cineribus obrutus inassatur.

Σποδίζω,F.ίσω, Sub cinere coquo, Cinere obrutum inassa seu torreo. Plato lib.2 De rep.pag.23,καὶ φυγὰς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, ad ignem sub cinere fageas glandes torrebunt. Apud Aristoph. autem in Vesp. ἢ μὴ κεκαυτῷ Διαπνοῇ λέῳ σποδίσει παχύς,schol.exp.πλῆξον καῦσον ὡς ἐν σποδῷ, Feri,combure veluti in cinere. Alii,In cineres redige,Cinefac,vt Lucr.Horrifico cinefactum te propè busto. ‖ Neutraliter quoque accipitur pro Cineraceus sum,In cinereum colorem vergo.

C. ΥΠΟσποδίζω,F.ίσω,Aliqua ex parte cineraceus sum, Aliquatenus refero cinerem. Dioscor.lib.5,c.92.de ærugine scolecia,κίνει ἕως ἂν μεταβάλῃ καὶ ὑποσποδίσῃ τῇ χρόᾳ. Vbi Ruell.Donec se mutet,& colorem cinereum concipiat.

Σποδίω,Feruẽti cinere obruo,aut vro.vnde apud Hesych. Σπόδησον,ὀπήσον,φλέξον. nisi fortè scribendum ἀποδίσον, & intelligendum de eo quod ex Aristoph. paulo antè citaui:præsertim quum post σποδιὰ ponatur. ‖ Significat etiam Ferio, Percutio, Cædo. vnde apud Hesych.Σποδεῖν,παίειν. Aristoph.Nub.Κἄπειτ' ἔφλα με,κἀποδεῖ,κἄπτιγε,κἀπέτριβεν. Idem in Ran.Οὐδὲν πλεῖς γὰρ, ἀλλὰ ταῖς λαγόναις ἀποδεῖ. Vbi annotat schol. ἀποδεῖν propriè esse τὸ πυῖ βωμοῖς καθαίρειν, altaria purgare. seu Ab altaribus cinerem detergere. Et sic ἀποδεῖν diceretur ὑπὸ κοπτικῶς pro Cædere & quasi cineres abstergere. Pall. Σποδεῖδῃ,Cædi.vt Hesych.ἀποδέοιτο exp.ἐτύπτοιτο.ἐμάχετο. Eurip. Hippol.cor.— Ὠΐαισι ἐμπλακεὶς Δεσμὸν διεξῆνθον ἔλκεσι δεθεὶς· Σποδούμενος δὲ πέτρας φίλοις κάρᾳ, Θραύων δὲ πάρκα, Caput ei ad saxa obuia alliditur. Nisi malis Allidens caput ad saxa. Fortasse significat etiam Cineres feruentes fodico,vt σκαλεύω seu σκαλαθύρω: atque inde translatum videtur ad obscœnam actionẽ, quemadmodum σκαλεύειν quoque & σκαλαθύρειν.Cuius significi. Hesych. quoque meminit, Σπεδεῖν exponens συγγίνεσθαι,coire: & Σπεδεῖσθαι,παραίνεσθαι, prædicari. Aristoph.Concion. Λέγουσι δὲ καὶ τοὺς νεανίσκους ὅσοι πλεῖστα ἀποδεῶνται,δεινοπάτιες εἶναι λέγειν.id est.βινοῦνται, subagitantur. Κινεῖν quoque eo significatu idem dicit.

C. ΑΠΟσποδέω,ῶ, Cinerem detergo. Apud Aristoph.initio Auium,Ἀπαποδήσαι τοὺς ὀνυχας τοῦ δικτύου. vbi scholiastes exponit ἀφαιρήσαι ἀπὸ τῆς ἀποδοῦ: quoniam nimirum cinis ἀφαιρεῖ τὸν ωρεῦ πάρξασαν ὕλιν τοῦ ξύλου. item ἀποκροῦσαι, τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. vt fit Decutere aut Ictu decutere.

C. ΚΑΤΑσποδεῖν,Depellerẽ. Hesych.enim κατασπόδησον exponit κατέλασον.

ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, ου,ὁ,Spondylus, Vertebra. Sunt autem spondyli ossa 24,quibus ἡ ῥάχις tota cõstructa est. Tot enim sunt in homine secundũ naturam se habente: aliquãdo tamen plura aut pauciora reperiuntur. Omnia caua sunt & forata, omnia ἄκανθαν (hoc est spinam) habent,& apophyses trãsuersas atque obliquas ascendentes & descendentes: omnia similiter vinculum membranosum intus (præter duos primos spondylos) duas rachitæ meningas ambiens,& foris alterũ ipsa vndiq; colligãs:præterea articulationes sex,duas suo corpore, duas apophysibus ascendentibus, & duas descendentibus. Hæc inter alia Gorr. apud quem plura vide de earum articulationibus, quidque inter se commune habeant, quid proprium. nec enimomnes sibi similes sunt. Alio nomine dicuntur σροφεῖς, à Pherecrate σροφιγγες,præcipuè ωρὸς τὸν σροφὸν τοῦ τραχήλου. sunt enim communes vertebræ ipsi ceruici cum dorso. Homerus ἀνδυλίους vocat, Arrianus κύβους etiam. Septem illas ceruicis vertebras ἀσραγάλους appellat idem Homerus: quarum prima ὀδηγοφόλος dicitur,secunda ἄξων,& ὀδοῦς ab Hippocrate:(licet Ruf.Ephes.primam ab eo sic nuncupari putet)vltima,ἄτλας,quòd onus sustineat. Magnum verò spondylum Galen. comm.3 περὶ ἄρθρων, accipit secundum,qui in fauces conuersus eas angit.Non multo pòst tamen eodem libro magnum spondylum appellat infimum lumborum aut ei proximum. Paulo pòst magnum videtur innuere sextum ceruicis aut septimum. Cæterùm vertebræ omnes in tres ordines distinguuntur. sunt enim ceruicis septem, dorsi duodecim,lumborum quinque. Inter quas facile est dorsi vertebras ab aliis discernere. singulæ enim dorsi vertebræ vnam vtraque parte costam emittunt. Ex his autem decima peculiare quiddam & proprium habet, à Galeno ἀρρενὶς dicta, quòd spinam habeat in neutram partem vergentẽ, id est nec sursum nec deorsum. qualis hominibus huius sæculi frequenter est vndecima, & hac frequentius duodecima, rarò autem decima. Quum enim rachis tota sit tanquam arcus quidam, eius ipsius ceu clauis (vt vulgò vocatur) est decima vertebra,quæ,velut lapis aliquis motu recto delatus, nutantes sursum aut deorsum alias vertebras figit & firmat: teste Gorræo. Inter eas maris nomine censetur quod prominet & extat, quódque fulcitur: fœminæ autem,quod suscipit,cauúmque est.Compages earum & σύσημα nominatur γύης: meatus verò per quem medulla earum fertur,σωλὴν & ἱερὰ σύριγξ vocitatur, teste Polluce. Latini etiam spondylos dicunt, vt Plin. Primus spondylus dorcadis. Idem lib.32,cap.6,scribit laudari ostrea quæ sint spondylo breui atque non carnoso,nec fibris laciniosò. Martialis ossicula spondylis similia,spondylos vocat,lib.7, Rosos tepenti spondylos sinu condit. In architectura ἀνάνδυλος dicitur sculptura vertebrata siue verticillata, à vertebræ siue verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apponitur. Athen.l.5,οἱ δὲ γεγονότες αὐτῆθι κίονες αἰνίγματα σροφυλοι,διαλλάττοντες τοῖς ἀνανδύλοις,τὸ μὲν μέλαινος,τὸ δὲ λευκοῦ,παρ' ἄλληλα τεθειμένων. Σπόνδυλος dicitur etiam Verticulum seu Verticillum, id est pondusculum quod mulieres nentes imæ fusi parti appendunt,vt facilius eum contorqueant. Præterea ἀνόνδυλοι vocabantur αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαὶ,χαλκοῦ πεποιημέναι,ænei calculi quibus iudices vtebantur in suffragiis ferendis. Poll. Σπόνδυλος nominatur etiam cardui satiui caput, cardui inquam satiui,qui & cactus & cinara dicitur.Galen.De facult.aliment.lib.2,cap.51,de cinara, πολλοὶ δὲ οὕτως ἐδίοισι τὰς οἷον κεφαλὰς αὐτῆς,ἃς ὀνομάζουσι ἀνόνδυλους. Est & piscis nomen apud Plin.lib.32,c.vlt.cuius Macrob.quoque meminit & Seneca. Dorion autem apud Athen.lib.7 σφόνδυλον appellat τὸν κάτω τῆς κεφαλῆς τοῦ κεφρέως ἐλίνον. Herbæ quoque nomen est,quæ & ἀνόνδυλιον dicitur. Vide infrà in Σφόνδυλος.

Σπονδύλιος,ου,ὁ,idem quod ἀνόνδυλος.Eust.

Σπονδύλιον,ου,τὸ, itidem pro ἀνόνδυλος dicitur,& significat Vertebra. Item Os spinæ extremum,quod & ὀρροπύγιον nominatur & κόκκυξ. Poll. Σπονδύλιον vocatur & Verticillus, quem fœminæ nentes indunt imæ fusi parti, vt facilius eum contorquere possint: sicut & ἀνόνδυλος. Item herbæ nomen,vt in σφόνδυλος docebo.

¶ Σφόνδυλος Atticè dicitur pro ἀνόνδυλος.Nec de vertebris solùm τῆς ῥάχεως dicitur vt ἀνόνδυλος, sed & de verticulo seu verticillo quod fuso appendunt nentes fœminæ. Quo significatu legitur apud Pollucem, libr.10,capite 28. item apud Plutarchum Sympos.9,probl.14,δοκεῖ μοι Πλάτων ὡς ἀτράκτους καὶ ἠλακάτους,τοὺς ἄξονας,σφονδύλους καὶ τοὺς ἀστραγάλους ὀνομάζειν. Hesychio σφόνδυλοι sunt non solùm τὰ τῆς ῥάχεως ὀστᾶ, sed etiam αἱ ὁρμοζαὶ τοῦ μελῶν: item τοῦ σκορπίου αἱ ὀλίγαι τοῦ κέντρου ωδιζεφαί, item οἱ τοῦ φυθοῦ πυθμένες, necnon αἱ δικαστικαὶ ψῆφοι, quemadmodum Eustathius quoque ex veteribus gramm.σφόνδυλος exponit ἡ δικαστικὴ ψῆφος.itidémque ἀνόνδυλος suprà. Nicander fœmininо genere

vsurpauit in Ther.v.797, — τῷ δ' πορφυρελαίνῃ ἄκρη σφόν- A
δυλος, de scorpio. quò referri potest expositio ex Hesychio paulo antè allata. Vide & Σπονδύλιον.

C. Σφονδυλοδίνητος, Verticillo tortus. In Epigr. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, Filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est. Nisi malis σφόνδυλος pro ipso fuso accipere, & interpretari Filo quod fuso tortum est. nam Filum seu stamen è colo ductum fuso torquetur, cuius imæ parti verticillus inditur, vt eius pondusculo ipse fusus circumagatur velocius.

B Σφονδύλιος idem quod σφόνδυλος. Annotat Eust. pag. 1216, non solùm σπόνδυλος per σπ & tribus syllabis dici, sed etiam per σφ, & quatuor syllabis, σφονδύλιος: vt in hoc loco Homeri Il. υ, v. 480, μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο. & sic σφονδυλίων ἔκπαλτο idem esset quod ἔπαλτο ἐκ τοῦ σφονδυλίων, ex vertebris ceruicis medulla excutiebatur. At Poll. hoc S I V E Σφονδυλίων S I V E Σπονδυλίων, nominatiuo casu & adiectiuè accipit, sic scribens lib. 2, ἐφέστηκε δὲ σπονδύλοις ἐπὶ ὁ τράχηλος, οἷς Ὅμηρος ἀσφαράλοις καλεῖ, καὶ σπονδυλίωνα, τὸν μυελὸν τὸν ἐν αὐτοῖς.

C Σφονδύλιον, ν, τὸ, idem quod σπονδύλιον, seu σπόνδυλος. Est & herbæ nomen apud Dioscor. lib. 3, cap. 90. Plin. Spondylium appellat lib. 12, cap. 26, dicēs à ferula differre foliis tantùm, quia sunt minoia, & platani diuisura. Idem Dioscor. σφόνδυλον etiam vocat, vt lib. 3, cap. 97, de galbano, σὺν σφονδύλῳ δὲ καὶ ἐλαίῳ θεραπεῦσα, ἑρπετὰ κτείνει. Vnde Plin. lib. 24, cap. 5, Serpentes oleo & spondylio mixto tactu necat.

Σφονδύλη autem S I V E Σπονδύλη diuersæ significationis est à superioribus. Eustath. enim pag. 1669 ex veteribus D lexicographis tradit, σφονδύλιν esse ῥίζαν ὁμοίαν σιλφίῳ. Sic Hesych. Σφονδύλη, ὅμοιόν τι φασὶ σιλφίῳ εἶδος, ὀσμὴν φαύλιν θοεῖε, ὀθνον εἴ τις ἅψεται αὐτῆς. Apud quem L E G I- T V R E T Σπονδύλλη, ἡ γαλῆ παρ' Ἀτθίδι. Dicitur σφονδύλη esse etiā insectum odore tetro, de blattarū genere. Aristoph. Pace, Ὡς ἡ σφονδύλη φθόρουσα πονηρότατον ὀδεῖ. vbi schol. annotat, σφονδύλιν esse σιλφιν πνὰ ὀδέλλη θεσσομοίαν, δεινῶδη ὄντως. Aristot. quoque inter insecta numerat, Histor. anim. lib. 5, c. 8, θεῖ ὀχείας τοῦ ἐνόμων loquens: πάντα δὴ τὸν ὕδατον τῶν ὀχεύεται, αἱ τε μῦιαι καὶ αἱ κανθαρίδες E καὶ αἱ σφονδύλαι. vbi Gaza interpr. Verticilli. Idem Aristot. libr. 8, cap. 23, staphylinum (quod & ipsum insecti genus est) dicit esse ἡλίκον ἡ σφονδύλη. quemadmodum Apsyrtus quoque in mulomedicina staphylinon dicit esse ὅμοιον τῆς σπονδύλαις τῆς κατ' οἰκίαν, μείζονα δέ: addens, eum γίνεσθαι ἐν τοῖς ἀχεῶς παντοχῇ, καὶ πορεύεσθαι ἐπὶ πρόσω τὸν οὐρανὸν, & equum deuorato staphylino nō aliter cruciari quàm vipera deglutita: quemadmodum Aristoteles in loco citato scribit αὐίαπν esse si equus σαφυλῖον θεχάνῃ. Theophr. Hist. pl. lib. 9, cap. 15, de radicibus loquens quæ à bestiis arroduntur & quæ secus, τοῦ δ' ἔξω θηείων ἄλλο μὴν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης οὐδεμιᾶς, ἡ δὲ σφονδύλη, πασῶν. F Vnde Plin. lib. 27, cap. 13, Et animalium quidē cæterorum nullum aliud radices à nobis dictas attingit, excepta spondyle, quæ omnes persequitur. genus id serpentis est. Erasmus annotat esse subnigro corpore & emittere grauissimum odorem quum emoritur. Idem tamē Aristophanis locum suprà citatū sic interpretatur, Vt feles quoties fugitat malè pedere sueta est: Hesychium sequutus, qui σπονδύλιν Atticis dici πὼ γαλῆν est autor: sequutus etiā ipsū Aristoph. qui in Pluto dicit, Υπὸ τῶ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Verùm & eorum qui σφονδύλιν interpretantur σίλφης quandam speciem, non improbanda est opinio. Legimus enim apud Gal. περὶ κρ. τόπ. lib. 5, σίλφης βδεούσης σῆρ: itidémque apud Aet. lib. 8, cap. 33 σίλφης τῆς κατοικιδίου τῆς βδεούσης τὸ σῆρ. Itidémque apud Paul. Ægin. in succedaneis, αὐτὶ βουτρήσεως σίλφαι βδέουσαι. id est blattæ fœtidæ, seu quæ execrando & tetro fœtore sunt.

Σ Τ Α Ἀ Ζ Ω, F. ξω, Stillo. Interdum neutrum est, & H cum datiuo instrumentali humoris effluentis iungitur. Soph. Aiace, κάρα Σπάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους, stillabat ei caput sudore. Sic Lucr. Saxa stillant guttis. Tibull. Coma stillabat Tyrio rore. Luc. — sanguineis stillauit roribus arbos. Interdum accus. humoris emanantis, & tunc transitiuum est. Iliad. τ,

Ραψῳκλῳ δ' ὦ ἀμβροσίῳ καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Σπάζε κρᾶ ῥινῶν. Sic eodem libro, aliquanto pòst, Ἀλλ' ἴδε οἱ νέκταρ καὶ ἀμβροσίῳ ἐρατεινῷ Σπάζον ἐνὶ στήθεσσι. Et Oppian. lib. 3 De venat. — πόσον πικέων τε καὶ ἀρπαλέοιο θυέλης Φίλτρον ἐνὶ κραδίῃ σπάζεν θεός, cordi instillauit Deus. Iuuen. — stillauit in aurem Exiguum de naturæ patriæque veneno. Item σπάζει φόνον Apollon. 2 Argon. Stillat sanguinem. Et σπάζω δάκρυ Eurip. pro λείβω, seu σπένδω δάκρυ, libo lacrymā, id est Fundo lacrymam. Plin. quoque dicit, Africa ammoniaci lacrymam stillat. Alibi autem Frutex resina stillans.

Σπάγμα, ατος, τὸ, Gutta, Stilla, seu Liquor qui stillatur. Epigramm.

Σπακτὸς, οῦ, ὁ, Stillatus, Ouid. seu Stillatitius, vt Plin. dicit Stillatitia resina. Aristoph. Pluto, μύροισι μυείσαι σακτοῖς, vnguentis vngere stillatitiis. quædam enim arbores stillant vnguētis, vt balsamum. Alii interpr. Liquidis, ὑγροῖς: ad differentiam τοῦ ξηροῦ. Item & Archestr. apud Athen. lib. 3, Καὶ σακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτῃ θεράπευε. Præterea σακτὴ κονία, & interdum absolutè σακτὴ, lixiuiū liquidum è quouis cinere colatum: quasi stillatitium dicas. alio nomine διηθισμένη κονία dicitur, lixiuium per colatum, seu quod per colum stillauit: vt Hesych. σακτὴν exp. διυλισμένον. Addit Gorr. significare etiā calcem perinde atque πλὴ κονίαν, eámque vocis ambiguitatē, magnam plerisque errorum occasionem præbuisse. Necnon ἅλμη σακτὴ, muria percolata, in Geopon. l. 10: seu Muria stillatitia, Muria quæ per colum distillauit. Item σακτὴ liquor oleaceus è myrrha cinnamomóque inciso stillans. Sic enim Theophrast. in suo περὶ ὀσμῶν libello, ἐκ κιννάμωμου καὶ ἐκ σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ, σακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν σάζειν. Dioscor. lib. 1, c. 74, σακτὸν vocari ait περσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρὸν, κακομμένης μετ' ὕδατος ὀλίγου, ἀποτιθεμένης τε δ' ὀργάνοι: esse autem admodum ἀώδη & πολυτελῆ. Basil. in Psalm. 44, ἡ δὲ σακτὴ (inquit) καὶ αὐτὴ σμύρνης ἐστὶν εἶδος τὸ λεπτότατον. ὀκθιζόντες γὰρ τὸ ἀρώματος, ὅσον μὴν αὐτὸ ῥυτὸν, εἰς πλὴ σακτὸν ἀπομεμείζεται· τὸ δὲ παχὺ ἀποβάν, σμύρνα περιαγορεύεται. Rursum Theophr. Hist. pl. libr. 9, cap. 4, τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὴ, σακτὴ δὲ, πλασή. At Plin. lib. 12, c. 15, Incidunturbis & ipsæ, iisdémque temporibus, sed à radice vsque ad ramos qui valent. Sudant autem sponte, priusquam incidantur, stacten dictam: cui nulla præfertur. Suidas esse aromatis genus ait, afferens hunc Polybii locum, κωρυθείσης δὲ τῆς ἐλευθερίας τοῖς Γερραίοις, ἐξεφαίνετο παρακεῖμα τὸν Ἀντίοχον τὸν βασιλέα πεντακοσίοις ἀργυρίου ταλάντοις, χιλίοις δὲ λιβανωτοῦ, καὶ διακοσίοις τῆς λεγομένης σακτῆς. Lucret. pro vnguento è stacte composito accipit, lib. 2, — amaracini blandum stactéque liquorem.

Vnde C O M P. Ἄσακτος, Nō stillatus seu stillatitiū, seu Non destillans, sed copiosè fluens. Eurip. ἀσάκτων ὑδάτων, aquarum non stillatitiarum. A D V E R B. Ἀσακτὶ, Non stillatim sed affatim, id est ῥύδην, effusim. Philostr. Heroic. ἀσακτὶ δακρύει. Inde C O M P. E T Πρωτόσακτος, Qui primus destillauit, seu distillauit. Πρωτόσακτος κονία autē vocatur lixiuium in quod calx ad cinerem additur, seu quod è cineribus calce commixtis paratur. Paul. Ægin. lib. 7, Κονία, τὸ οἷον θεῖπνυμα τῆς τέφρας ὀνομάζεται. εἰ δὲ θεφρολάβοι καὶ πάνου ἡ τέφρα καυστικὴν ἐργάζεται πλὴ κονίαν, ἣν δὴ καὶ θεροτόσακτον ὀνομάζουσι. I T E M Σπακτικὸς, οῦ, ὁ, Stillatitius: idē quod σακτός. Apud Paul. Ægin. legitur σακτικὸν κολλούριον, quod Scribon. Larg. & Marcell. empiricus σακτὸν appellant: Galenus autē V O C A T Εὔσακτον. variant tamen ab inuicem eorum descriptiones, præsertim ponderibus. Gorr. E T Σπακτὴς atramenti sutorii species esse dicitur, pro quo Dioscor. habet σαλακής.

Σπαγὼν, όνος, ἡ, Stilla, Gutta. Ephipp. com. apud Athen. l. 1, πολλὴ δὲ Λεσβία σταγὼν ἐκπίνεται, crebra vini Lesbii gutta. Suid. σταγόνος exp. ῥανίδος, ὕδατος: Hesych. autem σταγόνες non solùm ῥανίδες, sed etiam θυματέρες. Eodem Hesych. teste in metallicis σταγὼν dicitur τὸ καθαρὸν σιδήρειον: V N D E Σπαγνόθαλπον dici τὸν ἔθνος διαιροῦντα. I N D E E T Σπαγνίας, ου, ὁ, idem quod σακτός, Stillatitius, Stillatim emanans. Dioscor. lib. 1, cap. 82, θεραπεύει δὲ ὁ ἄρρην λιβανωτὸς, καλούμενος σταγνίας, βρογχίτας φυσικῶς. ἔστι δὲ ὁ ἐκπιεσθεὶς

πυρὸς, ἄπυρος, λευκός τε, καὶ θλασθεὶς ἔνδοθεν λιπαρός. Plin. lib. 12, A cap. 14, Quod ex eo rotunditate guttæ pependit, masculum vocamus. præcipua autem gratia est mammoso, quum hærente lacryma priore, cōsequuta alia miscuit se. Græci σταγόνιαν & ἄπυρον tali modo appellant: minorem autem, φοβίαν. E T Σπαγόνιον, ου, τὸ, Guttula. Est & meretricis nomen apud Athen. lib. 13.

C. Ἀσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄσακτος, Non stillatus, seu Non stillans, sed fusim manans. οὐ κατὰ σταγόνα ἀλλὰ ῥύδὴν effluens. Sic ἀσταγὲς ὕδωρ Suid. exp. πολυσταγὲς, abundè stillans seu fluens. Vbi etiam N O T A Πολυσταγὴς, B ἔος, ὁ καὶ ἡ, Multum seu abundè stillans, Multis guttis destillans. Ac quemadmodum ibi per πολυσταγὴς Suid. exponit ἀσταγὴς, I T A Ἀσακτὶ P E R Πολυσακτὶ exponit schol. Soph. pag. 324, — ἀσακτὶ δ' σὺν τοῖς πολυδένοις Στένοντες ὠμβροῦν, ὕδρ, multas lacrymarum guttas stillantes & gementes. Exponit etiam πολυδακρύτους. Sed metri causa scribere mallem ἀσακτεί. quanuis & apud Suid. eadem habeatur scriptura, cum alio etiam exemplo, τὸν νεκρὸν θρεπτέμπων ἔκλαιεν ἀσακτί.

C. Ἀποσάζω, F. ξω, Destillo seu Distillo: vel simpliciter C Stillo. Interdum transitiuè accipitur pro Stillatim fundo. Philo, εἰς πύδαφος ῥανίδας ἀποσάζουσιν. Interdum neutraliter. vt ἀποσάζει λόγον αὐτοῦ χρυσός, apud Luc. Aurum stillat ab eorum verbis. vbi genitiuum habet vi prapositionis, quasi dixisset χρυσὸς σάζει ἀπὸ τοῦ λόγου αὐτῶν.

V N D E Ἀπόσταγμα, ατος, τὸ, Liquor destillans, vt Cels. Destillat humor ex capite in nares. Sic vinum stillans ab vua, vocatur τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς. E T Ἀπόσαξις, εως, ἡ, Stillatio, seu Destillatio. Accipitur & pro præcedente ἀπόσταγμα, apud Theophrast. Hist. pl. lib. 9, c. 8, ἐνίων δὲ οὐδὲ ὀπισμὸς, ἀλλ' οἷον χυλισμός ἐστιν· ὥσπερ ὅταν καίοντες καὶ ὕδωρ ὅσον χέαντες ἀπιθοῦσι καὶ λαμβάνοιεν τὸ ἀπόσαξιν.

C. Ἐνσάζω, Instillo. Pass. Ἐνσάζομαι, Instillor. vnde præt. pass. ἐνέσακται, instillatum est, Inditum est. vel simpliciter Inest. Odyss. β, Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέσακται μένος ἠΰ. Itē apud Herodot. ἐνέσακτο οἱ ἵμερος τὸν πάλιν ἐλεῖν, Instillatum ei erat desiderium capiendi vrbem. pro Tenebatur libidine vrbis occupandæ.

C. Ἐπισάζω, itidem, Instillo, seu Superinstillo. Diosc. lib. 1, ὀπισαγεὶς γάλακτι, lacti instillatus. Idem libro 2, cap. 75, E ὀπισαγὴ ὄνυχι, instillatus sit vngui. V N D E Ἐπισασμός, οῦ, ὁ, Instillatio.

C. ΚΑΤΑσάζω, Distillo, seu Destillo. Luc. νομίζετε καταστάξειν τὸν ἄκρατον θεὸς ἡμᾶς, putatis merum ad nos destillaturum. V N D E Κατασασμός, οῦ, ὁ, Destillatio.

C. ΠΕΡΙσάζω, Circumquaque stillo. Pro Irroro affertur ex Epigr.

¶ Σπαλάζω S I V E Σπαλάω, idem quod σάζω, Stillo. Suid. Apud Hesych. legitur etiam σαλάσσων quod exp. σάζων: à V E R B O Σπαλάσσω.

C. Σπαλασμὸς, οῦ, ὁ, Destillatio. Gal. enim in Lex. Hippocr. σαλασμοῦ exp. καταστάξεως ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, destillationis & fluxionis à capite ad alia membra. vt apud Cels. Destillat humor interdum ex capite in nares. Interpreantur etiam Gutta, Stilla. Sic dici scribunt & chalcanthi genus purissimum, stiriæ seu guttæ simile. Diosc. σαλακτίδα vocat, Plin. σαλαμίαν. Scommaticè autem & per risū paruæ staturæ homūcio sic dicitur, vt docet quidam apud Eustath. pag. 1642, ὑμεῖς (Athenienses nimirum) ἀλλήλοις ἀεὶ χλευάζετε. αὐτὸς δὲ ἡ σμικρὸν πάνυ πελῶς ἀνθρώπιον, καλεῖτε αὐτὸν, σαλαμὶν λιπαρὸς θεὶ πατεῖ, ζωμὸς κατωνόμασαν. & quæ sequuntur. V N D E Σπαλαγμίας, ου, ὁ, vt à σταγὼν deriuatur σταγονίας. Plin. lib. 34, c. 13, de chalcantho siue atramento sutorio, Fit & pluribus modis, genere eo in scrobes cauato: quarum è lateribus distillantes hyberno gelu stirias, stalagmian vocant: neque est purius aliud. Dioscorid. σαλακτίδα nominat.

Σπαλακτικὸς, οῦ, ὁ, Stillatitius. vt σαλακτικὸν χάλκανθον, chalcāthum stillatitium: quod E T πικτὸν nominatur, quia distillant hyberno tempore stiriæ & frigore concrescūt in officinis in quibus paratur: Dioscor. l. 5, c. 114. Ibidem σαλακτὶς vocatur & σαλακτόν.

Σπαλακτὸς, οῦ, ὁ, idem. vt σαλακτὸν χάλκανθον. Dioscor. lib. 5, c. 114, ἄριστον δ' αὐτὸ ἡγητέον τὸ κωμαῖον καὶ βαρὺ, πικτόν τε καὶ

διαυγές. οἷον ὅτι τὸ σαλακτὸν, ἔστ' ἄλλων ὑ λοιχῶν καλούμενον.

Σπαλακτὶς, ίδος, ἡ, idem quod σαλακτὴ, siue σαλακτικὴ, stillatitia. Dioscor. libr. 5, c. 114, de chalcanthi generibus, τὸ μὲν χλωρὸν σαλαμὶν διηθουμένων ὑγρῶν εἰς πινακίδιον σωὶ σαπυρόδεν καὶ σαλακτὶς καλεῖται ὑπὸ τῶν τὰ Κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων, Vnum nanque humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis, concrescit: quare ab iis qui Cypria metalla perficiunt, stillatitium appellatur. vt quidem Ruell. vertit.

C. Ἀσάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non stillans. idem quod ἄσακτος. Plut. in Crasso dicit etiam ἀὴρ ἀσάλακτος καὶ καθαρὸς, Non substillum tempus, Aer non stillans sed purus, vt quidam interpr. Dicitur autem, Festo autore, substillū tempus ante pluuiam iam pene vuidum, & post pluuiam non perficcum, quod iam stillaret aut nondum desisset. Idem Plut. mari quoque tribuit τὸ ἀσάλακτον, quod accipere queas pro καθαρὸν, vt Hesych. exponit, exponens etiam ἀόδευτος: in lib. De solert. anim. τῶν δὲ ἀλκυόνων πικτούσης θεὶ ὅσπαὶ τὰ σαν ἴσησι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλακτον. Plin. lib. 2, cap. 47, Ante brumam septem diebus, totidémque postea, sternitur mare halcyonum fœturæ: vnde nomen hi dies traxere. Et lib. 10, c. 32, Fœtificant bruma, qui dies halcyonides vocātur, placido mari per eos & nauigabili, maximè Siculo. Alibi dicit eo tempore & cælum mollius esse ventorum quiete. Videtur ergo dici ἀσάλακτον pelagus quum placidum est ventorum quiete, nec agitatur fluctibus: vel etiam quum non fluit sed placidum stat à ventis immotum: ἀστάσακτον.

C. ΑΠΟσαλάζω, Destillo. idem quod ἀποσάζω. Affertur E T Ἀπσαλάω pro Distillo, Extillo, ex Epigr.

C. ΕΝσαλάζω, Instillo. idem quod ἐνσαζω. vnde particip. ἐνσαλαχθεὶς siue ἐνσαλαγεὶς, instillatus, pro quo & ἐνσαλθεὶς.

C. ΕΠΙσαλάζω, S I V E Ἐπσαλάω, Instillo, vt ὀπσάζω. Ex Epigr. ὀπσαλάει σῆθος pro Irrigat pectus. Vbi nota etiā ὀπσαλάω, vt ἀποσαλάω dicitur & σαλάω: E X Q V O Σπαλάω posset D E R I V A R I Σπαλανδόνες quod Hesychius exp. σπαλαμοὶ, si scriberetur σαλανδόνες, aut σαλανδόνες. id est Guttæ, Stillæ.

Σ Τ Α Φ Ι Σ, ίδος, ἡ, Vua passa. Dioscor. lib. 5, c. 4, τῆς δ' σαφίδος συνεπικωτέρα ὀθὴν ἡ λευκή. Item in Geopon. lib. 14, σαφὶς τρωκτή. Affertur & σαφὶς λιπαρὸς, pro Vua passa pinguis, ex Dioscor. lib. 1, c. 4: & σαφὶς ἥμερος ex eodem, lib. 3, cap. 55. cui opponitur ἡ σαφὶς ἀγρία apud eundem: quam Latini herbam pedicularia siue peduncularia appellant. Scribon. Larg. c. 1, Σαφίδος ἀγρίας, quam herbam pedicularia, quòd pediculos necat, quidam appellant. Itidem Marcell. empir. cap. 1, Herbæ peduncularia semine, quam Græci σαφίδα ἀγρίαν vocant. Plinius quoque nucleos τῆς σαφίδος ἀγρίας scribit phthiriasi caput & reliquum corpus liberare tritos: lib. 23, cap. 1. vt & Dioscor. lib. 4, c. 156, δρμίζει δὲ πεφθεῖσα καὶ ἐλαίῳ συγχριθεῖσα πρὸς φθειριάσεις καὶ κνησμοὺς καὶ ψώρας. vbi vide descriptionem huius herbæ. Vide & Ἀσαφὶς.

Σταφιδόω, ῶ, In vuam passam conuerto, seu Vuam passam facio. Dioscor. lib. 5, cap. 27, de vinis marinis, οἱ δὲ σαφιδώσαντες τὴν σαφυλὴν, βρέχουσιν ἐν πίθοις μετὰ θαλάσσης. vbi Ruell. Alii passas prius vuas in doliis marina aqua macerant. Vnde σαφιδωθεὶς, vt σαφιδωθεῖσα σαφυλὴ, vua passa.

C. ΑΠΟσαφιδόω, ῶ, In vuam passam conuerto, seu muto. G Pass. Ἀποσαφιδόομαι, οῦμαι, In vuam passam cōuertor vel mutor. Theophr. De caus. pl. l. 2, ἐπὶ τὴ τοῦ δένδρων καρπὶ πεπαινόμενοι, καθάπερ οἱ βότρυες, ἀφαιρεθέντες γλυκύτεροι γίνονται, τῶ ὑδατώδους ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταξηραινομένου· ἐπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ ἀμπέλων, ὅταν ὀπωρίσφωσιν, ἢ καὶ γηρασάντες ἀποσαφιδωθῶσι.

¶ Ἀσαφὶς, ίδος, ἡ, Atticè dicitur pro σαφὶς. id est Vua passa. H Apud Athen. lib. 1, Ἡ δ' ἰδὸς ἀσαφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυνείρους, s. præbet. Idem Athen. lib. 10, de vino passo, ποιεῖται ἐκ τῆς ἀσαφίδος. Luc. autē senes sic vocat per similitudinē. & in prouerb. dicitur Ἀνδρὸς γέροντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον. solet enim cutis ætate confectorū corrugari, & macrescere caro, non aliter ac in vuis solem passis. Item

ἀσαφὶς ἀχεία dicitur, vt σαφὶς ἀχεία. Plin.lib.23, cap.1, Ἀσαφὶς ἀχεία siue σαφὶς, quam vuam taminiam aliqui vocant falso, (suum enim genus habet, cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ) fert folliculos verius quàm acinos, virides, similes ciceri: in his nucleum triangulum. Idem paulo antè de ipsa staphide, seu astaphide, Vua passa, quam ἀσαφίδα vocant, stomachum, ventrē, interanea tentaret, nisi pro remedio in ipsis acinis nuclei essent. Ibidem scribit σταφίδα ἀχείαν à quibusdam vocari pituitariā. Quò pertinet quod scribit Colum.l.8, cap.5, de pituita gallinarum, Vua quoque quam Græci ἀχείαν σταφυλὴν vocant, cum cibo mista prodest. Vide & Σταφίς.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, Vua: eiusdem videtur originis esse cuius σταφίς. Apud Ath.l.4, Ῥοιαί τε, σταφυλαί τε, θεῶν βρομίοιο πῶναι. H.Il.σ, -σταφυλῆσι μέγα βείθουσιν ἀλωλῶ. Sic Hesiod.quoq; dicit βειθόμενος σταφυλῆσιν, vuis grauidus. Athen.l.1, de vite quadā, ῆς ἡ σταφυλὴ βρωθῶσι παῦ θύσμος. At Numer.6, σταφυλὴν πρόσφατον καὶ σταφίδα οὐ φάγεται, vuas recētes siccásque non comedet. Item apud Plat. De leg. σταφυλὴ ἡ γλυκαία λεγομένη, vua quæ dicitur generosa: quo nomine Masurius apud Athen.lib. 14 intelligi putat πὼ ἄγρυπν ἡ πὼ ὑπηκχυμένῳ. Sunt qui ad differentiam τῆς ἀχείας dictam πὼ γλυκαίαν existiment: quod parum verisimile est. Meminit autem τῆς ἀχείας σταφυλῆς, agrestis vuæ, seu vuæ labruscæ, (vt Columella vocat lib.8, c. 5) id est eius quam labrusca vitis fert, Dioscor.libr.5, cap.16. vbi de eius vino. Theophr. Hist.pl.lib.3, cap.vlt. hederæ Ciliciæ, id est smilacis asperæ, fructum comparat σταφυλῇ ἀχείᾳ: quam Plin.lib.16, cap.35, ait racemos ferre labruscæ modo: Dioscor.l.4, c.144, καρπὸν φέρειν βοτρυώδη. Vide & ἀσαφὶς ἀχείᾳ. Crates apud Athen.lib.14, σταφυλὴ pro βότρυς positum dicit in hoc versu hymni cuiusdam veteris, Αὐτῆσι σταφυλῆσι μελαίνησι κομώντα. vbi etiam Assiaticum esse id vocabulum dicit. Σταφυλὴ dicitur & ἡ τῶ δλεβίπου μέση κρεμαμένη μολυβίς, synecdochicè autem ipse δλεβίπης, vt Hesych.annotat, quem vide. Item τῶ ζυγοῦ τὸ μέσον ita nominatur, teste eodem. Inter medicos autē sunt qui σαφυλῆς nomine omnem columellæ siue curculionis inflammationem appellari crediderint, inter quos fuit Archigenes, quem propterea Galen.reprehendit, lib.6 πὼ χῆ τόπος. Alii verò (vt idem scribit) fœdius aberrarūt, eo nomine partem ipsam secundum naturam se habentem intelligentes. Neutrum enim ἡ σαφυλὴ significat, sed eius partis affectionem, quum ea laxior ex fluxione reddita, superna sui parte tenuis est, inferna autē, crassior & liuida. Sic enim euadit τῇ σαφυλῇ (hoc est vuæ vitigineæ) similis, è pedunculo suo dependentis. Vuam autem hic intelligere oportet non totum botrum siue racemum, sed granū quod ῥᾶγα Græci vocant: à quo tunica oculi ῥαγοειδὴς, vuiformis Latinè dicta, nomen accepit. Ei quidem nihil similius est curculione sic affecto. Pars enim superior tenuis gracilisque aptè respondet vuæ pedunculo: inferior autē crassa, rotunda, nigra, ipsi grano simillima est: sed neque magnitudo dispar. Sic quidem Galeno περὶ σαφυλῆς visum est, qui in eo Archigenem taxans, non memmerat (opinor) eorum quæ scripto prodiderat Aristot.libr.1 De Histor.anim.cap.11, columellam, si immodicè humefacta intumescat inflammetúrque, vuæ nomine vocari. Veruntamen siquis rem diligentius expendat, nō ipsa inflammatio nomen hoc meretur, sed potius inflammationis symptoma, quum scilicet columella inflammata, figuram eiusmodi sortita fuerit. Gorr.

Sed notādum, in ea significatione cui medium dedi locum, nonnullos SCRIBERE Σπαφύλη: inter quos Eustath.annotat σαφυλὰς propriè dici πὼ ἡμέρων δρυῶν βότρυας, item & τὸν ὀν τῷ σόμαπ κίονα: at σαφύλιν paroxytonōs esse πεκπονικὸν ἐρχαλεῖον: additque idē gramm. quosdam σαφύλιν exponere λαξοϊκὸν siue λιθοξοϊκὸν καὶ λαξουπικὸν δλεβίπιν, ὃς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ. Alii autem σαφμιν eo nomine accipiunt, quæ & ipsa est instrumentum architectonicum, vt suo loco docui: apud Hom.Iliad.β, v.767, de Eumeli equabus, Ὅπεικαι, οἱέπεας, σαφύλῃ ὅπῃ νῶτον ἴσταν, id est, οὕτως ἴσας καὶ αἰαλόγους τοῖς νώτοις ὡς ὡρ σάθμη. Aristoph.schol.in Ran.arcipit ὅπῃ τῆς καθημερῆς μολύβδου, pro perpēdiculo, seu fabrili libella.

C. Σπαφυλοπομία, ας, ἡ, Vuæ incisio.

C. Σπαφυλοβολεῖν Suidæ est τὸ καλούμενον πατητήριον, id est, locus in quem coniectæ vuæ calcantur. Poll.lib.7. ὧν δὴ πὰς σαφυλὰς βάλλοιεν οἱ πρυγῶντες, σαφυλοβολεῖον ὁμοίως δὲ ὦ ἐμπαπῶπαι, λιωὸς. Apud eundem lib.1, SCRIBITVR Σπαφυλοβόλιον, dicitúrq; esse παμεῖον: quibus verbis videtur intelligere locum vbi vuæ reconduntur. Apud Hesychium quoque eodem modo scriptum legitur, dicentem esse μέρος π τῆς ληνοῦ.

B C. Σπαφυλόδενδρον, ου, τὸ, arboris nomen apud Plinium, l.16, cap.16.

C. Σπαφυλοδρόμοι dicebantur πὼ Καρνεάτῶ quidam, οἱ παρορμῶντες πὰς ὅπῃ πρύγη, qui instigabant vindemiatores.

C. Σπαφυλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vuiger. Apud Aristot. σαφυλοφόρον μόριον, pars vuigera: pars oris interior in qua dicitur esse ἡ σαφυλή.

Σπαφυλὶς, ίδος, ἡ, Vua, Racemus. σαφυλὴ seu βότρυς. Theocr. Ἀ σαφυλὶς σαφὶς ὅδι.

Σπαφύλωμα, ατος, τὸ, differentia vna est τῆς πρεπλάσεως, quū scilicet erosa ruptáve cornea tunicula, altera ei subdita, quæ ῥαγοειδὴς dicitur, excidit ad eum modum vt acinum vuæ repræsentet. Quum enim infra istum modū excidit, μυοκέφαλον: quum modum hunc superat, μῆλον vocatur, vt docet Paul.lib.3, cap.22. Interdum verò aliter fit σαφύλωμα, sine ruptione aut erosione corneæ, quando ipsa cornea intumescit certa quadam parte atque attollitur, & prominet in modum acini vuæ. Id quod plerunque contingit ex defluxione, humoribus intra corneam coaceruatis, quas eapropter, imbecillitatem sustinere non valens, laxatur & quasi incuruatur, apparétque veluti acinus vuæ exertus, qui σαφύλωμα appellatur. Differunt inter se hæ duæ species staphylomatis, quòd vna, integra fiat cornea tunica, tumórque ipse candidior appareat, altera verò fiat eadem rupta aut erosa, in qua quod prolabitur, cæruleum aut nigrū cernitur. His addit & tertiam speciem Aetius, lib.7, c. 34, scribens aliquando σαφύλωμα fieri ex pustula quadā inter strias corneæ tunicæ satis profundè excitata, quæ tunicam attollat, non tamen rumpat. Hæc Gorr. Dioscor.lib.1, cap.138, de eleastro, πὰ ἐν ὀφθαλμοῖς σαφυλώματα καὶ φλυκτίνας. vbi Ruell. Vuam oculorum & pustulas.

E Σπαφυλίζειν Hesych.exp. σιωπάζειν (sic enim legendum putant) πὰ ὦας τῶ ἱμαπίου.

Σταφυλῖνος autem herbæ nomen est quam Latini pastinacam appellant. Plinius tamen lib.19, cap.5, Ex iis (inquit) pastinacæ vnum genus agreste sponte prouenit: σαφυλῖνος Græcè dicitur. Itidémque lib.20, cap.5, Alterum genus [pastinacæ] est staphylinus, quod pastinacam erraticam vocant. Ibidem tamen & satiuum staphylinum videtur constituere. Dioscor. certè l.3, c.59, & ἀχρίου σαφυλίνου meminit & σαφυλίνου κηπευτοῦ. Numen[i] ἀχριάδα σαφυλῖνον dicit pro ἄχριον, apud Athen.lib.9, Αὐχμηρὴν σκόλυμόν π, καὶ ἀχριάδα σαφυλῖνον. Vbi nota fœminino genere dici ἀχριάδα σαφυλῖνον, quum Dioscor. masculino vsurpet. Est & aliud pastinacæ gen[us], radice crassa, colore sanguineo, in nonnullis cereo. quod vulgo carotas appellant: forsan à Græcis mutuati vocabulum illud. siquidem apud Athen.lib.9, legimus, ex Diphilo, πὸ ὃ κάρπον καλούμενον (μέγας σ' ὅδι ὦ ἀυξῆς σαφυλῖνος) ἀμχυλότερόν ὅδι τοῦ σαφυλίνου. (Vbi pro εὐαξῆς videtur legendū potius εὐαυξῆς) Hesychius κέρας etiā quoddam staphylini genus dictum fuisse tradit. Alia herba est daucus: & tamen pastinacam etiam, δαῦκον impropriè appellarunt. Lege Aetium. Σταφυλῖνος SIVE Σπαφύλινος (vt in Hippiatr. scriptum legitur) est etiam insecti quoddam genus, vt in Σφονδύλη siue Σπονδύλη suprà docui.

Porro sicut ἀσαφὶς dicitur pro σαφὶς, ITA ET Ἀσαφύλινος pro σαφυλῖνος, quo vtitur Diocl.lib.1 ὑμενῶν, teste Athen.lib.9.

Σ Τ Α Χ Υ Σ, υος, ὁ, Spica. Hesiod.Erg.2, Οὐδέ κεν ἀδροσύνῃ σάχυος νθύοιεν ἔρεζε. Sic Plutarch. πὼ σαχύων πὰς κυκλιμθίους καὶ νθύοντας ὅπῃ χλω-

quos iucundius videri ait ab agricolis quàm πὰς ὑπὸ κουφότητος ἀιρομθίους αἴω: quippe qui sint κενοὶ & ἀλαζόνες. Theophyl.epist. 31, θέρους ἀκμῆ θρεπομθίω πὰς σάχυας. Epigr.lib.2 in Astron — εἰ θέρος ἀῖσον ἀυπῷ Ἕξαι, καὶ σαχύων ἄφθονος ἄθπεῖν. Item σάχυς dicitur stella fulgida in Virginis sinistra manu, teste Proclo. Latini quoque spicam appellant. German. Fulget spica manu. Idē igneā spicam vocat, Vitruu. candentem, Manilius torridam. Eust. Il.γ annotat in animalibus σάχυ dici τὰ ὀπὶ τοῦ ψόας, lumbos: Poll. autem partem ventri subiacentem ita nominari tradit. Σπάχυς nuncupatur etiam ἰατρικός τις ὀπίδεσμος, teste Hesych. qui etiam addit, ὅθεν τῆς ναυπηγῆς σπάχυ dici τὸ ὅπῃ ἡ φάλαγγος μεριζόμενον. Herba etiam quædam marrubio similis, σάχυς nominatur: de qua Dioscor.lib.3, c.120. Meminit & Hesych. Et Plinius lib.24, c.15, Ea quoque quæ σάχυς vocatur, porri similitudinem habet, longioribus foliis pluribusque, & odoris iucundi, colorísque in luteum inclinati.

C. Σπαχιβολέω, ῶ, Spicas iacio. seu Spicas emitto, Protrudo aristas. σαχυς ὀκφύω. Videntur etiam interpretari Aristas amitto, vt φυλλοβολεῖν est Folia amittere seu Foliis esse deciduis. Vtitur Theophr.l.1 De caus.pl.

C. Σπαχυολόγος, ου, ὁ, Qui spicas legit. vt qui messe iam facta agros percurrit, & siquæ spicæ adhuc reperiantur, eas colligit. VNDE Σπαχυολογέω, ῶ, Spicas lego seu colligo: id quod pauperib[us] in aliena segete licet post manipulos colligatos & in decadas compositos. ET Σπαχυολογία, ας, ἡ, Spicilegium. Varro, Messe facta spicilegium venire oportet, aut domi legere stipulam.

C. Σπαχυοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spicea corona redimitus, Spicam coronam gestans. Epith. Cereris in Epigramm. Sic Tibull. Flaua Ceres tibi sit nostro de rure corona Spicea. Seneca deam spiciferam appellat. Ouid. dicit & serta spicea.

C. Ἀγάσαχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, Prægrādes spicas habēs. vel Abundans spicis.

C. Εὔσαχυς, Bonas spicas ferens. seu Spicis abundans, Fœcundus spicarum. σαχύων βοῦπορος, vt in Epigramm. legitur σαχύων ἄφθονος ἄθπεῖν. Eurip. βοῦσαχυς καρπὸς & βοῦσαχυς ἀπόρος. In Epigrām. item βοῦσαχυς ηλικίη. Apud Theophr. legitur ETIAM Εὔσαχυς, Hist.pl.lib.4, c.4, de loto, ἔνιοι δὲ, πὸ τῶ λωτῶ δένδρον θαμνώδες ἔῃ καὶ πολύκλαδον, πῇ στελέχει δὲ βοῦσαχυς. Vbi Gaza, Caudice firmo vel fideli: aliam lectionem sequutus, vt videtur. nam hoc βοῦσαχυς mendosum esse, satis liquidò apparet. Si enim esset ab βοῦσαχυς, scribendum foret βοῦσαχυ. Forsan ἀυσαθὲς legit Gaza.

C. Κολοβόσαχυς, Spica truncatus. Pro Breuem ferens spicā, citatur ex Dioscor.

C. Μικρόσαχυς, Paruam spicā ferens, seu Paruas spicas protrudens.

Σπαχυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Spicatus. seu Spicifer, Spicam ferēs.

Σπαχυηρὸς, ᾶ, ὁ, idem. vnde σπαχυηφόρος, Quæ spicam gerunt, Spicata, Spicea. Sic σπηφόρος, οἰνηφόρος, λαχανηφόρος, & similia alia dicuntur.

Σπαχύομαι, οῦμαι, Spicor, id est σπάχυ ὀκφύω seu σπάχυ φέρω, Spicam protrudo, Spicam fero: vel etiam In spicam euado. Plin. Grana in stipula crinito textu spicantur. Idem, Spicata est tritici modo: de chamæcissio. Vnde ἐσπαχωμένος, Spicatus. Dioscor.lib.4, c.1, de betonica, ἐπ' ἄκρῳ δὲ πῶ καυλῶν ἔνεστι πὸ σπέρμα ἐσπαχωμένον ὡς πῶ θύμβρας. vbi interpretes vertunt Semen spicatum. Alii malunt, Fructum spicatum: quoniam σπέρμα pro καρπὸς sæpe vsurpatur: vt & Archig. apud Galenum, lib.6 πῶ καπὰ πόπους, cap.4, καρπὸν & σπέρμα indifferenter posuit, de myricæ fructu loquens. id quod facere licet in quibus idem fructus est & semen, vt in frumentis: non itidem vbi fructus & semen distincta sunt, veluti in pomis & similibus.

C. Ὑποσπαχόομαι, Augeor in modum spiciferarum plantarum. multipliciter enim eæ augescunt, ex vno grano edentes spicam decem aut plus minus grana ferentem. Odyss.υ, — οὐδέ κεν ἄλλος Ἀνδρί γ' ὑποσπαχόοιτο βοῶν ἠρόος ἀρμηπώπων. id est αὔξοιτο δίκην σπαχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίνεται τὸν καρπόν: inquit Eust. qui scribit ὑποσπαχώτο, sed addens, posse & ὑποσπαχόοιτο dici.

Dicitur ET Ἀσπαχις pro σπάχις, VT Ἀσπαφὶς, ET Ἀσπαφύλινος pro Σπαφὶς & σταφυλῖνος. SIC Ἀσκαίρω, atque INDE Ἀσκαείδες pro Σκαίρω & σκαρίδες: ET Ἀσπαίρω pro σπαίρω. Iliad.β, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα κῦμα θαλάσσης, Λάβρος ἐπιγιγνόμενος, ὅθι τ' ἠμύει ἀσπαχέοντι. Vtitur & Chrysost. in fine libri sui περὶ θεοσεβείας. Ex Naz. affertur etiam Νεῖλον καρποδόπω ἠ ἀσπαχιω. pro Nilum frugiferū & spiciferum. vt Martial. quoque dicit, — non me spicifer capit Nilus. Sed reponendum pro isto ἄσπαχω existimo βύσπαχω.

Σ Τ Ε Α Ρ, ατος, τὸ, Sebum, siue Seuū: oleosa & pinguis substantia, adipe sicciorque magisque concrescens. Eiusdem est cum adipe generis, quam πιμελὴν Græci vocant. Vtrunque enim oleosum & pingue est, & vtrunque sanguis est concoctus per bonitatem nutrimenti. Differunt autem, quòd στεαρ fragile vsquequaque sit, nec ad ignem admotum tam facilè liquescat, & quum refrixit, denuò concrescat, vt ouis, vt capræ: πιμελὴ, liquidior sit, miniméque apta durari, oleo longa vetustate incrassato similis, vt equi, vt suis. Locis etiam discrepant: πιμελὴ inter carnem cutémque solet consistere, στεαρ in fine carnis semper est. Quæ parte vtraque dentata sunt animalia, adipe pinguescunt: quæ vna, sebo. Hæc inter alia Gorræus, quæ desumpsit ex Aristot. libro 2 De partibus anim. cap.5. Dioscor.libr.2, cap.86, στεαρ νεαρὸν, χήνειον ἢ ὀρνίθειον. vbi tamen Ruellius vertit, Adeps anserinus aut gallinaceus recens: quum Adeps & Pingue (vtroque enim Plinius vtitur) significent potius πὼ πιμελὴν, vt ex Gorræo docui. Cap. sequent. στεαρ ὕειον καὶ ἄρνειον. Item cap. sequ. στεαρ τράγλον καὶ πρεσβάτειον καὶ ἐλάφειον. Et cap.89, βόειον στεαρ. Et cap. seq. στεαρ ζωύρειον, παρδάλειον, λεόντειον, συάγρειον, καμήλειον, ἱππήειον: & cap. seq. στεαρ μόσχον, ζωύρειον. vbi tradit quomodo πὰ στέαρα soleant ἀρώματίζεσθαι: & cap. seq. quomodo τὸ στεαρ soleat σαμψυχίζεσθαι, id est sampsuchi odore imbui. Cap.93 tradit quomodo τὸ χήνειον & ὀρνίθειον στεαρ debeat θεραπεύεσθαι: at capite sequenti στάπων δυνάμεις memorat. vbi præter prædicta refert στεαρ ἐλεφαντίνειον, ἀρκτον, ὄνειον, ἀρκτείειον. Idem lib.1, στεαρ ἀλώπεκος, vt in prouerb. χαλῆς στεαρ. Epænetus apud Athen.lib.7, οὔτε δὲ στεαρ οὔτε πιμελὴν ἔχεν πεῖ ἰχθῦς πόπους, δεῖ τὸ χονδρώδεις εἶ. Pro seuo aut adipe Homerus quoque vtitur, vt Od.φ, v.178, Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν ἔοχον ἔνδον ἐόντος, Ὅφρα νέοι θάλποντο ὅθι χείοντες ἀλοιφῇ, Τόξου πειράωνται. solent enim seuum in primis in orbes quosdam formari, & inungendis calceis & ferro seruari, vt & adeps. At στεαρ ὑδωτὸν Hippocrati dicitur τὸ ὀν ἀρώμασι πσι καὶ ὕδατι ἑψηθέν, vt Galenus in suo Lexico exponit. quemadmodum ex Dioscoride quoque paulo antè docui solere στεατα quædam ἀρωματίζεσθαι. Erotianus verò eundem Hippocratem lib.2 Γυναικείων scribit στεαρ ἡδὺ dicere τὸ ἠρτυμένον. Sed rectè exponi etiam Adeps, videbis in sequenti tmemate ex Plinio. Eustath. στεαρ dici scribit πῶ κερασφόρων, πιμελὴν autē, πῶ μὴ ἐχόντων κέρατα.

Nec verò sibum modò aut adipē στεαρ significat, sed etiam (vt Hesych. exponit) ζύμῳ καὶ ἄλθυρον, hoc est fermentum & farinam, aqua videlicet subactam in panis aut offæ formam. Id quod ipse Hesych. adhuc euidentius declarat, vocem ἀπμαγδαλιὴ exponens, ac dicens esse στεαρ ὀν ὦ πὰ χῖρας ἀπμιτίθοντο ὀν πὶς δίπνοις, βαλόντες αὐτὸ τοῖς κυσὶν ἀταλύοντες ἀπὸ δείπνων. intelligit enim quadras ex pane in quibus digitos tergere soliti erant veteres, eásq; postea canibus obiicere. Sic non est aliud στεαρ quam σαῖς, hoc est fermentum & pollen subactus: etiamsi id absurdum Marcello videatur apud Dioscor. cap. de stibio. In hac ergo vocis ambiguitate diligenter videndum an pro adipe an pro polline τὸ στεαρ accipere conueniat: quum nec ipse Plinius errorem vitare in eo potuerit, conuertens quæ de scilla & stibio polline vel fermento illinendis memoriæ prodidit. Hæc Gorr. Loci Dioscorid. in quibus Plini[us] deceptus est, hi sunt. Prior est lib.2, cap.202, de scilla, στεαρ ὃ ἡ σπιλλῶ πεεπλάσεται, καὶ δίδοται εἰς κλίβανον. Nam ita Plin. lib.20, cap.9, Conicitur in clibanum, aut furnū, vel adipe aut luto illita. Alter est lib.5, cap.99, de stibio, ὀπῆαται δὲ στεαρ πεεπλασθὲν καὶ ἐγκρυφθὲν εἰς ἀῖθρακας, ἄχρις αὖ αἰθρακω-

ὑῇ τὸ στέαρ. quem sic vertit idem Plin.lib.33,cap.6,Quidā non fimo vtuntur coquentes, sed adipe. (Vbi etiam NOTA, Στέαρ eum interpretari non Seuū,sed Adeps, contrà quàm Gorr.) Itidem pro fermento accipitur apud eundem Dioscor.lib.2,c.188, de erysimo, & lib.1,c.185,de fici vtriusq; suco. Itidémq; Theophrast.Hist.pl. lib 9,cap.22,granum Gnidium dari scribit ἐν ἀρτῳ ἢ στεαπωθεισπλασέν: Dioscorides autem lib.4,c.173, de thymelæa,eius granum dari μετὰ ἀλεύρου ἢ ἀλφίτου. Sic & Gal. lib.3 ἢ ἀρ' ἵππους dicit,ὡσαύτως δὲ καὶ στεαπωθεὶ ὀβελίσκον ὠπηνεμένον.Et Strabo lib.17,τὸν μὲν πιλὸν ταῖς χερσὶ φυρᾶν,τὸ δὲ στεαρ τὸ εἰς ἀρτοποιΐαν,τῆς ποσί.Sic & Aristot. Problem.sect. 4,quæst.22.

Σπατώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Seuum referens odore aut colore, Seuosus. vt Plin. Seuosa cornigeris medulla.vel etiam Adipalis,Adiposus. Dioscor.lib.1,c.91 , vbi docet quomodo seuum seu adeps odoramentis imbuendus sit, ὅταν δὲ πολὺ στεατώδη ἀποφορὰν ἀποβάλῃ πᾶσαν. Vbi Ruell. Quum odoris virus euanuerit.Hermol. Barb.vertit seuosum pedorem.

Σπάπον,ου,τὸ,Aliquantum seui seu adipis. Item, Aliquātulum fermenti seu pastæ. Paul.Ægl.lib.3,c.28,ὡσεὶ ἐν στεαπῷ ὠπηνεμένον πολὺ λέκιθον, oui in fermento inassati vitellum. Aet.lib.8,c.51,in eiusdem medicamēti compositione habet,ὡσεὶ σπόδ ἐν ζύμῃ τὴν λέκιθον.

Σπατόω,ῶ,In seuum aut adipem conuerto,In naturam seuosam seu adiposam muto. In Hippiatr. ὅταν στεατωθῇ Bud.vertit Quum intus adipale virus cogitur,vel adipalis vomica.

Σπάπωμα, ατος,τὸ, apud medicos dicitur Tumor præter naturam,mali coloris, tactu lenis , primùm pusillus, temporis progressu amplior ,adipem intra se mēbrana conclusum habens. Differt à struma mollitie, qua nota etiam à meliceride & atheromate discernitur.Magna ex parte basin habet ampliorem: raróque contingit vt basis angustior & apex amplior reperiatur.In genere apostematum est,eo maximè à reliquis differens quòd in eo pingue quoddam ceu adeps subest,tunicula conclusum,ideóq;sola chirurgia curari potest: quòd adeps qui in eo continetur,nec putrefieri possit nec digeri.Gorr. Autor.Defin.medic. στάπωμα esse dicit ἀφεὰ φύσιν πιμελῆς σωωύξησιν. Poll.πιμελὴς ἀθροῤῥοὴν ὑπὸ τῷ δέρματι.

Porrò fit & contractio in nonnullis à στέαρ deriuatis NIMIRVM IN Σπατώδης pro στατώδης. Vnde apud Galen.in Lex.Hipp:σπατῶδες, στατῶδες. SED ET Σπᾶρ dicitur pro στέαρ. cuius exemplum habes in Σφονδύλη. sic κῆρ pro κέαρ.

Σ Τ Ε Γ Ω,

F.ξω,Tego,Operio, Occulto. Aristophan.Vesp.Ὡς οὖν κατηρέψαιδε καὶ νουθυτικῶς Κεραμῶ τὸ γαῦον, ὥστε τοὺς πλθυραὶς στέγειν, ita vt latera tegerentur & cooperirentur. Sic enim quidam accipiunt,exponentes κρύπτειν,& cum Suida legentes τοὺς πλθυραῖς: quū in vulgatis edit.Aristoph. habeatur τοῖς πλθυραῖς,& στέγειν à schol.ibi exponatur σωέχειν. Pro Tego siue Protego,id est Tueor,σκέπω, accipi potest & in hoc loco apud Suid. πάτερ Οἰδίπους , πύργοι μὲν οὖ Πόλιν στέγουσιν ὡς ἀπ' ὀμμάτων θέσται,turres quæ vrbem protegunt.Itidem σκέπειν & σκεπάζειν vsurpantur. Στέγω,Contineo: propriè de iis quæ aquam continere dicuntur, nec per rimas vllas aut foramina transmittunt. Galen. ῥήγνυται τὰ αἰγεῖα, διὸ τὸ μὴ στέγειν τὸ ἐν αὐτοῖς αἷμα. Plato lib.10 De rep.οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει. Plut. Sympos.6,probl. 4,οὐδ ἐάσειν αὐτὸν (videlicet πνεῦμα) ὥσπερ τὰ χάλκια καὶ κεράμια τοὺς ἀγγείων,διεκπίπτειν,ἀλλὰ τῇ πυκνότητι στέγειν.Vbi nota στέγειν & ἐᾶν ἐκπίπτειν sibi opponi. Metaph.idem dicit in suo περὶ ἀθυμίας libello , οἱ τῇ μνήμῃ τὰ θέματα μὴ στέγοντες μηδὲ ἀναλαμβάνοντες, qui memoria non retinent aut reuocant priora,sed elabi sibi sinunt.vt Plato in Gorg.οὐ δυναμένῳ οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην , vt cribrum. Itidémque aliquis λόγον στέγειν dicitur quum pectore clausum retinet nec elabi sinit. Polyb.de Arato, στέξαι τὸ κριθὲν δυνατὸς ἦν,continere & celare.Bud.Sic & Luc.pro Continere sub pectore & tacitum celare, vsurpat pag. 356.Apud Soph.autem σιγῇ στέγω reddideris potius Silentio tego .Nisi malis Tacitè retineo in pectore clausum:vt σιγῇ sit aduerbium. Item & ligna στέγειν dicuntur quum vermibus corrosa & terebrata foramina illa comprimunt in aquam demersa & madefacta.Quod & de iis lignis dici potest quorum rimæ coeunt ex imbibito humore. Theophr.Hist.pl.l.5,cap.5,de lignis quæ à vermibus seu teredinibus terebrata & perforata sunt, ὅταν εἰς τὴν θάλασσαν ἐλκυσθῇ,στέγει. Et cap .8 eiusdem libri,de lignis quæ ad fabricandas naues seliguntur,ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα,συμμένει καὶ στέγει,coeunt& constringuntur, vt nihil aquæ per rimas vllas intret.Gaza vertit, Se comprimunt atque rimis omnibus coniunctis continuant. Bud.sic, Quum humorem imbiberint, comprimuntur,nec aquam admittunt. Cui loco similis hic Thucyd. αἱ νῆες καθελκυσθεῖσαι καὶ οὐδὲν στέγουσαι ἐφόβουν,naues quum in mare detractæ rimas suas non comprimerent , sed perfluerent . Valla vertit Infirmæ mari ferendo. Pro Retineo accipi potest in hoc loco Plut.τὸ δὲ ξύλον ἔστεξεν ἡ γῆ ζώφυτος οὖσα. vbi Bud.Radices apprehendit & egit. Item Sustineo.αἴρχω,βαστάζω,vt Suid exp.in hoc loco Iosephi,de domo,δύο κιόνων στηόντων ἀυτὸ τὸν ὄροφον. Sed & in hac significatione accipitur metaphoricè itidem vt αἴρχω, pro Perfero,Suffero, Tolero,Patior. Plut.Camillo,τὸ ξύλου καθ' ἑαυτὸ πυὶ πληγὰς μὴ στέγοντος,quum lignū per se ictus non posset perferre. Paul.epist.ad Corinth.1,cap.9, οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ,ἀλλὰ πάντα στέγομεν, sed omnia perpetimur atque sustinemus. Itidem cap.13 eiusdem epist. ἡ ἀγάπη πάντα στέγει,charitas omnia suffert atq; tolerat. Sic Gregor.in fratris epitaphio,πάντα στέγοντες , πάντα ὑπομένοντες ἐξ τὴν εἰς Χριστὸν ἀγάπην τε καὶ ἐλπίδα. Sed & Chrysosth.στέγειν accepit pro Sustinere , id est Ponderi non cedere,comment.in epist.ad Ephes. pagina 184. Idem Chrysost.cum infinitiuo dixit, οὐ στέγοντες κρύπτειν, non sustinentes occultare,id est nequeuntes. Sic Bud. ex quodam cuius nomen tacet , στέγω τὰ πιαῦτα ἀκούειν,& αὐτέχομαι τὰ τοιαῦτα ἀκούων.

Pass. Στέγομαι,Tegor, Occulor. Soph. Trachin.pag. 352,Μόνον παρ' ἡμῶν οὔ στεγόμεθ'.vbi schol.exp.κρυπτόμεθα, id est σιωπῇ φέρομεν. Suid.quoque στεγόμενα exp. κρυπτόμενα . Item Contineor, Retineor, vt humor in vase non perfluente. Galenus,ἐπειδὰν μηδ' ἐν πύσῃ στέγηται, διίδρουται πρὸς πύκνὸς εἰς τοὺς μεταξὺ τῶν ἀγγείων ἀυχωρείας.

C.Ἀστεγὴς ET Ἄστεκτος vide in Ἄστεγος.

C.ΑΪΠΟστέγω, Intus coerceo & cohibeo . quod & ἐνστέγω dicitur, inquit Budæus.Theophr.De caus plant.libr.1, τῆς μὲν οὖν ἐλάας καὶ τῆς μυρρίνων οὐ δεῖ θεραπεύειν τὸν φλοιόν. ἀποστέγει γὰρ καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν. Ἀποστέγω, Arceo, Inhibeo, Propulso. Polybius, θεσπέρμοσαν δὲ τοῦ θυρεοῦ καὶ σιδηρᾶ κόγχος, ἢ τοὺς ὀλοφερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ ἀφιστῶν. Alibi ἀσφαλίζεσθαι dicit hoc sensu. Aristot.in Problem. sect.20 ,ἐάν τις ῥαφανίδων ἀποτεμὼν τὰ φύλλα,ὅθεν τὴν τῆν τὴν γλῶ καὶ καταπατήσῃ, ὥς τε ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ . Citatur & ex Theophrasto,lib.3 De caus.plant.cap.7, ἀποστέγει τὴν ἀλμυρίδα pro Arcent salsedinem,vel Non admittunt salsedinem.

C.ΠΕΡΙστέγω,Circūtego. Pass. Περιστέγομαι , Circumtegor, Operior vndiquaq;. Περιστέγω exponitur etiam Munio.

C.ΥΠΟστέγω,Subtus tego seu oculo.Ex Soph.affertur pro Supertego.

Στέγη,ης,ἡ,Tectum,à στέγω vt σκέπη à σκέπω. Propriè de tecto & contignatione domus. Plut.Lyc. τῆς στέγης τὸ οἴκου τὴν καταασκευὴν πολυτελῆ τε καὶ φαντασματικήν. Quæ & in Apophth.leguntur,pagina 403 meæ editionis.Rursum in Lycurgo,paulo ante locum citatum, ὁπαιθέις στέγας βουλευτηρίων ἠσκημένας θεσπέσιως ἐκκλησιάζοντες ἀποβλέπωσι. Sic apud Athen.lib.13,Μηδὲ δι' ὀπῆς κατωθεν ἐκδύεσθαι πωσι. Sic apud Suid.lib.10,cap.3. Vtitur hoc vocabulo Alexis apud Athen.lib.1,ἵνα κἀγὼ τὸ στεγανόμενον κομίζων θεληθήσομαι.Et in Pand.ὁ καλῶ πίστ τὴν ἀλλότριον οἶκον νεμηθεὶς ἀποδίδωσι τὸν οἶκον μετὰ τῆ στεγανομίων.Hes.exp.τὸν μισθὸν τοῦ δόμηνον ὑπὲρ τῆς νομῆς τοῦ παιδοκοῦ. Quam expositionē sequendo,στεγανόμος & στέγαρχος diceretur etiā ὁ παιδοκόμος.

C.Στέγαρχος,ου,ὁ,Tecti dominus, Paterfamiliás. idē quod στεγανόμος,vt ex Poll.docui. qui locum quendam affert ex Aristoph.in quo synonymos accipiuntur στέγαρχος, σταθμοῦχος & οἰκοδεσπότης: lib.10.c.3. Vtitur eodem vocabulo Herodot.lib.1,vbi de Persarum inter scyphos cōsultationibus loquitur,τὸ δ' αὖ ἄδη σφι Σουλδυομδίοισι.πόσο τῇ ὑστεραίῃ νήφοισι θεσπεδεῖ ὁ στέγαρχος ἐν τῷ αὐτέοντες βουλεύωσι τοι. Quæ & apud Athen.leguntur.lib.1. sed ibi pro στέγαρχος SCRIBITVR Σπεγάρχος.

C.Ἄστεγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Tecto carens,Tecto ædibúsque destitutus,Non habēs tectum in quod se recepret, vt peregrini & exules. ὁ μὴ ἔχων στέγω,Suidas & Hesych. Item pro ὁ μὴ στέγον accipitur.vt Prouerb.c.10, ἄστεγος χείλεσι, qui labra non continet. Itidem ἄστεγον σόμα,Os loquax, quódque arcana non retinet in pectore clausa,sed effutit. metaph.à vasis quæ humorem commissura non retinent sed trāsmittunt. Suid.quoque ἄστεγος exp.φλύαρος. Item Qui sustineri non potest, Intolerabilis,ἀνυπομόνητος,ἀκαρτέρητος,Hesych.Suid. qua significatione apud Dioscor. LEGITVR Ἄστεγος,lib.7,cap.14,de iis quæ à dipsade ictis accidunt,ἄστεγος ὄγκος ἔγκειται,καὶ δίψος ὄθνεια μόνον, intolerabilis tumor. nam quum sine intermissione potum ingerāt , necesse est velut in hydrope cutem distendi humore illo copiosè ingesto: adeo vt eū tumorē ipsa cutis tolerare & στέγειν nequeat, sed rupturam minetur. Ruell. vertit Non constrictus tumor premit. Sed hoc Ἄστεγος (si quidem hæc scriptura mendo carere existimanda sit) sicut & Ἄστεγος significans ὁ μὴ στέγον & αὐυπομόνητος,non ex στέγη compositum sunt, sed ex verbo Στέγω. VNDE ET Ἀστεγής, Non tectus. Exponitur idem & πολυστεγής , Multis tectis clausus. ITEM Ἄστεκτος ab eodem στέγω ,& synonymū præcedenti ἄστεγος siue ἄστεγος, significās Intolerabilis, Qui sustineri & sufferri nequit,ἀφόρητος,ἀβάστακτος,Hesych. VNDE Ἀστέκτως,Intolerabiliter seu Intolerāter: quorum illo Columella vtitur, hoc Cicero. αὐυπομονήτως,αὐυποστάτως exp.Hesych.

C.Δικάστεγος,Decem tecta habens. seu Decem tabulata & contignationes habens,vt πύργος δικάστεγος,B.ex Strab. pag.208.

C.Δίστεγος,Duo tecta seu duas contignationes habens,seu Duplex tectum habens,Binis tectis opertus. VNDE Διστεγία,ας,ἡ,Duplex tectum. Alii,Domicilium duo tecta seu duas contignationes habens. Poll.lib.4,cap.19, vbi de theatri partibus agit, ἡ δὲ δίστεγία,ἐπὶ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλείῳ δίῤῥες δωμάτων ἐπὶ τὸ κέραμος,ἀφ' οὗ καὶ βάλλεται τῷ κεράμῳ.

C.Καπάστεγος,Tectus , Tecto opertus. Athen.lib.10, ὅσαι δὲ πνες αὐτοῖς καὶ τοῦ εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὑδῶν καθίστεγοι, viæ tectæ,seu contignationibus & tectis opertæ. Sunt qui interpr. Subtegulaneus , vt Plin.dicit Pauimenta subtegulanea.

C.Τρίστεγος, Tria habens tecta.seu Triplici opertus tecto. At τρίστεγον dicitur tertium tectum seu tertia cōtignatio domus. vt Act. Apost.cap.20, ἔπεσεν ἀπὸ τῆ τριστέγου κάτω,decidit ex tertia contignatione. Erasmus interpretatur , De tertio cœnaculo. qui & ipse addit verti posse A tertia contignatione : idque adiecisse Lucam, vt intelligeremus lapsum fuisse lethalem, nimirum ex loco tam alto. cæterùm solum primæ contignationis, tectum esse infimæ partis ædium: rursum secundæ solum,tectum esse primæ: item tertiæ solum, tectum esse secundæ.

C.Ὑπόστεγος, Qui sub tecto est, Qui in ædibus est. Sophocles Philoct. Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα,κοὐδὲν ἔσθ' ὑπόστεγον; Nec sub tecto quicquam est ? Nec quidpiam est in ædibus? ὑπὸ τῇ στέγῃ,vt & schol.exp.Poll. synonyma facit ὑπόστεγον & ὑποτρόφιον,lib.1.

Στεγανός,οῦ,ὁ,Tectus,Opertus : à στέγω,vt σκεπαιὸς à σκέπω. Thucyd.lib.3.pag.89,ἐκ δὲ τοῦ πύργου ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἄνωθεν στεγανῶν,πῶ φυλακὴν ἐποιοῦντο. vbi πύργον ἄνωθεν στεγανῶν schol.exp.στέγω ἐχόντων, Desuper opertorum, seu Tecta habentium. Item στεγανὰ dicuntur quæ aquam non transmittunt. Xenoph.in Cyneg. ἔχει δὲ καὶ πῶ τείχα στεγανῶ, habet villos pluuiis impenetrabiles. Sic apud Suid.στεγανὰ πλοῖα,Aquis impenetrabiles, Quæ aquas non admittunt. id est,non rimosæ,sed σπρεαί. Itidem Plut.Symp.6, probl.6, πυκνὸν ὄζει ἢ στεγανὸν, ὥστε καὶ θερμότητα τὸ ἀέρος ἀπίργειν, καὶ τὸν ψυχρότητα κωλύειν ἀπέναι τῆς χώνος. Vbi nota στεγανὸν aliquid dici duplici respectu,vel quatenus arcet aliquid quod intrare conatur, nec admittit : vel quatenus id quod effluere nititur,inclusum retinet. Quo modo & στέγω accipi, suprà docui.Verùm quēadmodū στέγειν dicitur etiā homo aliquis qui secreta in pectore clausa retinet,nec linguam effutire ea finit,ita & στεγανὸς idem eodem sensu dicitur. itidémque Hesych. στεγανὸν exp. non solùm σπνὸν,πυκνὸν,σφιγκτὸν,σωεχές,sed etiam τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. Quo modo in prouerb. στεγανώτερος Ἀρεοπαγίτου , taciturnior seu conticentior. Vide Erasm.in Adag.chil.& B.in Pand. Itidem accepit Ælian.apud Suid.ἔλεγε στεγανωτάτους εἶ τοὺς Σουλδυτάς,καὶ φυλάττειν τὰ τῆς σκέψεως ἀπόῤῥητα. Idem Suid. affert & ex Epigr. Ἀλλά τι καὶ φρονέεις στεγανώτερον.quod exp.πεπυκνωμένον σωεχέστερον. Ibidem & hoc affert exemplum,ὁμίχλη στεγανωτάτη σωεσκίασεν τὸν ἀέρα , caligine vsq; adeo densa spissáque vt lucis radii eam penetrare non possent. Cui adde hunc Plut.locum in Anton.de contextura scutorum ad arcenda tela hostium,καὶ τοῦ θεσλημάτων τῶν στεγανωτάτων ὄζει. (vbi B.interpr.Protectorū) At στεγανὴ θρυμματὶς à Poll.numeratur inter placentarum genera . PLVR.Στεγανά,Tecta: στέγη. Diodor. Sicul.apud Suid.στεγανὰ πτήσσουσις παρεχίμαζον.

C.Στεγανόπους auis dicitur quæ Latinis Palmipes : cuius digiti membrana quadam connexi sunt,vt anseris , anatis,& aliarum quæ natant. nam si illa membrana carerent,& pedes in digitos fissi essēt,(vt in aliis auibus) natare vtique non possent. at membrana ista στέγη nec aquam per digitos perfluere sinit. Vnde στεγανόποδες dicuntur,aliæ autem σχιζόποδες. Vide & Στεγνός.

Στεγανῶς,More τοῦ στεγανῶν, Arctè,Strictè, ita vt nihil effluat,aut etiam penetret. Dioscor.libr.2,cap.91,πωμάσας στεγανῶς. cap.sequenti dicit σκεπάσας,& πωμάσας καλῶς. Philo De mundo, δυνάμει δὲ σφιγγόμενα τῆ τοῦ πυρὸς, στεγανώτερον θεὸς τὰ τοῦ ὑγροῦ φορᾶς αὐτέχει. Vbi Bud.Ignis vi adstricti , pertinacius resistunt aquarum delapsibus.

Plut.dicit ὑπὸ στέγης,sub tecto: in Probl.Rom.κωλύουσιν ὑπὸ στέγης τῶν πιεῖν,καὶ κελεύουσιν εἰς ὕπαθρον θεῖέναι. Vbi nota opponi sibi στέγω & ὕπαθρον, vt & in hoc loco Xen.Œcon.pag.488,ἡ δὲ αὐτὰ τοῖς αὐθρώπις οὐχ,ὡς ὅσα τοῖς κτίσεσιν,ὅθεν ἐν ὑπαίθρῳ,ἀλλὰ στεγῶν δεῖται δηλονότι. Sic enim quidam codices habent pro στεγῶν: quod tamen & ipsum mendo caret,vt infrà docebo. Cic.apud Columel.lib.12,cap.1 , Victus & cultus humanus non , vti feris,in propatulo ac sylueſtrib' locis,sed domi sub tecto. Quibus adde hoc Plauti, Fortè vt assedi in stega. Apud Dioscor.lib.4,cap.44,ὅθεν τοῦ στεγῶν νεοκαταχρίσων, Ruell.itidem vertit,In tectis recenter illitis : at Herm. Barb.In tegulis recēns oblitis: Marcell.In recēns confectis tegulis.qui ibidem annotat,Græcos στέγης appellatione indicare quæcunque familiā à cælesti aqua tuentur,siue fictiles tegulæ sint,siue ex materia tabulæ,siue stramenta. Ex Xen. Œcon. affertur etiam τὰ ξηρὰ τοῦ στεγῶν pro Granaria. ‖ Hesych. στέγη exp. χασίρ: forsan θεῖρὰ τὸ στέγῃ,βρώματα.

Στέγος,εος,τὸ,idem quod στέγη,Tectum,Domus. Soph. Aiace,στέγος πλῆρες ἄπης,domus plena incommodis.

C.Στεγανόμος,ου,ὁ,Qui tectum impertit alicui,Qui aliquē in suum rectum receptat.ὁ στέγω παρέχων,vt Plut.loquitur. Poll.lib.10,cap.3,quod θεὶ οἰκοδεσπότου inscribitur, τὸν μὲν οὖν τὸ πάντος εἴκου δεσπότου,καὶ ναύκληρον,ἢ ἐπάμωνα Δωρικῶς,καὶ στέγαρχον καὶ στεγανόμον καλεῖν. VNDE Στεγανόμιον,ου,τὸ,Merces quæ persoluitur ei qui tectum suum impertiuit,seu in tectum suum recepit.Poll.lib.1, τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν,ναῦλον ἐκάλουσι,ὡς ὅπερ ἐνοίκιον, καὶ στεγανόμιον. Sic lib.10,cap.3. Vtitur hoc vocabulo Alexis apud Athen.lib.1,ἵνα κἀγὼ τὸ στεγανόμιον κομίζων θεληθήσομαι.Et in Pand.ὁ καλῶ πίστ τὴν ἀλλότριον οἶκον νεμηθεὶς ἀποδίδωσι τὸν οἶκον μετὰ τῆ στεγανομίων.Hes.exp.τὸν μισθὸν ἢ δι δόμηνον ὑπὲρ τῆς νομῆς τοῦ παιδοκοῦ. Quam expositionē sequendo,στεγανόμος & στέγαρχος diceretur etiā ὁ παιδοκόμος.

C.Στέγαρχος,ου,ὁ,Tecti dominus, Paterfamiliás. idē quod στεγανόμος,vt ex Poll.docui. qui locum quendam affert ex Aristoph.in quo synonymos accipiuntur στέγαρχος, σταθμοῦχος & οἰκοδεσπότης: lib.10.c.3. Vtitur eodem vocabulo Herodot.lib.1,vbi de Persarum inter scyphos cōsultationibus loquitur,τὸ δ' αὖ ἄδη σφι Σουλδυομδίοισι.πόσο τῇ ὑστεραίῃ νήφοισι θεσπεδεῖ ὁ στέγαρχος ἐν τῷ αὐτέοντες βουλεύωσι τοι. Quæ & apud Athen.leguntur.lib.1. sed ibi pro στέγαρχος SCRIBITVR Σπεγάρχος.

C.Ἄστεγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Tecto carens,Tecto ædibúsque destitutus,Non habēs tectum in quod se recepret, vt peregrini & exules. ὁ μὴ ἔχων στέγω,Suidas & Hesych. Item pro ὁ μὴ στέγον accipitur.vt Prouerb.c.10, ἄστεγος χείλεσι, qui labra non continet. Itidem ἄστεγον σόμα,Os loquax, quódque arcana non retinet in pectore clausa,sed effutit. metaph.à vasis quæ humorem commissura non retinent sed trāsmittunt. Suid.quoque ἄστεγος exp.φλύαρος. Item Qui sustineri non potest, Intolerabilis,ἀνυπομόνητος,ἀκαρτέρητος,Hesych.Suid. qua significatione apud Dioscor. LEGITVR Ἄστεγος,lib.7,cap.14,de iis quæ à dipsade ictis accidunt,ἄστεγος ὄγκος ἔγκειται,καὶ δίψος ὄθνεια μόνον, intolerabilis tumor. nam quum sine intermissione potum ingerāt , necesse est velut in hydrope cutem distendi humore illo copiosè ingesto: adeo vt eū tumorē ipsa cutis tolerare & στέγειν nequeat, sed rupturam minetur. Ruell. vertit Non constrictus tumor premit. Sed hoc Ἄστεγος (si quidem hæc scriptura mendo carere existimanda sit) sicut & Ἄστεγος significans ὁ μὴ στέγον & αὐυπομόνητος,non ex στέγη compositum sunt, sed ex verbo Στέγω. VNDE ET Ἀστεγής, Non tectus. Exponitur idem & πολυστεγής , Multis tectis clausus. ITEM Ἄστεκτος ab eodem στέγω ,& synonymū præcedenti ἄστεγος siue ἄστεγος, significās Intolerabilis, Qui sustineri & sufferri nequit,ἀφόρητος,ἀβάστακτος,Hesych. VNDE Ἀστέκτως,Intolerabiliter seu Intolerāter: quorum illo Columella vtitur, hoc Cicero. αὐυπομονήτως,αὐυποστάτως exp.Hesych.

C.Δικάστεγος,Decem tecta habens. seu Decem tabulata & contignationes habens,vt πύργος δικάστεγος,B.ex Strab. pag.208.

C.Δίστεγος,Duo tecta seu duas contignationes habens,seu Duplex tectum habens,Binis tectis opertus. VNDE Διστεγία,ας,ἡ,Duplex tectum. Alii,Domicilium duo tecta seu duas contignationes habens. Poll.lib.4,cap.19, vbi de theatri partibus agit, ἡ δὲ δίστεγία,ἐπὶ τὸ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλείῳ δίῤῥες δωμάτων ἐπὶ τὸ κέραμος,ἀφ' οὗ καὶ βάλλεται τῷ κεράμῳ.

C.Καπάστεγος,Tectus , Tecto opertus. Athen.lib.10, ὅσαι δὲ πνες αὐτοῖς καὶ τοῦ εἰς τοὺς ἀγροὺς φερουσῶν ὑδῶν καθίστεγοι, viæ tectæ,seu contignationibus & tectis opertæ. Sunt qui interpr. Subtegulaneus , vt Plin.dicit Pauimenta subtegulanea.

C.Τρίστεγος, Tria habens tecta.seu Triplici opertus tecto. At τρίστεγον dicitur tertium tectum seu tertia cōtignatio domus. vt Act. Apost.cap.20, ἔπεσεν ἀπὸ τῆ τριστέγου κάτω,decidit ex tertia contignatione. Erasmus interpretatur , De tertio cœnaculo. qui & ipse addit verti posse A tertia contignatione : idque adiecisse Lucam, vt intelligeremus lapsum fuisse lethalem, nimirum ex loco tam alto. cæterùm solum primæ contignationis, tectum esse infimæ partis ædium: rursum secundæ solum,tectum esse primæ: item tertiæ solum, tectum esse secundæ.

C.Ὑπόστεγος, Qui sub tecto est, Qui in ædibus est. Sophocles Philoct. Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα,κοὐδὲν ἔσθ' ὑπόστεγον; Nec sub tecto quicquam est ? Nec quidpiam est in ædibus? ὑπὸ τῇ στέγῃ,vt & schol.exp.Poll. synonyma facit ὑπόστεγον & ὑποτρόφιον,lib.1.

Στεγανός,οῦ,ὁ,Tectus,Opertus : à στέγω,vt σκεπαιὸς à σκέπω. Thucyd.lib.3.pag.89,ἐκ δὲ τοῦ πύργου ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἄνωθεν στεγανῶν,πῶ φυλακὴν ἐποιοῦντο. vbi πύργον ἄνωθεν στεγανῶν schol.exp.στέγω ἐχόντων, Desuper opertorum, seu Tecta habentium. Item στεγανὰ dicuntur quæ aquam non transmittunt. Xenoph.in Cyneg. ἔχει δὲ καὶ πῶ τείχα στεγανῶ, habet villos pluuiis impenetrabiles. Sic apud Suid.στεγανὰ πλοῖα,Aquis impenetrabiles, Quæ aquas non admittunt. id est,non rimosæ,sed σπρεαί. Itidem Plut.Symp.6, probl.6, πυκνὸν ὄζει ἢ στεγανὸν, ὥστε καὶ θερμότητα τὸ ἀέρος ἀπίργειν, καὶ τὸν ψυχρότητα κωλύειν ἀπέναι τῆς χώνος. Vbi nota στεγανὸν aliquid dici duplici respectu,vel quatenus arcet aliquid quod intrare conatur, nec admittit : vel quatenus id quod effluere nititur,inclusum retinet. Quo modo & στέγω accipi, suprà docui.Verùm quēadmodū στέγειν dicitur etiā homo aliquis qui secreta in pectore clausa retinet,nec linguam effutire ea finit,ita & στεγανὸς idem eodem sensu dicitur. itidémque Hesych. στεγανὸν exp. non solùm σπνὸν,πυκνὸν,σφιγκτὸν,σωεχές,sed etiam τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. Quo modo in prouerb. στεγανώτερος Ἀρεοπαγίτου , taciturnior seu conticentior. Vide Erasm.in Adag.chil.& B.in Pand. Itidem accepit Ælian.apud Suid.ἔλεγε στεγανωτάτους εἶ τοὺς Σουλδυτάς,καὶ φυλάττειν τὰ τῆς σκέψεως ἀπόῤῥητα. Idem Suid. affert & ex Epigr. Ἀλλά τι καὶ φρονέεις στεγανώτερον.quod exp.πεπυκνωμένον σωεχέστερον. Ibidem & hoc affert exemplum,ὁμίχλη στεγανωτάτη σωεσκίασεν τὸν ἀέρα , caligine vsq; adeo densa spissáque vt lucis radii eam penetrare non possent. Cui adde hunc Plut.locum in Anton.de contextura scutorum ad arcenda tela hostium,καὶ τοῦ θεσλημάτων τῶν στεγανωτάτων ὄζει. (vbi B.interpr.Protectorū) At στεγανὴ θρυμματὶς à Poll.numeratur inter placentarum genera . PLVR.Στεγανά,Tecta: στέγη. Diodor. Sicul.apud Suid.στεγανὰ πτήσσουσις παρεχίμαζον.

C.Στεγανόπους auis dicitur quæ Latinis Palmipes : cuius digiti membrana quadam connexi sunt,vt anseris , anatis,& aliarum quæ natant. nam si illa membrana carerent,& pedes in digitos fissi essēt,(vt in aliis auibus) natare vtique non possent. at membrana ista στέγη nec aquam per digitos perfluere sinit. Vnde στεγανόποδες dicuntur,aliæ autem σχιζόποδες. Vide & Στεγνός.

Στεγανῶς,More τοῦ στεγανῶν, Arctè,Strictè, ita vt nihil effluat,aut etiam penetret. Dioscor.libr.2,cap.91,πωμάσας στεγανῶς. cap.sequenti dicit σκεπάσας,& πωμάσας καλῶς. Philo De mundo, δυνάμει δὲ σφιγγόμενα τῆ τοῦ πυρὸς, στεγανώτερον θεὸς τὰ τοῦ ὑγροῦ φορᾶς αὐτέχει. Vbi Bud.Ignis vi adstricti , pertinacius resistunt aquarum delapsibus.

Στεγανώματα τὰ ἐν τοῖς τοίχοις Hesychio sunt οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι, nexus & vincula quæ parietes continent ne collabantur. τὰ στέγοντα καὶ συνέχοντα τοὺς τοίχους. Apud eundem LEGITVR Στεγανῶσαι, στέγη ὑποδεχθῆναι.

Στεγνός, οῦ, ὁ, idem quod στεγανός, ex eóque factum per syncopen. Propriè, vt & στεγανός, de vasis dicitur quæ densiora sunt & solidiora, adeo vt nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant, sed eum contineant. Apud Dioscoridem autem τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη Marcell. Virg. interpr. Astricta renum vitia: intelligens eo nomine omnia illa (siue in renibus siue in vesica sint) quæ nihil ex se remittunt: sicut Celsus febres astrictas appellat quæ nihil ex se remittunt, & Galenus eas quæ fluidis contrariæ sunt, nec quidpiam ex se remittunt, qualia sunt, aluus, vrina, sudor, pituita oris, & siquæ alia huiusmodi. Locus Dioscoridis in quem ista annotat, est lib.1, cap.3, de meo, τὰ στεγνὰ περὶ κύστιν καὶ νεφροὺς πάθη παρηγορεῖ. Vbi Ruell. Præclusorũ renum vesicæque farctæ vitia leniunt. Idem Dioscorides l.5, cap.17, de aqua mulsa, ἀδόκιμον ἐπὶ τῶν φλεγμαινόντων καὶ στεγνῶν. Vbi Ruell. Damnatur in inflammatis aut constrictis. Idem libro 7, cap.13, de doloribus quos hæmorrhoi morsus infert, βραχέα καὶ στεγνὰ παντελῶς παρέχουσι τὰ σώματα. Vbi idem Ruell. Angusta constrictáque corpora reddunt. Vide & στεγνωτικός. Opponitur etiã στεγνὸς τῷ ἰσχασμένος: dicuntúrque volatilia aliqua habere πτερὰ στεγνά, quorum alæ seu pinnæ fissæ non sunt, vt auium: sed vna membrana constant, vt vespertilionum, cicadarum: quemadmodum natantes quædam aues στεγανόποδες dicuntur quæ non habent, cæterarum auium ritu, pedes fissos. Nicand Ther. v. 761, Στεγνὰ δέ οἱ πτερά. vbi schol. exp. ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκρίδων. Hesych. στεγνὸν exp. στενόν, πνιγηρόν.

Στεγνόν, Tectum. Xen. in Œcon. ἐπειδὰν δὲ εἰσενεχθῇ εἰς τὸ στεγνόν, quũ sub tectum congestæ sunt. Ibidẽ, στεγνῶν δέονται, tecto indigẽt, vt Cic. interpretatur, pag. 47 mei lex. Cicer. Itidem στεγανὰ pro στέγαι seu tecta, dici, suprà docui.

C. Στεγνοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Quem natura στεγνὸν creauit. Epigramm. lib.2, εἰ ψυχῆς φύσις ἐστὶ στεγνοφυὴς ἡ ἄυλος, natura solida.

Στεγνόω, ῶ, Tego, Operio, idem quod στέγω. Galen. De alim. facult. lib.1, πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς, operculis fideliter tegentes, seu obturantes. Dioscor. dixisset πωμάζοντες στεγανῶς, operculo claudentes arctissimè, ita vt nihil effluat aut influat. Item Astringo. quo sensu idem Galen. lib.4 De vict. rat. in morb. acut. στεγνοῖ accipit pro ἵστησι τὴν γαστέρα. Et Diosc. ὦτα πυορροοῦντα στεγνοῖ. Galen. τοῦ στομίου ῥαχθέντος στεγνωθήσεται. Idem de vena rupta, στεγνώσαντες τὸ ἐρρωγός. Itidem Alex. Aphrod. in præfat. libri 1 Problem. τινὲς δὲ ὑπὸ μὲν τῶν καθαιρόντων στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν στελλόντων καθαίρονται μᾶλλον. vbi nota στεγνοῦν & στέλλειν synonymως poni pro Astringere. Et ἐστεγνωμένη μήτρα apud Diosc. lib.1, Vulua astricta. Item στεγνωθέντας à Galeno, libro 1 ad Glauc. dici scribunt eos qui ex astricta cute in febrem diariam inciderunt.

Στέγνωσις, εως, ἡ, Astrictio seu Constrictio. Diosc. lib 1, capite 161, de cotoneis, τὰ δὲ ὠμὰ καταπλάσμασι μίγνυται, πρὸς στέγνωσιν κοιλίας. Ibidem, τὰ δὲ σὺν τῷ μέλιτι ἑψόμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὔστομα, ἧττον δὲ στεγνωτικά. Quò respexit Plin. quum lib.23, cap.5, scribit, Cotonea cocta, suauiora: cruda tamen, duntaxat matura, prosunt dysentericis ac cœliacis. non idem possunt decocta, quoniam amittunt constringentem illam vim succi. Galen. (teste Bud) στέγνωσιν vocat compressionem & astrictionem pororũ, κωλύουσαν τὴν διάπνευσιν τῶν χυμῶν ἐκ τῶν φλεβῶν. Idem Bud. ex Æg. affert στέγνωσις τοῦ δέρματος, astrictio cutis. Vide & seq. Στεγνωτικός.

Στεγνωτικός, οῦ, ὁ, Astringendi seu constringendi vim habens. Diosc. lib.1, cap 161, de cotoneis, στεγνωτικὸν γὰρ καὶ στυπτικὸν γίνεται, constringendi vim accipit. Vide in Στέγνωσις, alium locum cum interpretatione Plinii. Idem, de Persicis, στεγνωτικὰ κοιλίας. Στεγνωτικὰ φάρμακα (inquit Gorræus) Stipantia, Obstruentia, siue Contrahentia, aut Occludentia medicamenta.

Dicuntur propriè quæ oscula vasorum claudunt, & sensibiles vacuationes supprimunt. Corpus enim quod στέγει, hoc est claudit ac continet in se, nec quidquam quod sensu queat percipi, ex sese emittit, Græci στεγνὸν appellant. Est autem eorum substantia crassarum partium, frigida & adstringens, & expers acrimoniæ. Talis enim substantia aptissima est contrahere & occludere aperta præter naturam vasorum oscula, vt cui omnia insunt quæcunque requirunt ea quæ contrahi debent. siquidem consistentiæ crassitudine foris incumbit, nec paruos meatus penetrare potest, tum frigiditate sua intrò premit, vicináque corpora cogit & contrahit: & quia desiccat, humorem depascitur, partémque roborat. Quorum omnium concursu efficitur vt osculum claudatur, à partibus astringentis substantiæ tanquam foris à manibus contractum. Sunt autem τὰ στεγνωτικὰ opposita τοῖς ἀναστομωτικοῖς. Sed differunt ἀπὸ τῶν πυκνωτικῶν, hoc est à condensantibus, quòd illa, vasorum oscula, hæc, cutis poros siue meatus, occludant. Neque enim, vt πυκνωτικά, terrenam habent substantiam, sed aqueam, magísque imbecillam. Cæterùm τὰ στεγνωτικὰ aliis nominibus (vt ait Galenus) συνάγοντα, κλείοντα & σφίγγοντα possunt appellari. Talia quidem sunt quæ propriè στεγνωτικὰ appellantur. Verùm notandum est (vt docet Galenus) nomine generis appellari. Στέγνωσις enim significat generaliter omnẽ obstructionem tam osculorum vasorum quàm meatuum corporis. Sed meatuum quidem obstructionem Græci πύκνωσιν vocant: non habentes autem nomen quo eam quæ in vasorum osculis fit, designarent, generis nomen ei cõmodarũt, vt & in multis aliis rerum differentiis factũ est. ἔμφραξιν tamen videtur eam nominare lib. methodi, & similiter Paul. Ægin. libro 1, capite 11, scribens, στέγνωσιν dupliciter fieri, ἢ διὰ τὴν ἔμφραξιν, ἢ διὰ πύκνωσιν τῶν πόρων.

C. ἈΝΑστεγνόω, ῶ, ET Ἀποστεγνόω, idem quod simplex στεγνόω, Astringo. Legitur posterius ἀποστεγνόω apud Athenæum.

Στεγάζω, F. άσω, idem quod simplex στέγω, indéque deriuatum SICVT Σκεπάζω ex Σκέπω, ET Στιάζω ex στίω: id est Tego, Operio, Occulo. Vnde ἐστεγασμένος, Tectus, apud Xenophontem & Theophrast. teste Bud. Affertur & στεγάζειν ὕπνον pro Capere somnum. Exponitur etiam Sustineo, Fulcio: sicut στέγω quoq; pro Sustineo accipi suprà docui.

Στέγασμα, ατος, τὸ, Tegmen, Tegumentum seu Integumentum. Xenoph. De re equestri, φασὶ χρῆναι καὶ τούτῳ ἐξ αὐτοῦ τοῦ θώρακος ὅμοιον τῷ αὐχένι στέγασμα πεποιῆσθαι. Plato in Tim. στέγασμα ὀστέϊνον, osseum tegumentum. Herodot. στέγασμα ὀροφῆς, Integumentum contignationis, seu Tectum. Rursum Plato στέγασμα & σκέπασμα distinguere videtur, in Politico, τῶν δὲ ἀλεξητηρίων τὰ μὲν, στεγάσματα, τὰ δὲ, σκεπάσματα. τῶν δὲ σκεπασμάτων, ὑποπετάσματα μὲν ἄλλα, περικαλύμματα δ' ἕτερα.

Στεγαστός, οῦ, ὁ, Tectus, Opertus. idẽ quod στεγανὸς & στεγνός.

Στέγαστρον, ου, τὸ, Id quo tegere & operire aliquid possumus, Tegmen, Tegumentum, Integumentum: vt σκέπαστρον. Sic dici possunt omnia quibus ad corpus tegendum vtimur, SICVTI Στεγαστρὶς διφθέρα dicitur ὁ σκύτινος χιτών, Coriacea tunica, qua nimirum vtimur ad corpus protegendum à pluuiis: & sic accipi posset apud Plutarchum in Crasso, στέγαστρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὁδόν, καὶ τοῦτο ἐπανελθὼν ἀπῄτει. Alii pileum ibi interpretatur. Nam & ipse tegit caput & pluuias arcet. Apud Latinos Segestria eodem propè significatu dicuntur quo apud Græcos στέγαστρα, atque adeo sunt qui Latinum Segestria à Græcis desumptum arbitrentur. Festus, Δέρεις (ita enim apud eum legitur, non δέρρεις) Græci appellant pelles nauticas, quas nos vocamus segestria. Varro De lingua Latina, libro 4, Lectica, quòd legebant vnde eam facerent, stramenta atque herbas: vt etiam nunc fit in castris. Lectos, ne essent in terra, sublimes in his ponebant. Nisi ab eo quod Græci antiqui dicebant λέκτρον, lectum potius denomi

[sub. denominatum putes.] Quam lecticã quòd inuoluebant, quòd ferè stramenta erant è segete, segestriam appellant, vt etiamnunc in castris. Nisi à Græcis. nam στέγαστρον. Vtitur & Plinius eo vocabulo itidem pro στέγαστρον, vt videbis in Ἐμπορητικός. Rursum Varro libro 4 De lingua Latina, Quibus operiebantur, operimenta & pallia, opercula dixerunt.

C. Ἀστέγαστος, ου, ὁ & ἡ, Non tectus seu opertus. ὁ μὴ ἐστεγασμένος. in argumento cuiusdam orationis, ἐπειδὴ ἀστέγαστον ἦν τὸ πλοῖον, εὑρόντες ἕτερον ἐστεγασμένον, μετέβησαν. Et διὰ τὸ ἀστέγαστον, quòd non fiat sub tecto, sed sub dio.

C. ἈΠΟστεγάζω, Futur. άσω, Detego: contrarium τῷ στεγάζω. Strabo libro 4, ἔθος δ' εἶναι κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ τὸ ἱερὸν ἀποστεγάζειν, καὶ στεγάζειν πάλιν αὐθημερὸν πρὸ δύσεως. Sic vsurpatur & Marci capite 2, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν. Aliâs idem significat quod simplex στεγάζω, id est Tego, Operio. VNDE Ἀποστέγασμα, ατος, τὸ, Tegmen, Operculum: ab ea verbi στεγάζω significatione quam posteriore loco annotauimus. Citatur ex Theophrasto libro 5 De causis plantarum, capite 18, ἔχει προβολὴν καὶ ἔστιν ἀποστέγασμα τοῦ ψύχους τὴν ἁλμυρίδα. Vbi ἀποστέγασμα τοῦ ψύχους exponitur Protegentem & frigus arcentem. Fortasse melius, Protegentẽ à frigore. Bud. interpr. Tegmentum, Integumentum, Protectio.

C. ΚΑΤΑστεγάζω, Intego, Obtego, Cooperio. VNDE Καταστέγασμα, ατος, τὸ, Operimentum, Operculum, Tegmen, Tegumentum. Pro Tectum citatur ex Herodoto.

C. ΣΥστεγάζω, Contego, Cooperio.

ΣΤΕΊΒΩ, Calco: ea significatione qua viã aut quæ in via strata sunt, calcare dicuntur qui iter faciunt, quod & Terere dicunt Latini. Homerus Il. υ, Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcabant pedibus suis defunctos & clypeos in via stratos. Item & στείβειν ὁδὸν dicitur is qui graditur & viam pedibus calcat seu terit: vnde αἱ στειβόμεναι ὁδοί, Viæ tritæ, Quæ frequenter calcantur à viatoribus. Xenophon Anabas. libro 1, ἦν δὲ ἰδεῖν παρὰ τὰς στειβομένας ὁδοὺς καὶ ποδῶν καὶ χειρῶν καὶ ὀφθαλμῶν στερουμένους ἀνθρώπους, propter vias tritas. Nic. dicit etiam νομὸν στείβειν, pro Calcare & perambulare pascua loca, in Theriacis, versu 609, Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντε, id est τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσι, inquit scholiastes. (Vbi etiam NOTA Νομός) Hesychius quoque στείβει exponit πατεῖ, (itidémque Στειβομένη, πατουμένη) item ὁδεύει: & στείβοντες, περιπατοῦντες. Significat etiam Fullonum more calco. vt Odyss. ζ, versu 93, de lotricibus, Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, nimirum τὰ εἵματα.

Στιπτός, οῦ, ὁ, Calcatus. Sophocles Philoctete, pag. 379, Στιπτή γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ. vbi scholiastes exponit χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων, ἡπλωμένη καὶ πεπατημένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινος. éstque ibi στιπτὴ φυλλὰς idẽ quod στιβάς.

Στειβεύς, έως, ὁ, Qui viã pedibus calcat seu terit, id est Viator. ὁδευτής, Hesych.

C. ἘΠΙστείβω, itidem Calco. Hesychius enim ἐπιστείβοντες exponit πατοῦντες.

Στίβω, idem quod στείβω. vt & apud Hesychium, Στίβοντες, πατοῦντες: qui eodem modo στείβοντες exponit. Legitur & apud Eurip. στίβουσι κύνες, canes calcant viam, seu Figunt vestigia, Gradiuntur.

Στιπτός, οῦ, ὁ, Calcatus, Tritus. στιπτῆς ἕδρας, Hesychius exponit, ὁδευομένης ὁδοῦ. Eidẽ στιπτὸς est πυκνός, στερεός, πεπιλημένος: à στίβειν significante πατεῖν. nam quæ calcantur, eadem & coeunt & condensantur.

C. Εὔστιπτος, ου, ὁ & ἡ, Bene calcatus. Apud Apollonium Rhodium Argonauticῶn 2, εὔστιπτον φᾶρος scholiastes exponit εὐπίλητον. Potéstque duobus modis intelligi, vel Bene calcatũ à textore, quum licium stamini adderet, ideóque densum & bene textum, seu πολυπαθές: vel Bene calcatum à fullone, ideóque bene politum & mundum.

C. Ἀστιβής, έος, ὁ & ἡ, Non calcatus, Non tritus, Quem nulla viatorum vestigia calcarunt seu triuerunt. Item, Qui non calcatur seu teritur pedibus, Quem nulla viatorũ

vestigia calcare & terere solẽt. Soph. Œd. Colon. p.275, προσέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν. vbi scholiastes exp. ἄβατον, ἀπρόσπελαστον, ad quod non patet accessus, vt & ea sunt quæ ἄδυτα nominantur. Idem Soph. in Aiace, pag. 39, Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω, adibo siquem reperiam locum qui nullis viatorum vestigiis teritur calcatúrque. Vbi Suidas ἀστιβῆ exponit οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται, ἀδιόδευτον, ἄβατον ποσί.

C. Εὐστιβής, oppositum præcedenti, & significans Bene tritus calcatúsque pedibus gradientium. vt εὐστιβὴς ὁδός, Via bene trita & calcata à viatoribus: & εὐστιβὴς χῶρος, locus viatorum pedibus bene tritus. Suidas affert ex Epigr. Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας, & exponit, καλὴν βάσιν ἔχον.

C. Περιστιβής, itidem Tritus, seu Crebrò tritus. vt περὶ ibi significet περιττότητα. Apud Nicãdrum in Ther. v.376, Ῥωμαλέον φορέουσα περιστιγὲς αἰόλον ἔρφος, annotat schol. quosdam pro illo περιστιγὲς scribere περιστιβές, hoc autem significare πεπατημένον, πεπιλημένον. Sed altera scriptura conuenientior est.

Στίβος, ου, ὁ, Via, seu Callis, Trames, Semita, pedibus nimirum viatorũ trita: (Hesychio τρίβος, ὁδός) Seu Vestigiũ eius qui calcauit & triuit terram pedibus, seu Signum pedis qui calcauit solum inter eundum. Apud Suid. αὐτὸν προπέμψας, τὸν ἐκείνου στίβον ᾔει, Vestigia eius sequebatur. seu Ibat viam ab eo calcatam. Ibidem ex Herodoto, οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἑαυτῶν γενόμενον στίβον, τοῦτον φυλάσσοντες ᾔεσαν, Viam quam antè triuerant, seu Prioris sui itineris vestigia. Ibidem ex Polybio, κατὰ τὸν αὐτὸν στίβον. Pro vestigiis ὑπὸ τοῦ στείβοντος impressis Xen. quoq; accipit, ἐντεῦθεν προϊόντων ἐφαίνετο ἴχνη ἵππων, καὶ κόπρος· εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἵππων, Ex vestigiis quæ terræ impresserant equi, coniiciebatur esse equos circiter bis mille. Soph. in Philoct. pag. 379, dicit etiam, — στίβου γ' οὐδεὶς τύπος, nulla vestigia cernuntur quæ aliquis terræ calcatæ impresserit. Hesychius exponit etiam ἡ τοῦ ἴχνους ζήτησις, Inuestigatio.

C. Ἄστιβος, Inuius, Non tritus. idem quod ἀστιβής. Vnde apud Hesychium ἀστίβοις, ἀπατήτοις.

Στιβέω, ῶ, idem quod στίβω seu στείβω, vnde & deriuatum est. id est Calco, seu Peragro, Peruado, calcando nimirum terram. Sophocles Aiace, pag.52, Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν. id est, ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεῶν διώδευται. VNDE Ἀστίβητος, ου, ὁ & ἡ, Qui calcatus & peragratus non est. seu Quem calcare & peruadere non licet: qua significatione ἀστιβὴς quoque dicitur, vt suprà docui. Sic Hesychio ἀστίβητοι οἶκοι sunt τὰ ἄδυτα. Et Suid. ex Epigr. ἀστίβητος τρίβος pro ἀδιόδευτος.

Στιβεύω, Fut. εύσω, idem. Item Inuestigo, Indago, nimirum sequendo vestigia. Plutarchus de oraculo Pyth. ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι τὸ μέλλον, inuestiganti & indaganti res futuras. vbi metaphora est. Idem in propria signific. accepit in lib. De solertia anim. ὁ δὲ λέων ἀεὶ βαδίζει συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτων τοὺς ὄνυχας, ἵνα μὴ τριβόμενοι τὴν ἀκμὴν ἀπαμβλύνωσι, μήτε καταλίπωσιν ἀτρείαν τοῖς στιβεύουσιν. atque adeo non facilè videri ait λεοντείου ὄνυχος σημεῖον, esséque eius ἴχνη τυφλά. Bud. στιβεύω interpretatur Vestigiis imprimo, apud eundem Plutarchum in Causis naturalibus, vbi quærit διὰ τί τὸ δρόσιμον γινόμενον διὰ τὸ ψῦχος δυσστίβευτον; respondet, ὅτι δεῖ μὴ μόνον ἔχειν ἴχνη τὸν στιβευόμενον τόπον, ἀλλὰ κινεῖν τὴν ὄσφρησιν. Itaq; στιβευόμενον τόπον intelligit eum cui vestigia imprimuntur. Malim tamen vt & in præcedentibus, interpretari Qui vestigiis indagatur: ET SIC Δυσστίβευτος accipietur & ipsum pro eo qui vestigiis difficilè indagatur, Inuestigatu difficilis. Hesychius quoque στιβεύειν exponit non solùm πατεῖν, προβεύεσθαι, sed etiam ἰχνεύειν. VNDE Στιβεύς, quod idem exponit ὁδευτής: quo sensu & στειβεὺς suprà. Posset accipi etiam pro ἰχνευτής, id est Inuestigator, sicut ET Στιβευτής, quod eiusdem est originis. ‖Exponitur idem Στιβεύς etiam Fullo. quo significatu apud scholiastem Nicandri LEGITVR Στιβεῖς. quum enim eo in loco quem in Περιστιβὴς citaui, annotasset, quosdam περιστιβὲς legere pro περιστιγὲς, exposuisséetque πεπιλημένον, πεπατημένον, subiun-

A git, ἀπὸ τύπου καὶ στοὺς ὁ κναφεὺς καλεῖται. quoniam stringit & calcat vestimenta quæ purgat.

Σπεδάζω quoque ET Σπείζω in vulgatis lexicis exponuntur πατέω, Calco, Pedibus tero. Attamen verbo στείζω in lexico meo veteri alia tribuitur significatio, vbi citato hoc exemplo, ῥύθμοῦ δὲ τὸ ψιλὸς στείζουσι, exponitur δραπετεύουσι, διαφεύγουσι, fugiunt & declinant. Qui locus apud Etymologistem quoque legitur, sed pro στείζουσι scriptum στεβάζουσι.

Σπεῖα, ας, ἡ, idem quod στεῖρος, id est Via, quæ videlicet viatorum pedibus calcata & trita est. Legitur enim apud B Suid. Σπεῖα καὶ στεῖρος, ἡ ὁδός. AT Σπεῖα significaret potius Ingressus, quo nimirum terra calcatur & teritur pedibus: vel etiam Inuestigatio: à verbo σπεύω.

¶ Porro superiori VERBO Σπείβω dicitur inesse etiam quædã significatio τοῦ πυκνοῦν siue πυκνοποιεῖν, cõdensandi & constipandi: indéque deriuari quæ sequuntur, Σπίβη, Σπιβαρὸς, Σπιβάς.

Σπίβη igitur ab Eustathio exponitur ἑωθινὴ πάχνη, deriuatúrque à στείβω significante καταπατῶ & πυκνοποιῶ: VNDE ET Σπίβος, ἡ ἐν τῇ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδός: quemadmodum & ἡ δρόσος πηγνυμένη πυκνοῦται. Atque C sic στεῖβη deriuaretur à στείβω vt πάχνη à πήγνυμι, esset que synonymum τῇ πάχνῃ, (id est ros concretus frigore seu glaciatus) seu τῇ πηγυλίς, & τῇ πηγά. Vtitur autem hoc vocabulo Homerus Odyss. ε, v. 467, Μή μ' ἄμυδις στεῖβη τε κακὴ καὶ θῶλις ἐέρση Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν. vbi schol. exp. πάχνη & ἑωθινὸν ψῦχος, pruina & matutinum frigus. Et Odyssea ρ, — μή με δαμάσσῃ Στεῖβη ἠωθινή, pruina matutina. quem locum Suidas citans, & ipse exponit πηγυλὶς ἢ πάχνη. Hesych. autẽ στεῖβη exponit non solùm ψῦχος, πάχνη, sed etiam D ἀράχνη, addens esse & χῶμα μεταλλικὸν μέλαν. VNDE Σπεῖνεις, ενος, ὁ, Pruinosus. Suidas tamen substãtiué accipit hoc στεῖνεις, exponens nimirum ἡ ὑπὸ τῶν ἐω νηλυμβῆν ψυχρότης τοῦ ἀέρος. Deriuatum inde & VERB. Σπειᾶν, quod Hesych. exponit ῥιγοῦν, Rigere, Frigere, vt quos ἡ νύξ στεῖνει δαμάζει.

Σπιβαρὸς ab eadem origine deriuat Eustathius, exponitque πυκνὸς, & ex consequenti στερρός. Idem Eustathius pag. 1395, enarrans hæc Odyssea α, versu 99, Εἴλετο δ' ἄλ E κιμον ἕλχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, Βεῖδυ, μέγα, στιβαρὸν, annotat, στιβαρὸν, deriuatum ab aoristo secundo ἔστιβον, significare πυκνὸν καὶ στερεὸν, translatúmque esse ἀπὸ τῆς καταπεπατημένης γῆς καὶ διὰ τοῦ πεπυκνωμένης. solet enim terra calcata densari & durari. Sic accipiendum & Odyss. θ, versu 187, — λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον τῷ Η' οἷῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι, multo crassiorem ideóque grauiorem quàm quo Phæaces ludebant inter se. Propriè ergo στιβαρὸς significat Densus, F Spissus, Crassus: deinde Grauis, item & Firmus. Robustus, Validus. quæ enim densa sunt ac crassa, ea & ponderosiora sunt & firmiora quàm quæ λεπτὰ sunt ac subtilia seu tenuia. Cuius posterioris significationis hæc sint exempla. Iliad. ψ, ἔρριψε Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς. Odyss. ε, — ὁ δ' ἄμφω γουνάτ' ἔκαμψεν, Χεῖράς τε στιβαράς. Odyss. σ, versu 68, — στιβαροί τε βραχίονες. Iliad. σ, Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ σήθεα λαχνήεντα. Vtitur hoc vocabulo Ioseph. quoque, apud quem στιβαρὸν Suidas exponit ἰσχυρὸν, afferens hunc locum, ὁ δ' ἐλάσας τὸν ἵππον ἀρπάζει πινὰ νεανίαν στιβαρὸν τὸ σῶμα. VNDE Σπιβαρῶς, Densè, Spissè, Crassé: vel Firmiter, Robusté. Iliad. μ, sub finem, Αἴ ῥα πύλας G εἴρωπο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας. Vbi Eustathius annotat, ista duo aduerbia πύκα & στιβαρῶς vel idem significare, vel τῇ πύκα inesse significationem πυκνότητος id est συνέσεως, τῇ στιβαρῶς autem significationem πυκνώσεως στερρᾶς. & sic πύλαι πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι essent, portæ affabrè & firmiter simul ac spissè coagmentatæ.

Apud Hesych. LEGITVR ET Σπιφρὸς, itidẽ expositum πυκνὸς, necnon ἀθαλής: quo sensu in vulgatis lexicis affertur ETIAM Σπειφρὸς, pro Firmus, Validus. H Exponitur verò illud σιφρὸς non solùm Dẽsus, Firmus, sed etiam Torosus, Rigidus: afferturque ex Aristotele σιφραῖ σάρκα ἔχουσι, sunt carne constanti atque rigidiuscula, Gaza interpr. Apud Hippocratem exponitur ξηρὸς, τραχὺς, ἀσπαλιθρὸς, Aridus, Durus, Contractus.

Σπιβὰς quoque à στείβω deriuat idem Eustathius, vti dixi, aitque propriè esse ἀπλῆ καὶ καταπεπατημένη σρωμνὴ, seu πλὴν πεπληθυμένη ὡς οἷον καταπεπατημένη σρωμνή. Quã expositionem sequendo, στιβὰς idem propè esset quod Latinis Culcitra, quam Varro à Calcando dictam tradit, quòd in ea sagum aut tomentum, aliúdve quid, calcabant. Sed plerunque στιβάδες erant stramenta è frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, qualis erat castrensis segestria, de qua suprà in Στέγαστρον. Simile quid Torus est Latinorum. siquidem Nonius Marcellus ex Varrone tradit, torum appellatum fuisse stratum ex herba torta: & toral, illud ipsum quod iniiceretur. Aristophanes Pluto, αὐτὴ δὲ κλίνης ἔχει στιβάδα χείρων, torum iunceum, seu stramentum è iunco. Plutarchus in Institutis Laconicis, de iuuenibus Spartanis, ἐκάθευδον οἱ νέοι ὁμοῦ ὅθεν στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τῷ θέρει τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου. Quæ iisdem verbis refert in Lycurgo. Xenophon Hellenicõn libro 7, στιβάδας ποιουμένους, toros & stramenta sibi parantes, in quibus videlicet cubarent. Aristoteles itidem στιβάδας ποιεῖται καὶ ἥκιστα ἐν ταῖς στιβάσι: pro quo Plinius, Nidificat ex alga, atque in nido parit: de pisce quodam qui phycis nominatur. Alii sic interpretantur illum locum, Nidum sibi construit, atque in herbis tomentitiis, quibúsque infarciuntur culcitræ, (vt stœbe, alga) parit. Item, μὴ στιβάδας ὑφηλὰς πηξώμεθα, Ne toros & stramenta alta struamus, ex Gregorio. Et ἐν στιβάσι κατακείμενοι ἐδείπνουν, Athen. libro 11. Et ἐκ τῆς στιβάδων αἰίσαντο, Xenoph. Hell. lib. 7. vt Plutarchus in Camillo, ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος. Ex frondibus etiam fiebant, vt suprà ex arundine & iunco confieri docui: vt apud Athenæum libro 4, σκίωας ποιοῦσι, ἐν δὲ τούταις στιβάδας ἐξύλης. ὅθεν δὲ τούτων δαπίδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας ἀναχοῦσι. Et paulo post, τοῖς δ' ἀπόροις ὀπτάσιον κάλαμον ἢ στιβάδα ἢ φύλλα δάφνης φέρειν, ὅπως ἔχωσι τὰ ἐπιμηλα κάπειν. Erant igitur στιβάδες tori (seu lectisternia aut stramenta) ex herbis aut foliis, arundinibus, aut frondibus: in quibus humi stratis vel discumbebant cœnaturi, aut cubabant dormituri. vt Hesychius quoque dicit fuisse χαμαικοίτιον seu σρῶσιν ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρᾶς χόρτου καὶ φύλλων. Soph. pro στιβὰς dicit τῇ πίῃ φυλλάς. Sed & ipsæ frondes quæ deputari solent ad στιβάδας cõficiendas, ipsarum στιβάδων nomine vocantur. vt Marci 11, στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, frondes cædebant ex arboribus: quas nimirum in via sternerent calcandas. Matthæus dicit, ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων & ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ. Iohannes capite 12, pro illo στιβάδας & κλάδους dicit τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, ramos palmarum.

VNDE Σπιβαδοκοιτέω, ῶ, In toro seu stramento ex herbis aut frondibus cubo, Humi stratis herbis aut frondibus cubo, In stibadio cubo. Polybius libro 12, ὥκουν ὀ κτ' κώμας ἀπειρήνους, ὁ λοιπῆς καταστοβῆς ἄμαυροι γενόμενοι, διὰ τὸ στιβαδοκοιτεῖν. ET Σπιβαδοπνέω, ῶ, idẽ quod στιβάδα ποιοῦμαι, Conficio mihi lectisternium seu stramentum ex foliis, gramine aut frondibus virentibus. vt apud Virgilium, — tunc littore curuo Extruimúsque toros, dapibúsque epulamur opimis. ET Σπιβάδιον, ου, τὸ, Torulus ex herbis seu gramine & frondibus: quẽ Latini quoque Stibadium vocãt. vt apud Martialem στιβάδιον ἠβάκλινον, torulus in quo sex discũbere possunt. Alibi dicit Stibadium quod octo capit. Vtitur & Seruius, vt Æneidos libro 1, enarrans illud Virgilii — aulæis iam se regina superbis Aurea composuit sponda: Antiqui (inquit) stibadia nõ habebãt, sed stratis tribus lectis epulabantur: vnde & triclinium sterni dicitur.

Reperitur ET Σπιβὰς pro στιβὰς: vt Marci 11 pro στιβάδας antiqua exemplaria habẽt σπιβάδας: quẽ locũ in Σπιβὰς citaui. VNDE Σπιβαδεύεσθαι, quod exponitur In toro reponere, vel Torum sternere.

Σπιβῆ quoque eiusdem cum superioribus est originis. est enim herba qua in extruendis stibadiis & toris vtebãtur: tomentique loco culcitras ea herba farciebant. vt in Hippiatria quoque Tiberius testatur ex stœbes molli lanugine dossuariorum iumentorum sagmata & centunculos tomenti loco infarciri solitos fuisse: σπιβῆ, inquit, ὅθεν φλοιὸς (pro quo reponunt quidam φλεὼς) ὧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ἔσωθεν τὰ ὀπισθόδρομα τοῖς νωποφόροις ζώοις. Aristophanes in Amphiarao dicit etiam, Πόθεν αὖ λάβοιμι βύσμα τῷ σεσοκτῷ φλεών; vndénam accipiam phleon quo anum obturem? At verò φλεὼς & σπιβῆ idem sunt, teste Theophrasto Hist. plant. libro 6, cap. 1, τὰ δὲ καὶ θέρος πλὴν ἄκαιθαν ἕτερον ἔχει φύλλον, ὥς φησι ἡ ὀνωνὶς καὶ ὁ πείβολος καὶ ὁ φλεώς· ὃ δή τινες καλοῦσι σπιβῆ. Plinius quoque idem testatur: vt lib. 22, cap. 11, Stœbe quam aliqui phleon vocant. Et lib. 21, cap. 15, Aliqua & secundum spinam habẽt folium, vt tribulus & ononis: quædam in folio habent & in caule, vt phleos, quod aliqui stœben appellauere. Vbi à Theophrasti sententia discessit, πλὴν σπιβῆ annumerans τοῖς φυλλακάνθοις, non autem τοῖς θεμακανθοφύλλοις, vt Theophr. id est iis quæ secundum spinam habent folia. atque adeo ipse Theophr. & alibi negat in folio spinam habere, seu aculeato folio esse hanc herbam, vt cap. 5 & 6, φλεὼς καὶ ἱστοφέως ἀνάκανθα τοῖς φύλλοις. Apud Hesychium paroxytonos scribitur Σπίβη, dicitúrque non solùm esse εἶδος χόρτου, C sed exponitur etiam σύνθεσις, Cõpositio, Constructio. VNDE Σπιβάζω, Fut. άσω, Construo, Compono: seu σωάγω, vt Suid. exp. Lucianus, σὺ δὲ σείβαζε καὶ σωπήθι, Struе, Digere, vt Budæus interpr. addens & hunc locũ ex Ecclesiastico, cap. 8, σπιβάζειν ξύλα ὅθεν τὸ πῦρ, struere ligna in pyram. Item & hunc ex lib. 3 Regum, cap. 12, ἐστίβασε τὰς ῥάβδακας ὅθεν τὸ θυσιαστήριον: super quibus nimirũ erat victima. Idem Bud. interpr. etiam Stipo, & ex Valla Instipo: afferens ex Canticis, σπιβάσατέ με ἐν μήλοις. INDE Σπιβασία, ας, ἡ, quod ex Etymologico affertur D pro Structio: item pro Incessus.

C. Σπιβοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Stœben sua mollitie & laxitate referens, Tomentitius. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἵππος καὶ σπιλωὸς ἢ σπιβοειδὴς ὀφῆς.

ΣΤΕΙΧΩ,

Fut. ξω, Eo, Vado. Iliad. α, Κοῦροι ἅμ' ἕσπετο, vnà ibant. Et Il. β, Σπεῖχε εἰς πόλεμον φαίνουσα: quo sensu Iliad. ο, Νισόμενον πόλεμόνδε. Et Odyss. λ, ὁπότ' αὖ σείχησι θεὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, quum stelligerum cælum petit. id est, quum oritur. nam quũ oritur sol, ascendit, donec meridiano tempore ad vmbilicum cæli peruenerit: quo superato, descendit & in occasum vergit. Et Sophocl. στεῖχε δαμάτων πάρος, Prodi ante ædes. Et apud Suid. — ἐμοὶ Σπείχοντι δεῦρο, mihi huc accedenti seu venienti: πορευομένῳ, vt Suid. exponit. Itidémque Hesychio στεῖχε est ἰέναι, πορεύου. Sunt qui στείχειν dicant propriè significare Ordine ire seu incedere, indéque dici στίχας ἀνδρῶν in exercitu. Aor. 2, Ἔστιχον. vt Iliad. π, ἅμα Παῖς ἐξέκλω μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον. Nisi id malles deriuare à VERBO Σπίχω quod in v. l. exp. Vado, Incedo, nullo tamen allato exemplo. Sed στίχω dicitur fortassis vt στέγω, pro στείχω & στείβω.

C. ΑΠΟστείχω, Abeo, Discedo. Od. μ, Ἦ μὲν ἔπειτ' αὖ ἀνῆσαν ἀπέστιχε δῖα θεάων. vbi schol. exponit ἀπῄει, quum tamen grammatici velint esse aoristum secundum, vt pote per ι solùm scriptum, veluti ἤλυθε per υ solùm. Verumtamen & in imperatiuo scribitur ἀπόστιχε per ι simplex, pro Abi, Abscede, Discede: vt Iliad. α, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε. Atque ideo quidam deriuant à VERBO Ἀπιστίχω. Item Reuertor, apud Soph. teste Bud.

C. ΔΙΑστείχω, Peruado, Permeo, Pertranseo: seu Vado per, G Eo per. Eurip. Androm. Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν, vadens per vrbem. Vbi nota cum accusatiuo construi: Nonnus verò genitiuo iunxit, dicens διαστείχοντα θαλάσσης, per mare vadentem. Nisi potius disiunctim scribendum διὰ στίχοντα θαλάσσης.

C. ΕΠΙστείχω, Adeo, Accedo, Aduenio. Odyss. χ, v. 451, — σήμανε δ' Ὀδυσεῖ Αὐτὸς ὀπιστείχων. Vbi tamen & ὀπισσείχων scribitur: quod conuenientius est. Ἐπιστίχω exponitur etiam Ingredior, Inambulo.

C. ΚΑΤΑστείχω, Descendo. Item Redeo, Reuertor. Nonn. τηλεπόροιο κατεστείχοντα κελεύθου, longa via redeunti.

C. ΜΕΤΑστείχω, Adeo: μεταπέμπομαι, Ex Eurip.

C. ΠΑΡΑστείχω, Propè accedo. Epigramm. lib. 1, — παραστείχοντες ἐμοὶ σοναχήσατε μοῖραν. Sophocles cum genitiuo in Œdip. tyr. ὡς μ' ὁρᾷ Ὄχου παραστείχοντα, accedentem ad currum. Sed videndum ne in illo priore loco qui ex Epigramm. affertur, παραστείχοντες significet Præteuntes, quo sensu apud Nonn. παρέστιχε δίζυγος ἠοῖς δρόμος, pro Duo dies præterierant.

C. ΠΕΡΙστείχω, Circumeo, seu In orbẽ obeo. Odyss. δ, Τρεῖς δὲ περιστείχει κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα. Et in Epigr. περιστείχοντος ὁδοῦ, tota circumeunte seu se circumagente.

¶ Σπῖξ, ιχὸς, ἡ, Ordo, Versus. Apud Homerum στίχες sunt σραπωτικαὶ πάξεις. Vt Iliad. β, Οὐ δ' ἔω ὅσσ' σφιν ὅθι στίχας ἠγήσαντο. Et Il. η, Τοῖαι δὴ τότε στίχες ἔσαν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε, id est πάξεις, ordines seu versus. Et Iliad. π, Τῆς μὲν ἵππης στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, vnà seu primo ordini præerat Menesthi9. vbi στῖξ significat πεντακοσιοστύν, teste Eustath. quoniam erant quinquaginta naues, & in singulis nauibus quinquaginta ἑταῖροι. Alioqui generale vocabulũ est, vt & in præcedentibus & in sequentibus. Iliad. γ, Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ὅθι στίχας. Et Iliad. ο, — ἐπιχθόνιον στίχας ἀνδρῶν, de Hectore Troiani exercitus ordines obeunte. Et Iliad. υ, — πολλὰς στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων. Et Aristoph. in Equit. Τὰς στίχας ὁρᾶς γε τῶν δεῦρ' ἀνδρῶν; ordines. In Epigramm. legitur etiam στίχες φυτῶν: quos Latini non solùm Ordines vocant, sed etiam Versus. Cic. Directos in quincuncem ordines: videlicet arborum. Virgil. Ille etiam seras in versum distulit vlmos. Putatur autem στῖξ deriuari à στείχω significante κατὰ πάξιν τοιεῖσθαι.

Σπῖχος, ου, ὁ, idem quod præcedẽs στῖξ, Ordo, Versus: sed hoc στῖχος in prosa vsitatius, illud in metro. Ac sicut στῖξ significat ordinem militarem, ita & στῖχος, vt apud Ælianum, ὁ μὲν τὸν λοχαγὸν ὀπίσω πεπαμένος, καλεῖται ὀπισθάτης· ὁ δὲ τούτου κατόπιν, τοξοφορεάτης· ὁ δ' ἐπὶ τούτου κατόπιν, ὀπισθάτης· ὡς τὸ ὅλον τὸν στῖχον ὑπὸ τοξοτατῶν καὶ ὀπισθατῶν σωπεπάχθαι θαμβαλῶς πεπαμένον, totum ordinem. Cui loco adde hunc Xenophontis, Pædiæ libro 8, στῖχοι δὲ εἰσήκεισαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ ἢ αἱ βασιλικαὶ μέλοι ἐλαύνειν, ordines militum, aut stipatorum. De arborum etiam & plantarum ordinibus seu versibus dicitur. vt apud Xenophontem in Œconom. ἐθαύμαζεν ὡς καλὰ μὲν τὰ δένδρα εἴη, δι' ἴσου δὲ τὰ πεφυτευμένα, ὁρθοὶ δὲ οἱ στῖχοι τῶν δένδρων, id est Admirabatur proceritates arborum, & directos in quincuncem ordines, vt Cicero interpr. Hos στίχους Virg. appellat etiam Versus, vt in Σπῖξ docui. Dicitur & de versibus librorũ, quas lineas vulgò appellant: peculiariter autem de versibus metricis, siue hexametri ii sint, siue pentametri, siue iambici, siue alius etiam generis. Plut. De fort. Alex. lib. 1, ἄλλον ἄλλου στίχον (nimirum Homeri) περικρίνοντος, αὐτὸς ὡς διαφέροντα πάντων ἐνέκρινε τοῦτον, Ἀμφότερον, βασιλεῦ τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. Et libro 2 quidam Archestrato poetæ lepido, sed pauperi & ignobili, dicit, εἰ κατ' Ἀλέξανδρον ἐλθοῦσ', κτ' στίχον αὖ σοι Κύπρον ἢ Φοινίκην ἔδωκεν, pro vno aut altero versu Cyprum tibi aut Phœniciam dedisset. Itẽ ἄκρον τῆς στίχου dicitur ἡ ἀρχὴ τῆς στίχου, initium versus: ἄκρον πελεύσιον autem, τὸ ἄκρον τὸ τέλος τῆς στίχου, finis versus, vt schol. Thucyd. annotat. Et ἡρωϊκοὶ στίχοι, Heroici versus, quos longos appellat Ennius: Cic. mei lex. Cic. pag. 41. Itẽ ὁλοσύνδετος στίχος, versus ex solis spõdeis constans: qualis est hic Homericus Odyss. φ, initio, Τῶν δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. sicut ὁλοδάκτυλος στίχος, qui ex solis dactylis compositus est, vt hic eiusdem Homeri, Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱππεσιάων: & hic Virgilii, Quadrupedante putrem sonitu quatit vngula campum. Et στίχοι πολιτικοὶ, versus plebeii, seu δημοτικοὶ: quales Tzetzis in suo variarum historiarũ libro: quindecim vtplurimũ pedibus constantes, iisque trochæis: nonnullis in plures etiam extendentibus. Vide Eust. p. 11. qui etiam de antiqua scribẽdi ratione agit p. 1305, vbi mentio fit τῆς ἀπυρκδὸν γραφῆς, τῆς πλινθηδὸν, & τῆς πυρηνδὸν κτ' βάθος. Præterea στίχος dicitur esse ἡ ὅθεν βάθος σάσις τῆς χορδῶν. Poll. & Eust.

C. Σπιχεμωθέω, ῶ, Versibus loquor, vt qui apud comicos alternis versibus colloquuntur. VNDE Σπιχεμωθία, ας, ἡ, Actio illa & colloquutio quæ fit alternis versibus apud poetas. Poll. libro 4, cap. 17, de histrionibus & actionibus eorundem, Σπιχεμωθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀνάπλεγν καὶ τὸ ἀναγκαῖα, στιχεμωθίαν.

C. Σπιχοποιός, οῦ, ὁ, Versificator, Qui versus facit. VNDE A. Σπιχοποιΐας, ας, ἡ, Versificatio, Actio ipsa faciendi versus. Plut. De aud. μέμψαιτο δ' αὖ πς Ἀρχιλόχου μθῦ πῶ ἐπόθη σιν, Παφιμθίδου δὲ πῶ σιχοποιΐαν.

C. Σπιχοιδός, οῦ, ὁ, Qui versus canit. Item Poeta. Epigr. IDEMET Σπιχῳδὸς dicitur. Eustathius pag. 6 scribit σιχῳδὸν dictum fuisse eundem qui ῥαψῳδὸς dicebatur, eo quòd σίχος secundum quosdam idem significet quod ῥάψδος. Sed parum id vero consentaneum est.

C. Σπιχουργέω, ῶ, Versificor, Versus facio, seu scribo.

C. Ἀκρόστιχον, ου, τὸ, Initium versus. nam Thucydidis scholiastes τὸ ἄκρον τῦ σίχου vocari dicit πῶ ἀρχῶ τῦ σίχου: ἀκροτελθύπον verò, finem versus. ET Ἀκροστιχὶς, ίδος, ἡ, idem. Eusebius De vita Constantini, θείας ὀθπνοίας ὄντως ηθμοθμένη μεσὴ, (videlicet Erythræa Sibylla) δι' ἐπῶν τῶν περὶ τῦ Θεοῦ τὰ μέλλοντα προθεθεσπισε σαφῶς ταῖς προτάξεσι τῦ πρώτων γραμμάτων ἥπς ἀκροστιχὶς λέγεται, δηλοῦσα πῶ ἱστορίαν τῆς τῦ Ἰησοῦ καταλθύσεως. ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχὶς αὕτη, Ἰ Η Σ Ο Υ͂ Σ Χ Ρ Ε Ι Σ Τ Ο Υ͂ Σ, Θ Ε Ο Υ͂ Υ Ἱ Ο Υ͂ Σ, Σ Ω Τ Η Ρ, Σ Τ Α Υ Ρ Ο Υ͂ Σ. Sunt trigintaquatuor versus eius oraculi, quorum primus incipit à litera I, secundus ab H, tertius à Σ, & sic deinceps. (In his autem obiter notandum est, nomen Χρειστὸς per ει scribi, more antiquo, quemadmodum & in ænea quadã vetusta tabula, cuius in meis Castig. in Cic. mẽtionem feci, ὀθπχρείσαντος pro ὀθπχρίσαντος scriptum repertũ est, à quo fuerit verbale Χρειστός) Cicero lib. 2 De diuinatione, Tum verò ea quæ ἀκροστιχὶς dicitur, quum deinceps ex primis versus literis aliquid connectitur: vt in quibusdam Ennianis.

C. Δίστιχος, ου, ὁ, Duobus versibus constans. vt δίστιχον μέτρον. Item δίστιχοι κριθαὶ affertur pro Hordeaceæ spicæ binis granorum versibus constantes. AT Διστιχία SIVE Διστιχίασις, est affectus palpebrarum, quum videlicet sub ordine naturali pilorum palpebræ alius ordo pilorum præter naturam succrescit. DICITVR ET Τειχίασις, sic tamẽ vt hæc τειχίασις generalior sit, φαλάγγων etiã comprehendens. In isagoge quæ Galeno tribuitur, VOCATVR Διτειχίασις. Gorr. Prior vox διστιχία legitur in Definition. medicis, Διστιχία ὀθὶν ἑτέρου σίχου πῶ φύσιν κῦ τῦ παροῦ ἔκφυσις.

C. Ἑξάστιχος, Senis constans ordinibus, seu versibus. Est & ἑξάστιχον hordeum, sicut δίστιχον. Columella lib. 2, cap. 9, Proximᵒ est his frumẽtis vsus hordei quod rustici hexastichum, quidam etiam cantherinum appellant. Et mox, Alterum quoque genus hordei est quod alii distichum, galaricum nonnulli vocant. Vbi quidam ἑξάστιχον interpretantur, Quòd sex ordinum seu versuũ est: alii, Cuius spicæ senis granorum versibus seu ordinibus constant.

C. Μονόστιχος, Vno versu seu ordine constans. Ex Epigr. μονόστιχον affertur pro Vnicus versus.

C. Ὀλιγόστιχος, Paucos ordines seu versus cõtinens. CONTRA Πολύστιχος, Multis versibus seu ordinibus constãs. VNDE Πολυστιχία, ας, ἡ, Versuum multitudo, in Epigramm.

C. Πεντάστιχος, Quinque ordinibus seu versibus constans.

C. Τετράστιχος, Quatuor constans ordinibus, seu quaternis ordinibus. Apud Bud. p. 321, ex Dionys. Areop. ὡς ὀν τῇ συμβολικῇ θεολογίᾳ κῦ πῶ τετράστιχον ἡμῖν αἰακαθαρσιν δῆλα πλειόνων ἀποδέδεικται, secundum elemẽtorum quatuor allegoriam anagogicam demonstratum est, & à nobis explanatum. Quam interpretationem sequendo, scribendum potius foret τετράστοιχος.

C. Παραστιχὶς, Continuus ordo, Continuata series, Capita & primæ versuũ literæ. v. l. Itẽ & Budæo videtur παραστιχὶς esse idem quod ἀκροστιχὶς, apud Diog. Laert. pag. 259 edit. Germ. & p. 198 meæ edit. Legitur apud Gell. quoq; lib. 13, c. 6, teste eodem B. VNDE Παραστιχίδιον, ου, τὸ, diminutiuum, quo idem Diog. Laert. vtitur in vita Epicharmi, p. 336 meæ edit. ὑπομνήματα καταλέλοιπεν ὀν οἷς φισιολογεῖ, γνωμολογεῖ, ἱαθολογεῖ. καὶ παραστιχίδια γε ὀν τοῖς πλείστοις πῶ ὑπομνημάτων πεποίηκεν, ὀν οἷς δῆλα ταφεῖ ὅπ αὐτὰ ὀδὶ τὰ συγγράμματα. Vbi si παραστιχίδες seu παραστιχίδια idẽ significant quod ἀκροστιχίδες, innuit eum ex primis versuum literis nomen suum connexuisse, ita vt de autore nihil dubitari posset.

C. Τελειοστιχὶς, ίδος, ἡ, Versus seu versuum genus quorum primæ & vltimæ syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentũ, aut vas seu vtensile notãt: vt Homericus hic, Ἀργυρόπεζα Θέτης, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος. nam prima & vltima eius versus syllaba iunctæ, faciunt ἄρτος, id est Panis. Athen.

Σπιχήρης, Versu scriptus. Damasc. p. 122, de libris Solomonis & Psalmis. Bud.

Σπιχίδιον, Versiculus, ὁ μικρὸς σίχος, vt Suidas exponit. Vtitur Plutarchus in Sympos. lib. 4, problem. 4, τὸ σπιχίδιον τῦτο ποιήσας, Πρὸς καππάδοκον ζῆς, διωάμενος πρὸς αὐτίαν. Et Athen. lib. 1, ἀντρεπίσω σπιχίδιον καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον πῶ ὀν τοῖς δεῖπνοις προσαπηθμθῶν.

Σπίγνος, ου, ὁ, q. d. Verseus. Lucill. Epigramm. l. 2, in poetas, Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγοις ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρηνῶν, Δήμητ, τὸν σπίγνον σφαζόμθνον θανάτῳ, iugulatum nece quam mihi intulerunt tui versus.

Σπιγηδὸν, In modum versuum. Aiunt σπιγηδὸν aliquid positum dici quum æqualibus inter se spatiis distat, & quoquò te vertas, semper æqualis ordo est, vt in vitris & pauimentis, & arborum ordinibus in quincuncem dispositis. Apud Herodianum lib. 4, κελεύει σπιγηδὸν τοῖς νεαλίας πάντας δῆλασῆναι, Polit. vertit, Iussit consistere iuuenes vniuersos relicto interuallo.

Σπιχίζω. Futur. ίσω, Per ordinem dispono: item Carmina scribo. v. l.

Σπιχάω ex σίχω deriuatum est, & idem significat, nimirum Eo. Hom. Iliad. β, Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἑστιχάοντο Ἴλαδὸν εἰς ἀγοραί. vbi quidam exponunt ὀν τάξει παρείγνοντο, ordine ibant. Actiuæ vocis nulla afferuntur exempla. Eust. tamen eius meminit: & neutraliter vsurpari potest vt synonymum στοιχέω.

C. Ὁμοστιχάω SIVE Ὁμοστιχέω, ῶ, Simul procedo, Vnà eo, Comitor. Prioris verbi nulla afferuntur exempla, posterioris autem, hoc ex Nonno, ὡμοδρόμησεν ὁμοστιχάων. Sed & prius autorem habet ipsum Hom. Il. o, — πρόσθεν ἡ ὑσαπίσω βόεσσιν Ἀϊὲν ὁμοστιχάει, de pastore.

¶ Σπίχος, ου, ὁ, idem quod σίχος, eiusdémque originis. id est Ordo, Versus. Σπίχοι (inquit Budæus pag. 632 comment.) ordines sunt à fronte ad tergum sigillatim porrecti: ζυγὰ autem, ab vno cornu ad alterum ordines instructi. Quare οἱ κᾶ σῖχοι πεπαχμένοι dicuntur ab Æliano στοιχῖν, vt illi ζυγεῖν qui iuga efficiunt: συστοιχῖν autem dicuntur οἱ τὸ αὐτὸ σίχου ὄντες, hoc est οἱ ἐφ' ἑνὸς πεπαγμένοι: & ζυγεῖν, οἱ ὀν τῷ αὐτῷ ζυγῷ. Thucydides libro 4, pag. 137, καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κᾶ ἔκοσιν ἀνδρας, δίπλον δῆλα δυοῖν σοίχοιν. Idem & ad alia σοῖχον extendit: vt libro 2, οὐ κᾶ σοῖχον κείλθψαι νῆσοι, οὐδ' ἔχουσαι ἀθείας διόδους τῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγος. Et Philo in vita Mosis, libro 3, τοῖς ὀπὶ τῆῦ στέρνων δώδεκα λίθοις ὀν τειχῶν κᾶ τέτταρας σοίχους, duodecim in pectore gẽmas exterius in quatuor versus dispositas. Aliquanto antè dicit, καὶ κᾶ τὰ ἑξῆς ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, δῆλα φέροντες ταῖς χρόαις, σφεαγίσι εἰκότες, ὀν τειχῶν τετρασοιχεί. vbi nota synonyma, κᾶ τέτταρας σοίχους, & τετρασοιχεί: item ὀπὶ τῆῦ στέρνων & κᾶ τὰ ἑξῆς. Et Herodianus libro 8, δένδρων σοίχοις ἴσοις, ἀμπέλων τε πρὸς ἀλλήλας δέσεσι παντα χόθεν ἠρτημθῶν. Solent enim in Italia arbores comparibus ordinibus poni, vitésque prope eas seri, vt quum adoleuerunt, eas scandant quibuscũ maritantur arbores, & vicinas etiam amplectantur, palmitibus suis quantum potest fieri promissis. Et Pausanias pag. 34, δένδρα ὀδὶ πεφυτευμθνα ὀπὶ σοίχου, in ordinem quincuncem vel in versum porrectæ. Bud. In Cynegeticis σοῖχοι dicitur indago ipsa & series plagarum, quibus saltus stabulàque ferarum cinguntur à venatoribus: vt Lucanus post Virgilium dixit in 6, de munitionibus Cæsaris loquens, — saltus nemorosíque tesqua. Et syluas, vastáque feras indagine cingunt, πρεισοιχισμῷ πρειβάλλουσιν, inquit Budæus pag. 347. vbi addit hunc locum Xenophontis, ἐὰν δὲ ὀκκλίνῃ σοῖχος κᾶ ἀρκυς, αὐτὰ τῷ ἀρκυόρῳ, si varorum versus aliquis aut rete ex eis suspensum inclinetur, erigat qui custodiendis retibus præest. Itidémque & Poll. de retibus plagisque loquens, αὐτῶν πῶ σάσιν vocari ait σοιχισμόν, σοῖχον, σοχάδα, σοχασμόν.

C. ΕΠΙσιχάομαι, Accedo, Eo. Ex Nonno, ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἐπεσιχόωντο.

C. Σπιχομωλέω, ῶ, idem quod σιχομωθῶ. Hesych. σοιχομωθεῖν exp. τὸ ἐφεξῆς λέχλν καὶ ἀδολεσχεῖν.

C. Ἀνίσοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositam seriem habens, E regione oppositus in serie ducenda, vt vertit B. Ἀνίσοιχα quidam interpretantur etiam Quorum alterum alteri velut ex aduersa parte respõdet, Ex aduerso sibi respondentia, Opposita inter se: vt literæ apud grammaticos αἰνίσοιχοι sunt τ & θ, π & φ, κ & χ. ¶ Ἀνίσοιχος pro ἰσόσοιχος, id est Serie æqualis, & pro ἴσος simpliciter. Eurip. in Andromacha, Σκιᾶ δὲ αἰνίσοιχος ὡς φωνὴν ἔχεις. Significare autem αἰνὶ in compositione nõ rarò ἴσον, dictum est alibi. B

VNDE Ἀνισοίχως, id est κατ' αἰνισοιχίαν, Opposita serie, Obuersariò. Ita enim quidam vertunt κατ' αἰνισοιχίαν. AT Ἀνισοιχία dicitur Opposita duarum rerum inter se collocatio, Collocatio duarum rerum ex aduerso sibi respondentium, Situs duarum rerum ex aduerso sibi obuersantium: Obuersarius situs, secundum quosdam: secundum Budæum, Situs duarum rerum in serie ducenda inter se oppositarum. De literarum inter se oppositione interdum dicitur, vt apud Athen. lib. 11, ἡ μθν φιάλη κατ' αἰνισοιχίαν ὀδὶ πάλιν, ἡ τὸ πῖν ἄλις ἔχουσα. Nam π & φ apud grammaticos αἰνίσοιχα dicuntur, vt κ & χ, τ & θ. ¶ Apud Plutarchum πεῖ ἀθυμίας legimus etiam πραγμάτων αἰνισοιχίας. Inde & VERBVM Ἀνισοιχέω, ῶ, Oppositus sum è regione in serie ducenda, Obuersor alii, vel (vt quidam) Obuersario situ collocatus sum. si literarum συστοιχία fiat, τὸ κ αἰνισοιχίσει πῶ χ, & τὸ π πῶ φ. id est αἰνιτεραμμθνως κείσοῦ). Ἀνισοιχεῖν etiam dicuntur quæcunque sibi mutuo respectu velut inter se opposita sunt, Quorum alterum alteri veluti ex aduersa parte respondet. Ἀνισοιχεῖν apud Xenophontem in Symp. verbum est saltatorium. Bud. Locus est pagina 512 meæ editionis, ἐμὲ μθν πρῶτα κάλει ὅπω μελλῃς μανθάνειν ὀρχεῖσθαι, ἵνα σοι αὐνισοιχῶ τι καὶ συμμανθάνω. Vide locum quendam Eust. suprà in Σπίχος. C D

C. Ἄσοιχος, In quo versus seu ordines nulli sunt, Versu careus. Affertur ἄσοιχος πυρὸς pro Triticũ nullo versu spicarum. Sic distichum & hexastichum hordeum apud Columellam. E

C. Αὐτόσοιχος exponitur Qui solus secum meditatur: Suidæ est αὐτὸς ἑαυτῷ πρεσέχων, subiungenti hunc locum, ὁ βουλόμθνος ὀν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι, αὐτόσοιχος ἐθέλει εἶ).

C. Δίσοιχος, Duos versus seu ordines habens. Arist. δισοίχους ὀδόντας ἔχει, duplicem dentium ordinem habet. Apud Æthiopas nasci scribi Ctesias quam mantichoram appellat, triplici dentium ordine pectinatim coeuntium, teste Plin. lib. 8, c. 21. VNDE Δισοιχία, ας, ἡ, Duplex ordo, Duo seu bini ordines. B

C. Ὁμόσοιχος, SIVE Ὁμόσιχος, Qui eiusdem versus seu ordinis est, In eodem versu seu ordine locatus. Apud Plut. μανία δὲ ὁμόσοιχος μὴ ἡ ὀργὴ exponitur Comes. Quæ interpretatio si vera est, ὁμόσοιχος hoc ab ὁμοσοιχέω siue ὁμοσοιχάω deriuandum potius foret quàm à σοῖχος.

C. Περίσοιχος, Circumcirca in quincuncem ordinem positus. Demosth. in orat. contra Nicostr. φυτευτήρια ἐλαιῶν περισοίχων κατέκλασεν. Quem locum citans Harpocr. annotat, Didymũ περισοίχους vocare genus quoddã olearũ quas Philochorus σοιχάδας appellat: sed videndũ ne orator sic vocet πρὸς κύκλῳ πῶ περὶ τὸ χωρίον ὀν σοίχῳ πεφυκύας. G

C. Πολύσοιχος, Multis versibus seu ordinibus constans. Alii, Multiplici serie fultus.

C. Σύσοιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem versus seu ordinis & serie est, In eadem serie seu ordine collocatus. In acie σοῖχος est versus & series siue ordo à fronte (qua parte est πρόμαχος, i. præstes miles) incipiens, & per ὀλιγάς πας succenturiatósque à tergo, siue substites, sigillatim ad extremum agmen porrectus: & συστοιχία, quum milites ita stantes σοῖχον efficiunt. ζυγὰ verò sunt ordines à læuo cornu ad dextrum instructi. Et sic οἱ κᾶ σοῖχον πεπαγμένοι, σοιχεῖν dicuntur ab Æliano, & per altitudinẽ (id est à phalagis fronte vsque ad tergi ductores) porrigi: ζυγεῖν verò, (id est iugum efficere) quum astites stant per directum in latitudinem collocati: & συστοιχεῖν ii qui eiusdem sunt versus & seriei, seu qui eodẽ ordine locati sunt, οἱ ἐφ' ἑνὸς πεπαγμένοι. Item σύσοιχοι & συστοιχοῦντες dicuntur qui eiusdem sunt sortis & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt. Bud. pag. 632. Item σύσοιχα sunt cognata & συγγενῆ & consociabilia: vt si dicas hominem cum cæteris animantibus συστοιχεῖν ἐφ' ὅσον θνητός ἐστιν: atque etiam τὸν ἀνθρωπον τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ χρώμθνον, τοῖς λοιποῖς πῶ ζώων σύσοιχον εἶ). Bud. ibidem. Σύσοιχα sunt & ὁμόσοιχα siue ὁμόσιχα, quæ in eodem versu locantur, vt socia natura: & eiusmodi sociabilitas & naturæ cognatio DICITVR Συσοιχία. Aristot. libro 1 De ortu & interitu, λέγω δὲ πῦρ καὶ γῆν, καὶ τὰ σύσοιχα τούτοις, id est reliqua duo elementa. nam igni quidem συστοιχεῖ aer, aquæ terra: rursum igni αἰνισοιχεῖ aqua, aeri terra. Theophr. De caus. plant. lib. 6, οἱ γλυκεῖς χυλοὶ καὶ οἱ κατ' αὐτῷ πῶ συσοιχίαν, id est οἱ λιπαροί, & qui similes his sunt: vt paulo post dicit, ὀν πικρῶν καὶ τρυφνῶν εἰς γλυκεῖς καὶ λιπαροὺς, καὶ εἴ τις ἄλλος ὁμόσιχος. Succo itaque dulci συστοιχεῖ ὁ λιπαρὸς, τῷ πικρῷ ὁ τρυφνὸς καὶ ἁλμυρός. rursum τῷ γλυκεῖ αἰνισοιχεῖ ὁ πικρος, τῷ λιπαρῷ ὁ τρυφνὸς vel ὁ ἁλμυρός. Vide & alia apud B. p. 632. Ibidem, Impar numerus & par, duæ sunt συσοιχίαι, vel capita potius πῶ συσοιχῶν, iis qui numeros pro principiis ponũt, vt Pythagorici fecerunt. si enim ab vno tria, quinque, septem, & deinceps alios impares ponas, συσοιχίαν vnam efficies: & alteram, si binarium, & quaternarium, & senarium octonariúmque ponas. Quibus inter alia subiungit hæc Aristotelis ex lib. 3 De partibus, διήρηται δὲ πῶ ἐναντίων ἕκασον πρὸς τὴν συζηγῆῦ συσοιχίαν· οἷον, δεξιὸν ἐναντίον ἀριστερῷ, καὶ θερμὸν ἐναντίον ψυχρῷ. ἡ δὲ σύσοιχα τὸ ἀλλήλων εἶσι τὸν εἰρημθνον τρόπον. Quibus verbis significat, duas series fieri, ita vt altera alteris contraria è regione locẽtur, & τὸ πρῶτον sit principiũ: vt ὀν τοῖς τῦ πρεσβύτερῦ καὶ ἀρίστου συσοιχίαις numerᵒ 1 itidẽ est principiũ. Vna igitur συσοιχία erit δεξιὸν, θερμὸν, λευκὸν, & similia: altera, ἀριστερὸν, ψυχρὸν, μέλαν: ita vt τῷ δεξιῷ τὸ ἀριστερὸν αὐνισοτρόφως collocetur, quod αὐνισοιχεῖν vocatur. vt si literarum συσοιχίαι fiant, τὸ κ αὐνισοιχήσει τῷ χ, καὶ τὸ π τῷ φ. Σύσοιχα dici tradunt ea etiam quæ ab eodem capite & genere manant, vt quæ sub substantia ponuntur genera speciésque subalternæ cum indiuiduis. Sed σύσοιχα sunt & τὰ παρώνυμα, siue deriuata, & per annominationem dicta, id est παρώνυμα, breuitérque omnia generis eiusdem verba, quæ orta ab vno variè commutantur. Cicero coniugata appellauit, licet improprié. coniugata enim potius sunt quæ Græci σύζυγα appellãt. Aristoteles Topic. lib. 2, σύσοιχα μθν οὖν τὰ ὧδε. οἷον, τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος, τῇ δικαιοσυνῇ· καὶ ὁ ἀνδρεῖος ᾗ τὰ ἀνδρεῖα, τῇ ἀνδρείᾳ. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πειρατικὰ καὶ τὰ φυλακτικὰ, σύσοιχα ἀκείνων ὀθὶν ὧν ὀθὶ φυλακτικὰ καὶ πειρατικά. οἷον, τὰ ὑγιεινὰ, ὑγείας· καὶ τὰ δυνατικὰ, δυνάμεως. Vbi nota præterea, dici non solùm σύσοιχος τούτῳ, sed etiam σύσοιχος τούτου. Aliũ eiusdẽ Aristotelis locum vide in Πτῶσις, & locum quendam ex Alexandro Aphrod. comment. in Topica, apud Budæum pag. 632, vbi annotat, σύσοιχα, πτῶσις, & παρώνυμα, πραγματεῦσθαι μθν ἀλλήλοις δοκεῖν, δῆλα φέρειν δέ. Rursum Aristot. Topic. σύσοιχα δὲ λέγεται κᾶ πῶ συσοιχίαν πάντα· οἷον, δικαιοσυνῇ, δίκαιος, δίκαιον, δικαίως. Σύσοιχα & συσοίχως λεχθέντα sunt etiã quæ sub alio genere posita sunt, hoc est τὰ ἑτεροθῆῦ. Aristoteles in lib. De sensu, εἰ οὖν πλέον ἀπέχει ἐπ' ἀλλήλων καὶ δῆλα φέρει τὰ συσοίχως μθν λεχθέντα, ὀν ἄλλῳ δὲ γθνεῖ, πῶ ὀν τῷ αὐτῷ γθνεῖ· λέγω δὲ, οἷον τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λευκὸν, καλῶ σύσοιχα, γθνεῖ δ' ἕτερα. τὸ γλυκὺ δὲ τῦ μέλανος πλέον ἐπ' τῷ εἴδει δῆλα φέρει, ἢ τῦ λευκοῦ. Bud. p. 633. A B C D E F G H

VNDE Συσοίχως, Eodem ordine & serie. vt συσοίχως κεῖσθαι, in eadem serie locatum esse, τὸ κᾶ σοῖχον πεπαγμένον εἶ) & συστοιχεῖν. Exemplum habes in σύσοιχος.

ITEM Συσοιχία, ας, ἡ, propriè militum series ἢ κᾶ βάθος, velut pendens catena. Sed & pro quauis serie seu ordinis rerũ cõmunione accipitur, seu cognatione naturæ atque conuenientia. Philoponus comment. in primum librum Analyt. posteriorum, συσοιχίαν vocat πῶ ἀφ' ἑκάσου γθνοῦς καταχθθνῶν σειραὶ, οἷον οὐσία, σῶμα,

ἔμψυχον, ζῶον, λογικόν. Alia vide in præcedenti σύστοιχος. A Possunt etiam fieri duæ συστοιχίαι diuersorum generum, quæ collocatæ inter se sunt αὐτιστοιχίαι: in iis enim ordinibus contrarium contrario αὐτιπαρατάττεται, & ex aduerso opponitur. Exempli causa, scribe ad lineam κατὰ βάθος in modũ perpendicularẽ designatam hæc diuersi generis, Par, Calidum, Finitum, Concordia: & in altera serie oppone, Impar, Frigidum, Infinitum, Discordia. Similem συστοιχίαν & αὐτιστοιχίαν vide ex Aristotele paulo antè in Σύστοιχος. Item VERB. Συστοιχέω, ῶ, Eiusdem ordinis sum, In eodem versu seu serie locatus B sum, vt milites οἱ ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι & οἱ τῷ αὐτῷ στίχου ὄντες. Polyb. ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, vt ordines suos seruarent & series in quibus collocati erant. Et apud grammaticos nouem quæ vocantur mutæ, triplici serie dispositæ συστοιχοῦσι. prima series est, nõ κατὰ μῆκος, sed κατὰ βάθος, hæc, π, κ, τ: secunda β, γ, δ: tertia φ, χ, θ. eædem αὐτιστοιχοῦσι κατὰ μῆκος, mirum τὸ π παρὰ φ, τὸ κ παρὰ χ, & sic deinceps. Quomodo & eiusdem seriei milites sibi συστοιχοῦσι, vt Ælianus non verbis solùm sed & figuris describit. Ex quibus declararur & locus hic Pau C li in epist. ad Galatas, c. 4, Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν ἕνα, ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας. ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας, ἅ τινά ἐστιν ἀλληγορούμενα. αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν, ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἀγάρ· (τὸ γὰρ Ἀγὰρ, Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλὴμ, δουλεύει γὰρ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς)· ἡ δὲ, ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐλεύθερα ἐστὶν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν. Vbi primùm συστοιχα sunt, Agar, serua: Ismael filius eius ex carne, & seruus: deinde ex opposito, Sara, libera: Isaac, liber & ipse, & filius pro D missionis. Quæ allegoricè exposita, alias duas συστοιχίας faciũt: Ierusalẽ terrestris, serua legis in mõte Sina latæ & ceremoniarũ Mosaicarũ: Iudæi, serui & ipsi legis ac ceremoniarũ: deinde ex opposita serie, Ierusalem cælestis, libera per gratiam: Fideles quibus gratiã amplecti & liberis esse datũ est. Singula autẽ σύστοιχα hìc sua habent αὐτίστοιχα: Agari seruæ αὐτιστοιχεῖ Sara libera: Ismaeli filio seruæ secundum carnem, Isaac filius liberæ secundum promissionem. Eadémque ratio est in allegorica expositione. Latet & alia ibi συστοιχία, nimirum, Seru E itus, Vetus testamentum: cui αὐτιστοιχεῖ Libertas, Testamentum nouum.

C. Τετράστοιχος, Quatuor ordines seu series & versus habẽs. Et τετράστοιχοι λίθοι, lapides quaternis versibus dispositi, id est κατὰ πέταρας στίχους, SEV Τετραστοιχεί: quo loquendi genere vtitur Philo De vita Mosis. vt suprà in Σοῖχος docui. ITEM Τετραστοιχία, ας, ἡ, Quadripartitus ordo, seu Ordo & series quaternis constans versibus, vt duodecim gemmæ in pectorali sacerdotis Iudaici positæ κατὰ τετραστοιχίαν.

C. Τείστοιχος, Qui tribus constat ordinibus, Triplicem seriem habens, In ternos versus explicatus. Aristot. Hist. animalium, l. 2, cap. 1, ex Cresia, de mantichora, ἔχει ἐπ' ἀμφότερα τεῖστοίχους τοὺς ὀδόντας. quorum verborum interpretationem ex Plinio habes in Δίστοιχος. Locus Cresiæ habetur pag. 24 meæ edit. sed ibi sine diphthongo, τείστοιχοι δὲ ὀδόντες. Et apud Athen. lib. 13, — τεῖστοίχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς, tergemino capite. VNDE Τεῖστοιχα, ας, ἡ, Tres ordines, Triplex series. ET ADVERB. Τεῖστοιχεί, Tribus ordinibus, Triplici serie, Per tres ordines seu versus: κατὰ τρεῖς πάξεις, vt Suidas exponit. Hesiodus Theogon. — ἀμφὶ δέ μιν νὺξ Τεῖστοιχεὶ κέχυται, triplici ordine nox ei circunfusa est. Vtitur Homerus quoque eo aduerbio. vt Iliad. κ, — ἔνθα δὲ σφιν Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κίκλυτο δῖ' κατὰ κόσμον Τεῖστοιχεί. Simile huic aduerbio est & aliud apud eundẽ Hom. NIMIRVM Μεταστοιχεί, Ordine, Serie. Iliad. φ, de iis qui curule certamẽ inituri erant, Στὰν δὲ μετεστοιχεί, ordine stabant: primus, Antilochus, secũdus, Eumelus, tertius, Menelaus, quartus, Meriones, quintus, Tydides. Sed series ista erat non κατὰ μῆκος, sed κατὰ βάθος, vt quum in στίχω militari post λοχαγὸν seu προστάτιν stat ὁπισθοστάτης, & post hunc προστάτης iterum, & sic deinceps faciendo συστοιχίαν. Nam si æqualis omnibus statio fuisset, id est si ab æquali omnes linea excurrissent, non opus fuisset sortitione

qua sciretur quis primus è carceribus exiret, quis secundus: sed vnà omnes prorupissent effusis habenis. testatur id Eustath. pag. 1305.

Στοιχάς, άδος, ἡ, Ordine posita. vt apud Nonn. στοιχάδες ὁλκάδες, ordine dispositæ naues onerariæ. Et στοιχὰς ἄμπελος, vinea in qua vites ordine dispositæ seu plantatæ sunt. Poll. lib. 7, καὶ ἀμπελόφυτος γῆ, εἰ μὴ κατὰ στίχον εἴη πεφυτευμένη· στοιχὰς δὲ, ἡ κατὰ στίχον. Et Eustath. pag. 1524, ὅτι δὲ καὶ διάφορα εἴδη ἀμπέλων, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. ἐν αἷς καὶ ἡ ξυστὰς εἰκῆ (φασὶ) πεφυτευμένη, ἄμπελος, καὶ ἡ στοιχὰς, ἡ κατὰ στίχους δηλαδή. Vbi etiam obiter NOTA Ξυστὰς ἄμπελος pro ea quæ non ordine positas vites habet, sed fortuitò. Itẽ & στοιχάδες ἐλαῖαι, oliuæ ordine cõsitæ. Poll. ¶ Στοιχὰς est & herbæ nomen apud Dioscoridem libro 3, cap. 31, & Plinium lib. 27, cap. 12. SCRIBETVR ET Σπιχὰς apud Dioscor. lib. 5, cap. 52, 53. ITIDEMQVE Σπιχαδίτης οἶνος, Vinum quod ex stœchade conficitur, ET Σπιχαδικὸν ὄξος, acetum stœchadicum seu quod ex stœchade conficitur. Dioscor. lib. 5, c. 52 & 53.

Στοιχάριον, ου, τὸ, Paruus ordo seu series. In Chrysostomi θείᾳ λειτουργίᾳ aiunt accipi pro Tunica.

Στοιχηδὸν, Ordine, Serie, More eorum quæ in versus dispo sita sunt. Hesych. exponit κατὰ τάξιν, κατὰ στοιχεῖον, apud quẽ LEGITVR ET Στοιχωδὸν, κατὰ τάξιν. Gregor. διατάξαντες ἑαυτοὺς στοιχηδὸν κατὰ συζυγίαν ἐκ διαστήματος, ὅθεν τὸ λεγόμενον διαπέμπουσι τὸν νέον, id est, bini incedentes & ordines seruantes. Bud.

Στοιχέω, ῶ, In versus rectos porrigor, vt Gaza interpretatur. Itidem Bud. in epist. de ordine in quincuncem dixit. Alioqui significat etiã Ordine procedo, vt στοιχάω. Xenoph. αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοντάδες τῶν ἁρμάτων, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς φαλαγγοῦσα, ἐπέσθω τῇ φάλαγγι ὅθεν κέρας· ἡ δὲ κατὰ τὸ ἀριστερὸν, in versum procedat, vt Budæus interpr. qui & præcedentis significationis hoc exemplum affert ex Theophr. πᾶσι μὲν οὖν τοῖς δένδροις αἱ βλαστήσεις φαναὶ μάλιστα δὲ τῇ ἐλάτῃ καὶ τῇ πεύκῃ, δεῖ τὸ στοιχεῖν τοὺς κλάδους, καὶ ἐξ ἴσου τοῖς ὄζοις ἔχειν, quoniam genicula in versus rectus porriguntur, ex Gazæ interpretatione. Item simpliciter Incedo, Ambulo, vt στείχω. In epist. ad Rom. cap. 4, τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ Ἀβραάμ, qui incedunt vestigiis fidei patris nostri Abraham quæ fuit in præputio. Act. Apost. cap. 21, στοιχῶν καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων. Et in epist. ad Galatas, cap. 5, εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν. Et cap. 7, ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσι, Quicunque ad hanc regulam gressus suos dirigent. Sic in epist. ad Philipp. cap. 3, τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, procedere. Et Basilius, εἰ πάντες οὗπερ μὲν τῷ παραδόθεντι κανόνι τῆς ἀσεβείας στοιχοῦσι. Bud. στοιχεῖν exponit συμφωνεῖν, consentaneum esse, & cõsequutione quadam coniunctum.

F Στοιχίζω, Fut. ίσω, Indagine cingo. Xenoph. στοιχίζετε δὲ ὑμᾶς, ὅπως αὖ μὴ ὑπεκφεύγοιεν, Indagine alta cingito. Bud.

Στοιχισμὸς, οῦ, ὁ, ἡ τῶν δικτύων στάσις, Quum indagine cingun tur syluæ & stabula ferarum: Expansio plagarum variis subrectarum. Vide στῖχος.

C. ΠΕΡΙστοιχίζω, Vndique cingo indagine. Xenoph. & Polluci. Pass. Περιστοιχίζομαι, etiam ipsum actiua significatione accipitur: metaph. apud Demosthenem Philippica 1, ἀεί τι προσπεβάλλεται, καὶ κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται, circundat & cingit in modum venatorum syluas & stabula ferarum indagine cingentium. Sic Basilius πονηρὸς χορὸς τῶν κακῶν σου περιέξειν περιστοιχίσεταί σε, te circundabit: de iudicio vltimo loquens. Prioris loci meminit Harpocration quoque in suo lexico, annotans & ipse esse metaphoram à venatoribus: quippe qui κατὰ τὰς ἐνδρομὰς τῶν θηρίων, ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, καταπετασγνύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτὰ ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ. quæ ligna DICVNTVR Στῖχοι, SIVE Στῆχοι. Sed addit idem, in quibusdam exemplaribus legi περιχοιν ίζεται.

H Στοιχεῖον autem licet eiusdem sit originis, non eandem tamen habet significationem: vtpote quod significet Elementum, Principium: propriè de quatuor mundi elementis & principiis, è quibus omnia oriũtur & prodeunt. Vitruu. lib. 1, cap. 4, Nanque ex principiis quæ Græci στοιχεῖα appellãt, omnia corpora sunt composita:

id est ex calore & humore, & terreno & aere: & his mix A tionibus naturali temperatura figurantur omnium animaliũ in mũdo generatim qualitates. Plut. aduersus Colot. ἃ γε φησὶ μιγνυμένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ τῶν στοιχείων νεωτερισμὸς, elementorum insolentia. Et apud Paulum Apostol. στοιχεῖα τοῦ κόσμου, mundi elementa. Apud grammaticos στοιχεῖα dicuntur elementa ex quibus syllabæ componuntur. Plutarchus Sympos. 8, τῶν συλλαβῶν ἀριθμὸν, ὃν τὰ στοιχεῖα μιγνύμενα ποιεῖ ἄπειρα παρέχει. Aristot. De arte poet. τῆς δὲ λέξεως ἁπάσης τούτων ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις, λόγος. Ibidem, στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος, οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνθετὴ γίνεσθαι φωνή. Idem Aristoteles, καὶ ὅτι τῆς γραμματικῆς τὰ στοιχεῖα πρότερα τῶν συλλαβῶν. Et κατὰ στοιχεῖα, secundum elementa atque literarum ordinem. Sunt & aliarum rerũ & artium στοιχεῖα, vt Philopon. στοιχεῖά ἐστι τοῦ γεωμετρουμένου, σημεῖα, ὅπερ ἐστὶ, γραμμαὶ, κύκλοι, καὶ τὰ τοιαῦτα, geometriæ elementa sunt. Et sua dialectici habent στοιχεῖα ἐνθυμημάτων, quæ idem sunt quod τόποι ἐνθυμημάτων: vt C Aristoteles testatur in Rhet. lib. 2, τὰ δὴ στοιχεῖα τῶν ἐνθυμημάτων λέγω, ὧν. στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος, τὸ αὐτό. Aliarum etiam rerum στοιχεῖα dicuntur. Isocrates ad Nicoclem, ζῶντα στοιχεῖα πρεσῶτα καὶ μέγιστα χρήσιμα πολιτείας ἐστί. Aristot. Polit. lib. 1, τὸ γὰρ νόμισμα στοιχεῖον καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς ἐστι, elemẽtũ & fundamentũ. Budæus στοιχεῖα interpr. Partes rei diuisæ. Cicero dicit Elementa loquendi: Iuuenalis, Elementa vitiorum. Στοιχεῖον vocatur etiam solarii vmbra, quia ex vmbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta deprehenduntur obseruatione. Pollux libro 6, capite 8, τῇ σκιᾷ δ' ἐπεκμαίρουσι τὸν χρόνον τῆς ὥρας· τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ὦ καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν· καὶ ἑδᾷ πεύδᾳν εἰ δεκάπους τὸ στοιχεῖον ἔη.

Στοιχώδης, εος, ὁ & ἡ, Elementalis, seu Elementarius. Bud. interpret. Elementaris & simplex, apud Plutarchum, πρότερον οὖν τῇ φύσει καὶ στοιχωδέστερον τοῦ κυκλικοῦ τὸ ἀδύναμον. Aristot. Metaph. 1, τῶν μὲν γὰρ αὐ δόξειε στοιχωδέστατον παντῶν, γῆ. At στοιχώδης κρίδη apud Theophrastũ Historiæ plant. lib. 8, cap. 4, Hordeum in versus spicatum. Suprà eo sensu ἄστοιχος πυρὸς, item δίστιχον & ἑξάστιχον hordeum. VNDE Στοιχωδῶς, Elementaliter. Diogen. E Laert. in Zen. Ὧν τὰ δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις λελέχθαι ἡμῖν καὶ στοιχωδῶς, summatim & simpliciter. Bud.

Στοιχακὸς, οῦ, ὁ, Elementalis. VNDE Στοιχακῶς, apud Tzetzen, schol. Hesiodi.

Στοιχόω, ῶ, Elementa doceo, Rudimentis instituo, Erudio principiis seu primordiis alicuius artis, Doceo artis incunabula, vt Budæus interpr. Ex Greg. Naz. στοιχώσαι φόβῳ, Timore instructi, Timoris prima elementa suscipientes.

Στοιχείωμα, ατος, τὸ, Elementum, Rudimẽtum: idem quod F στοιχεῖον. VNDE Στοιχειωματικὸς, οῦ, ὁ, Elementarius. Item στοιχειωματικοὺς aiunt vocari eos qui cælesti ratione imagunculas concinnant, euentu sæpe mirabili ad fallaciæ dæmonum errorisque efficaciam. NAM Στοιχεῖα οὐράνια dici imagines & signa cælestia.

Στοιχειωσις, εως, ἡ, Elementorum & primorum rudimentorum traditio. vt Χριστιανικὴ στοιχίωσις apud Dionys. Areopagitam.

Στοιχειωτὴς, οῦ, ὁ, Qui elementa & prima rudimenta tradit. vt Euclides vocatus est στοιχειωτὴς, propterea quòd geo- G graphiæ elementa seu rudimenta tradidit. At elementarius senex dicitur à Seneca qui primis adhuc elementis imbuitur.

C. ΑΝΑστοιχόω, ῶ, Informo, quasi ab elementis incipiendo. ἀναστοιχεῖ, inquit Suidas, ἀναπλάττει: ὡς μεταστοιχεῖ, μεταπλάττει.

Ἀναστοιχεῖω, Resoluo in Elementa. quasi εἰς τὰ στοιχεῖα λύω. Apud Gregorium De homine pro ἀναλύειν, & in elementa τὸ σύγκριμα resoluere.

Ἀναστοιχεῖομαι, οῦμαι, Pass. Informor. ¶ Item, Resoluor in H elementa. Vnde participium ἀναστοιχειωμένος, Resolutus in elementa.

Ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ, Informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo. ¶ Item Resolutio in Elementa à Budæo exponitur, Corporum resolutio in principia & elementa, apud Alexandr. Aphrod. in Probl. διὰ τί οἱ Αἰθίοπες πυρέξαντες, ὡς ὅτι τὸ πλεῖστον ἀπόλλυνται; ὅτι σφόδρα τυγχανόντες θερμότατοι καὶ ξηρότατοι, καὶ ὡς ἂν αἱ ἀναστοιχείωσις αὐτοῖς γένηται. id est, Quare Æthiopes febre conflictati intereunt vt plurimum? Quia calidissimi sunt & siccissimi, & tanquam resolutio in elementa ipsis accidit. Gregorius De homine, καὶ οὕτω τὸ παντὸς ἀναστοιχείωσιν γενέσθαι, πελεσθείσης τῆς τῶν ἀνθρώπων ῥυείσης.

C. ΕΓΚΑΤΑστοιχεόω, ῶ, Vnà cum primis elementis & rudimentis indo: vel Imprimo & infigo quasi prima ele- B menta & rudimenta. Plutarchus Lycurg. pag. 85 meæ edit. τὰ μὲν οὖν κυριώτατα καὶ μέγιστα πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως, καὶ ἀρετὴν ἐν τοῖς ἤθεσιν, ὥστε καὶ τοῖς ἀγωγοῖς τῶν πολιτῶν ἐγκατεστοιχεωμένα, κύειν ἀκίνητα.

Στοχάζομαι quoque ex στίχω deriuatum est: significans nimirum Collimo & rectà ad scopum tendo, vt qui ὀρθῷ κανόνι στοχοῦσι. Polyb. στοχάζεσθαι σκοπὸν οὗ ἐστώντο, Collimare oculos & manum, vt Gell. loquitur: seu Scopum attingere, τὸ σκοπὸν ἐφικνεῖσθαι καὶ τυχεῖν. Xenoph. ὦ δέ ποτε καὶ πόλεμος ἤνυτο, ἵνα δυσαιδεῖς τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, id est Collimando oculos figere & directo ictu ferire aduersarios. Metaphoricè etiam accipitur. Philo De vita Mos. lib. 3, στοχαζομένοις ὥσπερ ἐν τῇ τοξείᾳ σκοπὸν τὸν τέλειον βίον, velut in scopum vitæ destinantes, vt Turn. vertit. Plato in Euthyd. καὶ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον, πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, Iterum petiit & aggressus est iuuenem argumentatione. Ad alia etiam extenditur, dicitúrque aliquis στοχάζεσθαί τινος, quum illud veluti scopum sibi propositum habet, quum ad illud tendit, seu quum id spectat & ad id respicit. Aristot. Po- D lit. 1, πᾶσα ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται. Metaphys. lib. 5, καὶ ὁ ψευδόμενος ἡδονῆς στοχαζόμενος, cuius scopus & propositũ quod spectat, est voluptas. Idem Ethic. 4, στοχάζομαι τοῦ ἡδέος (τοῦ), scopus mihi propositus est vt placeam. seu Studeo vt placeam. Sic Diodor. Sicul. τῶν ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρετῆς, Hoc maximè spectãs quomodo regis gratiam ea ratione iniret. Dionys. Halicar. de Isocrate, πλὴν ἀνέπειαν ἐν παντὸς διώκει, καὶ τὸ γλαφυρῶς λέγειν στοχάζεται μᾶλλον ἢ τοῦ ἀφελῶς. Sic Philo De mũdo, μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων ὠραιότητος, ἀλλὰ παλαιοῖς, qui animi intentionem ad indagandam rerum veritatem potius quàm ad nominum appellationúmque decorum contulerit. Plato De legib. dixit & στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. Significat etiam Respicio, Rationem habeo, Obseruo, in paulo diuerso loquendi genere. Polyb. ἡ δὲ σύγκλητος ἐν τοῖς κοινοῖς πρᾴγμασιν, ἀναγκάζεται πρὸς ἑαυτὴν πολλοῖς καὶ στοχάζεσθαι τοῦ δήμου, nutus populi obseruare summa cum intentione. Idem, ὀφείλουσι δ' αἱ οἱ δήμαρχοι ποιεῖν τὸ δοκοῦν τῷ δήμῳ, καὶ μάλιστα στοχάζεσθαι τῆς τούτου βουλήσεως. Nisi malis Spectare eius voluntatẽ, siue Id maximè spectare quod populus velit. vel etiã Coniicere quid populus velit. Nam significat & Coniicio, Coniectura colligo, Coniecturam facio. In Epigrãm. τί στοχασόμεθα σου; Quid de te cõiicere possumus? Quã de te coniecturã facere? Plutarchus Fabio, οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, non rectè coniectantes & iudicantes de viro. Chrysost. τῆς τῶν ἁμαρτανόντων στοχάζεσθαι προαιρέσεως, coniecturam facere quo animi proposito peccent ii qui peccant. Et Phalar. στοχάζομαι ἀπὸ τοῦ τόπου, è moribus coniecturam facio. Isocrates ad Demon. τῆς τῶν θεῶν στοχάζεσθαι διανοίας, de deorum mente coniecturam facere. At, εἰ ὀρθῶς στοχαζόμεθα τοῦ δέοντος affertur pro Si re ipsa veritatem exquirimus. Item ex Galeni libro 1 ad Glauconem, ἐξόχαστά σοι ἡ δίαιτα, pro Victus ratio tibi exquisita & expensa est. Item ex Plutarchi Pericle, ἐξόχαστα τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ὅτι πολυγνωμόνου, pro Hæc ita exposita sunt vt magna ex parte res euenit. Vbi nota etiam præt. pass.

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, Collimatio & petitio scopi, Quum in scopum intenti sumus & eum assequi cupimus. Plut. De solert. anim. τὸ γὰρ κοινὸν αὔξουσι πᾶσαι καὶ πάντες ἔρρον (nimirum μέλισσαι & μύρμηκες) ἑτέρῳ δὲ καθ' ἕτερον ἑτέρου στοχασμὸς οὐδεὶς ἔστιν, οὐδὲ φρονὴς, nihil aliud propositum habet, nihil aliud curat. seu, Ad nullum alium scopum tẽdit, Nil aliud spectat. Item Coniectatio seu Conie-

ctura. (vt apud Sulpit. Vict.) συΐκατασκευαζόμενος σοχασμός. Vide & Σοχάς. A

Σοχαστής, οῦ, ὁ, Coniector, Qui cõiecturis colligit. Vel etiã Qui bene collimat, & rectà ad scopum tendit.

Σοχαστικός, ού, ὁ, Certissimè destinans, vel telo petens, vt Bud. interpr. Vel, Rectà collimans & ad scopum tendens, Qui scopum attingere probè nouit, Qui certæ destinationis est in iaculãdo. idem quod εὔσκοπος & εὔτοχος. Metaphoricè Aristot. Ethic. libro 6, cap. 7, ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπου τοῦ πρακτῶν σοχαστικὸς κατὰ λογισμόν, qui aciem mentis & cogitationem intendit in id quod homini facere maximè conducit. Itẽ, Qui solertis cõiecturæ est, Acrimonia cõiecturæ præditus, Consultus, vt Budæus interpr. ‖ Item Coniecturalis: vt σοχαστικὴ στάσις, Status coniecturalis, apud rhetores. Coniectura autem dicta est à coniectu, id est directione quadam rationis ad veritatem. Quintil. lib. 3, cap. 7. VNDE Σοχαστικῶς, Coniecturaliter, seu More eorum qui coniiciunt. Aristot. Rhet. 1, πρὸς τὰ ἔνδοξα σοχαστικῶς ἔχειν, τοῖς ὁμοίως ἔχοντας καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὀσ. B

C. Δυσόχαστος, ου, ὁ & ἡ, Coniectu difficilis, Quem coniectura assequi facilè non possis, Qui non facilè coniectura colligitur. C

Σοχαὶς, άδος, ἡ, & Σοχασμός, Polluci idẽ est quod σοῖχος & σοιχαμός, id est τοῦ ἀρκύων τάσις, retiũ tensio. Item strues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca concaua & inæqualia in quibus tenduntur ipsæ plagæ. Vide lib. eius 5, cap. 4, sub finem.

C. Ἄσοχος, Qui non bene collimat, nec scopum tangere potest. seu Qui non bene coniicit & rationem ad veritatem dirigit. οὐκ ἄσοχος διάνοια, ingenium perspicax. D VNDE Ἀσόχως, More eorum qui non bene cõiiciunt. Ex Polyb. τοῖς καιροῖς ἀσόχως ἐχρῆτο, pro Occasionibus inconsultò & inconsideratè vtebatur.

Ἀσοχία, ας, ἡ, Quum quis nõ benè collimat, Quũ quis non rectè coniicit, sed à scopo aberrat. Exponitur etiam Opinionis & spei frustratio.

Ἀσοχέω, ῶ, Non bene coniicio, Aberro à scopo, Non rectà ad scopum tendo. ἀφαμαρτάνω seu ἀτυχῶ τοῦ σκοποῦ. Metaphor. Plutarch. in lib. De defectu oraculorum, ἀσοχοῦσι τοῦ μετρίου καὶ πρέποντος, à mediocritate & decoro aberrant. Quo genere loquendi vtitur & in Galba, dicens, ἀσοχεῖν ἐδόκει τοῦ πρέποντος. At μὴ ἀσοχῇ γυναικὸς affertur ex Ecclesiast. c. 7, pro Noli discedere ab vxore. E

Ἀσόχημα, ατος, τὸ, Erratum, ἁμάρτημα: propriè eius qui scopum non attingit, seu non rectà ad scopum tendit.

C. Εὔσοχος, Bene collimans, Felix in tangendo scopo, atq; adeo Iaculandi peritus: quum nimirum de homine dicitur: at quum de re, Rectà ad scopum tendens, A scopo non aberrans, Directus. In lib. Sapientiæ cap. 5, εὔσοχοι βολίδες τοῦ ἀστραπῶν, directa fulgurum iacula. Luc. οὐ μὴν πάντες εὔσοχα τοξεύουσι, Non omniũ iacula quæ emittunt, scopum attingunt. Et τὸ εὔσοχον, dexteritas illa attingendi scopum: idem quod ἡ εὐσοχία. Herodianus l. 1, τὸ δὴ εὔσοχον τῆς χειρὸς αὐτοῦ πάντες ἐξεπλήττοντο. Pro quo τὸ εὔσοχον ibidem dicit non solùm εὐσοχία, sed etiam ἀποξία. Item εὔσοχα λίνα ex Epigr. Pro Retia certa & non irrita. Metaphoricè etiam accipitur pro Solers, Ingeniosus, Acutus. Diogenes Laertius, de Diogene Cynico, ἀσοχώτατος ἐχρῆτο ἐν τοῖς ἀπαντήσεσι τοῦ λόγου, singulari erat acumine & solertia præditus in responsionibus. Εὔσοχος ὠδὶς ex Epigr. affertur pro Felix partus.

Εὐσόχως, Dextrè, Aptè, Scitè: modo eorum qui à scopo nõ aberrant. εὐσόχως κρίνειν Gaza vertit Iudicare prospicienter.

Εὐσοχία, ας, ἡ, Dexteritas in iaculando, Certa manus in mittendis sagittis. Herodianus lib. 1, de Commodo, οὐδενὸς ἥττων εὐσοχίᾳ τε καὶ ἀχερείᾳ, nullo inferior in destinãdis ictibus. Aliquanto antè, de eodem, πλὴν αὐδρείας καὶ εὐσοχίας τοῦ τοῖς δημοσίοις εἶχέ τινα χάριν, præterquã quòd fortitudinis & dexteritatis in destinandis ictibus specimina edebat, popularem etiam quandam gratiã sibi conciliarat. Metaph. Aristot. Eth. 6, cap. 9, ἔστι δὲ εὐσοχία τις ἡ ἀξύνοια. Et Philo De mundo, νόησις, κατάληψις, εὐσοχία, μελέτη, coniiciendi rectitudo, vt Bud. interpr. F

Εὐσοχέω, ῶ, Dexter sum in attingendo scopo, Rectà ad scopum tendo, A scopo non aberro, vtpote iaculandi peritus. Item Solerter coniecto. vel Acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit. Polybius lib. 2, de Arato, ἄνδρα δεινὰ μόνον πάσης εὐσοχεῖν πρᾶξεως, qui perspicere possit quid quisque calus & euentus poscat. Budæus sic vertit, Qui opprimi nullo aduerso casu possit.

C. ΚΑΤΑ Σοχάζομαι, Collimo, seu Collineo, Ad scopum tendo: κατὰ τοῦ σκοποῦ βάλλω. Metaphoricè Basilius, ὡς ὁ τοξότης πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου κατασοχάζεται, οὐ προσωπολαμβάνων, Id quod iustum est spectat. seu Iustitiam, veluti scopum, sibi propositam ante oculos habet.

Σ Τ Ε Λ Ε Χ Ο Σ,

ου, τὸ, Truncus, Caudex: arboris ea pars quæ ex radice surgit, & postea in ramos finditur. Theophrastus Historiæ plantarum lib. 1, cap. 2, καυλὸν δ' λέγω τὸ ὑφ' ἡμῶν τι φυκὸς ὑφ' ἕν, ὃ δὴ τοῦ δένδρων καλεῖται στέλεχος. Idem alibi, de foliis, τοῖς μὲν πλείοσις, ὃν τοῦ κλάδων, τοῖς δὲ καὶ ὃν τοῦ ἀκρεμόνων· τῆς δὲ δρυὸς, καὶ ὃν τοῦ στελέχους. Vnde Plin. Aliis circa ramos emicant folia, aliis & in cacumine ramorũ: robori, & in caudice ipso. (Vbi etiã obiter NOTA Κλάδον eum dicere Ramum: AT Ἀκρέμονα, Cacumẽ rami) Idem Plin. hæc Theophr. de siliqua ceratonia, ὃν στελέχους καὶ αὐτὴ φέρει καρπὸν, sic vertit, Trunco & ipsa fert tilis. Alium eiusdem Theophrasti locum cum Plinii itidem interpr. vide suprà in Ἐπικάρπιον, tomi 2 col. 80, litera D. Alio nomine στέλεχος dicitur κορμὸς & πρέμνον, stipes seu stirps, vt videbis in Μονοστέλεχος. C

C. Σπελεχόκαρπος, ου, ὁ & ἡ, Caudice fructum ferẽs: vt ceratonia siliqua, de qua in præcedente Σπέλεχος.

C. Ἀστέλεχος SIVE Ἀστελέχης, Caudicem non habens, Trunco carens. Apud Hesychium legitur, Ἀστέλεχος, ὁ δακτύλιος, ἑδρα.

C. Μακροστελέχης, Qui longo est caudice, Cuius truncus procerus est.

C. Μονοστελέχης, SIVE Μονοστέλεχος, Qui simplici caudice est, Qui vnum à radice caudicem habet. Theophrast. ὅσιν οὖν τὰ μὲν εἰς μῆκος αὐξηπκὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κωπάριττος, καὶ ὅλως τὰ μονοστέλεχα, καὶ ὅσα μὴ πολύρριζα καὶ πολύκλαδα. Vnde Plinius, In longitudinem excrescũt abies, palma, cupressus, & siqua vnistirpia. Vbi etiam nota eum στέλεχος interpretari Stirps. E

C. Πολυστέλεχος, Multos habens truncos, E cuius radice multi caudices surgunt, Caudicosus. In Epigr. πολυστέλεχος παλίουρος.

Σπελεχώδης, εος, ὁ & ἡ, Caudicosus. seu Caudicis truncique speciem gerens. Dioscor. lib. 4, c. 73, de solano somnifero, seu halicacabo, θάμνος δὲ κλάδοις ἔχων πολλοὶς, πυκνοὶς, στελεχώδεις, δ' ιβραύσεις, fruticat multis ramis, densis, caudicosis, fractu contumacibus, vt Ruellius vertit. Plinius lib. 21, cap. 31, Frutex est surculosus verius quàm herba.

Σπελεχᾶος, ου, ὁ, idem. Σπελεχαία φλὲψ dicitur à quibusdam vena illa magna quæ à lima iecinoris parte exoritur, & quam portam vulgò vocant: vt apud Galen. lib. 6 administr. anat. & De locis affect. lib. 6, cap. 4. Est enim aliarum velut truncus. Gorr.

Σπελεχόω, ῶ, Caudicem emitto. Ex Epigr. οὐρανόμηκες ἐστελέχωσαν δρέπας. G

Σ Τ Ε Λ Λ Ω,

Mitto. Hom. Il. μ, versu 325, Οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν, nec te miserim in bellum. Scholiast. exponit πέμποιμι: addens tamen & aliam expositionem, τοῦ πρασκευάζοιμι, id est parauerim & instruxerim, seu adornauerim. de qua huius verbi signif. infrà dicetur fusius. Plutarchus Per. χιλίους ἔστελεν εἰς Χερρόνησον, mille in Chersonesum misit. Luc. in vita Nigr. καὶ μὴν καὶ τοῦ ὧν Ἀσίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν ἤκόν τινες, τοῦ Χειρωνῶν στελλόντων ἀπὸ τῶν κοινοῦ. Et στέλλειν ἀποικίαν, mittere coloniam. quod & ἀποπέμπειν. Pass. Στέλλομαι, Mittor. Herodianus lib. 2, πρεσβείας τε ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐστέλλοντο, legati, Antiochiam mittebantur. vel potius Veniebant, propter præpositionem ἀπό. (nam vt significet mittebãtur, dicendum potius fuisset ὑπό: vt Synes. epist. 61, νῦν πρεσβεύειν ὑπ' ἐμοῦ στέλλεται, nunc primùm à me mittitur) Sic autem & H

apud alios non rarò Στέλλομαι accipitur pro πορεύομαι. A Sophocl. Aiace, — τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην, propterea enim huc veni. Nam sua sponte veniebat Tecmessa, non mandata à quopiam. Herodot. ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκυραν, Corcyram veniebat. Sic apud Herodian. lib. 5, ὅθεν τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλετο, Politianus vertit, Alexandriã contendit. Philo de vita M. l. 3, τόπον τὸν τοῦ ἀρχιερέως διακοσμηθεὶς στέλλεται πρὸς τὰς ἱερουργίας, in hoc ornatu summus pontifex ad rem diuinam procedit, Turn. interprete. Sic Synes. ep. 150, στέλλεται ὅθεν πονηροὺς ἀνδρας, proficiscitur in improbos homines. Idem epist. 19, ὅθεν χρεία δέκομαι ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐστάλη δηλοῦσαν ὁδόν, ad vos profect B est. Et Epist. 61, πέμπτον τοῦτο νῦν τόλμη ἢ ναῦς εἰς τὰ τῆς Θρᾴκης χωρία στέλλεται, in Thraciæ loca proficiscitur. Nisi malis & hîc interpretari Mittitur, & in præcedenti loco ἐστάλη, missus est. Sed & Budæus in neutrali significatione ibi accipit pro ἐπορεύθη. vt & apud Luc. ἐστάλη ἀνὰ τῆς πόλεως, Iui rectà in vrbem. Et apud eundem, σοὶ δὲ αὐτὸ χάριν ἐστάλη, tua ipsius gratia huc venit. Itidẽque apud Paus. de Æschylo & Simonide, ἐς Συρακούσας πρὸς Τέρωνα ἐστάλησαν, Iuerunt, seu Nauigarunt. de vtroque enim itinere dicitur, vt ex præcedentibus patet, sed magis propriè de Nauali, vt quidam volunt. Metaph. autem Aristoph. Vesp. ὅθεν τυραννίδ' ἐστάλης, viam affectas ad tyrannidem. Idem ille aoristus ἐστάλην accipitur & passiuè pro Missus sum, apud Sophocl. Electra p. 100, Χωρήσομαί τ' ἀρ' οἴκων ἐστάλην ὁδοῦ, id est ἀπεστάλην, ἐπέμφθην. nam paulo pòst Chrysothemis Electræ quærenti ποῖ ἐμπορεύεται, respondet, Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς, Mater me mittit vt patris tumulo fundam libamina. ‖ Via quoque στέλλειν dicitur pro ἄγειν, φέρειν, ducere, ferre, vt & Latini loquuntur. Lucian. ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα. ‖ Affertur & ἐστείλαμεν ναῦν pro Nauem traiecimus, ex Euripide. Et στέλλειν σρατὸν ex eodem pro Traducere classem, seu Classe proficisci. D

Στέλλω, Instruo, Apparo seu Apto, Adorno: τοῦ πρασκευάζω, ἀντρεπίζω, vt accipitur & in Homeri loco suprà citato. Iliad. ο, Οἳ ἔπαρον στέλλοντο, καὶ ὀτρυύοντο μάχεσθαι. vbi scholiastes exponit ἐπιμάζοντο: addens etiam, διατάσσοντο. Itidem Odyss. ξ, Ἐννέα νῆας στεῖλα, armamentis remigióque instruxi & adornaui. Eodem libro, v. 247, E qui proximè præcedit, Νῆας ἐὺ στείλαντο σὺν αὐτῇ τοῖς ἔπαροισι. id est τοῦ πρασκευάσαντο. Et ἐμποιεῖν στέλλειν, adornare, vel etiam suscipiendam curare. (nisi malis ἐκπέμπειν, vt Isocrates & Plutarchus dicunt κατ' ἐμποιεῖν ἐκπέμπειν) Plato in epist. οὐ μὴ ἀφ' ποτε τῆς ἐμποιεῖν τούτης οὔτε σὺ στείλῃς οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσηται καλῶ. Et Pass. Στέλλομαι, Instruor, Accingor, Paror. Iliad. ψ, Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ σρατόν. Eurip. στέλλονται κινεῖν, accinguntur ad mouendum. Interdũ additur accusatiuus, itidẽque reddi potest Accingor ad, vel etiam Suscipio. Maccab. lib. 2, cap. 4. ἔφοδον εἰς Αἴγυπτον ἐστέλλετο, Accingebatur ad expeditionem aduersus Ægyptios. Alii, Profectionem in Ægyptum parabat. Galenus, ἀποδημίαν μακρὰν ἀναλαβεῖν στέλλεσθαι, Accingere se ad longam profectionem, Suscipere longam peregrinationem. (idem & στέλλεσθαι πρὸς ἀποδημίαν dicit, comment. in lib. Hippocr. De elem.) Sic Chrysostomus, στέλλου μακρὰν ἀποδημίαν, καὶ πλεῖν θάλασσαν ἰὼν αὐτὴν ἐθέλῃς. Et Arrianus, οὕτω δὴ ἐξ ἀρχῆς ἄλλον τόλμον στέλλεσθαι, aliam expeditionem sumere. In lib. Sapient. πλοῦ τινα στελλόμενος, nauigationem quis suscipiens. Sophocles dicit etiam στέλλειν πλοῦν, pro στέλλεσθαι πλοῦν, suscipere nauigationem: in Aiace, pag. 60, ὦ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν, cuius gratia hanc nauigationem suscepimus seu apparauimus. F

Στέλλω, Orno, Exorno: peculiariter de corporis cultu. id est, Vestimentis instruo & exorno: seu Amicio, Induo. Soph. Trach. pag. 352, Στεῖλον χιτῶνι τῷδε, id est ἐνδύσον, σκεπάσον, περιβάλειν. Xenophon Hellen. lib. 5, pag. 331, κελεύοντων ἄγειν τὰς ἑταίρας, ἐξελθὼν ἦγαγε τοῖς θεοῖς Μέλωνα, σρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοῖς δ' ἄλλοις ὡς θεραπαίνας. Et apud Platonem De leg. ἐσταλμένας σολῇ, vestitu exornatæ, vel etiam indutæ. vt Lucian. ἐσταλμένος τοῖς ὀθόναις. Et apud Suidam, νεανίαι χωμικῶς ἐσταλμένοι. id est ἐσκευασμένοι. Hinc & Hesiodea illa πυγοστόλος, quæ omnia conuertit εἰς τὴν τῆς πυγῆς σολὴν, more meretricio. Apud Sophoclem in Philoctete, pag. 420, εἰς ὅσον τὰ ὀκ νεὼς Σπέλωσι ναῦται σχολ. exp. it. Idem κοσμήσωσι. G

Σπέλλω, Contraho. Odyss. π, Ἰσία τι σέλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας. Sic Apollonius quoque lib. 2, ἰσία σείλαντες. In quo loquendi genere media quoque vox & passiua vsurpantur. Iliad. α, Ἰσία μὲν σείλαντο, Vela contraxêre, seu legêre: σωέσταλαν, καθεῖλον. Aristoteles in Mechan. ὅταν δὲ οὐείας βούλωνται διαφαμεῖν, μὴ οὐείου τὸ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὴν κυβερνήτιν τὸ ἱστίου μέρος σέλλονται, eam veli partẽ contrahũt quæ in puppim spectat vbi gubernator sedet. cui σέλλεσθαι opponitur ibidem ἐφιέναι. Item Reprimo, Inhibeo, vel Sisto, Compesco: vt quum quis effusis habenis currentem, astrictis iisdem habenis, retrahit, & sistere gradũ aut sedatius ire cogit. Metaphor. Philo de vita M. lib. 3, πολὺ πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν καὶ φυσῶσαν οἴησιν, ἀτυρίας ἔρωσι σωθεῖσαν σέλλειν, coercere & reprimere. Idem lib. 1, τὰ δ' ὀπίσω σαλεύσα καὶ χαλινωθεῖσα πλὴν εἰς τὸ πρόσω φορᾶς καθάπερ ἱππίας ἀφανεῖσι ἀνεχαιτίζετο. Vbi ab equitibus metaphora est, qui astrictis frenis equorum impetus coercent & inhibent. Quò refer & σέλλεσθαι quod Bud. exp. ἀφίσασθαι, οὐ χωρεῖν. nam quæ reprimuntur & inhibẽtur, retrocedunt. Apud medicos quoque significat Reprimere, Inhibere, Compescere, Sistere: nimirũ quod nimis impetuosè fluit. vt apud Alexandr. Aphrod. τὰ σέλλοντα πὴν κοιλίαν, Quæ aluum adstringunt, Quæ aluum sistunt. Et σαλεύσας αἷμα, repressò & inhibito nimio fluxu sanguinis. Item σέλλοιεν ὑπνοδοκιμάσματα σὺν οἴνῳ, carnem nimis excrescentem reprimunt & compescunt, apud Dioscoridem. H

Σπέλλομαι sequente accusatiuo, significat etiam Vito, Declino. vt in epist. 2 ad Corinth. cap. 8, σελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, vitantes hoc, nequis nos vituperet. Est autem (vt rectè annotauit Eras.) sumpta translatio à nautis, qui deflectunt vt scopulum declinent. Ideo maluit interpretari Declinantes, ἐκκλίνοντες.

Σπίλαθαι, Fallere, id est λανθάνειν, vt Budæus expon. seu κρύψαι, vt Suidas, qui hæc affert exempla, ὀλίγοι δέ τινες δεδότες μήποτ', οὐ δεινάμενοι σέλαθαι, καταφανεῖς γένωνται, αἰεφερον τὸ χρεῶν. Item, εὐδύλετο μὲν σέλεσθαι, οὐ μὲν ἠδυνατό γε κρύπτειν τὸ γεγονός. Videtur esse metaph. ab iis qui clam impetus animi reprimunt, aut ab iis qui vestimentis aliquid obtegunt.

Σπαστικός, ού, ὁ, Qui vim habet contrahendi, Reprimendi seu cohibendi & astringendi vi præditus, Cui vis inest sistendi. vt apud Athen. libro 2, ἑλᾶσαι κολυμβάδες κοιλίας σαστικαί. (Sic enim quidam reponũt pro σαπκαί. sed emendare eum locum opus non est quum mendo careat: NAM Σπαστικὸς & ipsum significat Sistendi & inhibẽdi vi præditus, vt suo loco docui, Tomi 1 col. 1736, F.) Verbali autem hoc vtitur Dioscor. dicens οὔλων σαστικόν, de oleo omphacino: pro quo Plin. Prodest gingiuis. Maluissem, Vis ei adstringendi & reprimendi gingiuas. Idem Plin. quod Dioscor. dicit de spuma argenti, δυνάμιν δ' ἔχει κοιλωμάτων πληρωτικὴν, σαστικὴν τοῦ ὀκδορκοιούντων, sic vertit, Vis ei explere vlcera, tumores lenire. Sic suprà ex eodẽ Dioscoride habuimus σέλλοιεν ὑπνοδοκιμάσματα. Vtitur & Theophr. in lib. De caus. pl.

C. Ἀσταλής, ές, ὁ & ἡ, Qui instructus non est, seu Qui vestimentis instructus & amictus non est: ὁ μὴ ἐσταλμένος, seu (vt Hesych. exponit) ὁ μὴ τοῦ βελτίου κεκοσμημένος.

C. Εὐσταλής, Qui bene instructus est, seu Decenter ornatus. Lucian. in Tim. τὸ σῶμα ἀσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς πὴν ἀναβολήν. Nisi malis Sedatum otis habitum præferens. Cui adde hoc Diodori comici apud Athenæum lib. 6, de parasito, — εἰς ἔρχομ' ὀνῆ δὲ (vbi ni mirum toros & mensas stratas foréque patentes videro) Ἤδη σωπῶ, καὶ πεισθεὶς ἀσταλῆ Εμαυτὸν, ὥσπερ μὴ ὀνοχλεῖν τὸν συμπότην, Παντὸν ἀπολαύσας τοῦ τοῦ πεθέντων, πιὼν, Ἀπέρχομ' οἴκαδ', & bene me cõponens vt cõpotori molestus nõ sim. Itẽ homo frugi ἀσταλὴς dicitur. Sic enim Bud. Annot. in epist. prior. Frugi homo est qui administrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus est, ὁ ἀκριβῶς διαπτώμενος, ἀκριβῆς τὰ τοῦ πὴν δίαιταν, ὁ ἀσταλὴς καὶ λιτὸς, ὁ φειδόμενος. Rursum ἀσταλὴς καὶ ἐπιμελὴς, Succinctus paratúsque. & τὸ ἀσταλὲς, succinctum esse. Herod.

lib.3, τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον ἀσταλοῖς τε καὶ ἐπίμηθυ ἀλλόπτελα ὀνομίζετο, nimirum in militibus. id est Succinctos eos paratósque ad bellum minimè præstitura putabantur. Εὐσταλεῖς dicũtur etiam ii qui leuiter armati sunt, ideóque expediti. Thucydides lib.3, pag.90, ὅσαν δὲ ἀσταλεῖς τε τὴν ὁπλίσιν, καὶ τὸν ἀρίστερὸν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι. vbi schol.exp. βύζωνοι.

VNDE Εὐσταλῶς, Decenti cultu seu ornatu, Compositè. Lucianus in Hermot. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, αὐαβεβλημένους ἀσταλῶς. Cui similem locum vide in Εὐσταλής. Item Expedité. Herodian. lib. 4, ὅλῳ κούφως καὶ ἀσταλῶς ἐκπορεύεσθαι δυναμένων πληρώσαντες. vbi Polit. Expeditis militibus, quibus facilis esset excursio.

C. Ἰδιοσταλεὶς, έντος, ὁ, apud Philonem legitur in libro De mundo, vbi de mũdi interitu disputat, λύσει γὰρ ἡ τῆς διακοσμήσεως ποιότης ἐπ' ἐλάττονος οὐσίας τῆς τόπου, ἰδιοσταλεῖσα καὶ ἐκπύρωσιν. Quæ verba Bud. sic interpr. Manet qualitas ipsa coagmenti in minorem, quàm sit huius, substantiam contracta in conflagratione mundi. Sed procul dubio locus is corruptus est: similem enim compositionem nunquam vidi, nominis videlicet cum participio.

Στόλος, ου, ὁ, Commeatus, Profectio, Iter: quum significat ipsam actionem τοῦ στελλομένου, i. eius qui mittitur seu proficiscitur. Synes. epist. 61, πρὸς τὴν τοῦ τόπου στόλον ἡ ναῦς εἰς τὰ τῆς Θράκης χωρία στέλλεται, id est tertiùm nunc proficiscitur seu cõmeat in Thraciam. Et apud Suidam, — τὸν οἴκαδε ἠπείγον στόλον, domum redire properabant. De expeditione etiam dicitur, (quæ synonymos στρατεία, εἰσβολή, ἐπέλασις, ἔφοδος) eáque tam terrestri quàm nauali: propriè autem de nauali, vt Hesychius annotat, qui etiam exponit πλοῖς. De terrestri expeditione inhis locis dicitur. Apud Arrianum lib. 4, in orat. quadam ad Alex. τῆς Ἑλλάδος μεμνῆσθαί σε ἀξιῶ, ἧς εἵνεκα ὁ πᾶς στόλος σοι ἐγένετο, cuius gratia hæc expeditio maxima ex parte suscepta est. Ex eodem apud Suidam, μαθὼν τὸν στόλον βασιλέως ὅτι πρὸς αὐτὸ ὁπικράτειαν γινόμενον, ἔφυγον. vbi Suidas στόλον exponit στράτευμα, quum potius debuisset στατίειν. Apud eundem Suidam legitur & hic locus, οὕτω πεφεύγότων αὐτοὺς ἐκπεμφθέντων τοῦ πρὸς τὸν στόλον, τὸν πεῖσθαι τῆς στρατηγίας καταμέμφετο. vbi de nauali expeditione dici videtur. Στόλος dicũtur ipsæ etiam copiæ quæ στέλλονται: & quum de nualibus copiis sermo est, redditur Classis: (Hesych. exp. πλοῖα πολλά) quũ de terrestribus, Exercitus. Sæpe & ipsum ὁπίσθεν additur, vt quũ Aristoteles dicit ναυτικὸς στόλος, nauales copiæ, id est classis: quo sensu ex Thucydide affertur νεῶν στόλος. Sed sæpius omittitur epitheton aut genitiuus rei, vt apud Thucydidem l.8, p.267, ἑαυτοῦ δὲ τὸν στόλον ἴδιον ποιήσαθαι, suam ipsius classem facere. De pedestribus copiis Xen. Anab.2, πολλοὺ δ' ἔχων στόλον οὐ δυνήσεται τάχυ πορεύεσθαι, Magnum exercitum, Magnas copias. ‖ Στόλον Sophocles vocauit Familiam, si scholiastæ credimus, qui in Trachin. pag.350, — ὅθεν πατρῴων ἰώκα στόλων Ξεῦ Ἡρακλεῖ τοσοῦτον σύνις ἐπόμιμον, illud στόλον annotat significare τὸ πλῆθος τῶν ἐν οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν. seu τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. vt sit Relictis paternis ædibus, Relicta nostra familia. ‖ Στόλος ex Gaza interpretantur etiã Appẽdix, afferẽtes ex Aristot. l.4, De part. an. στόλον ἔχῃ πινά, aliquid habet prominens. Item στόλος κέρκου pro Tenor caudæ, ex eodem Aristot. lib. 2, De part. anim. ‖ Est & nauis pars. Pollux libro 1, τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος, ὁ στόλος ὄνομα τοῦ πρῴραν, ὃς καὶ κεφαλαία καλεῖται. Hesychius ita nominari scribit τὸν τῆς νεὼς ἔμβολον, item τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. Idem στόλοι exponit τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ ὀξέα, χαρακες ἀπότομοι.

C. Στολοκρατὴς dicitur τὸ τῆς Γοῖς μέτωπον δηλοῦ τὰ κέρατα, Hesychio teste. Pertinet igitur hoc compositum ad vltimã τοῦ στόλος significationem. Apud eundem Hesychium LEGITVR Στόλοκρον, τὸ κεκαρμένον τοῦ κόμας καὶ ψιλόν: quod tam de arbore dici ait quàm de homine: interdum significare etiam αἰσχιδὲς & σκληρόν.

C. Στόλαρχος, SIVE Σπολάρχης, Dux classis, Qui classi præest seu præfectus est. Posterius apud Hesychium legitur, & exponitur ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος.

C. Αὐτόστολος, Qui ipse sibi nauis est seu classis, id est Qui sine naui traiicit. Musæus de Leandro, Λαμπομένου δὴ ἔνευδεν ἀεὶ κατ' ὀκτὰ λύχνου, Αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, πλωτῆρα ἀπαλοπόρων ὑμεναίων. Initio illius poematii vocat ipsum νύχιον πλωτῆρα ἀπαλοπόρων ὑμεναίων.

C. Ἰδιόστολος ναῦς, Nauis quam aliquis sibi propriis sumptibus instruxit. Plutarchus Alcib. ἰδιόστολον πεμπόμενον τοῦ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμαχήσειν, triremi suis sumptibus instructa, præclarè ad Artemisium dimicauit. Bud. ἰδιόστολον πλοῖον interpr. Quod sibi soli quis conduxit, apud Athenæum lib.12, de Sybarita quodam, εἰς Κρότωνά ποτε ἐλθὼν τῶν βουλήσεις, ἰδιόστολον ἐναυλώσατο πλοῖον, ἐφ' ᾧ οὔτε ἀναπαήσεται οὔτε ἐμβήσεται ἕτερος.

C. Ὁμόστολος, Qui simul στέλλεται, id est Qui simul mittitur seu proficiscitur, Comes. Apoll. Argon.2, ὁμόστολον ὕμμιν ἕπεσθαι, vos comitari, seu deducere. Item Nonn. ὁμόστολος ἑσμὸς ἑταίρων, caterua sociorum vnà iter faciens. Idem dicit etiam ὁμόστολον οἶμον ὁδεύειν, pro Vnà iter facere.

C. Πομποστολέω, ῶ, Classem deduco, ναυστολῶ. vel στέλλω ὡς πομπός. Lucianus in Amoribus, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομποστολούσης τὸ σκάφος. Suid. πομποστολεῖν exponit ἐκπέμπειν τὴν ναῦν τὸν στόλον, Classe emittere copias nauales.

C. Ἀκροστόλιον, ου, τὸ, Summitas nauis, Ora nauis. ἀκροστόλια, inquit Suidas, τὰ ἄκρα τῆς νεώς. Callixenus apud Athenæum lib.5, de Philopatoris naue ordinum quadraginta loquens, scribit inter cætera, ὑψος δὲ ἕως ἀκροστόλιου, πεντεκαίδεκα ὀκτὼ πήχων. id est (Bayfio interprete) In altitudinem autem, vsque ad summitatem & oram nauis, (quod ἀκροστόλιον dicunt) 48 cubitos habebat. Idem Bayfius alibi, Sunt & ἀκροστόλια extremæ nauis partes, quæ facilè euellebantur quum collibitum fuerat: vt cõstat ex Diodoro Siculo in 20. Et paulo pòst, ἀκροστόλια Latini rostra (vt opinor) vocãt, & siqua similia. Exẽpla autem ex autoribus citat ibidẽ, quæ vide. Arrianus apud Suidam regiæ nauis ἀκροστόλια facit aurea. Etymol. ait ἀκροστόλιον dici τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, seu τὸ ἄφλαστον τοῦ πρῴρου. quanuis Homerus ἄφλαστον in puppi statuat, dicens, Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Hesychius ἀκροκόρυμβα exponit τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν. Vide & Πτυχίς.

Στολή, ῆς, ἡ, Amictus, Vestimentum, Indumentum: à στέλλω significante Amicio, Vestio, Induo. Athenæus lib. 12, ὁρᾶν τοὺς Ἀσπαρτιᾶς στολὰς πολυτελοῦς ἠσκημένους, τοῖς σώμασι δ' ἀχρείους ὄντας. quamobrem Plutarch. in Apophth. scribit fuisse τῆς μὲν ἑαυτῶν τινας ὠνητὰς πελλοὺς, corpora autem ipsa captiuorũ ab iis fuisse derisa, vtpote alba & tenera ex vita vmbratica. Alicubi interpretari queas etiam Habitus, Ornatus. vt quum Poll. dicit σκεῦος vocari τὸν τῶν ὑποκριτῶν στολὸν. Apud Athenæum autem l.11, κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ, interpreteris potius Ornata cultu & apparatu nuptiali. Interdum redditur non solùm Amictus, Vestitus, Cultus, Habitus, verumetiã Stola. quod erat genus promissi vestimẽti Medisq; proprii. vt patet ex Xen. Pæd. 8, στολὸν τε γοῦν ἔλεγε τὸν Μηδικὸν αὐτός τε φορεῖν, καὶ τοῖς κοσμοῦσι τούτῳ ἔπεισεν ὀνδύειν, αὐτὴ δὲ αὐτοῦ συγκρύπτειν ἐδίκει εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἀνδρεῖον ἔχοι, καὶ καλλίστοις καὶ μεγίστοις ὑπεδείκνυεν αὐτοῖς φορουῦσα. Vbi sicut dicit στολὸν Μηδικὸν ἐνδύειν, ita aliquanto pòst, eodem libro, τότε Πέρσαι τοῦτον τὸν Μηδικὸν στολὸν ἐνέδυσαν. & Plutarchus in Alex. τοῦτον ἐνεδύσατο βαρβαρικὴν στολήν. Item sicut ibidem dicit Xen. στολὴν Μηδικὴν φορεῖν, ita Athen. lib.1, στολὴν φέρειν βαρβαρικήν. Eodem sensu idem Xen. eodem libro, ἐκόσμει τῇ Μήδων στολῇ καὶ ἀβρότητι, cultu & deliciis Medorum. Et Hellen. 4, de Pharnabazo, ἔνεν ἔχων στολὴν πολλῷ χρυσοῦ ἀξίαν. At quum in Rep. Laced. idem dicit, στολὴν μὲν ἔχειν φοινικίδα, χαλκῆν δ' ἀσπίδα, generalius potius interpreteris Vestem quàm Stolam: nec enim talares gestabant vestes Spartani, quales erant stolæ barbaricæ. Itidémque apud Athen. libro 4, τίνα τὴν στολὴν τὴν πολεμικήν, καὶ τὴν ὅπλισιν τὴν ἀρχαίαν. Similiter accipi potest quod idem Athenæus libro 12 dicit ἐξαλλαγὴ παντείου στολῆς. Vtroque modo accipi potest quod ibidem dicit τὴν ὅτι τῆς σκιωῆς στολὴν ἠμφιεσμένος. & aliquanto antè, de Iberis, ὧν τραγικῆς στολῆς ἢ ποικίλας φορεῖόντες, καὶ χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι. Et libro 1, vbi dicit Æschylũ inuenisse scenicæ στολῆς ἀνωρέπειαν ἢ σεμνότητα.

Et apud Suidam, στολὴ λευκή, στολὴ μέλαινα, στολὴ ἐρυθρά, στολὴ ἀλουργής, στολὴ αἴακτος. Vbi quædam somnia referuntur. Latini quoque vtuntur vocabulo Stola, sed specialius pro veste longa muliebri. Horatius, Ad talos demissa stola & circundata palla. Tibullus, — impediat nec stola longa pedes. Et Cicero falsè Antonio obiicit quòd quum togam induisset, statim verterit in stolam. quippe qui se Curioni prostituisset. ‖ Στολὴ Hesychius exponit non solùm ἔνδυμα, πολυτέλειαν, sed etiam πορεία, κίνησις: item & στάσις.

C. Ἄστολος, ου, ὁ & ἡ, Veste carens: vel etiam Non stolatus. Apud Plutarchum Numa, in versu quodam Sophoclis de tunica virginis Spartanæ, ἄστολος χιτὼν sunt qui interpretentur, Castula & sucula, non Stola, vt significet eam fuisse non velatam stola, & instita superindutam.

C. Εὔστολος, SIVE Εὐστόλος, dialysi poetica, Bene indutus, seu Pulchrè ornatus. Et τὸ εὔστολον, Ornatus, Decorum. Item Bene instructus. vt apud Apollonium Rhodium, Argon. libro 2, εὔστολος ὁλκάς, nauis oneraria bene instructa.

C. Ὑψίστολος, Altè stolatus. Alii Altè succinctus, In altũ subductam habens vestem.

Στολίον, ου, τὸ, Parua stola, seu Amiculum. Affertur ex Epigrammatis pro veste philosophica, quæ vtplurimum solebat esse talaris vt stola. Apud Suidam μὴ ὢν στολίῳ πεμπατῶν. Apud Etymologicum in Ἀκροστόλιον, legitur etiam στόλιον proparoxytonos. quum enim ἀκροστόλιον esse dixisset τὸ ἄκρον τοῦ στόλου, subiungit, στόλιον autem vocatur τὸ ὀξύτερον ἀπὸ τῆς πρῴρας καὶ δίκιον μέχρι τῆς πρῴρας ξύλον, εἶθα τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Sed mihi dubium non est quin pro illo στόλιον reponendum sit στόλος, quod tum apud Hesychium tum apud Pollucem ea in significatione legitur.

Στολὶς autem dicitur Ruga vestis, in extrema plerunque ora. Poll. libro 7, στολίδας dici scribit παὶ ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γιγνομένας κατὰ τὴν τῶν χιτῶνων ὀπτυχάς μάλιστα ὀπὶ λινῶν χιτωνίσκων: vnde στολιδωτοὺς χιτῶνας dici. cui ipsius expositioni consentaneus est locus quidam Xenoph. quem infrà in Στολιδωτὸς afferam. Quemadmodum verò στολίδας dicit esse quasdam ὀπτυχάς, ita Latini & Plicas & Rugas dicunt in vestibus. Plin. In veste & rugas & sinus inuenit Chæremon. Plaut. Vide palliolum vt rugat. Sic Martialis, Rugosiorem quum stola geras frõtem. Sicut verò Martialis eo loco dicit Rugosior frõte stola, ita & Græci στολίδας τοῦ μετώπου tribuunt, ex quibus postea fiunt rugæ. Pollux libro 2, de fronte (quod μέτωπον Græci dicut) loquẽs, αἱ δὲ ἐν αὐτῷ γραμμαί, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί. hic enim στολίδας vocari sciendum est γραμμὰς, quasi striias quasdam, seu sulcos: ad verbum, lineas: ex quibus postea fiunt rugæ, quum frontem contrahimus. A medicis quoque στολίδες dicuntur rugæ & plicæ in sede, quas ῥυπίδας etiam nominant: quæ plus æquo intumescentes in condylomata abeunt. de quibus Galenus libro 1 περὶ κρίσεως, & Simpl. pharm. libro 9. Sic Aetius lib. 14, capite 3, τὸ δὲ λεγόμενον κονδύλωμα, ὃν ἕδρα γίνεται, τοῦ αἱμοῤῥοούντος σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος πνὸς ἐπαιρομένης καὶ διογκουμένης τοῦ φύσιν. (στολιδώδης γὰρ ὁ δακτύλιος σωματῶν ἔχει τὰς ῥυπίδας) ὅταν δὲ πλέον διογκωθῇ ἡ στολὶς, τότε γίνεται κονδύλωμα. Vbi etiam NOTA Στολιδώδης pro Rugosus, ῥυπιδώδης. vt Galenus quoque apud Hippocratem στολιδωδέστερον exponit ῥυωδεστερον, Rugosius, Plicas rugásque plures habens. Et quemadmodum Aetius loco citato κονδύλωμα fieri dicit ὅταν πλέον διογκωθῇ ἡ στολὶς, ita Paulus Ægineta libro 4, capite 26, & 72, τὰ κονδυλώματα esse dicit στολιδώδες ἐπαιρόμενα. Sic δακτύλιος στολιδώδης, μέτωπον στολιδωτὸς, & ἕλκος στολιδωτὸς. Ab eodem στολὶς DERIV. ET Στολιδωτὸς, ου, ὁ, Rugatus, Rugas & plicas habens, In rugas plicásque contractus. Xenophon Pædiæ lib. 6, χιτῶνα πορφυροῦν, ποδήρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω, In extrema ora seu fimbria rugatum. Qui locus consentaneus est cuidam Pollucis suprà in Στολὶς citato.

ATT Σταλὶς, άδος, ἡ, dicitur esse genus armaturæ, Lorica. Videndum ne significet στολὴ πολεμική, seu vestis militaris longior in modum stolæ. Affert hoc exemplum Suidas, sed sine expositione, ἐξελυθεὶς δηλ. τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς σταλίδος εἰς τὰς πλθυράς.

Στολίζω. Fut. ίσω, Amicio, Vestio, Induo: vel etiam Orno. σκευάζω. Gregorius Nazianzenus, νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus. Pro Orno vel Instruo accipi potest & quod Hesiodus Erg. lib. 2 dicit, Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πέρας ἀντεπόροιο. Nisi malis Apparans, σκευάσας.

Στόλισμα, ατος τὸ, Vestimentum, Indumentum, Amiculũ. ἔνδυμα. idem quod στολή.

Στολισμὸς, οῦ, ὁ, Amictus, id est ipsa actio exornandi & amiciendi veste. vel etiam Vestitus. Hesychius exponit ἱματισμὸς, κόσμος, Vestitus, Ornatus. Per syncopen pro στολισμὸς DICITVR Σταλμὸς, quod apud eundem Hesychium legitur, exponitúrque στολισμός. itidémque στολμὸν χρωτὸς exponit στολισμὸν σώματος, vestitum corporis. (Itidémq; ἀπόσμα dici pro ἀπόδασμα, ex eodem suprà docui.) Legimus autem illud στολμὸν χρωτὸς apud Euripidem in Andromache, Κόσμον λοῦ ἀμφὶ κρατὶ χρυσέαν χλιδῶς, Στολμόν τε χρωτὸς τῶνδε ποικίλων πέπλων.

Στολιστὴς, οῦ, ὁ, Vestiarius, Qui stolas & vestes alias conficit. Legitur hoc verbale libro 4 Reg. capite 10, ἐξέλυσεν αὐτοῖς ὁ στολιστὴς, nimirum ἐνδύματα quæ rex iusserat efferri ministris Baal. vbi στολιστὴς redditur Is qui præerat vestibus.

C. Συστολίζω. Simul orno. Ex Epigramm.

C. ΑΜΦΙστέλλω, Circumcirca amicio vel orno. Aut Circumcirca astringo vel cohibeo. In vulgatis lexicis ἀμφιστέλειν exponitur Colligare: & Αμφιστελάμφυος, Colligatus.

C. ΑΝΑστέλλω. Reprimo, Inhibeo, Coerceo, Restringo, Retraho, Contraho. Galenus, μετὰ τῶν δεῖ τοῖς αἱματέλλουσί τε καὶ ἀποκρουομένοις τοῖς ὀπτρέόντας χυμοὺς χρήσασθαι. Aliter Plutarchus, πλὴν αὐλαίας ἀνέστελλον. Est etiam ἀναστέλλω, Propulso impetum irruentis, vt ait Bud. citans hunc Plutarchi locum, ὁ δὲ ἐνίστωρον ὀπτρέφειν πλὴν ναῦν κελεύσας, τὰς μὲν ἄλλας διωκούσας ἀνέστελλεν. Εὐρυκλῆς δ' ὁ Λάκων ἐνέκειτο σοβαρός. In vulgatis lexicis Græcolatinis ἀναστέλλω exponitur etiam Succingo. Et ex Anthol. epigrammat. citatur ἀναστέλλουσ' ὀπωπαὶ pro Attollens oculos, seu explicans.

Ἀναστέλλομαι, Reprimor, Inhibeor, &c. Interdum ἀναστέλλεσθαι pro Terga vertere, Retrorsus στέλλεσθαι, iréque, vt ait Budæus, citans hunc Thucydidis locum, ἐξεύδοντο οἱ Αἰτωλοὶ, ἄνθρωποι ψιλοὶ, ἀνεστέλλοντο. Apud quem scholiastes ἀναστέλλεσθαι exponit ἀπακρούεσθαι, ἀναχωρεῖν. ‖ Plutarchus in Apophthegmatis, ἀνεστελμένῳ τοῦ χιτῶνι καθήμενος οὐκ ἀνωρεπῶς, id est Sublata tunica, vt habet vulgaris interpretatio. alii Sursum retracta tunica.

Ἀναστελτικὸς, ου, ὁ, Reprimendi seu cohibendi vim habens. vt ἀναστελτικὰ φάρμακα, quæ & καταστελτικά.

c.2. Ἐπαναστέλλω, idem quod ἀναστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Compesco. Aristoteles De mundo, αἱ ἡλιόστοι ἐπαναστέλλουσι τὰς φόρας, cohibent interitus.

c.2. Προαναστέλλω, Antè cohibeo & reprimo, Prior inhibeo seu compesco.

C. ΑΠΟστέλλω, Fut. στελῶ, Mitto. vt ἀποστέλλειν χρήματα, Mittere pecunias, apud Demosthenem. Sic à Synesio dictum est, ἀπέστελλε δὲ ὀγδοήκοντα χρυσίνους. Apud Thucydidem, ἀποστέλλειν στρατιὰν, Mittere exercitum. Apud Theophrastum De causis plantarum libro 1, ἀποστέλλειν ἀποίκους, Mittere colonos. quod exponitur etiam Deducere colonos. Aliquando est Mitto aliquẽ cum mandatis, Mitto legatum. Thucydides, Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας. Lucianus, Ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἄπτ πλουτοδότης ὤν. Dicitur etiã ἀποστέλλειν πρεσβείαν, Mittere legationem, id est legatos.

Ἀποστέλλειν ναῦν est Cursum nauis aliquò dirigere & contendere. quod non tantùm is facit qui in naue est cum vectoribus, sed etiam qui magistrum præposuit & exercitorem nauis. Demosthenes, δηλοῖ τὴν ὡῶ βέλτιστε εἰς μὲν τὴν Αἴγυπτον καὶ πάλλα ἐμπόρια ἀπέστελλας αὐτὴν, Ἀθήνας δὲ οὐκ ἀπέστελλας οὐδέπω καὶ ναῦν, πρὸς ἡμᾶς τοῖς δανείσασι, οἷς ἡ συγγραφὴ κελεύει σε ἀνέπαφον καὶ ἐμφανῆ τὴν

ναῦν παρέχειν; id est, Cur in Ægyptum aliáque emporia appulsam nauem voluisti & mandasti, Athenas noluisti nec curasti ad hunc diem, ad nos scilicet qui in eam ipsi nauem exercendam pecuniam fœnerati sumus, quibus syngrapha dictabat ipsa intactam nauem exhibere, omniq; pignore solutam ac liberam? Hæc & plura Bud. in Commentariis de hac significatione. A

Ἀποστέλειν γῆς: affertur ex Euripide pro Amandare è regione seu ablegare, aut simpliciter Abducere, ἀπάγειν. quasi στέλλειν ἀπὸ γῆς.

Passiua vox est Ἀποστέλλομαι, Mittor. Item Mittor cũ mandatis, Mittor legatus. ¶Item, E littore soluo. Sic Demosthenes περὶ Φορμίωνα, vtitur, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅταν ἀποστέλλωνται, ἐκ τῆς ἐμπορείων, πολλοὺς παρεσκευασμένοι, δημαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῇ θαλάττῃ. id est (Budæo interprete) Alii omnes quum è littore soluunt, multis adhibitis testantur pecuniam aut merces, fœneratorum periculo se exportare. Suidas, οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ τῶν χρημάτων τῆς ἀπλούντων, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ἀπεμπόμενοι, ἀποδημεῖν μέλλοντες, ἀποστελλόμενοι ἐλεύθεροι. B

Ἀποστολή, ῆς, ἡ, Missio. Aliquando Dimissio, vel Remissio, teste Bud. qui hunc Plutarchi locũ citat, ex Dionis vita, Διαύτῳ μὴν τῷ ἀποστολῷ τῶν Πελοποννησίων λέγουσι. ¶Aliquando etiam est ἀπόπλους, id est Profectio eius qui naue proficiscitur. vt in hoc loco Thucydidis, lib. 8, οὐδὲ τὰ χρήματα ἐδίδοσαν αὐτῷ ἥλθον ἔχοντες ἐς τὴν ἀποστολήν, πέντε καὶ εἴκοσι τάλαντα. nã hic scholiastes ἀποστολὴν exponit ἀπόπλουν. Sic autem ἀποστολὴν interpretantur & in hoc Platonis loco, χρυσὸν διδόναι εἰς ἀποστολήν. C

Ἀποστολή, peculiari signif. à D. Paulo vsurpatur pro munere Apostolico: ad Rom. cap. 1, δι' οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολήν. & ad Gal. 2, ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς. Sic & à Luca sumitur Act. 1, ἔνα λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας καὶ ἀποστολῆς. Apostolatum vulgò interpretantur vno verbo.

Ἀποστολός, ἐώς, ὁ, Magistratus rei nauticæ iurisdictionem habens, qui trierarchis iura reddebat. Vide Budæũ in Comm. item Poll. & Suidam.

Ἀπόστολος, ου, ὁ, interdum adiectiuum: vt ἀπόστολον πλοῖον apud Platonem epist. 7, ἐγὼ γὰρ ὧν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς διενοούμην πλεῖν. Sũt autem ἀπόστολα πλοῖα secundũ quosdam quasi nauigia dimissoria. id est, quæ dimitti modò huc modò illuc solent à rei naualis præfectis. Alii ἀπόστολα πλοῖα dici putarunt quæ iam dimittuntur & è littore soluunt. ¶Sed est sæpius substantiuum ἀπόστολος, & ita vocatur Apparatus classium, expeditióque maritima. Demosthenes pro Ctes. πάντα γὰρ τὸν πόλεμον τῶν ἀποστόλων γιγνομένων καὶ τὸν νόμον τὸν ἐμόν, οὐχ, &c. id est, Omni enim eius belli tẽpore quũ omnes classiũ nauigationes mea lege profectæ sint, nullus, &c. Idem, μετὰ ταῦτα δὲ τοῖς ἀποστόλοις ἅπαντας ἀπέστελλα καθ' οὓς Χερρόνησος ἐστὶν καὶ Βυζάντιον, καὶ πάντες οἱ σύμμαχοι, Classes omnes illas mittendas suasi, Plebiscita illa mea sunt, & rogationes meæ, quibus classes decretæ sunt & missæ. Hæc Budæus. Idem Demosth. Olynth. 3, ἀφήκατε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ἀπόστολον. Idem Philipp. 1, ἀποστόλους πάντας ὑμῖν ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, τοὺς μὲν Μεθώνῃ, τὸν εἰς Παγασάς. Ab Harpocr. & Suida ἀπόστολοι exponitur, αἱ τῶν νεῶν ἀποπομπαί. Item ἀποπέμψις ab Hesychio, & Suida: qui etiam citat hunc locum, τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν σωτηριόμενα τῆς ἀποστολῆς, atque hîc ἀποστολῆς ait significare ἀποπέμψιν. C

Ἀπόστολος, Imperator exercitus qui expeditioni nauali præficitur. Hesychius, στρατηγὸς καὶ πλοῖα πεμπόμενος.

Ἀπόστολος apud iurisconsultos, Dimissoriæ literæ, vt annotatur ex Alciato De rerum & verborum significatione.

Ἀπόστολος licet in ea præsertim significatione vsurpetur quam primam posuimus, non dubium est tamen quin tum quum tribuitur personæ, de quouis dicatur qui cum mandatis aliquò mittitur, & qui mittitur legatus. Peculiariter tamen legati Christi dicti fuerunt ἀπόστολοι ab Euangelistis primùm, deinde ab omnibus scriptoribus ecclesiasticis. Euangelii Lucæ cap. 6, dicitur Christus ex suis discipulis delegisse duodecim, quos vocauerit ἀποστόλους. Iohann. cap. 13, οὐδὲ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν. Paulus passim se ἀπόστολον vocat Iesu Christi. Itidem verò & ἄγγελος apud ecclesiasticos scriptores peculiarem habet significationem, vt suprà dictum est. Retinetur tamen vtrunque horum nominum à Latinè scribentibus. nemo est enim cui non familiares sint hæ voces Apostolus & Angelus. HINC ET Ἀποστολή, Apostolatus, Apostolicum munus. D

c. 2. Ψευδαπόστολος, Qui falsò sibi ἀποστόλου nomen vsurpat, & mentitur se à Deo missum esse ad Ecclesiæ ministeriũ. vt etiã ψευδοπροφῆται & ψευδοδιδάσκαλοι in Ecclesiã se insinuabant. In epistola ad Corinthios 2, cap. 11, οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι. Vtuntur & Latini hoc vocabulo sicut & præcedenti. E

Ἀποστολικός, ού, ὁ, Ad apostolos pertinens, aut Apostolos decens, vel Ab apostolis profectus. Chrysostomus, εἶπε τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο, Apostolicum illud. Et apud Suidam, ἀποστολικὴ πολιτεία, quam terminat his quæ ex eo subiciam, ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης εὐκράτεια, στόματος δεινὰ γοργία, φρόνημα παπεινόν, ἐννοίας καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός, ἀγαθοῦ ἔρως πρὸς πᾶν, τυφλὸς ὀπίσω, ἀποστρεφόμενος μὴ δικαίου, μισούμενος ἀγάπα, διωκόμενος ἀνέχου, βλασφημούμενος παρακαλεῖ, νεκρώσῃ τῇ ἁμαρτίᾳ, συσταυρωθῇ τῷ Χριστῷ, ὅλῳ τῷ ἀγάπῃ μεταδῷ τοῦ τοῦ Κυρίου. Iis tamen non omnia continentur quæ Apostoli docuerunt ac tradiderunt.

Ἀποστολιμαῖος, ου, ὁ, Emissitius, seu Missitius, vt Suetonius loquitur.

c. 2. Διαπέλλω. Amando in diuersas partes, Dimitto. Budæus interpretatur, Mitto seu emitto nuntium, vt & sequens ἐξαποστέλλω, pag. 149. VNDE Διαπολή, ῆς, ἡ, Missio internuntii, hoc est τὸ διαγγελοῦντες.

c. 2. Ἐξαποστέλλω, Emitto. Polyb. lib. 5, ἅμα δὲ τῆς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστελλεν. Et in Psalm. Dauid ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτὸν ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι' ἀγγέλων πονηρῶν, emisit in eos iram excandescentiæ suæ per nuntios malos. Et pass. voce ac significatione Greg. Naz. ἐξαποσταλῆναι τὸ φῶς, emitti lumen. Ἐξαποστέλλω pro Lego cum mandatis, seu Legatum mitto, citatur ex Diodoro Siculo. VNDE Ἐξαποστολή, ῆς, ἡ, Emissio, Ablegatio, vt Liu. loquitur. Polyb. τῆς ὀπισθοφυλακῆς ἐξαποστολῆς ὅπ μέλλει Κλεομένης, ἐὰν μὴ ποιῶσι τὰ πρὸς ἐξαποστολὴν αὐτοῦ, μετὰ τῆς ὁρμιζούσης παρεσκευῆς ἀπαίρειν, nisi emittant seu ablegent ipsum, εἰ μὴ ἐξαποστέλλωσιν αὐτόν.

c. 2. Ἐπαποστέλλω, Insuper amando, seu Insuper mitto. ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξόμενον, Successorem mittere: vt quũ officio aliquis priuatur, emisso alio qui prouinciam eius administret.

c. 2 Προαποστέλλω, Antè emitto, seu Præmitto. idem quod προαποπέμπω. Vnde apud Dem. προαπεσταλκέναι, præmisi sunt: & προαπεσταλεῖς, præmissus.

C. ΔΙΑστέλλω, Mando dimissis huc illuc nuntiis: item simpliciter Mando, Edico. Quomodo accipi potest hoc loco qui affertur ex Leuit. c. 4. διαστείλαν τοῖς χείλεσι καλοποιῆσαι. vbi tamen exponitur Proferens labis vt bene agat. Et pass. Διαστέλλομαι, Mandor, Edicor. In epist. ad Hebr. cap. 12, οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον, non enim ferebant quod mandabatur, seu imperabatur. Non rarò actiua signif. præsertim in aoristo medio. Matth. 16, διεστείλατο τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν, Mandauit ne cui dicerent, Interdixit vt nemini dicerent. Sic Marci 9, διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον. Et Marci 5, διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic Act. apost. cap. 15, οἷς οὐ διεστειλάμεθα, quibus non mãdauimus & iniunximus. Præt. imperf. etiam actiuè itidem, cap. 8, διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων. Cum infinitiuo iũgitur in libro Iudith, διεστείλατο μὴ φαγεῖν, mãdauit seu interdixit ne comederent. Eadẽ signific. Areth. vtitur comment. in Apocalyp. pag. 968, διαστέλλεσθαι nimirum accipiens pro Mãdare, Iubere, Præcipere. Bud. Itidem τὰ διεσταλμένα pro Mandata accipi posset & in hoc loco qui affertur ex Maccab. lib. 2, τὰ διεσταλμένα ἀθετεῖ: qui tamen sic vertitur, Irrita facit quæ conuenerant. Nisi fortè referendũ id est ad Διαστέλλομαι, quod significat Nominatim excipio, Stipulatione caueo. vt à Polyb. accipitur, ὑπὲρ δὲ Σικελίας ταῖς πάσι διαστέλλονται ῥητῶς, ὑπὲρ αὐτῶν τοῦτον ποιούμενοι τὰς συνθήκας ἵστε τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, nominatim cauent quatenus Carthaginensium ditio & imperium patet. B

Διαστέλλω, Diduco. Greg. αἰδυρωΐει τὸν τρὸ τὸ σῶμα πόρον, ἑκατέρωθεν τοῦ τὸ ἄδημα τῆς παρειᾶς διαστέλλουσα, describens τὸν γέλωτα. id est, oris foramen aperit, vtrinque anhelitui genas diducens. Itidem & in Hippiat. ἄειστον δὲ ἐμεῖν ἐξῶ οἴνῳ διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμόν, diductis genis oculi. Vnde medicorum ille διαστολός. Item, Diuido, Separo, Distermino. idem quod διαχωρίζω, διορίζω. qua signific. accipitur lib. 4 Reg. cap. 8, οὐ διέστειλας αὐτοὺς σαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, Separasti tibi eos in hæreditatem ex vniuersis populis terræ. Itidem Suid. διαστελλόμενος exp. διαχωριζόμενος: & Hesych. Διαστέλλεται, διαμερίζεται, ἀφορίζεται: & Διεσταλμένοι, ἀφωρισμένοι. Cui subiungi potest Διαστέλλω significans Determino, Definio, Limito, Suis terminis & finibus describo. vt fit interdum in contractibus. qua signific. διορίζω quoque accipitur. Genes. cap. 30, διέστειλαν τὸν μισθόν τρός με, definiti & constitue mercedem qua tibi seruiam. Cum quo διαστέλλειν affinitatis aliquid habet Διαστειλασθαι, significans Præcisè cauere, seu Præcisè & verbis conceptis denuntiare & testari, vt non solùm Polybius accipit pagina 43, sed & Ezech. cap. 3, teste Budæo. Alioquin exponitur etiam Aperio, Patefacio, Laxo: quæ significatio finitima est superiori qua accipitur pro Diduco. Plutarch. Apophtheg. de Antigono, τῇ βακτηρίᾳ τῷ σκίμπῳ διαστείλας, quum baculo tentorium aperuisset, amoto nimirum velo quo ostium obtegebatur. Vbi diducendi etiam significationem habet. Cui subiungi potest Διαστείλασθαι significans Explicare. vt apud Aristotelem Polit. libr. 2, ἐπὶ δὲ πόνου πεποιήκασι μνείαν, ἐπ μικρὰ τοῦ αὐτὸ διαστείλασθαι βέλτιον. quem locum citans Bud pag. 147 Comment. annotat, Διαστέλλεσθαι idem esse quod διορίζεσθαι & διαιρεῖσθαι, & διαστέλλειν idem quod διορίζειν & διαιρεῖν, id est Disputare, Disceptare & explicare. Significat etiam Distinguo: quo modo διορίζειν quoque & διαιρεῖν interdum vsurpantur. Philo De vita M. lib. 3, αἱρεῖται τοῦ θεοῦ τὸν διατόρησιν, οὐ νῦν μόνον καὶ ἀβυθέτοις καὶ ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, quem vnum sciebat nec mendacibus nec erratibus iudiciis exigua rerum discrimina distinguere, vt Turn. vertit. Διαστέλλω, Distendo, vt Budæus interpr. apud Philopon. in Procl. γίνεται δὲ ἐν τοῖς σώμασι καὶ ἀπὸ γίνεται τὰ μέγα καὶ τὸ μικρόν, τοῦτ' ἔστι, διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συστέλλεται. Sed id referri potest ad superius διαστέλλω significans Diduco. Idem Budæus Διαστέλλω interpr. Decerno, Destino, apud Iosuam capite 20. ¶In vulg. lex. afferuntur & hæc. Ex Leuitico cap. 21, διαστείλας εὐχὴν pro Votum soluens. Et ὅρασις διαστέλλουσα ex lib. 1 Reg. cap. 3, Visio manifesta. D E F

Διάσταλσις, εως, ἡ, Fœdus, Pactum. Maccab. lib. 2, τὰς διαστάλσεις ἀθετῶν, fœdera rumpere.

Διαστακτέον, Distinguendum est. Vel, Diducendum est, sequendo signific. verbi Διαστέλλω.

Διαστολή, ῆς, ἡ, Distinctio Item Diuisio, Discretio, Disparatio, Distractio. Hesych. exp. διάκρισις, διαίρεσις: Suidas non solùm διακρίσεις, sed etiam ἔχθρα, in hoc Polybii loco, ἐν χρῇ θαυμάζειν εἰ φιλοπονοῦντες ἐξαιρούμεθα τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν, καὶ πάντ' ἐνδεῖν ὑπ' αὐτῶν μὲ τὰ διαστολὴς ἐξαγγέλλομεν. Nisi fortè accipiendum hic sit pro Explicatio. Nam interdum eam habet significationem. Est alioquin etiam Dilatatio, Diductio, Extensio: oppositum habens στολή. Estque, διαστολὴ figuræ apud grammaticos nomen, qua syllaba aliqua præter naturam extenditur, seu producitur, profertúque ore διεσταλμένῳ, diducto & dilatato, quũ tamen sit pronũtianda συνεστραμμένῳ, id est cõtracto. διαστολὴ alio vocari nomine aiunt. Cui opponitur συστολή, qua syllaba aliqua natura sua longa corripitur: à διαστέλλεσθαι significante Corripi. Apud medicos autem διαστολὴ est motus cordis & arteriæ, quo dilatatur in longum, altum & latum. Pars enim pulsus est, cor atque arteriam à corde proficiscentem attollentis & velut explicantis: illud quidem, vt à pulmone aerem frigidum attrahat, quo contemperetur & alatur, hanc verò, vt spiritum vitalem intromittat; quo per singulas partes postea diffuso, calorem natiuum earum augeat atque tueatur. Gorr. ¶Item διαστολὴ interdum ponitur pro διάλυσις, Pacificatio & reconciliatio animorum. Polybius, ἐδώκειν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαστολὰς καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς πίστεως συνθήκας. A B C D E F G H

Διαστολός, ἐώς, ὁ, Instrumenti chirurgici nomen quo vtuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ συμμύοντα volunt διαστέλλειν. Alio nomine Διασωμωτεῖς μύλη dicitur, à διασωμόω significante idem quod διεστέλλω.

c. 2. Ἀνιδιαστέλλω, Aliquid ab aliquo distinguo, quasi contrarium ei ponens. A nonnullis simpliciter exponitur Distinguo. Iungitur datiuo, vel accusatiuo cum præpositione πρός. Iustinus Martyr, ἀνιδιαστέλλων ἑαυτὸν ὁ ὢν τοῖς μὴ οὖσι, seipsum distinguens à non entibus. Apud Hesychium ἀνιδιαστέλλεσθαι passiua vox cum πρὸς habente accusatiuum. nam in Ἀχοιῶται dicit, οἱ ἀνιδιεστέλλοντο πρός τοὺς ἀπαιδίας. VNDE Ἀνιδιαστολή, ῆς, ἡ, Distinctio, Differentia. Frequens est apud grammaticos hoc vocabulum, vt quum dicunt, Ἐρήρεικα οὐ συστέλλεται, πρὸς ἀνιδιαστολὴν τοῦ ἐρήρεικα ἀπὸ τοῦ Ἐείλω. Sic apud Moschop. ἐν τῇ Ἕλλῃ δυο λ γράφεις, πρὸς ἀνιδιαστολὴν τοῦ Ἕλιος, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν.

c. 2. Ἀποδιαστέλλω, Dispesco, Arceo, Intersepio, Discludo, apud Areopag. vt annotat Bud. ¶At Iosue capite 1, ἀποδιαστέλλειν exponitur Diuidere, vbi legitur ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τοῦτῳ τὴν γῆν. Sed & participium pass. ἀποδιεσταλμένοις exponitur vulgò Prohibitis, Maccab. 2, capite 6, τὰ δὲ θυσιασθέντα τοῖς ἀποδιεσταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων ἀθεμίτοις ἐπεπλήρωτο. Fortasse ἀποδιεσταλμένοις dictum est quia quæ sunt præter fas & æquum, ea veluti disclusa sunt à legibus, vtpote quæ contraria mandent ac imperent. Fortasse etiam Exclusa dici possent.

c. 2. Παραδιαστέλλω, Disiungo, Separo, Seiungo. idem quod διαστέλλω. VNDE Παραδιαστολή, Disiunctio, Seiunctio, Separatio, seu Distinctio. Est nomen figuræ oratoriæ apud Quintilianum, libro 9, capite 3, Συνοικείωσιν vocant quæ duas res diuersas colligat, Tam deest auaro quod non habet quàm quod habet. Huic diuersam volunt esse distinctionem, cui dant nomen παραδιαστολήν, qua similia discernuntur: Quum te pro astuto sapientem appelles, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem. Quod totum pendet ex finitione: ideóque an figura sit dubito. Hoc schema (inquit Rutil. Iup. libro 1) plures aut duas res quæ videntur vnam vim habere, disiungit, & quantum distent, docet, suam cuique propriam sententiam subiungendo. Hyperides, Nam quum cæterorum opinionem fallere conaris, tu tete frustraris. non enim probas te pro astuto sapientem intelligi: pro confidente, fortem pro illiberali, diligẽtem rei familiaris: pro maleuolo, seuerum. nullum est enim vitium quo virtutis laude gloriari possis. Hoc idem schema solet illustrius fieri quum ratio proposito subiungitur. Id est huiusmodi, Quapropter nolo te sæpius parcum appellare, quũ sis auarus. Nam qui parcus est, vtitur eo quod satis est: tu contrà, propter auaritiam, quo plus habes, magis eges. Ita non tam diligentiæ fructus quàm inopiæ miseria te consequitur. Iulio autem Rufiniano παραδιαστολὴ est quum similes res discernuntur, contrariis redditis, vt, Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres, Arboribus venti, nobis Amaryllidis iræ. Et, Dulce satis humor, depulsis arbutus hœdis, Lẽta sa lix fœto pecori: mihi solus Amyntas. Latinè dicitur Discriminatio. Hæc ille.

c. 2. Προσδιαστέλλω, seu Προσδιαστέλλομαι, idem quod διαστέλλομαι, Nominatim excipio, & stipulatione caueo. Athen. lib. 12, πρὸς τὸ παρεμπόντων ἐδεῖτο συμπλοῦσαι αὐτῷ, λέγων ὅτι, Προσδιεστειλάμην τοῦ πορθμεῦ ἵνα παραδῷ τὴν γλῶτταν. hoc est, ὁμολογησάμην, παρεδωρεσάμην. Bud. Sic Basilius, ἀναγκαῖον δοῦναι καὶ τῶν παρεσδιαστέλλεσθαι, ὅ, τι φθόγγον δοῦναι. VNDE Προσδιαστατέον, Nominatim excipiendum est. Qua significatione accipitur apud Alexandrum Aphrodiseum libro 2 De anima, τὸ δὲ

φαίνοι, ὥς περ τὴν αὐλητικὴν πάντῃ τῷ δοθέντι μέλει ὀρθῶς δυνάσθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν πάντῃ τοιούτῳ ὄργανον, ὑγιὲς μὴν ὄντι. τοιοῦτος δέ, ὡς οὔτε ἡ αὐλητικὴ αὐτὴ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ παρεῖναι τοῖς, οὐδ' ἡ ἀρετή, Verum quidem est illud, sed cum eo tamen, vt nec illa nec alia ars nec virtus proprio & commodo instrumento destituta & vacua, suo perfungi munere possit. Huiusmodi cautio & definitio potest DICI Προσδιασολή, quum in oratione addimus Duntaxat, vel particulam æquè pollentem. Bud. pag.148.

C.ΕΚστέλλω, Emitto, Mitto extrà. Exponitur etiam Orno.

C.ΕΠιστέλλω, Mitto ad. vt Demosthenes, ὑπιστέλλειν ὑπισυλαῖς. Sic Herodianus libr.2, ὑπιστέλλει δὲ αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα, mittit ad ipsum plenas humanitatis literas. Sed sæpe ὑπιστέλλω dicitur pro ὑπιστέλλω γράμματα. vt apud eūdem Herodian.lib.4, ὑπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, πέμπει δὲ πρεσβείαν, dat literas ad regem Parthorum. Et libro 7, γράμματά τε πάμπλεισα ὑπιπέμπει πρὸς ἕκαστον τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην πρεσβευόντων, τοῖς τε τῆς συγκλήτου δοκιμωτάτοις ὑπιστέλλει, literas ad primum quenque Romam missitabat, atque ad proceres senatus. Vbi nota eum synonymos dicere γράμματα ὑπιπέμπειν πρός τινα & ὑπιστέλλειν τινί. Sic libro 3, ἰδίᾳ καὶ κρύβδην ὑπιστέλλον τοῖς αὐτῷ, qui ad eum clàm darent literas. Quo modo libro 4, ἰδίᾳ αὐτῷ ἑκάτερος ἐπέστελλε λαθιδάνων, vterque seorsum clanculum literas missitabat. Rursum libro 3, τῷ παῖδων ὑποστειλάντων, καὶ δεηθέντων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῷ σωτηρίας, Quū liberi misissent literas, & salutem suam ei commendassent, seu, Patri per epistolas vitam salutémque suam commendassent. Vbi nota eum aliud verbum addidisse τῷ ὑπιστέλλειν, vt in sequenti loco participium subiunxit, ἐπέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ, τοὺς πρεσβείας μεταλαγχάνον. Vbi Polit. Literas ad senatum populumque Rom. de se magnificas dedit. Sic libro 1, μετὰ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς ὑπιστέλλει τοῖς τῷ ἔθνῶν ἡγουμένοις, ῥαθυμίαν ἐγκαλῶν, rectoribus gentium plenas iræ atque minarum mittit literas, castigans & ignauiam exprobrans. Plutarchus addidit & πρὸς, vt in Alexand. πρὸς τῆς μάχης ὑπιστέλλων τῷ ἀντιπάτρῳ. Et pass. ἐ ἐπεστάλμθα, literæ quæ mittūtur, αἱ ὑπιστολαί, vt apud eundem Herodianum libro 7, τῆς ὑπαπτίς τὰ ἐπεσταλμθα διδάσι, literas consulibus reddunt quæ ab ipso mittebantur. ¶ Significat etiam, Missis ad aliquem literis significo, Per epistolam significo seu doceo, Per literas certiorem facio. vt Demonax apud Luc. quærenti cuidam ὁπῖα νομίζει εἶ τὰ ἐν ἅδου, respondet, πρέμνιον, κακαῖδεν σοι ὑπιστελῶ. Qua in significatione interdum cum particula ὡς construitur, vt apud Herodianum lib. 4, ὑπιθυμήσας Ῥωμαίοις ὑπιστεῖλαι ὡς χρῆσθαι μθρος τοῖς κατὰ τὴν ἀνατολὴν βαρβάροις, Literas ad Romanos dare quibus significaret se barbaros orientales subegisse. seu, (vt Polit.) Affectans famam deuictæ ad orientem victoriæ. Interdum cum ὅτι aliáve particula. Thucyd. libro 8, pagina 278, κρύφα ὑποστείλας ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτῷ τὰ πρόγματα φθείρει. Plato in Epist. καὶ ἡμῖν, εἴ που δεῖ, ὑπιστέλλετε. Idem, ὑπιστέλλετε δὲ ἡμῖν, ὅ, τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πρᾶττοντες τυγχάνετε, Per literas significate quid à vobis gestū sit, aut quid geratis. vel etiam Scribite, aut Scribite per epistolam. vt in epist. ad Hebræos cap. vlt. διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, breuibus ad vos scripsi. Significat etiam Peto per epistolam. vt apud Plat. in Epist. δύρήκαμεν οὖν ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, Quod per epistolā petis, seu quæris.

Ἐπιστέλλω, Mādo: (ea significatione qua Plautus dicit, Accersi illum mandaui. & Mandauit, ab lenone vt fidicina quam amabat, sibi emeretur. Et Terentius, Huic mandes siquid rectè curatum velis) Iubeo, Præcipio. Thucydides ὑπιστείλαντες ἀπέστειλαν, cum mandatis miserunt. Sic Xenoph. sub finem libri 2 Pæd. τὸν ἄγγελον ὑπιστείλας ταῦτα ἔπεμψε, cum his mandatis: quem nimirū πρὸς ἔπεμπε πρὸς τὸν Ἀρμένιον, πρὸς ἐπὶ τὸν αὐτῷ λέγειν ὧδε. Interdum cum infinitiuo, vt Aristoph. Nub. ἐπέστειλε φράσαι, Mādauit vt diceret, Iussit dicere. Sic Herodianus libro 2, ὑπιστέλλειν ἔφη τοῖς σατράπαις δύναμιν ἀθροίζειν. vbi Polit. Satrapis se imperaturum per epistolas vt exercitum cogerent. Itidem Thucydides libro 1, pagina 19, ὑπιστέλλοντι τοῖς ἄρχοντι τῶν νεῶν Ποτιδαιάτῃ ὁμήρους λαβεῖν. Vnde Ἐπεσταλμένος, In mandatis datus, Qui præceptus est & iussus. Thucydides libro 3, p. 84, ἀπήγγελλον οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα. vbi schol. exp. τὰ προσταχθέντα. Sic Plato epist. 7, πείθεσθαι τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις, præsentibus præceptis parere.

Ἐπιστέλλω, Attraho, Adduco, idē prope quod συστέλλω, oppositū præcedenti διαστέλλω. Ex Epigramm. Φαῶς ὑπιστείλασα κατωμάδιν, pro Velum capitis adducens ad humeros & trahens. Ex Diosc. quoque affertur διεσταλὲς pro Tractus.

Ἐπίσταλμα, ατος, τὸ, idem quod τὸ ἐπεσταλμένον, Mandatū quod fit per epistolam. quod commissionem vulgus appellat.

Ἐπισταλτικός, οῦ, ὁ, Mādatiuus. Exponitur etiam, Qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολή, ῆς, ἡ, Epistola, Literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thucyd. libro 7, pagina 136, ἔγραψεν ὑπιστολήν, scripsit epistolam. At libro 4, pagina 137, τοὺς ὑπιστολὰς μεταχειριζόμενοι ἐν τῷ Λακωνείων γραμμάτων, ἀνέγνωσαν. Sic Plutarchus in lib. An seni administr. resp. γράφειν ὑπιστολὰς ποσσάκις καὶ ἀναγνώσκειν. Idem, Ἑλίκωνι δίδοτε πρὸς Διονύσιον ὑπιστολήν. Et in lib. De Herod. ὑπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπε. Itidem Xenoph. Pæd. 8, γράψαντας δὲ καὶ κατασκευασθέντας, δοῦναι τὴν ὑπιστολὴν τῷ Κύρου θεράποντι φέρειν. Isocrates ad Philipp. εἰς Μακεδονίαν πέμπειν ὑπιστολήν. Et Æschines in Ctesiph. εἰς τὴν Ἀσίαν κατέπεμψε τῷ δήμῳ καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ὑπιστολήν. Thucydides libro 1, ἐς Βυζάντιον ὑπιστολὴν ὡς πάλαι ἀπέπεμψαν. Ipse autem tabellarius ὑπιστολὴν δέχεται, φέρει seu διακομίζει, ἀποδίδωσι. Plutarchus De Herodot. ὑπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπεν· ὁ δὲ οὐκ ἐδέξατο. Xenoph. Hellen. 1, pagina 256, ὑπιστολὴν ἔφερε τοῖς κατὰ πάσι, τὸ βασίλειον ἔχουσι σφράγισμα. Synes. epistola 53, τὸν διακομίζοντος τὴν ὑπιστολὴν, eius qui literas perfert. Thucydides libro 7, pagina 136, τὴν ὑπιστολὴν ἀπέδοσαν, qui nimirum ὧν ἔκομον φέροντες τὰ γράμματα, vt paulo antè præcedit. Is verò ad quem mittuntur, κομίζεται, λύει, ἀναγινώσκει, interdum etiam ἀποκρίνεται, vt sequētibus locis declarabitur. Demosthenes Pro cor. κομισάμενος τὴν παρ' ὑμῶν ὑπιστολήν. Synesius epistola 85, dicit etiam, δέδεξο μετὰ τῆς ἐμψύχου καὶ τὴν ἄψυχον ὑπιστολήν, Accipe cum animata inanimam quoque epistolam. Plutarchus De fort. Alexand. libro 2, τὴς μὴ ὧς ἀπόρρητον ὑπιστολὴν λύσαντος αὐτῷ, καὶ σωτῆ πρὸς ἑαυτὸν ἀναγινώσκοντος, Ἡφαιστίων ἀτρέμα προσβάλων τὴν κεφαλὴν συναναγινώσκειν. Libro 1 eiusdem tractatus dicit ὑπιστολὴν τῆς μὴ ὧς ἀπόρρητον διεξιόντος: synonymos accipiens ἀναγινώσκειν & διέρχεσθαι ὑπιστολήν. Æschines autē in Ctesiph. dicit ταῖς ὑπιστολαῖς ἀλλήλοις παραναγινώσκοιτο. Sicut verò præcedenti loco Plutarchus dicit ὑπιστολὴν λύσαντος αὐτῷ, ita Herodian. lib. 4, ὑπιλύεται τὰς ὑπιστολὰς, Soluit, Aperit, Resignat, vt nimirū legat. Interdum is qui legit, ἀποκρίνεται seu ἀνέγραφε. Quò pertinet hic locus Plutarchi in Lycurgo, φέρονται δὲ αὐτῷ καὶ δι' ὑπιστολῶν ἀποκρίσεις τοιαῦται πρὸς τοὺς πολίτας. Et hic Athenæi libro 14, ἐν τῇ πρὸς Ἀριστοκλέους ὑπιστολὴν αὐτοχεφῆ. Item aliquis in epistola aut sua aut alterius aliquid ἐγγράφει aut παρεγγράφει. vt apud Æschin. in Ctesiph. ὅτι τελευτῶν ἐνέγραψεν ἐν τῇ ὑπιστολῇ, nimirum sua. Et apud Plutarchum in Artox. de Ctesia, τὴν ὑπιστολὴν λαβὼν, παρεγγράψας τοῖς ἐκ τοῦ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις. Ipsæ autem epistolæ perlatæ ἀφικνοῦνται, vt apud Æschinem in Ctesiph. αἱ δ' ἐπιστολαὶ καὶ αἱ πρεσβεῖαι ἀφικνοῦνται εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας. Porro ex argumēto apud Athen. l. 1, dicuntur δεῖπνα καὶ ὑπιστολαί. Et libro 14, τὸ τῷ ἐρωτικῶν ὑπιστολῶν γένος, quales extant quædam Aristæneti. Sunt & alia epistolarum genera, vt φιλικαί, συστατικαί, & huiusmodi, quæ fusè explicantur in libro qui inscribitur ὑπιστολικοὶ τύποι, qui Synesii epistolis ab Aldo editis in volumine illo epistolarum Græcarum, præfixus est. Qua de re & in lib. Erasmi & Lippi Brandolini, aliorúmq; qui conscribendarum epistolarum rationes tradiderunt. Cicero quoque epist. ad famil. libro 2, epist. 4, epistolarum genera multa esse testatur, sed vnum illud certissimum cuius causa inuenta res ipsa est, vt certiores faceremus absentes siquid esset quod eos scire aut nostra aut ipsorum interesset. Ibidem dicit se d electari duobus imprimis, nimirum familiari & iocoso, seuero & graui. Præterea ob θεραχυλογίαν & τὸ σύντομον commendantur ὑπιστολαὶ λακωνικαί, quales aliquot Plutarchus in Lycurgo affert, quales etiam sunt quædam M. Bruti. Sunt enim & quædam μακραί. at αἱ μὲν μακραὶ καὶ πρεσπὶ κατὰ τὴν ἐρμωλείαν ὀγκωδέστεραι, nō sunt reuera ὑπιστολαί, sed συγγράμματα τὸ χαίρειν ἔχοντα προσγεγραμμένον, quales sunt quædam Aristot. ad Alex. & Platonis ad Dionis propinquos, teste Demetr. Phaler. in suo περὶ ἑρμωλείας libello. nā φιλοφρόνησίς τις βούλεται εἶναι ἡ ὑπιστολὴ σύντομος καὶ πρὸς ἁπλοῦ πράγματος ἔκθεσις, καὶ ἐν ὀνόματσιν ἁπλοῖς, inquit idem. Et Isocrates in epist. ad Philippum, κατὰ μικρὸν προιὼν ἔλαθεν ἑαυτὸν οὐκ εἰς ὑπιστολὴς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ὀξυκοίας, vt ipse confitetur. Præposterè verò Ptolemæus in epistola ad Seleucum ἐν ἀρχῇ τῆς ὑπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεῖπε, ὅθεν τέλειος δὲ αὐτὸ τὸ Ἐρρῶσθαι (pro quo Cic. interdum dicit Cura vt valeas, Valetudinem tuam cura diligenter) ὑπέγραψε τὸ χαίρειν. quod χαίρειν initio epistolæ primus Cleon vsurpauit, ἀναγκαιοτάτῳ τῷ ἐν Σφακτηρίᾳ νίκῃ, teste Luc. De saltat. Vbi etiam NOTA Χαίρειν.

Ἐπιστολή, Mandatū, Iussum, Præceptum: idem quod ὑπίσαλσις, ὑπιπαγή, ἐνιπλή, ὑπίσκηψις. Soph. Πέμπει με σοὶ φέρουσα παῖδ' ὑπιστολαῖς. i. ἐνιπλαῖς. Sic vtitur & Æschyl. Prometh. teste Hesych. Sic apud Suid. ὁ παῖς ὑπιστολαὶ τοῦ θεοῦ διαφυλάττων.

C.Ἐπιστολοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Epistolæ similis. B.

C.Ἐπιστολογράφος, ου, ὁ, Epistolarum scriptor, Epistolarum magister. Athen. lib. 5, in Antiochi pompa, ἑνὸς τῶν φίλων, Διονυσίου τοῦ ὑπιστολογράφου, Qui ei ab epistolis erat, Cuius opera in scribendis epistolis vtebatur.

Ἐπιστολικός, οῦ, ὁ, Epistolaris. vt Martialis dicit Epistolaris charta. ὑπιστολικὸς χαρακτὴρ, Epistolaris stylus, Apollonio Tyaneo in epist. Et ὑπιστολικοὶ τύποι, quorum antè mentionem feci in Ἐπιστολή. Sic Demetrius Phalereus tradit Aristotelem in primis ὑπιτεπυχέναι δοκεῖν τοὺς τύπου ὑπιστολικοῦ. Vbi etiam dicit ὑπιστολικὸν χαρακτῆρα δεῖσθαι ἰχνόπτης.

Ἐπιστόλιον, ου, τὸ, Parua seu breuis epistola, Epistolium, vt Catullus quoque vocat. Plutarchus in Politicis præceptis, de Agesilao, πρὸς τινα δωράσιν ὑπιστόλιον αὐτῷ τοιοῦτον φέρεται, Νικίας, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. VNDE Ἐπιστολιαφόρος, Qui epistolia fert, Tabellarius, Tabellio. Xenophon Hellen. libro 6, ὃς ἐτύγχανεν ὑπιστολιαφόρος τῷ Μνασίππῳ ὤν. Sic ἀγγελιαφόρος dicitur.

Ἐπιστολίς, ίδος, ὁ, idem quod præcedens ὑπιστολογράφος. Xenophon Hellen. lib. 1, πρὸς δὲ Ἱππυκράτης τῷ Μινδάρου ὑπιστολέως ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἐάλωσαν, Qui Mindaro ab epistolis erat. Exponitur etiā Tabellarius seu Tabellio, γραμματοφόρος, vt idē sit cum præcedente ὑπιστολιαφόρος. Apud Suidam ὑπιστολὶς πρὸς Ἰωάννην πέμπει. ¶ Ἐπιστολὶς dicitur etiam ὁ ὅπλῳ τῷ στόλου διάδοχος τῷ ναυάρχου, Vicarius nauarchi, Qui vicem gerit eius qui toti classi præfectus est, teste Polluce. Quomodo idem Xenophon vsurpauit Hellen. lib. 2, pag. 256, ἔδοσαν τὴν Λύσανδρον ὡς ὑπιστολέα, ἀναφαχὸν δὲ Ἄρακον.

Ἐπιστολιμαῖος, ου, ὁ, idem quod ὑπιστολικός, Epistolaris. Dionys. κατηγορίαι ὑπιστολιμαῖαι, quæ fiunt per epistolas. Et Gregorius in Iulian. σωθήματα ὑπιστολιμαῖα vocat tesseras epistolares. At ὑπιστολιμαῖοις δωράσμεις quod ex Demosthene affertur itidem pro Epistolares copias, vide annon rectius interpreteris Missitias, ex Suet.

Ἐπιστολάδιν, Ornatè vel Succinctè. Hesiod. Aspide, — ὑπιστολάδιν δὲ χιτῶνας ἔσαπε. vbi scholiastes exponit κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως. AT Ἐπιστολάζω, quod in vulg. lex. legitur, (exponitúrque Infero, Cumulo, Construo, Compono) suspectum habeo, putóque pro eo scribendum ὑπισοιδάζω.

c.2.Ἀντεπιστέλλω, Per epistolam respondeo epistolæ alterius, Rescribo, Literis alicuius respondeo.

A C.ΚΑΤΑστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Cohibeo, Compesco: vel etiam Supprimo. idem quod αἰασέλλω. Dioscorid. τὸ δὲ ἐχίνου ὄστρακον καταστέλλει τὰ ὑφαδρακωσίματα. Quo significatu suprà στέλλειν quoque vsurpatur. Pro Cohibeo, Compesco, accipi potest & in hoc loco Plutarchi, θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστέλλαι βουλόμενος. Vbi alii interpr. Ad modestiam reuocare, & In officio continere. Item δίαιτα καταστελλτὴν apud Basilium.

Καταστελτικός, οῦ, ὁ, Cohibendi seu reprimendi aut sistendi vim habens. vt καταστελτικὰ φάρμακα apud medicos, quæ & αἰαστελτικὰ dicuntur & στελτικά.

B C.ΜΕΤΑστέλλομαι, idem quod μεταπέμπομαι, Accerso, Mitto qui aduocet. Lucianus De luctu, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σπάματα μεταστελλώμεθα, vt à vobis cibaria accersamus, seu transmittenda ad nos curemus. Ibidem, μεταστειλάμενοι τινὰ θρήνων σοφιστὴν, Mittētes qui huc adducerent, seu Accersendum curantes. Exponitur etiam Transmitto, Deporto.

C.ΠΑΡΑστέλλω, idem quod αἰασέλλω: Hesychius enim Παρεστέλλων exp. αἰασέλλων, itidémque Παρεστέλλεται, αἰαστέλλεται.

C C.ΠΕΡΙστέλλω, Cooperio, Contego: seu Obuoluo, Circumcirca inuoluo. Odyss. ε, οὐδέ ἑ μήτηρ Κλαῖσε πρεστείλασα, obuoluens & cooperiens vestimentis sepulchralibus. (Nisi hoc modo interpretari malis, Nec eum defleuit mater compositum ad sepulturam) Plutarchus Lycurgo, περιβωτίῳ πρεστέλλει σκύμνον, palliolo catulum inuoluit. Idem, Sympos. 6, problem. 6, ἀχύροις σπαργανοῦντες αὐτὸν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάφοις, de niue quæ asseruatur. Lucianus De calumn. πρεστέλλουσαι καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν δίφθολλον, contegentes ornantésque calumniā, veluti ancillæ suam heram. Aristot. Problem. τὸν δὲ πυρέττοντα πρεστέλλεσθαι δεῖ πύπτον εἵνεκεν. Idem, πρεστεταλμένον δεῖ αἰαπαύεσθαι. Alicubi commodius redditur Compono, seu Decenter compono, vt paulo antè admonui. Plutarchus aduersus Colot. σοῖς ἐν δεμνίοις πρεστέλλων τὸ δορκάδιον, mutuatus ex Euripidis Oreste. Itidem ex Sophocle πρεστέλλειν πάφον, componere & ornare sepulchrum, nimirum ad recipiendum mortuum: qui & ipse πρεστέλλεται quum κατὰ γῆς κρύπτεται, seu θάπτεται, inquit scholiastes Euripid. Itidem pro Compono & ἀντεπίζω accipitur apud eundem Sophoclem Aiace, pagina 49, Ἔπεξα δ' αὐτὸν οὐ πρεστείλας ἐγώ. vbi scholiast. quoque exponit ὑπτεπίσαι, διαχλευσάμενος, πεισφίγξας ἐν τῇ γῇ. Quarum expositionum posterior referri potest ad superius πρεστέλλω, vt significet, Coopertum terra. nam capulum terræ terebratæ seu cauatæ infixerat, & postea circumcirca operuerat terra, vt firmus staret ensis in quē incūbere parabat. Exponitur etiam Communio, Protego, Tueor. vt idem sit quod πρεσκέπω: affertúrque ex Herodoto, πρεστέλλω τὸν νόμον, legem tueor. Exponitur & Comprehendo, Complector: item Comprimo, Arcto, Contraho. Budæus quoque πρεστέλλεσθαι pro συστέλλεσθαι accipit hoc in loco Dionys. in mystica theologia, ὅσῳ πρὸς τὸ αἴαντες αἰανθύμῳν, πόσῳ τὸν οἱ λόγοι τῶν συνίφεσι τῷ νοήσει πρεστέλλονται, compendiosiores fiunt. Vide comm. pag. 753.

D Περιστελτικός, οῦ, ὁ, Comprimendi & coarctandi vim habens. Ex Galeno, περὶ κατὰ τόπους libro 2, περιστελτικὴ δύναμις, facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu comprimit & circumplectitur, melioris concoctionis gratia. Itidem Gorræus, Περιστελτικὴ δύναμις, comprehensiua facultas: est quæ alimentum attractum arctè complectitur, quò melius concoquatur: ministra virtutis retentricis atque inde concoctricis. Sed facultas ea non modò ad ciborum qui in ventriculo continentur, concoctionem, sed in omnibus etiam partibus requiritur, in quibus certo quodam tempore aliquid retineri oportet. Aliter enim gestari fœtus ad legitimum vsque pariendi tempus non posset, nisi vterus ipsum arctissimè comprehenderet & vndique complecteretur.

E Περιστολή, ῆς, ἡ, Ipsa actio cooperiendi seu obuoluendi.

Plutarchus Sympos.3, probl.5, περιστολῇ καὶ κατακλίσει σωματάλπωτες, operta seu obuoluta operimentis & reclinata concalefacientes ac fouentes: nimirum ebriorum corpora quibus mederi volunt. Pro Compressio, Coarctatio, affertur ex Galeno. Suid.exp.non solùm περιβολὴ, sed etiam ἐπαγωγή.

Περιστολάδιν, Circumcirca obtegendo. Apud Nicandr.in Alexiph.v.475, ὀφρύας δὲ περιστολάδην μενύθοισι πικώδωμαι, schol.exp.οὐκ ἀθρόαι ἀλλ' οἷον κῦ σταλαγμὸν ἐλαποῶσι, seu κῦ σταλαγμὸν ὃν τὸ κατ' ὀλίγον πικόδωμα καὶ καταπαίζουσα φέρονται, id est Guttatim, Stillatim, Sensim. Quæ expositio facit vt suspicer eum legisse περισταλάδιν.

C. ΠΡΟστέλλω, Protego. Thuc.lib.5, c.188, διὰ τὸ φοβουμένους περιστέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον ὡς μάλιστα τῇ τῶν ἐν δεξιᾷ παρεστηκότων ἀσπίδι, eo quòd protegerent nudas corporis partes clypeo eius qui ad dextram eis locatus erat. Sed schol.ibi exponit non solùm σκέπειν, verùm etiam περιστέλλειν. Quam posteriorem expositionē sequendo, compositū esset ex περὶ & στέλλω. Pass.partic. περιστελλόμενος pro Adductus (in ea signif.qua pro Cōtractus ponitur) accipi fortasse potest & in Geopon.l.16, c.1, de signis quibus agnoscitur pullū fore generosum equū, ὥστε περιστελλόμενα, πρὸς χιλὸν ἀπαλόν, καὶ τὴν βαθεῖαν, οὐλοτέραν, βραχὺ κεκλιμένον ὅθι τὰ δεξιὰ τῶν αὐχένος. Varro enim lib.2, cap.7, de signis quibus coniectatur qualis futurus sit equus, laudat si est auribus applicatis, non angusta iuba, crebra, fusca, subcrispa, subtenuibus setis implicata (forsan legendum inclinata) in dexteriorem partem ceruicis. Et Columella lib.6, c.29, Breuibus auriculis & arrectis, ceruice molli latáque, nec longa, densa iuba & per dextram partem profusa. Sed putarim pro illo περιστελλόμενα legendum περιστελλόμενα, quod itidem significat Astricta seu Adducta, ideóque Breuia, vt apud Aristot.Hist.anim.libro 9, de bonasio, ἡ θρὶξ τῆς τοῦ ἵππου περιστελλόμενη μᾶλλον, equina iuba, sed magis ad ducta, breuior, nec longè per armos fusa. Apud Diosc. lib.4, φύλλα περιστελλόμενα ἐπ' ἄλληλα, redditur, Folia inuicem compressa. Opponuntur verò τὰ περιστελλόμενα diffusis, seu quæ longè latéque diffluunt. vt apud Galenum lib.2 ad Glauc. περιστέλλει ὁ σκιρρώδης ὄγκος, Astrictus & cohibitus erat scirrhi tumor. Et apud Basil. χιτὼν περιστελλόμενος διὰ τῶν τοῦ σώματος, appressus corpori. Sic & in suprà citatis locis. Metaphoricè autem Plato in Gorgia, de gubernatoria arte loquens, περιστελλόμενη ὅτιν ἡ τέχνη καὶ κοσμία. Itē περιστελλόμενον dici volunt qui compositus est in frugalitatem & ad temperantiā moderationémque redactus.

C. ΣΥστέλλω, Contraho, Coarcto, Coerceo: oppositum superiori Διαστέλλω, significanti Diduco, Distendo. Ac συστέλλειν se dicuntur quæ longè latéque diffusa se contrahunt & coarctant. Plutarch.Camillo, συστέλλοντες εἑαυτοὺς τῷ χράκος ἑαυτοὺς, Cogentes cohibentésque se intra vallum, vel etiam Coarctantes. Sic idem in Pericle, συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, coegit & cōpulit intra muros, seu Coegit eos vt se intra muros cohiberent. Sic res aduersæ aut pauor συστέλλειν aliquem dicuntur qui antè tumidus elatúsque erat. Isocr. De pace, τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους, Cohibent, Compescunt, Coercent, ne videlicet nimis altos sibi spiritus sumant, nimisque efferantur. Latini dicūt Deiiciunt, Deprimunt: quæ respondent potius τῷ ταπεινοῦν. Sic Plut.in Lucullo, οὐδὲν γὰρ ἀγαρκστότερον ἀνθρώπου βλέπω δοκοῦντος, οὐδ' αὖ δεκπκώτερον ὅθησασίας συναίροντος ὑπὸ τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus quod imperio facilius auscultet homine fortuna aduersa deiecto. Et Dauid psalmographus apud Greg.inuectiua 1 in Iulian. εἴ τι τῷ ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι πέφυκα, καὶ χρὴ νομοθετεῖν τῷ συστέλλοντι, deo nimirum qui ipsum cohibet & compescit ne nimis efferatur. Pauor quoque & metus aliquem συστέλλουσι, vt in locis Plutarchi suprà citatis: sic & ærumnæ ac labores. vt apud Athenæum, libr.12, τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τρυφᾶν, ἐλευθέρων δοῦ (αὔξησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει) τὸ δὲ πονεῖν, δούλων καὶ ταπεινῶν. διόπερ καὶ συστέλλουσι τὰς φύσεις, natura animis sunt deiectis. Item συστέλλειν ἑαυτὸν dicitur is qui in periculo se recipit & subducit, vt apud Gregorium de Christo, οἰκονομικῶς ἑαυτὸν συνέστειλε πολλάκις. Ii etiam συστέλλουσι qui profusiores sumptus vitantes, sese veluti contrahunt. vt apud Thucydidem lib.8, pagina 265, εἴ που τὶ ἐδόκει ἀχρεῖον αἰαλίσκεσθαι, ξυστελλόμενοι εἰς ἀτέλειαν. vbi Valla, Sicubi quid sumptus non expedire videbatur, eo in parsimoniam contracto. ‖ Apud grammaticos συστέλλω significat Corripio. VNDE Συνεσταλμένος, Correptè, Correpta syllaba. Athen.lib.9, Ἀριστοφάνης δ' ἐν Εἰρήνῃ συνεσταλμένως ἔφη διὰ τὸ μέτρον, Ὀρτυγες οἰκοφθορεῖς. quū paulo antè dixisset Atticos mediam syllabam vocabuli ὄρτυγες ἐκτείνειν, id est producere, vt in Δοίδυκα, Κίρυκα.

Συστολικός, οῦ, ὁ, Contrahendi seu coarctandi vim habēs. Exponitur etiam Corripiens.

Συστολή, ῆς, ἡ, Contractio, Coarctatio. cui oppositum διαστολή. In Definit. Stoic. λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος. Vnde Cic. Tuscul.4, Ægritudo sit animi aduersante ratione contractio. Rursus, λύπη ἐστὶ δόξα περίσπασις κακοῦ παρουσίας ἀξίου εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦντος. Quæ verba idem Cic. sic vertit, Ægritudo est optimo recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Vbi NOTA Συστέλλεσθαι quoque posse reddi Demitti contrahique animo, vt in rebus aduersis, dolore, tristitia, metu, aliisque πάθεσι similibus: cui opponitur διαχεῖσθαι & αὔξεσθαι: sicut τῇ συστολῇ opponitur ἡ διάχυσις & αὔξησις, animi effusio, seu diffusio, vt Seneca loquitur. De animi contractione quæ in metu fit, accipi potest apud Damasc. quum ait, ὡς ὁ τοῦ καιροῦ τὸ πάθος ἐκεῖσε τὸν θεὸν ἀπάγει συστολῶν πτήσασθαι. significat enim ibi ἀφορμὴν & refugam cautionem: vt quum aliquis inter eundum subodorans aliquid periculi, animo contrahitur cautéque refugit, ne incidat in discrimen. B. At συστολῶ quæ fit in pulsu, vide in Διαστολή. ‖ Συστολή, Correptio: Figura grammatica, opposita τῇ διαστολῇ: nimirum ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συναλοιφῇ, ἢ τὰ μακρὰ ἢ τὰ βραχέα αἰτήσοιχα αὐτῆς μεταπθῇ, veluti quum φυσίζοος pro φυσίζωος dicitur, & ξερὸς pro ξηρός

C. ΥΠΟστέλλω, idem quod συστέλλω. itidémque pass. Ὑποστέλλεσθαι idem quod συστέλλεσθαι, animo demitti ac contrahi. Et peculiariter de metu dicitur, significans Metuo, Reformido, Refugio, Vereor. Philo De vita Mosis, libro 1, καὶ ἅμα τὴν ψυχὴν ἀλαβὴς ὤν, ὑποστέλλετο, tum verò se submittebat magis, vt Turn. vertit. In qua significatione cum accusatiuo quoque construitur. Isocrates De pace, περὶ τῶν λοιπῶν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἀλλὰ παντὰ πασιν αὐτομόλος, μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους πρὸς ὑμᾶς. Idem in Euag. μηδὲν ὑποστειλάμενος, καὶ μηδὲ δείσας τὸν φθόνον, ἀλλὰ παρρησίᾳ χρησάμενος εἴπε. Idem in Archidamo, δεῖ, μηδὲν ὑποστειλάμενον, εἰπεῖν τὸ φρονούμενον. Sic Demosthenes Philipp.1, ἀγνοῶ, πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, παρρησιασάμενος. Iridem & Dinarch. apud Bud. pagina 148, οὔτε τῶν Δημάδου δώρων ὑποστειλαμένης. Ibidem ὑποστέλλεσθαι idem Budæus interpretatur Vires remittere, Non acriter nec omni conatu agere: inter alia afferens hæc exempla, sed fusius, ex Demosth.in Mid. τοῦ μηδὲν ὑποστειλαμένου πρὸς ὕβριν, ei qui nihil remisit conatus quominus contumeliosus esset. Et ex Actorum Apostol. capite 20, οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην ὑμῖν τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ θεοῦ, Neque enim præuaricatus sum in renuntiando vobis consilio diuino. Sic ei videtur intelligendum illud ad Hebræos capite 10, in fine, καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, Et si contentionem timidè remiserit, in eo animus meus non acquiescit. (Alii sic malunt, At siquis se subduxerit, non probat eum animus) Rursum Act. Apostol. capite 20, ὡς οὐδὲν ὑποστειλάμενον τῶν συμφερόντων, idem Budæus vertit, Vt nihil præuaricatus sim in iis quæ conducibilia erant. Necnon & hoc Demosthenis αἀάγκη μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποστελλόμενον: accipiens ὑποστέλλομαι pro ὑφίεμαι, Præuaricor & non contentis viribus ago. Est ὑποστέλλεσθαι (inquit idem pagina 149) etiam Consulto vinci & cedere pari, quod ὑφίεσθαι quoq; dicitur, vt qui gratificandi & obsequendi causa contentionem remittunt: & genitiuo iungitur. Aristot. Problem. Sect. 5, τῆς ὄψεως ὑποστέλλεσθαι, citra satietatē esitare. Greg. eorū

verba reprehendens qui in trinitate diuina inæqualitatem asserebat, ὡς ὥρ τὸ πρὸς ὑποστέλλεται ὑφ' τῆς πατρικοῖς καὶ κατὰ κειμένοις, quemadmodū apud diuinarum rerū imperitos & terrenis hærētes, filius submissior est patre & inferior. Hæc ibi inter alia B. Ὑποτέλλομαι tamē iis duobus in locis signif. potius Subtraho, Subduco, Demo: vt & apud eundē Aristot.l.1 Magn.moral. ὑποστέλλομαι τὰ ἀγαθά, detrahitur mihi de bonis. Sicq; ὑποστέλλεσθαι τῆς ἀξίας dicitur, De cui⁹ dignitate aliquid subtrahitur, Cuius dignitas imminuitur, & amplitudo cōtractior efficitur. Pro Subtraho, Subduco, in actiua & voce & signif. vsus est Paul. in epist. ad Galat.c.2, de Petro, ὑπέστελλεν καὶ ἀφώριζεν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς, Subtrahebat & segregabat se, vt vet. interpr. vertit: vt alii, Subduxit ac separauit se. Sic accipiunt & in epist. ad Hebr.c.11, vt paulo antè monui.

Ὑποστολή, ῆς, ἡ, Contractio animi, Timiditas. B.p.149, Ὑποστολὴ submissionem significat & merū non planè nec ingenuè loquētis, & præuaricationem. Greg. in 1 De filio, ἐγὼ δὲ καὶ μᾶλλον παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ τὸ μὴ δίκαιον δόξαι καταμάθωμεν, Nunc verò etiā amplius veritatem eloquētes, ne ob præuaricationē dāne mur operæ nauatæ non probabilis. Idem p.366, ista sic interpr. Ne in præuaricatione deprehensi, cū hoc elogio dānemur, quòd deo nosmetipsos nō probarim⁹.

ΣΤΕΝΟΣ, οῦ, ὁ, Angustus, Arctus: oppositum τοῦ ἄρους seu πλατοῦς, Latus, Amplus.

Xen. Pæd.1, ἀγχνὴ ἡμέρας ἢ νυκτὸς, ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδοὺς. Item εἰς στενὸν συνελαύνειν, Ad angustias redigere, In arctum angustúmque spatium compellere. vt apud Luc. in Hermot. περιέρχῃ με, καὶ συνελαύνεις εἰς στενὸν, circumuenis me & ad angustias redigis. Itidem εἰς στενὸν καθίστασθαι, ad angustias redigi seu compelli: quod & στενοχωρεῖσθαι dicitur. Demosth. Olynth.1, εἰς στενὸν κομιδῇ ἢ τὰ τῆς Θρᾴκης τοῖς ξένοις αὐτῷ καταστήσεται, quasi diceret, Ad tātas redigetur angustias vt mercenarios & peregrinos milites vix alere queat. Plur. τὰ στενὰ dicuntur angustiæ seu angusti transitus in montibus aut fretis: quos Latini fauces appellant, teste Liuio etiam, l.32, In Chaoniam per Epirum ad occupandas quæ ad Antigoniam fauces sunt, (στενὰ vocant Græci) misit. Thuc.lib.2, μὴ ἐκπλεῖν ἐς τὰ στενὰ, statuentes non subire angustias. vbi nota in mari στενὰ dici quæ Herodotus στενὸν πόρον appellat, quum ait, οὗ ἄρρος σπουδάζεται ἐς στενὸν πόρον. (Et in Græcia στενὰ dicebantur quæ alio nomine πύλαι seu Θερμοπύλαι: quorum ea pars quæ in occidentem vergit, est ὄρος ἀβατόν τε καὶ ἀπόκρημνον, ὑψηλόν: quæ verò in orientem, à mari excipitur & paludibus, tam arcto angustóque alicubi interuallo, vt currus tantùm eā possit agi. quamobrem & στενὰ nominabantur. DICEBANTVR Πύλαι quoque, quoniam antiquitus ibi porta erat & murus: ET Θερμοπύλαι, ob thermas seu θερμὰ λουτρὰ, vt Herodot. in Polymn. docet.) Itidē Herodian. lib.2, τὰ στενὰ τῶν Ἄλπων περικαταλαβεῖν, angustias Alpium occupare.

C. Στενολέσχης, ου, ὁ, Qui de rebus subtilibus garrit. idē qui λεπτολόγος, argutator. VNDE Στενολεσχεῖν, De rebus nimiùm subtilibus & nihili garrire. seu Subtiliter garrire, Anxium esse & torqueri in rebus friuolis & nugamentis. idem quod λεπτολογεῖν. Aristoph. Nub. περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. ET Στενολεσχία, ας, ἡ, Anxietas in rebus nihili, Argutiæ. Idem quod λεπτολογία.

C. Στενοχωρέω, ῶ, Ad angustum spatium cogor, In angustum claudor, Coarctor. εἰς στενὸν καθίσταμαι. Athen. libro 13, ex comico quodam, Ὃς οὐ δυνάμενος πόπε παρελθεῖν ῥᾳδίως, Ἀλλὰ στενοχωροῦ, quippe cui δοῦ πνος στεῖς εἰδεῖ occurreret ἀσφαλῶς vehens Gratianium cum suis ancillis. Pass. Στενοχωροῦμαι idem quod στενοχωρῶ, sicut ἀποροῦμαι idem quod ἀπορῶ, quanuis maior emphasis passiuo inesse credatur. Herodian. l.7, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος περὶ τὰς πύλας στενοχωρούμενον, παρεισδυόμενοι ἀπουδάζοντος ἑκάστου. Vbi Polit. Cæteri ad portas conferti, pro se quisque intrare primi vrbem festinabundi. Synes. De insomn. ἐφ' οἷς περίοιμι ἐστενοχωρεῖτο τὰ κολαστήρια, carceres angustati & repleti sunt. Metaph. Paul⁹ epist. ad Corinth. 2, c.6, τὸ σῶμα ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται. οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν, στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν, non habitatis angustè in nobis: sed angusti estis in visceribus vestris. VNDE Συστενοχωρέω, ῶ, Coangustor, In angustum spatium cogor seu coarctor, vt & στενοχωρέω. Attamē συστενοχωροῦμαι actiuè etiā exponitur Coarctamus angustiis. ITEM Στενοχωρία, ας, ἡ, Angustus locus, Angustum spatium: seu Angustia. Thuc.lib.7, pag.257, ξυνετύγχανέ τε πολλαχοῦ, διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὰ μὲν, ἀλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ, αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι. Plut. Symp.5, probl.6, εἰζητεῖτο πρὸς τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τοῦ καταπειμένων, εἶτα αὐξήσεως. ipsum autem problema sic inscribitur, τίς αἰτία τῆς ἐν ἀρχῇ στενοχωρίας τοῦ δεῖπνοῦντος, εἶτα ὕστερον ἀυρυχωρίας. Vbi habes opposita στενοχωρία & ἀυρυχωρία, angustus seu arctus locus, & locus amplus seu latus. Apud eundem Plut. in Apophth. οὐκ ἠξάξεις μου τὸν ἀγὸν ἐκ τῆς στενοχωρείας; metaphoricè, vt & apud Paul. epist.2 ad Cor.cap.6. ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, in oppressionibus, innecessitatibus, in angustiis. Apud Suid. legitur ETIAM Στενόχωρος, ὁ ἐστενωμένος τόπος, locus angustus.

C. Στενωπὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, In quo oculi seu visus coarctatur: ἔνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάνυσθαι εἰς ὅλον, ἀλλ' ἀποστενοῦται οἱ ὄσσε, inquit Eustath. pag.1308. Plerunque ἑλληνικῶς dicitur στενωπὸς pro στενωπὸς ὁδὸς, ῥύμη, seu πόρος, vt idem ibidem tradit. Et dicitur de vico aliquo vrbis angusto seu angiportu. quæ Virg. & Tacit. Angusta viarum appellāt vt quum Plut. in Polit. præcept. dicit παλαιὰν olim. nihil aliud fuisse quàm ὅπη μέλειαν πνα τοῦ τοῖς στενωποῖς ἐκβολῆς κοπρίων, καὶ ῥυμάτων ἀπὸ θυμῆς, indicans πελεαρχῶν munus fuisse curare vt stercora simúsque ex angiportis eiiceretur & riui auerterentur. Item στενωποὶ in montibus sunt angustæ viæ quibus transitur. Herodian. lib.8. de Alpibus, ταῖς δὲ διεξόδοις ἐστένωται, ἢ δὴ κρημνὼς εἰς βάθος μέγιστον ἀπορρῶγά τις, ἢ δὴ πέτραι τραχύτατοι στενωποὶ τρόπον ἐστὶ χρόπτοντι οἱ μετὰ πολλοῦ καμάτου τοῖς πάλαι Ἰταλιώτοις εἰργασμένοι. Vbi Polit. Nōnullis tamen quasi semitis magno veterū Italorū labore manufactis. At lib.2 dicit τὰ στενὰ τῶν Ἄλπων. Plato στενωποὺς appellat τὰς διαδρομὰς τοῦ πέρων corporis humani, teste Dionys. Lōg. Apud Poll. & Herodianum SCRIBITVR Σπενοπὸς, perperam pro στενωπός. At Σπεινωπὸς est Ionicum & poeticum, de quo infrà post στενός.

C. Σύστενος, Angustus, In arctum coactus. Hesych. σύστενον exp. ἐστενοχωρημένον: item τείχιος χιτὼν ἢ ῥυπαρὸς, Tunica è pilis, seu Cilicina vestis, Tunica sordida. qua signif. ab Antimacho vsurpari tradit.

C. Ὑπόστενος, Subangustus, Aliquantum angustus: vel Ima sui parte angustus.

Στενότης, ητος, ἡ, Angustia. idem quod στενοχωρία. oppositū τοῦ ἀυρυχωρία.

Στενόω, ῶ, Angusto, In angustum spatium redigo, In arctū cogo, Coangusto. Herodian. lib.7, de Alpibus, ταῖς διεξόδοις ἐστένωται, Est callibus angustissimis quibus transitur. Vide integrum locum in Στενωπός. Ex participio præter. pass. ἐστενωμένος factum est ADVERB. Ἐστενωμένως, Angustè. vt ἐστενωμένως ζῆν, Angustè viuere, (vt ii quibus est curta supellex) seu Modicè & summa parsimonia viuere: quod & ἀπόζῆν dicitur, & Latinis Tolerare vitam.

C. ΑΠΟστενόω, ῶ, Coangusto. idem quod στενόω. Vtitur Eustath. in Στενωπός: item Alex. Aphr. Herodot. pro στενόω & ἀποστενόω dicit οὗ ἄρρος σπουδάζεται εἰς ἑφνὸν πόρον.

Στενυχός, οῦ, ὁ, idem quod στενός, Arctus, Angustus: Ionicæ dialecti proprium. Simonides, Μοῦσος στενυχῇ ξωστῶν ἐν ἀτραπῷ, in semita seu calle angusta. VNDE Στενυχωρία, ας, ἡ, Locus angustus, Spatiū angustum, Angustia: idem quod στενοχωρία seu στενότης. De quo multa Galen. lib.1 De articulis. ET VERB. Στενυχόω, ῶ, idem quod στενόω, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum seu arctum spatium cogo. Galenus quoque in Lex. suo Hippocr. στενυχῶσαι exp. στενῶσαι: addens & hāc quorūdā aliorū expositionē, σπαναγκάζειν τὸ ὑγρὸν τὰς διεξόδους καὶ ξηραίνειν, cōstringere coarctaréque humorū meat⁹ & siccare. Itidē & Erotian. apud cūdē Hipp. στενυχῶσαι exp. Ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ ἐν ᾧ ὑγρασία ἔστι. Et sic στενυχόω ac στενυχὸς essent composita ex στενὸς

& ὑγρός: ac propriè στενυχωρὸς ὁδὸς diceretur angustia viarum in mari, aut fluuiis, in quibus στενωποὶ quoque seu στενωποὶ sunt & στενόπορθμοι διξόδοι. A

¶ Στενὸς, ος, ὁ, Ionicè dicitur pro στενὸς, Angustus, Arctus. Herodot. Polymn. ἐξ οὗ ἀνέος πωάκεται ἐς στενὸν πόρον. Ibidem. ἡ δὲ αὖ ἐξ Τραχῖνος ἔσοδος ἐς τὴν Ἑλλάδα, ἐστὶ, τῇ στενοτάτη, ἡμίπλεθρον, qua parte aditus in Græciam est angustissimus. Ibidem τὸ στεινὸν, pro Angustiæ: ἐκ τοῦ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐβοίης, ἤδη τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκδέκεται αἰγιαλός. Aliquanto pòst, de pugna ad Thermopylas, οἱ δὲ αὐτὰ τὰ πρηστέρας ἡμέρας ὑποξιόντες ἐς τὰ στεινότερα ἐμάχοντο τότε δὴ συμμίσγοντες ἔξω τοῦ στεινοῦ ἔτι πλήθει πολλοὶ τῶν βαρβάρων. B

C. Στεινόπορος, idem quod στενόπορος, Angustos meatus habens, Per quem arctæ viæ ducunt, vt στεινόπορος τόπος.

C. Στεναύχλω, idem est C V M Στεναύχλω, Angustam ceruicem seu arctum collum habens. vt στεναύχλω λάγυνος in Epigr. Lagena angustæ ceruicis.

C. Στεινωπὸς, ος, ὁ καὶ ἡ, idem quod στενωπὸς, Angustus, Arctus: vt στεινωπὸς χῶρος, Locus angustus, Locus in quo oculi seu visus coarctatur. Sic στεινωπὸς ὁδὸς, via angusta. Homer. Iliad. ν, — ἔπφνε δόλῳ, οὐπ κράτεϊ γε, Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ. Et Iliad. ψ, Ἀνήλοχ' ἀφεραδέως ἱππάζεται, ἀλλ' ἀνέχ' ἵππους Στεινωπὸς γὰρ ὁδός. Et πόντος στεινωπὸς, Apoll. Rhod. Arg. 2: quod fretum Latini dicunt. Ibidem στεινωπὸν ὕδωρ, Aqua arcta, Aqua in angustum spatium constricta. Eodem libro, Τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπὸν, angustias seu fauces maris: quæ Thucyd. στενὰ appellat. Et nota ibi στεινωπὸν substantiuè dici vt στεινωπὸς quoque suprà. C

Στεῖνος, εος, τὸ, idem quod στενοχωρία & στενωπὸς, Via angusta, ἡ στενὴ ὁδὸς, vt schol. Homeri exponit: seu Angustus locus, Angustia. Iliad. ψ, Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μψεχέρμης. pro quo στεῖνος ὁδοῦ mox dicit στεινωπὸς ὁδὸς, v. 427, & paulo antè v. 415. Virg. quoque Angusta viarum dicit pro Angustæ viæ vrbis, quos angiportus dicunt, Æneid. 2, Obsedere alii telis angusta viarum. Od. χ, Εἵλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι. vbi scholiast. quoque exp. ἐν στενῷ τόπῳ, in loco angusto. Et Il. μ, de fossa quadam, Ἔνθ' οὔπως ὁδὸς καταβήμεναι ἠὲ μάχεσθαι Ἵππῳ σὺν στεῖνος γὰρ, locus enim angustus est. schol. exp. στένωμα. Sic Iliad. ο, Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε. B

Στεινόω, ῶ, idem quod στειόω, Angusto, Coangusto, Arcto, Coarcto, In angustum seu arctum cogo. V N D E Στένωμα, ατος, τὸ, quasi dicas Arctamen, seu Angustamen. idem quod στεῖνος, id est Angustus locus, Angusta via, Angustia. Ionicũ est P R O Στένωμα. quo vtitur schol. Homeri in præcedenti στένωμα. S E D E T Στένομαι pro στενοῦμαι seu στενοῦμαι dicitur, de quo infra in Στένω pro Στέω.

Στένω, Gemo, Ingemisco, Suspiro. Demosth. ἀκούω γὰρ στένων καὶ κόπτων εἰς τὴν χλῦν. solemus enim ad tristia quæ ad aures nostras perferuntur, ingemiscere. Affertur & στένω σε ex Eurip. pro Deploro te, Lugeo & defleo te cum gemitu. Mare etiam στένειν dicitur pro ἠχεῖν, id est Sonare, Resonare, Stridere. Soph. ἐκοίμισε στένοντα πόντον, sopiuit seu pacauit resonãs mare. vbi schol. quoque exp. ἠχοῦντα, vt & Eustath. De etymo vide in Στένομαι. F

C. Στενοκώκυτοι τείχεα, Crines qui dum euelluntur, gemimus & eiulamus. Aristophanes apud Suidam, Ἐκκωκύσου τὰς στενοκωκύτους τείχας. vbi Suid. στενοκωκύτους exp. ἐν αἷς στενάζει ἡ πλοῦμβρίν. At V E R B. Ἐκκωκύω exp. ἐκπλαῦσαι, ἀθάσπαστον. G

Στενόεις, εντος, ὁ, Gemebũdus. Vnde apud Hesych. στενόεσσα quod exp. στεναχτική. Dicitur & Στονόεις.

Στόνος, ου, ὁ, Gemitus, Suspirium. vel etiam Gemitus fletu mixtus. Iliad. φ, — ἦλθε δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς Ἀμφοτέρων μενεχόντων. Sic Odyss. χ, — ἦλθε δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς Κεάτων τυπτομένων. Iliad. τ, — φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀγκαλέος στόνος αἰθρῶν. Thucyd. lib. 7, ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δεισαναστοῶντες τὰ γιγνόμενα. D

Στονόεις, εντος, ὁ, Gemebundus, seu Lamentabilis, Flebilis. Od. λ, Οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτοῦ. Odyss. φ, πολλοὶ δὴ ἔνεσαν στονόεντες οἰστοί. Sic Iliad. θ, Κέλεα στονόεντα χέοντα. id est, πολλῶν στεναγμῶν ἅμα, multos gemitus & suspiria ictis afferentia, vt Latinis quoque Lamentabilia & Flebilia sæpe dicuntur quæ lamentorum & fletuum causa sunt. Et Apollon. στονόεσσαν ἐπ' ἦμαρ νύκτα φυλάσσω. E

C. Ἀγάστονος, Multis mixtus gemitibus. ἄγαν στονόεις. Apud Homerum autem Od. μ, ἀγάστονος ἀμφιπέτηται, dupliciter exponitur. vel πολύκτυπος: (quoniam nimirum στένειν πόντος dicitur pro ἠχεῖν: vt sit quod Latinis Vndisonum mare vocatur) vel ἡ πῖς ναυαγοῦσιν ἀμᾶ στόνων πολλῶν. qui enim in mari pereunt, non sine gemitibus crebris pereunt. Exponitur etiam πολυστεναχής, στεναγμοῦ ἄξιος.

C. Βαρύστονος, Grauiter ingemiscens, Graues gemitus & suspiria imo de pectore ducẽs. Athenis histriones quosdam dictos fuisse βαρυστόνους, discimus ex Demosth. fortassis quia in calamitatibus tragicis graues gemitus & grauia suspiria simulare norant: in orat. Pro cor. μιμούμενος σαυτὸν τῆς βαρυστόνοις ὑπὸ παλουμένοις ἐκείνοις ὑποκριτῆς. Affertur ex Epigr. etiam βαρύστονος λίθος, ambiguum an in præcedente significatione. Nam βαρύστονος interdũ dicitur Qui graues gemitus affert, Grauium suspiriorum causa, Qui graues ex imo pectore trahere gemitus cogit: vt apud Latinos quoque accipiũtur Lamentabilis, Flebilis, Lacrymosus, Luctuosus. C

C. Πολύστονος, Multum gemens, Multis gemitibus mixtus. In Epigramm. πολύστονος νόος. Necnon apud Homerum Iliad. α, πολύστονα κηδε' ἔφηκε, vbi exponitur πολλῶν στεναγμῶν ἄξια.

Σπναχέω, F. ήσω, E T Σπναχίζω, F. ίσω, Gemo, Ingemisco. idẽ quod στένω. Prioris nulla afferuntur exempla, posteri apud Homerum non semel legitur. vt Od. ι, — ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος σπναχίζω. Idem pass. quoque voce vtitur. vt Il. ν, — μέγα δὲ σπναχίζετο θυμῷ. Odyss. ι, Κλαῖον ὀδυρόμενοι, πολὺ δὲ σπναχίζετο δῶμα. Et Iliad. β, Τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὑπὸ δὲ σπναχίζετο γαῖα Λαῶν ἰζόντων. Attamen & prius σπναχέω vsurpari credo, vt σπεναχέω. Apud Hesych. legitur E T I A M Σπνάχων, στενάζων, à V E R B O Σπναχω, idem significante quod præcedentia σπναχέω & σπναχίζω. D

Σπνακὴ, ῆς, ἡ, Gemitus. idem quod στόνος. Iliad. ω, — ἦλθε δὲ σπναχὴ κῦ δῶματ' ὀρώρει. vt Od. ι, Κλαῖον ὀδυρόμενοι, πολὺ δὲ σπναχίζετο δῶμα, circumquaque gemitibus reboabat domus. Od. ε, Δάκρισι καὶ σπναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρίζων. Iliad. ζ, Θήσειν δ' ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε σπναχά τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι. E

Σπνάχος, ου, ὁ, idem. Suid. exp. στεναγμός.

C. ΕΠΙσπναχίζω, idem quod ὀπισπένω, Ingemisco, seu Gemo super aliqua re, Ingemisco ob. Hesiod.

C. ΚΑΤΑσπναχίζω, S I V E Καταστιαχέω, ῶ, Ingemisco. Posterius affertur ex Epigr. F

C. ΜΕΤΑσπναχίζω, Ingemisco ob, seu Lamentor & deploro. Hesiod. Asp. — ἦ που πολλὰ μετεσπναχίζετ' ὀπίσσω Ἡν ἄτλω ἀχέων, suum infortunium calamitatemque suam deplorabat cum gemitu. Homer. dicit μετέστενεν ἄτλω.

C. ΠΕΡΙσπναχίζω, Circumcirca gemo, Circumquaque ingemisco. Qua significatione vox etiam passiua accipitur: vt περισπναχίζεται δῶμα, circumquaque ingemiscit domus. Nisi malis Vndiq; repletur aut reboat gemitibus. Actiua voce vtitur Hesiod. Asp. — περισπναχίζε δὲ γαῖα. Vbi quidã codices habent περισπνάχησε, à V E R B O Περισπναχέω, idem significante quod περισπναχίζω, vt καταστιαχέω, idem quod καταστιαχίζω. G

C. ΥΠΟσπναχίζω, Subingemisco. seu Subtus ingemisco, Subtus gemitus & suspiria duco. Iliad. β, Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ. vbi schol. exponit, ὑπεστένεν, ἡ γῆ.

C. ΑΝΑστένω, idem quod simplex στένω, vel Gemitus & suspiria duco.

C. ΕΠΙστένω, Ingemo. seu Gemo super, Ingemisco ob.

C. ΚΑΤΑστένω, Ingemo, Suspiro. Eurip. dicit καταστένω σου pro Cum gemitu defleo seu deploro. H

C. ΜΕΤΑστένω, Ingemisco & suspiro ob. vel Pœnitet me, adeo vt gemitu pœnitẽtiæ signum dem. Apud Homerum certè μετέστενον ἄτλω exp. μεταμελόμην, Pœnitebat me erroris.

C. ΠΕΡΙστένω, Circũcirca gemo. Pass. περιστένεται, lamentis & gemitibus circumsonare. A

C. ΥΠΟστένω vide in Υποσπναχίζω.

Σπειάζω, F. άξω, idem quod σπεύω, ex quo & deriuatum est, vt σκεπάζω ex σκέπω, σπεγάζω ex σπεγω: id est Gemo, Ingemisco. Vsitatius in prosa quàm primitiuum ipsius. Plutarch. Fab. μηρὸν τε πληξάμενος καὶ σπεάζας μέγα. Idẽ in Amat. narrat. οὗ σπεάζαντος καὶ Λακεδαιμονίων ὁρᾶς ποιουμένου. Affertur & σπεάζω τὸν πεθεωτα pro Deploro mortuum, seu cum gemitu defleo. B

Σπέαγμα, ατος, τὸ, E T Σπεαγμὸς, οῦ, ὁ, Gemitus, Suspirium. Athen. lib. 10, πῶς δὲ πιοῦτω ὁ οἶνος — ὁ μὲν μὴν θυμαμάτων γέμει, Ὁ μὲν δὲ παγκλαυσμῶν τε καὶ σπεαγμάτων. Plut. Coriol. ὑμωμὲν καὶ σπεαγμὸν φέρον ὁμοῖον ἐκβάλλειν.

Σπεακτὴς, οῦ, ὁ, S I V E Σπεακτικὸς, Gemebundus. Ex Ezech. 5, σπεακτὴ καὶ δειλαία, gemebunda & misera.

C. Ἀσπέακτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Non gemebundus. Actiuè pro eo qui non gemit, seu sine gemitu aliquid agit, accipitur in Soph. quodam loco quem in Ἀδάκρυτος citaui. V N D E Ἀσπεάκτως, Sine gemitu, Citra gemitum, Ita vt nõ ingemiscas. Qua significatione D I C I T V R E T Ἀσπεακτεῖ, quo Aristoph. vtitur, dicens, σὺ δ' ἀσπεακτεῖ πορδόμβρος. C

C. ΑΝΑσπεάζω, Vehemẽter suspiro, Grauiter ingemisco, vt aliquid amplius significet quàm simplex σπεάζω, pro quo tamen vtplurimum vsurpatur, quanuis non vsq; adeo frequenter atque illud.

C. ΚΑΤΑσπειάζω, Ingemisco. seu Cum gemitu deploro. Basil. καταστεναζω τῆς ἐμαυτῆ ψυχῆς. Pass. voce & signif. Alciphron, αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεσπεαγμέναι τῶν ἀνοήτων ἑεσαῶν χρῆται, munuscula stultorum amatorũ cum suspiriis data. B. D

C. ΠΕΡΙσπεάζω, Ingemisco circumcirca. Pass. locus aliquis περιεσπειάζεσθαι dicitur quum gemitibus circumsonat. Plut. Anton. χρὸν ἁπάσης οἰκουμένης περιθρηνουμένης καὶ περισπεαζομένης.

C. ΣΥσπεάζω, Simul gemo, Congemisco. Paul. epist. ad Rom. cap. 8, οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ φύσις συσπεάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν, scimus enim omnes res creatas vnà suspirare & vnà parturire ad hoc vsque tempus.

C. ΥΠΟσπεάζω, Aliquantũ ingemisco, Leuiter suspiro: ἡσύχως σπεάζω. vel etiã Subtus ingemisco, vt ὑποσπναχίζω. E

Σπεάχω, idem quod σπεάζω, sed poeticum. Od. ι, de Cyclope cui lumen effossum erat, — σπεάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι. Iliad. ω, Ἀλλ' ἀεὶ σπεάχων καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Il. σ, Γυναῖκα μάλα σπεάχων, crebrò admodũ gemens. Pro quo Iliad. ω dicit, Εὖρ' ἀδινὰ σπεάχοντα. Item Odyss. θ, — βαρὺ δ' σπεάχοντες ἄκουσεν. Præterea vt σπναχίζομαι dicitur pro σπναχίζω, sic etiam σπεάχομαι pro σπεάχω, vt Iliad. ω, σπνόεσσαν ἀοιδὴν Οἱ μὲν ἐπ' ἐθρήνεον, ὀδὴ δὲ σπεάχοντο γυναῖκες. Vbi tamẽ tmesis potius est à V E R B O Ἐπισπεάχω, Ingemisco, Ingemisco super. cui synonymum est ὀπισπένω & ὀπισπναχίζω. F

Σπεναχίζω, F. ίσω, idem quod σπεάχω, vnde & deriuatum est, id est Ingemisco. Hesiod. Theogon. σπεάχιζε δὲ γαῖα πελώρη, tellus vasta gemebat. Sic Iliad. ψ, Ἐμπίζων πῦρ καὶ ἠΐν, ἀδινὰ σπεναχίζων. Et cum accusatiuo Odyss. α, Οὐδ' ἐπ' κεῖνον ὀδυρόμενος σπεναχίζω Οἶον, nec illum cum gemitu defleo solũ. Reperitur E T Σπεναχέω sicut σπναχίζω simul & σπναχέω dicitur. vt Iliad σ, v. 124, Δάκρυ ὀμορξαμένη μέγα ἀδινὸν σπεναχῆσαι ἐφείω. Vbi tamen manuscriptus codex habet σπεναχῆσαι à V E R B O Σπεναχέω. G

C. ΕΠΙσπεναχίζω, idem quod ὀπισπεναχίζω. Hesiod. Theogon. ἐπεσπεναχίζε δὲ γαῖα. sic enim quidam codices habent.

Porro sicut σπνὸς dicitur Ionicè & poeticè pro σπνὸς, S I C Σπένω pro σπνέω. Præterea S I C V T Σπένομαι, necnon σπναχίζομαι, σπεάχομαι, dicitur pro σπνέω, σπναχίζω, σπεάχω, ita & Σπένομαι pro σπνέω, Ingemisco, Gemo, Gemitus & suspiria duco. vt apud Hesiodum Theogon. v. 160, ἡ δ' ἐντὸς σπναχίζετο γαῖα πελώρη Στενομένη. Sed annotat ibi schol. Seleucum pro illo Στενομένη scribere ἀχνυμένη. nec enim terram à poeta dici ἑστενοχωρῆσθαι, sed ὑφ' ἧς κρυφέντας παῖδας αὐτῆς ὑπὸ τῷ οὐρανοῦ λελυπῆσθαι. Vbi etiam indicat στένεσθαι pro στενοχωρεῖσθαι accipi, id est pro Angustari seu Coangustari, Coarctari, Arctari. qua in signific. apud Homerum non infrequens est. vt Od. ι, v. 220, στένοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. id est ἑστενοχωρεῖτο, vt schol. exponit. Sic Iliad. ξ, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θύρας ἐδυνήσατο πάσας Αἰμαλέος νῆας χαλκήρεα στένοντο δὲ λαοὶ, id est ἑστενοχωροῦντο ὑφ' τὸ πλῆθος, in angustum arctúmque cogebantur. Sic Iliad. φ, Scamãder, Οὐδέ π' δύναμαι πεφυγέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν Στενόμενος νεκύεσσι. fluenta enim mea mortuorum cadaueribus impediuntur, alueúsq; angustatur. Quam significationem huius verbi στένομαι siue στένομαι obserua, vsurpati nimirum pro στενοῦμαι seu στενοχωροῦμαι: pertinétque ea non ad hoc στένω, sed ad στενός. à quo tamen & στένω deriuatum creditur, quum & Alex. Aphrod. tradat στενάζειν dictum πρὸς τὴν στενοχωρίαν τῆς καρδίας. corde enim angustato gemitus edi solent.

Σ Τ Ε Ρ Γ Ω, Naturali quadã charitate complector, vt parentes suos liberos, liberi vicissim suos parẽtes & cõsanguineos. (quò pertinẽt etiã στοργὴ & φιλόστοργος) Isocr. Panath. στέργοντας αὐτὴ ὁμοίως ὡς καὶ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὑτῶν. Aliquin & generaliter pro Diligo seu Amo accipitur. Aristoph. Vesp. τοὺς ζητοῦντας κοινόν τι λέγειν καὶ ξυβουλεύειν, στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε, magis amate & colite. Sic Herodian. lib. 5, τοὺς φρονοῦντας στέργειν τοὺς παῖδας, οὓς ἐκείνου δοκοῦντας εἶναι, ipsos à militibus diligi. Et lib. 1, οἱ μὲν μισοῦντες αὐτὸν, ὁ δῆμος· οἱ δὲ στέργοντες, πᾶν τὸ ἱππικὸν πᾶγμα, in quibus inuisus est, populus: in quibus charus, totus equestr er ordo. Ad propriam autem illam significationem referri potest hoc Plut. de Augusto, τὸν ἀδελφὸν ἀφρυῶς ἔστεργε. Pass. voce & significatione ex Epigr. ἐστέργεσθε μούσαις, pro Charissimi sumus Musis. Item στέργειν rẽ aliquam dicitur qui ea delectatur. Isocrates, μὴ γέλοτα πρεσπεπῇ στέργε, Risum procacem ne ames, Ne delecteris risu procace, vel Ne ames ridere procaciter, vt Horat. Amat consociare. (vbi tamẽ sunt qui malint esse pro Solet, sicut & alibi) Sic παῖπα στέργω, omnia me delectant. Et Sophocles, Κεῖνός τ' ἐκεῖνα στέργέτω, Illis delectetur, Illa amplectatur. Præterea aliquis στέργειν rem aliquam dicitur qua contentus est, & cui acquiescit. vt στέργω τὸν κρίσιν seu τὰ ἐγκωμώμια, Acquiesco iudicum sententiæ, Prouocare nolo: quod & ἀγαπᾶν τὸν κρίσιν dicitur: quibus synonyma sunt, ἀρκοῦμαι, ἐμμένω, πρόσκειμαι, & apud Latinos Boni consulo. Isocr. ad Demon. στέργε μὴ τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βέλτιστα, Præsentibus acquiesce, Præsentia amplectere. Frequentius cum datiuo. vt idem Isocrates De pace, οὐ στέργοντας οἷς αὐ ἔχομεν, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πλείονος ὀρεγομένους. Idem alibi, itidémque Aristid. & alii, στέργειν τοῖς παροῦσι, presentibus contentum esse. vt & in Panathen. idem Isocr. ἀνάγκη στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι, necesse est, quæ acciderunt, æqui bonique consulere. Sic Luc. εἰ δέ τις αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν δεῖ δίκαιον τοῖς ἐγκωμίοις, acquiescere iis quæ ipse statuit & elegit. Itidem ex Aristoph. affertur στέργων σκοροδάλμη, pro ἀρκούμενος, contentus. Affertur & cum præpos. ex Demosthene, στέργων ὅπῃ τύπις: quo modo Gaza στέργω ὅπῃ τοσούτῳ χρόνῳ dixit pro eo quod Cic. Eo tempore sum contentus. Absolutè & sine casu Plutarchus in Symp. 4, δεῖ τὸ σύμφυλον ἐκ πείρας λαβόντα, χρῆσθαι καὶ στέργειν, Eo quod accõmodatum est naturæ nostræ vti, & contentum esse. seu Acquiescere, Boni consulere. Sic Demosth. Pro cor. εἰ δέ φησιν οὗτος, δείξάτω, κἀγὼ στέρξω καὶ σωπήσομαι, Egóque eo cõtentus tacebo. seu Et acquiescens. ¶ Στέργω accipitur etiam pro Oro, Obsecro, εὔχομαι. apud Soph. in Œd. Colon. στέργω διπλᾶς ἀρὰς μολεῖν γᾶ τᾶδε καὶ πολίταις, Precor & oro vt duplicia auxilia veniant huic vrbi & ciuibus. Vel, Opto, Desidero vt.

Στέργις, εως, ἡ, Amor: peculiariter qualis parẽtum est erga liberos, & vicissim. Vel Habitus animi præsentibus cõtentus.

Στερκτικὸς, οῦ, ὁ, Amandi vi præditus. τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris naturaliter insita parentibus erga liberos, & vicissim: vel generaliter amanti in amatum aut amatam. Plut. Alex. αἱ φιλοφροσύναι τὸ σφοδρὸν ὀκεῖνο καὶ στερκτικὸν οὐκ ἔχουσαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλοπεύοντες ἐφύοντο τεκμήριον.

Στέργημα, ατος, τὸ, Amoris incentiuum & illecebræ: seu, Poculum amatorium, quod Desiderii poculum appellat Horatius. Legitur apud Soph. in Trachin.

Στέμφυλον, ου, τό, idem Hesych. non solùm φίλτρον, sed etiam πόαν quandam, id est herbam, esse ait. Ea autem est quam Latini Vmbilicum Veneris appellant. vt ex Dioscor. discimus libr. 4, cap. 92, vbi quidam codices habent, Κοτυληδών, οἱ δὲ σκυπάλιον, οἱ δὲ κυμβάλιον, οἱ δὲ κῆπος Ἀφροδίτης, οἱ δὲ γῆς ὀμφαλός, οἱ δὲ στεμφυλον. Causam autē nominis ipse Dioscor. aperit quum vires eius herbæ explicans, inter alia scribit, χρῶνται δὲ αὐτῇ καὶ εἰς τὰ φίλτρα. Paulo antè tertiam semperuiui speciem, quam aliqui andrachnen agriam aut telephion appellant, à Romanis vocari Illecebram, idē Dioscorides docet. A

B C. Ἀστέργης, έος, ὁ καὶ ἡ, Inamabilis. vel etiam Inexorabilis. Apud Sophocl. enim Aiace, pag. 46, Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστέργῃ θεᾶς Ἐκπόστατ' ὀργίῳ, schol. exp. ἀμάλακτον, ἀδιάθετον, implacabilem, irreconciliabilem.

C. Ἀποστέργω, F. ξω, Odio prosequor. Contrariū enim est simplici στέργω. Apud Theocritum scholiastes ἀποστέρξαιμι exponit καταφρονήσαιμι, in hoc versu Idyll. 14, Κ'εἰ μὴν ἀποστέρξαιμι, τί πώτα κεν εἰς δέον ἔρποι.

Ἀποστέργω, teste Suida, accusatiuū gitur, & significat καρτερικῶς ὑπομένω. Citat autem hoc exemplum, ὁ δὲ, Φιλιοῦ τοσοῦτόν μοι, ἀλλ' ἀποστέρξας, ἀνήνυτος τὸν βίον καταστρέψειν. Nec tamen intelligo cur non potius hic ἀποστέρξας debeat in significatione illa priore accipi, quàm pro καρτερικῶς ὑπομείας, si quidem cum accusatiuo Φιλιοῦ iungatur. C

Στοργή, ῆς, ἡ, Amor. Peculiariter, Affectus ille amoris quo parētes prosequūtur suos liberos, & liberi vicissim suos parentes: generaliter, de quouis amoris affectu. vt apud Herodian. lib. 1, Φιλοκόμμοδός τε ἐκαλεῖτο, δεικνυούσης καὶ τῆς προσηγορίας πῶς στοργὴν πῶς εἰς τὸν παῖδα τοῦ βασιλέως, ipso indicante nomine amorem principis erga puerum. Hesych. quoque exp. φιλία, ἀγάπη. D

C. Ἀπόστοργος, ου καὶ ἡ, Inuisus. Ἀπόστοργον exponitur ab Hesychio ἀπεχθὲς καὶ μὴ στεργόμενον, id est inuisum. Sunt qui putent sumi actiua etiam significatione pro ἄστοργος, vt ἀπὸ fit pro α priuatiuo in hoc vocabulo, sicut in aliis non paucis.

C. Ἄστοργος, propriè dicitur is qui expers est affectus illius amoris quo parentes suos prosequuntur liberos, & liberi vicissim suos parentes. Athenæus de auium quodam genere quæ Meleagrides nominantur, ἔστι δὲ ἄστοργον πρὸς τὰ ἔκγονα τὸ ὄρνεον, καὶ ὀλιγορεῖ τῶν ἑαυτοῦ. E

C. Φιλόστοργος, Propensus ad amorem. Propriè parentes dicuntur φιλόστοργοι quibus natura indidit affectum quendam amoris erga suam prolem: & vicissim liberi qui parentes suos eiusmodi amoris affectu prosequuntur. vt Aristot. Hist. auim. lib. 9 ait ἵππων γένος esse φιλόστοργον φύσει, equas naturaliter suos pullos adamare. Qua de re paulo post etiam. Et apud Xenoph. de Cyro, παῖς φιλόστοργος φύσει, puer cui natura affectum quendam amoris erga parentes ingenuerat, vt pio Æneæ apud Virg. Legitur & apud Cic. epist. 9, lib. 13, ad Attic. Multus sermo ad multum diem, nihil posium dicere ἐπιπνεόστερον, nihil φιλοστοργότερον. Et τὸ φιλόστοργον pro ἡ φιλοστοργία, naturalis illa inclinatio amoris quo parentes suam prolem solent prosequi, & vicissim. vt apud Theophylact. epist. 7, de equabus, ἐπαινῶ γὰρ ἐγὼ τὸ πρὸς τοῦτο τῶν ἵππων φιλόστοργον. vt Aristot. quoque testatur τὸ τῶν ἵππων γένος ἐστὶ φιλόστοργον φύσει. Sic Plut. Pericle, τοῖς τὸ φύσει φιλοικοῦν ἡμῖν καὶ φιλόστοργον εἰς θηρία καταναλίσκοντας, ἀνθρώποις ὀφειλόμενον. vt qui catellos aut alia animalia in deliciis habent loco liberorum. F

VNDE Φιλοστοργία, ας, ἡ, idem quod τὸ φιλόστοργον, naturalis ille affectus amoris quo parentes prosequuntur suos liberos, & liberi vicissim suos parentes. Dicunt enim Stoici, πῶς πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργεῖν φυσικῶν ἐστί: item, πῶς πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργεῖν, ἀρχὴν ἡμῖν κοινωνίας καὶ δικαιοσύνης παρέσχεν itidem Stoici. Vnde Cic. Natura fieri vt liberi à parentibus amentur: à quo initio profectam communem humani generis societatem persequimur. Et apud Athen. lib. 13, elephas quædam μεγάλην φιλοστοργίαν ἔχει εἴς τι παιδίον. vbi Phylarchus dicit, δεινή τις φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς τὸ παιδίον. ITEM Φιλοστοργῶ, ῶ, Naturali illo amoris affectu prosequor. vel etiam Naturali affectu adamandæ puellæ aut generandorū liberorum ducor. vt apud eundem Athen. libro 13, τίς ἀγάμοις αἱ γυναῖκες ὀφθῇ τῇ τινὶ πρὸς τὸν βωμὸν ἑλκύουσαι ῥαπιζουσαν, ἵνα τοῦτο τὸ πρόβλημα τῶν ἐθνῶν φθόνοις, φιλοστοργοῦσί τε καὶ ἐν ὥρᾳ προσφοῖτοι τοῖς γάμοις. In priore signif. Polyb. ἐν τῷ φεῦ τοῦτο ὡς ἀγαπητέον, καὶ διαφερόντως ἐπιφιλοστοργήσει. B

Στοργάω, ῶ, idem quod στέργω seu φιλοστοργῶ. Hesychius verò στοργῆσαι exp. non solùm φιλῆσαι, sed etiam στέρξαι. In qua posteriore significatione scribendū potius foret στοργῆσαι, pro στοργέσαι.

ΣTEPEOΣ, οῦ, ὁ, Solidus.

Gell. lib. 1, cap. 20, Figurarum, quæ σχήματα geometræ appellant, genera sunt duo, planum & solidū: hæc ipsi vocant ὀπτεδον καὶ στερεόν. Et mox, Solidum est quando non longitudines modò & latitudines planas numeri linearum efficiunt, sed etiam extollunt altitudines: quales sunt fermè metæ triangulæ, quas pyramidas appellant: vel qualia sunt quadrata vndiq; quæ κύβους illi, nos quadrantalia dicimus. κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt (inquit M. Varro) tesseræ quibus in alueolo luditur: ex quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. ‖ Item Solidus, id est Integer & perfectus, vt quum dicitur Summa solida, quæ & quadrans, in qua videlicet nihil excurrit. Ascon. Pæd. Quadrarint, id est Solida facta sint, vt neq; plus quidquam neque minus inueniat in summa. Aristot. Polit. 5, cap. 12, ὅταν ὁ τῶν διαγράμματος ἀριθμὸς πύκνῃ γένηται στερεός. ‖ Item Solidus, id est Rigidus, Firmus, Durus. vt Ouid. Solida cautes: Virg. Cornu solido vngula, & Glacies solida: qui etiam dicit, quib⁹ integer æui Sanguis, quisque suo solidæ stāt robore vires. Odyss. τ, Οὐδὲ μάθοιεν ἐμὸν μένος ἐμπεδον, οὐκ ὀπιθεικτόν. Ἐξῶ δ' ὡς ὅτε τις στεῖρα λίθος ἠὲ σίδηρος, vt solida aliqua cautes & ferrum. Sic Odyss. ψ, Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στεροπητὴς ἐνὶ στῆθεσι κεῖται, solidior rigidiórque est caute, seu Durior, Minus cedens quàm. Vt & apud Plut. in lib. adnersus Coloten, ὅταν σωμάτων εἰς ζωὴν καὶ συμπάθειαν ξηροῖς ὑγρὰ καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, καὶ στερεὰ μαλθακοῖς. Vbi nota opponi sibi στερεὰ & μαλθακά, id est solida & mollia. Sic apud Poll. αἱ στερεαὶ πλευραί, costæ solidæ: quibus opponūtur αἱ νευραι καὶ αἱ σάρκες. Plin⁹ non modò Durus, Solidus, sed etiam Spissus interpretatur. vt quum hæc Theophr. de acere montano, οὖλον καὶ στερεόν, sic reddit, Montanum verò, crispius duriúsque. Et hæc Aristotelis, τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα, κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεά, sic, Omnibus caua sunt cornua, ceruis tantùm solida. Et hæc Theophrast. de lignis fruticis cuiusdam, ὅταν δέ τις ῥήξῃ πρὸς στερεώτερον πυκνὸν, κατάγνυται καθάπερ τὰ κεράμια. sic, Quum in spissiora decidat, vitri modo fragilem esse. Et hæc eiusdē, ἔστι δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄτρυλος, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος, idem sic reddit, Spissius maris corp⁹, fœminæ capacius. Locus Plin. lib. 16 extat, cap. 26: Theophr. autem, l. 4 Hist. pl. cap. 12. vbi etiam scribit, καλάμων τὸν ἀρρενῆ πυκνὸν καὶ στερεὸν τῇ σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασιν, τὸν δὲ, μανὸν καὶ ὀλιγοσάρκινον· καὶ τὸν μὲν κοῖλον, ὃν καλοῦσί τινες σύριγγα, οὐδὲν ἔχοντα ξύλου καὶ σαρκός, τὸν δὲ, στερεὸν καὶ συμπληρῆ μικρόν. Vnde idem Plin. loco citato, Alia spissior, densiórque geniculis, breuibus internodiis: alia rarior, maioribus, tenuiórque & ipsa. Calamus verò alius totus concauus, quem συρίγγιον vocant, vtilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilagines atque carnis. Vbi nota in loco præcedenti Theophrast. & Aristot. opponi sibi στερεὸς & κοῖλος, vt apud Latinos quoque Solidus & Concauus. veluti quum Ouid. dicit Humus seu tellus solida: ad differentiam eius

quæ concaua est, vt sub qua latent aquæ aut cauernæ. A

C. Στερεομετρία, ας, ἡ, Solidorum corporum dimensio. seu Ars quæ solida metitur. Dicitur vt γεωμετρία. Ac sicut γεωμετρεῖν & γεωμέτρης dicitur, ita & στερεομετρεῖν atque στερεομέτρης dici posse sciendum est.

C. Στερεοφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ET Στερεογνώμων, Qui est mente solida, id est Rigida, Dura: Cuius mens moueri flective nequit: ideóque interdum Crudelis, Immitis. cui καρδίη στερεωτέρη ὀξέος λίθοιο, vt Homerus loquitur. Horat. dicit, Iustum & tenacem propositi virum Nō ciuium ardor praua iubentium, Non vultus instantis tyranni B Mente quatit solida. id est, de sententia dimouet. Soph. Aiace, p. 55, Ἐμέλλες οὐ πάλαι ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων Ἀρ' ἐξαιύσειν κακαὶ Μοῖραι ἀπειρέσιον πόνων, solida immotáque mente.

Στερεῶς, Solidè. Accipitur & pro Firmiter, Constanter. vt Iliad. φ, — ἡριέπτο στερεῶς, ὅτε τε δρῦς ἢ ἐλάτη. Item pro Firmiter seu Duriter, apud eundem Homerum in Odyss. Εὖτε ἐμὲ μὲν στερεῶς καταδήσαν, me ligarunt duriter firmitérque, σκληρῶς, ἰσχυρῶς. Vel etiam Arctè, Tenaciter.

Στερεότης, ητος, ἡ, Solidítas.

Στερεόω, ῶ, F. ώσω, Solido, Firmo, Firmum solidúmque reddo, seu Duro. id est, Durum reddo, ita vt flecti nequeat mollirive. Xenoph. Pæd. 8, pag. 141, Εὐυλόμβροι δὲ ἀπόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Et lib. 1 Reg. c. 2, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ. Ex eiusdē libri c. 5 affertur ἐστερεωμένη πόλις pro Vrbs murata.

Στερέωμα, ατος, τό, Firmamentum. Annotat Basil. in Hexaem. homil. 3, scripturam solere στερέωμα vsurpare ἐπὶ τοῦ κατ' ἰσχὺν ὑποβαλλόντων, vt quum dicit, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου. Item, ἀφεῖτε αὐτὸν ἐν στερεώματι πολυαρμένῳ, τοῦ κοιλέτησι τῶν νεφῶν, καὶ διὰ τὸ διαίρειν ἐκρήγνυσθαι τοὺς τοῦ βροντᾶν ἀποτελοῦντας ψόφους, à Scriptura nominari στερεώσεις βροντῶν. In loco autem Genes. 1, quem explicat, existimat vsurpari vocabulum illud ὅτι πνεῦμα στερρᾶς φύσεως, στίγμα τοῦ ὕδατος τὸ ὁλιθηρὸν καὶ ἀδιάλυτον ἐξαρκούσης. Aliquāto pòst dicit στερεώματος nomine ibi intelligi nō τὸ αὐτόπτον καὶ στερέμνιον φύσιν τινὰ ἔχουσαν βάρος καὶ αὐτέρεισιν, (quod terræ magis propriè tribueretur) sed διὰ τὸ τῶν φύσιν τῶν ὑπερκειμένων λεπτὴν εἶναι καὶ ἀραιὰ, καὶ οὐδεμιᾷ αἰσθήσει καταληπτὴν, στερέωμα id nominari, συγκρίσει τῶν λειοτάτων καὶ τῇ αἰσθήσει καταληπτῶν. Locus autem Genes. quem enarrat, hic est, cap. 1, γένηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος. quod στερέωμα postea nominauit οὐρανὸν creator & opifex mundi Deus. E

Στερέωσις, εως, ἡ, Solidatio, Firmatio. Quid verò Scriptura intelligat per στερέωσιν βροντῶν, vide in præcedenti Στερέωμα, ex Basil.

Στερέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod στερεὸς, Solidus, Durus, Firmus. Cic. De nat. deor. lib. 1, de Epicuro, Vt ea quæ ille propter firmitatem στερέμνια appellat. Vide & Στερέωμα. G

Στερεφος, idem quod στερεὸς & στερρὸς, id est Solidus, Firm⁹. Thuc. lib. 7, στερεφοῖς καὶ πολυχέσι ἐμβόλοις πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ, solidis ac crassis rostris aduersus caua & fragilia. vbi nota στερεφος opponi τῷ κοῖλος, vt στερεὸς suprà in loco quodam Theophr. Quæ enim caua sunt, solida non sunt, ideóque nec firma nec dura, sed ponderi vtplurimum cedunt. Eodem libro, pag. 245, τὰς πρῴρας τῶν νεῶν ξυωπεμόντες ἐς ἔλασσον, στερεωτέρας ἐπέπασαν, solidiores ac firmiores. Quæ enim longæ sunt proræ, minus firmæ sunt quàm curtæ. Suid. quoque eo loco exponit στερεωτέρας. Et lib. 6, pag. 231, καταβαίνει ἐς τὸ ὁμαλὸν, καὶ διὰ τὸ ἕλος, ἢ πηλῶδες ἦν καὶ στερεφώτατον, καὶ θύρας καὶ ξύλα πλατία ὑπιδέντες, καὶ ἐπ' αὐτῶν διαβαδίσαντες, qua parte limosior & solidior firmiórq; erat palus. nam qua parte palus est limosa, firmior est, & transeuntem facilius fert, quàm quæ aquosa. Schol. etiam ibi exp. οὐ καθ' ὃ τὸ ἕλος ὑδαρῶδες ἦν, ἀλλὰ πηλῶδες καὶ στερεόν. Cui Thucyd. loco similis est hic apud Suid. αὐτὸς δὲ διὰ τὸ ἕλος, ἢ στερεφὸ πρόν τι ἦν, καὶ ἥκιστα ὑπὸ τῶν ὀχημάτων ἐφθείρετο. Item hic apud eundem, εἰ δέ τι ὑφάλαγγα ἦν πλατῶδες, τῶν βαθείας πάφροις στερεφὸν πάντη ἐπεδείκνυτο, solidum firmúmque. Ouid. Metamorph. 15, Vidi ego quod fuerat quondam solidissima tellus, Esse fretum: vidi factas ex æquore terras: στερεφώτατον οὖδας. Suidas quoque ibi στέρεφον exp. στερεὸν, πυκνόν. ‖ Hesych. planè contrariam significationē huic vocabulo tribuit, quippe qui στερεφώτερον exp. αὐτοχρωτέρον, μὴ στερεώτερον: itidémq; Στερέφοις, αὐτοχρόοις. ‖ Sed idem στερέφοις exp. etiam ἀγόνοις, στείροις, infœcundis, sterilibus: itidémque Στερέφη, στεῖρα, μὴ τεκοῦσα, μηδὲ πάτπυσα, sterilis, quæ non peperit, necdum parit. Quæ expositio apud Suidam quoque legitur, deriuantem hoc στέρεφος πρὸς τὸ στερεὰ ἔχειν πολὺ στέρεον.

C. Στερεφόπεπλος, ὁ μικρὸς πέπλος, Paruus peplus, Suid. Sed videndum ne potius scribendum sit μικρόπεπλος, paruum gestans peplum. quanuis in manuscripto etiam codice ita scriptum legatur. In vulg. autem edit. pro στερεφόπεπλος habetur στερεόπεπλος. quod si mendo careret, significaret Solidis firmisque indutus armis: vt στερεφόπεπλος, Solidum firmúmq; gestans peplum significare potest: seu Rigidum peplum. Vide Στερφόπεπλος paulo infrà. C

C. Στερεφοποιέω, idem quod στερροποιῶ, Solido, Firmo, Duro, Solidum, firmum duúmq; reddo. Suid. exp. ἰσχυροποιῶ: & Στερεφοποιοῦντες, στερεοῦντες.

Apud Hesych. LEGITVR ET Σπέρφνιος, eadem qua στέρεφος signif. Σπέρφνιον, (inquit) σκληρὸν, στερεὸν, durum, solidum ac firmum. SIC Σπερφίνα quosdam accipere pro σκληρὰ siue στέρεα, annotat idem, quemadmodum & στέρεφος accipi pro Solidus, Firmus, Durus, item & pro Sterilis, Infœcundus, suprà docui. Affert tamen & alias expositiones, annotans illud ipsum σπερφίνα quosdam accipere pro δέρματίνα, quosdam pro δέρματα ὄνεια. Quam significationem respiciendo, esset potius deriuatum à NOM. Σπέρφος, significante βύρσα, δέρμα, corium, pellis. Sed & hoc ipsum σπέρφος fortassis dictum est παρὰ τὸ σπρεὸν seu σπρόον, à rigida duritie. nam cruda boum tergora dura sunt vtplurimum. In Epigr. αἰγὸς σέρφος, pellis seu corium caprinum. Nicandri quoque schol. exp. δέρμα, dicens Ionicum esse, indéque deriuatum Σπερφῶσα quod vulgò vsurpat ἡ σωμήδεια. quid tamen significet, non addit. (Apud Nicandrum ipsum HABETVR Ἔρφος, in Alexiph. v. 248, σκπόμβιον ἢ μόλῳ ἐκρήγνυται ἔρφος, putrefacta cutis rumpitur) Ex Σπέρφος autem COMP. Σπερφόπεπλος, Pelliceo peplo indutus, Coriaceum peplum gestans. Epitheton est Herculis qui exuuium leonis gestare solebat, apud Lycophr. in Cass. vbi dicit τῷ στερφοπέπλου σκαπανέως.

Σπέρρος, ᾶ, ὁ, idem quod σπέρμιος & στερεός. id est Solidus, Durus, Firmus. Herodian. lib. 6, de Danubio, αὐπτυῆς ἢ οὖπω καὶ σπέρρον τὸ ῥεῦμα, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλὰς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀπέχειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐφίστασθαι θέλοντας, μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτῷ μηδὲ κοῖλα σκεύη φέρειν, πελέκεις ἢ ἢ δικέλλας, ἵν' ὀκκόψαντες, γυμνόν τι σκεῦος ἁρμόσοι τὸ ὕδωρ, φέρωσιν ὡς πρὸ λίθων. vbi observa quamobrem σπέρραι glaciem appellet, quum nimirum ita solidata est & durata vt ligonibus perfringenda sit. Sic & apud Virg. Georg. 3, cædúntque securibus humida vina, quæ nimirum solidam in glaciem versa sunt, vt ibidem loquitur: vbi & Concrescunt subitæ currenti in flumine crustæ, Vndáque iam tergo ferratos sustinet orbes. Affertur & σπέρρα ψυχή, pro Firmus ac stabilis animus. Vbi fortasse rectius Fortis, aut Constans. Item ex Gregor. θεότης σερρότερα τῆς ὕλης, pro Deitas solidior quàm vt oculis conspici possit. (quæ expositio suspecta est) Item ex Eurip. σέρρος δαίμων, durus genius. Hesychius quoque σπέρρον exp. ἰσχυρὸν, ἀσφαλὲς. βέβαιον. R

C. Στερροποιέω, ῶ, Solido, Firmo, Firmum solidúmq; reddo. Polyb. στερροποιησάμενος τὴν εὐεργίαν, munito firma-

tóque extremo agmine. Vbi nota vocem mediam.

Στερρότης, ητος, ἡ, Soliditas, Firmitas, Duritas. Chrysostomus, πόδας ἔχειν στερρότητι πέτρας μιμουμένους, qui soliditate seu firmitate duritie sua imitentur cautes. Alicubi exponitur Constantia, Stabilitas, Grauitas.

Στερρόω, idem quod στερροποιέω seu στερεόω, Firmo, Solido, Duro.

ΣΤΕΡΕΟΩ,

ῶ, Fut. έσω vel ήσω, Priuo, Orbo. Odyss. ν, Οὐδέ κέ με στερέσει τῆς λυίδος ἤθελε πάσης, priuare & fraudare me. Frequentiori in vsu est pass. στερεῖσθαι, Priuari, Orbari: quod interdum etiam redditur Amittere, interdum Carere: genitiuóque rei iungitur illius qua aliquis priuatur, seu quam amittit. vt apud Xenophontem, στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, Priuari capite, Amittere caput. Idem, στερήσεται τῆς πόλεως, ciuitatem amittet, id est exulabit: vt οἱ ἀπόλιδες. Idem Xenophon Pæd. lib. 7, κατοικτίρων τίνα τε γυναῖκα, οἷου αὐδρὸς στερεῖται, καὶ τὸν ἄνδρα, οἷαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκ ἔτ' ὄψοιτο. Idem eodem libro, οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ, οὕτω χαλεπὸν ὥσπερ τὸ λαβόντα στερηθῆναι, λυπηρόν. Sic Isocrates ad Philippum, ἢ τοῦτα λαβεῖν ἢ στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, aut vitã amittere. Et Thucydides, στερηθέντες τῆς δυνάμεως, vires amiserunt seu attriuerunt.

Reperitur ITEM Σπερίζω, ET Σπερίσκω, quæ eiusdẽ sunt significationis: sed hoc prosæ magis proprium, illud poeris peculiare. vt Epigramm. lib. 2, in gramm. Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρεσεν, pede etiam te priuauit. Nisi fortè scribendum ἐσέρεσεν, vt apud Homerum suprà. Posteriore vtitur in passiua & voce & significatione Xenophon Pæd. lib. 7, τῶν δ' ἰόντων καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στερίσκονται. Affertur & στερισκομένου αἵματος ex Aristotele pro Effluente sanguine. Mutuatur autem hoc στερίσκω sua tempora à præcedente στερέω, futurum dico & quæ à futuro formantur.

Στέρησις, εως, ἡ, Priuatio. Apud Aristotelem in Prædicamentis & in Physic. opponuntur sibi στέρησις & ἕξις, priuatio & habitus. Idem Aristoteles Rhetor. lib. 3, ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα οἱ ποιηταὶ φέρουσι, τὸ ἄχορδον καὶ τὸ ἄλυρον μέλος. ἐκ τῆς στερήσεως γὰρ ὀνομάζουσι. vbi στέρησις vocat τὸ ᾱ in illis duobus ἄχορδον & ἄλυρον, quod ᾱ à grammaticis itidem vocatur στερητικὸν, priuatiuum, quoniam nimirum priuationem significat, vt IN apud Latinos quum dicunt Indoctus, Imperitus, Inuius, Impiger, & similia. Cicero hanc Stoicam definitionem, Δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας, sic vertit, Seruitus, obedientia fracti animi & abiecti & arbitrio carentis suo. rectè. nam στερεῖται αὐτοπραγίας nihil aliud est quàm Carere arbitrio suo, seu Priuarum esse iure agendi pro suo arbitrio quiduis.

Στερητικός, οῦ, ὁ, Priuatiuus. vt στερητικὴ κατάφασις apud Aristotel. & cæteros dialecticos, Propositio priuatiua: cui opponitur καταφατικὴ & καταφατικὴ, id est affirmatiua. Apud eosdem, ἡ κατ' μέρος στερητικὴ, Quæ ex parte priuatiua est, Non solidè priuatiua. Apud eosdem dialecticos & grammaticos sunt nomina composita στερητικά, quæ nimirum composita sunt ex ᾱ quod στερητικὸν dicitur, quoniam nimirum rei alicuius priuationem significat, & verbali aliquo aut nomine: vt, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς ἀστιβὴς, ἄδικος: significantia στέρησιν quandam παιδείας, τοῦ μαθεῖν, τοῦ εἰδέναι, τῆς δικαιοσύνης. Et sunt ea ex genere τῶν ἐναντίων, contrariorum, vt & apud Latinos sibi opponuntur Doctus, Indoctus: Iustus, Iniustus.

C. ΑΠΟστερέω, ρῶ, Fut. ρήσω, Fraudo, Defraudo, Priuo, Spolio. Construitur cum accusatiuo & genitiuo, vel cum duobus accusatiuis. Cum accusatiuo & genitiuo, vt, apud Isocr. in Archid. ἡμᾶς δὲ Μεσσήνης ἀποστεροῦσιν. Xen. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε. Plutarchi de virt. mulierum, ἀποστήσας τῆς δωρεᾶς τὰς γυναῖκας. Citatur ex Thucydide ἀποστερῶ ἐμαυτόν σου. (quod est ad verbum Priuo meipsum te) pro Abs te discedo. Cicero dixit Priuare patriam aspectu suo. Cum duplici autem accusatiuo, videlicet vno rei, altero personæ: vt apud eundem Isocr. in Trapezitico, ὅπ ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα. Aristoteles rhetor. 2, καὶ τὸ ἀποστερῆσαι τῶν δικαίων τὴν κτῆσιν. Aliquando etiam ponitur sine casu verbum ἀποστερῶ. vt apud eundem, Rhetor. 1, δυνάμει ἂν τοῦ ἱεροσυλεῖν τὸ ἀποστερεῖν [ἔστι.]

Passiua vox est Ἀποστερέομαι, οῦμαι, Fraudor, Defraudor, Priuor, Spolior. vel accusatiuum vel genitiuum habet. Isocr. in Areopagitico, μικρῶν τοσούτων ἀποστερήσεσθαι. Demosth. in Timocratem, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀποστεροῖτο τῆς σωτηρίας. Idem alibi, δίκαιος ἀποστερηθῆναι τοῦ ἀτελοῦς. Aristoph. in Nubib. — ἡδεῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι. Participium ἀπεστερημένος, Priuatus. vt ἀπεστερημένος τῆς πατρίδος, Priuatus patria vel orbatus.

Ἀπεστερημένος μισθὸς, vocatur à D. Iacobo, suæ epistolæ cap. 5, retenta merces ab aliquo, eum fraudante cui debebatur. Vno verbo commodè redditur Intercepta. Sed nouum possit videri illud ἀπεστερημένος in hac significatione.

B Ἀποστέρησις, εως, ἡ, Defraudatio, Priuatio. Isocrates ἀποστέρησιν ποιήσασθαι dixit pro Fraudare. Thucydides lib. 7 vocat ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς priuationem facultatis audiendi: ἔκπληξίν τε ἅμα (inquit) καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς ὧν οἱ κελευσταὶ φθέγγοιντο παρέχειν.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, Fraudator. Plato De republ. lib. 1, καὶ ἱεροσυλοι, καὶ αὐδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι, καὶ ἀποστερηταὶ, καὶ κλέπται, &c. FOEMIN. Ἀποστερήτρια pro Fraudatrix vsurpauit Aristophanes in Nubibus, — τίς αὖ δῆτ' ὀπτᾶλοι ἐξ ἀφανίδων γνάμῳ ἀποστερήτρια;

C Ἀποστερητικὸς, οῦ, ὁ, Fraudatiuus: si hoc adiectiuum dici posset pro Fraudandi vim habens, Ad fraudandum valens. Aristoph. in Nebulis, Εὐρυπτόλεμος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός. Ibidem paulo post cum genitiuo, Ἔχω τίνου γνάμῳ ἀποστερητικήν. id est aptam ad fraudandum [creditorem] fœnore. Habuisti autem paulo antè γνάμην ἀποστερητικήν.

c. 2 Προσαποστερέω, SIVE Προσαποστρέω, Insuper priuo, Fraudo præter alia. vt apud Chrysost. προσαποστερεῖ ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας, insuper se salute priuare.

C. ΥΠΟστερέω, SIVE Ὑποστρέω, Clãculum priuo, Clàm defraudo. Exponitur etiam simpliciter Priuo.

ΣΤΕΡΝΟΝ,

ου, τὸ, Pectus. Hippocrates στῆθος vocauit, vt annotat Galen. Est pars thoracis anterior clauibus subiecta, in quam costæ copulantur. Ea autem cõstat ossibus septem, vt ait Galenus, quot scilicet costæ sunt quæ ipsis inarticulantur. quãuis numerus iste non appareat idem in omnibus. nam quibusdam duo tantùm sunt manifesta, in plurimis tria manifestam habent circunscriptionem, in aliis quatuor, quinque, aut sex: septem verò nunc rariora sunt. Sed quotquot sunt, sibi inuicem tam exacta harmonia coniunguntur, vt totum sternon os solidũ esse compareat. Hæc inter alia Gorræus. Philo certè στέρνον ac στῆθος accipit synonymos in loco quodam quẽ suprà in Σπῖλος attuli. Poll. tamen discrimen inter ea constituit, libro 2, dicens, τὸ δὲ ἄνω τοῦ κλείδας, στῆθος· τὸ δὲ ὑποκάτω βαθύνον, στέρνον· Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ θυμοῦ καταβαθύνον, στέρνον. Iliad. β, de Agamemnone, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἀρεῖ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. Aliquanto antè, Μέων μὲν κεφαλὴν Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, Εὐρύπυλος δ' ἄμοιν ἰδὲ στέρνοιν ἰδέσθαι. Athen. lib. 13, ἀπομμεῖσθαι τῆς γυναικὸς τοὺς μαστοὺς καὶ τὰ στέρνα. Et apud Xenoph. εἰς τὰ στέρνα παίειν, ferire pectus. vt qui mortem alicui festinant, quia sub pectore cor latet. vt ex Homero quoque discimus, Iliad. ν, Ἐν δέ τοι κραδίη μεγάλα στέρνοισι πεπάσθαι. Itidem Herodianus lib. 3, ἄπ πολὺ ἔχων ὀπὸς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, quippe in pectore multum ex Plautiani amatorio insederat. Et lib. 4, ἡ ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται. Illius memoria vestris in præcordiis, seu vestro in pectore, insidebit. Et quoniam cordis cogitationũmque sedes est τὸ στέρνον, ideo dicitur διὰ στέρνων ἔχειν, In pectore vel in animo habere, Cogitare, vel Meminisse. Soph. Antig. Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, Sic oportet, nate mi, cogitare, Hoc pectori infixum habere. Atque adeo Hesychius στέρνον exponit φρένες, διάνοια. Metaph. Nicander in Theriacis v. 924, Καυστῆρες θαλφθεῖσαι ὑπὸ στέρνοισι καμίνου, nimirum στέρνα vocans τὰ μέσα. quoniam videlicet στέρνον locum medium obtinuit in toto corporis trunco, quem θώρακα appellant & ὅλμον. Vide & Σπερνοῦχος.

C. Στερνόμαντις, Ex cuius pectore dæmõ sua respõsa dat, seu Qui dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit. idem quod ἐγγαστρίμυθος, teste Poll. qui ex Soph. affert.

Hesych. verò ex eiusdem Soph. Captiuis affert Ἐνστερνόμαντις, quod itidem exp. ἐγγαστρίμυθος, quasi à NOM. Ἐνστερνομαντίας.

C. Στερνοτυπής, ής, ὁ, Qui pectus tundit, Qui pectus percutit seu ferit, vt in luctu & dolore fit. ὁ τὸ στῆθος τύπτων, vt Hesych. & Suid. exp. apud quẽ Suid. legitur ETIAM Στερνοτυπούμενος, partic. à VERBO Στερνοτυπέομαι, Pectus feriõ, Pectus verbero seu plãgo. κόπτομαι. Apud Athen. sine τ LEGITVR Στερνοτυπεῖσθαι, l. 6, ἠνάγκαζον θρηνεῖν τινὰς ἀποθανόντας καὶ στερνοτυπεῖσθαι μετὰ βίας, pectora plãgere. vt Ouid. Pectoráq; insanis plangis acerba manu. B Et, Plãgere nuda meis conabar pectora palmis. Et Stat. -ingentes iterasti pectore planctus. ITIDEMQVE Στερνοτυπία, ας, ἡ, sine τ apud Luc. reperitur, in lib. De luctu, id est Pectoris planctus, Pectoris percussio. quum dicit ἡ τοῦ πνεύματος στερνοτυπία, Ad tibiæ modulos plãctus editus, Quum ad tibiæ cantum iterantur pectore planctus. Sed & apud Synes. præcedens verbum στερνοτυπεῖσθαι ita scriptum extat, epist. 132, τὰς γυναῖκας βοᾶν καὶ στερνοτυπεῖσθαι καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, Pectora tundere, Iterare pectore planctus.

C. Στερνοῦχος, ος, ὁ καὶ ἡ, In pectore suo continens. Epitheton est terræ apud Soph. quia nimirum caua est, eiusq; cauitates & sinus obtinẽt rationem τοῦ στέρνου, id est pectoris, vt quidam volunt. Suid. στέρνα χθονὸς & κόλπα χθονὸς dici scribit τὰ πεδιάδη καὶ ἄρκα, sicut contra αὐχένας vocari τὰ ὄρη: afferens ex Soph. στερνοῦχον χθονὸς, ex ponénsque γῆς ὀπτῆδον. Vide & Εὐρυστερνος.

C. Ἀντίστερνον, ος, τὸ, Pars aduersa pectori seu opposita, Pars respondens pectori ex aduerso. A quibusdã Spina dorsi exp. Gorr. interpr. Dorsum, quod tamen proprio nomine κόλπον vocant: annotans, sic à quibusdam esse dictũ, quòd τῷ στέρνῳ, id est pectori, oppositum sit.

C. Δασύστερνος, Qui denso spissóque & bene compacto pectore est. vel etiam Qui pilis denso pectore est, Hirsutum seu hispidum pectus habens. vtrunque fortitudinis & roboris signum: vt & ab Homero commendatur λάσιον στῆθος. Hesiod. Erg. 2, — ἀλλά νυ καὶ τῶν Ψυχρὸς ἐὼν διάνοι' δαπυστέριον ὥρ ἑοῖτον.

C. Εὐρύστερνος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui est lato seu amplo pectore. (qualis apud Homerũ Iliad. β, Εὐρύπυλος δ' ἄμοιν ἰδὲ στέρνοιν ἰδέσθαι. quod roboris erat indicium) Apud Hesiodum legimus, γαῖ' Ἀρύστερνος, vt apud Sophoclem στερνοῦχον χθονός: quia nimirum amplis sinibus panditur, vel quoniam in amplas planities camposque latos diffunditur: accipiendo στέρνα γῆς pr campis & planitiebus.

C. Εὔστερνος, Qui bono pectore est, seu firmo ac valido, Pectorosus. In Geopon. ἐκλεκτέον εὔστερνος, πλατυώπας: pro his Columellæ, Parandi sunt boues pectore magno, armis vastis. Idem Columella lib. 8, cap. 2, de gallinis, Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ. Plin. lib. 14, c. 22, Ad hæc pertinet pectorosa ceruicis repandæ ostentatio. F

C. Ποικιλόστερνος, Qui est pectore vario. Item, Varia sub pectore versans, seu Varium versutúmque pectus habẽs, Qui versuto & callido pectore est. idem quod ποικιλόβουλος & ποικιλομήτης.

C. Περίστερνος, Pectus cingens seu circundans. ET Περιστέρνιος, idem. Item τὸ περιστέρνιον, Pars corporis quæ pectus cingit, seu præcordia. Theophyl. epist. 15, μανίας οὐ φανῆς, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. Vtitur & epist. 9.

C. Προστερνίδιος, Pectori anterius applicatus. vt περιστερνίδια ὅπλα equorum, quibus pectora eorum muniuntur G contra telorum iniuriam: quæ & περιστήθια, teste etiam Poll. lib. 2. Xenoph. initio lib. 7 Pæd. εἰ δὲ ἵππιοι ὤπλισμένοι εἶεν περιμετωπίδιοις καὶ περιστερνίδιοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς. Plinius viris pugnantibus pectoralia tribuit, dicens, E pectoralibus eorum, ocreisque & galeis.

C. Ὑπόστερνος, Qui sub pectore est. τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis quæ subiecta est pectori. Hesychius exponit ὑπογάστριον. H

C. Ἐνστερνίζομαι, In pectoris sinum recipio, Amplector, Complector. Vnde apud Hesychium Ἐνστερνισάμενος, περιπτυξάμενος. Fortassis significat etiam Sub pectore verso, Animo complector, διὰ στέρνων ἔχω, vt Sophocles loquitur.

C. Προστερνίζομαι, Pectori meo apprimo, (vt Plin. de vrsis, Fœtus rigentes apprimendo pectori fouent) id est Amplector, Complector. Vnde apud Hesych. προστερνισάμενος, περιπτυξάμενος.

C. Ὑποστερνίζω, Mitto sub pectore, Pectori subdo seu subiicio. Qua significatione, media quoque vox accipitur. Plutarch. in suo De fort. Rom. libello, loquens de C. Pontio, ὡς οὖν ὅθεν τὸν πόνον ἦλθε νύκτωρ, φέλλοις πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τῶν ὀχήματος παρεκθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥοῷ. Liu. lib. 5, Pontium Cominium vocat, dicens incubantem cortici, secundo Tiberi ad vrbem delatum fuisse.

Στερνίτης ου, ὁ, Pectoralis. FOEM. Στερνίτιδες πλευραὶ, costæ pectorales, Poll. lib. 2.

ΣΤΕΦΩ,

F. ψω, Corono, Redimio, Cingo: vt Suetonius, Tintinnabulis fastigiũ ædis redimiuit. Pass. Στέφομαι, Coronor, Redimior, Cingor. Eurip. apud Athen. lib. 10, — αἱ δόμας εὖ ἔχῃν σοφοί τε κάγαθοὶ Φύλλοις στέφεσθαι. Vtitur & Luc. in Nigr. εἰ γὰρ τὸ (ἔφη) τῇ πρὸ ἡδέων καὶ ῥόδων χαίροισιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλισα ἔχῃν αὐτὴ στέφεσθαι, παρ' αὐτῶν ὡς οἷόν τε τῶν πόνων. Accipitur etiã pro Circundo, Circumfundo, vt apud Homerum Iliad. σ, v. 205, Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλὴν νέφος ἔστεφε δῖα θεάων Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτῆς δῆε φλόγα παμφαιόωσαν, circum caput ei circunfudit & circundedit auream nebulã, vt apud Virg. Æn. 1, At Venus obscuro gradientes aere sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu: Cernere nequis eos, neu quis contingere posset. ‖ Στέφειν exponitur etiam κοσμεῖν, à Schol. Soph. pag. 147. Itidem pag. 231, in Antig. Χοαῖσι πελασόνδεισι τὸν νέων στέφει, idem στέφει exp. κοσμεῖ, ornat: item κύκλῳ περιῤῥαίνει, circumcirca irrigat & aspergit. Itidem Hesychius Στέφει, στεφανοῖ, κοσμεῖ. ‖ Schol. Theocr. Idyll. 3, στέψαι exp. πληρῶσαι, afferens non simplicis στέψαι exemplum, sed compositi, nimirum ex Homero, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Hesych. quoque στέψαι exp. non solùm στεφανῶσαι, κυκλῶσαι, sed etiam πλήρωσαι, κεράσαι.

Στέφος, εος, τὸ, Corona seu Corolla, Sertum. vt Hesychius quoque στεφέων exponit στεφάνων. Suidæ autem ἄβρια στέφη sunt τὰ ὑπὸ τῶν βορέων κομιζόμενα, ὡς ἀεὶ ἐν τῷ ἄβρῳ πεφέωνα. Pro serto & corolla vtitur Callim. in hymno Diana. Sic apud Athen. lib. 1, Καὶ λύγος ἀγραίων Καρῶν στέφος, Quo antiqui Cares coronari solebãt, Quo prisci Cares cingebant tempora loco serti seu coronæ. Rursum Hesych. teste, Στέφεα, στεφῶνες, ἐν Ὀπωπῷ τόπος στεφάνων καλεῖται. ‖ Στέφος in v. l. dicitur esse etiam Tectum, στέγη seu στέγος.

C. Στεφοφόρος, ος, ὁ, Coronam seu sertum gestans. Aiunt στεφοφόροις à Græcis dici quos Latini Flamines appellant: de quibus suprà in Φλαμίνι.

C. Στεφιπλόκος, ος, ἡ, Quæ corollas nectit, Quæ serta texit, vt Horat. & Ouid. loquuntur. Plutarch. De audiendo, μιμεῖσθαι μὴ τὰς στεφιπλόκοις, ἀλλὰ τὰς μελίσσας. nam αἱ στεφιπλόκοι solent, δίνοῦσαι τὰ αἴθη καὶ ἀνῶδη τῶν φύλλων, σπουδάζειν καὶ διαπλέκειν ἡδὺ μόνον, ἐφήμερον δὲ καὶ ἄκαρπον ἔργον.

C. Ἀμφιστεφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque coronatus, Sertis vtrinque redimitus, Vtraque cinctus tempora serto. Exponitur etiam Vndique plenus: à στέψαι significante πληρῶσαι. Hesychius & Suidas πάντῃθεν πλήρης, id est Ex omni parte plenus: quomodo à Latinis quoque Coronatus calix dici putatur. ‖ Ἀμφιστεφέες κεφαλαί, Iliad. λ, id est κύκλον καμπόμεναι. vbi tamen legitur & ἀμφιστρεφέες. Vide Eustath.

C. Εὐστεφὴς, Bene coronatus, seu Pulchra corona cinctus, Pulchro redimitus tempora serto. At dialysi poetica DICITVR Εὐστεφὴς, vt εὐστέφανος. Affertur ETIAM Εὐστέφιος ex Epigramm. pro Bene coronatus. Apud Suid. autem Εὐστέφιος est nomen proprium σοφιστοῦ cuiusdam.

C. Πολυστεφὴς, Multis redimitus sertis, Cuius tempora cingunt multæ coronæ. Soph.

Στεφέτης, ου, ὁ, Qui corolla oleaginum ramum cinctum gerens, supplex alicui ad genua accedit, qui mos declara-

bitur in ἀναστέρω & ὀνστέρω. Vnde apud Hesychium, Στεφέπω, ἱκέτεύω. Apudquem LEGITVR ET Στεφώ, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.

Στέμμα, ατος, τό, Sertum, Corona. idem quod στέφος. Iliad. α, de Chryse sacerdote, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, id est στεφανώματα, inquit schol. qui innuit fuisse corollam ex fronde laurea. Et mox Agamemnō iratus Chrysæ dicit, Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. Et Thucyd. sub finem lib. 4, pag. 164, narrans quo casu Iunonis templum Argis incensum fuerit, Χουσίδος τῆς ἱερείας λύχνον πυὰ θέσις ἐμβῦσαι πρὸς τὰ στέμματα, καὶ ὑπεκαταδαρθούσης. Exponitur etiam Vitta, Infula. Schol. Soph. pag. 147, initio Œd. tyr. scribit στέμμα vocari τὸ περιπεπλεγμένον ἔριον τῷ θαλλῷ, lanam quæ obuoluitur ramo oliuæ: quem supplices gestare solebant, vt in Ἐκετήρια videbis, itidémque in Ἀναστέρω. Apud Eurip. initio Orestis, ὦ στέμματα ξίνιαι' ἐπέκλωσεν θεά, schol. exp. τῆς ἀρχῆς τὴν στέφανον, coronam regiam, imperii signum: quoniam videlicet Æschines στέμματα vocat τὰ ἔρια, lanas: ἀπὸ τοῦ στέφειν τὰς κλάκας, eo quòd colus cingant, seu coronent: ἐξ ὧν γένοντο (inquit) οἱ στέφανοι τοῦ βασιλέως. atq; ita στέμματα & διαδήματα idem propemodum fuerint. Soph. etiam schol. pag. 287, affert Euripidis istum locum, vt probet στέμματα significare idem quod ἔρια. Antiqui περίκρανον vocabant τὸ στέμμα, teste Poll. lib. 2. Latinorum etiam quidam Stemma pro corona seu coronamento vsurparunt, vt Iul. firm. lib. 4, Magnos viros faciet Mercurius, qui sacris & religiosis stemmatibus coronentur. ‖ Gentium etiam familiarúmque nobilium sunt στέμματα. Eurip. στεμμάτων οὐχ ἥκοντας, Non degenerantes à maiorum nobilitate, Non inferiores suis stemmatis. Plutar. initio vitæ Numæ, καθὰ δὲ ἀρχῆς εἰς τὸν κατάλογον τοῦ στεμμάτων ἀκριβῶς δοκεῖν ἀπτόμενος, quanquam generis series ab initio ad eum vsque exactè deduci videatur. Latini etiam vtitur ea voce. Martial. Atria Pisonum stabant cum stemmate toto. Iuuen. Stemmata quid faciunt? quid prodest, Pontice, longo Sanguine censeri, pictósque ostendere vultus Maiorum. Plin. lib. 35, cap. 2, Expressi cera vultus singulis disponebantur armariis, vt essent imagines quæ comitarētur gentilitia funera. sempérque defuncto aliquo totus aderat familiæ eius qui vnquam fuerat, populus. Stemmata verò lineis discurrebant ad imagines pictas. Sueton. Quòd in vetere gentilium stemmate C. Cassii percussoris Cæsaris imagines retinuisset. Apud Hesychium legitur ETIAM Στέλμα, στέφος, στέμμα.

Στεπτός οῦ, ἡ, Coronatus, Serto redimitus. ITEM Στεπτήριος, Idoneus ad coronas nectendas, seu Quo coronare & redimire aliquem possumus. Στεπτήρια dicuntur fuisse serta quædam quæ ex arborum ramis suspendebant seruis: στέμματα ἃ οἱ οἰκέται ἐν τῇ κλάδῳ ἐξῆπτον. Hesych.

C. ΑΝΑστέφω, idem quod simplex στέφω, id est Corono, Redimio, Cingo. Pass. Ἀναστέφομαι: vnde ἀνεστεμμένος, Coronatus, Redimitus, Cinctus, Plut. Theseo, pag. 18 meæ edit. τοὺς δὲ ἐρεσώνας ἐν ἀμφιθέτοις, κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ μὲν ἀνεστεμμένον, (ὥν τῶν τότε τοὺς ἱκετεύειν) παντοδαπῶν δὲ ἀνάπλεων καρπμάτων, δίκῃ τὴν ἀφορίαν.

C. ΑΠΟστέφω, Coronam aufero, Coronam depono. VNDE Ἀποστεπτικός, vt ἀποστεπτικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur (forsan in nuptiis) quum corona capiti adimeretur. In Etymolog. Ἀποστεπτικόν, ᾆσμα οὕτω καλούμενον, ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφανοῦς ἤδετο, quoniam post depositas coronas cantari solebat. Sic Ἀποστέγω significat Detego. Sed quidam ἀποστέφω accipiunt hoc loco pro simplici στέφω, & ἀποστεπτικὸν ᾆσμα interpr. Coronatiuum canticum.

C. ΕΚστέφω, Coronam demo: idem quod præcedens. Generalius Pausan. apud Eust. pag. 1402, ἐκστέψαι significasse ait ἀποδέσθαι τὴν, metaph. sumpta ἐκ τοῦ τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων. Ibidem idem Pausan. annotat, ἐκστέψαι & ὑποστέψαι sibi opponi: hoc enim ὑποστέψαι significare πληρῶσαι τοῦ, illud autem ἐκστέψαι contrà ἐκκενῶσαι, Exinanire, Euacuare, Deplere. Quò refer quod apud Hesychium legitur, Ἐκστέψας λόγον, γυμνώσας, ἐκκενώσας. ‖ Item Corona exorno: seu generalius Exorno. vt apud Sophoclem ἐξεστεμμένοι schol. exp. κεκοσμημένοι, initio Œd. tyr. pag. 147, Τίνας ποθ' ἕδρας ταῖδε μοι θοᾶζετε ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;

C. ΕΠιστέφω, Corona imposita redimio. Media voce actiua in significatione vtitur Homerus, Odyss. α, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Qui locus quomodo intelligendus sit, docet Athen. libro 1, his verbis, ὑποστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦντες, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ὑποστεφανοῦσθαι, quum crateres ad summum vsque labrum implentur vino, vt corona veluti imposita cincti videantur. Sic schol. Homeri, ἐπεστέψαντο, ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, id est μέχρι τέλους. Eustath. itidem pag. 1402, ὑπεστέψαθαι κρατῆρας ποτοῦ exp. μέχρι τοῦ χείλους ἐμπιπλᾶν, ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποιεῖν ποτοῦ πρὸς τὴν κρατῆρας ποιεῖν. cuius expositionis mentionem feci in præcedenti quoque ἐκστέφω. Homericum versum propemodum ad verbum expressit Virg. Æneid. 1, Crateras magnos statuunt, & vina coronant. Sed sunt qui arbitrentur antiquos solitos esse poculis imponere coronas, & ita Virgilii versum intelligendum putent. Quæ sententia, Tibulli autoritate confirmari potest, lib. 2, Aut è veste sacris tendent vmbracula sertis Vincta: coronatus stabit & ipse calix. Et hac Virg. iterum, Æneid. 3, Tum pater Anchises magnum cratera corona Induit, impleuitque mero. ‖ Hesychius ἐπστέφει exp. κεφαννύει, οἰκοδομεῖ.

VNDE Ἐπιστεφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Corona imposita cinctus, seu redimitus. Odyss. β, Σῆμα δὲ κρητῆρας ὑπεστεφέας οἴνοιο, Λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic Iliad. θ, Πίνοντες κρητῆρας ὑπεστεφέας οἴνοιο. id est ἐπεστεφανωμένους, inquit Hesychius, πλήρεις καὶ ὑπερχείλεῖς, Suidas: qui addit, antiquos sic impleuisse crateras, πρὸς οἰνοποσίαν πεπληρωμένους. Hesych. ὑπεστεφὲς exponit non solùm πλῆρες, sed etiam κρεμάμενον. Nisi fortè scribendum κεκραμένον, sicut ὑπεστέφει exp. κεφαννύει. Potest autem hoc nomen ὑπεστεφὴς deriuari etiam à nomine στέφος, adiuncta præpos.

C. ΚΑΤΑστέφω, Corono, Corona cingo, Serto redimio. Æschin. in Ctesiph. καταστέφειν φάσκων εἰ τι παῖδα συμβήσεται Ἀλεξανδρῷ. Vtitur Euripides quoque. Item & Sophocles Œd. Colon. actiua voce, pag. 287, Θοὐνὼν καθαρμὸν τόδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς Τὸ πρόσθεν ἵκου καὶ κατέστεψε πέδον. vbi scholiastes exponit, μετὰ ἱκετηρίων ἀφίκου, καὶ κατέλυσον. solebant enim supplices στέμμα χερσὶν ἔχειν, vt Chryses Homericus, Iliad. α: seu κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον φέρειν, vt Plutarch. testatur: seu ἱκετηρίας κλάδους ἐκστέφεσθαι, vt apud eundem Soph. Sed annotat schol. versum istum aliter etiam legi in quibusdam codicibus, nimirum sic, ἐφ' ἃς Τὸ πρόσθεν ἵκου, καὶ κατέστεψας πέδον, id est καταβάπτουσας. quæ lectio et probabilior videtur: quoniam δι' αὐτὸ τοῦτο κελεύουσιν αὐτὸν καθαρεύειν ὅτι εἰς ἄβατον ἐπέβη τόπον τὸ ἱερὸν τῆς σεμνοῦ. Id autem καταστέψας est à VERBO Καταστέβω, Calco, Pedibus tero.

C. ΠΕΡΙστέφω, Corona cingo, Corona circumcirca redimio. Metaphor. Aphthon. ἀρετὴν περιστέφειν. Ex Homeri Odyss. περιστέφω affertur pro περιλαμβάνω, περικαλύπτω, Circundo, Circuntego. VNDE Περιστεφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Corona cinctus, Serto circumcirca redimitus. Item χωρία περιστεφῆ ὄρεσι, Plutarch. Fabio, Regio montium veluti corona cincta, id est Regio montibus circumsepta.

Στέφανος, ου, ὁ, idem quod στέμμα & στέφος, eiusdémque originis: id est Corona, Sertum. στέφανον ὑφαίνειν, nectere coronam, vt Horat. - est in horto nectendis apium coronis, Est hederæ vis. Qua significatione Ouidius dicit Texere flores. Plutarchus Sympos. 3, οἱ μᾶλλον ἢ τοῦ φύλλων ἢ τοῦ ἀνθῶν ὑφαίνοντες τοὺς στεφάνους. cui ὑφαίνειν στέφανον opponitur λύειν στέφανον apud Athen. lib. 15, vbi etiā vide quid significarit ἡ τοῦ στεφάνου λύσις. Item alicui dōναι seu δωρεῖσθαι στέφανον apud Athenæum & Plutarch. Item ἀμφιπιθέναι alicui στέφανον, vel sibi, quod & στεφανοῦν dicitur: vt in epigr. quodam apud Plutarch. de Herodoto, — ὃν δίκῃ πᾶσα Ἑλλὰς ἐλευθερίης ἀμφέθετο στέφανον, per quem factum est vt Græcia vniuersa libertatis corona tempora sua cinxerit. Et Philostr. Μελέας τὸν χρῶ στέφανον περιέθηκεν. Et στεφάνοις γεραίρειν τοὺς νικῶντας, Xen. Hell. 1. Item αἰσθεῖν στεφάνοις, in sequētibus. Et apud Plut. Pericle, στεφάνοις αἰνέσουσι καὶ τιμῇσι ὥσπερ ἀθλητὴν νικηφόρον. Vnde ὁ νικήσας στέφανος apud eundē. Aliquis autē donatum στέφανον ἔχει, φορεῖ, eóque χρῆται, apud Plut. & Athen. aliósq; : cōtrà, iratus aut contemnens, ἀπορρίπτει, apud Luc. & apud Plut. in Consol. ad Apollon. Xenophon, nūtiata filii morte, περιέλετο τὸν στέφανον, ὀπτήσεμενος πάλιν, quum fortiter dimicantem occubuisse cognouisset. Item ἀθλητικὸς στέφανος apud eundem in libro An senicapess. resp. Idem Plut. Symp. 8, στέφανόν τινα τοῦ πλεκτῶν κομίζων: vt apud Athen. libro 11, — πλεκτοὺς ἀμφιπθεῖς στεφάνους: & libro 10, πλεκτὸν στέφανον ῥόδων ἔχων ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς. Rursum Plutarch. Symp. 3, τοὺς περιδεραίους τοῦ στεφάνου, quibus collum solebat redimiri & circundari. Idem & δασεῖς στεφάνους dicit, quorum mētio in sequentibus etiā fiet. Cæterùm fiebant οἱ στέφανοι variis ex rebus: interdum ex floribus. vt Athen. 4, στέφανοι ἐσπανέχθη πολλοὶ παντοδαπῶν ἀνθέων. Et apud Plut. Symp. 3 quæritur, εἰ χρηστέον ἀθηναίοις στεφάνοις περὶ πότον, Floreis sertis, Coronis textis ex floribus. vbi etiam leguntur οἱ παλαιοὶ ἱερονίκαι ἀνεστεμμένοι στεφάνοις. Sic & Hesiod. Theog. Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους θεοθηλέος ἄνθεσι πόιης Ἱμερτὴς παρέθηκε κάρηϊ παλλὰς Ἀθήνη, Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνῳ χρυσέῳ κεφαλὴν ἔθηκεν. (vbi etiam nota, στέφανον & στεφάνῳ vsurpata synonymōs, materia tantùm differre) Et Plut. Symp. 3, ὁ τοῦ ἴων καὶ ῥόδων στέφανος. Idem De aud. ὥσπερ ἀθλητὴ κρίνων ἢ ῥόδων στέφανον, ἢ δάφνης ἢ δὲ κοπίῃ, περιπθέντες. Et rursum Symp. 3, αἰπὴ τὸ δάφνῃ τῆς ῥοδίνοις ἀνάθησαμένοις στεφάνοις. Et Athen. lib. 14, στέφανόν τε δασὺ ἴων καὶ κισσοῦ ὑπέπλεκτο. Sic Plato in Symp. ἐστεφανωμένον αὐτὸν κισσῷ τινι στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἴων. Itidē apud Theocr. στέφανος κισσίνος, & apud Anacr. στέφανος σελίνου: vt apud Horat. — est in horto, Phylli, nectendis apium coronis, Est hederæ vis. Sed & ex arborum frōdibus serta seu coronæ fiebant. Plut. Coriol. ἐκεῖνον ἐστεφάνωσεν δρυὸς στεφάνῳ, quoniam nimirum ciuem propugnando seruarat: quemadmodum in Problem. Rom. idem quærit, διὰ τί τῷ σώσαντι πολίτην ἐν τῷ πολέμῳ δρυΐνου διδόασι στέφανον. Idem de Deo Socr. στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης: vt & Symp. 5 multa περὶ στεφάνου πεύκινου. Athen. lib. 5, φέρουσα τῇ μιᾷ τοῦ χειρὸς στέφανον περσέας, coronam ex fronde Persicæ mali. Eodem libro, στεφάνους ἀμπελίνους. Aliquanto pòst, στέφανον εἶχεν ἐλαίας. vt Æsch. in Ctesiph. κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ, corona ex frō de oleagina. Rursum Athen. lib. 14, στέφανον αὐτῇ δίδοσθαι μυρσίνης, coronam myrteam. Et lib. 5, στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Sic eodem libro, ἐστεφανωμένα κισσίνοις στεφάνοις ἐκ χρυσοῦ, redimita corollis hederaceis ex auro confectis. Ibidem, στέφανον χρυσοῦν ἐξ ἀμπέλου καὶ χρυσοῦ εἰργασμένον. Lib. 12 sim. pliciter dicit, στέφανον χρυσοῦν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα: sicut Plut. in Alcib. στεφάνοις ἐστεφανωμένον χρυσοῖς. Et Thuc. lib. 4, p. 160, χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Vbi etiam nota στέφανος χρυσοῦς, corona aurea: cuius mentio fit apud Demosth. in orat. quam in Mid. habuit, & in ea quam περὶ στεφάνου. Memorantur ab Athen. libro 12, etiam στέφανοι ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ, serta ex myrrha & thure. Heliogabalum apud Herodian. libr. 5, ἑκόσμει στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διϊωσμένος, corona gemmarum pretiosarum florēs coloribus, quibus erat distincta. Item στέφανος βάλλειν dicitur, sicut συλλεβολεῖν τινα, quum in eum serta & flores coniiciuntur: quod victoribus solebat fieri & nouis regibus, faustis additis acclamationibus. Sic apud Herodian. lib. 5, ὁ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθη μετὰ παντοδαπῆς ὁ εὐσυχίας, στεφάνοις καὶ αὐτῇ ὑπερίσταντο ὤψεσι, coronas floréfque iacientes. Cui similem locum vide in Φιλεβολέων. Per iocum autem Epigr. lib. 2, in medicos, ὦ σοφοτάτοι Ἀγίν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ στεφάνοις, Coniicite in Agin mitras & corollas. id est Ad sepulchrū abripite, qui ægrum vix visum cōtinuò occiderit. Apud Plutarch. Pericle legimus etiam ὑπερέρων τοῦ νεκροῦ στέφανον. vt apud Virgil. Æneid. 6, sub finem, — manibus date lilia plenis: Purpureos spargam flores, animámque nepotis His saltem accumulem donis. ‖ Quoniam verò victoribus corona præmii loco donari solebat, ideo pro ipso præmio nōnunquam ponitur, seu pro virtutis fortitudinisq; præmio. Thucyd. lib. 2, ὠφέλιμον στέφανον τοῖς δὲ καὶ πόλεμοῦσι τοῦ τοιῶνδε ἀγώνων προτεθεῖσα. ‖ Στέφανος dicitur etiam sidus quoddam cæleste, à similitudine, apud Procl. & alios astronomos: Latini quoque coronam appellant, Plinius, Hyginus, & alii. ‖ Στέφανος, idem quod κύκλος, circulus: quoniam corollæ orbiculari vtplurimū rotunditate fieri solent. Il. 17, v. 736, Παίτη τόν τε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε. id est, πάντα χόδεν τόν τε περὶ κυκλώσαντο οἱ πολέμοι. Lucanus quoque Corona cingere dicit prò Circundare seu Circunstare: vt Virg. Æneid. 10, — rara muros cinxere corona: de militibus. Sic vsus & Cicero Item & Plin. Ingens vtrinque aduocatorum & numerosa subsellia præstantium corona. ‖ Pro ambitu seu circuitu mœnium in orbem ducto, Orpheus, ἐπὰ περὶ στεφάνοισι κυκλούμενον. ‖ Podex etiam, στέφανος dicitur, à rotunditate orbiculari: quamobrem & δακτύλιος nominatur, quod δακτύλιον, id est anulum, rotunditate orbiculari imitetur. Quò referunt quod dixit ille in Phallicis, Verpus vult coronari. Sic Lucr. Os (quod & ipsum rotundatur) vsurpasse creditur, quū dixit, Omnibus in populo missum pædonis ab ore. Sic στεφάνη. ‖ Est & nomen proprium, apud Plutarch. Athen. Suid. aliósque passim obuium.

C. Στεφανοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui coronas nectit, Qui flores texit, vt Horat. & Ouid. loquuntur. Idem quod στεφηπλόκος suprà. Seu Coronamentorum texendorum artifex. Athen. lib. 13, ἀνδρας στεφανοπλόκους ἐξ καὶ πανεφάνοντα.

VNDE Στεφανοπλοκέω, ῶ, Coronam necto, Coronam texo: στέφανον πλέκω. Plutarch. in Polit. præcept. dicit τὸν λόγον τοῦ πολιτικοῦ debere esse μὴ νεαρὸν, μήτε θεατρικόν, ὥσπερ παιγνιζόντος καὶ στεφανοπλοκοῦντος ἐξ ἀπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ἀνθρωπάτων.

C. Στεφανοποιός, οῦ, ὁ, Qui coronas conficit, Coronarū conficiendarū artifex. Idem quod præcedens στεφανοπλόκος.

C. Στεφανοπώλης, ου, ὁ, Coronarum venditor, ὁ τοὺς στεφάνους πωλῶν. Suid. FOEM. Στεφανόπωλις, ιδος, ἡ, Coronarum venditrix, Mulier quæ corollas & serta vēditat. Plutar. Symp. 3, probl. 1, τοὺς στεφανοπώλιδας.

C. Στεφανοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Coronam gestans, Coronatus. VNDE Στεφανοφορέω, ῶ, Coronam gesto, Coronatus sum. ET Στεφανοφορία, ας, ἡ, Coronæ gestatio, Coronatum esse. Poll.

Dicitur etiam Στεφανηφόρος, vt λαμπαδηφόρος: itidémque στεφανηφορέω, στεφανηφορία: item & στεφανηπλόκος. Sed hæc à στεφάνη etiam deriuari possunt: quapropter post illam vocem eis locum dedi.

Στεφάνη, idē quod στέφανος, vt cognoscere est ex quōdam Hesiodi loco in Στέφανος citato, in quo vtroque vocabulo vtitur pro corona seu serto, tantùm materiæ discrimen inter ea faciens. Sic Il. σ, sub finem, de puellis innuptis & iuuenibus choreas ducentibus, Καὶ ὁ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, pulchras habebant coronas. Sic Athen. libro 5, τὸ δὲ τῆς Ἥρας ἄγαλμα στεφάνῳ εἶχε χρυσῷ, aurea redimitum erat corona. Paulo antè de Baccho, στέφανον ἔχων χρυσοῦν. Et Herodian. lib. 5, εἰς ἕδος ὑπάρχας στεφάνῳ ὑπκείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις πυκνοῖς, impositam habens coronam auro variisq; gemmis pretiosis decorā. Aliquanto antè de eodem dixerat, τῷ τε κεφαλῷ ἐκόσμει στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διϊωσμένος. Lucian. στεφάνη κύκλῳ περιθεῖ λίθοις Ἰνδικοῖς διϊωσμένος. ‖ Στεφάνην à coronæ similitudine dici aiunt orbiculum quem mulieres onera gestantes imponere capiti solent. Cesticillum vocat Festus: Ouid. verticem, his versibus, Illo fortè die castæ de more puellæ Vertice suppósito, festas in Palladis arces Pura coronatis portabant sacra canistris. ‖ Στεφάνη dicitur etiam ille quasi orbis quem imi capilli describunt circum caput: Poll. lib. 2. ἡ δὲ πελθυπάρα τοῦ πεῖ χῶν περὶ τὸν κεφαλὸν περίοδος, στεφάνη καὶ περίδρομος ὑπκαλεῖται. Paulo antè, τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἰνίου καὶ βρέγματος, στεφάνη καλοῦσι. Vtriusq; signif. meminit Gorr. quoq;. Στεφάνη (inquit) Corona, pars est capitis inter sinciput & occiput media, περὶ ὧν τοῖς στεφάνοις πέφασι. Sic dicitur etiā extremus capillorū ambitus, qui alio nomine περίδρομος quoque appellatur. ‖ Est etiā

(inquit idē) locus in oculo, quo committūtur inter se tunicæ vniuersæ: vel circulus in oculo, inter albū oculi & pupillā medius. Hic autē circulus ita se habet: crystallinus humor in vitreū humorem inseritur, & medius in ipso quasi in aqua vehitur, eodē propè modo quo sphæra globusve, cuius dimidiū extra aquā promineat. Hæc humorum cōnexio in crystallini medio hemisphærio, in vtroque humore circulum vnū efficit, qui terminus est finisq; omnibus oculorū tunicis. Definunt enim omnes ad circulum eundē, vbi nigro oculi iungitur album: & propterea στεφάνη, vel etiam στέφανον. ii. coronam, vocauerunt: alii verò ἶριν, ab arcus cælestis similitudine. Hic enim locus, (vt ait Galen.) si omnia probè dissecueris, diligentérq; omnia perspexeris, nihil cōfundens, circulos ostendet plures, nempe septem, sibi mutuò incumbētes & cohærentes, crassitudine coloréque varios, vt ne si velis quidem, locum hūc aliter quàm irim appellare queas. De quibus vide plura apud eundem. ¶Ruf. Ephes. στεφάνη appellari dicit etiā ciliorum extrema per somnum se cōtingentia: alio autem nomine χηλώ. ¶Dicitur στεφάνη à quibusdam & ὁ δακτύλιος siue πεφοκτὸς, podex, propter orbicularē rotundi:tatem: qua de re in Σπέφανος quoq; mentionem feci. Poll. l. 2, ὃν (videlicet δακτύλιον) οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. Alii sic appellari scribūt circulum illum in podice hiante qui ex musculo cōtexitur. ¶Σπεφάνη dicitur etiam vngulæ equinæ circuitus atque ambitus: coronam itidem nōnulli interpr. Apsyrtus autem sic ait, καὶ τῆς ὁπλῆς ἔκφυσις ἐν τοῖς ἵπποις στεφάνη καλεῖται. ¶Item incerniculi siue cribri ambitus στεφάνη dicitur: nisi malis pro certa quadā cribri specie accipere, vt schol. tradit, apud Aristoph. Cōcion. Ἡ μὲν ἔτ' ὠνὴσ σὺ γ' στεφάνην ἐμοί. ¶Σπεφάνη tradūt esse etiam circulū venatoriæ supellectilis, quo feræ inserto collo capiuntur. Vide Xenoph. Cyneg. p. 578, & Poll. in Ποδοφάβης descriptione. ¶Σπεφάνη apud architectos dicitur murulus qui in circuitu tectorū fit. Latini quoq; coronam appellant: vnde apud Vitruu. Coronarum proiecturæ. Hieron. l. 1 cōtra Pelag. ex Deut. cap. 22, στεφάνη interpr. Loriculam. Est verò Loricula Vegetio l. 4, munimētum quod vrbium obsessores vltra iactū teli ædificant, fossa, vallis, sudibus & turriculis instructa, vt erumpētibus è ciuitate possint obsistere. In hoc significatu στεφάνη grāmatici exp. τὸ τεθεικώκλωμα τῆς πύργου καὶ τῆς τειχῶν. Denique quicquid coronæ modo quidpiā ābit, coronāq; veluti cingit, στεφάνη dicitur. vnde Apoll. lib. 2 Arg. Τύμβου δὲ στεφάνης ὀπιβεν σκοπάζετο νῆα, eo nomine putatur intellexisse tumuli ambitū atque orā. schol. στεφάνη ibi exp. ἄκρον. Fortassis pro ὀξοχὴ quoque accipi possit, de qua signif. paulo post. De mensæ limbo atque ora Ios. in Antiq. Iud. τραπέζης τὴν στεφάνην παλαιστὴν εἰρήκασιν, coronā limbúmque mensæ. In altaribus ὠλένη propriè vocatur. ¶Est etiam εἶδος τεθεικεφαλαίας, teste Poll. l. 7. Hesychio est εἶδος τεθεικεφαλαίας ὀξοχὰς ἔχουσης. Homer. Il. λ, v. 96, — οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ κέρε χαλκοβαρείη, ænea galea. Sic Il. κ, v. 30, αὐτὰρ ὀπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας Θήκατο χαλκείην. Quò respexisse arbitror Plut. Symp. 8, probl. 6, vbi ait, τὸν ὦ στέφανον, κορώνην, (videlicet appellāt Latini) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς· ὡς Ὅμηρος τὸ κράνος εἴκασέ που στεφάνην, vt Hom. στεφάνη à similitudine vocauit galeā. ¶Σπεφάνη, ὄρους ὀξοχή, Hesych. & Suidæ. Il. ν, v. 138, Οὔ τε κατ' στεφάνης ποταμὸς χλιαρόῤῥοος ὤσῃ. Polyb. ἡ πείμενος τῆς αὔω στεφάνης. quē locum Cam. citans, etiā ipse interpr. Cacumē. Verticē & Culmen Latini alio nomine dicunt. ¶Σπεφάνη dicitur à quibusdā ὁ θύμος, vt haberur apud Diosc. Eodē autore στεφάνη dicta est aliquando ἡ δάφνη Ἀλεξανδρεία, φ ex ea victores coronarētur. ¶Est deniq; & vrbis nomen Suidæ. Vnde videtur dictū Σπεφανᾶος, quod legitur apud eūdem, vt Θηβαῖος à Θήβη.

Quæ sequuntur, partim ex στέφανος, partim ex στεφάνη composita sunt.

C. Σπεφανηπλόκος, ου, ὁ & ἡ, idem quod στεφανοπλόκος, Qui nectit coronas, Texendarum coronarum artifex, Coronarius. vt Plin. Glyceræ coronariæ. Sic idem lib. 21, c. 11, Coronarii quidem & spinæ flore vtuntur. vsurpās eo loco Coronarii quo Theophr. στεφανηπλόκοι, lib. 6, c. 7.

C. Σπεφανηφόρος, ου, ὁ, Coronā gestans, Coronatus. idē quod στεφανοφόρος. vt Ἱππόλυτος στεφανηφόρος, inter fabulas Eurip. Σπεφανηφόρος est etiā dignitatē quādā obtinētis nomē, vt discim' ex Athē. l. 5, de Lysia quodā Epicureo. Ὁ τῆς πατείδος στεφανηφόρος αἱρεθεὶς, τουτέστιν ἱερεὺς Ἡρακλέους. quē paulo pòst inter alia ornamēta dicit solitū fuisse στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστέφθαι. Itidē Posis apud Athen. lib. 12 tradit Themistoclē Magnesiæ τὸν στεφανηφόρον δρόμον αἰαλαζόντα δῦσαι Ἀθηνᾶ, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. Vide & Harpocr. ac Suid. VNDE Σπεφανηφορεία, ας, ἡ, Coronæ gestatio. Itē Dignitas eorum qui coronas gestabant, vt choragi & thesmothetæ. ITEM Σπεφανηφορέω, ῶ, Coronam gero, Coronatus sum. Plut. Apophth. πυθόμενος τὸν ἀδελφὸν σώζεσθαι, διαγγέλια τοῖς θεοῖς ἔθυσε, καὶ πᾶσι πόλεσι πεμψὰ ἑαυτὸν στεφανηφορεῖν ἐποίησε. Dem. In Mid. χοροὺς ἱστάναι καὶ τὰ πάτεια, καὶ κισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Pro eoquod in oraculo erat, Ἱστάναι ὡραίων βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κισσᾶν βωμοῖσι, κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Et mox, ἱστάμεν χοροὺς καὶ στεφανηφορεῖν καὶ τὰ πάτεια. vbi nota, synonymōs poni στεφάνοις πυκάσαι κάρη & στεφανηφορεῖν, Solebant ii etiam qui ad deos accederent, στεφανηφορεῖν, vt annotat schol. Aristoph. in Plutum, non procul ab initio.

C. Ἀστέφανος, ου, ὁ & ἡ, Coronā nō habēs, Qui corona redimit' nō est. Quo signif. frequētr' vsurpatur ἀστεφάνωτος.

C. Εὐστέφανος, Pulchrè coronatus, Eleganti redimitus corona. vt εὐστέφανος Δημήτηρ, Hesiod. Itē εὐστέφανος Θήβη, pro Thebæ bene muris cinctæ, Pulchris cinctæ muris.

C. Καλλιστέφανος, Pulchra redimitus corona. Item καλλιστέφανος ἐλαία, oliua in coronario opere præstās: cuius frō de solebāt coronari athletæ qui in certamine vicissēt. De qua multa Aristoph. schol. in Plutū ex Aristot.

C. Φιλοστέφανος, Coronarū amās seu cupidus, Qui coronari amat. vt φιλοστέφανος Ἀπόλλων in Epigr. VNDE Φιλοστεφανέω, ῶ, Coronarum amans sum, seu Coronam affecto, Coronam assequi contendo, Coronam ambio, vt athletæ qui palmæ cupidi acriter studioséque certant. Polyb. l. 1, de Hierone, φιλοστεφανῶν καὶ φιλοδοξῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ambiens coronas & celebrationem Græcorum. Dicitur de quocunque certamine contendentibus palmā reportare. Plut. ὅπως ὁ μέλλων ἐν τοῖς λόγοις ὀρθῶς ὀπιστήσειν, οὐ δίκαιός ἐστιν αὐτὸς φιλοστεφανεῖν, οὔτε αὐτὸς γράφειν ἐθέλειν.

Σπεφανικός, ου, ὁ, itidem Coronarius. Σπεφανικὸν πλεῦμα Rhodii appellabant quod, quum liberi essent, Romanis tamen honoris causa mittebant quotannis, ὡς οὐ φέρον ἡγεμόσι μᾶλλον ἢ στέφανον φίλοις διδόντες. Gallogræci στεφανικὸν vocant παῦτο ἐν χάλκῃ λόγῳ διδόμενον. Suid.

Σπεφανιᾶος, ου, ὁ, Coronarius, seu Coronalis: vt στεφανιαία ῥαφὴ Gorr. interpr. Coronalis sutura, quæ est sutura anterior cranii, abvno tēporū osse ad alterū transuersim pertinēs: sic dicta, quòd ecapitis parte est vbi coronæ gestari solēt, vel quòd in orbē frōtē cingit. Et στεφανιαία φλέψ, coronalis vena, quæ est propago veniens à magno trunco venæ cauæ sursum ascendēte, cingens cordis basin in modum coronæ. Magna ex parte simplex est, interdum tamen gemina apparet. distribuitur autē in partē cordis externā. Est & alia venæ cauæ propago quæ στεφανιαία σωμαχικὴ appellatur: proficiscitur autem à ramo splenico venæ cauæ, & ad stomachū effertur, ibiq; bipertita, ramo maiore, ceu corona, stomachum totum cingit, ramulis sursum ad œsiphagi finem, & deorsum in ventriculum demissis: minore autem ad pyloron descendit, ramulis obiter antè & pòst distributis. Quemadmodum autem à vena caua coronalis hæc vena proficiscitur, sic à magna arteria, statim vbi à corde orta est, arteriæ duæ στεφανιαῖαι (hoc est coronariæ) prodeunt, maior sub valuula dextra, minor sub postica, quæ in cordis superficiem, & eius partem crassiorē, perinde ac venæ, distribuuntur. Hæc Gorr.

Σπεφανίτης, ου, ὁ, Coronarius. vt στεφανίτης ἀγών, certamen coronarium. i. in quo de corona certatur, Cui corona præmii loco proposita est. Poll. πυὶ μὲν οὖν καλοῦμεν ἱερεῖς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν. Erat autē corona in Olympicis ludis ex oleastro, in Pythiis laurea, in Nemeis ex apio, in Isthmis ex pinu. Aristot. Rhet. 1, de Dorieo, στεφανίτου ἀγῶνα νενίκηκεν. Ibidem, στεφανίτης [ἀγὼν] τὰ ὀλύμπια, olympia sunt certamen coronarium. Sic Æsch. in Ctes. οἴεσθέ ποτε ἐθελῆσαί τινα ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια ἢ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν στεφανιτῶν ἀγῶνων παῖκράτον, ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν βαρυτέρων ἄθλων, εἰ ὁ στέφανος ἐδίδοτο μὴ τῷ κρατίστῳ; Apud Athen. l. 13, οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγὼν ἐστὶν, ἀλλ' ἀργυρίτης, nō de corona dimicatur hoc certamine, sed de pecuniis. ¶Σπεφανίτης Suidæ est ὁ ἐστεφανωμένος, coronatus. Bud. interpr. Victor certaminis, apud Greg. de Cypr. ὁ μέγας καὶ διώκτης καὶ στεφανίτης, p. 81. Et p. 146, καὶ αὐτοὶ στεφανῖται γεγόμεθοι, καὶ τῆς αὐτῆς κληρονόμοι δόξης, de martyribus. FOEM. Σπεφανῖτης, ιδος, ἡ, Coronaria. vt στεφανῖτιδες ῥαφαὶ apud Poll. l. 2, quæ ab aliis στεφανιαῖαι nominantur, vt suprà ex Gorr. docui. Aiūt στεφανῖτιδα vocari etiam vuam quæ frondes habet incursantes acinis miro naturæ lusu: coronariam dici à Plinio.

Σπεφανίσκος, ου, ὁ, Corolla. Anacr. ὅτι δ' ὀρφνὸν σελήνων στεφανίσκοις θέλφοι, θαλίειαν ἑορτὴν ἀγάγοιμεν Διονύσῳ. ITIDEM Σπεφανίον diminutiua forma dicitur. Affertur enim plur. στεφάνια pro Corollæ. A T Σπεφανίων Hesychio εἶδος κολοιοῦ, species graculi. Forsan illud cornicū genus sic dicitur cuius στεφάνη seu vertex non nigri coloris est vt reliquum corpus, sed in album vergit seu cinereum colorem.

Σπεφανηδόν, In modum coronæ. seu In orbē, Circumcirca.

Σπεφανίζω, F. ίξω, Corono, Corona cingo seu redimio. Idē quod στέφω & στεφανόω. Vnde ἐστεφάνιξα apud Aristoph. Eq.

Σπεφανόω, ῶ, Corono, Corona redimio. Demosth. Pro cor. ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, si senatus aliquem coronet. Æsch. in Ctes. ὁρῶ ὑπόψυγον μὴ στεφανοῦν. Plut. Probl. Rom. τοῖς ἵπποις καὶ τοῖς ὄνοις στεφανοῦσι, consualium videlicet die festo. Athen. l. 7, ἱερεῖον τόπον στεφανοῦντες καὶ κατευχομένοις, οὐλαὶ πόλιβάλλοντες, δύειν τοῖς θεοῖς τοῖς Βοωπτοῖς. Idem l. 12, στεφανοῦσι τὰ τῶν ἐρωμένων δύρας. sicut Plutar. quoque in suo περὶ ἀοργησίας libello dicit ἐρωπικὰς πεφάλας esse, ὀπωμάσαι, καὶ ἄσαι, καὶ στεφανῶσαι θύρᾳ. Aristoph. στεφανῶσαι τὸν νεκρὸν, de quo ritu vide quædā in Σπέφανος. Interdū additur datiuus instrumentalis. Dem. Pro cor. στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένει Δημοσθένεσι Παιανιέα χρυσῷ στεφανῷ, θρέπτης ἕνεκα καὶ εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τε τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, καὶ ἀνδραγαθίας. vbi etiam nota qua verborum formula solerent vti in offerenda corona: nota etiam causas ob quas corona offerretur. Apud eūdem Cherronesi incolæ qui habitant Sestum, Eleuntē, Madyton, Alopeconnesion, στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὸν βυλὸν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ πολλάντων ἑξήκοντα. Nisi hìc malis στεφανοῦν accipere pro Honorare, τιμᾶν, de quo paulo infrà. Magis propriè Athen. l. 12, ἐστεφάνωσε τὰς Ἀτταλικὰς πολίτειας θαλλῷ καὶ μυρσίνῃ καὶ πιτύϊνοις. (vt apud Plut. in lib. De solert. an. στεφανοῦται μὴ αὐτὴ, στεφανοῦσι δὲ τὰς θύρας, & ipsi sibi coronis tempora cingunt, & naues etiā suas piscatorias coronant) Sic Aristoph. Nub. κρίνεσι στεφανοῖς, liliis coronas. Vbi etiā dicit στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ, albo calamo coronatus: quod Dioscurorum erat proprium. Sic Plato Symp. ἐστεφανωμένον κισσοῦ πινὶ στεφάνῳ. Et Ath. l. 12. στεφανουμένων τοῖς ὠφαίοις αὔθεσι. Vbi etiā nota pass. στεφανοῦμαι. quod aliquando accipitur pro Corono me, Corona mihi tempora cingo, seu redimio: vt λούομαι, Lauo me. Plut. Lyc. στεφανοῦσι πυρὶ γλίτε πᾶσι. Sic Thuc. l. 4, p. 148, ἐστεφανώσαντό τε καὶ τὰ ἱερὰ θεῖναι θρόνῳ. ¶Aliquando accipitur pro Honoro: quoniam corona honoris causa offerri solebat. Sic Harpocr. apud Dem. στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας exponit τιμᾶν: afferēs & hunc locū Lycurgi, ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλιστράτῳ ἑκατὸν μνᾶς ἐστεφανώσατο. Cui loco similem habes in Σπακτής. Theopompum quoque & Menandrum, necnon & alios, eodem sensu hoc verbū vsurpasse idē annotat ibidem. Pro Honoro, seu Decoro, Orno, accipi potest & apud Pind. Ol. α, στεφανῶσαι μολπᾷ, carmine decorare & exornare. Itidem intelligi potest apud Aristoph. Eq. Εἶτ' ἐστεφάνωσε μ' ἀγγελία, honorarunt me muneribus quibus decorari solent & ornari ii qui lætos afferunt nuntios. Vbi etiam nota accus. Qua constructione Philostr. in Heroic. στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα. Honoror ornórque iis præmiis quæ merētur οἱ ἀριστεύσαντες. Alii, Præmia accipio. Affertur ex Galeno pro Victorem declaro, Palmam tribuo. Demosth. verò in or. Pro cor. distinctim dicit, ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. ¶Significat etiam Cingo, Circūdo: vel etiā Circunfusus sum. Quæ enim ambiunt, ea & circūfusa esse dici possunt interdū. Frequēs ea in signif. est præt. pass. vt apud Hom. Od. κ, Νῆσον τὰ πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, Quæ mari cincta est vt caput corona, Quam vndiq; cingit & ambit mare, Cui mare circūfusum est. Sic Hesiod. Asp. — ὠεὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο. Idē in Theog. Ἀστρά τε λαμπόντων τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, Quibus cælū cinctum est, Quæ cælo circunfusa sunt. Niū malis, Quibus cælū insignitū est & decoratum. Cui loco similis hic Oppiani, Cyneg. l. 3 de tigride, Νόσφι μόγου ῥινοῖο, τὸν αἰόλον ἐστεφάνωται, Δαίδαλα πορφύρον τε καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα, præter solā pellē quæ variis vndiq; maculis distincta est & decorata. Vnde & Variæ tigres, Virgatæ tigres, Senecæ: & Maculosa tigris, Ouid. Et Plin. l. 8, c. 18, Albis maculis rutilū colorē distinguētibus. Quæ verba optimè exprimunt quod Opp. dicit eam ῥινον αἰόλον ἐστεφανῶσθαι Δαίδαλα πορφύροντα.

Σπεφάνωμα, ατος, τὸ, Coronamētum. Ath. l. 15, ἀργείνων ἔστι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον. ὁ γὰρ λύγε στέφανος ἄπτος, Coronamētū agrestiū esse, vel, Agrestes homines solere coronari seu tēpora cingere vitice seu viminea corona. Et Soph. apud Plut. Symp. 3, narcissū vocat ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν στεφάνωμα, antiquum coronamentū deorū inferorum: indicans antiquitus deos inferos solitos fuisse coronari narcisso. (Vbi etiā obiter NOTA Μεγάλοι θεοὶ pro χθόνιοι θεοί, vt ipse Plut. ibi exp. probl. 1) Vtitur & Theophr. Hist. pl. l. 6, sic appellās rem ex qua fit corona, seu coronariā herbā. Plin. l. 21, c. 1, In hortis seri & coronamenta iussit Cato, inenarrabili florū maximè subtilitate. Locus is Catonis est c. 8. VNDE Σπεφανωματικός, ου, ὁ, Coronarius, Qui in coronas additur, Coronis texēdis seu nectendis aptus. Diosc. l. 2. Itidem apud Theophrast. στεφανωματικά, Herbæ ad corollas contexendas: quæ Latini vocant Coronamenta: Græci & στεφανωτικά.

Σπεφάνωσις, εως, ἡ, Coronatio. Athen. l. 5, τὰ γὰρ εἰς μίαν θύρεθῶν στεφάνωσιν ὀκ αὐ δυνηθέντα ἐν ἄλλῃ πόλει ῥαδίως, ἔθοπα καὶ τὴν πλήθη τὰ κατακεκλῶν ἐχρήσατο εἰς τοὺς στεφάνους ἀφθόνως. Suid. στεφάνωσιν dici scribit ὅτι οἰκοδομῆς οἶκου, forsan de fastigiatione ædificiorū, quum ædificio imponitur ἡ στεφάνη seu fastigium.

Σπεφανωτικός, ου, ὁ, idem quod στεφανωματικός, Coronarius, Aptus texendis seu nectendis coronis: vt apud Cic. & alios Aurum coronariū, apud Plin. Herbæ coronariæ. Athen. l. 3, γίνεται δ' οὗτος ὀκ τῆς κιθωείας καὶ αἴθος στεφανωτικόν. Vide & Theophr. l. 6, & Plin. l. 21, c. 2, 3, 4. & alibi. Rursum Athen. l. 15, de Platone, πεῦβλημά τε τεθεβάλμει στεφανωτικόν. Verba Plat. ibidem subinciuntur hæc, μάλιστα δὲ πίνων διανομαὶ καὶ στεφάνων, πλείστοι ἅμα καὶ ἐλάττοσιν δρμοτοπόντων τῆς ἀριθμῶν τὰ αὐτῶν. Apud eundem Athen. lib. 9, LEGITVR Σπεφανωτικός, vbi ἡ ῥοδωνιτὶς siue ῥοδωνιὰ λοπὰς describitur, ἵνα καὶ ἥδυσμα στεφανωτικὸν μὴ μόνον ὅτι τῆς κεφαλῆς λαβὼν ὀρῆς, ἀλλὰ καὶ ἔνδον σταυτοῦ καὶ παιδαγωγία τὸ σωμάτιον τῶν τῆς ἑστάσης. Sed videtur scribēdum vel στεφανωτικὸν, vel στεφανιστικὸν, à στεφανίζω.

Σπεφανωτίδες μυρίναι ex Theophr. Hist. pl. lib. 5, pro Myrti prouenientes modo coronarii operis.

C. Ἀστεφάνωτος, ου, ὁ & ἡ, Qui coronatus nō est, Cuius tēpora nō sunt cincta seu redimita corona. X. in Laced. rep. μηδένα Λακεδαιμονίων ἀστεφάνωτον εἶναι. Æsch. in Ctes. ὑμεῖς μὴν ἀστεφάνωτοι καὶ ἀκύρωτοι γίνεσθε. Aliquanto antè, τὸν ἀστεφάνωτον ὀκ τῆς νόμων, κελεύεις ἡμᾶς στεφανοῦν, eum quē coronari leges vetant. Et Dem. Pro cor. ἀστεφάνωτος ὀκ ἀπῄει ὀκ τῆς Ὀλυμπίας, ex ludis Olympiis nunquā redit sine corona, seu palma. Et Luc. τὸν νεὼν τῶν ἀστεφάνωτον ὄντα ἐστεφάνωσα, nullis hactenus ornatum coronis.

C. ΑΠΟστεφανόω, ῶ, Coronam depono, Coronā demo, Corona priuo seu spolio, quasi diceres Decorono: idem quod ἀποστέφω. Philostr. in ep. quadā dicit, μὴ ἀποστεφάνῃ τὸ κάλλος. Pass. Ἀποστεφανοῦμαι, Corona priuor seu spolior. vnde particip. ἀποστεφανωθείς, Corona priuatus seu spoliatus. Luc. ὥστε καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ τῆς λεκῶν ἀποστεφανωθέντα, καὶ τοῖς κόλοπας τῆς λύρας τεθεωρηκέναι.

C. ΠΕΡΙστεφανόω, ῶ, Vndique redimio seu cingo corona, Pro Cingo, Circūdo, vsurpauit Aristoph. in Pluto, ἐμὲ πῖος οὐκ ὄχλος τεθεστεφάνωτο; non me cinxit seu circun-

dedit? Paff. voce Aristot. De mundo, κύκλῳ περιεστεφανῶν πᾶν οἰκουμένην, Quasi corona cingunt orbem terrarum. seu Ambiũt orbem terrarum. Possunt huc referri duo loci in Σπεφανόω citati, vnus Homeri, alter Hesiodi, si tmesin in iis admittamus.

ΣΤΗΘΟΣ, εος, τὸ, Pectus. Dicitur ab Hippocrate (vt Galen. annotauit) non omne id quod est à priori parte thoracis, sed mediũ os in quod se inserunt costæ: quod iuniores medici στέρνον appellant. Philonē verò στῆθος & στέρνον vsurpare synonymos docui in Σπῖλος, & in Στέρνον. H. Il. σ, & itē ο, Od. χ, βάλε στῆθος πρὸς μαζόν. Il. λ, Τὸν μὲν ὑπὸ μαζοῖο κατ' στῆθος βάλε δουρί. Et Od. ι, Οὐπὰ ἄμφι περὶ στῆθος. Item Il. σ, χερσὶ δὲ πᾶσαι Στῆθεα πεπλήγοντο, plangebãt pectora palmis. Quod vna voce composita dicitur στερνοτυπεῖσθαι, & κοπτεσθαι, vt apud Latinos Plangere, pro Plangere pectus seu Tundere & ferire pectus, vt in mœrore fit. Opposita huic pars est μετάφρενον, vt ex eodem Homero discimus. Il. ε, μετὰ φρένα ὀρθὸν ἔτειν Ὤμων μεταπρὸς, δεξιὰ δὲ στῆθεσφιν ἔλασσεν. Eodem libro στῆθος μεταμαζίον dicit, vt Aristot. στῆθος διφυὲς μαστῶν, pectus distinctum mammis. Idem στῆθος facit sedem cordis & perturbationum. vt Il. κ, — καρδίη ἔξω Στηθέων ὀκθρήσασα, — cor extra Pectus abit saliẽs. Od. ο, αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγείρω Ἀιδὸς ἐνὶ στήθεσσι νέ ἀκηχεμένῳ φόρ ἰαύθη. Et Il. ξ, — ἔχυτο δὲ στῆν Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. Et Il. ρ, Εἰσήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀείρων. Idem Od. κ, Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκάμβητος νόος ἔστι. Cui loco similis quidam Il. γ, v. 63. Et Od. ν, Αἰεί τοι Τιεῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα. Prosæ etiam scriptores vtũtur hoc vocabulo, vt Xen. in Cyn. & Philo in vita Mosis. Item & Luc. in Nigr. τὸ στῆθος ἢ πᾶν δεξιὰν καταφιλεῖν. ‖ Στῆθος Hippocr. dixit etiam in pede imam eius plantam, quam anatomici πέδιον nuncupant, vt Galen. annotauit: quan quã sunt qui eam pedis partẽ, quæ post eius cauũ iuxta digitos attollitur, στῆθος ποδὸς appellent, & similiter in manu στῆθος χειρός, eã partẽ quæ huic proportione respõdet. Gorr. illud carnosulum sub pollice (inquit Cam.) στῆθος αὐτόχειρος, montem Latinè quidam appellarunt pollicis, illud verò alterũ depressius paulo, στῆθος χειρός. Inter hæc μεταστήθιον, quasi interstitium horũ mõticulorum. Vide & Poll. ex quo Camer. ista desumpsit. Hesychio verò στῆθος est non solùm τὸ ὑπὸ τοῖς ποδῶν δακτύλοις στηθύνιον, sed etiam τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρὸς χῶμα.

C. Στηθοδέσμιον, ου, τὸ, Fascia pectoralis. Poll. l. 7 annotat, id quod suo tẽpore mulieres vocabãt στηθόδεσμον, ab Aristoph. Thesm. nominari ἀποδέσμους, quũ ait, Τὶν πέπλευγα περιλύσας τὸ χιτωνίου, Καὶ τὸ ἀποδέσμων, οἷς ἐνῶ τὰ πτύα. Ita Polluci στηθόδεσμον idem fuerit quod οἱ ἀποδέσμοι ἐν οἷς ἔνεστι τὰ πτύα, quale est mamillare, in quod hoc exiat epigramma Martialis, Taurino poteras pectus cõstringere tergo: Nam pellis mammas non capit ista tuas. E

ITEM Στηθοδεσμὶς, ίδος, ἡ, Fascia pectoralis, Ieremia 2.

C. Στηθοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, apud Hippocr. καρκινώδης. apud quẽ στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ Gal. exp. σμιλίῳ, id est specillo lato. siquidem acutum appellat ὀξυβελές.

C. Εὐρυστήθης, Qui lato seu amplo est pectore, Pectorosus. idẽ quod εὐρύστερνος. Et plur. τὰ εὐρυστήθη, Quæ habent latum pectus.

C. Ἀκροστήθιον, ου, τὸ, Summa pars pectoris, apud Aristot.

C. Μεταστήθιον, ου, τὸ, Interstitium inter τὰ στήθη. Vide Στῆθος. At μεταστήθιος adiectiuum, significabit Interiectus seu G situs inter τὰ στήθη.

C. Περιστήθιος, ου, ὁ, Qui pectus ambit seu cingit aut circundat, Pectori circunfusus. Substant. τὸ περιστήθιον, Fascia pectoralis, Fascia pectus circundãs, Pectorale. Legitur Exodi cap. 28, περιστήθιον καὶ ἐπωμίς: vbi vulg. versio habet, Rationale & superhumerale. Alibi tamen Rationale habet eadẽ versio pro λόγιον. Est autẽ genus ornamenti seu vestimenti sacerdotis Iudaici, quemadmodum & Hesych. testatur esse ἱερατικὸν ἔνδυμα. Si mulieri tribueretur, idem foret quod Polluci τὸ στηθόδεσμον. i. H ζῶσμα τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων, fascia pectoralis qua pectus & mamillæ cõstringuntur. Mamillare Latini appellãt.

C. Πρόστηθις, ίδος, ἡ, Anterior pars τῶν στηθῶν. Infra pedem totũ (inquit Cam.) πύλωμα. i. callus. In hoc quod eminet iuxta digitos, στῆθος ποδὸς. i. quasi pectus, à quibusdã θεοῖς nominatũ. Poll. l. 2, de partibus pedis, τὸ δὲ κάτωθεν, τὸ μὲν ὅλον, πύλωμα. Τοῦτο δὲ τὸ μὲν θεοῦχον, ὑπὸ τοῖς δακτύλοις, στῆθος ποδὸς, ἢ θεοστήθης· τὸ δὲ μέχρι τὸ στῆθος, κοῖλον ποδός.

C. Προστηθίδιος, idẽ quod θωρακίδιος, Appositus seu applicatus pectori. Apud Poll. l. 2, ἵππων θωρακίδια ὅπλα quæ Xen. appellat θωρακίδια, Arma quibus pectora equorũ muniuntur belli tẽpore contra telorum iniuriã. Apud Suid. hæc legũtur, ἐξελθόντες μεγάλοι δύο μὴ τύπων ἢ θωρακίδιον, ἐδέοντο μηδὲν αὐτὴν εἰσιέναι βουλεύσαι θεὶ τῆς πόλεως. vbi θωρακίδιον exp. εἰκόνων μέχρι στήθους. Fuerint itaque θωρακίδια, Simulachra pectoretenus ficta seu picta, Imagines non perfectæ, sed ad pectus tantùm deductæ. Eadẽ forma qua θωρακίδιος, DICITVR ET Ἐνστηθίδιος, Qui intra pectus est. Vnde τὰ ἐνστηθίδια, Interanea, seu Interiores partes pectoris, Penetralia pectoris. Poll. l. 2, τὸ ὑπὸ τὰς κλειδας, στῆθος· Τοῦτο τὰ ἐντὸς, ἐνστηθίδια.

C. ΑΠΟστηθίζω, Fut. σω, Expectoro. i. Ex pectore depromo. Suid. in nomine Σαλούστιος, secũdo loco posito, οὐδὲ ὅστ' ἀπὸ τῶν ἐς πλῆθος ἀποστηθίζειν καὶ γράφειν ἐς κάλλος. Vbi ἀποστηθίζειν videtur esse Depromere ex pectore. Bud. simpliciter interpr. Expromere, item Eloqui. In hoc certè loco Ennii, quem citat Cic. Tum pauor sapiẽtiam mihi omnem ex animo expectorat, capitur Expectorat pro Ex pectore eticit seu expellit. Eust. ἐκστηθίζειν (quod itidẽ ex στῆθος cõpositum est, & præpos. ἐκ) facit contrariũ ei quod Latini dicũt Recitare, scribit enim, εἰωθὼς φέρειν φέρειν ὅπῃ στήθοις τῶν τραγῳδῶν, αὐτὸς ὁ ὑμῶν τὸ ὅπῃ σῶμα τῶν ἐκεῖνον φέρειν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐνστηθίζειν τὰ τραγικά. ὁ δὴ ἐκ ἀπὸ στήθοις λέγω φαμὲν, θεὸς ἐξαπολῶ τὸ ἀπὸ μεμνεῖσθαι, ἢ ἀπὸ βιβλίου. Est autem notandum hic ἀπὸ στήθοις λέγειν dici eodem modo quo dicũt nostrates, *Dire par cueur*. Est alioquin frequentius apud Græcos ἀπὸ σῶματος εἰπεῖν (vnde ἀποσωματίζειν.) quàm ἀπὸ στήθοις εἰπεῖν.

C. Ἐκστηθίζω, vide in præcedenti Ἀποστηθίζω.

ΣΤΙΖΩ, F. ξω, Pungo. Item Cõpungo notis. i. Stigmata inuro, seu Notis inustis signo. vt Cic. De off. 2, dicit barbarum cõpunctum notis Threicius: quem paulo pòst stigmatiã appellat vocabulo Græco. Solebant enim serui notis inustis insigniri. vt ex Artemidoro quoque discimus, qui lib. 1 Oniocr. ait, στίζονται θεῖα Θρᾷκιν οἱ ἄρχοντες παῖδες, καὶ θεῖα Γέτας δοῦλοι. Captiui etiam, necnon & sceleris alicuius deprehensi, solebant notis inustis insignim. Plut. Per. de Samius, τοῖς αἰχμαλώτοις τῶν Ἀθηναίων ἐνυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας, noctuas eis in frontes inurebant. Sic Diphilus apud Athen. l. 6, de quodam qui comã alebat, dicens deo se eam consecrasse, οὐδὲν πάνυ γ', ἀλλ' ἐστιγμένος, θεὸν τὸ μετώπου θεραπεύσαι αὐτὸν ἔχει, non ideo, sed vt obuelet notã quæ eius frõti inusta est. Hermog. ἔξεστι στίζειν τοῖς μοιχοῖς· στίζων τις ἀπέκτεινε; καὶ φόνου φεύγει. Apud Herodot. l. 7, Thebanorum qui à Græcis ad Xerxẽ desciscebant, maiorem partẽ regis iussu barbari ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα, Compungebant notis regiis, seu Inurebant notas regias, Notis regiis inustis signabãt. Quẽ locum taxat Plut. in suo libello quem περὶ Ἡροδότου κακοηθείας inscripsit, p. 1043 meæ edit. Idem Plut. De sera numinis vindicta Thraces reprehendit quòd στίζουσι ἄνθρωπον, πρωφρωῦτας τοῦ Ὀρφέως, τοῦ αὐτῶν γυναῖκας. Herodiano teste, l. 3, olim Britanni τὰ σώματα ἐστίζοντο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι, corpora sua notabãt pictura varia, & formis animaliũ omne genus. Cui loco similem vide in Προσαναστίζω. Ager etiam aliquis στίζεσθαι dicitur. de quo in Ἄστικτος. ‖ Exponitur etiam Mordeo & Incesso. qua signif. Pungo quoque & Vro apud Lat. vsurpantur. At στίζειν pro Taxare, Infamare, citat B. ex Chrysost. cõm. in 1 ad Cor. 15, p. 233, & ex Basil. p. 582. ‖ Hesych. στίζας exp. non solùm σημεῖον ποιήσας, sed etiam μαστιγώσας. itidẽ mq; στίγμυος à Suida & schol. Aristoph. exponitur τυπτόμενος, in Vespis, Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στίγμυος βακτηρίᾳ, Cæsus scipione, Percussus seu verberatus baculo.

Στίγμα, ατος, τὸ, Nota qua aliquis compunctus est, Nota quæ alicui inusta est, Signum quod alicui impressum est ferro candenti. Latini quoque stigma appellant. vt Martial. Frons hæc stigmate non meo notanda est. Herodianus lib. 7, ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα τοῖς πολίταις τῶν Θηβαίων. Plutarchus in suo περὶ ἀδοξοποιίας libello, τὰ δὲ τῶν πικρῶν (sub. δεσποτῶν) ἐκκαλύμματα καὶ δυσκόλων ἐν τοῖς θεοσώπτοις τῶν οἰκετῶν ὄψει, καὶ τοῖς στίγμασι καὶ ταῖς πέδαις. Paulus cap. vlt. epist. ad Galat. τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω, stigmata Domini Iesu in corpore meo porto. id est inustas notas, quales inuri seruis solebant. Sed quũ seruis ea essent probrosa (vnde & stigmatiæ dicebãtur) ipse iis gloriatur, vt ea non dubitet pseudapostolorum gloriæ opponere, necnon & circuncisionis cicatrici. Intelligit autem στιγμάτων nomine omnia quæ in corpore suo passus est Christi nomine, de quibus 2 Cor. cap. 11. Apud medicos στίγματα dicuntur notæ quæ in facie aut alia quapiam corporis parte infliguntur, quales videmus in manibus eorum qui militiam exercent. Sic enim Aetius libro 8, cap. 12, στίγματα καλοῦσι τὰ ὅπῃ τῷ θεοσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τῷ σώματος ὅπτηγεγραμμένα, οἷα ὅστ' ἐν τοῖς γραπτομένοις ἐν ταῖς χερσίν. Vbi etiam describit quoddam μέλαν περὶ στίγματα. Ibidem τὰ στίγματα ἀφελεῖν, & τὰ στίγματα ἐξαφανεῖν. vt apud Plinium lib. 25, cap. vlt. Omnibus batrachii generibus vis caustica: ideo ad tollenda stigmata vtuntur, causticisque omnibus miscent. Dioscor. lib. 2, cap. 205, de foliis & recentibus cauliculis batrachii, δυνάμει ἐχὰ ἑλκωτικὴν καὶ ἰσχαρωτικὴν ὅλεν καὶ στίγματα ἐξαίρει. Rursum Plinius scribit stigmata deleri fimo columbino, quem Dioscorides lib. 2, cap. 98, tradit & πυρίκαυτα θεραπεύειν, igni ambusta. Vbi sicut stigmata deleri ait, sic Martial. Stigmata nec vafra delebit Cinnamus arte. Marcell. Virgil. post locum in Ἐρυθρόστικτος citandum, Ex eo (inquit) factum est vt στίγματα non tam puncta ipsa quam punctis variatam superficiem Græci vocauerint. Et ex hoc genere inter cutis vitia στίγματα in antiqua medicina dicta sunt non puncta, sed maculis punctorum quantitate & forma decolorata hominis cutis. Differũntque (quod manifestè ex antiquis scriptoribus & ex nomine ipso colligitur) stigmata à leuce & vtraque vitiligine, quòd in his, siue candidæ, siue nigræ maculæ sint, maior quantitas & nulla certa forma est: in stigmatis autem puncta tantùm & punctis variata superficies. Στίγματα Hesiodus dixit Puncta, seu Maculas & notas quibus aliquid distinctum variatumque est, veluti punctis: in Aspide, v. 166, Στίγματα δ' ὣς ἐπέφυκτο δεινῶν δηνοῖσι δράκουσι Κυάνεα κατὰ νῶτα. vbi scholiastes, ὡς δὲ στίγματα ἤτοι ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν δρακόντων. καὶ στίκτα τὸ ἢ ποικίλοι εἰ ὄφεις. Sic Virg. Maculosus anguis, Georg. 3.

VNDE Στιγματοφορέω, ῶ, Stigmata fero in corpore, id est Stigmata mihi sunt inusta, Notis compunctus sum. Luc. ITEM Στιγματίας, ου, ὁ, Stigmate notatus, Notis compunctus, Cui stigma inustum est. vt στιγματίας δοῦλος, Seruus compunctus notis, seu cui stigmata & notæ inustæ sunt. solebant enim notæ eis candenti ferro imprimi, vt agnoscerentur, præsertim si aufugere consueuissent. vt ex Plut. quoq; discimus in Nicia, de Athenienfibus in Sicilia captis, καὶ τοῦτοις ὡς αἰκέτας ἐπώλουν, στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον, equi signo eorum fronti impresso. Cuius rei Plato quoque meminit, l. 9, De leg. item Plut. suprà in Στίζω & Στίγμα: necnon & Phocyl. quum ait, Στίγματα μὴ χάψῃς ἐπινειδίζων θεράποντα. Item & Plin. & Valer. Max. lib. 6, cap. 8, Seruus ab eo vinculorum pœna coercitus, inexpiabilique literarum nota per summam oris contumeliã inustus. Poll. lib. 3, cap. 8 de seruis, οἱ δὲ στιγόωφοι, (sic enim reponendũ pro μαστιγόωφοι) στιγματίαι καὶ στιγματίαι, ὡς καὶ μαστιγούμενοι, μαστίγια. Itidẽ Cic. De off. l. 2, Qui fideliorem, & barbarũ & stigmatiam putaret, quàm coniugem. (Ita enim antiqui codices habent pro Stigmaticum, quod in nonnullis legitur) Paulo antè dicit, Barbarum, & eum quidem compunctum notis Threicis, districto gladio iubebat anteire. synonymos accipiens Cõpunctum notis & Stigmatiam. Plin. epistola 5, lib. 1, taxat quẽdam vt Vitelliana cicatrice stigmosum. Nicanor autem grammaticus dictus στιγματίας fuit διὰ τὸ περὶ στιγμῶν πολυλογήσαι, teste Eust. AFFERTVRETΣπιγματίζω pro Stigmate noto, Stigmą inuro: στίζω.

Στιγμή, ῆς, ἡ, Punctũ. Apud mathematicos στιγμὴ & σημεῖον idem sunt, id est punctum: nimirum οὗ μέρος οὐδὲν, minima lineæ pars, quæque in partes diuidi nequit. Euclides suorum στοιχείων initio, σημεῖόν ἐστιν οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ, μῆκος ἀπλατές· γραμμῆς δὲ πέρατα, σημεῖα. Suid. στιγμὴ ὅστ' γραμμῆς πέρας, ἤτοι ὅστ' σημεῖον ἐλάχιστον· κέντρον δὲ ὅστιν ἀρχὴ γραμμῆς. Euclides tamen vtrunque lineæ extremum appellat στιγμήν. Item στιγμὴ (inquit Marcell. Virg. apud Diosc.) in sermone punctum vocant, minimam notam qua membra sermonis in scribendo librarii diuidunt: eadémque ratione quæcunq; cõtinuum aliquid intercedentia angustis interuallis diuidunt, discernũt & variãt. Itẽ πελεία στιγμὴ, punctũ quod ponitur in fine sententiæ perfectæ. Apud Latinos quoque Punctus siue Punctũ, pro minima rei alicuius parte ponuntur, vt quum Plin. dicit, Nõ aliud est terra in vniuerso quàm mũdi punctus. Et Horat. Horæ puncto, vt Lucr. Puncto diei. Et Cic. Illo inquam ipso die, immo hora, atque etiam puncto temporis eodem. Et Cas. Vi tempestatis puncto temporis interiit. Rursum Cic. Tot ciuium Rom. vno puncto cædes. Item, Neque Latini punctũ est tẽporis commoratus. Itidem Græci στιγμὴ χρόνου dicunt pro minimo temporis spatio, seu momento. vt Demetr. Phal. apud Plut. consolat. ad Apoll. laudans Euripidem dicentem μίαν ἡμέραν τὰ μὲν καθελεῖν ὑψόθεν, τὰ δ' ἐξαίρειν αἴσιον: rectius tamẽ dicturum fuisse ait, si nõ μίαν ἡμέραν, sed στιγμὴν χρόνου dixisset. Eodem lib. πάντα πολὺ δηπουθεν ἢ μικρὸν, οὐδὲν διαφέρειν δεκεῖ, πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα. τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια καὶ τὰ Σιμωνίδου ἔτη, στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. Sic Luc. 4, ἐν εἴξαν ἐν στιγμῇ χρόνου, In puncto temporis, In momento tẽporis. VNDE Στιγμαῖος, ου, ὁ, Qui vnius puncti est, seu Punctum æquans. vt apud Procl. in sua sphæra, Progressus minimus & vnius solùm puncti, Punctus viæ. Sic στιγμαῖος βίος, Vita quæ punctum duntaxat temporis durat. Plut. cõsolat. ad Apollon. καὶ γὰρ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ὅστ' καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα. Itidem ἀστιγμὴ βίου dicitur de vita breui & momentanea.

Στικτέον apud grammaticos pro Punctum ponẽdum est, seu Interpungendum est, Distinguendum est puncto. Qua signif. VERB. Στίζω quoq; vsurpatur, vt Epigr. lib. 1, in Grãmat. Εὐστήθου Ἀθηναίου στίξαντος πᾶν καθόλου, Qui punctis distinxerat & emẽdarat, Brodæo interpr. qui πᾶν καθόλου dicit esse nomẽ libri cuiusdam. de quo ibidem plura.

Στικτὸς, ή, ὁ, Punctus. Item Variis notis cõpunctus, Variis notis distinctus. vt στικτὸς ἔλαφος apud Soph. Sic idem Soph. in Philoct. p. 384, στικτῶν ἢ λασίων μὴ θηρῶν, id est ποικίλων καὶ δασυτρίχων, vt schol. exp. Inter animalia varia & hirsuta, Inter animalia diuersis distincta coloribus atque hispida. Et Oppianus Cyneg. l. 3, — θεὶ στικτὴν ὑαίνας, de maculosis hyænis. Eurip. Phœn. de Argo, Στικτῆς πανοπτῶν ὄμμασιν δεδορκότα· vbi schol. itidẽ exp. ποικίλοις: quoniam nimirum varii cernuntur in oculis colores. eorum tamen & καταστικτοῖς: quod minus probo. Ea signif. Ouid. de stellione, — stellatus pectora guttis. Vide & sequens Ἄστικτος.

C. Ἄστικτος, ου, ὁ & ἡ, Qui punctus non est. seu Nullis cõpunctus notis, Nullo signatus stigmate, Nullis punctis signatus. ἄστικτον χωρίον dicebatur ager creditoribus non obnoxius. nã qui obnoxii erãt, lapidibus vel columna signabantur: cui opponitur στικτὸν χωρίον, seu ὑποβόλον, ὑπόχρεων. Sic enim Poll. l. 3, λίθος ἢ ἢ ὕλη ἢ πλὴν τῆς δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον. ὅθεν ὃ τοῦτο ἔλεγον καὶ τὸ ὀβίχθαι τὸ χωρίον· ὡς τὸ ἐναντίον, ἄστικτον. τὸ δὲ ὑπόχρεων χωρίον, καὶ ὑποβόλον.

C. Ἐρυθρόστικτος, ου, ὁ & ἡ, Rubeis distinctus maculis, Rubris cõpunctus notis. Marcell. Virg. apud Diosc. l. 2, Hácque ratione in marmorum genere, præsertimq; in Numidico, λευκοστικτον aliquod & ἐρυθρόστικτον, i. candidis & rubris punctis distinctum & variatum dicitur, nõ aliam ob causam quàm ob varietatẽ illam colorum, qui punctorum quantitate & forma rem variant.

C. Λευκόστικτος, Albis punctis seu maculis distinctus, Albis notis compunctus. Eurip. dicit λευκοστίκτῳ τειχὴ βαλίοις πώλοις, equos varios, videlicet quorum pili albis notis seu maculis distincti sunt.

Σπηλις, έως, ὁ, Subula dicitur: vel etiam Omne id quo pun- A
gimus. Suidas exponit κεντητήριον. Alio nomine ὀπήπον dicitur.

Σπηλών, ῶνος, ὁ, idem quod σημαία, teste Polluce, cuius verba paulo suprà citaui. Legitur apud Hesychium, & exponitur μαστιγίας: sed putarim scribendum potius σημαίας pro illo μαστιγίας. Apud Eustath. paroxytonos scribitur, pag. 723 καὶ Τελπέδων, ὁ πολλάκις δεθεὶς, καὶ κοῦρος δοῦλος, ὃς καὶ πέδων ἐν ἁπλότητι λέγεται, καὶ σίγνον, εἴπων σημαίας. Sic pag. 1542, ὁ γράψας ὅτι σίγνον καὶ πεδὼν δοῦλος ὁ σημαίας. Apud Poll. quoque eodem modo B
scribitur σίγνονες.

C. ΑΝΑστίζω, Rursum compungo notis, &c. Interdum pro simplici στίζω. VNDE c. 2. Προσαναστίζω, Iterum compungo addita & alia nota. vt Θρᾴκισσαι τινες γυναῖκες ἐφ' ὕδρει στίζεσθαι μέχρι τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λοιπὰ προσαναστίζουσι, ὀξυλεφοῦσαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτῆρα. Qua de re Eustathius pagina 1960, καὶ μὴν καὶ ἡ χαρά φησι, ὅτι περὶ τὴν ὑδρεῖαν (φασὶ) ποικιλλεσθαι ἐν σώματι. διὸ δὴ χαφὼ πολλοῦσαι Θρᾴσσαι καὶ τινες γυναῖκες ἐφ' ὕδρει, ὠξυλείψαντο (φασὶ) τὴν συμφορὰν ταύτην, προσαναγράφουσαι τὰ λοιπὰ τοῦ χρώτος, ἵ ἀπὸ τῆς ὕδρεως χαρακτηρίζοι τοιοῦτοι ἀριθμητεῖς, κόσμου προσηρεμα ἐσώσομα ὀξυλεψῶ δηλαδὴ νομαζόμενοι σημαίας. Simile quid de Thracum mulieribus habes in Σπίλω ex Plutarcho. Item & Plin. lib. 22, cap. 1. Barbarorum fœminæ, matresque etiam apud Dacos & Sarmatas, corpora sua inscribunt. hoc est, Signa notásque suis corporibus imprimunt quò venustiores appareant. Simile quid de Britannis narrat Herodianus, suprà in Σπίζω.

C. ΔΙΑστίζω, Distingo punctis & notis. Aristot. Rhet. lib. 3, D
Ὡς γὰρ Ἡρακλέους διαστίζειν, ἔργον, οὕτω καὶ τοῦ λόγου τὸ πολὺ τῷ πρότερον ἢ τῷ ὕστερον ἢ τῷ πρόσθεν, punctis & ὑποδιαστολαῖς distinguere. Bud. Idem Bud. διαστίζειν pro In punctum desinere, affert ex Themist. in Post. pag. 44. VNDE Διάστιξις, εως, ἡ, Distinctio quæ punctis ni seu notis: idē quod Διαστολή. Ambo sunt vocabuli grammaticorum.

C. ΕΠΙστίζω, Notis compungo, Maculis vario. vel Punctis notisque distinguo in superficie.

C. ΚΑΤΑστίζω, Punctis distinguo. Basilius in epist. quadam ad notarium, τὰ χαράγματα τέλεια ποιεῖ, καὶ οὐδὲ τὴν ἀκο- E
λούθω, κατάστιξε. Vnde κατεστιγμένος, punctis distinctus. vt Aristot. de ouorum coloribus, τῷ δὲ κατεστιγμένα, id est, (Plin. interpr.) Alia pūctis distincta. Hesych. κατεστίζων exp. βεβαιῶν, item καταστίζων, subiungens, παρ' ὅσον τῷ ἀπακτοῦσι τὰ ὀνόματα παρεστίζων καὶ ἐζημίωσε. VNDE Κατάστικτος, Pūctis distinctus, Notis eopūctus, Notis seu punctis variatus. vnde apud eunde Hesych. Κατάστικτον, ποικίλον. Exemplum huius significat. habes in Σπίλος ex Hesiodi schol. Sic κατάστικτος χιτών, tunica variis notis compūcta, Tunica varia, seu variegata: idem F
quod ποικίλος χιτών. seu Tunica cui animalium figuræ florés ve intexti sunt, Tunica belluata, vt Plautus dicit Belluata taperia. Poll. lib 7, ὁ δὲ κατάστικτος χιτὼν ὅστιν ὁ ἔχων ζῶα ἢ αὐτὴν ὀνυφασμάτια. quē & ζωωτὸν χιτῶνα siue ζωδιωτὸν dictum fuisse scribit. qualis est Bacchi tunica apud Arrian. Ex Plut. Lycurgo affertur, ῥυθμοὶ πολὺ τὸ κόσμον ἔχοντες καὶ κατάστικτον pro Numeri multum decoris grauitatisque habentes. Sed vel alia lectio vel alia interpretatio quærenda est.

C. ΠΑΡΑστίζω, Puncto noto, Nota signo. Vtitur Hesych. in G
præcedenti κατεστίζω. Fortasse significat etiā Perperam distinguo punctis & notis.

C. ΠΕΡΙστίζω, Notis vndique compungo, Punctis circumcirca distinguo. VNDE Περιστιγής, Notis vndique compunctus, Punctis circumcirca distinctus, seu maculosus, Varius. ποικίλος. De quo & in Περιστιβής.

C. ΥΠΟστίζω, Subtus pungo. seu Subdistinguo. VNDE Ὑποστικτέον, subdistinguendum est: ET Ὑποστιγμή, ῆς, ἡ, Subdistinctio.

ΣΤΙΛΒΩ, Splendeo, Luceo, Niteo. Iliad. γ, H
Κάλλεί τε στίλβων καὶ ἐμάσσατο, nitens & oris specie & vestibus, seu Et nitida forma & nitidis vestibus decorus. Et Iliad. σ, circa finem, χιτῶνας Εἵατ' εὐνήτοις ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ, nitentes oleo. oleum enim est nitidum & resplendet. Hesychius quoque στίλβει exponit λάμπει, & schol. Euripidis, λαμπηδόνα πέμπει. In qua significatione vtuntur & prosæ scriptores: vt Aristot. De color. ποιεῖ δὲ διαφορὰν καὶ τὸ λαμπρὸν ἢ στίλβον τῷ μιγνύμενον, ἢ ζωειδὲς αὐχμηρὸν καὶ ἀλαμπές. Quid autem sit στίλβον, his verbis idem declarat, ἔστι δὲ τὸ στίλβον ἀκίνητα φωτὸς καὶ πυκνότης. Ibidem, τὸ δὲ χρυσοειδὲς γίνεται, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἠλιῶδες πυκνωθὲν ἰσχυρῶς, στίλβῃ. Idem alibi, φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπούμενον. Cui simillem locum vide in Ἀποστίλβω. Eidē dicuntur στίλβειν etiā stellæ. vt in 2 De cælo, ἡ γὰρ ὄψις ἀποτεινομένη μακρὰν ἐλίττεται· ὅταν οὖν δεῖ καὶ τοὺς στίλβειν φαίνεσθαι τοὺς ἀστέρας τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς δὲ πλείστοις μὴ στίλβειν, Non micare, seu Non coruscare. Ibidem κραδαίνεσθαι dicit & πρέμειν: cui respondet potius Vibrare apud Latinos: quod Cicero de mari etiam vsurpauit, Quódque nunc, quia à sole collucet, albescit & vibrat, dissimiléque est proximo ei continenti. Quanuis verò Aristoteles velit planetas nō στίλβειν, attamen στίλβειν dicitur ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ, Hesychio: Eustathio autem ὁ τῆς Ἀφροδίτης: quorum vterque planetarum nomine censetur. Annotat idem Eustathius, apud Homerum dici aliquem καλλεῖ στίλβειν qui ἀλοιφῇ τινι μυρεψικῇ ἠρτυσμένος τὴν ὄψιν, cuius facies vnguento aliquo nitida & pulchra est effecta. Affertur & pro Niteo, id est Sum nitida & bene curata cute, vt qui lautè nutriuntur. Transitiuè etiam exponitur Fulgorem addo, Illustro, Nitidum reddo. Sic accipitur apud Dioscoridem lib. 1, cap. 112, de vlmo, τὸ δὲ ὀν ταῖς φύσαις κατὰ τὴν περιστολὴν ἐκβλάστειν θύρσκοι ὑδρῶν ὑγρὸν, στίλβει πρόσωπον ὅθεν χρῶ ὑδρῶν. Vnde Plin. Humor in folliculis arboris huius nascens, cuti nitorem inducit, faciémque gratiorem præstat. Sed malim scribere στιλβοῦν, quo alibi & ipse vtitur, & alii: quum itidem & Euripidis schol. annotet, Σπίλβω, τὸ λαμπηδόνα πέμπω: στιλβοῦν δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς.

PARTICIP. Σπίλβων non significat solùm Nitēs, Splendēs, seu Micans, Vibrans, sed est & nomen planetæ. Nam vt Hygin. scribit. στίλβων dicitur stella Mercurii. quod Hesych. confirmat, & Aristot. De mundo, loquēs de quarto orbe planetarum, στίλβων (inquit) κύκλος ὁ ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι, τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. Memini huius rei & in verbo στίλβω, vbi dixi stellis tribui etiam τὸ στίλβειν. Apollonii Rhodii scholiastes scribit astrologos στίλβοντας ἀστέρας vocare οὓς ἐν κινήσει ὁρᾶς. Σπίλβων est & nomen proprium apud Aristot. Rhet. 2.

Σπιλβωνίδης patronymici formam gerit, vt Λεωνίδης. Suid. annotat, legi apud Aristoph. in Auibus, ὦ στιλβωνίδης ibi; στιλβωνίδης accipi posse vel pro λαμπρὸς ἀπὸ βάθους νεοῦ καὶ κεκαλλωπισμένος, vel proprium esse nomen.

Σπλβη, ης, ἡ, Nitor, Splendor. Hesychius exp. αὐχμός: pro quo fortasse reponendum αὐχή. nam στίλβη & αὐχμὸς, quo significatur Squalor, sunt contraria. Idē annotat, Atticos στίλβιον vocare τὸ ἔσοπτρον, Speculum. nam solēt specula ex nitida materia fieri. Idē στίλβη exponit & ἐλλυχνιον, φανόν, Ellychnium, Laterna. Pollux l. 6, cap. 18, καὶ στίλβη δὲ ἐν τῷ ἀγγείῳ γήϊνον ᾧ ἐν τῷ λυχνῷ ἐχρῶντο, vasculum è terra figlina, quo vtebantur lychni loco: afferens hæc exempla. Plato com. φείδεσθε τῶν ἐλαίου σφόδρα. ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήσομαι στίλβιον, ἥτις μὴ πέπτει. Itidem libro 10, στίλβιον esse dicit lychni quodilam genus, afferēs hunc locum Aristophanis, Phœnissis, στίλβη δ' ἡ κρήνη τὸν μοι φλόγα ὥστε δεῖν τῷ λυχνίῳ.

Σπλβηδὸν, Nitide, Splendidé. Legitur apud Suid. qui tamē non exp. sed tantùm dicit esse ὄνομα λαμβανόμενον ἐκ τοῦ στίλβω τὸ λάμπω.

Σπλβηδών, όνος, ἡ, Nitor, Splendor. Suidas itidem στιλβηδόνος exponit λαμπηδόνος.

C. Σπλβοποιέω, ῶ, Nitidum & splendidum reddo, Nitorem seu splendorem concilio.

Σπιλβόω, ῶ, idem. Dioscorides lib. 5, cap. 173, de Samio lapide, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν, quo aurifices vtuntur in poliendo auro vt resplendeat. Plinius quoque lib. 36, cap. 21, dicit esse poliendo auro vtilem. στιλβοῦν μάχαιρα. Bud. interpr. Tergere gladium ad splendorem: ex Psalmo 7, τὸν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει. Et ex Gregorio, ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα ὀξυβόλον ἐστὶ, καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίγειον μόνον, καταίχετο δέ. In loco illo Psalmi τὸν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, sunt qui interpret. Gladium suum A
vibrabit. Solent enim gladii vibrati ad solem præsertim, στίλβειν, nitere & splendere, vt & aurum, aqua & alia quæ nitida sunt. In hac autem significat. commodè reddi posse existimo verbo Coruscare.

Σπίλβωμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid nitidum redditur, Quod nitorem conciliat. idem quod στίλβωσις. Ex Dioscoride lib. 1, cap. 63, εἰς στιλβώματα μίγνυται, Pigmentis ad conciliandum faciei nitorem inseritur, Miscetur iis quæ ad nitorem cutis conficiuntur.

Σπίλβωσις, εως, ἡ, Politio qua aliquid nitidum redditur ac B
splendidum. Exponitur etiam Nitor, Splendor.

Σπίλβωτον, ου, τὸ, idem quod στίλβωμα, Id quo nitorem concilamus rei alicui. Dioscor. lib. 1, cap. 33, de oleo Sicyonio, χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ὅλῃ τῇ προσώπῳ ὅλῃ στιλβώτρῳ, Vtuntur eo mulieres ad nitorem cuti in facie cōciliandum, Ad cōmendandum faciei nitorem. Sed malim omisso posteriore ὅλῃ legere χρῶνται αὐτῷ ὅλῃ τῇ προσώπῳ στιλβώτρῳ, Vtuntur eo mulieres quæ faciei nitorem conciliare volunt. At perperam in vulgatis editionibus scriptum legitur στιλβότρῳ, corruptissimè C
autem in v. l. στίλβωτος.

C. ΑΠΟστιλβόω, ῶ, Splendere facio, Splendidum ac nitidum reddo. idem quod simplex στιλβόω. Legitur in Epigramm.

Σπλπνός, ός, ός, Nitidus, Splendidus. sicut Suid. quoque στιλπνὸν exponit λαμπρὸν, στίλβον. Iliad. ζ, — στιλπναὶ δ' ἀπέπηθον ἔερσαι. Dioscorides lib. 5, de stibio, κράτιστον ὅτι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον. Plinius quoque scribit, magis probari stibium fœminam, & nitere, marem autem minus radiare. Idem stibium esse ait lapidem spumæ D
candidæ nitentisque, non tamen trāsiucentis. Annotat Eustath. hoc στιλπνὸς deriuatum esse potius ab inusitato VERBO Σπίλπω, vt πρηνὴς à πέρπω, θαλπνὸς à θάλπω: VNDE ET Σπλπων, nomen philosophi Megarensis.

Σπλπνότης, ητος, ἡ, Nitiditas. seu Nitor, Splēdor. λαμπρότης.

C. ΑΠΟστίλβω, Niteo, Splendeo, Nitorem seu splēdorem emitto. idem quod simplex στίλβω, nisi quod videri potest paulo significantius. Aristoteles certè in eadē significatione vtitur vtroque, dicens libro 2 Meteorol. E
aquam marinam φαίνεσθαι ἀποστίλβουσαν ὅταν ἡ θάλαττα ῥάβδῳ τυπῇ τις: & alibi, φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπούμενον. Basilius πρὸς νεοτείας iunxit accusatiuo tanquā actiuum, pro Cum fulgore emitto, vel quasi cum fulgore, aut Emitto tanquam splendorem quendam, seu fulgorem: ὡς ὅσοι ὑφαιρεῖς τῆς δορκὸς, τοσοῦτον πιστοὺς τῆς πνευματικῆς ἀνεξίας τῷ ψυχῷ ἀποστίλβειν. Itidē Arethas de chrysolitho loquens, χρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπρότητας.

C. ΕΠΙστίλβω. Niteo, Fulgeo. Lucian. idem quod simplex στίλβω: SICVT ET Καταστίλβω itidem signif. Niteo, Fulgeo, seu Remideo, Resplendeo, Refulgeo. F

C. ΠΕΡΙστίλβω. Circumfulgeo, Circumcirca niteo & splendeo. ex Epigr. Exponitur & Nitidum ac splēdidum reddo.

C. ΥΠΟστίλβω, Aliquantum splendeo, Modicè niteo. vel Subtus niteo, Subtus splendeo seu fulgeo.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, ίδος, ἡ, Strigil: instrumen- G
tum quo vtimur in corpore destringendo: alio nomine ξυσρα dicitur, à verbo ξύω, vt Strigil a Stringo. sic γλυφὶς a γλυφω. Pollux refert inter gymnastica instrumenta. Solebant enim athletæ ad certamen descendentes radi seu destringi, deinde vngi. In balneis quoque vtebantur στλεγγίσι. Aristoph. οὐδὲ γὰρ αὐτὴ στλεγγὶς, οὐδὲ λίκνοθος. Idem Senecta, εἰ παιδαγωγὸς ἀκολουθεῖν δεῖ σταῖραι καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα. Plutarch. in Instit. Laconicis, Spartanos dicit solitos fuisse vti στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς ἀλλὰ καλαμίναις, strigilibus non ferreis sed arundineis. Philelphus ibi vertit Pectinibus. Appion στλεγγίδων nomine accipit σαγήνας ἐλαίας, vt refert scholiastes Aristoph. in Equitibus, exponēs H
hunc locum, Μὴ φθονεῖτ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις. vt ἀπεστλεγγισμένοις sit ἐλαίῳ ἀλειμμένοις. Sed parum verisimilis mihi equidem videtur ea expositio: & rectius ipse scholiast. ἀπεστλεγγισμένοις exponere ἀπηξεσμένοις καὶ ἐπανήκοισιν ἀπὸ ἀλείμματος, οὐκ κεκαθαρμένοις, μετὰ πο-

φάσεως τοῦ στιλβοῦσθαι, sunt qui interpret. Gladium suum A
vibrabit. Solent enim gladii vibrati ad solem præsertim, στίλβειν, nitere & splendere, vt & aurum, aqua & alia quæ nitida sunt. In hac autem significat. commodè reddi posse existimo verbo Coruscare.

Σπίλβωμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid nitidum redditur, Quod nitorem conciliat. idem quod στίλβωσις. Ex Dioscoride lib. 1, cap. 63, εἰς στιλβώματα μίγνυται, Pigmentis ad conciliandum faciei nitorem inseritur, Miscetur iis quæ ad nitorem cutis conficiuntur.

Σπίλβωσις, εως, ἡ, Politio qua aliquid nitidum redditur ac B
splendidum. Exponitur etiam Nitor, Splendor.

Σπίλβωτον, ου, τὸ, idem quod στίλβωμα, Id quo nitorem concilamus rei alicui. Dioscor. lib. 1, cap. 33, de oleo Sicyonio, χρῶνται δὲ αὐτῷ αἱ γυναῖκες ὅλῃ τῇ προσώπῳ ὅλῃ στιλβώτρῳ, Vtuntur eo mulieres ad nitorem cuti in facie cōciliandum, Ad cōmendandum faciei nitorem. Sed malim omisso posteriore ὅλῃ legere χρῶνται αὐτῷ ὅλῃ τῇ προσώπῳ στιλβώτρῳ, Vtuntur eo mulieres quæ faciei nitorem conciliare volunt. At perperam in vulgatis editionibus scriptum legitur στιλβότρῳ, corruptissimè C
autem in v. l. στίλβωτος.

C. ΑΠΟστιλβόω, ῶ, Splendere facio, Splendidum ac nitidum reddo. idem quod simplex στιλβόω. Legitur in Epigramm.

Σπλπνός, ός, ός, Nitidus, Splendidus. sicut Suid. quoque στιλπνὸν exponit λαμπρὸν, στίλβον. Iliad. ζ, — στιλπναὶ δ' ἀπέπηθον ἔερσαι. Dioscorides lib. 5, de stibio, κράτιστον ὅτι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον. Plinius quoque scribit, magis probari stibium fœminam, & nitere, marem autem minus radiare. Idem stibium esse ait lapidem spumæ D
candidæ nitentisque, non tamen trāsiucentis. Annotat Eustath. hoc στιλπνὸς deriuatum esse potius ab inusitato VERBO Σπίλπω, vt πρηνὴς à πέρπω, θαλπνὸς à θάλπω: VNDE ET Σπλπων, nomen philosophi Megarensis.

Σπλπνότης, ητος, ἡ, Nitiditas. seu Nitor, Splēdor. λαμπρότης.

C. ΑΠΟστίλβω, Niteo, Splendeo, Nitorem seu splēdorem emitto. idem quod simplex στίλβω, nisi quod videri potest paulo significantius. Aristoteles certè in eadē significatione vtitur vtroque, dicens libro 2 Meteorol. E
aquam marinam φαίνεσθαι ἀποστίλβουσαν ὅταν ἡ θάλαττα ῥάβδῳ τυπῇ τις: & alibi, φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπούμενον. Basilius πρὸς νεοτείας iunxit accusatiuo tanquā actiuum, pro Cum fulgore emitto, vel quasi cum fulgore, aut Emitto tanquam splendorem quendam, seu fulgorem: ὡς ὅσοι ὑφαιρεῖς τῆς δορκὸς, τοσοῦτον πιστοὺς τῆς πνευματικῆς ἀνεξίας τῷ ψυχῷ ἀποστίλβειν. Itidē Arethas de chrysolitho loquens, χρυσοειδεῖς ἀποστίλβων λαμπρότητας.

C. ΕΠΙστίλβω. Niteo, Fulgeo. Lucian. idem quod simplex στίλβω: SICVT ET Καταστίλβω itidem signif. Niteo, Fulgeo, seu Remideo, Resplendeo, Refulgeo. F

C. ΠΕΡΙστίλβω. Circumfulgeo, Circumcirca niteo & splendeo. ex Epigr. Exponitur & Nitidum ac splēdidum reddo.

C. ΥΠΟστίλβω, Aliquantum splendeo, Modicè niteo. vel Subtus niteo, Subtus splendeo seu fulgeo.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, ίδος, ἡ, Strigil: instrumen- G
tum quo vtimur in corpore destringendo: alio nomine ξυσρα dicitur, à verbo ξύω, vt Strigil a Stringo. sic γλυφὶς a γλυφω. Pollux refert inter gymnastica instrumenta. Solebant enim athletæ ad certamen descendentes radi seu destringi, deinde vngi. In balneis quoque vtebantur στλεγγίσι. Aristoph. οὐδὲ γὰρ αὐτὴ στλεγγὶς, οὐδὲ λίκνοθος. Idem Senecta, εἰ παιδαγωγὸς ἀκολουθεῖν δεῖ σταῖραι καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα. Plutarch. in Instit. Laconicis, Spartanos dicit solitos fuisse vti στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς ἀλλὰ καλαμίναις, strigilibus non ferreis sed arundineis. Philelphus ibi vertit Pectinibus. Appion στλεγγίδων nomine accipit σαγήνας ἐλαίας, vt refert scholiastes Aristoph. in Equitibus, exponēs H
hunc locum, Μὴ φθονεῖτ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις. vt ἀπεστλεγγισμένοις sit ἐλαίῳ ἀλειμμένοις. Sed parum verisimilis mihi equidem videtur ea expositio: & rectius ipse scholiast. ἀπεστλεγγισμένοις exponere ἀπηξεσμένοις καὶ ἐπανήκοισιν ἀπὸ ἀλείμματος, οὐκ κεκαθαρμένοις, μετὰ πο-

μφύοις. Ibidem annotat, οὐ πρὸς τὸ πρόσχρησθαι χρήσιμα στλεγγίδα, sed etiam πρὸς τὸ ὑδρεύσασθαι. Ibidem annotat, στλεγγίδα vocari & κόσμημα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν, laminulam seu bracteam auream quam mulieres capiti solerent circundare. Quo modo accipi potest in hoc loco apud Athenæum initio libri 4, πρεσεστεφανωκὼς δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν, στλεγγίδι χρυσῇ πέντε χρυσῶν. Et paulo pòst, ὅθεν πᾶσι (nimirum τοῖς στεφανοῖς qui in conuiuium inferebantur) χρυσαῖ στλεγγίδες, ὁλκὴν ἴσαι τῷ πρόσθεν στεφάνῳ. Fortasis hæc ἐλασμάτια sua figura seu forma referebant τὴν στλεγγίδα qua in destringendo vtebantur, indéque nomen sortita sunt. Pollux lib. 7 dicit esse δέσμα κεχρυσωμένον, ὃ πρὸς τὴν κεφαλὴν φορεῖν. Vide & Σπλεγγίς.

Στλεγγὶς vocabatur ETIAM Πλεγγὶς, si non mentiuntur Pollucis exemplaria impressa, lib. 3, sub finem, ἐκαλεῖτο δὲ (videlicet ἡ στλεγγὶς) καὶ πλεγγὶς, καὶ ξύσρα, καὶ ἀσπαδίς. Ibidem LEGITVR Σπλεγγιδολικωθος, quum ait καὶ τὸν παῖδα ἐρεῖς λικνοθόρον. ποτηρὸν· ὁ δὲ στλεγγιδολίκωθος. Sed non dubito quin reponendum sit στλεγγιδολίκωθος, sublato ε ex prima syllaba: intelligo autem hoc VOCABVLO Στλεγγιδολίκωθος, puerum qui athletæ in certamen descendenti, aut hero suo in balneum proficiscenti portabat strigilem qua corpus eius distringeret, & vas olearium ex quo eum inungeret. Nisi malis REPONERE Σπεληιδολικωθος. DICITVR enim ETIAM Σπεληιδ pro στλεγγὶς, facta literarum quarundam transpositione & ablatione. vt apud Suidam, στεληίδες καὶ καταμάγια, τὰ εἰς τὸ λούεσθαι χρειώδη. vbi itidem exponit ξύσραι. Quinetiam apud Hesychium στεληὶς, ξυσρὶς: apud quem legitur & στέληξ, ξυσρα, quasi à nomine paroxytono στέλεχος, στελεχως. Rursum tamen apud eundem Poll. lib. 7, cap. vlt. sic legimus στελεγγιδοποιὸς, στελιγγοποιὸς, στεληγγὶς, ἀπεστεληγγίσασθαι, καὶ ἀπεστεληγγισμένος. Itaq; si exemplaria ibi incorrupta sunt, DICITVR Σπεληγὶς quoque pro στλεγγὶς, Strigil. ET Σπεληγιδοποιὸς SIVE Σπεληγοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui strigiles conficit, Strigilum fabricandarum artifex. Quod tamen posterius στελιγγοποιὸς procul dubio mendosum est. ITEM Σπεληγίζω, Strigili rado, Destringo, vt στεληγίζω: ET Ἀποστεληγίζω, Strigili derado seu abrado, Destringo. A στεληγὶς autem EST Σπεληιδοποιὸς, οῦ, ὁ, idem qui στεληγιδοποιὸς siue στεληγιδεποιὸς, Faber strigilum, Qui strigiles fabricat. Legitur apud Etymolog. necnō in lex. meo vet. Σπεληιδεποιὸς, ὁ χαλκεὺς τῶν στεληίδας. Item VERB. Σπεληίζω, idem quod στεληγίζω, seu στεληγίζω. VNDE Σπεληιόμα, idem quod στεληγίμα, Strigmentum: vt & in lex. meo veteri, στεληίματα ἀποξύσματα. vbi etiam subiungitur, στεληίδες γὰρ αἱ ξύσραι, αἱ τοῦ πλήρους τοῦ σώματος ἀποξυόμενοι. Ac verò vocari etiam τὸ κτένιον. id est pectinem, seu pectunculum. INDE ET Σπέληγιστρον, ου, τὸ, idem quod στεληγίς, id est Strigil, Instrumētum quo in destringendo vtimur. Sic enim in lex. meo vet. καὶ ἡ ἀποξύουσα πλατεῖα μάχαιρα ἐκ τοῦ νεωτέρου τῆς κεφαλῆς πίλους, στεληγὶς καὶ στέληγιστρον λέγεται. vbi etiam nota, στεληίδα dici μάχαιραν πλατεῖαν, gladium latum, sicut στεληίδα. Pollux scribit vocari & ασπαδίδα. Erant enim ασπαδίδες latiores & tenuiores in modum gladii.

ΣΤΛΕΓΓΙΖΩ, Fut. ίσω, Distringo, Strigili rado seu abrado. Vnde participium στεληγιζόμενος quod Suidas citat ex Aristophane, & exponit ἀποξυόμενος. Idem Aristoph. comp. etiam vtitur.

Στλίγγισμα, ατος, τὸ, Strigmentum, Sordes quæ stringendo seu destringendo auferuntur, Sordes quæ strigili abraduntur. ὁ ἀπὸ τῆς ἀποξυσμάτων σωρός.

C. ΑΠΟστεληγίζω, Destringo, Abrado. Lucian. ἐγὼ δὲ τὰ μθὶ, βαδίω, τὰ ὀ, ἀποθραμὼν εἰκάδε, ἀπεστεληγισάμενος. Id est (interpr. Budæo) Sudorem extersi ab exercitatione, Laui & sudorem destrinxi. Addit verò idē ex Hesychio, Ἀποστεληγίζομαι pass. ἀποξύομαι. vnde particip. præteriti temporis ἀπεστεληγισμένος, id est ἀξυσμένος, quod habes in præcedenti στεληγὶς.

Ἀπεστεληγισμα, ατος, τὸ, Ramentum. Sic dicuntur ἀπεστεληγίσματα ab ἀπεστεληγίζομαι, vt suprà vidimus dici ἀποξύσματα ab ἀποξύομαι pro ramentis, seu minutiis alicunde abrasis.

Σ Τ Ο Ὀ Μ Α, ατος, τὸ, Os. Duobus modis dicitur. A vno, quantum diducta labra patēt: altero, & proprio, totum id ſpatium quod diductis labris ad imas vſque fauces interiacet, in quo dentes, palatum, lingua, gurgulio & tonſillæ duæ continentur. Hæ enim oris partes nuncupātur, quarum omniū vna tunica continua eſt, etiam naribus communis. Via eſt nutrimenti maxima, (vt Ariſtotel. quoque Polit. 4, στόμα & κοιλίαν eſſe dicit τὰ τῆς ᾠδῆς ἐργασικὰ καὶ δεκτικὰ μόρια) ſpiritus & reſpirationis principium, aerem intra ſe admittens, qui inde partim ad cerebrū, partim B per pulmones in cor proficiſcitur. Verùm potiſſimū vocis organō eſt: deſeruit autē vel maximè expurgando cerebro, mucū ab eo ſuſcipiens: ſed nō minus ventriculo & thoraci & his annexis partibus, per eandem nimirum viam expellens per quam etiam attraxit. Viciſſim aperitur & clauditur. Hæc inter alia Gorr. Il. ψ, Ἔνθ' ὅ γ' οὐβοέων πλῆτο στόμα τε ῥινά τε. Eodem libro, aliquanto antè, Ἀγκῶνας δὲ τεθειρύθη, στόμα τε ῥινά τε. Et Il. β, Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν. vt apud Virg. Non mihi ſi linguæ centum ſint, oráque cētum, C Ferrea vox. Et apud Athenæum lib. 4, Οὐτε στόματα τὸ οὔτε χείλη πέντ' ἔχω. Item λάδρον στόμα, os procax, quod in equis cohibetur ὑπὸ τοῦ δέπιστον ἱμᾶσι. vnde & Xenophon in libro ſuo De re equeſtri, præcipit ἀπακρούειν τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Hinc metaph. ἀχάλινον στόμα, vt apud Latinos quoque Os infræne ſeu effræne: cuius πλεῖς eſſe δυτυχίαν, docet Euripides in Bacchis, referūtque ex eo Plut. περὶ ἀδολεσχίας. Euripides apud Ariſtoph. in Ranis, de Æſchylo, αὐθαδόστομον Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἄκρατες, ἀπύλωτον στόμα, hominem oris duriſſimi, infræni, incōtinentis, nec vllis valuis clauſi. Vbi obſerua tū alia epitheta, tū D ἀπύλωτον στόμα, Nullis valuis ſeu portis clauſum, ſeu Cui nulla porta & obex poteſt obdi: quod Plutarchus De educ. liberis ἀθύρωτον στόμα appellat. ſic ἀθυρόγλωσσος ἀνὴρ dicitur Euripidi in Oreſte, qui & ἀθυρόστομος & αὐθαδόστομος. Itidem verò πύλας στόματα tribuit idem Eurip. dicens in Hippol. πόδε μὴ σύνκπε στόματος ἐν πύλαις κάθεζω. vt enim clauſo oſtio prohibetur exitu is qui eſt in ædibus, ita ore clauſo, in pectore retinentur arcana. Sic rurſum Plutarchus, στόμασιν ἀκλείστοις καὶ ἀθύρτοις. Item E στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, vt eius qui καταπίεται ſeu deglutire aliquid vult, Luc. De ſalt. Item δεῖπνον φρουγανίου στόματος, Demetr. Phaler. Et Ariſtoph. apud Plutarch. De aud. poem. dicit de Eurip. Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τῷ στόματος πυρρογγύλῳ. Horatius quoque dicit Graiis ingenium, Graiis dediſſe ore rotundo Muſam loqui. Diuerſis verbis iunctum diuerſa loquendi genera facit. Dicitur enim qui comeſturus eſt aliquid, προσβάλλειν alicui rei στόμα, pro quo Latini potius dicerent, Ingerere F ſeu indere ori, Inuicere in os: vt apud Athenæum lib. 10, Φαύλη διάτριβη προσβαλὼν ἥδιον στόμα. Sic ἐνιπτέναι στόματι: vnde ἔνιπτος. Sed multo frequentiores occurrunt phraſes in quibus στόμα ſermonis inſtrumentum eſt. Dicitur enim λύειν & αἰοίγειν στόμα qui verba facturus ſeu loquuturus eſt. Iſocrat. Panathen. ἐπιλελύσθαί μοι τὸ παρρησιάσασθαι, καὶ λέλυκα τὸ στόμα. Sic Sophocles Aiace, Δῆλος δέ τ' ὄντι σκαμὸν ὀκλύσων στόμα. Virgilius itidem dicit Ora reſoluere. & Ouid. Ora ſoluere. Matth. 5, αἰοίξας δὲ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν αὐτούς. Sic idem Matth. cap. 13, αἰοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου. Itidem Actor. Apoſt. capite 18, μέλλοντος τοῦ Παύλου αἰοίγειν τὸ στόμα, quum verba facturus G os aperuiſſet. Et in epiſtola ad Epheſ. cap. 6, ἐν αἰοίγει τοῦ στόματός μου, quum verba facturus os aperio. Eodem ſignificatu dicitur διαίρειν τὸ στόμα, Diducere os, id eſt aperire os. vt apud Demoſthenem, οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, Ne diduxit quidem os, id eſt Ne verbum quidem fecit. Sic Chryſoſtomus, ἡμεῖς δ' οὐδὲ χᾶναι οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα σωφρονοῦντες αὐτῆς, Ne hiſcendi quidem occaſionem reliquimus ipſis. Bud. Itidem apud Lucianum in Toxari, κωφὰ προσωπεῖα διηρμένα τὸ στόμα καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, H id eſt Perſonæ ore aperto hiantes. Contrà στόμα δακών, qui reprimit geſtientem erumpere orationem, vt θυμὸν δακών, iram reprimens, Ariſtoph. Nebulis. Camer. Metaph. eſt ab iis qui morſu labra premunt ne lingua quid temerè effutiat. Itidem ἔχειν στόμα, os continere. Euripides Supplicibus, σῖγ' Ἀδρᾶς' ἔχε στόμα, ſilentio os cohibe. Quo ſenſu idem dicit στόματος ἐν πύλαις κατέχειν. At οὐ ἔχειν στόμα Suid. apud Eupolidem exponit ἀφημεῖν, quod Latini dicunt Bona verba dicere. Apud Sophoclem Philoct. pag. 385, vna voce legimus οὐ στόμ' ἔχε πᾶν: quod ſcholiaſtes vſurpari tradit pro σιώπα, Tace. Latini dicunt Fauere linguis, pro Silere, Tenere ſilētium. Superiori autem δακεῖν στόμα affine eſt ὑπέλθειν στόμα: quo vtitur Sophocles in Antigone, Ὁρᾶν χ' οἷδε, σοὶ δ' ὑπέλθοιμι στόμα: quem locum citans Euſtathius, exp. ὑποβαλοιμι κλείοντος, οἷα ὁδάξ ὀν χείλεσι φωνῆς. Alii ſic, Ore B diſtorto tibi illudunt. Cōſequens his eſt ἐμφράττειν στόμα, Os obturare, ſeu obſtruere, aut occludere: quo vtitur Demoſthenes orat. περὶ παραπρεσβ. Sic Plutarchus, ταῦτα ἀποφράττει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἀλχῆ, σιωπᾶν πείθει. Paulum diuerſo ſenſu in epiſtola ad Hebr. cap. 11, ἔφραξαν στόματα λεόντων. Præpoſitiones quoque huic nomini iunctæ diuerſa efficiunt loquendi genera. Primùm αἷμα στόμα. vt Odyſſ. σ, — αὐτίκα δ' ἦλθεν αἷμα στόμα φοῖνιον αἷμα, Subitò venit ad os purpureus ſanguis, id eſt Subitò erupit ex ore. Et Iliad. π, v. 350, τὸ δ' αἷμα στόμα καὶ κτὶ ῥῖνας Πέσε χαμαὶ, ſanguinem per os & nares hiās efflauit, ſeu cum ſpiritu eiecit, ἐξεφύσησεν, κτὶ πνεῦματος ἐξέδωκε, διεπέρασε, vt exponitur in meo Homero manuſcripto. Item αἷμα στόμα ἔχειν, quod Latini dicunt in ore habere: Græcè alio modo ἐν στόματι ἔχειν, διὰ στόματος ἔχειν ſeu φορεῖν. Iliad. β, Τῷ οὐκ ἀν βασιλῆας αἷμα στόμ' ἔχον ἀμφοτέρους, Καὶ σφιν ὀνείδεα τε προφέροις, Nequaquam principes viros in ore habens verba facias, & probra in eos iacias. In bonam partem, Xenophon in Hierone, αἷμα στόμα τε ἔχειν ἐπαινοῦντες, in ore habent & laudibus euehunt. Cicero dicit, Ediſcat Heſiodum & habeat in ore. Idem in malam partem, libro 4 epiſt. ad Atticum, Habent in ore nos ingratos. Deinde cum ἀπὸ, vt ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter dicere ſeu recitare, ἀποστοματίζειν, ſeu (vt Cic. in Catil.) Ex memoria exponere, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν: cui opponitur De ſcripto ſeu ex ſcripto dicere. X. Symp. κὴ γὰρ δυνάμην αὖ Ἰλιάδα ἅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Sic Plutarch. Sympoſ. 6, πύσιν αὖ τὴν δραματικὴν διαλόγων πυκνὴ ἐλαφρότητι σκιδάσκουσαι πᾶσδες, ὥσπερ ἀπὸ στόματος λέγεν. Eodem loquendi genere vtitur idem in Solone & Themiſtocle. At ἀφ' ἑνὸς στόματος, quod Latini dicunt Vno ore. Dicitur etiam ὀξ ἑνὸς στόματος, vt paulo infrà docebo. Lucill. lib. 1 Epigr. in Aſtrologos, Τῷ πατρὶ μου τὴν ἀδελφοὶ ἀστρολογοῦσι, μακρόγηραν Πᾶσσι ἐμαντεύσαντο ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος, omnes tanquam vno ore prædixerant. Tertia præpoſitio eſt διά. vt διὰ στόματος ἴτι, eo ſenſu quo Terētius, In ore eſt omni populo. Et Cic. Res percrebuit, In ore atque ſermone omnium cœpit eſſe. Idem dicit etiā In ore vigere, item in Ore verſari, vt in Verr. 3, Iſtius nequitiam & iniquitatē tum in ore vulgi atque in communibus prouerbiis eſſe verſatam. Theocritus Idyll. 14, Πᾶσι διὰ στόματος, ſub. ὄντι, In omnium ore eſt, In omnium hominum ore & omnium ſermone verſatur. Sic Lucianus in Lexiph. οὐδὲ διὰ στόματος ὅπη τὴν χείρονι τῆς ἀρίστης ἔσῃ. Homerus dicit διὰ στόματος pro διὰ στόματος. vt Iliad. κ, verſu 375, — ἀρᾶσθαι δὲ διὰ στόματ' γίνετ' ὀδόντων, Dentes in ore colliduntur. Et Iliad. ξ, verſu 91, Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόματ' πάμπαν ἄγοιτο, In ore habeat, ſeu Ore efferat aut proferat. διὰ στόματος ἔχει. nam & ſic loquuntur Græci, vt Latini dicunt In ore habere. Quarta præpoſ. cum qua conſtruitur, eſt ἐν. Dicitur enim ἐν στόματ' ἔχειν, pro eo quod paulo antè διὰ στόματος ἔχειν & αἷμα στόμα ἔχειν: Latinè In ore habere. Cicero, Conſolatio peruulgata, quā ſemper in ore atque in animo habere debeimus. Herodot. πάντες Ζώπυρον ἐν στόμασι εἶχον αἰνέοντες, omnes Zopyrum in ore habebant ac laudabant. Idem in malam partem, in Eratone, Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα ἔχον ἐν στόμασι, Miltiadem reuerſum in ore habebant, & ei obtrectabant. Sic dicitur διὰ στόματος ἔχειν, vt Plutarch. in Fabio, ὅτι τῆς καταρθώσεως διὰ στόματος ἐχόντων τὸν Σκιπίωνα, quum ob res feliciter geſtas omnium in ore & ſermone verſaretur Scipio. Quo loquendi genere Xenophon quoque vtitur. Prouerbialiter autem ἐν τοῦ στόματος τὴν γλῶτταν φορεῖν, in lo-

quacem ſeu linguacem, vt videtur: Athenæus libro 13, A ὡς σκαιὸς εἶ καὶ ἀγροικος, αἰσχροεπῶν, ἐπαείσερος. ὃν τοῦ στόματος τὴν γλῶτταν φορεῖς, κτὶ τὴν Εὐίππου Φιλύρειν. δοκεῖς γὰρ μοι ἐκείνων εἶς εἶ, οἷς ἐδίδαξαν ἀρίστεσι γράμματα μοῦσαι. Item ἐν ἑνὶ στόματι, pro ἀφ' ἑνὸς στόματος ſeu ὀξ ἑνὸς στόματος, Vno ore. In epiſt. ad Rom. 15, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεόν. Quinta præpoſitio quæ et annectitur, eſt ὀξ. Dicitur enim ὀξ ἑνὸς στόματος, pro quo ſuprà ἀφ' ἑνὸς στόματος, Vno ore. vt Virg. Æneid. 11, Dixerat hæc, vnóq; omnes eadem ore fremebant. Terent. Vno ore omnes omnia bona dicere. Cic. De cuius vtilitate omnes vno B ore conſentiunt. Ariſtoph. Equit. Οἱ δ' ὀξ ἑνὸς στόματος πάντες συνέκραγον, vno ore omnes exclamarunt. Sic Plato lib. 1 De leg. μιᾷ δὲ φωνῇ καὶ ὀξ ἑνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν. Idem lib. 2 De rep. πάντες γὰρ ὀξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὴν ἡ σωφροσύνη τε καὶ ἡ δικαιοσύνη, καὶ πρεπὸν μὴν τοῦ καὶ ὀπὶ πονηρῷ, omnes vno prædicant ore, rem pulchram eſſe temperantiam & iuſtitiam, at difficilem & laborioſam. Sexta eſt ὀπὶ. Dicitur enim ὀπὶ στόματος φέρειν vel πεσεῖν: quod Latini potius In faciem. Plutar. Symp. 5, probl. 6, de antiquo more accumbendi, ὡς ὅφ C φοῦ εἰ ἀσφάλαιοι τόπον ἐλεῖν κατέχοιεν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ φέρεῖς, οὕτως ὑμῶν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὴν ὀπὶ στόμα φέρειν ἀποβλέπουσι πρὸς τὴν τράπεζαν. Idem in Artox. ὀπὶ στόμα πεσόντα δεῖσθαι καὶ ἱκετεύειν. Sic Iliad. ζ, v. 43, ἐκ δίφροιο δεξιωνίδην πρηνὴς ὀπὶ στόμα. Dicitur etiam aliquid ὀπὶ στόμα ἐλθεῖν, pro quo Latini In buccam venire. vt Cic. lib. 4, epiſt. ad Attic. Si nihil erit, quod in buccam venerit, ſcribes. Et lib. 12, Garrimus quicquid in buccam venit. Sic etiam Gallicè dicimus, Tout ce qui nous vient en la bouche. Plato lib. 8 De rep. οὐκοῦν κατ' Ἀίσχυλον ἐρεῖν ἔστι ναῦ D ἦλθ' ὀπὶ στόμα. Sic Plutarch. in Erotico, ὃ δ' οὖν ἐν ἀρχῇ καιρὸν εἶχεν ῥηθῆναι μᾶλλον, νῦν δὲ ναῦ, ἐπεὶ ναῦ ἦλθεν ὀπὶ στόμα, κατ' Ἀίσχυλον, ἀρίστου ἐάσαν μοι δοκῶ. Vbi etiam nota Æſchylum primum vſurpaſſe phraſin hanc prouerbialem. Eadem ſignif. aliquid dicitur ὀπὶ γλῶτταν ἐλθεῖν, vt apud Dionyſ. Halicarn. De compoſitione verborum, εἰ μέλλοιτο μὴ πᾶν ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν. Sic Athen. lib. 5, vbi Platonem negligentiæ inſimulat, ὅτι δὲ πολλὰ ὁ Πλάτων περὶ τοὺς χρόνους ἀμελεῖ, δῆλόν ἐστιν ἐκ πολλῶν. κτὶ τὸ τὸν εἰπόντα ποιητὴν, ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν E γλῶσσαν ἔλθῃ, πῶς μὴ διακρίνας, γράφει. Itidem Luc. in libro De conſcrib. hiſt. ὀπηνοσῶπις δὲ καὶ αἰαπλάττοντες ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν γλῶσσαν (φασὶν) ἔλθῃ, quicquid in buccam (vt aiunt) venerit. Idem & breuius dicitur, ὅ, τι αὖ ἐπέλθῃ, quicquid obuenerit, ſeu in mentem venerit. Iſocr. Panathen. ὁμοίως αὐτοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην ὅ, τι αὖ ἐπέλθῃ, λέγουσι. Septima præpoſitio eſt κατά. Dicitur enim κτὶ στόμα, pro In os. Apud Suidam, ὁ δὲ αἰδῆσθαι, καὶ κτὶ στόμα πάγων βιαζομένοις αἴρει, In os ſeu in faciem: κτὶ προσωπον, vt ipſe exp. Item In os, ea ferè ſignificatione qua Terent. Coràm in os laudare: ſeu Ex aduerſo, E regione, ἐναντίον. Plato De leg. κτὶ τὸ στόμα τοῦ διώκοντος ἱέναι, Coram actore ſedere, ſeu E regione, Ex aduerſo. Sic Eurip. Rhœſo, Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ κρατὸς κτὶ στόμα, Rectà contra Achillem & copias Græcorum ſtatue me. Et mox ſequitur, ἰὼν κτὶ στόμα. Octaua eſt πρός: vt apud Homerum περὶ στόμα ὀρέγεσθαι, pro πρὸ στόματος πρεσβάλλειν, ori admouere, vt qui comeſturi ſunt, aut oſculaturi. Iliad. ω, v. 506, Ἀνδρὸς πυριδορόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, id eſt, τοῦ φονέως μου τοῦ πυρὶ δῶν ποτὶ χεῖρας G πρεσπάγῃ τοῦ στόματος καὶ φιλεῖν. Item στόμα πρὸς στόμα in ſacra ſcriptura pro Coràm, ſeu κτὶ στόμα. In epiſt. Ioan. 2, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι. Sic idem Ioan. epiſt. 3, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν. ‖Sæpe στόμα in ſacris literis dicitur ipſa oratio ſeu verba ore prolata. vt in epiſt. Petri 1, cap. 2, οὐχ εὑρέθη δόλος ἐν τοῦ στόματος αὐτοῦ. Sic Apocal. 14, ἐν τοῦ στόματος αὐτῶν οὐχ εὑρέθη δόλος. His adde quod Lucæ 19 legimus, ἐκ τοῦ στόματός σου κρίνω σε δοῦλε πονηρέ. Item hoc Matth. 18, & 2 Cor. 13, ἵνα ὀπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα, in verbis duorum triúmve H teſtium. ſeu In reſponſo. Paulo aliter Lucæ 21, ἐγὼ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, eloquentiam & ſapientiam. ſeu Os facundum, Os diſertum & eloquens, Os fari peritum.

Aliis etiam rebus στόματα tribuūtur. vt στόμα τῆς γαστρός, os ventriculi, Galen. ad Glauc. pro quo ibidem στόμαχος dicit. Et στόμα κοιλίας pro eodem, apud Alexandr. Aphrod. lib. 2 Probl. Iidem medici venis etiam & aliis corporis vaſis tribuunt στόματα, id eſt ora ſeu orificia: itidémque & matrici ſeu vtero. Doliis etiam ſua ſunt στόματα. Necnō vicorū στόματα ſunt, id eſt εἴσοδοι, aditus, ſeu Fauces. Odyſſ. χ, Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀρχαλέον στόμα λαύρης. (Sed Heſ. στόμα λαύρης exp. τὸ τῆς θύρας χάσμα, Ianuæ hiatus. Sic Latini ab ore Oſtium appellarunt) Itidem Xenophon dicit στόματῆς ἀγυιᾶς, vici introitum & fauces. Flumina etiam habent ſua στόματα, id eſt oſtia, per quæ nimirum effundunt ſua fluenta in mare aut alios fluuios: vnde & πορθμοί dicuntur. Virg. Ora etiam appellat. Xen. Hellen. 6, τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ στόμα. Sic στόματα Νείλου apud Ariſtot. De mundo, Oſtia Nili. Eodem libro, ἐν δὲ τοῦ πρὸς δύσιν στενοπόρῳ στόματι διαιρεῖται, in anguſtis faucibus apertus. Itē & στόματα λιμένος dicuntur, id eſt fauces portus, Plut. Sic Thucyd. lib. 8, pag. 293, ὅτι τὰ πλοῖα καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος παρεῖχε θεῶν. Sic rurſum Plut. in Demetr. Ὡς στόμασι τοῦ λιμένος ἀκλείστοις ὑπτυχῶν ὁ Δημήτριος, anguſtias portuum, vt Bud. interpr. Itidem apud Demoſth. ἐν στόμασιν ἐμπορείων, in oſtiis ſeu aditibus emporiorum. Callias comicus dixit etiam μεταλλεῖον στόμα, teſte Polluce. Affertur & στόματα πνεύματων pro Spirituum exitus, ex Ariſtot. Ferro etiam στόμα tribuitur, id eſt Acies, ſeu στόμωμα, quòd ea parte, qua nimirum mucronatum eſt, mordeat. Ariſtoteles Meteorol. lib. 4, τὰ στόματα ποιοῦσιν οὕτως. ὑφίσταται γὰρ καὶ ἀποκαθαίρεται κάτω ἡ σκωρία. ὅταν δὲ πολλάκις πάθῃ, καὶ καθαρὸς γένηται, τότε στόμωμα γίνεται. Itidem & gladius ſua ſunt στόματα, id eſt Acies, Mucrones, Cuſpides: vt Lucæ 21, πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, cadēt acie gladii. Inde ἀμφίστομος ſeu δίστομος gladius dicitur qui anceps eſt & vtrinque ſcindit. Item & ξυστὸν παύμαχα, κολλήνεται, κτὶ στόμα ἑνδμα χαλκῷ, quibus præfixa erat cuſpis ferrea: Il. ο, v. 387. Schol. eo loco κτὶ στόμα exp. κτὶ τὴν ἀρχῶ: quæ expoſitio apud Suid. quoque legitur. Eſt παρατάξεως ſuum etiam στόμα, (itidem Acies, ſeu Frōs, Primi ordines. Dicitur autem Acies quoniam perrumpit & abſumit id in quod irrumpit, non aliter atque acies ferri) opponitúrq; ei ἡ ὀρθὴ ſiue ὀρθία. Xen. Anab. 3, κελεύει δὲ οἱ συμπέμψαι ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῶν ἄνδρας. μακραὶ γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῆς ὀρθίας λαβεῖν. Plut. Sympoſ. 8, probl. 9, ἀπ' οὐρᾶς ὅτι στόμα μετὰ τῆθεσιν, τὴν πρὸς τὴν αὐτὴ τῆς ὁρᾶσθαι τάξιν ἔχοντα. Rurſum Xenoph. οἱ αὐτὸς εἶχε τὴν ὀπλέκτων ὅτι τοῦ στόματος τοῦ παιανίου. Sed & πολέμου στόμα, nec tō στόμα ὑσμίνης, memoratur ab Homero, vt Il. κ, v. 8, Ἠέ τοι πολέμοιο μέγα στόμα πυκνὰ δαΐοιο. Sic Iliad. τ, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. Heſych. πολέμου στόμα exp. τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, eam partem in qua plures conficiuntur, id eſt ipſam aciem. Item Il. υ, — οὐδὲ κ' Ἀθήνη Τόσσης ὑσμίνης ἐξέφερε στόμα.

C. Στοματουργός, ός, ὁ & ἡ, Ore opus ſuum conficiens, Eurip. στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσσω.

C. Στομοδόκος, ου, ὁ, Loquax, Linguax: idem quod σωμύλος. Phereer. enim στομοδόκον dixit τὸ σωμύλον καὶ λάλον, teſte Poll. Itidem & Heſychius στομοδόκον exponit σωμύλον.

C. Στομοκάκη, ης, ἡ, Vitium quoddam oris, de quo in Σκιλλοτυρβῇ ex Plinio, apud quem SCRIBITVR Στοματάκη.

C. Στομαλγία, ας, ἡ, Oris dolor, Oris morbus. τὸ ἐν τοῦ στόματος νόσημα, vt Poll. exp. qui etiam addit, φλυαρίαν ſic vocari poſſe. γλωσσαλγία certè & linguæ dolorem ſignificat &c. linguacitatem ſeu loquacitatem.

C. Στόμαργος, ου, ὁ & ἡ, Loquax, Nugator. pro φλύαρος, Æſchylo. Itidem Eurip. in Med. dicit στόμαργον γλωσσαλγίαν. Vtitur & Hippocr. Vide Galen in Lex. Hippocr.

C. Στομαυλέω, ῶ, Ore tibiam inflo. Citat Pollux ex Platone. Vtitur autem Plato in Cratylo, dicens, καὶ γὰρ ναῦ μοῦ ἔδοξας ὥσπερ τῶν τῆς Ἀθηναίας νόμῳ περαύλιον στομαυλῆσαι.

C. Ἀθυρόστομος, ου, ὁ & ἡ, Cuius os nullis foribus cohibetur ſeu cohiberi poteſt: qualis ille apud Horatium, Qui dicenda tacenda loquitur. Habet autem hoc epitheton ipſa echo apud Sophocl. in Philoct. quæ à Latinis quoque Garrula dicitur. Eadem metaphora dicitur ἀπύλωτον στόμα, vt ſuprà docui. VNDE Ἀθυροστομία, ας, ἡ, Oris incontinentia, Oris licentia, ſeu petulantia,

ad verbum, Quum os nullis foribus obstrui potest, seu Quum os nullo obice potest obsirmari. i. Loquacitas, Garrulitas, τὸ τῦ στόματος ἀπύλωτον. Legitur in Epigr. ET VERB. Ἀθυροστομέω, ῶ, Linguam non contineo, Linguæ petulãtia vtor. λοιδορῶ. Sed λοιδορεῖν potius esse dicendũ quàm ἀθυροστομεῖν tradiderunt quidam grammatici.

C. Ἀμφίστομος, ου, ὁ & ἡ, Idem quod δίστομος, Geminum os habens, præpositione ἀμφὶ significante δύο in hac voce, vt docet Eust. Accipitur vero metaph. στόμα in hoc nomine. vnde ἀμφίστομος μάχαιρα, & ἀμφίστομον ξίφος, Anceps ensis, siue gladi°. Sic ἀμφίστομος πέλεκυς, Anceps securis, Diosc. lib. 3, c. 146. Sic ἀμφίστομος φάλαγξ Æliano, vt ait Bud. quam Curtius ancipitem aciem vocat: quæ à fronte & à tergo imminet simul. Arrianus in 6, ἀμφίστομον ἰωνικὰ δόπαν ποιῆσαι τὴν τάξιν τῆς ἵππου. In lib. De re milit. ἀμφίστομος φάλαγξ vocari dicitur ἡ ὅις ἡμίπεδος ἐν τοῖς λόφοις αἰρῶν ἀπεστραμμένος ἐπὸ τῶν ἐχουσῶν ἀσπίδας. Vbi etiam vide quid sit ἀμφίστομος διφαλαγγία. Apud Soph. in Œd. Coloneo, schol. λαβὰς ἀμφίστομις κρατήρων exp. τὰς ἑκατέρωθεν ἐστομωμένας. ponit & alias expositiones, ad quas te remitto.

Ἀμφίστομοι, Gemini, siue Geminæ. Aristot. De hist. animalium lib. 9, de fauis apum, αἱ δὲ θυρίδες καὶ αἱ τῶν μέλιτος καὶ αἱ τῶν κηρίων, ἀμφίστομοι. id est, & mellariæ & sobolariæ cellæ geminæ sunt, vt vertit Gaza.

C. Ἀνάστομος, Apertus, Laxus, Dehiscens. v. l. sed sine autore & exemplo. Si mendo caret, idem est quod ἀνεστομωμένος.

C. Ἀντίστομος, οὐ, ὁ & ἡ, Aduersam frontem habens seu Aduersas frontes. Ἀμφίστομος φάλαγξ & ἀντίστομος eo differũt apud Ælian. quòd ἡ ἀντίστομος ἐξ ἄκρων ἐκ τῶν μάχας, at ἡ ἀμφίστομος, ἐκ πλαγίων. Anceps pugna à Liu. dicitur: & Curt. ancipitem aciem vocat quæ à fronte & à tergo imminet simul. Bud. pag. 1087.

C. Ἀρίστομος, Cui est στόμα ἄρτιον. Suid. ex Dionys. exp. ὁ παρὴς καὶ ὁ νῦν φθεγγόμενος: afferens hunc locum, ὁ ὦ ὦ κάθιστος νῦν καὶ ὁ κ ἄρτιος ἔτι. id est, non amplius integra quæque intelligi possent verba ore proferebat, sed mutila seu trunca. nec enim bene pronuntiant ebrii verba quæ ore proferũt, sed ea truncãt. Galen. apud Hippocr. ἀρτίστομα exp. παντάχόθεν ὁμαλά, vndique plana. Item ἄρτιστομος κόλπος seu λιμὴν dicitur, sicuti λιμῶν tribui στόμα suprà docui. Strabo lib. 5, ἔστι δὲ ἄρτιος κόλπος ἀγχιβαθὴς καὶ ἄρτιστομος, λιμένος καὶ μέγεθος καὶ φύσιν ἔχων.

C. Ἄστομος, Qui os non habet. ἄστομος dicitur etiam is qui loqui non potest, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν: Hesych. ex Soph. Acrisio. Quibus addi potest hoc Luc. in Lexiph. ἀλογίαν ἡμῖν ὀνειδίζεις, ὡς ἀστόμοις οὖσι καὶ ἀπεπλωτισμένοις, perinde ac si ora non haberemus, & linguæ nobis exemptæ forent. Xen. ἄστομον videtur dicere, Cui paruum os est, in Cyneg. αἱ δὲ κυνῶν, ἄστομοι, καὶ ἀβέβαιοι τὸν κατέρωθεν τὸν λαγῶ. At ἄστομον ἵππον Æschyl. dixit τὸν τραχύν, teste Poll. Quales apud Latinos sunt durioris oris equi, qui videlicet frenis cohiberi nequeunt ob oris contumaciam. Suidæ quoque ἄστομοι ἵπποι sunt οἱ σκληρόστομοι, afferenti hunc locum, ἄστομοι ἵπποι βίᾳ φέρονται. Idem Poll. ἄστομον ξίφος vocari dicit τὸ μαλακόν, oppositum τῷ στόμῳ, cuius acies durata non est. Idem & ἄστομον λιμένα dici annotat, qui nimirũ ostio caret: cui opponitur ἀρίστομος λιμήν, seu εὔστομος. Cibaria autẽ ἄστομα dicuntur quæ ingrata & insuauia ori sunt, seu quæ sapore sunt ingrato. Athen. lib. 7, ex Hicesio, de piscis quodam genere quod σύραινα appellatur, εὐφημωτέρας ἕνεκα τῆς γόνατος, ἀπεικεῖς δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ἄστομος. Idem lib. 8, ἡ δὲ λιμνία ἔγχελυς τῆς θαλασσίας ἐστὶν ἀστομωτέρα. Itidem Diosc. de malo Punico, ἡ ὀξεῖα καυσουμένῳ στομάχῳ βοηθεῖ, καὶ ἔστι σαλπικωτέρα, ἄστομος δὲ καὶ συπνική, ori ingrata. Bud.

Ἄστομοι dicuntur populi quidam, ex eo quòd ore careant. Plin. l. 7, c. 2, Astomorum gentem, sine ore, corpore toto hirtam, vestiri frondium lanuginẽ, halitu tantùm viuentem, & odore, quem naribus trahant: nullũ illis cibum, nullúmque potum: tantùm radicum florúmque varios odores, & syluestrium malorum quæ secum portant longiore itinere, ne desit olfactus: graviore paulo odore haud difficulter exanimari.

C. Αὐθαδόστομος, Qui est ore contumaci & temerario. Vide in Στόμα.

C. Δίστομος, Geminum os habens, Duo habens ora. Vel etiã Duo habens ostia. Item Anceps, Vtrinque acutus seu scindẽs, vt δίστομος μάχαιρα apud autorẽ epist. ad Hebr. cap. 4, quæ & ἀμφίστομος. Hieron. compluribus in locis vertit Biceps gladius.

C. Δύστομος, Qui difficili seu malo ore est. affertur enim ex Epigr. δύστομος γνάθος pro Maxilla mali oris. Exponitur etiam Difficilis cæsu. in qua signif. compositum est ex δυς & τέμνω, & rectius scribitur δυςτόμος.

C. Ἔκστομον affertur ex Diosc. libro 4, cap. 141, de helleboro nigro, Ἐλλέβορος μέλας. οἱ δὲ μελαμπόδιον, οἱ δὲ ἔκστομον, οἱ δὲ πολύριζον. Sed ibi hoc ἔκστομον mendosum est, reponendumque VEL Ἔκπυον VEL Ἔμπυον, vt apud Plinium lib. 25, cap. 5, Nigrum alii ἔκπυον vocant, alii polyrrhizõ. Alioqui ἔκστομος videri possit sonare, Qui est extra os, aut simile quid. Quòd si ἔκστομος reperiatur, significabit Sex ora seu ostia habens, vt ἑκατόγχειρος, ἑκατόστομος.

C. Ἐλευθερόστομος, Qui est ore libero, Qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt. VNDE Ἐλευθεροστομία, ας, ἡ, Libertas loquendi, Quum quis ore libero loquitur. Idem quod παρρησία. ITEM VERB. Ἐλευθεροστομέω, ῶ, Libero ore loquor, Liberè loquor quod in buccam venit: παρρησιάζομαι. Æschyl. Prom. pag. 16, ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. Paulo antè dicit, Σὺ μὲν θρασύς τι, καὶ πικρᾶς δυσφημίας οὐδὲν ὀκνεῖς.

C. Ἐνστομος, SIVE Ἐνστόμιος, Qui in ore est. Dioscor. lib. 1, cap. 126, de foliis tiliæ, ποιοῦσι πρὸς τὰ σύφλωσις δέρματα, μάλιστα τοῖς ἐνστομίοις ἕλκεσι δρεπανώματα καὶ ἐξάνθημα. Vnde Plin. lib. 24, c. 8, Folia autem tantùm in vsu, & ad infantium vlcera in ore commanducata.

C. Ἑπτάστομος, Septem habens ora, seu septem ostia, Septenis ostiis sua fluenta in mare fundens, vt Nilus. Item ἑπτάστομοι πύλαι apud Eurip. Portæ septena habentes ostia, seu Septem portæ, vel Septem aditus.

C. Ἑτερόστομος, Altera tantùm parte aciem habens, seu Ex altera tantùm parte acutus: oppositum τῷ ἀμφιστόμῳ seu διστόμῳ. vt apud Synes. ἑτερόστομοι κοπίδες. Itẽ & ἑτερόστομος φάλαγξ dicitur ἥτις τοιοῦτον τὸ μὴ ἡνωμένον ἡμῖν ἔχουσα ἐν ἀνωνύμῳ τῷ ἀγχωγῇ, τὸ δὲ λοιπὸν ἡμίστομος τοῖς ἡνωμένοις ἐν δεξιᾷ τῷ ἀγχωγῇ, Suid. & in lib. τῶν τάξεως παλαμᾶς.

C. Εὐρύστομος, Qui lato ore est. vt Lato ore fenestra. seu Qui patulo & spatioso ore est aut ostio.

C. Εὔστομος, Qui pulchro ore est: item Qui magno ore est, vt εὐστόμαχος dicitur Qui amplo pectore est, Pectorosus: Idem propè quod præcedẽs εὐρύστομος. Xenoph. Cyneg. pag. 571, de canibus, πτερώκεις, καὶ ὑπὸ τῶν στομάτων φαιδραὶ, καὶ εὔστομοι. Pag. præcedente dicit ἄστομοι. Itidem εὔστομα ποτήρια, pocula amplo seu patulo ore aut labro. Luc. in Lexiph. εὐρυχανὴ τε καὶ ἄλλα εὔστομα. Item εὔστομος λιμὴν apud Poll. Qui est ostio seu aditu lato & spatioso: cui opponitur ἄστομος, cuius ostium seu aditus est angustus. Affertur εὔστομοι etiam pro Rostro validi. Sunt & εὔστομοι equi, Qui nõ sunt ore duro & nõ tractabili, vt οἱ ἄστομοι, sed freno facilè parent: vt Plut. dicit εὔστομος τῷ χαλινῷ, freno obtemperans. Synecdochicè εὔστομος vocatur Qui est eleganti forma, seu decenti oris specie: sicut Hesych. quoque annotat εὔστομον dici ἀπὸ τοῦ στόματος, ἀπὸ μέρους. Latini itidem Os dicunt & Species oris, pro Facies, Forma. Εὔστομος exponitur etiam Bene pronuntians. Item Bene loquens, Facundus, Disertus. Argentar. Epigr. lib. 2, Εὔλαλε, φρηνήγελως, εὔστομε, μακροφάρυγξ, Facunda, Diserta. Nisi malis Arguta. aut Ore arguto canens, vt Sophocli ἀηδόνες dicuntur εὔστομαι. Εὔστομος, Ore fauens, Lingua fauens. VNDE Εὔστομα aduerbialiter, vt apud Soph. Philoct. pag. 384, Εὔστομ' ἔχε παῖ, Ore faue, Lingua faue. id est Sile, Tace: vt Horatius, Fauete linguis: carmina non prius Audita, Musarũ sacerdos, Virginibus puerísque cãto. Schol. quoq; exponit σιώπα. Sunt autem verba chori iubentis tacere Neoptolemum, quum audisset strepitum quendam aduentantis Philoctetis, & in itinere gementis præ dolore. Quò refer quod apud Herodotum legitur in Euterpe, καὶ τούτῳ μοι περὶ εὔστομα κείσθω. Quo genere lo-

quendi Plutarch. quoque vtitur, vt quum in libello De exilio dicit, καὶ τοῦτο μὴν ὧν Αἰσχύλος ἠνίξατο καὶ ὑπεδήλωσεν, εἰπὼν, Ἀγνὸν τ' Ἀπόλλω φυάσ' ἀπ' οὐρανοῦ θεὸν, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον, Eam ad rem quod attinet, ore fauebo, & malè ominatis parcã verbis, vt loquitur Horatius. Idem De defectu oracul. τοῦτο μὴν οὐδὲν τῶν μυστικῶν, ἐν οἷς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ δεφάσεις λαβεῖν ὅτι τῆς τοῦ δαιμόνων ἀληθείας, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον. Quem locum Turn. sic vertit, Sed de mysteriis in quibus significatur & ex quibus perspicitur luculentè dæmonũ veritas, mihi (vt Herodotus ait) lingua fauendum est. Cibaria autem εὔστομα dicuntur quæ ori grata sunt & iucunda, vt ἄστομα quæ ori sunt ingrata & iniucũda. Dioscor. lib. 1, cap. 161, de cotoneis, τὰ δ' σπὼ τῷ μέλιτι ἑψόμενα, εὔστομα καὶ μὴν καὶ εὔστομα, ἥδιον δὲ σεγωπικά, Cotonea quæ melle condiuntur, stomacho atque ori gratiora sunt, sed minus constringunt. Plin. quoque dicit cotonea cocta esse suauiora. Et lib. 3, c. 53, de ligustico, ἱκανῶς δὲ εὔστομόν ἐστιν. ὅθεν καὶ αὐτὴ πεπόρευται οἱ ὀπῆ χώνται οἱ ἐπὶ χώλοι, μίσγοντες τοῖς ποτοσψήμασι. Vbi Ruell. Ori perquam vtile: quare pro pipere vtuntur eo indigenæ ad obsonia. Sed Græcum exemplar habet εὔστομα χον. Theophr. quoque eo signif. vsurpat, vt Hist. pl. lib. 4, de loto, τὸ δ' ὀπῶδες ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺ ὡς εὔστομον. Et in 6 De caus. pl. Τούτων δὲ τὰ μὲν, καὶ εὔστομα καὶ εὐώδη, τὰ δὲ, ἄχυλα καὶ ἄοσμα. vbi obserua εὔστομον opponi τῷ ἄχυλῳ, vt idem fit quod εὔχυλον, cuius succus ori gratus est. Plinius εὔστομα vocare existimatur in gustu tenera, lib. 15, cap. 28.

VNDE Εὐστομία, ας, ἡ, quod exponitur Bona pronũtiatio: vt εὔστομος Bene pronuntians. Exponitur etiam Oris festiuitas, sicut εὔστομος Qui est ore arguto & canoro. Itẽ εὐστομία dicitur Sapor ori gratus, sicut εὔστομος qui est sapore ori grato. Theophr. χρὴ δὲ καθόλου πειρᾶσθαι διαρρεῖν εἰ ὀπῶ χυλῷ ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης. Idẽ, μαλακωτέρα γὰρ ἡ τούτης ὀσμὴ κεραννυμένη καὶ γλυκυτέρα γίνεται. τοῦτο δὲ πρὸς συμβαίνει καὶ ὅτι τῷ χυλῷ. ἔνιοι γὰρ δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Ad saporis gratiam & suauitatem, seu Vt sapor ori gratus fit, Vt succus ori suauis sit.

INDE ET VERB. Εὐστομέω, ῶ, Suauem & concinnum ore cantum modulor. vt εὔστομος cantus dicitur qui vocalis est & concinnus. Soph. Œdip. Colon. ferè initio, pag. 271, πυκνόπτεροι δ' ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες. vbi schol. exp. ἐμφθογγοῦσιν, ἐμφώνως ᾄδουσιν, Dulcisonè canunt. Seneca in Agamemn. Non quæ verno nobile carmen Ramo cantat querula aedonis Itys in varios modulata sonos. ‖Εὐστομῶ ex Horatio redditur etiam Ore rotundo loquor. ‖Item Ore faueo, seu Lingua faueo: ἐμφημέω, ἐγγλωττέω, Dico bona verba. vt suprà εὔστομ' ἔχω. Aristoph. Nub. εὐστόμει, Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον αὐδρᾶς δεξιοὺς Καὶ νοῦν ἔχοντας.

C. Θρασύστομος, Qui audaci ore est, Qui nil nõ audet prolo qui, plus quàm ἐλευθερόστομος. Sic θρασύγλωσσος Qui est lingua audaci & temeraria. ET Θρασυστομέω, ῶ, Audacter loquor, seu Audacter & insolenter loquor. Eurip.

C. Κακόστομος, Qui mali oris est, seu Maledicus. κακηγόρος, βλάσφημος. ET Κακοστομέω, ῶ, Maledico, Conuitior. κακηγορέω.

C. Κοιλόστομος, Qui cauo ore est. seu Qui cauo ore loquitur, In cuius ore vox obscuratur, velut in cauo specu seu recessu: VNDE Κοιλοστομία, ας, ἡ, vitium illud dicitur, Quum vox in ore quasi in specu obscuratur & veluti in recessu auditur. Vide locum Quintiliani in Πλατισμός. Potest etiam significare Oris cauitas, seu Cauus oris recessus. ‖Κοιλόστομος autẽ διφαλαγγία dicitur ἥτις τοῖς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ὀκ τῷ αὐτῷ μεταξὺ ἔχα τεταγμένους, οὗ ὀκ δεξιοῦν ἡ οἷς ἀνώνυμον ἑκατέρας φάλαγγος.

C. Λαβρόστομος, Qui habet στόμα λάβρον, id est Qui est ore procaci seu garrulo, Procax, Loquax. ET Λαβροστομία, ας, ἡ, Procax os, seu Procax loquacitas. ET Λαβροστομέω, ῶ, Procaci ore sum, seu Procax sum in loquendo. Æschyl. μὴ λαβροστόμει. Idem dicit, ἄγαν ἐλευθεροστομεῖς.

C. Ὁμοιόστομος, Ore similis, Simile os habẽs. Dicitur & ὁμοιόστομος φάλαγξ, à similitudine oris seu frontis. Est autem ὁμοιόστομος διφαλαγγία Æliano ὅταν ὁ ἀκολουθῶν λόχος ὀν ἐπὶ μοίῳ σχήματι ἕπεται.

C. Παχύστομος, Qui crasso ore est. Item Qui crassè loquitur, Crassilinguis. quod tamen ad verbum respondet non huic, sed τῷ παχύγλωσσος. VNDE Παχυστομία, ας, ἡ, Os crassum, seu Os crassè pronuntians. ET Παχυστομέω, ῶ, Crasso ore loquor, Crassè pronuntio. Vtitur his compositis Strabo lib. 14, dicens Caras ab Homero vocari βαρβαροφώνους quasi παχυστόμους aut τραχυστόμους. Ibidem, κτῆ παχυστομίαν καὶ ἀφυΐαν πνὰ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων τῶν συμβαίνον. Ibidem, ἄλλη δέ τις ὀν τῇ ἡμετέρᾳ διαλέκτῳ ἀνεφανὴ κακοστομία, καὶ οὗ βαρβαροστομία, εἴ τις ἑλληνίζων μὴ κατορθοῖη. Et mox, ὡς οἱ βάρβαροι οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τὸν ἑλληνισμὸν, οὐκ ἰσχύοντες ἀρτιστομεῖν. Vbi nota παχυστομίαν dici quum quis crassè pronuntiat verba alienæ linguæ, quod Caribus solebat contingere Græcam linguam discentibus, omnibusque denique iis qui alienæ linguæ non assueuerunt. in omnibus enim gentibus hæc ἀφυΐα cernitur. NOTA ET Βαρβαροστομία AC Κακοστομία, de vitio illo quo quis barbarè & malè solet pronuntiare verba alicuius linguæ: ab ADIECT. Βαρβάροστομος ET Κακόστομος, Qui barbarè & perperam effert verba alienæ linguæ. CONTRA Ἀρτιστομος, Qui verba alicuius linguæ pronuntiat integra & perfecta, Qui nõ mutilat & truncat verba alienæ linguæ, vt is cui lingua illa vel vernacula est vel vsu & exercitatione diuturna comparata. ET Ἀρτιστομέω, ῶ, Integra & perfecta pronuntio verba, non mutila & trunca. Cui OPPON. Βαρβαροστομέω ET Κακοστομέω, Barbarè & malè pronuntio: vel etiam Barbarè & malè loquor.

C. Περίστομος, Qui circum os est, Os ambiens. At περίστομος διφαλαγγία dicitur, ἡ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα πρὸς τοὺς πολεμίους στόμα κενδυνῶδες, vt tradit Ælianus, apud quem vide plura. ITEM Περιστόμιον, ου, τὸ, quod ab Hesychio exponitur ὁ τῆς ὀπῆς τόπος ὀν τῷ βρόγχῳ. Legitur Exodi cap. 28, vbi exponitur Capitium. item c. 36, περιστόμιον τῶν ὑποδύτων. Vide βρόγχωτήρ.

C. Πλατύστομος, Qui lato seu patulo aut amplo ore est. Idẽ quod εὐρύστομος.

C. Πολύστομος, Multa habens ora. Ex Nonno autem affertur πολυστόμου ἠχῶ pro Sonus & vox ex multiplici ore proficiscens.

C. Πρόστομος, Acuta cuspide præfixus, seu Mucronatus, Acutus in summa sui parte. vt πρόστομον ξίφος dicitur τὸ ἐστομωμένον καὶ ὀξύ: cui opponitur τὸ ἄστομον siue ἀπρόστομον. nam VOCATVR Ἀπρόστομος, Qui acuta cuspide seu mucrone præfixus non est, Non acutus in summa sui parte. AT Προστομία, ας, ἡ, SIVE Προστόμιον, ου, τὸ, Labiorum commissura. Sic enim Pollux lib. 2, ἡ δὲ εἰς ἄλληλα τῶν χειλῶν συμβολὴ, πρόστομον ἢ προστομία.

C. Σύστομος, Qui est ore sensim compresso & contracto, Cui os sensim coit. Aristoteles De part. animalium, libro 3, loquens de piscibus, διὸ τὰ μὲν ὅτι συστομώτερα. τῶν δὲ βοηθείας χάριν ἔχόντων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα, τὰ δὲ αἰέρρωγότα. Ibidem, μύουρον στόμα ἔχοντα dicit pro σύστομα, teste Budæo, qui interpretatur etiam, Qui est rictu contracto. Quoniam verò ii quibus os est compressum, lo qui nequeunt, ideo accipitur pro Mutus seu Elinguis, vt in prouerb. Συστομώτερος σκάφης: quod de iis dici consueuit qui propter humilitatem conditionis apud præstantiores non audent hiscere. Natum hinc aiunt, quòd olim inquilini & hospites alienæ reipublicæ, ludis popularibus in pompa incedebant scapham gestantes. vnde quoties hospitem non ciuem significabant, σκαφηφόρον vel etiam σκάφιον appellabant. Proinde vulgò sic minitabãtur, ποιήσω σε συστομώτερον σκάφης, Reddam tibi os magis occlusum quàm scaphæ. Vix enim audebant hiscere οἱ σκαφηφόροι & peregrini. In quibusdam codicibus legitur σιωπηρώτερος: quod minus probo. Referunt autem Hesych. & Suid.

C. Τρίστομος, Tria habens ora seu ostia. Item, Cui triplex est acies, Qui trigemino mucrone est, Tres habens cuspides. vt τρίστομος αἰχμὴ in Epigr.

Στοματικὸς, οῦ, ὁ, Ad os pertinens, Apud medicos στοματικὸν

φάρμακα dicuntur propriè medicamenta quæ ad vuas, A tonsillas, & omnes quæ in ore fiunt derepente inflammationes, conueniunt, vt scribit Galen. lib. 6 τῶν κατὰ πόδας. Generaliter verò dici possunt quæcunque gargarizata, illita, aut alio quouis modo admota medentur oris affectibus. Nam & citra inflammationem vlcera admodum humida stomaticis medicamentis curãtur: id quod notum esse potest ex Galeno, lib. 5 De arte med. Hæc inter alia Gorr. apud quem videre poteris locum Galeni quem citat. Vide & Paul. Ægin. de stomaticis medicamẽtis, eorúmque differentiis, lib. 7, B c. 14. Plin. lib. 23, c. 6, Ex acerbo fit medicamẽtum quod stomatice vocatur, vtilissimum oris vitiis, narium. Eodem lib. c. 7, de moro, Fit ex pomo panchrestos stomatice, eadem arteriaca appellata. Neq; est aliud oris, arteriæ, vuæ, stomachi, iucundius remediũ. Et lib. 22, c. 11, de glycyrrhiza, Ideo & commanducata, stomatice est, & vlceribus oris inspersa sæpe. Perperam ergo apud Dioscor. lib. 3, c. 7, στομαχικὸν δὲ διαμασώμενον, pro στοματικόν: vnde & Ruellius recte vertit, Commanducatus ori prodest. ‖ Στοματικὸς exponitur etiam Ori gratus, C εὔστομος: nullo tamen allato exemplo, nec autore vllo citato. ‖ Item Qui oris vitio laborat: vt στομαχικός, Qui stomachi vitio laborat: & Κεφαλικός, qui capitis. Sed nec huius significationis exemplum affertur. Legimus quidem apud Plin. lib. 24, c. 14, de flore rubi Idæi, Stomaticisq; ex aqua bibendus datur: sed mẽdosè, si quidem Dioscoridis exemplaribus credimus, quæ lib. 4, c. 38, sic habent, στομαχικοῖς τε μετ' ὕδατος ἐν ποτῷ δίδοται. vbi & Ruellius, Stomachicisque ex aqua bibendus D datur.

Στομώδης, ους, ὁ ἡ, Qui amplo ore est, seu Qui magno ore est. Poll. lib. 2, Sophoclem scribit στομώδη dicere τὰ εὔστομα καὶ εὔφημα, quæ ab ore seu lingua fauente proficiscuntur.

Στομίας, ου, ὁ, Magnum os habens. Item στομίας ἵππος dicitur ὁ ἀπειθὴς καὶ βίαιος, qui & ἄστομος, teste Suida. id est Equus duri oris, Qui fræno non paret, sed vi trahit sessorem quò vult, præ contumacia oris habenas spernentis. Itidem & Hesych. στομίας ἵππους vocari ait τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς: qui prioris etiam signif. memi- E nit, exponens non solùm ἀνωφθής, sed etiam μέγα στόμα ἔχων.

Στόμιον, ου, τὸ, Paruum os, Osculum, vt Ouid. accipit: Apuleius dicit Buccula, diminutiuo facto ex Bucca. Coquus quidam apud Athen. lib. 9, Καὶ τὰ στόμα γίνωσκε τῶν κεκαπνῳῶν. paulo pòst στόματα dicit. Galen. in Therap. dicit etiam στόμιον ἀγγείου, vasis os. Et Alex. Aphrod. in Problem. στόμα vocat venarum ora. Rursum Galen. ad Glauc. vlceri tribuit στόμιον. Sed & puteo tribui στόμιον aiunt, itémque de aliarum rerum introitu dici, vt Os F apud Latinos. Lucianus certè στόμιον appellat Os specus, dicens in libro De luctu πρὸς ὀλίγον τὸ στόμιον ὑποκύψαι, paululum è specu seu ore speluncæ prospicere. Aristot. & πνευμάτων στόμια dicit spiracula & emissaria ventorum, id est loca ex quibus exeuntes spirant: De mũdo, καὶ τῶν πνευμάτων πολλὰ πολλαχοῦ τῆς γῆς στόμια ἀνέῳκται, exitus spirituum in multis locis terræ patefacti sunt. Hesych. στόμιον exp. χάσμα. ‖ Στόμιον dicitur etiam ea fræni pars quæ inditur ori equi, seu quam commanducat & commordet quum frænatus est. Poll. quoq; G lib. 2, στόμιον esse dicit χαλινοῦ μέρος, fræni partẽ quandam: paulo pòst tamen, στόμα φησὶ (inquit) οἱ τῶν ἵππων χαλινοί, equorum fræni. Vtitur in hac signif. non solùm Xen. De re equ. sed & Eurip. in Hippol. Coron. Αἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμα πυριγενῆ γνάθοις.

Στόμις, idem quod στομίας, id est Duri & contumacis oris equus, Qui duro & cõtumaci ore spernit frænos, Effrænis, ὁ στόμα τὸ ἀπερείδων χαλινοῖς. ex Æschylo.

Στομόω, ῶ, F. ώσω. Dicitur aliquis aliquid στομοῦν, cui os seu στόμα facit. vt στομοῦν ὄγκον, tumori suppurato os fa- H cere, quo pus exeat, id est Ore seu ostiolo facto aperire. Galen. περὶ ὀκτυπυρέτου ὄγκου loquens, ἔπειτα στομώσας, ἐὰν μὴ ἀκριβῶς ἡ τὰ πέριξ τῆς τομῆς ἀφλέγμαντα, τοῖς ἐμπλάσσοις φαρμάκοις θεράπευε. Vnde stomotica pharmaca apud medicos. Itidem Gorr. Στομοῦν, (inquit) aperire. Consueta magis significatione est Scalpro diuidere: idq; propriè in abscessibus dicitur. Verùm eo vocabulo generalius vtitur Hippocr. lib. 6 περὶ ἐπιδημ. accipiens στομοῦν pro ἀνασταμοῦν, hoc est Recludere atque adaperire quamcunque partem, siue hæmorrhoidas, siue narium aut vteri venas, siue fistulas etiam, veteres quidem & longo tempore assuetas, sed aliqua de causa obstructas, siue etiam aurũ meatus sordibus refertos & obturatos, adhibito aliquo ἀνασταμωτικῷ, hoc est aperiente medicamento. Annotat Galen. comm. 2 in lib. 6 τῶν ἐπιδημιῶν. Itẽ σίδηρον στομοῦσθαι dicitur qui acie illud instruit seu acuit. Στομοῦσθαι τὴν μάχαιραν, (inquit B. p. 1086.) est Exacuere aciem, quasi os gladii concinnare & firmare & obdurare: quod nisi fieret, inutilis gladius esset. Greg. in orat. de sacro baptism. ἕως θερμὸς ὁ σίδηρος, τῷ ψυχρῷ στομοῦσθαι, μὴ παρεμπέσῃ μέσον, καὶ διακόψῃ τὸ πᾶν, Dum candens est ferrum, in aquam frigidam immergatur & roboretur, ne quid intercidat quod desiderium interpellet: de baptismo quamprimum poscendo loquens. Idem inuect. in Iulian. de vexationibus martyrum loquens, καὶ τῷ διαστόματι τοῦ ψυχροῦ εἰς ἀσφάλειαν, καὶ ὥσπερ σίδηρον θερμὸν ὕδατι, τοῖς κινδύνοις στομώσαντες, Qui obdurarunt & confirmarunt. Inde factum vt στομοῦν accipiatur pro σκληρῦναι & roborare, vt apud eundem Gregor. in orat. de septem Maccab. fratribus, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ τῷ πάθει ἦν εὐθυμότερος, τοῖς τοῦ θεοπνεύστου κινδύνοις στομούμενος. Plut. λέγεται γὰρ τὰ παιδία ἐν τοῦτο μᾶλλον στομοῦσθαι καὶ κρατυνέσθαι. In eadem signif. Basilius actiua voce vtitur, ὅπως οἱονεὶ βαφὴ σιδήρου τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ἡ νηστεία στομώσασα ἀδάμαντον ἐποίει τοῖς λόγοις. Pro Exacuo & suo veluti στόμα instruo accepit & Aristoph. in Nubibus, vbi pater filium erudiendum instruendúmq; tradens, ait, Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μίμνησ' ὅπως Εὖ μοι στομώσῃς αὐτόν, ὅθεν ὦ φίλτατε, Οἷον δικαιόξυνον, πίνω σ' ἐπέραν αὐτοῦ γάθον Σπόμωσον, οἷαν ἐς τὰ μείζω πρᾶγματα: metaphora à gladiis, vel ab equis fortasse qui ἐπεύγαθοι dicuntur, & ἄδικον τὸ γάθον ἔχοντες, vt est apud Xenoph. De re equ. Hæc ferè ex B. p. 1086, & 1087. Schol. Aristoph. & Suid. loco citato στομώσῃς expon. ἐξωθῇς, ἀκοπήσῃς: Bud. in suo lex. exp. etiam εὔστομον ποιήσῃς, id est Disertum argutúmque reddes. Poll. certè Aristoph. στομῶσαι dixisse tradit pro λάλον ἀποφήσασθαι. Idem B. στομῶσαι interpretatur etiam Infestam aciem facere, Infesto agmine exercitum firmare, Frontes in agmine struere. Plut. in Anton. p. 198, πολλοῖς ἀκοπιστοῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν ἀκμὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς πλευρὰς ἐκάστους στομῶσαι, ὃν πλαισίῳ τὸ πρατὸν ἦγε, id est, Quatuor frontes agminis faciens. est. n. στόμα, frons, vt ἀκμὴ extremum agmen, apud eundem & apud Ælian. Sic Comm. p. 1086, idem, Vt enim docet Ælianus, frons, acies, os, & iugum, phalangis ordines primi dicuntur, vnde cornua duo promouentur, quare στομῶσαι significat Infestam aciem obuertere, Infesto agmine exercitũ firmare. Et mox, citato isto loco Plutarchi, addit, eum illis verbis significare, Antonium agminis incedentis quatuor frontes fecisse, ad arcendum impetum equitatus Parthorum. Item λιθοῦν στομῶσαι dicitur qui ei στόμα facit, qui eum instruit stomate, de quo suprà.

Στόμωμα, ατος, τὸ, Id quod exacutum est, Id quod stomate instructum est τὸ ἐστομωμένον, seu τὸ στομωθέν. vt χαλύβδινον στόμωμα apud Poll. ex Cratino, Ferrum acie chalybea roboratum, Ferrum cuius acies chalybe roborata ac durata est: ἐν χερσὶ χαλύβδινον στόμωμα. Idem Poll. lib. 7, ex eodem Cratino χαλυβδικὸν στόμωμα. Idem rursum dicit etiã σιδήρου στόμωμα, pro σίδηρος ἐστομωμένος, Ferrum quod candens acie chalybea præfixum est, & aquæ immersum ac induratum. Solent. n. fabri, vt indurent ferrum ac roborent, chalybe præfixum & candefactum, aquæ immergere. id quod videre est in loco quodam Soph. in Βαφῇ ac Σίδηρος citato. Prius illud χαλυβδικὸν στόμωμα, id est Ferrum quod Chalybes acuerunt & ἐστόμωσαν, apud Daimachum quoque legitur, ex cuius Poliorceris afferuntur hæc verba, τῷ στομωμάτων τὸ μὲν Σινωπικὸν καὶ Χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά· Λακωνικὸν δὲ, εἰς ῥίνας καὶ σιδηροβύπανα καὶ χα-

εκκῆρας, καὶ λιθουργικά· τὸ δὲ Λύδιον, εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ A μαχαίρας. καὶ ξύλα καὶ ξυσῆρας. Vbi Χαλυβδικὸν στόμωμα interpretari possumus etiam Acies qua Chalybes vtũtur in temperando ac roborando ferro: vt Plin. lib. 34, cap. 14, Ex omnibus autem generibus palma Serico ferro est: secunda, Parthico: neque alia genera ferri ex mera acie temperantur: cæteris. n. admiscetur. Vt στόμωμα σιδήρου idem sit quod Acies qua ferrum temperatur, seu Quæ ferro admiscetur, vt ea ipsum ferrum acutum reddatur durius ac firmius: id est Chalybs ᾧ στομοῦται ὁ σίδηρος. Gorr. certè, Στόμωμα (inquit) B est ferrum sæpius igne liquefactum & purgatius redditum. Id chalybs alio nomine dicitur: Galli aciem appellant. Attamen & ipsum τὸν σίδηρον ἐστομωμένον dici στόμωμα, ex Plut. quoque discimus, qui in Lycurgo dicit monetam Spartanam, quam ex ferro cudere, Lycurgus instituerat, fuisse δραχμὴν inutilem, quoniam ὄζει δραπόρου σιδήρου τὸ στόμωμα καταβέσας, ἀφέλετο πολὺ εἰς πάλλα χρείαν καὶ δυνάμιν. Idem confirmat Aët. lib. 10, cap. 11, vbi ait, ἔστω δὲ ὁ ἀποσβεννύμενος ἐν αὐτοῖς σίδηρος, στόμωμα· ἢ τοῦ στόματος σίδηρος λεπὶς, ἣν ἐν ταῖς C χαλκείαις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος πυρούμενος καὶ τυπούμενος. Vbi apertè indicat στόμωμα σιδήρου esse σίδηρον qui ἐν τοῖς χαλκείαις πεπυρωμένος τε καὶ τετυμμένος καὶ ἐστομωμένος ἐν τῷ ὕδατι ἀποσβέννυται, seu βάπτεται. Et τοῦ στομώματος λεπὶς dicitur squama illa quæ resilit à ferro, interea dum malleis tũditur & στομοῦται. Quæ qua vi polleat in medicina facienda, tum Aët. itidem docet, tum Dioscor. lib. 5, tum Galen. Simplic. medic. lib. 9, capite illo quod inscribitur περὶ λεπίδος τῆς ἀπὸ χαλκοῦ καὶ σιδήρου. Plin. D & Celsus στόμωμα accipiunt pro ipsa squama quæ decutitur dum στομοῦται ὁ σίδηρος aut ὁ χαλκός. Sic enim ille, lib. 34, cap. 11, de flore & squama æris, Squamæ est alterum genus subtilius, ex summa scilicet lanugine decussum: quod vocant στόμωμα. Hic autem, lib. 6, cap. 6, in collyrio Cleonis, Squamæ æris, quod στόμωμα appellant. Nisi potius intelligunt certum quoddam squamæ genus quæ decutitur dum στομοῦται ὁ χαλκὸς & πυρούμενος τύπεται. Rursum Aët. lib. 9, c. 48, πλάτυσμα σιδήρου στόματος, lamina ex stomomate ferri. Aliis etiam rebus στόμωμα tribuitur, metaphoricè E acceptum pro Robur, Vis, Vigor. Plut. Symp. 6, cap. 7, ὅπερ τὸ στόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ὄζει, τοῦτο ἐν τῷ διυλίζειν ἐξαίρεσι καὶ ἀποκρίνοισι. Paulo pòst, οὐδ' ὥσπερ σιδήρου στόμωμα ἀποκόψαντες. Idem in suo περὶ πολυπραγμοσύνης libello, τὸ πολυπραγμονεῖν τοῦ φιλοματθοῦς ἀκμὴν τινα καὶ στόμωμα νομίζοντες, quasi τὸ πολυπραγμονεῖν posit στομοῦν eos qui πολυμαθῶν nomen sibi comparare volunt. ‖ Στόμωμα dicitur etiam robur aciei. Plut. Flamin. Φιλίππῳ τὸν ἦν στόμωμα πρὸς μάχην ἀποχρῶν. Idem, ἀπολα- F βὼν αὐτοὺς ὥσπερ στόμωμα πεισχιλίους ὁπλοφόρους. B.

Στόμωσις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ στομοῦσθαι, quum faber candefactum & exacutum ferrum in aqua extinguit, vt durius fiat ac firmius. Plut. Symp. sept. sap. χαλκεύς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως ποιήσαι μᾶλλον ἔργον αὐτοῦ, ἢ τῶν ἕνεκα τούτου ὁπλοφόρων ἀναγκαῖον, οἷον ἀνθράκων ὀκζωπύρησιν, ἢ λατόμης σκευασκευῶν, potius iudicarit operis sui esse ferruminare aliquid, aut securim candefactam exacutámque aquæ immergere ac temperare acie. Idem De discern. amico & adulatore, ὥσπερ G ὁ σίδηρος πυκνοῦται τῇ πεπυρῶσει, καὶ δέχεται τὴν στόμωσιν, οὕτω δεῖται τοῦ θερμότητος, καὶ μαλακὸς ὁπλοφόρος. Sic idem Symp. lib. 8, ἡ περὶ τὰ λουτρὰ τῆς σαρκὸς πολυπάθεια, καθάπερ σιδήρου πυρὶ μαλασσομένου καὶ ῥεύσης, εἶτα βαφὴν ὑπὸ ψυχροῦ καὶ στόμωσιν αὐαδεχομένου. Exponitur etiam Acies, Acumen, Robur, perinde vt στόμωμα. Apud Soph. autem in Œdip. Colon. Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα Πολλὴν ἔχον στόμωσιν, exponunt δεινωσιν καὶ πανουργίαν, dicendi vehementiam & astutiam, vel veteratoriam eloquentiam.

C. Ἀστόμωτος, Qui exacutus non est, seu Qui acie temperatus roboratúsque non est, Qui tinctus siue immersus aquæ non est, postquam candefactus fuit & exacutus. Idem quod ἄβαπτος de ferro dictum, ὁ οὐκ ἐστομωμένος.

C. Ἀνα στομόω, ῶ, Laxo, Relaxo, Laxius reddo & patentius, q. d. Os facio latius & capacius: accipiendo os metaphoricè de quauis re. Sunt qui ἀνασταμοῦν exponant Aperio, Patefacio, apud Theophrastum De caus. pl. lib. 2. Apud Aristotelem De gener. anim. ἀνασταμοῦται πόροι, Laxantur meatus & aperiuntur. Sequitur enim, καὶ θύραν τὸ στόμα ποιοῦσι. ‖ Apud Xenophontem Pæd. 7, ἀνασταμοῦν τὰς πάτρους sunt qui accipiãt pro Repurgare fossas, nõ pro Capaciores reddere.

Ἀνασταμόω, in significatione contraria præcedenti, Arcto, Angusto, In fauces comprimo. Aristot. De mundo, ὠκεανὸς πῆλον κατ' στενοπόροις αὐχένας ἀνεστομωμένος, πῆ δὲ πάλιν πλατυνόμενος. vbi ἀνεστομωμένος, Budæus interpretatur In fauces comprimens. Siquis tamen passi- [redacted] velit, [redacted] alg. lex. [redacted] Verba aliena interru[redacted] Os facio. Comicus quidam apud Athenæum lib. 4, — ζῶπα τῶν ἡδυσμάτων Ἀνασταμοῖ πάντα τὰ ἀθηνᾶκα. Existimo sumpram à gladiis metaphoram, de quibus etiam στόμα & στόμωμα dicitur. Sic & apud Latinos exacuere palatum dicuntur quidam cibi. Hanc autem verbi ἀνασταμοῦν significationem ab eo deducta ἀνασταμωσις & ἀνασταμωτικὸς seruant.

Ἀνασταμωσις, εως, ἡ, Laxatio, Relaxatio. Apud Cels. ἀνασταμωσις est quum ora venarum aut arteriarum patefiunt, & ex eis sanguis erumpit. Qua de re plura apud Gorr. ‖ Item Ἀνασταμωσις, contraria significatione, Arctatio, Compressio in fauces. ‖ Item, Exacutio palati, de cibis dictum. Athen. lib. 4, ἐχρῶντο δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀνασταμωσιν βράμασιν. Sic ETIAM Ἀνασταμωτικὸς, exacuendi palati vim habens.

C. ΑΠΟ στομόω, ῶ, oppositum præcedenti ἀνασταμόω & verbo στομόω, (vt ἀποστέγω & ἀποστέφω opposita sũt τῷ στέγω & στέφω) id est Os obthuro, seu Os occludo, ἀποφράττω: vt Suid. exp. hoc loco quem citat, πρὸς ἔθετο τὰς διώρυγας ἀποστομοῦν, fossarum hiatus obthurare & terra regesta complere. ‖ Præterea ἀποστομοῦν ferrum dicitur qui aciem eius hebetat & retundit. Metaph. Luc. de Iouis fulmine loquens, καταγνῦναι τὸν αὐτὸν καὶ ἀπεστομωμένας δύο ἀκῖνας. ‖ Accipitur tamen etiam pro ἀνασταμόω seu στομόω, id est Ore facto aperio: qua signif. Dioscor. vsurpat idẽtidem, teste B. qui addit & hunc locum Galeni, ἐνίοις αἱμορραγίαι, ἢ ἐν ὠρισμῷ καὶ πρόδοις ἀποστομούμενον ἀγγεῖον, εἴθισται τὸ πρεῖτὸν ὀκκενοῦν. VNDE Ἀποστόμωσις, εως, ἡ, Apertio facto ostio: vt ἀποστόμωσις πόρων dicitur, quum meatuum corporis ora seu ostiola aperiuntur per sudorem. Aristot. Probl. διὰ τὴν τῶν πόρων ἀποστόμωσιν τοῖς ἱδρῶσιν οἷον πολλαὶ θύραι ἀνῴγνυνται, meatibus per sudorem patefactis, veluti ostia complura aperiuntur. At perperam in v. l. SCRIBITVR Ἀπόστασις.

Ἀνασταμωτικὸς, ῆ, ὁ, Aperiendi vim habens & oris patefaciendi. Ἀνασταμωτικὸν φάρμακον dicitur medicamentum quod ora venarum & arteriarum aperiendi vim habet, calidum, acre, mordax, crassarum partium & terrenum: vt cyclaminus, allium, porrum. huic oppositum est τὸ στεγνωτικόν. Gorr.

C. ΔΙΑ στομόω, ῶ, Diduco ore patefacto: idem quod διαστομόω & διαστέλλω. VNDE Διαστόμωσις, εως, ἡ, Diductio & apertio oris, Quum os seu ostium diducitur. G Alex. Aphrod. ITEM Διαστομωτεὶς μύλη, Specillum quo os clausum aperitur & diducitur: διαστολεύς.

C. ΣΥ στομόω, ῶ, Os contraho, Ostium constringo & coangusto. oppositum præcedenti διαστομόω. Pro Simul in fauces contraho, affertur ex Aristot. De mundo.

C. ΑΠΟ στοματίζω, F. ίσω, Memoriter recitare iubeo: ἀπὸ στόματος εἰπεῖν κελεύω. si quidem verum est quod Poll. scribit, Platonem alicubi ἀποστοματίζεσθαι τοὺς παῖδας, dixisse pro ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, ὡς ἀπὸ στόματος λέγειν, id est, Pueros interrogari à magistris & iuberi recitare quæ didicerint. Ita & Suid. annotat τὸ διδάσκαλον dici ἀποστοματίζειν, ὅπου κελεύει τὰ παῖδα λέγειν ἄπερ ἀπὸ στόματος. Locum Platonis, cuius mentionẽ facit Poll. hũc esse existimo, in Euthydemo, ὁπόταν ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότερον ἐμαίθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; vt sensus sit, Quũ memoriter aliqua vos

recitare iubebat grāmaticus, vtri pueri didicerant quæ ab ipso interrogabātur & memoriter recitari iubebantur? (Aliā tamē interpretationem afferā paulo post ex Cam.) Affinem signific. habet ἀποσμαπίζω in hoc loco apud Luc.c.11, circa finem, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλείονων, Cœperūt scribæ & Pharisæi vehementer ipsi imminere, & eum allicere ad loquendum de multis: ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ, insidiātes ei, & cupidè venātes aliquid ex ipsius ore, vt eum accusarent. Vbi veteres quidā codices, duo tantùm, habebant ἀποσμίζειν: plures, ἀποσμαπίζειν, quod & Laur. Valla agnoscit. [redacted] Theophyl. aliam præterea expositionem affert, quasi ἀποσμαπίζειν declaret ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν. quæ minus consentanea videtur, quum Lucas tantùm dicat eos conatos fuisse ipsum illaqueare in sermone. Itaque ἀποσμαπίζειν αὐτὸν dicemus potius idem esse quod in sequenti versiculo, ζητεῖν θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, venari quidpiam ex ipsius ore, quo nimirum eum irretirent. Sed nota, Camerarium aliter interpretari ἀποσμαπίζειν in loco illo Platonico, nimirum, Memoriter recitare: itidémque ἀποσμαπιζόμενα, quæ memoriter recitantur. Sic enim reddidit ea verba, Quum memorabantur à grammatico quæpiam, vtrum illa discebant pueri quæ memorabantur? Cuius τοῦ ἀποσμαπίζειν signif. Poll. etiam meminit, idem esse dicens quod ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Similiter & Suid. ἀποσμαπίζειν exp. ἀπὸ μνήμης λέγειν καὶ ἀπὸ στόματος, οὐδὲ γραμμάτων: nulla tamen afferens illius significationis exempla, nisi locos quosdam in quibus pro ἀποσμαπίζειν est ἀπὸ στόματος φράζειν, ἀπὸ στόματος ἐρεῖν, ἀπὸ γνώμης φράζειν, ἀπὸ γνώμης εἰπεῖν. Idem ἀποσμαπάσαι exp. ἀποτρέξαντα. Sed vtitur eo verbo Athen. lib. 8, ἔστι Ῥοδιακὸν εἶναι λεκανίδιον ἱστορεῖται, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποσμαπίζειν τὸ διψῶντας, παρ' αὐτοῦ τοῦ πολλοῦ ἐπιτυχηκέναι τῷ ταῦτα θεωρήσαντι βιβλίῳ, aiebat esse fabulam quæ Rhodiaca diceretur, sed quā in præsentia non posset memoriter referre, quòd iampridem legisset eum librum in quo illa continerentur. Plutarch. quoque in Theseo itidem vsurpauit pro eo quod Latini dicunt Recitare & Ore suo pronuntiare, sed quadam cum energia, vt furentes vates suos versus cum impetu repentè profundere feruntur. loquitur enim de quadam Sibyllæ prædictione: τοῦτο δὲ καὶ Σιβύλλαν ὕστερον ἀποσμαπίσαι πρὸς τὴν πόλιν ἱστοροῦσιν, ἀναφθεγξαμένην, Ἀσκὸς βαπτίζει, δοῦναι δὲ πιεῖν οὐ θέμις ὅστι. Platonico autem loco, vbi agitur de grammaticis qui pueris ore suo verba præfantur, vt subsequantur illi aut dictata accipiant, similis quidam est apud Aristot. in Elench.c.3. Quò refer quod Horat. dixit, Occidit miseros crambe repetita magistros: loquēs nimirum πρὸς τὴν ἀποσμαπιζομένων, id est de iis quæ præceptor viua voce solet discentibus inculcare.

C. Ἀποσμίζω, idem quod ἀποσμαπίζω. atque adeo duo codices (vt dixi) in loco illo Lucæ quem citaui in præcedenti ἀποσμαπίζω, pro illo ἀποσμαπίζειν, quod in pluribus legebatur, habebant ἀποσμίζειν. Theophyl. autem agnoscit præcedens ἀποσμαπίζειν, exponēs παρδεύειν καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν: quoniam nimirum, ὅταν τις κρατηθῇ ἀφ' ὧν λέγει, ἀποσμαπίζεσθαι δοκεῖ, id est ἀπὸ τοῦ στόματος ἕλκεσθαι καὶ κατακρίνεσθαι. Sed affert & aliam expositionem, accipiēs videlicet ἀποσμαπίζειν pro συνεχῶς ἐρωτᾶν καὶ ἀπορεῖν. nam ἀποσμαπίζεσθαι aliquem dici ὅταν πλείονες ἐρωτῶσιν ἕνα περὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ὑποθέσεων. τότε γὰρ μὴ δεινούμενος πᾶσιν ἀποκρίνεσθαι, ἔμφασιν δίδωσι τοῖς ἀκούοντις τοῦ ἠξαπορῆσθαι. ita vt ἀποσμαπίζειν sit, de aliis atque aliis interrogatum, εἰς ἀπορίαν ἄγειν. Cyrillus certè vult, eos multis quæstionibus interpellasse dominum, vt, si non respōderet, videretur indoctus: sin malè responderet, coargueretur: aut si bene quoque responderet, tamen ex multis præberetur ansa reprehendendi. Ad aliam autem verbi ἀποσμαπίζειν significat. pertinet ἀποσμίζειν quod Hesych. exp. ἀπὸ μνήμης ἀξιοῦν λέγειν. Sed idem ἀποσμίζειν exp. etiam φιμοῦν, Os obstruens. qua signific. ἀποσμόω quoque accipitur. Sic B. ἀπεσμωμένος exp. ex quodam quem non nominat, ἀπερραμμένος τὸ στόμα, & de muto vel parum loquente dici ait. Vulg. l. ex Philostr. pro ἀποσμόω, significante Aciem retundo & hebeto: ὁ δὲ ὀξὺς πέλεκυς λαβὼν ἀπεσμωμένον ἐκεῖνο τοῦ πληγεῖν, bipennē exacuit crebris ictib⁹ retusam.

C. Ἐπισμίζω, idem quod ἀποσμίζω, id est Obthuro os, & loquentem reprimo. sicut & Poll. ἐπισμίσαι exp. ἐπιφρᾶξαι λέγοντα. Paulus in epist. ad Tit. cap. 1, οὓς δεῖ ἐπισμίζειν, Quibus os obthurandum est. seu (vt Hieron. vertit) Quibus silentium indici oportet. Athen. lib. 8, πάντας γὰρ ἐπισμίζειν πεφυκότας, οὐδενὸς μὴ ἁμαρτάνει κατέγνως, σιωπᾷ δὲ ἀποφαίνεις κινήτερον λεβηρίδος, Dū omnibus studes occludere os. Sic Luc. in Ioue Trag. ἰχθύσι σε ἀποφανεῖ ἐπισμίζων. Chrysost. quoq; eodē modo ἐπισμίζω τι dixit pro καταστίζω τι. Hes. ἐπισμίζων exp. φιμοῦν, ἐλέγχων. Suid. Ἐπισμῆσαι, ἐμποδίσαι, καταφρᾶξαι. est autē hoc ἐπισμῆσαι fut. infinit. à fut. indicat. ἐπισμῶ, Att. vt νομῶ, & similia. VNDE Ἐπίσμισμα, ατος, τὸ, Obthuramētum, Obex & præpedimentū quo os alicui homini aut rei obstruitur. Metaphoricè Ioseph. in Antiquit. Iud. ὄβστομα ἦν αὐτῶν, μίσος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, pro Obstaculum quo retūdebatur odium eorū aduersus Iudæos, seu Quod infrænabat, aut refrænabat. Qua signif. DICITVR ET Ἐπίσμιον. Nam ἐπίσμιον vocatur Quod ori opponitur seu obditur, Quo os obstruitur. Oris obthuraculū. Epistomion, (inquit B. in Pand.) æramentū est quo ora salientium obthurātur & laxantur quum opus est, dum manu ducitur vertibulū illud pertusum, quod admittit vel arcet aquā, prout hoc aut illo modo versatur. Vitr. lib. 10, c. 13, de hydraulicis organis loquēs, Singulis autē canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis collocata, quæ manibus quum torquentur, ex arca patefaciunt nares in canales. Idem, Motione verò vectiū vehementiore spiritus vehemens cōpressus epistomiorum aperturis influit, & replet anima canales. Vbi epistomion accepit pro eo obthuraculo quod in musicis organis spiritum continet & laxat vt opus est. Vbiq; tamen apud eum Epithomion corruptè legitur. Varro lib. 3 De re rust. Epistomiis versis in vnumquenque actum, sic vt influat in conuiuium. Dicitur autem ἐπίσμιον, quia ori vasis pertusi opponitur, vt fluentem liquorē cohibeat, & rursus transmittat quum opus est.

C. Καταστίζω exponitur etiam ipsum, Tacere facio, vt ἐπισμίζω. B. interpr. Ad infantiam redigo, apud Plut. in Aristide, ὡς μὴ βοᾶν τὰς καταστίσῃ. AT Καταστὶς Hesychio est pars quædam tibiæ, videlicet τὸ ὀπίσθιον.

Σ Τ Ο Μ Α Χ Ο Σ, ου, ὁ, Stomachus. Dicitur autem interdum eo nomine tam apud Latinos quā Græcos, illa quasi canalicula seu fistula quæ faucibus ad linguæ radices subiacēs, esculenta poculentāq; trāsmittit in vētrē quocum cōmittitur atq; cōiungitur. vt Erasistratus apud Gell. lib. 17, c. 11, dicit duas esse quasi canaliculas vel fistulas, eásque ab oris faucibus proficisci deorsum, per earúmque alteram deduci delabiq; in stomachum esculenta omnia & poculenta, ex eóque ferri in ventriculum, qui Græcè appellatur ἡ κάτω κοιλία. Rursum quum de hac siue fistula siue canalicula agitur, aliquando dicitur de superiore eius parte, quam Latini gulam vocant, Græci alio nomine λαιμὸν & οἰσοφάγον: cuius aditus in ipsis oris faucibus, φάρυγξ dicitur siue λαιμία. vt apud Homer. Il. γ, Η, καὶ ἀπὸ στόμαχος ἀρίων πάμε νηλεὲς χαλκῷ. Sic Iliad. τ, Η, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπε πάμε νηλεὲς χαλκῷ. Item Il. ρ, κζ, στόμαχον θέμεθλα Νύξ, id est καὶ ἀρχὴν τοῦ στόμαχου, siue βρόχου, inquit schol. Itidē Cels. lib. 4, c. 5, Faucibus subest stomachus, hoc est gula. Et initio illius libri, Deinde duo itinera incipiūt: alterū asperam arteriā nominant, alterum, stomachū, arteria, exterior, ad pulmonem: stomachus, interior, adventriculum fertur. Qui locus simillimus est illi Erasistrati apud Gell. lib. 17, c. 11, cuius paulo antè mētionem feci. Sic & Cic. vsurpauit, lib. 2 De nat. deorū, Linguam autē, ad radices eius hærens stomachus excipit, quò primū illabūtur ea quæ accepta sunt: oris vtraq; ex parte

tonsillas attingens, palato extremo atque intimo terminatur. De ima στόμαχου parte accipiunt apud Cels. lib. 4, cap. 1, aliquanto post locum antè citatum, Stomachus verò, qui intestinorum principium est, neruosus, à septima spinæ vertebra incipit, ac circa præcordia cum ventriculo committitur. Adde hunc Plinii, lib. 11, cap. 37, Summum gulæ, fauces vocantur, postremum, stomachus. Atque hoc modo στόμαχος interdum significat os seu orificium gulæ, aut gulam cum suo orificio, interdum os seu orificium ventriculi, interdum ipsum vētriculum cum suo orificio. Atque adeo Galen. tum alibi sæpe, tum libro 8 περὶ κατὰ τόπους, expressè docet veteres os ventriculi duobus nominibus appellasse, στόμαχον καὶ καρδίαν, etiamsi frequentius ipsum καρδίαν dixerint. Itidem Suid. & scholiast. Thucyd. οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ τὸ στόμαχον καρδίαν ἐκάλουν. ἔνθεν καὶ καρδιωγμοί. Gorr. itaque, Στόμαχος, (inquit) Stomachus, Os ventriculi: est meatus superior ventriculi, per quem cibi in ipsum intromittuntur. Habet enim ventriculus ora duo, vnum inferius, πυλωρὸν dictum: alterum, hoc ipsum superius, inferno longè amplius, quòd ita expediat, vt cibos, duriores & nondum intritos deuorare possit. Est autem maximo sensu præditum, & longè acutiore quàm reliquæ vllæ partes, propter duorum neruorum magnitudinem, qui à sexta cerebri coniugatione in ipsum inferuntur: per eos & alimenti penuriam & rosionem sentit, ventriculique affectus cerebro, & contrà ventriculo cerebri communicantur. Ad ipsum propriè pertinet appetentia, quam, vt bene habens, secundum naturam excitat: sic malè affectus inappetentiam & vitiosum appetitum inducit. Est & illi consensus cum corde maximus, adeo vt syncopas inuehat, quas propterea στομαχικὰς appellant, & id veteres communi nomine καρδίαν nuncuparint, & morbum eius, καρδιωγμὸν & καρδιαλγίαν. In qua significatione Galen. accipit libr. 13 Methodi, quum ait, ὁπόταν τὸν στόμαχον καλοῦσι καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ὥσπερ ὅταν εἴπωσι συγκόπτεσθαι πυκνὰς στομαχικοὺς, os seu orificium ventriculi. (Dixerat autem ibi se στόμαχον accipere in propria significatione, pro Gula nimirum, vt & Cassius accipit in suis Problematis medicis, quæst. 80, ἐπειδὴ τὸ πάθος ἀεί τε κοιλίαν ὑφίσταται καὶ τὸ στόμαχου τὸ ἄνω, ὃ συνάπτει τὴν στόμαχον τῆς κοιλίας. Vbi στόμα γαστρὸς Galenus, & στόμα κοιλίας Cassius, vocant os seu orificium ventriculi, quod & ipsum appellari στόμαχον iam satis clarè docui) Itidem Plut. Symp. 7, τὸν στόμαχον εἰς τὴν κάτω κοιλίαν ἐκδιδόντα μαλακὸν καὶ διάβροχον τὸ σιτίον, os ventriculi demittere in ipsum ventriculum cibum. Et Symp. 6, probl. 1, αἱ ἡδὺ ἐφάλμων βρωμάτων ὀσμαὶ καὶ δριμύτητες ἐπιστρέφουσι καὶ πυκνοῦσι τὸ στόμαχον, ἢ πάλιν αὐοίγουσι καὶ χαλάσι. Athen. lib. 2, dicit alicui ἐκ οἰκείως διαθεῖσθαι τὸ στόμαχον, vt apud Cic. Esse languenti stomacho: & apud Horat. Esse ægro stomacho. Quanquam hæc Latina plus aliquid significant. Rursum idem Athen. lib. 3, σῦκα οὐκ ἀσείως διαθῆσι τὸν στόμαχον, καυστάδη καὶ ἀπνεύστερον αὐτὸ πιεῖνται. Eodem libro, τοῖς ἀσθενοῦσι τὸ στόμαχον ἔχουσι. Contrà Plut. τὰ ῥωμαλέα τοῖς στομάχοις, quæ sunt robusto & firmo stomacho, vt Latini dicunt Imbecillus stomachus, Infirmus stomachus: item Resolutus stomachus: & Horat. Lassus stomachus. Sed sunt qui hisce in locis στόμαχον accipiant pro ipso ventriculo cibos conficiente & concoquente, vt & apud Iuuen. Satyra 5, Si stomachus feruet vinóque cibóq;. Morbi autem sunt, ἀῤῥωστία καὶ ἀπονία στομάχου, infirmitas seu debilitas stomachi, item Solutio & dissolutio stomachi, vt Cels. ac Plin. loquuntur: quam Græci ἔκλυσιν etiam appellant. item αὐαστρωτὴ στομάχου, ἄσιν, σιτιλισμὸς, αὐορεξία, ναυτία. ‖ Hippocrates στόμαχον appellauit etiam os seu orificium vuluæ, τὸ στόμα τῆς μήτρας: vt in suo περὶ ἐπικυήσεως libro, ἐπικυίσκονται δὲ ἥδιστα γυναικῶν ὧν αὐὸ στόμαχος μετὰ τὸ πρῶτον κύημα ξυμμεμυκή. Et alibi, παγδίν τῆς κεφαλῆς προφανείσης ἐκ τοῦ στομάχου. Sic στόμαχος significat modò os gulæ, modò os ventriculi, modò os vuluæ. Idem Hippocr. dicit & στόμαχος κύστεως, os seu orificium vesicæ, Erot.

C. Εὐστόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bonum habens stomachum, Cuius stomachus bene habet seu benè affectus est. Cibaria etiā dicūtur εὐστόμαχα, quæ stomacho cōueniunt, id est vel vtilia sunt, vel grata, ac eū corroborāt: vt εὔστομα dicūtur quæ ori sunt vel grata vel vtilia: qualia sunt, inter alia, quæ astrictoriā vim habent. Dioscor. lib. 2, c. 128, de faba Ægyptia, ἔχων δύναμιν συστικὴν καὶ εὐστόμαχον. Diphilus apud Athenæum lib. 3, radicem eius dicit esse εὐστόμαχον καὶ τρόφιμον. Rursum Dioscorides lib. 1, de Celti, siue loto, καρπὸν φέρει γλυκὺ, βρώσιμον, εὐστόμαχον: de quo Theophrast. Histor. pl. lib. 4, c. 4, ἐεθπόμβος δὲ ἐν τοῖς λωτοφάγοις καλουμένοις, (nimirum ὁ τοῦ λωτοῦ καρπὸς) γλυκὺς, ἡδὺς, καὶ ἀσινὴς, καὶ ἐπὶ πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός. Vnde Plin. lib. 13, c. 17, Ferunt ventris non sentire morbos qui eum mandant. Ita Dioscoridi εὐστόμαχος idem fuerit quod Theophrasto ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθὸς, Bonus & vtilis ventri: ITIDEM QVE Στόμαχος idem fuerit quod ἡ κοιλία, Ventriculus seu venter, ciborum nimirum receptaculum, & concoctorium, vt ita dicam. VNDE Εὐστομαχία, ας, ἡ, Bonus ventriculus, seu Ventriculi affectio bona, Ventriculus bene se habens, seu bene affectus. ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις. Item, Sapor stomacho gratus, seu Gratia saporis stomacho iucundi. Dioscor. lib. 2, cap. 18, de carnibus viperinis, ἀποτίθενται, ὁνίοτε μεγεθυθῶν πρὸς εὐστομαχίαν αὐτοῖς ἡδοσάχυος ἢ φύλλου. (Sic enim reposuere quidam eo loco, quoniam Plin. lib. 29, c. 6, de carne viperina itidem loquens, ait, Exuritur in olla cum sale, quem lingendo claritatem oculorum consequuntur, & stomachi totiúsque corporis festiuitates. Marcellus contrà retinendum dicit εὐστομίαν, quod in antiquis legitur codicibus: agere enim Dioscor. περὶ ἀλῶν τῶν ἡδυσμόρων καὶ πρὸς ἡδονὴν ἐσκευασμένων. Sicut Galen. lib. 11 Simplic. c. 1, dicit vipernam carnem αὐαμίγνυσθαι τοῖς ἐσκευασμένοις εἰς ἡδονὴν ἁλσίν) Eodem vocabulo εὐστομαχία vtitur & Hicesius apud Athen. lib. 7, dicens ὡς αἱ ἐγχέλεις ἀχυλώτεραι πάντων εἰσὶν ἰχθύων, καὶ ὑπ' εὐστομαχίας διαφέρουσι τῶν πλείστων, stomacho sunt gratiores quàm plurimi alii. Sin ἀστομία legeretur, significaret, Saporis gratia gustúsque suauitate plurimis præstare.

C. Κακοστόμαχος, Cuius stomachus malè affectus est, seu Cuius stomachus malè habere solet, vtpote qui imbecillior sit. Oppositum præcedenti εὐστόμαχος. Cic. in epist. quadam ad Tyronem, Ius enim dandum nō fuit, quū κακοστόμαχος esses. Præterea vt εὐστόμαχα dicuntur quæ stomacho grata sunt ac salutaria, seu quæ ruētem languentémque stomachum fulciunt ac corroborāt, ita vicissim κακοστόμαχα dicuntur quæ obsunt stomacho, seu quæ ingrata sunt vētriculo, eúmque læduntur, imbecillum eum facientes ac soluentes. Athen. lib. 3, non ita procul à fine, οἴονται δὲ τινες εἶναι καὶ κακοστόμαχα· λέγω δὴ λαχανώνων καὶ πεύκων ῥῖζαν, δικτικὸν ὂν καὶ κεκτημένα, ἀδηλεῖν δὲ τὰ κοιλιώδη καὶ ἐπιτύφοντα βράματα· ἀγνοοῦντες ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ κρίσεως πεπεπτωκότων εὐστόμαχα καθέστηκεν.

Στομαχικος, ου, ὁ, Stomachicus. vt στομαχικὴ διάθεσις, Stomachica affectio, id est Quum stomachus malè affectus est. nam ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας (qui stomachus est) πάσχοντος, οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν τε καὶ ἰδιωτῶν ὀνομάζουσι στομαχικὴν διάθεσιν ἐπὶ πολλοῖς συμπτώμασιν, οὐ κατὰ μίαν ἅπασι γιγνομένοις διάθεσιν, ἀλλὰ κατὰ πολλὰς, μιᾷ μόνῃ τῇ ῥιζικῇ κοινότητι λαμβανομένας. Vnde patet στομαχικὴν διάθεσιν apud medicos interdum generaliter accipi, interdum specialiter. Itidem στομαχικοὶ, Stomachici, Qui stomachi vitio laborant, generaliter interdum dicuntur: vt apud Dioscor. lib. 4, cap. 37, de rubo, ἐπὶ στομαχικῶν δὲ καὶ καρδιακῶν λεῖα ἐπιθέμενα ὠφελεῖ. Vnde Plin. libro 24, cap. 13, Cardiacis vel sic per se imponuntur à mamma sinistra, item stomachi doloribus. Nonnunquam speciali modo dicuntur στομαχικοὶ, vt quum Paulus Ægineta, libro 3, cap. 37, ait, πρὸς τοὺς μὴ κατέχοντας τὴν τροφὴν, ὃς ἰδίως οἱ παλαιοὶ στομαχικοὺς ὀνομάζουσι. Itidem quum Galen. libro 8 τῶν κατὰ τόπους scribit à quibusdam & τοὺς ἀθέως ἐμοῦντας, ad vomitum proclines, appellari στομαχικοὺς, eísque ὑπιδεῖσθαι τὸν στόμαχον dici,

Σπαμαγκί, (inquit Gorræus) Qui stomachi vitio labo A
rant. De huius nominis significatione Galenus scri
psit hunc in modum, libro 1 Περὶ τῶν τῆς, disputans
contra Andromachum, qui stomachica confectiones
sic dictas fecisse prudente stomachi. Plerique (quoque) vulgò homines eos qui appetentiam per
diderunt, ita vocant, & quos post concepta cibum
vomitus os graueolens atque oppressus, & quandam re- B
gre nitentem annexam habet. Appellant eodem
modo illos etiam quibus mulier contingit, & maxime
si ad nomina impellit, & adhuc magis si cibo comi
pant, quandoque acidi, quandoque mulsati fuerit,
quandoque alium etiam vinum quibusdam adepti.
Et pre his omnib' adhuc magis illi stomachicos no
minant, quibus multus crassiusculum mulsum & ali
& amarum ac subacrius redolens, sæpe quibusdam
cibum accepere. Quoniam ú per plurimum
tepus cibi in ore venus motum, grauantes & vir de-
scendentes, hos iudem stomachicos appellant. Ab
iisdem appetentiam cannum quem vocant, habentes, vt
& plurima edant, & maximi grauiori pulli post eos
manent, similiter nominant. Alii vero qui ut ante
exclamant, vbi diuersis medicamentis, & ciborum
cibum accipiant, in ore venis motus perpe
tui, eodem modo stomachicos vocant. Hæc Galenus.
Paulus autem Ægineta simpliciores proprie de
scribit à veteribus qui stomachi affectibus, esse
dicunt esse cum his qui stomachi vocantur. Non est du B
bii stomachicos aliquos appellatos esse qui aliquo
affectu stomachi eos in loco habent, velut etiam hepa
ticos ab hepate, & colicos à colo, & nephriticos à ne
phribus, & splenicos à splene affectos.

ΥΝΔΕ Σπαμαγκίς, vt σπαμαγκίς, vt σπαμαγκίς, apud Gal.
de quo supra in Σπαμαγκί, tum apud Gal. et Gorr.

Sequentia etiam ex Σπαμα derivata sunt,
sed magis remota.

Σπάμα, Conuitium, Garrulitas, (inquit Camer.) et
iam Comitia interpretatur. Hesychius σπαμα
exponens λαλοῦσα, fabula garrula. Σπαμα λαλιά.

Σπαμάκης, ου ὁ, Garrulus, Loquax. Linguax: idem qui πολυλόγος & σπαμαγκί. Hesych. exp. σπαμακῆς, ὁ λαλιὰς. ET
Σπαμάκα ἤτοι Σπαμάκαι. Blatero, Loquax ore fum.
καπνοπαλίμπυρος. ΥΝΔΕ Σπαμάκαι, Nugæ, seu Garrulæ ampullæ, Verba loquacia. Sed nota, hanc
scripturam σπαμάκης, σπαμάκαι, σπαμάκα; apud nul
lum lexicographum reperiri pera. Apud Hesych. qui
dem posit σπαδαῶν, ante σπαδάω, legitur id vocabulum, attamen per ω scriptum, vt & alibi apud
eum similes occurrunt: traiectiones. Sim liter & a- F
pud Pollucem libro 2, σπαμάκης & σπαμάκα scribuntur
per ω, & nihilominus à σπαμα dicitur σπαμάκα. Et apud
Hesych. rursus suo loco, id est post σπαμᾶ: vbi tamen legitur ΕΤ ΙΑΜ Σπαμάκαι, σπαμάκαι, indem per ω, idq;
fortassis metri causa, vt producatur prima syllaba nominis σπαμα, quæ sua natura ore ius est. Pollux non per
ω sed per ι id σπαμάκης scribit, lib. 2. vbi retenet quædã
à σπαμα derivata, Σπαμάκαι αἱ, σπαμάκαι καὶ λαλιαὶ, διαφορᾶς. ITA QVE Σπαμάκης significat Garrulus, Lo- G
quax, Loquutuleius, Linguax. λαλιὰς, φλυαρίας, Hesych.
Idē in bonā quoque partem accipi docet, quum exp.
Δεξιὸς τῷ λόγῳ. vt & in Lex. meo vetere exponitur
non solum λαλιὰς, sed etiam πολυλαλίας, & πρᾶος. In
eodem meo lex. exponitur & πρᾶος λόγῳ, (quæ expositio & ab Hesychio affertur) scilicet πρᾶος λόγῳ, ἀπαμᾶν,
πάλαξ, πρᾶος: quibus verbis significatur is qui verbis
veri similibus aliquem circumuenit, qui loquacitate
sua alicui imponit. Vbi rursus in malam partem acci- H
pitur. Apud Hesych. legitur etiam Σπαμάκα, λαλιά, à
NOM. SING. Σπαμάκης, idem significāte quod καμψὸς & σπαμάκης, Lepidus ac facetus: vel etiam Loquax.
ΥΝΔΕ Σπαμακοσυλλεκτάδης derivari potest, quod Aristoph. vsurpauit: apud quem Æschylus ad Euripidem in Ranis, Σὺ δὴ μετ' ὦ σπαμακοσυλλεκτάδη Καὶ πωλοπαῖ, καὶ φαικοσυρραπάδη Ἀλλ' ὦ π χαιρε, τοῦτ' ἐρῶ, Tu loquacium nugarum cōsarcinator. seu Tu garrule nugator. Suid. exp. ὁ σπαμάκα ῥήματα συνάγων, schol. Aristoph. πολυλόγε σπαμάκα. Nisi malis hoc vocabulū deriuare à NOMINE Σπαμάκαι, Loquacius, seu Garrulæ loquacius, aut certe Versutæ & fallax loquacius: vt σπαμάκης dicatur qui sua loquacitate aliquē circumuenit.

Aristoph. Ranis in multo post locum eiusdem. [illegible] vbi scholiast. exp. [illegible] vt significet deceptorem seu mendacium fallis & decipis, item certum quendam adiandi autem & affirmandi verbum Mandis, atque adeo verisimum commendandi aliquem verbum vsitatum. Est & VERBVM Σπαμᾶν, id. Loquax esse, seu Loquax ore gerere. (Hesychius vero [illegible] simpliciter exponens) VNDE Σπαμᾶν, [illegible] garrulique conuersatio. Adhuc [illegible] verba loquacia, quæ proprie [illegible] dicuntur. Sed frequentius est VERB. Σπαμᾶν, quam Σπαμάκαι, eandem significans Loquax esse garrulus. Cuius [illegible] medium vocabulum [illegible] vnde apud Hesychium [illegible] quod exp. [illegible] Legitur eadem [illegible] & in Lex. meo vetere [illegible] exponitur [illegible]. Vitur autem Aristoph. Ranis, quibus locis in Σπαμάκα [illegible] quam [illegible] eadem significans. Et in Acharn. [illegible] vbi scholiast. [illegible] Vetustiores & adhuc veteres Nubibus, Ὀνόματα καὶ ῥήματα [illegible] vbi [illegible] Nugæ, seu deblateratio. Vnde [illegible] Deblaterare. Pro deblaterare posuit Aristophanes Ranis, [illegible] B.

Σπαμᾶν, Qui ore dilatato grauem vocem dimittit, atque edit. Incem Galen. apud Hippocr. exponit [illegible], Bombotrophon, Gravitrepum, Crassisonum. VNDE Σπαμᾶν, Ore dilatato grauem vocem edo, seu Ore dilatato loquor, Ore dilato diuulgo verba profero. [illegible] Sed frequentius est VERB. Σπαμᾶν, quod Dion. Long. [illegible] de accipitrequum dicit Plutarchus à quibusdam [illegible] Vbi magis videtur esse grandiloquus quædam verborum, vt sunt apud Horat. sesquipedalia verba. VNDE Σπαμᾶν, aliquo Hesych. vtitur in exponendo σπαμᾶν. Vtitur verbis grandibus & quæ totam implent oratiō. Inde & illud VERB. Σπαμᾶν, idem significans quod præcedens σπαμᾶν, sicut Hesych. Σπαμᾶν exp. [illegible] Vtitur eo Aristophanes Vesp. [illegible] vbi schol. exponit [illegible] addens & ipse σπαμᾶν dici [illegible]. Sed puto ego σπαμᾶν [illegible] vbi esse Ample promittentes, Magnifice pollicentes, (quod apud Cæterum mihi legisse videor) Aureos mōtes ipsius verborū pollicentes. Id enim colligitur ex præcedēntibus. Vel etiam, Magnifice & splendide loquētes. Propriè enim σπαμᾶν est Ore patentiore pronuntiare, Grandiloquus loqui. VNDE Σπαμᾶνος, ου ὁ, Grandiloquus, Patulo ore proferēs verba sesquipedalia & ampullas. ET Σπαμαξ eodē significatu, vt quū quidā Æschylū dicit esse poetā [illegible] apud Aristoph. in Nub. vbi sch. exp. [illegible], derivans hoc vocabulū ex σπαμᾶ & ἅμαξ, nimis procul quæsita origine. Esse autē Æschylum grandiloquū, & fingere verba quæ os in pronuntiando distendat, ex præcedētibus quoque apparet, quum eum vocat [illegible] & ex Ranis, vbi appellat [illegible].

Σ ΤΟΡΕΩ, ῶ, F. έσω, Sterno, derectum expando humi aut alio in loco plano. vt in

Epigr. ἐστόρεσαν δαπέδῳ, Humi strauerunt, Solo æquarūt: A
non aliter acsi humi sternatur pannus aliquis & ex
pandatur. Itidem στορέσαι λέχος dicitur, id est Lectum
suis linteaminibus & operculis superstratis tegere. vt
Odyss. κ, Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι. Latini itidem dicunt Lectum sterere, Torū sternere, Triclinia sternere. Rursum idem Homer. Il. ω, Αἶψα δ' ἀρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε'. Itidem aer serenus ac tranquillus dicitur πόντον στορέσαι, sternere id est, ita tranquillum reddere sedatúmque, ac si pannus aliquis superstratus esset. Et reuera pontus ac stagna tranquilla, itidémque
&lacus, tam æqualia sunt ac solum planitiesque aliqua B
pannis strata. Vnde in Odyss. ἐστόρεσε μεγαλήτορα πόντον. itidémque apud Virgilium, — placidi strauerunt æquora venti: sicut apud eundem Æquor stratum sistet, στορεῶδες, vt & Basil. οὐ δ' ἐεδόθη ὡς τὸ ὕδωρ τὸ πάθος, ἀλλ' οἷον πέλαγος ἐστὶ τῶν ἀγκαλῶν καταπλαδὲν, ἐστορεσθὲν. metaphora sumpta à mari & fluctibus marinis, quos aer placidus sternere dicitur. Rursum Homerus dicit αὔρακι καὶ στορέσαι, pro Carbones humi passim sternere: quod fit, quū aliquid torrere volumus. vt Iliad. ι, v. 212, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ὀκάνη, καὶ φλὸξ ἐμαρανθῇ. Αὔρακι δ' ὦ στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύσᾳ τε πάνυσι: sumpta metaphora ἀπὸ τῶν θυρωμάτων. nam carbones ita solent humi dispandi quum torrendum quid est, vt linteamina, quum lectus sternendus. Item Prosterno, Humi deiicio ita vt sese expandat. vt Ouid. — arreptam prensis à fronte capillis Strauit humi pronam. Metaphor. Thucyd. lib. 6, pag. 204, ποιούμεθα τὴν πλοῦν, ἵνα Πελοποννήσιοι στορέσωσιν τὸ φρόνημα, εἰ δόξουμεν, ἵνα ἐφιδόντες καὶ οὐκ ἀγανακτήσαντες τὴν τῶν παρόντων ἡσυχίαν, καὶ ὅλῃ Σικελίᾳ πλεύσωσι, vt Peloponnesiorum animos prosternamus. Affertur & med. aor. στόρεσαν pro Strauerunt, ex Apoll. Rhodio. D

Στορεύς, έως, ὁ, Strator, Qui sternit seu sternere solet. Hesychi' exponit χαλιωστοιός. Dicitur videlicet de ipso deo aut aere silente qui æquora sternit & tranquilla reddit. Eidem Hesychio στορεὺς est τὸ αἰθέριον πνεῦμα, τὸ τῶν ὑγρῶν ἐμβαλλόμενον ξύλον, ῥάμνου ἢ δάφνης. Quibus verbis lucem aliquam afferre videntur hæc scholiastæ Apollonii, libro 1 Argon. πυρείαι γὰρ ταῦτα φησὶ τὰ πρὸς τρίβοντα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγχθονίαν· ὧν τὸ μὲν ὄζον ὑπῖον, ὃ καλεῖται στορεύς· ἑτέρον δὲ θραπλήσιον τρυπαίῳ, ὅθεν δὴ πειθόντες τῷ στορεῖ τρέφουσιν. ita vt στορεὺς sit fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam, seu scintillam, quæ è silice excuditur. Annotat autem hæc scholiast. in ista poetæ verba, Εἶθα δ' ἐπιθ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίῳ Φυλλάδα λειμόνιον θέσον ἄμπνοιν ἀμύσαντες Στορνύοντο· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρείαι δ' ἠνείκεσκον. vbi idē ἀμυδὶ ἠνείκεσκον exponit ἔστρεφον: addens eos fuisse solitos θραπεύειν τὰ ξύλα. sicuti in Πυρεῖον docui quædam ligna antiquitus lignis trita fuisse ad excutiendum ignem. Vide Πυρεῖον, Πυρίον, Πυρόν. Et simul observa quæ fuerit ratio τοῦ πυρείου NOTA ET Πυρίον PRO Πυρεῖον.

C. ΚΑΤΑστορέω, Sterno humi, Prosterno. seu Deiicio & F
sterno. Sic Herodot. κατεστόρεσαν dicit pro Prosternere humi, seu sternere, vt Horat. Primósque & extremos metendo strauit humi. Et Ouidius, Hostili ter omnes sternit. Et Seneca, Ictu aliquem sternere, sicut Virgil. & Liu. Cæde ingenti sternere. Herodotus, ἐπὶ δὲ σφεῖν πάντες κατεστόρεσαν, Postquam omnes strati ac cæsi fuerunt. Item Consterno, Complano. Plutarch. Numa, κατεστόρεσε τὴν ἀνωμαλίαν, inæqualitatem amouit, quū omnia solo essent æquata. id est complanauit, deiectis iis quæ erant altiora. Et Philo libr. 3 De vita Mosis, ἀ- G
τὴν ὑπεφύετο τοῖς λόφοις κατεστόρεσαν, summum æquor passim sternebant: de corporibus mari obrutis. Pro Sterno ædificia & habitacula extruo, affertur ex Thucyd. Præterea sicut placidi venti & aer sedatus dicūtur æquor στορέσαι & sternere, ita & κατεστόρεσαν. vt apud Basil. pag. 333. καὶ μόνοι καὶ ἀχειμάνυσαν καὶ βεβαιοῦν θάλασσαν βαθεῖα γαλήνη κατεστόρεσε. Metaphoricè autem Plutarchus κατεστόρεσαν τὴν φιλοστοργίαν pro Sedare, Componere, Demulcere: alibi de seditione & tumultu idem verbum vsurpans. B. Itidem Eust imitatione Homeri dici posse ait θυμὸν alicui κατεστορεθῆναι.

C. ΠΑΡΑστορέω, Iuxta sterno. Pro Sterno, Extendo, affertur ex Aristoph. A

C. ΥΠΟστορέω, Substerno. Subiicio. Vnde pass. ὑποστόρεται, Substratum subiectúmque est. vt in epistola quadam Basilii ad Greg. πύπνοις τοῖς ὄροις ὑποστορεσαι πεδίον ὑπήνον ὑποστόρεσαι.

Στορεννύω, SIVE Στορέννυμι, idem quod στορέω, ex eóque deriuata, vt κορεννύω ac κορέννυμι ex κορέω. id est Sterno. Ex Στορέννυμι autem per syncopen ET Στόρνυμι. Vnde particip. στορνύς, cuius fœm. στορνύσα.

C. ΚΑΤΑστορεννύω SIVE Καταστορέννυμι, Prosterno, seu Deiicio & sterno. vel Consterno. Idem quod καταστορέω. Exponitur & Complano. ET Καταστόρνυμι pro καταστορέννυμι, per syncopen. Maiore adhuc facta syncope DICITVR Κατόρνυμι pro καταστόρνυμι. Vnde particip. κατορνύς, fœmin. κατορνῦσα, quo vtitur Homerus Odyss. ρ, v. 32, Κεῖα κατορνῦσα θρόνοις ὀνὶ δαιδαλέοισι, sellas consternens pellibus tomentitiis. Solebant enim sellas consternere pellibus ouinis, plerunque fartis tomēto aliquo, vt nunc quoque puluinaria substerni solent in conuiuiis præsertim.

C. ΥΠΟστορεννύω SIVE Ὑποστορέννυμι, idem quod ὑποστορέω, Substerno, Subtus sterno. seu Stratum subiicio. Per syncopen pro ὑποστόρνυμι DICITVR Ὑποστόρνυμι. Vnde participium ὑποστορνύς. Apud Eustathium pag. 748, ex quodam quem non nominat, πόνται δὲ αὐτοῖς εδεξιοῦτο ἡ γῆ ὀνὸς ὕλαις ἃς αὐτὴ ὑπεστόρνυ, quos lectos ipsa eis substrauerat. vt Cato, Herbam substernito ouibus bubúsque.

Στρωννύω ET Στρώννυμι idem significant quod στορεννύω & στορέννυμι, eiusdémque sunt originis, deriuata nimirum ex στορέω syncopato. & quemadmodum syncope differunt hæc duo à præcedentibus στορεννύω & στορέννυμι, ita & coniugatione diuersa flectuntur. quum enim στορέννυμι ac στορεννύω futurum mutuentur à primitiuo στορέω, & στορέσω faciant, στρώννυμι ac στρωννύω suum futurum mutuantur à VERBO Στρώ, ac faciunt στρώσω, vt ζώννυμι facit ζώσω. Xenoph. Pæd. 8, ὁ αὐτὸς κλίνας στρώννυσι, πράττει κοσμεῖ, vt Cic. quoque dicit Triclinium sternere, & Ouid. Torum sternere. Sic apud Athenæum lib. 13, Καὶ στρῶσον ἡμῖν ἔνδον, sterne nobis torum intus. Partic. στρώσας item στρωνύς, quo vtitur Plutarchus in Artox. pag. 1869 meæ editionis, κλίνας καὶ στρώματα, καὶ τοὺς στρωνύσας ἔπεμψε, οἷς οὐ μεμαθηκότων Ἑλλήνων ὑποστρωννύναι, cum lectis & stratis misit etiam qui lectos ipsos sternerent, perinde acsi Græci substernere non didicissent. Idem Artoxerxes apud Athen. lib. 2, quū Entimo Cretensi κλίνας ἀργυρόποδας donasset, ἔπεμψε καὶ στρώματα πολυτελῆ, καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ὀπισθαν τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν. Hoc autem hominū genus ab insternendis lectis στρώτας appellabāt: Latini stratores, ab insternendis equis, vt in Στρώτης docebo. Verùm illi superiori στρωνύσας quidā falsum finxere NOMINATIVVM Στρωνύτης: addentes legi in quibusdam exemplaribus στρωνύτας, quorum tamē nullum vidi. nam & Aldinum & Florentinum & Basiliense habent στρωνύσας, ideóque id στρωνύτας confictum esse existimo ad locupletanda lexica vocabulo nouo, vt multa alia. Στρωννύω, Substerno. in Geopon. de canibus educādis, σβωννύουσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα, ὥσπερ κοίτῃ μαλακῇ ἔχῃ, pro his Varronis, Substernitur eis acus, quòd molliore cubili facilius educantur.

Στρῶμα, ατος, τὸ, Stratum, Stramentum, Stragulum, seu Vestis stragula. Peculiariter id στρῶμα dicitur quo lectus seu torus solet insterni, seu quod dormituro solet substerni: vt sunt interdum gramina, seu herbæ ac frōdes, quæ peculiariter στιβάδες nominantur: interdum tomēta, sæpius plumeæ culcitræ, quas πτιλωτὰ στρώματα vocare possumus. Xenoph. Pæd. 5, τὰ στρώματα δὲ νομίζετε οὐχ ὁπόσα πρόσβατα φύει ἔρια, ἀλλ' ὁπόσα φρύγανα ὄρη τε καὶ πεδία αἴτιοι. Et Pæd. 6, στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες, μὴ δείσητε ὡς ὑχ ἡδέως καθευδήσοντες. Plut. Al. ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κυρίας, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τῷ στρωμάτων ἐπιβαλλομένῳ. Similis ratio est in spódis per quarū foramina fones ducūtur qui ipsa strata seu stramēta superiniecta sustineāt. Rursus X. Pæd. 8, in fine, dicit Persas suo tēpore solitos fuisse στρώματα πλέω ἔχειν ὅθεν τῷ ἵππῳ ἢ ὅθεν τῷ ἀνδρί, nimirū

τὸ μαλακὰς καθέδραι ὑπομελουμένας. Paulo antè eorum A
ἔργῳ declarans, dixerat eis non satis esse πρὸς ὀνὰς μα-
λακὰς ὑποστρώσασθαι, sed etiam τὸν κλινῶν πυκνὰς πόδας ὑπὸ
παπύρων πήγνυν, ὅπως μὴ αἰσθάνοιντο ἢ τὰ δάπεδον. Sic Athen.
lib.1, Στρώμασι δὲ μαλακοῖς, ἢ καταπλίσσεσθαι, in mollibus
stratis decumbere. Idem lib.11, κλισίας ἐλαφρὰς χαμάζε
ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας. vt & Ouidius dicit Picta
strata, & Lucr. Mollia strata lecti. Rursum Athen. libro
4, καὶ τὰς ἀγορὰς ὑπεστρῶσθαι στρώματα ἀλουργά. Apud
eundem lib.2, Plato comicus, κλισίας ἐλεφαντίνας καὶ
στρώματα πορφυροβάπτα. Aristoph. ibidem, ἐν ἡδυόσμοις
στρώμασι παντοχίζων: vt ibidem, ὅπου ἐσθῆτα στρώματ' ὄζει.
Ibidem annotat Athen Homerum τὸν στρωμάτων τὸν μὲν B
καταπέρα dicere esse λιπὴ ἢ τὸ ἔνδυμα, καὶ μὴ δεδαμμένα ἢ
πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρώματα, γνήσια. Apud eundem libro
1, Antiphanes monet perenda esse ὁκ Κρητικὸν στρώμα-
τα. Ita & Μιλήσια στρώματα erant famosa ἔργα μαλακὰ
καὶ τὸν ποικίλων ἔργασιν, vt Aristoph. innuit in Ra-
nis, & Theocr. in loco quodam quem schol. ibi citat.
Notandum porro, quum mentio fit στρωμάτων τῶν ἐκ
φύλλων, ἢ πάνων, ἢ καλάμων, ἢ κλάδων, (quæ proprie sunt σ-
τιβάδες) vtendum esse potius Latino vocabulo Stramen-
tum, aut etiam Stratū: quum verò molliorū & delica-
tiorum, vtendum vel voce Stratum, vt suprà docui,
vel Stragulum: vt quum Tibullus dicit, Nam neque
tunc plumæ nec stragula picta soporem, Nec sonitus
placidæ ducere posset aquæ. (Quod vocabulum latius
etiam extendit Varro quum in suo libro De lingua
Lat. dicit, Quicquid insternebant, à sternendo stragu-
lum appellabant) Cic. Stragulam vestem dicit, vt quū D
ait Verri datam fuisse pretiosam vestem stragulam. id
est πολυτελῆ στρώματα. Sic & Stragulum idem accipit,
vt in Tuscul. quæst. Collocari iussit hominem in aureo
lecto, strato pulcherrimo textili stragulo, magnificis
operibus picto.

V N D E Στρωματόδεσμον, ου, τὸ, Ligamē seu vinculum
quo vestis stragula constringitur, Fascia qua stragula
conuoluta solent colligari. vt πεποίησεν dicitur Fascia
pectoralis. Significat etiam Fasciculum vestis fragu-
læ, seu Vestem stragulam vinculo aut fascia aliqua col
ligatam, Stragula conuoluta & colligata: vt apud Plu-
tarchum in Apophth. pag. 331 meæ editionis de Pisi-
stratio, qui quum vidisset amicos quosdā suos à se de-
scisciscere, & τὸν φυλῶν καταλαβεῖν, ἢ δεῦρο ἔφη αὐτοὺς στρωματό-
δεσμον αὐτὸς κομίζων, nimirum vt, si eis persuadere non
posset vt domum redirent, μόνος μετ' αὐτῶν: eam enim
ob rem se venisse συνεκδυασόμενος ἐφάτο. Plato, ὅτι εἰς E
δουλικὰ ἐμπίπτοιεν δέμματα, στρωματόδεσμον μὴ ὑπεστάμενος
συνεκδυάσασθαι. Rursum Plutarch. in Cæs. pag. 1341
meæ editionis, de Cleopatra, εἰς στρωματόδεσμον ἐνδύσα,
ἀφεστείλε μακρὰν ἑαυτοῦ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἱμάτιον συνδήσας
τὸν στρωματόδεσμον, εἰς κομίζει δόμον θυρῶν πρὸς τὸν Καίσαρα. Ari
stot. De mundo itidem dicit, στρωματοδεσμον δῆσαι, vt ibi F
Plutarch. ἱμάτιον τὸν στρωματόδεσμον συνδήσας, quum loreo
sine colligauit fasciculum illū vestis stragulæ, seu stra
guli. Vbi etiam nota masculino genere D I C I Στρω-
ματόδεσμος. Neutro certè vtitur Æschines, dicens, ἄν-
θρωπον δύο στρωματόδεσμα φέροντες. In præcedentibus au-
tem locis eiusdem Plutarchi & Plat. ac Aristot. ambi-
guum est vtro genere vsurpatint, masculinone an fœ-
minino. Vide & Στρωμαΐδες paulo post. I N D E E T G
Στρωμαφύλαξ, ακος, ὁ, Custos vestis stragulæ, Cui stra-
torum custodia demandata est, Qui stragulis custodi-
endis præfectus est. Plut. Alex. p. 1278 meæ edit. ὁ ὅπου τὸν
στρωματοφυλάκων πεπρωμένος αἰών.

A Στρῶμα derinatur E T I A M Στρωματῶν. Hesy-
chius scribit fuisse dictum στρωματῶν, ἐρανὸν τινα ἐν ᾧ
ἑαυτὸν παρεῖχον τὰ στρώματα: E T Στρωματίζω, Sterno, In-
sterno. idem Hesych. στρωματίζειν dicit vocari τὸ ὑποστρω-
ννύειν. I T E M Στρωμαΐδες, ἔως, ὁ, idem quod τὸ στρω-
ματόδεσμον. Nam Poll. lib. 7, cap. 19, vbi enumerat quæ-
dam ἀγγεῖα εἰς ἃ καταθέντο τὰ ἐδέσματα, sic scribit, ἃ δὲ οἱ H
παλαιοὶ ἱμάτια στρωματόδεσμα, ζῶν οἱ νεώτεροι στρωματεῖς ἔ-
λεγον, ἐν οἷς (ὡς μὴν τὸ ὄνομα δηλοῖ) τὰ στρώματα ἀπέθεντο.
Vbi videtur στρωματὰ & στρωματόδεσμον dicere vestem
aliquam sutilem, in qua stragula solebant deponi ac

colligari: quales erant etiam οἱ τῶν ἐνδύτων φάσκωλοι καὶ
θύλακοι, quos ibidem memorat: seu sacci quidā ex pan-
nis lineis aut laneis consuti in quibus stragula seu ve-
stes stragulæ solebant reponi ac funiculis obligari, in
modum fasciculorum ac sarcinarum. Theophr. Hist.
plant. lib. 4, cap. 2, de arbore quadam κουκουφόρῳ, dicit e-
ius fructum habere πυρῆνα μέγαν καὶ σφόδρα σκληρόν, ἐξ
οὗ πυκνοὶ κύκλοι περιδοῦσι τοῖς εἰς τὰς στρωματεῖς, τοῖς ἐμπυκι-
λοῦσι. ex quo annuli tornantur quorum vsus est in col-
ligandis stringendisque stragulorum pictorum fasci-
bus. Plin. Theophrasti hæc verba sic interpr. lib. 13, c. 9,
Lignum intus grande, firmæque duritiæ, ex qua vela-
res detornant annulos. Vbi Velares annulos videtur
dicere eos qui velis annectūtur, vt funibus per eos tra-
iectis possint expandi. Quo modo apud Theophr. in-
telligi possent annuli in veste stragula picta quibus
expanditur. Similis locus apud Athen. lib. 12, vbi ex Ca
rystio refert Polydorum Teium medicum Ἀππάσῳ
συνεπεῖν, ψιλοπάδα ἔχοντα κεκαστῶν καθαρῶν τοῖς στρωμα-
τεῖς. Quibus in locis στρωματεῖς videntur non multum
differre à stromatis ipsis. Quoniam verò στρωματεῖς e-
rant ἔμπικτοι, ideo ad alia quoque transfertur voca-
bulum illud. Piscis enim quidam στρωματεὺς dicitur,
quia eius tergum virgis aut eiusdem coloris variatū est. Ath.
lib. 7, ὁμοίως ἰχθὺς ἐν τῇ εὐρυθῇ θαλάσσῃ, ὁ πεποικιλμένος
στρωματεύς, ἐδέσεως ἔχων δὲ ἄλλου τὸ σῶμα πεποιῆσθαι χρυσ-
ζούσας. Idem & Clemens Alexandrinus quosdam suos
libros inscripsit στρωματεῖς ob varietatem argumenti,
vt ipse etiam indicat initio libri 4, sic scribens, ἐγὼ δὲ ὑμῖν
τὰ ὑπομνήματα ποικίλα, οὐκ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ φησι, διεσπαρ-
μένα, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο συνεχῶς μεταπίπτα, καὶ ἔστι μὴν τι
καὶ τὴν εἰρμὸν τῶν λόγων μιμούμενα, οἱ ἐκεῖ κείμενα δὲ ἀλλ' ἢ. Pau
lo post dicit hos suos τῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς τῶν ἐ-
πιγραφὴν καὶ εἶναι ἔχει, nimirum ἔμμετρα τῶν πλουσίων, καὶ τῶν
ἢ πυρὰ τῶν παγκρατιαστῶν. id enim innuit locis illis So-
phoclis & Timoclis quos affert. Eosdem libros vocat
τῶν κατὰ τὴν ἀλήθειαν φιλοσοφίαν ὑπομνήματα στρωματεῖς, in fi-
ne libri primi. Itidemque secundum librum claudit
his verbis, περιγράφω καὶ ὁ εὐτυχὴς κἀν ὀλίγῳ στρωμα-
τεῖς, ἀπὸ τὸ μῆκος τὸ καὶ πλῆθος τῶν κεφαλαίων. Hieron. hos
libros vocat non solum στρωματεῖς, sed etiam στρώματα,
nimirum in Catalogo scriptorum ecclesiasticorum,
Meminit autem in stromatibus suis voluminis Tatia-
ni aduersus gentes. Vbi & Sophronius, opusculi illius
Græcus interpres, μεμνῆται δὲ ἐν τοῖς ἰδίοις στρώμασι τῶν πύ-
γμας Ταραντίνου τοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν. Plutarchi etiā στρωματεῖς ci
tat Euseb. lib. 1 De præpar. Euang. pag. 15, τῶν παρ' Ἕλλη-
σι φιλοσόφων ἐγένοντο τοῦ θεοῦ δόξαι, καὶ τὰ θεῖα ἀλλήλοις
ἐξήπασις καὶ ἐξηγήσεις, ὁκ ἐσταλμένῳ ἀλλ' οὐκ ἀπὸ κατα-
λήψεως, ἀρμηνεύσας, ἀπὸ τῶν Πλουτάρχου στρωμάτων, ὅπου τὸ
πάσχειν ὁκ δίκαιον. Vbi locus quē citat, similis est cui-
dam Plutarchi libro 1, capite 3, περὶ τῶν ἀρέσκοντων τοῖς φι-
λοσόφοις.

Σῤῥωμνη, ης, ἡ, idem quod στρῶμα, Stratum, Stragulum, seu
Vestis stragula. Xenoph. οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακάς,
ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑποβάθρα τῶν κλινῶν ἐστρώσαμεν.
Cui similis est quida locus citatus in Σῤῥῶμα, de lu
xu Persarum. Idem Pæd. 4, σκυῶν ἔχουσι ἱκανὴν στρω-
μνὴν καὶ ἐσθῆτα, quæ stragulis & cætera veste satis instru
cta sit. Vbi nota copulari στρωμνὴν & ἐσθῆτα, sicut apud
Athen. lib. 12, vbi dicit Ephoros Spartanos quotidie in-
spexisse τὰ θεῖα τῶν ἐνδύσεων καὶ τῶν στρωμνῶν τῶν ἔσω: & a-
pud Plutarchum in Themist. pag. 230, vbi dixit regem
Persarum Themistocli dedisse vrbes εἰς στρωμνὴν καὶ ἀμ-
πεχόνιον, id est quæ ei suppeditarent vestem stragulam
quæque ad cultum corporis essent necessaria. Idem
Plutarch. in suo περὶ ἀδοξίας libello, οὐδὲ κοιμηθεὶς ὅτι στρω-
μνῆς μὴ εἰδούσης, super stragulo non tumente. Athen.
libro 12, μαλακαὶ στρωμναί, mollia strata: vbi disputatur
cur τὰς μαλακὰς στρωμνὰς vocent κοίτας Ἡρακλέους. Idem
Athen. lib. 4, αἱ δυναὶ στρωμναί. Et Herodianus lib. 4, χρυ-
σοῦφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες. Et Dionys. Long. πολυτε-
λεῖς στρωμναὶ καὶ χλαμύδες, τὰς μὲν ἀλουργεῖς, τὰς δὲ ποικίλας,
τὰς δὲ λευκάς. Itide Latini dicunt Vestem stragulā pretio
sa, & (in plur.) Picta stragula, Stragula purpurea. Synes.
epist. 61, dicit, δαπίδα μεγάλην τῆς Αἰγυπτίων, οὐχ οἵαν ὑπο-

βεβλῆσθαι στρωμνῆς, ἀλλ' οἵαν αὐτὴ ἔτι καὶ μόνην, στρωμνὴν, non A
quæ subiiceretur stragulo, sed quæ ipsa per se sola stra-
guli vice esset. Hesych. στρωμνὴ exp. κοίτη, Suid. κλίνη. Vide
& Πλέκω.

Στρῶσις, εως, ἡ, Stratio, Stratura. De lecti structura & com-
positione accipitur in loco quodam quem in Σῤῥῶσις
citabo. Dicitur & στρῶσις ὁδῶν, Sternendarum viarum
munus, Stratura viarum, vt Suetonius loquitur in
Claudio.

Σῤῥωτὴρ, Strator. στρωτῆρες dicuntur trabiculæ seu tigellæ
quæ trabibus & tignis maioribus insternuntur. Suidas
enim dicit στρωτῆρας vocata fuisse τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐ- B
πάνω τῶν δοκῶν πλέκοντα. Quæ verba apud Harpocr. quo-
que leguntur, citantem id vocabulum ex Lycurgo &
Aristophanis Babyloniis. Sed apud eū pro δοκῶν legi-
tur δουροδόκων. quemadmodū & in lex. meo vet. anno-
tatur, oratores στρωτῆρας vocare τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐ-
πάνω τῶν δουροδόκων (in cenim ibi scriptum est vocabu-
lum absque υ) πλέγματα, ἢ τὰ εἰς ὀροφὴν πεποιημένα.
Ibidem additur, στρωτῆρα ab aliis vocari πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων
εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένον, seu πλέγμα ἀπὸ παπύρων εἰς
σκίμπους καὶ καλύβας πεποιημένον. Quibus verbis significa- C
tur textilis aliqua crates qua tuguriorum culmina so-
lent superinsterni. Quæ expositio confirmatur hoc lo
co Poll. lib. 10, cap. 43, ἀλλὰ μὴν τῷ στεγανεῖν λόφῳ τοιοῦτόν
τι ποιοῦσιν οἱ στρωτῆρες, καὶ λυμμάτα. Vbi vtriusque huius voca-
buli exempla affert ex Aristoph. Πόσσις ἔχει στρωτῆρας αὐ-
τῶν; quem locum ex Babyloniis citat. subiungit
& hunc, — καλυμμάτοις τὸν οἶκον ἤρεφε. I T A Q V E Κα-
λυμμάτα fuerint Opercula quæ tecti culmini solent su
perinsterni.

Σῤῥώστης, ου, ὁ, Strator. peculiariter de lectorū stratore, seu le
ctisterniatore, vt Plaut. dicit, Tu esto lectisterniator, tu D
argentū eluito. Ath. l. 2, ex Herac' ἡ τραπέζη δὲ Γέρων τὴν
λεγομένην στρῶσιν ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις. Erant e-
nim Persæ curiosi in stragulis mollibus delicatisque
ac ornatis sibi comparandis, vt apparet ex iis etiam lo-
cis quos in Σῤῥωννύω ac Σῤῥῶμα citaui. Latini stratores
solent appellare qui equos suorum dominorum inster
nunt: quos Græci, ex eo quòd dominos in equos instra
tos attollant, αἰαβολέας vocant. Ælius Spartian. in Ca-
racalla, Quum illum strator eius in equum leuaret. Vl- E
pian. in Pand. De officio proconf. Nemo procōsulum
stratores suos habere potest.

Στρωτὸς, οῦ, ὁ, Stratus, Instratus: seu Stragulis tectus. He-
siod. Theogon. v. 797, κεῖται κνέφαυδος καὶ ἀναυδὸς Σῤῥωτὸς
ἐν λεχέεσσι. Alia etiam quocunque modo strata, dicun-
tur στρωτά.

C. Ἄστρωτος, Qui stratus seu instratus non est, Qui stragulo
intectus non est. vt ἄστρωτος ἵππος, equus non instratus,
quales esse aiunt desultorios. I T E M Ἀστρωσία, ας, ἡ, F
quod compositum est ex ἄ στερητικῷ & στρῶσις. vt apud
Plat. lib. 1 De leg. ἀστρωσίαν καὶ ἀυπεδησίαν. Sine stragulis
cubare & nudis incedere pedibus, Stragula sibi nō sub-
sternere, nec pedibus subdere calceamina. Eadem for-
ma compos. D I C I T V R Χαμαιστρωσία, ας, ἡ, Humile
stratum, seu Lectus humi stratus, vt sunt strata ex her-
bis & frondibus. Vtitur hoc vocabulo schol. Soph. in
Philoct. pag. 379. ὡσπὴν φυλλὰς exponens χαμαιστρωσία ἐκ
φύλλων, stratum humi ex foliis paratum. qualibus vtū-
tur οἱ χαμαιδυναὶ καὶ χαμαικοῖται. Potest χαμαιστρωσία di-
ci etiam κοίτη ἢν ἡ γῆ ὑποστρώνυσι, quū quis in solo her- G
bido decumbit, & herba ipsa stragulī vicem præstat.

C. Βαθύστρωτος, Profundè seu alte stratus. vt fit ἐν τοῖς οἰδούσαις
στρωμνοῖς. Apud Suidam, τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ τύμφη, ex lecto pluribus stragulis
altiore reddito, solent enim plura substerni stragula iis
qui mollius volunt cubare. Suidas ibi βαθυστρώτου ex-
ponit πολυτελοῦς.

C. ΔΙΑστρωννύω S I V E Διαστρώννυμι, Sterno, Insterno. Ath. H
lib. 4, de frugalitate Cleomenis, προσθεῖναι τοῦ δαψιλοῦς
τοῖς αὐτὸν, πεντάκλινον διεστρώννυτο ὅτε δὲ μὴ παρεῖη πρὸσβεία,
τετράκλινον. Plutarch. itidem in vita eius, pag. 1486 meæ
editionis, τῶν δὲ δείπνων ἀυτῷ, τὸ μὲν καθημερινὸν, ἐν τετρα-
κλίνῳ, σφόδρα σωφρόνως καὶ Λακωνικῶς· εἰ δὲ πρέσβεις ἢ ξένοι
δέοιτο, δύο ἄλλας τοῖς παρεβάλλοντο κλίνας. Latini iti-

dem dicunt Sternere triclinium, Sternere torum. A
C. Ἐπιστρωννύω S I V E Ἐπιστρώννυμι, Insterno, Supersterno,
seu Instrato tego. Luc. ὅπιστρωννύουσι τῇ γῇ νιφετῇ, Terrā
niuib' insternet seu operient. V N D E Ἐπίστρωμα dici
potest, vt καπίστρωμα, id est Instragulū, quo Cato vtitur
c. 10 pro stragulo. Et Labeo apud Vlp. dicit instrato cō
tineri omne vestimentum quod inuicitur. Certè Instra
tum equi dicitur id quo insternitur seu ὅπιστρώνυται, vt
dicunt παρεστάναι τὸν ἵππον τῷ ἵππεῖ ἐπιστρωμένον, equum e-
quiti ascensuro sistere instratum.

C. ΚΑΤΑστρωννύω, S I V E Καταστρώννυμι, Consterno. Galen. B
ἀμπέλων ἔξι καὶ ῥόδοις κατεστρωννύαι πόδαφος, vitium
clauiculis & rosis consternere seu sternere pauimentum.
Item Sterno, Prosterno. vt κατέστρωντο πάντες, Om-
nes prostrati fuere, Omnium strages edita est. Sic
Xenoph. Hellen. 5, pag. 327, τὸν Λακεδαιμονίων ἵππαρχον
κατεβάλλοισιν ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ κείμενον πολλὰ κατέστρωσαν, καὶ
ἄλλους ἀπέκτειναν, iacentem multis strauerunt seu pro-
strauerunt ictibus.

V N D E Καταστρωμα, ατος, τὸ, dicitur superius pauimentum nauis, seu tabulatum quo nauis superiore ex
parte strata est, quóque nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Idem Poll. (inquit Bayf.)
dicit, Si erat constrata tectáque nauis, in ædificabantur
πυργοῦχοι, id est tigna continentia turrim: super quæ
duæ turricula, dextra & sinistra: quarum medium e-
rat καπίστρωμα, in quibus erant homines armati, quos
propugnatores vocat Tullius 7 in Verr. Præclara clas-
sis in speciem, sed inops & infirma, propter dimissionē
propugnatorum & remigum. Polyb. lib. 1, ἐπ' αὐτὸ τὸ σῶ-
μα τῶν λιμένων ἐποιεῖτο τὴν πλοῦν, ἔχων καθωπλισμένους καὶ πολὺς
μάλιστα ἐπίμεις τοὺς ἄνδρας ὅπη τοῦ καταστρωμάτων, habens
armatos propugnatores, paratósque ad pugnam viros
qui in catastromatis & foris erant. Vbi addit Et foris,
imitatione Gazæ, qui hæc Cic. De senect. Alii per fo-
ros cursitant, sic interpr. οἱ δὲ ἔξω τοῦ καταστρωμάτων τρέχου-
σι. Attamen Gellius foros Latinè vocat quæ Hero-
dot. ἐδώλια, vt suo loco docui: atque adeo & ipse Bayf.
ea de re dubitat alibi. Similes illi loco Polybii sunt hi
Thucyd. Vnus, lib. 1, πολλοὺς ὁπλίτας ἔχοντες ἀμφότεροι ὅπη τῶ
καταστρωμάτων, multos propugnatores habentes vtriq;
super catastromatis seu tabulatis nauium. Alter lib. 7,
p. 253, πρὸς τὸν ἐκείνων ὅπη τῶ καταστρωμάτων ὠθησόμενοι.
Et hic, lib. 2, ἀπὸ τοῦ καταστρωμάτων μαχόμενοι. Athen. l. 5,
in descriptione nauis Hieronis, πῖχος δὲ, ἐπάλξεις ἔχον
καὶ καταστρώματα δίχα νεώς, ὅπη κλιμβάνων καταστοῦσαι. Ita-
que καταστρωμα dicitur tabulatum nauis quo ipsa con-
strata est vt inambulari queat.

A Καταστρώννυμι derinatum E T Κατάστρωσις, Constra-
tio. Itē Prostratio. In v. l. exp. Explicatio, Explanatio.
quæ suspecta sunt.

C. ΠΕΡΙστρώννυμι S I V E Περιστρωννύω, Circumcirca sterno, F
Circumquaque consterno. V N D E Περιστρώματα di-
cuntur tapetia & aulæa quibus triclinia circunquaque
sterni solent, item & lecti torique. Athenæus libro
quinto, in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi,
ὧν τοῖς δὲ τοῖς κλίναις ἀμφίτοποι ἀλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς
τοιαύτης ἑρέας, καὶ περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ τοῖς πέχναις
ἐπὶν· ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ τὰ ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώρων ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν ὀγκαμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζω-
δίων. Vbi περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ τοῖς πέχναις, vo- G
cat peristromata decenti artificio picta ac variata, vt
apud Martial. -Babylonica picta superbè Texta, Se-
miramia quæ variantur acu: & apud Plaut. Ita vestra
ego latera loris faciam vt validè varia sient, Vt ne pe-
ristromata quidem a què picta sint Campanica, Neq;
Alexandrina belluata consuráque tapetia. Idem Plaut.
& ipse Babylonica peristromata dicit. Et vt ibi memo-
rantur Campanica & Babylonica peristromata, ita At-
talica. Vtitur eo vocabulo Cic. quoque in Philipp. Cō-
chyliatis Cn. Pompeii peristromatis seruorum in cellis
lectos stratos videres. Synonymum vocabulum est πε-
ριπέτασμα, ex eo dictum quòd circumcirca expādatur.
Vide & Στρῶμα.

C. ΥΠΕΡστρώννυω S I V E Ὑπερστρώννυμι, Supersterno, seu Su
perinsterno. idem quòd ὅπιστρώννυμι.

C. ΥΠΟστρωτύω SIVE Υποστρώτυμι, Substerno, Stratum subiicio. Exempla huius significationis habes in Σβάνυμι, Σβῆμα, Πεδίστρωμα, necnon in Σβωμνή. Affertur & ὑποστρωμνὴ χεὶρ, Manus substrata, Palma manus. VNDE Υπόστρωμα, ατος, τὸ Id quod substernitur, Stratum seu stragulum quod subiicitur, Substratum, seu Substramen, vt Columella loquitur. Et εἰς ὑπόστρωμα, Ad substernendum. Hesychius ὑπόστρωμα exponit πεδίστρωμα. quum tamen πεδίστρωμα significet potius Stragulum quo aliquid circumcirca insternitur ac integitur: ὑπόστρωμα verò stragulum quod substernitur seu subiicitur. Inde & positiuum ADVERB. Υποστρωτόν, Substernendum est. In Geopon. de pauonibus, πᾶς δὲ αὐξανόμενος ἐν παντὶ τοῦ οἴκου χόρτῳ ὑπόστρωτον, ὅπως τὰ ἀπόπατα μὴ διαφθείρῃ, pro his Columellæ, Plurib' stramentis exaggerandum est autarium, quò tutius integri fœtus excipiantur; Itidem Plinius libro 10, capite 59, Oua pauonis nisi molli strato excepta franguntur.

ΣΤΡΑΓΞ, γγος, ἡ, Gutta seu stilla paulatim defluens, vt quũ per parua foramina destillat humor. ὁ δὲ λεπτὸς ὅπῃ ῥοὴν καπνὸν καλαμοῦς, vt schol. Arist. exp. Itidem in lex. meo vet. ἡ δὲ πορευθεῖσα ῥύσις, vbi affertur ex Menandro, ὑδατος σταγὼν ἐγγύς.

C. Σταγγευείας, ας, ἡ, Quum vrina stillatim descendit, Quũ vrina ægre it nec nisi stillatim. Cato De re rust. cap. 156, Nunc de illis quibus ægrè lotium it, quibusque substillum est. VNDE Σταγγευεράω, ῶ, Lotium mihi substillum est. Vide plura in Οὖρον, tomo præced. col. 1547, A.

Σταγγίζω, F. ίσω, Guttatim exprimo, Stillatim excludo, Extillo. Dioscorides lib. 1, cap. 32, χωρὶς τοῦ σταγγίσαι τὸ ὕδωρ, Ita vt ne exprimas aquam, Ita vt ne extilliet aqua. Idem libro 2, cap. 84, σταγγίζων τὸ πεφυσημένον ὕδωρ, καὶ ἄλλο ὀπτήσων. Vbi Ruell. Exclusa sensim omni aqua, recentique affusa: Hermol. Aquam extillans: Marcell. Sinẽs effluere aquam. Item Leuitici 1, σταγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαστηρίου, decurrere faciet sanguinem ad basin altaris.

C. ΕΚσταγγίζω, Stillatim excolo, Facio vt stillatim effluat. idem quod σταγγίζω, vt ἐκστραβύω idem est quod στρεβύω.

Σταγγύω, idem quod σταγγίζω, Stillatim exprimo, Guttatim excolo. Accipitur metaphoricè pro Premo & quasi per angustum foramen exire cogo. Eurip. Nubibus, Ἱππεῦσι τοῦτ' ἔχων σταγγύομαι; vbi scholiast. δέομαι τοῦτ' ἔχων καὶ νικῶ, πιέζομαι καὶ συνελαύνομαι;

Σταγγεῖον, ου, τὸ, Instrumentum quo humor exprimitur, vt stillatim defluat. Alex. Aphrod. de iis loquens quæ ἐλαίοις τὸ πνεῦμα & σπυρὸς ἐλκοῦσι τὸ ὑγρόν, vt siphones, catheteres & huiusmodi alia, οἷον τὰ ῥοῖ καὶ τὰ σταγγεῖα τὰ ἰατρικά. καὶ ἡ σπύρα δὲ τοῦτο ἔλκει τοῦτον.

Σταγγίας autem πυρὸς, quod affertur ex Theophr. lib. 3, De causis plant. exponitúrque Triticum strangias appellatum, deriuatúmne sit ex hoc σταγγὶξ, an ex σταγγὸς, non facilè dixerim. Meminit huius Plin. lib. 18, c. 7, Græcia ex omni genere grani prætulit dracontiã, strãgiam & Selinusium, argumento crassissimi calami: itaque pingui solo hæc genera assignabat.

ΣΤΡΑΤΟΣ, οῦ, ὁ, Exercitus. Thuc. lib. 4, pagina 147. ἐξάγειν στρατὸν, Educere exercitum, Educere copias militares. Idem lib. 2, οὕτω δὴ ἄρας, τῷ στρατῷ πρεσύχωρει εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, ita demum motis castris cum exercitu eorum regionem inuadebat. Aliquanto pòst, ἢν μὴ οἱ πολέμιοι ναυτικὸν στρατὸν ἐπιπλέωσι τῇ πόλει, Exercitu nauali, Naualibus copiis, vbi ναυτικὸν στρατὸν appellat quem alii στόλον ναυτικὸν, στόλον ναυῶν, & sine adiectione στόλον: Latini classem. Aliquanto pòst, καθίστας τὸν στρατὸν, ἔμελλε δώσειν τὴν γῆν, collocatis copiis & fixis castris. Vbi dicitur aliquis dux καθίζειν στρατὸν, sicut ipse στρατὸς καθέζεσθαι seu ἕζεσθαι, vt apud Homerum Iliad. σ, v. 509, Τὴν δ' ἐπέραν πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ ἔβαν λαῶν, Τεύχεσι λαμπόμενοι. Item οἱ τοῦ στρατοῦ ἄρχοντες apud Xenoph. in Laced. rep. qui vna voce σύμπαρχοι, itẽ στρατηγοὶ, duces, imperatores: ex eo quòd exercitum ducant, ἀφ' τὴν ἀρχὴν τοῦ στρατοῦ. vt Epigr. libr. 2,

Εἰ δ' ἀρετῆς αἰδρῶν ἄγεται στρατὸς, sin ducitur exercitus fortissimorum virorum. Vbi nota addi genitiuum vt apud Plut. in lib. aduersus Color. τοῦ παντὸς στρατοῦ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, metaphoricè: vt apud Virgil. Phorci omnis exercitus. & Coruorum exercitus. & Aligerum agmen. Porro sicut dicitur τὸν στρατοῦ ἄρχειν, ita τὸν στρατὸν ἀρχεῖν: vt apud Herodianum, lib. 1. ὡς τῶν τοῦ στρατοῦ ἀρχῶν ἐγχειρισθῶν, Ita vt exercituũ regẽdorum munus ei committeretur, Ita vt militum præfectura ei crederetur. AT Στρατὸς, ἡ, vrbis nomẽ est apud Steph. & alios.

Poetica paragoge DICITVR Στρατὸς pro στρατοῦ, vt καταλλὴ interdum pro καταλλῆ. interdum etiam pro καταλλὴ: tunc autem iota ei subscribitur.

C. Στρατηκόος, ου, ὁ. Præco exercitus, Qui in exercitu præconis fungitur officio. In libello qui περὶ πόλεως παλαιᾶς inscribitur, στρατηκόος, σαλπιγκτὴς, σημαιοφόρος, ὑπηρέτης, οἰκέτης, comprehenduntur ἐκ πάντων nomine, id est eorum qui πάντως ἐξαιρεθῆναι ἦσαν. Legitur & lib. 3 Reg. cap. 13.

C. Στρατολογέω, ῶ. Exercitum colligo, vt Cic. loquitur, qui dicit etiam Conscribere & comparare exercitum, Conflare exercitum, Conficere exercitum, Facere exercitũ. Itidem dicitur Cogere & conscribere milites. VNDE Στρατολογία, ας, ἡ, Collectio exercitus, Ipsa actio cogendi & colligendi copias.

C. Στρατόπεδον, ου, τὸ. Solum seu locus οὗ κάθηται ὁ στρατὸς, id est Castra, Locꝰ vbi imperator suo exercitui seu suis militibus & sibi sedem ac tẽtoria figit. Plutarch. Alex. ἐν στρατοπέδῳ πολεμίῳ, in castris hostium. Xen. Pæd. 8, ἔαυτὸν καθῆτο ἐν μέσῳ τῷ στρατοπέδῳ, Medium castrorum locum ipse obtinebat, In mediis castris suum figebat tentorium. Rursum Plutarch. ὁ τῶν στρατοπέδῳ ὀπταλιῶν, in castris mortuus. Idem in Fabio, ἀποκτεινόντων τὸ στρατόπεδον πολλούς. Sic Æschin. in Ctesiph. ἐλθεῖν πρὸς τὸν τοῦ στρατοπέδου τάξιν. Item, ὁ τὸ στρατόπεδον ἐπεσθαι, Athen. lib. 12, Castra sequi. Item cum verbis. vt πιέζειν στρατόπεδον, Castra ponere, collocare, figere, locare, extruere: item & Castra facere: vt Cic. Neque castra propter anni tempus & militum animos facere posum. Thucyd. lib. 2, καταζεύξαντες ἐς αὐτὸ, στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Itidem lib. 3, ἡμέρας δὲ ἀφικόμενοι, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ καταζεύξαντες πρὸς μὲν τὴν πόλιν καρτερίᾳ, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο. Ex eodem affertur στρατόπεδον καταλαβεῖν pro Castris locum deligere, Castra ponere. Item Xenoph. Hellen. 1. τὸ πεζὸν ἀπῆγε εἰς τὴν Μέθυμναν, τὸ στρατόπεδον ἐπιμπρήσας, castris incensis. Interdũ στρατόπεδον dicũtur Castra cum ipsis militibus, seu exercitu. vt apud eundem eodem libro, pag. 256 ἐπὶ καταῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου ξυμμάχοις πορευόμενος, ἀπαντήσας τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Sic eodẽ libro, ἐπέξειμι ἐς τὸ ἄντικρυ στρατόπεδον. Sæpe commodius interpreteris Exercitus, Milites. vt apud Isocr. in epist. ad Philipp. ὅσοι τοῦ τῶν ξενικῶν στρατοπέδου μισθοῦσθαι. Sic apud eundem in Panathen. στρατόπεδον δὲ πυνθάνομαι, ὅθεν τοῦ βαρβάρου ἥκοι, id est, collecto seu conscripto exercitu. Itidem apud Thucyd. lib. 4, pagina 161, ὥστε φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα σαφῶς ἐκπέμπειν, magnos exercitus. Et lib. 7, pag. 261, οὐκ φιλεῖ καὶ πᾶσι στρατόπεδοις μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δείματα ἐγγίνεσθαι, omnibus exercitibus. Nisi malis, Omnibus exercitibus qui castra locarint. vt & apud Plutarchum in Apophtheg. pag. 338 meæ editionis, πανταχόθεν ὀχλοῦντος ἐπίεσε εἰς τὸ στρατόπεδον. Vide alium eiusdem locum in Νυκτομαχίᾳ, vbi simpliciter pro exercitu ponitur, seu agmine. Pro comitatu principis & aula accipi aiunt can. 7, Concilii Sardicensis. ¶ Item στρατόπεδα ex Herodoti lib. 2, annotant fuisse locum in Ægypto iuxta Nilum hinc inde, vbi habitarunt Iones & Cares.

Vnde COMP. Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, Præfectus castrorum, Qui castris præest. Exponitur etiam Princeps exercitus: vt idem sit quod στρατάρχης, sicut στρατηγὸς ponitur interdũ pro στρατὸς, paulo ante docui. Ex QVO Στρατοπεδαρχία, ας, ἡ, Præfectura castrorum. Deriuatur ab eodem στρατόπεδον, & VERB. Στρατοπεδεύω, Castra facio, Castra metor, Castra pono, Castra loco seu colloco, Castra figo: idem quod στρατοπεδοῦσθαι: vel etiã Castra habeo. Plutarch. Coriol. πρὸς τὸν

στρατοπεδεύων καὶ ἀπεχόμενος τῆς πόλεως. Idem in Apophthegm. ἐν τῇ φιλίᾳ καὶ συμμάχῳ στρατοπεδεύων, καὶ χρῆσθαι βαλλόμενος. Itidem Philo De vita Mosis, libro 1, ὁρᾷ κατὰ φυλὰς ἐστρατοπεδευκότας Ἑβραίους, Cernit tributim Hebræos castra metatos tetendisse. Eadem significatione accipitur passiua etiam vox & media. Thuc. lib. 3, ὁ δὲ θεωρήσας τὴν ἔγκλισιν τῆς Ὀλύνθου ἐστρατοπεδευσάμεθα, castra metatus est. Et lib. 1, ἐστρατοπεδεύοντο ὅθεν Ἀκτῆς, castra metabantur in Actio. Itidem Xenoph. Anabas. 2, ἐστρατοπεδεύθη ἡμέρας πλείους ἢ ἑπτά. Idem vtraque voce vtitur, Hellen. 6. VNDE Στρατοπέδευσις, εως, ἡ, ET Στρατοπεδεία, ας, ἡ, Ipsa actio castrametandi, Castrametatio, vt Vitruu. dicit Castrametator. Priore verbali vtitur Plato De leg. item Xenoph. teste Budæo. Posterius legitur apud Dionys. Halicarn. lib. 10, eadem in significatione. Alioquin accipitur pro στρατόπεδον, vt Iosue 4, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ ὑμῖν, In castris vestris. Alii, In loco castrorum vestrorum. Et Philo l. 1 De vita M. μέρος δ' ἐνταῦθα καθάπερ τῆς Ἑβραίων στρατοπεδείας, pars castrorum Hebræorum. Affertur & στρατοπεδείαν ἐποιήσατο, ex libr. 2 Maccab. cap. 12, pro Exercitum constituit. qua signif. στρατόπεδον συστήσας habuimus supra ex Isocr.

Ex στρατοπεδεύω autẽ & præpositionibus nõ pauca verba cõposita sunt. PRIMVM, Ἀνασταστοπεδεύω, Castra moueo, seu Castris motis reuertor, Reuertor cũ exercitu. vt libro 2 Maccab. cap. 3, αὐτοστραπεδεύσας πρὸς τὴν βασιλείαν, castris motis receptoque exercitu, ad regẽ rediit. Exponitur etiam Contineo me in castris. Cuius tamen significatio nullum affertur exemplum. VNDE Ἀνασταστοπεδεία, ας, ἡ, Castrorum motio. ἡ αἰάλωσις τῆς παρεμβολῆς. Bud. comment. COMP. 2, Ἀποστραπεδεύω, siue Ἀποστρατοπεδεύομαι, Regione castra metor, Ex aduerso castra facio, seu habeo, & sto in procinctu. COMP. 3, Ἀποστρατοπεδεύω siue Ἀποστρατοπεδεύομαι, idem quod ἀνασταστοπεδεύω, Castra moueo, seu Castris motis abscedo. Xenoph. Anabas. 7, ἐπειδὴ τὴν Σύνθης μὴ ἀποστρατοπεδεύσαντο πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐσκήνησαν ἐς κώμας. COMP. 4, Εκστρατοπεδεύω, Castra loco extra. Et Εκστρατοπεδεύομαι pro eodem. Thuc. ἐξεστρατοπεδευμένοι ἔξω τῆς πόλεως ὅθεν λόφος, extra vrbem castra habentes locata super colle. COMP. 5, Ἐπιστρατοπεδεύω, Castra moueo aduersus, vel Exercitu infesto inuado, (idem quod ὑποστρατεύω) vt Bud. interpretatur, afferens ex Xenoph. Hellen. 4, καὶ ὑποστρατοπεδεύσας τῇ πόλει, ὅθεν τὸν Ἀγῆν οὐ κατέπεστρέψατο, καὶ ἐπορεύετο, καὶ ἐδῄου τὴν χώραν αὐτῆς. COMP. 6, Καταστρατοπεδεύω, idem quod ὑποστρατοπεδεύω. vt 2 lib. Maccab. cap. 4, κατεστρατοπέδευσεν εἰς τὴν Φοινίκην, Infesto exercitu Phœniciam inuasit. Alii, In Phœnicen exercitũ conuertit. Exponitur etiam simpliciter Castra metor, item In castris dego. Bud. transitiuè quoque interpr. Milites castra metari iubeo, & in castra contraho, afferens hunc locum ex Xenophontis Pæd. 7, ὁ δὲ Κῦρος καταστρατοπεδεύσας τοῖς ἑαυτοῦ ὅπου ἐδόκει τὸ ὑπηρετεῖν τῆς πόλεως, μόνον ὅθεν τοῖς ὅπλοις παρηγγύλλετο, καὶ ἀρίστοποιεῖσθαι. COMP. 7, Μεταστραπεδεύω, Castra muto, seu Castra transfero. Qua in significatione vtitur Plutarchus in Apophthegm. Lacon. Pass. Μεταστραπεδεύομαι idem significat. Exponunt tamen & simpliciter Castra metor, Castra pono. COMP. 8. Παρεστραπεδεύω, Castra metor iuxta, Castra loco apud, Castra mea admoueo castris alis, aut vrbi alicui. Budæus interpretatur non solùm Castra castris admoueo, sed etiã Ex aduerso castra loco, (qua significatione dicitur ἀντεστρατοπεδεύω) afferẽs ex Polyb. lib. 2, παρεγκαθιδρυμένοι πρὸς τὸ χωρίον, παρεστρατοπέδευσαν τῇ βεβοηθηκόσι, βουλόμενοι συμβαλεῖν. Dicitur & Παρεστρατοπεδεύομαι eadẽ significatione. Chiõ in Epist. ἑκάστης ἡμέρας τῆς βασιλέως στρατηγοῖς παρεστρατοπεδευόμενος. Rursum actiua voce Plutarchus in Camillo, παρεστρατοπεδεύσας τῇ πολεμίοις, quum non longè ab hostibus castra locasset. COMP. 9, Περιστρατοπεδεύω, Castra metor circum, Castris seu exercitu cingo: vel Circumsideo, Obsideo: περικάθημαι. Plut. Fabio, περιεστρατοπεδεύει τοῖς Ταραντίνοις, Tarentinos obsidet. Passiuo autẽ Περιστρατοπεδεύεσθαι vtitur Xen.

C. Στραταφύλαξ, ακος, ὁ, Custos exercitus. Alii στρατοφύλακες interpr. Copiarum duces. vt idem sit cum στρατηγοί.

C. Στρατάρχης, ου, ὁ, Dux exercitus, Qui præest exercitui, Qui principem in exercitu locum obtinet. Philo De vita Mosis, libro 3, sub finem, ἠρημόνα δ' ἐζήτουν καὶ στρατάρχην αἱρεῖν, imperatorem & ducem quærebant. ET Στραταρχέω, Dux sum exercitus, Exercitui præsum. Vnde στραταρχήσαντες, duces exercitus. ET Στραταρχία, ἡ, Præfectura exercitus. Philo De vita Mosis, libro 1, ἡνίκα τὴν ἐμπειρομελετῶσιν οἱ θεοὶ τοὺς στραταρχίας ἀλεξιφόνους.

C. Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, Dux exercitus, seu Qui exercitum ducit: ὁ ἄγων τὸν στρατόν: vt στρατάρχης dicitur ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ. Plutarch. οἱ στρατηγοὶ πολλάκις παραγγείλαντες ἄπυρα σπεῖρα κομίζειν, ὀξεῖς ὄντες τὰς μάχας τοὺς ἄνδρας. Idem, δεινὸς στρατηγὸς, de Lucullo. Et ἀγαθὸς στρατηγὸς, Xen. in Cyneg. Itidem & Plato in Minoe, ὡς τῷ ὄντι καὶ Ὅμηρος ἔφη ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν, bonum ducem & imperatorem. Contrà φαῦλος στρατηγὸς apud Aristot. De arte poet. quem dicit πολλάκις ἠδάδαν. Cui opponitur στρατηγὸς ἀήττητος apud Plutarchum, Dux seu imperator inuictus. Idem in Apophthegm. de Timotheo, ἀτυχὴς νομίζεται στρατηγὸς εἶναι. Item, ἐγχειρητικώτερος στρατηγὸς, Xenoph. Hellen. 4. Et ὁλκηροὶ στρατηγοὶ, Plut. Apophth. Idem in Fabio, ἴσον ἁμαρτάνα στρατηγὸς, κακῶς τοῦ πιστεύειν μὴ τοῖς δοκήσασι, καὶ καταστρώματος καιρὸν ἀπιστίᾳ τοῖς πολεῖσθαι. Interdum genit. additur. vt Athen. lib. 10, Μάνιος Κούριος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. Sic libro 8, Πάτροκλος ὁ Ῥωμαίου στρατηγός. Et sine genitiuo lib. 10, φωκίωνος καὶ Φορμίωνος τοῦ στρατηγοῦ. Item cum verbis. Plutarch. Polit. præcept. μᾶλλον στρατηγὸν χρὴ νεῖν ἢ λῃστήριον. Sic Aristot. Rhet. 2, ἑλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα. Et Xenoph. Sympos. καλοὺς στρατηγοὺς αἱρούμενοι. De officio στρατηγοῦ, tum alii, tum Aristot. Polit. 6, sub finem: cuius verba quædã citaui in Πολέμαρχος. Plut. pro prætore videtur accepisse, quum quærit in Problem. Rom. διὰ τί τοῦ στρατηγοῦ αἱ ῥάβδοι σεσυδεδεμένοι τοῖς πελέκεσι φέρονται. Certè στρατηγὶς ναῦς interdum redditur prætoria nauis. Tutius tamen est interpretari Imperatorũ. nam non prætoribus solùm, sed & consulibus fasces præferebantur: quorum vtrisque exercitus imperiũ committebatur, interdũ consuli, interdum prætori, vt patet ex historiis. Interdum construitur cum genitiuo rei. vt Act. Apost. cap. 4, initio, οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, sacerdotes & præfectus templo. Erat enim custodia templi, id est præsidiarii milites templi custodiæ designati: quibus qui præerat, vocabatur στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ. cuius rei aliqua mentio fit Matth. 27, v. 65. Item στρατηγοὶ πολέμων καὶ κινήσεων dicit Aristot. De mundo, Qui ducũ officio fungũtur & in bello & in venationibus. Bud. vertit, Duces tum bellici, tum venatores. Plaut. dicit, Strategum te facio huic conuiuio.

Inde COMP. Ἀνθυστρατήγος, ου, ὁ, Qui est loco imperatoris, Vicem gerens imperatoris, Qui locum imperatoris obtinet. Exponitur etiam Proprætor, Legatus prætoris, Legatus consulis. Pro legato prætoris apud Demosth. vt docet Bud. ¶ Ἀνθυστρατήγος dicitur etiam Contrariæ partis imperator, Hostium imperator, apud Thucyd. Post quem ita vsus est & Plutarchus. Itidem Ἀνθυστρατηγέω vtranque significationum istarum sequitur, de quo infrà. ET Ἀνθυστράτηγος, ου, ὁ, Cui imperatoria dignitas est abrogata, Imperatoris loco motus, vel ducis. Bud. interpr. Cui imperium est abrogatum. A quibusdã exponitur Exautoratus, quod est ἀπεστρατευμένος, vt infrà dicetur. Habet autem ἀντὶ eandem vim in ἀντεστράτηγος quam in ἀντάμωνος, & aliis nonnullis compositis. Demosth. contra Aristocr. ἐπειδὴ τὸν μὲν Ἰφικράτη ἀντεστράτηγον ἐποιήσατο, Τιμόθεον, δὲ ἐπ' Ἀμφίπολιν ἐξεπέμψατο στρατηγόν. ITEM Ἀρχιστράτηγος, ου, ὁ, Summus imperator, Qui inter alios duces & imperatores principem obtinet locum. Legitur lib. 1 Reg. cap. 12, vbi exponitur Magister militiæ. ITEM Συστράτηγος, ου, ὁ, Qui & ipse στρατηγὸς est, Qui & ipse ducis seu imperatoris officio fungitur: seu Collega imperii militaris, aut Collega in prætura. Thucyd. libro 2, ξυστράτηγοι ὄντες Περικλέους, quũ Periclis in prætura essent col-

legæ. VBI Ξυστρατηγὸς Atticũ est, ς in ξ conuerso. ET A Ὑπεστράτηγος, oppositum τῷ ἀρχιστρατήγῳ. id est, Qui imperator quidem est, attamẽ summo imperatori paret. Alii interpr. Imperator secundarum partium. Poll. lib. 1, cap. 10, καὶ οἱ ἀρχιστρατηγοὶ αὖθις τῶν τάξεων, στρατηγοί, καὶ ὑποστράτηγοι, καὶ ὑπεστρατηγοί, ὡς ἔφη καὶ οἱ ἀπὸ χρεμονίδου, ἀποστράτηγοι.

Deriuatur inde ET Στρατηγία, ας, ἡ, Imperatorium munus, Exercitus præfectura, aut Prætura. Plut. in Polit. præcept. στρατηγίας Ἀθήνησι, καὶ ἀστυνομίας ἐν Ῥόδῳ, καὶ βουλευτικὰς καὶ κριτικὰς, prætura Athenis. Athen. libro 8, ὥσπερ παλαιὸς ἦν Ναξίοις Ἀγελαΐδας, ὃς ἀπὸ τούτου τῆς στρατηγίας τὴν ἀρχὴν τοῖς πατρίοις. Vbi nota στρατηγίαν tribui τῷ ὥσπερ παλαιῷ, vt nihil aliud his duobus in locis sit quàm præfectura seu prætura. Solent enim præfecti & prætores belli tempore etiam στρατηλατεῖν, ductare exercitum seu exercitui præesse. Sic apud Aristot. Polit. 3, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ ἀνδρία, οὐδὲ στρατηγία τις ἀστυνομικὴ ἢ ἀδικία ἐστί. Rursum Plut. Κάτων. οὐ τὴν ἐξαίρετον στρατηγίαν, Catoni prætura extra ordinem data est. Et Herodian. lib. 3, ὁ Ἀσίας ἡγεμὼν Ἀλκιμήνης, ὁ τῶν στρατιωτῶν καὶ στρατηγίαν τὴν Νόρικῆς ἡγεμὼν πεμφθεὶς. In lib. ὀνομαστικῶν πολλαχοῦ annotatur veteres στρατηγίαν vocasse quod rectiores ἀλαζονείας, & στρατηγοὺς eadem quod hi ἀλαζόνας appellarunt. Pro peritia τῶν στρατηγῶν accipi potest in hoc loco Luciani, de Pyrrho Epirota, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα ἐν στρατηγίαις ἐπιφανοῦς. Antigonus certè apud Plutarchum in vita Pyrrhi, pag. 708 meæ edit. interrogatus τίνα δοκεῖ σοι στρατηγὸν, respondit, Πύρρον, εἰ γηράσκοι. intelligens de ductibus qui sua ætate rei militaris peritia clari erant. Idem Annibal eundem Pyrrhum πολεμικὸν ἀνδρῶν τῶν στρατηγῶν ὑπερέχειν ἐν δεινότητι, Σκιπίωνα δὲ, ἐν δόξῃ, ἐμοὶ δοκεῖν, φησί. Quæ de re & pag. 696, in vita Titi Flaminii. VNDE Στρατηγιάω, ῶ, Affecto seu ambio στρατηγίαν, Imperatoris officio fungi cupio, Exercitum ductare cupio: vel etiam Præfecturam seu prætoriam affecto. Ioseph. ἐν τῷ περὶ τῶν στρατηγιῶν καὶ ἀρχιερωσύνης ἐπιθυμίαν ἐπιδείξασθαι κατὰ χρήματα. vbi Suid. quoque. eum locum citans, exp. ἐπιθυμῶ στρατηγίας, τῆς στρατηγικῆς ἐπιθυμῶ.

INDE ET Στρατηγιακὸς, ή, ὸν, Imperatorius. vt στρατηγικὴ ἐπιστήμη, Aristot. Ethic. 1. cap. 1. Sic Lucian. De hist. scrib. ἐπιστήμη στρατηγικὴ ἔχων. Et Herodian. lib. 1, στρατηγικὴ δύναμις. vt rursum Aristot. Eth. 1, c. 1. στρατηγικὴ δύναμις. Sic στρατηγικὰ σοφίσματα, calliditates & versutiæ machinæ quibus dux ducem circumuenit: alio nomine dicuntur στρατηγήματα. Plutarch. Fabio, de Annibale, ὅτι πολλὰ τῶν ἐν στρατηγικοῖς ἐπιτεύγματα καὶ παλαιστικὰ φρονήματος. quorum strategematum nonnulla ibi commemorat. Sic στρατηγικὴ γυμνασία. exercitationis genus quo imperatores & duces solent vti, Philo De vita M. lib. 1, ἐν ᾗ τὴν ἡμέρα διαγυμνάζεται καὶ τὴν νύκτα γρηγορεῖ, imperatoria est in noctes exercitatio. Cui loco fim le m habes in στρατηγικὴ ex eodem. Itidem τὸ στρατηγικὸν, Xen. vt Aristot. στρατηγικὸν ἀρετὴ, lib. 1 Eth. cap. 1. Rursum Plut. in Fab. τὰ στρατηγικὰ τῶν τῶν, supra tẽtorium imperatoris. ‖ Στρατηγικὸς, Peritus & callidus scient. æ imperatoriæ, Qui imperatoris seu ducis officio fungi prope nosit. Plutarch. Mario, pag. 786 meæ edit. ἀνὴρ ὁ Σύλλας στρατηγικὸς ἐφαίνετο. Cui adde hoc Aristot. Polit. 3, τὸν στρατηγικὸν μόνον τῶν ἄλλων ἀξιοῦμεν ἀεὶ καὶ τὸν τύραννον. Addere potes & hoc Isocr. in Euagoro. ὁ μὲν γὰρ τὸν τῶν ἀνθρώπων διαφθείρας τύραννος ἐδόκει, τὸν δὲ τῶν πόλεων ἀνδρῶν στρατηγικὸς ἐδόκει, τὸν δὲ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πόλεων, peritum se esse ducem imperatoremque testatus est prudentia in adeundis periculis. Vel etiam ἐστὶ στρατηγὸς, apium ado beunum munus imperatorum. Alioquin στρατηγικοὶ dicuntur qui vel gesserunt dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi solent: quomodo apud Latinos Prætorii dicuntur & Consulares. Luc. in Macrobius, ὥσπερ γὰρ καὶ τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς οἴδασι ἡμῖν. Plutarch. in Mario, ἀλλ' ἦρα βασιλικὸν καὶ στρατηγικὸν. Sic Herodian. libr. 7, καὶ ἄνδρας στρατηγικοὺς τὸ ἀξίωμα. Vbi Polit. Alitérque tẽ prætorius. Alioquin pro Prætorius accipitur & possitque, vt quum idẽ Herodian. dicit, οἱ στρατηγικοὶ, sub. στρατιῶται, milites prætoriani: & lib. 2, οἱ στρατηγικοὶ, ὡς καλοῦσιν ἡμᾶς, milites qui prætoriani appellantur. Item absolutè fœm. gen. DICITVR Στρατηγική, ῆς, ἡ, subaudito nomine substantiuo ἐπιστήμη seu τέχνη, Peritia imperatoria, Peritia quæ in duce seu imperatore bono requiritur, Peritia ducendi exercitus: quæ & στρατηγία. Itidẽ absolutè & sine adiectione, substantiueq; numero PLVR. τὰ Στρατηγικά, (vt τὰ πολεμικὰ, dicũtur Res bellicæ) Isocr. ad Philipp. εἰ μὴ τὴν τοῦτο μόνον ἐπιχειρεῖς ἡμῖν τὴν στρατηγικὴν, εἰ τὸ μέρος παρεῖτο τὰ πάντα καὶ μεγίστα ἔργα παρεσκευάσω τῷ πολέμῳ, nihil munerum imperatoriorum. id est nullam στρατηγίαν. Et magister quidã apud Athen. lib. 9, qui suos discipulos docuerat ἀστυνομικὴν, δικαστικὴν, ἐπιστολικὴν, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις τὰ στρατηγικὰ, id est, differebat de peritia imperatoria, & docebat τὰ στρατηγικὰ. Item στρατηγικὰ Πολυαίνου quidam appellant libros illos quibus varia variorum imperatorum strategemata commemorat. Inde ADVERB. Στρατηγικῶς, Imperatorié. ET COMP. Ἀστρατηγίκτος, ον, Imperatoriæ artis ignarus, Malus imperator: κακὸς στρατηγός. vnde superlat. ἀστρατηγικώτατος, quod affertur ex Cic. epist. ad Attic. pro Imperatoriæ artis imperitissimus. Sed in iisdem epistolis legi & ἀστρατηγητος, infrà docebo.

A Στρατὸς deriuatum est ET Στρατός, οῦ, ὁ, idẽ quod στρατηγεῖον, Imperatoria, vel etiam Prætoria. vt στρατὸς πύλη, porta imperatoria seu prætoria. id est per quam imperator aut prætor educere exercitum solet. Item στρατὸς πύλη dicitur porta τῆς στρατηλατικῆς πόλεως, vt Plutarch. loquitur. Sophocl. Aiace, pag. 4, καὶ δὴ τὸ δεῦρο τῶν στρατηλατῶν πύλας, ad vtriusque ducis portam veniebat, Agamemnonis videlicet & Menelai, qui Αἰγαίου στρατὸν ἡγεμόνες. Itidem στρατὸς, ναῦς, nauis imperatoria seu prætoria, id est qua imperator seu prætor vehi solet, quæ & ναυαρχὶς dicitur, vt supra in hac ipsa voce docui. Nã in exercitu nauali στρατὸς & ναυαρχὶς idem sunt, id est Præfectus classis, Dux septem nauali um. Imperator exercitus naualis. Legitur autẽ hoc στρατὸς ναῦς non apud Thucyd. solum, sed & apud Plut. & aliosque. Plut. dicit etiam στρατὸς πόλεμος, cohortes prætoriæ, vt B. interpr. qui idipsum ex Appiano quoque citat.

INDE ET Στρατῶν, ῶνος, ὁ, Domicilium τῶν στρατηγῶν, Tentorium aut domus imperatoris. Suid. exp. ὁ τόπος τῶν στρατηγῶν. (sic enim & in manuscripto suid legitur) quibus verbis castra potius denotantur. Hoc autem affert exemplum, ὁ Ἀλκιβιάδης ἐπὶ τὸν στρατῶνα, ἡ δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου γυνὴ ἐκεῖ ἦν. vbi pro prætorio etiam accipere posses, vt interpr. apud Plutarch. in Pericle, καὶ δὴ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸν στρατῶνα, vocat ad tribunal & prætorium. Quo in loco ficut στρατῶν & βῆμα copulata & alibi, vt in Polit. præcept. βῆμα καὶ στρατῶν ὁρᾶν γυμνάσια, imperatoria est in noctes exercitatio. Cui loco fim le m habes in στρατηγικὴ ex eodem. Itidem τὸ στρατῶνα ἔχειν, Xen. vt Aristot. στρατηγικὴ ἀρετὴ, lib. 1 Eth. cap. 1. Rursum Plut. in Fab. τὰ μὲν στρατηγικὰ τῶν τῶν, supra tẽtorium imperatoris. ‖ Στρατῶν, Peritus & callidus scient. æ imperatoriæ, Qui imperatoris seu ducis officio fungi prope nosit. Plutarch. Mario, pag. 786 meæ edit. ἀνὴρ ὁ Σύλλας στρατῶν ἐφαίνετο. Cui adde hoc Aristot. Polit. 3, τὸν στρατῶν μόνον τῶν ἄλλων ἀξιοῦμεν ἀεὶ καὶ τὸν τύραννον. Addere potes & hoc Isocr. in Euagoro. ὁ μὲν γὰρ τὸν τῶν ἀνθρώπων διαφθείρας τύραννος ἐδόκει, τὸν δὲ τῶν πόλεων ἀνδρῶν στρατῶν ἐδόκει, τὸν δὲ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πόλεων, peritum se esse ducem imperatoremque testatus est prudentia in adeundis periculis. Vel etiam ἐστὶ στρατῶν, apium ado beunum munus imperatorum. Alioquin στρατῶν dicuntur qui vel gesserunt dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi solent: quomodo apud Latinos Prætorii dicuntur & Consulares. Luc. in Macrobius, ὥσπερ γὰρ καὶ τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατῶνας οἴδασι ἡμῖν. Plutarch. in Mario, ἀλλ' ἦρα βασιλικὸν καὶ στρατῶνα. Sic Herodian. libr. 7, καὶ ἄνδρας στρατῶνας τὸ ἀξίωμα. Vbi Polit. Alitérque tẽ prætorius. Alioquin pro Prætorius accipitur & possitque, vt quum idẽ Herodian. minatur se iudicũ dictaturum, cõtroueriamque populo cum prætorio constituturum. Et mox, ἐκεῖνος γὰρ ὑμᾶς ἐφοβεῖτο τῷ ἐπιστήσειν ἐπὶ τὸν βῆμα τὸν τῶν στρατῶνα, ἢ ἐπὶ τὸν τῶν στρατῶν ἐπὶ τὸν στρατῶνα.

Deriuatur inde & VERB. Στρατηγέω, ῶ, Exercitum duco, Exercitum ducto. τὸν στρατὸν ἄγω. seu, Dux sum exercitus, imperatoris munere fungor, Exercitum præ-

sum. Plutarch. in Amator. natr. ἐστρατεύσαν μετὰ τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, στρατηγοῦντος Φοίβου, cuius belli imperator Phœbus fuit. Isocrates ad Philipp. εἴπνες ἀμφότερα αὐξῶνται, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν, & rempub administrare, & belli tempore imperatoris munus obire. Et apud Athen. lib. 12, στρατηγεῖν οὐκ ὀπίσω θαι, id est Non esse στρατηγικόν. Et Chabrias apud Plutarch. in Apoph. dicit πάλλιστα στρατηγεῖν τοὺς μάλιστα γιγνώσκοντας τὰ τῶν πολεμίων. Item Plutarch. in Alexand. ἔδοξε μανικῶς καὶ ἀθεῶς ὑπόνοιαν μᾶλλον ἢ γνώμην στρατηγεῖν. Interdum iungitur cũ datiuo personæ eius cuius nomine bellũ geritur, regis nimirum aut reipublicæ. vt apud Plutarchũ in Othone, στρατηγοῦντος Οὐιτελλίῳ, quod interpr. Pro Vitellio ducẽtes exercitũ. Itidem Pausan. in Bœot. Μαρδόνιον τὸν Γωβρύου, Ξέρξῃ στρατηγοῦντα, ἡμύναντο ἐν τῇ σφετέρᾳ οἱ Πλαταιεῖς. Similiter & Chrysost. De sacerd. Sæpe cum genitiuo. Thucyd. lib. 3, Δημοσθένους τοῦ ἐς Αἰτωλίαν Ἀθηναίων στρατηγήσαντος, Demosthenem qui dux fuerat expeditionis illius quam Athenienses in Ætolos susceperant. Vbi etiam nota ἐς, vt significetur motus ad locũ. Plutar. aduersus Colotẽ, Μέλιτος δὲ, τῆς πατρίδος στρατηγῶν, Ἀθηναίοις καταναυμάχησε, Patriæ ducem se præbens, Athenienses nauali certamine superauit. Idem dixit in Pericle, στρατηγῶν τῆς Σάμου, Samiorũ dux. Isocr. Panathen. στρατηγεῖν οἰόμενοι δεῖν ἀλλὰ μὴ τυραννεῖν αὐτῆς, imperatoris & præfecti officio apud ipsos fungi, non tyrannidem in eos exercere. Vbi pro præfectura potius vrbana seu prætura accipiendum videtur quàm pro præfectura militari & officio imperatorio, quo tum in præcedentibus accipitur locis, tum in hoc Herodiani, libr. 7, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, στρατηγήσοντα δὴ τῶν πλήθοις εἵλοντο, filium ipsius ducem elegerunt exercitus. Rursum Thuc. lib. 1, ἐστρατήγει τῶν νεῶν, Naualium copiarum dux erat, Classi præfectus erat, ἐναυάρχει. Et Plutarch. Camillo, πλῶ ναυμαχίαν νίκην τῆς Χαβρίας ἐστρατήγει, pugna nauali vicerunt duce Chabria. Soph. in Aiace, pag. 62, dicit etiam, Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τῶδε; Quomodo tu imperas Aiaci? seu Imperium habes in Aiacem? quippe qui non miles aliquis erat gregarius, sed & ipse copias ducebat. Interdum cum accusatiuo construitur, & significat itidẽ Dux sum. vt apud Demosth. δῆλον ἐξαιρούμενος ἐκπλεῦσαι, ὡς βασιλεῖ στρατηγῶν τὴν ἐπ' Αἴγυπτον πόλεμον, vt qui dux esset belli quod rex Ægypto inferebat. Idem dicit etiam, στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo. Nisi malis Machinatur, Molitur, vt in Συστρατηγέω. Interdum cum infinitiuo, & signif. Strategemate molior, Militari astutia machinor. Plutarch. in Crasso, p. 183 edit. Ald. λαβεῖν τὸν Κρασσον ἀπατῶντα τοὺς πολεμίους, arte imperatoria affectantes & molientes. Item στρατηγῶν p. 184 pro Affectans & laborans agensque. B.

PASS. Στρατηγέομαι, οῦμαι, Imperio ducis pareo, Imperatori subiectus sum, vt milites & cohortium præfecti. Aristot. Polit. lib. 3, ἰῶ (nimirum πολιτικὴν ἀρχὴν) δεῖν ἄρχοντα ἀρχόμενον μαθεῖν, οἷον ἴσον παρχεῖν ἱππαρχηθέντα, καὶ ταξιαρχήσαντα καὶ λοχαγήσαντα. Itidem Demosth. στρατηγεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Et Synes. epist. 104, ὁρῶ δὴ ἐφ' ἵππων αἱ δράσεις ποτηρεῖ, ἐγὼ (ὡς ἐμοὶ δοκεῖν) ὑπὸ λιμοῦ στρατηγούμενα, Et quorũ dux esset fames: malesuada illa, & quiduis moliri iubens. seu Sub duce fame, Qui famis veluti ducis imperio regerentur. Ipsa etiam στρατὰ στρατεῖται, id est ducitur, vt B. interpr. in hoc loco Isocr. Panathen. πῶς δ' ὅπως, ἢ νέος ἢ παλαιὸς, ῥᾴδιος ὄντ' ὄψει μεταβουλήσεται τοῦτο τῆς στρατᾶς, τῆς ὑπὸ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης. Sed & πόλεμος dicitur στρατηγεῖσθαι pro Geri, Administrari. Vnde apud Plutarchum πόλεμος κακῶς στρατηγούμενος. Sic πόλεμον στρατηγεῖν suprà habuimus ex Demosthene. ‖ Στρατηγοῦμαι accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, Strategemate vincor, seu (vt B. interpr.) Vincor arte imperatoria. Greg. p. 133, de Iuliano prosperè ab initio res gerente, sed tandem intercepto in Persidẽ, εἴπερ λαθὼν δῆλα τὸ τῆς ἐφόδου πέρας, εἴπ' ὑπὸ Περσῶν οὕτω στρατηγούμενος, καὶ κατ' μικρὸν ὑπαγόμενος εἰς τὸ μεθόριον, arte bellica deceptus victúsque.

VNDE Στρατηγέτης deriuare possumus, vt κυνηγέτης à κυνηγέω. Est autem στρατηγέτης idem quod στρατηγός, vt κυνηγέτης, idem quod κυνηγός, id est Dux exercitus, Imperator. Siquis tamen malit ab ipso στρατὸς deriuare, vt ἀρχηγέτης à ἀρχηγός, nõ magnopere repugnarim. Ab eodẽ στρατηγέω deriuatũ VERBALE Στρατήγημα, ατος, τὸ, Res à duce exercitus gesta, Facinus ab imperatore editũ. Vel, Facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nã peculiariter ita dicitur Callidum facinus seu solers cõsilium, quo imperator exercitus hostem circumuenit: στρατηγικὸν σόφισμα, vt Plutar. loqui suprà docui. Cic. lib. 3 De nat. deorum, Consilium illud imperatorium fuit, quod Græci στρατήγημα appellant: sed eorum imperatorum qui patriæ consulerent, patriæ non parcerent. Vbi mallem Consilium solers, quemadmodum Iul. Frontin. in præfat. libri 1 Strategematicõn, Vt solertia ducum facta, quæ à Græcis vna strategematõn appellatione comprehensa sunt, expeditis complectar commentariis. Ita enim cõsilii quoque & prouidentiæ exemplis succincti duces erunt: vnde illis excogitandi gerendique similis facultas nutriatur. Est igitur στρατήγημα ingeniosum in bello inuentum, quod ad eius qui excogitat, vtilitatem, & ad hostium perniciem, momentum habet. Polyænus initio libri primi strategematõn, Antoninum & Verum alloquens, τῆς στρατηγικῆς ἐπιστήμης ἐφόδια ὧν τῷ σοφέρω ὅσα τῶν πάλαι χρόνοις στρατηγήματα. Paulo pòst dicit, πρὸς τὰ δεινὰ στρατηγῶν σοφίαν εἶναι, ἅμα χεὶ τέχνῃ καὶ δόλῳ πολεμεῖν: sed esse ἄριστον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ παρατάξει μηχανᾶσθαι ὅπως αὐτὴ γνώμη τὸ κρατεῖν ἐπιστῶτο, φροντιβοῦσα τὸ τέλος τῆς μάχης. Quibus verbis declarat quid στρατηγήματος nomine intelligat. Ibidem dicit Homerum, quum ait, ἢ δόλῳ ἢ βίῃφι, non aliud videri monere, quàm τέχνῃς καὶ στρατήγημασι χρήσασθαι κατὰ τὸν πολεμίων. Quo genere loquendi Plutarch. quoque vtitur in Fabio, de Annibale, ἐν δὲ τῇ μάχῃ στρατηγήμασιν ἐχρήσατο. quorum aliquot ibi enumerat. Eodẽ sensu Isocr. Panathen. πύτου ὃ κάλλιον στρατήγημα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ὠφελιμώτερον, οὐδεὶς φανήσεται πρᾶξας, nullum prudente & callido imperatore dignius facinus. At apud Athen. lib. 13, ὃ κατ' ὀρθὸν μοι πέπωκε τὸ στρατήγημα, non bene cecidit mihi quod moliebar imperatoriũ facinus. Suid. στρατήγημα exp. non solum σόφισμα & κατόρθωσις, sed etiam ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία. VNDE Στρατηγηματικά, idem quod στρατηγικά: vt στρατηγηματικῶν libri, quos Frontinus conscripsit & edidit: sicut dicuntur Πολυαίνου στρατηγικά.

INDE COMP. Ἀστρατηγία, ας, ἡ, Imperatoriæ artis imperitia, seu Ductandi exercitum imperitia. ITEM Ἀστρατήγητος, Artis imperatoriæ imperitus, Imperitus ducendi exercitum. Cic. epist. ad Attic. 13, lib. 7, Nos autem vbi exurgere poterimus? aut quando quorum dux quàm ἀστρατήγητος, tu quoque animaduertis: cui ne Picena quidem nota fuerint. quàm autem sine cõsilio, res testis. Eadem signif. ex eisdem epistolis afferri ἀστρατηγικὸς, suprà docui. ‖ Ἀστρατήγητος exponitur etiam Duce carẽs: quam expositionem sequendo, illud ἀστρατηγία in exercitu diceretur quũ imperatore seu duce caret. Cõpos. iõde & VERB. Ἀντιστρατηγέω, ῶ, Imperatoris locum obtineo, Vicem præsto imperatoris, Sum αὐτοστράτηγος: sicut στρατηγέω significat Sum στρατηγός. ‖ Item, Sum hostium imperator, Sum aduersæ seu contrariæ partis imperator.

ET Διαστρατηγέω, Munus imperatoris obeo. Comp. INDE ET Καταστρατηγέω, ῶ, Strategemate supero, Solerte & imperatorio aliquo facinore subiugo, Bellica astutia decipio. Plut. de Pompeio in Thessalia castra habente, ἐν αἰτίαις ἰῶ καὶ καταβοήσεσιν, ὡς ὁ Καῖσαρ καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τῷ πατρίδι καὶ βουλῇ, criminabantur eum tanquã exercitu ducendo patriam potius & senatum quàm Cæsarẽ vincere in potestatémque suã redigere meditaretur. Metaph. Bas. de 40 martyr. ὥσπερ ὃ τύπος χρήματα ὑπισχνεῖτο, πμαὶ ἐν βασιλέως, καὶ ἀξιωμάτων δῆνομαί· καὶ μυείαις αὐτοὶ ὀθνοίαις καπεστρατήγει, infinitisq; aliis dolis captabat & petebat. B. Inde pass. præt. Καπεστρατηγήθης, Strategemate circumuentus, Astutia aliqua imperatoria seu militari oppressus. ITEM Παρεστρατηγέω, ῶ, Imperatoris exercitus assessor sum & collega, Præter summum imperatorem, etiã ipse dux

sum exercitus.idem quod sequens συστρατηγῶ. Plutarch. Alexandro, οὐκ εἶα δὲ πολυπραγμονεῖν ὑδὲ πολυστρατηγεῖν, eodem militaris imperii iure fungi. Idem in Phoc. ἐπανορθουμένῳ καὶ συστρατηγοῦντι. Affertur συστρατηγοὶ etiam pro Qui adhærent imperatoribus exercitus. ΕΤ Συστρατηλάτης, οῦ, Vnà στρατηγῶ, Sum etiam ipse στρατηγός, Collega sum in ductando exercitu, seu In prætura præfecturáue collega sum. Interdũ cum accusat. iungitur vt & στρατηγῶ, pro Vnà & ego strategemate aliquo molior seu machinor. Strabo lib. 6, pagina 114, de Dionysio tyranno, ἔπρος δὲ τοῦ ἡῶν Ἀπολλοκράτης συνεστρατήγει τοῦ πατρὸς τὸν κάθοδον, Vnà cum patre strategematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas. ΙΤΕΜ Ὑποστρατηγέω, ῶ, Sum ὑποστρατηγός, Secundum locum ab imperatore obtineo, Secundarias partes sortitus sum in ductando exercitu.

C. Στρατηλασία, ας, ἡ, Exercitus eductio, Expeditio. Plut. De fort. Rom. ὑπερβαλέσθαι τὰ Διονύσου καὶ Ἡρακλέους πέρατα τῆς στρατηλασίας, Herculis Liberique patris expeditionum limites superare. ΕΤ Στρατηλατέω, ῶ, Exercitum educo, seu Educo exercitum in expeditionẽ, Expeditionem suscipio: aut Bellum infero: ex consequẽti. ΙΤΕΜ Στρατηλάτης, ου, ὁ, Qui exercitum educit in expeditionem, Dux agminis militaris. Euripid. dicit στρατηλάτης νεῶν, vt Soph. στρατηγὸς τοῦ ὅλου: & Thucyd. στρατηγὸς νεῶν, qui alio nomine ναύαρχος dicitur, Nauium dux, Naualium copiarũ imperator, Classis præfectus.

Στρατόομαι, ῶμαι, Exercitum collocatum habeo, seu Castra pono, Castra metor. idem quod στρατοπεδεύομαι. Il. γ, Οἴρα πότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, id est ἐστρατοπέδευον, Exercitum locarant, Statiua habebant.

Στρατόω, F. ώσω, Exercitum in expeditionem educo, seu Cum exercitu venio, vt schol. Thuc. pag. 51, στρατόσαντες exp. μετὰ στρατιᾶς ἀφικόμενοι. Ex consequente interpretantur etiam Bello inuado, aut Infesto exercitu inuado. Construitur modò cum εἰς, modò cum ὅπῃ, habente suum accusatiuum regionis, vrbis, populi, aut principis. Thuc. libr. 2, ἐς πᾶν γὰρ ἡμῶν στρατόσαι μετ' πάντων, Vniuersis copiis in regionem nostram expeditionem suscipiunt. Sic lib. 3, ἐστράτευσαν ἐς τὴν Ἀττικήν, Exercitum induxere in Atticam, Bellum intulere Atticæ. Idem alibi, ἐστράτευσαν ἐς Κύπρον, Cyprum fuit ingressi hostiliter, Cyprum infesto agmine inuaserunt. Idem cum ὅπῃ. vt στρατόω ὅπῃ τὴν Ποτίδαιαν, Cũ exercitu contẽdo Potidæam. Item, στρατόουσιν ἐπ' αὐτοὺς ἄξιον, æquum est eis bellum inferre. Rursum Thuc. lib. 3, καὶ ὕστερον Ἀκαρνᾶνας ἀνάστασις παυδημεὶ, στρατόει ἐπ' Οἰνιάδας, Expeditionem suscipit, aduersus Œniadas, seu Infesto agmine tendit in Œniadas, Infesto exercitu perit Œniadas. Itẽ sine εἰς vel ὅπῃ. Plutarch. in Amator. narr. ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ ἄλλου Βοιωτοῦ, στρατηγοῦντος Φοίδου, bellum eis Thebani vnà cũ cæteris Bœotis intulerunt. Et Thucyd. libr. 2, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευον ὅπῃ τοῦ νεῶν, Athenienses erant in expeditione cum classe. ‖Quum de milite dicitur, significat Milito, Stipendia facio seu Mereor: præsertim si addatur datiuus imperatoris, aut præpositio ὑπό. Aristot. Rhetor. libr. 2, νεανίας καὶ οὐκ ἔνορκος ὢν ἐστράτευσε. ‖Interdum & pro στρατηγέω accipitur, quum de duce exercitus dicitur, id est Imperatoris munus obeo, Dux sum. Thuc. libr. 1, καὶ ἐπολιόρκουν, Λεωκράτης στρατεύοντος, id est Λεωκράτης στρατηγοῦντος, Leocrate ductante exercitum, Leocrate duce.

PASS. Στρατεύομαι, idem quod στρατόω, (vt στρατοπεδεύομαι idem quod στρατοπεδεύω) Exercitum in expeditionem educo, Expeditionem suscipio. Athen. lib. 12, de Charete, ὃς γε τοσοῦτος στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ἱλαρτείας καὶ πίζας ἐπάγετο, In expeditionibus, Siquam susciperet expeditionem. Et Theres rex Thraciæ apud Plutarchum in Apophtheg. dicebat, ὁπότε φοβοῖτο μὴ στρατεύοιτο, τοῦ ἐπιποκόμων οἴεσθαι μηδὲν δεῖσθαι φέρειν. Xen. Pæd. 4, οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι, ἔχοντες τὰ πλείστου ἄξια στρατεύοντα. (Potest tamen in præcedente loco Plutarchi στρατεύοντα accipi etiam pro πολεμεῖν, bellum gereret: in Xenophonteo, pro Militare, & accipi de singulis militibus, non de ducibus solùm: de qua significatione infrà dicetur fusius) Præterea sicut στρατεύω suprà dictũ est construi interdum cum εἰς aut ὅπῃ habente personam eius qui bello petitur, ita & στρατεύομαι vsurpari sciendum est. vt apud Xenoph. στρατεύομαι ὅπῃ τῶν, Exercitum in expeditionem educo aduersus hunc, Infesto agmine inuado hunc, Bellum huic infero. Idem στρατεύεσθαι & πρὸς στρατὸν διαλύειν sibi opponit: Pæd. 5, πότερον στρατεύεσθαι καιρὸς δοκεῖ εἶ) ἢ ἢ διαλύειν πρὸς στρατὸν, Expeditionem suscipiendi, Belligerandi. Item στρατεύεσθαι ἔξω, Plato De leg. In militiã proficisci. At quũ de milite aliquo dicitur, significat Milito, Stipendia facio, perinde vt στρατεύω. Aristot. Œconom. 2, τοὺς στρατευομένους παρῃτεῖτο τὰς σπαρκίας, militãtibus stipẽdia denegabat. Xen. Hellen. ὅστις τοιοῦτοι ἱππικὸν καὶ πεζὸν ἀνδρα δοκιμάσειν, ὅτι ἔξεστιν αὐτῷ μὴ στρατεύεσθαι, id est, Fore ἀστράτευτον, & immunem à militia, Non fore opus vt ipse militet. Thuc. lib. 8, p. 283, ὡς ὅτι μισθοφορητέον εἴη ἄλλοθι ἢ τοὺς στρατευομένους. Plutarch. in Problem. Rom. τοῖς μὴ στρατευομένοις μόνοις, ἐν στρατοπέδῳ δὲ ἄλλως ἀναστρεφομένοις, οὐκ ἔξεστιν αἰνδρα βαλεῖν πολέμιον ὑδὲ πρῶσαι, iis qui non militarent. Itẽ μισθοῦ στρατεύοντα, stipendia merent. Xen. Interdũ cum datiuo personæ imperatoris. vt Dem. στρατεύεται ἡμῖν, Nobis meret, Sub nobis stipendia facit. Sic Greg. στρατεύεται Καίσαρι, vt Stat. — tibi Amphiarae merent. Interdum cum ὑπὸ, habente & ipso personã imperatoris. Plutarch. Camillo, στρατεύσαντος ὑπὸ δικτάτορι Ῥουτιλίῳ, Sub dictatore Postumio merens. Herodian. lib. 8, σὺν τοῖς ὑπὸ Βαλβίνῳ στρατευομένοις, Cum iis qui sub Balbino merebant, seu militabant, aut stipendia faciebant. Item στρατεύεσθαι στρατείαν aliquam dicitur aliquis, pro Merere seu Stipẽdia facere, aut Militare in expeditione aliqua. Demosth. in Mid. ἐστρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας. Sic Plutarch. πολυπραγμόνων τοῦ πρεσβυτέρου εἰ πάσας τὰς στρατείας ἐστράτευται. Et Polyb. στρατείας στρατεύειν κ' ἐνιαυσίους. Tacit. Plures per prouincias quadraginta stipendia expleuit.

Στράτευμα, ατος, τὸ, Exercitus qui in expeditionem educitur: idem quod στρατός: seu Agmen. Thuc. lib. 6, p. 230, ὡς ἑώρων σπίσι τὸ στράτευμα διεσταυρωμένον τε καὶ ὑ ῥαδίως ξυμπατούμενον. Herodian. libro 6, ὅτι αὐτὰ τὰ ἔθνη ὅσα οἰκεῖ μέχρις ἐρυθρᾶς θαλάσσης, hanc suscepit expeditionem. Qua significat. & στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur. Thucyd. στρατείας ἐποιήσαντο. Sic Isocrates, πῶς οὐχὶ θαρρεῖν ποιούμενον τὴν στρατείαν ταύτην; quo modo non confidenter hanc expeditionem suscipias? Similem huic locum ex eodem attuli in Στρατηγοῦμαι. Sicut verò στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur aliquis, ita ipsa στρατεία γίνεσθαι. Isocrat. στρατείας γενομένης, Facta expeditione, vel Quum susciperetur expeditio. Item ὁ στρατείας ἀφειμένος, Qui militia solutus est, Qui nõ cogitur amplius στρατεύεσθαι. Plutarch. in Probl. Rom. vbi etiam dicit talem ἀπηλλάχθαι τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Contrà aliquis ἀποδιδράσκει τὴν στρατείαν, vt apud Ouidium aliquis dicitur Detrectare militiam. vnde ἀπόδρασις στρατείας, vt Demosth. in Mid. λειποταξίαν καὶ στρατείας ἀπόδρασιν. Quod vt ignaui militis est, ita impigri & strenui plures στρατείας πελεῖν, vt apud Polybium, πέντε ἐνιαυσίους ἔχειν ἢδη στρατείας, iam quinque annua stipendia fecisse. Sic idem, πολιτικὴν δὲ ἀρχὴν οὐκ ἔστιν οὐδενὶ λαβεῖν πρότερον ἐὰν μὴ δέκα στρατείας ἐνιαυσίας ἢ πεπλεκώς. Et alibi, στρατείας πελεῖν κατ' ἀνάγκην. Idem & στρατείαν στρατεύεσθαι dicit, vt in Στρατεύομαι docui. Propriè autẽ στρατεία de pedestri expeditione dici videtur, quum Thucyd. libro 2, dicat, οὐχὶ ἐς ναυμαχίαν μᾶλλον ἢ ὅπῃ στρατείαν ἐπλεόωμεν, Neque tam ad prælium nauale quàm ad terrestrem expeditionem naugabamus. Eodem libro dicit, κατὰ τὸν Σιτάλκου στρατείαν, tempore expeditionis illius quam Sitalces Thraciæ rex susceperat. ‖Στρατεία pro στράτευμα & στρατὸ, id est pro agmine militum seu exercitu qui in expeditionem educitur, próque copiis, acceptum, legitur apud Xenoph. Pæd. 7, pag. 111, ἐρωτῶντες εἴ τι στρατείας πρὸς δέοιτο ἢ μηχανημάτων. Sed puto scribendũ potius στρατοῦ, vt ibidem, ἀπεκρίνατο ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἔχοι ἀλλαχόθι χρῆσθαι στρατῷ. Quibus dictis ἀπῆγετο στράτευμα. Vbi obserua synonymos vsurpata στράτευμα, στρατὸ, & στρατεία, si tamen id mendosum non est. quanquam Ammonius quum dixisset στρατείαν, penultima longa, esse τὸ πρᾶγμα, στρατὸν verò, penultima correpta, τὸ πλῆθος, subiungit, ea sæpe ἐναλλάσσειν ὀνόματα τῇ χρήσει, id est alterum pro altero vsurpari. Verùm ego plurimis in locis pro στρατεία ex veteribus codicibus reponendum esse comperi στρατὸ, & vicissim.

IONICE Στρατιὴ pro Στρατεία dicitur, vt βασιλιὴ pro βασιλεία. At στρατιὴ exponitur Militum copiæ, vt idem sit cum στρατόπεδα & στρατὸ, qua significat. στρατεία quoque apud Xenophontem legi modò dictum fuit.

C. Ἀστρατία, ας, ἡ, Militiæ vacatio. Aristophan. Pace, Οἷον δὲ πνεῖς ὡς ἡδὺ κοὐ τῆς καρδίας Γλυκύπικρον, ὡς πρὸ ἀστρατείας καὶ μύρου. nam ἀστρατία, tẽpore delicatioribus cibis vtuntur & potu suauiore, vnguentis item: quæ militiæ rara sunt. schol. expon. εἰρώνης. ‖Est & crimen ἀστρατείας, quum aliquis desertæ militiæ accusatur, id est quum de eo accusatur quòd non militarit, seu militiam deseruerit, quum tamen militare legibus teneretur. Plato lib. 9 De leg. τῆς ἀστρατείας ὑπόδικος γιγνέσθω, Reus sit desertæ militiæ. Sic Demosth. in Mid. ἀστρατείας ἑάλω. Itidem ἀστρατείας γραφαὶ, desertæ seu detrectatæ militiæ delationes, vt λειποταξίου γραφαί. ‖Ἀστρατία cognomen Dianæ, cui sacellum extructum fuit in agro vrbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones prælianteres vlterius non processerint, vt quidem refert Gregor. Gyrald. ex Paus.

C. Ἀ ΝΤΙ στρατόω seu Ἀντιστρατόομαι, Expeditionem suscipio aduersus aliquem, Bellum infero alicui, Belligero cũ. Capitur & generaliter pro Aduersor, Repugno. Chrysost. in c. 7 epist. ad Rom. οὐδὲ γὰρ ἀντιστρατεύεται τοῦ νόμου τῷ νοῒ ἡμῶν ἡ ἁμαρτία, de libero arbitrio loquens.

C. Ἀ Π Ο στρατόω siue Ἀποστρατόομαι, Militia mittor, Exauctoror, inquit Bud. citans hunc locum Appiani Ciuilium lib. 5, ὁ δὲ Σέξτος, αὐταλαμβάνειν ἐθέλων τὸν στρατὸν, Φάβιον τοῦ Καίσαρος ὑπαρχὸν ἐπολέμει οὐκ ἀποδιδόντα, συναγαγόντας τοὺς ἀπὸ στρατοπέδων καὶ Λιβύων. id est Militia missorum, Exauctoratorum.

Στρατεία, ας, ἡ, Expeditio: Militia (eiusmodi signif. quadicitur aliquis detrectare militam, & Solutus esse militia) Xenoph. Pæd. 8, pag. 137, ὥστε τοῦτον τὸν στρατείαν, ἐν ᾗ λέγεται καταστρέψασθαι πάντα τὰ ἔθνη ὅσα οἰκεῖ μέχρις ἐρυθρᾶς θαλάσσης, hanc suscepit expeditionem. Qua significat. & στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur. Thucyd. στρατείας ἐποιήσαντο. Sic Isocrates, πῶς οὐχὶ θαρρεῖν ποιούμενον τὴν στρατείαν ταύτην; quo modo non confidenter hanc expeditionem suscipias? Similem huic locum ex eodem attuli in Στρατηγοῦμαι. Sicut verò στρατείαν ποιεῖσθαι dicitur aliquis, ita ipsa στρατεία γίνεσθαι. Isocrat. στρατείας γενομένης, Facta expeditione, vel Quum susciperetur expeditio. Item ὁ στρατείας ἀφειμένος, Qui militia solutus est, Qui nõ cogitur amplius στρατεύεσθαι. Plutarch. in Probl. Rom. vbi etiam dicit talem ἀπηλλάχθαι τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Contrà aliquis ἀποδιδράσκει τὴν στρατείαν, vt apud Ouidium aliquis dicitur Detrectare militiam. vnde ἀπόδρασις στρατείας, vt Demosth. in Mid. λειποταξίαν καὶ στρατείας ἀπόδρασιν. Quod vt ignaui militis est, ita impigri & strenui plures στρατείας πελεῖν, vt apud Polybium, πέντε ἐνιαυσίους ἔχειν ἢδη στρατείας, iam quinque annua stipendia fecisse. Sic idem, πολιτικὴν δὲ ἀρχὴν οὐκ ἔστιν οὐδενὶ λαβεῖν πρότερον ἐὰν μὴ δέκα στρατείας ἐνιαυσίας ἢ πεπλεκώς. Et alibi, στρατείας πελεῖν κατ' ἀνάγκην. Idem & στρατείαν στρατεύεσθαι dicit, vt in Στρατεύομαι docui. Propriè autẽ στρατεία de pedestri expeditione dici videtur, quum Thucyd. libro 2, dicat, οὐχὶ ἐς ναυμαχίαν μᾶλλον ἢ ὅπῃ στρατείαν ἐπλεόωμεν, Neque tam ad prælium nauale quàm ad terrestrem expeditionem naugabamus. Eodem libro dicit, κατὰ τὸν Σιτάλκου στρατείαν, tempore expeditionis illius quam Sitalces Thraciæ rex susceperat. ‖Στρατεία pro στράτευμα & στρατὸ, id est pro agmine militum seu exercitu qui in expeditionem educitur, próque copiis, acceptum, legitur apud Xenoph. Pæd. 7, pag. 111, ἐρωτῶντες εἴ τι στρατείας πρὸς δέοιτο ἢ μηχανημάτων. Sed puto scribendũ potius στρατοῦ, vt ibidem, ἀπεκρίνατο ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἔχοι ἀλλαχόθι χρῆσθαι στρατῷ. Quibus dictis ἀπῆγετο στράτευμα. Vbi obserua synonymos vsurpata στράτευμα, στρατὸ, & στρατεία, si tamen id mendosum non est. quanquam Ammonius quum dixisset στρατείαν, penultima longa, esse τὸ πρᾶγμα, στρατὸν verò, penultima correpta, τὸ πλῆθος, subiungit, ea sæpe ἐναλλάσσειν ὀνόματα τῇ χρήσει, id est alterum pro altero vsurpari. Verùm ego plurimis in locis pro στρατεία ex veteribus codicibus reponendum esse comperi στρατὸ, & vicissim.

IONICE Στρατιὴ pro Στρατεία dicitur, vt βασιλιὴ pro βασιλεία. At στρατιὴ exponitur Militum copiæ, vt idem sit cum στρατόπεδα & στρατὸ, qua significat. στρατεία quoque apud Xenophontem legi modò dictum fuit.

C. Ἀστρατία, ας, ἡ, Militiæ vacatio. Aristophan. Pace, Οἷον δὲ πνεῖς ὡς ἡδὺ κοὐ τῆς καρδίας Γλυκύπικρον, ὡς πρὸ ἀστρατείας καὶ μύρου. nam ἀστρατία, tẽpore delicatioribus cibis vtuntur & potu suauiore, vnguentis item: quæ militiæ rara sunt. schol. expon. εἰρώνης. ‖Est & crimen ἀστρατείας, quum aliquis desertæ militiæ accusatur, id est quum de eo accusatur quòd non militarit, seu militiam deseruerit, quum tamen militare legibus teneretur. Plato lib. 9 De leg. τῆς ἀστρατείας ὑπόδικος γιγνέσθω, Reus sit desertæ militiæ. Sic Demosth. in Mid. ἀστρατείας ἑάλω. Itidem ἀστρατείας γραφαὶ, desertæ seu detrectatæ militiæ delationes, vt λειποταξίου γραφαί. ‖Ἀστρατία cognomen Dianæ, cui sacellum extructum fuit in agro vrbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones prælianteres vlterius non processerint, vt quidem refert Gregor. Gyrald. ex Paus.

C. Ἀ ΝΤΙ στρατόω seu Ἀντιστρατόομαι, Expeditionem suscipio aduersus aliquem, Bellum infero alicui, Belligero cũ. Capitur & generaliter pro Aduersor, Repugno. Chrysost. in c. 7 epist. ad Rom. οὐδὲ γὰρ ἀντιστρατεύεται τοῦ νόμου τῷ νοῒ ἡμῶν ἡ ἁμαρτία, de libero arbitrio loquens.

C. Ἀ Π Ο στρατόω siue Ἀποστρατόομαι, Militia mittor, Exauctoror, inquit Bud. citans hunc locum Appiani Ciuilium lib. 5, ὁ δὲ Σέξτος, αὐταλαμβάνειν ἐθέλων τὸν στρατὸν, Φάβιον τοῦ Καίσαρος ὑπαρχὸν ἐπολέμει οὐκ ἀποδιδόντα, συναγαγόντας τοὺς ἀπὸ στρατοπέδων καὶ Λιβύων. id est Militia missorum, Exauctoratorum.

C. Ἐ Κ στρατόω, Exercitum in expeditionẽ educo, Infesto agmine exeo. Gregor. de Iuliano in Constantium insurgente, ὁ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκστρατεύει, καὶ τῆς δύσεως ἀπωστάτου, infesto exercitu in eum tendit. Budæus. Idem affert & hunc locum Aristot. ex Œconom. 2, ὅκ στρατεύειν αὐτοῦ μέλλοντι ἐκ τῆς χώρας, extra fines regionis ducturo exercitum. Affert & ex Polyb. lib. 5, ἔξεστρατευκότων τοῦ Αἰτωλῶν, pro Extra patriam in expeditione agentium. vt ὅκ στρατεύειν hîc idem sit quod Platoni ἔξω στρατεύεσθαι. Pass. Ἐκστρατεύομαι idem quod actiuum ἐκστρατεύω, vt στρατεύομαι idem quod στρατεύω. Xenoph. Hellen. 7, ὡς ἤκουετο ἔξεστρατευμένον τὸν Ἀγησίλαον, καὶ ὄντα ἤδη ἐν Πελλίνῃ, vt cognouisset Agesilaum exercitum in expeditionem eduxisse, esseque iam in Pellene. Sic Thucyd. lib. 5, pag. 184, πυθόμενος τοὺς Λακεδαιμονίους ἔξεστρατεῦσθαι Idẽ & ὅπῃ addidit, quod στρατεύεσθαι & ipsum sæpe adiunctum habet: ὅκ στρατεύοντας ἐπ' Ἄργος τειχίσις ὁπλίτας.

VNDE Ἐκστράτευσις, εως, ἡ, Eductio exercitus in expeditionem, seu Expeditio, Quum milites in expeditionem educti tendunt in hostem: quod & ἔξοδος dicitur, & ἐπέλασις & εἰσβολή. ΙΤΕΜ Ἐκστρατία pro eodem, Greg. ὅπῃ ὅκστρατίαν ἀρθεῖς.

C. ΕΪΣ στρατόω, idem quod στρατόω ὅπῃ, seu ὅκστρατόομαι ὅπῃ, Expeditionem suscipio aduersus, Exercitum in expeditionem educo aduersus, Infesto agmine inuado, Infestis copiis tendo in, Bellum infero. Interdum datiuo iungitur. vt apud Gregor. Nazanz. ὅπῃ στρατοῦσι ἡμῖν, aduersus nos ducit exercitum. Basil. in lib. quo docet nos non debere addictos esse rebus huius sæculi, de diabolo loquens, καὶ φλογὶ πυρὸς ὁπλίσας ἑαυτὸν, τοῖς τῆς ἐκκλησίας σηκοῖς ἐπεστρατευσε. Aristoph. Vesp. Κἄμοί γ' ἀρπῶν τις ἐπεστρατευσατο Μῆδος, bellum mihi intulit. Et Thucyd. libro 3, τοὺς ἡμῶν ὅπῃ στρατεύσαντας, qui nobis bellum intuleritis. Synes. cum datiuo instrumentali in hoc loco, epist. 57, καὶ πολυτῆτι, αὐτοῖς ἐκείνοις οἷς ὅπῃ στρατεύει, φησὶν ἐπιξενοῦσθαι, ὅτι τοσαυτόνους ὑμᾶς οὐκ κλέψας, οὐδὲ αὐθρωπίως ἐκκήσαντο, illis ipsis per quos bellum infert. Vbi etiam nota synonymos posita ὅπῃ στρατεύειν & ἐπεξέρχεσθαι. Interdum cum accusatiuo. Affertur enim ex Euripid. οἵ πόλιν ἐπεστράτευσαν πόλιν, pro Qui aduersus hanc vrbem hostiliter expeditionem fecerunt. Interdum cum præpos. εἰς, ὅπῃ, πρός. Affertur enim ὅπῃ στρατεύω εἰς Ἕλλωας, pro Bello Græcos adorior. Et ex Aristot. libro 2 Œconom. ὅπῃ στρατεύοντος ἐπ' αὐτὸν Ἀρταβάζου, bellum ei inferente Artabazo. Quum autem scribit Thucyd. lib. 1, Κῦρος δὲ καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροῖσον καθελοῦσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, πρὸς θάλασσαν ἐπεστράτευσε, (sic enim quidam distinguunt, quum alii malint post πρὸς θάλασσαν distinguere, sublata distinctione post ποταμοῦ) aliũ vsum habet hîc πρὸς quàm πρὸ & εἰς in præcedent. locis. Pass. Ἐπεστρατεύομαι etiã ipsum ex Eurip. affertur pro Infesto exercitu tendo in aliquem, Bellum infero alicui.

VNDE Ἐπεστρατία, ας, ἡ, Expeditio quæ aduersus aliquem suscipitur. Demosth. & Thucyd. IONICE Ἐπεστρατίη, ης, ἡ, pro eodem. Affertur ex Herodoto pro Superuenientes copiæ, Exercitus.

G C. ΣΥ στρατόω, siue Συστρατόομαι, Vnà expeditionem suscipio, Vnà proficiscor in militiam, Simul milito. idem quod συμπολεμῶ & συμμαχῶ. Thucyd. libro 2, ξυνεστρατεύοντο δὲ Χῖοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα ναυσὶ, vnà in expeditionem profecti sunt Chii & Lesbii nauibus quinquaginta. Xenoph. Pæd. 3, pag. 38, κρατηθεὶς ἢ ὑπ' αὐτῶν συνωμολόγησα δασμὸν ὁσονοῦν. καὶ συστρατεύεσθαι ὅπου ἐπαγγέλλοι — νῦν οὖν δίκαιόν τι οὔτε τὸν δασμὸν ἀπήγαγες, οὔτε στράτευμα ἔπεμψας; Vbi nota synonymos posita συστρατεύεσθαι & στράτευμα πέμπειν. Itidem συστρατεύεσθαι & ἀκολουθεῖν synonymos vsurpat idem Hellen. 5, pagina 323, & Hellen. 6, pag. 349. Nã quum dixisset, ἐκ τοῦ κωμῶν συνεστρατεύοντο, mox subiungit, καὶ Κοείνθιοι δὲ καὶ Σικυώνιοι καὶ Φλιάσιοι καὶ Ἀχαιοὶ μάλα προθύμως ἠκολούθουν, καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις ὀξέπεμπον στρατιώτας. Ita συστρατεύεσθαι, στράτευμα

πέμπειν, στρατιώτας ἐκπέμπειν, ἀκολουθεῖν sive ἕπεσθαι, dicuntur οἱ συμμαχοῦντες seu συμπολεμοῦντες, socii expeditionis & belli. A

Στρατός nonnulli interpretantur Militaris: Budæus, Castrensis. Cognomen est Iouis & Martis. Itaque malim reddere Expeditionum seu exercituum præses. Στρατίου Διὸς meminêre Strabo libro 14, in Cariæ descriptione, Appianus in Mithridatico, vbi narrat quo modo Mithridates post recuperatam Cappadociam electo Muræna, in montis vertice ei sacrificium fecerit. Item Herodot. lib. 5, sub finem, ἐς Διὸς στρατίου ἱρὸν, μέγα τε καὶ ἄγιον ἄλσος πεποιημένον. Quibus subiungit, μουσοῦσι δὲ ὧν ἡμεῖς ἴδμεν, Κᾶρες εἰσὶ οἱ Διὶ στρατίῳ θυσίας ἀναγίσαι. Vbi Valla vertit Ioui militari. Apud Plinium quoque libro 16, cap. vlt. vbi vulgatæ editiones habebant, In Ponto circa Heracleam aræ sunt Iouis Statiui cognomine, Hermol. Barb. ex Poll. reponit Stratii. Minerua etiam στρατία cognominata est, id est militaris, quòd bello & militiæ præesset: cuius meminit Luc. in Dialog. meretricis. Ἀστρατία etiam eandem nuncupatam legimus à Lacedæmoniis, cuius deæ templum fuit in Laconia ideo sic nominatum, quòd Amazones illic pugnãtes nõ vlterius processere. Pausan. hanc appellat Dianã. Greg. Gyral. Vide suprà & Ἀστρατία. ‖ In lex. meo vet. στρατόν exponitur etiam μέγα, πολύ. Quò referri potest quod Aristoph. in Vesp. dicit, οὔπω δὲ κεχηνὼς βρωμησταμβρος τοῦ σοῦ δίνου μέγα χ' στρατὸν κατέπαρδεν. vbi schol. expon. εἰς πολλοὺς τοὺς στρατευσάμενον δίκον: Hesych. πολεμικὸν, vel φοβερόν. In eodem meo lex. vet. DICITVR Στράτης quoque deriuari à στρατὸς, ita vt Βάκχος à Βάκχος, Κρόνος à Κρόνος, Δῆμος siue Δᾶμος à δῆμος. Quid tamen eo vocabulo significetur, non adiicitur. Apud etymologicum leguntur eadem, additurque, adiecto per pleonasmum τ, DICI Στρατίης. Est autem Στράτης siue Στρατίης, nomen tragici poetæ apud Athenæũ, & Poll. item & apud Suidam, apud quem gemino τ scribitur. B C D

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod στρατὸς, Exercitus, Agmen militum quod in expeditionem educitur. Xenoph. Hellen. 1, στρατιὰ συνέλεγε πολλήν. Plato in Apolog. πολὺ δὴ Τροίου ἀγαθόν τι τὴν πολλὴν στρατιά. Rursum Xenoph. Pæd. 1, ὅπως χρὴ πόσιον εἰς μάχην στρατιά. Idem Pæd. 6, διαλύειν τὴν στρατιὰν, dimittere exercitum. Item στρατιὰν πέμπειν, mittere exercitum, Thucyd. pro quo Xenoph. στράτευμα πέμπειν, στρατιὰν ἐκπέμπειν. Ex eodem Thucyd. affertur στρατιὰν ποιήσασθαι pro Exercitum comparasse: & στρατιὰν διαβιβάζεσθαι eadem significat. ex eodem. Item ὁ στρατιᾶς ἄρχων, dux exercitus, Arist. De mundo, vt dicitur ὁ τῶν στρατῶν ἄρχων, & vno vocabulo composito στρατάρχης, στρατηγός. Item στρατὰ πεζὴ καὶ ναυτική, Thucyd. lib. 7, pag. 237, Exercitus pedester & nauticus, Copiæ pedestres & nauales. Sic idem dicit πᾶσα στρατὸς. Itidem κοῦφα στρατὰ, Exercitus leuiter armatus, id est Leuis armaturæ milites. Plutarchus in Fabio, ἀπέστελε τὴν κοῦφον στρατιά. Superiora loquendi genera Isocr. vno in loco complexus est ferè omnia, quum in Paneg. dicit, τίς γὰρ ἄτοπον ῥᾴθυμος ὢν τῆς μὲν μεταλαβεῖν βουλήσεται τῶν τῆς στρατιᾶς, τῆς ὑπὲρ Ἀθηναίων μὲν καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης, ὑπὲρ δὲ τῆς τῶν συμμάχων ἐλευθερίας ἀποιζομένης, ὑπὲρ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης ἐκπεμπομένης, ὅτι δὲ τὴν τῶν βαρβάρων τιμωρίαν προυμένης; Quis est vsque adeo ignauus qui militare detrectet in exercitu qui à Lacedæmonius & Atheniensibus ducitur, pro sociorum libertate colligitur, à Græcia vniuersa mittitur, & ad pœnas de barbaris sumendas proficiscitur? Vbi nota primùm μετέχειν στρατιᾶς, partem esse exercitus: deinde, στρατηγεῖν στρατιᾶς τινος, & ἀποίζειν στρατιὰ, & ἐκπέμπειν στρατιὰν, quæ ipsa aliquò ἐκπορεύεται, quũ nimirũ ἐκστρατεύεται ὅτι τινα. In sacra scriptura ἡ στρατιὰ τοῦ οὐρανοῦ de sideribus dicitur, teste Suida. ‖ Annotatur in lex. meo vet. στρατιὰν, habens penultimam correptam, significare non solùm τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καὶ τῶν ἄλλων, sed etiam αὐτὴν τὴν στρατιὰν. quo modo & στρατία vsurpari suprà docui. Refer huc quod affertur ex Aristot. libro 2 OEconom. ὅτι στρατιᾶς pro Militiæ. Et ex Thucyd. ἔν τε τῇ στρατιᾷ καὶ ἐν τῇ πόλει, domi ac militiæ. (Vbi tamẽ potius reddideris, Et in vrbe & in exercitu, seu castris) Item ex Herod. στρατὴν ποιέεσθαι ὅτι τινας, vt dicitur, στρατιὰν ποιεῖσθαι ὅτι τινα: quod & στρατεύεσθαι ὅτι τινα, & ὅτι στρατεύεσθαι τινι, Expeditionem suscipere aduersus aliquem, Agmine infesto inuadere. Nisi & ibi malis στρατὴν ποιεῖσθαι ὅτι τινα interpretari Comparare & conscribere exercitum qui mittatur aduersus aliquẽ. vt affertur ex Xen. τῶν εἰς Μήδους στρατὰς pro Exercitus qui ad Medos mittitur. E

C. Παισὶ στρατᾷ, Cum vniuerso exercitu, Cum omnibus copiis. μετὰ πάντων τῶν στρατεύματος. Thucyd. libro 2, pag. 58, ὡς ἤδεσαν τινὰ τῶν ἐκ τῆς πόλεως παισὶ στρατᾷ ἐν Μεγάροις ὄντας. vbi schol. expon. τινὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτῷ μετὰ πάντων τῶν στρατεύματος. Sic παισὶ μαχεῖ eadem pag. dicit, & alibi παμπληθεί. IONICE Παισὶ στρατῇ pro παισὶ στρατᾷ dicitur. Apud Suid. legitur ET Παισὶ στρατῇ, ὁλοσχερῶς στρατοπεδεύω. quod ex στρατὸς potius compositum est. B

Στρατιώτης, ου, ὁ, Miles. Apud Athenæum, libro 1, Μιθραδάτου δορυφόρων ἀναξιβίων σκίμνοι στρατιῶται. Idem Athen. libro 5, στρατιώτου ἀμείνων. Item στρατιώτης ὁ πάσας τὰς τιμὰς στρατείας τετελεκὼς καὶ μεταφορικῶς πᾶς μάχιμος, Qui missionem vt veteranus impetrauit, Miles emeritus. Et οἱ στρατηγικοὶ στρατιῶται apud Herodian. Milites prætoriani. Item apud Plutarch. ἐξέτασις ἐν τῷ στρατιωτῶν, habebatur militum delectus. ‖ Στρατιώτης dicitur etiam τὸ ἀναπωπικὸν πλῆθος, vt annotat schol. Thucyd. in hoc loco lib. 6, pag. 206, ὁ ὁμοῦ πολὺς ὅμιλος καὶ ἀναπωπός. Sic Latini historici dicunt Miles pro Militum multitudo. ‖ Est & herbæ nomen apud Dioscor. libro 4, cap. 101, eáque duorum generum est. altera enim vocatur ἀναπωπὸς πατάμιος, seu ὁ ὅτι τῷ ὑδάτων φυόμενος, altera ἀναπωπὸς ὁ χλιόφυλλος. Descriptionem vtriusque ibi vide, necnon apud Plin. lib. 24, cap. 18, vbi fœm. gen. vocatur ab eo Stratiotis. D

C. Συστρατιώτης, ου, ὁ, Commilito. Herodian. lib. 4. συστρατιώτης τε ὢν αὐτῷ μᾶλλον ἢ βασιλὲς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο, commilitonem quàm principẽ se vocari malle simulabat. Idem lib. 6, συστρατιώτην αὐτῷ ὄντα καὶ σύσκηνον, commilitonem & contubernalem.

Στρατῶνις, ιδος, ἡ, Fœmina quæ militat, vt quidam interpr. Est & πατάμιος πία, teste Hesych. quam Dioscor. masculi gen. στρατιώτιν vocat. ‖ Adiectiuè etiam accipitur. vt quum στρατωνίδες ἵπποι vocantur αἱ ἀναπωπαὶ ἀρουσαί τινὰ μέλοντα πλεῖσθαι, naues quibus vehuntur seu transiuntur milites qui pedestre certamen inituri sunt: vt ἱππαγωγοὶ, quibus equi vehuntur. Testatur id schol. Thucyd. quoque, qui Thucyd. libro 6, pag. 212, de nauibus Atticis, ὧν αἱ μὲν ὀξύκοντα, πολεῖαι, αἱ δὲ ἄλλαι, στρατωνίδες ἦσαν. Itidem apud Xenophontem Hellen. 1, & Plutarch. Pericle. Diodor. Sicul. στρατωνικὰ πλοῖα vocat.

Στρατωνικὸς, οῦ, ὁ, Militaris. vt σκίμνη στρατωνική, Xenoph. Pæd. 4 ὅπλα στρατωνικὰ, Herodian. libro 1. στρατωνικὴ δίαιτα, idem libro 5. quo modo στρατωνικὴ ἀρχὴ, Athen. libro 4, & apud Vartonem Vita militaris. Apud eundem Athen. libro 14, στρατωνικὴ ἀρχαιος. Rursum Herodian. lib. 6, στρατωνικὴ ἐμπειρία. Isocr. ad Philipp. στρατωνικοὶ κίνδυνοι. vt Xenoph. Pæd. 3, στρατωνικοὺς πόνους φέρειν, militares labores. Liu. dicit Militarem operam nauare: & Plin. Cõsulatum militari industria meritus. Item στρατωνικαὶ ναῦς apud Diodorum libro 20, quæ à Thucyd. & aliis vocantur στρατωνίδες, naues ad traducendos milites: quas idem στρατωνικὰ πλοῖα nominat, eodem libro, στρατωνικὰ πλοῖα πεζοῖς ἄγοντα. Item στρατωνικὰ χρήματα, pecuniæ quibus milites aluntur, apud Demosthenem, & Demetr. Phaler. Item homo aliquis στρατωνικὸς dicitur qui militiæ studet, vt στρατηγικὸς qui ducendo exercitui studet aut qui exercitum ductauit. Herodian. libro 4, διὰ ταῦτα ὡς στρατωνικὸς ὑπ' αὐτῷ ἐφιλεῖτο, propterea eum vt hominem militarem diligebant. Eodem libro, οἷος, ὡς στρατωνικὸς δὴ, ὁ Αντωνῖνος ἔχαιρε. Vbi Polit. Quibus Antoninus militariter delectabatur. Itidem Plutarch. in Alex. οἷα νέος καὶ στρατωνικός. Adde hoc Athen. οὐ ἔνεκα στρατωνικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρὸν, Militem, Hominẽ qui militiam sectatur. Στρατωνικὸς dicitur

etiam qui rei militaris peritus est, vt στρατηγικὸς qui gnarus est artis imperatoriæ. Herodianus libro 1, ἀνὴρ στρατωνικὸν εἶναι δοκοῦντα, militaris disciplinæ peritum. Itidẽ lib. 4, στρατωνικὸς γεγενῆσθαι δοκῶν, qui non imperitus rei militaris habebatur. Neutro gen. τὸ στρατωνικὸν, subaudiendo πρᾶγμα, aut tale quid, dicuntur ipsi milites, vt τὸ ἱππικὸν equites, τὸ πεζὸν pedites, τὸ ναυτικὸν nautæ. Plutarch. De laude propria, ὡ γθύει μάλιστα τῆς θεωρητικῆς τὸ ναυτικὸν ἰδεῖν ὅτι καὶ στρατωνικὸν ἀλισκομένοις. Sic Herodianus libro 2, πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατωνικὸν ἀλισκομένοις. Sic Herodianus libro 1, μεγαλόφρων δωρεᾶς χρημάτων οἰκειωσάμενος τὸ στρατωνικόν. Sic & Thucyd. libro 8, pag. 288. Plur. τὰ στρατωνικὰ, res militares, vt τὰ πολεμικὰ res bellicæ. Herodianus libro 6, ὡς ἀσκοῖν τε αὐτοὺς τὰ στρατωνικὰ, καὶ ἐς τὸ πολεμεῖν ὅλοις τοῖς ἐπιδείξεσι θαρσαλεωτάτοις, vt eos ad militaria munera exerceret. Xenoph. in Laced. repub. ὥστε ὁρῶν ταῦτα ἡγήσαιο αὐτοὺς μὴ ἄλλοις αὐτοῦ χρῆσθαι ἢ τῷ στρατωνικῷ, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῇ ὄντι τεχνίτας τῆς πολεμικῶν. Rursum Herodianus libro 3, διοικήσοντα τὰ στρατωνικὰ, ad imperatoris munia obeunda, vt Polit. vertit. Paulo antè dicit, καὶ τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικήσοντα. At στρατωνικὰ φρονεῖν, Plut. Oth. Non vlterius sapere velle quàm militem decear. B C

VNDE Στρατωνικῶς, Militariter. vt Liuius, Militariter grauis: Tacit. Militariter lautus. Isocr. Areop. σωφρόνως ζῆν καὶ στρατωνικῶς. Et Thucyd. libro 2, ἔπλεον μὴ ὡς οὐκ ὅλῳ ναυμαχία, ἀλλὰ στρατωνικώτερον παρεσκευασμένοι, ἐς τὴν Ἀκαρνανίαν, magis militariter instructi.

Σ Τ Ρ Ε Φ Ω,

F. φω, Verto, Verso, Flecto, Torqueo. Demosthen. in Mid. τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὐδὲ καθ' ἓν πωποτε χῇ στρέφων οἴος τ' ἦν ἀναγκῆν ἐπ' ἐμὲ, Versans quoquouersus, vel in omnem partem. Plutarchus autem περὶ Κολ. dicit πάντα πειρᾶν καὶ στρέφειν. Dicitur item aliquis στρέφειν ἑαυτόν. vnde apud Xenophontem Hellen. 4 στρεψάντες ἀπὸ χώρου, possit videri subaudiendum ἑαυτὸ, itidemque in aliis huiusmodi locis. At στρέφειν ἑαυτὸν ἐς ποικίλα πράγματα apud Aristoph. in Nub. est Conuertere animum suum & appellere ad res improbas. Sic ferè Cic. Naturam suam versare & regere ad tempus, atque huc & illuc torquere & flectere. Tacitus, In ambitionem flexisse arguebatur. Item eques suum equum στρέψαι dicitur, pro, Flectere seu Reflectere. Xen. in Hipparch. καὶ ἐκ τοῦ ἐστάναι δὲ στρέψαντα δεῖ πάλιν ὁρμᾶν. Idem in eadem significatione passiuo quoque vtitur pro Flecti seu reflecti: ἀγαθὸν οὖν τὸ στρέφεσθαι τάχιστα μελετᾶν. Vnde στροφὴ dicitur eiusmodi equorum flexus seu reflexus, quì & καμπὴ. Itidem poeta Lat. dicit Flectere equos. Ex Homero autem affertur στρέψαι ἵππους pro In fugam vertere: quo signif. τρέψασθαι quoq; dicitur. Qui autem in fugam vertuntur, etiam ipsi στρέφονται, id est à cœpto progressu auersi reuertuntur seu pedem reflectunt. Accipitur & pro Torqueo, Contorqueo, Intorqueo, vt paulo antè dicere cœpi: affertúrq; ex duobus Aristot. locis Rhetor. 1, pro Torquere, τῇ λέξει μεταπιθέναι καὶ στρέφειν. Quò referri potest hoc Platonis libro 1 De repub. στρέφοιεν αὐτὸ πρὸς ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι. quod sic interpretantur, Eius animum angunt sint veri nec'ne. Latinis certè Aliquid aliquem aut animum alicuius torquere dicitur pro Angere. Inest aliqua torquendi etiam significatio verbo στρέφειν, & quũ pro Luxare capitur. vt apud Herodotum, ἐστράφη τὸν πόδα, Laurentius Valla interpr. Intorsit & luxauit pedem. Vnde apud Dioscoridem, στρέμματα luxata. Rursum στρέφω pro Torqueo apud medicos accipitur, vt Galenus quoque στρέφει apud Hippocratem expon. σῦφον παρέχει. Sic Antiphan. apud Athenæum libro 3, — ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με θεὸς τὸν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν. Inde σῦφοι dicuntur Intestinorum tormina. Στρέφω pro Verso, Voluto, accipitur & in alio loquendi genere, vt quum aliquis aliquid dicitur στρέφειν πρὸς ἑαυτόν, pro Animo versare seu volutare. Basil. in epist. ad Eustathium, καὶ γὰρ πως ἤδη καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, μή ποτε ἀληθὲς ὄντι τὸ θεῖον τῷ πολλῶν θρυλλουμένῳ, Mecum ipse versabam animo. Hesych. στρέφει expon. non solùm κάμπτει, λιχνεύει, διώκει, sed etiam φιλοῖ, ἀποσείεται. Neutralem alicubi significationem habet, vt quum significat Reuerto, seu Remeo, pro Reflecto pedem. Plinius passiuè etiam interpretatur hæc Theophrasti, στρέφειν δὲ δοκοῦσι τὰ φύλλα μετὰ τροπὰς θερινάς· καὶ πύτῳ γνωρίζουσιν ὅτι γεγίλωται αἱ τροπαί: ita reddens, Circumagũtur enim folia earum post solstitium: nec alio argumento certius intelligitur fidus confectum. Rursum neutraliter ex Aristophane στρέφειν affertur pro κλέπτειν & Versutè agere. Quo sensu pass. στρέφεσθαι accipi infrà docebo. A B C D E F G H

PASS. Στρέφομαι, Vertor, Versor, Flector, Torqueor: sequendo significationes actiui στρέφω. Ac primùm aliquis στρέφεσθαι dicitur qui à cœpto progressu pedem retrorsum agit & reflectit. Iliad. ζ, sub finem, οὔτ' δὴ ἔμελλε στρέψεσθ' ἐκ χώρης οὔτε ἢ ὀαρίζε γυναικί. vbi schol. expon. στρεφήσεσθαι. Xenoph. Pæd. 3, οἵ γε μὴν πολέμιοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα, sed terga vertentes in propugnaculum refugiebant. Et Pæd. 6, ὧν δέ τις στρέφεται, παραδιδόναι θέλων, θανάτῳ ζημιοῦν. Idem, Pæd. 7, pagina 104, ἐστράφησαν αὐτοπροσώποι τοῖς πολεμίοις, Faciem obuertêre hostibus. Ibidem paulo antè, οὔτε τῆς κέρασι σημεῖον μηκέτι αἴω πορεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ στραφῆναι, sed in eo loco conuerti. Pro Verti seu Conuerti apud Aristotelem quoque accipitur, quippe apud quem, ὅταν θᾶττον στραφῇ τὸ ἔμβρυον, Bud. pag. 955, interpr. Quum primùm fœtus in vtero conuersus fuerit. Ira etiam στρέφεσθαι dicitur, quũ non procedit vlterius, sed flectitur irati hominis animus. Soph. Trachin. Κἂν σου στραφείη θυμὸς, εἰ τὸ παῦ μάθοις. vbi schol. expon. λήξειεν ἡ ὀργή, pagina 371. Possis simpliciter etiam interpretari, Flectatur animus tuus. Ligna quoque στρέφεσθαι dicuntur quum torquentur seu contorquentur. Theophrast. ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος θεωρεῖσθαι καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, τῆς δὲ θηλείας ἀνεργὰ καὶ ἀσταθῆ καὶ μαλακώτερα. Et mox, ἅπαν γὰρ τὸ ἄρρεν τῇ πελεκήσει καὶ τραχύτερον καὶ ἐπεγραμμένον μᾶλλον καὶ διεστρόφον. Vnde Plinius, Lignum maribus durum, & in fabrili opere contortum, fœminæ mollius: publico discrimine in securibus: quippe respuuntur, & fragosius fidunt, ægrius reuelluntur. Vbi στρεφόμενα seu ἐπεγραμμένα ξύλα, ligna torta, opponuntur τοῖς ἀσταθέσι, facilè flexilibus: & θέρα τοῖς διεστρόφοις, μαλακὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἀπεμπτείοις. Hue refer στρέφεσθαι de intestinorum torminibus dictum, & στρέφεσθαι significans Intorquendo luxari: de quibus mentio facta est in Στρέφω. Item Στρέφομαι Versor, Circumagor. Iliad. ω, — οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει παιδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, versabatur modò hic modò illic. Plato epist. 7, ὅλῃ γῆς στρέφεσθαι, In terra versari seu agere. Quò refer στρέφεται quod Hippocrates in libro De aëre, locis & aquis, accepit pro οἴῃ ἐνοικεῖ, teste Galeno in suo lexico. Itidem Gregorius Nazanzenus, ἐν μέσῳ στρέφῃ, in medio versaris. Item, πρὸς τὸ αὐτὸ ἥλιος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ καὶ ἡ διαλεκτικὴ τῇ φιλοσοφίᾳ, Aristot. Metaphys. 3, Versatur circa idem genus. Homerico loco similior est hic Philostr. epist. 18, ναὶ ἔρως καὶ νέμεσις ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι, celeres sunt & modò hunc locum modò illum pererrant. Dicitur & ille στρέφεσθαι qui ad angustias redactus aut doloribus exagitatus, modò huc modò illuc se versat & circumagit, seu torquetur. Plutarch. Coriol. τροφὰς τε πωποτὰ πᾶς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον. Aristophanes Nub. Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὸν νυχθ' ὅλον; Sed & ii qui fallaciis technisque vtuntur & tergiuersantur, dicuntur στρέφεσθαι, quum se modò huc modò illuc versant vt elabantur. Plato Politicωῖ libro 3, de homine litigioso, ἱκανὸς πάσας μὴ σοφαὶς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθὼν, ὑποστεφῆναι λογιζόμενος, ὥστε μὴ δοῦναι δίκας. Vbi Budæus, Omnia excogitans vt euadat iudicium nec satisfacere cogatur. Idem in Phædro, τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; Quid igitur tergiuersaris? Quid tandiu cunctaris? Greg. in Iulian. inuectiua 1, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ὑποκρύψῃ, ὑπὸ πολλὰ στρεφῇ, καὶ παντοῖος γίγνηται ταῖς ὑπονοίαις. Vbi nota etiam additum accus. sicut in hoc loco Aristoph.

[illegible]

[illegible]

Στρεφάσκω, Verso. idem quod στρέφω, nisi quòd frequentatiui formam gerit.

Στροφή, ῆς, ἡ, Versio, Versura, Versatio: seu Flexus. vt στροφὴ τοῦ τραχήλου, Flexus colli, Motus ille quo collum vertitur & circumagitur. vide in Στροφεύς. Item στροφὴ dicitur quum sessor equum progredientem habenis reflectit, seu in obliquum flectit: quod πλαγίωσις dicitur, & κάμψις, id est flexus. Xenoph. in libro De re equestri, pag. 551, ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν τοῦ εὐθέος, καὶ τό, τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν. δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Ibidem dicit κάμπτειν & πλαγιοῦν τῷ χαλινῷ pro στρέφειν: item ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἀναστρέφειν, reflectere in latus sinistrum: & εἰς τὰ δεξιὰ στρέφειν, in dextrum latus conuertere. Ibidem ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει, vtranque maxillam equi assuefacit vt modò in dextrum latus, modò in sinistrum flectatur. Præcipit igitur eo loco quem citaui vt equus sensim retineatur ante flexus, seu dum flectitur. Erat & choro sua στροφή, id est conuersio, quum videlicet ad spectatores conuersus pronuntiabat atque decantabat versus quosdam. In argumento Νεφελῶν Aristoph. καὶ ὅτε μὲν πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἑώρα· ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοὺς ἀναπαίστους διεξῄει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέφετο, τοῦτο ἐκαλεῖτο στροφή: quum remotis è scena histrionibus, ad populum conuersus chorus anapæsticos versus pronuntiabat seu recitabat. Itidem idem schol. in eadem fabula, τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος. ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. Idem in eadem fabula τὰ κατὰ σχέσιν παραβάσεων εἴδη esse dicit στροφήν, ἀντίστροφον, ἐπίρρημα, ἀντεπίρρημα: quibus nonnullos addere ᾠδὴν & ἀντῳδήν: verùm τὴν στροφὴν ἔχειν ὁμοίαν ἑαυτῇ τὴν ἀντίστροφον. solent enim στροφὴ & ἀντιστροφὴ ex eodem carminis genere constare. Tragici etiam poetæ in suis fabulis habent chororum στροφάς. annotátque Triclin. apud Sophoclem, κινουμένους τοὺς χοροὺς τὰς πρὸς τὰ δεξιά, cecinisse τὴν στροφήν, ἀντιστροφὴν autem, πρὸς τὰ ἀριστερά: ἐπῳδὸν verò cecinisse stando. (QVAE Ἐπῳδὸς ita nominabatur διὰ τὸ ἐπᾴδεσθαι τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, siue διὰ τὸ μετὰ τὴν στροφὴν ᾄδεσθαι) vbi etiam addit quid significare voluerint poetæ his στροφαῖς & ἀντιστροφαῖς. Idem Triclinius στροφὴν appellat quum Electra ad chorum conuersa verba facit, & quum ad Orestem. Lyrici etiam poetæ in suis versibus habent στροφὰς & ἀντιστροφάς, ex eodem carminis genere & pari syllabarum numero cõstantes, vt apud Pindar. videre est. Sed & musici suas στροφὰς & ἀντιστροφὰς ac ἐπῳδοὺς habuisse dicuntur, seu suas καμπὰς & flexus. Pro conuersione & reuolutione apud Platonem quoque De legibus accipitur, dicentem στροφαὶ ὡρῶν, tempestatum conuersiones atque mutationes. Στροφὴ dicitur item quum quis fallere aliquem studens, modò huc modò illuc se conuertit, vt elabẽdi viam aliquam inueniat: Tergiuersatio fraudulenta. Etiã Lat. Stropha, & plur. Strophæ. Plato Polit. 3, de homine litigioso, ἱκανὸς πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, nulla non versutia vti sciens vt iudiciũ euadat. Galen. ἐπ' ἐκείνων γὰρ τὴν αὐτὴν στρέφοντες στροφήν, eadem versutia & fallacia vtuntur. Itidem apud Aristoph. vbi Mercurio dicẽti, Παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με, Carion respondens, Quid? ait, στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, schol. στροφαὶ expon. οἱ συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι, vt significet Verba ad fallendum detorta, σκολιοὶ λόγοι, seu πλοκαί. Greg. certè dicit λογισμῶν πλοκὰς & λογισμῶν στροφάς, non absimili significatione, id est Argutiarum versutias. Latini quoque hoc vocabulo vtuntur eodem sensu. vt Martial. Nihil stropharum est: iam salarium dandum est. Hesychio στροφαὶ sunt ἀντιλογίαι, διαστροφαί. Idem στροφαὶ exp. etiam ἀστραπαί: vt & paulo antè στροπὴ Paphios dicere annotarat pro ἀστραπή, id est fulgur. pro quo & στεροπή.

C. Στροφολογία, ας, ἡ, Conuersio dictionum. Ex B.

C. Ἀγχίστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conuersioni mutationíque propinquus, id est Subinde mutabilis. Thucyd. lib. 2, ῥᾷον γὰρ ἐτόλμα τις ἃ πρότερον ἀπεκρύπτετο, μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν,

ἀγχίστροφον τὴν μεταβολὴν ὁρῶντες τῶν τε εὐδαιμόνων καὶ αἰφνιδίως θνησκόντων, καὶ τῶν οὐδὲν πρότερον κεκτημένων, subitam mutationem. Itidem ἀγχίστροφοι διώξεις in præliis, aut velitationibus. Procop. ἥ τε μάχη καρτερὰ ἐγεγόνει, καὶ ἐν χρόνῳ ἦν· ἀγχιστρόφοις τε τὰς διώξεις ἐποιοῦντο ἐς ἀλλήλους ἑκάτεροι, Vtrinque autem celeri excursu atque recursu impressione facta, exercitus exercitum lacessebat. Dicuntur enim ἀγχίστροφοι διώξεις, quum ille qui fugiebat, conuersus persequentem sese cogit reflectere pedem, & in fugam vertit. Item aliquis ἀγχίστροφα βουλεύεται, quum in capto consilio non pergit, sed sententiam mutat. Herodot. in Polymnia, συγγνώμην μοι ἔχετε ὅτι ἀγχίστροφα βουλεύομαι, quòd consilium muto, & contrariam superiori opinionem dico. Itémq; homo aliquis ἀγχίστροφος est, qui versatili est ingenio, & velum scit modò huic modò illi vento obuertere, prout vtile videtur. Apud Suidam, ὁ Θεαμήδης ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος, καθωμίλει τοῖς καιροῖς, πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Præterea aliquis dicitur ἀγχίστροφος γίνεσθαι pro συστρέφεσθαι, seu ταχὺ ἐπιστρέφεσθαι, vt apud eundem, εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσι. id est, Facite ἀγχιστρόφους διώξεις, Subitò conuersi persequimini eos qui vos antè persequebantur, & eorum terga cædite quibus vestra cædenda dederatis. At ἀγχίστροφον ἐπιχείρημα Hermogeni lib. 1 De inuent. esse dicitur τὸ ἐκ τοῦ συνεγγὺς ἔχον τὴν ἀπόδειξιν: vt si dicamus, οἱ ἀσεβεῖς, & statim addamus, seu inferamus, οἷς οὐδὲ ἡ γῆ τοὺς καρποὺς ἀνῆκε. Τὸ ἀγχίστροφον substantiuè accipitur pro subita mutatione, seu mutabilitate & instabilitate. vt apud Suid. ex Procop. τῷ ἀγχιστρόφῳ τῆς τύχης, quæ nimirum παίζει ἡμᾶς ταῖς ἀγχιστρόφοις μεταβολαῖς, vt Gregor. de rebus secularibus dicit. Hesychio ἀγχίστροφος est itidem εὐμετάβολος, εὐπερίστροφος. VNDE Ἀγχιστρόφως, Subita conuersione ac repentina mutatione. Dionys. Longin. ὡς ὑπὸ πνεύματος τῇδε κἀκεῖσε ἀντιστρόφως ἀντισπώμενοι.

C. Ἔνστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, in vulg. lex. affertur pro Agilis, Tortilis. Sed puto mendosum esse, & pro eo reponendum εὔστροφος.

C. Εὔστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔστρεπτος seu εὐστραφής. id est Facilè versatilis, Qui facili motu versatur, seu vertitur & circumagitur, Agilis. vt quum de naui dicitur. Plutarch. Anton. ναυσὶν εὐστρόφοις καὶ ταχείαις. Vbi Bayf. Nauibus agilibus & celeribus. Itidem animal aliquod, veluti equus, dicitur esse εὔστροφον, quod habenis parens, facilè flectitur & circumagitur. Plut. in Polit. præcept. οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ λόγῳ ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἴακι καὶ χαλινῷ, τὴν πολιτικὴν ἀρετήν, ὥσπερ εὐστροφώτατον ζῶον, ὥς φησι Πλάτων, δεῖ ἐκ πρύμνης ἁπτομένην καὶ εὐθύνουσαν. Item Tortilis, Flexilis: seu, Bene aut pulchrè tortus. vt quum de funiculo dicitur, quemadmodum & εὔστρεπτος: veluti quum Oppian. libro 3 De venat. dicit, εἴ ποθ' ἕλοιεν εὐστρέπτοισι βρόχοισιν Ἵππαγρον δολίοισι λόχοις, laqueis flexilibus, seu tortilibus aut bene tortis. Itidem habenæ dicuntur εὔστροφοι quæ flexiles sunt. vt apud Plutarchum De deo Socr. εὐστρόφους καὶ μαλακάς, ὥσπερ ἡνίας ἐνδούσας. VNDE Εὐστροφία, ας, ἡ, Versatilitas. Plutarch. De solert. anim. οὐ γὰρ ὁμοίως ἀετοὶ πέτανται καὶ πέρδικες, οὕτως οὐδὲ παντὶ λογικῷ μέτεστιν ὡσαύτως τῆς εὑρομένης τὸ ἄκρον εὐστροφίας καὶ ὀξύτητος. vbi videtur ei inesse aliqua etiam versutiæ significatio, seu ingenii versatilis, quod agiliter modò huc modò illuc conuertit, vt exitum inueniat ἐν τοῖς ἀπόροις.

C. Μονόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicam habens στροφήν. Apud Theophrast. Hist. plant. lib. 5, μονόστροφος ἅμαξα Gaza interpr. Plaustrum simplicis verticis.

C. Νεόστροφος, Nuper tortus: ideóque Nouus. Itidẽ Hesych. νεόστροφον exp. νεωστὶ ἐστραμμένον καὶ καινόν. Il. ο, v. 469, Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον.

C. Πολύστροφος, Qui multis gyris circumagitur. Alii, Versatilis, Mobilis.

C. Φιλόστροφος, Qui verti & mutari amat, Mutabilis, Inconstans. Poll. lib. 6, ἔλεγον δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ φιλόστροφον, τὸν εὐμετάβολον, qui facilè mutatur.

Στροφαῖος, ου, ὁ, Versutus, vt quidam interpr. Qui multas nouit στροφάς. Epitheton est Mercurii, vt Aristoph. quoque

declarat, apud quem Mercurius Cationi dicit, [illegible] Quæ verba Catō detorquēs, tanquā [illegible] dictū ex. ſtmans [illegible], id eſt à ſtrophis, ſeu verſutis doloſis, Quinc (inquit) [illegible] non quicquam ſtrophis hic opus eſt. quaſi ſe denominaret ita [illegible] (ſicut alio nomine idē deus dicitur [illegible]) ſeu [illegible], quod [illegible] proprium eſt. Alias Mercurium cognominari [illegible] aiunt [illegible], qui ſolent [illegible], vt annotat ſchol. Ariſtophanis. Heſychio [illegible] eſt [illegible] B Quibus præteritis verbis cognomenti rationem affert, à cardine ianuæ apud quam ſtatui ſolebat, denominatum ſignuens. Atque ita hoc [illegible] deriuandum eſſet a [illegible]. Vide & [illegible].

Στρόφας, ά, ὁ, Quæ circumagitur ſeu circuertitur. Sophocl. Trachin. p. 335. [illegible] vt Trachiniæ [illegible] C vt dicat poeta, Inter omnes homines verſari & operari modò gaudia, modò mœrores, ſicut rota ſi [illegible] perpetuo motu circumvertitur axem. Vocat ergo [illegible], ipſas [illegible]. Itē Στρόφαδες ſunt inſulæ quædam in Ionio pelago, vt annotatur in lex. meo veteri. Plin. lib. 4, cap. 11, Ante Zacynthum xxxv. M. paſſ. in Eurum ventum Strophades duæ, ab aliis Plotæ dictæ. Igitur Στρόφαδες ex D inſulæ videri poſſent dictæ quoniam circumveniuntur quamobrem & [illegible] nominantur, quia natare nauis in modum videntur. Sed canit Virg. l. Æn. 3. Serranum ex vndis Strophadum me littora primā Accipiunt: Strophades Graio ſtant nomine dictæ Inſulæ Ionio in magno: quas dira Celæno Harpyiæque colunt aliæ, Phineia poſtquam Clauſa domus. Vbi inter alia Seruius, Pulſæ de Arcadia, peruenerāt ad inſulas quæ appellantur Plotæ: & quum vlterius vellent tendere, ab Iride admoniti (nimirum Zethus & Calais qui eas perſequebantur) vt deſiſterent à Iouis canibus, ſuos conuerterunt volatus: quorum conuerſio, id eſt [illegible], E nomen inſulis dedit. Quæ Seruii verba confirmat Apollon. Argon. 2, itidem de Zetho & Calai Harpyias perſequentibus, [illegible]. Strophades [illegible] nuuens, [illegible] inſulas ex eo nominatas fuiſſe, quoniam ibi Zethus & Calais ad nauem [illegible], nec vlterius perſequi Harpyias inſtiterunt. Quæ ſi ſequamur, falſum fuerit etymon ſecundū quod à circumuerſione nomen acceſſiſſe dicendæ eſſent: præſertim quum & Virg. dicat Strat. F Heſychio [illegible] ſunt etiam [illegible].

Στρωφῶν, ῶνος, ὁ, theatri pars in qua erant heroes indigetati, vel in bello mortui vel in aquis. Poll. libro 4, [illegible] Affertur ex Luciano etiam, [illegible] ſine expoſitione. Sed forſan per [illegible] ibi intelliguntur [illegible] Homerici, aut funes quibus aliquid verſatur ſeu flectitur.

Στρωφός, ἑός, ὁ, Vertebra. vt [illegible], vertebræ colli, id eſt oſſa quibus collum circumvertitur ſeu circumagitur. Poll. libro 2, [illegible] G Ariſtophan. apud Euſtathium, pagina 1746. Στρωφὸς [illegible] Qui locus deſumptus eſt ex Theſmophor. vbi mulier excuſans tormina ventris, & à fimetum ſe ſecetſuram ſimulans, ad mœchum abit, [illegible] Athen. lib. 3. [illegible] Idem Dioſcor. lib. 3, cap. 166, de anetho, [illegible] Plinius lib. 20, c. 18, Anethum quoque ructus mouet & tormina ſedat. Rurſum Dioſc. de ammi, [illegible]: & Plin. Tormina diſcutit. VNDE Στρωφᾶμαι, ῶμαι, Inteſtina mihi torquētur, Torminibus excrucior, Torminibus vexor ſeu laboro, Tormina patior. Dioſc. de oleo, [illegible]

A Στρωγξ, γγός, ὁ, idem quod [illegible]. nam colli vertebras quas alii vocant [illegible], Pherecrates [illegible] nominat, vt ex Poll. docui. Item Portarum cardines appellantur [illegible], perinde vt [illegible], fortaſſiſque metaphorice præcedentes [illegible] ab his portarum denominantur: præſertim quum Plato apud Dionyſ. Long. dicat collo [illegible] veluti cardines quibus circumuertitur. Plutarch. Rom. [illegible] portarum cardines. ‖ Στρογγύλοι dicuntur etiam vertibula illa aerea quæ ſabentium fiſtulis aut epiſtomiis addūtur, vt verſa ſinant effluere aquam, & rurſum conuerſa effluentem reprimant: quale in gutturnis etiam vſuimus, aliiſque vaſis aquarius aut vinariis etiam. Schol. Ariſtoph. in Nubibus, [illegible] ‖ Ariſtophan. dixit etiam [illegible] quod interpretantur Linguæ verſatilis volubilitatem Ranis, [illegible] Malim, Linguæ meæ cardo ſeu vertibulum. Innuit enim deos ætheres eſſe qui ipſius linguam in loquendo circumagant: vt Ouid. Eſt deus in nobis, agitante calefcimus illo: Impetus hic ſacræ ſemina mentis habet. Schol. [illegible] dici ſcribit [illegible].

Στρόφιγξ, γγος, ἡ, Conuerſio. idem quod [illegible] ſeu Volumen & ſpira, vt ex Euripid. [illegible] affertur pro Lorum volumina [illegible].

Στρόφιος, ι, Verſatilis ingenii homo, Verſutus, Verſipellis; qualis ſupra [illegible] Ariſtoph. Nub. D [illegible], vbi ſchol. expon. [illegible], Qui in anguſtiis facile inuenit aliquas ſtrophas quibus euadat. Apud Heſychium oxytonas ſcribitur, exponentem [illegible], ſed rectius paroxytonas, vt & apud Euſtathium p. 1561, [illegible] dicitur nominatus non ſolum [illegible], ſed etiam [illegible].

Στρόφιον, ου, τό, Funiculus e loro aut cannabe aliaue materia tortus ſeu plexus. [illegible], Heſychio. Odyſſ. η, v. antepenult. & Odyſſ. ι, verſ. 199, de pera Vlyſſis, [illegible] erat in ea lorum flexile, ſeu funiculus e loro tortus ſine plexus, ex quo ſuſpendebatur. ſchol. exp. [illegible]: item adrectiue [illegible]. Sed rectius ſubſtantiue accipitur, vt & ab Euſt. expoſitum [illegible] F [illegible]. ‖ Heſychio [illegible] ſunt [illegible] forſan cirri ſeu circinni intorti. ‖ Medici vocant tormina inteſtinorum. Cornelius Celſus, libro 2, cap. 6, de ſignis aquæ intercutis loquēs, Eiuſdem morbi nota eſt vbi circa vmbilicum inteſtina torquentur, (quod Græci vocant) coxæque dolores manent. Hippocr. Aphor. 11, libr. 4. [illegible] Ariſtophan. apud Euſtathium, pagina 1746. [illegible] G Qui locus deſumptus eſt ex Theſmophor. vbi mulier excuſans tormina ventris, & à fimetum ſe ſecetſuram ſimulans, ad mœchum abit, [illegible] Athen. lib. 3. [illegible] Idem Dioſcor. lib. 3, cap. 166, de anetho, [illegible] Plinius lib. 20, c. 18, Anethum quoque ructus mouet & tormina ſedat. Rurſum Dioſc. de ammi, [illegible]: & Plin. Tormina diſcutit. VNDE [illegible], Inteſtina mihi torquētur, Torminibus excrucior, Torminibus vexor ſeu laboro, Tormina patior. Dioſc. de oleo, [illegible]

[illegible] Vnde Plin. Tormina oleum calidum potum A cyathis ſex, magiſque ruta ſimul decocta pellit. Et in Hippiatr. [illegible], Equus qui torminibus afficitur, ſeu Torminoſus. vt Cic. Torminoſos quoſdam dicimus, nō quia ſemper ſint, ſed quia ſæpe ſint.

Στρόφιον, ου, τό, Suid. [illegible] Teres zona, vt Ouid. 2 Faſt. Dat teretem zonam qua modò cincta fuit. Qualis fuit zona ſacerdotalis, quæ [illegible] dicitur à Ioſepho De antiq. Iudaicis. Poll. mulieribus eam zonam tribuit, vt lib. 7, c. 14, [illegible] B [illegible], [illegible], Quibus ſubiungit, [illegible], Innuit igitur, [illegible], ſed pro eo [illegible] manuſcriptus codex habet [illegible]: & [illegible] pro [illegible]. ‖ Στρόφος [illegible] Galeno lib. 10 Methodi dicitur hapſus lanæ contortæ: quod alio nomine dicitur [illegible], vt annotatum fuit in [illegible].

Στροφαλίζω, F. ίσω, idem quod [illegible], vnde & deriuatum eſt, id eſt Verto, Verſo, Circumago. Vnde apud Heſych. [illegible]. Niſi potius ſcribendū [illegible], [illegible], vt reſpexerit ad Homericum hoc Odyſſ. σ, v. 315, [illegible] Torquete fuſos, vt Plin. loquitur: Digitis torquete ſtamina, vt Ouid. qui eodem modo dicit Lætia verſato ducentē ſtamina fuſo. ITEM [illegible], ιγγος, ἡ, Cōuerſio, Vortex, Flexus, G Gyrus. Arat. de helice, [illegible] Quæ Cic. ſic vertit, Nam curſu interiore breui conuertitur orbe. Germ. Cæſar ſic, Quippe breuis totā fido ſe cardine vertit. Feſtus Auienus fuſius, Cardine nam toto conuertitur: haud mora, longos Pigra tenet gyros, neque ceu mollita parumper Flectitur, aut tardo cohibet cunctamina lapſu. Odyſſ. ω, — [illegible] ITEM [illegible], ιγγος, ἡ, Cōuerſio, Vortex, Flexus, Gyrus. Arat. de helice, [illegible] Quæ Cic. ſic vertit, Nam curſu interiore breui conuertitur orbe. Germ. Cæſar ſic, Quippe breuis totā fido ſe cardine vertit. Feſtus Auienus fuſius, Cardine nam toto conuertitur: haud mora, longos Pigra tenet gyros, neque ceu mollita parumper Flectitur, aut tardo cohibet cunctamina lapſu. Odyſſ. ω, — [illegible]

At lactis ſiccati [illegible] Nicander vocat caſeum, à forma orbiculari, in quam formantur dum lac coagulatur: vel etiam à torquendo: in Theriacis, — [illegible] vbi ſchol. expoſitionis loco addit, [illegible] Lac verò [illegible], id eſt exiccatum & induratum, vocat caſeum. nam ex eo coagulato caſei indurātur. (Obiter autē in verbis ſcholiaſtæ NOTA [illegible]: pro quo fortaſſe potius eſt SCRIBENDVM [illegible]: quæ & ipſa [illegible] dicitur. Alii [illegible] etiam in caſeorum genere memorant) Heſychio [illegible] eſt nō ſolùm [illegible], Turbo, ſeu Puluis qui venti vortice circumagitur & gyratur, ſed etiam [illegible] quibus verbis axē videtur ſignificare quē circum rota vertitur, vt ianua circū cardinē. Idem [illegible] ſimpliciter exp. [illegible], quemadmodum & Suid.

Στροφάω, ῶ, idem quod præcedens [illegible], eiuſdémq; originis: id eſt Verſo, Circumago. AT [illegible], Strophis & verſutiis vtor. vnde [illegible], quod ex Epigr. affertur pro Decipiatis. Præcedentis autem [illegible] nulla afferuntur exempla, & fortaſſe pro eo SCRIBENDVM [illegible], quod poeticū eſt, & à [illegible] ita deriuatum, vt [illegible] à [illegible]. Od. ζ, v. 307, [illegible] C [illegible]. vt ſuprà ex eodem, [illegible], Torquete fuſos, Digitis torquete ſtamina, Ducite verſato ſtamina fuſo. Paſſ. [illegible], Vertor, Verſor, Circumagor, Torqueor. Opp. lib. 3 Cyneg. de crocodilo, in cuius dormientis hiantes fauces ingreſſus ichneumō, latera ei rodit, [illegible] D Paulo antè, [illegible] Solent verò ii quos dolor aliquis cruciat, modò in hoc modò in illud latus verti. Item aliquis dicitur alicubi [illegible], ſicut [illegible]. & cum [illegible] Heſiod. — [illegible] per populum. Vel, Cōuertitur ad pop. Heſych. [illegible] exp. non ſolùm [illegible], [illegible], ſed etiam [illegible]. Eidem actiuum [illegible] eſt non ſolùm [illegible], verùm etiam [illegible], [illegible]. Qua in ſignificatione [illegible] idem foret quod [illegible] ſeu [illegible], Fuſos torquere, Ducere ſtamina verſato fuſo.

Ex quo [illegible] COMP. [illegible], quod pro ipſo [illegible] ponitur, ſicut [illegible] pro ſimplici [illegible], id eſt Verto, Verſo, apud Homerū & Heſiodū. poetis enim peculiare eſt. Nam ille Odyſſ. φ ſic ait, — [illegible] Paulo ante hæc verba, [illegible] Sed pro eo [illegible] manuſcriptus codex habet [illegible]: & [illegible] pro [illegible]. ‖ [illegible] Galeno lib. 10 Methodi dicitur hapſus lanæ contortæ: quod alio nomine dicitur [illegible], vt annotatum fuit in [illegible].

Στροφαλίζω, F. ίσω, idem quod [illegible], vnde & deriuatum eſt, id eſt Verto, Verſo, Circumago. Vnde apud Heſych. [illegible]. Niſi potius ſcribendū [illegible], [illegible], vt reſpexerit ad Homericum hoc Odyſſ. σ, v. 315, [illegible] Torquete fuſos, vt Plin. loquitur: Digitis torquete ſtamina, vt Ouid. qui eodem modo dicit Lætia verſato ducentē ſtamina fuſo. ITEM [illegible], ιγγος, ἡ, Cōuerſio, Vortex, Flexus, G Gyrus. Arat. de helice, [illegible] Quæ Cic. ſic vertit, Nam curſu interiore breui conuertitur orbe. Germ. Cæſar ſic, Quippe breuis totā fido ſe cardine vertit. Feſtus Auienus fuſius, Cardine nam toto conuertitur: haud mora, longos Pigra tenet gyros, neque ceu mollita parumper Flectitur, aut tardo cohibet cunctamina lapſu. Odyſſ. ω, — [illegible] ITEM [illegible], Peruerto, Detorqueo ſeu Diſtorqueo, In latus ſeu obliquè detorqueo. Apollon. Argon. 2, [illegible] ITEM [illegible], Circumuerto, Circumago. [illegible], Circumire & Obire ſignificat. Ex Herodoto affertur [illegible] H pro Perueſtigans oracula.

C. A'N A [illegible], Inuerto, Inuerſo ordine colloco, vel præpoſtero: vt apud Hermogenē [illegible]. Sic [illegible] apud grammaticos: vide [illegible], paulo póſt. Item In contrariam partē verto. vt apud Ariſtoph. Plut. iam factus oculatus, [illegible]

πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ δείξω τὰ λοιπὸν & c. Budæus interpretatur hic, In contrariam partem vertere. vel Vice versa disponere. Ἀναστρέφω, Conuerto retrorsum, vt ἀναστρέψω πόδα, Euripidi, Pedem retro conuerto, id est Redeo. Item ἀναστρέφω pro Conuerto aliquem retrorsum. id est Redire facio, Retrorsum reuerti cogo. Æschines, Ἀλλὰ καὶ πυῤῥεκπάτας τινὰς ἡμῖν ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι, id est (inquit Budæus) Retro per sua vestigia redire fecerũt, non admittẽtes eos. Idem apud Plutarchum exponit Retro in fugã vertere. Contrà tamen pro Reuerti facere fugientes, in hoc eiusdem loco, Καίσαρ δὲ ὑπαντιάζων ἐπιστρεφῶν μὲν ἀναστρέψαι τινὰς φύζην ἐποίει. Et in isto eiusdem, in Antonio, εἰς δὲ φύζην τοὺς Καίσαρος ὑπαντήσας ἀνέστρεψε. Ἀναστρέφω (inquit Bud.) Verso. Plato. De leg. lib. 1, πάλιν πίνων τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν, hoc est, Rursus perpendamus. Ipse alibi hoc idem sic dicit, σαφέστερον ἐπὶ πίνων ἀναλαβωμὲν τοῦτ' αὐτὸ ὅ, τι τὸ λέγομεν. ‖ Ἀναστρέφω, Subuerto, ἀνατρέπω, Hesychius. Sic apud Ioannem in Euang. cap. 2, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε. Ἀναστρέφω, neutrum, pro Inuertor, Inuerso ordine collocor. Item Reciprocor, Conuertor reciprocè. Hermogenes περὶ πολιτικοῦ λόγου loquens, ἐπὶ καὶ ταῦτα ὁμοίως ἀναστρέφει τὸ σχῆμα, καθάπερ ἀνέστρεφεν κακεῖ ἐπ' ἀμφῶν, id est (interpr. Budæo) Conuertitur enim reciprocè. Suprà autem dixerat ἐπὶ καὶ ἀνέστρεφεν.

Ἀναστρέφω, pro ἀνατίθεμαι, Retrò vertor, Reuertor, Redeo. Lucian. ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέφας. Itè pro Retrocedo. nam Xenophon pro eodem ἀναστρέφειν ponit & ἐπαναχωρεῖν. Item ἀναστρέφω pro Terga verto, inquit Budæus: nonnunquam & pro In hostem insequentẽ conuertor. vt apud Xenoph. in hoc loco ex Hell. 4 ἀναστρέφειν dicũtur cedentes & fugientes, quum conuersi pugnam instituunt, οἱ δὲ Θεβαῖοι βάδ' ἰὼν ἐπιχωροῦντες, ὡς εἶδον τοὺς δόξαν ἐλαύνοντας, οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δὲ ἀνέστρεψαν. Idem Budæus, quum scripsisset, Ἀναστρέφω, Redeo, Recurro, Remeo, subiungit exemplũ ex Theophr. in 5, ἐφ' ἕπερα τῆς ὑπερωόνης ἡ πελέκησις ἀναστρέφει. id est, In vtrãque partem remeat. Philo De mundo, πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό. Pass. Ἀναστρέφομαι, Inuertor, Præposterò ordine collocor, aut Ordine inuerso collocor, seu fio. vt ἀνέστραπται δ' οὖν τὸ σχῆμα, Inuersus igitur erat rei ordo, vel Res igitur præposterè fiebat. Apud grãmaticos ἀναστρεφόμενα προθέσεις, Præpositiones quæ ordine inuerso ponũtur. vel (vt vulgus loquitur) quæ ponuntur per anastrophen. vt ὦ ἔπι πόλ' ἐμόγησα. At verò apud Diosc. lib. 2, cap. 22, τρυγόνος θαλασσίας τὸ κέρας ἀνεστραμμένον πᾶς φολίσιν, exponitur, Marinæ pastinacæ radi⁹, qui aduersis squamis reflectitur. Vbi Budæus ἀνεστραμμένον exponit simpliciter Reflexum, vel Retrorsum conuersum. Ἀναστρέφομαι, Conuertor retrorsum. vt ἀναστρέφομαι πλὼ γνώμην, Conuertor retrorsum sententiam, id est Sententia mea retrorsum conuertitur. Id est Me pœnitet seu piget eorũ quæ dixi vel feci, aut facere aggressus sum, Me pœnitet cœptorũ. Nam eius sententia quem pœnitet alicuius rei, veluti retrò conuertitur. Ac mihi non videtur absimile vero, hoc Græcum loquendi genus in mentem venisse Virgilio, quũ scriberet, Æn. 10, initio, — quianam sententia vobis Versa retro? ‖ Item ἀναστρέφομαι Retro vertor, seu Redeo. pro quo & ἀναστρέφω vsurpari dictũ est. Xenoph. Hell. 6, οἱ δ' ἐπὶ εἴρυς τῶν τείχεις ἐγένοντο, ἀνεστρέφοντό τε καὶ ἀπὸ τῶν τείχεις &c. In Pand. τὸ δίδαμβρον ὅπῃ τῇ ἀρχῇ αἷμα ἑκατέρων, οὐκ ἀναστρέφεται, Quod datur ob turpem causam amborum, non reuertitur. Sic & alibi identidem. Sed Latinè Reuertitur aliquid datum (pro Redditur, vel Redhibetur, vt Budæus vertit) vix dici possit. At itidem in vernaculo sermone Retourner, quum vsitatissimum sit pro ἀναστρέφειν, id est Reuerti, capitur interdũ transitiuè pro Reddere. Ἀναστρέφομαι, Subuertor, Euertor. Isocr. in Archidamo, ἀνεστρεφθαι δὲ τὰς πολιτείας, καὶ καταλελύσθαι τοὺς νόμους. Idem ad Philippum, ἀνεστρεφῆσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα.

Ἀναστρέφομαι, Versor, in pass. signif. pro στρέφομαι. ‖ Itè ἀναστρέφομαι, Versor, verbum deponens. vt apud Plutarchum in Romulo, ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς, Versatur in oculis. aut Latinius, Versatur ante oculos. Item ἀναστρεφομένοις ἐν τῷ φανερῷ apud Xenophontem Hell. 5, vt dicitur à Latinis Versari aliquo in loco. Sic apud Plutarchum in Fabio, ὅπῃ τῆς ἀγορᾶς ἀνεστρέφετο. Ponitur & cũ περὶ hac in significatione. vt ἀναστρέφεσθαι περὶ τὰ γυμνάσια. Apud Homerum autem accusatiuum habet hoc verbum, Od. ν, — ἀλλά τ' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι. sed accusatiuus hic est ex vi præpositionis iunctæ cum verbo: perinde ac si diceretur στρέφομαι διὰ γαῖαν.

‖ Ἀναστρέφεσθαι περί τι, Versari circa quidpiã. pro, In eo esse occupatum. Dioscorides, ἀνεστράφθαι περὶ τοῦ δοκοῦντος. Citatur ex Theophilo, ἀναστρέφεσθαι περὶ τὴν ὀπτρόπην, pro Tutelam administrare.

Ἀνεστραμμένως, Aduerb. factum ex ἀνεστραμμένος participio præcedentis verbi ἀναστρέφομαι. Significat autem Inuersè, Præposterè, Præpostero ordine.

Ἀναστροφή, ῆς, ἡ, Inuersio, Præpostera collocatio, siue Præposterus rerum situs. Qua in significatione nomen est figuræ apud grammaticos, quum videlicet verborum ordo inuertitur, sequente eo quod præcedere debet. vt ὄρνιθες ὡς, & ὦ ἐπὶ πόλ' ἐμόγησα. & in oratione soluta sæpe, πύπτω πεῖρ vel πάρα, (retracto etiã accentu) pro περὶ πύπτω, περὶ πύπτων. Inuersio vocatur à Fabio hæc figura. Est etiã ἀναστροφὴ nominum compositorum, vt δανείσμος per ἀναστροφὴν ex συμβακής.

Ἀναστροφή, Conuersio retrorsum, Conuersio in contrariam partem, vel Reciprocatio. A Budæo ἀναστροφὴ exponitur Flexus in contrariam partem. Xen. in Hipparch. εἰς δὲ τὸ μὴ πίπτειν τοὺς ἵππους, ὑπολαμβάνειν δεῖ ἐν τῇ τῶν ἀναστροφῶν. id est, Quum in decursione ludicra conuertuntur, & ex auersis aduersi fiunt. ‖ Item Reuersio, Reditus. nam qui redeunt, conuertuntur retrò. Xen. de venatore leporem in fruticetis quærente, τὴν ἀναστροφὰς ποιούμενον πυκνάς, ὅπως αὐ μὴ φθάνοιεν. Exponitur à Suida & ἀνταπόδοσις. Vide paulo antè locum ex Pandectis, in quo ἀναστρέφεται expositum est Reuertitur, pro Redditur siue Redhibetur.

Ἀναστροφή, Conuersatio apud aliquos, Cõmoratio aliquo in loco. In nouo autem Testamento sic accipitur ἀναστροφὴ vt in vernaculo sermone Conuersation: 1 Petri, c. 2, τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι καλήν. Iac. 3, δείξατω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραότητι σοφίας. Vocant autem Galli La bonne conuersation de quelcun, bonam rationem conuersandi cum hominibus: quũ videlicet quispiam eam viuendi rationem instituit, vt erga eos cum quibus versatur, se bene gerat, nec illis facto dictóue aliquo offendiculum præbeat, aut cuiquam exemplum malum præbeat.

Ἀναστροφάδιν, Aduerb. Idem quod ἀνεστραμμένως, paulo antè expositũ. vnde Hesychius illud per hoc explicat. Suidas autem scribit, ἀναστροφάδην φασὶν ὅταν ὁ ἐγκαλῶν τῷ ἠδικημένῳ ἐγκαλῇ. vbi pro ἐγκαλῶν reponenti mihi ἀδικῶν omnes assensuros spero.

Ἀνεστρέφω, idem quod ἀναστρέφω, sed poetis peculiare. Pass. Ἀναστρέφομαι pro στρέφομαι ἀνά, Versor per, Permeo, Percurro, Peruado: qua significatione & ὀπιστωτάω dicitur. Hesiod. — εὐρέα νῶτα θαλάσσης Ἀνστρέφεται, peruadit æquora maris.

c. 2. Ἐπαναστρέφω, Retrorsus ago, Reuerti seu retrocedere cogo. Pass. Ἐπαναστρέφομαι, Reuertor, Refero pedem, vt qui terga dant & fugam capessunt. qua significatione ἀναστρέφειν quoque & στρέφειν dicuntur. Xen. ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσών, Quum in hostes fugientes seu terga dantes incidisset. Aiunt significare etiam Refero pedem, Reuertor, eo sensu quo acies referre pedẽ dicitur quum à fuga in quam inclinarat, reuersa, insequentibus resistit, & quæ antè fugerat, contra persequentes insurgit hostes. Cuiusmodi est ἡ ἀγχίστροφος δίωξις, quum nimirum οἱ διωκόμενοι γίνονται ἀγχίστροφοι. ‖ Ἐπαναστρέφω exponitur etiam Subuerto, sicut ἀναστρέφω.

VNDE Ἐπαναστροφή, ῆς, ἡ, Reuersio, seu Reflexus. Est & σχῆμα orationis, nimirum ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἑτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, quum membri vnius finis principium fit alterius. vt, οὐ γὰρ δή ποτε Κτησφῶντα ὧδ' ἀνόμασεν αὐτὸ διδόναι δ' ἐμέ· ἐμὲ δὲ, εἴπερ ἐξελέγχειν ἀνόμαζεν αὐτὸ, οὐκ ἀνέγραψε. Homericum autem hoc, Τοῦ δ' ἐγὼ αἴνησ

εἴμι, εἰ τινὲ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ τινὲ χεῖρας ἔοικε, δέμας δ' αὖ θωνι σθένρω, dissimile est priori illi: διόπ (inquit Hermog.) μὴ συλλαβαῖς ὧν δὲ λύῃ, κόμμα τ' δὲ ὅλῳ ἐπανέβρεψεν, quoniã reflexio illa non fit syllaba vna aut altera, aut vocabulo aliquo, sed integro mẽbro. ‖ Ἐπαναστροφὴ pro vita & conuersatione affertur ex Concilio Sardicensi. Qua signif. ἀναστροφὴ quoque vsurpatur à Petro apostolo.

c. 2. Συναναστρέφω, Vnà reuerto, Vnà refero pedẽ, Vnà retrocedo seu conuertor. Plut. Galba, συνεστρέφετο πάντες, vnà omnes conuertebantur, seu referebant pedẽ. At Pass. Συναναστρέφομαι, Conuersor cũ aliquo, seu Versor cum aliquo & cõgredior. vt Plut. Lycurgo, συναναστρέφομαί σοι, tecum versor. VNDE Συναναστροφή, Reuersio, qua nimirum aliquis cum aliquo aut aliquibus pedem refert. Vel, Conuersatio, id est Cõsuetudo quotidiana quæ alicui cum aliquo intercedit: vt quum Plinius dicit, Ne cui frequentior conuersatio sit suspecta.

C. ΑΝΤΙστρέφω, In contrarium verto, seu in contrariam partẽ, Obuerto, Inuerto. A Bud. exponitur etiã Retrorsus ago seu pello, itẽ Vice versa facio. Comicus qui dã apud Athen. lib. 3 & 15, Ἀντέβροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία. Vbi fortasse ἀντίστροφον accipiendum pro Peruertertũt.

Sic Ἀντιστρέφομαι, pass. In contrarium vertor, Obuertor, Inuertor, Reciproco. Ἀντιστρέφομαι, Redhibeor, in Pãdectis, τὸ δοθὲν ὅπῃ αἰτία μὴ ἀδυνατῷ, τὴν αἰτίας μὴ παρεβαινούσης ἀντιστρέφεται. Sic sæpe. alibi tamen ἀναστρέφεται legitur, & sæpius. Ἀντιστραμμένος, participium, In cõtrarium versus, Obuersus, Inuersus. Item Oppositus, Cõtrario modo se habens. Vnde ADVERB. Ἀντιστραμμένως, Vice versa, E cõuerso, vt vulgò loquuntur. Item, Contrario modo, Opposito modo. Aristotel. Pol. 4, ἐν τοῖς πολιτείαις ἀντιστραμμένως πιθανόν. hoc est, Opposito modo, & ἀντικειμένως, vt ibidem Budæus.

At Ἀντιστρέφω, voce actiua, & passiua signif. & pro ἀντιστρέφομαι, Reciproco, quasi Retrorsum conuertor. Apud dialecticos ἀντιστρέφοντες συλλογισμοὶ, Syllogismi reciprocãtes, vel reciproci. Gellius libri quinti caput decimum sic orditur, Inter vitia argumẽtorum lõgè maximum esse vitium videtur eorum quæ ἀντιστρέφοντα Græci dicũt. Ea quidam ex nostris nõ hercle nimis absurdè Reciproca appellauerũt. Id autem vitium accidit hoc modo: quum argumentũ propositũ referti cõtrà cõuertique in eum potest à quo dictum est. & vtrunq; pariter valet. Ἀντιστρέφον epigramma, Reciprocum epigramma, Epigramma cuius versus inuerso ordine legi possunt, videlicet incipiendo ab vltimo vocabulo, & ascendendo ad primũ. Cuiusmodi sunt illi duo Philelphi peruulgati, quorum initium, Laus tua, non tua fraus &c. Tales item in Anthol. epigr. lib. 1, titulo εἰς ἰατροὺς, de Hippocrate, Ἱπποκράτης φάος ἰῶ &c. Quidam ex Latinis reciprocos Soradicos appellarunt: de quibus lege Fabium. à Pausania βουστροφηδὸν dicuntur scripti.

Ἀντίστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositus, Eregione situs, Obuersus, Obuersim respondẽs, vt reddit Bud. citãs ex Isocr. Κόνων δ' οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον αὐτὸς τρόπον ἔπραξε. Quo tamẽ in loco videtur ἀντίστροφα significare opposita, id est cõtraria, sicut quidam interpretantur in hoc quoq; loco Plat. in Timæo, vbi genitiuo itidem iũgitur, τὸ δ' πόντων ἀντίστροφον. At huic loco Halicarnassei conueniant fortasse melius illæ interpretationes, in quo de rhythmis Isocraticis loquẽs, citatis hisce verbis, δεινότερον ἐνόμιζον εἶναι κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, ἢ καλῶς ὑπὸ τῶν πατρίδος ἀποθνήσκειν, subiũgit, ἐκεῖνο τοῦ μὲν καλῶς τὸ κακῶς ἀντίστροφον, τοῦ δὲ ἀκούειν τὸ ἀποθνήσκειν πάρεστιν. ‖ Itẽ ἀντίστροφος, Ex aduerso respondens, & in cõiugatis æquè pollens. Aristot. Pol. 4, καὶ ἔστιν ἀντίστροφος αὕτη ἐν τοῖς ὀλιγαρχίαις, ὡς ἡ τυραννὶς ἐν τοῖς μοναρχίαις, Et quo modo se habet tyrannis ad regnum, sic hæc species vitium est atque excessus oligarchiæ. Idem & ἀντίστροφον τοῦ πολιτεύμα εἴδει τῆς δημοκρατίας dixit pro ἀνάλογον. Hæc Budæus. Illius autem loci ab eo ex Aristotele citati sensus patet ex alio eiusdem loco ibidem, ἥτοι μάλις' εἶναι δοκεῖ τυραννὶς, ἀντίστροφος οὖσα τῇ βασιλείᾳ. vbi tyrannis ἀντίστροφος regno Latinè videtur dici debere Ex altera parte respondens, vt Cicero loquutus est in vertendo hoc eiusdem Philosophi dicto, ἡ ῥητορικὴ ἐστιν ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ. nisi quòd particulam Quasi addit, veluti ad interpretationem illam molliendam. Eodem autẽ modo quo ab Aristotele rhetorica ἀντίστροφος dialecticæ, item tyrannis ἀντίστροφος regno dicitur: eodẽ Plut. poeticam dixit ἀντίστροφον picturæ in lib. De poem. aud. Plato quoque dixit iustitiam medicæ arti ἀντίστροφον, significare volẽs, quod est in corpore medicina, id esse in animo iustitiam. Citatur autem ex Plut. in Camillo ἀντίστροφος rursum cũ genitiuo, ἀντίστροφος τῆς παρούσης ἀνωμαλίας, pro ἰσόῤῥοπος, siue ἀντιῤῥοπος. Ἀντίστροφοι costæ, quasi inuicem sibi respondẽtes, Pollux. ‖ Ἀντίστροφος, Comœdiæ pars. Vide ἀντιστροφὴ paulo post. ADVERB. Ἀντιστρόφως, E conuerso, Vice versa, Reciprocè. Item, Contrario modo. Lucian. ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης, Contrà quàm Niobe, Contrario modo Niobæ. Ἀντιστρόφως, Vicissim, vt ait Budæus, citans ex Platone hæc, Pol. 7, ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις.

Ἀντιστροφή, ῆς, ἡ, Inuersio, Cõuersio quæ fit retrorsum, siue in contrarium, Reciprocatio. Apud grammaticos ἀντιστροφὴ variis fit modis: vt τὰ μὲν ἄλλα, μέταλλα. & ἀντιστροφὴ compositorũ nominũ, vt Πάτροκλος, Κλεοπάτρα. Item ἀντιστροφὴ comparationum, vt κύνες ὡς ὁμίχλη, & ὁμίχλη ὡς κύνες: itidẽ νέφος στεφανωτῶν, & στεφανὸς νεφελῶν. Apud rhetores autẽ schema est ex aduerso respondens τῇ ἐπαναφορᾷ. Vide Eustathium. Ἀντιστροφὴ, Comœdiæ pars, quæ ETIAM Ἀντίστροφος dicitur, hoc est Obuersim respondens & similis τῇ στροφῇ, inquit Budæus. In hymnis etiam deorũ ἡ ἀντιστροφὴ opponitur τῇ στροφῇ, vt inquit Macrobius. Dicitur autem ἀντιστροφὴ, quoniam, quum στροφὴ fieret in dextrum latus, illa fiebat in sinistrũ, vt in Στροφὴ docui, quod vide. οἱ δὲ ῥυθμοὶ (inquit Hephastionis schol.) ἐπίσην εἰσὶ τοῖς δύο μείζοσι, καὶ ἕνα ἐλάττονα· τὸν μὲν μειζόνων τὸ πρότερον, στροφὴν ἐκάλουν, τὸν δὲ βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον, ἀντιστροφον, ἀναλλάξαντες πρὸς χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδόν, ἄδοντες αὐτὸν ἐστηκότες.

Ἀποστρέφω, fut. ψω, Auerto. Homer. Iliad. χ, Τοσσάκι μὲν πρὸ πάροιθεν ἀποστρέψασκε πρόσωπα, pro ἀπέστρεψε, & ἀπέστρεψε pro ἀπέστρεφε. Galenus, ἀποστρέψαντες καὶ ἀκτρέψαντες ἑτέρωσε τὸ δ' αὐτῷ φερόμενον. Lucian. νυχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι, τὸ ἀλλόκοτον τῶν φαντάσματος. id est Auertere, vel Depellere. Passiua vox est Ἀποστρέφομαι, Auertor. Galenus, ἀποστρέφεται ὃ καὶ ἀποτρέπεται τὸ αἷμα πρὸς ἕπερα μέρεα. Hinc participium ἀποστραμμένος, Auersus.

Ἀποστρέφω, Obuerto, Cicerone interprete. Aratus, Ἀλλ' ὄπιθεν φέρεται τετραμμένη, οἷα καὶ αὐτὴ Νῆες, ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κοραύνῳ. Quem locum Cicero ita reddit, Sed conuersa retrò cœli semper loca portat: Sicut, quum cœptant tutos cõstringere portus, Obuertunt nauem magno cũ pondere nautæ. Sic autẽ & Virgilius, Æneid. 6, initio, Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris: Obuertunt pelago proras. tum dente tenaci Anchora fundabat naues. Est autem notandum, hìc, sicut & in loco illo Arati, ἀποστρέφειν νῆα eos qui appellũt nauem in portum: at verò apud Homerum Odyss. γ, videtur ii dici ὀπιστρέφειν νῆα qui nauem à recto cursu detorquent, & retroagunt. Synesius autem dixit, ὀπεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν. ‖ Xenophon videtur eodem ferè modo quo dixit Homerus ἀποστρέφειν νῆα, dixisse ἀποστρέφειν ἁμάξας, pro A via incepta auertere seu reuocare & retroagere. Sic Budæus ἀποστρέφειν vult significare Retrò flectere, in hoc versu Homeri Odyss. χ, Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὄπισθεν. nam retrò flectũtur manus dum à tergo religantur. Ἀποστρέφω, Cõuerto, vt ἀποστρέφων πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον, Quum vultum conuertisset. citatur ex Plutarcho.

Ἀποστρέφω, neutra signific. pro Abscedo, vel Aliò iter deflecto, & quasi A recta via me auerto, pro ἀποστρέφομαι ἑτέρωσε. Xenoph. Hell. 3, ὁ δ' Ἀγησίλαος, αὐτὸ τὸ ὅπῃ Καείαν ἴεναι, ἀδὺς παντάπασι ἀποστρέψας, ὅπῃ Φρυγίας ἐπορεύετο. Apud Plut. in Demetrio cum genitiuo, καὶ πύπτων πάλιν ἀποστρέψας. id est πύπτων ἀποστρεψάμενος, Quũ ab eis abscessisset. Bud.

Passiua vox ἀποστρέφομαι actiua quidem significatione Auerto me, id est Auerto vultum, vel oculos. Xenoph. Pæd. 5, ἐπὶ δὲ καταβὰς ὁ Κῦρος ἀπὸ τοῦ ἵππου

ἔλθε· ὡς εἰκάσαι αὐτὸν χρὴ νέμειν, ὁ Κυαξάρης κατέβη μὲν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπεστράφη δὲ καὶ εἰς ἵππον ἀφῆκε. &c. Et duabus pagin. post, Τί πρὸς (ἔφη ὁ Κῦρος) ἢ καὶ εἰκάσαι τις; Εἰ σὺ θέλεις, ἔφη. Καὶ οὐκ ἀποστρέψῃς με ἐξαπατῶν; Οὐκ ἀποστρέψομαι, ἔφη. Vbi notandũ est diligẽter, vocem actiuam & passiuam indifferenter vsurpari. deinde hic accusatiũ poni, quũ in illo priore loco ἀποστράφη absolutè positum sit. Hesy. ἀποστρέφεται exp. ἀποτρέπει τὸ πρόσωπον. Fortasse autem nõ ἀποστρέψῃς sed ἀποστρέψῃ, scriptũ reliquerat Xenoph. ¶ Aliquãdo ἀποστρέφομαι est Auersor, id est Exosum habeo, vel Fastidio, quòd soleamus vultum ab iis auertere quæ fastidimus. Lucian. ἢ μικρὰ ἀποστρεφόμεθα. Rursum Galen. ἀποστρεφόμενος τὸ μελίκρατον, Auersantes, id est Fastidientes. Synesius aduersus Andron. ἅμα τῷ ἀποστρέφεσθαι τὴν ὕλην καὶ πρὸς θεὸν ὁπτρέφεσθαι. Ἀποστρέφομαι neutra significatione pro Recedo seu Abscedo citatur ex Plat. in epist. 7, καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἀποστρεφόμενος ἀφῆκεν ἔξω. Sed tamẽ videri possit superuacaneum partic. πρὸς ἀποστρεφόμενος, si hoc in significato accipiatur. Ita autem vocem actiuã sumi cõstat ex iis quæ Budæus citat exemplis.

Ἀποστρέφομαι significatione passiua, Auertor, sicut ἀποστρέφω, Auerto, vt antè dictũ est. Sed non solum Auertor significat, verumetiã Conuertor: quæ significationes cõtrariæ sunt. Dicitur enim ἀποστρέφομαι πρὸς τινα, Cõuertor ad hũc, (vnde fortasse figura ἀποστροφὴ dicta) Plat. De rep. lib. 7, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν πρὸς ἀναλαβὼν αὐτὸν ἐλέγειν, οὐκ οἶδ' ἀλγεῖν τε αὐτὰ τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν, ἀποστρεφόμενος πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾶν id est, Nonne existimas eum ab obrutu luminis intensioris conuertursum se ad ea quorum aspectum ferre potest: hoc est, quæ in tenebris sunt. Aristot. in Probl. segmento 6, πῶς οὖν ἀποστρεφόμενος πρὸς τὸ φῶς ἀδυνατεῖ; Bud. Citatur ex Euripide ἀποστραφὴν πάλιν, pro Retro cõuersum est. Vnde ἀποστροφή. Ἀποστρέφομαι, Contorqueor, Retorqueor. Aristoph. ἀποστρεφῶμαι τὰς μιτύας τὰς τῶνδε. In quem locũ adnotatur, Atticos dicere ἀποστρεφῶμαι, quod alii dicũt διαστρεφῶμαι. Citatur & ex Herodoto. ἀποστρεφαν δὲ τὰς ἐμβόλους, pro Erant enim rostris retortis. Hinc & ἀποστροφοι ὀφθαλμοί, Retorti, vel Peruersi.

Ἀποστροφή, ῆς, ἡ, Auersio. Qua in significatione interdum peculiariter dicitur de certa quadã figura apud Rhetores. Exponitur tamen à Quintiliano duobus verbis Sermo auersus. Ita enim scribit lib. 4, c. 1, Sermonem à persona iudicis auersum (qui ἀποστροφὴ dicitur) quidã in totum à prooemio summouẽt. Idem lib 9. c. 2, Auersus quoque à iudice sermo (qui dicitur ἀποστροφὴ) mirè mouet. At Bud. vbi dixit ἀποστρεφόμενος πρὸς τινα significare Cõuertor ad hunc, subiungit, Vnde fortasse figura ἀποστροφὴ dicta. Et paulo ante dixerat, ἀποστροφὴ esse quum orator conuertitur in aduersarium. Ego tamẽ à partibus Quintiliani stare malim. nã orator orationẽ suam pronũtiat cõuerso ad iudicem vultu: quòd si paulisper ad alium se cõuertat, huiusmodi conuersio fieri nõ potest quin prius fiat à persona iudicis auersio. Adeo vt si vtriusq; horum ratio habenda esset, interpretari oporteret Auersio ab vno & conuersio ad alium. Sic autẽ & ἀποστρέφομαι fortasse intelligendum est nõ simpliciter significare Conuertor, sed Auersus ab vno ad alium seu ad aliud cõuertor. vel Auertens oculos ab vno, ad aliud eos conuerto. Suidas tamen ἀποστροφὴ exp. καταστροφή, id est cõuersionem ad aliquem, eodem Bud. interprete.

Ἀποστροφή, Auersatio, aliquando: vt quũ Themistius ἀποστροφὴν & ἐπθυμίαν inter se opponit. Ἀποστροφή, Defectio, quæ significatio à prima non videtur multũ remota esse. nam qui à suis deficit, se auertit à suis & ad hostes velut diuertit. Citatur autem pro exẽplo huius significationis locus hic Plut. in Alcibiade, καὶ πρόσθεν μὲν Ἀργείοις αἰδεσθείς μοι ἐν οἴκῳ τῷ Σπαρτιατῶν ζῆν πειρᾶν ἀποστροφῶ. Quidã exponunt, Quærentes se aliò cõuertere. Hesych. ἀποστροφὴν vult significare πρόδοσιν.

Ἀποστροφή, Effugium, ἀκφυγή, seu ἀπφυγή. Sophocl. in Œdip. Coloneo, Ὦ παῖδες, ἥκει παῖδ' ἐπ' αἰδοῖ δίσσαπις Βία παλαιὰ, κοὐκέτ' ἐν ἀποστροφῇ. id est ἀπφυγῇ, inquit scholiastes. Sic ἀποστροφὴν οὐκ ἔχειν dicitur Qui effugium nõ habet, Qui effugere non potest. Et cum genitiuo: Demosth. cõtra Timocr. ἐπεὶ οὖν ἐν οὐδεμιᾷ ἐπ' ἀποστροφὴν τῶν μὴ τὸ χρῆμα τοῦ ἔχειν. vbi à quibusdam Effugiũ seu Fuga, ab aliis Tergiuersatio redditur. Ἀποστροφὴ Perfugium, Receptus, vt apud Xenoph. νομίσας ἀποστροφὴν εἶναι τοῖς Κίλικσι, μᾶλλον πιστεύειν αὐτῷ. Et cũ genitiuo: vt Thucyd. ἀποστροφὴν ποιησάμενοι τῆς ἐξόδου τῶν ἐκεῖ. id est Perfugium & præsidiũ salutis, vt Cicero loquitur. Sunt qui ἀποστροφὴν οὐκ ἔχω exponant Non habeo quò me conuertã. Dicunt tamen potius Latini, Quò me vertã.

Ἀπόστροφος, ὁ, ἡ, Adiect. Auersus. Oculi ἀποστροφοι, Auersi oculi, vel peruersi, & quasi retorti: ὑπόπικροι ἐστρεμμένοι, vt oculi insaniẽtis Aiacis apud Sophocl. — ἐγὼ γὰρ ὄμματα ἀποστροφα Αἴας ἀπείξας τοῖς πρόσθεν ἐμπόδων. ¶ Interdum cum genitiuo vsurpatur ἀποστροφος pro Auersus, id est Abhorrens. vt in hoc Synesii loco, αἱ δὲ τιμαὶ φύσει, αἱ τῶν ἔπαινοι ἀποστροφοι τοῦ θεοῦ. Sic vtitur & Lucianus.

Ἀποστροφος, Substantiuum aliquando pro ἀπόστροφον. vt quum in comœdiis ἀποστροφος esse dicitur pars σκηνικὴ, quum videlicet chorus ad populũ se conuertebat, post recessum histrionum. Vide schol. Aristoph. Sic & apud grammaticos ἀποστροφος sunt qui putẽt tanquam substãtiuum vsurpari adiectiuũ esse putant alii, & subaudiri substantiuum πρόσωπον. Dici autem ob id ἀποστροφος πρόσωπον censet Budæus, quòd auersa sit ἀποστροφὴ. Est ἀποστροφος, inquit Moschopulus, σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνήεντος, id est, ἀποστροφος est signum elisionis vocalis, vel vocalium.

Ἀποστροφία, Venus vna dicta cognomẽto, ἐφ' ᾗ τὴν ἐπθυμίας αἰσχρὰς καὶ ἀπείρους τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφει, Id est Ex eo quòd humanum genus à libidine inconcessa & factis nefandis auertere.

Ἀποστρέφω, Distorqueo. Pass. Ἀποστρέφομαι Distorqueor. vt, βλαστὰς ἀποστρέφει τὰ βάρη, præ ponderis grauitate distorquentur ea quæ rigida solidaq; firmitate onus aliquod sustinere nequeunt, sed inflectuntur seu distorquentur & cedunt. Item ligna & materies ἀποστρέφεσθαι dicuntur, id est distorqueri seu torqueri: quod quibus non accidit, ἀστρεβῆ nominantur, ex eo quòd rigorem fortissimè seruẽt & minimè torqueantur. cuius signif. exemplum ex Theophr. attuli in Στρεβὴς, vnà cum Plin. interpr. Idem itidem de materia quæ intorquetur & depraua tur, lib 5 De hist. plant. ἀπαλόστρεφα μὲν καὶ εὐέλικτα, χρήσιμα δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας ἀποστρεφῆ τῶν μαλακῶν, ὅτι τὰ ἄλλα ἀστρεβῆ. Et quũ genitiuo: vt Thucyd. ἀποστρεφὴ ποιησάμενοι τῆς ἐξόδου τῶν ἐκεῖ. id est Perfugium & præsidiũ salutis, vt Cicero loquitur. Sunt qui ἀποστρεφὴ οὐκ ἔχω exponant Non habeo quò me conuertã. Dicunt tamen potius Latini, Quò me vertã.

Ἀπόστροφος, ὁ, ἡ, Adiect. Auersus. Oculi ἀποστροφοι, Auersi oculi, vel peruersi, & quasi retorti: ὑπόπικροι ἐστρεμμένοι, vt oculi insaniẽtis Aiacis apud Sophocl. — ἐγὼ γὰρ ὄμματα ἀποστροφα Αἴας ἀπείξας τοῖς πρόσθεν ἐμπόδων. ¶ Interdum cum genitiuo vsurpatur ἀποστροφος pro Auersus, id est Abhorrens. vt in hoc Synesii loco, αἱ δὲ τιμαὶ φύσει, αἱ τῶν ἔπαινοι ἀποστροφοι τοῦ θεοῦ. Sic vtitur & Lucianus.

Ἀπόστροφος, Substantiuum aliquando pro ἀπόστροφον. vt quum in comœdiis ἀποστροφος esse dicitur pars σκηνικὴ, quum videlicet chorus ad populũ se conuertebat, post recessum histrionum. Vide schol. Aristoph. Sic & apud grammaticos ἀποστροφος sunt qui putẽt tanquam substãtiuum vsurpari adiectiuũ esse putant alii, & subaudiri substantiuum πρόσωπον. Dici autem ob id ἀποστροφος πρόσωπον censet Budæus, quòd auersa sit ἀποστροφὴ. Est ἀποστροφος, inquit Moschopulus, σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνήεντων, id est, ἀποστροφος est signum elisionis vocalis, vel vocalium.

Ἀποστροφία, Venus vna dicta cognomẽto, ἐφ' ᾗ τὴν ἐπθυμίας αἰσχρὰς καὶ ἀπείρους τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφει, Id est Ex eo quòd humanum genus à libidine inconcessa & factis nefandis auertere.

C. Δ I Ἀστρέφω, Distorqueo. Pass. Διαστρέφομαι Distorqueor. vt, βλαστὰς ἀποστρέφει τὰ βάρη, præ ponderis grauitate distorquentur ea quæ rigida solidaq; firmitate onus aliquod sustinere nequeunt, sed inflectuntur seu distorquentur & cedunt. Item ligna & materies ἀποστρέφεσθαι dicuntur, id est distorqueri seu torqueri: quod quibus non accidit, ἀστρεβῆ nominantur, ex eo quòd rigorem fortissimè seruẽt & minimè torqueantur. cuius signif. exemplum ex Theophr. attuli in Στρεβὴς, vnà cum Plin. interpr. Idem itidem de materia quæ intorquetur & depraua tur, lib 5 De hist. plant. ἀπαλόστρεφα μὲν καὶ εὐέλικτα, χρήσιμα δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας ἀποστρεφῆ τῶν μαλακῶν, ὅτι τὰ ἄλλα ἀστρεβῆ. Et cũ genitiuo: vt Thucyd. ἀποστρεφὴ ποιησάμενοι τῆς ἐξόδου τῶν ἐκεῖ. id est Perfugium & præsidiũ salutis, vt Cicero loquitur. Sunt qui ἀποστρεφὴ οὐκ ἔχω exponant Non habeo quò me conuertã. Dicunt tamen potius Latini, Quò me vertã.

Ἀπόστροφος, ὁ, ἡ, Adiect. Auersus. Oculi ἀποστροφοι, Auersi oculi, vel peruersi, & quasi retorti: ὑπόπικροι ἐστρεμμένοι, vt oculi insaniẽtis Aiacis apud Sophocl. — ἐγὼ γὰρ ὄμματα ἀποστροφα Αἴας ἀπείξας τοῖς πρόσθεν ἐμπόδων. ¶ Interdum cum genitiuo vsurpatur ἀποστροφος pro Auersus, id est Abhorrens. vt in hoc Synesii loco, αἱ δὲ τιμαὶ φύσει, αἱ τῶν ἔπαινοι ἀποστροφοι τοῦ θεοῦ. Sic vtitur & Lucianus.

Ἀπόστροφος, Substantiuum aliquando pro ἀπόστροφον. vt quum in comœdiis ἀποστροφος esse dicitur pars σκηνικὴ, quum videlicet chorus ad populũ se conuertebat, post recessum histrionum. Vide schol. Aristoph. Sic & apud grammaticos ἀποστροφος sunt qui putẽt tanquam substãtiuum vsurpari adiectiuũ esse putant alii, & subaudiri substantiuum πρόσωπον. Dici autem ob id ἀποστροφος πρόσωπον censet Budæus, quòd auersa sit ἀποστροφὴ. Est ἀποστροφος, inquit Moschopulus, σημεῖον ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνήεντων, id est, ἀποστροφος est signum elisionis vocalis, vel vocalium.

Ἀποστροφία, Venus vna dicta cognomẽto, ἐφ' ᾗ τὴν ἐπθυμίας αἰσχρὰς καὶ ἀπείρους τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφει, Id est Ex eo quòd humanum genus à libidine inconcessa & factis nefandis auertere.

C. Δ I Ἀστρέφω, Distorqueo. Pass. Διαστρέφομαι Distorqueor. vt, βλαστὰς ἀποστρέφει τὰ βάρη, præ ponderis grauitate distorquentur ea quæ rigida solidaq; firmitate onus aliquod sustinere nequeunt, sed inflectuntur seu distorquentur & cedunt. Item ligna & materies ἀποστρέφεσθαι dicuntur, id est distorqueri seu torqueri: quod quibus non accidit, ἀστρεβῆ nominantur, ex eo quòd rigorem fortissimè seruẽt & minimè torqueantur. cuius signif. exemplum ex Theophr. attuli in Στρεβὴς, vnà cum Plin. interpr. Idem itidem de materia quæ intorquetur & depraua tur, lib 5 De hist. plant. ἀπαλόστρεφα μὲν καὶ εὐέλικτα, χρήσιμα δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας ἀποστρεφῆ τῶν μαλακῶν, ὅτι τὰ ἄλλα ἀστρεβῆ. Et cũ genitiuo: vt Thucyd. ἀποστρεφὴ ποιησάμενοι τῆς ἐξόδου τῶν ἐκεῖ. id est Perfugium & præsidiũ salutis, vt Cicero loquitur. Sunt qui ἀποστρεφὴ οὐκ ἔχω exponant Non habeo quò me conuertã. Dicunt tamen potius Latini, Quò me vertã.

ποὶ πολλοὶ αἰάλωσε λόγοις τὰ ἥδη Ἀμφιστέων διεξιὼν δόμαθα, ὡς διαστρέψων πάλιν. Aliud exemplũ habes in Ἡλικιώτης.

Διαστροφή, ῆς, ἡ, Distortio. Theophr. De caus. pl. Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα θεῶς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα, Firmissimè rigorem seruant, Minimè torquentur, ἀστρεβέστατα πάντων εἰσί. Et διαστροφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Oculi distorti seu peruersi, Chrysost. sic διαστροφὴ ὀμμάτων, quod Gaza interpr. Limitas oculorum. Item θεῶς ὑστέρας μύσεις καὶ διαστροφὰς, Dioscorides libro 1, capite 38, de cicino oleo. vbi Ruell. Vuluis conuersis atque præclusis. Itẽ διαστροφὴ τῶν πραγμάτων, pro Rerum peruersio atque iniquitas, ex Chrysost. De sacerdotio. Budæus certè διαστροφὴ Græcè reddit quod Cic. dixit Peruersitas, id est Ratio nec rectè nec ordine constituta: in lib. De offic. Vt si quis in foro cantet, aut in funere, aut si qua est alia magna peruersitas.

Διάστροφος, Distortus, Peruersus. vt διάστροφοι ὀφθαλμοί, oculi distorti seu peruersi: vt quum in morbo comitiali distorquentur & peruertuntur, vt Celsus loquitur: sic Lascar. διάστροφοι γλῶσσαι. Item διάστροφοι φρένες, Sophocl. Mens perculsa & emota: alio nomine παράφοροι φρένες dicuntur, & ἐξεστηκυῖαι, quales sunt insanorum. Item διάστροφος μορφὴ, quod exponitur Mutata forma: malim ego interpr. Distorta seu peruersa facies. Item homo aliquis dicitur διάστροφος, addito accusatiuo rei quæ in eo διέστραπται, vt apud Athenæum διάστροφος πὸς ὀφθαλμοὺς, qui est distortis oculis, Strabo. Sic διάστροφος τὸ σῶμα, Luc. Qui est distorto corpore: seu simpliciter Distortus, vt Cic. dicit, Solos sapientes, si distortissimi sint, formosos esse.

C. Ἐ Κ στρέφω, Inuerto, ita videlicet vt id quod erat interius, extrà vertatur. Alii, Resupino. Aristoph. Pluto, in descriptione cataplasmatis ocularis, εἶτα ὄξει διέφθος Σφηκίῳ, Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ, ἐκστρέψας, ἵνα Ὀδυνῶτο μᾶλλον. inuertebat enim cæci palpebras, vt acribus illis succis magis morderentur. Idem Aristoph. dicit etiam mores suos ἐκστρέφειν pro Immutare seu In alium habitum commutare: vt si quis immundam vestis partem extrorsum conuertat, mundam verò introrsum: in Nub. Ἐκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους: id est μετάβαλε, inquit schol. qui dicit esse metaphoram ἀπὸ τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων. dici autẽ ἐκστρέψαι ἱμάτιον pro ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος, ἔξω, quum extrorsum conuertitur pars interior.

C. Ἐ Π Ι στρέφω, Conuerto, seu Conuertere gressum cogo, Retroago: vel etiam Conuerto in diuersum. Thucyd. ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, conuersis nauibus. Iulianus in epistola ad Serapionem, καί με πλέω ἔχοντα λέγειν ὁ τῆς ἐπιστολῆς ἐπιστρέφει νόμος, Conuertere gressum iubet, Porro ire prohibet, Retinet. Pass. Ἐπιστρέφομαι, Conuertor, seu Gressum conuerto, Pedem refero. vt qui vlterius progredi metuentes, conuersa facie pedem referunt. Herodian. lib. 7, θασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δεδωκότας, quum vidissent eos conuersos esse & terga dedisse: vel etiam In fugam conuersos esse, vt Liu. loquitur. Et etiam qui inter eundum respectãt aliquid, dicuntur ἐπιστρέφεσθαι, quum eius respiciendi causa faciẽ conuertũt. Luc. ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀρχαίους μειδιῶν, in eos quos ducit, identidem conuertitur ridibundus. Idem, ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω ὡς τάχιστα οἱ δυσέρωτες. nã qui ab amoribus abire nequeũt, oculósq; vix auertere, sub-inde se conuertunt vt amatum respectent. Ἐπιστρέφειν, Cõuertere, errantẽ nimirum aut delinquentem: quum eũ monemus ne in itinere quod ingressus est, pergat, sed gressu conuerso ad veram viam redeat. quo sensu Cic. dicit Conuertere hominem à consuetudine. Gregor. Naz. ἐπιστρέφων τὸ πλανώμενον τρόπαιον, errantem ouẽ ab errore ad rectam viam conuertens, vel errantem in rectã viam reducẽs. Luc. De scrib. hist. οἶδα γὰρ ὅτι καὶ αὐτὸς πολλοὺς αὖθις ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ παῦε ἐπαχθὴς δόξων. Plut. Alcib. ἐνίοις δὲ καὶ παῦε τὸ λεχθὲν ἐπέστρεφε. Item ἐπιστρέφειν φρονήματα οἰκετῶν, Famulos à socordia conuertere, seu Socordias famulorum corrigere, vt alii interpr. Et pass. voce ac signif. Synesius epistola 57, ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τῇ ὕλῃ καὶ πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται, & ad Deum cõuertitur, Οὐκ ἐπιστρέφεσθαι, Non conuerti ad reuocantem, Dedignari respectu, id est Negligere, Non curare: more eorum qui reuocantis monita aspernantes, ne conuertere quidem faciem ad eum dignantur. Demosthenes Philipp. 4, οὐδὲ ἐφρονήσατε, οὐδὲ ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ πύτων. Ex Epigr. verò, οὐκ ἐπιστρέφεται, non inuidet. Res etiam aliqua, aut homo animi corporisue dotibus exornatus, dicitur omnium oculos in se ἐπιστρέφειν vt Cicero, Video in me omnium vestrũm ora atque oculos esse conuersos. Herodian. lib. 5, τῆς ὥρας αὐτοῦ πάντων τοὺς ὄψεις εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρεφούσης. Vbi Polit. Formæ viribus omnium oculos in se conuertebat.

Ἐπιστρέφω neutraliter pro ἐπιστρέφομαι, Conuerto gressum, vt Silius loquitur, id est Pedem refero, Reuertor. Aristoph. Vesp. ἀλλ' ἄπιθι, ἐπιστρεφε δεῦρο, Vnusquisque huc conuerte gressum, Huc te conuerte. In hac significatione vsitatissimum est in Test. noui scriptis. Matth. 12, ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, reuertar domum meam. Marci 13, ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὤν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὸ ὀπίσω. In epistola ad Galat. cap. 4, πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα; Et in epist. Petri 2, capite 2, ex vetere prouerb. Κύων ἐπιστρέφας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, Canis reuersus ad proprium vomitum. Item in epistola ad Thessal. 1, capite 1, πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων, quomodo conuersi fuerãtis ad Deum relictis idolis. Quibus in locis nota etiam prepositiones quibuscum construitur. Sine præpositione itidem pro Reuertor seu Conuertor, Conuerto gressum: Marci 4, ex Esaia, μή ποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα, Ne conuertantur, videlicet ad me. Pro Regredi accipitur in epistola Petri 2, c. 2, ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς, regredi à sancta doctrina ipsis tradita. Affertur & ἐπιστρέφουσι βότρυες, pro Racemi humorem haurire desinunt, ex Gazæ interpretatione.

Ἐπιστρέφω, Intorqueo, Contorqueo. Aristot. in Problem. sect. 33, διὰ τί οἱ κόνοπες, καὶ ὧν ἐπέστραπται τὸ τεῖχος, ὡς ὅτι τὸ πολὺ σμάτεροι. Pro Torqueo affertur ex Aristophane Pluto, Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν, Torquere, Vexare. ¶ Exponitur etiam Attraho, Adduco, Corrugo. qua significatione accipitur Epigr. lib. 2, in Rhet. — ἐπιστρέψας γὰρ ὀπισθόνιον, contrahens, & corrugans flexum supercilium. ἀνασπάσας. ¶ Præterea Retraho, Reflecto, Retorqueo. quæ significatio affinis est ei cui primum locum dedi. ¶ Item Inflecto, Incuruo: & Inuerto. ¶ Afferuntur & hæc in vulgatis lexicis. Ex Polybii lib. 5, εἰ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ ὁλοκληρότερον ἐπιστρέψαντες τὸν Νικόλαον, χρηστὰς παρέχον, cum hac interpr. Iam maiore cura incumbentes ad suppeditandum omnia Nicolao præfecto suo. (Sed legendum est ἐπιστρέψαντες.) Item ex lib. 1 Reg. c. 26, ἐπιστρέψαι ἑκάστῳ κατὰ τὰς δικαιοσύνας αὐτοῦ ὁ Κύριος, pro Dominus retribuet cuique secundum iustitiam suam.

Pass. Ἐπιστρέφομαι significat Conuertor, seu Conuerto me: item Reuertor, vt videre est in locis quibusdam in primo tmemate citatis. Quò pertinet & ἐπιστρέφεσθαι significans Resipiscere, ad mentem redire atque ad intellectum. vt Budæus interpretatur, citans ex Plutarcho. Pro Reuertor affertur & ex Aristotele in Problem. ἐπιστρέφεται ἐν τοῖς αὐτοῖς σημείοις, in eadem puncta reuertitur. Affertur ex lib. 1 Reg. cap. 10. & hic locus, ὥστε ἐπιστρέφεσθαι τοῦ ὤμου αὐτοῦ ἀπελθεῖν, pro Vt auerteret humerum suum vt abiret. ¶ At ἐπεστραμμένα λέγειν μᾶλλον ex Herodoto, pro Maiore loquens acrimonia. Vnde ἐπιστρεφής. ¶ Ἐπιστρέφομαι vt ἐπιστροφάω, Versor. Hesiodus Theogon. γαῖαν ἐπιστρέφεται, super terram versatur.

Ἐπιστρεπτέον, Gressus conuertendus est & pes referendus, Reuertendum est. Aristid. ἐπιστρεπτέον πάλιν πρὸς τὴν χώραν, redeundum est ad regionem.

Ἐπιστρεπτικός, ή, ό, Vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν. Exponitur etiam Elegans.

Ἐπιστρεφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Solers, Industrius: ἀστρίνοις. seu, Qui scit versare ingenium. qualis suprà ὁ ἀστρόστροφος. Apud Suid. ὁ δὲ ἀστρίνοις ὢν καὶ ἐπιστρεφής, ὥστε τὸν ἀπόφθεγμα

ἐπδείκνυτο. Quo modo accipi potest & apud Xenoph. Hellen. 6, de Autocle, μάλα δοκεῖ ὑπερεῖς εἶ ῥήτωρ, ὥδε ἠρόβιον. Affertur & ὑπερεῖς ἠωὴ pro Vox modulata. Ἐπιστρεφέστερος exponitur etiam Peruersior: significans etiam Versutior. VNDE Ἐπιστρεφέως, Solerter: seu Accuratè. ὑπωμότως, vt Suid. exp. qui etiam addit, accipi apud Herodot. pro ἀπατηκῶς, Fraudulēter, Impostorié. ET Ἐπιστρέφεια, ας, ἡ, Solertia, Industria. ἀγχίνοια, Suid. Vel Accurata diligentia. Hæc autem omnia pertinent ad ἐπιστρέφομαι significans φροντίδα ποιῶ, Curam facio, vt Tacit. loquitur: Curam ago, vt Ouid. Sic ὑπερφίω ποιεῖσθαι dicitur itidem pro φροντίδα ποιεῖσθαι, vt in sequ. docebo.

Ἐπιστροφή, ῆς, ἡ, Conuersio. Thucydides lib. 2, ὑπεφόρουν τὸ κέρας τῶ Πελοποννήσιον καὶ τὴν ὑπερεῖς ἐς τὴν θάλασσαν, & conuersionem in apertum mare. Item Reuersio. Iulian. Rufin. itidem interpr. Reuersio, numerans inter σήματα λέξεως, & esse dicens quum in eadem verba plures sententiæ desinunt: vt apud Horat. Si curtatus inæquali tonsore capillos Occurri, rides: si fortè subucula pexæ Trita subest tunicæ, vel si toga dissidet impar, Rides. Exponitur non solùm Conuersio, Circumactio, Reuersio, Reciprocatio, Vortex, sed etiam Turbatio. Et prioris quidem significationis pro Conuersio affertur hoc exemplum ex Gregorio, τῆς ὑπὲρ τὸ χεῖρον ὑπερεῖς: posterioris autem pro Turbatio, ex Thucydide hoc, ὑπεστρεφε γὰρ, turbatur. Pro turba & multitudine quæ aut congregatur aut cōuersatur alicubi, accipitur apud Aristophanem, vtpote apud quem μυρίαι ὑπερεῖαι κακῶν Suid. exp. συκοφάντης, πλῆθος καὶ συναθροίσεις. Quò refer quod ex eodem affertur, ὑπερεῖαι βάνουσι, pro Boum pascua: βοῶν ὀφαγεῖσθαι καὶ δίαιτα, qua significatione Hesychius affert ex Æschyli Phrygibus. Sed pertinet hæc significatio ad ὑπερέφομαι significans Versor alicubi. ‖ Ἐπιστρεφὴ autem pro Animaduersio, Cura, Quum oculos & mentem conuertimus ad aliquid aut considerandum aut agendum, referēdum ad ὑπερέφομαι significans Curo. Xenophon Hellen. 6, ἀκούσαντ δὲ ταῦτα τῆς ἐφόρους ἄξιον ἔδοξεν ὑπερεῖς εἶ. Itidem Polybius, ἡ συγκλητος πλείονος ὑπερεῖς εἶ τὸ πρᾶγμα νομίσαντες, rem esse animaduersione dignam arbitrati, ac minimè negligendam. Sic, ὑπερεφίω ποιεῖσθαι τὴ παίδων ἀγωγῆς, Budæus in epistolis, ad imitationē huius loci apud Demosth. in epistola Philippi, ἐπειδὴ πολλάκις μου πρεσβείας ἀπεστείλατε, ἵν' ἐμμείνωμεν τῆς ὁσίας καὶ τῆς ὁμολογίας, ὀλιγωρίαν ἐποιεῖσθε ὑπερεφίω, ἐμοὶ δεῖν πειρᾶν πρὸς ὑμᾶς ἐπανέρχειν ἀδικεῖσθαι νομίζω. Similiter & Goza dixit, ὑπερεφῆς ἔτυχον ἀδεμιᾶς, pro eo quod Cicero De senectute, Repudiati sunt. Pro Animaduersio accipitur, & alia significatione, ea nimirum qua Cicero dicit, Animaduersio & castigatio contumelia vacare debet, id est punitio. Item, Animaduersio in sceleratos seruos. Demosthenes De malè obita legat. ἀκούειν ἔφη τῶν φίλων, ὡς ἐὰν ὑπερεφίω ἡ πόλις πείσηται, καὶ πρέσβεις πέμψῃ, δίκην ἐκεῖνοι δώσουσι. accipiendum enim ibi ὑπερεφὴ pro castigatione & animaduersione pœnali, quæ legibus vindicat maleficia, vt censet Budæus. Itidem Polybius lib. 4, δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ καινὴν αὐτοῖς ὑπερεφῆς ἔφη τυγχάνειν, καὶ τοῦτο πείσεσθαι δικαίως, animaduersionem & supplicium non effugituros qui scelus id commisissent. Ibidem dicit ὑπερεφίω ποιεῖσθαι, perinde vt Demosth. συνεχώρησε παίσαν ὑπερεφίω ποιήσασθαι τῶν γεγονότων ἀδικημάτων, Concessit vt animaduerteretur in sontes, Vt sontibus animaduersio & supplicium non remitteretur.

Ἐπιστροφεύς, έως, ὁ, dicitur primus spondylus, qui vnà cum collo conuertitur & circumagitur. Poll. lib. 2, τοῦ δὲ σπονδύλου ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ὑπερεφεὺς ὀνομάζεται.

Ἐπιστροφίδες, Crines contorti, Cincinni, Capillorum anuli, vt quidam ex Martiale interpretantur. πείχες συνεσταλμέναι, Eustathius. Sic συνεσταλμένοι μαλλοὶ dicuntur, vnde στρεπταλλος ὄις. Hesychius autem ὑπερεφὶς exp. non solùm πείχες συνεσταλμέναι, sed etiam ὀπτὴ ὀσφὺς ἢ στρεβλή.

Ἐπίστροφος, ε, ὁ καὶ ἡ, Qui cōuertitur, Reciprocus, Flexuosus. κυκλοπορεύς, vt exponitur apud Apollonium, Argon. 2, ὑπεστροφοί εἰσι κέλευθοι. Ex Dionysio autem De situ orbis, ὑπεστροφον ὄρμον ἔχουσα, pro ὑπκαμπῆ, Flexuosum, Incuruum. ‖ Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, Qui conuersatur cum hominibus, Qui versatur inter homines: præcipuè qui ὑπεστροφὰ ἀλλοδαπῶν ἀνθρώπων πόλλας, Odyss. α, vers. 177, de Vlysse, — ἐπεὶ καὶ κεῖνος ὑπεστροφος ὧδ' ἀνθρώπων. id est ἐπιστρεφόμενος καὶ ὑποδημῶν, συναναστρεφόμενος, vt scholiastes exponit, qui tamen affert & hanc expositionem, ὑπεστροφὸν καὶ ὑπομέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων: item & hanc, τὸ λόγον ἐποιοῦντο παντὸς ἀνθρώπου. Hesychius exponit non solum ὑπεστροφὸν πολύμυθος καὶ ἐπιπόλαιον, ὑπομελητής, sed etiam εἰς ἑαυτὸ ὑπεστρέφων πὰς ἀνθρώπους. Similes expositiones Eustathius quoque affert. ‖ Est & nomen proprium ducis cuiusdam Phocensium, apud Homer. Il. β.

Ἐπιστρεφέδην, Conuertendo sese huc illuc, Studiosè. ἐπιστρεφῶς ὧδε κἀκεῖσε, ἐπιστρόφως, σπουδαίως, vt Eustathius exponit, qui addit & hanc expositionem, σωστρεφεμμένως καὶ ἰσχυρῶς. Strenuè, Fortiter, Validè. Vtitur autem hoc aduerbio Homerus aliquoties, vt Odyss. χ, vers. 308, — μενεαίνων ἐπασυνόμει κατὰ δῶμα Τυφὼς ὑπεστροφέδην. Et Odyss. α, vers. 182, Αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶμα δυπετόωμι ὑψόθι σταθεὶς Τυφὼς ὑπεστροφέδην. Sic & Iliad. ο, vers. 20.

Ἐπιστροφία autem cognomen est Mineruæ apud Pausaniam in Attic. pag. 30, vbi dicit, Ἀφροδίτης ὑπεστροφίας ἱερὸν. Suprà ἐπιστροφία.

c. 2. Ἀντιστρέφω, Vicissim conuerto, vel Contra conuerto. VNDE Ἀντιστροφή, Conuersio mutua vel contraria, seu in contrariam partem, vt ἀντιστροφὴ τῆς χορεῖς ὅτι τὰ ὅμοιον.

c. 2. Παρεστρέφω, Paululum conuertor, Leniter flector. Strabo lib. vlt. circa principium, de Nilo, παρεστρέφων μικρὸν πρὸς τὰ ἕω. Paulo antè quum dixisset fluxum eius seu cursum esse similem literæ N, addit, ῥυεὶς ἀπὸ Μεροῆς πρὸς τοῖς ἑξήκοντα ὡς δισχιλίους καὶ ἑπτακοσίους σταδίους, πάλιν ἀναστρέφει πρὸς μεσημβρίαν. Et mox, τὴν ἐπέρχεται πολλὰ ὕφος ὑπεστρεφῶ. Vbi etiam NOTA Ἐπιστρεφὴ pro Cōuersio, Reuersio, Flexus, Reflexus. ‖ Παρεστρέφομαι pro Identidem conuertor & respecto, affertur ex Diogene Laërt. VNDE Παρεστροφή, ῆς, ἡ, Conuersio in latus, vt qui crebrò limis respicit oculis. Ex Plutarcho. Παρεστρεφαὶ interpr. etiam Versiones quæ vicissim fiunt ab vno ad alterum.

c. 2. Συνεστρέφω, Vnà conuerto. seu Vnà conuertor & reuertor. Ex Plutarcho in Numa affertur, κεφαλὰς συνεστρέφουσι τὴ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, pro Apices densitate inter se conuersi, seu frequenter inuicem conuoluti. Ex eodem ibidem, συνεστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι, pro Vti iisdem moribus.

C. KATA Στρέφω, Subuerto, ita nimirum vt pars superior alicuius rei deiecta ad terram concidat. veluti quum hostes vrbem, aut demolitor domum, aut luctator suum aduersarium deiicit. Aristophanes Equit. πόλιν καταστρέψεις. Lucill. lib. 2 Epigramm. in Astrologos, Παῦσαι, ἔφη, νικᾶτε. μόνον μὴ τίς σε παρέλθῃ, Καί σε καταστρέψῃ, καί σε κατεσκάψῃ, Te deiiciat, Te prosternat, Te supplantet. καταβάλῃ σε. Pass. Καταστρέφομαι, Subuertor, vt quum ædificium subruitur. Herodian. lib. 7, τὰ πρεσβεῖα, καὶ εἴ τι τοῦ πυλῶνος ἔξωθεν ἦν, ὑπὸ τῶν Μαξιμίνου στρατιωτῶν κατέστραπτο, Suburbana omnia & quidquid extra vrbem ædificiorum & portarum erat, demolitus fuerat Maximini exercitus. Itidem καταστρέφεσθαι dicuntur quæ ita conuertuntur seu inuertuntur, vt quod antè superius erat, nunc sit inferius. velut apud Aristotelem de nautilo pisce, ἀναφέρεται καταστραμμένος τὴ ὀστρέκῳ. Sic Plinius lib. 9, c. 29, Supinus in summa æquorum peruenit. ‖ Καταστρέφω, Reuoco. Affertur enim ex Libanio apud Demosthenem, κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν, pro Reuocauit orationem in remp. ‖ Item Exigo, Finio, Claudo. ea significatione qua dicitur aliquis Exigere, finire, claudere vitam. Ceb. Theb. τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, Reliquum vitæ exigit seu finit in omnis

omnis generis ærumnis. Itidem Plutarchus Theseo, καταστρέψαι τὸν βίον, Vitam finiuit, Mortuus est. Sed frequenter, omisso accusatiuo τὸν βίον, simpliciter dicitur καταστρέψαι, itidem pro Finire, seu claudere vitam, Mori: interdum pro Occidi. Plutarchus De virt. mulier. ὅπως αὐ μὴ ταπεινῶς μηδ' ἀναξίως ἑαυτῶν καταστρέψωσιν. Arrianus, καλῶς ἔχειν οἰόμενος ἐν τῷ τοιῷδε καταστρέψαι. Rursum Plutarchus in Themistocle, καταστρέψαι αἷμα ταύρειον πιών, epoto sanguine taurino mortē oppetiit. Idem in Galba, καταστρέψαντος Νυμφιδίου, Nymphidio interempto. Sic Herodianus libro 5, ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψε, Simul cum matre interemptus est. Rursum Plutarchus in Public. Τέλος ὑπὸ τῶν πολεμίων κατέστρεψε, ab hostibus cæsus fuit. Pro Finio seu Desino accipitur & alia significatione. vt apud eundem Plutarchum, & Pausaniam, τὸ ὀνειαυτὸ καταστρέφοντος. quo sensu Tacitus dicit, Anni fine, Anni exitu, Anni extremo. Alii interpr. Exacto anno. Idem Plutarchus in Sylla, ἤδη τῆς ἡμέρας καταστρεφούσης, In diei exitu, Die iam vergente & inclinante in noctem. Item κατέστρεψεν εἰς τοῦτο, Paus. Hunc exitum habuit. Sic Plutarchus in Sympos. αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, Desinunt in nuptias, Finiunt nuptias. Quibus in locis neutralem habet significationem, transitiuam apud Dinarchum orat. in Demosth. οὕτω καταστρέψειν ἡ τύχη τοῦτο, ὡς τἀναντία γένεσθαι τοῖς πεφροδοκωμένοις, ad eiusmodi exitum fortuna hæc perduxit. vel etiam Ita hæc vertit. Vnde fabularum καταστροφαί.

Pass. Καταστρέφομαι significationes actiui sequitur, significans nimirum Subuertor, Subruor, Euertor, Destruor. Media autem vox actiuam retinet significationem, & accipitur pro Subuerto, Euerto, Destruo, Demolior. Siquidem apud Thucydidem, pag. 74, βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι. schol. exponit ἀφανίσαι, Delere, Extinguere, Funditus euertere. Alioquin id καταστρέψασθαι accipitur pro Subigere, Redigere in potestatem suam, Subiugare: quemadmodum idem scholiastes apud eundem, lib. 3. pag. 87, εἰ ἡμᾶς καταστρέψονται, exp. δουλώσουσι. Sic & lib. 4, pag. 142, τὰ ἐν Σικελίᾳ καταστρέψασθαι, itidem δουλῶσαι. Et Demosth. καταστρέψασθαι πᾶν Πελοπόννησον. Et Plutarchus in Romulo ac Pericle, καταστρέψατο πολλὰς πόλεις, ciuitates in ditionem suam redegit. Herodot. dixit etiam, καταστρέψατο εἰς φόρου ἀπαγωγὴν, A se subiugatā tributariam fecit prouinciam. Sed & ipsa vox passiua, tam in præterito quàm in præsenti actiuam habet significationem. Plutarchus Pericle, καταστρεφόμενος πᾶν βασιλέως χώραν, regis agrum in ditionem suam reductum occupans. Demosthenes, πολλὰ ὑπὸ Θρᾴκης Ἑλλήνων καταστρέφετο πόλεις, in seruitutem redigebat. Herodotus, καταστραμμένος πολλὴν γῆν, qui multum terræ subegit. Ex eodem passiua & voce & signif. affertur κατεστράπτο pro Subacti fuerant. quod Ionicum est. Itidem & Thucyd. lib. 5, pag. 174, τοῖς δὲ Μαντινεῦσι μέρος τῆς Ἀρκαδίας κατέστραπτο ὑπήκοον. vbi scholiast. quoque exp. δεδούλωτο. Vnde & particip. καταστραμμένος, subactus. ‖ Καταστραμμένη λέξις, Conuersa dictio. vt Turn. interpr. apud Aristot. in Rhet.

Καταστροφή, ῆς, ἡ, Subuersio, Euersio, Expugnatio, Vastatio. quum nimirum de regione aliqua, vrbe aut gente dicitur. Huc pertinet καταστροφῆς quod Hesych. exp. ἐρημώσεως. ‖ Καταστροφὴ φυλλάδος ex Euripide affertur pro Torus ex herbis confectus, Folia seu frondes quæ lecti vice substernuntur. ‖ Καταστροφὴ dicitur etiam Exitus rei, vel potius Quum res ad exitum vergit & inclinat: vt in fabula dicitur καταστροφὴ explicatio per quam euentus eius approbatur, vt quidam definiunt: veluti quum post introductas erinnyas, quarum instigatione res, leuibus quibusdam initiis, in tantam perturbationem assurgunt vt poetæ boni & actores industrii explicare argumēti exitum non possint, iidem ad Deum confugiunt, & operam eius ad compescendos componendósque tumultus desiderāt, ostendúntque in mediis tumultibus de sublimi numen aliquod ex machina, quod repentè rebus in melius conuersis & compositis, finem fabulæ imponat. Dicitur alioqui generaliter de fabulæ velut clausula, cujuscunque modi sit. Lucianus, ὅθεν τὸ τέλος τῆς Ἀλεξανδρείας τραγῳδίας, καὶ αὐτὸ τὸ δράματος ἡ καταστροφή, Exitus, Finis. vt Suid. quoque exp. τέλος. Dicitur de vitæ etiam exitu, id est morte. vt apud Thucydidem l. 2, p. 61, circa finem, ἡ νῦν ὧδε καταστροφή. vbi & schol. exp. θάνατος. Itidem καταστρέψαι pro Vita defungi, Mori, aut Occidi, accipitur, vt suo loco docui. VNDE Καταστροφικῶς, Morè catastropharum, seu Vt in catastrophis fabularum fieri solet. Athenæus lib. 10, dicit Strattidem in sua tragœdia grammatica πολυτελῶς καταστροφικῶς ποιήσασθαι εἰς ἅλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, ἦτα, θῆτα.

c. 2. Περικαταστρέφω, Inuerto, Deorsum conuerto.

C. META Στρέφω, Cōuerto, Inuerto: seu Verto, Verso. propriè Ex vno latere in aliud conuerto, aut ex vno statu locóve in alium. In Geopon. μεταστρεφάτω τὰ ὠά, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται: pro his Columellæ, Debet manu oua versare, vt æqualiter calore concepto facilè animentur. Et pass. Μεταστρέφομαι, Conuertor, vt qui conuersa facie retrò aliquid respicit. Plato lib. 1 De rep. μεταστρέφω καὶ ἠρόμην, Conuersus ac respiciens, eum interrogabam. Xen. Pæd. 2. μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχαγοὺς, ἔφη, Conuersus ad manipulares, dixit. Sic Hom. Il. ν, v. 545, Ἀντίλοχος δ' Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας, Οὖτασ' ἐπαΐξας. quo sensu ὑπεστραφεὶς quoque dicitur. vt, ὑπεστραφέντος ὀφθαλμὸν ἀπέκοψε, Plut. Oculum ei eruit quum retrò se conuerteret. Μεταστρέφω, Inuerto, Peruerto. Aristot. Rhet. 1, sub finem, καὶ τὸ τῶν Ξενοφανείου μεταστρέψαντα φατέον οὕτως, inuertendū est & sic dicendum. Et paulo antè, τὸ δίκαιον οὐκ ἔστι μεταστρέψαι οὔτ' ἀπάτῃ οὔτ' ἀνάγκῃ, peruertere. Pro Flectere etiam accipitur, vt & στρέφω. Il. ο, v. 203, Ἦ μεταστρέψας στρεφεσθαι μῦθ' ἱππῆας ἐδωλῶν. Il. κ, v. 107, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς Ἐκ χόλου ἀρχαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ. Idem Homerus dicit etiā μεταστρέφειν νόον pro Flectere animum suum, & Mutare cōsilium, seu sententiam. vt Il. ο, v. 51, Τῷ κε Ῥοδίων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη, Αἶψα μεταστρέψε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμόν κῆρ. vbi & schol. exp. μεταβάλοι ὅπῃ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρέσκον. Itidem ex Apollon. Rhod. μεταστρέφω νόον, affertur pro Sententiam muto. Rursum apud Hom. Od. β, v. 67, Ἠεῶν δ' ὑποδείσαντε μιῶν, Μή π μεταστρέψωσιν ἀναστάμενοι κακὰ ἔργα, schol. itidem exp. μεταβάλλωσι, Mutent & in peius conuertant.

c. 2. Ἀμεταστρεπτὶ, Sine cōuersione, Ita vt non respicias cōuersus, Nō retrouersa facie, vt Ouidius loquitur: χωρεῖς τῷ μεταστραφῆναι, αὖθι μεταστροφῆς. Luc. ἀμεταστρεπτὶ φεύγων, non retrouersa facie fugiens. Sic Plato l. 10 De leg. πρὸς δὲ τῶν κακῶν συνουσίας φεύγε ἀμεταστρεπτὶ, ita fuge vt inter fugiendum ne conuertas quidem faciem nec respectes. quomodo & Lothus cū sua familia excedere Sodomis iussus fuit: cuius vxor mandato diuino non parens, sed μεταστραφεῖσα, vt nimirum respiceret ardentem vrbem, in columnam salis mutata fuit. Suidas exponit non solùm μὴ ὑπεστρεφόμενον εἰς τοὔπισθεν, sed etiam ἀμελεῖ.

Μεταστροφή, ῆς, ἡ, Conuersio, In Epigr.

c. 2. Ἀμετάστροφος, Conuersionis & mutationis expers, Immutatus seu Immutabilis. ἀμετάβολος.

C. ΠΑΡΑ Στρέφω, Peruerto, Deprauo. idem quod διαστρέφω. Siquidem Theophr. eodem significatu dicit δένδρον διεστραμμένον & παρεστραμμένον, tortum. Itidem Aristoteles, sed metaphoricè, libro 8 Polit. εἰσὶ δ' ὥς φασι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ παρεστραμμέναι τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως, Peruersæ, Deprauatæ, διεστραμμέναι.

C. ΠΕΡΙ Στρέφω, Circūuerto, Circumago; In orbē verto seu verso. Pass. Περιστρέφομαι, Circumuertor, Circumagor, In orbē vertor seu versor. Arat. de helice, μειοπέρη περιστρέφει στροφάλιγγι, Breui conuertitur orbe, vt Cic. & Fest. Auienum interpretari, docui in Στροφάλιγξ. Ex Procli sphæra, περιστρέφεται κύκλον, circulū peragit. Lac quoque quū iniecto coagulo cogitur, dicitur περιστρέφεσθαι, circū uerti & circūagi. Il. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι. Solet enim dum cogitur, περιστρέφεσθαι, id est circumagi rude ὑπὸ τοῦ κυκῶντος. (Affertur ex Od. ξ, σακέεσσι περιστρέφετο κρύσταλλος, pro Ambibat scuta) Homo etiā aliquis περιστρέφεσθαι dicitur quum aliquid contemplaturus o-

culisque lustraturus sese conuertit in orbem circumspiciendi causa. vt in Axiocho, ὡς δὲ περιεγραφεὶς περιεσκόπουν ὁπόθεν εἴη, vt autem conuersus circumspiciebam vnde vox ea mitteretur.

Περιστροφή, ῆς, ἡ, Circumuersio, Conuersio, Conuolutio, Rotatus: vt apud Proclũ in Sphæra. Est & figuræ nomen apud rhetores, quum nimirum aduersarii propositionem in nostram partem conuertimus, teste Fortunatiano. ὁ περιστροφὴ λαοῦ, in conuersatione populi, ex Ecclesiastici capite 50.

c.2. Ἀμφιπεριστρέφω, idem quod περιστρέφω. abundat enim ἀμφί, vt sæpe apud poetas. Verbis etiam alicuius dicitur ἀμφιπεριστρέφεσθαι χάρις, pro Comitari. παρακολουθεῖν, παρεῖναι, vt schol. exp. Od. θ, v. 175, Ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσι, Verba eius nullos comitatur lepos, nulla gratia & venustas. Sed nota, legi etiam ἀμφιπερίστρεπται, quam lectionem habet Eustath. videturque ea confirmari posse ex præcedentibus poetæ verbis, vbi ait, Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι σέφε. vt χάρις idem sit eo loco quod μορφή. Hoc autem ἀμφιπεριστρέπται est à VERBO Ἀμφιπεριστρέφω, Corona circumquaque redimio, Circumquaque cingo. idem quod περιστρέφω.

c.2. Ἀντιπεριστρέφω, E contrario circumuerto, vel Circumagendo verto in contrariam partem. Alii interpr. Relidendo circumago. VNDE Ἀντιπεριστροφή, ῆς, ἡ, Circumactio è contrario, vel in contrariam partem, Circumactio relisu facta.

c.2. Συμπεριστρέφω, Vnà circumuerto, Vnà circumago seu circumfero. Aristot. De mundo.

C. Συστρέφω, Contorqueo, Conuoluo in fascem: seu Collectum contorqueo. Lucas Act. apost. c. 28, συστρέψαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, Quum fascem virgultorum collegisset: seu Quum virgultorum aliquantam multitudinem in fascem collegisset, quod vno verbo Basilius dixit φρυγανίζειν. Animal quoque sese dicitur συστρέφειν aut corpus suum, quum sese contorquet, contrahit, & colligit: vt apud Poll. l. 5. cap. 5, συστρέφειν τὸ σῶμα: cui synonyma hæc ponit, ἀναχαλᾶν, σπαραττεῖν, σπιρελκῦσαι, σπιαθρῶσαι, συστέλλειν, συστρέφειν, συγκάμπειν. Plato l. 1, De rep. συστρέψαι ἑαυτὸν, ὡς τὸ θηρίον, ἥκει ἐφ' ἡμᾶς, Quum sese in modũ feræ collegisset, in nos inuasit. vt & apud Virg. Æn. 10, Substitit Æneas, & se collegit in arma. Aristot. Hist. anim. l. 8, de delphinis, συστρέψαντες ἑαυτοὺς φέρονται ὥστε τὸ σῶμα τὸ ἀκρότατον. Et paff. συστρέφεσθαι itidem animal dicitur pro συστρέφειν ἑαυτὸ, le contorquere & cõtrahere. vt apud Plut. in Symp. sept. sap. de cane Æsopico, ὁ τοῦ χειμῶνος συστρεφόμενος καὶ συσπειρώμενος διὰ τὸ ῥιγοῦν. cui ibi opponit διατεινόμενον. Metaph. autẽ sũpta ἀπὸ τῆς συστρεφομένων ζώων, oratio dicitur σπιρελκομένη, teste Demetr. Phaler. qui in suo περὶ ἑρμηνείας libello, ait, ὡς περὶ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ μάχεται· θιαύτη τις οὖν εἴη συστροφὴ καὶ λόγου, καθάπερ συγκαμφθὲν πρὸς δεινότητα. (vbi etiã nota synonymos accipi συστρέφειν & συστέλλειν) Itidẽ apud Dionys. Halic. σπιρελκομένη λέξις, quã & συγκεκροτημένην vocat. Cic. similiter dicit, Neq; enim Demosth. tantopere fulmina vibrasse diceretur nisi numeris cõtorta ferrẽtur. Ita & σπιρελκομένον ῥῆμα, vt apud Plat. in Prot. ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου, βεβαρὺ καὶ σπιρελκομένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής, breue atq; cõtortũ, sciti modo iaculatoris. Quẽ locum exprimere voluisse videtur Quintil. l. 12, quum dixit, Nec illis vibrantibus concitatisq; sententiis velut missilibus vtetur. Attamẽ & Cic. ante hũc in Bruto dixerat Incitata & vibrãs oratio. Rursum Quintil. de Archilocho, Cũ validæ tum breues vibrantẽlq; sententiæ. Ac quemadmodum dicuntur Cõtortæ sententiæ, seu Concitatæ vibratæque sententiæ, ita Dionys. Halicarn. de Isocr. ἐν τοῖς συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ σφιγγόλως ἐκφέρειν. Itidemq; de Lysia, ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ σφιγγόλως ἐκφέρουσα λέξις. Fusius hæc apud Bud. comm. p. 672, vbi συστρέφω interpr. Addenso, Infercio. Paulo antè idẽ συστρέφειν exp. Contrahere in compendiũ, afferens hunc locũ ex Dionys. Halicarn. loquẽte de prooemio, καὶ μὴν ἔς γε τὰ ἀμαθεῖς τοῖς ἀκροάταις ποιῆσαι, κελεύουσιν εἰ πεχοχεάφοι συστρέψαι τὰς εἰπεῖν τὰ θεωρήματα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταὶ, breuiter cõplexos. Idẽ Bud. p. sequ. id est 673, ait συστρέφειν signif. etiam Agmen cogere & factionẽ ciere. vt apud Aristot. Polit. 5 ἰδίᾳ συνεφαπτοῦσι οἱ δημαγωγοὶ τοὺς αὐτοὺς ἔχοντας, συστρέφουσι αὐτοὺς, plebeium agmen cogunt & concitant in nobiles. quod etiam σπιρελκεῖν dicitur & ὑποσπιρελκεῖν. Itidem Æschin. passiua voce & signif. οὐκοῦν ἐπὶ ἐμὲ συστρεφόμενοι ἥκουσι, quasi agmine facto, hoc est ex cõposito & coitione facta in necem meam, vt Cicero loquitur. Hæc ibi inter alia B. Alia huc pertinẽtia exempla afferã in Συστρέφομαι proximè sequẽte. Pro Cogo, Coagulo, Condenso, accipitur apud Athen. l. 2, εἰ ὑπόχυσιν ἰδεῖν πῶς αἱμορραγίας, τὸ ψυχὲν ὑπτιάδειον ἰῶ, συστρέφον καὶ συσφίγγον, cogens & constringens vulnus vnde sanguis effluit. vel etiã Cõtrahens. Verùm nõ trãsitiue tantùm accipitur, pro Contorqueo, Contraho, Cogo, Conglobo, Condenso, sed & neutraliter pro Coeo, seu passiuè pro Cogor, Condensor. vt apud Dioscoridem lib. 1, cap. 94, de fuligine resinæ, ὅταν δὲ μέλλωσι συστρέφειν, vbi coire cœperint, vt Ruell. vertit.

Pass. Συστρέφομαι, Contorqueor, Colligor, Conglobor. item Cogor, Contrahor, Condensor. qua significatione vt plurimum dicitur de humidis quæ coalescunt & conspissantur. Aristoteles De mundo, ὑφος δὴ πᾶχος ἀτμῶδες πωιστεραιμένον, γόνιμον ὕδατος, conglobatum & conspissatum. vt Apuleius De mundo, Aer actus in nubem nubilum densat, & ea crassitudo aquarum fœtu grauidatur. Rursum Aristoteles ibidem, χαλαζα δ' γίνεται ὑπὸ συστραφέντος. Galenus lib 5 De locis affect. σπιρελκομένη ἀμόρχη, amurca per cocturam inspissata. Ibidem, ἐνίοτε, καὶ ὅταν μέλαν γένηται καὶ πωιστραμμένον, ἄρα, postquam inspissatum & condensatum cocturâ fuerit. Idem, ἐνίοτε πάχος, ζωρόμελλα, καὶ ὅταν συστρεφῇ, ὑπόβαλε κηρόν. Et Dioscorides, συστρεφόμενον ἐν τῷ ἡλίῳ χυμὸς, succus in sole densatus & coactus. In eadem significatione accipitur ἀναστρέφεσθαι, vt apud Aetium libro 9, capite 9, ἔνιοι, καὶ ὅταν ἀναστραφῇ, ἀφρὸς ἀπῄωρ. Dioscorides actiuum quoque verbum συστρέφειν itidem pro συστρέφεσθαι accipit, vt suprà docui. Agmen etiam militum συστρέφεσθαι dicitur quum sese cogit & conglobat ad impressionem validius faciendam, in modum animalium, quæ, ad pugnam se parantia, συστρέφονται. Budæus interpretatur, Agminatim cogi ad impressionem in hostes faciendam: apud Polybium libro 1, τοῦ δὲ ἐγκαταλειφθέντος ἀναστρεφομένου τὴν ὑπόπτευσιν, καὶ τὰς ἀκροβολισμοὺς ἐπιμαστιγοῦντος τοῦ τῶν ἐχθρῶν ἱππικοῦ, συστρεφόμενοι ἑαυτοῖς, κατὰ τετρακοσίους πολλοὶ ἐπέβαλλον τοῖς πολεμίοις. id est, συστρεφόμενοι ἑαυτοῖς, agminatim sese coll gentes. Συστρέφεσθαι dicuntur etiam & σπιρελκομένοι milites in acie condensati & confertim coeuntes. vt apud Xen. Hellen. 5, οὐκ ἔλαττον ἢ ὅσον πεντήκοντα ἀσπίδων σπιρελκομένοι ἦσαν, non minus dẽsa erat acies quàm vt introrsus quinquageni essent parmati. Bud. p. 672. Est συστρέφεσθαι etiam quod Liu. vocat Orbem voluere, de agmine loquens in angustum redacto & vndique circumuẽto: veluti hoc loco, Circumuenti in medio ad vnum omnes pœnas rebellionis dedissent, ni Vectius iam orbem voluentes suos increpans, & quæ sequuntur. Idem, Cogebantur & ipsi orbem breuiore spatio colligere. Quò referri potest quod Thucydides libro 2, pagina 49, dicit, τὸ δὲ πλεῖστον καὶ ἔστι μάλιστα ἰῶ ξωιστεραμένοι, qui orbem collegerant & sese conglobarant. schol. exponit ὁμοῦ σωιπλεγέντες. In quibus locis συστρέφεσθαι dicitur de hominũ multitudine aut rara aut diffusa aut dispersa, sicut & apud Xenophontem Hellen. libro 6, ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὖθις πολλαχῶν συστρέφεσθαι, sese cõglomerare & globum facere vnà coeũtes & constipati. Itidem συστρέφειν pro σπιρελκέειν apud Thucyd. pag. 122, & 243. Sed & quæuis hominũ multitudo quæ seditiosè & factiosè coit, seu sese conglobat & conspirat, συστρέφεσθαι dicitur. vt apud Thucydidem libro 4, pagina 144, οἱ ξυστραφέντες ἀθρόοι ἦλθον. vbi scholiastes exponit, οἱ συστασιαζόντες. Idem, libro 8, pagina 280, ὅπως ξυστραφέντες καὶ κοινῇ βουλευσάμενοι, καταλύσωσι τὴν ἀρχὴν, facta coitione. Itidem libro 2, ὡς ἔγνωσαν ἐξαπατηθέντες, ξυστραφέντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς. Itidem Demosthenes Philipp. 3, συστραφέντες δὲ ἀνθρωποι πολλοὶ καὶ χρηστὸν ἔχοντες φίλοτιμον. Sic Plut. in Rom. συστραφῶσι τοῖς δυνατοῖς, primores coisse.

Et l. 4, Reg. c. 10, συστρέφομαι ὅτι ἡ Κύελον, coniuro ad- A uersus Dominũ. At συστρέφειν εἰς ἑαυτὸν interpr. In seipsum vergere, afferẽtes hæc Greg. De theolog. καὶ οὕτως αὐτὴλθον ὅτι τὸ ὄρος, καὶ ἡ κεφαλὴ διέχον, εἴσω γλυκύμυθος ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῆς ὑλικῶν, καὶ εἰς ἐμαυτὸν ὡς οἷόν τε συστρεφείς. Volũtque hîc συστρεφῶμαι εἰς ἑαυτὸν dici quod Cicero vocat Verti in seipsum, vt De offic. Cogitatio in se ipsa vertitur: & l. 3 De finibus, Sola sapientia in se tota B conuersa est. Bud. p. 674.

Σύστρεμμα, ατος, τὸ, Coagmentum compactile, σύστημα συστραφὲν: seu Globus aut Conuolutio, vt Bud. interpr. apud Aristot. De mundo, καλοῦμεν δὲ ὑπὲρ ὄμβρου μείζω, καὶ σωιεχῆ συστρέμματα ὅτι χλῶ φερόμενα, stillas conglobatas quæ iugiter in terram cadunt. Item σύστρεμμα ἐρίου, lanæ cõtortæ hapsus: quod vide in Γίνημα. Aiũt signif. etiam agmen militum composito ordine progredientium, impressionémque hostiliter facientium, vt apud Polyb. l. 1, de Carthaginensibus qui è Lilybæo c eruptionem in munitiones Romanorum fecerant, οὐ μὴν ἀλλ' ἥτε κραυγὴ καὶ τὸ σύστρεμμα διαφέρον ἰῶ θεῶ αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. Est etiam verbum castrense, & significat certum militum numerum, vt mille, hoc est ξεναγίας δύο. Bud. p. 673. In libello qui περὶ πάξεως παλαιᾶς inscribitur, Σύστρεμμα, β ξεναγίαι, αἱ δρῶν χιλίων κδ'. VNDE Συστρεμμάπον, ου, τὸ, Globulus. Bud. p. 675, annotat Aristor. in lib. De mirab. auditu συστρεμμάπον ὕδατος vocare vorticem aquæ, hoc est conuolutionem & volumen. D

Συστρεπτικός, ου, ὁ, Cogendi & cõdensandi vim habẽs. Hippocr. ψυχρὸν πάνυ, συστρεπτικὸν, Cogit, seu Compingit & coagmentat id quod in aliquam partem defluxit. Similem huic locum ex Athen. habes in Συστρέφω.

Συστροφή, ῆς, ἡ, Conuersio & conuolutio quæ fit in orbẽ aut gyrum, Vortex, Vertigo. vt συστροφὴ ὑδάτων Hesychio dicitur quæ alio nomine δίνη, ἴλιγξ: eidémque συστροφὴ est σκοτοδινία: quo nomine videtur intelligere capitis vertiginem, seu quum oculis alicuius videntur omnia circumagi ac rotari, vt in σκοτόδινος & σκοτοδινία. E Item συστροφὴ dicitur quum animal, præsertim ad pugnam se parans, sese contorquet, seu se colligit & conglobat ac contrahit, ad impetum vehementius faciendum. vnde metaphora sumpta dicitur λόγου συστροφὴ, vt testatur Demetr. Phaler. ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ, μάχεται, θιαύτη τις αὖ εἴη συστροφὴ καὶ λόγου, καθάπερ συγκαμφθὲν πρὸς δεινότητα. Qua de re vide plura in Συστρέφω. Συστροφὴ dicitur etiam vitium quoddam in arboribus, quum se conuoluêre venæ, velútq; nodũ effecit collecta & cõtorta materia. Quæ συστροφαὶ alio nomine vocantur σπεῖραι, à Latinis itidem spiræ. Theophr. Hist. pl. l. 5, c. 3, σπεῖρας δὲ καλοῦσιν ὅταν ἡ συστροφή τις ἐν αὐτῇ μείζων καὶ κύκλοις περιεχομένη πλείοσι. Vnde Plin. lib. 16, c. 39, Publicum omnium arborum vitium vocant spiras, vbi sese conuoluêre venæ atque nodi. Rursum idem Theophrast. c. 6 eiusdem libri, ligna διέρρα esse ait τὰ οὖλας ἔχοντα συστροφάς. Inde in corporibus humanis eiusmodi collectiones nodique συστροφαὶ dicuntur. Poll. de varicibus loquens, quæ κιρσὸν siue ἰξίας nominantur, καλεῖται δὲ καὶ ἰξία, ὅτι τοῖς ἐν ταῖς πίτυσιν ὁμοίων συστροφῶν, καὶ G ὁ ἰξός. Dioscor. l. 5, cap. 127, dixit συστροφὰς νεύρων, neruorum nodos & concretiones. Idem l. 1, c. 35, τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συστροφὰς, in articulis digitorum collectiones & cõcretiones siue nodos. Eodem l. c. 186, συστροφὴ πᾶσαν καὶ χοιρεάδας μαλάσσει, omnẽ collectionẽ & strumas emollit. Galen. in suo lex. Hippocr. συστροφὰς exp. φύματα καὶ σκληρίας, tubercula & duritias. Lege & commẽt. ipsius 19 in l. Hippocr. De victus rat. in morb. acutis. ‖ Præterea συστροφὴ dicitur coitio multitudinis alicui⁹ ad se- H ditionem cõcitatæ, quum sese conglobat, & factiosam coitionẽ facit. Bud. quoq; interp. Coitio, i. Arcana pactio & factiosa, afferens hunc locũ Lucæ ex c. 19 Act. apost. περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης, causam dicere huius conspiratæ coitionis. At c. 24, pro συστροφὴ dicit ὑπόστασις, vt, οὗτος εὗρόν με ὑπόστασιν ποιοῦντα. Est autẽ συστροφὴ, ἡ ὑπὸ κακῶν σύταις καὶ συμφωνία, quæ etiã σύταις vocatur à Demosth. Itidémq; συστρέφειν dicitur τὸ συνιστάναι, i. σταστικῶς συνάγειν, cateruã factiosam cogere. Suidæ quoq; συστροφὴ est ἡ ὑπὸ κακῶν συμφωνία καὶ ὁμόνοια, afferenti hunc locũ ex Psalmis Dauidicis, σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, à factiosa coitione ac conspiratione improborum. ‖ Aiunt συστροφὰς à conuersione viarum dici etiam compita apud Dionys. Halicarn. Antiquit. Rom. lib. 6.

c.2. Ἐπισυστρέφω, Vnà cõuerto ad aliquid suscipiendũ cõtra aliquem. vel, Colligo, seu cogo ad aliquid & c. ea nimirum signif. qua aliquis dicitur factiosam cateruam cogere. Sed affertur ex Maccab. l. 1, c. 14, ὅπως συστρέψῃ συστροφὴν pro Conuocare conuentum.

C. Ὑποστρέφω, Conuerto, Auerto: seu Conuertere gressum & referre pedem cogo: vel Reduco, Remeare & reuerti facio. vt Iliad. ε, ὑπὸ δὲ φεφε μώνυχας ἵππους. Itidem Philo De vita M. l. 1, ὡς ἡφόδῳ τῇ πλήθει ὑποστρέψων καὶ δουλωσόμενος αὖθις, reducturus. Accipitur & neutraliter pro Gressum conuerto, Pedem refero, Reuertor, Redeo: ἀναστρέφω, ἀναχωρῶ. vt Il. γ, - ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, in cælũ redeas. Vbi etiã nota omissam præpos. εἰς, quã cum copulauit Greg. Naz. πάλιν ὑποστρέφει εἰς οἶκον, domum reuertitur. Pass. Ὑποστρέφομαι itidẽ Gressum conuerto, Pedem refero, seu reflecto, Reuertor. Exponunt etiam Auertor & Flexu fallo. indéque factum esse dicunt vt ὑποστρέφεσθαι sit δολοῦσθαι, & fugitando ludificari. vt apud Xen. in Cyneg. de lepore canes fugiente, διὸ δὴ ὑποστρέφεται ταχὺ, ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ διωκόμενον, Itaque celeri reflexu fallit, breui spatio longè relinquẽs post se canes vestigiis suis inhiantes. Ὑποστραφεὶς pro ὑποδραφεὶς, id est φρονήσας, affertur ex Soph. Solent enim qui à monente reuocantur, dici ὑποστρέφεσθαι, quum monita nõ negligunt, sed reflectunt pedẽ & obsequuntur, vt & ii faciunt quibus curæ seu cordi aliquid est.

Ὑποστροφή, ῆς, ἡ, Reuersio, Reflexio: quũ quis non vlterius progreditur, sed gressum conuertens, seu pedem reflectens, retrocedit. Bud. pag. 612, ὑποστροφὴν esse ait quum terga vertunt cedentes. vt apud Polyb. σωιεγγίσαντες κατὰ τὸ δίωγμα τῷ τῆς Καρχηδονίων χάρακι, καὶ καταπηδήσαντες, αὖθις δὲ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο. Et rursus apud eũdem, στρατιωτικῶς καὶ νουνεχῶς δὲ ὑποστροφῆς ἀνεχωρήσαντος Ἀννίβου. Vbi nota etiam δὲ ὑποστροφῆς, quo vtitur & Demosth. Pro cor. νεῦν δὲ ὑποστροφῆς ἀποστείλαντες ὑμεῖς τοὺς μὲν πρέσβεις καὶ κήρυκας. vbi tamen videtur accipi pro Denuó. Sed & Hippocr. ὑποστροφὴν τῶν ἐρυθήματος vocat quando rubor recurrit. Ὑποστροφὴ & ὑποστρέφειν sunt etiã verba rhetoricorũ, & schema orationis: vnde apud Hermog. τὸ καθ' ὑποστροφὴν σχῆμα. Et apud eundẽ ὑποστρέφειν ὑποστροφὴν, quod est tanquam progressum implicare, & interexcurrentem expositionẽ rei repentè insistere κατ' ἐπιβολὴν, móxque ad reliqua progredi: quare hoc schema vocatur & καταπλοκὴ à nonnullis. Hæc inter alia Budæus, pag. 612. vbi duos citat Hermogenis locos afferẽtis hui⁹ figuræ exẽpla ex Demosth. Nihil aliud autẽ est ὑποστροφὴ quàm quũ ad rei expositionẽ interruptã ἐπιβολὴ seu παρενθέσει aliqua, reuertitur oratio. Accipitur & pro callida reflexione, quum nimirum aliquis astutè pedem reflectit, vt euadat: quod & στροφὴ dicitur. Bud. pag. 612, Inde factum vt ὑποστρέφεσθαι sit δολοῦσθαι, de quo suprà, & fugitando ludificari: & ὑποστροφὴ ἡ δόλοῦσις, ἐξαπάτη, vt inquit Poll. quæ etiam σβοφὴ dicitur, id est, stropha & cunctatio subdola, aut tergiuersatio fraudulenta & ludificatrix.

Ὑπόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui reuersus est, Qui rediit, Redux. Hesych. exponit ἀφιγμένος.

Sequuntur quædam quæ si deriuata esse à στρέφω putanda nõ sint, saltem affinis sunt significationis: & quædã loco φ habent β, quædã s: item quædam à præsenti videntur deriuata; quædam ab aoristo 2 passiuo, quædam à præterito medio.

ΣΤΡΕΒΛΟΣ, ου, ὁ, Tortus, Tortuosus, Flexuosus, Curuus. Aristot. Rhet. 1, εἴ τις ᾧ μέλλει χρῆσθαι καιρόν, οὗτον ποιήσει στρεβλόν. Hesych. similiter στρεβλὸν exp. καμπύλον, σκολιόν. Metaph. quoque accipitur pro Peruersus, Callidus, Versutus, Dolosus. Quò referri potest quod apud Suid. legitur, στρεβλοῖσι παλαίσμασι, exponitúrque τοῖς μὴ

σκέψωσ διεμπεπωμένοις καὶ ἀφανέσι. Hippocr. στρεβλοὺς νο A cat etiam τοὺς στραβοὺς, vt testatur Galen. in lexico Hippocr. Quibus verbis significantur Strabones, quibus oculi sunt distorti seu peruersi: οἱ διεστραμμένοι, seu παρεστραμμένοι τὰ ὄμματα.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, Tortuositas, Flexuositas. Plutarchus De solertia anim. loquens de formicarum domicilio, λέγουσι δ' οὖν οὐκ ἀδείαν εἶναι πλὴν ἀπὸ τῆς ὅλης κάθοδον, εὐθὺ δύπορον ἄλλῳ πεδίῳ διεξελθεῖν, ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κυκλασμῶν ὑποπορεύουσας. Vbi nota copulari καμπὴ & στρεβλότης, opponique τῇ ἀδείᾳ καθόδῳ. B

Στρέβλη, ης, ἡ, interpretantur Instrumentum ligneũ nauticum, cuius labris constringuntur plantæ in compingēda naui, adactis cuneis ligneis. Hesychio στρέβλαι ναυπηγαὶ sunt ξύλα τῶν νεῶν ἐν οἷς διαφωνοῦν γομφούμενα. Idē addit, Atticos στρέβλας vocare Tormenta, τὰ βασανιστήρια. vt Eccles. c. 31 accipitur, οἰκέτῃ κακούργῳ στρέβλαι καὶ βάσανοι, seruo malefico tormenta. Sic apud Gregor. in Maccab. encon. αἱ στρέβλαι τῶν ἐπιγράφεται, tormenta exquisitiora. Pacuuus apud Nonium, Nam te in tenebris sæpe lacerabo fame Clausum, & fatigans artus torto C distraham. Pro prelo accipitur suprà in Ἐκπιέζω.

Στρεβλόω, ῶ, Torqueo, Torto distraho, vt Pacuu. loquitur. Demosth. Pro cor. ὑμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀπεκτείνατε. Sic apud Suid. ex Æliano, ὀκεῖνον τῶν ἀγροικῶν καὶ δρεβλοῦσι καὶ κατατιτύβουσι ἀληθῆ λέγειν, καὶ σωφρονεῖν τῶν ἀδικούντων: vt & apud Cic. Cogi tormentis quippiam confiteri. Et Plut. Artox. λαβόντας τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ἡμέρας δέκα στρεβλοῦν, decem diebus cõtinuis torquere. Pass. Στρεβλοῦμαι, Torqueor, Torto distrahor, In tormentis sum. Aristoph. Pluto, Ἐπὶ τῶ θορυβῶ δεῖσ' ὀκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπαιδευ- D μαι. Plato Polit. 1, μαστιγόσεται, στρεβλώσεται, δεθήσεται, ὀκαυθήσεται τὼ ὀφθαλμώ. Vtitur & Demosth. item Plut. & Polyb. ac alii. Exponitur στρεβλόω etiam Contorqueo, Detorqueo, Distorqueo, Peruerto, Depraua. Quò refer στρεβλοῦσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς apud Alex. in Problem. pro διαστρέφεσθαι.

Στρεβλωτήριον, ου, τὸ, Tormentum. idem quod στρέβλη.

ΑΠΟστρεβλόω, idē quod στρεβλόω, nisi quòd significationē præpos. auget. Ἀποστρεβλᾶν autē exponitur & Collidi.

C. ΔΙΑστρεβλόω, itidē idē quod στρεβλόω, i. Torqueo, Tor- E to seu tormentis distraho. Æschin. in Ctesiph. τὸν αὐτὸν ἄνδρα διεστρέβλωσας τῇ σπαθῇ χειρί.

C. ΚΑΤΑστρεβλόω, idem. Κατεστρεβλωμένος exponitur etiam Depraua tus: & καταστρεβλωθεὶς, Contortus.

Σ Τ Ρ Α Β Ὸ Σ, ου, ὁ, Strabo, Qui est oculis distortis seu peruersis. Galen. in lex. Hippocr. στρεβλοὶ, οὐς καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι.

Στρεβισμὸς, οῦ, ὁ, Distortio oculorum, Obliquus aspectus, Quũ quis est distortis seu peruersis oculis. Autor Defin. medic. στρεβισμός, ἐστὶ τροπὴ τῆς τοῦ τὸν ὀφθαλμὸν F μυῶν, οὐχ ὅλων, ἀλλ' ἐνίων· δι' ὧν αἱ πάντα ἢ ἄνω ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια νεύουσιν οἱ ὀφθαλμοί. Vide & Actuar. necnon Paul. Ægin. Potest autem huius verbalis thema F I N G I Στρεβίζω, id est Sum στραβὸς, Sum oculis distortis.

Στραβῶν, ῶνος, ὁ, idem quod στραβὸς, teste Poll. qui citat ex nouæ comœdiæ autoribus, eique synonyma ponit, σολοικὸς, τραχήλιος, διάστροφος, στρεβλός: subiungens, illud στραβὸς esse ἰδιωτικόν. Latini quoque eo vocabulo vtuntur. Varro, Multienim qui limina intrarũt integris oculis, strabones sunt facti. Plin. l. 11, cap. 37, Vni animalium G homini oculi deprauantur, vnde cognomina strabonũ & pætorum. Vtitur & Cic. Est etiam nomẽ proprium celebris illius geographi, cuius hodiéque extant 17 libri.

Στρεβαί, αί, exponitur Compedes: quæ cõposito potius nomine dicuntur πεδοστρεβαί.

Στραβάλος Achiuorum lingua dicitur ὁ στρογγυλίας καὶ πεχώνους ἄνθρωπος, homo qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi & pro Tortus, Tortuosus: indéque esse cõp. V E R B. Στραβαλοκομᾶν, quod idē Hesych. exp. οὐλοκομᾶν. Ab eadem origine est ὀρεψίμαλλος οἷς, & σωστεστεμμένοι πέχεις, & σοφίδες, torti capilli.

Στρέβηλοι Hesychio sũt κοχλίαι, quæ & ipsæ à tortuosis gyris nominatæ esse videri possunt. Idē στραβήλω exponit, τὸ κόγχῳ ὡς σάλπιγγον, id est Buccinæ. Legitur apud Athenæum libro 3, vbi, in mentione ὀστρέων & ὀστρακοδέρμων, affertur hic ex Epicharmo locus, ἄγε δὲ πεπτὰ κογχύλια λεπάδας, ἀπίδας, στραβήλους, κυκιβάλους.

C. Ἀστραβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui tortus seu tortuosus non est, Qui non torquetur, Qui non distorquetur & deprauatur. Suprà in στροφὰς attuli locum quendam in quo Theophr. dicit, ἀστραβέστατον ὄζει, & ἀστραβεῖς μῦες: Plin. Rigorem fortissimè seruat, Minimè torquetur: opponens his διαστρέφεται, Distorquetur, Peruertitur, Depratur. Idem Theophr. Hist. plant. lib. 5, cap. 3, de materia Macedonica, λείαν τὸν ὄζον καὶ ἀστραβῆ. Et sub finem cap. præced. ἅπαντα δὲ ὅλα μείζω, καὶ ὀρθότερα καὶ ἀστραβέστερα. Ibidē dicit τῶν τινὰ διαστρόφως ἀστραλίσαντα, pro ἀστραβέστατα: itidemque ξύλα ἀνεστραμμένα & παστραμμένα: quo sensu Plinius libro 16, c. 38, Torta materies nodisque concisa. Item apud Plutarchum κακῶν ἀστραβὴς καὶ ἀδιάστροφος, regula quæ torta seu distorta non est: cui apud Aristot. opponitur κακὼν στρεβλός. (Vbi obiter N O T A Ἀδιάστροφος Qui distortus seu depratuatus et peruersus non est. Quod de oculis etiā dicitur minimè deprauatis: sicut contrà διάστροφος & ὁ διεστραμμένος τὰ ὄμματα dicitur Qui oculos habet distortos seu deprauatos & peruersos, vt strabones & limi. Metaph. autem ex l. 3 Maccab. ἀδιάστροφον εὔνοιαν καὶ πίστιν φυλάττειν, pro Inconcussam beneuolentiam & fidem conseruare) Sed & corpus alicuius ἀστραβὲς dicitur quod distortum & deprauatum non est, sed rectum: cui opponuntur gibbosa & κυρτόγκυρτα. Plato l. 7 Polit. ὥσπερ ὃ τὸ μὴ διαστρέφεται τὰ μέλη, χρῶνται καὶ νῦν ἔτι τοῖς ἐν ὀργάνοις τοῖς μηχανικοῖς, ἀ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ποιεῖ ἀστραβές, facit vt minimè distorqueatur seu deprauetur, sed rectũ euadat. Itémque aliquis stat ἀστραβὴς, quidum stat, non inflectitur nec incuruatur. Gellius l. 2, c. 1, Stare solit⁹ Socrates dicitur pertinaci statu perdius atque pernox, à summo lucis ortu ad solem alterum orientem, inconniuens, immobilis, iisdem in vestigiis, & ore atque oculis in eundem locum directis, cogitabundus, tanquam quodam secessu mentis atque animi facto à corpore. Quam rem quum Phauorinus, de fortitudine eius viri, vt pleraque, differens, attigisset, πολλάκις (inquit) ὀξὺ ἡλίου εἰς ἥλιον ἑστηκὼς ἀστραβέστερος τῷ σφέμωνι.

C. Εὐστραβὴς, Qui facilè torquetur seu flectitur, vt materies aut arbor. Exĕplũ ex Theophr habes in Σβεστομαι.

Σ Τ Ρ Ο Β Ε Ω͂, ῶ. Fr. πω, Circumago, Torqueo. Aristoph. Equit. ἀλλ' ἐπὶ σὲ καὶ στροβεῖ, μυῆσ' ὀλίγον πάνυ· νῦν γὰρ ἔχει μέσος, versa hominem tuo arbitratu, hominem quem eluctatus es & medium tenes, ita vt effugere tuas manus non possit. φεύγε καὶ φεύστρεφε. Itidem aliquis seipsum στροβεῖ, quum sese circumagit seu circumuertit, contemplandæ rei alicuius gratia: quod & φευστρέφεσθαι dicitur. Aristoph. Nub. Φεύσῃ δὴ καὶ διάβρεε, πάσῃ τρόπον τε σαυτὸν στροβεῖ πυκνώσας. vbi schol. exp. φεύγεις τῇδε κἀκεῖσε ὅθεν πολλὰ πυκνόν τι καὶ σωτὸν πτήσας, καὶ φρόνιμον σκεφάμενος. vbi etiam obiter nota quomodo exponat πυκνώσας: quod alii interpr. Idque iterum atque iterum faciens, Sæpe id faciens. id est, φροντίζων καὶ διαβρῶν, καὶ παντὸς τρόπον σαυτὸν στρεβῶν. Pro Exagito, Vexo aut Perturbo, accipi potest in hoc loco Greg. p. 300, de eremitis, τοῖς ἄλλοις πεδηνικόσι ἀνθρώποις καὶ θεάματα ὅσα ἐν μέσῳ φέρεται σοβοῦσι τε καὶ στροβοῦμεν, καὶ παίζοντα ἡμᾶς πᾶς ἀγχιστρόφοις μεταβολαῖς. Res enim caducæ ac fluxæ, & ipsæ στροβοῦνται, & homines ipsos στροβοῦσι, exagitant: vel etiam Perenni vortice rapiunt, Rapido vortice circumagunt, versántque modò huc modò illuc. Pestis quoque regionē aliquam aut vrbem στροβεῖν dicitur, itidē pro Exagitare, Vexare: vel Cõturbare, vt Budæus interpr. apud Plut. in Numa, λοιμώδης νόσος φθεῖσα τὴν Ἰταλίαν ἐστρόβησεν, conturbauit, ἐπέσεισεν. Idem in eodem, νόσος ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην. Hesych. quoque στροβεῖν exp. θορυβεῖν: & Στροβεῖται, κινεῖται, σείεται: & Στροβῆσαι, σκρόβησαι. Idem στροβῆσαι exp. non solùm συστρέψαι, sed στροβεῖν etiam ἀποστροβεῖν ἑαυτὸν, ἀποδιώκειν. vt idem sit cum σοβεῖν.

C. Στροβαίκος, Qui vel quæ versando aut exagitando vincit. ἡ τὸν στροβεῖν νικῶσα, vt Hesych. exp. A τ Στροβαίκας eidem est Τείπους, Tripes, seu Tripus.

C. ΔΙΑστροβέω, ῶ, Rapido vortice & impetuosè peruado. A σοβαρῶς διέρχομαι. Plutarch. ex poeta quodam, Θωύνος βολάῃς πέλαγος ὡς διαστροβεῖ. Nã thynni pisces sunt ὁρμηπικώτατοι, præsertim quum οἰστροῦσι sub caniculæ æstu, suo astro concitati. Puto autem τ ΒΙ Βολάῃς significare Ictus, Percussus, Tridente βεβλημένους. In vulgatis lexicis habetur Β Τ Διαστροφέω, ῶ, Exagito, Discutio.

Σ Τ Ρ Ο Β Ο Σ, ου, ὁ, Vortex, Vertigo, Gyrus. συστροφή. Hesychius enim στρόβοι exponit συστροφαί. Pro vortice aquarum affertur ex Nicãdro. Apud Plin. autem l. 12, cap. 17, strobos est nomen arboris.

Σ Τ Ρ Ο Β Ε Λ Ὸ Σ, έως, ὁ, est ἐρμαλέον κυαφικὸν, cuius ἔργον est φεμάγειν καὶ στρέφειν, teste Aristoph. scholiast. Sunt qui Verticillum esse existiment. B

Σ Τ Ρ Ο Β Ε Λ Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Tortuosus, Flexuosus, Incuruus. vt Hesych. στροβελὸν exponit σκολιὸν, καμπύλον. Idem στροβελὸς exponit etiam σοβαρὸς, τρυφερός.

Στρόβιλος, ου, ὁ, Vortex: idem quod στρόβος. Vocatur στρόβιλος, Ventus seu procella vorticosa, Turbo. συστροφὴ ἀελλώδης Hesychio, qui στρόβιλοι exp. & καταιγίδες. Aristoteles De mundo, λαίλαψ δὲ καὶ στρόβιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω. id est, λαίλαψ & στρόβιλος, flatus dicitur C qui infernè sursum versus repentè conuoluitur. Apuleius De mundo, Turbo enim dicitur qui repentinis flabris prosilitatque vniuersa perturbat. Vortex ille est veluti dicitur pinea, quum torquetur humus arida & ab infimo erigitur ad summum. Lucianus in Toxari, πεκυμίας καὶ στροβίλοις καὶ χαλάζαις. Theodoritus lib. 3 Hist. eccles. ὀξαπίνης ἄνεμοι βίαιοι καὶ στρόβιλοι καὶ λαίλαπες καταιγίδες πάσαι ἀθρόως ἐκκέδασαν, id est turbines, vt Budæus interpretatur: qui ex grammatico quodam annotat, veteres στρόβιλον nominare πᾶν βίαιον τὸ ἀέμου κίνησιν. ‖Στρόβιλος, Turbo, Trochus, quem nimirũ D pueri per plana exagitant, versántque verbere scuticæ. στρόμβος alio nomine dicitur, vt infrà docebo. Vtitur Plutarchus in Lysandro, item & Plato, libro 4 De leg. ὡς οἷον στρόβιλοι ὅλοι ἑστῶσι τὰ ἄμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον φερόμενοι. Item & Basilius pagina 42. ‖ Ab horum στροβίλων forma στρόβιλος dicitur nux pinea, quæ & κῶνος vocatur, ex argumento, quoniam videlicet coni figuram gerit. Sed & nuclei ipsi nucis pineæ vocantur στρόβιλοι, vt satis patet ex Dioscoride, libro 1, capite 89, quod φέρει στροβίλων inscribitur: & ex Plinio, libro 23, capite 8, vbi Dioscoridis verba interpretatur. Itidem accepit Diphilus Siphnius apud Athenæũ libro 2, οἱ στρόβιλοι, πολύβροφοι μέν εἰσι, λεαντικοὶ δὲ ἀρτηρίας, καὶ δώρακος καθαρτικοί. Plinius tamen in loco citato dicit, Nuclei nucis pineæ fauces videntur exasperare. (Sic & ὀσφρακὶς vocatur & ipsa nux pinea & e ius nucleus, veluti quum Athenæus libro 2 scribit, Mnesitheum medicum Athenienſem in suo φέρει ἐδεστῶν libello ὀσφρακίδας vocare τοὺς κώνους τοὺς πυρῆνας, item & κώνους: Theophrastum verò arborem ipsam nominare φύκνον, at fructum, κῶνον. quos fructus Alexander Myndius ibidem appellat πιτυίνους κώνους, Diocles Carystius πιτύινα κάρυα). Verùm & ipsa arbor quæ fert τοὺς στροβίλους, nominatur στρόβιλος. vt apud Plutarchum Sympos. 3, vbi inter δαφνῶν & παντοῖα φυτὰ numerat φύκας & στροβίλους. Sic apud eundem Symp. 5, probl. 3, πίτυς καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πύκνα καὶ στρόβιλοι, ἅτε ξύλων παρέχ τὰ πλωϊμώτατα, πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφῶν, pinus, larix, picea. Sic & Dioscorides libro 1, capite 87, ὁ τοῦ στροβίλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, pini cortex & folia, vt Marcell. interpretatur. In lexico meo vet. στρόβιλος dicitur G significare non solùm ἀέμων συστροφὴν & τὸν τῆς πίτυος καρπὸν, sed etiam τὸν φερεχόμενον κύκλῳ. Ibidem dicitur significare τοὺς κοχλίας καὶ τοὺς θαλασσίους νηρείτας. Apud Suidam verò, στρόβιλοι, καὶ οἱ κοχλίαι καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες. Atque ideo στρόβιλοι hoc pacto idem forer quod apud Hesychiũ στράβιλοι. Ibidem dicitur esse εἶδος ὀρχήσεως, sicut & Hesychio. Meminit Athenæus quoque libro 14, vbi multa ὀρχήσεων nomina & genera recenset. H Et Pollux libro 4, capite 14, βακχειασμὸς δὲ, καὶ ὑπόκινος, καὶ ὑπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσφύος φερεροφᾷ, καὶ στρόβιλος. Στρόβιλοι dicti fuerunt etiam filii Carcini poetæ: vnde prouerb. εὐδαιμονέστερος τοῦ Καρκίνου στρο- E βίλων. Vide plura apud Suidam & Erasmum. ‖Στρόβιλος nomen insulæ apud Suidam, & in lex. meo vet.

C. Στροβιλοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Figuram gerens στροβίλου, Similis turbini seu cono, Turbinatus: vt Plinius, Turbinatior piris figura. Theophrastus in Hist. plant. ἔχει στροβιλοειδὲς σχῆμα, Figura ei turbinata, Nucis pineæ figuram gerit, Turbinatus est in mucronē, In mucronem turbinatum desinit. Sic στροβιλοειδὲς ὄρος apud Strabonem libro 13.

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Turbinatus. Alii, Frequens anfractibus.

Στροβίλινος, ου, ὁ, Pineus. ὁ ὢν στροβίλου. Dioscorides libro 1, στροβίλινος ἢ πιτυΐνος φλοιὸς, cortex pini vel piceæ, vt Marcellus vertit. Eodem libro, capite 92, στροβιλίνη ῥητίνη, Pinea resina, vt idem Marcell. vertit: E pineis nucibus resina, vt Ruell. B

Στροβιλίτης οἶνος, Pineis nucibus conditum vinum, Dioscor. lib. 5, cap. 36.

Στροβιλέω, ῶ, idem quod στροβέω, seu Turbineo vortice circumago, Rapido vortice gyro seu verso. Budæus ex grammatico quodam στροβιλῆσαι simpliciter exponit συστρέψαι. Apud Plutarchum in Apophth. Lacon. legitur, οὗ στροβιλοῦ πολὺ γλῶσσαν, (de rhetore quodã qui μεγάλας ἔσπερχε φθεόδοις) Egregiè linguã versat seu circumagit. Quod στροβιλοῦ esset à V E R B O Στροβιλόω. Alii interpr. Contorqueo, Intorqueo, Voluo.

Στροβιπῶς Hesychius exponit πεπαιγμένως. Apud quem legitur Ε Τ Σφοβεῖν, αἰσπερέφειν. Ε Τ Στροβαλοκομᾶς, οὐλοκομᾶς. pro quo suprà στραβαλοκομᾶς.

Στρόμβος quoque huc pertinet, idem significans quod στρόβιλος, Turbo, Rhombus, Trochus. Hesychio συστροφὴ ἀνέμων, δίνος, φεριφερὴς λίθος, ῥόμβος, κόχλος. quemadmodum & στρόβιλος dicitur Turbo, Vortex, Rhombus, Cochlea. Pro rhombo seu trocho, quem scuticæ verbere exagitant versántque pueri, accipi potest Iliad ξ, v. 413, de saxo quo Aiax Hectora petebat, Στρόμβον δ' ὡς ἔστυε βαλὼν, φέλ δ' ἔδραμε πάντη, Turbinis in modũ circumactum rotatúmque in Hectora torsit, seu Turbineo vortice versatum. δίκλω οὖν ῥόμβου ἐπίσε στρέφεσθαι τὸν λίθον, inquit scholiastes, qui hunc στρόμβον siue ῥόμβον ait vocari etiam βίμβικα. Virgilius similiter dicit de sagitta, Incertum qua pulsa manu, quo turbine adacta: item, quo turbine torqueat hastã. In propria autem significatione idem l. 7 Æneid. Ceu quondam torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti ludo exercent. Et Tibullus libro 1, eleg. 5, Nanque agor vt per plana citus sola verbere turbo, Quem celer assueta versat ab arte puer. Est & cõchæ genus, seu cochlea, vt ex Hesychio paulo antè docui: Buccinum, vt & στρόβιλος. Schol. Nicandri, τὸν στρόμβον ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἔσπακον τοῦ κοχλίου, οἷς καὶ ἐχρῶντο αἱ σάλπιγγες: vt & apud Latinum poetam, — dum personat æquora concha. Annotat autem hæc in v. 393 Alexipharm. — στρόμβον δὲ πολὺ πλέον ἢ ἐπὶ κάλχης. Meminit Aristoteles quoque & Plinius. Rursum Nicander στρόμβοις ναπαίοις vocat τοὺς κώνους, seu nuces pineas (quæ & στρόβιλοι suprà) vt in Ther. v. 883, ἠδ' ὅσα πθύκας Ἀχέρτεραι στρόμβοισιν ἐπεφρέψαντο ναπαίοις, & nucleos nucum pinearum. Schol. quoque annotat, eum στρόμβους dicere τὸν κωνοειδῆ καρπὸν τῆς πθύκης: quoniam similis sit τοῦ στροβίλων κώνοις. Addit tamen, στρόμβων ναπαίων nomine intelligi posse etiam τὰ σωνεστραμμένα καὶ βαθέα κοιλώματα τὰ ἐν ταῖς νάπαις. Quæ expositio præ altera vana est.

C. Στρομβοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem quod στροβιλοειδὴς, Turbinis seu coni figuram gerens, Cui figura est turbinata, In turbinatum mucronem desinens.

Στρομβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Gaza quoque interpr. Turbinatus apud Aristot. l. 4 Hist. anim. vbi de cochlearum generibus sermo est.

Στρομβῶνον, ου, τὸ, Turbo, Conus. Nicand. Theriac. vers. 628, αὐτά τε θύμβρης Σβρομβῶνα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόβεια νούσου. vbi schol. ea verba sic exp. θύμβρας τὸν φέρεφερῆ καρπὸν λέγουσιν, οἱονεὶ δαπανηπικὰ ἤτοι θεραπευτικὰ τῆς νόσου, ad absumẽdũ sanãdúmq; morbũ cõtere turbinata thymbræ semina.

Στρομβηδὸν, Turbinis in modum, Turbinatim. Epigr.

Στροβέω, ῶ, Turbineo vortice verso seu circumago. Alii simpliciter, Verso, Voluto: στρέφω. Vnde apud Hesych. στροβεῖ, συστρέφει. Apud eundem lexicogr. LEGITVR, Στρόβιλον, τὸ ἐπιστρεφόμενον.

Sequitur vltimum deriuatorum genus.

ΣΤΡΑΓΓΟΣ, οῦ, ὁ, Tortus, Tortuosus, Peruersus, Distortus, Obliquus. σκολιός, στρεβλός, Suid. & Hesych. quorum ille exp. etiam αἰαιδ' ἧς, δίκολος: hic, etiam ἄπακτος. Itidem & στρεβλὸς idem Suid. exp. δίκολος. Sed notãdũ, apud Suidam vnico γ SCRIBI Σφαγὸς, itidémq; σφαγόπερος, quod exponit αἰαιδέστερος, citantem hunc locum Basilii In ebriosos, μή πως ὁ μὲν αὐτόπακτος, σφαγόπερος γένηται, ὁ δὲ καπανευσμένος, τῇ σθεναροτέρᾳ λύπῃ καταπεθῇ. Quæ scriptura & in manuscripto Suidæ exemplari extat.

Στραγγόω, Torqueo. Hesych. & Suid. στραγγόει exp. διαβάλλει, οὐκ ὀθῶς πορεύεται. Pass. Στραγγόομαι, Torqueor, seu Torqueo me. Hesych. στραγγόεται exp. διαπείθει, in qua significatione accipit schol. Aristoph. quum in hoc loco Nub. τί κυπάζεις ἔχων σθεῖ τὴν θύραν; illud κυπάζεις exponit στραγγόῃ, διαπείθεις, addens, particip. ἔχων Attico more superuacuum esse. Itidem verò & ipse Aristophanes vsurpauit: quippe apud quẽ in eadẽ fabula, Τί τὴν τοῦτ' ἔχων στραγγόομαι; Suidas exponit τί παρέλκω καὶ μέλλω καὶ διαπείθω καὶ αἰαδόομαι; Quid hæc animo volutans rem protraho & cunctor? Metaphora ab iis qui in rebus angustis dubiisque sese torquent, & modò huc modò illuc se circumuertunt, nescientes quà potissimum sit euadendum. Vel etiam à tergiuersantibus, qui se huc & illuc conuertunt, vt elabantur & aduersarium fallant. quod & στρέφεσθαι dicitur ac ὑποστρέφεσθαι. Schol. ea verba sic exp. τί τοῦτ' ἔχων κυνῶ πείζομαι καὶ σωθλίζομαι;

Στραγγίζω, F. ίσω, itidem Torqueo: vel Premo. vt Hesych. στραγγίζει exp. πιέζει.

ITEM Στραγγάλη, ης, ἡ, Laqueus quo alicui collum obtorquetur, seu quo quis offocatur. Exp. etiam Strangulatio, affertúrque hic locus Iosephi, πνιγμὸς καὶ στραγγάλη. Interpretantur etiam locum strangulationis.

Στραγγαλιά, ᾶς, ἡ, Tortuosus laqueus. Hesychius στραγγαλιαὶ παγίδες, Laquei, Tendiculæ. Idem exp. etiã συστροφαὶ, διαστροφαὶ, πλοκαί. Pro διαστροφαὶ significante vias tortuosas & obliquas, accipi potest in Psalmo 124, Οἱ δὲ ἐκκλίνοντες εἰς τὰς στραγγαλιὰς, ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν. quo loco τοῖς ἐκκλίνουσιν εἰς τὰς στραγγαλιὰς opponit Psalmistes τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, bonos & quorum cor rectum est. Hebraico textui adiuncta versio habet, Qui autem declinant ad prauitates suas. Στραγγαλιῶν nomine potes accipere etiam Peruersa consilia, Dolosas machinas, Versutias. Ex Greg. Naz. affertur στραγγαλιὰς βιαίων δογμάτων διαλῦσαι, pro Violentorũ dogmatũ nodos dissoluere. VNDE Στραγγαλιώδης, Tortuosus, Peruersus, Dolosus. Suidas στραγγαλιῶδες exponit διεστραμμένον, Distortum, Peruersum.

AT Στραγγάλια, τά, apud Apsyrtũ in Hippiatr. dicuntur esse πῶροι, tofi & durities ex humore concreto, maximè in articulis. Vide & sequ. στραγγαλίς.

Στραγγαλίς, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιά, teste Hesychio, id est Laqueus tortuosus, Nexus intricatus: quemadmodũ Suidas quoque & lex. meum vetus στραγγαλίδας exponũt διέκπαι ἄμματα, nexus difficilè solubiles. Itidem & Pollux libro vlt. cap. 47 dicit, δεσμῷ τι αὖ εἰοίκοιεν αἱ στραγγαλίδες, Σφᾶτιδος ὀν Φοινίσσαις εἰπέτης, Οὐδὲ χοινία οὐδὲ στραγγαλίδες εἰσί. Itidem Pherecr. Τὰ μεῖς γὰρ αἰεὶ στραγγαλίδας εσφίγγετε. Item στραγγαλίδες dicuntur quidam globuli nodosi, quum humor non coquitur, nec excernitur, sed in nodosos concrescit globulos: quales ferè sunt etiam αἱ σβάγγες. Aristoteles, ὀνίαις δὲ τὰ γάλα ῥίει οὐ μόνον κατὰ τὰς θηλὰς, ἀλλὰ πολλαχῇ τοῦ μαστοῦ καὶ κατὰ τὰς μασχάλας, καὶ διαθρύουσιν εἰς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδες, ὅταν μὴ ὀκπεφθῇ μηδὲ ἐξέλθῃ πύχρότης, ἀλλὰ πληρωθῇ, durãt in posterum globuli, seu grumi, vt Gaza vertit. Simile quid sunt τὰ στραγγάλια.

Στραγγαλίζω, Obtorqueo: seu Stringo, Bud.

Στραγγαλόω, ῶ, itidem Torqueo, Cõtorqueo. Vnde pass. Στραγγαλοῦται quod Hesych. exponit συστρέφεται. Στραγγαλόω exponitur etiã Strãgulo, Suffoco. Item Stringo. σφίγγω. affertúrque hic locus Alex. Aphrod. Problem. 76, libro 1, de cane rabido, καὶ ἡ οὐρὰ σφαγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος καὶ ἰσχοῦται.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, ου, ὁ, In formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus: σωεσφαιρωμένος, vt Hesychius exponit. Solent autem τὰ σωεσφαιρωμένα vtplurimum in formam rotundam colligi seu conglobari. vnde simpliciter exponitur Rotundus: & tunc ei opponitur μακρὸς, Longus, Oblongus. Aristophanes, σφόγγυλαις χαλάζαις, rotundis & globosis grandinibus. nam ἡ χαλαζα gignitur ὀκ νιφετοῦ συσταφέντος, è niue volutim contorta. Et apud Dioscoridem, σφόγγυλη τυπηρία, quod Plinio est Alumen rotundum sua natura. Item sunt naues στρογγύλαι, quæ nimirum nõ sunt oblongæ, sed rotundiores: qualibus pleruncque negotiatores seu mercatores vtuntur. vnde apud Thucydidẽ libro 2, pagina 81, ἐνὶ σφόγγυλῃ scholiastes exponit ἑμπεχῇ: subiungens, διὰ τὰ πολεμικὰ, μακρόπεραν ὄντα. Et Xenophon Hellen. 5, ὀκ σφόγγυλων πλοίων. Corpora quoque σφόγγυλα dicuntur, quæ breuiora & magis compacta sunt, non procera, nec gracilia: vt σφαῖρα. sic enim Achæos vocare τὸν σφόγγυλον καὶ πεφαγότον αἴθωπον, tradit Hesych. Fuerit autem (opinor) qui nostrate lingua dicitur Vn homme trappe. Xenarch. comicus apud Athenæũ l. 13, de meretricibus, ἢν ὄθεν ὀκλεξάμενοι ἢ πῆς νόεῖ, Λεπτὴ, πλεία, σφόγγυλη, μακρᾶ, εὐκνῆ, Νέα, παλαιᾶ. Aristot. in Histor. anim. de leonum generibus, τὸ μὲν, σφόγγυλόπερον μᾶλλον καὶ οὐλοτριχόπερον, τὸ δὲ, μακρόπερον καὶ δυσθέριχον. Vnde Plinius, Leonum duo genera, compactile & breue, crispioribus iubis: & longum, simplicique villo. Item & σφόγγυλη λέξις, rotunda oratio: qualis suprà ἡ σωεσφαιρωμένη: vt Dionysius Halicarn. dicit Lysiæ ἀποδεικνυόμενον esse σφόγγυλον λέξιν καὶ τυκνοῦν. Idem alibi, ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ σφόγγυλος ἐκφέρουσα λέξις, vt apud Iuuen. — curtum sermone rotato torquent enthymema. Sic σφόγγυλα ῥήματα. Apud Aristophanem autem in Acharn. ἐς πάχος Παίει ξυνάπτων σφόγγυλος τῆς ῥήμασι, exp. πυκνοῖς. ¶ Σφόγγυλος, Teres, qualis est cylindrus. quo modo ξύλα σφόγγυλα dicũtur quæ adhuc sunt tereti figura, nec fabri manu triangularem aut quadrangularem figuram accepere: id est, quibus architectus manum nondum admouit, rudia adhuc & impolita, qualia nimirum enasci solent. Theophrastus Histor. plant. libro 5, capite 6, τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν μακρὰ, τὰ δὲ, πελεκητὰ, τὰ δὲ, σφόγγυλα. σφόγγυλα δὲ δῆλον ὅτι τὰ ὅλως ἄψαυστα. Hippocrates verò σφόγγυλον μήλωνα vocat τὸν ἀπαθομήλιν, specillum latum, teste Galeno in suo lex. Hippocr. vbi vide & de σφόγγυλος quædam alia.

FOEM. Σφόγγυλη alicubi substantiuè accipitur, vt apud Poll. l. 17, c. 14. ἃ δὲ ζώνια, ζῶτα καὶ σφόγγυλας ὠνόμαζον. ibi enim σφόγγυλαι dicũtur αἱ σφόγγυλαι ζῶναι, tereres zonæ: quæ & σφῖρα, vt suprà docui. Strõgyle dicta fuit etiã Naxus insula, teste Plin. lib. 4, c. 12. Idem lib. 35, cap. 16, alumen gigni scribit in insula Sardinia, Melo, Lipara, Strongyle. Volunt autem vnam esse ex Æoli insulis. ¶ Στρογγύλη quidam interpr. etiam Rapũ. quod & γογγυλίς.

C. Σφογγυλοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Cui forma rotunda est. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. ἀδίνας vocat σφογγυλοειδῆ σώματα.

C. Σφογγυλόλοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rotundo folliculo inclusus: seu Rotunda filiqua inclusus.

C. Σφογγυλοιώτης, ου, ὁ, Nauta qui σφογγύλῃ νῆ vehit. Citat Poll. ex Aristoph.

C. Σφογγυλοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rotunda facie est: ad differentiam eius qui est facie oblonga. Aristoteles de hist. anim.

C. Επισφόγγυλος, ET Ὑπόσφόγγυλος, In rotundum inclinans, Subrotundus, seu Turbinatus. Aristoteles de araneis, ἐμφυεῖς δὲ σκωλήκια μικρὰ πρῶτον, ὅπισφόγγυλα τὸ σχῆμα κατ' ὀρχάς. Vnde Plin. Aranei pariunt vermiculos ouis similes.

Σφογγύλως, Rotundé. Plut. De aud. τῶν ὀνομάτων σπουδῶν καὶ σφόγγυλως ἕκαστον ἀποπερνθυπῆ. Itidem Demetr. Phaler. πολλὰ μὲν ἔστι τῶν αὐτῶν τῶν προσταγμάτων ὡς ἂν εἰ αγκαθηστὸ-

μενα σωθεῖεν σφόγγυλως καὶ δεινῶς. Et Aristot. Rhetõr. lib. 2, πρὸς πθέπα τὸ δόπ σφογγυλώπαπ, admodum concinnè & rotundè, vt quidam interpr. Rursum Plut. in Symp. sept. sap. ὡς σφογγύλως καὶ Λακωνικῶς βιωσομένοις, quasi victuri sint rotundè & Laconico ritu. seu Strictè & frugaliter, Contracta sumptuum luxuria. ¶ Exponitur etiam Tereti figura.

Σφογγυλότης, ητος, ἡ, Rotunditas, Figura rotunda aut teres.

Σφογγυλόω, ῶ, Rotundo, vt Plin. loquitur: id est, Rotundum efficio. Pass. Στρογγυλοῦμαι, Rotundor. Alex. Aphrod. καταφερόμενον ὕδωρ ἀπὸ ὑψοῦς σφογγυλοῦται, aqua è sublimi cadens rotundatur.

Σφόγγυλωμα, ατος, τὸ, Coagmentum rotundum aut teres, Orbis. vt στρογγύλωμα τῆς τριχῶν, Orbis capillorum, lib. 1 Reg. cap. 19.

Στρογγυλωσις, εως, ἡ, Rotundatio. Pro exercitu affertur ex libro 1 Reg. cap. 17.

Στρογγυλαίνω, idem quod στρογγυλόω. Vnde Στρογγυλαίνεται, Rotundari: exponitur etiam Conuolui.

Στρογγυλίζω, Idem. seu Ore rotundo loquor atque enuntio. Dionys. Halicarn. in Lysia inter virtutes eius numerat τὸ συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα. Alibi, τίς δ' ἐστὶν ὧν φημὶ ἀρετῶν; ἡ συστρέφουσα τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρουσα: synonymus accipiens τὸ στρογγυλίζειν & στρογγύλως ἐκφέρειν. Hoc Horat. (inquit Bud.) dixisse videtur Ore rotundo enuntiare & eloqui: vt patet ex eodem Dionysio in Isocr. σφογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ τοῦπου λέξις καὶ συγκεκροτημένη, ἀλλ' ὑπῆλία καὶ κεχυμένη.

C. Στρογγυλίζω, In rotunditatem conglobo, In rotundum globum cogo. ET Συστρογγυλόω pro eodem. Exempla vtriusq; sed in metaph. significatione, vide in Σφῶρα.

¶ Γογγύλος, ου, ὁ, Rotundus, Teres. idem quod στρογγύλος. Athen. lib. 4, ἀρήσκος ἐγκρίδι πεφαπήσιος, γογγυλόπερος ἢ πιὼ ἰδέαν. Et apud schol. Aristoph. γογγύλος λίθος. Hesych. verò γογγύλον exp. non solùm στρογγύλον, sed etiam σκληρόν.

C. Γογγυλόσκηνος, Tabernaculum seu domicilium habens rotundum. στρογγύλον ἔχων τὸν οἶκον, ἢ τὸ σῶμα, Hesych. Addit autem, ἢ τὸ σῶμα, quoniam σκῆνος interdum dicitur corpus humanum, quòd animæ domicilium sit.

C. Γογγυλωπός, Qui facie est rotunda, Rotundus visu, seu aspectu. Hesych. γογγυλωπὰ exp. στρογγύλα, θύπονα, γοργά.

Γογγύλη substantiuè quoq; accipitur, vt στρογγύλη. nam vocatur ita ἡ γογγύλη μάζα, Maza rotunda, Maza quæ inter subigendum rotundata est, vt apud Athen. ὁ γογγύλος πιὼ ἰδέαν ἀρήσκος, panis species rotundi aspectu. Aristoph. Pace, non ita procul ab initio, — ἰὼ μὴ θεοὶ θεῶν ὡς ἂν κωμικὴ γογγύλη μεμαγμένη. Vbi annotat schol. αἱ γὰρ κωμῳδικαὶ, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς μάζης μικρᾶς εἶναι δοκούσης, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας, ὡς γογγύλας. Videtur igitur στρογγύλη μεμαγμένη dicere Mazam quæ inter subigẽdum accepit formam γογγύλης, id est rapi: quod & ipsum à forma rotunda & orbiculari nomen id accepit, γογγυλὶς quoque appellatum.

Γογγύλιος, ου, ὁ, idem quod γογγύλος & στρογγύλος. Galen. certè apud Hippocr. γογγύλιον exp. στρογγύλον: similitérque & Suidæ γογγύλιον est στρογγύλον.

Γογγυλὶς, ίδος, ἡ, Rotunda. vt in Lexico Hippocratico Galeni, post illa verba, Γογγύλιον, στρογγύλον, quidam codices habent, καὶ Γογγυλὶς, στρογγύλη. Alioqui γογγυλὶς substantiuè (vt γογγύλη) dicitur Rapum, seu Rapa. Apud Athen. lib. 2, ex Georgic. Nicandri, Τμῆγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας καὶ ἀκαρφέα φλοιόν. Idem Ath. l. 10, ὅπη γογγυλίσι διεβίω, rapis victitabat, de M'. Curio. Et lib. 1, θηλείαν λαβὼν γογγυλίδα: sicut apud Theophr. quoque, Hist. plant. lib. 7, cap. 4, γογγυλὶς διαφέρει τῷ ἄρρενι καὶ τῇ θηλείᾳ. Sic Plin. lib. 19, cap. 5, Medici masculini sexus faciunt in rapis rotunda: latiora verò & concaua, fœminini. Itidémque idem lib. 18, cap. 13: vbi etiam addit, Species verò omniũ tres. Aut enim in latitudinem fundi, aut in rotũditatem globari. Tertiam speciem sylueſtrem appellauere, in longitudinem radice procurrente, rhaphani similitudine. Propriè itaque γογγυλίδες dicuntur Rapa rotunda, seu Rapa quæ in rotunditatem globantur: impropriè verò ea rapa quæ latiora sunt aut oblonga. A Lacedæmoniis γογγυλίδας vocari γαστέρας tradit Apollas apud Athen. lib. 9: sunt verò & ipsæ γαστέρες semirotundæ. VNDE Γογγυλίδιον, ου, τὸ, Rapulum, vt Horat. vocat. Galen. in Lex. suo Hippocr. γογγυλίδια exp. τὰ μικρὰ σφαιρία, ὡς περὶ καταπότια, pilulas minutas, vt catapotia. Vbi tamen quidam codices pro γογγυλίδια habẽt γογγύλια. Sed Erotian. confirmat priorem scripturam, apud quem hæc leguntur, Γογγυλίδια, τὰ μικρὰ καταπότια. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος: nimirum à rapi similitudine, seu ab orbiculari rotunditate rapi.

Γογγυλίζω, idem quod στρογγυλίζω, Rotundo. Schol. Aristoph. & Suid. γογγυλίζειν exp. μεταστρέφειν.

Γογγυλέω, ῶ, idem. Hesychius γογγυλεῖν exp. συστρέφειν.

Γογγυλοῦω, idem. VNDE Γογγυλούμενα, quod Hesych. exp. στρογγυλούμενα: id est, Coagmenta in rotunditatẽ globata, seu Orbes, vt στρογγυλώματα.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, Hesychio idem est quod ὁ στρουθός, Passer, Passerculus. ¶ Eidẽ Hesychio est etiam ὄσπριον, certa leguminis species, vt videtur.

Σφουθός, οῦ, ὁ, Passer, Passerculus. Iliad. β, Εἴθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσοὶ, νήπια τέκνα. Athen. lib. 9, καὶ οἱ σφουθοὶ δ' εἰσὶν ὀχευπικοί: quamobrẽ Terpsicles ait, Τοὺς ἐμφαγόντας σφουθῶν, ὅθεν καταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Itidẽ paulo ãtè dicuntur οἱ σφουθοὶ (quemadmodum perdices quoque, coturnices & gallinaceι) πρόεσθαι πιὼ γενεὴν, ἀ μόνον ἰδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ κἂν ἀκούσωσιν αὐτῶν πιὼ φωνήν. Plinius quoque auiculas eas esse salacissimas testatur. Quamobrem Sappho videtur dicere Venerem ἐπ' αὐτῶν ὀχεῖσθαι, inquit Athenæus libro 9: quia videlicet similes cum similibus congregari solent: Χρύσεον ἦλθε, (inquit) Ἄρμ' ὑποζεύξασα καλοὶ δέ σ' ἄγον Ἰωκέες στρουθοὶ, πέρυγας μελαίνας Πυκνὰ δινέοντες. Atque adeo metaphoricè σφουθὸς dicitur ὁ καταφερὴς καὶ λάγνος, teste Hesychio, id est Salax, & ad venerem nimium pronus, vt passer. Quapropter & Strutheum (inquit Festus) in mimis præcipuè vocant obscœnam partem virilem, à salacitate vi delicet passeris qui Græcè σφουθὸς dicitur. Catulli certè passerem nonnulli accipiunt ea in significatione qua Strutheum accipi Festus annotat. ¶ Στρουθὸς μεγάλη, στρουθὸς καπάγαιος, siue χαμαιπετὴς, στρουθὸς Ἀραβικὸς, στρυθὸς ὁ Λιβυκὸς, dicitur ὁ στρυθοκάμηλος, seu struthio: aliàs Passer marinus. Nam Festus, Passer marinus, (inquit) quem vocat vulgus struthocamelum. Aristoph. Auibus, Καὶ στρουθῶ μεγάλη, magno passeri, id est Struthioni: addito illo epitheto μεγάλη, ad significandam πιὼ στρουθοκάμηλον. in quo vocabulo & ipsum κάμηλος adiectum est ad exprimendum τὸ μέγεθος, sicut ἵππος in nonnullis. A regionibus autem cognominatur ea auis vel Λιβυκὴ vel Ἀραβικὴ, quoniam ibi præcipuè inuenitur. vt apud Aristotelem lib. 4 De part. anim. cap. 12, στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, Struthio Libycus, seu Africus. Et Hist. anim. libro 6, capite 5, στρουθὸς ὁ ἐν Λιβύῃ. A Gabrya in fabulis fœm. gen. dicitur στρουθὸς Λιβυστα. Athenæus libro 4, de Persarum victu, πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες αὐαλίσκονται, οἵπ στρουθοὶ οἱ Ἀράβιοι, (ἔστ δὲ τὸ ζῶον μέγα) καὶ χλῶες. Pollux, Ἄραβες δὲ καὶ στρουθῶν δορᾶς αὐπὶ θωράκων ἢ ἀσπίδων ἐφεσάλοντο, struthionum pellibus. vbi omisit epitheton à regione sumptum, vel quoniam subauditur ex nomine Ἄραβες, quasi dixisset στρυθῶν ὅπ χωείων: vel quoniam Attici (teste Hesychio) στρουθοὺς appellant τὰς στρουθοκαμήλους. A volatu humili appellãtur eædem aues καπάγαιοι & χαμαιπετεῖς. Herodotus libro 4, στρουθῶν καταγαίων δορὰς φέρουσι ἐς τὸν πόλεμον Μάκαι, struthionum pelles: quibus Arabes quoque thoracum & clypeorum loco vti, docui ex Poll. Nec est hìc opus interpretari καταγαίων, quum dicis Struthionum: quoniam in Latino vocabulo ambiguitas non est, perinde ac in Græco: cui propterea opus est epitheto ad ostendendam differentiam. Lucianus de Garamantibus, στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν ἡ θήρα ὅτι, venantur struthiones.

C. Σφουθοκάμηλος, ου, ὁ vel ἡ, fortasse q.d. Passer magnitudine sua camelũ æquãs. σφουθὸς ἡ μεγάλη, siue στρουθὸς ἡ καταγαίος καὶ χαμαιπετὴς, vt in præcedenti στρουθὸς satis dictum est. Quod verò attinet ad magnitudinem & volatum, confirmat ea quæ dixi, Plin. libro 10, cap. 1, Sequitur natura auium, quarum grandissimi & penè

bestiarũ generis, struthocameli Africi vel Æthiopici, altitudinem equitis insidentis equo excedunt, celeritatem vincunt: ad hoc demum datis pennis vt currentem adiuuẽt: cætero non sunt volucres, nec à terra attolluntur. Vngulæ iis ceruinis similes. Plura ibidem vide de earum stoliditate, ouis, pennis. Addit, concoquendi sine delectu deuorata miram eis esse naturam, vt Alex. Aphrod. in præfat. lib. 1 Problem. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέπτει ἰδιότητί τινι. Hieronymo hæc auis Struthio dicitur. nam comment. in 13 cap. Esaiæ, Struthio (inquit) animal est solitudines appetens: qui quũ pennas habere videatur, tamen de terra altius non eleuatur. Sed nota apud Plinium scribi Struthiocamelus, idque nõ semel. Fortassis autem nomen hoc illi ad aliud quàm ad magnitudinem respiciendo inditum est.

C. Στρουθοκέφαλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Habens caput passeris aut struthocameli: & ex consequente Monstrosus. Plutarch. in suo περὶ πολυπραγμοσύνης libello, τοὺς ἀκύμους καὶ τοὺς γαλεάγκωνας καὶ τοὺς πελοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητοῦντες. Affertur & στρουθοκέφαλα ἔμβρυα pro Fœtus exili capite.

C. Στρουθόποδες, Pedes habens struthocameli, Qui pedum figura struthocamelum imitatur. seu Magnos pedes habens, in modum struthocameli. vt apud Aristoph. in Auib. στρουθὲ μὴ πτερὸν Κλεοκρίτου, annotat Schol. poetam παρ' ὑπόνοιαν ἐπαγαγεῖν verba illa duo, μὴ πτερὸν Κλεοκρίτου, volentem eum διαβάλλειν ὡς στρουθόποδα, hoc est μεγαλόπουν. Contrà tamen Plin. lib. 7, cap. 2, Eudoxus, in meridianis Indiæ viris plantas esse cubitales: fœminis adeo paruas vt struthopodes appellentur.

Σ Τ Ρ Ο Υ Θ Ο Σ S I V E Στρουθός, Strutheus. vt στρουθὸς μηλέα & στρουθία μῆλα, Struthea malus, & Struthea mala. Theophrast. Hist. plant. lib. 2, cap. 3, de arboribus quæ seminibus seu nucleis insitis proueniunt, οὐ στρουθὸς κυδώνιος. Dioscor. lib. 1, cap. 191, de cotoneis malis, τὰ δὲ λευκὰ εἶδη στρουθία καὶ μεγάλα, ἥδιστον ὄζειν δύζηντα. vbi indicat, στρουθία μῆλα esse ex genere cotoneorum, sed cæteris maiora: vt à στρουθὸς ob magnitudinem denominata sint, quemadmodum & στρουθόποδες. Apud Plinium tamen libr. 15, cap. 11, legimus, Minora ex eodem genere struthea, odoratius vibrant, serotino prouentu, præcoci verò mustea. Strutheis autem cotonea insita suum genus fecere muluianum. Idem eodem libr. cap. 14, dicit lanuginem strutheis perficisque esse plurimam. Athen. lib. 3, τὰ δὲ κυδώνια, ὧν ἔνια καὶ στρουθεῖα λέγεται κοινῶς, ἀπαίστων ὄζει πολὺ μᾶλλον ἄοσμα χώρεα, καὶ μάλιστα τὰ πέπονα. Vbi diphthongo scribitur, sicut & paulo post: sine diphthongo, apud Theophr. & Dioscor. Ibidem ex Alcmane τὸ στρουθὸν μῆλον, vt & apud Dioscorid. τὰ λευκόμορφα στρουθία, à nom. M A S C V L. Στρουθός.

Σ Τ Ρ Ο Υ Θ Ι Ο Ν E T Στρουθάριον, ου, τὸ, Passerculus. Athen. lib. 14, πρωϊσέρια εἰσάγων καὶ στρουθία. Apud eundem libro 13, Καπρίλης αὐτὸν, οὐ συμπέσασα τὸ σῶμα ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ πίσι στρουθίοις Χαυνοῦσ' ὁμοίως. Idem Athen. lib. 2 στρουθάριον affert ex Eubulo. ‖ Στρούθιον herbæ nomen quam Latini radiculam & herbam lanariam appellant. Dioscor. lib. 2, cap. 193, στρούθιον γνωριμόν ἐστιν, ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς καθαρσιν τῶν ἐρίων. Vnde Plin. lib. 24, cap. 11, Tingentibus & radicula lanas præparat, quam struthion à Græcis vocari diximus. nimirum lib. 19, cap. 3, his verbis, At quæ vocatur rãdicula, lauandis demum lanis succum habet: mirum, quantum conferens candori mollitiæque. Vide ibidem plura. Idem Dioscor. lib. 1. cap. 125, de ligustro quod κύπρον vocat, ξαίνει δὲ καὶ πεῖχας στρουθίου χυλῷ τὰ φύλλα λεῖα βεβρεγμένα καὶ ἐγκεκαυμένα, radiculæ succo. Eadem herba V O C A T V R E T Σθουθὸς à Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 13, de papauere Herculeo, τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα ὡς στρουθός, ᾧ τὰ ὀδόντια λευκαίνουσι. Pro quo Dioscor. στρουθίῳ ἐοικότα φύλλα.

Σ Τ Ρ Ο Υ Θ Ί Ζ Ω, Passeris in modum strido. Esaiæ 10 dicitur de auium pullis qui ore hiante & stridente seu vociferante escam à matre petunt: πτὼ οἰκουμένῳ ὅλῳ καταπτήσομαι τῇ χελιδόνι ὡς ποσσαὶ, καὶ ὡς καταλελειμμένα ὠὰ ἀρῶ· καὶ οὐκ ἔστιν ὡς ἀφαφύξεταί με ἢ ἀντέπτη μοι, καὶ ἀνοίξον στόμα καὶ στρουθίζον. vbi Hebraico textui adiuncta versio habet, Qui aperiret os & gãniret. Fortassis autem omnibus in genere pullis tribuit quod passerum pullis peculiare est, stridore nimirum escam petere. ‖ Στρουθίζω significat etiam πρὸς στρουθῷ λουκαίνω, seu πρὸς στρουθίῳ καθαίρω, Radicula purgo, Lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo. Dioscorides libro 2, cap. 84, de ὀξυπόρῳ, λαβὼν ἔρια μαλακὰ οἷα πηνὸς, ἐκπλύνοις, ἐστρουθισμένῳ θερμῷ ὕδατι, radicula & aqua calida curatas lanas. Nam struthio vti τοῖς ἐριοπλύταις Diosc. testatur: quamobrem & Latinorum quidam appellant herbam lanariam.

Σ Τ Υ Γ Ε Ί Ω, F. σύξω, (ab inus. V E R B O Στύγω) Odio prosequor, Odi. oppositum πρὸς φιλῶ. vt apud Sophoclem, — τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ συνοῦσι τοῖς κακοῖς. Itidem accipiunt apud Homerum Iliad. θ, v. 370, Νῶϊ δ' ἐμὲ μὴν τυτέει, Θέμιδος δ' ἐξήνυστε βουλάς. (vbi tamen malim interpretari Abhorret à me, Auersatur me, de qua significatione mox dicetur) Rursum ex Sophocle, συνῶ σε τῆς δειλίας, Odi tuam timiditatem, Odi te ob timiditatem. ‖ Significat etiam Exhorresco, Extimesco, Reformido. Iliad. π, vers. 112, de Hectore, τόν τε τρέσσουσι καὶ ἄλλοι, Καὶ δ' Ἀχιλῆς πύτνῳ περ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ. Ἐρρίγ' αἰπὺ δοκῆσαι. Et Iliad. υ, de sedibus infernalibus, seu fundo maris, — τάς τε τρέουσι θεοὶ ὥς, id est, δεδοίκασι, φοβοῦνται, extimescunt & exhorrescũt. Quod hemistichium eadem de re legitur apud Hesiodum in Theog. v. 739. Cũ infinitiuo quoq; itidem pro Metuo, Non audeo. vt apud Horat. Oderunt peccare mali formidine pœnæ. Iliad. α, v. 186, — τρέμω δὲ καὶ ἄλλος Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμόσσαι τῷδε ἀνάσσῃ. vbi schol. quoque exponit δέδιε, vereatur. Idem τρόμος accipit pro Terribiles seu terrificas reddiderim, Od. λ, versu 500, Τῷ κέ τοι τρόμος καὶ χρῖσις ἀάπτοις. Schol. enim ibi τρόμος exponit εἰς κατάπληξιν ἀάπτοις. quæ expositio apud Hesychium quoque legitur: qui aliàs τρόμος exp. etiam μισῆσαι, φοβηθῆναι, καταπλαγῆναι. ‖ Eidem Hesychio τρεῖν, est non solùm μισεῖν, φοβεῖσθαι, sed etiam συγκλίνειν, Tristari, λυπεῖσθαι. vt apud Apollonium lib. 2 Argon. — οἱ δ' ἔτρεον εἰσαΐοντες, tristati sunt. Scholiastes tamen exponit non tantùm ἐτρόμασαν, verumetiam κυλαβήθησαν, Exhorruerunt, Trepidarunt.

Pati. Στύγομαι, Odio & horrori sum, Inuisus sum. Apud Sophoclem in Trach. pag. 357, Τί δ' ὄζιν ὦ πᾶς, φεῦ γ' ἐμοὶ στυγούμενος; Scholiastes exponit λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον.

Στύγημα, ατος, τὸ, Odium. Aut etiam, Quod aliquis odio prosequitur. vt μίσημα.

Στυγητός, οῦ, ὁ, Odiosus. seu Qui odio & horrori est. Vel, Odio dignus. Item Horribilis. idem quod στυγερός. Hesychius στυγητὸν exponit, μισητὸν, φοβερὸν, χαλεπόν.

C. Στυγόδεμνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui odit cubilia, seu Qui abhorret à thalamis. In Epigramm. στυγόδεμνος νόος, mens quæ odit concubitum. In iisdem Epigramm. inuersa compos. ratione L E G I T V R Ψυσίστυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Osor mendacii, Qui mentiri odit, Abhorrens à mendacio. E T Θεοστυγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Deo odiosus, Deo inuisus, A quo Deus abhorret. Item Deum exosus, A Deo abhorrens. de quo & suprà post Θεός.

C. Ἀπο στυγέω, ῶ, Odi, Odio habeo, Odio prosequor, & auersor, Abhorreo. In epist. ad Rom. cap. 12, ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ. Et apud Synesium De insomn. οὐχ ἥκιστα ἀποστυγεῖν affini signif. ponitur τὸ οὐκ ἀπαθῶς διακεῖσθαι πρὸς τι. Apud Ioseph. duplici casu, accusatiuo personæ, & genitiuo rei quæ odio seu horrori est, vel ob quam odimus aliquem, & ob quam abipso abhorremus: ὃν Φωνείκιος ἀποστυγήσας τῆς ὀπτερήσεως, ἀποπέμπει τῷ Πύρρῳ δέσμιον: medicũ videlicet Pyrrhi, qui quũ in castra Romanorũ venisset, promittebat Fabricio se Pyrrhum veneno sublaturum. Plutarchus in Pyrrho, pagina 724 meæ editionis dicit, διεγράσας πρὸς τὴν ἀδικίαν τοῦ ἀνθρώπου. Apollonius quoque vtitur hoc vocabulo, ex quo affertur ἀποστύγεον, Oderunt, Auersati sunt. Item & Ἀποστύξασα ex Epigramm. Odio prosequuta: quasi à V E R B O Ἀποστύγω, idem significante quod ἀποστυγέω. Sic etiam Στύξασα reperitur, & Στύξαιμι, & Στύξαι, itidémque & Ἔστυγον à V E R B O Στύγω. Vide & sequens comp.

C. ΚΑΤΑ στυγέω, ῶ, itidem pro Odi, Odio prosequor, Odio

habeo, & auersor, Abhorreo ab. Eustathius pag. 1695, ex Homero, — κῆρ δ' ἐστυγεν αὐτῷ. Vbi illud κατέστυγον potest esse vel aor. 2, ex fut. 2 στυγῶ, vel præter. imperf. à V E R B O Καταστύγω: vnde & Καταστύξαι, quod Hesych. exp. non solùm μισῆσαι, Odisse, verùm etiam καταστύραι, συλλέξαι, Detrahere, Colligere. Attamen verbum στύγω inusitatum esse existimo, & vsurpari tantùm duos aoristos. quemadmodum & δόκω inusitatum est, vsitatum autem futurum, & quæ ex eo formantur, aorist. 1, & præteritum perf. pass.

Στύγος, εος, τὸ, Odium. Epigramm.

Στυγερός, ῆ, ὁ, Odiosus, Odio dignus: Horribilis, Terribilis, Qui odio & horrori est, Quem oderunt & à quo abhorrent homines. μισητὸς, ὀλεθρόεις, φοβερός. Pro Odiosus, A quo abhorretur, accipi potest Iliad. γ, v. 404, Νικήσας ἐθέλει συγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι. Et Iliad. ξ, v. 158, — συγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, (videlicet Iupiter quem conspiciebat) Inuisus. Vbi & schol. expon. μισητὸς & συγκοπιῶν: subiungens, τὸ δὲ κακαλεισμῷ σον αὐτῇ ἐκ ἐπόιει. solemus autem odisse seu alieno animo esse ab iis qui nostræ voluntati non satisfaciunt, vel saltem eis succensere. Et Odyss. ε, v. 396, — συγερὸς δέ οἱ ἔχεται δαίμων. In sequẽtibus locis accipitur non solùm pro Odiosus, Inuisus, verùm etiã pro Horribilis, Horrẽdus, Terribilis, A quo abhorremus, Ad cuius conspectum exhorrescimus & trepidamus, Tremendus. Iliad. θ, συγερὸ δ' ἀΐδαο. Odyss. υ, v. 75, συγερῆσιν Ἐρινύσι. Sic συγερὸς θάνατος, Eurip. Itidémque συγερὸν σκότος dicitur pro tenebris illis apud inferos horrendis. Il. ε, v. 47. & Iliad. ν, v. 672, — συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. Sic συγερὸς πόλεμος, siue ἔρις. Iliad. σ, v. 209, — συγερῷ κρίνωνται ἄρηϊ. Iliad. τ, v. 230, Ὅσσοι δ' αὖ συγεροῖο πολέμου λίπον ἄντα. Pro Inuisus cõmodè accipitur Odyss. η, vers. 216, Οὐ τόσσον συγερῇ ὅσσον γαστέρι κύντερον ἄλλο Ἔπλετο. Exponitur etiam Tristis, Tristificus, συγκοπιῶν, συγκόπος: quæ expositio locum habere potest in sequentibus exemplis vt Odyss. κ, — συγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα. Iliad. χ, ἐμὲ συγερῷ ὀν πένθει λείπεις Χηρίω. Od. ρ, Κλαυθμοῦ τε συγεροῖο, γοοῖό τε δακρυόεντος. Sic apud Apollon. Rhod. in Argon. συγεροὺς ἄχος. Rursum Odyss. σ, Νῦν δ' ἔσται ἵππ δὴ συγερὸ γαμος αἰπόλοισι Οὐλομένης ἐμέθεν. Nisi & hîc malis interpretari Inuisus. Alicubi redditur Grauis: ab Hesychio quoque χαλεπός. vt ex Homero affertur συγερὴ ὁδὸς pro Grauis & molesta expeditio. Itidem συγερὴ νόσος, Grauis morbus. & ex Apollon. Rhod. συγερὴ πόσις, grauis pœna. Ex Aristoph. συγερὰ πάθη, grauia incommoda. Rursum ex Apollon. συγερὸν γῆρας: quod interpretari possis etiã Grauis senectus. Exponitur quoq; Miserabilis, Ærumnosus: ὀλιγόπονος. quemadmodum & Hesych. συγερὸν expon. κακοπαθές. Apollon. Rhod. libro 2 Argon. οὔπνα φημὶ σθένος συγερώτερον ἄλλον.

Apud Hesych. legitur etiam Συγηρῷ, μισητῷ, φοβερῷ: à N O M I N. Συγηρὸς, οῦ, ὁ, Odiosus, Odio dignus, Inuisus, Terribilis.

C. Συγεροπὸς, οῦ, ὁ, Inuisus, Quem aspicere odimus, Cuius conspectus odio nobis est, Cuius facies aut vultus nobis est inuisus: vel etiam, Horribilis aut terribilis aspectu, Ad cuius conspectum exhorrescimus. Pro Ingratus aspectu affertur ex Epigr. E T Συγερώπης, pro eodem. Apud Hesiod. συγερώπης ζῆλος exponitur Cum odio aspiciens, Inuiso aspectu cernens & torusis oculis, Vultuosus, Tristis: in Erg. v. 193, Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἄπασι Δεικέλαδος, κακόχαρπος ὁμῶς τήσει συγερώπης.

Συγερῶς, Horribiliter, Horrendum in modum. vel Cum horrore. Iliad. π, v. 723, Τῷ κε πάχα συγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, mox horrens trepidánsque è prælio excesseris.

Συγερότης, ητος ἡ, Tristitia, Mœstitia.

Συγκὸς, οῦ, ὁ, Idem quod συγερός, Odiosus, Inuisus. Soph. Trachin. p. 368, ὅθ' ὁ συγκὸς Εὐρυδεὺς ἐμοὶ, Inuisus mihi Eurystheus: seu συγκοπιῶν, nimirum δι' ἃ τοῖς θεοῖς ἄθλων ἀφεστάξεις, vt schol. exp. Inuisi autem nobis sunt qui in discrimina nos coniiciunt, arduis propositis certaminibus. Actius eum locum interpretans, vertit Tristis Eurystheus: accipiens & ipse Tristis pro Tristificus, seu Tristium ærumnarum mihi autor. Ex eodẽ Soph. affertur, μή τις ὑβρίσῃ Συγκᾶσι λώβαις, pro Molestis iniuriis. Sed rectius interpretari possis Grauibus, Inuisis, Tristificis. In Epigr. συγκὸν & ἐδωλὸν sibi opponi dicuntur. Rursum pro Tristis ex Basil. epist. ὄμμα συγκὸν, oculus tristis Hesychius, συγκὸν exponit χαλεπὸν, ὠμόν.

Συγκότης, ητος, ἡ, Mœstitia, Mœror, Tristitia. vel etiam Horrifica tristitia: aut Ærumna. Comicus quidã apud Athenæum libro 4 de diæta Pythagorica, Ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικρὸν ἀσπίαν, ῥύπον, Ἔγχος, σιωπὴν, συγκοπὴ, ἀλουσίαν.

Συγκάζω, Tristor, Tristitia molestiáque afficior: χαλεπαίνω. Marci 10, v. 22. ὁ δὲ συγκάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀπῆλθε λυπούμενος, Ille verò mœstus factus hoc responso, abiit contristatus. Lucas, eandem recitãs historiam, dicit, σκυθρωπὸς ἐγένετο: Matthæus, ἀπῆλθε λυπούμενος. Vicinæ autem significationis sunt συγκάζειν, tristem mœstúmque fieri, & λυπεῖσθαι seu σκυθρωπὸν γίνεσθαι, dolore ac molestia affici. Pro Tristis & Mœst? sum, sed in metaph. significatione, accipitur Matth. 16, v. 3. σήμερον χειμὼν πυρράζει γὰρ συγκάζων ὁ οὐρανός, rubet enim cælum triste. Nam triste cælum dicitur quum nõ est serenum, sed obductum nubibus.

C. Ἐπι συγκάζω, Tristor ob aliquid, Contristor. συγκάζω ἐπί τινι Basilius hoc ὀπισυγκάζω opponit τῷ ἐπιχαίρομαι, seu εὐφράνομαι, Lætor ob aliquid, teste Bud. in Commentariis.

Σ Τ Υ Γ Ὸ Σ, υγός, ἡ, Styx: fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomẽ adeptus: qua frigiditate etiam enecat eos qui aquam illam gustarint, vt Plinius quoque testatur, libro 2, capite 103. & lib. 31, cap. 2. Vitruuius lib. 8, capite 3. Item est in Arcadia Nonacris nominata terræ regio, quæ habet in montibus è saxo stillantes frigidissimos humores: hæc autem aqua συγὸς ὕδωρ nominatur, quam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas potest subsistere, sed dissilit & dissipatur: conseruare autem eam & continere nihil aliud potest nisi mulina vngula. Quibus consentanea legimus apud Alexandrum in Probl. apud Plutarch. De primo frig. necnon in vita Alexandri, sub finem: item Ioan. monachum, & Curt. libro 10, in eiusdem Alexandri vita: item Iustin. histor. libro 17, Pausan. in Arcad. & Strab. sub finem libri 8. Στὺξ nominatur etiã palus quædam apud inferos, & ipsa ab horribili geliditate. Hesiodus Theogon. v. 776, Δεινὴ στὺξ, θυγάτηρ ἀψόρρου ὠκεανοῖο. Odyss. κ, v. 612. Εἴθα μὲν εἰς Ἀχέροντα περιφλεγέθοντά τε ῥέοντι Κωκυτός θ', ὃς δὴ στυὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Il. θ. Οὐκ αὖτ' ἐξέφυγε στυὸς ὕδατος αἰπὺ ῥέεθρα. Solebant per στυὸς ὕδωρ iurare superi, vt fingunt poetæ. Il. ξ, v. 271. Ἄγχι νῦν μοι ὄμοσσον ἀάπτου στυὸς ὕδωρ. Et Od. ε, Καὶ τὸ κατειβόμενον στυὸς ὕδωρ, ὅ τε μέγιστος Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν. Itidem Virgilius Æneid. 6, Cocyti stagna alta vides, Stygiámque paludem, Dii cuius iurare timent & fallere numen. Et Auson. in monosyllabis, Quæque piar diuûm periuria nocticoler Styx. Meminit & Lycophr. in Alex. aliique complures tum Græci tum Latini. ‖ Alioqui στὺξ dicitur etiam horror tremórque ex perfrictione. Theophr. De causis plantarum libro 5, capite 20, loquens de locorum frigiditate, καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἴτιαι μάλιστα εἰς δύνασθαι εἰς τὰ σώματα φυλάξασθαι τὸ οὐκ ἔστιν ὑπὸ τοῖς στρώμασι κατακείμενον, Horrores qui corpus subeunt: vel etiam Stygia frigora, Frigora horrorésque stygis geliditatem imitantes. Gaza retinuit Græcum vocabulum. V N D E Στύγιος, ια, ὁ καὶ ἡ, Stygius, Infernalis. vt στύγιος δόμος apud Sophoclem, Stygiæ ædes, Plutonis atria, seu Inferi, τὰ κάτω. Et Epigramm. libro 2, — μόρμου συγίου τέκνα, de grãmaticis. Item στύγιος ἡμέρα, stygia & execranda dies. Plutarchus De non fœner. νεομηνίας, ἢ ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα οἱ δανειστὰ ποιοῦσι καὶ σύγιον.

Σ Τ Υ Φ Ω, F. ψω, Astringo. vt σύφων κῆρ πλὴν γεῦσιν, Qui dum gustatur, linguã astringit: vt quæ sunt saporis acerbi aut austeri. Στύφον (inquit Gorræus) Astringens: id dicitur quod terreum est, & compagis quidem suæ mole, crassarum partium, frigidum autem qualitate. Duplex est, vel summum, vt alumen, melanteria, galla, & rhus: vel modicæ cuiusdam astrictionis particeps, velut pyrum, malum, rosar-

Commune genus est austeri & acerbi: vtrunque enim eorum astringit:hoc,magis,illud, minus. Omnia autē astringentia contrahunt ac densant meatus,siccant,reprimunt: adhæc,vinciunt ac continent partium sibi inuicem cohærentium substantiam, & vehemēter refrigerant.Id quod de puris astringentibus intelligi debet:quoniam pleraque ex dissimilibus particulis composita,non astringunt modò,sed & acria sunt aut pinguia,aut dulcia aut amara,aut salsa aut acida. Hæc ille inter alia. Dioscor.lib.1,c.169,de achrade,σύφει δὲ καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς,astringunt & folia eius.Paulo antè eam dicit δυάμειν ἔχειν συπικωτέραν ἀπίου. Et cap.seq.de mespilo,σύφει δὲ β.θερασκόμενον.Plinius quoque libro 23, cap.7, dicit ea astringere stomachū. Nicāder τοῖς πικροῖς etiā & δριμέσι,amaris & acrib⁹,vim συπικὼ tribuit,vt in Ἐν σύφω videbis.propriè tamē de austeris:vnde & Gal.αὐστηρὸν,ὁπερ καὶ σύφον ὀνομάζεται. Itē apud eundē ad Glauc.σύφειν τὸ δέρμα,astringere cutem. Quoniā verò τὰ σύφοντα solent densare ac spissare, (vt ex antè dictis patet) ideo & pro Spisso accipi aiūt:vnde σύψεις & σύμματα τῶν μύρων: quæ & ipsa astringunt pariter & spissant:id est,non solùm astrictoria facultate laxiorem substantiam cohibent,sed etiam corporis sui mole liquidiorem substantiam efficiunt crassiorem ac spissiorem. ‖ Hesych. σύψαι exp.συγκάσαι.

Σπύμμα,ατος,τὸ, Spissamentum astringendi vim habens. Medici σύμματα vocant seu spissamenta,quæ oleis, succis, vnguentisque admiscentur odoramenta imbecillia,vt ea liquidiora per se,spissescant,& ἐκ τῶν ἡδυσμάτων odorem ac suauitatem facilius suscipiant, conseruentúrq; diutius:quæ astrictoriæ maximè facultatis sunt, cuius vis est spissare. ἡδύσματα verò, odoramenta sunt valida, quæ solùm odoris conciliandi gratia vnguentis adiiciuntur post σύμματα,id est spissamenta, idque parua copia:vnde postea vnguenta ἡδωτά. Vtrunque genus odorum complexus est Theophr. in suo περὶ ὀσμῶν libello, his verbis, χρῶνται δὲ πρὸς πάντα τοῖς δρόμασι,τοῖς μὲν ὑποσύροντες τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὸ ὀσμῶν ἐν πύτνοις ἐμπιδόντες. Et mox, ὑποσύρονται δὲ τῶν ἀδενεφέρων τῶν δρωμάτων· εἶθ' ὕστερον ἐμβάλλουσιν ἀφ' οὗ αὐ βάλωνται τὸν ὀσμὸν λαβεῖν. Itidem Dioscor. lib.1,cap.69,de amaracino vnguento,σκευάζεται δὲ ὅμα τε ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου, συφομένων ξυλοβαλσάμου, κρόκου, καλάμου· ἡδυνομένων δὲ ἁμαρακίνῳ,κόσσῳ,ἀμώμῳ, νάρδῳ, καρποβαλσάμῳ καὶ σμύρνῃ.Hæc igitur inter σύμματα & ἡδύσματα differentia præcipua esse iudicatur,quòd spissamentis vnguenta corpus accipiant crassitudinemque,talium odorum mixtura ac temperie:hedysmatis verò ipsa excitentur, acutioráque fiant & suauiora : illa, odorem in corpore contineant,hæc ipsum concilient. Sed harum vocum vna posita,subaudiri aliquando alteram dicunt, ob rei affinitatem & coniunctionem , non tamen indiscretā. potest enim ipsa per se alterutra subsistere. Sic Galenū σύμματος nomine & ἡδύσμα comprehēdisse aiunt,lib.2 περὶ κρ. χρῆσ, vbi dicit περὶ ἐλαίων τὰ ἁπλῶς ἐπιδυσώδη χωρὶς συμμάτων, ἀνθ' ὧν ἐστι τὰ ἡδύσματα πρὸς ἡδονὴν ἕνεκεν, ἢ τὸ μέχρι πλείονος χρόνου διαμένειν ἀπαθῆ τὰ σκευαζόμενα. Contrà vero hedysmatis nomine & σύμμα siue spissamentum intellexisse creditur Plin.libro 13, cap.1,de vnguentis, Ratio faciendi duplex:succus & corpus,ille,olei generibus ferè constat:hoc,odorum: hæc,stagmata vocāt, illa,hedysmata.Sic enim legendum censent,cum antiquis etiam codicibus :& σταγμάτων nomine intelligunt quibus instillatur olei liquor,vnde & liquida vnguenta dicta σταγμάτια : ἡδυσμάτων autem, odores qui vnguento corpus suggerunt. Hermolaus autem pro illo σταγμάτων reponit συμμάτων, etiam ipse ex antiquis codicibus : σύμμα esse dicens spissamentum & domitam vnguenti,teste Dioscoride : & à Columella vocari Spissamentum. Cæterùm spissamenta propriè ad continendum odorem,non autem conciliandum, vnguētis oleisque adiici solere , cognoscere est ex Galeno,lib. 3 περὶ κρ. τόπους , vbi de oleo rosaceo loquens, ait, οὐδενὸς ἄλλου πρὸς εμβεβλημένου τοῖς ῥόδοις , καθ' ὅσον τὰ σύμματα πρὸς εμβάλλοντες ποιοῦσι , διὰ τὸ πολλῷ χρόνῳ διαμεῖναι τὸ ῥόδινον ἀνῶδες. Sed & τὰ σύμματα & τὰ ἡδύσματα, siue τὸν σύψιν & τὴν ἡδυσμὸν, distinctæ esse naturæ,tum ex Theophrasti Dioscoridisque locis suprà citatis perspicuum est,tum ex hoc eiusdem Dioscor.l. 1, capite 76,de nardino vnguento,ὡς τὸ πολὺ δὲ, μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ ἢ ὀμφακίνῳ,πρὸς μὲν τὸν σύψιν τῷ ἐλαίου , χίνος , πρὸς δὲ τὸν ἡδυσμὸν, κόστος,ἄμωμον,νάρδος,σμύρνα,βάλσαμον. Quod in cinamomino sic extulit,Κιναμώμινον δὲ ἔκ τε ἐλαίου βαλανίνου, καὶ συμμάτων ξυλοβαλσάμου,καλάμου, χίνου· ἡδυσμάτων δὲ, κιναμώμου,βαλσάμου καρποῦ,σμύρνης. Vide & Aetium libro 9,capite 49:& Galen.lib.1 περὶ κρ. τόπους,capite 2,vbi ἡδύσμα accipit etiam pro ἔλαιον ἡδυπνόον siue ἡδυσμῶδον, id est,oleum odorum mixtura temperatum & conditum.Vide & Columell.lib.12,cap.7 & 46: vide etiam Φυλλον.

Στύψις,εως,ἡ, Astrictio,opposita τῇ χαυνώσει & αὐξήσει,seu τῇ χαλάσει & ἀραιώσει. Galenus ad Glauconem. ‖ Item Spissatio, vt σύμμα dicitur Spissamentum. Dioscorides libro 1,capite 76,πρὸς τὴν σύψιν τοῦ ἐλαίου, Ad spissandum oleum,Spissamenti gratia.Idem libro 1, capite 5, de cardamomo,μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὰς τῶν μύρων σύψεις ,ad vnguentorum spissamenta additur.Vide & præcedens Στυμμα.

Στυπτικὸς,οῦ,ὁ, Astrictorius, Astringendi vim habens,Stypticus.Dioscorides libro 1,capite 169,de achrade,δυάμειν ἔχει συπικωτέραν ἀπίου , magis astringit quàm pirus. Idem libro 3,capite 152,de hemionitide, γλυκαίνει δὲ ἡ πόα συπτικὴ,in gustu linguam astringit.Ruell. vertit, Austero est sapore. Item,Spissandi vim habēs,vt Plinius interpr.in hoc loco Dioscoridis, πελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ὁ φλοιὸς,συπτικά,καὶ τραύματων κολλητικά. quem sic vertit,Vlmi folia & cortex & rami vim habent spissandi,& vulnera contrahendi.Itidem accipiūt apud eundem libro 2,capite 95 , vbi quum dixisset , τὸ ζωμόμενον γὰρ σύφειν ποσῶς,subiungit,τὸ δὲ ἄγχον,συπτικώτερον,ὅθεν δυσεντερικοῖς δίδοται. Ruell.tamē ibi in præcedēte significatione accipit , Astringentior est caprinus: itidémque & Galenus libro 11 Simpl. vbi agit περὶ μελῆς καὶ τράγου : qui ipsum Dioscor.propterea reprehendendum putat: nisi fortè συπτικώτερον acceperit pro δριμύτερον.Quam tamē significationem impropriam esse ait,vt fusius in Ἐνσύφω dicetur.Vide & sequens Στυφός.

Στυφὸς,οῦ,ὁ,idem quod συπτικός, Astringendi vim habens, Astringens.Basil.homil.5 in Hexaem.περὶ τῶν ὀπῶν,id est de succo,loquens, καὶ ὧν μὲν τοῖς βαλανίνοις καὶ τῷ καρπῷ τῆς κρανείας,πρὸς συφὴν καὶ αὐστηρὰ πιότητα μεταβάλλει· ἐν δὲ τοῖς ἐρεβίνθοις καὶ καρύαις,πρὸς ἁπαλὴν καὶ ἐλαιώδη φύσιν μεθίσταται. Vbi συφὴν accipit pro σύρουσαν,vt Dioscorides libro 1,capite 173,τὸν κρανίειον φέρειν καρπὸν σύφοντα,ἁρμόζοντα πρὸς κοιλίας ῥύσιν καὶ δυσεντερείας: Galenus libro 7 Simpl.eius fructum esse tradit στυφρὸν ἱκανῶς. Plin.l.16, capite 26 , scribit cornum fœminam post autumnum ferre baccas acerbas & ingustabiles cunctis animantibus.Verùm quum Dioscorides dicat τῆς κρανείας καρπὸν σύφοντα ἁρμόζειν πρὸς δυσεντερείας , idémque de eo prædicet Galenus,immeritò Dioscor.ab eo reprehensus videtur quòd dixerit τὸ ἄγχον γὰρ esse συπτικώτερον,ac propterea τοῖς δυσεντερικοῖς δίδοσθαι. Vtrunque igitur quum sit præditum vi συπτικῇ,nimirum & ὁ τῆς κρανείας καρπὸς & τὸ ἄγχον γὰρ, dysentericis dari posse videtur. AT Στύφος Hesychio est κέρδος , lucrum : nonnulli & stuppam interpretantur,non nominato tamen authore.

C. Ἀστυφίη ET Ἀστυφία,ας,ἡ, Astrictionis vacuitas, Astrictionis expertem esse.Illud per hoc Hesych.exponit.

C. ΑΠΟστύφω,idem quod simplex στύφω , Astringo . Hesychius ἀποστύφων exponit τῇ φωνῇ σκληρὸς,Duræ vocis. AT Ἀνασύφω exponitur Tristitiam præ me fero,vel Tristor. vnde ἀνασύψαι quod Hesychius ex Sophocle citat,exponens συγκάσαι: quemadmodum & σύψαι.Dat verò & aliam significationem huic verbo,quæ obscœna est,vt videlicet sit ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον.

C. ΕΝστύφω, idem . Nicander in Alexiph.v.321 , Συγκεράων κύμφας τε καὶ ἐνσύφον ποτὸν ὄξος .& vers.375,Ἠὲ καὶ ἐνστύφοντι ποτῷ μεμορυγμένα ὄξος. nam acetum astrictoria vi præditum est,vt Dioscorides quoque testatur libro 5, cap.21,ὄξος ψυχρὸν καὶ στύφει.Scholiastes posteriorem versum aliter legisse videtur,hæc verba annotans,στυφόεν δὲ ποτὸν,τὸν ἡδύσμοιον ἔφη,κατ' ὀξυμισμόν. Quod στυφόεν neutri generis est, à MASCVL. Στυφόεις , idem significante quod στυφὸς , seu συπτικὸς, seu (quo Nicander vtitur) ἐνσύφων,Astrictorius,Astringens. Idē Nicāder τὸ ἐνσύφον latius etiam extendit, tribuens non solùm acidis & austeris seu acerbis , verùm etiam amaris : dicens ἐνσύφον πῦμα ἀψινθίου,in Alexiph.vers.298,Τῷ μὲν τ' ἀθερεχέος ἀψινθίου ἄλγος ἀρύξει, Ἐνσύφον πῦμα κίτιν νεοπρεπὲς ἐσθ' γλυκεῖ.vbi & schol.annotat , eum solere τὰ πικρὰ καὶ δριμέα vocare στύφοντα: impropriè tamē,quemadmodum Galen.quoque lib.11 Simpl. vbi de pinguedine & adipe seu seuo agit,scribit, τὰ δάκνοντα nonnullos ἀκύρως nominare στύφοντα. nam ὅλῃ τῇ δακνόντων , id est de iis quæ linguam gustata mordicant , veluti piper, sinapi, pyrethrum,propriè dici διαφέρειν καὶ διεξέρχεσθαι : linguam enim veluti discriminant & penetrant: τὰ στύφοντα autem (quorum ex numero est ὄμφαξ, id est vua acerba & immatura , rhus, galla, balaustium, hypocystis) dici σιωπᾶν τε καὶ σφίγγειν πλὴν ἡμῶν οὐσαν. Ac certè τὰ πικρὰ & τὰ δριμέα non eodem modo afficiūt linguam gustata quo τὰ αὐστηρά. Nam τὰ στυφνὰ siue αὐστηρὰ πλησιάζοντα τῇ γλώττῃ , solent ipsam σφοδρῶς ξηραίνειν καὶ σιωπᾶν καὶ τραχύνειν μέχρι βάθους πλείονος, ἢ ἐν τῷ ψαύειν τῆς γλώττης , σιωπᾶν αὐτὴν καὶ σφίγγειν , veluti pira syluestria immatura,vua acerba & immatura: τὰ πικρὰ verò,consueuere linguam κνίζειν , idque fortius quàm τὰ ἁλυκὰ, μετὰ τοῦ καὶ τραχύνειν αἰσθητῶς. veluti nitrum & sel:τὰ δριμέα autem,δάκνειν καὶ διαβιβράσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρᾶς:at τὰ ὀξέα , ἀνὰ θερμότητος δάκνειν , vt doctissimè Aetius ostendit in præfatione libri 1. Diligenter igitur nota proprias facultates quibus isti succi seu sapores præditi sunt, NIMIRVM Πικρὸς χυμὸς, ET Δεριμὺς, ET Ὀξὺς, ET Στρυφνὸς SIVE Αὐστηρός. Nam πικρὸς DICITVR Ῥύπτειν ET Τραχύνειν αἰσθητῶς τὴν γλῶτταν : δριμὺς autem est propria VIS Δάκνειν ET Διαβιβράσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρᾶς: ὀξὺς autem, δάκνειν ἀνὰ θερμότητος : at ὁ στρυφνὸς siue αὐστηρὸς linguam DICITVR Σιωπᾶν ET Σφίγγειν, SEV Ξηραίνειν ET Τραχύνειν βαθέως.Vbi etiam obiter nota σφίγγειν & σιωπᾶν synonyma esse verbo σύφειν seu ἐνσύφειν.

Sed nota apud Nicandr. scribi ἔνσυφον,quasi a nom. Ἔνσυφος:vt sit compos ex ἐν & συφός.

C. ΕΠΙσύφω, itidem Astringo,vt σύφω & ἐνσύφω. Nicander de vuis immaturis & acerbis quas ὄμφακας vocant, — ἡνίκα χεῖλος ὀπισύρεται πυθεῖσαι. Athen. libro 3, non ita procul à fine , τὰ κολλώδη καὶ ὀπισύροντα βράματα : quæ nonnulli existimant esse ἀσύμαχα.

C. ΠΑΡΑσύφω , itidem exponitur Astringo , tanquam vacante omnino præpositione,quæ tamen videri possit significationem aliquo modo minuere.

C. ΠΡΟστύφω, Antè astringo.Item, Antè inspisso: quēadmodū στύφω pro Inspisso accipi suprà docui. VNDE Προστυπὸς, quod exponitur non solùm Astrictus,sed etiam Substrictus.

C. ΥΠΟστύφω, Leuiter & modicè astringo, Aliquantillum astringo.In qua significatione accipit Galen.in libro ad Glauc.& Dioscor. libro 1, cap.171, de altero mespili genere, ἔχει δὲ καρπὸν καὶ τῶν προχυλον, βρώσιμον, ὑποσύροντα, πεπαγόμενον βραδέως. Vbi Ruell. simpliciter, Astringit , seróque maturescit. Accipitur etiam pro Astringo simul & inspisso:cuius signific. exempla vide in Στύμμα:vbi ὑποσύφειν & σύφειν synonymos ponuntur. AT Προὔπεσυφαι vulg. lex. nescio vnde afferant pro Prima colorum fundamenta & velut substernicula,quibus firmatur tinctura pertinacius.

ΣΤΥΠΤΗΡΙΑ, ας, ἡ, Alumen. παρὰ τὸ σύφειν dictum, quoniam potentissimè astringit. Est succus cōcretus ex aqua & terra aluminosa , siue à natura talis sit, siue artificio paratus. Est autem omne alumen aut liquidū aut concretum. Liquidi duæ sunt differentiæ:vnum, limpidum est,lacteum, æquale , & semper succo madens,sine lapidibus,atque quendam veluti ignem exspirans. Id quia vilis pretii est , & vbique reperiri potest , (vt ait Galenus libro 6 περὶ κατὰ τόπους) APPELLATVR Φόεμον. Alterum, impurum,pallidum, scabrum , quod quia sordibus inquinatum est & pertersum, DICITVR Παραφόρον. At verò concretum, figuris varium est. Nam aut scissum est , quod ex eo VOCANT Σχιστόν.(est autē id cuiusq; glebosi & natiui veluti flos.eiusq; itidē duo modi sunt.Nam vel glebarum aut asserum instar compactum est: vel sigillatim in capillamenta quædam canescentia finditur , quod inde NOMINATVR Τριχῶς συπτηρία, quasi Capillare alumen)Vel est rotundum,& APPELLATVR Σφαιρόλιθος συπτηρία.id autem triplex est : vel enim bullarum modo intumuit,vel foraminum fistulis quādam spongiæ gerit speciem , vel est solidum.Aut tali simile est,quod VOCATVR Ἀστραγαλωτὴ συπτηρία:aut lateris,quamobrem DICITVR Πλινθῖτις: aut ex crustis constat, & NOMINATVR Πλακῶς . At ex glebis natiuis,qualescunque fuerint, hodie in metæ figuram formāt,id quod saccharinū vocatur. Coloribus quoq; aluminum genera distinxit natura. Nam vel cādidum est,quale est præstantissimum quodque : vel in candido cinereum,siue parum fuscum,quod nigrum vocarunt:vel in cādido rubrum,vel pallidum, vt interdum rotundum atque etiam capillare . Distinguuntur vsu quoque & facultate:veteres enim vti sunt scissili,rotūdo & liquido: è quibus scissile præstantius est.Hæc inter alia Gorr. Vide plura apud Dioscoridem & Paul. Ægin.necnon apud Plinium. item modum vrendi aluminis apud Aet.lib. 9. Apud Hippocratem συπτηρία χαλκῖτις dicitur quæ simpliciter χαλκῖτις nominatur, à Latinis etiam Chalcitis . INDE Συπτηρωδής , ος, ὁ καὶ ἡ, Aluminosus,Alumen resipiens : vt ὕδωρ τὸ συπτηρωδὲς apud Galenum.vide in sequ.Στρυφνός.

ΣΤΡΥΦΝΟΣ,οῦ,ὁ,idem quod συφὸς, (sicut & eiusdem originis esse creditur,ascititiámque habere literam ρ) id est Astringens, Acerbus, Valde austerus. Aetius in præfatione libri 1, describens ἰδιότητας τῆς τῶν χυμῶν ποιότητος, inter alia dicit.ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ γλώττῃ σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ σιωπᾷ καὶ τραχύνῃ μέχρι βάθους πλείονος αὐτῶν, στρυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται , ὅσῳ ὅσον ὀπτὸν μᾶλλον αὐστηρόν.dicūtur talis saporis esse pira syluestria immatura, galla, rhus, & similia alia. A Theophrasto libro 6 De caus.plant.hæc χυλῶν εἴδη enumerantur: γλυκὺς,λιπαρὸς,αὐστηρὸς,στρυφνὸς, δριμὺς ,ἁλμυρὸς, πικρὸς,ὀξύς.id est dulcis,pinguis,austerus,acerbus,acer & mordicans vrénsque linguam,salsus,amarus,acidus. Quorum omnium proprietates Aet. in loco citato persequitur,ex quo nonnulla attuli in præcedente Ἐνσύφω. Itidem στρυφνόπατος γεύσασθαι dixit Gaza pro eo quod Cicero De Iener. Gustu peracerbus : rectè. Siquidem & Plin.cornum scribit ferre baccas acerbas & ingustabiles,quam Dioscorides φέρειν καρπὸν σύφοντα , & Galen. φέρειν καρπὸν στρυφνὸν ἱκανῶς.Et apud Athenæum , στρυφνὰ μῆλα. Et Dioscoridem lib. 5,capite 10,οἶνος στρυφνὸς,vinum acerbum: à quo ibi nominatim distinguitur οἶνος αὐστηρός,vinum austerum:vt & Plato in Tim. discrimen inter ea facit,his verbis,βαχύτερα μὲν οὖν ὄντα , στρυφνὰ,ἧπαρ δὲ βαχεῖα ὄντα,αὐστηρὰ φαίνεται: quemadmodum Aetius quoque στρυφνὸν esse dicit τὸ ὀπτὸν μᾶλλον αὐστηρόν. Rursum Dioscorides libro 4,capite 15,tribulum habere dicit ἀκάνθας στρυφνάς,acerbi saporis.Item στρυφνὴ ποιότης,acerba qualitas,nimirum succi. Galenus ad Glauc. libro 1, πυκνοῦται τὸ δέρμα ἢ ψυχόμενον , ἢ ποιότητος αὐτῆς στρυφνῆς ἀθρόως πρὸς πυκνώσεως , οἷόν τι καὶ τῷ λουσαμένῳ ἐν ὕδατι τῷ συπηρεωδεῖ ἐνέβη. Dēfatur cutis aut frigore aut qualitate aliqua acerba qua affatim fuerit obrutum, velut in eo qui aqua aluminosa se lauit. Metaphoricè homo aliquis στρυφνὸς dicitur,vt apud Latinos quoque Acerbus & Austerus , tum apud alios tum apud Horatium,Quod nisi cōcedas, habeare insuauis, acerbus.Vtitur eo verbo in hac significatione Xenophon, necnon Aristophanes,dicens,πάνσοφον αὐτὸ στρυφνὸν καὶ τριβίνινον ἦθος. vbi Suidas & schol.στρυφνὸν exponunt σκληρόν.

C. Γλυκύστρυφνος,η,ὁ καὶ ἡ, Saporę acerbo simul & dulci præditus,Simul & dulcis & acerbus.vt glycyrrhiza,de qua in sequenti Ὑπόστρυφνος.

C. Ὑπόστρυφνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Subacerbus,Qui est sapore leuiter acerbo . Dioscorides libro 3, capite 7, de glycyrrhiza, ῥίζαι μακραὶ, πυξοειδεῖς οἱ Γερπανῆς , ὑπόστρυφνοι, γλυκεῖαι,

radicibus longis, coloris buxei vt Gentianæ, subacerbis & dulcibus. A

Στρυφνότης, ητος, ἡ, Acerbitas: quam gignit minor siccitas & largius frigus, vt docet Alex. Aphrod. probl. 70, l. 2. Plutarchus Sympos. 8, οὔτω δὴ οὐδὲ ὄξος ὀξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὐδὲ πικρότητα στρυφνότητος.

Στύπη etiam, SIVE Στύπη, à στύφω significante Inspisso, deductum existimari queat: quoniã ea rimæ & foramina solent stipari & obstrui. Latini Stupam appellant, à Græcis mutuati id vocabulum, à quibus & Stipo desumptũ videri potest. Ioseph. apud B Suidam, πληρώσαντες πλοῖα σανὶς στύπης, ὥστε δὲ ἀσφάλτου καὶ πίσσης. Liu. Cum facibus alii, alii stupam picémque & malleolos ferentes. Frequentius geminò quàm simplici π scriptum reperitur.

Στυπεῖον SIVE Στυπεῖον, ου, τὸ, idem. quanuis alioqui diminutiui nominis formã præ se ferat. Xenoph. Pæd. 7, πολλοὶ δὲ πίτταν καὶ στυπεῖον, ἃ ταχὺ ἐξεκαλεῖ πολὺ φλόγα. vt apud Lucr. Stupa iacit flammas concepto protinus igni. Et Pollux dicit ὁ λίνου ἢ καυλοῦ ἕνεκα γενόμενος τὰ στυπεῖα: quæ nimirum mulieres circumligant colo stamina versato ducturæ fuso. Idem, τὸ δὲ ἐγκαλεῖν καθ' οὗ ἔκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ στυπεῖα, κλῶν ἐκαλεῖτο, ex quo suspensis stupis ducebant versato stamina fuso. (Vbi etiam NOTA Γέρων significare Colum ex qua suspendi solent stupæ, & fuso versato fila trahi. Causam nominis his verbis aperit idem ibidem, ἐῶ δὲ ὁ ξύλου πεποιημένον κόνιον, χεῖρας ἑρμοῦ πεπεκασμένου ἔχων, ὃ γέροντες ἐπὶν φείσωσιν, ἀφ' οὗ καὶ ὄνομα. Huius vsus exemplum hoc affert ex Phereer. Μυρμηκαγκώνιος, Ἀλλ' ὡς τάχιστα τὸν γέροντ' ἰδὼν ποιῶ, Ἐφ' οὗ τὸ λίνον ἐῶ, Subitò colum ex qua suspensum erat linũ, in telam conuertit) D VNDE Στυπειοπώλης, ου, ὁ, Stupæ venditor, Qui stupam vendit. at. Aristophanes Equit. Ὡς φοῖτα μὴν συπαπειοπώλης γένηται. vbi schol. exp. ὁ τὰ συπαπεῖα πωλῶν, id est, τὰ καυλοῦνα λίνα. Apud Poll. libro 7, cap. 16 legitur συπαπειοπῶλας. quod mẽdosum est. Sed nõ immeritò quis dubitet reponẽdúmne sit ibi συπαπειοπώλης an συπαπειοπλος, vt sit ὁ φοῖτα συπαπεῖα πολύ ὤφελος: ait enim, ἢ ὁ πηλίτης, συπαπειοπῶλος ἢ σύπαξ. Sed quũ huiusmodi cõposita ex πολέω E sint potius poetarum, scribẽdum συπαπειοπώλης videri queat, & eo intelligẽdus Vẽditor vestiũ stupearũ, Qui vestes stupeas seu cãnabinas cõficit, eásque venditat ad quæstũ faciendũ. Ibidẽ NOTA ET Σπύπαξ (pro quo alii SCRIBVNT Σύπαξ) synonymos poni pro συπαπειοπώλης, Venditor vestium stupearum. Sic schol. Aristoph. in loco suprà citato, de quodam Eucrate, ὃς σύπαξ ἐκαλεῖτο, δῆλον τὸ συπαπειοπώλης τοῦ). Hesych. habet etiam Σπυπακόν, συπαπειοπώλιον, à NOMIN. Σπυπακός, idem significante quod σύπαξ & συπαπειοπώλης, Artifex & venditor vestium stupearum. Vtrobique verò F & apud scholiastem Aristoph. & apud Hesychium sine diphthongo LEGITVR Σπυπαπώλης: SICVT Σπυπαῖον quoque apud eundem Hesychium, exponentem τὸ λίνον, linum: seu stupa. Suidas tamen discrimen apertè statuit inter συπεῖον & συπαῖον siue σύπαιον. Sic enim apud eum legimus, Σπυπεῖον, σύπαιον δέ· τὸ μὲν, σημαίνει τὸ τῆς ἐλαίας ἔριον, τὸ δὲ, ὅθεν τὸ λίνον ἐνέπεται. Apud Etymolog. simplici π, & sine diphthongo, SCRIBITVR Σπύπον: at in lex. meo vet. simplici quidem π, sed cum diphthõgo & ὡς πολλαπλασίως LEGITVR G Σπυπεῖον, dicitúrq; deriuatũ ἀπὸ τοῦ πυπῶ, pleonasmo literæ σ: eámque ob rem exponitur τὸ πυπῶμενον λινάριον.

Στύπη Hesychius exponit etiam ὁ στύπος, ἡ στελέχη, id est Stipes, Stirps, Trũcus, Caudex. Apud eũdem LEGITVR ET Στύπα, στέλεχος, κορμός. (additis & his expositionibus, τὸ ὀφθαλμοῦ πῶμα καὶ κόκκος, καὶ ὁ φόρος τῆς βρύτης) Qua significatione DICITVR Στύπος potè, quod neutri generis est, & in plur. facit σύπα, σύπη. Apollon. Argon. 1, Ἔσκε δὲ τοῖ σταθερὸν σύπος ἀμπέλου. id est, H φρέμνον καὶ στέλεχος, stipes & truncus. Aliquanto pòst, Νειόθεν ἀμφοτέρωθεν ἀδὲ σύπος ἔλασε χερσὶ, euulsurus nimirum stipitem illum. Sic & libro 4, circa finem. Item ex Lycophr. in lex. meo vet. — πεύκης φρέμονι ἢ σύπος ἀρούς. Dicitúrque ibi πᾶν δένδρον σκληρὸν καὶ στερεὸν vocari σύπος. Item apud Suidam, πηγνύντες ἐς πλῶ γλῶ ὀρθὰ τὰ σύπη φαύοντα ἀλλήλων ἐν ἡμικυκλίου σχήματι. (Simplici enim π scribendum, vt & in manuscripto exemplari) Sic Cæs. In fossis sudes stipitésque præacutos defigit. Alibi idem cippos vocat acutos vallos in terram depactos. ‖ Apud Nicãdrum σύπη adiectiuè vsurpatum legitur in Alexipharm. v. 69, — μορέης ἀπὸ ῥιζέα φυσικόεσσης Ὅλμῳ ἐνὶ σύπῃ τρεβαλὼν καὶ ὁμήρεα κόψας. Quibus verbis iubet mori radices λαμβάνειν καὶ ἐν ὅλμῳ ξυλίνῳ κόψειν ὁμοῦ, In lignea pila, seu In ligneo mortario, In mortario confecto ex duro aliquo stipite seu caudice.

VNDE Στυπάζω, Stipite pello. Hesych. συπάζει simpliciter expon. ὠθεῖ. Item ψοφεῖ, βροντᾷ, strepit, tonat: à σύπα quod idem exp. ὁ ψόφος τῆς βροντῆς, tonitrui strepitus. Ex quo COMP. Ἀποστυπάζω, Stipite depello aut persequor. σύπῃ ἀποδιώκω seu ἀποῤῥάπτω. vt accipi videtur in hoc loco Archilochi qui in lex. meo vet. citatur, ἐμὲ γὰρ ἀπεστύπαζον.

INDE ET Στυπγλύφος, Qui ligna polit seu scalpro radit. ξυλογλύφος, Hesychio. Nam σύπος (inquit) vocatur στέλεχος ἢ ἢ ὑφαίνει.

Στυφελὸς quoque, significans Durus, Asper, ex στύφω deriuatum creditur, eò quòd quæ astringuntur & insp issantur, soleant exasperari & indurari. certè idem succi qui linguam στύφει, dicuntur ipsam etiam βαχύνειν. Schol. Aristoph. ex mythicis, — συφελὲς ἀπὸ πέτρῶν Ὀστρακόεντα ἰῶτα καὶ ἀγκώλα γῆς κάθη. forsan de testudine quam aquila sublatam demisit in rupem vt testam prædura frangeret. Hesiod. — συφελὲ δὲ χάρευ, id est σκληρὸν καὶ βαχύ, vt exponitur in lex. meo vet. quemadmodum apud Apollon. quoque lib. 2 Argon. συφελὴ βοῖμεν ἀκτή, schol. ità idem expon. τραχεῖα καὶ σκληρά. Similiter συφελὸς σκόπελος libr. 2 Epigr. & lib. 1, συφελὴ βαθύν. Hesychio quoque συφελοὶ πάγοι sunt οἱ σκληροί, Dura glacies, Glacies quæ frigore quo adstricta est, induruit.

C. Ἀσύφελος, ος, ὁ καὶ ἡ, Minimè durus. Minimè asper, Non salebrosus. Epigr.

C. Καταστύφελος, ος, ὁ καὶ ἡ, idem quod συφελὸς vel Valde durus, Valde asper. vt præpositio significationem intendat. Hesiod. Theogon. vers. 806 de aqua stygis, — ἣ τε κατασυφέλου δέμας ἔχουσα, per locum asperrimum ac durissimum, id est saxosum. vt & Plin. lib. 31, cap. 2, scribit in Arcadia ad Pheneum aquã profluere è saxis, stygem appellatam: & Vitruu. in Arcadia Nonacrin nominatam regionem habere in montibus è saxo stillantes frigidissimos humores: quam aquam συχὶς ὕδωρ vocari.

Στυφελίζω, Duriter asperéque tracto, Duris verberibus aut verbis asperis incesso, Duriter & asperè excipio. Tam inanimatis quàm animatis tribuitur. Inanimatis, vt Iliad. π, vers. 773. Πολλὰ δὲ χεῖρας ἔβαλε μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε Μαρτιαδῶν ἀπὸ αὐτῶν. Sæpius animatis: vt Odyss. ε, Μήπ' ἄλλοι ξένοι συφελίξῃ, μήπ' ἄλλοι Δμῶες. Itidemq; passi. voce & signif. Od. π, vers. 107, ἐρέω δὲ σὺ Ξείνε τ' συφελιζόμενος. Apollon. datiuum instrumenti addidit, dicens Argon. lib. 2. Καὶ ἑῆος πολέεσσι ἐνεῖδεν ἐστυφέλιξε, multis conuitiis probrisque incessit seu insectatus est. ‖ Significat etiã Dispello, Discutio, Dificio. vt Iliad. λ, vers. 305, — ὡς ὅτε τε ζέφυρος νέφεα συφελίξῃ. vbi schol. expon. ἐξελάσειν, πλῆξαι. Aliquãdo Deturbo, Depello, Deiicio. vt quum additur præpositio ἀπὸ vel ἐξ habens suum genitiuum. Iliad. α, vers. 581, Ἐξ ἑδέων συφελίξαι. Iliad. χ, vers. 496, Τὸν δ' καὶ ἄμυδις ἀπὸ θρόνου ἐστυφέλιξε. Odyss. ε, — οὐδέ μιν ὀκνεῖ ἀπὸ πόντου ἐστυφέλιξεν, Ἀλλ' ἐλαφρὰ ἀσκαλίζει. Hesych. συφελίζειν expon. ἐξωθεῖν, καταβάλλειν, πτύειν, ὠθεῖν, ἀνυβρίζειν, κακοῦν. & Στυφελιζόμενος, σκληρῶς ὑβριζόμενος.

Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, Iniuria contumeliosa, Quum aliquis duriter excipitur ab aliquo, verbisve asperis incessitur, Quum quis iniuriosè pulsatur. ὕβρις, vt exponitur apud Aristoph. in Equit. — ἐγὼ κἀμὲ δεῖ λιθίνοις καὶ στυφελισμοῖς. Comprehenduntur eo nomine & verbera & verba contumeliosa seu iniuriosa: sicut in Epigramm. στυφελίζειν & ῥαπίζειν synonymos accipiuntur, & Apollon. dicit ἐνεῖδεν στυφελίζειν. Itidem συφελισμὸς dicitur quum quis iniuriosè loco suo deturbatur.

C. Ἀστυφέλικτος, Non disturbatus, Inconcussus, Immotus. A ἀπτακτος, Suidæ, Hesych. ἀσάλευτος, ἀδιάφορος, ἀπερέσβαστος. Ex Epigr. affertur ἀστυφέλικτος ἀγὼν χάριν, pro Nõ dissectus.

C. ΑΠΟστυφελίζω, Depello, Deturbo: aut ἀποδιώκω. Iliad. σ, vers. 158. Τοὶς ἢ δὴ Ἀΐαντες ἐφοῦσιν ὀβριμόθυμοι ἀλκὴν, Νεκτῶ ἀπεστυφέλιξαν, nimirum Hectora. vbi schol. exponit ἀπωκίλλουσιν, διέσεισαν.

Στυφλὸς, ή, όν, idem quod συφελὸς, ex eóque factum per syncopen. Lycophron, — Μισηνοῦ συφλὰ νάοντας κλίτη, id est τραχέα κλίματα, vt exp. in lex. meo vet. Et συφλὸς γῆ apud Suid. ἡ ξηρὰ καὶ σκληρά, solum quod ariditate durũ est. Hesychio συφλὸν est nõ solùm τραχὺ, σκληρὸν, στερεόν, verumetiam βαρὺ, ἀρῶν. B

Στυφρὸς, ά, όν, itidem Durus, Rigidus. vt Hesychio quoque συφρὸν est στερέμνιον: qui exponit etiam βαρὺ, graue. Interpretantur etiam Retorridus, Duratus, Callosus. Gaza certè apud Aristot. libro 2 Hist. anim. vbi quarundam auium κοιλία (id est venter seu ventriculus) dicitur συφρά, Latinè vertit Callosa. Sunt autem & callosa vtplurimum quæ sunt dura. Suprà ex eodem Aristot. afferri σφρὸς quoque docui. C

Σὺ, Tu. Od. σ, — πῶς δ' αὖ σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; Od. π, Ἀλλ' εἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώμεθ' ἴθωμεν, soli nos, tu & ego. Et in vocãdi casu, Odyss. φ, Βουκόλε καὶ σὺ συφορβὲ, & tu bubulce. Et Aristophanes Nubibus, ὦ βδέλυρὲ σὺ, O scelerate tu, O tu nequã. Æoles & Dores DICVNT Τὺ, ex quo Latinum Tu factum est, sicut multa alia è Doricapræfertim lingua, vtpote finitima, mutuati sunt Latini. Theocr. Idyll. 8, Οὐ μόνος ἠρᾶθεν, ἢ τὺ γυναικοφίλας, tu quoq; Iupiter mulierũ es amator. Et Idyll. 1. Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. Est & accusatiui casus hoc idem τύ: vt apud eundem Theocr. Idyll. 8, — αἶκας ἔχων τύ, in vlnis habens te. Et paulo pòst, — οὔπω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ; vsque adeóne profundus somnus detinet te? (Interdum τὺ est syllabica adiectio, vacans, vt multæ aliæ particulæ. Tunc autem est potius enclitica: sicut & quũ est pronomẽ, alicubi ἐγκλιτικῶς scribitur) Προσθέσει syllabæ ν itidem Dores DICVNT Τύνη, SICVT Ἐγώνη pro ἐγώ. Il. τ, Τώνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο. Vbi etiam nota priorem syllabam produci in hoc τώνη, quum tamen σὺ & τὺ corripiantur. D E

GENIT. Σοῦ, Tui. Thucyd. Τῶς ἀπὸ σοῦ, Ex te ortis, Tuis. Aristoph. Τῶ πτηνῶν ἐφάπτεταί σου, manũ illas tuas. Vbi σοῦ ponitur pro τῶ σῶ: sicut dicitur ὁ πατήρ μου pro πατήρ ὁ ἐμός. quod loquendi genus frequentissimũ est. Itẽ ὑφ' σοῦ, pro te, Demosth. & ἀφ' σοῦ, de te, Xen. Itidẽ cũ aliis præpos. vt ἐκ, ἀφ', πρὸς, iũgitur. (Alius autẽ originis est σοῦ, quod Hesych. exp. ἔε, πρόχε, ὅρμα) Ionica dialysi pro σοῦ DICITVR Σέο. vt Od β, Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύσαιμι. ET Σεῦ, inserto ι metri causa. Il. γ. Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῦ θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, nullus deorum te perniciosior est. Odyss. ο, — ἀφ' σεῦ τυχὼν φιλότητος ἀπάσης, abs te. ATTICE Σεόθεν, ET Σέθεν, facta syncope. Il. θ, — σέθεν δ' ἐῶν οὐκ ἀλεγίζω. Alibi, εἰ κα κίων σέθεν εἴη, peior te. DORICE siue AEOLICE Σεῦ dicitur pro σοῦ, vt ἐμεῦ pro ἐμοῦ. Il. ξ, — οὐδὲ σεῦ αὐτῆς, videlicet ἔρος ὧδέ με ἐδάμασε πώποτε, ὅς σέο νωῖ ἔεργμαι, Nec me vnquã tãt' tui accẽdit amor quãtus nũc: vsqueadeo nunc te depereo. Et paulo antè, Νωῖ ἢ σεῦ ἕνεκα δεῦρο κατ' ὀλύμπου πόδ' ἱκάνω. Theocr. in Epitaph. G Bionis dicit etiam σεῦ τὸ μέλισμα pro τὸ σὸν μέλισμα, tuũ carmẽ. Itidẽ Dores, σ in τ cõuerso, pro σεῦ DICVNT Τεῦ, vt τὺ pro σύ. Theocritus in Ὀδοιπόροις suis, Οὐ τεῦ τοῦ σύριγγα λαβὼν ἔκλεψ' Κομήτας, pro τὸν σὸν σύριγγα, fistulam tuam.

DATIVVS, Σοί, Tibi. Aliquando sine accentu. vt apud Xenophontem, φίλω σοι χῆν, vti te amico. DORICE Τοί, vt τεῦ pro σεῦ, & τὺ pro σύ. Theocritus in Thyrside, Αἴγά τέ τοι δώσω. Et Nicander in exordio suorum Theriacõn, Ῥεῖα κέ τοι μορφάν τ' ἀνθοφόεσσα θηρῶν Ἐμπεδα φωνήσαιμι. Et ante hos Homerus Iliados ξ, v. 337, — εἰ τοι φίλον ἐπέπεν θυμῷ, Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν. Et mox, — ἐπεὶ νύ τοι θυάδεν ἀνή. Aliquin τοὶ itidem Dores vsurpant pro οἱ. vt in Epigramm. Τοὶ Λάκωνες pro οἱ Λάκωνες, Lacones. Ac sicut οἱ μὲν & οἱ δὲ dicitur pro Hi quidẽ, Illi verò: sic iidẽ Dores τοὶ μὲν, τοὶ δέ. vt apud Pind. τοὶ μὲν, hi quidem. Τοὶ δὲ porrò interdum significat, Ipsi autem, Hi autem: (vt Iliados α, — τοὶ δ' ἄνα θεῷ κλειτῷ ἑκατόμβοιν Ἐξέμεν ἔστησαν. 1. αὐτοὶ δέ) interdũ non exprimitur pronomine Latino, locũ obtinẽs articuli præpositiui: vt Od. ξ, τοὶ δ' ἄρτενες ὀκτὼ ἔασιν, masculi autem foris cubabant: pro οἱ ἄρσενες δέ. Aliquãdo ponitur pro articulo postpositiuo οἵ, Qui. vt Iliad. ξ, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ ὄλυμπον ἔχουσι, qui olympum habitant. Apollon. Rhod. vsurpasse dicitur pro αὐτοὶ, id est ἡμεῖς, Nos, seu Ipsi nos. Cuius tamen significationis exemplum ex eo non affertur. (Interdum verò τοὶ fungitur officio cõiunctionis completiuæ, sicut τυ: annectuntúrque ei particulæ γὲ, τοῦτο, τοῦτοι, νυν: item ipsum aliis particulis annectitur, vt τοῦτοι, γέτοι, δέτοι, ἤτοι, οὔτω τοι, παύτοι, & similibus aliis. De quibus infrà seorsim dicendũ erit. Habet autem hunc vsum particula τοὶ in soluta etiã oratione, & quidẽ frequẽtẽ: at alterũ nullo pacto) Porro pro τοὶ signif. Tibi apud Dores, iidem dicunt ET IAM Τίν: vt apud Plutarchum in Lycurgo Lacon quidam dicit, ὁ τὶν αὐομειότατος, qui tibi sit dissimillimus. Vtitur Theocritus quoque tum alibi sæpe, tum in Pharmaceutr. ET Τεὶν pro eodem, pleonasmo literæ ε. Iliados λ, Ζεύς με πατὴρ τοιοῦνδε τεὶν τάδε μυθήσασθαι, vt tibi hæc dicerem. Et Odysseæo, — τεὶν δ' ἐθέλω πόδ' ὀπάσσαι, tibi volo hoc dare. Itidem Callim. in hymnis, — τεὶν κεχαρισμένος ἰρὸς, tibi charissimus. E

ACCVS. Σέ, Te, passim obuium tam apud poetas quàm prosæ scriptores. Doricè pro eo DICITVR Τέ. Theocritus in Thyrside, Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ πλῶς γέρας, ἐς τέ κατ' ἀρρὴ Ἀ γάμαρος, Ad te deuenit. Alioquin τε est etiam coniunctio æquiualens Latinæ Que, simiitérque vt Latina, annectitur aliis dictionibus. Habet & alios vsus, de quibus suo loco) Dicunt iidem Dores pro σέ, seu τέ, etiam τὺ, vt suprà quoque docui in τὺ, quod ab iisdem vsurpatur pro σύ. Hoc autem τὺ inclinatur interdum, sicut σέ. Theocritus in Syracus. Δάκρυε δ' ἄστα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ θιγέσθαι, non oportet te fieri claudum. F

Dualis numerus.

NOMIN. VOCAT. ET ACCVS. Σφῶϊ, Vos duo, O vos duo, Vos duos. In accusatiuo, Homer. Il. δ, v. 287, Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν οὔτε κελεύω, ὑμᾶς οὐ θέμις κελεύομαι διεγείρειν, vt exponitur in meo manuscri pro Homero: Vos duos non iubeo instigare, seu incitare: nec enim decet. Eustathius verò hoc σφῶϊ vsurpatum esse dicit metri causa pro σφῶϊν, quod est datiui casus: exponitque ὑμῖν οὔτε κελεύω. At σφῶε ab alia origine profectum est, significans Ipsos duos: carens nominatiuo singulari, genitiuum autem habens οὔ, dat. οἷ, accus. ἕ. de quibus omnibus in Ε, tomo 1, col. 1068, & sequentibus. Pro Σφῶϊ autem, abiecto ι, DICITVR Σφώ, vt νώ pro νῶϊ, mutato simul & accẽtu: sicut testatur Eustathius p. 153, in hoc loco Hom. v. 576, Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θηπῶν ἔμεν ἀμφὶς ἀνέπτω ὧδε, si Vos duæ, Ambæ. Æolicè & Doricè pro eodẽ DICITVR Γμμε, iuxta analogiam: siquidẽ dicitur plur. num. Γμμες. Quo Pind. vsus est in Olymp. quum duobus tãtùm fratribus scriberet, Γμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνὶ χθονίῳ. id est σφώ. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueuerunt, sicut ἄμμε. Theocr. in Ὀδοιπόροις suis, Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες, αὔελον ὕμμε Πᾶσαι ἐγὼ λούσω, cras vos omnes ego lauabo.

GENIT. ET DATIVVS, Σφῶϊν, Vestrũ duorũ, Vobis duobus. Sed Latinius Vobis ambobus. Il. δ, Σφῶϊ μὲν τ' ἐπέοικε μεταφρεσὶν ἠέ περ ἄμμε, Vobis ambobus, Vtrique vestrũ, aut simpliciter, Vobis. ‖ Significat etiam Ipsorum duorũ, Ipsis duobus. tunc autem originẽ habet ab οὔ, Sui. Iliados α, Καὶ σφῶϊν δὺς ἀγάων, ι. αὐτοῖς. Per contractionem pro Σφῶϊν DICITVR Σφῶν, subscripto ι, de antiquorum etiam grammaticorum sententia, vt nimirum id dualis numeri sit indicium. Odysseæ δ, v. 61, ἐρήσομεθ' οἵτινες ἐσὸν Ἀνδρῶν. οὐ γὰρ σφῶν γε γόος ἀπόλωλε τοκήων, nec enim vestrum duorum genus interiit. Sed Latinius, Vtriusque vestrum. H

Significat etiam Ipsorum, αὐτῶν: propriè verò Ipsorum duorum: & in datiuo Ipsis duobus. Pro Ipsorum Xenophon vsus est in Pædia. Interdum etiam Suorum. Tunc autem pluralis numeri est, vtplurimum. Thucydides, ἐῶν σφῶν καταφυγὴν εἶναι, populũ, esse suum refugium. Idem libro 4. p. 154, ἐπίκοις μυρίοις σφῶν αὐτῶν. Pluralis numerus.

NOMIN. Ὑμεῖς, Vos. Xenophon Hellen. 6, ἐὰν δὲ ὑμεῖς καὶ ἡμεῖς ὁμονοήσωμεν, Si vos & nos idem senserimus. Vbi nota secundam personam præmitti, vt & in loco quodam Homerico citato in σύ. Primam præmisit Lucianus in Herod. εἰῶ κἀγὼ σὺ καὶ ἄλλος αὐμμνησάμεθα. IONICE Ὑμέες, resolutione facta diphthongi: DORICE Ὑμες: AEOLICE Υ̓́μμες. Il. α, Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον, obedite & vos.

GENIT. Ὑμεῖν, Vestrum seu Vestri. Æschin. in Ctesiph. οἰκτεῖρῶν ὑμᾶς μὴ τοῦ παντὸς ἰσᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν. IONICE Ὑμέων. Odyss. ν, Ὑμέων δ' αὖ δῶρ' ἑκάστῳ ἐφιέμεν ὧδε ἔοικεν. Pro quo, inserto ι, idem Iones DICVNT Ὑμείων. vt Odyss. φ, Μηδέ τις ὑμείων τοῦγ' ἕνεκα θυμὸν ἀχεύων Ἐνθάδε δαινύσθω, nec quis vestrùm. Apollonius Argon. lib. 11, Αὐτῶν δ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, οὐδὲ θέμιστας. AEOLICE Ὑμμέων, mutato spiritu, & duplicato μ, vt & in ὔμμε, ὔμμες, ὔμμαι, ὔμμας.

DATIVVS, Ὑμῖν, Vobis, passim obuius tam in carmine quàm prosa. Verùm poetæ (& quidem tragici præsertim) nõ solùm producũt vltimam, scribentes ὑμῖν, sed interdũ etiã corripiunt: ac tũc mutato accẽtu scribũt Ὑμίν. Soph. Aiace, Τοῦθ' ὑμῖν Αἴας ὧδ' ὑπεμνήσοῖ. Vbi tamen quidam malũt scribere ὕμιν, translato circumflexo ex ὑμῖν in ὕμιν. Doricum autem esse aiunt hoc ὑμίν, oxytonos scriptum: vt Æolicũ ESTO Ὑμμιν SIVE Ὑμμι. Quorum priore vtitur Homerus Odyss. κ, Φαίηκες πῶς ὕμμιν αἰνῶ δὲ φαείνετον εἶδος. Et Od. ο, ὕμμιν ὀδυσσήεσσι θεοὶ δώοιεν ἄμοιβὴν. Posteriore autẽ vtitur idem Odyss. β, Πειρήσω δ' ἐν ὕμμι κακὰ δόμεν κῆρας ἀλεῶν. Et Hesiodus Νῦν δὴ Ζεὺς κέρασε ὕμμι δίδοῖ.

ACCVS. Ὑμᾶς, Vos. Passim occurrit. IONICE Ὑμέας. Od. β, Εἰπαὶ δ' ὅπως ὑμέας κεφαλὴν θυμός τε κελεύοῖ, vt vos iubet cor animúsque. (Est autẽ hic positus per συνῳζησιν) Apoll. l. 2 Argon. Ὡς δὲ καὶ ἡμέας αὖτις ἀτιμοτέρας ἐξέσωσε. AEOLICE Υ̓́μμας, ex nominatiuo ὔμμες, seruata analogia.

Possessiua deriuata ex singulari numero.

Σός, Tuus. Hesiodus Erg. Ὡς τοῦ ἐμὸς τε πατὴρ καὶ σὸς, meus tuusque pater. Iliados ω, Ἀλλ' ἄγε, μιν σ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. Il. ο, — οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὶς ἐθέλεις, οὔτε ἐγὼ σοὶς, nec tu meos, nec ego tuos. Plutarchus Sympos. 8, ὅσ' σοῖς σοῖς ἐπαμφοῖν, ἐμοῖς δὲ τοῖς. Item τὸ μὲν καὶ σοὶ, meum & tuum commodum, sub. ἀγαθὸν, seu συμφέρον. Sophocles Electra, — τὸ σὸν ἀστύδουσ' ἄυσα καὶ πόμπιμ' αὐτῆς, ἠλθον, id est, τὸ συμφέρον σοί τε καὶ ἐμοί, Tua meaque ipsius causa veni. Itidem Homerus τὰ σὰ dicit Tua bona, Tuæ fortunæ & opes. Odyss. ζ, v. 369, Ἀλλὰ τὸ σὸν τοῦ τ' ἐστὶ τόδ' καὶ ἐμοὶ, ὃς οὐδὲ τοσοῦτον χρὴ Πόθεν ἐπ' ἀρούρῃφιν κακὰ πάσχειν. Pro genitiuo σοῦ poetæ Ionica resolutione DICVNT Σοῖ. vt, Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, memineris patris tui. At σοῖ est itidem genitiuus Ionicus pro σοῦ, à nominatiuo σὺ, vt suprà docui.

Θεός, Doricum est pro σός, Tuus. Odyss. ξ, Αἰαῖ θεὸς, id est δεσπότης ὁ σός, herus seu dominus tuus. Idem alibi, πώϊππω, tuos duos equos, τοῖς σοῖς δύο ἵππῳ. Idem dicit etiam ποῖς Ionica resolutione pro ποῦ, sicut σοῖο pro σοῦ, tui. kidẽ Theocr. in Thyrs. Ἄδιον ὦ ποιμαὶ τὸ σὸν μέλος.

Deriuata ex duali.

Σφωΐτερος, Vester: propriè de duobus aut duabus. Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι, vestrum verbum. Habet & alias significationes, de quibus tomo 1, col. 1069, litera H. ET Σφέτερος pro eodem. Hesiod. initio Ergων, — σφέτερον πατὴρ ὑμμέσσωσι, patrem vestrum. Alia signif. vide tomo 1, col. 1070, G.

Deriuata ex plurali.

Ὑμέτερος, Vester. Fœm. Ὑμετέρη, Vestra. Neutr. Ὑμέτερον, Vestrum. Plato in Apolog. ὑμετέρα παρακέλευσις, vestri adhortatio, passiuè accipiendo, pro Ea qua vos adhortamini & excitamini: διεμέμφω ἄλλῳ χρόνῳ ὅτι τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει, cui opus est otio ad vos commonendos adhortandósque.

Ὑμός, σή, ὸν, idem quod ὑμέτερος, id est Vester, sed poetis peculiare. Fœm. ὑμή, Neutrum ὑμόν. Il. ε, Οἱ δὲ τάχ' ὀκτέρσουσ' ἀνιαρὸν ἀμφὶ πόλιν ὑμὴν, vrbẽ vestram. Odyss. α, Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, vestra bona. Hesiodus, ῥυόμεθα κράτος ὑμόν, tuebimur vestrum imperium.

C. Ὑμέδαπος, ος, ὸν, E vestro solo oriũdus, Vestras, Cõterraneus vester. Suidas ὑμεδαπῶν exponit τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς ἐδάφους ὑμῖν συγγενῶν, siue τῆς αὐτῆς χώρας: Hesych. τῶν ὑμέτερου ἐδάφους. Eadem cõpos. forma dicitur ἡμεδαπος, Nostras: ἀλλοδαπὸς, Ex alieno solo oriundus, Alienigena.

Σ Υ Κ Η̃, (per contractionem factum ex IONICO Συκέη, pro quo lingua communis DICIT Συκέα) Ficus: arbor ἡ συκοφόρος. Odyss. ω, Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὴν ἐλαῖα. Odyss. η, & Odyss. λ, Συκῇ τε γλυκερῇ καὶ ἐλαίῃ τηλεθόωσαι. Item συκῆ Ἰνδική, ficus Indica, Theophr. l. 1 Hist. plant. Et συκῆ μέλαινα, ficus nigra, Dioscor. l. 1, c. 181. Et συκῆ ἀγρία, Ficus agrestis, seu Caprificus, apud eundem Dioscor. eodem lib. c. 184 ad differentiam τῆς ἡμέρου συκῆς, ficus satiuæ: de qua ibidem. Συκῆν vocari tradũt & pini speciẽ quandã apud Theophrast. Hist. plant. lib. 3. vbi Gaza interpr. itidem Ficus. Plin. verò rædarum generi sycen annumerat, l. 16, c. 10, Hæ, (inquit) mares duntaxat: ferunt & eam quam Græci συκῆν vocant, odoris grauissimi. Hesychio συκῆ est τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γλυκύφυον ἐνδρῶδες. Συκῆ vocatur ab aliquibus & frutex ille qui πάλιος alio nomine dicitur, teste Dioscor. l. 4. c. 264. Συκῆ, (vt & σῦκον, σύκωμα, σύκωσις) Ficus, Marisca, dicitur συκῶδες quoddam ἔξανθημα seu ἔκβλαστημα, vel συκώδης ὄγκος, Excrescẽtia carnis, seu vlcus ficui simile. de quo vide in Σῦκον & Σύκωμα ac Σύκωσις. Dioscor. l. 1, c. 200, de bulbis edulibus, ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκᾶς ὀπιδῶντες ἐν θερμοσποδιᾷ, Ficos seu Vlcera quæ à similitudine fici nominantur. Apsyrtus in Hippiatr. συμβαίνει δὲ πολὺ πλεῖστον τὸ ὑπόδιον πόδος ἵππου ἀπὸ τοῦ πολὺ χαλιδοῦν ἕλκος γίνεσθαι ὃ καλοῦσι συκῶν καὶ μυρμηκιάν. Συκῆ & Συκέα sunt etiã nomina propria: illud, fœminæ, hoc, vrbis, apud Athen. l. 3. VNDE Συκεάτης Διόνυσος qui ἐν τῇ Συκέᾳ vrbe colebatur.

C. Χαμαισυκῆς, ἡ, Humilis ficus. Nomẽ herbæ apud Dioscoridem lib. 4, c. 170, quam & συκῆν vocari tradit. Meminit eius & Plin. libro 24, cap. 15.

Συκάς, άδος, ἡ, Ficus nouella, Ficus quæ non ita pridem pullulauit. Poll. αἱ ὀψιγενεῖς συκαῖ, συκάδες ἐκαλοῦντο. εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ πελείαις οὕτως ἐκάλουν.

Συκὶς, ίδος, ἡ, Plantarium ficus, Semen seu surculus qui è ficu auulsus aut excisus plantatur inseritúrve. Aristophanes enim in Lemnis συκίδας vocauit τὰ φυόμενα τῆς σύκων, teste Poll. Hesych. συκίδας exp. τὰ ἐχόμενα ἐν τοῖς δακτυλίοις συκᾶς, quæ ficos seu mariscas habẽt in podice. ITIDEM Συκιδοφόρος teste Hesych. dicitur interdũ ὁ συκοφάντης, interdum ὁ συκόπρωκτος, Qui nates habet ficosas, Qui in ano habet σῦκα seu συκώματα. Nã & eam partẽ τῇ συκᾷ infestari infrà docebo in nomine Σῦκον. Alioqui palpebris frequentius id malũ contingit: vt & Gal. in Lex. Hippocr. σῦκα simpliciter esse dicit ἐπιπαστὰς ὀροκώδεις ἐν τοῖς τῆς βλεφάρων τόποις γινομένας. Atque adeo schol. Aristoph. solis palpebris τὰ σύκωμα tribui putauit, vt videre est in iis verbis quæ suprà ex eo attuli. Sed nota in illa Hesychii expos. ETIAM Συκόπρωκτος, de eo qui eiusmodi morbo laborat.

Σύκινος, η, ον καὶ ἡ, Ficulnus, siue Ficulneus. (vt dicitur Fagnus & Fagineus) Aristoph. Vesp. καπνὸς ξύλου συκίνου, fumus ex ligno ficulno: quem καπνῶν δριμύτατον esse ait: quẽadmodũ & Plut. sub finẽ l. 6 Symp. scribit τὸ σύκινον ξύλον καὶ ὑδωρ τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα: & Symp. 5, problem 8, esse ἐπόδας, ὡς τὴν χαμαιδωρον ὑδῳ δὲ δίδοσθαι δριμύτατον καπνὸν κατακαιόμενα, πλὴν ὅσα τῆς τέφρας κατὰ μικρὰ ἐμπίπτοντα παρέχει ὑπὸ δριμύτητος. quamobrem etiã quærit διὰ τί ἡ συκῆ δριμύτατον οὖσα δένδρον, γλυκύτατον παρέχει τὴν καρπόν; Sed & hoc non leue δριμύτητος testimonium est, quòd τὸν τυρὸν πηγνύουσι τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ, qui ob insignem δριμύτητα solꝰ meruit ὀπὸς nominari. Συκίνη μαχαίρα Hesychio est συκοφαντία: pro quo fortasse legẽdũ συκοφαντία.

Aristoph. quoque σύκινον hominem vocat sycophantam: in Pluto, — ἐὰν δὲ σύζυγον λάβῃ τινὰ Καὶ σύκινον, τὸν ἐχθρὸν τοῦτον θεὸν Ἐγὼ ποιήσω τὴμέρον δεινῶς δίκιν. Vbi καὶ καλυμμένως vocat sycophantam hominem σύκινον, nimirum ἀπὸ τῆς συκῆς σημαίνας τὸ ὄνομα, inquit scoliast. Affert tamen idem & aliam expositionem, dicens σύκινον esse ἴσον τῷ ἀσθενέστατον, ex eo quòd τὸ τῆς συκῆς ξύλον sit ἀσθενὲς καὶ χαῦνον. sicut συκίνη ὀπωπεία dicitur ἡ ἀσθενὴς καὶ αὐαφελής. Hæc ille. Legitur autẽ illud συκίνη ὀπωπεία apud eundem Aristoph. in Lysistr. Οὐ γὰρ αὖ ἡμῖν συκίνη ὀπωπεία, Ficulnum adminiculum, id est Infirmum & inutile. Itidémq; apud Synes. ep. 125, πῶς συκίνῳ ὀπωπείᾳ τοὺς τραπώτας τοσοῦδε χόμβοι, infirmum præsidium. Itidem συκίνους ἀνδρας Theocr. vocat homines qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, vt lignum ficulnum ponderi alicui grauiori. Theocr. idyll. 10, quod ἐρατίνας inscripsit, Σφίγγετ' ἀμαλλοδέταις τὰ δράγματα, μὴ παρεόντος τοῦ Εἴπω, Σύκινοι ἄνδρες ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθὸς, Ficulni isti homines sunt, id est Molles & inutiles. Item Lucianus in libro ad indoctum, χωλὸν ἔχων καὶ συκίνῳ γνάμῳ, Clauda ac ficulna mente seu ingenio præditus. id est, nullius pretii inutilique ad aliquid excogitandum. Ad hãc τοῦ σύκινος significationem allusisse putatur Horat. vbi Priapum ita loquentem inducit, Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum.

Συκῶν, ῶνος, ὁ, Ficetum, Area ficaria. Locus in quo ficus plantantur, Locus ficubus consitus.

Συκαλίς, ίδος, ἡ, (quod tamẽ inter deriuata à σῦκον vltimũ locũ tenere debuit) Ficedula. Alexander Myndius apud Athenæum libro 2, tradit speciem quandã αἰγιθαλοῦ vocari συκαλίδα eo tempore quo ἀκμάζει τὰ σῦκα: alteram vocari μελαγκόρυφον. Affert autem Athenæus hunc locum Epicharmi, — ἀγλααὶ συκαλίδες. vbi dicit metri causa geminari λ: aliàs enim rectius λ simplici συκαλίδας nominari, ex eo quòd ἀλίσκοντες τῷ τῆς σύκων καρῷ. Vide Aristotelem libro 9 Hist. animalium: item libro 8, capite 3, ex quo desumpsit Plinius hæc lib. 10, c. 29, Alia ratio ficedulis. nam formã simul colorémque mutant. Hoc nomen non nisi autumno habent: postea melancoryphi nominãtur. Innuit igitur, hyeme, vere, æstate vocari melancoryphos: autumno autem, quum ficus maturescunt & ab iis eduntur, ficedulas. Vnde & Varro Ficedulam appellatam scribit ex eo quòd ficu pinguis fiat. In quam auẽ extat hoc Martial. Epigr. Quum me ficus alat, quum pascar dulcibus vuis, Cur nomen potius non dedit vua mihi?

At verò Ficus (intelligendo de fructu arboris) DICITVR Σῦκον. Xenophon Pæd. 6, ἔνθα πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα, πολὺ δὲ ἔλαιον. Demosthenes Pro corona, σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Athenæus libro 2, μόνα σῦκα προσφερομένους, solis ficis victitantes. Eodem libro, ἀλίσκοντας τῷ τῆς σύκων καρῷ, capiuntur tempore ficuum: de auium quodam genere quæ propterea συκαλίδες nominantur. At lib. 2 Epigr. legitur, — ἔτρωγεν σῦκα πεπαγόμενα, ficus maturas. vel potius maturescentes. (Propriè tamen σῦκον sine vlla etiam adiectione, dici volunt de matura ficu: quoniam immatura dicitur ὄλυνθος, & ea quidẽ è ficu satiua: nam quæ ex sylueſtri ficu seu caprifico decerpitur ficus immatura, propriè φήληξ nominatur) Athenæus libro 4, σῦκα ξηρά. Sic Plutarchus in præcept. sanit. σύκων τὰ ξηρά: quæ propriè nominantur ἰσάδες, vt suo loco docui. Et σῦκα βασίλεια apud Athenæum. apud quem vide & alia de ficuum generibus, libro 3, non ita procul ab initio, vbi etiam ex Demetrii Ixionis etymologiarum lib. 1, tradit σῦκον dici παρὰ τὸ σύεσθαι καὶ κύειν. Vide & Plinium, necnon Theophr. & Dioscor. libro 1, capite 184, apud quem caput præcedens, id est 183, inscribitur, περὶ σύκου τοῦ ἐν Κύπρῳ: quod Ruell. interpr. De ficu Cypria. Intelligúntque ibi σύκου nomine ipsam arborem, quæ tamen συκῆ potius nominatur.

Σῦκον SIVE Σύκωσις, Marisca, Ficus siue Ficatio. Est tumor à fici similitudine sic dictus. Oribasius ad Eustathium, Ficos (inquit) appellant germina vlcerosa, rotunda, subdura, rubicunda, atque etiam doloriſica: σῦκα ὀνομάζουσι βλαστήματα ἑλκώδη, στρογγύλα, ὑποσκληρα, ἐνεδυφῆ· οἷς ἀκολουθεῖ καὶ ἐδυνή. Celsus libro 6, cap. 3, duo tantùm eius genera facit: quorum alterum dicit esse vlcus durum, callosum & rotundum, ex quo exiguum quiddam & glutinosum exit, in barba maximè exoriens: alterum verò, humidum & inæquale, ex quo quod exit, plus est & mali odoris, præcipuè in capillo prouenieus. In vtroque autem & fici similitudinem esse & carnem excrescere, & id quidem generale esse. Quod in capite nascitur, tineæ, quæ achoris nomine comprehenduntur, speciem esse Arabes scripto prodiderunt, & esse rotundam ac duram, in cuius superficie rubor sit, intus autem quiddam granis ficuum simile. Quod in mento erumpit, ab humore fit (inquit Galenus) non solùm crasso, sed participe etiam serosæ & tenuis humiditatis, ob quam etiam facilè exulceratur, eóque differt ἀπὸ τοῦ ἰόνθου. Nascitur verò & in ano, sola magnitudine (inquit Aetius) à thymo differens. Thymus enim eminentia est tuberculosa, aspera, subrubra, oblonga, sed parua: ficus autem illa ipsa est, si magnitudine excedit. Latini mariscam appellant, quam aliqui dicunt esse ficum præ pinguedine hiãtem, seméque ostentantem. De hoc morbo intelligendum est quod scribit Iuuen. Cæduntur tumidæ medico ridẽte mariscæ. Et Martial. Dicemus ficos Cæciliane tuos. Est σύκωσις & oculi vitium, quod Paulus dicit esse mediũ inter τράχωμα & τύλωσιν. esse enim τράχωμα asperitatẽ palpebræ interna parte: sed maiorem quidem, vt veluti incisuras habeat, σύκωσιν vocari: vetustiorem verò & quæ iam occalluerit, τύλωσιν. Morbus hic oculi altiores (inquit Aet.) habet eminentias & velut incisas, nec alteri rei quàm ficui hianti melius cõparari potest. Gorr.

C. Συκοβασίλεια, τὰ, Regiæ ficus. τὰ βασίλεια σῦκα. Meminit eorum Athen. lib. 13, inter alia multa ficuum genera.

C. Συκόβιος, ου, ὁ, Qui ficis victitat. quales illi apud Athen. qui μόνα σῦκα προσφέροντο. Dicitur συκόβιος is etiã qui victum sibi parit ex συκοραπία. Vide συκοραφίστης.

C. Συκολόγος, ου, ὁ, Qui ficus colligit. ὁ σῦκα συλλέγων, vt Demosthenes loquitur. Item qui de ficis loquitur: & Qui indicat ficuum exportatores, συκοφάντης, Calumniator, vt annotabo paulo pòst in συκοφάντης. ET Συκολογέω, ῶ, Ficus lego, seu colligo, σῦκα συλλέγω. Aristophan. Item, De ficubus loquor, De ficubus verba facio, De ficubus differo. Athenæus, Τοσαῦτα τοῦ Μάγου συκολογήσαντος, Quum hæc de ficub⁹ differuisset Magnus. fiunt enim ibi de ficuũ generibus verba, nimirum l. 3.

C. Συκόμορον, ου, τὸ, Ficũ dulcedine referens morum. Itẽ, Morus ferens mora fici dulcedine. vtrunq; enim, & arbor & fructus, nomine eo appellantur: alio nomine συκάμινον vocata, vt Dioscoroq; testatur l. 1, c. 182, Συκόμορον ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ συκάμινον λέγουσι. καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς, συκόμορον, διὰ τὸ ἄπινον τῆς γεύσεως. dicit esse δένδρον μεγαλόμηθιον τῇ συκῇ, τοῖς φύλλοις ἐοικὸς μορέᾳ: fructum autem eius, γλυκύτερον ὀλιγίστῳ. A Plinio vocatur ficus Ægyptia, l. 13, c. 7, Fic⁹ Ægyptia, arbor moro similis folio, magnitudine, aspectu: pomum fert non ramis, sed caudice ipso: idq; ipsum ficus est prædulcis. De fructu ipso dicitur συκόμορον apud Gal. l. 2 ad Glauc. quũ dicit, σκευασία διὰ συκομόρου, cõpositio medica ex sycomoro. VNDE ET Συκομορίτης οἶνος, Vinũ quod conficitur ex sycomoris, seu Vinum quod conditur sycomoris. Dioscor. l. 5, c. 42, vbi συκομορίτου οἶνον vocat τὸν ἐκ συκομόρων σκευαζόμενον, quod fit ex sycomoris.

Eadẽ arbor VOCATVR ET Συκομορέα. ITEM Συκάμινος, vt satis patet ex Theophr. l. 4 Hist. plant. c. 2, vbi τῇ συκαμίνῳ eadem tribuit quæ Dioscoro. nam dicit esse arborem in Ægypto nascẽtem, aliquatenus similẽ τῇ ἐν Ἑλλάδι συκαμίνῳ, folio nimirum, magnitudine & aspectu: fructum autem ferre μέγεθος ἡλίκον σῦκον, καὶ τῇ ὄψει δὲ παραπλήσιον, τῷ χυλῷ δὲ καὶ γλυκύτητι, τοῖς ὁλοιοῖς, πλὴν γλυκύτερον πολύ. Quæ eadem sunt cum iis quæ in Συκόμορον ex Dioscoride & Plinio attuli: eadem etiam cum iis quæ Athen. refert libro 2, vbi Phænias Aristotelis discipulus τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ, ὅντα καὶ αὐτὸν γλυκύτατον καὶ ἥδιστον, ὅταν πεπανθῇ. Fruct⁹ huius arboris

eodem nomine appellatur. vt apud Athenæum lib. 2, ex Amphide, Ὁ συκάμινος συκάμινα (ὡς ὁρᾷς) φέρει· Ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα. Vbi etiam nota masculino genere legi ὁ συκάμινος, sicut ὁ πρῖνος, ὁ κόμαρος, cõtrà quàm apud Theophr. & Athenæum. Fructus huius arboris neutro etiam genere DICITVR Συκάμινον, Sycaminum. quod sæpius pro moro accipitur. ait enim Diphilus Siphnius apud Athenæum l.2, τὰ συκάμινα ἃ καὶ μόρα λέγεται. Et Parthenius ibidem, ἄγρια συκάμινα, ἃ καλοῦσι ἔνιοι μόρα: quæ Salmonius vocat βάτα: forsan eo nomine intelligens mora syluestria quæ in rubis proueniunt. Ibidem Athenæus dicit, quum omnes vsurpent ἁπλῶς appellationẽ συκαμίνων, Alexandrinos solos μόρα nominare, non autem συκάμινα, τὰ ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς, quæ nonnulli συκόμορα appellant. Gaza certè apud Aristotelem, lib.6 Hist. anim. συκάμινα διδόναι interpret. Mora dare in cibatu. Sed & συκάμινος pro moro arbore accipitur. Sic enim Galenus libro 5 τῶν κατὰ τόπους, cap. 19. ὁ συκαμίνου, ὅπερ μορέας, γάλα εἰς οὖς ἐγχέας, lac sycamini, id est mori: hoc est, succum siue lacrymam ex radice arboris mori incisa manantem. nam τὴν μορέαν ὀπίζειν solere, sicut & τὰ συκόμορα, tradit Dioscorides libro 1, capite 181, & 182: vbi & ab ipso morus VOCATVR Συκαμινέα, sicuti συκάμινος à Galeno: Μορέα, (inquit) ἢ συκαμινέα, δένδρον ἐστὶ γνώριμον. perperam enim in quibusdam codicibus legitur ἡ pro ἢ, quod Hermolaus quoque obseruauit. Et consentit cum superioribus quod Aetius scribit libro 1, μορέας ὁ καρπὸς συκάμινα καὶ συκόμορα καλεῖται συνήθως ὑπὸ πολλῶν. VNDE Συκαμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mori seu sycamini speciem gerens, Qui est ex genere sycamini seu mori. Phænias apud Athenæum libro 1, τὸ μόρον τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, exiccata pilula illa quæ mori seu sycamini speciem gerit.

C. Συκόπαις, αιδος, ὁ, Puerorum more ficuum studiosus. Sed Athenienses sic vocare Sycophantam, docebo in Συκοφάντης paulo pòst.

C. Συκοπρίστης, ου, ὁ, Ficuum sector, Sordidus, Auarus. (Qua significatione & κυμινοπρίστης accipitur) Fortassis in eũ dicitur qui præ auaritia non ficus integros τοῖς συνδείπνοις apponit, sed particulas.

C. Συκοσαδίας, ου, ὁ, Hesychio est συκοφάντης. Fortasse de eo dicitur qui ficuum auulsores indicat.

C. Συκοφάντης, ου, ὁ, Sycophanta. Athenis sycophantæ dicebantur qui indicabant eos qui ficus ex Attica exportassent. (Vetitum enim erat olim σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχὰς ταμιευομένου) quod hominum genus aliis etiam nominibus, & aliam huius significationis rationem habentibus, (vt videbis in singulis) appellabant συκασταῖς, συκάζεις, συκασταί, συκωρούς, φιλοσύκους, συκάδεις, συκόπαιδας. Quæ vocabula (præsertimque primum illud, συκοφάντης) postea dici cœperũt εἰς τοὺς φιλεγκλήμονας, seu τοὺς ἐπὶ ταῖς ματαίαις ἐγκαλοῦντας ἢ φαίνοντας, siue τοὺς εἰς δίκην ἄγοντας more τῶν συκοφαντῶν qui σμικρὰς δίκας ... τοὺς σῦκα ἐξάγοντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς, eósque indicabant & in iudicium pertrahebãt, vt plurimum ex eo vitæ genere victum sibi comparãtes: vt inter alia annotat schol. Aristoph. in Pluto, vbi Δίκαιος ἀνὴρ dicit, Plutum magno pretio à Græcis redimẽdum esse Εἰ τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Ibidem Carion dicit, ὡς σφόδρ' εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης· δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ. Nam vt aliquid pecuniolæ sibi corraderẽt, conuolabant εἰς τὸ δικαστήριον, reósque agebant leuissimis de caussis, interdum & ficta crimina intendentes: vnde & Bud. hæc Demosth. in Mid. οὔτ' ἀπήντησεν ἐκεῖνος ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος, sic vertit, Neque ille calumniosus delator ad iudicium affuit cuius mihi diem dixerat. Plut. aduersus Colot. ὥσπερ οἱ συκοφάνται, κατηγοροῦσι χελιδόνας τοῖς ὀνόμασι. Idem in Polit. præcept. ... πρὸς τοὺς συκοφάντας. Demosth. Pro cor. πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεί, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. Plutarchus in fine lib. περὶ πολυπραγμοσύνης libelli dicit, τὸ τῶν συκοφαντῶν φῦλον esse ἐκ τῆς τῶν πολυπραγμόνων περιεργείας ... quibus adiungit ... & φθονερίας. Ibidem confirmat etymon quod à scholiaste Aristophanis affertur: scribens, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συκοφάντην ὄνομα γεγονέναι, nimirum ἐκ τῆς πολυπραγμοσύνης aiunt. κεκωλυμένου γὰρ ἐκκομίζειν τὰ σῦκα, μηνύοντας καὶ φαίνοντας τοὺς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται. Itidem Ister in Atticis (teste Athenæo initio libri 3) scribit, μηδὲ ἐξάγεσθαι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῆς γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύοιεν οἱ κατοικοῦντες. καὶ ἐπεὶ πολλοὶ διεφαίνοντο διεκκλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται. Vbi vide & locum quendam Philomnesti quo idem traditur. Rursum scholiastes Aristophanis affert & aliam etymi rationem, dicens συκοφάντας quondam fuisse appellatos qui aliquando fame in Attica grassante λάθρᾳ τὰ σῦκα ἀφαιρούμενοι τοὺς ἱεροὺς ἐκαρπῶντο. Vtrunque verum esse potest, prius tamen plures habet approbatores. Paulus apud Festum affert & aliud, Sycophantas (inquit) appellatos hac de causa dicunt: Atticos quondam iuuenes solitos aiunt in hortos irrumpere, ficósque deligere. quam ob causam lege est constitutum vt qui id fecisset, capite truncaretur: quam pœnam qui persequerentur ob paruula detrimenta, sycophantas appellatos.

VNDE Συκοφαντικός, ή, όν, Ad sycophantam pertinens, vel Sycophantæ conueniens. q.d. Calumniosus, vel Calumniatorius. Apud Lucianum etiam homo συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, Natura ad calumniandum propẽsus, Procliuis natura ad calumniosas delationes. VNDE Συκοφαντικῶς, Calumniose, Calumniatoriè, More calũniatorũ. B. Annot. in ep. συκοφαντικῶς obseruare, dicit esse Delatoris quadruplatorísq; more obseruare, hoc est diligentissime: propterea quòd huiusmodi homines miluinis oculis omnia lustrent, vt prædæ inhiantes. Vlpian. Neque delatoria curiositas exigatur: συκοφαντικὴ πολυπραγμοσύνη. INDE ET Συκοφαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod συκοφαντικός, Delatorius, Sycophanticus. Lysias in procemio cuiusdam orationis habitæ in Æschinem Socraticum, Οὐκ ἂν ᾤμην, ὦ ἄνδρες δικασταί, ... δίκην ... Sycophantæ conuenientiorem, seu Sycophanta digniorem. VNDE Συκοφαντωδῶς, Sycophantæ more, Sycophantiose. vt Plautus. Ego nec sycophantiose quidquam ago nec malefice.

Inde & VERB. Συκοφαντέω, ῶ, Sycophantam ago, Sycophantor. vt Plaut. Quanquam hoc me ætatis sycophantari pudet. Demosthenes Pro corona, τί συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάττεις; Quid sycophantaris? Quid sycophantias struis? Quid calumniosas commiuisceris delationes? Quid falsa crimina defers? vt & apud Lucianum in Timone, ἀλλ' οὐκ ἐμπορεύομαι, ὦ μακάριε, ... συκοφαντεῖν. Vnde perspicuum est te sycophantari & falso criminari. Apud Athenæum lib.6, ex comico quodã. Ἡ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν ... perpetuò enim versantur in foro sycophitæ vt deferant modò hunc modò illum. Rursum Demosthenes Pro cor. ... συκοφαντεῖν. In disputationibus quoque & colloquiis consistit τὸ συκοφαντεῖν. vt apud Platonem Politicorum libro 1 quidam interrogans, δοκῶ σε συκοφαντεῖν, respondet alius, ... Quæ verba sic interpr. Peruerte tuis istis cauillationibus, si potes, Calumniose refelle, si potes. Aliquando cum accusatiuo construitur, & significat Sycophantarum more falso defero, Sycophantice accuso & crimino. Plutarch. in libro De inuidia & odio, ... Demosth. Pro cor. ... ὑποσκελίζειν καὶ συκοφαντεῖν. Et apud Aristotelem Polit. 5, οἱ δημαγωγοὶ ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσι τὰ πλήθη, Calumniantes diuites apud populum, ipsum concitant aduersus illos. Et apud Suidam diabolus quoque συκοφάντης dicitur, quoniam Deum ἐσυκοφάντησε, φάσκων κωλύειν τὸ ξύλου τὴν μετάληψιν. Ex Plat. l.1 De republ. συκοφαντεῖν

Θρασύμαχον affertur, pro Illudere Thrasymacho. Ælianus accusatiuo personæ addidit & genitiuum rei cuius crimen alicui sycophantiose obiicitur: ἐσυκοφάντει τὸν θεὸν ὀλιγωρίας, calumniabatur sycophantiose, Deum negligere res humanas. Lucas copulauit cum accus. rei & genitiuo personæ, capite 19, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, si quid cuipiam per calumniam extorsi, reddo quadruplum. Et pass. Συκοφαντοῦμαι, Sycophantiose deferor, Calumniose accusor: Xen. in OEconom. Item ex Chrysost. De sacerd. συκοφαντηθεὶς ἐπ' ἐγκλήμασι. Rursum actiuum συκοφαντέω iungitur cum accus. rei. Luc. in Lexiph. ὀπίσω καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς ἐν τὰ πάντων συκοφαντῇς, calumnieris. Paulo aliter Plutarch. aduersus Colot. ταῦτα συκοφαντεῖ ἐκ τῆς φωνῆς ὁ Κολώτης, καὶ τῷ ῥήματι διώκων, οὐ τῷ πράγματι, τὸν λόγον, cauillans. Similis est hic locus cuidam Platonico suprà citato ex libro 1 Polit. ‖ Συκοφαντεῖν Plato comicus & Menander acceperũt & pro κνίζειν ἐρωτικῶς, teste Suida. VNDE Συκοφάντημα, ατος, τό, Crimen quod sycophantiose alicui impingitur, Sycophantia, Calumnia. Plutar. Pericle, πολλοὶ δὲ καὶ συκοφαντήμασι περιέπιπτον. ET Ἀσυκοφάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sycophantiose delatus non est. Vel, Qui sycophantiose & calumniose deferri nequit, Sycophantiosis calumniis non obnoxius.

ITEM Συκοφαντία, ας, ἡ, Sycophãtiosa & calumniosa delatio, seu accusatio. Interdum, Ars sycophantiose calumniãdi quã quis factitat. Demosth. Pro cor. ἵνα καὶ τὰς βλασφημίας συκοφαντίας οὔσας ἐπιδείξω. Isocr. τίς πώποτε εἰς τοσοῦτον συκοφαντίας ἀφίκετο; Xen. Hell. 2, ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας. quod hominũ genus propterea συκόβιον appellant. In Pãd. συκοφαντία tribus modis fieri traditur. dicitur enim aliquis ἢ συκοφαντεῖν, πλαστῶς κατηγορῶν, ἢ προδότης τῆς ἰδίας ὑποθέσεως γινόμενος, καὶ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ φυγοδικῶν καὶ τελείως ἀναχωρῶν τῆς κατηγορίας.

FOEM. GEN. Συκοφάντεια, ας, ἡ, Mulier quæ sycophantatur, Quæ calumniose aliquid defert, Sycophantiosa delatrix seu accusatrix. Aristoph. Pluto, ἤπου καὶ σὺ συκοφάντεια Ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα;

C. Συκόφασος, ου, ὁ, Sycophantiosus seu calumniosus delator. συκοφάντης. Apud Suid. ex Epigr. Ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάσοις ἀδίκως.

C. Συκοφορέω, ῶ, Ficus fero, seu produco. Epigr.

C. Συκηγορία, ας, ἡ, idẽ quod συκοφαντία seu ἡ ἐν τῷ λέγειν συκοφαντία, Quũ quis in dicẽdo sycophãtias struit. Hesych.

C. Συκουρός, SIVE Συκωρός, οῦ, ὁ, Ficuum custos, Ficuum inspector, Qui diligenter speculatur ne quis ficus auferat. ET Συκωρέω, ῶ, Ficus custodio, Speculor ne quis ficus furtim carpat. Poll. l.7, καὶ συκωροὶ μὲν οἱ τὰ σῦκα φυλάττοντες καλοῖντ' ἄν, καὶ τὸ ἔργον, συκωρεῖν. ‖ Συκωρός accipitur etiam pro συκοφάντης, vt suprà in ea voce docui ex schol. Aristophan. Forsan de iis ficuum custodibus qui falsò alicui crimen furtim carptarum ficuum intendunt.

C. Ἀμάσυκον μῆλον, (q.d. Conficum malum) Malum vnà cũ ficu florens. τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. Eust. p.878, ex Pausania. ET Ἀμάμηλις ibidem dicitur esse σῦκον τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν. Ficus vnà cum pomo florens, Ficus florẽs eo tempore quo mala florere consueuerunt. Alii tamẽ de piro apud Atticos id dici volunt.

ITEM Ἀμασυκάδες, αἱ, Mala quæ cum ficis florẽt, aut nascuntur. Vel, Pira quæ cum ficis proueniunt. vt Hesychio ἀμασυκάδες sunt αἱ σὺν τοῖς σύκοις γινόμεναι ἄπιοι. Vbi fortassis de piris arboribus intelligendum est. dicerentúrque Ἀμασυκάδες, Piri quæ cum ficubus florent: & pro σύκοις reponendum esset συκαῖς.

C. Φιλόσυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans ficuum, Qui ficis vesci amat, Qui delectatur ficubus, Qui ficuũ esu gaudet. Ficitor, Næuio. Plut. lib.4 Sympos. οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων· οὐ φιλόβοτρυν, οἷος ἦν Ἀρκεσίλαος. Ibidẽ dicitur Hercules τοῖς βοείοις χαίρων, τοῖς κρέασι, χλωρὰ σῦκα ἔχων ἐσθίειν solius fuisse. (nisi legendũ est σὺν vel ἅμα τοῖς κρέασι) ‖ Accipitur & pro συκοφάντης, vt in ea voce docui ex schol. Arist.

Συκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Similis ficui, Ficosus. vt βλέφαρα συκώδη, palpebræ ficosæ. de morbo eo de quo suprà in Σύκον, Accipitur pro συκοφάντης etiam, vt ex schol. Aristoph. in ea voce docui

Σύκινος, ου, ὁ, E ficis confectus. Plutarch. Erotico, εἰ ἔστι τῆς ἔρως χωρὶς Ἀφροδίτης, ὥσπερ μέθη χωρὶς οἴνου, πρὸς σύκινον πόμα καὶ κρίθινον. Significat & Ficulnus, de qua signific. post συκῆ.

Συκίτης οἶνος, Vinum quod è ficubus fit: alio nomine κατορχίτης οἶνος nominatum, teste Dioscor. lib.5, cap.41, vbi dicit fieri ἐξ ἰσχάδων ἀποβεβρεγμένων.

Συκιὸν Galen. in Lex. Hippocr. expon. τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα, decoctum ficuum arefactarum, seu caricarum. AT Σύκιον χλοάοντα, quod ex Epigramm. affertur, exponitúrque Cucumerem virescentem, mendosum est: quippe pro quo scribendum sit σίκυον. ITIDEM Συκία malè pro Σικύα, vt apud Poll. ex Cratino, συκίαν προσβάλλω σοι, cucurbitulã applico tibi. Et apud Demetr. Phal. ἐπὶ τῆς συκίας τῆς ἰατρικῆς. De quibus duobus σίκυος & σικύα suprà suo loco.

Συκάζω, F. άσω, Ficus lego, seu Ficus deligo, Ficus colligo, Ficus carpo. Poll. libro 7, Ἐρινάζειν, τὸ τὰ ἐρινὰ ἀφαιροῦντας, εἰς θύλακον κατατίθεσθαι· (ἐρινὰ γὰρ τὰ τοῦ ἐρινεοῦ σῦκα) συκάζειν δὲ, τὸ τὰ τῆς συκῆς, ficos decerpere & in ficariam corbem reponere. Idem tamen libro 1 dixerat, τὸ τὰ ἐρινὰ συλλέγειν ἢ περιαρτᾶν, συκάζειν λέγουσι. ‖ Hesych. συκάζει expon. σῦκα τρώγει, ficos comedit. Aristophanis scholiastæ συκάζειν est τὸ τὰ σῦκα ἀποθλίβειν, ficus premere: item συκοφαντεῖν. qua in signific. dicit accepisse Aristophanem καθ' ὑπόνοιαν hoc in loco Auium, ἐγγλωττογαστόρων γένος, οἳ θερίζουσί τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταις, συκάζουσί τε, ficus colligunt. Hesych. quoque συκάζει expon. συκοφαντεῖ, item δοκιμάζει: necnon κνίζει ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις. qua signif. accipi συκοφαντεῖν etiam, testatur Suid. Referri fortassis huc potest quod Strattis apud Athen. lib.13 dicit, Καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν Ἰδεῖν με συκάζουσαν εὑρεῖν ἔτι, Τόν τ' αὐλοτρύπην αὐτόν.

HINC Συκαστής, οῦ, ὁ, Qui ficus legit. Item Sycophanta, Calumniosus delator, Quadruplator. ψευδοκατήγορος. Vide συκοφάντης. ITIDEM Συκάστρια ab Hesych. exponitur συκοφάντεια, Calumniosa delatrix, Sycophantiosa accusatrix.

C. ἈΠΟ συκάζω, Ficus decerpo. Per iocũ Aristoph. in Equit. Κἀποσυκάζεις, πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν Ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων. qui enim ficus decerpere volunt, premendo explorant maturitatem: &, si digitis contrectantibus prementibúsq; cedant, eos decerpunt: sin duriores sint & cõtactui resistant, relinquunt, donec maturescant. Inde factum aiunt vt ἀποσυκάζειν accipiatur etiam pro δοκιμάζειν, explorare, more eorũ qui ficus carpũt. Suidas certè eo in loco Aristoph. ἀποσυκάζεις exp. δοκιμάζεις, & cũ scholiaste συκοφαντεῖς. Ambiguè igitur ludit in eo verbo comicus, alludens ad τὸ συκοφαντεῖν. Hesych. ἀποσυκάζειν exp. σῦκα ἐσθίειν, ficus comedere. vel potius, Ficus decerptos comedere.

Συκόομαι, οῦμαι, In ficum vertor, Ficus fio. seu Ficosus fio. (q.d. Ficesco. vt dicitur Arboresco, & alia quã dã) VNDE Σύκωμα, ατος, τό, id est συκῶδες βλάστημα, Ficosum germen, Quod fici modo excrescit. In palpebris σύκωμα dicitur quum in eis fici excrescũt, Quum ficosi tumores in eis pullulãt: de quo morbo suprà in σῦκον dictũ fuit. Schol. Aristophan. in Ranis, Σῦκον ἢ σύκωμα, καὶ ἰδιωτικῶς συκάμινον, τὸ σάρκωμα ἢ ἕλκος γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει. (Vbi NOTA Συκάμινον quoq; nominari id vlcusculũ siue tumorem: vel quoniam ficus Ægyptiæ, quæ συκάμινος dicitur, fructũ referat, vel quoniã mori fructui similis sit, quæ & ipsa συκάμινος appellatur, vt suprà docui. Itidẽ & Nic. Myrepl. συκάμινον accipit, dicens, Confectio remedii sycaminorum: quæ nimirũ & sycamino imponitur & edenda præbetur, vt decidat. Legimus & apud Actuar. Thymos, qui ita per trãslationem à thymorũ corymbis appellantur: quæq; σῦκα & συκάμινα nominantur) ET Σύκωσις, εως, ἡ, idẽ quod σύκωμα. vt suprà in Σῦκον quoq; docui, quod vide. Cels. li.6, c.3, dicit esse vlcus seu carnis excrescentiã à fici similitudine ita nominatam. Galen. De simplic. medicam. facult. li.11, ταῖς ἐν ὀφθαλμοῖς μεγάλαι τραχύτητες καλοῦσι συκώσεις: quemadmodũ & Paul. Æg. lib.7, c.11, τὰ

βαχώματα ὀλίγιστον ἔμβρα, ὥσπερ καὶ ὀβῆ ὀνόματι ἔχειν, nominari συκώσης. Scribon. Larg. cōpos. medicam. c. 4, Medicamentum liquidum ad palpebrarum veterrimam aspritudinem & excrescentem carnem, quam σύκωσιν vocant: itē callum durissimum. Συκᾶν alii nuncupant id vitium, itē συκώδη ἐξανθήματα, συκώδεις ὀζκους: Latini ficos & mariscas. ITEM Συκωτὸς, ὁ, Ficatus. vt συκωτὸν ἧπαρ, ficatū iecur, id est Ficuum esu præparatum, vt Gorr. tradit ex Oribasio. Aët. lib. 2, c. 127, de iecore quorumuis animalium. ἄμεινον δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σπουδάζοντων χοῖρων, καὶ ὅλως τὸν συκωτὸν καλεόμενον. Marcell. empir. quoq; ficati iecinoris meminit non semel.

ΣΥ'ΛΗ, ης, ἡ, Præda, Spolium: vel Prædatio, Spoliatio, Expilatio, Compilatio. Hippocr. enim exp. σύλησις apud Demosth. in orat. πρὸς Λακρίτου παραγραφὴ, pag. 62, ὅτι οὐ μὴ σύλαι ὧσιν Ἀθήναισι, vbi impunè expilare Athenienses non possint. Aristot. libro 2 OEconom. εἴ τις σύλαν ἔχει κατὰ πόλεως, Si cui ius esset rapinæ aduersus vrbem aliquam, Si cui ius esset rapinæ aduersus vrbem aliquam. Cui loco similis hic Demosth. in orat. cuius iam memini, pag. 64 ὁ τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῇ, ὁ δὲν ἀδικεῖν, ὁ δὲ δίκην ὠφλικώς, ὁ δὲ μίαν αὐτοῖς, σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῇ ὑπὸ πάντων. Φανερῶς ὄντων ὡς τῷ δεδωκόσι συλῶν Φασηλίταις κατὰ Ἀθηναίων, Perinde ac si eis concessum esset impunè compilare ac spoliare Athenienses, Prædam agendi ex Athenienses data potestas esset. Quibus subiugit, ἐπειδὰν δὲ μὴ ἐθελωσιν ὑποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄλλο τι ἔχει, ἢ νόμα δεῖται τοῖς πειθοῖς, ἢ ὅπ ἀφαιρεῖται βίᾳ τὰ ἀλλότρια, explicans iis verbis quid verbo συλᾶν intelligat, nimirum ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ ἀλλότρια. Rursum Aristot. loco citato, ὑπὸ τῶν συλῶν διεδικάσαντο, de direptionibus iudicio disceptarunt. Sed nota, in posteriore Demosth. loco non συλῶν legi, sed σύλων, atque adeo & apud Harpocrationem, à quo locus iste citatur: quasi à NOMIN. Σύλων, quod tamen Hesych. expon. ἐνέχυρον, pignus. Apud Suid. rectius συλῶν scribitur, qui & ipse eum locum affert: sed perperam συλήψας pro σύλησις. Vide & sequens.

C. Συλαγωγέω, ῶ, Prædas ago, Deprædor, Spolio. Hesych. συλαγωγῶν expon. ἀπογυμνῶν, denudans. Eustath. quoque huius vocabuli meminit: deriuans à nomine σύλα idem significante quod σκύλα seu λάφυρα. Spolia, Exuuiæ: pag. 520. Sic idem, pag. 810, συλήσων expon. σύλα καὶ λάφυρα ληῖζόμενος. & ibidem, ὑφαιρεῖται τὰ σύλα. Accipit igitur σῦλον pro spolio seu spoliis.

C. Συλωπία, ας, ἡ, legitur apud Poll. libro 7, cap. 12, dicitúrque εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς λώπης, perinde vt λωποδυτία. Interpretantur Compilatio vestium, seu Furatio vestium. vt sit compositum ex σύλα & λῶπος, facta syncope. Νεκροσυλία certè dicitur Expoliatio mortuorum.

C. Ἄσυλος, ου, ὁ & ἡ, q. d. A præda immunis, id est à prædæ periculo: Cui periculum non est ne præda fiat: vel potius, ne eius res præda fiant. Aut etiam vno verbo, Inspoliatus. ex Quintil. Non prædæ gratia occisus est, quia inspoliatus est. Eurip. Med. ἀμφὶς ἄσυλος, manebis inspoliata & tuta. Synes. ep. 78, κἀνόντων ἄσυλοι τῆς θεοῦ βεβαίῳ τῆς θεσπέσας ἀξίας, non spolientur honoribus. Ἄσυλος dicitur etiam Qui non spoliatur, Quem spoliare nefas est: & ex consequenti, A violentia tutus, Sacrosanctus. Philo De vita M. libro 1, καὶ ὅτι πνὰ ἱκέται καταπεφυγόντες εἰς ἄσυλον ἱερὸν, tanquam in fanum inspoliatum. Itidem Liu. libro 35, Ea religione & eo iure sancto quo sunt templa quæ asyla Græci appellant. Et Cic. Qui in illud asylum confugisset: videlicet in templum Dianæ. Vbi asyla fana seu templa dicta videntur ex quibus abstrahi & abripi nefas est eum qui eò confugerit. quemadmodum Seruius apud Virgil. libro 2. Æneid, Iunonis asylo, expon. Templo vnde nullus posset extrahi: subiungens, Dictum Asylum quasi asyrum. hoc autem non est in omnibus templis, nisi quibus consecrationis lege concessum est. Primum autem apud Athenienses statutum est ab Herculis filiis, quos insequebantur ii qui erant à patre oppressi, sicut docet in 7 Statius. Hoc asylum etiam Romulus imitatus est: vnde est, Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer asylum Rettulit. id est, Fecit ad imitationem Atheniensis asyli. Sic idem libro 7, exponens hunc posteriorem locum, Postquam Hercules migrauit è terris, nepotes eius timentes insidias eorum quos affixerat Athenis, sibi primi asylum, hoc est, templum misericordiæ, collocauerunt, vnde nullus posset abduci. Eadem signific. Liu. libro 1, Ecquid non fœminis quoque asylum aperuisset. Similiter ἄσυλος αἰδοῦς, Statua ad quam confugientibus ius erat asyliæ, seu Ad quam confugientes nefas erat abducere: qualem fuisse Tiberii statuam scribit Philostratus. Item ἄσυλος γῆ affertur ex Euripide pro Terra inuiolata & sacrosancta: & ἄσυλος πόπος ex libro 2 Maccab. cap. 4, pro Locus tutus. Synesius epistol. 58, dicit etiam, τῆς ἀσύλου τραπέζης ἀπόκλειον, à sacrosancta mensa excludens. seu Ab inuiolata, aut Inspoliata. Homines etiam nonnulli ἄσυλοι dicuntur Quos spoliare nefas est, Qui non nisi per summum scelus spoliantur aut violantur, Inuiolabiles: vt sunt sacrosancti homines, qui violari sine piaculo non possunt: quales Tribuni plebis erant apud Romanos, & caduceatores. Philo De mundo, loquens de bonis angelis, πρεσβεῖς τῶν πάντων ἀνθρώπων πρὸς θεὸν, καὶ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι σύλακες, sacrosanctos & non sine expiabili scelere violabiles excubitores.

VNDE Ἀσυλαρχὴς, ου, ὁ, Inuiolabilis & sacer magistratus, quales erant Tribuni: idem quod ἄσυλος ἄρχων, quem spoliare aut violare nefas est: Dionys. Halicarnass. libro 7. ITEM Ἀσυλαῖος θεὸς, Deus asyli, ex Plutarch. Rom. Locus is est pag. 40 meæ edit. ἔπειτα τῆς πόλεως τῷ περιόντῳ ἱδρυσιν λαμβανούσης, ἱερὸν τοῦ φύξιμον τοῖς ἀρισταρχοῖς κατασκευάσαντες, ὃ θεοῦ ἀσυλαίου προσηγόρευον, ἐδέχοντο πάντας, οὔτε δεσπότας δοῦλοι, οὔτε ὅσοι χρέως, οὔτ' ἄρχοντιν αὐθρόοι ὀκνοῦντες, ἀλλὰ μαρτύρια πολλὰ τῶν πᾶσι βεβαιοῦσι τὴν ἀσυλίαν φάσκοντες. Itidem Dionysius Halicarnass. pag. 66, tradit Romulum, ad augendam incolis vrbem, ἱερὸν αἰδέσιον ἄσυλον ἱκέταις, καὶ παῖς ὅστις πύτω καταφεύγοι, καὶ τοῖς καταφεύγοιν εἰς τὸν τοῦ ἱερὸν ἱκέτας τὸ μηδὲν κακὸν ὑπ' ἐχθρῶν παθεῖν ἐγγυησάμενος, idque ad alliciendos ex vicinis vrbibus agrisque habitatores Romæ nōdum populosæ. Et Liu. libro 1, Ne vana vrbis magnitudo esset, adiiciendæ multitudinis causa, locum, qui nunc septus densis sentibus inter duos lucos est, asylum aperit. eò ex finitimis populis turba omnis, sine discrimine liber an seruus esset, auida nouarum rerum perfugit. Vnde patet quid ἀσυλαίου θεοῦ nomine intelligatur. ITEM Ἀσυλεί, Tutò, Ita vt tutus sis à prædatoribus, Sine spoliationis periculo. Vel etiam, Ita vt abduci nequeas nec nisi per summum scelus & nefas violari. ET Ἀσυλία, ας, ἡ, Ius illud: nimirum vt aliquis tutus sit, nec nisi per summum scelus ac nefas violari possit, quum ad asylum aliquod confugerit. Exemplum huius significat. vide paulo antè in loco quodam Plutarch. in Ἀσυλαῖος citato. At Philo libro 3 De vita M. dicit, γυναικὶ ἡ τύχη ἀσυλίαν τῆς πεσόντος ἀγωνισμάτων παρέχουσα, pro Quum eiusmodi certaminum vacationem dedisset, vt Turn. vertit.

C. Ἱερόσυλος, Qui fana spoliat seu res sacras compilat. Vide in Ἱερὸς cum suis deriuatis.

C. Νεκροσυλία, ας, ἡ, Mortuorum spoliatio, Quum defuncti exuuntur. Qua de re vide in Συλάω. Itidem Νεκρόσυλος dici posset Defunctorum spoliator, Qui mortuorum cadauera vestimentis armisve suis exuit & spoliat.

Συλάω, ῶ, Spolio, Deprædor, Depeculor, Compilo. Iliad. ζ, Νεκροὺς ἀμπέδον συνέσσυτο πυθέσθαι. Aristot. libro 1 Rhet. οἱ συλῶντες τοὺς καταφεύγοντας. Idem in OEconom. τὸ κλέπτειν τὸ πόλεσι εἰς τὴν Ἑστίαν ἔσυλον. Plato De leg. συλᾶν τὴν πατρίδα, depeculari & compilare patriam, vt Cic. dicit Fana depeculari: alibi dicens, Apollonium omni argento spoliasti ac depeculatus es. Itidem συλᾶν τοὺς θεοὺς, depeculari deos, nimirum furandis sacris, seu sacrilegio, τῷ ἱεροσυλίᾳ: vt Isocr. in Paneg. τοὺς θεοὺς συλᾶν, fana depeculari. Interdū accusatiuo personæ additur accusat. rei qua aliquis spoliatur. vt apud Hesiod. in Asp. Κύκνοι πο-

λήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά. Itidem Il. π, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι. Xenoph. τὸ σῶμα πλεῖστα συλᾶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνθρώπους. Sic Demosth. pass. voce & signif. σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ πάντων, vt videbis suprà in Σύλα. Et Eurip. συλᾶσθαι λέκτρα, Spoliari thalamis. Significat etiam Exuo, Adimo, Detraho, Eripio: videlicet more eorum qui spoliant seu deprædātur aliquem. Il. ν, Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἵματόεντα Συλήσας ἐπόροισ' ἑτάροισ' δίδου, detracta è corpore arma. Sic Il. η, Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἑλὼν πανσαιτὸ χαλκῷ, Τεύχεα συλήσας φορέτω κοίλας ἐπὶ νῆας. Adde ex Epigr. ζωὸν συλήσας. nā Eripere seu adimere alicui vitam dicitur vt Vita spoliare aliquem. Alicubi nō tam reddas Adimo, Detraho, quā Furor. Rursum apud Homer. Iliad. σ, ἐσύλα τόξον: & ibidē, — ἐσύλα πῶμα φαρέτρης, de Pādaro, v. 105 & 116, pro Promebat seu extrahebat reconditū in theca: & Detrahebat seu demebat pharetræ operculum. ¶ Affertur ex Phalaridis epist. συλᾶν & pro Violare.

Συλέω, ῶ, F. ήσω, idē quod συλάω. Cui⁹ pass. part. apud Isocr. ad Nic. δεῖ πόλεμον τὸν γεγενημένον παντάχοῦ συνεκδιώκειν ὑμῶν.

Σύλημα, ατος, τὸ, à συλάω seu συλέω dici potest, (vt ἱεροσύλημα ab ἱεροσυλέω) & significare idem quod σῦλον, Spolia, Exuuiæ, Quod spoliando seu exuendo detractū est.

Σύλησις, εως, ἡ, Spoliatio, Depeculatio, Compilatio. Idem quod σύλη. vt σύλησις τῶν ἱερῶν, Compilatio & spoliatio fanorum, Quum quis depeculatur fana.

Συλητὴς, οῦ, ὁ, Spoliator, Depeculator, Compilator.

C. Ἀσύλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄσυλος, Inspoliatus. Item, Qui non nisi per summum scelus & nefas spoliari violariue potest, vel, nō sine piaculo, Inuiolabilis. Ex Nōno, ἀσύλητος θεραπὴς, pro, Mens sancta & inuiolata.

C. Ἀ'ΠΟ συλάω, ῶ, Dispolio, Deprædor, Depeculor. Item Depeculādo aufero, Spoliando adimo seu eripio, Subduco. quo signif. & συλάω accipitur. Chrysost. Ταῦτα δὲ οὐδὲ αὐτὸς ὁ διάβολος ἀποσυλήσαι δυνήσεται, eripere & suffurari hæc poterit.

C. ΠΕΡΙ συλάω, ῶ, Circumcirca dispolio: vel Spoliando & depeculando detraho. vt quum latrones aliquem circumcirca spoliant, detrahentes ei vestimenta quibus circumamictus erat, & pecunias. Plato in Gorg. περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ab inimicis omnium bonorum facultate spoliari. Sic apud Luc. περισεσυλημένος τὴν κόλοπας, de Apolline, ex cuius lyra fures circumcirca detraxerant aurea fidium vertibula.

Συλεύω, F. εύσω, idem quod συλάω & συλέω. Iliad. ε, Τὸν μὲν ἄρ' ἑδοιδυῶν ἐσύλευον θεράποντες, Spoliabant, Exuuias detrahebant, interfecto nimirum, vt alibi dicit νεκροὺς συλῆσαι. Alibi τεύχεα συλεύσῃς idem Homerus dicit pro ὅπλα ἀποδύσῃ, arma exuat, seu detrahat. Synonymum est σκυλεύειν, de quo paulo post.

¶ Σκῦλον, ου, τὸ, idem quod σῦλον, vt docui ex Eustathio in Συλαγωγέω, id est λάφυρον, Spolium, Præda. Aiunt σκῦλα vocari spolia seu exuuias quæ mortuis detrahuntur, vt & Homerus συλῆσαι νεκροὺς dicit: λάφυρα autem, spolia ex hoste viuo: atque ita magis conueniet cū voce Manubiæ, quas dicunt esse spolia quæsita de hoste nobili per deditionem. At Nonius Manubias esse scribit pecunias ex præda vendita: prædam verò, corpora ipsa rerum quæ capiuntur. Cic. certè dixit, Quod ad quenque peruenit, peruenerit ex præda, ex manubiis, ex auro coronario. Plut. Symp. 8, σκύλων Πυθοῖ καὶ ἀκροθινίων καὶ θηραμάτων ἀναθέσεις. vt apud Iuuenal. Bellorum exuuiæ, truncis affixa trophæis Lorica, & fracta de casside buccula pendens, Et curuum temone iugum, victæque triremis Apluster. Itidémque Æneas apud Virg. Æn. 11, quercum fulgentia induit arma, Mezenti ducis exuuias, tibi magne trophæum Bellipotens: aptat rorantes sanguine cristas, Telāque trunca viri. Et Cic. Iouem ornarat ex manubiis Carthaginensium. Item σκῦλον dicitur pellis feræ alicui detracta: vt & apud Latinos Exuuium leonis, & Spolium leonis. Callimachus apud schol. Soph. de pelle leonina, τὸ δὲ σκύλον αἰθὴρ καλύπτρη Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

DICITVR ET Σκῦλος, eadem signif. in Epigr. itidémque schol. Aristoph. σκῦλος exponit δέρμα. Sic Nicand. in Alexiph. v. 270, Νείαιραν πόδι σάρκα περὶ σκύλος ἀμφὶς ἄνωθεν ὀπάζει Δυσλεπέος καρύοιο τὸ κασσανίς ἔστρεφεν ἀμφὶ: appellans σκῦλος τὸ δέρμα siue τὸ ἔνδυμα, corium quo vestitur castaneæ nucis caro.

C. Σκυλοδέψης, ου, ὁ, Qui spolia seu exuuias ferarum concinnat, Coriarius: σκυτοδέψης, βυρσοδέψης. σκῦλος enim significat τὸ δέρμα, inquit scholiast. Aristoph. in Ranis. Apud Eustathium pag. 450, & 1710, LEGITVR ET Σκυλοδέψης, quod ex antiquis grammaticis affert: ITEM Σκυλόδεψος: quod itidem exp. ὁ δέρματα δεύων. Apud Hesych. ET Σκυλοδέψος, ὁ βύρσας βυρσεύων, idem quod βυρσοδέψης.

C. Σκυλοφόρος, ου, ὁ, Qui spolia seu exuuias fert, Qui ampla spolia refert, Victor præda spoliisq; potitus, in Epigramm. Potest significare etiam Qui gestat spolium seu exuuium feræ alicuius, vt leonis, vrsi: præsertim si ei interfecto detraxerit.

Σκυλαία, ας, ἡ, idē quod σκῦλον. Hesych. enim σκυλαίας exp. τὰ σκῦλα καὶ λάφυρα: addēs tamē, ab aliis exponi πανοπλίας.

Σκυλάω, idem quod συλάω, Spolio, Exuo, Depeculor. VNDE Σκυλήτεια, ας, ἡ, Spoliatrix, Deprædatrix, Compilatrix. Eust. p. 1072.

Σκυθεύω, F. εύσω, idem quod σκυλάω, vt συλεύω idem quod συλάω. Plut. Fabio, ὅσοις ἔκτεινε τῶν πολεμίων, σκυθεύσας ἀνεχώρησε. Itidem Thucyd. lib. 6, pag. 189, τοὺς νεκροὺς ἐσκυθεύον. vbi schol. exp. ἀπεδύοντο, armis & vestimentis nudabant. Et Aristot. Rhet. 3, οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυθεύοντες, Qui mortuos spoliant. Schol. Sophocl. pag. 38 dicit etiam σκυθεύειν τοὺς λέοντας, pro Interfectis leonibus pelles derrahere: & hoc esse quod Homerus dicit, κατ' ὤμοιν δῆρας ἀείρειν: quemadmodum σκῦλα quoque & ἔναρα idem significant. Interdum viuentes quoque dicuntur σκυθεύειν, quum vestimentis armisque spoliantur seu nudantur. vt apud Demosth. Pro cor. τῶν στεφανωτῶν πνὰ ὑπὸ τῶν πολεμίων σκυθευθέντων, ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων κατεστήσαν τοὺς νεανίσκους. Item Spoliando detraho, Exuo. itidem vt συλεύω & συλάω. Xen. Hellen. 2, p. 278, τὰ μὲν ὅπλα ἔλαβον, τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύθευσαν, nulli ciuium tunicam detraxere.

Σκύθυμα, ατος, τὸ, idem quod σῦλον, vt σύλημα idem quod σῦλον. vnde apud Euripidem in Phœniss. σκυθύματα, Spolia, Exuuiæ.

Σ Υ' Ν, (pro quo Attici DICVNT Σὺν) Cum, Vnà cum. Hæc præpositio Σὺν solo datiuo iungitur, vt Cū apud Latinos ablatiuo. In prouerb. σὺν τῷ κυνὶ, καὶ τὴν ἰμάντα νυὰ cū cane lorū quoq;. Apud Hom. freques βῆναι, seu νέεσθαι aut φεύγειν σὺν νηυσί. de quo vsu dicetur & postea. Idē Il. σ, v. 162, σὺν τ' μεγάλῳ ἀπέπεσον Σὺν σφῆσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι. Herodian. lib. 3, τῷ Λαμπτῷ ὑπεφαίνετο σὺν νεαρῷ στρατῷ, cū recentibus seu nouis copiis. Σὺν τινὶ ἔθαι, pro eo quod Latini dicunt Facere cū aliquo, Stare à partib⁹ alicuius, Fauere alicui, Iuuare aliquē. Xen. Hellen. 3. σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ ἔθαι. Idem, Pæd. 7, τοὺς μὲν σὺν θεοὺς ἡγεῖσθαι χρὴ σὺν ἡμῖν ἕσεσθαι, Nobiscum facturos, Nobis opitulaturos. Idem in Symp. Ἥκιστον αἱ ψῆφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κεπβύλῳ, iacta sors Critobulo fauit. Σὺν θεῷ, Deo iuuante: vt σὺν θεοῖς, Diis iuuantibus, vt Cic. loquitur: quo sensu Virgil. Vētis & diis secundis agmē agēs: cui contrariū est Aduersis diis, apud Iuuen. (vt & Ouid. dicit, — aduerso mouim⁹ ista deo) & Iratis diis, vt Plaut. Diis meis iratissimis. Il. γ, ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ, Minerua iuuāte vicit. Od. φ, Μνηστῆρεσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων, de Vlysse, cui Minerua auxiliabatur quicquid conaretur: quamobrem Od. ν, idē dicit, Καί κε τεληεσσόμεσθον ἐγὼν καὶ ἀνδρεσι μαχοίμην Σὺν σοὶ πολλὰ θεά, Te iuuāte. Quibus in locis nō additur quidē dativus θεῷ, sed subauditur: additur autem in sequētibus, omisso nomine proprio. Sophocl. Aiace, — πάλιν αὖ Τευκρίμεθ' αὖτ' σὺν θεῷ στρατηλάται. id est μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ, Dei auxilio, Dei ope, Deo iuuāte, vel etiam Dei beneficio: quod in nouo Testamēto dicitur δῶρον τῆς χάριτος θεοῦ. vt & apud Xenoph. accipitur, ὑμαίνοντά τε ὡς ὅλῃ πόλει σὺν θεοῖς ὁρῶμεν. (Ambiguè autē ludebat Stratonicus citharœdus, quum cuidam interroganti quot haberet discipulos, respondit, σὺν τοῖς θεοῖς, δώδεκα. neq; enim volebat dicere se Dei beneficio habere discipulos duodecim: sed, habere se duodecim discipulos vnà

cum diis. id est, Esse discipulos duodecim numero, si A dii quoque, quorum simulacra stabant ἐν τῷ διδασκαλείῳ, in hoc numero comprehenderentur. erant enim ibi nouem Musarum statuæ, & vna Apollinis) Huic σὺν θεῷ respōdere aiunt quod Terent. in Adelph. dixit, Est, diis gratia, vnde hæc fiant. Itidem accipi potest in hoc loco eiusdem Xenoph. Pæd. 5, νίκης γενομένης σὺν τοῖς θεοῖς ἡμετέρας. Quum nos Dei beneficio victoriā obtinuerimus. Nisi malis, Deo iuuante, Dei auxilio. Vel etiam, Deo ita volente. vt accipitur in prouerbiali hoc senario, Σὺν τῷ θεῷ πᾶς, καὶ γελᾷ κἀδύρεται: quem B Erasm. sic vertit, Deo volente quisque rider atque flet. Alioqui σὺν θεῷ redditur etiam Deo beneuolente, Deo propitio, Deo fauente. Thucyd. lib. 1, ξὺν οἷς θεοῖς ὁπωμβ ὅτι τοὺς ἀδικοῦντας, Diis beneuolentibus & secundis inuadamus eos qui iniuriis nos lacessiuerunt. Quæ verba sic etiam resoluere queas, Inuadamus eos qui nobis iniuriam intulerunt, prius deos precati vt nobis adsint & aduersarios nostros nobiscum debellēt. Qualis resolutio & in sequentibus exemplis locū habet. Synes. epist. 143, μετ' ἀγαθῆς σὺν θεῷ ὁδοῦ ἐξιόντα, Iter ingrediar C deo volente. seu Iter ingrediar, & precabor deum vt idipsum meū iter prosperet. Sic & alibi: vt in fine epist. 126, καὶ ἄγκα σεβὴν προσεύχεσθαι χρὴ σὺν θεῷ ὃ ἐν ὀφθαλμοῖς, faxit autem Deus vt prospere id aggrediar. Aliquando additur δὲ, & est πανταχόθεν, præsertim quū sequitur εἰπεῖν, aut εἰρήκατε, vel εἰρήκω. Synes. epist. 132. καὶ ὄφελος πιστὸν, (σὺν θεῷ δ' εἰρήκω) δοκεῖ, Cum bona Dei venia dictum sit, Absit verbo inuidia. Volūt enim deprecandæ inuidia causa παραφθέγγεσθαι, sicut quum dicitur σὺν δ' Ἀφροδίτῃ λέγω: item, ἀπὸν δ' ἡ Ἀφροδίτη, seu D φθόνος ἀπέστω. Sic apud Ariston. in Plut. Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, (σὺν θεῷ δ' εἰρήκατε) Ταύτης ἀπαλλαχθεῖν σε τῆς ἐφεδρείας. Quod perinde esse puto ac si quis ita loqueretur, Hoc autem ita dicetur à me, vt interim Deum mihi optem propitium, vel sperē. Vel, Quod tamē absque numinis ope, seu fauore, absit vt sperare ausim, vel mihi polliceri. At quidā exp. Faxit Deus vt eueniat quod dico. Plato itidem parentheticēs vsurpat σὺν θεῷ εἰπεῖν, omisso ὄ, sed ita tamen vt illud εἰπεῖν superuacuum sit. vt in epist. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ (σὺν θεῷ εἰπεῖν) ἐκεῖσε ἔσται, Facile erit, E Deo iuuante. Vel etiam, Modo Deus non aduersetur. Idem hoc ipsum σὺν θεῷ εἰπεῖν posuit pro eo quod hodie dicimus, Dei beneficio, Deo bene vertēte. Itidem in epist. τὰ μὲν σοὶ εἰς τὸ παρὸν, σὺν θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς, ea autem in præsentia, Dei quidem beneficio, bene se habent. Ex Herodoto autem affertur de Cræso, σὺν θεῷ εἰρημένον, pro Quod diuino instinctu dictum est. Σὺν νόμῳ, Secundum leges. Quo genere loquēdi vtitur Plato De leg. necnon Xen. qui dicit, σὺν τῷ νόμῳ τὴν ἀρχὴν ἀπιέναι, Secundum legem iudicium ferre. id est Ita F vt leges iubent, non contra leges. Item σὺν τῷ χρόνῳ, Progressu temporis. Gallicè eodem plane modo dicimus Auec le temps. Sonant enim hæc, Cum tempore. Alicubi σὺν, veluti superuacanea, non redditur Latina præpositione Cum: vt in loco illo quem suprà ex Homero citaui, σὺν μεγάλῳ ἀπέτισαν, magno suo malo pœnas luerunt: quemadmodum & apud Xen. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας πιέσθαι, Tuo commodo pœnas sumere, Ad tuum commodum pœnas exigere, Pœnas exigere prout tibi expedit. Quibus additur & hoc Thucyd. σὺν ἐπαίνῳ ἐπιτρέψαι, laude incitare. Alicubi contrà omissum subauditur. vt apud Thucyd. lib. G 4, pagina 147, πολλοὶ ὑμῶν ἐπαναστῶν καὶ χωρὶς ἐπιόντες ἐς τὰ ὅπλα Θρᾷκες, cum mille & septingentis militibus armatis. Et pagina 148, ἐπὶ δὲ ἑλληνικὸν τὸν στρατὸν μετὰ τῶν Βεοτάδου, cum exercitu. (Obseruaui autem & in nonnullis scriptorum Latinorū locis omissam itidem præpositionem Cum, nisi me memoria fallit.) Sunt qui huic loquendi generi addant & hoc Thuc. lib. 4, p. 146, δέκα ναῦς ἐς τὸν πόντον ἐστειλάμεν. quoniā videlicet Hom. frequentissimè dicit σὺν νηυσὶ, vt Il. β, v. 74, — φεύγων σὺν νηυσὶ: & v. 140, Φεύγεμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. & v. 236, Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα. (Sed his in locis σὺν accipiūt pro ὀν, In) At præpos. σὺν omissæ ante αὐτῷ vel αὐτῶν (vt apud Xen. Pæd. 3, ἔκειτο ἐν τοῖς τάξεσι, αὐτοῖς τεφανοῖς) exempla habes suprà in Αὐτός.

Σὺν interdum absolutè & sine casu ponitur aduerbialiter, adiuncto δὲ aut καὶ: pro Pariter, Vnà, Simul: seu Simul &, Pariter &. Nicand. Theriac. v. 8, — κακόφρα φαλάγγια, σὺν καὶ ἀίγρεις Ἑρπετὰ ἔγκαί π. Itidem & Πρὸς δὲ vsurpatur, vt videre poteris suprà in Σύππα.

Σὺν in compositione quoque, communionis significationem habens, accipitur pro Simul, Vnà, Pariter, Communiter: vt in σύσσιτος, συσφαιρος, & similibus aliis. Aliquādo significat contractionem seu coitionē leniter seu sensim procedentē: vt in σύριξυς, quo significatur Qui sensim in mucronē coit, Sensim in mucronem desinens, itidem & in σύσιμος, ac similibus. Interdum adiuuat vim verbi, gratiamq; addit: vt in συμπλήρω, Ad consummationem confero. Nonnunquam vacat, & ornatus causa additum est, vt in συμπυδίσω, quemadmodum & apud Latinos Con vacat in Cōdocefacio, Commemini. Porro vltima huius præpositionis litera ν in compositione aliquando vertitur in γ, sequēte alio γ, vel κ aut χ, vt in συγγλακτης, συγκάθεις, συγχέω: aliquando in λ, sequente alio λ, vt in συλλαμβάνω: aliquando in μ, vt ante β, μ, π, φ, veluti in συμβαίνω, συμμίσγεις, συμπάχω, συμφύω: aliquando in ρ, vt ante ρ, velut in συρράπτω: interdum in σ, vt sequente σ cum vocali, velut in σύσσαμος, σύσσιτος: interdum omittitur, sequente ζ, σκ, σπ, σς, στ, χ, vt in σύζυγος, συσκίνος, σύσσιτος, σκῆμα, σιπίχω, συρράζω: At immutatum permanet sequente vocali aut diphthongo, item sequente δ, θ, ν, τ.

Σ Υ Ρ Ι Σ Σ Ω SIVE Συρίττω, Sibilo, Sibilum edo. Item & Sibilo eiicio, Exibilo: sicut Explodo dicitur pro Manuū plausu aliquem eiicio. Demosth. Pro cor. ἐξεπίτηδες, ὑφορᾶ, ἐσυρίττετο. (vbi tamen redditur & Sibilabam) Idem in Mid. ἐκείνοις δὲ τοῖς τοιούτοις ἐσυρίττετο. Et Plut. in Apophth. συριττόμενος αὐτὸν ὁ Ὀλυμπιονίκης. Et pass. voce ac signif. apud Æsch. in Ctesiph. κελεύω τοὺς θεατὰς εἰς τὴν θέαν, ἵνα καὶ συρίττεσθαι ἐξῇ τὴν ἀφροσύνην, ita vt & exibilaretur. Luc. in Nigr. μετὰ κακῶν τῶν ἀρετῶν, καὶ ἐξυπτιάζεσθαι. Apud eundē legitur & σύριττε, vt πλαῦε à πλαίω: nisi potius reponēdum συρίζε: in Harmon. ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς μὲν πολλοὺς θαυμάζειν καὶ κροτεῖν τε καὶ συρίττειν, Multi sunt qui plaudāt & sibilēt, seu explodāt & exibilēt. ‖ Iidē, Fistulo, Fistula cano. Aristot. De ceruis, κατακλυόμενα ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συρίττουσι καὶ ᾄδουσι. Vnde Plin. Mulcentur fistula pastorali & cantu.

Συριγμός, οῦ, ὁ, Sibilus, Sonitus ille seu vox aut stridor qui sibilando editur. seu Sonitus ille quo aliquis exibilatur. Plutarchus in Polit. præcept. ἡ γὰρ ἐκπάγλως ἀεὶ συριγμὸν καὶ χρεμετισμὸν. Dicitur & συριγμὸς τῶν ἀτῶν, quum veluti sibilus quidam auditur in auribus, Tinnitus & sonitus aurium. Dioscorides lib. 1. Et lib. 2, cap. 96, de felle, πρὸς συριγμοὺς, nimirum τῶτων, siue τῶν ὠτῶν, ad sibilos aurium, vt Ruellius vertit: c. 101, dicit ἔχουσι τοὺς ὠτῶν. Elephantibus etiam tribuitur συριγμὸς, quod interpretantur Barritus: vt apud Arrian. in expeditione Alex. ὡς δὲ καταπεφεύγεσαν τὸν θόρυβον καὶ οὐκ ἐπ' αὐτὰ ἐβοήθουν αἱ ἐνδόξοι ἔχουσαι, ἀλλὰ συριγμοὺς μόνον ἀφῆκαν, ὡς τὸν ἀφεστῶτα κινδυνεύειν τοῖς, tantum barrientes & rudentes. Sed magis propriè homini tribuitur, item & serpentibus. Aristot. ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου ὅταν, ἀδύνατον ᾖ, ἀδυνατῶν ὑπὸ καὶ τὸ μὴ συριγμὸν, ὡς τὸν ἐξ ὀρθῆς τὸ ὀνομαζόμενον μόνον, ὡς τὸν ἐπὶ χολῶν. Vnde Plin. Oua parientibus sibilus, serpentibus longus, testudini abruptus.

Συριγκτής, οῦ, ὁ, Sibilator. Item Fistulator, Qui fistula canit: (vt σαλπικτής, Qui tuba canit, Tubicen.)

C. Ἀσυρίκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exibilatus non est, Intactus à sibilo, vt Cic.

C. ΑΠΟσυρίττω, idem quod συρίττω, significans Exibilo, Sibilis expello seu eiicio. B

C. ΕΚσυρίττω, itidem Exibilo, Demosth. Et pass. voce ac signif. apud Athen. lib. 6, ex comico quodam, ὁκοσυρίττεται, exibilatur.

C. ΕΠΙσυρίττω, Sibilo ad, Sibilis excipio. Pro Exibilo, affertur ex Demosth. Exponitur etiā More gruū vociferor.

C. ΚΑΤ Ασυρίττω, Sibilum edo, Sibilo. Aristoph. Pluto, A — κἀξασυρίξας ἐγὼ, Ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὠφίσις. Solere autem serpentes sibilare, patet satis clarè ex loco Aristotelis & Plinii in συριγμὸς citato. quemadmodum & apud Ouidium, Cæruleus serpens horrenda sibila misit. Item Exibilo, vt quum dicitur κατασυρίττειν τινος, quod Cic. Sibilo conſectari aliquem.

Συρίζω, idem quod συρίττω, Fistula cano, Fistulo, δι' σύριγγος μέλπω: vt σαλπίζειν, δι' σάλπιγγος φωνεῖν, inquit schol. Theocr. Pro quo DORICE Συρίσδω, vt apud Theocr. Idyll. 1, — ἀδὺ δὲ καὶ τὸ Συρίσδες, Dulce canis fistula. B ‖ Alioqui Συρίζω significat κατὰ Σύρους λέγω vel φρονῶ, Syrè loquor, aut ago. Exponitur etiam, Syrorum more molliculus sum. Tunc autem à Σύρος deriuatum est.

Συρίζω significat etiam Sibilo, itidem vt συρίττω. VNDE Ἀποσυρίζω ex Luc. pro Sibilo. Item Exibilo. Budæus interpr. Sibilum emitto, afferens ex Luciano, pag. 154, περπατῶ καὶ σωεχῆ μέλη ἀποσυρίζεπω. ET Διασυρίζω, itidem pro Sibilo, Sibilum edo, vel potius pro Exibilo. Ex Daniel. cap. 4, Flās spiritus. ET Προσυρίζω, C Subsibilo, Insufflo, ex Polyb.

Συρισμὸς, idem quod συριγμὸς, vt συρισμὸς idem quod συρίξαι: Sibilus, Stridor. Lucian. λόγχη βαρεῖα μετὰ συρισμοῦ ἐλιπομένη.

At verò NOMEN Σύριγξ, ιγγος, ἡ, Fistula, & quidem pastoria, propriè. Plutarch. in lib. De solert. anim. loquēs de ceruis, κηλοῦσθαι τῇ σύριγξιν, quos Aristot. itidē dicit καταμαλάσσεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συρισμάτων καὶ ᾀδόντων. & Plin. Mulceri fistula pastorali & cantu. Apud eūdem Plutarch. Symp. libro 7, pastores pecora σύριγξι καὶ τρόμβοις ἐγκίρουσι καὶ κατεκηλοῦσι, fistulis & buccinis. Xenoph. in Symp. σκλίωσι σύριγξας ἢ αὐλοῖς ἔχοντας. Aristot. De arte poet. ἡ τῶν συρίγγων τέχνη. Iliad. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ, tibiarum & fistularum. Rursum Plutarch. in Artox. πολλὴ δὲ μοῦσα συρίγγων καὶ αὐλῶν, ᾠδῆς τε καὶ ψαλμῶ. Hesiod. Asp. Τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἔσαν αὐδῶν. Item σύριγξ ἐν καλάμων, apud Poll. quæ Aristophani dicitur σύριγξ καλαμίνη. Apud Virg. — disparibus septem compacta cicutis Fistula. & apud Ouid. — dispar septenis fistula cannis. Σύριγξ à Theophr. vocatur E etiam arundo fistularis, cap. 12, lib. 4, Hist. pl. καὶ ὁ μὲν κοῖλος, ὃν καλοῦσί τινες σύριγγα, ὀδὲν τὸ ἔχει ξύλου καὶ σκρκός. Sed fortasse ibi legendum συρίγγιον, vt apud Dioscor. Sic certè Plin. lib. 16, cap. 36, Calamus verò alius, totus concauus, quem syringian vocāt, vtilissimus fistulis, quoniam nihil est ei cartilaginis atque carnis. ‖ Σύριγξ vocatur etiam ὁ ἔξωθεν φλοιὸς καστίας τῆς συρίγγιδος, exterior cassiæ fistularis cortex. Galen. De antidotis, libro 1, cap. 14, τὸν συρίγγιδα ὀνομαζομένην καστίαν omnibus esse notam ait, & τὸν μὲν ἔξωθεν φλοιὸν, ὃν καὶ σύριγγα καλοῦσι, F ἰσχυρὸν ἔχειν κατ' ὀσμήν τε καὶ γεῦσιν, τὸ δὲ ἔνδον, ἀσθενέστατον. Ibidem dicit, Andromachi filium nomine καστία addidisse nomē σύριγξ, & dixisse καστία σύριγξ, atque postea obtinuisse apud pharmacopœos vt sic appellaretur. Ab Actuario quoque vocari σύριγξ τῆς καστίας dicitur, esseque quam Nicolaus Myrepsus κανέλλαν vocat, proximè ad cinamomum accedentem. Vide & συριγγώδης καστία paulo infrà. ‖ Pro fistula aluearis apum dicitur accepisse Gregor. Naz. in orat. ‖ Curruum rotæ etiam ipsæ σύριγγας habent, id est foramina fistulam G imitantia sua cauitate, in quæ axis inseritur. Modiolos Latini appellant, Græci & χοινικίδας & πλύμνας, item χοάς & ὀπὰς τῶν τροχῶν. Poll. τὸ δὲ κοῖλον τὸ τροχοῦ τὸ ἐναρμοζόμενον τῷ ἄξονι, σύριγξ. Eurip. σύριγγες ἄνω τροχῶν ἐπιπόδων, fistulæ siue modioli rotarum subsiliebāt. Vocantur & σύριγγες ἁρμάτων. ‖ A fistulæ similitudine σύριγξ vocatur etiam ἡ δουροδόκη, vagina seu receptaculum hastæ. est enim longum, teres, tenue, concauum, in modum fistulæ. Iliad. τ, vers. 387, Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος παχείαν ἐπάσσατ' ἔγχος, Βελιὸ, μέγα, στιβαρόν. schol. expon. δόραποθήκης. H ‖ Σύριγγες vocantur etiam siphones. Sophocles σύριγγας nominauit venas grandiores colli quæ ipso collo truncato sanguinem effundunt: sub finem Aiacis, σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν ῥεῦμα. Metaphora esse potest à canalibus, qui & ipsi nominantur à canna, cui vocabulo Canna σύριγξ synonymū est, vt apud Vitruu. libro 10, cap. 15, Canaliculi (qui Græcè σύριγξ dicitur) longitudo, foraminū x I x. Sic enim reponit Turnebus pro σελίς. Quod tamen σελὶς apud Vitruuium aliis quoque in locis legitur, non semel. ‖ Σύριγξ dicitur etiā illa siue fistula siue canalis quo dorsi medulla continetur. Pollux, ἡ ὠδή τοι δι' ἧς τὸ σπονδύλων πορεία, δι' ἧς ὁ μυελὸς πέπαται, σωλὼ καλεῖται καὶ ἡ κεφὰ σύριγξ. Idem & pulmoni quasdam σύριγγας tribuit, quas esse dicit λεπτὰς ὑποφύσεις εἰς ἃς ῥίζεται: & alio nomine vocari βρόγχια & ἀορτά. ‖ Item Σύριγξ apud medicos dicitur sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus tenuis excernitur. Est autē vel cæca, quæ osculum in profundo, sinum ad superficiem habet: vel occulta, quæ & os & sinum obtinet in profundo, vt inter alia tradit Gorr. Vide Galenum libro 2 ad Glauc. item Paulum Ægineta m, Oribasium, Aetium, Actuarium. Et apud Latinos Cels. l. 5, cap. 28. vbi dicit, Nonnunquam autem ex eiusmodi abscessibus & ex aliis vlcerum generibus fistulæ oriuntur. Id nomen est vlceri alto, angusto, calloso. Vide ibidem plura fistularum genera. Frequēter autē occurrit hæc vox apud Dioscoridē. Itidem Plutarchus dicit, ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος. ‖ Σύριγγες dicuntur etiā concaui sub terra meatus, seu cauernæ in terra longæ in modum fistulæ seu canalis. Suidas exp. διώρυξ ὀπμικνὴς, fossa oblonga quæ sub terra ducta est: afferens hunc locum, καὶ Θυπις κελεύει σύριγγα βασιλέα ὑπὸ τὸν λόφον τρήσασθαι. Itidem apud Aristotelem De mundo, πνεῦμα παρεξωθεῖν εἰς μυχοὺς σύριγγας γῆς. vbi Budæus, Spiritus qui aberrans insinuarit se in abstrusos quosdam terræ & cæcos meatus. ‖ Σύριγξ, Fibula, vt scholiastes Apollonii exp. sub finem libri 4 Argon. de Talo, — ὑπὸ δὲ οἱ ἔσκε τένοντος Σύριγξ αἱματόεσσα καὶ σφυρόν. αὐτὰρ ὁ τόν γε Λεπτὸς ὑμὶν ζωὴς ἔκ πέρασε καὶ θανάτοιο.

C. Συριγκόλολος, vide suprà post ἐμβόλος, tomo 1, col. 680, F.

C. Πεντεσύριγγος, Quinque fistulas habēs, seu quinque foramina. vt πεντεσύριγγον ξύλον, lignum quinque habens foramina, quorum duobus includebantur vinctorum manus, duobus pedes, quinto caput. Aristophanes Equit. Θυτοινὶ Δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. vbi schol. πεντεσυρίγγῳ exponit & ipse πέντε ὀπαῖς ἔχοντι, δι' ὧν οἱ τε πόδες καὶ αἱ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἐνεβάλλετο. Suid. ποδοκάκλῳ vocat. Et apud Aristotelem Rhet. 3, Polyeuctus in ἀποπληκτικὸν quendam Speusippum iactat τὸ μὴ δεῦσαι ἡσυχίαν ἄχρι ὑπὸ τῆς τύχης, ἐν πεντεσυρίγγῳ νόσῳ δεδεμένον: scommaticè νόσῳ dicēs pro ξύλῳ. At perperam apud Poll. scriptum est πεντεσύλλος.

Συριγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fistulosus. seu Fistularis, Fistulæ figuram gerens. vt συριγγώδης καστία apud pharmacopœos & medicos, Cassia fistularis: quæ ab aliis κάλαμος vocatur, i. arundo, seu potius Indica cāna. Est autē arbor magna, iuglandis folio, fistulis prælongis ac teretibus, vtrinq; fastigiatis, colore rubro nigricātibus, duūm ferè pedum proceritate, nigra intus carne, gustu prædulci, planè medicato, ligneis distinguentibus membranis, ossibus filiquarū, intercursantibus laminis intus carnosis, quas parietibus discludunt. Ignota fuit Dioscoridis, Plinii & Galeni ætatibus, vt inter alia Gorræus tradit, qui eā ab Actuario vocari καστίαν μέλαιναν ait.

Συριγγίας, ου, ὁ, Fistularis. vt συριγγίας κάλαμος, fistularis calamus, de quo paulo antè in σύριγξ ex Theophr. & Plinio. Dioscorides libro 1, cap. 115, de calami seu arundinis generibus, ἄλλος δὲ, συριγγίας, πολύσαρκος, πυκνοσφόνατος: vocat hunc scriptorium calamum.

Συριγγὶς, ίδος, ἡ, itidem Fistularis. vt ἡ συριγγὶς καστία, quæ & συριγγώδης. vide in Σύριγξ.

Συρίγγιον, ου, τὸ, Fistulula, id est Parua fistula. Plutarchus in suo περὶ ἀοργησίας libello scribit Caio Graccho oratori, τὸν Θόπον ὄντα χαλεπῶ, καὶ πεπεπαίεσφορον λέγοντα, fuisse δυρμοσμῶν συρίγγιον, ᾧ τὸ φωνὶ οἱ ἁρμονικοὶ φολὶ ἐπ' ἀμφότερα δι' ὀλίγον πόνων ἄρεσιν· ὁ ἔχων ὁ οἰκέτης, αὐτὸ λέγοντος ὅπ ὀνν ἐστὶ, ὀνεδίδου πόνον ὁπτικὴν καὶ πρᾶον. ‖ Item σύ-

εἰλιγγον dicitur Modiolus rotæ, Foramen illud in quod axis inseritur, & in quo voluitur. Ἐκχοῦ κένωμα, Hesych. Itidem & σύριγξ accipitur, vt suprà docui.

Συριγόω, ῶ, In fistulam excauo. Vnde pass. συριγοῦσθαι, in fistulam excauari. In Hippiatr. ἀγχέρας δὲ συριγοῦται ὁ τόπος.

C. Ἀπὸ συριγόω, ῶ, In fistulam cõuerto. Erotianus ἀπεσυριγώθη apud Hippocr. exp. ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες. Itidem ἀπεσυριγώσατο τὸν χολὸν idem apud eundem expon. ἀπεφυσησατο.

C. Ἐκ συριγόω, Aperio, & peruium reddo, veluti fistulam, cuius extrema reserata sunt. Galen. apud Hippocr. ἐκσυριγοῦται expon. ἀνασωμοῦται. Dicitur autem ἀνασωμοῦσθαι vas aliquod aut canalis, quum os eius aperitur seu reseratur: apud medicos, quum venarum & aliorum vasorum ora seu ostia aperiuntur, vt humor qui in eis continetur, effluere queat.

Σ Υ Ρ Ω, F. ρῶ, Traho. Herodian. libro 1, σύροντες τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες· τέλος λελωβημένους εἰς τὴν ὀχετὸν ἔρριψαν. Itidem lib 5, cadauera Antonini & Soæmidis παρέδοσαν σύειν καὶ ἐνυβρίζειν τῇς βουλομένοις, trahenda per contumeliam dederunt cuiuis. Et libro 7, Maximini scelerum & crudelitatis ministri σύροντες ὡσὰν τὸν ὄχλους εἰς τὴν ὀχετὸν ἐρρίπτουν. Itidem apud Æl. Lamprid. populus continuis acclamationibus iubet Commodi cadauer vnco trahi & in cloacas cõiici. ‖Item σύειν dicitur qui progreditur & cõtẽdit aliquò, quia videlicet pedes trahit in progressu eiusmodi. Pisides, Σύει ὡσὲ ἡμᾶς ὁ σκαπὸς μετὰ δρόμου. Quẽ locũ Suid. citans, σύει expon. πρέχει. Item serpentes corpus suum σύειν dicuntur, quoniam tractu progrediuntur. ‖Σύειν dicuntur etiam qui rastris stipulas aut fœna aut simile quid in vnũ aceruum contrahũt, item qui scopis sordes è parietibus detrahunt aut in pauimento cõuerrunt. vnde σύρματα. ‖Significat etiam Extraho. vt quum aliquis gladium σύειν dicitur, quod alio synonymo verbo σπάσαι seu σπασθαι dicitur, à Latinis Educere, Stringere, Euaginare. ‖Apud Hesych. σύειν dicitur esse etiam συρίζειν siue συρίζειν, Sibilare, Fistulare, seu Fistula canere.

Σύρμα, ατος, τὸ, Quod trahitur, seu attrahitur. Vnde dicitur de veste quadam longa quam veluti trahunt inter incedendum qui induti ea sunt. (quod vel maximè vsuenit in eo vestis genere quò nobilissimas quasque matronas vti, in Gallia præsertim, videmus. vulgò *Robbe à queue*. q. d. Vestis caudata. Si autem hæc vera est nominis huius significatio, huc pertinebit Homericum epithetum ἑλκεσίπεπλος) Latini quoque syrma vocant. vt Martial. Aprasti longum tu quoque syrma tibi. Apud eundem legitur, Musa nec insano syrmate nostra tumet. Sicut Pollux dicit σύρμα esse πρακτικὸν φόρημα ὀπισυρόμενον. ‖Σύρματα καμίνων dicuntur sordes seu purgamenta quæ scopis radulisve è fornacibus detracta sunt. Dioscor. libro 5, cap. 85, de pompholyge, βαρυτέρα ὄντι κῷ τὸ πλεῖστον, ἔμπλεως καρφῶν καὶ τεφρῶν καὶ γῆς, ὡσαὐτὸ ἀπόψημά τι καὶ σύρμα φυὸν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων οὖσα. Vnde Plin. lib. 34. cap. 13, Spodõ nigriorem ponderosiorémque esse, derasam parietibus fornacum. Vbi tamen σύρμα non expressit, sed tantùm ἀπόψημα. Ruell. sic vertit, Purgamentum quoddam quod ab ærariarum officinarum pauimentis & fornacibus euerritur. Vbi nota etiam ἐδαφῶν σύρματα dici, id est sordes & purgamenta quæ rastris aut scopis in pauimento conuerruntur. Item σύρματα vocantur stipulæ, stramina aut paleæ quæ rastro corraduntur seu coaceruãtur. Quò pertinet quod Heraclitus apud Aristot. libro 10 Ethic. dicit, ὅτιοις σύρματα ἂν ἑλέσθαι μᾶλλον ἢ χρυσόν. quemadmodum Æsopicus quoque gallinaceus margaritam in fimeto effossam posthabebat grano hordei quod τῇ σκαλίδι σῇ eruerat.

VNDE Συρματίς, Quæ rastro purgamenta aut stipulas aut sarmenta vel simile quid in vnum aceruum contrahit & colligit. vt Hesychio συρματὶς σκαπὰ ἐστὶ ἢ τὰ συμψήματα καὶ φρύγανα σύουσα καὶ συλλέγουσα. ET Συρματίς, ιδος, ἡ, vt συρματὶς κόπρος, Fimus ὁ ἐκ συρμάτων, Fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve quæ scopis aut rastro coaceruata fuere. Gaza interpr. Stipularius fimus. Legitur apud Theophr. Hist. plantarum libro 2, capite 8, circa finem, vbi agit de κοπρου generibus. Et libro 7, capite 5, κόπρον δὲ μάλιστα ἐπιτηδεῖον τὴν συρματίνην.

Συρμός, οῦ, ὁ, Tractus. Dicitur de tractu serpentis, qui & ὁλκὸς vocatur, ab ἕλκω synonymo huic σύρω: apud Plutarchum in Anton. de aspide. Philo De mundo συρμὸν dixit de tractu vndæ fluctuantis, teste Budæo, afferente hunc ex eo locum, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἐφαδεῖσαι καταπόθησαν. vbi tamen potius est tractus aquæ qui turbineo vortice circumagitur rotaturque: quemadmodum & συρμὸς dici potest quum aquæ feruentes vorticoso quodam tractu gyrantur. quò refer hoc Nicandri in Alexipharm. v. 256, — σύμα χεν λοιγὸν συρμὸν ῥιζόθεν ἑλκωθέντα. vbi scholiastes, τῇ ζέσει καὶ τῇ ὁλκίδι καὶ τῇ ἑλκωθείσῃ. In Epigramm. legitur & συρμὸς χαλαζήεις, quum grando quasi tractu quodam decidit. Sic in iisdem Epigramm. συρμὸς ὑφεῶν: item & συρμὸς αἱμάων.

Σύρσις, εως, ἡ, Tractio. idem quod ἕλξις siue ἕλκυσις.

C Συρτης, ου, ὁ, Tractor. Hesychio χαλινός, id est Frænum, Habena. Puto σύρτειν dici, vt ῥυτῆρα, habenam seu lorum quo equus trahitur retrahiturq; seu modò in hoc modò in illud latus flectitur. A T VERO Σύρτης in mari dicitur vbi limum arenámque & saxa ingentia fluctus trahũt. Sic enim Salust. in Bello Iugurthino, Duo sunt sinus propè in extrema Africa, impares magnitudine, pares tamẽ natura: quarum proxima terræ, præalta sunt, cætera, vti sors tulit, aliàs alta sunt, aliàs in tempestate vadosa. Nam vbi mare magnum esse & sæuire cœpit ventis, limum arenámque & saxa ingentia fluctus trahunt: ita facies locorum cum ventis simul mutatur: Syrtes ab tractu nominatæ. Duæ autem esse feruntur, altera maior, altera minor: de quibus Strabo pag. 363 & 364. vbi inter alia dicit, ἡ χαλεπότης καὶ τῶν τῆς συρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ πεναγῶδης ὄντων ὁ βυθὸς καὶ τὰ ἀμπωτεις καὶ τὰ πλημμυρίδας· καὶ συνβαίνει ποιν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βραχὺ καὶ καθίζειν ἀπάνω οἱ ἐν τῷ σωζομένῳ σκάφος. Similiter Pomp. Mela, Syrti sinum esse importuosum atque atrocem, & ob vadorum frequẽtium breuia, magisque etiam ob alternos motus pelagi affluentis & refluentis, infestum. Et Solinus, Syrtes inaccessas vadosum ac reciprocum mare efficit. Hinc Silius dixit Infidæ littora syrtis, item Naufraga syrtis: & Valer. Flacc. Sæuæ syrtes: Horat. Æstuosæ syrtes. Ad etymum allusit Rufus Auienus, quum dixit — latè trahit æquora syrtis, Infidúmque rati pelagus furit. Lucanus libro 9, scribit naturam, quum primam mundo figuram daret, syrtes in dubio terræ pelagiq; reliquisse. Nam neque (inquit) subsedit penitus, quo stagna profundi Acciperet, nec se defendit ab æquore tellus: Ambigua sed lege loci iacet inuia sedes: Æquora fracta vadis, abruptáque terra profundo, Et post multa sonant proiecti littora fluctus. Sunt verò & terrestres syrtes in locis arenosis, quum nimirum arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita vt nunc aggere sublimia sint quæ prius valle residebant, nunc alio in loco profunda vallibus quæ prius excelsa erãt: arenæque agitantur veluti procellæ, syrtim hanc terrestrem facientes, paris cum illa æquorea periculi: nec enim multum interest vndisne an arena quis obruatur. In terris autem huiusmodi periculum flatus faciunt sæuientium ventorum, in mari autem solæ terræ. nam si residerent quæ illic vadosa sunt, nullæ essent syrtes, & è medio pelago adnauigantes, citra offensam appellerent. Certè Pompon. Mela libro 1, tradit in Cyrenaica prouincia esse rupem quãdam Austro sacram: quæ quum hominum manu attingitur, illum immodicum exurgere, arenásque quasi maria agentem, sic sæuire vt æquor fluctibus. Cuius Plinius quoque meminit libro 2, capite 47. Quin & Salustius autor est, in his locis vento exorto & arenam humo excitãte, haud secus atque in mari tempestate homines retineri solere.

Συρτὴς, οῦ, ὁ, Tractus, (q. d. Tractilis) Qui trahitur. Strabo l. 3, p. 64, ἡ δὲ συρτὴ βῶλον ἢ ἀργυρεῖτιν φησὶ κόπτειν. Pag.

præced. dicit, ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται, non solùm ex metallicis fodinis eruitur, sed etiam trahitur. Id est, aquæ seu fluuii trahunt arenã auriferã. subiicit enim, καταφέρουσι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χείμαρροι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον πολλαχοῦ. quemadmodum Pactolus quoque auriferas voluit arenas. Et apud Eust. συρτὴ χιτῶνες, οἱ συρόμενοι. vt sunt σύρματα.

Σύρδιν, Tractim. Exponitur etiam Impetuosè, Funditus: atque ita vsurpasse dicitur Euripides in Rheso.

C. Ἀνασύρω, Sursum traho, seu retraho. vt mulier ἀνασύρει vestẽ dicitur quum ea sursum retracta, pudẽda sua reuelat: itémque aliquis mulieri eodem modo vestem ἀνασύρει, quum ea sublata obscœnas illas partes detegit. vt apud Diog. Laërt. p. 90 meæ edit. Theod. scõmate vtẽs ait, πότερον ὦ πῦτ' ἤδει Σπίππων, ἢ Ἀθηναῖ μὴ εἶ θεόν, ἀλλὰ θεαὶ, ἢ ἀνασύρεις, αὐτῆς τὴ κῆπον ἐθεάσατο; quo loco quidam cod. pro κῆπον scriptũ habẽt κόλπον. Qui accus. videri posset cũ part. ἀνασύρεις iungi, alioqui habente subaud. accus. Hinc ἀνασυρμὴν dicitur mulier quæ pudẽda retegit veste, sursum retracta. Plut. ἀνασυρμὴν καὶ ὀπιδείξασα αὐτῆς τὴ κοιλίαν. Item media voce aliquis ἀνασύρεται vestẽ dicitur pro ἀνασύρει. vt apud Diog. Laërt. Diogenes cynicus adolescenti cuidàm splendidè ornato, & quærẽti aliquid, non se prius responsurum dixit, εἰ μὴ ἀνασυρεάμενος δείξει πότερον γυνὴ ἐστὶν ἢ ἀνήρ. Et apud Plut. in libro De virt. mul. ἀνασυρεάμενα τοῖς χιτωνίσκοις, vestibus sublatis pudendisque retectis. Metaph. Ἀνασύρω significat Detego quod intus est aut quod latẽre & tectum esse decet. vt apud Athen. lib. 12, ex Clearcho, de Anaxarchi vita voluptaria, γυμνὴ μὲν ὠνοχόει παγδίσκη τοῦ βίου, ἡ τοῦ κρίθεῖσα διαφέρειν ὥρα τοῦ ἄνου, ἀνασύρουσα τοῦς δεῖθεν τὴν τοῦ ὅπως αὐτῆ χρωῤῥῶν ἀκρασίαν. ac si diceret, Quæ reuelandis suis pudendis eorum incontinentiam indicabat qui ipsam tali ministerio destinauerant. Et Synes. κομῳδίαν ἀνασυρυμένῳ καὶ πλημμελῆ dixit propudiosam, nec à verbis prætextatis & nuptis abstinentem, obscœnam & impudentem: præterea vitiosam & inconditam. Ita v. l. Vide & Bud. p. 724.

Ἀνάσυρμα, ατος, τὸ, Quod sursum retractũ est: aut, Sursum retrahendo retectũ. At Eubulus comicus per iocũ vocauit furtiuũ cõceptum. Poll. enim scribit eum ἀνάσυρμα πεποθέν nominasse κατὰ γελάσας τὸ λαθρίδιον τῷ ὀνόματι.

C. A P O σύρω, Detraho. Dioscor. ἀπόσυρον πτερῶν, Penna detrahito. seu Detergito. Budæus quoque apud eundẽ ἀποσύρω interpr. Detraho, Abrado. Vnde ἀποσυρεὶς pass. Detractus, Abrasus. Idem Budæus ἀποσύρω pro Retraho capi apud Paul. Ægin. testatur.

Ἀπόσυρμα, ατος, τὸ, Id quod detractum seu abrasum est. Budæus scribit ἀπόσυρμα apud Aristotelem, περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. poni pro Pars elisa, Frustum alicunde abrasum, seu excussum, vel euulsum. Exponitur etiam Locus desquamatus. vt apud Galenum, τὰ χροῖα δὲ ἐπουλωθέντος αὐτοῦ τὸ σπυρὸς ὀδοὺς ὀπὸ πολὺ αἰεδάρη δέρμα, καὶ τὰ ἄρ οὐ ἀπόσυρματος. Et apud Dioscoridem, libro 1, capite 36, πρὸς ἀποσύρματα καὶ πρὸς ἕλκη παρεσβυπκά, ad desquamata & ad vlcera vetusta. Idem alibi itidem, ἀρμόζον πρὸς θλάσματα, ἀποσύρματα, πελιώματα.

C. Δ I A σύρω, Distraho, Ægrè traho. In Hippiatr. ὅταν τρυχάζων ὀλιδήσῃ, καὶ πᾶσαν διασυρῇ. id est, Quum membris distractis agitatur vt ranæ innatantes. sequitur enim, καὶ ὁ λέγοιτο βαπταχίσῃ. Bud. pag. 726. Frequentius διασύρω accipitur pro Lacero, (ea signific. qua Liu. dicit, Lacerare famam alicuius, Lacerare probris: & Cicero, Lacerare optimum virum incesto ore: & Tacit. Crebro rumore vulgi lacerari) id est Obtrecto, Probris & conuitiis incesso, Calumnior: vel Eleuo. Demosthen. Pro cor. ὃν αὐ σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσεις Βάπαλον. Idem in eadem oratione, aliquanto pòst, συκοφαντῶν & διασύρων synonymos ponit. quum enim dixisset, Æschinis πολιτείαν & προαίρεσιν similem esse τοῖς τοῖς ἐπαινουμένοις πότε ἀνδρας συκοφαντούντων: subiungit, δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους ἦσαν τινες τοῖς χρόνοις οἱ διέσυρον τοὺς ὄντας τοτε, τοὺς δὲ πρότερον γεγενημένους ἐπαίνουν. In eadem orat. dicit, καὶ λόγοις τινας διασύρει. Item τὰ χωρία ταῦτ' ἀπὸ τοῦ διέσυρε.

Διασυρμὸς, οῦ, ὁ, Distractio. Peculiari autem significato διασυρμὸς figura esse dicitur orationis qua dictio aliqua ad duo diuersa significata trahitur: vt, Strepit anser inter olores: pro eo quod est Ineptus poeta inter doctos. Aquilæ Romano Διασυρμὸς est eleuatio vel Irrisio. ea figura qua ludentes quæ dicuntur ab aduersariis, dissoluimus. qualis est ille locus pro Murena in Sulpitium. Itidem Iul. Rufin. διασυρμὸν fieri scribit quũrem aliquam aut personam eleuamus. vt apud Tull. Sed repentè euestigio ex homine, tanquam ex aliquo Circæo poculo, factus est Verres: redit ad se atque ad mores suos. Meminit huius figuræ Dionysius Longinus in libro περὶ ὕψους, dicens eam esse aliquomodo παρεπόπτωσιν αὔξησιν. Διασυρμὸς dicitur etiam Obtrectatio.

Διασυρτικὸς, οῦ, ὁ, Aptus ad obtrectandum: seu Factus ad lacerandam alicuius famam probris. vt διασυρτικὸν ἐπίγραμμα, Obtrectatorium epigramma, Epigramma quo famam alicuius laceramus, probris eum incessentes. Vel etiam, Quo eleuamus irridemúsque aliquem. vt διασυρμὸς dicitur Eleuatio & irrisio. Epigramm.

C. Ἐπὶ σύρω, Attraho, Post me traho. Cuius significationis exemplum habes in Σύρμα ex Poll. Itidem Basil. vtitur in media voce, sed metaph. dicens, οὐ δὲ πρεσῖὼν καὶ πάλιν ἐπαιῶν ὀπισύρεῖ, de quodã qui sibi in comitatũ asciuerat ἐσμὸν τῶν ἐφεπομένων μωρίον. Vbi sicut aliquis dicitur ὀπισύρεσθαι quos in comitatu post se trahit, ita vicissim illi ὀπισυρόμενοι dicuntur ἑφέπεσθαι, sequi illum, seu eum præeũtẽ à tergo sequi. In incessu aut cursu ὀπισύρεσθαι dicitur qui pedes velut ægrè trahit post se. Xenophon in Cyneg. de lepusculis, ὑγρομελῆ ὄντα ἐπισύρεται ὅλα ὀπὶ τῆς γῆς. quæ verba Budæus pagina 726, sic interpret. Ingrediendo toto corpore terrã stringunt, & luculentiora vestigia imprimunt, Quasi tractim sese agunt. Idem Budæus pagina præcedente, Ἐπισύρω interpr. Tractim duco, Strictim traho: afferẽs hũc locũ ex Hippiatr. de equo ægrotante, καὶ πρεσπαῖν ὀπισύρει τὴν οὖχα, sicque vertẽs, Ingreditur vngula nõ sublata. (nã vngulas seu pedes nõ tollũt ægri equi, sed ægrè post se trahũt) Et hunc, καὶ ὀπισύρει τὰ ὀπίσθια, sic reddens, Erigere posteriores pedes non potest. Aristoteles itidem libro 8 Hist. anim. hoc signum τῆς ἵππου ἀρρωστίας ponit, quum τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκει ὀπὶ τὰ ἐμπρόσθια. id est, quum posteriora crura languidè priora subsequuntur, vt idem Budæus interpr. pag 418. Rursum pag. 725 idem affert duos locos, vnum ex Lysia, alterum ex Demosth. quorum ille dicit, ἀπολογήσεσθαι, ὀπισύροντα τὰ πρεσβύματα, καὶ διακλέποντα τὴν ἀπολογίαν τῷ κατηγορείᾳ: hic autem, ἵστως ὀπισυροντες ἐρουσιν ὦ, & quæ sequuntur. Vbi non assentitur enarratori Demosthenis, ὀπισύροντες exponẽti διασύροντες, οἷον εἰς ἔδαφος ἕλκοντες, διαβάλλοντες, οὐ δὲν ἀληθῆς λέγοντες: sed hisce duobus in locis ὀπισύροντες significare putat, Ambage verborum qua de re agitur implicantes, quasique rem in longum tractim ducentes, Cardinem causæ non attingentes, Iudicum mentes aliò atque aliò trahentes, multa commemorando ad rem nihil pertinentia. Quod satis intelligendum dari ait ex eo quòd διακλέποντα τὴν κατηγορείαν dixit Lysias: significans, patronum non rectà ad cardinem causæ venire & pedem conferre, sed velut ludificari, frustrarique & tergiuersari. Ἐπισυρμὸν, inquit ibidem) dicitur ètiã Malè coagmentatũ, Dissolutũ, Laxum & incõpactile, & velut hiulcũ. Lucian. γράμματα ὀπισυρμῶν vocat literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente. ET Ἐπισυρμῶς τι ποιεῖν dicitur pro μὴ ἀκριβῶς quasi Tractim & languidè. Significat etiã Dissolutè, Inconditè, Incompositè, Remissè, Sensim. Hæc Bud. pag. 726, subiungens hunc locum Cicer. ex 2 De orat. Quod tuum principium, dii immortales? qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractúsque verborũ sic reddens Græcè, ὁποῖόν τι τὸ ἐν χρῷ τοῦ τῆς λόγου, καὶ τὸ ὀπισυρμῶν; Et hunc, Genus orationis fusum atque tractum, & cum lenitate quadam æquabili profluens. Alibi itidem ab eodem Cic. Tracta & fluens oratio opponitur conrortæ, τὴν συστραμμένην. Certè ὀπισύρεσθαι & συστρέφεσθαι opposita sunt & ipsa.

Ἐπίσυρμα, ατος, τὸ, Idipsum quod aliquis post se trahit. seu Vestigium corporis tractim sese agentis. Hippocr. in ep. ad Philopœm. de draconibus, seu anguibus Æscu-

lapium ſequentibus, ἐπιγράφοι μακρῷ τῷ ὀπτούμενῳ. A Xen. in Cyneg. de ceruo tendiculam trahente, ἔσται ὁ ὁλκὸς τοῦ ξύλου οὐκ ἀδηλος. οἱ γὰρ λίθοι ἔσονται κεκινηκότοι, τά τ' ὀπτούμενα τοῦ ξύλου καταφανῆ ἐν τῇ ἕρσῃ. Vbi nota ὁλκὸν & ὀπτούμενα ſynonymos poni pro tractu ſeu ſulco quē facit τὸ ὀπτουρούμενον ξύλον.

C. ΚΑΤΑσύρω, Detraho, Deorſum traho, Ex alto traho in imum. Alciphron in epiſt. τὸ πρῴω νεωλκηθὲν σκαφίδιον παντελῶς κατεσύραμεν, ſtatim in mare detraximus, (vt Hirt. dicit Naues in terram detrahere) ſeu, Confeſtim deduximus in mare ſcaphulam, quam paulo antè ſubduxeramus. Idem, μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασῦραι ὑφαλον τὸ δίκτυον ἐξωγκωμένον, Parum abfuit quin rete graua tum pondere ipſos etiam ſuberes detraheret in mare & ſubmergeret. Et Philo De mundo, ἅπασαν τὴν ὕδατος κατασύρει φύσιν, vniuerſæ aquæ naturam ſecum detractam inuehit. Itidē lapis à ſuo pondere dicitur κατασύρεσθαι è loco arduo in decliuē: vt apud Greg. ἀεὶ μὲν ἀνωθούμενον, ἀεὶ δὲ κατασυρόμενον. vbi de Siſyphi ſaxo intelligit. Pulchrè & Arethas comm. in Apoc. c. 9, dicit voluptates carnales τῷ ἑαυτῶν ὀλισθήματι τοὺς δελεαζόμενας κατασύρειν, ad inferos detrahere. Sic Gregor. de Iud. εἰς εἰς Βαβυλῶνα κατασυρέντες ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ob ſua peccata in Babyloniam pertracti. Quibus adde hoc Lucæ, cap. 12, μή ποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτήν, ne te aduerſarius pertrahat ad iudicem, & quaſi obtorto collo trahat, vt Cic. loquitur. Hæc ferè ex Bud. pag. 726 & 727. Idem pagina 726, κατασύρω interpr. Populor, Diripio, Vexo: afferens ex Polybii libro 2, ἀδεῶς ἐπέτρεχον καὶ κατέσυρον τοὺς τῆς χώρας. addēnſque, alibi quoque ſæpe ſic vti. Addit & hunc locum Herod. ex Terpſich. D κατὰ μὴν ἔσυραν Φάληρον, κατὰ δὲ τῆς ἄλλης τῆς Ἀττικῆς πολλοὺς δήμους. vbi per tmeſin κὰτ' μὴν ἔσυραν pro κατέσυραν.

C. ΠΑΡΑσύρω, idem quod παρασύρω & παρατρέπω, ſeu παρατρέπω, Præpoſterè traho, Traho in latus in quod trahere non decet, Peruerto, Diſtorqueo. Greg. εἰς Ἀθανάσ. de quodam ſcelerato loquens, παρασύρων τὴν χρυσῆν τὴν ἀλήθειαν. quo ſenſu Plut. dicit παρασρέφειν τὴν ἀλήθειαν. Idem in epiſt. ad Baſil. δέος παρασυρίσαι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, Periculum eſt ne veritas ab hæreticis peruertatur & deprauetur. ſeu Ne hæretici perperam & peruerſè E interpretentur verbum veritatis, vt B. vertit. Similis locus eſt hic eiuſdē Greg. inuect. in Iul. ὑπὸ τῶν πιθανωτέρου παρεσύρη, trāſuerſus trahebatur. Sic idem, μηδὲ πιθανότητος λόγοις παρασυρόμενος, de eo qui ſpecioſis ac probabilibus argumentis tranſuerſus rapitur ac ſeducitur. Et rurſum, ἁπλότητι παρασυρόμενον, propria ſtoliditate arque imperitia ſeductum, & in diuerſum à cōmoda vita abductum. Et Luc. in Nigr. de voluptate loquens, ὑφ' ἧς δὴ ῥεύσης ἀεννάου τε καὶ θολερᾶ ῥεύματι παρασυρεῖ, καὶ ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντῃ, αἰδοῦς τε καὶ ἀρετῆς. Vbi metaphoricus F huius verbi vſus eſt: proprius verò apud Baſil. in orat. ad diuites, ὡς ἂν οἱ πλημμοὶ αὐτῶν ἀπόστασιν λαβόντες τὴν αὔξησιν, τῷ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὰ ἐνιστάμενα παρασύρουσι, omnia obſtātia, tranſuerſa auferunt. Hæc ferè Bud. pag. 727. Idem ibidem παρασύρειν ait ſignificare etiam idem quod Abſtraho & auello, afferens hunc locum Diodori ex hiſtoria Alexandri, ὥστε πολλὰν μὴν βεαχόνας συὶ αὐτῆς τῆς ἀπίσιν ἀποκόπεσθαι, οὐκ ὀλίγον δὲ τραχήλους παρασύρεσθαι. vbi tamen poſſit παρασύρεσθαι accipi & pro παρατρέφεσθαι, peruerti & deprauari. (Bayf. certè, quod Diodor. Sicul. libro 20 dicit, παρέσυρον ἀλλήλων τοὺς παρτοὺς, ſic vertit, Inter ſe remos detorſerūt) In Hippiatr. (inquit Bud. ibidē) legimus de equo torminoſo, παρασύρεται τὴν κοιλίαν τῷ ἐδάφει, ventrē humi apprimit diſtorquendo. Heſych. παρασύρει expon. non ſolùm παρατρέπει, ſed etiam χαυνοῖ.

C. ΠΕΡΙσύρω, Circumcirca traho. ſeu Circumeundo & obeundo traho. περιφέρω. Gregor. inuect. 2 in Iul. de philoſophis, οἱ τοῖς βαθείαις ὑποῤῥώαις ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ἡμῖν πεδῴνιον. Dicuntur autem περισύρειν τὸ H πεδῴνιον, quoniam ſtolam illam longam huc illuc obeuntes trahunt. nam propriè prolixis ſeu promiſſis veſtibus σύρμα trahitur. Exponitur etiam In diuerſum traho: à Bud. Diſtraho, Diuello, Lacero, Vexo, Diripio: pag. 726, vbi affert ex Polyb. libro 4, τὰ θρέμματα τῆς θεοδωρείσυραντες ἀπήγαγον. Gregorius in orat. de ſancto paſch. οὐδὲ ἀπορριφήσεται καὶ περισυρήσεται, ἵνα μὴ δοθῇ πᾶσι τοῖς κυσὶ καὶ κακοῖς τὸ λόγου σπαρασκήσας, non relinquetur à canibus diſtrahendum & laniandum: de agno paſchali loquēs. Luc. αὖω καὶ κάτω περισύρομαι, Huc illūcque circumagor & inuitus rapior. Bud. pag. 726. Sed hic poſterior locus, quē ex Luciano affert, pertinet potius ad prius περισύρω, ſignif. Circumcirca traho, ſeu rapto. Alii interpr. Huc, illuc abripior & diſtrahor.

C. ΣΥΣσύρω, Diuexo, Contumelioſè tracto. Bud.

B C. ΥΠΟσύρω, Ex imo ſurſum traho, Funditus euello, Stirpitus extraho. Bud. interpr. etiam Imminuo, Subduco. Chryſoſt. comm. in epiſt. ad Rom. capite 12, διὸ καὶ σωματικῶς ὑποσύρει τὸ νόσημα, καὶ καταστέλλει τὸν φλεγμονῶδ. Quo ſenſu alibi dicit ὑποσύθη. Et ſicut ὑποσύειν eſt Subtus fodere vt concidat, Subruere: ita ὑποσύρειν interpretari queas Subtus trahere vt collabatur. Idem Bud. p. 717, ſcribit Greg. in l. περὶ φιλοπλουτίας ſibi videri verbo ὑποσύειν vſum eſſe pro Allicio & ſubdolè attraho, quum ait, ἀεὶ τῷ λύχνῳ τῆς ἡδονῆς ὑποσύρουσα καὶ ἐπανιστῶσα τοῖς C ἀσενεστέροις τοῦ φρονεῖν τέρας.

ΣΥΡΦΕΤΟΣ, οῦ, ὁ, deriuatum à σύρω videtur, tum aliis tum Heſychio, quippe qui exponi à nonnullis dicat συρμὸς ἀκάθαρτος. vbi συρμὸς ἀκάθαρτος accipio pro σύρμα ἀκάθαρτον, ſordes & purgamenta quæ raſtro aut ſcopis corraſa ſunt. Ab eodem exponitur & κονιορτὸς μετὰ κόπρων, puluis ſtercoribus permixtus. Suidæ quoq; eſt κονιορτὸς μετὰ κοπρίων, & ἡ ἐξ αὐέμου συλλεγομένη κόπρος, Stercora ſeu fimus qui à vento cogitur in aceruum aliquem: & κόπρος φρυγανώδης, Sterquilinium (ſeu fimus) mixtum ſarmētis. Poſſis interpretari etiā συρμὸν πὴν κόπρον, de quo ſuprà. Heſiod. certè συρφετὸν accepit pro σύρμα, id eſt aceruo ſtipularum, palearum aut foliorum raſtro ſcopiſve collectorum, in Erg. 2, Χόρτον τ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν, ὄφρα τοι εἴη Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπέταιον. Vbi Procl. & Moſchop. exp. συρφετὸν πτα φυλλάδος καὶ ἀχύρων καὶ τῶν τοιούτων. Redditur συρφετὸς & nomine Quiſquiliæ. Metaph. autem dicitur de vilitū ſeu abiectorū & cōtēptorū hominū turba collecta, ſeu de hominū colluuie. Luc. De hiſt. ſcrib τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πλοῦν δῆμον. Et in Hermot. ἡμεῖς ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρρόμβοι ἐσμὲν, nos promiſcua illa multitudo & plebeia colluuies. Sic comicus quidā apud Athen. l. 9, Ὅταν μὲ ἔλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετόν. Pro quo συρφετὸς etiā συρφετώδης ὄχλος dici, paulo pòſt docebo. Plut. pro aceruo & cumulo, σύρματων modo, ſeu pro farragine, accepit in Polit. præcept. ἥδιστα χλοῖς καὶ βραχεσίοις στεφάνοις, ὧν συρφετὸν ἂν τις ἠνήσαιτο τοῖς πλείστοις. Suidæ συρφετὸς eſt nō ſolùm ἀγυρτώδης ὄχλος, ſed etiam ἀγυρτώδης λόγος, incondita verborum colluuies. Ab eodem & Heſychio exponitur etiam χειμών. Forſan idem quod σύρμα ἀνέμων aut σύρμα κυμάτων, quum rapido tractu tempeſtas obruit aliquem.

Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, adiect. vt quum Lucianus dicit, συρφετώδης ὄχλος, Vilium & abiectorum hominum colluuies. Q. d. Colluuialis quædam multitudo: ſi hoc fingere liceat. Sic Plutarchus De educatione puerorum, τοῖς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρέσκοις καὶ κεχαρισμένοις ὅσπερ δεύοντας λέγων. Luc. in libro De ſaltat. dicit etiam, οἱ μὴν συρφετώδεις καὶ αὐτοῦ τοῦτο ἰδιῶται. pro ὁ συρφετώδης ὄχλος, ſeu ὁ συρφετός. Item συρφετώδης, Inconditus, Incompoſitus in modum τοῦ συρφετοῦ. Plutarchus in ſuo περὶ ἀοργησίας libello, ἐκ πνος λαλιᾶς καὶ συρφετώδους βωμολοχίας.

Σύρφαξ, ακος, ὁ, idem quod συρφετώδης ſeu ὀχλώδης, vt Suidas exponit in hoc loco quem citat, ὅστερ δὲ αὐτὸν πλέον πρὸς πειαύτω μαίνεσθαι δέξαν τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ὀν δυφημίαις αἰσχαλεῖσθαι Πύῤῥον. Lucianus quoq; & Phrynichus ita vſurpaſſe feruntur. Alioquin ſubſtantiuè quoque accipitur pro συρφετὸς ſeu συρφετώδης ὄχλος, vt apud eundem Lucianum in Lexiphane, μετὰ τοῦ σύρφακος βύζιν ὠστιζόμενοι. Et apud Ariſtophanem in Veſp. τὸν σύρφακα τὸν ἄλλον, cæteram vilem multitudinem, ſeu vilem plebeculam: de veſpis.

ΣΥΣ, υὸς, ὁ vel ἡ, Sus, Porcus: παρὰ τὸ σύειν ſeu σύειν, i. ὁρμητικῶς ἔχειν, vt Etym. & Euſt. tradūt. Quod optimè cōuenit cum epitheto Fulmineus, quod Statius

Statius ſui tribuit. Odyſſ. τ, Οὐλὴ τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε A λευκῷ ὀδόντι. Plut. in præcept. ſanit. συσὶν ὀδὶ φορυτῷ μορμανόσαις: vt apud Horat. Amica luto ſus. Odyſſ. κ, σύες χαμαιβυνάδες. Iliad. ι, — σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Aliquanto antè, συὸς σάλοιο ῥάχιν πεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Il. π, σῶν ἀκάμαντα: vt & Iliad. ν, σῦς ἀλκὶ πεποιθώς. quod de agreſti ſue ſeu apro accipiendum eſt. vt Il. ρ, συὸς ἔγκελος ἀλκὴν Καφρίῳ. Aliquanto antè, — συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι τοῖ ἐδένει βλεμεαίνει. Sic à Latinis poëtis Aper dicitur Indomitus: item Trux, Timendus dente. Rurſum Il. ι, — χλωρὸν σῶν ἄγριον ὀρχαθόεντα. Il. μ, B Ἀγριόπρωτον σύεσσιν ἐοικότες. Itidem apud Xenoph. in Cyneg. & Pauſ. Attic. συὸς ἀγρίων θηρᾶν. Et Plut. Symp. 3, σῶν ἄγριον ἀμεγέθη. qui comp. vocabulo σύαγροι nominantur. Rurſum Homer. Odyſſ. σ, — συὸς λιπόβοτείρης. vt apud Ouidium, Vaſtator aper. Item συὸς συβόσια, Odyſſ. λ & ξ, ſuum ſeu porcorum greges: quemadmodum apud Heſiod. in Aſp. συὸς ἀγέλαι χλοώων. Rurſum Odyſſ. ξ, κλαγγῇ συὸς αὐλιζομένῳ. Et Odyſſ. λ, συὸς ὀπιθόπτερα κάρηνα. Et apud Plutarchū, οὔθατα συὸς ὀπτόκων. Cæterùm an ὗς ex σῦς factum ſit, an contrà, C non ſatis conſtare, docebo paulo pòst in Υς.

C. Συοκάστωρ Heſych. exp. συοφορβός, id eſt Subulcus, dicēs eſſe & ὄνομα βαρβαρικόν. At in lex. meo vet. LEGITVR Σύραγρος, ὑοφορβός, ἐρχάτης. Quæ verba apud etymolog. quoque habentur.

C. Συοκτασία, ης, ἡ, Suis mactatio, ſeu Suis cædes, in Epigr. ITEM Συοκτονία ſimiliter pro porcorum cæde affertur ex Dionyſ. De ſitu orb.

C. Συοτρόφος, ου, ὁ & ἡ, Qui ſues alit, Qui porcos alit. Exponitur etiam Apros nutriens.

C. Συοφόντης, Suum interfector. Fœm. Συοφόντις, Suum ſeu aprorum interfectrix. Epigramm. lib. 2 in venat. Σῶν κυνὶ καὶ λόγχαις τῆς πρὶν συοφοίτιδι Μαρκος Μηδὲν ἑλὼν, αὐτὸς τοῖς κυνέσσι ἐκρέμασεν, cum venabulis quibus antea apros conficiebat.

C. Συοφορβός, ῶ, ὁ, Suum paſtor, Suillum gregem paſcens, Subulcus. σῦς τρέφων, vt exp. Heſychius. ET Συοφόρβιον, ου, τὸ, Grex ſuum qui paſcuntur. Itidem Heſychius συοφόρβια exponit συῶν ἀγέλαι: addens & longè aliam interpr. ἢ χοίρων ἀσφαλεῖς δεσμοί. Apud eundem LE- E GITVR Συοβαύζαλοι, συῶν αὐλισθέια καὶ κοιμητήρια, Subilia, Loca vbi ſues ſtabulantur ſeu dormiunt, Haræ. ITEM Συοβοιωτοὶ, οἱ Βοιωτοὶ σύες, porcini Bœoti. nam irridebantur Bœoti ob porcinos mores & immunditias.

C. Σύαγρος, ου, ὁ, Qui ſues capit, Qui apros venatur. ὁ σῦς ἀγρεύων, vt Athen. lib. 9 exp. afferens hunc verſum ex Soph. de cane, Σὺ δ' ὦ σύαγρε, πυλιωτικὸν βρέφος, qui apud Euſtathium quoque legitur, pag. 1872, vbi teſtantur eſſe & nomen proprium. ¶ Alioqui σύαγρος dicitur ὀξὺ F τῶν συὸς τῶν ἀγρίων, vt ibidem Athen. annotat. (Quin etiam vt ibi annotatur, à Siciliæ incolis σύαγρος VOCATVR Ἀγρέδωρος: affertúrque hic locus ex Æſchylo, — ἔδυ δ' ἐς αὔτρον ἀγρέδωρος ὡς, velut aper. Et ex Scira, comico Tarentino, Ἔνθ' οὔτε πυμιλὼ ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ, Οὔτ' ἀγρέδωρος νεμόμενος καπρώζεται. Qui verſus ab Euſtathio quoque citantur pag. 1871. vbi & ipſe ex lexico rhetorico hæc aſcribit, Ἀγρέδωρος, ὁ σύαγρος παρὰ Γαλιώταις: reprehendēs eos qui ἀγρέδωρος expoſuerunt ὁ ἄγρια δωρούμενος: quaſi idem eſſet quod μεγαλόδωρος) VNDE G Συάγρειος SIVE Συάγριος, ου, ὁ, Aprugnus, Qui eſt ex apro. Lynceus Samius in epiſt. ad Apollodor. apud Athen. lib. 9, ἵνα τὰ μὴν ἄγκα τῆς πυγῆ, τὰ δὲ συάγρια μετὰ τῶν φίλων αὐτὸς ἔχῃς. vbi ſine diphthongo ſcribitur, cum diphthongo autem apud Dioſcoridem lib. 2, capite 90, συάγρειον σέαρ. ſicut ἄγκον, μόγδον, ἐλάφειον, & huiuſmodi. ITEM Συαγρίδες, αἱ, pilcium genus apud Athen. lib. 7.

C. Σύαγχος, Sues ſtrangulans, Sues ſuffocans. Heſychio σύαγχος, ῥίζα ἐν ᾗ σύες θηρεύονται. Quibus verbis ſignificare H videtur radicem qua venatores ſolent ſuffocare & capere apros.

C. Συβόσιον, ου, τὸ, idem quod συοφόρβιον paulo antè, Grex porcorum, Grex ſuum qui paſcuntur. Iliad. λ, v. 679, & Odyſſ. ξ, v. 101, Τόσσα συῶν συβόσια, πόσ' αἰπόλια πλα- τέ' αἰγῶν, tot ſuilli pecoris greges. vbi genitiuus συῶν ὀκ πρωτοτασίας additus eſt. Suidæ συβόσιον eſt τὸ χοιροφορβεῖον, quo nomine videtur ſignificari etiam Subile, Hara, Strabulum in quo ſues ſeu porci nutriuntur.

C. Συβωσία apud Poll. legitur lib. 1, cap. 12, συβώτης δ' ἐρεῖς, (inquit) καὶ συβωσία, καὶ συφεοὶ, καὶ σύφοι, καὶ χοιροκομεῖα, ἑρεγμὸς συῶν. Vbi ſi ſynonyma facit συβωσία, συφεοὶ, χοιροκομεῖα, ſcribendum erit potius συβώσια, vt idem ſit cū συβόσια: quod & ipſum accipitur pro haris ſeu ſuilibus, id eſt ſtabulis in quibus nutriūtur porci. Suid. certè συβόσιον exp. χοιροφορβεῖον. quod ſynonymum eſſe puto τῷ χοιροκομείῳ, quod ex Poll. paulo antè habuimus. Sin Συβωσία mendo caret, ſignificabit Suum ſeu porcorum paſtura: ſeu Porculatio, Porcorum nutricatus, vt Varro loquitur. Pro ἑρεγμὸς autem legendum puto ἔρχμος vel ἔρχμα.

C. Συβώτης, ου, ὁ, Suum paſtor, Subulcus, Porculator, vt Columella loquitur. idem quod συοφορβὸς ſeu χοιροβοσκός. Odyſſ. ν, — συβώτῃ εἰσαφικέσθαι. Odyſſ. ξ, — Εὔμαιε συβῶτα. Odyſſ. ρ, — ἀμέλγετε συβῶτα. Vtuntur & proſæ ſcriptores. vt Plato Polit. 2, ἐπὶ τῇ καὶ συβωτῇ πρεσβευόμεθα. Athen. lib. 11, συβῶται καὶ νομεῖς καὶ οἱ ὀν ἀγροῦ, ὡς Εὔμαιος, ſubulci & paſtores. VNDE Συβωτικὸς, ῆ, ὁ, Ad ſubulcos pertinens, Subulcis proprius. vt συβωτικὸν μέλος ſeu αὔλημα, Carmen ſeu cantilena porculatorum, Carmen quod ſubulci ſolēt modulari arundine. Poll. lib. 4, cap. 7, ex Plat. comico, συβωτικὸν μέλος αὐλεῖν. Vbi legitur ET Συβώτεια, haud ſcio an pro συβώτεια ᾠδὴ, Subulcorum propria cantilena: an pro Subulca, Mulier quæ porcos paſcit.

D C. Συφορβὸς, idem quod συβώτης & συοφορβὸς, ſeu χοιροβοσκός. Homerus adiectiuè vſurpauit, dicens Iliad. φ, Ἔρχθέντ' ὀν ποταμῷ μεγάλῳ ὡς παῖδα συφορβὸν, veluti puer aliquis qui porcos paſcit. VNDE Συφόρβιον, ου, τὸ, idem quod συβόσιον, Grex ſuum qui paſcuntur. Apud Suid. legitur ET Συφορβία, ἀγέλη χοίρων, Grex porcorum. Significaret tamen potius Porcorum paſtura: quomodo & συβωσία mihi exponendum videri, ſuprà dixi. Sed nota, hoc vocabulum non in ſua ſerie apud eum poſitum eſſe, verùm poſt σιωοιχήσεται: vt ſuſpicer eum ſcripſiſſe συοφορβία.

Συώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Porcinus, Suillus. Dicitur in hominem immundum & ſpurcum, in modum ſuis amicæ luto. legitúrque apud Suid. συώδεις, ἀπὸ τῶν τῆς ὑείας δλιφωνιμένων. Exponitur etiam ἀμαθής: item Truculentus.

Σύειος, Suillus, Porcinus, Qui ex ſue ſeu porco eſt. vt σύεια κρέατα, ſuillæ carnes. Athen. lib. 3, ἡ δὲ λίθος γίνεται ἐν τῇ ὀρκὶ τῶν ὀρέων, ὡς καὶ ὀν τοῖς συείοις ἡ χάλαζα.

Συϊκὸς, ῆ, ὁ, ET Σύϊνος, Suillus, Porcinus. Ex Epigr. Sed videtur συϊκὸς, vt συώδης, dici etiam poſſe Qui ſui ſeu porco ſimilis eſt immunditie. AT Σύϊλλος apud Plut. in Public. cognomen eſt Latinum Græcis ſcriptum literis, SICVT ET Καπρόριος.

Συαὶ, άδος, ἡ, Sus. Nam Heſychio teſte συάδες dicuntur αἱ σύες, ἑρμηνευόμενον. Apud eundem legitur Σύας, κύων τις πολυρρήνιος.

Σύαινα, ης, ἡ, quod ſuculam interpretari queas. piſcis nomē eſt apud Oppianum: fortaſſis is quem Plinius porculum marinum appellat, lib. 9, cap. 15. Oppianus (inquit Hermolaus Barb. Caſtig. in Plinium lib. 32, cap. 11) duos piſces nominat, σκίαιναν, ab vmbra dictam: & σύαιναν, à ſue. quem proinde Græci recentiores choerillam interpretantur, hoc eſt porculum.

Συῆλαι, Volutabra ſuum, Loca cœnoſa ſeu lutoſa in quibus ſues volutari amant. Heſychio τόποι βορβορώδεις.

Συλωέω, ῶ, Sum συώδης, ſeu συϊκὸς, Porco ſimilis ſum ſpurcitia & immunditia. Annotat enim Suid. Platonem philoſophum συλωεῖν vſurpare pro συῶδες ποιεῖν, & ἀμαθῶς διαστρέφεσθαι. Apud eundem Suidam ITIDEM Συλωία ET Κυλωία, ἀμαθία, σκαιότης, Siniſtra imperitia, Ineptia. quod ex Pherecr. affert. Eadem hæc leguntur in lexico meo veteri, & apud Etymolog. niſi quòd pro κωνεια HABETVR Υλωία: Quod magis probo quàm κυλωία apud Suid. & aliàs ſignificaret Canina ſpurcitia, Canini mores: ſicut

συνία siue ὑλία significat Porcina immunditia, Porcini mores: ὑάδη ἤδη. Hesych. συλία exp. πεζεχή, ἀνδία, addens, ἀπὸ συῶν. ¶ Συλία Suidæ est etiam πολις, id est quædã vrbs. SIC ET Συλὼν vrbis cuiusdã & insulæ nomen est in Ægypto, teste Strab. & Plin. VNDE Συλωάτης ET Συλωίτης, ου, ὁ, Qui ex Syene est, Syene ortus. quorum illud apud Suid. legitur, hoc apud Plinium: qui lib. 36, c.8, Syenitæ etiam lapidis meminit: Circa Syenem verò Thebaidis (inquit) Syenites, quem antè Pyrrhopœcilon vocabant. ¶ Porrò συλὼν à Suida exp. etiam δέρματοθήκη. (AT Συῆν, ἡ συείᾳ, inquit. Item apud eum paulo pòst legitur, Σύειον ἔλαιον, καὶ σταῖμον, ὦ ἐρέοντο οἱ σοφοὶ Κλέων φραπυδίης.) Fortassis autem his verbis, συλὼν, δέρματοθήκη, intelligit ἠκλὼν ἐκ συείου δέρματος, thecam ex corio suillo. Vide συβῶν paulo post.

Σύβαξ, ακος, ὁ, Qui porcinis moribus est. vnde apud Hesych. legimus, Σύβακα, συῶδη. Apud eundem LEGITVR Σόβας, λάγνος: ET Σιβαλλας, ὁ καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. vt significent, Procliuis ad venerem more suis, Salax & libidinosus in modum suis. Esse autem libidinosum animal, ex verbo καταβῶ, & Latino Subare, colligi queat: præterea ex fœcunditate. bis enim quotannis parit.

Συβῶν, idem quod συλὼν, quod dixi videri mihi significare ἠκλὼν ἐκ συείου δέρματος, Thecam ex suillo corio, Suida exponente δερματοθήκη: quum eidem συβῶν sit ἡ δέρματι ἡ αὐλοθήκη, siue φαρέτρα, coriacea tibiarum theca, aut pharetra: afferenti hunc locũ Aristoph. in Thesmophor. circa finem, vbi mulierculæ dicenti, πέρσειν πίνω φέρε, id est d. chmam pro concubitu, respondet Scythes sagittarius Ἀλλ' οὐκ ἔρμα σύβειν· ἀλλὰ σιβῶν λάβε, Nihil nummorum habeo: sed accipe hanc coriaceam sagittarum thecam. Hesych. quoque exp. πεζεχὴν: item αὐλοθήκη, addens etiam, ἡ ἱππικὸς χιτών. Apud Poll. LEGITVR Συβίνη: lib. 7, cap. vii. vbi πιπτικὰς πεχίας recenset: ἡ ἢ αὐλοῦ θήκη, συβίνη. Hesychio autem συβίνη est καρυοβόλιον, hasta qua apri figuntur, Venabulum quod iaculantur venatores in apros: qualis suprà ἡ συφόπις λόγχη, Hasta qua feri sues conficiuntur. Idem Hesych. exp. etiam ἐμβόλιον. Quo verbo rete significari puto quod suibus feris seu apris tenditur: NAM Ἐμβόλιον retium generi à Poluce annumerari, suprà docui, tomo 1, col. 680, A.

Cæterùm pro Συβῶν & Συβίνη alicubi scriptum LEGITVR Σιβῶν ET Σιβίνη. vt apud Poll. lib. 10, καὶ σιβῶν ἢ, πῶν ἢ αὐλοῦ θήκη καλεῖται: quam ibidem γλωσσοκομεῖον appellat, quòd ibi reponantur tibiarum lingulæ. Posterius Σιβῶν pro venabulo vsurpatum legitur non apud λεξικογραφους solùm, verùm & apud lexicographos. Hesych. enim σιβῶν esse dicit ὅπλον δόρατι παρεμφερὲς, Telum hastæ affimile, Spiculum, vt quidam volũt: Suid. ἀκόντιον Ῥωμαϊκὸν, Iaculum Romanis vsitatũ. Diodor. Sicul. ἢ ἄξιον τὰ πρεσβύτερα χρυσᾶ κατασκεύασε, φοῖνικας ἐκ χρυσοῦ λεπτοῦ σιβῶνα ὁλόκληρα κατεσκεύασε. vbi interpr. Hastile. Aliquoties apud Athen. legitur, vt lib. 5, p. 61, editionis Ald. αὐτὸς ἐπὶ τὸν ἐπιφανεστάτου ἀνεκρὶ δύω, ἔχοντες σιβῶνας ὀστρακίνους. Et lib. 12, de Alexandro magno, πολλάκις τῶν Περσικῶν τινὶ ἐπιφανεστάτῳ, ἀνῆκεν ἢ ὤμων, τὸ, τὸ πρῶτον καὶ τῶν σιβῶνα. VNDE Σιβωνίον, ου, τὸ, Parua σιβίνη: Hastula interpretatur Budæus: alii Hastile, Spiculum. Polyb. οἱ γὰρ ὑπὸ τῶν λεγομένων σιβωνίων συμπίπτοντες, τὸν τρόπον ὃν ἢ ἢ πρεσβυτέρων. Eiusdem cum σιβῶν signif. est NOMEN Σιγωνὶς, SIVE Σιγωνὶς. Suidas σιγωνὶς simpliciter ait à Macedonibus vocari δόρατα: Hesych. verò exp. ξύστα δόρατα, item ὀλοσιδήρους ἀκόντια. Exempla huius vsus affert Suid. ex Epigramm. hæc, Τῷδε παρ' Ἡρακλῆ Ἕρμε τὸ σιγωνίον. Item, Τὸν κοῦρε, τὸν πόρον τε, καὶ ἀλκὴν ἐπὶ σιγωνίῳ. Vbi etiam nota, mediam syllabam corripi in σιγωνίῳ, produci in σίγωνον. nisi potius σίγωνον scribendum sit, gemino ν. At apud Hesych. legitur σίγωνι, duplici γ, perperam.

Σιφαὶς, ῆ, ὁ, Subulcus, Porculator. χοιροβοσκὸς Hesychio.

Σφετὸς, ῆ, ὁ, Stabulum suum, Hara porcorum, Suile. πόρος ὅπου αἱ σύες τρέφονται, Hesychio: qui συφεὸν exp. etiam οἱ ἢ ὑῶν οἶκοι. Ipse Homerus satis apertè indicat quid eo nomine intelligat, quum ait Odyss. ξ, v. 13, — συφεοὶ δυοκαίδεκα πίσω Πάντων ἀλλήλων, ὅσσαι σύες. Idem Odyss. κ, Ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξαι ἑταίρων. Vbi NOTA Συφεόνδε adueribialiter positum pro εἰς συφεὸν, sicut οἴκονδε, πόλεμόνδε, pro εἰς οἶκον, εἰς πόλεμον.

Συφεὼν, ῶνος, ὁ, idem. Agathias apud Suid. ὡς ἂν ἐν συφεῶσι καὶ μαίδραις τὰ τῶν Ῥωμαίων μεδιῶντες σφαιρίσματα, in haris & caulis. Suidæ quoque συφεὸς & συφεὼν sunt τόπος ὅπου αἱ σύες τρέφονται.

Συφὸς, ῆ, ὁ, idem, teste Polluce cuius verba citaui in Σιβωνία.

Σύπες vocabant Hippocratis filios, item Panætii & Memnonis, εἰς ὑλίαν καμωδιῶντες, vt annotatur in lex. meo vet. vbi pro ὑλίαν scriptum habetur etiam συλίαν. quorum vtriusque suprà facta est mentio.

¶ Ὑς ex σὺς factum esse traditur in lex. meo vet. σὺς autem ἀπὸ τοῦ σύειν: cuius etymi facta mentio fuit & suprà. Affertur tamen & aliud ibi etymon, nimirum ὡς dici ἀπὸ τοῦ ὑέειν, quoniam id animal φιλεῖ βόρβορον & ὕδατα ὀσφραίνεσθαι. Quam deriuationem sequendo, ὗς prius esse dicendũ foret: sed luto potius amicam esse suem, (vt loquitur Horatius) quàm simpliciter aquæ, nemo ignorat. Atque adeo apud Athen. lib. 9, quidam dipnosophista dicit, προσφέρεσθαι ὁ κομψὸς ὅστις ὑμᾶς σὺν τῷ σῦς ἐπιμόπρῳ, ἀπὸ τοῦ σύειν· καὶ γὰρ ὁ μικτὸς ἔχει τὸ ζῶον ἐκεῖνο. Quinetiam Latinos ex Σὺς non ex Ὑς sumpsisse suam vocem Sus, non dubium est quin multi dicturi sint. Sed parum valida hæc obiectio fuerit, quum Latinos in aliis vocibus aspirationem Græcam in literam S mutauisse sciamus, & Græcos μικρὸς itidem dixisse prius quàm σμικρὸς multi existiment. Adde quòd Homero frequens est huius quoque nominis ὗς vsus, vt Odyss. ρ, — τῷ ὕειον πρόσφ πεδαλῆναι ἀλωήν. Et ξ, Ἀξεσ' ὑὸν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνοισι τέτυκται. Rursum Odyss. ι, — ὑὸν ὀπίσσω. Xen. ὑς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει. Idem, μὴ ἀγριαίνειν ὑοκτόνῳ. sues feros subigere: vt Æschin. ὑς ἀγρίους κωμῳδεῖν. Vbi ὑς ἄγριοι dicuntur sues feri, vt Plin. loquitur, id est Apri, ad differentiam ciciurum & domesticorum, quos ὑς ἡμερίους appellat Aristot. lib. 6 Hist. anim. de quibus intellexit comicus quidam apud Athen. lib. 13, quum dixit, Τὰς ὑς ὅστ' ἀγρίους κρεῖττον ἐξάγχει. Cæterũ affertur præter superiora duo tertium quoque etymon, apud Athen. lib. 9, nimirum τὸν αὐ συμπεσόντα, εἰπεῖν ἐκείνῳ, τὸν εἰς ὄψιν ἀδεπῶτα. Similiter Clemens Alex. lib. 2 Strom. λέγεται γὰρ ἐκεῖ τινὰ τῶν ἐλλοπροσωπῶν, ἐπιμελεστέρως τὰ τῶν, ἐκεῖ τῷ φαιδρῷ εἰς ὄψιν ἢ σταχὺ μόνον ὀπτῶντα. Et Varro De re rust. lib. 2, c. 4, Sus Græcè dicitur ὗς, olim σύς, ab illo verbo dictus quod dicitur σύειν, quod est Immolare. A suillo enim pecoris genere immolandi initium primũ sumptũ videtur: cuius vestigia, quòd initiis Cereris porci immolãtur, & quòd initiis Pacis, fœdus quũ feritur, porcus occiditur: & quòd nuptiarũ initio antiqui reges ac sublimes viri in Hetruria, in cõiunctione nuptiali, noua nupta & nouus maritus primùm porcũ immolant. Hæc inter alia ibi, vbi tamen σύς legitur, non ὗς. ¶ Sunt porrò & θαλάσσιοι ὗς, porci marini: Plin. certè porculum marinum piscibus annumerat lib. 9, c. 15, vt in σκαῖα docui. Athen. lib. 7, οὐκ αὖ ἀμελοῦμεν τῆς λίμνης ὗς ἢ θαλασσίους τοὺς ἰχθύας. Nam vt ἰχθὺς dicitur nomen accepisse ἀπὸ τοῦ ἴσχειν τὸ ἰχθῦ, ita σὺς ἀπὸ τοῦ σύειν, verbo synonymo: vtesque ἀπὸ τοῦ μικτοῦ. Apud eundem, eodem libro, Archestr. Εἰ δ' Ἀλφεὸν καὶ τὸν Πίσσαν τῶν ὡς ἀγρεύῃ, Ἢ κατὰ τὴν πρὸς δυσμὰς ἀκτὴν ἀμμῶδη ἀνιχνεύῃ. Quibus verbis innuere videtur Archestr. piscem illum θαλάσσιον siue limum subruere, & in eo volutari, perinde vt sus in cœno, seu luto.

C. Ὑοβοσκὸς, ῆ, ὁ, Suum pastor, Subulcus, Suarius, Porculator, Porcarius. idem quod χοιροβοσκὸς & συβώτης.

C. Ὑοβότης, ου, ὁ, Idem. Hesychio συβώτης.

C. Ὑοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Sui affimilis, Suis figuram gerens. Item, Figuram gerens literæ Υ. Gorræus, Ὑοειδὲς ἐστὶ ὀστῶν bicorne, pluribus officulis contextum, in similitudinem literæ υ, (quamobrem à quibusdam dicitur ETIAM Ὑψιλοειδὲς) ad radicem linguæ situm. Sunt

etiam qui λαμβδοειδὲς appellent, communi cum capitis futura nomine, à litera Λ, quæ inuersa, non est valde absimilis τῷ Υ. firmamentum est musculorum linguæ & laryngis. Hæc ille inter alia. Vide & Poll. ac Ruf. Ephes. Vide & ἀθεραπίνης. In vulgatis lexicis scribitur ETIAM Ὑωειδὲς.

C. Ὑομυσία, ας, ἡ, Musa porcina: Cantus suum grunitum referens. Aristoph. Equit. Θωμαΐζω τῆς ὑομυσίας αὐτοῦ. de quodam qui dicebatur πῶν ὅ,τι λέγοι μόνον αὐθαδέστατα πῶν λύγον, ἀλλὰ δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν. vbi schol. exp. χοιρωδίας, ἀπαιδευσίας.

C. Ὑοπόλος, ου, ὁ, Qui circa sues versatur, id est Subulcus, Suarius, Porcularius, Porculator. Poll. lib. 7, synonymum facit τῷ ὑοφορβὸς, συφορβὸς, συβώτης.

C. Ὑόστερις, Porcina seris. herba intybo similis, sed minor asperiórque tactu, vt Plin. tradit lib. 27, c. 10, vbi tamen Hyosiris scriptum est.

C. Ὑοφορβὸς, ῆ, ὁ, Suilli pecoris pastor. Vide Ὑοπόλος.

C. Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, Faba porcina, Faba suilla: herba quædã ex eo nominata quòd eius pastu resoluãtur & conuellantur apri, vt prodit Ælianus: addens, id fieri præsenti mortis periculo nisi statim copiosa aqua intus & foris se proluerint. Plin. lib. 25, c. 4, Herculi eã quoq; adscribũt quæ Apollinaris, apud Arabas Altercũ siue Altercangenon, apud Græcos verò ὑοσκύαμος appellatur. Vbi vide plura eius genera: vide & Diosc. lib. 4, c. 69. VNDE Ὑοσκυάμινος, Ex hyoscyamo confectus, Ex altercо seu Apollinari herba cõfectus. vt ὑοσκυάμινον ἔλαιον apud Dioscor. lib. 1, c. 43: quod Plin. quoque hyoscyaminum oleum appellat, ex semine eius herbæ fieri scribens, in loco citato, & lib. 23, c. 4. ET Ὑοσκυαμάω SIVE Ὑοσκυαμέω, Insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Suid. ὑοσκυαμᾶν simpliciter exp. μεμηνέναι, θορυβεῖν, addens ex Pherecr. — ὑοσκυαμᾶς αἰνὴρ γέρων, deliras senex. Eadem habẽtur in lex. meo vet. & apud Etymolog. Apud Hesych. verò ὑοσκυαμεῖς, μαίνῃ: ἀπὸ τῆς πόας. Cæterùm herbam hanc esse δηλητήριον, Dioscor. quoque testatur loco paulo antè citato, dicens μανιώδη καὶ καρωτικὸν: & Plin. lib. 25, c. 4, insaniam gignere capitisque vertigines, mentem capútque infestare, mentem tentare & corrũpere. Et rursum Dioscor. lib. 6, c. 15, ὑοσκύαμος ἢ πιθεὶς ἢ βρωθεὶς παραπλησίως τοῖς μεθύουσιν ὁμοίαν ἐπιφέρει. Et Scrib. Larg. De compos. medicam. c. 49, Altercum (quod Græci ὑοσκύαμον vocant) qui bibecunt, caput graue venisque distentum habent, mente abalienantur cum quadã verborum altercatione, (inde enim hoc nomen herba trahit Altercum) postea sopiuntur, & omni sensu carent, hiuescentibus membris eorum.

C. Ὑσβρίς, SIVE Ὑσπεὶς, Suis pilos habens, Porcinas setas habens. Est animal de erinaceorum genere. Plin. lib. 8, c. 35, Hystrices generat Africa & India, spina contectas, ac erinaceorum genere: sed hystrici longiores aculei, &, quum intendit cutim, missiles: ora vrgentiũ figit, & paulo longius iaculatur. Oppian. quoque lib. 3 De venat. v. 394, scribit, ἀμφὶ τε ῥὶς ὀρεσσιφόρος τρηχείας λασίαις τρίχες πέφρικεν ἐθείρας, Ὁππόταν ἀγρεύσῃ θωρήξατ' ἐλίνων αἰόλα φῦλα. Et quum venatores eum canibus persequuntur, ἔφριξεν ἐθείρας, Καί τ' ὀπίσω νώτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτησι Ἰδὺς ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος. Quæ cum Plinianis consentiunt. Vide & Ælian. & Aristot. Prouerbiũ autem θρὶξ ὑστρίχος, hystricis seta, vide apud Erasm. in Chil. Verùm Opp. loco citato habet ὑσπείλων, ab alio nominatiuo, NIMIRVM Ὑσπειγξ. sic enim ibi, Ὑσπείλων δ' ὅπῃ πέλει κῆρ δάσκιον ὕλῃ Ῥίγιον εἰσδέεν, ὑσδ' ἀρχαλεώτερον ἄλλο. ¶ Suidæ ὑσπειξ est non solùm ὁ ἀκανθοχοιρος siue ὁ χερσαῖος ἐχῖνος, verùm etiã ἐκ δέρματος μετ' αὐτοῦ τῶν περιχῶν μαστὶξ, flagrum ex corio adhuc setis suis munito. Ambiguum verò intelligãtne de suis an de hystricis corio.

ITEM Ὑστριχὶς, ίδος, ἡ, idem quod ὕστριξ. Schol. Aristoph. Pace, ἔστι καὶ ὑστριχὶς ἡμῖον πεῖχας ἔχον ὗς, ἃς ἐν ταῖς διώκεσθαι ἀθροστρέφει κῆρ τοῦ διωκόντων. Quæ apud Suidam quoque leguntur, & consentanea sunt iis quæ in ὕστριξ ex Plin. & Opp. attuli. Annotat autem hæc schol. quum ὑστριχὶς exposuisset ἡ ἐξ ὑείων πεῖχας μαστὶξ, in hoc Aristophan. loco, Ὦ κακοδαίμων, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰς ἐβάλεν σοι Εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ σφαπᾷ, κἀδένδροτόμησέ σ' ἀπὸ νῶτα; Aiunt autem seruos cædi solitos fuisse huiusmodi flagris & ῥυπῆσι, loris. Itaque ὑστριχὶς, perinde vt ὑστρὶξ, significat & hystricẽ & flagellum ex setis suillis. quemadmodũ & ab Hesych. exp. μαστὶξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων περιχῶν.

C. Ὑσκωθα, Succerda, Excrementum porcinum, Stercus suillum: ὑὸς ἀφόδευμα, Hesychio. At Diosc. dicit ὑὸς ἀφόδευμα ἀφοδος, lib. 2, cap. 99, ἀδὶ, ἀπὸ πάντων. Vide & sequens.

C. Ὑσπέλεθος, ου, ὁ, idem. Poll. lib. 5, c. 14, Οἷον κόπρον, ὀνίδια καὶ ὄνθον. Ὅμηρος δ' ὄνθον βοῶν· χέρα, ὑς πέλεθον· πρεσβύτων, ὀξὺ πίωτον. (Vbi tamen perperã pro ὑσπέλεθον LEGITVR Ὑπέλυθον) Vtitur hoc vocabulo Dion lib. 46, p. 197, cuius verba citaui in Οἰσπώτη. Pores autem scribere vel ὑσπέλεθος, quoniã ἀσπέλεθος dicitur: vel ὑσπέλεθος, iugẽdo σ cũ υ. dicitur enim & πέλεθος. Præcedentis autem ὑσκωθα etymon aliud non reperire potui, nisi forsan à κώθη aut κώθων: vnde apud Hesych. κωθώδεος, δυσόσμου: & κωθωνόμους, quod æquiualere existimo τῷ κοπρωνούμου. AT Ὑσπέλεθος, nomen proprium, teste Suida.

C. Ὑσπληξ, SIVE Ὑσπληγξ, (vt ὕσριξ & ὑσριγξ) ηγος, seu ηγλος, ἡ, Scutica qua sues verberãtur, Flagellũ quo subulci porcos agitãt. Hesychio verò est μάστιξ ὁ πλήσσων τοὺς βόας, Stimulus quo agitãtur boues. solẽt enim bubulci logo baculo infigere aculeum quo pungant boues tardius progredientes. Itidẽ à Suida exponitur φεραγέλιον, βάκτρον, ἢ μάστιξ ὁ πλήσσων τοὺς βοῦς. Quæ eadem leguntur in lex. meo vet. vbi etiam additur, ὑπληγα dici διὰ τὸ γίνεσθαι ἢ μάστιγα ἀπὸ τῶν περιχῶν τῶν ὑῶν, quòd vt plurimũ fieret ex setis porcinis. atque hoc pacto idem esset quod ὑστρὶξ siue ὑσπειχίς. Ab eodem Hesych. exponitur etiam παγὶς λύκων, Laqueus quo lupi irretiuntur, aut Tendicula qua lupi capiuntur, Laqueus aut decipulum quod lupis tenditur. Exponit etiã βαλβὶς, quo nomine significantur Carceres, seu Locus vnde dimittuntur qui cursu ad metam cõtendunt siue equi siue cursores: aut Linea recta à qua cursus initiũ sumunt cursores & qui equis πυροδρομοῦσιν ad metam properãt. Pro flagro seu scutica quo incitatur aliquis ad cursum, videtur accepisse Plut. in lib. De deo Socr. p. 1023 meæ edit. ψυχὴ δ' αἰθρώπου μυείας ὁρμαῖς οἷον ὑσπληξιν ἐνιεπαμβῆν, μακρῷ πάντων ὀργάνων ἀυροφωτατόν ἐστιν, αὖ τις κῆρ λόγον ἅπτηται, ῥοπὴν λαβοῦσα πρὸς τὸ νοηθὲν κινεῖσθαι. Referendum huc mihi videtur & hoc Lucillii, lib. 2 Epigr. εἰς ἀγωνιστὰς, pag. 128 meæ editionis, vbi Periclem segnem cursorem videt, Καὶ ψόφος ἰῶν ὑσπληγὸς ἐν ὤασι, καὶ σφαιῶν Ἄλλος, καὶ Περικλῆς δακτυλον ἐπρεσβεῖν. Puto enim ὑσπληγὸς ψόφον eũ nominare strepitum seu crepitum scuticæ quo cursoribus signum cursus dabatur, (quum postea vocarint etiam locum ὑσπληγα siue ὑσπληγα, seu ipsos carceres vnde erupturis cursoribus sonitu flagelli signũ cursus dabatur.) Indicat igitur Lucillius, signũ datum fuisse, & eum qui cursu certabat cum Pericle, iam metam attigisse ac coronã accepisse, quum Pericles ne digitum quidem latum progressus esset: quod extremæ tarditatis & ignauiæ signum est. Alludit ad hunc locum aut certè ad similem aliũ Plut. in Polit. præcept. p. 583 edit. Ald. ὅπου γὰρ ὅθεν τὸ Λάδας λέγουσιν, Ὁ ψόφος ἰῶν ὑσπληγὸς ἐν ὤασιν, ἐνθα καὶ ἐστεφανῶτο πρεσβύτων ἢ θριαμβῶν ἢ γραπτῶν ὅπφαι ὡς, οὔτε οἱ φθονοῦντες ἔτι οἱ καταφρονοῦντες ὁμοίως ὅπῃ πύπτων ἰρύσιν. significans inuidiã aut contemptum nihil posse, quum is cui inuidetur, iam metã summorum honorum attigerit, curriculo strenuè & egregia pernicitate confecto. Igitur Brodæus, ad perficiendum epigramma illud Ladæ, illi hexametro, Ὁ ψόφος ἰῶν ὑσπληγὸς ἐν ὤασι καὶ σφαιῶν, hunc pentametron adiicit, Νικῶν· οἱ δ' ἄλλοι πρὸς δρόμον πύτρεπίσαν. vt significet, Ladam, vix scutica dato cursus signo, iam ad metam peruenisse & coronam abstulisse, quum alii ad curriculum se adhuc accingerent. Nam ποδωκέστατον fuisse hunc Ladam, patet ex lib. 4 Epigr. pagina 295, vbi in ipsum quidam hoc epigramma lusit, Λάδας, τὸ τάχιστον εἴθ' ἥλατο εἴτε δίεπτο. Δαιμόνιον τὸ τάχος: & paulo pòst ei tribuitur βάσις πνθμάτος ὠκυπόρη, gressus pernicitas ventum superans. Videtur huc respexisse Lucianus quoque, quum in Timone dicit, ὅμα γοῦν ἔπεσον ἡ ὑσπληξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, vix scuticæ crepitu signum

curriculi datum fuerat quum præco me victorem renuntiat & coronandum. Et in lib. De calumn. ὁ ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ἱππηγοῦ ἀδοῦς καταπεσούσης, μόνον τὸ πρόσωπον ἔριθος, καὶ πῶς ὀξύνειαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἂν πᾶς ποσὶ πῶς ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, πῶς πλησίον ὑδέν κακουργεῖ. Vbi quum dicat τῆς ἱππηγοῦ καταπεσούσης, & in præcedente loco, ἅμα ἔπεσε ἡ ὑππηγὲ, puto ἱππηγὲ nominatum fuisse etiam repagulum, aut funem obtentum cursoribus seu τῆς ἱπποδρομοῦσι, quo laxato deiectóque curriculum ingrederentur. Quam opinionem confirmatum iri puto his verbis Pausan. Eliacῶν lib. 2, pagina 156, ἑκατέρα μὲν δὴ πλοῦς τῆς ἱππαφέσεως πλέον ἢ τετρακοσίους πόδας παρέχεται τῷ μήκει· ὠκοδόμηται δὲ ὀρθῶς οἰκήματα· ζεῦγη τὰ κληρωτὰ οἰκήματα διαλαγχάνουσι οἱ ἱππόται ἐς τὸν ἀγῶνα τῶν ἁρμάτων· πρὸ δὲ τῶν ἁρμάτων, ἢ καὶ τῶν ἵππων τῶν κελήτων, δίκυκλοι καλοῦσι αὐτὴ ἱππήλατος. Et mox, πρῶτοι μὲν δὴ ἑκατέρωθεν οἱ πρὸς τὰ στόματα τῶν ἀγκιστρίων, χαλάσαντες ἱππηγές, καὶ οἱ κατὰ πύπτις ἐστῶτες, ὀκτὼ ἵππους ἅμα τοῖς πρόσθεν θέοντες τε δὴ γίνονται κατὰ τὴν ἐλληνόπαν ἔσωθεν τῶν δευτέρων πάλιν· καὶ τίνι καῦται χαλάσαντες ἱππηγὲς οἱ ἐν τῇ δευτέρᾳ πάλῃ, & tũc laxatur funis qui prætẽditur secũdo ordini. Suidas quoque exponit ἀρετηρία, (sicut in præcedente Pausaniæ loco synonyma habet ἀρέστη & ἱππαρέστη) afferens hunc locum ex quodã quem nõ nominat, ὁ δὲ, καθὰ φῆσι ὁ ἱππηγὲς, ἐπίμυος ὤν, οὐ αὐτὸς ἦκε. Item hũc ex Iosepho, εἰ δὲ ἔστιν ὡς φῶ ἐφ' ἱππηγὲς, ὀξύμαλ ἐπίμυοι Itidem Pollux lib. 3, καὶ ὅλον ὡν ἀρίστου, ἀρέστης, ἢ ἱππηγὲ, καὶ χαμαὶ καὶ βαλεῖν. Quibus repagulis, siue carceribus vnde curritur, opponitur καμπὴ siue ἰύνη, meta vbi subsistũt & pedẽ reflectunt. Annotatur in lexico meo veteri ἱππηγὰ vocari πῶς ἀρετηρίαν ἐξῆς τὸ ὀκεῖσε πλήθεσθαι τῇ μάστιγι τὴν ἵππον. Solẽt certè equi curriculum ingredientes scuticis incitari vt currant velocius. ‖ Hesychio Ὑποπληγὲ est non solùm ἀρέστης, ἀρετηρία, sed etiam ὁ ὑν (quæ duo verba suppleo) τῇ γῇ πάσσαλος, & ὁ κεράστης κρίκος, Paxillus terræ infixus, Annulus corneus. Idem ἱππηγὰ exponit etiã τὸ ῥόπτρον τῆς στρεχλίδος. Præcedẽti autem ἱππηγὲ significanti πάσσαλον aut κρίκον κεράστον, synonyma est apud eundem VOX Ὑσσακὸς, SIVE Ὑσσακὰς, AVT Ὑσσαγὲ. Sic enim apud eum legimus, Ὑσσακὸς, ὑσσακὸς, ὑσσαγὲ, πάσσαλος κεράστης, paxillus corneus. Itidémque in lexico meo veteri ὑσσάκας exponitur πασσάλους.

ITEM Ὑσπλάξ dicitur pro ἱππηγὲ: à πλάτη significante πληγὴ: vnde πλάσσω τὸ πλῆσσω. Suidas certè ἱππλάπιδος exponit ἀφέσεως, βαλεῖδος, in hoc loco Aristophanis, αἰφῶ ἀπὸ μιᾶς ἱππλάπιδος ἀπήλασαν πᾶς εἶδρας ἀπὸ τῆς ὑσσάκτων. vt sit, ἀπὸ μιᾶς ἀφέσεως, siue ἀπὸ ἑνὸς κανόνος, vno consensu: more eorum qui ex vnis erumpentes carceribus, a quali ferè cursu ad metam contendunt. Nisi malis, Vno consensu, veluti boues quæ vno eodémque stimulo agitantur. Vbi nota ETIAM Ὑσσάκτων, quod exp. χωμωδεῖσθαι αἰδοῖοι.

C. Ὑς πολέω, ῶ, Circa sues versor, Porcorum pascendorum curam habeo, Porcos pasco. vnde apud Hesychium, Ὑς πολεῖν, συβωτεῖν, Suilli gregis pastorem esse. Suprà autem ex Poll. habuimus ὑσπολὸς pro συβώτης. Sed nota ET Συβωτεῖν, quo Hesychius vtitur in exponendo ἱππολεῖν.

C. Ὑφορβὸς, idem quod ὑοφορβὸς, vt συφορβὸς idem quod συοφορβὸς. id est Suilli generis pastor, Suarius, Porcarius, Subulcus. Legitur apud Gell. lib. 13, cap. 9, & Latinè redditur Subulcus.

C. Ὑάχη, ης, ἡ, Anginа porcina, Anginæ species qua sues corripi solent. vt & Plin. lib 8, c. 51, testatur suillum genus morbis esse obnoxium, anginæ maximè & strumæ. Alii interpr. Angina, quæ cum tumore exteriores fauciũ partes occupat, eo quòd suum colla sæpius hac inflammatione afficiantur. Item à canibus κυνάγχη vocatur. Vide Συναγχὴ, tomo 1, col. 57, D.

Ὑώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Suillus, Porcinus, Sui similis. Plerunque de homine cuius mores suilli sunt, seu Qui spurcus & immundus est in modum suis. Vel etiam Qui stupidus est & crassus ac insulsus vt pecus suillum. vt schol. Aristoph. dicit Phænippum ὅτι ἀμαθίᾳ βαλλόμενον ab Aristophane κωμῳδεῖσθαι εἰς νεφ. VNDE

Ὑωδία, ας, ἡ, Porcina insulsitas, Porcina stupiditas ac crassa imperitia. Aut Porcini mores. Quo sensu à scholiaste Aristophanis, filii Hippocratis dicuntur βαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν, in hoc loco Nubium, Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλιτομάμαν. Quæ verba Suidas afferens, tradit & ipse eos κεκωμῳδῆσθαι ὡς ὑώδεις πνας καὶ ἀπαιδεύτους. Sed & apud Athenæum lib. 3, quidam dicit, μήτηρ τῶν Ἱπποκράτους ἦν, οὗς εἰς ὑωδίαν κεκωμῳδεῖσθαι οἶδα. Similiter eosdem Hippocratis filios Eupolis vocat ἐμβολίμους πνας, Βλιχωπὰ τέκνα, καὶ ὑδαμοῦ τῶν ζῶντι. Eodem significatu quo ὑωδία hic dicitur, habuimus suprà συνία, & habebimus paulo pòst ὑπνία: quibus æquivalet Βοιωτία ὑς, Bœotica sus. de quo Erasm. in Adag. Sed in versu illo Aristoph. pro καί σε καλοῦσι, puto legendum καλέστισι δέ σε, vt metri ratio in eo sit eadem quæ est ibi in cæteris, qui nimirum, quatuor ab initio syllabis demptis, sunt heroici.

Ὑείος, ᾱ, ὁ, Suillus, Porcinus. idem quod σύειος. Athen. lib. 7, πῶς κοιλίαν ἐχῇ ὁμοίαν τοῖς ὑείοις. Idem lib. 9. τὰ ὑεῖα καὶ ἀρνεῖα κρέα. Luc. sine substantiuo κρέας, in lib. De hist. scrib. συείων καὶ λαγῴων προσκειμένων, carnibus suillis. Et apud Suid. ἐκφραδήσεται ὑείων.

Ὑεικὸς, ᾱ, ὁ, idem. Afferitur enim ex Poll. ὑεικὸν κρέας, suilla caro. vt βοεικὸν dicitur bubula. In lexico meo veteri HABETVR Ὑικὸς, sine diphthongo, vt ὕικὸν δέρμα. vbi tamen ὑεικὸν dicitur potius vsurpandum esse pro ὑὸς ἴδιον, siue χοῖρος ἔριον. Apud Suidam verò cum diphthongo, Ὑεικὸν, ὑὸς ἴδιον, χοῖρος ἔριον, cum hoc exẽplo, λέγεται τοῦ Σωκράτους, ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ τοῦ Εὐθυδήμου, εἰπεῖν ὅτι ὑεικὸν αὐτῷ δεκεῖν τὸν πρῶν ὁ Κρίτων, Εὐθυδήμου προσκεκοπτοῦντος ὅτι μωῶ, ὡς τῶν τὸ ὑῖῆμα τῆς λίθου. Solent enim porci prurientes ad lapidem aut lignum aliquod terga fricare. Vbi nota & DIMIN. Ὑίδιον, Sucula; Porculus, Porcellus.

Ὑάς, ἀδος, ἡ, Sucula, itidem vt συὰς suprà. Ὑάδες (vt Eust. ex lexico quodam rhetorico annotat) dicuntur βάκχαι πεφῆναι τοῦ Διονύσου: atque adeo ipse Bacchus ab eis DENOMINATVR Ὑὰς secundum quosdam, qui Ὑὰς dicunt esse ὅτι κλῆσιν τοῦ Σαβαζίου. Et sic ὑάδες eædem fuerint quæ θυάδες & μαινάδες: & ὑὰς idem qui & μαινόλης. Ac reuera ferebantur quodam furore thyades seu bacchæ, de quibus Ouid. Nunc feror vt Bacchi furiis Eleides actæ, Quæque sub Idæo tympana colle mouent: quemadmodum & sues plerunque, præcipuè feri. Itidem ab ὗς quidam Latinorum ὑάδας denominatas putarunt, & interpretati sunt Suculæ: sunt autem ὑάδες stellæ quædam quæ tauri caput constituunt. Quorum ignorantiam his verbis reprehendit Tullius Tiro apud Gell. lib. 13, c. 9, Adeo veteres Romani literas Græcas nesciuerunt, & rudes Græcæ linguæ fuerũt, vt stellas quæ in capite tauri sunt, propterea suculas appellarint, quòd eas ὑάδας Græci vocant: tanquam id verbum Latinum Græci verbi interpretamentum sit, quia Græcè ὗς, sues Latinè dicantur. Sed ὑάδες οὐκ ἀπὸ τοῦ ὑὸς, ita vt nostri opici putauerunt, sed ab eo quod est ὕειν, appellantur. nam & quum oriuntur & quum occidunt, tempestates, pluuias, largósque imbres cient. Pluere autẽ Græca lingua ὕειν dicitur. Gellius tamen aliquo modo eos excusat, vt ibi videbis. Itidem Cic. De nat. deor. lib. 2, Tauri caput stellis cõspersum est frequentibus. Has Græci stellas ὑάδας vocitare fuerunt, à pluendo: (ὕειν enim est pluere) nostri imperitè suculas, quasi à suibus essent, non ab imbribus, nominatæ. Similiter Plin. lib. 18, c. 29, Hoc est vulgo appellatum sidus Pallilicium, quoniam XI Cal. Mart. vrbis Romæ natalis, quo ferè serenitas redditur, claritatem obseruationi dedit: nimborum argumento ὑάδας appellantibus Græcis has stellas. Quod nostri à similitudine cognominis Græci, propter sues impositum arbitrantes, imperitia appellauere suculas. Hoc sidus vehemens est, & terra marique turbidum: tam in ortu suo quàm occasu tempestates, pluuias, largósque imbres concitat. Plura lege apud eundem lib. 2, c. 42, Vitruu. lib. 6, cap. 10, Hyginum lib. 2: & apud Græcos, Hesiodum, Proclum, Galen. lib. 1 in Hippocr. lib. 1 Epidem. Idem etymon confirmant doctissimi etiam

quique apud Latinos poetæ. Virgilius enim pluuias appellat, Horatius tristes: & Ouid. Fast. 5, Nauita quas hyadas Graius ab imbre vocat. Sic Statio inserena hyas dicitur, Claudiano nimbosa. Necnon & Hesych. ita dictas innuit quoniam κατὰ πῶς ἀναπολῶ αὐτῶν ὑετὸς γίνεται. Eust. quoque istius etymi meminit, qui tamen ait fortassis etiam sic nominatas esse quoniam literæ υ sunt παρεμφερεῖς, vel ab ipsorũ fratre Hyante: de quo, sicut & de ipsis hyadibus, vide quæ refert Il. σ, enarrans hunc versum 486, Ἀλιῴδας θ' ὑάδας τε τό, τε δένος Ὠρίωνος.

A Υάς, genit. Ὑάντος, Filius Atlantis & Æthræ, frater hyadum. vt docet Eust. pag. 1155. ‖ Pind. schol. scribit ὕαντας priscis tẽporibus dictos fuisse qui Bœotiã incolebant: gentem barbaram agrestémque. proinde à quibusdam deprauata voce ὕας nuncupatos fuisse scõmaticè, videlicet ob porcinos & insulsos mores. (quò pertinet prouerbium, Bœotica sus) Stephanus tradit fuisse gentem finitimam Alalcomeniæ: alio nomine dictos Ὑαντίους & Ὑαντίνους: vbi affert & fœmin. Ὑαντία & Ὑαντίνη: addens, Ὑαντίαν nominatam fuisse & Locrorũ quoddam oppidum. Ibi igitur NOTA Ὑάντες ET Ὑάντιος SIVE Ὑάντινος: ITEM Ὑαντία.

ITEM Ὑάντη à sue vocabantur tribules quidam Sicyone, teste Herodoto libro 5, vbi scribit Clisthenem Sicyonios mutatis tribuum cognominibus derisisse, quoniam nimirũ ὅτι ὑὸς τε καὶ ὄνου τοῦ ἐπωνυμίας μεταπιθεὶς, αὐτὰ τὰ πλευτῶν ἐπέθηκεν, sua tribu excepta, cuius tribules vocabat ἀρχελάους, cæterarum verò quosdam ὑάντας, quosdam ὀνεάτας, quosdam χοιρεάτας.

Ὑαῖνα, ης, ἡ, itidem Sucula aut Porcella. Piscis nomen est quem suprà appellari σύαιναν dixi. vocatur etiam ἰς, vt innuit Athen. lib. 7, ex quo attuli quædam in illo ipso vocabulo. Numenius apud eundem Athen. lib. 7, Καὶ θαλίδα στεφανῶσαι ὑαιναί τε πείγλω τε. Plin. in fine libri 32, Et hyænam piscem vidi in Ænaria insula captũ, caput exerentem. ‖ Est ὕαινα feræ etiã nomẽ, de qua vide Plin. l. 8, c. 30: Oppian. Cyneg. l. 3: Aristot. Hist. anim. l. 6, c. 31, & lib. 8, cap. 5. Rursum Plin. hyæniæ gẽmæ meminit, lib. 30, cap. 11. Hyæniæ ex oculis hyænæ, & ob id in vase inueniri dicuntur, &, si credimus, linguæ hominis subditæ futura prædicere. Certè multos vsus magicos præstare hyænam idem tradit, necnon Plutarchus aliquot in locis. VNDE Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, Hyænula, piscis per diminutionẽ dictus, qui & ὕαινα. Epicharm. apud Athen. l. 7, ὑαινίδες βούγλωσσοί τε.

Ὑλωία, ας, ἡ, idem quod συλωία & συωδία siue ὑωδία. id est Mores suilli, Porcina insulsitas, Porcina stupiditas, Suillum ingeniũ. Aristoph. in Pace, vtitur hoc vocabulo, apud quẽ Trygæo quærenti sacrificétne ὑὶ παχείᾳ μεγάλῃ, respondet chorus sibi id non placere, Ἵνα μὴ ῥθύπαν Θεαγήνους ὑλωία. id est μωρία, ἀμαθία, inquit schol. quoniam videlicet Theagenes διεβάλλετο εἰς μαλακίαν καὶ ὡς μωρὸς καὶ ὑώδης. Idem schol ὑλωίαν ibi exp. δυςωδίαν porcinam. est enim porcus animal immundum ac spurcum fœtidúmque, ex luto in quo volutari amat, interdum ex suo ipsius fimo non minus malè olente. Sic idem schol. in Equit. quum ὑομισία exposuisset χοιρωδία, ἀπαιδευσία, ὑλωία verò μωρία, attulissétque locum Aristophanis ex Pace iam citatum, subiungit, quosdam ὑλωίαν intelligere ἢ ὃν τῶν χοίρων δυςωδίαν, οἵπερ δεμφόροις ἐδέσμασι χρώμενοι δυςώδη ἀποπατοῦσι καὶ εἰς βόρβορον δεμλύουσιν. In lex. meo vet. ὑλωία exponitur σκαιότης & ἀμαθία, annotatúrque pro eo dici & συνία. In eodẽ hæc leguntur, post verba iam citata, καὶ Ὑλωῶν, σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν καὶ συλωῶν ὠσαύτως: à NOMIN. Ὑλωὸς ET Συλωὸς, idem significantibus quod ὑώδης & ὑικὸς, siue συώδης & συικός. id est, Qui porcinis moribus est, aut Qui porci modo stupidus est & insulsus. vnde priora duo ὑλωία & συλωία deriuata sunt. Eodem significatu DICITVR Ὑλωδὴς, vt apud Suidam Ὑηνδὴς, ὁ σκαιός. VNDE Ὑλωεία deriuari potest, quod apud eundem legitur, afferentem hæc verba ex quodam quem non nominat, ὀν πάσῃ ὑλωείᾳ καὶ νδοῦμενος. id est, in omnibus spurcitiis porcinis. Ibidem, ἡ καὶ ῥθυμεὰ ὑπὸ τρυφῆς ἀκολουθοῦσα διεφθαρῶσιν, δειλία συῴκοις καὶ πάσῃ ὑλωείᾳ, γαστρὶ καὶ αἰδοίοις ἀεὶ τὴν δυσαιμονίαν μετιοῦσα. Legitur apud eundem & Ὑλώων, σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν, à NOMIN. Ὑλωὸς, idem significante quod ὑλωός. Xenophõ. ὑπνα θρέμματα vocat suillum pecus: apud eundem, καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλ' ὑλωῶν πνῶν μᾶλλον ἢ θρεμμάτων. Ex ὑλωὸς siue ὕλωος est VERB. Ὑηνέω, ῶ, Sum ὕλωος seu ὑώδης, Sum insulsus in modum porci. Quo verbo vsus est Plato, ex quo Suidas hæc affert, οὐ μόνον αὐτὸς ὑλωεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας, τοῦτο δρᾶν ποιεῖς τὰ συγγράμματά μου. ἀναπείθεις. In lex. meo vet. ὑλωεῖς exponitur ὑικὸν ποιεῖς, καὶ ὀζῶδες, Porcum imitaris, Porcum agis, Porcinum fœtorem excitas. aut etiam Porci more insulsus es. iuxta prouerbium Bœotica sus. Taxabantur enim Bœoti ob porcinos & insulsos mores: vnde & Pind. in Olymp. dicit, ἐπεὶ τ' ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσι λόγοις φθίγγομαι, Βοιωτία ὑς. vbi schol. annotat, Bœotos olim fuisse dictos ὕαντας: sed ob agrestes rusticósque & inconditos mores ὕας deprauato nomine nuncupatos: quod scõma in alios etiam dimanauit postea, qui rudes, inconditi & moribus rusticanis essent. Qua de re plura vide apud Erasm. in dicto iam prouerbio. Horat⁹, Bœotûm in crasso iurares aere natum.

In v. l. HABETVR Ὑπία, ας, ἡ, Fœtor suum, quasi ὑὸς πνοή. Quod vocabulum nec apud Poll. nec apud Hesychium, nec apud Suidam, nec Etymologum, vel Eustathium, inuenire potui: ac propterea suspectũ habeo, existimans ex ὑλωία esse deprauatum. Nã simile ex πνέω compositum me videre non memini.

Ὑολλὸς Hesychio πόπος συῶν βορβορώδης. quo significatu suprà habuimus σύλλαι ex eodem. Fortassis autem compositum est hoc ὑολλὸς ex ἰς & ἑλίσσω, ex quo & ἕελλα: vt significet Locum cœnosum, seu lutosum, in quo porci amant εἱλεῖσθαι & volutari.

Ὑσηία, ας, ἡ, Suum immolatio, Festum in quo sus immolabatur. Athen. lib. 3, Ἀρχῆσι Ἀφροδίτῃ ἰς θύοισι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται ὑσηία. Qua de re vide & nonnulla suprà in Υς. Videtur igitur hoc vocabulum compositum esse, & dictum quasi ὑὸς θυσία.

Ὑ PAΞ, Mus: nomen accepit à suillo rostro vt apud Nicand. tradit schol. in Alexipharm. v. 37, de herba quam μυοκτόνον appellant, Γαμπίδλω ὑσκας λιχμήσας ἠρήμωσεν, mures extinxit: ibi inquam schol. ὑσκας exponit τοὺς μῦς, addens Æolicum esse vocabulum. λέγεται γὰρ (inquit) ἰς ὁ χοῖρος, καὶ ὑσαξ. ὑσκας δὲ λεῦ τοὺς μῦς ἐκάλεσε, διότι παρεοίκασι χοίροις τῷ ῥάμφει.

Ὑ NIΣ, SIVE Ὑνὶς, εως, ἡ, Vomer: ferramentum rostratum, quo aratrum findit terram. Poll. libro 1, vocat τὸ ἀρόσιον σιδήριον: addens, eius τὸ ἄκρον, vocari νύμφιον. Pulchrè autem Plutar. exponit quid sit ὕνις, & vnde nomen inuenerit, lib. 4 Sympos. problem. 5, his verbis, τὸ δὲ ὦν ἀπὸ τῆς χρείας καὶ πιθανῶς λέγεται. (nimirum apud Ægyptios) πρῶτον τὸ χάσασα τῷ πρεσβύτατον τῆς ὀρυχῆς (ὥς φασι) τῷ γῇ, ἴχνος ἀρόσιον ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον. ὅθεν καὶ πεῦσμα γενέσθαι τῷ ἐγκαλείῳ λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὑός. Et in Romulo, pagina 42 meæ editionis, ἐμβαλὼν ἀρότρῳ χαλκῆν ὕνιν, ὑποζεύξας δὲ βοῦν ἄρρενα καὶ θήλειαν, αὐτὸς ἐπάγη πρὸς ἐλαύνων αὔλακα βαθεῖαν πῆς πέρμασι. Vbi etiam addit, arantem sequi qui καταρρέφει εἴσω αὐ ἀνίσκει βώλους τὸ ἄροτρον. Et mox, τὴν ὕνιν ὀξελόντες, excẽpto vomere ex aratro. Vbi gemino ν scribitur, sicut & apud Hesiodum libro 2 Eig. Simplici ν in superiore loco Plut. & lib. 6 Epigr. — καὶ φιλόγαιοι ὕνιες.

Apud Hesych. legitur non solùm ὕνις, SED ET Ὑννὴ, itidem pro τὸ τῶν ἀρόσεων σιδήριον τὸ τίμονα τῷ γῇ. Apud Tzetzen verò legitur, Ὑνὶς, ἔστι τὸ τοῦ γῆς ξύλον τῶν ἀρόσεων εἰς ὃν ἡ ὕνις, ἤγουν τὸ σιδήριον, ἐμβάλλεται: manifesto errore pro ὕννις. Rursum Hesychio ὑννὴ est αἴξ, Capra: SICVT Ὑνναὶ ab eodem exponitur αἴξ ἀγρία, Capra agrestis, seu fera. Apud eundem LEGITVR, Ὑννος, πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας πρὶν κυηθῆναι. Cuius vocabuli meminit & scholiastes Aristophanis Pace, vbi ait, Ναύνοι γὰρ λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων, ὕννοι λέγονται. Igitur sicut ναύνοι dicũtur pusilli homunciones, Latinis quoque nani & pumiliones: ita ὕννοις vocari dicemus equuleos, seu equos paruulos, qui veluti nani & pumiliones sunt in equino genere. Vocabitur ergo Pumilio equus, vt Columella

dicit Pumiliones aues. nam & in volucrũ genere sunt pumiliones, veluti in gallinaceo videre est. A Latinis eiusmodi equulei vocantur Manni & Mannuli, vt à Lucretio & Horat. & Propert. ac Martiale, & Plinio iuniore.

Verũm ET Ἰππὰς scribitur proinde: ITEM Ἵππος. Tradit enim Hesychius quosdam ἵππας vocare [illegible] mulum aut equulum qui non crescat. Ipse verò ἵππος esse dicit [illegible] contrà [illegible] esse partum equæ ex asino aut mulo conceptum, vt Aristoteles in fine 1. De gener. anim. quũ dixisset [illegible] mulam gignere posse [illegible] & hic [illegible] Sed [illegible] Proculus libro 8. capite 44. [illegible] & equus generant [illegible] est in [illegible] & equa [illegible] libro 8. capite [illegible] Quibus ADDE [illegible]

ΣΦΑΔΑΖΩ.

[illegible] Iugulo, Macto, [illegible] Hesych. [illegible] Suid. [illegible] Iugulum, Macto, [illegible] Burip. [illegible]

Poll. dicit fuisse appellatum πέλοις ὄνομα, ὅθεν τὸ καταβαλλομένῳ ὑπὸ τῶν θυομένων. videtur igitur fuisse pecunia aliqua quæ pendebatur pro mactata seu iugulata hostia.

Σφάκτεια, ας, ἡ, Iugulatrix, Mactatrix, Sacrifica. Vnde apud Suid. in quodam loco σφάκτειαι, quod exp. ἱέρειαι.

Σφαγή, ῆς, ἡ, Iugulatio, Mactatio, Cædes. Lucian. De hist. scrib. κατέξαι τὰ τὸν μέγιστον τοῦ σκύφων, ἑνὶ τοῦ θραυμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγήν, vno ex illis fragmentis vsum esse ad iugulandum. Plutarch. σφαγὰς ὑποφορούμενοι καὶ φαρμακείας, suspicantes fore vt iugularentur aut veneno tollerentur. Demosthen. σφαγὰς ἐποίησε; cædes fecit. B Itidem Isocr. De pace, σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο. vt Hirt. Iugulatione oppidanorum facta. Gaza verò dixit, εἰς σφαγὴν ἑκούσιον ἑμαυτὸν δίδωμι ὑπὲρ τῆς πολιτείας, pro eo quod Cic. De senect. Me pro rep. deuoueo. ‖ Σφαγή, Iugulus seu Iugulum: pars illa colli qua aliquis iugulatur: Polluci, τὸ κοῖλον οὗ διεῤῥᾶσιν αἱ κλεῖδες, qui tamen alibi esse dicit τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον, concauitatem illã quæ sub pectore est: vtraque certè parte solent interimi qui interimũtur. Thuc. lib. 4, οἵδε τὰς σφαγὰς καθιέντες, σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον. id est, εἰς τὸν τῆς κλεῖδα μέρος, δι' οὗ καθιᾶσι τὰ σιδήρια οἱ θέλοντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν. id est, Adactis in iugulos iaculis se interimebant. seu Iaculis sibi iugulos aperiebant, Iaculis sibi iugulos resoluebant, seu confodiebant. Sic Plutarch. περὶ ἀδρεκφαγίας lib. 2, εἰς σφαγὴν ὑῶν ὠθοῦντες ὀβελοὺς διαπύρους, in iugulos suum quos mactant, adigentes verua candentia. Plut. in Galba, σφαγὴν προπείνων, iugulum protendens. Quo signif. dicit Ouid. Date iugulũ cultris: & Quintil. lam præbendus erat iugulus. Quibus adde hoc Cic. Vt apertè iugula sua pro meo capite P. Clodio offẽtarint. D Virg. dicit etiam, Ensem accipit iugulo. item διὰ τῆς σφαγῆς, per iugula, Aristot. lib. 4 Hist. anim.

C. Παρασφαγίς, ίδος, ἡ, Pars iugulo vicina. Poll. lib. 2, κλειδῶν δὲ, τὸ μὲν πρὸς ὤμοις πλάτος, ἐπωμίς· τὸ δὲ πρὸς τράχηλον, παρασφαγίς, clauicularum ea pars quæ collo vicina est, παρασφαγὶς nuncupatur.

Σφαγίς, ίδος, ἡ, idem quod σφαγὴ illud quod à Polluce exponitur τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον, alio nomine αὐπκάρδιον dictum: Hesychio est τὸ πρεσκάρδιον, Præcordia, Pars illa concaua pectoris quæ aorte cor sita est, seu E cordi obiecta. Ab eodem Hesychio exponitur etiam πυμὴ, vt idem sit cum σφαγή, significans Iugulatio. Nisi fortè scribendum πυμεὶς, id est culter, seu ferrum quo iugulum alicui præciditur. Quo significatu Poll. vsurpat quum libro 10 ait, τοῦ δὲ μαχείρου σκεῦαι, κοπίδες, σφαγίδες. id est, Cultri quibus resoluunt seu feriunt iugulos pecorum mactandorum. VNDE Σφαγίδιον, ου, τὸ, Cultellus quo iugulum alicuius petitur. Suidæ est τὸ τοῦ μαχείρου μαχαίριον.

Σφαγίτης, ου, ὁ, Iugularis, Ad iugulum pertinens. Cels. libr. F 4, cap. 1, In dextra sinistráque ora guttur, venæ grãdes, quæ σφαγίτιδες nominantur. Vbi fœmin. est à NOM. Σφαγίτης, ιδος, ἡ.

Σφάγιον, ου, τὸ, idem quod θῦμα, id est Victima, Hostia. hoc est, Bestia quæ iugulatur seu immolatur, Animãs quod mactatur. Thuc. libr. 6, p. 220, μαίνεις σφάγια προὔφερον τὰ νομιζόμενα. id est, Ante expeditionem victimas mactabant: ἔμπροσθεν τῆς στρατείας ἐσφαγιάζοντο. sic enim legendum puto apud schol. non στρατηγίας ἐσφάζοντο. Athen. libro 14, καταρμόν τῆς πόλεως ἐποιήσαντο, σφάγια θειαγαγόντες κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. G ‖ Hesychio est non solùm πρόβατον, θῦμα, sed etiam τόπος ἐν ᾧ τὸ τοῦ ἱερείου ὑποδέχεται αἷμα, locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur seu iugulantur. Itidem Polluci accipiendum videtur, lib. 10, vbi coquinaria quædam vasa recẽset, καὶ σφάγιον, ὃ ὑποδέχεται τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου. Eodem lib. cap. 18, de libatoriis vasis, καὶ σφάγιον, εἰ θύεις, ὃ ὑφέξει τις τοῦ ἱερείου αἵματι. Alio nomine σφαγεῖον dicitur. ‖ Exponitur etiam Iugulatio, Cædes: item Iugulum, & id quod vberibus subest in recessu quodam & cauitate: sed ἁμαρτύρως. quamobrem & suspectum mihi est. has enim significationes σφαγὴ potius habet. AT Σφάγια Hesychio ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμέρα, dies qua sacra fiunt iugulatis mactatisque victimis.

VNDE Σφαγάζομαι, F. άσομαι, Victimas iugulo, Hostias macto, seu Victimis iugulatis sacra facio, Sacrifico mactatis hostiis. θυσίαν ὁπτελῶ. Interdum absolutè & sine casu. vt apud Plut. De deo Socr. ἤδη τοῦ Θεοκρίτου καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ πνὶ σφαγαζομένου. Interdũ cũ dativo personæ illius cui sacra fiũt. Herodot. ἐσφαγιάζετο ἀπόλλῳ, Hostias ei immolabat. Sic Plut. in Theseo, σφαγιασάμενος τοῦ Φοίβῳ, quum Phœbo sacrificasset. Interdũ & accus. additur rei quæ mactatur. Plut. Lycurgo, ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν, Capram iugulabat, Capram sacrificabat. Idem Plut. in Amator. narr. ἐκέλευσεν ἵππον λευκὸν ἔπιμον τῷδε τοῦ Τίφῳ τοῦ παρθένων σφαγιάζεσθαι, equum candidum immolare. Affertur & Σφαγιασθεὶς pass. signif. pro Mactatus: actiuæ autem vocis nulla exempla vidi. Hinc COMP. Ἐπισφαγιάζομαι, Iugulo seu macto super, Immolo post. In v. lex. legitur, Ἐπισφαγιζόμενοι ταῖς ἀρχαῖς, Qui hostias mactant. Pro quibus fortasse reponendum ὁπισφαγιζόμενοι τῆς ἀρχῆς, post supplicationes solennes iugulatis seu mactatis pecudibus sacra facientes.

Σφαγεύς, έως, ὁ, Iugulator, Mactator. Xen. Hell. 5, p. 322, οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μετείποι τοῦ ἔργου, αὐτοὶ γόντες, ἀπὸ λόφου ἐκ τῆς Κορίνθου. Vbi interpres, Cædis rei quique illis adhæserant. Soph. σφαγέα vocat gladium seu mucronem quo iugulum resoluitur: apud quem Aiax, gladio in terram depacto incubiturus, ait, Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἡ τομώτατος Γένοιτ' αὖ, iugulator mucro. schol. exp. ξίφος. ‖ Apud eũdẽ verò Xen. l. 6 Hell. p. 343, pro σφαγέας reponẽdum est σφαγίας, & sic legendus locus, ἐτύγχανεν ὢν τῆς Λακωνικῆς τοῦ τοῦ Σφαγίας. NAM Σφαγίαι sunt insulæ quædam quarum meminit Plin. l. 4, c. 12, & Strabo l. 8, pag. 152, & 157. Quorum ex locorum collatione perspicuè liquet Σφαγίας legẽdum esse. Sed & Stephanus Σφαγίας insula meminit, vtens numero singulari, cum Strabone, vt Plin. plurali cum Xen. VNDE Σφαγιδεύς, έως, ὁ, Oriundus ex Sphagia insula. Legitur autem hoc ἐθνικὸν apud Stephan. à quo nominatur ET Σφαγῖτις ἄκρα Scythiæ. Eadẽ verò insula Sphagia VOCATVR ET Σφακτηρία, vt idem Steph. refert ex Phauorino, & testatur Strabo l. 8, p. 157, his verbis, ἡ τοῦ κειμένη πλησίον τοῦ Πύλου Σφαγία νῆσος, ἡ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη. Plin. lib. 4, c. 12, dicit, Ante Pylum tres Sphagiæ. VNDE Σφακτηριόδης SIVE Σφακτηριώδης, εος, ὁ, idem qui Σφαγιεύς, Qui ex Sphacteria insula oriundus est, Ortus in Sphagia insula. Steph. Idem verò Σφακτηρία neutro gen. esse ait locum quẽdam qui Eliacam regionem à Messeniaca disterminat, ex eo nominatum (autore Echephylide) quoniam ibi σφαγιαζόμενοι οἱ Ἡρακλεῖδαι τοὺς Ὀξυλον ἐποιήσαντο συμμάχους διὰ φιλίας καὶ ὁμονοίας.

Σφαγεῖον, ου, τὸ, Vas quo iugulatæ pecudis sanguis excipitur: idem quod σφάγιον suprà. Suid. exp. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον: addens à poeta vocari ἀμνίον.

C. Αὐτοσφαγὴς, έος, ὁ & ἡ, Ipse à seipso iugulatus, Qui se ipse occidit. idem quod αὐτοφόντης, αὐτόχερ, αὐτουργός. Vtitur Soph. & Eurip.

C. Νεοσφαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nuper iugulatus, Recẽns mactatus, Non ita pridem occisus. Soph. dicit etiam, Νεοσφαγὴ που πόνδε τοῦ κλυστὸν φόνου, pro Recẽns editam cædem. Eiusdem signif. & originis est COMP. Νεόσφακτος. Et dicitur νεόσφακτον etiã αἷμα, pro Sanguis recẽns iugulatæ pecudis, Sanguis recẽns occisi seu mactati animalis.

C. ΑΠΟσφάζω, SIVE Ἀποσφάττω, idem quod simplex, nisi fortè præpositio significationem augeat) Iugulo, Macto. Et generalius pro Interficio. Demosthenes Philipp. 3, ἀπέσφαξεν ἑαυτόν. Et pass. voce ac significatione Xen. Præd. 7, ἀποσφάττονται οὐκοῦν ἔπαξεν αὐτοὺς ἐστιόντες. VNDE Ἀπόσφαγμα, ατος, τὸ, quod significationem mutat. Siquidem Galen. apud Hippocr. ἀπόσφαγμα exponit τὸ τρυγῶδες παρήθημα, dicens & ὑποσφαγμα vocari. ITEM Ἀποσφαξ, ἄγος, ἡ, quod Hesych. exponit τὸ ὑψηλὸν excelsum præcipitium. Qui & præcedens ἀπόσφαγμα exponit eodem modo quo Galen. Vide Διασφάξ.

C. ΔΙΑσφάζω, SEV Διασφάττω, Iugulum alicui difleco, seu Iugulum alicui aperio & resoluo. VNDE Διασφακτηρ, ῆρος, ὁ, Iugulũ alicui resoluẽs, seu Aptus ad iugulum alicui aperiendum. In Epigr. διασφακτῆρι σιδήρῳ,

ferro iugulum resoluente. id est Ense, Gladio. seu Mucrone iugulatorio, quem σφαγὶς appellat Sophocl. A

Ε Τ Διαφαγὴς, ῆος, ἡ, propriè Hiatus ille qui est in iugulo seu gutture dissecto, Interstitium illud quod visitur in gutture, mucrone resoluto. Generaliter pro quouis interstitio & interuallo ponitur, vt hiatus in muro interrupto & aliquib⁹ locis diruto, Esdræ lib. 2, de muris vrbis Hierosolymitanæ qui instaurabãtur, ἡ ἐξ ἀρχῆς διαφαγὴ ἀναβεβάκει. vbi interpr. vetus, Cœperũt interrupta concludi. Ε Τ Διαφαγὴς, ἄος, ἡ, itidem Hiatus interiectus inter duas rupes à se inuicem diuulsas, Interstitium seu interuallum quo duæ rupes distant à se se auulsæ. Herodot. Thalia, τὴν ἐκ τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης ἐς τὴν Μεσογαίην ἐσβολὴν καὶ διαφαγὴν ἀρξάμενος. Hesychio διαφαγαὶ sunt αἱ διάστασεις τῶν ὀδόντων: itidemque Suidæ, qui διαφαγὴ exponit εἰς ἡ ἔκπαυσις. Intercisio seu interruptio montis. Ἀπροφαξὶ videtur esse id quod ἀ διαφαγὴ; præruptũ est, Præcipitũ quod est in rupibus à sese diuulsis. Vide & ὑποφαξὶ infrà. Videtur autẽ obliqui potiũ circumflecti debere quàm acu. In vulg. lex. habetur Ε Τ Ι Α Μ Διαφαξὶ, (sed mendosè) cum hac expositione, Vbi duo montes conueniunt & os vallis faciunt. C

C. Ἐπιφαξὶς, SIVE Ἐπιφαφὶς. Iugulo seu macto super. Vel simpliciter Iugulo, Macto, Trucido, Perimo. Plutarch. Fabio, τὸν ἐπιφαξόμενον τῷ σιδήρῳ. V N D E Ἐπιφαγὴς, ἐος, ὁ, Iugulator, Mactator. | Ἐπιφαγὲς Hippocrati dicitur cauum illud ceruicis prope ispondylum σφόνδυλον, quoniam ibi nonnullis pecudibus σφαγὶς seu διαφαγὴ ferro immittitur, vt videre est in ouibus: vitulis autem & porcis solet potius guttur præcidi. Poll. quoque sic accipi testatur. quum D aut lib. 2, ἡ δὲ ἐπιφαγὶς τῷ σφαγῖτιδι ἐστὶ κοινὸν τὸ κοῖλον τοῦ αὐχένος, ὅθεν ἐπιφαγὲς ὀνομάζεται.

C. ΚΑΤΑσφαξὶς, SIVE Καταφαφὶς. Iugulo, Macto idem quod ti simplex σφαξὶς interficio. Occido, vade imper. καταπλάξαι, occidite. Vtuntur tũ eiusdem Luc. V N D E Καταφακτὴς, ῆος, ὁ, Iugulatorius, seu Auidus iugulationis & cædis, Truculentus. Sanguinolentus. Eur. E. Ε Τ Β Ι C O M P. Ἐπιπαφαφὶς. Insuper iugulo, seu Macto super. idẽ quod ἐπιφαφὶς. Luc. De luctu. ἡ δ' ἐπιφαφὶς ὑπὸ κατασφαγῆς, alii & pocillatores iugulari super sepulcris. Pausan. in Messeniacis. [illegible] Et Μ[illegible] ἐπιφαφὶς, id est ὑπὸ τὸν λάρυγγα σφαγὴ. E

C. ΠΡΟσφαξὶς, Macto seu iugulo ante. V N D E Προφαγὲς, ἐος, τὸ, quod ex Eurip. affert pro Hostia. Vidimus προφάγιον. Forsan tamen significat id quod iugulationi pecudis præmittitur sacrificium, vt idem dicunt [illegible]

C. ΥΠΟσφαξὶς, Subtus iugulo, Iugulum ferendo. V N D E Ὑποσφαγὶς, ἄνος, ἡ, Sanguis vitulorum, qui collo gutturi vasculo suppotito pecudum iugulatarum immittebatur in calidum formatus vinum, vt ait Plin. lib. 28, cap. 14, scribit hoc sanguinem in aliam formam, vocaruque languculam. Athenæus [illegible] exp. ὑποσφαγὶς, afferens hæc verba ex libro Oppianico, ὑποσφαγὶς ἡ [illegible] ἐπὶ τῶν θυομένων ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐκχυνομένη. In eodem affertur verba ex Gaueo Locri Opiniones. ὑποσφαγὶς ἡ [illegible] ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν θυομένων ἐκχυνομένη, [illegible] ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν θυομένων ἐκχυνομένη. Sanguine pecudis recens iugulatæ [illegible] mulsa, lapsa, aceto, sale, [illegible] herbis odoratis. Refert hæc eadem ex Athenæo Eustath. pag. 1086, quo illo [illegible] contuta. ‖ At Hippocrates [illegible] vocat [illegible] exponere testatur. Galen. in suo lex. Hippocr. ὑποσφαγὶς ὀνομάζει μέλανος τῆς σπονδῆς τὸ ὑποκείμενον, fundendum illud quod est in ara mero sepultum. Idem & ὑποσφαγὶς esse dicunt synonymum huic ὑποσφαγὴ, quo forsan nomine significatur languis qui defluit e pecude iugulata. Ὑποσφαγὴ vocatur etiã Suffusio sanguinis in oculo ex ictu: species [illegible] Fit autẽ quum rupitis aut contusis ex plaga vasis quæ in oculorũ tu-

nicis habẽtur, (sed iis maximè quæ sunt in adnata mẽbrana) sanguis sub eã subit. Ac primùm quidẽ is ruber, postea verò hiuescit. Eorum qui sic affecti sunt, hoc vnum symptoma esse dicitur, quòd quæcũque videant, rubra esse putent, vt Galen. libro De symptom. causis annotauit: sed præsertim recente malo. Ob id ab Archigene αἱματώδη etiam dictum esse putant. Attamen αἱματώδη generalius dicitur quàm ὑποσφαγὴ. Hæc Gorræus. Paulo Ægineta l. 3, cap. 22, ὑποσφαγὴ est ἡ ἐξαίφνης τῶν ὀφθαλμῶν ἐκπίμπλασις, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς ἐν τῷ τραχήλῳ. Vide & Actuar. [illegible] libro 1, capite 7. Habere autem magnam affinitatem inter se ὑπωπὴ, ὑποσφαγὴ & [illegible], constat ex Galeno in libris [illegible], vbi ex Archigene affert remedium [illegible] quæ verba sic interpr. nonnulli, Ad cruenti aspectus suffusiones sugillationesque, Ad cruenta. (In vul. habetur Ε Τ Ὑποσφαγὴ, Rupto venæ ex ictu & plaga plerunque prouenientes: ἐπὶ τῶν ῥαγέντων. mendose.) Ab Ὑπωπὴ demutũ est Ε Τ Ι Α Μ Ὑποσφαγὴς, ἡ, videtque esse Causas illa iugulicui subditur [illegible] vel etiam Hiat⁹ qui est inter partes iugulo dilectas. Eustath. pag. 837. quum annotasset ὑποσφαγὴς dici [illegible], vt tum apud Oppian. tum apud eum qui [illegible] appellatur ὑποσφαγὴς, subiungit. [illegible] similitudinem [illegible] [illegible] De accentu autem obliquorum idem sentiendum quod & de obliquis nominis ὑποσφαξὶς.

Σ Φ Α Ἰ Ρ Α, [illegible] Sphæra, Globus. Siccenim Cicero De nat. deor. lib. 2. Quumque duæ formæ præstantes sint, ea scilicet, globus, [illegible] interpretari placet: ex planis autem, circulus aut orbis, qui [illegible] Græce dicitur, his duabus formis continetur: sed vt omnes earum partes inter se sint similimæ. Vtitur alibi quoque hoc vocabulo tribus Latinis: vt quum dicit Archimedẽ planetarum motum in sphæram illigatũ: sed plerique vtuntur quoties de astronomia seu cœlesti sphæra sermo est. vt & apud Prodicum in libello quem [illegible] inscripsit [illegible] [illegible] quemque apud Lobeium in [illegible] [illegible] Nec non apud Plat. Symp. p. 9. [illegible] Ita [illegible] pila quæ in sphæristerio ludebant. Od. [illegible] Apud eundem Dialog. [illegible] Laertius [illegible] quam [illegible] Vbi docet quæ [illegible] tamen finem suo corpore & formis eadem hæc est cum ea quæ [illegible] ex eo pomo fiunt quod pila in cælum pene [illegible], quod Homerus [illegible]. Vide plura apud Eustath. [illegible] Athenæus [illegible] species enumerat [illegible] Vide & Athen. libro 1 [illegible] Nam [illegible] Habet [illegible] & [illegible] Pila [illegible] hoc synonymum est [illegible] Item pugilum [illegible] plumbea [illegible] quæ seu mollia ex plumbo [illegible] Apud Athenæum vero Philarus poeta Comicus [illegible] Athenæus quum in modum [illegible] & globosa dicuntur [illegible] Athenæus [illegible] ex Amphide [illegible] Rotundas ex eo mollis seu globosas formarunt, Formantes ex mollis rotundas ion pilas. Plin. Iunguntur pilas dicit Iunguntur in formam pilæ [illegible] lib. 12, capite 10, Corumbum [illegible] Iunguntur pilas, ex quibus vestes pretiosis linteis fiunt. Athenæus modo pilulis seu mollis rotundis ex mollie, aut alio cibuli facto, metaphorice dicitur [illegible] Bonum vehit in pilulam cõglobatum [illegible] Alexis apud Athenæum libro 4, de quodam Dio [illegible]

Idem poeta, Ἐπιχαρμίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέρας σφαῖραν ἐποίησε πλὴν παπῴαν οὐσίαν. Οὕτω σωεσρογγύλλειν ἰσαμῶς καὶ παχύ. Vbi etiam nota συσρογγύλλειν πλὴν οὐσίαν synonymos dici τοῦ σφαῖραν ποιεῖν πλὴν οὐσίαν. æquiualent enim συσρογγύλλειν, (In rotundam massam cogere seu coagmentare) & σφαῖραν ποιεῖν, seu σφαιροῦν. Verbo autem συσρογγύλλω æquiualet συσρογγυλίζω, quo Nicomachus apud eundem Athen. lib. 2 vsus est, eodem sensu, dicens, οὐσίδιον γὰρ καταλελοιπότες μοι τὸ πατρῷον, οὕτω σωεσρογγυλίκασι καξεκόκκισα ἐν μικὸν ὀλίγοις, ὥς φησιν ὧν ἐπράφω. Huc allusisse videtur Hor. Sat. 2, lib. 1. Serm. quum ait, — aui cur atq; parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluuiem, Omnia conductis coëmens opsonia nummis: πλὴν παπῴαν καὶ πατρῴαν οὐσίαν σφαῖραν ποιεῖ καὶ συσρογγύλλει. Alibi eodẽ sensu dicit, — vbi omne Verterat in fumum ac cinerem. (Sed obiter in Nicomachi verbis etiam nota καξεκόκκισα pro καὶ ἐξεκόκκισα à V E R B O Ἐκκοκκίζω, id est τὸν κόκκον ὀκλεπίζω, cortice ablato granum eximo. Metaphoricè verò ipse vsus est. nec enim ἡ οὐσία inclusa est cortici seu putamini, vt possit ἐκκοκκίζεσθαι in modum granorum) At σφαῖρα θαλασσία est recrementum quoddam maris globosum, è spuma maris in litoribus & scopulis concrescens, simile τῇ ἁλὸς ἄχνῃ. Gaza apud Aristot. Histor. anim. libro 9, c. 14, pilam marinã interpretatur. quo loco ille scribit alcedonis nidum esse marinæ similem pilæ & iis quæ à flore maris halosachnæ dicuntur. Meminit & Galen. τῆς θαλασσίας σφαίρας, libro 1 περὶ κρ' τόπους, capite 2, describens Critonis pharmaca conseruandis augendisque pilis idonea: vbi malè Cornarius pro sphæra seu pila spongiam substituit. Hæc Gorr. Locus Aristot. quem affert, sic habet Græcè, ἡ δὲ θεσσαλία παρομοία τοῖς σφαίραις τοῖς θαλασσίαις ὄζει, καὶ τοῖς καλουμένοις ἁλοσάχναις. Vnde Plin. lib. 10, cap. 32, Nidi earum admirationem habent, pilæ figura. Vbi interpretatur σφαῖρα quidem, sed non θαλασσία. Idem Plin. apud Theophr. σωεσκικὰς καθάπερεὶς σφαῖραν καρπὸς, vertit, Racemi in orbem circumacti, de hederarum corymbis.

C. Σφαιροειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Sphæræ similis, Globosus, Pilæ speciem gerens, Pilam globosa sua rotunditate imitans. In Axiocho, τὸ πόλου ὄψης σφαιροειδοῖς, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπὸ γῆν ἔνερθεν, Quum cælum sit globosum, Quum cælum sit rotundum in modum sphæræ seu pilæ. V N D E Σφαιροειδῶς, In modum sphæræ, In modum pilæ seu globi, In orbem. idem quod σφαιρικῶς. E

C. Σφαιρομαχέω, ῶ, Pila certo, Pila pugno. V N D E Σφαιρομαχία, ας, ἡ, Pugna pilaris, Pugna illa qua certatur pila. Propriè de pugilũ certamine quod cõmittebant plumbeis pilis insutis loro bubulo: quod Virg. dicit, — crudo pugnã cõmittere cæstu: Claudian. — valido decernere cæstu: Statius, Bellare cæstu. Poll. libro 3, capite vltimo, titulo περὶ πυγμῆς καὶ πύκτου, quum dixisset, πυγμὴ καὶ πύκτης καὶ πυκτικός, καὶ πληκτικὸς, καὶ πυξ παίειν. & ὅθεν πύκτου dici posse χεῖρας ὠπλισμένας, seu χεῖρας ὁπλίσας, subiungit, καὶ τὰ ὅπλα, σφῶν αὐτῶν καὶ τὸ σφαιρομαχεῖν, καὶ σφαιρομαχία παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Διονύσῳ ἀσκητῇ. Sic Stat. in præfatione libri 4 Syluarum, Nam & sphæromachias spectamus, & pilaris lusio admittitur. Vbi sphæromachias nomine intelligit quod in Thebaide dicit Bellare cæstu. Aliàs σφαιρομαχία accipitur & pro pilari lusione, vt Statium illic loqui videmus. Testatur id Poll. libro 9, ὄξεσι δὲ καὶ σφαιρομαχεῖν εἰπεῖν πλὴν ὁπίσκυρον τῆς σφαίρας παιδιάν. Quæ ὁπίσκυρος est species τῆς ὀξυσφαίρας παιδιᾶς, alio nomine dicta ὁπίκοινος & ἐφηβικὴ: nomen ex eo sortita, quoniam οἱ κατ' αὐτὴν σφαιρίζοντες, ὅθεν λατύπης ἐσῶτες (quæ σκύρος dicitur) βολῇ σφαίρας ἀλλήλοις ὀξεδίωκον. vt tradit Eust. pag. 1601. Poll. quoque lib. 9, hanc ὁπίσκυρον testatur vocari alio nomine ὁπίκοινον & ἔφηβον, sed fusius describit. Vide locum, quem, quoniam corruptus est, adscribere nolui. Tale ferè est quod Sipontinus apud Martialẽ per harpaston intelligit, Quum multi sint (inquit) ludentes, & in duas partes diuisi, ita vt vtrinque eregione sibi inuicem oppositi sint, ad suos quisque transmittere pilam conatur, quam aduersarii nituntur arripere. Sic magno labore luditur. decidit sæpe in terram pila: ad quam caterua tim currentes, se inuicem prosternunt, puluerẽque & sudore infecti flauescunt. Laboriosum ludi genus, & ideo grandioribus tantùm conueniens. Hæc ille, exponens locum hunc Martialis, Siue harpasta manu puluerulenta rapis: addens, ἁρπαστὸν esse pilam crassiorem pila paganica, tenuiorem folle: è panno ferè fieri, aliquando ex pelle: lana tomentóve impleri, non reperi cuti. De hac tamen voce alii paulo aliter. Sed nota hisce in locis obiter, tres istas voces; N I M I R V M Ἐπίσκυρος, Ε Τ Σκύρος: I T E M Ἁρπαστόν. F

C. Σφαιροπαιγνιέω, ῶ, Pila ludo. ὅθεν σφαῖρας παίζω, Suidæ. idem quod σφαιρίζω. Cic. dicit Pila ludere, Ad pilam se conferre: Celsus, Pila se exercere. Seneca, In lusu est aliquid, scitè ac diligenter pilam excipere: sed non dicitur bonus lusor, nisi qui aptè & expeditè remisit quã acceperat. G

C. Ἡμισφαίριον, ου, τὸ, Dimidiata sphæra, Dimidiatus globus: seu Dimidia sphæræ aut globi pars. Vide in Σφαιροειδὴς.

Σφαιρικὸς, οῦ, ὁ, Ad sphæram pertinens, Sphæræ seu globi proprius. vt σφαιρικὸς λόγος, sphæræ ratio, apud Proclum: item, σφαιρικὴ θήκη, Theca sphæræ, Theca in qua reponi solet sphæra, seu globus. Et plur. τὰ σφαιρικά, Sphærica, Res sphæricæ, seu Quæ in sphæra videntur ac cognoscuntur. Epigr. libro 2, in astrologos; Ἀνπκράτης ἤδει τὰ σφαιρικὰ μᾶλλον Ἀρᾶτου Πολλῷ, πλὴν οἰ ἰδίλω οὐκ ἐνόει νῷ ἐόν. Exponitur etiam Globosus, σφαιροειδὴς. V N D E Σφαιρικῶς, In modum sphæræ seu globi, Quemadmodum globus, seu pila. Plutarch. De orac. Pyth. κινῆται σφαιρικῶς κύκλιδρον ἢ κυβικῶς, ἢ λύραν ἀυλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς, eo motu qui sphæræ seu globi proprius est. Nam σφαῖρα κινεῖται σφαιρικῶς, κύκλιδρος κυκλιδρικῶς, vt idem in Symp. loquitur. H

Σφαιρίτης, ου, ὁ, itidem Rotundus & globosus in modum sphæræ seu pilæ. F O E M. Σφαιρῖτις, ιδος, ἡ, Rotunda & globosa in modum sphæræ seu pilæ. Apud medicos & eos qui de plantis scripserunt, σφαιρῖτις dicitur ἡ σφαιρίτης κυπάριττος, cupressus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert: vt docet Galen. ex Sorano, περὶ κρ' τόπους libro 1, σφαιρίτιδος φύλλα. καλεῖται δὲ σφαιρῖτις, ἡ τὰ σφαιρία φέρουσα κυπάριττος. De qua & Aet. libro 12, cap. 44, & Hermol. Barbar. Coroll. libro 2, cap. 397. Vide & sequẽs σφαιρίον. I

Σφαιρίον, ου, τὸ, Globulus, Pilula. Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 8, de robore, φύει δὲ καὶ τὴν ὑπ' ὀνίων καλούμενον πῖλον· ἔστι δὲ τὸ σφαιρίον ἐελῶδες, μαλακόν. Vnde Plin. libro 16, cap. 7, Nascuntur in eo & pilulæ nucibus non absimiles, intus habentes floccos molles. Et mox, Fert & aliam inutilem pilulam cum capillo. Paulo pòst, Gignit & è foliis conuoluras pilulas. Dioscor. libro 2, cap. 213, σφαιρία τοῦ κορύμβων, Globosi acini corymborum, Pilulis similes corymborum acini. Cui similem locum vide in Σφαῖρα. Et libro 1, cap. 106, σφαιρία τὰ κυπαρίσσου, Pilulæ cupressi, seu Galbuli, vt apud Varronem legimus libro 1, cap. 40, Galbuli qui in cupresso nascuntur, tanquam pilæ paruæ. Nisi fortè reponendum Globuli. Plin. vocat Pilulas, libro 17, cap. 10, E cupresso fœmina (mas enim non gignit) pilulæ collectæ, quibus docui mensibus, siccãtur sole, ruptæque emittunt semen. Vbi cupressum fœminam vocat quam Soranus σφαιρίδα, ex eo quòd pilulas seu paruas pilas ferat. ‖ Σφαίρον & ἀκροῤῥίνιον, totus ambitus narium. Poll. Affertur & aliud D I M I N V T. Σφαιρίδιον, υ, τὸ, Pilula, Globulus, Sphæricum quiddam ac rotũdum in modum pilulæ seu globi. O

Σφαιρηδὸν, In modum globi seu pilulæ. σφαιρικῶς. seu, Faciendo pilam siue globum, In orbem. Oppian. libro 3 De venat. Αἶλα μάλα σφαιρηδὸν ἀνέδραμε αἰθομένῃ Σρίξ. nam adustus pilus orbem seu spirã facere solet recurrendo. ideóque potuisset dicere σπειρηδὸν. Suidas σφαιρηδὸν expon. ὅθεν σφαῖρας.

Σφαιρόω, ῶ, Conglobo, In pilam cogo, In globosam & rotundam massam cõformo. σφαῖραν ποιῶ, & συσρογγύλλω. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. Passi. Σφαιρόομαι, οῦμαι, Conglobor, In pilam cogor, In globosam & rotundam

massam coeo. vnde σφαιρόειδοι, in formam pilæ se cõuoluentes. σφαιροειδὲς συστρεφόμενοι. Dioscor. libro 2, cap. 37, σφαιρόειδοι κατὰ τὰς ἐπαρὰς τῶν χειρῶν: pro quo Galen. κατὰ τὰς τῶν δακτύλων ἐπιρείσεις σφαιρόειδοι: de bestiolis quæ multipedæ nominantur ob multos pedes, de quibus Scribon. Largus, Tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem: & Marcell. empir. Contacti in globulos complicantur: Item, Contacti contrahuntur & rotundantur. Plin. Tactu contrahunt se: vt rursum Galen. ὅταν ἁψωνται σφαιρώσωσι. Vide hæc omnia fusius suprà, tomo 2, col. 1337, H: & 1338, A, B, D. Hasta quoque aut iaculum σφαιροῦσθαι dicitur quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur ne pungere possit, vel quum ab ipso fabro cuspis seu mucro rotũdatur, & ex mucronata cuspide fit globosa pilula. Aristot. Ethic. 3, cap. 1, οἷον δεῖ σὺ αὐτὸς καὶ ἐσφαιρῶσθαι τὸ λεοντῶον δόρυ. Vbi interpres, Hastam sphæræ in modũ esse obtusam quæ mucronem habeat acutum. Et Xenoph. De re equestri, pag. 552, ὁ δὲ διώκων, ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια καὶ δόρυ ὡς αὐτῶν πεφραγμένον. Quæ B. sic vertit, Comment. pag. 308, Hic autem insequatur, præpilata tenens iacula, hastámque consulitò ita fabricatam ne lædere possit. Quæ ἐσφαιρωμένα ἀκόντια paulo pòst vocat σφαιρωτά.

Σφαίρωμα, ατος, τὸ, Massa rotunda seu globosa in modum pilæ. idem quod σφαῖρα. Aristot. in Mechan. σφαίρωμα vocat æquipondiũ pilæ instar globosum: σήκωμα σφαιροειδὲς, seu σφαιρωτὸν. Item σφαιρώματα dicuntur rotundæ ac globosæ natium partes. Schol. Aristoph. Pace, ὅρος δέ ἐστιν ὁ ὑποκείμενος τῆς σφαιρώματος τόπος. Sextus empiricus pro toris musculorum sumpsisse dicitur.

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Corrigia siue lorum calcei, Ligula calceamenti. Greg. orat. quam εἰς τὰ ὀπισθάρια habuit, ἡ δὲ ὁ σφαιρωτὴρ τῶν ὑποδημάτων, ὃν ὁ λύκος ὁ βασιλεὺς ἱππῶν; corrigia calceamenti, vt Rufinus vertit. Legitur apud Hesych. quoque & Suidam: quorum hic exponit τὸ λωρίον τῶν ὑποδημάτων, ille κόμμα λώρου, σκύτος. Infrà σφυρωτὴρ eodem significatu.

Σφαιρωτὸς, οῦ, ὁ, Rotundatus, In globosam rotundámque massam coactus in modum pilæ. idem quod ἐσφαιρωμένος. nam Xenoph. in libro De re equ. pag. 552 σφαιρωτὰ vocat quæ ibidem ἀκόντια ἐσφαιρωμένα: post verba in Σφαιροῦμαι citata, καὶ ὅπου μὴ αἱ εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζοι τὸν φεύγοντα τοῖς σφαιρωτοῖς. Vide Σφαιρόω.

C. ΣΥσφαιρόω, ῶ, Conglobo, Corrotundo. Pass. Συσφαιροῦσθαι, Conglobari, Corrotundari. vt Seneca dicit grandinem posse corrotundari, etiamsi non sit talis quum defertur: συσφαιροῦσθαι seu σφαιροῦσθαι. vnde apud Aristoph. σφογγύλαι χάλαζαι.

Σφαιρίζω, F. ίσω, idem quod σφαιροπαιγκτέω, Pila ludo. Poll. ἔστι δὲ τοῦ σφαιρίζειν, σφαῖραν παίειν, σφαῖραν ῥίπτειν, βάλλειν, ἀφιέναι, πέμπειν, ἀποπέμπειν, ἐκπέμπειν, ἀπαρτᾶν, ἀπαποφέρειν. Seneca dicit Pilam excipere ac remittere, vt Plato in Euthyd. σφαῖραν δεξάσθαι. Plutarch. in lib. De aud. τοῖς σφαιρίζουσι δεῖ τὸ βαλεῖν καὶ τὸ λαβεῖν τοῦ σφαῖραν ἡ μάθησις. Aliquanto pòst, ὁ τὸ σφαιρίζειν τοῦ βαλόντα δεῖ συγκατοίμωξον ἀθυμοῦντα φέρειν τὴν ἡττῶμενον. Vtitur & Athen.

Σφαίρισις, εως, ἡ, Lusio pilaris, vt Stat. loquitur: Ludus pilæ, vt Cicero: Ouid. verò dicit Iactus pilarum. Aristot. Rhetor. 1, ἀσφαλίστης, σφαιρίσεις, κυβείας, πτήσεις. Sueton. in Augusto, Exercitationes cãpestres post ciuilia bella omisit, & ad pilam primò folliculumque transiit. Id est, conuertit se ad σφαίρισιν seu σφαιρομαχίαν. Vbi follem appellat genus quoddam pilæ ex corio quod spiritu inflatur, crassius cæteris, sed non multo grauius, quodque pugno redditur, non palma, vt reliquæ pilæ.

Σφαιρίστηριον, ου, τὸ, Locus τοῦ σφαίρισιν destinatus, Locus in quo pila luditur. Quo vocabulo vtitur Sueton. in Vespasiano, & Plin. iunior epist. 17, libro 2. item Lampridius in Alexandro, Post lectionem, operam palæstræ, aut sphæristerio, aut cursui, aut luctaminibus mollionibus dabat. Vbi tamen σφαιρίστηριον accepit pro σφαίρισις, id est Lusio pilaris. de qua Plin. iunior libro 3 epist. Vbi hora balinei nuntiata est, in sole, si vento caret, ambulat nudus: deinde mouetur pila vehementer & diu. Id est, In sphæristerio sese exercet pila. est enim σφαιρίστηριον balinei locus in quo pila solebant exerceri, & post varias exercitationes defricari. Vide & B. annot. prior. in Pand.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, Qui pila ludit, Qui callet artem ludendi pila, Qui nouit ludere pila, Iacere exciperéque & reddere pilam peritus. Athen. libro 22, ἰῶ δὲ ὁ Λύκων καὶ σφαιριστὴς ἀγαθὸς καὶ ὀπιδέξιος, scitè & dextrè ludebat pila. vnde Σφαιριστικὸς, ὴ, ὸν, Pertinens ad σφαιριστήν. Item Peritus ludere pila. ἀγαθὸς καὶ ὀπιδέξιος σφαιριστής. FOEM. Σφαιριστικὴ, scilicet τέχνη, Ars seu scientia ludendi pila. Athen. libro 1, πολὺ δὲ τὸ σώφρονον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν σφαιριστικὴν ἀμίλλης. Ibidem Timocrates Lacon dicitur scripsisse περὶ σφαιριστικῆς, de arte seu scientia & dexteritate quæ in lusione pilari requiritur. Ibidem eodem significatu vsurpatum LEGITVR Σφαιρικὴ, vt, πολλοὶ δὲ τὴν σφαιρικὴν αὐτῷ συναπεδύσατο τῶν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως φίλων, de Ctesibio philosopho Chalcidenti, qui εὐκινδύνως ἐσφαίριζε. Et Paulo antè, ἐξαβίωσε δὴ σφαιρικῆ, de quodam Demotele. Et Suid. τὴν δὲ σφαιρικὴν ἔπαιζεν Ἀλεξίνικος ὁ Καρύστιος, ὁ Ἀλεξανδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστής.

C. ΑΙΠΟσφαιρίζω, Eiaculor & relido pilam, Pilam repello seu resilire facio. Item Retorqueo & relido in modum pilæ. Aristot. probl. 9, sect. 24. B.

C. ΣΥσφαιρίζω, Vnàcum alio siue aliis pila ludo. VNDE Συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, Collusor in ludo pilæ. Suid. paulo antè in Σφαιρικὴ.

-ΣΦΑΚΟΣ, ου, ὁ, Saluia. ἐλελίσφακος, vt Suid. exponit apud Aristoph. hoc in loco καθ' ὁ μὴ ἔστιν εὐῶδες κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον. Itidem legendum videtur apud Dioscor. libro 3, cap. 40, Ἐλελίσφακον οἱ δὲ ἐλαφίσκον, οἱ δὲ σφάκον: & apud Apuleium in lib. De virtutibus herbarum, Saluiam quidam Græcorum cission, alii elelisphacon, alii sphacon, alii bechion appellauere: Ægyptii anusi, Itali saluiam, alii tussilaginem vocant. Elelisphacos agrestis, grauioris est odoris: vsualis verò, quæ est boni odoris ac lenioris, saluia vocatur. Apud illum tamen legitur σφάγιον in vulgatis editionibus, apud hunc verò Phacon. ‖ Plinio est cuin longè diuersum à saluia. sic enim ille libro 24, cap. 6, Sphagnos, siue sphacos, siue bryon, & in Gallia (vt indicauimus) nascitur. Et libro 12, cap. 23, Sphagnos infra eos situs in Cyrenaica prouincia maximè probatur: alii bryon vocant. Fertur & in Ægypto nasci, quin & in Gallia: nec dubitarim. Sunt enim hoc nomine cani arborum villi, quales in quercu maximè videmus, sed odore præstantes. Pro hoc siue σφάκος siue σφάγος legimus φάσκον apud Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 9, ὁ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον, ὁμοίως τῇ βοτρυΐτιδι ἡ ἀπόκοψις φέρει, πολλοὶ καὶ βοτρυΐτιν. καὶ γὰρ τὴν χώραν κατακεκαλύπται, καθάπερ τρυχὸς ἑφθοῦ μακρόν. Vnde est quod Plin. scripsit libro 16, cap. 8, E glandiferis sola quæ vocatur ægilops, fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modò, verùm & è ramis dependentes, cubitali magnitudine, odoratos. Apud Hesych. verò hæc leguntur, Σφακὸς, χόρτος ἐν τῇ κύπρῳ ἐστίν. εἰ δὲ τὸ ὄπιν τῶν ὀρνίθων ἐπιχρίοιεν ὦφελεῖ, ὃ καλοῦσι βρύον· οὐκ ὦν ὁ ἐκεῖνος γὰρ φακὸς λέγεται. Quem lexicogr. sequendo, apud Theophr. legendum foret φακὸς, itidemque apud Plin. Nec mendi suspectũ haberi debet illud φακὸς, quum ipse in litera φ sic scribat, φακὸς, βρύον τὸ ἐν λίμνῃ, muscus palustris. Nota igitur in antè citatis locis hæc quoque NOMINA, Σφάγος SIVE Σφαγνος: ITEM Φακὸς ET Φασκον.

C. Ἐλελίσφακος SIVE Ἐλελίφακος, idem quod σφάκος, id est Saluia: quãquam Apuleius sylueſtrem saluiam hoc nomine videtur intelligere, satiuã autem σφάκον appellatione. Est & sylueſtris elelisphacos (inquit Plin. lib. 22, cap. 25) dicta à Græcis, ab aliis phacos. Est ea satiua lente leuior, & folio minore atque sicciore & odoratiore. Est & alterum genus eius sylueſtris, odore grauiore: hæc mitior. Et paulo pòst, Nostri, qui nunc sunt, herbarii elelisphacon Græcè, Latinè saluiam vocant, mẽthæ similem, canam, odoratam. Vide plura apud Dioscor. libro 3, cap. 40, vbi neutro genere ἐλελίσφακον dicit. Masculino autem genere vtuntur, Galenus, Aëtius,

Paulus Ægineta. VNDE Ἐλελισφακίτης οἶνος, Vinũ saluiatum, apud Dioscor. lib. 5.

Σφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Abundans σφάκῳ, Diues σφάκου. Hesych. σφακώδη κλιτοῦ expon. καθ' ὃν ὁ φακὸς ἐφύετο: subiungens, σφακὸν εἶδος ἄγριον φυτόν.

Σφάκελος, ου, ὁ, Species quædam est τοῦ σφάκου seu ἐλελισφάκου: saluia mas, vt quidam volunt, qui ἐλελίσφακον dicũt esse saluiam fœminam & latifoliam: vtranque autem in hortis nunc coli. Theophr. Hist. plant. libro 6, cap. 2, Σφάκελος δὲ καὶ ἐλελίσφακος διαφέρουσιν, ὡς αὐτὸ μὴ ὑπῆμερον, τὸ δὲ, ἄγριον. λειότερον δὲ τὸ φύλλον τοῦ σφακέλου, καὶ ἔλαττον, καὶ ἥττον ἀσχημονοῦν· τὸ δὲ τοῦ ἐλελισφάκου, βαφύτερον. Vnde desumpsit Plin. quæ suprà in Ἐλελίσφακος citaui. quanuis ibi ἐλελίσφακον videatur in lentium genere ponere.

Alioquin σφάκελος est partis inflammationem perpessæ mortificatio: præcedente nimirum phlegmone. quæ si nec digeri, nec in pus mutari potest propter magnitudinem suam, vel caloris natiui roborisq; infirmitatem, primùm εἰς γάγγραιναν, deinde verò εἰς σφάκελον degenerat. Appellant enim medici γάγγραιναν quidem, mortificationem non perfectam, sed quæ adhuc fiat: σφάκελον verò, quum ea perfecta est. Cuius nõ aliud remedium est quàm emortuum membrũ quamproximè sanæ parti præcidere. Est igitur inter magnam phlegmonen & σφάκελον media gangræna, tanto grauior eiusmodi inflammatione, quanto leuior est sphacelo. Sub hoc enim natura membri vniuersa corrumpitur: idémque, vbi iam hæret, curationem non admittit. Notæ eius sunt, sensus partis ægræ prorsus abolitus, & color niger, sicut gangrænæ color liuidus, sensusq; doloris hebes. Hippocrates (sicut annotat Galen. cõment. 2 in lib. περὶ ἀγμῶν) σφάκελον vocat vbi os ex toto corrumpitur: id quod accidit quum à superiecta carne sanies perniciosa in ipsum defluit. Quod vbi carnosis partibus accidit, aliis atque aliis nominibus appellat, putrescentem hoc modo carnem, aliàs μυδῶσαν, aliàs σαπρὰν vel σηπεδῶνα vocans. Vide Galen. comment. in Aphor. 79, libro 7, vbi ὅτι σφακελισμοῦ ἀπόστασις ὀστέου. Vide & Aet. libro 3, Serm. 2, cap. 56. In arboribus σφάκελος dicitur quum radices nigrescunt atque emoriuntur: quum verò cæli iniuria eædem tabescunt, & sideribus causa imputatur, ἀστροβολησία nominatur siue ἀστροβολία, à Latinis Sideratio. Theophr. Hist. plant. libro 4, cap. 16, ἀλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμοῦ καὶ κράδῳ. καλεῖται δὲ σφακελισμὸς, ὅταν αἱ ῥίζαι μὴ γιγνώσκωσι. Hinc est quod scribit Plin. libro 17, cap. 24, Sideratio toto cælo constat: verùm vt homini neuorum cruciatus, sic & arbori, ac duobus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc est radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, hoc est cacuminum digitos, qui longissimè à toto corpore exeunt. Inarescunt ergo: & sunt apud Græcos sua nomina vtrique vitio. Lege rursus Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 10, vbi inter σφακελισμὸν & ἀστροβολίαν distinguit. ‖ Σφάκελος pro gangræna quoque accipi dicitur, id est pro incipiente sphacelo, vt apud Hippocr. Aphor. 50, libro 7, ὁκόσοισι σφακελιοῦται ὁ ἐγκέφαλος, ἐν πεντὸ ἡμέρῃσι ἀπόλλυται· ἢν δὲ τούτων διαφύγῃσι, ὑγιέες γίνονται. Vbi Galenus, Si (inquit) tales sanescunt, non erat σφάκελος propriè dictus, sed γάγγραινα, quæ potius in carne intelligitur, vt σφάκελος in ossibus. Sed & alii scriptores veteres gangrænam σφακέλου appellatione intellexisse putantur, vt autor prouerbii illius apud Suidam, σφάκελοι ποιοῦσιν ἀπόλειαν, de quo Erasm. in Chiliadibus. Itẽ in hac gradatione Epicharmi apud Athen. libro 2, in mores deprauatos, ὃν μὴν θυσίας θοίνη· ὃν ᾧ θοίνης, πόσις ἐγένετο· ὃν ᾧ πόσιος, κῶμος· ὃν κώμου δ' ἐγένετο θυανία· ὃν θυανίας, δίκη· ὃν δὲ δίκης, καταδίκη· ὃν ᾧ καταδίκης, πέδαι καὶ σφάκελος καὶ ζημία. Quæ sic quidã interpr. Ex sacrificio quidem, epulum: ex epulo verò, orta est potatio: ex potatione, comessatio: ex comessatione, bacchatio: ex bacchatione, enata lis est & iudicium: ex iudicio, sequuta est damnatio: inde prouenerunt compedes & gangræna & mulcta. ‖ Equis etiã accidit σφάκελος, vt testatur Apsyrtus in hippiatria, his verbis, βούλομαί σε εἰδέναι ὅτι ἐν τοῖς ἵπποις σφακελισμὸς γίνεται, οὗ σημεῖα τάδε· πίπτει ἀξαφνης, καὶ τοῦ ἀρθρου ἃ μὲν αἴνεται, ἃ δὲ σωπίνεται, ἢ παλμὸς ὅλου τοῦ σώματος· ἐὰν δ' ὅτε δὲ καὶ ἀφρὸς τοῦ στόματος γίνεται. Vbi quidam interpretantur sideationem, non assentientes iis qui comitialem morbum verterant, quã Plinius & Solinus solis animalium hominibus & coturnicibus aiunt accidere: Hippocrates, capris etiam, in libro περὶ ἱερῆς νούσου. ‖ Æschylus σφάκελον appellasse dicitur τὴν ἔκπληξιν & mentis emotionem, quum in Prometh. ait, ὑπὸ μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι, furore atque insania accendor. Idem de furioso ventorum impetu accepit, in eadem fabula, dicens, αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ τ' ἀγείων αἰθέμων. vbi schol. σφάκελον exponit σώφρονον κίνησιν, propriè esse scribens σῆψιν ἐγκεφάλου. Suid. expon. non solùm σῆψιν τοῦ μυελοῦ καὶ τοῦ ὀστέου, item τὴν ἔκπληξιν, sed etiam σφυγμὸν & παλμὸν, vt idem ferè fit quod σφαδασμός: Hesych. ἄμετρον ὀδυνῶν καὶ μετὰ σπασμοῦ τῆς χολῆς τοῦ θυμοῦ. ‖ Σφάκελος Suidæ est etiam ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, medius digitus, qui & infamis nominatur: forsan ita à sphacelo morbi ob putredinem spurcitia dictus.

Σφακελίζω, F. ίσω, Infestor eo morbo qui σφάκελος nominatur. ET Σφακελίζομαι, eodem significatu. Dicitur enim in animante (item & in planta) pars aliqua σφακελίζειν siue σφακελίζεσθαι, quum νεκροῦται, & quasi mortificatur, amisso nimirum sensu & motu, propter caloris natiui & insiti extinctionem, id est σβέσιν: quam σβέσιν cõsequitur μελανισμὸς καὶ σῆψις φονώδης. extincto enim eo calore, nigredo eiusdem partis emortuæ sequitur & putredo cadauerosa. Seu breuius, Quum extincto calore naturali pars emortua denigratur & putrefit, cariéq; ac tabe exeditur: quod est absoluta gangræna. vbi enim vehemẽs inflammatio neglecta peruenit ad summum, gangræna oritur: inde σφάκελος seu σφακελισμὸς proficiscitur, si non curetur ipsa gangræna. Aristot. lib. 3 Hist. anim. σφακελίζει τὰ ὀστᾶ, ossa carie absumuntur & contabescunt. Sic Plato in Tim. σφακελίσειν ὀστοῦν, os tabefactũ & carie exesum: vt apud Poetam, — ossa fluentia tabo. & Ouid. — cæca tabe liquefactæ medullæ. Arbores etiam, seu plantæ, dicũtur σφακελίζειν siue σφακελίζεσθαι, quum videlicet earum radices nigrescunt atque emoriuntur: ἀστροβολεῖσθαι autem, quum siderantur, seu sidere afflantur. Theophr. De caus. plant. lib. 5, cap. 11, prolixius describit quid in plãtis dicatur σφακελίζειν siue σφακελίζεσθαι, quáque eius vitii causa sit: vbi etiam addit, quosdam & τὸ ἀστροβολεῖσθαι nominare σφακελίζειν. ipse tamen capite præcedente inter σφακελισμὸν & ἀστροβολησίαν distinguere videtur. Idem libro 3, cap. 30, de cicere, καταπλυθείσης δὲ τῆς ἄλμης, ὥσπερ συμφύτου τινὸς σπέρμαος, σφακελίζεται, καὶ ὑπὸ καμπῶν καταθίεται, vitiatur atque tabescit, & ab erucis consumitur. Ibidem, σφακελίσαντες ἐρεθίνθοι διαφθείρονται, ciceres radicibus carie tabéque putrescentibus pereunt. Et libro 8 Histor. plant. σφακελίζει τὰ ὄσπρια, leguminum radices carie ac putredine vitiantur & pereunt. Alii, Siderantur. ἀστροβολοῦνται. quod paulo diuersum esse docet Theoph. De caus. pl. lib. 5, cap. 10 & 11. ‖ Porro sicut σφάκελος interdum dicitur de incipiente eo vitio, id est Gangræna, ita & σφακελίζειν pro γαγγραινοῦσθαι, id est gangræna vitiari, sciendum est accipi: potéstque id vitium in carnibus initio curari: vetus autem sphacelus in ossibus, & qui per longas inualuit moras, curationem non admittit, sicut nec absoluta gangræna: solúmque ferrũ postulat. Atque adeo Galen. in Aphorismum 50 libri 7 ostendit Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν καὶ ἀρθρων verbum σφακελίζειν sæpe posuisse pro διαφθείρεσθαι. (nam σφάκελον εἶναι φθορὰν τῆς οὐσίας ὅλης ἑκάστου τοῦ σφακελιζόντων μορίων, præcipuè in ossibus) Eundem tamen Hippocr. verbum illud de gangræna vsurpasse in eo aphorismo videri: sicut Herodotum, vbi dicit τὸν μηρὸν τοῦ Καμβύσου σφακελισθῆναι. Sic verò idem lib. 6, σφακελίσαντος ἄκρου τοῦ μηροῦ. Vbi tamen malè quidam interpretati sunt, Dissoluto eius femore. Apud Dioscoridem lib. 4, cap. 104, legimus σφακελίζοντα ἕλκη: & libro 2, cap. 153, σφακελίζοντα τραύματα. vt sit, Vlcera & vulnera ad sideratione vergentia, tabémque minatia, corrupta & vitiata ea parte quam infestant. Vbi διάθεσις tantùm indicatur, non autem completa ac perfecta corruptela. Ad

mentem verò relatum σφακελίζειν seu σφακελίζεσθαι, aiũt A
significare τὸ παραπλήσιον seu πολὺ δείνοτερον φθείρεσθαι, animo tabescere: vt ἐσφακελισμένος νοῦς sit quod Ouidius libro 1 De ponto, eleg. 14, dicit, — mens tabida facta, Et Saluſt. in Catil. Vbi tabes pleroſque ciuium animos inuaſerat.

Σφακελισμός, οῦ, ὁ, Ipſum πάθος τὸ ἐσφακελισμένου. idem quod σφάκελος, quod vide. Theophr. Hiſt. plant. libro 4, cap. 16, τοῖς δ' ἡμέροις ὅσα πλείω νοσήματα· καὶ τὰ μὲν, ὥσπερ καινὰ πᾶσιν ἢ τοῖς πλείοσι, ἅπτει, τὰ δ', τὰ σκωληκόβρωτα καὶ ἀποβολεῖ σαι, καὶ ὁ σφακελισμός. Aliquanto pòſt, ἀλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ. καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δ', ὅταν οἱ κλάδοι. Vnde Plin. libro 17, cap. 14, Arborum quidam communes morbi, quidam priuati generum. Communis, vermiculatio eſt, ſideratio, & dolor membrorum. vnde partium debilitas, ſocietate nominum quoque cum hominum miſeriis. Vbi nota diſcrimen ſtatui inter ſiderationem, quæ eſt τὸ ἀποβολεῖσθαι, & inter σφακελισμόν, qui eſt dolor membrorum. Quod clarius patet ex ſequentibus apud Theophraſtum: nec non apud Plinium. Sideratio tota (inquit) cœlo conſtat. Quapropter & grando in his intelligi debet, & carbunculatio, & quod pruinarum iniuria euenit. Proprium tamen ſiderationis eſt, ab ortu canis ſiccitatum vapor, quum inſitæ ac nouellæ arbores moriuntur, præcipuè ficus & vites. Et mox, Verùm vt homini cruciatus neruorum, ſic & arbori: ac duobus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc eſt radices, erumpit vis morbi: aut in articulos, hoc eſt cacuminum digitos, qui longiſſimè à toto corpore exeunt. Inareſcũt ergo: & ſunt apud Græcos ſua nomina vtrique vitio. Vndique primò dolor, mox & macies earum partium fragilis, poſtremò tabes morbuſque, non intrante ſucco, aut non peruenente: maximeque id fici ſentiunt. Nota igitur quomodo interpretetur has tres voces, NIMIRVM Σκωλήκωσις, ET Ἀποβολήσια, ET Σφακελισμός, videlicet Vermiculatio, Sideratio, Dolor membrorum. Quod poſtremum explicat planius iis verbis quæ poſtrema ſunt in loco citato, quum ait vndique primùm dolorem ſentiri, mox & maciem earum partium fragilem: poſtremò tabem morbumque, non intrante ſucco aut non peruenente, ita vt radices inareſcãt: quæ morbi vis ſi erumpat in articulos, hoc eſt cacuminum digitos, vitium id DICITVR Κράδες. De ſideratione intelligunt nonnulli quod Horat. libro 3 Carm. ode 1 dicit, — nunc torrentia agros Sidera, quã ſiderationem arboribus euenire dicunt, quum peſtifero aliquo ſidere afflantur atque adeo percutiuntur: vnde ἀποβολήσια etiam ſeu ἀποβολῆτα nominãtur. Alis magis placet, iis verbis ab eo deſcribi vel τὸ ὀπῖκαυσιν, id eſt, incendium ſeu æſtum immoderatum, ex quo rubigo oritur: vel vredinẽ. & tale ferè eſſe illud, ode 16 Epodωn, — nullius aſtri Gregem æſtuoſa torret impotentia.

Σφακελίας, ου, ὁ, Qui infeſtatur σφακέλῳ, Qui laborat σφακέλῳ, ſeu ὁ σφακελίζων, ὁ σφακελιζόμενος. Theophr. De cauſ. plant. libro 5, cap. 11, ἐνεοῦ, ἢ τὸ ἄπλυτον σφακελίας. Quo cum loco confer quendam in Σφακελίζω citatum.

C. ΑΠΟσφακελίζω, F. ἴσω, idem quod ſimplex σφακελίζω, niſi quòd præpoſitio vim eius auget. Exponitur tranſitiuè etiam Debilito, Putrefacio. vt ſit, Σφάκελον induco, Σφακέλῳ vitio.

Φάκελος quoque apud Ammonium eo ſignificatu legimus quo ſuprà habuimus σφάκελος. Nam indicãs quid diſcriminis ſit inter φάκελος & σφάκελος, ſic ſcribit, σφάκελος quidem, eſt φορτὸν ξυλῶν, vt apud Thuc. σφάκελος ὕλης: at φάκελος, ὁ μετ' φλεγμονῆς ἀπόκρυψις. Ego tamẽ de generis mutatione non aſſentior Ammonio, ſed aſſentiret potius de diuerſa ſcriptura. Nam SICVT Σφάκελος genitiuo λ ſcriptum diuerſam haber ſignificationem à Σφάκελος ſcripto vnico λ, ita ETIAM Φάκελος exiſtimo ſynonymum eſſe τῷ Σφάκελος ET Φακελος τῷ Σφάκελος. Quod certè ſi ita eſt, Σφακελος & Φακελος dicentur συνωνύμως de morbo illo in quem abſoluta gangræna deſinit, ortum ex vehementi inflammatione, & quæ initio fuit neglecta: at Σφάκελος ſine Φάκελος poni pro faſciculo ſeu faſce dicentur. vt apud Dionyſ. Halicarn. Hiſtor. lib. 7, σφάκελοι φρυγάνων, faſces ſeu faſciculi virgultorum: pro quo lib. 10 habet φακέλοις φρυγάνων. In quo loco Dionyſii, cũ σ ab initio, & duplici λ in medio, ſcribitur. Sæpius abſque illo σ initiali, vt in his locis quos Suidas citat: nimirum ex Thuc. φορεῦντες ὕλης φακέλους: & ex Ioſepho, φακέλλας ὕλης ξηρὰς περιβαλὼν τῷ χωρίῳ, πῦρ ἐνῆκε: & ex quodã anonymo, ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικίᾳ τὰ τῆς Μαείας λίμνης ὕδατα, ὅπῃ πάσῃ πυῖ ὀφθαλμοῖς. Itidem apud Syneſ. epiſt. 134, περὶ ὧν ἅπαν γέγραφα φάκελλον ὅπῃ τολῶν, Διοσκόρε δοῖς, faſciculum literarum. Suidas in illis tribus locis quos ex eo attuli, φάκελλον expon. φορτίον: item & δέσμὸν τῆς καλάμων, faſcem arundineum: necnon & ἄλωπον: quod mendoſum eſt. nam pro his verbis quæ apud eum leguntur, Φάκελλον, φορτίον, ἢ ἄλωπον, expuncto ἢ, & ſublata hypodiaſtole, legendum φορτίον ἄλωπον, vt apud Heſych. apud quem tamen vnico λ ſcriptum eſt φάκελον: itidémque Φακέλοις, φόρτοις. | Rurſum Suidæ Φάκελλος eſt τὸ τῆς κεφαλῆς φόρημα, geſtamen quoddam capitis, addenti, nominari idipſum ET Φακίολον. quo vocabulo faſciam intelligo. Suprà autem habuimus Φακίολοι φρυγάνων, ex Dionyſio pro Faſciculi virgultorum: à NOM. Φακίολος, Faſciculus, Faſcis.

ΣΦΑΛΛΩ, F. αλῶ, Supplanto, (vt apud Ciceronẽ, Supplantare eum qui cum certet) Euerto. Suid. σφῆλαι expon. καταβαλὼν & προσουδίσας, in hoc loco, σφῆλαι ὅτι τὸν γῆν τὸν ἄνθρωπον, deiecto in terram & proſtrato homine. Sic Homerus etiam vſurpauit: vt Odyſſ. ε, verſ. 465, οὐδ' ἄρα μιν σῶλεν βέλος Ἀπόλλωνος. Et Iliad. φ. Οὐδ' Ὀδυσῆς δύναται σφῆλαι ὀδόντι πελάσσας, eum non poterat humi proſternere. Similiter proſæ quoque ſcriptores vſurpant. Plutarch. in Sylla, de Teleſino Samnite, καταπαῖσας ἔφεδρος ἀλλήλοις καταπίνω προσεγγίσας, εἷς ἦλθε τὸ σῶλαι καὶ καταβαλεῖν (nimirum τὸν Σύλλαν) ὅτι θύρας τῆς Ῥώμης, vt athleta aſſurgẽs integer in labore iam confectum, non multum abfuit quin ad portas vrbis Romæ euerteret ac proſterneret. Xen. Pæd. 8, κωλύοντες, τὸ μὴ ὑφιστάνειν, ἢ τὸν καὶ βρόμα καὶ γνώμας σφάλλειν. Itidẽ ab eodem in lib. De rep. Laced. αἱ οὐκ ἀναγκαῖαι πόσις σφάλλουσι τὰ σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. Nam qui nimio ſe ingurgitarunt mero, titubare in incetſu ſolent aut prorſus corruere: nec mẽs eorum ſibi conſtat. Metaphoricè plerunque, vt apud Latinos Euerto, Subuerto, & Labefacio ſeu Labefacto, Peſſundo. Venus apud Euripidem in Hippol. coron. Τοὺς μὲν σέβουσι πάντες φρεσὶν δοῦλα κράτη, Σφάλλουσι δ' ἐστὶ φρενῶν ἐν ἡμᾶς μέγα, Honoro & eucho qui mea obſeruãt iuſſa, & imperio meo non reluctantur: euerto autem & peſſundo qui magnos ſibi aduerſum nos ſumunt ſpiritus. Vel, Euerto bonis & honoribus. Thucyd. libro 5, pagina 170, οὐδὲ σῶλας τὸν πόλιν διεξῆλθεν, nihil fecit quo reſp. labefactari poſſet & euerti, vt Cic. loquitur. Paulo poſt dicit, ἐν εἰρήνῃ δὲ ἐνίοις σφάλματος γεγενῆσθαι. Itidem Æſch. in Creſiph. ἐκ τοῦ φανεροῦ τὸν πόλιν οὐκ ἠδύνατο σῶλαι. Niſi hic malis interpretari Fallere, Circũuenire. Nam accipitur interdum in hac etiã ſignificatione: vt quidem exponitur & in hoc loco Plut. Fabio. ἀπὸ ὀλίγου προσκρουσάντων ἔσφηλε τὴν ἀνδρα, ſemel parum abfuit quin tefellerit & circũuenerit hominem. Thucyd. lib. 2, ἡ ἀπειρία τοῦ πλεῖν ἔσφηλε, fefellit in prælio nauali. Quibus tamen in locis σφάλλειν poſſis accipere etiam pro Labefactare, Euertere. Clarius Fallendi ſignificationẽ habet in hoc Platonis loco, epiſt. 7, πολὺν δὲ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, idem Dionem quoque fefellit. Et apud Herodian. libro 6, ἔσφηλε δὲ αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος, μὴ εἰσαγαγὼν τὸν στρατὸν, μὴ τὴν εἴσοδον, ſed eos Alexander fefellit. Aliquanto antè, ἔσφηλε δ' αὐτὸ τὸν γνώμῃ ἢ τύχῃ. Opinionem eius fefellit. (ſeu Eum deſtituit & fruſtrata eſt) Plutar. De defectu orac. πολλοὺς δ' οἱ θεοὶ μορφαῖς οὐ σοφισμάτων (vt Eurip. ait) ἀλλὰ φρασμάτων σφαλλουσι ἡμᾶς, multis enim modis dii nos non captionum ſed rerum fallunt. Sed fortaſſe non minus rectè & in hoc loco & in proximè præcedentibus accipietur

σφάλλω pro Fruſtror ſpẽ alicui⁹, Facio vt quis ſua ſpe ex A
cidat. Quod certè eſt potius Spẽ alicuius fallo, quàm ſimpl. Aliquem fallo. (Tale eſt paſſ. σφαλεὶς, quod Suid. exp. ἀποτυχὼν, Fruſtrat⁹, Qui aberrauit) Apud Herm. σφάλλω & pro Induco in errorẽ, Facio vt quis erret. | Heſych. nõ ſolùm tranſitiuã ſignif. tribuit verbo σφάλλειν, (exponẽs κλίνειν, καταβάλλειν: itidémq; Σφῆλαι, σαλεῦσαι, κινῆσαι, Cõcutere ac labefactare, Cõmouere) ſed etiam neutralem, σφάλλειν exponens ἁμαρτάνειν, aberrare: vt idem ſit cum πταίειν. Cuius ſignif. exemplum deſidero. | Σφάλλω exponitur etiam Auerto. vt apud. Plut. B
in Themiſt. ταῖς ναῦς ἔσφαλλε, καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησι, naues auertebat, & Græcis latera dabat.

PASS. Σφάλλομαι, Supplantor, Deiicior, Euertor, Labefactor. Plut. De laude propria, ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλόμενος, ἑαυτὸν εἰς ὄρθον καθιστᾷ, Qui à fortuna labefactatur & euertitur. Itidem X. Symp. p. 512. λοῦ νῦν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, πα χὐ ἡμῖν καὶ τὰ σώματα καὶ αἱ γνῶμαι σφαλοῦνται, (quemadmodum τὰ φυτὰ nequeunt ὀρθοῦσθαι ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ) ſi nimium potemus, vinum & corpora noſtra & mentes noſtras labefaciet: C
ſicuti ſuprà dicit, τὸ ὑφρπίνειν καὶ τὰ σώματα καὶ γνώμας σφάλλειν. Vel etiam, Faciet vt & corporibus & animis vacillemus ac titubemus, vt lib. 2 Anthol. epigr. εἰς συμπότ. ἀγεῖσμ. Σφάλλομαι ἀκρήτῳ μεμεθυσμένος, Titubo ebrius mero, Inebriatus mero ceſpito. Nec enim ebrii ſolent incedere ὀρθούμενοι, id eſt erecto corpore, ſed vel concidunt & collabuntur, vel ſaltem titubant & vacillant inter eundum. Ouid. Haud aliter titubat quàm ſi mera vina bibiſſet. Ariſtophan. Veſp. Οἱ δὲ δὴ καὶ σφαλόμενος προσέρχεται, etiam vacillans & titubans accedit. Sy- D
neſ. epiſt. 133, de iaculis Ægyptiis τοῦτο καὶ σφάλλεται παρ' ἑαυτῷ, A ſeipſis præpedita vacillãt nec rectà feruntur. Pro Labor, Titubo, Vacillo, accipitur & quatenus quis in ſermone dicitur labi ac titubare, vt πταίειν. Plutarchus Alcib. οὐκ ἀπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μεταξὺ λέγων ἀπεσώπα καὶ διέλειπε. Aliquando ſignificat Labor, Erro, Decipior, Fallor: vt vel in verbis reſponſiſve, vel in opinione aliquis dicitur Labi, Errare, Decipi: apud Græcos πταίειν, ἁμαρτάνειν. Plutarchus Sympoſ. ſeptſap. εἴ τέ τι σφάλλεται κατ' τοῦτο ἀποκρινάμενος, ſiquid errat in E
reſponſis. Aliquanto pòſt, ὁ Ζεὺς ἐσφάλη περὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέους γενέσεως, falſus fuit. ἐψευσθη. nam dixerat in cœtu deorũ Alcmenæ partum πάντων ἀφικόμενον ἀνάξειν. Iuno autem omnia illius conſilia euertit dolis ſuis. Ψευσθῆς, inquit, οὐκ' αὔτε τέλος μύθῳ ὅπῃ θήσῃς, Fallẽris, nec ad exitum perduces quæ dixiſti. qua de re vide Homerum Iliados τ, verſ. 101 & ſequentibus. Affertur & σφαλεὶς τῇ γνώμῃ, pro Opinione deceptus ſeu falſus. Quibus adde hoc Iſocr. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρείσης τῆς διανοίας, animus in multis errat & titubat. Item hoc F
Gregorii Naz. οὐκ αὐ σφαλείης ὀν τοῖς ὑψηλοτέροις ὀνόμασι, in cellioribus nominibus non erraueris. In conſiliis quoque, conatibus, & re aliqua gerẽda, dicitur aliquis σφάλλεσθαι, vt πταίειν & προσκόπτειν, itidem pro Labi, Errare, Impingere, Infelici ſucceſſu rem gerere. Herodian. libro 6, σφαλέντα καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, vt quem & opinio ſua & fortuna fefellerit ac fruſtrata ſit. Quo loquẽdi genere vtitur & Thucydides libro 2, pagina 77, in oratione Cnemi. Idem alibi, μὴ σφαλῇ τῇ ἀγνοίᾳ, ne per inſcitiam laberetur. Quò referri poteſt & σφάλλεσθαι γνώμαις, G
quod exponunt Decipi & falli opinione. Rurſum Thucydides dicit σφάλλεσθαι πείρᾳ, pro Fruſtrari conamine, quum nimirum non proſperè ſuccedit quod tentauimus: vt libro 1, λοῦ δὲ ἄρα που καὶ πείρᾳ σφαλῶσι. Et libro 2, ὁπότε καὶ πείρᾳ τι σφαλέντες, Quúmque in re tentanda fallerentur, Quúmque eis res tentata non ſuccederet. Idẽ alibi, σφαλέντες ἐν τοῖς πρόσθεν ἀγῶσι, Quibus res in primis prælijs malè ſucceſſit. His autem in locis notandum rei. Interdum enim ſine caſu poſitum legitur: vt apud eundem, tum alibi tum libro 3, ὅταν ἢ κατορθώσωσιν ἐλθοῦσαι ἢ σφαλέντα μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστον, ſi offederit & rem infeliciter geſſerit. Itidémq; l. 4, p. 145, ἢ λαθεῖν νικήσαντας Μέγαρα, ἢ σφαλέντας τῷ βελτίστῳ τῶν ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι. Vbi etiam obſerua inter ſe op- H
poni σφάλλεσθαι & καταρθοῦν, σφάλλεσθαι & νικᾶν: ſicut apud eundem libro 2, σφάλλεσθαι & ἀνορθοῦν: & libro 7, pagina 156, σφαλῶσι & ἀτυχήσωσι. Quibus itidem opponitur verbum πταίειν, vt ſuo loco docui. Interdum & cum accuſatiuo conſtruitur. vt apud Xenophontem Hellen. 7, ἐλάχιστα μὲν ἐσφαλμένοι εἰσὶν, πλεῖστα δὲ κατορθωκότες. Sic apud Platonem Polit. 1, καὶ ἐὰν ἄρα σφαλῇ τι, καὶ ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ ἦ), Siqua in re labatur, ſeu offendat, Si ei res non ſuccedat. Rurſum Xenophon, αὖ τι σφαλλόμενος τύχοις, Sicubi offendas & rem malè geras, ſeu infeliciter, Siquid aduerſi tibi acciderit. Item ex Thucydide, σφαλεὶς τὰ πλείω. At σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ exponitur, Aliquid abs te incommodi ſeu detrimenti accipio: cuius ſignificationis hoc affertur exemplum ex Xenophonte, μὴ ὑπὸ πολλῶν σφαλεῖέν τι, ne à multis mali aliquid paterentur. Certè τῷ σφάλλεσθαι opponi τὸ ἀκραγεῖν ſuprà docui. Cum genit. iũctũ ſignif. Fruſtror, Excido. (vt dicitur Excidere ſpe, vel Decidere) Herod. 2, σφαλέντες τῆς ἐλπίδων, Spe ſua fruſtrati. Eadem ſignificatione ex Thucydide, σφαλεὶς τῆς δόξης, Spe deceptus: qui & libro 5, pagina 196, dicit, καὶ εἰ τοῦδε σφαλοιντο, quòd ſi & hac ſpe fruſtrarẽtur. vt ſit pro τῆς τοῦ δὲ ἐλπίδος. Poteſt tamen & aliter exponi eodẽ alioqui ſenſu. Ex Hermogene quoque affertur σφάλλομαι τοῦπου, pro Ab hoc aberro. Huc refertur σφαλεῖεν quod Heſychius exponit, ἀπέτυχον, ψευσθεῖεν: & σφαλεὶς, quod Suid. ἀπεστυχὼν. Addi poteſt & σφάλλονται, quod Heſ. exp ἁμαρτάνουσι. nam & ἁμαρτάνειν τινὸς dicitur pro ἀποτυχαίνειν & ἁμαρτάνειν. Porro & res paſſ. σφαλῶσι dicitur pro Male geri, Infelici ſucceſſu adminiſtrari: vt contrà κατορθοῦσθαι, quum proſperè ſuccedit. Thucydides libro 2, ἃ κατορθούσθω ὑμῖν, τῆς ἰδιώτιδος τιμὴ καὶ ὠφέλεια μᾶλλον ἴοι· σφαλέντα δὲ, τῇ πόλει ἐς τὸν πόλεμον βλάβη καθίστατο, Quæ proſperè ſuccedentia, honori & emolumento erant cuique. ſin malè euenirent, ciuitati ad ſummam belli Peloponneſiaci erant incommodo. Item τὰ ἐσφαλμένα μοι dixit Budæus pro τὰ σφάλματά μου, id eſt errata mea.

Σφάλμα, ατος, τὸ, Lapſus, Caſus. idem quod πτῶσμα. Item in ſermone σφάλμα eſt, quum lingua labitur, ſeu titubat & errat. Plutarchus Alexand. ἀσμένως δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ σφάλμα τῆς φωνῆς ἠγνόησαν, καὶ διεδέξαντο λόγον ὡς παῖδα Διὸς αὐτὸν τοῦ θεοῦ προσειπόντος. Vocat autem σφάλμα φωνῆς, quod vates ille Apollinique Ammonii ſacerdos Græcè volens Alexandrum ſalutare & μετὰ φιλοφροσύνης ἔνδος dicere ὦ παῖδίον, barbarè v in o conuerſo dixerat, ὦ παῖδιος. Sed & in quibuſuis actionib⁹ σφάλμα dicitur Error, Lapſus. Philo De vita Moſ. lib. 1, ἥσθη ὅτι τοῦ κτῆ πλὴν πορεύειν σφάλματα, itineris errore magnopere eſt lætatus. Lucian. χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο ὁσῶπερον τρέπεται, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον πρόωιδον, lapſus errórq; meus. Alicubi expon. non tam Lapſus, Erratum, quàm Peccatum, Delictum, Offenſa. vt apud Plutarchum in libro De ſera num. vind. τὰ τῶν πονηρῶν σφάλματα εἰς τοὺς ἐγγόνους τρέπονται. Rurſum σφάλμα in re aliqua gerenda admittitur, item ſignificans Erratum, Peccatum, Delictum. Xenophon Paradiæ 8, ὅσῳ τε ὀξύτεροι οἱ καμοὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστερεζόντων ἐν αὐτοῖς, & grauiora peccata oriuntur, ſeu grauiores offenſiones. Interdum opponitur τῷ κατορθώματι, itidem in re geſta, & ſignificat Infortunium, Infelix ſucceſſus, Clades. vt apud Thucydidem libro 8, pagina 273, οἵτε Κορίνθιοι καὶ οἱ ἄλλοι ξύμμαχοι ἀπρόθυμοι ἦσαν διὰ τὸ πρότερον σφάλμα. Itidem ſuprà habuimus σφαλέντα pro σφάλματα, id eſt, Res infeliciter geſtæ, Quæ nõ feliciter ſucceſſerunt: & σφαλεὶς de homine clade affecto, ſeu qui calamitatem accepit.

Σφαλμέω, ῶ, idem quod σφάλλομαι, Labor, Collabor, Concido. Suid. ex Polyb. ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχρήστησε μὲν ὑπὸ τῆς πληγῆς, οὐμὲν ὁλοκερῶς ἐσφάλμησε· διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσεν ὅτι τὸν γῆν ὁ Σκιπίων. VNDE Ἀποσφαλμέω, idem quod ſimplex σφαλμέω, ſicut ἀποσφάλλομαι idem quod σφάλλομαι. Polyb. apud Suid. ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας, ἐφέρετο ῥύδιον διὰ, τὸ μεταξὺ πόνου τοῦ σφα

πτέδου. vbi Suidas exp. ἀποπηδήσας, ἀποκρηπήσας, resiliẽs: A
item σφαλεὶς seu ἀποσφαλεὶς, ὀλισθήσας, ἢ ἄλλως πταίσας. quæ posterior expos. non minus est probabilis. nam solent equi, quum cespitant, aut offendunt, seu impingunt pedem in aliquod obstaculum, & labuntur, subito sese à lapsu erigentes cursu ferri: quoniam ab equite calcaribus instructo solent castigari quum eis id accidit.

Σφαλερός, ός, ό, Qui lapsat inter eundum, Qui titubat & vacillat fallente vestigio: veluti ii qui ebrii sunt, aut qui per viam lubricam incedũt. Nic. Alexiph. Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπαίζοντες αἰγμῆς. id est, σφαλόμενοι. Idem in B
eodem opere, v. 400, de Pharico veneno, Ἠὲ καὶ σφαλεοὺς, ὅτε μὴ ἄφρονας, Potum efficit vt titubẽt & lapsent, seu Efficit vt lapsantẽ gressum firmare nequeant. Dioscorides libro 6, capite 19, Pharicum potũ scribit ὀπῶδες φέρειν ἀφάλισιν μετὰ ἀδιακοπῆς καὶ ἀσυμμέτρου, afferre resolutionem neruorum cum conuulsione & delirio. Scholiast. verò Nicandri σφαλεροὺς in illo loco exponit ἀμφιβόλους, tremulos & trepidos. Quum verò de re aliqua dicitur σφαλερὸν, significat potius Lubricũ, Instabile, Infidum, Fallax, Quo niti tutò non possis: oppositum ha C
bens ἀσφαλές. Soph. Aiace, pag. 10, Καὶ τοι σμικροὶ μεγάλων χωρεῖς, Σφαλερὸν πέρυ οὖμα πεσόντα, lubricum & parum tutum præsidium ac munimentum. schol. ibi σφαλερὸν ῥῶμα exponit ἀσθενῆ φυλακὴν: expositione ea sumpta ex antecedente. nam consequens τοῦ ἀσθενοῦς est τὸ σφαλερὸν, vt lubrica sint & minimè tuta, ac spem nostram fallant. Demosthenes Philipp. 4, τὸν μὲν τοῦ ἰδιωτοῦ βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀσφαλτα καὶ ἀκίνδυνον ὀνόματι· τὸν δὲ τοῦ πολιτευομένου, ἐπίπονον καὶ σφαλερόν. Vbi nota inter se op
poni σφαλερὸς & ἀσφαλὴς seu ἀκίνδυνος. quamobrẽ D
exponitur etiã Periculosus. Magis proprie de gressu dicitur. vt libro 2 Epigramm. Ἄχρις ὅτι σφαλερὸν ζωοστόμεν γόνατος, vsque ad genu titubans & succiduum. nam titubare solent qui mera vina bibunt. contrà apud Athenæum libro 4, ὁδῖτος dicitur ὁδὸς τῷ τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ σφαλεροῦ, ὅταν συμμέτρως καὶ κεκραμένως πίνωσι, id est nequaquam efficere vt titubent lapsentque qui moderatè ipsum & temperatum biberint. Et Luc. in Vit. auct. σφαλεροὶ βαδίζει καὶ ἀσφαρῶς. ¶ Σφαλερὸς exponitur etiam E
Periculosus, Perniciosus, Noxius.

VNDE Σφαλερόπικρος, ου, ὁ ἢ ἡ, In quo natare est σφαλερὸν, In quo non tutò natatur, sed periculosè. Fluuii epitheton, quo & magnitudo seu latitudo & profunditas innuitur. Item ADVERB. Σφαλερῶς, Lubricè, Parum tutò, Dubiè. Iscr. Areop. ἀφ' ὧν τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης καὶ σφαλερῶς αὐτῇ τὴν πρᾶγματα καθεστώτων.

C. Ἀκροσφαλὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Procliuis ad lapsum. ἵππος ἀκροσφαλὲς, apud Nic. Alexiph. id est, ἀκρως σφαλεῖν, inquit F
schol. Ἀκροσφαλὲς exponitur à Suid. οἷον τὸ ἐπιζήτησι σφαλόμενον. id est, Qui inter eundum labuntur. ¶ Metaphoricè frequentius vsurpatur, vt Lubricus Latinè pro Periculosus. Quinetiã ipsa persona dicitur nonnunquam ἀκροσφαλὴς, Cui periculum imminet à re aliqua. q. d. Qui statim in hanc vel in illam partem labitur. vt apud Plutarchum, ἀκροσφαλὴς πρὸς ἰσχάδα, Qui statim in iram labitur, Procliuis ad iram, Iracundus. Idem in Dione, non procul à principio, ἀκροσφαλὴς & ἀλωπὶ copulauit, eadem, qua & in præcedente loco, G
vtens constructione, καὶ πρὸς τοῦδε ἀκροσφαλὴς εἰμὶ ἀλωπὶ πάθος. Fit autem ἀκροσφαλὴς ex ἄκρου & σφάλλομαι. quasi qui τὸ σφάλλεσθαι, id est ipsum casum, habeat ἄκρου, id est in summa parte positum, hoc est promptum & paratum. Ita enim malo huius vocis etymon exponere, quàm cum scholiaste Nicandri dicere, ἀκρως σφαλερός. ¶ Ἀκροσφαλὴς, apud Plutarchum (inquit Bud.) Qui citò labitur & peccat. Apud Platonẽ, Qui citò periclitatur morbo.

C. Ἀσφαλὴς, ές, ὁ & ἡ, Minimè lubricus, ὁ οὐ σφαλερός: & excõ H
sequente Tutus, seu ἀδεὴς vel ὁ ἐν ᾧ οὐ σφάλλεσθαί ἔστι. vt ἀσφαλὴς ὁδὸς, Via minimè lubrica, Via in qua non lapsatur, Via quam quis citra lapsus periculum insistere potest. (Metaph. Demosth. Philipp. 3, τῷ τὸ τὰ βέλτιστα αἱρεῖν ὁδὸν ἀφεστῶτι ἀσφαλῆ) Itidem ἀσφαλὴς τόπος, Locus tutus, In quo nemo σφάλλεται, In quo nemo metuit ne in periculum incidat. In epist. Philippi apud Demosthenem, τὸν τόπον τοῖς πλέουσιν ἀσφαλῆ παρέχοντες. Itidem apud Herod. l. 4, ἀσφαλεῖς διαγωγαὶ, Tutæ stationes, seu Loca in quibus aliquis tutò potest διάγειν. Huc pertinet ἐν ἀσφαλεῖ, pro ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ, seu διαγωγῇ, in loco tuto. Xenoph. Pæd. 7, πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γιγνόμενοι, ἢ ἐνδεῖν ἀπολαμβανόμενοι. Et Hell. 2, pag. 272, αὐτὸς ἐν τῷ ἀσφαλεῖ καταστῆ, ἡμεῖς δὲ δίκιλω δᾶμον τὸν πεφευγότων. Idem Pæd. 2 dicit etiam, ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τὸ μὴ αὐτὸς ὑποχείριος γενέσθαι. Et lib. 3, ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τὸ μὴ πεσεῖν, Tuti sunt ab omni periculo, nec metuũt vt sibi aduersi quid accidat. Item ἐπ' ἀσφαλοῦς βαίνοντες, in tuto stantes, s. loco. nam subauditur τόπου, (vt Lat. interdum In tuto, pro In tuto loco: & In tutũ, pro In tutũ locũ) vt in hoc loco, lib. 3, ὡς ἐπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου τὰ γιγνόμενα θεάσεσθαι, quasi ex loco tuto præliũ spectaturi essent. Sic idẽ lib. 1, αἰωρεῖν καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων, supernè ac de loco tuto tela iaciẽs. Itidem paulo antè, ἐξ ἀσφαλοῦς βάλλοντες αὐτούς. Item ἀσφαλῆ πράγματα dicuntur Res quæ sunt loco tuto: Xenoph. Hell. 2, οὐκ ἐπὶ νομίζοντες ἀσφαλῆ σφίσι τὰ πράγματα. Itidem & ἀσφαλὲς κτῆμα quod tutũ est ab iniuria furum, aut fortunæ: apud Athen. libro 3, ὅστις ἀβρώτοις ἀσφαλὲς κτῆμα ὑποδέχεται τοῦ βίου λεγόμενος, πλεῖστον ἡμαρτηκεν. Item ἀσφαλὴς πόλεμος apud Demosth. Bellum non periculosum. At ex Plat. De leg. ἀσφαλὲς πεῖσμα pro Firmissimus rudens. Interdum verò ἀσφαλὴς dicitur Qui non potest σφάλλεσθαι, id est Euerti & deiici, Tam firmus & stabilis vt subuerti nequeat. vt apud Plut. in Pericle, τὸν μὲν ὅπου ἐν τοῖς θεοῖς κατοικεῖν λέγουσι, ἀσφαλὲς ἐδεῖς καὶ ἀπαλλοτριωτὸν λέγοντες. Homo etiam aliquis ἀσφαλὴς dicitur, Qui nimirum nullis fortunæ casibus potest σφάλλεσθαι, Tutus aduersus fortunæ incursus, seu insidias, Cuius tutum esse solet consilium, Ea prudentia præditus vt nonnisi tutè cautéque res gerat, adeo vt in eo situm sit fidum præsidium. Apud Plutarchum Pericle, θεοῖς μὲν τοῖς πολεμίοις, ἀσφαλὴς δὲ καὶ ἱκανὸς τοῖς πολίταις, Terrori erat hostibus, ciuibus autem loco fidi præsidii. Idem de Fabio Maximo, τὸ καθ' αὑτὸν ἀσφαλὲς οὐ μὴ ἀπαιωρούμενος. Aliquãto post, ἀσφαλὴς ἐμμένειν καὶ ἀπράγμων. Et Thuc. l. 1, ἐλέγετο ἀσφαλεῖς εἶναι, terebamini cauti ac circunspecti esse, ita vt falli & labefactari non possetis. Aliquanto ante, εἰς χεῖρας ἔπι ἀσφαλεστάτοις ἔσεσθαι, quum res eorũ bono loco essent & maximè tuto. Idẽ l. 6, p. 205, dicit etiam τὸ βεβαιοῦν ἀσφαλὲς, pro πιστὸν, Fidẽs & tutum me esse credens apparatu. Item τὸ ἀσφαλὲς dicitur pro ἡ ἀσφάλεια, Securitas. Lucianus, πρὸς τὸ ἀσφαλέστατον ἀποτρεχόμενος, ita vt summam securitatem afferret. Huc referri potest quod Thucyd. l. 3 dixit, διέφευγον ἐς τὸ ἀσφαλὲς ἀπολαβόντες, (nisi & hic malis subaudire τόπον) Effugerent & tuta tenerent. Et l. 6, p. 215, πολλῷ τοῦ θείου τὸ ἀσφαλὲς κατεσκεπτο. Similiter apud eundem, ἐν τοῦ ἀσφαλοῦς, In tuto, Vbi periculum non est.

Ἀσφαλὲς, Tutò, Securè, Sine periculo. Hesiod. Et libro 2, Epigramm. Ἀσφαλὲς οἴκοθι ἐν ἀστει, Incole vrbem securitatis causa, seu Mane in vrbe vt tutus & securus sis. Aut etiam, Vt vites periculum: nam si exeas, periculum est ne te grus aliqua rostro suo impetat, pygmæorum (quorum & tu vnus es) sanguine gaudens. In propria significatione vsurpauit Homerus pro Firmiter, Constanter, Ita vt labefactari & euerti nequeat. Iliad. ι, ὡς ἀεὶ ἀσφαλὲς, nimirum vt aliqua στήριγμα ἐμπεσεῖν. Sic Odyss. ε, — ἀεὶ ὧν ἐκτὸς ἀπηρτισμένος ἐνθάδε, Ἀλλ' ἔων ἀσφαλέως. Vbi ἀεὶ ἐμπεδὸν & ἀεὶ ἀσφαλὲς synonymos vsurpantur, sicut ἐμπεδὸς & ἀσφαλὴς eandem habent significationem. Prosæ scriptores facta cõtractione DICVNT Ἀσφαλὴς, itidem pro Firmiter, Tuto. Herodianus libro 4, ἀπάντων καὶ ἀσφαλὴς συνέστησε τὴν φάλαγγα, Acie instructa & firmatis ordinibus ita vt tutò pugnare liceret. Et lib. 2, οὐδὲν ἔφη τὰ καθ' ἑαυτὸν, φρονιμώτατα καὶ ἀσφαλέστατα, ὡς ἔφη, prudentissimo tutissimoque consilio, vt ipse putabat. Aliquanto antè, ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ τὰ πρὸς τὰς Ἀλβανοὺς ἤδη σφῶν ἀσφαλῶς εἶχεν, ita firmauerat vt tuta esse videretur. Xenophon dicit etiam, ἀσφαλῶς ἔχειν πρὸς τὸ ἀφοβότατα, pro Tuti sunt à venere. Affertur & ἀσφαλῶς πιστεῖν pro

Diligenter custodire & exacta custodia, Ita vt custodũ A
oculos nemo fallat. Exponitur etiam Certò, Haud dubiè. vt ἀσφαλῶς γινώσκεπω, certò sciat. Sic Thucydides libro 1, ἵνα πῶς ἀφ' ἡμῶν ἀξίωσιν ἀσφαλέστερον πρεσβεύσῃτε, vt nostram postulationem certius & exploratius perspiciatis.

Ἀσφάλεια, ας, ἡ, oppositum τοῦ κινδυνος, Periculum. Alicubi redditur Securitas. (Possumus quidem certè ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι) interpretari In tuto esse: quum hic Tuto substantiuè ponatur) vt apud Demosthenem Pro corona, ἀσφάλειαν ἀδοξον μᾶλλον ἢ τὸν ὑπὲρ τῆς καλῶς κινδυνον ἱρῆμῆν. Sic & apud Isocratem De pace, μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας πῶς πόλιν οἰκήσομεν, ἀπαλλαγέντες πολέμων καὶ κινδύνων. Ibibem opponuntur itidem inter se, ἐν τοῖς ἀσφαλείαις & ἐν τοῖς κινδύνοις, In trãquillo rerum statu, Quum omnia tuta sunt. Apud Thucydidem ἐν ἀσφαλείᾳ εἰμὶ, pro eo quod Xenophon dicit, ἐν ἀσφαλεῖ καθίσταμαι, Sum in tuto, Tutus sum & securus periculi. Idem dicit μετ' ἀσφαλείας itidem pro Tutò: cui opponit μετὰ δείας. Sic Securè & Non sine metu sibi opponuntur. Idem, ἀσφαλείας ἕνεκα, quod Plutarchus dicit πρὸς ἀσφάλειαν: in propria significatione pro Vt tuti sint à lapsu, Sine casus periculo, libro 3, τὸν ἀρίστον μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς πηλόν, vt in lubrico luto firmiora ponerent vestigia, & lapsantem gressum firmarent, vt Status loquitur. Idem dicit etiam τὴν ἀσφαλείαν ξυμφέρειν, libro 1, quod alii ἀσφάλειαν παρέχειν & ποιεῖν: (sicut Latini Securitatẽ afferre & parere) vt Xenoph. Pæd. 4, ὅσῳ πλέον σου ἀπέχομεν, τοσούτῳ πλείονά σοι πῶς ἀσφάλειαν ποιεῖν νομίζομεν. Et Pæd. 7, pagina 110, ἢν δὲ εἰρήνην ὑμῖν ποιήσω, καὶ ἀσφάλειαν ἐργάζεσθαι ἀμφοτέροις πῶς γένοιτο, Quòd si pacem vobis fecero, & effecero vt vtrique securè ac tutò agros vestros colere queatis. Vbi etiam nota infinitiuum genitiui loco positum. Sæpe enim cum genitiuo construitur. vt apud Herodianum libro 3, θώρακα ἀμφιέννυται τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν, tuendi corporis causa. Idem alibi, ὁμήρους εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδεδωκεν, ad autorandam & confirmandam fidem datam. Rursum cum infinitiuo, genitiui vice posito, Thuc. libro 2, εἰ δοκεῖ ἀσφάλεια πολλὴ εἶναι μὴ οὐ ἐλθεῖν τοῖς ἐναντίοις ἡμῖν διὰ μάχης, Si videamur securi & tuti esse ab aduersariorum incursu. q. d. Si videatur magna esse securitas, aduersarios non descensuros nobiscum in certamen. Item aliquis dicitur alicui ὀφείλειν ἀσφαλείας χάριν, qui nimirum ipsius beneficio securitatem accepit. Plutarchus in Cicerone, ἀσφαλείας δὲ καὶ σωτηρίας χάριν τὸν δῆμον ὀφείλειν ἑνὶ μόνῳ Κικέρωνι, Vnius Ciceronis beneficio, populo securitatem & salutem partam fuisse. In contractibus & fide data ἀσφάλεια dicitur cautio, aut pignora & sponsores. Vnde ἀσφάλειαν F
διδόναι, Cautionem dare, Dare idoneos sponsores. Sic ἀσφάλειαν ποιοῦμαι dixit Theophil. libro 2 Institutionum ciuilium, pro Satisdo: quod & ἀσφάλειαν παρέχω. Quò refer quod Plutarchus in Alcib. dicit, Τισαφέρνη τῷ βασιλέως σατράπῃ δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἀσφαλείας, Ad fidem ei faciendam, Vt securum eum redderet. Item ἀσφάλεια dicitur Secura & libera potestas huc illuc commeandi: quod à Salustio & Liuio dicitur Fides publica: vulgo Saluus conductus. Plutarchus Alcibiade, Φαρνάβαζον δὲ πρέσβεσιν Ἀθηναίων πρὸς βασιλέα πομπὴν μετ' ἀσφαλείας πρόσαγειν. Et mox, ὁπόσα τῆς αὐτόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα Φαρνάβαζον παρέχειν. Et in Pericle, ἀπέλεγεν ὁ δῆμος ἐδόκει, καὶ πρεσβείαν ἔπεμψε τοῖς ὁπλίταις ὑπομνήσαι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ ἀνθρώπου. Item, ἀσφάλειαν κηρύττειν, Fidem publicam præconio promittere, In fidem præconio seu edicto recipere: vt ἄδειαν ψηφίσασθαι, Plebiscito potestatem facere, impunitate promissa. Id autem legatis, proscriptis aut exulibus concedi solet. Ἀσφάλεια alicubi significat potius Firmum præsidium: ἀσφαλὲς ἔρυσμα. Gregorius in Maccab. encom. μία δὲ ἀσφάλεια, τῆς ἐνοπλῆς ἡ τήρησις, Vnicum præsidium quo securè & tutò niti queamus, est legis obseruatio. Itidem Cicero apud Epicurũ, ἀσφάλειαν φιλίας μάλιστα σωτηρίου μόνον, interpr. Amicitiæ præsidiũ firmissimum. Ex Hermogene autẽ affertur ἀσφάλεια ὀρῶν pro Munitio montium.

Ἀσφαλίζω, F. ίσω, Firmo, Stabilio: propriè de iis qui lapsant, in lubrico aliquo aut infido loco pedem firmare seu figere non valentes. Pass. quoque & media vox itidem actiuè significãt Firmo, Stabilio. Item Confirmo, Affirmo, seu Pro certo assero, Asseuerãdo & affirmando ita esse contendo. quo significatu dicitur & βεβαιοῦμαι, πιστοῦμαι, διισχυρίζομαι. Chrysost. in epistola ad Corinth. ἄκουσον γοῦν, ὅταν τι θιοῦπον λέγῃ, πῶς ὅτι σφοδρῶς καὶ ὀλοπτιμῶν καὶ ἀσφαλιζόμενος. Quibus subiungit, ἀσφαλιζόμενος μὴν, ὡς ὅταν λέγῃ, Κἂν ἄγγελος οὐαγγελίζηται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω. Hinc ἠσφαλισμένον, Affirmatum, Asseuerando confirmatum. In Pand. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, significat Idoneis sponsoribus cauere, quod de stipulante melius dicitur. vt Latinè Cauere sibi stipulantem dicimus, aut ementem: velut in illa Biantis (vt opinor) sententia, δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἀνδρα μεμνῆσθαι μὴ τοῦ γεγενημένου, πρᾶξαι δὲ τὰ ἐνεστῶτα, τοῦ δὲ τοῦ μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. quod est quasi περυλαγμένως διγκεῖσθαι καὶ προνενοημένως. Hæc Budæus pagina 320. Itidem pagina 76, ἀσφαλίζεσθαι ἀξιοπίστως interpr. Idoneè cauere, Idoneos sponsores dare, vel accipere. Dixerat ibidẽ, Est etiam sanctum & præscriptum, quod Cicero dixit, & exceptum, Græcè ἠσφαλισμένον, συγγεγραμμένον, ἀναγεγραμμένον, προεδιωρισμένον. Puto hic ἀσφαλίζεσθαι passiuam significationem habere, nimirum Securum reddi accepta cautione, Petere sibi ἀσφάλειαν δίδοσθαι, seu παρέχεσθαι, vt Xenoph. & Plutarchus loquuntur. ¶ Pro Caueo accipitur alioquin & in alia significatione, ea nimirum qua dicitur Caue ne facias. Gregorius, ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξαιθήσῃς, Caue ne rursus malè pullules. quasi dicat, Ita te firmum & tutum redde vt ne posthac rursus malè pullulare queas. Nã significat etiam Tutum reddo, Munio: ἐν ἀσφαλεῖ καθίστημι. vt apud Polyb. ἀσφαλιζόμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, Quum oppidũ munitionibus firmaret, Quum res vrbis in tuto constituisset: ἐν ἀσφαλεῖ καθιστᾶν. seu ὡς ἀσφαλῶς ἄπτῃ εἶχε τὰ κατ' τὴν πόλιν. Eadem significatione Alexander Aphrodis. πρὸς ἀμυναν τοῦ ἀδικοῦντων ὥσπερ φυσικοῖς δόρασιν ἠσφαλισαν τοῖχα, hæc velut hastis natiuis muniuit, quò se defenderẽt ab iniuria. Item passiua voce ac significatione dicunt ἠσφαλισμένας θύρας, pessulo firmatas seu obfirmatas fores. At Act. Apost. capite 16 legimus, πεῖς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσαντο εἰς τὸ ξύλον, pro Pedes eorum astrinxit numella, vt tutius asseruarentur, Compegit eorum pedes in numellam. ita vt ex antecedente consequens intelligatur. Solent enim δεσμοφύλακες, quum aliquos volunt ἀσφαλῶς τηρεῖν, in interiores custodias conicere, & ligneis pedicis ἀσφαλίζεσθαι captiuos. id est, ita constringere vt periculum non sit ne euadãt. Rursum pro Tutum reddo, affertur hoc exemplum ex Gregorio Nazan. εἰ τὸ μέλλον ἀσφαλίσαιο, cum hac interpretatione, Si in futurum, tutum te redideris. quem locum vide infrà in Σφεχλίζομαι. ¶ Ἀσφαλίζομαι significat etiam Propulso, Arceo. Polybius, ἔχει δὲ σιδηροῦν θυρεὸς σάλπωμα, δι' οὗ ταῖς καταφοραῖς τοῦ μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται, quo impetus allisorum ensium arcet, & innocuos præbet. hoc est, ἀποτρέπει. Bud. Possis & hic interpretari Tutos reddit contra, Munit aduersus, Tueturà.

Ἀσφάλισμα, ατος, τὸ, Id quo aliquem reddimus securum & certum. Ἀσφάλισμα (inquit Bud. pagina 320) est quod Latinè pignus dicitur metaphoricè: vt Curtius, quum ait, Rex, omissis sponsionum fideique pignoribus, venire eos iussit, fortunã quam ipse dedisset, habituros, ἀφεωθρους τῆ δι' ἐγγυῶν πίστεώς τε καὶ ἀσφαλισμάτων. Dicitur & ὁμήρωμα, de quo alibi. Idem Budæus, τῆς πολιτείας ἀσφάλισμα Græcè dicit quod Cicero Pignus reip. Potest etiam accipi pro Tutamen, Munimentum, Locus quo nos tutos reddimus & munimus.

H c. 2. Διασφαλίζω, idem quod ἀσφαλίζω, nisi quòd aliquantum intendit significationem. Et διασφαλίζομαι itidem, id est Munio, Tutum reddo. Polybius libro 5, πολὺ μὴν τοῦ πλήθους ἀνδρῶν πλήθει πρὸς κατεφληφὼς τόπος, πολὺ δὲ τοῖς χειροποιήτοις κατασκευαῖς δυσφαλισμένος, ῥᾳδίως ἐπέσχε κωλύσαι τὴν ὁδοῦ τὸν Ἀντίοχον.

c.2.Ἐξασφαλίζω, idem. Alii, Cum explanatione munio.

c.2.Καταφαλίζω, idem. vel, Demissum munio: aut Securitatis causa demissum obfirmo. vt Maccab. 3, πυξ πέδας καταφαλισθῆναι πέδαις, pedibus eorum vt tuti? asseruarẽtur, immissis in pedicas. Cum quo loco confer quẽdam in Ἀσφαλίζω citatum ex Act. Apost.

c.2.Παρασφαλίζω, Iuxta munio. aut Obiter & leuiter munio.

c.2.Προασφαλίζω, Præmunio.

Ἀσφάλιος ET Ἀσφαλίων, Neptuni cognomẽ: quasi tutelarem dicas aut stabilitorẽ. Plut. in Theseo, in fine, de octonario numero, quum dixisset Neptuno octauo quoque die sacrificari, τὸ μὴ πιὼν καὶ δυσκίνητον εἶναι ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ὃν ἀσφάλιον καὶ γαιήοχον ὀνομαζουσιν, habet in se constantiam immobilitatémque, quæ naturæ Neptuni congruunt, cui Asphalii & Gæaochi cognomenta, à firmitate, & quia terram contineat, imposita sunt. Meminit eiusdem & Strabo libro 1, vbi dicit Rhodios mari imperantes, capta fiducia ad loca circa Theram & Therasiam nauigãtes, templum Asphalio Neptuno in insula ædificasse. Oppianus, Halieutica sua claudens, his duobus versibus vltimis vtitur, Γαῖαν τ' ἀσυφέλικτα Ποσειδάων ἐρύσιπο Ἀσφαλιος, εἰλίσσα θεμέθλια νέρθε φυλάσσων. vbi cognominis huius rationem reddit, indicans ex eo ἀσφάλιον cognominatum, quoniã γαῖαν εἰλίσσα θεμέθλια νέρθε φυλάσσων ἀσυφέλικτα ἐνοσίχθων, custodit fundamina terræ inconcussa: vnde & γαιήοχος nominatur. Itidem Macrob. Saturn. libro 1, capite 17, Nec mirum si gemini effectus variis nominibus celebrantur, quum alios quoque deos ex contrario in eadem re duplici censeri & potestate accipiamus & nomine, vt Neptunum, quem aliàs ἐνοσίχθονα, id est Terram mouentem, aliàs ἀσφάλειαν, id est stabilientem, vocant. Et Cornutus, in libro De natura deorum, tit. De Neptuno, κατ' ἄλλον δὲ τρόπον γαιήοχος λέγεται ὁ Ποσειδῶν, καὶ θεμελιοῦχος ὑπὸ τινων, τῇ δυνάμει αὐτὰ ἀσφαλάκεις πλαχοῦ, ἀφανεῖ ἐπ' αὐτοῦ κειμένου τοῦ ἀσφαλοῦς ἔχειν τὰ εἴκματα τῆς γῆς. Vbi Greg. Gyrald. pro ἀσφαλάκεις reponit ἀσφαλίαν. Idẽ Gyraldus, Porro & apud Patrenses (inquit) in Achaia Neptuni hæc fuisse cognomina legimus, Asphaliæus, Pelagæus, & Hippius.

C. Ἀνασφάλλω Erigo lapsum, Suscito, Attollo. Item Recreo à morbo, Budæus ex Luciano. Sciendum est autẽ σφάλλω significare inter cætera Supplanto, Prosterno. cui contrariam significationem habet ἀνασφάλλω.

Ἀνασφάλλω, neutraliter, Erigor à lapsu, Suscitor, Attollor. Item Recreor à morbo, Conualesco, Sanitati restituor. Synesius, ἐὰν ἀνασφάλλωσι τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀθῳοῦμαι. Aphrod. Problem. libro 2, εἰ δὲ καὶ συμβαίνοι τὸ σφάλμα, δύνασθαι τὰ μέρη ἀνασφάλλειν τὴν ὑγιείαν. id est membra sanitati restituta. Vulgaris expositio est Membra refecta. Notandum verò hic σφάλμα & ἀνασφάλειν. facit enim pro eo quod dixi ἀνασφάλλω significare cõtrarium τῷ σφάλλω. Inuenitur etiam ἀνασφάλλειν cum præpositione ἐκ iuncta genitiuo. vt ἀνασφάλλειν ἐκ νόσου, Recreari à morbo. Sic ἀνασφάλλειν ἐκ κακῶν, Recreari à malis, Se reficere à malis. vel, vt alii, Elabi siue emergere è malis.

C. Ἀπόσφαλλω, Subuertor, Pessundo, σφάλλω. Qua in signif. contrarium habet ἀνασφάλλω. ‖ Item, A via deerrare seu aberrare facio, Seduco. vt ἀποσφάλλειν exp. τὸ πρέον ποιεῖν τῇ ἀποπλανᾶν. Hom. Od. γ. — ὁππότε τοῦδε ἀποσφάλλωσιν ἀέλλαι Ἐς πέλαγος μέγα πόντου. vbi Eust. ἀποσφάλλωσιν exponit ἀποπλανήσωσι τὴν ὁδόν. ‖ Legitur etiam cum genitiuo, pro Facio excidere & quasi aberrare ab incepto. vel (vt alii exponunt) Impedio. Il. ε, — μέγα δέ σφας ἀποσφάλλει πόνοιο. vbi Eust. ἀποσφάλλει exponit ἐμποδίζει, κωλύσῃ τὸ συνεχῶς. Ibidem scribit ἀποσφάλλειν esse τὸ πρέον ποιεῖν καὶ ἀποπλανᾶν.

Ἀποσφάλλομαι, pass. Subuertor, Pessundor, Delabor. Plut. in Pericle, ὁ δὲ ἑτεροῦ τινος τῇ θεοδυμάνῃ τὸ περιττὸν ἀποσφαλεὶς ἔθυσε τῇ θέᾳ τὸν μοχθηρόν. A Suid. ἀποσφαλεὶς exponitur ἀποτραπείς, ὀλισθήσας. Item, τῆς ἀληθείας ἐκβαλείς. cõtrarium τοῦ ἀνασφάλλομαι. ‖ Item Aberro, cum genitiuo. Plut. αἱ μὲν τῶν ἀποσφαλεῖσι τῆς Ἰταλίας ἐξωθοῦσι εἰς τὸ Σικελικὸν πέλαγος. Sic & ἀποσφάλλεσθαι τοῦ ὁδοῦ apud Lucianum, Aberrare à via. Citatur & ἀποσφάλλεσθαι τῆς ἐλπίδος, pro Frustrari sua spe, Excidere sua spe. ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος. nam qui frustratur sua spe, velut aberrat ab ea. Sic & apud Xen. cum genit. ἀποσφαλεῖς τῆς δόξης: Pæd. l. 5, ἐμοὶ μὲν γὰρ, ἔφη, τῆς δόξης ἀποσφαλεῖσι ἴσως καὶ ἄλλη ἀποχρήσει. Sed & ἀποσφαλεὶς absolutè positum citatur ex Plutarcho in Solone pro Frustratus sua spe, vel Falsus sua spe. id est ἀποσφαλεὶς τῆς ἐλπίδος.

C. ΔΙΑσφάλλω, Aberrare facio, Fallo. vt διέσφηλε τὴν τέχνην, artem fefellit. Pass. Διασφάλλομαι, Fallor, Aberro: seu Spes mea fallitur, nec assequor id ad quod aspirabã. Æschin. in Ctesiph. pag. 64. διεσφαλῶμεν τῆς τῶν ὑμῶν συμμαχίας. id est ἀποτυχεῖν, διαμαρτεῖν.

C. ΕΠΙσφάλλω, idem quod σφάλλω, id est Labefacto, Euerto. Exponitur etiam Fallo, Decipio.

Ἐπισφαλής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui labefactari potest, seu Lubricus, Instabilis, Incertus: Minimè tutus, Periculosus: idem quod σφαλερός. Hesych. & Suid. exp. βλαβερός, ὀλισθηρός. Plut. Fabio, ὀλισθηρὸν ὄντα πόδιον αὐτῷ ἐνὸς τυχόντος παλαιοῦ τραύματος. Herodian. l. 1, τὴν δὲ πόλεμον ἀπλῶς καταλιπεῖν, μετὰ τὸ ἀφεστῶς ἐπισφαλές, præterquam quòd indecorum est, est etiam periculosum. Idem l. 7, τὰ ἀγχιβαθῆ τῶν ἑλῶν θαλάσσης δὲ ἀγκεῖται τῷ πόρῳ ὀλισθηρὰ ἐσόμενα, Romanis paludis altitudo periculosa futura erat. Et Greg. Naz. τὸ τῆς τάχους ὀλισθηρές, celeritatis periculum. VNDE Ἐπισφαλῶς, Lubricè, Ita vt labefactari & euerti facilè queat: seu Non sine periculo, Periculosè. Plut. Solone, ὀλισθηρῶς διῴκει τὴν πόλιν, Ciuitas laborat, Lubricus est status ciuitatis & nequaquam tutus, In periculis versatur resp. Itidẽ in Public. idem dicit ὀλισθηρῶς ἔχει ἡ πόλις, eodem sensu, seu, Nutat ciuitas. nam nutare dicuntur quæ ruinam minantur, vt τὰ σφαλερὰ seu ὀλισθηρά.

C. ΠΑΡΑσφάλλω, itidem Aberrare facio. Propriè παρασφάλλει dicitur qui à latere alicui adstans eũ aut labefacit aut in errorem impellit. Et sagittarium aliquis παρασφάλλει quum ei adstans auertit ictum, vt quum brachio impellẽs impedit quominus ad scopum propositum rectà perueniat. vt apud Homerum Il. θ, Ἀλλ' ὅγε καὶ τὸν ἄμαστον παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων, eius ictum aliò auertit. σφαλῶν καὶ ἀποτυχεῖν αὐτὸν ποιῶν.

Παρασφαλής, ές, ὁ καὶ ἡ, idem quod σφαλερός, significans Lapsans, Lubrico pede incedens, Qui vacillat, & titubat, lapsantem firmare gressum non valens. Nicander Alexiph. Οἷα τε πολλὰ παρασφαλέες ἀπέχουσι. vbi exponitur ἐπιπολαιοτέρως malim ego σφαλλομένους.

Σφηλής, ές, ὁ, Qui facilè labefactari aut commoueri potest, Mobilis. Hesychius enim σφηλὸν exponit ἀκίνητον: item & πυκνὸν, λιξὸν, Densum, Obliquum. VNDE Ἀσφηλος, Qui labefactari nequit, Immobilis. idem quod ἀσφαλής. Hesychius exponit ἀκίνητος. Idem serie alphabetica ἀσφηλὲς exponit ἀδιάσειστος: subiungens, σφηλὸν γὰρ, τὸ ἰσχυρὸν, Robustum, Validum, Firmum. ‖ AT Σφῆλος est nomen proprium, teste Suida. INDE ET Ἀποσφήλωσις, Aberratio, Quum gressus alicuius aliquò aspirantis lubricitate fallitur seu frustratur, seu Quum quis aberrat nec scopum assequitur ad quem tendebat. ἡ ἀποτυχία, vt Suid. exponit. At Hesychii cod. in huius vocabuli expos. mendosus est.

G ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ης, ἡ, Funda. Xenophon Pædiæ 7, σφενδόνας δὲ καὶ τύπους ἠλάσκασιν ἔχοντας ἐπεδεῖτο, Plutarchus De exilio, ex comico quodam, τὰ τόξα τῆς σφενδόνης ἠρμόσθαι. vt & nuces decutiuntur verbere fundæ. ‖ Σφενδόνη τὸ δακτυλίου, pala annuli. vt Cicero interpretatur apud Platonem libro 2 Politicorũ, τὸν σφενδόνῃ τοῦ δακτυλίου παραπλήσιον τῷ ἑαυτὸν εἰς τὰ ἔσω τῶν χειρῶν, quum palam annuli ad palmam conuerterat. Et mox, καὶ πάλιν ὅταν ψηφιάσῃ τὸν δακτύλιον, στρέψας ἐξωτέρω σφενδόνῃ, quum in locum annulum conuerterat. id est, Quum palam annuli extrò conuerterat. Vide pag. 10 mei Lexici Ciceroniani integrum locum de Gyge. Plinius fundam quoque hoc significatu dicit, vt, Funda includuntur perspicuæ, cæteris subiicitur orichalcum. Est autem pala annuli siue funda, circulus ille auri vel alius metalli, quo gemma annuli includitur, ita vt

fundæ sinus lapidem. Ab Hesychio exponitur σφεντόνη & τὸ δακτυλίου τὸ φορούμενον. ‖ Item in oculo σφενδόνη dicitur album quod pupillam in se continet, vt funda lapidem, pala annuli gemmam. Poll. libro 2, τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ κόσου λευκὸν ἅπαν, σφενδόνη καὶ λογάς. ‖ Ab eodem Poll. lib. 5, cap. 16, σφενδόνη refertur inter ὀνόματα γυναικείου κόσμου. Hippocr. in libro περὶ ἄρθρων, (teste Gal. in lex. Hippocr.) σφενδόνιον vocat τὸ ἀπὸ τῆς πυξὶς λίθου βαλλούσης σφενδόνης ὠνομασμένον, εἰς ἀνάληψιν κόλου χρήσιμον: in libello autem περὶ ἀφόρων, τὸν καλούμενον φύλακα. Significat verò (inquit ibidẽ Gal.) & τὸ γυναικεῖον περίσφυρον, & quæcunque huic similia sunt. Est autem περίσφυρον, fasciapedalis, vt Vlpianus loquitur. Vide & sequens σφενδονοειδής.

C. Σφενδονοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Fundæ figuram gerens, Assimilis fundæ. Talis figuræ esse dicitur tellus à Dionysio Alexandrino, initio περιηγήσεως suæ, Οὐ μὴν πᾶσα δίαμπερὲς περίδρομος, ἀλλὰ δίαμψις Εὐρυτέρη βεβραῖα πρὸς ἠελίου κελεύθους, Σφενδονηείοικυῖα. Quæ Rhemnius Fannius sic interpr. Non tamen assiduo teres vndique margine circùm Clauditur hæc, bifido sed brachia littore pandens Arctatur rapidos cursus ad solis vtrinque, Assimilis fundæ. Innuit igitur, terram ἐφ' ἑκάτερα μὴν ὀρμᾶσθαι, ὅτι θάτερα δὲ, κατ' ὀρθότατα τῆς περιόδου σφενδόνης, σπάσθαι εἰς ὀξύτερον, inquit Eustath. qui ibidem annotat ex veteribus grammaticis, σφενδόνη vocari etiam κόσμον πινὰ γυναικεῖον, (ornamentum quoddam muliebre) ὅμοιον τῇ περιόδῳ σφενδόνῃ ὄντα, πλατὺ μὲν καὶ αὐτὸν τὰ μέσα, καὶ πρὸς τῷ μετώπῳ πίπτοντα, ἐκ λεπτοτέρων δὲ καὶ ὀξυτέρων τῶν ἄκρων ὀπίσω δεσμούμενον. D SED ET Ὀπισθοσφενδόνη (inquit ibidem) apud comicos dicta fuit, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ πυκνότητι σφενδόνη, διὰ τὸ γελοιότερον περιπεφυκέναι τῇ κεφαλῇ, καὶ ὀπίσω μὲν ἔχουσα τὰ πλατύτερα, τὰ δὲ ὀξύτερα καὶ τὸν δεσμὸν, περὶ τὰ ἐμπρόσθεν. Sunt qui interpr. Reticulum. Certè Virgil. fundam vocauit retis quoddam genus, libro 1 Georgic. Atque alius latum funda iam verberat amnem, Alta petens: pelagóque alius trahit humida lina. Vbi Seruius, Funda genus est retis dictum à fundendo. id est, Reticulum quod dicitur βόλος. Est verò & fundæ περιβόλου reticulum, in quo imponitur lapis ὁ ἐκβληθησόμενος. E ‖ Σφενδονοειδὲς exponitur etiam Figura agminis in cuneum conformati, Figura dimidiati rhombi.

Σφενδονίτης, SIVE Σφενδονήτης, ου, ὁ, Funditor, Qui fundæ roratu lapides iaculatur aut plumbum aut simile quid. Philo De vita M. libro 1, ἀκοντιστάς τε καὶ σφενδονίτας τῷ βάλαβῶν. vbi per ι scribitur in penultima: at per η apud Suid. & Plutarch. & Xenoph. idque in manuscriptis etiam codicibus. apud Xenoph. inquam, tum alibi tum Pæd. 7, pag. 111. πυίτας δὲ τοὺς ἀόπλους τοῦ ὑποχειρίου ἠρμοσμένων σφενδόνας ἐπάγκαζε μελετᾶν, νομίζων πολὺ τὸ ὅπλον δουλικώτερον εἶναι. σοὶ μὲν γὰρ ἄλλη δύναμις μάλα δοῦν ἔνθα ἰσχυροῖς ὠφελοῦσι σφενδονῆται παρόντες· αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς οὐδὲν αὐ οἱ πυίτας σφενδονῆται μείονες πάνυ ὀλίγοις ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις ἀγχομάχοις. Plutarch. Alcib. πεζοὺς τῇ σφενδονήτας καὶ πελτοφόρους. Certè hoc σφενδονήτης possit videri esse verbale à verbo σφενδονάω seu σφενδονέω deriuatum, de quo mox dicetur. quod si ita sit, per η scribendũ fuerit.

Σφενδονηδὸν, In modum fundæ. vt σφαιρηδὸν In modum globi seu pilæ. Ex Etymolog. affertur pro E funda. Quo significatu dicendum esset potius σφενδονῆδον. G

Σφενδονάω SIVE Σφενδονέω, ῶ, Funda vtor, seu Fundam torqueo, vt Virgil. Georg. 1, Auritósque sequi lepores, & figere damas, Stupea torquentem Balearis verbera fundæ. (Vbi etiam nota epitheton Balearis, quoniam Βαλιαρίδων νήσοι σφενδονῆται εὔτοξοι, teste Suida: Seruius in Balearibus insulis inuentam iustis fundam scribit) Xenoph. Hellen. 2, pag. 279, οἱ ψιλοὶ ἀθροὶ ἐκδραμόντες ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐπέβυον, ἐσφενδόνων. Aliud exemplum habes in Σφενδονήτης ex eodem. Item Funda insequor, Funda peto. Greg. σφενδονᾷ τὰ θηρία, funda petit seu percutit beluas. Quo sensu dicitur σφενδόνῃ ἐφικέσθαι, Funda tangere, seu icere: vt comicus quidam apud Athen. lib. 15, — σφενδόνῃ Οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτός. Item ἐσφενδόνει afferrur ex Eurip. pro Vibrabat. Quò refer quod Ouid. dicit More fundæ rotare. sic σφενδονᾷν λίθους dicitur qui lapides funda rotat & ingerit in aliquem. vel qui fundæ more eos rotat. Aristot. de struthiocamelo, εἰ δ' αὖ τὴν δίωκοιτο, πυῖ βαλλόμενος λίθους εἰς τὸν ὀπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν. Vnde Plin. Lapides in fuga contra insequentes ingerit pedibus. Et Greg. σφενδονᾶσθαι dicit pro ἀποβρίπτεσθαι, Tanquã funda rotari, seu funda eiici. At verbi Σφενδονέω exẽpla existimo rara esse, atque adeo vnicum tantùm mihi occurrit, quod videbis in Ἀποσφενδόνητος. Sicut tamen dicitur ἀποσφενδονέω, ita & σφενδονέω dici nõ dubium est.

C. ΑΠΟσφενδονάω SIVE Ἀποσφενδονέω, ῶ, Fũda torqueo, Funda rotatum eiaculor, Funda emitto. Ex Luc. ἀποσφενδονοῦσιν ἀλλήλους, pro Tela fundis alter in alterum retorquentes. VNDE Ἀποσφενδόνητος, Funda emissus: item Funda repulsus. Ἀποσφενδόνητοι eo significatu dicti fuerunt quidam Eretriẽses, quòd quum nauibus conscensis domum redire vellent, (nam in Corcyram habitatum concesserant) ciues ipsos ἔργον, τῷ ἀποβαίνειν ἐκώλυον, σφενδονῆτας. vt fusius docet Plut. in Hell. probl. p. 522 meæ edit. Vbi etiã nota σφενδονοῦσιν à Σφενδονέω.

C. ΔΙΑσφενδονάω SEV Διασφενδονέω, Fundæ rotatu seu eiaculatu dissipo, Funda difficio. Impropriè verò duæ arbores in terram flexæ suo cacumine dicũtur διασφενδονᾶν τὸ φοινικῶνος, quũ in alium redeuntes vnà secũ id rapiunt & discerpũt. vt apud Plut. in Alex. de Besso qui Darium interfecerat, διεσφενδόνησεν αὐτὸν, ὀρθίων δένδρων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος. Indicat igitur Alexãdrum, quum proceris in vnũ curuatis arboribus vtrinque corporis Bessi partes alligasset, eas tanto concitatas impetu remisisse, vt laniata membra passim disiecerint. Simili mortis genere Sinis latro afficiebat qui in ipsius manus peruenissent, vt suprà in Σίνις & Πιτυοκάμπης docui.

C. ΕΚσφενδονάω SIVE Ἐκσφενδονέω, Fũda eiaculor. Item Funditoris more eiaculor, seu Eiaculor veluti funda, Veluti funda tortum rotatúmque eiaculor. Basil. ἐπειδὰν πᾶσαν λοιδορίαν διὰ τῆς γλώσσης ἐκσφενδονήσωσι.

Σφενδονίζω, Fisto, idem quod σφενδονάω seu σφενδονέω, Fundam torqueo: vel Fundam torqueo in, Funda impeto. Item Funda roto, aut Fundæ more roto. vt libr. 1 Reg. cap. 25, τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονίσεις, animam inimicorum tuorum funda rotabis.

C. ΔΙΑσφενδονίζω, idẽ quod διασφενδονάω, seu διασφενδονέω, Funda difficio, Fundæ roratu seu eiaculatu dissipo. Itẽ Dissipo tanquam funda, Ita dissipo vt fundæ rotatus plures lapides. Bud. interpr. Difficio, Eiaculor, afferens hunc locum ex Plut. Marcello, de machina quadã Archimedis, μέχρι οὗ τῶν λίθων ἀποῤῥιφθέντων καὶ διασφενδονισθέντων ἡ ναῦς κενὴ πρὸς πόσι τῆς πέτρας.

F ΣΦΗΝ, ηνὸς, ὁ, Cuneus quo finduntur ligna aut lapides, in scissuras indito & adacto vi mallei. ‖ Apud Aristoph. dicitur accipi pro instrumẽto tortorum quo veritatẽ extorquẽt. Quò referri potest cunei significatio apud Cicer. libro 2 Tusc. in loco quodam quem in Σφινὸν paulo pòst citabo. Vide & Σφινδής.

C. Σφηνοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Cunei figuram gerens, Qui cunei forma est. Alii, Cuspidatim densus. Ita dicitur qui in modum cunei ex crassa forma quadrangulari desinit in eandem formam quadrangularem, sed exilem & acutam. Latinè Cuneatus dicitur: vt Ouid. Prominet in pontum cuneatus acumine longo Collis. Et Liuius, de scuto quodam, Summum latius, fastigio æquali: ad imum cuneatior. Itidémque Cuneatus ager à Columella dicitur qui cunei figuram efficit, ex lato desinens in acumen longum & angustum. Tales sunt σφηνοειδῆς ἐμβολαί apud rei militaris scriptores, & eos qui de aciei bellicæ formis loquuntur. Vnde & Cunei apud Latinos, & tũ apud alios tũ apud Virgil. Æn. 12, — densi cuneis se quisq; coactis Agglomerant. In v.l. legitur ETIAM Ἀφηνοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, serie alphabetica, itidem pro Cuneatus: crasso errore.

C. Σφηνοπώγων, ὁ καὶ ἡ, Cuneatam barbam habens, Cuius barba cunei figuram repræsentat, ex lata nimirum desinens in angustum acumen. Alii, Cui diffissa veluti cuneo barba est & bisulca. Luc. οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες.

Σφωνίσκος, ου, ὁ, E T Σφωνίσκος, ου, ὁ, Cuneolus. Priore vtitur Sud. in exponendo σφῶ, veluti notiore: posterius autem passim obuium. Σφωνίσκοι apud Nicomach. dicuntur geometricæ figuræ à cuneoli & vespæ similitudine, quia nimirũ [illegible] sunt, ex latis & quadratis lateribus definẽtes in angusta & tenuia. Apud medicos autem σφωνίσκος est linamentum in cunei formam inuolutum seu intortum: quo ferè vtuntur chirurgi in separãdis ab inuicem dumoribus corporibus: & matus ferè est. Paul. Ægin. lib. 6, c. 4, [illegible] σφωνίσκοις [illegible] Et cap. 91, [illegible] Vide & μοῦς supra.

B Σφωνίς, ίδος, ἡ, Cuneus. Ita vocatur species quædã [illegible] Athen. l. b. 7, ex Euthydemi libro [illegible] vocari autem σφωνίδας, [illegible] Vbi pro σφωνίδας forte reponendũ est σφωνίσκους: nisi & σφωνίδας nominari credat aliquis eosdem pisces: à nominatiuo σφῶ.

Σφωνόω, ῶ, Cuneo: (vt Quintil. dicit Cuneare per vim & quæ naturã iuncta sunt, distrahere: & Plin. Si quid in ligno cuneandum sit:) id est Cuneo findo, Cuneo scindo, vt Virgil. loquitur: seu Cuneo adacto findo & diuello. Pal. Σφωνόω, Cuneor, Cuneo findor, Cuneo adacto scindor. seu Cuneus mihi adigitur. Σφωνίδας solebant & in tormentis quod fortasis signif. Cuneis adactis cruciari & torqueri vt apud Cic. Tusculã, Hostile cuneos fabrica crudeli infetens Perrupit artus: quæ miser sollertis Transuerberatus castrum hoc funarum incolo. Quæ verba sunt Prometheo à Vulcano affixi. Apud Suidam, [illegible] Exponit autẽ tum ipsum Hesych. [illegible] | Item Σφωνόω significat Obstruo seu obtruro adacto cuneo. seu Obstruo & obtruro veluti inculcato cuneo. vnde in Epigramm. [illegible], Obstrue seu obdere & claude veluti adacto cuneo. Itidem apud Dioscor. lib. 5, c. 4, [illegible] arundine. Et B. ex Neemiæ [illegible], Obstruantur, Obtruãtur. (malim Obstruentur seu obserentur adacto cuneo. nam quum repagulum obditur per transuersum, fulcit foramini cui repagulum immittitur, vtique cuneus intro ne emouetur ipsum queat) Sic idem Bud. quum [illegible] interpretatus esset Cuneare, [illegible], subiungit, Σφωνόω [illegible], obtrudere foramen adacto cuneo vel clauo ligneo: vt [illegible] Exponit etiã [illegible], inculcare, Cõdensare, Stipare: afferens hunc locũ Gal. de gangræna, [illegible] Eodem signif. afferunt ex eodem Galeno, libro 1 ad Glauc. [illegible] Inferus humor, Qui inhæret veluti cuneus adactus & inculcatus malleo in rimam aliquam. Et Dioscor. libro 6, cap. 26, [illegible] stomacho densantibus seu hærentibus stomacho in modum cunei ligno impacti. Similiter [illegible] Gaza vertit, Pressis inuolus: Plin. Cibus confiptatus.

Σφωνωσις, εως, ἡ, Adactio cunei: id est ipsa actio adigendi cuneũ. Item Obstructio seu obturatio quæ fit cuneo. Apud medicos [illegible] autem quum humor alicubi hæret veluti cuneus in lignum adactus seu impactus crebris malleorum ictibus: cohærentem & obturationem reddere potest. Pauli [illegible] Præterea, [illegible] Eadem σφωνωσις esse dicit inuptionem seu interpunctionem humoris inter arteriam: quia humor arteriæ veluti cuneus.

C. ΔΙΑσφωνόω, ῶ, Discuneo, (vt Plin. Cõchæ se contrahũt, sed fruitur, discuneatæ) id est Adacto seu impacto inculcatoque cuneo diuido & diruo.

C. ΕΝσφωνόω, ῶ, Cuneum inculco seu impingo, Cuneum intrudo. Item Intrudo & inculco veluti cuneum. Pas-

A lus Ægin. de ischiade, id est morbo coxendicis, [illegible] harens in coxendice veluti cuneus aliquò impactus seu inculcatus mallei ictu. Item Obstruo & inspisso veluti adacto cuneo. Dioscor. li. 5, c. 29, de melomelite, [illegible] ita vt ipsum mel inspisseretur ac veluti cuneetur iniectis illis cotoneorum segmentis: referendo ad mel. sin ad ipsa cotoneorum conciforum frusta referas, ita vt penitus demersa conteguntur & obruuntur. veluti quum cuneus tam profunde adigitur vt hiatu ligni etiam concludatur. Quæ expositio magis cõsentanea est: quum dicat [illegible] nam si ipsum mel inspissandum esset cotoneorum iniectu, vtique opus esset maiore cotoneorum quam mellis copia.

C. ΠΕΡΙσφωνόω, ῶ, Vndique obstruo & obtruro adactis cuneis, vel simpliciter Obstruo vndique. vt [illegible] simpliciter exponitur Vndique obtruor.

Σφῶξ quoque idem significat quod [illegible], id est Cuneus. vt quidem traditur in vulg. lex. nullo tamen autore nominato aut approbatore. Verum vt [illegible] dicitur pro [illegible], ita fortasse & [illegible] pro σφῆ dici posse suspitetur aliquis.

Σφωτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod [illegible], (vt iam dictum est) hoc est Cuneolus: Lignum ex quadrato eoque crasso & lato desinens sticem in quadratum sed tenue & angustum. Hesych. [illegible] Quibus verbis indicat similitudine vesparum, quæ ad modum addactam & strictam habent aciem, [illegible] nominari ligna oblonga & quæ in acutum desinunt, ita vt latitudo eorum diminuatur & contrahatur. Verum in verbis sequentibus ante [illegible] inferendum est [illegible], post autem addendum [illegible], ex Suida & schol. Aristophanis, qui vtitur hoc vocabulo [illegible] in Plato, verba de Cyclope facientis. [illegible] Vbi [illegible] vocat quem Homerus [illegible] appellat, Odyss. [illegible] & [illegible] rectum præacutum ac præstantem, quo Vlysses Polyphemo oculum eruit. [illegible] Homerus [illegible] Tales sunt Pali prærupti & Sudes præstantes apud Virgilium. Annotat in illo Aristophan. loco Scholiastes, vocabulum hoc [illegible] Hesych. habet [illegible] vocant [illegible] Eodem signif. afferunt ex eodem Galeno, libro 1 ad Glauc. [illegible] Inferus humor, Qui inhæret veluti cuneus adactus & inculcatus malleo in rimam aliquam. Et Dioscor. libro 6, cap. 26, [illegible] Crassis iste in stomacho densantibus seu hærentibus stomacho in modum cunei ligno impacti. Similiter [illegible] Gaza vertit, Pressis inuolus: Plin. Cibus confiptatus.

Σφωτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod [illegible], Cuneus vel vespæ modo acutum & angustum definens. Quum de homine dicitur [illegible] quum homo vertit [illegible] vt [illegible] sed pro [illegible] & [illegible] additus est & angustus, vt in præcedente Σφωτήρ docuit ex schol. Aristoph. qui vertit [illegible] vocabulum quæ dicit [illegible] Plato, vbi [illegible] Vbi [illegible] id est pungentibus venenosisque & iis quæ crassis habent [illegible] id est gnodes [illegible] & [illegible] id est [illegible] seu [illegible] quorum [illegible] quoque in [illegible] Vbi [illegible] id est [illegible] quorum [illegible] vertit [illegible] quoque in [illegible] in angustum constructus est, non aliter ac vesparum alus. Quæ [illegible] verba excipiens Chrysis

respondet, ὑπὸ τῶ λιμοῦ δ ἴσως αὐτῆς τὸ σφηκῶδες σὺ ποιεῖς: nominans τὸ σφηκῶδες, πῶ σφηκώδη κοιλίαν, id est λεπτὴν καὶ ἰσχνὴν τὰ κάτω, quemadmodum ἡ σφηκῶν κοιλία ὀλιγοσωμάτη seu ὀλιγοσύλλεπτα κῆ τὰ κάτω εἰς ὀξύ, vt ex antè dictis satis patet.

Σφηκός, ῆ, ὁ, idem quod σφηκώδης. nã σφηκὶ (teste Hesych.) dicuntur οἱ ὑ κεχυμένοι τῆ σφηκώσῃ, ἀλλὰ σωεσφιγμένοι: sed addit, quosdam σφηκῶν nomine accipere τοὺς ῥωμαλέους: idémque σφηκῶν exp. etiam πικίλων. forsan ex eo quoniam vespæ sunt variæ seu versicolores. ‖ Idem substantiuè quoque σφηκὸς λόφου exp. τὸ ἄκρον τῶ λόφου τὸ ὅλῃ τῆ ὤπων ἀποκρεμάμενον τῶ λόφου τῆς κεφαλαίας τὸ σωεσφιγμένον.

B

Σφηκόω, ῶ, Cuneo: ea signif. qua Plin. dicit Hispania cuneatur angustiis. id est, Ex lata fit angusta in formam cunei. Seu, σφηκώδη aut σφηκὶ efficio, Ex lato & crasso in angustum & tenue contraho. Vnde ἐσφήκωτο, Ex lato crassóque ambitu in angustum & tenue acumen contracti ac constricti erant: apud Homerum Iliad. ο, v. 52, Πλοχμοὶ δ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. vbi Hesych. exp. ἐδέδεντο, συμπεπλεγμένοι καὶ σωεσφιγμένοι ἦσαν: qui ἐσφηκωμένον exp. itidem ἐσφιγμένον, forsan respiciens ad hũc locum Aristoph. Vesp. εἴ τις ὑμῶν πῶ ἐμὲ ἰδὼν φύσιν, εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον ἐσφηκωμένον, Quum videat me vesparum modo imum ventrem habere strictum & angustum. seu Quum me videat medium gracilem esse factum in modum vespæ: vt quidam interpretantur. schol. exp. μέσον σφήκωμα φαινόμενον: ex eo quòd chorus, qui ista loquitur, εἴκε κεπέδας, ὡς εἰς σφῆκα ὀρμαπζόμενος. Quam lectionem & expositionem ipse magis probat. est enim & alia expositio, nempe διαδεδεμένον: alia item lectio, habens διεσφηκωμένον, vt sit εἰς σφῆκας διεσκευασμένον: respiciendo & hoc pacto πρὸς πῶ σκόλυμον ἢν ἀφιέσθαι ὁ χορὸς, ἢ ἀθρόσφηκῶν ποικιλίαν. Itaque σφηκοῦσθαι siue διασφηκοῦσθαι hoc loco esset In vespam conuerti, Vespæ figuram & habitum induere. ‖ Item Σφηκόω significat idem quod σφιγγόω, Obthuro & obstruo veluti cuneo iniecto. Dioscor. lib. 5, c. 64, de cõfectione vini aromatici, σφηκώσας ἀγγεῖον. vbi Ruell. Operculato vase.

A

Σφήκωμα, ατος, τὸ, dicitur τὸ ἐσφηκωμένον, Id quod ex lato in angustum contractum est: in galea seu crista ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristoph. Pace, — τὸ σφήκωμα (nimirum τῶ λόφου) ἔχει πόνον πολύ. vbi schol. τόπος τῆς κεφαλαίας ὅπου τὰ πτερὰ δέδεται. Eodem ferè modo σφηκὸς λόφου suprà. Hesychio σφήκωμα est ὁ δεσμός, Suidæ τὸ λεπτὸν χοινίον. ‖ Σφήκωμα dicitur etiam id quo aliquid σφηκοῦται. id est, quo, veluti cuneo iniecto, obthuratur & obstruitur. Dioscor. in præfat. lib. 8, ὁπόταν οἱ Αἰγύπτιοι θείωσιν τὸν σίτον, χύτραν ἐχέσι κατεσκευασμένῳ πίσσης, καὶ σφήκωμα κεσστρημένον τῆ χύτρᾳ, Operculum appẽsum ollæ. Alii interpr. Linamentũ seu fascia qua tegitur seu obuoluitur olla. Quæ interpretatio non displicet. Sequitur enim paulo pòst, ἐπειδὰν σῶ δηχθῆ πῆς πόδα ἢ ἄλλό τι μέρος, τὰ χέως οἱ κεκρατυνόντες τὸ σφήκωμα βάλλουσιν εἰς πῶ χύτραν τῆς πίσσης, καὶ κεθειλοῦσιν ἅπαξ ἢ δίς κεθὶ τὸ πῆχυ ἢ πῶ κνήμιον, μικρὸν ἐπάνω τῶ δήγματος, καὶ κεσφίγγουσι δύο παρεζῶτες ἰσχυρῶς. Hesych. σφήκωμα exp. κύνκωμα.

F

C. ΔΙΑσφηκόω, ῶ, In vespam conuerto, seu Vespæ figura & habitu induo: εἰς σφῆκα διασκευάζω. Vide in Σφηκόω.

C. ΠΕΡΙσφηκόω, ῶ, idem quod κεσεσφιγγόω, Circumquaque obstruo & obthuro veluti iniecto cuneo. Alii simpliciter interpr. Obstruo, Obthuro, Operculo, Obstringo. Dioscor. lib. 5, cap. 26, de confectione vini scillitici, μετεράσας τὸ οἶνον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, ἀπόθου, κεσεσφηκώσας ὅλῃ μελῶς. Vbi Ruell. Obstructo diligenter vase recondito. Præcedente cap. dicit πωμάσας τὸ ἀγγεῖον ὅλῃ μελῶς. Eodem signif. Hippocr. epist. 9, κίσσα φαρμάκων ὀλίγα κεσεσφηκωμένα ἔχοντες ἦεσαν. Et epist. sequ. ad Crateuam, ὁκόσα δ' αὖ φύλλα ἢ ἄνθεα, φερέσθω ὀν κόθωσι κεσεσφηκωμένοις, ὅκως μὴ διαῤῥιπιζόμενα τῆσι πνοῆσι ἐκλύσῃ τὸ πόνον τῆς φαρμακείης.

B

C. Hactenus de σφῆξ, quatenus aliquam affinitatem signif. habet cum σφήν: sequitur nunc ea eiusdem V O C A B V L I Σφῆξ significatio qua vespam denotat, vnà cum suis deriuatis. Iliad. μ, v. 167, — ὥςτε σφῆκες μέσον αἰ-

C

ὁλοι ἠὲ μέλισσαι Οἴκια ποιήσωνται ὁδῶ ὅθι κεν παλόεσσῃ. Et Iliad. π, v. 259, — σφήκεσσιν ἐοικότες ἦε χέονται Εἴνοδίοις, vespis quæ propter viam suas cauernas habent & viatores inuadunt lacessiti: quemadmodum & crabrones. Et apud Aristot. σφῆκες ἐρᾶται. Hist. anim. lib. 9, c. 41, [illegible] ἡμέρων σφηκῶν δύο γένη· οἱ μὲν, ἡμεμόνες, οὓς καλοῦσι μήτρας· οἱ δὲ ἐρᾶται. Vnde Plin. lib. 11, c. 21, Aliorum, qui mitiores videntur, duo genera: opifices, minores corpore, qui moriuntur hyeme: matres, quæ biennio durant. Vbi σφῆκας interpretatur Crabrones. Plura vide apud Ælian. & Nicandrum, & Marcell. Virgil. in libro Dioscor. 8, capite 2, vbi tradit remedia aduersus ictus vesparum.

D

C. Σφηκοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Vespæ similis, seu Crabronis figuram gerens, Qui è vesparum seu crabronum genere est. Schol. Nicand. in Ther. v. 816, βίμβιξ δὲ ὅτι ζῶον σφηκοειδὲς, μέλαν κατὰ πῶ χροιὰν, κέντρῳ χρώμενον ὡς οἱ σφῆκες. Forsan est bombyx, de quo Plin. lib. 11, cap. 22. Sed perperam in illo scholiastæ loco pro σφηκοειδὲς L E G I T V R Σκωληκοειδές.

E

C. Σφηκών, ῶνος, ὁ, Sedes & domicilium vesparũ. Vide sequẽs.

Σφηκίον, ου, τὸ, itidem Cella vesparum, seu Nidus vesparum. Aristot. Histor. anim. lib. 9, c. 41, de vespis, πύτων δ' αὐξηθέντων, πάλιν μετὰ πύτις ἄλλος μείζος ἴσως σωίσταται· καὶ πάλιν πύτων αὐξηθέντων ἑτέρος, ὥςτε τῶ μεπτόρου πολυτόνου πλεῖστα καὶ μέγιστα γίνεσθαι σφηκία· οὐ οἷς ὁ ἡγεμὼν, ἢ καλουμένη μήτρα, οὐκέτι σφῆκας γεννᾶ, ἀλλὰ μήτρας. γίνονται δὲ οὗτοι αὖω ὅθι τῶ σφηκίου ὀλιγόλης μείζος σκώληκες. Paulo antè dixerat, ὀλιγόντος τῶ θέρους πλήθονται τὰ κηρία, καὶ σωίστανται οὓς καλοῦσι σφηκῶνας τοῖς μικροῖς, οἷον τετραθύρους, ἢ ἑξαθύρους, ἐν οἷς σφῆκες γίνονται, καὶ ἡ μῆτρα. Vnde Plin. lib. 11, c. 21, Nidos vere faciunt ferè quadrifores, in quibus opifices generentur. Iis eductis, alios deinde nidos maiores fingunt, in quibus matres futuras producant. Vbi nota synonymos poni σφηκῶν & σφηκίον, nimirum pro nido vesparum seu crabronum mitiorum. sic enim eo loco Plin. σφῆκας interpretatur, nimirum Crabrones mitiores, non Vespas. Paulo pòst Aristot. dicit de matribus, κάθηνται ἐν τοῖς σφηκίοις ἀεὶ, συμπλάθουσαι καὶ διοικοῦσαι τὰ ἔιδον. Sed nota in paulo antè citato loco non σφῆκῶνας scribi, sed σφηκωνῆς: quod si mendosum non est, est à N O M I N. Σφηκωνῆς.

Apud Hesych. legitur E T Σφηκία, τὰ σφηκῶν κηία, cellæ in quibus vespæ fauos fingunt. ‖ Σφηκία dicta olim fuit & Cyprus, teste eodem. Testatur idem & Steph. sed addens, dictam fuisse Σφηκίαι κεράσσαν, afferens hunc locum Lycophr. Οἱ πέντε που Σφηκίαν εἰς Κεραστίδα. Dixerat tamen initio idem Steph. Σφηκίαν esse vrbem Eubœæ. Huius τὸ ἐθνικὸν E S T Σφῆκες, Ciues Spheciæ vrbis, seu Cypri, οἱ ἐκ τῆς Σφηκίας. Sed prius σφηκῆα pro σφηκία, est numeri pluralis, à S I N G V L. Σφηκῆον, Nidus vesparum, Cella in qua vespæ confingunt fauos. ‖ Alioqui σφηκῆον vocatur phalãgii quoddam genus, alio nomine V O C A T V M Δύςδηρι, teste Nicandro in Ther. v. 738, de phalangii generibus. Ἄλλο γε μὲν δύςδηρι· τὸ δ' σφηκῆον ἔποιτο, Πυρσὸν ἄλις σφηκὶ παραλλήλιον ὠμοβροῦν. Ὃς δὴ θαρσαλέῳ γλυκὺν ἐκμάσσεται ἴωπι· ἴωπι δ' σφηκῶν γλύφεις, ἄωρι δ' μελισσῶν. Vbi nota σφηκῆον ex eo nominari, quoniam simile est vespæ: quo modo & μυρμήκιον, ὁ δὴ μύρμηξιν ἔοικε, vt idem poeta docet ibidem.

F

Σφηκία, ας, ἡ, Examen vesparum, vt Liu. loquitur, id est Grex seu multitudo vesparum. Plut. in suo περὶ ὀργῆς libello, καὶ μὴν παί γε σωεχῆς καὶ πυκνὰς καὶ κατ' μικρὸν ἐν τῆ ψυχῆ συλλεγομένας ὀργὰς, μάλιστα φιλαυτία καὶ δυσκολία μετὰ τρυφῆς καὶ μαλακίας, οἷον σμῆνος ἢ σφηκίαν ἡμῖν ἐνέπεσι, veluti apum aut vesparum seu crabronum examen. Itidem σφηκίαν ἐρεθίζειν, Vesparum seu crabronum examen lacessere & ad iram prouocare: de iis qui homines per se iracundos irritant.

G

H

Σφηκίωσις, εως, ἡ, Hesych. exp. κηεία σφηκῶν, faui vesparum; vel potius Nidi seu cellæ vesparum crabronúmve, in quibus fauos suos confingunt.

Σφηκισμὸς, ῶ, ὁ, Genus harmoniæ quod vesparum susurro seu bombo non erat absimile: Hesychio εἶδος αὐλήσεως, εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τῶ βομβῶν.

ΣΦΙΓΓΩ, F. ξω, Stringo, Constringo. vt qui fasciculum virgultorum aut arundinum colligans vimine constringit, vt ex laxo cogat in strictum, seu arctum. Theocr. idyll. 10, quod Ἐργάτιν inscribitur, Σφίγγετ' ἀμαλλοδέταν τὰ δράγματα, constringite manipulos demessos, vos qui eos colligatis. Et pass. voce ac signif. Plut. De primo frig. σωάγεται τοῦ ἀέρι σφιγγόμενος ὑπὸ ψυχρότητος, aeris frigore constrictus cogitur. Philo De mundo, σωάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes & adstringens. Idem Philo lib. 3 De vita M. ὅλον δ' ἀλυσιδίοις χρυσοῖς αἰώρητον πρὸς τὴν ἐπωμίδα, σφιγγόμενον ἐξ αὐτῆς ὑφ' ἧς μὴ χαλᾶσθαι, catellis aureis ad amiculum annexum vinciebatur, vt Turn. vertit. ‖ Exponitur etiam Complector, Arceo, Cogo.

Σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, Qui stringit seu constringit, aut astringit. Medicis σφιγκτὴρ dicitur musculus ani rotundus, vltimam intestini recti oram ambiens, & adstringens rectum intestinum, ne intempestiuè excrementa effluant. Habet autem substantiã inter cutem & musculum mediam: cuiusmodi est labiorum pars vltima, vt Gorræus tradit. vide & Ἔδρα. Poll. pro ipso podice seu ano accipit. sic enim ille lib. 2, ὁ δὲ δακτύλιος, ἐνέπερθε μὲν πέλος, ὁδὸς δ' ἐπ' κοιλίας τείνει· οὐπωσὶ μὲν ἰδεῖν, μεμυκώς, ὅθι δὲ πλεῖστον αὐτὸς ἐν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, εἰ δ' ἑρπετὸν καλοῦσι. Vbi nota μεμυκὼς dici quoniam eiectis excrementis μύει seu σφίγγεται, id est clauditur seu contrahitur & constringitur: at excrementis exeuntibus αἰόλεται & hiat: ἑρπετὸν autem nominari à circulari rotunditate qua coronam imitatur. ‖ Tarentinorum dialecto σφιγκτὴρ vocatur ὁ χιτών, teste Hesych. forsan quoniam eorum χιτῶνες fibulis solebant σφίγγεσθαι.

C. ΑΠΟσφίγγω, itidem Stringo, Adstringo, Constringo, Comprimo, Coarcto. Propriè, Ita stringo vt attraham, Alicunde abstractum stringo: nisi vacet præpositio. Ex Luc. οἷς μου τοὺς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε, quibus maxillas meas compressistis.

C. ΔΙΑσφίγγω exponitur Perstringo: qua significatione dicitur Vitem perstringere pro Valde stringere, vt Nonius explicat: item Cohibeo, Colligo. Pro Valde stringo, seu Strictissimè circumligo, vsus est Erasistr. vbi dicit Scythas solere, ὅταν διῴ τινα χρόνον ἀναλισκάζωσι ἀσπεῖν, ζώναις πλατείαις τὴν κοιλίαν διασφίγγειν. Quæ verba Gell. citans, sic interpr. Quum sit vsus vt famẽ longius tolerent, fasciis ventrem strictissimè circumligare.

C. ΠΑΡΑσφίγγω, Adstringo, seu Adductum ad me stringo, & arctè complector atque agglutino mihi. Alex. Aphrod. in suis problem. ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιές, Ad se adstringit quod sanum est. Seu, Ad se adductum id quod sanum est, arctè stringit & sibi applicat.

C. ΠΕΡΙσφίγγω, Circumcirca stringo. Alii simpliciter interpretantur Constringo, Coerceo, Complector. Dioscorides lib. 8, in præfat. περιελοῦσιν τὸ σφίκωμα ἅπαξ ἢ δίς περὶ τὸν πῆχυν ἢ τὴν κνήμην, μικρὸν ἐπείσω τὸ δίκτυον, καὶ περισφίγγουσι δύο παρεῶτας ἰσχυρῶς, καὶ ἐντείνοντες ἢ πόνον διὰ τῆς περιδέσεως τοῦ βρόχου, ὅπως χέωσι καὶ πάσαι, arctissimè distringunt, vt Ruell. vertit. Vbi nota περισφίγγειν esse σφίγγειν περιτεθὲν βρόχῳ, circumposito laqueo stringere.

C. ΣΥσφίγγω, Constringo, id est Ita stringo vt coeat, Stringendo cogo & contraho. Athen. lib. 2, εἰ ὅπου χρὴ ἔδει τὴν αἰμορραγίαν, τὸ ὑγρὸν (nimirum ὕδωρ) ὅπη πίδειον ἰῶ, συστρέφον καὶ συσφίγγον, contrahens & constringens vulnus hians. Contrà autem τὸ χλιαρὸν διαστέλλει, diducit & aperit meatus per quos sanguis exit. Atque ita συστρέφω, συστέλλω & συσφίγγω, synonymos accepta, opponuntur τοῦ διαστέλλω. Affertur & ex lib. 3 Reg. c. 18, συνέσφιγξε τὸ σφῶν αὐτῶν, pro Accinxit lumbos suos.

C. ΥΠΟσφίγγω, Substringo, Subtus stringo. in Epigr.

Σφιγγία, ας, ἡ, pro parsimonia & sordibus victus poni videtur Ecclesiastici 11, ἔστι πλουτῶν ἀπὸ τρεσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ. Ita Bud. Quam eius interpr. sequendo, σφιγγία dicetur quum quis nõ larga manu sed stricta sumptus facit, & strictiore quàm deceat.

ΣΦΙΓΓΞ, ιγγός, ἡ, vocata παρὰ τὸ σφίγγειν, διὰ τὸ ἐσφιγμένα καὶ δυσνόητα λέγειν τὰ ῥήματα, vt annotatur in lexico meo veteri. quod etymon non est dissentaneum: siquidem ex Socrate tradit scholiastes Euripidis σφίγγα fuisse ἐγχωρίαν χρησμολέσχον διέγνωσα μαντευόμενον, vatem quaeret intellectu difficilia. ita enim implicabat & contorquebat verba sua, vt ab auditore cognosci ac intelligi non possent. vnde & à Sophocle in Œdip. tyr. pagina 168, vocatur ἡ ἀναφωδός. nam αἰνίγματα ἐρραψῳδεῖ, seu ambages, vt Statius loquitur. Alii ita nominatam volunt quòd homines suis ænigmatis & verborum ambagibus ita stringeret vincirétque vt expedire se non possent. Fertur autẽ fuisse πέρωθεν, παρθένον θεόπτιν ἔχουσα, λέοντος ὀπίσω τὸ πᾶν σῶμα, (id est πόδας καὶ τοὺς πόδας) μιξοφυὲς ὄσσα. vnde ab Eurip. vocatur ὄρειον τέρας, à monstrosa forma: & δικόρα τέρας, ac μιξοπάρθενος, & à Soph. in Œdip. tyr. pag. 199 γαμψωνυξ παρθένος χρησμῳδός. Rursum Eurip. πέρ, ὅταν vocat pro πέρατέωσαν, dicens eam venisse in agrum Thebanum φυτάσι πέρατος, χαλᾶσι τ' ὠμοσίτοις, Quæ & Auson. confirmat hoc gripho, Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis Sphinx, volucris pennis, pedibus fera, frõte puella. Lactantius Placidus apud Stat. lib. 2 Theb. scribit sphinga monstrum fuisse alas & vngues habẽs in similitudinem harpyiarum, quod insidẽs scopulo viæ imminenti, insolubilia ænigmata transeuntibus proponebat: quæ quum soluere non possent, ex improuiso veniens, alis & vnguibus ad se in rupem trahebat. vnde non immeritò ab Eurip. in Phœniss. vocatur πολύστονος & πολυφθόρος, & ab Hesiodo in Theogon. σφιγὲ ὀλοή. Vide plura apud eundem Hesiod. in eodem loco, & apud Athen. lib. 10, nec non apud Soph. in Œd. tyr. & apud Eurip. in Phœn. Per iocum verò apud Athen. lib. 13 αἱ πόρναι dicũtur posse vocari σφίγγες, in loco quodam Anaxilæ, qui ibidem de meretrice loquens, ait, Τί γὰρ ἡ δρᾴκαιν' ἀμικτος, ἡ χίμαιρα πυρπόνος, ἡ χρόβυζις, ἡ πεικρωνος σύλλα, πυτία κύων, Σφίγξ, ὕδρα, λέαινα, ἐχιδία, πῆμα δ' ὁρῶ γαῖ' ἐμοῦ; Similiter apud eundem lib. 6, τίνα δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος σφίγγα τοῦτο παῖσιν Αἰτωλοῖ, ὅστις ὅπῃ πέτρας καθίζοι, ὡς φασὶ καὶ πάλαι, τὰ σωματ' ὑμῶν πυθ' ἁρπάσας φέροι. Et Ceb. Theb. dicit τὴν ἀφροσύνην τῶν ἀνθρώπων σφίγγα εἶναι. Rursum apud Athæneum libro 9 & 10, σφιγὲ vocatur qui ænigmaticè loquitur, seu ænigmaticis quæstionibus aliquem implicat. ‖ Σφιγὲ inter animalium quorundam monstrosorum genera refertur à Diod. Siculo & Plinio, quos consule.

A Bœotis σφιγὲ DICITVR Φίξ, teste scholiaste Hesiodi in Theogon. vers. 326, Ἡ σ' ἐν ἄρα φίκ' ἐλίλιον πέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον. VNDE Φίκειον nominabatur ἔνθα καλῶκει, inquit idem. id est, domicilium sphingis, Rupes quam incolebat. Annotat eodem in loco Tzetzes, Hesiodum allegoricè ibi σφίγγα appellare τὴν κρυφίαν κακίαν: reuera autem fuisse γυναῖκα λῃρίδα, ἐχουσαν πολεῖς συνὰ αὐτῇ τοὺς συναρπάζοντας. Quæ consentiunt cum iis quæ Suid. refert in Oἰδίπους. ad quæ te remitto breuitatis causa. Porro vt Φὶξ dicitur pro σφὶγξ, ITA ET Φὶν pro σφὶν, vt tum apud Homerum, tum apud Callimachum. Apud illum enim Iliad. α, v. 75, vetus liber habet, Ὅς φὶν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, sic exponens illum versum, Ὅς περὶ αὐτῶν καλῶς φρονῶν ἐδημηγόρησε καὶ εἶπεν. Apud hunc verò hymno in Dianam, Κτείνει φὶν λοιμὸς ὅθι βόσκεται, iumenta ipsis depascitur & absumit pestis. Vbi tamen sunt qui scribant σφὶν, quanuis schol. dicat σ metri causa demptum esse. Possit certè in illo Homeri loco & similibus videri omissa litera σ, errore librarii, ob præcedentem eandem literam. ‖ Alioqui φὶν & φὶ est quædam particula, à poetis fini quorundam nominum adiici solita, de qua alibi.

ΣΦΡΑΓΙΣ, ῖδος, ἡ, Signum, Sigillum. id est Nota quæ rei imprimitur, vt dignosci queat. præterunque de signo quod annulo imprimitur epistolis. vt apud Thucyd. lib. 1, ὅπισθεν δὲ πέμψαι, καὶ τὴν σφραγῖδα ἐπιδεῖξαι, & signum ostendere. Aliquãto post, videlicet p. 43, πρεσβεία πεμπόμενος σφραγῖδα,

ἵνα ἰὼν ψευδῆ τῆς δόξης, ἢ καὶ ὁκεῖνος μετεχάραξε τὴν αἰτήσῃ, μὴ ὁπηγοῦ, assimilato & adulterato signo. id est, Imitatus signũ illud epistolæ impressum, & inde ficto alio, seu ad illius exemplar & imaginem efficto alio. Herodian. libro 7, διὸ ἀκολουθῶν τοῖς τὴν τῶν σφραγῖδων ἐπιγνωσιν, circa signa agnoscenda occupato, Seu Occupato in signis dignoscendis quæ literis erant impressa. Et Aristoph. σφραγῖδα βάλλειν αὐτῆς ὅθι τὴν κωλήν, signum imprimere: vt Virgil. Imprimere signa pecori: & Cic. Imprimere sigilla annulo. Qua signif. Plutarch. dicit σημεῖον ὑπιβάλλειν: vnde σημείων ὑπιβολή, suprà in Μοχλός. Metaphor. Gregor. in Maccab. encom. ὁ τρόπος ἔσται τοῖς ἄλλοις ὁδός, ᾗ ὁ τελευταῖος σφραγὶς αὐλήσεως, Vltimi mortecertamen veluti obsignabitur, Vltimus erit obsignatio certaminis. Ab eodem & baptisma vocatur σφραγὶς, sicut in Iudaismo σφραγὶς erat ἡ περιτομή: quo signo agnoscebantur qui essent in fœdere pacto cum Deo Abrahami. Vide & Σφραγίζω. ‖ Σφραγὶς dicitur etiam idipsum quo nota eiusmodi imprimitur, veluti annulus signatorius, vt Paul. iurisc. loquitur. In qua signif. Signum itidem & Sigillum vsurpantur, vt quidem tradunt nonnulli. Poll. lib. 5, σφραγῖδας, ὑπισήμους δακτυλίους ὠνόμαζον, τοὺς τὰ σήματα ἔχοντας, annulos insignes, id est quibus signa seu sigilla insculpta erant, & quibus postea illa ipsa signa literis aut aliis rebus signandis imprimebantur: item eos annulos qui gẽma aliqua essent insignes, vt quæ σφενδόνας habent. Plutarch. in Polit. præcept. de Sylla, ἐκόσμει τὴν εἰκόνα τῆς σφραγῖδος τὸν Γόργιαν αἰτῶν τὴν δεξιδόνιον, ἐφόρει. Et Valer. Maxim. libro 8, cap. 15, Iugurtha à Boccho rege ad Marium perducto, totam sibi laudem cupidè asseruit, vt annulo, quo signatorio vtebatur, sculptam illam traditionem haberet. Idem in lib. De solert. animalium, loquens de Telemacho & Vlysse, ἐπιήσαν γλυφὴν τῇ σφραγῖδι καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον ὁ πατὴρ, ἀμειβόμενος τὸ ζῶον. indicans, eum annulo quo vtebatur signatorio, insculpsisse delphinem, & clypeũ suum insigniuisse delphine, vt nimirum gratiam aliquam referret animali illi à quo Telemachus in mare delapsus, seruatus fuerat. Idem in suo περὶ φιλοπλουτ. libello, ὅταν ἀποθανόντων τοὺς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τοὺς σφραγῖδας. Sic accepit & Philo libro 3 De vita Mos. κῆδος ἄλλοι λίθοι πολυτελεῖς, διαφέροντες τῇ χρόᾳ, σφραγῖσιν ἐοικότες. Ex Aristoph. autem οἱ σφραγῖδας ἔχοντες affertur pro Nobiles. Quò referri potest quod Ouid. libro 3 De arte amandi dicit, Quum fieret, lapis asper erat, nunc nobile signum. nobiles enim aut etiam qui nobilitatem diuitiis metiuntur, σφραγῖσιν vti præ cæteris solent. Sophocles periphrasticè ἔρκος σφραγῖδος vocat ipsam τὴν σφραγῖδα: in Trachin. pag. 352, Καὶ τοῦδ' ὑποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος ἄμαθες Σφραγῖδος ἕρκει τοῦδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται. id est σημεῖον κομίσῃς τοῦδε δύγωνον, ὅπερ ἐκεῖνος ὑπιγώσεται ὑπιδεὶς τὸ ὄμμα τῇ σφραγῖδι, καὶ γνοὺς ὅτι παρ' ἐμοὶ εἴη ἡ σφραγὶς. Quæ significatio τῆς σφραγῖδος referenda est ad priorẽ illam. accepit tamẽ idem & in posteriore, in Electra nimirum, pag. 133, vbi Orestes ait, — τοῦδε περιβλέψασά μου Σφραγῖδα παῖδος, ἔκμαθ' εἰ σταθῇ λίθῳ, hunc patris mei signatorium annulũ. ‖ Σφραγὶς Λημνία, Terra Lemnia ex eo dicta est quòd non nisi signata vendebatur. vt testatur Plin. lib. 35 cap. 6, Palmam Lemniæ dabant, minio proximam. Hæc est multùm antiquis celebrata cum insula in qua nascitur, nec nisi signata venundabatur: vnde & Sphragidem appellauere. Dioscor. σφραγῖδα αἰγὸς nominari scribit, libro 5, cap. 113, de terra Lemnia, ἣν οἱ ἐνεῖ ἄνθρωποι ἀναπλάσσοντες καὶ σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγός, σφραγῖδα αἰγὸς καλοῦσι, sigillum capræ appellãt, quoniam incolæ eam in pastillos coactam imagine capræ signant. Idem & Λημνίαν σφραγῖδα appellat, in præfatione libri 6, μίλτου τῆς καλουμένης Λημνίας σφραγῖδος. vbi Ruell. Cretæ quæ Lemnia sphragis appellatur. paulo pòst vocat Λημνίαν μίλτον. ‖ Σφραγῖδες dicuntur etiam gemmæ quibus σφραγῖδες insculpi possunt. Plin. libro 37, cap. 8, Nec diuersæ quas sphragidas vocant, publico gemmarum dominio iis tatùm dato quoniam optimè signent. ‖ Σφραγὶς, nomen trochisci seu pastilli, apud Actium libro 9, capite 49, & Paulum Ægin. lib. 7, capite 12: item apud Celsum l. 5, capite 20: & apud Galenum libro 4 περὶ κρ. τόπων. Porro pro σφραγῖδα in accus. casu DICITVR Σφεῆγιν Æolica dialecto: vt Κτάμιν pro κτημῆδα, teste Eust.

C. Σφραγιδονυχαργυκομῆται dicuntur ab Aristophane in Nub. homines voluptarii qui comam nutriunt, & digitos ad vngues vsque annulis onerant. Suidas exponit τοὺς κόμαις καὶ πολυτίοις δακτυλίοις τὰς χεῖρας κοσμουμένους, ὡς μέχρι περὶ ὄνυχον ὑπὸ περὶ δακτυλίων σκέπεσθαι τοὺς δακτύλους. addens tamen & hanc expositionem, περὶ ὄνυχον ὑπιμελουμένους, καὶ ὁσημέραι ξέουται αὐτοὺς τῷ σκλάμπειν ἀγαν, vt qui non aliud quærunt quàm vt se κλαμπτίσωσι. Hesychius quoq; exponit τοὺς ἔχοντας σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις καὶ ὄνυχας λευκοὺς, καὶ κομῶντας. Quæ expositio vt breuior est, ita magis consentanea esse videtur.

C. Σφραγιδοφυλάκιον, ου, τὸ, Loculus reponendis σφραγῖσι, Theca in qua reponuntur annuli signatorii seu gemmis insignes. Exponitur etiam annuli pars in qua gẽma sedet: quæ vocatur & πύελος siue πυελὶς, item σφενδόνη, à Latinis Funda & pala annuli.

Σφραγίδιον, ου, τὸ, Sigillum. Dicitur & de annello signatorio, teste Polluce lib. 5. Quomodo accepit Plutarchus in suo περὶ ἀοργησίας libello, λοιδορεῖν τὸν αὐθρώπου φιλοτίμου, καὶ περὶ πολυτελῆ σφραγίδα νοσοῦντος: de Polemone. qui quũ illi homini nihil respondens, tantùm τὴν σφραγίδιον ἐνὶ τρεσεῖχε τὸν νοῦν καὶ καπνοῦ θαυμάζων, ea re delectatus ille, Μὴ οὕτως, (inquit) ὦ Πολέμων, ἀλλ' ὑπὸ αὐγὰς θεοῦ, καὶ πολύ σοι βέλτιον φαιεῖται. ‖ Σφραγίδιον, antrum Cithæronidum nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur, secundum fabulas. Vulg. lex. In iisdem vulgatis lexicis LEGITVR, Σφραγίπδες, nymphæ: Plut. in Aristot.

Σφραγίζω, F. ίσω, Signo, Sigillo, Obsigno, Signo impresso noto, Nota impressa insignio. Affert Budæus in hac significatione ex Themist. 87, & Aristot. περὶ μνήμης, pagina 261. Idem interpret. etiam Cruce insignio, apud Chrysost. comment. in epist. ad Timoth. 24: quemadmodum & σφραγὶς, nota crucis qua se signare solebant contra terriculamenta occurrentia, vt apud Gregor. τῇ ψυχοφόρῳ κύλικι Χριστὸν ἐπιπεῖν μετὰ τῆς σφραγῖδος: itidémque apud eundem pagina 95, de Iuliano dæmones euocante & inde territo. Idẽ B. ex quibdam quem non nominat, τὴν κύλικα διὰ δειλίαν τοῦ τοῦ σταυροῦ σημείου σφραγισάμενος: cui addit, σφραγῖδα σταυροῦ διατυπῶσαι. Item ἐσφραγισμένος dicitur qui baptizatus est: quia baptismo veluti signo Christiani distinguuntur à Gentilibus, vt olim Iudæi circumcisione. Greg. de baptismo, Θεὸ πόσοι καὶ ζῶντες μέγιστον εἰς ἀσφάλειαν. πρεσβεύειν γὰρ ἐσφραγισμένον οὐ ῥᾳδίως ὑπιβουλεύεται· τὸ δὲ ἀσήμαντον κλέπταις ἀνάλωτον. Est igitur metaphora ab ouibus quæ signari solent. vt enim suas quisque agnoscat, signum pecori imprimit. Similiter baptismus ab eodem Gregorio σφραγὶς nominatur in eadem oratione De baptismo: εἰ δὲ πρεσκαταλάβῃς σαυτὸν τῇ σφραγῖδι, καὶ τὸ μέλλον ἀσφαλίσαιο, καὶ τοῦ καλλίστου καὶ τερπνοτάτου τοῦ βασιλικοῦ σημείου θεὶς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τοῦ χρίσματος καὶ τοῦ πνεύματος, τί σοι συμβήσεται; Cur autem baptismus σφραγὶς vocetur, docet pagina 174. Porro sicut ibi dicit σημειωθεὶς τῷ πνεύματι, ita Paulus in epist. ad Ephes. capite 1, & 4, ἐσφραγίσθητε τῷ πνεύματι, obsignati estis spiritu. ‖ Σφραγίζω significat etiam Obsigno, i. Approbo meo sigillo veluti impresso, Autoritate mea comprobo: metaphor. ab iis qui aliquid approbantes, sigillũ suum addũt ad fidem faciendam iis in quorũ oculos & manus incidet. Ioann. 6, de Christo, (quem Deus pater diuina sua virtute indita, quasi impresso sigillo, tũ à cæteris hominib⁹ distinxit, vt in eo tanquã antitypo ipse Deus pater appareret, tũ etiam inaugurauit muneri quod eius proprium est, Deo videlicet homines reconciliandi in vitam æternam) Θεὸν γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν ὁ Θεός, Hunc enim pater obsignauit, id est Deus. Et capite 3, ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐσφράγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθής ἐστι, Qui recipit eius testimoniũ, is obsignauit quòd Deus verax sit. ‖ Significat etiam Consigno, seu Obsignatum trado aut depono. Paul. in epist. ad Rom. cap. 15, σφραγισάμενος αὐτοῖς

[illegible], quam ipsis hunc liberalitatis fructum con A signaceros loquens de eleemosyna quam Macedones pauperibus mittebant. Vbi nota & vocem mediam actiua significare, vt supra mi vi & in epist. ad Cor. 2, cap. 1, [illegible]. quæ significatio huius participii pertinet ad primam, qua pro Obsigno ponitur.

‖ Ex libro 4 Reg. cap. 11, affertur [illegible], pro Contila pecuniam. At ex Daniel. cap. 10, [illegible], pro Fine imponere peccatis. Fortasse quæ vltima in epistolis manus videt esse signi impressio. In priore autem loco [illegible], videri fortasse posset significare, Signa argentii. Signa pecuniarum: de quo loquendi genere supra in Σημαίνω.

Σφραγίσμα, ατος, τὸ, Idem quod σφραγίς, sigillum: Signum, Sigillum, Nota impressa, Nota seu signaculum seu insignium est. Quo vocabulo [illegible] Xen. [illegible] B [illegible] Hesych. [illegible] Plutarch. [illegible] Vide & Σφραγίζω.

C. Ἀσφράγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non quod [illegible] id est Non signatus, Non obsignatus. Nulla insignitus nota. Cui sigillum seu signum impressum non est. Ex Eryth. exponitur [illegible]. Pastore certè sententiam ex eo quod pastores signare soliti pecora dicerit. C

C. Ἡμιφράγιστος, Minus signis notatus. Cui minus signa seu notæ impressæ sint. Pro Bene signatus affertur ex Nonno.

C. ΑΝΑΣφραγίζω, Resignare, proprium significationem verbi σφραγίζω, vt & in sequenti Ἀποσφραγίζω.

C. ΑΠΟΣφραγίζω, Resignare, Signum tollere. Contrariè simplici σφραγίζω. Diog. Laert. [illegible] D [illegible] Diuersi [illegible] Ἀποσφραγίζω. Pro Resignare testamentum.

Ἀποσφραγίζω idem [illegible] quod simpliciter σφραγίζω. vnde Ἀποσφράγισμα, Signaculum, Sigillum.

Ἀποσφραγίσμα vbi patet interdum passiua vocis in significatione actiua.

Ἀποσφράγισμα, ατος, τὸ, Idem quod σφράγισμα seu ἀποσφραγισμός, Signaculum, Sigillum. [illegible] in quadam epistola, Signum est nomen [illegible] quadriga. vbi Ἀποσφράγισμα secundum Budæum est Imago annulo intersignata. [illegible] E [illegible] Ἀποσφραγίζω, & Ἀποσφράγισμα pro Resignare testamentum.

Ἀποσφραγίζω idem [illegible] quod simpliciter σφραγίζω. vnde Ἀποσφράγισμα, Signaculum, Sigillum.

Ἀποσφραγίζω vbi patet interdum passiua vocis in significatione actiua.

Ἀποσφράγισμα, ατος, τὸ, Idem quod σφράγισμα seu ἀποσφραγισμός, Signaculum, Sigillum. [illegible] in quadam epistola, Signum est nomen [illegible] quadriga. vbi Ἀποσφράγισμα secundum Budæum est Imago annulo intersignata. [illegible] F [illegible] Ἀποσφραγίζω, & Ἀποσφράγισμα pro Resignare testamentum.

C. Ἐξσφραγίζω, Exsignare, [illegible] exsignata exsignatique [illegible] Aliquot exemplar sumpto signo, Signo ad exemplar [illegible] idem [illegible] & [illegible]. [illegible] G signis expressis, vt idem [illegible] de duobus [illegible] est. Verum an aureus annulus an ferreus sit imago & nota in eo expressa.

C. Νεοσφραγίζω, Signum in primo Novare signo.

C. ΠΡΟΣφραγίζω, idem, [illegible] Obsigno. Exponitur etiam Probo, & approbare eorum qui approbantur [illegible] H [illegible] Pro Consignare affertur ex Plat. in Polit. [illegible] consignare. Pro Concludo veluti sigillo. affertur ex Aristot. [illegible].

Προσφραγίζω, ὁ, Obsignator, Qui sigillum imprimit.

C. 2. Προσφραγίζομαι, Insuper sigillo meo comprobo: vt qui aliquid non testatum solum, verùm etiam sigillum suum addit ad maiorem fidem faciendam. Metaph. Demosth. in epist. ad Theramenis calumnias ac [illegible] (nummũ Iouem

bitum & modũ febrium demonstrant. Plinius appel- A lat non modò pulsum arteriarum & venarum, (vt & Tacitus, vbi ait, Manum complexus, venarum pulsum attigit) verùm etiam percussum venarum, vt lib. 7, c. 51. Venarum inæquabili aut formicante percussu. Gal. lib. 1 ad Glauc. dicit σφυγμῶν κινήσεις, Motus pulsuum: at Gell. Motus & pulsus arteriarũ. Itẽ σφυγμῶν ἀτακτικόν, de medicamento quo pulsus debilitatus & ferè collapsus reuocatur ac restituitur, apud Diosc. l. 5. Aristot. in Meteor. σφυγμὸν καὶ τόμον, id est, pulsum & tremorẽ, terræ etiam tribuit. magis propriè Galenus τῇ φλεγμονῇ, vt & τὸ σφύζειν suprà: vt quum ait, ἐνίοτε δὲ καὶ μὴ σφυγμοῦ σωσαι δύνασθαι, ὅταν ὀξὺ πλέον αὐξηθῇ τὸ νόσημα, καὶ μάλιστ' ἂν ἐκπυήσκηται. Et Plutarch. Alexand. ἀπὸ φλεγμονῆς τοῦ τόπου σφυγμοὺς ἐχόντων. Hesych. σφυγμὸς expon. φλεγμονή, dicens propriè significare τὸν παλμὸν τοῦ φλεβῶν. Vide & Σφυγμικός paulo póst.

Σφυγμὴ verò à veteribus nominatus fuit ὁ ἄπακτος σφυγμὸς, hoc est pulsus inordinatus & incompositus, vt annotat Galen. libro De pulsibus.

Σφυγμικός, οῦ, ὁ, Vim habens ciendi pulsus, In quo pulsus consistunt. Damasc. pag. 43, αἰνίκοον μὲν οὖν καὶ μὴ πιθόμβρον λόγῳ ὅτι τὸ ζωτικόν, ὃ καὶ σφυγμικὸν καλεῖται, Nam ὁ σφυγμὸς vitã moderatur, vt qui vel non aliud sit quàm vita, aut causæ certè rationẽ obtineat per quam vita est, aut sine qua esse non potest. Neque enim aliud vita esse videtur quàm actio quædam siue motus actiuus. Quum autem motus plures sint in omnibus vita præditis, is meritò præstantissimus est, & in eo maximè vitam positam esse censendum, qui perpetuus est, & à quo cæteri omnes dependent. Cuiusmodi cordis motus est, quum reliquæ partes interdum ferientur eo perseuerante, nec vnquam (stante quidem vita) muneris sui vacationem habente. Nec verò cor sibi tantùm motum illum ciet, sed corpori etiam vniuerso, quòd ita singulis partibus, quantum quæque meretur, calorem natiuum, cuius opifex est, impertiat. Gorr. Item σφυγμικὴ δύναμις, Vis illa cuius beneficio arteriæ seu venæ σφύζοισι.

Σφυγμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qualis est in pulsu, seu (vt Bud. vertit) Pulsitans: vel, Pulsui similis. Paul. Ægin. ὀδύνη καὶ πόνος σφυγματώδης, pulsitans: vt νυγματώδης, Punctitans, Lancinans: & alius δῃλήσεων, quasi ab imo ad summa erumpens. VNDE Σφυγμωδῶς. Galen. ξαιθὸν ὂν καὶ θερμὸν ὀξυκοντίζετο αἷμα σφυγμωδῶς, veluti quum vena pulsu distenditur: de phlebotomia. Sed nota, in loco illo Ægineræ, quem B. ex eo affert, pro σφυγμώδης DICI Σφυγματώδης: à VERBALI Σφύγμα, significante idem quod σφυγμός. cuius tamen nullum reperi exemplum. Itidem & Gorr. Σφυγμώδης (inquit) siue σφυγματώδης ὀδύνη, pulsatorius dolor: per se propriéque pertinẽs ad arterias, quòd solæ pulsent: in homine quidem bene valente, citra dolorem: vbi autem oborta est vehemens inflammatio, aut affectus aliquis phlegmonodes, (vt erysipelas aut abscessus) cum dolore. Nec verò ad ipsas modò arterias pertinet, sed ad partes etiam in quibus eæ cõtinentur. Cuius doloris duæ sunt præcipuæ causæ, videlicet quum ipsæ mouẽtur, aut quum à re quapiam comprimũtur, sicut inflammato omnino musculo accidit. Vide plura apud eundem. Item in Axiocho, πολὺ μᾶλλον ἐχουσα φλεγμονῆς δίκην παλλομένῳ καὶ σφυγματώδει, lætitiam habens palpitantem & micantem.

Σφύζις, εως, ἡ, idem quod σφυγμὸς, Pulsus seu percussus venarum & arteriarum. Dicitur & de cordis palpitatione. vt apud Aristotelem in libro De respirat. pag. 378, ἡ δὲ συμβαίνουσα σύζυξις τῆς καρδίας, ἣν ἀεὶ φαίνεται ποιουμένη σωτηρίας, ὁμοία φύμασιν ὄσι. Ibidem σφυγμὸν vocat. B.

C. Ἀσφυξία, ας, ἡ, Priuatio siue defectio pulsus in toto animali. Quum enim nulla vsquam arteria videtur moueri, atque hoc per totum animal accidit, propriè ἀσφυξία dicitur. neque enim vni parti cõpetit. Quæ tamen (si rem ad veritatem exigas) in corpus viuum nũquam incidit, in quo vnà cum arteriis cor nunquam moueri desinit. Verùm sæpe tam exilis est, à contrariis naturæ causis, aut tam occultus, propter multa corpora arteriis obiecta, vt deprehendi omnino non possit, sicut in mulieribus hystericis. Quòd si in quibusdam partibus arteriæ moueri videantur, in aliis verò immobiles sint, iam non ἀσφυξία erit, sed differentiæ species in longitudine pulsus, vt annotauit Galen. libro 1 De præsag. ex pulsibus.

C. Ἄσφυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non pulsans, Omni destitutus pulsu. Vel etiam, In quo pulsus tam exilis est & obscurus, vt omnino nequeat deprehendi. ‖ Pro Minimè astringens, Remotus, affertur ex Epigramm. Quæ expositiones mihi suspectæ sunt. VNDE Ἀσφυκτέω, ῶ, Pulsu destitutus sum, Venæ mihi cõciderunt, vt Cels. loquitur: seu, Arteriarum mearum pulsus adeo exilis & occult⁹ est vt deprehẽdi nullo prorsus modo queat. Dioscorides in præfat. lib. 6, λύζειν καὶ δάκνεσθαι καὶ τρέμειν, ἀφώνους τε εἶναι καὶ ἀθυμοῦσθαι, ἀπαθῆ τε καὶ ἀσφυκτεῖν καὶ δυσπνοεῖν, vt singultiat, erodatur, contremiscat, refrigeretur, obmutescat, conuellatur, pulsus elanguescat, spiritus difficilis fiat, Ruell. interpr.

C. Μικρόσφυκτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Cui paruus est pulsus & exilis, Cui venæ admodum exiliter mouentur, ita vt pulsus ob suam exilitatem & obscuritatem deprehendi nequeat. Seu Cui pulsus elanguit. Exponitur etiam Debilis.

ΣΦΥΡΑ, ας, ἡ, Malleus: instrumentum fabrile. Odyss. γ, — ἦλθε δὲ χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πίελα τέχνης: nimirum, Ἄκμονά τε σφύραν τ', ἠδ' πόιπνόν τε πυρἀγρέω, οἷσίν τε χρυσὸν ἐργάζετο. Vbi priorẽ syllabam producit Homerus, sicut & Hesiodus. Aristoteles De gener. anim. libro 5, capite 8, ἔνια πολύζηταί ὅτι τοῦ τοῦ τέχνας, ὥσπερ ὁ χαλκευτικὴ ἡ σφύρα καὶ ὁ ἄκμων. Item, σφύρα ἐλαύνοισι, malleo adigunt. Sic Plutarchus De fort. Rom. σφύραις καὶ ἥλοις ἐφαρμοσθῆναι, de naui quæ compingitur. Lucianus in Prometh. κατάκλειε τὴν δεξιὰν καὶ τὴν σφόνδυλον, καὶ ἐρρωμένως τὴν σφύραν κατάφερε: quæ verba sunt Mercurii ad Vulcanum. Et apud Suidam, δουρίτυπῆ τε σφύραν. ‖ Sic vocatur & piscis quidam marinus, alio nomine dictus κέστρα, teste Hesychio, apud quem ὀξυτόνως LEGITVR Σφυρά. Apud Pollucem quoque vtraque scriptura extat, in altera significatione. nã l. 7, capite 24, πυρἀγρέω, ἄκμονες, ῥαιστῆρες, σφῦραι. Et mox accentu mutato, & in vltimam translato, σφυραῖ δέ εἰσι σδηραῖ, ὀνόματι ἀπὸ τοῦ ὀξεῖαι.

C. Σφυροκόπος, ου, ὁ, Qui malleo percutit, Qui malleo tundit. vt Genes. cap. 4, σφυροκόπος χαλκοῦ χαλκοῦ καὶ σδήρου, qui malleo æs & ferrum cudit seu procudit.

C. Σφυρήλατος, ν, ὁ καὶ ἡ, Malleo ductus seu fabricatus. ὁ τῇ σφύρᾳ ἐλήλαμψος: ideóque solidus, non conflatus, οὐ χωνευτός. Memnon in histor. λῶ δὲ ῥόπαλον σφυρήλατον ἀπέφθου χρυσοῦ πεποιημένον. Et metaph. Plut. De orac. Pyth. ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νεῦν ἐν ὀλίγῳ τοῦ ἐλεγχουσαι ὀγκῷ: de brachylogia. nam τὰ δι' σφύρας ἐλαυνόμενα solent πυκνοῦσθαι. Apud Diodor. Siculum σφυρήλατον (nisi quid desit) accipitur pro loculo seu conditorio quod malleo ductum fabricatúmque est, non conflatum: Ἀλεξάνδρου σῶμα κατεσκευάσθη χρυσοῦ σφυρήλατον. paulo pòst vocat θήκλω.

C. 2. Ὁλοσφυρήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui totus malleo ductus est seu fabricatus, Solidus. νατὸς καὶ στερεὸς, καὶ οὐδαμοῦ δῃκινος οὐδὲ χωνευτός, vt sunt signa quædam & statuæ non conflatæ. Ioseph. De antiquit. Iudaic. Κεῖται, ὀνόματι τοῦ ἱερᾶ λαμβάνει δοκὸν ὁλοσφυρήλατον χρυσῆν, trabem solidam ex auro.

C. Ὁλόσφυρος ET Ὁλοσφύραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vtrunque legitur apud Hesychium, ὁλόσφυροι exponentem per ὁλοσφύραστοι, veluti notius. quod & apud Plinium legitur, lib. 33, capite 4, Aurea statua prima omnium, nulla inanitate, & antequam ex ære aliqua illo modo fieret, quam vocant ὁλοσφύραστον, in templo Anaitidis posita dicitur.

Σφύριον, ου, τὸ, forma diminutiua, Malleolus. Theophrast. Hist. plant. lib. 5.

Σφύραινα, ης, ἡ, dicitur à σφύρα, vt σκίαινα à σκιά: vtrunque piscis nomen. Aristoteles libro 9 Hist. anim. inter gregales pisces numerat, vbi Gaza interpr. Malleolũ. Plinius verò sudem à Latinis vocari scribit, sub finem

libri 32, Sunt præterea (inquit) à nullo autore nominati: sudis Latinè appellata, à Græcis σφύραινα, rostro similis nomine, magnitudine inter amplissimos: rarus, sed tamen non degener. Meminit eiusdē piscis Athen. libro 7, vbi etiam ait Atticos rarò vti τῆς σφυραίνης vocabulo, & frequētius NOMINARE Κέφραν. Apud Strattidem certè in Macedonibus, quum ex quodam quæreret Atticus, —ἢ σφύραινα σ' ὀδὴ πς; responder alter, Κέφραν μὲν ὅμμες ὦ Ἀτικοί κικλήσκετε. Itidem Antiphanes, in Euthydico, πάνυ συχνὴ Σφύραινα. κέφραν Ἀτικισὶ δεῖ λέγειν. Similiter & Dorion in suo libro De piscibus ait, σφύραιναν, ἣν καλοῦσι κέφραν. Et Epicharm. in Musis, quum κέφραν dixisset, σφυραίνης mentionem nullam postea facit, indicans & ipse eundem piscem esse. Meminit Aristoph. quoque in Nub. dicens, Κεφραῖν πεμάχη μεγάλαν: Doricè pro κεφρῶν. Vbi annotat schol. pisces hos non esse eosdem cum κεφεῦσι, sed quosdam eo nomine πὰς μυραίνας censere intelligendos, quosdam & aliud diuersum piscium genus. Sed fortassis ibi pro μυραίνας reponendum σφυραίνας, quanuis & apud Suidam extet eadem scriptura. Nec à κέφρα deriuant hunc genit. κεφραῦ schol. & Suidas, sed à NOMIN. Κεφρέα. Qua in re haud scio an fides eis adhibenda sit. Reponendum autem σφύραιναν pro μύραιναν apud eundem schol. & Suid. ex Poll. quoque colligo, qui quum lib. 6, cap. 9, ὠδὲ τῶν ἐκ θαλάσσης βραμάτων differens, veluti diuersos pisces enumerasset λαβέρακα, μύραιναν, κεφρέα: paulo pòst dicit, αὐτίας σφύραιναν, ἣν καὶ κέφραν ἐκάλουν. Apud Athen. verò in loco Dorionis quem citaui, LEGITVR Σέφραν pro Κέφραν, manifesto errore. ‖ Porro κέφρα accipitur & pro σφύρα significante malleum: vt docet Poll. libro 10. cap. 47, sic scribens, καὶ σφύρα ὑφῃτὶ ὅμοιον ἦν κροταφίδι σδηρᾶ· εἶτα σ' αὐτὴ κέφρα. At cap. 36 eiusdem libri, κέφραν esse dicit speciem quandam σφύρας σδηρᾶς, mallei ferrei: subiungens hunc locum Sophocl. Κέφρα σδηρᾶ πλυρὰ γ' κ' βάχν' Ἡλιωνε πάτων. Hesych. quoque exp. σφύρα & ἀμωσπιεῖον ὅπλον. Hæc igitur de κέφρα hoc loco, quoniam in eius mentionem incidi, vtpote synonymi.

Σφυρόν, οῦ, τὸ, Malleolus pedis, vt quidam interpr. à σφύρα deriuatum esse inuentes, quanuis σφύρα producat priorem syllabam, hoc autem σφυρὸν eandem corripiat, vt ex iis exēplis quæ afferentur, videre erit. Itidem & Gorr. Σφυρά, (inquit) Malleoli: sunt duæ ossium epiphyses in extrema tibia prominentes & gibbosæ. non sunt autē hæ vnius ossis epiphyses, sed duorū, quibus tota tibia conflata est, videlicet τῆς κνήμης & τῆς ῥάχης. Siquidem ἡ κνήμη inferiore in parte interius protuberat, ἡ ῥάχη verò exterius. Itaque nō sunt aliud malleoli quàm fines κνήμης καὶ ῥάχης (hoc est tibiæ & suræ) inferni, qua vtrinque excarnes sunt & gibbi, extráque prominent. Proinde errāt (vt ait Galenus) qui eos ἀστραγάλους, id est talos, nominant: qui error ante Galeni tempora exortus, ad nos vsque dimanauit, multis etiam doctis viris σφυρὰ talos interpretantibus, quum malleolos dicere debeant. Neq; enim hæ apophyses astragalum constituunt, sed sub his astragalus latet, tactu & oculis ob ligamenta & tendones nequaquam conspicuus. Hæc de significatione: nunc exempla accipe. Homer. Il. ρ, vers. 290, Δισάμβως πελαμῶνι ῥῶγα σφυρὸν ἀμφὶ τένοντι. Et Iliad. σ, — μικροὶ Εὐφυέες, κνημαί τε, ἰδὲ σφυρὰ καλ' ὑπένερθε. vnde εὐσφυρος apud eundem, & καλλίσφυρος. Aristoph. Acharn. Ὀξύνα, κεκρωτὶ ῥῶγα κελεύζε, Ἐρ' οἰσυτικῆ· λαμπάδιον ὠδὲ τὸ σφυρόν· Ἀνὴρ πέπρωται χάσκει δ' ἀμπεδῶν πάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορσον ἐξεκόκκισε, transiliens fossam, malleum pedis vulnerauit, vallo seu sude ibi infixa. Vbi etiam nota per iocum dixisse ἐξεκόκκισε, quoniam τὸ σφυρὸν ita tegitur cute, vt granum aliquod suo λέπει, id est cortice, & quum cute rupta nudatur, veluti ὀκκοκκίζεται. Et apud Dioscoridem libro 4, ῥέμματα σφυρῶν, malleolorum luxationes. Hesych. σφυρὰ expon. τὰ ὠδὲ τοῖς ἀστραγάλοις, vt & Suidas: item αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν, Rotunditas pedum, seu Id quod in pedibus rotundum est. Quam expositionem sequēdo, de calcaneo quoque intelligi posset. nam & ipsum rotundum est. (s 1 c. Σφυδρά eidem Hesychio itidem est ὑποδιφέρεια τῶν ποδῶν) ‖ Metaphoricè autem σφυρὰ dicuntur τῶν ὀρῶν τὰ ὀπίσθια καὶ κατώτατα, teste eodem, id est Imæ mōtiū partes vnde planities incipit: (quæ des montium) alio nomine dictæ ὑπόρειαι. In qua significatione vsurpatum legitur in Epigr. ‖ Oppianus synecdochicè pro integro pede vsurpauit, lib. 3 De venat. Ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ὠκύτερον, pes celerior. ‖ Rursum Hesychius adiectiuè σφυρὸν exponit σφοδρὸν, Vehemens: sed subiungens, ἢ τὸ ἐπαίω τῶν ἀστραγάλων.

C. Ἀκρόσφυρον, ου, τὸ, Extrema malleoli pars. Ἀκρόσφυρα Hesychio sunt τῆλος ὑποδημάτων γυναικείων, genus calceamentorum muliebrium.

C. Περίσφυρον, ου, τὸ, Fascia qua malleoli pedis solent cingi. Alii dicunt esse ligamen quod cruribus circūdatur: σφυρὸν synecdochicè accipientes pro ipso crure.

C. Ἐπισφύριον, ου, τὸ, Fibula ocreæ dicitur, quoniam ὑπὸ τοῦ σφυροῦ poni & stringi solet: id est, supra malleolum pedis. Iliados γ. Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισι ὑπισφυρίοις ἀραρυίας. vbi schol. exp. τῆς τῶν σφυρῶν καλύμματον, integumentis malleolorum. Sunt qui ὑπισφύριον accipiant pro ea parte quæ est supra pedis malleolum: quæ & ὑπίσφυρον nominari posset.

C. Περισφύριον, ου, τὸ, idem quod περίσφυρον, Fascia seu ligamentum quod malleolis solet circundari. Alii, Fasciæ circum talos: σφυρὰ accipientes pro talis, non sine errore, vt suprà docui. Herodotus in Melpom. τῶν αἰ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορέει. Quidam Talaria interpretantur, quæ Homerus in Mercurio πέδιλα vocasse creditur.

C. Εὔσφυρος, SIVE Εὔσφυρος, poetica dialysi, Pulchros habens pedum malleolos. Vel synecdochicè, Elegantibus pedibus præditus, Cui est decora & elegans pedum forma. Hesiodus, εὔσφυρῳ Ἀμφιτείτῃ: quomodo & ἀργυρόπεζα Θέτις. Legitur apud Homerum quoque, & in Epigramm.

C. Καλλίσφυρος, idem. Alii interpretantur, Habens pulchra calcanea. Est epitheton τῆς νίκης, id est victoriæ, apud Hesiod. in Theogon.

C. Ὁμόσφυρος, Qui suis σφυροῖς gradiens vnà cum aliquo iter facit, Comes. Exponitur etiam Frater.

C. Ταυσφυρος, Malleolos pedū extendens inter eundum, seu Amplis latisq; passibus progrediens, vel Malleolos pedum celeriter extendens inter eundum. id est Velox, Celer, Pernix. Hesiodus Theogon. ταυσφυρε ὠκυαλοῖναι.

Σφυρῖτις φλέψ, Malleoli vena. Ita Gorr. apud quem vide plura.

Σφυρίον, ου, τὸ, Malleolus pedis: idem quod σφυρόν. Act. apost. capite 3 de claudo qui sanabatur, ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρία. Sic enim legit ibi Budæus, quum alioqui multo plura exemplaria habeant σφυρά. Significat certè Lucas claudi pedes ac malleolos confirmatos fuisse. Vbi tamē vetus interpres σφυρὰ vertit Plantas, Erasmus Talos: neuter exactè exprimens significationem vocis, de qua suprà.

Σφυρόω, ῶ, videtur significare Malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia substringo. Vnde est participiū ἐσφυρωμένος, quod apud Athenæum legitur libro 14, pagina 265 edit. Ald. vbi inducitur ithyphalli in theatrum prodeuntes, & coronam circunstantem ita alloquentes, ἀλυχωρείαν πιεῖτε. ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν. Quem locum citat Bud. sed nullam addens interpr.

Σφόρωσις, apud Hesychium legitur, cum hac expositione, διάρωσις, ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα. Quæ verba nō carent mēdæ suspicione, apud me quidem. Idē ex ἱππεφικῶν autorib⁹, seu iis qui scripserūt ἱππεφικά, AFFERT Σφυρήματα, & dicit esse σιδήρια quædam, id est ferramēta: & quantum colligi potest ex iis quæ subiungit, (mēdosa autem ea sunt) synonymum videtur facere τῷ σφυροδέτῳ, quo nomine dubium vtrū intelligat: an ligamenta ex quibus mallei suspenduntur, an fascias quibus pedum malleoli solent vinciri.

Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, Genes. cap. 4, Corrigia calceamenti: forsan quia calceamenta olim ad malleolum pedis solebant

solebant corrigia stringi. Suprà σφαιρωτὴρ eodem significatu habuimus. Subaudiri autē potest ἱμὰς, vt sit Lorum quo τὰ σφυρὰ stringuntur, seu calceamēta quæ circundantur τῆς σφυροῖς.

ΣΧΑΊΩ, ῶ, F. άσω, Scarifico, Scalpro aperio, seu incido, aut pertundo. Aristoph. in Nub. ὥσπερ γὰρ ἐγὼ τῆς συγγενέσι, κἀγ' οὐκ ἔχων ἀμελήσας, Non pertundebam, vt spiritus exiret, Non aperiebam cultro. Qui enim intestina farcta coquunt torréntve, scalpro seu cultro compungere ea solent, ne spiritu cōcluso & exitum tentante rumpantur. Itidem & venæ dicūtur χᾶσθαι quum Scalpro incidūtur & aperiuntur ad emittendum sanguinem: quod medici vocāt etiam Scarificare, vt infrà in ἐγχάραξις fusius docebo. ‖ Item Laxo, Remitto. vnde χᾶται quod Paul. Æg. apud Hippocr. ait significare χαλᾶται. id est Laxatur, Remittitur. ‖ Exponitur etiā Demittere: quò referri potest χάσαι, quod Hesych. exp. ἀφῆσαι, dimittere. ‖ Exponitur præterea Deduco. Alioqui significat & Traduco, Transfero, μετακινέω: vt Hesych. quoque χάσαι exp. μεταβαλεῖν. Vnde χᾶσθαι apud Hippocr. lib. 2 περὶ ἀρθρων, quod Galen. significare ait ἀθρόως ἐκ τῆς κατ' φύσιν θέσεως εἰς ἑτέραν μεθίστασθαι, hoc est, Repentè ex naturali situ in alium transferri. Gorr. Vide & sequens χάζω.

Σχάζω, idem quod χάω, id est Scarifico, Scalpro aperio, Cultro incido, aut pertundo: peculiariter de medicis quum scalpro venam aut cutem aperiunt vt sanguinē eliciant. Artian. ἔλεγον χάσματα ἐκ τῶν βραχίονων τὰς φλέβας, λειποψυχήσαντα ὀπθαλεῖν. quem locum Suidas afferens, σχάσαι τὰ exponit τεμόντα. Itidem Aristot. libro 8. Hist. anim. βοηθεῖ τὸ λευθῶν, καὶ ἐάν τις χάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶττα, si quis venæ sub lingua scitè adacto cultello sanguinem detrahat. Galen. lib. 2 Therap. καὶ ζωτικῶ καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει καὶ χάζει καὶ διαφοιεῖ, scarificat, vt Linacer vertit. Alibi dicit χάζειν τὴν φλεγμονὴν, itidem pro Scarificare, Scalpro aperire. De qua re plura dicentur infrà in ἐγχάραξις. ‖ Significat etiam Laxo, Remitto. Item Demitto seu Dimitto: vnde χάσῃ quod Hesych. exp. ἀφῆσαι. Pro Dimitto aut Emitto accipi potest in hoc adespoto loco, χαθεὶς λίθος ἐκ τῆς πεζοβόλου, emissus lapis è tormēto illo quo lapides eiaculamur. ‖ Itē Retraho, Reduco. vt B. interpr. in hoc loco Athen. lib. 4, αἰκάπτα δεινῶ. τῶν ὀθονίων, δ' ἀδὲς ἐφάσκων κ' μηχαναῖ χαθέντων τῶν φεαγμάτων. id est, Per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis. vel Deductis & demissis. Itidem idem B. exp. ἀφέλκειν, Retrahere, Reducere, Supprimere. apud Xenoph. in Cyneg. ἄλλαι δὲ σωσάγοισι τὰ ὦτα, καὶ ὅπισθεν θρωπάσασι δίφ τὸ ἴχνος, χάσασι τὴν οὐρὰν καὶ φεαξάσαι δίφ τρέχοσιν. quem locum sic interpr. Aliæ contractis auribus & capite demisso per vestigium discurrunt, reducentes caudā atque inter crura condentes & continentes. Vbi χάσαι possis interpretari etiam Demittere: vt ei oppositum sit Mouere seu quatere caudam sublatam. Hesych. quoque χάσον exp. ἔφελκε. ‖ Idem Hesych. χάσαι expon. μεπίβαλλε: sicut & σχᾶν pro Transferre, Traducere & Transponere accipi, suprà docui. Quò pertinet χάσαι, quod ex Galeno De articulis affertur pro Subito impulsu artus in pristinum statum reponere, αἰφνίως μεταβάλλειν καὶ ἐξαίφνης τὸν ἀρθρον τὸν ἐκπεσόντα τὸ σῶμα: & in palæstra τὴν χεῖρα τὴν χωὶς ἀλγεῖν τοῦτον αὐτὴν ἐκ τῆς ἐμπτώσεως θέσεως. ‖ Σχάζειν significat etiam Tenorem instituti vel moris abrumpere & soluere, desineréque, vt καταλύειν, καταφρόνειν & καταπαύειν. Aristoph. in Nub. Ἀλλ' ἐπὶ κυδῆ τῶν πατρῴων ἀλλήτων, Τέτων γὰρ ὁμοῖ, χαστάμβος τὴν ἱππικήν. id est καταλύσας, desinens iam equorum studium & interrumpens. Synes. epist. 129. ad Pylæmenem, ἐπ' ἀμπὶ πύτῳ κατέβιν ὀθὶ τὴν θαλάτταν, καὶ τῆς Φοικωτῶν κωπῶσι διείλεμαι, χαστάμβος τὴν ἱππικήν. Bud. pag. 889. Allusit autem eo loco Synes. ad Aristophanicū illud, accipiens τὴν ἱππικὴν non pro studio equorum, sed pro equestri itinere. dicit enim se ad nautas confugisse, dimisso equestri itinere quod in animo habebat. Et ita χάζω hic significabit itidem Dimitto seu Intermitto. Schol. Aristophan. in loco citato χαστάμβος τὴν ἱππικὴν expon. παυσάμβος τῆς ἱππικῆς, siue ἀποχωρήσας καὶ ἀποσὰς τῶν παρόντος ὀπισθεύματος: tradens esse metaphoram ἀπὸ τῶν ἐρεετῶν. nam χάσαι dici etiam ὥσπερ διαχεῖλαι καὶ διαχάσαι τὸ ὕδωρ τὴν κώπην ἐρέσσουσιν. Quibus subiungit hæc Pindari, κώπην ἤδη μοι χάσας. Vbi tamen κώπην χάσαι est potius Inhibere remum: sicut κώπην χάσας ibidem expon. εἰρεσίαν καταπαύσας, Intermissa remigatione. Similiter apud eundem Aristophan. in Nub. χάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, κ' μικρὸν ἀθεμφόνει τὰ πρεάγματα, idem expon. σήσας, παύσας, ἀφεμήσας: Budæus, Sistens & continens apud te. ac si diceret, Animaduerte, ac diligenter & toto pectore ad hoc incumbe. Hesychius quoque χάσον expon. καταπαυσον, Desinere fac, Cohibe, Inhibe, Siste: similitérque ex Epigramm. χάσε affertur pro Cohibuit. At l. 1 corundem Epigr. θάλαμον σχάσε μιᾶς ἀφυκτος, aperuit thalamum, dissecta fornice, ita vt corrueret.

Σχάσις, εως, ἡ, Scarificatio, Apertura, seu Incisura quæ fit cultro. Theophrast. Histor. plant. libro 4, cap. 3, γίνεται δὲ ἐν ῥιζοτῆς καὶ τὸ κόμμι· καὶ ῥέει καὶ πληγείσης καὶ αὐτόματον αὐθῦ χάσεως. sic enim reponunt nonnulli PRO Σχίσεως, quod in vulg. editionibus legitur: Gaza tamē χάσεως legit, vt qui verterit Sine fissura. Vtraque scriptura ferri potest, nimirum & σχάσεως & χίσεως: vbi etiam nota τὴν χάζεσθαι siue σχάζεσθαι synonymū esse τῷ πλήττεσθαι: ac vtrūq; ; & σχάσις & χίσις, possūt πληγῇ fieri.

Σχασνεία, ας, ἡ, Funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum ducitur, hoc est quo intentum laxatur, vel erectum demittitur. Aristot. De mundo, ὥσπερ ὁρῶσιν οἱ μεγαλόπνοοι, δι' μιᾶς ὀργάνου χασνείας πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ὀπτελοῦντες. Vbi Bud. Non secus atque illi machinatores solent qui instrumento vno demittendo multos & varios effectus edunt. Est ibidem τῇ χασνείᾳ similis ἡ Πνευματικῶν μύθος, Fidicula illa qua ductitanda imagunculas quasdam animatas esse ementiūtur. Itidem χασνεία dicitur funis in carceribus qui cursores dispiciebat, quòd eo concidente prouolarent omnes, vt tradunt ex Galeni comment. 2 in librū περὶ ἄρθρων. Fuerit igitur χασνεία funis ille qui in circo cursoribus prætendi solet, & quo laxato in cursum effunduntur. de quo plura in Ὑστληξ, ex Pausania.

Σχασνίον, ου, τὸ, Pugio seu scalpellus quo vtuntur in scarificando, seu in aperienda incidendáve aut pertundenda cute, aut vena. In Hippiatr. τρυπᾶται τῷ χασνείῳ. Sic alibi, κατακεντῶν τὴν βύσσαν τῷ χασνείῳ. Et rursus, ἐὰν δὲ ὀπτεῖ πρωμόφη ἡ βύσσα, ῥυτᾶν δεῖ τῷ βύσσαν τῷ χασνείῳ. id est (inquit Bud.) instrumento ferreo, ad insuendum & transiciendum apto, cultro, scalpro, vel pugione. Quibus addit & hunc itidem ex Hippiatr. locum, λαβὼν χασνίον, σχάσον τῷ χὴ τὴν ἀκρωμίαν. ‖ Hesychio est pars quædam in naui. Idem χασνεία expon. ὁρμητήρια, portus: fortasse quoniam ibi σχάζονται & inhibentur αἱ κῶπαι.

C. ΑΠΟσχάζω, idem quod σχάζω, Scarifico, Venam aperio, seu pertundo scalpello, ad emittēdum sanguinem. Galen. Therap. libro 13, αἰαγκαζόμεθα πιεζαρῶν ἐνίοτε κινοῦν ἅμαπς, ἢ τὴν φλέβα τεμνοντες, ἢ ἀποσχίζοντες τὰ μὴ πεπυθότα κῶλα, scarificantes. Bud. Vtitur & alibi sæpe pro Cutem scarifico. Similiter Aristot. libro 2 Histor. anim. ἀποσχάζοντων τῶν ἰατρῶν φλέβα, sanguinem è vena incisa seu aperta emittentibus medicis. Hesych. quoque ἀποσχάσαι expon. φλεβοτομῆσαι, διαῤῥῆξαι, διαλῦσαι. Apud eundem LEGITVR Ἀποχᾶν, αἰαιρεῖν. Quæ expositio suspecta est. Nam ἀποσχάω & ἀποσχάζω synonyma sunt, vt σχάζω & σχάω.

C. ΕΠΙσχάζω, In superiore parte scarifico, seu aperio & incido scalpro aut cultro. Pro Leuiter hisco, affertur ex Theophrasti lib. 4 Histor. plant. cap. 13, ἐφ' ὧν ἄκρων πα εκπλαγίοις τοῖς τῶν ἀγγείων ἔχει σρογυλότητα, ὀπισθεν σχάζουσας. Sed illam interpretationem sequendo, scribendum foret ὀπισθεν σκιάσας.

C. ΚΑΤΑχάζω, idem quod ἀποχάζω, seu simplex χάζω, Scarifico, Scalpello incido seu aperio, vt medici cutim aut venam: qua signific. Atticos dicere κατοῦσθαι tradit Phrynichus. Hesych. quoque κατασχάσαι expon. ἀμωγὰς ποιῆσαι. VNDE Κατάχασμος, ου, ὁ, Scarificatio, Incisio aut apertura scalpello facta. Et θετικὸν ADVERB.

Καταφαστέον. quo vtitur Dioscor.libro 7, καταφαστέον βαθυτέραις ἀμωχαῖς τὰ ἐν κύκλῳ, circumstantia loca profundioribus scarificationibus incidenda, seu profundius scarificanda. ET BICOMP. Ἐγκαταφαίζω, itidē Scarificando incido. Dioscor. lib. 8, cap. 15.

C. ΠΑΡΑφαίζω, Inhibeo, Sisto, Regredi facio. Vnde αἰάφασον, quod Hesych. exp. αἰαχώρισον.

Σ X Ί Z Ω, F. ἴσω, Findo, Scindo. seu Diffindo, Discindo, Disseco. Plato in Tim. Τοῦτον τὸν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, hāc omnē conjunctionem duplicem in longitudinem diffidit, vt Cic. vertit: qui, quod idem Plato in eodem Tim. dixit, σχίσας ἑξαχῇ, sic reddidit, Quum diuisisset in sex partes. Magis propriè apud Xenophōtem, ξύλα σχίζειν, ligna findere. Sed & τὸ ἱμάτιον σχίζειν dicitur τὸ καὶ ἐν ἐπίδλημα, apud Lucian. cap. 5, id est Scindere vestē, seu findere: quod quum fit, ῥακοῦσθαι dicitur & ῥήγνυσθαι. Item agricola τὸν ἄμπελον σχίζει, quum eam in brachia scindit seu findit. Sed & ipsa arbor σχίζεσθαι dicitur quum in ramos plures spargitur seu finditur. Theophrast. de cuci arbore, τὸν δὲ φοῖνικα ἔνθεν σχίζεται, καὶ γίνεται δίκρανον, In brachia ramorum spargitur, vt Plin. interpretatur, qui libro 16, cap. 30, dicit itidem In plures dispersa ramos, In ramos spargi, In quinas partes diffusæ, Bifurcæ: opponens eis indiuiduas arbores. Idem Plin. quod Dioscor. de eupatorio dixit, φύλλα ἀναφέρουσα ἐσχισμένα εἰς πέντε μοίρας, sic Latinè reddidit, Foliis incisis quinquepartitò. Porrò & multitudo aliqua σχίζεσθαι dicitur quum scinditur studia in contraria, vt Virgil. loquitur. Act. Apost. cap. 14, ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀπόστολοις. Et cap. 23, τῶν δὲ αὐτῶν λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων, καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος, diuisa est multitudo & scissa in contraria studia. Similiter & Xenoph. Symp. pag. 519, οἱ τοῦτα μὲν ἐσχίσθησαν, καὶ οἱ μὲν, & quæ sequuntur. Item τὸν ἐκκλησιαστὴν aliquis σχίζειν dicitur qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus ac discordiis. Synes. epist. 58, ἴσως σχίσας τὸν Ἐκκλησιαστὴν μίαν ὁ Χριστὸς τῇ βούλεται. Peculiariter autem id de hæreticis dicitur. nam nouis allatis opinionibus vnionem & consensum gregis scindunt.

Σχίσμα, ατος, τὸ, Fissura, Scissura. Lucæ 5, χεῖρον τὸ σχίσμα γίνεται, deterior fit scissura, nimirum in veste: si τὸ ἐπίβλημα τὸ καινὸν addatur vesti veteri. nam & ipsum auellitur, & rupturam grandiorem efficit priore. Obscœnam quoque habet significationem, significans naturalium in muliere rimam seu fissuram, quæ & πιμὴ dicitur, teste Polluce, itemque & Rufo Ephesio. Item σχίσμα dicitur in Ecclesia quum grex in contraria studia scinditur, vnio rumpitur, ac dissident qui prius consenserant atque concordes fuerant.

Σχισμὴ, ῆς, ἡ, itidem Fissura, Scissura: seu Scissus, vt Varro loquitur. διαχώρισις, Hesychio.

Σχισις, εως, ἡ, Scissio, Fissio: vel etiam Fissura, Scissura, Scissus. ἡ χώρισις, Suidæ.

Σχιστὸς, ὸν, ὁ, Fissus, Scissus: vel Fissilis, Scissilis. Id est, Qui findi scindique potest, vel solet. Aristot. σχιστὰ esse dicit τὰ δυνάμενα διαιρεῖσθαι ὅτι πλεῖστα. Itidem Theophr. libro 5 Histor. plant. σχιστὰ ξύλα esse ait ἃ διαπρίσεις κατὰ μέσον φέρεται, quæ media diffecāt serra: vel etiam quæ cuneis adactis finduntur. vt Virgil. dicit, cuneis & fissile lignum Scinditur. Est & lapis quidam σχιστὸς apud Dioscor. lib. 5, cap. 145, quem natura sua esse dicit ἄθρυπτον καὶ εὔσχιστον, friabilem & fissilem. De eodem vide plura apud Plinium libro 36, cap. 20, necnon apud Gorr. qui sic dictum scribit vel quòd findi facilè possit, vel quòd quodāmodo fissus esse videatur. Rursum ab eodem Dioscor. eodem libro, cap. 123, memoratur σχιστὴ σπυθηρία, de qua & suprà in Σπυθηρία ex Gorræo. Plin. libr. 35, c. 15, Concreti aluminis idem genus σχιστὴν appellant Græci, in capillamenta quædam canescentia dehiscens. Item σχιστὰ κόμμα apud Theophr. Hist. pl. lib. 7, cæpæ fissiles. Rursum Plin. oua etiam σχιστὰ nominari quædam scribit, lib. 29, c. 3, Fiunt & tota lutea, quæ vocāt σχιστὰ, quum triduo incubata tolluntur. Idē

& χιστὸν lac cōmemorat, lib. 28, c. 9, Medici speciē vnam addidere lactis generibus, quod χιστὸν appellauere. Id fit hoc modo, Fictili nouo feruet, caprinum maximè, tamisque ficulneis recentibus mouetur, additis totidem cyathis mulsi quot sint heminæ lactis: ablatū deinde igni, refrigeratione diuiditur, & discedit serum à lacte. Quæ desumpsit ex Diosc. li. 2, c. 77, vbi περὶ σχιστοῦ γάλακτος hæc scribit, σχίζεται δὲ παῦ γάλα ζεννύμενον ἐν κεραμίῳ κεραμείᾳ, καὶ κινούμενον κλάδῳ συκίνῳ νεοτμήτῳ· καὶ μετὰ πέντε, διὸ ἡ πεῖς ὅταν ἐγένετο, ἐξυμέλιτος κύαθος περὶ ἑκάστου κοτύλου τοῦ γάλακτος. οὕτω γὰρ διαλείπεται ὁ ὀρρὸς τοῦ τυρώδους. Vnde patet eum lac σχιστὸν vocare quū serosa eius portio certo quodam modo exempta segregatáq; est à caseo. Paulus Ægineta autem, lib. 1, c. 88, videtur lac scissile appellare serosam eius portionem à caseo separatam, cui mellis momentū aut oxymelitis, aliorumve, subducendi ventris gratia, admistum sit. Fuerunt etiā qui ita vocarent lac calculis marinis ignitis, aut ferro candēti immisso, incrassatū: alui profluuiis & dysenteriæ vtile, vt refert Galen. lib. 10 Simpl. medicam. Porrò erat χιτὼν quidā σχιστὸς, cuius mentionem faciūt Cyrillus & Ammonius, necnon Hesych. qui dicit mulierū fuisse proprium, κατὰ τὸ εἶδος πέπλῳ συνεχόμενον: indicans fuisse fissum, fibula tamen constringi solitum ad pectus. Poll. verò lib. 7, ὁ δὲ σχιστὸς χιτὼν ἐφόρουν καὶ πᾶς ἄμεις δίπτυχα: innuens fissili apertura circa scapulas diuiduum fuisse, fibula tamen cōstringi solitū. Hesych. memorat & σχιστὸν φοῖνικα ἄλμοι quoddam, & σχιστὰ γράμματα. AT Σχισταὶ, calceāmētorum quoddam genus πτυπλεὶς καὶ ἀψυπλεύς, teste Poll. qui & λεπτοσχιδεῖς idem significasse testatur. Visuntur certè hodieque nōnullis in locis calcei λεπτοσχιδεῖς, quos alicqui à veteribus illis non parū forma differre putandum est. Sed & φίσσας fortassis aliud genus erat. Eorundē & Ammon meminit, afferens quendam ex Eupol. locū, in quo est φέρων σχισταί: qui affert & tunicā φιστὴν ex Apollodori ephebis, σχιστὸν χιτωνίσκον πνὰ ἐνδεδυκώς. Rursum apud Poll. lib. 4, σχισταὶ ἔκκυν est ὄμμα quoddā σχίσεως χρειώδες: in quo oportebat πνεῦν τὰ ἐπαλλάττειν τὰ σκέλη. Sunt qui interpr. Coxim saltare.

C. Ἄσχιστος, ου, ὁ & ἡ, Qui fissus non est, Non scissus, Indiuiduus. Plato in Tim. μίαν γὰρ αὐτὴν ἄσχιστον ἔφασαν, τὴν ὅλην σχίσαι ἑξαχῇ, quam solam indiuiduam reliquit, quū interiorem in sex partes diuisisset, vt Cic. vertit p. 13 mei Lex. Cicer. Affertur etiā ex Aristot. ἄσχιστος τὸ ἑξαπλοῦν, pro Non fissus in digitos. Item Non fissilis, Non scissilis, Qui non finditur seu scinditur, Qui findi seu scindi nequit.

C. Δυσχιστος, ὸν & ἡ, Qui difficulter scinditur seu finditur, Ægrè fissilis seu scissilis. CONTRA Εὔσχιστος, Qui facile scinditur seu finditur, Facilè scissilis seu fissilis. Seu simpliciter Fissilis, Scissilis. Cuius exemplum habes in Σχιστὸς de schisto lapide: cui adde & hoc Theophr. lib. 5 Hist. pl. εὔσχιστα ὄντα καὶ εὐκατάτεκτα πάμπολυ ξύλα.

Deriuata ex aoristo 2.

C. Σχιδόνυχος, ὁ, ἡ, Vngulas habens fissas, vel etiā Vngues fissos habens. vt sunt boues, cerui, oues, & alia quædam animalia.

C. Ἀκροσχιδὴς, ές, ὁ, ἡ, Summa vel extrema sui parte fissus seu scissus. Seu, In cacumine diuisus, In summo incisuris diuiduus.

C. Ἀσχιδὴς, ές, ὁ, ἡ, idē quod ἄσχιστος, Nō fissus seu scissus, Indiuiduus. Vel etiam Qui findi scindive nequit.

C. Εὐσχιδὴς, ές, ὁ, ἡ, Bene scissus, seu fissus. Ex Epigr. Potest etiam significare Facilè fissilis, vt εὔσχιστος.

C. Λεπτοσχιδὴς, Tenuibus incisuris seu rimis diffissus, Tenues habens incisuras seu fissuras. Λεπτοσχιδεῖς dicuntur calceorum genus quoddam, de quibus in Σχισταί.

C. Πολυσχιδὴς, Multifidus, vt Virg. loquitur. id est In multas partes fissus, vel Multas scissuras fissuraſque habēs. vt apud Luc. πολυσχιδεῖς ῥάκος, Pannus multis fissuris laniatus, Pannus vndique lacer. vt veteramenta quæ habent multa σχίσματα. Si de animali dicatur, significat Pedes manuſve diſſiſſas habens in plures digitos. Ac δένδρον πολυσχιδὲς, Arbor in multos ramos diſſiſſa & diſſuſa tanquam in multa brachia. vt ſcribit Columella de arbore, Deum illam diſſudiſſe ramis quaſi brachiis.

C. Χαμαισχιδὴς, Humi fissus, Qui humi finditur, seu scinditur. vt apud Theophr. De caus. plant. libr. 4, ὁ χαμαισχιδὴς πίσος, Pisum ab ipsa vsq; terra fissum, Pisum ab imo fissum.

Σχίδα, idem quod χίδος, teste Hesych. qui expon. etiam πῆγμα σανίδινος.

Σχιδαιὸς, Fissus, Scissus. cuius vsum non reperi apud quēquam, ita tamen à σχίζω deriuatur vt σεσαυὸς à σέσηφ. Cōpositum autem inde χιδαιόπους vide supra in Ποὺς, vnà cum σεσαυόπους ei opposito.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, Assula, vt Plaut. & Plin. loquuntur. id est Fragmentū seu segmentum è ligno fisso seu scisso. idē quod σχίδος & σχίζα. Vtitur Dioscor. tum alibi, tum lib. 1, c. 130, de ebeno, κατὰ σχίδακας μικρὰς ἀπολύεται, in assulas resoluitur, Ruell. interp. Suid. σχίδαξ expon. ἐξωμμένον ξύλον, (Hesych. κλάσμα ξύλου) & σχίσμα. Vide & σχίδος. VNDE Σχιδακηδὸν, In modum assularum, Assulatim, (vt apud Plaut. Pulsando assulatim foribus exitū dabo: id est Ita aretabo in fores vt resoluātur in minutas assulas & χίδακας) seu Assulosè. Paul. Ægin. libr. 6, c. 89, χιδακηδὸν δὲ ὅτι ἔῤῥηξις ὀστέου ὅλου μήκοις, Quum os in longitudinem finditur assulosè, seu Quum os in longitudinem frangitur, sicut arbor aliqua in assulas & σχίδακας finditur. Plin. libro 12, cap. 22, Calamus melior qui assulosè potius quàm rhaphani modo frangitur. Vbi Rhaphani modo frangi dicit quod Paul. Ægin. ibidem ῥαφανηδὸν κατάγνυσθαι, quod & καυληδὸν ac σκυτηδὸν κατάγνυσθαι dici ait, ὁπόταν τῆς καταγνυμένου σκυτῶν τε καὶ καυλῶν. Nota igitur obiter eo loco ET Ραφανηδὸν ET Καυληδὸν κατάγνυσθαι. Illo autē aduerbio Assulosè Plin. reddidit quod Dioscorid. dixerat εἰς σκιδαλμοὺς, vt infrà docebo. Idem Dioscor. lib. 5, c. 128, de alumine, οὐ πεπεισμένη βωλαηδὸν, ἢ σχιδακηδὸν, non glebulosè aut assulosè compactum, vt Ruell. vertit. INDE ET Σχιδακώδης, Assulosus. Bud. ex Dioscor.

Σχίδος, εος, τὸ, idem quod σχίδαξ. id est Assula, Fragmentum, seu segmentum è ligno fisso, seu scisso: vt ea quibus ignis fouetur. Qua signif. Gregor. σχίδαξ vsurpauit, quum de baptismo loquens ait, ἔχω τρεῖς ὀπτῆρας κατὰ τῆς χιδάκων, αἷς καθιερώσω τὴν θυσίαν, ὕδατι πῦρ ἐχείρων. Homerus σχίζας appellat, vt paulo pòst docebo. Hesych. σχίδος exponit τὴν ὀπόσχισιν, apud quem properispomenos scribitur, idq; duobus in locis. VNDE Σχιδίον, ου, τὸ, Assula. Vtitur hoc vocabulo Vitruu. vi lib. 2, c. 1, Interualla quæ relinquuntur propter crassitudinem materiæ, schidiis & luto obstruunt. Apud eūdem lib. 7, cap. 10, legitur, Sarmenta aut tædæ schidiæ comburantur: quum erunt carbones, extinguantur. Vbi si Schidiæ mendosum non est, tædæ schidiæ dicentur τὰ τῆς δάδων σχίδια, seu Tæda χιδακηδὸν fissa. Idem & assulæ vocabulo vtitur, eodem libro, cap. 6, dicens, Cæmenta marmorea siue assulæ quæ marmorarii ex asseribus deiiciunt: cæmenta & assulas ibi vocans τὰ κατάπυα, quibus apud architectos respondent πελεκήματα, ξύσματα, ῥινήματα, & id genus alia.

Deriuata ex præsenti.

C. Σχιζόπους, & Σχιζόπτερος vide suprà in Ποὺς & Πτερόν.

C. Ἀχιζὴς, idem quod ἀχιδὴς & ἄχιστος. vnde ἀχιζῆ, quod ex non nominato autore affertur pro Pedibus non fissa: forsan ex Aristot.

Σχίζα, SIVE Σχίζη, Ionicè, idem quod σχίδαξ, seu σχίδος, id est Fragmentum seu segmentum ligni fissi, Assula, Frustum ligni scissi: seu Lignum fissum scissumq;, quo ignis fouetur aut accenditur. Homerus Il. β, v. 425 Καὶ τὰ μὲν ἀρ σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον. Od. ξ, Κόψε δ' ἄρ' ἀρχόμενος σχίζας δρυὸς, ἣν λίπε καίων, frusto quercus fissæ quam reliquerat. Et Od. γ. circa finē, Καῖε δ' ὅτι σχίζης ὀφέων, ὅτι δ' ἀίθοπα οἶνον Λείβε. Cui similem Gregorii locum vide in Σχίδος.

Comp. ex σχίζω & præpositionibus.

C. ΑΝΑσχίζω, idem quod simplex σχίζω, Scindo, Discindo.

C. ΑΠΟσχίζω, Abscindo, Fissu auello. Metaphoricè aliquando vsurpatur, vt Abrumpo apud Latinos. nam vt Abrumpere sermonem siue orationē dicūt Latini, ita Græci ἀποσχίζειν τὸν λόγον. Aristoph. autē dixit, ὅθεν ἀπέσχισάς με τὸν λόγον: in Nub. Ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τὸν λόγον,

Μέτειμι. id est, Eò sermonis redeo (hoc est ad eam sermonis partē) vnde me quasi auulsisti. Vel cōmodius, Vnde me auocasti seu reuocasti. Aut, Vnde me abstraxisti. Pass. Ἀποσχίζομαι, Abscindor, Fissu auellor. Secundum Poll. ἀπεσχίσθαι & ἀπερρῆχθαι dicūtur etiam ὅταν τὸ διεσταῖαι καὶ τὸ διγνωμονεῖν.

VNDE Ἀπόσχισις, εως, ἡ, Abscissio, Auulsio quæ fissu seu scissu fit. Vtitur hoc vocabulo Hesych. in exponēdo σχίδος. Sunt qui interpretētur etiam Ramus, Propago, sed ἀμδοτύρως.

C. ΔΙΑσχίζω, Diffindo, Discindo, Disseco. Via etiam διασχίζεται, quū in biuium aut triuiū finditur diuiditúrve, veluti arbor quæ in ramos plures spargitur seu diffunditur. Xenoph. Pad. 4, ἐν δὲ τῇ ὁδῷ προβαίνοντες, διασχιζομένων ὁδῶν πείθω τινὶ, ἐπλανῶντο. Hominum quoque societas aliqua & coniuncta multitudo σχίζεσθαι dicitur, quum in contraria studia scinditur, aut coniunctas sedes separat: vt apud Plat. in Sympos. φόβος οὖν ἔνεστιν, ἐὰν μὴ κόσμοι ὦσιν ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα. Vbi huic διασχίζεσθαι synonymum facit διοικίζεσθαι, opponens vtrique τὸ ἓν εἶναι.

VNDE Διάσχισμα, ατος, τὸ, Frustum ex dissectione seu discissione. Apud musicos διάσχισμα dicitur dimidium semitonii minoris quod δίεσιν vocant. Sic enim Philolaus apud Boeth. lib. 2, cap. 27, Comma, spatium quo maior est sesquioctaua proportio duabus diesibus, id est duobus semitoniis minoribus: σχίσμα verò, dimidium est commatis: διάσχισμα, dimidium diesis, id est semitonii minoris: nam maior, ἀποτομὴ dicitur. Vbi etiam NOTA Κόμμα, ET Σχίσμα, ET Ἀποτομή.

C. ΕΚσχίζω, Scindo ex, seu Excindo. Aristot. De mundo, ποταμοὺς ἐξεσχίσθη pro Fluuius se scidit.

C. ΕΠΙσχίζω, In superficie scindo, seu findo: vel Infindo, Incido. Apollon. Rhod. ἐπισχίζοντες ἄρουραν, Terram in superficie findentes & proscindentes aratro, pro Arantes. quod Virgil. dicit Infindere sulcos. VNDE Ἐπισχίδας vocant cuneos, quibus immissis aliquid finditur, aut distinetur, ne fissura coeat. vt apud Vitruuium, lib. 10, cap. 18, Per media autem spatia tignorum insecantur & exciduntur formæ: in quibus excisionibus includuntur capitula catapultarum, cuneisque distinentur, ne in contentionibus moueantur. Tum verò modioli arei in ea capitula includuntur, & in eos cuneoli ferrei (quos ἐπισχίδας Græci vocāt) collocantur. Affertur ET Ἐπισχίδιον itidem pro Cuneus.

C. ΚΑΤΑσχίζω, Diffindo, Discindo: seu Præcido. Pro Diffindo, seu Concido, Diffindendo conuello, Demosth. in Mid. κατέσχισαν τοὺς θύρας τῷ οἰκήματιν, ὡς αὐτῷ ἤδη γενομένας, concidere cœperunt, vt Bud. interpr. pag. 91. Aristoph. voce media vtitur in actiua significatione, dicens in Ranis. σὺ γὰρ κατέσχισα μὲν ὅτι γέλωτ' κἀπ' ἀπελείας τόνδε τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος. vbi κατασχίσαθαι σανδαλίσκον & ῥάκος est Discindere & dilacerare, In σχίσματα distrahere. VNDE Κατάσχισις, εως, ἡ, Diffissio, Discissio. vt dicitur Fissio & Scissio. AT Κατάσχισμα est potius ipsum Frustum diffindendo auulsum. Ex Cic. redditur Fissum: vt idem fit quod τὸ κατεσχισμένον seu κατεσχισθέν.

C. ΠΑΡΑσχίζω, Iuxta findo, A latere findo. Alii, Incido, Diffindo.

C. ΠΕΡΙσχίζω, In orbem findo, Circumcircа scindo, Circumcido. VNDE Περισχιδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, In orbē fissus, seu In ambitu diuisus.

C. ΠΡΟσχίζω ET Ὑποσχίζω, Ante scindo & Subtus scindo. VNDE Πρόσχισμα ET Ὑπόσχισμα, ατος, τὸ, Quod anterius aut subrus scissum est. ambo calceamēti genus sunt. ita enim Poll. lib. 7, c. 22 ὑπόσχισμα δ' αἰδρῶν ὑπόδημα μάλα ἀπελὲς, καὶ πρόσχισμα, πρεσβυτικόν. Quod posterius apud Aristot. legitur, problem. sect. 30, διὰ τὴν σκυτικὴν ὑπόδημα οὐκ πρόσχισμα τῆς. vbi Gaza, Quemadmodum suendi ratio ex proscisso calceū reddit. Attamē iis duobus in locis non πρόσχισμα scribitur, SED Πρόσχημα: sicut rursus apud eundē Aristot. lib. 2 Rhet. εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κεφαλὴς καὶ χιτῶν δύναται χρῆσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται χρῆσθαι· καὶ εἰ ὑποδήματα, καὶ κεφαλὴς καὶ πρόσχημα καὶ χιτῶν. Quin &

apud Hesych.legitur [illegible], cum hac tamen expo A sitione, [illegible] quam sequendo, nemini dubium est quin scribendũ sit [illegible], vt sit calceamentum ab anteriore parte fissum seu scissum. Sunt qui lunatos calceos Latinorum existiment aliquid cum his affinitatis habere.

¶ Σχιδαλμός, οῦ, ὁ, idem quod [illegible] seu [illegible], id est Assula. seu Frustum fissione aut scissione ablatum alicunde.

ET Σχιδύλωσις, εως, ἡ, Fissio quæ assulose fit. Gal.apud Hippocr. [illegible] exp. [illegible] addẽs, ita videri etiam [illegible] dictum esse, nimirũ [illegible]. B Vbi nota SCRIBI Σκιδαλωδῶς, mutato χ in κ, quæ scriptura frequentior est: Hesychius verò & tertiã affert, NIMIRVM Σκιδαλωδῶς. Sic enim ille. Σκιδάλαμος, σκιλοψ· πῆς ἢ [illegible] ἀλλ. σκιδαλμός. Vbi nota eum hoc vocabulum exponere σκιλοψ, festuca. peculiariter dicitur de segmẽto ex calamo fisso, seu assula ex calamo scisso & in longitudinẽ fracto: vt apud Diosc.lib.1,c.17, de calamo odorato, [illegible] C [illegible] c.22, itidem de calamo odorato, Mel. or qui minus fragilis, & qui assulose potius quàm raphani modo frãgitur. Alibi pro hoc [illegible] idem Diosc. dicit [illegible]: quemadmodũ & Paul. [illegible] pro Assulose frangi. Itidem & schol. Aristoph. [illegible] exp. [illegible] Aristoph. verò [illegible] vocant [illegible], vt idem schol. annotat in hoc loco Nubium, [illegible] D [illegible] Eadem metaph. idem comicus in Ranis, [illegible] dixit, vbi idẽ schol. annotat [illegible] propriè esse [illegible]. Eadẽ apud Suid. legũtur, qui in priore Aristoph. loco scribit [illegible]: itidemque apud eum legimus. [illegible] Annotãt verò vterque, hoc vocabulum in recto casu [illegible], in obliquis autem [illegible]. COMP. [illegible]

Σχινοκέφαλος ex Plut. docebo. Hippocratem quoq; [illegible] vocasse non solùm [illegible], nimirum lentiscum, sed etiam [illegible], aut etiam [illegible], testatur Galenus in lexico suo. Sic & apud Aristoph. in Pluto, [illegible], scholl. exp. [illegible], scillam seu squillam. Quæ & ipsa trino flore arationis tria tempora indicat, vt lentiscus, teste Theophrast. lib.7 Hist. plãt. cap.12, [illegible] C. Σχινοκεφαλος, ου, ὁ, Habens caput scillæ bulbo simile, id est oblongum, vt Plutarch. in Pericle, pag. 279 meæ edit. quum dixisset Periclem habuisse [illegible] subiungit paulo post, eius confirmandi causa, [illegible] C causa. Quidam [illegible] C. Σχινοπρίων, ωνος, ὁ, Qui lentiscum mãdit. Dicitur in homines molles & effœminatos, qui ad nitorem candoremque dentium, frequenter commanducabant lentiscum. Suidæ enim [illegible] dicitur [illegible] quoniam [illegible] D [illegible] Similiter & [illegible] idem scribit dici [illegible]. Vide & Erasm. in Proverb. Lentiscum mandere.

C. Σχινοπρίστης, ου, ὁ, idem. Luc. in Lexiph. [illegible]

C. Σχινέλαιον, ου, τὸ. Lentiscinum oleum, vt Plin. libro 23, capite 2, Addito lent. scino oleo. Legitur apud Suidam: necnon apud Dioscoridem, libro 1 caput 51 inscribitur [illegible]: vbi tamen ipse Dioscor. non [illegible] vocat, sed [illegible].

Σχινόδωρος, ου, ὁ, Lentiscum referens colore, odore, aut alia aliqua similitudine, seu Qui è lentisci genere est.

Σχινος, ου, ὁ, Lentiscinus, vt [illegible] apud Dioscor. lib. 1, cap. 51. quod & [illegible] dicitur, voce composita: à Plinio Oleum lentiscinum, item E lentisco factum oleum, lib. 23, cap. 4. Eundem vero Plinium, quum dicit lib. 15, cap. 7, Iuncinum oleum è iuncosi, quod est roseo similimum: sunt qui putent semperam deceptũ potuisse Iuncinum pro Lentiscinum, vt qui legerit [illegible] pro [illegible]: nec enim iuncini oleo mentionem habet apud cæteros rei medicæ scriptores, quum lentisciniat admodum multa, de quo vide & Palladium Ianuario, c. 11. Rursum a Dioscor. memoratur [illegible], vnguentum lentiscinium: necnon [illegible], vinum lentiscinium, lib. 5, cap. 29 item [illegible], lib. 5, cap. 95, vbi de scribit, [illegible] Idem Plin. lib. 14, cap. 20, de arboribus marantibus pice & resina. Optimam lentisciniamque terebinthi fundunt, deinde lentisci: quam & mastichen vocant.

Σχίνιον, ου, τὸ, Bacca lentisci, seu Fructus quem fert lentiscus: vnde dicitur Pinea nux. Legitur apud Hippocr. in lib. De natura muliebri.

C. Σχίνιον. Ad dentes repurgandos & candefaciendos lentisci mando, vel etiam scilla. Sic enim in lex. meo vet. & apud Etymolog. [illegible] Diosc. quoque libro [illegible] scribit: et denique Martial. in pria in Σχινος, & Suidas in Σχινος: vbi [illegible] synonymum facit hunc [illegible] Similiter [illegible] significat Ficus comedo.

ΣΧΟΙΝΟΣ verò Iuncum significat: pro quo sæpissimè scriptum legitur [illegible] librariorum vitio, vt apud Diosc. lib. 1, c. 16, & lib. 4 cap. 1: sicut vicissim [illegible] perperam pro [illegible] scriptum reperitur: quod nonnulli aiunt Plinio dedisse occasionem cõminiscendi olei iunci, vt in Σχινος annotaui. Diosc. lib. 4, c. 52, duo facit [illegible] genera: aliud [illegible]

& [illegible] Cuius itidem duas esse species ait, vnam [illegible]: alteram quæ ferat [illegible] (quam propterea Theoph. [illegible] vocat, ob semen nigrum quod in capite fert) & [illegible]: quarum hanc Theophr. fœminã appellat, illam verò, marem. Est autem & tertia species [illegible] A quæ [illegible] nuncupatur. Quæ confer cum iis quæ Theophr. scribit lib. 4, c. 13. Vnde Plin. lib. 21, c. 18, de iunco, Tria genera eius: acuti, sterilis, quem marem & [illegible] Græci vocãt: reliqua fœminini, ferentis semen nigrũ, quem melancranin vocãt. Crassior hic & fruticosior, magisq; etiãnum tertius, qui vocatur holoschœnus. Quidam etiãnum vnum genus faciunt, iunci trianguli: cyperõ vocant. B [illegible] id est iũcus læuis & enodis, vocatur à Latinis Scirpus seu Scirpum: (quorũ hoc apud Festũ, illud apud Donatum legitur) vnde prouerb. Nodũ in scirpo quærere. Est porro & alia [illegible] quam Hippocr. [illegible], [illegible] & [illegible] cognominat, in lib. De morbis mulierum. Galen. in suo lexico [illegible] exp. quam alibi & [illegible] appellat, quia vnguentis admiscetur. Celsus multis in locis, vt lib. 3, c. 21, & lib. 4, c. 5, iuncum rotundum vocat, ad differentiam cyperi. quem iuncũ quadratum ipse, Plinius triangularem nominauit. Dioscor. absolutè & sine adiectione vocat [illegible], lib. 1. c. 16, vbi tamẽ perperam [illegible] scribitur sine diphthõgo. Itidem & Latinorũ quidam simpliciter appellare iuncum dicũtur, vt Vitruu. lib. 8, c. 3, Nõ tantùm in Syria & Arabia in arundinibus & iũcis herbisq; omnibus esse odores. Quo loco sicut D Iuncis putatur dixisse pro Iuncis odoratis, ita Arũdinibus pro Arũdinibus odoratis: quas Plin. & Solinus vocãt calamos odoratos, Diosc. [illegible], Hippocrates [illegible], Q. Serenus simpliciter & sine adiectione Calamos. Frequẽtius tamen cũ epitheto, vt Cels. lib. 3, c. 21, Iunci quadrati & rotundi semẽ: illud, [illegible] hoc Græci vocãt. Et Scrib. Larg. cap. 43, cõpos. 167, Caliæ rufæ, schœni (id est iunci) odorati floris. Vbi iunci odorati florem fortassis appellauit id quod ab Actuario DICITVR [illegible], à pharmacopolis quoque nostri sæculi Squinanthus, quod apud Pallad. quoque legitur, lib. 10, qui October inscribitur, c. 14, Squinanthi vncias quatuor. (Sic enim scribendũ potius quàm Squinanthos. Quod autẽ ad primam syll. attinet, suspecta & eius scriptura est) Colum. neutro genere appellat schœnum, vt & cyperum: (si modò codex mendo caret) lib. 12, cap. 20, Ad prædictum autem modum musti adici solent hi odores, nardi folium, iris Illyrica, cyperum, schœnum.

Σχοῖνος dicitur etiam funis è iunco plexus, vt [illegible] funis è sparto. Iunco enim (inquit Plin. lib. 19, c. 2) Græcos ad funes vsos, nomini credamus quo herbam eam appellant: postea palmarum foliis philuráque, manifestũ est: & inde translatum à Pœnis sparti vsum, perquàm simile veri est. Vnde non absurdum asinum Ocni [illegible] siue [illegible] solitũ fuisse [illegible] F [illegible] finxerũt enim tũ alii poetæ tum Cratinus, Ocnum quendam [illegible], & asinum [illegible]. Quod [illegible] Plin. spartum appellat: quum ait, Et piger, qui appellatur [illegible], spartum torquens, quod asellus arrodit: Propertius simpliciter G funem, Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno. Nam frequenter pro quouis fune ponitur hoc [illegible], sicut & [illegible], vt infrà docebo. Vide & [illegible] paulo post. ‖ Σχοῖνος est etiam mensura Ægyptiaca, sexaginta stadia capiens, autore Herodoto: licet Plin. lib. 5 & 12, quadraginta stadia dicat, id est quinque milia, nisi sit error notarum: inquit B. annot. prior. in Pand. Locus Herodoti quem dicit, hic est, libro 2, [illegible] H [illegible] Plinii autẽ locus est hic, l. 12, c. 14, Schœnus patet, Eratosthenis ratione, stadia X I, hoc est, passuum quinque M: aliqui XXXII stadia singulis schœnis dedere. Idẽ lib. 6, c. 26, dixerat, Inconstantiã mẽsuræ diuersitas autorũ facit, quum Persæ quoq; schœnos & parasangas alii alia mensura determinẽt. In hac signif. vsus est Callim. [illegible] A quem versum afferẽs Plut. in lib. De exilio, dicit, [illegible] quem versum afferẽs Plut. in lib. De exilio, dicit, [illegible] Sed nota, in Herodoti loco, masculino genere [illegible] dici, in Callimachi autem, fœminino [illegible]: ita vt dubii generis sit, teste etiam Athen. lib. 3, vbi ait, [illegible] B Funambulus, vt Terent. loquitur. Iuuenalis Græcũ vocabulũ retinet, & Cælius in epist. quadam ad Cic. dicit Schœnobaticã facere, pro Artem illam funambulorũ factitare & exercere. Quale est & [illegible] eius qui [illegible] dicitur, item & Petaurista.

C. Σχοινόπλεκτος, ε, ὁ ἢ ἡ, E iunco plexus, Iunco nexus. [illegible] Athen. lib. 3, ex Ararote, — [illegible] C

C. Σχοινοπλόκος, ε, ὁ, Qui è iunco funes torquet seu nectit. (vt [illegible] dicitur qui restes è sparto texit) Solere autem è iũco funes & alia plecti, patet tum ex iis quæ in [illegible] paulo antè dixi, tũ ex sequentibus. Plin. lib. 16, c. 1, Vlua & palustri iũco funes nectunt. Archestr. apud Athen. lib. 7, [illegible] D [illegible] Ptolemæus, apud eundem lib. 6, [illegible] Vbi [illegible] interpretari possumus Canistra iuncea, vt Colum. dicit Iuncea sporta, (itidem vt Spartea sporta) & Plin. Iuncea cratis, & Ouid. Iũcea vincla. Vtitur autem hoc composito [illegible] Plut. in suo [illegible] libello, [illegible] E [illegible] Eadem signif. dicitur [illegible].

C. Σχοινοπώλης, ου, ὁ, Iuncearum restiũ venditor, Qui iunceos funes vẽditat. Vel simpliciter, Funium restiúmve venditor.

C. Σχοινοστρόφος, ε, ὁ, Qui funem è iunco torquet, Qui funẽ iunco nectit. idem quod [illegible] F [illegible] illo Plutarchi quem in [illegible] citaui, vulgatæ editiones habent non [illegible], sed [illegible].

C. Σχοινοτενής, Extensus seu Extentus, Protensus: In longũ ductus vt funis, Qui in longum se extẽdit in modũ funis. Ex Herodoto, [illegible] funis. Ex Herodoto, [illegible] pro Alueos ad funiculum designauit centenos. Ex eodem, [illegible] pro, Rectum limitem iuxta vrbem faciunt. Apud Philostr. in Heroic. [illegible] Steph. Niger interpr. itidem Prolixa carmina. In qua signific. vsurpauit & Hermog. tomo 1, [illegible] G [illegible] opponi [illegible] Hesych. quoque [illegible] expon. [illegible]: item [illegible] pro quo maluissem dicere [illegible]. nam [illegible] in altum potius tenditur, [illegible] in longum. VNDE Σχοινοτενῶς, In modum funis extensi in longum. Budæus interpr. Porrectè, Prolixè, Intensè, afferens ex Hermog. p. 88.

C. Σχοινοφινίνδα à Poll. lib. 9 inter quædam lusus genera refertur: cuius hæc ratio est. Complures stantes circulum efficiunt. vnus ex illis circulum obit, funiculúmque manu gerens aut virgulam, à tergo alicuius deponit, & circumit donec cursu redeat in locũ suum. Tum si collusor à cuius tergo funiculus depositus est, impostura non senserit, à circuitore, resumpto funiculo, vapulat, & circumeundi vices accipit. Sin animaduerterit dolum, ac senserit à tergo suo depositum fuisse funiculum, eo prehenso impostorem insequitur ac fe-

rit: modò eum assequi possit antequã in locum suum redierit. si enim ille desertam stationem occuparit antequam ab insequente verberetur, circumire cogitur donec alii imposuerit.

C. Σχοινοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iunceum funem gestans. seu simpliciter, Qui funem gerit. Affertur ex Gregor. Nazanz. Alii interpr. Iuncum ferens.

C. Βαθύχοινος, Altas & sublimes iuncos ferens. Suidas enim βαθύχοινον expon. ὑψηλὰς χοίνους φέροντα. Epitheton est fluuii apud Homerum Iliad. δ, vers. 383, Ἄσπον δ' ἵκόντο βαθύχοινον, λεχεποίλω. vbi βαθύχοινον & λεχεποίλω sic exponunt, τὸν πολλὰς χοίνους ἔχοντα καὶ πάς πρὸς τὸ πιῆσαι κοίτας siue ψάθους. nam palustres iunci storeis quoque texendis idonei sunt. Non malè interpreteris Iuncosum, vt Ouid. dicit Littora iuncosa.

C. Δεκάχοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Decem schœnos patens, Decem schœnos longus. Est autem χοῖνος mensuræ genus, vt suprà docui.

C. Ολόχοινος, ου, ὁ vel ἡ, Iunci quoddam genus crassum & carnosum. Dioscor. libro 4, cap. 52, de tribus iunci speciebus, ἔστι δὲ τρίτη χοῖνος, πολλῷ σαρκωδέστερα καὶ παχύτερα τῶν ἄλλων, ὁλόχοινος λεγομένη. vbi perperam sine diphthongo scriptum legitur ὁλόχιος, perperam item τραχύτερα pro παχύτερα. Item & Theophrastus libro 4, cap. 13, ait, περὶ γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ ὁλόχοινος, διὰ τὸ σαρκώδες καὶ μαλακόν. Vnde Plin. lib. 21, cap. 18, Vtilissimus ad vitilia holoschœnus, quia mollis & carnosus est. Et mox, Vsus omnium (videlicet iunci specierum) ad nassas marinas, vitilium elegãtiam, lucernarum lumina: præcipua medulla. Caput autem hoc 18 ita inchoarat, Similia præcipit Mago & de iunco quem mariscon appellant, ad texendas tegetes: & ipsum Iunio mense eximi. Vbi sunt qui mariscon & holoschœnon idem significare credant, hunc Æschinis locum περὶ παραπρεσβείας afferentes, πηγὰς δὲ δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπὶ γγέλματα καὶ περὶ τῶν δικαίων Ἀμφιπόλεως καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πολέμου πιαίνα ἐρεῖν ἔφη, ὡς ἐπὶ ἀποξήρανσιν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοχοίνῳ ἀβρόχῳ. cum hac interpr. Fontes sanè quidem rationũ vberes se habere pollicebatur: & tum de iure Amphipolis, tum de belli origine talia dicturum esse aiebat, vt vel sicco mariscо posset os Philippi consuere. Addit autem ἀβρόχῳ, vt rei facilitatem ostendat, nimirum se nullo negotio obthuraturum & obsuturum os Philippo. nam solent madefieri iunci quum ad funes, storeas, aut alia eiusmodi nectenda assumuntur. Quibuscum confer quæ Erasm. dixit in prou. Iunco sicco. Ὁλόχοινος ab Hesychio exp. ὀξύχοινος, perperam.

C. Ὀξύχοινος enim est Iuncus acutus, diuersus à superiore, vt tum Dioscor. tradit, tum Plinius: Dioscor. quidem, libro 4, cap. 52, vbi duo χοίνου genera facit, λείαν καὶ ὀξύχοινον, quam dicit esse ἀπηξω ἐπὶ ἄκρου, in mucronem tastigiari: Plin. autem libro 21, cap. 18, cuius verba citaui in Σχοῖνος. Qui ibidẽ ait, Alterum genus iuncorũ facit quod marinum & à Græcis ὀξύχοινον vocari inuenio. Satis igitur hinc patet diuersum esse ὁλόχοινον ab oxyschœno. Pro quo ὁλόχοινος apud Galen. in lib. Simpl. medicam. perperam scriptum LEGITVR Ὀλιγόχοινος, vt & ex Paulo Ægin. constat. Plura vide apud Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 13.

C. Πεντάχοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quinque schœnos patens, In quinque schœnorum longitudinem extentus, Quinque schœnos longus. Est autem χοῖνος mensuræ nomen, vt suprà docui.

Σχοινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Iuncosus: vel Iunceus: aut Iuncum referens, Iuncum imitans, Iunco similis, Qui è iunci genere est.

Σχοίνινος, ου, ὁ, Iunceus, E iunco factus. At χοίνινος ἠθμὸς ab Hesychio dicitur esse δι' οὗ τὰ ψήφοις οἱ δικασταὶ εἰς τὰ ὑδρίας καταδιδόασι. Apud eundem legitur Σχοινίλω φωνὴν, πλὴν σαθρὰν καὶ διερρωγῶν: pro quo χοινίλω fortasse est reponendum χοινίλῳ.

Σχοινία, ας, ἡ, Iunci planta seu stirps vnà cum suo cæspite. Theophr. Hist. plant. libro 4, cap. 13, dicit ὀξὺ & ὁλόχοινον iuncum ἐκ τῆς αὐτῆς φύεσθαι, pro hoc τῇ αὐτῇ mox dicens χοινίας. vnde Plin. libro 21, cap. 18, Oxys & holoschœnus eodem cæspite nascuntur. Sic ἀσπαραγία dicitur stirps seu plantarium asparagi. ‖ Exponitur etiam Funale, (ea signific. qua Liu. dicit, Funda media duo funalia imparia habebat) siue Funis: apud Ioseph. in Antiquit. Iudaicis, χοινία βοτρύων εἰς κύκλον σφιγγομένη, Funale. seu Funetum: vt Plin. libro 17, cap. 21, Quum breuiores palmites sarmento iunguntur inter se funium modo, ex hoc arcus funeta dicuntur.

Σχοινίον, ου, τὸ, Funiculus è iunco plexus, Resticula iuncea, Funiculus iunco nexus, Resticula è iunco plexa. Exemplum habes in Σχοῖνος & Σχοινοπλόκος. Et apud Aristoph. χοινίον μεμιλτωμένον, miniatus seu minio imbutus funiculus. Metaph. autem Plut. in lib. De discern. adul. & amico, p. 118 meæ edit. ὡς ὅταν αἴσπερ πόλεμον τῷ Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύσῃ τὸ τῆς διαφόρου χοινίων καὶ μεμιμῶν, καὶ Πῆδαρον. quo ferè modo Seneca dixit in epist. ad Lucil. Negotiorum catenam abrumpendam esse, si nequeat explicari. Alludunt autem ad Gordium nodum, quem gladio dissecuit Alexander quum dissoluere non posset. ‖ Aristoph. χοινίον per iocum appellauit penem seu veretrũ, quoniã funis in modum teres est & oblongũ: in Vesp. Τῷ χειρὶ τὸν δὴ λαβόμενον τὸ χοινίον. schol. quoque ibi expon. πέος. Vnde Σχοινίζεσθαι, de quo mox dicetur.

COMP. Σχοινοσύμβολος, ου, ὁ, Qui funem nauticũ conspirat, id est in spiram conuoluit & complicat. Vtitur hoc vocabulo schol. Aristoph. exponens hunc locũ in Pace, πλὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως ὡδὶ περάσας, ὥσπερ οἱ τὰ χοινία τὰ πλοῖα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας. Suprà tamen συμβολεῖν χοίνων quidã interpr. Funarii, Qui è iunco funes nectunt & storeas.

Σχοινίζω, Fune metior, Fune dimetior, aut circũscribo & finio. ‖ Σχοινίζεσθαι autem expohitur Obscœnè penẽ agitare: χοινίον significante Penis, Veretrum. Cuius signif. hæc exempla afferuntur: ex Athen. lib. 14, vbi de variis poematũ generibus agit, σημνότερος δ' ἦν ποιητὴς ὁ ἱλαρῳδὸς καλούμενος· οὐδὲν γὰρ χοινίζεται. Vbi itidẽ de eo qui μαγῳδὸς vocatur, ait, τύμπανα ἔχει καὶ κύμβαλα, καὶ παίεται τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα, χοινίζεται δὲ, καὶ παίεται τὸν ἔξω κόσμον, ὥστε κρινόμενος πότε μὲν γυναῖκα, καὶ μιγεὶς καὶ μαστρωπεύς, ποτὲ δὲ αὖ ἄνδρα μεθύοντα, καὶ ὅτι κῶμον περιγινόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην. Sed nota ibi vulgatas edit. habere non χοινίζεται, verùm χωνίζεται, à VERBO Σχωνίζομαι, de quo suprà.

Σχοίνισμα, ατος, τὸ, Pars agri fune demensa & descripta. Vide Suidam.

Σχοινισμὸς, οῦ, ὁ, Demensio seu descriptio & definitio quæ fune fit, Quum aliquid fune describitur ac determinatur, vel etiam eo mensuræ genere quod χοῖνος nominatur. ‖ Σχοινισμὸς est etiam torturæ genus, quod funibus tractoriis & fidiculis fit: vt apud Plut. in Lucullo, τὰ δὲ περὶ τὸν τόπον χαλεπώτερα, χοινισμοὶ καὶ κιγκλίδες καὶ ἵπποι, καὶ τάσεις ὑπαιθροι, adhæc mala, ista molestiora accedebant, fidicula, cippi, equulei, stationésque sub dio.

C. ΑΠΟχοινίζω, Fune circũscriptum seiungo & separo. Vel simpliciter, Separo & seiungo, ἀποχωρίζω, vt Suid. exp. Pasi. Ἀπεχοινίζομαι, Separor & disiũgor veluti fune. Chrysost. ὅθεν ἀλλήλων ἀπεχοίνισαν. Vnde particip. ἀπεχοινισμένος, Separatus & seiũctus, Seclusus, ἀποκεκλεισμένος, vt Harpocr. exp. apud Demosth. oratione priore in Aristogit. Locus autem quem intelligit, forsan hic est, p. 4 edit. Ald. ἀπεχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις. ‖ Ἀπεχοινίσαντες Hesych. & Suid. exp. ἀποστερήσαντες. Itidẽ idem Suid. ἀπεχοινισμένος exp. ἀπεστερημένος, Priuatus.

C. ΠΕΡΙχοινίζω, Fune circumscribo, Fune circumposito claudo, Fune circundo & circunsepio. Poll. περὶ χοινίσαι τὸ δικαστήριον, ὅπερ περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ παρεσταίη μηδεὶς, ἀνεπόβολος ὤν. Idem alibi dicit ἐν τοῖς ἀπόρρητοις solitos fuisse veteres περὶ χοινίσαι τὰ ἱερὰ & περιφράξαι. Vide & Περιστοιχίζω.

Σχοινίων dicitur esse nomẽ proprium auis apud Aristot. lib. 9 Hist. anim. & ex Gaza redditur lũco. ITIDEM Σχοίνικλος ex eiusdẽ lib. 8 affertur & ipsum pro iuncone aue. AT Σχοίων Hesychio est τῶν αὐλητικῶν νόμος τις.

ΣΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, Otiũ, Vacatio & feriatio seu cessatio à negotiis: cui est oppositum ἀσχολία, id est Negotia, Occupatio. Aristot. Polit. 7, διήρηται δὲ καὶ τοῖς ὁ βίος εἰς ἀσχολίαν καὶ σχολὴν, καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην.

Et paulo post, τέλος γὰρ εἰρήνη μὲν πολέμου, σχολὴ δ', ἀσχολίας, bello enim confecto pax sequitur: negotiis autem transactis, otium & quies. Porrò aliquis aut aliquid alicui dicitur σχολὴν δοῦναι siue ἐνδοῦναι. vt apud Xen. Pæd. 4, μὴ δοῦναι αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλεύσασθαι μήτε προσκυάσασθαι μηδὲν ἀφθόνον ἑαυτοῖς, ne demus illis otium ac tempus neque deliberãdi neque apparandi quidquam quod eis prodesse posse videatur. Et apud Philonem lib. 1 De vita M. καλοῦσι τοὺς τῶν ἔργων ἐφεστῶτας πρεσβυτέρους, ὡς αἰτήσοντας καὶ σχολὴν ἐνδιδόντας, quòd remissionem & otium indulsissent. Latini quoque dicunt Dare & permittere otium: item Facere otium: (quod Græcè diceretur potius παρέχειν) vt quum Virg. dicit, O Meliboœ, Deus nobis hæc otia fecit. Item aliquis dicitur σχολὴν λαμβάνειν, apud Eurip. ea significatione qua Tacit. Agrippæ concessit vsurpare otium post labores. Item dicitur σχολὴν ἔχειν aliquis, vt apud Latinos Habere otium, Qui otiosus est, Cui suppetit otiũ. Philo De vita M. libro 1, ὑμεῖς μὲν ἐνταῦθοι καθεδεῖσθε σχολὴν ἐν τῷ δέοντι καὶ ἀρχὴν ἔχοντες, otiosè desidebitis. Item εὖ ἔχειν σχολῆς dicitur quod Latinè Abundare otio, Affluere & diffluere otio. (At ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα, significat Habere otiũ quod des seu impendas alicui. id est, quo vaces alicui. Xenophon Pæd. 7, pagina 115, ἡγούμην, ἐπεὶ ἀπὸ πόνου σχολάσεις, πέπτε σε καὶ ἀμφὶ ἐμὲ ἔξειν σχολὴν, tunc tibi fore otium mihi vacandi. Et initio paginæ, ὥστε μὴ οἴον τε εἴη μήτε ἀμφ' αὐτὸν σχολὴν ἔχειν, μήτε μετὰ τῶν φίλων ὄφεσθαι. Estque ibi σχολὴν ἔχειν ἀμφί τινα, idem quod σχολάζειν τινὶ, vt pag. præcedente loquitur) Item σχολὴν ἄγειν, quod Latini dicunt Agere otium, Ducere otium: pro Otiosum esse, Otium terere. Lucianus in Hermot. ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης. (vbi nota σχολὴν ἄγειν & ἐνεργὸν εἶναι sibi opponi, vt Otium agere seu Otiosum esse, & Agere aliquid.) Xenoph. Pæd. 5, σχολὴν ἀεὶ δείπνου ἦγε. Cæterùm hoc σχολὴν ἄγειν interdum cum infinitiuo construitur. vt apud Luc. σχολὴν οὐκ ἄγοιτο τοῖς ἐν ποσὶν αἰτᾶσθαι, Non est eis otium, Non vacat eis. Interdum cum præpositione, eáq; modò datiuum regẽte, modò accus. vt ex Plat. Apol. affertur, δεόμενος σχολὴν ἄγειν ὅπῃ τῇ ὑμετέρᾳ βουλεύσῃ, pro Cui opus est otio ad vos exhortandos. Et ex Luc. σχολὴν ἄγοι ὅπῃ σε, pro Vaco tibi: cui tamen expositioni additur & hæc planè contraria, Vaco aduersum te. Interdũ cum solo datiuo: vt apud eundem Lucianum in libro De calumn. ὥσπερ τῇ βραχυτέρᾳ ὁρῇ τεταγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ζητήσει τῆς ἀληθείας, non amplius otium det & vacet inquirendæ veritati. At verò cum ἀπὸ, vt apud Plutarchum in Numa, σχολὴν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἄλλων, pro A cæteris vacantes. seu, Otium habẽtes à. nam & sic Latini loquuntur. Sic Aristot. πᾶσαν σχολὴν ἄγουσα ἀπὸ παντῶν. Plato autem sine præpositione ἀπὸ, lib. 2 De rep. τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, Ab aliis vacans, Cessans ab aliis. Sic Anacharsis in quadam epist. ὡς οὖν ἄγοντός μου σχολὴν ὧν οἱ πλεῖστοι ἕνεκεν ἀσχολοῦνται, βραχεῖαν περὶ με. Quo allusisse existimatur Cic. quum & ipse in quadam epist. dixit, Quare vt ad quietum me licet venias. Item καρποῦσθαι τὴν σχολὴν, id est Frui otio, Synes. dixit eos qui student philosophiæ. Item σχολὴν ποιεῖσθαι περὶ τι dicitur pro Otium dare & impendere alicui rei, Quicquid otii est, id totum terere in aliqua re, Vacare & operam dare, seu studere. Xenophon μηδὲ περὶ ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται ἢ ὁπόθεν κερδανεῖ. Eodem sensu dicitur τῇ σχολῇ χρῆσθαι περὶ τι. vt Plutarch. in lib. De defectu orac. ἐχρῆτο τῇ σχολῇ περὶ τὰ ποιούμενα, otiũ in his rebus ponebat. Id & vno verbo dicitur σχολάζειν τινὶ, Vacare alicui rei. de quo verbo infrà. Superioribus autem σχολὴν ἔχειν & σχολὴν ἄγειν, synonymũ est τὸ ἐν σχολῇ εἶναι, vt Cic. quoque dicit In summo otio fuit. Plut. in Themist. ἐν πᾶσι ἀνέσεσι καὶ σχολαῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἡδυόμενος, Quum ei relaxatione animi otiũque peperissent literarum studia. Ipsa autẽ σχολὴ alicui γίνεται, ὑπάρχει, δεῖ. Plato in Apolog. ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδὲν πω τῆς πόλεως πεπράγαμεν σχολὴ γέγονε, propter hãc occupationem non fuit mihi otium agẽdi quicquam rerum ciuilium. seu Non licuit mihi. Vbi nota infinitiuum, cuius loco vtuntur Latini gerundio: vt Cic. Scribendi otium non erat. Cum eodem infinitiuo Xenoph. quoque Pæd. 7, p. 115, οὐκ οἶμαι σχολήν σοι εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν, non puto tibi otium esse vacandi mihi. Et lib. 1 Pæd. σχολὴ ἔσται σωμασκεῖν τοῖς τραπώτοις. Itidémque apud Æschylum in Prometheo, Σχολὴ δ' πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι. Interdum verò omittitur illud δεῖ seu πάρεστι. vt apud Aristot. Polit. 7, 8 σχολὴ δούλοις. Et cum infinitiuo, apud Xenoph. σχολή γε ἡμῖν μανθάνειν, Est nobis otium discendi, Discere nobis vacat. Itidémque apud Sophoclem, εἴτ' ἐν καὶ λογίζεσθαι σχολὴ, sicui vacat cõsiderare. Σχολὴ cum infinitiuo iunctum, (vt satis clarum est ex antè dictis) significat otium agendi aliquid: cum genitiuo autem, otium & vacationem ab aliqua re: vt apud Platonem libro 2 De rep. σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης αὐτεῖν δεόμενον, egeat otio seu vacatione & cessatione ab aliis rebus. Cui similia quædam exempla habuisti in σχολὴν ἄγειν. Alioqui & cum genitiuo ἡ τινὸς σχολὴ dici videtur pro ἡ περί τι σχολὴ, Otium vacandi rei alicui. vt apud Aristotelem lib. 2 Polit. cap. 7, initio, δεῖ τῇ μελλούσῃ καλῶς πολιτεύεσθαι, πλὴν τῶν ἀναγκαίων ὑπάρχειν σχολὴν, suppetere seu esse otium vacandi rebus necessariis. Quæ tamen alii sic interpr. Necessariorum facultatem adesse. Dicitur etiam ἡ περί τι σχολὴ, item & ἡ κατά τι σχολὴ. Synesius, ἐνγεάσας τῇ κατ' φιλοσοφίαν σχολῇ, Qui iuuentutem in philosophico otio traduxi. Item ἐν σχολῇ, In otio, Quum otium est: Plutarchus. Eadem signif. κατ' σχολὴν, In otio, Per otium: ex Platone De leg. κατ' σχολὴν αὐτεῖπον, In otio contrà contendat. seu Per otium, Quum in otio est. Itidem ὑπὸ σχολῆς. Æschines in Ctesiph. pag. 77, ἀπαύστων μεταχειρίζων τῶν πόνων τῇ πόλει, ὡς πολλάκις πρὸς ἐμὲ διεξῆλθε ὑπὸ σχολῆς, Quum in otio esset, Quum vacaret à negotiis. ‖ Σχολὴ ab Ammon. exponitur καιρὸς, vt quum dicitur, οὐκ εἶχον σχολήν.

Σχολὴ, Mora eius qui lentè aliquid agit, more eorum qui otio abundant. Thucyd. lib. 5, pag. 168, ὡς δ' αὐτῷ ἐδόκει σχολὴ γίγνεσθαι. vbi schol. χρόνος ἐγίγνεσθαι.

Σχολὴ vocatur etiam lucubratio quam quis per otiũ seu in otio composuit. Qua in signif. accepit Plut. in exordio sui περὶ τοῦ ἀκούειν libelli, πλὴν ἡγούμαί μοι σχολὴ περὶ τοῦ ἀκούειν, ὦ Νίκανδρε, ἀπέσταλκά σοι γράψας. Itidem sunt qui appellent scholas grammaticas, dialecticas, rhetoricas, mathematicas, libros suos quos de grammatica, dialectica, rhetorica, mathematicisque disciplinis per otium conscripsere. Exponitur etiam Disputatio quæ per otium agitatur à disserẽtibus de re quapiã ad literarũ studia pertinẽte. Latini quoque scholas eo significatu dicunt, vt Cic. Scholas Græcorum more habere. Et Quintilianus, Scholis pomeridianis oratoriam præcepit. item, Regestæ in commentarios scholæ. ‖ Ipse etiam locus in quo σχολὴν ποιοῦνται πρός τι, nominatur σχολὴ: (sicut & διατριβὴ locum denotat ἐν ᾧ διατρίβουσι) Plutarch. De aud. τῶν πραγματευομένων ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς σχολαῖς ἀκούειν. Et aliquanto antè, μεμνημένος ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφίκοιτο. Idem alibi, περὶ ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν μειράκια πρὸς διδάσκοντας. Et in Pericle, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων, in scholis philosophorum. Nisi in his duobus posterioribus locis σχολὰς accipere malis pro ipsis disputationibus quæ in otio habẽtur. Quo modo accipi potest apud eundem in libro περὶ πολυπραγμοσύνης, quum ait, πολλὰ καὶ καλὰ θέαματα καὶ ἀκούσματα, καὶ σχολὰς καὶ διατριβὰς παρελθόντες. Vbi nota διατριβὰς cum σχολὰς copulari, sicut in hoc eiusdem loco, De exilio, τὰς σοφὰς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διατριβὰς αἰσπεμπάσαι, τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, πλὴν σταὶ, τὸ Παλλάδιον, τὸ ᾠδεῖον. Nec verò hæ tãtùm τῶν σοφιστῶν & διδασκάλων διατριβαὶ vocãtur σχολαὶ, sed sũt etiã porticuum & balneorũ σχολαί. Illud, apud Plinium: hoc, apud Vitruu. lib. 5, cap. 10, vbi dicit Schola labri & aluei, quod exponunt Margo labri, vbi lauaturi præstolabantur, & spectantes eos qui prius locum occuparant, stabant.

DATIVVS Σχολῇ aduerbialiter vsurpatur, (vt ἀπαιδῇ, σιωπῇ, σιγῇ) pro Otiosè, Per otium. Andoc. οὐκ σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων σκοπουῦντες, otiosè. Bud. Alioqui σχολῇ significat etiam Lentè, More hominum otiosorum, qui festinare non solent. vt apud Thucyd. lib. 3, σχολῇ ὑποχωροῦντες, lentè pedem referentibus.

Itidem apud eundem, libro 1, pagina 46, ὅπαν σχολῇ αὐτὰ
A πριζόμενοι διαμέλλωσι, scholiast. σχολῇ expon. βραδέως.
ac similiter libro 8, pagina 293, σχολῇ πληρωμένων τῶν νεῶν,
Lentè, βραδέως. At lib. 3, ἢ παντὸς δύναται σχολῇ καὶ παχὺ
ξυμβῆναι, quidam σχολῇ malunt interpretari Serò, Tardè, quàm Lentè. Exponitur σχολῇ non solùm Lentè, Tardè, Cunctanter, Segniter, Pedetentim, sed etiã Vix, Ægrè: seu Magno cum labore, Non sine negotio, Magna cum difficultate. Quo accipiunt modo nõnulli apud Xenophontem Pæd. 4, pag. 54, ἀπεκρίναντο
ὅτι καὶ αὔριον ἕωθεν, εἰ εὔζωνοι πορεύοιντο, καταλήψοιντο. ὑπὸ
B τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁμαξῶν σχολῇ πορεύεσθαι αὐτούς, magno
cum labore seu ægrè progredi. Sed malim Lentè: nam mox dicit, νῦν μικρὸν προβεβήκαμεν ἐξαπροπεδεύκασι, paululum admodum progressi. Itidem & Pæd. 2, pagina 34, quum dixisset, εἰ σχολῇ ὑπακούοι σοι, si segniter & lentè tibi iubenti obedissem, ei opponit ὀξέως σοι ὑπακούω, celeriter & prompté. ¶ Significat etiam Haudquaquã, Nequaquã, Nullatenus, Nullo modo. vt apud Sophoclem in Œdip. tyr. Οὐ γὰρ π σ' ἥδειν μωσὰ φωνήσοντ' ἐπεὶ
C Σχολῇ σ' ἂν οἴκοις πυῖ ἐμοὶ ἐστειλάμην, scholiast. hoc σχολῇ
expon. ἀδαμῶς, Nequaquam. In qua significatione additur ei interdum particula γε. vt apud Aristotelem libro 2 Metaphys. εἰ δὴ μὴ ὅτι τὸ ἓν αὐτὸ, μηδ' αὐτὸ ὄν, σχολῇ γε
ἄλλων τὶ αὐ εἴη τῶν τὰ λεγόμενα καθ' ἕκαστα. Item, εἰ δὴ μὴ
πύπτων, σχολῇ τῆν γε ἄλλων ἔστι τὰ γῆρυ τῶν τὰ εἴδη. Quos duos locos citãs Budæus pag. 931, hoc σχολῇ γε interpr. non solùm Nullatenus, sed etiam Multo minus, vbi affert quendam etiam alium Andocidis, in quo hoc σχολῇ sequitur particulam ἤπου, quam & ipsam interpretatur Multo minus, Nedum: ita vt ἤπου σχολῇ γε po-
D situm sit ὀν τῶν ἑλλήνων.

C. Σχολαρχης, ου, ὁ, Scholarcha, id est Qui scholæ præest. ET Σχολαρχέω, ῶ, Scholarcha sum, Scholæ præsum seu præfectus sum. τῆς σχολῆς ἄρχω. Diog. Laërt. in Epicuro.

C. Ἄσχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui otium non est, id est Occupatus & districtus negotiis. Demosth. Philipp. 4, Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ὑπομενόντων. Et apud Plat. De leg. ἄσχολον παρέχειν, Occupare & distrahere negotiis, Negotia facessere. Aristot. verò dicit ἄσχολον εἶναι
E πρὸς τοῖς ἔργοις, pro Occupatum esse in opere faciendo: lib. 5 Polit. c. 5, διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τότε τοὺς πόλεις, ἀλλ' ὅτι τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν τὸ δῆμον, ἄσχολον ὄντα πρὸς τοῖς ἔργοις. Rursum ex Plat. De leg. affertur ἄφολον ποιοῦντες παντὰ χρόνον τῶν ἄλλων ὅτι μελεῖσθαι, πλὴν τῶν ἰδίων. Quibus verbis significãtur ii qui ita sese omni tempore negotiis occupant, vt alia non curent quàm sua. Budæus hunc locum citans, ἄσχολος χρόνος πύπου ὅτι μελεῖσθαι, interpr. Tempus non sinit hæc curare, Non est occasio.

VNDE Ἀσχολία, ας, ἡ, Negotia, Occupationes. Demosth. in Mid. ἀσχολία καὶ ἀπραγμοσύνη, καὶ τὸ μὴ
F δυνάσθαι λέγειν, καὶ ἀπορία, καὶ μυρί' ὅσα τοιαῦτα. Et Plato in Apolog. ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί
μοι σχολὴ γέγονεν, Ob hæc negotia, seu ob has occupationes & impedimenta, non mihi vacauit quicquã agere rerum ciuilium. Item ἀσχολίαν παραιτεῖσθαι apud Xenophontem Pæd. 2, Negotia prætexere, Excusare negotia, id est Dicere se occupatum esse negotiis. Et ἀσχολίας φεύγειν, Fugere seu subterfugere negotia. vt Plutarchus in libro De exilio, οὐδὲ φυγαδευόμενοι, ἀλλὰ
φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ παραιτασμοὺς καὶ ἀσχολίας αἃς αἱ
G παιδείας φέρουσι, occupationes & negotia quæ patria offert. Vbi nota vicinæ significationis nomina, πράγματα & παραιτασμοί. Nota ibidem & ἀσχολίας φέρειν: cui synonymum est ἀσχολίαν seu ἀσχολίας παρέχειν. vt apud Xenophontem Pæd. 4, pag. 59, τῆς μὲν γεωργίας ἀσχολίαν παρέχουσι, τῆς δὲ τέχνας, τῆς δὲ ἄλλα οἰκεῖα, Aliis negotia exhibet seu facessit agricultura, seu Alios occupant negotia rustica, Alii negotiis rusticis distinentur.
H Et in Œconom. ἀσχολίαν παρέχειν τῆς ψυχῆς, φίλων τε καὶ πόλεων συνεπιμελεῖσθαι, Negotium exhibere, vel Impedimẽto esse quominus amicis vacare possint. Vbi nota infinitiuum. Itidem cum infinitiuo apud eũdem, Pæd. 8, ἠδεῖ ὅτι ἀσχολίαν παρέξει τῆς τῶν ὅλων σωτηρίας ὅτι μελεῖσθαι, sciebat se ita eos occupaturum, & tanta eis exhibiturum negotia, vt non vacaret summæ rerum prospicere. Eadem significatione Plutarchus in libro De fort. Alex. dixit, μυρίας παρέβαλεν ἀσχολίας. Et Xenoph. in Rep. Laced. πλείστοις μὲν πόνοις ὑπέβαλε, πλείστῳ δὲ ἀσχολίαν ἐμηχανήσατο, plurima commentus est negotiorum genera quibus eos occuparet. At ex Plat. De leg. affertur ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζειν, pro A cæteris operibus distrahere. Porro sicut aliquis dicitur σχολὴν ἔχειν, & σχολὴν ἄγειν, Habere otium & Agere otium, pro Otiosus esse: ita contrà ἀσχολίαν ἔχειν & ἄγειν dicitur quum occupatus est & negotiis distrahitur. (quod vno verbo ἀσχολεῖν dicitur, vt paulo pòst docebo) In qua signif. interdũ cum genitiuo iungitur. (sicut & σχολὴν ἔχειν seu ἄγειν) vt apud Xen. in Œconom. ἀσχολίας ἔχειν τῶν φίλων ὅτι μελεῖσθαι, Ita occupatum esse vt nõ vacet amicorum curã gerere, Amicis per negotia & occupationes vacare non posse. Et alibi, πολλὴν ἀσχολίαν
B ἔχειν τῶν ὅτι μελεῖσθαι πρὸς καλοῦ κἀγαθοῦ, Negotiorũ multitudine impediri quominus vacare possis & studere honestati. (vel etiam contrà, Multum laborare & multum occupari in studio rerum honestarum. quo modo ex Plutarchi Public. affertur, ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς καλῶν ὑπολαβών, pro, Adiecto animo ad ea quæ verè bona sunt. Priori expositioni similis est hæc huius adespoti, ἀσχολίαν τῆς φιλοσοφίας ποιοῦμαι, Nullum philosophiæ studium à me impẽditur, Philosophiæ non vaco). Interdum cum πρὸς, vt ἀσχολίαν ἔχειν πρὸς τὰ μείζω, exponitur Occupationibus à cura rerum maiorum abduci. Item alicui dicitur ἀσχολία εἶναι, quum occupatus est & negotiis distinetur: sicut σχολὴ εἶναι, quum ei otium est. Synesius epist. 148, ἡμῖν γὰρ ὅτι σχολὴ μὲν φιλοσοφεῖν, ἀσχολία δὲ κακουργεῖν, Otium nobis est ad philosophandum, nõ autem est otium ad malè faciẽdum. Seu, Vacat nobis philosophari, non autem vacat malè facere. In quo loquendi genere verbum ὅτι aliquando omittitur, vt & σχολὴ dicitur pro σχολὴ ὅτι. Plutarch. De deo Socr. εἰ μή
E τις ἀσχολία μείζων, nisi grauiora te auocant & impediũt negotia. Sic ex Epigr. τίς ἐς Μούσας οὕτως ἀσχολία; quibus verbis monetur, omnem aliam occupationem dimitti debere vt musis vacetur.

Inde & VERB. Ἀσχολέω, ῶ, Negotia facesso seu exhibeo, Occupo: ἀσχολίαν παρέχω. seu In opere detineo. Greg. De homine, p. 28, ἐπειγομένης διὰ τοῦτον πρὸς
F τὴν πέψιν τῆς θρεπτικῆς δυνάμεως, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν πρὸς
ἑαυτὴν ἀσχολούσης. Bud. Itidem Lucianus in Zeux. σπεῦσε
ὅτι αὐτὴ ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις, καὶ νὴ ὅσα, καὶ ἀπαγλῆς τῆς τέχνης,
ὡς ὀν παρέργῳ τὴν θεᾶσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῆς πραγμάτων, eos occupari & capi rei nouitate. Et Arethas in Apocal. c. 3, ὃς γὰρ θεὸν ὁρᾶν ἠξιωμένος, μηδενὶ τῶν ἀσχολεῖν εἰωθότων ὅτι
πρὸς θεῖτο, Qui mente Deum videns, auocamento nullo obumbratur quominus purè contempletur. Bud. Alioquin & neutralem significationem habet, nimirũ pro Occupatus sum, Negotiis distringor. cuius significationis exemplum habes infrà in Σχολάζω. Pass. Ἀσχολοῦμαι, Occupor seu Occupat⁹ sum. Aristot. Ethic. 10, c. 7, quum dixisset finem belli pacem esse, & otium, negotiorum occupationúmque, subiungit, ἀσχολούμεθα γὰρ ἵνα σχολάζωμεν, καὶ πολεμοῦμεν ἵνα εἰρήνην ἄγωμεν. Herodian. lib. 3, ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου, absente occupatóque Seuero. Et lib. 2, ἐκείνου κατὰ τὴν ἀσχολίαν ἀσχολουμένου, illo bellis Orientalibus implicito occupatóque. Syneſ. epist. 66, τὰς ἁπάντων φροντίδας καταμαθὼν
G δράμωμος φέρω, καὶ μόνος ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἀσχολοῦμαι σχολῆς, occupatus sum solus in eo vt alios omnes occupationibus liberẽ. Item ex fab. Æsopi, ἀσχολοῦμαι πρὸς τοῦτο, pro, Occupor in hoc. Sæpius cum περί. vt, ἀσχολοῦμαι περὶ λόγους, Literarum studiis incumbo. ἀσχολοῦμαι περὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, religioni deorum deditus. ἀσχολοῦμαι περὶ τοὺς θεοὺς, Rebus diuinis deditus sum, seu Diligens sum in colendis diis. Sic Athen. οὕτοι δὲ περὶ τοῦτο ἠσχόλουτο περισσῶς, vehementer in hæc incubuerãt. Vide aliud exemplum in Σφραγὶς, vbi ἀσχολεῖσθαι περί τι, significat Occupari circa aliquid, seu aliqua in re. VNDE Ἀσχόλημα, ατος, τὸ, Negotium, Occupatio: idem quod ἀσχολία. Pro ὀλιγόδευμα, διαπειβὴ, διαφορὴ, affertur ex scholiaste Aristoph.

Ex ἄσχολος est præterea COMP. Πολυάσχολος,

Multis negotiis occupatus & districtus, Negotiosus. A
Lucianus, πολυάσχολος ματαιότης, negotiosissima vanitas. Ex verbo autem Ἀσχολέω COMP. Ἀπασχολέω, id est Negotium facessens auoco, Occupans & impediens abstraho. Apud Herodian. ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη τῆς σωματείας τῶν φυτῶν, Polit. Densitate arborum iaculis afferente impedimentum. Exponitur etiã simpliciter Occupo, Impedio, A studio auoco, Detineo. Lucianus certè ἀπασχολοῦμαι pro Occupor vsurpauit, dicens ἀπασχολούμενος περὶ αὐτὴν, Occupati circa eam. Pro quo vulgata lexica habent ἀπασχολούμενοι, in
B VERBO Ἀπασχολέομαι, quod interp. Occupor.

ITEM Ἐνασχολοῦμαι, Occupatus sum in. Bud.

C. Εὔσχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui abundat otio. VNDE Εὐσχολέω, ῶ, Otio abundo, Otio affluo. σχολῆς εὖ ἔχω. Budæus interpr. Ferior, Vacuus sum negotio & opere, afferens hunc Luc. locum pag 215, ἀσχολοῦ τῆς καθ' ἡμέραν πίεσις, cum hac interpretatione, Omnia iam deprehensa habeo. COMP. Εὐσχολέω, ῶ, Otium pono in. Idem Budæus ex eodem Luciano pagina 216, ἐνεύσχολήσας τῆς λογισμῆς, Otiose commentatus. ET
C Προεύσχολέω, ῶ, idem. alii προεύσχολεῖν interpretantur Accuratè contemplari.

C. Κακόσχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Otio malè vtens: vel etiam Otiũ daus malis rebus. ET Κακοσχολία, ας, ἡ, Otium quod in malis rebus teritur: vel Inutile otium. Plutarch. in Probl. Rom. πολὺ ἔλιν καὶ σχολὴν ἐντεκούσας καὶ κακοσχολίαν: nimirum gymnasia & palæstras.

Σχολαῖος, ου, ὁ, Lentus, Tardus, Segnis. ὁ σχολῇ πιεῖν τι, Lentè, more hominum otiosorum. nam quibus otium est, non festinant, sed segniter agunt: contrà festinãt quos vrgent negotia. Thucyd. lib. 3. κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομιζόντες, tardius. Item σχολαίῳ βαδίσματι, lento gradu. Synesius epist. 104.

COMPAR. Σχολαιότερος, Tardior, Segnior, Cunctantior: ET SVPERL. Σχολαιότατος, Tardissimus. Pro quibus frequentius VSVRPATVR Σχολαίτερος ET Σχολαιτατος, vt παλαίτερος & παλαίτατος, pro παλαιότερος & παλαιότατος. Herodian. libro 7, σχολαιτέραν τὴν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, tardius iter faciebat. Et lib. 6 σχολαιτέραν αὐτῆς καὶ ἀδεεστέραν παρέξειν τὴν ἔφοδον,
E effecturos vt cum exercitu minùs è properandum sit.

ADVERB. Σχολαίως, Per otium: seu Lentè, Tardè, Cunctanter, idem quod σχολῇ suprà. Aristot. Ethic. 9, cap. 11, εἰς τὰς ἀτυχίας συνεγνωκότα μᾶλλον τοῖς δικαίοις, πρὸς ὀλίγον τὸ σῶμα, sensim corpus conficiẽs. COMPAR. Σχολαιότερον, Tardius, Cunctantius, Segnius: SVPERL. Σχολαιότατα, Tardissimè, Cunctantissimè. Aristot. De mundo, σχολαιότερον κινεῖσθαι, lentius tardiúsque moueri. Cui opponit ἠδέως κινεῖσθαι, celerius ac velocius moueri. Xenoph. in Rep. Laced. τάχιστα λαμπρυνόμενοι, καὶ σχολαιότατα ῥυπῶντες. ITEM
F Σχολαίτερον SIVE Σχολαιτέρα dicitur facta syncope Attica, pro Σχολαιότερον & Σχολαιοτέρα: ITIDEMQVE Σχολαιότατα pro σχολαιοτάτα. Demosth. in Mid. ὁ μὲν ἥδιον, ὁ δ' σχολαίτερον οἰκαδ' ἀπεισι, alius citius, alius tardius & serius. Thuc. l. 7, p. 261 ὑστέρος τε ἔσι καὶ σχολαίτερον χωρεῖσι. Et l. 2, τὸ χῶμα ὑ σχολαίτερον αὐτῶν ἠεὶ αὐξῶν, agger non segnius insurgebat contra illum. Item Synesius
G epistola 141, κἂν σχολαίτερον ἀπτεῖλης, tardius miseris. Posteriore comparatiuo σχολαιτέρα vtitur Herodian. libro 8, dicens, οἰόμενοι σχολαιτέρα ὅτι πνεῖσθαι τῆς πεδίοις, rati sensim influere campos, vt vertit Pol. Pro quo paulo pòst dicit, μὴ σφοδρᾶς. Superlatiuo autem vtitur Xenoph. Hellen. 5, dicens, δεῖσθαι πολέμων ὡς σχολαιοτάτα: cui opponit καταλύεσθαι δεινὰ τάχιστα. ¶ Σχολαιοτάτα exponitur etiam Attentissimè.

Inde & SVBSTANT. Σχολαιότης, ητος, ἡ, Tarditas, Cunctatio. Thuc. lib. 2, ἡ δ' ἐν τῇ ἐπιόντι ὁρμῇ ὀλιγωρία ὅτι μονὴ, καὶ ἡ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν σχολαιότης, διέβαλεν αὐτόν.
H id est μελλησις, tarditas & cunctatio in reliquo itinere.

Σχολικός, ῆ, ὁ, Ad scholas pertinens, Scholis conueniens. Athen. lib. 3, ὁρμῶμενος ἐκ πιῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων αὐδρὸς οὐκ ἀδόξου.

Σχόλιον, ου, τὸ, Glossema, vt Bud. interpr. (siue sit à σχολὴ significãte scholam, id est ludum literariũ, siue à σχολὴ signif. otium, vt dicatur de glossemate quod scribitur in quod per otium legitur) Suidas σχόλια exp. non solùm ὑπομνήματα, ἑρμηνείας, sed etiã σημειωτικὰ, vt & Hesych. Vtitur hoc vocabulo pro glossemate Luc. in Vit. auct. vbi ait, πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπεμψάσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις ἐνδαθόντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα. Et Eustath. pag. 574, φασὶ δὲ τὰ σχόλια, δέον εἶναι βαρυτόνα καὶ ἀθεῖν τὸ ἄψιον. Idem vtitur VOCABVLO Σχολιαστής, quod deriuatiui formam habet, tanquam à verbo Σχολιάζω: pag. 194, πρὸς τῶν παλαιῶν σχολιαστῶν Ἡσιόδου, quidam ex veteribus qui scholia in Hesiodum scripserunt, seu Qui Hesiodum suis scholiis illustrarunt. Vtor frequentissimè hoc vocabulo, quòd aptius non reperiam. nec enim adeo mihi placet Enarrator, multo minus Interpres: vt quum quidã dicunt Aristophanis interpres. pro Is qui scholia scripsit in Aristoph.

Σχολεῖον, ου, τὸ, idem quod σχολὴ significans Ludus literarius. Suid. exp. διδασκαλεῖον.

Σχολέω, ῶ, Vaco, v. l. Sed sine autore & exemplo.

C Σχολάζω, Otior, Otium ago, Otiosus sum. seu In otio sum, Item Ferior. Plutarchus in Apophth. & in lib. An seni gerenda resp. de Dionysio maiore, πρὸς τὸν πυθόμενον εἰ σχολάζοι, Roganti an otiaretur & vacaret à negotiis. Sic idem in Alcib. πυθόμενος μὴ σχολάζειν, quum intellexisset ei non vacare, & ei otium non esse. Aristot. Polit. 7, εἰρήνην ἄγειν καὶ σχολάζειν: cui opponit ibidem ἀσχολεῖν καὶ πολεμεῖν. Et paulo pòst, nimirum cap. 15, σχολάζειν μετ' εἰρήνης. Ibidem, ἀσχολουῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας, φαίη τὸν ἀγαθοὺς εἶναι μᾶλλον ἢ ἄρχοντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις. Synesius epist. 57, πρὸς σχολὴν αἰσιωτέρας ἔχει, καὶ οὐκ ὄντι ὅπως τῷ σχολάζοντι χρῆσθαι. Ibidem aliquanto antè, afferuntur hæc verba (quæ ex Psalm 48 sumpta sunt) σχολάσατε, καὶ γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ θεός, Feriamini & otium agite à laboribus occupationibusque vestris. Et Plutarchus, σχολάζουσαν φιλοκερδῶν πρεσβύτερον, feriatas aures poscunt, quæque nullis negotiorum curis occupatæ sunt. Item μὴ σχολάζειν ὑπὸ πολεμίων dixit Plato De leg. pro Occupatum esse bellicis negotiis, Non habere otium ob bellica negotia. Σχολάζειν ἀπὸ, Otium habere à, Vacare à, Vacuum & liberum esse à. Xenoph. Pædad. 7, ἐπὶ ἀπὸ πόνου σχολάσας, πόνου σε καὶ ἀμφ' ἐμὲ ἕξειν σχολήν. Sic Synesius epist. 4, οὐκ ἔστιν ὅπῃ σχολάζειν ἡμᾶς εἴασεν ἀπὸ τοῦ δεδιέναι τὸν ἔφαπον κίνδυνον, Vacare à timore extremi periculi. (vt Liu. dicit, A metu ac periculis vacare) vel Vacare timore periculi. Idem & cum genitiuo iunxit, sine ἀπὸ, pro Vaco, id est Vacuus & liber sum: epist. 62, ὅπῃ σχολάζειν κολακείας ἁπάσης ὑπόνοια, vacare assentatione omni. Vbi tamen & alia est lectio. Interdum cum datiuo construitur, vt & Vaco apud Latinos: ac eandem quam illud significationem habet, significans Operam do, seu nauo, Studeo, Deditus sum: ἀσχολοῦμαι πρεῖ. Quo sensu Quintil. dicit Dare otium alicui rei. id est Quidquid otii est, ei impendere, Otium in ea ponere. Herodian. lib. 7, τοῖς τυραννίδος ἔργοις σχολάζειν, tyrannidis operibus vacare. Aliquanto pòst, ἐμπαίζοις καὶ τρυφᾷς σχολάζοντες ἀεί. Et lib. 1, τρυφᾷς σχολάζοντα καὶ κραιπάλαις. Et lib. 4, ἡνιοχείας σχολάζων, studio aurigandi intentus. Itidem Philo libro 3 De vita M. σχολάζοντες οὐχ, ὡς ἔνιοι, γέλωσιν ἢ παιδιᾶς, ἢ μίμων ἢ ὀρχήσεων ὅλοις δείξεσιν, ἀλλὰ μόνῳ τῷ φιλοσοφεῖν. Et in Canon. apostol. can. 42, σχολάζειν κύβοις, aleæ vacare. In bonam partem Chrysost. De sacerd. σχολάζειν τῇ τοῦ λόγου διακονίᾳ. Itidem στρατείᾳ σχολάζειν, militiæ vacare. Similiter Galenus, σχολάζων μαθήμασι, Literis vacans seu operam dans. Plutarchus dicit etiam, τῆς συνήθους τῆς μαντικῆς σχολαζούσης πρεῖ πύτων. Porrò dicitur aliquis & amico suo σχολάζειν, itidem Vacare, Otium sibi vsurpare ad eum audiendum aut eius res agendas: Operam ei dare per otiũ. Vel, Otio suo vti ad dandam ei operã. qua significatione Xen. dicit σχολὴν ἔχειν ἀμφί τινα, opponens εἰ ἀσχολίαν ἔχειν ὅτι μελεῖσθαι τινός. Idem Xenophon Pædad. 7, φρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸ σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι. Itidem Plutarchus in Alexandro, θαυμάσαι δὲ αὐτὸν ὅτιν ὅτι καὶ μέχρι τοιούτων ὅλοις τῆς φίλοις ἐσχόλαζεν, ita amicis eũ studuisse & operã nauasse vt etiam tales scripserit epi-

ſtolas. Et in Demetr. πρεσβεία νὶ τȣ̃ πατρὸς σχολάζοντος. A Itidem qui aliquem ſectatur & audit, (veluti diſcipulus magiſtrum) σχολάζειν ei dicitur. vt apud Xenoph. in Symp. Σωκράτει σχολάζων δημερεύω, totos dies Socrati do operam. Sic apud Athen. ὃς ȣ̓ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει, non Platonis ſolùm auditor fuit, ſed etiam Xenocratis. (At paulo aliter, inquit Budæus, lib. 13, pag. 251, de Danaë, Λεοντίȣ ὄȣσα, τȣ̃ μετ' Ἐπικούρȣ τȣ̃ φυσικȣ̃ σχολασάσης, ȣ̓χ ἑτάρȣ) Itidem Andro Epheſius apud Diogenem Laert. Pherecydæ theologo dicit Pythagoram σχολάσαι, id eſt, eum ἀκȣ̃σαι, auditorem eius fuiſſe, inquit idem B. B Eandem ſignificationem habet iunctũ præpoſitioni ἐν, vel πρός. vt apud Chryſoſt. πάντα τὸν βίον ἐν προσȣχῇ καὶ τῇ τȣ̃ θεȣ̃ λατρείᾳ σχολάζειν, Per totum vitæ tempus vacare precibus. ſeu Omne otium ponere in precando Deo, Verſari in precibus. Frequentius cũ præp. πρός, eáq; iuncta vel cum datiuo vel cũ accuſatiuo. Cum datiuo: Phalar. in epiſt. σχολάζω πρȣ̃ τῇ λύρᾳ, Vaco Lyræ. Ariſtot. Polit. 5, c. 8 ȣ̓κ ἐᾷ σχολάζειν πρȣ̀ς τȣ̀ς ἰδίȣς, Non ſinit vacare rebus ſuis. Itidem ex Plutarchi Numa, πρȣ̀ς ἐνίȣς C πρȣ̀ς αȣ̀τȣ̀ς τȣ̀ς ἱερεῖς σχολάζων, Alicui rerum diuinarũ ſpeculationi apud ipſos ſacerdotes vacans. Cum πρȣ̀ς autem habente accuſ. Xenoph. iunxiſſe dicitur. quem imitatus Bud. in epiſt. quadam dixit, ȣ̓ σχολάζειν πρȣ̀ς τι, Non habere otium ad. Interdum cum infinitiuo conſtruitur. vt apud Plutarchum in Pericle, δρᾶν γὰρ αὐτȣ̀ βασιλȣ̀ς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζει, Satis enim eſt regi ſi canentes audiendi otium ei ſit, Si ei vacet audire canentes. Et apud Xenophontem Pæd. 8, pagina 120, πολλȣ̀ χρόνον ȣ̓κ ἐσχόλαζε τȣ̃ τȣιȣ̃τȣ ὑπακȣείν, ei otium D non erat illos audiendi. Itidem Pæd. 2, pag. 24, ὡς μὴ σχολάζωσι μήτε φȣγὴν μήτ' αἱρέσεσθαι. (Vel etiam, Ne eis ſit facultas & occaſio: ἀκαιρία.) Et apud Luc. in Nigr. pag. 8, ἔνιοι μὲν γὰρ (τὸ καμνόπαν) ȣ̓δὲ νȣσεῖν σχολάζȣσι, quibuſdam verò ne vacat quidem ægrotare. Vbi locus eſt, ſicut & in hoc dicto Epaminondæ, apud Plutarchum in Præcept. ſanit. qui αἰσχρȣ̀ς ἀγαθȣ̃ πρȣ̀ τὰ λȣκτικὰ νόσῳ τελȣτήσαντος, Ὦ Ἡράκλεις, inquit, πῶς ἐσχολάσεν αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν τοσȣύτοις πράγμασι; Quomodo bono iſti viro vacauit mori in tot tantiſque negotiis? Quomodo et E otium fuit moriendi tot tantiſque negotiis occupato? ‖ Σχολάζειν δραστηρίως τε καὶ νεανικῶς, Strenuè & actuoſè otiari, id eſt Acri ſtudio cõmentari. B. annot. in epiſt. ‖ Σχολάζȣσα ἐκκλησία, Vacans eccleſia, id eſt Quæ eſt ſine rectore ſeu paſtore: can. 16, Synodi Antioch.

Σχολαστήριον, ȣ̓, τό, Locus in quo commodum eſt σχολάζειν, & quieſcere poſt labores. Budæus interpr. Exhedra, in hoc loco Athen. lib. 5, πȣτȣ νὶ ἐφεξῆς σχολαστήριον ὑπῆρχε πεντάκλινον, βιβλιοθήκ'λω ἔχον ἐν αὑτῷ, exhedra quinque lectorum capax. Sunt qui & Schola interpretentur. F

Σχολαστής, ȣ̓, ὁ, Otium agens, Otio indulgens, Otioſus, ſeu Otiator: ſi modò ita loqui licet. Interdum pro homine otioſo, ſeu eo qui deditus eſt otio, accipitur: & ſubſtantiui formam gerit. vt apud Plutarchũ De diſcern. adul. & amico, ὅταν ῥαθȣμοις καὶ σχολαστȣ̃ καὶ τὰ μέσα φȣγȣσι νὶ πόλεως ὁμιλȣσι. Interdum adiectiuè, itidem pro Otioſus. vt apud eundem, in Præcept. ſanit. εἰς ὀλιγοσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν ἀπωτάτω πολιτείας καθιᾶσιν αȣ̓τȣ̀ς. Sic in Solone idem dixit σχολαστȣ̃ ὄχλος, Otioſa multitudo, Turba eorum hominum qui otiari ſolent. ‖ Exponi- G tur etiam Diſcipulus, vulgo Scholaſticus. σχολάζειν certè ſignificat Diſcipulum eſſe, vt iam docui.

Σχολαστικός, ȣ̓, ὁ, itidem ſignificat Otioſus, Otio deditus. ſeu Qui otiari amat, Qui otiari ſolet. Ariſtot. Polit. 8, σχολαστικώτεροι γιγνόμενοι διὰ τὰς ὀφελείας. nam qui bonorũ copia affluere incipiunt, omiſſis laboribus dedere ſe otio ſolent. Idem, Polit. 6, τȣ̃ς σχολαστικωτέρας καὶ μᾶλλον ἀημερεύσας πόλεσιν. Idem σχολαστικȣ̀ς vocat Cœtus teſtos, vt quum feſto die vacantes à laboribus, ſeu otiantes feriantéſque ciues in vnum locum conueniunt luſus H aut comportationis cauſa: lib. 5 Polit. cap. 11, καὶ μήτε σχολὰς μήτε ἄλλȣς συλλόγȣς ὑπȣτρέπειν γινέσθαι σχολαστικȣ́ς: quod tyrannos ſolere ait. Apud eundem lib. 10 Ethic. cap. 7, τὸ σχολαστικὸν interpretatur quidam Otiandi facultas, alii Otium. Apud Plinium iuniorem fit mentio ſcholaſticæ legis, epiſt. lib. 3, ad Caluiſium, Sufficiunt duæ fabulæ: an ſcholaſtica lege tertiam poſcis? Vbi ſcholaſtica lege accipiunt pro More otioſorum, quibus non vna aut altera fabella ſufficit, ſed plures narrandæ ſunt ad fallendum tempus. Sic verò idem Plinius lib. 9 dicit, Niſi fortè volumus ſcholaſticas, atque (vt ita dicam) vmbraticas literas mittere. Id eſt, Tales quales ab otioſis ſcribi ſolent. Itidémque eodem libro ſcholaſticum ingenium dixit pro otioſo. Plutarch. itidem σχολαστικὰς μελέτας dixiſſe videtur tales quales ſunt τȣ̃ σχολάζοντος, in libro De audiendo, πολλȣ̀ πλαιζόντων καὶ παιγνιζόντων ἐν ταῖς σχολαστικαῖς μελέταις φωνὰς ὅθεν τινὲς φιλοσόφοις μεταμορφίζȣσι. Niſi malis interpretari Tales quales ſunt eorum qui literis operam nauant ſub præceptoribus, id eſt qui ſunt σχολαστά. An autem & σχολαστικȣ̀ hi ipſi iam olim dicti fuerint, vt vulgò dici ſolent, nõdum ſatis compertum eſt.

C. Ἀπȣσχολάζω, Vaco, Feriatus ſum, Remitto animum, & quiet: indulgeo. Ariſtot. Ethic. 10, cap. 6, δοκεῖ μὲν οὖν ἄδειν μεγίστα ἡδȣ̃ται τȣ̃τȣ, (ludicra videlicet) δι' ὃ τȣ̀ς τȣ̃ τȣ̃ θείȣ ἐν τȣ̃ τȣ̃τȣ δυνάστας ἐν πόνοις ὑπȣσχολάζειν, Bud. Propriè ὑπȣσχολάζω eſſe videtur Auocatus ab occupationibus otium ago ſeu otior.

C. Συσχολάζω, Simul otior, Vnà ferior. vel Colludo in otio & ferris. Plutarchus in Alcib. τȣ̃ς ὃ καθ' ἡμέραν ἐν τȣ̃ συσχολάζειν καὶ συνδιατρίβειν χάριν, οὐδὲν ὦν ἀπέκτεν ἤθος. ‖ Συσχολάζων dicitur etiam Condiſcipulus, Qui vnà cum alio audit & ſectatur aliquem. V N D E Συσχολαστής, ȣ̓, ὁ, itidem Condiſcipulus. Plutarchus in libro De audiendo, loquens de Cleanthe & Xenocrate, βελτίονες δικαιȣ̃ντες τȣ̃τȣ) τȣ̃ συσχολαστȣ̃, ȣ̓κ ἀπεδίδρασκεν ἐκ τȣ̃ μανθάνειν, οὐδὲ ἀπέκαμνον. In eadem ſignif. vtitur & Strabo.

Σ Ω Μ Α, ατος, τό, Corpus.

Tribuitur tam animatis quàm inanimis: & de iis quæ natura ſunt animata, dicitur etiam quum ſunt mortua. De corpore animantis viui, vt quum dicitur καλὸν καὶ ἰσχυρὸν σῶμα: (ſic apud Lucianum in Abdic. pag. 171, σῶμα θερμότερον ἢ ψυχότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβȣ̃ντος ἢ μέγα ἢ μικρόν, καὶ πιμελὲς ἢ ὀλιγόδωρον) item κάλλος καὶ μέγεθος σώματος. velut apud Ariſtotelem Rhet. 1, θηλειȣ̃ δ' ἀρετὴ, σώματος μὲν, μέγεθος καὶ κάλλος· ψυχῆς δ', σωφροσύνη καὶ φιλεργία. Itidem quum Xenoph. dicit τὸ σῶμα ὀλίγȣτος: & ὀρίσας τὸ σῶμα ἔχων. Et Iſocr. τὸ σῶμα διασώζειν, conſeruare corpus ſuum e periculo: &, τὸ σῶμα τȣ̃ς πόνοις γυμνάζειν. Et Galenus ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus & recreare: nimirum ex morbo. Et Xenophon, περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, corpori arma circumdare. De corpore alius animantis ratione carentis, vt quum Xenoph. in Cyneg. dicit, τὰ σώματα τȣ̃ θηρȣ̃ διὰ τὸ ἐπ' νεαρὰ εἶναι, πολὺ πίνει ȣ̓δύναται αὐτέχειν. Iliad. γ, Ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ὅτι σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα, quũ in magnum aliquod corpus incidit. Item de mortuis corporibus tam brutorum quàm hominum. vt accipi poteſt in hoc loco Homeri Odyſſ. μ, Ἀλλά τ' ὀμȣ̃ πίνακές τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμα τ' ἀλὸς φορέȣσι. Et apud Xenoph. Pæd. 3, quũ dicit τῇ γῇ τὸ σῶμα ἀποδιδȣ̃αι. Et Pæd. 3, εἰς τὸν χλιȣ̃τὰ σώματα κατακρύπτειν ὅταν πελȣτήσῃ ἕκαστος. Necnon apud Plutarchum, καύσαντες τὰ σώματα. Item apud eundem, περιβαλεῖν ἀκάλυπτα τὰ σώματα. Vbi interpretari potes non tantùm corpora, ſed etiam Cadauera, Defunctos. Nam Defunctus dicitur aliquãdo pro Cadauer, Corpus mortuũ, vt in Νεκρὸς & Νέκυς ſuprà docui. Tribuitur autem rei inanimatæ σῶμα: vt apud Lucianum in Vitar. auct. ὁ λίθος, σῶμα ἐστί; Lapis eſtne corpus? Quod quum affirmaſſet mercator, addit Chryſippus, πόθεν ȣ̓σία; Animal nónne & ipſum eſt corpus? Eſt, inquit mercator: concedens ſimul & ſe eſſe animal. vnde Chryſippus infert, eum λίθον εἶναι, σῶμα ὄντα. Itidẽ apud Plut. & Ariſtot. præſertim, cæteróſq; philoſophos. Et apud Galen. λειψάνων πολλῶν σωμάτων ἐν κοιλίᾳ. ‖ Rurſum & pars aliqua animati corporis dicitur σῶμα. vt apud Galen. in libris ad Glauc. κατὰ τὸ τȣ̃ χαιρȣ̀ς ἢ τὸ τȣ̃ ἑνὸς ἑκατέρȣ σῶμα κατακλείεται πȣθμὴν φυσȣ̃ντες, in ventris aut inteſtinorum corpore. id eſt, in ventre aut inteſtinis. Itidem στερεὰ σώματα Alex. Aphrod. vocat ſolidas corporis partes: in Problem. τὰ

βρέφη ὑγρὰ τȣ̃ς πȣροις τε καὶ τȣ̃ς στερεȣ̃ς σώμασιν ὑπαρχά, id A eſt, corporis partibus ſolidis, ſeu plenis, & nihil concaui habentibus. Itidem ὑμενȣ̃δες σῶμα dicitur membranacea corporis pars, vt ſunt μηνίγγες quæ cerebrum integunt ac veſtiunt. ‖ Σῶμα dicitur etiam pro τὸ ἐρωμενον σῶμα. vt apud Xenophontem in Symp. ὁ τȣ̃ σώματος ὀρεγόμενος: nimirum vt conſequatur φίλημα ἢ ἄλλό τι φιλόφρȣμα, vt ibidem ait. Et aliquanto pòſt, ἐὰν ὀρεχθῇ τις σώματος. Sic Iſocr. in orat. ad Nicoclẽ, ȣ̓δενὶ φανήσομαι σώματος πεπλησιακώς. ‖ Σώματα dicuntur etiam τὰ δȣ̃λα σώματα, id eſt αȣ̓τὸι οἱ δȣ̃λοι, Serui, Mancipia: aut etiã Famuli, Domeſticum famulitiũ, aut Familia. Quomodo vtitur tum Strabo libro 1, tum Ariſtot. libro 1 Rhet. Ὠφέλεια κτημάτων καὶ σωμάτων, iumentorum & famulorum. Et lib. 1, πλῆθος χρημάτων καὶ ἰσχȣ̀ς σωμάτων. Demoſth. verò etiam τὰ τȣ̃ τραπεζȣ̃τȣ μεθεῖται σώματα, ſeu ipſos milites, σώματα vocauit: Philipp. 3, καὶ σωμάτων πλῆθος, καὶ χρημάτων πορεία, καὶ τȣ̀ς ἄλλης κατασκευȣ̃ς ἀφȣνία. Et in or. pro Cteſiph. καὶ πλείω σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκȣ̃ν ὑπὲρ φιλοτιμίας. In præcedente autem ſignificatione in Epigr. σώματα πολλὰ τρέφειν, Multos famulos alere. ſeu C Magnam familiam. Eodem modo ψυχὴ ſynecdochicè pro hominibus, imitatione Hebraeorũ. ‖ Σῶμα metaphoricè quoque vſurpatur, vt & Corpus apud Latinos, veluti quum Virg. in Æneide dicit, — toto certatum eſt corpore regni. Ariſtot. lib. 1 Rhet. οἱ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων ȣ̓δὲν λέγȣσιν ὅπερ ἐστὶ σῶμα τȣ̃ πίστεως, de enthymematis ſilent: quum tamen enthymema ſit ipſum veluti corpus probationis & fundamentũ fidei faciendæ. Seu, quum tamen ipſi veluti nerui & vis probationis ſita ſit in enthymemate, veluti corpore. Cic. verò D & volumen appellauit σῶμα, in epiſtola quadam ad Atticum, Hoc totum σῶμα curabo vti habeas. Id eſt, omnes has oratiunculas in vnum volumen veluti corpus congeſtas. Quo ſenſu vtitur & Latino vocabulo, in epiſtola ad Luceium, A principio enim coniurationis vſque ad reditum noſtrum, modicum quoddam corpus confici poteſt. vnde hiſtoria σωματοειδής.

C. Σωματοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Corporis alicuius ſpeciem gerens. Dionyſ. Longin. τὸ γὰρ ἐκ τȣ̃ διηρημένȣ εἰς τὰ ἡνωμένα ὑπȣσυρέσθαι τȣ̀ν ἀριθμȣ̀ν, σωματοειδέστερον. ita vt σωματοειδής E oratio dicatur cuius numeri ἐκ τȣ̃ διηρημένȣ εἰς τὰ ἡνωμένα ὑπȣσωεσραμμένοι εἰσί. Itidem Polyb. ἱστορίαν οἱονεὶ σωματοειδῆ dixit hiſtoriam velut in vnum corpus cõtractam, ſeu Corpus hiſtoriarum. Sunt qui hoc σωματοειδής interpretentur Corporeus, quod tamen potius reſpõdet τȣ̃ σωματικȣ̀ & σωματȣ̃δης. Alioqui Cic. interpr. Corporeus, hunc Platonis locũ, μετὰ τȣ̃το πᾶν τὸ σωματοειδὲς ἐντὸς αȣ̓τȣ̃ ἐτεκτήνατο, ſic reddens, Tum denique omne quod erat concretum atque corporeum, ſubſternebat animo, interiúſque faciebat. F

C. Σωματοκάπηλος, ȣ̓, ὁ, idem qui σωματέμπορος. Bud. ex Chryſoſt.

C. Σωματοποιέω, ῶ, Corpus eſſe facio. Dicitur aliquis aliquid σωματοποιεῖν quum in vnum veluti corpus cogit, & facit vt σῶμα ſit quod antè erat diſperſum diſiectũque. In qua ſignificatione vox media etiam accipitur. vt in præfat. Pand. διόπερ πάσας ἡμεῖς τȣ̀ς τȣ̃ νόμȣ πραγματείας σωματοποιησάμενοι ἐν τεύχεσι τȣ̃τȣ σωεκεφαλαιώσαμεθα, vnum corpus effecimus. Sic apud Polybium σωματοποιεῖσθαι τὰ ἔθνη dicuntur, quando multi populi coeun- G tes vnum gentis corpus ac σύστημα fiunt, & vnum nomen accipiunt. ‖ Item, Corpulentum reddo, ſeu Corpulẽtiorem reddo, Corpus reparo ac reficio, laboribus videlicet aut fame aut morbo emaciatum. Polyb. lib. 3, ἡδȣόμενος ἐγκρατὴς χώρας ὀλίγȣ μόνος, ἐσωματοποίησε μὲν τȣ̀ς ἵππȣς, αὐξησάσης τὰ τε σώματα καὶ τὰς ψυχὰς τȣ̃ ἀνδρῶν, Regione potitus copia omnium rerum abundante, pa bulo equos corpulentos effecit, hominúmque item & H corpora & animos refecit ac recreauit. Vbi ἐσωματοποίησε τȣ̀ς ἵππȣς idem eſt quod αὐξησάσης (ſeu αὐξήλκωσε) τὰ σώματα τȣ̃ ἵππȣ, vt loquitur ibidem. Metaphoricè idem de Fabio Maximo, βελόμενος τȣ̀ς τȣ̃ ἰδίȣ δυνάμεως ψυχὰς σωεκπληρȣ̃σαι τȣ̃ῖς ὅλοις, διὰ τȣ̃ κατὰ μέρος σωεκπληρȣ̃σαι κτ' βραχὺ σωματοποιεῖν καὶ σωεκλαμβάνειν, Paulatim reficere ac recreare animos ſuorũ, & confirmare: non aliter ac corpus laboribus aut morbo emaciatum ſolet reparari. ‖ Sed & ad alia translatum ſignificat Auctorem ac validiorem reddere, Augere. Polyb. μὴ σωεσεσȣ̃ τοῖς ἐχθροῖς ὀκ τȣ̃ χλȣρȣ̃, μηδὲ σωματοποιεῖν τȣ̀ν πόλεμον αȣ̓τȣ̃ν φȣγόμενοι τȣ̀ς πόνȣς, eorum audaciam detrectando pugnam refuſcitare ac augere. Et paſſ. voce σωματοποιεῖσθαι, Validiorem fieri, Augeri. Ariſtot. De mũdo, σωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσόντα πνεύματα καὶ ὑπὸ τȣ̃ τȣ̃ ἐν τῇ γῇ ὑγρȣ̃ κεκρυμμένȣ, validiores fiunt & augentur. Diodor. Sicul. lib. 18, σωματοποιηθεὶς ὑπὸ Ἀντιγόνȣ, Auctus ab Antigono: de Caſſandro. Media autem vox actiua ſignificatione accipitur: vt apud Polybium, ἐμοῦ δὲ τὰ χώς συνκαταδεμένȣ, καὶ σωματοποιήσαντος τȣ̀ν ὀλιβολȣ̀ν τȣ̃ βλέπειν. id eſt βεβαιώσαντος καὶ κυρώσαντος, Quum ego confirmaſſem ac corroboraſſem. Vide & Bud. pagina 790 & 791. ‖ Σωματοποιȣ̃, Corpus eſſe fingo, ſeu Rem corpoream eſſe fingo. Alexander Aphrod. Problem. libro 1, οἱ ζωγράφοι σωματοποιȣ̃σι τȣ̀ν ἔρωτα κατὰ τȣ̃, Pictores Amori corpus affingentes, pingunt eum vultu demiſſo & triſti. Itidem ab Homero & Heſiodo Timor & Terror dicuntur σωματοποιεῖσθαι, quum aiunt, φόβος δ' δείμός τε φόβος τε Ἔπεται: item de Bellona, Δεινὸν δερκομένη, πόθεν δ' δείμός τε φόβός τε. Similiter & Deus σωματοποιεῖσθαι dicitur quum ei corpus affingitur: ſeu, quum ei aliquid tribuitur quod animato corpori conuenit, vt odorari, audire, dextram attollere, & gladiũ vibrare aut virgam, aliáque ſimilia.

V N D E Συνσωματοποιέω, Concorporo. (vt Plinius de mulſo, Facillimè cum melle concorporatur) Vnum corpus facio, In vnum corpus cogo. Ariſtot. De mundo, συνσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσόντα καὶ ὑπὸ τȣ̃ τȣ̃ ἐν τῇ γῇ ὑγρȣ̃ κεκρυμμένȣ. id eſt, Flatus qui terram ſubierint, corroboratiores validioreſque fiunt à liquoribus intus conditis, vt Bud. interpr. qui hunc locum affert & in Σωματοποιέω, omiſſa præpoſitione σὺν, pag. 790 comment. Alii autem συνσωματοποιεῖται malunt interpretari Cõcorporantur.

C. Σωματοφυλάκιον, ȣ̓, τό, Locus in quo corpora ſerua (id eſt ſerui) aluntur. Diodor. Sicul. lib. 34, οἷς ἐκ τȣ̃ σωματοφυλακίȣ ἀπαχθεῖσι, de ſeruis.

C. Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, Corporis cuſtos, Qui corpus alicuius cuſtodit & tuetur. Seu, Qui latus alicuius ſtipat, Stipator, Satelles. Herodian. lib. 4, ὡȣ̃ πȣ τȣ̃ σωματοφυλάκȣ Ἀντωνίνȣ, ἀεὶ παρεπόμενος αὐτῷ, vnus è cuſtodibus corporis Antonini. Athen. lib. 1, τȣ̀ς Σωκράτης τȣ̃ αὐλητȣ̃ υἱȣ̃ς, σωματοφύλακας ἐπεποίητο, corporis ſui cuſtodes conſtituerat. V N D E Ἀρχσωματοφύλαξ, Qui principem locum tenet, ſeu præcipuus eſt inter cuſtodes corporis, Qui præeſt ſatellitibus ſeu ſtipatoribus. In vulg. lex. perperam L E G I T V R Ἀρχσώματος φύλαξ.

C. Σωματεμπορέω, ῶ, Seruorum corporum mercaturam exerceo, Serua corpora emo ac reuendo, Ex ſeruorum corporum emptione ac venditione quæſtum facio: Hoc autem eſt mangonum, qui σώματα nundinantur. Σωματεμπορεῖν (inquit Budæus pagina 791) de mangonibus Strabo dixit, qui corpora, hoc eſt ἀνδράποδα, venditant & emptitant: E T Σωματέμπορος dicitur ὁ ἀνθρωποκάπηλος. Nam hoſtium bello captorum nuda corpora ſolebant ſub haſta vendi. vt apud Plutarch. in Apophth. iubente Ageſilao τȣ̀ς αἰχμαλώτȣς γυμνȣ̀ς πωλεῖν, ὅπως θεᾶσθαι οἱ λαφυροπῶλαι. καὶ τȣ̀ς μὲν ἐωθεν ὠνȣ̃ντο πολλοὶ, τȣ̀ς δὲ σωμάτων λȣκῶν καὶ ἀπαλῶν παντάπασι διὰ τὰς σκιατραφίας, κατεγέλων ὡς ἀχρήστων. Cui facto aliud ſimile commemorat idem Plut. in Phocione.

C. Σωμασκέω, ῶ, Corpus exerceo. Peculiariter, Corpus exerceo & curo in modum athletæ, Pugilicè ſeu athleticè exerceo corpus. Poll. libro 7, capite 3, quaſdam τέχνας recenſens, παιδοτρίβαι, γυμναται, καὶ οἱ σωμασκȣῦντες. Athen. lib. 12 de Alcibiade, ἐν Θήβαις δ' σωμασκȣ̃ν καὶ γυμναζόμενος, τȣ̃ Θηβαίων αȣ̓τȣ̃ν μᾶλλον βοιώτιος. Quo loco nota copulari σωμασκεῖν & γυμνάζεσθαι, ſicut & apud Pollucem. Herodian. libro 7, de Maximino, μέγιστος τὸ σῶμα· ὡς μὴ ῥᾴδίως αὐτȣ̃ τινὰ μήτε Ἑλλήνων τȣ̃ σωμασκȣῦντων μήτε βαρβάρων τȣ̃ μαχιμωτάτȣ ἐξισȣ̃σθαι. Vbi Polit. Nemo vel exercitatiſſimorum Græcorum. Poll. annotat, σωμασκȣῦντας dici non ſolùm τȣ̀ς ἀσκȣνδȣ́ȣς, ſed ita nominari etiam poſſe τȣ̀ς τȣ̀ φωνὴν ἀσκȣῦντας, phona-

ſcos, & qui vocem exercent. VNDE Σωμασκία, ας, ἡ, A Pugilica ſeu athletica corporis exercitatio. Plutarchus Symp. 2, problem. 5, τοῦτο τὸ τέλος δεῖ τῆς σωμασκίας. vbi de pugilatu & palæſtra ſermo eſt. Vtitur & Xenoph.

C. Ἀσώματος, ν, ὁ καὶ ἡ, Incorporeus, (vt Cicero loquitur: quum alii quidam dicant etiam Incorporalis) Qui corporeus non eſt, Qui corpus nō eſt: veluti ſunt τὰ νοητὰ, & quæ viſu aut tactu percipi nequeunt, vt Deus, Angeli. VNDE Ἀσωμάτως, Sine corporis interuentu, apud theologos & philoſophos.

C. Δουλοσώματα legitur apud Poll. & exponitur σώματα B οἰκεῖα, id eſt mancipia, famuli ſeu ſerui. Quo ſenſu & ſimpliciter σώματα dicuntur, vt ſuprà docui: id eſt ſerua corpora.

C. Ἐνσώματος, oppoſitum præcedenti, id eſt Corporeus, Corporatus, vt Cicero loquitur. qua ſignificatione Seneca & Quintilianus dicunt etiam Corporalis. vt epiſt. 59, Dicimus quædam corporalia eſſe, quædam incorporalia. Vtitur autem Græco vocabulo Greg. Naz.

C. Εὐσώματος, Qui corpore eſt pulchro, aut bene habito, Corpulentus. ſeu ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα, Qui robuſto corpore C eſt. VNDE Εὐσωματέω, ῶ, Sum corpore pulchro: vel, Sum bene curata cute, & corpore bene habito, aut etiā robuſto. Alii, Sum bona corporis valētudine, Valeo corporis viribus. Ariſtoph. Nub. ἀπωμαπῆδε καὶ σφριγᾷ. Et εὐσωματῶν dicitur qui & εὐδρικῶν ſeu εὔδρεκος, Corpore curatus, vt Cato loquitur. ET Εὐσωματία, ας, ἡ, Bona corporis habitudo, Poll. ſub finem lib. 2.

C. Πολυσώματος, Multa habens corpora. Idem Poll. ſub finem libri 2.

C. Σκληροσώματος, Qui durum corpus habet, Qui duro D corpore eſt. Alex. Aphrod. Problem. lib. 1.

C. Φιλοσώματος, Corporis ſui amans. Vel potius, Nimium amans corporis ſui, Corporis ſui nimium ſtudioſus, Qui nimis amat curare corpus ſeu curē ſuam. vt dixit Horat. de molliculis & delicatulis iuuenibus, In cute curanda plus æquo operata iuuentus. Item apud Chryſoſt. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τῆς βιωτικοῖς ἡδέως ἐκλινδούσαι. Plato autem vſurpaſſe dicitur de eo qui ob nimium corporis amorem plus æquo mortem exhorreſcit: in Phædone, οὐκ ἄρα ὦ φιλόσοφος, ἀλλὰ φιλο- E σώματος. Certè anima quæ à corpore diſſolui metuit, (quod morte fit) φιλοσώματος, amánſque corporis, rectiſſimè dici poteſt. VNDE Φιλοσωματία, ας, ἡ, Amor corporis: vel potius Nimius corporis amor, Nimium ſtudium in curanda cute. ET Φιλοσωματέω, ῶ, Nimium amans ſum corporis mei, Nimis ſtudeo curationi corporis mei, In curando corpore nimium occupor.

C. Ἄσωμος, ν, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀσώματος, Incorporeus, Incorporalis. Legitur in lex. meo vet. & apud Etymol. F

C. Ἐπίσωμος, Corpulentus: qui σεσωματοποίηται. Alii etiam Torouſus. In Hippiatr. ἐὰν ἦ πλεονεκτῶν ὑδρος τοῦ σώματος καὶ λίαν ὀπίσωμος, & nimis corpulentus ac craſſus. Et compar. gradu ὀπισωμότερον, Corpulentius, Craſſius.

C. Εὔσωμος, Qui eſt bene habito corpore, Qui eſt cute bene curata, Corpulentus. ſeu Qui robuſto corpore eſt, Qui valet corporis viribus. vt ſignificet non ſolùm ὁ εὐσαρκος, ſed etiam ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα. Polybius, τὸ μὲν πολὺ μέρος καὶ χρησιμώτατον τῶν ἀνσίμων, ἐπ νυκτὸς εἰς πνας φάραγγας ὑλώδεις ἔκρυψε. G

C. Σύσσωμος, Qui eiuſdem corporis eſt, Concórpor. (vſurpari enim hoc poteſt vt à poetis Bicorpor & Tricorpor) Paulus in epiſt. ad Epheſ. cap. 3, εἶναι τὰ ἔθνη συνκληρονόμα καὶ σύσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, Gentes eſſe cohaeredes & concorpores conſortéſque promiſſionis eius in Chriſto. ſeu Eiuſdem corporis, vt Eraſmus vertit. Polybius quoque gentes σεσωματοποιημένας vocat τὰς συσσώμους, quæ quum antè eſſent limitibus & legibus ſeiunctæ, in vnum veluti corpus coeunt. H

C. Τρίσωμος, SIVE Τρισώματος, Tricorpor. Euripid. in Herc. fur. τὸ τρισώματον κύνα, tricorporem canem, de cerbero: vt Virg. — & forma tricorporis vmbræ. id eſt Tria corpora habētis. SIC Δίσωμος SEV Δίσωμος dici poteſt, vt Latinè Bicorpor.

Σωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Corporeus, Corporea natura præditus. Idem ferè quòd σωματοειδής. Athen. libro 2, πάλλα ὃ τὸ ὑδάτων καὶ σωματώδη εἰσὶ, καὶ ἔχει ὡς ἐπὶ βάρος ὃν ἑαυτοῖς. Exponitur etiam Corpulentus, quod ἰσοδυναμεῖ τῷ ὀπίσωμος & εὔσωμος.

Σωματικός, ῇ, ὁ, Corporalis: vt apud Gell. libro 18, capite 1, Cætera bona omnia quæ corporalia & externa appellarentur. Pro quo mox ibidem, Corporis integritas, ſanitáſque, & honeſtus modus formæ, & pecunia familiaris, & bona æſtimatio, cæteráque omnia corporis & fortunæ bona. Itáque Corporalis & σωματικὸς eſt ὁ τοῦ σώματος ſeu ὁ περὶ τὸ σῶμα. Philo De vita M. lib. 1, αἱ σωματικαὶ ποιότητες, corporis qualitates. Ariſtot. Ethic. 7, αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ, Voluptates corporales, ſeu corporis. Pro quo lib. 1 Rhet. αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί. Idem Polit. 5, περὶ τὰς ἀπολαύσεις τὰς σωματικάς. Et Plutarch. in Coriol. dicit, μήτε πυρλόστατα, μήτ' ἄλλῳ τινὰ σωματικῷ ἀτυχίαν, nec aliquod aliud infortunium corporis. Rurſum Ariſtot. in Polit. σωματικὴ ὑπηρεσία, ſeruitium quod corpore præſtatur. At ex Plutarch. Pericle, σωματικὸν ἐπωνύμιον, cognomentum à corpore tractum: vt ſunt, Pyrrhus, Rufus, Cæcus, Claudius, Strabo, Plautus. Idem Plutarchus Symp. 1 dicit αἱ περὶ τὰ σωματικὰ διαφοραὶ, differentiæ quæ ex corporibus, ſeu à corporis aliqua parte inſignioris, ſumūtur: vt χρυσοῦς, σιμότης. ¶ Σωματικός, Corporeus, ſeu Corporalis: oppoſitum τοῦ ἀσώματος, id eſt Incorporeus. Philo De mundo, τῆς διανοίας βάσιν σωματικῷ ζητοῦσις, cogitatione ſedimentum aliquod corporeum quærente. ¶ Exponitur etiam Corpulentus, Craſſus: item Corpori deditus. ſed ſine exēplis. VNDE Σωματικῶς, Corporaliter, More eorum quæ corporea ſunt. Paulus in epiſt. ad Coloſſ. cap. 2 de Chriſto, ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς. Vtitur & Plut. eo aduerbio in lib. De defectu orac. τὸ μέσον ὑ ποτικῶς, ἀλλὰ σωματικῶς λέγεται. Quæ Turnebus ſic vertit, Medium non loci ratione ſed corporis dicitur.

Σωμάτιον, ν, τὸ, Corpuſculum. Apud Athen. lib. 13, χρυσίον, ὡς ἔφασκε, τὸ σωμάτιον δρακεῖσιν. Et libro 4, θεραπεύσαντα τὸ σωμάτιον, καὶ λουσάμενον. Hoc. in epiſt. ad Phil. τὸ σωμάτιον οὐκ ἀνχρινὲς ὄν, ἀλλ' ἔχον τρέφασιν. ¶ Σωμάτια aiunt numerari inter ornamenta ſcenica apud Luc. in Ioue tragœdo: de quibus paulo pòſt in Σωματῶν. ¶ Σωμάτιον, Codex ac liber, in Eccleſiaſt. hiſtor. pag. 318. Bud. Itidémque idem, Σῶμα & Σωμάτιον (inquit) legitur in Hiſt. Eccleſ. in epiſt. Conſtantini 10, pro libro compacto. Cicero quoque σῶμα & Corpus vocat orationes diuerſas in vnum volumen veluti corpus congeſtas.

Σωματεῖον, ν, τὸ, idem quod σωμάτιον ſignificans Corpus, eo ſenſu quo multitudo aliqua ſedes coniunctas habens, & iiſdem viuens legibus, nominatur Corpus & Σῶμα. In Pand. σωματεῖον pro collegio accipi teſtatur Bud. Σωματεῖα dicuntur etiam ſtolæ hiſtrionicæ ad talos vſque promiſſæ & totum corpus contegentes. Poll. l. 4, cap. 18, καὶ στεβὴ μὲν ἡ τῶν ὑποκριτῶν, στολὴ ἡ δὲ αὐτὴ καὶ σωματεῖον ἐκαλεῖτο. Eadem ſignificatione & σωμάτιον apud eum legitur, vt ſub finem lib. 2, Σωμάτιον, ἡ τῶν ὑποκριτῶν στεβή. Sic & apud Luc. vt paulo antè docui.

Σωματόω, ῶ, F. ώσω, idem quod σωματοποιέω, Corpus eſſe facio, Corporea natura induo. Vnde σωματοῦσθαι, Concreſcere & corporeū fieri, Corpoream naturam induere ſeu ſumere. Quo ſenſu & Corporari dicitur: vt quum Plin. Semen tēpore ipſo animari & corporari. Sic Ariſtot. De gener. anim. lib. 2, c. 4, τὸ ὑπεμβρυον πῶμα, πάχος ἔχει καὶ σεσωμάτωται μᾶλλον. Vbi Gaza, Magis corpulentum eſt. Idem apud Theophr. ὁπὸ σωματωθέντες vertit Succi corporati: alii, Qui in corpus vnum coacti ſunt. Vide ſequens verbale.

Σωμάτωσις, εως, ἡ, Corporatio, Corporatura. Quæ tamen duo vocabula Latina à Columella & Vitruuio accipiuntur potius pro ipſo corpore ſeu cōſtitutione corporis: quaſi σωμάτωμα Græcè diceres: at σωμάτωσις ſignificat ipſam actionem corporeum aliquid efficiēdi. Theophr. De cauſ. plant. lib. 6, cap. 17, οὕτω δὲ καὶ ὁπὸ πάντες χρῆσιμοι (nimirum ſi ſiccatione indurentur) καὶ σωματωθέντες· ἡ δὲ σωμάτωσις, ὀκκρινομένου τοῦ ὑδατώδους, Corpo-

Corporantur autem ſi excernatur aquea ſubſtantia. ſeu A In corpoream naturam abeūt, Corporei fiunt, Corpoream ſubſtantiam induunt. Quibus ſubiungit, διὸ καὶ παρεγκεκυαίζουσιν αὐτὰ, τὰ μὲν ἐκχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δὲ ἐντέμνοντες, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ πάσχῃ, vt reſinas, thus, myrrham, & laſer. Dicit igitur σωματοῦσθαι τοὺς ὑποὺς, corporari ſuccos ſeu corpoream ſubſtantiam induere, quum paulatim ex inciſo cortice ſtillantes, ſolis ardore aut aeris ſiccitate πήγνυται καὶ ξηραίνοντα, concreſcūt & ſicceſcentes indurantur. Atque vt ea quæ erant diſperſa, σωματοποιεῖσθαι dicuntur quum in vnum veluti B corpus coguntur, ita aquea natura quæ per ſe diffluit, σωματοῦσθαι, quum aut frigore conſtringitur aut ſiccitate concreſcit.

C. ΕΝσωματόω, ῶ, idem quod σωματόω. VNDE Μετενσωμάτωσις, Corporis vnius in aliud corpus tranſmutatio, veluti quum corpus aliquod priorem naturam exuens, induit aliam: quam finxere quidam philoſophi, vt Plato lib. 10 De leg. pagina 332. Gregorius De homine, pagina 62, τῶν Ἑλληνικῶν δόγματων τῶν περὶ τῆς μετενσωματώσεως αὐτοῖς μεμυθολογημένων. Ibidem ex quodam C philoſopho ſeu mythologo refert ὅτι αὐτὸς γέγονεν ὁ αὐτὸς, καὶ γυναικὸς σῶμα μετημφιάσατο, καὶ μετ' ὀρνέων ἀνέπτη, καὶ θάμνος ἔφυ, καὶ τὸν ἔνυδρον ἔλαχε βίον. Vide & apud Pamphilum in Apologia Origenis, & Auguſtin. De ciuitate Dei, lib. 10, capite 30. Simile quid ſomniarunt de μετεμψυχώσει.

C. ΕΠισωματόω, ῶ, idem. Vnde ὀπισωματοῦσθαι apud Dioſcoridem libro 5, In corpus coaleſcere, Corporari, Corporaturam accipere, & craſſeſcere.

Σ Ω Σ, Saluus, Incolumis, Soſpes. Od. π, Εἴρ' ὄφ' οἱ σῶς D εἰμί, ἢ ἐκ Πύλου εἰλήλυθα, Saluū eſſe. Aut etiam Superſtitem eſſe. Itidem Odyſſ. ο, Οὐνεκά οἱ σῶς ἐστί. Vtitur & proſæ ſcriptores. vt Thucydides libro 3, πάλιν αὖθις κατασήσαντες τὸ τεῖχος σῶν τε καὶ ὑγιῆ, ſaluum & incolumē. Et Plato De rep. ὅταν δέῃ σῶν τε καὶ ὑγιῆ. Et Demoſthenes, σῶν τοῦτο, incolume hoc & ſaluum. Idem, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς δεῖ σῶς εἶναι· συμφέρει γὰρ τῇ πόλει, ſed tamen reip. intereſt incolumes eos ſeruari. ¶ Σῶς, Integer, Perfectus. Heſychio enim σῶς eſt non ſolùm ὁ σωζόμενος καὶ σῶος ὑπάρχων, E ſed etiam ὁ ὁλόκληρος καὶ τέλειος. Itidemque idem σῶς ὄλεθρος exp. ὁ τέλειος: addens tamen & has expoſitiones, ὁ μέγας, ὁ περόδηλος καὶ φανερός. Legitur autem id σῶς ὄλεθρος apud Homerum Odyſſ. ε, v. 305, — νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. vt ſenſus ſit, Nunc in totum me corripuit exitium, In totum & prorſus nunc ſum perditus: accipiēdo σῶς pro τέλειος ſeu ὁλόκληρος. Alii, Nūc mihi præſens inſtat exitium: Raphael Volaterr. — nunc certum mihi fatum: ſequutus alteram illā Heſychii expoſitionem, nimirum περόδηλος καὶ φανερός.

Verùm hoc σῶς non videtur primitiuū eſſe, ſed con- F tractum aut ex σάος, aut ex σόος, nimirum duobus o coeuntibus in ω, velut in περόρα, quod ex περόορα contractum eſſe exiſtimatur. Sunt autem hæc duo σόος & σάος poetis tantùm vſitata: atque adeo ſuſpicari aliquis poſſit illos dialyſi vocalis longæ ω, in duas breues, feciſſe σόος & σάος ex cōtracto σῶς, vt σέο ex σοῦ: ſicut & σαόφρων ex σώφρων iidem fecere.

C. Σάφρων, (pro quo poetæ dicunt Σαόφρων) cum ſuis deriuatis vide poſt Φρώ.

Σῶος, SIVE Σῶς, ου, ὁ, Saluus, Incolumis, Soſpes: idem G cum σῶς. Xenophon in Œcon. ἐπεπάξαμεν σῶα παρέχειν, præſtare incolumia. Plutarchus in Amat. narr. πάντα τὰ καταλειφθέντα διείσκει σῶα, omnia quæ relicta à ſe fuerant, ſalua offendit. Sed vt Xenophon in antè citato loco dicit σῶα παρέχειν, ita idem Pæd. 7, εἴπε σῶα αὐτῆς ἀποδιδόῃεν, εἴτε μή. Quo ſenſu Thucydides dicit σῶν καὶ ὑγιᾶ καθιστᾶν, ſaluum & incolumem ſiſtere. Rurſum Xenophon Hellen. 1, τὰ σώματα σῶα ἦ. Et Demoſthenes Pro corona, ὑμεῖς ἔστε σῶοι καὶ ἔμμαθοι, ſalui eſtis & ſtipendia accipitis. Variant grammatici tam in ſcriptura quàm in deriuatione huius vocis σῶος: nam Didymus ſubſcribēdum ι ait, negat Herodianus, vt prolixius in Lex. meo vet. annotatur, & apud Etymologum. Veruntamen vt Κῶος ex Κῶς, ita σῶος ex σῶς deriuari arbitror.

Σώω, Incolumem ac ſaluum præſto, Seruo, Soſpito: σῶν παρέχω. VNDE Σώσκε, vt κλαύσκε ex κλαύω, ζώσκε ex ζώω. Quo vtitur Homerus Il. θ, v. 362, Οὐδ' ὄρα τῷ μέμνηται ὅ οἱ μάλα πολλάκις ἐὺν Τειρόμβρον σώσκοντ' Εὐρυδῶρος ἀέθλων. Paſſ. Σώομαι, Seruor incolumis, Soſpitor. Apollon. lib. 2 Argon. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἀΐδαο Σώεσθαι, dicebāt ſe ſeruatos eſſe & ereptos ex inferorum faucibus. In eodem libro, σώοντο παρὲξ Τιβαρηΐδα γαῖαν, ſeruabantur in traiectu Tibarenæ regionis. Alii, Tranſuehebantur ſalui Tibarenorum regionem. Vel ſimpliciter B Præteruehebantur. vt σώοντο παρὲξ ſit παρήλαυνον, ſicut Heſych. σώοντο exponit ὡρμῶντο, ἤρχοντο. (Quò referendū & VERB. Σῶμαι, quod idē Dorica dialecto accipi ſcribit pro ἕρπω: vnde σῶται, quod idem exp. ὁρμᾶται, ἔρχεται, πορεύεται) Itidem & σώεσκον in lex. meo vet. exponitur nō ſolùm ἔσωζον, ſed etiam ὥρμων, à σώω ſignificante ὁρμῶ: vnde σώεσθαι ὑποφαίνω apud Homerum pro ὁρμᾶν. Hoc autem σώω pertinet potius ad σεύω.

Σώζω, Fut. ώσω, idem quod σώω, ſed vſitatū & proſæ ſcriptoribus, quum illud σώω ſit poetis peculiare, id eſt Salu um & incolumem ſeruo, Incolumē præſto, Soſpito. Apud Demetr. Phaler. ἐγὼ μὲν σε ἔσωσα, καὶ σὺ μὲν δ' ἐμὲ ἐσώθης, ἐγὼ δὲ δέ σε ἀπωλόμην. vbi etiam nota oppoſitionem horum verborum: vt & apud Iſocratem in Panath. οὓς τοῖς σῴζειν, τούτοις ἀπολλύτες. & Xenophontem Hellen. 6, μὴ τοῖς δεῖν ἀπολυθῶσι τοὺς σώσαντας ὑμᾶς. Plutar. in Public. vtitur cum datiuo inſtrumentali, φυγὴ τοῖς τὴν πόλιν ἔσωζον ἑαυτοὺς, fuga in vrbem capta ſaluti ſuæ cōſuluerunt. Item aliquis dicitur σώζειν τὸν ἑαυτοῦ, id eſt Salnas & incolumes conſeruare res ſuas. (Niſi malis ſimpliciter Conſeruare, Tueri) cui opponitur τὸ ἀποβάλλειν: vt apud Xenophontem Pædiæ 3, οἱ μὲν νικῶντες τά τε ἑαυτῶν σώζουσι, καὶ τὰ τῶν ἡττημένων τοῖς λαμβάνουσιν· οἱ δ' ἡττώμενοι ἅμα ἑαυτούς τε καὶ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι. Sic & apud Herodian. l. 7, οὐ τὰ ἄλλων λαβεῖν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώζειν, non aliena occupare, ſed ſua tueri & conſeruare. Itidem Demoſthenes σώζειν τὰ χρήματα, conſeruare res ſuas. Ariſtoteles in Ethic. dicit etiam τὰ σύμμετρα σπία καὶ ποτὰ ποιεῖν καὶ αὔξειν καὶ σώζειν τὴν ὑγίειαν: contrà autem πλείω ἢ ἐλάττω χρόμενα φθείρειν. Item σώζειν τὴν πόλιν ſeu τὴν πολιτείαν, aut τὴν παιδείαν dicitur aliquis vel res aliqua. Ariſtot. Rhet. 1, τὸ σῴζον τὴν πολιτείαν, id cuius ope reſp. ſeruatur incolumis. Idem Ethic. 10, capite 9, θεωρῆσαι ὧν πῶς σώζει καὶ φθείρει πᾶς πόλεις. (Vbi nota τοῦ σώζειν opponi τὸ φθείρειν. Plato autem in eodem loquendi genere ei oppoſuit τὸ ἀπολλύναι, in Minoe, τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ πᾶλλα παίτα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀναζρέπει) Et Herodianus l. 8, τὴν παιδείαν σώζειν. Et Matth. 1, αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτῶν, populum ſuum ſeruabit. quomodo & λαοσώστος Ἀπόλλων dici exiſtimatur, ὡς ἀπὸ τοῦ σῶσαι τὸν λαόν. Itē in iudicio aliquid aliquē σώζειν dicitur quod cauſam eius tuetur & eum abſoluit. vt ἡ σῴζουσα ψῆφος, ſententia abſolutoria, quæ & λυτική: cui opponitur ἡ καταδικάζουσα, ſiue μέλαινα, id eſt ſententia damnatoria, teſte Budæo quoque. Sed frequenter, omiſſo ſubſtantiuo ψῆφος, dicitur ſimpliciter ἡ σῴζουσα. vt apud Lucianum in Herm. circa finem, πλὴν λυτικὴν ἀεὶ καὶ σῴζουσαν φέρεις. Sed & alia quæuis σῴζοντα dicuntur quæ ſalutaria ſunt. vt apud Thucydidem lib. 5, pagina 188, πλείω σῴζουσαν, magis ſalutarem. Et Demoſthenes Philipp. 2, τὰ βέλτιστα καὶ σῴζοντα, quæ futura ſunt ſalutaria. Quibus in locis ſubaudiri poteſt τὰ τρόφιμα. quod habes apud Thuc. libro 1, ὅτῳ σαφέστατα ἔσωσε τὰ τρόφιμα. quod planè ſalutem rebus eorum attulit. Paulo aliter Herodianus libro 7, σῴζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὔνοιαν τοῦ βασιλεύοντος, fidem principi ac beneuolentiam ſeruare. Cui adde hoc Demetr. Phal. σῴζειν τὸ μέτρον, ſeruare modum. Et hoc Alexand. Aphrod. διὰ τὸ σῴζειν τὴν τοῖς αὐτοῖς ἀκολουθίαν, ob tuendas conſequentias, vt quidem Bud. interpr.

Paſſ. Σῴζομαι, Seruor, ſeu Seruor incolumis, Incolumis euado. Herodianus libro 4, εἰδὼς μέγαν κίνδυνον πεφευγόμενα, μόλις τε σωθῆναι, magnum periculum ſe effugiſſe, vixque euaſiſſe ſaluum & incolumem. Et libro 7, ὀλίγοι ὀκ πολλῶν ἐσώθησαν, pauci dūtaxat euaſerunt

incolumes. Et Plut in lib. De frat. am. ἀκούσας ὅτι σώζεται, quum eum euasisse incolumem audisset. Item φθόγγοντα σωθῆναι, Fuga sibi consuluisse, Fuga incolumem euasisse, vt Xenoph. Pæd. 3, αἱρετώτερόν ὄντι μαχομένοις ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φθόγγοντας σωθῆναι. Interdum additur ἐκ cum genitiuo suo. vt apud Aristotelem Rhet. 1, σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, Euadere è periculis incolumem, Seruari è periculis, Effugere pericula. Sic Plato, πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; quomodo euasisti è prælio? Quomodo nobis è pugna saluus aduenis? Itidem Herodianus lib. 7, οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς μάχης. Vbi Polit. Qui è pugna superarant. Item aliquis σώζεται εἰς, qui saluus & incolumis peruenit in, vt qui fugit πρὸς διώκοντας aut τὸν ἐπείγοντα κίνδυνον. Isocr. in Euag. διαφυγὼν δὲ τὸν κίνδυνον, καὶ σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς Κιλικίας, quum periculum effugisset, saluúsque & incolumis peruenisset Solos Ciliciæ vrbē. Itidem aliquis dicitur εἰς οἶκον σώζεσθαι seu οἴκαδε σώζεσθαι, quum domum suam saluus & incolumis redit. Herodot. σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμόν, quum sospes domum rediero. Sic Plato epist. 7, οἴκαδε ἐσώθην, Saluus domum redii. Et Xen. Hell. 1, ὡς σωθῆ οἴκαδε. Itidem Lucill. l. 2 Epigr. Εἰκοστὸς σωθέντος Ὀδυσσεὺς ἐς τὰ πατρῷα, Vlyssis qui post vigesimum annum redierat domum saluus & incolumis. seu, Vlyssis post vigesimum annū reducis. Sic Eurip. σώζομαι εἰς οἴκους. Et Greg. Naz. εἰς τὸ ὄρος σώζου, Vt saluus sis ac incolumis, in montem te recipe. vel, vt saluti tuæ consulas. Gallicè itidē diceremus, Sauuez vous en la montagne. Et apud X. σώζεσθαι πρὸς τὸ στρατόπεδον, Saluū peruenire in castra, vt ex præcedentibus patet: nimirum Pæd. 5, p. 80, καὶ ὁ μὲν Ἀσσύριος διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπεστράπετο· οἱ δὲ Καδούσιοι ἐσώζοντο πρὸς τὸ στρατόπεδον. Apud eundē, Hell. 1, quidā dicit se ὅπῃ τύχοις ἀλφίτων σωθῆναι, vasis farinarii ope ex naufragio euasisse seu seruatum fuisse. Cui adde hoc Synesii ep. 4, ἀφ' ἧς πολλὰ δίδαχ' ἐσώθημεν, A qua præter spem seruati fuimus, Cuius auxilio præter opinionem euasimus. Isocr. autē in Archid. dicit, δίχα μὲν κακίας ἀπολλύμενοι, δι' ἀρετὴν δὲ σῳζόμενοι, Cui vitiū exitio, virtus autē saluti fuit, Qui vitii causa periit, virtutis autē beneficio seruatus fuit. (Vbi etiā nota opponi sibi σώζεσθαι & ἀπόλλυσθαι, sicut & apud Xen. Pæd. 3, ἐπεὶ δ' ἐάλωσαν, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, νῦν ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι. Aristoph. verò ei opponit διστυχεῖν: in Ran. Εἰ γὰρ διστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς Ταναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' αὖ, si hæc nobis infortuniorum & calamitatū causa sunt, quomodo nō saluti nobis fuerit si cōtraria sectemur?) Item & πόλις σώζεσθαι dicitur quæ seruatur incolumis, seu quæ salua & incolumis permanet in statu suo. Aristot. Polit. 2, δεῖ γὰρ ἡ πολιτείαν τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι, πάντα βούλεσθαι τὰ μέρη τῆς πόλεως εἶναι καὶ δίχα μὴ θέλειν εἶναι, Quæ incolumis seruari vult. Idem Polit. 7, αἱ γὰρ πλεῖσαι τῶν νῦν οἰκουμένων πόλεων, πολεμοῦσαι μὲν σώζονται, κατακτησάμεναι δὲ τὴν ἀρχὴν, ἀπόλλυνται, crebris bellis seruātur incolumes. Item & res aliquorum vel alicuius dicuntur σώζεσθαι. Demosth. Philipp. 3, ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων, quomodo Græcorum res (vel etiam vires) incolumes seruari possint. Et Plut. in lib. περὶ ἀθυμίας dicit μανικὸν εἶναι τὸ τοῖς ἀπολωλεκόσι θρηνεῖν, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις, iis quæ salua & incolumia conseruantur. ‖ Apud Theologos & in sacris literis σώζεσθαι & Seruari, significat Æternam salutem consequi, vt contrà ἀπόλλυσθαι, æterna morte damnari. Matth. 10, & Marc. 13, ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, Qui perseuerarit vsque ad finem, hic saluus erit. Sic alibi passim. ‖ Σώζεο ex Epigramm. affertur pro Vale. Possis etiā interpretari Saluus sis, Deus te saluum & incolumem cōseruet. ‖ Τὰ σῳζόμενα scripta alicuius, dicuntur quæ salua ad nos peruenerunt, nec tempore interciderunt. Qua in significatione dicuntur à Latinis aliqua scripta extare. vt, Ξενοφῶντος τὰ σῳζόμενα. Et, Πυθαγόρου τὰ σῳζόμενα ἔπη. ‖ Σώζεσθαι exponitur etiam Ad frugem bonam peruenire. Quomodo accipi potest in hoc Diogenis dicto apud Plutarchum in libro De discern. amico & adulat. πρὶν μέλλοντα σώζεσθαι δεῖ φίλοις ἀγαθοῖς ἢ δεσπότοις ἐχθροῖς ὑποδρᾶν: quoniam nimirum illi διδάσκουσι, hi autem ἐλέγχουσι. ‖ Exponitur etiam Manere, Permanere. vt apud Galenum lib. 1 ad Glauc. σώζεται ἡ ὅμως καὶ ποτὲ ἡ ἰδία αὐτοῦ βραδυτής τε καὶ ἀραιότης. Malim ego, Salua & incolumis permanet, Seruatur incolumis.

Porro notandum, in præt. perf. pass. & iis quæ inde formantur, retineri σ, vt in σέσωσμαι & σεσωσμένος: in aoristo autem primo, nō itidem, & similiter in iis quæ inde formantur. dicitur enim ἐσώθην, σωθῶμαι, σωθείς, σωθήσομαι, σωθήσεσθαι, σωθησόμενος: ita vt præteritum quidem ex σώζω formatum sit, aoristus autem cum suis à σώω aut σόω formatus esse videatur. Sed & in tertia persona præteriti pass. σ abiicitur interdum, eodémq; modo in verbalibus ex eo deriuatis: vt in σωτήρ, σωτήριος, σωτηρία, & similibus: interdum verò retinetur, vt in σωτικὸς & σῶσρον.

C. Σωσίοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domus conseruans, Domuum sospitator, Qui domus cōseruat incolumes & saluas. ὁ τοὺς οἴκους σώζων, Hesych.

C. Σωσίπολις, Vrbis seu vrbiū sospitator & tutor, Qui vrbem seu vrbes conseruat. Aristoph. Talis est ὁ Λακεδαίμων & ἡ Λακωνὶς Ἀθηναίη.

Eādem compos. formam HABENT, Σωσίβιος, ET Σωσικλῆς, ET Σωσίθεος, ET Σωσίπαρις, ET Σωσίστρατος, ET Σωσιφανής: quæ nomina propria sunt apud Suidam & alios: sin autem appellatiuè vsurparentur, eādem interpretationis formam admitterent quā præcedentia duo σωσίοικος & σωσίπολις: σωσίθεος tamen pass. potius quàm actiuam significationem haberet. ‖ Σωσίβιοι dicuntur etiam οἱ κωβιοί, gobii pisces, teste Hesychio.

Σωστικός, ού, ὁ, Seruandi seu conseruandi vim habens, Conseruator, Tutator. Aristot. De mundo, τὸ ἴσον, σωστικόν πως ὄντι τῆς ὁμονοίας, Æqualitate conseruari solet concordia. seu, Æqualitas tutrix est concordiæ.

Σῶσρον, ου, τὸ, Præmium quod conseruatus conseruatori reddit, Præmium quod datur alicui qui aliquem aut aliquid seruauit: vt Romæ quercina corona dari solebat πρὸς σώσαντα πολίτην ἐν πολέμῳ, ei qui ciuem in bello seruasset. Apud Xenophontem autem de seruo fugitiuo, ἄλλοις δοῦλοι καὶ σῶσρα πύτῳ αἰακηρύσσειν, vt præmia denuntient ei qui fugitiuum mihi asseruarit. Vide & σωτήρια.

Σωτός, ου, ὁ, Seruandus, Dignus qui seruetur. Apud Hesychium verò LEGITVR Σώστεος, itidem expositum σωθῆναι ἄξιος, Qui seruari meretur: fortasse pro σωστέος. Nam vt σωστικὸς dicitur, ita & σωστὸς dici posse non dubitandum est.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ, Seruator, Salutis autor, Qui salutem dat vel dedit. Plerunque Dei epitheton. vt apud Athenæum libro 7, Διὸς σωτῆρος, Iouis seruatoris. Et apud Lucianum De scrib. hist. hoc epigramma extat, Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῆς πολιοῦχιδος, diis seruatoribus. id est, Castori & Polluci. At iustissimo titulo Iesus Christus σωτὴρ dicitur, Solus enim humani generis seruator est. (Pro hoc autem seruatoris nomine multi veteres theologi saluatorii nomen de ipso vsurparunt, nō satis Latinè, vel potius nullo modo Latinè) Homines quoque σωτῆρες dicuntur, sed in primis principes & fortes viri. Demosthenes Pro corona, φίλον, ἀνεγείρω, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦμαι. Isocrates Paneg. μᾶλλον ὀπτυμοιοῦντες ἡγεμόνας ἢ δεσπότας προσαγορεύεσθαι, καὶ σωτῆρας ἀλλὰ μὴ λυμεῶνας ἀποκαλοῦσιν. Et Plutarchus De fort. Alexand. οἱ δὲ ἀνεγέρτας, οἱ δὲ καλλινίκους, οἱ δὲ σωτῆρας, οἱ δὲ μεγάλους αὐτηγόρευσαν ἑαυτούς. vt Antiochus ille qui σωτῆρος cognomen habuit. Et Cicero in Verr. 4, Itaque C. Verrem non solùm patronum istius insulæ, sed etiam σωτῆρα inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est? ita magnum vt Latino vno verbo exprimi non possit. is est nimirū σωτὴρ, qui salutem dedit. Interdum genitiuus additur. vt Plutarchus De Herod. σωτῆρας αὐτηγόρευσε τῆς Ἑλλάδος. Herodianus libro 8, σωτῆρας καὶ προστάτας Ἰταλίας πάσης ἀναγραφῶσι, titulum seruatorū ac propugnatorū totius Italiæ mereri. Plato

Symp. σωτῆρας τῆς Λακεδαίμονος. Demosth. in Epitaph. τοῦ Ἡρακλέους παῖδων, ὃς τοὺς ἄλλους ἔσωζε, σωτῆρες ὠνομάσθησαν. Rursum ex Platone De leg. σωτὴρ πρεῖ πόλιν pro Ciuitatis seruatore.

FOEMIN. Σώτειρα, ας, ἡ, Seruatrix. Pausan. Attic. pag. 29, ὅτι πρῶτε σωτείρας ἄγαλμα ἐποιήσαντο Ἀρτέμιδος. Et pag. 33, Ἀρτέμιδος σωτείρας ὀνόμασιν χαλκοῦν ἄγαλμα. Est & Mineruæ cognomen, vt testatur schol. Aristophan. quæ alio nomine & λακωνὸς appellatur, à seruandis populis.

Σωτήριος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, idem quod σωστικὸς, Conseruandi vim habens, Conseruator & tutator. Plat. epist. 7, φάρμακον ἐπενεγκὼν τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δαιμόνιον, τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον, & ephororum magistratum, conseruatorem regii principatus. Itidem Soph. πάλαι αὖ Γενόμεθ' αὐτοῖς σοῦ θεοῦ σωτήριοι, Salutem ei attulerimus, Salutis autores ei fuerimus, Eum seruare queamus. Interdum sine genitiuo pro Salutifer, Salutaris, Salutem afferens. Herodian. libro 2, ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, manum porrigere salutarem. Aliquanto antè, συμβαλοῦσι γὰρ ἡμῖν αἱ τῶν ἀρίστων καὶ σωτήριαι, optima atque salutaria, Polit. interprete. Et Plutarchus νοῦν ἔχων σωτήριον φρονοῦντα. Apud eundem, πρᾶξις σωτήριος, res salutaris. Quinetiam affertur ex Gal. ad Glauc. σωτήριον τὸ νόσημα, pro Morbus salutaris, non exitiosus. Thucyd. cum datiuo iunxit, lib. 8, pag. 255. αὐτός τε αὐτῷ ὠφέλιμος γίγνοιτο, καὶ τοῖς ξύμπασι σωτήριος. Id est σωτηρίας πρόξενος, vt schol. in alio eius loco exp. ‖ Σωτήριος Hesychio est ὁ θέριος ἄνεμος, ventus secundus.

ITEM Σωτήρια, τὰ, s. ἱερὰ, Sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν, nimirum ob datam salutem. Herodian. libro 1, παρέπεμπέ τε τὴν θεὸν χάριν, καὶ σωτήρια τῷ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. Vbi Polit. Populus omnis pro salute imperatoris diem lætabūdus celebrabat. Idem libro 4, ῥίψας ἑαυτὸν ἐς γῆν, ὡμολόγει τε χρηστήρια, ἔθυέ τε σωτήρια. Vbi idem Polit. Gratias agebat, votis quasi pro salute susceptis. Sic Plutarchus in Galba, ἔθυσε σωτήρια, καὶ παρεσκεύασε λαμπρὰν ἑστίασιν. Item σωτήρια θύουσιν ἄντι affertur pro Ei tanquam seruatori immolant. Et ex Luciano Hermot. ἀπὸ καὶ σωτήρια τήμερον ἄγων, Hūc diem lætabundus pro salute parta celebraturus, Vota pro salute facta hodie persoluturus, Hodie diis sacrificaturus ob datam salutem. Σωτήρια dicuntur etiam præmia quæ medico seruatori dantur, Præmia quæ æger medico persoluit ob redditam salutem: quæ & σῶσρα nominantur & ἰατρεῖα, vt Poll. testatur libro 6, capite 40, ἰδίως δὲ ἰατρῷ μόνῳ, (videlicet διδόμενος μισθὸς) σῶσρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα. Sic illa superiora σωτήρια dicentur θύματα seu sacrificia quæ diis fiunt ob datam salutem. nam sacrificia eis veluti merces aliqua offerūtur pro beneficio. seu Vota quæ persoluūtur deo ob acceptam salutem. solēt enim qui salutem à deo petunt, votis se interdū obstringere, quæ persoluunt quum salutem postulatā impetrarunt.

Σωτηρία, ας, ἡ, substantiuè, Salus. Aristot. Rhet. 1, ἡ οἰκεία σωτηρία, priuata salus. cui opponitur ἡ τῶν κοινῶν σωτηρία, salus reip. vt apud Thucydidem libro 2, τοὺς κατ' οἶκον κακοπραγίας ἐκπεπληγμένοι, τὰ κοινὰ σωτηρίας ἀφίεσαν, vt domesticis incommodis cōsternati communem salutem dimittatis. (vbi etiā nota κακοπραγίας opponi τῇ σωτηρίᾳ, vt Aristoph. διστυχῶν & σώζεσθαι inter se opponere, suprà docui) Herodian. lib. 2, οὐδὲ ἡμῶν ἡ ἀφιξις ὅπῃ σωτηρία τῆς τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Salutem tum nostrā tum Romani imperii petitum venimus. Et libro 4, ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, pro salute sua. Æschin. in Ctesiph. περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας, de salute corporis. Isocr. δεδιέναι καὶ βουλεύεσθαι περὶ τῆς σωτηρίας, metuere de salute sua. Idem in epist. ad Philipp. εἴ σοι παῖς ἐλπίδας ἔχοιεν τῆς αὐτῶν σωτηρίας, In te salutis suæ spem repositā habent. Aristot. Rhet. 2, δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας περὶ οὗ ἀγωνιῶσι. Et Thucyd. lib. 8, p. 279, ὡς τινα ἐλπίδα ἔχῃ σωτηρίας. Cōtrà Plutarch. in Alcib. οὐδεμία σωτηρίας ἐλπὶς ὑπελείπετο τῇ πόλει, nulla salutis spes relicta erat ciuitati. Cui simile hoc Thucydidis, lib. 8, pag. 286, νομίζοντες οὔτε ἐκείνοις ἀποστροφὴ σωτηρίας ἔτι σφίσιν εἶναι, non esse nec illis nec sibi quò se verterent ad salutem consequēdam. Et hoc Isocr. in Archid. οὐδεμιᾷ ἄντι σωτηρίας ὑπολειπομένης. Rursum Thuc. l. 7, p. 276. ἐδεήθησαν τῆς σωτηρίας μὴ μόνον, &c. Et lib. 8, p. 280, διδασκόμενος μὴ ἔτι ἄλλην σωτηρίαν. vbi σωτηρίαν existimo posse exponi ἐλπίδα σωτηρίας: vt habes apud Æschin. in Ctesiph. μίαν ἐλπίδα λοιπὴν κατεῖδε σωτηρίας, ἔνορκον λαβεῖν τὴν Ἀθηναίων δῆμον. Itidē sequētur infinit. apud Thuc. lib. 7, p. 261, νομίζων ἔτι σωτηρίαν τοῦ ὡς πάχιστα ὑποχωρεῖν, saluti fore si quāprimum recederet. Secus apud Herodian. lib. 7, οὐδὲν ἐκαστοῖς σωτηρίαν ὑπαρχουσαν εἰ τὰ πολεμούμενα αὐτοῖς αὐξήσαιεν ἔρροις μείζοσι. Rursū Thuc. lib. 6, p. 217, βεβαιοτέραν ἄντι σωτηρίαν ἔτι ὁμολογήσαντες μετ' ἀδείας, ἢ ἀρνηθέντες, certiorem ei salutem allaturum si cōfidenter fateatur quàm si neget. Contrà Philo De vita M. lib. 1, ἐν ἐρήμοις ἦσαν συμφορᾶς καὶ σωτηρίας ἀπογνώσει, in extremis versabantur ærumnis salutisque desperatione. id est οὐδεμίαν εἶχον ἐλπίδα σωτηρίας. Item πρὸς σωτηρίας δεόμενος, ei qui salutem quærit: πρὸς βουλόμενον σώζεσθαι, ei qui saluti suæ cōsultum vult. ambo apud Plutarchum. Et ἐξ ἁπάντων τοῦ ζητεῖν πρὸς σωτηρίαν. Isocr. Paneg. Et Thucyd. libro 6, pagina 224, τὴν σωτηρίαν ἀποπειρᾶσθαι. Rursum Plutarch. in Amator. narr. σωτηρίας ἔτυχε παρ' αὐτῶν, salutem per eos consequutus est. Quomodo & Xenoph. Pæd. 4, νίκας πτυχίκαμεν καὶ σωτηρίας. Stulti autem sunt ὅσοι πρὸς σωτηρίαν οἴκοι ἔχοντες καὶ παρ' αὐτῶν, ἄλλην ἐθέλοιεν εἰσαγόμενον λαβεῖν, vt Plutarch. tradit ex Eurip. Vbi sicut λαμβάνειν σωτηρίαν dicitur, ita & δοῦναι. vt apud Demosthenem Pro cor. ἢν τῆς λοιπῆς πρὸς παχύν ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπιπτηδόντων φόβων δῶτε, καὶ σωτηρίαν ἀσφαλῆ. At illie qui accipit, dicitur σωτηρίας χρῆναι εἰδέναι τῷ διδόντι, apud Plutarchum. Ipsa autem σωτηρία dicitur γίνεσθαι δίχα πόνου, vt apud Aristotelem, Polit. 5, ὁ τρόπος δι' ὃν γίνεται σωτηρία τοῖς τυραννίσι, modus quo tyrannis conseruatur. Idem Rhet. 1, ἐν τοῖς νόμοις ὅστιν ἡ σωτηρία τῆς πόλεως, In legibus consistit salus ciuitatis, Ciuitas conseruatur legibus, Leges salutem dant ciuitati: si nimirum bonæ sint & seruentur. Cui simile hoc Xenoph. Hellen. 7, ἐκ τῆς θαλάττης ἅπασα ὑμῖν ἤρτηται σωτηρία, tota vestra salus pendet ex mari. ‖ At ἡ εἰς τὴν πατρίδα σωτηρία, Saluus in patriam reditus. Thuc. πρὸς τὴν εἰς τὴν πατρίδα σωτηρίαν. Sic Plato, τῆς πάλιν οἴκαδε σωτηρίας, reditus in patriam. Itidem σώζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα & σώζεσθαι οἴκαδε dicitur, Saluum & incolumem domum seu in patriam redire. ‖ Σωτηρία significat etiā Conseruatio, qua nimirum aliquid conseruatur incolume & in statu suo. vt apud Aristotelem Polit. 6, τῶν πτηνῶν, οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Quò referri potest hoc Plutarch. Symp. 3, probl. 1, τοῖς φυομένοις καὶ βλαστάνουσι τὰ φύλλα σωτηρίας ἕνεκα τοῦ καρποῦ γίγνεται, vt seruent & tueantur ab externa iniuria, veluti folis, pluuiæ, & similium.

VNDE Σωτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod σωτήριος. id est Salutaris, Salutifer, Qui salutem dat, Sospitalis: vt Plaut. dicit, Qui tibi sospitalis fuit. AT Σωτηριακὸν Hesychio est τὸ εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ διδόμενον, Pretium quod pro funeris elatione datur.

C. ANA σώζω, Seruo, Saluū & incolumē præsto, Restituo pristinæ incolumitati. Facio vt quis saluus euadat. In quo sensu ponitur cum solo accus. interdum & genit. habet: vt αἰ σώσειν πανὰ κινδύνου. Apud Soph. αἰ σώσειν φόνου, Seruare à cæde. ‖ Item Ἀνασώζω, Sarcio, Recupero. Xenoph. Hell. 7, ὡς εἶδον πάντα τοὺς πολεμίους, συνέρραξαν, ἐρώντες αἰσθέσθαι τὴν παρ' αὐτῶν δόξαν. Est enim αἰσθέσθαι aor. med. actiui αἰσθῆσαι significationē habens. Ἀνασώζομαι, pass. Seruor, Incolumitati restituor, Saluus euado. Interdū absolutè ponitur, nonnunquam cum præpositione ἐκ genitiuo iuncta. vt αἰσθεὶς ἐκ θαλάσσης. Nonnunquam & cum præpositione εἰς suum accusatiuum habente, vt αἰσθεὶς εἰς τὴν πατρίδα, apud Diodorum Siculum, Quum saluus euasisset in patriam.

C. ANTI σώζω, Vicissim seruo. Alii, Instauro.

C. ΑΠΟ σώζω, Saluum & incolumem seruo, Saluum & incolumem reduco, vel reuerti facio, cum præpositione εἰς accusatiuo iuncta. Xenoph. αἰαβ. lib. 2, θύρημα ἐποιησάμην εἴπως δυναίμην πρὸς βασιλέως αἰτήσασθαι δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς, id est Vos saluos & incolumes in Græciam reducere. Nam hæc mihi videtur cō-

moda esse interpretatio. Idem Hellen. lib.7, ὅπω δὴ οἴκα δὲ καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἄνδρας ἀπέσωσαν, id est (meo quidem iudicio) Seipsos domum saluos & incolumes retulerunt, vnà cum iis quæ aduehebant. vel, Saluis etiam iis quæ aduehebant. Budæus postquam ἐξεσώζω exposuit Tandem seruo, vel Incolumem tandem seruo: subiungit, hoc etiam ἀποσώζειν dici: citátque priorem illum Xenophontis locum, vbi tamen ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα malim interpretari (vt feci) Incolumes reducere in Græciam, quàm Incolumes seruare in Græciam. quòd Seruo videatur durè iungi cum præpositione motum ad locum significante. At in Gallica lingua verb. *Sauuer* nihilo durius cum huiusmodi præpositione iungitur, quàm in Græca. Nã dicimus, *Il s'est sauué en sa maison*, pro eo quod est, ad verbũ, Seruauit se in ædes suas, Græcè, ἀπέσωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν. Sed hoc genus loquẽdi *Il s'est sauué en sa maison*, nobis sonat Confugit domum suã, saluum se & incolumem seruans. Vel, Domũ suam se recepit, saluti suæ consulẽs. Vel, inuertendo hanc dicẽdi formulam, Saluti suæ consuluit, domum se recipiendo. Nec dubium est quin itidem sub Græco ἀποσώζειν sæpe talis significatio lateat. Certè passiua vox Ἀποσώζομαι inuenitur interpretata Euado, item Confugio. vt in hoc loco Xenophõtis Hellen. 1, καὶ ὁ Κοιρανίδας ἐν Πειραιεῖ ἔλαθεν ἀπιὼν, καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Sed potest hîc exponi etiam Saluus & incolumis peruenit. Gregorius εἰς ἄγιον πάγον. Μὴ ζῶμεν ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, εἰς τὸ ὄρος ἀποσωζώμεθα, Ad montem confugiamus, In montem confugientes vel nos recipientes saluti nostræ cõsulamus. Sic autem suprà ἐς τὸ ὄρος σώζω. vbi itidẽ dixi de vsu illius nostri verbi *Sauuer*. Aliquando ἀποσώζομαι est Saluus & incolumis reducor, vel reuertor, sequendo interpretationes actiuæ vocis.

Ἀποσώζω, Intro condo vt seruẽ, Intus incolumem cõtineo. quas signif. Bud. huic verbo tribuit in suis Commentariis: subiungẽs, καὶ μόλις ἀπεσώθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον: & locum illum Xenoph. καὶ ἀπεσώθη εἰς Δεκέλειαν. Sed hæc sunt potius exẽpla significationis à nobis expositæ in fine proximè præcedentis tmematis.

C. ΔΙΑσώζω, idem quod simplex σώζω, id est Seruo, Sospito. seu Saluum & incolumem seruo. Isocrates Archid. ἐκλιπεῖν τὴν χώραν καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item, φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, Amicos seruans & è periculis eximens, seu A periculis vindicans. Interdum redditur potius Conseruo, Tueor: vt quum de bonis & possessionibus dicitur. Isocrates Archid. πειρᾶσθαι τοῦ ἡμετέρου αὐτῶν διασώζειν. pro quo ibidem dicit διαφυλάττειν. Idem in libro ad Nicoclem, διὰ γὰρ πόνων καὶ κινδύνων διασώζειν τοὺς τυραννίδας μάλιστ' ἄν τις δύναιτο. Et pass. voce ac significatione, Demosth. in Epitaph. ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἄρα ἐλευθερία ἐν τοῖς τῶνδε τοῦ ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο, Conseruatrices istorum virorum animæ erant totius Græciæ libertatis. Id est Hi viri erant σωτῆρες τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. Media autẽ vox actuam significationem habet. vt apud Xenophontem Pæd. 4, μέγα μὲν γὰρ οἶμαι ἔργον καὶ τὸ ἀρχικὸν κατορθοῦσθαι, πολὺ δὲ ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. Et aliquanto antè, τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὡς διασωσόμενοι. ‖ Item Seruo, in paulùm diuersa significatione. vt apud Platonem De rep. lib. 1, διασώζω τινὶ παροιμίαν, Seruo prouerbium. ‖ Διασώζεσθαι significat etiam, Seruari ex morbo, id est Conualescere. vt Xenoph. ὅπως μελήσειέ οἱ ὅπως διασωθῇ, operam dare vt conualescat. ‖ Διασώζειν εἰς, Incolumem perducere in, vel ad. Vel, Incolumẽ remittere aut reducere, vt Bud. interpr. apud Diog. Laërt. in Plat. vbi de Archyta Pythagorico ait, γράψας ὅπως τοῦτο πρὸς Διονύσιον, παρηνήσατο, καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Vbi διέσωσεν εἰς Ἀθήνας possis interpretari etiam, Effecit apud Dionysium vt Platonem Athenas saluum & incolumem dimitteret. seu Effecit apud tyrannum vt Plato Athenas saluus & incolumis rediret. Et pass. Διασώζομαι εἰς, Incolumis peruenio, itidem vt σώζομαι εἰς. Thucyd. libro 1, ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης ἐς Κυρήνην διεσώθησαν, pauci ex multis per Libyam profecti, Cyrenas salui peruenerunt. Et libro 3, χαλεπῶς διεσώζοντο ἐς τὰς Ὄλπας, vix Olpas peruenerunt incolumes. Itidem διεσώζοντο εἰς τὴν πόλιν, fuga ad vrbem saluti suæ consuluerunt. Cebes cum aduerbio significante motum ad locum, οὐ διασωθῶσιν ἐκεῖ, Si eò peruenerint incolumes, Si eò perfugientes suæ saluti consuluerint. Alii tamen sic, Si illuc aspirarint.

C. ΕΚσώζω, Ereptum ex periculo incolumẽ seruo. seu Seruo & tueor è periculo eximens, Libero ex periculis, Conseruo ex periculis. Soph. Aiace, Θεός γὰρ ἐκσώζει με. Plato cum ἐκ. vt, μήτε ἐκσῶσαι δυνατὸν ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἑαυτὸν μήτε ἄλλον μηδένα. quem locum afferens Bud. ἐκσώζω interpr. Seruo, Tueor.

C. ΠΕΡΙσώζω, Facio vt incolumis superfit, Ita seruo vt incolumis superfit. vel, Tandem seruo, vt Bud. interpr. in hoc Synesii loco, in epistola ad Euopt. ἐγὼ μὲν οὖν ἔλθοιμι ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δ' οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περισώσειεν, id vtique ipsum incolumes nos tandem seruauit. Sic Budæus pag. 424. Idem pag. 429, Περιγίνεσθαι, euadere: vt Περισώζεσθαι, Incolumem esse & seruari à morte.

C. ΣΥΝσώζω, Conseruo, Seruando contineo & stringo ne dilabatur. Vtitur Eurip. itémque Plato De leg.

¶ Σάος quoque pro σῶς dici, suprà indicaui. Sed quum poetis duntaxat vsitatum sit, videri possit dialysi factum esse ex σαΐς: nisi eorum probabilior sit opinio qui ex hoc σάος illud σαῖς contractum existimant. Quod si ita esset, primus locus huic Σάος dandus fuisset, secundus contracto σαΐς, vt primus τῷ φάος, secundus contracto φαΐς. Significat certè (vt σαΐς & σῶς) Saluus, Sospes, Incolumis. VNDE Σᾶ, contractum ex σάα, Salua, Incolumia: σάα, ὑγιᾶ, ἀκέραια, vt exponit Hesychius qui etiam addit, esse pronomen secundæ personæ: tunc autem scribendum foret σα, tua, à σός, tuus: non περισπωμένως, sed oxytonως. Inde & COMPAR. Σαώτερος, Magis saluus & incolumis: quo, licet poetico, vsus est Xenoph. Pæd. 6, ἅμα τε παρόντα ἄπειπα καὶ σαώτερα ἰῶ, καὶ θᾶσσον τὰ δέοντα εἶχον οἱ στρατιῶται. vbi etiam possis interpr. Tutiora, Minus obnoxia periculo, ἀσφαλέστερα. Homerus simpliciter pro σάος accepit, id est Saluus, Sospes, Incolumis, Illæsus, Indemnis. Iliad. α, vers. 32, Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι, vt saluus & incolumis euadas. seu, hinc redeas: σάος, ὑγιής, vt schol. exp. ‖ Σάος, ἡ, est nomen proprium insulæ: Σάος, ὁ, nomen proprium fluuii.

Σαόω, F. ώσω, Sospito, Saluum ac incolumem præsto: idem quod σάω, sed poeticum. Callim. hymno in Delum, Σαῦσε δ' ἀμερόεσσα, καὶ ἰῶ ἐπενήξατο Κύπρις· Ἐξ ὕδατος πεσοῦσα· σαοῖ δέ μιν αὐτ' ὀπιβάθρων, incolumem seruat & tuetur seu sustentat: σώζει, vt schol. exp. Homerus futuro & aoristo 1, ac temporibus inde formatis, frequenter vtitur. Odyss. κ, Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠὲ σαώσω. Iliad. ι, Νῦν δ' ἤτοι ἠὲ διαρράσσῃ σφαπὴν ἠὲ σαώσῃ. Iliad. ο, Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρέυσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα. Et Odyss. γ, Ῥεῖα θεὸς κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν αἴσθετο σώσῃ. Et in imperatiuo Odyss. η, Τῶν ἰεῦ μοι μνῆσαι, καὶ μοι φίλον ἶφι σάωσον. Idem Homerus & passiuo vtitur. vt Odyss. γ, οὐδέ τι οἶδα Κείνων οἵ τε σάωθεν Ἀχαιῶν οἴτ' ἀπόλοντο. Vbi σάωθεν Ionicum est pro ἐσαώθησαν. Iliad. ρ, Τῷ κε τάχ' ἰθὺς πεσαμοῦμαι ἢ ἀπολέσθαι, Ἠὲ σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὸν ἦμαρ. Quibus in locis nota τοῦ σαωθῆναι opponi τὸ ἀπολέσθαι, vt σώζειν & ἀπολλύειν itidem opponuntur. ‖ Porro vt dicitur σώζω εἰς, ità & σαόω εἰς, seu ὅτι, pro Saluum reditum præbeo in, Efficio vt saluus redeat in, Incolumem perduco aut reduco in. vt Iliad. τ, vers. 401, — φέρ' ἔλθε σαώσομέν σε νηυσὶν ἐς Ἀχαιΐδα ἐς ὅμιλον. Iliad. ρ, v. 692, Εἰπεῖν αἴ κε πάντα νέκυν ὅτι νῦν σαώσῃ.

Sed notãdum, malle quosdam futurum σαώσω, & aoristum ἐσάωσα deducere à VERBO Σαόω, ex quibus est Eustath. qui ET Σάω dicit Æolico more ἀποκεκόφθαι ex σάωζε. Quod σάωζε vel est præteritum imperfectum Ionicum, augmento carens, vel imperatiuus: itidémque & σάω. nam Iliad. φ, v. 238 — ζωοὺς δ' σάω κ' καλὰ ῥέεθρα, Κρύψων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν: pro ἔσωζε. vt ἔπα dicitur pro ἔπαιζε. Imperatiuo autem modo, Odyss. ν, v. 230, Ἀλλὰ σάω μιν ἔοντα, σάω δ' ἐμέ. At in v. l. perperam scribitur ET Σαφώζω pro Σαώζω.

Σαωτήρ, ῆρος, ὁ, idem quod σωτήρ, sed poeticum: id est Seruator, Qui salutem dat vel dedit. Antholog. Epigr. lib. 1, Τοῦδε σαωτῆρες.

Σαώ, οῦς, ἡ, Nereidis cuiusdam nomen, à seruandis nautis: quemadmodum Castor quoque & Pollux σωτῆρες nominantur, & sunt salutaria signa nautis. AT Σάω sunt qui adiungant ad σάω & σαόω, & forsan inde est σῶσι quod ex Herodoto affertur pro σώζουσι, Seruant: vt contractum sit ex σάωσι, sicut βοῶσι ex βοάουσι.

¶ Σόος quoque pro σῶος seu σῶς vsurpatum legitur: atque adeo putatur σῶς ex eo per contractionem factum, ceu πρόρρα ex προόρρα: vt suprà quoque admonui. Vtitur autem eo Homerus Iliad. α, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, Malo ego populum meũ saluum esse quàm perire. Vbi etiam nota opponi inter se σόον ἔμμεναι & ἀπολέσθαι, vt paulo antè σωθῆναι & ἀπολέσθαι. Sic & Od. η, vers. 98, Ὤφελον οἱ ἀνδρες σόοι ἔμμεναι οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν ἀρείῃ. Iliad. η, — ἀέλπωνται σόον εἶναι. Iliad. π, — σόον δὲ οἱ αὐτὸν ἔνδυσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. id est, ἐκ μάχης σῶς ἔσθαι, vt Saluus & incolumis è prælio redire. Vtitur idem Homerus fœm. quoque genere. Iliad. ο, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος. vbi vicinam significationem habent σόος & ἀκήρατος. Vtitur & neutro: vt Iliad. ω, v. 382, — ἵνα τῷ πάλε τι σόα μίμνοι. Quod hemistichium legitur & Odyss. τ, versu 364. ‖ Σόοι ab Hesychio exponitur non solùm σωζόμενοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, sed etiam σωτήριοι, Salutares, Salutis autores. ‖ Ab eodem σόος substantiuè exponitur ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν: quod deriuatum est ex σέω, seu σεύω: VNDE ET Σοῦται, quod idem exp. διώκεται, φεύγει: à VERBO Σούω, Persequor, Fugo, In fugam conicio. ‖ Rursum Σόος est nomen proprium viri apud Plutarchum in Lycurgo.

Σόω, F. σώσω, Seruo, Sospito, Saluum & incolumem præsto. Vnde σόεις quod Hesych. exp. σώζεις. ‖ Significat etiã In fugã conicio: VNDE Σόομαι, In fugam conicior, Fugio: seu Incitato cursu feror, Curro: ex quo IMPER. Σοῦ, ET Σούεσθω, ET Σοῦσθε, id est Curre, Currat, Currite. Quorum illud primum σοῦ apud Hesychium legitur, & exponitur ἴε, πρέχε, ὁρμᾶ: itidémq; tertium Σοῦσθε, ἴτε, ὁρμᾶτε, item εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρεσθε: quo vtitur Callimachus, hymno in lauacra Palladis, Σοῦσθε νεῶν ὦ ἔξοχοι, σοῦσθε, Πελασγιάδες. id est ὁρμᾶτε, inquit schol. Secundo autem vtitur Soph. in fine Aiacis, pag. 77, ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις αὐτῆρφησι παρεῖναι, σούσθω, βάτω, τάφοι' αὐδῶ· πονῶν γὰρ πάντ' ἀγαθῷ, gressum cieat. schol. exp. σπουδαζέσθω. Præsentis autem indicatiui est σοῦται, quod apud Hesychium legitur, & exponitur nõ solùm διώκεται, πορεύεται, ἔρχεται, sed etiam σώζεται. Apud eundem LEGITVR Σοῦσσι, ὅρμα, ἴθι, ἔρχου, πορεύου: ITEM σοῦμαι, ὁρμῶμαι. ET Σοῦσις eidem πόρευσις, δρόμος, Itio, Cursus. (alias etiam οῦς, vt idem annotat) quæ ex σέω primitiuo originem trahunt, vnde σόος quoque illud deriuatum est quod signif. ὁρμὴν πρὸς αὔξησιν.

Porrò ex illo Σόω significante σώζω, DERIV. Ἀεισόος, Semper seruans, apud Nonn. ET Λαοσόος, Populum seruans, Populi seruator, seu tutor. Epithetõ Apollinis: item Mineruæ, quæ & σωσίπολις nominatur. Nisi à σόω significante Cõcito deriuare malis: quòd nimirum Bellona populos ad arma conciat. ITEM Νεκυσόος, Mortuorum seruator, Christi epitheton apud Nonnum. nam is suos σώζει ex morte æterna. Nisi fortè νεκυσόον eum dicat pro suscitatore mortuorum: quia nimirum in hoc mundo versans, quosdam mortuos in vitam suscitauit, in extremo autem iudicio omnes suscitabit. νεκυσόος ἀρὴ certè ab eo dicitur tempus quo mortui suscitabuntur. ET Οἰνοσόος ex eodem Nonno pro Vinum seruans.

AT Σῶκος, ὑ, ὁ, Mercurii epitheton est: quod quidam per crasin existimarunt factum ex σάοικος, vt sit ὁ σώζων τοὺς οἴκους: quidam verò deriuarunt ex σάω, vt ἠῶκος ex θάσσω, qui exponunt ὁ σωτικός, vt Eustath. inter alia annotat pagina 1197, exponens hunc 72 versum Iliad. υ, Ἥρη δ' αὖ τίση σῶκος ἐρεύνης Ἑρμῆς. Alibi verò idem Eustathius dicit posse deduci à VERBO Σωκέω, quo Sophocles vtitur pro ἰσχύω: nimirum in Electra, p. 85, μοῦνη γὰρ ἄλγη οὐκέτ' ἐστὶν ὧν λύσις αὐτῆρ ὅπου ἄχθος, Non valeo, Non possum. Hesychius quoque σῶκος exponit non solùm σωσίοικος, σάοικος, sed etiam ἰσχυρός: nec fortassis malè. nam & ab Homero κρατὺς ἀρχιφόντης vocatur Mercurius. Idem tamen Hesych. σῶκον planè etiam contrario modo exponit, nimirum ἀδυώπον. Idem rursus Mercurium DICI Σωκόν scribit, pro σῶα ἀκούοντα, vel etiam σωσίοικον. Sed & Σώκει apud eum legitur, & exponitur ἰσχύει, βοηθεῖ. Quod si mendo caret, est à VERBO Σώκω, Valeo, Possum: item Opem fero, Seruo.

Ex altero autem σόω significante Concito, Citatò gressu currere cogo, (SIVE EX Σάω ei synonymo) potest DERIVARI Σῶστρον, ὑ, τὸ, SIVE Σῶστρον, Lignum illud orbiculare rotæ quod radios in se continet: VNDE Ἐπίσωστρα dicuntur ferramenta curuæ quæ extrinsecus ei imponuntur, ne videlicet ipsum lignum deteratur continua agitatione. Potest inquã à σόω deriuari, quia nulla rotæ pars citatiore motu versatur quàm ista, vt quæ in extremitate & περιφερείᾳ est. Poll. lib. 1, cap. 14, ἀλλ' ἢ περιελουσῶν τοῦ ἄξονι ἔνεστιν τὸ μὴ περὶ τὰς ἀψῖσι σιδηροῦν, ὀπίσωστρον· ἡ ἢ ἀψὶς καὶ σῶστρα καλεῖται. Vbi σῶστρα videtur esse nomen singularis numeri fœmininum. Vocantur eadem ligna ETIAM Σωστρεύματα ET Σωπεύματα, si quidem Hesychio credimus, sic scribenti, Σωστρεύματα, τὰ τῶν ἁρμῶν ξύλα· καὶ ὁ ὀπὶ πύτιος σίδηρος, ὀπίσωστρον. Et paulo pòst, σωπεύματα, σωστρεύματα. Verùm posterius illud σωπεύματα suspectum est, quanuis serie alphabetica positum sit: ideóque malim Σωτρεύματα, στρεύματα. Cõpositum autem Ἐπίσωστρον SIVE Ἐπίστωτρον, apud Homerum aliquoties legitur, id est Ferrum quo exterius munita sunt τὰ σῶστρα, vel ἡ σῶστρα. Iliad. υ, vers. 502, Αἱ ἀπ' ὀπιστώτρων ῥαθάμιγγες, guttæ illæ quas ferramenta rotam ambientia extrinsecus spargunt quum per aquas transeunt. Iliad. ψ, v. 505, οὐδέ τι πολλὴ γίνετ' ὀπιστώτρων ἁρμαθιγὴ καπέσθαι Λεπῆς ἐν κονίῃ. Iliad. ε, vers. 725, ὑπόθεν Χάλκεαι ὀπιστῶτρα τετραρήρατο. Vbi satis clarè indicat quid sint ὀπιστῶτρα, id est, σιδήρεα τὰ ὑπόθεν τετραρήρατο τοῦ τροχοῦ. ITEM Εὔστωτος, SIVE Εὔσωστος, compositum ex σῶστον, id est Bene instructus σώστροις, Pulchra habens σωστρεύματα. Currus aut rhedæ epitheton, habentis in suo extremo ambitu pulchra ligna. Hesiod. Ἀσπ. — εὔστωτόν τ' ἐπ' ἀπήνης Ἡγεμόνα τ'. vbi schol. exp. ἀσιδήρου. quoniam videlicet ὀπίστωτον dicitur τὸ κύκλῳ τῶν τροχοῦ σιδήρεον. id est, ferrum quod rotam ambit, seu quo rotæ in extremo ambitu vinciuntur. Quæ expositio conueniret si dixisset ἀνεπίστωτον. Hesychius Ἀσώστρου expon. ἀδρόμου, Bene seu facilè currentis: itidémque εὔστωτον exp. ἀκύλιστον, facilè volubilem: NAM Σώη, (inquit) ἡ ἐφορμὴ καὶ φορὰ, ἧς εἶδος ἡ κύλισις. Vnde satis liquet eum εὔστωτος deriuare ex σοῦσθαι: quod εὔστωτος, vnà cum ὀπίστωτον, compositum est ex σῶστον deriuato & ipso à verbo σοῦσθαι.

Ταῦ 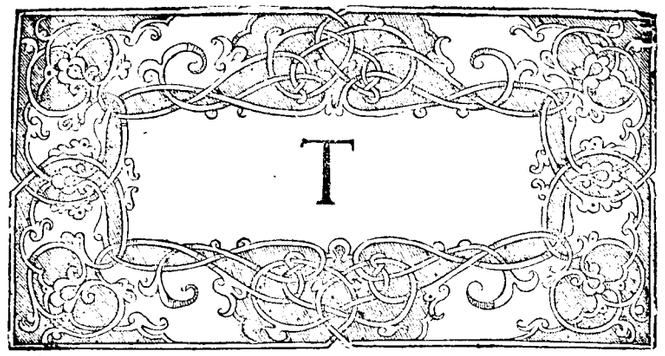 Τ τ

ΤΑΛΑΩ, ῶ, Fut. άσω, (ex quo per syncopen fit Τλάω, & per contractionem τλᾶ, Fut. τλήσω) Suffero, Perpetior. Item Sustineo, ea quidem significatione qua iungitur infinitiuo. Itidem enim & hoc verbum παλάω infinitiuo iunctum reperitur apud Homerum Iliad. η, circa finem, — ἐν δὲ σὺ τῶν πεφύσεαι, αἴκε παλάσαις Μῆναι ἐμοὶ δόρυ μακρὸν, Si sustinueris expectare. Aut etiam, Si ausus fueris expectare. vt videlicet sit pro πολμήσῃς, sicut & Hesychius παλάσῃς expon. non solùm ὑποδῦσῃς, (ita enim apud eum reponi debet pro ὑπομείνῃς) sed etiam πολμήσῃς. quod παλάσῃς ex illo Homeri loco sumptum putet aliquis. cui tamen magis conuenire videtur ille cõiunctiuus modus, ob præcedentes particulas αἴκε. Quòd si pro eo hic indicatiuus poneretur, geminanda certè itidem foret litera σ. Affertur ex Epigr. libro 1, ἐπάλαυε iunctum itidem infinitiuo, — ἐπαλαυε Καὶ ψυχὴν θνητὴν κἀμὲ νόθον πελέσαι. Sciendum est porro legi apud eundem Hesychium & παλασείῃ, quod expon. ὑπομείνῃ. sed mendi suspicione apud me illud παλασείῃ carere nullo modo potest. Cæterùm à παλάσω futuro huius verbi παλάω, Eustath. deducit non solùm πάλας, & παλασίφρων, sed etiam παλασία & παλάσιον: quinetiam παλασπεργία, siue παλασιυργία, & verbum παλασιυργεῖν. (Sed satis fuisset, meo quidem iudicio, παλασία & παλάσιον inde deducere, quum ex his inde deductis fieri deinde per compositionem παλασιυργία & παλασιυργεῖν manifestum sit) Iam verò & πάλαπτον ab hoc ipso verbo deriuat. Sed antequam ad hæc deriuata veniam, de τλάω illo per syncopen facto ex παλάω, déque toto eius comitatu, tanquam per parenthesin, dicendum est.

(Τλάω, per syncopen ex παλάω, deinde per cõtractionem τλῶ, Fut. τλήσω, Præt. τέτληκα. Inueniuntur autem tẽpora & à THEMATE Τλῆμι, ac præsertim AOR. II, Ἔτλην, vt mox videbis. Significatione verò conueniunt cum παλάω: & quemadmodum hoc iungi infinitiuo docui pro Sustineo, Audeo: sic & illud iungi videmus ab eodem poeta, vt Il. ad. α, Οὐπὶ λόχονδ' ἰέναι σὺ θρασύτερον Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ. Vbi obseruare etiã oportet addi datiuum θυμῷ, sicut in hoc loco eiusdem libri, — ὐδὲ τ' πῶμοι Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσῃς. vel potius νοήσῃς. Vbi cõmodè verterimus etiam, meo quidem iudicio, Nunquam in animum induxisti. (At perperam v. l. interpretantur, Non voluisti, Non passus es. Vt autem hîc legimus τέτληκας cum εἰπεῖν, sic ex Aristophane affertur τέτληκας cum infinitiuo synonymo illius εἰπεῖν, videlicet cum φράσαι: & ὐ τέτληκας φράσαι exponitur, Non sustinuisti dicere. In Epigr. cum infinitiuo θάσκειν legitur, τλάτω θάσκειν. Rursus verò apud Homerum Odyss. ξ, — ὐδὲ πις ἔτλη Μῆναι. Sic ex Sophocle, Μὴ τλῆς ἀθάπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. (vbi v. l. exp. Noli committere vt insepultum eiicias. Sed hæc expositio vim verbi huius minimè exprimit: potiúsq; & hîc verbo Sustinere vtendum erat. Alioqui vtendo periphrasi, dicerem potius, Noli ita obfirmare animũ vt hoc committas, nimirum vt &c. Aut certè, Ne in animum inducas &c.) Affertur verò & ex Xenoph. Pædlib. 2, ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Cæterùm inuenitur & cum accusatiuo, vt ἔργον τλᾶσα δυστεβέστατον, pro τλᾶσα δρᾶν, Quæ sustinuisti perpetrare facinus perquam impium. (Sic certè Naso verbum Sustineo accusatiuo iunxit, suppresso infinitiuo, in elegia de morte Tibulli, Aurea sanctorum potuissent templa deorum Vrere, quæ tantum sustinuere nefas.) Apud Homerum vtranque cõstructionem vno eodémque in loco habet, Iliad. vltimo, Ἔτλην δ' οἷ ὄπωπα ὀδυρόμενος βροτὸς ἄλλος, Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο πρὸς στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι. Cæterùm ETIAM Τλῆ pro ἔτλη protulit Homerus. Apud eundẽ ex modo OPT. Τλαίην, habemus per reduplicationem factũ ETIAM Τετλαίην: sicut modus IMP. Τλάθι, ex quo per reduplicationem fit Τέτλαθι. vt apud Hesiodum, Μή ποτε θλομβρὴν πεπίων θυμοφθόρον αἴθρῃ Τέτλαθ' ὀιεοδίζειν. Vsus est Homerus quoque, Iliad. α, Τέτλαθι μὴ τρέμε μοῦ καὶ ἀάσχεο, κνδιόων περ. Idẽ modi IMPER. Τλῆθι (quæ vox ex Apollonio affertur) habet pluralẽ Τλῆτε, Il. α, Τλῆτε φίλοι, καὶ μείνατ' ὀδυ χρόνον. Obseruandum est porro, in hisce Homeri locis alium esse vsum imperatiui τέτλαθι, itémque τλῆθι, quàm sit in illo Hesiodi. Illic enim videmus infinitiuo iunctum esse imperatiuum τέτλαθι, sicut & in præcedentibus exemplis hanc constructionem istud verbum habet, pro verbo Sustineo, iuncto itidem infinitiuo: at hîc Τέτλαθι est Perfer, Patere: itidémque Τλῆτε, Perferte, Patimini, vel Perpetimini. Nisi quis malit Durate: vt dixit Maro, Durate, & vosmet rebus seruate secundis. Sic in illo altero versu, Τέτλαθι καὶ ἀάσχεο, lubenter reddiderim ex Nasone, Perfer & obdura. (Apocope autem facta dicitur ETIAM Τέτλα pro τέτλαθι) Habet porro reduplicationem itidem INFIN. Τετλάναι pro τλαῖναι, Pati, Sustinere: ET Τετλάμεναι Æolicè, ET Τετλάμεν, Ionicè. At PARTIC. Τλαὺς exponitur & Patiens & Passus: Sustinens, & Qui sustinuit. Alterum verò participium EST Τετληκὼς, pro quo dicitur ETIAM Τετληὼς, detracto κ, quod licet præteriti sit temporis, existimatur tamẽ præsentis significationem habere apud Homerum Odyss. σ, & alibi, πετληότι θυμῷ. Nisi malimus dicere nominis vsum præstare, sicut apud Latinos interdum Patiens & Tolerans. Cæterùm ex nominibus hinc deriuatis quædam α habent, plura autem η. Habent α tria COMP. Τλάθυμος, (pro quo ETIAM Τλήθυμος, quod Hesychius exponit ἰσχυροκάρδιος. vt vicissim pro τλήμων, inuenitur τλάμων, de quo tamen non hîc, sed in τλήμων, dicere constituí. Ac possit certè alicui videri τλήθυμος præcedere, sicut & τλήμων: eodémque modo in vtroque literam α ex linguæ Doricæ vsu esse, non ex deriuatione) ET Τλασίφρων, ET Πολύτλας. quorum duobus prioribus significatur Cui est animus patiens, Cui est mens patiens, Patiens laborum, seu tolerans, Qui ad labores seu pericula non facilè animum desponder. Atque vt videmus in Τλάθυμος includi nomen θυμὸς, sic meminisse debemus datiui θυμῷ quem habuimus suprà post τέτληκας, in quodam Homeri loco. Quod autem ad Τλασίφρων attinet, ex παλασίφρων magis vsitato per syncopen est factum. Extat certè illud apud Hesychiũ, qui τλασίφρονα exponit ὑπομονητικόν. At tertium illud Πολύτλας significat Multa passus seu perpessus, Multis miseriis conflictatus. Quod epithetum Homerus sæpe Vlyssi tribuit. Sic Sophocles de eodem, ὁ πολύτλας αἰήρ. Huic adiici posset Ἄτλας, de quo in Τάλας. Habent autem η composita sequentia, aliáque item deriuata simplicia. De quorum vtrisque vt ordine dicatur, sciendum EST Τλημαθεῖν reddi, Miserum esse, Miseris conflictari, In laboribus versari. quòd Hesych. τλημαθεῖν exponat παλαιπωρεῖν, & πονεῖν. Sed non dubiũ est quin hæc expositio magis conueniat VERBO Τλιπαθεῖν, facto ex nomine Τλιπαθὴς, & illi τλημαθεῖν alia quærenda sit: si modò vsquam reperitur τλημαθεῖν. Nam quod ad Hesychii locũ attinet, ibi Τλιπαθεῖν pro τλημαθεῖν reponendum esse, persuasum habeo. Non ignoro tamen, in v. l. legi ETIAM Τλημαθάω, & reddi, Assuesco miseriæ: sed absque vllo testimonio. Quod verò attinet ad nomen ADIECT. Τλιπαθὴς, sciendum est eo, licet potius poetico, vsum esse Basilium: apud quem Bud. reddit, Patiens laboris, item Calamitosus. Additque esse hominum epithetum, propter varios casus quibus obnoxii sunt. Hesych. expon. ὑπομονητικὸς, Suidas autem ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν. Quem sequendo, dicendum fuerit (vt opinor) τλιπαθὴς esse τῷ δὲ τὸ τλῆναι ἐν τῷ πάσχειν, Qui patiens est in iis quæ patitur, Patienter ferens quæ patitur. Sed scribitur ETIAM Τλαιπαθὴς, cuius vocatiuus τλαιπαθὲς apud Hesychium extat, exponentem παλαίπωρε. atque ita τλαιπαθὴς fuerit etiam Ærumnosus, Calamitosus. Ab illo porro nomine adiectiuo τλιπαθὴς, est & SUBST. Τλιπαθεία, quo significatur itidem Patientia, necnon Ærumnositas, si hoc substãtiuum ex Ærumnosus mutuari fas est. Redditur alioqui & Miseria, quod nomen minus est significãs. AT VERO Τλιπόλεμος proprium nomen est filii Herculis à Sarpedone interfecti. Quòd si ad compositionem respiciendo, significatio eius rãquam appellatiui inquiratur, significabit In bello patiens, seu Patiens laborum bellicorum. Esse autẽ τλιπόλεμος per syncopen dictum pro τλησιπόλεμος, tradit Etymol. Quem hoc scribentem respexisse crediderim ad alia huius generis composita. Ex quibus EST Τλησικάρδιος, cuius significatio eadem est quæ & τῷ τλήθυμος, suprà, seu τλάθυμος. Extátque illud τλησικάρδιος apud Eust. initio paginæ 593. Cum quo eandẽ significationẽ habet παλακάρδιος, col. seq. COMP. Τλησίπονος, Patiens laboris, Laboriosus. Sed ab Hesychio exponitur non solùm καρτερικὸς, verùm etiam παλμηρὸς, Audax. Venio ad deriuata simplicia, primũ dans locum nomini SUBST. Τλῆπς, ειος, ἡ, Patientia, Tolerantia. Itẽ, Audacia. πάλμα, θράσος, Hesych. Huic subiungo ADIECT. Τλητὸς, id est Tolerabilis, Qui talis est vt tolerari possit, seu ferri. Eurip. Medea, Οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι. Sed & actiua legitur significatione positiũ, pro Tolerans, seu potius Patiens. (nam hoc potius quàm illud, sine adiectione ponitur) Iliad. ω, vers. 49, Τλητὸν γὰρ Μοῦσαι θυμὸν θέσαν αἰνοθρώποισιν. Sic apud Hesych. habemus τλητὸν exposito ὑπομονητικῶν. Nisi fortè scripsit τλιπὸν, ὑπομονητικὸν, ad hunc ipsum locum respiciens. Habet autem τλιπὸς tria composita: quorum primum EST Ἄτλιπος, ου, ὁ & ἡ, ET Ἄτλαπος Doricè, sonans Intolerabilis, Intolerandus. Hom. Iliad. ι, Πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄρισοι. Vnde VERB. Ἀτλιπέω, ῶ, ET Ἀτλαπῶ Doricè, quod tamen est potius Tolerare non possum, seu perpeti, (sequendo significationem nominis τλητὸς, de qua posterius dictum fuit) quàm Intolerabilis sum. Eustath. ἀτλητοῦν expon. apud Soph. μὴ ἔχων τλήμων εἶ. Hesych. remotiores etiã significationes affert, quas apud eum vide. (At verò SUBST. Ἀτλησία, quod est potius tanquam à secunda præteriti persona formatum, vt τλητὸς à tertia: redditur Intolerantia, Impatiẽtia: quum dicatur de illo qui tantis malis premitur vt ferendo non sit) Secundũ autem compos. EST Διίτλιπος, Toleratu difficilis. Tertium compos. EST Πολύτλιπς, idem quod πολύτλας suprà. Sed exponitur & per præsens, Multa patiens. Dicitur ETIAM Τλιπικὸς, Tolerans, Patiẽs, Qui est eiusmodi vt facilè pati queat. Et hinc deductum ADVERB. Τλιπικῶς, Toleranter, Patienter. Philo de vita M. libro 1, τλιπικῶς ὑπομένειν. Quod autem omnium maximè est vsitatum NOMEN Τλήμων, accipitur itidem pro Patiens, (Hesychio quoque exponente ὑπομονητικὸς) nonnunquam non simpliciter pro Patiens, sed & pro Audax, Fortis. vt τλήμων θυμὸς Vlyssis apud Homerum exponitur θοῦπλμος. Pro qua expositione facit quidam huius poetæ locus Iliad. κ. vbi quum dixisset, Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὁμιλον Τρώων: subiungit, αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐπόλμα. Interdum verò τλήμων est etiam πολμηρὸς, Audax. atque ita τλημονεστάτη apud Sophoclem in Electra exponitur πολμηροτάτη, Audacissima. vt alibi τλήμων, non solùm πολμηρὸς, verùm etiam αἰαιδὴς. Sæd sæpe pro Miser, Ærumnosus, Calamitosus: vt certè patientiam in ærũnis & calamitatibus exerceri scimus. Vult tamen Eustath. hunc nominis τλήμων vsum esse tragicorum: frequentissimum saltem apud eos esse negare queat nemo. Affertur certè ex quodam eorum nomen hoc, præcedente particula ἰώ: videlicet ἰὼ τλήμων, pro Heu me miseram: & ex Epigramm. ὦ τλῆμον pro O miser. Et τλημονεστέρα ὁδὸς ac τλημονεστάτη, Eurip. Medea, Ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, Καὶ πειράσω πέμψω τλημονεστέραν ἐπὶ Παῖδας. Verùm apud tragicos legitur ETIAM Τλάμων. vt apud Eurip. in Medea, ἰὼ τλάμων ἰὼ κακοτυχὲς γυῖαι. Habet autem hoc τλάμων literam α ex Doricæ linguæ consuetudine sumptam, sicut & ἄτλαπος, potius quàm ex deductione. Extãt porro & compos. hinc NOMEN Παυτλήμων, & DOR. Παυτλάμων, apud Sophoclem in Electra, p. 87, Omnino miser, seu infelix, Omnibus modis miser, Miserrimus, Infelicissimus. ITEM Πολυτλήμων, apud Homerum, quo significatur Multùm patiẽs. Vel, Qui magna patientia aduersus varios fortunæ insultus est armatus. Itẽ Multùm miser, vtpote qui multa sit perpessus.

Vt verò tandem veniam & ad cõpos. VERBA, ἀΝΑτλάω, SIVE Ἀτάτλημι, est Perfero, Perpetior: idẽ quod simplex τλάω seu τλῆμι, nisi quòd præpositio videri possit intendere significationem in hoc cõposito. Sic certè Perfero & Perpetior aliquo modo intendunt significationem simplicis Fero & Patior. Vsus porro vtrisque compositi est non in carmine tantùm, sed etiam in prosa, quòd simplex sit πιιπκώτερον. Xenoph. Pæd. 1, πόνον ἀνατλῆναι. Gregor. μεγάλους ἀτατλάντες ἀγῶνας καὶ ἄθλους. Et ante hos Homerus dixit Odyss. ξ, — ᾧ ὁπόσα κήδε' ἀνέτλης. ITEM Διατλάω SIVE Διάτλημι, itidem Perpetior, Perfero. ET Ἐπιτλάω, SIVE Ἐπίτλημι, idem. Iliad. ψ, vers. 591, Τῷ πι ὀπιτλήσω κραδίη, Quamobrem animus tibi ista toleret & perferat. Itidem Vlysses Il. 7, v. 217, quum dixisset Achilli, σε μάλα πρὸς βάλλεσθαι ipsum, quoniã πολλῷ πρέσβυτερος γενόμην (inquit) καὶ πλείονα οἶδα, subiungit, Τῷ πι ὀπιτλήσω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. vbi certè Eustathius videtur existimasse accipi pro ὀπομενάτω. ET Ὑποτλάω SIVE Ὑπότλημι, Suffero, Sustineo, Subeo. Vnde in Epigramm. ὑπετλῶ, Sustinui.)

(C. Ταλαεργὸς, Qui patienter & constanter opus facit, Patiens & infractus in opere faciendo, Patienter laborem subiens ac perferens. τλιπικὸς, τλῆναι δυνάμενος πρὸς πᾶν ἔργον, vt Etymolog. expon. Muli epitheton, vt apud Homerum Iliad. ψ. Ἡμίονον παλαεργὸν ἄγοντ'. Et Hesiod. Erg. 2, vers. 409 & 415, οὐρέας παλαεργοὺς. Vide & apud Erasm. in Chiliad. Muli Mariani.

C. Ταλακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (idem quod τλησικάρδιος suprà) Qui corde patienti est, Qui patienti & infracto animo ærumnas & subit & perfert seu sustinet: ideóque Fortis, Magnanimus. vt apud Hesiod. Διὸς παλακάρδιος υἱός.

C. Ταλαπαθὴς, Qui incommoda ærumnásque & infortunia patiẽter sustinet. Vel etiam, Cui multæ ærumnæ patiendæ veniunt, Ærumnosus, Calamitosus, Miser: idem quod τλιπαθὴς. Affertur ex schol. Aristoph. in Auibus. Itidem & Suidas παλαπαθὲς habet, quod expon. παλαίπωρε. At suprà habuisti τλαιπαθὴς cum αι.

C. Ταλαπείριος, Qui multas ærumnas expertus est, Miser, Ærumnosus. Odyss. ξ, ἰκάνῃς παλαπείριος: quod exponitur παλαίπωρος, seu ὁ πολλὰ πετληκὼς καὶ πολλῶν πεπειραμένος.

C. Ταλαπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Luctus patiens, Qui luctum patienter fert, seu simpliciter Patiens, Tolerans. καρτερὸς,)

ὑπομονητικός. Odyss. ε, vers. 222. Εἰ δ' αὖ τις ῥάψῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, Τλήσομαι ἐν στήθεσιν ἔχων τὰ λαπαρὴ δῶρα. A

C. Ταλάφρων, idem quod παλαιάρθιος, Qui patienti & infracto pectore est, Constanti & inuicto pectore in perpetiendis ærumnis. Vide Ταλασίφρων paulo post.

C. Ταλαίμοχθος, Patiens ærumnarum & laborum molestorum. vel Ærumnosus. Affert Eustath. ex recentioribus inter ea quæ ἱστορεσλαμβάνοισι, vt est μεσοπόλιος, & similia.

C. Ταλαιπέλεος, itidem pro παλαίμοχθος, seu παλαίπωρος, affertur ex Odyss. η, quod tamẽ in heroicum versum admitti nequit, ideóque παλαπέλεος scribẽdum. In iambo aut alio metri genere posiet fieri. B

C. Ταλαίπωρος, ου, ὁ, idem. de quo suprà in Πῶρος, cum suis deriuatis.

C. Ταλαίφρων, idem quod παλάφρων: seu idem quod παλαπέλεος, id est Multas ærumnas expertus. Affertur enim ex Soph. παλαίφρων γυῖαι, pro ἀθλία, misera: pro quo fortasse scribendum παλάφρων.

C. Ταλασίφρων, idem quod παλάφρων, Qui animo patienti est, Cuius pectus omnia tolerat, nec vllis ærumnis vincitur, sed pertinaciter eis resistit. καρτερίφρων, καρτερικός, ὑπομονητικός. Iliad. δ, Δεινὸν δ' ἔβαχε χαλκὸ ὅτι στήθεσιν αἶπος Ὀρτυγόμου· ὑπό κεν τὰ λασίφρονα θῶρ δέος εἷλεν, metus corripuisset vel fortissimum virum, & ærumnas patienter subire suetum. Idem Homerus & παλάφρων hac signif. vsurpat, Il. ν, — ὅστ' ἐφόβησε τὰ λάφρονα θῶρ πολεμιστήν. Quo sensu & παλαύενος. C

Τάλασις, εως, ἡ, Patientia, Tolerantia, v. l. ἀμφοτόρεως.

Ταλαύενος, ου, ὁ, idem quod παλάφρων seu ταλασίφρων, Patiens ærumnarum & laborum, Qui forti & inuicto animo labores & ærumnas subit ac sustinet. Hesychio non solùm ὑπομονητικός, sed etiam πολυμηρος, id est Audax. Iliad. ε, vers. 289, Αἷμα τε δῶσ' Ἄρηα, τὰ λαύενον πολεμιστήν. Qui versus legitur & Iliad. υ. Aristoph. Acharn. Ὁ δεινός, ὁ ταλαύενος, ὃς τὼ χυρὼνα Πάλλει. vbi schol. exp. ὑπομονητικός, καρτερικὸς ἐν τῇ μαχῇ. Itidémque in Pace, non ita procul ab initio. D

Ταλαὸς, οῦ, ὁ, idem cum ταλαίπωρος & παλαίμοχθος, id est, Cui multæ ærumnæ & miseriæ subeundæ ac tolerandæ sunt, Miser, Ærumnosus. Aristoph. Auibus, — ἐφημέρεοι, ταλαοὶ βροτοί, αἰέρες εἰκελόνειροι. vbi schol. expon. πληπαθεῖς, annotãs quosdam legere ἐφημέρεοί τ' ἀλαοί: quod minus probo. Vtitur & Herodot. apud quem Valla interpr. Calamitosus. ‖ Hesych. ταλαὸν exp. ὑποστατικὸν, ἰσχυρὸν βίαιον. vt idem sit cum ταλαύενος. E

Τάλας, αινος, ὁ, idẽ. Aristoph. οἴμοι τάλας, Heu mihi misero. Idem in Pluto, αἰ τάλαν, Heu te miserũ, O miserũ te & ærumnosum. Vbi nota vocatiuum τάλαν: quo & Hom. vsus est, Od. τ, Ἀλλ' ὄξελθε θύραζε τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄπισσο. Videtur autem & per quendam cõtemptum alicubi dici: vt quũ Gallicè dicimus Poure malotru. F O E M. Τάλαινα, Misera, Ærũnosa. αἰθλία, παλαίπωρος. Eurip. Med. Τάλαινα, ὡς ἄρ' ἤδη πέφυκ' ἀνόσδαρος, ὁ misera. Aristoph. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, O miseram me ob istã contumeliosam iniuriam. Vel, Huius contumeliæ causa. Et C O M P. Παντάλαινα, Omnino misera & ærumnosa: παναθλία. Eurip. Item fœmina fœminam alloquẽs vtitur V O C A T I V O Τάλαν, quũ tamen deberet dicere τάλαινα, O misera: quem vsum quũ habet istud τάλαν, putatur παρέλκειν. F

C O M P A R Ταλαίτερος, Miserior, Ærumnosior: S V P E R L. Ταλαίπατος, Miserrimus, Infelicissimus. Aristoph. Ταλαίπατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνει μοι δεκεῖς. Idem in Pluto, Ταλαίπατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν; In eadem fabula, — πόσου χρόνου, ταλαίπατε. Ex quo παλαίπατος facta aliqua literarum trapositione & electione, factum esse P V T A T V R Ταίπαλος. vt apud Platonem in Cratylo Socrates ait, τοῦ δὲ Ταίπαλω καὶ πᾶς αἰνιγμὸς τοῦτο τοῦνομα ὀρθῶς καὶ κατ' φύσιν τεθεῖσθαι, εἰ ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα: quippe cui adhuc viuo δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινά, & ad extremũ patriæ vniuersalis euersio: mortuo autem, ἐν ᾅδου ἡ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου τιμωρία παλαία θαυμαστή, ὡς συμφώνως καὶ ἀπεχθῶς τοῦ ὀνόματος ἔοικεν. Quibus subiungit, ὥσπερ αἰ εἴ τις βουλόμενος ταλαίπατον ὀνομάσαι, ὑποκρυπτόμενος ὀνομάσειε, καὶ εἴποι αὐτ' ἐκείνου ταίπαλον. Innuit igitur Ταίπαλον dictum quasi παλαίπατον, G

ob multas ærumnas & miserias quibus fuisse vexatus fertur. At παιπαλεία finxisse videtur vt alluderet ad παλαιπία, & τὸν ὑπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταιπαλείαν dixisse τὸν λίθον τὸν ὑπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ οἱονεὶ παλαιπυόμενον. Fertur enim et Iupiter, ne appositis epulis vesci auderet, saxum ingens iamiam casuro simile supra verticem suspendisse: vt Maro canit, Quos super atra silex, iamiã casura, cadẽtiq; Imminet assimilis. Qua de re vide plura apud Erasm. in prouerb. Tantali Lapis. Vide apud eundem Tantali opes, Tantali pœnæ. V N D E Ταντιλίδης, Tantalides, Tantali filius. Euripid. verò Ταντιλίδας in Oreste vocauit τοὺς Ταντάλου ἀπογόνους. I T E M Ταντάλειος, Tantaleus. vt Ταντάλειος Ρέλοψ apud Eurip. Pelops Tantali filius. At Ταντάλειοι ζωαὶ appellat Greg. Naz. in epistola quadam ad Basil. fratrem, vitam solicitam ac periculis expositam, vt tradit Erasm. in prou. Tantali lapis: apud quem vide & de Tantali hortis. Vide & Suidam, & Athen. lib. 7, & Homerum Odyss. λ, vers. 580, & Virgil. Æneid. 6. I N D E E T Ταιπαλίζω A C Ταιπαλόω, deriuata esse videntur, quanuis significationem habeant magis remotam. nam Hesychius ταιπαλίζεται exponit. σαλεύεται. vt Ταιπαλίζεσθαι fit Tantali in modum σαλεύεσθαι, qui fingitur ἀεὶ πιπτάσθαι, & in palude σαλεύεσθαι. Apud Sophocl. autem in Antigone, p. 219. αὐτίτυπος δ' ὅτι γαῖ' πίσε ταιπαλωθεὶς πυρφόρος, Schol. ταιπαλωθεὶς expon. δίωπιαχθεὶς αὖθις κατω, δίωσθεὶς: quam suam expositionem confirmat hoc Anacreontis loco, μελαμφύλλῳ δάφνα χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταιπαλίζει. Vbi fortasse ταιπαλίζειν dicitur qui aliquem vel aliquid cogit οὐδεὶ πλάσαι ictu impulsuve suo: vt lapis Tantalo imminẽs eum, carpere cibos conantem, recedere & aquas repetere cogit. At Ταιπάλου τάλαντα ταιπαλίζεται Suid. in diuitẽ prouerbio iactari scribit, inde quòd Tãtalus fuisse ditissimus perhibetur. Sed pro ταιπαλίζεται reponendum ταλαντίζεται ex vet. codice. Apud Hesychium legitur E T I A M Ταιπαλάσσεται δάκρυα, quod exp. σείει δάκρυα. Sed illud magis adhuc remotum est quàm superiora. B

I T E M Ἄτλας dicitur pro τάλας, per αἰαγραμματισμὸν, vt ἤερα pro ἀήρ, & similia: sicut Eust. tradit, pag. 46. Sic idem pag. 1390, εἰ δὴ καὶ αἰεγραμμάτισται ἀπὸ τοῦ τάλας ὁ Ἄτλας, τοῦτέστιν μὴ εἰπεῖν, οὐ ταὐτὴν δὲ ὑποκείσεται. Vbi & alias duas etymologias affert, nimirum Ἄτλας dictum esse vel παρὰ στέρησιν τοῦ μὴ τάλας εἶναι, vel ὅτι πατικῶς quasi πολύτλαιτα. Quod postremũ magis probo. nam καρτερόπονος fuisse ac πολύτλαιτα, vel ex eo perspiquũ est quòd cælum fingitur sustinere humeris. Quamobrem rectè ab Ouid. dicitur Validus, à Virgil. Durus, à Val. Flacco Ferreus: quòd tam robustus sit ac validus vt vel ipsum cælum sustineat ferrea suorum humerorum duritie. Rursum ex ipsa re à Virgil. dicitur Cælifer. Homerus Odyss. α, Ἄτλαντος δυσετηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης Πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακρούς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. Item Ἄτλας τὸν οὐρανόν, l. ὑποτείνων. proueibio dicitur de iis qui sese magnis & molestis inuoluunt negotiis, ipsique sibi malum accersunt: inquit Erasm. ex his Suida, ὅτι τοῦ μεγάλου βαρύμαστι ὑποβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων. Sed Suidam hic ὑποβαλλομένων potius scripsisse crediderim. Ἄτλαντας vocãt etiam statuas Atlantis, seu statuas quæ Atlantis modo cælum sustinẽt, aut aliud quippiam apud architectos. Athen. lib. 5 ἄτλαντες τὸ θεωρεῖν τὸν ναοῦ ὀκτὼ ἑξαπήχεις. Vitruu. lib. 6, c. 9 Ite siqua virili figura signa mutilos aut coronas sustinent, nostri telamonas appellant: cuius rationes, quid ita, aut quare, ex historiis non inueniuntur. Græci verò eos ἄτλαντα vocitant. Atlas enim historia formatur sustinẽs mundum, ideo quòd is primùm cursum solis & lunæ, siderumque omnium ortus & occasus, mundique versationum rationes, vigore animi solertiáque curauit hominibus tradendas: eáque rea pictoribus & statuariis deformatur pro eo beneficio sustinens mundum: filiáque eius Atlantides (quas nos Vergilias, Græci autem πλειάδας nominant) cum sideribus in mundo sunt dedicatæ. Hæc ille. Ennius verò apud Seruium, superiorẽ etiam Atlantem cæliferum, Telamonem vocari dicit: ita vt

ἄτλας & τελαμὼν synonyma sint & quum de nomine proprio dicuntur, & quum de signis architectonicis, quæ mutulos aut coronas sustinent in modum Atlantis humero cælum gestãtis. quorum prius discimus ex Ennio, posterius ex Vitruuio. Item ἄτλας dicitur extrema colli vertebra, quæ ipsum colli pondus sustinet. Poll. libro 2, de collo & vertebris eius loquens, περιπλησίων δὲ ὄντων τῷ ὀστῷ τούτοις τεταγμένων, ὁ τελευταῖος, ὡς ἀχθοφορῶν, ἄτλας ὀνομάζεται. ‖ Est Ἄτλας montis quoque nomẽ, οὕτως ὑψηλοῦ ὥστε καὶ λέγεται τοῖς κορυφαῖς ψαύειν τὸν οὐρανοῦ, vt tradit Pausan. in Atticis, pag. 25. De quo multa Plin. tum alibi tum libro 5, cap. 1, vbi dicit elatum esse super nubila, & è mediis arenis in cælum attolli. Cuius montis accolæ populi dicuntur Ἄτλαντες, vt Eustath. scribit. Herodotus hos Atlantas vocauit & Nasamonas, vt testatur Pausan. in Attic. pag. 25. Idem Herodot. libro 4, dicit hos ex omnibus hominibus solos esse ἀνώνυμοι: omnes enim vno quidem nomine vocari Ἄτλαντας, sed singulis propria nomina nõ esse. Vbi & ipse tradit gentem hanc appellatam esse à monte, quem ita ὑψηλὸν prædicari ὡς τοῖς κορυφαῖς αὐτοῦ οὐχ οἷά τε εἶναι ἰδέσθαι: quoniam videlicet οὐδέκοτε αὐτοῖς ἀπολείπει νέφεα, οὔτε θέρεος οὔτε χειμῶνος: ideóque κίονα τὸν οὐρανοῦ οἱ ὅδε χώρεοι λέγουσιν εἶναι. Ipsa autem regio D I C I T V R Ἀτλαντία, cuius Plin. quoque meminit. Mare quoque eum alluit, quod propterea V O C A T V R Ἀτλαντικὸς ὠκεανὸς, de quo Aristot. in lib. De mundo, & Plin. libro 5, cap. 1. At Ἀτλαντικὸς λόγος, siue Ἀτλαντικὸς μῦθος, & Ἀτλαντικὴ ὑπόθεσις, Sermo seu fabula de Atlante, cui interfuisse Solonem in Ægypto apud sacerdotes, Plutarch. tradit in ipsius vita. Vbi de Atlante cælifero intellige: V N D E E T Ἀτλαγενὴς, Atlante genitore satus: vt apud Hesiodum, initio libri 2 Ergων, Πληϊάδων ἀτλαγενέων, Pleiadum Atlantigenarum, quas Virg. quoque Atlantidas vocat, itidémque Vitruu. in loco paulo suprà citato: quod patronymicum est à N O M. S I N G. Ἀτλαντὶς, Filia Atlantis. Filius verò eius diceretur Ἀτλαντιάδης. ‖ Hesychio ἄτλας est non solùm ὁ ὠμοφόρος, id est Qui humeris aliquid baiulat in modum Atlantis cæliferi, sed etiam ἄπλους, ἀπαθὴς, & ἡ διοῦσα ἀθεία ἕως τοῦ πυλῶν. B C D E

Porrò ex nomine Τάλας est & V E R B. Ταλαίζω, Miserum & ærũnosum voco. vt Suid. παλαίζει exp. ἄθλιον ὀνομαλεῖ: seu ὀλοφυρτὸ Ὦ τάλαν, aut Ὦ τάλαινα: quemadmodum ὀρτιαίζειν est ὀλοφυρεῖν τὸ Ὀρτιαῖε. Idem verò Suid. παλαίζει expon. etiam θρηνεῖ, sicut & Hesychius. Vt παλαίζω sit Defleo & lamentor veluti miserum, aut etiam Defleo & deploro miserias, eásque vel meas vel alienas. I T E M Τάλαντος apud Hesychium legitur, & exponitur παλαίπωρος. Quod minus suspectum reddit series alphabetica, positum videlicet inter τάλαντον & ταλαντώσαι. Et τάλαντα eidem sunt τὰ ἀτυχήματα: forsan pro ταλαίπωρα. F

T A' Λ A N T O N quoque eiusdem cum τάλας originis esse, vel etiam ex illo ipso deriuatũ, creditur, τοῦ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τῶν ἐρχαλείου, καὶ τὸ οἱονεὶ φερέπονον: quemadmodum & πρυτανὴν dicta existimatur τοῦ τὸ τῆς βαρύμασι βυέσθαι, id est καταπονεῖσθαι, inquit Eustath. Est autem τάλαντον, instrumentum σταθμικὸν, cui pondera appendunt, seu quo ponderant. id est Statera, Libra: vel etiam, Trutina, Lanx: quæ tamẽ duo propriè pars sunt τοῦ σταθμικοῦ ὀργάνου, interũ verò pro ipso instrumẽto integro ponuntur. Pro lance & parte σταθμοῦ accepit Homerus Iliad. μ, vers. 433, Ἀλλ' ἄχρι, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα ἠΐεμον ἀμφὶς ἀείρει, Ἐσσάζουσ'. Et Iliad. θ, vers. 69, Καὶ τότε δὴ χρύσεα πατὴρ ἐτάνυσε τάλαντα· Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. id est bilances: quarum lancium alteri imponebat fortunam Troianorum, alteri fortunam Græcorum. Qui versus leguntur & Il. χ, vbi Hectorem & Achillem committit idem Iupiter. Et Iliad. τ, vers. 223, — ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. Lycophronem autẽ τάλαντον vocasse αὐτὸ τὸ ὄργανον τοῦ σταθμοῦ, tradit Eust. pag. 740. Sic & Aristophan. Καὶ γὰρ τὰ ταλάντω μεθυσικὴ σταθμήσεται, id est ζυγῷ. ‖ Interdum verò τάλαντον dicitur idipsum quod lanci imponitur ponderandum, G

& nominatim pondus 125 librarum, vt Hesych. ex Epiphanio tradit. Idẽ Hesych. dicit etiã esse ὁλκὴν λιτρῶν ἑκατὸν, vel ἑκατὸν εἰκοσιπέντε, vel ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε, vel πεντακοσίων, vel χιλίων ἑκατὸν πεντήκοντα δύο. Nam diuersa talentorum genera fuere: vt Hebraicum, Ægyptium, Babylonicum, Atticum, Euboicum, Siculum, Ægineticum: de quibus vide B. in libris De asse. Item de talento magno, de talento nummario, de talento ponderali, vide eundem in iisdem libris. (qui etiam docet auri & argenti talenta non fuisse æqualia) Vide apud eundem quæ de talento tradit ex Poll. & Vitruuio. Eust. quoque testatur τάλαντον apud veteres fuisse ἀόριστον: siquidem apud posteriores Atticos εἰς ἑξακισχιλίους σταθμοὺς ὡρισέν: Macedonicum verò talentum fuisse τριῶν χρυσίνους: de quo Diphilus, Φίγυείου βραχύ τι τάλαντον: apud alios denique fuisse ἑπτὰ καὶ εἰκοσιτέσσαρας δραχμάς. Idem annotat τάλαντον aliquando fuisse χιλιάδας κερμάτων ἕξ, idque patẽre ex Athen. qui, vbi scribit Alexandrum magnum in cœnam insumpsisse ἑκατὸν μνᾶς, addit, τὰ πεντακόσια τάλαντα γίνεσθαι Ἰταλικοῦ νομίσματος μυριάδας ἑξακοσίας πεντήκοντα: apud Homerum verò fuisse οὐ μέγα τ. ideóque fieri potest vt Homericum talentum accedat ad Macedonicum, vel ad Dauidicum. nam Dauid vixit circa finem regni Assyriorum: cui tempori proximum fuisse Homerum nõnulli tradiderunt, vt autor est Eusebius. Hom. Iliad. ι, vers. 122, Εἷπ' ἀπύροις πείπεδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Odyss. ω, Καὶ οἱ δῶρα πόρεν ξεινήϊα οἷα ἐοικεν. Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' ἀνεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Plutarch. in Alexand. πεντακισμύρια τάλαντα νομίσματος. Ibidem, πορφύρας Ἑρμιονικῆς τάλαντα πεντακισχίλια. Aliquanto antè, τάλαντα λιβανωτοῦ πεντακόσια dicit Alexandrum Leonidæ præceptori suo misisse. Itidem Aristoph. Vesp. dicit ἐείων τάλαντον κατεπέπωκε, talẽtum lanarum, seu lanarum libras 125. H

C. Ἀμφιτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtranque in partem libramentum habens. Hesych. ἀμφοτέρωθεν ῥέψαι δυνάμενον, id est Quod ab vtraq; parte potest vergere vel inclinare. Quòd si dixisset ἀμφοτέρωσε, exponerem, Quod in vtranque partem potest vergere. In v. l. exponitur Vtrinque libratus: affertúrque ex Gregor. Naz. ἀμφιτάλαντος ὁδὸς itidem pro Via vtrinq; librata. I

C. Ἀνιτάλαντος, Qui paris est ponderis, Æquilibrium faciens, Qui ex opposita lance appensus æquipondium facit: ἰσόσταθμος. Metaphoricè capitur pro eo qui est paris momenti aut ponderis. (nam Latinè quoque metaphoricum est hoc genus loquendi) Et generaliter pro Æqualis. K

C. Ἀτάλαντος itidem dicitur Qui paris seu æqualis est ponderis, Qui in altera lance positus, æquipondium seu æquilibrium facit. Et generaliter Par, Æqualis. ἴσος. Iliad. ρ, vers. 259, Μηριόνης ἀτάλαντος ὀνειαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Iliad. ν, vers. 795, Οἱ δ' ἴσαν ἀρχαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ. Additur interdum datiuus veluti instrumentalis eius rei qua aliquis alicui par & æqualis esse dicitur. vt Phocyl. dixit γυνὴ ἀτάλαντον, Ætate parem, Æqualem, ἡλικιῶτιν. Pro quo datiuo Homerus accusatiuum posuit, subaudiẽs κατά. vt Odyss. β, — Οὐδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, id est τοῦ Διὶ τὴν βουλὴν ἴσον. A T Ἀτάλαντη, nomẽ proprium: pro quo Theocr. Idyll. 3, Docicè D I C I T Ἀτάλαντα. ‖ Ἀταλάντη fuit & triremis nomen, ab Atalante heroide ei impositum. L

C. Δεκάτάλαντος, Qui decem talentorum est, aut decem talenta ponderat. vt δεκατάλαντος λίθος, apud Pollucem libro 9, ex Aristophan. Centauro. V N D E Δεκαταλαντία, ας, ἡ, Decem talenta: δέκα τάλαντα. Poll. ibidem. M

C. Διτάλαντος, Qui duorum talentorum est, Duo talenta ponderans. vt, διτάλαντος σταθμὸς, duorum talentorum pondo. N

C. Ἑκατοντάλαντος, Qui centum talentorum est, Centum talenta ponderans. V N D E Ἑκατοντάλαντα, ας, ἡ, Centum talenta. Poll. lib. 9. O

C. Ἰσοτάλαντος, Qui paris seu æqualis est pondẽtis. Idẽ quod præcedẽtia duo αὐτάλαντος & ἀτάλαντος. seu ἰσόζυγος, ἴσος, ὅμοιος, vt Hesych. exp. synonymum ἀτάλαντος. P

C. Πεντάλαντος S I V E Πεντεπάλαντος, Qui quinque ta

lentorum est, Quinque talenta æquans. vt πεντάλαντος A
ωεσῖξ apud Phalar. in epist. Dos quinque talentorum.
Et Πεντεπάλαντος δίκη, Lis qua de quinque talentis disceptatur. seu Per quã quinq; talentis quispiã multatur. Aristoph. Nub. Εἴ σοι χάφοιτο πεντεπάλαντός τις δίκη. vbi schol. πέντε σε δωκμῴη ζημῶσαι τάλαντα.

C. Πεντηκοντάλαντος, Qui quinquaginta talentorum est.
VNDE Πεντηκοντάλαντία, ας, ἡ, Quinquaginta talenta. Poll. lib. 9. ex Demosth.

C. Πολυτάλαντος, Multa habens talenta. id est Diues. qui enim multa possidet talenta, diues sit oportet. Poll. quoqũe exp. πλούσιος, itidémque Etymolog. id est Diues, Bene nummatus. Item res aliqua πολυτάλαντος, quæ multis talentis æstimatur: vt πολυτάλαντον ωρᾶγμα idẽ Poll. dici scribit τὸ πολλοῦ ὤνιον. Sic Athenæus Aristotelis historiam animalium vocauit opus πολυτάλαντον, quod multis talentis vendatur. id est maximi pretii & multorum nummorum: seu multinummũ, vt Varro multinummos asinos dixit. B

C. Τεπάλαντος, Cui trium talentorum est, aut Tribus talẽtis constans. Item τεπάλαντον substantiuè exponitur Pondus trium talentorum, Tria talenta: SICVT Ἡμιτάλαντον dicitur Dimidium talentũ. vnde apud Poll. lib. 9, τρία ἡμιτάλαντα, & τέσσαρα ἥμισυ τάλαντα, δύο ἥμισυ τάλαντα, ἕξ ἥμισυ τάλαντα: & ex antiquis, ἑβδομον ἡμιτάλαντον, πέμπτον ἡμιτάλαντον. Vbi vide & quædam alia quæ annotat. Affert ibidẽ & hunc versum Homeri, Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ὀλοθώσω. C

Ταλαντᾶος SIVE Ταλαντᾶος, ου, ὁ, Talentum æquans. Athen. lib. 4, in descriptione cõuiuii à Cleopatra instructi, τῇ δ' τετάρτῃ ἡμέρᾳ τάλαντιοις εἰς ῥόδα μιαδὶς ἔδωκε. Item τάλαντᾶος λίθος, Lapis tam magnus vt talenti pondus æquet: vt Vitruu. dicit Machina habens põdus talentũm quatuor millium. Ioseph. De captiuit. Iud τάλαντᾶοι λίθοι τὸ μέγεθος: vbi interpres nimis generaliter Ingentes lapides vertit. Et Apocal. 16. τάλαντα χάλαζα. Item & quæuis alia quæ ingentis vel ponderis vel magnitudinis sunt, τάλαντᾶα dicũtur. vt Alcæus comicus in Endymione dixit τάλαντᾶα νοσημάτων, teste Poll. lib. 9. At ex Aristot. lib. 2 Œcon. affertur τάλαντᾶοις καθιστάναι τοὺς ἐγγύους τοῦ εἴκοσι τάλαντον, Pro talentis sponsores dare viginti talentorum. Vel etiã, Sponsores dare qui viginti talenta ista persoluere possint. D E

Τάλαντάω, ῶ, Libro, Põdero. VNDE Ὑπερταλαντᾶν, quod in lex. meo veteri habetur & exponitur ὑπερβαρεῖν, Præponderare, Ponderis grauitate superare.

Ταλαντεύω, F. εύσω, itidem Libro, Pondero, Appendo. Et pass. τὰ ταλαντεύομενα dicit Eust. ea ipsa quæ ponderantur seu appenduntur, & ad explorandum põdus imponuntur lanci: quæ & ἰσάωρα dicũtur. Pro Appendo, Põdero Lanci impono, accipi potest & in hoc loco Macedonii lib. 2 Epigr. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τάλαντα Διὸς πάγχρυσα πλέοιτο, Οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου. Homerus quoq; Iouem πταίειν τάλαντα ait, & alteri lanci imponere fortẽ prosperã, alteri aduersam, vt suprà in Τάλαντον videre est in duobus locis, ad quos allusit hîc Macedonius. Budæus quoque interpr. Expendere, Appẽdere, Libraréque: hoc est Suspensum tenere, in hoc loco Philonis De mundo, εἰ μὴ δὴ κενόν, πῶς τὸν πλήρη καὶ τὸν ναοὺν καὶ τοῦ ὄντων βαρύτατον, δύρεθη τάλαντεῦον, στερεὸ μηδενὸς ἐπιρειδοντος. Idem affert & hũc locũ Greg. in Carm. Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μόθος ἑρπυστῆρος, (rectius ἑρπυσῆρος) cũ hac exp. Dæmonis solicita versutia nũc me tollit vicissim ac deprimit. nũc enim ad Deũ meditandũ conuertor, nunc ad mundi turbulentiam reuoluor, impositurã mihi facientes fallaci obreptore. Et Diod. Sic. in hist. Alex. ἐτάλαντεύετο τῇδε κἀκεῖσε, ἡ ὥσπῆς ἀναλλὰξ ῥηυομένης, inclinabatur & vergebat huc & illuc vicissim: de pugna quadã quæ ἀμφίδοξον εἶχε τὸ τοῦ ὅλων κρίσιν. Inde ταλαντεύειν τὸ γνώμῳ, (inquit idem) significat Animum vtroque ancipitem esse & alternãtem. Luc. ἐγὼ γὰρ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυπάνη τοῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάττεται, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propensus sum, vt libra in examine stans & æquilibrio. (quod & ἰσορροπία dicitur, nimirum ὅταν ἰσάζῃ τὰ ζυγά. Itidémq; æquilibriũ significãt, quum τὰ ζυγὰ μηδαμοῦ ἀπονεύοντα μήτε κατῤῥέποντα dicunt. at ἐπαινέσω τοὺς τοῦ σταθμοῦ ἀπικλίσεις, ad æquilibrium redigere.) Ταλαντεύεσθαι quoque Alciphron accusatiuo iunxit pro In æquilibrio tenere: vt, ὡς μὲν οὖν τὸν χρυσὸν ὃν ἐπαγγέλλονται, κέχηνα· αὐδροφόνος δ' οὐχ ὑπομένω γενέσθαι· μόνον ὃ πενία συζῶντα χαλεπόν. τοῦτον σὺ τὸν αἵρεσιν ταλαντεύειν. ὅπου γὰρ αἱ ῥέψεις, ὦ γυναῖ, ἅπαξ ἐκεῖσε ἀκολουθήσω, vtram in partem ego vergam, in tua voluntate positũ est. Hæc ferè B. p. 359 Cõment. Paulo aliter Theophyl. epist. 17, ἡ παρθένος δίκην διέφθαρται, καὶ χρυσὸς τῆς αὐθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, velut præponderans dat victoriam. Neutraliter quoque accipitur pro Præpondero. vt apud Philonem libro 3 De vita M. τῇ μὲν δὴ ἐπαλαίπευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια, τῇ δ' αὐπίβελεν ὁ ὁμόρος, hinc enim misericordia & æquitas præponderabant. Itidem in libro De mundo, ἡ δὲ γῆ καταπάτω ταλαντεύουσα, in infimum suo libramento depressa, vt Budæus vertit. qui & pag. 359 Commẽt. citans eundem locum, ταλαντεύουσαν exponit βεβήθουσαν, Pessum euntem, Degrauantem. B

C. ΑΝΤΙταλαντεύω, Rependo, Æquali pondere retribuo: ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι & αὐτοσταθμίζω: vt aurum pro Gracchi capite repensum Cicero dixit in Oratore, & Plinius Auro rependere. Passiua voce vsus est Gregor. in Iulianum inuect. 2, τοῖς εἰρηνοῦσι ωεσεθεῖναι δεῖ τὰ δίκαια τοῦ θεοῦ σταθμία, οἷς αὐτοταλαντεύεται πονηρία, iam dictis addere iusta Dei pondera, & quibus iniquitas rependitur. hoc est, iniquitatis Supplicium. sequitur enim, τοῖς μὲν, αὐτόθεν ἀπαντῶσα· τοῖς δέ, καὶ μικρὸν ὕστερον. Bud. pag. 359. C

Ταλαντόω, ῶ, Fut. ώσω, idem quod ταλαντεύω. Plato in Tim. δεῖ δὲ τὸ μὴ δ' ὁμοίων δυνάμεων μήτ' ἰσορρόπων ἐμπίπλασθαι, κατ' οὐδὲν αὐτοῖς ἰσορροπῶν, ἀλλ' ἀνωμάλως πάντα ταλαντουμένῳ, σείεσθαι ὑπ' ἐκείνων αὐτῷ, Inæqualiter librari, Non ad æquilibrium cum eis ferri. Budæus pag. 359. Idem locus citatur ab Etymologo & in lex. meo vet. vbi ταλαντοῦν & ταλαντεύειν exponitur σταθμίζειν & ζυγοστατεῖν. VNDE Ταλάντωσις, εως, ἡ, Ponderatio, Examinatio quæ fit pondere appenso & librationе. σάθμησις, σῆσις, Suidæ. Apud Hesychium quoque legitur, Ταλαντῶσι, σταθμῶσι, σήσι. quod tamen potest esse etiam tertia persona futuri indicatiui à Ταλαντόω. Poll. ταλάντωσιν apud Antiphanem τὸ βάρος significare ait. D

Ταλαντίζω, itidem Pondero, vt ταλαντεύω & ταλαντόω. Vnde prouerb. apud Suidam, Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται, in hominem diuitem: quoniam Tantalus fuisse πολυτάλαντος perhibetur, id est multa possedisse talenta & fuisse bene nummatus. Sed perperã apud Suid. scriptum est ταταλίζεται pro ταλαντίζεται, quod in meo vet. cod. habetur.

F Τάλαντον quoque ET Ταλασία Eustath. deriuat à τάλαω vna cum τάλας, nulla tamen etymi allata ratione. Est autem Τάλαντον, Lana: Hesychius enim τάλασα expon. ἔρια, lanas. At τάλασα dicitur ipsum lanificium, ἡ ἐριουργία, ἡ ἐρίων ἐργασία, vt idem Hesych. expon. necnon & Suid. qui affert etiam τάλασον pro ἐριουργεῖν, à NOMIN. Τάλασος, Lanifex, Qui lanas tractat. ὁ τάλασα ἐργαζόμενος, id est ἐρια. (Sed perperam apud eum ἱερουργία scribitur pro ἐριουργία, itidémque ἱερουργὸν pro ἐριουργόν. qui error vul. lexicis occasionem dedit τάλασία interpretandi Sacrorum administratio) Eidem τάλασον ἔργον est ἐριουργία. ¶ Alioqui Τάλασος est etiam nomen propriũ iuuenis cuiusdã Romani: cui quũ feliciter cessissent nuptiæ cum Sabina quadã virgine rapta inter alias, factũ est vt in cæteris quoque nuptiis Talasius acclamaretur, vt Hymenæus apud Græcos. Qua de re fusius Plut. in Problem. Rom. pag. 484 & 485 meæ edit. vbi quærit διὰ τί ὁ πολυθρύλλητος ᾄδεται Τάλασιος ἐν τοῖς γάμοις. Ibidem vtitur τάλασίας vocabulo, sic respondens ad illud problema, πόθεν ἀπὸ τῆς τάλασίας; καὶ γὰρ τὸν τάλαντον τάλαντον ὀνομάζουσι. atque adeo ipsa sponsa quum ad sponsi ædes deducitur, εἰσφέρει ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον, εἰς δὲ τὴν θύραν ωεσεισφέρει τῷ ἀνδρὸς, id est Colum infert cum fuso, & lana fores mariti redimit. G

C. Ταλασουργὸς, οῦ, ὁ, Lanifex, Qui lanas tractat. ὁ τάλασα

seu ἔρια ἐργαζόμενος. Sed & fœmin. gen. vsurpari credendum est, & quidem frequentius. si quidem lanas carpere, & nere, fœminis potius conuenit. Apud Suid. ὁ δὲ τοὺς δυνατέρας ἐπιεῖτο πιεῖν τάλασουργοὺς καὶ χερνίπδας. Et apud Athenæum libro 14, ἡ τάλασουργὸν ὠδή, cãtilena lanificarum, seu Fœminarũ quæ lanas tractant: quam vocant ἴουλον, vt ibidem docet. VNDE Ταλασουργία, ας, ἡ, Lanificium: idem quod τάλασία seu τάλασον ἔργον, & ἐριουργία. ET Ταλασουργικός, οῦ, ὁ, Pertinẽs ad lanificas, Qui ad lanificium requiritur. vt τάλασουργικὰ σκεύη, Quæ ad lanificia pertinẽt, vt Cic. interpr. apud Xenoph. in Œconom. Et ἄλληφυλὴ τοῦ τάλασουργικῶν ὀργάνων, idem Cic. apud eundem interpr. In altera parte instrumenta quibus ad lanificia vtuntur. Vbi etiam obiter nota synonymos poni σκεύη & ὄργανα. B

ITEM Ταλασουργέω, ῶ, Lanas tracto, Lanariam facito, Lanarius sum. Xenoph. ἐν δὲ τάλασία αἱ γυναῖκες ἀρχοῖσι τοῦ ἀνδρῶν, διὰ τὸ τὰς μὲν εἰδέναι ὅπως χρὴ τάλασουργεῖν, τοὺς δὲ μή. Vbi nota τάλασίαν vocari τὸ εἰδέναι ὅπως χρὴ τάλασουργεῖν, artem lanariam seu tractandi lanas. Et apud Suid. οὐκ ὄντος ἀπορεῖν τοῖς ὅπλοις ὥστε τοὺς ἄνδρας τάλασουργεῖν παρ' αὐτοῖς. C

Ταλασσῖος, PRO Τάλασος, inserto ι, metri causa. vt τάλασσία ἔργα apud Apoll. Rhod. Lanificia, aut Lanæ. Suid. τάλασσον ἔργον expon. Ταλασουργίαν.

SED ET Τάλαρος eiusdem cum Τάλασον originis esse videri queat: præsertim quũ Ταλασουργικὸν quoque σκεῦος sit, id est vas seu instrumentum quo ad lanificia vtuntur, lanas & fusos in eo reponentes. vt Poll. tradit, libro 10, cap. 28, καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικωνίτιδος σκεύη, Τάλαροις αὖ καὶ κελάθοις ἐρουμένοις· Τάλαρα δ' αὖ καὶ κελάθια· καὶ μὴν καὶ ὅλον ἐφ' οὗ νῆσι. Et libro 7, cap. 10, Τάλασία, Ταλασουργία, Ταλασουργεῖν, τάλαρος. Cui simile exemplum habes suprà in Τάλασσος. Eiusmodi Τάλαροις Horatius Qualos appellat, & Propertius Quasillos, voce diminutiua, quæ respondet potius DIMINVTIVO Ταλάριον, quod ex Poll. paulo antè attuli: itidem pro iis qualis in quibus pensa reponuntur. Verùm non eum tantummodo vsum præstat ὁ τάλαρος, sed etiam cibariis, vuis, aut aliis rebus gerendis aptus est. Homer. Iliad. σ, Πλεκτοῖς ἐν Τάλαροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. Et Aristot. lib. 3 Rhet. ὡήθητε γὰρ αὐτὸν εἶναι συκαμίνων τάλαρον. Et Hesiod. Οἱ δ' αὖτ' ἐς τάλαροις ἐφόρουν ἀπὸ τρυγητήρων, in qualos deferebant acceptas à vindemiatoribus vuas. Virgil. Georg. 2, -tu spisso vimine qualos Colàque prelorum fumosis diripe tectis. Apuleius qualum vocat canistrũ in quo panis asseruatur. Item & premendo lacti formandisque caseis τάλαροι inseruiunt. Poll. libro 7, τὸν τάλαρον ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται: quem ibidem τυροκομεῖον appellat. Et libro 1, cap. 12, τὰ δὲ ἀγγεῖα, γαῦλοι, σκαφίδες, τυροκομεῖα, παρσοί, τυροφορεῖα, καὶ τάλαροι. vbi recenset vasa quibus bubulci vtuntur tum in reponendo lacte, tum in premendo & cogendo ac in caseum formãdo. Qua signif. Theocr. Idyll. 5, — Τάλαρος ὀχδὸν ἔκαπ πληροῖ Τυρῶ. vbi schol. τάλαρος expon. τοῖς καλαθίσκοις ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα. Dixit autem τάλαρος Doricè pro Τάλαροις. Cæterùm præter Τάλαριον est & aliud diminutiuum, NIMIRVM Ταλαρίσκος, itidem quasillũ seu fiscellam significans. vt apud Suid. ex Epigramm. Δημοῦν Ταλαρίσκον εὔπλοκον, quasillum pulchro vimine nexum. Idem Suid. ex Epigramm. affert & τάλαρον φοίνοισιν ὑφασμένον, è iunco textum, vt Columella dicit lunceam sportam. Et rursum ex Epigr. εἰροχόρῃ τάλαρον, lanis gaudentem qualum. nam solebant lanas & pensa in qualis reponere, vt suprà quoque docui. Est autem ei τάλαρος seu ταλαρίσκος, καλαθίσκος, κόφινος μικρός. A B C D E F G

Τάλις quoque eiusdem cum Τάλασον & τάλασσα originis esse videri posse ait Eustath. vt sit quasi τάλασσα ἀσκοῦσα. quoniam nimirum puellæ vsque ad nubilem ætatẽ solebant lanificio exerceri: τάλις autẽ dicitur ἡ μελλόγαμος παρθένος seu μελλονύμφη. Itidem & alibi scribit inde deriuari posse, præsertim quum nonnulli πάλιν exposuerint τάλαιναν: quanuis alii velint esse ὄνομα ἡλικίας νέας. Hesychio quoque est ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη: qui addit, ab aliis exponi γυναῖκα γαμετήν, ab aliis νύμφην. Sed prior expositio, itidémque ea quam Eustathius affert, confirmatur hoc loco Sophoclis in Antig. p. 240, de Hæmone, ἀχνύμενος πάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης, ἀπάτας λεχέων ὑφαλωφῶν, dolens ob mortem Antigones sponsæ suæ iuuẽculæ. Vbi schol. quoque annotat, Æolica dialecto πάλιν dici τὴν ὀνομαζομένην νεῖν νύμφην, afferens hunc locum Callimachi, Αὐτίκα τὴν πάλιν παῖδ' σὺν ἀμφιθαλεῖ. Paulo post dicit Creon ibidem, Τῆς μελλονύμφου πατεῖ λυσαίνων πάρει; appellãs μελλόνυμφον quam chorus πάλιν nominarat. vt satis inde perspicuum sit eum synonyma facere πάλιν & μελλόνυμφον: id quod & Poll. obseruauit. ¶ Rursum Hesychius πολίων exponit ἀθλίων: quod fortassis est à NOM. Τάλιος. H

ITEM Ἄπαλος, quo significatur Tener, Iuuenilis, à θαλάω dictum esse videtur κῆ' τέρησιν, quasi ὁ οὐ δυνάμενος τηλῶαι, qui per teneram ætatem tolerandis laboribus nondum par est: qui nondum est θαλερός. Hesychius ἀπαλοῖς exponit νηπίοις, ἀπαλοῖς, ἁπλοῖς. Vnde ἀπαλὰ φρονέοντα παῖδα Hesiodus dixit puerum puerilia sapientem. Ex quo ἀπαλὰ φρονέω est COMP. Ἀπαλόφρων, cui SYNONYM. Ἀπαλόψυχος, id est Qui puerilia adhuc sapit, Qui puerili animo est, quique (vt aiunt) nõdum reliquit nuces. Quorum prius apud Hesychium legitur, ἀπαλόφρονα exponentem νήπια, ἀπαλόφρονα: alterum autem in Epigramm. Exponitúrque & Imporẽs, Pusilli & angusti animi, Qui est animomolli.

ΤΑΜΙΑΣ, (SIVE Ταμίης Ionicè) Promus condus, Dispensator eorum quæ condenda & promenda sunt: vt qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. (vt ille apud Plaut. Promus condus, procurator peni) Item qui ærario præest. de quo quum dicitur, redditur Quæstor, aut Quæstor ærarius. Hæ tamen significationes epithetis interdum solent distingui, vel etiam genitiuis earum rerum quarum dispensandarum curam gerunt. vt apud Xenophontem Pæd. 4, ἦλθον δὲ ωεὸς με καὶ χρήματων ταμίαι. Demosthenes Philipp. 1, τοῦ χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ πειστὰ γενόμενοι. Isocrates, τοῦ χρημάτων ταμίαν κατέστησε. Et Aristoteles Polit. 6, ταμίας τοῦ ἱερῶν χρημάτων. Et Theophyl. epist. 19, πλούτου σε ταμίαν, οὐ δεσπότην χρημάτων εἶ φημί. Rursum Aristoteles De mundo, ἄλλοι καθεστήκεσαν ωεοσόδων ταμίαι. Et Polit. 5, ὅλως τε αὐτὴν τοῦ σκευάζειν φύλακα καὶ ταμίαν ὡς κοινῶν, ἀλλὰ μὴ ὡς ἰδίων. (Vbi etiam nota copulari φύλακα & ταμίαν) Et Demosthenes ταμίας δημόσιος. id est, ταμίας δημοσίων χρημάτων, Quæstor ærarius, Qui præest publico ærario, Cui demandata est cura dispensandæ publicæ pecuniæ: qui etiam simpliciter appellatur Quæstor: vt quum Ascon. Pædianus ait, Hæc erat prima senatoris administratio, quæstorem fieri, & in prouincia curam gerere publicæ pecuniæ in vsus diuersos erogandæ. Itidem & ταμίας simpliciter dicuntur pro ταμίας χρημάτων. Aristoteles Polit. 6, capite 7, ἀλλὰ μὴν ἀρχὴ ωεὸς τοῦ αἱ ωεόσοδοι τοῦ κοινῶν ἀναφέρονται· παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται ωεὸς ἑκάστην διοίκησιν. καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας. Sic Xenophõ in Rep. Laced. τοῦ χρημάτων δεόμενός τις ἔλθοι, τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀπέπεμπεν ωεὸς ταμίας. Æschines in Ctesiph. ἐλέσθαι τοὺς ὅπως μελησουσόμενοι τοῦ ἔργου ὅτι τὰ τείχη, καὶ ταμίας. Distribuebant & annonam ac stipendia. vt patet ex hoc loco Athen. lib. 11, λαβόντος αὐτοῦ σύπαξιν βασιλικὴν, μεταπεμψάμενος τοὺς ταμίας, ἐκέλευσεν, ἐὰν ωροσαγάγῃται ὁ Σωσίβιος ὅτι τὴν ἀπαίτησιν τῆς συντάξεως, λέγειν αὐτοῦ ὅτι ἀπείληφε. Apud Romanos verò ταμίας olim ξένια etiã τοῖς ωρεσβεύοισιν ἔπεμπον, & νοσούντων ἐπεμέλοντο, & πλουτήσαντας ἐθάπτον ἐκ δημοσίου, vt Plutarchus tradit in Problem. Rom. pag. 490 meæ editionis. vbi non solùm ταμίας vocat, sed etiam ἐπάρχους τοῦ ταμείου: id est, præfectos ærarii. Vide & apud Harpocr. ac Suidam quædam alia. Metaphor. Plato in Tim. dicit, τὸν πνεῦμονα εἶναι τοῦ πνεύματος τοῦ σώματος ταμίαν, id est in corpore dispensare spiritum, veluti quæstor aliquis in aula regis pecunias dispensat in diuersos vsus. Vbi etiam nota additum datiuum: sicut & in hoc loco Gregorii in orat. De baptismo, Χριστὸς γὰρ καὶ τοῦ παθεῖν τοῦ ἑαυτοῦ ταμίας, ὥσπερ τῆς δυνάμεως. Latius etiam extenditur, & modò dispensatorem significat, modò arbitrum, modò administrato-

rem seu præfectum. vt Hesych. quoque ταμίας exponit non solùm φύλαξ χρημάτων, οἰκονόμος, sed etiam διοικητής, πρεσβύτης. Eurip. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ. Thuc. ταμίας τῆς τύχης, Qui in arbitrio fortunam habet, Qui fortunam suo arbitrio tēperat, vt loquitur Petronius. Il. δ, & Iliad. τ, — ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Belli dispēsator inter homines. Seu Cuius arbitrio permissa est dispensatio belli inter homines, Bellorū inter homines arbiter: de Ioue. Et Odyss. κ, de Æolo, vers. 21, Κεῖνον γὰρ ταμίλιν ἀνέμων ποίησε Κρονίων. Et Aristoph. in Nubibus Neptunum vocat πελαγίνης ταμίαν, tridentis arbitrū. At ταμίας τῆς πρεσβέλου apud Demosth. in Mid. significat potius Quæstorem quàm administratorem prouinciæ maritimæ. nam paulo pòst ait, τῆς μὲν πρεσβέλου ταμιεύσας, Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα, quum quæstor esset in maritima prouincia: ταμίας γενόμενος, vt ibidem loquitur. ‖ Ταμίας exponitur etiam Defensor. vt apud Dionys. Halicarn. libro 8, αὐτὸς ἑαυτῷ ταμίας γίνεται, ipse sibi patrocinatur, ac suam causam defendit.

Ταμία SIVE Ταμίη, ἡ, Dispensatrix, Œconoma: Fœmina cui penus cura demandata est, ac promēdorum eorum quæ in præsentes vsus necessaria sunt, recondendorum etiam eorum quæ congesta ac collecta sunt in futuros vsus. Iliad. ω, Ἦ ῥα καὶ ἀμφίπολον ταμίλιν ὤτρυν' ὁ γεραιὸς Χερσὶν ὕδωρ ὀπέχεῦαι. Odyss. γ, Ἐν δὲ μυκὶ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔχευεν. Et Odyss. α, Σῖτον σοὶ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, Εἴδατα πόλλ' ὀπαθεῦσα, χαριζομένη παρεόντων. Itidem Odyss. β, dicit μυκὶ ταμίη, quæ πάντα φύλαττε νόου πολυϊδρείῃσι, nimirum in thalamo in quo thesauri erant reconditi. Xenoph. in OEconom. ὀπισκέψαιτο δὲ τὴν σπουδὴν, πρεσβύτιν δὲ ἀπομεμεθύσῃ τῇ ταμίᾳ, ancillæ penuariæ, Bud. Hesychio quoque ταμίη est ἡ πρεσβύτης τῶν οἴκου διοικήτεια, κελλαρία πιστή, qui ταμίλιν expon. etiam δέσποιναν τοῦ τῶν οἴκου πρεσβεῦσαν. ‖ Idem ταμίαν dicit fuisse etiam ἀρχὼ Ἀθηνῶσι. quo nomine proculdubio intelligit τὸν τῶν ταμίου ἀρχὸν, id est Quæsturam: quæ alioqui potius dicitur ταμεία, à verbo ταμιεύω. ‖ Idem Hesych. ταμίαν expon. & ζωμίαν, multam: forsan quoniam ea à quæstoribus exigi solebat.

Ταμιεύω, F. εύσω, Sū quæstor, Quæstoris munus obeo, seu Quæsturam gero. Aristot. Polit. 3, ταμιεύουσι δὲ καὶ στρατηγοῦσι, καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἄρχουσι. Demosth. ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, qui quæstor erat Philippi naucleri. Idem in Midiam cum genit. τῆς πρεσβέλου ταμιεύσας, Quum quæstor esset seu quæsturam gereret in maritima prouincia, Quum quæstor administraret maritimam prouinciam: τῆς πρεσβέλου ταμίας γενομένος, vt ibidem loquitur. Item, Sum promus cellarius, vt Columella loquitur. Aristoph. Vesp. αἰνάβιδι τυροκνήσι, καὶ λέξον μέγα. σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ‖ Aliquando trāslitiuum est, & significat Condo, Recondo, In conditorio seu repositorio asseruo, In penuaria cella repono: θησαυρίζω. In qua signific. vsurpatur non actiua tantùm vox, sed & passiua, ac media. Lucian. ταμιεύου τἀργύριον, Reconde pecuniam. Philo De vita M. libro 1, πρεσβεία τὸ πρὸς πλέω χρόνον ταμιεύσασθαι τὰ ὀπτήδεια, in prouisionem penoris diuturniorem, vt Turn. vertit. Item Lysias in orat. contra Nicomachum scribam, ἐκ τῆς τοῦ χειρὸς πεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, Hui⁹ manu leges scriptas in scrinis condidimus. At planè metaphoricū est apud Synes. epist. 49, ποιητικῇ γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκε ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, in perpetuis condere monumētis & cōseruare, vt B. interpr. Lucian. ἐς τὸ ἄμεινον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἔγχολόν ἅνα μνήμλω διαφυλάττειν, In crastinum recondere odiū. id est, Recondere odium in pectore quod postridie euomas. Itē & generalius ταμιεύεσθαι aliquid dicitur aliquis pro Recondere quod in futurum promat, seu In tempus futurum reiicere, vt Bud. interpr. tum in præcedente Luciani loco, tum in hoc Gregor. De baptism. σώματα μὲν πρεσκαθαίρειν, ψυχῆς δὲ κάθαρσιν ταμιεύεσθαι, in tempus mortis differre. Et in hoc Basil. epist. ad Eustath. φημὶ δὲ χρῆναι, διδόντα μὲν τὰ ἀγαθὰ τῷ θεῷ χάριν εἰδέναι, ταμιευομένῳ δὲ μὴ διεχρᾶίνειν. Itidem ἀποτίθεσθαι vsurpauit Pausan. pag. 67, pro In aliud tempus reponere, & non in præsens promere. Gregor. pass. voce & signif. pro Ad aliquem vsum in tempus asseruari, vt in epitaph. Gorgoniæ, ἐπεὶ δὴ ἀδελφῶν ὀπτασίοις ἐταμιεύθη. ‖ Ταμιεύεσθαι, Promere, affert Bud. ex Xenoph. Sympos. Significat etiam Dispensare & temperare. vt apud Plutarchum De educ. lib. οὐπω δεῖ ταμιεύεσθαι τὴν τοῦ σώματος πόνον. Item Constituere, Determinare, Definire, & veluti Sibi reseruare atq; excipere. Thucydides libro 6, pagina 204, οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν. Sic ferè Xenoph. Præd. 3, pag. 49, Φράσατε ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὡς θ' ὁπόσοις αὖ βουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. Vbi interpres, Tradentes se nobis dispēsandos, vt, cum quanto vellemus eorū numero, pugnaremus.

Ταμιευτικός, ή, ό, Quæstorius. vt ταμιευτικὴ ἀρχὴ, & ταμιευτικὴ ἐξουσία, Quæstoria dignitas seu potestas, apud Plutarchum. Et ταμιευτικὸς νόμος, quæstoria lex, apud eundem in Public. ‖ Ταμιευτικὸς exponitur etiam Parcus, & Qui recondere nouit in futurum.

C. Ἀταμίευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui reconditus non est, aut non reconditur. Philo De vita Mosis libro 1, ἰδοῦ δὴ ἀταμίευτα καὶ ἀθησαύριστα, nihil erat reconditum. Sic & libro 3, ἀθησαύριστα καὶ ἀταμίευτα τὰ τῆς τροφῆς. Et l. 2, παρέχων ἅπασι τοῖς ἀξίοις ἀταμίευτα πρὸς ἀφθονωτάτην χρῆσιν. Vbi Turn. Reserata suppeditare. quoniā videlicet τὰ ταμιευθέντα obseruari solent. Hesychius ἀταμίευτα exponit ἀδιοίκητα, αὐτάπτοτα, ἀφύλακτα: itidémque & Suidas, qui etiam addit, οὐδὲ οὐκ ἔστι ταμιεῖον: & sic appellari ait τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἐπίμῳ, Quod promptum est vel in promptu, seu Quod ad manum est, nec ex promptuario quærendum. ‖ Ἀταμίευτος actiuè quoque exponitur Nihil recōdens seu reponens, Qui non prouideat res in futurum tempus necessarias. VNDE Ἀταμιεύτως, More eorum quæ non reconduntur, seu Non recondendo. Plato De leg. ἀταμιεύτως τὰς ὀργὰς χρώμενος, Qui iram non recondit, sed veluti iam depromptā effundit. vt Lucian. dicit ἐς τὸ αὖριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, in pectore odium recondere quod postridie promas.

C. Εὐταμίευτος, Bene reconditus. Item Qui parcè promitur, seu Parcus. Ex Aristotele De gener. animal. εὐταμίευτος ἀήρ, Aer qui parcius dispensatur, Aer parcior & angustior.

Ταμιεία, ας, ἡ, Quæstura, Bud. Idem tamen ex App. affert μετὼν ταμείαν, perens & ambiens præturam: à NOMIN. Ταμεία. sed puto perperam omitti.

Ταμεῖον, ου, τὸ, Cella penuaria, Locus in quo promus cellarius recondere seu reponere solet suos thesauros, vt sunt loca in quibus reponuntur frumenta, poma, aliique fructus, item cibaria, & similia. Pollux libro 1, ταφυλοθήκιον, ὅ ὅτι ταμεῖον. Isocrates ad Demon. ὅπως τὰ λοιπὰ μὴ παρ' ἑτέρου ζητῇς, ἀλλ' ἐντοῦθεν, ὡς ἂν ὀκ ταμείου, πρεσφέρῃς. Et apud Plutarchum in Sympos. libro 5, in præfat. quidā dicunt πολὺ λόγους ἴδιόν τι τῇ ψυχῇ ταμεῖον ἀπαθῶν ὀπκεῖν. Item ταμεῖον dicitur locus in quo pecuniarū thesauri reponūtur, seu Ærarium, in quo quæstor recondit accepta. Plutarchus Public. ταμεῖον ἀπέδειξε τὸν τοῦ Κρόνου ναόν, Saturni ædem publico æri reponendo dicauit, In Saturni æde ærarium ciuitatis constituit. Et Herodianus libro 1, ταμεῖα χρημάτων βασιλικῶν, ærarium principalis pecuniæ, vt Polit. vertit. Rursum Plutarchus in libro De am. frat. ἀπώλεσε πολὺ οὐσίαν, εἰς τὸ Καίσαρος ταμεῖον ἀπληφθεῖσαν. VNDE Ταμείδιον, diminutiua forma, Repositoriolum. Legitur apud Suidam, qui ταμεῖον exponit κοιτῶνα: forsan quoniam in cubilibus & conclauibus thesauri erant, vt in thalamo Vlyssis. Ab eodem deriuari potest ET Ταμιοῦχος. vt sit pro ταμιεοῦχος, id est Præfectus & custos τοῦ ταμείου. vt Ἀνοῦχος dicitur is qui curandis lectis præest. Hesychius exponit οἰκονόμος, vtens eodem vocabulo in exponendo ταμεῖα, vt & Suidas.

C. ΑΠΟταμιεύω, Recondo, In penum aut ærarium repono. Aut Reconditum occludo & obsero, ex conspectu hominum auferens. Qua significatione & pass. vox vsurpatur. Suidas enim ἀποταμιεύεται exponit ἀποκλείει. In vulg. lex. ex Æliano affertur ET Ἀποταμιεύω itidem pro In ærarium recondo. Sed pro eo reponendum ἀποταμιεύω.

C. ΔΙΑταμιεύω, In penu custodio. Ex Plat. De leg.

C. ΕΝταμιεύω, Intrò latum recondo, In thesaurum refero.

Qua

Qua signif. & ἐνθησαυρίζομαι dicitur.

Ταμείας quoque reperitur pro ταμίας. vt apud Hesych. Ταμείας, οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πάντων τῶν κοινῶν πρεσβύτατοι καὶ φύλακες ταμιοῦχοι. ET Ταμεῖον, ου, τὸ, pro ταμεῖον, passim obuium itidem pro cella penuaria seu promptuaria, & in qua nō esculenta solùm ac poculenta, sed etiam frumenta, poma, & fructus æstiui: necnon pro loco in quo pecuniæ & pretiosior supellex reconditur. vt testatur & Poll. lib. 9, ἐν θησαυροῖς καὶ ταμεῖα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροί. Plut. De deo Socr. διέτριβεν ἐν τῷ ταμείῳ πολὺν χρόνον, nimirum ζητοῦσα τὸν χαλινὸν, καὶ σκυθρωπουμένη τὰ ἔνδον. Et Phœnicides comicus apud Athen. l. 10, de helluone quodam, ἐεδίει Μέχεις αὖ διδῶ ὦλις, ἢ λάθῃ δραπέτας. Τοιοῦτ' ἐγὼ ταμεῖον ὡς ἂν οἰκίαν. Rursum Plut. in suo περὶ εὐθυμίας libello dicit vnumquenque ἐν ἑαυτῷ τὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς δυσθυμίας ἔχειν ταμεῖα. Idem in Problem. Rom. dicit, οἱ ἔπαρχοι ταμεῖα, præfecti ararioputi co: quos ibidē ταμίας vocat, id est, quæstores seu quæstores ærarios. Sic Herodian. lib. 7, οἱ πρεσβῶτες τοῦ ταμείου τότε, qui tunc fisci rem curabant, vt Polit. vertit. Apud Poll. legitur ET IAM Ταμεία pro Ταμία, id est, Proma cellaria, seu simpliciter Cellaria. id est, fœmina ταμιοῦχος, quæ præest cellæ penuariæ & recondit in diuersos vsus quæ postea suo tempore promat, quum vsus exigit: lib 3, c. 8, vbi seruorum & seruarum quædā nomina recenset, ἢ δὲ ταμεία τῆς πίστεως ὄνομα. quippe cuius fidei omnes thesauri concreduntur. AT Ταμεία, σφενδόνη, quod v. l. afferunt ex loco quodam Archilochi quē Plutarchus in Theseo citauit, pro Fundæ quæ depromuntur: confictum est. quippe pro quo omnes editiones habeant ταμεία, quo vocabulo significantur Frequentes seu crebræ. Locus is est pagina 6 meæ editionis.

ΤΑΠΕΙΝΟΣ, ός, ό, Humilis, Non multùm à terra assurgēs. (oppositum habens ὑψηλός, Procerus, Altus) Luc. De saltat. μήτε δὲ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πρὸς τὸ μετέωρον ὀπτμίκης, μήτε ταπεινὸς καὶ ναυώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀφιβῶς. Theophr. de fraxini generibus, πολὺ δὲ ταπεινότερα καὶ σκληροτέρα καὶ ξανθοτέρα. Quæ verba Plin. sic interpr. Fraxinum alterā fecere breuem, duriorē, fusciorémq;. Vbi nota eū ταπεινὸς reddere Breuis. ‖ Plerūque ταπεινὸς quū de homine dicitur, à corpore ad animum eius translatū est, vt & Humilis apud Latinos: ac interdū in laude ponitur, oppositū habens ὑψηλόφρων seu ὑψηφάνος, Superb⁹, vel Arrogās, Fastuosus. In qua signif. frequēs est in noui Testamēti libris. vt in ep. Petri 1, c. 5, θεὸς ὑψηφανοῖς ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν, Superbis resistit, humilibus autē dat gratiam. Sic Matth. 11, Christus de se, μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, quoniam mitis sum & humilis corde. id est ταπεινόφρων, animo humili & demisso. nam in eo ne guttula quidē superbiæ inerat aut ferocitatis. Et τὸ ταπεινὸν dicitur ἡ ταπεινότης seu ταπεινοφροσύνη, humilitas & abiectio animi. Greg. Naz. ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν, εἰς κάθαρσιν τῶν πρεσπέρας ἀλαζονείας, vt in humilitate exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationē. Interdum autē in vitio ponitur τὸ ταπεινὸν τοῦ ἀνδρὸς, nimirū quum modū excedit. vt Aristot. Polit. 4, c. 11, οἱ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων, ταπεινοὶ λίαν: vsqueadeo vt nesciant ἄρχειν sed ἄρχεσθαι δουλικῶς ἀρχήν. Tales autem esse dicit qui sunt ἐν ἐνδείᾳ ἀτυχημάτων, ἰσχύος, πλούτου, φίλων, & aliorū similium. Cui loco addi potest hic Isocr. ad Nic. δυρήσεις γὰρ ὡς ὀλίγοι πολὺ τοῖς νῦν σεμνυομένοις, ψυχροὶ ὄντες τοῖς δὲ βουλομένοις ἀσεῖοις εἶναι, ταπεινοὶ φαινόμενοι. Interdū verò est vocabulum μέσον, & de iis dicitur quos vel vilis & abiecta cōditio, vel fortuna aduersa humiles reddidit. Isocr. in Nicocle, τοῖς μὲν ὀλίγα ταπεινοτέρας (ἢ γυναικὸς) ποιήσασθαι τῶν παίδων, τοῖς δ' ἐκ σεμνοτέρας. Idem in epist. ad Philipp. ἅπασι συνέπεσεν ὀξὺ ἀδόξων μὲν, ἠρέσθαι λαμπρῶς· ἐκ πενήτων δὲ, πλουσίους· ἐκ ταπεινῶν δὲ, πολλῆς χώρας καὶ πόλεων δεσπότας. Et Deus, vt Maria canit apud Lucā, c. 1, καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς. Sed inest tamen hīc τῷ ταπεινῷ animi etiam demissi significatio aliqua: ac intelliguntur nō tātùm ii qui abiectæ & vilis conditionis sunt, verumetiam qui coram Deo nihil prorsus sibi tribuunt, quique verè pauperes sunt spiritu. quibus ibidem paulo antè opponuntur οἱ ὑψηφανοι διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. Et Iacobus in epist. suæ capite 1, καυχάσθω ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ· ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, qui abiectus est, glorietur in sublimitate sua: contrà qui diues est, in abiectione sui. Item Xenophon Præd. 7, pag. 117, βουλόμενος αὐτὸς ὡς ἀμηχανωτάτοις εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ ὡς καθεκτικώτατοι εἶεν. Et Hellen. 2, pag. 278, πάνυ ταπεινοὶ καὶ ἔρημοι ἐμωκάθησαν τὸν τῷ ξυνεδρίῳ. Et Hell. 6, p. 349, σκυθρωποὶ καὶ ταπεινοὶ ἐφαίνοντο. Et Demosth. in Mid. ὅσῳ γὰρ αὐ αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ, quo sese magis abiecerit & demiserit: nimirum lacrymis fundendis, & verbis ac gestibus ad commiserationem excitendam appositis. Isocrates verò in Helen. encom. de Ioue, ταπεινὸς πρὸς τὸ κάλλος ἠρμόσθη ἀξίως τοῖς πλησιάζουσιν. Ipse etiam animus ταπεινὸς dicitur. Isocrates Panegyr. ταῖς δὲ ψυχαῖς, δίκαι τοῖς μοναρχίαις, ταπειναὶ καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἔχοντες, humiles & demissas. Et Thucydides lib. 2, pag. 67, ταπεινὴ ἡ ὑμῶν διάνοια ἐξαιρετέον ἀ ἔγνωτε. vbi etiam infinitiuum nota. Extenditur verò & ad alia, itidémque oppositum habet ὑψηλὸς, μέγας, ὑπέρογκος. Isocr. in Paneg. de λόγων VI, τί τε μεγάλα, ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι. Dionys. Longin. ἐν τῷ ὑψηλοτέρῳ δοκεῖ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει. Luc. in Nigr. ἐρῶ δὲ αὐτὰ ἃ δόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα, nimirum ea quæ antea mihi videbātur πρεσβύτερα, vt diuitiæ, honores, pecuniæ, purpura, & huiusmodi alia quib⁹ homines efferri solent. Et ταπεινὴ λίαν δυνάμις, apud Demosth. in Philipp. 1, cui ibidem opponit πολὺ ὑπέρτερον. Xenoph. Præd. 3, τοῖς κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς αἰών, vita abiecta & humilis seu vilis. Idem initio lib. 5 Præd. ἐν ταπεινῷ χιτῶνι ἐσκεμμένα, habitu abiecto & vili. quippe quæ ὁμοίαι τοῖς δούλοις εἶχον ἐσθῆτα. Et ταπεινὴ δίαιτα apud Plat. De leg. Victus vilis & qualis esse solet hominum abiectorum ac ταπεινῶν. Et Isocr. in epist. ad Philipp. ταπεινοτέρους ὀνόμασι πρεσβυτέρους, quàm illi qui μεγάλων βασιλέων titulo insigniebātur. Item ταπεινὰ πάθη apud rhetores: quibus nimirū orator se ταπεινὸν ποιεῖ, vt sunt οἶκτοι, λύπαι, φόβοι. Sic apud Aristot. in Rhet. & De arte poet. ταπεινὴ λέξις, Humilis oratio, Oratio quæ humi repit, Oratio quæ non assurgit ac intumescit. Cic. quoq; in Orat. dicit Oratio humilis & abiecta, opponēs ei altā & exaggeratam. Et apud Quintil. Verba humilia & sordida: quibus opponit sublimia & splēdida, seu nitida. Demosth. ταπεινοὺς λόγους dicit quibus aliquis se ταπεινὸν ποιεῖ, ad misericordiam excitandā: in Mid. πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων, καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν αὐτόν. Et mox, ὅσῳ γὰρ αὐ αὐτὸν ταπεινότερον ποιῇ. At ταπεινὴ γλῶσσα ex Eustathio affertur pro lingua vulgari. ‖ Ταπεινοτέρα μορεὶς, pro ἐλάττων, apud Athen. lib. 4, τῷ Ἡρακλεῖ ταπεινοτέραν μορείδα πρεσθέντων.

C. Ταπεινολογία, ας, ἡ, Oratio humilis & abiecta. seu Qua orator sese ταπεινὸν ποιεῖ, & deiicit veluti ad pedes iudicum, vt misericordiam sibi conciliet. Poll. l. 2, καὶ ταπεινολογία δὲ, ἢ οἰκτολογία, καὶ ἐλεεινολογία. Huc pertinet quod habes in ταπεινῶς ex Aristot. ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγῃ.

C. Ταπεινορρημοσύνη, ης, ἡ, Humilitas verborum. Chrysostomus comm. in epist. ad Timotheum, ταπεινορρημοσύνην μὲν πολλὴ θύροις, καὶ πέρα τοῦ δέοντος, ταπεινοφροσύνην δὲ οὐδαμοῦ.

C. Ταπεινόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui est animo humili & demisso, seu abiecto. ὁ ταπεινὰ φρονῶν. idem qui ταπεινός. Plutarchus De fort. Alex. libro 2, μικροῖς ἡ τύχη καὶ πρεσβεῖς ποιεῖ καὶ ταπεινόφρονας. VNDE Ταπεινοφροσύνη, ης ἡ, Animi humilitas & demissio. seu Animus humilis & demissus. In epist. ad Coloss. capite 3, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνῳ, πραότητα. Act. Apost. capite 20, & in epistola ad Ephes. capite 4, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης. Rursum in epistola ad Colossenses, capite 2, ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. In eodem capite, ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, ex subiectione & cultu angelorum: in malam partem, id est, ex stolida demissione animi: quum alioqui inter summas etiam virtutes ταπεινοφροσύνη numeretur. ET Ταπεινοφρονέω, ῶ, Sum animo humili & deiecto, seu Demisse & humiliter sentio, vt quidam interpr. ex Cicer.

Cui oppositum ὑψηλοφρονέω.

Ταπεινῶς, Humiliter, More hominum abiectorum & qui demisso sunt animo. Aristot. Polit. 5, πρὸς δὲ τοῖς τυραννοις οἱ ταπεινῶς ὁμιλοῦντες. quod dicit esse κολακείας ἔργον, nimirum τὸ ταπεινῶς ὁμιλεῖν τινι. Isocr. ad Demon. οὐδὲ ταπεινῶς διώκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ φιλόκαλός τε ἰῶν καὶ μεγαλοπρεπής. Vbi ταπεινῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον διοικεῖν est more hominum vilium & qui abiectæ conditionis sunt, ducere vitam, seu rem familiarē curare. Rursum Aristot. Rhet. 3, ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς λέγειν. id est, tunc vtendum ταπεινῷ λόγῳ, seu ταπεινολογίᾳ.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, Humilitas, seu Animi demissio & abiectio, Animus demissus & abiectus. idem quod ταπεινοφροσύνη. vt Aristot. Rhet. 2, μικροψυχίας καὶ ταπεινότητος. Et Xen. Hell. 2, inter se opponit φρόνημα & ταπεινότητα. Item Vilis & abiecta vitæ conditio. Thuc. l. 7, pag. 259, ἀπὸ οἴας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τῶν πρόσθεν εἰς οἷον τελευτῶν καὶ ταπεινότητα ἀφίκετο. Demosth. Olynth. 4, ἐν ἀδοξίᾳ πάσῃ καὶ ταπεινότητι καθεῖναι. Sic Isocr. in Paneg. ἐς τοσοῦτον ταπεινότητα κατεστήσαιμι, ὡς τὸν μακρὸν πλοῖον ὄντος Φασήλιδος μὴ καθελκεῖν. Et in Areop. τῆς ἀνδρείας καὶ ταπεινότητι. Est & λόγου ταπεινότης apud rhetores vt ταπεινὸς λόγος.

Ταπεινόω, ῶ, Humilem reddo, Demitto seu submitto, Deprimo. Æschin. in Ctesiph. οὐ ταπεινώσατε ἀπεπέμψατε τοὺς τοῦ ἐπιρρήτορος; Et Marth. 23, ὅς ἂν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται· ὅς ἂν ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται. Luc. in Nigrino, δεῖ πρὸς ἐλθόντα καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τοῦ ψυχροῦ ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῷ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆμα ἢ τοῦ δεξιοῦ καταφιλεῖν. Et Aristoteles Rhet. 2, μικρόψυχοι δὲ τὸ πεταπεινῶθαι ὑπὸ τοῦ βίου. Item ex Plut. Pericle, ταπεινοῖ τὸν φθόνον, Inuidiam deprimit & lenit. seu Imminuit.

Ταπείνωμα, ατος, τὸ, Depressio, Humilitas. vt ταπεινώματα τῶν ἀσέλγων καὶ ὑψώματα, Depressiones. Bud. ex Plut.

Ταπείνωσις, εως, ἡ, Demissio & abiectio animi, Depressio animi elati. Lucæ 1, in cantico Mariæ, ἐπέβλεψεν ὅτι τοῦ ταπεινώσεως τῆς δούλης αὐτοῦ, respexit humilitatem ancillæ suæ, seu Humilem ancillā suam. Vbi ταπείνωσις idem est quod ταπεινότης seu ταπεινοφροσύνη: nisi quod ἐνέργειαν potius significat, illa autem διάθεσιν seu πάθος. Est & in oratione & verbis ταπείνωσις. Quintil. lib. 8, c. 3, Deformitati proximum est humilitatis vitium: ταπείνωσιν vocant, qua rei magnitudo vel dignitas minuitur: vt, Saxea est verruca in summo mōtis vertice. Cui natura contrariū, sed errore par est, paruis dare excedentia modū nomina, nisi quum ex industria risus inde captatur. Seruio ταπείνωσις est rei magnæ humilis expositio.

C. ΕΚταπεινόω, ῶ, itidem Deprimo & humilem reddo. Alii, Abiectæ humilitati obnoxium reddo. Plus aliquid significat quàm simplex.

ΤΑΠΗΣ, ητος, ὁ, Tapes. Iliados π, - ἐμπλήσασα χιτώνων, Χλαινάων τ' αἴνε μοσκεπέων ἠλιόβατα τε ταπήτων. Et Odyss. ρ, ταπήτα φέρε μαλακοῦ ἐρίοιο. Iliad. υ, ἐν δὲ θρόνοις ἀνοιήσαιμι ταπήτας. Βάλετε πορφυρέοις. Il. κ, Αὐταρ ὑπὸ κράτεσφι ταπήτας πεπάνυσται φαεινός. Et Aristoph. Pluto, οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν οὔτε ταπητ. Vide & τάπης.

C. Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ, VEL Ἀμφίταπος, ου, ὁ, Tapes vtrinq; villosus. Eustathius, ἀμφίμαλλοι δὲ, οἱ ἀμφίταποι· ἑπρόμαλλοι δὲ, οἱ τάπητες. Ælius Dionysius ἀμφιτάπητας esse ait (vt refert Eustathius) τοὺς μὴ ἑπρόμαλλοις, ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς. & Pausanias (vt idem subiungit) hæc tradit, ἀμφιτάπητες, οἱ ἀμφίμαλλοι· οἱ δὲ ἑπρόμαλλοι, τάπητες. Amphitapæ (inquit Bayfius) dicuntur vestes vtrinque villosæ. Lucilī lib. 1, Psilæ atque amphitapæ villis ingentibus molles. Varro Manio, Alterum bene accepiū dormire super amphitapa bene molli. Athenæus ἀμφίταπον dixit in 5, ταύταις δ' ἀμφίταποι ἀλουργεῖς ὑπ' ἐσφοντο τῆς πρόσθεν ἑρέας. id est, Hisce amphitapa substernebantur è molli lana. Quæ & ἀμφίμαλλα dicūtur. Hactenus ex Bayfio. Idem Athenæus libro 6, ἐπεβέβλητο δ' αὐτῷ πορφυροῦν ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ καλύμματι πεπεριλημμένον. id est, Budæo interprete, Superiectū erat vt stragula vestis superlectica. Notādum est autē in locis modò citatis tā ἀμφίτατος in terminatione masculina, quàm ἀμφίταπον in terminatione neutra, substantiua esse nomina: vt & ἀμφιτάπης. Interdum verò & adiectiuū esse ἀμφίτατος, vt quū dicitur ἀμφίταποι κοῖται apud Græcos Bibl. interpr. 2 Reg. cap. 17. Apud Hesychium autem legitur, ἀμφιτάπης, χιτὼν ἑκατέρωθεν ἔχων μαλλοὺς. deinde ἀμφιτάποις, ταπητοῖς ἀμφιμάλλοις.

Τάπης, ιδος, ἡ, idem quod τάπης. vt apud Hesychium, Τάπιδες, τάπητες. Eidem τάπις est πρὸς κεφάλαιον, cerutical. nō malè, quum Homerus Iliados κ dicat, Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης πεπάνυστο φαεινός. Idē τάπησι exponit ποικίλοις ῥράμμασι, vt Virg. dicit, Instratos ostro alipedes, pictósque tapetas. Et Plaut. Belluata taperia.

C. Ἀμφίτάπης, ιδος, ἡ, Tapes vtrinque villosus. idem quod ἀμφιτάπης siue ἀμφίταπος. Diogen. Laerr. lib. 5, in vita Lycōis, τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ῥοιάκων ζόφος, ψιλοτάπιδα, ἀμφίτάπιν, πρόσθεν μα· πρὸς κεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων. Et paulo post, ἀμφίταπιν καὶ δύο πρὸς κεφάλαια, καὶ πρόσθεμα, καὶ κλίνιον ἰῶν αὐ βούλεται. Sic enim vulg. edit. habet, at vetus codex vtroque in loco ἀμφίταπον.

C. Ψιλότάπης, ιδος, ἡ, Tapes nō villosus, & velut nudus præillo: cui oppositus ὁ οὖλος τάπης apud Homerū. Vide in præcedente Ἀμφίτάπης. IDEM ET Ψιλοτάπης, ητος, ὁ.

Δάπης, ιδος, ἡ, idē quod τάπης seu τάπης, Tapes, Tapetū. Xen. Pæd. 7, τῇ κλινῇ τοῖς πόδας ὅτι δαπίδων πιθέασι, ὅπως μὴ αὐ πρεσβῇ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκοιεν αἱ δάπιδες. vbi taxat τὸ βρυπικὸν in Persarū gēte & τὸ μαλακῶς ὑπορρωννύναι. Quidā cod. ibi habent τάπιδων, quēadmodū & Athen. à quo locus ille citatur. Legitur tamē apud eūdē quoq; Athen. hoc δάπης. vt l. 4, ὅτι τοῦτων δάπιδας ὑποστρωννύουσι. Et l. 1 ex Herm. Καὶ χηλῶν δάπιδας καὶ ποικίλα πρὸς κεφάλαια. Itē l. 2, & apud Plut. in Alex. necnō apud Suid. afferentē ex Aristoph. Pluto, κοὐδὲν ἐν δάπιδι ἔξεστι καθαδαφεῖν. Addit verò idē παῖς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλοπαῖς, δάπιδας λέγουσι. i. tapetes non villosos sed nudos. qui paulo antè ψιλοτάπιδες. Apud Hesych. verò LEGITVR Δάπης τάπης. A priore illo δάπης est DIMINVT. Δαπίδιον, ου, τὸ, Paruus seu vilis tapes. Apud Athen. l. 11, δαπίδιον ἐν ἀγαπητὸν ποικίλον. Cæterùm quū δάπης scribitur, videri possit à δάπεδον esse derivatū, vt sit stragulū quo pauimentū sterni solet: SICVT Ταπεινὸς etiā quidā grāmatici dictū volūt quasi ἐδαφεινός, ab ἔδαφος: (vt Humilis ab Humus apud Latinos) Eust. verò πρὸς τὸ πατεῖσθαι.

ΤΑΡΑ'ΣΣΩ, SIVE Ταράττω, Commoueo, Turbo: propriè de aquis, vt quum commoto limo & excitato turbantur, quod & θολοῦσθαι dicitur. Itidem medicus φάρμακον ταράττει, quū rude seu spatha agitat & commouet. Luc. in Lexiph. δέομαι Ἀσκληπιάδου τινος ὀφθαλμοσόφου, ὃς τὰς ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπειθρίασας πολλοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς. Et metaph. Plutarchus De defectu oracul. πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράττειν, omnia miscere ac perturbare. Item exercitus ταράττεσθαι dicitur, quum turbatus institutum ordinem non seruat, sed pauore aliquo repentino perculsus agitatur, & veluti fluctuat. Xenoph. Pæd. 2, τὸ δὲ ἀκοιβοῦν τὰς τάξεις, σφόδρα ἐδόκει αὐτῷ ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς τὸ μὴ ταράττεσθαι, καὶ εἰς τὸ, εἰ παραχθεῖεν, θᾶττον καταστῆναι. Vbi nota opposita verba ταράττεσθαι & καταστῆναι, ambo sumpta ab aquis quæ vento agitantur, pacato autem venti impetu consistunt placidæ. Itidem Thucyd. libro 7, pagina 263. ἐν σφίσιν αὐτοῖς ταρασσομένοις, de Athenienfibus qui in trasitu fluuii cōfundebantur, ac mixtis ordinibus ruebāt in ipsum fluuium, tum vt sitim restinguerent, tum vt hostem prementem effugerent. Rursum Xenoph. Pæd. 7, οὕτω δὲ μάλιστα τοῖς πολεμίοις παραγμένοις ὑπεστεσίμεθα. Vbi παραγμένοις accipi etiam potest pro Metu consternatis. Nam homo aliquis ταράττεται quum terrore ac metu percellitur, aut animus eius alia aliqua perturbatione commouetur. vt apud Herodianum libro 1, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ταραχθεὶς ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, qui & ipse exterritus ad Marciam contendit. Idem libro 3, τοῦτο ἀκούσας ὁ χιλίαρχος ἐξεπλάγη μὲν τοῦ ψυχροῦ, οὐκ ἐπαράχθη δὲ τοῦ γνώμου. Vbi Polit. Hæc dicta vt animū tribuni perterruerunt, ita minimè consiliū excusserūt. Paulo pòst dicit, οὐκ ἔξω φρενῶν κατεστὼς, pro οὐ ταραχθεὶς τῇ γνώμῃ. Et l. 2, σκηπαγεῖς δὲ ταραχθείς. Ipsæ autem res ταράττουσι. i. turbant seu perturbant & perterrent hominem, seu animū hominis. vt apud Demosth. Olynth. 1, τοῦτο δὴ τοῦτον αὐτὸν ταράττει, τοῦ δὲ γνώμου γεγονός. Herodianus libro 6, αἰφνιδίως ἄγγελοί τε καὶ γράμματα ἐπέταττε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς μείζονα φρενῶν εἰσέβαλεν, Alexandrum vehementer perturbarunt. Plato, ἀλλὰ μή τι καὶ σέ τι τούτων ἐπέταττεν, vereor ne te quippiam horum conturbarit. Sed & ipsæ res & rerū status ταράττουσι. vt apud Demosthenē Philipp. 1, τοῖς πράγμασι τοσαῦτα ἐταράχθησαν. Idem Demosthenes Pro corona dicit, ἵνα εἰδῶσι ἡλίκα πράγματα ἡ μιαρὰ κεφαλὴ ταράττει, εἰ κλῶ οὐκ ἔδωκε, Quantarum rerum statu perturbato. Vel etiam, Quot quantisque turbis datis. At aliquanto antè, πάντας συνέκρουεν καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐτάραττεν, turbas inter eos excitabat. Idem dicit etiam πόλεμον ταράττειν τινά, bellum concitare in aliquem: in eadem orat. ὡς δ' ἅπαξ ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀμφισσεῖς ἐταράχθη, bellum in Amphissenses concitatum seu commotum est. ‖ Pass. Ταράττομαι affertur non solùm pro Turbor, Perturbor, Consternor metu & perterreor, sed etiam simpliciter pro Metuo, Timeo: ex Aristotele in Prædicam. Ταράττομαι μήτι φήσῃ, timeo ne quis dicat.

Ταραχμὸς, οῦ, ὁ, Turbatio, Perturbatio, Consternatio, Tumultus. Ταραχή, σύγχυσις, ex Eurip.

Ταράξις, εως, ἡ, itidem Turbatio, Perturbatio. Apud medicos τάραξις dicitur oculi perturbatio: morbus oculi quem Paul. Ægin. libro 3, capite 22, dicit esse humiditatem & caliditatem oculi cum rubore præter naturam, non à corpore, sed ab aliqua causa externa inductam, vt sole, fumo, puluere, oleo: ideóque facillimè sanari, depulsa videlicet causa. Galen. comm. 5 in librū 6 τῶν ὑπομνημάτων scribit τὴν τάραξιν in oculis phlegmones quoddam initium esse. Paulus verò eo solo ἀπὸ τῆς ὀφθαλμίας differre prodidit, quòd ἡ τάραξις à manifesta tantùm causa fiat: illa verò non à manifesta modò, verumetiam ab interna, adeo vt ad quintum vsq; diem nonnunquam perseueret.

VNDE Ταραξίας, ου, ὁ, Turbulentus, Turbis studēs, Turbas excitare amans: apud Suidam, ὁ δὲ, ὡς ταραχώδης καὶ ταραξίας, ἐπέσκηψε τῇ Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίᾳ λαίλαπος δίκην ἡ θυέλλης. ATCOMP. Ταράξιππος, ET Ταραξιππόσραπος, ITEM Ταραξικάρδιος. Significat autem Ταράξιππος, eum qui equos turbat seu consternat pauore: Pelopis cognomentū, in Olympia sepulti, vt tradit Hesych. Est certè cognomē cuiusdā in Olympia sepulti, cuius tumulū in stadio prætercurrētes equi ταράττουσι, vt pluribus docet Paus. Eliacōn libro 2, pagina 156. Ταραξιππόσραπος verò (Equestris exercitus seu equestrium copiarum perturbator, Turmarum equestrium turbator) vocatur Cleon ab Aristophane, qui in Acharn. dicit etiam Τοῦτο τοῦτος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον. id est, δάκνον καὶ ταράττον τὴν καρδίαν, Mordens & perturbans animum. ITEM Ἀταραξία, ας, ἡ, Status animi imperturbati, Animus imperturbatus. Alii, Tranquillitas animi. Sed hæc latius patet.

Ταραχτὴς, οῦ, ὁ, Turbator, Perturbator. VNDE Ταραχτικὸς, οῦ, ὁ, Perturbatorius. id est, Perturbandi seu turbandi vim habens, aut Qui turbare solet. vt Plutarch. in Camillo, Ταραχτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, Quæ perturbare solent remp. Idem Symp. 8, probl. 10, de fabis & quibusdā aliis, ἐνύπνια καὶ ταραχτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, perturbare solent visiones quæ in somnis occurrunt: perturbare inquam ne tam claræ sint & perspicuæ, seu ne tam clarè cernantur. Et in lib. aduersus Colot. Ταραχτικὰ τῶν πραγμάτων. Ex Dioscoride autem Ταραχτικὸς κοιλίας, Ventrem turbans.

Ταραχτὸς, ῶ, ὁ, Perturbat?, seu Qui perturbari potest. VNDE Ἀπαραχτος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Imperturbatus, Qui perturbatus nō est, aut Qui perturbari nequit: Quietus, Tranquillus. Ex quo COMP. Ἀπαραχτοποιία, ας, ἡ, Actio imperturbata, seu Imperturbatè aliquid agere. Quo vocabulo vtitur Hippocr. in l. περὶ ἀρχαιοσυνῆς, iubens τῆς ἀπαραχτοποιίας μεμνῆσθαι, id est, meminisse ne quid perturbatè aut turbulenter faciat. ITEM Εὐπαραχτος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè perturbatur, Perturbatu facilis.

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, idē quod τάραξις & ταραχμὸς, id est, Turbatio, Perturbatio, Tumultus. Quā posteriorē signif. habet quum de multitudine hominum dicitur, non autem quum vni alicui tribuitur: prior verò & multis & vni conuenit, & tam animi quàm rerum perturbationem signif. vt sequentia docebunt exempla. Isocr. ad Nicocl. Τοῦτο τῆς αἰωμαλίας καὶ τῆς ταραχῆς. Luc. in Nigr. πολὺ ἐν τῇ πόλει ταραχὰς καὶ θόρυβον αὐξῆσαι. Herodian. l. 7, δεῖ τοῦ οὕσου τάσιν τε καὶ ταραχήν, ob seditionem & tumultū qui tunc erat. Idem libro 1, ταραχῆς οὔσης περὶ τὸ θέατρον, quum suburbanum tumultu completum esset. Demosth. Pro cor. ἀλλὰ πρὸς τοῦ ἄκριτος καὶ πρὸς τοῦ τοῦ τοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔνεις καὶ ταραχή. Rursum Herodian. l. 4, ταραχὴ κατέχει τὸ δῆμον, erat ingēs tumultus populi. Itidémque & l. 2, ταραχὴ πάντας κατέχει, nimirum nūtiata cæde imperatoris. Verùm vt ipsa ταραχὴ dicitur esse ἐν τινι & κατέχειν τινὰ, ita vicissim aliquis ἔν τινι vel καθίσταθαι ἐν ταραχῇ aut ταραχαῖς. Herodian. l. 7, ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀφασίᾳ ὁ τε δῆμος οὗ καὶ ἡ σύγκλητος, ingens perturbatio & terror inuasit & populum & senatum. Et l. 6, ἐν μεγίστῃ ταραχῇ ἠν ὁ δῆμος, vehementer perturbatus atque exterritus. Sic Demosth. Pro cor. οἷας τότε ἠρίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, καὶ ἐν οἵαις οὗ ταραχαῖς. Et Isocr. ἐν τοιαυτῇ μοι ταραχῇ κατέστω, ἐν ᾗ μετὰ μελέτης πεποιήμεθα πολλὰς, ἐὰν δόξῃ κρατεῖν. ἔτι). Et in Archid. εἰς πολλὴν ταραχὴν καταστήσαιμι τοὺς ἐχθρούς. Sic idem De pace, ταραχῆς ἀπαλλαγῆτε εἰς οὗ νῦν πρὸς ἀλλήλους καθίσταμαι. Aliquis autem aut res aliqua dicitur nos εἰς ταραχὴν καθιστάναι, & ἐμβάλλειν. Isocrates De pace, αὐτὴ γὰρ ὅδε ἡ καὶ νῦν εἰς ταραχὴν ἡμᾶς καθιστᾶσα. Herodian. l. 3, μεγάλην ταραχὴν ἐνέβαλεν ὁ Σεβῆρος παρεσόμενος. Eadem signif. aliquis vel aliquid dicitur παρέχειν & ποιεῖν. vt Thuc. l. 8, pagina 176, καὶ αὐτῷ ὑπῆς τε καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανοῦ ξυνέφερε· ὄντα πολλὴν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ ταραχὴν παρεῖχε. Et Isocr. Paneg. οὐδὲ ταραχὰς ἐπιοῦσαν, πολιτείας ὑπεναντίας πρὸς κατεστάσας. Et in Panath. τὴν νῦν ἡμῶν ἐν τῇ διανοίᾳ μου ταραχήν. Vbi etiam nota ipsam ταραχὴν alicui γίνεσθαι, sicut legimus aliquid aut aliquē alicui eam ἐμποιεῖν vel παρέχειν. Ac sicut γίνεσθαι dicitur, ita etiam συμπίπτειν, vt apud Xen. Pæd. 4, ταραχῆς πολλῆς ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐν τῷ σφαπτέῳ συμπεσούσης. Dicunt eandem & ἔτι ἔν τισι, vt patet ex suprà allatis exemplis. Rursum Isocr. in Nicocle, τὰ πράγματα ταραχῆς μεστὰ, id est ἐν ταραχῇ εἰσι seu καθίσταται. Idem in Panath. ταραχῆς μεστὰ κοῦδεις μεστὸς ὤν.

ITEM Τάραχος, ου, ὁ, eadem signif. qua ταραχὴ, Turbatio, Perturbatio, Turbæ, Tumult?. vt Act. Apost. capite 12, ὡς τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο, fuit tumultus nō paruus inter milites quidnam factum esset Petro. Sic & cap. 19. Ab vtrouis autē dertuari potest ADIECT. Ταραχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbulentus, Turbarum plenus. Plutarchus De orac. γίνεταί τις ἐξ ἀμφοῖν ταραχώδης καὶ πρόσφορος ἐλπιδος. Xenophon Pæd. 3, ἱππικὸν στρατεύμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδες ὄντι. Rursum Plutarchus Alex. ταραχώδης θυμὸς καὶ πεῖσιβος τοῦ διανοίαν. id est, ταραχθεὶς καὶ ἐκπλαγεὶς τοῦ ψυχοῦ, vt Herodianus loquitur. Aristot. verò Polit. 8, ἐκ τῆς ἐμπιδῶν παιδείας ταραχώδης ἡ σκέψις. VNDE Ταραχωδῶς, Turbulentè, Tumultuosè. Plutarchus Coriolano, πολὺ πολεμίους οὐκ ἔλαθε ταραχωδῶς ἔχων ὁ δῆμος, id est ἐν ταραχῇ ὢν seu καθεστώς. Et Isocr. in epist. ad Philipp. ἄμπον τὸ ταραχωδῶς αὐτοῖς οὕτω ζῆν, id est, ἐν τοιαύταις ταραχαῖς αὐτοῖς διάγειν, in tam turbulento rerum statu. Inde & COMP. Ἀτάραχος, Vacuus à perturbationibus aut turbis. Vel, Perturbationibus non obnoxius. Item Intrepidus. VNDE Ἀταράχως, Citra perturbationem, Sine vllis turbis. Exponitur & Tranquillè.

C. ΑΝΑταράττω, Conturbo, Perturbo, Commisceo: Vel Commoueo, Agito. idem quod simplex ταράττω, nisi quod præpositio aliquid vehementiæ addit.

C. ΔΙΑπαράττω, idem. Paff. Διαπαράττομαι, Perturbor, Conturbor, Percellor. Luc. πῆς οὐκ αὖ διεπαράχθη; quis non perturbatus fuisset? Isocr. ad Nicoclē, μὴ δῆλα παιόμενοις ἐν τοῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς, ἀλλὰ καλῶς καὶ μετρίως καὶ πᾶν συμφορὰς καὶ τὰς ἀτυχίας φέρειν ὀθνείας μθίους. VNDE Διαπαραχή, ῆς, ἡ, Perturbatio: alii, Turbidus motus.

C. ΕΚπαράττω, itidem Conturbo, Perturbo: vel Exterreo, Percello. Plutarchus Coriol. τὸν τε δῆμον αὖθις οὐ παρέξουσιν ἐκπαράττειν τοῖς δημαγωγοῖς, Perturbare populum, Populum concitare ad turbas. seu Excitare turbas populares, vt Fab. loquitur. Lucianus, ἐκπαραχθεὶς τοῖς τῆς πληγῶν φόβον, perturbatus & exterritus metu verberum. VNDE Ἐκπάραξις, Pertubatio: vel Commotio.

C. ΕΠιπαράττω, itidem Perturbo, Conturbo. Plutarchus De orac. Pyth. ὥσπερ ἐν σάλῳ φαύουσαν αὐτῷ καὶ συνεκκορμβίω τοῖς ἐν αὐτῇ κινήμασι καὶ πάθεσιν, ὀθνεπαράττουσης. Vbi πῶ ὀθνεπαράττουσαν dicit μὴ δυνάσθαι τῷ κινοῦντι παρέχειν ἑαυτὸν ἀκίνητον ἐξ αὐτῆς καθιστῶσαν. Lucianus, ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ὀθνεπαράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς, cantu suo superueniens interturbat & interpellat nostros eiulatus. Paff. Ἐπιπαράττομαι, Perturbor, Conturbor.

C. ΠΑΡΑπαράττω, idem. Affertur enim παραπαράττομαι pro Perturbor.

C. ΣΥΝπαράττω, Conturbo, Perturbo. Iliad. α, v. 581, ὄφρα μὴ αὖτε Νεικείῃσι πατὴρ, σοῦ δ' ἡμῖν δαῖτα τεράξῃ, conturbet nobis conuiuium. Vbi tmesis est metri causa. Vtuntur & prosæ scriptores. vt Plutarchus De Herod. καὶ τὴν οὐρανὸν ὁμοῦ καὶ τὰς ἡμέρας καὶ τὰ τεράσματα συντεράττοντες. VNDE Συντάραξις, Conturbatio, Cōfusio.

C. ΥΠΟπαράττω, Leuiter turbo, Paululum conturbo. Alii simpliciter, Conturbo, Terrefacio.

ΤΑ΄ΡΒΟΣ, εος, τὸ, Herodianus apud Etymolog. deriuat à παράσσω, facto nimirum τάραχβος ex ταράσσω, inde autē per syncopen τάρβος, quod exponit φόβος, id est Terror, Timor, Metus, Pauor: afferens tamen & alias duas etymologias minus probabiles, quas apud eum vide. Apollon. Rhod. Argon. 1, — ἠέ σε δαμνᾷ Τάρβος ὀλοπλόμβρον, metus seu terror superueniens. Et apud Suidam, Ὦ μὴ 'σι δρῶν τι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ. id est, ὁ μὴ τὸ ἔργον δεδοικὼς, οὐδὲ τὸν λόγον. Dicitur ET Ταῦβη eodem significatu. nam idem Suid. Τάρβη (inquit) καὶ τάρβος, ἀλάβεια καὶ φόβος. quæ & in manuscripto codice leguntur. Verùm & Eustathius confirmat etymon, & rationi valde consentaneum est: quia nimirum ταραχὴ sibi coniunctum φόβον habet. Sed priorem locum verbo ταρβέω dat Eust. posteriorem huic nomini veluti verbali, sicut Pauor quoque & Timor & Terror & Metus possunt dici verbalia verborum Paueo, Timeo, Terreor, Metuo. AT Ταρβὴς nescio vnde v. l. afferant pro δεινὸς, φοβερὸς, Attonitus: item Densus.

Ταρβοσύνη, ης, ἡ, idem quod τάρβος. (vt γηθοσύνη idem quod γῆθος) id est Terror, Pauor, Timor, Metus. Odyss. σ, — λύθεν δ' ὑπὸ γῦα ἑκάστης Ταρβοσύνη. Vtitur idē & vocabulo τάρβος, Il. ω, Μηδέ π οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ π τάρβος.

Ταρβαλέος, ᾱ, ὁ, Terribilis, Timorem & metum afferens, δεινὸς, φοβερὸς, vt Hesychius exponit: (apud quem tamē SCRIBITVR Ταρβαρέος) Inv. l. exponitur nō solùm Terribilis, sed etiam Metuens: affertúrque ex Nonno, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον.

Ταρβέω, ῶ, Paueo, Timeo, Trepido, Metuo: idem propemodum quod τρέομαι, vnde deriuatum est: nam & ipsum significat Terreor, Metu consternor & percellor, vt suprà ex allatis exemplis manifestum fit. Od. σ, — ἀλλ' ὀθάδε πάλλ' ἀγορεύεις Θερσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· οὐδέ π θυμῷ Ταρβεῖς. Iliad. ν, Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρὼς, οὐδέ π λίλιον Ταρβεῖ. Iliad. φ, Πηλεΐδη μήτ' ἄρ π λίλιον τρέε, μήτέ π τάρβει. Iliad. ο, Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ στῆθεσι θυμός. Idem Homerus iunxit & accusatiuo rei, sicut Timeo, Exhorresco, & similia apud Latinos quoque suum regunt itidem accusatiuum: Iliad. ζ, v. 470, Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱπποκάτοιο. Iunxit & cū μή, Odyss. ω, v. 179, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, metuens ne deus esset. Sic & τρέομαι μή, timeo ne. Similiter apud Suid. ex quopiā tragico, Καὶ μὴν ἔνεστι τοῖς μθ' οὗ σκοπουμθίοις Ταρβεῖν τὸν οὗ τρέσαντα μὴ σφαλῇ ποτε. ‖ Idem Suidas quum ταρβεῖ exposuisset φοβεῖται, subiunxit, apud Sophoclem ταρβεῖν accipi pro πιμᾶν, vt in hoc loco, Ταρβεῖν μθ' ὦ γεραιὲ παῖ θυμήματα Πολλά σ' ἀνάγκη πάσχειν. Sed.

C. Ἀταρβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀτάρβητος, Intrepidus, Minimè pauidus & meticulosus, Qui metu & timore non consternatur seu percellitur: ἄφοβος, ἄτρομος, vt Suid. & Hesychio exponunt. Asp. ἐπεὶ οὔπ ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν Οὐλ' Ἡρακλείδεω δειδίζεται. Et Homerus Iliad. γ, v. 64, Ὅς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἔδειν, mens imperterrita. Initio comparationis dixerat, Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἔδειν ἀτειρής. ‖ Hesychius ἀτάρβητον exponit nō solùm ἄφοβον, θρασὺ, sed etiam ἄδικτον, ἄψεκτον, Inculpatum, Irreprehensum, αἰτιόπληπτον. Præcedente autem ἀταρβὴς vtitur idem in exponendo VERBO Ἀταρβίζομαι, quum nimirum ἀταρβίζεται ait esse ἀταρβὴς φαίνεται, Imperterriti hominis speciem præ se fert. Ab ἀταρβήτος autem sunt ADVERB. Ἀτάρβητα ET Ἀτραβῶς, Intrepidè, Citra terrorem, Sine metu. Suidas exp. αἰεμθύως, apud Soph. ἐχθρῶν δ' ὑβρεις ἀταρβῆτος ὁρμᾶ. Qui locus ex Atace desumptus est, & in vulg. edit. sic legitur, ἐχθρῶν δ' ὕβρεις ὦδ' ἀταρβῆτα ὁ μᾶ) ἐν ἀναιμοις βάσταις. Vbi schol. quoque similiter exp. ἀταρβήτως, αἰεμθύως, Liberè, Securè, Absque metu.

C. ΕΚταρβέω, ῶ, Extimesco, Expauesco, Exhorresco: nisi forte transitiuè accipiatur pro Exterreo, Expauefacio. quoniam Hesych. ἐκτετρεμθμένον exp. ἐπτοημθμένον, attonitū.

C. ΥΠΟταρβέω, ῶ, idem quod ταρβέω simplex: nisi fortè præpositio significationem imminuat aliquantum. Il. ρ, Τοὶ ὑποταβείσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖθις.

ITEM ET Ταρτάρος à ταράσσω dictus existimatur διὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα: qua de re & in ταρταρίζειν. Sic autem vocant profundissimam & imam inferorū sedem. vt satis patet ex Homero Il. θ, vbi ait, Ἡ μὲν ἔλων ῥίψω ἐς ταρτάρου ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἦχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βερεθρον· Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Itidem & Hesiod. in Theogon. dicit eum esse Τέσσερα δ' ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ἔσον οὐρανὸς ἐξ ὅσον ἐστὶν ἀπὸ γαίης. Quò respexit Virgil. quum Æn. 6 dixit, — tum tartarus ipse Bis patet in præceps tantùm tenditque sub vmbras, Quantus ad ætherium cœli suspectus olympum. Rursum Hesiod. in eodem libro, v. 118, Ταρτάρου ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς ἀρυοδείης: similiter vt Latini poetæ dicunt Ima tartara, Intima lethi tartara, Profunda tartara: imitantes & ipsi metaplasmum generis. Iterum Hesiod. Asp. ψυχὴ δ' αὖδ' ἐς κατεῖεν Τάρταρον εἰς κρυόεν θ'. Et in Theogon. Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ & Τάρταρα γαίης. Item Pind. apud Plut. in consol. ad Apoll. Ταρτάρου πυθμένα πέζας ἀφαιρεῖ σφυρηλάτοις ἀνάγκαις. Quo cum optimè cōuenit hoc Aristoph. in Nub. Οὔπω δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον. Stultas vterque cōtemplationes & inuestigationes iis verbis significās. VNDE Ὑποταρτάριος, ου, ὁ, Qui sub tartaro est, seu Tartarum incolēs. Alii, Sub tartarum detrusus. Il. ξ, Ὦμυε δ' ἀς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας Τοὶ ὑποταρταρίοις, οἳ Τιτῆνες καλέονται. Et Hesiod. Theog. Τρίστοι δ' ἄδης ὀνέροισι κατεφθιθύοισιν ἀάσσων, Τιτῆνες θ' ὑποταρτάριοι. Latini Tartareus eo sensu dicunt: vt, Tartareus deus, Tartareæ vmbræ, Tartareus canis. INDE ET Ταρταρόω, ῶ, Fut. ώσω, In tartarum deiicio, In tartara detrudo, seu præcipito: seu, Ad impia tartara mitto, vt Virg. loquitur. Petrus epist. 2, c. 2, ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρτάσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τετηρημθμους, ad tartarum detrusos catenis caliginis tradidit, damnationi seruatos. AT Ταρταρίζω, Tartareo frigore tremo. Plut. De primo frig. διὸ καὶ τάρταρος οὗτος (nimirum ὁ ἅδης) ὑπὸ ψυχρότητος κέκληται. ὁ ἡλοῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος, εἰπὼν, Τάρταρον ἠερόεντα· καὶ τὸ ῥιγοῦτα πάλλεσθαι καὶ τρέμειν, ταρταρίζειν. i. Proinde ex frigore tartarus appellatus est: quod Hesiodus ita declarat qui dixit, τάρταρον ἠερόεντα. declarat & verbū ταρταρίζειν, quod est Algentē quassari & intremiscere. Verùm vt hoc ταρταρίζειν dicitur à τάρταρος, quasi tartareo frigore quassari & intremiscere: ita ipse tartarus à ταράσσω dictus videtur: vel διὰ τὸ ταραχώδες ἐκεῖ τὸ ἀέρος: vel quoniam opacis suis tenebris aut etiam frigore ταράττει καὶ τρέμειν ποιεῖ, id est exterret & tremefacit.

ΤΑΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, Salsamentū. Proprie quidem dicitur Caro piscium sale cōdita, & exiccata, ac præsertim eorum ceruices & ventres, cæteræque partes pinguiores, vt scribit Orib. lib. 2. Reliquæ enim partes minus pingues, VOCANTVR Μελαίδρυα, non autem τάριχος. Verùm vt varii sunt pisces, ita sunt salsamentorum variæ differentiæ & facultates. Qui enim sunt natura minimùm excrementitii, (siue molli carne prædiri sint, vt omnes saxatiles: siue dura, vt mulli) inepti sunt ad salsamenta: qui verò excrementosi sunt, hoc est, qui succum in se continent pituitosum, si sale asseruentur, τάριχος fient præstantissimum, atq; eo quidē magis quo ille fuerit crassior & copiosior. Sardica salsamenta (Sardas hodie vocant) maximè commēdat Galenus, deinde coracinos, pelamidas, & quæ Sexitana vocabantur. alii ὠραῖα, quæ ET Κύβια dicuntur, laudarunt: (fiebant autem ea ex pelamide minore) & ab his θυνία, quæ ex pelamide maiore erāt. Quanuis verò ταρίχου nomen de piscibus sale conditis intelligatur, attamē ad alia etiam accommodatur, quæ alia quauis conditura asseruari possunt. Nam & apud Gal. lib. 5 τῆς κῆ τόπους, legitur, πύρεθρον ὄζει δριμυτάτῳ ἐφ' ἡμέρας μ' ταριχεύσας τεῖλον. Itē τάριχος dicitur cuiuscunque animalis inueterata caro, etiā citra salis condituram, vt apud Dioscoridem libro 1, cap. de adipe, mentio fit στέατος δίχα ἁλῶν τῆς ταριχευθείσης. Item apud Plin. lib. 28, de adipe suillo, quem inueterari scribit duobus modis, aut cum sale, aut sincerum. Hæc Gorr. Multa τῶν ταρίχων apud Athen. lib. 3, ferè sub finē, vbi inter alia ex Diphilo Siphnio hæc afferūtur, τὰ ταρίχη τὰ ἐκ τῆς θαλασσίων καὶ λιμναίων καὶ πταμίων γινόμθνα, ἐστὶν ὀλιγόζωφα, ὀλιγόχυλα, καυστώδη, δυσκοίλια, ἐρεθιστικὰ ὀρέξεως. κράσει δὲ μὴ ἀπόνων, κύβια καὶ ὠραῖα, καὶ τὰ τύπις ὅμοια ῥῆσις· τῆς δὲ πόνων τὰ θυνναῖα, καὶ κορδύλη· τὰ δὲ παλαιὰ, κρείσσονα καὶ δριμύτερα, καὶ μελίσσα τὰ Βυζαντία. Ibidem commemorātur ἐλεφαντίνα ταρίχη: & lib. 6, ταρίχη Ποντικά, vbi dicit quosdam Romæ emisse κεράμιον ταρίχων Ποντικῶν trecentis drachmis. Apud eūdem lib. 1 Hellespontiaca ταρίχη commendat Hermippus, dicens, Ἐκ δ' Ἑλλησπόντου σκόμβρους καὶ παῖτα ταρίχη. Rursum lib. 3 affert ex Clearcho Solensi hūc prouerbialem senarium, Σαῶσὲς τάριχος τῷ θείχανον γελεῖ. Cui adde hunc versum Anaxādridis apud eundem lib. 2, — καὶ θείχανοι, ὃς δὴ Σεμνωθεὶς τὸ τάριχος ὁμοῦ μυχθεὶς κοελαν· ῶ. Sic enim ibi legere Eust. obseruauit pro τάριχον ὁμοῦ μυχθέν. Veruntamen & apud Plut. in lib. Virtutē doceri posse, legitur τὸ τάριχον, post Aldinam in mea editione, p. 782, ἑνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι, δυσὶ τὸν ἰχθῦν, σῆπον, κρέας. necnō apud Suid. in manuscripto quoque codice, Τάριχα, ἅλα πολυτελῆ: à NOMIN. Τάριχον, ου, τὸ. sequitur enim mox, καὶ ταρίχη συχνά. Nihilominus tamen ea scriptura valde mihi suspecta est, ac malim legere τὸ τάριχος. Cæterùm frequētius dici de piscium carne sale condita & inueterata, patet ex illo Diphili loco quem suprà citaui, itē ex hoc Athen. lib. 8, κᾆτ' τὸν καρὸν τῶπον, ἀπέφαγεν πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς τε οἰκοῦντας ἀπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν σωθῆναι τάριχος. Apud Plut. verò, Symp. 1 dicitur, τάριχος, αὖ ἅλμῃ βρέχηται, γλυκύτερον γίνεσθαι. solent enim carnes salsæ, si aqua salsa lauentur, salsitudinē nimiā amittere & dulciores fieri. At prouerb. Τάριχος ὀπὸς ἄθυς αὖ ἴδῃ τὸ πῦρ, vide apud Athen. lib. 1, item apud Erasm. in Chil. Vbi & hæc, Tarichus boni cōsulitur vbi desunt carnes. & Tarichus non feret se digna. Apud Athen. autē genitiui ταρίχους & datiui ταρίχει exempla inuenies: apud quē legitur & plur. numero, masc. genere, τάριχοι, lib. 7: apud Luc. verò ταρίχου, genitiuus masculini generis, in lib. De scrib. hist. Sic Cratinus τάριχοις Ποντικοῖς dicit apud Poll. qui annotat Atticos neutro genere vocare τάριχος, rarò autem masculino. nam id Ionum & Dorientium esse magis proprium. Suidas expon. κρέας ἁλσὶ πεπασμθνον, subiungens, ὥστε δὲ τὸ εἰς γάρον ἐξιχαείζεσθαι. Quibus verbis etymon illius innuit.

C. Ταριχοπώλης, ου, ὁ, Qui salsamenta venditat, Salsamentarius, vt vocat autor Rhetor. ad Herennium. Plutar. Symp. 2, ὁ γὰ εἰπὼν ταριχοπώλην, αὐτόθεν ἐλοιδόρησεν. VNDE Ταριχοπωλέω, ῶ, Sum salsamentarius, Salsamenta vendito. Poll. libro 7, cap. 8, ταριχοπῶλαι, ταριχοπωλεῖν. Vbi etiam affert ὠραῖον τάριχος, ὠραῖα τεμάχη· χηνεῖον τάριχος, πυγῆρον τάριχος· ὀρχαῖαι ὠραῖαι καὶ σαπραί. Vtitur autem hoc verbo Lucianus, dicens ταριχοπωλοῦντες ὑπὸ ἀπορίας.

C. Ταριχέμπορος, ου, ὁ, idem: seu Cetarius. B. ex Diog. Laert. Infrà synon. ταριχθυπής.

C. Ταριχηγός, οῦ, ὁ, Qui salsamenta aduehit. vt ταριχηγὸς ξένος, apud Athenæum libro 3 ex Alexide. Ibidem ταριχοπώλης dicitur.

C. Φιλοτάριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans salsamentorum, Qui salsamentis delectatur, Cui gratus est salsamentorum esus. Athen.

C. Ὠμοτάριχος, ου, ὁ, Salsamentum crudum. ὠμὸν τάριχος. Alexis apud Athen. libro 3, Ἐς' ὠμοτάριχος πέντε χαλκῶν. Qui paulo antè dixerat, Τάριχός ὅτι τοῦτον ὠραῖον πολὺ, Ὀβολοῦ μόνου τοῦτ' ἔστι. Apud eundem, lib. 4, ex Matrone, Ὠμοτάριχον εὖν χαίρειν, Φοινίκιον ὄψον. Dioscorid. libro 2, cap. 32, ὁ δὲ ὠμοτάριχος λεγόμθνος, σάρξ ὀθνεῖου θύννου πταριχευμθνου. Vbi Ruellius, Conditanei thynni caro, quam omotarichon vocant. Dicitur ET Ὠμοτάριχον neutro genere: vt apud Athenæum libro 3, τὸ δὲ ὠμοτάριχον, φησὶν ὁ Δίφιλος, κήτημα πνὲς λέγουσι. Vbi NOTA Κήτημα, id est κήπτις τεταριχευμθνον κρέας, ceti carnem sale asseruatam.

C. Ὠμεστάριχος, apud Pollucem legitur, libro 7, capite 8, τάριχος ὠραῖον, καὶ ὠραῖα τεμάχη, ὠμεστάριχος. Sed malim ὠμοστάριχος. puto enim ὠμοστάριχος dici τὸ ὠραῖον τάριχος, sicut ὠμοτάριχος vocatur τὸ ὠμὸν τάριχος. Videntur verò ὠραῖα τάριχα esse salsamenta ex piscibus æstiuo tempore captis: sicut ὠραῖαι ὀρχαῖαι, ibidem Salsamenta Sardiana ex piscibus æstate captis, ad differentiam τῶν ἐαρινῶν, de quibus ibidem.

Ταριχηρὸς, οῦ, ὁ, Qui est ex genere salsamentorum. vt quum dicimus τὰ ταριχηρά, Quæ ex salsamentorūgenere sunt, seu Salsamenta: sicut σπερμά dicuntur quæ ex frumentorum genere sunt, seu Frumenta. Vel Ταριχηρὰ dicuntur Quæ salsiri solent. vt apud Athen. libr. 8, τὰ δ' ἀγελαῖα ἠδὴ τῶν ἰχθύων πύπτων τῶν μθν ὁδωδίω' ἡδεῖαν ἔχει, (πίονα γὰρ ὄζει) βαρεῖαι δ' καὶ δικαπέρασται. διὸ καὶ ταριχθύεσθαι δύνανται μάλιστα, καὶ ἐστὶ τῶν ταριχηρῶν βέλτιστα χθὲς Ῥῶμα. Apud eundem libro 3, ταριχηρῶν σπουδῶν, id est πταριχθυμθνων, sale conditorum & seruatorum. Sic apud Dioscor. lib. 2, cap. 34, γάρον τὸ ἐκ ταριχηρῶν ἰχθύων καὶ κρεῶν. Et cap. 30, σμαείδος ταριχηρᾶς ἡ κεφαλή. Quibus ταριχηροῖς opponit ibidem τὰ τρόσφατα siue τὰ νεαρά, id est Recentia. Plin. recentia opponit seruatis, lib. 32, cap. 10, Psilothrum est thyni sanguis, fel, iecur, siue recentia siue seruata. id est εἴτε τρόσφατα εἴτε ταριχηρά, seu εἴτε νεαρὰ εἴτε πταριχευμθνα. Dicitur autem simpliciter seruata, quoniam non aliter quàm sale condita seruari possunt, sale inquam quo putredo arcetur. Sic Arrian. apud Suidam, ὁ δὲ ἔδωκε σῖτόν τε καὶ οἶνον καὶ κρέα ταριχηρὰ κᾆτ' σκιλωτά. Rursum apud Athenæum, libro 2, ex Pherecr. τῶ ταριχηρᾶ γάρου, pro γάρου ἰχθύων ἢ κρεῶν πταριχθυμθνων. nisi garum ibi pro pisce accipias, vt Plinius. Item ταριχηρὸν στέαρ, adeps salsus, seu sale inueteratus & seruatus: vt apud Diosc. lib. 1, c. 144, de glandibus, σὺν στέατι ὀξυχρόῳ ταριχηρῷ τρεῖς κακοήθεις σκληρίας καὶ τρεῖς πυκνοθύμθνα ἔλκη δρμόζουσιν. Vnde Plin. lib. 24, cap. 2, Glans intrita duritias, quas cacoethe vocant, cum salsa axūgia sanat. Alii malunt ibi στέαρ χοίρειον ταριχηρὸν interpretari Axungia inueterata. Vide & ταριχθῦν quod proximè sequitur.

Ταρίχιον, ου, τὸ, diminutiua forma dicitur τὸ τάριχος ab Aristophane, teste Poll. Legitur & apud Diog. Laert. lib. 2, in vita Menedemi.

Ταριχεύω, Fut. εύσω, Sale condītum seruo, seu Sale condio, Sale conficio, Sale macero, Sale inuetero: aut Sale condītum inueteratūmque & arefactum seruo. vt quum carnes vel piscium vel aliorum animantium aut olera sale condita & macerata seruantur siue in muria, siue extra muriam siccantur & arefiunt. Plato Symp. ἔπειτα τοὺς αὐθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. (Vbi etiam nota apud veteres oua quo-

que fuisse solita ταριχεύεσθαι, vt constat & ex hoc loco Athen. lib. 3, τὰ ὑφτι ἢ ἰχθύων καὶ ἢ ταρίχων ὰ πάντα, διέπτα) Dionys. Long. κρέα τεταριχευμένα παντοδαπῶν ἱερείων. Sic suprà in Ταρίχος habuimus ἰχθῦς τεταριχευμένοι: & σάρ τεταριχευμένοι apud Dioscor. libro 1, cap. vlt. de radicibus iberidis, ἀλαθαὶ ἢ ἰβηρικοὶ σὺν λίπει ὑείῳ τεταριχευμένῳ, cum salsa axungia, vt Ruell. vertit. rectè siquidem Plin. apud eũdem Dioscor. σάρ χοίρειον ταριχηρὸν ittidem interpr. Axungia salsa, vt in ταριχηρὸς docui. Nõ semper tamẽ salsa sunt τὰ τεταριχευμένα, vt patet ex Diosc. lib. 2, cap. 88, quod ἢ σάρκος inscribitur, σάρ ἢ μὴ τὰ ἢ μήτρας ἀφιστῶσι τὸ νεαρὸν, χώνειον ἢ ὀρνίθειον, καὶ δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον, adeps anserinus aut gallinaceus recens & sine sale cõditus, vt Ruell. vertit. Plin. certè lib. 28, cap. 9, de suillo adipe ait, Inueteratur duobus modis, aut cum sale, aut sincerus: tanto vtilior quanto sit vetustior. Et ibidem sinceram axungiã vocat πλὴν δίχα ἁλῶν τεταριχευμένῳ, cui opponit salsam, ἢ ταριχηρήν. Vtraque autem ex recente fit, quæ νεαρὰ siue φέρσφατος dicitur: illa, si sine sale, hæc autem, si sale condita seu macerata asseruetur. S. militer apud Galen. lib. 3 ἢ κῆ πόνος, quod Archigenes dicit, ἀλώπηκος σάρ τεταριχευμένον, interpretantur, Adeps vulpinus asseruatus & inueteratus: ac nolũt addere In sale, seu Sale. Plerunque tamen de iis quæ sale condita maceratáque asseruãtur & inueterantur, dic solet, vt ex suprà dictis apparet. Eáq; vel in sale & muria relinquuntur maceranda, vel eximuntur & suspensa afficcantur. Posteriores exẽplum sunt carnes quæ in muria maceratæ solẽt infumari in caminis, aut alibi suspensæ exsiccari: prius autẽ illud patet ex hoc Diosc. loco, de madragora, ταριχεύθεν τὰ ὃ τὰ φύλλα ἀπόβλητε]: quẽ Plin. sic reddidit, Folia mãdragoræ seruantur in muria. vt ταριχεύεσθαι hic idẽ sit quod ἁλμυδεύεσθαι, muria condiri, seu ἐν ἅλμῃ βαπτιζεῖσθαι, in muria seruari. Et hoc modo accipere malim in loco illo Platonico quem suprà attuli, οἱ τὰ ὠὰ τήκοντες ἢ μέλοντες ταριχεύειν, Qui oua dissecant & in muria seruare volunt. Sicut & Columella de seruandis ouis dicit, Alii in muria tepefacta durãt oua. pro quibus in Geopon. hæc legũtur, πνὲς ἢ εἰς ἅλμιν χλιαρὰν ἐμβάψαντες γ' ἢ ἐ' ἄσχε, ὅτω δίαπηρῶσι. Nec verò in muria ταριχεύοντα tantũmodò carnes & similia alia, sed etiam in aceto, vt pater ex Galeni quodã loco in Τάριχος citato: vbi ὄξει δριμεῖτῳ ταριχεύειν est Aceto acerrimo condire seu macerare.

Porrò ταριχεύειν accipitur etiam pro Arefacere, Exiccare, etiam citra salem, vt manifestũ est ex iis quæ in comp. Προταριχεύω afferã ex Galeno. Quo modo & ex Diosc. ταριχηρὸν κρόμμυον pro Cepa afficcata. nã ταριχηρὸς & πεταριχευμένος idem significant. Suidas quoque ταριχεύει exp. πήκει, ξηραίνει, macerat, arefacit, seu exsiccat: paulo pòst itidem scribens, σημαίνει ἢ καὶ τὴν ξηρανθέν, καὶ ἢ εἰς χάρον ἀξιοποιεῖσθαι. Quæ tamen posteriora verba potius ad præcedentem significationem pertinent.

Ligna etiam ταριχεύεσθαι dicuntur quum in aqua asseruãtur seu macerantur, vt nimirũ indurescãt. Theophr. lib. 5, ταριχεύουσι ἢ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν ὕδατι βάδει πάντα δύοντες ἢ θαλάττης, ἀλλὰ τὰ μὲν ἢ ἐς τὴν γῆν, τὰ ἢ μικρὰν ἀνάτερω. Et lib. 4, de ficu Ægyptia, εἰς βύθιον ἢ ἐμβάλλουσιν καὶ εἰς τὰ λίμνας ἀδύς, καὶ ταριχεύουσι βεβυθισμένοι ἢ ἐν τῷ βυθῷ ξηραίνεται καὶ ὀπιεῖ. Sed propriè ταριχεύεσθαι dicuntur quũ in marina aqua macerantur, quæ salsa est, & muriæ vicẽ præstat: ταριχεύοντα autem vt inarescant & indurescant.

Metaphor. Chrysost. p. 192, πεταριχευμένος καὶ καπνιζαθεὶς, maceratus & confectus, nimirum afflictionibus: B.

Ταρίχευσις, εως, ἡ, Conditura quæ sale fit, Salsura, seu Salitura, vt Columella loquitur. Ex quodam anonymo affertur, εἰς ταρίχευσιν κομίζω, pro, Ad condiendum porto.

Ταριχευτής, οῦ, ὁ, Qui carnes salire & sale conditas maceratáque ac inuetteratas vendere solet, id est Salsamentarius: idem qui ταριχοπώλης & ταριχέμπορος. Affertur ex Herodoto.

Ταριχευτός, οῦ, ὁ, Salsus, seu Sale conditus ac maceratus, Sale inueteratus & asseruatus aliquandiu. Plut. sub finem lib. 5 Symp. quum dixisset salem augere genituram, οἱ γραῦ πὰς κύνας φιλοῦσφοῦντες, ὅταν ὀρχήσεται ἢ ὦσιν, ἄλλοις τι βρώμασιν ἁλμυροῖς καὶ ταριχευτοῖς κρέασι κοῦσι καὶ παροξύουσι τὸ σπερματικὸν αὐτῶν ἰσχυρότερον. id est ταριχηροῖς, πεταριχευμένοις, salsis, seu salitis. VNDE Ἀταρίχευτος, ὁ, ἡ, Qui sale conditus seu maceratus non est. Ex quo intelligitur φέρσφατος, νεαρὸς, Recẽs, vel etiam Qui sine sale inueteratus est. nam quædam & δίχα ἁλῶν ταριχεύονται.

Ταριχεία, ας, ἡ, idem quod ταρίχευσις, id est Salsura, Salitura, Cõditura quæ sale fit. Aristot. Hist. anim. lib. 9, εἰς ταριχείας φαῦλοι, Inepti ad salsuras. Gaza vertit, Ad rem salsamentariam mali. Athen. εἰσὶ δὲ κυπρῶδεις ὀβελίσκοι εἰς ταρίχειαν. vnde & κυπρίματα vocant κύπρι πεταριχευμένα, seu κυπρῶν ἡμάτχη ταριχευτά. Et Strabo libro 3, οὐκ ὀλίγη ἢ οὐδὲ ἐν τῷ ὅλῳ ταριχεία, de Hispania loquens, id est Cetaria multa & salsamenta, inquit B. qui etiam addit eũ sæpe sic vti. Gaza ταριχεία Græcè reddidit quod Cic. De senect. succidiam appellarat.

C. ΠΡΟταριχεύω, Prius sale condio, Sale præmacero. Porrò sicut ταριχεύειν simpliciter accipitur pro Macero & exicco seu arefacio, ita προταριχεύω pro Præmacero, Antè exicco & arefacio. vt Galen. lib. 9 Meth. med. dicit medicos diatritarios triduana fame προταριχεύσαντας τὴν αὐθρωπίνην, ἐξικμάζειν ἠρέφειν, id est, cibum ei præbere tunc primùm quum triduana fame eum præmacerarint & exiccarint: id est vehementẽ siccitatem inedia induxerint.

ΤΑΣΣΩ, VEL Τάττω, Fut. ξω, Pr. χα, Ordino, (vt τάξις est ordo. quanuis nomen hoc quod ordinẽ significat, ex illo ipso verbo factũ sit, &, quatenus verbale est, sonet Ordinatio) Colloco: sed ea potissimũ collocandi significatione qua dicimur milites collocare quũ aciem instruimus. quã significationẽ aliqua deriuata sequũtur. Thuc. lib. 4, πόσον καὶ ἐπιστρατεύειν ὡς ἐς μάχην. Sic πεστάξαι sæpe dicũtur milites. vt lib. 3, ἐπάνω πὲ ἀμφοτέρωθεν ὡς ἐς μάχην. Et sine hac adiectione, apud eundem, lib. 2, καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες πεταγμένοι πρὸς τὴν ἔστασαν, ibant instructa acie. Rursum lib. 3, τὸ δὲ ἄλλο [κέρας] Ἀκαρνᾶνες ὡς ἕκαστοι πεταγμένοι ἐπίχον, vt cuique locus in acie obtigerat. Herodian. libro 3, πλύπ τὰ ἀφέρεν ἢ φάλαγγα τῶν Ἀλβίνου στρατῶν, καθ' ὃ μέρος ἐπέτακτο Σεβῆρος καὶ ὁ σὺν αὐτῷ στρατός. Lysias, καὶ πάντων τῶν εἰδότων ὅτι δεῖσθαι κινδυνεύειν, ἑτέρων ἀνδρῶν, ἐγὼ διεπραξάμην ὥστε τὴν τάξιν πεταγμένος μάχεσθαι πὴς πολεμίοις. (ita enim apud eum legitur: subaudiendo nimirum substantiuum τάξιν, quod alibi addit. pro qua lectione habetur alia mendosa, videlicet πὴς τάξιν, in edit. Comment. Bud. Vbi etiam scribit πεταγμένος milites Æliano esse centuriatos & merentes: contrà ἀπάκτις qui non sunt in numeros redacti. Dicitur autem & ταχθεὶς εἰς τάξιν, vt πάντων εἰς τάξιν.) Sed vt voce PASS. Τεταγμένοι hi dicuntur, ita etiam voce media interdum LEGITVR Τάξαμένοι. Synes. τάξαμένοι οὗ τὰ ἐπέρμον ὡς, ἢν ἐμβάλωμεν, ἀμωσύμενοι. id est, Acie instructa stantes. Idem, καὶ ἡμεῖς ἐτάξαμεθα, ὡς, εἴπερ ὀθνεῖοι, διέρμεθα.

Dicitur porro & de nauibus hoc verbum. Thucyd. libro 2, ἔπλεον ὀθνὶ ποτάμων τάξαμένοι πὰ ναῦς. Idem eodem libro, ἢν ἐς πάντῃ ἀφ' μὲν τὰ πλοῦμεν ἐν ἐν, ἀφ' ἢ ἐφ' ἡμῖν πάχα πάντα. Cum illo autem priore loco conuenit hic Xenoph. οἱ νῦν Ἕλληνες ἱππεῖς, ὡς τὰ φάλαγγα, ὀθνὶ πεπάρων πεταγμένοι. Itémque hic, οἱ ἐπ' ὀκπὸ πεταγμένοι, ἀθενὲς νομίσαντες τὸ ἄκρον τῆς φάλαγγος ἔχειν. quibus verbis significat, à fronte introrsus octonariam militum dispositionem fuisse, vt inquit Bud. Sed & πάττειν τὸν κόσμον, Ordinare mundum, idem vertit apud Plat. Epinomide, ἐν κόσμον ἔταξε λόγος ὁ πάντων θειότατος. Multo autem latius extendendo hanc collocandi significationem, itemque ordinandi, interdum dicitur πάττω σε μετὰ τῶν ἀδελφῶν, q. d. Colloco te inter fratres, pro In ordinem fratrum repono, In fratrum numero te habeo, Fratris loco te habeo. Synes. τὸν δὲ ὁμωμοχότατον ἡμῖν Γαῖον οὗ εἶδ' ἐπ' φροῦρα ὅσα ἐγὼ, μὴ τῶν συγγενῶν πάττεις. Sic πάττω εἰς, apud Xenophont. ἐμαυτὸν πίνω τάττω εἰς πὴς βουλομένοις, &c. id est, In eam classem me adopto. vt vertit Bud. (Eadem certè constructione dicitur εἰς ἀῤῥῶας ταχθεὶς, qui & εἰς ἀῤῥῶας πλεῖν ἀρξάμενος, item εἰς ἀῤῥῶας ἐγγεγραμμένος) Idem affert ex Aristotele hoc verbum cum alia construct. videlicet cum præpos. ὀν: vbi dicit,

ἔπεξαν τὴν μοῦσικὴν ἐν παιδείᾳ, pro In doctrinarum numerum redegerunt, adnumerunt, & locũ dederunt. (Cui loco similis est hic qui affertur ex Plutarch. in Solone, αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, In pauperum ordinẽ se redigit, Inter pauperes se numerat, seu Pauperibus se adnumerat) Et rursus ex Xenoph. ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πὰν ἐπιφέρειν φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν καὶ πρὸς ἀξίωσιν, pro Se substituit vicarium. Cui loco subiungit hunc Demosthenis, ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ, ὑπεμόλησε καὶ πρὸς ἔδωκε &c. pro Qui se inter eos censeri voluit. Qui locus melius cõuenit cum præcedẽtibus, quàm ille Xenophontis in quo vertit Se substituere vicarium: idcóque potius eos proximè subsequi debuit. Interdum τάττω est Certum hominem alicui rei præficio, vel constituo, Dest. no: vt idem scribit, afferens tamen locum Xenoph. in quo nõ actiua sed passiua voce vtitur, scribens, ὁ ἢ ποιοῦμαι πορεύεσθαι, ἔφη, πῶς ὦ δέσποτα ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; Talis autem est vsus huius verbi & in isto Aristot. loco, πέπακται ἢ κῆ μὴ τὴ γεγονὸς μία τῶν Μοιρῶν Ἄτροπος, Constituta est iis quæ præterierunt, Suæ illi partes assignatæ sunt, vel Officium suum illi constitutum est & assignatum. Sed & verbo Præfici non minus commodè quàm alio vllo videtur πάσχεσθαι reddi eo in loco posse. Apud Plat. De rep. lib. 1, alia construct. τῇ ἢ πολιτικῇ ἢ δίκῃ ἄλλῳ τῷ μέλει ἢ ἐφ' ὧ τέτακται. vt dicitur Præfici alicui negotio. Cum hac ipsa constructione habes ex Isocr. πὰς ὀθνὶ πῶς συμφοραῖς καὶ πῶς πιμωρίαις πεταγμένος. At verò actiua voce cũ ὀθνὶ habente accus. ex Aristot. Polit. lib. 3. τάττει ὀθνὶ πὰς ἀδύνας τῶν ἀρχόντων. Et ex Plat. De rep. lib. 2, ἑαυτὸς ὀθνὶ τὴν διακονίαν τάττουσι τούτῳ. Affertur præterea ex Isocr. ὀθνὶ πὰς πρεσβείας σὲ τάττουσι, pro Præficiunt te negotiis. Et ex Demosth. ἐπέξαπε στρατηγὸς ἐπ' αὐτῶν πεντήκοντα pro Præfecistis triremibus. (At verò, ἐφ' ἑνὶ πόνῳ ἑμαυτὸν ἔταξα, pro Vnum horum mihi sequendum delegi) Sed vt ad passiuum redeam, afferrur & ex Herodoto ταχθεὶς cum eadem illa cõstructione in qua habuisti ταοσόμενος ex Xenoph. vbi ille scribit, ταχθεὶς πρὸς τὴν λίμνην φυλάττειν, cui datum erat negotium paludis custodiendæ. Sic ex Plutarcho in Camillo, οἱ ἢ πὰς πόπος ἀνάλαβεῖν καὶ ὁείσῃ ταχθέντες ὑπὸ τοῦ Καμίλλου. Huc pertinet πεταγμένοι ex Plutarcho de agentibus stationes, in vulg. lex. At ταχθεὶς ἐπ' Αἴγυπτον, quod & ipsum ex Herodoto affertur, videri queat ad illum verbi Constituo vsum magis propriè pertinere, quo dicit Cicero Constituere regem populis. Affertur & ταχθέντες sine præpositione, cũ nomine πρέσβεις, & exponitur Cõstituti legati, Designati legati. Quemadmodum porro dicitur aliquis πάσχεσθαι, sic etiam aliquid πάσχεσθαι, id videlicet cui aliquem præficimus, & quod ei iniungimus. Atque adeo affertur ex Sophocle, τὸ ταχθὲν πλεῖν, pro Facere quod imperatũ est, Imperium exequi: vt videlicet sit ταχθὲν pro πρὸς ταχθέν. Iam verò quæ afferuntur ex Luciano, πάσχεται ὑπὸ θεῷ pro Subiicitur deo, & πάσχομαι ὑπ' ἄλλῳ, pro Subiectus sum alii, possunt & ad ordinandi & ad constituendi significationem referri. nam πάσχομαι ὑπ' ἄλλῳ non est aliud quàm πάσχομαι ὑπ' ἐξουσίαν ἄλλου. vt legimus apud Lucam, cap. 7, ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος, quod redditur Sub potestate constitutus. Rursumque qui πάσχεται ὑπ' ἄλλῳ, non eiusdem est ordinis, sed inferioris. vt cõtrà μετ' ἐμοῦ τέτακται ex Greg. habemus pro Mei est ordinis. (At ex Philostr. πάσχω ἐμαυτὸν μετ' σοῦ, pro Accedo tuæ sententiæ) Cæterum antequam longius à verbo Constituo discedam, sciendum est, πεταγμένον pro Constituto dici, ea quoque in significatione qua dicitur Tempus alicui rei constitutum. (quò pertinet apud Terentium, Constitutæ nuptiæ in hunc diem) nam πεταγμένη ἡμέρα, & πεταγμένη ὥρα, & πεταγμένος χρόνος, dici eodem solent modo pro tempore constituto, seu tempore stato. Synesius (inquit Budæus) ἡμέραν διηνεκεμμένην, diem constitutum appellauit, hoc est πεταγμένην, & διωρισμένην, seu συνηκρωτηριασμένην & συνκειμένην, compactam & conditam diem. Idem, ἡμέρα πεταγμένη, Dies constitutus & certus. Et χώρα πεταγμένη Xenophonti, Locus condictus. Plutarchus in Problem. ὁ πόλεμος καὶ πεταγμένα σπεῖται, certa & fixa. Vnde πεταγμένα dicuntur Quæ constitutas & statas vices habent, vt ortus occasúsque siderum. Nec verò à constituendi significatione remotum mihi videtur verbum τάττω, (ab ea quidem certè qua dicimus Pretium constituere, seu mercedem, & Stipendium constituere) & quum iungitur accusatiuo πμὴν, τὰ ὀβολόπμα, vel τὴν ἀξίαν. Aristot. Œcon. 2, εἶπα ἐξαγορὴν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ, τάξαντες πμὴν, quum pretium constituissent. At cum reliquis duobus accusatiuis aliter redditur. Nam τάττω Budæus interpretans Statuo, Impono, Irrogo, affert ex Demosthene, τῷ νόμῳ τὰ ἔργα τὰ ποιοῦντα ὀβολόπμα. Item cum accusatiuo θάνατον, ex eodem, ἐφ' ὧ πῆς ἄλλοις θάνατον ζημίαν ἐπέξατε. Quibus subiungit, sic dici vt τάττειν τὴν ἀξίαν τῷ ὠνίου, hoc est Statuere: quod venditoris est vtplurimum, indicantis quanti vendere velit, & interdum emptoris. quod etiã πμᾶν dicitur. vnde Taxare verbum in vsum venit, quo etiam Plinius vsus est. Addit verò & locum in quo τάττειν optimè conuenit cum verbo Constituo, habente accusatiuũ Mercedem: vbi videlicet Aristot. de mercede itidem ac remuneratione præceptorum philosophiæ loquens, Ethic. lib. 9, scribit, ἀλλ' ἴμως ἡ ἀμοιβὴ γίνεται πρὸς ποσοῦτον ἴσον αὐ τάττωσιν οἱ λαβόντες· δεῖ δ' ἴσως ὁ ποσοῦτο πμᾶν ὅσου ἔχοντι φανῇ) ἄξιον, ἀλλ' ὅσου πρὶν ἔχειν ἔπιμα. Quum autem his exẽplis alia interiiciat in quibus τάττω longè alium vsum habet, (eum nimirum de quo initio dixi) ego contrà his subiungo τάττειν constructũ cum accusatiuo φόρον, quod idẽ B. vertit, Indicere tributũ & imperare, etiũq; modum vnicuiq; statuere. affértque locũ hunc, absque autoris nomine, (quum is sit Thucyd. lib. 3, pagina 100 meæ editionis) ὕστερον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι φόρον μὲν οὐκ ἐπέξαν πῆς Λεσβίοις, κλήρους ἢ ποιήσαντες τῶν Μηθυμναίων πεις χιλίους, σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἀπέπεμψαν, οἷς φέρειν οἱ Λέσβιοι τὰ ἀργύριον τὸ κλήρου ἑκάστου τῶ ἐνιαυτῶ δύο μνᾶς φέρειν, αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν. Lingua vernacula (inquit) Taxare hoc appellat, (intellige autẽ nostrum Taxer, pro quo nonnulli pronuntiant Tauxer) hoc est tributarios facere. Alter Thucydidis locus qui huic adiungitur, habet τὰ ἀρχάμβρια quod exponit πεταγμένοις πῆς καταβολῆς. ideoque pertinere videri possit ad ea quæ de πεταγμένος paulò antè dicta fuerunt, quum πεταγμένος χρόνος exponeretur Statum tempus. In vl. ex Æschine, πεῖς φόρους τάξας πῆς Ἕλλησι. Item ἐτάξαπο φέρειν sequente infinitiuo φέρειν, ex Platone, epist. 7, ὁ πατὴ, αὐτῷ φόρον ἔτ' ἔπο φέρειν πῆς βαρβάροις. Et τὰ ἀρχάμβρια χρήματα φέρειν, afferũt ex Thuc. (vbi dicitur schol. τὰ ἀρχάμβρια exponere εἰσπραττόμενα. quum tamen libro 1, vbi schol. ita exponit, non addatur infinitiuus φέρειν. vnde fit vt eorum in hoc loco citando fidem suspectam habeam) Quinetiam ἔτάχθησαν φέρειν τὸν φόρον, ex anonymo quopiam. Denique & cum genitiuo, ex Thucydidis libro 4, τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, pro Quum taxassent ingenti pretio.

Τεταγμένος, Compositus, Frugi, Non dissolutus. Ita Bud. afferẽs ex Plutarcho de Pompeio, φύσει γὰρ ἦν σώφρων καὶ πεταγμένος πῆς ὀβολοσυμίαις. Sed hunc participii πεταγμένος vsum malè intermiscet aliis verbi τάττω significationibus. nihil huc pertinentibus. Aliud autem exemplum vsus huius participii πεταγμένος videbis in nomine Ἄπακτος.

VNDE Τεταγμένως, (cui opponitur ἀτάκτως) Ordinatè, Seruato certo ordine. Item Stato tempore, seu Statis temporibus, Statis viribus. Budæus exp. etiam Ratione stata, & certa lege. Vide Τεταγμένος suprà.

Τάγμα, ατος, τὸ, Militum centuriatorum certus numerus. (vt πεταγμένος dictum est ab Æliano vocari cẽturiatos & merentes) Cohors, Legio, vt Bud. vertit. Idem tamẽ, sicut & Polit. apud Herodian. non semel τὸ ἱππικὸν τάγμα vertit equestrem ordinem. In vulg. lex. ex Plutarcho in Cam. τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς pro cohorte præsidii diurni. Ibidem Turma. Quinetiam Agmen: quod tamen latius patet. Additur verò & alia significatio, videlicet certæ pensionis & constitutæ. Et subiungitur ex Aristotelis Œconom. lib. 2, ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματα ἀπαπθῆναι ἐν τῷ ἱερῷ, pro Res quasdam certas & definitas in templo dicare. Sed hæc expositio meritò suspecta est.

HINC Ταξιμαχος, ου, ὁ, Qui cohorti præest, seu turmæ, aut legioni. ITEM Ταξιμακός, Ad cohortem pertinens. In v.l. ταξιμακοὶ ἵπποι, equi agmẽ exercitus sequentes ad conuehenda impedimenta.

Τάξις, εως, ἡ, Ordinatio, vel potius Ordo. vt apud Platonem in Timæo, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, Cicero vertit, Ex inordinato in ordinem adduxit. Τάξις (inquit Budæus) non modò κόσμον, hoc est ordinem, sed etiam modum ratione temperatum significat. Subiungit autem Plat. locum, opponentis itidem τάξεων & ἀταξιῶν, vt videbis Comm. pag. 639. Inueniuntur certè interdũ copulata duo illa κόσμος & τάξις. vt apud Aristotelem Metaphys. lib. 1, νοῦς οὖν τις εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις, καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸν αἴτιον καὶ τὸν κόσμον καὶ τῆς τάξεως πάσης, &c. Quæ ille vertit, Qui igitur, vt in animantibus, ita in natura, mentem, causam esse dixit compositionis partium atque ordinis. Sæpe τάξις in re militari vsurpatur, itidem pro ordine. Thucyd. lib. 7, pagina 260, καὶ εἴ πῃ ὁρῶν διεσπασμένον καὶ μὴ ἐν τάξει χωροῦν. Idem libro 4, pagina 162, χωρήσαντες πρὸς αὐτὸν δρόμῳ ὡς τάχιστα ἕκαστος δυνατὸς ἦν ἄνευ τάξεως. Apud eundem lib. 4, πεζάγωγος τάξις τῶν ὁπλιτῶν. (Sed possumus in nonnullis locis vti & plurali Ordines: vt videlicet legimus Ordines obuertere apud Liuium: item, Abrumpuntur ordines laxati, apud Tacitum. De qua interpretatione dicam & paulo pòst) Interdum verò τάξις reddi potius debet Acies. vt quum dicitur πρώτη τάξις à Lylia. nam & Budæus ibi reddit Prima acies. itidémque apud Plutarchum, ἐσχάτη τάξις, Postrema acies. Nec non vbi idem scribit, ἀδελφὸς τῆς θεᾶς, παρεταξατο φάλαγγα, τὴν τάξιν τετραπλῆν ποιῶν. Ab eodem redditur Statio, item Locus pugnandi. vt apud Æschinem, ἀλλ' ὥσπερ αὐ ὑμῶν ἕκαστος αἱρεῖσθαι τὴν τάξιν λιπεῖν ἐν ᾧ ἂν τεταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ, οὕτω καὶ νῦν αἱρεῖσθε λιπεῖν τὴν τάξιν ἐν ᾗ τεταχθε ὑπὸ τῶν νόμων, φύλακες τῆς δημοκρατίας τῆνδε τὴν ἡμέραν. (Certè τάξιν λείπειν redditur etiam Locum in acie deserere, quod est eius qui composita voce dicitur λειπτάκτης.) Idem τάξιν reddit & Turmam, dicens idem significare quod σῖφος, apud Xenophontem, & quidem cum genitiuo ἱππέων. (In vulg. lex. redditur etiam Centuria, necnon Cohors. Vide Ταξίαρχος) Posse alioqui τάξις alicubi reddi & plurali Ordines, eundem censuisse, vel ex eo liquet quòd ταξίαρχοι interpretatur Ordinum ductores. Τάξις est etiam Comitatus & multitudo hominum cuipiam magistratui apparentium operámque dantium: qui cohors Consulis aut Prætoris olim appellabantur: vt apud Ciceronem in Verr. & alibi. Synesius Πυραμιδίῳ scribens, τὴν ὑπαράχου τάξιν vocat. Et in Pandectis, οἱ τάξις τῶν ἱππάρχων, apparitores præsidum, qui etiam ταξεώται sæpe vocantur. Ideo autem hanc significationem subiungo proximè præcedenti, quòd & huiusmodi apparitores, cohortem efficientes, velut ordines quidam sint. Sed antequam à τάξις discedam, quod voce Ordo reddi potest, dicam de ἐν τάξει, quod quum alicubi reddi possit, atque adeo reddatur, Ordine, (sicut & διὰ τάξεως affertur ex Platone pro Ordine, Vel Certo ordine) alicubi potius reddendum existimatur Moderatè: atque ita vsus traditur Plato. Budæus verò apud eum reddit Modicè, Conciuè, Compositè, Decorè, Opportunè. Aliunde autem affert pro Ordine, Non temere, sed constituta cerráque ratione. Verùm significare etiam ait Statis vicibus. vt ἐν τάξει ἀπελθοῦσα ἡ πλημμυρίς. Sic in v. l. ἐν τάξει πιεῖν, Statis vicibus aliquid facere. Sed existimo τάξιν alicubi habere & aliam vocis Ordo significationem: nimirum eam qua quærimus cuius ordinis sit aliquis: (pro eo quod Gall. *De quel estat*, *De quelle qualité*) & qua dicitur quispiam esse senatorii ordinis, vel equestris ordinis. Seruius certè apud Virgilium in exponenda significatione quam habet ista vox in hoc loco Æneid. libro 7, Tum satus Anchisa delectos ordine ab omni Centum oratores augusta ad mœnia regis Ire iubet: ita vsus est qualitatis appellatione vt dixi nos vsurpare vocem *Qualité*. nam Ordine ab omni, exponit, Ex omni qualitate dignitatum. Talem autem vsum habere possit fortasse τάξις cum alibi, tum in isto Demosthenis, εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοιοῦτον. In quo tamen loco vertit Budæus, (vt & infrà docebo) Quem locum reip. gerendæ capessierit. Quæ sanè interpretatio ferri & ipsa potest. Sunt verò qui in nonnullis huiusmodi locis existiment reddi etiam posse Conditio, & Gradus.

Τάξις vt locum pugnãdi significare docui, sic & aliũ huius nominis Locꝰ vsum habere sciẽdum est. vt τάξιν ἐπέχειν τινός, in Pand. Loco eius haberi. Athen. de Epicuro, σταφὺς ὑποτυχὼν ποιῶν ἐν τύπτοις τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς, καὶ θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, locum & vicem obtinentẽ. Sic Aristot. De histor. anim. lib. 9, καὶ ἡ τῶν χελιδόνων σκηνοποιία τῇ τοῦ τὴν πηλὸν ἀχυρώσας τὴν αὐτὴν ἔχει τάξιν, vicem obtinet. In v. l. ex Plut. Galba, ἐν γαμετῆς ἔχει τάξει, Loco vxoris habuit. (vt inuersa construct. Laërt. pag. 248, οὗ τάξιν ἔχει τοῦδε τινί) At, τάξιν νόμου ἔχει, legis habet vigorem. Item, τάξιν ἔχει τῆς τελετῆς, initiationis speciem præ se fert. Itidem certè Bud. apud Demosth. Pro cor. οὐδὲ ἐν ἐπιρείας τάξει καὶ φθόνου τῶν τοιούτων, οὔτε, μά τοὺς θεοὺς, ὀρθῶς ἔχον καὶ πολιτικόν, οὔτε δίκαιόν ὄντι, interpr. Neque verò ita hoc facere vt calumniæ & inuidiæ speciem accusator præ se ferat, rectum & politicum est. At verò ἐν ἐχθροῦ τάξει apud eundem vertit, Hostili affectu habituque. Affert denique & alium eiusdem locum ex orat. in Aristocr. vbi τάξει rursum interpretatur Vice & loco: οἷον ἐν δωρεᾶς ἐποιήσαν τι τάξει τὸ πύτων μεταδοῦναί μοι, id est muneris vice & loco. Sed & alium quendam vsum vocis hujus Locus habet hoc vocabulum τάξις, si eiusdem interpretationem sequimur, vt certè sequendam existimo: in hoc eiusdem oratoris loco, De perperam obita leg. βούλομαι ὑποτιμῆσαι εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοιοῦτον. Vertit enim, Quod institutum sequutus sit, Quem locum reip. gerendæ capessierit. Sed de hoc loco dixi iam aliquid suprà in Τάξις significante ordinem. Nonnunquam verò τάξις dicitur Locus & sedes alicui conuentui vel collegio constituta. vt idem exponit apud Aristotelem. Atque hinc illam comitatus significationem de qua paulo antè dictum fuit, accepisse hoc nomen existimat.

Τάξις, Officium, Munus, Partes. Demosth. ἀλλ' οὐδεὶς οὕτω τῶν παρεληλυθότων οὐδὲ νῦν οὕτω θορυβῆσαι βουλήσεται, τὸ μὲλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τῶν συμβούλων τάξιν ἀπιστεῖ, Officiũ & partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere: quia in præteritum non valet consiliũ. Æschines hac in significatione, simúlq; pro loco quẽ aliquis in acie tenet, vsus est, in vna eadémque periodo, quam habuisti suprà.

Τάξις, sequendo illam significationem verbi τάττειν qua dicitur τατταν φόρον, redditur Taxatio. At Budæus postquam dixit τάξιν non modò κόσμον, hoc est ordinẽ, sed etiam modum ratione temperatum significare, & exemplum ex Plat. protulit: addit, τάξιν ob id taxationem significare, quo verbo Plin. & Trãquillus vsi sint. Subiungitque eiusdem Platonis locum, in quo τάξιν appellatam dicit constitutam aquæ mensuram in singulos dies hauriendã ab eo qui ἀυδρία laborat in fundo suo. In v. l. παὶ ταξεις τῶν νόμων πθέναι, ex eodem Plat. De leg. Et τάξιν τῆς δίκαιας ὀφπηθέναι, ex Luciano.

C. Ταξίαρχος, ου, ὁ, VEL Ταξιάρχης, Ordinum ductor, vt suprà exposui ex Bud. Sed peculiarius quidã interpr. Centurio. Suidas certè postquam scripsit, τάξις, αἱ δύο τετραρχίαι, αἄνδρες ρκε: subiungit, ductorem, olim quidẽ ταξίαρχον, suo autem tẽpore vocatũ fuisse ἑκατοντάρχην. Sed & pro decurione vsum esse Polybium, necnõ Plutestatur Bud. (sicque τάξις alicubi inuenitur redditum Decuria) qui etiam affert ex Lylia, καὶ εἴπε ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέπαξεν. quod vertit, Cẽturiauit. Et ex Synes. ὑπὸ τῆς σραπωπικῆς ἀταξίας καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας. Appianum autẽ pro tribuno vsurpasse videtur at Basiliũ de rege apũ vsum eo esse. Hæc ille. Quidã ex Aristot. Polit. annot. ταξιάρχους esse qui præsunt peditibus leuis armaturæ & sagittarijs. quũ tamẽ nominatim τάξιν ὁπλιτῶν apud Thuc. legamus. & Poll. scribat τοὺς ταξιάρχους πρεσβεύσαντας τῶν ὁπλιτῶν. Cæterũ vt Basil. ταξιάρχου appellationẽ ad regẽ apũ trãstulit, sic quidã apud Athen. festiuè vsus est de eo qui conuiuis loca assignabat, perinde videlicet ac si eos centuriaret, vel potius decuriaret.

HINC Ταξιαρχία, ας, ἡ, Centuriæ præfectura, seu cohortis. ET VERB. Ταξιαρχέω, ῶ, Centuriæ præfectus sum, Sum centurio. Vel, Cohortis præfectus sum. Aut etiam generalius, Ordines duco, sequendo ea quæ de nominis ταξίαρχος significatione dicta fuerunt.

C. Ἀταξία, ας, ἡ, Gall. verbum è verbo, *Desordre*. nam vt τάξις nobis est *Ordre*, sic ἀταξία, *Desordre*, particula illa *des* priuandi vim habente, sicut α à quo incipit nomen ἀταξία. Sed nobis *Desordre* habet potius metaphoricam Græcè huius vocis significationem, de qua paulo pòst dicam. Propriè quidem certè ἀταξία est vbi nullus seruatur ordo, siue vbi aliquid geritur nullo ordine seruato. Thucyd. lib. 2, pag. 79 meæ edit. quum scripsisset de Peloponnesiis, καὶ ἅμα ἀτάκτως διώκοντες, de iisdem paulo pòst dicit ἀταξίαν. Vbi δῆλον τὸν παροῦσαν ἀταξίαν quidam interpr. Ob incompositum ordinem: quum vulg. interpretatio habeat Quòd incõpositi erant. Existimo certè commodè hîc reddi posse Ob perturbatos ordines. Itidémque alicubi vbi de militibus non dicitur, posse verti Perturbatum ordinem: aut etiam Perturbationem ordinis. vt videlicet Cic. dixit Perturbatione rationis atque ordinis peccari quicquid peccatur. A Bud. redditur Ordo conturbatus & permixtus: item Status inordinatus, Conditio inordinata, (quæ duæ posteriores interpretationes minus mihi placẽt) item Peruersitas ex Cicerone. Idem ἀταξίαν & ἀκοσμίαν talem esse ait qualem describit Ouidius in principio libri 5 Fastorum, quam in κόσμον & ἀταξίαν vertit maiestatis exortus. Plato certè de ea hoc ipso ἀταξίας vsus est vocabulo: & post eum Philo, apud quem ille ἀταξίαν vertit Inconditam congeriem. (Id autem Ouidius rudem indigestámq; molem appellauit, Metamorph. initio) nam hæc Philonis De mundo, ἐπειδὴ δὲ τὴν οὐσίαν ἄπακτον καὶ συγκεχυμένην οὖσαν εἰς τάξιν ἐξ ἀταξίας, καὶ ἐκ συγχύσεως εἰς διάκρισιν ἄγων ὁ κοσμοπλάστης, κοσμεῖν ἤρξατο, sic interpretatur, Quum enim rerum substantiam confusam & permixtam, ex incondita illa congerie in ordinem, atque ex indiscreta confusione in discrimẽ redigere volens mundi fictor, digerere eam atque ordine constituere cœpisset. Locus autem, in quo Platonẽ hac ipsa ἀταξίας voce vsum esse dixi, extat in Timæo: vbi Cic. ἐκ τῆς ἀταξίας ita vertit ac si dictum esset ἐκ τοῦ ἀτάκτου. nam hæc verba, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, reddit, Ex inordinato in ordinem adduxit. Perinde videlicet ac si scriptum fuisset, ἐκ τοῦ προτέρου ἀτάκτου ὄντος. Hoc autem interpretationis genere vsum esse Ciceronẽ existimo quia substantiuo, quod planè responderet voci ἀταξία, destitueretur. Cæterùm idem Bud. scribit Galenum de pulsu seu febre quæ nihil habet ὡρισμένον, dixisse ἀταξίαν non aliud esse quàm ἀκαταστασίαν.

Ἀταξία ex Xenoph. affertur Hellen. libro 3, pro Nõ seruatus ordo in acie. quam significationem haud temere alibi reperias.

Ἀταξία autem metaphorica significatione positũ, vt nostrum illud vocabulum *Desordre*, redditur Petulantia. Videtur certè melius expressum iri vis Græcæ vocis, si reddamus Incompositi mores: aut alia quapiam huiusmodi periphrasi vtamur. Alioqui si vno verbo vtẽdum sit, non minus libenter interpreter Insolentia quàm Petulantia. Synes. epist. 62, Οἵοις τοῖς θρασυλαβῶν πολεμουμένας τὰς πόλεις, ὄθεν μὲν ὑπὸ πλήθους καὶ μανίας βαρβαρικῆς, ἔνδοθεν δὲ ὑπὸ σραπωπικῆς ἀταξίας, καὶ τῆς τῶν ταξιαρχῶν πλεονεξίας.

C. Εὐταξία, ας, ἡ, (oppositum proximè præcedenti ἀταξία) Ordinis conseruatio. Videtur enim elici posse hæc interpretatio ex istis Ciceronis verbis, De offic. libro 1, Deinceps de ordine rerum & temporum opportunitate dicendum est. Hæc autem scientia continet eam quam Græci ἀταξίαν nominant, non hanc quam interpretamur modestiam: (quo in verbo modus inest) sed illa est ἀταξία in qua intelligitur ordinis conseruatio. A Budæo redditur Ordo ratus & constitutus.

Sæpe autem dicitur de militibus ordinem seu ordines in acie seruantibus. vt apud Herodian. μετ' ἀταξίας Polit. vertit Seruatis ordinibus. Sic vsus est hoc vocabulo Plutarchus in Artox. θαῦμα τοῖς Ἕλλησι τῆς ἀταξίας παρεῖχε. cui ibidem opponit κραυγὰς ἀτάκτους & σκιρτήματα. necnon τέρατον & θόρυβον.

Εὐταξία, Moderatio, Modestia, vt apud Herodianũ vertit idem Polit. adiungentem aliquoties ei nomen εὐκοσμία, (quum Hesychius per hoc exponat illud) & aliquando nomen κόσμος. Videtur certè pro hac interpretatione & ille Ciceronis locus facere. Redditur alioqui & aliis vocabulis in vulg. lex. videlicet Disciplina, Constantia: quæ certè interpretationes remotiores sunt. In iisdem habetur ἀταξία τροφῆς (sed absq; autoris nomine) pro Modestia ciborum, Victus sobrius. At ego ἀταξίαν, sicubi de victu legatur, (vt certè apud Athenæum in tali significato legisse mihi videor) malim interpretari Moderationem in victu. Videndum autem an & frugalitatis appellatio locum habere hîc possit.

C. Λειποταξία, ας, ἡ, Desertio ordinis, Desertio loci in acie, Deserere locũ in acie, seu deseruisse. Demosth. in Mid. ὥσπερ θεῶν, πότερον πλωνείαν καὶ πυκνοκοσίν καὶ λειποταξίαν καὶ σρατείας ἀποδρασιν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὀρθῶς καλεῖν, ἢ φιλοπρωτίαν. Vbi obserua ad λειποταξίαν adiungi σρατείας ἀπόδρασιν, sicut paulo pòst ex Philone afferam λειποσράτιον adiunctum ad λειποτάξιον: quum tamen Budæus scribat λείπειν τὴν τάξιν Æschinem dixisse vbique pro Fugere ex exercitu.

Dicitur autem & genere NEVTRO Λειποτάξιον. ac præsertim eius genitiuus cum nomine δίκη, seu γραφή. Dicitur enim λειποταξίου δίκη seu γραφή, Accusatio deserti ordinis, seu deserti loci in acie. Quidam verò generalius etiam interpr. Accusatio desertæ militiæ. quum tamen Philo De vita Mosis lib. 1, ad λειποτάξιον adiungat λειποσράτιον, scribens, ἐν δὲ ταῖς ἀθύναις αἰνεσὶ λαμπροῖς δοκιμαζῶσιν οἱ σύμμαχοι, μὴ λιποτάξιον, μὴ λιποσράτιον, μηδὲν ἄλλο τοιοῦτον ἢ τῶν δεδιωκεσμένοι. (Scribo autem per ι solùm ambo illa nomina, vt in Philonis editione scripta extant. ac certè reperitur & alibi scriptura HAEC Λιποτάξιον, sicut ETIAM Λιποταξία. Sed hæc minus mihi placet, quanuis ea & in aliis quibusdam à verbo λείπειν deriuatis spectetur. sed ita scribẽdo respicitur ad aoristum 2 λιπεῖν) Pollux λιποναυπίου μὲν ἐκρίνετο ὁ τὴν ναῦν ἐλλείπων, ὡς νῦν ὁ τὴν τάξιν, λειποταξίου. Tale est λιποταξίου προσεκλήθη, Dies ei ob desertum in acie locũ dicta est. Locosè autem Archestratus apud Athenæum libro 7, τὰ δὴ εὔγχλια γράφομαι λειποταξίου. Is verò qui locum in acie deserit, DICITVR Λειποτάξιος, SIVE Λειποταξίας, Qui locum in acie deserit. Exponitur etiam Desertor aciei, necnon Desertor, sine adiectione: nimirum ne hîc quidem seruato discrimine de quo paulo antè dictum est.

Ταξεώτης, ου, ὁ, Apparitor præsidis. Ταξεῶται, apparitores præsidum, qui & ἡ τάξις τῶν ἱππάρχων, in Pand. Vide Τάξις. Apud Suidã LEGITVR Ταξιώτης, & quidem sine vlla expositione: sed vet. codex habet ταξεώτης.

Ταξείδιον, ου, τὸ, diminut. Puto dici de militibus, & sonare paruam cohortem, aut paruam turmam. vt τάξιν de cohorte seu turma dici, antea docui. Suidas post hanc vocem ταξείδιον addit duntaxat ὑποκορεστικῶς.

Τακτὸς, ὸν, ὁ, Ordinatus, In quo seruatur ordo, Certo ordine procedens. Interdum verò Certus, Definitus. vt apud Platonem De leg. libro 11, & cõtrà ἄτακτος καὶ ἀόριστος χρόνος. Sic τακτὴ πρείδος χρόνου, Aristid. Legimus verò & τακτὸν ὁρόμον apud Xenophontem, quod referri potest ad eam signif. verbi τάττειν, qua dicitur τάττειν φόρον. vnde & τάξις pro taxatione.

Huic contrarium est COMPOS. Ἄτακτος, ου, ὁ & ἡ, Inordinatus, In quo non seruatur ordo, Incompositus. Redditur etiam Perturbatus, Confusus, Indigestus. Cicero apud Platonem ἄτακτον vertit Inconstans perturbatúmque, vt videbis pagina 39 mei Cic. Lexici. quũ alioqui apud eundem ἐξ ἀταξίας reddidisset Ex inordinato, tanquam videlicet interpretans ἐξ ἀτάκτου, vt docui in Ἀταξία. Plinius hunc locum Theophrasti, εἰσὶ δὲ τῶν μὲν ἄτακτοι καὶ ὡς ἔτυχον οἱ ὕλοι, τῶν δὲ πεταλμένοι, ita est interpretatus, Arboribus quibusdam ramorum ordo

aliis incōditus. At milites ἄτακτοι, oppositi τεταγμένοις, dicuntur Qui in numeros non sunt redacti, inquit Bud. Verùm & alia significatione (quam ille omittit) dicuntur milites ἄτακτοι, quos Liuius inordinatos, Tacitus incompositos appellauit. ita scribens, Ne tempore quidem ad ordinandam aciem capto, incompositi fessique prælium sumpsere. Quemadmodum autem hic habemus Incompositi fessique, sic & apud Liuium quodam in loco Inordinati hostes, effusi & fessi. Atque adeo idem alicubi iunxit etiam Incompositi cum Inordinati. Hos igitur locos sequens, ἄτακτοι reddere malim Inordinati vel Incompositi, quàm Inconditi, vt in vulg. lex. Quæ afferunt etiam ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους, pro Adoriri hostes dissolutos & confusos. Et ἀτάκτους ποιῆσαι, ex Xenoph. Pæd. lib. 1, pro Perturbare, Perturbatos reddere. (Legimus itidem apud Herodianum, libro 7, ἄτακτοι ὦ, καὶ πολεμικῶν ἔργων ἀπαίδευτοι. quæ Polit. vertit, Sed inordinati ac rerum bellicarum imperiti. Idem Herodian. libro 4. ἐν ᾗ τοῖς τῶν τάξεσι τὸ μὲν τῶν βαρβάρων ἄτακτον πλῆθος) Addunt illa, & ἄτακτος ὄχλος pro Confusa turba, ex Isocrate. Et ἄτακτος ἀφροδίτη ex Plat. De leg. pro Inordinata venus & enormis.

Interdum verò ἄτακτος opponitur illi τακτὸς quod dictum est accipi pro Certus, Definitus. Aristot. ἀτακτος ὦ δοκεῖ εἶναι ἡ φθορὰ αὐτῶν, καὶ γίνεσθαι ὅπως αὐ τύχῃ id est, Nulla agi certa ratione. Quæ interpr. ex Theodoro affertur: sicut & ἄτακτος redditum Incertus in hoc Theophr. loco, διὸ καὶ ἄτακτος ὁ τόπος, ἄτακτος καὶ ὁ μετεωρισμός. Demosth. Philipp. 1, ἀτάκτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἄπαντα.

Ἄτακτος, Qui incompositis est moribus, Qui incompositè se gerit, Qui nulla moderatione vtitur. Quod Gallicè ad verbum reddere possis *Desordonné*: vt aduerb. ἀτάκτως, *Desordonnéemẽt* Paulus ad Thessal. epist. 1, cap. 5, νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους. Hic enim lubẽter illam significationem huic voci dederim, vt videlicet ἄτακτοι vocentur qui frequentius ἀτακτοῦντες dici solent. (Plutarchus certè talẽ huic nomini ἄτακτος significationẽ dedit quũ ἀκόλαστα & ἄτακτα coniunxit, ita scribens in lib. De def. orac. ἐπὶ τῶν ζώων πολλὰ δεινὰ πάσχει καὶ νοσεῖ τὰς ψυχὰς ὄντα, πολλὰ δ' ἀκόλαστα καὶ ἄτακτα τῶν συνεστῶν καὶ πανουργον χρόνους ζῇ μακρότερον. Vbi Turn. ἀκόλαστα καὶ ἄτακτα vertit Intemperantiæ & petulantiæ dedit.) Legimus apud eũdem in lib. De instit. puerorum, τοὺς μὲν ὑπαγομένους καὶ τεταγμένου βίου καταφρονήσουσιν, ὅτι δὲ τὰς ἀτάκτους καὶ ἀνέρραπτοδώδεις ἡδονὰς ἑαυτοῖς κρημνίσουσιν) Non ignoro tamen & aliam interpretationem afferri, vt videlicet significet inordinatos, sumpta metaphora à militibus qui stationem non seruant. At milites ἄτακτοι, eosdem esse qui & incompositi vocentur, suprà docui. Alioqui metaphoricus hic nominis istius vsus conueniret cum ea metaphora qua vsus est Horatius quum dixit, Perdidit arma, locum virtutis deseruit, qui Semper in augẽda festinat & obruitur re. Sed videndum an ἄτακτος etiam dici queat ὁ λειποτάκτης, à quo hîc sumitur metaphora. Dicam autem de vtroque & in verbo Ἀτακτῶ.

Hinc ADVERB. Ἀτάκτως, Inordinatè, Incompositè, Indigestè. Cic. apud Plat. in Timæo vertit Immoderatè, vt videbis in meo Cic. Lexico, p. 15 & 34. Isocr. in Encomio Euagoræ, οὐδὲ τοὺς ἐν ἀτάκτως οὐδὲ ἀνωμάλως διῳκεῖτο. Lucian. in Nigr. τὰ μὲν ἄτακτως σωφέρων. Sæpe de militibus dicitur. Thucyd. libro 3, καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ τοιοῦτοι πίπτοντες. Idem, ἀτάκτως διώκοντες. Sic autem post eum vsi sunt cum alii, tum Herodianus: vt libro 4, πλεῖστον δὲ πλῆθος τῶν βαρβάρων ἤθροισο, καὶ ὡς ἔτυχεν ἀτάκτως εἱστήκεσαν. Apud eundem libro 6, ἀτακτότερον μάχεσθαι. Sic ex Xenoph. affert Bud. ἀτάκτως pro Incompositè, Incondito agmine. Cui opponi ait τεταγμένως & σωφρονεστέρως. Idem alibi, ἀτάκτως, huic oppositum, significare ait Ordinibus ratis & constitutis. Interdum verò ἀτάκτως exponitur, More eius qui moribus est incõpositis, vel Gerendo se incompositè. Item, Absque vlla moderatione, seu modestia, Immodestè. Quinetiam Petulanter. Isocr. ad Nicoclem ei opponit κοσμίως, scribens, μὴ τοὺς ἄλλους αἰσχίου κοσμίως ζῆν, τοὺς δὲ βασιλέας, ἀτάκτως. Vide aliquid præterea de hoc aduerbio in verbo Ἀτακτῶ, quod proximè sequitur.

Item VERB. Ἀτακτέω, ῶ, Inordinatus sum, Ordinem non seruo, nec tenorem. Plutarchus De def. orac. εἰ δ' αὖ φύσιν, τῶν ἄλλων ὁμοίως ἐχόντων, ἀτακτεῖν τοῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον. quæ Turn. vertit, Quòd si dicãt, in pari reliquorum constantia, solis vnius cursum errare. Sæpe autem ἀτακτεῖν de militibus dicitur qui ordinem deserunt. Est ἀτακτεῖν (inquit Budæus) Ordines nõ seruare, In manipulo aut decuria, aut turma se non continere. Vel, Militiam detrectare. quo modo Demosthenes vtitur: hoc est, In ordinem se non redigere, E classe sua se subducere. Hæc ille. Quòd siquis Demosthenis locum adire cupit, eum inueniet Olynth. 3. vbi à schol. ἀτακτῶν & ἄτακτος pro eodem habentur, atque intelligitur hoc nomine ὁ εἰρηφεὶς μὴ, μηδ' ἀξιῶν δὲ εἰς τὰς ὀλιγαλλούσας αὐτῷ στρατείας. (At verò λειποτάκτης, vt idem scribit, est ὁ τῶν τόπῳ μάχῃ καὶ τὸ στρατόπεδον τῶν τάξεων καὶ τοῖς σώμασι, τὰς ἀπολιπών) Cæterùm sciendum est, in eadem illa oratione circa finem legi ἀτάκτως, oppositum habens ἐν ἴσῃ τάξει: quod certè aduerbium de eo qui ita ἀτακτεῖ, dictum esse videtur. Affertur porro hoc verbum ἀτακτῶν & cum accusatiuo ex Philostr. Heroicis, ἀτακτεῖς τὴν μάχας. Ex Plutarcho autem Apophth. cũ genitiuo, & quidem in significatione metaphorica, ἀτακτήσας τῆς παιδείας ἀγωγῆς, q. d. Qui patriæ educationis ordinem deseruit. pro Qui à patria educatione desciuit & defecit. Ἀτακτεῖν est etiam Inhonestè & petulanter se habere, Flagitiosè viuere: vt scribit Budæus, afferens exemplum ex Plut. Apophth. HINC Ἀτάκτημα, Quod ab aliquo petulanter est factum, seu flagitiosè, Id in quo aliquis petulanter se gessit, seu petulantem se præbuit.

C. Εὔτακτος, ου, ὁ & ἡ, (oppositum præcedenti ἄτακτος) Ordinatus, Ordinem seruans, aut etiam tenorem, Certo quodam ordine procedens. Vel, Rato ordine constitutus, inquit Budæus. Ab eodem redditur & Æquabilis, apud Xenoph: (In qua interpretatione meminisse oportet loci Isocratis in ἀτάκτως allati, in quo ille ἀτάκτως & ἀνωμάλως copulat: quod ἀνωμάλως sonat ad verbum Inæquabiliter) Apud Thuc. de militibus, libro 2, εὔτακτοι τοῖς τῆς νικῶσι μόνοις, compositis ordinibus. Demostheni (vt scribit Bud.) εὔτακτος is est qui stationem suam ordinémque & prouinciam non relinquit. Cui opponitur ἀκόσμῳ. Sic Xenophon, ὑπακτέρους καὶ ὑπειθεστέρους ποιεῖ. De re militari itidem vsus est Herodianus lib. 4, τὸ δ' ὑμέτερον πλῆθος, εὔτακτον τε ὂν καὶ συστεκροτημένον, μετά τε ἐμπειρίας μαχόμενον. Apud eũdem legimus εὔτακτοι τοιχεῖς. At verò τὸ εὔτακτον substãtiuè eidem est Modestia, item Disciplina, Polit. interprete. Vnde ADVERB. Εὐτάκτως, Ordinatè, Ordinibus ratis & constitutis, vt vertit Budæus. Ab eodẽ redditur & Æquabiliter: (vt εὔτακτος Æquabilis) Solet etiam reddi Compositè, item Modestè. Aristophanes Nub. βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως. Item VERB. Εὐτακτέω, ῶ, Ordinatè me gero, Ordinem seruo, aut etiam tenorem. Et de milite qui ordinem non deserit: aut generalius etiam, qui disciplinam militarem seruat. apud Xenophontem, ὥστε δῆλος εἶ ἐν τοῖς στρατείαις εὐτακτῶν.

G C. Λειποτάκτης, ου, ὁ, Desertor ordinis, Desertor stationis, seu loci in acie, Qui locum deseruit, vt Horatius loquitur in versu quem protuli in ἄτακτος. Quomodo autem differat λειποτάκτης ἀπὸ τοῦ ἀτακτοῦντος seu ἀτάκτου, suprà docui ex schol. Demosth. in illo ipso verbo Ἀτακτῶ. Est autem ab hoc Λειποτάκτης & VERB. Λειποτακτέω, ῶ, Desero ordinẽ, seu stationem. Philo De mundo, ὡς ἀποδιδράσκουσα καὶ λειποτακτοῦσα, vt fugax, & stationis suæ ordinisve desertrix, vt vertit Bud.

Τακτικὸς, οῦ, ὁ, Ordinandi peritus. Præsertim verò, Ordinandi milites peritus, Instruendæ aciei peritus. Xenophõ Pæd. 8, pag. 134 meæ editionis, καὶ τὸ τακτικὸν δὲ εἶναι, οὐ τοῦτο μόνον ἡγεῖτο εἶναι σκεῦναι φάλαγγα ὑπόρως δύναιτο, ἢ βαθυνῶν, ἢ ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι. Et aliis additis quæ ab eo præstari debent, subiungit, πάντα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. Sed τὸ τακτικὸν ibi-

dem vocatur etiã quod pertinet ad hominem τακτικὸν, seu ad hominis τακτικοῦ munus atque officium. Scribit enim, ἀλλὰ καὶ δέγασπᾶν, ὁπότε δέοι, τακτικὸν ἡγεῖτο. pro quo postea dicit, τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι. Quoniam autem tam latè extendit ἀνδρὸς τακτικοῦ officium, ideo B. τακτικὰ interpretatur Quæ ad disciplinã militarem pertinent: afferens ex eiusdem operis libro 2, διδάσκειν δὲ τὰ τακτικά, ἀνάγκῃ δὲ τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. At illud τακτικὸν ἡγεῖτο, quod habes in loco quem modò protuli, reddit, Artis esse militaris & ducum industriæ & solertiæ. Ex Luciano tamen affertur in vulg. lex. τακτικῶν ἔμπειρος, tanquam significans peculiariter Instruendæ aciei gnarus. Sic etiam ex Philostr. Heroicis τακτικὴν γινώσκω, (subaud. τέχνῃ) pro Peritus sum aciei instruendæ. Sed in iisdem latiore signif. ex Xenoph. τακτικοὶ ἀριθμοί, Militares numeri. (In iisdem τακτικὰ κινήματα, Ordinati motus, ex Gregor. Naz.) HINC Τακτικῶς, Militariter, quum Suidas exponat στρατιωτικῶς. Alioqui, dando ei minus generalem significationem, sonabit, Vt conuenit ei qui instruendæ aciei est peritus, Ex peritia instruendæ aciei.

Ταγὸς, οῦ, ὁ, Dux, Imperator. vel Præfectus, Præses. Hom. Iliad. ψ, vers. 159, — τῶν δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μύρονται. vbi ab Eustathio ταγοὶ esse dicũtur οἱ ἡγεμόνες, vtpote οἱ τάσσοντες τὰ τῶ λαοῦ. qui alio nomine κοσμήτορες, à verbo κοσμεῖν.

In Thessalia autẽ ταγὸς dictus fuit magistratus summus. VNDE Ταγεύειν dicebatur qui erat summus magistratus. Xenoph. in Hellen. ταχὺ δὲ ὁ Ἰάσων ὁμολογουμένως ταγὸς τῶν Θεσσαλῶν καθεστήκει. ἐπί γε μὴν ἐπάγουσι, διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. Ab hoc autem verbo Ταγεύω est NOMEN. Ταγεία, quod principatum illum & ducatum significat, inquit Bud. Affertur & pro præfectura, seu στρατηγία, ex Aristot. Œconom. Dicitur ETIAM Ταγή, ῆς, ἡ, Principatus, Præfectura. nam ταγῆς Hesych. expon. ἀρχῆς, ἡγεμονίας. Apud eundẽ LEGITVR Ταγᾶος, quod exponit ὁ δὲ ὁπηγῆς τι ποιῶν, id est Qui facit quidpiam iussu alius, seu quod iussus est.

C. Ἀνατάσσω, SIVE Ἀναπάσσω: & pass. voce, sed actiua significatione, Ἀναπάσσομαι, Instruo, Præparo. nam Suidas & Hesychius ἀναπάξασθαι exponunt ἀστρεπίσασθαι. ‖ Interdum vsurpatur pro Componere, & literis mandare, vt & συνατάσσεσθαι. sed ratius, & vix vnquam apud veteres scriptores. In vita Lucæ euangelistæ reperitur aliquoties, vt τὸν δὲ νυμφοστόλον Γαβριὴλ τοῦς τῶν παρθένων μυστήριον ἔσται ἀνεστάξατο ὁ ἄγγελος. Sed & ipse Lucas præfationem sui Euangelii sic orditur, Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀναπάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων. id est, Erasmo interprete, Contexere narrationem. Budæus autem vertit, Narrationẽ astruere. Ego instruere potius dixerim, cum Ouidio. ‖ Ἀναπάσσεσθαι apud Plutarchum in significatione longè alia reperio, in lib. De prud. anim. vbi loquens de quodam elephante, scribit, εἷς ὁ δεομαθέστατος, ἀκούων κακῶς ἑκάστου, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὥφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸν σελήνιον ἀναπαστόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quæ Plinius iisdem penè verbis narrans, (vndecunque eãdem hanc historiam sumpserit) libri 8 caput 3 ita orditur, Certum est, vnum tardioris ingenii in accipiẽdis quæ tradebantur, sæpius castigatum verberibus, eadem illa meditantem noctu repertum. Sed pro duobus Græcis verbis quibus vsus est Plutarchus, videlicet ἀναπαστόμενος & μελετῶν, vnico est vsus, quum dixit Meditãtem: quod respondere scimus illi μελετῶν. Ad ἀναπαστόμενος igitur quod attinet, nullum mihi occurrit in præsentia Latinum vocabulum quo aptius reddi posse existimem, quàm Recolens, vt Recolere studia dixit Cicero. Sed & qui aliqua recolit memoria, ea recenset & velut rursum digerit ordine. quæ certè cum prima significatione verbi πάσσεσθαι (sub passiua voce vsum actiuæ præstantis) optimè conueniunt, & præpositioni ἀνὰ eam quam in aliis multis compositis significationem habet, relinquunt. Quæ quum ita sint, Grynæus tamẽ, haud scio quid cogitans, pro ἀναπαστόμενος Molientem dixit, verba illa Plutarchi sic interpretans, Vnum tardioris ingenii, quia ægrius hæc assequebatur, vbi libet pessimè audiehtem, & verberibus sæpe castigatum, deprehensum noctu, eadem illa ex sese ad lunam meditantem molientémque.

C. ΑΝΤΙτάσσω, VEL Ἀντιτάττω, Contrà instruo in acie, Ex aduerso instruo ad prælium, Oppono in prælium. Æschines autem metaphoricè dixit, ἀντιτάττειν τὸν νόμον τοῖς τῶν πύπων ἀναίδειαν.

Pass. Ἀντιτάσσομαι, & Atticè Ἀντιτάττομαι, Ex aduerso sto instructa acie, Prælio obsisto. Vnde οἱ ἀντιτεταγμένοι dicuntur hostes. Ἀντιτάττεσθαι, inquit Budæus, sicut & ἀντιπαρατάττεσθαι, Ex aduerso instrui in acie, vt sinistrum cornu aduersariorum dextro nostro. Plutarchus in Cæsare, ἀντιταχθεὶς δ' Ἀντωνίῳ καὶ Φιλίππῳ, de Bruto loquens.

Ἀντιτάττεσθαι, Aduersari, Repugnare, Obsistere. Andocides, νομίσαντες τῶν σφετέρων αὐτῶν ἀρετῶν τῶν πάντων τῶν Περσῶν αὐτοτάττεσθαι. Apud Xenophontem, καλοῖς κἀγαθοῖς αὐτοτάττεται. Isocrates in Panath. τοῦ μὲν ἐν τοῖς λεγομένοις, ἡμῖν αὐτοτάττοιμι, τὸν δ' ἄλλον χρόνον ἐν τοῖς πραγματικοῖς ἅπασι. Dicit & αὐτοτάσσεσθαί τινι πρός τινος, pro De re aliqua aduersus eum contendere, quasi opponentem se ei in acie. Demosthenes Olynth. 3, Τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὅντος ἀξιόχρεω τοῦ τῶν πραγμάτων ἡμῖν αὐτοτάξασθαι. Dicitur etiam αὐτοτάττεσθαι πρός τινα. Xenoph. Pæd. 3, πόλις αὐτοτάττεσθαι πρὸς πόλιν ἑτέραν. Isocrates, αὐτοτάττεσθαι πρὸς αὐτούς. Theophrast. αὐτοτάττομαι πρὸς τὰς φύσεις. Affertur verò etiam cum accusatiuo sine præpositione ex Euripide, αὐτοτάσσομαι σὸν φόνον pro Tuam cædem vlciscor, aduersus eius autorem stans velut acie instructa.

Ἀντίταξις, εως, ἡ, Aciei instructio aduersus hostem, Prælii instructio. Item Repugnantia. Plut. De primo frigido, μυρίαι δ' ἀπουδεῖν εἰσιν αἱ ἀντιτάξεις καὶ αἱ ἀπωθήσεις πρὸς τὸν ἀέρα τῆς γῆς. Quæ Turn. vertit, Sexcentæ profectò sunt aeris & terræ repugnantiæ ac dissensiones.

C. ΑΠΟτάσσω, SIVE Ἀποτάττω, Colloco, Colloco certo in loco, Sepono, Repono certo in loco, vel ad certum vsum. Apud Philostratũ pro Secerno. Ἀποτάττω (inquit Budæus) ἀφορίζω, Secerno, Seorsum destino. Et Ἀποτάκτος, Ad certum vsum sepositus & selectus. Polybius, ὁμοίως δὲ καὶ παρ' ἕκαστον πάσμα πάντες ἴδε ἑαυτῶν πθέσαι φυλακήν, τὰς δὲ λοιπὰς ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει. id est, Attribuit & destinat. Plutarchus, ἀλλὰ τὰς πελωνικὰς πρεσβείας ἀπέταξαν οὔπω χρόνον ἐχούσας. Item Centurio, In stationibus pono. Polybius, τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Passiua vox est Ἀποτάσσομαι, itidem pro Collocor. vt apud Demosth. ἐν τῆς φρουρείοις ἀποτεταγμένοι exponitur In præsidiis collocati. Est etiam Destinor, vnde idem participium ἀποτεταγμένος, Destinatus, Desponsus, Deuotus. & ἀποτεταγμένη ὥρα apud Basilium, Stata & constituta hora. Chrysost. εἰς τὸν ἀποτεταγμένον οἶκον αὐτῆς, In cubiculum ipsi destinatum seu attributum, & velut assignatum. Sic ἀποτεταγμένα χρήματα, Attributa pecunia exponitur. Inuenitur & partic. aor. 1. apud Polyb. πεῖ δ' εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντας, hoc est ἀφωρισμένους, vt Budæus exponit.

Ἀποτάσσομαι autem voce quidem actiua, sed signif. neutra, Renuntio. vt apud Greg. τῆ ἀρῆ καταμαλακίσθης; ἀποτάξαι τῆς λειότητι, Renuntia, Nuntium remitte, Iube valere, Abs te summoue. Exponi etiã potest, Iubeo valere, vt Cic. loquutus est. Luc. 9, πρῶτον δὲ ὁπόσα μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἶκόν μου, Primùm autẽ indulge hoc mihi vt iubeã valere domesticos meos. Bas. ad Neocæsarienses clericos, ἀποτεταγμένοι τῷ κόσμῳ καὶ τῇ βιωτικῇ μερίμναις. In Pand. ἀποτάσσεσθαι τῇ ὑποθήκῃ, καὶ τὸν χωρεῖν ἑτέρῳ, Renuntiare institutioni & alteri cedere hæreditate. Bud. Ἀποτάσσομαι cum genit. rei & dat. personæ in fabulis Æsopi, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σοι τῆς φιλίας, Renuntio tibi amicitiã. Sed legitur etiã σου pro illo σοι. regeretur autem σου à genit. φιλίας. essétq; idẽ sensus ac si dictũ foret τῆς σῆς φιλίας. Aliquãdo ἀποτάσσεσθαι dicuntur simpliciter qui valedicũt alicui quũ eũ à se dimittũt, vel qui dimittũt à se quempiã dicẽtes illi vale, vel addẽtes etiã mandata: vt quũ amicũ quempiã à nobis dimittimus, eius quidem amicitiæ non renuntiantes. Sic Act. c. 18, ὁ δὲ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν. Et paulo pòst, ἀλλ' ἀπετάξατο αὐτοῖς, vale dixit eis.

Ἀπόταξάμενοι sunt Emeriti. & ἀποταξάμενος παῖς, Puer exoletus. Bud.

Ἀπόταξις, εως, ἡ, SIVE Ἀπόταγή, ῆς, ἡ, Renũtiatio. Item Salutatio quæ fit extremùm, Valedictio, si dici posset. Renuntiatio, (inquit Budæus) & Quũ extremùm salutamus ac salutem alicui vitæ instituto dicimus. Cyrillus ἀπόταξιν & σύνταξιν inter se opponit, vbi dicit, εἰς νοῦν μὴ λαβόντες τὴν σύνταξιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀπόταξιν τοῦ διαβόλου. Dionys. de baptismo infantium loquens, & iis quia ἀόδυνοι, quasi susceptores, vocãtur, οἱ δὲ γὸ πρὸ φησιν ὡς ὑπὲρ τῶν παιδίων, ἐγὼ τὰς ἀποταγὰς ἢ τὰς ἱερὰς ὁμολογίας ποιοῦμαι, ἀλλ' ὅπ ὁ πεῖς ἀποτάσσεται καὶ συντάσσεται. Vide apud Suid. quomodo vtatur Antiph. hoc nomine ἀπόταξις.

Ἀπότακτος, ου, ὁ & ἡ, Sepositus & selectus ad certum vsum, inquit Bud. Ex Herodoto affertur, ἀπότακτα σπέρματα.

C. ΔΙΑΤάττω, SIVE Διατάττω, Ordino, Compono in ordines, Digero, Dispono. διατάττειν τὴν στρατιὰν, ex Herodoto. Et — οὗ δὲ ἕκαστα Ἀθηναίοις διέταξε, ex Hesiodo. Bud. postquam dixit διατάττω esse Describo, Decurio, & significare etiam Digero, & Compono in ordines: subiungit, Et διατάξαιμος, ὁ τεταγμένος: vt Xen. Hell. 7, οἱ Θηβαῖοι διατάξαιμοι, agmine compositi incedentes. Polybius διατεταγμένοις στρατόπεδα vocat In stationibus & vigiliis dispositos. Vtitur Xenophon & de arboribus in quincuncem digestis, ταῦτα ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Pro quibus Cicero dicit, Mei sunt ordines, mea descriptio. At Διατάττομαι, voce passiua, Constituo, Statuo. quarum significationum exẽpla affert B. ex Aristot. Probl. & ex Appiano. Additq; significare etiam Edico. Plutarcho: qua in significatione Lucam voce actiua vsum esse, capite 18 Act. διατάξας τὸ διατάξαι τὴν Κλαύδιον &c. Vocis autem passiuæ exemplum in hac signif. habes & apud Synes. in ep. ad Theophil. διὸ δέομαι γράφε καὶ διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν. Hæc ille. sed apud eundem διατάττομεθα inuenio. quod non satis cõmodè reddi posse videtur Edicimus. nimirum in ep. 5, circa finẽ, τοῦτοις ἡμεῖς Ἀμαλικίταις εἶ) διατάττομεθα, παρ' ὧν οὐκ ἐξεστὶ κομίσασθαι λάφυρον. Aptius certè hic διατάττομεθα redditur Sancimus, quàm Edicimus. At Epigr. lib. 2, διατάττεσθαι dicitur à Lucillio de eo qui aliquid mandat testamento: Καὶ κιθαρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι Δωδέκα, καὶ πίστας ἔκοσι πέπε νόμων. Sciendum est porro, διατάσσεσθαι siue διατάττεσθαι passiua etiam signif. interdũ dici quod edicitur & sancitur, idque in præt. præsertim. Philo De vita M. l. 1, ἢ τὴν οὐκ ὀλίγοις τῶν διαπεταγμένων ὑπὸ τῶν κατ' τὰς πόλεις νομοθετῶν ἐναντίωσιν.. At verò ex Herodoto affertur διατέταγμαι ἐφορᾶν pro Mandatum est mihi, Iniunctũ est mihi. Qua cõstructione habuimus suprà ex eodẽ τεταχθεὶς φυλάττειν.

HINC Διάταγμα, ατος, τὸ, ET Διάταξις, εως, ἡ, Edictum, Sanctio. διατάγματα τῶν ἀρχόντων καὶ διαγράμματα (inquit Bud.) edicta sunt magistratuũ, vt Plut. in Marcello autor est. Et διατάξεις constitutiones & edicta principum quæ proscribuntur, à Synesio dicuntur. Greg. τίνος οἱ παρ θεῶνες καὶ τὰ ἔγγραφα διατάγματα, i. constitutiones monasticæ. Ex eodem affertur διατάξεις νομικαί. Hoc nomen habent & quæ vulgò appellantur Constitutiones nouellæ Iustiniani. Græcè enim inscribũtur, Ἰουστινιανοῦ νεαραὶ διατάξεις. Sed διάταξις, sequendo priorem illam verbi διατάττω signif. redditur etiam Ordinatio, Digestio. Item Descriptio, Decuriatio.

Inuenitur ETIAM Διαταγὴ pro διάταξις. Paul. ad Rom. c. 13, v. 2, ὥςπ ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν. (quum proxima eius verba sint, αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν) vbi διαταγὴ potest reddi Mandato. At in v. l. διαταγὴ τῆς ὑπηρεσίας affertur ex Esdræ cap. 2 pro exemplari epistolæ.

Διατάκτης, ου, ὁ, ET Διατάκτωρ, ορος, ὁ, Ordinator, Dux, in v. l. vbi διατάκτωρ exponitur etiam Herus, Dominus, δεσπότης: sed non addito huius expositionis autore.

AT VERO Διατακτὸν quod illa interpr. Ad ordinem spectans, hanc significationẽ non admittit. Scribendũ enim esset διατακτικόν. Et quod afferũt ex Polybio, post Suidam, τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶ) καὶ διατακτικώτερον, si significaret quod vulgò dicimus *De meilleure conduite*, itidem scribendum esset διατακτικώτερον.

A

c.2. Ἀδιάτακτος, ου, ὁ & ἡ, Non ordinatus, Non digestus. In v. l. annotatur ἀδιατάκτους dictos fuisse apud Athenienses, qui in inquilinos adscripti non erant, aut alioqui μετοίκιον non pendebant. Quæ valde suspecta sunt, vndecunque sumpta sint. Hesych. ἀδιατάκτῳ exponit duntaxat, ἐν μηδενὶ τεταγμένῳ μέρει.

Item verbum BICOMP. Ἀνιδιατάττομαι, sequens illam verbi διατάττομαι signif. qua ponitur pro Statuo, Constituo. Ponitur enim ἀνιδιατάττομαι pro Contra statuo, seu decerno. Synes. in quadam ad fratrem epistola, οἷδ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τῆς ἀφυλουμένοις πύτοις ἀνιδιατάττεται δόγματα. id est, Philosophi multa statuerunt & decreuerunt contra receptas vulgò in Ecclesia opiniones & sententias theologorum. B. Est & aliud BICOMP. Ἐπιδιατάττομαι, Insuper edico, vel mando.

B

C. Ἐκτάττω, SIVE Ἐκτάττω, Instruo aciem, Compono ordines & agmen. Diodorus, καταστρατοπεδεύσας δὲ πρὸς τὰ Ἄρβηλα, πολὺ δυνάμεις ἀνθοῦντα καθ' ἡμέραν ἐξέπαλε. Sic pass. ἐκπεταγμένῳ πολεμικῶς μεγάλῳ δυνάμει ex eodem Diodoro affert Bud. pag. 642. Addit verò & ex Polybio exemplum huius verbi, apud quem ἐκτάξαι τὸ στρατόπεδον exponit In aciem explicare. Rursum passiui verbi exemplum ex Arriano, ὡς ἤδη καθεστῶτα πυὶ ἐνδεῖς ἐκτεταγμένοις. Affertur & ex Maccab. libro 2, ἐκτεταγμένος στρατιᾶς, Exercitu ordinato. (At Hesych. ἐκτάσσοντα expon. χαράσσοντα, γράφοντα) HINC Ἔκταξις, εως, ἡ, Instructio aciei. Vnde ἔκταξιν ποιεῖσθαι, Instruere copias, aut In aciem explicare copias. Polyb. παρ' αὐτὴν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἔκταξιν. Ab Æliano tamen VOCANTVR Ἔκτακτοι, Extraordinarii, inquit B.

C

AT Ἐκταγή, Mulcta, δίκη, in vulg. lex. sine vllo testimonio.

C. ΕΝτάττω, (vnde vox Gallica *Entasser*. Nisi potius dicamus esse hoc verbum à nomine Τάς, quod ipsum sit à Τάττω) SIVE Ἐντάττω, Inter ordinandum interiicio, seu inter digerendum. Et generalius pro Interiicio, Interpono. Nam Bud. synonyma facit, παρεμβάλλειν, & ἐντάττειν, & ἐνπλέκειν, pag. 108 Comment. linguæ Græcæ. Ex eiusdem Comm. in epist. affertur ἐντάττειν τοῖς τυχοῦσιν pro τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, Inter plebeios annumerare, Cogere in ordinem. ITEM Ἐνταγμοί, sicut ἔγκριτοι, (parr. præt. ab ἐντάσσομαι) In ordinem numerumq; redacti. Qui & ἐγκύκλιοι dicũtur: vt scribit idem in Annot. in Pand. Redditur autem & Gregarii.

D

E

Ἔνταξις, εως, ἡ, Interpositio, Insertio. Peculiariter verò ἔνταξις (quæ & παρένταξις) quum leuis armaturæ milites in phalangis interstitiis interiiciũtur, nudi singuli iuxta singulos armatos. vt quidam Suidæ verba interpret. quæ apud eum vide.

c.2. Παρεντάττω, idem quod ἐντάττω, sicut παρένταξις idem esse quod ἔνταξις, testatur Suidas. Alioqui παρεντάττω videri posset significare Obiter interiicio. aut Clam interiicio, seu insero: vt παρεμβάλλω. At verbale ILLVD Παρένταξις vide in Ἔνταξις paulo anté.

F

C. ΕΠΙτάττω, SIVE Ἐπιτάττω, Colloco post, seu Dispono post. Vnde partic. PASS. Ἐπιτεταγμένοι, Qui in secunda acie dispositi sunt, id est, Post primam aciem introrsus stationem & ordinem habentes. vt Xenoph. Hellen. 1, ἐπιτέτακτο δὲ Ἀγεσιλάου μὲν Πελεκλῆς, &c. Qua ratione οἱ ὑπηρέται sunt iidem qui ὑπιτεταγμένοι. Sæpe tamen ὑπέτακται & ὑπιτεταγμένοι pro triariis & subsidiariis militibus accipiũtur. Huic autem ὑπιτεταγμένοι opponitur προτεταγμένοι. B.

Ἐπιτάττω, Pro potestate iubeo, Pro imperio statuo, Mando, Impero, Iubeo. Xenoph. in Œconom. ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χωρίοις δείξαντες ὅπου δεῖ πήγνυν, παρεδωκαμὲν, καὶ ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν. Quæ Cic. apud Colum. ita vertit, Hæc ipsa iis qui vti solent tradidimus, & vbi ea ponerent demonstrauimus, & vt salua essent præcepimus. Ex eodem Xenoph. ὑπιτάττω μὴ κλέπτειν. Item ex Isocrate, τὸν δ' αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ὑπιτάττοντα, qui sibi ipsi optima quæque agere imperat. Platoni autẽ νόμος dicitur ὑπιτάττειν, id est sancire. Exemplũ præterea ex Aristot. vide apud Bud. pag. 642. Vbi habes & PASS. Ἐπιτεταγμένοι, quod expon. Subditi, quibus imperia accipere necesse est. Affertúrq; ex eodem Aristot.

Aristotele, οὐ γὰρ δεῖ ὑπιτάττειν τὴν σοφὸν, ἀλλ' ὑπιτάττειν. Quidam verò ex Horatio ὑπιτάττομαι interpr. Imperor. Itẽ Subditus sum alicuius ditioni & potestati. In vulg. lex. ὑπιτεταγμένοι καὶ ὑπηρετοῦντες, ex Plut. Publ. At ὑπιτάγματα εἰς Πέρσας (quæ verba Herodoti esse puto) exp. Inter Persas recensentur. In iisdem ex Greg. Naz. ἄλλοι τὸ πάντες ὑπιτεταγμένοι, Alii orbis parti præfecti.

A

HINC Ἐπίταγμα, ατος, τὸ, Subsidiaria cohors. Plut. in Pompeio, ὁ δὲ μετεπέμψατο ἀπείρας ἐξ ἐκ τῶν ὑπιτεταγμάτων. VNDE Ἐπιταγματικός, Subsidiarius. Quid autem præterea significet ὑπίταγμα in re militari, vide in Appendice de vocab. milit. Ab altera porro verbi ὑπιτάττω signif. dicitur ὑπίταγμα, Mandatum, Iussum. Plato De rep. libro 2, καὶ ὀνομάσας τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὑπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. Habentur in v. l. ETIAM Ἐπίταξις ET Ἐπιταγή pro hac signif.

B

Ἐπίτακτοι vide paulo antè cum ὑπιτεταγμένοι. At verò BICOMP. Ἀνεπίτακτος, Cui non imperatur, Qui nullius imperio subditus est. In vulg. lex. redditur, Iniussus aliquid agens: affertúrque ex Thucydide, αἱ ἐπίτακτοι πᾶσιν ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσία. Perperam autem in iisdem redditur etiam Inuictus, Fortis.

Ἐπιτακτήρ, ῆρος, ὁ, Qui imperat, Cuius est imperare, siue statuere pro imperio.

Ἐπιτακτικός, οῦ, ὁ, Imperiosus. Vnde ADVERB. Ἐπιτακτικῶς, Imperiosè, in quodam loco quem Suidas affert. Nisi potius debet reddi Pro imperio: vt dicitur Statuere pro imperio.

c.2. Προσεπιτάττω, Insuper impero, seu mando, aut iubeo, Præterea impero, Aliquid impero præter id quod imperaui. Isocrates in Archid. ὅπ πάντες εἰάσασι τῆς μὴ λίαν ἐπίμως ποιοῦσι τὸ στρατόπεδον, ἀεὶ πλέον προσεπιτάττειν.

C. ΚΑΤΑτάττω, SIVE Καταντάττω, In numeros militares refero, (sicut καταγράφω & καταγέμω) Centurio, Decurio. Interdum Certo ordine digero & pono, vt chorographus loca in tabula collocat. Qua in signif. sæpe vsus est Ptolem. inquit Bud. qui & simpliciter exponit Colloco apud Areop. (In v. l. exponitur etiam In ordinem refero, Deligo) ITEM Καταπάξασθαι apud Demosth. quod iurisconsulti vocant Constituere pecuniam. Vide Bud. p. 218, & 229. Sed adde iis exemplis quæ affert ex Lysia, hæc duo: ex Plutarcho, τῶν Ἀνιπάτου φίλων τινὰ καταπάξας εἰς τὴν δίκαστάν. & ex Herodiano, εἰς τοὺς ἱππεύοντας στρατόπεδα καταπαγείς. vbi redditur etiã Allectus. VNDE Καταπάξις, Centuriatio, Decuriatio. Et duo BICOMP. Ἐγκατατάττω, ET Συγκατατάττω. Sonat autem ἐγκατατάττω q.d. Colloco inter alios, & veluti interiicio iis quos collocaui, Interiicio iis quos in ordinẽ retuli. At v. l. exp. Adscribo, Adiudico. sed perperam in iis scriptum est ἐκκατατάττω (assentiente huic errori & ordine alphabetico) pro ἐγκατατάττω. Alterũ bicomp. Συγκατατάττω, Vnà cum aliis colloco. quod ibi ex Phal. epist. affertur pro Annumero.

C. ΜΕΤΑτάττω, VEL Μεταντάττω, Ordinem muto, in v. l. At Bud. reddit, Ordines muto in acie instruenda, & à Xenoph. sic accipi tradit. Alibi tamen Xenoph. locum affert, in quo habetur non actiua vox, sed passiua μεταντάττεσθαι: ex Pæd. 6, αἰσχρὸν οὔπω πατάχθαι αὐτοῖς. μεταντάττεσθαι γὰρ ὀκνήσουσι, καὶ ἰὼν πρὸς ἄλλῃ μεταπατήσονται, ἐξ ὑποχείρου παρέξονται. Ab Areopag. autem μεταπάτομαι vsurpari ait pro Transcribor in aliam decuriam vel ordinem. Accipi item pro Transeo ab vno exercitu ad alium. sed nullum huius signif. exemplum affert. Habetur certè apud Thuc. l. 1, καὶ τοῖς ξυμμάχοις τῶν ἐκείνου ἔχθει παρ' Ἀθηναίοις μεταντάττοντα. sub. ξυνέβη, id est, Contigit vt socii odio illius ad Athenienses transirent, seu deficerent. Schol. exp. μετελθεῖν & μεταπεσῶν.

A

G

Μεταντάττειν Bud. annot. in Pand. esse dicit quod Latini vocant Transcribere: afferẽs ex Virg. Et tua Dardaniis transcribis sceptra colonis.

C. ΠΑΡΑντάττω, SIVE Παραντάττω, In acie colloco, Aciem instruo. Pausan. in Messen. ἐνταῦθα δὴ τοῖς Μεσσηνίοις παρέπασσεν ὁ Εὐφαής. Sic Plut. in Cam. παρατάξαι τὴν δύναμιν. Sed & Xen. ante hos ita vsus est, cum alibi, tum Hell. l. 1, ἅπαντας παρέταξε παρὰ τὸ Λύκειον γυμνάσιον, ὡς μαχούμενος αὐτοῖς πρεσσίωσιν. Alicubi autem accus. non addit. Atq; is certè omitti solet, tum præsertim quum vsurpatur vox media. Thuc. l. 1, αὐταναγόμενοι καὶ παρατάξαιμοι ἐναυμάχησαν, instructa acie. Dicitur παρατάξασθαι τινὰ, (inquit Bud.) Contra aliquem in acie stare, & ei ex aduerso stare, Ad pugnam prodire acie instructa. Demosthenes, καὶ τὴν εἰρήνην δόξειν σπουδάζειν εἶ) βεβαίαν ὑπὲρ ἧς ἐκινδυνεύσαμεν καὶ παρεστάξαμεν. Apud eundem, παρατάξομεθα πρὸς ἐκεῖνον. Sic autem & δυνάμις dicitur παρατάξαμένη, Instructæ copiæ) Item παρατάττεσθαι sine adiectione, In acie stare, Instructa acie stare, In procinctu stare. Demosth. πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρεπατόμεν. Et partic. præt. παρεπαγμένοι apud Thuc. Sed & παρατάσσομαί σοι affertur ex Plutar. Interdum verò metaph. πάντα τάττομαι πρός σε, Oppono me tibi vt repugnaturum, Oppugno te. Greg. in Iul. καὶ πρὸς τὴν κατοῦ παρατάσσεται διεκολίαι, Sese opponit tempestati & turbini tyrãnidis. Idem in Maccab. enc. πρὸς νόμον θεοῦ παρατάσσῃ, legem Dei oppugnas.

B

C

Παραπεπαγμένως, adverb. Acie instructa. παραπεπαγμένως εἶχον πρὸς τοὺς βαρβάρους, vulg. lex. ex Arist. Videndum autem an παραπεπαγμένως εἶχον accipi possit pro παραπεπαγμένοι ἦσαν.

Παράταξις, εως, ἡ, Instructio aciei. aut etiam Acies instructa. Vel sine adiectione, Acies, Prælium, Conflictus. Plut. in Camillo, χωρίοις παράταξιν μὴ δεχομένοις, locis non satis ad instruendam aciem spatiosis. Quidam verò interpr. Locis ordinati agminis non capacibus. Apud Thuc. ἡ ἐκ παρατάξεως μάχη, prælium quod acie instructa committitur. Vbi interpr. reddidit Iustũ prælium. Tale est apud Herodian. ἐκ παρατάξεως ἀγωνίζεσθαι. Eodémque modo dixit Plut. in Apophth. ἐκ παρατάξεως κρατηθέντες, quod redditur Acie superati. Bud. παράταξις interpretans Acies instructa & prælium, hunc Polybii locum profert, ἐὰν ἐν τῇ παρατάξει πρώτῃ πιὰ, ἢ πόλεως καταλήψει. Metaphoricè autem ab Æschine accipi ait in proœmio orationis contra Ctesiph. sicut & παρατάττεσθαι.

D

c.2. Ἀντιπαρατάττω, Contra colloco in acie, Aciem contra instruo, Aciem oppono. Sed frequentior est vox media, itémq; pass. Thuc. l. 1, καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς αὐτοπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες, Contrà aciem instruxerunt. Idẽ, ὡς δὲ κατεῖδον ἀλλήλους, αὐτοπαρεστάσαντο. (At verò apud Diosc. l. 8, c. 5, in fine, legitur, τοῦτοις δὲ πᾶσιν αὐτοπαρατάσσεται. quod Ruell. vertit, Horum omnium vicem pensat. Sed suspecta est illa lectio) HINC Ἀντιπαράταξις, Instructio aciei aduersus aliam, Acies contrà instructa.

E

C. ΠΡΟΣτάττω, SIVE Προστάττω, Præficio aliquem, imperium aliquod ei mandans, seu officium & munus. Hanc enim primam esse huius verbi signif. ex aliquot Thuc. præsertim locis colligo. (Hinc autem manasse eam existimo, quòd quem præficimus alicui rei, ei locum suum velut assignamus, sicut militibus quum aciem ordinamus) Legitur enim lib. 3, καὶ κατὰ πόλεις ἐπίλεκτον ποσαρακόντα νεῶν πλῆθος, καὶ ναύαρχον προσέταξαν, ὃς ἔμελλεν ὑπιπλεύσεσθαι. Idem lib. 6, καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τῆς Συρακουσίοις. Vbi obserua προστάξαντες ἄρχοντα, sicut in illo libri tertii loco, ναύαρχον προσέταξαν. At in eodem libro habemus participiũ προστάξαντες, sine vlla huiusmodi adiectione. ita enim ibi scriptum est, οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ τὰς ἐς Μιτυλήνην δύο καὶ πεσσαρακόντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδαν, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες. vbi προστάξαντες videtur posse reddi Cum imperio: vt dicimus Mittere aliquem cum imperio. Valla certè ita vertit (non incõmodè, meo quidem iudicio) Postquam Alcidam, qui eorum erat nauarchus, cũ quadraginta nauibus, cúmque mãdatis miserunt. Sed quum cõsidero illud προστάξαντες esse quodammodo à præcedẽtibus auulsum, suspicari malo pro ἔχοντα reponendum esse ἄρχοντα: cum qua lectione, & similis erit hic locus ei qui in eodem libro legitur, & omnia optimè cohærentia habebit, interpũgẽdo nimirum post ἀπέστειλαν: vt sit, ἀπέστειλαν:

F

G

H

λαν νεῶς, προστάξαντες ἄρχοντα Ἀλκίδαν. Passiuè itidem A voce dicitur aliquis προστάττεσθαι, qui præficitur alicui negotio. Sed προσταχθῆναι in hoc Thuc. loco, χώραν μὴ λέποντες ἢ ἄν τις προσταχθῇ, redditur, Attributus fuerit & assignatus: vt & paulo pòst docebo. Verùm vt dicimus aliquem προστάττειν, sic etiam rem aliquam, sequente accusatiuo, sed frequentius infinitiuo. Προστάττω Bud. interpr. Mando curam, vel onus. Item Impero & mando munus, Impero tributum, vel collationem. Quinetiam reddit, Attribuo, Destino, Assiguo: passiui tamen verbi duntaxat exempla proferens: ex quibus est ille Thuc. locus, qui habet, χώραν μὴ λέποντες ἢ ἄν τις προσταχθῇ. Idem passiuè hoc verbum accipi tradit, (sicut & ὑπατάττομαι) pro Imperiũ accipio: vt apud Xenoph. προστάττεσθαι γὰρ ἔφη αὐτοῖς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν. Cætera autem exempla apud eum videnda tibi relinquo. Sed iis quæ ab illo dicuntur, necnon quæ ipse antea dixi, hæc addo, verbum Latinum Delego, sicut & προστάττω, vtrunque vsum habere. dicimus enim Delegare aliqui negotium cuipiam, & Delegare quempiã alicui negotio. sic tamen vt hæc posterior constructio minus recepta sit. (Gallico itidem verbo *Ordonner*, quod est à Latino Ordinare, habẽte primam verbi τάττειν significationem, vtroque modo vtimur) Alioqui potest προστάττω cũ nonnullis accusatiuis non personæ sed rei, reddi etiã verbo Iniungo. Cum infinitiuo certè vel Impero, vel Iubeo. Et pass. προστάττομαι, sequente quidem infinit. Imperor, ex Horat. vel Iubeor. At quod dicit Plato De rep. l. 1, ὥσθ' ἃ ἔργον προστέτακται, reddi potest Cui mandatũ est aliquod negotiũ, vel delegatũ. Aut, Cui munus aliquod est assignatũ. Sic in illo X. loco, προστάττεσθαι αὐτοῖς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mãdari eis maiora quàm pro viribus. Vide & Cic. Lex. Sciendum est porro afferri & προστάττω δούλῃ ex Euripide, pro Redacta sum sub imperium, Facta sum serua. Sed videndum ánnon loco futura sit aptior interpretatio, si reddatur Assignata sum. HINC Πρόσταξις, εως, ἡ, ITEM Πρόσταγμα, Iussus, Mandatum, Imperium. Aristoteles De mundo, μετὰ τάξιν τὸ κράτος ἔχοντος ἡγεμόνος. ITEM Προστακτικός, Talis vt imperare possit. Vel, Ita comparatus vt lubenter imperet seu iubeat. Siue, Propensus ad iubendum. Affertur ex Chrysippo, oportere τὸν νόμον εἶναι προστακτικὸν μὲν τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ τῶν οὐ ποιητέων. Vbi obseruandum obiter est & NOM. Ἀπαγορευτικός, quod sonat q.d. Prohibitorius. (Id enim tolerabilius fingi videtur quàm Iussorius pro προστακτικός) Pro qua voce vti pores periphrasi simili illi qua reddidi προστακτικός. Apud gramm. προστακτικὴ ἐγκλισις, qui Lat. Imperatiuus modus.

C. ΠΡΟΤάσσω, SIVE Προτάττω, Ante colloco, Præpono. F Diosc. l. 7, c. 2, τὸν περὶ τῶ λυοσυόικτων λόγον προτεταξάμεθα τῶ ἄλλων. quod nihil est aliud quàm ἐτάξαμεν πρὸ τῶν ἄλλων, Posuimus ante alios, Anteposuimus aliis. si hoc liceat vti pro Præposuimus, Præfiximus. Et pass. Προτάττομαι, Anteponor. vnde προτεταγμένοι in bello, Qui in fronte collocati sunt. (quib' opponũtur ὑπερτεταγμένοι, de quibus suprà) Hanc autem significationem sequitur & VERBALE Πρόταξις, quod vide in Append. de vocab. milit. SED ET Πρότακτος dicitur qui est προτεταγμένος. Plut. in Camillo, τῶν προτάκτων φόνος εἶν πολύς, Eorũ qui in fronte collocati erant, Antesignanorũ, B.

C. ΣΥΝτάσσω, VEL Συντάττω, q.d. Vnà cum aliis colloco & ordino. Dicitur autẽ & ipsum de ordinatione aciei. vnde συνταξάμενος, Acie instructa & agmine iter faciens, apud Xenoph. itidémq; συντεταγμένος apud Thucyd. Sed & συντεταγμένη φάλαγξ, ex Plut. Lyc. (Huc pertinet quod ex Æschin. affertur, συντεταγμένοις ὑπὸ Φίλιππον εἶ), pro Paratos ad bellũ ei inferendũ, tanquã acie iam instructa) Sic ADVERB. Συντεταγμένως, quasi compositò agmine, inquit Bud. qui & præsens συντάττομενος interpr. Compositus. (Sed milites συντάττομενοι dicuntur & qui ad stipendium conferendum ordine descripti sunt, & in classes distributi, vt idem testatur) Habet verò συντάττομαι & aliam componendi significationem. ponitur enim pro Compono librum & scribo, vt idẽ B. probat ex Plat. & Halicarn. At signif. quæ ab eo subiungitur verbi συντάττομαι, pro Eiusdem ordinis sum & notæ, seu classis, Eadem dignitate sum præditus, ex Gregorio, sequitur eam de qua primo loco dixi. nam qui est eiusdem ordinis, est velut collocatus vnà cum aliis. Vide & Ἀσύντακτος.

Συντάττω, Instituo: oppositum habẽs καταλύω. Bud. ex Plut. in Antonio. Item Constituo, Comparo, Constitutum habeo & compositum: ex Æschine, συνεταξάμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς, ὅταν πρεσβευτὰς πρὸς τοὺς λέγῃ, ita inter nos comparauimus & constituimus. Idẽ ex Demosthene, πάντα συνταξάμενοι ἔπραττον, omnia ex composito fecerunt atque de industria. ‖ Συντάττω interdum pro Iubeo, Impero. affert enim Suidas ex Polyb. συντάξας sequente infinitiuo pro ἐντειλάμενος, affert & pro δείσας. Alicubi & de medico legi, iubente aliquid ægroto dari. quod nos vulgò dicimus *Ordonner*, (quod est à Latino Ordinare, vti dixi suprà, habente primam verbi τάττειν significationem) sicut etiã *Ordonnance du medecin*. Et quemadmodum, dicimus *Le medecin a ordonné qu'on luy baille ceste viande*, vel *Le medecin luy a ordonne ceste viande*, sic etiam vtrunque verbi συντάττειν vsum in eadem re obseruasse mihi videor. Posterioris certè exemplum apud Plut. ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κίχλιν ἰατρός. Apud grammaticos autem συντάττω quod vulgò Construo. Vide σύνταξις.

Σύνταγμα, ατος, τὸ, Certus militum numerus, sed propriè quũ instructa est acies, & stãt in procinctu. (licet Plut. & alii generalius vti videantur) Conueniet autem hæc significatio cum illa quæ participiis συνταξάμενος & συντεταγμένος data fuit. (Vnde est factum COMP. Συνταγματάρχης, Qui præest illi militum numero qui σύνταγμα dicitur. Vide Suidam) Est etiam descriptio quæ fit ad stipendium conferendum, & in classes distributio, Pensitatio annua ad bellum gerendum. Σύνταγμα est præterea Constitutio, Ordinatio. vt τὸ σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocr. Interdum verò συνταγμα est Volumen compositum. VNDE Συνταγματικὸς, ός, όν, vt συνταγματικὸν opus, de quo lege Bud. pag. 641. Alterum autem VERBALE Σύνταξις, est non solùm Descriptio ad stipendium conferendum, & illa pensitatio annua, sicut & σύνταγμα: sed, & ipsum Stipendium, & φόρος, Tributum. Sic διδόναι σύνταξιν, item συνταξεις πελεῖν ex Æschine affertur: ex Isocrate συνταξεις ὑπαπελεῖν. Aristides autem ad vocem συνταξεις addidit genitiuos χρημάτων & νεῶν. Dicuntur συνταξεις & annua quæ dãtur à principibus, inquit Budæus. (At Polit. apud Herodianum συνταξεις reddidit Præmia, quidam Stipendia) Idem ex Synesio affert, εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, pro In nullum ordinem descriptus, In nullam classem contributus. Quinetiam pro volumine cõposito poni σύνταξιν, sicut & σύνταγμα, docet idem. Vide & Suidam tũ de hac significatione tum de alia. Est denique σύνταξις & grammaticorum vox pro ea quam Priscianus vocauit & cõstructionem & ordinationem partiũ orationis. Denique σύνταξις appellatur & ordinatio inter se compositio, à Galeno. Huic porro voci σύνταξις opponitur VOX Ἀσύνταξία, quæ in v.l. reddit Ordinis perturbatio.

Συντακτικὸς ET Συντακτήριος dictus est Origenes quasi compositor, vel potius quasi quadam componendi libros facultate valens: quòd plurimos libros composuerit. In v.l. συντακτικοῦ αὐτοκράτωρ, Cui pensionum soluendarum cura est commissa. ex Bud. annot. in epist. poster. Idem in Cõment. scribit librum illum stipendiarium & breuiarium quem statum regis vocamus, ἀναχρονιστὶ συντακτικὸν dici posse.

C. Ἀσύντακτος, ου, ὁ & ἡ, Inordinatus, Incompositus, Inconditus. Xenophon Pæd. 4, εἰ δ' αὖ ἀσυντάκτους ἦν, αἰάγκη τοῦτο ἀεὶ ποιεῖν παρέχειν ἕως αὖ χώραν λάβῃ. Suidas ἀσύντακτον exponit μὴ συντεταγμένον & μὴ συμφεζάμενον. ‖ Item Immunis à muneribus, Budæus ex Synesio. Ex quo affert etiam ἀπαλλαγῆναι τῶν συντεταγμένων τῆς πολιτείας Ῥωμαίων, pro Immunitatem publicorum munerum adipisci.

C. ΥΠΟτάττω, SIVE Ὑποτάττω, (q.d. Subcolloco) Colloco sub. Sæpe redditur Subiicio. éstque hic eius vsus & apud Paulum, vt ad Philipp. cap 3, τὸ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ τὰ πάντα. Sic ad Ephes. cap. 1, καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. At autor epistolæ ad Hebr. pro ὑπὸ τοὺς πόδας dicit ὑποκάτω τῶν ποδῶν, capite 2, ex Psalmo 8, πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Quibus subiungit, ἐν τῷ γὰρ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον. νῦν δ' οὔπω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα. Interdum verò ὑποτάττω redditur, Subiugo, Subigo, In potestatem redigo. (vt certè & in illo epistolæ ad Hebr. loco ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα, reddi potest In potestatem eius redegisse) Herodian. lib. 3, καὶ πᾶσαν ἀπολὴν ὑπετάξατο. quæ Politianus vertit, Totumque orientem subegeritis. Sic apud eundem libro 7, ὀκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ περὶ Ὠκεανὸν Γερμανῶν ἔθνη βαρβαρα, vertit, Excisurum subacturúmque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Vbi obserua ὀκκόψειν, deinde ὑποτάξειν. quum alioqui videri possit ὑποτάττειν prius esse quàm ὀκκόπτειν. Apud eundem legitur & ὑποτάξοντα futurum pass. ab ὑποτάσσομαι: lib. 2, πύρα δὲ ὧν πρὸς αὐτὸ πεπόνθασι σρατηγοῦντες, φοβῷ ὑποτάξοντα. quæ Pol. ita reddidit, Sed eorum memores quæ hoc duce perfessi sunt, metu potius subigentur. Frequens est autem vel potius frequentissima hæc passiua vox apud Paulum apostolum, in cuius locis nonnullis non tam est Subitici, quàm Parẽre vt subiectum, seu obtemperare. veluti quum dicit in epist. ad Titum, cap. 3, ὑπομίμνησκε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι. Nisi quis malit, Eorum imperio se submittere. Sic in eiusdem epist. cap. 2, δούλοις ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Itidem apud Petrum, 1 epist. cap. 5, νεανίσκοι ὑποτασσόμενοι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν. Præt. autem particip. ὑποτεταγμένοι ponitur interdum sine adiectione αὐτῷ τῷ ὑποτακόων. sed apud veteres scriptores rarum esse hunc vsum existimo.

Ὑποταγή, ῆς, ἡ, Subiectio, vt vulgò redditur apud Paulum, licet non satis Latinè, pro ipsa actione se subiiciendi alicui & submittendi, siue parendi alicui vt subiectum. Ad Gal. cap. 2, οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ. id est, tanquam nos illis subiiciendo & submittendo. Et 2 ad Corinth. cap. 9, δοξάζοντες τὸν θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑποταγῆς τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, Quòd vos vno consensu euangelio Christi subieceritis & submiseritis, eique obtemperare paratos esse vos ostenderitis. Videri tamen possit dicendum potius fuisse ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας τῆς ὑποταγῆς, si quidem ita accipiamus illam vocem ὁμολογίας.

Ὑποτακτικὸς, ός, όν, Subiunctiuus, Qui subiungi potest, vel solet. vt ὑποτακτικὸν ἄρθρον apud grammaticos, Subiunctiuus articulus, videlicet ὅς. vt vicissim ὁ DICITVR Προπαρατακτικὸν ἄρθρον, Præpositiuus articulus. Apud eosdẽ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, quam Lat. subiunctiuum modum appellant. QVINETIAM Αὐθυπότακτα ῥήματα apud eos legimus, & quidem nominatim apud Eustathium, qui ὀνέγκω esse ait αὐθυπότακτον ῥῆμα. Idem scribit αὐθυπότακτα ῥήματα esse aoristi temporis, vel prioris, vel posterioris. Vide pag. 983. Vide & Bud. pag. 950 de vsu τῶν αὐθυποτάκτων. Vbi & ADVERB. Αὐθυποτάκτως, id est Tanquam αὐθυπότακτον.

C. Ἀνυπότακτος, ου, ὁ, Non subiectus, Nulli subiectus, Qui sui iuris est. Item aliquid esse dicitur ἀνυπότακτον, vt vides in loco quem attuli in Ὑποτάσσω. Sed à Paulo ἀνυπότακτος vocatur & is qui subiici, seu parere, tanquam subiectus, recusat, Qui non fert imperiũ. Vnde redditur & Immoriger, Inobsequens, Refractatius.

ΤΑΥ̃ΡΟΣ, ου, ὁ, Taurus. Homer. Iliad. φ, — μενοιὴ τοῦ ταῦρος. Iliad. υ, — ἤτορ ὑμῶς ὅτε ταῦρος Ἤρυγε. Et Iliad. η, Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος ἀρόλον, ἐπαβόειον, Ταύρων ζωστῆρεόν. Et Iliad. ρ, vers. 389, — ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείῳ, ingentis tauri pellẽ. (Vbi nota etiam addi βοὸς, quod alibi præmisit, dicens, ἠὔτε βοὸς ἀγέλαρχος ταῦρος) Eurip. apud Athenæum libro 2, Ταῦροι δὲ ὑβρισταὶ κ' ἐν κέρως θυμούμενοι. nã animal id est θυμικώτατον, ac in primis puniceo colore διαφαίνεται. quamobrẽ οἱ αὐτῷ πρεσβύτης οὐ λαμβάνοντοι φοινικίδας, vt tradit Plut. in præcept. connub. Attamen etiam ὁ χαλεπώτατος ταῦρος συκῆ περιδεθεὶς ἡσυχίαν ἄγει, vt idem refert Symp. libro 6. Itidem Symp. 2 idem, ἄγριος δὲ ταῦρος ἀπρεμεῖ καὶ περιστρέφεται συκῆ περιδεθείς. Et apud Athenæum lib. 5, in pompa quadam δίλληνον ταῦροι δισχίλιοι ὁμοιοχρώματοι, χρυσόκερω, περιμετωπίδας χρυσᾶς καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὅρμους τε καὶ αἰγίδας περὶ τῶν στηθῶν ἔχοντες. At apud Xenophontem Pæd. 7, οἱ ταῦροι ὀκνεμνόμενοι τὸ μέγα φρονεῖν καὶ ἀπειθεῖν ὑφίενται. De natura autem taurorum vide Aristotelem & Ælianum & Oppian. De venat. item Plin. ‖ Ταῦρος κερασφόρος vocatur etiam Bacchus, atque adeò ei etiam ταύρου μορφὴ affingitur, quoniam veteres cornibus potabant loco poculorum, vt refert Eustath. ‖ Ταῦροι dicebantur etiam οἱ τῶν Ἐφεσίων οἰνοχόοι, teste Hesychio. Itidem & Athenæus libro 10 ex Ameria refert, παρ' Ἐφεσίοις τοὺς οἰνοχοοῦντας εἰδέοις τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ vocatos fuisse Ταύροις. Alioquin Ταῦροι sunt etiã gens Scythica, oriunda ab Ægyptiis Apin bouem colentibus. ‖ Est & signum cæleste, vt Taurus apud Latinos. ‖ Ταῦρος dicitur etiam τὸ ὑπὸ τὴν ὀχεύν, seu ὄρρος, pars ea quæ interiecta est inter scrotum & podicem, vt testatur Eustath. Sic idem pag. 906, ὄρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν σωπῆτος ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες ταῦρον φασί. Poll. verò inter ταῦρον & ὄρρον distinguit, vt qui sic scribat, libro 2, τὸ δὲ ῥαφῆ μὲν περιστεινὸς, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν δι' τὸ ὀχεύειν μέσον ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον εἰς δακτύλιον καταλήγον, περίαμον ὀνομάζεται καὶ τράμις καὶ ὄρρος: latius nimirũ extendens ὄρρον & τράμιν, quàm ταῦρον, cui proximũ sub scroto locũ tribuere videtur. Suidas verò & latiorem ei significationem dat, exponens τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. Vnde αἰγίρωτος & λαιγίρωτος, de quibus infrà. ‖ Sunt qui ταῦρον dici scribant etiam τὸν παιδεραστὴν, pædiconem, teste Hesych. qui ex Phanodemo tradit παὶ κριθὰς quoque nominari ταῦρον, quoniam nimirum κέρας ἔχουσι. ‖ Ταῦρος, nomen fluuii, vnde Ταύρειον ὕδωρ apud Sophoclem. Item nomẽ montis Ciliciæ: necnon locis cuiusdam apud Achiuos. Est & viri nomen proprium, apud Plut. in Thes. & apud Suid.

C. Ταυροκόλλα, ης, ἡ, Glutinum taurinũ. id est ἡ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκυβαλοειδὴς κόλλα, seu Glutinum quod fit ex auribus taurorum & genitalibus. vt constat ex verbis Dioscor. & Plinii quæ in Κόλλα suprà attuli. VNDE Ταυροκολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glutini taurino similis, Glutinis taurini speciem gerens. Seu simpliciter Glutinosus. Dioscorides libro 1, capite 81, de bdellio, δοκιμον δὲ ὅταν αὐτὸ τὸ τῆς γεύσεως πικρὸν, διαυγὲς, ταυροκολλῶδες. Pro quibus Plinius libro 12, capite 9, Esse debet translucidum simile ceræ.

C. Ταυρόκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tauri caput habens, Qui taurino capite est, Cornutus. Euripid. in Oreste, ταυρόκρανος ὠκεανός.

C. Ταυρόκτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A tauro occisus. At paroxytonos SCRIPTVM Ταυροκτόνος, Tauri interfectorem significat, vt annotarunt Ammon. & Cyrill. Talia sunt cum alia, tum ξιφόκτονος & ξιφοκτόνος.

C. Ταυρόμορφος, Qui taurina specie est. Lycophron ταυρόμορφον τύπωμα vocat τὸ δράπανον πῶ Εὐρώπην: quod videtur fuisse πλοῖον ἔχον ταῦρον ἐμπεγλυμμένον εἰς ὀπίσημον, vt Eust. annotat.

C. Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Tauro patre satus, Cui taurus pater seu genitor est, A tauro ortum trahens, Taurigena. epitheton apis apud Theocritum. Nam ἵππος μὲν σφηκῶν ἡγέσης, ταῦροι δὲ μελισσῶν, vt Nicander in Ther. docet. Docet & Virgilius libro 2 Georgic. quomodo cæsis iuuencis Insyncerus apes tulerit cruor: prolixè eam rem describens.

C. Ταυροπόλος SIVE Ταυροπόλη, Dianæ epitheton, vel ex eo quòd apud Tauros (Scythiæ gentem) colatur, vel quòd taurorum (& generalius pecorum etiam cæterorum) gregibus præsit: vel quòd eadem sit cum luna quam tauris vehi fingunt, & ταυροπὸν quoque appellãt. Soph. Aiace, p. 11. ἢ ῥά σε ταυροπόλος Διὸς Ἄρτεμις ὄφμασε παν δάμοις ὑπὲρ βοῖς ἀγέλαιας, Taurorum seu bouini pecoris præses Diana. Et Eurip. ταυροπόλος θεά, de Diana Taurica, seu quæ in Taurica Scythiæ regione colitur. Itidẽ Dio-

nys. De situ orb. Τὶ καρον εἰναλίῃω, ὅθι Ταυροπόλοιο θεοῖο Βωμοὶ ἀνιστάντες ἀδευκέα καπνὸν ἔχουσι. Vbi Eustath. annotat, vel Dianam intelligi vel Apollinẽ. At Hesychio Ταυροπόλαι, ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. ET Ταυροπόλια eidem sunt ἃ εἰς ἑορτὴν ἄγουσιν Ἀρτέμιδι. AT Ταυροχολία, erat ἑορτὴ ἐν Κυζίκῳ, teste eodem.

C. Ταυροφάγος, ου, ὁ, Taurorum vorator. Epitheton Bacchi apud Soph. quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο, vt tradit lexicum meum vetus, & Etymolog. qui Ταυροφάγον exponi posse aiunt etiam ὠμηστὴν, crudiuorũ. Inde translatum dicunt nomen id ad Cratinum. vt apud Plut. in lib. Vtrum Athenienses literarum an rei bellicæ peritia magis claruerint, Μηδὲ Κρατίνου τοῦ Ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ ἐπελέσθη. Qui versus est desumptus ex Aristophanis Ranis.

C. Ταυροφαιής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui taurus esse videtur, Tauro similis. Dionys. de situ orbis.

C. Ταυρόφθογγος, Tauro similia sonans, Vocem edens taurinæ similem. Hesychio Ταυρόφθογγοι, τοξοπλήσσα βοτὰ φθεγγόμενοι.

C. Ταυροφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tauros occidens, Taurorum interfector. In epigr. lib. 2, Ταυροφόνων ἢ ἀμέτρητα καὶ αἱμαλέων κρέα δόρπων, cœnarũ in quibus seu propter quas tauri occiduntur & mactantur.

C. Ταυροπὸς, οδ, ὁ καὶ ἡ, Qui taurino aspectu seu facie taurina est. Ion apud Athen. libro 2, initio, de vino, ἄδαμον παῖδα Ταυροπὸν, νέον, ἠ νέον ποτὸν βαρυδούπων ἐρώτων. Est & Dianæ epitheton. Sed posset ETIAM Ταυρωπὸς scribi: hoc, vt ἀνωπὸς, & alia, illud vt χαροπός.

C. Ἀπόταυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tauro carens. Ἀπόταυροι βοῦς Gaza apud Aristot. interpr. Setauras, quasi sine tauris. Sunt autem hæc Aristot. verba, διὸ ἐν τῇ ἠπείρῳ τὰς καλουμένας πυρρικὰς βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν αὐτοχείρας, καὶ καλοῦσιν ἀπόταυρος. Igitur ἀπὸ priuationem hic denotat, sicut & in aliis quibusdam.

C. Ἄταυροι, boues quædam in Epiro à mare intactæ, vt incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent. Ita vulg. lex. Fortassis igitur apud Aristot. legerunt ἄταυροι pro ἀπόταυροι. quæ duo vocabula συνωνυμοῦσι. Nisi ἀπόταυρος malis interpretari Seiũctus à tauro, Segregatus à tauro: ἄταυρος autem, Qui sine tauro est.

C. Λαοτάυρος, Cuius ὁ Ταῦρος λάσιος est, Hirsutus seu hispidus ea parte quæ Ταῦρος dicitur. id est, ea veluti διασφᾶγι quæ est inter anum & scrotũ interiecta. A comico πέπαγκται pro λασιόταυρος, vt Eust. tradit. Exponitur & Salax, Insigniter mutoniatus: vt λα sit epiraticon, & Ταῦρος pro ipso pene accipiatur. Hesychio λάοταυροι sunt οἱ τὴν ὄρρον δασεῖς, καὶ πόρνοι πένες ὄντες. Quæ prior expositio conuenit cum ea quam Eust. affert. Suidas quoque exponit ὁ δασὺς τὴν Ταῦρον, ὡς λασιόταυρός τις ὤν. Ied & πόρνος: afferens hunc locum ex quodam quem non nominat, εἴ τις ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἢ τοῖς βαρβάροις λαοτάυρος τὸν τόπον, οὐτοι πάντες ἐπόρνοι τοῦ βασιλέως ἦσαν. AT Λαοταυροκάκκαβον apud Chrysipp. in lib. περὶ καλοῦ καὶ ἡδονῆς est βρῶμα quoddã sic nominatum ὡς αὐ τῆς κατασκευῆς αὐτῆ οὔσης περιεργοτέρας, inquit idem Suid. Itidem Eust. p. 1724, τὸ πρὸς πολλοῖς λασταυροκάκκαβον καλούμενον ἔδεσμα.

C. Ὑπόταυρον, ου, τὸ, pro Vulua iumentorum affertur ex Apsyrto hippiatro.

Ταυρώδης, Taurinus, Qui taurina specie est. Nicand. verò in Alexiph. λοξαῖς δὲ κόραις Ταυρώδεα λεύσσων, aduerb. pro Ταυρηδὸν, seu ὡς Ταῦρος, Tauri in modum, Torùm.

Ταύρειος, ου, ὁ, Taurinus, Qui è tauro est. vt Ταύρειον αἷμα νεοσφαγὲς, Sanguis tauri recẽs iugulati, apud Dioscor. lib. 6, cap. 26, vbi de eius vi lethali & remediis quibus ei occurritur. Sic apud Athen. & schol. Thucyd. Ταύρειον αἷμα πιών: pro quo Plutar. αἷμα Ταύρου πιών. Item ἀσπὶς Ταυρεία, Iliad. ν & π, pro Clypeus intectus taurino corio, seu taurino tergore. Et Ταυρείη κυνέη, Il. κ, itidem ἡ ἐκ Ταυρείου δέρματος, Galea ex taurino corio.

Ταύρεος, ου, ὁ, idem: sed poeticum. Neptuni epithetõ apud Hesiod. in Asp. — Ταύρεος ἐνοσίχθων, Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλιν. Fortassis autem inde Ταύρειος dicitur, quoniam, vt est in fabulis, ἐεισάντων ποτὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς ἠ Ἡφαίστου ἀπὸ χίας πέρι, ἠ τὸ Ποσειδῶνος Ταῦρον ἀναπλάσαντος, Ἀθηνᾶς ἢ, οἰκίαν, ὁ Ἥφαιστος ἀνθρωποειδεστάτην, τεθεὶ μὴ θεῖον παχὺ ἢ δὲ μαχητὴ, celerem & velocem in cursu. Vbi nota iungi cum verbo τιθέναι, vt sit, Celerem & agilem in cursu. Sic & Thucyd. cum infinitiuo, libro 1, ὅτι καὶ τὸ μὴ παχὺς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, nõ celeres ad adeunda bella. Nili malis, Præcipites in suscipiendis bellis. Nam accipitur παχὺς interdum pro Præceps, Præproperus, Nimiùm festinans, vt apud Aristot. Ethic. 6, cap. 7, καθάπερ οἱ παχεῖς τῇ διανοίᾳ, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεχθὲν, ὁπωσοῦν· εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς πράξεως. Et rursum apud Thucydidem libro 1, μὴ παχὺς ἴῃ τοῦ αὐθρὸς Σπαρτιάτου αὐτὸ αἰαμφιβόητον πεπραγμένον βουλεύσαι τι αὐτίκα, præcipitanter statuere quidquam de viro Spartiata, sine indubitatis signis atque argumentis. Horat. quoque dixit Irasci celer, & Celer excipere aprum: Græcos imitatus. Eadem significatione accipitur & in hoc loco Sophocl. apud Plutarchum in Artox. Παχεῖα πειθὼ τῆδ' κακῶν ὁδοιπορεῖ, præceps & nimis subita persuasio. seu nimia credulitas. ¶ Item παχὺς dicitur qui est ingenio celer, seu qui acri est ingenio. vt apud Aristot. De memoria, καθάπερ οἱ λίαν παχεῖς ἢ λίαν βραδεῖς. Bud.

COMPAR. Παχύτερος, Pernicior, Celerior, Velocior: apud Aristotelem De mundo. VNDE ADVERB. Παχύτερον, Celerius, Citius, Properantius. SVPERL. Παχύτατος, Celerrimus, Citissimus, Velocissimus: vnde ADVERB. Παχύτατα, Celerrimè, Citissimé. Verùm hi regulares comparatiui & superl. non tam vsitati sunt quàm irregulares. Nam pro παχύτερος quidem DICITVR Ταχίων, Celerior, Velocior, Citior, vt βραδίων pro βραδύτερος, & βραχίων pro βραχύτερος. NECNON Θάσσων, SIVE Θᾶσσον pro eodem. vt apud Homerum Iliad. ο, Ἀτρεΐδη, οὔ πῃ σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι, qui pedum pernicitate te superet. Vbi etiam nota additum datiuum, vt apud Latinos quoque additur, veluti quum dicunt Pedibus celer, Iaculo celer, Metu celer. Sine datiuo, Iliad. ν, Θάσσονας ἱππήων ἔδμαι καλλίστους τε ἵππους, accipitres pernicitate superare. Θᾶσσον autem Atticum est, eóque vsi sunt Plato & Xenoph. At pro Παχύτατος DICITVR Τάχιστος, Celerrimus, Velocissimus, Maxima præditus velocitate seu celeritate. VNDE Τὴν τάχιστον ellipticẽs vsurpatur pro aduerb. τάχιστα, id est Quamcitissimè, Quamcelerrimè, Quanta fieri potest maxima celeritate: seu Primo quoque tẽpore, Quamprimùm. Demosth. ἀπέναι τοὺς πρέσβεις τὴν τάχιστον, vt primo quoq; tẽpore legati proficiscerentur. Sic Herodian. lib. 3, ἀγγεῖλαι τῷ Πλαυτιανῷ ἥκειν ἐπὶ τὴν τάχιστον, acceleret & adsit quamprimum. Et lib. 2, βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν τάχιστον ἠξίουν.

C. Παχύγηρος, Citò senescẽs. vnde apud Hippocr. παχύγηρα. Alioqui & παχύγηρως scribi posse videtur.

C. Παχύγονυς, υ, ὁ καὶ ἡ, Velocia genua habens. id est Celer, Velox: seu Pedibus celer, παχύπους, πόδας ὠκὺς, ποσὶν παχύς.

C. Παχυδρόμος, υ, ὁ καὶ ἡ, Qui velociter currit. ET Παχυδρομέω, ῶ, Velociter curro. Vnde Παχυδρομοῦντα ζῶα apud Gregor. De homine, vt λαγῶς, δορκὰς, ἔλαφος, ὕαινα, & similia alia.

C. Παχυεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Celer in opere aliquo: seu Acer, ὀξὺς: aut etiã Prõptus manu. B. ex App. de Cæsaris percussoribus, ἀνδρας παχυεργεῖς τε καὶ φόνοι πλήρεις καὶ ἐπὶ ἐμὲ συνωμωμοσμένους: verba Antonii ad Octauium. ET Παχυεργία, ας, ἡ, Celeritas quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, Celeritas rei conficiendæ, apud eundem, teste Bud. Vtitur & Xen. Pæd. 7, dicens, νοῦν ὁρᾶς ἔργον τῆς σῆς παχυεργίας.

C. Παχύμηνις, Irasci celer, vt Horat. loquitur. id est Pronus & præceps in iram, Iracundus, Qui citò irascitur. Epigramm.

C. Παχύμητις, Celer in capiendo consilio, Qui citò deliberat. Nonn.

C. Παχυναυτέω, ῶ, Celeriter nauigo, seu Vtor nauibus παχείαις. Suid. exp. Παχέως πλέω. Æschin. in Ctesiph. νεῶν παχυναυτουσῶν πληρώματα. Itidem παχυναυτοῦν πάφος, apud Plut. in Pericle. Aiunt verò παχυναῦται καὶ παῦν seu παχυναυτοῦν πλοῖον esse quam Latini actuariam nauẽ vocant: apud quos & celoces à velocitate denominari putãtur.

A C. Παχυπλοέω, ῶ, idem. Polyb. libro 3, fol. 58. in fine, τοὺς ἀπέστειλε καὶ κατασκεψομένους δύο ναῦς παχυπλοούσας Μασσαλιωτικάς. loquens de speculatoriis nauibus, quæ inde κατάσκοποι καὶ nominabantur: & παραπόπλοι, ex eo quòd præ nauigabant.

C. Παχύποτμος, Qui subitò moritur, aut Qui celeriter moriturus est. Item ὥρη παχύποτμος apud Nonnũ, Hora citò allatura mortem.

Παχὺ ET Παχέως, Velociter, Celeriter, Properanter, Citò. Aristophanes in Nubib. παχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν σὺ τοὺς ῥυθμοῦ, citò rhythmica discere possis. Et Plutarch. in Pericle, Ἀναξάγορον τὸν ζωγράφον μέγα φρονοῦντος ὅτι τοῦ παχὺ καὶ ῥαδίως τὰ ζῶα ποιεῖν. Xenoph. Hellen. 7, τὰ μὲν πρόσθεν παχέως ἠγωνίζοντο, ἔπειτα δὲ ἐθόρυβον. Sic & in hoc alicuius anonymi loco, πέμψω δὲ καὶ τὰ λοιπὰ παχέως, mittam verò & reliqua primo quoque tempore: vel etiã Propediẽ, Breui. Item μάλα παχέως seu μάλα παχὺ, Quamcelerrimè, Summa cum celeritate, seu festinatione. Compar. Παχύτερον, Citius, Celerius, Velociõ. Superl. Παχύτατα, Celerrimè, Citissimè, Velocissimé. Qui tamen, licet regulares sint, irregularibus minus sunt vsitati. Siquidem pro παχύτερον DICITVR Τάχιον ET Θᾶσσον SIVE Θᾶττον: pro παχύτατα autem VSVRPATVR Τάχιστα. Ac priore quidem compar. Τάχιον vsi sunt cum alii, tum Plut. in Fabio, dicens, Τάχιον μὲν ἡ ἐγὼ τοσοῦτον, βεβαίου δ' ἢ αὐτὸς ἐπιστάμενος Μινούκιος ἑαυτὸν ἀπολώλεκε. Item Alexand. Aphr. in Probl. dicit, Τάχιον πολιοῦται, Citius canescit, Celerius cani eis per tẽpora sparguntur. Probatur & Luciano in Solœcista: at Phrynichus θᾶττον potius pro eo vsurpandum ait. quo vsus est Xenoph. Pæd. 5, θᾶττον ἀπῆλθες ἢ ὃν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως πέφυκε συσκιάζεσθαι αἴθροπον. Synes. ἐγὼ δὲ ἐπαινέσω σοι θᾶττον ἢ λόγος, Citius quàm dici potest. Item, ὅταν θᾶττον φθεγγῆται, quumprimum vocẽ emiserit, Plato. Altero autem θᾶσσον, quod cõmunis linguæ est, vtitur Homer. Iliad. β, dicens, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. Vtitur & Odyss. π, necnon Hesiod. in Aspide, simpliciter pro Citò, Properè, Ilico, Protinus, Statim. Rursum ex Odyss. ο affertur θᾶσσον ἰκέσθαι, pro Properare.

Superl. autem τάχιστα vsitatus tam apud poetas quàm prosæ scriptores. Il. δ, Ταλθύβιε, ὄφρα τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, Quamcelerrimè, Quamcitissimè. Xen. quoque dicit ὅτι τάχιστα itidẽ pro Quamvelocissimè, Festinantissimè, seu Quàta fieri potest maxima celeritate: quo sensu Hell. 6 dicit ἢ δυνατὸν τάχιστα. Sic & ὡς τάχιστα dicitur itidẽ pro Quammaturrimè, Primo quoq; tempore. Apud Xen. autem legi aiunt ὡς τάχιστα, sequente ἄδυ. Aristoph. verò in Ranis, φέρε τὴν ὁδὸν Ὅπως τάχιστ' ἀφίξομαι εἰς ᾅδου κάτω, qua via quamcitissimè ad inferos descendere queã. Item ἐπιδὴ τάχιστα, seu ἐπιδὰν τάχιστα, dicitur pro Vbi primùm, Simulatque, Simulac.

ITEM Τάχα dicitur pro Τάχυ seu τάχεως, Citò, Statim, Celeriter, Velociter. vel potius pro ταχέα, ex quo συγκεκόφθαι putatur. Od. ο, τάχα δ' ἔσεται ἠὼς, Confestim aurora diffulgebit, Mox aurora diffundet radios suos. Item ὡς τάχιστα ex Eurip. affertur pro Quamprimùm, Quamcitissimé. Qua signif. paulo antè docui ὡς τάχιστα seu ὅτι τάχιστα dici. ¶ Significat etiam Fortassis, Fortitan, Forsan, Fortè, ἴσως. Quem vsum habet apud prosæ quoque scriptores, nõ itidem in significatione præcedente. Aristot. Rhet. 1, ἢ ἀμφισβητοῦσι περὶ πάσαν ἀεὶ τὸ Ἴσως ἢ τὸ Τάχα, ἢ παντὰ λέγουσιν οὕτω, παγίως δὲ οὐδέν. Plato Minoe, ἢ ἴσως καλῶς λέγῃς, τάχα ἢ ὧδε ἄμεινον εἰσόμεσθα. Vbi nota in vna periodo duo hæc synonyma aduerbia, nimirũ τάχα & ἴσως. Item τάχ' ἄν ποτε, Fortassis aliquando. Et τάχα που, vt ἴσως που, vacante altetutro horũ, που aut τάχα, vt annotat B. ex quodã grãmatico. Luc. certè dixit ἢ τάχα που pro Et fortasse. Idem B. ex eodẽ grãm. annotat, dici etiã τάχ' ἴσως, idq; ἐκ τοῦ Καλλίμαχου, sicut & quũ dicitur τάχα που. Præcedẽtis autem τάχα ἄν itidẽ pro Fortasse, hoc affert exemplũ ex Plat. Philebo, vbi Socrates dicenti, μῶν σοὶ ἢ πέμπτῃ τοσοῦδε; respondet, τάχ' ἄν τ' μὴν γε ἐν τῇ νοῦ, Fortasse: non tamẽ in præsenti. B. ¶ Rursum τάχα που dicitur poni etiã pro Celeriter, τάχεως. nullo tamen allato exemplo, nec nominato vllo autore.

Ταχυτὴς, ῆτος, SIVE Ταχύτης, ητος, ἡ, Celeritas, Pernicitas, Velocitas. (cui opponitur βραδυτὴς, siue βραδύτης, tarditas) Iliad. ψ, Πηλείδης δ' ἀᾶψ' ἄλλα πόδι ϝαχυτῆτος ἄεθλα. Et ταχύτητι ποδῶν apud Athen. lib. 10, Pedum pernicitati. Plut. Pericle, ἡ ἐν τῷ ποιεῖν ἀνχέρεια καὶ ταχύτης: quæ vna voce compos. dicitur ταχυεργία. Rursum properispomenos ex Greg. affertur ταχυτὴ & ταχυτῆτα. quam scripturam alteri præfero.

Ταχύνω, Accelero, Propero, Festino. Xen. Pæd. 8, ταχύνειν ὅπου φθάσαι δέοι. Item cum accusat. iunctum reperitur, sicut Accelero, Festino & Propero apud Latinos. Soph. κοίλῳ κάπτον χερὸν ταχύνετε, cauam scrobem manibus accelerate. seu ταχέως ποιεῖτε.

C. ΕΠΙ ταχύνω, Accelero, Vrgeo. Herodianus libro 2, σωτῆνα δὲ ἀπουδῇ καὶ γθυναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, iter accelerabat & vrgebat. Eadem constructionis forma Plutarch. in Pericle, Ῥοδίαις ἀποδοῦσα καὶ πολιορκουμένη μᾶλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, magis accelerabat bellum. Ex Thucydid. verò ὅθεν ταχύνω τῆς ὁδοῦ, pro εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ ϝαχύνω. Item ὅθεν ταχυόμενος πνεύματι, pro ἐπειγόμενος, Qui vēto propellitur, seu celeriter progredi cogitur.

C. ΣΥΝ ταχύνω, Vnà accelero. Vel simpliciter, Accelero, Properare cogo, Vrgeo.

Τάχος, εος, τὸ, idem quod ϝαχύτης. Xenoph. Hellen. 7, πολλαχοῦ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας δεδιεσκάπτεται τὰ δέοντα. Idem in libro De re equ. ὦν δὲ ὀξυχείρας τὸν ἵππον ἡγῆται μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βραδύνει, Nec celeritate nimia, nec nimia tarditate. seu Nec celeri nimis cursu, nec nimiùm lento gressu. Item Homerus Iliad. ψ, vers. 518, Κέρδεσιν οὐ τάχεί γε ϝοδαφθάνδρος Μενέλαον, Dolo, non pedum pernicitate, præuertens Menelaum. Item Plutar. in Camillo, ἐχώρουν πανὶ τάχει, Quamcitissimè properabant, Quanta poterant maxima celeritate festinabant. Itidem ἦ τάχος, apud Ioseph. De capiuit. Iud. pro Quamcelerrimè, eodem sensu quo suprà habuimus ὅπ ϝάχιστα, ὡς τάχιστα, ἢ δυνατὸν τάχιστα. Pro isdem dicitur & ὅπ τάχος, item ὡς τάχος, necnon ὅσον τάχος. Plato epistol. 7, οὐκ οἰόμενος οἱ καλῶς ἔχειν ἐμὲ ἀγγέλλειν αὐτὸν ἐπὶ τοιούτων ἐλθεῖν ὅπ τάχος. Sophocl. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο; Non quamprimùm eum huc adduces? seu Quamcitissimè, Quamocyssimè. Eodem significat. ὡς εἶχον τάχος ἕκαστος, vt quisque celerrimè poterat. Sic Thucydid. ὡς εἶχον τάχος, Quàm potuerunt citissimè, Quantum celeritate potuerunt cōtendere. Item ὀν ϝάχει dicitur, & κϝ' τάχος, & δι' τάχος, pro Citò, Properè, Celeriter: interdum & pro Primo quoque tempore. Soph. ὀν τάχει μολεῖν, Properanter venire, Accelerate. Et Galen. lib. 10 Simpl. in cap. De sudore, ὀν τάχει παυόμενον ἐθεασάμην τὸν οἶκον, Citò, Breui, Primo quoq; tempore. (pro quo perperam ibi scribitur ὀν τάχει, vt cōtrà alibi τάχος & ταχὺς pro τάχος & ταχύς) Rursum Soph. δι' τάχους θανεῖν, pro Repēte mori. AT Διὰ ταχέων, quod idē cum hoc δι' τάχους significat, pertinet ad ταχὺς, non ad hoc τάχος: VT ET Διὰ ϝαχείας, pertinet ad fœm. ϝαχεῖα: quanquam illud in v. l. perperam in τάχος ponitur, huic autem nouum substantiuum fingitur, NIMIRVM Ταχεία, ας, ἡ, Celeritas. ITIDEM Κατατάχως in iisdem v. l. perperam pro κϝ' τάχος, siue κατατάχος, vt καϝκράτως in iisdem perperam pro κϝ' κράτος, siue καϝκράτος: sic enim quidam scribere malunt. SED ET Τάχει, quod eadem vulg. lex. afferunt ex Apocal. 2, itidem pro Statim, Citò, mendosum est. nec enim ibi τάχει legitur, sed ταχύ: nimirum v. 5, ἔρχομαί σοι ταχύ. quæ verba leguntur & versu 16. At ὀν τάχει in eodem libro extat, cap. 1, & 22.

C. Ἰσοταχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Pari celeritate præditus, Æquè velox.

C. Ὁμοιοταχὴς, idem. VNDE Ὁμοιοταχῶς, Eadem celeritate, Æquè celeriter: vel potius Simili celeritate. Nā discriminis aliquid est inter ἰσοταχὴς & ὁμοιοταχὴς, itidémq; inter aduerbia ex illis deriuata: vt patet ex his verbis Theonis, ad quem scholia in Aratum cōscripta referuntur, de stellis inerrantibus, ὁμοίως συμπεριάγονται παντὶ μέρει τῷ οὐρανοῦ ὁμοιοταχῶς, ἢ μὴν ἰσοταχῶς. ὁμοιοταχεῖς μὲν γὰρ εἰσιν ἀστέρες οἱ περὶ ὁμοίας περιφερείας ἐν ἴσῳ ἔχοντες χρόνῳ καὶ διανύοντες ἰσοταχεῖς δὲ, οἱ περὶ ἴσας περιφερείας ἐν ἴσῳ χρόνῳ ἔχοντες καὶ κινούμενοι. ὁμοιοτάχως γὰρ κινοῦνται οἱ ὅπῃ τῷ ἰσημερινοῦ πρὸς ὅπῃ τῷ πόλου κινουμένοις, οὐ μὴν καὶ ἰσοταχῶς, simili quidem, at non pari seu æquali velocitate. Amplior enim est meridiana cæli plaga quàm septentrionalis, atque eam ob rem stellæ quæ sunt in meridiana parte, vertuntur quidem simili celeritate, at non æquali iis quæ septentrionem versus sunt. ITEM ET Ὁμοταχῶς pro ὁμοιοταχῶς affertur, id est, Simili velocitate.

Ταχινὸς, ού, ὁ, Celer, Velox: idem quod ταχὺς, sed magis poeticum. vnde apud Hesychium, Ταχνοὶ, γρηγοροί: apud Suidam autem cum diphthongo LEGITVR Ταχεινὸς, ὁ ἰξὶς, ὁ ταχύς: in vulgatis quidem editionibus, non itidem verò in codice manuscripto. & meritò: nec enim producitur media syllaba, sed corripitur. Vtitur autē eo vocabulo Aristoph. dicēs, ταχινὰ γὰρ ἅρματα, celeres enim currus. Sed legitur & apud Petrum Apostolum, epist. 2, cap. 1, εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου, quum sciam breui futurum vt deponam hoc tabernaculum meum. pro quo ταχινὸς perperam in vulg. lex. SCRIBITVR Ταχυνός. AT Ταχίνης Hesychio λαγαὸς, ἢ ἔλαφος. sunt enim ea duo animalia ex genere τῶν ϝαχυδρόμων.

C. ΚΑΤΑ ταχέω, ῶ, Celertiate vinco & anteuerto. Polybius libro 3, ἔστενδον ἀσφαλίσασθαι τὰ πρὸς ἕω τῆς Ἰταλίας, πεπισμένοι καϝαταχήσειν. Et paulo inferius, καταϝάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀνίβας, ἐξελὼν τὴν Ζακανθαίων πόλιν. id est ἔφθη ἐξελών. Hæc Bud. pagina 1080, vbi vide & alia duo exempla, vnum eiusdem Polybii, alterum Diodori, passiuè vsurpantis.

D ΤΕΓΓΩ, Fut. ξω, Tingo, Madefacio, Humecto, Mollio. Item & Emollio: quomodo interpretantur apud Platonem, libro 2 Polit. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ ἢ ὑπὸ τῶν αὐτῆς γνωμῶν, infamia non emolliri & à proposito dimoueri. Hesych. τέγγεις expon. non solùm βρέχεις, sed etiam σαλεύεις, πλήρεις, item κλαίεις. vt peculiariter τέγγειν fit lacrymarum guttis rigare genas: vnde ἄπεγκτος. ‖ Τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, sudores arcet obruditque, Gaza interpr. apud Aristot. libro 2 Problem. artic. 32, ita vt videatur legisse στέγει.

Τεγκτὸς, ή, ὁ, Tinctus, Madefactus, Humectatus. Item, Qui tingi, madefieri & humectari potest. Aristot. Meteorolog. 4, τὰ μὲν, τεγκτὰ, τὰ δὲ ἄπεγκτα· ἢ, χαλκὸς ἄπεγκτον, τεγκτὸν δὲ ἔρεον δὲ καὶ ἢ, πεγκτὸν. βρέχεται γάρ. Ibidem, ἢ ὑπὸ ὕδατος τεγκτὴ ἔνια ἄπεγκτα, ἢ νίφεν καὶ ἄλες· οὐδὲν γὰρ ἄλλο τεγκτὸ οὐδὲν, ὁ μὴ μαλακώτερον γίνεται βρεχόμενον· ἔνια δὲ τεγκτὰ ὄντα, οὐ τεγκτά ἐστιν· ἢ ἔριον καὶ οἱ καρποί. Quibus subiungit ἢ πεγκτὴ hanc definitionem, ἔστι δὲ πεγκτὰ μὲν ὅσα γῆς ὄντα ἔχει τοὺς πόρους μείζους ἢ τοῦ ὕδατος ὄγκον, ὄντων σκληροτέρων τοῦ ὕδατος. ‖ Τεγκτοὶ Hesych. exp. χρισταί. Pro quo fortassis reponendum χρισοῖς, vt sit Inunctos, Illitos. Nisi forte χρισῶν nomine intelligat homines emolliri faciles, quique facilè cedūt precibus alicuius. NAM Τέγγεσθαι eidem Hesychio est εἴκειν, ἐνδιδόναι.

C. Ἄπεγκτος, Qui tinctus & madefactus seu humectatus nō est. Item, Qui tingi, madefieri ac humectari nequit. oppositum præcedenti πεγκτὸς, quod vide. Metaphoricè verò homo dicitur ἄπεγκτος, cuius cor emolliri nequit, sed durum & rigidum permanet, flecti nescium vel verbis vel lacrymis. Sophocl. Œd. tyr. p. 166, Ἀλλ' ὦδ' ἄπεγκτος κἀπελεύθερος φανῇς; vbi schol. expon. ἀσυμπαθὴς, ἀδάκρυτος, vsque adeo immitis ac illacrymabilis. Quam expositionem sequendo, ἄπεγκτος referendum esset ad illud τέγγω quod pro κλαίω accipi ait Hesychius. Et addendum ei hoc Synesii, εἰ δὲ πρὸς πλωΐμα καὶ τὸ παιδίον ἄπεγκτος ἔσεμαι, τῷ τοι δεῦ σφόδρα διεγνῦμαι, id est Nō magnopere futurum spondeo vt mihi à lacrymis temperem quum ab vxore & filio auellar. Ælian. apud Suidam, οἶκτον γε μὲν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα, παίπαι ὡς καὶ πυῖ ἀτέγκτοις τε καὶ ἀπεράμονας τέγξαι, emollirī nescios & rigidos. Vbi nota copulari cum ἀπεράμων, sicut & in hoc loco apud eundem, ἱκανὰ πιθεῖν καὶ διεωπεῖν παῖ ψυχὰς ἢ μὴ παντάπασιν ἀπέγκτοις καὶ ἀπεράμονας ϝοῦτας ἰχόντων. Copulatur & cum ἀμείλικτος, item cum ἀγελαστος: vt in hoc

Æliani loco quem idem citat, ὦ ὦ ἄπεγκτος ὅδε ὁ παῖς καὶ ἀμείλικτος. Et in hoc, ὦ τῆς ἀγελαστοτέρας τε καὶ ἀπέγκτου μοίρας. Item cū στερρός: vt apud eundem, de Marco, ἄπεγκτος ὢν καὶ στερρὸς, οἷος ἅπασι τοῖς αἰταροῖς αὐτέχαν, ᾧ χρῆται φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ὅπῃ τὸ ἀνθρώπινον. Affert & hoc cum datiuo instrumentali, ἄπεγκτος αἵθρωπος παρηγορήμασι. quod sic exp. ὁ μὴ βρεχόμενος, μήτε πρεπέμενος ἀδαμοδίκαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὢν ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλό τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι. (nam propriè ἄπεγκτα dicuntur quæ dura sunt & eiusmodi natura vt ab aqua nequeāt humectari & molliri) id est Qui verbis consolatoriis molliri & flecti nequit, Incōsolabilis, vt Ouid. loquitur. VNDE Ἀπέγκτως, Ita vt molliri nequeat: propriè de iis quæ aquanequeunt emolliri. metaphoricè verò de homine cuius cor lacrymis aut verbis nequit flecti & molliri. quamobrē exponitur & Duriter, Rigidé. Apud Suid. βιαίως ἢ καὶ ἀπέγκτως διακειμένου, nec cedente πρὸς ἱερείας quæ ἐπειρῶτο αὐτὸ πρεαύνειν καὶ αὐτέχαν τὴν ὁρμῆς. Item apud eundē, λίθους ἢ τοῦδε ἐξαρπάσαντες ἐρρίψαν εἰς τὸ πέλαγος, ἀπέγκτως καὶ ἀφειδῶς, nulli parcentes, nec vllius lacrymis aut verbis supplicibus emolliri.

C. ΔΙΑ τέγγω, idem quod τέγγω, nisi quòd præpositio significationem aliquantum auget. Pro Irrigo affertur ex Eurip.

ΤΕΓΟΣ, εος, τὸ, Eustathius à τέγγω deriuari posse scribit, (quoniam nimirum ὑετοῖς πρὸς ἢ ἄλλον τέγγεται, id est, quoniam pluuiis præ cæteris dom' partibus madefit) afferens tamen & aliud etymon, factum videlicet τέγος esse ex στέγος, dempta litera initiali: quod probabilius esse videtur. Est autem τέγος Tectum seu tegmen domus propriè: synecdochicè verò pro tota etiam domo accipitur, vt Tectum apud Latinos, & στέγη rursum apud Græcos. (sicut Eurip. de tota etiam domo στέγη dixit, scribēs, ὅπ ὄχλον στέγη δόμος) In priore significatione pro tecto domus accepit Thucyd. ex quo Eustathius pagina 1421 hunc affert locum, ἀναβαίνει ὅπῃ τὸ τέγος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τοῦ κεράμου. Itidem Xenophon Pæd. 7, μὴ ὅπῃ τὰ τέγη ἀναβαίνει βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Et Aristoph. Nub. τὸ τέγος τῆ κέραμον χαλάζαις σωπεῖψωψ. Et Plut. De deo Socr. φύζοντα γὰρ τέγος πρὸς εἰς πεῖ κέπονας. Idem in consolat. ad Apollon. καϝαπεσὼν ἀπὸ τοῦ τέγους ἐτελεύτησεν. Sic Luc. ἄφνω ἀπέθανον τοῦ τέγους μοι ὀλισθήσαντος, obrutus tecto domus. Polluci τέγος est τὸ ὑπεραίνω τοῦ ὀρόφου, quod supra contignationem domus est: Hesychio στέγη & ὑπεραῖον, id est superior domus pars. Pro ipsa autem domo Homerus accepit hoc in loco, Odyss. α, v. 333. Σπῆρα ϝοδὸς σταθμὸν τέγος πύκα πεπιθοῖ, id est ϝοδὸς τὴν ϝοδεστάδα τοῦ οἴκου, ad postes domus. Hesych. quoque & Ammon. pro δῶμα accipi testantur.

ITEM Τέγη eadem significatione dicitur qua τέγος, sicut στέγη quoque & στέγος pariter dicuntur. Legitur autem hoc τέγη apud Hesychium, & ab eo exponitur στέγη, οἴκημα.

C. Αὐτότεγος, Qui ipse sibi tecti loco est: vel Natura sua instructus tecto. Hesychio verò αὐτότεγον est ἀπηρεισμένον, πλῆρες ὅσον δεῖ, absolutum & plenum.

C. Ὑπῆγκτος, ή, ὁ καὶ ἡ, Qui supra tectum est, ὁ ὑπεραίνω τῆς στέγης. Hesych.

C. Προπέγισμα, ατος, τὸ, Id quod in tecto prominet ad arcendos imbres. Poll. lib. 1, cap. 8, τὰ ὑπεραίνω τοῦ ὀρόφου, τέγος· τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ϝοεῦχοντα, ὡς καὶ τὸν ὄμβρον ἀποῤῥύεσθαι, ϝοεπεγίσματα.

Τέγεος, ή, ὁ, pro τέλεος, vt τέλεος pro τέλειος, hoc ex τέλος, illud ex τέγος, inquit Eustathius, apud Homerum Iliad. ζ, v. 248, Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστῶν λίθοιο, Πλησίον ἀλλήλων δεδομημένοι, exponens ἀγχοῦ, ὅπῃ τέγη τοῦ οἴκου ἀνεστώτες, ὑπεῤῥοῖ, πολυστεροι, πολυώροφοι· ἵνα μὴ δοδευομένων καταπίπτωσιν αἱ γωνίαι. Indicat igitur τεγέοις θαλάμοις dici vel eos qui in superiore domus parte sunt super tecto, vel eos qui multa tecta & multas contignationes habent. Sed prior expositio verisimilior est, eámque Hesychius quoque sequutus est, τέγεοι θάλαμοι exponens ὑπεῤῥοῖ οἶκοι, domunculæ in superiore ædium parte, seu sub tecto.

ΤΕΙΝΩ, F. τενῶ, Tendo: interdum & Extendo, Distendo, Intendo, Contendo: quemadmodum & verbum Latinum. Plato in Tim. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, Animum autem vt in eius medio collocauit, ita per totum tetēdit, vt Cicero interpr. pagina 20 mei Lex. Cicer. Idem passiua voce & significatione in eodē libro τὸν δι' παντὸς τεταμένον πόλον dicit, quod Cicero Latinè, Traiectum axem. Quibus adde hoc Philonis De mundo, ὄμματα πρὸς τὴν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, Oculorum acies ad summū vsque æthera extenditur, seu Oculi ad summum vsque æthera contendunt. Plato De leg. τεταμένων εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων, Quæ in vrbem vsque extenduntur. (vel etiam Tendunt, Pertinent: quo significatu actiuum quoque τείνειν accipi, paulo post docebo) Ex Aristoph. autem τείνω βιαίως pro Contendo seu intendo vehementer. Item pugna τείνεσθαι dicitur pro Intendi, quum nimirum omnes nerui in prælio intenduntur: vt Iliad. ρ, vers. 543, Ἀλλ' ἢ ὅπῃ Πατρόκλῳ πέλετο κραπεὴ ὁσμίνη. Et v. 736, ὅπῃ ἢ πόλεμος πέλετο σφι Ἄγριος. ‖ Τείνω interdum neutraliter accipitur, sicut Tendo quoque & Contendo apud Latinos, pro καϝατείνω τὴν ὁδὸν, (inquit Budæus) id est, Iter intendo. Luc. ἀναπηδήσας οὖν ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον ἀνὰ Βαβυλῶνος, rectà Babylonem contendebam. Sic idem in Icaromenippo, ὅπῃ τὸν Ὄλυμπον ἀναβαίς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ὅπῃ πεσεῖσθαι, τολοιπὸν ἔτεινον ἀνὰ τὸ οὐρανοῦ, rectà tendebam in cælum. Affertur & μακραὶ ἔτεινον, pro Viam longam peregerunt. Quò referendum μακραὶ τείνειν, de sermone dictum, quum sermo, veluti via aliqua, aut funis, in longum extenditur & producitur: vt apud Sophoclem in Aiace, pag. 59, Μὴ πεῖνε μακραὶ, ἀλλ' ὅπως κρύψις τάφῳ Φράζου τὸν ἀνδρα. vbi schol. μὴ πεῖνε μακραὶ expon. μὴ ἐκτείνε λόγον μακραὶ, Ne sermonem extendas & producas in lōgum. Sed & locus aliquis versus alium aliquem locum τείνειν dicitur, vt & apud Latinos, (veluti quum Plinius dicit, Tendit gula ad stomachum, is in ventrem) pro Extendi, Porrigi seu Porrigere se, Pertinere aut Spectare ad. Aristid. τείνουσα πόλις ὅπῃ τὸ Γόνιον. Itidem & ex Herodoto affertur, παρ' ὦ τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Nec non & aliæ res dicuntur τείνειν πρὸς vel εἰς τι, itidem pro Pertinere seu Spectare. vt apud Euripidem, τείνει εἰς γέροντας, ad senes pertinet. Sic τείνει εἰς τροφὴν, ad victum pertinet. Et Aristot. libro 10 Ethic. ἀσκεῖν δεῖ τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίον καὶ τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν, quæque ad virtutem pertinent. Idē Rhet. 1, πρὸς ἀλήθειαν γὰρ τείνει ϝοῦτα, ad veritatem tendunt. Et Theophr. libro 1 De caus. pl. πρὸς τὴν ἰδιότητα τείνει, ad proprietatem pertinent. Quibus adde hoc Xenophōtis, εἰ μὴ πρός σε μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ κηρύκου ἔργα ἢ πρὸς ἐμέ, ad te magis pertinent & spectant quàm ad me. Sed notandum, hoc τείνει εἰς vel πρὸς, interdum posse exponi Fert seu Ducit: vt quum res aliqua dicitur τείνειν πρὸς ἀρετὴν vel ἀδαιμονίαν, ferre & ducere ad virtutē aut beatitudinē: metaphora sumpta à viis. hæ enim in locum aliquem φέρουσι. ‖ Τείνειν v. l. ex Euripide afferunt pro ἀδειν μετὰ πόνου. Quod interpretari queas etiam Intenta voce canere. In isdē afferuntur & hæc: ex Iliad. Homeri, — ἐξ αὔτυγος ἰωὴ τείνας, pro ἐξάρας τὰ ἰωὴ τοῦ ἅρματος. Item pro Stringo, ex Iliad. γ, ὀχεὶ πάταγος τρυφαλείας, id est ἐσφίγξατο. Alioquin & pro Extendo Homerus vsurpauit hoc verbum: veluti quum Iliad. π, v. 365 dicit, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, id est ὅταν πανταχοῦ λαίλαπα ὁ ἀὴρ ἐξαπλοῖ, veluti quum pannus aliquis extenditur, seu expanditur & explicatur.

Pass. Τείνομαι significationes actiui sequitur, significans Tendor, Extendor, Distendor, Intendor, Contendor, vt videre est in locis quibusdam paulo antè citatis. quibus adde hoc Galeni in libris ad Glauconem, τεταμένας φλέβας, Venæ distentæ. ‖ Exponitur etiam Conor, Nitor, Omnes neruos ac vires intendo seu cōtendo. Budæus verò interpr. Vexo, apud Galen. lib. 2 ad Glauc. cuius verba in Παροξυνῶ citauī.

Notandum verò, præteritum perfectum πέπακα & πέπαμαι, quæque ex his formantur, originem ducere ab inusitato THEMATE Τάω, ex quo deriuantur ETIAM Ταύω ET Τιτάνω, de quibus infrà dicetur: necnon inde formatum sequens verbale.

Τάσις, εως, ἡ, Tentio: vel Intentio, Contentio, Extentio, Distentio. vt quum dicitur τάσιν ἔχων pro Tentus, seu Intentus, Distentus. Est & in oratione τάσις. Hermog. De invent. libro 4, τάσις δὲ ὅτι τῶ λόγου, ὅταν ὑαθράφῃ τῶ μέτρῳ τὸν λόγον τὸ πνεῦμα, μακρότερον γινόμενον τῶ δεῖν ἐν ἰδίῳ ληφθῆναι τὸν λέγοντος πνεῦμα. τῶτο γὰρ ὅτιν ἡ τάσις, τὸ ἀποτεταθὲν ὅσῳ μακρότερον ἢ χρὴ τὸ πνεῦμα, quum spiritus longius extenditur quàm oporteat. Et apud Galenum libro 5 De sanitate tuenda, ἡ κατ' ὀξύτητα τάσις τῆς φωνῆς, quum acumen vocis intenditur.

Deriuata ex præter. medio.

Τόνος, ου, ὁ, idem quod præcedens τάσις, id est Tentio, seu Intentio, Contentio, seu Tenor: vt ὁ τόνος τῆς φωνῆς, Demosth. Pro cor. Intentio vocis, seu Intendere vocem. Sic Æschines in Ctesiphontem, τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; Et Aristot. lib. 3 Rhet. ἀνάγκη γὰρ ὑαπκρίνεσθαι, καὶ μὴ ὡς ἐν λέγοντα τῷ αὐτῷ ἤθει καὶ τόνῳ εἰπεῖν, eodem semper vocis tenore & eodem tono. aliquando enim intendenda est, aliquando remittenda. Sed & grammatici habent quosdam vocis τόνους, quos & προσῳδίας vocant, Latini tenores & accentus: vt tradit Quintilianus lib. 1, cap. 5, Adhuc difficilior obseruatio est per tenores, quos quidem ab antiquis dictos tonores comperi, videlicet declinato à Græcis verbo, qui τόνους dicunt: vel accentus, quas Græci προσῳδίας vocant, quum acuta & grauis alia pro alia ponitur. Ibidem dicit Acutus sonus, Acuta vox, Acutus tenor: quorum tamen illa duo priora latiùs patent, vt & φθόγγος ac φωνή: posterius autem, Tenor, seu τόνος, illorum est accidens. Itidem ibidem dicit Acuto sono finire, Acuto tenore concludere, quod Græci ὀξωίειν seu ὀξυτόνως efferre & pronuntiare. Tres autem sunt τόνοι illi, ὀξύς, βαρύς, περισπῶν δρος, acutus, grauis, flexus, vt Quintilianus ibidem appellat. Et acuto quidem tono attollitur syllaba aliqua, graui autem deprimitur, at flexo tono flectitur, duabus syllabis interdum in vnam coactis. De his verò fusius grãmatici: vide & Martian. Capellam libro 3, in capite De fastigio. sic enim accentum appellat. Habent & musici suos tonos. Est autem eiusmodi tonus spatii magnitudo: qui ideo tonus dictus est quia per hoc spatiũ ante omnes prima vox quæ fuerit, extenditur, hoc est, de nota qualibet in notam, vt à media in paramesen. vt idem Martianus libro 9 definit in capite De tonis. Ex Aristot. verò libro 5 De gener. animal. τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος, καθὰ λέγεται Λύδιος τόνος καὶ Φρύγιος τόνος. Quemadmodum & Martianus libro 9, caput de tropis sic ordiitur, Tonus igitur idem plerunque appellatur & sonus. Quanquàm non idem prorsus sint Tonus & Sonus, vt idem docet eodem in lib. capite De sonis, Phthongos, id est sonus, dicitur vocis modulatæ particula vna intensione producta. Est autem Intensio, quam dicimus τάσιν, in qua vox persistit ac perseuerat. Porrò in illo Aristot. loco Λύδιος τόνος quidam interpr. Numerus siue modus Lydius. Alioqui τόνος dicitur etiam στίχος, versus: forsan quia in longum extenditur. vt apud Herodotum libro 1, ἐν τεμέτρῳ τόνῳ χρᾶ, trimetris versibus. Sic apud Suidam, Πυθικὸν ἰῶ τετραμέτρυμα ἐν τόνοις ἑξαμέτροις, oraculum seu vaticinium à Pythia versibus hexametris editum. Rursum ex Martiano annotatur, Tonum dici spatium id quanto abest à terra circulus cæli citimus, hoc est lunaris: videlicet centum viginti sex millia stadiorum. quoniam vt in sonis interuallum cum legitima quantitate minimum ex duobus sonis inter se diuersis, ita in cælo minimum à terra spatium ad lunam, tonum appellare placuit. Item τόνος dicitur Intentio studii, seu Intentio mentis, vt Budæus interpr. in hoc loco Greg. de Basilio, ἥκιστα μὲν τάχυς φύσεως δίχα τόνον δὲ ὁ λόγος, ἥκιστα δὲ τόνος, δίχα τάχους. Plutarchus (inquit idem Budæus) sic vocat vim & constantiã animi inflexibilis: οἱ δὲ περὶ τὸν Πομπήϊον φοβηθέντες τὸν τόνον τῆς Κάτωνος. Et alibi de eodem, θαυμάσας ὁ Πομπήϊος τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ καὶ τόνον, ᾧ μόνος ἐχρῆτο ὑπὲρ τῆς δικαίων. quem τόνον alibi vocat ῥώμην, teste eodem. Ex Galeno certè affertur τὸν τόνον ἀπολύειν, pro ἀπολύειν τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν, vires ac robur dissoluere. Quomodo & τόνον σωμάτων idem dicit, opponens ei τὴν ἀσθένειαν. Fortassis autem τόνος in hac significatione dicitur metaphoricè ab iis qui interrupto tenore τείνουσιν εἰς τὸ πρόσω. id quod roboris signum est. Item in pictura τόνος dicitur Vigor & splendor. Plinius libro 35, capite 5, Deinde adiectus est splendor: alius hic quàm lumẽ, quem, quia inter hoc & vmbram esset, appellauerunt τόνον: commissuras verò colorum & transitus, ἁρμογάς.

Τόνοι dicuntur etiam funes aut nerui extenti, vel qui extendi solent. Turn. Aduers. libro 2, capite 4, quum citasset hæc Vitruuii, de catapulta, Foraminum in capitulis magnitudo, per quæ tenduntur nerui torti qui brachia continere catapultarum debent: subiunxit, Hìc foramina sunt quæ Græci τρήματα appellant, quibus inseruntur nerui torti, quos Græci τόνους appellant. Et mox, Brachia, quæ ἀγκῶνας Græci vocant, crassioribus robustioribusque neruis intenduntur: quos non solùm τόνους sed etiam ἡμιτόνια appellabant. Id quod constare dicit ex hoc loco Vitruuii, lib. 1, In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum. Et ex hoc Heronis, ἐκάλουν δὲ τὰ μὲν σωιέχοντα πρὸς ἀγκῶνας νεῦρα, τόνον, ἔνιοι δὲ ἡμιτόνιον. Itidem & Poll. scribit τὰ νεῦρα τὰ ἑκατέρωθεν τῆς στομάχου, siue οἰσοφάγου, nominari τόνους. Et Hippocr. τόνον vocat neruum, siue is à cerebro, siue à spinali medulla oriatur, vt annotat Galenus. Rursus idem Poll. lib. 10, capite 7, σπάρτον, τόνον, κιρίαν, item & χοῖνον nominari ait τὸ τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐνπεπαμμένον ὡς φέρειν τὰ πυλεῶα, vt sunt nerui qui per spondas aut sellas traiecti intenduntur, vt tomenta & culcitras quæ superimponuntur, sustineant: cuius significationis hoc exemplum affert ex Philippide, Κεφαλῆδε ὅτι τὸν ὀκτμεῖν χιῶνα τὸν δι' ὄρους· ἄρχεται δὲ πάντελως οὕτως ἐγὼ τὰ σπαρτα, ἕτερος δὲ καμὼν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον. Addit & Aristoph. in Lysistr. sic vsurpare. Sic idem Aristophan. accepit in Equitibus, dicens, Ἐκπεπτουσῶν τῆς ἡλικτρῶν, καὶ τὸν τόνου οὐκέτ' ἐνόντος, Τῶν δ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. Vbi & schol. annotat, τόνον vocari τὰ τῆς κραββάτου χορδία: tropicè autem eum innuere etiam τὴν τῆς φωνῆς τάσιν vocabulo isto τόνου. nam de vocis tenore dici, ex suprà annotatis patet. Rursum Poll. libro 1, τόνον appellari ait τὴν ἱμάντωσιν τῶ δίφρου, Loreos funes qui intenduntur currui. Et libro 5, retibus quoque seu plagis τόνους tribui apud Xen. ait.

C. Ἄτονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incontentus, id est Non contentus, vt Cicero dicit Incontentæ fides pro Fides non contentæ: metaphoricè pro Laxus, Remissus: seu Inualidus, Infirmus, Languidus. Plutarchus De def. orac. ἐν χειμῶνι κελεύει βέλτιον τὸ πῦρ, ὅταν ῥώμης εἰς ἑαυτὸ συστελλόμενον τῇ ψυχρότητι καὶ πυκνούμενον· ἐν δὲ τοῖς αὐχμοῖς ἐξασθενεῖ, καὶ γίνεται μανὸν καὶ ἄτονον· κἂν ἐν ἡλίῳ κείται, χεῖρον ἐργάζεται, καὶ τὴν ὕλης ἁπλεῖται μαλακῶς, καὶ καταιαλίσκει βεβάδιν, ipso contrà æstu remissus, imbecillitate quadam languet. Idem in Amator. narrat. ἵνα ἔχοι Κόρινθον ἀτονωτέραν, vt Corinthum imbecilliorem efficeret. Necnon ἄτονος στόμαχος apud medicos dicitur Stomachus lãguidus & imbecillus, Cuius veluti nerui remissi ac laxi sunt: metaphoricè ab iis quorum funes quibus intendebantur, aut incisi sunt aut remissi & incontenti. VNDE Ἀτόνως, Sine contentione virium, Ita vt nervos non intendas: seu Remissè, Languidè. ET Ἀτονία, ας, ἡ, Nerui remissi: seu Languor, Infirmitas, Remissio virium. vt ἀτονία στομάχου apud medicos, vitium stomachi quo eius τόνος ἐκλύεται: forsan idem cum eo de quo Scrib. Largus, comp. 105, cap. 23, Est stomachi vitium quod cum siccitate & ardore eius & irrequiebili (vt ita dicam) & inextinguibili siti consistit. ἄτονον Græci vocant, ab eo quòd exiccat omnem stomachi humorem. Item ἡ τῆς ψυχῆς ἀτονία apud Plutarchum in libro περὶ δεισιδαιμονίας: quam scribit ἐσκέναι σώματος κράσει καὶ πρὸς ἀλέαν κακῶς πεφυκέναι καὶ πρὸς κρύος. ET VERB. Ἀτονέω, ῶ, Languidus ac inualidus sum, Infirmus & imbecillus sum, Torpeo: propriè de iis quorum τόνοι remissi sunt ac laxi. Plutarchus Coriol. ἵνα που ἑνὸς τῶν ἀγόντων τὰς καλουμένας θήκας ἀπεγεῶτος, Lãguido & defesso labore. Idem libro 2 De fort. Alexandri, ἡ πόνει δὲ ἡ χεὶρ, καὶ βάρος εἶχε καρκῶδες. Cum infinitiuo iunctum significat Non potis sum, ἀδυνατῶ: vt apud Chrysost. De sacerd. ἀτονῶν γὰρ ἐξιστῶσιν τοῖς ἀδοκιμοῦσι κατὰ τὴν λέξιν ἀρέσκειν, non potens adæquari.

C. Βαρύτονος, Qui graui tono effertur seu pronuntiatur: vt λέξις βαρύτονος apud grammaticos, Vox grauitona, vt quidam interpr. At pro βαρύτονον στῆθος, quod in vulg. lex. exponitur Pectus angustum, videndum est ne scribendũ sit βαρύστονον, graues gemitus edens: nisi quis dicat eo significari τὸ βαρέως πενόμενον, quod grauiter vexatur. VNDE Βαρυτόνως, Graui tono. ET Βαρυτονέω, Graui tono claudo, seu finio, Graui tenore effero.

C. Ἑπτάτονος, Septem τόνοις habens, seu Septem neruis intentus, Intentus septem fidibus, seu septem chordis: à τόνος significante chordam.

C. Εὐθύτονος, Qui in rectum tendit, aut renditur. Vt, Euthytona instrumenta quæ sagittas mittunt.

C. Εὔτονος, (oppositum superiori ἄτονος) id est, Validus, Robustus, Firmus: metaphora sumpta ab iis quæ bonis ac firmis neruis intenta sunt, nec intentionem remittunt. Luc. ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. Itidem εὔτονος ὕλη interpretantur Materies firma & quæ egregiam in operibus firmitatem conseruat: vt eadem sit cum ea quæ ἀσφαβὴς nominatur. Theophr. libro 5, capite 7, εὔτονώτατον δὲ φιλύκη. Vbi tamen Gaza vertit Obedientissima. Et εὔτονος χρηματιστής, Qui omnes neruos intendit in cõquirendis pecuniis. Alii, Qui vehemens studium parandis diuitiis adhibet: Plutarchus Themist. Additur interdum datiuus veluti instrumentalis: vt apud Dioscoridem libro 5, capite 81, εὔτονος τῇ δυνάμει, viribus valens. Sic εὔτονος τῇ ὀσμῇ, Odore præstans, Vehementem edens fragrantiam. Exponitur etiam Vocalis: quod referendum est ad τόνος quo significatur φθόγγος, sonus. VNDE Εὐτόνως, Intentis viribus, seu Intentis omnibus virium neruis, Validè, Firmiter, Fortiter, Vehementer. ἰσχυρῶς, vt Hesych. exponit, addens etiam ἐλαφρῶς. Quum verò aliquis φθέγγεσθαι ἀφώνως dicitur, reddere queas etiam Intento clamore, & (vt Cicero loquitur) Bonis lateribus. ITEM Εὐτονία, ας, ἡ, Firmus tenor, & Contentio valida, Vehementia: vt ἀτονία ἡ κατ' πλῶ ὀσμλῶ affertur pro Odoris vehementia. Hesychio ἀτονία est καρτερία, αὐθεκακία, ὑπομονή, tolerantia. ET VERB. Εὐτονέω, ῶ, Validus sum, Valeo viribus. Item, ἀτονοῦσι εἰς τὰ ὀφθαλμικά, ad ocularia medicamenta efficax seu aptum. Sicut verò ἀτονέω cum infinitiuo iunctum significat ἀδυνατέω, Nequeo, Non possum: ita contrà ἀτονέω iunctum cum eodem significat Possum, Potis sum. Plutarchus in suo περὶ δεισιδαιμονίας libello, μὴ βουλόμενοι μηδὲ ἀτονοῦντες εἰπεῖν, Οὐκ οἶδεν ὑμᾶς ὁ βασιλεύς. Et aliquanto antè in eodem libro, παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φλυάρῳ σαυτὸν, οὐκ ἀτονῶν εἰπεῖν, Ὄψομαί σε κοῦδις, νοῦ ὃ κ' ἐλεάζω. Vbi οὐκ ἀτονῶν possis interpretari etiam Non sustinẽs, Non audens. Ex hoc autẽ ἀτονέω COMP. Διβυτονέω idem significat, nisi quòd præpositio vim ei aliquam addit.

C. Ἰσότονος, Qui æqualis toni est. Affertur & ἰσότονα pro Eodem accentu prædita. VNDE Ἰσοτόνως, Æquali tono. vel Æquali tenore, Æquali motu.

C. Μονότονος, Qui vno tantùm tenore progreditur. vt oratio μονότονος dicitur quæ vno semper tenore profertur absque vlla vocis intentione. quod vitium reprehẽdit Aristot. suprà in Τόνος. ¶At μονότονος λέξις diceretur quæ vnico tono seu accẽtu profertur. sicut δίτονοι vocari possunt quæ duobus tonis efferuntur, vt quæ annexã habent voculã encliticã. ¶Exponitur etiã Perticax: vt sumptum sit ab iis quæ vnum semper eundémq; tenorem seruant, nec quidquam ex eo remittunt. VNDE Μονοτόνως, Eodem tenore. Dionysius Long. καὶ ἁπάντα ἴσης καὶ μονοτόνως. ET Μονοτονία, ας, ἡ, Vnus idémque tenor, Tenor vniusmodi, Vna eadémque spiritus ac soni intentio. Quintilianus libro 11, capite 3, Vitemus igitur illam quæ Græcè μονοτονία vocatur, vna quædam spiritus ac soni intentio: non solùm ne dicamus omnia clamosè, (quod insanum est) aut intra loquendi modum, (quod motu caret) aut submisso murmure, (quo etiam debilitatur omnis intentio) sed vt in iisdem partibus iisdémque affectibus sint tamen quædam non ita magnæ vocis declinationes, prout aut verborum dignitas, aut sententiarum natura, aut depositio, aut inceptio, aut transitus postulabit.

C. Ὁμότονος, Eundem semper tenorem seruans, Tenorem semper sui similem seruans. Et apud medicos ὁμότονος πυρετὸς, febris sibi æqualis ac similis, à principio ad finem vsque perseuerans. Nam quasi semper in eodem vigore consistit, neque crescens neque decrescens: vnde ET Ἀκμαστικὸς πυρετὸς alio nomine à medicis appellatur. Galenus libro 9 Methodi medendi hunc μονότονον πυρετὸν, vt & ἐπακμαστικὸν & παροξυσμαστικὸν, speciem statuit τῶ σωιόχου non putris, quem inter diarias febres recenset: vt eodem autore ὁμότονος dici possit quæcunque febris eundem tenorem perpetuò seruauerit. Hæc Gorr. Et vox ὁμότονος dicitur, quæ tenore sui semper simili sonatur, nec in grauem sonum declinãs, nec se in acutum tollens: quæ & μονότονος, vt docet Cælius Aurel. libro 3 Acut. capite 1, Exclamatio vehemens atque eodem modo perseuerans, quã Græci μονότονον vocant. Item ὁμότονος dicitur Æqualiter tentus, seu Æqualiter contentus. vt apud Vitruuium, libro 1, capite 1, In capitulis enim dextra ac sinistra sunt foramina hemitoniorum, per quæ tenduntur suculis & vectibus è neruo torti funes, qui non prælucluntur nec præligantur nisi sonitus ad artificis aures certos & æquales fecerint. Brachia enim quæ in eas tentiones includuntur, quum extenduntur æqualiter & pariter, vtraque plagam emittere debent. Quòd si non homotona, fuerint, impedient directam telorum missionem. Vbi nota eum subiungere, Quòd si nõ homotona fuerint, quum dixisset, Extendũtur æqualiter. Hemitoniorũ verò nomine intelligit funes seu neruos: ac foraminahemitoniorũ appellat ea foramina per quæ hemitonia traiiciuntur, seu per quæ tenduntur suculis & vectibus è neruo torti funes: qui funes appellantur & τόνοι. Perperam igitur quidam pro illo Foramina hemitoniorum, reposuerunt Foramina homotona: nonnulli, Foramina homotonorum. Hemitonia autẽ dici eiusmodi funes, patet ex quodam Heronis loco quem ex Turnebo attuli in Τόνος, qui & ipse illud Hemitoniorum retinet, & itidem interpretatur Funium. VNDE Ὁμοτόνως, Æquali tenore, seu Eodem tenore: aut More eorum quæ æqualiter tensa sunt.

C. Ὀξύτονος, Qui acuto tono finitur, seu Qui acuto sono cõcluditur, vt Quintilianus loquitur. velut ὀξύτονος λέξις apud grammaticos dicitur vocabulum quod acuto tono profertur, seu cuius vltima syllaba acuto accentu profertur. Sophocl. verò ὀξυτόνων γόων dixit Acutisonorum, seu Qui acuto vocis tenore eduntur. VNDE Παροξύτονος ET Προπαροξύτονος, Qui in penultima acutum tonum habet, & qui in antepenultima. INDE ET Ὀξυτονέω, ῶ, In acutum tendo, vel angustus sum, vt Budæus interpr. in hoc loco Gregorii De homine, καθ' ἣν (nimirum φαρυγγα) ὁ αἰθέρεων ὑποχαλᾶται κοιλαινόμενος, καὶ ὀξυτονῶν ὀπτεύεται.

C. Ὀπισθότονος, In auersum tendens, aut In auersum tẽtus: cui OPPONITVR Ἐμπροσθότονος, In anteriora tendens. Morbi cuiusdam ea nomina sunt, & species τῶ σπασμοῦ: de quib. Cæl. Aurel. Acut. morb. lib. 3, c. 6, Consequens est (inquit) de conductione atque distentione & earũ speciebus dicere. Vtraq; igitur passio ab accidente nomen sumpsit: Conductio, à conducendo atque contrahẽdo: Extentio, ab extentione patientium partium. Sed eius species SVNT Ἐμπροσθοτονία, ET Ὀπισθοτονία, quas nos pronũ raptum atque supinum appellare poterimus. Alterum, ab eo quòd in anteriora conductionẽ facit, alterum, quòd ad posteriora. Aliquanto pòst, Raptus verò posterganeus, quẽ ὀπισθότονον Græci vocãt, est inuoluntaria refractio ob nimiam strictúram siue tumorem. Pronus item raptus, quem Græci ἐμπροσθότονον vocauerunt, inclinatio colli in anteriores partes inuoluntaria, ob vehementem tumorem siue strictúram. Qui verò iis vitiis laborant, DICVNTVR Ὀπισθοτονικοὶ ET Ἐμπροσθοτονικοὶ, de quibus idem ibidem, Opisthotonicis verò contractus ad posteriores partes fiet, cũ nimia tensione atque dolore dorsi & clunium. His etiam crura conducuntur, & neque manus distenduntur: digitos conductos atque implicitos ha-

bent. Emprosthotonicis autem colla conducuntur in anteriorem partem, atque mentum pectori configitur, tenduntur ilia & præcordia, cùm frequenti delectatione vrinæ egerendæ, & difficili flexu digitorum. Gorgæo ἐμπροσθότονος est perpetua totius corporis conuulsio in partem anteriorem: species τῶ πατνὶ, sic à symptomate appellata, quòd qui ea laborant, inclinantur in anteriora, nec se erigere valent. Est autem (inquit) totius corporis conuulsio, non solùm ceruicis. ex quo constat non modò ceruicis musculos, sed omnes etiã qui tota in spina habentur, affici, & proinde hunc affectum ad neruorum qui corpus in partem anteriorẽ inflectunt, principium pertinere. Quanquam fieri interdum possit vt iis non affectis, sed oppositis potius resolutis, id mali genus excitetur. Ac si totius quidem corporis est, ἐμπροσθότονος simpliciter appellatur: si verò certarum quarundam partium, nõ simpliciter, sed addito eius partis nomine quæ ita distenditur, vt ceruicis, vel maxillæ, vel lumborum. Vide alia tomo 2, col. 1365, post Ὀπισθ. Aretæus De Morb. acutis lib. 1, cap. 6, ἰδέαι δὲ τῶν ξυνολκῆς εἰσὶ τρεῖς· ἐς ὀλοσθυρὸν, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τὸ πρόσθεν. ἐς ὀλοσθυρὸν, ὁ τέτανος, ὃ τε ἀσταφυλῆς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ὀνομάζεται· αἱ δὲ ἐς τὸ κατόπιν αἱ τε ἐς τὸ πρόσθεν ξυνολκαί, ξυὸ τῇ πασῇ καὶ τῷ χοείῳ ἤρθροι πλὴν ἐπίκλινον. πλὴν ὀλίγον κατόπιν τῶ νοσέοντος κλίνει, ὅπη τὸ τόνος καλέομεν, τῷ τῇδε πεπονθότι νεύρων· ἐμπρόσθοτονον δὲ, ὦν ἐς τὸ πρόσθεν καμπτόμενον ἄνθρωπος ὅτι τῶν πρόσθεν νεύροισι. τόνος δὲ νεύρων καὶ ὀντάσεος ὄνομα. Vnde patet, quum sine adiectione quasi substãtiuè dicitur ὀπισθότονος & ἐμπροσθότονος, subaudiendum esse συνολκή, aut etiam ἀσασμός, quum ibidem dicat ἀσασμοὶ οἱ τέτανοι: id est, id ἀσασμῶν genus quod τέτανον appellant. Alioqui personæ etiam tribuuntur, & ἐμπροσθότονος dicitur qui in anteriorem partem corporis conuellitur, seu qui in pectus riget: & ὀπισθότονος, qui in posteriora seu in scapulas: quo sensu ἐμπροσθοτονικὸς quoque dicitur & ὀπισθοτονικός.

C. Ὀρθότονος, Qui rectum tonum seu accentum habet. VNDE Ὀρθοτονέω, ῶ, Rectum tonum seu accentum do: B. ex Gaza, ἐὰν ὀρθοτονῶνται. vbi de encliticis loquitur, Et ὀρθοτονεῖσθαι dicit quũ scribimus, ἐμοῦ ἤκουσας: inclinari autem & tonum suum amittere, si dicas ἤκουσάς μου.

C. Παλίντονος, idem quod ἀνήτονος, id est In auersum tendens, Renitens. vt arcus παλίντονος dicitur qui, quum tenditur, renititur, & in auersum redire conatur. εἰς τοὐπίσω τεινόμενος seu ἑλκόμενος, vt schol. Homeri exp. Il. θ, vbi poëta dicit παλίντονα τόξα πταίνων: & Hesychio quoque παλίντονα sunt ὀπισθότονα ἢ τὰ ὅλα τάσεα τρεπόμενα. Vel etiam, Qui retrorsum tenduntur, Qui in auersum tenduntur. sic enim arcus tendi solent. Item instrumenta quædam palintona sunt quæ lapides iaculãtur, vt ballistæ: quæ & ipsa eodem modo tenduntur.

C. Ἡμιτόνιον, ου, τὸ, Dimidia pars toni. Vocabulum apud musicos frequens. Item ἡμιτόνιον pro fune seu neruo accipitur, vt docui in τόνος & ὁμότονος.

Τονᾶιος, ου, ὁ, Qui tenore fit, seu Contentus, Intentus, Contentionem non remittens. vt τονᾶιος δρόμος, Cursus in quo perpetuus seruatur tenor, Cursus intentus, seu cõtentus: Suidæ ὁ ἰσχυρός. AT Τονᾶία dicitur ἡ φωνῆς τάσις, vt Hesychius expon. id est Vocis intentio, seu Vox intenta. Alexis verò τονᾶίαν vocauit παλλακὴν, vt in lexico meo veteri & apud Etymologum annotatum est. ἡ γὰρ (inquiunt iidem) ὅλη πολὺ τῆς φωνῆς ἐπίτασις καλεῖται τονᾶία.

Τονιᾶιος, ου, ὁ, Toni magnitudinem æquans. vt τονιᾶιον διάστημα apud Aristot. in Probl. Toni interuallum, Interuallum quo tonus distat à tono.

Τονικὸς, ῶ, ὁ, Qui tenore seu extensione fit. vt in vermibus τονικὴ κίνησις, Motus qui fit per tensionem seu extẽsionem. nam κινοῦνται seu πορεύονται τεινόμενοι. Exponitur etiam Firmus, vt τονιᾶιος.

Τονάριον, ου, τὸ, Fistula qua musici seu harmonici τοῖς τόνοις ἐνδιδοῦσι. Quintilianus libro 1, capite 10, de C. Graccho, Cui concionanti, consistens post eum musicus, fistula, quam τονάριον vocant, modos quibus deberet intendi, ministrabat. Hæc ei cura inter turbidissimas actiones, vel terrenti optimates vel iam timẽti fuit. Refert idem Plutarchus in lib. περὶ ἀοργησίας, his verbis, Γαΐῳ Γράκχῳ τῷ ῥήτορι, καὶ τὸν τρόπον ὄντα χαλεπῶς, καὶ ἀθεσπαθεστέρον λέγοντι, δίπροσωπόν τινα συνέστησεν, ὦ τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ τονικὴν ἀμφότερα δηλοῦσι τῶ τόνων αἴρεσιν. καὶ τὸ τὲ ἔχων οἰκέτης ἀυτῷ λέγοντος, ὅπισθεν ἑστὼς, ἐνεδείκνυ τόνον ὀξυτικὴν καὶ βαρυτικὸν, ὦ τὴν κραυγὴν αὐξάνεν καὶ πρᾶον, ὦ τὴν φωνῆς.

Τονίζω, Tonum do. τονίζω φωνὴν affertur pro Vocem tono noto seu pronuntio: & τονίζομαι pro Tono exprimor.

Τονόω, ῶ, Intendo: seu Roboro, Firmo, vt Budæus interpret. apud Gregorium De homine, pagina 17, ὅταν ἡ ὁρμὴ τῶ φθεγγομένου πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος. Idem Gregor. τονοῦν & ὑποχαλᾶν sibi opponit, vt Latini Intendere & Laxare: in eodem libro, pagina 25, ὕπνος τὸ σῶμα τονοῖ καὶ ἐγρήγορσις τὸ αἰσθητήριον ἐπτόησε. Et Basilius in epistola quadam de corpore formicæ dicit, εἰ νεύροις συνδέσμοις τὰς ἁρμονίας πεπόνωται, neruis ac ligamentis corporis ipsius compages intenta ac firmata est. Sed forsan ibi legendũ νεύροις καὶ σωμ. VNDE Τονωτικὸς, ῶ, ὁ, Vim habens intendendi, seu roborandi & firmandi, apud Alexandrũ Aphrod. in præfat. libri 1 Prob. Itidem apud Galenum in princip. libri 8 περὶ κατὰ τόπους, τονωτικὴ δύναμις, facultas partem tendẽdi roborandique vi prædita, cui opponitur χαλαστική.

Compos. ex aor. 2, vel præsenti.

C. Ἀτενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Intentus: vel etiam Admodum intentus. (nam ᾶ in hoc vocabulo ὀξυτονικὸν est) Hesiod. — ἀτενὲς τε νόῳ καὶ ὀξύφρονι βουλῇ. Luc. in Nigr. ἄνδρ' ἐγὼ ἀτενὲς καὶ ἀνάπτερον τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅτῳ ἐπεπόνθειν, intentissimo animo, Bud. Item ἀτενὴς dicitur homo aliquis qui intentis & inconniuentibus oculis intuetur, seu fixis & firmis. vt apud Athen. lib. 8, εἰ μὲν δὲ πιεῖν καὶ σκαρδαμυκτοῖς· καὶ τοῖς μὲν αἰσθήσεις εἶναι, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοῖς ἀτενεῖς. Vbi nota sibi opponi τοῖς σκαρδαμυκτοῖς & τοῖς ἀτενεῖς. id est, eos qui nictitant, & eos qui intentis fixisque oculis aliquid contemplantur. Ἀτενὴς dicitur etiam Qui eundem semper tenorem seruat, vt ὁμότονος. seu Rigidus & Inflexilis, Constans, vt Budæus interpretatur. In qua significatione accipitur interdum in bonam partem, interdum in malam: ideóque exponitur etiam Pertinax. In bonã, vt quum Plut. in Aristide dicit φύσει ἱδρυμένῳ ὢν βεβαίῳ καὶ πρὸς τὸ δίκαιον ἀτενῆ, rigidam & inflexibilem, ac constantẽ in tuendis iustitiæ partibus. Quo modo idem in Dione dicit, eum studuisse τῶ πρὸς τὸ δῆμον ἀτενοῖς μηδὲν ὑφελεῖν μηδὲ χαλάσαι, ex rigiditate illa qua erga populum vtebatur. In malam, vt quum in lib. περὶ δυσωπίας idem scribit, οὐτ' αὖ πάλιν ἐκείνῳ ἐπαγωγέτον τῷ ἄπρεπτον καὶ ἀτενῆ δεῖσθαι: vbi τὸ ἄγαν ἀτενὲς opponit τῷ ὀλιγοκεῖ σφόδρα. Sic apud Aristoph. in Vesp. μηδ' ἄφρων γένοιο μηδ' ἀτενὴς ἄγαν γ', ἀπεράμων τ' ἀνήρ, nec nimium rigidus, seu pertinax. Rursum Plut. in lib. De aud. βαρὺς μὲν γὰρ ὁ ἀκροατὴς καὶ φορτικὸς, ὁ πρὸς πᾶν ἀπείκτος καὶ ἀτενὴς τὸ λεχθέν. ‖ Exponitur etiam Demissus. vt in hoc incerti autoris loco, πνεῦμα λαμπρὸν καὶ κῦμα τοῖς μὲν Ἑλληνικοῖς οὐκ ἐβλαπτε ταῦς, ἀτενεῖς οὔσας καὶ ταπεινοτέρας, quòd demissiores humiliorésque essent.

VNDE Ἀτενὲς ET Ἀτενῶς, aduerbia: plerunque cum βλέπειν aut ὁρᾶν, & significant Intentis oculis seu Defixis oculis. Plutarchus in Cic. ἀτενὲς εἶχε τοῖς σφαγεῦσιν. Et Luc. ἀτενὲς ἐφώρα ἔς με, Intentis oculis me intuebatur. Item pro ἀτενὲς ὁρᾶν dicitur πλὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπερείσασθαι. vt, ἐπὶ δ' ἅπαξ πλὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπερείσαμεν, mox vbi fixus intenderem oculos. Suidas quoque ἀτενὲς expon. πάνυ σφοδρῶς, ἀσκαρδαμυκτεί, συντόνως, ἀτρέπτως, ἰσχυρῶς, συνεχῶς: item διόλου, παντελῶς: item ὀλοσθυρῶς, ὀξυδερκῶς. Posterioris autem ἀτενῶς hoc affertur exemplum ex Plutarchi Publ. ἐρέσθαι δὲ καὶ ἀτενῶς ἀπαντήσας, cum hac interpr. Acri præsentique animo se offerens. Inde & VERB. Ἀτενίζω, significans ἀτενὲς ὁρῶ, Intẽtis oculis aspicio, Immotis oculis intueor, Oculos defigo, Oculis defixis inspicio. Actorum apost. cap. 7, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν, Defixis in cælum oculis. Affertur & ἀτενίζω πρὸς τὸ ὀκείνου πρόσωπον pro Pendeo miserè de illius vultu: & ex Aristot. Probl. ἀτενίζω πρὸς πάλαι, tanquam positum hîc sit verbũ istud simpliciter pro Intueor. Ipsi etiam oculi dicuntur ἀτενίζειν pro ἀτενὲς καὶ

ἀσκαρδαμυκτεὶ βλέπειν: vt Lucæ 4, πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ. Vbi etiam nota cum dativo construi. Ex quo VERBALE Ἀτενισμὸς, οῦ, ὁ, Intuitus continuus & inconniuens, Quum quis intentissimis & defixis oculis contemplatur aliquid. ET COMP. Ἐνατενίζω, Oculos defigo in, Intentis oculis inspicio. vt ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ, oculos in veritatem defigere, apud Basil. in epist. Pro quo alii, Veritatem exquisitè cernere.

C. Εὐθυτενὴς, In rectum tendens, alii Directus.

C. Ὀξυτενὴς, In acutum tendens, Acuminatus. Epigr.

C. Πολυτενὴς, (pro quo Ionicè & poeticè DICITVR Πουλυτενὴς) Multum porrectus: seu In multũ longúmq; spatium porrectus & extentus: ὁ μακραὶ τεθείς. Vtitur eo Dionys. De situ orbis.

C. Ὑψτενὴς, In altum tendens. Pro In alto extensus, affertur ex Nonno.

AT de Τεινεσμὸς, Τένων & Τέτανος dicetur postquam exposuero verba cum præpositionibus composita.

C. Ἀμφιτείνω, Circumextendo, Circumquaque extendo. Vnde participium pass. ἀμφιτεθεὶς, Circumquaque extensus.

C. ΑΝΑτείνω, Sursum extendo, Erigo extendens sursum, Sustollo, Attollo, Protendo. ἀνατείνειν πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις, apud Philonem De mundo, Attollere oculos in cælum. Sic dicitur ἀνατείνειν τὰς χεῖρας εἰς vel πρὸς τὸν οὐρανὸν, Manus in cælum tollere, vel attollere, siue sustollere, Tendere palmas ad sydera, vt loquitur Virgilius. Apud eundem legitur Tollere palmas ad sidera. Item Dextram precantem protendere, & passis palmis vocare numina. Horatius dicit Cælo supinas manus ferre. Aristot. De mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, ὀλίγας ποιούμενοι. Apud Xenophontem autẽ legitur ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, libro Pæd. 6. Sic apud Philonem De mũdo, ἀνατείνειν πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις. Apud eundem Xenophontem Pæd. 4, ἀνατείνειν τὰς δεξιὰς est amicitiæ signum. ita enim ibi legitur, πρεσβεύσας λέγω, εἰ φίλοι εἰσὶν, ὡς πάλαι ἀπαντᾶν, τὰς δεξιὰς ἀνατείνατε. Et paulo pòst, ἐρωτῶ τε, εἰ φίλοι εἰσὶν, ὑπαντᾶν τὰς δεξιὰς ἀνατείνατε πάντες. ἐὰν μὲν οὖν οὕτω ποιῶσι, δεξιοῦσθε αὐτούς. Et statim pòst, τὰς δεξιὰς προτείνοντες dicit pro eodem. Esse autem τὰς δεξιὰς ἀνατείνειν siue προτείνειν, eorum qui volunt δεξιοῦσθαι, ex eodem loco manifestum est. nam postquam dixit, οἱ δὲ Τρκάνιοι παρῆσαν τὰς δεξιὰς, ὥσπερ εἴρηται, προτείνοντες, subiungit, οἱ δὲ Μῆδοι καὶ οἱ Πέρσαι αὐτὸ δεξιοῦσθαί τε αὐτοὺς καὶ ἐθαύμαζον. Hic igitur ἀνατείνειν τὰς χεῖρας rectius Porrigere manus vertemus quàm Attollere manus. Legitur etiam Extẽtas manus porrigere, apud Ouidium. Fortasse & Protendere manus rectè interpretemur. Apud eundem Xen. ἀνατείνειν πλὴν χεῖρα est quod Cicero dicit Porrigere manum: sed paulùm diuerso tamen porrectionis modo. ita enim ἀνάβ. libro 3, καὶ ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατείνατω πλὴν χεῖρα. καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. Id est, Et cui hæc placent, is manum porrigat. Porrexerunt vniuersi. Ita enim Cic. in orat. pro Flacco, Data cõcio Lælio est processit ille, & Græcus apud Græcos non de culpa sua dixit, sed de pœna quæstus est. Porrexerunt manus: psephisma natum est. Apud eundem ibidem, Psephismata expressa, porrigenda manu profundendóque clamore multitudinis concitatæ. Bud. autem ait in illo loco Xen. esse dictum ἀνατείνειν τὴν χεῖρα vt Cicero dicit Digitũ tollere. Vide χειροτονεῖν, quod est compositũ ex χεῖρα & τείνειν.

Ἀνατείνειν τὸ ξίφος, pro Intẽtare gladium, apud Plut. in Othone. Xen. autem vsurpat hac in significatione participiũ ἀνάπταμαι pro ἀνατείνω. vt Pæd. 7, ἀλλ' ἀνάπταμαι τοῖς μαχαίρας ἰωάζειν καὶ ἀκονᾶζειν καὶ τέβυειν. Idẽ eiusdem Pæd. 4, ἀνάπταμαι id significare docet apertè, quum post ἀνάπταμαι πλὴν μάχαιραν, subiungit, ὡς πάσσον πολέμιον. Bud. ἀνάπταμαι πλὴν μάχαιραν exp. Sublatum gladium tenens. Legitur & ἀνατείνειν δόρυ apud Plutarchum in Pericle: quod ex Tacito Protendere hastam interpretari possumus.

Ἀνατείνομαι, Sursum extẽdor, Erigor, Attollor, (inquit B.) ἀνατείνεται πρὸς τὴν αὔω χώρειν, Galen. ‖ Itẽ ἀνατείνομαι, Erigor, vt homines in incessu elati, & magnificè de se sentientes. Chrysost. in 2 ad Thess. c. 2, εἴπῃς ὀρθὴ παρόντων ὑμῶν πάντων εἰσῆλθεν, ἔχων ζῶνιν χρυσῆν, καὶ ἀνατείναμενος, καὶ σοβῶν. ‖ Est ἀνατείνεσθαι, & verbum theologicum, idem significãs quod αἰάζεσθαι. & ἀνάπαυσιν τὸ ἀναγωγικόν. Dionys. De cæl. hier. c. 2, ἐρεθίζον ἀπαιάζεσθαι τὰς ὑλικὰς πρεσπαθείας, καὶ προσεθίζον ἱερῶς ἀνατείνεσθαι δῆλον τῆς φαινομένων ὅλης τὰς ὑποκοσμίους αἰαγωγάς.

Ἀνατείνομαι in significatione actiua, vt ἀνάπταμαι τὴν μάχαιραν pro ἀνάπτακαι, in locis Xenophontis modò citatis.

Ἀνατείνομαι, Minor, Comminor. ἀνατείναμαι, inquit Hesychius, ἀπειλῆσαι. Item ἀνατεινάμενος pro ἐπαπειλήσας, teste Suida, qui locum hunc subiungit, ὁ δὲ Βασιλεὺς πολλὰ τῆς εἰς τὴν πρᾶξιν ὑπουργικόσιν ἀνατεινάμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Demosthenes itidem cum accusatiuo, ἐκεῖνος μὲν αὐτὸ οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείναμαι φοβερόν. Affertur verò à Suida & locus hic, in quo ἀνατεινάμενοι sine casu ponitur, οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινάμενοι καὶ κατακαίγαντες ἐν ὄψει τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἴκοσιν ἐπὸ δέοντας πεντακοσίοις ἀπέκτειναν. vbi vult ἀνατεινάμενοι significare μεθ' ὕβρεως ἀπειλήσαντες, id est Cõtumeliosè minati. Idem citat & hunc locum Polybii, in quo ἀνατείνας pro ἀνατεινάμενος ponitur, id est ἐπαπειλήσας, (mendose enim legitur in vulg. exemplaribus ἀνεπαπειλήσας) addito dativo personæ, οἷς δὲ ἀνατείνας καὶ τὸν ξίφος αὐτοῦ φόβον ἐπιπρεμάσας. Exponit etiã ἀνάπτακῶς κελεύων. vide paulo pòst ἀνάπτακῶς aduerbiũ. Cæterùm planè existimo Virgilium Intentare pro Minari vsurpasse, imitando Græcũ hoc verbum, Æneid. 1, Præsentémq; viris intentant omnia mortem. Nam & Intentare gladium Latinis est quod Græcè dicitur ad verbum ἀνατείνειν ξίφος, vt modò ostensum fuit.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, Extensio in altum, Erectio, Porrectio. ‖ Et vt ἀνατείνεσθαι diximus poni pro Comminari, ita & ἀνάτασις est Comminatio. A Suida autem exponitur Comminatio quæ fit cum acerbitate animi & audacia. & ab eodem subiungitur hic Polybii locus, οἱ μὲν οὖν πρὸς Μενέδωρον καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἐπαύθησαν. Budæus ἀνάτασιν ait esse minas feroces & improbas: citans hunc Plutarchi locum in Catone, ἀνάτασιν καὶ θῆρον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθείς.

Ἀναπτικὸς, οῦ, ὁ, Extensus, Aprus ad extendẽdum sursum, vel Vim habens extendendi sursum. ‖ Ἀναπτικὸς item pro ἀναγωγικὸς, iuxta eam significationem verbi ἀνατείνεσθαι qua ponitur pro αἰάζεσθαι, vt antè dictum est.

Ἀναπτικῶς, Cum extẽsione quadam: Vel, Elato quodam modo, Elatè. Suid. ἀναπτικῶς κελεύων exponit προσπτικῶς, ἐμβριθῶς, id est, Imperiosè, Rigidè.

Ἀνάτονος, Sursum tendens: VT Κατάτονος, Deorsum tendens. vel Nimis in altum tendens, & Minus altus. Vitruu. libro 10, cap. 15, Nam si capitula altiora quàm erit latitudo, facta fuerint, (quæ ἀνάτονα dicuntur) de brachiis demetur: vt, quo mollior est tonus propter altitudinem capituli, brachii breuitas faciat plagam vehementiorem. Si minus altum capitulum fuerit (quod κατάτονον dicitur) propter vehementiam, brachia paulo longiora constituentur, vti facilè ducantur. Itidem & in hoc loco Heronis apud Turn. Aduers. libro 2, c. 4, ἐκάλουν δὲ τὰ μὲν σωέχοντα τοῖς ἀγκῶνας κύβεις, τόνους, ἔνιοι δὲ ἐνάτονον, ἔνιοι δὲ ἡμιτόνιον, pro illa VOCE Ἐνάτονον existimo reponendum esse ἀνάτονον.

c. 2. Ἐπανατείνω, Sublatum intento alicui. vt ἐπανατείναθαι τὸν βακτηρίαν, Budæus dicit Baculum sublatum intentare: respiciens ad hoc Luciani, Τολμήσει ἐπανατείναθαί μοι τὸ βάκτρον; audebitne mihi sublatum intentare baculum, & minitari? Cui simile hoc Synesii, epist. 79, ἐγκραγὼν γὰρ ἄυπνος εἰς τοῦ καὶ τρεῖς, καὶ τοῖς ἐξ αἱμάζης λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος ἄνδρ' ἀν' εἰρήναθ' καὶ παρ' ἐμοῦ, τῶ πάντος αὐ' ἐπιμησάμην. Rursum Budæus ex anonymo quopiam, ἐπανατείνω τὰς χεῖρας εἰς ὀλίγον, Supplices ad sidera palmas tendo: cui similia loquendi gen. habes in Ἀνατείνω & in Ὀρέγω. Item pro Intendo: vt Suidas ἐπανετείνοντο exponit ηὔξοντο, ἐμεγαλαύνοντο, Intendebantur, id est Augebantur, Magis magisque crescebant, in hoc loco Xenoph. ἐπανετείνοντο ὃ καὶ μείζονες

ἐλπίδες τῆς ἀξίοις, ἐπαινοί τε, καὶ εἰ τι ἐν τῷ ὁπότε χρόνῳ ἀγα- A
θὸν εἶ) μεῖζον φαίνοιτο: subiungens & hãc expositionem,
ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν, expectabantur. Verùm is locus pau-
loaliter legitur apud ipsum Xen. Pæd. 2, pag. 26, sic ni-
mirum, ἐπανέπιπε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τῆς ἀξίοις ἐπαί-
νου, εἴ τι ἐν τῷ ὁπότε χρόνῳ ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο, maiores
eis addebat seu accendebat spes. VNDE Ἐπανάπασις, εως, ἡ, Intentio, seu Intentatio: seu Sublatio, Erectio,
vt Bud. interpr. in hoc loco Aristot. Polit. 3, de regibus
heroicorum temporum, ὁ δὲ ὅρκος ἦν αὐτῆς τῆς σκήπτρου ἐ-
πανάπασις. B

C. ΑΝΤΙτείνω, In contrariam partem tendo seu traho.
Sed vtplurimũ est neutrũ, & capitur pro Renitor, Re-
pugno, Reluctor, Refragor. Præpositioni πρὸς sæpe
iungitur, accusf. habẽti. vt ἀντείνων πρὸς ἡδονὴν apud Plut.
in Numa. Bud. exp. etiam Resisto, Nõ obsecũdo, Non
assentior: in hoc Arist. loco, Ethic. 4, οἱ μὲν ἀρέσκοι δοκοῦ-
σιν εἶ), οἱ παντὰ πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ οὐδὲν ἀντείποντες.
¶ Citatur præterea ex Plutar. ἀντείπειν pro Oppositũ
esse, in hoc loco ex Themistocle, ἀντείπει μὲν Ἀρτεμισίῳ
Ὀλίζων, Opposita est Artemisio vrbs Olizon.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, Reluctatio, Resistentia, Refragatio. Affer-
tur ex Platone De leg.

Ἀντίπους, In contrarium tendens, Renitens. In Epigr. de
arcu dicitur, vbi interpr. Qui in vtrãque partem flecti
tur, In contrariã partem contentus. Sed malo ego red-
dere In contrarium tendens, Renitens: vt τόξον παλίντονον
dicitur Arcus qui quum tenditur, renititur & in a-
uersum redire cupit: quod ἀπονίας signum est.

C. ΑΠΟτείνω, Extendo, In longum extendo. Lucianus, καὶ
τοῦτο δὴ τὸ τῆς ἀλγῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν. Ali-
quando Produco: eo sensu quo dicitur cœna produci. D
id est, In longum tempus extendi. Vnde passf. Ἀποτείνο-
μαι, Producor. Lucian. ἀποτεινομένου εἶναι τῷ πόνῳ. Fre-
quenter autẽ cum accusatiuo λόγον. Estque ἀποτείνω τὸν
λόγον, Produco orationem, seu sermonem. id est, Ora-
tionem longam habeo. hoc est ἀπομηκύνω. apud Plato-
nem, ἐὰν μὲν οὖν καὶ σὺ ἀποκρινομένῳ μὴ ἔχω ὅ, τι χρήσωμαι,
ἀπότεινε καὶ σὺ λόγον. Sed frequentius vsurpatur addito
adiectiuo μακρόν. quod tamen est superuacaneum: per-
inde ac si dicas Produco longam orationem. Idem Pla E
to in Gorgia, ὅλως σε οὐκ ἐᾶν μακροὺς λόγους λέγειν, αὐτὸς μα-
κρὸν λόγον ἀποτείνεται. Scholiastes Sophoclis, hæc ei verba in Aiace, μὴ πῖπε μακραὶ exponẽs, μὴ ἀπότεινε λόγον,
subiungit, τὸ ἀποτείνειν ἀντὶ τοῦ λόγου λέγεται. οἷον Ἀπότεινε λόγον
μακρόν. Eodem sanè modo & μακραὶ ῥῆσιν ἀποτείνειν dicitur à Platone De republ. libro 10, vbi de tragicis lo-
quens, scribit, καὶ μακραὶ ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ἀδυρμοῖς.
Chrysost. dixit etiã πολλοὺς λόγους ἀποτείνειν, vbi scribit,
καὶ πολλοὺς ἀπέτεινον κατ' αὐτῶν κατηγορίας λόγους. Interdũ
autem absolutè dicitur ἀποτείνω pro ἀποτείνω λόγον, vel F
ἀποτείνω μακρὸν λόγον. Plato in Gorgia, καὶ νῦν ἴσως πόρρω
ἀποτεινοῦμεν ἐὰν διαλεχώμεθα. id est, μακρολογήσουσιν. Et in
Protagora, ἀλλ' ἐὰν καὶ σμικρόν τις ἐπερωτήσῃ τῶν ῥηθέντων,
ὡς ὦ τὰ χαλκεῖα πληγῆτε, μακρὸν ἥκει καὶ ἀποτείνει, ἐὰν μὴ
ὑπολάβῃταί τις.

Passiua vox Ἀποτείνομαι, in passiua significatione est
Producor, Extendor, In longũ extẽdor. vnde ἀποτέται-
ται apud Luc. Extensi sunt vel exporrecti. Et particip.
ἀποτεταμένος & ἀποταθείς. vt in Hippiatria, ἔστι δὲ ὁ πάθος
ὦ παρέπεται τράχηλον ἀποτεταμένον ἔχειν. Ibidem, τῶν ἐν τῷ G
νότῳ νδάτων ἀποτεταμένων. Lucianus, ὁ δὲ τύραννος πρὸς τὸν
Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν καὶ αὐτὸς κειρέσθω. Signif.
ἀποτείνεσθαι & Produci, id est In longũ tempus extendi.
vt apud Lucianum, ἀποτεινομένου εἶναι τῷ πόνῳ. Item vt
dicitur aliquis ἀποτείνειν λόγον, ita & λόγος dicitur ἀποτί-
νεσθαι. vt ἀποτεθεὶς λόγος πρὸς σοῦ, Sermo productus aduer
sus Stoicã sectam, Oratio longa cõtra Stoicã sectã ha-
bita. Videtur autẽ sic accipi hoc genus loquendi ab e-
narratore Aristoph. vbi scribit, ἐπειδὴ δὲ ὁ Εὐριπίδης τοὺς
πρεσβύτερους μακρολογοῦντας εἰσάγει, πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτεί- H
νεται. Inuenitur ἀποτείνεσθαι de persona etiam dictum
pro Longam orationem & verbosam habere. vt apud
Lucianũ in libello qui Ἔρωτες inscribitur, ἀπαλλαγῆτε
οὖν τοῦ ἀπάντου καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ
τῆς αὐτοῦ ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείναθε. καὶ γὰρ οὐδέπω
καιρὸς ὅπῃ ναοῦ ἀπέναι. Sæpius tamẽ ἀποτείνομαι, quum
personæ tribuitur, significat quod ait Budæus, Inue-
Basilius de mathematicis loquens, ὁ δὲ καιρὸς οὐκ ἐν δι-
δῶσι πέρα τοῦ μέτρου πρὸς ἐκείνους ἀποτείνεσθαι. Chrysost. 1
ad Corinth. 3, ἵνα μὴ δόξῃ παρέργως μέχρι πολλοῦ πρὸς αὐτὸν
ἀποτείναθαι τὸν πορνεύσαντα. Suidas & Hesychius ἀποτίνε-
ται volunt esse non solùm ἐκτείνεται, sed etiam φιλονεικεῖ.
id est Contendit. Vnde & Budæus ἀποτείνομαι in locis
modò citatis ait esse Inuehor & Cõtendo. Videtur au-
tem inde factum esse vt ἀποτείνομαι significet Inuehor,
quòd qui inuehuntur in aliquem, verbosa vti soleant
oratione. Quanquam & ἀποτείνεσθαι dicitur aliquis pau-
cis verbis. vt in hoc loco Diogenis Laertii, in Aristote-
le, πολλάκις δὲ καὶ ἀποτεινόμενος, τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκεν δύρη-
κέναι πυροὺς καὶ νόμους· ἀλλὰ πυροὺς μὲν χρῆσθαι, νόμοις δὲ μή.

Ἀπότασις, εως, ἡ, Extensio, Exporrectio, Productio. ¶ V-
surpatur autem à scholiaste Aristophanis pro intẽtio-
ne & scopo scriptoris, in ὀρνίθων argumento, ἡ μὲν οὖν ἀ-
πότασις, αὕτη. C

Ἀποτάδην, Aduerb. Productè, Exporrectè, Extensè. I-
tem Prolixè. vt ἀποτάδην φθεγγόμενος, id est ἀποτείνων τὸν
λόγον. Eadem forma dicitur qua ἐκτάδην.

C. ΔΙΑτείνω, Protendo, Extendo, Porrigo. Xenoph. Pæd.
1, εἰ ἀνάγκη σοι ὁπῇ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖ-
ρας, καὶ ἀποχύσασθαι πάντων τῶν παντοδαπῶν. Vbi ὁπῇ τὰ λε-
κάνια διατείνειν τὰς χεῖρας est (sicut Homerus dicit ὁπῇ
οἴτω χεῖρας ἱάλλειν) protensam seu extensam manum in-
ferre patinæ ad capiendum cibum. Passf. Διατείνο-
μαι, Protendor, Extendor, Porrigor: qua signific. A-
then. libro 5 dicit αὐλὸν vocari παρὰ τὸ διατεταμένον εἰς ἀνύ-
πνοια σῆμα, quamlibet figuram in rectum porrectam.
Media autem vox actiuam habet significationem, vt
apud Herodianum libro 2, τὰ δόρατα διατεινάμενοι, καὶ τὰ
ξύλα ἀπασάμενοι, Protentis hastis, seu Quum protendis-
sent hastas suas. Cui loco similis hic apud Xenophon-
tem, Pæd. 1, pag. 12, ὡς εἶδον τοὺς Μήδους πρεσβυτέρους, διατε-
ινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔστασαν. Vbi tamen
interpres, Intendentes alii tragulas, alii sagittas. Qua si-
gnific. ἐπανατείνειν accipi, suprà docui. Itidémque acci-
piendum videtur quod ex Diog. Laert. affertur, διατεί-
νων πῶς βακτηρίαν, Intentans baculum, vt in Diogene i-
dem dicit, πῶς βακτηρίαν ἐπανατεινάμενον αὐτῷ, Baculum
eo intendente. ¶ Διατείνω significat etiam Distendo.
vnde apud medicos διατεινόμεναι φλέβες, Venæ quæ dis-
tenduntur, seu Venæ distentæ & tumidæ. ¶ Interdum neutraliter accipitur (sicut & simplex τείνω) pro
Porrigo & extendo me, Distendo me: seu Pertendo,
Pertineo. Aristot. Eth. 4, cap. 1, διατείνει δὲ ὅτι πολὺ, καὶ πο-
λυειδές ἐστι, Latè se extendit, Longius porrigitur. Idem a-
libi, ἐφ' ὅσον δὴ διατείνει ἡ θεωρία, καὶ ἡ εὐδαιμονία, Quousque
se extendit & porrigit, Quousque pertingit, seu Quo-
usque se extendit contemplatio, eousque etiam perten
dit beatitudo. Et Plutarch. in Institut. Lacon. διέτεινε μέ-
χρι τῆς ἐνηλίκων ἡ παιδεία, Ad puberes vsque se exten-
debat disciplina illa, id est Disciplina illa ad pubertã-
tem vsque durabat, Erant in illa disciplina donec pu-
bertatem attigissent. Itidem in lib. Sapient. cap. 8, διατε-
ίνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. Et rursum Aristot. διατείνει κα-
θ' ἅπαν σῶμα, peruadũt in omnes corporis partes. Et
in principio libri 10 Ethic. διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ
βίου, ῥοπὴν ἔχοντα καὶ δυνάμιν πρὸς ἀρετὴν καὶ τὴν εὐδαι-
μονίαν, Extendunt se, seu Pertinent, Permeant, vt Bud.
interpr. qui huic διατείνει synonyma apponit δήκω &
διϊκνοῦμαι. At οὐ διατείνει ἁρμονία v. l. nescio vnde affe-
rant pro Non spectat ad harmoniam.

Passf. Διατείνομαι, Protendor, Porrigor, Extendor, Dis-
tendor, vt ex suprà dictis patet. ¶ Significat etiam
Contendo, ea signif. qua dicitur Contẽdo efficere, pro
Omnes neruos intendo vt efficiam, Laboro & enitor,
seu Annitor. qua in signific. interdum iunctum habet
infinitiuum. Aristot. Eth. 9, πάντων ἀμελλωβῶν πρὸς τὸ
καλὸν, καὶ διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν. Sine infiniti-
uo Xenoph. libro 4 Apomnemon. οὐκοῦν δεῖ παντὶ τρόπῳ
διατεινάμενος φεύγειν ὅπως μὴ αὐδράποδα ὦμεν. Et libro 3 co-
rundem Apomnem. μὴ ἀπορραθύμει πόνου, ἀλλὰ διατείνου
πρὸς τὸ

πρὸς τὸ πρόσχειν σεαυτῷ. Vbi nota etiam verbum oppo- A
situm. Itidem de virium ac vocis contentione dici an-
notat Bud. in hoc loco Aristot. lib. 7 Polit. ἡ δὲ τῶν πνεύ-
ματος κάθεξις ποιεῖ τινὰ ἰσχὺν τοῖς πνεῦσιν· ὁ συμβαίνει ἐν τοῖς
παιδίοις διατεινομένοις. vbi idem Aristot. dicit τὰς διατάσεις
τῶν παίδων, contentiones virium ac vocis, eodem Bud.
interprete: qui hunc Celsi locum subiungit verbo διατί-
νεσθαι, Scribere, legere, voce cõtendere. Item & ver-
bis ac oratione aliquis διατείνεται, itidem Contendit.
Plin. epist. vltima libri 2, ἀλλὰ τί διατείνομαι in ea ciuita-
te in qua iampridem non minora præmia, immò B
maiora, nequitia & improbitas quàm pudor & virtus ha-
benti: Demosth. Pro cor. τί οὖν ταῦτ' ἐπίεσμαι καὶ διετει-
νάμην ὑπὲρ σφόδρα; Theophr. Hist. plant. lib. 5, ὡς διατεί-
νοντά τινες, Vt contendunt nonnulli: seu Vt quidam af-
firmant. Accipitur enim aliquando pro Affirmo, Asse-
uero, βεβαιοῦμαι, apud Aristot. & Luc. necnon Plut. in
lib. De educ. lib. ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ὅπῃ, Pro certo affirmare ausim. Affertur & διατεινόμενος pro
Sine fine occlamans. Ex superiore autem διατείνομαι C
significãte Cõtendo, Annitor, Enitor, est ADVERB.
Διατεταμένως, Magna contentione, Magnopere, Enixè
seu Obnixè. Aristot. Ethic. 9, cap. 4, εἰ δὴ τὸ ὅπως ἔχει λίαν
ἐστὶν ἄθλιον, φθονερὸν τινὰ μοχθηρίαν διατεταμένως, καὶ πειρατέον
λανθανειν εἶ), Omnes nerui intendẽdi sunt vt, Summa vi-
rium cõtentione annitẽdum est vt. (pro, δεῖ παντὶ τρόπῳ
διατείνασθαι φεύγειν ὅπως μὴ πονηροὶ ὦμεν, vt Xenoph. suprà
loquitur) Et lib. 10, cap. 4, διατεταμένως τοῖς ταῦτα ἐνεργεῖ.

Διάτασις, εως, ἡ, Extentio, Distentio, Contentio. De virium
& vocis cõtentione intelligit Bud. in hoc loco Aristot.
lib. 7 Polit. τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλαυθμοὺς οὐκ ὀρ- D
θῶς ἀπορροῦσιν οἱ κωλύοντες ἐν τοῖς νόμοις. συμφέρουσι γὰρ
πρὸς αὔξησιν. γίνεται γὰρ τοῦ πονεῖν γυμνασία τῆς σώμασιν, ni-
mirũ quũ διατείνονται. At αἱ αὐτόματοι πρόβολαι καὶ διά-
τασεις τῶν πνεύματος ῥήγματα καὶ τεμάχη ποιοῦσιν, inæqua-
les spiritus cõtentiones: Plut. in Præcept. sanit. Et apud
Galen. lib. 7 περὶ τόπων in arteriaca Charixenis, πρὸς φω-
νῆς τὰς ἐκ διατάσεως ῥήξεις, ad vocis intercisiones seu
abscissiones ex nimia cõtentione ortas. Vbi tamẽ per-
peram legitur διαστάσεως, à nominat. Διάστασις, quod lõ-
gè diuersam ab hoc signific. habet. Dicitur & de cõ- E
tentione quæ in oratione fit, seu de inuectiua oratione,
vt accipiunt apud Synes. in epist. ad Diodorũ, αἱ πρὸς τὰ
πρόσωπα διατάσεις τῶν μὲν σωφρόνων διαλόγοις, in personas
inuectiuæ filum & cõtinuitatem orationis abscindunt.

Διατενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Pertendens, seu Cõtendens, aut Ten-
dens. vt apud Theophr. De caus. pl. lib. 2, cap. 20, διατενὲς
πρὸς τελείωσιν, Tendens ad rei perfectionẽ, seu Pertinẽs,
Faciẽs. Alii, Quod ad rei perfectionẽ spectatissimũ est.

Διάτονος, Distentus, Extentus: item Contentus, Vehemẽs, F
Hesychio ὀξύτονος. Itẽ διάτονον apud musicos est modu-
lationis genus quoddam, de quo Vitruu. lib. 5, c. 4, vbi
quũ tria modulationis genera apud Græcos esse dixis-
set, ἁρμονίαν, χρῶμα, διάτονον: subiungit aliquanto pòst,
Diatonos verò modulatio, quòd naturalis est, facilior
est interuallorum distantia. Ibidem, Diatoni duo sunt
cõtinuati toni, tertium hemitonium finit tetrachordi
magnitudinem. Et Macrob. comm. in Somn. Scip. lib. 2,
c. 4, Quum sint melodiæ musicæ tria genera, enharmo-
nion, diatonon, & chromaticon: primum quidem pro- G
pter nimiã sui difficultatem ab vsu recessit, tertiũ verò
est infame mollitie. vnde mediũ, id est diatonon, mun-
danæ musicæ doctrina Platonis ascribitur. Meminit e-
iusdem Martian. Capella, lib. 9, in cap. De sonis. vbi inter
alia, Ergo enharmonius, chromaticus, itémque diato-
nus (quam extentam dicimus) indicia sunt generũ mo-
dulandi. Et in cap. De gener. tetrachordorum, Genera
modulandi (inquit) sunt tria, ἐναρμόνιον, χρῶμα, διάτονον. H
Enharmonion quidem dicitur quod pluribus spatiis &
angustioribus separatur: diatonon verò, quod tonis co-
piosum: chroma, quod de hemitoniis componitur. Et
mox, At verò diatonõ ipsis contentum sonis, in acumẽ
quidem ita accipiet modulationẽ vt per hemitoniũ &
tonum, modũ integrum cõpleat. Aliquanto pòst, Dia-
tonicæ duæ, altera mollis, altera robusta. Idẽ & tropos
diatonos constituit, Latinè vocans Extentos: vt in cap.

De tropis, Quartus tropus dicitur ἀπάντων διάτονος, id est
principalium extenta. Et mox, Septimus, μέσων διάτονος,
mediarum extẽta. Meminit eiusdem & Plut. in lib. De
musica, vbi quum dixisset Olympum à musicis putari
esse inuentorem generis ἁρμονίας, (antè eum enim o-
mnia fuisse διάτονα & χρωματικά) subiũgit, ita putari ab
eo inuẽtum id genus, αἱρεσιεφόμενον τὸν Ὄλυμπον ἐν τῷ διατό-
νῳ, καὶ διαβιβάζοντα τὸ μέλος πολλάκις ὅπῃ τῷ διάτονον παρυπάτῳ,
ποτὲ μὲν ἀπὸ τῆς παραμέσης, ποτὲ δ' ἀπὸ τῆς μέσης· ἐν παρεκλαβόντα τῷ διάτονον λιχανόν, καταμαθεῖν τὸ κάλλος τοῦ ἤθους.
Item lapides quidam in structuris διάτονοι nominãtur: B
de quibus Vitruu. lib. 2, c. 8, Præter cætera interponunt
singulos perpetua crassitudine, vtraq; parte frontatos,
quos διάτονοις appellant, qui maximè religando confir-
mant parietum soliditatem. AT Διατόνια dicuntur
Circuli, Annuli: κρίκοι, vt Hesychius exponit. Sic Exo-
di cap. 35, τὰ διατόνια καὶ τοὺς μοχλούς.

c. 2. Ὑπερδιατείνομαι, Supra modum cõtendo, Maximopere
cõtendo: vel etiam, Mira pertinacia contendo. Qua si-
gnif. vtitur tum Luc. tum Demosth. orat. in Leptinem,
vbi dicit, εἰ δὲ φαίνοιτο κατευδαίζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος κύ-
κλον ποιῶν τὸν νόμον, vehementer dicendo contendens.

C. ΕΚτείνω, Extendo, Protendo, Plat. Polit. 5, ἐκτείνας τὴν χεῖ-
ρα. καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου, manu extenta prehendẽs ve-
stẽ. Diog. verò cynic. apud Laërt. dicit δεῖν τὰς χεῖρας ὅπῃ
τοῖς φίλοις ἐκτείνειν μὴ συνεκαμμένοις τῶν δακτύλων. Itẽ apud
Xen. Hell. 6, ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐνέα ἢ δέκα τὸ σράθυμα ἀπόδων.
Pass. ἐκτείνομαι, Extendor, Porrigor. Xen. Symp.
ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος, extento ac porrecto corpore.
Soph. verò dicit ἐκτέταται χρόνος πολύς, pro Multũ tẽporis
elapsum est, Diu est. Nã videtur ὁ χρόνος, de die in diem
progrediens, in longius semper extendi, seu produci &
protrahi. Cui adde quod ex Gal. affertur, ἐκτεταμένοις εἰς πλείο-
νας ἡμέρας, pro Inueteratus: nisi fortè in propria signif.
potius accipiatur pro Extẽtus per plures dies. ¶ Ἐκτείνειν
τὸν ἵππον πρὸθυμος affertur ex Xen. Pæd. 5, pro, Alacriter
equum dirigere. ¶ Exponitur etiam Educo, Extraho.
Cuius signif. hoc exemplum legitur in lib. Sap. cap. 10,
ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ πρόσκοπτόντος, eduxit eum à delicto.
Nisi potius sit Erexit, Lapsum restituit.

Ἔκτασις, εως, ἡ, Extensio, Productio: vel potius Idipsum
quod extentum & porrectũ est. (Bud. Spatiũ, Lõgitudo)
Nã ipsa actio, id est Extẽtio, Porrectiõq; DICITVR
Ἔκτασις. vt apud Greg. in Maccab. encom. καὶ χεῖρας ἔκτασις
ἐξεπόνει μυριάδας, δι' ἀλῶν βάλλουσα, Manuũ extensio,
id est Supplices manus ad cælum porrectæ. Cui similia
loquẽdi genera habes in Ἐπανατείνω & Ὀρέγω. Itẽ ἔκτα-
σις, Extẽtio, Productio. apud grãmat. figuræ nomẽ, qua
syllaba breuis extenditur & producitur, vt Il. γ, v. 357,
Διὰ μὲν ἀστράγαλος ἦλθε φαεινὸς ὀμβρίμον ἔγχος. est enim prior
syllaba in βρὶ sua natura breuis. ¶ Ἔκτασις exp. etiã Expli
catio: necnon Discessus, Transitus: cuius signif. hoc
exemplum affertur ex Aristot. lib. 4 De gener. animal.
ἔκτασις γίνεται εἰς ἄμφω, pro In vtrunque disceditur.

Ἐκτατὸς, ὴ, ὁ, Exporrectus, Extensus. idem quod ἐκτεταμένος.
Plato ἐκτατά τε κῶλα καὶ κάμπτα ἔφυσε τέσσαρα, Extensa,
seu Quæ extendi queant: vt manus & pedes.

Ἐκπάδην, More eorũ quæ extensa & exporrecta sunt. ET
Ἐκπαδὸν pro eodẽ. Vtrũq; apud Suid. legitur: ac illud qui
dẽ per aduerbia itidẽ exponitur, ὀκταπαλμῶς, ἁπλωμῶς: E
hoc autẽ per partic. ὀκτεινόμενος. Luc in dial. Zen. & Call.
εἶπα ὁ μὲν ἔπινον, ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκπάδην ἐκείμην, Iacebam
extẽso & exporrecto corpore, Iacebã prostratus &
expassus. VNDE Ἐκπάδιος, ὐ, ὁ, Extensus, Exporrectus.
Vel, In longum exporrectus & extentus, Qui in lõgum
se extẽdit. vt apud Oppian. lib. 3 De venat. Στεινή τ' ἐκπά-
διός τε πέλει καὶ νῶτα καὶ ἠρίω, angusta & lõga & dorso & F
cauda. Itẽ Amplus, Qui longè latéq; distẽdi & explic-
cari seu expãdi potest. vt apud Homer. Il. κ, v. 134, Ἀμφὶ
δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκπαδίην.
Quod ἐκπαδίην Hesych. exp. μεγάλην, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι.

Ἐκτενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Extẽtus, Exporrect. Vnde apud Hesych.
Ἐκτενές, διεκτεταμένον. Idem Hesych. ἐκτενεῖ exp. ὀξυμελεῖ,
Accurato, Sedulo, Attẽto: quemadmodũ Suidæ quoq;
ἐκτενέστερος est ἐνεργηματικώτερος, ὀξυμελέστερος, hoc in loco, ὁ δ'
ἔλεγχος αὐτοῦ ἐστὶ σύμβολος καὶ συναγωνίσης ἐκτενέστατος, Dili-

getissimus & promptissimus. Rursum idē ἐκπενὲς exp. A ὀξυμελὲς, allato hoc exemplo, ἔργον δ' ἰῶ αὐτῆς ἐκπενές. In nouo testamēto legitur pro Iugis, Assiduus, συνεχής: vt Act. Apost. c. 12, v. 5, προσευχὴ δ' ἰῶ ἐκπενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, Preces autē assiduæ fiebant ab Ecclesia ad Deum pro ipso. Vel etiam, Iuges & sine intermissione. Aut, Intentæ: si quis ad animorum ardorem malit referre. Et in epist. Petri 1, cap. 4, πλὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπὴν ἐκπενῆ ἔχοντες, charitatem alii in alios propensam habentes. V N D E Ἐκπνοὴς, idem quod ἐκπάδων. seu Prolixè. Hesychius exponit non solùm B διαπεπαμένως, ἐκπεπαμένως, sed etiam προθύμως, Promptè. Itidémque Suid. exp. ὁλοψύχως, προθύμως, apud Polyb. πρὸς δεξάμενος ἐκπνοὴς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βάλον, αὐξήκρινε δι' πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κῦ μέρος, promptè & humanitèr exceptum. Exponitur etiam Impensè, Vehemētèr, Toto animo, Totis viribus: item Prolixè, ea significatione qua Cic. pro Flacco dixit, Id non solùm fecit, sed etiam prolixè cumulatéque fecit. Poll. certè synonymos ponit δαψιλῶς, ἐκπενῶς, ἀφθόνως, χύδην, μεγαλοδώρως, λαμπρῶς, & similia: quanuis Phrynichus aduer- C biū hoc reiciat, ac pro eo vsurpare præcipiat δαψιλῶς. I T E M Ἐκπένεια, S I V E Ἐκπενία, ας, ἡ, Extēsio, Explicatio. Hesychio enim ἐκπενία est ἄπλωσις. Idem ἐκπενίαν esse dicit συνεχῶς ποιεῖν τὸ αὐτὸ: quemadmodum & Suidæ ἐκπένεια est συνεχεία, Iugis & assidua opera. Quò pertinet ἐν ἐκπενείᾳ, quod exponitur Instanter, Acriter, Assiduè, Iugiter. Poll. synonymum facit τῇ δαψιλείᾳ, ἀφειδωλίᾳ, ἐλευθεριότητι, & similibus: addēs tamen esse vocabulum σκληρόν. Accipitur verò & pro Copia, Abundantia. vt apud Herodian. lib. 7, ὑλαι δ' οὐδένδροι· ὅθεν ξύλων ὅσης ἐκ- D πενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκίωπεριοῦνται. Et lib. 8, μετ' πολλῆς προνοίας τά τε ὀπτήδεια παμπλεῖσα εἰς ἐκομίσαντο, ὡς ἐκπένειαν εἶ) εἰ καὶ ὀπτμικωτέρα γένοιτο πολιορκία.

c. 2. Ἀντεκτείνω, Contendo, Confero, Comparo. Aristoph. in Ran. αὐτεκτείνειν αὐτὸ πύπις, pro ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν, ἀντιπαραβαλεῖν, & συμπαρεκτείνειν, B.

c. 2. Ἐπεκτείνω, Extendo, Exporrigo, Protendo: vt, εἰς μῆκος ἐπεκτείνειν apud Alex. Aphrod. In lōgum extendere, seu producere. Itidémque apud eundem εἰς ὕψος ἐπεκτείνειν, In latitudinem explicare, Dilatare. ‖ Ἐπεκτείνομαι autem exponitur Contēdo, Enitor, Annitor. Qua E signific. διατείνομαι quoque accipitur, vt suprà docui. V N D E Ἐπέκπασις, Exporrectio, Extensio, Productio: vel etiam Dilatatio. ἡ ὅτι πολὺ πάσις.

c. 2. Παρεκτείνω, itidem Extendo, Produco: vel Ad cōparationē alicui⁹ extēdo & produco. Priore modo dixit B. παρεκτείνειν λόγον pro Producere: posteriore, Greg. Naz. παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα, Spatiū quod duratione sua æternis respōdeat. Παρεκτείνομαι E T Συμπαρεκτείνομαι exponuntur etiā Simul extendor & cresco, vel F Alterius magnitudinē assequor. V N D E Παρέκταμα, ατος, τὸ, Immodica extensio, seu Immodica longitudo.

c. 3. Συμπαρεκτείνω, Simul extendo. Vnde συμπαρεκτεινόμενος, Simul extentus. Item Cōparo, Contendo: metaphoricè ab iis qui aliquid ad latus alicuius extendūt vt cum eo cōferant. Qua signif. dicūtur etiā αὐτεκτείνω, & αὐτοπαραβαλεῖν: item αὐτοπαραβάλλω, παραθεωρῶ. V N D E Συμπαρέκπασις, εως, ἡ, Contentio, Collatio, Comparatio: V T Ἀντέκπασις, E T Ἀντιπαρέκτασις synonyma apud Greg. G

c. 2. Ὑπερεκτείνω. Vltrà extendo, seu Vltra modum extendo, Vltrà quàm par est produco. Pass. ὑπερεκτείνομαι, Vltrà extendor, id est Efferor & euehor seu extollor supra, Supero, Excello: vt apud Dionys. Areop. cum accusatiuo iunctum, teste B. Apud Greg. verò cum genitiuo, ex quo affert, καὶ ὁρῶν καὶ κέδρων ὑπερεκτείνεται. id est ὑπεραίρειν. V N D E Ὑπέρεκτασις, Extensio vltra, Extensio illa qua aliquid supra aliud euehitur & extollitur.

C. Ἐντείνω, Intēdo. Qua significatione accipitur & media H vox. Xen. Pæd. 4, τόξα ἐντείναθαι καὶ τὰ παλτὰ ἐπαφιέναι, Arcus intendere, seu Contendere. Aristoph. Nub. ἐντείναμένοις τὴν ἁρμονίαν ὦ οἱ πατέρες παρέδωκαν, intendentes concentum seu citharam. nam ea propriè intenditur, at concentus ex ea intenta & pulsata proficiscitur. Item ἐντεινόμενος τῇ φωνῇ dixit Æschin. pro Sublata voce, teste B. qui ἐντείναθαι interpr. etiam Acriter & cum contentione dicere, apud Plat. lib. 7 De rep. ἐπαναθόμενω ὅτι ἐπαίζοιμι, καὶ μᾶλλον ἐντεναμένος εἶπον. id est θυμωθείς. Dicitur & ἐντείνειν πληγὰς pro Colaphos incutere, Alapas impingere: quod & κονδύλοις ἐντείβειν, & πληγὰς διδόναι, id est Pugnum ingerere, Cædere, Pulsare, Ferire. Interdum etiam simpliciter ἐντείνειν. Plato in Minoë, de tragœdia, ἐν ᾗ δὴ καὶ ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸ Μίνω, πιμωρόμεθα αὐτῶν ἡμᾶς ἰωάσκασι τοὺς θεσμοὺς τελεῖν ἐκείνους. Quod dicit propter tragicos qui conuitiis concidebant Minoëm, αὐτὸ ὡς χαλεπὸν καὶ ἄχρειον κακῶς λέγοντες. Synes. ὑδὲ τοῦ ἐντείνειν, ὑδὲ λαβεῖν ἐναλείαθαι τοῦ ὀπτεικεστέρων τινί. ‖ Afferuntur & hæc. Ex Xen. νόμοις ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ὀξυγενεκεῖν, pro, Leges edere versibus tentauit. Et ex Plutarchi Solone, γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφοις, pro, Sententias adiecit philosophicas.

Ἔντασις, εως, ἡ, Intentio, Contentio. Item ἔντασις προσώπου affertur pro Intentio vultus & austeritas. Exponitur etiam Distentio, Productio, Vehementia, Rigor: nullis tamen allatis earum significationum exemplis. Item Adiectio. Sic enim Vitruu. lib. 3, cap. 2, De adiectione quæ adiicitur in mediis columnis, quæ apud Græcos ἔντασις appellatur.

Ἐντατὸς, ὴ, ὸ, Intentus, Contentus: seu Qui intendi ac cōtendi solet, aut potest. vt ἐντατὰ ὄργανα apud musicos, Instrumenta quæ intenduntur, seu Instrumenta musica quæ neruos & fides habent, quæ intentæ seu cōtentæ sonos edunt harmonicos, vt citharæ: at ἐμπνευστὰ, quæ spiritu inflantur, vt tibiæ. Plut. διὸ δ' ἐστὶν ἡ μελωδία· ἡ μὲν, ἐν τῇ φωνῇ ἡ δ', ἐν ὀργάνοις, τοῖς τε ἐμπνευστοῖς, τοῖς τε ἐντάσεσι. Meminit eorundem & Poll.

Ἐντατικὸς, ὴ, ὸ, Intendendi seu contendendi vim habens. vt ἐντατικὰ apud Paul. Ægin. φάρμακα quædam quæ tentiginem cient, Quæ intendunt νεῦρον τὸ γόνιμον. dantúrq; ὅθεν τὸ ἀφροδίσιον μεῖζον.

Ἐντονὴς, ὲος, ὸ καὶ ἡ, Intentus, Cōtentus. V N D E Ἐντονὲς, Intentis viribus, Summa cum virium contētione, Vehementer: σωτόνως, vt exp. schol. Apoll. lib. 2 Argon. — ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφύκειν Ἐντονὲς, οὔτε τίς τε δ' ἤερος ὑψόθι κίρκος. Ἔντονος, ὴ, ὸ καὶ ἡ, itidem Intentus, Validus, Qui de virium contentione nihil remittit, Vehemens, Acer. Poll. de viris fortibus, ἔντονοι καὶ φιλόπονοι. Plutarch. Publ. αὐτῆς ἐντονώτατος ἐχθρός. Item ex Plat. Theæt. ἔντονοι καὶ δριμεῖς, rigidi & acres. Hesych. quoque ἔντονον, exp. ἰσχυρὸν, ὀξύ. V N D E Ἐντονία, Intentio, Contentio. seu Firma & valida contentio. Aut etiam Firmitas. Affertur enim ἐντονία τῶν πλευρῶν pro Laterum firmitas.

c. 2. Προσεντείνω, Insuper intendo. Et πρὸς εντείνω πληγὰς, Insuper & verbera infligo, Præterea etiam cædo: quo loquendi genere vtitur tum Demosth. tum Luc. dicens, πληγὰς δ' ὁ ἡγεμὼν προσεντείνει, insuper & colaphos incussit. Et ἐντείνειν ἑτέρας, omisso substant. πληγὰς, apud Plut. προσεντεῖναι πάλιν ἑτέρας, alteras totidē infligere seu ingerere plagas. Sic & ἐντείνειν τινὶ dicitur pro ἐντείνειν τινὶ πληγάς. quod loquendi genus Atticum est.

C. Ἐπιτείνω, idem quod ἐντείνω, id est Intendo, Cōtendo. Sicut enim arcum & lyram aliquis dicitur ἐντείνειν, ita etiam ὀπτείνειν. vt Plutarch. De educ. lib. καὶ γὰρ τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας αὐτείνειν ἵνα ὀπτεῖναι δυνηθῶσιν. Metaphoricè plerunque hoc verbum vsurpatur. vt quum Philo lib. 1 De vita M. dixit, ἐπέτεινε πλὴν φρόνησιν, Prudentiam multo acrius intendere cœpit, seu Prudentiæ neruos est enim metaphora ab organis iis quorum funes contenduntur. Aristot. initio libri 6 Ethic. ἐν πάσαις γὰρ ταῖς εἰρημέναις ἕξεσιν ἐστί τις σκοπὸς πρὸς ὃν ἀποβλέπων ὁ τὸν λόγον ἔχων, ὀπτείνει καὶ ἀνίησι, καί τις ὅριον τῶν μεσοτήτων, intendit aliquid vel remittit: intendit aliquid ex ἐλλείψει, remittit verò ex ὑπερβολῇ: supplens defectui quod deerat, demens excessui quod supererat. Itidem Polit. 5, τὰ πιμήματα ὀπτείνειν ἢ ἀνιέναι, Augere vel imminuere, Addere eis aliquid vel detrahere. Et capite 1 eiusdem libri, ἵνα ὀπτεθῶσιν ἢ ἀνεθῶσιν αἱ πολιτεῖαι. nam aliquibus opus est εἰς τὸ μᾶλλον ὀλιγαρχεῖσθαι ἢ δημοκρατεῖσθαι, aliquibus εἰς τὸ ἧττον. Interdū additur datiuus rei qua quis ὀπτύνεται: vt Maccab. 2, ὀπτυνόμενος ταῖς ἀλγηδόσι, Dolorum augmētum capiens, Quum dolores eius intende-

rentur & gliscerent. Et apud Phalaridem in epist. ἐπαπάθηνεν πᾶς φρονῶν, Curæ & solicitudines nobis accreuerunt, Intentioribus curis vexati fuimus. Et apud Dioscoridem, libro 3, capite 25, ὀπτεπαμένος τῇ πικρίᾳ, Qui intensissimæ amaritudinis est, seu Qui eximiæ est amaritudinis. Xenophon verò Pæd. 7 dicit, ὀπτείνεσθαι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν. In qua significatione ὀπτείνεσθαι exponitur etiam Increscо, Inualesco, Validior & efficacior fio. Actiua etiam vox eundem vsum habet, posita neutraliter. Plutarchus in Camillo, ἐπέτεινε δὲ λιμὸς, Fames inualescebat, Fames suas vires magis intendebat. Alioquin ὀπτείνω rursum neutraliter positum, signif. Contendo, id est Enitor, Annitor, Conor. (quam significationem habet & διατείνομαι) Bud. ex Aristot. 4 Polit. ἐὰν δ' ὀπτείνωσι τῷ ἐλάττονες ὄντες μείζονας οὐσίας ἔχειν, ἡ τοιαύτη ὀπόδοσις γίνεται τῆς ὀλιγαρχίας. At si reddi posset, Quòd si eis crescat studium maiores sibi copias parandi: ad præcedens ὀπτείνω pertineret. ‖ Verùm vt ad pass. ὀπτείνεσθαι redeam, Ἐπιτείνεσθαι πλείω χρόνον, pro Diutius durare affertur ex Xenoph. in Laced. Polit. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ὀπτεσθῆναι.

Ἔπτασις, εως, ἡ, Intensio seu Intentio. Plato libro 1 De rep. ἐν τῇ ὀπτάσει καὶ αὐξήσει τῶν χορδῶν. Quæ propria huius vocabuli significatio est: metaphoricè enim accipitur & pro Amplificatio, Exaggeratio: interdum & pro Vehementia, vt & vox Latina. Item fabularum pars quædam ὀπτάσις dicitur. Protasis enim, primus est actus, initiúmque dramatis: epitasis, incrementum processúsque turbarum, ac totius (vt ita dixerim) motus erroris: catastrophe, conuersio rerum ad iucundos exitus, patefacta cunctis cognitione gestorum. Vel, D Protasis, est primus actus fabulæ, quo pars argumenti explicatur, pars reticetur, ad populi expectationem tenēdam: Epitasis, inuolutio argumenti cuius elegantia connectitur: Catastrophe, explicatio fabulæ, per quam euentus eius approbatur. (Vbi etiam N O T A Πρόπασις E T Καταστροφή) Necnon in musica epitasis est. Martianus Capella libro 9, in capite De sonis, Verùm ex his alia faciunt, alia patiuntur. Faciunt, intensio vel remissio: patiuntur autem, acumen & grauitas. Productio autem est (hoc est ὀπτάσις) vocis commotio à loco grauiore in acutum locum: ἄνεσις verò contrà. nam ab acuminis culmine in graue quiddam seriúmque descendit. Est autem soni grauitas, quum ex intimo quidam spiritus trahitur: acumen verò ex superficie oris emittitur. Obiter verò & hîc N O T A Ἄνεσις: I T E M Βαρὺς φθόγγος, E T Ὀξύς.

Ἐπτασικὸς, ὴ, ὸ, Intendendi augendique vim habens. Qua voce grammatici sæpe vtuntur, vt quum dicunt ᾱ esse ὀπτασικὸν, id est vim habere intendendi & augendi significationem eius quocum compositum est, vt in ἄ- F ξυλος significante πολύξυλος.

c. 2. Ἀνεπίπτασις, ὴ, ὸ καὶ ἡ, Intensionis expers: vel, Qui intendi non potest. Porphyr.

Ἐπίπνοος, ὴ, ὸ, ς. ἱμὰς, vel tale quid, Lorum quo aliquid intenditur. vel, ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας, vt Suidas exponit apud Aristophanem: apud quem tamē Suidā perperam L E G I T V R Ἐπίπμος, in vulg. quidem edit. at non in manuscripto codice. Vtitur autem eodem vocabulo præter Aristophan. etiam Homerus, Odyss. μ, Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε ποτὶ ζόφιν· αὐταρ ἔπ' αὐτῷ Ἐπίπνοος βύβλινος βοὸς ῥινοῖο πετηλός. Vbi schol. itidem exp. G ἱμὰς sive ὁ τῷ κεράτων δεσμὸς, seu ἱμὰς ὁ πρὸς ἄκρῳ τῷ ἱστῷ, δι' οὗ τὸ ἁρμόριον αὐέλκεται. Vocat igitur ὀπίπνοον ῥινοῖο βοὸς πετηλόν, funem loreum seu lorum è bouino tergore quo in summa parte mali adalligato velum ipsum intendi soler, vel etiam laxari, prout ventus postulat. seu Quo intento attrahitur velum. Nam passiuè etiam accipi potest, pro Intentus, vt διάπνοος & ἔντονος. Hesychio H ὀπίπνοος est δέρμα ᾧ κατασφάλιται ὁ ἱστὸς τῆς νεώς.

Ἐπιπόνιον, ὴ, τὸ, Verticillum, seu Vertibulum: quo nimirum intenduntur fides & nerui citharæ, aliorúmue ἐνατῶν ὀργάνων. Metaph. autem Plutarch. in libro De educ. lib. ἡ σωφροσύνη γὰρ ὥσπερ ὀπτόνιόν ὅτι τῆς ἀνοίας, pro Amplificatio. vt dicat τῇ σωφροσύνῃ ὀπτείνεσθαι τὴν ἀνοίαν, intendi augeríque. Ἐπτόνια dicuntur esse etiam instru- A menta quibus chordæ funésque intenduntur. Sic accipiunt nonnulli apud Vlpian. in Pand. De actionibus empti & venditi, l. Fundi, Castella plumbea, puteorum opercula, epitonia, fistula applumbata. Vbi tamē Bud. reponit Epistomia: quod ei loco magis conuenit, & legitur apud Vitruuium quoque, libro 9, capite vltimo, & libro 10, capite 13, vbi de hydraulicis machinis differit: necnon apud Varr. De re rust. libro 3, cap. 5: quorum locorum quosdam in Ἐπιστόμιον citaui.

c. 2. Συνεπτείνω, Vnà intendo: vel etiam simpliciter Intendo, Adaugeo, vt idem fit cum ὀπτείνω. Basilius de Iobo loquens, ἀλλ' οὔτε τοῦ φίλων τῶν εἰς θορυβῆσαι ἠκόντων, ἐπιβαινόντων αὐτῷ καὶ συνεπτεινόντων τὰ ἀλγήματα, παρωξύνθη. Aristoteles verò neutrali seu passiua significatione vsurpauit verbum actiuum, in libro De insomn: καὶ ταῦτ' οὐδὲ συνεπτείνει τοῖς πάθεσιν οὕτως, ὥστ', αὐ μὴ σφόδρα κάμνωσι, μὴ λαθάνειν ὅτι ψεῦδος: de visis febri laborantium. id est, Simul intenduntur, Vnà augentur. vbi præpositio vim suam retinet. Budæus pagina 530.

c C. Κατατείνω, pro simplici τείνω accipitur interdum, id est, Tendo. vt apud Homer. Iliad. γ, v. 261, Αὐ δ' ἄρ' ἔβη Πείραιος, κτ' δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, retro tetendit lora seu habenas. Alioquin καταπείνειν ἵππον aliquis dicitur qui eum retinet τὰ ἰώλα τείνων ὀπίσω, retractis aut attractis habenis: vt apud Plutarchum in Publicola, pagina 189 meæ edit. οὐδὲν ἰῶ ἔργον τῶ ἰωλόχου καταπείνοντος, οὐδὲ παρηγορούντος, ἀλλ' ἤρπασε, ferebatur equis auriga, nec audiebat currus habenas: ferebatur, inquā, licet attractis habenis retinere & inhibere equos omni ope conaretur. (Nisi malis subaudire ἡνίας, & sic interpretari, Nihil proficiebat contendendo habenas, & ipsos equos adhortando, sed abripiebatur ab eis rapido impetu concitatis) Cui loco similis hic eiusdem in Pericle, ἰῶ δ' ὅτε καὶ μάλα δυσχεραίνοντα τὸν δῆμον καταπείνων καὶ προσβιάζων ἐχρῆτο τῷ συμφέροντι. videtur enim ibi metaphora esse ab auriga qui contendens seu stringens habenas, equum currentem inhibet. Idem, rursus in Publicola, dicit καταπείνει εἰς πύδαφος, pro Prosternere in terram: (vt Gaza quoque καταπείνειν exponit, Prosternere, Deiicere) quod translatum esse queat ab iis qui intentis funibus aliquid detrahūt. Nisi malis καταπείνειν accipere pro To to virium nixu & contentione detrahere. Sic igitur ille in Public. pag. 181, ἀχεῖς δ' καταπίναιτε αὐτοὺς ὅτι πύδαφος, πελέκει τὰς κεφαλὰς ἀπέκοψαν. Inest certè violentae tractionis significatio huic verbo apud Plat. Polit. 1, οὐ procul ab initio, ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται καταπείνουσαι, καὶ χαλάσωσι. Et apud Plutarch. in Præcept. sanit: δάκνοντος καὶ καταπείνοντος ἐνδιδόντες, itidem ex Platone, de corpore voluptates quærente, & animum nonnunquam abripiente. Item καταπείνειν δρόμον, (vt Plaut: Cursum huc contendit suum: id est Cursu huc contendit. & Cæs. Iter constitutum contendit) Synesius epist. καταπείνω τὸν δρόμον ὅτι τὸν λιμένα, Cursum contendo ad portum: seu, Cursu contendo ad portum. In qua significatione accusatiuus ille frequentius omittitur. vt apud Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 44, de leone à venatoribus oppresso, ἐν ᾧ τοῖς ψιλοῖς, ἐάν ποτ' ἀναλκαθῇ εἰς φανερὸν διὰ τὸ πλῆθος φεύγων, πρέμνα καταπίνας, καὶ ὁ πυδ' ᾧ· τὸ δ' δρόμημα συνεχῶς ὡς ἂν κυνὸς ὄντος καταπιαμένου, cursum cōtendit, non saltim ingreditur. Qua de re sic Plin. lib. 8, c. 16, Magna canum & venantium vrgente vi, contēptim restitānsq; cedit in campis, & vbi spectari potest: idem vbi virgulta syluásque penetrauit, acerrimo fertur cursu, velut abscondente turpitudinem loco. Aristot. paulo antè pro hoc φεύγα καταπίνας dixerat φεύγα ταχύς, quod Plin. interpretatur Acerrimo fertur cursu: pro, Intentissimo ac pernicissimo cursu aufugit. Itidem pro Iter contendo accepit Plutarchus in libro De deo Socr. ἐκπέμψαι ἱππέα πρὸς τοὺς ἀνδρας ἤδη καθ' ὁδὸν ὄντας, ἀναστρέφειν κελεύσας, καὶ μὴ καταπίναι δίμερον, nec iter huc contendere. Signif. etiam Pergo & progredior in instituto orationis curriculo. vt apud Synes. epist. 111, ἐπειδὰν ἀρξήται λέγειν, καταπίνει συνεχῶς, pergit continenter. Budæus autem καταπίνειν exp. Contendere differendo & Latius differere, apud Platonem

lib. 2 De rep. διὸ καταπείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, explicare conabor laudes iniustitiæ. Et rursum eodem libro, ἀλλ' ἐγὼ ὅπῃ θυμῶν σου ἀκοῦσαι παιανίσω, ὡς δυνάμαι μάλιστα καταπείνας λέγω, quàm longissima possum disputatione vtor. Alibi αὐτὸ καταπείνειν dixit pro Contrà differere. Hæc Bud. ‖ Rursum pro Tendo accipitur, sed neutraliter, perinde vt πίνω, ea significatione qua aliquid aliquò πίνειν dicitur, id est Tendere, seu Extendere & porrigere se, Porrigi, Pertinere. Qualia sunt, καταπίνει ἐς τὸν λίμνιν, Ad paludem porrigitur, seu pertingit. Et καταπίνει ἐς θάλασσαν, ad mare vsque protenditur. Sic apud Philonem De vita M. lib. 1, νομίσας καταπίνειν ἄχρι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, pertinere ad rubrum mare. ‖ Item Distendo, Extendo: seu Distendendo aut extendendo crucio, Torqueo. Chrysost. comment. in epist. ad Tit. p. 103, ὥσπερ καταπίνειν τὸν οἰκέτην. At Vlp. dixit Rūpere loris, Si seruus municipalis seruum meū loris ruperit. Themist. in Sophista, φρεβλοῦν τε αὐτὸν καὶ καταπίνειν καὶ ἄγχειν. Et pass. voce ac signif. Basilius, pag. 254, ὅτι ἐχοῦ καταπινόμενος. Sic Demosth. καταπινόμενος ὑπὸ βασάνου ὡμολόγησε. Quibus adde hoc Synes. epist. 58, ἐπειδὴ οὐδ' αὐτὴρ ἀνθρώπους, οὐκ ἀδικῶν ἀλλ' ἀτυχῶν, ἐπ' αὐτῆς καπτείνετο, in ipsis cruciabatur. Chrysost. verò, ἀφῆκε καταπίνεσθαι πόνοις ποσούτοις, tātis laboribus cōfici. Et Athen. ex Phylarcho, καταπινόμενος ὑπὸ πολλάκις πλείους ἡμέρας, confectus & vexatus. Per risum autem quidam libro 2 Epigr. in quendam poëtam ineptum, — γηροῖμι δάκτυλος ἢ ποιῆ εἷς τῶν πύπων τῆ καταπινομένων. ‖ Καταπίνομαι, Contendo, Connitor. Plutarchus in Anton. de Cleopatra, μόλις τῶν χειρῶν ἐμπεφυκῶν καὶ καταπινομένη τῷ φορτίῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, facie cōnixa, vt qui supra vires nituntur. B.

c. 2. Ἀντικαταπίνω, Contrà contendo, Contrà differo, vt Budæus interpr. apud Platonem libro 1 Polit. αὖ μὴν πίνων αὐτικαταπίνοντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον ὅσα αὖ ἀναγκαῖα ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι. Quæ alii sic interpr. Si orationem contrariam eius orationi obiicientes, comparatione quadam proposita dicamus.

C. ΠΑΡΑτείνω, Prætentus sum. vt apud Thucydidem, παρατείνουσα τὴν λιμνάν, Portui prætenta. (Sic & πίνω accipitur interdum pro Extentus & porrectus sum. vt quū dicitur regio aliqua πίνειν εἰς θάλασσαν, ad mare vsque porrigi) Et Ioseph. παρατείνει ὁ Γεννδωρόμανος χώρα, Ad lacum Genesar extenditur regio eiusdem nominis. ‖ Item Protēdo, Extēdo, Produco. Luc. παρατείνων ἕκαστον τὸ ὀνομάτων, in longum ducens. Et pass. voce ac signif. Aristoph. Nub. — ἡ δέ γ' Εὐβοῖ, ὡς ὁρᾶς, Ἡσὶ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ, admodum longè se extendit & porrigit: nimirum διὰ τὸ χῆμα, id est τὸ ὀπίμηκες τῆ νήσου: vnde etiam factum est vt Μάκρις vocitata fuerit. At paulo aliter accipit παρεπάθη in versu sequenti, vt infrà docebo. Item aliquis rem aliquam παρατείνειν dicitur quum procrastinādo ac differendo, in longum tempus protrahit. Greg. ἀδέ τις κίνδυνος ἵν' αὐτῷ τὸ βάπτισμα παρατείνοντι, id est ὑποπτεύοντι καὶ ἀναβαλλομένῳ, differenti & proroganti. Et Greg. passiua voce ac signific. ὅτι πλεῖστον τὸν τῆς φυγῆς παρετάθη, Exilii tempus lōgissimè protractum est. id est, Diutissimè exilium duraüit. Et Luc. εἰ καὶ ἡμῖν ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα παρατείνοιτο, Differatur & protrahatur in lōgum, seu Quanquam sic mihi prorogetur dies debiti soluendi à te. Et Synesius epistola 32, εἰ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο, quòd si nauigatio producatur & longior sit. Dicitur præterea aliquis aliquem παρατείνειν, quum eum detinet aut suspensum tenet. Xenophon Pæd. 1, pag. 7, ἕως παρατείναιμι τῶν ὡς πρῶτος ἐμὲ παρατείνει, ὅπῃ σοῦ κωλύων: quoniam nimirum me πολλάκις πρός σε ὅπῃ θυμοῦτο προσδραμεῖν, ὅπῃ κωλύει, & alio tēpore redire iubet: te nunc occupatum esse dicens, aut vacare amicis, aut lauare, aut in gynæceo esse. similibus enim excusationibus serui admissionales solent frustrari postulatores. Itidem Budæus accipit pro Remoror & detineo cunctando apud Plutarchum, de Fabio cunctatore, ἤλπιζεν, εἰ μηδὲς μάχοιτο, τὸν Ἀννίβα παρατεινομένῳ ἀεὶ, ἀπαγορεύσειν, Sensim cunctando productam & prolatando ductam, tandem defecturam animis. (Alii sic, Copias ducendo sustentatas, casuras animis: accipientes Duco pro In longum duco) At Thucydides, τίνα πόλιν οἴεσθε ἰώντινα οὐκ ἀμείνον ἢ νῦν παρασκευάσεσθαι, πολιορκίᾳ τε παρατενεῖσθαι εἰς πύθαπον; duraturam & permansuram. Nisi potius legi debeat πολιορκίαν. Bud. pagina 698. Sed & seipsum aliquis hoc modo παρατείνει. vt apud Philonem in Vita Mos. libro 1, de Ægyptiis degentibus in caligine, οὔτε τὸ λέγειν τις, οὔτ' ἀκούειν, οὔτε προσεγείκασθαι τοῦ πλησίον τῆ ἐμφωνεῖν, ἀλλ' ἡσυχίᾳ καὶ λιμῷ παρέτεινον αὐτοὺς, ὑδέμιᾳ τῆ ἀνθρώπων χολάζοντες. Vbi Turn. vertit, Quiete & fame producebantur. Aliquando autem & neutralem seu passiuam significationem habet verbum καταπίνειν, ac significat Produci, Prorogari, In longum duci: acceptum nimirum pro παρατείνεσθαι. Galenus, ὅτι πλεῖστον ἢ παρατεινάσης τὸν χειμῶνος, si longissimè protrahatur hyeme, nimirum ἡ φθινοπώρα ἀρξαμένη διάθεσις. Item aliquis ζῶν διατείνει, cuius vita prorogatur & producitur. Synesius epistola 67, ἐπειδὴ παρέτεινε ζῶν, Quia diutius vitam producebat, seu Nimiùm vitam producebat. Itidem Lucianus in Macrobiis, καὶ Τειρεσίαν ὁ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει, vitam eius ad sex vsque ætates productam fuisse. Item & pro Porrigor accipitur. vt apud Strabonem lib. 8, pag. 146, ἔξης δὲ ὄντι τὸ τοῦ Ἀχαιοῦ ἔθνος πρὸς ἑσπέρας βλέπον, καὶ τὸν Κεγχεαιακὸν κόλπον παρατεῖνον, & quod ad Corinthiacum vsque sinum porrigitur. Bud. At pro Permetiri & διήκειν (inquit idem) posuisse videtur Aristides, pagina 218, de Amazonum expeditione in Græciam, πλὴν μὴν Ἀσίας μέχρι Λυκίας καὶ Καρίας καὶ Παμφυλίας παρατείνουσι, ὡς τῷ ἐν γραπτέῳ, πλὴν ἐπὶ Εὐρώτου ἄχρι τοῦ γραπτέου τῶν πρὸς τὴν πόλιν. ‖ Rursum pro Porrigo in actiua significatione affertur ex Plutarchi Camillo, παρατείνασαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, pro, Porrigentem vestem post terga. ‖ Ex eodem in Pericle affertur μεγέθει τῆ φρονήματος ἐπιζόντα λόγον παρέτεινε, pro, Ad animi magnitudinem rationē idoneam adhibuit. ‖ Παρατείνω, vt καταπίνω, accipitur etiam pro κατεγγάζομαι, Conficio, Eneco. Plato in Symp. de brutis loquens, καὶ ἐπιμαίδιν ὑπὸ πόνων καὶ δίψαν χεῖν τὰ ἀδικείματα τῆς ἰσχυρότητος, καὶ ὑφαποδήσκειν, καὶ τοῦτο τῷ λιμῷ παρατεινόμενα ὥστ' ἐκείνα ὀκπρέφειν, ipsa etiam fame confici vt suos fœtus alant. Quo genere loquendi in actiua voce & significatione vsus est Philo lib. 2 De vita M. μεπωείσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ, καὶ κενὰν ἐλπίδων τὰ ὦτα πληρώσας, παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας, fame exercet. Rursum passiua voce ac significatione. Plato Lyside, παρατεθήσεται ὑπὸ σοῦ θαμὰ λέγοντος, conficietur & enecabitur. Idē in Euthyd. γελῶν τε ὀλίγου παρεπάθησαν, risu penè emortui sunt. Et ex Plutarchi Solone, παρατεινόμενος πόθῳ, pro Qui desiderium ferre nequit. Huc referendum est Aristophanis illud cuius supra mentionem feci. apud eum enim in Nubibus, quum quidam dixisset Euboeam παρατεῖσθαι μακρὰ πόρρω πάνυ, ad regionis situm oblongum respiciens, subiiciens alter, & in ambiguitate verbi ludens, ait, Οἶμ' ὑπὸ δὴ μῶν παρεῖσθη καὶ Περικλέους: accipiens παρεῖσθη pro ὀξυτονοῦσθη καὶ κατεπινήθη, ac intelligens τῶν αὐτῆς φόρου ὅτι πολύ. Est itaque hîc παρατείνειν idem quod καταπίνειν, extendere & torquere aliquem, donec viribus concidat & deficiat.

Παράτασις, εως, ἡ, Extensio, Porrectio, Productio. ET Παρατατικὸς, ὴ, ὸ, Extendendi seu protendendi vim habens. Apud grammaticos verò παρατατικὸς χρόνος dicitur Tempus quod Latini appellant præteritum imperfectum, quoniam quoddam temporis spatium designat. Alii, quoniam eo significatur extensum tempus in rem quæ agebatur, nondum perfectam: vt, Quum tu legeres, ego scribebam. Eustathius pagina 19, in expositione tertii & quarti versus libri 1 Iliadis, ὅτι μὴν ψυχῶν ἀπελθούσας τὸ Προσαψεν εἶπε, τὸ παχὺ τῶν θανάτου ἐμφαίνων· ὅτι δὲ τὸ ἀπαρεμμοῦ τῆ κεφῆνων, Τοῦ χεῖν εἶπεν, ὡς τὸ φορήματος θράσσειν πινα πλείονα ἔχοντος. Idem pag. 763, exponens versum 455 Il. 1, Τὸ δὲ γουνάσασ' ἐφέζεσθαι ἔφη, τὸ παρεικὸν ὡς ὂν μέρος ὑπεμφαίνει φιλόστοργον. οὐ χρὴν παρατατικῶς ἔφη τὸ Ἐφέζεσθαι, διὰ τὸ ὅτι μόνον τῶν ἔργου. ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν Γουνάσασ' ἐφέσασθαι, ὅπερ ἵν' ἅπαξ ποτὲ ὅτι καθ' ὅσον.

Vbi nota παρατατικὸν dici quoniam τῶν φορήματος θράσσειν πινα πλείονα ἔχει, seu διὰ τὸ ὀπίμηνον τῶν ἔργου, quoniam longius aliquod tēporis spatium designat quàm ὁ ἀόριστος χρόνος. Nota ibidem ADVERB. Παρατατικῶς, Cum quodam temporis spatio, Cum significatione productionis temporis, Per præteritum imperfectum tempus: seu (vt Hesychius expon.) ἐκπεφαμένως, Extēsè, Non præcisè, id est οὐκ ἀποπίμως. Quo vsus est & Iulianus l. 1. D. Vnde legit. Hæc verba edicti, Tū quem ei hæredem esse oporteret, si intestatus mortuus esset, παρατατικῶς & cum quodam temporis spatio accipiuntur. Et Vlpianus l. 2. D. Quibus ex causis in poss. eat. Hæc verba, Defenderetur, παρατατικῶς scripta sunt: vt neque sufficiat vnquam defendisse, si non duret defensio, neque obsit, si nunc offeratur. Iidem iurisconsulti pro hoc aduerbio παρατατικῶς, dicunt interdum ἐν πλάτει. Labeo l. 28. D. de probation. Nec hoc quæritur, nū aliquis meminerit quo die aut quo Consule factū sit, sed nū hoc aliquo pacto probari possit, quādo id opus factum sit: & hoc ita quod Græci dicere solēt ἐν πλάτει. Iulian. l. 13. D. de solut. Ratum autem dominus habere debet, quumprimū certior factus est: sed hoc ἐν πλάτει & cum quodam tēporis spatio accipi debet. Quem locum citat Vlpian. l. 12 paragr. 2. D. ratam rem hab. Hoc autem (inquit) ἐν πλάτει accipiendum, & cū quodam spatio temporis nec minimo nec maximo, & quod magis intellectu percipi quàm elocutione exprimi possit. Idem l. 3. D. de cond. tritic. Verius est quod Seruius ait, condemnationis tempus spectandum: si verò defecerit esse in rebus humanis, mortis tempus, sed ἐν πλάτει secundum Celsum, erit spectandum. Non enim debet nouissimum vitæ tempus æstimari.

Παράτονος, Protensus. Euripides Alcestide dixit παράτονοι χῖρας, deficientes & pendulas, vt in morientibus esse solent. Hoc fermè & ἄπονον notat, debile videlicet & infirmum.

c. 2. Ἀνπαρατείνω, Contendo, Comparo, Compono, Confero: idem quod ἀνπκτείνω & συμπαρεκτείνω: metaph. ab iis qui è regione eius quod extensum est, aliquid aliud extendunt, vt huius longitudinem cum longitudine illius comparent. Plato in Phædro, ἐαὐ δρᾶ καὶ ἐθελήσῃ πρὸς αὐτὸ ἄλλον ἀνπαρατεῖναι. VNDE Ἀνπαράτασις, εως, ἡ, Contentio, Comparatio, Collatio. Cui synonymum ἀνπαρέκτασις ab Ἀνπαρεκτείνω. Quo verbali Gregorius vtitur, loquens de lucta Iacobi cum angelo, ἵν' δὲ (οἶμαι) τὸ αἰθρωπεῖν μέτρον πρὸς τὸ θεῖον ὕψος ἀνπαρέκτασις.

C. ΠΕΡΙτείνω, Circumtendo, seu Circum extendo aut Obtendo. Item Valde extendo, In longum admodum extendo: præpositione περὶ significante περισσότητα.

Περίτασις, εως, ἡ, Circumtensio: aut Obtensio, seu Obtentus, vt Virgilius, Extructosque toros obtentu frondis inumbrant. Et Plinius, Nubium obtentu. Gaza quoque apud Theophrastum De caus. plant. libro 4, capite 14, interpr. Obtentio: vbi & dicuntur τὰ ἀπρέμονα περιτείνεσθαι τῆ κελύφει. Attamen vulg. edit. ibi habent non περίτασις, SED πρότασις. ‖ Item Vehemens seu valida distentio. vt apud Dioscoridem libro 3, de mentha, μασῶν τε πρίτασιν καὶ ἀπαρυγάσιν παρεύνει. Cuius loci interpretationem Plinianam vide in Σπαργάνωσις.

Περιτενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Valde tentus: alii, Contentissimus, Rigidissimus.

Περιτόνιος, SIVE Περιτόνιος, AVT Περιτόναιος, Circūtentus, Obtentus. Περιτόνιος χιτὼν siue περιτόνιος ὑμὼν aut περιτόναιον σκέπασμα, vel simpliciter περιτόναιον aut περιτόνιον, dicitur mēbrana seu tunica, (vtranque enim fortitur appellationem: sed membrana quidem ab essentia, tunica verò ab vsu nuncupatur) totum vētrem infernum continens. Huic enim toti περιτείνεται, hoc est circumtenditur, vnde & nomen habet. Oritur præcipuè à ligamentis spondylorum qui sunt ad lumbos, ibique crassissima est, & supernè viris, infernè mulieribus crassior ac robustior. Omnibus autem ventris inferni partibus tunicam largitur, & eam quidem quà crassior est, crassiorem, tanquam apophysin quādam phrenibus, hepati, folliculo fellis, qua parte non tegitur hepate, lieni, ventriculo, intestinis, vesicæ, vtero renibus, vreteribus, venæ cauæ & arteriæ magnæ descendentibus, & vasis ab vtraque spermaticis. Eadem quoque duplata epiploon & mesaræon, ramos portæ venæ vtrinque colligat. Quinetiam parti costarum notharum & musculorum epigastrii, præcipuè transuersorum, tum carni tum aponeurosi subtenditur. Hæc Gorr. Itidem & Poll. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν νεφρῶν ὅλῃ πάντα τὰ ἔντερα περιόμενος χιτὼν, περιτόναιον καλεῖται. Alibi verò ita describit, καλεῖται δέ τις καὶ περιτόναιος ὑμὼν, παντὶ τῷ ὑπογαστρίῳ συμπεφυκὼς καὶ περιειληφὼς κοιλίαν καὶ ἔντερα, καὶ πάντα τὰ ὑπὸ διαφράγματος πόνον μέχρι ὀπισθίου. Corn. Cels. libro 4, capite 1, Ipsa autem illa inter coxas & pubem imo ventre posita sunt, à quibus ac pube abdomen sursum versus ad præcordia peruenit, ab exteriore parte, euidenti cute, ab interiore, læui membrana inclusum, quæ omento iungitur, περιτόναιος autem à Græcis nominatur. In Hippiatr. ὅθεν συμβαίνει ῥῆξιν γίνεσθαι τῶν περιτονίων κατὰ τοὺς κρεμασῆρας τῆ ὀρχεως. ‖ In naui verò περιτόναιον dicitur quod ex superiori parte latera & veluti parietes nauis vtrinque cōtinet, τὸ σωμέχον ἄνωθεν ἑκατέρους τοὺς πίλους, teste Poll. libro 1, qui alibi scribit περιτόναια vocari τὰ περὶ τὴν πρύμναν περιέχοντα ξύλα. Hesychius quoque partem esse nauis annotat, apud quem scribitur περιτόνεον.

C. ΠΡΟτείνω, Prætendo, Obtendo, Obiecto. Plato libro 2 De rep. ψεύδεσθαι θεὸς αἱ θέλοι ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων, falsam prætendens sibi speciem. Et Basilius, τί μακρολογῶ ὀλίγα τῶν ἐκ τοῦ κόσμου προτείνεις; Prætexis, Obtendis tibi, seu Allegas, Excusas. Item & pass. προτείνομαι accipitur pro Prætendo, Prætexo, quod etiam προίσταμαι dicitur & προίσσομαι & προβάλλω, hoc est Allego, Excuso: vt solent οἱ δικαιολογούμενοι. Libanius in argumento orat. Demosthenis in Apatur. ταῦτά τε οὖν ὁ πλὴν δικῶν ἔχων προτείνεται τὰ δίκαια. Sic Plato in epist. πλὴν ἡλικίαν προτείνομαι, Obtendebam seu excusabam ætatem, id est in excusationē afferebam. Aliud exemplum ex Plat. l. 7 De rep. habes apud Budæum, pag. 489. Alii tamen προτείνεσθαι τὰ δίκαια interpr. Proferre, In medium afferre: quemadmodum & Bud. προτείνεσθαι accipit pro Palàm offerre, & proferre in medium, hoc in loco Demosthenis, De malè obita leg. πῶς μὴν οὐ ἄλλοις ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν οὐσίας, πλὴν ἀεὶ λόγοι ὁρᾶ προτεινόμενοι: quem pagina 173 comm. sic interpr. Etiamsi rationes iam administratæ reip. reposciti fuerint, iterum tamen iterūmque reddere rationem offerentes & paratos. vt προτείνεσθαι ἀεὶ λόγον sit Semper se offerre & paratum esse ad rationes reip. administratæ reddendas. Alioqui προτείνεσθαι & pro Offerri, in pass. signif. accipitur, vt quum equo ὁ χαλινὸς dicitur προτείνεσθαι, offerri induendus, velut apud Xenoph. De re equest. pag. 549; ὁ δὲν αὖ εἴη θαυμαστὸν εἰ ἁρπάζει τὸν χαλινὸν αὐτόματος προτεινόμενον, si iam vltrò frenum apperat, statim vbi offerri sibi viderit. Item προτείνεσθαι dicuntur quæ oculis nostris aut animo se offerunt & occurrunt. vt apud Philonem libro 1 De vita M. δεινεαθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις καὶ τοῖς μελλούσις ἐλπίσι. Vbi Turn. itidem vertit Oblatis inescatus. Eodem modo accipi potest hoc in loco Isocratis Panathen. καὶ δυοῖν πραγμάτων προτεινομένων, καὶ μὴ ἀποδιδόντων, κρείττω πλὴν αἱρεῖσθαι τὸ δεινὰ ποιεῖν ἑτέρους ἢ πάσχειν αὐτοὶ ὀνόμισαν, Si fortè se offerrent, Si fortè offerrentur, seu occurrerent. Nisi malis, Si fortè proponerentur & in medium afferrentur. ‖ Nam interdum προτείνειν accipitur itidem pro Propono, In medium affero, vt apud eundem initio orationis De pace, οἱ μὲν δὴ προσδοκίαν ἐμποιοῦσιν ὡς καὶ τὰς κτήσεις τὰς ἐν τοῖς πόλεσι κομιούμεθα, καὶ πλὴν δώσομεν αἰσχυνόμεθα πάλιν· οἱ δ' οὐδὲν τοιοῦτο προτείνουσιν, ἀλλ' ὡς ἡσυχίαν ἔχειν δεῖ, Nihil tale in medium afferunt, Nihil tale vobis proponūt. Plerunque verò aliquis quæstionem aliquam alicui προτείνειν dicitur, itidem Proponere, & Postulare sibi explicari: qua significatione & προβάλλειν accipitur. vt apud Diogenem Laërtium in vita Aristippi,

αἴνιγμα τινὸς αὐτῷ προτείναντος, καὶ εἰπόντος, Λῦσον, quum quidam ei ænigma proposuisset, ac soluere iussisset. Sic Alexand. Aphrod. in proœmio suorum Problem. ὅσοι μὴ τὰ τοιαῦτα γνωσὰ καὶ σαρῆ προτείνουσιν, ἀνόητοι δέοντα νῦ. Non sunt sanæ mentis qui ista disputanda esse contendunt quæ per se nota sunt, seu Qui ista in medium afferunt, & ad disputandũ proponunt, Qui ista in quæstionem & dubitationem reuocant. quod & ἀπορεῖν & διαπορεῖν dicitur. Idem πρόπασιν προτείνειν dicit, vt Aristot. προβλημα προβάλλειν. Vide & alia apud Bud. pag. 697.

B ‖ Item Protendo seu Porrigo. vt apud Aristophanem in Pluto, vbi vetulæ cuidam dicenti, Καὶ τί γε χρῆσις τοῖς καλοῖς ἔχω μ' ἔφη, (nimirũ adolescentulus qui me amabat) respodet Chremyl[9], Οἷόν τοι τείνει γε δραχμὰς ἑκατὸν, nimirum tunc pulchras tuas esse manus dicebat quũ drachmas viginti porrigerẽt. ‖ Irẽ χεῖρας τείνειν dicitur pro αἴρειν, Tollere: quo ferè modo & Virg. Æn. 5, — alternáque iactat Brachia protendens, & verberat ictibus auras. Xenoph. Pæd. 4, p. 56, παρῆσαν, τὰς δεξιὰς, ὡς τῷ εἴρητο, προτείνοντες. Paulo antè dixerat, ἐρωῶντες, εἰ φίλοι εἰσὶν, ὥστε μετὰ τῶν δεξιῶν αὐτείνατε πάντες,

C protensis seu sublatis dextris. At pro Protendo & porrigo, accipit Hellen. 4, pag. 299 πρόσω τὰ μὴ ἀλλήλοις χαίρειν προτείνοντες, ἔπειτα τὴν δεξιὰν προτείνας τῷ Φαρναβάζου, αὐτὸ τοῦτο ἔφη καὶ ὁ Ἀγησίλαος. At Virg. Æneid. 6 dicit, — dextrámque precantem Protendens.

Πρόπασις, εως, ἡ, Propositio. Intellige autem de eo quod ad disputãdum proponitur. Plutarch. initio libri 9 Symp. ἤδη δὲ καὶ προτάσεις καὶ προκλήσεις ἔσαν ἀκριτοι καὶ ἄπακτοι, id est, cõiunx ἀκρίτως ἤδη καὶ ἄπακτος τοῦτο νῦν, καὶ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ, non amplius ordine sed confuse propo-

D sitis quæstionibus se prouocabant. In sequenti probl. dicit ἀλλήλοις τοῦτο νῦν ἀλόγοις ζητήματα. Frequens apud Aristot. in Organo & Rhetoricis, vbi duas protases syllogismo tribuit, ex quibus infertur cõclusio, enthymemati autem vnam tantummodo. Quas πρότασις vocat etiam λήμματα: vnde μονολήμματος συλλογισμος dicitur τὸ ἐνθύμημα, quoniam nimirum διὰ μιᾶς προτάσεως γίνεται. Alioqui λῆμμα vocari solet ἡ μείζων πρότασις, id est maior propositio, quia videlicet sumitur & καμβάνεται à disputatore: at ἡ ἐλάττων πρότασις, minor propositio,

E πρόσληψις nominari consueuit, id est assumptio, seu προσλαμβανόμενον, id est quod assum tur. Ex quib[9] quod infertur, συμπέρασμα nominatur & conclusio. seu ὄμφρεα, quoniam παρείληπται & προσείληπται ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου. Qua de re vide Aristot. & cæteros dialecticos, necnon Budæum, pagina 197. Idem Aristot. libro 1 Topic. δῆλον ὅτι καὶ ἴσως δόξαι κατὰ τέχνας εἰσὶ, διαλεκτικαὶ προτάσεις εἰσί. Rursum in isdem Topicis, tradit πρότασιν esse quæstionem quæ in vnam duntaxat partem effertur, vt Sintne diuitiæ bonæ: quam si in vtranque partem afferas,

F πρόβλημα fieri. vt, Sintne diuitiæ bonæ, an non bonæ. Vide & apud Suidam de πρότασεως & προβλήματος discrimine quædam. Πρόταις est etiam pars fabulæ, de qua suprà in Ἐπίταις.

Προτατικὸν πρόσωπον in fabulis dicitur Persona quæ in πρόταστ tantùm loquitur, id est in primo actu & initio fabulæ. vt testatur Donatus apud Terentium in Andria, actu 1, scena 1, sic annotãs, Sosiæ persona protatica est: non enim vsque ad finem perseuerat, vt est Daui in Phormione, in Hecyra Philotidis & Syræ. Idẽ exponens argumẽtum eiusdem fabulæ, Initium autem (inquit) πρωτατικὸν πρόσωπον, id est aduentitiam personam,

G recepit Sosiæ, propter euoluendam argumenti obscuritatem. Persona autem protatica, ea intelligitur quæ semel inducta in principio fabulæ, in nullis deinceps fabulæ partibus adhibetur. Itidem & quidam alius cui adscribitur scriptum illud de comœdia & tragœdia, Ad hoc (inquit) πρωτατικὰ πρόσωπα, id est personas ex-

H tra argumentum accersitas, non facilè cæteri habent: quibus Terentius sæpe vtitur, vt per harum inductiones facilè pateat argumentum.

Προτενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Prætensus seu Protensus. vt πρότονες δόρυ dicitur τὸ προτεταμένον, hasta protensa, seu obiecta. Apollon. libro 1 Argon. Σὺν τοῖσ' δ' Οἰνόμαος πρότονες δόρυ χερσὶ μεμαρπὼς, Ἄζονος ἐν πλήμνῃσι τοῦ κλιδὸν ἀγνυμένοιο

Πίσσης, ἐπεστύμβος Πελοπηΐα νῶτα δαΐξας. vbi scholiastes πρότονες δόρυ χερσὶ μεμαρπὼς exponit πρόβλημα ἔχων τὸ δόρυ.

Πρόπονος, ου, ὁ, ἡ. ἰμὰς aut κάλως, Lorum seu funis à malo summo in proram tendens: Suidæ ὁ πρεπεταμένος κάλως. seu Funis aut rudens quo à summa mali parte in proram protento ipse malus firmatur. VT Ἐπίπονος dicitur Funis quo itidem à summa mali parte in puppim tento idem firmatur malus. quod ex Homero satis patet, sic canente Odyss. μ, vers. 409, Ἰσοῦ δ' πρόπονες ἐόντες ἀνέμοιο θυέλλα Ἀμφοτέρους· ἰσὸς δ' ὀπίσω πέσεν. Et vers. 422 subiungit quæ in Ἐπίπονος attuli. Et sub finem libri 2 Odyss. Ἰσοῦ δ' ἐλάπνον κείνης ἐπιβὰς μεσόδμης Σῆσαν ἀείραντες, κατὰ δ' πρόπονισιν ἔδησαν. Vbi annotat Eustathius πρόπονες vocari χοιρία δι' ὧν ὁ ἰσὸς ἀπεδεσμεῖται, ὡς αὐ ἔχει βεβαίως ἰσταμένη: à veteribus autem tradi πρόπονες esse κάλως ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρῴραν καὶ πρύμναν διήκοντας: ὀπίσω autem δέρμα ὦ πλοῖα ἰσοκαταστάζεται: quæ expositiones apud scholiastẽ & Hesych. leguntur. At Iliad. α, idem Eustathius exponens hunc versum 435, Ἰσοῦ δ' ἰσοδέκη πίλασαν πρόπονισι ὑφείσας, annotat ita vocari χοιρία δι' ὧν τὰ ἱστία πῆ μὴ αἰέλκοντα, πῆ δὲ χαλᾶται, μάλιστα δὲ τὰ σωτέοντα τὰ κέρα πρὸς πνοὴν ἰσόν. eamque expositionẽ afferre πρὸς εἰδότας: nam ad suam vsque ætatem πεφυλάχθαι τὴν λέξιν τοῦτο τοῖς αἰγαπολικοῖς. SED ET Πρόπονα dicuntur idem πρόπονοι, teste eodem: atque adeo inuere videtur, frequentius neutro genere πρόπονα appellari quàm masculino πρόπονοι. VNDE Προπονίζειν, quod interpretantur Rudentes laxos intendere, apud Synesium, epistola 4, τὸ κέρας ἐπιστείλῃ, καὶ ἡμεῖς ὡρμήσαμεν προπονίζειν τὴν ναῦν. AT Προπόνιον dictum fuit ἱμάτιον ὁ ἱερεία αἱμαρίζεται, ὅθεν πίθεται τὸ ἀπὸ τῆς ἱερείας τοῦ σφάττειν, vt refert Suidas: qui inde sic vocatum scribit quoniam prima Pandora cum sororibus suis καταστῆσαι τοῖς αἰθρώποις ἐκ τῶν ἐρίων ἐδόθη.

C. 2. Ἀντιπροτείνω, Vicissim seu ex altera parte protendo & porrigo. Cuius significationis exemplum habes in Προτείνω, ex Xenoph. Hellen. ‖ Item Propono contrà seu è contrario. VNDE Ἀντιπρότασις, εως, ἡ, Propositio contraria, seu è contrario vel in contrariam partem: Oppositapropositio.

ΣΥΝτείνω, Contendo: propriè ea significatione qua arcus dicitur contendi. Cui oppositum χαλᾶν, seu αἰνεῖν, laxare & remittere. Item pro Contendo, id est Laboro seu nitor efficere, Annitor, & omnes neruos intendo vt ad exitum perducam. Plato in epistola, αὐτοῦ δὲ ξυντείνων οὐκ ἀνῆκα πώποτε. Qua in significatione vox passiua etiam vsurpatur, vt apud Platonem lib. 6 De rep. πῶς ποιῶν, συντεινόμενος ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα ἕξει. Et Plutarchus in libro περὶ φιλοπλουτίας de auaro dicit, ὁ γίνεται μετὰ, ἀλλὰ ἐπ' ἄλλα συντείνεται καὶ ἀγωνιᾷ. Vbi etiam possis interpretari Attentus est, seu Intentus est aliis sibi semper comparandis. Ex Xenophõte certè affertur συντεταμένη γνώμη pro Animo intento. Ex quo participio est ADVERB. Συντεταμένως, Contentè, id est Enixè, Magnopere, Maximopere. Plato epistola 7, συντεταμένως ἐδεῖτο ἡμῶν, Maximopere à nobis petebat, seu Enixis precibus à nobis contendebat. ‖ Συντείνω, Contendo, ea significatione qua dicitur Cursu contendo seu Cursum contendo: itidem vt καταστείνω suprà. Philo De vita M. libro 1, συντείνας ἔθη, contento cursu ferebatur. Et aliquanto post, ὑδὲν τάχος αἰεὶς ἐπεξέθη, καὶ συντείνων ἔσπευδεν, maxima celeritate persequi contendebat. Sic Plutarchus De deo Socratis, καὶ σὲ μήτε κατ' οἶκον θύρῳ, μήτε ἐπ' ἀγορᾶς, δεῦρο πρὸς τοῦτο ἐπεκμαρόμιν ἥκειν, καὶ συντείνον ἀδύς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῶμεν, ac quanta potui velocitate huc ad vos contendi. Item aliquid dicitur συντείνειν εἴς τι, id est Tendere ad id, & cursum suum velut eò dirigere, seu Spectare, Pertinere: quomodo & καταστείνειν & τείνειν. Aristoteles libro 6 Ethic. τὰ πρὸς τὸν ὑποτεθεῖσα σκοπὸν συντείνοντα, ad intentionem nobis propositam spectantia, Ad scopum nobis præfixum tendentia. (vel etiam Ducentia, Iter nostrum dirigentia) Et libro septimo Politicũ, πρός τι τέλος δεῖ τὴν ἀρίστην πολιτείαν συντείνειν. Et Demosthenes Philipp. 4, ἐν εἷς

ὀλίγοις γε συντείνει, λέξω, ad quod cætera omnia tẽdunt. A Cui similem locum habes in eiusdem orat. Pro cor. Alioquin aliquis dicitur συντείνειν negotia sua εἴς τι pro Dirigere, vt Plato dixit in Gorg. καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, dirigentem eò omnia & sua & publica. ‖ Συντείνω, Incito, Vrgeo, Impensius cohortor. Ex Plat. epist. 7, ξυντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τῇ ὁδὸν οὐκ ἀνῆκα. Itidem pro Incitans, Instigans, accipi potest in hoc loco Isocr. ad Philipp. τὰ συντείνοντα καὶ προτρέποντα πρὸς τὸν πόλεμον τοῦτον. Nisi malis, Tendentia: vt sit, Quæ & per se ipsa ad hoc bellum spectant

B tendunteque, & alios ad id suscipiendum cohortantur. ‖ Συντείνειν πρόσωπον dicitur aliquid pro Adducere, seu Conducere, vt Cal. Aurel. Conductionem vocat quem Græci συστασμόν. Plut. De defectu oracul. ὥσπερ γὰρ ἴσως καὶ τὰ τοιαῦτα συντείνει καὶ πωίσκοσι τὸ πρόσωπον, Hæc enim & his similia vultum adducunt & contrahunt. vt Turn. interpr.

Σύντασις, εως, ἡ, Contentio: vel etiam Distentio: cui opposita χάλασις, laxatio & remissio. vt σύντασις νεύρων apud Diosc. lib. 3, distentio neruorũ, quem ἀσπασμὸν etiam vocãt. item δέσματος σύντασις, cuius distectio, seu cõtentio: vt apud Hippocr. δέσματος σκληρὸν μάλαξις, πωτὰ ὑδρῶν δὲ χάλασις. Et σύντασις τοῦ αἰδοίου, quod Gaza tentigine vertit. Affertur & σύντασις γίνεται φλεγμονῶν, pro Crura contenduntur. Dicitur autẽ σύντασις fieri à motu, substãtia, qualitate. A motu & impulsũ quidem, principii exterui vel interni validiore tensione, vt vocis contentio & distentio neruorum. A substantia verò, veluti

D tentigo priapi à flatuosa substantia: at cutis, à materiæ copia. A qualitate, vt calore, vel siccitate: quod in phlegmone & inflammatione accidit.

Συντατέον, SIVE Ξυντατέον, (VT Ξυντείνω dicitur Atticè pro συντείνω) Contendendum seu Conniteudũ est, Omnes neruos intendendi. vt Plato in epist. 7, ξυντατέον ἔτι, omni conatu nitendum esse.

Συντατικὸς, ού, ὁ, Contendendi seu contrahendi vim habens: cui opponitur χαλαστικός. vt patet ex hoc loco Galeni libro 4 Meth. τά τε ἰσχραὶ ὅσα καὶ δεσμαίνοντα φάρμακα, καὶ ζῶντα δὴ τὰ σωματῶν ἅπαντα ὀνομαζόμενα χαλαστικὰ, καὶ τοῦτων ὅσα βεβαχὺ μὴ πρὸς τὴν ὄψιν ἐπικεχρωμένον, οὐτω δὲ σαρκὸς οὐδ' ἐναργῶς ὄζει σωτηρικά. Vbi Linacer vertit Contrahentia. quod alii improbant: quanuis affinem significationem habeãt συντείνειν & σπᾶν, vt patet ex σύντασις νεύρων, quæ alio nomine ἀσπασμὸς vocatur, id est contractio, seu Conductio, vt Cal. Aurel. appellat: alii Distentionem rigorémque neruorum vocant. Plutarch. certè συντείνει καὶ σωίσκοσι τὸ πρόσωπον dicit pro Adducit & contrahit vultum.

Σωτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contentus, id est Qui cum animi & virium contentione fit. Interdum etiã Acer, Vehemens,

F Concitatus, Rigidus: Hesychio ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, σωτόνος. Herodian. libro 2, σωτόνῳ δὲ ἀσυδῆ καὶ ῥιγηλαῖς πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπεπάρω, Acri diligentia: vel etiam Cotenta festinatione. Philo De vita M. libro 3, εἵνεκα τῆς σωτόνου περὶ τὰς λειτουργίας ἐξύτητος ἀπηγωνιῶν, ad contentam administrationis celeritatem, Turnebo interpr. Item & σωτόνος πορεία ἐπ' ἀρετὴν apud Plutarchum in Erot. Iter cõtentum, Iter in quo nihil de virium ac cursus contentione remittitur, sed pergitur ὁμοτόνως, id est vno eodémque semper tenore. Sic ἱππασίαι σωτόνοι apud Ga-

G len. Equitationes cõtentæ & acres: & apud Philostrat. σωτόνος κίνησις, Motus contentus seu concitatus. Item σωτόνος ἁρμονία apud musicos, Cõtenta, Cuius soni seu toni cõtenti sunt, seu vehementes & cõcitati, non laxi & remissi. Aristot. lib. 8 Polit. τοῖς δ' ἀπιρικόσι δρᾶ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ἄδειν τοῖ σωτόνοις ἁρμονίας, ἀλλὰ τοῖς αἰεισφαῖς ἡ φύσις ἐπιβάλλει τοῖς τοιούτοις. Et Pratinas apud Athenæum, libro 14, Μὴ σωτόνον δίωκε μήτ' αἰεισφάλα ἴαστ' οὖσαι, ἀλλὰ τοῦ μέσου νέων Ἄρουραν αἰόλιζε μέλεσι. Sic σωτόνος λύρα apud

H Plutarchum in lib. An sent capess. resp. ea est cuius fides contentum & vehementem sonum edunt. Rursum Aristot. Polit. 4, τοῖς σωτονωτέραις καὶ δεσποτικωτέραις τῆς πολιτείας ἁρμονίαις opponit τοῖς αἰεισφάλαις καὶ μαλακοῖς. Vbi nota τοῦ σωτόνου opponi τὸ μαλακὸν, sicut & in hoc iambo, Σὺ δ' ἔφ μαλακῷ καὶ μὴ σωτόνῳ πυρὶ, id est igni molli & languido, seu remisso. cui σωτόνῳ πυρὶ suprà opponitur ἄτονον. Item homo aliquis σώτονος dicitur, id

A est Acer, Vehemens, Qui nimirum in actionibus suis nihil de virium contentione remittit, sed inceptum perpetuo tenore exequitur. Aristot. Eth. 4, cap. 3, οὐ γὰρ σπουδαῖος ὁ πρὸς ὀλίγα σπουδάζων· οὐδὲ σώτονος, ὁ μηδὲν μέγα εἰδώς, neque enim festinare solet is qui paucis rebus studet, neque vehementer contendere cui nihil magnũ esse videtur. Et Plato Sympos. de Amore, αἰδρεῖος ὢν καὶ ἴστης καὶ σώτονος, θραυστὴς δεινός. At τὸ σώτονον substantiuè ponitur pro ἡ σωτονία, Contentio. vt apud Xenophontem in Cyneg. πορεύειν δεῖ τὰ χαλινοῦ ὑπίας, ὅπως αἱ ἐπαγόμεναι πτέρναι τὸ σώτονον, figere varos pronos ita conuenit vt retium erectorum contentionem contineant, Bud. comm. pag 347. Aduerbialiter verò VSVRPANTVR Σωτόνου ET Σώτονα. vt apud Euripidem, σώτονα ἕλκετε, Trahite eodem tenore, seu Cõtento virium nixu. id est Validè, Non languidè, nec remissè. Alii, Æquali nixu. Et apud Philostratum, σώτονον βλέπει, Contentùm tuetur, vt Niger vertit: seu Acriter. Alioquin regulare ADVERB. Σωτόνως, Contentè, id est, Summa cum contentione, Ita vt nihil

B remittas de cõtentione. Seu Acriter, Vehementer, Enixè aut Continuo & perpetuo tenore. Plutarch. Galba, σωτόνως ἐδάσιζε. Sic Lucian. σωτόνως ἐδύοντες: vt dicitur σώτονος πορεία. Synes. epist. 101. αὐδρὶ σωτόνως ἐμαζομένῳ φιλοσοφίαν, homini qui magno studio atque cõtentione exercet philosophiam. Inde deriuatũ & SVBSTANT. Σωτονία, ας, ἡ, Contentio, Continuus ac interruptus tenor. vt σωτονίᾳ πολλῇ θραύειν, Contentissimo cursu progredi, Cursu admodum contendere, seu Cursum magnopere intendere. Et διανοίας σωτονία, animi contentio: cui opponitur ἄνεσις seu ῥαθυμία. Sic Aristot. Polit. 8 dicit πρὸς ἀνέσιν τε καὶ πρὸς τὴν τῆς σωτονίας ἀνάπαυσιν. Idem libro 5 Histor. anim. dicit σωτονία τοῦ αἰδοίου, Genitalis membri rigor, seu Tentigo penis, vt Gaza vertit.

VNDE COMP. Ἀσώτονος, Incontentus, id est Nõ contentus, Laxus, Remissus, Languidus. VNDE Ἀσωτόνως, Sine vlla contentione, Remissè. vt apud Xenophontem, Pæd. 4. ἀσωτονίαται πρὸς τὴν πορείαν ἔχειν, Lentissimè progredi.

C. Ὑπερτείνω, Supra modum tendo, Intendo seu contẽdo aut extendo vltra iustam mensuram. Dionys. Longin. τὰ τοιαῦτα ὑπερτείνουσι ἀγαλᾶται. ‖ Alioqui ὑπερτείνομαι (vt ὑπερεκτείνομαι) est Extollor & euehor supra, siue vltra, Supero, Superem neo. vt ὑπερτείνομαι δυνάμει, viribus supero, apud Aristotelẽ, in Problem. Item Xen. καὶ οὔτω πολὺ ὑπερτείνεται τοῦ τέκους, Longè superarunt cornu hostium, vlterius se extendẽdo. Sed & actiuum ὑπερτείνω neutraliter pro hoc ὑπερτείνομαι ponitur. Theophr. hist. plant. libro 4, τὰ ἄγεια ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων ζῴων, Longè superant & transcendunt aliorum vitam, Alia vitæ diuturnitate longè superant. Sic Aristot. Eth. 3, cap. 1, ἃ τῶν ἀνθρώπων φύσει ὑπερτείνει. Idem Polit. 4, ὅταν δὲ ἤδη πολὺ ὑπερτείνωσι τοῖς οὐσίᾳ καὶ πλουσιότητι, Si verò iam opibus & amicorũ numero alios superarint. Vel, Aliis superiores extiterint. Eodem libro, ὅπου δὲ τὸ ἥμισυ μέσον ὑπερτείνει πλῆθος, Superat, & superius est. Quo modo ibidem, ὅπου τὸ ἥμισυ ἀπὸ τοῦ καὶ γενέσεως μᾶλλον ὑπερτείνει τοῦ πλείστου ἢ λείπει τοῦ πόρου. Pro quo ὑπερτείνει paulo antè dicit ὑπερέχει: hic ferè bens, ὅπου ὑπερέχει τὸ ἥμισυ ὑπόρων πλῆθος τῶν εἰρημένων ἀναλογίαν, Quum plures sunt ἄποροι quàm qui prædictæ proportioni respõdeant, Quũ inopum numerus prædictam proportionem superat & excedit. Ex eiusdem Analyt. prior. affertur ὑπερτείνει ἐκείνῳ pro Illum transcendit: quæ constructio à superiori diuersa est. Ex eiusdem Probl. ὑπερτείνει ὥρας, Tempus amplificatur, prorogatúrq; Gaza interpr. Vel, Producitur & extenditur vltra præfixũ terminum, Statutos limites egreditur. At verò apud eũdem lib. 3 Ethic. c. 8, οἱ σφαιρῶται δὲ δεινοὶ γίνονται ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, quidam interpr. Quum periculum maius est quàm vt possint obsistere. Fortasse antè intelligit potius, Maius quàm putauerint. Quæ loquendi genera metaphorica sunt, sumpta videlicet ab iis quæ extenduntur suprà

aliquid, seu sublata & eleuata sunt supra, ac superemi- A
nent. vt apud Thucydidem, libro 2, pag.73, ἀπὸ κεραιῶν δύο ὑπεκκλιμάνων καὶ ὑπερτεινουσῶν, ὑπὲρ τὸ τεῖχος αἰωρήσαντες. Vbi schol. expon. ὑψουμένων. Item ὑπερτείνω, Tensus sum supra seu super. vt apud Athen. lib. 12, οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἐσκέπαζον τὸν αὐλῶ τόπον.

Ὑπερτενής, Tensus vel tendens supra. Suidæ ὑπερτενὲς est ὑπεραίνιον, Eminens, Superans: & ὑψηλόν, Altũ, Sublime.

Ὑπέρτονος, Nimiùm tentus, Contentus seu intentus vltra modum, Admodum vehemens. Aristophanes in Nub. Βοάσομαι ἄρα πολὺ ὑπέρτονον βοᾶν, Ἰὼ κλάειν· ὦ βολοστάται, Admodum intenta voce clamabo. id est, μέγιστον ἀνιάσομαι, vt schol. exp. B

C. ΥΠΟτείνω, Subtendo, Subtus tendo. vt Cato dicit lectos loris subtentos. id est, quibus subtenta sunt lora. solent enim funes lorei aut cannabei πᾶς κλίσις ἐντείνεσθαι, ὡς φέρειν τὰ στρώματα: cuiusmodi funes eam ob rem τόνοι nominantur. Apud geometras ὑποτείνειν accipitur pro pass. ὑποτείνεσθαι, Tendi seu tentum esse sub. vt apud Euclid. libro 1, ἐὰν περὶ ἀφ' οὗ δύο γωνίαι ἴσαι ἀλλήλαις ὦσι, καὶ αἱ ὑπὸ τὰς ἴσας γωνίας ὑποτείνουσαι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλαις ἔσονται. Itidem Procl. p. 68, eum locum explicans, dicit, ὑπὸ ἴσας πλευρὰς καὶ γωνίας βάσις ἴσαι ὑποτείνουσι. Et paulo pòst, πᾶν τρίγωνον δύο γωνίας ἔχει ἴσας, καὶ τὰς ὑποτεινούσας πλευρὰς ἴσας ἔχει, καὶ ἔστιν ἰσοσκελές. Item, ὑπὸ γὰρ αὐτὰς αἱ ἴσαι πλευραὶ ὑποτείνουσι, sub eas enim latera æqualia subtenta sunt. Ibidem dicit hoc theorema, ὑπόθεσιν μὲν ποιήσασθαι τὸ, ἴσας εἶναι τὰς πρὸς τῇ βάσει γωνίας, συμπέρασμα δὲ, τὸν ἰσόπλευρον τῷ πλευρῶν ὑποτεινουσῶν τὰς ἴσας ὑπεῖναι γωνίας. Rursum apud Euclid. libro 1 hoc legitur theorema, ἐν τοῖς ὀρθογωνίοις τριγώνοις τὸ ἀπὸ τῆς τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτεινούσης πλευρᾶς τετράγωνον ἴσον ἐστὶ τοῖς ἀπὸ τῶν τὴν ὀρθὴν γωνίαν περιεχουσῶν πλευρῶν τετραγώνοις. Vbi nota eum dicere ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα πλευρὰ pro eo quod Proclus dicit, ἡ ὑπὸ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα πλευρά. Apollodorus verò apud Athen. lib. 10, scribit Pythagoram hecatombẽ immolauisse ὅτι τὸν ὀρθογώνιον ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται τοῖς περιεχούσαις. Vbi relinquitur subaudiendum πλευρά, Latus illud quod triangulo rectangulo subtentum est. ‖ Ὑποτείνω, aliquando ponitur pro προτείνω, seu pro ὑποβάλλω, Subiicio, Suggero, Exhibeo. Sicut enim aliquis dicitur προτείνειν alicui ἐλπίδα, ita & ὑποτείνειν. Synes. epist. 105, λειπομένῳ δὲ προσαπολῦσαι τῆς ἀξίας ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τὸ μέλλοντες, spem amaram subiicit futuri. Quo genere loquendi vtitur & Demosth. teste Bud. Apud quem pag. 698 comm. vide & Gregorii quendam locum, in quo est, ὥσπερ τοῦ καὶ τοῖς ἐλπίσιν ὑπέτεινον, vt & spei nostræ pollicebantur. Sophocl. verò in Aiace dicit, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, pro ἐγείρει, αἴρει, & quasi κάτωθεν εἰς ὕψος τείνει, Suscitat seu excitat magnos dolores. Alii malunt Intendit. ‖ Ὑποτείνασθαι Plato in Gorgia videtur accepisse pro Proponere interrogando, inquit Budæus in suo lexico. Cuius verba citat commẽt. pag. 699, vbi itidem annotat eum ὑποτείνασθαι posuisse pro προτείνασθαι. ‖ Ὑποτείνω interdum cum infinitiuo construitur, & tunc videtur subaudiendus esse accusatiuus ἐλπίδα. vt apud Thucyd. ὑποτείνω βασιλεῖ φίλον ποιῆσαι, schol. ἐλπίδας subaudit: vt sensus sit, Spem facio fore per me vt rex nobis sit amicus, id est Spondeo & poll. ceor me regem amicum redditurum. Itidem affertur, ὑποτείνω τὲ ἐμπόρια συνελευθεροῦν, Offero me adiutorem ad emporia liberanda. E F G

Τενεσμός, οῦ, ὁ, Tenesmus: dicitur continua & implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca & mucosa egeritur: quod malum sæpe dysenteriam præcedit, interdum tam vehemens est vt symptomatis omnibus dysenteriæ simile esse videatur, vel etiam eam summo desidendi conatu superare, vt inter alia tradit Gorræus. Celsus quoque libro 4, cap. 18, scribit in hoc æquè ac in torminibus frequentem desidendi cupiditatem esse, æquè dolorem vbi aliquid excernitur: descendere autem pituitam mucisque similia, interdum etiam leuiter subcruenta. Quod tradunt & Galen. & Paul. Ægineta & Actuarius, facta præterea & etymi mentione. Nam Galen. in Aphor. Hippocr. com H

ment. 7, sect. 27, τενεσμὸν nominatum scribit ἀπὸ τῆς πάσεως τῆς γινομένης κατ' αὐτὸν, διὰ τὸ (inquit) καὶ τοὺς θυμοὺς σφοδρῶς ἀπὸ πατεῖν, ὀξανίσαντας σωεχῶς. Similiter & Actuarius tradit ita vocatum esse hoc vitium τῷ τὸ μόγιον ὁ πέπονθεν, ἀντεῖσθαί τε καὶ τοῦς ἔκκριτον βιάζεσθαι. Sed & Nicandri schol. τενεσμῷ expon. δυσπάσῃ, addens, morbum eum sua ætate vocatum fuisse βιασμόν. (quod & Actuarius innuit verbo βιάζεσθαι) Vnde satis patet scribendum esse τενεσμός, NON Τλυεσμός, vt apud non paucos scriptum reperitur. atque adeò apud eos qui etymi mentionẽ faciunt, inter quos est Nicandri scholiastes. Quinetiam & apud ipsum Nicand. ita scriptum extat, Alexiph. vers. 381, Ἀλλοτε νηδύων δολερὴν μυξώδεα χυεῖ, Τλυεσμῷ δ' ὠστεῖ τε διείπετος ἀχθόμενος φώς. Vbi etiã nota eum dysenteriæ affine hoc malum statuere. Aetius certè scribit τενεσμὸν ἡγεῖσθαι τῆς δυσεντερίας, id est præcedere dysenteriam, vt & ipsius Nicandri schol. annotauit. Latini proprium vocabulum non habent quo eum appellent, sed Græcum retinent. vt Plin. libr. 28, cap. 14, Tenesmus, id est crebra & inanis voluntas egerendi, tollitur poto lacte asinino, itẽ bubulo. Et Marcell. empir. cap. 29, Laborantibus tenesmo, id est, qui de perfrictione assiduè sedere cupiunt, & nihil deuiunt, lac bubulum decoctum frequenter potum, maximè prodest. Et cap. præced. Tenesmus est irritatio vltimæ partis directi intestini, in quo vitio sæpius libet desurgere sine causa. VNDE Τενεσμῶδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tenesmo similis. Quum verò de homine dicitur, significat eum qui tenesmo laborat. vt dicit schol. Nicandri τοῖς τενεσμώδεσι σφοδρὸν ἀθοῦσι διείπετα, ἔνια ὁ χρεσλῆρος. vbi tamen τλυεσμώδεσι scribitur, à singul. NOMIN. Τλυεσμώδης.

Τέων, οντος, ὁ, Tendo, vt Gaza interpretatur, etymon respiciens: (nam σφὰ τὸ τείνειν, id est à tendendo, dicitur, quòd eius actio præcipua in tensione seu contractione est. vnusquisque enim τενόντων fibris suis versus musculi caput retractis, partem cui inseritur, eodem contrahit atque euellit) Celsus tamen & alii Græcum retinere vocabulum maluerunt. Est autem τένων ἀπόδυρσις seu finis musculi, quo in partem mouẽdam inserto fit motus omnis voluntarius: constans fibris neruorum & ligamentorum in vnum coeuntibus, & interdum carne adhuc eas fibras ambiente. vnde & mixtam habet ex neruis & ligamentis naturam, vt inter alia tradit Gorræus. Ruf. Ephes. τένοντας nominari ait τὰ παχέα ἐκ τοῦ ἰνίου ἐκφύσεις, καὶ τὰ εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τῶν μυῶν ἀνεφυόμενα. alibi tamen τένοντα vocans τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, ipsam ceruicem, vt & autor εἰσαγωγῆς medicæ: quum propriè pars sint τοῦ ἰνίου, non ipsum ἰνίον, id est ceruix. Atque adeo non ceruici tantùm tribuũtur τένοντες, sed etiam brachiis & cruribus: vt apud Homer. Iliad. υ, — ἡ ἄρ ἔνεσκε τένοντε Ἀγκῶνος, vbi tenontes cubiti committuntur. Et Iliad. ρ, Δισσὰ δόρατα πελάμων τοῦ δὲ σφυρὸ ἀμφὶ τένοντας. Sic Iliad. χ, Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τένοντε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης: quem admodum & Poll. ita vocari scribit τὸ πλατὺ νεῦρον ὁ ποδὸς τὴν πτέρναν παύεται, ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον. id est, neruum illum latum qui à poplite ad calcem vsque tendit. Quamobrem non malè Cæl. Aurel. libro 3, cap. 6, scribit, Neruorum maiorum (quos tenontas appellant) leuis tentio. Et rursum Homerus αὐχενίους τένοντας vocat discriminis causa: vt Odyss. γ, — πέλεκυς δ' ἀτέκοψε τένοντας Αὐχενίους. vel salcem vocabulũ αὐχένα præmittere solet: vt Iliad. π, βάλεν Αὐχένα χεμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ πῖον τένοντε. & Iliad. ξ, non procul à fine, Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεχῶ Νέστορ' ἀσφάραγον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρασε τένοντε. (Vbi satis perspicuè etiam indicat quid αὐχενίων τενόντων nomine intelligat, nimirum neruos illos duos maiores qui sunt in ea parte qua caput & ceruix colligãtur) Peculiariter tamen dici solet de his ceruicis neruis, atque adeo nonnunquam pro ipsa ceruice accipi synecdochicè, vt in hoc senario apud Lucian. Καὶ τὸν τένοντα τῶν τυράννου κατεπάτει: de Micyllo insidente humeris tyranni. Legitur & οἱ τένοντες τῶν μυῶν apud Galenum in libris ad Glauconem, exponitúrque Musculorum chordæ: vel potius extremitates aut fines. Siquidem idem Galenus

in libro 2 De artic. scribit Hippocr. τένοντας appellare cõsueuisse eas musculorum extremitates quæ ab anatomicis ἀπονευρώσεις nuncupantur, eas præsertim quæ minus carnosæ sunt. Monti etiam τένοντας tribuit Basil. metaphoricè, in epist. quadam ad Basil. τῷ γε μὴν οἴκησιν αὐχῶ τις ἕτερος ὑποδέχεται, ὑψηλὸν πνεῦμα ὅθεν τῆς ἄκρας ἀνέχων τένοντας. Itidem & Vertex & Pes monti tribuuntur, à corporibus sumpta metaphora. VNDE Ὑψιτένων, οντος, ὁ καὶ ἡ, Qui alta ceruice est, seu Qui erecta ceruice incedere solet: quod superbiæ signum est. Vnde ab Hesych. exponitur non solùm ὑψαύχην, sed etiam ὑψηλὸς τῷ φρονήματι. A B

Τεταινός, ού, ὁ, Tentus, seu Extentus, Exporrectus, Promissus. vt Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 15, τεταινὸν φύλλον vocat quod Athen. libro 2 πεταμῶον, folium promissum, vt quidam interpr. Eiusdem libri cap. 12, legitur τεταινὸν ξύλον, quod Gaza itidem vertit Lignum promissum: præcedente tamen capite reddens Materies venis in longum fluctuans. Apud Dioscoridem libro 3, cap. 5, legimus & τεταναὶ ῥίζαι, quod Ruell. interpr. Radices rigentes distentæque: at Marcell. Virg. Radices quæ rugis carentes distẽta cute sunt. Qui ibidem annotat, τεταινὸν opponi rugoso, faciémque hominis τεταινὸν dici quæ tenta & plena humore, cutis superficie nitet, læuorémq; habet, & nullis sulcatur rugis. Quo sensu Galen. libro 5 περὶ κρ. πόσεως dicit, τεταινὸν καὶ καθαρὸν διαφυλάττει τὸ πρόσωπον. Sic δέρμα τεταινὸν dicitur Cutis quæ sine rugis est, Cutis non rugosa, Cutis erugata. Et Nicand. in Alexipharm. vers. 463, Αἶψα δὲ σπυταλέοισιν ἐπαυχάσασο λοφιῆς, Αἷμ' αὐανυόμενος τεταινόν τ' ἐσκλήκοτα ῥινόν, cutem tensam & duram. Hippocr. σωπεταμένον δέρμα dicit, vt in σώπασις videre est. Scribitur ET Τέταινος, vt apud Aret. De morb. acut. lib. 1, cap. 6, ἀσασμοὶ οἱ τέταινοι, κάρτα μὲν ὀλίγονοι, ὀξύπαιοι δὲ κτέναι, ἀπὰρ οὐδὲ ῥιγέδιοι λυθῶσι. id est, Id σπασμῶν genus quos τεταίνους vocant. quod πάθος esse scribit μυῶν τῶν ἐν γνάθοισι καὶ τενόντων, ξυνδεδέσθαι δὲ ἐς τὸ πᾶν. Gorræus quoque τέταινον scribit esse speciem σπασμοῦ, id est conuulsionis: quoniam nimirũ fit contractis ad suũ principiũ neruis & musculis. Nec tamen (inquit) in eo affectu cõuulsæ partes manifestò apparẽt, propterea quòd æqualiter antè & retro tendantur: cõuulsio autem ipsa perpetua est, & non distincta accessionibus: pertinétque vel ad omnes corporis musculos, (vt scribit Paulus) vel ad illos qui sunt in ceruice, quibus caput annuit, renuit, circumagitur, (vt scripsit Pelops & Galen. in lib. De muscul. dissect.) vel ad musculos & neruos qui habentur in maxilla, vt scripsit rudi adhuc seculo Aretæus. Quia enim per tetanum maxillæ manifestò conuelli videntur, ad eos affectionem ipsam pertinere existimauit. Est tamen totius potius corporis, rigidi & in neutram partem inclinati, perpetua conuulsio, non autem solius ceruicis, de Galeni quoque sententia. Vnde patet, non modò ceruicis musculos conuelli, sed omnes qui corpus, maximéque spinam dorsi, mouent: atque ita & totam spinam & manus pedésque contendi, vt in nullam partem flecti possint, sed rigida & velut congelata maneant. Maior tamen medicorum pars ceruici eum morbum tribuit, quasi peculiarem: vt Corn. Celf. lib. 4, cap. 3, Neque tamen alius importunior acutiórque morbus est quàm is qui quodam rigore neruorum modò caput scapulis, modò mentum pectori annectit, modò rectam & immobilem ceruicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, insequentem, ἐμπροσθότονον, vltimum, τέτανον appellant. Et Cælius Aurelianus Acutorum morborum libro 3, cap. 6, Secundum nos igitur Distentio est siue Extentio (quam τέταινον Græci vocarunt) inuoluntaria tensio, recto atque inflexibili porrectamento collorum ob vehementem strictúram siue tumorem. At Scribon. Larg. cap. 23, Ad eos (inquit) quorum musculi maxillares cum maximo dolore tensi sunt, adeo vt aperire os nullo modo possint: τέτανον hoc vitium Græci dicunt. Rursum Celsus libro 2, cap. 1, Frigus modò neruorum distentionem, modò rigorem infert: illud, ἀσασμός, hoc, τέτανος, Græcè nominatur. Ex emprosthotono & opisthotono compositum esse dicit Galenus, vt sit quasi amborum medius, & æquali vtriusq; contentione factus. Vide & locum quendam Aretæi in Ὀπισθότονος suprà col. 1283, c. VNDE Τετανικός, ῆ, ὁ, Qui laborat eo morbo, id est Cuius musculi ita rigent vt inflectere se nequeat. Cæl. Aurel. Acut. morb. libro 3, cap. 6, Tetanicis recto ductu distenta magis videntur colla, atque ita vt inflexibilia fiant. In Hippiatr. ὀπισθοτονικός, ἤτοι τετανικός, ὅσιν ὅταν ἔχῃ τρέχηλον ὀπότεταμένον. Diuersi tamen morbi sunt ὀπισθότονος & τέτανος, vt ex prædictis satis patet: necnon ex hoc loco Diosc. lib. 3, c. 94, τετανικοῖς τε καὶ ὀπισθοτονικοῖς δίδου κατεπίνειν. Vtitur & Plin. eo vocabulo, vt lib. 26, cap. 12, Peucedani succo perunguntur spastici, tetanici. ‖ Τέτανος dicitur etiam ἡ ξεώπασις τῶν ᾀδείων, (vt Aretæus & Aristot. loquũtur) penis tentio seu tentigo. Aristoph. apud Suidam, Κᾆτ' ὀπτεύῃ τέτανον τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. Vbi Suidas, Τέτανος καὶ ῥοπαλισμός, πάσις τῶν ᾀδείων, ἐπὶ ὡς ῥόπαλον γίνεται. Nota igitur ibi ET Ῥοπαλισμός. Ambo satyriasεωs symptomata esse solent. A B C D E F G H

C. Τεταινοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Speciem præ se ferens τοῦ τεταινοῦ. Exponitur Protensus apud Theophr. Histor. plant. lib. 4, cap. 7, τὸ δὲ φύκος τὸ μὲν ὅλῃ πλατύφυλλον, τεταινοειδὲς, χρῶμα πωδὲς ἔχον, ὁ δὴ καὶ τρῷσον καλοῦσι τινές. Quem locum Plin. interpr. libro 13, cap. 25, his verbis, Phycos folia lata colore viridi gignit, quod quidam prasON vocant. Vbi omittit expositionem vocabuli τεταινοειδής. C

C. Τεταιόθριξ, Qui promissos habet pilos, Cuius pili seu capilli in longum extenduntur.

Τεταιόω, ῶ, Reddo τεταινόν. Propriè medicamentũ aliquod cutem dicitur τεταινοῦν quum eam ita extendit vt nulli rugarum appareant sulci: hoc est Erugare, Rugas delere. Dioscor. de radice vitis albæ, χρῶται ῥύπῃ καὶ τεταινοῦν. VNDE Τεταίωμα, ατος, ET Τεταιώθρον, ου, τὸ, Id quo aliquid τεταινοῦται, Vim habens extendendi & erugandi, videlicet cutem, & in primis cutem faciei. Τεταιώθρα & τεταιώματα, (inquit Gorr.) Medicamenta erugatoria, siue quæ rugas emendant. Significat enim τεταινοῦν, Extendere, Complanare, Lænigare, & rugas omnino tollere. Cuius generis medicamentum id est quod ex Critone ad varos scripsit Galenus. vt enim ait, τεταινὸν καὶ καθαρὸν διαφυλάττει τὸ πρόσωπον, Rugas arcet, & nitorem faciei conseruat, seu Lænorem nitorémque faciei conseruat. Dioscor. libro 3, cap. 102, de ichthyocolla seu glutino piscium, ὠφελεῖ εἰς τεταίωθρα τοῦ προσώπου, Vtile tetanothris, quæ cutem faciei erugant & extendunt. Sic verò & Plin. libro 32, cap. 7, Ichthyocolla erugat cutem, extenditque, decocta in aqua horis quatuor.

Porro Τανύω ET Τιτανίω videntur deriuata ex inusitato verbo τάω, aut τάνω, sicut αὐέω ex ἄνω, & πτεράνω ex ῥάω. Ex quo inusitato τάω posset & præter perf. τέτακα sumptum esse dici, nisi à VERBO Τάζω formatum esse malimus dicere: vnde & PARTICIP. Τεταγὼν, habẽs poeticam reduplicationem, (vt Λελαθὼν, & quædam alia) apud Homerum Iliad. α, Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, id est ἐκτείνας, inquit schol. vt & Hesych. expon. διατείνας, & Eustath. τείνας. (Quorum tamẽ vterque & aliam affert expositionem. Ille enim exponit etiam πνάξας, hic verò & λαβὼν: quod magis probo, quum significet Homerus eum pede prehensum, seu arreptum, è cælesti limine proiectum fuisse. Deriuat verò & ipse hoc τάζω ex primitiuo THEMATE Τάω: vnde & IMPER. Τᾶ, significans δίξαι, λάβε, vt Ζῆ apud Sophoclem ex ζάω seu ζαῶ) Et apud Apollon. Rhod. libro 1 Argon. — τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν Ἄρκτου τρόχμος σκαιῇ δέρος. vbi schol. itidẽ ἐκτείνας, ἀκοντήσας. sed malim ego λαβὼν, Correpta manu securi magna. Vt verò redeã ad VERB. Τιτανίω, synonymum est id τείνω, & significat Tendo: vel etiã Extendo, Distendo, Intendo, Contendo. Odyss. φ, vers. 259, Νῶῖ μὲν γὰρ κῆρ δῆμον ἐόρτη τοῦ θεοῦ Ἁγνῆ· τίς δέ κε τόξα τιτάνοιτ', quis arcus intẽderit, quum festus iam dies sit? Pauloantè dicit τανύσαιμι τόξον, itidem pro Contendere arcum. Item equus aut aliud iumentum dicitur τιτάνειν δρόμα aut δρόμον, quum trahendo ipsum veluti contendit, aut extendit. vt Iliad. β, Ἱδρώσῃ δέ τοι ἵππος ἐύξοον δρόμα τιτάνων, id est τείνων, ἕλκων, inquit schol. Et Iliad. ι,

Ἀλλ' ὤστ' ἐν νεῳ βάε οἴνοπε πικπὸν ἀρ' ὄβρον Ἕσσν θυμὸν ἔχοντε πτείνειν. Item aliquis τάλαντα πτείνειν dicitur qui lances veluti explicat: cuius generis loquendi exemplum habes in Τάλαντον suprà. Nonn. verò dixit, — χάλκεον ὀφρυόεσσα πτείνων, gratias genitori agens, protensis ad sidera palmis, aut extensis. Pass. Τιτείνομαι, Tendor, Intendor, Contendor: (item actiuè Tendo, Intendo, Contendo, vt Homerus suprà dicit, πίς τόξα πτείνοιτο) seu Extendor, Expandor. Odyss. β, de duabus aquilis, — πέσσοντο μετὰ πτοιῆς αὐέμοιο, Πλησίον ἀλλήλοισι πτειγομένῳ πτερύγεσσι, extensis seu expassis & explicatis alis. Itē qui currit, πτείνεσθαι dicitur, id est Cursum contendere. Iliad. χ, de equo, Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι πτειγόμενος πεδίοιο, cursum contendens per campum, καταπτείων δίῃ πεδίου. Et Iliad. ψ, itidem de equo, — ὅς ῥά τ' ἀΐσσοι Ἑλικῶνος πεδίοιο πτειγόμενος σὺν ὄχεσφι. Vbi πτειγόμενος σὺν ὄχεσφι possis etiam exponere ὄχον πτείνων, vt idē dicit ἅρμα πτείνων. Sed & is qui omnes neruos intēdens aliquid facit, ac totius corporis nixu, πτείνεσθαι dicitur. vt Il. λ, de Sisypho saxum voluente quod è cacumine montis deuolutum erat, Αὐτὰρ ὅγ' ἄψ ὤσασκε πτειγόμενος, κὴ δ' ἱδρὼς Ἐῤῥέεν ἐκ μελέων. Paulo antè dicit, — σκιερὸν κόνιν τε ποσίν τε Λᾶαν ἀΐω ὤσκε ποτὶ κόρφον. Vbi æquiualent σκιερὸν κόνιν τε ποσίν τε, & πτειγόμενος, manuum ac pedum maximo nixu, ac totius corporis contentione. V N D E Ἀναπτείνω, idem significans cum αἰκπείω, vel etiam cum τείνω, Tendo, Extendo, Protendo. (A T Ἀκαπτάω, significat Impleo, Repleo: Hesych. enim ἀκαπτήσαντες expon. πληρώσαντες) S E D E T Τιτῶνες nominati existimantur ὀφθῆναι τὸ πτείνειν. putantur certè eo nomine intelligi venti qui cælitus in terram detrusi, ex eius visceribus postea manus suas veluti protendentes, terræmotus cient. Cui etymo refragatur syllabæ quantitas. nam in voce πτῶνες producitur prima syllaba, in πτείνω autem corripitur: ideóque probabilior videtur eorum opinio qui πτῶνας vocari arbitrantur à πτάνω significante πίω, de quo infrà.

Τείνω quoque eiusdem cum πτείνω originis est, vt paulo antè admonui, eiusdémque cum eo significationis. nam sicut πτείνειν τόξον dicitur aliquis pro Tēdere seu Contendere aut Intendere arcum: ita & τείνειν, vt patet ex duobus Homeri locis in Τιτείνω citatis. Quibus adde & hunc Odyss. φ, Ὦ φίλοι, οὐ μὴν ἐγὼ τείνω· λαβέτω δ' ἄλλος, Ego non sufficio isti arcui tendēdo, accipiat alius ac experiatur. Vnde pass. Τείνομαι, Tendor, Extendor, Distendor. Hesiod. — καὶ ῥ' ἐτείνθη, extensus seu exporrectus est. Et Homerus Iliad. υ, — ὁ δ' ὀβριμοεργὸς ἀρηϊφίλοιο κεῖτο τανυσθείς, Extensus, Exporrectus, Expassus. Veruntamē & actiuam signif. habet pass. verbum τείνομαι, vt apud Apollon. Rhod. lib. 2 Argon. Λᾶας ἐρευσάμενοι τείνοντο. id est, Extendebant seu distendebant, Expandebant, Explicabant. Idem Apollon. & media voce vsus est, itidem in actiua signif. dicens τείνοντο pro Extendit: quemadmodum & Homerus in Iliade τανυσάμενος pro ἐκτείνας. Rursum pro Expando, Explico, idem Homerus actiuo vsus est, Odyss. ο, — ξεστὴν ἐτείνοντο τράπεζαν: vbi exp. κὴ μῆκος ἐπέθηκε. Accepit idem & pro Intendo ac vehementiam addo, Iliad. ρ, vers. 401, Τοῖον Ζεὺς ὄβριν Πατρόκλῳ κύδῃσιν τε καὶ ἵππων Ἥκα τοῖ ἐτείνοντο κακὸν πόνον. quo sensu eodem libro, vers. 543. Αἶψ δ' ὄβριν Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη. Sic & Iliad. ξ, vers. 389, Δὴ ῥα τότ' αἰνοτάτῳ ἔριδα πόλεμόν τε τάνυσσαν, exponunt, Grauissimam contentionem belli intenderunt. Porro vt non solùm dicitur ζωννύω sed etiam ζώννυμι, ita non modò τείνω, verumetiam Τείνυμι: vnde P A S S. Τείνομαι, Tendor, Extendor, Distendor. Quorum vtroque vsus est Homerus Iliad. ρ, vers. 389, Ὡς δ' αἴθρ ζωρὸν βοὸς μεγάλοιο βοείῃ Λαοῖσιν δώῃ τανύειν. μεθέκουσαν ἀλοιφῆ· Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διέστασαν τανύοντες Κυκλόσ', ἄχαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ Πολλῶν ἐλκόντων, τείνεται δέ τε πᾶσα διαφοῖ. id est, Distēditur seu Extenditur in longum. Solent enim pelles largo vnguine imbutæ facilè distendi, si trahantur.

Τάνυσις, ύος, ἡ, Extensio. Vel, Contentio, Intentio. Odyss. φ, vers. 112, — Μηδέ τι τόξου Δηρὸν ἀποστρωφᾶσθαι τανυσσύος.

C. Τανυγλώχιν, ινος, ὁ καὶ ἡ, Aculeos seu cuspides extensas habens ac promissas. Iliad. θ, Ὀκτὼ δὴ τοξεύκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς. vbi exponitur μακρὰς καὶ ὀξείας γωνιώσας (seu cuspides) ἔχοντας, Habentes longos acutósque angulos seu cuspides.

C. Τανυμήκης, ες, ὁ καὶ ἡ, In longum protentus, Promissus, Prolixus: idem quod τοξμήκης & τοξμήκης. In epigramm. τανυμήκεες ἰτέαι, proceræ altæque salices.

C. Τανύπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extento & promisso peplo amictus, Veste longa indutus. qualis est talaris. ita quidā. Sed malo, Cui est vestis laxa, seu fluxa, aut etiā cuiusmodi est quæ à Nasone vocatur sinuosa. vt Ἑλένη τανύπεπλος, Il. γ, id est ἡ τεταμένον πέπλον ἔχουσα. Et Il. σ, τανύπεπλε Θέτι. Et τανύπεπλος πλακοῖς apud eūdem, Placēta protensas aut amplas oras habens.

C. Τανυπλόκαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cincinnos seu capillos promissos habens. Nonn. Sic τανύθριξ & τετανύθριξ suprà.

C. Τανύπρωρος, Proram extensam & promissam habens. Hesych. τανυπρώρεις dici scribit τὰς καλύπτρας, nimirum διὰ τὸ τοῖ τὸ πρόσωπον ἀποτείνεσθαι, quoniam faciei solent obtendi, quæ interdum πρῴρα nominatur.

C. Τανυσκόπελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scopulos habens in longū protentos. Vel etiam Altos scopulos habens.

C. Τανύφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Corticem habens longè protentum, Suum corticem longè extendens. id est, Longum corticem habens, vt Suidas expon. Alii etiam βύσσινος, vt Etymol.

C. Ἐκτανύω, Extendo: idem quod ἐκτείνω, sed poetis peculiare. V N D E Παρεκτανύω, idem quod παρεκτείνω, Extendo, vel In longum extendo & produco: Epigramm. Potest accipi & pro Contendo, Comparo, vt παρεκτείνω.

C. ἐνταν ύω, Intendo. ἐντείνω. Pro Extendo affertur ex Epigramm.

C. ἐπιτανύω, itidem Intendo, vt ὀπτείνω.

C. προστανύω, & ipsum exponitur Extendo.

C. ὑποτανύω, idem quod ὑποτείνω, Subtendo, id est Subtus tendo, seu Subter protendo, Subter extendo. Iliad. α, — ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, Subtendēre autem phalangas longas. id est Substrauerunt, Supposuerūt, Subiecerunt. Schol. expon. κὴ μῆκος ὑπέθηκαν. Est autem ibi tmesis, metri causa.

Τανᾶος, οῦ, ὁ, idem quod τανὸς, Protentus, Extentus, Promissus, In longum porrectus. ὁ εἰς μῆκος τεταμένος. In Epigramm. τανᾶες δρυοῖς, Quercus proceræ, seu altæ. Alii, Quercus patulæ. In iisdē Epigramm. τανᾶ γήρας, Longæ senectæ. Alii, Prouectæ ætatis: vt Tiresias dicitur μέχρι οὗ γηρέων τοῦδε τεῖναι. V N D E Τανᾶφής, έος, ὁ καὶ ἡ, In longum textus. Suidas verò τανᾶφῆ expon. λεπτουφῆ, subtiliter texta. E T Τανᾶμύκης, Mugitus suos longè protendens: seu Intensè & vehementer mugiens. vnde τανᾶμύκου βοός, Epigr. E T Τανάχαλκος, Longè latéque æratus, Cuius æs longè latéque se extendit. Suid. exp. πολύχαλκος, afferens hūc locum, (puto ex Epigramm.) — τανάχαλκόν τε λέβητα Σοὶ πελέκει, καὶ πᾶν ἐτνοδόκον πεφύκαν. Sed fortassis scribendum esset τανάχαλκον, addito ι metri causa, vt in illo τανᾶμύκης. At Τανάδειρος & Τανᾶπτις in Δέρη & Πτῆ reperies.

Τανεῖαι, αἱ, Porrecta tigna: vel etiam simpliciter Tigna. nam tigna in directum solent porrigi: trabes autem & transtra, in transuersum. Hæc nonnulli, afferentes hunc locum Theophr. Histor. plant. libro 4, cap. 1, vbi de abietibus quibusdam loquitur, ἀλλὰ τοῖς πρὸς ναυπηγίας μᾶλλον καὶ πρὸς οἰκοδομίας. (nimirum χρῶνται αὐταῖς) καὶ τὸ δοκοὶ κάλλιστα καὶ τανεῖαι καὶ κεραῖαι αἱ οἷς πύπτον, ἐπὶ δὲ καὶ ἰσοὶ τοῦ μήκους διαφέροντες, trabes pulcherrimæ & tigna. Vbi etiam nota, in vulg. edit. Theophr. perperam legi δοκεῖ pro δοκοὶ, E T Ἀκέραια pro κεραῖαι: Gazam verò vocabulum id non esse interpretatum. A T Τανία, ας, ἡ, pro Plaga, Regio, Tractus terrarum, nescio vnde afferatur.

T E I' P Ω, Vexo, Affligo, Infesto, Molesto: vt Hesych. quoque τείρων expon. καταπονῶν, λυπῶν. Od. ο, ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός, ventrem vexabat & infestabat fames. Iliad. ο, — λελάθη δ' ἐδεσμάων, Αἰνῶς μιν τείροισι κὴ φρένα. Iliad. ζ, Ἦ μάλα δὴ τείροισι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν Μαρναμένοι τοῦδε ἄεθλον, summopere nos vexant & affligunt. καταπονοῦσιν, vt schol. exp. Vbi τείρειν de victore dicitur, vt τείρεσθαι de eo qui cladem accipit ab hoste sæpius infestante. velut eodem libro aliquanto pòst, Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν, Affligi ac perdi Troianos: itidémque Iliad. λ & ω, — αἰεὶ ἀπόβυσσοι δ' ἀρηΐοι υἷες Ἀχαιῶν Τείρεσθαι, respirent ab afflictionibus & stragibus. Potéstque referri ad πίρω, quod accipi aiunt pro δαμάζω, δαπανῶ, πρύχω, id est Domo & subigo, Absumo, Attero. Aliquādo verò additur datiuus instrumentalis. vt Iliad. ρ, — πείροντο ὀμφαλοῖ χαλκῷ Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. Et Iliad. φ, pisces in Scamandro saltitabant Πνοιῇ πειρόμενοι Ἡραίστοιο. Sed & γήρᾳ λυγρῷ quidam πείρετο, Iliad. ο, Conficiebatur senecta. Alicubi nō incommodè reddideris Attero, Tero: quæ verba Latina ex hoc Græco etiam orta esse creduntur. Hesychio verò πίρων est etiā πιμπρῶν. solemus enim vexare ac infestare eum de quo pœnas sumere volumus.

C. Ἀπείρης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui non πείρεται, ἀκατάπονητος, ἀδάμαστος, ἀκατέρατος, Indomitus. Dicitur & de persona & de re. Iliad. ο, vers. 697, Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀπείρεας ἀλλήλοισιν Ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἑστυφέως ἐμάχοντο. Et Iliad. γ, vers. 60, Αἰεί τοι κραδίη, πόλεως ὦς, ὀξὺν ἀπείρης, indomitum ac infractum cor. Pro quo κραδίη ἀπείρης paulo pòst dicit ἀτάρβητος νόος, Intrepida mens. Et Iliad. ν, vers. 45, dicit ἀπειρέα φωνήν, tropicè: nam propriè de corporibus dicitur πείρεσθαι, id est δαμάζεσθαι, inquit Eust. Passim autem ἀπειρὸς χαλκὸς occurrit apud eundem: quod epitheton ei à duritie & firma rigiditate tribuit.

Τερύσκω, idem quod πίρω: teste Hesychio, qui περύσκετο exp. ἐπείρετο. Eidē tamen περύσκεται est non solùm νοστεῖ, sed etiā φωνεῖ: si modò id mendosum non est. Eiusdem verò cum hoc περύσκω originis & significationis E S T Τέρις E T Τερωΐς. Idem enim lexicographus quosdā πέρυας ἵππους exponere ait τοὺς ἀσθενεῖς, imbecilles: vt qui laboribus aut morbis exhausti sunt: itidémq; περωΐς eidē est ὁ πεπτριμμένος ὄνος: vel etiam ὁ πεπτριμμένος καὶ διεκκαλιμμένος γέρων. Rursum πέρυας ἵππους vocari scribit ὅσοι ἀδυνάτοι εἰσὶν, qui voraces sunt. Idem πέρυ exp. non solùm ἀσθενές, Inualidum, Imbecille: sed etiam λεπτὸν, Tenue, Subtile.

T E P H N, ενος, ὁ, Tener, Qui facilè atteritur. oppositum præcedenti ἀπειρὸς: significat enim eum qui facilè πίρεται. Iliad. ο, Τῶν ἤτοι αὐτῷ πέρεα χρόα χῦτο ἔδοντα. Et Od. ι, Ἀλλὰ πολὺ τοῦτος νέμεα πέρεν αὖθι ποίης, teneros & molliculos flores. Quo modo & Hesiodus, sed metaphoricè, in Theogon. Τόν δα νέον πέρεν αὖθος ἔχοντ' ἐεικοσέτεος ἥβης. Anacreon & αὐλοὺς πέρενας vocat quosdam qui ὀμωχαῖς adhiberi solebant, quasi teneras ac molliculas fistulas dicas. Rursum Homerus πέρεν δάκρυ, Il. γ, & Od. ω. id est ἁπαλὸν, τρυφερόν: & secundum nonnullos ὑγρόν. V N D E Τερενοπλόκαμος, ὁ καὶ ἡ, Teneros cincinnos seu capillos habēs. I T E M Τέρενα dicitur fœm. gen. Tenera. vt Apollon. περείνης ποίης, Herbæ seu graminis teneri, ποίης ἁπαλῆς καὶ χλωρᾶς. nam quæ adhuc viret, tenerior ac mollior est, durior autem quæ inaruit. Et Euripid. περείνῳ ὄμμ dixit Teneros oculos. Quibus adde hoc apud Eust. p. 1532, πάρεισι μόχθοι τέρειναι σάρκες, id est ἁπαλαὶ, inquit. (Alioqui Τέρεινα est & nomen propriū vrbis ac insulæ: V N D E Τερῑνᾶιος dicitur qui inde ortus est) Necnon C O M P A R. Τερεινότερος, Tenerior. vt ἀμνοῦ τερεινότερη, agno tenerior, in Epigr.

T E P Á M Ω N, ονος, ὁ καὶ ἡ, itidē Tener, Mollis: sed propriè de legumiribus & seminibus quæ coctura fiunt teneriora ac molliora: seu quæ sunt coctibilia, vt Plin. loquitur. nam & Suid. περάμων (neut. gen.) exp. non solùm ἁπαλὸν, tenerum, sed etiam ἕψανον, coctibile, id est Quod coqui potest. Idque ipsum ostendit & Theophr. De caus. pl. lib. 4, c. 13, vbi inter alia sic, τὸ περάμον καὶ ἀπεράμον τοῦς τῶν πύρων λέγεται καὶ διάχυσιν καὶ τοῦς τῶν θερίων ἢ ἡμετέρων. τὸ μὲν γὰρ ἀδιάχυτον, καὶ τῇ ἑψήσει παχυλοιούμενον, περάμον τὸ δ' ἀδιάχυτον, ἢ αὐαλλοίωτον, ἢ βραδέως αλλοιούμενον, ἀπεράμον. Quorum illud dicit esse μανὸν καὶ μαλακὸν, hoc autē, πυκνὸν καὶ σκληρόν: ac propterea illud ἕψειν θερίῳ κούφῳ τε καὶ ἀκατέργαστον, hoc verò contrà: item, τὰ μὲν περάμονα μᾶλλον ἐνδεδωκέναι, τὰ δὲ ἀπεράμονα τοῦ πελέκεως. Vbi vide & alia, & quomodo ἀπεραμόνων σπερμάτων γίνονται περάμονα, & contrà ἐκ περαμόνων ἀπεράμονα. Ibidē tadit & πλῦ γλῦ πλῦ περάμονα φέρουσαι, vocari à quibusdam περάμονα: quos Dioic. imitatus, & ipse γλῦ περάμονα dixit, Solum coctibilia semina ferēs. V N D E Τεραμότης, ητος, ἡ, Teneritas illa dicitur leguminum coctibilium, seu Quum semina aliqua tenera sunt, & facilè coqui possunt: apud Theophrast. eodem libro, cap. 14: vbi ei synonymum facit τὸ ἑψητόν: oppositum τὸ ἄγαν σκληρὸν, seu πλῦ σκληρότητα καὶ ἀπάθειαν.

C. Ἀπεράμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui non est περάμων, Qui non est ita tener & mollis vt coqui possit, sed durus & coctioni inhabilis. Propriè de leguminibus aliisq; seminibus, (vt patet ex iis quæ in præcedente περάμων dicta sunt) metaphoricè verò & de aliis, vt Plato in lib. De leg. dixit ἀπεράμονι φύσει χρώμενοι, Qui natura sunt indomita, Qui ingenio sunt refractario, & quod emolliri nequit. Sic ἀπεράμων ἀνὴρ dicitur, vt docet Plut. Symp. 7, problem. 2, ἀλλ' ἀσπερμάτων τὰ τοῦς πίπονα τῆς ἀμβροῶν κέεσιν, ἀπεράμονα τὸν καρπὸν ἐκφύειν νομίζοντες, οὕτως τὸν αὐτάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον ἐκ μεταφορᾶς κεκσβόλον καὶ ἀπεράμονα τοῦσκληρόβιον. Cuius vsus exempla quædam habes in Ἀπνὴς & Ἀπίκτος: quod & ipsum significat Emolliri nescius, sed citra cocturam: alia autem vide in sequente ἀπέραμος. Sunt qui interpretantur Durus, Præfractus, Ferreus, Indomitus, Immitis, Inexorabilis.

Τέραμνος quoque eodem significatu dicitur quo περάμων: I T I D E M Q V E Ἀπέραμνος eodem quo ἀπεράμων. Suidas enim Platonem τέραμνον posuisse ait pro ἁπαλὸν, ἕψανον: ἀπέραμνον autem vocasse τὸ δυσέψανον. Quibus vocabulis & Theophr. vtitur: vt libro 2 Hist. plant. cap. 9, τοῦς τὸ τὰ ὀσφρία μὴ γίνεσθαι ἀπέραμνα. Aristot. verò & ἀτέραμνα ὕδατα dicit, quæ nimium coctioni resistunt: (cruda quidam interpretantur) lib. 4 De gener. anim. ἀτέραμνα ὕδατα καὶ ψυχρά. Metaphoricè autem Polyb. libro 4, ἀπτύδοντες τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον διὰ τῆς ἀθροῶν καταστοχῆς ἐξημερουῦ καὶ τοφαύνειν. Hesych. quoq; ἀτέραμνον exp. τὸ μὴ ἐνδιδοῦν, σκληρόν. Suidas σκληρὸν, διεμπόλιτον. Idē tamen scribit nō dici ἀτέραμνος & ἀτέραμνοι, sed ἀπεράμων & ἀπεράμονες: annotans & ipse propriè cōuenire leguminibus quæ non sunt ἁπαλὰ, metaphoricè autem accipi pro ἄγαν σκληρὸς, μὴ πιρόμενος, αὐένδοτος. vt apud Aristophanē in Acharn. ἀπεράμονες μαθηματομάχαι, σπενδάμενοι. Et apud Ælianum, ὁ δὲ, ἀπεράμων ὢν, ἀπαύστατο ἄγαν τὸ δῶρον. Quibus addit & hunc incerti autoris locum, οὐδεὶς δὲ ὧν οὕτως ἀπεράμων καὶ βαρὺς πλῦ ψυχῶν, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἐκ τῶν ἱερῶν στόματος ὀνείνου ῥέουσι λόγοις. V N D E Τεραμότης E T Ἀπεραμότης, ητος, ἡ, id est Qualitas illa qua aliquid est τέραμνον aut ἀτέραμνον. Theophr. De caus. plant. lib. 4, cap. 5, σημαίνειν ἔοικε τῆς ἀσπερμάτων ἀπεραμότητά τινα τοῦς πλῦ βλάστησιν. Vbi Gaza, Significare videtur duritatem quandam ac peruicaciam in coquendo.

Porrò pro Τέρω Æolicè D I C T. Τέρσω, tradunt grammatici quidam: qui tamen exponunt non solùm πίρω, sed etiam ξηραίνω, id est Arefacio, Sicco: quoniam videlicet τὰ ξηραινόμενα solent πίρεσθαι. Vnde apud Hesychium, Τέρσεται, ξηραίνεται ὑπὸ ἡλίου. A quo P A R T. Τερσόμενος in Epigrām. Eidem πέρσαι est non solùm ξηραίνει, sed etiam καίεται, necnō πήγνυται. tunc autem neutrale esset.

Τερσία, ας, ἡ, Siccatio, Arefactio. Iulian. epist. 24, ad Serapionem, post verba in Τερσαίνω citanda, de ficis, τὸ δὲ παρ' ἡμῖν μόνον ἐπαμφοτερίζει τῇ χρείᾳ· καὶ καλὸν μὲν ὅσον ὀπωρόφυλλον, πολλῷ δὲ κάλλιον εἰς τερσίαν ἔλθοι, si ad siccationem peruenerit. id est, Si in sole arefactū & exiccatū fuerit.

Τέρσω, idem quod πίρσω, vnde & deriuatum est, id est Siccatio, Arefacio. ξηραίνω, vt idem Hes. exponit. Iulian. in epist. quadam ad Serapionem, de ficis Damascenis, τὰ μὲν ἄλλα τῆς σύκων ἢ ἐπιρινῶ ἔχει πλῦ βρῶσιν, ἢ περσαμένα ἐς τὸ μοιον ἔρχεται, Aut autumno comeduntur, aut afficcata eundem præstant vsum. Ibidem de ficis itidē, σωρηδὸν ἢ χύδιν ἡλίῳ περσαίνεται. Vnde infinit. Τερσαθῆναι significās αὐαξηνθῆναι, Resiccari vel Resiccatū esse. Ab actiua autem voce est aor. 1 πέρσηνε, siccauit. V N D E Διαπερσαίνω, Exicco, Inarefacio. διαξηραίνω.

Ταρσὸς, οῦ, ὁ, (pro quo Atticè DICITVR Ταρρὸς, vt κόρη pro κόρση) Crates super qua casei aliáque solent τεσσεῦται, id est siccari. Vel etiam Fiscella aut calathus in quo casei suspensi solēt exiccari. Sic enim Eust. pag. 1625, ταρσὶ δὲ, καλαθίσκοι· ἐν οἷς τυροκομοῦσι· κλιθέντες οὕτω τῷ ταρσῷ τὸ τέρσεσθαι, τὸ ξηρανθῆναι, ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροί. Vbi etiam addit, Homerum hos ταρσοὺς vocare etiam πλεκτοὺς πελάρους, nexos è vimine qualos. Ibidem ex veteribus tradit lexicographis, ἀρρίχοις vocari κοφίνοις σαφυλοφόροις, fiscellas seu cistellas aptas gerendis vuis: ταῤῥὸν verò, ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθον ἢ καλάμων, ἐν ᾧ τυρεύουσι. Et ex aliis, ταῤῥοὶ, κρεμάστρα καλαμίνη, καὶ τὰ τῶν τυρῶν ἀγγεῖα καὶ τὰ τῶν λαχανῶν. Necnon κρεμαστὴρα dictum fuisse τὸν ταῤῥὸν ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερσον. Aristophan. certè synonymos ταῤῥὸν & κρεμάθραν vsurpauit, vt docui suprà, quū post κρεμάω de illo vocabulo agerem. Vbi & schol. annotat ταῤῥὸν ab eo vocari τὸν κρεμάθραν ἐφ' ἧς ὁ Σωκράτης ἐκρέματο: Atticè enim ταῤῥοὶς nominari τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα: at τοὺς καλάθους τοὺς γεωργικοὺς appellari πελάροις, id est qualos: qui & ipsi tum alios vsus habent, tum formandis caseis exiccandisque apti sunt, vt suprà annotaui. quemadmodum & apud Homerum Odyss. ι, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βεβίθων, τείνοντο δ' σηκοὶ Ἀρνῶν καὶ ἐρίφων. Affertur & ex Herodoto ταρσὸς καλάμων pro πλέγμα ἐκ καλάμων, storea ex contextis arundinibus. Suidæ ἡ τερασιὰ οὗ ἐξήραινον τὸν πλίνθον. apud quem vide & alium quendam locū in quo ταρσοὶ καλάμων. Rursum schol. Aristoph. annotat, ταῤῥὸν dici μετέωρόν τι ἴκριον ἐφ' ᾧ ἀλεκτορίδες κοιμῶνται.

Ab harum cratium textarum figura ταρσοῦ appellatio tributa fuit etiam aliis: ac primùm τῇ τῶν ὀρνίθων πτέρυγι. ala enim auium cum pennis ei insertis, ταρσοῦ, id est cratis è vimine aut arundine textæ, speciem gerit. Itidem Suidas testatur ταρσὸν dici τῶν ὀρνίθων τὸν πτέρωσιν: vnde & τῶν κωπῶν σχῆμα τοιοῦτον sic vocitari: atque ita vsur pari hoc vocabulum ab Herodoto. Idem tamen ταρσοῖς expon. πτεροῖς ἄκροις, in auium alis. In nauium verò remis ταρσοὺς vocat τὰ ἔξω τῶν κωπῶν: afferens hunc locum ex quodam quem non nominat, ὁ δὴ τὸν τοῖχον τῶν τριήρων ἀνέλυσεν, οἷς μὲν πτερώσκων, ὧν δὲ τοὺς ταρσοὺς τοῖχα σύρων. Cui similis hic Diodori libro 20, αἱ μὲν πτέρυγες ἀλλήλων τοὺς ταρσοὺς, aliæ remos inter se deterserunt, vt Bayf. interpr. Malim Remos ordine positos. Nam Eustath. pag. 1625, ταρσὸν ex quodam lexicographo esse dicit τὸν τοῖχον τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασι. Et sicut ταρσὸς dicitur ἡ ὀρνίθων πτέρωσις, ita in naui dicitur ὁ κωπῶν τοῖχος, ordo remorum. Ita enim remi ordine sunt positi in maioribus nauibus, veluti pinnæ in alis auium: vnde & ipsa πτερὰ & πτέρωσις ad naues translata sunt. At verò Ælius Dionysius apud eundem Eustath. eodem loco ταρσοὺς siue ταῤῥοὺς expon. τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν, latiores remorum partes: quas Latini palmulas vocāt & palmas, à similitudine manus humanæ, vt Festus docet. Quēadmodum & Poll. libro 1 tradit ἐχενηίδιον quidem τῆς κώπης vocari, οὗ λαμβάνονται οἱ ἰκῶται, τὸ πελυτᾶον autem, πτερὰ καὶ ταρσοὺς κωπῶν. Porrò vt dictū est ταρσὸν vocari palmulam remi, seu palmulas remorū ordine positorū, ita sciendum est vocari etiam palmā manus: cui digiti ita infixi sunt vt alis pinnæ, & nauibus remi. Suidas & Eust. esse dicunt τὸ ἄκρον τῆς χειρὸς, extremam manus partem, id est digitorum ordinem. Alii autem totum μετὰ κάρπον eo nomine accipiunt: id est, totum illud quod post καρπὸν positum est, seu totam ossium manus seriem. Quatuor autem ea sunt: quorum prima articulatio palmam constituit, sequentes verò articulationes efficiunt condylos & phalanges digitorum. nam prima digitorum internodia, sunt τροχόνδυλοι: media, μεσοκόνδυλοι: extrema autem, [redacted]. Huic manus ταρσῷ respondet pedis ταρσὸς, quæ est post calcem anterior vestigii pars, vbi incipit prima articulatio quinque ossium, quæ τὸ πέδιον, id est plantam, constituunt: Suidæ τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς, Eustathio τὸ κάτω πλατύ. Poll. libro 2, μέρη δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω τοῦ τῶν δακτύλων, πέδιον, ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον, οἷς ὀστῶν καὶ νεύρων συγκείμενον· οὗ τὸ ἔμπροσθεν μετὰ τοὺς δακτύλους, ταρσός· τὸ δὲ ὑπολήγον τοῦ ποδὸς κάτωθεν, πτέρνα. Est igitur πτέρνα pedis opposita τῷ καρπῷ, & manus ταρσῷ oppositus est ὁ ταρσὸς τοῦ ποδός. Ex Galeni tamē sententia καρπῷ manui respōdet pedis ταρσὸς, & τῷ μετὰ καρπὸν τὸ πέδιον. Hinc & Gorr. scribit, in pede ταρσὸν esse videri quod est καρποῦ in manu: nisi quòd τοῦ καρποῦ ossa sint octo, τοῦ ταρσοῦ verò quatuor: quoniā nimirū ex minoribus particulis organum apprehensionis constare debuit, ex grandioribus verò id quod ad ambulandum cōparatum est. Herodotus in Vrania, de Hegesistrato quodam, cuius pes in catastam inclusus erat, seu in numellam, ne è carcere aufugeret, σαθμησάμενος δὲ ὅκως ἐξελεύσεται οἱ τὸ λοιπὸν τοῦ ποδὸς, ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ, Plantam pedis sibi resecuit, seu Anteriorem vestigii partem, in qua ossium articulatio est, Anteriorem pedis partem quæ ossium serie constat. Poetæ verò ταρσοὺς ET Ταρσὰ (metaplasmo generis facto) appellant integrum etiam pedem, synecdochicè. vt in Epigramm. legimus, Ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδίωκα, pedes ventis pernicitate æquandi. Sed & ipsa calceamina quæ ταρσοῖς circundātur, ταρσοὺς & ταρσὰ nuncupant. vt rursum in Epigramm. quidam Mercurium interrogat, τί δὲ ταρσοὺς Ποσὶν ἔχεις; Cur calceos circum pedes habes? quæ Homerus πέδιλα vocat, & Virgil. talaria. Sunt autem ii calcei alati, seu affinguntur iis ταρσοῖς alæ, quæ pernicē cursum iuuent. Nonnus verò dixit, περιπλύξατο ταρσὰ πεδίλων, amplexus & osculatus est calceos ταρσοῖς circumpositos, vel etiā partes pedū ταρσοῖς subiectas. Galenus verò infrà in Ταρσῷ docebit ταρσὸν vocari παῦ τὸ πεπλατυσμένον, omne id quod latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. ‖ Ταρσὸς, siue κοιλὶς, Theophilo medico dicitur esse palpebræ extrema ora limbusque, vnde cilia nascuntur: ipsáque pilorum in ciliis series palmularū remigii instar. Poll. libro 2. ὧν δὲ μεσῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, καλοῦσι τὰ ἔλυτρα, καὶ ὀνειχώματα, καὶ ὀρχοὺς καὶ ταρσούς. Quo modo vsus est hoc vocabulo Paulus Ægin. quum κρίθινον esse dixit ἀποσημάνον τὸ τῶν βλεφάρων ταρσὸν ὀπίμενες. Gorr. ταρσὸν dici scribit cartilaginem in ambitu palpebrarū sitam, cui sunt inserta cilia, hoc est, palpebrarum sibi semper æquales, neque vnquam excrescentes, pili: Rufum autem non illam cartilaginem, sed pilos ex ea nascentes vocare ταρσοὺς & βλεφαρίδας. ‖ Item ταῤῥὸς dicitur de nexu & contextu radicum implicitarum in modum cratis. id quod accidit vbi arborum consitarū non iusta spatia relicta sunt. Theophr. De caus. plant. libro 3, cap. 8, de punica malo & myrto loquens, quæ densæ conserendæ vt opacæ sint, & à sole non adurantur, ταῦτα γὰρ ὡς πρὸς τοιοῦτος δεῖται διὰ τὸν αἰθέρειαν. οὐκ ἀναχαῖ γὰρ τὴν παῤῥὰ διὰ τὸν βεβαχυρίζειν. καίτοι τινὲς κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ σωπαῤῥὰ γένηται, μηδ' αὐξῇ. Vbi σωπαῤῥὰ δένδρα vocat arbores quarū radices mutuò implexæ veluti cratem sepémque efficiunt. Itidem de amygdalo, ἀφαιρεῖται γὰρ τὸν τοῖχον σωπαῤῥὰ γινόμενον, si eius radices cum aliūs alicuius arboris radicibus implicentur, & veluti ταῤῥὸν efficiant. Vnde ταῤῥοῦσθαι arbores dicuntur quæ ita implicantur. ‖ Ταρσὸς est etiam nomen cuiusdam Cilicum vrbis, cui eam appellationem dedit ὁ τοῦ Πυράσου ταρσὸς ἐκεῖ ἐπαφεθείς, vt innuit Dionysius Alexandr. in sua perihegesi, vers. 869, Ταρσὸν εὐκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πύρασος ἵππος Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὐνόμα. Alii verò ex eo Ταρσὸν nominatam tradunt quòd in diluuio, redeuntibus in mare aquis, Taurici montes ea parte primùm ἀπεξηράνθησαν: inde nimirum locum eum fuisse DICTVM Τερσᾶν, à τέρσω significāte ξηραίνω, postea autē Ταρσόν. Alii deniq; διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ τοῦ ὄπους σωαγαγόντας καρπὸν χλωρὸν τερσῆναι, id est ξηρανθῆναι, καὶ εἰς χειμῶνος ὑπόθεσιν θεῖναι, vt inter alia tradit Eustath. in commēt. suis in Dionysium. VNDE Ταρσεὺς, έως, ὁ, Tarsensis, E Tarso oriundus.

Σωπαῤῥὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Qui cum aliquo coniunctus ταῤῥὸν efficit. vt σωπαῤῥὰ δένδρα dicuntur quorum radices mutuò implexæ cratem quādam conficiunt & sepem, vt paulo antè in Ταῤῥὸς docui.

Ταρσώδης SIVE Ταῤῥώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Figuram ταρσοῦ gerens, In modum cratis implicitus seu implexus. Theophrast. histor. plāt. libro 6, cap. 7, de serpyllo, σίσυμβριον & helenio, ῥίζας ἔχει ὀπτὸ πολαίους καὶ πολυχωδεῖς καὶ ταῤῥώδεις, radices

radices habent superficiarias, multifidas & perplexas. Gaza tamen Torridas vertit. Vbi etiam obiter nota in vulg. edit. Theophr. perperam legi ὀπὶ πολλοὶς pro ὀπτοπολαίους.

Ταῤῥίον, ου, τὸ, Craticula. Poll. lib. 1, de curru, τὸ δὲ ὑποβραίνον αὐτῷ τοῦ ἅρματος, ὃ σκύτει ἔνωθε δεξαλαμβάνεσθαι, ταῤῥίον. Solent certè hodiéque virgæ quædam craticulatim curribus superimponi & corio superintegi: iis nimirum quibus vehuntur ditiores.

Ταρσόω SIVE Ταῤῥόω, ῶ, Instruo & munio ταρσῷ. Arbores etiam ταῤῥοῦσθαι dicuntur quarum radices mutuò implexæ veluti cratem efficiunt. vt apud Theophrast. De caus. plant. libro 3, ἰσχυρὰς ἐῤῥιζωμένων ἤδη καὶ ταῤῥουμένων. Galenus apud Hippocratem, πεπάρσωται expon. πεπλατυσμένον, subiungens, ταρσὸν enim vocari παῦ τὸ πεπλατυσμένον. VNDE Ταρσωμα SIVE Ταῤῥωμα, ατος, τὸ, idem cum ταρσὸς seu ταῤῥὸς significans. Poll. libro 1, οἱ δὲ ἴχνοι τῶν κωπῶν, ταρσώματα καλοῦσι, id est ordo & series remorum. Eustath. ταῤῥωμα expon. κωπηλασία: quoniam videlicet ταῤῥὸς vocatur ὁ ἴχνος τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασι.

Τερέω quoque ex τέρω deriuatum creditur: forsan ita vt Terebro ex Tero. Certè Græco τέρω respondet Latinum Tero & Attero, necnon Terebro τῷ τερέω. ‖ Hesych. verò τέρεωσεν expon. ἐπόρνασε, tornauit: item ἔτρωσε, vulnerauit. Quod τέρεωσεν apud Homerum extare traditur.

Τέρετρον, ου, τὸ, Terebrum. Odyss. ψ, vers. 197, — τέρετρα δ' πάντα τερέτρῳ, terebro omnia perforaui. Et Odyss. ε, Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων, Τέτρηνεν δέ τε πάντα, καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισι. Vbi schol. expon. τρύπανα, πάντα τὰ διατρῆσαι δυνάμενα. VNDE Τερέτρειον, ου, τὸ, Terebellum seu Terebella: apud Theophrastum, Histor. plant. libro 5, cap. 9.

Τέρθυσις, εως, ἡ, Philyllio in ea fabula quæ Φρεωρύχος inscribitur, est quoddam τῶν φρεωρύχων ἐργαλεῖον, teste Poll. libro 7. Sed pro hoc τέρεισις non dubito quin reponēdum sit τρεῖς ex eiusdem libro 10, aut certè cum Eustath. legendum τόρος.

Τερηδὼν, όνος, Teredo, Vermis qui ligna terebrat. Hesychio σκώληξ οἰκῶν ἐν ξύλῳ, Suidæ σκώληξ ξυλοβρώκτης, οἰκῶν ἐν ξύλῳ, vermis qui in ligno habitat & ipsum rodit. Sed peculiariter de iis vermibus dicitur qui in mari ligna terunt seu terebrant: vt docet Theophr. Histor. plant. libro 5, cap. 5, οὐ γίνεται τερηδὼν ἀλλ' ἢ ἐν τῇ θαλάττῃ. ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην καὶ ὀδόντας. Vnde Plin. libro 16, cap. 41, Teredines capite ad portionem grauissimo, rodunt dentibus. Hæ tantùm in mari sentiuntur: nec aliam putant teredinem propriè dici. Terrestres, tineas vocant: culicibus verò similes, thripas. Atque adeo apud Aristophanem in Equit. triremis ita loquens introducitur, ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα κατατηκόσομαι. Alioquin generalius quoque τερηδόνες quorumuis lignorum sunt. Ait enim Plutarch. Symp. 2, problem. 2, σκνίπες ἐν δένδρῳ καὶ τερηδόνες ἐμφύονται ξύλῳ κῆν σῆψιν ὑγρότητος ἢ πέψιν. Et Vitruu. libro 5, cap. 12, Meridianæ regiones in naualibus propter æstus, cariem, tineam, teredines, reliquáque bestiarum nocentium genera procreant, alendóque conseruant. Plin. verò & vestes ab eis infestari docet, sic scribens de prætextis Seruii Tullii, libro 8, cap. 48, Mirúmque fuit nec defluxisse eas, nec teredinum iniurias sensisse annis quingentis sexaginta. Apsyrto verò in Hippiatr. τερηδόνες sunt etiam lumbrici equorum. ait enim, τὸ δὴ τερηδόνων γένος ὅδιν οἱ σκώληκες ἐν τοῖς ἐντέροις ἐν τῇ κοιλίᾳ, οἵπνες ἐν τοῖς κοπρίοις ἀφοδευόμενοι ἐμπλέκονται τῇ ὀκεροφῇ τοῦ σφιγκτῆρος. Necnon ossium τερηδὼν est, de qua Gorræus, Τερηδὼν, Caries: est resolutio continuitatis in osse ab erosione facta: cuius causa est humor acutus & acris in osse putrescens, ipsúmque exulcerans. Sed initio quidem hoc malum reducitur ad aliud ægritudinis genus, & ossis asperitas potius quàm caries nominatur. Maiore autem facto foramine, & quodam veluti sinu vno vel vario apparente, τερηδὼν dicitur. Idem vitium & σφάκελος dicitur: Latinè autem Caries appellari potest. VNDE Τερηδονίζομαι, A teredine infestor, Teredinis iniuriam sentio, vt Plin. loquitur. Dioscor. libro 1, cap. 182, de sycomoro, πάχος ὃ τερηδονίζεται ὁ ὀπός, celerrimè verò teredinem sentit succus iste.

Τορέω, ῶ, idem quod τρέω, teste Suida, τορῶ exponente θυπτῶ, Terebro, Perforo, Traicio ferro. exponitur enim & πείρω, quod significat Penetro, Transfigo. Hesychio τορεῖν est τρῆσαι, θῆσαι: item τεμεῖν, Secare, Incidere. Affertur certè ex Epigramm. τορήσας pro Parans cultello. Aor. 2, ἔτορον, & sublato augmento τόρον: quo Homerus vsus est, Iliad. λ, vers. 237, Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν Ἀργοῦρῳ αὐτοῦ μύλιος ὡς ἐτεράπετ' αἰχμή, Non perforauit, Non penetrauit. οὐ διέτρωσε, vt in meo manuscripto exemplari exponitur. Apud Hesychium leguntur & HAEC, Τέτρεν, ἔτρωσεν, & Τέτρη, τρώσῃ. forsan à præt. med. τέτρα, id est Perforaui, Perterebraui, Traieci, Penetraui. Nisi fortè dicenda est facta hic esse poetica reduplicatio, qualis in λέλαθε & λέλαβε pro ἔλαθε, ἔλαβε. Sin à τίρω deriuare hoc τέτρα malis, vt ἔστορα à στόρω, non magnopere repugnarim.

C. ΑΝΤΙτορέω, ῶ, idem quod simplex τορέω, id est Perforo, Perfodio, Transfodio, Transfigo. Iliad. ε, — εἴσατο δὲ δόρυ χροὸς αὐτοτόρησεν. Et Iliad. κ, πυκινὸν δόμον αὐτοτόρησας. Hesych. αὐτοτόρησας expon. διορύξας, κατακόψας. Est autem διορύξαι, perfodere: κατακόψαι, concidere. Sed ferè superuacanea est præpositio in hoc composito.

C. ΔΙΑτορέω, ῶ. Perterebro, Perforo. idem quod simplex, nisi quòd præpositio aliquo modo intendit significationem. Apud Suidam ex incerto autore, δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑποβρυχα καὶ κατωτέρω τοῦ χάσκος διατορηθῆναι. Vbi διατορηθῆναι ipse exponit διακοπῆναι, διαδυπηθῆναι.

Τορὸς, ός, ὁ, Penetrans, Acumine suo penetrans, Acutus. quemadmodum & Hesych. τορὸν π expon. ὀξύ. Idem τορῷ affert pro ἰσχυρῷ, μεγάλῳ: & τορὸν pro μεγαλόφωνον. Certè Luc. dicit φωνὴ λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, quod aures vehementia & acumine suo penetrat. vt sunt vocis toni acuti ac firmi. Alioqui τορὸς λόγος dicitur Oratio clara & perspicua, & quæ intellectum ac mentem facilè penetrat. Quo modo idem Hesych. τορῷ expon. τεταγῷ, ἀκριβεῖ. Item Τορὸς homo dicitur. Xenoph. De rep. Lacedæm. pag. 395, εἴ τινι μηδὲν τύχοι αἰνὴρ παρὼν, μηνὶ ὡς ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος εἶεν, ἔθηκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον τῶν ἀρρένων ἄρχειν, validissimum, vt Bud. interpr. VNDE Τορῶς, Ita vt penetret, Clarè, Firmiter: Suidæ ἰσχυρῶς, μεγαλοφώνως, τεταγῶς, σαφῶς, ἀκριβῶς: afferenti hunc incerti autoris locum, τορῶς τὸ αἰσχυλικὸν σημαίνουσαι κελεύσας, acuto & claro tubæ clangore signum receptui dare, Tam acuto & firmo clangore vt ad omnium aures peruenirent. Significat etiam Clarè, Perspicuè, Apertè, τεταγῶς, σαφῶς: vt apud Athenæum libro 6, ταῦτα τὸ Δημοκρίτου σαφῶς καὶ τορῶς διεξελθόντος. SIC Τεπορήσω schol. Aristoph. & Suid. expon. τορῶς εἴπω, id est σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, seu σαφηνῶς, δηλώσω, in hoc loco Pacis, — ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι Εἰ μὴ τεπορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι. Sed & efficere aliquis dicitur aliquid τορῶς, forsan pro Agiliter, Perniciter, aut pro Exacta & accurata diligentia, ἀκριβῶς: vt apud Athen. libro 1, ex Platonis Theætero, πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, αἰσθάνεσθαι τε οὐκ ὀπισθαμβούς. ITEM COMP. Διάτορος, significans itidem Penetrans, aut etiam Traiectus: vt apud Sophoclem in Œd. tyr. pag. 194, Δύω σ' ἔχοντα διάτορους πεδοῖν ἀκμαί. pastor enim eius τένοντα τὸν τοῦ σφυρὸν τιθῆνας, suspenderat ipsum ex arbore, id est quum neruum illum crassum qui inter talos & calcem est, teste traiecisset. Item vox διάτορος dicitur Quæ aures penetrat tono suo acuto, seu Firma & vehemens. vt Suidas quoque διάτορον expon. ἐξάκουστον, ὀξύτερον, μεγαλόφωνον. Quò pertinet hoc incerti autoris, διάτορόν τι καὶ γεγηθὸς ἀίσβοήσας. Et hoc Plutarchi in Hellen. φθεγγομένων μέγα τι καὶ διάτορον. Rursum Suid. διατρώτατον expon. τεταγώτατον, Clarissimum, Maximè perspicuum. Quo modo & τρὲν accipitur.

Τόρος autē substāriuè accipitur, significans ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν καὶ εἰς ὃ ὁ στελεὸς ἐμβάλλεται, instrumentum quod-

dam ligneum, manubrium insertum habens, quo vtuntur qui puteos fodiunt, vt Hesych. tradit. Sic Eustath. pag. 1533 annotat, reperiri in antiquis lexicis, πόρον esse ἐργαλεῖον θρεωρυχικὸν ἢ λιθοκοπικὸν σκεῦος: afferentibus hunc locum Philyllii, Προέδωκεν αὐτὸν ὁ πόρος. ἦν γὰρ ἀσθενής. (Ad quem respexisse existimo Poll. suprà in Τέρβυσις, quod mihi valde suspectum est) Alioqui plerosque πόρον & πόρνον pro eodem accipere. quemadmodum & pag. 907, idem, καὶ Τόρος μέν, (inquit) ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ὃ καὶ πόρνος· Τόρος δ', ὁ σαρὴς, ἐξ οὗ καὶ Διάτορος. Latini quoque tornum vocant, à Græcis mutuati.

B Τορεύω, Fut. σω, Torno: idem quod πορεύω, sicut πόρος idem quod πόρνος. Vide ἐκπορεύω. ‖ Item Facio πορόν, id est clarum & perspicuum: seu Clarè & perspicuè explico. Affertur enim ex Aristoph. πορεύε πᾶσαν ᾠδὴν, pro πορῶς λέγε.

Τόρευμα, ατος, τὸ, Opus torno factum, Toreuma: vt Cic. Habere eum perbona toreumata, in his pocula duo quædam. Euripid. pro sagitta torno facta accepit in Hercule furēte. Dicitur & de sculpturis seu cælaturis aliquo in opere factis torno. vt Plutarch. De aud. καθάπερ οἱ πίνοντες, ὅταν παύσωνται διψῶντες, πόρρω τὰ πρεύματα τῆς ἐκπωμάτων ὑποθεωροῦσι καὶ τορεύοντα. Soprater verò apud Athenæum libro 6, Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνοις ἀξίαν ἀργυρᾶν ἔχει δεκαποτμήμοις ὀρχαῖον πρεύματα. pro πρείαις.

Τόρευσις, εως, ἡ, Ipsa actio tornandi seu torno aliquid faciendi, Tornatura, si id fingere liceat secundum analogiam verbalis Cælatura.

Τορευτής, οῦ, ὁ, Tornator, Qui torno aliquid facit. Plut. Pericle, ζωγράφοι, ποιηταὶ, πορευταί. Athen. libro 5, εὐωχολογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς πορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Et lib. 11, Ἀπελλῆς ὁ πορευτής. VNDE D Τορευτικός, ή, ὸν, (q. d. Tornatorius) Ad tornatorem pertinens, Quo tornator vtitur, seu Quo ad tornaturas vtimur. vt πορευτικὰ ἐργαλεῖα. Item πορευτικὴ τέχνη, Ars tornatoria, Scientia tornandi. Toreuticam artem Plin. vocat, sic scribens libro 34, cap. 8, de Polycleto, Hic consummasse hanc scientiam iudicatur, & toreuticen sic erudisse vt Phidias aperuisse. Et paulo antè de ipso Phidia, Primúsque artem toreuticē aperuisse atque demonstrasse meritò iudicatur.

E Τορευτὸς, οῦ, ὁ, Tornatus seu Tornatilis, Torno elaboratus. Apollodorus Gelous apud Athenæum libro 11, ῥώματ', ἀργυρώματα Θηλίκεια πορευτὰ, πολυτελῆ ποτήρια ἔπεα. Virgil. verò dicit, — & torno rasile buxum. Item πορευτὸν ἔπος in Epigramm. legimus, metaphor. vt Horat. Et malè tornatos incudi reddere versus. Nisi sit à πορεύω significante πορόν reddo.

Τορεύς, έως, ὁ, Tornator: idem quod πορευτής. Item πορεὺς dicitur πορευτικὸν ὄργανον, instrumentum quo vtuntur οἱ πορευταί. Poll. libro 10, ὁ δὲ πορεὺς, φρεατωρύχου ἐργαλεῖον. Ex quo loco apud eundem libro 7, cap. vltimo, reponendum itidem πορεὺς pro πέρυσις, aut πόρος cum Eustathio aliisque legendum. nam illud πέρυσις erroris manifestissimum est.

Τορεία, ας, ἡ, idem quod πόρευσις. Plutarch. in Apophth. σκύφῳ ποτὲ κεράμεα κομίσαντος ξένου εὔφρανται καὶ λεπτὰ, πιθανῶς δὲ καὶ πρεπῶς εἰρασμένα γλυφαῖς τισι καὶ τορείαις.

C. ΔΙΑπορεύω, idem quod simplex πορεύω. VNDE Διαπόρευμα, idem & ipsum significans quod πόρευμα, Opus tornatile: item Tornatura. vt libro 3 Regum, cap. 7, ὅθεν τὸ σῶμα αὐτοῦ διαπορεύματα. Vbi Hebraici textus versio habet, In angulis columnarum variæ cælaturæ erant.

C. ΕΝπορεύω, idem. vel potius Torno insculpo, Torno imprimo. vt apud Athenæum, ὡς ἀληθῶς θεᾶς ἄξιον δεῖ τὰ ἐν αὐτῷ ἐνπεπορευμένα ζωδάρια, καὶ ἄλλα ζωύφια, καὶ φυτάρια. Vtitur & Plut. qui etiam simplex pro composito vsurpauit, in Cicerone, ἔκπωμα ἀργυροῦν ἀκάνθης, αὐτὸ τὸ Κικέρωνος ἐρέβινθον ἐπόρευσε, cicer insculpendum torno curauit. Item Budæus ex Athenæo, εἶχε δὲ ζῶα πεπορευμένα, pro Cælata: addens, Cælare enim & Scalpere significat.

¶ Τόρνος, ου, ὁ, idem quod πόρος, significans Tornus, (vt suprà in ea voce docui) id est instrumentum quo aliquid tornatur aut cauatur: qua tenus retinet significationem verbi πορέω significantis Perforo, Perterebro. nam quæ excauantur, necesse est vt penetrentur & perforentur. Hesychio est ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ὧ τὰ στρογγύλα σχήματα θεωρεῖται: (Tarentinorum lingua DICTVM Τορόνος, vt idem annotauit) Etymologo autem ξύλον στρογγύλον.

C. Ἔντορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tornatus. Ex Plat. De leg. ἔντορνος κύκλος, pro Circulus torno factus.

C. Εὔτορνος, Torno facilis, seu Tornatu facilis. Vide in Εὐπελεκτος, & Ξέσις.

B Τορνόω, ῶ, Fut. ώσω, Torno, Torno cælo aut scalpo. idem quod πορεύω. Item, Rotundum aliquid facio: necnon Circulo circumscribo: quomodo & Hesych. πορνώσας expon. τῷ κύκλῳ θεριγράψας. Itidémque τορνώσαι eidem est θεριγράψαι, κυκλῶσαι. Qua in significatione Homerus media voce vsus est, vt Iliad. ψ, vers. 255, Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε θεσβάλοιτο Ἀμφὶ πυρὶ, Iam circumscripserant, κύκλῳ θεριγράψαν, vt schol. expon. Sic idem τορνώσεται exponit θεριγράψει, Odyss. ε, vers. 259, Ὅσσον τίς τ' ἐλάφοιο νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ Φορμίδος ἀμφίς, ὃν εἰδὼς τεκτήσεται, Τόσσον ἐπ' ἀμφίαλον χθείλιν πυκνώσαι Ὀδυσσεύς.

Τορνεύω, Fut. εύσω, idem quod πορνόω & πορεύω. Theophr. apud Athenæum libro 11, de terebintho arbore, dicit, ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηρικλείους τορνεύεσθαι, ὥστε μηδὲν διαχωναι πρὸς τὰς κεραμίδας. Qua de re Plin. libro 16, cap. 40, Celebratur & Thericles nomine calices ex terebintho solitus facere torno, per quem probatur materies. Cui similem quendam locum habes in Ἐνπορεύω. necnon quendam Theophr. cum Plinii interpr. in Στρωματεύς. D Exponitur etiam Circino, Circino describo, perinde vt πορόω: affertúrque hic locus ex Plat. epist. 7, de circulo picto, πείσειν δὲ τὸ πορευθὲν σφαῖρον καὶ ἀπολυθὲν, cum hac interpr. Tertiū est id quod circino describitur, & postea deletur ac perit.

Τόρνευμα, ατος, τὸ, idem quod πόρευμα, Opus torno factum. Significat etiam Scobs quæ torno egeritur, Ramenta quæ tornator deiicit: vt ξύσμα dicitur Ramentum quod radula aufertur: ῥίνημα, scobs quæ lima deteritur: πελέκημα, assula quæ securi decutitur: & λατόμη, cæmentum quod malleo è lapide. Dioscorides libro 1, cap. 109, de fraxino, τὰ δὲ πορεύματα τοῦ ξύλου πόθεν φασὶν αἱμαιρετικὰ εἶναι), Ligni ramenta scobémque torno egestam potu perniciem afferre tradunt. Itidem Plin. libro 24, cap 8, Non omittendum, ramenta eius & scobem quibusdam cauenda prædici.

Τορνευτής, οῦ, ὁ, Tornator: idem qui πορευτής. Per iocum autem Aristophan. in Auibus DIXIT Τορνευταὶ σανδαλοπαγλυφοὶ, pro Artifices qui torno concinnant ac F scalpunt clypeos lyrásque, οἱ πορεύοντες καὶ γλύφοντες ἀσπίδας τε καὶ λύρας: vna videlicet voce ex quatuor aliis composita.

Τορευτήριον, ου, τὸ, idem quod τόρνος seu πορεὺς, Tornus, Instrumentum quo quid tornatur: vel etiam Ferrum quo tornator vtitur. Theophrastus Histor. plant. libro 5, cap. 8, περισκάπτεται μᾶλλον τὸ περιευτήριον, καὶ οὐκ ἀπόπτυστον, Infidet magis nec resilit tornus. Quæ vide & in Ξέσις.

Τορνεία, ας, ἡ, Tornatura, Tornatus, vt Gaza interpr. apud Theophr. Hist. plant. lib. 5, c. 8, ἡ δὲ τορνεία τῆς ῥάβδου ποιοῖς γίνεται συκαμίνου. G

C. ΑΠΟπορεύω, Detorno. vt Plin. dicit, Ex quo velares detornant annulos. Bud. ex Poll. ἀποπεπορευμένον affert pro διεσμιλευμένον, διεξεσμένον, διειργασμένον. Exponitur certè & Expolio, Elaboro, Exorno. Itē & In orbem redigo. Affertúrque præterea ex Plutarch. ἀποπορεύω νῆσον pro Insulam facio.

C. ΠΕΡΙπορεύω, itidem Detorno, Torno facio. vel etiam H Torno rotundo, Torno rotundum efficio. Necnon Circumscribo circulo, vt πορνόω.

Τορεύη autem vide infrà in Τελπήρ.

TPEΩ quoque ex πορέω per syncopen factum existimatur: quod tamen in vsu non est, sed tantùm ex se format futurū ῥήσω, & quæ inde descendūt, vt aoristum 1, & præteritum perfectum. Sed malim constituere A THEMA Τερέω: vnde DERIV. Τιτερέω SIVE Τίτρημι, ET Τιτραίνω. Idem porro hæc significant cum τρέω, id est Perforo, Terebro, Terebra penetro & traiicio. vt apud Dioscoridem, πρᾶται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, à vermibus terebratur. Sic idem libro 5, capite 77, πρᾶται λεπτῷ ῥήματι, tenui foramine perforatur, seu pertunditur. Itidémque apud Hesychium πτερᾶται, quod exponit τρυπᾶται, διανοίγεται. Verbo autem πτραίνω vtitur Theophr. lib. 2 Hist. plant. ἀμυγδαλὴν δὲ καὶ ἐκ πικρᾶς γίνεσθαι γλυκεῖαν, ἐάν τις θεωρύττας τὸ στέλεχος καὶ πτραίνας ὅσον παλαιστιαῖον, παντὶ χόνευτὸ ἀπόρρητον δάκρυον ὀπῆ ἔωθεν ἐᾷ καταρρεῖν. Vnde Plinius libro 17, cap. 27, Amygdalæ ex amaris dulces fiunt, si circumfosso stipite & ab ima parte circumforato defluens pituita abstergeatur. Aliud ex eo exemplum cum Plinii interpr. habes in Κεράσης. Sed nota in priore loco particip. aor. 1, quo & Homerus vtitur, Il. χ, v. 397, dicens, Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τάτρωε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πέρνης, βοείας σ' ἐξιφέλεν ἱμάντας. Qui tamen est potius à VERBO Τετραίνω, quod Bud. ex Theophr. quoque affert, lib. 5 Hist. plant. de ceraste, φύλλα δὲ τὰ τῆς ὁσμῆς καὶ πικρὰ καὶ σκληρὰ, δίφ τὸ μὴ δύνασθαι τετραίνειν, καθάπερ τὴν πύξον. Habétq; hoc πτραίνω simile reduplicationē ei quæ in πετρεμαίνω est, deriuato ex τρέμω. Porro vt ad τερέω redeam, est inde aor. 1, τρῆσαι, & præt. pass. τέτρημαι. quo vtitur Alexander Aphrod. Problem. libro 2, τὸ γὰρ ὀπίσθιον νεῦρον τέτρηται, nervus qui visui serui, perforatus & pertusus est. Vnde partic. τετρημένος, Perforatus, Pertusus, Foraminibus peruius, vt Gaza interpr. Xenoph. prouerbialiter, εἰς πετρημένον πίθον αὐτλεῖν, in dolium pertusum: quale fingitur illud Danaidum. de quo & Plato in Gorg. ὡς φορεῖν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ. At τετρημένος λίθος nescio vnde & qua autoritate afferatur pro Lapis politus. D

Τρῆμα, ατος, τὸ, Foramen. idem quod ὀπὴ & τρύπημα. vt in naui τρήματα dicuntur (teste Polluce lib. 1) foramina quibus immittitur remus: quæ & ὀπαί. Item & in cribro sunt τρήματα ac similibus aliis. VNDE Τρηματόεις, εντος, ὁ, ET Τρηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Foramina multa habens, Foraminibus multis pertusus. Quorum illud in Epigr. legitur & poeticum est, hoc autem prosæ scriptoribus vsitatius. Gaza dicitur interpretatus esse Foramen sibi excauans, apud Aristot. in Hist. anim. libro 1. Inde & COMP. Τρηματοκτής, quo significatur Aleator. Hesych. enim τρηματοκτὴ exp. κυβευτὴ, ita nominatos dicens ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων, à foraminibus quæ sunt in tesseris. Sunt enim pūctis insignitæ quibus numeri denotantur. E

Τρῆσις, εως, ἡ, Perforatio, Terebratio, Perfossio & traiectio quæ fit terebra. F

Τρητὸς, οῦ, ὁ, Perforatus, Foramina habens, Foraminibus pertusus. vt apud Hom. Od. ι, v. 77, — πεῖσμα δ' ἔλυσεν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, à lapide perforato. quoniam videlicet ὅθεν τοῦ λιμένος solent τρυπᾶν τοὺς λίθους, vt per ea foramina nauis retinacula possint traici. Hesiod. Theogon. v. 331, Κοιρανέων τρητοῖο Νεμείης, arbiter Nemeæ multis cauernis pertusæ. id est cauernosæ. Rursum Homerus multis in locis τρητὸ λέχος dicit, id est πετρηνὸν πρὸς τοῦ τοῦ θρονίων δέσιν. solent enim foramina in spondis terebrari, & per ea τόνοι traici qui sustineant ipsum lectisternium. Vide Il. ω, v. 720, & Od. α, v. 440. G

C. Ἀμφίτρητος, ή, ὸν καὶ ἡ, Vtrinque perforatus, Vtraque parte pertusus. ITEM Ἀμφίρης, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. vnde ἀμφιτρῆτες ὀπωπαὶ apud Nonn. Orbes oculorum vtraque parte foramina habentes. nam τὸ ὀπίσθιον νεῦρον τέτρηται, vt testatur Alexander Aphrodis. libro 2 Problemat. quæ gemina foramina geminis oculis seruiunt.

C. Ἄτρητος, Qui perforatus non est, Non pertusus seu perterebratus, Nullo foramine hiscens: vel etiam Imperfossus, vt Ouidius dicit, — manet imperfossus ab omni Ictu. Cui oppositum τετρηνὸς, τρηματώδης & τρηματόεις. vt Aristoteles libro 1 Hist. anim. τρηματώδης & ἄτρητος sibi opponit. Item ἄτρητοι dicuntur quibus animeatus coaluit, Quorum anus perforatus non est. vt Perinthi fertur fuisse vacca cui excrementum extenuatum per vesicam transmittebatur, eo quòd anus foramine peruius nō esset. Necnon ἄτρητοι καὶ ἀγονικὰ μόρια dicuntur mulieres quarum naturalia non sunt peruia, sed coaluerunt vel natura vel morbo aliquo. Reperiūtur enim quarum naturalia, inter se glutinatis oris, concubitum non admittant, vt docet Celsus libro 6, capite 28: vbi etiam tradit quomodo curari oporteat naturalia quæ eiusmodi sunt. At pro ἄτρητος quod exponitur Infatigabilis, Indefessus, scribendum ἄτρυτος, vtpote quod ex τρύω deriuatum sit. VNDE Ἀτρήτως, More eorum quæ foramine carent, More eorum quæ foraminibus pertusa & perterebrata non sunt, Sine foramine. Affertur & ἀτρήτως ὑπὸ ἔμφυτος ex Iosepho pro Intrepidè sustinebat. Qua significatione diceretur potius ἀτρέστως aut ἀτρόμως. nam τρέω significantis Tremo, Trepido, futurum est τρέσω, non τρήσω. Videndum itaque ne scribendum sit ἀτρύτως, certè ἀτρήτως in ea signif. stare nequit. B

C. Εὐθύτρητος, In rectum perforatus, Recta habēs foramina. ἀδύτρητος αὐλίσκος ex Gal. l. 2 ad Glauc. Recto ductu forata fistula. C

C. Εὐρύτρητος, Lata & ampla habens foramina, Latis & spatiosis foraminibus pertusus: vt lato ore fenestra.

C. Εὔτρητος, Bene perforatus, seu Multis pertusus foraminibus: vt idem sit cum τρηματόεις & τρηματώδης. In qua significatione accipi potest ἀτρήτου πέδου, quod ex Epigrammat. affertur, & signif. Cauernosi soli, Soli multis foraminibus hiantis. Nisi malis pro ἀδυτρήτου accipere, id est Magnum hiatum habentis, Magno & amplo foramine hiantis: vt apud Hesiodum, ὑπό τ' ἀτρήτου χαλκοῖο Θαλφθείς, aheno quod lato ore hiabat. Homerus pro Eleganter perforatus seu Decenter terebratus, accepit Iliados ξ, Ἐν δ' ἔρα ἔρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λόβοισι Τείγλίωα μορόεντα. Vbi etiam nota εὐτρήτοισι, à NOM. Εὔτρητος, habente poeticam dialysin diphthōgi, metri causa. E

C. Πολύτρητος, Multa habens foramina, Multis foraminibus pertusus seu terebratus, Multiforis seu Multiforus: quorum illud apud Plinium legitur, hoc apud Ouidium & Senecam. Odyss. χ, τραπέζας Τ' ἄπο καὶ πόρνοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Et Dioscorides libro 2, cap. 213, de othonna herba, ἔχει δὲ τὰ φύλλα ἀλίμου ἐμφερῆ, πολύτρητα ὡς σφὴξ σηπόκοπα. Vnde Plinius libro 27, capite 12, Othonne in Syria nascitur, similis eruca, perforatis crebrò foliis. F

C. ΑΝΑπτρέω SIVE Ἀναπτραίω, Perforo, Perterebro, Pertundo. idem quod simplex πτρέω seu πτραίω. Dioscorides libro 1, capite 80, de lacryma seu gummi styracis, δολίζοισι δ' αὐτὴ τοῖς ἐν τῷ δένδρῳ πείσμασιν, ἅτερ ὑπὸ τοῦ σκωλήκων ἀναπτρᾶται. Vbi Ruellius, Adulteratur ligni scobe, quem vermiculi erodentes & perterebrātes excusserunt. Plinius libro 12, capite 25, In hanc circa canis ortum aduolant pennati vermiculi erodentes: ob id in scobe sordescit. VNDE Ἀνάτρητος, ου, ὁ & ἡ, Perforatus, Pertusus. Synes. παρ' οὐμοὶ δοκεῖς πέρσιν ἐωνῆσθαι τὰς ἀνατρήτους ἐμβάδας: id est (vt ait Suidas) τὰ διακεκομμένα καὶ πετρυπημένα ὑποδήματα: qui tamē hæc tantùm verba profert, ἀνάτρητος ἐμβάδας, non dicens ex quo. Significat igitur calceos pertusos, vt, qui longo vsu detriti sunt, pertusi esse solent. Exponitur etiam Non foratus, Nullo foratu peruius, Imperfossus: vt pro ἄτρητος positum sit, quemadmodum Hesiodus ἀκάνθυστος pro ἄκανθος vsurpauit. Suspecta tamen mihi est ea expositio, præsertim quæ nulla autoritate nec testimonio sit confirmata. G

C. ΔΙΑπράω ET Διαπραίνω SIVE Διαπραίνω, Perforo, Perterebro, Pertundo, Terebra traiicio seu perfodio aut pertundo, Foramine peruium reddo. Διαπραίνω affertur ex Theophrasto De caus. plant. lib. 1, cap. 11. Ex Herodoto autem διαπραινέοις, Perforares, Perforare possis. VNDE Διατρησις, εως, ἡ, Perforatio, Pertusio: Pro foramine affertur ex Herodoto. ET Διαρρητος, ή, ὸν καὶ ἡ, Perforatus, Perterebratus, Foraminibus pertu- H

sus. Damascen. ὅθεν πᾶσα ἡ γῆ δεῦρήπης ὅτι καὶ ὑπονόμεις ὡς ὅπερ πνεῦ φλέβας ἔχουσα. ‖ Exponitur etiam Tornatilis, Torno factus. afferturque δεῦρηπτοι κύλικες, pro Calices cælati & tornatiles, Latinis toreumata. Sed videant huius expositionis autores ne pro cælatis & tornatis eleganter calicibus, potius dicere debuerint Pertusi & fracti.

C. ΚΑΤΑπτεράω, SIVE Καταπτεράω, idem quod præcedentia duo ἀνάπτεράω & δεῦπτεράω. Vnde apud Diosc. l.5, καταπτερημένος, Perforatus, Pertusus foraminibus, In foramina dehiscens. Et apud eundem, l.2, καταπτερημένη ῥίζα. Itē VERBALE Καταπτερωτός, ἡ, Perterebratio. Exponitur etiam Exesio: necnon Foramen.

C. ΠΕΡΙπτεράω, SIVE Περιπτεράω, Circumforo, Circumquaque perterebro & pertundo. VNDE Διάτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumquaque pertusus seu terebratus. Vitruu. l.1, cap.2, Aut etiam embatere ballistæ foramine, quod Græci τρήτρητον vocitant. Et l.10, cap. 17, Quū ergo foraminis magnitudo fuerit instituta, describatur scutula, quæ Græcè τρήτρητος appellatur. Quæ scutula (inquit Turn. l.2 Aduers. cap.5) est in summo & imo capitulo, dextra & sinistra: atq; inde nomen habet Græcum quòd multis locis pertusa & perterebrata est. Itaq; & perinfirma est, sed laminis ferreis & regulis & clauis confixa continetur firmatúrque. In ea est foramen quo tendūtur τόνοι, id est nerui, qui brachia ballistarum continent. Insunt & foramina quibus induntur cardines.

C. ΣΥΝπτεράω, SIVE Συντεράω, itidem Perforo. VNDE Σωτέρησις, εως, ἡ, Perforatio. Item Foramen. vt apud Aristotelem, σωτέρησις τῆς μυκτήρων, Meatus & foramina narium.

C. ΥΠΟπτεράω, SIVE Ὑποτεράω, Subtus perforo, Subter pertundo & perterebro. VNDE Ὑπότρητος, ή, ὁ καὶ ἡ, Subtus pertusus, Subtus perforatus. Athen. l. 4, de αὐλῶν generibus, οἱ δασὺ ἢ ἢ ὀξὺ διὸ τρῆς; ἐπ τε μεσοκάτρης, ἢ ὀξὺ καλκηδόνος ὑπότρητος.

Τρήτω quoq; affertur pro Perforo. NEC NON Τρητανισμὸς pro Perforatio: sed ambo sine autore & exēplo, quamobrem & suspecta mihi sunt.

Porrò vt à τρέω fit τρὸς, ITA ET Τρανὸς existimo factum esse ex πτεράνω. ambo autem significant Perspicuus, Clarus, Manifestus, Apertus. vt sit metaphora ab iis quæ ita sunt perspicua & aperta ac si perforata & pertusa essent. Plut in fine lib. 8 Sympos. οὐδὲν οὖν τρανὸν, οὐδὲν ἔναιθρον οὐδὲ δῦσιμον ἐν ταῖς φαντασίαις ἐπιδίδωσι. Idem in lib. De Herod. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τραχύτερα ποιοῦσι. additis enim vmbris multum confertur ad lumen & splendorem picturæ. Greg. Naz. τὸ ἄγιον πνεῦμα quoque σαφὲς & τραχὺ vocari dicit, quod ibidem τραχυτικὸν παντὸς appellat. quicquid enim luminis in homine est, spiritus sancti beneficio datū ei est. Item τρανὴ γλῶσσα dicitur Lingua disserta, Lingua quæ clarè & perspicuè loquitur. vt, γλῶσσας νηπίων ἔθηκε τρανάς, linguas infantium disertas reddidit, Sapientiæ 10, & Esaiæ 36. Cui adde hoc Philonis l.1, De vita M. ὅπερ ἐδόκει τὰ μέλλοντα γνήσεσθαι διηγήσασθαι τραχυτέρα φωνῆς ἡσυχία, Silentio & taciturnitate clariore & disertiore quauis voce, vt Turn. interpr. Ac τρανὴ φωνὴ dicitur, vt suprà τρὸν φθέγμα, clarus sonus. ITEM Τρανὴς reperitur eadem signif. qua τρανὸς: vt apud Sophoclem initio Aiacis, pag.2, Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα. vbi schol. exp. σαφὲς, ἀληθές. Et Aristoteli τρανεστέρα ἡ ὄψις τῶν ἀκοῶς. quomodo & Dionys. Areop. αἱ ὑπόδηλοτέραι τῶν αἰσθήσεων διαπορθμεύσεις, οἱ σαφέστεροι λόγοι, τὰ τρανέστερα τῶν ὁρατῶν. Quibus subiungit ea quæ in Ἀτράνωτος afferam.

Τρανῶς, Perspicuè, Clarè, Apertè. vt τρανῶς ὁρᾶν Bud. affert ex Paulo. Idem ex Basil. & Philone De mundo affert compar. τρανώτερον pro Magis perspicuè, Clarius, Declaratius. Quemadmodum τρανῶς rursum exponitur Manifestè, Disertè, ὑπόδεικτικῶς.

Τρανόω, ῶ, F. ώσω, Reddo τρανὸν, id est clarum & perspicuū, Declaro, Manifesto. Phil. De vita M. l.2, ἅτε δὴ μόνα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφανεστικῶς τὰ δηλούμενα, Quæ sola sententiam significatione luculenter declaratura erāt. Et aliquanto antè, τρανώσας δυμάλα τοῖς ἐρημένοις ἐρέτοις. Vbi Turnebus, Virtutibus istis luculenter declaratis. Itidem Budæus τρανοῦν exponit Manifestum facere, Reuelare: afferēs hunc locum Greg. De spiritu sancto, οὐδὲ ἄλλα τυχὸν ἢ ταῦτα ἴσως ἀμὴ δυνάσθαι νοῦν βασταζειν ἀρτι· ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. οὐ δὲ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Et τρανοῦν dixit pro eo quod Euāgelista ὁδηγεῖν εἰς τὴν ἀλήθειαν & τὰ ἐρχόμενα ἀναγγέλλειν) Et rursum eadem de re, ὥστε ἐν τῷ νομίζω καὶ αὐτὸν τοῦ πνεύματος θεότητα τρανουμένου εἰς ὕστερον, Postea manifestatā, seu ἐκφανουμένου, vt paulo antè loquitur. Et alibi, θεὸν ὁρῶν ἐν τελείᾳ προσκυνούμενον, ὃν καὶ νῦν ἡμῖν τρανοῦσθαι ἀξιόμεθα ὅσον ἐφικτόν. Itémq; pro Clarus, Euidēs, accipitur partic. πεπτανωμένος apud Basil. vbi ait, νῦν οὖν δ' αἰνιγμάτων ὁ θεὸς τὰ μέλλοντα ὑποφαίνει· ἐπὶ τῇ δόξῃ τῆς παρουσίας ἐναργὴς καὶ πεπτανωμένη ἔσται ἡ ἀλήθεια. Porro τρανῶ significat non solùm Declaro, Planum facio, Explano, δεῦσαφῶ, sed etiam Illumino, Illustro. vt apud Gregor. περὶ θεολογίας, vbi de essentiæ diuinæ intelligentia loquitur, αἱ δὲ κοσμικαὶ φύσεις, δεῦρο τὸ πλησίον εἶδος, καὶ ὅλῳ πῦρ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν αὐ καὶ τρανοῖντο, εἰ καὶ μὴ παντὶ, ἀλλ' ἡμῖν γε τελεώτερον καὶ ἐκτυπώτερον, illustrentur fortasse. Quo significatu φωτίζεσθαι etiam dicitur & καταλάμπεσθαι. Inuenitur ET Τρανέω, F. ήσω, quod ex τρανὴς deriuari potest, vt δεῦσαφέω ex σαφής. Accipitúrque in eadem significatione qua τρανόω, nimirum pro Declaro, Explano, Manifesto, Reuelo: vt in carmine quodā de laudibus Druidis prophetæ, Τεχνεῖ τὰ κρυπτὰ τῶν θεοῦ μυστηρίων, manifestat occulta Dei mysteria.

Τρανωτικὸς, ή, ὁ, Explanatorius, Declaratorius: vel etiam Illustratorius. vt apud Greg. περὶ τῶν ἁγίου πνεύματος. (id est de spiritu sancto) σαφήνισιν πάντων καὶ τρανωτικόν.

C. Ἀτραύωτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui declaratus & manifestatus nō est, seu Non clarus factus, Obscurus, vt Budæus interpretatur apud Dionys. Areop. περὶ φωτὸς, in hoc loco, qui proximè sequitur quendam in Τεχνῆς citatum, ὡς ὅταν ἀτραύωτα ἢ τὰ θεῖα κείμενα τῆς αἰσθήσεων, οὐδὲ αὐτὰ τῷ νῷ θεασῆσθαι καλῶς δυνήσονται.

C. ΔΙΑτρανόω, idem quod simplex τρανόω, Declaro, Planum facio, Explano. Necnon Illustro. Bud.

ITEM ET Τρόω videtur pro τράω seu πηράω accipi, id est pro Terebro, Perforo: quoniam inde deriuantur τρύμη & τρυμαλιὰ, significantia foramen: & τρύπα ac τρύπανον, quorū illud, itidē foramen, hoc autem, terebram denotat. Certè pro Attero & Tero accipitur, vt & πείρω. Quæ significatio vicina est, vt Latinorum verborum Tero & Terebro.

Τρύμη igitur SIVE Τρύμα ex Τρύω deriuatur, & signif. Foramē, ῥῆμα. Aristoph. verò τρύμιν vocat τὸ πανοῦργον καὶ ἱππικὸν, seu (vt ipse loquitur) τὸν ἵππιν, id est τὸν ἱππικόν, inquit Eustathius pag. 1517. Sed magis probo expositionem illā, πανοῦργον, vt significet Veteratorem, quique in versutis veluti tritus est. Est autem locus Aristoph. in Nubibus, vbi ait, ὦ τρίμμα δικῶν, κύβεις, κρόπαλον, κίναδος, τρύμη, μάσθλης. Vbi scholiast. rectè exponit, ὁ ὦ τρίμμα δικῶν ἐν τοῖς τρόποις, ὃν ἡμεῖς τρύπανον καλοῦμεν. vt sit λεπτολόγος καὶ δύστομος ὡς τρύπανον. Ibidem subiungit, τρύμη οὖν, τρύπανον, ὡς πάντων ὠνομασμένον. Ita vt τρύμιν & τρύπανον pro eodem accipere videatur: id est pro terebro seu terebra. Paulo antè tamen dixerat, Τρύμα καὶ τρῆμα τὸν ὀπὸν φασὶ, id est Foramen: & paulo pòst, τρύμιν per τρυμαλιὰν exponit, quod hinc deriuatum, itidem foramen denotat.

Τρυμαλιὰ, ᾶς, ἡ, itidem foramen significat seu ὀπὸν, vt τρύμη, seu τρύμα, ex quo deriuatum est, teste Eustath. quoque. vt Marci 10, & Lucæ 18, κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, per foramen acus. Itidémque Eustathius τρυμαλιὰν esse dicit τὸν ὀπὴν τῆς βελόνης. At iocoso falsóque simul dicterio Sotades Ptolemæo Arsinoen sororem γαμήσαντι obiiciebat, εἰς οὐχ ὁσίαν τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖς, apud Plut. & Athen. lib. 14.

Τρύπα, ης, ἡ, idem quod τρύμα & τρυμαλιὰ, (id est foramen) vt testatur Eustath. quoq; pag. 1069, τρυμαλιὰ δὲ παντὸς ἡ τρύπα. Suidas verò & pro terebro accepisse videtur, quum ait, Τρύμη, ὁ πεπερονημένος σφῦρα καὶ πεπερονημένος ὀπὴ τῆς τρεχέτω μασιν, ὃν ἡμεῖς τρύπαν φαμέν. Pro eo enim τρύπαν schol. Aristophan. habet τρύπανον: ita vt τρύπα & τρύπανον idem sint. Nisi fortè & apud Suidam pro τρύπαν legendum sit τρύπανον. apud quem tamen non τρύπαν sed τρυπᾶν habet manuscriptus etiam codex: sed manifestum esse videtur mendum.

Τρυπάω, Terebro, Perterebro, Perforo, Pertundo. Lucian. in Hercule, τρυπήσας τῶν θεοῦ πλὴν γνῶθι σαυτὸν, ὃς ἐκείνης ἐλκομένος αὐτὴν ἐποίησε, pertusa dei lingua alligatos eos homines ductitari ab eius summo fuxit. B. Pass. Τρυπῶμαι, Terebror, Perforor, Pertundor. vnde particip. τρυπώμενος & πετρυπημένος, Terebratus, Perforatus, Pertusus. Plut. Symp. 1, problem. 8, ex Sophocle, Βεβαιότατα μὲν γὰρ ἐν λόγοις τοῖς σοφοῖς ἡ Μόλις δ' ὥσπερ ἔρχεται τρυπωμένου. Et Xenoph. Anab. 3, ἐπὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον, ὥσπερ Λυδὸν, ἀμφότερα τὰ ὦτα πετρυπημένον, vtranque aurem perforatam habentem. Erant autem perforatæ aures barbariæ exprobratio. In Sophocl. autem illo loco πετρυπημένον οἷς opponitur πῶ ἀτρυπήτῳ & βεβυσμένῳ, quod vix perforatum esse videtur, adeo vt vox penetrare nequeat, quod & in κωφλοβύσεις accidit, id est quæ sordibus obstructæ & obthuratæ sunt. At πετρυπημένα ψήφοι dicuntur esse calculi damnatorii, sicut πλήρεις, absolutorii.

Τρύπημα, ατος, τὸ, idem quod τρῆμα & τρύμα seu τρυμαλιά. id est Foramen. Lucill. libro 2 Epigramm. Ὅπτως μυρμήκων τρυπήματα λοξὰ καὶ ὀρθὰ, formicarum foramina, modò recta, modò obliqua. id est Cauernæ in terra terebratæ. Quo cum loco confer quendam Plutarchi in Σβεβλότης citatum.

Τρύπησις, εως, ἡ, Terebratio. idem quod τρῆσις.

C. Ἀτρύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui perforatus non est, Non terebratus, Non pertusus, Nullo foramine peruius. Idem quod ἄτρητος.

C. Δυςτρύπητος, Terebratu difficilis. Vide in Ἐκτρύπημα.

Τρύπανον, ου, τὸ, SEV Τουπανὶν, ινος, ἡ, Terebrum seu Terebra. idem quod τέρετρον: quānis velut diuersa ponantur in hoc apud Suidam versu, ex Epigramm. opinor, Τρύπανά τ' ὀδόντια καὶ ὠκύεντα τέρετρα. Athen. libro 5, δεῦρ' τρυπάνων δὲ ὄσαν οὗτοι ἡρμοσμένοι τινὶ σαμῶνας σωέχοντες. solent enim ligna terebrata clauo ligneo aut etiam ferreo compingi & coagmentari. ‖ Metaphoricè τρύπανον vocatur Veterator, vt ex schol. Aristoph. docui in τρύμη: qua signif. dicitur & τελεῖσθαι. At τρυπανὶν apud Hesychium legitur, dicentem esse ἐργαλεῖον τεκτονικόν: apud quem ET Τρυπήλη pro τορύνη. VNDE Τρυπανίζω, F. ίσω, Terebro. idem quod τρυπῶ. Hesych. τρυπανίζεται exp. τρυπάνῳ πλήττεται.

C. ΔΙΑτρυπάω, ῶ, Perterebro, Perforo, Pertundo. Exponitur etiam Penetro, Transfigo, necnon Excauo.

C. Εἰς Στρυπάω, ῶ, Terebro intro, seu Terebrando penetro. Itē Insinuo me, Clàm me ingero. Suidæ παρεισέρχομαι. Qua de signif. vide & sequens comp.

C. ἘΚτρυπάω, Terebrando egero. Item ἐκτρυπᾶν dicitur qui se veluti terebrando erumpit: (quomodo ille apud Cæsarem, Erumpit se portis foras) vt Eustath. ex Pausania ἐκτρυπᾶν expon. μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Sic Ælius Dionysius apud eundem, pag. 1532, Εἰς τρυπᾶν (inquit) ἢ ἐκτρυπᾶν, τὸ παρεισελθεῖν λάθρα, ἢ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Hesych. verò ἐκτρυπήσαι expon. ἐξελθεῖν λεληθότως: & εἰς τρυπήσαι itidem παρεισελθεῖν. VNDE Ἐκτρύπημα, ατος, τὸ, Id quod terebrando egeritur, Ramentum seu scobs quam terebra educit, Scobs quæ in terebratione lignorum egeritur. vt Columella libro 4, cap. 29, dicit, Antiqua terebra, quam solam veteres nouerant agricolæ, scobem faciebat. Theophr. Hist. pl. lib. 5, c. 8, ἔστι δὲ δυςβρυπτότερα, λίαν χλωρὰ· βεβαδέως γὰρ αἰαφίρεται τὰ ἐκβρυπήματα, tardè scobs egeritur. Sic πρίσμα dicitur scobs quam tornus egerit, & πρίσμα scobs quam serra.

Alioqui VERB. Τρύω significat Tero, Attero, vt suprà dixi. Quæ significatio vicina est superiori, vt & apud Latinos Tero ac Terebro affinia sunt, atque adeò hoc deriuarū ex illo. Hesych. certè βυπᾶν exp. βίβειν, cui itidē

τρύειν est καταπείσειν, καταπονεῖν. qua significatione πίρειν quoque vsurpari suprà docui. Ac sicut πίρω accipitur etiam pro Vexo, Diuexo, Defatigo, Exhaurio, Domo, Conficio, Affligo, Eneco & Macero: ita etiam τρύω accipi sciendum est. vt apud Platonem De leg. πεπυμένος ἡλίῳ. Et in Epigramm. Γήρᾳ καὶ πενίῃ πεπυμένος. (vt & apud Homerum quidam ἐπίρετο γήρᾳ λυγρῷ) Affertur & πεπυμένος ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ pro Afflictus ad vltimum calamitatis.

Τρύμα ET Τρύμη, vt τείμμα, de veteratore dicitur & homine qui lōgo rerū vsu veluti est tritus, vt suprà docui.

Τρύσις, εως, ἡ, Afflictio, Ærumna: κακοπάθεια. Hesychio non solùm πόνος, Labor, sed etiam νόσος, Morbus.

C. Τρυσίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam vexans, Vitæ molestus, Vitam excrucians. vt apud Aristoph. in Nub. φειδωλοῦ καὶ τρισβίου γαστρὸς, ventris vitam exercentis & excruciantis. quemadmodum schol. quoque exp. κακολασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον. Itidémque Eustathio βίσιβιος est ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν τὸν βίον. Quod possis interpretari Vexans & molestans in quærēdo victu. vel, Se tātumnon enecans in victu sibi comparando.

C. Τρύσιππον SIVE Τρισίππιον, Signū seu nota quæ equo πεπυμένῳ inuritur, Stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & confectus notatur, Nota qua agnoscitur ἡ τοῦ ἵππου τρύσις. Eust. pag. 1517, de τρύω & quibusdam ex eo deriuatis loquens, Ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ Τρύσιππον, ὁ τῆς πεπυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵππαις ὑπιβάλλεται. Vbi etiam annotat, apud Ælium Dionysium quatuor syllabis legi τρυσίππιον, & dici esse ἔγκαυμα ἵππου γηγερακότος ὑπὸ τῆς γήθους, ὅμοιον τοῖχῳ. id est notam, quæ rotam refert, & inuri solet maxillæ equi vetuli. afferrique ab eodem hunc Eupolidis locum, Ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μοι ἐπιβαλεῖς τρισίππιον. Quibus subiungit Eustath. ἔοικεν οὖν τὸ ἐπὶ τρύσιππον, ἤτοι τρισίππιον, θεραπεία σημεῖον εἶδος γηραιοῦ ἵππου δι' ἐγκαύσεως. Sed malim sine diphthongo scribere τρισίππον in Eupolidis quidem certè loco: quæ scriptura apud Hesych. quoque extat, qui & ipse annotat βισίππιον olim vocatum fuisse τὸ χαρακτῆρα τὸν ὑπὸ τῆς βυκλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ πεπυμένοις ἵπποις ὑπιβαλλόμενον, ἵνα μηκέτι στρατεύωνται: ὃ δὲ ἔχον autem fuisse τὸν ὑπιβαλλόμενον χαρακτῆρα τῇ γήθῳ τοῦ ἵππου. Vnde patet, senatum olim, siquando delectum haberet, equis imbecillibus & lōgo vsu diuturnisque laboribus attritis & eneruatis rotæ signum in maxilla inurere solitum, vt ea nota agniti in militiam nō admitterentur. Meminit huius rei & Erasmus in prou. Equo senescenti.

C. Τρυσάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Virum atterens, id est Conficiens, Excruciens, Exhauriens, Emacerās. Soph. Philoct. pag. 384, οὐδέ με λάθει βαρεῖα πηλόθεν αὐδὰ βισάνωρ. Vbi schol. exp. ὑπόπνος, ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα. Possis etiam dissoluere & exponere αὐδὴ αἰδρὸς πεπυμένου, id est καταπεπονημένου.

C. Ἄτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπειρὴς, Indomitus, Infatigabilis, Indefessus, Qui nullo labore edomari potest, Quem nulla ærumna adeò vexare, conficere atque affligere potest, vt animum demittat: ἀκαταπόνητος, seu ἄπονος, ἄκοπος. vt apud Aristot. De mūdo, δυνάμις ἄτρυτος, Vis quæ nullis laboribus debilitari & infringi potest, seu Facultas quæ nulli difficultati cedit. Et apud Plut. πόνον εἶχεν ἄρρηκτον καὶ ἄτρυτον, infatigabilē, vt B. interpr. mutuatus id vocabulum ex Plinio. Sic apud eundem Plut. in Symp. lib. 4, probl. vlt. vbi lepus ἀκριβείᾳ αἰσθητικῷ pollere dicitur, ὅ, τε γὰρ ὀφθαλμὸς ἄτρυτος ὄζων αὐτῷ, ὥστε καὶ καθεύδειν αἰσθανόμενος τοῖς ὄμμασι. nam cætera animalia somnum capiētia oculos claudere solent, veluti defessos etiā ipsos ex functione sui muneris: lepus autem isdem apertis dormit, ideóq; infatigabiles ei esse videntur. Itē τὸ ἄτρυτον dicitur Nullis laboribus frāgi, seu, Nullis laboribus domari & fatigari. Vel, Vita defatigationis expers. vt apud Aristot. Eth. 10, cap. 7, τὸ αὐτάρκες δὴ καὶ σχολαστικὸν καὶ ἄτρυτον, libera cessandi otiādique facultas, & vita defatigationis expers. Sed hāc ipsam vocē ἄτρυτον videtur aduerbialiter vsurpasse Phocylides sui Νουθετικοῦ ποιήματος v. 158, de formicis, Ἐκ θέρεος πολὺ χεῖμα βορὴν σωρεύοντες ἐπάγοντες Ἄτρυτον φῦλον σὺ ὀλίγον τελέθει

πολύμηχθον. Nisi fortè βορὴν ἄτρυτον vocet quam ἄτρυτοι congerunt. Præterea πόνος & κακὰ dicuntur ἄτρυτα pro Vehementia & Immensa, Quæ sine intermissione vexant, Quæ in nobis exhauriendis & cõficiendis τρύεσθαι nequeũt. Affertur enim ex Herodoto, ἀτρυτος πόνος pro Immensus labor: ex Sophocle autem κακὰ ἄτρυτα pro Vehementia mala. apud quem in Aiace, p. 47, Tecmessa ait, Τί μ' οὐ πάλαιναν, ὀρθίως πεπαιμένην Κακῶν ἀτρύτων, ὧδ' ἔδρας αἰεὶ πάτει; Vbi schol. expon. πολυτρύτων, πάνυ κακοπαθῶν: quasi ἄ in hoc compositio sit ὀξυτονικόν. Apud Theocritum, Idyll. 15, Ἁ ἁ ὁδὸς ἄτρυτος, schol. expon. ἡ ἁ ὁδὸς πολλή, Via longa est, & quæ sine defatigatione confici nequeat.

A

B

VNDE Ἀτρύπονος (quod Hesych. exp. πολύπονος) Ærumnosus. Vel potius, Qui multos labores perfert, Qui multos subit labores, nec iis frangitur: vt sit ὁ ἄτρυτος ἐν πόνοις, & quē οἱ πόνοι οὐ τείρουσι. Sin pro Ærumnosus accipias, significabit ἀτρύτους πόνους afferens, Multis fatigans laboribus. Dicuntur enim ἄτρυτοι πόνοι inexhausti labores: vt apud Suid. ἀτρύτοις πόνοις ἐγκείμενος: & rursum, πᾶς ἁ ἡμέρας ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν ὡς γεωργίαν ἐξεδίδου. Apud quem legimus etiam, φιλοπονίαν ἔχειν ἀτρυτον, pro, Indefesso studio labores sectari. ITEM Ἀτρυτώνη, ης, dicitur Minerua, vt quæ bellicis laboribus inexhausta sit, seu, vt quæ militaribus laboribus defatigari ac frangi nequeat, Indomita. Hesychio ἀκαταπόνητος, ἀκοπίαστος, nec nō & ἄτρωτος ἐν μάχῃ. (Sed pro hoc ἄτρωτος repono ἄτρυτος) Iliad. β, — Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη, Indomita & infatigabilis Iouis filia Pallas. Itidémque apud Hesiod. Theogon. v. 925. — ἀγχίστροφον Ἀτρυτώνην.

C

D

C. ΑΠΟτρύω, Detero, Attero: item Edomo, Defatigo, Delasso & conficio laboribus. vt apud Plut. in Graccho, ὡς οὐδὲν ἀποτρυόμενος τῷ πονεῖν, Fatiscēs & succũbens. Itidem apud Soph. in Antig. p. 228, de genere humano, ταὶ γᾶν ἀποτρύεται ἐπιλοιπῶν ἀρότοισιν ἔτος εἰς ἔτος, ἱππείῳ ἀμείβων πολιόν, defatigat se in vertenda terra. Vbi schol. exp. γεωπονεῖ. Idem Sophocl. in Trachin. pag. 335, φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρυέειν ἐλπίδα ταὶ ἀγαθαὶ χρῶσά σε, Deponere spem, οὐκ ἀποβάλλειν τὴν ἐλπίδα. id est οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ ἀπογνῶναι, Non lassescere & despondere animum. Ita vt dicatur aliquis ἀποτρυέειν ἐλπίδα, quum spem veluti defatigat suam, ita vt prorsus succumbat, nec vlla reliqua sit.

E

Τρύσκω, idem quod τρύω, vnde & deriuatum est. Hesych. tamen τρύσκει expon. non solùm τρύχει, sed etiam ξηραίνει: ita vt idem significet & cum τείρω & cum τέρσω, de quibus suprà. ET Τρυσσὸς, οῦ, ὁ, Afflictus, Inualidus, Æger. Hesych. enim τρυσσὸν expon. ἀσθενές, νοσερόν, item & λεπτόν. Nam quæ vel atteruntur vel emaciantur, eadem & λεπτύνονται.

Τρύχω ET Τρυχόω, idem cum suo primitiuo τρύω. Hesiod. Erg. de fucis, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔδοντες, atterunt & absumunt dapes apum labore congestas. Homerus Odyss. α, Τόσσοι μιν τρύχουσι μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt & absumunt domi nostræ collectas opes. καταδαπανῶσι, vt schol. expon. Herodianus libro 3, καὶ τοὺς ὑπαρχόντας δοκοῦσι καταμαρανθῆναι, ἐπιτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα, totam iam consumpsere Græciam. Rursum apud Homerum passiua voce & significat. Odyss. α, Ἥ τ' αὖ τρυχόμενος περ ἐπ' ἀλγεσι νίσσετον, id est καὶ περ κακοπαθῶν καὶ παλαιπωρούμενος, in quantumuis magnis ærumnis & molestiis. Et Herodianus sub finem libri 4, αὐτάρκη πολυτελείαν τὸν θεμιστοκλέα πεπαρεσκευάσθαι δεδωκέναι νομίζων, τουτέστι τὸ θησαύρισμα, αὐτὸς τε τρυχόμενος, sibi exhausto. Interdum datiuus instrumentalis additur: veluti apud Xenoph. Hellen. 5, εἰ δέοι τὴν πόλιν χρόνον τρύχειν τραπέζαις τὴν πόλιν, atterere & exhaurire vrbem. Et Thucyd. libro 7, pag. 242, ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρυχωμένοι. Herodianus libro 1, καὶ μάτοις τε καὶ φρονήσει τετρυχωμένον, laboribus multisque curis confectum. Homerus Odyss. κ, Μνησόμεθα βρώσιος, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, nec fame conficiamur, seu emaciemur. Et autor Axiochi, πᾶσαν αἰκίαν αἰκιζόμενοι αἰδίοις πενίαις τρύχονται, sempiternis pœnis vexantur atque cruciantur. Item huc referunt vulg. lex. quod legitur apud Pollucem libro 4, cap. 19, ὁ δὲ κάπω τρυχίας ἢ κάπω τετρυχωμένος, ἀναφαλαντίας ὄντι, πυρόθριξ, ἐπιμμένος τὴν ὀφρῦς. (Vbi tamen manifesto errore υ pro ι positum est: & legendum κάπω τειχίας. SIVE Καπωτειχίας, & κάπω πεπριχωμένος. quibus verbis significatur Qui ima capitis parte crinitus est, vertice autem caluo. vnde ET Ἀναφαλαντίας dicitur, quasi φαλακρὸς τὰ ἄνω, qui calnus est supertore capitis parte, id est vertice) NEC NON Τρυχόω pro τρυχόω dicitur: vnde apud Galenum in Lexico Hippocr. Τρυχοῦν, καταπονεῖν, ἰσχαίνειν, Conficere, Attenuare.

A

B

C

C. ΑΠΟτρύχω, idem quod ἀποτρύω, Attero, Consumo, Exhaurio, Edomo, Conficio. Plutarch. in Camillo, κάμνειν καὶ ἀποτρύχειν ἑαυτοὺς, seipsos laboribus conficere & exhaurire.

C. ΕΚτρύχω, SIVE Εκτρυχόω, Attero, Exhaurio, Attenuo, Accido, Affligo, Vexo. ἀθετρέω, καταναλίσκω, ἀποκαίω, ἀθεικόπω. Budæus in Comment. quod Linius dicit, Acciſæ à Camillo Volſcorum res, Græcè reddit ἐκπεπτρυχωμέναι. Quo particip. vtitur quidam & apud Suidam, dicens, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἐκπεπτρυχωμένος ἦν, id est καταπεπονημένος, ἐκκενωθεισμένος.

C. ΚΑΤΑτρύχω, itidem Exhaurio, Affligo, Vexo: ἐλαπάω, κολούω. Homer. Odyss. ο, Ἠῶθι ὡς τοῖσ' αὖτ' λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύοντ', ἵνα μηδὲ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. Et cum datiuo instrumentali apud Chrysost. De sacerd. καταπτρυχόμενος νηστείαις.

C

Τρύχος, εος, τὸ, Pannus attritus, sicut ῥάκος dicitur pannus lacer: quale quid & τείβακον, de quo infrà. Hippocr. certè ῥάκια & τρύχα pro eodem vsurpat, περὶ γυναικείων libro 1, sicut & Aristophan. in Acharn. vbi cuidam dicenti, Δός μοι ῥάκιόν τι τῶν παλαιοῦ δράματος, respondet alius, Τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁ δεξιὸς Ο. ἠγωνίζετο; Quænam veteris comœdiæ scilicet & trita frusta postulas? Affingit enim veteri comœdiæ tritam lacernam, ex qua alius hoc ῥάκος, alius illud τρύχος auellebat, & in nouam transferebat. Itidem Theophr. dicit τρύχος ὀθονίου μακρὸν, Histor. plant. libro 3, cap. 9, de musco arborum loquens, καὶ ὃ καταπρεμάνυται καθάπερ τρύχος ὀθονίου μακρὸν, dependet ex arbore, veluti Intrei triti longum aliquod fragmentum. Quem locum quomodo interpr. Plin. vide suprà in Καταπρεμάνυμαι. Sed perperam ibi vulg. edit. HABENT Τρύχος pro τρύχος. Suidas quoque τρύχη expon. ῥάκη, afferens hunc locum cuiusdam quem non nominat, Γραικῶς ἀθεσνίλδεν ἡ μήτηρ, πένθιμα ἠμφιεσμένη τρύχη, καὶ τὰ ὀφάνης ἐκπεπτικότα ὑπὸ τῶν δακρύων. VNDE Τριχοῦς, οῦ, ὁ, ET Τρύχινος, ου, ὁ, Attritus & lacer. Prius apud Hesychium & Suid. legitur, τρυχεσὶ exponentes ῥακώδη: posterius autem apud Ioseph. in Antiquit. Iud. ex quo affertur τρυχίνη pro Vestis lacera, seu Trita & scissa lacerna, ὀθόνιον τετριμμένον, τείβακον. Sed inter hæc duo id interesse videtur, quòd τρυχινὸς significat Similis τρύχει, In modum τρύχεις attritus & lacer: τρύχινος autem, Confectus seu consutus ἐκ τρυχῶν. Atque ita τρυχεσὶ ἐσθὴς dicetur vestis attrita in modum τρύχος: τρυχίνη autem quæ consuta est pannis attritis. ITEM Τρύχιον, ου, τὸ, diminutiua forma (vt ῥάκιον à ῥάκος) idem tamen cum suo primitiuo significans. Hippocr. περὶ γυναικείων lib. 1, εἰ δὲ δύο τὰ τρύχια χωρὶς ἐφ' ἑκάτερα. Quæ τρύχια ibidem & ῥάκεα appellat: quemadmodum Hesych. quoque τρυχίοις expon. ῥακίοις: apud quem tamen perperam scriptum est τριχίνοις. Nisi fortè id τριχίνοις positum sit pro τρυχίνοις ἱματίοις.

D

E

F

G

H

Τρυτάνη, ης, ἡ, significās trutinam, & ipsum deriuatur ex τρύω, vt Eust. quoque testatur, de τρύω loquens, ἀφ' οὗ καὶ τρυτάνη ὅτι τρύουσι, ἡ πιεζομένη τῷ βάρει τὸ ζυγόν. Vbi nota eum id vocabulum τρυτάνη exponere per ζυγός: quemadmodum & Suidas exp. qui etiam addit, Doriēses σταχάνιον appellare. Vnde prouerb. δημαρμόπρος σταχάνης, Iustior trutina. Cornutus verò apud Persium scribit Trutinam esse foramen, intra quod est lingua bilancis ad quod est examinatio: quod aliis æquamentum, aliis libramentum, aliis æquilibrium vocari. apud Persium inquam, Satyra 1, — examénve improbum in illa Castiges trutina. At Vitruu. libro 2, Id autem (inquit) ex trutinis, quæ stateræ dicuntur, licet cõsiderare. Quemadmodum & Cic. lib. 2 De oratore, Ad ea probãda quæ non artificis statera, sed quadam populari trutina examinantur. Itidem pro statera aut bilance accepit Demosth. Pro cor. ὥσπερ αὖ εἰ ὀνοτρυτάνη ῥέπων ὅτι τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα. Vbi metaphora est à grauioribus ponderibus. ea enim præponderantia ῥέπειν ἐν τῇ τρυτάνῃ, seu ἕλκειν τὴν τρυτάνην, dicuntur. quemadmodum & apud Iuuen. satyra 6, Committit vates, & comparat inde Maronem, Atque alia parte in trutina suspẽdit Homerum. VNDE Τρυποδύκη, per syncopen pro τρυπανοδύκη, Theca trutinæ. ἡ θήκη τῆς τρυτάνης, vt Suid. exponit, afferens hunc versum ex Epigr. Καὶ τὴν τρυποδύκην κοιπίδα παμβακίδων, addénsque & hanc expositionem, τὸν ζυγὸν τῆς παμβακίδος. ET Τρυταιδύω, Trutino, Trutina examino, Trutina pensito, In trutina suspendo.

A

B

C

Porro ex illo THEM. Τρῶ deriuatur non tantùm τρύω, sed etiam τρίβω, vt θλίβω ex θλῶ. Quod verbum τρῶ ex τρέω factum est, passum syncopē prioris syllabæ, vt suprà admonui. illud autem τρέω ex τίρω ortũ ducit. Quæ omnia affines habent significationes, sicut eandem originem: à qua deduci queat & πατρώσκειν, vt βιβρώσκειν ex βρῶ, & πατρέω ex πρῶ. itidem: quorum tamen illud facit πατρώσω, hoc autem πρήσω. Certè is qui πατρώσκει, id est vulnerat, idem & pertundit ac perforat cutem integram.

C

Τρίβω itaque ex τρῶ deriuatum, sicut τρύω, idem cum ipso τρυω significat, id est Tero, Contero. Dicitur enim aliquis medicamentum τείβειν, quum in pila ipsum terit pistillo, seu contundit & comminuit. vt Plaut. Teritur scelerata sinapis cum illis. Plin. Refrigeratum teritur in farinam. Athen. lib. 14 in κοπιδοπλακοῦς descriptione, κάρυα Θάσια καὶ Ποντικά, καὶ ἀμύγδαλα, ἐπὶ τῇ μήκωνα, φρύξας διεκάπυσε καλῶς, καὶ εἰς θυείαν καθαρὰν τείψον ὀπὸ μελάδος, συμμίξας τε τὴν ὀπώραν μᾶλλον μέλιτι ἡψημένῳ, in pilam seu mortarium mundum conicta tere accuratè: adiectisque pomis, melle decocto subige. Vbi etiam nota, τείβειν & κόπτειν, id est Terere & Tundere, vicinæ esse significationis: quod κόπτω inest illi composito κοπιδοπλακοῦς, quo significatur placenta quædam ex materie tusa. Et apud Demosth. Pro cor. τὸ μέλαν τείβων, Atramentum terens, vel Terens materiam atramento conficiendo. Item & ἄλθυρον τείβειν dicitur qui farinam subigit & manibus domat, & pugno tundit: vt apud Aristot. Problem. sect. 21, quæst. 22, διὰ τί τὸ ἄλθυρον τειβόμενον, μεῖζον πολὺ γίνεται ἢ τὸ ἄλφιτον, κτ' λόγον; cur farina triticea quum subigitur, longè magis excrescit quàm hordeacea. Itidem & σταῖς τείβεται quum subigitur: apud eundem eadem sectione, probl. 15, διὰ τί τὸ σταῖς γίνεται τειβόμενον λευκὸν; Ibidem, probl. 17 quærit, διὰ τί οἱ ἄπεπποι ἀρτοι καὶ οἱ σφοδρα πεπειμένοι ἐπίγνωσται; id est, panes qui minus subacti fuerunt & qui magis. Quum verò boues τείβειν fruges dicuntur, significat Triturare: quo sensu Terere quoque vsurpauit Virgil. quum Georg. 1 scripsit, Et medio totas æstu terit area fruges. Vt apud Homerum, Iliad. υ, Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξας βόας ἀρότηρας ἀρουραῖος τείβῃσι κρῖ λευκὸν εὐκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, vt terant hordeum cãdidum in area. Quo in loco τείψ pedibus fit, sicut & quum terram τείβειν dicitur, & apud Latinos itidem Terere. Cui synonymum est σείβειν, Calcare. Itémque ὁδὸν τείβειν aliquis dicitur, id est Terere: quemadmodum & Propert. dicit Via cunctis terenda, ὁδὸς ἡ πᾶσιν τειπτέα, seu σειπτέα. Vnde apud Aristoph. in Ranis, Ἀλλ' ὅδιν ἀτραπὸς πωτωμος πεπεμμένη Ἡ δὲ θυείας, Semita est breuis & admodum trita per mortarium. Id est, Breuissima & tritissima ad inferos via est, si aconitum in pila tritum vinóque mixtum haurias. ‖ Item aliquis vitam aliquam τείβειν dicitur, metaphora à viis sumpta: id est Degere seu Transigere: interdum etiam Sectari, Colere, Ætatem terere in. Aristoph. Pace, ὁπόσοι γεωργικὸν βίον ἐτείβομεν. Et Soph. dicit δυστυχῆ βίον τείβειν, infelicem vitã degere. Præterea aliquis aliqua in re αἰῶνα τείβει, vt Cic. dicit Ætatem in reb. discendis terere. & Horat. — Teritur ætas bellis. Et Liu. Otium conuiuiis terebant. Et, In conuiuiis tempus terere. Apollon. Rhod. — ἢ ἐπὶ πυλῶν Αἰθίοπα τείβεσκε. Rursum aliquis aliquid τείβει quod longo vsu veluti terit. id est, quo sæpe vtitur. Quò refert hoc Cicer. Rerum nomina nouarum, quæ nunc consuetudo diuturna triuit. Sed & aliquis aliquē τείβει, quem crebrò exercet, & quotidianis exercitiis veluti terit. vt quidem nonnulli interpr. Plutarch. Camillo, τείβειν τοὺς πολίτας καὶ θεραπεύειν. Quo ferè modo & apud Plat. epist. 7, τειβόμενα ὡς ἄλληλα αὐτῶν ἕκαστα, interpretãtur, Eorum singula si inuicem agitentur & veluti mutuo tritu exerceãtur. (Forsan metaphora sumpta ab iis quæ ad aliquid τείβονται, ne ferruginem contrahãt) ‖ Significat etiam Tero, id est Attero, Detero: quo modo aliquis vestem τείβειν dicitur quam diuturno vsu & gestatione atterit: vnde & apud Latinos Trita vestis, Trita & scissa lacerna. qualis est quæ eam ob rem τείβων dicitur & τείβακον, nec non τρύχος, vt suprà docui. Item aliquis aliquē τείβειν dicitur pro Atterere, seu Vexare & Exhaurire, vt τρυχὴν suprà. Hesiod. Erg. — ὅσοι σκολιῆσι δίκῃσιν Ἀλλήλους τείβοισι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλεγοντες, se mutuò atterunt & affligunt. Et Thucyd. lib. 8 pag. 280, ἐπὶ βουλόμενοι τείβειν ἀμφοτέρους, vt vtrique se attererent magis & exhaurirent. Idem lib. 6, pag. 204, καὶ τὴν πόλιν, αὐτῷ ἡσυχάζῃ, τείψεσθαί τε αὐτὴν ὡς αὐτῶν. id est δαπανήσεσθαι ὑφ' ἑαυτῆς καὶ φθαρήσεσθαι, inquit schol. Plutarch. certè τείβειν & ἐπαναλίσκειν copulauit, tanquam vicinæ significationis verba: in Fabio, χρόνῳ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, καὶ χρήμασι τὴν ἀπορίαν, καὶ πολυανθρωπίᾳ τὴν ὀλιγότητα τείβειν καὶ ἐπαναλίσκειν βεβουλευμένος, atterere & accidere. Ex eiusdem Camillo affertur, ἡξίει τείβειν τὸν πόλεμον χρόνῳ, καὶ εἰ μάχης δέοιτο, pro Volebat tempore bellum terere, quanuis pugnandum esset, id est Prorogare. Sic infra τειβὴ πολέμου. Item τείβειν τινὰ ὡς τὶ dicitur qui aliquid aliquo terit, seu Qui aliquid alicui affricat, aut Qui duo aliqua inter se collidit. Quo modo Plato dicit πυρὸ ἄλληλα τείβειν: & Luc. πυρεῖα συντείβειν, Synes. ὡς πυρεῖον ὡδὶ τείβειν, Etymolog. ξύλον ξύλῳ ὡς τείβειν. Nam interdum lignum ligno teri solet, ignémque concipere eo attritu. Qua de re suprà in Πυρεῖον & Πυρόν. Sic ferè Thucyd. lib. 2, pag. 73. ἐν ὄρεσιν ὕλη τειφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων ὡς αὐτὴ, ἀπὸ ξυμπλοκῆς πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἔνεκα, collisa inter se sylua vi venti, sponte ignem & flammam ex eo extulit. ‖ Τείψαι τὸ μέτωπον, Perfricare frontem, vt Latini loquuntur: quod & ἀποτείψασθαι τὸ μέτωπον dicitur, vt infrà docebo. ‖ Τείψαι τὴν κεφαλὴν, Caput perfricare, seu Caput scalpere & vellere, vt ii solent qui perplexi sunt, animóque dubio hæsitant. Æschines, περιπεπεσμένος (ὥσπερ εἴωθε) τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τρίψας τὴν κεφαλὴν, ὁρῶν ὀπισθεμαινόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς ἐμοὺς λόγους. Sic Cic. Ita enim sunt perscriptæ scitè & literatè, vt scriba ad ærarium qui eas retulit, perscriptis rationibus, secum ipse caput sinistra manu perfricans, commurmuratus sit. Et Horat. Satyra 10, libri 1, — & in versu faciendo Saepe caput scaberet, viuos & roderet vngues. Necnon Quintil. lib. 11, In hac cunctatione sunt quædam nō indecentes (vt appellant scenici) moræ, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos.

A

B

C

D

E

F

G

H

Τέμμα, ατος, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ πεπειμένον, idipsum quod tritum seu contritum aut intritum est. Aliquando βρῶμα πεπειμένον significat, quale est Intrita apud Latinos, ad quã alludit Terẽtius, Tute hoc intristi, tibi omne est exedendũ. Sotades apud Athen. l. 7, πίνω ὃ λοιπὸν ζυμέων Ἔγω, πόσει τρίμμα συκομάνινον, moris intritis. (vt Cato, Eò cuminum interito. id est, Cuminum intritum adde. Et Varro, Panem hordeaceum in lacte des intritum) Idem ibidem diminutiuo vtens dicit, Τεμμάριον ὠμείωσα πύπις αὐ θηὸν Παιπεδαπόν. Aliquanto pòst idẽ Athen. ex Timocle, γαλεοὺς καὶ βαπίδας, ὅσα τε θῦν ἡμῶν ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκυβάζεται. Idem eodem libro, ex Archestrato, de tauiopia pisce, Καὶ τοῦδε θερμὸν πατάχους, καὶ τέμμα μετ' αὐτοῦ. Tale erat & μυθωνὶν ὑπὸ τέμμα, necnon θερμόμματα & συκομάματα, itémque συγκεκομμένα λάχανα, quæ & κνισά. Item τρίμμα dicitur potio ex aromatis intritis: seu cui aromata intrita sunt. vt testatur Poll. lib. 6, cap. 2, quum ait, τὸ δὲ τρίμμα, τόμα ἦν μὴ ἐρωμάτων τῆς χέας κωμικοῖς. Et Athen. lib. 11

ἐκχεῶντο δ' οἱ ὀρχαῖαι καὶ πέμπαι πινὶ δὲ δρώμάτων καπασκυαζομένων, ὃ ἐκαλοῦν τρίμμα. Item homo qui aliqua in re diu se exercuit, ita vt vsu isto diuturno veluti tritus sit, τρίμμα dicitur, vt patet ex Aristoph. Nub. quum ait, Λέγ' ἡμῖν τρίμμα, κρόταλον, παγκράλιν. id est ἡμῖν πεπεμμένος ἐν λόγοις, ἱκανὸς καὶ δεινὸς ἔσῃ λέγειν. seu ἔσῃ τρίβων λόγων, vt idē dicit, ἐτύγχανεν ὢν τείβων τῆς ἱππικῆς. Sic in eadē fabula idem, τὠείπεμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον. Et Demosth. Pro cor. Æschinem vocat τὠείπεμμα ἀγορᾶς. Rursum Aristoph. τρίμμα accepit pro ipsa τρίβῃ: in Auibus, vbi choro interroganti, Ἐνὶ σοφόν τι φρενί; respondet episcopus, πυκνότατον, κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τείμμα, παγκράλιν' ὅλον, omnes versutiæ. Nisi fortè hic subaudiamus ὄζει: vt dicat eum esse τείμμα: vt schol. quoque τείμμα ibi τὸν πεπειμένον ἐν τοῖς τεχνάσμασι exp. qualem hominem idem poëta τρύμμα quoq; appellat. V N D E Τεμμάπον, ου, τὸ, forma diminutiua pro τείμμα. Apud Athenæum, libro 6, ex comico quodam. Vide & alium quendam locum Sotadis in Τείμμα paulo antè citatum.

Τεμμός, ῶ, ὁ, idem quod sequens τείψις, id est Tritus. Plutarch. τεμμοὺς πριόνων vocat sonum quem edunt οἱ πρίονες τείβοντές τι, id est Terentes & scindentes lignum aut lapidem: vel etiam quem edunt τειβόμενοι, quum lima teruntur & acuuntur eorum dentes: Sympos. lib. 3, probl. 6, τὸν δ' ὄρθρον κατέχουσι κοπαὶ ῥαιστήρων καὶ τεμμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, Matutinum tempus personat malleis & ferris, Matutino tempore nil aliud auditur quàm mallei incudem tundentes, & ferræ in terendis scindendisque lignis strepentes.

Xenophonti autem τεμμοὶ sunt ἀτραπὸι πεπεμμένοι, tramites triti qui per aliquem locum ducunt: in Cyneg. τὰ δ' ἔργα, ἁδέτερα, δῆλα ποιεῖ τεμμοῖς, neutrum in locis cultis & in liras digestis perinde facile est, propter tramites limitésque transuersos, vt Bud. interpr. p. 274, vbi etiam addit ex eodem libro, ἰχνεύεται δ' ἐκ τῶν τεμμῶν παχὺ ἀπαλλαττόμενα.

Τείψις, εως, ἡ, Tritus, Tritura. vt Plin. dicit, Tritu perpolitum. Aristot. verò Hist. anim. lib. 4, cap. 9, ὁ μὲν γὰρ ψόρος τείψις τῶν ἔσω πνεύματός ἐστι. Vbi potest reddi Attritus. Idem τείψιν vocat subactionem farinæ, vt τείβειν ἄλευρον & ζῶς: idem dicit pro Subigere. Problem. sect. 21, quæst. 16, λεπτότερον τὸ ὕδωρ ἐλαίῳ ὥστε εἰσέρχεται εἰς ἅπαν, καὶ μαλακὰ ποιεῖ, συμφύεται τε μᾶλλον καὶ συνθλίβεται πρὸς ἄλληλα, καί τι θλιβόμενα καὶ χωρὶς τῆς τείψεως, etiamsi nō subigantur, manúque conterantur, vt humorem imbibant. Et quæst. 22, διότι τείψιν μᾶλλον δέχεται τὸ ἄλευρον, quoniam farina triticea subactu facilior est. Initio eius quæstionis quæsierat δῆλα τὸ ἄλευρον τειβόμενον, μεῖζον πολὺ γίνεται ἢ τὸ ἄλφιτον, κτλ. λόγον. Item τείψις pro fictu seu frictione aut fricatione accipitur, vt τείβω pro Frico. Galen. de parua pila, τείψει μαλακῆς δι' ἐλαίου χρῆσθαι, Molliter oleo fricari.

A T C O M P. Τειψίχρως E T Τειψιμερέω. Dicitur τειψίχρως ab Aristotele Polypus, qui attritu colorem inducit, seu affrictu. Τειψιμερέω verò apud Aristoph. Diem tero, Diem extraho. τὸν χρόνον τείβω: in Vesp. Οἴμοι δῆτ' εἶτ', κἀπολεῖς τειψιμεροῦν. I T E M Ἀτείψ, quod vide in Ἀτειβής. E T Ἀλόπειψ, paulo infrà in Ἀλετείβανος. At Οἰκότριψ in οἶκος reperies.

Τειπήρ, ῆρος, ὁ, Tritor. vt Plin. dicit Tritor colorum, id est Is qui colores terit, ὁ τὰ χρώματα τείβων: vt Demosthenes dicit, τὸ μέλαν τείβων. Τειπήρ vocari solet etiam instrumentum quo aliquid teritur, vt sunt pistilla, trapeta & tudiculæ, quibus vtuntur in terendis & comminuēdis oleis, aliisque similibus. Hesychio certè τειπήρ est ᾧ πλὴν σφυρὶ τείβουσι, instrumentum quo vuam terunt, seu tundunt. qui etiam addit, à Siculis ita vocari τὸν δοίδυκα. Ita τειπήρ E T Τορώη eiusdem fuerint significationis, sicut ex eadem origine. nam πορώη est deriuatum à πορέω, vnde & πόρος. quod πορέω itidem significat Tero, Attero, vt τείβω, ex quo hoc τειπήρ ortum suum traxit. Peculiariter autem πορώη dicitur quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquēdum, vt sunt quædam cochlearia lignea: quamobrem & à Suidà exponitur κινητήριον τῆς χύτρας: quales sunt etiam spathæ. Idem ex prouerbio quoque patet quod Erasm. in Chil. refert, Ollæ fabariæ, toryna aurea. (quod ex Plat. Hippia maiore desumptum est, vbi Socrates ait, πότερον πρέπει, ὅταν τις τὴν χύτραν τὴν καλὴν ἐφῇ ἔτνους καλοῦ μεστὴν, χρυσῇ πορώνῃ αὐτῇ ἢ συκίνῃ;) Nec non ex epitheto ἐτνοδόκος, quod ei in Epigr. tribuitur. Et ex Aristoph. dicente in Auibus, Ἔτνους δ' ὀπῶ μοι, δεῖ πορώνης καὶ χύτρας. Vbi schol. annotat etiam ipse, πορώνη esse κινητήριον τῆς χύτρας: & passim ὀκπίνεσθαι in hoc vocabulo: ab Eupolide tamen corripi, dicente, Τορώνη τ' ὡς δὴ ξίφος ὑπεζωσμένος: & ab eo qui in Epigr. in fine cuiusdam pentametri dixit, — καὶ τὰν ἐτνοδόκον πορώνα. Aristoph. δοίδυκα & πορώνη diuersa facit, sic scribens in Equit. ὡς εἰ μὴ ᾔδοιδ' ὅτι ἐν τῇ πόλει μέλαιφυκ' αἰνῆσιν σκεύη δύο χρησίμω, δοίδυξ ἢ δὲ πορώνη. Eiusdem schol. quum ἔτνος esse dixisset quod vulgò vocatur Faba, seu τὸ δίφακελευθήριον ὑπὸ τῆς ἑψήσεως καὶ τῆς πορώνης, subiungit, πορώνη δ' ὁ χυθρόπους. Ex hoc autem πορώνη deriuatum est V E R B. Τορωνέω, ῶ, Agito πορώνη, seu Tero & agito πορώνη. Poll. lib. 6, cap. 13, recensens quædam culinaria vasa & instrumenta, Τορώνη, λῶ καὶ ἀνέρχω ὠνόμαζον καὶ ἐόρχω· καὶ Ἐορήσαι, τὸ πορωνῆσαι. Vbi etiam nota synonyma esse πορώνη & ἀνέρχω seu ἐόρχω. In lexico autem meo veteri & apud Etymolog. dicitur ἀνερχής quoque vocari eadem: quod vulg. lex. perperam interpretata sunt, dixerúntque Atticis πορώνην vocari beneficam & benemeritam. Quasi verò ἀνερχής hîc propriam significationem retineat. Cæterùm vt ad τειπήρ redeam, non multùm diuersum ab eo instrumentum est ἀλετείβανον, sicut nec à πορώνη. ita enim vocant pistillum sali terendo, τὸ τοῖς ἅλας τείβον καὶ κόπτον ἐρχαλέον. Alioqui τειπήρ dicitur etiam ipsum vas in quo aliquid teritur & contundendo comminuitur: ὃ τείβεται ἐλαίας καὶ σαφυλαί. vt Nicandri quoque schol. τειπήρα esse dicit καπασκεύασμά τι ἐν ᾧ τοῖς σαφυλαῖς ἐκπιθλίβουσι, in hoc loco Alexiph. v. 493, Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βαρὺν ἐν κυρτῇ θλίψαις, Ὡς ὅτε νοτιβόωσαν ὑπὸ τειπήρσιν ἐλαίῳ. Vbi tamen τειπήρων vocabulo alii malunt intelligere ipsas tudiculas seu trapeta: quibus nimirum teruntur & franguntur oleæ, antequam prelo subiiciantur ad exprimēdum oliuum. Poll. lib. 7 τειπήρα esse scribit τὴν κραπήρα εἰς ὃν ἐκπορεῖ τὸ ἐλαίῳ τὸ πεζόμενον, lacusculū in quem defluit oleum expressum. Sic enim Columella vocat, qui & labra rotunda & gemellaria vocat vasa quædam in quæ depletur oleum expressum. Sic Harpocration ex Nicandri lib. 16 τῆς Ἀτικῆς δίαλέκτου tradit τειπήρα esse πιθάκνιον ὀκτάπαλον, οἷα τὰ ὀπτλίωια: atque eo significatu videri accepisse Isæum in oratione contra Dioclem. habere enim & alias significationes. Per iocum verò Aristoph. in Acharn. dixit, πάγχρηστον ἄγχος ἔσται, Κρατὴρ κακῶν, τειπήρ δικῶν. alludens, vt opinor, ad vas illud in quo oliuæ teruntur, seu in quod ex oliuis tritis expressus succus defluit. Schol. verò ibi annotat, quum debuisset dicere τειπήρ ἁλῶν, (pro quo compos. voce ἀλετείβανος, vt paulo antè docui) eum dixisse τειπήρ δικῶν, nimirum δῆλα τὸ ὀπτείβειν αὐτὸν τὰ πάντα δικάζοντα καὶ συκοφαντοῦντα.

Τειπήριον, ου, τὸ, idem quod τειπήρ, seu Omne id quo terimus seu fricamus & scalpimus aliquid. τείβειν enim significat & Terere & fricare ac scalpere.

Τείπτης, ου, ὁ, idem cum τειπτήρ, quo significatur Tritor. Item τειπταί vocantur famuli qui destringunt & fricant suos heros: vt ἀλεῖπται & vnctores, qui eos à frictione, κατὰ πλὴν τείψιν, inungunt. Plutarch. in Alex. vtitur eo sensu, vt videbis suprà in Καπυγαστής.

Τείπτος, ῶ, ὁ, Tritus, Contusus vel Concisus.

C. Ἄτειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tritus non est. Exponitur etiam Parum tritus. Alioqui significat etiam Qui teri nequit. Quò refer quod ex Theocr. affertur, ἀτρίπτοισιν ἀκαίνταις, pro, Spinis in domitis & calcatu difficillimis. Item, Nō subact°. vt ἄτειπτοι ἄρτοι dicuntur panes qui cōfecti sunt ex massa farinæ nō subacta, aut certè min° subacta quàm oportet. vt apud Aristot. Probl. sect. 21, quæst. 16, δῆλα τὰ οἱ ἄτειπτοι ἄρτοι καὶ οἱ σφόδρα πεπεμμένοι ῥήγνυνται. Vbi nota ἀτρίπτοις opponi τοῖς σφόδρα πεπεμμένοις. Exponitur etiam Laboris insuetus, vt Cæsar loquitur, seu, Laboris inexpertus, Delicatus. vt accipi potest apud Homerum Odyss. φ, v. 149, — πέζου πειρήτιζεν, Οὐδὲ μὲν ἐν παίσεν· τῶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀτέλικτος Ἀτείπτους, ἁπαλάς, manus retrahens operis insuetas ac teneras: vt & scholiastes exponit ἀνήθεις. Nisi malis, Non tritas nec exercitas laboribus: à τείβεσθαι significante Exerceri, Vsu veluti atteri. Quo certè modo Ἀτειψ & Ἀτείπτος accipiuntur, vt infrà docebo.

C. Εὐτείπτος, Tritu facilis, Qui facilè potest teri, seu contundi & comminui: Friabilis.

Deriuata ex aoristo 2.

Τειβή, ῆς, ἡ, Tritus: idem quod τείψις. Sicut verò τείβειν accipitur pro Vsu quotidiano terere, ita & τειβὴ accipi sciendum est: velut in hoc loco Aristoph. Οὔπω ἀν' ὠῶ οὐκ ἀχάριστος εἰς τειβήν. vbi metaphora sumpta est ἀπὸ τῶν ἀνύφων ἱμάτων τῶν ὑπουργούντων εἰς τείψιν καὶ φόρησιν πολλοῦ χρόνου, teste Suida. Item τειβὴ dicitur ea significatione qua τείβειν vel se vel alium dicitur quis, id est Exercere & vsu veluti atterere. Plato ep. 7, μανθάνειν τὸ ψεύδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας μετὰ τειβῆς πάσης καὶ χρόνου πολλοῦ, Adhibita omni exercitatione & studio. seu Vsu & progressu temporis. Et Polybius libro 1, τειβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον, qui haberet vsum mediocrem rei bellicæ. Præterea vt τείβειν χρόνον significat Tempus terere, ita τειβὴ quoq; & δίμετρον τειβὴ, quod redditur Mora, Procrastinatio: αἰάβεια, ἀναβολή, Θεσις, βραδυτής. Plutarchus Alcib. ἠθύμουν ἀπόντος αὐτοῦ, καὶ πολλὴν τειβὴν προσεδόκων καὶ μῆκος ὀργὸν ἐν τῷ Νικίᾳ τὸν πόλεμον ἔξειν, diutius procrastinatum iri bellum. id est, Niciam multum temporis triturum in gerendo bello. quemadmodum idem in Camillo dicit, τὸν πόλεμον χρόνῳ τείβειν, Procrastinare bellum: (quo sensu & ὑπερβαίνειν accipitur, vt suo loco docui) Et Thucydides lib. 8, pagina 190 τειβῆς ἕνεκα καὶ ἀπαιωρίας. Sic apud Suidam, οὐ φέρων πλὴν τριβὴν τοῦ πολέμου, καὶ ἅμα πλὴν ἴσον οὔπω ὑπείαν τῶν αἰσχίων. Item, ὑρῶν τινὰς σφαπώτας μηκέτι πλὴν τειβὴν φέροντας, ἀλλὰ καὶ μετὰ κινδύνου δίμετρον μήσαντας πως ὑπομένοντας. Vbi & ipse τειβὴν exponit βραδυτῆτα & χρονίαν ὑστέρησιν. Item ex Aristophane affertur τειβὰς ποιεῖν, pro Moras nectere. Apud Gregorium verò in Encom. Maccab. καὶ ὥρα πως καὶ τειβὴν ἐνεποίει τοῖς πάθεσιν, Etenim quodammodo & moram afferebat supplicio.

C. Ἀτειβής, ές, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄτειπτος, Qui tritus non est. vt ἀτειβὴς ὁδός, Via non trita, Via nullis vestigiis calcata. quæ & ἄστειπτος, ἀπεβής, ἄστιβος. Sic Thucydides libro 4, pag. 123, de insula quadam, ὑλώδης τε καὶ ἀτειβὴς πᾶσα ἐστ' ἐρημίας ἥν. Et Philo De vita Mos. lib. 1, βαθεῖα καὶ ἀτειβὴς ἐρήμη, non cuiquam calcata mortali solitudo. Qui paulo antè dixerat itidem, δῆλα τραχείας καὶ ἀτειβοῦς ἐρήμης βαδίζοντας, per confragosa vespreta nec pedibus hominum trita sola loca. Et libro 3, ἀτειβῆ καὶ μακρὰν ἐρήμην αἰύσαντες, inuia & vasta solitudine pera grata. Item, Non attritus, Integer: aliis etiam, Inuiolatus, Sincerus. Item Ἀτειβὴς E T Ἀτείψ, de homine dicuntur qui vsu veluti tritus non est, Qui non habet vsum rerum, Inexercitatus, Imperitus. Apud Suidam, ἀτείψ δ' ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης. Et, οὐδὲ δ' ἦν οὐδὲ τούτων ἀτείψ ὁ Παπτελος. Quibus in locis ἀτείψ ab eo exponitur ἀτειβὴς, ἀμαθής. V N D E Ἀτειβί, quod exponitur Sine detrimento, Sine mora. I T E M Ἀτείβαστος eadem significatione qua ἀτείψ, apud Xenophontem in Hipparchico, pag. 565, οἱ δὲ καὶ τοὺς πόδας ἐκπεπονημένοι, τοσοῦτο διαφέροιεν αὐτῶν τῶν ἀτειβάστων πρὸς τραχέα, ὅσον καὶ ὑγιεῖς χωλῶν, iis quorum pedes insueti sunt locorum confragosorum. Hoc tamen ἀτείβαστος potius ex τειβάζω originem habere videtur, quàm ex ἀτειβὴς: licet illius τειβάζω nulla fiat mentio in lexicis.

C. Λεοτειβής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui ita tritus & tusus est vt sit λεῖος, Tritu seu tritura lævigatus, Minutim tusus, seu contusus ac contritus. Qua significatione E T Λεῖος vsurpatur: vt apud Dioscoridem libro 3, cap. 59, τὰ δὲ φύλλα λεῖα μετὰ μέλιτος ὀπτῶ ὕδατι, folia trita & cum melle imposita. Et c. 80 eiusdem libri, αἱ δὲ ῥίζαι λεῖαι σὺν μέλιτι καταπλασθεῖσαι, contritæ radices & cum melle illitæ. V N D E Λεοτειβέω, ῶ, Contero seu contundo & comminuo, ita vt lævigetur. idem quod λεύω & λεαίνω. In Geopon. λεοτειβήσας ἔμβαλε, Pro eo quod Columella dixit, Ea postea terito, & amphoris singulis infricato. Item ex Galeno affertur λεοτειβοῦσις pro In farinam terentes. Ex quo C O M P. Ἐκλεοτειβέω, Tero minutissimè, Contero & contundo ita vt lævissimum euadat. Vnde ἐκλεοτειβηθείς, quod tamen simpliciter exponitur Tritus.

C. Νεοτειβής, Nuper tritus, Recèns tritus. Phocyl. — πυροῖο νεοτειβὲς ἄχθος ἔχοισι, recens tritura excussum.

C. Ὠμοτειβής, Qui tritus & contusus fuit quum adhuc crudus esset. Item ὠμοτειβὲς ἔλαιον dicitur oleum expressum ex oliuis quæ crudæ adhuc tritæ & tusæ fuerunt. solent enim teri tudicula antequam ex eis oliuum exprimatur. Dioscor. libro 1, cap. 29, ἔλαιον πρὸς τὴν ὑγείᾳ χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτειβὲς, ὃ καὶ ὠμοφάγινον καλεῖται, Oleum quod ex immaturis oliuis exprimitur, ad multos vsus rectè valētibus accommodatissimum: etiam omphacinum id appellatur.

C. Ἀλετείβανος diuersum est à superioribus terminatione, nec ex aoristo passiuo sed actiuo compositum. Significat autem pistillum quo sal teritur, τὸν ἁλῶν ῥιπῆρα, vt schol. Aristoph. loquitur. Poll. libro 1, χειρωγικοῖς σκεύεσιν annumerat: ὁλμος, (inquit) ὕπερος, θυεία, δοίδυξ, ὁ καὶ ἀλετείβανος. At libro 6, cap. 13, inter μαγειρικὰ σκεύη & ἐρχαλεῖα reponit, itidem δοίδυκα ei synonymum faciens. Aristoph. Pace, Εἴωθ' γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετείβανον φέρων. Vbi schol. annotat, δοίδυξ esse vocabulum Atticum, ἀλετείβανον autem, Asianum: & quosdam ἀσιάτως scribere, πρὸς τὸ τοῖς ἅλας τείβειν: alios autē ψιλῶς, πρὸς τὸ ἁλεῖν. Quam etymologiam sequendo, dicendum foret compositum esse ex duobus verbis ἁλεῖν & τείβειν. Ac reuera non tantùm sali, sed etiam aliis rebus terendis, seu tritu molendis, vsui est. Veruntamen primum etymon nō esse vanum, patet ex synonymo C O M P. Ἀλότειψ. quod ex Epigramm. affert schol. Aristoph. in loco citato, Καὶ τὸν δικάζοντα ἀλότειβα, pistillum sali terendo, pistillum, inquam, vtraque parte capitatum. Affertur E T Τειβήδιον, ου, τὸ, pro δοίδυξ, ὕπερος, pistillum: nescio vnde. quamobrem & suspectum mihi est.

Τειβακός, ῶ, ὁ, Tritus. Dicitur de homine qui in rebus agēdis est exercitatus, & diuturno vsu veluti tritus, vt & τείμμα suprà. Eust. p. 1327, οὕτω καὶ τειβακὸς κοινότερον ὁ ἐνβιβὴς πρόσωπον. Et pag. 932, αἰνίσσει δὲ ὁ κωμικὸς τὸν νηπυτίου τὸν τειβωνα, ὃς ἐστιν ἀνειβὴς πρὸς τρόφιμα· ὃν ἄλλοι φασὶ καὶ τειβακόν. I T E M Τειβακὸν dicitur Lacerna trita, seu Vestis trita, vt Suidas τειβακὰ expon. κατατετεμμένα ἱμάτια: addens hūc locum, pertinentē ad ἀνείρων λύσιν, opinor, καὶ τειβακὰ φορεῖν δοκεῖν, ἀγαθόν, Palliū tritum & lacerū gestare. Verùm existimo, vt cum superiore τειβακὸς subauditur αἰών, sic cū τειβακὸν sub. ἱμάτιον: vt B. ex quodā grāmatico affert, Τείβακον ἱμάτιον Ἀτικοὶ καλοῦσι τειβώνιον. S E D E T Τειβακὴ dicitur de veste seu pallio, aut etiā linteo trito. si modò rectè hæc tradit Cæl. Rhodig. lib. 3, c. 19, (autoris nomē tacēs) Est & in abscessibus cutis nuncupata ῥακώδης, puris virulētia insigniter attenuata, & τειβακῶς, id est attritis linteis, admodum assimilis. Lacernosam cutem Latinè appellant nonnulli, quia lacernæ instar rodatur. Vbi cum τειβακῶς subaudiri potest ὀθόνοις, vel simile quid, nisi potius τειβακοῖς scribendum sit. Τρύχος quoque vocatur τὸ πεφυρμένον ἱμάτιον seu ὀθόνιον, vt suprà docui.

Sed nota, in illo loco quem Bud. affert ex grammatico illo, non oxytonos scribi τειβακὸν, S E D Τείβακον proparoxytonos, vt & apud Hesychium legimus Τείβακον, quod simpliciter expon. ἱμάτιον. Necnon apud Etymolog. & in lex. meo vet. proparoxytonos itidem L E G I T V R Τείβακος, expositū τειβή. Monetúrq; ibi hoc τείβακος esse παρώνυμον: dici enim prius Τείβαξ, ex cuius genitiuo fieri τειβακος, eo videlicet in nominatiuū mutato, veluti ex φύλαξ fit φύλακος, φυλάκου. Nota igitur ibi E T Τείβαξ. Apud Theocriti autem schol. perperam S C R I P T V M Τειβαλὸς pro τειβακός: nimirum schol. in Idyll. 7, vbi γέρων πέπλος exponens, ait τειβακὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλαιόν: sumptámque metaphoram esse dicens ab atatibus: Ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος Ζωστῆρι πλακερῷ, id est, περιεσφίγγετο δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτοῦ παλαιὸς πέπλος ζωστῆρι πλατεῖ. Vbi ob-

serua ETIAM Γέρων πέπλος pro peplo vetustate trito. A
Τείβαινον, ου, τὸ, idem ferè quod βιβλίον. Quidã tradentes, in igniariis, quæ πυρεῖα vocantur, duo esse: vnum, quod atterit, alterum, quod atteritur: hoc, ἐχάρειν, illud, τείβαινον dici: sic legunt apud Theophr. pro τρύπανον, quod vulgatæ habẽt editiones, Histor. plant. libro 5, cap. vlt. δεῖ δ' ἢ ἐχάρειν ἐκ πόντων ποιεῖν, τὸ δ' τρύπανον ἐκ δάφνης. Lectio némq; illã cõfirmãt his verbis Plinii, l. 16, c. 40, Calidæ & morus, laur⁹, hedera, & omnes è quib⁹ igniaria fiũt. Exploratorum hoc vsus in castris pastorũmque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo, lignum ligno, ignémq; concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis, fungi vel foliorum, facillimè conceptum. Sed nihil hedera præstantius quæ teratur, lauro quæ terat. Atque ita τείβανον fuerit id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes: Luciano τὸ σωστειβόμενον πυρεῖον, B
τοῦ ἀπὸ πυρεῖον τοῦ τειβόμενον, Etymologo τὸ ξύλον τοῦ τείβεται ἑτέρῳ ξύλῳ καὶ πῦρ γίνεται, vt suprà videre est in Πυρεῖον. Cardanus vulgatam lectionẽ sequutus esse videtur, quum in libris De rerum varietate sic scripsit, C
Igniaria fiunt è tabula attagenis (hederæ hæc species est) & stylo lauri arboris terebræ in modum, dum cõcitato motu circumagitur, adiecto sulphure. Eodem ferè modo Indi excitare ignem dicuntur, duobus lignis circa capita arctissimè inter se commissis & constrictis, tertio verò tereti & styli forma per medium adacto. quod vtraque manu terebræ modo versant & circumagunt: donec ignis eliciatur collisu & tritu, siue potius terebratione illa, aridámq; materiam circumpositam corripiat. ‖ Hesych. verò τείβανον expon. D
λήκυθον, id est ampullam oleariam: fortassis quoniam μετ' τοῦ τείψαι ex ea inungebantur. prius enim fricari & destringi solebant, deinde ἀλείφεσθαι.

Τειβαδίς, άδος, ἡ, Frictrix. Τειβάδες vocantur fœminæ perditæ libidinis ac nefariæ lasciuiæ, quæ ὀλίσθῳ sese τείβουσιν mutuò, fricatique illo seu attritu insanæ cupiditati satisfaciunt: frictrices dictæ Tertulliano in libro De pallio: Plauto subigatrices, in Persa, Ne me attrecta subigatrix. Cæl. Aurel. libro 4 Chroniõn, capite vltimo, quod inscribitur De mollibus siue subactis, quos E
Græci μαλθακοὺς vocant, Sicut fœminæ τειβάδες appellatæ, quòd vtranque venerem exerceant, muliebribus magis quàm viris miscerí festinant, & easdem inuidentia penè virili sectantur. VNDE Τειβαδικὴ ἀσέλγεια dicitur tribadum illa insana & nefaria libido: cuius inuentrix fuisse creditur Philænis, & ob eandem malè audiisse narratur lasciua Sappho. Lucianus in dialogo qui ἔρωτες inscribitur, pag. 214, τὸ δ' εἰς ἀκολουθίαν ἄπαιδες ἤκουν ὄνομα, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν, τῆς τειβαδικῆς ἀπελγείας, αἰδέομαι πομπεύειν. Vbi tamen vulgatæ editiones perperam habent Τειβακῆς ἀπελγείας, quasi à NOM. Τειβακὴ ἀσέλγεια. Aliud enim significat βιβακὸς, vt paulo antè docui. F

Τείβος, ου, ἡ, Semita à viatoribus trita: VT Σπῖρος dicitur itidem Semita viatorum vestigiis crebrò calcata, atq; ideo trita: quam & πετεμυδρίον ὁδὸν & ὁδὸν ἀστεῖν dicunt, opponentes ei πλὴν ἀτειβῆ & ἀστεῖν. Xenoph. Pæd. 4, ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πρθυόμενοι, διεγείρουσιν ὁδῶν τείβῳ τινὶ, ἐπλανῶντο. Aristophanes πετεμυδρίον ἀτραπὸν vocat. Nicander verò τείβον nominat ipsam viæ τείψιν, seu iter & cursum G
quo quis viam terit pedibus: in Alexipharm. vers. 592, Αὐπνόν τ' ἠνεκέεσσι τείβοις πανάπαυον ἐδωδῆς Καὶ πόσιος ξήραινε, κατατρύσαιο δὲ γῆρα, Ipsúmque longis curriculis ieiunum arefac, & artus ei macera. seu coge ipsum πολυπάτοις χεῖσθαι μακροῖς μήτε βρωτὸν μήτε ποτὸν προσφέροντα, τὸ σῶμα ξηραίνοντα, ἵνα καταχωθῇ. (Vbi etiã obiter nota κατατρύσαιο, à VERBO Κατατρύω significante Emacero, Conficio. vt schol. quoque ibi κατατρύσαιο γῆρα expon. κατέχωσιν αὐτοῦ τὰ μέλη, Attenua ipsius artus vt macriores fiant) Accipitur τείβος etiam pro τειβῇ, id H
est Trita consuetudo: vt Hippocr. in libro περὶ ὀρθρων dicit τείβον λαβεῖν pro Assuescere & Inueterascere: & fieri quasi τέμμα.

Τείβων, ωνος, ὁ, idem quod τειβακὸς, vt Eustath. quoque testatur suprà in illo ipso vocabulo. id est, Homo rerum vsu veluti tritus: qualem Aristoph. τέμμα etiam vocat & τρύμα: alioquin & hoc ipso verbali vtens, idque cum genitiuo rei: vt in Nubibus, — νυπότιμος γὰρ ἐς' ἔπη, Καὶ τοῦ κρεμαθρῶν οὐ τείβων τοῦ ἐνθάδε, id est οὐδὲ τείβω ἔχει ἐν ταῖς ἐνθάδε κρεμάθραις, Adhuc insuetus huius nostræ pensilis cratis, Non se exercuit & vsu veluti triuit in hac nostra pensili crate. Sic idem in Vesp. Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τείβων ἀεὶ ἱππικῆς, Nõ se exercuerat & triuerat in studio equestri. id est ἀπείρ ἦν τῆς ἱππικῆς. Diuersa constructione ex Euripide affertur in v. l. τείβων εἶ τῷ κομψά, pro Exercitatus es in versutiis. ‖ Porro vt τειβακὸν dicitur Pallium tritũ, & lacerna, ita & τείβων. Euripides apud Athenæum libro 10, Λαμπρεῖ δ' ἐν ἕδη καὶ πόλεως ἀγάλματα Φοιτῶν· ὅταν δὲ πρὸς πόσιν γήρας πικρὸν, Τείβωνες ἐκβάλλοντες εἴχοντο κρόκας. Vbi etiam nota eum dicere τείβωνας ἐκβάλλειν κρόκας, amittere villosam lanuginẽ quæ est in panno nondum gestatione trito, seu floccos illos qui sunt in panno nouo. Plutarchus De non fœner. τείβωνα καὶ πίρναν ἀλαλαβῶν, pallium tritum & peram: quæ videlicet gestare solebant philosophi, qui etiam dicuntur ἐν τοῖς τείβωνι χειμάσαι μηδὲν ἐδόντες: quã obrem ab Aristophane deridentur. Taxantur item οἱ ἐν τείβωνος φιλόσοφοι, qui pallio tantùm tenus philosophi sunt. Metaphor. Plut. De aud. ὡς γὰρ ἐν τείβωνι λυσανοῦ λόγου λεπτῷ καὶ ψιλῷ καθήμενος ἄφραστος καὶ ἀκίνητος. Aiunt muliebribus quoq; vestimẽtis annumerari βίβανας apud Aristophanem. VNDE Τειβώνιον, ου, τὸ, Palliolum tritum, Lacernula detrita. Apuleius dixit, Scissili palliastro amictus, vt Lucian. in dialogo Diog. & Poll. τειβώνιον ἔχων πολυθρυμμ, ἀπεπ αἰέμω ἀπεπνυμμ, καὶ τῆς ὀπισθυχῆς τοῦ ῥακίου ποικίλον. (Vbi etiam obiter NOTA, Ἐπιπτυχὴ dici quod in Euangelio vocatur ὀπισθόλωμα, id est τὸ ὀπῤῥαπτόμενον) Et apud Aristophanem in Pluto Carion dicit se vidisse βῆμ τειβωνίου: quoniam videlicet id ὀπαῖ εἶχεν οὐκ ὀλίγας. Itidem apud Theophyl. epist. 7, αὐλιώτατον τειβώνιον ἀμπεχόμενος. Rursum Lucianus De scrib. hist. βῆμ ζωστόμενος τὸ τειβώνιον. Item & aliud DIMINVT. Τειβωνάριον: vt apud Athen. l. 10, τειβωνάρια τοῦ βαλλομένου μικρά. Et ADVERB. Τειβωνικῶς, In modũ pallii detriti, seu lacernæ. Aristophanes Vespis, — τὸν τείβων' ἄφες, Τίνος δὲ χλαῖναν αἰαλαβοῦ τειβωνικῶς. id est ὡς τοῦ τειβωνίου, dimisso pallio, hanc indue lacernã pallii more. seu Palliolatim: vt Plaut. in Pseud. Palliolatim amictus sic incessi ludibundus. Et VERB. Τειβωνίομαι, quod videtur Suidas accipere pro τείβων εἰμὶ πεποιμένος: qui particip. τειβωνιόμενοι exponi posse ait vel τειβᾶς ἐμπιπλῶντες, vel πεχάζοντες. At ex τείβων significante tritũ palliũ, COMP. Τειβωνοφορέω ῶ, F. ήσω, Palliũ tritũ gesto, τείβωνα φορῶ. Plutarchus in libro De discern. adul. & amico, ὁν δὲ Λακεδαιμόνιοι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τειβωνοφορῶν καὶ ψυχολυπῶν. (At Palliari pro Pallio tegi accepit Apuleius, quum dixit, Nec palliari tam aperta res potest) ET Τειβωνοφόρος, Qui pallium tritum gestat, Palliatus, seu Palliastro trito amictus, Palliolatus, vt Suet. loquitur. Vel etiam, Detritam vestem gerens: Etymol. ITEM Τειβωνοφορία, ας, ἡ, Triti pallii gestatio, Gestare palliũ attritum. Plut. De discern. adul. & amico, loquẽs de adulatore qui chamæleontem agere nouit, αὐ δὲ ἀπρόβλητος φιλόλογον καὶ φιλομαθῆ νέον, αὖτις ἐν βιβλίοις ὀθῇ, καὶ πολὺν ποδήνης καθεῖται, καὶ τειβωνοφορία τὸ σῶμα. Solebant enim philosophi barbam ad pedes vsque promittere & pallium gestare.

Verba ex τείβω & præpos. composita.

C. ΑΝΑτείβω, Contero. Xenophon, ζεῦπ' πως ὑπὸ τῶν ὁπλῶν χθαί τε καὶ ὀργίζεσθαι, τῇ τύχῃ διεφορούμενος, ἀνέτειψε, præ impatientia contriuit. Exponitur etiã Affrico: item Refrico, Confrico, Infrico: necnon Misceo.

VNDE Ἀνάτειψις, εως, ἡ, Attritus. Itẽ Frictio. ET Ἀνάτειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Attritus. vt αἱ ἀτρίπτοι ἱμάτια dicuntur Attritæ vestes. Item BICOMP. Συναντείβω, Simul contero: vel Contritum permisceo. Pass. autem συναντείβομαι exponitur Versor cum, Conflictor cum. sed sine exemplo.

C. ΑΠΟτείβω, Detero: aut etiam Attero, Contero. Frequenter accipitur pro Frictu detergo seu Tritu abs-

tergo. vt aliquis labem aut maculam vestis ἀποτείβειν A
dicitur, pro Fricando abstergere, seu Atterendo detergere. Qua in significatione accipiuntur passiua quoque vox & media, sed metaphoricè plerunque, (vt & Latinum Abstergere, Detergere: & interdum Diluere, quod magis respondet Græco verbo ἐκνίζασθαι) Diodor. λόγοις φιλαθρώποις ἐπιειχῶς τὰς καθ' αὑτὸν διεβολὰς ἀποτείβεσθαι, Detergere & diluere calumnias quibus traductus fuerat. Et Æschin. in Timarch. πῶς γὰρ ἀλλοτρίας αἰτίας ἀποτειψάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐκλήματα, ἐκπέφευγεν ἐν τῷ δίκαστηρίῳ. Sic Demosth. Olynth. 1, B
ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι, πλὴν ἐπὶ τῆς προαιρέσεως ἀδοξίαν ἀποτειψώμεθα. Aliquando commodius redditur Summoueo, Amolior: item Arceo, A me repello, Extrudo, Reiecio, Repudio. Cic. in epist. ἀποτειψαι quartanam istam diligentia quæ in te summa est. Diodor. ἐπεύχει γὰρ τὰς κατὰ τὴν Ἑλλάδα πεσούσας ἀποτειψάμενος, ἀνθρώπων ἐχθὰν τὴν πρὸς τὴν Πέρσας πόλεμον, Abolitis summotisque turbis è Græcia. Itidem Polyb. διειληφὼς ἀποτείβεσθαι τὰς διαλύσεις, statuens reiciendam esse componendarum discordiarum pacificationisque mentionem. Similiter Plutarch. dixit ἀποτείψασθαι τὴν πῖρναν, C
Verba interpellantis de stupro reicere. Idem in Bruto, ἀποτειβόμενος τὰς δεήσεις τοῦ προσώπου, Reiciens, Amoliens, Repudians. Et in Polit. præcept. τὰς ὀφαύλας καὶ ἀπόπους ἀξιώσεις τῶν φίλων ἀποτείβεσθαι, μὴ πικρῶς ἀλλὰ πρᾴως διδάσκοντα. Similiter vsurpauit & in lib. περὶ ὀργῆς, & in Pompeio, pro Repudiare, vt testatur Bud. Rursum Polyb. lib. 5 τὸν ὑπὸ τῆς τύχης διδόμενον ἀποτείβεσθαι στέφανον, Reiicere & recusare coronam & regiam dignitatem à fortuna oblatam. Et Athen. lib. 14, tradit vitio verti a- D
pud Arcadas τὸ ᾄδειν ἀποτείβεσθαι, recusare canere. Exponitur etiam Impedire & alterius conatus arcere: ἐμποδίζειν, ἀπείργειν: in hoc loco apud Suidam, ὁ δ' Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμβρυε τοὺς πολεμίους ἀποτειβόμενος. Suidas verò nullam ei expositionem addit.

VNDE Ἀπότειμμα, ατος, τὸ, Id quod deterendo decidit, Ramentum deterendo detractum, Id quod deteritur fricando: quasi Detrimentum dicas. ET Ἀποτειβή, ῆς, ἡ, Detritus, Attritus. Ex Plutarchi Camillo, ἀποτειβαι καὶ ἀπολιθωθεῖσαι τῆς γεφύρας, attritus & dilapsus E
terræ. Et ex Demosth. ἀποτειβὴ σκύβων.

C. ΔΙΑτείβω, Attero, Absumo, Consumo. Odyss. β, v. 265, — τὰ δ' αὐτὰ διατείβεσκον Ἀχαιοί, atterunt & absumunt. Item aliquis dicitur διατείβειν τὸν βίον aliqua in re aut alicubi, id est, Ætatem & vitæ tempus terere. Plato in epist. μεθ' ἡμῶν συχνὸν διατέτριφε τὸν βίον, nobiscum magnam vitæ suæ parte contriuit. Itidem Herodian. lib. 3, ὁ δ' Σεβῆρος τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτειβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς περιπατείοις, Plurimum in suburbanis agitabat, Bonã vitæ suæ F
partem terebat in suburbanis. Item & χρόνον διατείβειν dicitur pro Tempus terere & consumere. Xenophon, ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διατείβων, multum temporis terens. Sic Isocr. ad Philipp. χρόνον μὴν πολὺν πολὺν τὴν ἰδίων ὅπως μελέτειαν διέτειβεν. Et Plato lib. 2 De rep. μέρος τοῦ χρόνου ὅπως τῇ τῆς εἶναι τοῦ βασκοῦ διατείβειν, temporis partem in structura domus consumere. Itidemque Herodian. lib. 5 πολὺν χρόνον διατείψας ἔχει πολὺν τὸν ἔξοδον, haud diu moratus. Quibus adde hoc Xenoph. Hellen. 6 ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον διέτειβε πολλὰς ἡμέρας, aliquot dies ibi commorabatur. Et hoc Isocr. ἤδη ἓξ ἔτη διέτειψε, iam sex annos consumpsit. Et hoc Thucyd. lib 1, ὀλίγον τι διέτειβε, non consumptus est annus. Sed plerunque omittunt accusatiuum βίον seu χρόνον, ac neutraliter hoc verbum vsurpant, pro Commoror, Immoror, Agito, Dego: & Tempus tero in, Tempus impendo, Exerceo me in. Quam significat. habet interdum cum ἐν constructũ, interdum cum ὅπῃ, interdum cum πρὸς, interdum cum participio. Plato Apolog. διατείβοντες μετ' ἐμοῦ. Quomodo & Isocr. in Panathen. Et Herodian. lib. 5, διέτειβεν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, domi agitabat. Et aliquãto post, πολὺν χρόνον ἐν τοῖς βασιλείοις διατείψας. Idem lib. 3, ἔνθα τὸν βασιλεῖα τοῦ Παφλαγόνος, καὶ αὐτὸς διέτειβεν εἰρηνικῶς ἄγων, vbi in pace agitabat. Et lib. 7, πρὸς τὰ ἕλη διέτειβον, ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῦντο, in paludibus agitabant. Item & pro Commoror, Immoror, Tempus tero in, vt dictum est. Idem Herodian. lib. 3, ἐνθαῦτ' οὐκ ὀλίγον χρόνον ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτειψε, δικαίζων τε σωστὰ χῶς καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, Romæ haud paucos annos moratus est. Et Demosth. Olynth. 1, ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατείβω, Ne in singulis recensendis tempus teram, Ne singulis commemorãdis immorer. Sic Isocr. Nicocle, τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατείβειν; Et in Panathen. πρὸς δὲ οὐκ οἶδ' ὅπῃ δεῖ πλείω λέγοντα διατείβειν. Et in Panathen. τὰ δὲ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατείβειν; Quibus adde hoc eiusdem in Hellen. encom. ἵνα μὴ δικῶ πρὸς τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατείβειν. Item Tempus tero & colloco in, Tempus impendo, Operam do, Exerceo me in, vt suprà dicere cœpi. In qua significatione interdum construitur cum ἐν, interdum cum ὅπῃ, interdum cum πρὸς, interdum cũ πρὸς. Cum ἐν, vt dixit Aristoph. ἐν γυμνασίοις διατείψις. & Plato in Apolog. ἐν τῇ ζητήσει διατείβειν, in inquisitione versari. Et Isocr. Paneg. ἐν ταῖς ἀκροάσεσι ταύταις διατείβειν. Necnon Demosth. Philipp. 2, ἐν οἷς ἑκάστοτε διατείβετε, καὶ πρὸς ἀ ἀπουδάζετε. (Vbi nota synonymos poni διατείβειν ἐν τινι. & ἀπουδάζειν πρὸς τι) Cũ ὅπῃ, Plutarch. in Solone, διατείβοντες ὅπῃ νομαῖς καὶ πρεσβατείαις, rei pecuariæ operam dantes. Sic Demosth. διατείβειν ὅπῃ τοῖς ἔργοις, Rebus vacare. At Isocr. διατείβειν ὅπῃ μικροῖς, In paruis immorari. Cum πρὸς habẽte datiuum, Epicrates apud Athen. lib. 2, πρὸς τίσι ναῦν διατείβοιτο; ποία φρονῶν; Et Plutarch. Numa, διατείβει πρὸς θυσίαις, circa sacrificia versatur. Cũ πρὸς habente suum accusatiuũ, Isocr. Archidamo, τοὺς πρὸς τοῦτο διατείβοντας, Qui tempus his impendunt. Æschin. in Ctesiph. πρὸς ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότος. Quomodo & Plutarch. De educ. lib. διατείβοντας πρὸς φιλοσοφίαν, Versantes in philosophia. Rursum Isocr. πρὸς κράτιστον τὴν φιλοσοφίαν διατείβοιτο. Idem, διατείβειν πρὸς τοὺς λόγους. Et Philo De mundo, τῶν πρὸς τὰ μαθήματα διατειβόντων, eorum qui in studio artium mathematicarum operam ponunt. Qua in significatione passim reperitur: estque διατείβειν πρὸς τι idem quod σπουδάζειν πρὸς τι, seu φροντίζειν πρὸς τι: quod & διατείβω πρὸς τι ποιεῖσθαι dicitur. Sæpe sine vlla adiectione ponitur pro Tempus tero, χρόνον διατείβω, seu Nimiùm moror, Nimiùm procrastino. Quo modo vsurpauit Xenoph. Pæd. 3, ἔλεγεν ὅτι κλαυστάνοι διατείβων, καὶ οὐκ ἄγοι οἷς τὰ χρεία ὅπῃ τοῖς πολεμίοις. Et Aristoph. Vesp. Οἴμοι διατείβις, κἀπλῶς τρεψημέρων. Itidemque Luc. in Vitarum auct. μὴ διατείβε, ἄλλον κάλει. Et Synes. epist. 67, ἀναπηδῶν καὶ διατείβοντες, differente & cunctante. Quin & Homerus ita vsus est ante hos. Iliad. 7, — ὁ δὲ χρὴ κλοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντα Οὐδὲ διατείβειν. Vbi διατείβειν est χρονοτριβεῖν, τεριψημερεῖν, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, ὑπερβιβάζειν, προσαπίνειν. Interdum cõmodius ἀρχεῖν redditur, vt tum Eust. exp. tum schol. Thuc. lib. 7, pag. 247, ἡνίκα ἐδόκει διατείβειν, Non amplius videbatur tempus terendum esse, seu Cunctãdum & morandum esse. Quin & PASS. Διατείβομαι accipitur pro Tero tempus. Affertur enim ex Apoll. lib. 2 Argon. — μήπ διατειβώμεθα πεῖρης, pro, Ne tempus teramus in faciẽdo periculo: subaudita ibi particula ἕνεκα. Alioquin passiua significat, ipse χρόνος dicitur διατείβεσθαι pro Teri & cõsumi: res autem pro Teri itidem, seu Atteri. Quinetiã ναῦς διατειβῶσαι exponitur διεφθαρῶσαι, apud Thuc. l. 8. ‖ Cæterùm vt redeam ad διατείβειν habens actiuam significationem, construitur illud non solùm cum accusatiuo βίον & χρόνον, sed etiam cum aliis, & significat προσαπίνω, ἀναβάλλομαι, Procrastino & differo, Extraho in longum, nimirum tempus terendo. Plutarchus in Fabio, ἃ διατείβουσα τοὺς πρᾴξεις, Quæ tempus terens rebus gerendis idoneum, seu Quæ procrastinans res gerendas, Vel etiam Remorans res gerendas, Moram trahens in rebus gerendis, Moram afferens rebus gerendis. Quo modo & Homerus Odyss. υ, v. 341, Οὔπ διατείβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κελεύω Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, Non remoror nec impedio nuptias matris, ἡ καὶ μὲν ἡδὲ πρᾴτινω τὸν μητρικὸν γάμον, vt Eustath. exp. Et Odyss. β, v. 204, — ὅφρά κεν ἤ γε διατείβοιεν Ἀχαιοὶ Οὖ γάμον, Achiuos suis nuptiis suspensos teneat, Achiuos suspensos teneat, procrastinando & differendo suas nuptias. Vbi rursum Eustath. exp. ἀναβάλλεσθαι & ὑπερβάλ-

λεσθαι: quemadmodũ & Il.σ, v.41, Μή π διατείβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐάσω, exp. ὑποτείνειν, ὑποβιβάζειν. Exponitur etiam Frustror, nullo tamen allato exemplo. A

VNDE Διάτειμμα, ατος, τὸ, Intertrigo. vt διατείμματα μηρῶν dicuntur Femorum intertrigines. ET Διατειβή, ῆς, ἡ, quod ipsam τὸ διατείβειν actionem significat: veluti quum dicitur διατειβὴ τοῦ χρόνου pro διατείβειν τὸν χρόνον, Terere tempus, Consumere tempus: vel etiam Mora, Extractio temporis in longum, & procrastinatio. Thucyd. lib.3, pag.94, τῶν προθέντων αὐθις ἀεὶ Μιτυληναίων λέγειν, καὶ χρόνου διατειβὴν ἐμποιησάντων, quique in causa sunt cur tempus teratur & mora interiiciatur. Et Herodian. lib.3, διατειβας χρόνου ποιῶν, moras de industria nectẽs. Aliquãdo omittitur ille genitiuus χρόνου, & tamen significat tẽporis in lõgum extractionem, id est procrastinationem & morã. Thuc. lib.8, p.267, διατειβῆς ἐγίνομθυς: quemadmodũ & Herodian. lib.6 dicit, διατειβῆς ματαίας ἐγίνομθυς, quum viderent se frustra tempus terere. Idémq; rursum lib.3, ἅπερ πάντα Ρωμαίοις ὄντα ἐναντία, πλείονα παρέχε τῷ πολέμῳ τὴν διατειβήν, quæ omnia Romanis aduersa moram bello afferebant. Cui loco adde hunc Æschin. in Ctesiph. εἰ μὲν γὰρ ἠρνεῖτο μὴ δεινὸς εἶναι, ἢ ὑμεῖς μὴ σωφρονεῖτε ἀντῷ, διατειβὴν ὁ λόγος ἂν μοι παρέχειν. id est, διέτειβον αὐ λέγων πλείω τοῦ τούτων, diutius in his commemorandis immorarer. Et Plutarchus in Pericle dicit, πολυτέχνοις ὑποθέσεσι ἔργων διατειβὴν ἐχόντων, Quæ multi temporis sunt & multa opera indigẽt, seu, In quibus diu immorari & magnam adhibere diligẽtiam oportet. Ex eiusdem Lycurgo διατειβὴν ὀμὴ πολλὴν affertur pro Retardetur. Nisi malis, Moram afferat, Retardet. vt Luc. πόσο πολλὴν ἔχει τὴν διατειβήν, Multum tẽporis ea in re terere necesse est. Et contrà idem Luc. in Herm. πάνυ ῥᾴδιον, καὶ ὁ πολῖτης διατειβῆς δέοιτο, admodum facile, & in quo diu immorari opus non est. Item διατειβὴν ποιεῖσθαι τῆς μελλήσεως ex Plat. De leg. Isocr. verò sine illo genitiuo μελλήσεως dixit in Panathen. τούτων δ' γιγνομένων, ὁ δὲ μίαν διατειβὴν ἐποιήσατο, Nihil sum cunctatus, nec morat[9]. Et in Paneg. διὸ δεῖ ἀπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατειβήν. Interdum verò διατειβὴν ποιεῖσθαί τινι dicitur pro διατείβειν τι, id est Morã afferre, Producere in longũ: vt apud Athen. lib.10, ex Alexide, — ὅμως δ' ταῦτα ὀκτὼ τῶν Λέγε τι, καὶ διατειβὴν γε τῷ ποτῷ Ποιοῦμ. Cui subiũge hunc locum Alexidis, lib.14, apud eundẽ, Ὁ πρεσβὺς δύρων, κομψὸς ἦν, τερατίσματα. Τὸ συμποσίου γὰρ διατειβὴν ἐξεῦρέ πως, nam inuenit quomodo in conuiuiis tẽpus teri queat. Item aliquis alicui dicitur διατειβὴν παρέχειν, id est Subministrare ei quo tẽpus terat: aut etiã tẽpus fallat. (Tunc autẽ idẽ sonabit & eadẽ forma dictũ erit qua Gallicè *Donner du passetemps*. Vide col. proximè sequẽtem) Nisi malis, In quo se exerceat. Plut. Pericle, ἐξωρακίσθη, καὶ παρέχε τοῖς κωμικοῖς διατειβὴν, comicis præbuit quo tẽpus tererent, id est materia sui perstringẽdi & in theatro traducendi ad populũ. Sic idẽ in Alcib. τοῖς τε κωμικοῖς ὁμῶ τι πᾶσι διατειβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν, in theatris, dũ dicteriis impetitur, comicis materiã in qua tẽpus tererent, præbebat. Idẽ rursus in Pericle, θεάματα καὶ διατειβὰς ἀσχολουμένοις παρέχει, occupato negotia & auocamẽta inicit. seu, Negotia in quibus conficiendis tempus terat & se exerceat. Vides igitur nõ solùm tribui homini otioso sed etiam negotioso. B C

Porro vt aliquis dicitur alicubi διατείβειν pro Tempus terere, Cõmorari, Vitã agere, Cõuersari, ita & διατειβὴ dicitur eiusmodi cõmoratio & cõuersatio, vel etiã vita quæ agitatur alicubi. Synes. epist.20, τὸ μὴ βαρεῖαν αὐτῷ τινὶ αὐτόθι γενέσθαι διατειβὴν, Vt non grauis illi sit apud vos commoratio, Vt ne grauetur apud vos commorari. Herodian. lib.1, ὡς ἀπαλλαγεῖεν τῆς ἐν τῇ πολεμίᾳ διατειβῆς. Quo modo idem lib.4 dixit, τὸν θρασὺν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατειβῆς. Et rursum eodem libro, πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατειβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, Vitam vrbanã perosus. Sic & Plutarch. in Numa, αἱ ἐν ἄστει διατειβαί. Quibus adde hoc Luciani in Gallo, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατειβή, Iucundissima quædam erat vita, Iucundissimum erat vitæ tempus in his terere. Et hoc anonymum, οἵαι ἥδισται διατειβαί, In quibus rebus vitam agere iucundissimum est, Quod vitæ genus suauissimum est, In quibus D E F G

rebus tempus iucundissime teritur. Rursum cum ἐν. Æschines in Ctesiph. παῖς ὢν τῆς γυμνασίου μετὰ τῶν νεωτέρων μου διατειβὰς κατεμέμαρτο. Vbi etiam nota μετά. dicitur enim non solùm διατείβειν in loco aliquo, sed etiam διατείβειν μετά τινος. Item studium & opera quæ alicui rei impenditur, διατειβὴ vocatur: seu Studium & opera quam alicui rei nauantes tempus terimus. (Quum autem dico Tempus terimus, non intellige otiosorum more, sed more eorum qui se exercẽt) Et tunc similẽ habet significat. nomini ἀσυδία: itidémq; cum πρὸς solet construi vt illud. Plutarch. Lycurgo, διατειβὰς πρὸς θήρας καὶ γυμνάσια, studia quæ in venationes & gymnasia conferuntur. Sic Plato De leg. ἡ πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς διατειβή, & ἡ πρὸς μοῦσαν διατειβή, studium quod impenditur cognitioni numerorum & rationi modulandorum carminum. Rursum Plutarch. Symp. πλείστας πρὸς λόγους ὑπὸ σχολῆς διατριβὰς ἔχοισι, Plurimum se exercent in disputando, Bonam temporis partem disputãdo terunt. Et Isocr. διατριβὴν πρὸς ταῦτα ποιήσασθαι, id est πρὸς ταῦτα διατείβειν. Item cum ἐν, sicut dicitur διατείβειν ἔν τινι ὀνόματι: vt in hoc anonymo, διατριβὴν ἐν γράμμασι, σχολὴν ποιούμενος, Otii loco habẽs studium quod in literas conferret. id est, Tunc demum otiari se existimãs quum in literarum studio tempus tereret. Item sine illis præpositionib[9] Aristot. dixit πρεσβοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατειβάς, Viam sternere ad maioris ætatis studia & instituta. Et rursum, εἰς διατριβὰς βελτίους ἀπάγειν, Ad meliora studia auocatur. Alii, Melioribus moribus instituitur. Quibus adde hoc Plutarchi in Themist. ἐν ταῖς ἐλευθερίαις καὶ ἀσελγείαις λεχθείσαις διατριβαῖς, in iis studiis & exercitationibus quæ liberales & vrbanæ dicuntur. Et hoc eiusdem in Alcib. ὅθεν ἡξέπεσε κομιδῇ τῆς ἐλευθέρων διατειβῶν. Porro & quæuis studia, exercitia, occupationesque, siue seriæ eæ sint, siue ludicræ & ad id solùm institutæ vt tẽpus in iis teramus, διατειβαὶ dicuntur. Seriæ & ἀσυδάσαι, vt quum Plutarch. De fort. Alex. lib.2 dicit, ἐνίστατο δὲ ἡ τύχη καὶ ἀπέστρεφε καὶ ἀνέβαλλεν ὀπίσω, καὶ μυρίας ἐπείβαλλεν ἀσχολίας καὶ διατειβὰς ὀπλαμβανούσας, multa negotia & multas occupationes. (Nisi malis accipere pro temoris, vt διατείβειν significat Remorari, Impedire mora allata) Ludicra & fallendi tẽporis causã instituta exercitia & studia: veluti quum Synes. epist. 114 dicit, τί δ' καὶ καλὸν ὅλῃ τὴν ψάμμον τὴν αἰγιαλῖτιν ἀναπτεῖν; ἢν μόνον ἔχετε διατειβήν, Quo solo exercitio tẽpus teritis, Quam solã habetis delectationem. Itémq; dicitur διατριβὴν ποιεῖσθαί τι aliquis, quum illud facit vt tẽpus terat, seu se occupat vt tẽpus fallat: (qua forma Gallicè dicas *En faire son passetemps*) quomodo accipi potest apud Luc. in fine lib. De scrib. hist. τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγορουῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, καὶ κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Quò referri potest quod suprà ex Plut. attuli, τοῖς κωμικοῖς διατριβὴν παρέχε, comicis submini strauit in quo se oblectarent & tempus tererent. Et quemadmodum aliquis alicui dicitur διατειβὴν παρέχειν, ita eidẽ διατειβὴν γίνεσθαι dicim[9], velut apud Synes. epist. 109, ἵνα μὴ διατειβὴ τοῖς ἀπαντῶσι γενοίμεθα, Ne præberemus occurrentibus materiam in nobis deridẽdis tempus terendi, Ne occurrentibus essemus delectatio & ludibrium. Adde his, διατριβῆς ἕνεκα, Terendi temporis gratia, Vt tempus fallas. Plutarchus in suo περὶ ἀδολεσχίας libello, διατριβῆς δὴ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα σωθέντες πυκνὰς ἐρωτήσεις, προβάλλοισι τοῖς πυνθάνοις. Itidem apud Athen. initio libri 4 quidam dicit, ἐπεὶ δὴ τὸν Ἰωπολύτου ἀπαίνου δύεσκεται, ὀπδραμοῦμαί σοι τὰ ὀν αὐτῇ κεχαρμένα διατριβῆς ἕνεκα νοῦ καὶ ψυχαγωγίας. Item philosophorum congressus & disputationes dicuntur διατριβαὶ simpliciter pro διατριβαὶ πρὸς λόγους. vt Plut. loqui, suprà annotaui. Plat. Charm. διὰ χρόνου ἀφιγμένος ἀσμένως ἦα ὀπὶ τὰς σωνήθεις διατειβάς, Libenter me ad consuetos amicorum cõuẽtus seu congressus contuli. Idem in Apolog. Socr. οὐκ οἶός τε ἐνθένδε ἀνεκιῶν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Athen. de dialogis Platonis, ἀλοπρεπεῖς δὲ τοὺς πλείους ὄντας ἐκ τῶν Ἀελεσίππου διατειβῶν. Et Gell. lib. 20, c.11, Sunt etiã qui pãdectas inscripserũt libros suos: sunt autẽ qui διατειβάς. Vide & Παιδιατριβαὶ paulo infrà. Cuiusmodi

διατει-

διατειβαὶ vocantur ET Σχολαὶ, tum à Græcis tum à Latinis eos imitatis: veluti quum Cicero Tuscul. i dicit, Itaque dierum quinque scholas (vt Græci appellant) in totidem libros contuli. Porrò sicut σχολὴ dicitur ipse etiam locus ἐν ᾧ σχολάζουσιν, ita & διατειβὴ locus in quo διατείβοισι πεῖ π. quemadmodum & Suidas annotat διατειβὴν vocari non solùm τὸ ὀπόδευμα, ἀσχόλημα, item τὴν διάλεξιν φιλόσοφον, sed etiam τὸν τόπον ἐν ᾧ τινὲς μανθάνοισι. quod testatur & Gellius. Bud. ex Isocr. φημὶ πάντας λυπεῖν πλὴν τοὺς μετεχομένους τῆς ἐμῆς διατειβῆς. Et ex Luc. ἐγκαίνια γὰρ ἐκάλει καὶ καινὰ πάντα τὰς τῶν διατειβάς. Nec de philosophorum tantùm διατειβαῖς dicitur, sed etiam de aliorum, qui se vel exercent vel oblectant. vt Plutarchus in Alcib. διατειβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἡσυχίας βασιλικὰς καὶ πειθοῦς. A B

Porrò ex Διατείβω sunt etiam quædam bicomposita. PRIMVM, Ἀπεδιατείβω, quod exponitur Immoror, Tempus consumo. SECVNDVM, Ἐνδιατείβω, Tempus tero in, seu Immoror, Versor in, Operam & studium pono in. Æschin. in Ctesiph. ἐπειδὰν πρὸς ἐλθὼν ἐνταυθοῖ διεξέλθῃ πρὸς ὑμᾶς τοῦτο δὴ τὸ σωπᾶν, ἡδὺν ἀντῷ προσοίμην, ἔπειτ' ἐνδιατείβῃ, καὶ μὴ ἀπολογῆται, Deinde immoretur ei, seu Tempus in eo terat, nec ad defensionem causæ accedat. Plutarchus datiuum addidit, in Pericle, ἐνδιατείψαι τῇ πρὸς τὴν βίον ἀναγραφῇ, In conscribendis vitis tempus & operam ponere. Et apud Suidam, ἐνδιατείψαι τῇ πόλει ἡμέρας τινάς, per aliquot dies in vrbe morari. Quibus in locis subauditur accusatiuus χρόνον, qui non minus frequenter additur, vt quum Ceb. Theb. dixit, κελεύει σοῦ αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατείψαι, Iubet in iis aliquantisper immorari. Et ex Thucyd. ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον, non exiguum tempus triuit. Idem Thucyd. lib.1, pag. 92, οὓς ἔδει ἐν τάχει προξυνθέσθαι, πλείστας πρὸς αὐτὸν τὸν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν, Tempus triuerunt in circumnauiganda Peloponneso. Vbi nota construi & cum participio, sicut ipsum διατείβειν. Quod διατείβειν quemadmodum interdum iungitur cum πρὸς habente suum accusatiuum, ita & ἐνδιατείβειν: velut in hoc adespoto, καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον πρὸς αὐτόν. In quo loquendi genere vacat præpositio ἐν. Itidem verò eadem vacat quum dicimus ἐνδιατείβειν ἐν. vt Xenoph. Pæd. 5, pag. 69, ὁδέ γε σοὶ συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὸν ὄψιν ἐνδιατείβειν. Sed notandum quosdam codices eo in loco non habere verbum ἐᾶν: sine quo transitiuũ foret ibi ἐνδιατείβειν, & ἐν τοῖς καλοῖς τὸν ὄψιν ἐνδιατείβειν esset Occupare oculos in inspiciendis iis qui pulchri sunt, seu Pascere oculos: aut Diutius pascere. vt significetur spatium temporis & mora quæ inest verbo ἐνδιατείβειν. TERTIVM, Ἐπιδιατείβω, idem cum ἐνδιατείβω significans, id est Immoror, Tempus tero in: aliis, Interquiescо. Herodot. μηπέ που ἐνδιατείβων, nec vllibi tempus terens, seu moram trahens & interquiescens. QVARTVM, Παραδιατείβω. VNDE Παραδιατειβαὶ, Præpostera studia & exercitationes, Quum tẽpus præposterè teritur seu collocatur aliqua in re: αἱ παρὰ τὸ πρέπον διατείβαι πεῖ π. Paul. in epist. 1 ad Timoth. cap.6, παραδιατείβαι διεφθαρμένων νοῦν ἀνθρώπων τὸν νοῦν, peruersæ exercitationes hominum mente corruptorum. Vbi quidam vetusti codices HABENT Διαπαραδιατείβαι, id est Assiduè attritus. quoniam mutuò sese atterunt sophistæ, & sua scabie alii alios inficiunt, vt Græcus scholiastes explicat. Sed vulgata lectio magis probatur. Quum enim διατείβαι vocentur quas Quintilianus scholarum exercitationes appellat, significat Paulus, istis inanibus quæstionibus homines quasi in ludo quodam impudentiæ & improbitatis exerceri. quod designat præpositio παρὰ, vt sinister prorsus istarum exercitationum vsus declaretur. Sunt enim veræ διατείβαι ad acuendum ingenium, confirmandum iudicium, ad veritatis denique inuestigationem comparatæ. in istis verò obtunditur animus, peruertitur iudicium, veritatis lux omnis extinguitur. Hæc ex autore doctiss. in Test. nouum annotationum. QVINTVM Προς διατείβω, idem cum ἐνδιατείβω & C D E F G H

ὀπδιατείβω significans, seu διατείβω πρός τινι, Immoror in aliqua re, aut etiam commoror, vt Cic. Quum ego pluribus verbis in eo commoratus essem. Et, Vt hæreat in eadem commoretúrque sententia. Aristid. ἵνα μικρὸν προς διατείψωμεν τῷ λόγῳ, id est, ἵνα διατείψωμεν πλείω πρὸς τοῦτων λέγοντες, Vt diutius in his dicendis commoremur. Item homini alicui προς διατείβειν dicitur qui apud eum commoratur, vt Cicero loquitur: seu qui versatur cum aliquo. quod & διατείβειν μετά τινος dicitur, & προσομιλεῖν, & συνεῖναι, & πλησιάζειν τινί. Plato in Theateto, ἑαυτοῦ αἰπάσυνται οἱ προς διατείβοντές σοι, Qui tecum versantur, Qui te consectantur. VNDE Προς διατειβή, ῆς, ἡ, Commoratio: videlicet aliqua in re, vel apud aliquem. SEXTVM, Συνδιατείβω, idem cum posteriore προς διατείβω, significãte Commoror apud, Commoror cum, Versor cum, Consuetudinem habeo cum, Congredior. idem quod συνδιάγω & συνδιημερεύω: in qua significatione cum datiuo construitur. Isocrates verò cum μετὰ suum genitiuum habente iunxit, vacante præpositione συν, quum sine illa etiam dicatur διατείβειν μετά τινος. Sic igitur Isocr. μὴ ὦν ἥδιστα συνδιατείψις, Quibuscum iucundissimè sis versaturus seu victurus. Idem pro ἐνδιατείβειν, cum datiuo, αἰμοῦσι συνδιατείβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις, Volunt in mutua dementia immorari, & alter alterius stultitiæ insistere.

C. ΕΚτρίβω, Extero, Terendo excutio: vt Lucr. Exprimitur validis extritus viribus ignis, nimirum quum ventis pulsa vacillans Æstuat in ramos incumbens arboris arbor. vt Thucyd. lib.2 dicit, ἐν ὄρεσιν ὕλη περιρρεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὐτὴν, ἐπὸ τοσούτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε. Sicut verò Lucr. dicit Extero ignem, ita Xenoph. Pæd. 2, ἐπεὶ ἔκ γε σοῦ πῦρ οἶμαι ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. Et Plutarch. Symp. 4, problem. 2, ὅθεν οἶμαι καὶ τὸ θεῖον ὀνομάσθαι τῇ ὁμοιότητι τῆς ὀσμῆς, ὡ τὰ παρόδοντα τοῖς κεραυνοῖς ἀφίησιν ἐκτεβοῦσιν πυρώδη καὶ δριμεῖαν, Igneam & acrem, si exteratur & excudatur. Plinius Excudere è silice ignem dicit pro eo quod Lucr. Exterere. Ponitur & pro illo Extero, quod est Terẽdo & fricando extergeo. vt Plinius dicit, Ad exterendam cutem in facie. Plutarchus in suo περὶ ὀφθαλμίας libello, αἱ πτῶσι τῶν βρεφῶν ἐκτρίβουσαι πολλάκις τὸν ῥύπον, ἐκκοῦσιν ἐνίοτε τὸν ὀφθαλμόν, quum exterunt & extergunt ex infantium corporibus sordes. Porro exponitur non solùm Terendo & tundendo elicio, item Emundo, sed etiam Confrico: necnon Consumo. Affertúrque ex Soph. ἐκτρίψαι βίον pro Absumere vitam. A B C

VNDE Ἔκτριμμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid ἐκτρίβεσθαι. Ita vocatur mantile quo manus ablutæ extergũtur. Philoxenus apud Athenæum lib. 10, ἔπειτα δ' παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν, κατὰ χειρῶν σμήγματα ἱεινομίκτοις χαροφαλπὲς ὕδωρ ἐπεχέοντες πόσον ὅσον ἔχρηζεν, ἐκτρίμματά τε λαμπρὰ ἐδίδοσαν. Quem locum quum citasset Athen. subiungit paulo pòst, hoc ἔκτριμμα vocari etiam χειρόμακτρον, nimirum ὡ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Eustathius verò vocat non solùm χειρόμακτρον, sed etiam ἔκμαγμα & ἐκμαγεῖον & ὠμόλινον. ITEM Ἔκτριψις, εως, ἡ, Extritus, seu Extritio: vel Deletio. Galenus verò ἔκτριψιν apud Hippocr. exponit τὴν εἰς τὰ παράγχα οὖσαν προσφλαξιν. ET Ἐκτριβή, ῆς, ἡ, itidem Extritus. Hesychio ἐκτριβαὶ sunt τριβαὶ, χωρισμοὶ, προσφάσεις. D E F G H

C. ΕΝτρίβω, Intero, Infrico. Xenoph. Pæd. 8, sub finem, de ministerio regis Persarum, τοὺς κόσμητας, οἳ ὑποχρίσασί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, Qui ipsos inungũt & inunctos fricant. seu Infricant eis vnguenta, quibus eos inunxerunt. Sed notandum quosdam codices habere κομμωτὰς pro illo κόσμητας. Quam lectionem sequendo, dicit illos κομμωτὰς fucum eorum faciebus infricare: vnde ἔντριμμα dicitur ipse fucus qui infricatur. Athen. verò eum locum citans libro 12, κόσμητας habet & ipse. Idem Xenoph. pass. voce ac significat. ἰδὼν ποτε αὐτὸν ἐντετριμμένον πολλοῦ ψιμυθίου, ὅπως λευκοτέρα ᾖ. Athenæo quoque ἐντεβεῖσθαι τὸ πρόσωπον est τὸ ψιμυθιοῦσθαι, Malis infricare cerussam, Cerussa oblinere faciem, Faciem cerussare. Hinc sumpta metaphora aliquis alicui dici-

tur ἐντρίψαι κακὸν, & κονδύλοις, pro Infligere, Incutere, Impingere. Luc. in Iud. dearum, ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τοῖς δικασταῖς αἱ νεηνιεύμαι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃτε τοῖς νεανίσκοις. Idem alibi, κονδύλοις ἐνέτριψαν. Et Diog. Laërt. in vita Diog. cynici, ἐντείψαντος αὐτοῦ κόνδυλόν τινος, id est ἐνπνάξαντος, ἐνπίναντος, Quum quidam pugnum ei incussisset. Sic Plutarch. in Alcib. ἐνέτριψε κόνδυλον τοῖς Ἱππολόχῳ ὀδόντα γέλωτι. Quod & τρίβειν κόνδυλον dicitur. V N D E Ἔντριμμα, ατος, τὸ, Idipsum quod ἐντρίβεται, Id quod infricatur faciei, vt fucus, cerussa. Poll. lib. 5. ἐν τοῖς κοσμητικοῖς καὶ καλλωπίσμασιν enumerat. E T Ἐντριψις, εως, ἡ, Infricatio. Xenoph. Pæd. 1, pag. 5, ὁρῶν δὴ αὐτὸ κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑποβαφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις τρεφθείσης. Apud eundem legimus de Cyro τρεφόμενον ὑποχρίεσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς ὀφθαλμόπτοιοι φαίνοιντο ἢ εἶναι· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς ἀβρωστότεροι ὁρᾶν τοῖς πρέσβεσι: quamobrem suos κόσμους seu κοσμητὰς habebant, vt idem docet Pæd. 3, pag. 122 & 143. I T E M Ἐντριβής, ές, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ πεπαιδευμένος ἔν τινι τρόπῳ, Qui diu aliqua in re versatus est, ita vt in ea tritus esse videatur, Diligèter versatus aliqua in re, Insuetus seu Assuetus alicui rei, Qui magnum vsum habet rei alicuius. Eustath. cum dativo dicit ἐντριβὴς τῆς τέχνης, exponens τριβικὸς & τρίβων. Plato autem lib. 6 De leg. cum genitivo ἐντριβὴς τῆς τέχνης, Peritus artis, teste B.

C. Ἐπιτείβω, Attero, Affligo, Aristoph. Ran. τοῦ ἐμοῦ δ' οὐδὲν λόγου, Ἐπιτείβει δύο τὼ ὦμω ὑποσφίδρα, cui sarcina humerum tantopere atterit & affligit. Verba Xanthiæ, qui in eadem fabula sæpe dicit se θλίβεσθαι & πιέζεσθαι, id est, ἀνάφορα ὑπὸ κόμαις & πιέζειν. portabat enim Bacchio ad inferos descendenti sua σκεύη. Idem alibi, ἐπιτείβετο τοῦ βίου πολλά, Multis concidebatur & ferè conterebatur verberibus. Nisi malis, Ferè ad mortem contundebatur plagis. Nam ὀπιτείβεσθαι significat etiam Perire, Ad extremum exitium peruenire. vt apud eundem in Pace, Trygæo dicenti, ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόλησά πω, Οὔτ' ἀλφιτ', οὔτε τυρόν, ὡς ἀπολούμεθα, respondet Mercurius, Καὶ μὴν ὀπιτείβεσθαί γε: quum paulo antè dixisset, Ἀπόλωλας, ὀξόλωλας, ὦ κακοδαίμον. Et fortassis est metaphora ab iis quæ sic atteruntur vt etiam conterantur & comminuantur. Alioquin pro Attero & Exhaurio quoque accipitur. veluti quum Demosth. Pro cor. dicit, αὐτῆς μὲν μικρὰ καὶ οὐδὲν αἰαλίσκουσι, τοῖς δ' ἀπόροις τῶν πολιτῶν ὀπιτείβουσι. Aristoph. Ran. Νόσος μ' ἐπίτειψεν ἱππική, δεινὰ φαγεῖν, attriuit & exhausit me. (Nisi malis, Perdidit me. Accipitur enim & pro Perdo, Euerto: metaph. ab iis qui aliquid conterunt.) Xenoph. dativum instrumentalem addidit, quū dixit, ταῖς ὁδοιπορίαις ὀπιτείβουσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ φαλάγγια, doloribus conficiunt. Item Infrico seu Affrico, vt ἐντείβω. Pro Infligo, Infero, Inucho, ex Chrysost. δικασταὶ αὐτοὶ τὸν χρόνον ὀπιτείβουσι, καὶ τοῦ νόσου ὀπιτείβουσι, morbum infligunt, seu inuehunt. Hesych. quoque ὀπιτείβεται exponit ὀπιφέρεται. ‖ Ἐπιτείβόμβρον Suidæ ἐπιχρίσμασι: pro quo apud Hesychium ἐπιχρίσμοι legitur. Rursum Suidas ὀπιτείβειν exponit non solùm ἀπολεδεῖν, sed etiam ἐντείβοντο, ἔμπειροι ὑπάρξοι: item παρορμηθεῖν.

V N D E Ἐπίτειμμα, ατος, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ ὀπιτείβόμβρον. Hesych. ὀπιτείμματα exponit κοιλίσματα. E T Ἐπίτειψις, εως, ἡ, Ipsa actio τοῦ ὀπιτείβειν. Exponitur Fluctus apud Dauidem, Psalmo 92, αἴρουσιν οἱ ποταμοὶ ὀπιτείψεις αὐτῶν, attollent flumina fluctus suos. Quem locum Suidas in Τείψις afferens, idipsum τείψις exponit, ἡ πορεία τῶν ποταμῶν. I T E M Ἐπίτειπτος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Contritus: seu Conteri dignus, Dignus qui conteratur ὁ ὀπιτείβῶν ἄξιος, Perditus, Sceleratus. Aristoph. Pluto, Αὔτη μὲν ἡμῖν ἡ πένιτεπτος οἴχεται, Abit nobis scelerata istæc & conteri digna paupertas. Vbi nota D I C I Ἡ πένιτεπτος pro ἡ ὀπιτείπτος, S I C V T Οὐπίτειπτος pro ὁ ὀπιτείπτος. Quo vsus est Alexis apud Athenæum, libro 4, Διόδωρος οὐπίτειπτος ὢν ἔτεσιν δύο Σφᾶραν ἐπέδωκε τοῦ πατρῴου ὄσιαν· Οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμάσησατο, Perditus ille Diodorus duobus annis patrimonium abligurivit. (Vbi tamen quidam ridiculi emendatores reponendum censuerunt ὁ οὐάτειπτος: quasi illud mendosum sit, & hoc vsitatum.) Inde sumpertlatiuum οὐπιτειπόπατος, perditissimus & sceleratissimus ille.

C. ΚΑΤΑτείβω, Contero. Xenoph. Pæd. 6, ὧν καταείβομένων καὶ καταρρηγνυμένων αἰσθάνομαι δρῶν. Idem, οἶμαι δ' αὐτοῖς ἤδη καταπτείσθαι δι' ἀπέρυλλη μυθοῖς ὑπὸ σοῦ, puto ipsos tua loquacitate iam obtusos & penè contritos esse, & tædioso tuo sermone ferè enectos. Quibus adde quod ex Plutarchi Fabio affertur, καταείβεσθαι τοῦ πόλεμον, pro Bello vires suas atteret. Poterit enim καταείβειν aliquando reddi Atterere. vt & apud Thucydidem libro 8, pag. 277, καὶ ἅμα τῆς ἑαυτῶν ἀσφαλείας, αὐτοὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς Ἑλλάδος καταείψαι: quo sensu τείβειν ἀμφοτέροις dicit idem lib. 8, pag. 280. Et apud Xenophontem Pæd. 8, ἐγὼ τοῦτο ἀφαιρῶ οὐδ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω, οὐδ' ὅπως αὐτὸς καταείψω. Vbi nota copulari καταδαπανᾶν & καταείβειν, vt à Plutarcho suprà τείβειν & ὑπαναλίσκειν. Accipitur etiam pro simplici τείβω, seu composito διατείβω, veluti quum Demosthenes dicit καταείβειν χρόνοις. Item τοῦ Εὐβουλίδου, eodem sensu, καταείψαι τοῦ ἡμέραν λέγοντα, Diem triuisse seu exemisse dicendo. Quo modo & Æschines De malè obita leg. παρελθὼν δ' ὁ Δημοσθένης κατέτριψε τοῦ ἡμέραν ἀπολογούμενος. Et Aristot. Ethic. 3, cap. 10, ἀδολέσχεις vocari ait τοὺς φιλομύθους καὶ δυσκινήτους, καὶ τοῦ τυχόντος καταείβοντας τὰς ἡμέρας. Dicitur etiam aliquis καταείβειν τὸν βίον aliqua in re, in qua totum vitæ tempus terit, ἢ ἀεὶ ἐνδιατείβει. vel illam faciens καταείβεται, teste Bud. qui ex Xenoph. affert, ὁ καταλόγου γραφευόμενος, καταπέτεμμαι λογοῦν καὶ ταξιαρχῶν. Et hunc locum ex eodem, οὐχ ὡς οὐδ' γε τοῦ ἄλλου πόνου καταείβεται μαθήσεται. Idem Xenoph. dicit studia geometriæ ἱκανὰ τῷ ἀνθρώπου βίον καταείβειν. id est, Hominem totum vitæ tempus conterere antequam ad perfectam eorum cognitionem perueniat. Rursum idem Bud. eundem Xenoph. libro 1 Apomn. annotat καταείβειν accipere pro Conterere dicendo & nominando, Conterere in ore sæpe habendo: afferens & ex Luc. οἱ καταείβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, pro Semper in ore habentes & veluti deterentes.

C. ΠΑΡΑτείβω, Attero, Affrico. Et pass. παρατείβεσθαι Affricari, Atteri. vt πυρεῖον τοῦ ἄλλου πυρείου παρατείβεσθαι dicitur, quum hoc illo teritur ad exterendam seu excudendam flammam. quod & τοῦ τείβεσθαι dicitur, vt videbis in Πυρεῖον, & paulo infrà in Σωτείβω. Itidem παρατείβεσθαι dicuntur ea quæ mutuo attritu supinarum partium coëunt, quemadmodum & παραπίπτειν: quod nonnulli ex Cic. interpr. Applicari & Accidere. Aristot. in Hist. animal. αἱ δ' ῥῖναι, καὶ ὄψις πολὺ τὸ ἐμφῶν, παρατεβόμενα μόνον ὀρύσσεται τὰ ὑπῖα τοῦ τὰ ὕπια. Necnon medicamentum aliquod dicitur παρατείβεσθαι pro Affricari seu Infricari. Dioscor. σὺν ἐλαίῳ σμύρνης, μικρὰ τοῦ ἐλαίου καὶ παρατεβείς: de cucurbita sylvestri, de qua Plinius, Si cum oleo infricetur. Quū verò aliquis τοῦ τινα παρατείβεσθαι dicitur, significat Infensum esse, & animo infesto ei affricari, vt ipsum vel conterat vel atterat. Polyb. ἐδόκει γὰρ τὴν Βυζαντίαν παρατεβόμενον ἐκ πολλοῦ τοῦ τοῖς Βυζαντίοις, Byzantiis infestum esse certis de causis. Dicitur etiam aliquis παρατείψασθαι τὸ μέτωπον, Perfricare frontem, quum videlicet verecundiæ fines transit, & pudorem deponit. Strabo lib. 13, ἐχρῶ γὰρ καὶ τοῦ πάσαι, παρατεψαμένου τὸ μέτωπον, nimirum τοῖς ἄπαξ ἤδη ἀναιδεσι μικρὰ. quem locum Eustathius quoque affert pag. 363. Quo modo & τείψαι τὸ μέτωπον dicitur, vt apud Athen. lib. 5, μικρὸν δ' ὑπῆρξεν ὅτι τύποις, καὶ ἐάσαι τοῦ πολλοῦ συλλαλῆσαι τοῦ τῶν παρασδοξῶς παρεγγελμένων, τείψας τὸ μέτωπον, Τίνων, ἔφη, & quæ sequuntur. Sic Licinius Caluus apud Quintil. lib. 3, in Vatinium dixit, Perfrica frontem, & dic te digniorem qui prætor fieres quàm Catonem. Et Cic. Tuscul. 3, Quid tergiuersamur Epicure, nec fatemur eum nos dicere voluptatem quam tu idem quum os perfricuisti, soles dicere?

V N D E Παρείτεμμα, ατος, τὸ, Id quod affrictu seu attritu detritum est. Ex Liuio Intertrimentum, ex Scæuola iurisc. Intertrituram reddunt: vt quod in pecunia decedit atque atteritur. Galen. & Dioscor. παρατείμματα vocant quæ Plin. Attrita & Intertrigines. E T Παρείτειψις, εως, ἡ, Attritus, Affrictus. Exponitur & Collisio. I T E M Παρατείβη, ῆς, ἡ, Contentio quæ iurgiis fit. A Suida exponitur λοιδορία, ἔρις, in hoc loco anonymi cuiusdam, τοῦ γενομένου περὶ αὐτὸν παρατείβῶ καὶ ζηλοτυπίαν. Metaph. ab iis qui se atterũt mutuò vt alter alteri aliquid deterat.

C. ΠΕΡΙτείβω, Circumcirca tero, aut frico, Obtero. Redditur & Contundo: item Detero. V N D E Περίτεμμα, ατος, τὸ, de homine qui rei alicuius tractatione velut attritus est, Qui ætatem aliqua in re triuit, ideóque in ea exercitatus est: vt apud Quintil. Attrita quotidiano actu forensia ingenia. Aristoph. Nub. ψευδῶν συνωμοσιῶν, δυρεσιεπῶν, περίτεμμα δικῶν, κύρβις, κρόπαλον. Quo sensu τεῖμμα alibi dicit, & τρῦμα, vt suprà docui. Itidē Demosth. Pro cor. οἱ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἰῶ ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σοφιστὴς, περίτεμμα ἀγορᾶς, ὀλεθρος γραμματεύς. id est, Sycophanta forensibus versutiis velut attritus, τεῖμμα per totam suam vitam in foro versatum, Sycophanta qui totam in foro ætatem contriuit. Affertur E T Περιτριβὴς pro Obtritus, Pertritus, Attritus.

C. ΠΡΟΣτείβω, idem quod παρατείβω, significans Attero, Affrico. Basil. τῷ χρυσῷ πῶς διαφορὰν τῇ λίθῳ προστείβοντες γινώσκομεν, auri differentiam cognoscimus si Lydio lapidi, quam coticulam vocant, affricemus. Vide & Σωτείβω. Metaphoricè plerunque accipitur. dicitur enim aliquis alicui illud προστείβειν quod ei veluti infricat, seu imprimit aut inurit: metaphora ab iis sumpta qui ita aliquid alicui affricant vt idipsum remaneat eo in loco qui confricatus fuit. sunt enim quædam quæ affricata seu infricata, & odorem & colorem ibi relinquunt suum. Et pass. aliquis aliquid προστείβεται, quum ei id affricatur seu infricatur, ita vt adhærescat: vel quum ipse sibi id affricat & contrahit. vt Chrysost. comment. in epist. ad Cor. 2, cap. 11, ὁ μὲν δὴ ὑποτείβεται ῥύπον, ὁ δὲ προστείβεται ῥύπον, alter enim deponit sordes, alter easdem sibi affricat, seu attrahit. pro priè autem, attrahit, affricando se. Alioquin pass. & media vox actiuam significationem habent, & pro προστείβω vsurpantur. vt quum Plutarch. in Pompeio, de Cornelia, quæ perita erat literarum & disciplinis imbuta, scribit, καὶ προσῆν πόθος ἀνδίας καὶ παιδείας καθαρὸν, ἃ δὴ νέας προστείβεται τὰ τοιαῦτα μαθήματα. id est, πᾶς ἡ γυναικῶν δι' ἀσίας ἐναπομάργυται τὰ τοιαῦτα μαθήματα. quod Cic. Imprimere vocat, teste Bud. pag. 655. Sic idem in Solone, τὸ δ' ἄδακρυον τοῦ Σόλωνι τὸν ἐμπορικὸν οἴονται βίον προστείφθαι, Soloni ex vita mercatoria adhæsisse. Item & vitium alicui natura dicitur προστείφεσθαι & morbum: vt apud eundem in Pericle, ἔοικε δ' ὡς τοῦ συγγενικοῦ αὐτοῦ προστείφεσθαι νόσημα τοῦ φιλαργυρίας ἡ φύσις. Necnon calumniam aliquis alicui aut crimen προστείβεσθαι dicitur. vt apud Plutarchum, τῇ μητρὶ προστεβόμενος αἰσχρὰ καὶ δύσβουλα. Chrysost. commēt. in Euang. Ioann. μή μοι τεχνολογίας διαφορᾶς τινας λόγων, μηδὲ ἐκ τοῦ τῆς κακοτεχνίας προστείψῃς τινὰ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τὸ πνεῦμα τῆς. id est Inferas, Inuras, Incutias, vt Bud. interpr. pag. 655, in præcedente Plutarchi loco προστείβεσθαι accipiens itidem pro Inurere, vel etiam Conciliare: addénque, translationem esse à coloribus infricatis aut in occursu attritis, quæ maculam contactu relinquunt: vt siquis occurrerit in carbonarium aut farinarium saccum. Sic idem rursum Plutarch. αὐτὸς δ' ὧν ἐνεκαλεῖτο τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προστείβετο, Fulviam iis criminibus aspergebat de quibus ipse accusabatur, seu Fulviæ impingebat, In Fulviam trāfferebat. Item & ὄνειδος alicui προστείβεσθαι dicitur aliquis: vt apud eundem in libro De Herod. ὁ δὲ τοῦτο Κορινθίοις προστεβόμενος πωϊεῖδος, ὑποφαίνει τυραννὶς μοχθηροτέραν τοῦ πόλιν. Necnō & πληγὰς aliquis alicui προστείβεται, vt suprà ἐνπείβει, ἐνπίνει & ἐνπινάσει, Incutit, Impingit, Infligit, Ingerit. Aristophanes, πληγὰς ἀεὶ προστείβεται τοῖς οἰκέταις. Rursum Bud. annotat, dici non solùm προστείβομαί σοι μέμψιν, vel πληγὰς, sed etiam προστείβω σοι πιμωρίαν, pro ἐπάγω, ἐπφέρω. A quo non multùm diuersum est hoc Plutarchi in Public. προστεψάμενος τοῦ σωφρόνου παιδοφονίας αἰάγκλω, οἷεται δεῖν καταχαρίζεσθαι τοῖς γυναιξὶ τοῖς προστόσι τὴν παιδός, Imposita collegæ necessitate occidendi liberos suos. Nisi potius προστείβεσθαι & hîc sit velut incutere & impingere.

V N D E Πρόστειψις, εως, ἡ, Attritus, Affrictus.

C. ΣΥΝτείβω, Simul tero. Dicitur aliquis πυρεῖα συντείβειν, quum igniarium igniario terit, vt flamma inde exteratur: seu quum duo igniaria collidit vt inde excudatur ignis. Luc. αὐτοὶ δ' πυρεῖα συντείψαντες καὶ ἀναπαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα, igne ex silicibus collisis concepto. Qua significatione dicitur etiam συντείβειν πυρεῖον πυρείῳ. vt quum Etymolog. πυρκαϊὰ esse dicit τὰ ξύλα ἃ συντεβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ ῥιπτᾷ. Necnon & παρατείβειν. vt Synesius, συὸς πῖον ἄλλο πυρεῖον παρατεβεὶς ὑποτέκοιμι φωτειδὲς ἐγήγονον. Item Contero, Contundo, Comminuo, Confringo. Xenoph. Hellen. 3, pag. 292, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ἔπαυσάν τινας, πάντες ξυνέτειψαν τὰ δόγματα. Plutarch. De primo frigido, αὐ ἀφεῖδῶσιν ὅτι πρὸ γῆς, καταγνοῦσαι καὶ συντείβεσθαι, εἰ in terram dimittantur, frangi atque comminui. Sic & plagis aliquis dicitur συντείβεσθαι, contundi & ferè conteri: vt apud Naz. συντεμμένον καταδίσμοῖς, plagis contusum & vulneribus confossum obligans. Alioquin συντείβεσθαι accipitur etiam pro Dolore & tristitia veluti cōteri & contundi, vt in fragmentis Polybii: & plus est quàm λυπεῖσθαι. Plutarch. De aud. δεῖ πάσχειν μέτρῳ καὶ δακνεσθαι, μὴ συντείβεσθαι δ' μηδὲ ἀθυμεῖν τὸν ἔλεγχόμενον. Cui adde quod apud Lucam est cap. 4, ἰᾶσθαι τοὺς συντεμμένους τοῦ καρδίαν, quorum cor contritum est. Vnde συντειψις pœnitentiæ comes apud Christ. theologos. Sed & in præcedente significatione passim obuium est συντείβειν in Testamenti noui libris: vt Marci 14, συντείψασα τὸ ἀλάβαστρον.

V N D E Σύντεμμα, ατος, τὸ, E T Συντεμμός, ῶ, ὁ, Contritio, Contusio, Confractio. Apud Paul. in epist. ad Rom. cap. 3, ὁδοὶ δὲ τοῦ αὐτῶν ὀκρᾶ καὶ ἅμα· σύντεμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, contritio & calamitas in viis eorum. Qui locus desumptus est ex Esaiæ capite 59. Item σύντεμμα χειρὸς dicitur ἡ συντεμοῦσα χεὶρ, manus contrita seu contusa, vt Hesychius συντείβει exponit σωθεῖσα: Leuit. cap. 21, ἢ χωλὸς ἢ κολοβόχαρ, ἢ ἄνθρωπος ὡ ἐαν ᾖ ἐν αὐτῷ σύντριμμα χεῖρος ἢ σύντριμμα ποδός. Metaph. & allegoricè libro 2 Reg. capite 22, περιέσχον με σύντριμμοι θανάτου, circundederunt me contritiones mortis. Id est, mors me circundedit, & telis suis veluti contudit ac contriuit. Itidémque apud Sophoniam prophetam cap. 1, & Ieremiam, 4. ‖ Hesychius verò σύντριμμα exponit ἁμάρτημα, quod mihi suspectum mendi est. I T E M Σύντριψις, εως, ἡ, Contritio: idem cum συντεμμός significans. Vox est theologica, apud Gregorium & alios, vt quum pœnitentiam metiuntur cognitione peccati, conuersione ab eodem peccato ad Deum, contritione cordis extremóque ob peccatum dolore, & emendatione vitæ anteactæ. I T E M Σωτείβη, ῆς, ἡ, idem quod σύντειψις & συντεμμός seu σύντεμμα, Contritio, Contusio. Prouerb. 16, τὸ δὲ συντείβῆς ἡγεῖται ὕβρεις, τοῦ δ' πόμματος κακοφροσύνη, Contritionem præcedit superbia, ruinam autem exaltatio spiritus. vt habet vulg. versio. nam Deus solet iniuriosos conterere & contundere, & pessundare atque euertere eos qui mala animo suo meditantur. A T Σωτείβῆς dicitur Qui conuersatur cum aliquo. Hesychio enim συντείβῆς est συνδιατείβουσα, συνοῦσα.

C. ΥΠΟτείβω, Subtero. V N D E Ὑπότεμμα, ατος, τὸ, genus quoddam βρώματος, forsan ex rebus leuiter tritis aut contusis: vt & τεῖμμα esse itidem βρώματος genus suprà docui. Plutarchus in præcept. sanit. τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια καὶ ὑποτεμματα. Idem Symp. 2, probl. 10, πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε ποικιλοδαπὰς ὑποτεμμάτων καὶ ὄψων προσθήσεις. Athen. lib. 14, ex Alexide, τὸν γαλεὸν ὀν ὑποτεμμαπ ζέσαι. Hesychius hoc ὑπότεμμα confici scribit è palmulis, melle, cumino, & aliis nonnullis condimentis. Alii aiunt ex acrioribus condimentis confici solitum fuisse: atque

ideo Aristoph. in Concion. dixisse, βλέπων ὑπότειμμα, A
σέργων σκοροδάλμη. vbi scholiast. quoque & Suidas exponit, βλέπων δριμὺ καὶ ἡδύμβρος δριμέσι. Ex quo ὑπότειμμα fit DIMIN. Ὑποτεμμάπον, vt τειμμάπον ex τείμμα. Poll. lib. 6, cap. 10, εἰν ἢ ἀν ὀκ τ῞ ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτειμμάπα, ἃ καὶ καπαχυσμάπα· καὶ σκόροδον, καὶ σκοροδάλμη, καὶ ὀξάλμη.

Hactenus de Τρῶ, cuius futurum est τρήσω: nunc de altero dicendum est quod futurum habet τρώσω: ambo enim ab eadem deriuant origine. nec etymo repugnat significatio. Vt enim illud significat Penetro, Foro, Perforo, Traiicio: ita hoc Vulnero, id est Telo acuto cutem foro seu pertundo: vt Ouidius, Contemptor ferri nullóque forabilis ictu. id est quem nullus ictus potest τρῶσαι. Sed sciendum est, huius THEM. Τρῶ (pro quo alii malunt DICERE Τρόω, alii ET Τρώω) nullum esse vsum in præsenti, sicut nec superioris τρῶ: verùm pro illo vsurpari πτράω siue πτρηνῶ, pro hoc autem πτρώσκω, eiusdem cum suo primitiuo significationis, vt & præcedentia cum suo.

Τιτρώσκω igitur deriuatum ex τρῶ, vt βιβρώσκω ex βρῶ, significat Vulnero, Cutem pertundo seu perfodio telo, Saucio. Et passi. Τιτρώσκομαι, Vulneror, Saucior. Plutarch. Erotico, ὁ πληγὲὶς δὲ πτρώσκεται. Herodian. lib. 4, παιόμδμοί τε καὶ πτρωσκόμδμοι ἑτεροῖοντο. Et libro 7, οἱ δὲ βαλλόμδμοι καὶ πτρωσκόμδμοι, κακῶς ἀτηλλάχηταν. Itidémque paulo antè, βαλλόμδμόν τε ὑπὸ ἀκοντίων καὶ πτρωσκόμδμον ὑπὸ τ῞ ὁπλιτῶν διεφθείρετο. Item VERBI Τρώω præsens tempus vsitatum est. vt apud Hesychiũ, Τρώει, πτρώσκει: necnon Τρώεσθαι, τραυματίζεσθαι, id est Vulnerari, Sauciari. (Idem tamen Τρώει exponit etiam καταδαπανᾷ, consumit: sicut πίρω quoque ac τρύω & πείβω itidem accipiuntur pro Attero & Consumo. Eustathius verò τρώει exponit etiam βλάπτει, apud Homerum Odyss. φ, v. 293, Οἷός σε τρώει μελιηδὴς· ὀῦπε καὶ ἄλλος Βλάπτει ὃς ἂν μιν χανδὸν ἕλῃ. ita vt τρώειν & βλάπτειν ibi synonyma sint. Quod & ipsum τρώειν à πίρειν deriuat facta syncope, à quo non multum remota est τ῞ βλάπτειν significatio) Crebriora sunt exempla temporum ex futuro formatorum. Plutarch. Artox. ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, ἐξὰ τ῞ θώρακος ἔτρωσε τὴν ἧπαρ. Xenoph. Pæd. 3, τοὺς ὑ῞ πετρωμδμοις, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν, medicis accersitis saucios curare iussit. Metaphoricè autem Plutarch. De aud. αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Et Herodian. lib. 1, ἔτρωσέ τε αὐτὸ τὴν ψυχὴν τὰ λεχθέντα, animum eius verba illa sauciarant. Et libro 5, ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθηταν, animi eorum illo rumore exulcerati erant. Vtitur & Homerus aoristo 1 τρώσης, & futuro medio τρώσεσθαι, sed illo pro βλάψῃς, hoc autem pro βλάψεσθαι aut ἠπήσεσθαι. Il. ψ, v. 341, Μήπως ἴππους τε τρώσῃς καὶ τὸ ἅρμα ἀξῆς, ne, si fortè in saxum illud impingas, & equos lædas & currum frangas. Et Iliad. μ, v. 65, Εἴ τὸ ἔπος ὀῦ καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι Ἰππεῦσι· τείνος γὰρ, ὅτι τρωσέσθαι ὀίω. vbi schol. expon. ἠπήσεσθαι: subiungens, τρῶμα γὰρ τὸ ἧπαρ. Vtroque modo exponi potest, vel βλάψεσθαι vel ἠπήσεσθαι, præsertim quum idem & πείρεσθαι dicat τοὺς ἡττωμδμοις, id est Affligi & clade affici à victoribus, vt suprà docui in illo ipso verbo. Item & Galen. τρωθῇ apud Hippocr. exp. βλαβῇ, κακωθῇ: & Τρῶμα, βλάβη.

SED ET Τρώσκω pro Τρώω dicitur, VT Τρύσκω G
pro τρύω. vnde apud Hippocr. τρώσκεσθαι, Vulnerari: qui & τρώειν accepit pro πτρώσκειν, necnon pro ἀποτρύζειν, libro 2 De morb. mul. Galenus verò τρώσκεσθαι apud eum exp. ἐκπτρώσκειν, quod significat Abortare.

Τρῶμα, ατος, τὸ, Vulnus. vt Hesychius quoque τρώματα exponit τραύματα. ‖ Item Clades, Damnum, Detrimentum. schol. enim Homeri exponit ἠπήν, & Galenus H
βλάβη, vt paulo antè in Τρώω docui. Pro quo dicitur ETIAM Τρῶμη, vt βρῶμη pro βρῶμα, teste Eustath. qui Ionicum id esse ait, & significare τὴν τρῶσιν, vt βρῶμη τὴν βρῶσιν. Ex Τρῶμα autem est VERB. Τρωματίζω, Vulnero.

Sed notandum, hoc τρῶμα Ionicum potius esse, vt & verbum τρώω: ac pro eo in communi lingua VSVRPARI Τραῦμα, tanquam à VERBO Τραύω. Philostrat. epist. 5, καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰ πολεμικὰ ἄνδρες οὐχ οἱ μὴ τρωθέντες, ἀλλ' οἱ νικῶντες ὀν τραύματα, viri in bello fortes habentur non ii qui non saucii sunt, sed qui saucii palmam reportant. Luc. in Tim. οὐκ αἰκμωτὶ γε οὐδὲ ἀΐδυ τραυμάτων. Idem in Macrob. τραύματα πολλοῖς θεῖ- πεστῶν. Plutarch. De deo Socr. λαβὼν μὴν εἰς τὴν κεφαλὴν ὑ μέγα τραῦμα, δοὺς ὑ῞ πολλά. Idem, ὑ ἠγωμδμὸς τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, nimirum ex casu è loco sublimi. Et Xenoph. Pæd. 5, τραύματα ὀδηδεδεμδμοις, quibus vulnera obligata erant. Et Philostr. epist. 21, τὰ ὀκ πολέμου καὶ θήρας τραύματα ἰᾶτο ῥᾳδίως, facilè sanabat vulnera in bello aut venatione accepta. ‖ Τραῦμα dicitur etiam Clades, Strages, Detrimentum seu damnum bello acceptum, Calamitas ex infelici prælio, vt τρῶμα quoque. Luc. De histor. scrib. ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα. Itidem schol. Thucyd. lib. 3, pag. 89, quum πληθύπις exposuisset μεγάλως νικηθέντες, subiungit, πληγὴ γὰρ κατὰ πόλεμον καὶ τραῦμα, ἡ ἰσχὺς ἧπαρ (Vbi obiter NOTA Πλήπεσθαι, ET Πληγὴ) Est autem à substantiuo τραῦμα, ADIECT. Τραυματικός, ῆ, ὁ, Ad vulnus seu vulnera pertinens, Vulnerarius, id est Vulneribus sanandis aptus, vt Plinio Vulneraria emplastra. Dioscorides libro 1, capite 131, τραυματικὴ αἰνίδοτοι, vulneraria remedia. Et τραυματικὴ ῥίζα apud eundem libro 2, capite 4, Vulneraria radix, Radix quæ vulneribus imponitur. Item τραυματικὰ sine adiectione dicit pro τραυματικὰ φάρμακα, vt libro 1, capite 98, μίγνυται ὑ καὶ τραυματικοῖς χρησίμως, vulnerariis medicaminibus commodè permiscetur. Dicuntur autem τραυματικὰ φάρμακα (inquit Gorræus) Galeno τὰ κολλητικὰ, hoc est glutinatoria medicamenta, quæ & ἔπαμα appellantur. ET Τραυματίας, ου, ὁ, Vulneratus, Saucius, Qui vulnus accepit, Cui vulnus inflictum est. ὁ τρωθεὶς, seu πετρωμδμος. Thucyd. lib. 8, pag. 272, τοὺς τραυματίας ἀναλαβόντες. Et Theophyl. epist. 54, τραυματίαν τῶν τῆδ' πολεμίων ἀλόντα χρόνῳ. At Ὀδυσσεὺς ὁ τραυματίας est fabula Telegoni apud Aristotelem De poët. Item VERB. Τραυματίζω, Vulnero, Infligo vulnus, Saucio. Demosthenes Pro cor. πνας ὑ καὶ πετραυματίκασι. Lucianus libro 2 Epigr. — οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισεν, nullum enim vnquam sauciauit. Et passi. voce ac significe. Thucyd. lib. 5, pag. 163, τραυματιζόμδμος ὑπ' αὐτῶν, Vulneratus ab ipsis, βαλόμδμος ὑπ' αὐτῶν, vt schol. exponit. Affertur & τραυματισθεὶς πολλά, pro, Multis confectus vulneribus. Et rursum ex Thucyd. τραυματισθεὶς τ῞ νεῶν, sauciatis & perfossis nauibus. VNDE Καταταυματίζω, itidem Saucio, Vulneribus conficio.

Τρῶσις, εως, ἡ, Vulneratio. Exponitur etiam Vulnus, Ictus.

Τρωτὸς, ῆ, ὁ, Vulneratus. Item Læsus. Vel, Qui vulnerari E
lædive potest. Iliad. φ, v. 574, Καὶ ῥ' ἧν τὴν τοῦτ' τρωτὸς χρὼς ὀξὲϊ χαλκῷ. Hesychio τρωτὸς est παθητός.

C. Ἄτρωτος, ῆ, ὁ καὶ ἡ, Inuulneratus, Illæsus. Vel, Qui vulnerari & lædi nequit, Nullo forabilis ictu, vt Ouidius loquitur. Luc. ἄτρωτί σοι, A te vulnerari & feriri non possunt. Interdum additur datiuus instrumentalis, vt ἄτρωτον ἐγχέεσι, quod Sil. Ital. dicit Inuiolabile telis, & Ouidius Nullo forabile ictu. Sic Plato in Symp. χρήματα γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἰὼ πωτῇ ἢ σδήρῳ ὁ Αἴας. Significat etiam Inuictus, Indomitus, vt ἄτρυτος. VNDE Ἀτρώτως, Sine vulnere, vel etiam Inuictè. Hesychio ἀνικήτως.

Dicitur ETIAM Ἀτρὼς pro Ἄτρωτος, itidem pro Inuulneratus, Illæsus: seu ἀσινὴς, ἀπαθὴς, vt Suid. exp. præcedens ἄτρωτος.

C. Νεότρωτος, Recèns seu nuper vulneratus, apud Etymolog. Affertur & νεότρωτα pro Recentia vulnera: quã potius significet Recèns vulnerata.

C. ΚΑΤΑπτρώκω itidem Saucio, Vulnero: vel etiã, Vulneribus cõficio: idem quod καταταυματίζω. vnde particip. καταπρώσας, Qui sauciauit, seu vulnerauit, Qui vulnus inflixit, aut vulnere confecit. Vel etiam, Qui vulnere inflicto prostrauit & deiecit. sunt enim qui καταπτρώσκω ita interpretentur. AT Ἐκπτρώσκω diuersæ significationis est à superioribus, quippe quod

significet Abortum facio, id est Abortare facio, Abortum infero. vt apud Dioscor. lib. 5, τὸν καὶ βρέφη ὀκπτρώσκει, Fœtus immaturos expellit, Abortum infert, Facit vt matres abortent. Item ὀκπτρώσκειν dicitur fœmina grauida pro βρέφος ὀκπτρώσκειν, Fœtum immaturũ expellere, Partum ante tempus edere: quod Latini dicunt Abortare, Abortum facere, Abortum parere: necnon Aboriri: si modò mẽdo caret quod apud Non. legitur ex Varr. Vinũ quod ibi natum sit, si prægnãs biberit, fieri vt aboriatur. Qua in signif. Hippocr. τρώσκεσθαι etiã dixit, id est pro ὀκπτρώσκειν, teste Gal. in Lex. Hippocr. Dioscor. de onosmate herba, φασὶ ὑ῞ ὅπ καὶ ἕλκος ὑποβῇ πίω πόαν, ὀκπτρώσκει. Vnde Plin. Prægnans si eam supergrediatur, abortum facere dicitur. Rursum Dioscor. lib. 4, c. 187, de radicibus filicis fœminæ, χωαιζὶ ὑ῞ δοθείσῃ ἀσυλληψίαν ποιεῖ· καὶν ἕλκος ὑ῞ βῇ, ὀκπτρώσκει, & prægnans si supergrediatur, abortum parit. VNDE Ἔκτρωμα, ατος, τὸ, Abortus: pro quo Atticos dicere ἐξάμβλωμα, testatur Phrynichus. Ab Hesychio exponitur nõ solùm παῖδιον νεκρὸν ἄωρον, sed etiam ὀκβολὴ γυναικός. Quibus verbis significatur potius ipsa actio abortandi: quæ DICITVR Ἐκτρωσμὸς magis propriè, ET Ἐκτρωσις: vt apud Aristot. Hist. anim. lib. 7, καλοῦσι τὰ ὀκρύσεις αἱ μέχρι τ῞ ἑπτὰ ἡμερῶν ἐξαφορά· ὀκτρωσμοὶ ὑ῞, αἱ μέχρι τ῞ πεπαρεκόντα. Vbi Gaza ὀκρύσεις interpr. Effluxiones: ὀκτρώσεις verò Abortiones. Porrò ex illo ἔκτρωμα DERIV. Ἐκτρωμαπῶος, Abortiuus.

SED ET Τρώγω deriuatur ex illo τρῶ significãte Tero, Attero. nec absurdè. nam Arrodo, seu Rodo & Comedo (quas signif. habet τρώγω) nõ admodum diuersa sunt à Tero & Attero. quoniam nimirũ is qui aliquid comedit, seu rodit aut arrodit, idem & dentibus idipsum terit seu atterit. Homer. Od. ῥ, Καὶ τοὺς μὴν ποτε μὸν σεῦαι περὶ δινήεντα Τρώγῃ· ἄρουραν μελιηδέα, vt gramen comederent. Vbi Eust. annot. hoc verbum ὠνόματοποιῆσθαι ὀδὶ ἀλόγῳ, τραχύτητα ἔχον καὶ ἑπεροίοτητα πολλὴν πρὸς τὸ ἐαθιεν, quippe quod de ratione præditis dici soleat. Quod tamen discrimen nõ semper verum est. Nec minus enim ratione præditis animalib⁹ tribuitur quàm iis quæ ratione carent. vt oftẽdit ille qui dixit apud Athen. lib. 2, Τρώγουσι μύρτα, καὶ πέπονα μυμαίκυλα. & lib. 12, βοῦς τρώγων, τυροὺς κάπῃον: & libro 14, Μελίππκτα σ' ἐ῞ σοι φερέτω, τρώγοιμι αὖ. Quibus in locis nota dici τρώγειν de myrti baccis, pomis arbuti, bulbis, placentis mellitis. In Aoristo 2 FACIT Ἔτραγον: VNDE Τραγεῖν, quod Suid. exp. τρώγειν, φαγεῖν: vnde τράγημα, de quo infrà. In fur. autem τρῶγμα quo vtitur Aristoph.

Τρῶξις, εως, ἡ, Esus: vel Rosio.

Τρῶξιμος, ῆ, ὁ καὶ ἡ, Qui esui est, id est Qui comedi potest aut solet, Edulis, Vescus: vel etiam Cibarius, vt Plin. vuã B
cibariam appellat quam Græci τρῶξιμον & τρωκτόν. Sed & alii quinis fructus eis τρῶξιμοι dicuntur qui crudi eduntur, vt vua passa, ficus, rapa, rhaphani, bulbi, deniq; quidquid secũda mensa inferri solet, vt sunt τραγήματα & τραγάλια. Paul. iurisc. in Pand. Qui fundum vendidit, pomum recepit, nuces & ficos, & vuas duntaxat duracinas & purpureas, & quæ eiusdem generis essent, quas non vini causa haberemus, quas Græci τρῶξιμοις appellãt. Hippocr. in lib. De intern. affect. τ῞ τρῶξιμον ῥαφανίδα G
χρεέσθω καὶ σελίνῳ, εἰς ὄξος βάπων. Alibi hæc τρῶξιμα appellat τρωκτὰ, quæ Galen. in Lex. Hippocr. exp. ὠμὰ ἐαθιόμδμα, quæ cruda solent comedi. vt & Constant. Geopon. lib. 14, c. 17, τρωκτὸν σοφίδα vocat eam quã alii τρῶξιμον, Latini cibariam & edulem. Itidem Artemid. lib. 1, c. 60, de oleribus loquens, ὅσα ὑ῞ ἀπτῶνται τρωκτὰ ὄντα, βλάβιν σημαίνει, Si ea quæ cruda in cibum assumi solent, deradantur. Peculiariter verò τρῶξιμον appellari solet intybum, siue seris herba, quam endiuiam vulgò nomi H
nant. Paul. Ægin. lib. 3, c. 46, τὸ ἴντυβον δὲ τὸ τρῶξιμον καὶ ὁ σέρις, τ῞ θεραπευόντων εἰσί. (Paulo antè dixerat, οἷά τῶν ὀδὶν ἢ τὴν σέριν καὶ τὸ κιχόριον: quasi diuersa essent hæc ab intybis) Et Alex. Trall. coniunctim & quasi expositionis gratia dicere solet ἴντυβον καὶ τρῶξιμον, (pro quo tamen perperam alicubi scriptum LEGITVR Τρόξιμον) eiúsque vsum cõmendare in hepaticis, itidem vt Paulus. Item Didymus Geopon. lib. 12, cap. 28, Σέρις, πτῆσ τρῶξιμα, ἐν ὄξει βαπόμδμα καὶ ἐαθιόμδμα, τομάχῳ καταλληλα· A
Vbi & ipsum caput inscribitur περὶ σέρεως, ἤτοι τρωξίμων. Absolutè & sine vlla adiectione Aetius lib. 9, c. 48, ἀναλάμβανε χυλῷ τρωξίμων, excipe succo intyborum. Apsyrtus in Hippiatr. τρῶξιμον vocare traditur.

Τρῶξαια verò à Theophr. dicuntur rami tenelli & qui sunt τρῶξιμοι, id est qui arrodi possunt à pecore: De caus. plant. lib. 3, cap. 2, καὶ ἀφαιρεῖν δεῖ πούτων τοῦπά τε καὶ τὰ τρῶξαια μόνον. vbi de putatione loquitur, & περὶ ἐξακαθάρσεως.

Τρῶξ quoque ἀπὸ τ῞ τρώγειν dicitur vermiculus ille qui B
legumina rodit, ὁ τ῞ ὀσπρίων σκώληξ. Sic enim schol. Hesiodi, δὴξ, εἶδος σκώληκος ἐγγινομδμὸν ἔνδον τ῞ ξύλων· ἷψ δὲ, σκώληξ ὃς τὴ κεράπων· ἷξ, ἀμπέλων· σὴς, ἐαθημάτων· τρῶξ, ὀσπρίων· ψὼν, σύκων. Gurgulionem nonnulli vocant.

ITEM Τρωξαλίδες vermium quoddam genus esse videtur in hoc loco apud Athen. lib. 3, Καπεδηδόκασι τὰ λάχανα τρωξαλίδες. vt sunt erucæ & aliæ bestiolæ à quibus olera arroduntur & depascuntur. AT Τρωξάρτης composita voce dicitur quidam murium dux apud Homerum in Βατραχομυομαχία, ex eo quòd panes rodere soleret: apud quem ibidem ψωμόπαξ κοῦρος C
Τρωξάρτιο πατ῞ς μεγαλήπορος, iactitat se vesci iis Οὐπὰ παρ' ἀνθρώπους τρώγῃν ἔδος, nec ranarum more τρώγῃν ῥάφανίας, ὑ κράμβας, ὑ κολοκυνθας, Οὐ πύτλοις χλωροῖς ὀμβρόσκεται, ὑδὲ σελίνοις.

Τρώκτης, ου, ὁ, Comestor, Vorator. Ita dicitur ab Homero qui, vt habeat quod voret, quauis arte lucrum facit: ὁ φάγρος καὶ φιλοκερδὴς, ὁ ὀκ παίντων βουλόμδμος τρώγειν καὶ κερδαίνειν, vt Eustathius exponit. Itidémque Hesychio τρώκτης est φάγρος, ὁ ἀπὸ παίντων ἐαθιειν καὶ κερδαίνειν βουλόμδμος, (vt quos Latini Lucriones appellant) necnon παιόργος, ἀπαπεών. nec enim à dolis & fraudibus abstinent, qui vt ventrem satient, nihil non lucri & quæstus machinantur. Odyss. ξ, Δὴ πότε Φοῖνιξ ἦλθεν αἰὴν ἀπατήλια εἰδὼς, Τρώκτης. Itidémque Odyss. ο, Phœnices ab eo dicuntur Τρώκται, μυεὶ ἄγοντες ἀθύρματα.

Τρωκτὸς, ῆ, ὁ, idem quod τρῶξιμος, Qui esui est, Edulis. Vt plurimum verò ita vocantur quæ cruda comedi solent: velut quæ vel in acetariis vel in secundis mẽsis edenda apponuntur, vt in Τρῶξιμος docui ex Galeno & aliis.

Τρωγάλιος quoque idem cum τρωκτὸς & τρῶξιμος significat, id est Edulis, Vescus. Peculiariter verò τρῶξιμα, τρωκτὰ & τρωγάλια dici solent quæ cruda comedi solent & secundis mensis apponi, vt rhaphani, poma, pira, nuces, amygdalæ & similia: vt Poll. quoque indicat lib. 6, cap. 11, his verbis, ἰῶν δὲ τρωγάλια, μυρτίδες, κάρυα, μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται, κόκκοι ῥοᾶς, ἀμυγδάλαι, κάρυα Περσικὰ, ἀνῶ βασιλικά· ἰῳάδες, σῦκα. Quæ & τραγήματα dicuntur. synonyma enim sunt τράγημα & τρωγάλιον, sicut βρῶμα & ἔδεσμα: quorum hæc duo latius patent quàm illa. vnde Athen. lib. 14, ex Aristot. libro qui περὶ μέθης inscribitur, τὸ μὴν ὅλον διαφέρειν τράγημα βρώματος νομιέον ὅσον ἔδεσμα τραγάλιν. τοῦτο γὰρ πάντειον ποιῶμα τοῖς Ἕλλησιν, ἐπεὶ ὀν τραγήμασι τὰ βρώματα τεθαπίδεται. διόπερ ὑ κακῶς ἔοικεν εἰπεῖν ὁ τραγῶδὸς δεύτεραν τραπεζαρρούσας τράπεζαν. ὄντως γὰρ δεῖπνοπτοιὸς τραγηματοπόλος τὶς ὄδιν, καὶ δεῖπνον ἕπερον τεθαπίδεται τράγημα. Similiter Eustathius quoque pag. 1401, annotat, apud veteres fuisse quasdam τραπέζας quæ δεύτεραι nominatæ fuerint, nimirum τὰς τ῞ τραγημάτων, quæ τράγημα (teste Athenæo) vocari etiam τραγάλια: atque ita vsurpare Pindarum, vbi dicit, δεῖπνον δὲ λήρυντος γλυκὺ τραγάλιον: Aristophanem verò τραγάλιον posuisse inter species τραγημάτων. Comici tamen huius verba non affert, qui in Pluto dixit, ἰῳάδες καὶ τραγάλια τοῖς θεωμδμοις τρεβάλλειν, bellaria spectatoribus proiicere. Et in Pace, δὲ τῷ φαλακρῷ τ῞ τραγαλίων. Plutarch. verò in Præcept. sanit. dialecticen, seu dialecticorum more differere, esse dicit τραγάλιον ὀν δεῖπνῳ γλυκὺ μὴν οὐδαμῶς, κεφαλαλγὲς δὲ καὶ κοπῶδες ἰσχυρῶς.

Τράγημα, ατος, τὸ, idem quod τραγάλιον, id est Quod in secunda mensa solet apponi comedendum seu arrodẽdum, vt in præcedente τραγάλιον docui. Plato Polit. 2, καὶ τραγήματά που τεθραπτόμδμα αὐτοῖς, (nimirum ciuibus

nostris) ὥσπε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων· καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς ἀποδοῦσι τοῖς τὸ πῦρ, μετείως ἐκπίνοντες. Vbi nota eum τραγημάτων nomine comprehendere non solùm ficus, sed etiam cicer ac fabam: item myrti baccas & faginas glandes, nimirum sub cinere coctas, vt hodie solent castaneæ. Et Antiphan. apud eundem lib. 14 dicit, Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαῖ. Ἐγὼ δ' ὦν ἤδιστά γ' ὀπιδορπίζομαι. Nam placentarum quoque genus & πέμματα τραγήματιν annumerātur, vt à Clearcho quoque Solensi apud eundem Athen. eodem libro τραγήματιν accensetur Ἄμυς, πλακοῦς ἔνπλιπος, ἴσειον, ῥοά: & præterea, Ὠόν, ἐρέβινθος, σησάμη κοπή, βότρυς, ἰσχάς, ἄπιος, ῥοῖα, μηλέα, ἀμύγδαλα. Eodem libro Alexis dicit, Ὁ τοῖχος θύρων κοῦφος ἦν τραγήματα. Τῷ συμποσίῳ δ' ὀψοποιεῖν ἐξοῦρέ πως, Κάρησις ἐχὶν μηδέποτε τὰς σαγήνας. Vbi etiam nota, bellaria apponi solere ad producēdum conuiuium. Ἐπιδορπίδες quoq; & ὀπιδόρπια, seu ὀπιδορπίσματα, & ὀπιφορήματα vocabantur eadem. V N D E Τραγημαπίζομαι, Comedo bellaria. vt Athen. lib. 11 iubet tria cauere ὅταν κωθωνίζῃς, nimirum, μὴ πονηρὸν οἶνον πίνειν, μηδὲ ἄκρατον, μηδὲ τραγημαπίζεσθαι ἐν τοῖς κωθωνισμοῖς. Idem addit & accusatiuum rei, dicens lib. 4, moris fuisse apud veteres φυλλα δάφνης τραγημαπίζεσθαι, comedere folia laurus inter bellaria, seu in secundis mēsis. Ex quo V E R B A L E Τραγημαπισμὸς dicitur ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, Comestio bellariorum, seu Comedere bellaria. De quo vide in Τρωγάλια.

Τραγαλίζω quoque exponitur ἀποτρώγω, apud Aristoph. in Vesp. vbi dicit, ἤδοντο τὸν μὲν σύραξ τὸν ἄλλον ἐκ κηπαείου λαγαιζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν.

C. ΑΠΟτρώγω, Abedo, Auello seu Abscindo morsu, Emordeo, Dentibus excindo, Morsu abripio. vt, κελεύσαντος δὲ Νικοκρέοντος καὶ τὴν γλῶτταν ἀνεζήτουν ἐκιμηθῆναι, λόγος ἀποτραγόντα τοῖς σπόνδυλα αὐτοῦ. Et Laërt. in Zenone Eleate, Δημήτριος δέ φησιν τὸν μυκτῆρα αὐτὸν ἀποτραγεῖν. Vbi etiā nota I N F I N. Ἀποτραγεῖν, ex A O R. 2 Ἀπέτραγον, vt & à τρώγω dicitur τραγεῖν.

At V E R B A L E Ἀποτράγημα, ατος, τὸ, non sequitur significationem verbi ἀποτρώγω. Significat enim ἀποτράγημα (teste Athenæo) reliquias τραγημάτων, id est bellariorum. τὸ δὲ λείψανον (inquit lib. 14) τῶν τραγημάτων καὶ τραγίμων ἀποτράγημα εἴρηκεν Εὔπολις, subiiciens ipsius Eupolidis locum quem ibi vide. Hesych. verò ἀποτράγημα exp. λείψανον, βοῦμα.

C. ΔΙΑτρώγω, Peredo, Perrodo. vel etiam Erodo. vnde P A R T I C I P. Διατραγών, quod exponitur Abrodens, & φαγών.

C. ΕΝτρώγω, Comedēs ingero in ventriculū. vnde A O R. 2, Ἐνέτραγον, & I N F I N. Ἐντραγεῖν, quod simpliciter etiam redditur Comedere. Apud Athen. lib. 7, ἔντραγε τὴν σηπίαν. Et lib. 1, ex Anaxandride, ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντραγόντι. Vide & ὀπιδειπνέω.

C. ΚΑΤΑτρώγω, Comedendo seu rodendo consumo. Alii simpliciter etiam Comedo.

C. ΠΑΡΑτρώγω itidem exponitur Abrodo, Comedo: affertúrque παρατρώγω ἐλάας pro Oliuam comedit.

C. ΠΕΡΙτρώγω, Circumrodo, Obrodo. Luc. in Nigr. τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες καὶ περιτραγόντες, nudatis & circumrosis ossibus. Aristot. Hist. anim. lib. 8, τὸ δ' ἵππομανὲς λεγόμενον ὀπφύεται τοῖς πώλοις· αἱ δ' ἵπποι περιλείχουσι καὶ καταῤῥοῦσι περιτρώγουσιν αὐτό. Vnde Plinius libro 8, cap. 42, Et sanè equis innasci veneficium hippomanes appellatū, in fronte, caricæ magnitudine, colore nigro. quod statim edito partu deuorat fœta. Sed magis ad verbū, Circūlambendo & obrodēdo dētibus aufert. Impropriè & metaphoricè Aristoph. Vesp. Σὺ δ' τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾶς τῆς σῆς τοὺς ἀρχελόφους περιτρώγων, circumrodere & accidere. (vt Bud. quoq; p. 894 dicit, Accīdo etiā, περιτρώγω, καταναλίσκω, τρύχω & ἀποκναίω Græcè dicitur) Rursum idem Aristoph. in eadem fabula, de Cleone, μόνος ἡμᾶς ὁ περιτρώγῃ, Ἀλλὰ φυλάττει δῆτα χειρὸς ἔχων, solus nos & nostras opes non arrodit & accidit. Alii tamen περιτρώγειν hoc loco accipiūt pro Dictis vexare, seu Maledictis proscindere. quo modo & περιφαγεῖν accipi tradunt.

Τρώγλη quoque à τρώγω deriuatum esse creditur, & propriè significare cauernam seu foramē rosione factū, vt quæ sunt murium & teredinum. Quod etymon ab Etymologo etiā affertur, à quo esse dicitur διαβεβρωμένον καὶ πεφυπημένον μέρος τοῦ τείχους. Hesych. quoque τρώγλας exp. τρύπας, id est foramina. (qui & τρῶγας affert pro τρώγλας, à N O M. Τρῶξ, quod alioquin de verme dicitur qui lefacit Etymolog. quoque, sic scribens, Τρῶγες, τὰ τῆς ὀστρείοις ἐμφυόμενα ζωύφια) Ammian. libro 2 Epigramm. Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον θύρᾳ Εἰς τρώγλιν μικρῷ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, mus paruulo ipsius pede traxit in cauernam suam. Et in Batrachomyomachia mus quidam dicit se vnicè metuere felem, ἢ καὶ τρωγλοδυόντα κατ' τρώγλιν ἐρεεῖνοι, quæ se vel in cauernam ingressum vestiget cauernæ assidens.

C. Τρωγλοδυόω, Cauernam subeo, In cauernam me subduco, seu Ingredior in cauernam. habuisti in præcedente Τρώγλη. V N D E Τρωγλοδύτης E T Τρωγλόδυτος, Qui cauernas subit, Qui in cauernas se subducit. vt passer quidam τρωγλοδύτης vocatur quoniam τρώγλας οἰκεῖ, alio nomine trochilus dictus: de quo suprà in Πρέσβις. vt & apud Aristot. lib. 4 De part. anim. τρωγλόδυται dicuntur Cauernas subeuntia, Quæ in cauernas se subducunt & in eis habitant. Idem meminit & populorum qui Τρωγλοδύται nominantur: lib. 8 Hist. anim. cap. 12, ἔστι δ' τὸ τῶν ἔθνος περὶ ὃν Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν. ὁ τὸ ὅτι τοῦτο μῦθος, ἀλλ' ὅτι κατ' τὴν ἀλήθειαν ἐν γένος μικρὸν μὲν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι, τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον. Vnde est quod Plin. scripsit lib. 7, cap. 2, Aristoteles in cauernis viuere Pygmæos tradit. Idem lib. 5, cap. 8, Troglodytæ specus excauant. Hæ illis domus: victus, serpentium carnes: stridórque, non vox: adeo sermonis commercio carent. E T Τρωγλοδυτικός, ή, ό, itidē Cauernas subiens. vt τρωγλοδυτικὰ ζῷα dicuntur Animalia quæ cauernas subeunt & in eis viuunt. Alioqui Τρωγλοδυτικὸς dicitur etiam Qui Troglodytarum est, Ad Troglodytas pertinēs. vt Τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία apud Dioscor. lib. 2, c. 193, Arabia Troglodytica, Arabia quæ à Troglodytis incolitur. Et apud eundem lib. 1, cap. 78, Τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, Myrrha Troglodytica, Myrrha quæ in Troglodytarum regione nascitur, Myrrha quæ in Troglodytica prouenit. Item τρωγλοδυτικὴ viperæ quædā species est. E T Τρωγλοδυτέω, ῶ, Cauernas subeo, In cauernas me subduco. idem quod τρωγλοδυόω suprà. Aristot. lib. 3 De part. anim. οὐδὲν δὲ ὁμοίως τρωγλοδυτεῖ τὸ ζωοτόκον, οὔτ' ἄπτερον, οὔτε πεζόβιον, cauernas petit, Gaza interpr. Ex nono etiam libro Hist. animal. τρωγλοδυτεῖ affertur pro Latibula petit, Cauernis gaudet.

Τρωγλῆται autem dicuntur esse hirundinū species, ita nominatarū quòd in foraminibus & cauernis nidulētur: vocari etiā ἄποδες & κύψελλοι. quas Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 3, dicit νεοσσεύειν ἐν κυψελλίσιν ὅν πηλὸν πεπλασμένας μακρᾶς, ὅπον εἰς δύσιν ἐχούσας. Quibuscum confer quæ Plin. refert lib. 10, cap. 39 & 40.

¶ I T E M E T Τράγος deriuatur παρὰ τὸ τραγεῖν, nimirū διὰ τὸ βορὸν τοῦ ζώου, ob voracitatem animalis: aliis tamen aliud etymū afferētibus, & nominatū dicētibus παρὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος, ab aspera & hirsuta pelle. Est autē Hircus, Caper: ὁ τῶν αἰγῶν ἡγεμών, vt Poll. tradit lib. 2: & Virg. Ecl. 7, Vir gregis ipse caper. Quanuis propriè Caper dicatur Hircus castratus, vt Gell. ex Varr. tradit lib. 9, c. 9. ¶ Quum verò Theophr. De odoribus scribat περὶ τράγους πρὸς τὴν ὀχείας μάλιστα ὄζειν, ipsúmque verbum τραγίζειν indicet eos maximè olere seu olidos esse & fœtere quū tentantur libidine, factum est vt τράγος accipiatur etiā pro fœtore qui χάσμος dicitur. Quo vitio qui laborat, χάσμων nominatur, Latinis Hircosus, scholiastæ Aristoph. τραγομάγαλος. nam propriè de alarum fœtore intelligitur. vt Caper etiam & Capra & Hircus apud Latinos. Horat. Sed nimis arcta premunt olidæ conuiuia capræ. Idem Epod. 12, — grauis hirsutis cubat hircus in alis. ¶ Præterea ab eorundem hircorū lasciuia, (vnde & Horat. dicit, Libidinosus caper) pro libidine etiam & salacitate ponitur, teste Budæo, apud Luc. pag. 402, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς ἢ πεισὸν ἢ γεωαγίν, ἢ ὅπως αὖ ὁ τράγος κεκλῆται, σωναφρυέντες. ¶ Hippocr. verò libro 6 Epidem. iuuenes pubescentes & τραγίζοντας, appellauit τράγους, Latini hirquitallos, vt in Τραγίζω docebo. ¶ Præterea τράγοι nominantur naues quarum tutela hirci capite insignita est, vt κριοὶ, quæ ariete, vt Poll. libro 1 annotat, qui ζῷῶν quoque, quo Europa vecta fuisse narratur, similiter existimat fuisse nauem quæ tauri insigne gereret: vt Centaurus quoque Virgiliana. ¶ Τράγος Messeniorum dialecto vocatur ὁ ἐρεμνεός, Caprificus. Qua significatione accepit oraculū quum Aristomeni respondit ὡς ἰωίκα πίοι ὕδωρ τῷ Νέδᾳ ποταμοῦ τράγος, ἁλώσεται ἡ Ἴσα τὸ ὄρος. At ille τράγου nomine accipiens hircum, inde hircos arcebat: interim tamen non obseruabat, caprificum iuxta flumen nasci. cuius folia quum curuarentur, & aquam tangerent, euenit quod prædictum fuerat. vt Suid. tradit, ex Herodoto opinor, quem vide. ¶ Est & piscis nomen. Athen. initio libri 8, de pisce qui ἰξώκοιπος nominatur, ὁμοιόπατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυδίῳ. Ab Aristot. in Histor. anim. τράγοις vocari aiunt mænas siue haleces mares, quum fœtu impleri fœmina incipit. ¶ Item spongiarum genus quoddam appellant τράγους, teste Dioscor. lib. 5, cap. 138, vbi ait, ἡ δὲ ἀπόγλωσσος τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἑκάλεσάν τινες, λεπτοῤῥίπτις καὶ πυκνοὺς ὄντας. ὧν τοῖς σκληροτέροις, τράγοις ὀνόμασαν. Et Aristot. Histor. anim. libro 5, cap. 16, ἔστι δὲ ἡ ἀπόγλωσσα τεῖα ῥῆγμα· οἱ μὲν, μανοὶ, οἱ δ', πυκνοί. βίτος δ', ὃν καλοῦσιν Ἀχίλλειον, λεπτόπατος καὶ πυκνόπατος. ἡ δὲ πυκνῶν οἱ σκληροὶ σφόδρα καὶ δαχεῖς, τράγοι καλοῦσιν. Vnde Plin. lib. 9, cap. 45, Spongiarum tria genera accipimus: spissum ac prædurum & asperum, tragos id vocatur: minus spissum & mollius, manon: tenue densúmque, ex quo penicilli, Achilleum. Et libro 31, cap. 21, E maribus duriores alias, quas appellant tragos, tenuissimis fistulis atq; densissimis. ¶ Inter Cerealia quoque numeratur τράγος: cuius meminit Plin. libro 18, cap. 7 & 10. vbi nō tantùm masculino genere, sed & neutro τράγον vocat: Ex tritici semine tragum fit, in Campania duntaxat & Ægypto. Τράγος (inquit Gorr.) inter fruges numeratur, alicæ figura: multum autem aceris habet, ideóque parum nutrit, & ægrè concoquitur. Dicitur τράγος σπῶδης ad differentiam plantæ quæ etiam τράγος dicitur, & in maritimis prouenit, (ob id ab herbartis iuncus marinus vocata) palmū alta, aut amplius, fruticosa, humilis, oblōga, sine foliis, pusillis circa ramos acinis, rufis, multis, gustu multùm astringente. σκόρπιον etiam aliqui vocant. Hæc ille tam de frumentaceo tragō, quàm de herbaceo, de quo confer quæ scripsit Dioscor. libro 4, cap. 51, cum iis quæ Plinius libro 27, cap. 13. Vt autē ad frumentaceum tragum redeam, sunt qui eundem esse putent cum eo quod hodie frumentum Turcicū appellant, & dicāt ab Hippocr. vocari πρύνον, vt in libro περὶ διαίτης: vbi ait, ἡ βύζις κουφοτέρα πυρῶν. Nec verò frumenti tantùm genus est τράγος, sed etiā pultis, de quo intelligenda sunt verba Plinii paulo antè allata, Ex tritici semine tragum fit. A quo tamen alii dissentiunt, dicentes eum fieri ex olyra: vt Galen. in lib. De alimentis, πῶς δ' ἀνθρωπόπωνοὐ ὁλύρεσιν ὅταν ὡς χρὴ πλίσωσι, τὸν ὀνομαζόμενον τράγον ποιοῦσι. De cuius compositione lege Constantin. Geopon. libro 3: de frumētaceo autem tragō Dioscor. lib. 2, c. 115. Quod verò Rembertus Dodonæus βαγῆφον vocat, aiunt esse ἐρύσιμον Theophrasti, irionem Plinii, sanguineis foliis: sarracenam vulgò dici. ¶ Item τράγος vocatur in cauitate auris ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorē neruum: cui opposita pars V O C A T V R Ἀντίτραγος, teste Poll. libro 2. Ruf. Ephes. τράγον collocat παρὰ τὸ πέρας τοῦ κροτάφου.

C. Τραγοβάμων, Hircinis incedens pedibus, Hircinos pedes habens. Panis epitheton apud Aristoph. Latini Capripedem vocant.

C. Τραγόκερως, Hircina habens cornua, Cui capri cornua sunt. Τραγόκερως à quibusdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis autem ἡ ἀλίη, vt habetur apud Dioscoridem: fortasse quòd eius folia quantitate, longitudine, figuráque, hircorum cornibus non ineptè respondeant. Gorr.

C. Τραγομάγαλος, Cuius alæ hircum olent, Cui grauis hirsutis cubat hircus in alis, vt Horatius loquitur. Aristoph. Pace, Γεγοσόβαι, μαροὶ, τραγομάγαλοι, ἰχθυοκῦμαι. Vbi schol. simpliciter expon. δριώδεις: quoniam nimirum tales sunt οἱ ἄρρενες τῶν αἰγῶν, hirci seu capri. γεάσωνες alio nomine dicuntur hi τραγομάγαλοι, & γεάσος, eiusmodi alarum fœtor.

C. Τραγόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Hircinos pedes habens. Panis epitheton est in Epigramm. qui & τραγοβάμων dicitur, & τραγοσκελής, Latinis Capripes.

C. Τραγοπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, Hircinam barbam habens. Est nomen herbæ quæ alio nomine D I C I T V R Τετραπώγων E T Κόμη, vt legimus apud Dioscoridem libro 2, cap. 173. Ruell. Barbulam hirci vocat Latinè: Gaza composita voce Hircibarbulam apud Theophrastū, Histor. plant. libro 7. Plin. lib. 27, cap. 13, Est & tragopogon, quem alii comen vocant. Et libro 21, cap. 13, Scandix, quæ ab aliis tragopogon vocatur, foliis croco fimillimis.

C. Τραγοσκελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui hircinis est cruribus, Hircina habens crura. Panis epitheton, vt dixi in Τραγόπους paulo antè.

C. Τραγάκανθα, ης, ἡ, Spina hircina. Genus est spinæ de qua Dioscor. libro 2, cap. 65: & libro 3, cap. 23: & Theophr. Histor. plant. libro 9, cap. 1: & Plin. libro 13, cap. 21. Ab huius fruticis radice vulnerata manat lacryma pellucens, gracilis, læuis, sincera, subdulcis: quæ & ipsa dicitur τραγάκανθα, arteriacis medicamentis accommodatissima.

C. Τραγέλαφος, ου, ὁ, Hirquiceruus, animal hirco & ceruo simile, seu hirci & cerui figuram mixtam habens. Cúiustum alii meminere, tum Aristot. & Luc. necnon Plinius: qui quum libro 8, cap. 32, de ceruis tractasset, caput sequens sic orditur, Eadem est specie, barba tantùm & armorum villo distans, quem tragelaphon vocant, non alibi quàm iuxta Phasin amnem nascens. ¶ Τραγέλαφοι erant etiam pocula quædam, vt testatur Athen. libro 11, duobus in locis: forsan inde sortita id nomen quòd tragelaphi figuram repræsentarent aliquomodo.

C. Τραγορείγανος S I V E Τραγορείγανον, Origanum hircinum. Fruticis nomen apud Dioscoridem libro 3, cap. 35, vbi masculino genere τραγορείγανος dicitur, sicut & ὀρίγανος masculino genere vsurpatum reperitur. Neutro autem genere vocat τραγορείγανον scholiastes Nicandri, sic scribens de etymo etiam huius herbæ, τραγορείγανον δέ ἐστιν ὄρεινον, ὅταν ἐσθίοντες οἱ τράγοι γίνονται καταφερεῖς· διὸ οὕτως εἴρηται. Nominatum igitur τραγορείγανον ex eo quòd hirci ipsum comedentes ad libidinem fiant proniores. Nicander autem fœminino genere in Alexipharm. v. 310, dixit, ὠαλέης τραγορειγάνου. Rursum neutro genere Plinius libro 20, cap. 17, Tragoriganum similius est serpyllo syluestri. V N D E Τραγορειγανίτης οἶνος, Vinum è tragorigano confectum, Vinum tragorigano conditum: apud Dioscor. lib. 5, cap. 55.

C. Τραγῳδός, οῦ, ὁ, Qui cantando caprum meretur. erat enim tragœdiæ præmium caper, vt non solùm testatur Seruius, sed & Horatius innuit, quùm in arte poetica dixit, Carmine qui tragico vilem certauit ob hircum. Necnon Virgil. in Palæmone sic scribens, An mihi cātando victus non redderet ille Quem mea carminibus meruisset fistula caprū? Si nescis, meus ille caper fuit: & mihi Damon Ipse fatebatur, sed reddere posse negabat. Allegoricè enim hic loqui putatur poeta, & innuere tragœdiam quam à se conscriptam dederat vxori Vari tragœdiarum scriptoris, quacum rem habere solebat: ipsa verò marito suo veluti à se compositā, (literatissima enim fuisse fertur) Varus autem postea veluti suam recitauit. At ille qui autor est libelli De tragœdia & comœdia, Initium (inquit) tragœdiæ & comœdiæ à rebus diuinis est inchoatum, quibus pro fructibus vota soluentes operabantur antiqui. Nam incensis iam altaribus & admoto hirco, id genus carminis quod sacer chorus reddebat Libero patri, τραγῳδία dicebatur, vel ἀπὸ τοῦ τράγου, hoc est ab hirco, hoste vinearum, & cantilena, cuius rei apud Virgilium plena fit mentio: vel quòd hirco donabatur eius carminis poeta: vel quòd eius vter musti plenus solēne præmiū cantoribus fuerat: vel quòd ora sua fæcibus perlinebant scenici,

ante vsum personarum ab Æschylo repertum. fæces enim dicuntur Græcè τρύγες. (Vnde & Horat. De arte poetica, Ignotum tragicæ genus inuenisse camœnæ Dicitur, & plaustris vexisse poemata Thespis, Quæ canerent agerentque peruncti fæcibus ora) Et aliquanto pòst, de origine tragœdiæ, Nec deerant præmia quibus ad scribendum doctorum prouocarentur ingenia: sed & actoribus munera offerebantur, quo lubentius iucundo vocis flexu ad dulcedinem commendationis vterentur. Caper nanque pro dono his dabatur, quia vitibus noxiũ animal habebatur. à quo tragœdiæ nomen exortum est. Nonnulli autem ex amurca, olei fæce, quæ est humor aquatilis, tragœdiam dici vocarique maluerunt. Athen. quoque lib. 2 scribit, Tragœdiam primùm vocatam fuisse τραγῳδίαν, quoniam videlicet κατὰ τὸν τῆς βυθῆς καιρὸν inuenta fuit in Icario Atticæ loco. Quibus adde hoc Virgil. Georg. 2, Non aliam ob culpã (s. quàm quòd vites rodat) Baccho caper omnibus aris Cæditur, & veteres ineunt proscenia ludi, Præmiáque ingentes pagos & compita circum Thesidæ posuere: atque inter pocula læti Mollibus in pratis vnctos saliêre per vtres. Et hoc Eustathii, pag. 1769, ex Pausania, οἱ παλαιοὶ τραγῳδὸν τὸν πιόντα τὸ οἴνου, ἄδειν ἐφθόνουν, καὶ τοὺς ἑαυτῶν κωμῳδοὺς κακολογεῖν, ὅθεν ἐρρέθη καὶ τὸ κωμῳδεῖν. ὅτε καὶ τὸν λυμαινομένῳ τὰς ἀμπέλους αἶγα (φασὶν) ἆθλον τῆς ᾠδῆς προτεθέντο· τοὺς δ' ἀγροικοτέρους, κωμῳδοὺς ὀνόμασαν, διὰ τὸ ὅτι βάγω δηλονότι φυλλῶ. καὶ οἱ νικῶντες ἐπήλοντο τῷ ἀσκῷ, καὶ ἐν τούτῳ ἀσκωλιάζειν. Hæc de etymo huius vocabuli βαγῳδὸς, & deriuati ex eo βαγῳδία. In quibus etiam obiter NOTA Ἀσκωλιάζειν esse quod Virgil. dicit, Vnctos salire per vtres, & Eustath. ἐπάλλεσθαι τῷ ἀσκῷ. Porrò βαγῳδοὺς propriè aiunt nominari τοὺς ὑποκριτὰς τῶν βαγῳδιῶν, actores tragœdiarũ, SICVT Κωμῳδοὺς, actores comœdiarum, τοὺς τῶν κωμῳδίας ὑποκρινομένους: (nec enim omnes qui fabulam aliquam conscripserant, eam etiam agere solebant: sed habebant poetæ suos histriones) AT Κωμῳδοποιοὺς vocari ipsos poetas comœdiarum, qui nimirum scripserunt eas, VT Τραγῳδοποιοὺς dici τοὺς τῶν τραγῳδῶν ποιητὰς, poetas qui tragœdias conscripsere. Cuius diseriminis autor est Ammonius: non perpetui tamẽ. Nam βαγῳδὸς tam de poeta quàm de actore tragœdiæ vsurpatum reperitur. De poeta ipso apud Athen. initio libri 6, in hoc loco Diphili, Ὡς οἱ βαγῳδοὶ φασὶν, οἷς ἐξουσία Ἐστὶν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. De actore tragœdiæ, apud Plutarchum, De discernendo amico & adulatore, ὥς φησι οἱ τραγῳδοὶ χρόνῳ, δόντες φίλων σωφρόνων ἢ θεάτρου σωεπικροτοῦντος. Sic alibi passim de vtrisque dictum legitur, nimirum & de poeta tragico & de ipso tragœdiarum mimo: quomodo & Cic. dixit, Comœdum in tragœdiis, & tragœdum in comœdiis admodum placere vidimus. Necnon idem dixit, Vox tragœdorum, id est Actorum tragœdiarum.

VNDE Τραγῳδία, ας, ἡ, dicitur ἡ ὅλη τραγῳδή, sequendo etymon suprà allatum. Sed passim pro fabula ponitur quæ à tragœdo conscripta est. vt quum Plut. in Polit. præcept. dicit Athenienses ζημιοῦσι Φρυνίχον βαγῳδίας διδάξαντα τὸν Μιλήτου ἅλωσιν. Et rursum quum dicit Paulum tragœdũ septuaginta annos natum ὀκτὼ βαγῳδίας ἐν τέτταρσιν ἡμέραις διδαχθείσας. Et Paus. in Att. βαγῳδίαν ὑποκρινάμενος τῶν καθ' αὑτὸν ἤρίστα. Et Athen. libro 7, σωθεῖναι τραγῳδίαν. Ac rursum Plutarch. Symp. 7, Æschylum τὰς βαγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν. Vbi σωθεῖναι βαγῳδίαν & ποιεῖν τραγῳδίαν idem sunt: sicut superiori ὑποκρίνεσθαι βαγῳδίαν vicinum est τὸ διδάξαι βαγῳδίαν: vnde apud Athenæum, βαγῳδίας διδάσκαλος. vt & apud Plutarchum, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς Θεόδωρος: qui etiã dicit καινὰς βαγῳδίας θεᾶσθαι, nouas spectare tragœdias. Est porrò secundum Platonẽ in Minoe δ' ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ βαγῳδία quam Aristot. in lib. De arte poetica sic definit, ἔστιν οὖν ἡ βαγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας ἀλλὰ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν. Idem Aristot. in eodem libro quatuor eius species facit, πεπλεγμένῳ, παθητικὴν, ἠθικὴν, & πλοκὴν ἐν ᾄδου. Vbi vide & de partibus tragœdiæ, de inuentoribus, de materia, de incremento, de fine: item quod sit discrimen inter tragœdiam & epopœiam, quæ earundem similitudo. Præterea ibidem docetur tragœdiam rudiorem fuisse satyricam: patrẽ autẽ tragœdiæ, Homerum. fons enim is è quo omnes quotquot sunt poetæ, hauserunt ea quæ conscripserũt. Vide & apud Erasm. in Chiliad. Tragœdias in nugis agere: item Erinnys ex tragœdia. Vtplurimùm certè cita res graues & atroces versabatur id fabulæ genus: quamobrem interdum pro δειλοπάθεια accipitur vocabulum τῆς τραγῳδίας, teste Suida, qui in hunc sensum affert prouerbiale illud ex Aristoph. Pluto, Ἴσως Ἐρινύς ὅδιν ὀν βαγῳδίας: item & hoc anonymon, παθοῦσα βαγῳδίας ἄξια. Quibus adde hoc Polybii, de religionibus Romanorum loquentis, τοῖς ἀδήλοις φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν, eiusmodi rerum exaggeratione tragica. Solent certè in tragœdiis introduci Erinnyes, quarum instigatione res leuibus quibusdam initiis in tantam perturbationem assurgunt, vt poetæ boni & actores industrii, quum explicare argumenti exitum non possunt, ad Deum confugiant, & operam eius ad compescendos cõponendósque tumultus poscant. Et huc referenda sunt apud Latinos, Tragœdias excitare, Tragœdias mouere. VNDE Τραγῳδάριον diminutiua forma, quasi tragœdiolã dicas: id est Parua vel leuis tragœdia. Item & COMP. Τραγῳδοδιδάσκαλος ET Τραγῳδοποιὸς hinc deriuata videntur. Dicitur enim τραγῳδοδιδάσκαλος, ὁ τοὺς τραγῳδίας διδάσκων, qui tragœdias docet: quo modo Athen. dicit ὁ βαγῳδιῶν διδάσκαλος. Itidémque βαγῳδοποιὸς vocatur ὁ βαγῳδιῶν ποιητὴς, tragicus poeta, id est ὁ βαγῳδίας ποιῶν, Qui tragœdias facit, vt Cicero loquitur. (Certè apud Luc. REPERITVR Τραγῳδοδιδάσκαλος pro τραγῳδοδιδάσκαλος, in lib. De calum. μωρίας ἤδη τοῖς τραγῳδοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτο παρέχηται: ITIDEMQVE Τραγῳδιογράφος, Tragœdiarum scriptor, apud Polybium p. 48) Prius verò illud τραγῳδοδιδάσκαλος legitur apud Isocr. in Panathen. apud Aristot. De poetica, & Athen. libro 15. Posterius autem βαγῳδοποιὸς pro βαγῳδοποιὸς extat apud Platonem in Symp. vbi Socrates dicitur quosdam coegisse fateri, τὸν αὐτὸν αὐδρὸς εἶ) κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν δύνασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα, καὶ κωμῳδοποιὸν εἶ), eúmq; qui artem scribendarum tragœdiarum factitet, scire etiam rationem scribẽdi comœdias. Dicit enim βαγῳδοποιὸν εἶ) pro ὁδύνασθαι τραγῳδίας ποιεῖν. Quid verò discriminis statuat Ammonius inter βαγῳδὸν & βαγῳδοποιὸν, suprà in βαγῳδὸς docui: quibus adde, βαγῳδὸν quidem dici interdum τὸν τραγῳδοποιὸν, tragicum poetam: at βαγῳδοποιὸν non itidẽ habere vtranq; βαγῳδοῦ significationẽ. hoc enim tam actorẽ tragœdiæ quàm poetam significat, βαγῳδοποιὸς autem de solo poeta dicitur.

Porrò à Τραγῳδὸς DERIV. ET Τραγῳδικὸς, οῦ, ὁ, Pertinens ad tragœdum: seu Tragœdorum proprius. Aristoph. in Ranis, de Æschylo, Ἐκεῖνος εἶχε τὸν βαγῳδικὸν θρόνον, Ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην. Idem in Pluto dicit, Βλέπει γέ τοι μανικόν τε καὶ τραγῳδικόν, id est Tragicum tuetur. seu φρικῶδες καὶ οἷ ἐν ταῖς βαγῳδίαις οἱ ποιηταὶ εἰσάγουσι. plerunque enim horrendi & flebiles casus in tragœdiis proponuntur. Sed notandum pro hoc βαγῳδικὸς vrplurimum DICI Τραγικὸς, quemad modum κωμικὸς pro κωμῳδικός. velut Athen. libro 5 memorat πρόσωπα σατυρικά τε καὶ κωμικὰ καὶ βαγικά. Et libro 12, τραγικαὶ στολαί. Et libro 14, τῆς σκιωνικῆς ποιήσεως dicit tres esse ὀρχήσεις, nimirum βαγικὴν, κωμικὴν & σατυρικὴν. Item Lucian. in Nigr. dicit ἄγγελον βαγικὸν, nuntium tragicum: οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. Et in libro De calumn. ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος. Et Plutarch. ἐν τραγικῆς τινος κατέρας. Idémque τραγικὰ πάθη dicit, vt & Athenæus: & in Symp. σφάλματα οὐκ οἰκεῖα καὶ τραγικὰ καὶ μεγάλας ὑποπτεύσεις ἔχοντα. Vbi notandum τραγικὰ copulasse cum οἰκεῖα, sicut βαγικὸν & κωμικὰς coniunxit, dicens in Vita Alexandri magni, ὥστε τινὲς ὤοντο δεῖν γράφειν, ὡς περὶ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ κωμικὰς πλάσαντες. (solent enim τραγικὰ

dici τὰ δεινὰ, & quæ horrenda sunt. vt Erasm. quoque docet in Prouerb. Tragicum malum, Tragicæ execrationes, Tragicum tueri) Alioqui βαγικὰ dicuntur etiam quæ grauia sunt & talia quæ tragœdos deceant: vt illa apud Maronem Sophocleo digna cothurno carmina. Aristot. De arte poetica, διὰ τὸ σεμνὸν ἄγαν καὶ τραγικόν, eo quòd nimis tragicam grauitatem resipiãt. Et βαγικώτερον Plut. in Consol. ad Apoll. aduerbialiter, ἵνα σοι καὶ βαγικώτερον λαλῶ. Quem locum citans Erasm. in Chiliad. βαγικῶς λαλεῖν esse dicit Verbis vti magnificentioribus: quoniam nimirum tragicorum character est sublimis, amátque tragœdia ampullas & sesquipedalia verba. Ita & Cic. Sed hæc tragica atque diuina: faceta autem & vrbana innumerabilia ex vna concione meministis. Sicut verò idem Cic. in lib. De clar. orat. Grandis, & (vt ita dicã) tragicus, ita Aristoph. Pace, Οὐκοῦν ἔχεῖν σε πηχάσου ζοῦξαι πέρδν, Ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος. vbi schol. expon. ἀξιοπρεπέστερος. At τραγικώτατος μῦθος affertur pro Tragœdiis celebratissima fabula. Ita vt τραγικὸς significet non solùm Qui tragicorum est, Tragicorum proprius, sed etiam Conueniens tragicis, Decens tragicos, Dignus tragicis: seu Qualis in tragœdiis fingi solet. Ac priore quidem dicitur modo τραγικὴ σκηνὴ, itémque apud Athenæũ, lib. 4, τραγικοὶ αὐλοὶ, tibiæ quarum in tragœdiis vsus est: necnon τραγικὴ σκιωνὴ apud Suidam, quod esse dicit πῆμα μετέωρον ἐφ' οὗ ὂν σκιωνῆ θεῶν τινες πυελόντες ἔλεγον, alio nomine μηχανὴ vocatum. Posteriore autem, τραγικὸν πάθος suprà, & apud Latinos Tragicum scelus, pro Dignum tragœdia, seu Quale in tragœdiis decantatur. Præterea τραγικὸς ὑποκριτὴς dicitur. (vt Liu. Aristoni cuidã tragico actori) id est τραγῳδιῶν ὑποκριτὴς. (At paulo aliter Plutarch. De discern. adulat. & am. ὅλως βαγικός ἐστιν, οὐ σατυρικὸς, φιλίας ὑποκριτὴς, οὐδὲ κωμικὸς, tragicum actorem in simulanda amicitia agere nouit, nó satyricum, nec comicum. Id est, tragica quadam grauitate nouit simulare & agere amicum) Sic τραγικὸς ποιητὴς, vt & Ciceroni Tragicus poeta: id est τραγῳδοποιὸς seu τραγῳδός. Æschin. in Ctesiph. εἴ τις τῶν τραγικῶν ποιητῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαγόντων, ποιήσειν ὁ τραγῳδὸς τὸν Θερσίτου ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τεθνεώτα. Frequentius omisso substãtiuo dicitur οἱ τραγικοὶ pro οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ, sicut Latini quoque tragicos dicũt pro Tragicos poetas. vt apud Aristot. De arte poet. & in Rhet. qui rursum in lib. De arte poet. dicit Euripidem videri esse τραγικώτατον τῶν ποιητῶν, maximè tragicum, id est tragica grauitate ac magnificentia superare cæteros poetas. ITEM Τραγικὴ reperitur pro ἡ τραγικὴ πίστις, id est (vt Horat. loquitur) Tragica camœna. vt apud Aristot. initio lib. 3 Rhet. καὶ γὰρ εἰς τὸν τραγικὴν ὀλίγοι παρῆλθεν· (nimirum ἡ ὑποκρισις) ὑποκρίνοντο γὰρ αὐτοὶ βαγῳδίας οἱ ποιηταὶ πρόσωπον. Nisi malis ibi subaudire σκιωνὴ. VNDE Τραγικῶς, Tragicè, Tragicorum more: seu Ita vt tragicos decet. Cuius signif. exemplum paulo antè attuli, nimirum Τραγικῶς λέγειν: cui simile hoc Greg. in epist. quadam, ἀλλ' οὐκ ἴσως, οἶμαι, πρεσβεύοντα τραγικῶς, πανηγυρίζειν κωμικῶς. id est, quũ essem constitutus in τραγικοῖς πάθεσι. Inde & VERB. Τραγικεύομαι, Tragicè loquor, apud schol. Aristoph.

Cæterùm vt redeam ad deriuata ex τραγῳδὸς, restat VERB. Τραγῳδέω, ῶ, Tragœdia decanto. vt apud Plutarch. in Vita Alexand. τὸ τῆς Μηδείας φάρμακον, ᾧ τὸν βαγῳδούμενον στέφανον καὶ τὸν πέπλον ἔχρισεν. Exponitur etiam Tragicè decanto, vt in hoc loco qui ex Luc. affertur, ταῦτα πάντα τραγῳδεῖν ἔοικε. Sic accipi potest & apud Demosth. Pro cor. οὐσί γε τηλικοῦτοις ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ δεξιόω. Nisi malis, Tragicè exaggerabat. aut etiam, Tragicè vociferabatur, Tragicè exclamabat: vt apud Greg. in epistola quadam ad Basil. ὦ νῦν καὶ ἥλιε, ἀνὴρ καὶ αἰθὴρ τραγῳδήσω πρὸς πμικρόν. In vulg. lex. τραγῳδῶ nõ solùm Tragicè decanto, sed etiam Atrociter cano, Vociferor, Deploro: item Tragicè ostento: necnon Tragœdias ago vel scribo. In iisdem affertur & πεβαγῳδηκὼν pro Tragicis fabulis persimile. VNDE Ἀτραγῳδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est, Tragico fastu & ostentatione carens. Lucian. ὁρᾶς ὡς τυφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα ὦ παῖ πα, ὦ πιζὰ καὶ δημοτικά. (In vulg. lex. affertur ETIAM Ἀτραγῴδης, pro Qui tragœdiam non imitatur, Tragœdiæ non similis, Indecens: sed sine exẽplo) Inde & verba composita Ἐκτραγῳδέω, Ἐπιτραγῳδέω, Παραστραγῳδέω, Προστραγῳδέω: de quibus ordine dicetur. IGITVR Ἐκτραγῳδέω ET Ἐπιτραγῳδέω significant Tragicè decanto vel exaggero, itidem vt simplex τραγῳδέω: nisi quòd præpositio significationem aliquantum auget. Bud. pag. 845, ὀκτραγῳδεῖν exponit Cum ingenti commiseratione narrare, afferens in exemplum hunc locũ Gregorii, τί αὐ πάντα ἐκτραγῳδοῦμεν τὰ ἡμέτερα, κἀκ δρόκωῦτος τὸ λόγου τῷ πάθει; Itidem ὑπτραγῳδεῖν interpr. Tragicè aliquid narrare, apud Theophr. τὰ ὑ καὶ ὑπτραγῳδοῦντες λέγουσι, videlicet οἱ ῥιζοτόμοι. Hesych. verò ἐκτραγῳδεῖ exp. ὑποιμώζει, ὑποθρηνεῖ. Rursum ἐκβαγῳδεῖν B. poni ait & pro Admirationẽ ciere, vel Ita narrare vt in admirationem euadere rem velimus: velut apud Polybium, loquentem de religionibus Romanorũ, quam δεισιδαιμονίαν vocat, ὅτι τοσοῦτον γὰρ ἐκτραγῳδεῖται καὶ παρεισῴκηται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπόβολὴν. id est, (inquit) In admirationem & terrorem vertitur, & mirificè commemoratur ab iis qui ea tractauerunt quæ ad cultum & cerimonias deorum attinẽt. Quomodo idẽ τραγῳδίαν vocat admirationẽ ac terrorẽ religionis iniectæ populo ab auguribus & põtificibus, τοῖς ἀδήλοις (inquit) φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν. Idem Bud. ἐκτραγῳδεῖν (inquit) est Tragicè augere & amplificare: vt apud Polyb. καὶ μὴν τὰ ὀδυνηρὰ τῶν ἡγουμένων ἐκτραγῳδοῦσι καὶ συναυξῆσαι. Sic & in illo Theophr. loco ὑπτραγῳδοῦντες interpr. quidam Exaggerationibus vtentes tragicis: qui etiam addunt, ἐκτραγῳδεῖν & ὑπτραγῳδεῖν esse quod Cic. dixit Tragœdias in nugis agere, id est Nugas tragicè exaggerare. Quibus adde hoc Plutarchi in Pericle, ὑπτραγῳδεῖ πύνοις, πολλὴν ὠμότητα τῶν Περικλέους κατηγορῶν, Tragicè hoc exaggerat, & Periclem crudelitatis accusat ingentis. Et hoc Philonis, libro 1 De vita M. ἐν μὲν ἐόδοσι καὶ θεφαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τοῦ δίαιταν οὐδὲν ὑπτραγῳδῶν πρὸς σεμνότερον ὄγκον. Vbi Turn. vertit, Nihil ad fastum & speciem ambitiosè exquirens. Idem Philo De mundo dicit, τῶν ὑπτραγῳδουμένων θεοῖς μύθων, pro, quas diis poetæ singulis afflictas fabulas decantauerunt. Cæterùm in ὑπτραγῳδῶ alicubi etiam videtur ὑπὸ idem esse quòd πρὸς in πρὸς βαγῳδῶ. RESTANT Παρατραγῳδέω ET Προσβαγῳδέω, idem cum præcedentibus significantia. Nam παραβαγῳδῶ exponitur & ipsum Tragicè exaggero vel exclamo, Granditate verborum tragica rem effero. Qua voce pro Latina vsus est Plautus in Pseudolo, dicens, Illic homo est: vide vt paratragœdiat carnufex. Προσβαγῳδῶ autem Tragicè exaggerans addo. vt Strabo, πρὸς βαγῳδῶν δὲ τοῦτοις Καλλιθένης. Exponitur verò hoc πρὸς βαγῳδῶ non solùm Tragicè aliquid addo, seu Tragica grandiloquentia aliquid addo, sed etiam Tragicè alloquor.

Ex Τραγῳδὸς præterea COMP. Παραβαγῳδὸς quod exponitur Tragicus: vt idem sit cum βαγικὸς seu βαγῳδικός. Plutarch. certè De lib. educ. dixit τὸν θεατρικὸν καὶ παραβαγῳδὸν λέξιν, theatricam & tragicam: vel etiam Quæ veluti tragica est, & apta spectaculis ac pompis. Ad cuius imitationem ἀτραγῳδὸς dici posset pro ἀβαγῳδὸς, Qui tragicus non est, Tragica granditate seu grauitate carens.

C. Ἐπιβαγία, ας, ἡ, Veneris cognomen, ex eo inditum ipsi quòd quum Theseo oraculum Delphicum præcepisset, vt Venerem itineris ducem sibi faceret, & comitem adiungeret, ipséque capram ad mare immolaret, (fortassis vt deam sibi cõciliaret) capra fortuitò in caprum transierit, vt refert Plutarch. in Theseo: λέγεται δ' αὐτῷ τὸν ἐν Δελφοῖς ἀνελεῖν θεὸν, Ἀφροδίτῃ καθηγεμόνα ποιεῖσθαι καὶ προκαλεῖν συνέμπορον· θύοντα δὲ πρὸς θαλάσσῃ, τὴν αἶγα θήλειαν οὖσαν, αὐτομάτως τράγον γενέσθαι· διὸ καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν ὑπιβαγίαν. AT Ἐπιβαγίαι, Epitragæ, pisces esse dicuntur apud Aristot. Hist. anim. lib. 4.

C. Ἐπίτραγος, ου, ὁ, Vitium vitis dicitur quum carbunculatur. Ita enim Poll. libro 7, οἱ δὲ καλούμενοι νῦν ἀμπέλ-

λων δὲ τραγοι, θυμάλωπες. qui θυμάλωπες eidem alibi A
sunt ἡμίκαυστοι ἄνθρακες, semiusti carbones. Carbũculum
& Carbunculationem Plinius vocat.

Τράγος, ου, ὁ, Hircinus. vt βάκχα κρέα, hircinæ carnes, sicut
ὕεια dicuntur suillæ seu porcinæ.

Τραγέος, ου, ὁ, idem. Vnde Τραγέη δορά, Hircina pellis, Pel-
lis hirco detracta. Pro quo sine adiectione substãtiui
DICITVR Τραγέη, vt ἀρκτέη, λεοντέη, pro ἀρκτέη
δορά, λεοντέη δορά. Plut. Hellen. πυὲς δὲ καὶ δῆμα καὶ βαχάς
τοὺς ἀνθρώπους φορεῦντας, καὶ τὰ πλεῖστα σωύντας αἰπολίοις,
ῥυέδαν δερώδεις, ex eo quòd hircinas gestarent pelles. B
Item pro hoc τραγέη VSVRPATVR Τραγῆ cõ-
tractum, vt apud Suidam ex quodam anonymo, τραγῆ
ἐνημμένος μέλαιναν, nigram hirci pellem. seu, vt ipse
expon. αἰγίδα. quod significat potius Caprinam pel-
lem. vt δρακὶς denotat pellem agninam. VNDE
Τραγηφόρος, Hircinam pellem gestans. Hesych. τραγη-
φόροις dici scribit τὰς κόρας αἱ Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆ
τῶν ἐλήποντο, puellas quæ Bacchica orgia peragentes hir-
cinis amiciebantur pellibus. C

Τραγίσκος, ου, ὁ, Hirculus. id est Hircus iuuenculus, Hircus
paruulus: aut etiam Hœdus. Vtitur eo dimin. Theocr.
in Idyll.

Τράγιναι dicuntur capræ quæ & masculini & fœminini
sexus genitalia habent, quales in humano genere sunt
hermaphroditi. Aristot. De gener. anim. libro 4, τὰ ὃ ἐν
δύο ἔχοντα αἰδοῖα, τὸ μὲν, ἄρρενος, τὸ δ', θήλεος, καὶ ἐν ἀνθρώποις,
καὶ μάλιστα τοῖς ἀνῆραι. γίνονται δὲ αἱ καλοῦσι τραγίναι,
διὰ τὸ θήλεος καὶ ἄρρενος ἔχειν αἰδοῖον. Hircas aut Hirquica-
pras ficto nomine dicere queas. Plinio hoc quadrupe-
dum genus admodum insolens videtur: quamobrem D
sic scripsit libro 11, cap. 49, Hermaphroditis vtriusque
sexus assimulatio: quod etiam quadrupedum generi
accidisse Neronis principatu primùm arbitror. Osten-
tabat certè hermaphroditas subiunctas carpento suo
equas, in Treuerico Galliæ agro repertas.

Τράγιον SIVE Τραγεῖον, (vt apud Hesych. scribitur)
herbæ species est, ita nominatæ quoniã eius folia κατὰ τὸ
φυτόπωρον τοῖς βάλλει τράγου ὀσμῶ, teste Dioscor. libro
4. cap. 49, vbi etiam tradit, τὰς ἀγίας αἶγας πεδυθείσας καὶ
νεμηθείσας τοῦ πόνου, ἐκβάλλειν τὰς ἀκίδας. Duas autẽ eius E
species constituit, quas ibi vide. Adi & Plin. libro 13,
cap. 21: & lib. 27, cap 13, vbi non tantùm tragion ab eo
dicitur, sed etiam tragonis. Ibidem tragi herbæ me-
minit, & tragopogonis.

Τραγίζω, Hircum refero. Interdum verò significat Hir-
cum libidine refero, Hircum imitor lasciuia. Est enim
salacissimum animal: quamobrem Latini Hircum vo-
carunt etiam hominem libidinosum: vt Plaut. Pro-
pter operam illius improbi hirci edentuli. Quod con-
uitii genus hodiéque Italica lingua retinet. Interdum F
autem Hircum fœtore refero, Hircum oleo. Interdum
vtrũque, nimirum Et odore & lasciuia hircum imitor.
vt apud Hippocr. de iuuenibus, ἐπὴν ἀφροδισιάζειν ὀφέω-
ται ἢ τραγίζειν, quum venerem experiri cœperint, aut
hircina libidine eam appetere, atque olere hircũ. quod
etiam ὀργᾶν & σφεγᾶν dicitur, & apud Latinos pecu-
liarius de fœminis Catullire. Nisi fortè id de voce acci-
piendum. nam τραγίζειν dicũtur etiam iuuenes quum
pubertatem attingentes vocem ex acuta in grauem & G
asperiorem mutant: quo tempore etiam veneris senti-
re stimulos incipiunt. vt Aristot. Histor. anim. libro 7,
cap. 1, τοῦ ὃ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον ἢ τε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχε-
ται ὅσπερ τὸ τραχύτερον καὶ αὐχμῶδες λέγεται, οὔτε τῇ ὀξείᾳ οὖσα, οὔ-
τε πω βαρεῖα, ἥτε πᾶσι ὁμαλὴ, ἀλλ' ὁμοία φαινομένη τοῖς τοιαῦ-
τα νευρωδεσμῶσι καὶ τραχείαις χορδαῖς· ὃ καλοῦσι τραγίζειν.
Quò respexit Censorinus in lib. De die natali, cap. 5, In
secunda hebdomade, vel incipiente tertia, vocem cras-
siorem & inæquabilem fieri: quod appellat τραγίζειν,
antiqui nostri Hirquitallire: & inde ipsos putant hir-
quitallos appellari, quòd tum corpus hircum olere in-
cipiat. Nec verò tãtùm ab odore isto hircino vocan-
tur hirquitalli & τραγίζοντες, sed etiam ab hircina lasci-
uia: vt patet ex Pompeio Festo, quum ait, Hirquitalli,
pueri primùm ad virilitatem accedentes: à libidine sci
licet hircorum dicti. Alioqui simpliciter accipitur
pro Hircum oleo, seu Hircosus sum: vt Plautus Hirco-
sum senem dicit qui hirci in modum fœteat. vt apud
Dioscor. de cassia, ἀποδοκίμαζε δὲ τὸ τραγίζουσαν ἐν ὀσμῇ,
quæ hircinum virus oleat, τὸ βοωμοδὲς ὄζουσαν: quod
& κιβαβρὰν dicitur. VNDE ὑπὸ τραγίζω, Supra modũ
oleo hircum, Vehemẽtissime redoleo hircinum virus.
Dioscor. libro 1, cap. 6, ὑπὸ τραγίζει τῇ ὀσμῇ, Hircorum
virus supramodum obolet, Odore est supramodum
hircoso. Itidémq; libro 2, de nardo. AT Τραγισὶς lon
gè diuersam habet signif. siquidem Hesych. τραγισὰς
expon. τοὺς τὰ ἱερεῖα κλέπτοντας, eos qui victimas furantur,
id est sacrilegos. Propriè tamen in eum diceretur τρα-
γισὶς qui hircum immolandum seu immolationi de-
stinatum surripuisset.

Τραγάω, ῶ, idem quod τραγίζω, veluti quum iuuenes βα-
γᾶν dicuntur, vt τραγίζειν, qui pubertatis annos ingres-
si incipiunt mutare vocem, hircorum virus olere, &
eorum libidinem imitari. vt Alex. Aphr. Problem.
libro 1, quæst. 125, quærit, διὰ τί ἡβάσκοντα παῖδία τραγᾶ
τοῦ ἰοῦ ἔπος, Cur pueri pubescẽtes, circa decimum quar-
tum ætatis suæ annum hirquitalliant. Sic enim Latini
loquuntur, vt in Τραγίζω docui. Et paulo pòst subiun-
git, eam ætatem comitari etiam τὸ τῆς φωνῆς τραχύ-
τητα: idque vocari βεβαίως τραγᾶν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ
βάγρου οὕτως κραζόντων: quoniam videlicet ἐν τῷ ὀρωρεύειν
τὸν τραγῖνα ἀρτεῖαι ἐξ ἀρχῆς, συμβαίνει τὰ μὲν αὐτῆς μᾶλ-
λον, τὰ δ' ἧττον ἀυαίνεσθαι. atque eam ob rem τὸ πνεῦμα διὰ
τοῦ μεσῶν πόρου ὀξύτερον, καὶ ὡς ἂν τοῦ σκόπελον διὰ τὸ αἰμάλοτον
τῆς ὁδοῦ, καὶ τὸν φωνὴν αἰάμαλον ἐκβάλλεται καὶ τραχεῖαν καὶ
βεβαχώδη. quod & in catarrhis accidit. μετὰ δὲ τοῦτο τῆς ἥβης
ἔπος (inquit ibidem circa finem illius problematis) τὸ
τραγᾶν παύεται λοιπὸν, τῆς τραχείας ἀρτηρίας διὰ πάντος ἀυ-
μωθείσης πλέως, καὶ τὸν κατὰ φύσιν ἀπολαβούσης ὁμαλότητα.
Perperam tamẽ ibi pro τραγᾶν LEGITVR Τρυ-
γᾶν. ‖ Apud Theophr. autem vites βαγᾶν dicuntur
quæ fructu carentes fronde luxuriant, & pauperiẽ fœ-
tuum compensant vbertate foliorum: (sic enim hoc
vitium notat Pallad. in Nouembri, cap. 9) quod Con-
stantinus in Geopon. vocat ὑλομανῆν. Existimatur au-
tem esse metaphora ab hircorum natura, qui quum
veneri dediti sunt, macriores sunt & semine magis a-
bundant: vbi verò obesiores facti sunt, fiunt ad gi-
gnendum quoque tardiores minúsque fœcundi. sicut
nimirum soli vbertas vitibus est infœcunditatis causa,
efficitque vt sine fructu luxurient & minus se pro-
fundant. quod Aristot. quoque indicat libro 5 De ge-
ner. anim. cap. 18, ὅμοιον δὲ καὶ τὸ τοῖς τραγίσασι ἀμπέλοις
πάθος, αἱ δὲ τοῦ τρυγὸς ἐξυβελίζουσιν· ἐπὶ καὶ οἱ βάγροι πόνες
ὄντες ἥττον ἔχουσι. (nimirum τὸ σπέρμα.) διὸ καὶ τοῖς τοιούτοις
αὐτοῖς· καὶ τὰς ἀμπέλους βαγᾶν ἀπὸ τοῦ πάθους τοῦ τράγου
καλοῦσι. Theophr. De caus. plant. libro 1, cap. 5, has βαγώ-
σας ἀμπέλους fructum non ferre ait. vbi mendosè βυγώ-
σας habent vulg. editiones: qua de re suprà quoque ad-
monui. Idem libro 5, cap. 10, ἐξ ὑφεβολῆς ὃ καὶ τὸ βαγᾶν τῆς
ἀμπέλου, καὶ ὅσοις ἄλλοις ἀκαρπῖν συμβαίνει, διὰ τὸν ἀβλαστί-
αν. Idem in Histor. plant. libro 4, cap. 16, ἡ δ' ἄμπελος
βαγᾶ. τοῦτο δὲ μάλιστα αὐτῆς ὅτι τοῖς τοῦ ἀγροβολεῖσθαι· ἢ ὅταν
ὑποπνεύματων βλαστοκοπῆσι, ἢ ὅταν τὴν ἐργασίαν συμπάθῃ, ἢ
τεῖον ὑπία τμηθῇ. Quæ iisdem verbis repetit De caus.
plant. libro 5, cap. 13, nisi quòd pro συμπάθῃ ibi legitur
σιωμηθῇ, pro βαγᾶν autem βυγᾶν, vt & alibi tam apud ip-
sum quàm apud Alexand. Aphr. legi, paulo antè do-
cui. Plinius articulationem vocat hoc vitium, qui illũ
Theophr. locum sic interpretatus est, libro 17, cap. 24,
Vitibus, præter vermiculationem & sideratione, mor-
bus peculiaris articulatio, tribus de causis: vna, vi tem-
pestatum germinibus ablatis: altera (vt notauit Theo-
phrastus) in supinum excisis: tertia, culturæ imperi-
tia læsis. omnes enim earum iniuriæ in articulis sen-
tiuntur. H

ΤΕΪΧΟΣ, εος, τὸ, Murus, Mœnia. Homer. Iliad.
υ, vers. 145. τεῖχος ὑψηλὸν & ἀμφίχυτον.
Iliad. ξ, τεῖχος ἀῤῥηκτον: vt apud Xenophontem Pæd. 4,
τεῖχος ἰσχυρόν. Et Iliad. ν, μέγα τεῖχος: Iliad. ρ τεῖχος ὀβριμόεν.
Idem Odyss. ζ, dicit, Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει: vt Aristot.
Polit. 7, τεῖχη τοῖς βάλλειν τῆς πόλεσι, Muros circundare

vrbibus, Mœnibus vrbes cingere. Sic καταστεφάζειν & A
ὀπισθεφάζειν τεῖχος dicitur qui murum extruit: (vnde a-
pud Demosth. Pro cor. ὀπισθεφὴ τεῖχῶν, & apud Plutar.
in Alcib. ὀπὶ τεῖχῶν κατασκευή. Et rursum Demosth. in
eadem oratione, ῥᾳδίως ὀπισθεμελητὸς τῆς ὀπὶ τεῖχῶν ὀπι-
σθεφῆς. Cui simile hoc Aristot. Polit. 7, πυλῶν τε καὶ τεῖχῶν
φυλακῆς ὀπισθεμελητοῦ. nam τεῖχη, χαρακώματα, τάφροι, &
huiusmodi alia ὄβριστα τῆς πόλεσι τοῖς φυλακῶν καὶ σωτη-
ρίαν, vt Demosth. docet Pro cor.) Sic apud Thucyd.
οἰκοδομεῖν τεῖχος, libro 1, & alibi, sicut Latini dicunt
Ædificare murum. Et libro 2, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ B
ὀπισήσαντες τὸ ἐωτῆς τεῖχος, cõstructo muro ligneo. Rur-
sum Demosth. Pro cor. dicit, μηχανήματα τῆς τείχεσι
προσάγειν. Homer. Iliad. χ, Τείχεος ἄμφοτ' ἴσαν σάκεϊ ὤμοισι
κλίναντες. Et Xenoph. Hellen. 7, ὅτι τὸ τεῖχος ἀναβαίνειν: &
Plutarch. ἀναπηδῶντες ὅτι τὰ τείχη. vt Homer. Iliad. ν, — εἰ
μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ: & Lucian. De salt. ὑπερ-
βῆναι τὸ τεῖχος, transcende murum. Rursum Homer. Iliad.
υ, vers. 31, τεῖχος ἐξαλαπάζειν: & Iliad. ξ, vers. 55, τεῖχος κατε-
ρήκεσιν: & Iliad. ο, ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν. Quibus adde hoc
Thucyd. libro 4, pag. 156, Μεγαρεῖς τὰ μακρὰ τεῖχη κατέ- C
σκαψαν, ἐλόντες ἐς πύδαρος. Item, ἐντὸς τείχεις ἔνδον, Hero-
dian. libro 2, Intra murum se continebant. Et Luc. De
calumn. ἐπιεδὰν ἐντὸς τειχῶν ᾖσιν, quũ muros fuerint
ingressi. Cui oppositum τεῖχος ἐκτὸς μίμνειν apud Ho-
mer. Iliad. π: & Iliad. σ. ἔνθα δὲ τοῦ τείχος εἰμὶ. Apud Thu-
cyd. autem lib. 8, p. 275 exercitus Atheniensium putat se
βεβαίως μετὰ τείχεις ἱδρύσθαι. Metaphor. Luc. De calumn.
ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς τοῦ βεβιβλημένος, cuius animus
aheneo muro circũdatus est. Potrò de quouis muro
hoc vocabulũ dicitur, tã eo qui vrbi alicui, quàm qui D
arci, domui, horto aut alicui alii loco circundatur: quũ
verò de vrbis muris dicitur, tunc vocabulo Mœnia
redditur. ‖ Τείχη τεία schol. Thuc. libro 1, pag. 37,
exp. τεία πάγματα. At λιθῶν τεῖχος & Μακρὰ τεῖχη, no-
mina locorum apud Thuc. libro 1 & 2.

C. Τειχογραφέω, Muros depingo. VNDE Καταπειχο-
γραφῶ, In muro pingo aut scribo. Pro In pariete pingo
aut scribo, affertur ex Strab. libro 4. qua in signif. foret
SCRIBENDVM Καταπειχογραφῶ, & referen-
dum ad τεῖχος significans Paries. E

C. Τειχοδόμος, ου, ὁ, Ædificator seu structor murorum, Qui
muros ædificat seu extruit. ὁ οἰκοδομῶν τεῖχη, vt Thucyd.
loquitur: qui infrà τειχοποιός. ET Τειχοδομέω, ῶ, Mu-
rum ædifico, Murum statuo, seu extruo: idem quod τει-
χοποιῶ. In Epigramm. & apud Pollucem, apud quem le
gitur & præcedens τειχοποιός. ITEM Τειχοδομία, ας,
ἡ, Ædificatio seu extructio muri.

C. Τειχομάχος, SIVE Τειχομάχης, ου, ὁ, Muri oppugna-
tor. Quorum illud apud Aristophanem legitur, hoc au
tem affertur ex Chrysost. ET Τειχομαχέω, ῶ, Mu-
rum oppugno. Thucyd. lib. 1, τειχομαχεῖν ἐδόκουν δυνα- F
τοὶ εἶναι, aptiad oppugnandos muros. Herodian. libro 8,
μηχανὰς παντοίας τοῖς φέρειν, καὶ τειχομαχοῦντες πάντ' ἐθέλειν,
οὐδὲν παρέλειπον εἶδος πολιορκίας, totis viribus oppugnan-
tes mœnia. Et Plutarch. in Alcib. ὡς αἰσχύνη οὖσαν αὐτοῖς
καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία τειχομαχεῖν τοῖς
τοῖς πολεμίοις. Quæ verba mutuatus est ex Xenoph. Hel-
len. libro 1. vbi tamen secundum analogiam alterorum
duorum ναυμαχεῖν & πεζομαχεῖν, sonaret potius Muris
excitatis pugnare contra hostes. Aristoph. in Nub. di- G
cit eodem ferè modo, τειχομαχεῖν μοι δέδοκται. quod ta-
men exponitur, Cogitat me veluti murum oppugna-
re. Nisi malis, Cogitat educto muro me oppugnare.
ITEM Τειχομαχία, ας, ἡ, Muri oppugnatio. Herodian.
libro 8, ὡς ἀναίδρως καὶ ῥαδύμως τοῖς φερομένοις τῇ τειχο-
μαχίᾳ, quasi parum strenuè nec acriter mœnia oppu-
gnarent. Contrà apud Plutarchum in Othone, τειχομα-
χίας ἰσχυρᾷ σύστασις, vehemens muri oppugnatio. Alii in-
terpretantur etiam pugnam muralem.

C. Τειχοποιός, οῦ, ὁ, idem quod τειχοδόμος, Qui muros cõfi-
cit, seu fabricatur & struit. Sed apud Demosth. Pro cor. H
ἀλλὰ μὴ τειχοποιὸς ἦθα, pro τειχοποιὸς ibidẽ dicit ὀβριμελητὸς
τῆς ὀπὶ τεῖχῶν ὀπισθεφῆς, Qui instaurandis mœnibus præ-
est siue reficiendis, seu Cui demãdata est cura instaurã-
dorum & reficiendorum murorum. vt & Æschin. in
Ctesiph. ἄρχων τοῦ ὀπὶ τειχοποιῶν, s. ἀρχῶ. Sunt enim in
maioribus ciuitatibus quibus cura demandata est in-
staurandorum murorum qui collapsi sunt, aut reficien
dorum etiam qui ruinam minãtur. ET Τειχοποιία,
ας, ἡ, Muri extructio. vel etiã, Cura extruendorum aut
reficiendorum murorum. Vide τειχισμός.

C. Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ, Murorum custos, Qui murorum cu
stodiæ præest. Et τειχοφύλακες, custodes in muris con-
stituti. Poll. VNDE Τειχοφυλακέω, ῶ, Muros custo-
dio, seu Murorum custodiæ præsum, Custos sum in
mœnibus constitutus. Tales apud Aristot. Polit. 6, οἱ B
τεῖχῶν φυλακῆς ὀπισθεμελητοί.

C. Τειχοβλήτης, ου, ὁ, Murorum seu mœniorum deiector.
vnde apud Hesych. Τειχοβλῆτα, τεῖχη καταβάλλων: quod
desumptum opinor ex Ill. ε, v. 31, quẽ afferam in sequen-
ti compositio.

C. Τειχοπλήτης, ου, ὁ, Qui muris aut mœnibus appropin-
quat: seu ὁ τῆς τείχεσι τοῖς ἀστεπελάζων ὀπὶ πορθήσῃ, Qui ad mu
ros accedit vt eos diruat. Martis epith. apud Homer. Il.
ε, vers. 31, Ἄρες, ἄρες, βροτόλοιγε, μιαιφόνε, τειχεοπλῆτα. Quod
comp. Hesych. quoque in suo lexico affert, exponens
& ipse τοῖς πελάζων τείχεσι. sed affert idem & præcedens
τειχοβλῆτα, ex eodem loco, vt arbitror. existimo enim
eiusdem loci esse scripturam diuersam, & quosdam co-
dices habere τειχοβλῆτα, quosdam verò τειχοπλῆτα.
Comp. autem hoc τειχοπλήτης ex πλῆμι, illud verò
ex βλῆμι.

C. Τειχολέτης, ου, ὁ, Muris exitium afferens, id est Murorũ
destructor, Qui muros demolitur & dirui t, seu mœnia.

C. Τειχίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, ita ex τεῖχος deriuatum vt κλινήρης ex
κλίνη. Et sicut κλινήρης dicitur qui in lecto se continet,
seu lecto affixus est, ita τειχίνης qui se continet intrà
muros, seu qui clausus est muro. Synes. epist. 130, τειχίνης
τὸν εἰμι, καὶ πολιορκούμενος γράφω, Mœnibus enim sum in-
clusus, & cum alis cinctus obsidione, hasce scribo litera
ras. Sic Thucyd. libro 2, pag. 82, καὶ τειχίνεις ποιήσας, ἐδίωκον
τοῦ γοῦν, Quum intra muros eos compulisset, seu Quã
eos coegisset vt intra muros se continerent. Sic alibi
idem, τειχίνεις ποιοῦσι τοὺς Ναξίους, Naxios intra muros
compellunt seu cohibent, ἐντὸς τοῦ τειχῶν ἀποκλείουσι. Et
apud Suidã, τειχίνης οὗ ὀνόμασμα τοῖς πολιορκοῦσι τὰς ὀπὸ
τοῦ τοῖς βελῶν ἠμύνετο.

C. Εἰτείχος τόπος, Locus mœnibus inclusus seu conclusus,
Locus muro cinctus. Poll. lib. 9.

C. Εὐτείχης ET Εὐτείχεος, Bene muratus, Bonis muris
cinctus seu munitus, Bene munitus. Iliad. α, — πόλιν
Τροίην ἀτείχεον ἐξαλαπάξαι. vbi schol. expon. καλῶς πεπει-
χισμένην. Et Iliad. β, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἀτείχεον ἀπονέεσθαι.
Prioris autem exemplum apud Suidam legitur, affe-
rentem ex tragico quopiam ἀτείχει πάγῳ pro καλῶς πε-
τειχισμένῳ, Sed & Homerus eodem ἀτείχης vsus est, Iliad.
ω, vers. 57, Δουρὶ δ' ἐμῷ κτάσσα πόλιν ἀτείχεα πέρσας.
Vbi tamen Eustath. negat ex ἀτείχης esse hunc accusa-
tiuum ἀτείχεα, sed secundum veteres grammaticos ex
NOM. Εὔτειχος, habente genit. casum ἀτείχεος. Sed hu
ius simile exemplum desidero.

C. Περίτειχος pro Circummurale affertur ex Esaiæ cap. 16.
Quod tamen ibi non reperiri sciendum est, legi tan-
tummodo τεῖχος. sic enim ibi, πὰ ἐντός μου ὡς εἰ τεῖχος αἰε-
καίνισας. Ex alio igitur loco desumptum est, vel aliquo
exemplari cum vulg. editionibus hic non cõsentiente. G

Τειχίον, ου, τὸ, Paruus murus. Inter τειχίον enim & τεῖχος ita
distinguunt, vt τειχία esse dicant οἰκιῶν, id est domorum
muros, τεῖχη autem, τὰ ὀπὸ πόλεων, muros vrbiũ, qui mœ-
nia apud Latinos dicuntur. Homerus certè Odyss. ω,
vers. 165. & 343, dicit, Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρέκ μέγα τεῖ-
χος αὐλῆς. Itidémque ex Thucyd. affertur pro Murulus,
Paries: nec non τειχίοις exponitur Parietinis. Sed & apud
Xenoph. pro paruo & humiliore muro accipi potest,
quum in Cyneg. ait, p. 547, τάφροις διαπιδᾶν, τειχία ὑπερ-
βαίνειν, ἐπ' ὄχθοις αὐρούειν, ἀπ' ὄχθου καθάλλεσθαι, de equo.
Attamen & de altioribus muris & vrbium mœnibus
dici potest, vt apparet ex ADIECT. Τειχόεις, quod
significat Muratus, seu Muris bene munitus, apud Ho-
merum Iliad. β, vbi ait, Τίρυνθά τε τειχόεσσαν, pro quo a-
libi ἀτείχεα & ἀτείχεον: quemadmodum schol. quoque

ibi τειχόεσαν expon. τὴν καλῶς πεπεριχωμένην, itidémque Hesych. καλὰ τείχη ἔχουσαν, Pulchra habentem mœnia, Pulchris cinctam muris. Suidas verò simpliciter τειχόεις expon. τὸ περιχωμένος, Muratus, Muro cinctus. Sed notandum, quod ad locum ex Xenoph. allatum attinet, τείχια ibi accipi posse etiam pro sepibus aut maceriis quibus agri & prata veluti muris cingũtur aut distinguuntur inter se. Nam τεῖχον (inquit Hesych.) Attici vocant τὸν περίβολον τῆς χωρείας: qui etiam addit, Homerum τεῖχος quidem dicere τὸ τῆς πόλεως, τεῖχον verò τὸ τῆς οἰκίας. cuius differentiæ paulo antè quoque memini, ex Ammonio eam afferens: apud quem tamen perperam scriptum est τειχεῖα pro τείχια, & πολεμίων pro πόλεων. Affertur E T Τειχία pro Munitio, seu Muralis munitio, ex Thucyd.

Τειχόω ex nullo affertur, deriuatũ tamẽ inde est V E R B A L E Τείχωμα, quod apud Polyb. legitur: χρησάμενος δὲ τοῖς τειχώμασιν ἐνεργῶς καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ, πολὺ κατεπλήξατο τοὺς ἐνόντας, καὶ παρέλαβε τὸ χωρίον. Vbi τείχωμα exponitur Murale tormentum, Muralis machina. μηχάνημα τὸ τείχεσι προπαγόμενον, vt loquitur Demosth. Philipp. 3, id est Machina seu Tormentum quo vruntur ad oppugnandos & subruendos muros. Atque ita τειχοῦν foret idem quod τειχομαχεῖν.

Τειχέω, ῶ, Muris cingo, seu Muris claudo, Circundo muris. Idem quod sequens τειχίζω, sed minus vsitatum, & Ionicum. Herodot. verò dixit etiam ἐπίχεε τείχεα pro ἐσκεύαζε καὶ ὠκοδόμει τείχεα, seu ἐπέβαλλε τείχεα, Muros erigebat seu ædificabat, Muros extruebat.

Τειχίζω, Fut. ίσω, Murum ædifico, Murum struo, seu facio, Murum extruo seu educo. Thucyd. libro 6, pag. 230, ἐπίχιζον οὖν ἐξελθόντες, ἀπὸ τῆς σφετέρας πόλεως ἀρξάμενοι, κατὰ τὸν κύκλον τοῦ Ἀθηναίων, ἑκάστοτε τεῖχος ἄγοντες. Vbi τεῖχος ἄγειν, ducere murum, idem significat quod τειχίζειν, id est οἰκοδομεῖν seu κατασκευάζειν τεῖχος. Cui adde hoc Herodiani, libro 6, εἰς τὸ αὐτὸ συναλισθέντες, καὶ τῇ τοῦ ἀσπίδων περιβολῇ τειχίσαντες, ἀτρεμαίοις τοῖς ὀχήμασι πολιορκίας, Quum clypeis obiectis veluti murum fecissent, id est, Clypeis obiectis se quasi muro munissent & circũsepiissent. Interdum additur accusatiuus loci, & tũc significat Muro cingo, Muro munio, Muro sepio. Thucyd. libro 6, pag. 231, ἐπίχιζον τὸν κρημνὸν τὸν ὑπὸ τῷ ἕλους. Herodian. libro 6, τὰ σραπέδα καὶ τὰ φρέατα ὑπομελέστερον τειχίσας, castris castellisque diligentius communitis. Sic Xenoph. Pæd. 3, ἐπέχιζες τὰ ἐρύματα. Et Hellenic. 6, τοῦ Σικυωνίων ὑπὸ τοῖς ὁπλοις αὐτοῦ τειχιζόντων τὸν Θυαμίν. Et pass. voce ac signific. Thucyd. libro 1, ἡ μὲν πόλις σφῶν τετείχισται ἤδη, ὥστε ἱκανὴν εἶναι σώζειν τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ. Et libro 4, pag. 124. ὑπὸ τὰ τετειχισμένα καὶ μάλιστα ἐχυρὰ τοῦ χωρίου. Sic alibi passim. Interdum huic accus. additur datiuus instrumentalis, & tunc significat Munio veluti muro: vel etiam simpliciter Munio, Cõmunio. Æschin. in Ctesiph. χαλκοῖς τείχεσι καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε, aheneis & adamantinis muris regionem nostram communiuit. id est, χαλκᾶ καὶ ἀδαμαντίνα τείχη περιέβαλε τῇ χώρᾳ ἡμῶν. Sic Demosth. Pro cor. οὐ δὲ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ πλίνθοις, ἐγώ. Ibidem post verba in τειχισμὸς citanda, ταῦτα περιβαλόμενος ἐγὼ περὶ τὴν Ἀττικῆς, καὶ πυρπὶς ἐτείχισα τὴν χώραν, his ego propugnaculis circummuniui agrum Atticũ. Et pass. voce ac signif. Gregor. in Maccab. encom. τὸ μὴ ῥαγῆναι τὸν νόμον ᾧ πεπείσμεθα, & non perfringi legem qua muniti sumus. Interdum dicitur aliquis τεῖχος τειχίζειν, & tunc simpliciter significat Ædificare, Struere, Ducere, Educere, Extruere, Erigere. Thucyd. libro 6, pag. 230, ἐπίχιζον τὸ πρὸς βορέαν τεῖχος. Et alibi, τειχίζειν τὰ μακρὰ τείχη, longos muros excitare. pro quo dicit libro 2, τὰ μακρὰ τείχη οἰκοδομεῖν: & quidam apud Suidam, κτίζει τὸ μακρὸν τεῖχος. Quò referri posset etiã ἐρύματα τειχίζειν, quod suprà ex Xenoph. attuli. vt sit Munitiones excitare. Cui simile hoc apud Thucyd. τειχίζειν ἔρυμα τοῦ στρατοπέδου, Propugnaculũ castris extruere. Nisi malis, Castra muro cingere, vt quidam interpr.

V N D E Τέιχισμα, ατος, τὸ, idem quod τεῖχος. vel etiam Munimentum, Munitio: vt idem sit quod ἔρυμα, & propugnaculum, seu arx. Thucyd. libro 3. pag. 117, τοῖς ξυμμάχοις ὑπεδέχετο οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσιοι, καὶ τοὺς πεσόντας τρέποντες, Syracusani qui in munimento seu in præsidio erant, erumpentes. E T Τειχισμός, οῦ, ὁ, Muri eductio, Muri extructio. Thucyd. libro 6, pag. 232, οἱ δὲ ἱκανοὶ καλοῦσι τὸν ὑπὲρ τοῦ θαλάσσαν τειχισμόν, ædificationẽ muri qui ad mare vsque ducebatur. Et Demosth. Pro cor. ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βουλῇ δικαίως σκοπεῖν, θυρίσας ὅπλα καὶ πόλεις καὶ τόπους καὶ λιμένας καὶ ναῦς, καὶ πολλοὺς ἵππους καὶ πολὺ ὑπὲρ πύργων ἀμυνομένους. Quibus subiungit quæ in τειχίζω citaui. Paulo antè dixerat, τὸν τειχισμὸν τοῦτον ὃν σύ μου διέσυρες, καὶ τοῦ παφρείας. Erat enim ὑπομελετὴς τῆς τοῦ τειχῶν ὑποσκευῆς, seu τειχοποιός: ita vt τειχισμὸς ibi sit ide ferè cum τειχοποιία. Inde E T Τειχισής, οῦ, ὁ, Murarius, Qui muros struit: idem cum τειχοδόμος & τειχοποιός. Quæ vt significant etiam eum cui murorum tum struendorum tum conseruandorum reficiendorúmque commissa cura est, ita & τειχισὴς accipi potest. Item C O M P. Ἀτείχισος. Qui muro cinctus & munitus non est, Non muratus, Muro non clausus.

C. Ἀνατειχίζω, Instauro muros, Reficio mœnia, vel Reædifico mœnia. vt ἀνατειχίζω τὴν πόλιν, Vrbis muros instauro, seu reficio. V N D E Ἀνατείχισμος, pro instauratione seu refectione murorum, apud Xenophontem, Hell. 4, καὶ χρήματα προσέθηκεν αὐτῷ εἰς τὴν ἀνατείχισμόν.

C. Ἀντιτειχίζω, Contrà munio: propriè autem, mœnibus munio, Munitionẽ oppono. H I N C Ἀντείχισμα, ατος, τὸ, Munitio alteri opposita, vt ait Budæus: afferens ex Athenæo, libro 13, εἰσὶ δὲ οἱ τοῦ Τυραννίου καὶ τὰς παλαίστρας, ὡς τοῦ αἰτείχισμα τὰ τῆς ἰδίας ἀκροπόλεσιν, ἐνεπίμπρασαν. In v. l. αἰτείχισμα, exponitur Antemurale, hoc in loco, αἰτείχισμα τοῦ χώματος γίνεται.

C. Ἀπὸτειχίζω, Fut. ίσω, est (vt ait Budæus) Muro obstruo, Muro interlepio & concludo. Xenoph. Hellen. 2, βουλομένων τοῦ τριάκοντα ἀποτειχίζειν, ὡς ἐκ πολιορκήσοντα αὐτοὺς, ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐξόδους τοῦ ὑπαιθείου. Sic & ἀποτειχίζειν τὴν πόλιν exponitur. Ἀποτειχίζω est etiam Muro extructo, prohibeo exitu τοὺς ὑπτειχίσαντας, quum vi delicet obsidentes vrbem cingunt muro altero & fossa, inquit Budæus. Suidas, καὶ ἀποτειχίσαι, inquit, τὰ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. Interdum verò dicitur ἀποτειχίζειν τὰς ἐξόδους, item ἀποτειχίζειν τὰς καταδρομὰς pro Aduersus insultus hostium murum condere, & velut muro excludere. Plutarch. in Pericle, ἀποτείχισε τὰς καταδρομὰς τοῦ Θρᾳκῶν. ‖ Apud Thuc. autem ἀποτειχίζειν τεῖχος exponitur Mœnia circumuallare, vel muro vallóq; cingere, lib. 1, τὸ δ' ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ τεῖχος ἀδυνοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀποτειχίσαντες ἐφρούρουν· τὸ δ' ἐς τὴν Γαλλίνην, ἀπίχισον ἴσω. Vbi scholiastes ἀποτειχίσαντες exponit περιοικοδομήσαντες, subiungens, ἵνα μή τις ὑπεκφύγοι τοῦ ἔνδον. Idem Thucydides paulo pòst, ὡς δὲ οὐδεὶς ἐπῄει ἐς μάχην, ἀπετείχισε τὸ ἐκ τῆς Παλλήνης τεῖχος. ‖ Metaphorice quoq; vsurpatur hoc verbum. vt ἀποτειχίσας τὴν γαστέρα apud Suidam. A quo etiã ἀποτειχίζων exponitur generaliter ἀποφράσων, ab Hesychio περιφράττων.

Passiua vox est Ἀπτείχισμαι, Muro obstruor, Muro interlepior & concludor, sequendo significationẽ proximè præcedẽtem actiui. Xenoph. Hellen. 3, εἰ δ' ἀποτειχισθεῖν ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, κινεῖ σφίσιν αὐ χρῆν πολὺν καὶ ἀγαθὸν εἶναι ἐρᾶζεσθαι. Eodem autem modo Plutarchus loquitur in Alcibiade, ἀποτειχιζομένης δὲ τῆς Χαλκηδόνος ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν, ὁ Φαρνάβαζος ἦκεν ὡς λύσων τὴν πολιορκίαν. Vnde participium ἀποτετειχισμένος, Muro obstructus. Suidas ait accipi ab Antiphonte & à Thucydide pro ἀποκεκλεισμένος τοῦ τείχει.

Ἀποτειχίζω, significat etiam Murum capio, si Suidæ credimus. scribit enim, ἀποτείχισαι, τὸ λαβεῖν τεῖχος. ‖ Sed & Murum diruo exponitur in v. l. sicut ἀποτείχισις à Suida, ἡ τοῦ τείχους ἀφαίρεσις.

V N D E Ἀποτείχισμός, οῦ, ὁ, E T Ἀποτείχισις, εως, ἡ, Obstructio quæ fit muro circũducto. Item Circumuallatio, Munitio. E T Ἀπτείχισμα, ατος, τὸ, Murus circunductus ad obstruendum seu interlepiendum. Circumuallamentum, si dici posset, Munimentum loci quod fit vallo & fossa eum cingendo. Xenoph. Hellen. 1, ἅμα δὲ καὶ Φαρνάβαζος οὐ δυνάμενος συμμῖξαι τοῖς τὸν Ἱπποκράτην,

Ἱπποκράτην, διὰ τὴν ἐν τῇ χωρείᾳ τῇ ποταμοῦ καὶ τοῦ ἀποτειχίσματος ἐγγὺς ὄντων. I T E M Ἀποτείχισις, εως, ἡ, Idẽ quod ἀπτείχισμος, modò expositũ. vt ἀποτείχισις τῆς πόλεως. ‖ Significat etiã, secundum Suid. τειχῶν ἀφαίρεσιν, id est murorum ablationem. Et C O M P. Εὐαποτείχιστος quod exp. Qui facilè muniri & circumuallari potest.

C. Διαπτείχίζω, Muro interiecto separo & distermino, Interiecto muro dispesco. Frequentius accipitur pro Separo veluti interiecto muro: seu Intersepio, Discludo & dirimo. Xen. Symp. p. 520, ἡ δ' ὑψηλὴ ῥὶς διαπετείχικε τὼ ὄμματα. nasus enim oculos, veluti murus & septum interiectũ, discludit & disterminat à se inuicẽ, & διαφράγματος vicẽ gerit. Synes. epist. 67, διοδεύσας τὴν ὑπόπτον, ὡς αὐτόπτον, τὸν διετείχισεν ὅπλα πολέμα, quam interclusione separarunt infesta arma. Idẽ ep. 50, διαπεπείχθαι μοι τὰ πρὸς ἅπαντας, disclusus & disiunctus sim ab omnibus. Interdũ datiuus instrumentalis additur, velut & in τειχίζω. Synes. ep. 142, παιδείαν καὶ γραφὴν διαπεπεισμένας φρικῶδεσι μεγάλοις, magnis maceriis, veluti muro, disiunctas & separatas à se inuicem. Sic Luc. in lib. De cõscrib. hist. ἀγνοοῦντες ὡς οὐ γενῷ πρὸς ἀλλήλους διώκεσθαι καὶ διαπεπείχθαι ἡ ἰσοφεία πρὸς τὸ ἑλληνικόν. V N D E Διατείχισμα, ατος, τὸ, Murus in id structus vt interlepiat aliqua. seu simpliciter Murus interlepiens, vt intergerini parietes in domibus. Interdum etiam Munitio & vallum vrbem aliquam discludens & disterminans ab alia. aut etiam Munitio structa in eum vsum vt hostem intercludat & arceat. quemadmodum Plutarch. τὸν ἰδιωτικὸν τειχισθέντα vocat διαπείχισμα, in libro De Herod. ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκπέμψαι τὸ στράτευμα, λέγων ὅτι τοῦ διαπειχίσματος οὐδὲν ὄφελος ὅτι Πελοποννήσου αὖ Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ πρεσβεύσωσι. Gregor. Nazianz. διαπείχισμα appellauit interstructuram in fanis apum, qua hexagoni faui distinguuntur. Qua de re vide & quendam Aristotelis locum in Ὀρθῶ suprà citatum.

C. Ἐκτείχίζω, idem quod τείχίζω, id est Muris cingo & communio. Vel potius Muris quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio. id enim significat ἐκ. Thucyd. lib. 7, p. 241, πρεσβεύειας ἔως τὸ χωρίον ἐξετείχισε, καὶ καθεστῶν φυλακὴν αὐτοῦ. vbi & schol. exp. εἰς τέλος ἤγαγε. quo sensu Thuc. lib. 1, τὰ μακρὰ τείχη ἀπετέλεσαν. Paulo antè dixerat, ἐπίχισαν ἰδιωμῶδες τὸ χωρίον.

C. Ἐντείχίζω, Murum seu munitionem inædifico, Munimentum & murum excito in aliquo loco. Vel etiã, Muro includo, Muro circundo, & Circumuallo. Thuc. certè schol. libro 6, pag. 227, τοῦ πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι, ait posse accipi ἐντειχισάμενοι vel pro περιτειχίσαντες, vel pro φρουρεῖν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ ὑπτειχίσαντες. quam posteriorem expositionẽ magis probat. V N D E Εντείχισις, εως, ἡ, Muri seu munimenti extructio aliquo in loco.

C. Ἐπτείχίζω, Munio muris eductis aduersus. vel simpliciter Munio veluti muro. vt Philo De vita M. l. 3, μόνοι δὲ φεῦδον ἀπάντων τοῦ ἐθνῶν Αἰγύπτιοι χῶν ἐπετείχισαν οὐρανῷ, τὴν μὲν ἰσοθέων ἡμῶν ἀξιώσαντες, τοῦ δ' οὐδὲν γέρας ἐξαίρετον ἀπονείμαντες, terram tãquam munitione in cœlum obuallarunt, Turn. interpr. Et Synes. ep. 79, ὁ πᾶσιν αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις ὑπτείχισας Δεκέλειαν, qui sese veluti Deceleã in omnes nobiles muniuit. Similiter Chrysost. οἱ τῇ σοφίᾳ τῆς προνοίας ἀπὸ τῶν ὀκ τοῦ εἱμαρμένης ἀπαξίαν καὶ ἀνάγκην ὑπτειχίζοντες, Sapiẽti prouidentiæ ipsius fati necessitatẽ veluti aheneum opponẽtes murũ, seu Veluti munitionẽ & castellum obiiciẽtes. Sic pass. voce ac sign. aliquid alicui dicitur ὑπτειχίζεσθαι, id est Muniri aduersus, veluti muro aliquo. Xen. Pæd. 5, πρὸς τὸ φρόνιμον τὸ τῆς χώρας, ὥφατε Τύρκανοι τε καὶ Σάκαι ὑπτετειχίσθαι, τῇδε τῇ χώρᾳ πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου, quod dicitis cõtra Hyrcanios munitũ esse, vt sit huic agro propugnaculum. Idem, ὅπως ἑαυτοῖς μὲν πρόβολος εἴη πολέμου, τοῖς δ' Ἀσσυρίοις ὑπτετειχισμένον, vt esset arx cõtra Assyrios munita. Præter quæ exẽpla vide & alia apud B. p. 559 Comment. Rursum ὑπτείχίζω cũ accus. iungitur, & significat Excitato muro oppugno. vt apud Xen. Hell. 5, initio, πέμψαντες εἰς Αἴγιναν καὶ ὁπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτοῦ Πάμφιλον, ἐπετείχισαν Αἰγινήτας, καὶ ἐπολιόρκουν αὐτούς, Æginetas obsederũt excitato aduersum eos muro. Pro ἀποτειχίζω quoque aut διατειχίζω ponitur: veluti quum Thuc. dicit, φρουρεῖν δ' ἐν ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἂν τι μέρος καταδρομαῖς, οὐ μὴν τοσοῦτοι γ' ἔσαι ἀποτειχίζειν τε καὶ κωλύειν ἡμᾶς πλεύσαντας εἰς τὴν ὀκείνων. Exponitur & Murum addo, Muro cingo, Interlepio & concludo.

V N D E Ἐπτείχισμα, ατος, τὸ, idem quod τὸ ὑπτείχισμῶον ἔρυμα, Propugnaculum contra aliquem munitum, Arx aut munimentum quod muro contra aliquem cõmunitum est. Demosth. Philipp. 1, Ἀθηναίοις ἔχοισι τοιαῦτα ὑπτείχισματα. Et Xenoph. τὸ δ' ὑπτείχισμα διεφύλαττεν ὁ Πάμφιλος. Vbi ὑπτείχισμα accipiendum est pro muro & munitione quam Athenienses eduxerant ad oppugnandos Æginetas, vt patet ex loco eiusdem Xen. in Ἐπτείχίζω allato. Metaphor. Philo De vita M. libro 1, ἀνανδροῦσα δυνάμις, δυσάλωτον καὶ δυσκαθαίρετον τείχισμα, munitionem habet nec ad expugnandum facilem, nec ad euertendum paratam. E T Ἐπτειχισμός, οῦ, ὁ, Excitatio muri aduersus aliquem, seu Munitio aduersus aliquem. Thucyd. libro 5, pag. 170, πρεσβευόμενοι τὴν πόλεις ὡς ὑπτειχισμόν, id est ὡς μελλόντων φρούρημα ὑπτείχισθαι ὂν τῇ Ἀττικῇ τοῦ Λακεδαιμονίων. Et libro 1, pag. 39, ξυμμαχῶν τε ὑπόπασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τοῦ πρεσβύτου, αἷς ἰσχύοισι, καὶ ὑπτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. vbi schol. expon. ὑπόθεσις, addens, innui ibi Deceleam, quæ postea ἐπτειχίζετο τῇ χώρᾳ, id est muniebatur aduersus agrum Atticum. Potestque ibi ὑπτειχισμὸς accipi pro ὑπτείχισμα, sicut & apud Philonem De vita M. libro 3, καθελὼν τὸν βαρὺν τοῦ σώματος ὑπτειχισμόν, euersa graui illa corporis munitione. Et paulo antè, μέγαν τοῦτον ὑπτειχισμὸν ἔγω φυόμενον καθ' αὐτοῦ, machinam istam & munitionem aduersum se parari sensit, Turn. interprete. I T E M Ἐπτείχισις, εως, ἡ, idem quod ὑπτειχισμός, significans ipsam actionem τοῦ ὑπτείχίζειν: necnon ὑπτειχισμός, quo denotatur ipsum ἐπτείχισμα. id est Munitio seu munimẽtum quod aduersus aliquem excitatur. vt apud Thucyd. libro 1, pag. 46, καὶ μὴν οὐδ' ἡ ὑπτείχισις, οὐδὲ τὸ ἐαυτικὸν αὐτοῦ ἄξιον φοβηθῆναι. τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν αἰτίπαλον τοῦ σεσκευάσασθαι, ἡ ποῦ δὴ ἐν πολεμίᾳ τε, καὶ οὐχ ἧσσον ὀκείνοις ἡμῶν αἰτεπιτειχισμῶν, munitio quæ aduersum nos excitatur. vt & schol. ibi annotat, ὑπτείχισιν vocari τὸ πόλιν τινὰ ἐτέρᾳ πλησίον ἄλλης τειχίσαι, διὰ τὸ φρουρεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν χώραν, vrbem quæ prope aliam vrbẽ præsidio munitur & muris cingitur, vt inde incursiones in agrum hostilem fiant. Quo in loco nota etiam C O M P. Ἀντεπτείχίζω, Vicissim munitionem excito aduersus eum qui munimento extructo me infestat. sonat enim, οὐχ ἧσσον ὀκείνοις ἡμῶν αἰτεπιτειχισμῶν, Quum nos non minus contra ipsos munitiones vicissim excitarimus, seu propugnaculis aduersus eos excitatis vicissim nos munierimus.

C. ΚΑΤΑτειχίζω, Muros demolior & subruo. Xenoph. in Agesil. αἱρεῖ τὸ Γέραιον, ἔρημον θύρας φυλακῆς, καὶ τά τ' ἄλλα τὰ ὀνόματα λαμβάνει, καὶ τὰ τείχη κατατετείχισε, & muros eius subuertit seu euertit. Vbi tamen quidam codices habent etiam αἰτετετείχισε, instauranit & reædificauit.

C. ΠΑΡΑτειχίζω, Murum excito iuxta. V N D E Παρατείχισμα, ατος, τὸ, Munimentum seu murus iuxta aliquem locum excitatus, seu Adiacens munitio. Lucian. in libro De scrib. histor. ἀνατρέψαι τὸ ὀν Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα.

C. ΠΕΡΙτειχίζω, Muro circundo seu cingo. Thuc. lib. 2, περιεπίχιζον τὴν πόλιν κύκλῳ. Et lib. 3 cum datiuo instrumẽtali, περιεπίχιζον Μιτυλίνιοι ὀν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει, circũuallant Mitylenen vndique simplici muro. Eodem libro, p. 106, dicit πρὸ τοῦ περιτείχεσθαι pro Antequam obsiderentur, Antequã muro clauderentur ab obsidente hoste. Solẽt enim ii qui obsidentur, interdũ muris claudi ne exitus eis pateat ad vicinos, vel vicinis ad ipsos accessus. V N D E Περιτείχισμα, ατος, τὸ, Murus qui circũ aliquẽ locum ductus est, Murus quo aliquis locus cinctus seu clausus est, Murus seu munitio aliquem locũ ambiens. Thucyd. libro 3, ἡ ὑπόβασιν τοῦ τὸ περιτείχισμα. Et libro 6, pag. 231, ἡ πρὸς αὐτοῖς βεβαιότατον ἐγίγνετο, καταβᾶσι διὰ τὸ ὁμαλοῦ καὶ τὸ ἕλους ἐς τὸν λιμένα, τὸ περιτείχισμα. I T E M Περιτείχισμός, οῦ, ὁ, E T Περιτείχισις, εως, ἡ, de

ipsa actione ducēdi murum circa aliquē locum. Thuc. A
ἐς τὸν τεῖχισμόν, Ad murum circumducēdum, seu Ad concludendum muro. Idem libro 8, pag. 271, τὸν τεῖχισμὸν ἐθαυμάζοις ὄντος τοῦ χωρίου οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο. Sic vtitur altero verbali τειχείσις libro 2, dicens, πρὸς τὴν τειχείσιν παρεσκευάζοντο, ad cingendam munitione vrbem se accingebant. Et libro 6, pag. 231, τὴν καθ' αὑτοὺς τειχείσιν ἐπειγόμενοι. vbi schol. σπεύδοντες αὐτὴ διαπεῖξαι.

C. ΠΡΟΣπεῖχίζω, Murum addo. vel Præterea muro cingo. Thucyd. lib. 6, ὕστερον δὲ καὶ ἡ ἔξω, πρὸς τειχίσεσι, πολυχίθρωπος ἐγένετο. B

C. ΠΡΟπεῖχίζω, Muro præmunio. VNDE Προπείχισμα, ατος, τὸ, Murus quo quis præmunitur, Murus seu propugnaculū quod aliquis sibi obiecit, seu Exterior munitio. vel simpliciter Propugnaculum. Thucyd. lib. 6, pag. 231, κατέφευγον εἰς τὸ προπείχισμα τὸ τοῦ τῶν Τεθρίππων. Et pag. sequēte, τὸ δεκάπλεθρον προπείχισμα αὐτῶν αἱροῦσι, καὶ διεπορθήσαν. Sic Plutarch. Narr. amat. προπείχισμα γὰρ τῆς ὅλης Πελοποννήσου, id enim vnum totius Peloponnesi veluti propugnaculum fore. C

C. ΣΥΝπεῖχίζω, Extruendi muri socius sum, Adiutorem & socium me præbeo in ædificando muro. Vel etiam, Simul munio. Xenoph.

C. ΥΠΟπεῖχίζω, Murum substruo, Muro subtus munio. VNDE Ὑποπείχισμα, Murus alicui loco substructus: Alius Subiecta munitio, & ex Vitruuio Substructio. Thucyd. libro 6, pag. 231, ἐπειδὴ δὲ τοῖς Συρακοσίοις ἀρκοῦντως ἐδόκει ἔχειν ὅσα τε ἐταυρώθη καὶ ὡκοδομήθη τὰ ὑποπείχισματος. Quod ὑποπείχισμα ibidem ab eo DICITVR Ὑποπείχισις. sic enim ait, ἐπαναχωρήσασα ἡ πᾶσα στρατιὰ τὴν τε ὑποπείχισιν καθεῖλον, καὶ τὰ ταύρωματα αὐέσασαν. D

TE'KMAP, Finis. Aristot. Rhet. 1, quū exposuisset quid sit τεκμήριον, subiūgit, τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας, ταὐτόν ἐστι τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Quomodo Pind. Nem. pro vltimo & extremo vsurpauit, seu pro fine & exitu rerum: ode vltima, τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ, à Ioue autem hominēs certus non sequitur exitus. Hesych. quoque expon. πέρας, τέλος. E

‖ Eustathio significat etiam σημεῖον, Signum: quemadmodum τεκμαίρεσθαι quoque significat non solùm πλειοῦν, sed & σημειοῦσθαι, vt paulo pòst docebo. Exponitur & πέρας, quo significatur Prodigiosum signum, seu Prodigium, Ostentum.

ITEM Τέκμωρ eodem significatu reperitur quo τέκμαρ, id est pro fine & exitu. vt Odyss. λ, vers. 466, Ὡς δὴ δὴθ' ἐνὶ νόσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ π τέκμωρ Εὑρέμεναι δύναμαι, nec finem vllum huius mei erroris inuenire possum. Et Iliad. ι, versu 47, — μαχησόμεθ' εἰς ὅκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν, Donec finem Ilii inueniamus, Donec Ilium se tandem dedat. Vel etiā, Donec Ilii fata videamus. Nā & alibi idē poeta dicitur τέκμωρ accepisse pro eo quod passim vocat τέλος θανάτοιο, μόρον, θάνατον. Eustath. verò aliteraccipit. exponens hunc versū 418 eiusdē libri Iliad. Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δηρὸν τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς, annotat, poetam, quod suprà dixerat, οὐκέτι Τροίαν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν, hoc loco ὡς ἀφαιρεῖται, & τέκμωρ vocare τὸν ἐν Ἀχαιοῖς σκοπιμώτατον τέλος, finem quem præcipuè spectabant Græci, veluti scopum suum. Et sic τέκμωρ dicetur etiā Finis alicuius actionis, id est Finis ad quem actio aliqua velut in scopum dirigitur. Vbi etiam NOTA Δήεται, quod expon. εὑρήσεται, (rectè, vt patet ex antè citato loco) & dicit inde DERIV. Δηώ, de qua in fabulis. Rursum pro τέλος accipit idem apud eundem, Iliad. α, vers. 526, Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα σε πείθῃς. Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον Τέκμωρ. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ', ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Exponens enim eum locum, τὸ δὲ κατανεύσω (inquit) τῇ κεφαλῇ τὸν Δία, μέγιστον τῷ τέκμωρ ἤτοι τέλος τελεῖν. vt innuat poeta, si quid annuat Iupiter, fore vt finem suum consequatur, & ad exitum perducatur. & tunc eius βουλὴ dicitur τελεσθῆναι, finem & exitum consequi eius quod volebat. E H

‖ Ab Hesychio exponitur τέλος φανερόν: item μαρτύριον, σημεῖον. Quas significationes τέκμαρ etiam habere, paulo antè docui.

Τεκμαίρομαι, Ad finem & exitum perduco, Perficio: idē quod τελεῖν seu τελεοῦν, aut ὅπῃ τέλος ἄγει. quomodo accipit Eust. apud Hom. Od. η, v. 312, Πομπὴν δ' ἐς πόλ' ἔγεν' τεκμαίρομαι αὔριον, exponens τελειοῦν: quemadmodum & Il. η, v. 70, Ὄρνια μὴν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι, idem exp. τελειοῖ: vt & breuium schol. autor, τελειοῖ, ὅπῃ τέλος ἄγει. Eodémque modo & Hesychio τεκμαίρεται est ὅπῃ τέλος ἄγει, φαίνει, qui & τεκμήρατο affert pro συνεφάνατο, & τεκμαίρομαι expon. per futurum ἀποτελέσω. Sed notādum est, à scholiorum breuium autore illius τεκμαίρεται afferri & aliā expositionem, nimirum βουλεύεται quemadmodum & apud Hesiodum Erg. — οὐδέ ποτ' αὐτοῖς Ἀρχαλέον πόλεμον τεκμαίρεται ἀρνόμενος Ζεύς, exponūt βουλεύεται, κατασκευάζει, Machinatur, Struit & molitur, Inferre parat. At in meo manuscripto Homeri exemplari legitur & alia eius versus paraphrasis: hæc nimirum, ἀλλὰ κακὰ φρονῶν καὶ βουλευόμενος ἀμφοτέροις φαίνεται. quasi τεκμαίρεται accipiatur passiuè pro φαίνεται & δηλοῦται. cuius vsus exemplum desidero. ‖ Τεκμαίρεσθαι Hesychio est etiā φεάζεσθαι, Dicere: vel etiam Denūtiare. vt accipi potest apud Homerum, Il. λ, v. 112, Εἰ δέ κε σήματα, (nimirum boues solis) πάντ' τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηί τε καὶ ἑτάροις, Si verò boues solis laseris, interitum tibi denūtio, seu prædico. Vbi Eust. τεκμαίρομαι exp. σημειοῦμαι καὶ μαντεύομαι. vt & Hesych. τεκμαίρομαι exp. σημειώσομαι, & Τεκμαίρει, σημείωσαι, Nota, Obserua: & Dionys. De situ orbis, τεκμαίρεται οὖρον dixit pro σημειοῦται, notat & obseruat terminū, vt nonnulli interpr. ‖ Rursum Hesych. τεκμαίρομαι exp. non solùm σημειοῦμαι, Noto, sed etiam σκέπτομαι, id est Speculor, Dispicio, Considero: itē στοχάζομαι, quod significat Coniicio. Quorum vtrunque metaphoricè sumptū est ab iis qui ad scopum sagittas mittūt. Vt enim στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ dici suprà docui, ita & pro Cōiicere vsurpari patet ex Quintil. quum lib. 3, c. 7, ait, Coniectura dicta est à cōiectu, id est directione quadā rationis ad veritatem: vnde etiam somniorū atq; ominum interpretes Coniectores vocamus. Qui coniectus & στοχασμὸς habet & ipse suum τέκμαρ, id est scopum & signū in quod dirigit & cōiicit sagittam. Ita vt τεκμαίρεσθαι & στοχάζεσθαι sit ex coniectu ratiocinationis ad veritatē colligere aliquid: quod simpliciter dicitur Coniicere, item Coniectare: necnō Coniectura iudicare, Cōiectura prospicere seu prouidere, Cōiectura percipere, Coniectura reperire, Coniectura assequi seu consequi, item & Cōiecturam facere. In qua sign. interdum cum ὅτι construitur. vt apud Thuc. lib. 1, p. 1, τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν, cōiiciens eos vigere & pollere. Interdū cum infinitiuo, vt Coniicio & coniecto apud Latinos. Herodian. lib. 4, ὡς ἐτεκμήραντο ἤδη αὐτοὺς εἶναι ἐνδεῶς τῶν ὅπλων τῷ μεγέθει, quum verò cōiiceret ipsos iam esse militū suorum armis conclusos. Interdū cum datiuo. Xen. Pæd. 1, p. 5, ᾧ νῦν δὴ σὺ τεκμαιρόμενος εἰς πᾶν λέγεις: quānam nitens cōiectura? Vndenam coniecturam faciēs? Sic Herodot. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, E veste coniecturā facio, E vestibus cōiecturam capio seu duco. Et Plut. Lycurgo, τεκμαίρομαι τοῖς ὑποδημασι, è vestibus cōiicio. Et in Galba, τεκμαιρόμενοι τῇ φωνῇ, è voce coniecturā facientes. Et in Numa, τοῖς τῶν Ῥωμύλου παθήμασι τεκμαίρομαι. Plato De leg. dixit etiam, τίνες τεκμαίρονται τίνος ὀπτυμεῖ τὰ παιδία, ex his signis coniciunt quarūnnā rerū cupiditate infantes ducantur. Vbi τίνος ὀπτυμεῖ τὰ παιδία accusatiui vice ponitur. Nam huic datiuo aliquando subiungitur accusatiuus rei quam coniectura quærimus, aut iudicamus percipimūsve. Isocrates in Panegyrico, εἰ δὲ δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, si de rebus futuris coniectura facienda est ex præteritis. Sed notandum, datiui instrumentalis loco qui in præcedentibus est, interdum poni ἐκ, interdū ἀπὸ cū suis genitiuis. vt Plut. in Solone dixit, τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ὄντα τῶν πάλαι, de præsentibus coniecturā capiens ex præteritis. Et in Lycurgo, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος τὸ ἦθος, ex eius mansuetudine coniiciens quali prædiu esset ingenio. Et in Numa, ἀπὸ τῶν ἔργων τοῖς ἤθεσι

τῶν πολιτῶν τεκμαιρόμενος. Sic Galen libro 1. ad Glauc. ἐνίοτε A
γὰρ ἐκ πόνων τεκμαίρεσθαι κἀν τοῖς ὑγιαίνουσι τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος. Rursum loco accusatiui ponitur interdum τοῦ cum suo genitiuo. vt quum Plutarch. in Fab. dixit, τεκμαίρεσθαι τοῦ τὰ μέλλοντος ὀρθῶς τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν, de rebus futuris eum qui bonus dux sit, rectè coniectare. Sic Isocr. Archid. εἰκὸς γὰρ τοῦ τὰ μελλόντων τεκμαίρεσθαι τῆς ἤδη γεγενημένοις. Nonnunquam cum datiuo illo instrumentali (aut certè qui instrumentalis locum obtinet) aliquid subaudiendum relinquitur: veluti quum Plut. Symp. 4 dicit, ταῖς ῥωμαῖς τεκμαίρεσθαι τὰ τὰ ὑδατα μετιόντας, relinquitur subaudiendum πῶς εἰσι. significat enim, eos qui tubera quærunt, ex rimis coniectare vbinam ea lateant. Vbi etiam manifestè nota datiuum instrumentalem ῥωμαῖς positum esse pro ἀπὸ ῥωμῶν seu ἐκ ῥωμῶν. Diuersa autem constructione affertur ex Theophast. libro 3 De caus. plant. τεκμαίρομαι τοῖς τῶν τὴν χόνον, cum hac Gazæ interpr. Ad normā huius temporis moderor. Sed & actiui VERBI Τεκμαίρω aliquis vsus est. cuius hoc exemplum Bud. affert ex Arato, τεκμήρατο πᾶσαν ἀοιδήν, cum hac scholiastæ expositione, πιστώσατο δι' τεκμηρίων, ἢ δείξατο, Certis signis ostendit & probate. Ex quo loco v. l. fluxerunt THEMA Τεκμήρω, Indico. B C

VNDE Τέκμαρσις, εως, ἡ, Coniectura: στοχασμός, vt schol. Thuc. exp. hoc in loco libri 2, p. 77, εἴ τις δι' αὐτὴν ὑμῶν φοβεῖται τὴν μέλλησιν, οὐχὶ δικαίαν ἔχει τέκμαρσιν τοῦ ἐκφοβῆσαι. Ex Galeno affertur pro Cognitio quæ fit per τεκμήριον: exponitur verò & Interpretatio. ET Ἀτέκμαρτος, ου, ὁ & ἡ, Qui ad finem perduci nequit, Qui ad exitum peruenire & perfici nequit: vt Hesych. & Suid. ἀτέκμαρτον expon. ἀτελεύτητον: à τεκμαίρομαι significante τελεοῦν & φθάνω. D

‖ Item ἀτέκμαρτος dicitur De quo nulla certa coniectura fieri potest, Qui nulla cōiectura capi seu deprehendi potest, Quem assequi seu cōsequi cōiectura non possumus: vt ab Hes. quoque exponitur ἄγνωστος, ἄσημος, Qui cognosci non potest, videlicet con iectura aliqua, Qui nulla nota deprehendi nec vllo signo cognosci potest. Plut. De orac. Pyth. οὐ πύθοις γὰρ οὐδὲν ἀτέκμαρτον, οὐδὲ τυφλόν. Et Thucyd. lib. 4. pag. 141, καὶ νῦν τοῦ ἀφανοῦς πόνου δι' τὰ ἀτέκμαρτον δέος. Et Eunap. apud Suid. ἀτέκμαρτον τύχῃ dicit τὴν ἀκατανόητον, vt quidem ille expon. Homo etiam aliquis ἀτέκμαρτος dicitur actiuè pro ἄσκοπος, Inconsideratus, seu Nullas coniecturas aut signa sequens in re aliqua, Qui τεκμάρσει non vtitur. Aristoph. Auibus, ἀνθρωπος ἀστάθμητος, πεπόθητος, ἀτέκμαρτος. vbi Suid. expon. οὗ σημεῖον δι' τῆς πίστεως οὐκ ἐμφαίνων, vnà cum scholiaste. Idem Suidas ἀτέκμαρτον paulo antè exposuerat ἀκατάσχετον. VNDE Ἀτέκμαρτα ET Ἀτεκμάρτως aduerbialiter pro Sine coniectura, seu Nullam sequendo coniecturam, Absque coniectura. Synes. De insomn. ὁ πιστὸς ἀτέκμαρτα πλεῖ, Nulla nititur coniectura nec vllis signis in nauigatione, Inconsideratè nauigat. Xenoph. verò Pæd. 2 dicit, τὰ δ' ἀτεκμάρτως ἔχοντα ὅτου ἕνεκά ἐστι, pro ἃ οὐκ ἔστι τεκμαίρεσθαι ὅτου ἕνεκά εἰσι, Quæ ad quem finem tendant coniici nequit. E F

A τεκμαίρομαι est & COMP. Διατεκμαίρομαι, Per signa demonstro, vt coniectare sit facile, Significo, Certis notis ostendo. Hesiod. Erg. — ἐργάζου νύκτα Πέρσῃ, Ἔργα τά τ' ἀθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο. Vbi Moschopulus διετεκμήραντο exp. ἐγνώρισαν, τεκμαίρεσθαι ἔδωκαν: subiungens, poetam θεοὺς ibi vocasse τὰ στοιχεῖα, elementa: quoniam nimirum ἀπὸ πόνων τεκμαιρόμενοι οἱ ἄνθρωποι τὰ τῆς γεωργίας ἔργα ἐργάζονται. G

Τεκμήριον, ου, τὸ, Id quo coniicimus, Id quo coniectura nostra nititur, Signum, Nota, Indicium, Argumentum. Peculiariter tamen de certo & indubitato signo dicitur apud rhetores: qualis est quam Cic. propriam rei notam appellat. Aristot. Rhet. libro 1, πόνων ὁ (nimirum τοῦ σημείων) τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τεκμήριον· τὸ δὲ μὴ ἀναγκαῖον, αἰνίγμου ὅτι κατὰ τὴν διαφορέν. Vbi nota eum τεκμήριον definire σημεῖον ἀναγκαῖον: pro quo ibidem dicit σημεῖον ἄλυτον. & ex hoc signorum genere fieri syllogismum ait, addens, ὅταν γὰρ μὴ ὂν δέχεσθαι οἴωνται λῦσαι τὸ λεχθέν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον, ὡς δεδειγμένον καὶ πεπερασμένον: quoniam videlicet τέκμαρ (vnde deriuatum τεκμήριον) & πέρας antiqua lingua vsurpabat pro eodem. Itidem Quintil. libro 5, cap. 9, Signorum alia necessaria sunt, quæ Græci vocant τεκμήρια: alia non necessaria, quæ σημεῖα. Priora illa sunt, quæ aliter habere se non possunt. Alia sunt signa non necessaria, quæ εἰκότα Græci vocant: quæ etsi ad tollendam dubitationem sola non sufficiunt, tamen adiuncta cæteris plurimùm valēt. Vbi etiam annotat, τεκμήρια vix ad præcepta artis videri pertinere. quoniam vbi signum est insolubile, ibi ne lis quidem est. Id autem accidere quum quid aut necesse est fieri factúmve esse, aut certè omnino non potest fieri vel factum esse: quo in casis posito, lis non est nisi facti. Hoc autem genus per omnia tempora perpendi solere, pluribus ibidem exemplis docet. Vbi etiā Signum & Argumentum non idem esse ostēdit. quoniam signa, siue indubitata sint, non sunt argumenta: (quia vbi illa sunt, quæstio non est: argumento autem nisi in re controuersa locus esse non potest) siue dubia, nō sunt argumenta, sed ipsa argumentis egent. Signum verò (inquit) vocant σημεῖον: quanquam id quidam Indicium, quidam Vestigium nominarunt, per quod alia res intelligitur, vt per sanguinem cædes: idque vt per se non sufficit, ita cæteris adiunctum, testimonii loco ducitur. Sed & apud medicos τεκμήριον dicitur id quod perpetuò vnum aliquid significat: quod non est aliud quàm argumentum ab indicatione sumptum, siue ipsa indicatio: & argumentum necessarium. qua re differt ἀπὸ τοῦ σημείου, quod non est perpetuum neque necessarium, vt quod non desumatur à propria cuiúsque rei indicatione quam natura suggerit, sed ab obseruatione empirica quam τήρησιν appellant. est enim σημεῖον propriū τῆς ἐμπειρικῆς, sicut τὸ τεκμήριον τῆς οἰκονομικῆς, quod non est aliud quàm indicatio. Hæc de peculiari τοῦ τεκμηρίου significatione apud medicos, & rhetores: apud quos sunt qui etiam interpretentur Argumentum neruosum. Alioqui in communi vsu simpliciter accipitur pro Signum, Nota, Indicium, Argumentum, Documentum, Testimonium. Isocr. ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας, σημεῖον δὲ τῆς περὶ Ἰωνικὸν σπουδῆς. Et Plato in Apolog. Socr. μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Itidemque Aristot. Hist. anim. lib. 9, ὧν τινὲς τεκμηρίῳ χρῶνται ὡς τοῦ μὲν, ἀρρένων ὄντων, τοῦ δὲ, θηλειῶν, quibus signis coniiciunt quosdam masculini esse sexus, quosdam fœminini. Dicitur item aliquis τεκμήριον πιθέσθαί τι, pro τεκμηρίῳ χρῆσθαί τινι, aliquo veluti signo & coniectura niti, apud Platonem. Necnon & τεκμήριον προσφέρειν: vt Plutarch. in Lyc. τεκμήριον προσφέρων τὸν Ὀλυμπιάσι δίσκον, ἐν ᾧ τὸ σῶμα τοῦ Λυκούργου διεσώζετο κατακεκαυμένον. Aliquando reperitur in fine alicuius sententiæ τεκμήριον, omisso verbo substantiuo ἔστι, seu ἔστω, aut εἴη αὖ, Argumento & documento sit. velut apud Xenophontem, De re equ. pag. 554. ὡς δὲ καὶ τοῦ παχὺ θεῖν ἵππος ἥδεται, τεκμήριον. ἐκφυγὼν γὰρ οὐδεὶς βάδιον πορεύεται, ἀλλὰ θεῖ, hoc sit documento & argumento, quòd nullus quum effugerit, pedetentim incedit, sed currit. Sic & in principio sententiæ postquam aliquid affirmauimus, aut negauimus, dicimus τεκμήριον δέ, pro τεκμήριον δὲ τούτου εἴη αὖ, aut ἔστω, Argumento autem sit, Eius rei documentum & indicium hoc sit: quomodo reperitur & σημεῖον δέ, ἀπόδειξις δὲ, vt suis locis docui. Thucyd. libro 2, pag. 64, τεκμήριον δέ, τοῦ μὲν ποιούντων ἐρίθων ὀπτήσεις σαφῶς ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο ἔτι, signum autem & indicium vnde id coniicere licet, hoc est, quòd aues illæ manifestò desinebant esse, nec amplius cernebantur. Vbi etiam nota ἔλλειψιν coniunctionis ὅτι. quam non itidem omisit Xenoph. quum in libro De re equ. dixit, τεκμήριον δὲ ὅτι πόνοις ἥδεται ὅταν γὰρ, & quæ sequuntur. Rursum Thucyd. libro 3, pag. 105, τεκμήριον δὲ ὡς οὐ πολεμίως ἐστρατόμεθα. οὐ γὰρ ἠδικήσαμεν οὐδένα. Sic & alibi apud alios. VNDE Τεκμηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Constans ex iis quæ vocantur τεκμήρια. Aristot. sub finem lib. 2 Rhet. τὰ δὲ τεκμήρια καὶ τεκμηριώδη ἐνθυμήματα, κατὰ μὲν τὸ ἀσυλλόγιστον οὐκ ἔστι λῦσαι. Vbi τεκμηριῶδες ἐνθύμημα appellat enthymema confectum ex signis necessariis: veluti

est illud, Lac habet, ergo peperit. De quibus consule Quintilianum libro 5, cap 9. ITEM Τεκμηριόω, ῶ, Fut. ώσω, Nitens coniecturis & τεκμηρίοις pronuntio. Thucyd. libro 3, pag. 117, τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν ὅτι ἰῶν τοπάλαι μεγάλη ξυόδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ. vbi schol. expon. δῆλα τεκμηρίου ἐδήλωσε. Sic idem libro 1, τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος. πολλῷ γὰρ ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν γηγένθυος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν Ἕλληνας. Sic Arrian. libro 6, pag. 231, & Theodor. Histor. Eccles. libro 2, fol. 31 & 41, teste Bud. qui τεκμηριοῦν interpr. Indicare, Indicio significare: quod Aratus τεκμαίρειν dicit.

ΤΕΛΛΩ, Existere & oriri facio. Cuius pass. τέλλομαι, Existo, Orior. at Hesych. τέλεται expon. γίνεται, αὐξεται, id est Fit, Perficitur: necnon ὀπτελεῖν φαίνεται, quod mendosum est. Ita vt τέλλειν, sequendo istas eius exposit. sit Facio, Efficio, Perficio. At ἀνατέλλω transitiuũ, est Existere & oriri facio: Ἐπιτέλλω autem, Faciendum & perficiendũ iniungo. de quibus mox. Idem tamẽ Hesych. rursum τέλλον expon. non solùm ἐποίουν, verùm etiam ἔμελλον. Etymologo autem τέλλω est περιπάτω, κελεύω, quo modo ὀντέλλω & ὀπτέλλω accipiuntur. Alii verò & pro ἕλλω nonnunquam vsurpari aiunt per aphæresin. Vtut sit, rara sunt huius verbi exempla, adeo vt de eius significatione nihil certi possit statui, & tantùm lexicographorum vestigiis insistendum sit, & ex compositis aliquid diuinandum.

C. ΑΝΑτέλλω, Oriri facio. vt Matth. 5, ἀνατέλλει ὁ θεὸς τὸν ἥλιον, Deus oriri facit solem. Capitur & generaliter pro ἀναφύω, Oriri seu enasci facio, Existere facio, Produco, Emitto. vt Iliad. ε, Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε. Et sic τέλλειν quoque pro Existere & oriri facio, vsurpari putatur. Sed & neutraliter accipitur Ἀνατέλλω, pro Orior, Exorior. Ac propriè sol & luna dicũtur ἀνατέλλειν, (secundum quosdam grammaticos) reliqua autem sidera ὀπτέλλειν. Sunt & qui de sole dũtaxat propriè vsurpari tradant. Xenoph. Pæd. 8, πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. Apud Herodotum ἀνατέλλειν pro Oriri, de fluuio etiam vsurpatur: & apud Pausaniam in Arcadicis aqua itidem dicitur ἀνατέλλειν. Et ad Hebr. 7, Dominus dicitur ἀνατετάλκεναι ἐξ Ἰούδα. ‖ Item ἀνατέλλω, Enascor, vel Emico, Existo, Apparere incipio. Apoll. Arg. 2, — σκοπιὴ δ' ἀνέτελλε γηθέλη. Idem 2, — ὀρέων ἀνέτελλον ἐείναι.

VNDE Ἀνατολή, ῆς, ἡ, Ortus, Exortus. Propriè ἀνατολὴ dicitur de sole & luna: (vel, secundum quosdam de sole duntaxat) de reliquis sideribus ὀπτολή. de qua differentia à nonnullis grammaticis posita, itemque de alia, dicetur in Ἑπτολή. Sciendum est verò, dici aliquando ἀνατολὴ ἡλίου, sæpe verò genitiuum ἡλίου omitti. Plutarch. in Problem. Roman. ἢ πρᾶξεως μὴν ἀρχὴν ἐποιοῦτο τὴν ἀνατολήν, πρασκευὴς ἢ τὴν νύκτα. Dicitur verò & pluraliter ἀνατολαὶ ἡλίου: & ab Aristotele De mundo triplices constituuntur, αἱ μὲν θερειναὶ ἀνατολαὶ, αἱ δὲ ἰσημερειναὶ, αἱ δὲ χειμερειναί. Ἀνατολὴ, Oriens, Orientalis pars. Sæpissime autem vsurpatur in hac significatione pluralis pro singulari. Plutarch. in Problem. Roman. τῆς πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἀποβλέπουσιν ἐν ἀριστερᾷ γίνηται τὸ βόρειον. Apud Herodianum κατ' τὰς ἀνατολὰς identidem, pro In oriente. Ἀνατολὴ, Album illud quod est iuxta vnguium radices, Poll. VNDE Ἀνατολικὸς, ός, ὸν, Orientalis, Eous.

Inde & BICOMP. Ἐξανατέλλω ET Παρανατέλλω. Est autem ἐξανατέλλω, Exoriri & existere facio: vel etiã Excito, Plut. Pericle, θόρυβον πολὺ ἐξανατέλλει, Magnum tumultũ excitat, Facit vt magnus exoriatur tumultus. Nonnunquã & Produco exponi potest. Item & neutraliter interpretantur Exorior, Existo: quo modo & ἀνατέλλω accipi ex antedictis patet. Παρανατέλλω verò sive παρανατέλλομαι, Iuxtà exorior, Iuxta orior: vox astronomis vsitata, ex quibus affertur ET Παρανατέλλον, τὸ, Sidus oriens iuxta aliud sidus. Nisi fortè scribendum potius est παρανατέλλον. ITEM Ἐπανατέλλω exponitur Orior, Exorior: NEC NON Προανατέλλω, Prius orior: ET Συνεπιτέλλω, Vnà orior,

de quibus infrà in Ἑπτολή.

Poeticè pro Ἀνατέλλω DICITVR Ἀντέλλω, metri causa, vt ἀμπνέω pro ἀναπνέω. Atq; vt ἀνατέλλω & transitiuam & intrãsitiuam habet significationem, ita & αὐτέλλω. Transitiuè enim & actiuè vsurpatur pro Existere & oriri facio, seu Excito: itẽ Produco. velut apud Apollon. Rhod. lib. 2 Argon. — χοάσοντας ἱδρῶτας Ἀντέλλων, Producens, φύων. Intransitiuè autẽ & neutraliter pro Existo, Orior, Exurgo. vt apud eundẽ eodem libro, ἠὼς αὐτέλλει, aurora exoritur. Et apud Aristoph. Nub. εἰ μηκέτ' αὐτέλλοι σελήνη. Epigr. verò lib. 2, quidam dixit, Ἀνθεα δ' αὐτέλλοισι κατ' χθόνα. Passiuum quoq; αὐτέλλομαι reperitur pro Orior seu Exorior, Existo. VNDE Ἀντολὴ pro ἀνατολὴ itidem metri causa, Ortus seu Oriẽs. Apollon. Argon. 2, Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς, Ante ortum caniculæ, Antequã canicula exoriatur. Vbi nota etiã, confundi differentiam quam inter ἀνατολὴν & ὀπτολὴν quidã statuerunt, de qua paulo antè dictum est. Ab Hesychio verò αὐτολαὶ exp. γλυκύτης: qui ET Ἀντολὴν dici scribit pro ἀνατολήν. Quod αὐτολὴν ita vsurpatum legitur lib. 5 Epigr. VNDE Ἀντολήνδεν, Ab ortu, seu Ab oriẽte. Alioquin αὐτολὴν adiectiuè quoque accipi potest pro ἀνατολική. nam DICITVR ET Ἀντόλιος pro Orientalis, Eous: ἀνατολικός. Inde & BICOMP. Ἐπαντέλλω, quod itidem exponitur Orior, Exorior.

C. ΕΝτέλλω, Faciendum iniũgo, Mandatũ impono quod aliquis exequatur: vt sit ὀπτείς τι αὐύειν καὶ πιεῖν κελεύω. nam τέλλειν significare αὐύειν, τελεῖν, πιεῖν, Hesych. autor est. Passiua quoque & media vox itidem actiuè vsurpantur pro Faciendum iniungo, Mandatum do, Præcipio, Iubeo. Herodian. libro 3, ὧν τα εἰπὼν, ἐντέλλεται τινὶ τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ, ἀγγελίας Πλαυτιανῷ ἥκειν πρὸς αὐτὸν, iniungit cuidam sibi fidissimo, nuntiet Plautiano vt acceleret & adsit quamprimùm. Et aliquanto antè, ἐνετείλατό μοι φόνον σόν τε καὶ σοῦ παιδός, cædem mihi tuam filiique tui mandauit. Ibidem, ἔθος γὰρ τῶν τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ὅπῃ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι τῶν δι' γραμμάτων, tyrãnis mos est, quum aliquem indemnatũ occidi iubent, per literas potissimùm iniungere. Et lib. 1, τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, καὶ τὸν πατέρα ἐντεπάλθαι ῥήμασι, hæc patrem suis ipsius verbis mandasse. At pass. voce simul ac signif. dixit libro 7, δεδιέναι δὲ μὴ ἰδιάτερον, ἀπαγγεῖλαί τε τὰ ἐντεταλμένα, mandata principis exponere. quemadmodum & Xenoph. Pæd. 5, ἐπὶ ἐλεξε τὰ ἐντεταλμένα, Postquam mandata exposuit, Postquã exposuit quæ ei in mandatis data erant. Sic ἐντέταται ἡμῖν, præceptum nobis est.

VNDE Ἔνταλμα, ατος, τὸ, Idipsum quod alicui faciẽdum iniunctum est, Præceptum, Mandatum, Iussum. ET Ἐντολὴ pro eodem. Ambo passim occurrunt in scriptis Noui testamenti. vt in epist. ad Coloss. c. 2, κατ' τὰ ἐντάλματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων. Et in epist. ad Tit. c. 1, μὴ πρὸς ἔχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων, præceptis seu præscriptis hominũ. Quæ opposita sunt ταῖς Θεοῦ ἐντολαῖς, dei mandatis. In eodem Nouo test. aliquis dicitur ἐντολὴν διδόναι & γράφειν, veluti superior: alius autem λαβεῖν, item & ἔχειν, & τηρεῖν, vel etiam φυλάττειν, παρέρχεσθαι, λύειν, vt ex sequentibus locis patebit. Ioann. 12, αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω, Ipse mihi in mandatis dedit (seu mandauit) quid loquar. Idem epist. 1, cap. 2, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, nõ nouum præceptũ meis ad vos literis mando, sed vetus & ab ipso Christo datum: qui Ioann. 15 dixerat, αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Act. Apostol. cap. 17, λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν. In epist. ad Hebr. cap. 7, ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Ioann. 14, ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσατε, Si diligitis me, mandata mea seruate. Et cap. 15, ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου. Et Lucæ 15, οὐδέποτε τὴν ἐντολήν σου παρῆλθον. Et Matth. 17, παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν. Pro quo Marcus cap. 7 habet, ἀφέντες τὴν ἐντολὴν Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων. Rursum Matth. 5, ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων ἐλαχίστων. Nota igitur de quouis mandato dici, & cuiusuis hominis, siue pii siue impii, & tam Christi mandata in Nouo testamento data ἐντολὰς vocari, quàm ea quæ per Mosen in

veteri Testamento: & peculiariter de decem illis mandatis quæ duabus inscriptæ erant tabulis, seu generaliter de mandatis legis: vt in epist. ad Roman. cap. 7, ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν. Et Matth. 19, εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Sic Marci 10 & 12, atq; alibi passim. Nec verò in Nouo tantùm testamento huius verbalis vsus est, sed & apud Demosth. Pro corona, ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἑλέσθαι πρὸς Φίλιππον περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, καὶ ἐντολὰς δοῦναι, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ψηφίσματα. Inde & BICOMP. Προσεντέλλω seu Προσεντέλλομαι, Insuper mando, seu iniungo. Xen.

C. ΕΠΙτέλλω, idem quod ἐντέλλω. Frequens apud Homerum, qui interdum sine adiectione ponit pro Iubeo, Mando, Præcipio. vt Od. ξ, — ἐπὶ πόλιν δ' ἴεν αὖθις ἐρεσσόμενοι, ὡς ἐπέτελλον αἰὲν ἐμοί, vt iubebat herus meus. Et Iliad. ρ, Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, sic iubebat Aiax. Aliquando cum datiuo, itidem pro Iubeo, Mandato do. vt Iliad. ν, Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰήσεσθαι ἐπέτειλε, Ἤιεν ἐκ κλισίης, quum medicis mandata dedisset de eo curando. Nisi quis malit repetere accusatiuum τὸν, vt sit, ὁ δ' αὐτὸν ἰήσεσθαι ἐπέτειλεν, medicis eum commendauit. quæ expositio videtur insolentior. Aliàs cum accusatiuo rei quæ iniungitur seu exequenda imponitur, idem iunxit: Iliad. ε, vbi dicit, Ἀλλ' ἔπ σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας. Cuius accusatiui loco sæpe infinitiuum ponit, vt Iliad. μ. Ἡνίοχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ νόσμον ἐρυκέμεν. Et Iliad. φ, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Τρωσὶ πεζοστάσιμεν καὶ ἀμύνειν. Et Odyss. μ, — ἢ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Νέστορ ἀλεύασθαι περιμήκεος ἠελίοιο. Item & pass. voce ac signific. Iliad. β, Τῷ δ' ὀπτ πάντ' ἐτέταλτο ἀναστέμεν Αἰτωλοῖσι, Imperium in Ætolos ei commissum fuerat, Mandatum ei fuerat vt Ætolis imperaret seu præesset. Vbi schol expon. πεποιήκει, item ἐνεκειρίζετο, & ὀπτ πύτω ἐοῦ τὸ πᾶν τῆς ἐξουσίας. Interdum verò omittitur datiuus personæ. vt quum Hesiod. in Theogon. dicit, τελέσας τοὐνέκεν αἰθλοις, τοὶ πολλοὶ ἐπέτελλε μέγας βασιλεύς, quos ei multos iniungebat & exequendos imponebat. Et rursus in Aspide, — ἐμοὶ δαίμων πολλοὶς ἐπέτειλεν ἀέθλους. Sic enim quidam legunt, quum alii codices habeant ὀπτέλλετ'. Nam & pass. ὀπτέλλομαι pro ὀπτέλλω ponitur, & quidem in hoc ipso loquendi genere. Dixit enim Homer. Odyss. λ, — ὁ δέ μοι χαλεπὸς ἐπετέλλετ' ἀέθλους. Cui prorsus simile Hesiodicum illud in Asp. vers. 94, Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ὀπτέλλετ' ἀέθλους. Atque adeò easdem habet constructiones ὀπτέλομαι quas ὀπτέλλω. Aliquando enim seorsum & solum ponitur, sicut & ὀπτέλλω. vt Odyss. ρ, vers. 10, Οὐ γὰρ ὀπὶ σαθμοῖσι μάχειν ἐπιτηλίκος εἰμὶ Ὥστ' ὀπτειλαμένῳ σημαίνει πάντα πιθέσθαι, Ei qui imperarit & iniunxerit quippiam. Interdum datiuum personæ iunctum habet, vt Odyss. μ, Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ὀπτέλομαι· ἀλλ' οἱ σύμφ' Βάλε, Sic tibi præcipio, Hæc tibi mando. Nonnunquam cum hoc personæ datiuo habet accusatiuum rei, vt & ὀπτέλλω. velut Iliad. α, vers. 25, Ἄλλοισι δὲ ταῦτ' ὀπτέλεο· μὴ δὲ μοι γε Σήμαινε. Et Iliad. τ, vers. 192, Σοὶ δ' αὖτ' τόδ' ἐγὼ ὀπτέλομαι ἠδὲ κελεύω. Cuius accusatiui vice interdum infinitiuus ponitur, vt Iliad. φ, v. 240, θύρας ὀπτέλομαι αὐλῆς Κλῆσαι κλῇδι. Diuersam verò significationem habet quum idem Homerus Il. α, vers. 25, dicit, — κρατερὸν δ' ὀπὶ μῦθον ἔτελλε, Μή σε γέρον κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω. vbi schol. expon. ἔλεγε, dicebat. Possis etiam interpretari, Addebat: vel, Duris verbis hæc imperabat, Ne te senex cauas apud naues offendam. ‖ Pass. ὀπτέλομαι habet & alias significationes. Ponitur enim pro Orior seu Exorior, & Existo. vt apud Hesiod. Πρῶτον παμφαίνων ὀπτέλλεται, de arcturi ortu. Quibus additur & hoc in diuersa oriendi significatione, ex Apollon. Rhod. Arg. 2, — βουχὴ δ' ὀπτέλετ' ὀδοίτων.

VNDE Ἐπτολή, ῆς, ἡ, Ortus, Exortus. vt ex Thucyd. affertur, περὶ ἀρκτούρου ὀπτολὰς, pro, Sub exortum arcturi. Quid verò discriminis quidam grammatici inter ἀνατολὴν & ὀπτολὴν statuant, suprà in Ἀνατολὴ exposui. A quo longè diuersum est, nec perinde vanum, quod à schol. Arati traditur. Is enim quum προτρυγητὴν nominatum esse dixisset quoniam περὶ τῆς τοῦ τρυγητοῦ ὥρας ὀλίζον προανατέλλει, (nam τὴν κεφαλὴν & τὴν ὤμοις τῆς παρθένου ὀπτέλλειν τὴν λέοντα) subiungit, Aliud igitur esse ἀνατολὴν & aliud ὀπτολήν. nam ἀνατολὴν quidem esse τὴν τοῦ ζωδίου πάντος, quum totum signum seu sidus exoritur, καθ' ὃν ἡ ἡλίου ὀπτολή: ὀπτολὴν verò τὸ ὑπὸ τὸ ζῴδιον. nam quum συναπατέλλει ὀπί τινι, tunc dici ὀπτέλλειν, vt apud Hesiodum initio libri 2 Ergon, Πλειάδων ἀτλαγενέων ὀπτέλλομένων. Pleiades enim sunt ὀπὶ τὸν τοῦ ταύρου πυλῶν, & τὴν κριὸ ὀπτέλονται, quum sol in ariete est, initio æstatis, quo tẽpore hordeũ meti incipit. Certè manifestũ inter hæc duo verbalia discrimẽ facit Gregor. quum dicit ὀπτολαὶ καὶ ἀνατολαὶ ἄστρων: (vbi perperam Mosellanus vertit Ortus occasúsque siderum) Atque adeo & Theophr. non sideri integro sed stellæ alicui in sidere insigniori tribuit τὴν ὀπτολήν. veluti quum De caus. plant. libro 1 dicit, ἐν τῇ τοῦ κυνὸς ὀπτολῇ μετ' ἀρκτοῦρον. Et libro 6, ὀπὶ ταῖς τοῦ ἀρκτούρου ὀπτολαῖς. Plinius exortum vocat. nam hunc locum Aristot. Histor. anim. libro 5, cap. 22, μέλι δὲ τὸ πίπλον ἐκ τοῦ ἀέρος, καὶ μάλιστα τῶν ἄστρων ὀπτολαῖς, καὶ μάλιστα ὅταν καταστίφῃ ὁ σείριος· ὅλως δ' οὐ γίνεται μέλι πρὸ πλειάδος ὀπτολῆς, ipse sic vertit libro 11, initio cap. 12, Venit hoc ex aere, & maximè siderum exortu: præcipuéque ipso sirio explendescente fit, nec omnino prius Vergiliarum exortu. Ita vt ὀπτολὴν cum eo interpretari possimus exortum. quanquam idem & exortum solis dicit, quæ potius est ἀνατολή. nam sol est integrum per se sidus non stella aliqua in sidere aliquo insignior, vt προτρυγητὴν in Virgine, & arcturus in Boote, quales etiã pleiades in Tauro.

C. ΠΕΡΙτέλλω, Circumuoluendo seu circumuertendo perficio. Et pass. περιτέλλομαι circumuertendo seu circumuoluendo perficior. quo modo apud Homerum annus dicitur περιτέλεσθαι, quum circumuolutus perficitur & exigitur. vt Iliad. β, Εἴθα δέ μιν Ὧραι καὶ Ὀρνεοῖς ἰλάσονται Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελομένου ἐνιαυτοῦ: vbi de penteride seu lustro vertente intelligit. Et Iliad. θ, vers. 395, Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελομένους ἐνιαυτοὺς, nec integro decennio. vbi Eustath. quoque annotat, περιτελομένους ἐνιαυτοὺς dici quos alibi περιπλομένοις vocat, id est σωτελουμένοις: vt & Hesych. περιτελομένων expon. πληρουμένων, περιερχομένων. Quem huius verbi sensum esse satis ostendit ipse Homerus Odyss. λ, versu 294, Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦτο, Ἀψ περιτελομένου ἔτεος. Latini dicunt Vertente anno, Voluente anno: necnon Vertente mense.

C. ΥΠΕΡτέλλω, Exorior & existo supra alios, Supereminео. Propriè de stella quæ ortu suo alias omnes superat seu superemineт, Quæ quum orta est, alias omnes antecellit. Quò refer ὑπερτέλλων quod Hesych. expon. ὑπερανατέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων: qui tamen ὑπερτέλλοντες affert etiam pro ἀνατέλλοντες. Ex Herodoto autem ὑπερτείλας ἥλιος, pro, Sol efferuescens: vel potius Quum vsque ad vmbilicum cæli peruectus est. Pro Existo, seu Sum suprà, accipi potest in hoc loco Gregor. Inuect. 2 in Iulianum, οὐ λίψῃ κολαζόμενος ἐν λίμναις ὀπηγμένοις, ἢ κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέσον, ὡς τῇ τραγῳδίᾳ δοκεῖ, nec metuens lapidem suprà verticem existentem. vbi intelligit lapidem quem Iupiter Tantalo ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησε. vt loquitur Athenæus lib. 7: vt & Pindarus dicit τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς Ταντάλου λίθον. de quo vide locum Platonis & Virgilii suprà in Ταντάλος.

Τέλος, εος, τὸ, Finis, Exitus. Nisi prima significatio huius nominis existimari debet esse illa quam habet apud Homerum cum alibi, tum vbi dicit τέλος μύθῳ ὀπτθέναι: Iliad. τ, Ἀθυσήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ὀπτθήσεις. Neque enim hic οὐδὲ τέλος μύθῳ ὀπτθήσεις aliud est quàm Non præstabis re, seu efficies quod dicis. Ideóque non satis aptè reddi posse videtur hic τέλος voce Finis. Sed quæ commodior videatur, nulla alia in præsentia mihi occurrit quàm Effectus. existimo enim talem esse eius vsum apud Nasonem, in hoc versu, Non caret effectu quod voluêre duo. Conuenit autem hæc significatio nominis τέλος cum ea significatione verbi

πέλω qua ponitur pro Efficio. (Isocrates certè hunc locum Homeri imitari videtur, quum dicit & ipse τέλος ὀπηδεῖναι τοῖς λόγοις pro Verba ad rem conferre) Verùm vbi ab eodem poeta dicitur τέλος γάμοιο, neq; nomine Finis, neque nomine Effectus reddi posse videtur, sed esse potius Confectio. Odyss. υ, Κούρησ' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο. Quòd si acciperetur τέλος pro fine, τέλος γάμου esset ἡ τεκνοποιία, vt etiam scribit Eustath. qui alioqui τέλος γάμου vult φθειρφαγικῶς appellari γάμον. Eodem certè modo τέλος θανάτοιο ab eo poni existimatur φθειρφαγικῶς pro θάνατος. At verò τέλος πολέμοιο ab eodem victoria vocatur, quæ certè est finis belli. In soluta oratione τέλος pro fine passim obuium est. vbi iungitur etiam cum verbo ὀπηδεῖναι, & διδόναι, & ἔχειν. Dicitur autem ὀπηδεῖναι τέλος νοῖ φράσαι qui rei alicui finem imponit, siue qui rem quampiam ad exitum perducit. At διδόναι τέλος vel potius ἀγαθὸν τέλος, dicitur Deus apud Xenophontem, quum incepta secundat. Alia autem constructione ἄγειν εἰς τέλος rem aliquam dicunt, eodem videlicet modo quo Latinè Perducere rem aliquam ad exitum. Res verò dicitur ἔχειν τέλος (id est, finem habere) quum ad finem perducitur, vel potius quum ad finem seu exitum perducta est, seu quum finita est. Interdum & ἀφικνεῖσθαι εἰς τέλος. Sed & ἐκβαίνειν τέλος ex aliqua re dicitur ab Isocrate. Aristoteli τέλος πρᾶξεων & σκοπος & ὅρος idem significant, vt annotat Bud. Inuenitur & τέλος βίου vel ζωῆς pro fine vitæ. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, καὶ φησὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου ὄντος. Item βίος dicitur τέλος λαμβάνειν. Herodian. lib. 4. ἔδει δὲ ἄρα τέλος λαβεῖν τὸν Ἀντωνίνου βίον. Idem dicit aliquem ποιοῦσθαι τέλος χρήσασθαι & τέλος τοῦ πεπρωμένου aliquem καταλαβεῖν. Sed nonunquam etiam sine genitiuo, sicut πελευτή. Atque adeò τέλος cũ verbo illo ἔχειν iungunt, dicentes εὖ τέλος ἔχειν qui moritur. Xenoph. dixit etiam ἔχειν τὸ κάλλιστον τέλος, eum qui morte pulcherrima moriebatur, Pand. libro 7.

At præpositionibus iunctum vocabulum τέλος licet finis significationem inclusam habeat, redditur tamen & reddi debet per aduerbium. nam εἰς τέλος est Postremò, Denique, siue Tandem. pro quo affertur & πρὸς τὸ τέλος ex Platone. (Sæpe verò & τέλος dicitur sine adiectione, item τέλος-ῆ, necnon τὸ δὲ τέλος, pro Tandem, vel Denique, aut In summa. Item καὶ τέλος. Sophocl. τέλος θανοῦμι καὶ αὐτός, Tandem, vel Ad postremum, seu Ad extremum. Athen. ἐς τέλος πόρρω προαγαγόντες ὕβρεως. At cum genitiuo πάντων, ex Platone, τέλος δὴ πάντων, Ad extremum omnium, Post omnia) Affertur & ὅπῃ τέλει ex Luciano, pro Tandem. (Sic certè Gallicè dicimus En la fin, vulgus autem etiam En la parfin, pro Tandem) Ex Dioscoride verò, ὅπῃ τέλει πνίγονται pro Denique strangulãtur, seu Postremò strangulantur. At εἰς τέλος κρύπτειν ex Gregor. Naz. pro Perpetuò celare. in qua signif. conueniret cum eo quod Latini dicunt Sine fine. Sic etiam διὰ τέλους exponitur Assiduè, Iugiter. vt apud Sophoclem, διὰ τέλους ζώσαι δύχου. Sed apud Isocratem accipi videtur pro Ad finem vsque, vel A principio ad finem: in principio orat. Ægineticæ, ἐξ αὐτῆς τῆς ἐργον γνώσεσθε, ἐπειδὰν διὰ τέλους ἀκούσητε τῆς πραγμάτων. Hoc quoque sciendum est, afferri ETIAM Διατέλους, coniunctim scriptum, pro illa significatione aduerbii Assiduè.

Τέλος, Vectigal. Herodian. libro 3, προσόδοις τοῖς ἀπὸ θαλάσσης τελῶν τε καὶ ἀλείας μεγάλως ὠφελεῖτο. Ex Plut. Alcibiade, τὰ τέλη τὰ δημόσια. Significat τέλη (inquit B.) etiam vectigalia, sicut φόροι tributa. vnde τελώνιον dictum, & τελωνεῖν verbum. Sic distinguit Strabo libro 17, de Ægypto loquens, εἰσαγωγικὰ τέλη & ἐξαγωγικὰ vocãs, quæ pro importatis & exportatis penduntur, hoc est τελοῦνται. Aliud est enim τέλος & aliud φόρος.

Τέλος, Impensa, Sumptus. vt apud Thuc. τοῖς ἰδίοις τέλεσι schol. exp. τοῖς δαπάναις. qui alibi annotat hinc esse ἀτελὴς atque πολυτελής. Idem alibi πολυτελὴς exponens πολυδάπανος, subiungit, τέλος δὲ τὸ ἀνάλωμα. His autem ἰδίοις τέλεσι opponitur apud Plut. τέλεσι δημοσίοις.

Τέλος, Dignitas, qualis est eius qui magistratu fungitur. vnde οἱ ἐν τέλει ὄντες dicũtur ipsi magistratus, aut etiam quicunque principem locum apud aliquos obtinent. Redditur & Primores, Optimates. Sophocl. Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῆς ἐν τέλει. Et τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι itidem pro τοῖς ἐν τέλει ab Eustath. affertur. Vtitur Thucyd. aliquoties, qui etiam quodam loco quum dixisset τοῖς ἐν τέλει, pro eodem dicit paulo pòst τοῖς ἀρχουσι. Ex aliis autem scriptoribus petita exempla huius significationis habes apud Budæum, pag. 227, interpretantem etiam Præfectos. Ibidem & τὰ τέλη pro οἱ ἐν τέλει ex Xenoph. Extat verò & apud Thucyd.

Τέλος, Legio, Turma. Exponitur etiam Cohors, Agmẽ, item Manipulus, in vulg. lex. Autor libelli de vocab. milit. esse tradit numerum equitum bis mille & quadraginta octo. Bud. τέλη pro legionibus à Plutarcho & Appiano passim poni testatur. Vsus est autem & Homerus, apud quem exponitur πάλμα. vt Iliad. η, versu 380, Δόρπον ἔπειτ' εἴλοντο κατ' σφετέρας ἐν τελέεσσι. vbi Eustath. scribit ab eo τέλη appellari τὰ σφετεριστικὰ πάλματα, sicut & alibi. Affert verò & τὰ γχαλκα τέλη ex Sophocl. Antigone, quod ait posse significare τὰ ὁπλιτικὰ πάλματα: afferens tamen & aliam expositionẽ. Habent certè vulg. lex. & ex Euripide τέλη πελασῶν pro agminibus. Item κατὰ τέλεα ex Herodoto pro Turmatim, Cateruatim. Extat porro & singularis numerus apud Homerum, Iliad. κ, Ἑλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος. Cæterùm τέλη de nauibus quoque vsurpasse Thucydidem sciendum est, libro 1, τρία τέλη ποιήσαντες τῆς νεῶν. vbi etiã redditur agmina.

Τέλη, Mysteria, Bud. ex Plat. De rep. libro 7, ἐκκενώσαντες καὶ καθηρσεντες πῶς τῆς κατεχομένου ὑπ' αὐτῆς καὶ τελουμένου ψυχῆς μεγάλοις τέλεσι.

Ἀτελὴς, ος ὁ & ἡ. imperfectus. Item Mutilus. vt quum dicitur ἀτελὲς σῶμα & ἀτελὲς ἔμβρυον, à Luciano. (quod tamen redditur etiam Imperfectus fœtus) Plut. certè huic ἀτελὴς alicubi addit πεπηρωμένος. Aristot. in Polit. ἀτελὲς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖ. Et cum accus. subaudiẽdo præpos. κατ', apud Philonem De mundo, πῶς τέχνῃ καὶ πῶς δυνάμει ἐῶ ἀτελέστερος. Ité aliquid ἀτελὲς dicitur à Thucyd. quod ad exitum non perducitur. Sic apud Herodianum, ἀτελῆ καταλιπεῖν τὰ βεβουλευμένα. Ex Plat. De leg. ἀτελὴς ὁμολογία, Pactum non seruatum.

Ἀτελὴς, A vectigali immunis, id est à pendendo vectigali. Pollux testatur non solùm ἄνθρωπον dici ἀτελῆ, sed & λιμένα, in quo μηδὲν εἰσφέρεται. Ex Aristot. Œconom. libro 2 affertur ἀτελὲς πολῖται, Ciues qui vectigal non pendunt: & ἀτελῆ βοσκήματα, Immunia pecora. id est, quorum causa vectigal non penditur. Interdum genitiuo iungitur, significans simpliciter Immunis. vt ἀτελὴς τριηραρχίας apud Dem. & ἀτελὴς τῆς χορηγιῶν. Gaza apud Cic. De senect. ἀτελὴς λειτουργιῶν, Qui vacat muneribus. Item bona ἀτελῆ, Bona immunia: id est, quæ in censum non veniunt. v. l. ex Demosth.

Ἀτελὴς, Sumptu carens, seu impensa. ab ea signific. nominis τέλος qua pro sumptu ponitur. Vide Hesych. ‖ Ἀτελὴς, Non initiatus, inquit Bud. sed nullo exemplo eam signif. confirmans: quæ certè sequetur id pluralis τέλη significatum quo pro mysteriis ponitur.

HINC Ἀτέλεια, ας, ἡ, q. d. Imperfectio: sequendo signif. adiectiui Imperfectus; quod respondet τῷ ἀτελὴς. Ex Theophr. De caus. plant. libro 4, cap. 14, affertur ἀτέλεια τῆς σπερμάτων pro Imperfectio seminum. Sequitur aliqui frequentius ἀτέλεια eam adiectiui ἀτελὴς significationem qua pro Immunis ponitur: immunitatem enim declarat. Herodian. lib. 2, ἰδιωτικά τε χωρησῶσιν ἀτέλειαν παντὸς εἰς δέκα ἔτη. Isocr. Panath. πειστῶν πραγματειῶν ἀτέλειαν τῷ δήμῳ διδούσης. (IONICE Ἀτελίη pro ἀτέλεια apud Herodotum, ἀτελίη φρατρίης καὶ φόρου. vbi duobus vocabulis redditur, sicut duos genitiuos habet: hoc modo, Immunitas tributorum, & vacatio militiæ) Xen. Hellen. lib. 1, καὶ οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ. vbi quidam interpr. Potestatem fecerunt habitandi cum immunitate. Est item ἀτέλεια, Vita vel opus sine sumptu: vt exp. Bud. in hoc loco Demosth. in Neæram, ὡς δὲ ἀτελείας ὄφειν καλὴν ἐπόιεσεν, καὶ τὰ ὁπωσδήποτε ζῶντα ἔρρωσο ἐμίν, καὶ θρέψουσαν ἡ οἰκίαν.

C. Αὐτοτελὴς, ος, ὁ & ἡ, In se finem suum habẽs. Vel, Per se finem faciens, seu constituẽs. Sic αὐτοτελὲς ἄπορ ex Dioscor. affertur pro Causa per se finem faciens. Et additur ex Galeno, αὐτοτελῆ ἄπορα esse causas quæ ipsæ tãtùm & per se finẽ atq; euentum faciunt. Quibus opponuntur τὰ συναίτια, id est, adiuuantes causæ: nimirum quæ cum aliis parem potestatem habentibus euentum faciunt, solæ verò & per se nihil tale possunt. At Cicero αὐτοτελῆ ἄπορα interpr. Perfectæ causæ: sicut κύρια, principales. vt videbis in meo Cic. lexico, pag. 188. Varro apud Gellium proloquiũ esse dicit sententiam in qua nihil desideratur: quum Stoici dixissent, ἀξίωμα, λεκτὸν αὐτοτελὲς, ἀποφαντὸν ὅπερ ἐφ' ἑαυτῷ. Aristoteli αὐτοτελὴς est Per se absolutus & consummatus, teste Bud. qui ex eo affert αὐτοτελὴς πρᾶξις. Eundémque αὐτοτελῆ θεωρήματα vocasse ait quæ in se finẽ suum habet. Exponitur præterea αὐτοτελὲς, Ipsum sibi sufficiens, sed absque exemplo. Suidas certè αὐτοτελὴς expon. ἱκανὸς, sicut & τέλειος: afferens quendam Polybii locum, quem apud eum vide. Apud eundem lexicogr. legimus, αὐτοτελῆ δίκην esse, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν. quam expositionem sequendo, αὐτοτελῆ videmur posse interpretari Quæ per se finem imponit, videlicet controuersiæ.

Αὐτοτελὴς, Qui suis sumptibus viuit. Bud. ex Luciano. Arbitror autem eum in hoc eius loco (aut alio simili) significationem hanc illi vocabulo dandam censuisse: in Toxaride, ὀπόσους ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱστάτας αὐτοτελεῖς ἑκατόν. Idem tamen Bud. in alio loco testatur eidem Luciano αὐτοτελὴς esse Qui suis sumptibus aliquid facit, vel Qui suis vtitur vectigalibus.

HINC ADVERB. Αὐτοτελῶς, quod redditur Absolutè, Perfectè: cum hoc exemplo ex Polybio, αὐτοτελῶς ἐποιήσατο τὰς ὁμολογίας Ἀσδρούβας. At in hoc Plutarchi loco in Demetrio, καταπεμψε τὸν ὑὸν Δημήτριον δύο καὶ εἴκοσιν ἐτῶν ὄντα, καὶ στρατείας τότε πρῶτον αὐτοτελῶς ὀπὶ πράγμασι μεγάλοις ἀπόδυρον, suspicor αὐτοτελῶς sonare, Cum pleno quodam & perfecto imperio, seu Cum plena quadam & perfecta potestate, siue autoritate: si ita loqui licet de eo cujus summũ est aliqua in re imperium. Item SVBST. Αὐτοτέλεια, ας, ἡ, Perfectio, Absolutio: necnon Integritas, v. l. ex Hermogene.

C. Βραχυτελὴς, ος, ὁ & ἡ, Breuem finem habens. vt βραχυτελὴς βίος, Vita quæ breuem finem habuit. id est, Vita cui breui finis suus adfuit. quod nihil aliud est quàm Vita breuis. Exponitur & Compẽdiarius: sicut Suidas βραχυτελῆ exp. συντόμον. Sed addit & μικρὸν, quod Hesychius quoque habet.

C. Ἐντελὴς, ος, ὁ & ἡ, (oppositum τῷ ἀτελὴς) Perfectus, Absolutus. Vel, Integer, Cui nihil deest. Luc. De sacrif. στεφανώσαντες τὸ ζῷον, καὶ πολύ γε κρείττον ὀξεπόσαντες εἰ ἐντελὲς ἦν. Apud Thucyd. ἐντελὴς μισθὸς, libro 8, (ex quibus duabus vocibus est compositum ἐντελόμισθος, quod habes suprà, tomi 2 col. 945, inter composita ex μισθὸς) Cui simile est ἐντελὴς μισθοφορὰ, in vulg. lex. Ex Plutarchi Pompeio Bud. affert ὀξ ἐντελῆ πάλματα pro Sex integras legiones. Idem ἐντελῆ ἀκμὴν vertit Vim iustam plenámque, in hoc Luciani loco, μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐνδείκνυσθαι τὴν ἀκμήν. nam hæc ita reddit, Solet enim sermo in senectute demum vim suam iustam plenámque exhibere. Dici præterea ἐντελεῖς ait (sicut τέλειοι) de viris, seu iis qui iam adulti sunt: vt in hoc Synesii loco, οἱ μὲν ἐντελεῖς, μυριάνας καὶ καρβίους ἀμυκλέτεις αἰρουῶτες· τὰ δὲ μειράκια, κοβίοις ὀτυχεῖς καὶ ἰούλοις. Præterea ἐντελεῖς expositum οἱ ἄρχοντες, item πανοπλίας ἐντελεῖς, expositum ἀρχοντικαί, habes apud Suidam: quem vide. Huc certè pertinet Vox Ἐντέλεια, quam Hesych. exp. πᾶξις ἀρχοντική. Sunt autem hæc referenda ad τέλος significans πᾶλμα.

HINC Ἐντελῶς, aduerb. Perfectè, Absolutè. Vel, Integrè. Hesychius ἐντελῶς exp. τελείως. Suidæ ἐντελόμισθοι sunt ἐντελῶς μεμισθωμένοι.

C. Ἐπιτελὴς, ος ὁ & ἡ, Ad finem perductus, seu ad exitum, Effectu non carens, vt loquutus est Naso. In vulg. lex. (vbi ὀπιτελὴς redditur Absolutus, Non irritus: item Auctus) affertur ex Herodoto, ὀπιτελέα ποιῶ pro Effecta reddo, & ὀπιτελέα ἐγένετο pro Facta sunt. Ex Thucyd. itidem ὀπιτελὴς γίγνεσθαι pro Perfici. Sed rursus ex Herodoto habes, ἡ ὀ ἠρήσατο ὀπιτελέα τῶτα γένεσθαι pro, Imprecata est vt hæc contingerent. Huc pertinet quod in iisdem legitur ex Platone, ὀπιτελὴς ἀρὴ, Votum ratum, Preces ratæ. (Possis etiam reddere, Preces non irritæ) ibidem ex Polybio, ὀπιτελεῖς ὀπίνοιαι, Inuenta & excogitata quæ irrita non euadunt. Sed habet ὀπιτελὴς & aliam signif. aliquantum remotam ab hac si Hesychio credimus. Dicitur enim ὀπιτελὴς Iam matura viro, iam plenis nubilis annis, (vt Virgil. loquitur) quã Hesych. exponat, ὡραία γαμεῖσθαι.

C. Ἡμιτελὴς, ος, ὁ & ἡ, (q. d. Semiperfectus) Non omninò perfectus. Redditur etiam Imperfectus. Hom. Iliad. β, Τῷ ὃ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο, Καὶ δόμος ἡμιτελὴς, vbi domum ἡμιτελῆ quidam exposuerunt ἄπκεον, quidam ἡμίγαμον: sicut videlicet τέλειοι dicuntur οἱ γεγαμηκότες. qua de re consule Eustathium & Hesychium. In vulg. lex. ἡμιτελὴς ἀνὴρ, semiuir: & ἡμιτελὴς, ἀνθρωπος, ex Alex. Aphrod. Semispado. In iisdem est SVBST. Ἡμιτέλεια pro dimidio seu semisse: ex Luciano, ἡμιτέλεια τῶ κακῶν ἐδέδοτο. Bud. autem ἡμιτέλειαν Lucianum videri ait accipere pro dimidiæ partis immunitate: sed locum eius non affert.

C. Ἰσοτελὴς, ος, ὁ & ἡ, Qui idem cum alio vectigal pendit, seu tributum. Dicebantur ἰσοτελεῖς Athenis μέτοικοι, vtpote ἴσα τοῖς ἀστοῖς τέλη διδόντες, vt scribit Hesych. apud quem vide plura, necnon apud Suidam, vel potiùs Harpocrationem. Vide & Bud. qui alios sequens tradit ἰσοτελεῖς fuisse nec ciues, nec μέτοικοι, sed ciuili iure in habitantes. HINC Ἰσοτέλεια, Æqualitas in pendendo vectigali, seu tributo.

C. Ὁλοτελὴς, ος ὁ & ἡ, Perfectus, vel Integer. Bud. ex Greg. in or. De homine, τὴν ὁλοτελῆ χρῆν φερεσβυχόμενος αὐτοῖς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ πνεύματος.

C. Παντελὴς, ος, ὁ & ἡ, idem quod proximè præcedens ὁλοτελὴς.

C. Συντελὴς, ος, ὁ & ἡ Simul tributum pendens. Vel, Eodem tributum aut collectam conferens, vt exp. Bud. apud Demosthenem. In vulg. lex. ex eodem affertur συντελῆ ἑαυτῷ ποιεῖν pro Efficere sibi vectigalem. Ibidem ex Aristotele, φθεῖ τῆς συντελῶν μορίων pro De partibus eodem pertinentibus. HINC Συντέλεια, Munus in decuria sua conferendi, vt Bud. exp. apud eundem Demosth. Ab eodem exponitur etiam Communitas & consortium, eorum videlicet qui eiusdem gentis concilio & communi attributi sunt. In v. l. esse dicitur quam Papinianus contributionem vocat. Ibidem redditur Penitatio, Collatio: & affertur ex Demosth. εἰς συντέλειαν ἄγειν pro Vectigales & stipendiarios facere. Alioqui συντέλεια significat etiam finem & rerum consummationem, vt συντέλεια τοῦ αἰῶνος, apud Matth. Vide Bud. Comm. pag. 624 & 627. Sed vulg. lex. συντέλεια expon. etiam, Vtilitas, Maturitas, Perfectio. quæ expositiones suspectæ sunt, ac præsertim duæ priores. In iisdem, ex Reg. lib. 1, cap. 20, ἔκλαυσεν ἕκαστος ἕως συντελείας μεγάλης, pro Vehementer vterque fleuit.

C. Ὑπερτελὴς, ος, ὁ & ἡ, Plusquam perfectus, vt interpr. Bud. afferẽs ex Damasc. de Deo, ὑπερτελὴς καὶ τελεῖος. Sic dicitur vt ὑπερπλήρης, & alia quædam. Hesych. exp. ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικομένη. Schol. Sophoclis, ὁ ἐγκρατὴς καὶ ὑπερανῶ.

Τελικὸς, ἡ, ὸν, (q. d. Finalis) Ad finem pertinens. Cicero τὰ τελικὰ ἀγαθὰ vertit Bona ad illud vltimum pertinẽtia: vt videbis in meo Cic. lexico.

Τέλειος, SIVE Τέλεος, Perfectus. (quod enim ad finem peruenit, ita vt progredi vlterius non possit, id in suo genere perfectum est. Sed legitur & τέλειος ἡμέρα, quod sonat q. d. finalis dies. id est, quo finis affertur vitæ. Ideóque hîc reddi potest vltimus, siue Postremus) Aristot. Ethic. lib. 1, initio capitis 13, ἐπεὶ δ' ἐστὶν ἡ εὐδαιμονία ψυχῆς ἐνέργεά τις κατ' ἀρετὴν τελείαν, φθεῖ ἀρετῆς ὀπισκεπτέον. Vbi ἀρετὴ τελεία redditur Virtus perfecta, item Virtus vndique absoluta. Apud Plat. τέλεον Cic. vertit Perfectum, & Perfectum atque absolutum, item Absolutum perfectúmque. Ex Demosth. affertur τέλειον καὶ μέγα ἀγαθόν. (Sed & in malam partem vsurpatum, ex Plat. De rep. lib. 1, ἡ τελεωτάτη ἀδικία, Summa iniu-

stitia: aut potius Extrema iniustitia, respiciẽdo ad τέλος, A vnde deriuatur τέλεος siue τέλειος. Itidem certè alibi ἐφάτη ἀδικία ab ipsomet Platone appellatur) Itẽ aliquis dicitur esse τέλεος, & quidem interdum sequente accus. ante quem subauditur præp. κατά. vt τέλειος τὰ πιπτκά, apud Aristidem.

Τέλειος quum sine adiectione ponitur, ad ætatis virilis significationem pertinet. (sicut ὀντελής, cuius suprà memini) dicitur enim τέλειος qui est adultus, seu qui ad virilem ætatem peruenit, qui vir factus est: interdum verò qui vxorem duxit. Plut. in Lycurgo, B δείσαντος δὲ αὐτοῦ τὸν χρόνον τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ γαμουμένου, φεύγειν τὸν ὀπτζηποιοῦντα τὴν αἰτίαν, ἵν', ἔφη, τὰ γλυκύδρυα ἰσχύσῃ, ὃν τελείων γλυκύδρυα. Laërtius de Heraclito, γέγονε δ' θαυμάσιος ὀκ παίδων· ὅτε καὶ νέος ὢν ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι, τέλειος μέντοι γλυκύδρυος πάντα ἐγνωκέναι. Et apud Appianum, ἡ τοῦ τελείου στολή, toga virilis. (at Plutarch. τέλειον ἱμάτιον vocat) Sed dicitur & de brutorum adulta ætate seu integra. vt λέων τέλειος. apud Diodorum, apud quem tamen Bud. interpr. non solùm Integræ ætatis, sed etiam Iustæ C magnitudinis. Itidémque equi dicuntur τέλειοι ad differentiam τοῦ πώλων & ἀβόλων. nam τέλειοι appellantur οἱ ἤδη βεβληκότες. id est, qui dentes ætatis indices amiserunt. Plato De leg. lib. 8, μοῖρα τις ἡ ἕθλα πθεντες, πώλοις τε ἀβόλοις, καὶ τελείων ἢ καὶ τοῦ ἀβόλων τῆς μέσης. Quinetiam αἰγῶν τελείων, Iliad. α, Hesych. exp. τῇ ἡλικίᾳ τελείων. quum tamen alii aliter etiam exponant, & ex iis nonnulli, ὡ κολοβῶν. (At verò αἰετὸς, id est aquila, τελείοπτος πετεινῶν dicitur ab Homero, vel tanquam βασιλεώπτος, vel tanquam ὀπτελεστεωπτος οἷς αὐτοφείη, si D Eustathio credimus, vel potius veteribus ex quibus hanc expositionem affert) Quod autem attinet ad alteram illam hominis τελείου significationem, qua nimirum dicitur de eo qui vxorem duxit, extat hic nominis istius vsus cum apud alios, tùm apud Plutarchum, sicut ἡήζεος pro cœlibe: καὶ τὸν τελείων ἢ τρεῖς εὐβουλήσῃ δίκαιον. quum antea dixisset, τοὺς δὲ ἡήζεος βουλόμενος σῶσαι, σκυτάλας ἔδωκεν. Hinc τέλειος Iupiter, & Iuno τελεία, tanquam nuptiarũ præsides. (At in vulg. lex. ex Luciano, τέλειοι θεοί, pro Dii præcipui, seu Dii summi: aut etiam, Dii selecti. quæ expositiones mihi suspectæ sunt, præsertimque hæc posterior. Bud. alioqui τέλειον pro eximio & amplo poni tradens, ex eodem Luciano affert τέλειον δῶρα. addit tamen videri significare, τοῦ τελείων ἵππων, de quibus nimirum paulo antè dictum fuit.) Hinc etiam φεστέλειοι ἀγραί.

Τέλεια ἱερά, Eximia, vel sanctiora, vel iusta: vel Largiora & luculenta. Demosth. aduersus Neæram, ὀμόσαι καθ' ἱερῶν τελείων. Luc. ὅπος ἔδιν ὁ πολλάκις ὑμᾶς καθ' F ἱερῶν τελείων ἐπάσας. Hæc Bud. qui & alia subiungit quæ apud eum vide. Illis autem & hæc addit, Τέλεια ἱερά (vt aliqui dicunt) sunt ὀνιαύσια: vel potius (vt alii) ὁλόκληρα κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ μὴ λελωβημένα. hoc est, eximiis hostiis facta.

HINC Τελείως, SIVE Τελέως, aduerb. Perfectè, Absolutè. Item, Integrè, Plenè. Exponitur & Prorsus, Omnino, Isocr. νομίζε τελέως ἀδαιμονήσειν. quod exponitur in vulg. lex. Puta te futurum felicissimum. Sed non tam significans est hæc interpretatio quàm sunt G illa verba. Inuenitur ETIAM Τέλεον aduerbialiter positum, quod exponitur non solùm Omnino, Prorsus: sed etiam Postremò: affertur autem ex Plut. & Luciano.

Et COMP. Τελεωτόνος, aliáque huiusmodi, de quibus alibi. ITEM Ἀποτέλειος, & Προτέλειος, & Ὑποτέλειος. Et ad primum quidem illud quod attinet, sciẽdum est legi apud Suidam, ἀποτέλειοι, tribuique hanc appellationem præsidibus Iudæorum, qui per vrbes H essent constituti. Sed donec aliqua huius appellationis ratio innotescat, (nullam enim ille affert) suspecta fortassis non immeritò scriptura illa esse possit. At verò COMP. Προτέλειος ad illam nominis τέλειος significat. pertinet qua dicitur de eo qui vxorem duxit. Nam φεστέλειοι ἀγραὶ vocabãtur ab Atticis precationes quæ ante nuptias fiebant cum sacrificiis. Quomodo autem Dionys. Areopag. vsus sit per metaphoram, vide apud Bud. pag. 616. Idem pag. illam proximè sequẽte φεστέλεια esse tradit τὴν φεὸ τοῦ γάμου δωρεὰν, vel τὰ φεὸ τοῦ γάμου δῶρα, ex Polluce, donationem ante nuptias. Ipsa φεστάμεια etiam (inquit) dicta φεστέλεια καὶ ἡ φεσμόνησις. Plato De leg. lib. 6, ὅσα ἢ φεστέλεια γάμων, ἢ τις ἄλλη φεὶ ταῦτα ἱεροφγία &c. Lucianus metaph. vsus est in lib. De mercede conductis, ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ φεστοῦ δείπνου (ἰδοῦ δοκῇ) ὅστε εἰκὸς δεῖπνήσειν, τὰ φεστέλεια τοῦ μελλούσης συνουσίας. id est, velut tyrocinium & initiatiũ. Greg. Nyss. de Lazari suscitatione loquens, καὶ ἤρξατο φεὶ τοῦ Κυείου οἱ μαθηταὶ, οἷονεὶ τὰ φεστέλεια τοῦ καθολικῆς ἀναστάσεως ἐν Βηθανίᾳ μυηθησόμενοι. Omnia etiam primordia rei diuinæ faciendæ sic appellantur. Greg. Naz. ἀλλ' ἐν τῷ τόπῳ, καὶ τοῦ ἀμφοτέρου τοῦ μέρους ὀπτασίας, φεστελείων τε καὶ τοῦ τελειώσεως, καὶ ὅσα τοῦ μετέρας σαφῶς ὀπτῶν ἀπαξίας. His autem locis subiungit & quendam Plutarchi, qui tamen cum illis non conuenit. nec enim metaphoricè, sed in propria signif. accipitur: in Amat. narrationibus, ἕως ἡ κόρη κτὶ τὰ πάτρια ὀπτῶν τὴν νυνφεῖαν καὶ λουτρὸν κρίνει κατῆκε, τοῖς νύμφαις τὰ φεστέλεια θύουσα. loquitur enim de sponsa, & nuptiarum die, sicut & ille annotat. Illud autem tertium COMP. Ὑποφτέλειος, SIVE Ὑποφτέλεος, sonat Plusquam perfectus: sicut redditur ὑποφτελὴς à Budæo. At in vulg. lex. ὑποφτέλειοι, ampliores numeri. SVBST. Τελειότης, ητος, ἡ, Perfectio. Item Integritas. vt τέλειος redditur nõ solùm Perfectus, sed interdum & Integer. Extat ETIAM Ἐντελειότης in vulg. lex. expositũ Perfectio, sed absque vllo testimonio: quod alioqui meritò quis hic desideret.

Ab illo nomine τέλειος est etiam VERBVM Τελειόω, SIVE Τελεόω, ῶ, à τέλεος. significant autem τελειῶ siue τελεῶ, interdum quidem Finio, Finem impono, Ad finem perduco. (sicut τέλειος dictum est poni interdum pro vltimo) ésque ita vsus Thucyd. participio τελεώσαντες. sed multo frequentius sequitur hoc verbum eam nominis τέλειος significationem qua ponitur pro Perfectus. Est enim τελειῶ, Perfectum reddo & absolutum. Atque ita Bud. pass. τελειωθῶσι vertit Absoluerentur, in hoc loco epistolæ ad Hebr. cap. 11, τοῦ θεοῦ κρεῖττόν τι φεοβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν. id est (inquit) cælitum numerum diuorúmque augerent: quæ naturæ humanæ est consummatio. Hinc certè manat ea significatio verbi τελειῶ qua ponitur pro Consecro. quemadmodum certè illud ipsum τελειωθῶσι quidam interpr. Consecrarentur. Atque adeo martyres dicuntur τελειωθῆναι, deo consecrati esse, tanquam videlicet perfectionem quandam & cõsummationem martyrio consequuti, vel perfectionem martyrii. Greg. in Maccab. encomio, μηδέτα τοῦ φεὸ τοῦ Χριστοῦ παρουσίας τελειωθέντων. Idem, ἐπὶ ἢ πυῖ ἐπὶ πυῖδας τελειωθέντας εἶδεν. vbi Bud. vertit Martyrio cõsummatos. Ex eodem affertur τελειωθέντες δι' αἵματος & ex Eusebio, Hist. eccles. lib. 5, τοῦ ἢ καὶ τελειωθέντων ὀν τῆς ὑφορείας ἐπανεκομίσθη τὰ λείψανα. Ex eodem, cum datiuo significante rem qua martyrium seu martyrii necem passi erant: λίθοις παρ' αὐτοῦ τελειωθέντες, κτὶ τὸν μακάριον Στέφανον. Existimatur autem Greg. sicut & cæteri theologi, hunc verbi τελειῶσθαι vsum ex illo epistolæ ad Hebræos loco hausisse: itémque ex hoc eiusdem epist. cap. 2, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σωτηρίας αὐτοῦ δι' παθημάτων τελειῶσαι. Nec tamen satis constat an ad perfectionis significationem respexerint, dando istum vsum verbo τελειῶ, an potius ad nominis τέλη significatum, quo pro mysteriis ponitur. Præsertim quum ab illis τελεῖν & pro Initio. (vnde τελείωσις vocatur baptismus) Sed ad Gregorium quod attinet, dubitatio hæc locum in eo habere non videtur, quum ab eo baptismus VOCETVR Τελειοποιός, teste Bud. Non habere inquam locum videtur, si quidem τελειοποιὸς exponatur Perfectum reddens, seu Perfectionem afferens. Aliam certè interpretationem habent vulg. lex. nam τελειοποιὸς apud eum interpr. Initiator, Qui baptismate quempiam initiat & expurgat. Cæterùm verbum illud τελειοῦσθαι, (sicut & COMP. Ἀποτελεῖσθαι) pro Consecrari, seu Sacrari, item Dicari, aut Initiari, etiam à Dionys.

Areopag. vsurpari testatur Bud. qui exponit item Sacro lauacro initiari religioni, apud Greg. ex quo affert hæc quoque, καλὸν καὶ τὸν ὦμον ἀγιάζεσθαι καὶ καθαίρεσθαι, καλὸν καὶ τὰς χεῖρας τελειοῦσθαι καὶ τοὺς πόδας. Ex eodem, τὸ πνεῦμα τελειοῦν με δι' τοῦ βαπτίσματος. Affertur porro hic istius verbi vsus, videlicet pro Consecrari, & ex Græcis Bibl. interpr. vt Exodi cap. 29, τελειώσεις τὰς χεῖρας Ἀαρών.

Τελειοῦσθαι siue τελεῖσθαι dicitur etiam Ad virilem ætatem peruenire, Virum fieri. (sicut τέλειος dictum est B vsurpari de eo qui est virilis ætatis) vnde τελειωθεὶς, siue τελεωθεὶς, & τετελειωμένος, siue τετελεωμένος, Qui ad virilem ætatem peruenit, Qui factus est vir. Plato De rep. lib. 5, καὶ φεσ γε ἄξοιτο τοῦ παιδὸς εἰς πόλεμον ὅστις ἀσφοῖ ἴν' ὡς φρ οἱ τοῦ ἄλλων δημιοργῶν, θεῶνται ταῦτα ἃ τελεωθέντας δεῖσθαι δημιοργεῖν. Sed Aristoteles quum dixisset ἀνδράσι γυμνοῖς, addidit καὶ τελειωθεῖσι. Dicuntur τελειοῦσθαι (inquit Bud.) etiam οἱ ἀνδρόγυνοι καὶ δοκιμαζόμενοι, οἱ εἰς λιξιαρχικὸν γραμματεῖον ἐγγεγραμμένοι. quibus verbis illum Aristotelis locum subiungit. Idem alibi ex Strabonis lib. 14, hæc affert, de gymnasio Tarsensi, ὀνταῦθα μὲν οἱ C φιλομαθοῦντες, ἐγχώριοι πάντες εἰσὶ, ξένοι δ' οὐκ ὀπτδημοῦσι πρᾶδίως, ὁδ' αὐτοὶ ὅπι αὐτοῦ μένουσιν, ἀλλὰ καὶ τελειοῦνται ὀκδημήσαντες, καὶ τελειωθέντες ξενιτεύουσιν ἡδέως, κατέχοντα δ' ὀλίγοι.

Τελειοῦσθαι, Maturescere. quod & ἀδρυνέσθαι dicitur. Theophr. De hist. pl. lib. 8, τεσσεραρακοντοῦτον δέ φασι καὶ τὸν κύαμον ἀδρυνέσθαι· ὥς τε ἐν ἴσῳ αὐξεῖν καὶ τελειοῦσθαι. ὁ δ' ἐρέβινθος ἀπὸ τοῦ σπορᾶς ἐν πεντεκοντα τελειοῦται τῶν ἀπάντων. Vide Τελείωσις.

Τελειοῦσθαι esse etiam γήμαι, testatur Eustathius: sicut D videlicet οἱ γεραμικότες sunt DICTI Τέλειοι.

Hinc VERBALE Τελείωσις, εως, ἡ, SIVE Τελέωσις, Perfectio, Consummatio. Aristot. Ethic. lib. 7, cap. 12, καὶ τέλος ὡ πασῶν ἕτερόν τι, ἀλλὰ τοῦ εἰς τὴν τελείωσιν ἀγομένων τοῦ φύσεως. Autor epist. ad Hebr. cap. 7, εἰ μὲν οὖν τελείωσις δι' τοῦ Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν, Si perfectio siue consummatio per Leuiticum sacerdotium erat. Id est, Si quemquam perfectum reddere poterat Leuiticum sacerdotium. Sonat vero τελείωσις apud Christ. theologos (sequendo illam verbi τελειοῦν & τελεῖσθαι E significationem quam paulo antè ex iis attuli) etiam Consecratio, Initiatio. Atque adeo vocatur hoc nomine baptismus, vt ex Gregorio Naz. docet Bud. Qui & à Dionys. Areop. τελείωσιν appellari tradit designationem sacerdotum & consecrationem: exponens etiam χειροτονίαν. Idem sicut τελεῖσθαι, Maturescere, ita τελείωσιν maturitatẽ significare tradit, apud Theophr. vbi scribit, καὶ τὰ μὲν φεὶ τὴν θρύψιν καὶ τὴν τελείωσιν ὅτως ἔχει. Alterum verbale EST Τελειωτής, οῦ, ὁ, quod sonat q. d. Perfector, Consummator. Redditur verò & F Finitor. sicut τελειοῦν pro Finire dictum est accipi. Sequendo autem illam verbalis τελείωσις signif. de qua modò dictum fuit, est Consecrator, Initiator. itidémque ad baptismum pertinet. vnde τελειωτὴς & βαπτιστὴς à Greg. copulantur. Est verò & tertium VERBALE Ἀτελείωτος, ὁ, & ἡ: quod, si sequeretur eum vsum verbi τελεῖσθαι quo ponitur pro Perfici, Finiri, significaret Imperfectus, Non perfectus, Non absolutus: item Non finitus, Ad finem non perductus. Sed affertur duntaxat pro Non initiatus, Profanus, (sicut τελεῖσθαι, poni pro Initiari, modò dictum fuit) & quidem ex Dionys. Areop. vt opinor. exponitúrque & alia voce Græca ἀτέλεστος. Verba autẽ COMP. sunt, Ἀποτελεῶ, ET Ἐκτελεῶ, ET Ἐπιτελεῶ: SIVE Ἀποτελῶ, ET Ἐκτελῶ, ET Ἐπιτελῶ. in quibus existimatur aut vacare præpos. aut simplicis significationem intendere. Ad illud quidem primum quod attinet, vox eius pass. ἀποτελεῖσθαι pro simplici τελεῖσθαι, significãte Cõsecrari, siue H Initiari, ex Dionys. Areop. affertur, scribẽte, καὶ πύτω τοῦ ἔτι φεὸς τὸ τελουῶτος αὐτὸ ἱεραρχου τῆς παναγεστάτης ὀπτελεῖσθαι. At secundum Ἐκτελεῶ siue Ἐκτελῶ in v. l. exponitur Perficio, Perfectum reddo, Cõsummo: non addito tamen exemplo. In iisdem habetur illius tertii compositi Ἐπιτελεῶ VERBALE Ἐπιτελείωσις, quod redditur Perfectio, Absolutio. item Augmentum. (quòd videlicet Hesych. exponat αὔξησις) Subiungitúrque ex Plat. De leg. ὀπτελείωσις παιδων, Procreatio liberorum. In iisdem est & aliud VERBALE Ἐπιτελέωμα, pro victima postrema, qua prores omnes ratæ fiebãt. De qua significatione lege Suidam, item Hesychiũ, qui etiam tradit ὀπτελεῶσαι fuisse quod suo tempore diceretur ἀφιερῶσαι.

Est in vsu & VERBVM Τελειω, à τέλειος itidem deriuatum: sed poetis potus quàm prosæ scriptoribus vsitatum. Est autem τελείω, itidem Perficio, seu Effectum reddo. A cuius passiuo themate Τελείομαι est ἐτελείετο, initio Iliadis, — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. quæ interpr. quidã, Iouis voluntas euenìebat. Sed malim, passiuum verbum reddens passiuo, interpretari ad verbum, Perficiebatur voluntas, aut Perficiebantur Iouis consilium. Seu, Perficiebantur Iouis consulta. Talis enim vsus verbi huius Latini passim extat, præsertim in voce actiua Perficere, pro τελειοῦν. quod certè videtur posse reddi & verbo Exequi. Cæterùm verbum hoc τελείω siquis malit subiungere τοῦ τελέω, tanquam factum ex hoc, non magnopere ei repugnem.

Τελήεις, εντος, ὁ, poeticè idem quod τέλειος siue τέλεος, Perfectus. FOEM. Τελήεσσα. cuius plur. accusat. habes Iliad. α, τελήεσσας ἑκατόμβας. vbi quidam interpr. Solennia sacrificia, vel Eximiis hostiis facta sacrificia. Non dubium est certè quin Homeri posteri τελείων ἱερῶν appellationem hinc sumpserint, de quibus dictum est suprà, Hesych. τελήεσσας ἑκατόμβας vult esse τὰς ὀπτελεστικὰς τοῦ γενομένων ἀγχῶν θυσίας. vel τὰς τοῦ ἀριθμοῦ πλήρεις. Quarum expositionum prior conuenit cum ea quam nonnulli tribuunt nomini τελειόπτερος apud eundem poetam, vbi aquilam vocat τελειόπτερον πετεινῶν. exponitur enim τελειόπτερος, à quibusdam ὀπτελεστικώπτερος, vt antea docui.

Τελέω, ῶ, F. έσω, Pr. εκα, Ad finem perduco, seu ad exitum, Perficio, Effectum reddo. Hom. Iliad. α, v. 526, — ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω, Ista mihi curæ erunt, vt effecta reddam. Vel, vt conficiam. Ibidem, v. 108, Ἔσθλὸν οὐ δέ τι πω εἶπας, ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσας. Apud eundem legimus Odyss. β, Οἷος ἐκεῖνος ἔλιω τελέσαι, ἔργον τε ἔπος τε, id est, Qua erat ille dicendi facultate efficiendique præditus, vt Bud. vertit. Ex eodem affertur, Odyss. ο, τελῶ σοι νόστον, pro Præsto tibi reditum, Conficio tibi reditum. Ex Apollonio autem τελεῖν ὄλεθρον, pro afferre exitium. Ex Hesiodo, ἐπὶν νοῦσον τελέσῃ pro Vbi perfunctus fuerit morbo. Sic aliqua res dicitur τελεῖσθαι quæ ad exitum perducitur, seu quæ effecta redditur, seu perficitur. Hom. Iliad. β, v. 330, Κεῖνός δ' ὡς ἀγόρευε τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. Et v. 36, Τά φρονέοντ' αὐτὰ θυμὸν ἄρ' ὁ τελέεσθαι ἔμελλεν. quibus in locis redditur etiam Euenire. Vnde PARTIC. Τετελεσμένος. vt eiusdem libri v. 257, Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω τὸ ἢ καὶ τετελεσμένον ἔσται. Hesiodus autem dicit τετελεσμένον ὀνιαυτὸν, Perfectum annum, seu absolutum, vel exactum. In soluta oratione alios potius vsus habet verbũ τελεῖν, de quibus mox dicturus sum. Inuenitur tamen apud Antiphõtem τελεῖσθαι ita positum vt τελέεσθαι in illo Homeri loco quem modò protuli: ἀνδὴν ὀκχρύσα ὀκείνοις ἀγχεμάχοις ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι. Tale enim est ἀγχεμάχοις ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι, quale illud φρονέοντα ἃ οὐκ ἔμελλε τελέεσθαι. ac certè si in loco illo Homeri reddere possumus Quæ non erãt euẽtura, ita possumus & in isto interpretari. Sed apud Matth. cap. 10, v. 23, legimus, ὁ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως αὖ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. vbi vet. interpr. reddidit, Non consummabitis ciuitates. Erasm. Perambulaueritis [redacted]. Quòd si quis tamen ne hac quidem interpretatione contentus sit, alio Latino verbo vti possit, sed accusatiuum ei adiungens, & πόλεις vertens Per ciuitates: hoc modo, Nequaquam peregeritis iter vel cursum per ciuitates: vel, Nequaquam confeceritis cursum. Haud temere certè talis huius verbi τελεῖν vsus alibi reperiatur. habet alio-

qui affinitatis aliquid cum eo vsu verbi τελῶ, cui postremum locum dabo, vbi & de hoc loco aliquid præterea addam. Cæterùm vt hunc vsum quem habet τελῶ in isto Matth. loco, non temere alibi, ac præsertim apud veterem quempiam scriptorem, repertum iri existimo, ita nec eum quem habet initio cap. sequentis, videlicet participio iunctum: hoc modo, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, pro, Quum finem fecisset mandandi, seu præcipiendi. (non in signif. tali qualis est in loco proximè præcedenti, sed ea qua dicitur Obire magistratum, vel Obire munus)

Τελῶ, Obeo. vt τελεῖν ἀρχὴν, Obire magistratum. quod tamen redditur & Gerere magistratum, à Bud. Herodian. lib. 2, ἐπὶ τὸν ὑπατον ἀρχὴν τελέσας δεύτερον. Affertur & τελεῖν ἄθλους pro Obire certamina, ex Homero. At θέας τελεῖν pro Spectacula edere, seu Ludos edere. B.

Τελῶ, Insumo, Impendo. Galenus ex Hippocr. πολὺ πλεῖστον affert τελεῖν pro ἀναλίσκειν. Apud Athen. quoque legimus τελεῖν esse δαπανᾶν, id est Insumere, Sumptum facere. Sed quod addit πολυτελὴς & ἀτελὴς pro πολλὰ ἀναλίσκων & ὀλίγα ἀναλίσκων, mihi non probatur, vt & alibi docebo. Potius enim τελῶ significans Insumo, Sumptum facio, est ex τέλος significante sumptum: vnde sunt & illa duo. Alioqui quod ad significationem illorum duorum compos. attinet, perinde est siue à nomine siue à verbo ea deducamus.

Τελῶ, Ago, Perago, Celebro, de rebus sacris potissimum. vt θυσίας τελέσαι apud Appianum. Sic Herodian. πομπὴν μετὰ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Itidem Liban. ἀγὼν καὶ τελεῖν τὰ Γυμνασιαρχικὰ dixit. Dionys. Areop. τελεῖ τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερὸν, Peragit ea quæ ritus sacer præstituit. Apud eundem, Agere & Celebrare, & Rem sacram facere, τελεῖν τὰς ἱεραρχικὰς ἐνεργείας. Hanc & pass. τελεῖσθαι significat. sequitur: cuius partic. habes apud Greg. qui de pascha dicit, πάσας ἐφαίρεσα τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς ἀυτὰς Χριστοῦ καὶ ἐπ' ἀυτῷ τελεσθείσας, festa quæ agi in eius honorem solēt.

Τελῶ alio etiam modo ad res sacras pertinet, vt ita dicam. Ponitur enim pro Initio, & Res diuinas facio. vt τελῶ σε τὰ ἀπόρρητα, pro μυῶ. Hoc modo enim homo absoluitur & perficitur. Greg. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, initiatus. Et ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, Luciano. Hæc Bud. cuius certè posterior interpretatio, videlicet Res diuinas facio, minimè conuenire locis istis potest, sed potius iis quos in proximè præcedente tmematio protuli: sic tamen vt ne ibi quidem τελῶ per se & sine adiectione id significare possit. Sciendum est porro τελεῖν reddi non solùm Initiare, sed & Inaugurare: itidémque τελεῖσθαι, Inaugurari. vt οἱ τελεσθέντες ἱερεῖς. Hoc præterea sciendum est, quanuis afferatur τελεῖσθαι in locis proximè præcedentibus cum adiectione, poni tamen interdum per se. vt apud eundem Lucianum, ἐτελέσθη, καὶ τέλειν μεμαθήκαμεν.

Τελῶ, Pendo, Pensito. Xenoph. ἐθέλοιεν τελεῖν ἀργύριον ὡς μὴ ἱππεύειν. Idem, νομίζοιεν ἥδιον αὐτὰ ἀργύριον τελέσαι ἢ στράτευμα παρέχειν. Plato in Prot. ἀργύριον τελῶν ὀκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ παιδός. Idem, ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σωτῆς μισθὸν ὀκείνῳ, pendere annuum vel menstruam mercedem. Aristoph. τελεῖν δύο δραχμὰς μισθόν. Et ἀποφορὰν τελεῖν apud Plutarchum. Ex Æschine, τελεῖν σιτάρκειαν pro Conferre stipendia & pensitationes soluere. At στρατείας τελεῖν ex Polybio affertur pro Militare suis stipendiis: quum tamen Lasc. verterit, Stipendia facere, à qua interpretatione non libenter discesserim: quū & hîc τελεῖν videatur posse accipi pro Obire. Ad hunc autem vsum verbi τελῶ pertinere possit & θηπικὸν τελεῖν, item τέλος [redacted]

[redacted] tate Constantini [redacted] ὀπτμελεύθερος, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑφ' ἑτέρα σκηπτρα τελουμένων πανεθνεύθερος. Existimo autem hanc signif. à proximè præcedente manare, videlicet ab ea qua ponitur τελῶ pro Pendo, Pensito. Solent enim alicui tributa vel alia pensitari ab iis qui sub eius ditione sunt, & imperio ipsius parent. Atque adeo vt hîc habes τελεῖν cum præpos. ὑπὸ, sic & compositè dicuntur ὑποτελεῖς, necnon ὑποτελεῖν, qui tributum pendunt alicui cuius sub ditione sunt.

Τελῶ, Attribuor, Contribuor. Theodoritus Hist. eccles. lib. 2, πόλις ἦ αὖτη μικρὰ, πάλαι μὲν εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα, νῦν δέ γε τῇ Ἀρμενίᾳ τῇ δευτέρᾳ συναριθμουμένη. Quem locum affert Bud. postquam τελῶ interpretatus est Attribuor & Contribuor. Scripserat autem pag. præcedente eodem pertinentia ista, Τελῶ etiã, τὸ πάθημα, καὶ ἀναειθμοῦμαι, καὶ ἐγκείνομαι, & Censeor contribuórque. Quibus subiungit ex Pausania, Eliac. lib. 1, αἱ ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν τελοῦσαι πόλεις, id est Ciuitates Achæorum contributæ. Sed & aliud interpretationis genus eidem verbo eandem construct. habenti tribuit. vt apud Synesium, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε, Inter monachos profiteri cœpit, Monasticæ vitæ se dedidit. Et apud Lucian. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, Postquam inter viros census sum. Et apud Aristidem, δοκῶν γε δήπως εἰς Ἕλληνας τελεῖν, qui quidem certè Græcus esse cẽseatur. Vide plura apud eundem, pag. 623. (Quibus addere potes ex Herodoto, τελέω ἐς Βοιωτούς. ex Plut. cum alia constructione, οἱ ὀν συγκλήτῳ τελοῦντες) Illis autem addit, Τελῶ etiam Censeor, id est τιμῶμαι. Inde τὸ θηπικὸν τελοῦντες dicti Qui erant quasi capite censi, & τὴν ἱππάδα τελοῦντες apud Pollucem. Et ex Demosth. τὸ αὐ. ὁ τέλος τελοῦντας, Eodem cum eo censu censos. Sed videtur hic vsus verbi τελεῖν cum accus. θηπικὸν, & τέλος, potius conuenire cum eo cuius paulo antè facta fuit mentio, quum proferrem iunctum accus. ἀρχεῖον, item accus. ἀποφορὰν, atque aliis. Sed & τελῶ pro Attribuor, Contribuor, Censeor, &c. ab eodem illo τελῶ originem habere existimo: sicut & id quod ponitur pro Sum sub ditione, seu Pareo imperio.

Τελῶ cum eadem illa constructione habet & alium vsum longè diuersum, apud Thucyd. lib. 4, pag. 147, καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἡ ἐκ τῆς Μελίτας ἀφώρμησεν, ἐς Φαρσαλόν τε ἐτέλεσε, καὶ &c. Hìc enim ἐς Φαρσαλον ἐτέλεσε redditur, Pharsalum peruenit. Hunc autem vsum verbi τελεῖν imitans Lucianus scripsit, πεταῖος ἐτέλεσεν ὀκ Μαχλύων εἰς Σιώθας. Sed & Pertingo redditur apud eundē, ὀκ οἶδ' ὅπως βραδὺς εἰμι καὶ χωλὸς, ὡς μόλις τελεῖν ὅθι τὸ πέρμα. Quibus in locis arbitror τελεῖν perinde esse acsi diceretur τελεῖν τὴν ὁδὸν, Conficere iter. Possumúsque, opinor, in illo itidem Matthæi loco, cuius antea mentionem feci, τελέσαι τὰς πόλεις resoluere in τελέσαι τὴν εἰς τὰς πόλεις ὁδόν.

H I N C Τέλεσμα, aliáque, de quibus dicam seruato personarum ordine. A prima igitur persona pass. præteriti πετέλεσμαι, est Τέλεσμα, quod si sequeretur significationem illius πέπελεσμαι pro Effectus sum, seu Perfectus sum, sonaret Quod effectum est, seu perfectum, Res effecta, seu perfecta. Sed apud Pollucem legitur πέλεσμα sequens potius eam verbi πελεῖσθαι significationem, qua dicitur πελεῖσθαι ἀργύριον. hæc enim ab eo tanquam eodem pertinentia, simul ponuntur, φορὰ, καταφορὰ, χρήματοφορὰ, πέλος, εἰσπραξις, πέλεσμα, εἰσφορὰ. In vulg. lex. πέλεσμα redditur Vectigal, item Sumptus, & additur Luciani nomen. Budæus pro vectigali seu tributo, aut ipsa pensitatione tributi in Pand. poni testatur. A secunda autem persona πεπέλεσαι sunt πελέσος, & comp. πελεσουργὸς, atque alia. Nisi quis à πελέσαι deducere malit, habita ratione significationis τοῦ πελέσαι, quæ illis includitur. Nam I L L V D Τελέσος, ου, ὁ, sonat q. d. Finem imponens. Alioqui tanquam à τέλος, (quam deductionem non minus probo) sonabit q. d. Finalis. Dicitur certè πελέσος ἡμέρα, pro vltimo die, teste Hesych. cui & πέλεος ἡμέρα idem significat. Eandem deriuationem habent & quædam C O M P. vt Τελεσίγαμος, ου, ὁ & ἡ, apud Nonnum, Conficiens nuptias. I T E M Τελεσίγονος, Efficiens prolem, Prolificus. N E C N O N Τελεσίμορος, q. d. Efficiens mortem. id est Afferens mortem. Ex Nonno Τελεσίμορος ἠώς pro Dies mortifera, Dies funesta. Animaduertendum est autem geminari σ in his compositis, metri gratia, cui inseruiunt, potius quàm solutæ orationi. A T V E R O Τελεσουργὸς huic

vsitatum est: quod est ἀπὸ τοῦ πελέσαι ἔργον. ideóque sonat q. d. Perfector operis, seu operum, vel Effector operis. Sed ponitur simpliciter pro Perfector, seu Effector, aut etiam Efficax. Apud Plutarchum cum genitiuo πελεσουργὸς τῆς ὑποσχέσεων, Effector promissorum, Qui effecta reddit ea quæ promisit. Sed & sine adiectione pro Efficax. vt in lib. De lib. institutione, αὐσμον παράγμα καὶ πελεσουργὸν ὀπτμέλεια. Ex eodem, δύναμις πελεσουργὸς, Vis ad perficiendum efficax. At verò apud Dionys. Areop. πελεσουργὸς δύναμις τῆς ἱεραρχῶν, ab alia verbi πελέσαι significatione, Initiatrix & consecratrix.

H I N C Τελεσουργία, ας, ἡ, Perfectio operis, seu effectio. Vel simpliciter Perfectio seu Effectio: aut etiã Efficacia. Item V E R B. Τελεσουργέω, ῶ, q. d. Perficio opus, seu Conficio, aut efficio. Sed potius vsurpatur simpliciter pro Perficio, Conficio. Luc. ἀλλὰ πελεσουργείτω μὲν ἀγαθὴ τύχη. Apud Dionys. Areop. πελεσουργεῖν pro Initiare. Eius verbale N O M. Τελεσούργημα, ατος, τὸ, Operis cõfectio, seu absolutio. Ex Polybio pro fine, παραγματείας ταύτης τοῦτ' ἔσται πελεσούργημα.

Ex iis autem quæ à tertia persona πεπέλεσται deriuantur, quædam ε seruant, quædam τ tantummodò habent. Inde enim sunt πελεστὴς & πελεστικὸς & πελεστήριον, necnon πελετή. sequuntur autem hæc eam verbi πελεῖν signif. qua ponitur pro Initiari. Siquidem I L L V D Τελεστὴς est Initiator: itidémque A D I E C T. Τελεστικὸς sonat q. d. Initiatiuus, vel Initiatorius. id est Pertinens ad initiatores, seu ad initiationes. Exponitur tamen à Bud. πελεστικὴ θεολογία apud Dionys. Areop. Initiatrix philosophia. Ex Plutarchi autem Solone affertur πελεστικὴ σοφία pro Sapientia quæ circa mysteria & initiationes consistit. Item A D V E R B. Τελεστικῶς ex Hermog. pro Mysticè, Arcanè. sicut πελεστικὸς exponitur etiam Mysticus. A T V E R O Τελεστήριον, ου, τὸ, Locus in quo fit initiatio. Plutarchus in Themist. Cæterùm illud πελεστὴς interdum per compositionem alii voci adiunctum reperitur. vt in N O M. Ὀρφεωτελεστὴς, quod signif. eum qui Orphicis mysteriis initiat. Scribitur autem à Bud. illo modo Ὀρφεωτελεσὴς: quum alioqui vulg. lex. habeant diuersam in duabus syllabis scripturam. legitur enim ibi Ὀρφεοτελέσαι: exponitúrque, Initiandi autores, qui felicitatem certissimam pollicebãtur post obitum. Cæterùm ad exemplum illius Ὀρφεωτελεσὴς, extat apud Bud. & N O M E N Χριστοτελεσὴς, quod signif. eum qui Christi (id est Christianæ religionis) mysteriis initiat. Eandem deriuationem habent nomina C O M P. Ἀτέλεστος, Αὐτοτέλεστος, & Ὀψιτέλεστος. Est autem Ἀτέλεστος, ου, ὁ & ἡ, Infectus, Non effectus. Vel, Qui effici non potest, seu fieri. Apud Hom. Odyss. β, Οὔ τοι ἔπειτ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος, Bud. vertit, Non hæc tibi vtique peregrinatio irrita abibit & infecta. Idem poni ἀτέλεστον tradit pro Non perficiendo, aut Nõ concedendo precanti. Intelligitque (vt opinor) de eo quod non futurum est vt perficiatur & concedatur precanti. Quum autem ἀτέλεστος sequitur eam verbi πελέσαι signif. quam sequuntur proximè præcedentia deriuata, tunc ponitur pro Non initiatus: redditúrque interdum & Profanus. Plato, ὃς αὐ ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ὀν βορβόρῳ κείσεται. Habes & ex Æliano exemplum apud Suidam. Inuenitur quoque genitiuo iunctum: vt ἀτέλεστος ὀργίων, Non initiatus orgiis. Secundum C O M P. est Αὐτοτέλεστος, ου, ὁ & ἡ, Per se perfectus: ex Nonno, Καὶ λόγος αὐτοτέλεστος ἐδωρήσατο θεὸς ἀνήρ. Tertium C O M P. Ὀψιτέλεστος, Serò perfectus, vel Serò factus. Hesych. tamen in hoc versu Homeri Iliad. β, Ὄψμον, ὀψιτέλεστον, οὔ κλέος ὄπατ' ὀλέσσῃ, hoc ὀψιτέλεστον expon. ὀψὲ πεπαθησόμενον: sicut & autor breuium schol. Venio ad nomen illud quod dixi amittere σ. id est N O M E N Τελετὴ, quod (sicut præcedentia deriuata) illam verbi πελεῖν signif. sequitur qua pro Initiare vsurpatur. Est enim πελετὴ Initiationis ritus, Ritus qui seruatur circa initiationem. Atque adeo pro ipsa initiatione poni à Greg. testatur Bud. quum tamen antea esset interpretatus Initiationis celebritatem. Idem certè in Comm. scribit Plutarchũ in Demetrio pro initiatione posuisse. Ab eodem redditur ibi Expiatio, item Cerimonia, & Sacerdotium apud Demosth. Platonem verò πελετὰς appellasse etiam ludos & sacrificia, idem testatur: & Augustinum De ciuitate Dei, πελετὴν interpretari Consecrationem. Vide Comm. pag. 622. vbi inter alia affert ex Luciano, Seruatorem nostrum cruci fuisse affixum quòd apud Palæstinem καινὴν πελετὴν εἰσήγαγον. Et Synesium altaris sacrificium vocare solitum πελετὴν ἀπόρρητον, quasi arcanam & mysticam cerimoniam. Hinc autem sunt C O M P. Τελεπάρχης & Τελεπουργός. Ac πελεπάρχης quidem, tanquam cerimoniarum cõditor, appellatur Christus, à Dionys. Areopag. at πελεπουργὸς δυνάμις eidem est vis diuina operans in sacramentis Ecclesiasticis. vt docet Budæus, qui affert & S V B S T. Τελεπουργία ex eodẽ: quod videtur accipere pro consecratione seu initiatione: nam locum Dionysii habentem hoc substantiuum subiungit ei eiusdem loco vbi V E R B. Τελεπουργῶ poni tradit pro Consecro, Initio, Dedico. Vide Comm. pag. 624. Ab illo porro πελεπάρχης est N O M. Τελεπαρχία, quod (sequendo illam nominis πελεπάρχης interpretationem) esset Principatus in condendis cerimoniis: à Dionysio tamen poni tradit pro summa diuinitate, atque adeo pro Trinitate.

C. Ἀποτελέω, λῶ, Fut. λέσω, Efficio, Perficio, Præsto. Polybius, τὸ δὴ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας ὥστε παῦ ὑπομένειν χρόνον τοῦ τυχεῖν τέλεον ἀρετῆς φήμης. sic ἀποτελεῖ μανίαν, Efficit insaniam, In insaniam euadere facit. Et ἀποτελεῖν δύναμιν, facultatem præstare. Plat. epist. 7, dicit ἀποτελεῖν βουλήσεις pro Perficere & exequi voluntates. ¶ At verò ἀποτελεῖν καρπὸν non vertitur Fructum efficere, sed Fructum producere.

Ἀποτελῶ, Pendo tributi nomine & soluo. vt dicitur ὑποτελῶ. Aristot. Œconom. 2. πέμπτον μέρος τῶν ἐργαζομένων ἀποτελεῖν ἔπραξαν. Ibidem, τῆς ἐργασίας μέρος τὸ δέκατον τέλος ἀποτελεῖν. Xenophon, εἰ μέλλοιεν τὰ νομιζόμενα θεοῖς σοὶ ἀποτελεῖν οἱ τὴν γῆν ἐργαζόμενοι. Idem, εἰ ἡμῖν μέλλοιεν τὰ δίκαια οἱ νέμοντες ταῦτα ἀποτελεῖν. Extenditur etiam longius, sicut Persoluo Latinè. vt quum dicitur Grates persoluere, Vota persoluere. Xenophon Præd. 4, τούτων μὲν καὶ χρὴ χαριστήρια ὧν αὐ ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν. Idem dixit ἄνας ἀποτελεῖν. Plato, ἀποτελεῖν ἀπαρχήν. Ex quo citatur etiam κατὰ καθαρμοὺς ἀποτελεῖν. Item ἀποτελεῖν δίκην, pro Peragere iudicium.

Passiua vox est Ἀποτελέομαι, οῦμαι, Efficior, Perficior. vt, ἀποτελεσθήσεται ἐλπὶς, Spes perficietur, vel conficietur. aut potius, implebitur. Particip. præt. est ἀποτετελεσμένος, Effectus, Perfectus. ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ, Vir consummatus, Vir absolutus, Vir præstantissimus, & vndique laudandus. vt vertit Budæus, citans ex Xenophonte, ἔπειτα ὦ τὸν ἱππαρχον, ἀποτετελεσμένον ἄνδρα εἶναι. Et ex eodem, ἀποτετελεσμένος ὀπτεῦτος, Villicus vel œconomus perdoctus.

Ἀποτελῶ est verbum mathematicum, sicut ἀποτελεστικὸν, apud Basil. in Hexaëmerum. Bud.

Ἀποτελεσμὸς, οῦ, ὁ, Effectio. E T Ἀποτέλεσμα, ατος, τὸ, (quod frequẽtius est) itidẽ Effectio, vel potiꝰ Effectus. Plut. ἱππικῆς τέχνης ἀποτέλεσμα παρὰν ἵππον παράγειν. Equestris artis effectus, siue opus. Apud Galen. inter se opponuntur νόσημα μέγα κατὰ φαντασίαν, & νόσημα μέγα κατὰ ἀποτέλεσμα. In hoc loco Procli (vt ait Bud.) significat effectum & vtilitatem: De sphæra, οἱ δὲ πέντε παράλληλοι κύκλοι, διὰ τὸ ἀποτελέσματά τινα δυνησόμενα εἰς τὴν ἀστρολογικὴν εἰσαγωγὴν παρεσφέρεσθαι, κατεγράφησαν εἰς τὴν σφαῖραν. Paul. iureconf. De verb. signif. cap. 5, Id opus quod Græci ἀποτέλεσμα [redacted], non Ἔργον, id est Ex opere facto corpus aliquod perfectum.

Ἀποτελέσματα peculiari significatione Effectus stellarum, apud Manilium. Firmicus effectus tum genitularum tum stellarum appellat, inquit Bud. Quidam pluribus verbis exponentes scribunt ita dici Ea quæ cœlum ex astrorum compositione & aspectu mutuo in natali cuiusque hora efficit. citántque hunc Plutarchi locum in Romulo, ὀκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων τὸν Ῥωμύλον ποιησάμενος τὸν συλλογισμόν. Quinetiã libris quibusdam putatur Ptolemæus ἀποτελεσματικὰ ti-

tulum hoc ſenſu tribuiſſe.ii ſunt autem in opere quod tetrabiblon, ſeu quadripertitum nominatur. ¶ In vulg. lex. Græcol. annotatur ἀποτέλεσματα dici etiam aſtrologorum reſponſa.

Ἀποτέλεσμα, Euentus, apud Euſebium Pamphili.Sic vtitur Artemidorus in ſuis ὀνειροκριτικῶν libris, cum alibi, tum in hoc libri primi loco, καὶ αὐτὸν τὸν ὀνειροκρίτην ἀκριβῶς ἠξετασέον ὅς ἐστι· ὅπ μικρᾷ πρόσθεσή ἢ ἀφαιρέσῃ ἀλλοιοῦται τὸ ἀποτέλεσμα, id eſt ἡ ἀπόβασις, Exitus, Euentus.

Ἀποτελεσματικός, ή, ό, Effectum præſtans. In qua ſignificatione citatur ex Dioſcoride. ¶ Ἀποτελεσματικὴ ἐπιστήμη, Scientia quæ apoteleſmata docet. id eſt tum geniturarum tum ſtellarum effectus. Euſtath. vult eſſe augurum. nam in hunc verſum Iliad. μ, Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόλιμον τεκέεσσιν ἑοῖσιν, annotat, τὸ ἢ Οὐδ' ἐτέλεσσεν, ἀρχαῖοι καὶ αὐτὸ πνὰ ὀνειδίζουσι τοῖς μεθ' Ὅμηρον τὸ ἀποτελεσματικὴν καλέσαι καὶ τὴν περὶ τοὺς τοιούτους ὄρνις ἐπιστήμην. Idem alibi ἀποτελεσματικὴν σοφίαν appellat: (Budæo teſte) & ἀποτελεσματικοὺς σοφοὺς, qui effectum & vim geniturarum nouerunt.

Ἀποτελεστικός, ή, ό, Effectiuus, ad verbũ. Apud Baſilium eſt etiam vocabulum ad aſtrologos pertinens.

C. ΔΙΑτελέω, ῶ, Perago, Traduco. Perago, inquam, ſed ea ſignif. qua dicitur Ætuum peragere, Vitam peragere, hoc à Naſone, illud à Marone. Dicitur autem & Trãſigere vitam. Iſocr. in Buſir. ἕκαστοι τὴν αὐτῶν ἔχοντες, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖεν, Feliciter vitam perageremus. Vel (quod magis in proſa vſitatũ eſt) Vitam traduceremus. Sic vſus eſt & Xenoph. cum accuſat. Pæd. 1, ἤδη δὲ καὶ ὁ Κῦρος διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐπιβοῖς δέκα ἔτη, ἐν τοῖς αὐδράσιν ὢν. Vbi διατετελεκὼς δέκα ἔτη poteſt reddi itidem Quum peregiſſet decem annos: ſed rectius, Quum exegiſſet. Aut etiam, Quum confeciſſet, ex Cicerone.

Διατελῶ, neutraliter poſitum, Permaneo, Perſeuero. Ariſtot. μετὰ ἢ ταῦτα οὐκ ἔτ' οὐδὲ πίκτοισιν, ἀλλ' ἄγονοι διατελοῦσιν, ſed ſteriles permanent. Sic ex Thucyd. affertur διατελοῦντος μου προθύμου, pro Quum permanerẽ ſeu perſeuerarem in hoc prompti animi affectu. At διετέλει φίλος τὸ λαβόντος, Perpetuò colebat amicitiam eius qui cepiſſet. Et αἰὼ θέμενοι διατελοῦσι, ex Iſocr. Semper admonitore carent. Ex Xenoph. κυνόδεσμος καὶ ἀχίτων διατελεῖς, Sine calceis & tunica eſſe pergis. vel, Incalceatus & intunicatus permanes. Vel, Vſque manes incalceatus & intunicatus. Sæpe autem participio iunctum hunc eundem vſum habet. atque adeo illi iunctum redditur eodem illo verbo à Bud. in hoc Philonis loco, ἐξῶν ὅτι δῆλον ὅπ ἀγήρνητος καὶ ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, Atque ex iis planum factum eſt, ingenitum mundum permanere & incorruptum. Ex Plut. Theſeo, διετέλει χρώμενος τῇ κορωνίδι, Claua deinceps perpetuò vſus eſt. Sic διετέλει διὰ κόγω χρώμενος, Semper deinceps eſt vſus. At διετέλεσαν πανηγυρίζοντες, Feſtos dies ad extremum vitæ agebant. Sed interdum διατελῶ ποιῶν exiſtimat Bud. non aliud eſſe quàm ποιῶ: (ſicut λυρεῖς ἔχων, non eſt aliud quàm λυρεῖς) vt apud Demoſth. ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν.

C. ΕΚτελέω, ῶ, Perficio, Abſoluo, Efficio, Effectum reddo, Conficio, Ad exitum perduco. Hom. Iliad. ι, Ταῦτ' αἴνως δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς Ἐκτελέσωσι θεοί, Ne illas eius minas perficiant, Ne ratas illas faciant. Apud eundem Iliad. β, — Οὐδέ π ἐκτελέοιεν ὑπόσχεσιν ἣν ὑπόσχεσαν. Cui ſimilis eſt hic locus Odyſſ. γ, Ἠ ἔπος ἢ ἔπ ἔργον ὑπόσχεσις ἐξετέλεσσεν. Itidẽ μῆνες καὶ ἡμέραι ἐκτελεῖσθαι dicuntur, vt Latinè dicitur tempus exigi, & tempus exactum, aut etiam anni exacti. At ἐκτελέσαι βίον affert pro Finire vitam. Idem tradit ἐκτελέσαι τὴν κατὰ δίκην Lucianum videri poſuiſſe pro Exequutum eſſe: vel Supplicium perpeſſum eſſe. Quò pertinet quod habent vulg. lex. ἐκτελεῖν ἢ δίκην, Pœnas pendere. Ex Phocyl. verò φόνον ἐξετέλεσας, Cædem patraſti.

Hoc autem verbum ἐκτελῶ præcedit NOMEN Ἐκτελής, quod exponitur Perfectus, item Perfectam & cumulatam menſuram habens: interdum verò Adultus. vt quidam interpr. in hoc loco Heſiodi in Erg. Ἐκτελέα βείθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.

C. ΕΠτελέω, ῶ, Perficio, Efficio, Effectum reddo, Perago, Exequor. Thucyd. lib. 1, ἀδωάπνν νομίσαντα εἶ ὑπεσχέθη, Perficere quæ pollicitus erat, ſeu præſtare. vt lib. 2, ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει, non præſtabat quæ pollicitus fuerat. Idem ſcriptor addit datiuum ἔργῳ huic verbo, lib. 1, καὶ ὑπνοῆσαι ὀξεῖς καὶ ὑπτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν. vbi certè nihil neceſſe videtur fuiſſe datiuum illum addere. (addidit tamen Iſocr. itidem ἔργοις, ad maiorem emphaſin, ταῦτα τοῖς ἔργοις ὑπτέλει) Herodianus ad hunc Thucyd. locum reſpexiſſe videri poſſit, ſcribẽs lib. 2, ſed omiſſo datiuo illo, νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νενοῆσθαι ὑπτελέσαι παχύς. vbi Pol. vertit Acer exequẽdis rebus. Sic apud Xenoph. ὑπτελούντων vertit B. Exequentium: ſed præfigens ablatiuum Opere: ἢ τὰ νόμμα ὑπτελούντων, opere exequentium & peragentium. Idem ὑπτελεῖν interpr. Obire & perfungi, afferens ex Luciano, de Perſeo, ἐσάλπι μὴν οὖτος ὑπὲ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν πνα τῶν τῷ βασιλεῖ ὑπτελῶν. Idem ὑπτελεῖν τὰς ἀρὰς tradit eſſe Preces ratas facere, Voti damnare. At ὑπτελεῖν cum accuſ. κυνηγέσια & θέας reddit Edere: afferens vſum participii paſſiui, ex Iuliano imp. ὑπὲ ἢ τὰ κυνηγέσια τὰ πολλάκις ὀνίοις θεάτρῃς ὑπτελούμθα, ἄρκτοις καὶ παρδάλεις ὠνοῦνται, ad venationes quæ in theatris eduntur. Denique accipi docet & pro Celebro, ſicut & τελῶ. (ea ſignificatione qua dicitur Celebrare ludos aut feſtum) Et ὑπτελεῖσθαι itidem Celebrari. vt ἑορτὴ ὑπτελεῖται τῷ θεῷ. Dicitur & ὑπτελεῖν θυσίαν, à Plut. Item ὑπτελεῖν ἀγῶνα.

Ἐπτελεῖν pro Pendere, Soluere: ex Herodoto, ὑπτελεῖν ἀποφορίω.

C. ΠΡΟτελέω, ῶ, (q.d. Præinitio) Ad initiationem præparo, vel Expio ante rem ſacram. Vel, Ante rem ſacram quidpiam ad expiationem pertinens ago, vt inquit Bud. afferens ex Alciphr. καὶ καθαρσίν πνα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα. Dicebantur autem προτελεῖσθαι ſpõſæ & ſponſi quoque, teſte Poll. Sed & ea quæ expiandi gratia ante rem ſacram fiebant, προτελεῖσθαι dicebãtur. Greg. autem metaphoricè, πῶς ἢ καθαιρούμεθα καὶ προτελούμεθα τῷ λόγῳ, pro Initiemus, Præparemus & idoneos puróſque nos reddamus, vt vertit Bud. qui affert etiam προτελεῖσθαι ex Luciano pro προπαιδεύεσθαι. At verò ex Xenoph. προτελεῖν pro Pecuniam repræſentare & ante diem ſoluere. Vide Comm. p. 617.

C. ΣΥΝτελέω, ῶ, q.d. Simul ad finem tendo, vel Ad eundem finem tendo, vel Vnà tendo. vt apud Ariſtot. De part. anim. lib. 3, τὸ δ' ἄπον ἡ τοῦ σώματος διάστασις, διφυὴς μὲν ὖσα, πρὸς μίαν ἢ συντελοῦσα ἀρχήν. Herodian. lib. 2, ἡ ἡ αὐτὴ πᾶν ἀνθρώποις θανάτου αἰτία· διάφοροι ἢ οὖσαι, εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Interdum verò συντελεῖν, eſt In eandem gentem contribui, vel Eiuſdem gentis concilio & communi attribui. Bud. ex Pauſ. in Phoc. Μάγνητας μὲν οὖν καὶ Φθιώτας Θεσσαλοῖς συντελεῖν. Et ex Achaïc. ἡ βουλομένοις ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Ab eodem συντελεῖν redditur Cenſeri, Annumerari, in hoc Demoſth. loco in Ariſtocr. ἀλλ' εἰς τοὺς νόθους ἐκεῖ οὖσ τὰ συντελεῖ. Cæterùm ille verbi Contribui vſus extat cum apud alios, tum apud Plinium: vt Contribuuntur in eam orã Icoſitani. Et, Contributi Megarenſibus. Liuius dicit etiam Contribuere ſe: ſcribens, Epirotis Ambraciam placebat aggredi, quæ tum contribuerat ſe Ætolis. Exiſtimo porro συντελεῖν pro Contribui accipi ex eo quòd qui contributi ſunt, illi συντελοῦσι, id eſt contribuunt ea ſignificatione qua & noſtro ſermone dicimus Contribuer. Nam hæc quoque ſignificatio datur verbo συντελεῖν. nec affertur ſolùm συντελεῖν φόροις & συντελεῖν εἰσφοραῖς pro Contribuere, Conferre: ſed & συντελεῖν ſine adiectione, ex Demoſth. συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον. Atque adeo apud Thucydidem, συντελεῖ εἰς Ὀρχομενὸν quidam interpr. Vectigalis eſt Orchomeni. quam alioqui (ſequendo alteram illam interpr.) συντελεῖν εἰς Ὀρχομενὸν poſſit reddi, Contribui Orchomeno, ſeu Contributum eſſe Orchomeno. Iam verò vt Conferre (quo reddi aliquando συντελεῖν, modò dictum eſt) interdum ſignif. Prodeſſe: ita & συντελεῖν hunc interdum vſum habere ſciendum eſt. Alex. in lib. 1 Top. tomo 2, ἡ γὰρ ἀπορία τῷ προτάσεων συντελεῖ καὶ αὐ-

ὴ αὐτὴ πρὸς τὴν τῷ διαλεκτικῶν λόγων ἀπορίαν. Tale eſt, τῶτο ἐς ἰσχὺ καὶ πόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ., Non parum prodeſt, Non parum confert. vt accipiatur ὀλίγα aduerbialiter. alioqui ſonabit ad verbum, Non pauca confert. Alicubi autem redditur potius Pertinere, vel Spectare, quàm Conferre, ſeu Prodeſſe: licet & hæc interpretatio locum habere poſſe videatur. vt apud Plut. in Lycurgo, ὡς πρὸς χρήματισμὸν συντελοῦντα.

Συντελεῖν, Conſummare, Perficere, Peragere. vnde paſſ. Συντελεῖσθαι, Perfici, Peragi. Polyb. συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, dum funus peragitur. Cui ſimile eſt hoc ex Plut. Apophth. συντελουμένου ἀγῶνος. Ex Ariſtot. autem affertur, σωτὴρ ἁπάντων καὶ ἡγεμόνα τῷ ὅπως δύνηται συντελεσθῆναι ὁ θεός, pro Vtcunque perfectorũ. Sed alii interpr. Omnium quæ vllo modo efficiuntur. At συντελεῖν δίκην in v. l. affertur ex Dionyſ. Halic. pro Conficere iudicium, Reum peragere.

Συντελεῖν, Simul celebrare, Vnà celebrare diẽ feſtũ, B. apud Laert. At v. l. συντελεῖν τὸν ἀγῶνα ex Plut. afferũt pro tanquã ſimpliciter ſignificãs Celebrare ludos. Videndũ autẽ an hanc verbi ſignif. retineat NOMEN Συντελεστής, ής, ό, vt dicatur de eo qui ſimul cum alio idẽ feſtũ celebrat: vt quidã hanc vocẽ intellexerũt. Ab aliis eſſe putatur, Qui ſimul cum alio initiat: à τελέσαι ſignificãte Initiare. vnde τελεστής, Initiator. In v. l. συντελεστὴς redditur Municeps. itẽ Cõſummator. atque hac in ſignif. dicũt eſſe vſum Greg. de Chriſto. Locũ tamẽ nõ afferunt. ſed eũ eſſe puto hunc, ὁ ποιητὴς τῷ αἰώνων, ὁ συντελεστὴς καὶ μεταποιητής. Sed nõ dubito quin hîc συντελεστὴς aliã etiã interpr. admittat. Affert B. & FOEM. Συντελέσρια, quod interpr. Municeps, ex Priſciano.

C. ΥΠΟτελέω, ῶ, vide pòſt Ὑποτελὴς infrà.

Compoſita eiuſdẽ generis cũ ſuperioribus, ſed habẽtia verba ex ſe deriuata, præter πολυτελής.

C. Εὐτελὴς, έος, ό & ή, (& ei contrariũ Πολυτελὴς) ab ea nominis τέλος ſignificatione qua ponitur pro ſumptu ſeu impenſa. Vnde exiſtimo rẽ ἀπελῆ propriè vocari quæ facilẽ (vt ita dicã) impenſam requirit. Vſurpans autẽ nomen hoc Facilẽ, ad exprimendã vim quã (in hoc quidẽ vocabulo) habet particula ἄ, meo iudicio: talẽ ei vſum tribuo qualẽ habet quum dicitur Facilis copia, item Facilis victus, & Faciles cibi, & Faciles deliciæ. Atque adeo ἀπελὴς cum nonnullis ſubſtantiuis hac ipſa voce reddi poſſe videtur: veluti quum dicitur ἀπελὴς δίαιτα. quod redditur Tenuis victus. Poſſit enim non minus cõmodè reddi Facilis victus. Similẽ certè vſum habet apud Herodian. ἀπελὴς cum accuſ. τράπεζα. vbi tenuem menſam Pol. interpr. Redditur alioqui ἀπελὴς & Frugalis: quæ interpretatio locũ habere poſſit & cũ præcedentibus ſubſtantiuis. Conuenit certè potiſſimũ iis locis in quibus perſonæ tribuitur ἀπελὴς. nimirũ pro φειδωλὸς & ὀλιγοδάπανος, vt exp. ab Euſtath. (qui viciſſim πολυτελὴς exp. πολυδάπανος) vt quum dicitur à Plut. ἀπελέστεροι Διονυσίου οἱ γυμνοσοφισαί. Cæterùm cum illa expoſ. Euſtarhii cõuenit & hæc Athenæi, ſcribentis τελεῖν eſſe δαπανᾶν: vnde πολυτελεῖς eſſe τοὺς πολλὰ ἀναλίσκοντας, ſicut ἀπελεῖς τοὺς ὀλίγα. Sed quòd à verbo πελῶ deriuat, non à nomine τέλος, in eo certè illi nequaquã aſſentior. (vt & ſuprà docui) Includitur enim potius his duobus compoſitis nomen τέλος ſignificans δαπανίω, à quo eſt illud ipſum τελεῖν pro δαπανᾶν.

Εὐτελὴς ſæpe redditur Vilis, ſicut & Tenuis: (affertur certè pro λιτὸς καὶ ἀφελὴς ex Dionyſ. Halic.) & quidẽ nõ ſolùm de re dictũ, ſed interdũ & de perſona. De re dictũ ab Herodiano, adiunctũ habet μικραὶ aliquoties. vt l. 7, ἐκ μικρᾶς καὶ ἀπελοῦς βιβολῆς. vbi Pol. reddit Tenuiſſima tenuiſſimáq; calumnia. Idẽ l. 5 dicit, μικραὶ καὶ εὐτελῆ πρόφασιν, vbi Pol. interpr. Exiguã tenuémque occaſionẽ. Apud eundẽ Herod. de perſona frequẽter legitur. vt l. 4, ἰδιώτου τινὸς καὶ ἀπελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. quæ idẽ ille vertit, Priuati cuiuſdã & tenuis fieri generum. In alio autẽ loco ἀνθρωποι ἀπελεῖς reddit Humiles perſonæ.

Hinc ADVERB. Εὐτελῶς, (q.d. Paruo ſumptu, Exigua impenſa. ὀλιγοδάπανος) Frugaliter, Tenuiter. At Polit. εὐτελέσταπα apud Herodianum vertit Expeditiſſimẽ.

Item SVBST. Εὐτέλεια. ας, ἡ, (ſequendo ea quæ dicta ſunt in ἀπελὴς) Facilis impenſa: Vel Parua impenſa, Paruus ſumptus. Et vna voce, Frugalitas. Aut etiam Parſimonia. (vt apud Thucyd. l. 2, φιλοκαλοῦμεν μετ' ἀπελείας, redditur Elegãtiæ ſtudem⁹ cum parſimonia) item Tenuitas. Interdum & Vilitas. Greg. Εὐτελεστέροι τῆς ἀπελείας τῷ προσκυνουμένων & σεβομένων, Abominabiliores ob vilitatẽ eorũ quæ ab ipſis coluntur & adorantur. A Suida ponitur nõ ſolùm εὐτέλεια ſed ETIAM Εὐτελία. Et ἀτέλειαν quidẽ eſſe dicit σμικροφορέπειαν: at vero ἀτελίαν, eſſe ἀδαιμονίαν, (id eſt felicitatem) τῷ τὸ εὖ τελεῖν. Affértque locũ Ariſtophanis, quem vide, ſimúlque locum Menandri quem affert in ἀπελής. Vide item Heſych.

Præterea VERB. Εὐτελίζω, eiúſque COMP. Ἐξευτελίζω, Contẽno aliquid, tanquã ἀπελές: vel aliquẽ tãquã ἀπελῆ. Exp. & Parui facio, Vilipẽdo, Floccifacio. Sed antiquis ſcript. minimè vſitata hæc fuiſſe exiſtimãtur.

Illud autẽ cõtrariã τῷ ἀπελὴς ſignif. habens COMP. Πολυτελὴς, eãdẽ planè interpretationis formã requirit, vtpote eandẽ originẽ habens: ſicut ex iis quæ in illo dicta ſunt, manifeſtũ eſſe poteſt. Atque vt ibi habes ἀπελὴς iunctũ cũ δίαιτα, itẽ cum τράπεζα: ita viciſſim πολυτελὴς cũ ſubſtãtiuis illis iungi ſciendũ eſt. Et tũc πολυτελὴς eſt Magni ſumptus, Sũptuoſus. Cic. tamẽ apud Epicurũ πολυτελῆ δίαιταν interpr. Res exquiſitiſſimas ad epulandũ. vt videbis in meo Cic. lex. Apud Plut. legimus πολυτελεῖς & φλεγμαινούσας τραπέζας. Idẽ πρὸς πολυτελῆ copulat. Dicitur autẽ & de aliis reb⁹: vt ὕλη πολυτελὴς apud Herodian. l. 4, καὶ δῶρα πάσης τε ὕλης πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. Apud eude legimus & θέας πολυτελεῖς. Inuenitur certè iunctum & aliis quibuſlibet ſubſtãtiuis. ac nonnunquam reddi poteſt Magnificus. Verùm & perſonæ tribui ſciendũ eſt, ſicut ἀπελής. Dion. Pericle, καὶ γυναικὶ νέᾳ καὶ πολυτελεῖ συνοικῶν. i. Sumptuoſæ muliери. Nã apud Latinos Sumptuoſus itidẽ tam perſonæ quàm rei tribuitur: & nominatim de muliere dictum extat apud Terentiũ. Hinc ADVERB. Πολυτελῶς, Sumptuoſè, Magnificé. Et SVBST. Πολυτέλεια, Sumptuoſitas, Magnificẽtia. Plut. αἰσκαλωπίζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν ἀτελείαν.

C. Λιτοπελὴς, έος, ό & ή, Vtilis, Frugifer. Vnde λιτοπελέστερος, Vtilior: & λιτοπελέσταπος, vtiliſſim⁹. Syneſ. ἄγαν καὶ μεθίσταται ἢ λιτοπελέστερον ἦν, ἀλλ' ἢ κερδαλεώτερον. Greg. καὶ πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λιτοπελέσταπον. Hinc VERB. Λιτοπελέω, ῶ, Vtilis ſum, Expedio, Cõfero. Xen. μηδενὶ δεσπότῃ λιτοπελεῖν. Dem. λιτοπελεῖν αὐτοῖς. Idẽ τὰ λιτοπελοῦντα dixit Cõmoda: τὰ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λιτοπελοῦντα, pacis cõmoda. Hinc ADVERB. Λιτοπελοῦντως, Vtiliter, apud Xen. & alios. Cæterùm pro λιτοπελεῖ ſciendũ eſt Soph. dixiſſe λύει τέλη, in OEdipo tyrãno, p. 164 & 165 meæ edit. φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντ. 1. ἔνθα τὸ φρονεῖν λιτοπελεῖ, vt ſchol. exp. qui etiã videtur exiſtimaſſe inde datam eſſe huic verbo iſtã ſignif. quòd ſi quis iis qui pendẽdis tributis obnoxii ſunt, illa ſoluat illis & aboleat, (i. eos immunes illis reddat) vtilitatem illis affert. A λιτοπελὴς autem BICOMP. Ἀλιτοπελὴς, Inutilis, apud Dem. Vnde ADVERB. Ἀλυτοπελῶς, Inutiliter, apud Xenoph.

C. Ὑποτελὴς, έος, ό & ή, (q.d. Qui ſub tributo eſt) Qui tributo pendẽdo eſt obnoxius, Tributarius. aut etiã Vectigalis. ὁ ὑποκείμενος τέλει. Thuc. addit etiã genitiuũ φόρου, dicens ὑποτελὴς φόρου pro tributario. (At verò Luc. dixit ὑποτελεῖς μισθοῦ, eos qui ſunt μισθωτοὶ, i. cõductitii, vt ſcribit B. quũ tamẽ ὑποτελὴς μισθοῦ, ſequẽdo illũ vſum quem habet ὑποτελὴς cum genit. φόρου, videatur de eo dicendum qui mercedem pendit, ſeu perſoluit) Hinc VERB. Ὑποτελέω, ῶ, Pendo: ea ſignif. qua dicitur Pẽdere tributum. nã cum accuſ. φόρον & φόροις iungi ſolet. Iſocr. μηδένα φόρον ὑποτελοῦντες. Luc. μηδὲ φόροις ὑποτελεῖν, μηδὲ ἀπαιτεῖσθαι τὰ χρέα τοὺς ὀφείλοντας.

De compoſitis Τελεσφόρος & Τελώνης.

Superſunt duo diuerſi generis à præcedẽtibus compoſita. quæ verba itidẽ formãt. Atque vt de priore prædicã, τελεσφόρος dictum eſt ἀπὸ τοῦ τέλος φέρειν. vt ſit τελεσφόρος, q. d. Finem afferens, Ad finem perducẽs. Apud Homerum certè τελεσφόρος ἐνιαυτὸς (id eſt annus) exponitur ὁ εἰς τέλος ἄγων πᾶν ἀγαθὸν τὸ ἐκ γῆς. (Redditur alioqui μείνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, apud eũ Manſi per annũ integrum & totũ. q. d. per annũ ad finẽ vſq; perductũ)

Affertur & ex Gazæ interpretatione πλεσφόρος apud Theophr. pro Ad finem vsque officio fungens, seu perfectè. Redditur etiam, Opportunè fruges producens. A Plutarcho πλεσφόρα appellātur δένδρα, Arbores quæ fructus ad maturitatem perducunt, Quæ fructus tempestiuos & maturos ferunt. Apud Sophoclem Electra precatur vt sua somnia, si quidem sint ἐσθλά, sint πλεσφόρα. id est, ad exitum perducantur, ac minimè sint irrita. Apud eundem πλεσφόρος δίκη exponitur πλεσουργός. qua fortasse significatione dixerat Alcidamas πλεσφόρον πειθὼ ἀς ᾠεθυμίαν. Quinetiam πλεσφόρος οἶκος dictus fuit eius qui vxore ducta liberos procrearat, si Hesychio credimus. Præterea μαίπν seu ἐγγασρίμωθον significat vox πλεσφόρος, teste Suida. Hinc VERB. Τελεσφορέω, ῶ, Ad finē perduco, Perficio. Sæpe pro Ad maturitatem perduco, de arbore dictum. In vulg. l. Opportunè fero fruges, Fructum perfectum & absolutum fero. Sed additur interdum accus. vt οὐ τελεσφοροῦσι καρπὸν ὀνίοτε αἱ ἄμπελοι. A passiua autem voce Τελεσφορεῦμαι, id est, ab eius prætento, est NOMEN Ἀπλεσφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad maturitatem non perductus. Ex Dioscor. ἀπλεσφόρητα δένδρα affert Bud. pro Quæ ad frugē non peruenīunt.

Alterum COMP. Τελώνης, ex nomine τέλος & verbo ὠνοῦμαι factum esse liquet. (ea forma quadēkapώνης, σπώνης, & alia) Sonat enim πλώνης, Triburorum seu vectigalium emptor. Sed redditur potius Vectigalis seu vectigalium redemptor: & Publicanus, vna voce. Plutarch. in lib. qui ᾠεὶ πολυᾠεραμοσιώνης inscribitur, καὶ ὑπὸ τοῖς πελώνας βαρυώμεθα καὶ δυς χεραίνουθν, οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλ' ὅταν τὰ κεκρυμμένα ζηπεῶντες, ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀᾳαρόᾳωνται. Quo ex loco τῶν πελωνῶν mores discere possumus. In Euāgelistis frequens est, apud quos redditur Publicanus. (Sed affertur ETIAM Τέλων, ωνος, ὁ, pro publicano. A quo fortasse malit quis deducere nomen COMP. Τελωνάρχης, Publicanorum Princeps. qui alio nomine DICTVS Ἀρχιπελώνης. Bud. πελωναρχης apud Cyrillum interpretatur etiam Manceps) HINC Τελωνικὸς, Ad publicanū seu publicanos pertinens. Redditur & Vectigalis. ITEM Τελώνιον, ου, τὸ, Locus in quo sedent publicani, seu Publicanorum mensa, apud Matthæum & Marcum. Affertur autem ex Chrysostomo & pro scrinio. Habet verò Suidas ET Τελωνεῖον, quem vide. Est & aliud SVBST. Τελωνία, AVT Τελωνεία, quod à Budæo redditur Redemptura vectigalium. In vulg. lex. Vectigalis exactio, item Cēsus publicus, Vectigal. Pollux ᾠεὶ πελωνῶν loquutus, τὸ δὲ ᾠεῶγμα (inquit) πελωνία. πελωνεῖν, τὸ ῥῆμα· καὶ εἰς ᾠεράπειν, πέλη ᾠεράπειν. Vbi obserua legi πελωνία cum ι solo. Sic & in isto Dionis loco, πᾶσαν δὲ πελωνίαν δι' αὐτῶν ἐφύλαττον. Apud Dem. autē in Midiā scribitur cū ει. Est & VERB. Τελωνέω, ῶ, quod redditur non solùm Vectigalia redimo, & Vectigalia cōduco: sed etiā Vectigal exigo, seu tributū, Portoriū exigo. Habes autem hoc verbū in loco Pollucis quem modò protuli. Sed accusatiuo etiam sæpe iunctum reperiri sciendum est. Affert enim Bud. ex Gregor. σκομπίζων καὶ διαχέων καλῶς ἁ κακῶς ἐπελώνησε, Quæ malè collegerat publicani munus exercendo. Affert & πελωνεῖν πλὼ Αἴγυπτον, ex Eccles. historia. Quinetiam generalius vsurpari docet pro Quæstui habere, (sicut VERBVM Φοροθετεῖν) vt in hoc Basilii loco scribētis ad Libanium, ἢ τὸ τῶν σοφιστῶν ᾠθος, οἷς τέχνη τὸ πελωνεῖν πρὸς λόγοις ὀδῖ. Inuenitur & passiua vox Τελωνοῦμαι, q. d. Exigor vectigal, seu tributum, pro Exigitur à me vectigal, seu tributum: aut etiam peculiarius, portorium. Ex Maccab. lib. 1, cap. 13, affertur πελωνεῖται pro Tributarius est, Tributum soluit. Bud. πελωνοῦμαι reddit, Profiteor & pensito tributum, Non sum immunis. HINC Ἀπελώνητος, ου, ὁ & ἡ, Pro quo seu cuius nomine vectigal non pensum est, aut non penditur. Merces improfessæ (inquit idem) à Martiano dicuntur in l. Interdum, infrà De publicanis, quarum nomine negotiatores vectigal non pependerint. Hinc etiam verbum COMP. Παραπελωνέω, ῶ, pro Aduersus publicanorum iura aliquid committo. vt ᾠαραπελωνησάμενος π affertur de eo qui commiserat aliquid in rem publicanorum. Videtur certè Bud. existimasse accipi hoc verbum pro eo quòd vulgò dicimus *Frauder la gabelle*.

A

B

C

D

De compos. Ἐντελεχὴς, à quo Ἐντελέχεια.

C. Ἐντελεχὴς, έος, ὁ & ἡ, sunt qui hinc itidē deriuent. ac certè accipiendo pro Perfectus, commodè hinc deducetur. Non dubium est tamen quin etiam pro Assiduus ponatur: nam vt ἐντελεχῶς ἔχειν Bud. ex Themistio affert pro Perfectum esse: ita vicissim ex Plat. De leg. ἐντελεχῶς pro Assiduè. Frequens est autem hinc deriuatum SVBST. Ἐντελέχεια, ab Aristotele vsurpatum, quam actum & perfectionem doctissimi Græcorum interpretantur, (inquit Bud.) quū Cic. velit significare continuatam quādam motionem & perennem. Affértque hæc ex Aristot. in principio lib. 2 De anima, λέγομεν δὴ ἓν πᾶν τῶν ὄντων τὴν οὐσίαν. ταύτης δὴ τὸ μὲν, ὡς ὕλη, ὃ καθ' αὑτὸ μὲν οὐκ ἔστι τόδε τι· ἕτερον δὲ μορφὴν καὶ εἶδος, καθ' ὃ ἤδη λέγεται τόδε τι καὶ εἶναι, τὸ ἐκ τούτων. ἔστι δὲ ἡ μὲν ὕλη, δύναμις· τὸ δὲ εἶδος, ἐντελέχεια. Quæ ita vertit, Dicimus igitur vnum genus entium esse substantiam. Hæc autem partium materia est, quæ per se quidem ipsa non est hoc aliquod: altera pars, eius forma & species, secundum quam iam dicitur hoc aliquid. Ab his tertium est quod ex ambobus confit. Porro materia potentia est, forma autem entelechia. Cui loco alium eiusdem subiungit, ἐνπελέχειαν vbique pro perfectione & actu poni tradens. Duo enim (inquit) sunt in rebus: actus, id est ἐντελέχεια, (quæ etiam interdum ab eo ἐνέργεια appellatur) & δύναμις, id est potentia. His subiungit aliquanto pòst, Estque ἐνπελέχεια, non cōtinua motio, sed perfecti corporis comprehensio. id est τῶ ἐντελοῦς σωματος. hoc enim etymū eius verbi signif. Quare liquidò (vt arbitror) cōstat verba illa Cic. de animo humano nō esse cōsentanea cum entelechia Aristot. Hæc Bud. lib. 1 De asse: vbi plura vide. Sciēdum est porro inueniri scriptum ETIAM Ἐνδελεχὴς, paritérque ἐνδελεχῶς, & ἐνδελέχεια. Sed quum eadem esse vocabula nonnulli putēt, mutato tantùm τ in δ, nō tamē ἐνδελεχὴς itidē affertur tā pro perfecto quàm pro assiduo, seu continuo: sed in hac posteriori signif. duntaxat. Sic ἐνδελεχὴς πόλεμος ex Plut. in Pericle, Cōtinuum bellum, & nō intermissum. Idē in lib. De discern. adul. ab amico, ᾠεῶτον μὲν ὁρᾶν δεῖ τὴν ὁμοιότητα δ' ᾠεραιρέσεως καὶ τὸ ἐνδελεχές. (Itidē certè inuenitur NOMEN Ἐντελεχὴς pro Continuo seu assiduo. vnde τὸ μὴ ἐντελεχὲς à Gaza apud Aristot. redditur Intermissio) Necnō ADVERB. Ἐνδελεχῶς pro Assiduè, Cōtinenter, Sine intermissione. nā Xen. ἐξάγειν δοκεῖ κυνηγέσιον ἐνδελεχῶς & διαλέπειν inter se opponit. Sic Aristot. De mundo, κόσμου κινουμένου ἐνδελεχῶς. (Sic autem ADVERB. Ἐντελεχῶς apud Plat. pro Assiduè) Et SVBST. Ἐνδελέχεια, Assiduitas. Quinetiā VERB. Ἐνδελεχίζω, affertur pro Assiduus sum, Continuus sum. Itē actiuè pro Cōtinuare, ex Eccles. c. 30, ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐνδελεχίζει μάστιγας αὐτῷ, Qui diligit filium suum, cōtinuat illi flagella. Ab hoc autē est verbale NOM. Ἐνδελεχισμὸς, pro Assiduitas, Cōtinuitas, vel potiꝰ Cōtinuatio. Hieron. apud Dan. ἐνθυμίαμα ἐνδελεχισμοῦ vertit Iuge sacrificiū. vt testātur v. l. vbi dicitur significare etiā cōtinuam mobilitatem qualis in anima cognoscitur.

¶ Τελευτὴ, ῆς, ἡ, (quod vocabulum assumpsit υ, vt differret à πελετὴ, si Eustathio credimus) Finis, Exitus. Atque vt τέλος θανάτοιο ab Homero dici, antea docui: (quod fortasse exponi potest, Finis quem affert mors) sic etiam θανάτοιο τελευτὴ ab eo dici sciendum est, itidémque ab Hesiodo: vt θανάτοιο τελευτὴν ὀρέκεσθαι. Sed inuenitur & βιότοιο τελευτὴ apud Homerum: (quod loquendi genus minus à solutæ orationis consuetudine remotū est) vt Iliad. η, Εἴθά κε τοι Μενέλαε φαίη βιότοιο τελευτή. Et quēadmodum τέλος sine adiectione quoque ponitur pro τέλος βιότοιο, seu τέλος βίου, vel ζωῆς, id est finis vitæ: ita etiam τελευτὴ vsum istum habet, & quidem in soluta oratione potissimū. Luc. in Mam. παρέδωκε τὴν ἀρχὴν ᾠεῶ δυοῖν ἐπῶν τῆς ἀρχῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ ᾳῷ. Herodian. lib. 7, ὡς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτή. Præterea vt τέλας, & ᾠεὸς τὸ τέλος, & εἰς τέλος pro Tādem, seu Postremò, vsurpari docui, ita ἐς τελευτὴν ab Hesiodo poni videmus, in Erg. — ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων αὖτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. Conuenit autem ἐς τελευτὴν

D

E

F

G

H

sicut & ἐς τέλος & ὀπὶ τέλει, cū eo quod dicimus *En la fin*, pro Tandem. Quinetiam τελευταῖ Gaza alicubi apud Aristot. interpr. Extremitates: atque itidem apud Thuc. τελευτῷ pro extremitate legisse mihi videor.

A

C. Ἀκροτελεύτον, ου, τὸ, Finis carminis, Extremitas carminis. Thucyd. lib. 2, καί π καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτον τοιόνδε δεκώλυε, λέγον ὡς — τὸ Πελασγικὸν ἀρχὸν ἄμεινον, id est Et quidam Pythici oraculi finis. id est, cuiusdam versus ex Pythico seu Delphico oraculo. Apud Thucydidem, inquit Suidas, (hunc eius locum intelligens) ἀκρο τελεύτον est τὸ ἄκρον τῶ τέλοις τῶ στίχου. Appellatur autem ἄκρον etiam principium versus. Idem dixerat paulo antè, ἀκροτελεύτον ἔπος esse propriè vltimum poetici κεφαλαίου, vsurpari tamen & de prosa. Quod porro dicit Suidas, verum esse ex Cicerone comperitur, qui ita scribit lib. 5 epist. ad Atticum, Sed omnia metuo. etsi bellū ἀκροτελεύτον habet illa tua epistola. Quo loco imperitè quidam legunt ἀκροτελευταῖον. Quam lectionem sequendo, vulg. lexica SCRIB. Ἀκροτελευταῖος, extremus. Cicero, Etsi bellum ἀκροτελευταῖον habet illa tua epistola. Sed huius scripturæ errorem satis ea quæ modò protuli declarant. Cæterùm videndum est an appellet Suidas κεφάλαιον illo in loco id quod periodum & Latinè clausulam in prosa vocamus. Etymologiam verò huius vocis ἀκροτελεύτον satis declarat Suidæ expositio, quæ & apud scholiastē ipsius Thucydidis habetur, ἄκρον τῶ τέλοις τῶ στίχου. Quanquam siquis exactum etymum requirat, dicendum, τὸ ἄκρον τελευτῆς. Præterea scholiastē his verbis quæ annotat, καλῶς τὸ ἀκροτελεύτον, αὐτὶ τῶ ἄκρον τῶ τέλεις τῶ στίχου. καλεῖται γὰρ καὶ ἄκρον ἡ ἀρχὴ τῶ στίχου, existimo intellexisse, ideo ἀκροτελεύτον Thucydidem dixisse vt ambiguitatem vitaret. nam si ἄκρον simpliciter dixisset, tam de principio quàm de fine versus intelligi potuisset.

B

C. Ὁμοιοτέλευτον, ου, τὸ, q. d. Similem finem habens. Fab. l. 9, cap. 3, Secundum, vt clausula similiter cadat, vel iisdem in vltimam partem collatis, ὁμοιοτέλευτον, similem duarum sententiarum vel plurium finem, Non modò ad salutem eius extinguendam, sed etiam gloriam per tales viros infringendam. Paulo pòst, Sed neque quod finem habet similem, est ὁμοιόπτωτον: vtique in eundē finem venit ὁμοιοτέλευτον. Est enim ὁμοιόπτωτον tantùm casus similis, etiamsi dissimilia sint quæ declinentur. Vide plura ibidem, necnon apud Rut. Lupum.

C. Παρεσχάτελευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est iuxta finem. Apud schol. Aristoph. ᾠαραπέλευτον pro penultimo.

Τελευταῖος, ου, ὁ, (q. d. Finalis) Vltimus, Postremus. vt τελευταία ἡμέρα, apud Luc. τελευταία βίβλος, apud Plut. Interdum verò Τελευταῖον & Τὸ τελευταῖον, (aut ET IAM Τοτελευταῖον coniunctim) pro Postremò, Demum, Tandem. Ex Æschine, οὕτω τελευταῖον, Ita demum. Affertur & pro Vt minimum, (cui opponitur Ad summum) ex Iosepho in Antiq. εἰς δὲ μὴ πιστευέσθω μάρτυς, ἀλλὰ τρεῖς, ἢ τὸ τελευταῖον δύο. Vbi tamen redditur & Saltem. Quinetiā PLVRALITER Τελευταῖα ET Ταπελευταῖα affertur pro Postremò, Ad postremum, siue Tandē, Denique: vt in hoc Luc. loco, in lib. De luctu, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, ᾠῶς παίων ὅτι ποσούτων μαρτύρων. vbi tamē quum addatur ταῦτα, non video cur aduerbialiter positum existimari debeat τελευταῖα.

D

E

F

Τελεύταρος autem poeticum est, significans itidē Vltimus, vel Summus. nam Hesych. τελύτατον exponit ἄκρον & ἔσχατον.

Τελευτάω, ῶ, Finio, Ad finem perduco, seu ad exitum. Vel Efficio, Effectum reddo, Perficio. Hom. Od. γ, τελευτῆσαι τάδε ἔργα. Et Od. β, — τελευτήσειν ἁ μνηστῆρας. Sic & alibi vsum huiusmodi huic verbo tribuit. (Ex eo affertur in v. l. & τελευτήσας κακὸν ἦμαρ pro Afferet malum diem. sed videtur potius reddendum, Postremò afferet vel Tandē afferet) In soluta etiā oratione pro Finire accipitur, sed præsertim quū iūgitur cū accus. βίον, seu ζωήν. Est enim τελευτᾶν βίον, seu τὸν βίον, Finire vitam. Luc. in Macrob. καὶ ἀποχώρων ᾠῶς τελευτῆσαι τὸν βίον. Dicitúrque & τελευτᾶν τὸν αἰῶνα. Sed frequenter omisso accusatiuo dicitur τελευτᾶν (sicut Latinè Obire mortem, vel simpliciter Obire) pro Finire vitam, Mori. Xenoph. τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτ' ἐν χρυσῷ, &c. Plato, ἡδύμβρος ἀρίστ' ὄντως ἀτυχέσταί τε διάξειν τὸν βίον, τελευτήσας τε εἰς τόπους ἥξειν ᾠεσσήκοντας ἀρετῆ. (quo tamē in loco possit aliquis existimare non poni absolutè τελευτᾶν, sed repeti debere ἀπὸ τῶ κοινοῦ accus. βίου) Inuenitur certè & cum genitiuo apud Xenoph. Pæd. lib. 8, ἐπεὶ δὲ τῶ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω. vbi Cic. vertit, Quum à vobis discessero.

A

B

Τελευτῶ, neutraliter, Finem habeo, Finior, Desino. Thuc. libr. 1, τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελεύτησε, Hunc finem habuerunt, seu hunc exitum. Tale est apud eundem, lib. 3, περὶ κατὰ Πλάταιαν οὕτως ἐτελεύτησε. Frequens est eidem ᾠρῶτον vel δεύτερον vel τρίτον ἔτος τῶ πολέμου ἐτελεύτα, Primus annus desinebat, vel finiebatur. Alibi autem τῷ πολέμῳ dicit. (quod imitatus Plut. scribit in Cam. ἔτεσι ἑβδόμου τῷ πολέμῳ τελευτῶντος) Huc pertinet apud eundē, τῶ θέρους τελευτῶντος, vel τῶ χειμῶνος. At verò τελευτᾶ ἐς πέλαγος apud eūdē redditur, Ad mare terminatur. Pro Desino certè frequēs est & apud alios, & quidem sequente itidem præp. εἰς: sic tamē vt aliud etiam interpretationis genus admittat. Iust. Martyr, εἰς τὸ πῦρ τὰ πάντα τελευτᾷν, In ignem omnia desinere, Omnia igni finiri, Finem omnibus ab igne imponi. Herodot. ἐτελεύτησαν ἐς τοῦτο, q. d. Desierunt in hoc. pro Finem hunc habuerunt, seu exitum. Plut. in Solone, εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, Definit in calamitates, Exitus calamitates habet, Exitus calamitosus est. Demosth. σκοπεῖσθε εἰς ἡ ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτήσειν, Quem finem sperandum sit ista habitura: (nam perperam in v. l. Quem finem habitura sit spes) vel, quem exitum. (Affertur etiam ἐπελεύτα ἐς νύκτα pro Extrahebatur in noctem) Et cū præpos. ᾠρὸς ex Aphthonio, πῆς δὲ τέλειξιν ἡ τέρψις ἐτελεύτα ᾠρὸς ἐνδειαν, Cicadis oblectatio desinebat in inopiam, seu penuriam. Aut, Finiebatur in penuriam. Vel, Oblectationis exitus erat inopia. Cum aduerbio πῆ, ex Platone De leg. πῆ τελευτᾷ οὗτος ὁ λόγος; pro Quorsum hæc? Quēadmodum verò attuli ex Xenoph. cum genitiuo βίου, sic & aliis nonnullis iungi sciendum est. nam τελευτᾷν λόγου ex Thuc. affertur pro Finem loquendi facere.

C

D

Τελευτῇ partic. interdum aduerbialiter pro Ad postremum, vel Tandem. Plato De rep. lib. 1, πελευτῇ δὲ συνεχώρησε, tandem concessit. Iso cr. πελευτῇ δ' οὕτως ἐνέπλησεν αὐτὴ τὸ πολέμου. Idémque in aliis casibus: vt apud Thuc. libro octauo, οὐδ' ἢν δέῃ πελευτῶντα πλὼ ἑαυτῶ σρωμνὴν ἐξαρυεῖσθαι, ne siquidem oporteat tandem &c. Et in plurali apud eundem, ἐπὶ καὶ τοὺς ὁλοφύρσεις τῶν ἀπογνωσθέντων πελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον. In fœm. itidē genere affertur, πελευτῶσα, φύσις ἔσται, pro Tandem natura erit. Cæterùm ETIAM Τελευτῶν scribi sciendum est in hac signific. sed hæc scriptura nullo modo mihi probatur: nec accentum suum huic participio mutari placet in nominatiuo, quum suam inflexionē retineat.

E

F

Τελευτήσεσθαι passi. apud Hom. pro Perfectum iri, seu Effectum iri. At v. l. perperam, Perfectum esse.

Hinc est COMP. Ἀπελεύτητος, ου, ὁ & ἡ, Non finitus, Ad finem non perductus. Vel, Non effectus, Infectus, Irritus. Hom. Iliad. α, — εὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀπελεύτητόν γ' ὅ, π κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Interdū verò ἀπελεύτητος, Qui finiri non potest, Fine carens. vt ἀπελευτήτου ὑγείας apud Philonem: quod Bud. vertit In æuum pertinacis.

G

C. ἈΠΟπελευτάω, ῶ, itidem pro Finem habeo, Desino. Aristot. Pol. lib. 5, cap. 6, καὶ ἔνθα μὲν πολιτικωτέρα ἐγένετο ὀλιγαρχία, ἐν τῷ θρῳ δ' εἰς δῆμον ἀπεπελεύτησεν. Vbi quidam interpr. etiam Ad statum popularem deuenit, seu redacta est. Sed actiuè pro Finem do, seu terminum, Termino: ex Alex. Aphr. Probl. ἡ φύσις τὰ πέρατα τῶν φλεβῶν ἀπεπελεύτησεν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας.

C. ἐΝπελευτάω, ῶ, Finio vitam, Morior in, Immorior. vt ἐνεπελεύτησε τῆδε τῇ χώρᾳ, Vitam finiuit in hac regione.

H C. ΠΡΟπελευτάω, ῶ, Antè finio vitam, seu prius. Interdum cum genitiuo, vt ᾠροεπελεύτησε τῶ πολέμου, mortuus est ante bellum.

TEMNΩ, F. πμῶ, Seco, Scindo. Luc. in Zeux. τέμνοντες καὶ διαιροῦντες δρεπανίοις. Itē & medicus πλὼ ῥῆκα τέμνει dicitur, quū carnē secat & scin

dit: vel quum incidit, interdum etiam quum profecat A & excidit, quum resecat & amputat: vt Crantor dixit, νεσήσασι δὲ παρεῖν τὴς ἀλόησης, εἴτ' οὖν τέμνοιτό τι τῶν ἡμετέρων, εἴτ' ἀποσπῶν. pro quo Cic. Si ægrotus fuerim, sensus adsit, siue secetur quid, siue auellatur à corpore. Et Plut. in lib. De discern. adul. ab amico, dicit Mithridati regi φιλιαζόμενον καὶ τέμνειν καὶ καίειν αὐτὴν τῶν ἀρχόντων τινὰς τῶν ἑταίρων. Sicut verò τέμνειν ὀρκα medicus dicitur pro Resecare seu amputare, ita & Eurip. τέμνετε ἵππους φόβῳ pro Resecate equorum iubas, κείρετε τὴν τῶν ἵππων φόβην, tondete equorum iubas. (vbi etiam nota duplicè accu- B satiuũ) Itidẽ & τέμνειν τι τινος dicitur pro Resecare aliquid ab aliquo, seu Sectione auellere. Et pass. τέμνεσθαι ἀλλήλων de iis qui dissecantur & à se inuicem separantur: quod διχοτμεῖσθαι est. Quib⁹ adde τέμνειν τὰς δίκας, quod Bud. interpr. Dirimere lites, afferens & ex Pand. τεμεῖν τὸ φιλονεικούμενον. vt Latini quoque metaphoricè dicunt Decidere litem. Aliquando redditur Cædo, Succìdo. veluti quum Thuc. dicit τέμνειν τὴν ὕλην pro Succidere syluam. Itidémque quũ dicitur δένδρα τέμνειν, & comp. voce δενδροτομεῖν, Arbores cædere, Arbores succidere. C Interdum ἀχθοῖς, γῆν, χώραν τέμνειν hostis dicitur quum segetibus arboribúsque sucisis vastat & populatur: cui synonymũ faciunt κόπτειν & κείρειν. Plato De rep. lib. 5, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀχθοῖς, καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσι. Isocr. De pace, οὐκ ἠρχμώνου τὴν παρεῖδα τεμνομένην καὶ πορθουμένην θεωροῦντες. Vbi pass. habet significationem, vt & apud Thuc. l. 2, p. 55, ἴσως αὖ ἐπεξελθεῖν, ἢ τὴν γῆν οὐκ αὖ θεϊδεῖν τμηθῆναι. Qui & actiua simul voce & signif. in eadem pagina dicit, καὶ καθεζόμενοι ἔπεμνον πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον πεδίον. Et lib. 7, p. 247, τὴν γῆν τῶν Συ D ρακουσίων ἔτεμνον. Sic apud Plut. in Apophth. ξύλα πρῶτα τεμνῶν παρέξομεν Ἀθηναίοις ὅπου τὰ κρέα θοῦπα, τὴν δὲ χώραν οὐ τῶν τεμόμεθα. Idem Plut. in Pericle, τεμὼν τὴν γῆν καὶ κακώσας. Sic Xenoph. Hell. 4, τέμνοντες καὶ καίοντες τὴν χώραν. Rursum Thuc. lib. 5, pag. 183, τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ πεῖπον μέρος: qui itidem lib. 1 dicit, Πελοποννήσου μέρος τι τμηθῆναι, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν. Idem omisso illo accusatiuo dixit lib. 2, τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον, partem agri populati sunt. Et lib. 1, πλεύσαντες ἐς Λεῦκάδα, τῆς γῆς ἔτεμον. Item is qui naui æquor permear, E dicitur apud Homerũ πέλαγος τέμνειν, quod Virg. dixit Æquor carina secare, & Capos salis ære secare. pro quo Latini dicunt etiam Findere carina, necnon Sulcare. quo significatu Apollonius dixit τέμνειν πλόον, pro Nauigatione sulcare æquor. Quibus adde prouerbiale illud μέσον τέμνειν, quod Latini dicunt Medio ire & Medium tenere: metaphora à nautis qui periculosis scopulis interclusi medium tenent cursum, ne in alterutrum impingant: vt apud Plat. epist. 8, δίκαιον αἰ ἴσως τὲ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν μέσον τεμεῖν, æquum fuerit & vobis F expediat vt medium teneatis. Item & ὁδὸν τέμνειν dicitur, vt Virg. Ille viam secat ad naues, sociósque reuisit: pro Ille viam tenet ad naues, vt Seruius exponit. Greg. ὥς τε οἱ μακραὶ ὁδὸν τέμνοντες, κατὰ λύμα τῶν πόνων ἀναπαύοντες. Sic Chrysost. in epist. ad Corinth. ἡμεῖς δὲ τὴν τῆς ὁρτῆς ἀφέντες, ἑτέραν τέμνομεν ὁδόν. Itidem τέμνειν τείβον, Epigr. l. 13, & τέμνειν κέλευθον apud Eurip. Necnõ τέμνεσθαι ὁδὸν dicitur actiua sign. pro τέμνειν. Luc. οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος τοῦτον ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, Nec ego primus hãc viã sequut⁹ sum, Non meũ hoc est exemplum. Et Galen. G lib. 9 Therap. de Traiano, εἴθα οἱ ὅθι μάκκης ἦν οὐ πρόσθεν τινὸς ὁδὸς, ἀνοίξας σώτηρον ἑτέραν τεμόμην. Et de Hippocrate, τὴν ὅθεν τὰς ἰάσεις ὁδὸν ἀπασάμενοι δοκεῖ τέμνεσθαι. Passiuè autem τετμημένη ὁδὸς, Via secta, seu Via aperta. Plato De leg. lib. 7, διακελεύομαι τὰ ῥοῦν τὴν νῦν παρόντων λόγων τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, metaphoricè, pro Institutam viam & methodum sequi. Et Galen. ὠκυτάτη δ' ἐπ' αὐτὴν ὁδὸς τέτμηται, via secta & aperta est. Rursum Plato De leg. lib. 7, καὶ καθάπερ ὁδοὶ τέτμηνται καθ' ἃς ἴτεον, itinera aperta & patefacta sunt. H Eodem propèmodo dicitur ὁ τέμνων λόγος qui breuibus τέμνει τὰ πρόσιμα, & ad finẽ properat. Τέμνειν φάρμακον etiã dicitur pro Concidere, In minutissimas partes secare: vel etiam Comminuere, Conterere, Contundere. quod etiã κόπτειν dicitur, & τείβειν, & cõp. voce λεπτύνειν, vt suprà docui. Ex Plat. autem affertur τέμνειν φάρμακον πύτων pro Contra hæc remedium afferre, aut excogitare.

Pass. Τέμνεσθαι, Secari, Incìdi, Succìdi, Concìdi, Dissecari, Resecari: sequendo significationes verbi actiui. Aliquando tamen & actiuè accipi docui itidem pro Secare: veluti quum τέμνεσθαι ὁδὸν dicũt pro ὁδὸν τέμνειν. Cuius generis loquendi exempla antè protuli. Itidem pro Dissecare & Dirimere accipiturin hoc loco Basilii in epist. ad Eustath. τὸν μέλλοντα φιλίας ἀδελφοῦ τέμνεσθαι. quem Bud. pag. 712 sic interpr. Abrumpere amicitias fratris & proximi, peruulgatisque eius criminibus, amicitia & consortio fratrum mulctare. Affertur & τέμνεσθαι τῇ ἐξουσίᾳ ex Greg. Naz. pro Potestate inter se partiri & distingui. Vbi passiuam habet significationem, sicut & quum dicuntur aliqui τέμνεσθαι ἀλλήλων, pro Dissecari & separari à sese mutuó.

Porro secũdũ gramm. ex se quidẽ format fut. 1 τεμῶ, & 2 ταμῶ, vnde aorist. 2 ἔταμον, & infinitiuus ταμεῖν: E X Τμάω autem præteritum perf. τέτμηκα: vnde pass. τέτμημαι, τετμημένος, & τμηθείς, quorum exempla in ipso τέμνω habuisti. vnde & verbalia illa τμῆμα, τμῆσις, τμητικός, & cætera: necnõ poeticum verbum τμήγω: de quibus infrà seorsim dicam, postquam recensuero verba cum τέμνω cõposita, & deriuata ex præter. medio. quorum tamen aliqua ex πεμὴ facta videri possunt.

C. Ἀγκυλοτόμον, ου, τὸ, Instrumentum chirurgicum quo τέμνεται τὸ ἀγκύλον τῆς γλώσσης, seu τὸ ἀγκυλόγλωσσον, i. quo vinculum neruosum quod filum vulgò vocant, in pueris ha sitantibus eximitur, teste Bud. Itidem Gorr. Ἀγκυλοτόμον, (inquit) est instrumentum chirurgicum quo tollitur ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης, & membranæ quælinguam vinciunt & contrahunt, rescinduntur.

C. Ἀκρότομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius summæ partes sectæ sunt. vt ἀκρότομοι λίθοι dicuntur lapides quorum extremæ partes κοπῆρσιν sectæ sunt, atque illa sectione & ξέσει complanatæ ac politæ. Ioseph. de structura tẽpli Hierosolymitani loquẽs, ἡ τοῦ ναοῦ οἰκοδομία καθὰ πολλὴν τέχνῃ ὀκ λίθων ἀκροτόμων ἐκρύετο σωτεθέντων δρμονίοις παύ ᾗ λείως. Itẽ πέτρα ἀκρότομος dicitur de rupe cuius τὰ ἄκρα τέτμηται, cuius extremitates quasi ferro sectæ sunt: veluti quum eius latera ita prærupta sunt ac si ferro prominentes partes resectæ essent. Ioseph. apud Suidam, ἐν Αὐσεσίῳ τῷ ὄρει πέτρα ἀκρότομος ἦν, κρημνοῦ μέσον αἰέρουσα. ὃ δὴ πύργον οἱ πάλαι ἀνθρωποι θεραχῶ κομιδῇ ποικιλμένοις, καὶ πεφυκυῖα τινα ἰσχυρὰν καὶ ἀμήχανον τῆς τῶ χωρίου φύσεως σφίσι ξυλλαμβανούσης ἐδείμαντο. Vbi Suidæ ἀκρότομος πέτρα est ἡ σκληρὰ καὶ ἄτμητος, quæ vsqueadeo dura est vt ferro secari nequeat: vt ἀκρότομος idem hic sit quod ἄτμητος: quemadmodum & Hieron. comment. in Amos 3, Pro obsidione terræ, (inquit) quæ ab eo dicitur πολιορκία, Fortitudo à Theodotione posita est, qui putauit צור legendũ, quod propriè refertur ad petram durissimam, quæ Græcè appellatur ἀκρότομος, & quam nos Latinè silicẽ dicere possumus. Veruntamen in eiusmodi ἀκροτόμοις πέτραις requiritur non solùm vt duræ sint & ferro insecabiles, sed potius vt sint prærupræ & altæ, ita vt hosti ad eas accessus non sit, quemadmodum in ἀπόρρωξι. Hesych. quoque ἀκροτόμῳ λίθῳ exp. non solùm ὀξυτάτῳ ὑψηλῷ, τέμνοντι, sed etiam σκληρῷ, vt rursum & Suidas. Reperitur enim & de durissima petra (qualis silex est) dictum, vt in psalm. Dauid. Deus dicitur resoluisse τὴν ἀκρότομον εἰς πηγὰς ὑδάτων, rupẽ, seu petrã præduram, in fontes aquarum. E T Ἀκροτομέω, ῶ, Extremas seu summas partes amputo vel reseco, Trunco. Xenophon in Œcon.

C. Ἀρτίτομος, Nuper cæsus, Nuper sect⁹: S I N Ἀρτίτομος scriptum reperiatur, significabit Nuper secans, vel Qui nuper secuit seu incìdit. Cyrill.

C. Ἄτομος, Qui sectus non est, Sectiones nullas habens, In quo nulla apparet sectio. Item Insecabilis, Qui ferro secari seu dissecari nequit, Indiuiduus ferro. Priore modo dicitur ἄτομος λιθαιωτὸς, Qui secari non solet, sed talis relinquitur qualis ex arbore manauit, vnde & ταγονίας nominatur. Dioscorid. lib. 1, cap. 82, de thure masculo, quod dicit vocari ταγονίαν, & sua natura στρογγύλον

esse, ἐστὶ δὲ ὁ τοιοῦτος ἄτομος λευκός τε, καὶ θλασθεὶς ἔνδοθεν λιπαρός. Dicitur autem ἄτομον hoc thus, i. à ferro intactũ, ad differentiam Indici, quod quum rotundum sua natura non sit vt illud, κατὰ τὴν ὀπτὴν δεῦσιν στρογγύλον γίνεται. nam τέμνοντες αὐτὸ εἰς τετράγωνα σχήματα, καὶ βάλλοντες εἰς κεφάλεια, κυλίουσιν ἕως ἂν ἀπολάβοι τὸ στρογγύλον σχῆμα. Quo facto, & ipsum ἄτομος E T Ὀροβίας λιβανωτὸς dicitur, vt testatur Dioscor. loco citato: (vbi tamen perperam scriptum H A B E T V R Ἀραβίας pro ὀροβίας, sic nuncupato τοῦ τὸ τῶ ὀρόβου σχῆμα) alio nomine V O C A T V M Κοπίσκος, procul dubio τοῦ τὴν κοπήν: quoniam κόπτεσθαι & τέμνεσθαι solet vt rotundetur. Vide & Plinii quendam locum in Σπαγονίας citatum. Posterio re modo pro Insecabilis seu Sectione indiuiduus, accipitur, quum de atomis Democriti sermo est. Is enim ἀτόμους vocabat corpuscula quædã minutissima quæ sectione diuidi non possent: qualia videmus in sole radios suos per fenestrã transmittente: ex quibus omnia oriri fingebat, & vicissim omnia in ea resolui, vt & Epicurus. Cic. De fin. bon. & mal. lib. 1, Ille atomos quas appellat, id est corpora indiuidua propter soliditatẽ, cen- C set in infinito inani ita ferri vt cõcursionibus inter se cohærescant. ex quo efficiantur ea quæ sint quæque cernantur omnia: eúmque motum atomorum nullo à principio, sed ex æterno tempore intelligi conuenire. Seruius enarrans illud Virg. Ecl. 6, — canebat vti magnũ per inane coacta Semina rerum fuissent, Dicunt (inquit) duo esse rerum principia, corpus & inane. Omne enim quod est, aut continet aut continetur. Et corpus volũt esse atomos, i. quasdam minutissimas partes quæ τμῆν, i. sectionem, non recipiunt. Vnde & ἄτομοι dictæ D sunt, quas Lucretius minutiores dixit esse illis corpusculis quæ infusis per fenestram radiis solis videmus. dicit enim illis nec visum posse accidere. Inane verò, dicunt spatium in quo sunt atomi. Quintil. l. 3, c. 3, has ἀτόμους Latinè vocat corpora insecabilia: quemadmodum & l. 2, c. 17, Qui corpora insecabilia esse tradunt ex quibus res omnes initium duxerint. Cels. in præfat. l. 1 vocat Corpuscula quæ per inuisibilia foramina manãt. Frequenter occurrit hoc vocabulum apud Aristot. in Physicis & Metaphys. necnon apud Plut. tum alibi tum E in lib. quem in Colotẽ Epicureum scripsit, vbi irridẽs eum dicit, ὑμῶν τῆς ἐξ ἀτόμου καὶ κενοῦ συμπεπηγόσι: ἠτε θλίψας τε καὶ διαφορήσας ἀτόμων. Sic in eodem eiusdem libro Democritus ait, οὐσίας ἀπείροις τὸ πλῆθος, ἀτόμοις τε καὶ διαφόροις, ἐπ δὲ ἀποίοις καὶ ἀπαθέσι, ἐν τῷ κενῷ φερεσθαι διεσπαρμένας, ὅπαν δὲ πελάσωσιν ἀλλήλαις, ἢ συμπίπτουσιν, ἢ παρεμπλακῶσι, φαίνεσθαι τὰ ἀθροιζομένων τὸ μὲν ὕδωρ, τὸ δὲ πῦρ, τὸ δὲ φυτὸν, τὸ δὲ ἀνθρωπον. εἶναι δὲ τούτας τὰς ἀτόμοις ἰδέας τῶν αὐτὸ καλουμένας. Vbi etiam nota, quum dicitur ἡ ἄτομος, subaudiri vel οὐσία, vel etiã ἰδέα. Rursum Democritus apud Luc. F in Vit. auct. dicit, κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειείν. Et Philo De mundo dicit Democritum & Epicurum πολλοὺς κόσμους ὑποτιθέμενον, ὧν τὴν γένεσιν ἀπολυτοπίας καὶ ὀπτοκοπίας ἀτόμων ἀνάπτεσθαι, τὴν δὲ φθορὰν αὐτοκοπίας καὶ παρεκρίσεσι τῶν γενόντων, i. complures mundos delineare, ipsorum ortum attribuentes corpusculis indiuiduis inuicem offensantibus in occursúque implicitis: interitum autem tum statuentes quum mundi concreti & sic enati, collisi inter se fuerint occursu & conflictati. Tempus quoque ἄτομον dicitur quod tã breue est vt insecabile sit: vnde ἐν ἀτόμῳ, In puncto temporis, In momento. quod & στιγμὴ vocatur.

C. Βούτομος S I V E Βούτομον, Frutex palustris, caule admodum læui, folio arundinis, angulari, fructu nigro, mali amplitudine, sexu duplici: fortasse sic dictus quòd cõmodissimè secetur boum pabulo. Herbarii & officinæ vocant iuncum cabacinum, propterea quòd ad vitilium nexus vtilis sit, vt tradit Gorr. Suidas certè dicit esse φυτόειον πρῶτα πλήσιον καλάμῳ ὅπερ ἐθίουσιν οἱ βόες. Alii autem dictum volunt ex eo quòd valde secet digitos eorum qui eam carpunt: τοῦ τὸ βοῦ ἤγουν σφόδρα τέμνειν. dicitur enim acutam habere aciem, & τέμνειν. Meminit eius Theocr. Idyll. 15: Theophr. Hist. plant. lib. 1, c. 8, & historia Iobi, c. 8, & 40. Apud Theophr. autẽ perperam alicubi R E P E R I T V R Βούταμος.

A C. Βραχύπτομος, Ita putatus vt reliquiæ breues remanserint. Alii interpr. Breuiter recisus, qui afferunt βραχύπτομος ἄμπελος pro Vitis in breui palmite putata. E T Βραχυπτομέω, Ita puto vt breues remaneant reliquiæ: vel Breuiter recido, Ad breue redigo. vt βραχυπτομεῖν ἄμπελον, Vitem ita putare vt breues relinquantur palmites: vel Vitem resecare ad breuem palmitem, quæ τῆς ἀμπελουργίας pars quædam est apud Theophr. De caus. plan. lib. 3, c. 19, qui ibidem dicit τὴν βραχυτομεῖν, in breuitate recisionis.

B C. Διχότομος, In duas æquales partes dissectus, Per mediũ sectus. διχότομος σελήνη dicitur luna quum æqua portione diuisa est & semiplena. Martianus Capella lib. 8, in cap. De lunæ meatu, Luna quum solem in orientis partibus comprehenderit, obscuratur, & quum in occasu deseruerit, lucescit. Cuius primi luminis effigies quibusdam velut cornibus circulata, μηνοειδὴς dicitur: quũ verò X C partibus à sole discedens orbem eius mediatenus idem radius luminarit, διχότομος perhibetur. Sed prædictis partibus quum alias X L V adiecerit, perhibe- C tur ἀμφίκυρτος, id est, maior dimidia, minor plena. Quũ verò C L X X X partibus à sole discesserit, contrario positam totam partem quam terris opponit, illuminat, & πανσέληνος perhibetur. Ac dehinc deficiens seruat cũ prædictis partibus nomina memorata. Eadem de re Plin. libr. 2, c. 9, ita, Crescens semper aut decrescens: & modò curuata in cornua, modò æqua portione diuisa, modò sinuata in orbem, maculosa, eadémque subitò prænitens, immensa orbe pleno, ac repentè nulla: aliàs pernox, alias sera, & parte diei solis lucẽ adiuuans: defi- D ciens, & in defectu tamẽ conspicua: quæ mẽsis exitu latet quũ laborare nõ creditur. Itaq; partim ex Plinio partim ex Martiano luna D I C I T V R Μηνοειδὴς, quũ curuata est in cornua, seu Quibusdã velut cornibus circulata: E T Διχότομος, Æqua portione diuisa, Quũ mediatenus illuminata est: E T Ἀμφίκυρτος, Sinuata in orbem, Maior dimidia, minor plena: A T Πανσέληνος, Immensa orbe pleno, Quum contrario positam totam partem illuminat. Sed notandum, apud Martianum non διχότομος scribi S E D Διάτομος, quod huic διχότομος æquipol- E let. nam qui aliquid διατέμνει, idem & δίχα τέμνει, id est in duas partes secat. A T Διχοτόμος, In duas partes secans, seu Æqua portione diuidens. V N D E Διχοτομέω, ῶ, In duas partes seco, δίχα τέμνω, vel, Æqua portione diuido. quo modo vsurpauit Proclus in lib. De sphæra. Polyb. simpliciter pro Disseco, Seco in duas partes, quũ dicit, τὴν περιφερομένην εὐθεῖαν διχοτομήσαντες. V N D E Διχοτόμημα, ατος, τὸ, Vna ex duabus partibus æqua portione resectis. Hesych. διχοτομήματα simpliciter exp. τμήματα. at propriè, Frusta seu partes æquali portione diuisæ aut sectæ. I T E M Διχοτομία, ας, ἡ, Diuisio in duas partes, seu Diuisio æquali portione facta, Diuisio in duas partes æquales. Sic & in acie, teste Suida, διχοτομία φάλαγγος dicitur ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. qui etiam addit, Τούτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν, εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ οὐρά· τὸ δὲ ἕτερον, δεξιὸν κέρας, καὶ κεφαλὴ, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξία ἀρχή. Vbi etiam N O T A Κέρας, E T Δεξιὸν κέρας, E T Εὐώνυμον κέρας: S E V Δεξιὸν ἀκρωτήριον, E T Δεξιὰ ἀρχή: I T E M Κεφαλὴ E T Οὐρά.

C. Εὔτομος, Sectu facilis, Facilè secabilis. Item Bene seu pulchrè sectus. Et εὔτομος οἰκία dicitur Domus quæ multis G meatibus secta est seu peruia. dicuntur enim ὁδοὶ τέμνεσθαι & secari quũ aperiuntur. Aristot. Polit. 7, c. 11, ἡ δὲ τῶν ἰδίων οἰκήσεων διάθεσις ἡδίων μὲν νομίζεται καὶ χρησιμωτέρα πρὸς πᾶσαν ἄλλας προσόψεις, εὔτομος ἡ· πρὸς δὲ τὰς πολεμικὰς ἀσφαλείας πωλαιοτέρων, ὡς εἶχον κατὰ τὸν ἀρχαῖον χρόνον· δυσέξοδος γὰρ ὀκείνη τῆς ξενικοῖς, καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ὁπωσδηποτοῦν. Vbi nota τῇ ἀτόμῳ οἰκίᾳ opponi τὴν δυσέξοδον. quæ enim multis meatibus intercisæ sunt, eædẽ & facilè peruiæ. Ibidẽ, καὶ τὴν μὲν ὅλην μὴ ποιεῖν πόλιν εὔτομον, μέρη δὲ τὰ τόπους.

H C. Ἡμίτομος, Semisectus. A T Ἡμίτομον, Dimidiata pars, Dimidium, Medietas. Quo signif. tum Luc. vsurpauit, tum Alexis, qui, teste Athen. lib. 2, dixit ἡμίτομα ὠδῶν, id est Dimidiatas ouorum partes, seu Partes ouorum æqua portione dissectorum: qualia sunt διχοτομήματα. E T Ἡμίτομον pro eodem ex Dioscoride, libro secundo.

A ΤΗμιτόμης ET Ἡμιτομίας, ου, ὁ, Semicastratus, seu (vt Varroloquitur) Semimas, Cui alter ex testiculis exectus est. Cui autem ambo sunt excisi, ἐκτομίας vocatur, vt infra docebo.

C. Καινοτόμος, Qui nouas vias secat, seu Nouas vias & res molitur, Nouarum rerum studiosus, Innouator. AT Καινότομος, In quo nouæ viæ sectæ & apertæ sunt, Innouatus. Ambo apud Hermog. vt suprà in Καινὸς docui, vbi simul & deriuata inuenies. In v. lex. legitur ET Κενοτομία, pro, Rerum innouatio, Nouorum studium. Sed id crasso errore. Nam κενοτομία significat potius Inanium & vanarum rerum studium, Quum via ad res vanas inanésque secatur & initur. Ad nouarum autem rerum studium significandum, scribendum foret καινοτομία.

B

C. Μακρότομος, oppositum superiori βραχύτομος, id est Ita putatus vt amputati longæ reliquiæ superfint: veluti μακρότομος ἄμπελος dicitur Vitis quæ ita putatur vt lõgi remaneant palmites, seu Vitis in longo palmite amputata. ET Μακροτομέω, ῶ, Ita puto vt longæ remaneant amputatæ partis reliquiæ. vt apud Theophrast. De caus. plant. lib. 3, c. 19. μακροτομεῖν πῶν ἄμπελον, quod Gaza interpr. Vitem resecare ad longum palmitem. Ibidẽ, ἐν τῷ μακροτομεῖν, in lõgitudine recisionis. eodẽ interpr.

C

C. Μεσότομος, Per medium sectus. ET Μεσοτομέω, Medium seco, seu Per mediũ seco. Xenoph. in Oecon. Μεσοτομεῖν ET Ἀκροτομεῖν de messoribus dixit, qui interdum summos culmos amputant, interdum per mediũ cædunt, vt testatur Bud. Porro vt μέσος poetæ dicũt metri causa pro μέσος, SIC ET Μεσότομος. vt μεσότομοι κάλαμοι, in Epigr. Calami per medium scissi.

C

D

C. Ὀρθότομος, In rectum sectus. AT Ὀρθοτόμος, In rectũ secans. VNDE Ὀρθοτομέω, ῶ, In rectũ seco. vt ὀρθοτομεῖν ὁδὸν dicitur pro ὁδὸν ὀρθῶς ἰέναι, In rectum secare & aperire viã. Metaphoricè autẽ apud Salom. Prouerb. 11, δικαιοσύνη ἀμώμων ὀρθοτομεῖ ὁδούς. vbi interpr. Iustitia immaculati dirigit viam eius. Paulus in epist. ad Timoth. 2, cap. 2, dicit etiam ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, sermonem veritatis rectè secare. quod facit qui nil prætermittit quod dicendum sit, nihil etiam adiicit de suo, nihil mutilat, discerpit, torquet: deinde diligenter spectat quid ferat auditorum captus, quicquid deniq; ad ædificationem conducit. Est autem sumpta translatio ab illa legali victimarũ sectione ac distributione. Hæc ex nouissimarum annotationum autore.

E

C. Ὀψίτομος, Serò putatus, vel Qui serò putari solet. vt ὀψίτομος ἄμπελος dicitur Vitis quæ serò putatur. Theophr. καὶ τὰ τῶν ἀμπέλων διαιρέτεον, πλὴν τοτοτόμους καὶ τοὺς ὀψιτόμους, & eas quæ primæ & eas quæ vltimæ putantur.

C. Πρωτότομος, Qui primus cæsus aut putatus est. vt πρωτότομος ἄμπελος apud Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 16, Vitis primò putata, seu Quæ prima putatur: cui ibidẽ opponitur ὀψίτομος. In Epigr. quoque legitur πρωτότομος de eo qui primus cæditur. Necnon apud Galenum, πρωτότομος καυλός, Caulis prototomus & tener, qui Dioscoridi κύημα dicitur, & ὄρμβος aliis. Quo significatu & πρωτότομον καυλὸν reperiri aiunt. ET Πρωτοτομέω, Primum seco vel cædo, In primis puto.

F

C. Ὠμότομος, Qui sectus seu cæsus fuit quũ adhuc crudus aut immaturus esset. ET Ὠμοτομέω, ῶ, Seco vel incido adhuc crudum, Crudũ necdum maturum seco. vt Paul. Ægin. lib. 6, cap. 34 dicit, ὠμοτομοῦμεν τὰ ἀποσήματα, crudos abscessus secamus. Et rursum, ἀποσήματα πρὸ τῆς τελείας πεπάσεως ὠμοτομεῖν Ἱπποκράτης ἀπαγορεύει. Vnde θηπὸν ADVERB. Ὠμοτομητέον, apud Galenum, lib. 3 τῷ καθ' ἡμέρας, Crudum necdum maturum secandum est.

Τομός, οῦ, ὁ, Scindens, Incidens. Vel, Incisoria vi prædita. Redditur etiam Acutus. Phocylides, Ὅπλον τι λόγος αἰδοῖ τομώτερόν ἐστι σιδήρου, Telum acutius & penetrantius, Telum quo non aliud magis scindit, seu incidit. Et Aiax Sophocleus ensi iamiam incubituro dicit, Ὁ μὲν σφαγεὶς ἔστηκεν ἡ τομώτατος Γένοιτ' ἄν, Gladius stat erect' qua parte acutissimus esse queat. nam capulum in terram depanxerat, mucronem autem erexerat, vt in eum se daret pronum. Et Plut. Symp. 6, probl. 8, ἐχὶ δὲ τὸ τομὸν ἢ διαιρετικὸν οὐ σαρκὸς μόνον ἀλλὰ καὶ ἀργύρου καὶ χαλκῶν ἀγγείων. Sed & cibi quidam τομοὶ dicuntur, quibus vis inest τμητική. vt apud eundem Symp. 8, probl. 9, λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ὀξέα προσφέροντες, ὥστε ἔκκαυμα τῆς ὀρέξεως. VNDE Τομῶς, More eorum quæ scindunt seu incidunt, Penetranter. Callimachus verò accepit pro Clarè, Apertè, βαναῦς seu πρῶς, quum hymno in Delum dixit, Ἀλλ' ἔμπης ἐρέω π τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης. i. σαφέστερον, vt schol. exponit.

G

H

AT Τόμος, ου, ὁ, dicitur αὐτὸ τὸ τμῆμα, Frustũ sectione seu scissione ablatum. Ammonius quoque inter τμὸς & τόμος, distinguit, τόμον esse dicens τὸν τεμνόμενον χρόνῳ, τμὸν αὐτὸν τὸν πέμνοντα σίδηρον. Quæ eius verba perperam intellecta dederunt v. lexicorum cõfarcinatoribus occasionẽ τμὸς interpretandi Instrumentũ ferreũ quo aliquid secatur: quasi verò substãtiuè acciperetur perinde vt τόμος. quæ ratio eadem est in πορὸς & πόρος. Suidæ quoque & Hesychio (vt ad τόμος redeam) τόμος est ὁ χάρης. Quò refer illud Martial. lib. 1, Scriptura quanti constet & vilis tomus. Quem tomum ex eo dictum volũt quòd excidatur è pellibus animantium. Vocãt hodiéque maiorũ voluminum τόμοις & sectiones, partes in quas diuisa sunt & veluti dissecta. quemadmodum & apud Diog. Laert. libri Antisthenis εἰς δέκα τόμοις diuiduntur & distribuuntur, id est Partes, Tractatuum & librorum sectiones, vt Bud. interpr. Sunt aliarũ item rerũ τόμοι, id est Frusta, seu Partes sectione ablatæ, Partes & frusta recisa alicũde. vt ἀλλᾶντος τόμος apud Athen. lib. 14: & lib. 4, χαρὸς καὶ φύσκης τόμον. Et lib. 9, ὑπογαστρίων τε μέρη χοίρων, καὶ μήδας τόμοις. Sic lib. eodem, & lib. 9, Ὀπῖζν δὲ τινος Κεφαλληνικοῦ τόμοις. Et Epigr. lib. 2, Ὠμοβοείου μοι φλαγεὶς τόμον, Frustum bubulæ carnis crudæ. πμάχη hos τόμοις appellant synonyma voce.

Τομή, ῆς, ἡ, Sectio, Sectura, vel etiam Incisio. vt quum de medicorum τομῇς dicitur. Isocr. De pace, τοῖς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Itidem Galen. lib. 1 ad Glauc. τομὴν πιεῖν, Plagam facere. Quibus adde hoc apud Demetr. Phal. de Hermea quodam, οὐκ αὐλῴδει φαδίως πιὸς μαχαίριον ὀνομαζόντες, ἢ τομὴν, δῆλον τὸ δυνοῦχος ἔτι). irritabatur igitur τομῆς, id est sectionis, appellatione, quoniã ἐξετέτμητο, i. Castratus erat. atque adeo τομὴ exp. etiã Castratio. In v. l. affertur ex Hermog. τομὴ λόγου: cui opponi tradunt ἀβολία. Vnde & τμητικὸς λόγος, ex eo dẽ in Τμητικός. Rursum ex eodẽ τομὰ μέρων, quod videdũ an sit pro sectionib⁹ metricis an pro cæsuris. Porro vt τέμνειν δένδρον dicitur, ita & τομὴν δένδρου, vt apud Homerum Iliad. α, v. 234, de sceptro, τῷ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζοις Φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν, Ex quo primam sui sectionem in montibus reliquit. id est, Postquã semel in montibus cæsum & è trunco exectũ ipsos mõtes reliquit, ἐπειδὴ πῶς τμηθὲν, ὁ ὅτι πῶς ῥίζαν, αὐτῷ τμὴ θεν ἐν τῷ ὄρει κατέλιπε, inquit schol. Quem sequendo, τομὴ diceretur ipse truncus ex quo succisum & defectum fuit. Theophr. verò τομὴν inter ἀμπελουργίας partes numerat, quæ Latinis putatio est, vt quum inutiles frutices & palmites solent recidi seu deputari. Eandẽ alicubi & κλάσιν vocat, eo quòd manu interdum frangantur illæ fruticationes & palmites, sine ferro. Exponitur præterea non solùm Amputatio, Cæsura, sed etiam Diuisio, Portio. Sed malim ego, Diuisio sectione facta, Portio sectione demensa.

Τομικὸς, οῦ, ὁ, Aptus ad faciẽdum τομὴν, Incisorius, vel Incidens, vt τομικοὶ ὀδόντες, qui & τομεῖς, vt infrà docebo. At Tomices Latinis dicuntur ex cannabe impexa & sparto tortæ restes, vel etiam è iunco, palma, linóve rudi & nondum curato: vt apud Columel. lib. 12, c. 32, Vitruu. lib. 7, c. 3, Pallad. lib. 1, c. 13.

Τμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sectus, Cæsus, Succisus, Recisus. vt τμαῖος χαῖτα apud Eurip. Coma recisa seu detõsa. Itidem τμαῖον δένδρον dicitur arbor quæ secatur: cui Nicander addit datiuum instrumentalem, canens in Theriacis, πρόνεοι τμαίῃ Κέδρος πουλυόδουσι κατὰ ψηχθεῖσα θρυείοις: vbi schol. exp. τεμνομένη.

Τμάω, ῶ, Sectione egeo, Sectionem desidero: vel etiã Sectione mihi opus est: vt κουρέω dicitur pro Tõsore mihi opus est. sunt enim ea verba ἐφετικὰ seu desideratiua. Soph. Aiace, pag. 35, οὐ πρὸς ἰατῆρ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς πρῶνα πτῆμα. vbi & schol. exp. τμῆς δεομένῳ, annotans eum eleganter dixisse τὸ βῆμα τμῆς ὀπιθυμεῖν, ὡς ἂν εἰ αἰσθησιν εἶχεν.

Τομεύω, F. σω, Seco, Incido: idem quod τέμνω, vt ex Hesych. patet qui τομεύουσι exp. τέμνουσι. VNDE Τομεὺς, έως, ὁ, Sector, Incisor: aliis etiam Exector, Castrator, Putator. Hesychio τμήτης seu ὁ τέμνων. Ipsum etiam τμῆς instrumentum τομεὺς dicitur, vt πρεὺς τὸ τῆς πορείας. & interdum cultrum putatorium significat, interdum scalprum incisorium, vt quo vel medici vtuntur ac chirurgi, vel sutores, quum calceos ἀποτέμνουσιν: vnde & ἀποτομεύς. Alio nomine σμίλιον vocant & σμιλίον, de quibus suprà. quemadmodum & Poll. annotat Platonem in Alcib. inter σκυτοτόμου σκεύη recensere τομέα, quem in Politicis ab eodem vocari σμίλιον. Scalprum seu scalprum excisorium Latini vocant, vt Horat. Si scalpra & formas emat, & comportet in vnum Qui sutor non est. Sed & os suos habet Τομέας, de quibus Poll. lib. 2 sic scribit, τοῦ ὀδόντων οἱ μέσοι τέσσαρες καλοῦνται τομεῖς καὶ διχασῆρες καὶ κτένες καὶ γελασινοί· τὸ μὲν, ὅτι τέμνουσι πῶν βρῶσιν καὶ διαιροῦσι καὶ διχάζουσι τὸ πρεσπεσόν· τὸ δὲ, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων· τὸ δὲ, ὅτι κτείνουσι ὁ αὐλάβωσι. Vbi etiã nota cur VOCENTVR Διχασῆρες, ET Γελασινοὶ, ET Κτένες. De isdem Gorræus, Τομεῖς siue τομικοὶ, (inquit) Incisores dentes. id est, octo primi dẽtes, in vtraque scilicet gena quatuor, lati, acie prætenui in modum gladiorum, qua cibos molles mordendo abscindunt diuiduntque, valentes non modò ad incidendos cibos, verùm etiam ad pronuntiationem. Idem annotat, alios plures, alios pauciores habere: omnes autem vna radice in suam genam infixos esse. Apud geometras autem τομέα vocari aiunt resectam circuli partem, duabus ad ambitum à centro productis lineis. Inde ET Τομεῖον, ου, τὸ, idem significans quod τομεὺς, id est instrumẽtum τμῆς: quales sunt cultri incisorii, scalpra, cultri putatorii, & similia. Legitur apud Hippocr. apud quem τομεῖον & τομέα Galenus vocari dicit ἐρχαλεῖον δίχηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρὸς ἀλλά τέ πνα καὶ πρὸς τὸ ἀνάβαλλειν καὶ μυχλεῦσαι ἥλοις χρῶνται. Latini forcipem id appellant, Græci alio nomine λαβίδα: vnde quidam suspicantur in illis Galeni verbis pro ἀναβάλλειν reponendum esse ἀναλαβεῖν.

A

B

C

D

E

Τομὶς, ίδος, ἡ, Forfex: v. l. In quibus legitur ET Τόμα, Forceps. sed ambo sine autore & sine exemplo. AT Τόμις Suidæ ciuitatis nomẽ est, cuius Strabo quoque meminit, p. 139. Quã vrbẽ Suid. διφορεῖσθαι scribit, i. dupliciter efferri. Sed inuenitur non modò Τόμις vocata, verùm ETIAM Τομεὶς, NECNON Τόμος. Stephano enim τομεὶς dicitur, qui dicit esse oppidum prope Odessum, sic nominatum δῆμῳ τὸ Ἄψυρτον τὸν Αἰήτου ὑπὸ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ καταπηθῆναι. Quod testatur & Ouid. Tristium lib. 3, eleg. 9. Protinus ignari (nimirum Apsyrti fratris) nec quidquam tale timentis Innocuum rigido perforat ense latus: Atque ita diuellit, diuulsáque membra per agros Dissipat, in multis inuenienda locis. Neu pater ignoret, scopulo proponit in alto Pallentésque manus sanguineúmque caput: Vt genitor luctúque nouo tardetur, & artus Dum legit extinctos, triste retardet iter. Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo Membra soror fratris consecuisse sui. Vtriusque vrbis, τομέως videlicet & Ὀδησσοῦ, mentio in Nouell. Iustin. pag. 311. Ἐθνικὸν ET Τομίτης, ου, ὁ, pro quo debebat scribi Τομείτης vt Ἀβαρείτης, teste Stephano, à quo affertur ET Τομίτης fœminino. Naso Tomitanam humum & Tomitanum agrũ vocat πῶν Τομίτδα χῶραν. Rursum à Stephano memoratur ET Τομαῖον ὄρος, πρὸς τὸ κορυφάσιον τῆς Πύλου, ἐοικὸς σμίλῃ. quam σμίλιον vocari τομέα, suprà docui.

F

G

Τομίας, ου, ὁ, Sectionem seu scalprum expertus, Incisionem passus, Castratus. Athen. lib. 9 ex Antiphanis Cyclope, κριὸς τομίας, κάπρος ἐκτομίας, ἢ οὐ τομίας, aries castratus, aper euiratus, porcus non exectus, vt Cic. dicit, Exectum Cælum à filio Saturno, id est ἐκτμηθέντα. eiusmodi sues seu verres euiratos, Maiales vocant Latini, teste Varrone De re rust. lib. 2, cap 4 & 7: cuiusmodi in equis nominantur cãtheri, in gallinaceo genere capi. Et Aristot. Hist. anim. lib. 6, τοὺς τομίας τῶν βοῶν dicit Boues castratos, Boues euiratos, Boues exectos, id est Quibus testiculi sunt execti. Sed & in humano genere τομίαι dicuntur qui sunt euirati, seu execti & castrati, qui & εὐνοῦχοι vocantur, & Latinis itidem Spadones: necnõ θλαδίαι, quoniam eis οἱ δίδυμοι ἐθλάσθησαν: item & ἀνοῦχοι, quoniam ad cubilia mulierum & ipsa gynæcea præ aliis admittebantur. Herodianus libro 1, οἱ τῇ θεῷ Τομίαι ἱερώμενοι, euirati matris deûm sacerdotes: quemadmodum & Plinius libro 11, cap. 49, testatur genitalia sibi amputare matris deûm Gallos. qui itidem lib. 35, cap. 12, scribit, Samia testa matris deûm sacerdotes, qui Galli vocantur, virilitatem amputant, nec aliter citra perniciem, si M. Cælio credamus. Sic apud Suidam, ὁ δὲ Ναρσῆς ὁ στρατηγὸς τοῦ Ῥωμαίων, τομίας ὢν. id est ἀνοῦχος, vt ipse exponit. Aiunt aliquando poni & pro separato selectóque, vt apud Plat. De leg.

Τομίον, ου, τὸ, idem ferè quod τόμος & τμαχος, Frustum, seu Quod est sectione ablatum. Peculiariter verò τομία dicuntur ea quæ ex victima reciduntur: qua in sign. vsus est Dionys. Halicarn. libro 7. Hes. τμία à quibusdam vocari scribit τὰ ἱερὰ ἃ σφάζοντες ὀμνύουσι. Dicuntur tamen sic potius exta quæ è victima eximuntur sectione, & super quæ ita extracta imponebant manus & iurabãt. vnde apud Homerum ὅρκια τέμνειν. idque ex Pausania satis patet, Eliacõn libro 1, pagina 135, ὅτι κάπρου καταμνοῦται τμίων, μηδὲν εἰς τὸν Ὀλυμπίαν ἀγῶνα ἴσεσθαι παρ' αὐτοῦ κακούργημα. Et mox, τὸν κάπρον καθ' ὅσον τοῦ τμίων Ἀγαμέμνων ἐπώμοσεν. de quo affert hunc Homeri versum, Ἡ, καὶ ἀπὸ σφάραγον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Patet idem & ex orat. Demosth. in Aristocr. qui p. 269 dicit, εἶτ' οὐδὲ τὸν τυχόντα τὸν ὅρκον τῶν τμίων, ἀλλ' ὃν οὐδεὶς ὄμνυσιν ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου, φησὶ δεῖν τοῦ τμίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ, καὶ ἐν αἷς ἡμέραις προσήκει. Vbi satis patet ἐσφαγμένων referri non ad τμίων, sed ad tres illos genitiuos, κάπρου, κριοῦ, ταύρου. Item & Æschin. De malè obita leg. pag. 40, dicit maiores ipsorum consueuisse ὀμνύναι τοῖς φυσικοῖς δίκαις τέμνοντας τὰ τμία, τοὺς νικῶντας τῇ ψήφῳ κρινεῖσθαι. Quibus verbis puto eum innuere, Athenienses olim, siquis cædis accusatus fuisset & iudicum sententiis absolutus, eum ad mortui cadauer solitos adducere, & exectis extis iussisse imponere manum, & iurare sese purum esse ab illa cæde. Hesychius enim τμία esse dicit τὰ ἀποτμήματα καὶ ἀκρωτηριάσματα τῶν νεκρῶν. vt & Eustath. p. 1671, Ὁμήρου (nimirum Odyss. λ, versu 23) εἰπόντες ἱερήϊα τὰ ὀν ἄδου σφάγια ὅτι χοῖ νεκρῶν, φασὶν οἱ παλαιοὶ οὐκ ὀρθῶς εἰρῆσθαι τοῦτο. ὅτι χοὶ νεκρῶν, τμία φασὶ καὶ ἔνθυμα· ὅτι δὲ θεῶν, ἱερεῖα. Cum præcedentibus autem confer quædam suprà in VERBO Σπλαγχνεύω dicta, quod itidem significat Per exta manu cõtrectata iuro. Cæterùm animaduertendum est præterea τμία etiam scribi, quam scripturam hîc mutari noluimus.

H

Sequuntur verba cum præpositionibus composita.

C. Ἀμφιτέμνω, Circumcido, Vndiquaque puto. Vel etiam Amputo vndiquaque, Vtrinque amputo. Idem quod περιτέμνω, sed poeticum.

C. Ἀνατέμνω, Dissecco, Incido. Lucianus, ὡς παύσῃ σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τῶν ὀρνέων. Theopompus apud Athenæum libro 12, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐστὶ ποτὲ καὶ ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα, τοῖς αὐτοῦ χερσὶν αἰτέμνει τὴν ἀνθρωπίν, ὑπὸ τοῦ αἰδοίου ἀρξάμενος. quem locũ citans Eustathius (sed autoris suppresso nomine) ex eo colligit ἀνατέμνειν esse dissecare, à partibus inferioribus ad superiores progrediendo. ¶ Budæus, ἀνατέμνω, inquit, Dissecco, vt quũ corporis fit ἀνατομή. Artemid. ὀνειρ. 1, ἀνατεμεῖν δοκεῖν καὶ ἰδεῖν τὰ ἐντὸς τοῦ φύσιν.

Ἀνατέμνομαι, Pass. Dissecor, Incidor. Apud Aristotelem περὶ ἀναπνοῆς, dicuntur ἀνατεμνόμενα corpora quæ secantur à medicis. vbi scribit, ὃν τῷ τόπον ἡ καρδία σωτηρίαν ἔχει πρὸς τὸν πνεύμονα, δεῖ θεωρηκέναι ἐκ τοῦ ἀνατεμνομένου.

VNDE Ἀνατομή, ῆς, ἡ, Dissectio, Consectio, Incisio. Apud medicos ἀνατομὴ, Membrorũ incisio, vt Celsum loqui docebo in Ἀνατομική. Aristoteles, ὡς δὲ ἡ θέσις ἔχει τῆς καρδίας πρὸς τὰ βεγχία, ἐκ τοῦ ἀνατομῆς δεῖ θεωρεῖν. pro eo quod dicit in proximè citato loco, δεῖ θεω-

ρικέναι ἐκ τῆς αὐατεμνομένων. Ex quo deriuatur A D- A
I E C T. Ἀνατομικός, ός, όν, Ad anatomen pertinẽs. Vnde
ἀνατομικὴ ἐγχείρησις apud Galenum ad Glauconem, Anatomica tractatio, vel (vt alii exponunt) Anatomica administratio. Ἀνατομικὴ absolutè positum pro ἀνατομικὴ τέχνη, Ars anatomica, Ars incidendi membra. Macrob. libro 7, cap. 15, Vt Plato vester, dum nec anatomica, quæ medicinæ propria est, abstinet, risum de se posteris tradidit. Quam scientiam (vt docet Celsus in præfat. libri 1) ii qui rationalem medicinam profitentur, necessariam esse tradunt. nam quum in interioribus partibus & dolores & morborum varia genera nascantur, neminem putant his adhibere posse remedia, B
quæ ipse ignoret. opus igitur esse incidere corpora mortuorũ, eorúmque viscera atque intestina scrutari. longéque optimè fecisse Herophilum & Erasistratum, qui nocentes homines à regibus ex carcere acceptos, viuos inciderint, considerarintque, etiam spiritu remanente, ea quæ natura antè clausisset, eorúmque posituram, colorem, figuram, magnitudinem, ordinem, duritiem, mollitiem, læuorem, contactum, processus C
deinde singulorum, & recessus, & siue quid inseritur alteri, siue quid partem alterius in se recipit. ‖ Ἀνατομικός, ός, όν, apud Galenum, inquit Budæus, Qui anatomas factitat, Qui homines incidit, vt Celsus loquitur. Potest etiam exponi, Anatomes peritus, Dissectionis corporum peritus. Tertullianus prosectorem vocat.

C. ΑΠΟτέμνω, Abscindo. Basilius in quadam epistola πρὸς τοὺς πλουσιώτας scripta, ἡμεῖς δὲ νῦν ἀποτεμνόμεθα ἑαυτοὺς τῆς οἰκουμένης, Abscindamus nos ex orbe. Habet enim genitiuum vi præpositionis ἀπό. Sæpe tamen vsurpatur pro simplici τέμνω. vt apud Platonem De republ. libro 1, σὺ δ' οἶει με ἴσως τοὺς τὰ βαλανάπα ἀποτέμνοντας λέγειν. Xenophon, τοῖς ἰατροῖς παρέχοιεν καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν. Passiua vox Ἀποτέμνομαι, Abscindor, vel simpliciter Scindor. vnde ἀποτέμνετο τὴν κεφαλήν. & ἀποτμηθείης τὴν δεξιάν. Item ἀποτμηθεὶς πόδας. D

Ἀποτέμνομαι, Fines circumcido, Agro mulcto, inquit Bud. Cum genitiuo, Isocr. in Archidamo, οὐχ ὅταν οἱ πολέμιοι τοὺς πρὸς τὴν δίκην, καὶ τῆς χώρας ἀποτέμνωνται. Plato, οὐκοῦν τῆς τοῦ πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον. E
Pausanias, τὸν ὄμφαλον χρόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Ἀργείας ἀεὶ ἀπετέμνοντο. Et cum accusatiuo, vt idem Isocr. ad Philippum dixit, καὶ χώραν ἀποτεμόμενος πολλήν. id est ἀφορισάμενος, vt ibidem loquitur. Hæc B. in Comm. Sciendum est autem alibi citari ab eo illum Pausaniæ locũ aliter scriptum, videlicet cum particula π ante ἀπετέμνοντο. Idem alibi hunc Plutarchi locum profert, vbi ἀποτέμνεσθαι iunctum accusatiuo & genitiuo ait esse Auferre: τῆς τε χώρας ὅσην ἀπετέμνοντο Τυρρηνῶν, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους κομισάμενος. Sic apud eundem in Lycurgo, F
χώραν τε προσεκτήσαντο πολλὴν Ἀρκάδων ἀποτεμόμενοι. Cæterùm hoc sensu non tantùm dicitur γῆν καὶ χώραν ἀποτέμνεσθαι, sed interdum etiam λείαν. Plutarch. in Romulo, ἀποτέμνονται τῆς λείας συχνόν. ‖ Ἀποτέμνομαι, Præcido, Separo, Præfinio, (inquit Budæus) vt ὑποτέμνομαι. Synesius, οἱ ὅροι διεδείκνυτο τὴν τῶν Δαρδανίδων μεσίδα σαφῶς ἀποτεμνόμενοι. Idem ἀποτέμνεται vult significare Dirimit seu Separat, in hoc Arriani loco, libro 5, τὴν δὲ ὡς πρὸς ἑσπέραν καὶ αὔριον ἰάπυγα ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται. ‖ Ἀποτέμνομαι, Consecro, quia locos quos diis G
consecramus, velut separamus ab aliis. Lucianus in libello De sacrificiis, de diis loquens quibus homines res humanas consecrarunt, καὶ πρῶτον ὑπὲρ ὕλας ἀπετέμνοντο, καὶ ὄρη αἱρέθεσαν, καὶ ὄρεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπερήμωσαν ἑκάστῳ θεῷ. ‖ Ἀποτέμνομαι cum accusatiuo personæ, Intercipio, Transitu arceo, Transitum aufero, inquit Budæus. Xenoph. Hellen. 7, ἐπεὶ δ' ἀποπορευόμενον ἀπετέμνοντο αὐτὸν οἱ Μεσσήνιοι ὅθεν γενὸν τῆς ὁδοῦ. Sic & in 6. Et Polybius itidem, lib. 1, πολλοὶ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρείαις ἀποτεμνόμενος καὶ συγκλείων, ὡς τὰ ἀγαθὸς πεζοῦ τῆς, ἅμα καὶ διέφθειρε. H

Vnde θεπκὸν A D V E R B. Ἀποτμητέον, Abscindere oportet. Plato De republica libro 2, τὴν πλησίον χώραν ἡμῖν ἀποτμητέον. Item V E R B A L E Ἀπότμημα, ατος, τὸ, Quod est alicunde abscissum, Frustum abscissum

alicunde: ἐκκεκομμένον, Hesychio. E T Ἀποτμή, ῆς, ἡ, Abscissio, Scissura. Pro quo etiam dicitur ἀποτμαί. Est etiam peculiare vocabulum musicorum. E T Ἀποτμαί, άδος, ἡ, Abscissura, Scissura. ῥῖζα, inquit Hesychius. Interdum adiectiuum est, vt apud Eustathium, vbi τέλμος exponens, est γῆ ἀποτμαί (inquit) id est ἀποτετμημένη τῷ πέλεξι. id est Terra abscissa ab iis quæ sunt in circuitu. ‖ Est etiam Iaculi genus quo vtebantur pentathli, ἀκόντιον πενταθλου, inquit Hesychius. Est autem substantiuum & in hac significatione.

I T E M Ἀποτμεύς, έως, ὁ, Abscissor. ‖ Item Iaculum pẽtathli, Polluci: sicut ἀποτμαί Hesych. Et A D I E C T. Ἀπότμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Abscissus, Abruptus, Præcisus. Lucianus, ἀπότμοι τέτραι καὶ ἀποῤῥῶβαται. Apud Sophoclẽ ἀπότμος ἀκρώρεια exponitur δίβατος. Xenophon Pæd. 7, κατὰ τὰ ἀποτμώτατα δοκοῦντα εἶναι τῆς Σαρδιανῶν ἐρύματα. Græci (inquit Bud.) ἀπότμον dicunt τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν καὶ ἀπόκριμνον, quod Latini & Præfractum & Præcisum & Abruptum dicunt, atque etiam Abscissum. Ἀπότμος, Durus, Seuerus, Inexorabilis, apud Plutarchum, inquit Bud. Sic & ἀπότμος ἰαθῆς, Asper & rigidꝰ medicus. Et Sapiẽt. 6, κρίσις ἀπότμος ἐν τοῖς ὑπερέχουσι γίνεται, Iudicium seuerum & rigidum. Est autem metaphora à saxis præruptis ducta, vnde durior est descensus. Valer. lib. 2, Aspero enim & abscisso castigationis genere militaris disciplina indiget. Vnde A D V E R B. Ἀποτόμως, Abscissè, Abruptè, Præcisè. Per metaphoram, Seuerè, Rigidè. ‖ Budæus autem in hoc loco Isocratis ἀποτόμως exponit Planè, Simpliciter: in Archidamo, οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως ὄπεκακόν, οὔτ' ἀγαθὸν· ἀλλ' ἴσως &c. Fortasse sonat ad verbum Præcisè hoc in loco. Et S V B S T. Ἀποτομία, ας, ἡ, Seueritas nimia, qua videlicet res nimis ad viuum resecãtur, seu qua nimis præcisè agitur: cui opponitur χρηστότης. vulgo rigorem appellamus. Exponitur etiã Velocitas temeraria, Inconsiderantia. Apud Chrysost. autem in libro De sacerd. dicitur poni pro Incisio.

C. ΔΙΑτέμνω, Disseco, Discindo, Sectione seu scissione diuido. Pass. voce ac signif. ex Aristoph. διατμηθεῖν λεπτὰ να pro εἰς μέρη λεπτομηθεῖν, in minutissimas partes secer, vt pellis aliqua solet in minuta dissecari lora. Rursum actiua voce ac signif. διατέμνω χωρὶς pro Distingo & separo à, ex Plat. De leg. Item metaphoricè pro Discindo, id est Studia in contraria scindo, seu Distraho, Dirimo, Diuello: vt quum Æschines in Ctesiph. dicit, τὸν γόητα καὶ βαλανοπώλην, καὶ διατετμημένα τὴν πολιτείαν. V N D E Διάτομος, ος, ὁ καὶ ἡ, Dissectus, Discissus, Sectione diuiduus. Item Æqua portione diuiduus, Æqua portione diuisus seu dissectus: vt quum Martianus Capella διάτομον στελλῶν vocat quam alii διχότομον, vt suprà in eo vocabulo docui: afferẽs tam ipsius Martiani quàm Plinii verba, quibuscum confer hæc Ammiani Marcellini libro 20, Et quum ad idem signum æquis partibus soli concurrerit luna, obscuratur, penitus hebetato candore: Græcè μιῶν σιώδης. Nasci autẽ putatur, quum parua declinatione velut à perpendiculo superererectum gerit solem. Exortus verò eius adhuc gracilescens primitus mortalitati videtur, quum ad secundum relicto sole migrauerit signum. Progressa itaque porrectius, iámque abundè nitens cornutæ habitu, μιωοειδὴς est appellata. quum autem à sole longo cœperit interstitio summoueri, & ad quintum peruenerit signum, radiis eius ad se conuersis, maius concipit lumen, & fit Græco sermone διχόμηνος, quæ forma semiorbem ostendit. Procedẽs deinde, iam disiunctissimo signo arrepto, figuram monstrat ἀμφικύρτου, vtrinque prominentibus gibbis. E regione verò quum normaliter steterit, contrà lumine pleno fulgebit, domicilium septimi retinens signi. Et in eodẽ tum etiam agens, paululúmque progressa, minuitur: quem habitum vocamus πανσέληνον: atque easdem formas repetit senescendo. Vbi rursum N O T A Μιωοειδὴς, E T Διχόμηνος, E T Ἀμφίκυρτος, E T Πανσέληνος: N E C N O N Μιῶν σιώδης, quæ à Iulio Firmico D I C I T V R Σωοδική: quod tẽpus nonnulli interlunium vocant, Varro intermenstruum, Plinius Lunam intermenstruam &

intermestrem. Et tunc in coitu esse dicitur ac silere, A
(vnde apud Virg. — tacitæ per amica silentia lunæ) efficeréque noctes illunes quas ἀσελήνους νύκτας appellant Græci.

C. ΕΚτέμνω, Execo, Excido. Iliad. α, Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔπφαξαν καὶ ἔδειραν, Μηροὺς τ' ἐξέταμον, execuerúntque femora. Et pass. voce ac signif. Lucian. ἐκτετμημένος τὴν γλῶτταν, Cui lingua execta seu excisa est. Item ἐκτέμνειν τινὰ dicitur aliquis pro ἐκτέμνειν ἢ νῖ ὄρχεις, testiculos alicui excidere, seu sectione eximere. id est castrare. Xenoph. Pæd. 5, pag. 73, συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέτεμεν. Sic idem Pæd. 7, οἱ ὑβρεις αἱ ἵππον ἐκτεμνόμενοι, equi ferociores si execentur & castrentur. Et Lucian. ὁ μὲν Κρόνος ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν. vt Cic. Nam vetus hæc opinio Græciam oppleuit, scilicet exectum Cælum à filio Saturno. Ἐκτέμνειν τὴν γλῶττα dixit Aristot. Meteorol. 2, pro, Per zonas distinguere, teste Bud. qui ex Chrysost. affert etiam ἐκτέμνειν τὴν γλῶσσαν pro ἐκβαλεῖν.

V N D E Ἔκτμημα, ατος, τὸ, Frustum exectione extractum, Pars scissione exempta. Ex Aristot. autẽ Meteor. affert Bud. ἐκτμήματα τῆς γῆς pro Segmenta, Zonæ. E T Ἔκτμησις, εως, ἡ, Exectio, Excisio, Castratio. C

Ex præterito autem medio sunt hæc quæ sequuntur verbalia: N I M I R V M Ἐκτομή, ῆς, ἡ, itidem Excisio, Exectio. vt apud Gregor. Naz. τοῦ ἀθεραπεύτου τῆς ψυχῆς ἐκτομή, excisio eius quod in anima curari nequit. vbi metaphora est à medicis & chirurgis qui carnem aut membra curationem respuentia execant atque amputant. Et Plutarch. in Alcibiade dicit, ἐκτομάς τε καθεστῶτας ἐν τοῖς τειχίσεσι, ὅπως μαλακώτερον ἑλκαθεύδοι, κειείας, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τοῦ σταθμοῦ ἐπιβαλλομένων. Quibus verbis innuit, tabulata nauis longo foramine excisa seu incisa fuisse, & inde demissos funes, quibus imponerentur lectisternia, quò mollius cubaret. nolebat enim in tabulis poni stragula, quoniam duriores sunt. Dioscor. quoque ἐκτομίῳ accepisse dicitur pro foramine seu fenestra, libro 5, cap. 77. Rursum ex Plutarcho ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι Bud. affert pro Cespites ex quibus fit tribunal castrense. Vbi ἐκτομαί sunt ipsa ἐκτμήματα, id est soli herbidi partes è terra profundius exectæ ad construendum tribunal. I T E M Ἐκτομεὺς E T Ἐκτομίς. Quorum illud apud Hesychium legitur, & ab eo exponitur τμήτης, τμεὺς, id est Secator, vel etiã Scalper excisorius: quemadmodum τμεὺς significat & ipsum sectorem seu exectorem aut incisorem, & ipsum sectionis incisionisve instrumẽtum. Hoc autem à vulg. lex. affertur pro Sectrix. Alioquin id ἐκτομὶς dicitur de vulua porcorum quam Latini eiectitiam vocant, vt eadem tradũt. Cuius ἐκτομίδος μήτρας meminit Athen. libro 3, nominans & ἐκβολάδα, & ex Sopatro afferens, μήτρα καλλίκαρπος ἐκβολάς. Cui subiungit ex eodem, μήτρας ὑείας τόμος. Sed videtur conuenientius ἐκτομάδα μήτραν interpretari Exectitiam vuluam, ἐκβολάδα autem eiectitiam, de qua Plin. libro 11, cap. 37, Vulua eiecto partu meliorquàm edito. eiectitia vocatur illa, hæc porcaria. N E C N O N Ἐκτομίας E T Ἔκτομος, quorum vtrunque significat Exectus, Castratus. vt ἐκτομίας παῖδες, Pueri execti, Pueri castrati, seu Spadones. Et, πατέρα ἐκτομίαν πεποίηκα, pro ἐκτέτμηκα τὸν πατέρα, Patrem execui & castraui. Affertur à Suida quoque & Hesychio, & exponitur itidem ἀνοῦχος, εὐνοῦχος: sed apud hunc perperam scriptum est ἐκτομαί. Nisi fortè ἐκτομάδα ibi intelligere velimus de fœmina castrata. quanquam in humano genere fœmininum sexum castrari inauditum est. Ἔκτομον vocant etiam helleborum seu veratrum nigrum: vt Galen. apud Hippocr. ἐκτόμων expon. ἐλλέβορον μέλανος. Pro quo apud Dioscoridem lib. 4, cap. 151, perperam L E G I T V R Ἔκτομον, apud Plinium autem ἔντομον, vt suprà in Ἔκτομον docui. Apud Hesychium verò oxytonos, Ἐκτομὸν, ἐλλέβορος. Ac rursum cũ circũfl. apud eundem, Ἐκτομᾶς τὰς κεφαλαίας, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσι. Quibus verbis videtur significare galeã in qua sunt ἐκτομαὶ per quas visus penetret, id est Fenestratam seu Pertusam: cuiusmodi galeas adhibere solent nobiles suis insignibus.

C. ΕΝτέμνω, Incido. vnde ἐντετμημένος, Incisus. vt, ἐντετμημένος τὴν τὰ ἐλεφέρειαν, In ora incisus, In ambitu insectus. ‖ Item aliquis alicui ἐντέμνειν dicitur pro Incisas seu cæsas mactatásque hostias immolare & sacrificare. Thuc. lib. 5, pag. 169, ὡς ἤρωί τε ἐντέμνεσι, καὶ πομαὶ δεδώκασι. id est ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν, vt schol. exp. licet veluti diuersa copulet ἐντέμνειν & ἐναγίζειν, Philostratus, in Heroicis dicens, ἐντεμόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, vbi mactassent atque expiassent. Et Luc. in Scytha, de Toxari Scytha Athenis mortuo, μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδεξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατροὶ Ἀθηναῖοι. Quibus in locis omissus est accusatiuus quo denotãtur victimæ, quem addidit Plut. in Solone dicens, ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ, Periphemo hostias mactasse. Et in Problem. Roman. de Lacedæmoniis, πυροφοροῦσι τῷ θεῷ Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, Enyalio cæsos catulos immolant, seu sacrificant.

V N D E Ἔντμημα, ατος, τὸ, Incisura. Xenoph. in Cyneg. αἱ δὲ τῶν δικτύων ὀφρύδες δίκεραι ἔχουσαι μικρά, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα, ἀλλ' παχεῖς δὲ πᾶσαι. E T Ἐντμή, ῆς, ἡ, itidẽ Incisura, seu Incisio, aut Incisus, vt Plinius loquitur. Legitur apud Aristoph. Porro vt ἐντέμνειν dicitur Incisam seu cæsam hostiam immolare & sacrificare, ita ἐντομὴ dicitur Immolatio seu sacrificium quod cæsa seu incisa victima fit. Plut. De Herod. λαβόντα δύο παῖδία αὐδρῶν ἐπιχωρίων, ὀνόματι πύσαι, nimirum Menelaũ ἄπλοιαν κατηχόμενον. pro quo ipse Herodot. l. 2 dicit, λαβὼν δύο παῖδία αὐδρῶν ὁπιχωρίων, ἐνέπμασε ἐπίνοι. vt apud Virg. Æn. 2, Sanguine placastis ventos & virgine cæsa, ἔνπμον ποιήσαντες παρθένον, seu ἐντεμόντες παρθένον. Est autem hoc ἔνπμα à nomine M A S C V L. Ἔνπμος, Incisus, Insectus. Et dicitur ἔνπμον ποιεῖν, eodem significatu quo ἐντέμνειν, Incidere, seu Cædere. quamobrem non assentior Vallæ qui Herodoti locum paulo antè citatum sic vertit, Sumptis duobus pueris exectisque, aruspicinam fecit. quum debuisset potius dicere Cæsis seu Incisis. nã Exectus sonat Euiratus, Castratus, ἔκπμος seu ἐκπμίας. Dicit enim Herodotus cũ sumpsisse duos pueros, eósque mactasse, & incisis eorum corporibus exta inspexisse, indéque auguratum esse de nauigatione: vel etiã simpliciter, Pueros mactasse & immolasse ventis, vt humano eos sanguine placaret, sicut Virgil. dixit Sãguine placastis ventos & virgine cæsa. & Apollonius Argon. lib. 1, — ἔνπμα μήλων Κεῖον ἐεισομένης ἁλός, vbi schol. ἔνπμα exp. σφάγια, addẽs, propriè ita vocari τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῷ ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. sic enim inferis diis sacrificari solere: superis autem, sursum verso collo. Alii autem (vt idem schol. tradit) ἔνπμα τοῖς πεθεάσιν ἐναγίζεσθαι consueuisse aiunt, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ εὐφανίστοις θεοῖς ἔνορχα θύεσθαι. Quorum opinio minus probabilior est. nec enim ἔνπμα vsurpari puto pro ἔκπμα, execta & castrata. Hesych. verò ἔνπμα exponit ὅρκια καὶ καθάρματα, vt significet etiam Fœdera, aut expiationes quæ διὰ πομίων fiunt. Vide & in Τάμνειν quæ ex Eust. attuli. Affert B. ex Greg. quoq; ἐνπόμοις καὶ θυσίαις καθιστᾶ τὰ βασίλεια, de Iuliano: & v. l. ex eodẽ ἔνπμος πρόγνωσις, Præsagitio præsensióq; extispicũ, Diuinatio aruspicũ ex fibris pecorũ hostiarũmque sectione. Malim, Incisio hostiarũ exterùmque inspectio ad notitiam futurorum instituta. Hesych. verò ἔνπμοι exp. etiã ἔνορκοι. Item apud physicos ἔνπμα ζῶα, animalia insecta. Aristot. Hist. anim. lib. 4, cap. 1, ἔστι δὲ ἔνπμα ὅσα καθ' πυῤῥήματα ὄντα ἐνπμαῖς ἔχοντα ἢ ἐν τοῖς ὑπήοις, ἢ ἐν τοῖς πτερανίσιν, ἢ ἐν ἀμφοῖν. quorũ alia dicit esse ἄπτερα, vt ἴουλον & scolopendram: alia πτερωτὰ, vt apim, vespam, μηλολόνθιν: quædam & πτερωτὰ & ἄπτερα, vt formicas. vt pote quarũ quædã alatæ sunt, quædã alis carent. De partibus autẽ horum ἐνπόμων vide eundem lib. 4 De partibus animal. cap. 6. Vnde est quod Plin. scribit l. 11, c. 2, Insecta, alia pennata, vt apes: alia vtroque modo, vt formicæ: aliqua & pennis & pedibus carentia: iure omnia insecta appellata ab incisuris, quæ nunc ceruicum loco, nunc pectorum atque alui præcincta separant membra, tenui modò fistula cohærentia: aliquibus verò non tota incisura eas ambiente rugas, sed in aluo, aut supernè tantùm, imbricatis flexilibus vertebris. Inde E T I A M Ἐντ-

μίας, ου, ὁ, idem significās quod ἔντομος, Insectus, Incisus. Hesychio Ἀνοῦχος, Spado: vt ἔντομος etiam à quibusdã accipi pro ἔκτομος seu ἐκτομίας, paulo antè docui. ac tũc ἐντομίας propriè diceretur cui inciso scroto testiculi fũt exempti. E T Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἐντομὴ seu ἐγχάραξις, Incisio, Incisura, Incisus. vt Hes. quoque tradit ἐντομίδας vocari ξυσμὰς quæ in facie aut aliis corporis partibus ἐντέμνονται. qualia solitos facere in suis defunctis scribit τοῖς ἀπίστοις. Ita & Suidæ ἐντομὶς est ἐγχάραξις, qui affert etiã ἐντομίδας pro οἱ τῆς σώμασιν ἐντεμνόμενοι: subiungẽs, τοιαῦτα εἰώθασι ποιεῖν ὅτι τῆς νεκροῖς. Hoc autem ἐντομίδας est à nomin. S I N G V L. Ἐντομίδης, ου, ὁ, Insectus, Incisus: vt cuius facies aut corpus incisum est ἀμυχαῖς καὶ ξυσμαῖς, quales in defunctis fiebant. Rursum subiungit citatis verbis Suidas, ὅτι τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον τοῦ τετραπόδων, ὡς ἄγονα· τὰ δὲ ἔνορχα τοῖς θεοῖς: accipiens ἔντομα pro Execta, Castrata: vt eidem ἐντομίας est ὁ Ἀνοῦχος: θλαδίας autem, ὁ τεθλασμένος. Apud schol. porrò Aristoph. legitur E T I A M Ἐντόμια pro ἔντομα, Insecta. nam in Nubibus, loquens de cicadis & culicibus, & iis quæ ἐκέλαδα vocantur, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχειν, subiungit, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὴν βόμβυκα, καλεῖται δὲ καὶ ἐντόμια, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐντέτμηται. Vbi etiam N O T A Βομβύκια nominari eiusmodi animalcula, quoniam bombum aliquem edunt.

C. ΕΠΙτέμνω, id idem Incido, Concido. Peculiariter autem Incido seu concido id quod in nimiam exiturum erat longitudinem. id est, Breuius reddo, Abbreuio, Corripio. Synes. epist. 44, λέγεται τοῖς ἠδικημένοις κυρίοις εἶναι μακροτέρας τε ποιεῖν καὶ ὀλιγοτέμνειν τὰς ἡμωείας, Producere & corripere, In longum extendere & breuiores reddere. Vbi nota huic ὀλιγοτέμνειν oppositum μακρότερον ποιεῖν. Eodem significatu accipitur & media vox. vt quum Hierocles in libro De arte veterinaria dicit, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος τὰ περὶ φύσεως ζώων ὀλιγοτεμόμενος ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους τῶν φιλοσόφου, Qui Aristotelis libros de natura animalium conscriptos in compẽdium redegit. Vbi Bud. quoque ὀλιγοτεμέσθαι interpr. Compendiosè scripsisse.

V N D E Ἐπιτομὴ E T Ἐπίτομος. Est autem ὀλιγοτομὴ Præcisio, Recisio, seu Incisio qua aliquid breuius redditur. Accipitur etiam pro ipso illo quod ista incisione vel præcisione breuius factum est: ideóque redditur Compendium, Breuiarium: vt Plin. dicit Breuiarium culturæ. & Sueton. Breuiarium rerum Romanarum, Breuiarium imperii. In qua signif. Latini quoque vtũtur illa voce, vt Cic. Epitomen Brutì Cæliianorum mihi velim mittas. Sic Lucius Florus Epitomen Liuianæ historiæ cõscripsit, qua nimirum historiã Liuianam in compendium redegit. Breuiarium historiæ Liuianæ appellare queas. Ioco autem Philippides ὁ γελωποιός, quum Romam vocasset οἰκουμένης δῆμον, addit ὅπ οὐκ αὖ τις σκοπῶ πόῤῥω πεξέλθοι, λέγων τὴν Ῥωμαίων πόλιν ὀλιγοτομὴν τῆς οἰκουμένης, ἐν ᾗ σωιδεῖν ἔστιν οὕτως πάσας τὰς πόλεις ἱδρυμένας, καὶ κατ' ἰδίαν δὲ τὰς πολλάς. De Venetorum vrbe, Lutetia, aut Antuerpia hodie tale quid iactari possit. Ἐπίτομος autem, Incisione seu præcisione breuior factus, seu Præcisus. vt Gaza apud Teophr. libro 3 Histor. plant. ὀλίτομος γίνεται interpr. Præsciditur. Sic ὀλίτομα ξύλα, ligna quæ præcisa sunt seu sectione breuiora facta, Præcisione curtata: apud eundẽ Hist. plant. lib. 5, cap. 2, ἔστι δ' ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρὰ, τμηθέντα δ', ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν τοῦ φλαγγάς. καλοῦσι δ' οἱ τέκτονες ὀλίτομα ζῶτα, διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὐτωτέμνειν. Ita enim reponẽdum P R O Ἐπίπκα, quod in vulg. edit. legitur. Gaza quoq; ὀλίτομα ξύλα interpr. Ligna breuia: qui totum istum locum sic vertit, Hæc integra quidem, valida esse creduntur: cæsa autem, imbecilla, quòd multas habent diuersitates. Breuia hæc fabri lignarii vocant, quoniã ita pro vsu cædere cõsueuerunt. Nam illa ligna torta pondus sustinere nequeunt si longiora sint. ideo ὀλιμητέον αὐτά. Item & generalius accipitur pro Abbreuiatus, seu Breuior factus, In compẽdium redactus: vel etiam Breuis, Compendiarius. vt quũ ὀλίτομος ὁδὸς dicitur pro Via breuis & compendiaria. Philo De vita M. lib. 1, τὴν ἄγουσαν καὶ ὀλίτομον ὀκτραπόμενοι ὁδὸν, ferentis compendio viæ digressi, vt Turn. interpr. Sic Synes. epist. 35, ὀλίτομωτάτην ὁδὸν ὅτι τὸ πλουτεῖν ἐθέλουσιν, breuissimam viam ad parandas diuitias ingressus est. Itidem & σύντομος ὁδὸς dicitur, vt infrà docebo.

C. KATAτέμνω, Concido. vt ἑαυτὸν κατατέμνειν apud Xenophontem. Quomodo καταστέμνειν dicitur etiã pro Multis vulneribus ictibusque concisum occidere. In Epigr. simpliciter Occidere, Interficere. nã ὁ τεθνεὼς λυκοκτόνος dicitur, — φονέας ὁσίως συγέων καταστέμνει, Occidit sicarios & homicidas, seu Trucidat. Itẽ Disfeco, Sectione dirimo. vt ex Plut. Numa affertur, καταστέμνειν πλείονας τὰς τοῦ σύμπαντος πλῆθος, pro In plures partes vniuersã multitudinem dissecare. Bud. certè ex Greg. pag. 163, καταστέμνειν affert pro Diuidere, id est dirimere societatem. Sic & κατατέτμηται affertur pro Distinctus est. Affertur verò & καρτμήθη pro Intercisus est: & καταστεμνηθὸς pro Incisus, necnon κατατμηθὲς pro Excisus. V N D E Καρτμὴ, ῆς, ἡ, Concisio. Exponitur etiã Incisura, Sectio.

C. ΠΑΡΑτέμνω, Seco iuxta me situm: vel Perperam seco, Limites transgressus seco. vt παρατέμνειν γῆν dicitur qui solum vicini sui ingressus aratro scindit, seu Qui fines suos egressus aratro aliquid ex vicini agro rescindit, & suo adiungit. Basil. Homil. 7 in Hexaem. εἶχε μεταξὺ ὅσα αἰώνια ἀ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, παραπεμνόμεθα γῆν, σπουδάζομεν οἰκίαν πρὸς οἰκίαν. Vbi nota passiuæ vocis vsum in actiua significatione. Exponitur etiam simpliciter Diuido, Scindo.

C. ΠΕΡΙτέμνω, Circumcido, Circumseco. vt περιτέμνειν arborem aliquis dicitur, qui et ramos circumcirca deputat seu resecat: quod etiam κλαδεύειν dicitur. Item & περιτέμνειν apud Græcos Bibliorum interpretes & Noui testamenti scriptores de præputii amputatione, quod Latini Theologi & ipsi Circumcidere vocant. Act. ap. c. 21, μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα. Et in epist. ad Corinth. 1, cap. 7, περιετμήθης τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω· ἐν ἀκροβυστίᾳ τις ἐκλήθη; μὴ περιτμνέσθω. Et in epist. ad Coloss. c. 2, ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ. Cuius circũcisionis Herodot. quoque meminit in Euterpe. ‖ Itẽ Accido, vt περικόπτω. metaphora sumpta ab iis qui pinnas aut vngues præcidunt auibus aut ramos arboribus. In qua significatione redditur interdum etiam Extenuo, Imminuo, Attero: ἐκπερυχόω seu περύχω. ‖ Ex Xenoph. Pæd. 5 affertur, εἶτα δὲ ἅρματα καὶ περιτμήσας ὑπὸ τοῦ ἵππου ἡλίσκετο, cum hac interpr. Nonnulli verò currus ab equitibus anteuerrentibus capti sunt. V N D E Περιτμὴ, ῆς, ἡ, Circumcisio, seu Circumcisura, vt Plin. loquitur. In epist. ad Coloss. c. 3, ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτμὴ καὶ ἀκροβυστία. Et alibi passim οἱ ἐκ περιτομῆς, i. e. οἱ περιτεμνόμενοι, Iudæi videlicet. Ii enim secundum pactum cum Abrahamo ipsorum progenitore initum, circuncidebantur. Herodot. verò & Ægyptios circumcidi solere tradit. Metaphoricè autem in epistola ad Romanos, cap. 2, περιτμὴ καρδίας. E T Περιτμεὺς, έως, ὁ, Is qui circumcidit. Item Scalper excisorius, Instrumentum quo ἐν περιτομῇ vtimur. Dicitur de scalpro sutorio quo coria περιτέμνονται, quod σμίλιν alio nomine vocant. Poll. lib. 7, recensens σκυτοτόμων ἐργαλεῖα quædam, τὰ δὲ ἐργαλεῖα αὐτοῦ, σμίλη, καὶ περιτμεὺς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ περιτέμνειν. Item & putatorius culter quo περιτέμνουσιν οἱ ἀκρέμονες, potest περιτμεὺς nominari. A T Περιτμὴς, ίδος, ἡ, pars quædam nauis, teste Hesychio. Inde & C O M P. Ἀπερίτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circumcisus non est, Cui præputium amputatum non fuit: vt omnes gentiles qui exortes erant fœderis à Deo cum Abrahamo pacti. Allegoricè autem Lucas Act. Apost. c. 7, σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ.

C. ΠΡΟτέμνω, Proscindo vel Præscindo. vel Prius scindo, Antè scindo. V N D E Πρότμησις, εως, ἡ, Ipsa præscindẽdi actio. Interdum etiam αὐτὸ τὸ περιτμνόμενον, vt quũ Homer' vmbilicũ vocat πρότμησιν, propterea quòd in recẽns natis infantibus seu ab ipso statim partu præscindi soleat. Iliad. λ, v. 424, Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ἔτ' ἀπήδησε ὀμφαλοέσσης Νύξ. Ibi enim quidam (ex quibus Parmenisc') πρότμησιν nomine accipiũt τὸν ὀμφαλὸν, διὰ τὸ πρόσθεν τέμνεσθαι γλυκυμθύμου τοῦ βρέφους, vel quoniam κατ' αὐτὸν εἰς δύο τέμνεται μέσος ὁ ἄνθρωπος: Aristarch. autẽ

τὸν ὀπὸ τῆς ἥβης τόπον ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, qui ἕτερον alio nomine appellatur: at Dionysius Thrax τὴν ὀσφύν, teste Eust. qui etiam addit, veteres grammaticos hanc Dionysii expositionem reiicere, eo quòd nusquam apud poetã reperiatur ἡ τῆς ὀσφύος τροπὴ, vtpote quæ θεοῖς ἱέρωται, ὡς γονογονίας αἰτία καὶ σπέρματος: quãuis & Poll. lib. 2, τὴν ὀσφὺν à quibusdã nominatã fuisse πρότμησιν affirmet. Certè prima expositio Parmenisci non planè reiicienda videtur, propter eam quam affert rationem. Hes. & breuium scholiorum autor secundam sequũtur, dicentes esse τὸν πρὲ τὸν ὀμφαλὸν τόπον. Rursum apud Hes. B legitur E T Προτμῆτις, itidẽ ὁ πρὲ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τὸν λαγόνα τόπος: qui affert E T I A M Προτμητὸν pro τὸν ὀμφαλὸν, vmbilicũ. A πρότμνω deriuatum est præter præcedentia E T Προπμὴ, quo significatur Effigies seu imago hominis alicuius vmbilico tenus ducta, teste eodẽ Hesychio. Quo modo & προπμαὶ βασιλικαὶ apud Suidã, quod exp. εἰκόνες βασιλικαὶ, Simulachra regia, Regiæ imagines. Item προπμαὶ dicũtur Facies animãtium ratione carentium, vt πρόσωπα hominũ propria sunt. Poll. lib. 2, τὸ ὑπὸ τῷ μετώπῳ πρόσωπον, ὁ μόνον ὅτι C τοῦ ἀνθρώπων οὕτω καλοῦνται· ὅτι γὰρ τοῦ ζῶντος, προπμὴν, ὡς καὶ ὅτι τοῦ ὀρνίθων ῥύγχος καὶ ῥάμφος. Cuius rei Suidas quoq; meminit, apud quẽ legitur istud huius significationis exemplũ, τοῖς δὲ τοῦ πλοίου ἄκροις τραπέζων προπμαὶ ἐπετυπώσαν, χαλκῷ πρὲ ἐβαλε, διὰ τὸ τοῦ ἐμβόλων χρεῶδες. Sic & ὅτι τὸ κριοῦ μηχανικοῦ, προπμὴ est τὸ ἔμπροσθεν μέρος, quũ dicitur ingẽs trabs instar mali nautici σωμοῦσι σιδήρῳ τραχεῖ κατ' ἄκρον εἰς κριὸ προπμὴν, vt ex Ioseph refert. Quomodo & Amm. Marcell. l. 23, in arietis descriptio D ne, Eligitur abies vel ornus excelsa, cuius summitas duro ferro cõcluditur & prolixo, arietis efficiens prominulam speciem: quæ forma huic machinamẽto vocabulum indidit. Rursum apud Suidam προπμαὶ λεόντων, Facies leonũ, vel etiam Effigies. Sic προπμαὶ μόσχων lib. 3 Reg. cap. 9, vbi interpretantur Summæ vitulorũ partes. Et inter signa cœlestia apud Procl. in lib. qui Σφαῖρα inscribitur, προπμὴ ἵππου, quod reddũt Prima equi portio. Apud Athen. lib. 7, ex Antiphane, γλαύκου προπμὴ, χόλβρου κεφαλὴ, βατράχου γαστὴρ, θύννου λαγόνες, βαπδος νῶτον, κέρας ὀσφύς. Vbi Anaxandrides dicit & γλαύκου E προπτον τῶτ', accipiens πρόσωπον pro προπμή.

C. ΣΥΝτέμνω, Conscindo, Concido. Item Præcido, Cõtraho in angustum, seu Diminuo, Decurto: vt quũ Thuc. lib. 8, p. 277 dicit, τὴν μιαιφορείαν ξυνέτεμον, αὐτὴ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. id est, εἰς ὀλίγον συνέστειλε, inquit schol. Itidẽ in oratione aliquis συντέμνει quæ breuitatis causã cõtrahit. Quò pertinet quod ex Eurip. affertur εἰς ἓν συντεμοῦσα, pro, Vnico verbo summã rei colligẽs. Et hoc Aristoph. Ran. Εἰς ἓν αὐτὸ πάντα τὰ μέλη ξυντεμεῖ. Itẽ hoc Mnesimachi apud Athen. lib. 8, πῶς ἔπ F Μετεμώτερ', ὦ δαιμόνιε, πῶς; συντεμνε, Quónã modo breuiter quæso mihi expone. vel, Paucis mihi recense. Sic συντεμόντα dicunt nonnunquam pro Vt breuiter omnia complectar, Vt paucis omnia dicã, Vt vno verbo summam rei efferam. Veluti comicus quidã apud Athen. lib. 13, quum meretricem vocasset Scyllam, Charybdin, Sphingem, dracænam, chimæram, harpyiam, tandem inquit, συντεμόντα δ' οὐδὲν ἓν Ἑλὼ ἑταίρα, ὅσα τοῦ δεῖ θηεῖ, ἥδωλέστερον, Atque vt breuibus dicam omnia, vel, paucis. seu Vt omnia in vnum contrahã, nihil perniciosius est G meretrice. Cui simile est συνελόντα δ' εἰπεῖν, & ἑνὶ ᾧ λόγῳ.

V N D E Σύντομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concisus, Breuis, Compendiarius, Succinctus. vt σύντομος λόγος, oratio concisa & breuis ac succincta. quemadmodũ & Aristot. Rhet. lib. 3, αὖ τε γὰρ ἀδολεσχὴ ἡ λέξις, οὐ σαφὴς, οὐδὲ αὖ σύντομος. Et Plut. De orac. Pyth. περιφραστὴς καὶ γλαφυρὰ ἐπάγει πύσμασιν ἁπλῆς καὶ σύντομου δεομένοις ἀποκρίσεως. Et Thuc. lib. 7, dicit, ξυντομωτάτῃ δὴ πολέμησιν ἤκεῖται, Putat breui debellatum iri, Putat se intra breue tempus bello defunctũ. Itidem σύντομος ὁδὸς, Via breuis & cõpendiaria. H Et superl. gradu apud Xen. συντομωτάτη ὁδὸς, Breuissima via. Sic dixit Aristophan. in Ran. Ἀλλ' ὅδιν ἀτραπὸς σύντομος τετεμμένη, Semita compendiaria, eadémque trita. Rursum Xen. sed omisso substantiuo, Pæd. 8, τὴν συντομωτάτῃ ἐφ' ἕκαστον ἔθεον. vt & Aristot. lib. 4 De gener. anim. τῇ σύντομον παρεῖς, Omissa breui & compendiaria via. Porro & σύντομος πορεία dicitur pro breui & cõpendiario itinere. Plut. Erot. σύντονον ὁμοῦ καὶ σύντομον διείσκεται πορείαν ἐπ' ἀρετήν. Verùm apud Philonẽ De vita M. l. 3, vbi dicit, συντόμῳ ῥύμῃ φέρεται ὅτι τὸν βωμὸν, pro illo συντόμῳ puto reponendum esse συντόνῳ, Contento impetu, seu (vt Turn. vertit) Rapido impetu, aræ illabitur. Hinc A D V E R B. Συντόμως, Concisè, Breuiter, Succinctè, Compendiosè. Aristot. Rhet. 3, οὐ τοῦ δοῦ, ἢ τοῦ ταχὺ, ἢ τοῦ συντόμως, ἀλλὰ τοῦ μετείσας. Et Xen. in OEcon. ὡς δὲ συντόμως εἰπεῖν, Vt breuiter dicam & cõcisè. (Quo significatu paulo antè habuimus, συντμόνῃ δέ) Plut. De orac. Pyth. συντόμως καὶ ἁπλῶς καὶ δι' ἀθείας τὰ πλεῖστα φράζουσιν. Et Isocr. in Archid. αἰσχρὸν ἂν τοῦ συντομώτερον ἢ σαφέστερον διαλεχθῆναι περὶ τούτων. Sic in epist. Philippi apud Demosth. εἰ δεῖ πάντα τἄλλα περιαιρεῖν, συντόμως εἰπεῖν. Item συντομωτάτου γ' εἰπεῖν, parentheticè, pro Vt omnia paucis complectar, Vt omnia vno verbo dicam. Alexis apud Athen. l. 13, Καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι τὸν ἔρωτα, συντομώτατον γ' εἰπεῖν, ὅσοι τὸ δαίμονος τύπου ποιοῦσιν εἰκόνας. ‖ Interdum σύντομος Actutum, Continuò, Euestigio. Ex Athenæo, libro octauo, de Stratonico, σύντομος ἀπεκρίνατο, Actutùm respondit. Ibidem, σύντομος πολὺ ἐκάθευδε, Sine mora obdormiuit. Et scholiastes Aristoph. φαύλως fieri dicit Atticè πρὸς ὀπεῶ σύντομος γιγνόμενον, quod fit expeditè & temporis compendio. Inde & S V B S T A N T. Συντομία, ας, ἡ, Concisa breuitas, seu Succincta breuitas, Compendium. Aristot. Rhet. 3, εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλει τοῦδε, τὸ λόγῳ χρῆσθαι αὐτὶ ὀνόματος εἰς δὲ συντομίαν, τὸ ἐναντίον. vbi nota τὴν τῆς λέξεως συντομίαν opponi τοῦ ὄγκῳ. A T Συντομικὴ pro Ars confuendi, miror vnde afferant vulg. lex. qua signif. diceretur potius συντομική.

C. ΥΠΟτέμνω, Succido, Subt' seco. Interdũ Ita seco vt τομὴ aut τομεὶς deorsum vergat. velut ὑποτέμνειν δέρματα dicuntur coriarii quũ coria obliquè secãt vt crassiora esse videantur. Aristoph. Equit. ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοσχηροῦ βοὸς τῆς ἀγρυκοίσι παιούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ. nam hæc dixit ὡς πρὸς βυρσοδέψην. ὑποτέμνεται γὰρ τὰ δέρματα ἵνα παχέα φαίνηται. nec enim idem significat τέμνειν & ὑποτέμνειν. nam τέμνειν τὸ δέρμα est ὀρθὴν ποιεῖσθαι τὴν τομήν: ὑποτέμνειν autem, αἰάμαλον τομὴν, quod sectionis genẽ παχύτητος δόξαν ἐργάζεται, inquit scholiast. Alii ὑποτέμνω interpr. Dolosè succido. Item Succido, id est Præcido. vt Plin. dicit Præcidere cunctationem, & Cic. Præcidere reditum. Aristoph. Equit. ὑποτεμοῦσα τὰς ὁδοὺς σου. Xenoph. Hellen. 2, πάντων καὶ τοῦ ἐν τῇ πόλει καὶ τοῦ ἔξω ὑποτέμοι αὐ τὰς ἐλπίδας. Qua in signif. accipitur passiua etiam vox & media, actiui verbi vim retinens. vt idem Xen. Hellen. 1, ὑποτεμόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, præcidens ei nauigationem in Samum. Nisi malis Intercipiẽs, Impediens. Æschin. in Ctesiph. περικαταλαμβανῶν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοῖς χρόνοις ὑμῶν ὑποτεμόμενος, id est τοῖς καιροῖς ὑφαιρούμενος, Præcidens vobis & subtrahens occasiones rerum gerendarum. Et Polyb. lib. 5, κατεμέμφετο τὸν Ἀγέλαον ὡς ὑποτεμόμενον πάσας αὐτοῦ τοῦ ἔξωθεν ὠφελείας καὶ τὰς εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας. Chrysost. comment. in epist. ad Corinth. 1, cap. 15, Τούτῳ πάλιν ὑποτεμόμενος τὴν θρασύτητα τοῦ αὐθαδιάζοντος, imminuens & præcidens. Ὑποτέμνω seu ὑποτέμνομαι accipitur etiam pro Intercipio, seu Transitum alicui præcido, Transitum adimo, aut Transitu arceo: vt & ἀποτέμνομαι. Xenoph. Pæd. 1, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Κῦρον ὑποτέμνοντο, καὶ οὐ κατελάμβανον, ὁθεν ἔπαιον. Et rursum, οἵ, ἢν ἐπ' ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαύνωμεν, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκεῖνοι.

V N D E Ὑποτμὴ, ῆς, ἡ, Succisio. Gazæ Paulatina incisura. E T Ὑποτμεὺς, έως, ὁ, Is qui succidit aut præcidit. Vel Instrumẽtum quo succidimus & præcidimus. E T Ὑποτμαὶ, άδος, ἡ, Præcisa, Succisa. Aliis ὑποτμάδες, Abscissæ, Præcipites. vt ἀκρότομοι.

Τέμαχος, εος, τὸ, Frustum sectione alicunde ablatum. Idem quod τόμος suprà. ex quo τόμος puto factum Tomacinæ, Tomacula seu Tomacla, quæ apud Plin. leguntur, itémque apud Varr. & Iuuen. qui dicit diuina tomacula porci. Athen. l. 8 de Æschylo, ὃς παῖς αὐτῷ Φαγῳδίας πεμάχη

τῶν ἔλεγε τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων, frusta & offas ex magnis Homeri cœnis. Plerunque de grandiorum pisciũ frustis & segmentis: ita vt schol. Aristoph. dicat vsurpari ἐπὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακοῦντος, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκ ἔτι. Aristoph. certè in Nub. dixit, κεστρᾶν τεμάχη μεγάλων ἀγαθῶν, κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλῶν. Et in Pluto, πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων, magna vis piscium in frusta cõcisorum & carnium coctarum. Itidémque Lucian. in Lexiph. τεμάχη Ποντικὰ τῶν ἐκ Σαρδοῦς.

VNDE Τεμάχιον, ου, τό, diminutiua forma, (pro quo ET Τεμμάχιον inuenitur, cum μμ) id est Frustulum sectione alicunde ablatum, Tomaculum, seu Tomaclum. Pro fragmento accepit Synes. epistol. 73, αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι τοῦ χρησμοῦ τὸ τεμάχιον, Fragmentum seu Frustum. Et epist. 4, οὐ πάλαι διερρωγότος ἱστίου τεμάχιον. ET Τεμαχίτης ἰχθύς, Piscis qui in frusta secari solet & muria condiri, vt sunt grandiores illi. quemadmodum schol. Aristoph. in Equitibus annotat, τεμαχίται ἰχθῦς vocari τοὺς μεγάλους καὶ κατακοπτομένους. Frequenter sine substantiuo ἰχθῦς simpliciter dicuntur τεμαχῖται. vt in hoc Eubuli loco apud Athen. lib. 8, — ὃς μόνος βροτῶν Δύναται καταπιεῖν ἐκ ζεόντων λοπαδίων Ἀθρόους τεμαχίτας, ὥστ' ἐνεῖναι μηδέν. Sed nota ibi non τεμαχίτας per ί, verùm τεμαχήτας per ή scriptũ legi. Rursum aliud DIMIN. Τεμαχίσκος pro Paruulus τεμαχίτης. Apud Athen. lib. 6, Ἐν ᾗ (s. λοπάδι) τεμαχίσκοι τρεῖς ἐνῆσαν κωβιοί. Sed non videtur stare posse hic postremus nominatiuus. Inde & VERB. Τεμαχίζω, In τεμάχη & frusta seco.

Τέμενος quoque à τέμνω deriuatum est, perinde vt præcedens τέμαχος: significatúrque eo vocabulo agri portio à cæteris resecti, ac plerunque deo alicui aut heroi consecrati: nec enim semper agrum deo dicatum notat, sed aliquando simpliciter τὸ ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον ἰδίᾳ χωρίον, vt Eust. exp. apud Homer. Il. μ, v. 313, Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, Et agri portionem magnam. Sic Il. σ, v. 550, τέμενος βαθυλήϊον. Et Od. ζ, v. 294, Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος. vbi rursum Eust. τέμενος vocari ait ἰδιαίτατον τόπον περιωρισμένον, καὶ οὕτως ἀποτετμημένον τῶν ἐγγύς: seu τὸν κατ' ἀποτομὴν ὄντα τινός. Solent enim agri sulcis aut aliis ἐντομαῖς à se inuicem distingui. Et Odyss. λ, ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται. Atque adeo ipse poeta indicat satis apertè quid τεμένους nomine intelligat, quum Il. ζ, v. 194 ait, Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων, Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο: satis (inquam) clarè ostẽdit se τεμένους appellatione accipere τόπον ἀποτετμημένον τῆς ἐγγὺς καὶ ὅρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένον. Sed heroibus & principibus peculiariter hæc τεμένη tribuere videtur, à plebeiorũ agris seiuncta & separata quibusdã ἐντομαῖς.

Iisdem quoque heroibus vita functis necnõ & diis consecrati agri & à profanis locis distincti, τεμένη itidẽ nominantur. Il. ψ, v. 147, — ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις. Et Od. θ, v. 362, de Venere, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. Sic τέμενος ἀπομείρεται θεῷ τινι, quod Apollon. Rhod. Argon. 2, ita circũscripsit, de Dioscuris loquens, Καί κέ σφιν μετέπειτα περὶ ἄστεος οἷα θεοῖσι Πίονας ἀρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην: nimirum τεμένη vocans πίονας ἀρότοιο γύας πεδίοιο τετμημένους τινὶ περὶ ἄστεος οἷα θεῷ. Sic Thuc. lib. 4, pag. 158, καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν, καὶ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, Totam illam agri portionem diis consecrauit & dicauit, seu Agrum illum diis sacrum esse voluit. vt Liu. dicit, Milesiis quem sacrum appellant agrum restituerunt. Itidem Poll. lib. 1, c. 1, οἱ δ' ἀνειμένοι θεοῖς τόποι, ἄλση τε καὶ τεμένη καὶ ἕρκη, nemora, agri sacri, & loca septa. Aliquãto antè τεμένη & σηκοὺς esse dixerat loca ἔνθα καθιδρύονται οἱ θεοὶ, vt sunt fana seu delubra & sacella. qualia forsan in agris illis sacris erigi solebãt. Bud. certè apud Strab. l. 14, τοὺς τῶν τεμενῶν προεστῶτας, interpr. Æditituos. Et apud Philonẽ l. 3, τέμενος δ' αὐτῆς ἐν κύκλῳ περιεβάλλετο πηχῶν μῆκος ἑκατὸν, καὶ πλάτος πεντήκοντα, Turn. itidẽ, Cui fanũ circundatum est. Et Luc. De calumn. dicit, νεώς τε ἀνέστησαν, καὶ τεμένη καθιδρύετο, & delubra statuebantur. quod καθιδρύεσθαι de agro dici nequit, sed tantùm de ædificio. Ita vt non solùm agrum sacrum denotet, sed etiam Delubrum, Fanum, Sacellum.

VNDE Τεμενωρὸς, οῦ, ὁ, Sacri agri custos: vel etiam Fani & delubri custos, Æditiuus. Apud Hes. proparoxytonωs legimus τεμένωρον, τεμένους φύλακα. Sed hæc ex ὠρέω composita ferè omnia solent acui, vt θυρωρὸς, πυλωρὸς, σηκωρὸς, & huiusmodi alia. Item VERB. Τεμενίζω, Honoro τεμένει. Pro Consecro B. affert ex Plat. De leg. l. 5, p. 248, τεμένη τε τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισαν. VNDE Τεμένισμα, ατος, τό, Ager seu locus cõsecratus Deo, Ager sacer. idem quod τέμενος. Ac sicut τέμενος significat etiam Ædes, Fanum, Delubrum, Sacellum, ita & hoc τεμένισμα. Dion lib. 42, τά τε Σαράπιδος τεμενίσματα κατασκάψας, Sacella, seu Ædiculas Sarapidis. Ex hoc autẽ COMP. Προτεμένισμα, ατος, τό, significat τὸ προπύλαιον τοῦ τεμενίσματος, vt schol. Thuc. exp. lib. 1, p. 43. καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ προτεμενίσματι. In vestibulo templi, seu Antefanum. Rursum ex Τέμενος est & ADIECT. Τεμενίτης, vt τεμαχίτης ex τέμαχος. quod habes apud Thucyd. lib. 6, p. 231, & suprà in Προτείχισμα. Cuius FOEM. Τεμενῖτις, vt apud eundem lib. 7, pag. 234, ἀπήγαγε τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὴν Τεμενῖτιν καλουμένην. Sic enim legendum videtur, non Τεμενίτην, vt habent vulg. editiones. Valla τεμενῖτιν ἄκραν ibi interpretatur Verticẽ Temenitẽ. Ac certè videtur cum superiore quoque τεμενίτης subaudiri λόφος. Est autem hìc Τέμενος, vt Steph. tradit, τόπος Σικελίας ὑπὸ ταῖς Ἐπιπολαῖς πρὸς ταῖς Συρακούσαις: cuius incola Τεμενίτης dicitur, & fœm. Τεμενῖτις, teste eodẽ: qui & in Thracia esse dicit quendam Τεμενίτην λόφον propè Triballum.

AT Τεμένεια eidem Phrygiæ oppidum est vicinum Lycaoniæ: cuius ἐθνικὸν esse DICIT Τεμενεύς.

Hactenus de Τέμνω & iis quæ inde deriuata sunt. Restatvt de inusitato themate Τμάω dicam, & iis quæ inde originem suam trahunt.

Τμάω igitur inusitatum quidem est, aut certè parum vsitatum. nec enim alia reperi exempla quàm particip. τμώμενος, quod Suidas affert & exp ἀποτεμνόμενος. Sed PRAET. Τέτμηκα & PASS. Τέτμημαι inde formata passim occurrũt, vt videre est ex exemplis suprà in τέμνω allatis. Ac præterea non pauca inde sunt orta verbalia, necnõ poeticum verbum τμήσσω: de quibus nũc dicetur.

Τμῆμα, ατος, τό, idem quod τόμος, id est Segmentum, Frustum, Pars seu portio sectione alicunde ablata. Quo significatu Sectio quoque vsurpatur à nõnullis. Ex Plat. De leg. τμήματα ῥυθμῶν, Segmenta numerorum. solent enim suis τμήμασι distingui. Exponitur etiam Particula, Portio, Fragmentum: Suidæ est κόμμα.

Τμῆσις, εως, ἡ, Sectio. idem quod τομή. Apud grammaticos nomen figuræ qua composita aliqua vox discinditur ac dirimitur seu diuiditur: veluti quum pro ἀκρόπολις dicitur ἄκρα πόλις seu πόλις ἄκρα. Sic quum Homerus dicit, διὰ δ' ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς pro ἀσπίδα διῆλθε. cuius exempla apud Herodotum quoque extãt. Exponitur etiam Diuisio: item Clades belli. vt idem sit cum ἧττα & τραῦμα ac πληγή. Certè regio aliqua τέμνεσθαι dicitur pro Vastari succidendo arbores & segetes.

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, Sector, Incisor.

Τμητὴς, οῦ, ὁ, idem. Vtitur eo Hesych. in exponendo τομεύς.

Τμητικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Incisorius) Incidẽdi vim habẽs, Cui incidendi vis inest. vt τμητικὸς χυμῶν apud Alex. Aphr. Cui vis est incidẽdi humores, Humores incidens. Et τμητικὸς λόγος apud Hermog. De formis orat. tomo 2, c. 3, qui veluti ὁ τέμνων σίδηρος in re instituta pergit: ἔστι μὲν (inquit) ποιοῦν τὴν γοργότητα μάλιστα εἶδος λόγου τὸ τμητικόν. Ibidẽ τμητικὸς δὲ λόγος καὶ γοργὸς, μάλιστα ἐν τοῖς σχήμασι καὶ ῥυθμοῖς θεωρεῖται. vbi etiã addit, τμητικὸν λόγον interdũ quidẽ videri talem esse, reuera tamẽ nõ τέμνειν τὰ πράγματα: interdũ esse quidẽ talẽ, at nõ videri esse, nonnunquã & τέμνειν & δοκεῖν τέμνειν. Cuius εἴδους σχήματα ibidem vide, quæ magna ex parte sunt κομματικά. Exponitur etiã Aptus ad secandũ & incidendũ, Putatorius. Itẽ & passiuè redditur Incisus, Sectilis. vt apud Diosc. l. 4, p. 174, de sambuci foliis, καρύᾳ βασιλικῇ ὅμοια, βαρύοσμά τε καὶ τμητικώτερα. ibi enim Ruell. vertit, Minutim in ambitu secta. Nisi potius interpretandũ sit Acutiora. vt τομὸς quoq; significat nõ solùm Incidẽs & Mucrone suo penetrãs, sed etiã Acutus. nec malè hoc quadrabit. definũt enim ea sambuci folia in acutum. Certè τμητικὸς

passiuè pro Incisus, vel Sectus accipere, videtur admodum insolens. VNDE Τμητικῶς, More eorum quæ τμητικὰ sunt, In modum eorum quæ incîdunt, Incidendo, seu secando. Vtitur eo Suidas in exponendo Τμήδην.

Τμητὸς, οῦ, ὁ, Sectus, Incisus. Eurip. Oreste, Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι, Loris sectis, τοῖς τετμημένοις ῥυτῆρσι. Item τμητὸς ab Hesychio substantiuè expon. τμῆμα: quo sensu diceretur potius τμητόν. vt τμητὸν μέγα apud Athen. videor mihi legisse pro μέγα τέμαχος. Vnde COMP. Ἄτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sectus non est, Sectionem non expertus seu passus. vt κόμη ἄτμητος, Coma nõ desecta, Coma non tonsa, seu detonsa. Et ἄτμητος ἄμπελος apud Plut. in Numa, Vitis cuius superuacui palmites & inanes fruticationes desectæ nõ fuere: id est Non putata vitis. Exponitur etiam Non exectus, Non castratus. Necnon Indiuiduus: vt Hesych. quoque ἄτμητον expon. ἀμέριστον. Item Insecabilis: vt ἄτομος accipi suprà docui. Porro vt τετμημένη γῆ seu χώρα dicitur quæ succisis arboribus vastata est, ita contrà ἄτμητος quæ eiusmodi cladem experta seu passa non est: vt Thucyd. lib. 1, pag. 27, γῆν ἔτι ἄτμητον ἔχοντες. vbi schol. exp. ἀδῄωτον. ET Εὔτμητος, quod exponunt non solùm Bene incisus, sed etiam Bene apparatus. Accipi potest & pro Facilè secabilis. ET Νεότμητος, Nuper sectus, Recèns incisus vel cæsus. Expon. etiam Recèns tritus, & affertur ex Luc. νεότμητοι κρηπῖδες. ITEM Φιλότμητος, Amãs sectionis, Incisione gaudẽs. vt φιλότμητος ἠώς, sectionis amica aurora, de die circumcisionis, apud Nonnum.

Τμήδην, Suidas exp. τμητικῶς, More eorum quæ secant seu incidunt, Incidẽdo: itidémque Hesych. qui etiam addit τεμῶς, ταχέως, afferens hoc hemistichiũ, Τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθε, desumptũ ex Il. η, vbi sic legimus v. 261, de lancea, seu hasta Aiacis quæ Hectorẽ μεμαῶτα στυφέλιξε, Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, leuiter incîdit ceruicẽ Hectoream. nam eo aduerbio significatur τὸ ἐπιπολάζον τῆς πληγῆς, teste Eustath. vt & Hesych. dicit, ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι.

Τμήσσω, F. ξω, idem quod τμάω, vnde & deriuatum est, id est Seco, Scindo, Cædo, Succîdo. vt Apollon. Argon. 2, αὐτὰρ ὁ τήν γε Ἀφραδέως ἔτμηξε, imprudẽter eã succîdit. Vnde AOR. 2 Τμάγεν pro ἐτμάγησαν, vt πλάγεν pro ἐπλάγησαν, poeticè. id est ἐτμήθησαν, ἐχωρίσθησαν, διεχωρίσθησαν, διέστησαν, vt Hesych. exp. cui τμῆξαι est nõn solùm τεμεῖν, sed etiam λαβεῖν. Verùm sunt qui horũ thema constituant VERB. Τμήγω, quod minus probarem nisi comperissem Hom. vsum fuisse comp. ἀποτμήγειν.

Τμήγης, ου, ὁ, idem quod τμήτης seu τμητὴρ, id est Sector. Hesych. Τμήγας γατόμος ex tragico quopiam affert pro ἀροτὴρ, Arator: qui videlicet humum proscindit aratro, vt Virg. loquitur.

Τμῆγος, εος, τό, Sectura, Scissura, Sulcus. Hesych. affert τμῆγος ἀρότου, quod exp. βούτμημα, id est Quod à bobus arantibus scissum fuit, vt ager, seu aruum.

C. ἈΠΟτμήσσω SIVE Ἀποτμήγω, idem quod ἀποτέμνω, Abscîdo, Amputo, Deputo. vnde apud Hesiod. ἀποτμήξας ἀδάμαντι Μήδεια. Verbo autem ἀποτμήγειν Hom. vsus est, Il. π, Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. vbi Eust. annot. ἀποτμήγεσθαι videri τὰ ἠγμένα κατ' ἴσον ἐπίπεδον, οὐ μὴν τὰ ὑποκείμενα. Idem Eust. λαοὺς ἀποτμῆξαι exp. πόρρω ἀπαγαγεῖν, apud eundẽ, Il. κ, Ὡς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς Λαῶν ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεί. VNDE Ἀποτμὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Abscissus, Abruptus. Apollon. Rhod. Argon. 2, ἀποτμῆγι σκοπῇ ἶσον, id est ἀπερρηγμένῃ, ἀπεσχισμένῃ.

C. ΔΙΑτμήσσω, SIVE Διατμήγω, idem quod διατέμνω, Disseco, Discindo, Sectione dirimo, seu distraho. Metaphoricè plerunque. vt Hom. Il. φ, Ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε, id est διατεμὼν, εἰς δύο χωρίσας, Eos disiectos & dispersos à se per campum fugauit. Alibi dicit, λαῖτμα διατμήξας, pro eo quod sæpius apud eũ legitur λαῖτμα διαπρήσσων, Æquor sulcãs & carina findẽs, Æquor carina secãs & traiciens. Media voce, signif. actiua, Apollon. Rhod. διατμήξασθαι ἀρούρας, arua findere seu proscîdere aratro. Ex pass. autẽ voce est AOR. 2 Διέτμαγεν pro διετμάγησαν, Discissi seu Dissecti sunt, Disiũcti & diuisi sunt, A se inuicẽ discessere: διεχωρίσθησαν. quo Homer. aliquoties vtitur, vt Il. α, Τὼ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν. Et Il. η, Οἱ δ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, separati à se inuicem sunt, seu Discessere, vnanimes & concordes. Vbi nota hunc vsum verbi διατμήσσεσθαι pro Disiungi & discedere à se: vt διατμήσσειν ponitur pro Separare, Disiungere, seu Disiicere, διασκεδαννύειν.

C. ἘΠΙτμήσσω SEV Ἐπιτμήγω, idem quod ἐπιτέμνω, Incîdo. Hesychio ἐπιτμήγειν est ἐπιτέμνεσθαι, σπεύδειν.

Porro Ionicè & Doricè pro Τέμνω DICITVR Τάμνω, itidem significãs Seco, Scindo. vt apud Aristot. De arte poët. Τάμνειν ἀτειρέϊ χαλκῷ. Pass. etiam vox τάμνομαι actiuè capitur pro Scindo, Seco. vt Od. ε, Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. Sic Od. ω, Ταμνομένους κρέα καλὰ, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον. Item Execo, Excîdo seu Excindo. vt Od. ε, v. 331, Ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον, excidite victimis linguas. Vbi annot. schol. τοὺς λόγου ἐπιμελουμένους, (qualis ibi Nestor fuit) quum cubitũ ituri erãt, solitos fuisse τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀποτέμνειν καὶ καίειν τοῖς θεοῖς. ‖ Accipitur etiã pro Execo significãte Execo seu excîdo testiculos, Castro. vt apud Hesiod. in Erg. ἐρίφους τάμνειν. Et rursum ibidẽ, ταῦρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον Ταμνέμεν. ‖ Porrò vt τέμνειν γῆν dicitur pro Succisis arboribus vastare ac populari agrũ, ita & τάμνειν γῆν apud Herodot. aliquoties. ‖ At ὅρκια τέμνειν est Fœdus icere, Fœdus ferire seu percutere. id est Fœdus inire & pacisci cæsis victimis. seu δι' ἐντόμων πιστώσασθαι ὅρκια, seu δι' ἐντομῆς θυμάτων συνθήκας ποιεῖσθαι, vt Eust. & scholiorum breuium autor exponunt. Qui mos antiquus fuit, vt ex Latinis etiam loquendi generibus patet. Nam propriè Fœdus icere, ferire, percutere, est Cæsa hostia fœdus inire. Ac patet hoc ex Homero quoq;, qui Il. γ, postquam κήρυκες ἀγαυοὶ Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον, Atridè dicit stricto ense Ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν ταμεῖν τρίχας, ac post orationẽ ad circũstãtes habitã, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ, ac deinde ipsos inter se pepegisse. Eodẽ in libro vtitur phrasi illa, vt v. 106, Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Sic Il. τ, — ὄφρ' ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.

C. Ταμεσίχρως, οος, ὁ καὶ ἡ, Cutim seu corpus incîdẽs ac vulnerans. ὁ τὴν χρόα τάμνων. Iliad. ψ, — ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντες.

C. ἈΠΟτάμνω, Abscindo, Amputo, Deseco. Quo post Homerum vtitur Herodot. vt lib. 8, de Panionio quodã, ἠναγκάζετο τῶν ἑωυτοῦ παίδων τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν· αὐτοῦ τε, ὡς ταῦτα ἐργάσατο, οἱ παῖδες ἀναγκαζόμενοι ἀπέταμνον.

C. ΔΙΑτάμνω, Disseco, Discindo: idem quod διατέμνω & διατμήσσω, nisi quod poëticum & Ionicum est.

C. ἘΚτάμνω, Execo, Excîdo, seu Excindo. Il. γ, πέλεκυς ὥς, Ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ Νήϊον ἐκτάμνῃσιν. Item vt ἐκτέμνειν accipitur pro Execare & Castrare, ita hoc ἐκτάμνειν. velut apud Herodot. lib. 8, de Panionio quodam, ὅκως γὰρ κτήσαιτο παῖδας εἴδεος ἐπαμμένους, ἐκτάμνων, ἀγινέων ἐπώλεε ἐς Σάρδις.

C. ἘΝτάμνω ET ἘΠΙτάμνω, Incîdo. vt ἐντέμνω & ἐπιτέμνω.

C. ΚΑΤΑτάμνω, Concîdo. idem quod κατατέμνω.

C. ΠΕΡΙτάμνω, Circumcîdo. Herodot. lib. 2, μοῦνοι πάντων ἀνθρώπων Κόλχοι καὶ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες περιτάμνονται ἀπ' ἀρχῆς τὰ αἰδοῖα· Φοίνικες δὲ καὶ Σύριοι οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καὶ αὐτοὶ ὁμολογέουσι παρ' Αἰγυπτίων μεμαθηκέναι.

C. ΠΡΟτάμνω, Proscindo seu Præcîdo. Et pass. voce, signif. tamen actiua, προτέμνεσθαι αὔλακα, sulcum proscindere aratro, seu progrediendo scindere aratro. Od. τ, v. 375, Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην. vbi schol. exp. διακόψαιμι. Quo sensu dicitur etiam αὔλακ' ἐλαύνειν ἰθεῖαν, sulcum rectum ducere.

C. ΣΥΝτάμνω, Concîdo, Contraho. ET Ὑποτάμνω, Succîdo, Præcîdo.

ΤΕ'ΝΔΩ, SIVE Τένθω, Comedo, Rodo seu Arrodo. Hesiod. Erg. Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, quum exos polypus suos pedes rodit. is enim ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει, vt refert Orus Apollo in Hieroglyphicis. Plin. tamen cõtrà, lib. 9, c. 29, de polybo itidem, Ipsum (inquit) brachia sua rodere falsa opinio est, (id enim à congris euenit ei) sed renasci (sicut colubris & lacertis

caudã)haud falsum. Quẽadmodũ & Aristot. Hist. anim. lib. 8, c. 2, ὁ δ' λέγουσί τινες ὡς αὐτὸς αὐτὸν ἐσθίει, ψυδρὸς δοκεῖν· ἀλλὰ τοιοῦτον ἐστὶν ὥσπερ ἔχουσι ἔνιοι τὰς πλεκτάνας ὑπὸ τοῦ γόγγρου. Quibus ex locis manifestũ est, πένειν & ἐσθίειν seu τοιέδειν, idẽ esse, Arrodere seu Erodere. Porro notandũ est, apud Hesych. & Eust. & Suid. scribi per ο, vt & apud Hesiod. in vulg. edit. scriptũ reperitur: apud sch. autẽ Aristoph. πένθω, & rursum apud Suid. qui quũ πένθοις exposuisset λίχνοις, subiungit, πένθω δὲ καὶ πένδω, τὸ ἐσθίω: addẽs his exẽpli gratia locũ Hesiodi, & scribẽdũ esse dicẽs πένθη per θ. Hesych. porro πένδει exp. non solùm ἐσθίει, sed & λιχνεύει: quia videlicet πένδαι dicuntur οἱ λίχνοι.

Πένθης, ου, ὁ, Vorator, Liguritor: πρώκτης. Item Catillo, Gulosus: λίχνος, vt sch. Aristoph. exp. in Pace, vbi poëta ait, Καὶ φὴ γ' (videlicet μυρόμαι) ὅπ πένθης εἶ κἀλαζὼν ἀνήρ. Hesychio autem πένδαι sunt λωποδύται, μοιχοί, vestium fures, mœchi. V N D E Πενθεύω, Sum catillo & gulosus, Ad carpẽdos delicatiores cibos auidius manum ingero patinæ. Idem quod λιχνεύω. E T Πενθεία, ας, ἡ, Catillatio, Gulositas. Suidæ συναμωσία, λιχνότης, γαστριμαργία, afferenti ex Aristoph. — πολλοῦ γε πενθείαν λέγεις. Sic enim vetus Suidæ codex habet. In vulg. autẽ edit. quibusdam perperam πενδείας: vnde E T Πενδεία in v.l. irrepsit pro πενθεία, quod exponunt Voracitas.

Προτένθης, ου, ὁ, Qui prior comedit. Aliquando in bonam partẽ accipitur, & significat Prægustator. vt qui in aula principis prior cibum gustat, & ante dominum suum comedit: quod venenorũ metu fieri solet. Athen. lib. 4, μή ποτε ὃ δὴ νῦν καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι προγεύσω, ὅτε οἱ Ἕλληνες προτένθω ὠνόμαζον. Paulo antè ex Pãphilo, ἑκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγεύσας ἐλεάθους, ὅπ προσήθιον τοῦ βασιλέως πρὸς ἀσφάλειαν. Ibidẽ vide & alia de his prægustatoribus. vbi etiã ex psephismate quodam affert hæc verba, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἧς οἱ προτένθαι ἄριστοι πέντε ἡμέρας. vnde patẽre scribit, προτένθας in sacrificiis fuisse quoddã σύσημα, vt & προθέσεις. quorũ forsan erat sacras epulas prægustare, antequã alii manũ eis admouerẽt: vt nimirum προθέσεσι ad eas ascisceb antur, quum nihil iuris in eas haberent. Interdum in malam partem accipitur, pro catillone & guloso, qui nimirũ ante alios manum infert patinæ, & ante alios degustat apposita opsonia, atque ex illis ea præcipuè quæ sunt delicatiora. ὁ μὲν καιρὸς τοῦ προσφαγίου ἀπογευόμενος, ὁ λίχνος, vt Suid. exp. afferẽs ex Æliano, προτένθης καὶ ὁ ὀψοφάγος. Schol. Aristoph. προτένθας dici scribit τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προεσθίοντας τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μετὰ πολλοῦ πόνου τοὺς πλείονας: (quos suo tẽpore nominatos fuisse μεταβόλους) vel etiã τοὺς λίχνους καὶ ἀκρατεῖς, in hoc loco Nubium, Ὅ τοῦ οἱ προτένθαι δὸ δοκοῦσί μοι παθεῖν, Ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρωτεῖα ὑφελοίατο, Διὰ τοῦ προύτένθευσαν ἡμέρα μιᾷ. Quæ verba sunt Strepsiadis, respõdẽtis huic Phidippidis interrogationi, Πῶς δ' δέχονται δῆτα τὴ νουμηνίᾳ Ἀρχαῖοι τὰ πρωτεῖα, ἀλλ' ἔνη τε καὶ νέα. Dicit igitur illos vno die præuertere, veluti catillones & gulosi homines in mẽsa reliquos cõiuuas præuertere solẽt, & ii qui edulia in forũ deferenda aliis emptoribus præripiunt antequã in forum perferãtur, vt cũ lucro deinde eas reuẽdere queant. sicut & schol. προύτένθευσαν exp. προεκλιχθύσαντο, προεύθεσμευσαν, ἡμέραν μίαν προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ δοπθυμικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους. Quo loco metaphorica est significatio huius V E R B I Προτενθεύω. propriè enim significat Prægusto, seu Ante alium manus infero patinæ: atque ideo Gulosus sum & catillo, Cupes sum seu cupediæ dedit[9], Cupediis inhio. Aliis etiam Ligurio, Lurcor, Helluor.

Τέρας,

ατος, τὸ, Signum: peculiariter autẽ signũ quo Deus nobis aliquid portẽdit, prædicit, mõstrat, ostẽdit: vnde & διοσημεία alio nomine dicitur, Latinis Ostentum, Portentum, Prodigium, Mõstrũ. Sic enim Cic. lib. 1 De diuin. Apud Hetruscos propter aëris crassitudinẽ multa inusitata partim ex cælo, alia ex terra oriebãtur, quædam etiam ex hominum pecudúmve conceptu & satu. Quorum vim verba ipsa prudenter à maioribus posita declarãt. quia enim ostẽdunt, portendunt, mõstrant, prædicũt, ostẽta, portenta, mõstra, prodigia dicuntur. Sed notãdum est, vocabula Latina plerunque dici de inusitatis illis signis quibus aliquid portẽditur, prædicitur, ostẽditur: τέρας verò & de vsitatis & de inusitatis. De vsitatis & quæ nõ sunt παρὰ φύσιν, apud Hom. Od. ο, v. 166, φράζεο Εἰ τῶν τόν τοι ἔρηνε θεὸς τέρας, ἠέ σοι αὐτῷ. Dic an vtrique nostrum deus signum hoc ostẽderit, an verò tibi soli. τέρας autẽ vocat aquilã tenentem vnguibus anserem, & à dextris volãtem: quod signum ad augurum seu auspicum pertinet scientiam. Et Il. μ, anguis ab aquila raptus, & postea in Troianorum cœtum dimissus, vocatur ab eodẽ poëta Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Rursũ Od. γ, Ἠ τέρα μὴν ὃ θεὸν ὀρίναι τέρας· αὐτὰρ ὁ γ' ἡμῖν δεῖξε, καὶ ἰωὰ πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν Τέμνειν, petebamus à deo vt nobis ederet signum quo nobis ostenderet quid facto opus esset: ille autem nobis id ostendit, iussitque vt Euboeam versus æquor secaremus. Itidémque aliquis aliquid fecisse dicitur θεῶν τεράτεσσι πιθήσας, fretus signis à deo ostẽsis, τοῖς διοσημείαις πιθήσας, vt Il. δ, v. 398, & Il. ζ, v. 183. Itẽ & stellæ ac irides aliáque è meteoris apparẽtia signa ab eo dicuntur τέρατα, eaque, tam vsitata quàm inusitata, tam mali aliquid quàm boni portendentia. vt Il. δ, Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνιος πυῖς ἀγκυλομήτεω Ἠ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ σφετέρῃ ἐπὶ λαῶν Λαμπρὸν τὸ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, de cometa, signo inusitato & mali ominis. Et Il. λ, Saturnius dicitur iridas Ἐν νέφεϊ σπείξας τέρας μερόπων ἀνθρώπων: vt etiam Il. ρ, πορφυρέῳ ἵεμ' ἐνιπῇσι τανύει Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἠὲ πολέμοιο Ἠ ὀ χιμῶνος δυσθαλέος. Et rursũ initio Il. λ, idẽ Ζεὺς ἔελδα τεσσάλλε θοὰς δόπι ἵππας Ἀχαιῶν Ἀργαλέων, πολέμοιο τέρας μετ' χερσὶν ἔχουσαν, bellum portendẽs signũ. De inusitatissimo autẽ & pessimi ominis signo idem dixit Od. μ, v. 394, Τοῖσιν δ' (Vlyssis sociis qui boues solis mactarãt) αὐτικ' ἔπειτα θεοὶ τέρα τεθεύφασιν· hæc nimirũ, Εἶρπον μὲν ὀπισθε, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμάκεα· Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὡς γίγνετο φωνή. Apud prosæ scriptores passim de signo inusitato, id est portento, prodigio, ostento, mõstro. Plut. Alex. ὀδὲν ἰῶν μικρὸν ὅπως τὴ ἀπῆτε καὶ ἀπόπτων ὁ μὴ τέρας ἐποιεῖτο καὶ σημεῖον, quod nõ portenti ac signi loco haberet. Et Plat. in Cratylo, ἐάν, ὡς τῷ τέρας, γένηται ὀξὺ ἵππον ἄλλο τι ἢ ἵππος, vt si viculũ pareret. Et paulo pòst, εἰ δὴ τῆς τοῦ τέρατος ἐνεκεν, οἷ εἰ ἐν τέρατος εἴδει γένωνται; οἷον ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς, ἀσεβὴς γένηται. Et apud Plut. in Symp. 8, probl. 9, quidã censent naturã morbos ὥσπερ τέρατα γένεσθαι. Sic Æsch. in Ctesiph. ἐπεύχεται αὐτῆς μηδὲ γῆν καρπὸν φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα. Rursum apud Plut. in libro De garrulitate quidã vxori suæ dicit, κόρυδον ὠνεῖσθαι πτέρυγον, κράνος ἔχοντα καὶ δόρυ: atque ideo senatores coiisse σκεψομένους τὸ τέρας, εἴ τε χρηστὸν εἴτε φαῦλόν ἐστι. Idem in Fab. ὅσα τοῖς ἰασμοῖς θεῶν ἢ τεράτων ἀπὸ τοῦ πάλαι σωτηρόθυον εἰ μαντεῖς. Metaphor. dicũtur etiã τέρατα λόγων, vt Ciceroni etiã Poetarum & pictorum portẽta, Portẽtum reip. Virg. verò portenti vocabulo pro bono signo vsus est, quum dixit, Quem casum portenta ferant, id est Quid portendant hæc signa, Quid euenturum ostendant hæ διοσημείαι. Quo modo ab Homero vsurpari τέρας, satis liquet ex antedictis.

C. Τεραπλόγος, ου, ὁ, Qui de mõstris loquitur, & prodigiosa narrat: vel Qui monstrosis verbis vtitur. Citat Poll. ex Plat. E T Τεραπλογέω, ῶ, De mõstris loquor, Prodigiosa narro, Prodigiosa & mõstrosa dico. Suidæ περαπλογεῖν ἐστὶ τὸ ἀπίθανα διηγεῖσθαι, καὶ λέγῳ τεράματα ὅλως τοῦ αὐθρώπων. Et pass. τεραπλογοῦμαι, Mõstrosè narror. vel, Vt mõstrũ narror. Vnde τεραπλογούμενα, Mõstrosa, Mõstrifica, Quæ veluti mõstra narrãtur: vt sunt cõficta poëtarum fabulæ. I T E M Τεραπλογία, ας, ἡ, Narratio aut oratio de mõstris instruta: vel etiã Narratio & oratio prodigiosa. τερατεία, τεραδεξιολογία. Athen. l. 5, ὁπηρεῖ δὴ ὄχλος μοι πιστῶν Γοργόνων καὶ Πηγάσων καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθη τε καὶ ἀπιστία τεραπλογιῶν πνὰν φύσεως. V N D E Τεραπλογίας, ου, ὁ, idem cum τεραπλόγος. Suidæ quoque τεραπλογίαι sunt οἱ θαυμαστὰ καὶ παραδόξα μυθεύοντες.

C. Τεραποσκόπος, ου, ὁ, Qui portenta inspicit & ea interpretatur, Qui ex ostentorum inspectione futura prædicit, Portentorum interpres, Ciceroni, olim Prodigiator. E T Τεραποσκοπία, ας, ἡ, Diuinatio ex portentorum inspectione, seu Scientia quæ è mõstrorum inspectione futura auguratur, Scientia interpretãdi portẽta. Prius

illud apud Hesych. & Suid. legitur, & exponitur μαῖπς, σημειωπκός: posterius apud Poll. Rursum apud Hesych. L E G I T V R Τεραποσκόποι, ὀνειροκρίται.

C. Τεραπόπκος, ου, ἡ, Quæ mõstra parit, Mõstrosum seu prodigiosum partũ edẽs. ἡ τέρας πίκτουσα. E T Τεραπόπκέω, ῶ, Mõstrum pario, Portentosum fœtum edo, Monstrifica pario, vt Gaza interpr. E T Τεραπόπκία, ας, ἡ, Mõstrosus partus, Partus quo mõstrosus fœtus editur. Aliis Monstrifica partio. nam de ipsa actione dicitur. At in v.l. perperam S C R I P T V M Τεραπκέω E T Τεραπκία.

C. Τεραπουργός, ῶ, ὁ, Monstrificus, vt dicuntur Artes monstrificæ & Gemmæ monstrificæ. id est Quæ mõstrosos & inusitatos insolẽtésque effectus edunt. Et τεραπουργὸς de homine mõstrifico, id est Qui monstrosa quædam efficit & nusquam visa, veluti præstigiatores. I T E M Τεραπουργέω, ῶ, Mõstrosa & prodigiosa efficio, Monstra & portẽta edo, τεραπώδη ἐργάζομαι: veluti quum è virga anguis fit, è culmo trabs, & huiusmodi alia. V N D E Τεραπούργημα, ατος, τὸ, Eiusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum. Vel etiam Facinus portentosum & monstrificum. E T Τεραπουργία, ας, ἡ, Effectus eiusmodi prodigiosi operis, & ipsa actio edendi opus aliquod mõstrosum. Sæpe & pro τεραπούργημα accipitur: veluti quum Theodor. in Hist. Eccles. τεραπουργίαν & θαυματουργίαν vocat mirifica & mõstrifica opera, teste B. qui ex Luciano τεραπουργία affert pro Præstigia.

C. Τεραπωπός, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Monstrosus aspectu, Prodigiosus, Portentosus. Legitur apud Homerum hymno in Pana conscripto.

Τεραπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Portentosus, Monstrosus, Prodigiosus, Monstrificus, Pro ostento seu prodigio habendus. Philo De vita M. lib. 1, περαῖῶδεσθαι δ' μελόντων, σημεῖον δοπγίνεται τεραπωδέστατον, prodigiosissimum signum, seu ostentum. Aristot. De arte poët. οἱ δὲ μὴ τὸ φοβερὸν δι' τῆς ὄψεως, ἀλλὰ τὸ τεραπῶδες μόνον ἐκπλήττοιπς, οὐδὲν τραγῳδίᾳ κοινωνοῦσι. V N D E Τεραπωδῶς, Portentosè, Monstrosè, Prodigiosè. seu Prodigialiter, vt Horatius loquitur: Monstrificè, vt Plin. I T E M Τεραπώδευμα, ατος, τὸ, Opus monstrosum, seu Monstrum: idem quod τέρας & τεραπούργημα seu τεραπουργία.

Τεραπικὸς, ῶ, ὁ, idem cum τεραπώδης. V N D E Τεραπικῶς, idẽ quod πραπωδῶς, apud Plut. in lib. aduersus Coloten.

Τεράτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum τεραπικὸς & τεραπώδης.

Τεράσιος, ου, ὁ, etiam ipsum significat Prodigiosus seu Prodigialis, Portẽtosus, Mõstrosus seu Mõstrificus. Ælian. apud Suid. τὰ γὴ ὑδύνδρα βρέφη κράσει θηείων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράσια ἐδόκει. Sic Philo De vita M. lib. 1, τεράσιον δὲ φασι συμβῆναι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον μεγαλούργημα τῆς φύσεως, prodigiosum naturæ facinus. At τεράσιοι θεοὶ Hesychio sunt οἱ ὅπ σημείων πεπαιδευμένοι. vt & Τεράσιος Ζεὺς dicitur Iupiter qui signis è cœlo hominibus portendit ac prædicit, seu monstrat & ostendit futura. Nisi malis, Iupiter qui prodigiosa auertit. Nec enim solùm τέρατα φαίνει seu τεραφαίνει οὐρανόθεν, sed etiã ἀποτρέπει. Neutro gen. τὸ τεράσιον dicitur pro τέρας, Portentum, Prodigium, Ostentum, Mõstrum, Res mõstrosa & prodigiosa. vt Hesychio quoq; & Suidæ τεράσια sunt σημεῖα, θαύματα. Ac certè ex Chrysost. oratione De Babyla martyre affertur τεράσια pro Miracula: quæ in Nouo test. vocãtur θαύματα & σημεῖα. Vbi cum τεράσια subauditur ἔργα, Portentosa & monstrosa facinora, τεραπουργήματα. Quo sensu legitur & in commẽt. de Ioanne, ὁ δ' Δομεπαυὸς ἐκπλήξει ἐλέγετο ὅπ πῆς ὑπ' αὐτοῦ γνωμῶσι τερασίοις, ob prodigiosa & miraculosa opera quæ edebat.

Τεραπεύω, F. σω, vel potius Τεραπεύομαι, idem quod τεραπολογῶ, Portenta & monstra loquor, seu Loquor portẽtosa, Monstrifica fingo & vana. Bud. τεραπεύομαι exp. Vaniloquenter dico, μεγαληγορῶ καὶ σεμνύομαι: item Monstrificè mentior & calumnior: afferẽs ex Æschine περὶ παραπρεσβ. hunc locum, ὅθ' οὗτος ὀδὲν ἀληθὲς εἶπεν, ἀλλ' ψεύδεται, καὶ, καπηγορῶν ὀδὲν ἀληθὲς ἔχων, τεραπεύεται. Qui in eadẽ orat. p. 72, dixit, ἐπειδὴ δ' ἐπελεύπησεν Φίλιππος, Ἀλέξανδρος δ' εἰς πὴν Θρᾴκὴ καπέπη, πάλιν αὖτὸς τεραπεύομαι, ἱερεὰ ὠδὴ ἱδρύσαπο Παυσανίου, εἰς αἰπίαν ὃ ἄναγχος ἐλιον καὶ θυσίας πὴν βουλὴν καπέσπησε, Nescio quæ prodigiosa confingens. Itidem & Suidas τεραπεύομαι exp. μηδὲν ἀληθὲς μηδ' ὑγιὲς λέγων: hunc afferens locum ex quodam quem non nominat, τεραπεύομαι καὶ κοραπίζοντες ὡς εἰς πολλὰ εἶν χρήσιμος ἡ τὸ τόπου καπάληψις. Necnon & Hesych. τεραπεύομαι affert pro δολεύομαι, ψευδόμαι, exponẽs tamen etiam σημεῖον ποιῶν: vt idem sit & cum τεραπουργῶ, Prodigiosum facinus edo, seu Portentosè facio, aut Monstri simile aliquid ago.

H I N C Τερατεία, ας, ἡ, idem quod τεραπολογία, Prodigiosa narratio, seu Portenta verborum, Mendacia prodigiosa. Isocr. in principio sui Panathen. οὐδὲ πᾶν λόγον πὶς μυθώδεις, καὶ τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστός. Vtitur & Aristoph. in Nub. apud quem Socrates dicit, Οὐρανίαν νεφέλαν αὐ νοῶ ἡμῖν παρέχοιν Καὶ τερατείαν καὶ τοιλόξιν, Portenta verborum, seu (vt schol. exp.) ψευδολογίαν. Sic verò & Suidæ τερατεία est ψευδολογία, παραδοξολογία, & Hesychio τερατεῖαι sunt ψευδολογίαι. Et C O M P. Επιτεραπεύομαι A C Προςτεραπεύομαι, Prodigiosè affingo & affabulor. Pausan. in Arcad. ὁπόσοι δὲ μυθολογήματα ἀκούοντες ἤδεσαν, πεφύκασι καὶ αὐτοί τι ὀνπτεραπεύειν, aliquid prodigiorum affingere. Itidẽ προςτεραπεύομαι accepit Themist. p. 32, teste B.

Τεράζω, idem quod τεραπεύω seu τεραπεύομαι. Hesychius enim τεραζει exp. τεραπεύει.

T E'P M A,

ατος, τὸ, Terminus, Meta, Finis. Il. ψ, — σήμηνε δ' τέρματ' Ἀχιλλεὺς Τηλόθεν ἐν πεδίῳ, notauit terminum & metam, nimirum curriculi equestris. Et paulo antè, Καὶ γὰρ τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, terminum statuit. Quod τέρμα ibidem νύσσαν dicit, id est καμπῆρα: quoniam quum eò peruentũ cursu est, reflectunt pedẽ. Ibidem, Αἰὲν τέρμ' ὁρόων ὀρφεῖ ἐξοῦθεν, semper spectans terminum & metã, quum propè ad eam accessit, reflectit equos, nimirum is qui in stadio equos agitare nouit. Et paulo antè, Οἶδα γὰρ οὐ πρῶτον τέρμα δ' ἐλωτεῦν. Aliquãto pòst, v. 465, — οὐδὲ δυνάσθη Εὖ ἀκόνειν πρῶτ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύγχανεν ἐλίζας. Similiter à Suida & Hesychio τέρμα exponitur καμπήρ: quanuis aliquid inter τέρμα & καμπὴρ esse discriminis videatur: ita scribente Poll. lib. 3, cap. 30, πρῶτ δ' ὀκάμπιοι, νύσσα καὶ καμπὴρ· ἵνα δ' παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ· ἔνιοι δ' καὶ βαλβίς. Necnõ à Luciano accipitur pro meta curriculi, vt ἱππηλᾶς pro carceribus, teste B. Hinc sumpta metaphora dicitur τέρμα νίκης & πέχνης. vt Archestr. apud Athen. lib. 7, πολυπαίπων Ἐνοῦδ' εἰσὶν ἁλιεῖς, (nimirũ pisces) ἔχοιοι δ' τέρματα νίκης. proprie enim τέρμα νίκης ἔχειν dicitur Qui victoriæ metã attigit, seu Assequutus est metam qua victoria terminata est. Et Parrhas. apud eundẽ lib. 12, in quodã epigrãmate in se conscripto, — φημὶ γὰρ ἤδη Τέχνης βύθιδαι τέρματα τῆς δὲ σαφῆ Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης. vt & Plin. lib. 35, c. 10, Parrhasius primus symmetriã picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiã capilli, venustatem oris, cõfessione artificum, in lineis extremis palmã adepi[9]. Præterea τέρμα Hesych. exp. ἔσχατον, τέλος ζωῆς, σημεῖον, extremũ, vitæ finis, signum: cui[9] σημεῖα nomine forsan accepit scopũ & metã, vel etiã limitẽ. nã scopi & limites, etiã ipsi vocãtur σημεῖα. Suidæ autẽ est τέλος, ὅρος, qui affert τέρμα σὺν ὥρᾳ ex quodã quẽ nõ nominat, pro κτ' πὶν νεότητα. At in monte τέρμα dicitur pes mõtis, seu ima pars, πὸ ἔσχατον. Suidas, εἰς πεῖα (inquit) διήρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπωρείαν, εἰς τέρμα. καὶ ἀκρώρεια μὲν, ἐστὶν ἡ κορυφὴ· ὑπωρεία δ', τὰ πλησίον τοῦ ὄρους· τέρμα δ', τὰ πελυτῶμα καὶ πόδες. Sed & pro pedis plãta accipi aiũt. ¶ Ponitur aduerbialiter etiã pro Ad extremũ, Tadẽ. Phocyl. Ἀρχόμενος φείδου παύτων, μὴ τέρμ' ὀπτεύῃς.

Τερματίζω, Termino, Finio, Ad exitum & finẽ perduco: vt Hesych. περματίζει exp. πελειοῖ, ὁείζει. Suid. & pass. περματίζεται exp. πελειοῦ. V N D E Ἀτερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Interminatus, Infinitus. ἀόριστος. vt Diodor. Sicul. ἐπιθυμίας ἔχοντα ἀτερμάτιστος. cupiditates immensas & interminatas. vbi metaph. est. Propriè autem Cic. Immensa & interminata in omnes partes magnitudo regionũ. ¶ Ab Hesych. exponitur ἀβέβαιος, ἀθεμελίωπος, Instabilis seu Inconstans, Fundamento carens, Non fundãtus. Itidémque à Suida, apud quem tamen non ἀπερμάτιστος habetur, sed ἀπερμάτιστος, mendosè. Atq; ita τέρμα idem foret quod ἔρμα, & ἀπερμάτιστος idem quod ἀνέρμάτιστος. E T Ἀποτερματίζω, Determino, Definio: item Extermi-

no, Excludo. quomodo ἀποτερμαπίζεσθαι πόρρω apud Naz. putatur significare ὁρίζεσθαι. V N D E Ἀποτερμασμός, ῶ, ὁ, Definitio, Determinatio, Descriptio. Procl. De sphæra, αἰσθητὸς μὲν οὖν ἐστιν ὁ ὁρίζων ὁ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ὄψεως περιγραφόμενος, κατὰ τὸν ἀποτερμασμὸν τῆς ὁράσεως. Affertur E T Ἀποτερμίζω, pro Definio seu Finio. Quod à τέρμις potius deriuatum esset.

Τέρμις, idē quod τέρμα, Terminus, Finis, Extremū. Hesychio est πυγή, pes: ea enim corporis pars extrema & ima est. V N D E Τερμόεις, εντος, ὁ, Ad imā vsq; corporis partē demissus, Ad pedes vsque dependēs, Talaris: ποδήρης. Hesiod. Erg. de tempore hyberno, Καὶ τότε ἔασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω, Χλαῖναί τε μαλακὴν καὶ τερμόεντα χιτῶνα, talarem indue tunicā. Et Hom. Od. τ, καὶ δίπλακα δῶκα Καλὴν πορφυρέην, καὶ τερμόεντα χιτῶνα. Idē Il. π, αὐτὰρ ἀπ' ὤμων Αἰσὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμόεσσα, quam τερμόεσσαν αἰσίδα vocant etiam αὐξομήκη, quoniam viri altitudinem æquet, ita vt non solùm superiores corporis partes tegat, sed & inferiores, ad pedes vsque descendēs. Hesychius τερμόεντα expon. ποδήρη καὶ δύμεθον, τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τεταμένον. Idem τερμόεν affert pro ὁρμοῦν, τέλειον, conueniens seu quadrās, perfectum. Apud Suid. legitur τερμόεσσα ἡμέρα, καὶ μεγάλη. pro quibus vetus & manuscript⁹ codex habet, Τερμόεσσα, μακρὰ καὶ μεγάλη. Alioqui τερμόεσσα ἡμέρα posset dici de extremo & vltimo die vitæ, vt τερμία ἡμέρα: & hæc à τέρμις, quod signif. τέρμα, πέρας, τέλος, ἔσχατον. V N D E E T Τέρμος, idē significans cum τερμόεις, quatenus pro extremo & vltimo ponitur. vt & Hesych. τέρμοι affert pro ὕσταποι: sic enim pro ἄσταποι reponendū est. Sic apud Suid. τερμία ἡμέρα, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ τέλος τοῦ βίου θύρησιν, extremus vitæ dies. Quod apud Soph. legitur in Antig. pag. 267, φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίων ἄγων ἡμέραν. vbi schol. exp. τῆς τελευτῆς σταθμεύσασι κλῶ. Et in Œd. Colon. p. 273, Ταύτῃ τοι ἔλοξε πᾶσαν ὀν χρόνῳ μακρᾷ, Ἑλλάνων χώραν τερμίαν. vbi idem schol. τερμίαν αὐτῷ exp. εἰμαρμένῳ, ἐφ' ἧς ἔμελλε τὸ τέλος τοῦ βίου αὐσθν: forsan elicies eam expositionem ex ipsius poëtæ versu paulo pòst sequēte, Ἐνταῦθα κάμψαν τὸν παλαίπωρον βίον. vbi verbo κάμψαν allusit ad τέρμα stadii. nam quum cursu ad ipsum peruenerant, ἔκαμπτον siue ἔστρεφον: vnde & καμπτὴρ vocabatur. Hesych. verò τέρμον exp. non solùm ἔσχατον, sed etiā ὁρμοῦν, πρέπον, vt τερμόεν suprà. Porro à Τέρμις significante Terminus, Finis, Limes, est E T I A M Τερμεὶς, Terminalis. vt Τερμεὶς dicitur ὁ Ζεὺς, ὅσα τὸ πάντων ὁρίζω καὶ τέρμα ἦν, vt in lex. meo vet. & apud Etymolog. annotatur. Idē & ὅριος dicitur, quod vide. Et C O M P. Ἐπιτέρμιος, Qui terminis seu limitibus præest. ὁ ὅπῃ τέρμασι. vt ὅπῃ τέρμιος Ἑρμῆς apud Hesych. Mercurius limitaneus, seu Limitum præses. Idem Hesych. ὅπιτέρμιον videtur accipere pro Vltimum, Extremum.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem quod τέρμα & τέρμις, Terminus, Limes, Finis, Extremū. vt Hesychio quoque τέρμονες sunt τέρματα, ὅρια, τέλη: item φραγμοί. nam in finibus agrorū plerunque φραγμοὶ solent duci. Eurip. Hippol. Ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν Ναίουσιν ἐσω. ¶ Τέρμων, Terminus, id est Custos finium deus. De quo Ouid. in Fastis, Termine, siue lapis siue es defossus in agris Stipes, ab antiquis tu quoque nomē habes. Et Tibullus, Nam veneror seu stipes habet desertus in agris, Seu vetus in triuio florida serta lapis. Vbi etiā nota, terminum factum fuisse non solùm ex lapide, sed etiam ex stipite. V N D E Τερμόνιος, ᾱ, ὁ, idē cum τέρμιος & τερμόεις, id est Extrem⁹, Vltimus, ἔσχατος. Æschyl. in Prometh. ἵκου τερμόνιον ὅπῃ πάγον, id est τελευταῖον μέρος τῆς γῆς, vt sch. exp.

C. Ἀγχιτέρμων, Metæ proxim⁹, Qui est metæ propinqu⁹. Itē Cōterminus, Finitim⁹. (idē quod πρόσορος & σώσορος, sed magis dithyrābicū, vt tradit Poll.) Seu, Cuius termini & fines vicini sunt & coniuncti nostris limitibus.

C. Ἀτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Interminatus, Infinitus, Fine carens, Qui nullo fine clauditur. idem quod ἀτερμάτιος. vt ἀτέρμων αἰών, apud Aristoph. Æuum sempiternum, & cuius nullus est finis.

C. Ὁμοτέρμων, Conterminus: ὅμορος, πλησιόχωρος, Finitimus, Vicinus. Nonn. ὁμοτέρμονες ἄνδρες ἐρήμου, Vicini deserto, Quorum fines cum deserto coeunt. Legitur & apud Plat. De leg.

C. Σωτέρμων, idem. vt σωτέρμονες σῆλαι in Epigr. Cōterminæ columnæ. Eodémque modo Suidæ σωτέρμων est πλησιόχωρος. Hesychio autem σωτελέσης.

Τέρπω, F. ψω, Delecto, Oblecto, Delectationem affero, Exhilaro: vel etiam Mulceo, Demulceo. Homerus Il. τ, Τέρποντες πυκινὰς ἀκαχήμενον ὀδὲ π θυμῷ· Τέρπετο, Oblectantes vel demulcentes eum vehementer dolentem: at ille oblectationem animo nullam capiebat. Aliquādo additur ei datiuus instrumentalis. vt Od. α, de procis, Πεισίστρατος τοιοῦτος ἐόν θυμὸν ἔτερπον. Sic apud Plutarch. De fort. Alex. libro 2, Dionysius tyrannus κιθαρῳδοῦ τινος ἀδοκιμοῦντος ἀκούων, ἐπιγείλαντος δωρεὰν αὐτῷ πάλιν τὴν δ' ὑστεραίᾳ τὸν αὐθρώπου τινὰ ὑποδείξαντα τοιοῦτος, Χθὲς (εἶπεν) ἀφραινόμενος ὑπὸ σοῦ παρ' ὃν εἶδες χρόνον, οὕτεραν κἀγώ σε πᾶς ἐλπίσας· ὥστε τὸν μισθὸν τούτων ὧν ἕτερος ἀπελάμβανες ἀδῶς αὐτὸν τέρπομενος. Ibi enim μισθὸν ὧν ἕτερος dixit pro μισθὸν τούτων οἷς ἕτερος, more Attico. vbi etiam nota ἀφραίνειν & τέρπειν synonymos vsurpari. Interdum verò loco illius datiui instrumentalis ponitur participium. vt apud Homerum Odyss. σ, Τῇδε παρ' ἠλάκατα σφαλίζετε, τέρπετε δ' αὐτὰρ Ἠοῖθεν ἐν μεγάρῳ.

Pass. Τέρπομαι, Delector, Oblector, Oblectationem seu delectationem capio. Interdū etiam Delecto seu Oblecto me, Exhilaro me. Od. μ, Ὀφρά κε τερπόμεθον ὀπ' ἀκούσης σειρήνοιϊν. Interdū additur accusatiuus vel datiu⁹ rei quæ delectatur seu recreatur. veluti quum Hom. dicit τέρπομαι φρένα vel θυμὸν, & τέρπομαι φρενὶ, seu τέρπομαι θυμῷ. Od. α, v. 310, τεταρπόμεθον φίλον κῆρ. Il. τ, — ὀδὲ π τέρπετο θυμῷ. Ac præterea additur vel datiuus instrumētalis rei qua quis delectatur aut recreatur: vel participium itidē materiā delectationis significās. Datiu⁹ instrumētalis: vt Il. ι, Τὸν δ' ὄβριν φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ, oblectātē animū suum cithara canora. Od. θ, Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐπάρφθησαν φρένα' ἀέθλοις. Et alibi, χόρῳ φρένα τέρπετο. Participium, itidem delectationis materiā significans: vt Il. α, — ὁ δ' φρένα τέρπετ' ἀκούων, animo suo oblectabatur, dum hæc audiret. Rursum omisso illo accusat. vel dat. eius partis quæ oblectatur, cōstruitur vel cū datiuo instrumētali, vel cū participio illius vicem gerēte: aliquādo cū datiuo & participio simul. Cū datiuo instrumentali, vt Od. ξ, — τέρπε τοῖσδε Οἷα πάρεστ, & oblecta te iis quæ adsunt seu apposita sunt. Cū datiuo & participio simul, vt Il. β, in Bœotia, Δίσκοισιν τέρποντο καὶ ἀγανέσσιν ἱέντες, Τόξοισί θ'. Sic Od. ψ, Τερπέσθω μνήστῃσι πρὸς ἀλλήλους ὀνείροντες. Od. δ, Αἰνῶς τοι μνήστῃσιν ἐπεστί τε σῖσιν ἀκούων Τέρπομαι. Cū particip. solo vicē gerēte datiui instrumentalis, vt Od. α, Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος. Il. ψ, Ἀλλ' αὐτὸ τέρποντο μένων. Et Il. τ, Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσιν ἐπάρπετο δαίδαλα λύσων. Sic Od. δ & κ, Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσι. Pro quo Il. ω, Αὐτὰρ ἐπεὶ πάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες. Interdum iungitur cū genitiuo, & tunc significat Satior, vel Satio me: aut Cum delectatione satio me, Ad hilaritatem vsque satio me: vel Recreo me. Od. ψ, Τῶν δ' ἐπὶ οὖν φιλότητος ἐπαρπήσω ἐρατεινῆς. Il. λ, Αὐτὰρ ἐπὶ πάρπηθεν ἐδηνήσας ἠδὲ ποθῆσας. Il. ω, — τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο Ὕπνου τε γλυκεροῦ παρπήθεσαν. At Il. ω, & Od. ψ, — Ὄφρα καὶ ἤδη Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ παρπόμεθα κοιμηθέντε.

C. Τερπικέραυνος, Qui fulmine τέρπεται, id est Qui delectatur & gaudet fulmine. Vide in Κεραυνός.

C. Τερψίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum oblectans & exhilarans: vel etiam Voluptuarius.

C. Τερψίχορος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Choreis gaudēs, Choreis oblectans & exhilarans vel se vel alios. Apollinis epitheton in Epigr. F O E M. Τερψιχόρη nomen est vnius è nouem Musis, quæ & ipsa nomē inuenit à choreis quibus delectatur & gaudet. Phurnutus sic appellatam ait διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου, quòd maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat. Vide & Plut. Symp. 9, probl. 14, vbi de Musarum numero differens, inter alia dicit, αἱ δ' λοιπαὶ δύο, Μελποδίνη καὶ Τερψιχόρη, πρέπουσαν κοσμοῦσιν· ὥστε τὴ μὲν, Ἀφροσιίλω, μὴ κίνησιν εἶναι· τὸ δ', μὴ γοητείαν, ἀλλὰ τέρψιν.

C. Ἀτερπὴς, Minimè oblectans & exhilarans, Iniucundus, Insuauis. Thuc. ἀτερπὴς ἐς ἀκρόασιν, Aures non oblectās,

Auditu insuauis. Herodian. lib. 1, οὐκ ἀτερπῆ πλὴν γνῶσιν καὶ τοῖς ὕστερον ἔσεσθαι προσδοκήσας, haud iniucundam fore posteritati earum rerum notitiam. Et compar. ἀτερπέστερος, Insuauior, Iniucundior. Homerus quoque vtitur pro Delectationis & voluptatis expers, Iniucūdus: vel potius pro Molestus, Acerbus, Infestus, Tristis. vt Il. τ, — ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γουνάσθαι ἵκηται. Et Od. λ, — ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον. Affertur E T Ἄτερπος itidem pro Iniucundus, Tristis.

C. Εὐτερπὴς, oppositum præcedenti ἀτερπὴς, & significans Aptus ad delectandum, Vi delectandi præditus. A T Εὐτέρπη nomen est vnius è nouem Musis. de qua vide Plut. Sympos. 9, problem. 14, vbi inter alia dicit, Εὐτέρπη δ' αὖ τις δοίη τὸ θεωρητικὸν τῆς περὶ φύσιν ἀληθείας.

Τέρψις, εως, ἡ, Delectatio, Oblectatio: vel etiā Oblectamentum, Voluptas. Apud Athen. libro 10, τοῖς ὑπερβάλλουσι ἢ Τέρψις μὲν οὐκ ἔνεστι, πολυτέλεια δέ. Et ex Hesiodo, τέρψις ἀοιδῆς pro Cātus voluptas. Ex Epigr. verò τέρψις σίδηρος pro Voluptas de te capta. Vtitur & Thucyd. lib. 2, pag. 60, ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρόν. id est, Ex quibus quæ percipitur delectatio & voluptas. Schol. verò exp. ἡ ζωγραφία. V N D E Ἀτερψία, ας, ἡ, oppositum præcedenti τέρψις, Molestia, vt quidam interpr. Luc. in Vit. auct. ἔμπεδον ὀδὲν, ἀλλὰ κακὸς ἐς κικεῶνα πάντα συμπεπλεόντων, καὶ ἔστι τοῦτο τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω, κατω.

Τερπωλὴ, idem quod τέρψις, Delectatio, Voluptas: sed poëticum. Od. σ, Οἷον τερπωλὴν θεὸς ἤγαγε ἐς τόδε δῶμα.

Τερπνὸς, ῶ, ὁ, idem quod ἀτερπὴς, id est Delectationem & voluptatem afferens, Iucundus. Athen. lib. 2, ex Eurip. Bacchis, Οἴνου θ' μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδὲ ἄλλο τερπνὸν ὀδὲν ἀνθρώποις ἔτι. Plut. initio lib. 5 Symp. ὀδὲν ἥδιον τῇ ψυχῇ τερπνὸν, ὀδὲ χρηστὸν, ὀδ' αἱρετὸν ὅλως. Vbi nota copulari τερπνὰ & χρηστὰ: opponi autem τερπνὰ & λυπηρὰ apud Isocr. in παραινέσει ad Demon. vbi dicit ἐν μὲν τοῖς τερπνοῖς, & ἐν δὲ τοῖς λυπηροῖς. Item τὸ τερπνὸν dicitur pro ἡ τερπνότης, Iucunditas. Vnde S V P E R L. Τερπνίστατος, Iucundissimus, Summam delectationē & voluptatem afferens: irregulariter pro τερπνότατος. Etymolog. Et S V B S T. Τερπνότης, ητος, ἡ, Iucunditas.

C. ΑΝΤΙτέρπω, Vicissim oblecto, Vicissim exhilaror. Exēplum ex Plut. habes in Τέρπω.

C. ΕΠΙτέρπω, idem quod τέρπω, Delecto, Oblecto, Exhilaro. Et pass. ὀπιτέρπομαι, Delector, Oblector, Exhilaror. Aliquando construitur cum accus. rei quæ delectationem capit: vt in hoc hemistichio, ὀπιτέρπετο ἦτορ. Interdum cum datiuo, vt apud Hesiod. κακῷ δ' ὀπιτέρπετο ἔργῳ. Nonnunquam cum participio vicem gerēte illius datiui, vel cū infinitiuo, vt in Epigr. ὀπιτέρπομαι σεύειν. sicut Gestio apud Latinos. V N D E Ἐπιτερπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem cum τερπνὸς seu ἀτερπὴς, id est Delectationem & voluptatem afferens, Iucundus. vt ὀπιτερπὴς πολίτας ἀχὴ apud Plut. in Rom. Iucundum ciuibus votū. Et Symp. 9, probl. 14. de Euterpe, εἰ γὰρ αὐτή π τοῦ τὰ ὁμιλίας ὀπιτερπὲς εἴληχε καὶ κεχρισμένον. Quū verò de homine dicitur ὀπιτερπὴς, significat ὁ ὀπιτερπόμενος, seu Deditus rebus ὀπιτερπέσι siue τερπναῖς, Qui sectatur res quæ delectationem & voluptatem afferant: veluti quum Plut. in Alcib. dicit, ἐν Γωνίᾳ χαλκανοῦ, ὀπιτερπὴς, ῥάθυμος. Hinc A D V E R B. Ἐπιτερπῶς, Iucundè, Suauiter, Ita vt delectationi & voluptati sit. Plut. Pericle, ὀπιτερπῶς ᾠδάς, Qui suauiter cecinit. Idē in Numa, κινοῦσι γὰρ ὀπιτερπῶς, Mouentur enim scitè & festiuè, ita vt motus illius elegātia oblectet & voluptate afficiat spectatores.

Τέσσαρες, (S I V E Τέσσαρες, Atticè) Quatuor. Et neutro G E N. Τέσσαρα, S I V E Τέσσαρα, itidem Quatuor. Od. ι, Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς αὖ κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι, Τέσσαρες· αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετ' τοῖσιν ἐλέξμην. Theophr. de ficu Cypria, πεπαίνει δὲ τέσσαρας καρπούς, ὅσας περ αὐτὴ καὶ αἱ βλαστήσεις, Fructus quaternos fundit: toties & germinat, Plinio interpr. Xen. ὀπτὴ τεσσάρων τεσσαρῶν, ὡς περ φάλαγξ, quaterni constant enim quidam συλλογισμοὶ ὁκτὼ τεσσάρων στίχων, vnde τετράστιχοι φάλαγγες. Et apud musicos ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, Quaternaria cōsonātia, seu Quæ fit in collatione quaternarii numeri, vt Gell. lib. 3, cap. 10. interpr. quam fieri ex epitrito numero tradit Macrob. in Somn. Scip. lib. 1, c. 6, & lib. 2, c. 1. Vitruu. lib. 5, c. 4, Concentus quos natura hominis modulari potest, Græcéque συμφωνίαι dicuntur, sunt sex, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, διὰ πασῶν, διὰ πασῶν cum διὰ τεσσάρων, διὰ πασῶν cum διὰ πέντε, δὶς διὰ πασῶν. Ideóque & à numero nomina receperunt, quòd quum vox cōstiterit in vna sonorum finitione, ab eáq; se flectens mutauerit, & peruenerit in quartam terminationē, appellatur διὰ τεσσάρων: in quintam, διὰ πέντε: in octauam, διὰ πασῶν: in octauā & dimidiam, διὰ πασῶν & διὰ τεσσάρων: in nonā & dimidiā, διὰ πασῶν & διὰ πέντε: in quintamdecimā, δὶς διὰ πασῶν. Martian. Capella lib. 9, cap. De symphoniis, Symphoniæ (inquit) tres: quarū est prima, διὰ τεσσάρων, quæ Latinè appellatur Ex quatuor, & recipit sonos quatuor, spatia tria, productiones duas & dimidiā. Ibidem dicit hanc symphoniā esse hemitoniorū quīque, quæ ad productiones plenas & integras media tenus valēt, diesēm decē: esse autē in epitriti ratione. Τέσσαρα siue τέσσαρα ξύλα dicitur ὅτι τὰ θύρας, de ianua: vnde τὸ ἐντὸς τῶν θυρῶν γηρύεται dicebant ἐντὸς τῶν τεσσάρων γηρύεται, teste Poll. Sic apud Luc. περιβαίνειν τέσσαρα. Solebant igitur ex quatuor tabulis seu asseribus compingi fores. De quaternario autem numero vide Tzetzen in vita Hesiodi.

C. Τεσσαρεσκαίδεκα, (& inuersa comp. forma δεκατέσσαρες) Quatuordecim. vt τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας apud Thuc. Quatuordecim dies (apud quem diuisim legitur etiam, vt & apud Xen. τέσσαρσι καὶ δέκα ναυσί.) Et apud Epict. τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη, Quatuordecim annos: pro τέσσαρα καὶ δέκα, seu δεκατέσσαρα. V N D E Τεσσαρεσκαιδέκατος, Quartusdecimus, seu Decimusquartus. Atticè D I C I T V R Τετταρακαίδεκα. vt τετταρακαίδεκα ἔτη apud Aristot. l. 6 Hist. anim. Quatuordecim anni. Vbi nota dici & τετταρεσκαίδεκα, nō τετταρεσκαίδεκα, quod ex Epict. affertur.

Τεσσαράκοντα, S I V E Τετταράκοντα. Qua draginta. Vnde C O M P. Τεσσαρακονταετὴς, Quadraginta annos natus, Qui quadragesimum annū agit. Hesiod. Erg. τεσσαρακονταετὴς αἰζηός. Per contractionem dicitur E T I A M Τεσσαρακοντούτης, E T Τετταρακοντούτης, vt τριακοντούτης: apud Poll. & Luc. V N D E Τεσσαρακονταετία, Quadraginta annorū spatium. Philo De vita M. lib. 3, ὀπὶ τεσσαρακονταετίαν, Per quadraginta annos, seu In quadragesimū annū, vt Turn. interpr. E T Τεσσαρακονταοκτώ, Quadraginta octo. E T Τεσσαρακοντήρης, Qui quadraginta cubitorum est, apud Athen. E T Τεσσαρακοντήρης ναῦς, Nauis in qua sunt ordines remorum quadraginta, de qua vide Bayf. E T Τεσσαρακοντόργυος, Quadraginta vlnas implens. Herodot. Deriuatum inde E T I A M Τεσσαρακοστὸς, ᾱ, ὁ, Quadragesim⁹. (Sed apud Thuc. l. 8, p. 295, λαβόντες πρὸς τοὺς Χίους τριῶν τεσσαρακοστὰ ἔκαστοι Χίας, existimatur reddēdū, Singuli ternos & quadragenos nummos Chios. Χίαι enim sunt ἀγάλματα νομίσματα ὀπὶ χρόνια, vt sch. annot.) Et παραρακοστὴ, f. μοῖρα, aut μερὶς, Quadragesima pars, apud schol. Aristoph. I T E M Τεσσαρακοστὸς: vt πεσσαρακοστὸς ὀξύλαβε apud Aristot. Quadragesimo die exiit. Et apud Theophr. τεσσαρακοστὸν βλαστάνει, quadragesima die germinat. Vide & Τελεῖσθαι c. 1376, lit. c. Et A D V E R B. Τεσσαρακοντάκις, siue Τετταρακοντάκις, Quadragies. V N D E Τετταρακοντακὶς πεντακισχίλιοσδ, Vnus è quinque & quadraginta millibus. Bud. ex Plat. De leg. pag. 318.

Τέσσερες etiam dicitur pro πέσσαρες Ionicè, apud Herodot. vnde datiuus τέσσερσι pro πέσσαρσι. S I C Τεσσερηκοντάς dicitur itidē Ionicè pro τεσσαράκοντα, Quadraginta: passim obuium apud Herodot. Poëticè autē D I C I T V R Τέσσερες E T Πίσυρες pro τέτταρες, Quatuor. Hesiod. Erg. 2, Ἡ δ' γλωνὴ πέπρ' ἡβῴη, πέμπῳ δ' γαμοῖτο, fœmina pubescat quatuor annis, quinto autē nubat, id est decimo octauo. Nā circa tertiumdecimū annū pubescūt puellæ. Posterius autem πίσυρες apud Hom. extat, qui Od. π dicit, Ἐκ δ' Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν, viginti quatuor. Sic & Hesych. πίσυρας exp. πέσσαρας. Affertur verò E T Πίσσυρες gemino σ pro πέσσαρες, Quatuor. tunc autē metri causa illud σ geminatum foret, (vt τ apud Latinos in Quatuor interdum geminari solet) quod & in πόσσος fit & ὅσσος, ac huiusmodi aliis.

Sequuntur deriuata in quibus quædam syncope est.

C. Τετραγλώχιν, Quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens. In Epigr. Ἑρμῆ τετράγλωχιν, Mercuri quadrangule, seu quadrangulos cuspides habens in tua statua. nam secundũ Thuc. l.6, pag.206, Ἑρμᾶ λίθινοι ἵσαν κ' τὸ ὅλον χώριον ἡ τετράγωνος ἐργασία πολύ, figura quadrangula fieri solebãt lapideæ Mercurio statuæ. Termini etiam, quib⁹ præerat Mercuri⁹, (vnde ὁλοπέρμους vocatur) quadrata figura erigebãtur. è terra enim lapis ima sui parte strictior, summa autẽ amplior, vtrobiq; verò quadrãgularis figuræ, exurgebat, cuius in summitate effigies Mercurii humana ponebatur, pectore tenus expressa.

C. Τετράδυμος, Quadrigemin⁹. vt Plin. dicit cerastis corpore eminere sæpe quadrigemina cornicula. Strabo de mulieribus Ægyptiis, τετράδυμα τίκτει, Quadrigeminos fœtus edunt, Vno partu quaternos fœtus edunt.

C. Τετραενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Quadrimus, Qui quatuor annorum est. Idem quod τετραετής, de quo cum suis deriuatis suprà in Ἔτος. ET Τετράεννος pro eodem apud Hesych. in Τετραέτερος.

C. Τετραθέλυμνος, ν, ὁ καὶ ἡ, Quatuor habens fundamenta: seu Quadruplex. Hesych. enim τετραθέλυμνον exp. τετραπύχον, ὃν τεσσάρων πυχῶν τεθεμέλιον, id est ὅλον θήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ὃν τεσσάρων δερμάτων σωνεχῶς: procul dubio respiciens ad hunc locũ Homeri Il.α, v.4-9, ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον, scutũ è quadruplici bouis tergore consutum. Solebãt enim pelles pellibus superinduci plures, vt fortiora essent scuta.

C. Τετρακότυλος, Quatuor cotylas capiens. vt τετρακότυλος κύλιξ apud Athen. lib.11.

C. Τετράκυκλος, Quatuor circulis seu orbibus constans. Pro Quatuor rotarum affertur ex Herodoto. vt & apud Athen. τετράκυκλοι ἁπῶσαι. Apud eundem lib.5, ἡ τετράκυκλος pro vehiculo vel ferculo quatuor rotarum accipi videtur, teste B.

C. Τετράκωλος, Habens quatuor κῶλα, id est membra seu artus: & specialius, Habens quatuor pedes. solent enim pedes vocari κῶλα & χῆρα. Apud Hesychium verò LEGITVR Τετράκολος, τετράπους.

C. Τετράκωμος, saltatio quædã Herculi dicata, & bellica, teste Poll. Sed & κῶμος est saltationis genus quoddam, vt suprà docui. Vide & Athen. lib.14, & Hesych.

C. Τετραλογία, ας, ἡ, dicuntur τρεῖς λόγοι. Diog. Laërt. in Vita Platonis, refert ex Thrasylo, Platonẽ κατὰ τὸν τραγικὸν τετραλογίαν ἐκδεδωκέναι τοὺς διαλόγους. tragicos enim poëtas solitos fuisse τέτρασι δράμασιν ἀγωνίζεσθαι, nimirũ Αἰσχύλοις, Παλαμηδαίοις, Χυτροῖς: quorũ quartum fuisse satyricũ. hæc autẽ quatuor δράματα vocasse τετραλογίαν. Porro in nouẽ τετραλογίας suos dialogos dicitur distribuisse, quarum vnaquaq; quatuor dialogos sub se cõtineat: ita vt genuini dialogi eius numero sint 56. Hæc & Suid. Vide Diog. Laërt. Obiter verò ibi nota DATIV. Τέτρασι pro τέσσαρσι, qui & apud Suidã legitur.

C. Τετραμερής, ές, ὁ καὶ ἡ, Quadripartitus.

C. Τετραμέτρητος, Quatuor metretas capiẽs. ex Athen. apud quem itidem διμέτρητον, quod duos capit metretas, Duorum metretarum capax.

C. Τετράμετρος, Quatuor mensuris seu dimensionibus cõstans. Apud metricos τετράμετρον dicitur iambicũ constans octo pedibus, quolibet μέτρῳ duos conficiente pedes: vt δίμετρον vocatur quod pedibus quatuor metiuntur, τείμετρον quod sex. Dicitur autem hoc τετράμετρον inuenisse Aristophanes.

C. Τετράμνους, Quatuor minarum. Apud Athen. lib.11, legitur τετράμνουν ποτήριον ἀργυροῦν, pag. 188 edit. Ald. Poculum argenteum quatuor minas pendens.

C. Τετραμοιρία, Quarta pars: seu Quadruplum, vt Bud. interpr. apud Xen.

C. Τετράπεδος, Quadratus, Quadrangulus: idem cum τετράγωνος. vt apud Herodot. ὃν τετραπέδων λίθων. Sic & in Epigr. legimus τετραπέδους λίθους.

C. Τετράπνους, Quatuor naribus spiritum efflãs, Quatuor habens narium spiracula: atque ideo Biceps. Lycophr.

C. Τετράπτερος, ν, ὁ καὶ ἡ, Quatuor pẽnas seu pinnas habẽs, Quatuor pinnis seu alis volans. VNDE Τετραπτερυλλίδες dicuntur cicadæ, quòd quatuor habeant alulas seu pinnas quibus volant. Dicitur & locustarũ & mordelarum, quas Aristot. ὀρσοδάκνας vocat, epitheton esse. Aristoph. Acharn. Ἀλλ' εἴ τι βούλει τῶν ἐμῶν φέρω, Τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων. id est, τῶν ἀκρίδων, inquit sch. LEGITVR Τετραπτελευείδες pro τετραπτερυλλίδες.

C. Τετρασατήρ, numisma Cyrenaicũ, vt Poll. l.9 refert ex Aristot. forsan quatuor valens stateribus. Ibidem LEGITVR Τετρασατήρια, haud scio an pro eodẽ. Apud Hesych. verò τετρασάτηρον, τὸν τετράμνουν. Vide & Suid.

C. Τετραφάλαρος SIVE Τετράφαλος, Quatuor conos seu eminentias habẽs. vt τετραφάλαρος κυνέη apud Hom. & τετράφαλος πίλιξ apud Apollon. Rhod. lib.2 Argon. Hesych. certè τετραφάλαρον exp. τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἔξοχας. Quos esse dicit ὅλους λαμπρεῖς τοῦ τὸ μέτωπον τῆς κεφαλῆς καταχρυσοῦντας, clauos insignes & splẽdidos qui in fronte galeæ solent figi. Vbi etiam obiter NOTA Φαλός.

C. Τετραφόροι, Qui quaterni aliquid ferunt seu baiulant: VT Ἑξαφόροι, Qui seni aliquod onus gestant. Vitruu. lib.10, cap.8, Onerum verò maxima pondera quum ferũtur à phalangariis hexaphoris & tetraphoris, examinantur per ipsa media centra phalangarum, vti induiti oneris solido pondere certa quadam diuisionis ratione æquas partes collis singuli ferant operarii.

C. Τετράφυλος, In quatuor tribus distinctus. AT Τετράφυος, Qui quatuor palmorum est: si quidem mendosum non est τετράφυον quod apud Hesych. legitur, & exponitur τετραπάλαιστον.

C. Τετραχοίνικος, Quatuor χοίνικας implẽs. Apud Dioscor. lib.1, cap.39, τετραχοίνικον Hermol. interpr. Octo sextarios, Ruell. Modium, Marcell. Semodium. Vide χοῖνιξ.

C. Τετάρχης, ν, ὁ, Qui quatuor λόχοις præest: ET Τετραρχία, ας, ἡ, eiusmodi mun⁹. Sic enim Suid. & ille qui scripsit libellum De re militari, Τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ξδ'. καὶ ὁ ἡγούμενος, τετράρχης. Gaza apud Ælian. vertit Quadruplaris, & τετραρχία Quadruplaris curia. Hesychio verò τετράρχαι sunt οἱ βασιλεῖς, reges: forsan qui quatuor prouincias administrarent. Herodes certè in Nouo testamento vocatur & τετράρχης & βασιλεύς. VNDE Τετραρχέω, ῶ, Sum tetrarcha. Lucæ 13, τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου.

C. Τετρεπέμερος, Qui quatuor dierũ est. Aristot. lib.3 Polit.

C. Τετρήρης, ες, ἡ, Quadriremis. Diodor. Sicul. l.19, τύπων ἦσαν τετρήρεις μὲν ὀνομαζόμενα, πεντήρεις δὲ δέκα, ἑνήρεις δὲ τρεῖς, quadriremes nonaginta. Cic. quoque Quadriremẽ vocat.

C. Τετράβολος, Quatuor obolis valens, Quadrobolaris. Et per iocum τετρώβολος dicitur de homine nihili, vt qui vix quatuor obolis emendus sit. velut & τεμίβολος, & Latinis Triobolaris homo. AT Τετράβολον, ν, τὸ, ς. νόμισμα, Numus quatuor obolis valens, effigiem Iouis impressam habens, à postica autem parte duas noctuas, vt tradit Poll. lib.9. Ex Pausan. affertur τετρωβόλου βίος pro militis stipendio. VNDE Τετραβολιαῖος, idem quod τετράβολος, Quatuor constans seu valens obolis, τετρωβόλου πολύμβδος, ideóque non πολυπίμπτος. exiguũ enim pretiũ sunt quatuor oboli. Suid. ET Τετρωβολίζω, apud Poll. τὸ τετράβολον λαμβάνω, accipio quatuor obolos: veluti quibus stipẽdii seu mercedis loco quotidie dabantur quaterni oboli.

C. Τέτρωρος, ET Τετράορος, sine contractione, Quadriiugus. vt τέτρωρος ὄχος apud Eur. Quadriiugus curr⁹, sicut Virgil. Quadriiugo vehitur curru: id est Curru in quo quatuor equi iuncti sunt. Vnde & τήθριππος idem nominatur, alio nomine dictus τετράορμος ὄχος, à quatuor temonibus, quorum singulis singuli equi iuncti sunt: Latini Quadrigas vno verbo vocant, etiam tum quum de vno sermo est. sic enim Gell. lib.19, cap.8, Quadrigas Cæsar, etiamsi currus vnus, equorum quatuor iunctorum agmen vnum sit, pluratiuo semper numero dicendas putat. Et apud Hesych. τετράοροι, (ἵπποι) τέσσαρες ὑπὸ τῷ τηρίῳ πεζευόμενοι, Virgilio Quadriiuges equi. Odyss. ν, — ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἀρσενες ἵπποι Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῆσιν ἱμάσθλης. Vbi Eustathius quoque annotat, τετράορας (siue τετράορας secundum quosdam) dici παρὰ τὸ τέσσαρας ὁμοῦ συνεζευγμένους, ab

ἀείρω significante συζευγνύω: quemadmodum σύνωρις vocatur δύο ἵππων σύζευξις, ξυναορίς τις οὖσα. Affert tamen & aliud ex aliis etymon, τετράορος dictos putantibus quasi τέσσαρας ὀρούσας τας, eosdem verò esse eos qui τετράστροι appellãtur, à quatuor catenis. At perperam in v.l. SCRIBITVR Τετράωρες ET Τετράωροι pro τετρώρες & τετράοροι. Item neutro genere DICITVR Τέτρωρον pro τέτρωρον ἅρμα, Currus quadriiugus, Quadrigæ, sicut & τέθριππον passim occurrit pro τέθριππον ἅρμα, quod Eustath. exponens vocat τετράζυκτον. Ouid. certè dicit & ipse Quadriiuges pro Quadriiuges equi. ‖ Τέτρωρος dicitur ab Oribasio & Rufo pars astragali seu tali superior & sursum vergens: attamẽ & ipse astragalus totus τέτρωρος (quatrionem ex Isidoro quidam vertũt) dici potest à quatuor ipsius lateribus, dextro, sinistro, anteriore & posteriore. Gorr.

Τέτρας, άδος, ἡ, Quaternio, Quaternarius numerus: vt τριὰς dicitur Ternarius numerus. Plutarch. Symp. lib.9, problem.2, Ἑρμῆ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται: vnde & statuarum ipsius erat τετράγωνος ἡ ἑρμαία, teste Thuc. ac Leonide, qui eum τετράγλωχιν in Epigr. appellauit. Ibidem dicit τετράκις ἡ τετρὰς γίνεται, numerus quaternarius per quatuor multiplicatus, id est XVI. ‖ Alioquin τετρὰς dicitur etiam ἡ τεταρτη ἡμέρα, vt ἑβδόμαι ἡ ἑβδόμη. Plutarch. ibidem, de Mercurio loquens, πολλοὶ δὲ καὶ τετράδι μιᾷ ἱσταμένου γενέσθαι τὸν θεὸν ἱστοροῦσι, quarta ineuntis mensis die. Sic apud Demosth. τῇ τετράδι γενόμενος. Et apud Plutarchum in Polit. præcept. ἐψηφίσαντο κάλαμον οἴνου καὶ μιᾶς διδόναι, καὶ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετράδος, quarto quoque mensis die. Itidem εἰκὰς dicitur vigesima dies mensis, & δεκὰς decima, τριακὰς tricesima. VNDE Τετραδαρχία, ας, ἡ idem quod τετραρχία: vt Demosth. Philipp. 3 τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς. Videtur igitur innuere, eum ipsos distribuisse in τετράδας seu quatuor partes, & cuique τετράδι præfecisse suum ἄρχοντα. ET Τετραδαρχοῦσαι, A tetradarchis regor & administror. Hermogen. ἐδόκουν αὐτὸ ὁ κ. τῶν Θεσσαλῶν τετραδαρχουμένων. ET Τετράδιον, ITEM QVE Τετράδιον SIVE Τετράδυον. Est autem τετραδεῖον Suidæ τὸ ὃν τεσσάρων σωνεχῶς. qui discrimẽ facit inter hæc. nam τετράδιον & τετράδυον composita esse dicit ὃν τῶ δίς καὶ τέτταρα: ita vt eum sequendo, τετράδιον ac τετράδυον de senario dicerẽtur numero, τετραδεῖον autem de quaternario seu quaternione. Quod mihi quidem parum probabile videtur: ideóque τετράδιον ac τετραδεῖον idem esse arbitror, τετράδυον autem suspectum habeo. Certè Act. Apost. cap.12, τετράδιοις στρατιωτῶν τέσσαρσι τετράδιοι φυλάσσειν αὐτὸν, exponitur Traditum quatuor quaternionibus militũ, & Quatuor quaternis militibus. Inde ET Τετραδίτης dicitur Qui ærumnosam vitam degit, teste Suida: cui τετράδιται sunt οἱ ὁλοπόνηρον βίον διάγοντες: sutinpra ea appellatione ab Hercule qui τετράδι γεγυμνασμένοις πόνοις ἔτλη. Sic verò idem, τετράδι χώνας, prouerbialiter dici scribit ὁπὸ τοῦ ἄλλως πονοῦντος. Herculem enim quarto mensis die natum, Eurystheo παλαιπωρῆσαι. Secundum Philochorum tamẽ posse id prouerbium intelligi etiam de Mercurio, qui & ipse quarto mensis die in lucem editus dicitur: Herculi autem eum diem διαπεδεῖσθαι, ὃν ἀπὸ εἰς θεοὺς μετῆλθε. Apud Athenæum verò libro 14, πόν τοῖς τετράδιταις διακονούμενον μάχρον ὃν τῇ τῆς τοῦ δήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ: potius videtur dici de iis qui τῇ τετράδι festum agitant. Sunt enim qui dicant æquales & sodales τῇ τετράδι conuenire solitos ac festum celebrantes epulari.

Τετρακόσιοι, Quadringenti. Athenis verò τετρακόσιοι erat magistratus quidam, vt testatur tum Isocr. tum Demosth. quum dicit, οἱ τετρακόσιοι ὀλιγαρχοῦντες Ἀθήνησι. Et Xen. in Hellen. 2, quum ait ipsum populum ψηφίσασθαι τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν. Meminit eorundem Plutarch. in Alcib. pag 374 meæ edit. vbi inter alia dicit, ἐπεὶ δὲ ἔδοξαν καὶ παρέλαβον τὰ πράγματα οἱ πεντακισχίλιοι λεγόμενοι, τετρακόσιοι δὲ ὄντες. Et pag. sequ. ὃν τόπου καταλύσασιν οἱ τετρακόσιοι. Meminit & Aristot. Rhetor. 3. VNDE Τετρακοσιοστός, ός, Quadringentesimus.

Τετρακτύς, ύος, ἡ, idem quod τετρὰς, Quaternio, Numerus quaternarius, quem sacrum habebant Pythagoræi, ac per eum iurabant, vt & ipse Pythagoras in aureis suis versibus dicit, Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, Παγὰν ἀενάου φύσεως. sic & Lucian. in libro Pro salut. err. ex quibusdam refert τὸν τετρακτὺν fuisse eorum τὸν μέγιστον ὅρκον, ipsisque τὸν ὀνομαζόμενον ἀριθμὸν ἀποτελεσαι: nonnullos verò & ὑγείας ἀρχὴν eum vocasse. Vide & Macrob. libro 1 comm. in Somn. Scip. cap.6. vbi & ipse inter alia dicit, Quaternarium numerum Pythagorici, quem τετρακτὺν vocant, adeo quasi ad perfectionem animæ pertinentem inter arcana venerantur, vt ex eo & iurisiurandi religionẽ sibi fecerint. affertque & ipse versum istum Pythagoricum, & sic interpretatur, Iuro tibi per eum qui dat animæ nostræ quaternarium numerum. Vide & Plutarch. libro 1 De placit. philosoph. & in libro περὶ τῆς ἐν Πλάτωνι ψυχογονίας, & in libro De Iside & Osiride. Rursum Pythag. apud Lucian. ἐν Βίων πρᾶσει dicit, Οὐμὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Synes. verò epist. 140, ἐκ τῆς πρώτης καὶ πρεσβυτάτης τετρακτύος ὁρμώμενος, ex prima & terrena virtutum quaternione.

Τετράκις, Quater. Odyss. ε, Τεῖς μακαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις: pro quo Virgil. — ô terque quaterque beati. Et Isocr. ad Philipp. τετράκις ἢ πεντάκις ἀπολωλέκασι. VNDE Τετρακισμύριοι, Quater decies mille, id est Quadragies mille, seu Quadraginta millia. Plutarch. Public. τετρακισμυρίας λίτρας ἀργυρίου. ET Τετρακισχίλιοι, Quater mille, seu Quatuor millia.

Τέτραχῇ ET Τετραχῶς: ITEM Τέτραχα ET Τετράχθα. Quadrifariam, Quatuor modis. Vel etiam In quatuor partes. Quorum illa duo in prosa sunt vsitatiora, hæc verò poetis peculiaria. Ac minus vsitatum τέτραχα, quippe pro quo potius vsurpetur τετράχθα ex eo factum, vt τεῖχα ex τείχα, addito θ ad maiorem τραχυφωνίαν, vt tradit Eustath. apud Homer. Iliad. γ, qui v.361 dicit, — ἀμφὶς δ' ἀρ' αὐτὸ Τεῖχθά τε καὶ τέτραχθα διάτρυφὲν ἔκπισε χειρός, in tres quatuóve contractum partes. Sic Odyss. ι, — ἰστὸς δέ σφι Τεῖχθά τε καὶ τέτραχθα διάμπερες ἵς ἀνέμοιο. Est tamẽ & illius τέτραχα aliquis vsus, (sicuti τὸ πέντραχα apud eundem Homerum, dicentem, πέντραχα κοσμηθέντες) quod à Suid. exponitur τετραχῶς. Apud Hesychium verò legitur VERB. Τετραχίζειν quod exp. ὁπὸ τέτρατῳ μέρει πιεῖν.

Τέτραπος, ου, ὁ, Quartus. Odyss. β, Ἀλλ' ὅτε τέτραπον ἦλθεν ἔτος, quum quartus aduenit annus. Et τὸ τέτραπον, Quarto, seu Quarto loco, Quarta vice, idem Hom. Iliad. ν, vers. 20. Sed hoc τέτραπος poeticum est, & in prosa pro eo DICITVR Τέταρτος. Vnde ἡ τετάρτη & τὸ τέταρτον, Quarta pars, cum illo, subaudito μοῖρα seu μερίς: cum hoc autem, μέρος seu μόριον. vt Poll. libro 9, τεῖπον καὶ τέταρτον τάλαντον dici posse scribit τὸ τριημόριον τάλαντον καὶ τεταρτημόριον. AT Τετάρτη Λακωνική, Laconicus quartarius, mẽsuræ genus est apud Herodotum lib. 6. Porro ex illo τετάρτη, quo significatur ἡ τετάρτη μερίς, quarta pars, COMP. Τεταρτημόριον, ου, τὸ, significãs & ipsum Quarta pars. vt apud Athenæum lib. 13, ἐλαίου τεταρτημόρια τεῖα, tres olei quartas seu quadrantes. Sic apud Galen. ὁπὸ κτ' πόπις libro 10. de catapotiis, δίδου τεῖα, καὶ οἴνου γλυκέος ὁπηρροφέτω τεταρτημόριον, vini dulcis quadrantem, id est quartam sextarii partem, qui tres sunt cyathi. Item & δύο χαλκοῖ dicũtur τεταρτημόριον, ὀβολοῦ scilicet, qui 8 æreos cõficiebat, teste Poll. libro 9, qui ibidem δύο χαλκοῖς vocat δίχαλκον, & τεταρτημόριον appellat τὸ ὀβελοῦ τέταρτον. Præterea ibidem tradit pro Τεταρτημόριον DICI Τεταρτήμορον per apocopẽ, vt πεντήμορον pro πεντημόριον: cuius posterioris πεντήμορον exemplum affert ex Alexide. Porrò superioris τεταρτημόριον, significantis δίχαλκον & quartam oboli partem, hoc fit exemplum apud Aristotelẽ, initio lib. 7 Polit. ἕνεκα τεταρτημορίου διαφθείρονται πολλοὶ φίλοις. Præterea à τετάρτη EST Τεταρταῖος, Qui quarta die aliquid agit aut patitur, Quatriduanus. velut quum Ioann. euang. cap.11. de Lazaro dicit, Κύριε ἤδη ὄζει, τεταρταῖος γὰρ ἐστι, Quatuor enim dies sunt ex quo sepultus est. Quo sensu Herodotus quoque vtitur & Ptolemæus. Item apud medicos τεταρταῖος πυρε-

τὸς, Febris quæ quarto quoque die redit, Quartana febris: cuius duas faciunt differentias, vnam appellantes veram & exquisitam, alteram verò notham: vt pluribus docet Gorr. & Alex. Trall. atq; alii. Alex. Aphrodis. probl. 10, lib. 2, ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται, quartana febris duobus diebus interpositis moueturus. Sæpe omisso substantiuo πυρετὸς, simpliciter dicitur τεταρταῖος, vt apud Latinos Quartana. Sic τεταρταῖοι χρόνοι, quartanæ longo tẽpore durãtes. At Philostr. sequente verbo πυρέσσω, dicit τεταρταίῳ πυρέσσω, Quartana laboro. VNDE Τεταρταίζω, quod exponitur Laboro febre quartana. A T Τεταρταίζω affertur ἀδεκάστως pro In quatuor diuido: vt sit id quod Homero τετραχθὰ διαχαίζω. A Τέταρτος est porro & ADVERB. Τέταρτος, quod exponitur Quarto gradu, Quarto loco.

Ab eadem origine SVNT Τέτραξ ET Τεταῶν, vtrunque auis nomen. Eustath. pag. 1205, ex anonymo quodam, τέτραξ ὁ μείζων, μέγεθος ὄντα ὑπὸ ἀλεκτρύονα τὸν μέγιστον, ἔχων ἑκατέρωθεν τοῦ ὤτων κρεμάσματα ὡς καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια. vnde videtur nominatus ita ἀπὸ τοῦ τεσσάρων καλλαίων, quorũ gemina ab vtraque aure depẽdent. Meminit huius & Aristoph. in Auibus, dicens, καὶ τέτρακι καὶ τεῶνι. Meminit & Hesych. necnon Athen. libro 9, quem consule. Alia autẽ esse videtur quæ ab Aristot. VOCATVR Τέτριξ Histor. anim. libro 6, cap. 1, ἡ δὲ τέτριξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι οὔεγχα, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς νεοττεύει, οὔτε ἐν τοῖς δένδρεσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς χαμαιζήλοις φυτοῖς. Vbi etiam NOTA Οὔεγξ. At τεταῶν vocatur Phasiana auis, Phasidis amnis accola auis: vt testatur apud Athen. libro 14. Ptolemæus, qui lib. 12 suorum comment. loquens de regia Alexandrina, & animalibus quæ in ea aluntur, ait, τά τε Φασιανῶν, οὓς τεταῶνας ὀνομάζουσιν· οὐ οὐμόνον ὀν Μηδείας μετεπέμπετο, ἀλλὰ καὶ νομάδας ὄρνιθας ὑποδαλών, ἐποίησε πλῆθος· ὡς καὶ σπεῖσθαι. τὸ γὰρ βρῶμα πολυτελὲς ἀποφαίνοισι. Quo ex loco emenda alium eiusdem Athen. locum, libro 9, vbi itidẽ de phasianis sermo est. De tetraonibus autem vide quæ scribat Plin. lib. 10, cap. 32.

ΤΕΤΤΙΞ, ιγος, ὁ, Cicada. Iliad. γ, τέτιξ ἐστὶν ἐοικότες, οἵ τε κατ' ὄλιγον δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λιγεμέσσουσι ἱεῖσι. Sic Hesiod. Erg. 2, καὶ ἡ τέ τε τέτιξ δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὸν κατα χεύει ἀοιδὴν Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων θέρεος καματώδεος ὥρῃ. Et Theophyl. epist. 1 dicit, ὁ τέτιξ ὁ μουσικὸς, ἥρος φανέντος, τῆς μελῳδίας ἀπάρχεται· ὠδικώτερος ὢν τοῖς ἄσμασι καὶ τῷ φύσει λαλίστερος ὥρα μεσημβρείας γωρεῖ, ἀκτίνων ὡς τοῦ ἡλιακῶν μεθυσκόμενος. vt & Virg. — raucis Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis. Item χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσῃ κρωβύλον ἀναδεῖσθαι τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ τεινόμενον, solebant olim Atheniẽses, vt refert Thucyd. libro 1, pag. 3, eo quòd se αὐτόχθονες & γηγενεῖς esse iactitarent, sicuti cicadæ sunt αὐτόχθονες & γηγενεῖς: vt & Plut. Symp. 2, problem. 4, docet terram ἀναδιδόναι τέττιγας, & quædam alia animãtia: Plato autẽ in suo Symp. tradit eos γηγενᾶν εἰς τὸν γλῶ, nõ autem εἰς ἀλλήλους, more cæterorum animalium. Sic apud Athenæum libro 12 quidam Asius poeta Samiorum luxum describens, inter alia dicit, Χρύσεαι δὲ κορύμβαι, ἐπ' αὐτοῖς τέτιγες. Et quidam anonymus, τέτιγα χρυσῷ ἀνειλημμένος κρωβύλος, cincinnus aurea reuinctus cicada. His addẽdum quod Aristoph. in Nub. dicit, ἀρχαῖά γε παῦτα καὶ διὶ πολιοῦδη καὶ τέτιγον ἀνάμεσα, antiquis referta cicadis. ‖ Τέτιγες vocabantur etiam coci quidam. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον, μάγειρον, τὸν δὲ ὀκτόπον, τέτιγα, inquit Athen. libro 14, & ex eo Eustath. pag. 1751. Itidem Hesych. scribit τέτιγας ab Atticis vocari τοὺς τῶν μαγείρων ὑπηρέτας ξένους, τοὺς ὀκτοπόδας autẽ nominari μάγειρας. Ita vt μάγειρος sit coquus vel coqui seruus indigena, τέτιξ autẽ, qui è peregrino aduenit solo. Vbi nota ETIAM Μάγειρος. ‖ Eidem Hesychio Τέτιγες ἔδραμον est insula Tænarus: quoniam eam Τέτιξ ὁ Κρὴς ἔκπεσεν. quod testatur & Plutarch. in libro De sera num. vind. vbi scribit, ei qui Archilochum occiderat, & oraculum consuluerat quomodo piandum esset facinus illud, responsum fuisse vt ὅθεν τὸν τῶ Τέτιγος οἴκησιν πορδυθεὶς, ἱλάσσηται τὸν τοῦ Ἀρχιλόχου ψυχόν. hoc autem fuisse Tænarũ: quoniam ibi ferunt ἐλθόντα μετὰ τόλμου Τέτιγα τὸν Κρῆτα, πόλιν

A κτίσαι, καὶ κατοικῆσαι τοῦθ' τὸ ψυχοπομπεῖον.

C. Τετιγομήτρα, Cicada matrix, seu Cicadarum mater. Aristot. Hist. anim. 1 5, cap. 30, ὅταν δὲ σκώληξ αὐξηθῇ ἐν τῇ μήτρα· καὶ εἰσὶ τότε ἤδιστοι πρὶν τοῦτο γένεται τετιγόνεται τέτιγες ἐκ τῆς τετιγομήτρας. Ita vt τετιγομήτρα sit cicadarum enascitur multitudo. Plin. lib. 11, cap. 26, Fit primò vermiculus, dein ex eo quæ vocatur tettigometra, cuius cortice rupto, circa solstitia euolant.

B C. Τετιγοφόροι, Cicadiferi. Sic vocabantur olim Athenienses, eo quòd comæ cincinnis implicitas gestarent cicadas aureas: vt eo argumento probarent se esse αὐτόχθονας & γηγενεῖς, vt suprà quoque docui. Testatur idem & Hesych. & Eustath. qui pag. 395 sic scribit, οἱ δ' ὕστερον δοῦλοι Ἀθηναῖοι τοιαῦτα τετιγοφόροι ὄντες. τέτιγας δὲ ἐφόρουν χρυσοῦς, εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι).

Τετιγόνια SIVE Τετιγονίαι, Cicadastræ, vt Gaza interpr. seu Cicadæ minores, Cicadulæ. Aristot. Hist. anim. libro 5, cap. 30, de τετίγων generibus, καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ἀδήκτους, ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς, τετιγόνια. Vnde Plin. libro 11, cap. 26, Quæ canunt, vocantur achetæ, & quæ minores ex eis sunt, tettigoniæ. sed illæ magis canoræ. Mares canunt in vtroque genere, fœminæ silẽt. Vbi etiam NOTA Ἀχέτα, quos Plin. ibidem dicit canere pectore quod eis est fistulosum: vnde & inter ἐγκέλαδα numerantur, vt suprà in Ἐντόμα docui. vide & Hesiodi quendam locum in Τέτιξ citatum. Ex Etymologo autem affertur τετιγόνιον pro Cicadæ simile.

C

D Τετίζω, Strido vt cicada, Fritinio: vt quidem autor Philomelæ dicit, — fritinit rauca cicada.

ΤΕΥΧΩ, F. ξω, Fabricor, Struo, quomodo Homer. vsurpat Iliad. ζ, δώματα Καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν αὐδράσιν, οἷ τότ' ἄριστοι Ἥσαν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι τεκτόνες ἀνδρες, Οἵ οἱ ἐπείνσαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν. Itidem quidam accipiunt in hoc incerti autoris epigramm. libro 1 Antholog. Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνοις τοῦδε βωμὸν ἔτευξα, sic interpretantes, Spem & Nemesin ego Eunus prope aram struxi & locaui. Vnde quis suspicari posset apud Plin. l. 34, c. 7, legendũ Eunus esse pro Eunicus, quem refert inter artifices operũ ex ære confectorum. Ego tamẽ illud epigramma interpretãs, εὔνοις adiectiuè accipere malui, & quidẽ in accus. plurali, nõ in nominatiuo singulari. Pass. τύχεται, Struor. vnde PARTICIP. Τετυγμένος pro πεπυγμένος, Structus, apud Homer. Odyss. χ. v. 334, Ἠὲ δὲ μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο πετυγμένον, ad aram Iouis Herceo structam, seu extructã. seu Ad aram Iouis Hercei pulchrè structam: vt in sequenti tmemate videbis. Alicubi verò actiuè accipitur, vt Iliad. τ, versu 208, — ἅμα δὲ ἠελίῳ καταδύντι Τεύχεσθαι μέγα δόρπον. Est enim τύχεσθαι δόρπον quod Latini dicunt Parare & apparare cœnam, Instruere cœnam. Rursum pass. τύχεσθαι accipitur pro Instrui armis seu Armari, vnde τυχὰ dicuntur Arma: vt Hesych. quoque τύχονται exp. σάττονται, ὁπλίζονται. Homer. Odyss. χ, versu 104, — πετυχῆσθαι δὲ ἄμεινον, melius enim est & consultius vt armati simus. vbi & schol. expon. καθωπλίσθαι, cum Hesychio, apud quem præterea legitur Τετύξεται, κατασκευασθήσεται, γενήσεται. quæ ad præcedentem pertinent significationem. Vt verò reuertar ad actiuum τύχω, accipitur pro Struo, Fabricor, Machinor, Paro, in alio etiam loquendi genere, veluti quum Hesiod. Erg. libr. 1 dicit, Οἷ ἄλλῳ κακὰ τύχει αὐτὴρ ἄλλῳ κακὰ τύχων, Qui alii mala machinatur, ipsi sibi mala machinatur: vt ipse ibidem dicit τῷ κακὴν βουλεύσαντι κακίστην εἶναι. Ad cuius imitationem Lucill. libro 2 Epigramm. in Fures, Ὃς δ' ἄλλῳ κακὰ τύχει, ἑαυτῷ κακὰ ἤπατε τύχει, qui alteri parat struitque mala, ipse suo hepati ea struit. Itidem δόλον τύχειν apud Nonn. Dolum struere, seu fabricari, vt Virgil. dicit Doli fabricator Vlysses. Et φόνον τύχειν τινὶ, de quo in sequente tmemate dicetur. Quibus adde hoc Homeri Iliad. α, versu 115, Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκα σφὶν ἐκηβόλος ἄλγεα τύχοι. Vbi tamen reddendum potius est Infert: quod consequens & effectum est præcedentis τύχω, si-

gnificantis Struo, Machinor, Molior. atque adeo schol. expon. παρέχει, ποιεῖ, vt rursum Iliad. α, initio, — αὐτὰρ ἐπεὶ ἐλόεσσα τεῦχε κύνεσσι, idẽ τεῦχε accipit pro ἐποίει: Hes. autem exp. κατεσκεύασε, parauit. Sed malo ego cum schol. Esse fecit. quomodo in Epigr. legimus, Ἣ σ' ὕπατον τεῦξε, Quæ fecit vt consul esses, Quæ te fecit & creauit consulem. Ac certè & pass. τύχομαι accipitur pro Fio, vt eundem Hesych. suprà dixi τετύξεται exponere γενήσεται: vnde apud Homerum Iliad. β, vers. 230, Ἡμεῖς δ' ἑστάτος θαυμαζομεν οἷα ἐτύχθη, mirabamur quid factum esset, seu quid euenisset. Sic ET Τέτυγμαι accipitur pro Sum, ὑπάρχω: velut Iliad. ο, de Ioue, — τάμίης πολέμοιο τέτυκται, belli arbiter est. Itidémque Odyss. ξ, — μετὰ Κρήτεσσι τετύγμεθα, id est ὑπῆρχον, eram. Necnon apud Hesiod. παλίωξις τετύκται. Et rursum apud Homerum in Odyss. τετύχθαι legitur vsurpatum pro γενέσθαι, ac τετύχθαι pro γενέσθαι, esse.

Sed notandum est, quosdam PRAET. Τέτυγμαι, & AOR. Ἐτύχθη, malle deriuare ab alio themate, NIMIRVM Τύχω VEL Τύκω, quod & ipsum interpretantur Struo, Paro, Instruo: item Facio. quorũ tamen nulla proferuntur exempla, nisi præteriti illius passiui & aoristi, quæ passim obuia sunt. vt, præter ea quæ paulo antè citaui, Il. γ, — ὅσσα τοι πέρι θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Vtri mors & fatum est paratũ. id est, Vtri nostrum mori fatale est. Et in Odyss. alicui φόνος τέτυκται. dicitur enim vt aliquis alicui φόνον τεύχειν, (velut Od. λ, Κουρειδῶ τεύξασα πόσει φόνον) ita vicissim ipse φόνος alicui τύχεσθαι ab aliquo, vt Iliad. ρ, Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, à me tibi illatum iri. Cui φόνον τεύχειν synonymum est φόνον φυτεύειν & φόνον φέρειν, apud eundem Odyss. ρ, versu 82, & Odyss. ο, versu 272. Nec verò θάνατος solùm τύχεσθαι dicitur, verùm etiam opera fabrilia. vnde πετυγμένος dicitur ὁ καλῶς τεχνικῶς κατεσκευασμένος seu εὔτυκτος, Bene paratus, Affabrè factus. velut Odyss. ο, Δώσω τοι κρητῆρα πετυγμένον: vt ποιητὸν τεύκτὸν alibi pro ἀνθρώπινον. & suprà βωμὸς πετυγμένος pro Benè & eleganter extructa ara. Quibus Eust. addit hoc Odyss. υ, versu 367, Καὶ νόος ἐν στήθεσσι πετυγμένος οὐδὲν ἀεικής: copulans illa tria, πετυγμένος οὐδὲν ἀεικὴς, & idem valere dicens quod εὔτυκτος. Vbi τύχεσθαι potius naturæ est quàm artis: & πετυγμένος οὐδὲν ἀεικὴς accipi etiam posset pro οὐκ ἀεικὴς τυγαίνων seu γενόμενος, seu quem natura οὐκ ἀεικὴ ἔτευξε καὶ ἔφυσε. Ac tunc illud πετυγμένος acciperetur simpliciter pro Factus, Creatus, vt & apud Phocyl. quum dicit, Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ πετυγμένον εἶτ' ἄτυκτον, quod enim factum est, infectum esse nequit. Eustath. verò hoc τέτυγμαι, & quæ inde deriuantur, ex πέπυγμαι facta esse ait, exẽpto ε. qui tamen & alterius thematis Τύκω meminit, ex quo deducit AOR. 2 Τετύκοντο, habẽtem reduplicationẽ similem ei quæ est in λελάθοντο. Apollon. Rhod. Argon. 2, βωμὸν τετύκοντο, aram extruxerunt. Et Homerus Iliad. α, — τετύκοντό τε δεῖπνα, id est παρεσκεύασαν, ἠὐτρέπισαν. qui & Odyss. μ dicit, λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Idem vtitur & actiuæ vocis aoristo 2, NIMIRVM Τετυκεῖν, vt Odyss. ο, — εἴπω δὲ γυναιξὶν Δεῖπνον ὀνὶ μεγάροις τετυκεῖν, vt cœnã apparent seu instruant. Apud Hesych. verò legitur præsentis temporis verbum τύκω, quod exp. ἐπιμαίζω, Paro, Apparo. Necnon τύκισι, apud eundem extat, expositum τύκισι.

A

B

C

D

E

F

G

Τεῦξις, vide infrà in Τυξις.

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, Fabricator, Instructor, Apparator. Suid. enim τευκτῆρε affert pro κατασκευαστῆ, ποιητῆ.

NECNON Τεῦκρος idem cum τευκτήρ. Sic enim apud Hesychium legimus, Τεῦκροι ἢ Τευκτῆρες, ποιηταί: cui itidem τεῦκροι sunt οἱ ποιηταί: item & οἱ Τρῶες. Sed annotat Eustath. quum Troiani hoc nomine significantur, aliquando acui, aliquando θεραπευτάδαι. forsan ad differentiam proprii nominis Τεῦκρος, qui Aiacis frater fuit, ex Hesione Priami filia, eadẽq; Troiana, natus, vnde & Teucri nomen accepit. Hinc PATRONYM. Τευκρίδαι, Teucridæ, Oriũdi à Teucris vel Teucro. vt apud Isocr. in Euag. encom. Τευκριδῶν θεόγονος ἰοῦ Αἰακός, Æacus Teucridarum erat progenitor, Ab Æaco Teucridarũ genus initium sumpsit. ET Τεύ-

H

A κριον, ου, τὸ, SIVE Τευκρὶς, ίδος, ἡ, Teucrion, Teucris: herba ab inuentore Teucro denominata. de qua Dioscor. libro 3, cap. 111. Plin. libro 25, cap. 5, Inuenit & Teucer eadem ætate Teucrion, quam quidam hemionion vocant. Alibi Teucriam herbam appellat.

Τευκτὸς, οῦ, ὁ, Fabricatus, Factus: idem cum πετυγμένος. Hesychio & Suidæ κατασκευαστὸς, χειροποίητος.

C. Νεότευκτος ET Νεοτευχὴς, Nuper fabricatus, Recèns factus seu paratus. νεοκατασκεύαστος. Iliad. ε, δίφροι Καλοὶ, θεοφαπαγεῖς, νεοτευχέες.

B C. ΠΕΡΙτέτυκτο, tertia perf. sing. pr. plusquam perf. tanquã à θεὶ τέτυγμαι. Hom. Il. ρ, v. 280, de Aiace, — ὃς θεὸν μὲν εἶδος, θεὸν δ' ἔρρα τέτυκτο Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, qui forma & fortitudine in rebus gerẽdis instructus erat præ cæteris Græcis post Achillem. Nam Eust. ibi θεὶ τέτυκτο τῶν ἄλλων exp. ἐπέκεινα καὶ θειοτέρου τοῦ ἄλλων ἐτέτυκτο: annotandũ etiam esse monens, τέτυκτο eo loco dici ὅθεν φυσικῆς κατασκευῆς, quum propriè ὅθεν κτῆ τέχνῃ vsurpetur: construi autem cum genitiuo vt θεοῖσιν, vt præpositionis θεὶ significantis θεοειδέστατα. Sed ego non video quid obstet quominus θεὶ à τέτυκτο seiungamus: ac certè hanc scripturam longè alteri prætulerim.

Deriuata ex τέτυγμαι, siue Τύκω aut Τύκω.

Τύξις, εως, ἡ, Apparatus. Hesych. τύξιν expon. τεῦξιν, κατασκευάσιν. Vbi etiam nota τεῦξις à τέτυξαι.

Τυκτὸς, οῦ, ὁ, idem cum τευκτὸς, Fabricatus, Factus, Paratus. vt τυκτὸν δάπεδον apud Homerum, Solum manu artéq; factum, vt quod lapidibus aut tabulis stratum est. Eustath. exp. τὸ μὴ φύσει πεφυκὸν, ἀλλὰ σκευασθέν: qui tamẽ addit, posse etiam accipi pro εὔτυκτον, sicut πετυγμένον κρητῆρα idem poeta vocat Affabrè & elegãter factum craterem: quomodo & ποιητὸν αὐλὸν ab eodem dici πολὺ ἀνθρώπινον. Odyss. ο, versu 616, Δίσκοισιν τέρπουτο καὶ ἀγλαΐσιν ἱέντες Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ. Et Od. ρ, — ὅθι κρηνὶν ἀφίκοντο Τυκτὸν καλλίροον, id est χειροποίητον, Manu factũ seu fabricatũ fontem. Item & τυκτὸν κακὸν vocat τὸ τυχόμενον καὶ μὴ ἐγγιγνόμενον φύσει, Il. ε, v. 826, de Marte, — τυκτὸν κακὸν ἀλλοθεόν. nec enim natura nobis id malum parat & infert, sed ipsi nos nobis inuicem. Rursum τυκτοὶ βοῦς appellat Bouinas pelles à βυρσοδέψῃ curatas, seu πεπεχιπυμένας, vt Eustath. exp. Iliad. μ, versu 105, Οἱ δ' ἐπὶ ἀλλήλοις δέραν τυκτῆσι βόεσσι.

C. Ἄτυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non factus, Infectus. Phocyl. Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ πετυγμένον εἶτ' ἄτυκτον, quod enim factũ est, nõ potest amplius esse infectum. vt & Aristot. τὸ γεγονὸς οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι: & Terent. Quod factum est, infectum fieri nequit. Exponitur etiam Non affabrè factus, Non ornatus.

C. Εὔτυκτος SIVE Εὔτυκτος dialysi poetica, Benè seu affabrè factus, vt εὔτυκτος κυνέη apud Homerum Odyss. ξ. Suidas autem εὔτυκτα ex Herodoto affert non solùm pro καλῶς κατεσκευασμένα, Pulchrè parata, sed etiã pro ῥάδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, Facilia, Parata. Ita vt significet etiam Facilis, seu Factu facilis, Paratus & in promptu. Quo modo Hesychius vsurpauit, quum ἀτύκαζον exp. εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Quod ἀτύκαζον valde mihi suspectum est.

Τύκος SIVE Τύχος, ου, dicitur οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον, siue λιθοξοϊκὸν σφῦρον, vt Eustath. & Pausan. tradunt, id est Instrumentũ ferreum quo architecti & lapicidæ vtũtur in politẽdis lapidibus: vt Hesychio quoq; τύχοι sunt λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα, apud quem per χ scribitur, vt & apud Pausan. teste Eustath. Per κ autem apud Eust. & Poll. qui τύκον vocari ait τὸ θεῖον λαπίμων σφῦρον, malleũ quo vtuntur latomi, nimirum in decutiendis assulis seu cæmentis, & poliendis ipsis lapidibus. Qui mallei interdum rostrati sunt, interdum verò prætenui acie, vt in modum cultrorum scindant. Ac illis quidẽ, cæmenta & assulas è lapidibus adhuc rudibus deiiciunt, his autem postea complanant poliúntq; ac scalpunt. qualia sunt latomorum cæla apud Latinos. VNDE Τυκίον SIVE Τυχίον, ου, τὸ, idem quod τύκος seu τύχος, nisi quòd diminutiuum est. apud Eustathium per κ. Et VERB. Τυκίζω SIVE Τυχίζω, Paro seu polio τοῦ τύχω. Aristoph. Auibus, Τοὺς τοῖς δ' (videlicet λίθους) ἐ-

τύκιζον αἱ κρέκες πῆς ῥύγχεσι, Hos autem poliebant rostris suis creces: nimirum, τύκων loco, vtentes suis rostris. A
sunt enim τύκοι malleiformes (vti dixi) quibus lapicidæ cæmenta decutiunt, quamobrem & κολαπῆρες nominantur, à verbo κολάπτειν significante Rostro tundo in modum auis. Suidas quoque ἐτύκιζον ibi exp. ἔξεον, ἔκοπτον, dicens τύκων esse ἐργαλεῖόν τι ὧ τοῖς λίθοις τορευόμενοι καὶ ξέουσι. rectè. primùm enim circũquaq; rostrato malleo assulas è rudi lapide decutiũt: deinde eo qui prætenui & cultrata acie est, poliunt, læuigant, complanántque scalpendo. Scholiastes autem Aristoph. habet τορευτικοῦσι pro illo τορευόμενοι. sed mendosum mihi id videtur, ac B
pro eo reponendum puto τορευτικίζουσι, seu τορευτιζίουσι. Nam vt DICITVR Ἀποτυκίζω, ita ET Περιτυκίζω indè aptè formari non dubium est. Est autem ἀποτυκίσαι λίθον Eustathio τὸ ἀποπελεκῆσαι, id est A lapide assulas & cæmenta malleo rostrato decutere, ad eum complanandum: veluti securi è ligno solent deiici assulæ, vt læuius fiat ac planius operique aptius. Ita περιτυκίσαι, circumcirca decutere malleo illo assulas è lapide rudi adhuc & impolito. Hesychio quoque ἀποτυκίσαι est τὸ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον: ἀπὸ τοῦ τύκων, inquit, id est λιθοξοϊκῶν σφυρηλάτων. Idem tamen ἀποτυκισθεὶς exponit ἀποπλεθείς. Porrò Τύκος seu Τύκος dicitur à τύκω seu τύκω C
aut τύκω, quoniam eo οἱ λιθοξόοι τοὺς λίθους τύκουσι, id est τορευτικιζίουσι καὶ ἑτοιμαζίουσι, parant seu præparant operi. VNDE ET Τυκος apud Homerũ nomẽ proprium τοῦ κατασκευάσαντος τὸν Αἴαντος ἀσπίδα σκυτοτόμου. Finxit enim ei hoc nomen poeta, quòd nosset τύκειν τὰς βοῦς, seu βοείας βύρσας οὗ καὶ ὀπτικῶς δεῖται: atque adeo ipse etymon sic exprimit Iliad. η, versu 220, de septemplice Aiacis scuto, — ὅ οἱ Τύκος κάμε τύκων, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Υλῆνὶ οἰκία ναίων· Ὅς οἱ ἐπίνησε σάκος αἰόλον ἑπταβόειον Ταύρων ζατρεφέων. ὀπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. D
Alibi certè τυκτὰς βοῦς vocat pelles bouinas à coriario bene paratas. Eiusdem esse originis videtur ETIAM Τυκανή, Eustathio quoque, qui dicit esse instrumentum ᾧ ἀλοῶσιν, id est terunt seu triturant frumenta, seu quò grana è spicis in area stratis excutiunt, vt est tribulum seu tribula apud rei rusticæ scriptores.

Τεῦχος quoque à τύχω deriuatum est, idem significans E
quod σκεῦος, sicut τύχω & σκευάζω idẽ sunt. Ac vt σκεῦος significat Vas, Alueus, ἀγγεῖον, ita etiam τεῦχος. Xenoph. Hell. 1, φάσκων ὀπὶ τεύχοις ἀλφίτων σωθῶσι, dicens se in vase farinario è naufragio euasisse. solet enim farina molita in arcis condi ac asseruari in vsus suos. Præterea quemadmodum σκεύη dicuntur etiam vasa & instrumenta nautica, ita & τεῦχος accipi sciendum est, veluti etiam ὅπλον. Odyss. ο, versu 217, Τηλέμαχος δ' ἐπάροισιν ἐποβρωῶν ἐκέλευσεν, Ἕγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑτάροι νηὶ μελαίνῃ, Αὐτοί τ' ἀμβαίνω ὦμῳ, ἵνα φοιτοῶμεν ὁδοῖο. Ambo autẽ F
à τύχω dicta, quoniam iis domus aut nauis instruitur. Adhæc, vt sunt πολεμικὰ σκεύη, quibus σκευαζόμεθα ἐν πολέμῳ, ita sunt & πολεμικὰ τεύχη, quibus itidem ad bellũ τευχόμεθα atque ἑτοιμαζόμεθα, id est quibus ad bellum nos paramus & instruimus: arma Latini appellãt, Græci alio nomine ὅπλα. Qua in significatione frequentissimũ est apud Homerum, & id quidem in numero pluratiuo. Iliad. β, in Bœotia, Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν, ὀπὶ τεύχεα δ' ἐστόρεσαν. Odyss. δ, Τεύχεα δέ σφιν ἔειπεν ὑποφθιμοι θεράποντες. Et Iliad. ρ, Ἕκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ὀπὶ χροΐ, aptauit Hectori arma: οὗ δέ μιν Ἄρης, induit autem Mars. Sic & G
is qui armatur, dicitur δύειν & θωρηχθῆναι τεύχεα. vt in eodem libro Iliad. versu 194, ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε Πηλείδεω Ἀχιλῆος, induit Achillis arma. Et Odyss. χ, τὼ δ' μῶϊ δύετον τεύχεα καλά. Iliad. π, Δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι. Et Iliad. σ, versu 277, σὼ τεύχεσι θωρηχθέντες, vacante alterutro istorum. Idem dicitur τεύχεα ἔχειν, & τεύχεσι λάμπειν, postquam eis indutus est. vt Odyss. λ, Ἄνδρες ἀρηΐφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες. H
Iliad. τ, Τεύχεσιν παμφαίνων: quemadmodum & Hesiod. Asp. Τεύχεσιν αἰθομένοις σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο. At Iliad. δ, — ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, inuerso loquendi genere, pro πᾶσι δὲ τεύχεσιν ἔλαμπον. Rursum qui arma gerit, dicitur ea καταπτήναι, vel ἀποδύνειν. vt Iliad. τ, Ὡς ἄρα φωνήσασα θοὰ κατ' τεύχε' ἔθηκε, deposuit arma, nimirum quæ à Vulcano accepta ad Achillem ferebat, Καλὰ μάλ' οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. Et Iliad. χ, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω. Et Iliad. γ, Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν καταθεντ' ὀπὶ γαίῃ. At Iliad. ρ Hector dabat τεύχεα καλὰ Τρωσὶ φέρειν ποτὶ ἄστυ. Dicuntur etiam ἀμείβειν seu ἐπαμείβειν τεύχεα aliqui. vt Iliad. ζ, Diomedes ad Glaucum, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψαμεν. Et paulo pòst, de Glauco, Ὅς τοὶ τυδείδεω Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. Sed & ipsi duces exercitũ obeũtes & lustrãtes τεύχεα ἀμείβουσι, præstãtioribus præstãtiora dantes: vt Il. ξ, Οἰχόμενοι δ' ὀπὶ πάντας ἀρίστεα τεύχε' ἄμειβον· Ἑσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδωκε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκον. Armiger autem ἀπ' ὤμων αἱρεῖν vel λύειν τεύχεα hero suo dicitur. vt Iliad. η, Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο. Sic hostis hosti capto, vt Iliad. ρ, — λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων, nimirũ Phorcyi & Hippothoo captis. Iliad. ε, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα, arma detrahebat. Sic Iliad. φ, Τεύχεά τ' ἐξεναρίζε, nimirum Achilles arma Hectoris. Et Iliad. σ, τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δηιόσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. ‖ Exponitur etiam Volumen, Liber. vt & Hesychio τεῦχος est βιβλίον.

VNDE Τευχεσφόρος, ου, ὁ, Arma ferens seu gerẽs, Armifer, Armiger: seu Armatus: ὁπλοφόρος. Eurip.

ET Ἀτευχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Armis carens, Inermis. vt Hesych. ἀτευχῆ expon. ἄοπλον. ITEM Χαλκοτευχής, de quo infrà in Χαλκός. Item ET Γαυτευχία, ας, ἡ, idẽ quod πανοπλία, teste Hesych. sicut τεύχεα & ὅπλα synonymos ponuntur. NECNON Πεντάτευχος: vt πεντάτευχος βίβλος, Liber quinque voluminum. Sic vocantur Moïsis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa, nimirum Genesin, Exodon, Numeros, Leuiticum, Deuteronomiũ. Hieron. in lib. aduersus Heluid. Siue Mosen dicere volueris autorem pentateuchi, siue Esdram eiusdem instauratorem operis. Vbi annotat Erasmus, πεντάτευχον appellari opus quinque cõtextum voluminibus: à τεῦχος significante Instrumentũ, siue Volumen. Rursum Hieronym. in epist ad Paulinum, Hucusque Moses, hucusque pentateuchus. Sic Octateuchum vocãt octo priores veteris Testamenti libros. ET Τευχεσταί, ὁπλῖται, Hesychio, id est Armati, seu Armati milites. AT Τευχὶς φοῖνιξ dicitur Iuncus Arabicus, seu Babylonicus, teste Dioſc. libro 1, cap. 16. Meminit & Plin. libro 21, cap. 18, itidem de iunco odorato loquens, Laudãtissimus ex Nabatæa, cognomine teuchites, proximus Babylonius.

TEKTΩN, ονος, ὁ, idem cum τευκτής, eiusdémque cum eo originis est, nimirum à τεύχω, significante Fabricor, Struo, Paro. Significat igitur Faber lignarius: vt patet ex Plutarch. in Pericle, pag. 290, ὅπου γὰρ ὕλη μὲν ἦν, λίθος, χαλκός, ἐλέφας, χρυσός, ἔβενος, κυπάρισσος· αἱ δὲ ταύτῃ σκηνοῦσαι καὶ κατεργαζόμεναι τέχναι, τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοί, βαφεῖς, χρυσοῦ μαλακτῆρες, ἐλέφαντος ζωγράφοι, ποικιλταί, τορευταί. Ibi enim τέκτων est τεχίτης ὁ σκηνοῦν καὶ κατεργαζόμενος τὴν ὕλην, Faber lignarius seu materiarius. Vbi etiam nota esse diuersum à tornario, qui τορευτὴς dicitur. is enim vasa solum aliqua aut alia opera subtiliora torno conficit: τέκτων autẽ ædificia struit & fabricatur. Nota etiam diuersum esse ab eo fabrorũ genere qui λιθουργοὶ & χαλκοτύποι dicuntur. Sic distinxit & Xen. Pæd. 5, dicens, χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. Et Pæd. 3, ὁπόσοι εἶεν τέκτονές τε καὶ λιθοδόμοι. Et Hell. 4, ἐλθόντες πανδημεὶ μετ' λιθολόγων καὶ τεκτόνων. vt & Thucyd. libro 6, pag. 212, λιθολόγους καὶ τέκτονας. Homerus quoque Fabrum lignarium seu materiarium, τέκτονα vocat, id est Ædificiorum structorem & architectum: vt Iliad. ζ, δώματα Καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σοῦ αἰθρήσσιν οἴ τοτ' ἄριστοι Ἦσαν ἐν Τροίῃ ἐυβώλακι τέκτονες ἀνδρῶν, Οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα. Cui simile exemplum vide in Ἀμείβοντες. Idem τέκτονα vocat fabrum qui sellas conficit. vt quum Odyss. τ dicit, κλισίῃ Διωνυσίου ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἷσ' ποτε τέκτων Ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ἐπὶ θρῆνυς ποσὶν ἧκεν. Alia quædam exempla habes suprà in Σπάθμη tam ex Homero quàm Sophocle, in quibus pro lignario seu materiario accipitur. Quibus adde hoc Iliad. ο, Ἀλλ' ὥστε σάθμη δόρυ νηΐον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Hesychio verò τέκτων est πᾶς τεχίτης, quiuis artifex: itidémque Suidæ κοινὸς τεχίτης, ὁ λαξόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων, quilibet opifex, tam is qui ligna operi aptare nouit quàm is qui lapides, denique quicũque aliquid τεύχῃ. Certè Eurip. dixit τέκτονας κακῶν, eos qui alicui κακὰ τεύχουσιν, id est machinantur & struunt, veluti ille doli fabricator Vlysses apud Maronem.

C. Τεκτόναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fabrorum materiariorum præses. Soph. in Dædalo τεκτόναρχος μοῦσα dixit, teste Poll. cui ea loquutio videtur βιαία. vt autem apparet ex ipsius verbis, τεκτόναρχον μοῦσαν dixit τῶν ἀρχιτέκτονα seu τέκτονα.

C. Τεκτονουργὸς Hesychio ἀρχιτέκτων. B

C. Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, idem cum τεκτόναρχος, Fabrorum materiariorum præses, Ædificii structor, Qui structuræ ædificii præest. Habẽt enim eiusmodi fabricatores ædiũ sub se alios τέκτονας, qui opus deformatũ ab ipsis postea perficiant. Athen. libro 5, Ἀρχίας τὸν Κορέσιον ἀρχιτέκτονα. Gregor. Nazianz. ἀρχιτέκτων τῆς οἰκίας, Ædificii structor seu fabricator. Latini quoq; Architectum & Architectona vocant. Transferitur ad alia etiam. vt apud Demosth. in Dionysod. τοσοῦτῳ μὲν πύτῳ τοῦ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης ὀπτοδουλῆς, huic doli fabricatori, vt Virgil. dicit, C
— doli fabricator Vlysses. Sic Cic. Ipsum principem architectũmque sceleris. Et, Omnium architectum & machinatorem, vnum esse Chrysogonum. Et alibi, Architecti huius legis. Et Plaut. Adsunt fabri architectique, eam quidem ad rem haud imperiti. Et rursum, Me dolis iam superat architectonem. Cic. verò dicit etiã Architecti verborum: nec non Architectus vitæ beatæ.

VNDE Ἀρχιτεκτονικός, οῦ, ὁ, Ad architectum pertinens, Architectonis proprius, Architectonicus: vt Vitruu. dicit Rationes architectonicas. Item ἀρχιτεκτονικὸς dicitur ὁ ἀρχιτέκτων, seu Qui peritus est architectonices, quique fabris ædificii præfectus, nõ manu quidquam agit, sed tantùm præcipit agenda. velut apud Aristot. Polit. 3, capite 7, vbi ait, ἰατρὸς δ' ὁ, τε δημιουργὸς, καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικὸς, καὶ πείτης ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην. Item ET Ἀρχιτεκτονική, ς. τέχνη vel ὀπτήμη, Ars architectonica, vt Quintil. loquitur, seu Architectura, vt Cic. & post eum Vitruuius, cuius libri decem de hac arte extant. Dicit autem Architecturam esse scientiam pluribus disciplinis & variis eruditionibus ornatam, cuius iudicio probantur omnia quæ ab cæteris artibus perficiuntur opera: nasci verò eam ex fabrica & ratiocinatione. NECNON Ἀρχιτεκτονία affertur pro Ars fabrefaciendi, Fabricatio. sed sine exemplo. Est porro ab Ἀρχιτέκτων etiã VERB. Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, Architector, Fabricor, Architectonicen facito. Sopater apud Athenæum libro 9, ἐᾶτ' τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἰῶν, Ἐδίδασκεν ἡμᾶς τοσοῦτον ἀστρολογεῖν, Ἔπειτα μετὰ ταῦτ' ὀδοὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Exponitur & transitiuè Fabrefacio, Architector, Fabricor: quod & τεύχω est. VNDE Ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τὸ, Opus ab architecto fabricatum, Structura. E

Τεκτονικὸς, οῦ, ὁ, Ad fabrum pertinens, Fabrilis. vt τεκτονικὴ χρεία est fabrilis vsus. Et τεκτονικὴ μίλτος apud Dioscor. libro 5, cap. 112, Rubrica fabrilis, Rubrica qua vtuntur fabri lignarii seu materiarii. Item Τεκτονικὸς homo dicitur qui fabrilis artis seu lignariæ peritus est: quæ ars NOMINATVR Τεκτονικὴ ab Aristotele in Problem. vbi Gaza vertit Ars ædificatoria Sic Æschin. in Ctesiph. ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν κανόνα τοσοῦτόν ὦ δεξιώσκεται. G

Τεκτονία, ας, ἡ, Structura, Opus fabrile. Theophr. Histor. pl. libro 5, c. 8, ἀρκεῖ θος εἰς τὰς τεκτονίας καὶ εἰς τὰ ἄτα ἄβρια.

Τεκτοσυνὴ, ης, ἡ, itidem Structura: seu Ars fabrilis. vt Od. ε, — αὐτὴρ δ' εἰδὼς τεκτοσυνάων, Qui callet artem fabrilem, Artis fabrilis peritus. τεκτονικός. In Epigr. legitur etiam τεκτοσυνὴ ἐπέων: quod interpretari possumus Fabricatio versuum. Nisi malis Architectatio, vt Cic. dicit Architectus verborum. Aliis Versuum artificium.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, Officina fabri, Fabrica, vt Plin. dicit Fabrica ferraria. ὅπου ὁ τέκτων ἐνοικεῖ. Bud. H

Τεκταίνω, Fabricor, Struo, Machinor: idem quod τεύχω. Apollon. Rhod. Arg. 2, πύργοισιν ἐν οἰκίᾳ τεκτήναιτες, id est καταπεπονήσαντες. Metaph. Chrysostom. comment. in 1 ad Corinth. de diabolo, ἀλλ' ἕτερον ἑαυτῷ τοσοῦτοι τοσοῦτοι τεῖον, τοιοῦτα τεκταίνει. Itidem & Demosth. τοὺς Φορμ. vsurpauit pro Moliri & struere, teste Bud. qui & pass. vocis ac signif. hoc exemplum affert ex Aristoph. Equit. Ταυτὶ μὰ τὸν Δημήτερ' οὐκ ἐλαύθανε Τεκταινόμενα τὰ τοιαῦτ', ἀλλ' ὀπτάμενα Γομφούμενά γε πάντα καὶ κολλώμενα. Ipsa autem materia quum τεκταίνεσθαι dicitur, significat Operi fabrili parari vel aptari, aut aptum esse: veluti quum philosophus quidam apud Luc. in Vit. auct. dicit ὡς ὄνος οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον. Alioqui τεκταίνομαι actiuam etiam habet significationem, id est Fabricor, Struo. vel etiam Artem fabrilem aut lignariam exerceo. Aristoph. ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δ' τεκταίνεται, Alius quispiã ærariam seu ferrariam, hic autem fabrilem seu lignariam factitat, seu Opera fabrilia tractat. Philo De mundo cum accus. τὸν κόσμον ἄνοσον ἐτεκτήνατο, Mũdum morbi exortem fabrefecit. vel etiam Fabricatus & architectatus est, vt Cic. dicit, In eam situm loci fabricari atque architectari.

TEXNH, ης, ἡ, Ars ἡ τοῦ τεύχειν ἡ ὀπτήμη: vnde etiã derinatur. Aristot. initio suorum Ethicorum, πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μεθόδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ. Ibidem, πολλῶν δὲ πράξεων οὐσῶν καὶ τεχνῶν καὶ ὀπτημάτων, πολλὰ γίνεται καὶ τὰ τέλη. Vbi etiam dicit ἰατρικὴ τέχνη, & ναυπηγικὴ, & ὑφαντικὴ, & οἰκονομικὴ. Sic ἡ πολεμικὴ τέχνη Plutarcho. Et Demosth. ἡ χρυσοχοϊκὴ τέχνη. Et Athen. libro 12, αἱ ποιοῦσαι ὑφόν τέχναι, vt est ars ferrariorum, lignariorum, marmorariorum, & similium. vt videbis paulo pòst in ipsius Athenæi verbis. Rursum Plutarch. αἱ ἄρχουσι καὶ τοσοῦτοι τέχναι. Et Isocr. Paneg. τῶν τεχνῶν τάς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ τοὺς ἡδοῖν μεμηχανημένας. Athen. αἱ βάπτουσι τέχναι. Idem libro 7, ἡ ὀψωνιπικὴ τέχνη. Et lib. 4, ἡ ἐρωτικὴ τέχνη, quæ Ouidio est Ars amandi. Necnon ἡ διαλεκτικὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ τέχνη apud Aristot. libro 1 Rhet. Interdum cum genitiuo, eóque vel rei vel artificis. Aristot. De arte poet. non procul ab initio, ἥτε αὐλητικὴ τέχνη καὶ ἡ κιθαριστικὴ, καὶ εἴ τινες ἕτεραι τυγχάνουσαι οὖσαι τοιοῦτοι τὴν δύναμιν, ὅλῃ ἡ τοῦ συείγχων, Ars seu scientia canẽdi fistula. Sic ἡ τοῦ λόγων τέχνη apud Plutarchum in Pericle. At Quintil. Clarus arte medicinæ. Cũ genitiuo artificis seu magistri: vt Theophyl. ἡ παρασίτου τέχνη, Plauto Ars parasitica. Athen. lib. 12, de Sybaritis, τὰς ποιούσας ὑφόν τέχνας οὐκ ἐῶσιν ὀπτάνειν τῇ πόλει, οὗ χαλκέων καὶ τεκτόνων καὶ τοῦ ὁμοίων. Idem libro 4, Σφοδρίου τὸ κυνικοῦ τέχνιον ἐρωτικὴν, vt dicitur Nasonis ars amandi, pro Libri Nasonis de arte amandi. Ita dicitur & Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως τέχνη ῥητορική. & Aristot. Rhet. 2, ἡ Κέρακος τέχνη: ac ἡ Θεοδώρου τοσοῦτον τέχνη, ς. ῥητορική. Itẽ aliquis dicitur artẽ aliquam διῤῥεῖν, εἰσάγειν, αἱρεῖσθαι, διδάσκειν vel διδάσκεσθαι, ἐργάζεσθαι, ἔχειν. Theophyl. ep. 10, ἐνταῦθεν γὰρ τέχναι τοῦ βίου εἰσήχθησαν. Autor Axiochi, ποίαν δὲ τῆς ἐλάμβανος ὀπτήσεισιν ἡ τέχνιον, quod studium aut quam artẽ aliquis sequut? Plutarch. aduersus Colot. τὴν πολεμικὴν τέχνην ἐκδιδάσκεσθαι. Aristoph. Vesp. Ἔρδοι τις τὴν ἕκαστος εἰδέναι τέχνιον: pro quo Cic. Tuscul. 1, Quam quisque norit artem in hac se exercear. Plato Polit. 2, ἀδύνατον ἕνα πολλὰ καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Sic Demosth. in Mid. ἐργάζεσθαι τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνιον. (quod Latini dicunt Factitare artem, Exercere artem) Synes. epist. 44, δαίμονές εἰσι καθαρτήριοι, τέχνιον ἔχοντες ὀπτῆς τὰς ψυχὰς ἰῶν οἱ κναφεῖς ὀπτῆς τοῖς ἱματίοις τοῖς πινάρεσι, eam habentes in animas artem quam fullones in vestes sordidas. Et Xenoph. in Rep. Laced. οἱ πολλοὶ τοῦ τὰς τέχνας ἐχόντων, id est τοῦ τεχνίτου, Artificum seu opificum, Eorum qui artes factitant. Quibus adde hoc Theophyl. epist. 16, ψύσασθαι τὴν παρασίτου τέχνιον ἡδέως: qui epist. 80 dicit, καὶ θραπώτης γενήσομαι, καὶ τὰς τέχνας ἀμείψας, τὴν τύχην σοφίσομαι, mutata arte quam antè factitaui. Adde & hoc ex Athenæi libro 13, τοιαύτης τοσοῦτον τέχνης, tali præesse arti. Necnon aliquis dicitur εἶναι ἀγαθὸς τὴν τέχνη, σοφὸς τέχνη, ἱκανὸς & δεινὸς τὴν τέχνιον. Plutarch. Polit. præcept. ὁ ὢν βελτίων τῇ τέχνη, λέγεν ὢν ἀδύνατος. Apud Athen. lib. 13, Κάλλει καλῶς, μεγέθει μεγάλης, τέχνη σοφῆς. Vicissim autem κακὸς τὴν τέχνιον. Gregor. πύκτη κακὸς τὴν τέχνιον. Xenoph. Pæd. 1, πάνυ ἱκανοὺς τὴν ἰατρικὴν τέχνιον ἄνδρας. Et libro 8, πάνυ γὰρ δεινός εἰμι ταῦτα τὴν τέχνιον

Quibus adde hoc apud Athenæũ — libro 12, πρῶτα φέρον τὰ τέχνης, primas tenentem in arte illa, seu Clarum arte illa: vt Quintil. Clarus arte medicinæ. Apud eũdẽ libro 13, Καινὰς ἐπαίρας πρωτοπορίους τῆς τέχνης. Item τέχνης ἔργον dicitur, & sine illo ἔργον apud Athen. libro 13, τὰ τῆς τέχνης, ea quæ artis sunt, seu ad artem pertinent. Cui adde hoc Thucyd. libro 1, τὸ ὦ ναυπηκόν, τέχνης ὄθνεῖον ὥσπερ τι ἄλλο, res nautica artis est, si quidquam aliud. Id est, Non minus arte opus est in re nautica quàm in quauis alia. Præterea dicitur aliquis facere aliquid, aut aliquid fieri σὺν τέχνῃ, & δι' τέχνης & κατ' τέχνιν, (cui B oppositum αὐθ' τέχνης) pro eo quod Latini Arte, Artificiosè, Scitè. Paus. Attic. τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα. Isocr. τοῖς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζουσι. Aristot. Rhet. 2, κἂν εἰ λίθου τέχνης ἢ πρᾶξις δυνατὸν γίνεσθαί τι, μᾶλλον δι' τέχνης καὶ ὅτι μελέτης δυνατόν. Et De poet. ἀπεικάζοντες οἱ, μὴ δι' τέχνης, οἱ ὦ δι' συνηθείας. Lucian. De scrib. histor. οὐδὲ κατ' τέχνιν αὐτὸ δρᾶν ἴσασι. Quo significatu dicitur etiam τέχνη, sine σύν. Iliad. γ, de lignatore, ὅς ῥά τε τέχνῃ Νηΐον ἐκπάμνῃσι. Synes. epist. 4, τὸ τέχνῃ ναυπήλεσθαι, τὸ μοι τυπωθὲν πάσῃ τέχνῃ, omni arte ac conatu, seu πάσῃ δυνάμει, παντὶ σθένει. Item δολίη τέχνη dicitur Dolosa seu fallax ars, pro Dolus, Fallacia. Odyss. η, Αὐτὰρ ὁ Αἰγισθος δολίῃ ἐφράσατο τέχνῃ, Dolosam artem excogitauit. Vel, Fallaces excogitauit machinas quibus Agamemnonem occideret: quamobrem ibidem δολίμητις vocatur. Eodẽ libro, - οὐδ' ὁ γέων δολίης ἐπελήθετο τέχνης. vt & Hesiod. Theog. δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης. Sed sæpius omittitur illud epitheton δολίη, & simpliciter dicitur τέχνη, ea in sign. quam sequuti sunt Latini in vo- D ce Techna, pro Dolus, Fallacia: vt & ille dixit, — sic ars deluditur arte. id est Fallacia artificiosa. Homer. Odyss. θ, Τέχνας εἰσορόων πολύφρονος Ἡφαίστοιο. id est πεχνήεντας δεσμοὺς, vt paulo post loquitur, Artificiosa vincula quibus Martem & Venerem in adulterio irretierat. Et rursum, Ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα Χωλὸς ἐὼν τέχνῃσι. Sic Isocr. in Euag. μετὰ δόλου καὶ τέχνης πειρωμένους τοὺς ἐχθρῶν. Et Herodian. libro 2, μετὰ τέχνης εἰδὼς προσφέρεσθαι τοῖς πράγμασι. Itidẽ Synes. epist. 47, ἄνθρωπον οὐ τέχνῃ μετόντα τὸ λύειν τοὺς νόμους, hominem non arte, E id est calliditate & fraude, molientem euersionem legũ. Sic & Thucyd. libro 5, pag. 171, in formula fœderis, μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ. pro quo paulo post dicit ἁπλῶς. Et pag. 167, τέχνῃ ὦ παρεσκευάζετο ὅπῃ πισόμενος, arte & dolo. Itidem aliquis dicitur βυείσκειν τέχνῃ, & ὑποφέρειν τινὶ, nec non alterius τέχνῃ λύειν. Herodian. libro 4, βύρηκέναι ἢ νὰ τέχνῃ κατ' αὐτό, commentum esse technam. Demosth. in Mid. ποσωπᾶς τέχνας καὶ σκιώς ἐστὶ βυείσκων ὀκρούει. Idem, εἰ μή τις τέχνῃ πρεσβύσεται. Æschin. in Ctesiph. οὔτω πάνυ πρᾶον πρεσφαιῶς πρᾴνομα γεγραφώς, πρωταχθεὶς μετὰ Δημοσθένους ἐπίστη τέχνας πῖς νόμοις, leges technis adorietur. Et rursum, καὶ τὰ κὐ λύων τὰς πύπων τέχνας. Et, πρὸς τὰς πύπων τέχνας. Hac signif. Latinè etiam Techna vsurpatur, vt modò dictum est. Terent. Scio hanc technam à Parmenone profectam. Plaut. Dearuatus sum miser scelesti huius technis.

C. Τεχνογράφος, ου, ὁ, Scriptor artis alicuius, Qui artis alicuius præcepta literis mandauit. Aristot. in Rhet. τεχνογράφοις vocat Rhetoricæ artis scriptores, Qui rhe- G toricæ præcepta scripserunt. Ab Eustath. autem τεχνογράφοι vocantur ii quorum de grammatica arte scripta extant.

C. Τεχνολόγος, ου, ὁ, Qui de arte loquitur: vel Qui artificiosè loquitur. Item Qui technas suo sermoni adhibet, Argutator, Sophista. quomodo Greg. τεχνολόγοις vocat sophistas hæreticos, καὶ πύπτις (inquit) μεταβαλὼν, ποιήσῃ πιστοὶς αὐτὴ τεχνολόγον. Et alibi cum genitiuo, ὡς τῶς παρ' ὑμῖν ἱεροφαντᾶς δοκεῖ καὶ τοῖς περὶ θυσιῶν τεχνολόγοις, callidis sacrificiorum assertoribus. A Budæo verò τεχνολόγος exponitur Artificii vel artis studiosus. E T Τεχνολογία, ας, ἡ, Verba quæ de arte fiunt, Oratio instituta de arte aliqua. Vel etiam Tractatus in quo verba fiunt de arte. Cic. ad Attic. epist. 16, libro 4, Erat primi libri sermo non alienus à Scæuolæ studiis: reliqui (vt nosti) τεχνολογίαν habent. vbi loquitur de dialogis De orato- H re, teste Bud. Sic Dionys. Longin. ὅθεν πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτουμένων, πρωτέρου μὲν, τῶ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ, πῶς αὐ ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτηθὴν γένοιτο. Idem pro artificio verborum seu verbis artificiosis accipere videtur, quum dicit, χείρω τε τὰ φυσικὰ πασκελεπευόμενα. I T E M Τεχνολογέω, ῶ, De arte loquor, De arte differo: vel Artis rationem trado, Artis præcepta do. Aristot. Rhet. libro 1, οὐ γὰρ, ὥς φασί τινες, τοὺς τεχνολογοῦντας, πθέασιν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὸν ὀπεικείαν τὸ λέγοντες, nonnulli artis magistri. Et Dionys. Halicarnass. ἐπ ὦ τοῦ τῆς πρεσβυτέρας ὧδέ πως τεχνολογοῦσι, hæc artis præcepta dant. Quibus adde hoc Hermog. tomo 3 De inuent. πολὺ δὲ δὴ πρόσθεν δεινότερον τεχνολογῆσαι διδασκαλικὴν θεωρίαν. Exponitur τεχνολογεῖν etiam Arte loqui seu persequi, Artificiosè disputare, Argutari: qua significatione Gregor. vsurpasse dicitur. At τεχνολογεῖν ῥῆμα apud grammaticos est κανονίζειν, declinare per regulam & artem, teste Bud. Vnde C O M P. Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, Arte & methodo traditis aliquid adiungo artificiosè differendo. ὅθεν τοῖς μὲν τὸ δὲ τεχνολογηθεῖσι πρεσβυτεχνολογέω. Alexand. Aphrodis. E T Καταπεχνολογέω, ῶ, Artificiosè distinguo & differo, seu In arte redigo, Artis necessitati adstringo, Artis præceptis alligo. Gregor. de spiritu sancto, ὁ αὐτός μοι λόγος καὶ τοῦ τῆς πρεσβύτερον, τῆς ὃς οὗ καὶ δι' οὗ καὶ ἐν ᾧ, ἃς σὺ καταπεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον. B.

C. Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, Ludicrum artis: vel Artificium ludicrum, aut Lusus artificiosus. Sic inscripsit Ausonius versus quosdã suos qui monosyllaba voce clauduntur.

C. Τεχουργέω, Artificiosè conficio, Arte facio. V N D E D Τεχουργημα, Factum artificiosum: idem quod τέχνημα seu Techna.

C. Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, Optimus & præstantissimus artifex. de deo apud Gregor. Naz. S I C Κλυπτέχνης, Celeber artifex, Clarus arte, vt Quintil. dicit, Clarus arte medicinæ. Iliad. α, — Ἥφαιστος κλυπτέχνης ἠρχ' ἀρβύειν, Vulcanus arte fabrili clarus, ὁ πρὶν πῶς χαλκευτικὴν ἔνδοξος Ἥφαιστος.

C. Ἀντίπεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduersarius alicui in arte quapiã, & velut se opponens ei, E contrario profitens artẽ aliquam, Æmulus alicuius in quapiam arte, Æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. Ranis, θηγόντος ἐδόντας ἀντιτέχνου. Lucianus in Alexandro, πάνυ δὲ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ἀντιτέχνον καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας ἀυτῶ. Vbi à Budæo ἀντίπεχνος exponitur, Qui eadẽ arte certat & pugnat. Capitur etiã generalius pro æmulo & obtrectatore, contrarióque commodis alterius, secundum Budæum, citantem hæc ex Aristotele, Pol. 5, δημοκρατίας ὦ τὸ πολεμεῖν τοῖς γνωρίμοις καὶ φυγαδεύειν, ὡς ἀντιτέχνεις καὶ πρὸς τὸν ἀρχὴν ἐμπιδίας. Idem Budæus accipi ait ἀντίπεχνος pro ὁμότεχνος, quum tamẽ passim distingui soleãt. nam quicũque est ἀντίπεχνος est ὁμότεχνος, sed non contrà. V N D E Ἀντιπεχνέω, ῶ, Sum ἀντίπεχνος, i. æmulator alterius cãdem artem profitentis, Facio per æmulationem alterius qui eandem artem profitetur.

C. Ἄτεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Artificio carens, Qui arte seu artificiosè factus non est, Ab arte non profectus, Inartificialis. vt πίστεις ἄτεχνοι apud Aristot. in Rhet. Probationes quæ ex arte ductæ non sunt, Probationes quæ nõ sunt artis: veluti sunt testimonia. sic enim idem Rhet. lib. 1, ἄτεχνα δὲ λέγω ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόιηται, ἀλλὰ πρόϋπῆρχεν, οἷον μάρτυρες. Alicubi redditur etiã, Nulla arte seu nullo artificio excultus, Rudis & impolitus. Item ἄτεχνος, Carens dolosis artibus. vt Naz. dixit γυμνὸν ἁπλότητι καὶ ζωῇ τῇ ἀτέχνῳ, nudũ simplicitate & vitæ innocentia. vocat enim ζωὴν ἄτεχνον, vitam quæ nullis technis vtitur nec dolis, sed sine fraude est. Vnde A D V E R B. Ἀτέχνως, Inartificialiter, (vt Quint. Qua in re alius se inartificialiter, alius artificialiter gerat, in ea esse artẽ) Sine arte, Sine artificio, Nullo adhibito artificio. Cui opponitur τεχνικῶς & ἐντέχνως: itẽ δι' τέχνης, μετὰ τέχνης, σὺν τέχνῃ, κατ' τέχνιν, τέχνῃ. Ammonius exp. χωρὶς τέχνης, ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, distinguens ab ἀτεχνῶς, de quo infrã. Sic & Suidæ est ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς: qui & ἀτέχνοις affert pro ἀπείροις, ἀπαιδεύτοις. vt & Aristoph. schol.

schol. ἀτέχνως λέγει, ἀτέχνως ποιεῖς, quod exp. πρὸς τὸν A τέχνιν. Et S V B S T. Ἀπεχνία, ας, ἡ, Nulla ars, Nullum artificium, Ruditas. Quintil. lib. 2, cap. 10, Equidem illud quod in studiis dicendi plerique exercuerunt & exercent, aut nullam artem (quæ ἀπεχνία nominatur) puto, (multos enim video sine ratione, sine literis, quà vel impudentia vel fames duxit, ruentes) aut malam quasi artem, quam κακοτεχνίαν dicimus. Nam & fuisse multos, & esse nonnullos existimo, qui facultatem dicendi ad hominum perniciem conuerterunt. Aristot. Ethic. 6, cap. 4, ἡ μὲν θεῶν τέχνη ἕξις τῆς μετὰ λόγου ἀληθοῦς B ποιητικὴ ὅθεν ἡ δ' ἀπεχνία πυνάντιον. Vbi etiam nota definitionem τέχνης.

A T V E R O Ἀπεχνὴς dicitur ὁ ἀπαιδεύτευτος, vt Etymolog. exponit, distinguens à præcedente ἀπεχνος, quod pro ἀμαθὴς accipi ait. V N D E Ἀπεχνῶς, eidem est ἀδόλως, ἁπλῶς, à τέχνη significante δόλος. qui etiam addit, paroxytonos quidem ἀτέχνως significare εὐθὺ τέχνης & ἀμελῶς: ἀπεχνῶς autem perispomenos esse ὄντως, ἀληθῶς, σαφῶς, φανερῶς, βεβαίως, ἀσφαλῶς: item ἁπλῶς, καθάπαξ, πρόπαν, καθόλου. Quod discrimen ab Ammonio etiam & Suida affertur, quorum hic præ- C ter superiores expositiones affert & has, sed præcedentibus synonymas, χωρὶς πανουργίας: & ὅλως, σπουδῶς, παντελῶς, τελείως: item ἰσχυρῶς. Affert etiam tria exempla in quibus accipi potest pro Verè, Reuera, Prorsus. quorum primum hoc est, δεῖται τῶ θεοῦ, συμβουλεύω ἀπεχνῶς ἱερὰν πρᾶξαι αὐτῇ, καὶ διδάξαι τοῦ πρᾶκτέον. Alterum hoc, ἀδαιμονῶν ἀπεχνῶς τὸν Ἀριστόπολιν ἀδαιμονίαν. Tertium autem, hoc, οὐκ αὐ δέομαι λεχθεῖν τοῖς ἄλλοις ἀπεχνῶς, οὐδ' αὐ ἀπαντῶν. vbi significat ὅλως, sicut & apud Aristophanem in Ranis, vbi ait, Καὶ μὴν ἀπεχνῶς γε D παμπόνηρα φαίνεται, schol. expon. ὅλως, σπουδῶς, Prorsus, In totum, Omnino. Itidémque in Pluto, — Ἰοὺ ἰοὺ αὖ δέ μου Τύχης ἀληθῶς, καὶ γνώριμα πλούσιοι, Ἀπεχνῶς ὑπερβάλλοιμι τῇ μοχθηρίᾳ, idem expon. rursum ἁπλῶς, καθάπαξ, ἐν λόγῳ, ἀληθῶς, ἀδόλως: dicens metaphoram esse ab athletis qui non arte sed robore vincunt. Rursum idem Aristoph. vsurpauit pro Certè, Planè, in Nubib. ἀτεχνῶς ἔπαθον πυπῖ, certè id mihi accidit. quemadmodum & Plato in Protag. ἀλλ' ἀτεχνῶς, ὡς ὅτ' οἱ γραμματικοὶ E τῆς μήπω δεινοῖς γράφειν ἢ πῇ δῶν, ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, & quæ sequuntur, At verò res planè ita se habet, quemadmodum ludi literarii magistri pueris nondum scribendi peritis lineas quasdam penicillo præducunt. Ita vt ἀπεχνῶς modò significet Reuera, Verè, Certè, Planè, Sanè, Procul dubio: modò Prorsus, Omnino. Præterea significat Admodũ, Valdè, Vehemẽter: vt & à Suida exponitur ἰσχυρῶς. Quo signific. accepit Aristoph. quum in Nubib. dixit ἀπεχνῶς ἐπανθεῖ, pro ἄγαν ἀκριβῶς πλεονάζει seu ἀκμάζει, vt schol. expon. Sic & βόλω ἀπεχνῶς ὄντα affertur pro Conuitiatorẽ egregiũ. F

C. Αὐτόπεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se peritus, A seipso doctus, Per se tenens artem.

C. Ἔμπειρος, oppositũ præcedenti ἄπειρος. sicut enim homo aliquis ἄπειρος dicitur pro ἀπείρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Rudis: ita etiam ἔμπειρος vocatur ὁ ἔμπειρος, Peritus, Doctus, Artibus instructus, Callidus. qua signific. ex Plat. De legib. affertur ἔμπειρος δημιουργὸς pro Peritus artifex. Præterea quemadmodum ἔμπειρος dicitur res aliqua quæ ab arte profecta non est, Artificio carens, ita contrà ἔμπειρος, Ab arte profecta, Artificialis, Artificiosa: veluti ἔμπειροι πίστεις apud Aristotelem, Probationes artificiales, Argumenta artificiosa, Quæ artis ductu inueniuntur & in medium afferuntur. Quomodo & Plato ἔμπειρα vocat quæ arte constant, Quæ arte facta sunt, teste Bud. qui hunc ex eo locum affert, ὡς ὅσα ὄντα ὑγιεινὰ καὶ ἰατρικὰ, τὰ δ' ἑτέρως γιγνόμενα, νοσώδη τε καὶ οὐκ ἔμπειρα. Sic Plutarch. de educ. lib. ἔμπειρον δὲ, τὸ πῶς μέσην οὐ ἅπασι τέμνειν ἐμμελέστατα, Artis est, H τέχνης ὄντι, vt Thucydid. loquitur. Et Lucian. in libr. Pro salut. err. dicit, ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔμπειρον ἐχούσης, id est ἀπείρου, rudis & imperitæ. Item ἔμπειρον σύριγγα dixit Theophylactus ep. 44, Fistulam quæ arte inflatur, Fistulam quam scitè inflare artis est, Artificiosam fistulam. Cic. Artificiosam naturam vocat, & Artificiosum opus. V N D E Ἐπέχνως, Artificiosè, Artificialiter, Scitè, Peritè, Arte. Phrynichus negat hoc aduerbium esse Atticum, & pro eo vsurpari ait τεχνικῶς.

C. Εὐπεχνος, itidem Artificiosus, Peritus, Doctus, Artibus instructus. V N D E Εὐπεχνία, ας, ἡ, Peritia, Doctrina, Eruditio: Hesychio σοφία, σωφεσς.

C. Κακόπεχνος, Malis artibus deditus, Malis instructus artibus. Vel Artificiosus in rebus malis. Aliis etiam Maleficus, Malignus. Homer. Iliad. ο, v. 14, Ἦ μάλα δὴ κακόπεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρῃ Ἕκτορα δῖον ἔπασε μάχης. quem locũ schol. paraphrasticè sic exponit, ὄντως δὴ ὁ δὴ κακῷ σου πεπεχνασμένος δόλος, ὦ Ἥρα πολυμήχανε, τὸν Ἕκτορα ἔοικε τῆς μάχης πεπαυκέναι. referens illud κακόπεχνος ad δόλος: vt fit δόλος κακόπεχνος, Dolus malis instructus aut gaudens artibus, seu ὁ κακὰ πύχων δόλος. V N D E Κακοπεχνία, ας, ἡ, Mala ars, vt Quintil. interpr. suprà in Ἀπεχνία. Seu Ars quæ ad hominum perniciem conuertitur, & Maleficium. veluti quum apud Demosth. legimus Κακοπεχνίας δίκη, & κακοπεχνίας ὑπόδικος. qua significatione dicitur E T I A M Κακόπεχνον. siquidem Poll. ex Lysia docet esse quandam κακοπεχνίου δίκην, maleficii crimen. Sunt enim qui artes in malos vsus & hominum perniciem conuertant. Alioquin Κακοπεχνία simpliciter etia accipitur pro Mala ars, Non exacta artis peritia ac scientia: quum videlicet aliquis artem suam non probè callet, & imperitus est artifex. veluti quum Athen. libro 14 dicit, olim, τὸ πρὸς τῆς ὀχλοις ἀδοκιμεῖν, fuisse σημεῖον κακοπεχνίας: atque eapropter Asopodorum Phliasium, κροπαλιζομένου ποτέ τινος πρὸς αὐλητοῦ, δραπετεύοντα αὐτὸν ἐπ' ἐν τῷ ὑποσκίῳ, Τί τοῦτο; εἰπεῖν· δῆλον ὅτι μέγα κακὸν γίγνεται. Inde & V E R B. Κακοπεχνέω, ῶ, Malis artibus vtor & maleficio: idem quod κακοπραγμονέω, κακουργέω, πανουργέω. Demosth. καλεῖν τοὺς κακοπεχνοῦντας. Idem, ἐκακοτέχνουν, καὶ ἐπιβουλεύουν μηδὲν ὑγιὲς πιεῖν. Idem rursum cum πρὸς habente suum accusatiuum, in orat. Pro cor. κακοπεχνῶν δὲ φαίνη πρὸς τὰς διαθήκας, τὰ ψευδῆ μὴ αὐτὸς μαρτυρῶν ἐπίμως, κλέπτων δὲ τὰ ἀληθῆς μαρτυρίας, manifestò apparet te circa testamentum dolose & fraudulenter versatum esse, & malis vsum artibus. Quod hominum κακοπεχνούντων & κακομηχανῶν genus, malis & noxiis artibus vtens, coerceri iubetur in Pand. tractatu De extraordinariis criminibus, & sub titulo stellionatus. Item cum accusatiuo iungitur, & transitiuè ponitur pro Malis artibus adultero & depraauo. vnde κακακοπεχνημένος, Malis artibus depraauatus & adulteratus, Maleficium passus. Dioscor. lib. 5, de hæmatite lapide, ἀπελέγχεται δὲ ὁ κακακοπεχνημένος πρὸς τὸν μὴ τοῖς δεφίσεσι.

C. Καλλίπεχνος, Pulchram artem factitans: vel Pulchra artis suæ specimina edens. V N D E Καλλιπεχνία, ας, ἡ, Artis pulchritudo: vel Artificii elegantia. Plutarch. in Pericle, αὐαβαινόντων δὲ πρὸς ἔργον, ὑπόπτεροι μὲν μεγέθει, μορφῇ δ' ἀμίμητοι καὶ χάριτι, πρὸς δημιουργὸν ἀμιλλωμένων ὑπερβάλλεσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιπεχνίᾳ, θαυμάσιον ὧν τὸ πάχος. E T Καλλιπεχνέω, ῶ, Eleganti artificio elaboro. vnde particip. καλλιπεχνήσας, quod exponitur, Qui excoluit & optimè fabricauit.

C. Καπάπεχνος, itidem Artificiosus, Industrius. Vitruuius libro 4, cap. 1, Callimachus, qui propter elegantiam & subtilitatem artis marmoreæ ab Athenienfibus καπάπεχνος fuerat nominatus. (Pro quo καπάπεχνος apud Plinium L E G I T V R Κακιζόπεχνος, lib. 34, c. 8, Ex omnibus autem maximè cognomine insignis est Callimachus, semper calumniator sui, nec finem habens diligẽtiæ, ob id κακιζόπεχνος appellatus, memorabilis exẽplo adhibendi curæ modum. Huius sunt Saltãtes Lacænæ, emẽdatum opus, sed in quo gratiam omnẽ diligentia abstulerit) Nec verò solùm homo aliquis καπάπεχνος dicitur, sed etiam res, quæ nimirum artificiosè elaborata & perpolita est, Diligenti arte & cura limata. Videtúrque talem significationem habere apud scholiastem Aristophanis, quum Simonidis μέλη vocat καπάπεχνα καὶ ποικίλα: pro quo tamen apud Suidam

legitur κακότεχνα) Sic Plutarch. in libro De discern. adul. ab amico, ὅταν ὀκ τῆς παντηγυρικῶν ἢ καταπέχνων εἰς τὸν ἀπόλογον ἡδοις καὶ πάθοις λόγον μεταβῶσι. Vbi etiam dicit, τὸ πιφρὸν καὶ κατάτεχνον τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, nimis accuratam lucubrationem. Apud eundē legitur ADVERB. Καταπεχνικῶς, in Pericle, statim ab initio, ὡς τὸν ὑψηλὸν ὑπερπτῶς ἐν πνεῦματι καὶ καταπεχνικῶς. Pro quo puto reponendum esse vel καταπέχνως, vel potius τεχνικῶς, vt veteres quidam codices habent, absque κατά. Nec enim id compositionis genus stare potest.

C. Ματαιότεχνος, Vanis artibus deditus, Inanibus artibus gaudens, Inanium artium studiosus. VNDE Ματαιοτεχνία, ας, ἡ, Vanæ artis studium, seu Vana ars: vel Inanis artis imitatio. Quintil. lib. 2, c. 20, Ματαιοτεχνία quoque est quædam, id est superuacua artis imitatio, quæ nihil sanè nec boni nec mali habeat, sed vanum laborē: qualis illius fuit qui grana ciceris ex spatio distante missa, in acum continuò & sine frustratione inserebat. Quales etiam ii qui in declamationibus, quas esse veritati dissimillimas volunt, ætatem multo studio ac labore consumunt.

C. Μεγαλότεχνος, Præstans magnitudine artificii vel artis, Arte seu artificio magnus. Et substantiuè τὸ μεγαλότεχνον dicitur Magnum artificium, Artificii magnitudo. vt apud Dionys. Halicarn. in Isocrate, δοκεῖ δή μοι μὴ ἀπὸ σκοποῦ τις αὐ εἰκάσειν τὴν μὲν Γοργίου τέχνη, καὶ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον καὶ ἀξίωμα πκόν.

C. Ὁμότεχνος, Qui eandem artem profitetur, Eiusdem artis opifex. Luc. in Demon. ὁμότεχνος εἰμί σοι, Eandem artem facito seu exerceo quam tu, Vnam eandémque artem profiteor quam & tu. Legitur & apud Athen. lib. 14. Et apud Synes. ep. 61, χθιζὸς δ' αὖ τις ὁμώνυμος καὶ ὁμότεχνος, Esse enim possit aliquis eiusdem nominis & eiusdem artificii. VNDE Ὁμοτεχνέω, ῶ. Sum ὁμότεχνος, Eandem artem profiteor seu facito. Hippocr. οὔτε δὲ οἱ πάροιθε ὑπεροιολογέειν ἐθέλουσιν, ὅτε οἱ ὁμοτεχνέοντες μαρτυρέειν, nec ægri sanati id fateri volunt, nec alii medici.

C. Πολύτεχνος, Multa arte accuratus, Multo artificio seu artificiosissimè elaboratus, Valde artificiosus.

C. Σώτεχνος, idem quod ὁμότεχνος. Aristoph. & Poll.

C. Ὑπέρτεχνος, Supramodum artificiosus: Hesych. ἀπουδαῖος.

C. Φιλότεχνος, Studiosus artis alicuius, vel artium, Industrius, Ingeniosus, Solers: vt sunt qui artibus student, eásque excolunt. Athen. φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυρίων. Plut. Demetr. οὐδὲ εἰς ἀγορὰς ἀχθεῖσις ἔτρεψε τὸ φιλότεχνον, artium studium. VNDE Φιλοτέχνως, Artium studio, More eorum qui artium studiosi sunt: vel Artificiosè, Ingeniosè, Solerter. Et comp. gr. Φιλοτεχνότερον, Solertius, Ingeniosius, Artificiosius. ITEM Φιλοτεχνία, ας, ἡ, Artium studium: vel Studium elegantiæ. Aliis, Varietas artificii & præstantia, Artificiosa industria, Artificiosa ratio. Diog. Laert. de Gorgia, ὡρῶτος ἐχρήσατο τῆς λέξεως ὀγκοποιοῖς ὀνόμασι πρὸς τὴν φιλοτεχνίαν διαφέροντιν. ET VERB. Φιλοτεχνέω, ῶ, Artium studiosus sum: vel Artificiosæ elegantiæ studio teneor. Item, Studeo seu incumbo in aliquid, more eorum qui artibus aut artificiosæ elegantiæ dediti sunt. Epictet. φιλοτεχνεῖν ὀφείλει τὰ ἔσω, In studium interiorum incūbere, Studium conuertere ad interiora, in iisque industriam suā ponere, more eorum qui artem aliquam excolunt. Item Differo de arte aliqua, veluti eius studiosus. Athen. de Antiocho, διέλεγετο ἐν τοῖς χρυσοχοείοις διέρεσκολαφῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τρυτάνας. Præterea Artificiosè & ingeniosè ago. Basil. in Hexaëm. de apibus, οὕτω σοφὰς φιλοτεχνοῦσαι τὰς ἀποθήκας τῶν μέλιτος, tanto artificio fauos & cellulas mellis fingentes. Idem pass. voce ac significat. ἐφιλοτεχνοῦντο οἱ ὀφθαλμοί, accipiens φιλοτεχνεῖσθαι pro Artificio magno fieri & concinnari. Media autem voce ac significat. actiua Gregor. Nazianz. ὅσα πρὸς τὰς τῶν ζώων γλυκύτητας ἡ φύσις ἐφιλοτεχνήσατο, quæ in generandis animantibus natura artificiosè & ingeniosè commenta est. vnde à Cic. quoque Artificiosa vocatur & Artifex. Ex hoc autem verbo deriu. VERBAL. Φιλοτέχνημα ET Φιλοτέχνησις. Est autem φιλοτέχνημα, Opus artificiosum & solers, Opus ingeniosum & industrium: veluti eius qui studiosè artem aliquam factitat, & in ea excellere cupit. Vel etiam Artificium, Opificium. Quo modo & φιλοτέχνησις vsurpatur. Basil. πῶς ἐβλέζουσαν πρὸς τὸ Θεοῦ φιλοτέχνησιν ὁ λόγος παρέδωκεν, peculiare opificium. Et COMP. Προσφιλοτεχνέω, ῶ, Studium & industriam alicui rei adhibeo. Apud Philonē De mundo, πρεσφιλοτεχνεῶντές τινες Bud. vertit Quidam argumentationi ambitiosiæ artificiosæque indulgentes.

Τεχνήεις, εντος, ὁ, idem quod ἔντεχνος & κατάτεχνος. Ac sicut ea tam de persona dicuntur quàm de re, ita & τεχνήεις. Affertur enim de persona dictum ex Epigramm. pro Arte excultus, Artis peritus seu Artificiosus, vt quū Cic. dicit naturam esse artificiosam. Rei autem tributum legitur apud Homerum Od. θ, ἀμφὶ δ' δεσμοὶ Τεχνήεντος ἔχυτο πολύφρονος Ἡφαίστοιο, artificiosa vincula circumfundebantur Marti & Veneri in adulterio deprehensis. Paulo pòst itidem dicitur Vulcanus ἑλεῖν Ἄρηα ὠκύπτατον ἀρ' ἐόντα Χωλὸς ἐὼν τέχνησι, dolosis artibus. Vnde ADVERB. Τεχνηέντως, idē quod ἐντέχνως, Artificiosè, Solerter, Scitè. Odyss. ε, — πηδαλίῳ ἰδύνετο τεχνηέντως. Vtitur & Apollon. Rhod. Doricè verò pro τεχνήεις DICITVR Τεχνάεις. vnde plur. num. τεχνάεσσες, Epigr. libro 1, tit. 1, Arte vtentes. Quidam tamē interpr. Dolo vtentes.

Τεχνικός, οῦ, ὁ, Qui artis est, seu Artis aut artium proprius, Ad artem vel artes pertinens: vt τεχνικὰ ὀνόματα apud Hermog. Nomina artium propria. vt Quintil. lib. 8, c. 2, Fallunt etiam verba vel regionibus quibusdam magis familiaria, vel artiū propria. Et τεχνικαὶ πίστεις apud rhetores, quas idē vocat Probationes artificiales, opponēs eis Inartificiales, ἀτέχνους à Græcis dictas. Homo etiā aliquis aut aliud animal τεχνικὸν dicitur pro Artificiosum, Artis seu artium peritum, Arte valens, Ingeniosa solertia præditum. Aristot. εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι καὶ τεχνικώτεροι, araneorum autem ii qui elegantissima facie sunt, etiam magis sunt artifices. Idem Polit. 7, τὰ δὲ πρὸς τὴν Ἀσίαν ἔθνη, διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν. Sic Isocr. in sophistas, ἡ δὲ παίδευσις τοὺς μὲν πειοῦσι τεχνικωτέρους καὶ πρὸς τὸ ζῆν ἀπορωτέρους ἐποίει. Et rursum ibidem, ἀλλ' ἔστι τοῦ δοκεῖ τεχνικώτατος, ὃς αὐ ἀξίως μὲν λέγει τῶν πραγμάτων, μηδὲν δὲ τῶν αὐτῶν τοῖς ἄλλοις διείσκειν δύνηται. Sic apud Platonem, οἱ πρὸς τοὺς λόγους τεχνικοί, qui Ciceroni sunt Dicendi artifices. Item οἱ τεχνικοὶ apud Aristot. in Probl. Liberalium artium professores. Rhetoricæ etiam artis magistri seu professores dicuntur τεχνικοὶ simpliciter. vt apud Gell. lib. 17, cap. 5, Rhetoricus quidam sophista vtriusque linguæ callens, haud sanè ignobilis, ex istis argutulis & minutulis doctoribus qui τεχνικοὶ appellantur. At verò ab Eust. τεχνικοὶ vocantur Artis grammaticæ doctores, qui & τεχνολόγοι dicuntur. Item & rebus inanimis tribuitur hoc epithetō. vt apud Stoicos, φύσις ὅτι πῦρ τεχνικόν, ὁδῷ βαδίζον ὅπῃ ἡγήσεται. quam definitionem Cic. sic vertit, Natura est ignis artificiosus, ad gignendum procedens via. Sic Philo De vita M. libro 3 dixit, ἐκπρεπέστατον ἔργον καὶ τεχνικώτατον, vt Cic. quoque Opus artificiosum & diuinum. Itidémq; Aristot. τεχνικαὶ ἐργασίαι, libro 1 Polit. εἰσὶ δὲ τεχνικώτατοι τῶν ἐργασιῶν ὅπου ἐλάχιστον τῆς τύχης. Et Themist. τεχνικὰ σώματα, De anima, libro 2, τὰ τεχνικὰ συμβεβηκότος χώραν ἔχοι πρὸς τὰ τῆς φύσεως σώματα, artificialia corpora accidentium numero censentur, si cum naturalibus conferantur. Rursum Aristot. τεχνικὰ ὄργανα, Polit. 8, οὔτε γὰρ αὐλοὶ εἰς παιδείαν ἀκτέον, οὔτ' ἄλλο τεχνικὸν ὄργανον, οὗ κιθάριν, nec aliud quodpiam instrumentum artificiosum. Vel etiā Artificiale. Significat enim tā id quod artis est, quàm id quod arte seu artificiosè factum est. Vnde ADVERB. Τεχνικῶς, Artificiosè, Solerter. Plutarch. πρὸς σαρκοφαγίας lib. 2, μηδὲ τεχνικῶς μηδὲ σοφιστικῶς. Et Isocr. Nicocle, μὴ τεχνικῶς ζητεῖτε πολιτεύεσθαι: cui opponit ἁπλῶς.

Τεχίτης, υ, ὁ, Artifex: idē qui τεκτοπιὸς, seu τεχνουργός. id est qui τέχνῃ seu μετ' aut δι' τέχνης ποιεῖ καὶ ἐργάζεται: ideóque Peritus artis. Item & Professor artis, Qui artem aliquam factitat, vel liberalem vel illiberalē. Plut. De virt. mor. ἐν ποιήμασι τὸν τεχίτην καὶ δημιουργὸν ὁ μουσόλη-

πος καὶ κατάγελτος ὑποδείκνυσι γελοῖον. Aristot. Polit. 2, ἐποίει ἐν μὲν μέρος τεχίτας, ἐν δὲ γεωργούς. Et circa finem libri 1, σκυτοτόμος δ' οὐδεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχιτῶν. Histriones etiā & mulici vocantur τεχῖται. vt quum Plutarch. in vita Alex. dicit, πάλιν ὦν ἐν θεάτρῳ καὶ πανηγύρεσιν, ἀπὸ δὴ τεσχλίων αὐτῷ τεχιτῶν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀφιγμένων. vbi quum πανηγύρεις dicat, videndum an illud τεχιτῶν nomen latius patere existimandum sit. Quod non facilè credederim, licet in eiusmodi celebritatibus non histriones solùm & mulici verùm etiam sophistæ, necnon poetæ, locum haberent. Sic Athen. lib. 14, de L. Anitio, μεταπεμψάμενος τινὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὑπόφανεστάτης τεχίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ, πρόσοψιν εἰσῆγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας. post quos ὀρχηστὰς δύο εἰσήγαγε μετ' συμφωνίας εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ πύκτας τέσσαρας αἱέβησαν ὅπλα τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπιγκτῶν καὶ βυκανιστῶν. Et lib. 13, τεχιτῶν ὑπὸ σημοτάτων χορῷ μεγάλῳ καὶ παντοίοις ὀργάνοις καὶ ἀφωνίαις παρέτεμπε τὸ σῶμα. Itidem Plut. in Probl. Rom. quærit cur οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχῖται vocentur Histriones: quos Aristot. in Probl. appellat τεχῖται Διονυσιακοί, Bacchanales artifices. vt qui Bacchanalibus in theatro oblectarent populum suis τέχναις. Quem locū citans Gell. lib. 20, c. 3, quum dixisset, Comœdos & tragœdos & tibicines, subiungit, Id genus autem artifices Græcè appellantur οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχῖται. Idémq; rursum Aristot. in Rhet. lib. 3 scribit, eos quos Iphicrates vocabat Διονυσοκόλακας, ipsos se vocasse τεχῖτας. Porrò sicut τέχνη interdum adiunctum habet genitiuum operis sui, ita & τεχῖτης. veluti quum Xen. in Laced. rep. dicit, ὥσπερ ὁρῶν ταῦτα, ἠγήσαιτο αὐτοὺς μὲν ἄλλοις αὐτοπρεπέστατα εἶναι τῶν γραπτικῶν, Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῶν ὅσοι τεχῖται τῶν πολεμικῶν. Et Æschin. in Creliph. κακοῦργον ἀνθρωπον καὶ τεχῖτην λόγων. Vbi significat potius Dolosum verborum artificem. VNDE Τεχιτεύω, Artificiosè fabricor. Philo De vita M. lib. 1, τὰς κλάδας αὐτῶν παραπλέκοντες ἐξεπίστωνται, ὡς πεπεχιτευμένα (l. ἠσαν) πρὸς ὁμολογουμένῳ ἦναι τῶν ἀεὶ νικᾶν δυναμένων, quàm artificiosè factæ fuerint. Vel etiā Quāto artificio seu quibus artibus instructæ fuerint. Aliquādo simpliciter accipitur pro ἐργάζομαι, Factito seu Exerceo. veluti quum Synes. De insomn. dicit, τῶν τεχιτευόντων τὴν θύραθεν μανικὴν, qui externā diuinationem exercēt. Interdum sign. Arte molior: itē simpliciter Molior, Machinor. vt apud Ioseph. ἐπεχείτευε πῖ τῷ πῷ πρὸς ἐκεῖνον. Hinc VERBALE Τεχιτεία, ας, ἡ, Artificium. Athen. lib. 4, θαυμαζόντων ἡμῶν τὴν τεχιτείαν. Rursum à τεχῖτης est FOEM. Τεχῖτις: vnde plur. num. τεχῖτιδες apud Suid.

Τεχνοσυνή, ης, ἡ, Ars, Artificium. Epigr.

Τεχνύδριον, ου, τὸ, Articula: forma dimin. vt λογύδριον, χρύδριον, βελύδριον. Athen. libro 10, τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφοις. Alii expon. ex Virg. Tenuis Minerua: item Arguta ars, Inuentiuncula, Versutia. Alicubi legitur ET Τεχνήδριον, sed rectius per υ, vt apud Suidam quoque scriptum est, necnon apud Platonem.

Τεχνάω, ῶ, idem quod τεχιτεύω, Artificiosè fabricor, Arte paro & cōficio. Ephippus comicus apud Athen. lib. 14, ἥτταια, τραγήματα, πυεγμοῖς, ἄμυς, ὠόν, ἑκατόμβη· πάντα ταῦτα ἐτεχνάουν. Itidem Homerus Odyss. η, Τέσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες αὐδρῶν Νῆα θοὴν ὅτι τόσσον ἐλαυνέμεν ἠδὲ γαιάωσι Γοῦν τεχνῆσαι. Pass. τεχνάομαι, Artificiosè fabricor: vel Arte paror & conficior. vt apud Xen. Pæd. 8, ὁ, τι καλὸν αὐτῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἡ φύσις ἢ τρέφοιτο ἢ τεχνᾶτο. Alioqui τεχνάομαι actiuè quoque accipitur pro τεχνάω, Arte fabricor & conficio, Solerter inuenio & paro: interdum etiam simpliciter pro Fabricor, Conficio. Thuc. lib. 1, p. 39, αὐτὸς δ' ἀφ' αὐτῶν τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυχόν: vbi schol. τεχνᾶται expon. μηχανεύει. loquitur autem ibi de bello, quod dicit ἤκιστα ὅτι ῥητῶς χωρεῖν. Et Hippocr. in epist. ad Damag. ὁ δὲ ἰατρικὴν ὑπὸ πόνων ἐχρῶ εἶ) μὴ τεχνωμένῳ παιώνια φάρμακα. Itidem & Soph. Aiace, Γένοιτο μόνον αἰ παῖ θεοῦ τεχνωμένου, Dei artibus & machinis nil est quod fieri nequeat, Deo moliente & fabricāte quippiam suis artibus, haud quicquam est quod non fiat. Necnō Hom. Il. ψ, v. 415, Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, Hæc verò ego ipse machinabor & cōminiscar. Vel, Arte adhibita cōficiam: quæ nimirum ad victoriā obtinendam pertinent. Sed dolosam quādam machinationem significat potius, quum subiungat, ἠδὲ νοήσω Σπεινω πῶς ἐν ὁδῷ θωρηχθήσομαι· οὐδέ με λήσει. Ac certè exponitur etiā Astutè fabricor, Dolosè machinor ac molior, sic ut μηχανῶμαι, Solerter comminiscor & inuenio: & tunc pertinet ad τέχνη quo significatur Dolosa ars seu Dolus. (Alioqui in Odyss. idem τεχνήσατο simpliciter etiam accepit pro Fabricauit, Construxit, Confecit, εἰργάσατο) Sed & Thuc. vsurpauit pro Molior, Machinor, libro 4, p. 131, πιστὴ τῷ ὅπῳ ἑκάτεροι ἐπεχνῶντο, οἱ μὲν, ἐς πέμπειν τὰ σπα, οἱ δ', μὴ λανθάνειν σφᾶς.

VNDE Τέχνημα, ατος, τὸ, Opus τῶ τεχνῶντος. Vel etiam Id quod τεχνώμεθα. Pro ipso opere artificis & opificio affertur ex Xen. Pro artificioso autem commento seu inuento Plut. vsurpauit in Cæs. quum dixit, καὶ πύτῳ λέγεται πρὸς τῷ τεχνήματι τῆς Κλεοπάτρας ἁλῶναι. Itidē δόλια τεχνήματα, apud Eurip. pro δόλια κατασκεύασματα, quæ ab Homero vocātur δόλιαι τέχναι, itidémque ab Hesiodo, necnon simpliciter τέχναι, & ab Homero & ab aliis tam poetis quam prosæ scriptoribus: à Latinis quoque Dolosæ artes, & sine adiectione Artes. ET Τεχνήμων, ονος, ὁ & ἡ, idem qui τεχνίεις & τεχνικός, id est Artificiosus Artificiosè factus. Qua in sign. Nōnus accepit, itémq; is qui in Epigr. dixit τεχνήμονας αὐλοὺς, Tibias artificiosas. ITEM Τεχνητός, οῦ, ὁ, Arte factus, Artificiosè fabricat⁹. Theophyl. ep. 43, τὸ τεχνητὸν γυναῖον, τὸ δι' ἡμᾶς ἡμαίδριον, de eunucho. nam ii sūt τεχνητὰ γυναῖα, mulieres arte factæ, quum natura sua viri sint. Suidas quoque eum locū citat, sed mācum: at in vulg. edit. perperā HABETVR Τεχνιτόν, rectè apud Suidā per ι. Inde & verba COMP. Ἀντιτεχνάω, ET Ἐπιτεχνάω, AC Περιτεχνάω. Quorum primum Ἀντιτεχνάω siue Ἀντιτεχνάομαι significat E contrario artibus seu artificiis aliquibus vtor, vel machinis, E contrario machinor vel molior: diuersum à superiore ἀντιτεχνέω, vt pote quod significet Sum ἀντίτεχνος. Ab vtroque tamen deriuatū esse dici potest VERBALE Ἀντιτέχνησις, quod ex Thuc. affertur pro Contraria artis aduocatio, Artis æmulatio. Propriè verò ab ἀντιτεχνάω deriuatum significaret Cōtraria machinatio, Contraria molitio: ab ἀντιτεχνέω verò Æmulatio alterius eandem artē profitentis. Secundum, Ἐπιτεχνάομαι, Insuper machinor & molior, Adinuenio. vel simpliciter, Machinor, Molior, Comminiscor. Potest etiam significare Machinor seu molior & cōminiscor aduersus aliquem. Vnde VERBALE Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, Machinatio, Adinuentio: vel etiam Commentum, Inuentum, Solertia. Thuc. lib. 1, p. 23, ἡσυχαζόσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα· πρὸς πολλὰ δ' ἀναγκαζομένοις εἶναι, πολλῆς καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτέχνησεως δεῖ. vbi schol. exp. ἐξευρέσεως. Et Paus. de Rhodiis, πολυμήματα καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτέχνησεως παρέχοντο ἐς τοὺς πολιορκοῦντας. ET Ἐπιτεχνητὸς, idem quod τεχνητὸς, Arte factus, Artificialis. Luc. in Caucaso, circa finē, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἐψόντες τῶν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ὑπὸ τεχνητοῦ δεόμενοι.

Item BICOMP. Ἀνεπιτεχνήτως, Citra artem, Non consultò & ex industria. Vltimum comp. ex Τεχνάομαι est Περιτεχνάομαι, significans itidē Machinor & molior, Cōminiscor: vel etiam, Circumquaq; me versans machinor & cōminiscor. Suidæ πρὸς τεχνᾶσθαι est δολοῦσθαι, κακὰ μηχανᾶσθαι, afferenti hunc locum ex quodam quem non nominat, τῶν γὰρ δίκαιον αὐτὸ σαφῶς εἰδότες, καὶ πρὸς τεχνᾶσθαί τι τῶν νομίσαντες, οὐχ' οἷς ἐκείνος εἶπε πρὸς ἕτερον, ἀλλ' οἷς αὐτοὶ ἴσασι πάθοιεν. VNDE Περιτέχνησις, εως, ἡ, Machinatio: vel Dolus, Fraus. vel etiam Solertia, πρόνοια.

Τεχαίζω, Fasso, idem quod τεχάω, Arte fabricor & struo. Quò refer quod ex Herodoto affertur, τεχαίζειν ὑπὸ σταλμὸς: si modò vera est quæ ex Valla subiungitur interpretatio, Notitiam artis præ se ferēs. Fortasse enim accipiendum est pro Dolosis artibus vti seu Dolo vti: quemadmodum Bud. annotat Herodot. τεχαίζω accepisse pro Dolosè ago, Contechnor: afferens & hunc locum ex Aristot. Mechan. δίκῃ τῶν τεχαίζοιεν οἱ ἀλουργοπῶλαι πρὸς τὸ παρακρούεσθαι ἱστάντες. Itidémque Suid. τεχαίζειν expon. πανοῦργος ἢ δίκῃ πράττειν in quodam Aristoph. loco quem apud eum vide. Rectè igitur exposuerimus

Machinor, Molior, seu Artificiosè machinor, Dolosè molior: item Solerter comminiscor & inuenio. In qua signif. construitur interdũ cum accus. veluti apud Philonem De mundo, φθορὰν αὐτὴ σωτηρίας πανταχοῦ τῶν τεχνᾶται, pro incolumitate plena & absoluta machinari internecionem conatur. Interdũ cum infinitiuo: vt apud Aristot. Polit. 1, ἀμφότεροι γὰρ ἑαυτοῖς ἐπέχειν τὴν μονοπωλίαν, Nitebantur sibi parare ius monopolii. Vel, Vtebantur artibus quibus mono polii potestatem sibi compararent. Aut, Solerter commenti sunt & inuenerunt. vbi in bonam partem accipitur. Itidem Plut. in Fab. θαυμάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζοντα, Moliẽs, Omnes artes cõminiscens ad &c. Vel, Omni arte conans, &c. sequẽte infin. Item cũ datiuo construitur quũ significat Dolosè ago, Dolosa arte vtor: veluti apud Xen. in Cyneg. de lepore, εἴδισαι τεχνάζειν τῇ βασάνῳ, διὰ τὸ δύνασθαι ἀεί. Pass. quoque τεχνάζομαι accipitur pro δολιοῦμαι & μηχανῶμαι, vt testatur schol. Aristoph. Accipitur alioquin & in prima signif. pro Arte facio seu cõficio, Arte fabricor. Galen. ad Glauc. libro 2, καὶ αὐτὸς δὴ αὖ ὅτι τῷ καιρῷ τεχνάσειε, ἵν. τὸν παλαίσιον οἶνον, In tempore conficere potis, seu arte conficere. ‖ Rursum τεχνάζω transitiuè accipitur pro Artibus instruo, Dolosis artibus munio. Plut. Alcib. pag. 365 meæ edit. θεὸς ἔοικε τοῖς τεχνάζουσι τοὺς πόνηρον τινὲς οὐ δοκοῦντας ἐχθροὶς τῷ Ἀλκιβιάδῃ, μισοῦντας δ' αὐτὸν οὐχ ἥττον τῶν ὁμολογουμένων.

VNDE Τέχασμα, ατος, τὸ, Ars dolosa, Machinamentum, Commentum, Dolus. κακούργημα, seu τεχνούργημα, aut τέχνημα. Suidæ δόλος, πανουργία, afferenti hunc ex Aristoph. locum, Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ πῖς τεχνάσμασι Φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ πῖς παθήμασι. Theodorit. in histor. ecclesiast. βασιλικοῖς θραχεικρεῦσι τεχνάσμασι, nefaria Iuliani arte ac calliditate se circumuentos esse. Et Xen. Hellen. 6, λέγοιεν ὡς ἔοικε τοῖς τεχνάσμασι τῶν θεσεσηκότων. Magis propriè Herodian. libro 4, τριβόλους τε καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδήρου ὀξυτάτου ὀξυκαὶ θεικείμενα, tribolos aliàque acuminata machinamenta. Et θεικὸν ADVERB. Τεχαστέον, Arte moliendum, Machinandum, Solerter comminiscendum, Ingeniosè conandum. ITEM Τεχαστὴς, οῦ, ὁ, Machinator: seu Doli machinator, Tacito: Doli fabricator, Virgilio. Vel Solers & ingeniosus in comminiscendo & moliendo. ET Τεχαστὸς, οῦ, ὁ, idem quod τεχνιτὴς, Artificiosus seu Artificialis, Arte factus: οὐ φυσικός. Bud. Item & verbum COMP. Συντεχάζω, quod ex Plutarcho affertur pro Colludo. Intellige autem Colludo ea signific. qua Vlpian. dicit, Si libertinus per collusionem fuerit pronuntiatus ingenuus.

Τεχάζομαι etiam affertur pro Fabricor: sed sine exempio.

Τεχόω, ῶ, idem quod τεχνάζω significans Arte instruo. Vnde τεχωθῆναι pro In arte aliqua instructum esse. Galen. lib. 2 De crisibus, χρὴ πίνειν ἢν ἄπαν θεράπευμα τεχωθῆναι θεῶν, εἶθ' οὕτως δίκαιον χρῆσθαι τοῖς ἔργοις. τὸ τεχωθῆναι δ' δεῖ τὸ γνῶναι τῆς ὑποβεβληκυίας τῇ τέχνῃ συμπάσης ὕλης.

Τυγχάνω, deriuatũ ex τύχω, seu τύχω, vt λαμβάνω ex λήθω, λαμθάνω ex λήθω: atq; adeo & quædam tẽpora mutuatur à τύχω, nimirũ futurũ τύξομαι, quæq; inde formãtur, quæda ab inusitato THEM. Τυχέω, videlicet futurũ 1, τυχήσω, & 2 τυχῶ, vnde aor. 2 ἔτυχον. Præterea significationem nõ admodũ diuersam habet. sicut enim πέτυμαι significat interdum γίνομαι, Sum, ita & τυγχάνω. Quod verò ad alterum significatum attinet huius verbi quo pro Consequor ponitur, potest τυγχάνω dictum videri pro τύχω καὶ καταπλυάζω ἐμοὶ, Paro seu comparo mihi. Τυγχάνω igitur primo loco significat Sum. Sophocles Aiace, Ἐνδον γὰρ αὐτὸν ἀρτι τυγχάνει, intus est. Plato De rep. libro 2, τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης. Et in Apolog. τυγχάνει μέγιστον αἴθρωπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. In qua significatione sæpe additur particip. aliquod, quod solùm interpretamur, & quidem per id tempus cuius est verbum thema habens τυγχάνω. Sic tamen vt ἔτυχον cum particip. sæpe reddi possit verbo præt. imperfecti. Thuc. lib. 2, p. 58, ἔτυχον γὰρ ἤδη ὂν Αἰγίνῃ ὄντες, pro ἤδη γὰρ ὂν Αἰγίνῃ ἦσαν, iam tum enim in Ægina erant. Et alibi, ἔτυχε παροῦσα, aderat, παρῆν. Et rursum, ἔτυχον ἠρηκότες, pro ἠρήκεσαν, ἐκεκρατήκεσαν. Et ἔτυχον ἀποστέλλοντες, miserant. Itidem Xenoph. κἂν πάνυ πλούσιοι τυγχάνωσιν ὄντες, etiam si sint ditissimi. Lucian. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, pro γυμνὴ ἦν, nuda erat. Plutarch. Camillo, ἐτύγχανε νοσῶν τοῦ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, id est ὑνόσει, Ægrotabat illis diebus, In morbum inciderat illis diebus. Et Plato Minoe, ὁ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, id quod ex te quæro. Aristoph. Vesp. τυγχάνει καθεύδων. Itidem & Homer. Od. ξ, v. 334, & τῶν ὅτι Δουλίχιον πολύπυρον, ibat enim nauis quædam Thesprotorum in Dulichium. Quibus adde hoc Thucyd. libro 7, pag. 257, ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα, prout nauis in nauem incurrebat. ‖ Sed notandum est, τύχης, id est casus fortuiti, significationẽ quãdam inesse huic verbo in illorum locorum quibusdã, & significare Accidit vt sim, Fortè sum, κατὰ τύχην εἰμί. velut in illo Homerico, ἐτύγχανε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, Acciderat enim vt nauis iret, Fortè enim nauis ibat. Sic in Thuc. ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα, Prout contingebat vt nauis in nauem incurreret, Prout casu & fortefortuna nauis in nauim incurrebat. Itidẽ, ἔτυχε παροῦσα, Fortè accidit vt adesset. Vel, Fortè adfuit. Quod interpretãdi genus aliis etiam quibusdam ex locis antè allatis adhiberi potest. Conuenit verò & huic apud Herodotũ libro 8, de quodam Dicæo, ἔφη τυγχάνειν πότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, dicebat se fortè tunc fuisse cum Demarato. (Vbi nota etiam constructionis genus, cui simile hoc quod ex Aristoph. citatur, τυχεῖν ὢν pro Esse) Necnon huic Plutarchi in Camillo, ὅτι ἱεροῖς τυχεῖν ἠγημένα λέγεται κατ' ἐκεῖνο καιρόν, Fertur tum fortè accidisse vt dux sacris operam daret. Eodem modo & hic Thucyd. καὶ δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἅμα χρῆσθαι αὐτοῖς θεωρήσεσθαι ὧν ἕνεκα ἦλθον, ex schol. sic exponitur, Nunc autem Athenienses fortè nõ esse pugnaturos, vt citra pugnam obtineant ea quorum gratia venerunt. Item, εἰ οὕτως ἔτυχεν Quòd si fortè ita fuerit, Si fortè ita esse contingat. Aristot. Ethic. 3, cap. 8, οὐ δὲ γὰρ ὁ νοσῶν, ὑγιὴς καὶ εἰ οὕτως ἔτυχεν, ἐκὼν νοσεῖ. Quibus addi potest εἰ τύχοι, quo Herodianus vtitur aliquoties. vt libro 7, κινεῖν πρᾶγμα τοιοῦτον, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωτα καὶ ἀνεξέλεγκτα, Si fortè ita vtus posceret, vt Polit. interpr. Et paulo pòst, ὁ χίμαιρα τὴν θυγατέρα ἀγεσθαι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας, ὀξὺ αἰπρὸν ἢ δύσεως, εἰ τύχοι, ἀπὸ τε μεσημβρίας, ἐς Παίονας, si fortè ita cecidisset, eodem interprete. Quo modo accipi posset & in hoc loco qui ex Luc. affertur, ἔνεστι πρᾶσθαι παρ' αὐτῶν, τὴν μὲν, ὑγιαίνειν (εἰ τύχοι) βοῦν, & quæ sequũtur. Alii tamen malunt interpretari Verbi gratia, Exempli gratia, Vtputa. Quo certè modo Erasmus & vetus interpres acceperunt apud Paulum epist. ad Cor. 1, cap. 14, ὡσαύτως, εἰ τύχοι, φωνὴν δοῦν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον. Ille enim ibi εἰ τύχοι reddidit Verbi causa: hic autẽ, Vtputa. At nouissimus interpres maluit Prout inciderit: Græca sequutus scholia, quæ exponũt καθὼς ἔτυχεν. quo significatu legitur capite sequẽte eiusdem epistolæ, v. 37, vbi ait, καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι, σίτου, ἢ τινος τῶν λοιπῶν, sed nudum granum, prout inciderit, tritici aut alicuius ex reliquis granis. Erasmus ibi rursum vertit Exempli causa: vetus interpres, Vtputa. Itaque τυγχάνω accipitur non solùm pro Contingit vt sim, sed etiam simpliciter pro Cõtingo, Accido, Euenio: veluti in illo Aristot. loco, εἰ οὕτως ἔτυχε, si ita contigerit: & in illo Herodiani, εἰ τύχοι, si ita cecidisset seu euenisset. Quo modo Homerus quoque vsurpauit, quum Odyss. ξ, versu 231, dixit, — καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλά, Multa mihi euenieba nt: nimirum prosperè. vt Eustath. quoque expon. Κλυκῶς ἀπέβαινε, quum dixisset τυγχάνειν poni ὅλῃ τῇ κατὰ τύχην γίνεσθαι. Interdum verò iungitur cum particulis, ὅς seu ὅστις, ὅτῳ, ὁπόπτερος, ὁπόσος, ὁποῖος, eandem cum præcedẽtibus retinens significationem. Cum ὅς quidem seu ὅστις, vel ἢ aut ὅ, vt Athen. ex Polyb. ὡμίλει ᾧ τύχοι, In quẽ primum incidisset, Quicunque ei fortè occurrisset, Cuilibet, Cuiuis. Isocr. οἷς αὐτῶν ἐπαινῶν, sine iudicio, vt quemq; libuit laudãs. Luc. ὧν ἔτυχε πιμπλάμενος, ventrem farians quibusuis quæ sefortè obtulissent. Demosth. οὐ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἐῶν, Non enim erat ex quouis hominũ genere, Nõ erat quorũlibet hominum, quod etiam τῶν τυχόντων dicitur, de quo infrà. Et

Plut. de Cicerone, οἷς ἔτυχε πρὸς κρόων ἕνεκα γελοίου, Temerè vnumquenque lacessens ad risum mouendum, vt B. interpr. qui & hoc affert ex quodã quẽ nõ nominat, λέγοντες ὅ, τι αὐ τύχοιεν, dicentes quicquid collibitum est. Item hoc ex Gregor. ὅ, τι τύχοιεν ἕκαστος τοῦ ὁρκοῦ ἐπιβάσιμον. (quibus simile hoc Xenoph. ὅπαν ποιῶσιν ὅ, τι αὐ τύχῃ ἕκαστος. id est, Quum quisque facit quod ei collibitum fuerit, seu Incompositè & inconditè quicquid in mentem venerit. Nam paulo pòst dicit, ὅπαν πεπαγμένως ποιῶσι) Affert & hoc Demosth. πολλὰ δ' ἐγίγνετο τοιαῦτα δι' ἣν ἕκαστον τύχοι πράττειν, huiusmodi enim multa variis occasionibus fiebant. Et rursum ex Isocr. ὅ, τι δ' αὐ τύχῃ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι τοῦ αὐτοῦ, Vt autem aliquid acciderit, ita de eo consultare. Quem locum vide apud eum in Comment. pag. 19. Itidem cum ὅτῳ iungitur. vt ὅ τῳ τύχοι, in quocunque. Sic ἐφ' ὅτῳ αὐ τύχωσιν, In obuium quodque, Quicquid nacti fuerint. Xenoph. in Cyneg. de canibus in vestigando fallacibus, ἀπαιζόμενα τὰ ψεύδη, καὶ ὑποθλαμπαρωμένα ἐφ' ὅτῳ αὐ τύχωσι. Et Plutarch. κληρουμένων ἐφ' ὅτῳ τύχοιεν καὶ κυβευόντων. Sed & cum ὁπότερος & ὁπόσος. vt ὁπότερον ἔτυχε, vtrumlibet fuerit. Bud. pag. 769, τὸ ὁπότερ' ἔτυχε ex Aristot. affert, pro, Quod ad vtrumlibet a quò accedit, Quod æquè esse ac non esse potest. Sic & οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε exponitur Nihil est quod æquè fieri ac non fieri possit. Cum ὁπόσος verò, apud eundem Aristot. διαλείπουσιν ἡμέρας ὁπόσας αὐ τύχωσι, Diebus quotlibet interpositis, seu Quotquot res ipsa tulerit. Cum aduerbiis quoque loci, temporis ac qualitatis, iungitur non minus frequenter. Cum aduerbiis loci, veluti sunt ὅπου, ὅποι, ὁπόθεν. Xenoph. οὐκ εἰκῇ αὐτὸν ὅπου αὐ τύχοιεν ἀπέβαλλον, ἀλλ' ὅπου αὐ ἀκούσωσι πμᾶσθαι μάλιστα τὸν ὅπον, Non quouis in loco, Non vbilibet. Et Aristoteles, ὅπου αὐ τύχῃ τῆς ὑσέρας, in qualibet vulvæ parte. Sic οὗ τύχῃ τῆς πόλεως, in quacunque ciuitatis parte, seu loco. Et Lysias, περιπατῶν ὁ μὲν πρὸς μυριπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ ὅπῃ αὐ τύχῃ, Alius ad alium locum vt cuique contingit & lubet. Et Themist. ὅπῃ καὶ τύχῃ, Quò casus tulerit, Quocunque locorum. Item Thucyd. libro 4, pag. 130, ἀπαίρουσι ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν, vndelibet. Aristot. quoque De poetica similiter ὅθεν ἔτυχε dixit pro Vndelibet: & alibi ὅθεν αὐ τύχῃ pro eodem. Cum temporis aduerbiis, vt sunt ὅτε & ὅταν. Aristoph. — καὶ σκέψασθαί γ' ὅταν τύχω, Quum occasionẽ nactus fuero, Quũ mea ratio ita fert. Aristot. ἔτι δὲ τῶν θηρίων τὰ μὲν ἀεὶ πολέμια ἀλλήλοις, τὰ δ' ὡς πρὸς ἀνθρώπους, ὅταν τύχωσι, quum res ita tulerit. Et alibi, ὅτε ἔτυχε, quouis tempore. Item cum aduerbiis qualitatem significantibus, vt sunt ὡς & ὅπως. Polyb. οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, Non sine causa & temerè, Non quouis modo, & vt sors tulerit. Demosth. ὡς αὐ τύχοι κινούμενον, temerè. Et alibi, ὅλῃ καιροῦ πθέντας ὅπως ἔτυχε. Et rursum, πάλιν τε τοῦτο ἕκαστος ὑμῶν ὅπως ἔτυχε πέφυκεν, vnusquisque vestrum vt casus tulit, ingenium sortitus est. Pro quo ὅπως ἔτυχε idem alibi dicit ὃν αὐ τύχοι τρόπον, Quouis modo, Ita vt cuique libitum esset. Aristot. quoque dixit ὅπως αὐ τύχῃ pro καθ' ὃν δή ποτε τρόπον, Quouis modo, Nulla certa ratione: & (vt ipse ait) ἀπάκτως. quod aduerbium ei adiecit Herodianus, libro 4 dicens, καὶ ὡς ἔτυχεν ἀπάκτως εἰσήκουσαν, temerè inordinatéque constiterant. Cui loco similis hic Demosth. ὅπως ἔτυχε τοῦτα τὰ γράμματα ἔσται, temerè positæ sunt. Rursum Herodian. libro 2, μεγάλα καὶ ὡς ἔτυχε χαρίζεσθαι, magna dilargiri & ea quidem temerè. Et Plutarch. αἱρεῖσθαι ὡς ἕκαστος ἔτυχε, Vt cuique opportunũ fuit, Vt quisque potuit. Alia his similia exempla vide apud B. Comment. p. 898 & 899. ex cuius etiam Lexico præcedentium exemplorum bona pars desumpta est. Porrò pro ὅστις ἔτυχε seu ὅς ἔτυχε, dicitur & per PARTICIP. ὁ Τυχὼν, Quem primũ fors obtulerit, In quem primum inciderit, Quiuis, Quilibet: interdum etiã Vulgaris, Vilis. Xenoph. θαρρεῖ τῶν τυχόντων χρήματα λαμβάνειν, à quouis pecunias accipere. Et Chrysost. ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι, quaiuis ligna & animantia venerari & diuino cultu dignari. Pro quo Greg. dixit, ὅ, τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὁρκοῦ ἐπιβάσιμον, temerè, quicquid nacti sunt, coluerũt. Sic ἡ τυχοῦσα ἡλικία, Aristot. Polit. 3, Quæuis ætas. Et ἡ τυχοῦσα ζημία, Quælibet pœna, Pœna quãcunque fors attulerit. Et τὸ τυχὸν πάθημα, Offensio vel infortunium quodcunque, seu leuissimum. Demosth. ad Philip. epist. μικρὰ πρόφασις καὶ τὸ τυχὸν πάθημα τοσοῦτον ἀπωτάτω διέστησε καὶ διέλυσε. Et rursum apud Xen. τὰ τυχόντα, res quælibet ac vulgo expositæ. Vbi subauditur πράγματα, veluti ἀνὴρ aut ἄνθρωπος subauditur quum dicitur ὁ τυχών. Demosth. τῶν τυχόντων τῶν πολιτῶν. Isocr. in Helen. encom. εἷς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων. Et alibi, τῶν τυχόντων καὶ ὧν οὐ πολὺς ὁ λόγος. Et rursum Isocr. De pace, ὡς τῶν τυχόντων συμβουλευόντων, ἀλλ' ὡς τῶν θεῶν ἀκουόντες. Vbi ὁ τυχὼν dicitur Vilis, Plebeius, Vnus è multis, Vnus è plebeia multitudine. Vnde ADVERB. Τυχόντως, Prout cõtigit seu cõtigerit, Quolibet modo, Temerè, Vtcunque: quo significatu suprà ὡς αὐ τύχῃ, ὅπως ἔτυχε, καθ' ὃν αὐ τύχῃ τρόπον. Legitur apud Aristot. lib. 4, c. 3, δεξάζειν τυχόντως: cui opponitur δοξάζειν ἀληθῶς, ibidem. AT Τυχὸν ponitur & ipsum aduerbialiter, sed in alia signif. nimirum pro Fortuitò, Casu, Fortefortuna: interdum etiam Fortasse. Quo sensu Greg. vsurpauit, opponens ei ἐκ προνοίας. Idem & pro Fortasse vsurpauit, quum dixit, Inuect. in Iulian. 1, τυχὸν κἀκεῖνον ὑποχρεωθῆναι τῆς ἀσεβείας διὰ πόνων ἐπαυπαιδεύετο, fortasse & his hoc agebatur diuinitus vt ille ab impietate reuocaretur. Sic Synes. in epist. ad fratrem, τυχὸν δ' αὖ καὶ παρὰ τῆς συγχωρησείσης, fortasse & primæ nobis partes indulgerentur. Et Synes. epist. 102, τυχὸν ὑπογνωσομένης αὐτόν. Itidẽ & Demosth. in quodam loco quem B. Cõm. p. 588 affert in Ἐπιγράφομαι. Interdum & τυχὸν ἴσως dicitur ἐκ παραλλήλου, pro ἴσως seu τυχὸν simpliciter: quod genus loquendi Atticũ esse tradit schol. Aristoph. At in πρὸς τὸ τυχόν, quod ex Hermog. affertur pro A casu, hoc τυχὸν non amplius aduerbiũ est, sed nomẽ. ‖ Cæterùm vt redeam ad τυγχάνω quo significatur Sũ, pertinet ad ipsum quod ex Epigr. affertur, (sed suspectũ) τυγχάνω σοι pro συντυγχάνω σοι, Cõuersor tecum, συνειμί σοι, συνδιατρίβω σοι. ‖ Item & ἤγνει ἐτύγχανον sine autoris nomine affertur pro Erat inter eos generis affinitas.

Τυγχάνω, Assequor, Attingo. In qua signif. propriè de iaculatoribus dicitur. vt Plato De leg. τυγχάνειν σκοποῦ, Scopum attingere: cui opponitur ἁμαρτάνειν, siue ἀφαμαρτάνειν. Sic Luc. in Hermot. θηρία γάρτοι ὡς τὸ πολὺ καταπτοῦσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι, & aues in quas sagittam direxerunt, figunt, seu attingunt & feriunt. Quibus adde hoc Homeri quod diuersam constructionem habet, Iliad. ε, Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον. Alioquin τυγχάνειν τινὸς metaphora inde sumpta dicitur Qui aliquid consequitur, seu Assequitur, Obtinet, Impetrat, Nanciscitur, Adipiscitur. vel Qui aliquo potitur, Qui alicuius compos sit. Tot enim ferè medis exponi solet. Ac rectè dicitur à sagittariis esse metaphora sumpta. sicut enim hi ad rem cupitam dirigunt sua iacula, ita ii qui aliquid expetunt, suos eò conatus dirigũt, omnésq; intendunt vires vt eo potiantur. Hom. Od. ο, — θεῷ σεῖο τυχὼν φιλότητος, Humanitatis officia ex te consequutus, seu Abs te amicè & humaniter acceptus, vt sperabat. Plut. ex Stoicis, ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τῶν πρώτων κατὰ φύσιν. Pro quo Cic. Vt adipiscamur principia naturæ. Sic Demosthen. Pro cor. τυγχάνειν δόξης: cui ibidem opponit ἀπολείπεσθαι. Plut. in Rom. τυγχάνειν ὀνόματος καλλίστου, clarissima adepti nomina. Aristot. in Rhet. τυγχάνειν τιμῆς ὑπὸ δαιμονίου. diuinitus honorẽ adipisci. Sic Xen. πόξομαι δὴ μελέτας ὑπ' ἀνθρώπων. Et Demosth. in Mid. μήτε συγγνώμης μήτε λόγου μήτε δίκης τυχεῖν μηδεμιᾶς. Dicitur enim aliquis τυγχάνειν λόγου, quum à iudicibus impetrat vt audiatur, & vt rationes facti sui afferat: τυγχάνειν δίκης, quum obtinet vt æquiores in eum sint, nec summo agant iure: τυγχάνειν συγγνώμης, quũ veniam delicti impetrat. Et Isocr. τυγχάνειν τοῦ δικαίου, Ius suum obtinere. Aristot. τυγχάνειν βοηθείας, auxiliũ impetrare. Chrysost. De sacerdotio, οὐκ ἔτυχον πρεσθείας, Patrocinio destituti sunt. Itidẽ τυγχεῖν δίκης, Impetrare vt tibi liceat pœnas sumere & iniuriam vlcisci. Plut. Rom. τυγχεῖν δίκης ἐδεῖτο, orabat vt sibi supplicium sumere liceret. Dicitur verò & αὖθις seu πάλιν τυγχεῖν, quod Latini vno verbo dicũt Recuperare, pro Iterũ consequi, seu nãcisci, nimirũ

quod amissum fuit & denuò cupitur. Plato in epistol. A
τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, principatum amissum recuperare cupiens. Diuersa constructione Euripid. πεύξομαι ταῦτα σέθεν, hæc abs te impetrabo seu exorabo. Et οὐδὲν τυχούσας ex eodem. Sed notandum est, tam in hac quàm in præcedente signific. non semper addi genitiuum, sed sæpe subaudiendum relinqui, ex præcedentibus videlicet. Iliad. ε, versu 287, Ἡμιθεοπτε, οὐδ' ἔτυχες, errasti, nec me iaculo tuo tetigisti quem petebas. Vbi propria significatio est. In altera autem significat. B
Hesiod. in Theogon. versu 973, de Cerere, — πρὶν ὃ τυχόντι, καὶ οὐκ' εἰς χεῖρας ἵκηται, Τόνδ' ἀγνειὸν ἔθηκε, πολὺ τε οἱ ὤπασεν ὄλβον, ei autē qui eam nactus fuerit. Et apud Plut. in Lyc. Polystratidas quidam Lacedæmonius vnà cum quibusdam aliis legationem obiens apud præfectos regis Persarum, quum interrogarent illi πότερον ἰδίᾳ πάρεισιν ἢ δημοσίᾳ πεμφθέντες, respondit, ἄγκειν τύχωμεν, δημοσίᾳ· ἄγκειν ἀποτύχωμεν, ἰδίᾳ. Vbi etiam nota opposita. Rursum & quum in rem malā eámq; insperatā quis incurrit, τυγχάνειν αὐτῆς dicitur: Demosth. δεῖξαι βούλομαι, ἃ πεποιήκασι ἔνιοι αὐτῶν, πίνος τινὰ τυγχάνειν ὀργῆς παρ' ὑμῶν, In C quam indignationem apud vos incurrerint, Quam indignationem meruerint. Sic Antiphon, τῆς ἐφάπτης ὀργῆς δικαίως αὐ τυγχάνοντες. Et rursum, ἆρ' οὐ τῆς ἐφάπτης πωμωρίας ἄξιος τυγχάνειν. Sic Plato in Gorg. ἀθλιώτερον μὲν πάσχω ἐὰν μὴ δίδῳ δίκην μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ὁ ἀδικῶν· ἧττον δὲ ἄθλιος, ἐὰν δίδῳ δίκην, καὶ τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Similiter Aristot. Rhetor. libro 2, τοὺς παρανομίας καὶ μιαφόνους, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. vt & Cicero libro 4 Tusculan. scribit, parricidæ supplicio neminem commoueri. Sic Æ- D
schin. τυγχάνειν ζημίας, Mulctari. Atq; vt aliquis τυγχάνει ὀργῆς, sic etiam μέμψεως vel κατηγορίας. Demosth. Pro Ctesiph. φαίνομαι πίνων ἐγὼ χάριν τινὰ τυχικὴν πάνυ, καὶ οὐ μέμψεως. Et rursum, τυγχάνειν κατηγορίας apud eundem, Incusari & in reprehensionem incurrere. Vel, In iram & odium incidere, Adduci in odium: consequente posito pro antecedente. Interdum & ἀπολαύειν ita vsurpatur, necnon χρῆσθαι, vt quum dicunt ἀπολαύειν τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς κακῶν, & ὀργῇ χρῆσθαι. Itidem Malum nancisci Plautus & Terentius dicunt. Porro vt præcedens E
τυγχάνω interdum accusatiuum habet loco genitiui, ita & hoc. Affertur enim ex Eurip. ἐτύχομεν δίκας pro Incidimus in pœnas. ¶ At πεπυκνῶς ἀεὶ τὰς ὀπθυμίας affertur ex Plat. Tim. pro Qui explendis libidinis affectibus incumbit.

Τεύξις, εως, ἡ, Adeptio, Consequutio. Synes. epist. 140, ἥτ' ἔστω σοι κανὼν καὶ κριτήριον τῶν πεσόντων τῆς τεύξεως, argumētum adeptionis primarum virtutum.

Τευκτικός, οῦ, ὁ, Consequendi seu adipiscēdi vim habēs, Qui F
assequi & adipisci potest. Aristot. ἡ γὰρ τοιαύτη ὀρθότης βουλῆς, εὐβουλία, ἡ ἀγαθοῦ τευκτική. Quo sensu & τοξαστικὴ dicitur.

C. Ἀτεύκτος, Qui consequutus non est. Nisi dicatur de re passiuè. Hes. verò ἀτεύκτου exp. non solùm ἀνεπάφου, verùm etiam ἀπρατοῦς. forsan quoniam τῶν ἀπρατῶν καὶ λυπηρῶν τεύξασθαι οὐδεὶς ὀπθυμεῖ. Et VERB. Ἀτευκτέω, ῶ, Non attingo, Non assequor, Aberro. Idem quod ἀποτυγχάνω, teste Suida, qui cum genit. construi ait.

C. ἀΝΤΙτυγχάνω, Vicissim adipiscor, Vicissim assequor, seu cōsequor, Vicissim nanciscor. Ac sicut τυγχάνω præ- G
ter genitiuum aliquando habet πρός cum genitiuo, ita & hoc, veluti in hoc hemistichio, Τοίων αἰὴ τύχοιμι θεῶν πάρα, Talia vicissim consequar à diis, Vel talia consequar pro mercede.

C. ἈΠοτυγχάνω, Oppositum est verbo τυγχάνω. Sicut enim τυγχάνειν dicitur qui attingit scopum, ita ἀποτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ is qui ab eo aberrat, nec eum assequitur seu attingit, apud Aristotelem libro 2 Ethic. Sed & alius rei ἀποτυγχάνει aliquis quum eius compos non fit, seu ea nō potitur. vt apud Plutarchū, Σικελίας ἀποτυχών, Quum Sicilia potiri non posset, seu Fruftratus spe potiundæ H
Siciliæ: vt Demosth. quoque dixit ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, frustrari spe. Idē Demosth. Pro cor. ἀποτυχεῖν δοκεῖ τῶν πραγμάτων, Frustratus esse videtur spe prosperè rem gerendi. Nisi malis, Amisisse occasionem rei feliciter gerendæ. Certè καταρθοῦν (id est Feliciter rem gerere & ex animi sententia conficere) & ἀποτυγχάνειν inter se opponuntur: cum apud alios tum apud eundem, quum in orat. πρὸς Φιλίππου ὀπθοτολῶν ait, μᾶλλον ἀχθεσθεὶς ἢ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἠγεμόνων τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου τυγχάνοντας ἢ τοῖς ἔργοις ἀποτυχοῦσι. Et Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ τὸ δυστυχῆσαι κατὰ πόλεμον, μέγιστόν ἐστι κακόν, ἀλλ' ὅταν τις πρὸς αὐτὸν γενόμενος αἰτίας ἑαυτῷ δίκαιος δυνάμενος ἀποτύχῃ, δι' ἃ πάσαι εἰκὸς εἶναι τὴν συμφορὰν. Sic & aleatores dicūtur ἀποτυγχάνειν quū spei suæ compotes nō fiūt, sed à fortuna fallūtur ac frustrātur. de quibus Xenoph. Hellen. 6, οἵτινες αὖ ἐὰν ἔν τι ἀποτύχωσι, πρὸς δι' πάσαν κυβεύουσι. Vbi etiam nota diuersum constructionis genus. Sed & θεοῦ ἀποτυγχάνειν aliquis dicitur quum ab eo frustratur nec spei suæ compos fit. Synes. epistol. 57, οὐκ εἰωθὼς ἀποτυγχάνειν ἐν ἱκεσίαις θεοῦ, νῦν πρὸς τὴν οἶδα μάτην ἀξιάμενος, Non solitus frustrari spe mea & repulsam ferre à Deo in precibus. Pro quo dicit ἀποτυγχάνειν ἀξιωμενοῖς τοῦ θεοῦ epist. 43, εἰς τὸ τυγχάνειν τι καὶ ἀποτυγχάνειν ἀξιωμενοῖς τοῦ θεοῦ, vt deo aut præsente aut aduerso vtantur. Idem simpliciter pro Nō assequi accepit, epist. 32, ἐφ' καὶ πέφυκεν κακῶς, καὶ ἀγαθῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας ἡ φύσις, Nec non assequuta est, Nec non caret. ¶ Ponitur etiam pro Perdo, Amitto: idem significans quod ἀποβάλλω. Xen. Pæd. 1, δι' ἃ ταῦτα ὧν εἶχον καὶ ἀπέτυχον.

Paff. Ἀποτυγχάνομαι, Frustror, Voti cōpos non fio, Nō euenit mihi vt sperabā, Res mihi ex animi sentētia nō succedit. Sed in præt. potius vsurpatur. Vnde ἀποπεπτυγμένος, pro Frustratus, Cui malè successit. ita vt idē sit cum ἀποτυγχάνω. Præsertim verò res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι dicitur, Quæ præter animi sententiā euenit, Quæ nō ex voto succedit, Quæ præter spē cadit. In qua sign. frequens Luciano esse traditur. Dioscor. certè τὸ ἀποπεπτυγμένον dixit Quod voto non respondit, lib. 5, c. 8.

VNDE Ἀποτυχόντως, Præter votum, B. ET Ἀπόπτυξις, εως, ἡ, Repulsa, Sinister & infelix successus, Quum quis voti sui compos non fit. Plutar. Galba, σιωπῶν ὀργὴν τῆς ἐλπίδος τὴν ἀπόπτυξιν φέροντος, indignantis quòd spe sua frustratus esset. Idem Symp. 7, problem. 10, σφάλματα οὐκ οἰκτρὰ καὶ τραγικὰ καὶ μεγάλας ἀποπτύξεις ἔχοντα. Dicitur enim ἐν σφάλμασιν aliquis ἀποτυγχάνειν. Ipsa autem res quæ malè & præter animi sententiam successit, DICITVR Ἀπόπτυσμα, idem ferè quod σφάλμα & πταῖσμα, seu ἀμάρτημα. Plutarch. in suo περὶ ἀθυμίας libello, τὰ δ' ἀποπτύσματα, οὐχ ὧν ἀποτύσματα, ἀπυχήματα, & Cic. ad Attic. epist. 21, lib. 9, Nihil tibi opus est illud à Trabea: sed potius ἀπόπτυσμα meum. Et ad Qu. fr. epist. 2, lib. 3, ἀπόπτυσμα formido: addo etiam maleuolentiam hominū. Quibus in locis ἀπόπτυξις & ἀπόπτυσμα idem propemodū sunt. ITEM Ἀποτευκτικός, ῆ, ὁ, Qui solet ἀποτυγχάνειν, idē qui ἀμαρτητικός, & ὁ μὴ κατορθωτικός. Dicitúrque ἀποτευκτικὸν seu ἀποτεπτυσμένον φάρμακον Quod infelix esse & successu carere cōpertum est: cui opponitur ὀπτευκτικὸν apud Galen. lib. 4 περὶ κρ. τόπους. Præterea INDE Ἀποτύχημα ET Ἀποτυχία, idem significantia quod ἀπόπτυσμα & ἀπόπτυξις, Spei frustratio, Infelix successus, Infortunium: vel etiam Repulsa. quum videlicet aliquis nō assequitur id ad quod aspirabat, sed ἀποτυγχάνει. Quibus opponitur ὀπτύπτυξις, & ὀπτυχία.

C. ἐΚτυγχάνω, Assequor. Vnde PARTICIP. Ἐκτυχών, Assequutus. Affertur enim ex Greg. Naz. θεὸς ἁπλοῦς καὶ ἀσώματον ἐκ φύσεως ἐκλυχών, pro Deus qui à natura obtinuit vt simplex sit & sine corpore. Videndum tamē ne ἁπλοῦς & ἀσώματον nominatiui potius casus sint, & ἐκτυγχάνω accipiatur pro Sum, Existo.

C. ἐΝτυγχάνω, Incido, Occurro. Vnde οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur Qui in nos incidunt, seu In quos nos fortefortuna incidimus, Qui nobis occurrunt & obuiam fiūt. Herodian. lib. 3, φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, occidere obuium quenque. Et libro 4, ἀφειδῶς τοὺς ἐντυγχάνοντας αἰκίζοντο, passim vt in quenque inciderant, occidebant. Athen. lib. 12, de Lydorum mulieribus, ἄφεσι οὖσαι τοῖς ἐντυγχοῦσι, expositæ obuiis, seu quibuslibet. Sic Plutarch. aduersus Colot. ὁ περιτυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μόνον κατέδεσε. Idem cum datiuo in libro De def. oracul. ψυχαὶ ψυχαῖς ἐντυγχάνουσαι, animi in animos inciden-

tes. vt & Thucydid. libro 2, τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδεὶς πω A
πολέμιος ἐνέτυχε, nostris copiis nullus dum hostis occurrit. Ab eodem Thucyd. καιρὸς dicitur ἐντυγχάνειν, quum nobis occurrit, seu se nobis offert: vt lib. eodem, pag. 62, ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τὴν ἐντυχόντα ἀεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρὸν ἀείμνηστος καταλείπεται, quoties occasio vel dicendi vel agendi sese offert. Quibus in locis videmus ἐντυγχάνειν fortuiti occursus significatio nem habere. ¶ Interdum significat etiam Inuenio, habens & tunc fortuitæ inuentionis significationem. veluti quum quis domum reuersus dicitur ἐντυγχάνειν B
γράμμασιν, id est Offendere fortefortuna literas ad se missas. Synes. epist. 54, ἐκεῖσε γὰρ ἐντυγχάνομεν ταῖς ὀπτολαῖς, illic enim inueniemus tuas literas. Quò pertinet quod ex Xenoph. affertur, ὁ τῇ ῥάστοις ἐντυγχάνειν ἀκροωτὴς χρώμενος, pro Qui rebus inuentu facillimis & maximè parabilibus vtitur moderatè. Vbi etiam nota dici aliquem rei alicui ἐντυγχάνειν, quam inuenit & quæ se ei veluti offert. ¶ Non amplius verò fortuiti casus significatio ei inest quum significat Adeo, Conuenio, Alloquor. Plutarch. Fabio, ἐντυγχάνων πρὸς αὐτὸν, eum adiēs C
& conueniens. Idem alibi, τῇ πρεσβείᾳ ἐντυγχάνει ὅσον δυνατὸν ὀπτεικέστατα, Legatos quàm mitissimè potest adit, seu Legatos adit, & quàm mitissimè potest eos alloquitur. Et rursum in Alcib. ὀπτεπόμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως, Humaniter excipere eos qui se conuenirent, Humaniter agere seu Humanum se præbere iis qui ad se venirent. Cic. quoque interpretatur Conuenio, hunc locum Platonis in Apolog. ἔμοιγε αὐτοῦ θαυμαστὴ αὐ ἔπι ἡ διάτριβή αὐτοῦ, ὅποτε ἐντύχοιμι Γαλαμήδει καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμώνος, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν δι' κρίσιν ἄδικον τέθνηκε: sic reddens Latinè, Quanta autem delectatione afficerer quum Palamedem, quum Aiacem, D
quum alios iudicio iniquorum circumuentos conuenirem? Vbi conuenire & ἐντυγχάνειν est Venire ad aliquem, & cum eo sermonē conferre de rebus suis. Itidem magistratui ἐντυγχάνειν dicitur qui eum conuenit ob sua aliqua negotia: veluti quum ad eum defert iniuriam sibi factam. Plutarch. in Amator. narr. παρεγγυόμενος εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ τῆς ἐφόρους ἐνετύγχανον. Et paulo post, τοῖς ἐφόροις ἐντυγχάνει· ὧν μηδὲν πρεσβεύοντων, ὅπῃ πρὸς βασιλέας ἴεται, καὶ ἀπὸ τούτων ἑκάστου τοῦ δημοτῶν πρεσβεῖον ὠδύρετο. Vbi ἐντυγχάνειν vocat τὸ ὅπῃ τινὰ ἰέναι seu πρεσβεύειν τινὶ καὶ ὀδύρεσθαι. Similiter & Deo ἐντυγχάνει qui eum quasi conuenit vel sua vel aliena causa: qui ab eo aliquid petit, eum rogans, aut etiam pro alio intercedit: sumpta metaphora à legatis apud regem aliquem pro quopiam intercedentibus, vt Gregorius quoque indicat, exponens hunc locum in epistola ad Hebræos capite 7, vbi ait, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν. Sic accepit & Paulus in epist. ad Romanos cap. 8, F
vbi ait, κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων. At cap. 11 eiusdem epistolæ, vsurpauit hoc verbum simpliciter pro Colloquor, de Elia propheta dicens, ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, Colloquitur cum Deo cōtra Israel, cōquerens ei videlicet quòd Israelitæ occisis prophetis & suffossis altaribus, suam quoque animam quærerēt qui vnus superesset. Vetus tamen interpres & ibi vertit Interpellat Deum aduersus Israel. ac si Deo exposuisset Israelis facinora, eúmque incitauisset ad pœnas ipsi infligendas. In iisdem Testamenti noui scriptis ma- G
gistratui quoque ἐντυγχάνειν dicitur, perinde vt apud Plutarchum & alios: veluti Actor. Apost. cap. 25, Festus prouinciæ administrator dicit, πρὸς οὖν πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ὀπτβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν ἔτι, de quo omnis multitudo Iudæorum compellauit me. Sic paff. voce ac signif. idem magistratus ἐντυγχάνεσθαι dicitur quum compellatur & rogatur aliquid: vt apud Plutarch. in Problem. Rom. ὅθεν οὐδὲ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα πρότερον ἐξῆν, οὐδὲ γεῦ, ὡς ἔοικεν, ἔξεστιν, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν ἐπέτρεψεν ἐντυχθεὶς Δομετιανός, H
quum quidam eum compellassent ac rogassent. Bud. quoque ibi ἐντυγχάνεσθαι interpr. Conueniri, Cōpellari, Libello supplici adiri, Orari. ¶ Significat etiam Negotiū cum aliquo habere & commercium. Andocid. p. 29, ἡ χρὴ προσδοκᾶν τοῦτον πρὸς τοὺς ἐντυχόντας τῶν πολιτῶν δι-

πρᾶξεσθαι; Bud. Sic accipi potest in hoc loco Aristot. Ethic. 9, οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι. vt sit, Qui humaniter versari & agere cum quouis solent. (Nisi malis, Familiariter & comiter cum quouis colloquentes, Familiariter & comiter obuiū quemque alloquentes. vt ἐντυγχάνειν hîc sit quod dicitur διὰ λόγων ἐντυγχάνειν) Itidem ex Plat. De rep. ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἕκαστοι καὶ ἄλλοις, pro Versatus sum cum. ¶ Dicitur etiam aliquis alicui ἐντυχεῖν κατ' ὄψιν pro Eum vidisse. Legitur enim apud Plutarch. Lycurgo, in ipso statim initio, ἔνιοι δὲ καὶ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν Ὁμήρῳ, f. λέγουσι τὸν Λυκοῦργον, sunt qui & Homerum ab eo visum dicant. ¶ Ἐντυγχάνειν γράμμασι, Accipere literas seu Adipisci: vt πρὸς τυχεῖν & κομίζεσθαι. Bud. ex Synes. οὐκοῦν ἐντεύξῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ὀπτολαῖς. Ex quo ἐντυγχάνειν γράμμασι suprà habuimus pro Inuenire literas. Alioquin ἐντυγχάνειν γράμμασι vel βιβλίῳ, est Legere literas vel librum qui in manus nostras peruenit. Herodian. lib. 4, κελεύει Μακρίνῳ ἀποκτεῖναι καὶ ἐξέλεσθαι τὸν ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, legere literas. Ipsi enim per negotia eas aperire & legere nō vacabat. Et rursum Synes. ἐντυγχάνειν γράμμασιν ὑμετέροις, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εἰδέναι, Legere literas vestras: vel etiam Nancisci. B. Sic Plut. in lib. aduersus Colot. μὴ τοῖς ἐκείνων σωτάγμασιν ἐντύχῃς, μηδὲ ἀναλάβῃς εἰς χεῖρας Ἀριστοτέλους τὰ περὶ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ ψυχῆς. Similiter in Lycurgo idem, ἐντυχὼν ποιήμασι, Qui legit poëmata. Et Herodian. lib. 1, τῇ τοῦ ἐντυξομένων μνήμῃ, Eorum qui legēt. Itidem Dioscor. in præfat. lib. 1, τοὺς ἐντυξομένους τοῖς ὑπομνήμασι, Qui hosce commentarios legent: vel Qui in hosce cōmentarios incident. ¶ Item ἐντυγχάνειν τινὶ dicitur in sermone, qui in eū incidens verba de eo facit. Affertur enim ex Greg. Naz. περὶ δὲ ἐντυξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα, pro Pauca quidem nunc de Deo loquemur. ¶ Præterea aliquis rei alicui, dum fit, ἐντυγχάνειν dicitur pro Adstare & Interesse. Dioscor. lib. 1, in præfatione, οὔτε γὰρ ὁ τῇ βλάσῃ ἐντετυχηκὼς μόνον, δυνάτεται τὸ ἀκμάζον γνωρίσαι, οὔτε ὁ ἑωρακὼς τὰ ἀκμάζοντα, τὸ δρεπομένῃ ὀπτγνῶναι, Qui pullulanti herbæ duntaxat adstiterit, Ruell. interpr. Et mox, ὁ δὲ πολλάκις ἐντετυχηκὼς αὐτοῖς καὶ ἐν πολλοῖς τόποις, μάλιστα τὴν ὀπτγνωσιν ποιήσεται.

VNDE Ἐντυχία, ας, ἡ, Congressus, Colloquium familiare. Plutarch. De deo Socr. πίνα χρὴ τὸν ξένον, καὶ πῶς καὶ πόθεν προσαγορεύειν; ἀρχὴ δὲ τις ἐντυχίας καὶ γνώσεως αὕτη συνήθης. ET Ἔντευξις, εως, ἡ, pro eodem. Synes. epist. 86, τῆς προθύμου ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν, Primæ cōgressionis præbituram occasionem, Quæ aditum ad te patefaciet. Sic Plutarchus in Pompeio, πιθανότης λόγου, πίστις ἤθους, ἁρμοσία πρὸς ἔντευξιν, ὡς μηδένα ἀλυπότερον δεῦρο ἥκειν, μηδὲ ἥδιον ὑποτυγχάνειν δεομένῳ. Vbi Bud. quoque interpr. Congressus, Compellatio: addens, apud Synes. poni pro Colloquium, apud Aristot. pro Conuersatio. Sic Isocr. ad Demon. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς πρὸς τοὺς αὐτοῦς, Ne crebrius cum iisdem colloquere & congredere. Et Alex. Aphrod. apud Suid. scribit, Aristotelem ἐντεύξεις vocare τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας, οἷς δεῖ μὴ ἐντυγχάνειν κοινωνικοί τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν ὠφελίμως. Annotat autē hæc in eam definitionem qua dicitur dialectica ἐστὶ φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν, καὶ πρὸς τὰς περὶ φιλοσοφίαν ἐντεύξεις. Et rursum Plutarch. in Solone, ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, Congressus & colloquium cum Cræso. Idem in suo περὶ δυσωπίας libello dicit, πρὸς ἡγεμόνας ἐντεύξεις, Compellationes, quibus nimirum compellantur & conueniuntur aliqua de re. Hesychio ἔντευξις est ἀπάντησις τῶν πεπλημμελησάντων, δέησις εἰς ἐκδίκησιν. vt quum quis magistratui ἐντυγχάνει. id est, eum conuenit & compellat ac pœnas exposcit de iis à quibus iniuriam accepit. ET Ἐντευκτικός, οῦ, ὁ, Cui ἐντυγχάνειν facile est, Ad quem facilis patet aditus, Qui adeuntibus facilem se præbet, Alloquio facilis, Qui conueniri & compellari facile potest: idem cum ἀπρόσοδος seu ἀπρόσιτος, ἀπρόσηγορος: vt sunt quos Latini vocant Affabiles, Faciles, Comes, Humanos. Plutarch. Alcib. ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός: de ipso Alcibiade, quem in eodem libro dicit nouisse χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως. vt ἐντευκτικὸς idem sit qui ὁ ὀπτεπόμενος χρῆσθαι

πῆς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως. Idem in libro De educ.lib. ἐντυ- A
κτικοὶ αὐτοῖς εἶ) προσκυνεῖν καὶ φιλοπρόσκυνοι, faciles
ad colloquium. CONTR. Δυσέντευκτος, Qui conueniri & compellari difficulter potest, Ad quem non facilè patet aditus, Adeuntibus se difficilem præbens, Qui conueniendi & compellandi sui copiam paucis & rarò facit, Inaffabilis. apud Polybium. Synonymum ei est ἀπροσήγορος. Inde & verba BICOMP. Καταντυγχάνω ET Ὑποεντυγχάνω, oppositæ significationis. Nam καταντυγχάνω est κατά τινος ἐντυγχάνω, ὑποεν-
τυγχάνω autem, ὑπό τινος. Igitur καταντυγχάνω, Conuenio B
& compello aliquem contra alium: vt quum quis principem aliquem cõuenit, & accusat aliquem iniuriæ sibi illat. i.e. Bud. interpr. Contra aliquem apud alium verba facio, afferens eius vsum ex Basil. pag. 300. VNDE Καταντυκτὴς, οῦ, ὁ, Qui aliquem conueniens & compellans, accusat vel alium vel illum ipsum quem conuenit ac compellat. vt Iobi cap. 7, in fine, δεῦρο τί ἔδου με καταντυκτόν σου; cur fecisti vt te compel'ationibus meis incusem? Bud. interpr. Obloquutor, subiungens tamen & C
hanc eius loci interpretationem, Quare posuisti me contrarium tibi? Ὑποεντυγχάνω autem, Conuenio & compello pro, Interpello & intercedo pro. Paulus in epist. ad Rom. cap. 8, τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται τῇς ἀσθενείας ἡμῶν. τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑποεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus. Propriè ὑποεντυγχάνειν dicitur qui conuenit aliquem super negotio alterius: veluti si quis adeat principem, expositurus, commendaturus & adiuturus causam amici. VNDE Ὑποέντευξις, Cõpellatio eiusmodi, seu intercessio aut deprecatio, apud Greg. Naz. D

C. ΕΠΙτυγχάνω, itidem Incido, vt ἐντυγχάνω. Aristoph. εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῶν ὀπτύχῃ, ne forte in nos incidat. Nisi malis, Nanciscatur, aut Offendat, Deprehendat. Thucyd. καὶ αὐτῶν τινας, οἷς ἐπέτυχεν, εἰ μὴ Νικόστρατος ἐκώλυσε, διέφθειραν, in quos fortè inciderant. Et Synes. epist. 134, εἰ μὴ σοῦ ἐπέτυχέ σου ζητῶν, si te inuenit & nactus est. Item ὀπτυγχάνειν de aliis etiam quibusuis rebus dicitur pro Assequi, Nancisci: propriè autem de sagittariis, vt & τυγχάνειν. Plutarch. De defectu orac. καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες, ὀπτυγχάνουσι πολλάκις, qui multum iaculantur, sæpe attingunt & assequuntur scopum. Hinc sumpta metaph. ὀπτυγχάνειν τινὸς dicitur Qui assequitur seu cõsequitur, Nanciscitur seu adipiscitur, Potitur, Compos fit, eius quod desiderauit & ad quod diu contendit. Demosth. δόξης ὀπτυγχάνων, Gloriam assequens, Gloriã sibi comparans. Aristoph. Pluto, Μισεῖν γὰρ αὐτὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, Modestum virum nunquam es nactus. Democr. apud Diog. Laert. ὁ γὰρ βροῦ μὴ ὀπτυχῶν, οὔρει E
ἰόν· ὁ δὲ ὀπτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυρατέα, qui generum nactus est commodum. Et Alex. Aphrod. De fato dicit, τὸ μὴ πάντων ὀπτυγχάνειν τοῖς ἀνθρώποις, hanc afferri causam, quòd ἡ φύσις ἑκάστου καὶ ἡ εἱμαρμένη οὐ πάντα ἀνοδεῖ, ἀλλὰ γίνεταί τινα καὶ παρ' αὐτῶν, Quòd non omnia assequantur quæ cupiunt. vel etiã, Quòd non in omnibus felices habeant successus: vt Synes. epist. 57, πάχα δὲ μόλις τοιαῦτα ἀπόμενος ἐπετύγχανον, vix causas capessens assequebar quod volebam, & prosperos habebam successus. Et autor epistolæ ad Hebr. ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας, Consequutus est promissum, Potitus est eo quod promissum ei fuerat. Philostr. ὀπτυχὼν νηός, nauẽ nactus. Aristot. Œc. 2, ὠνῶν ὀπτέτυχε, Vili pretio nactus est quæ emebat. Atq; vt ὀπτυγχάνειν τινός dicimur quũ ipsũ assequimur, & prospero in eo ritimur successu, ita ipsum vicissim ὀπτυγχάνεσθαι, quum succedit & ex animi sententia euenit. quod & ὀπτυχῶς ἀποβαίνειν dicitur, & καταρθοῦσθαι, oppositum habẽs ἀποτυγχάνεσθαι. Ioseph. in Appionem H
lib. 2, καλῆς σοῦ αὐτῷ προαιρέσεως καὶ πράξεων μεγάλων ὀπτυγχανομένων, εἰκότως ἐνόμιζον ἡγεμόνα τε καὶ σύμβουλον θεῖον ἔχειν. Itidem ὀπτυγμένα πράξεις apud Polyb. Res quæ feliciter successu & ex voto gestæ sunt. At ὀπτευγμένος ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ ex Plutarcho affertur, cũ hac interpr. Nigri, Parcis erat obnoxius. ‖ Ἐπιτυγχάνω accipitur etiam pro ἐντυγχάνω, Conuenio, Adeo aliquem vt verba cum eo faciam. Plato De leg. lib. 6, loquens de magistratibus, οἱ δὲ τινι τοῦ ἄλλοθεν, εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἐπίμωμος ὀπτυχεῖν αἰσχρῶς ὄντι, αὖ τε ἀγέλειν βούληται τις, ἑαυτ' αὖ πειθαίνεσθαι τῷ τῶν τοιούτων τοιοῦτος πόλει. Bud. PARTICIP. Ἐπτυχὼν de quolibet dicitur in quẽ primum incidimus, vt etiam ὁ τυχὼν, & ὃς ἔτυχε, seu ὅστις αὐ τύχῃ. Plato De leg. τὸ ὀπτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα, quæ cuiuslibet sunt legislatoris. Et libro 2 De rep. ἃ τε παρίστερθε τοῖς ὀπτυχόντας ὑπὸ τῶν ὀπτυχόντων μύθοις πλασθέντας ἀκούειν τοῖς παῖδας; quaslibet fabulas à quibuslibet fictas audire. Sic Galen. τὰ ὀπτυχόντα φάρμακα, quæ-
libet medicamenta. Et quoniam ea quæ passim obuia sunt, vilia plerunque sunt & vulgaria, ideo pro Vilis, Vulgaris & Triuialis, accipitur. vt apud eundem lib. 2 De rep. οὐ γὰρ τοῖς τῶν ὀπτυχόντος ὁ λόγος, nec enim de re vulgari & leui agitur. Item & homo ὀπτυχὼν dicitur qui ex eorum numero est qui passim nobis occurrunt. Id est, Qui plebeius est & è vulgo, Vilis & humilis conditionis. vt τὰ τῶν ὀπτυχόντων παιδία.

VNDE Ἐπτυχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, de homine qui in cõsiliis & actionibus suis ὀπτυγχάνει, id est, Prospero successu vtitur & voti sui compos fit, assequens nimirum id ad quod cõtendebat. Isocr. dicit etiam δόξα ὀπτυχὴς καιρῶν, quæ occasiones nanciscitur, in Panathen. τοὺς καλῶς χρωμένους τῇς τοιούτου καὶ τοῦ τοιούτου τυχεῖν τῶν καιρῶν ἔχοντας, καὶ δυναμένους ὡς ὀπτοπτοῦ τυχάζεσθαι τῶν συμφέροντος. Inde ADVERB. Ἐπτυχῶς, quod significat τῷ ὀπτυγχάνειν, Ita vt assequaris, Prospero successu, Feliciter. Isocr. Panathen. ἐγὼ δ' ἐπιτελεσθείμην, ὀπτυχῶς μὲν ἴσως διειλεγμένος, feliciter. Nam paulo antè dicit, ἐμὲ ἐπήνεσαν ὡς διειλεγμένον τε νεανικώτερον ἢ τοιοῦτοι, ἐρρωνισμένον τε καλῶς. ‖ Exponitur etiam Vulgariter. quo sensu diceretur potius ὀπτυχόντος. ET Ἐπτυχία, ας. ἡ, Adeptio, Prosper successus. Alcidam. μιμήσασθαι τὰς τῶν ἀγώνων ὀπτυχίας. Legitur & in Epitome Polybiana. Ab Ἐπτυγχάνω deriuata sunt etiam hæc VERBALIA, Ἐπίτευμα ET Ἐπίτευξις, eiusdem cum præcedente ὀπτυχία vt origininis, ita etiam significationis, id est Adeptio, Successus. Item Obuentio, Reditus, Prouentus τοῦ ὁδοῦ. Apud Suidam. οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ πλήθη τῶν καπικευόντων τῶν Αἰγύπτου, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀπτεύγματα, διέλαβον μεγίστω ἡγεμονίαι εἶ). vbi ὀπτεύγματα ipse exp. per ὀπτυχίας. ITEM Ἐπιτυκτικὸς, ὴ, ὸ, Qui solet ὀπτυγχάνειν, id est Assequi id ad quod cõtendebat, Successu non carens. Idem qui suprà ὀπτυχὴς & ὀπτυχῶς κοχαζόμενος, seu ἐπίβολος, Eustathio etiam teste. Paul. Ægin. lib. 3, cap. 78, de tofis in artubus, τὰ μὴ πρὶν ὀξὺ λεπτοκαρύων, ὥσπερ παρ' ὀπτυκτικὰν εἶ), καὶ τῶν ἀποείσιν δεῖ, præterquam quòd successu carere non solet, est etiã ex eorũ genere quæ facilè sunt parabilia. quod ὀπτυκτικὸν φάρμακον Galen. lib. 4 τῶν κατ' τόπις vocat φάρμακον ὀπτευγμένον, cum successu expertum. Cui oppositum est τὸ ἀπτυκτικὸν, seu τὸ ἀποτεύγμενον.

C. ΚΑΤΑτυγχάνω, Euenio, Successum habeo. Demosth. Pro cor. pag. 119, ἐὰν δ' ἄρα μὴ συμβῇ καταντυχεῖν, ἐκεῖνοι μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλοῦσιν αὐτοὶ τοῦ ἁμαρτάνουσι. Aristot. Polit. 7, αὐτὸς δὲ πρὸς αὐτὸν εἶ) τὸν θεὸν εὔχεσθαι δεῖ καταντυγχάνειν, ipsius autem vrbis situm commodum esse ciuibus, optare oportet vt eueniat. Bud. Exponitur καταντυχεῖν etiam Assequi, Sortiri, vt ὀπτυχεῖν: itidémque καταντυχὼν, Voti compos, Successu vsus.

C. ΠΑΡΑτυγχάνω, Adsum, Intersum: quo significatu suprà ἐντυγχάνω habuimus, & mox habebimus προεντυγχάνω. Polyb. μὴ δυνάσθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, Pugnæ interesse non posse, Non posse adesse in prælio. Idem, παρ' αὐτῶν ἱστορικείαι τῶν παρατυχόντων τοῖς καιροῖς, Qui illis temporibus fuerunt, Qui æquales eorum temporum fuerunt. Plutarch. in Lycurgo, σκώπτοντα ἀλλήλους παρετύγχανον οὐ παρέργως, Siqui sese scommatis & dicteriis incesserẽt, aderant seu intererãt. Plato in Protag. εἰς καιρόν γε παρατύγχανεν ἡμῖν ἐν τῇς λόγοις Πρόδικος ὅδε, Cõmodùm interfuit colloquiis nostris. Nisi malis, Peropportunè superuenit, seu interuenit. Nam interdum παρατυγχάνειν dicitur qui fortefortuna se obtulit, Qui casu aliquo fortuito occurrit, vel adest. vt apud Xenoph. ἐνβοηθεῖ εἰς τὰ μεθόρια σὺν τῇς παρατυχοῦσιν ἱππεῦσι, Cum equitibus qui tum fortè aderant. vel, Cum turma

equitum tumultuaria. Et apud Plat. lib. 5 De rep. λαβόν- A
τας ὅ, τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, Arripiẽtes obuium quodque telum, Quod primum se obtulisset, In quod primum incidissent: vel etiam Quæ tum fortè aderant. Et Thucyd. lib. 8, pag. 267, φυλακὴν ἔχον, ἕως αὖ τις παρατύχῃ δεφυγὴ ὀπτηδεία, donec se fortè offerat. Rursum Xen. in Hipparch. πιεῖν ἢ τὸ παρατυχὸν αὖπω ἀεὶ δεῖ, καὶ πρὸς τὸ παρεστὸς ὁρῶν σκοπεῖν, τὸ ξυμφέρον ἐκποιεῖν, id quod sors obtulerit exequi, éque re nata consulentem, efficere quod in rem esse videatur. Et Thucyd. lib. 1, ἥκιστα δὲ πόλεμος ὀπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, αὐτὸς ἢ ἀφ' αὑτῶν τὰ πολλὰ πεῖρᾶται πρὸς τὸ παρατυχὸν, Prout res ceciderit, Prout fors tulerit: vel etiam Ex tempore. Quo significatu dicitur & ἐκ τῶ παρατυχόντος, cui synonymũ est ἐκ τῶ παρεστῶτος. Plutarch. in Symp. sept. sap. ἀπεκρίνατο ἢ Ἡσίοδος ἐκ τῶ παρατυχόντος, respondit ex tempore. Idem De educ. lib. οὐδὲν ἐκ τῶ παρατυχόντος ἀξιοῦ λέγειν, E re nata, Subitò, Ex tempore. Et Thucyd. in prooemio suæ historiæ, οὐκ ἐκ τῶ παρατυχόντος πεῦσμα ὁδῷ ἐξιοῦσα γράφειν, Non vt cunque audita, Non vt ex qualibet audiui, Nõ temere. Est enim idem ferè quod ὅπως ἔτυχεν, ὡς αὖ τύχοι. Idem C
Thucyd. lib. 3, ἐν παρατυχόντι dicit pro Fortefortuna. At lib. 5, pag. 178, potius pro E re nata, Prout occasio se offerr, Subitò: quum ait, ἢ μᾶλλον ἔν τε τῷ παρατυχόντι ἀμωσεῖν τῷ δεοντῶν. Nisi malis, Quum res ita exigit, Quo modo ἐν τῷ παρατυχόντι χρόνῳ affertur pro Quum opus est.

AT Παρατυχὸν aduerbialiter pro Quum se offerat occasio, seu Quum occasio ita tulit, Quum liceat: (quomodo παρατυχὸν quoque dicitur, ἐξὸν & ἐνόν.) Thucyd. lib. 1, in concione quadam Athenienfium, παρατυχὸν ἐρῶν τι χρήσασθαι, cui quidem ipsi vi vti liceret. Bud. pag. 218 Ex D
eodem, παρατυχὸν ἐν καλῷ νομίζοντες συμβαλεῖν, opportunè existimantes se cum hoste cõfligere posse. vbi schol. exp. τῆς τύχης δούσης ὀπὶ συμφέροντι συμβαλεῖν, lib. 5, p. 185. Ex Hermogene autem, οὔτε γὰρ ἀριθμῷ οὔτε ῥώμῃ ὑποπίπτει τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ παρατυχὸν γίνεται, pro Casu quodam, Fortuitò. τυχὸν quoque accipitur pro Fortefortuna: item pro Fortasse, Forsan, vt suprà docui: aduerbialiter & ipsum.

C. ΠΕΡΙτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, ὀπτυγχάνω, συντυγχάνω, Incido, Nanciscor. Xenoph. ἀγῶνα τινὶ κατὰ E
τὴν τυχεῖν, In iudicem iniquum incidere, Nanciscì seu reperire iudicem iniquum. Demosth. ἀδικεῖν τυχὼν αὖπω τὴν Ἑρμῶν, τοῦ κελευσάμενον τοῦς τοῦ ἀποπλεῖν. quod & ἀδικεῖν ἔτυχον dicitur. Thucyd. lib. 8, pag. 270, φεύγουσαν τοῦ ἔτυχον αὖπω τρεῖς νῆες. vbi schol. exp. σωέτυχον. Et lib. 1, τῷ Ἱππάρχῳ ἀδικεῖν τυχόντες, quum fortè in Hipparchum incidissent. Eodem libro, οἷς εἴρηται ἀγῶν ὅπου αὖ ἀδικεῖν τύχωσιν, quibus præceptum erat vt eum adducerent vbicunque eum offendissent, seu nacti essent. Quibus adde hoc Synesi, epistola 71, τὸ ἀδικεῖν σε πάντως μιᾷ γέ τινι τῶν ὀπτολῶν, Vt prorsus incidas in vnam aliquam illarum epistolarum. id est, Vt vna prorsus aliqua illarum epistolarum ad te peruenias, Vt vnam nãciscaris. Rursum ex Thucyd. μὴ ἀδικεῖται αὐτῇς ἡ συμφορά, pro Ne calamitas eis contingeret. Malim, Ne in calamitatem incideret.

C. ΠΡΟΣτυγχάνω, Occurro, Obuius fio, Offero me: vel etiam Fortè occurro, Casu obuius fio. idem quod παρατυχάνω & συντυγχάνω. Plutarchus aduersus Colot. καὶ ὁ G
ἀδικεῖν τυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μοιρῶν κατέδεται. Idem De primo frig. ἄλλοτε ἄλλως τὸν προστυγχάνοντα δῃοῦσι, variè quemlibet occurrẽtem afficiunt. Herodian. lib. 7, ὅπλοις αὐτοχρήσοις καὶ τῇς προστυχοῦσιν ὠπλίζετο, Armis quæ fortè occurrebant, Armis in quæ fortè incidebant. seu (vt Polit. vertit) Subitariis ac tumultuariis armis. Quo modo ex Platone suprà habuimus, λαβόντες ὅ, τι ἑκάστῳ παρέτυχε ὅπλον. Itidem τὸ προστυχὸν dicitur Quod fortefortuna nobis occurrit, Quod casu aliquo fortuito nobis offertur, seu Fortuitum. Plato Tim. πολὺ μετέχοιτο τὸ προστυχόντος τε καὶ εἰκῆ, ζῶντι τε καὶ λέγομεν. Quæ Cic. sic vertit, Multa incon .derate ac temere dicimus. Et ἐκ τῶ προστυχόντος dicitur vt ἐκ τῶ παρατυχόντος, pro Subitò, Ex tempore, Ita vt fors tulit. Plutarch. Symp. sept. sap. ὁ δὲ ἐκ τῶ παρατυχόντος, Οὐδ' ἄμπελοι, εἶπε. Quod etiam ἐκ τῶ παρεστῶτος εἰπεῖν dicitur, & ἐκ καιροῦ, seu αὐτοσχεδίως, teste Bud. pag. 218. vbi etiam dicit Testes fortuitos, hoc est non rogatos, non adhibitos, dici posse προστυχόντας & παρατυχόντας, siue ἀπὸ ζωτυμάτων παρατυχόντας, vt Demosth. orat. in Cononem loquitur. hoc est Fortè oblatos, seu oblatiuos, vt oblatiua olim vocabant auguria. Pro ἐντυγχάνω accepit Plato, quum in epist. quadam dixit, ὅπως ὀξέως ὑπακούσειν ὡς ἀδεὶς πώποτε ὢν ἐγὼ προστύχον νέων, vt nullus vnquam eorum in quos incidi iuuenum.

VNDE Προστυχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, eodem significatu quo ὁ προστυχὼν, Qui fortè oblatus est, seu occurrit, Qui fortefortuna obuiam nobis factus est. Vel etiam simpliciter Obuius.

C. ΠΡΟτυγχάνω, Prior sum, Ante sum. idem quod προϋπάρχω seu προγίνομαι. Cui synonymum EST Προπέπυσμαι, vnde infin. προπεπύχθαι, Ante factum esse. Homer. Iliad. π, v. 60, Ἀλλά τά μὲν προπεπύχθαι ἐάσομεν· οὐδὲ γὰρ πως ὧν Ἀστεροπῆς κεχολώσατο νεῖκεϊ φρεσί, Sinemus hæc iam facta esse, Sinemus hæc præterita & anteacta esse: προγεγενέναι, vt schol. exp. & Hesych. Sic Iliad. π, v. 65, Ἀλλά τά μὲν προπεπύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ, Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι φίλον δαμάσσομεν αἰεί· Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον. Sed hoc προπέπυσμαι, licet subiiciatur verbo προτυχάνω, deriuatum est à προτύχομαι seu προτύχομαι.

C. ΣΥΝτυχάνω, Concurro, seu Occurro, Obuiam fio. Aristoph. ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, nobis obuiam facta. Item συντυχεῖν τινι dicimur quem conuenimus eum, & congredimur. vt Lucæ 8, οὐκ ἠδύνατο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, Nõ poterant eum conuenire propter turbam. vel, Non poterant eum adire præ turba, Tanta eum circumstabat hominum turba vt ad eum peruenire nõ possent. quamobrem Matth. & Marcus dicunt eos ἐσπουδακέναι ἐλθεῖν ζητοῦντες αὐτῷ λαλῆσαι. Alioquin συντυχάνω exponitur etiam Colloquor, Congredior, Conuersor, Commercium & consuetudinem habeo: quomodo ἐντυχάνειν accipi, suprà docui. Rursum nobis συντυχάνειν dicuntur Quæ nobis contingunt seu accidunt, Quæ fors nobis obiicit. vnde συντυχάνοντα, Ea quæ accidunt & cõtingunt, Casus, Fortuiti euentus. Xenoph. τῷ σώματι τὰ συντυχάνοντα μελετᾶν καρτερεῖν, Ea quæ accidunt corpori, seu Ea quæ accidere possunt, vt offensiones. Bud. Et Soph. dicit πῶν τὸ συντυχὸν πάθος, id est πᾶν τὸ συμβαν, quicquid accidisset. At ὁ συντυχὼν κίνδυνος exponitur Quodcunque periculum, seu Quodcunque fors obtulerit. sicut τὸ συντυχὸν dicitur Quicquid fortè occurrerit. Inuenitur & πρὸς τὸ συντυχόν, quod Bud. apud Plutarch. interpr. In euentum fortunæ. Item, In præcipitem casum, in hoc loco Othonis, ὡς ὑπὸ κρημνοῦ μεθεῖναι τὰ πράγματα πρὸς τὸ συντυχόν. V. l. in eiusdem Camillo interpr. Pro re nata.

VNDE Συντυχία, ET Συντύχεις, Colloquium, Congressus. Ambo apud Suidam, qui hoc per illud exponit, veluti notius, atque adeo & frequentius. rarò enim illud, hoc sæpius occurrit. Synes. epist. 100, ὥς φασιν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τῷ συντυχίαν ἀγαγωγεῖσμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθαι ἀλλήλους. Cui loco duos similes habes in Ἐντυχία & Ἐντύχεις. Et συντυχία ἐρωτικὴ, Confortium amatorium, Congressus amatorius. ‖ Significat etiam Euentus, Casus. In qua significatione frequens est apud Thucydidem. vt tum libro 1 & 3, tum 7, pag. 252, ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας, ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον, ἢ ἀναγκῆς ἔχον. id est, vt schol. exponit, ὡς ἑκάστοις συνέτυχεν, ἢ δεῖ τὸ ἴδιον συμφέρον ἢ ὑπὸ ἀνάγκης πρατθύνεσθαι. Et rursum lib. 3, ἅμα τῶ ἔρρωτο τῇ ξυντυχίᾳ, In eo casu, Quum hæc acciderent, Quum hæc fortè gererentur. Et Philo De vita M. lib. 3, κατὰ συντυχίας ἀβουλήτῳς, Casu aliquo, non voluntate. Et paulo antè, εἰ τῆς αὐτῆς χρήσαιτο συντυχίας, Si idem eis casus eueniret, Si idem eis accideret seu contingeret.

C. ΥΠΟτυγχάνω, idem quod ὑπολαμβάνω. sicut enim ὑπολαμβάνειν dicitur qui dictis alicuius subiiciens respondet, ita & ὑποτυγχάνειν. Bud. interpr. Protinus & commodè appositéque respondere: afferens exempla eius significationis ex Hippocr. epist. ad Damag. & ex Plut. Apophth. ac Consol. ad Apollon. vt videbis pag. 417 & 418 Comment. vbi etiam ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἀπράγης, interpr. simpliciter, Atenim dices. Itidem idem Plutar-

chus De orac. Pyth. ὑποτυχόντος δὲ τοῦ Δεινομένους, Quum A verò Dinomenes subiiciens diceret.

Τυχάζω, idem quod τυγχάνω, Assequor, Attingo. vnde τυχάζεσθαι quod Hesych. exp. τοιχάζεσθαι.

Τύχη, ης, ἡ, Fortuna, Casus seu Euentus fortuitus, siue prosper siue aduersus ille sit. à τυγχάνειν significante Forte-fortuna esse, vel Accidere seu Euenire, vt docui in Τυγχάνω. Plut. τῷ τύχῃ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, fortunam illius diei. Herodian. l.3, ἡ ἐπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου, euentus & fortuna belli. Et lib.5, ἰσόροπός πως ἔδοξεν ἡ τύχη τῆς μάχης, B pugnæ fortuna. Et rursum lib. 3. ἰσόροπος ἔδοξεν ἑκατέροις τῆς νίκης τύχη, ambigua victoriæ fortuna pendebat, ita vt nesciretur in vtram partem inclinaret. Idem l.5 dicit, φθάνων τῷ φίλῳ τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Præueniens famam suæ fortunæ. Vbi quemadmodum dicitur ἡ Μακρίνου τύχη, (de eo enim loquitur) id est Macrini fortuna, Fortuna qua Macrinus vtebatur, Macrini rerum status, ita & ἡ τύχη τῆς πόλεως. Demosth. Pro cor. τῷ τῆς πόλεως τύχῃ ἀγαθὴν ἡγοῦμαι, fortuna bona vti ciuitatem iudico. Sic Thucyd. lib.4. pag.127, ὡς αὐ αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσωνται, Fortuna ipsorum, seu Status rerum. Et lib.6, C pag.201, ὡσὲ τὰ τύχας ἥδιον ἐναντίων ἐπαιρεῶτεν. Interdum aliquis dicitur se τῇ τύχῃ παραδοῦναι, & αὐτῇ χρήσασθαι. Thuc. lib.6, p.205, Τῇ τύχῃ παραδοὺς ἑμαυτὸν, βούλομαι ἐκπλεῖν, fortunæ arbitrio me committēs, seu permittēs. Synes. epist.129, τύχῃ τινὶ χρησάμενος, ὅτι τῷ Ἀλεξανδρείᾳ ἀπεδήμησα, fortuna quadam vsus. Luc. De sacr. ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τύχῃ. Eodem sensu Demosth. Pro cor. τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, pro ἐχρησάμην τοιαύτῃ τύχῃ, Tali sum vsus fortuna. Item & λαμβανειν vel ἔχειν eam dicitur aliquis. Luc. in Timone, ὡσπέρας τὸ χεῖρε, λάμβανε τῷ D ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, accipe bonam fortunam. Demosth. Pro cor. ὁ τὰ βέλτιστα πρὰ ἐμὲ νομίζων καὶ δρίζω ἔχειν τύχῃ οἰόμενος. id est, δρίζειν συμβεβίωκα seu χρῆσθαι τύχῃ, vt ibidem loquitur. Ex Thucyd. autem affertur ἐς τύχας πρεμίσασθαι, pro εἰς ἀδηλότητα πρεμιτρέπεσθαι, in incertos casus. Item & εἰς μεγάλην τύχην πρεσάγεσθαι, in incertos dicitur, & ἐλαύνειν, & ἀπωθεῖσθαι. Herodian. lib.7, ἐξ ἀπελείας τῆς ἐρχάτης εἰς ποσαύτην τύχην ἤλασε, ex infimo loco ad tāta dignitatem à fortuna euectus est. Sic lib.8, ἐκ μικρᾶς καὶ ἀπλοῖς τύχης εἰς μεγάλην πρεσηγαγετο ὀξουσίαν. vbi E affines sunt τύχης & ὀξουσίας signif. Et Herodot. lib.1, οὐ δὲ αὖ κοτε ἐς ποσοῦτο τύχης ἀπίκετο, nec enim tu vnquam ad tantum fastigium honorū à fortuna euectus fuisses. Ipsa autem τύχη dicitur ἐπακολουθεῖν & ἕπεσθαι, & συναρμόζεσθαι, siue συναίρεσθαι, quum fauet & est secunda: quum verò aduersa est, σφάλλειν. Pausan. Attic. ἄνδρες οἷς ἀγαθοῖς οὖσιν οὐκ ἐπακολούθησε τύχη χρῆσθαι Demosth. Philipp.1, καὶ τὸ τοῦ θεοῦ ἄμαχον καὶ τὸ τῆς τύχης ἡμῖν συναρμόζειν: qui aliquanto antè dixerat, τὰ τῆς τύχης ἡμῖν ὑπαρξοι: vocans τὰ τῆς τύχης ipsam τὸν τύχον. Herodian. lib.3, ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πρεσγωσαι τύχη. Et lib.6, ἐσφηλε δ' αὐτὸ τῷ γνώμῳ ἡ τύχη. Vicissim aliquis τῇ τύχῃ ἐπακολουθεῖν dicitur, & ἕπεσθαι, ac interdum ab ea σφάλλεσθαι. Isocr. Archid. πρὸς τὸ παρὸν οὐ βουλεύεσθαι, καὶ τοῖς τύχαις ἐπακολουθεῖν. Plutarch. Fab. ἀμ' ἕπεσθαι τῇ τύχῃ. Plutarch. ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος. Herodian. lib.6, σφαλέντα καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ. Et lib.5, ὁμοῦ δ' ἕπασε καὶ γνωμῃ καὶ τύχῃ. Thuc. verò lib.2 dicit, τοῖς μὲν τύχαις ἐνδέχεται σφάλλεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τοῖς δ' γνώμαις τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ ἀνθρείους ὀρθοῦσθαι), fal- G lacis fortunæ casibus accidere vt homines malè rem gerant. nam ἄσπορος & ἀβέβαιος est ἡ τύχη, vt Plutarchus inquit. Ac laudantur qui τοὺς τῆς τύχης μεταβολὰς ῥαδίως ὑποφέρουσι, nec solùm θαρρεῖν ἡ τυχηκότες, verùm etiam ipsam τύχην ἀμύνασθαι, vt idem tradit in Apophth. & lib. De exilio. Rursum fortuna πρὸς πίπτειν & παρεῖναι dicitur. vnde apud Thuc. τοὺς πρὸς πιπτούσας τύχας, casus fortuitos, seu τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς τύχης ἔσεσθαι, & τὰς ἀποβάσεις. (At in Epic. sentēt. βραχεῖα σοφὰ τύχη παρεμπίπτει, H exigua fortuna interuenit sapienti, vt Cic. interpr.) Et Herodot. ὅτι τῆσι παρούσησι τύχησι, In præsenti rerum statu seu conditione. sicut & Herodian. lib.7, ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιστώσαντες, ex præsenti fortuna de futuris coniectura facta. Additur interdum epitheton, velut in superiorum locorum quibusdam habuimus ἀγαθὴ & χρηστὴ τύχη, bona fortuna: & χρῆσθαι ἀγαθῇ τύχῃ. Quomodo & aliquid dicitur fieri seu euenire ἀγαθῇ τύχῃ, & apud Plat. De leg. ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, Prosperiore fortuna, Melioribus auspiciis. Sæpéque occurrit ἀγαθῇ τύχῃ, pro eo quod Latini dicunt, Quod felix faustúmque sit: vt apud Xenoph. καὶ ἀγαθῇ τύχῃ δέχομαι, Et, quod felix faustúmque sit, admitto. Plato Symp. ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος. Luc. in Vit. auct. ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Itidem apud Plutarch. in lib. De deo Socr. quidam respondet, Ἀγαθῇ τύχῃ διαλεγέσθω, quum alius dixisset esse quēdam qui ipsi vellet διαλέγεσθαι. Aristoph. verò addita ὅτι dixit, Ὦ Φοῖβ' Ἀπόλλων Πύθι' ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ Τὸ πρᾶγμ' ὃ μηχανᾶται, O Apollo felicibus auspiciis succedat res quam machinatur. Præterea sicut ἀγαθῇ τύχῃ dicitur, ita & τύχῃ θείᾳ, forte quadam diuina. vt apud Plat. θείᾳ τινὶ τύχῃ πραγμάτεσθαι. Et Plutarch. in Symp. sept. sap. ὄντως οὖν ἐοικέναι θείᾳ τύχῃ τὸ πρᾶγμα, Planè igitur videri rem istam euenisse diuinitus. Item Herodian. lib.1, ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθεὶς, forte quadā diuinitus impulsus. Thucyd. verò pro θείᾳ τύχῃ dicit τύχῃ ἐκ τοῦ θείου, lib.5, pag.195 & 196. Ex Epigr. autem pro δαιμόνιος τύχη affertur τύχη δαίμονος, id est ἡ ἐκ δαίμονος: vt & ex Eurip. τύχη Κύπριδος pro ἡ ἐκ Κύπριδος, quam Venus immisit. Sic & ἀνάγκαία τύχη dici potest ἡ ἐξ ἀνάγκης, casus quem necessitas offert. At αὐθης τύχη apud Plat. De leg. Casus insolens & raro accidens. Quum verò μεγάλη τύχη & ἄπελής τύχη dicitur, interdum reddi potest itidem Fortuna, interdum alio vocabulo. Nam μεγάλη τύχη dicitur non solùm Magna fortuna, (vt Horat. Magnam fortunā bene ferre) sed etiam Magna dignitas & magni honores ad quos fortuna nos euexit. quum verò ἄπελής τύχη, non solùm Humilis & infima fortuna, (vt Cic. Infima conditio & fortuna seruorum) verùm etiam Cōditio. Ac præterea τύχη vocatur ipse etiam status rerum, non tantùm successus & euentus earundem, vt in superiorum quibusdam videre est. Quin & ipsæ fortunæ vices τύχαι nominantur: veluti Plato epist.8 dicit δεδιὼς τὰς τύχας. Adhæc eadem τύχη in rebus secundis Fortuna itidem vocatur, & Prospera seu secunda fortuna: in aduersis verò, itidem Fortuna, & Fortuna aduersa, Fortuna infesta, Infortunium. Item τύχη dicitur & ἀπὸ τύχης, διὰ τύχῃ, κατὰ τύχῃ, pro eo quod Latini dicunt Forte-fortuna, Fortuitò, Casu. Philostr. epist.21, τύχῃ τὸ δέον διδαχθεὶς, οὐ γνώμῃ ἐλόμενος. Plutarch. De orac. ἀπὸ τύχης καὶ αὐπραμάτως. Et De defect. orac. μὴ θεῷ καὶ φρονίᾳ, ἀλλὰ τοῦ κατὰ τύχην καὶ αὐπραμάτως αἰαπᾶσθαι, non deo ac prouidentiæ ipsius, sed fortunæ casusque temeritati attribui. Rursum De orac. Pyth. σωέπεσε κατὰ τύχην αὐπραμάτως. Aristot. Ethic.1, cap.9, ἢ κατά τινα θείαν μοῖραν, ἢ καὶ διὰ τύχῃ πρᾶξαι τι. Idem De arte poët. οὐκ ἀπὸ τέχνης ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὗρον, non arte inuenerunt, sed fortuitò. Et Polit.7, δίκαιος δ' οὐδεὶς οὐδὲ σώφρων ἀπὸ τύχης οὐδὲ διὰ τύχῃ ὤν. Vbi videtur discrimen statuere inter ἀπὸ τύχης & διὰ τύχῃ. nam διὰ τύχῃ est potius Propter fortunā. vt quum Isocr. in Paneg. dicit, τοῖς φύσει καὶ μὴ διὰ τύχῃ μέγα φρονεῦσι. quemadmodū rursum & apud Aristot. Rhet.1 & 3 quidam dicit, οὐ δεῖ μέγα φρονεῖν ὅτι τοῖς διὰ τύχῃ, ἀλλὰ τοῖς δι' αὐτόν. Item τῆς τύχης pro τοῦ seu φόβος τῆς τύχης, est ὀχλιάζοντος, & infortunia sua deplorantis, vel fortunæ iniquitatem accusantis. Xenoph. Pæd. 2, καὶ εἶπες πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης, τί με δεῖ ταῦτα κλαίειν δεῦρο τυχεῖν, O iniquam fortunam, O me infortunatum, ὦ ζεῦ τῆς τύχης. Cui similia loquendi genera vide apud Bud. pag.981. Quoniam porro dea esse credita fuit ἡ τύχη, & παίτων κυρία secundum Aristot. ac Demosthenē, ideo ei templa extructa & dicata fuere, & statuæ erectæ. Plutarch. De fort. Rom. τὰ ἄγαλμα τῆς τύχης. Ibidem, ἱδρύσαντο τύχης ἱερόν. Et rursum, τύχης βωμὸς ἀνέπεσε: &, παρθένου τύχης ἱερὸν, & ἀρένος τύχης ἕδος. Idem in Coriolano, τύχης γυναικείας ἱερόν. Et in Problematis Rom. τύχης ἀπὸ ὀστραίου ἱερόν, & τύχης πρεσπηγείας, Primigeniæ fortunæ. Ibidem & τύχης ἰξυθείας ac μικρᾶς ἱερόν, fortunæ viscatæ & breuis. de quibus eum consulere poteris.

C. Ἀτυχὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Cui fortuna non fauet. Demosth. Pro cor. οἱ τότε μὴ βαρεῖς, νῦν δ' ἀ-

τυχεῖς Θηβαῖοι, nimirum παλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέ- A μου. Exponitur etiam Impos voti, in qua significatione oppositum est τῷ ὀρθοτυχὴς, & ex τυγχάνω potius quàm ex τύχη deriuatum. VNDE Ἀτυχῶς, quod itidem non Infeliciter solùm exponitur, verùm etiam Præter votum. Isocr. οὕτως ἀτυχῶς φέρομαι παρ' αὐτῆς, Sic mihi res infeliciter cedunt. ET Ἀτυχία, ας, ἡ, Fortuna aduersa, Casus aduersus, Infortunium: interdum etiam Calamitas, Clades. Plutarch. Coriol. ἀτυχίας πάσης καὶ κακοπραγίας πρόξαμώσιον. Isocr. Panath. πρόξαπλησίας ἀτυχίας χρησαμένους καὶ συμφορᾶς αἷς ἡμεῖς. Et B in Areop. πᾶς ἀτυχίας ἐκείνας ἡ πόλις πρὸς ἐπεσε. Rursum in Panath. ἀτυχίας τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ ἠγωνίσθαι. sicut & Æschin. μέχρι τῆς ἀτυχίας τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ, id est Cladis, τραύματος. ‖ Apud Polyb. accipi aiunt etiam pro Peruersitas & Nequitia. Item VERB. Ἀτυχέω, ῶ, Aduersa fortuna vtor, Infortunatus sum. In qua significatione Synes. aliquoties vtitur, itidémque tum alii tū Isocr. qui ei opponit κατορθοῦν, quo significatur Feliciter rem gerere, Prospero successu rem administrare. vt in Nicocle, ὅταν πολλοὶς ἐκπέμψῃ στρατηγοὺς, ἀτυχοῦσαν ὅταν C δὲ ἑνὸς ποιῆται τοὺς κινδύνους, κατορθοῦσαν. Et in Paneg. πρὸς ὧν τὰς ἄλλας πραξεῖς ὥσπερ παραχώρησις οὔσας τὰς τύχας, ὥσπερ πολλάκις ἐν αὐτοῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, Infeliciter rem gerere. Et ex Xen. ἀτυχοῦντων τῇ πεζῇ, Quum terra infeliciter pugnarent, Quū pedestres eorum copiæ cladem acciperent. Interdum cum accusatiuo iunctum legitur, quemadmodum apud Isocr. in epist. ad Philip. οὔπω δὲ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἀτυχοῦν, Tanto infortunio bellum gerunt. Synes. epist.57, ἐν ἀρχαῖς ἀπροσδόκητον ἠτύχηκα, in orationibus animi aliud D agentis abdicationem infelicitate quadam consequutus sum. Idem epist.10, ἀτυχῶ δὴ πολλὰ καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται, in multis miser sum & calamitosus. Et pass. ἀτυχεῖσθαι dicitur quod aduersa fortuna geritur: vnde τὰ ἀτυχηθέντα apud Demosth. Quæ aduersa fortuna gesta sunt, Quæ infeliciter ceciderunt. τὰ οὐ κατορθωθέντα. Locum autem Demosthenis in quo illud ἀτυχηθέντα legitur, habes in fine sequētis columnæ, in Εὐτυχεῖσθαι. Ἀτυχέω significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, id est Non assequor seu impetro, Voti compos E non fio, Fruftror, Repulsam patior. Xenoph. Pæd.1, pag.16, τοὺς δὲ ἀθέμιστα ἀδικοῦντας εἰκὸς ἦν πρὸς θεῶν ἀτυχεῖν, ὥ, ὥσπερ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀπρεπῆ τοὺς πρόνομα δεομένοις. Interdum cum genitiuo, sicut ἀποτυγχάνω quoque: vt εἰ ἀτυχεῖς τούτων, si ista nō assequeris. Sic in Axiocho, οὐκ ἀτυχήσας μου οὐδενὸς τοῦ μετείων, Non feres repulsam, Voti compos eris, A me optata feres. Thucyd. quoque in hac signif. vsurpauit hoc verbum, sed sine genitiuo, lib.1, dicens, μὴ ὀργίζεσθαι δίκαιον εἰ ἀτυχῶσι, non indignari si repulsam ferant. VNDE Ἀτύχημα, ET F Ἀτυχηνὴς, idem significantia quod ἀτυχία, id est, Fortuna aduersa, Infortunium, Calamitas. Thucyd. τὰ τοῦ Ἑλλήνων ἀτυχήματα. Aristot. inter ἀτύχημα & ἁμάρτημα sic distinguit, Ethic. lib.5, cap.8 ὅταν μὲν οὖν πρὸς πρόνοιαν ἡ βλάβη γίνηται, ἀτύχημα· ὅταν δὲ μὴ πρόνοιαν, οὐδὲ δὲ κακίας, ἁμάρτημα. ἁμαρτάνει μὲν γὰρ, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ ἀρχὴ ἡ τῆς αἰτίας, ἀτυχεῖ δ', ὅταν ἔξωθεν. Apud Hesych. verò legitur Ἀτυχήσεις, quod exp. ἀποπτύσεις, Voti frustrationes, Repulsas: ab ἀτυχέω significante Non assequor & impetro quod volebam, Voti compos non fio, Repul- G sam fero.

C. Δυστυχὴς, idem cum præcedente ἀτυχὴς, Infortunatus, Infelix: seu Cui fortuna aduersa est, & grauis, seu inimica & infesta: Qui difficili fortuna vtitur. Vel etiam Calamitosus, Miser. Isocr. Nicocle, ἀθλιωτάτους ἡγεῖσθε καὶ δυστυχεστάτους ὅσοι πρὸς τοὺς πιστεύσαντας ἄπιστοι γεγόνασι. VNDE Δυστυχῶς, Infeliciter, Reflāte fortuna, Aduersa fortuna. Luc. De scrib. hist. τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγραμμένα. ET Δυστυχία, ας, ἡ, Infortuniū, Fortuna aduersa, Calamitas. Isocr. Paneg. εἰ δυστυχίαν ἀνδρῶν ἐν πιούσοις καιροῖς ὀδυρόμεθα. Plut. τοῦτό μοι πέρας γέγονε δυστυχίας ἀπάσης, οὗ πα- H θεῖν, ἀμείβασθαι μὴ δυνάμενον. Affertur & δυστυχία πάθος pro Aduersus rei euētus. Item VERB. Δυστυχέω, ῶ, Difficili & aduersa vtor fortuna, Res mihi sunt aduersæ, Infelix sum. vt, εἰ δυστυχοῦντες πρὸς τὰ ἀξίαν, Qui immeritò aduersam fortunā experiuntur. Sic Isocr. τοῖς αὐ ἀξίοις δυστυχοῦσι. Idē in Paneg. ἐκ τῆς σραπίας δεδυστυχηκὼς ἢ ὅτι Θηβαῖος. Idem rursum cū datiuo, ἐξ ὧν τῷ πολέμῳ δυστυχήσασι πάλιν αὐέλαβον ἑαυτοὺς, aduersa fortuna vsæ in bello. Sic Synes. epist.125, δυστυχοῦμεν οἷς ἀπορεῦμεν, πονηραῖς ἀλλήλοις ἀχθηλίαις ἀμείβεσθαι, eo nomine infelices sumus. Interdum cum ἐν vel πρὸς. Luc. δυστυχεῖν ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Sic Plutarch. Camillo, δυστυχήσας πρὸς τὸν μάχλον, In pugna vsus aduersa fortuna, Qui malè & infeliciter pugnauit. Et in lib. aduersus Coloten, δυστυχήσας πρὸς τὴν πρᾶξιν. Interdum cum accus. sicut & ἀτυχέω. Luc. βούλομαι εἰπεῖν οὐχ ὅσα πρὸς τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησε, dicere volo non quæcunque in amoribus expertus est infortunia. Et Hermog. δυστυχῶ τὸν ἀπαιδίαν. Sic Pallad. lib.1 Epigr. Ὁ τὸν γυναῖκα τὸν ἄμορφον δυστυχῶν, Qui infelix est vxore deformi. Et pass. voce ac signif. Plut. Rom. τὰ δυστυχηθέντα, Quæ aduersa fortuna gesta sunt. dicuntur enim δυστυχεῖσθαι, vt ἀτυχεῖσθαι, ea quæ nō succedunt feliciter, sed aduersa fortuna fiunt. VNDE Δυστύχημα, ατος, τὸ, Infortunium, Fortuna aduersa, Calamitas. idem quod δυστυχία, seu ἀτυχία & ἀτύχημα. Xenoph. Hellen. 4, τοὺς Μαντινέας ἐφεδρεύοντας τῷ δυστυχήματι θεάσασθαι. vbi cladem significat, sicut & ἀτυχία. Item BICOMP. Ἐνδυστυχέω, ῶ, Infelix, & miser sum in. Plut. Fabio, ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βουλευσάμενος.

C. Εὐτυχὴς, Fortunatus, Felix, Cui fortuna fauet & secūda est. Apud Athen. l.10, — ὦ πόλις πόλις ὡς ἀτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. Et Plutarch. in Problem. Rom. de Seruio rege, ἀτυχέστατος ἡγούμενος, δόξαν ἔχε τῇ τύχῃ σωθεῖναι, φοιτῶσῃ δεῦρο θυείδος ἀεὶ αὐτόν. Cuius rei meminit idem in Problem. Rom. pag 575 meæ edit. Idem Latinum vocabulū Felix, Græcè reddit Εὐτυχής. Erat autē id L. Syllæ cognomentū, cui fortuna vsque adeò fauit, vt iactaret Sophocleum illud, Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πεῖδα τῆς τύχης νέμω. Vnde ADVERB. Εὐτυχέως SIVE Εὐτυχῶς, Fortunate, Feliciter, Comite fortuna & fauēte. Herodian. lib.3, ἀτυχῶς μᾶλλον γόντες ἢ βούλοιντο, ἐσώθησαν, quum felicius quàm prudentius id egissent, euasêre incolumes. pro quo dicere potuisset etiam τύχῃ μείζονι ἢ γνώμῃ πλείονι, vt Thucyd. lib.1, γνώμῃ ὦ πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ πόλεμῃ μείζονι. Plato, ἡγούμενος ἀεὶ δ' οὕτως ἀτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον. Et SVBST. Εὐτυχία, ας, ἡ, Felicitas, Prospera & secunda fortuna. Isocr. αἱ μὲν γὰρ ἀτυχίαι καὶ τοῖς φαύλοις τοῦ ἀνθρώπων ταῖς κακίαις συκρύπτουσιν· αἱ δ' δυστυχίαι παχέως καταφανεῖς ποιοῦσι. Idem in Archid. τοὺς τὰς ἀτυχίας μὴ μετρίως φέρειν ὀνειδιζομένους. Quod Horat. dicit, Magnam fortunam bene ferre. Thucyd. lib.1, μήτε τῇ κατὰ πόλεμον ἀτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι. Et VERB. Εὐτυχέω, ῶ, Prospera fortuna vtor, Fortuna mihi fauet, Felix sum, Feliciter rem gero. Thucyd. lib.7, pag.256, οἱ τὰ ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλοῦς βλάπτοντες, πλεῖστα διὰ τὸ ἀτυχῆσαι ὠφελοῦσι. Xenoph. Pæd.3, δοκεῖ μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι καὶ ἀτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πλαίσαντα τὰ χρὴ πλῆξαι. Vbi nota τῷ ἀτυχεῖν opponi πλαίειν, sicut in præcedente Thucyd. loco σφαλοῦσι. Item ἀτυχεῖτε in fine epistolæ apud Demosth. Pro cor. pro quo dicere solent aliàs ἔρρωσθε, vt & Latini Valete. Aliquando cum ἐν habēte suum datiuum, sicut ἀτυχέω quoque & δυστυχέω. Synes. epist. 44, ἀλλὰ μηδὲ παύσαιντο ἀτυχοῦντες ἐν οἷς ἀδικοῦσι. Ipsæ etiam res dicuntur ἀτυχεῖν quum feliciter succedunt & ex animi sententia. Thucyd. lib.4, pag. 147, ὡς τὰ τοῦ Ἀθηναίων ἀτυχεῖ. Et lib.3, τὰ δ' πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις ἀτυχοῦντα, ἀσφαλέστερα ἢ πρὸς δόξαν, consentaneæ prosperitates tutiores sunt. Alioquin & ἀτυχεῖσθαι eædem res dicuntur quum feliciter geruntur, sicut ἀτυχεῖσθαι quum infeliciter. Plutarch. Numa, τὰ τοῦ μάχης ἀτυχοῦντος, Feliciter pugnabatur, Pugna prospere cedebat. Luc. χαίροι πρᾶγμα μακάριον ὅταν ἀτυχῶνται. Sic Herodian. lib.2, ἀτυχηθεῖσιν ἔργοις. Et Synes. epist. 118, τὸ δὲ ἀτυχηθῆναι τὸν πεῖραν τοῖς φιλοῦσι, bene successisse conatibus prioribus. Itidem, ἀτύχηται τοῖς πολεμίοις ἱκανὰ, satis feliciter cum hostibus actum est, μετ' ἀτυχίας κατώφωται. Quomodo Demosth. opposito ἀτυχεῖσθαι vsus est. Pro cor. dicēs, τοῦ δ' ὧν τοῖς ὅπλοις καὶ τοῦ τὸν στρατηγὸν ἀτυχηθέντων μόνος αὖ πος εἶ δοκῶ. Vbi nota etiam ὧν τοῖς ὅπλοις, & κατὰ τὸν στρατηγίαν. ‖ Porro

vt ἀτυχῶ significat interdum Nõ assequor, Non obtineo, ita vicissim ἀτυχέω est Assequor, Cõsequor, Nanciscor, Adipiscor, Obtineo, Impetro. In qua significatione interdum cum genitiuo construitur, frequẽtius cum accusatiuo, vt sequẽtia exempla docebunt. Synes. epist. 57, εἴ τινές εἰσιν ἢ φύσεως λαχόντες ἢ ἀγρῆς ἀτυχήσαντες, siqui sint ingenium à natura adepti aut institutionem consequuti. vel (vt Bud. interpr. pag. 988) Siqui essent aut ita ingenio præditi aut felici educatione instituti. Idem epist. 149, ἔλθοι δήποτε καὶ σὺ τυχίας καιρός, καὶ ἀτυχήσαιμι τοῦ τοῦδε Θεοῦ, & vtinam istud obtineam à Deo. Et epist. 143, ἐμόλων ἂν θεσπέσια δόγματα μεταποιοῦσι διδασκαλίας ὧν οὐκ ἀτύχησαν μαθήσειν, quorum non consequuti erant doctrinam. Et epist. 154, ἀλλ' ἀτυχοῦσι τὸ μὴ δὲ τοῦτο δεῦσθαι, sed felicitate quada consequuti sunt vt ne hoc quidem possint. Sic & Herodian. lib. 3, ὅτε δὴ τῶν ἀρχῶν ἡμῶν ἀτύχησε Σεβῆρος, quo tempore imperatorios honores adeptus fuerat Seuerus. VNDE Εὐτύχημα, ατος, τὸ, idem significans quod ἀτυχία, id est Felicitas, Fortuna secunda. Xen. Symp. ἀτύχημα γέ σου μέγα τὸ τὰ χρώματα τοιοῦτον φαῦλα ἔχοντα. Et quida poeta apud Plut. Cons. ad Apoll. Μηδ' ἀτύχημα μηδὲν ὦδ' ἔστω μέγα Ὅ σ' ὀξεπάρη μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν. Μηδ' αὖ π συμβῇ δυςχερές, δουλοῦ πάλιν. Et aliquanto post, εἰδώς ὅτι τοῖς μεγάλοις ἀτυχήμασιν φθονεῖν πέφυκεν ἡ τύχη. Inde & verba BICOMP. Διάτυχέω, Εὐτυχέω, Καπτυτυχέω. Quorum primum Διάτυχέω, est Vsquequaque prospera vtor fortuna, Totam rem vel omnes res feliciter gero. SECVNDVM, Εὐτυχέω, Prospera vtor fortuna in, Felix & fortunatus sum in, Feliciter ago in. Aristid. τῆς τοῦ χρεκούσης ποθ' αὐτῶν εὐτυχῆσαι τοῖς Ἕλλησι, quæ aliquando se Græcis dedit vtendam, ita vt in ea feliciter agerent & viuerent. TERTIVM, Καπτυτυχέω. vt καπτυτυχῶ τῶδε τὰ τοῦ χρήματος apud Areth. in Apocal. pag. 957, Mihi hæc res successit, Fortuna mihi hac in re fauet, ἀτυχῶ καπὶ τῶτο τὸ τοῦ χρήματος.

C. Κακοτυχής, idem quod δυστυχής & ἀτυχής. id est Infelix, Infortunatus, Qui mala seu aduersa vtitur fortuna. Euripid. VNDE Κακοτυχέω, ῶ, idem quod ἀτυχέω, δυςτυχέω, κακῶς πράττω seu δυςτραχέω, Aduersa fortuna vtor, Infortunatus sum, Infeliciter ago. Thucyd. lib. 2, καλῶς γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτὸν, ὅμοιος τῇ τῆς πατρίδος οὐδὲν ἧσσον σωζόμενος κακοτυχῶν ἢ ἐν ἀτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον ὄλλυται κακοτυχῶν ἢ ἐν ἀτυχούσῃ, & his oppositum κακοτυχῶν: rursum synonyma καλῶς φερόμενος & ἀτυχῶν, & his oppositum κακοτυχῶν: rursum synonyma ὄλλυται & ἀπόλλυται, & his contrarium σῴζεσθαι.

Τυχαῖος, ου, ὁ, Fortuitus: ὁ ἀπὸ τύχης γινόμενος seu κατὰ τύχην. Vnde τὰ τυχαῖα, Fortuita, Quæ fortè accidunt, Casus. Synes. epist. 4, ἐπιωρηνόμενον ἢ ὁσοῦτος κινδυνεύω, μελλούσης εἰς ἅπαν σωθήσεσθαι τῆς τε σωτήρος ἢ ἀστέρων καὶ τῶν πολυβουλιῶν τυχαίων, ἃ μηδείς ποτε (φασὶ) πλέων ἐθάρρησε, fortuitorum casuum seu periculorum.

Τυχηρός, οῦ, ὁ, idem. Philo De mundo, ἐκδόντες ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς τοῖς σώμασιν ἑαυτοὺς, seipsos dedentes fluxis fortuitisque rebus. Plutarch. De educ. lib. οὐκ ἐν τοῖς τυχηροῖς ἀγαθοῖς κειμένης, in bonis fortuitis, seu fortunæ. Et in lib. De fortuna, τὰ τυχηρὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκτὸς, bona fortunæ & extra corpus posita, vt sunt opes & diuitiæ, pecuniæ, agri, domus, & eiusmodi κτήματα. Et in Pand. ὁ τυχηρὸς κίνδυνος, Casus fortuitus, teste Bud. Vtitur & Aristot. lib. 4 Polit. ‖ Significat etiam Fortunatus, Felix. vnde compar. τυχηρότερος Suidæ ἀτυχέστερος. ADVERB. Τυχηρῶς, Fortuitò: ἀπὸ τύχης, κατὰ τύχην. ‖ Item Fortunatè, Secunda fortuna, Feliciter: ὀπτυχῶς, vt in lex. meo vet. & apud Etymolog. exponitur. vbi itidem τυχηρότερος dicitur accipi pro ἀτυχέστερος. Affertur ET Τυχικῶς pro Fortuito, seu Fortuitu. Quod si mendo caret, est à NOMINE Τυχικὸς significante idem quod τυχαῖος & τυχηρός.

ΤΕ΄ΦΡΑ, ας, ἡ, (SIVE Τέφρη, ης, Ionicè) Cinis. cui synonyma σποδὸς & μαιμλη. Homer. Iliad. ψ, v. 251, Ὅσσον ὀδὴ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δ' κάτεπεσε τέφρη. Iliad. σ, Νεκταρέῳ δ' χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίς αε τέφρη. Plutarch. Symp. 6, de ligno ficulno, καπακαθεῖσης ἡ τέφρα ρυπῶσα τὴν κόνιν. de quo Symp. 5 itidem, καπακαθεῖσαν δὲ τὴν ὀκ τῆς τέφρας κονίαν ῥυπῶσαν τὴν παρέχει ὑπὸ δριμύτητος. sicut & Plin. lib. 23, cap. 7, de ficu, Cinis non ex alia arbore aciem purgat acrior: mutuatus ea verba ex Dioscor. qui lib. 1, cap. 187, scribit γίνεσθαι κονίαν ἀκρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καὶ ἄγριον ἢ κλάδων ὀκ τῆς τέφρας, eamque in primis αἰκαθαίρειν & ἀναλίσκειν τὰ θρύματα. Et Athen. lib. 7 ex Comico, Ἀνακρύψαθ' ὥςπερ δαλὸν ἐς πολλὴν τέφραν. quod dicitur etiam ἀποδίζειν, & ἀποδῖν δαμάζειν. Item prouerbialiter, Μὴ τὴν τέφραν φύσῃς, ἐς ἀνθρακιὰν πέσῃς, apud Suidam, apud quem & hæc paroemia, εἰς τέφραν γράφειν, vt εἰς ὕδωρ γράφειν, de inani opera. Omnium porro rerum vstarum cinis τέφρα nominatur, non lignorum modò. (lapidum tamen vstorum cinis, teste Galeno, κονία potius vocari solet) Grammatici quidam deriuant hoc vocabulum à τύφω significante Vro. reuera enim τέφρα sunt lignorum aliarumue rerum combustarum reliquiæ.

Τεφρός, οῦ, ὁ, Cinereus, Cineraceus. vt Plin. dicit Cinereus color, Terra cineracea. Aristot. Hist. anim. lib. 9, πυρρῶ καὶ πυῤῥῶ μέσον, medium inter cinereum & rufum. Vide & Σποδός. VNDE Τεφρώδης, Pauulum cineraceus, Cinereum colorẽ aliquatenus referens. Apollon. lib. 2 Argon. & Dioscor. lib. 5, cap. 166.

Τεφρωδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, itidem Cinereus, Cineraceus.

Τεφρικὰ κολλούρια dicuntur certi generis coliyria, alio nomine κοσμικὰ vocata: de quibus suprà post Σποδός.

Τέφρον, ου, τὸ, collyrium quoddam à cinereo colore appellatum, alio nomine DICTVM Κύθνον, teste Corn. Celso lib. 6, cap. 6, vbi eius descriptio habetur. Meminit & Aet. lib. 7, habetque itidem eius compositionem, sed multum ab illa Celsi diuersam.

Τεφρόω, Imitor cinerem, Vergo in cinereum colorem, vt σποδίζω.

Τεφόω, ῶ, In cinerem redigo. Vnde aor. 1 partic. τεφώσας apud Suidam, quod exp. ἐκφρήσας, ἀποδώσας. Et pass. τεφοῦσθαι, In cinerem redigi, Cinefieri: vel Cinescere. vnde particip. τεφωθεὶς, Qui in cinerem abiit, Cinefactus. vt Lucr. At nos horrifico cinefactum te prope busto Insatiabiliter deflebimus.

Τέφωσις, εως, ἡ, Ipsa actio redigendi aliquid in cinerem, Concrematio seu combustio qua aliquid cinefit, seu in cinerem vertitur.

C. ΑΠΟτεφρόω ET Ἐκτεφρόω, ῶ, In cinerem redigo, Cinefacio. Et pass. ἀποτεφροῦσθαι seu ἐκτεφροῦσθαι, In cinerem redigi, Cinefieri, Cinescere. Alex. Aphrod.

ΤΗΚΩ, Fixo, Liquefacio, Liquo. Plut. Symp. 6, probl. 8, τὸ ὀκψύχεσθαι οὐ πήγνυσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τήκει τὰ σώματα. Pass. Τήκομαι, Liquor, Liquefio, Liquesco. Dioscor. lib. 2, cap. 105, de cera alba, κηρὸς παρέχει, τοῦ τὸ μὴ τήκεσθαι, ne liquescat. Plin. de cera quæ cãdida fit, & ob id ad solem siccatur, Protegũt tenui linteo, ne liquefaciant. Et apud Calen. lib. 2 ad Glauc. πεπηκὼς κηρὸς, liquata cera: à præt. MED. Τέτηκα, habente significationem passiuam. ‖ Item χρόα καλὸν τήκειν dicitur qui totum veluti corpus in lacrymas resoluit ac veluti liquefacit. vt docet Homerus Odyss. τ, v. 204, vbi quum dixisset Τῆς δ' ἀκούσῃς ῥεῖ δάκρυα, τήκετο χρὼς, subiungit ad explicandam verbi metaphoram, Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροτόλοισιν ὀρεσσιν, Ἣν τ' βῦρος καταπνεύσῃ ἐπιβρίζῃ φυσιόων κατὰ χεύματα. Τηκομένης δ' ἀρ' ἄτης ὑπὸ μοῖ πλήθεσι ῥέοντες, Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρειὰ δακρυχεούσης. Corpus igitur humanum comparatur ibi moti, humor niui, lacrymæ fluuio. Vnde non immeritò θερμὰ δάκρυα ab eo vocantur, quoniam calore quodam interius excitato liquantur & postea effunduntur. Sic Iliad. γ, Ἀλλὰ πάγ' οὐκ ἐθύοντο τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, quamobrem & lacrymis liquesco. Sunt tamen qui in hoc loquendi genere τήκω malint accipere pro Macero, Cõsumo, Tabefacio: quæ expositio non incommodè adhiberi potest huic eiusdem Homeri loco, Odyss. τ, v. 265, Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἀνιάρει, μηδέ τι θυμὸν Τῆκε, πόσιν γοόωσα, nec animum tuum macera deflendo maritum. Exponitur etiam Mollio: item Attenuo: ab Helych. θηλύνω, λεπτύνω, à Suida κατὰ μικρὸν ἀναλίσκω. Certè πυρόλιθος dicitur διὰ τὸ θρύπτειν τοὺς ὀνεφοῖς λίθοις, vt suprà post λίθος docui. Vide & διατήκω.

Τῆξις, εως, ἡ, Liquefactio. Item Tabefactio, Maceratio. Greg. Naz. τῆξις ψυχῆς καὶ σώματος.

Τηκτικὸς, οῦ, ὁ, Liquefaciendi seu liquandi vim habens, Liquefaciendi ac resoluendi vi præditus. Sæpe redditur Liquans, Liquefaciens, Resoluens.

Τηκτὸς, οῦ, ὁ, Liquefactus, Liquatus. Eurip. — καὶ γὰρ εἰ πέλεκυς σ' ἔχῃ Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξιαστήσω σ' ἐγώ. id est, Turn. interpr. — nanque te excitauero, Etiam liquato iuncta si plumbo hæreas. ‖ Item Qui liquefieri potest, Liquabilis, Liquescẽs, Qui in liquorem resolui potest. Talia autem duorum generum sunt. aut enim humore liquescunt, vt quæ humoris absentia concreuerunt, ammoniacum, sagapenum, sal, & nitrum: aut calore liquãtur, vt quæ caloris priuatione concretionẽ adepta sunt, glacies, plumbum, æs, & reliqua metallica: adhæc propolis, cera, resina, ladanũ, seuum, galbanũ. Omnia hæc τηκτῶν generi accẽsentur, nõnulla generi ἢ ἀτήκτων & μαλακτῶν. qua de re vide Gorr. in Τεῖκτος: itẽ in sequẽte Ἄτηκτος. Apud Suid. τηκτὰ τόσα ὑγρὰ, εἰς πολεμίους σὺν πυρὶ ὀξὺ ὑποδεξίων ἐβάλλετο. vt cera, pix, resina, & similia.

Vnde COMP. Ἄτηκτος, Διάτηκτος, Εὔτηκτος. Quorum primum Ἄτηκτος significat Nõ liquatus, Nõ liquefactus, seu liquẽs. Itẽ Qui liquari seu liquefieri nequit, Qui liquescere nõ potest. Aristot. in fine lib. 3 Meteor. λίθων τε ῥῴων τὰ ἄτηκτα. Idem Meteorol. 4, ἔστι δὲ καὶ τῶν τηκτῶν καὶ ἢ ἀτήκτων τὰ μὲν, πεῖκτα, τὰ δὲ, ἀπεῖκτα. veluti æs est ἄπεικτον, quum tamẽ sit τηκτόν: lana autem & terra, πεῖκτα quidem sunt, quoniam βρέχεται: at non itidẽ τηκτά. præterea æs est quidẽ τηκτὸν, at non τηκτὸν ὑπὸ ὕδατος. Rursum τῶν ὑπὸ ὕδατος τηκτῶν, quædã ἄπεικτα sunt, veluti nitrum, sal. nec enim quicquam dici πεῖκτον potest quod μὴ μαλακώτερον ῥῴονται βρεχόμενον. Vide ibidẽ & alia, ex quib⁹ cognoscitur τῆξιν esse λύσιν τῶν τηκτῶν. quum enim vel humore vel calore resoluuntur quæ vel calore vel frigore fuerant concreta & coagmentata, tunc demum liquefieri & τήκεσθαι dicuntur. SECVNDVM, Δύσκτηκτος, Ægrè liquabilis, Qui difficulter liquefit seu liquescit, Qui non facilè liquatur, seu in liquorẽ resoluitur. Exponitur etiã Contumax, Ægrè cedẽs. vt metaphora sit ab iis quæ ita dura sunt vt liquari nequeant. quomodo ἄπεικτος quoque accipi, supra pòst Τέκω docui. TERTIVM, Εὔτηκτος, oppositum præcedenti δύσκτηκτος. vt quo significetur is qui facilè est liquabilis, Qui facilè colliquescit.

Τηκεδανὸς, οῦ, ὁ, Liquẽs: vel etiã Liquans, Liquefaciens. Hes. enim τηκεδανοῦο exp. non solũ τηκομένου, verũ etiã πόνοντος.

Τηκεδὼν, à τήκω, vt σκηπεδὼν à σκῆπω. Est autẽ Hesychio τῆξις, φθίσις: itidémque Suidæ est φθίσις, afferenti hunc adespoton locum, καὶ νοσεῖ νόσῳ μακρᾷ, καὶ τηκεδὼν αὐτὸν διεδέξατο. id est tabes: quum corpus tabe consumitur, & tota pinguedo in homine veluti liquata disperit.

Τακερος, οῦ, ὁ, deriuatum ex aor. 2 pass. ἐτάκην, & significat Liquefactus, Liquatus, τακείς: vel etiam Mollis & humidus ex liquatione. Hesychio τηκτὸς: qui tamẽ τακερὸν exp. etiam οἰκτρὸν, miserabilem. Σάρκες τακεραὶ dicũtur carnes quæ vel maceratione vel coctione ita molles ac teneræ factæ sunt, vt τὰ τηκτὰ τῇ πήξει emollita diffunduntur: quas vulgò morbidas & mortificatas appellãt. Pherecr. comicus apud Athen. lib. 6, Σκελίδες δ' ὁλόκληροι πλησίον τακερώτατα Ἐπὶ πινακίσκοις καὶ δίεφθ' ἁπαλοκάλια. Antiph. apud eundem lib. 9, Ἔπειτα πηκτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη. Itidem Gal. lib. 1 ad Glauc. τοῦ δὲ μικροτέρων συῶν ἐνίοτε καὶ τῆς ὀρχὸς δοῖης τακεραῖς, ἡδέως βλάψας. ea autẽ, vetulorum porcorum carne tenerior est & delicatior. Sic Plut. Symp. 2, probl. 9, ὡς τῶ θηείου τοῦ δήμου τὰ ὀρκα τακεραὶ πιεσθῶ τος: quippe cuius halit⁹ adeo θερμὸς & πυκνὸς sit ὥςτε τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ καταψύχειν. ideóque σήπει τὰ λυκόβρωτα ἢ ἄλλον τρόπον. quærit autem eo problemate διὰ τί τὰ λυκόβρωτα τῶν τραγέατων τὸ κρέας γλυκύτερον ἔχει. Itaque carnes τακεραὶ dicuntur quum iam quasi putrescere incipiũt ac molliores fiunt, ita vt post coctionẽ in ore quasi liquescere ac diffluere videantur. Nec de carnibus tãtùm dicitur, verùm etiã de leguminib⁹ & aliis, vt patet ex hoc Aristoph. loco, λῆμνος κυάμοις τρέφουσα τακεροὺς καὶ καλοὺς. Et ex hoc Pherecr. Τακεροὺς ποιήσαι τοὺς ἐρεβίνθους αὐτῶν. Vbi τακεροὶ κύαμοι & ἐρεβίνθοι dicũtur qui coctura ita molles & delicati fieri solent vel facti sunt, vt in ore propemodum liquescãt, (vt Gallicè dicimus, *Qui fondent en la bouche*) quales sunt etiam οἱ τεφρόμωνες, qui coctione mollescunt: de quibus suprà. Athen. initio libri 9, istos duos locos afferens, scribit τακερὸν ibi positum esse pro τρυφερόν. rectè. nam inter τήκεσθαι & θρύπτεσθαι (vnde τρυφερὸς deriuatum est) parũ interesse, ex eo satis liquet quòd lapides renũ, vt θρύπτεσθαι, ita etiã τήκεσθαι dicãtur: qua de re in Τηκόλιθος. Luc. autẽ senes τακεροὺς per iocum vocat, quòd eorum caro veluti macerata & tabefacta sit vetustate. Idẽ Luc. dicit, τακερόν τι καὶ ῥέον ὀν τοῖς ὄμμασι πένθος αὐγαίνων: in propria signif. τακερὸν accipiẽs pro Liquẽs, Liquescẽs. nam qui plorãt, dicuntur τήκεσθαι, quum in lacrymas ita soluuntur vt liquescere videãtur: quod satis clarè docet Hom. loco illo in Τήκω citato. Rursũ pro tenero & delicato, qualia sunt etiã τὰ τακερὰ de quibus suprà, accipi potest in hoc loco Xenarchi apud Athen. lib. 13, Ὡς τακερὸν ὦ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει. Itẽ ὁ τεπηκὼς dicitur τακερὸς, id est Maceratus, Tabefactus. Luc. in Toxari, p. 232, ἐπεὶ ἤδετο πονήρως ἔχοντα, καὶ δῆθεν ἤδη τοῦ ἔρωτος τακερὸν γεγηθυῖαν. nã amor ignis est quo οἱ ἐρῶντες τήκονται), atq; adeo & ipse τακερὸς dicitur, sed actiua signif. pro τήκων. Affertur enim ex Anacr. ἔρως τακερὸς pro Tabefaciẽs ac emaciãs amãtis corp⁹, ac depascẽs medullas. Sic & ex Epigr. τακεραῖς κόραις pro Oculis tabefaciẽtib⁹ alios. solẽt enim ocellis amatiorum accẽdi ac macerari interdũ amãtes: vnde τρυφοτήκεσθαι quoque illis hi dicuntur. Hinc ADVERB. Τακερῶς, Instar eorum quæ τακεραὶ dicuntur. Athen. lib. 9 τὸ δὲ τ' ἥμισυ ὡς αὖ ὀξὺ ὕδατος ἐνθεμένου τακερῶς. Et VERB. Τακερόω, ῶ, idem quod τήκω, seu τακερὸν reddo. vt carnem τακεροῦν dicitur qui eam vel macerat, vel coctione ita tenera reddit vt veluti liquescẽs dilabatur & diffluat, quod & τακερὸς ἕψειν dicitur. Apud Dioscor. lib. 4, c. 184, de radice vitis albæ, καθεψηθεῖσα μετ' ἐλαίου, μέχρι τακερωθῇ, Ruell. vertit, Liquescat, Marcellus Flaccescat. Plin. autẽ, eo verbo nõ interpretato, simpliciter dicit Decocta in oleo, lib. 23, c. 1. Sed puto eum significare velle Eousque decocta vt eliciatur omnis succus, & ipsa radix coctione veluti liquefacta & dissoluta sit. Quo sensu lib. 1, c. 145, apud eũdem legimus, τῆς ῥίζης τῆς πρίνου ὁ φλοιὸς ἑψηθεὶς σὺν ὕδατι ἄχρις οὗ τακερὸς γένηται, id est ἄχρις οὗ τακερωθῇ. vbi Ruell. vertit, Dum mollitus intabescat. Malim, Dum veluti liquefact⁹ dissoluatur. Sed perperam ibi vulg. edit. HABENT Τακηρὸς pro Τακερός.

C. ΑΝΑτήκω, idẽ quod τήκω, Liquo, Liquefacio, Colliquefacio. Plut. De primo frig. οἱ δὲ χαλκεῖς τοῦ πυρομανοῦς καὶ ἀνατηκομένου σίδηρον μαρμάρου καὶ λατύπαις τοῦ παπάσουσι, fabri ferrarii candenti liquescentique ferro marmor aut lapidum cæmẽta inspergunt. Esse autem ferrum ex genere τῶν τηκτῶν, Aristot. quoque testatur. ‖ Exponitur etiã Tabefacio, Tabescere facio, Tabidum reddo: itẽ & Mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens, vt à Plut. ἀνατήκειν τὰ σώματα ἡδονάς dicuntur, id est Diffoluere ac effœminare, (nisi malis ad verbum Liquare, Colliquefacere, vt Cic. dixit Liquescere voluptate. ita enim voluptates diffoluunt vires corporis, vt ignis ceram, aut aliquid aliud τῶν τηκτῶν) in lib. De præcept. sanit. τοῖς ἡδοναῖς ὀξυγαίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα τοῦ φρονεῖν.

C. ΑΠΟτήκω, itidem Eliquo, Liquefacio. Vnde pass. ἀποτακήσομαι, Liquefiam, Eliquescã. At ἀποτακὴς, liquefactus. Exponitur etiam Macero, Tabefacio, Absumo, Consumo, Corrumpo: atque ita Herodot. esse vsus traditur.

C. ΔΙΑτήκω, idẽ. Aristoph. Nub. Κηρὸν διατήξας, εἶτα ἢ ὑφῶν λαβὼν, Ἐνέβαψεν εἰς τὴν κηρὸν αὐτῆς τοῦ πόδος, liquefacta cera. Plut. Symp. 6, probl. 8, ἐν μὲν ὁ τοῖς μεγάλοις χρῶσιν ἀκόναι μολίβδου διατήκονται. ex quo colligit τὸ ὀκψύχεσθαι nõ solùm πηγνύειν, verùm etiã τήκειν τὰ σώματα. Itidẽ in lib. De primo frig. idem Plut. ait, Ἀριστοτέλης ὁ καὶ τὰς ἀκόνας τῶν μολίβδου τήκεσθαι φησὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χιόνος, plũbeas cotes ipso horrore hyemis & frigoris tabefactas solui atque labi, Turn. interpr. Vbi nota etiã de lapidibus dici τήκεσθαι, vt tradit idẽ Aristot. in Meteorol. lib. 4.

C. ΕΚτήκω, Eliquo, Exprimo liquefactum. Exponitur etiam Emacero, Extabefacio: affertúrque ὀκπτηκὼς ὑπὸ φροντίδων pro Curis extenuatus: quod soleat ii qui multis anguntur curis, ita emaciari & extenuari acsi liquefacta

pinguedo è corpore ipsorum extillasset. Item ὀκπακίντες τοῖς δάκρυσι pro Resoluti in lacrymas & veluti liquefacti. de quo genere loquendi dictum est in Τήκω. A

C. ΕΝτήκω, Illiquefacio. (Cic. Tuscul. 4, Quæ sunt omnes vnius generis ad perfundẽdum animum tanquam illiquefactæ voluptates) vt ἐντήκειν τῇ λοπάδι aliquis aliquid dicitur, quum patellæ ipsum illiquefacit. Item Liquefactum infundo, Liquatũ instillo. Plutarch. ἐνέτηξε μόλιβδον τῇ κεφαλῇ. Passiuè odium aut desiderium alicui dicitur ἐνπεπτικέναι, quasi infusum esse, id est innatum aut impressum: metaphora sumpta ab iis quibus plumbum liquefactum infusum est, & ita inhæret vt eximi nequeat: quod in lapidum lignorúmue iuncturis videre est. Soph. Electra, Μῖσός τε δὴ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, Vetus in matrem odium pectori meo insedit, & quasi ὀνέστακται, aut πεφύκε. Iulian. imp. in epist. ad Ecdiciũ, ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου δεινὸς ἐνέπεσε πόθος, id est πεφύκειν αἰαπαπάστως. Similẽ vsum habẽt ἐνστάζομαι & πεσπείβομαι. (quorũ illud simile etiã metaphorã habere videri possit) Eodémq; pertinet κακία δυσοποιὸς & δυσέκκριπτος, seu δυςέκπλυτος, sed trãslata à tinctoribus. B Potest aliquis etiã alicui rei dici ἐντήκεσθαι vt πεφτήκεδε, quum se in ea veluti macerat, seu ei intabescit. Sed ἐνπακήσομαι tamen simpliciter etiam exponunt Tabescam. C

C. ΕΠΙτήκω, idem quod ἐντήκω, Illiquefacio, Liquefactum infundo: vel etiam Liquefacto obduco. vt Herodot. dixit, ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ὅτι τὰ γράμματα, Liquata cera induxit literas, Liquefacta cera literas perfudit & obduxit.

C. ΚΑΤΑτήκω, Colliquo, Colliquefacio: vel Ita liquefacio vt diffluat. Homer. Odyss. τ, Ὡς δ' μὲν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, Ἥντ' ὄμβρος κατέτηξεν ἐπιλὺ ζέφυρος καταχεύῃ. D ‖ Itẽ Emacero, Extabefacio, Contabefacio. Vnde κατατήκεσθαι amore aut dolore dicitur, quem affectus isti ita cruciant & macerãt vt contabescat. Homerus Odyss. τ, Ἀλλ' Ὀδυσῆα πόθουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ, cor meum cõtabescit desiderio Vlyssis mei. Xenoph. Symp. τῷ τῆς ἔρωτι κατατήκεται. Aristoph. Pluto, Τί δὴ τοῦ γὰρ ἄλγους καταπέτηκ' ὦ φίλταται. verba vetulæ cuiusdam adolescentem deperientis. Cui illudens Chremylus, Οὐκ, inquit, ἀλλὰ καταστέηκας, ὥςγε μοι δοκεῖς, non cõtabuisti dolore illo & desiderio adolescentis, sed cõputruisti. est enim ἡ τῆξις in corporibus mitium τῆς σήψεως, quum carnes emaciatæ & tabefactæ incipiunt putrescere & diffluere. E

C. ΠΕΡΙτήκω, itidem Colliquo, Colliquefacio, seu Liquefacio. vt πεφτικόμβδος ἄργυρος, liquefactum argentum. Exponitur etiam Absumo, Accido.

C. ΠΡΟΣτήκω, Liquefactum affundo: vt ἐντήκω est Liquatum infundo. Vnde pass. πεφτήκεσθαι aliquid alicui dicitur quum liquefactum ei affunditur, vt plumbum lapidi aut ligno. Quoniam verò ea quæ ita affusa sunt, firmiter inhærent & insident, ideo accipitur pro Adhæreo seu Inhæreo, Insideo, metaphoricè plerunque. Synes. epist. 44, ἀλλ' εἴ τις ἱμάτοις αἴσθοιτο ὧν, τί αὐ οἴει πάσχειν αὐτὰ λακπζόμενα καὶ νιβούμενα, καὶ πάντα τρόπον κατατόμενα δεῖ πόσων δὴ αὖ ὀδυνῶν ὀκπεπλῦσαι κηλίδας ἀρχαίας καὶ πεφτετηκότα ὁμόρμματα, inhærentes labes: vt quæ ex oleo liquefacto & affuso adhæserunt, vel ex alia pinguedine liquefacta itidem & affusa. eæ enim maculæ sunt δυσοποιοί, & δυσέκκριπτοι seu δυςέκπλυτοι, aut δυςεκτεπεῖοι. nam & πεφτεπείβεσθαι eædem dicuntur, vt suprà docui. Ibidem, οὐ πάνυ πεφτετηκὸς ἔχει καὶ πεφιζῆσαι τὸ πάθος, vitium illud nondum penitus adhæsit & insedit eius pectori. Homo etiam rei alicui πεφτετηκέναι dicitur cui ita addictus est & deditus vt inde auelli nequeat: metaphora itidem ab iis sumpta quæ liquefacta & alicui rei affusa, ita hærent vt nullo modo auelli inde queãt. Cui simile est πεφηκολλῆσθαι, πεφηκφυκέναι, δυςαπαστάστως ἔχειν & αἰαπαστάστως δεδεκέσθαι. & Latinè Affixum esse. Plutarch. in suo περὶ φιλοπλουτίας libel. ἐκκοῦν ἢ ἡμεῖς, ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πόσει πεφτετηκότα, ἢ τοῖς κάλλασιν ὑπτιάσαντα, τί φήσομεν τὸ πάθος εἶναι; cõquirẽdis diutiis ita addictum vt ab eo studio nequeat auocari. Synes. De insomn. ὑπὸ τῆς σοφίας πεφτετηκότας τοῖς ὑπὸ τῶν λογίων ἀποκπρύπτοις, Addictos, Affixos. Et epist. 57, τὸ πεφτετηκέναι ᾖ δεῖ δεινὸν, Graue est & odiosum, addictum & affixum esse ei rei. Sed notandum est, quosdam πεφτετηκέναι τινὶ πεφήκασι H malle interpretari Intabescere alicui rei, In aliqua re se macerare, Alicui rei ita studere vt in ea cõtabescas. quomodo & Erasm. in illo Plut. loco τῷ πόσει πεφτετηκόσι vertit, Quærendis diuitiis intabescentem & quasi illiquescentem. Quibus libẽter assentirer si in præsenti diceretur πεφτήκεσθαί τινι πεφήκασι: sed quum vtãtur præterito πεφτετηκέναι, malo reddere Addictũ & affixũ esse, Adhærere. Quæ enim adhærẽt & affixa sũt, eadẽ & πεφτετηκέναι dici possũt, id est Liquefacta ac deide affusa esse.

C. ΣΥΝτήκω, Liquatum iungo & vnio, vel commisceo: veluti faber plumbum, stannum, ferrum, æs, συντήκειν dicitur, quum in vnum vas coniecta colliquefacit & cõflat, ita vt in vnã massam & corpus coëant illa diuersæ materiæ metalla. Metaphor. plerunq; pro Cõflo & Coalescere facio in vnum. Synes. epist. 140, συντήξας τῇ τέχνῃ καὶ ἕνα ἄμφω ποιήσας τοὺς αὐτερῶντας. Et in epist. 152, Ἡφαίστου τέχνῃ συνταχεῖσαί τε καὶ συμφυῆναι, καὶ ἓν ἄμφω γενέσθαι. Quibus in locis allusit ad Platonis illud in Symp. ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὥςπε δύο ὄντας ἕνα γεγονέναι. Eodémque fortasse respexit Plut. quum in Symp. sept. sap. dixit, τοῖς σώμασιν ὑφ' ἡδονῆς ἅμα συμμιγνύουσα καὶ συντήκουσα τὰς ψυχάς. Rursum Plato in Symp. ὁ δὲ τῶν ἡδονῶν χρησθεὶς ὄντος ἐρασὴς δεῖ βίον μένει, ἅπε μονίμως συντακείς. Vbi συντήκεσθαι & πεφτήκεσθαι vicinam admodum habẽt significationem: nisi quòd τὸ συντακέντων maior est vnio quã τῶν πεφτετηκότων. atque adeo vnum fiunt quæ conflata & colliquefacta sunt, vt quæ in vnum corpus & vnam massam coalescant. quod nõ itidem accidit ἐν τοῖς πεφτηκοῖσι, vtpote in quibus alterum alteri tantùm hæreat. Cicero verbũ Colliquefacio & ipse posuit pro Liquefactũ misceo, vel Mixtum liquefacio, sed in propria significatione, quum dixit, Si totũ venenum colliquefactum in potione esset. Aliàs συντήκω ponitur etiã pro καταπτήκω, Colliquefacio, id est Liquefaciẽdo consumo. veluti quũ à Xenoph. nix dicitur συντήκεσθαι quæ ab Homero καταπτήκεσθαι, in Cyneg. p. 576, ἔστ' ἂν, ὅταν μὴν ὀπτανίσῃ, καὶ ἢ βορρέιον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺ χρόνον δῆλα· οὐ γὰρ συντήκεται. εὰν δὲ νότον τε ᾖ, καὶ ἥλιος ὀπτάλαι πῃ, ἐλίγον χρόνον τὰ γὰρ δεῦχεῖται. vbi δεῦχεῖσθαι & συντήκεσθαι synonyma sunt, vt Diffũdi & Colliquescere. Item apud medicos συντήκοντες πυρετοὶ, qui corpus hominis quasi colliquefaciunt & cõtabefaciũt: de quibus paulo infrà in Σωτηκτικὸς dicã. Cal. in fine lib. 10 Therap. εἰσὶ μὲν οὖν καὶ μαρασμώδεις πυρετοὶ πάντες ἐν τῷ τῶν συντηκόντων γένει. Et à Plut. in Cic. συντηκτικῶς dicitur qui tabe & macie extenuatus cõsumptúsq; est. Alioquin & συντηκτικῶς πεφήκαμέ τινι est aliquis vt πεφτετηκώς, id est, ita affixus & addictus vt auelli inde nequeat. Quæ huius verbi significatio primæ illi quàm huic secundæ vicinior est.

VNDE Σύντηξις ET Σωτηκτικός. quorum illud colliquationem significat, vel cõtabefactionem: hoc verò, Cui colliquãdi seu cõtabefaciẽdi vis inest. Medici σύντηξιν vocãt consumptionẽ ex tabe quæ sẽsim fit, collique facta solida substãtia. vt Oribas. l. 3 ad Eunap. c. 6, dicit, ἐπειδὰν χυμὸς πεφεφλεγμένος τῇ ξηρᾷ χολῇ δεῦχεσθαι ἀκρίνεται, πυρρότερος τῇ χρόᾳ, καὶ δυςώδης, καὶ γλοιώδης ἢ σύσαιν, καὶ ἐλαιώδης ὀφθῆναι, tunc sciendum esse τὸν πυρετὸν δεῦχεσθαι, καὶ τὸν νεοπαγῆ σάρκα τήκεσθαι πεφὸς τὸν πυρετὸν δεῦχεσθαι καὶ σφοδρότερον τυγχάνοντος χρονίσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ τῶν στερεῶν αὐτῶν γίνεσθαι σύντηξιν. Vnde σωτηκτικὸς πυρετὸς vocatur ille à quo ἡ σύντηξις proficiscitur. de quo hæc inter alia Gorr. Σωτηκτικὸς siue συντήκων πυρετὸς, febris colliquatiua seu colliquãs. quæ est ardentissima, pinguedinem, carnes, ipsãmq; solidarum partiũ substantiam fusam & liquatã calore, per ventrẽ effundens: omnium grauissima periculosissimàque, vt quæ animal ipsum aliquãdo interimat priusquã solida fibrosáque corpora liquẽtur: summam inducens maciem, quemadmodũ & febres marasmodes. Sed in eo differũt, quòd quæ portio carnis per febres marasmodes colliquatur, ea semper vaporis vice digeritur per insensilem transpiratum: per febres autẽ colliquãtes, humoris biliosi, fului, graueolẽtis crassique specie defluit in ventrem. Idem σύντηξιν, id est colliquationem, dicit morbum esse in quo venter excernit humorem biliosum à toto corpore cõfluentem, fuluũ, graueolentem, crassitudine strigmẽtorum vel olei aut

adipis: videríq; esse symptoma febris malignæ & ardẽtissimæ, quæ tum pinguedinem, tũ mollem etiam carnẽ tabefacit & colliquat, ac, si diutius perseueret, ipsam etiam partium solidarum substãtiam. Vide & alia apud eum, & apud Galen. in fine lib. 10 Therap. Nec febris solùm illa dicitur συντηκτική, vt quæ συντήκει τὸ καθεπίμελον τοῦ σώματος, verùm etiam qui ea febri seu συντήξει laborat, συντηκτικὸς nominatur. id est, Qui συντήξει vel obnoxius est, vel ab ea exhaustus & emaciatus. vt quum Plin. lib. 28, cap. 9, dicit, In Arcadia bubulum lac bibunt phthisici, syntecticique & cachectæ. Idem & syntexeως vocabulo vtitur, sic scribens lib. 21, cap. 25, Tali sorbitionis genere emendantur syntexes. Item συντηκτικὰ φάρμακα, Medicamẽta quæ vim habent colliquefaciendi, vt quorum natura ignea est & feruida. Galen. lib. 6 Simpl. med. de herba Sabina, quam βεράθω vocant, συντηκτικὸν καὶ φλεγμονῶδες ὑπαρχόν. sic enim quidam reponunt pro σωτηκτικὸν, quod in vulg. edit. habetur: præsertim quum Dioscor. quoque lib. 1, cap. 105, dicat eam herbam esse δριμεῖαν & πυρωτικὴν, ac μίγνυσθαι τοῖς θερμαντικοῖς χρίσμασι. A B C

THΓANON, ου, τὸ, Sartago, vel Patella: ὥςτε τὸ τήγανον, quoniã in ea butyrum oleumve liquefieri solet ad frigẽdos pisces aut carnes, vel oua & quæ huiusmodi sunt. Pherecr. apud Athen. lib. 6, Ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας φαγεῖν. Eubulus ibidem de pisce qui frigitur, Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Ῥιπὶς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κώας, Θερμῇ παροξύνουσα τηγάνου πνοῇ. Item, πεφεγελῶσά τε λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι, Πηδῶσί τ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις. Quo ex loco patet, non idem esse λοπάδα & τήγανον. Syracusani, (vt Hegesander Delphus apud Athen. in loco citato tradit) τὴν λοπάδα vocãt τήγανον: τήγανον autem, ξηροτήγανον: quamobrem Theodoridam in quodam poëmate dixisse, Τηγάνῳ δὴ ἥψησεν ἐν ὀψηπῖσι κολύμβῳ, nimirum τὴν λοπάδα vocantem τήγανον. Idem Athen. ibidem docet, ab Ionica gente sine τ DICI Ἤγανον: velut ab Anacreonte, vbi ait, χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. Quæ apud Eustathium quoque leguntur, pag. 1862, qui etiam addit, à nonnullis VOCARI Τάγηνον, transpositis literis: quanuis sint qui τάγηνον appellent τὸ ἐν τηγάνῳ ἑψηθὲν, idipsum quod in sartagine seu patella coctum est. D E

C. Τηγανοσρόφιον, ου, τὸ, SIVE Ταγηνοσρέφιον, (nam non solùm τήγανον dicitur, verùm etiam τάγηνον) idem quod λίσρον seu λίσριον, vt tradit Poll. lib. 6, & lib. 10, sed addẽs, hoc λίσριον seu λίσρον antiquius esse, recentius illud τηγανοσρόφιον seu ταγηνοσρόφιον: quamobrem & Hesych. λίσριον per τηγανόσροφον (sic enim apud eum legitur) exponit, tanquam notius. Quum verò λίσρον dicatur esse ξυσὴρ, existimo τηγανοσρόφιον fuisse instrumentum quo τὸ τήγανον raderetur. Nisi potius velis esse orbiculum contortum ex herbis illis quibus patellæ immundæ solent fricari & mundari. F

C. Ξηροτήγανον Syracusani vocant τὸ κοινῶς τήγανον, τήγανον autem τὴν λοπάδα, vt Athen. lib. 6 refert ex Hegesandro Delpho. Forsan autem eam ob rem ξηροτήγανον appellant, quoniam modicum butyrum aut oleum ei infundi soleat, ita vt frictio illa sit ξηρά: in τηγάνῳ autem seu λοπάδι, τὰ ἑψήματα soleant κολυμβᾶν, vt conicere est ex iis quæ in præcedente Τήγανον dicta sunt.

Τηγανίτης ἄρτος, Panis in sartagine coctus, admixto caseo: Hesychio ἄρτος ὀπὸ τηγάνου γεγονὼς καὶ μὴ τυροῦ ὀπῶδωρος, de quo intellige quod apud Athen. lib. 3 legitur, ὁ δ' ἐφαιρίτης καὶ ὁ ἀπὸ τηγάνου, δεῦ τὴν τῶν ἐλαίου ὀπτμῆξιν, ἀνεκκριπτότερος· δεῦ δὲ τὴν κνισσοκαχόπεος. Hipponax apud eundem Athen. lib. 14, Οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων, Οὐδ' ἀθαλίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων. G

Τηγανίζω, In sartagine coquo, Torreo seu frigo in sartagine, apud Suidam, necnõ apud Poll. qui ex Posidippo comico affert τηγανίζεσθαι. Habes & in Ταγηνίτης. VNDE Τηγανισμὸς, οῦ, ὁ, Coctio seu frixio quæ fit in sartagine. Citat idem Poll. ex Menandri Hippocomo, sed ὑπόφαυλον esse dicit. ET Τηγανισὸς, οῦ, ὁ, In sartagine frixus seu coctus. Athen. lib. 3, de piscibus quibusdam, λαμβάνονται δὲ ἐφθοὶ καὶ τηγανισοὶ, κρείττονες δ' εἰσὶν οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθράκων ὀπῶδωροι. Item COMP. Ἀπο- H

τηγανίζω, significans ἀπὸ τοῦ τηγάνου φάγω, E sartagine comedo. vt apud Athen. lib. 6 Phrynichus dicit, ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν αὖθυ συμβόλων. Et Pherecr. itidem, σὺ δ' ἀποτηγανίζεις. Cui ἀποτηγανίζειν synonymum est τὸ ἀπὸ τηγάνου φαγεῖν, vt ibidem loquitur idem Pherecr. ‖ Basil. verò tum alibi tum pag. 253, ἀποτηγανίζειν accepit pro Vrere, Igni cruciare, teste Bud. Nisi potius significet, In sartaginem demersum frigere & vsturare: sicut in olei feruentis plenum ahenum demergi solent quidam malefici in Gallia, nimirũ qui monetã adulterinam cudũt.

Τάγλωσσον, ου, τὸ, idem quod τήγανον, teste Eustath. & Hesych. necnon Suida. quanuis sint qui τάγλωσσον esse velint idipsum quod ἐν τηγάνῳ frigitur. Eupolis apud Plutarchũ in lib. De discern. amico & adulatore, ἢν δὲ τὰγλωσσον καὶ μετ' ἄειτον φίλων: de parasitica gente, cui ἡδὺ τὸ αὖθυ συμβόλων ἀποτηγανίζειν, & ex alieno corio lora scindere. Et Philoxenus apud Athen. lib. 1, Οὐδὲ λοπαὶ κακόν ἐστιν, ἀπὰρ τὸ τάγλωσσον ἀρίστον. VNDE Ταγλωσοφόριον, ου, τὸ, de quo supra in Τηγανοσρόφιον. ET Ταγλωσίτης, idem cũ τηγανίτης. Athen. lib. 14, ταγλωσίτῳ esse dicit πλακοῦντα ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένον, placentam frixam in sartagine cum oleo: afferens ex Magnete comico, Ταγηνίας ἤδη πθέσας χλιαροὺς Σίζοντας ὅταν ὠὰ τοῖσιν ὀπτχῆς μέλι. Et ex Cratino, — καὶ δρύσον Βάλλων ἔωθεν χλιαρὸς ταγηνίας. Quibus in locis NOTA Ταγηνίας pro ταγλωσίτης: quod apud Poll. quoque legitur lib. 6, cap. 11. vbi quum dixisset ταγλωσίας esse eosdem cum ἐλαμίσιν, attulisset que & ipse illos duos versus ex Cratete, subiungit, ταῦ δὲ ταγλωσία κτ' τοῦ ταγλωσσῶ χθέτι, ἐπεχεῖτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. Apud Hesych. verò hæc leguntur, Ταγλωσία, πεμμάτα τηγάνων· οἱ δὲ σέαρ ὑγρὸν ὀπτχόμενον τηγάνῳ, ᾧ πεφεβάλλεται μέλι, σησάμη, τυρός. Sed hoc ταγλωσία mihi suspectum est, nec dubitarim pro eo reponere ταγλωσίαι, quod ex Poll. & aliis iam attuli. præsertim quum & lex. meum vetus & Etymolog. dicant ταγλωσίας esse πέμματα ἀπὸ τηγάνων ἐκ σέατος ὑγροῦ καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος καὶ σταφίδων. Præterea ex Τάγλωσσον deriuatum est VERB. Ταγλωσίζω, idem significans quod τηγανίζω, In sartagine frigo. VNDE Ταγλωσισὸς, οῦ, ὁ, In sartagine frixus, idem quod τηγανισός. Athen. lib. 3, ἰδῆς εἰςεκομίζον ταγλωσισὰ ἥπατα, πεφιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ὀπῶπῳ. Et paulo post ταγλωσισοὶ ἰχθύες: de quibus vide locum Eubuli in Τήγανον. B

THΛE, Procul: Hesychio μακραὶ, πόρρω. Iliad. ρ, — θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὧκα μάλ' οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μεταπαύων. Et Iliad. β, Τῆλ' ὀξὺ Ἀσκανίης, Longè ab Ascania. Item Iliad. χ, Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος σόρυ, longè à scuto aberrauit hasta, πόρρω τοῦ σάκεος. Vnde SVPERL. Τήλισε, apud Orpheum in Argon. v. 179, Λυκίης δ' ὀξὺ τήλισε δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης Βένθεα, καὶ Πλουτῆος ὑπὸ χθονίοιο βέρεθρα Μοῖσος ἀπ' αἰθρώπων δεινοῖσιν ὀπωπεῖν ὄσσοις, Maximè procul, Longissimè, πόρρωπάτω.

C. Τηλεδαπὸς, οῦ, ὁ, Qui è longinquo est solo, Qui aduenit è longinquo solo, ideóque Peregrinus. Odyss. ξ, ξείνῳ ἱερεύσω Τηλεδαπῷ. Et Odyss. ο, — ὀρεύθεν δέ οἱ ἤλυθεν αἰνὴρ Τηλεδαπὸς, ῥεύξας ὀξὺ Ἄρηος, αὐδρα κατακτά.

C. Τηλέμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eminus pugnans, vt qui iaculis & tormentis pugnat. Luc. in Lexiph. τοξότης γὲ καὶ ἐκκβόλος καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Nisi fortè scribendum est τηλεμάχος. nam Τηλέμαχος proparoxytonως est potius nomen proprium filii Vlyssis apud Homerum & alios: apud Plutarchum verò in Rom. est etiam nomẽ patris Latini. Sũt verò & alia nomina propria ex hoc aduerbio composita, VT Τηλεβόας, ET Τηλέγονος, AC Τήλεκλος, & quædam alia. Quæ si appellatiuè acciperentur, significarent, Cuius clamor longè se extendit, In longinquo solo natus, Cuius gloria longè se expandit.

C. Τηλέπορος, Ad quantumuis longinqua penetrans: vel In longum vadens. Aristoph. Nub. τηλέπορόν τι βόαμα, clamorem longè vagantem. Et apud Nonn. τηλέπορος ἀτραπιτὸς, Via in longum vadens, id est longa. Ex eodem affertur τηλέποροι λιμένες pro Longinqui portus. H

C. Τηλέπυλος, Cuius portæ in longinquo solo sunt: ἡ τῆλε ὠκισμένη. Vel, Cuius portæ longo interuallo inter se distant, ἧς διεστᾶσιν αἱ πύλαι ἀπ' ἀλλήλων. Vel, Amplas & spatiosas portas habens, ἡ πλατύπυλος, apud Homer. vbi ca-

men quidam etiam dicunt esse nomen proprium vrbis Læstrygonicæ, teste Eust. A

C. Τηλοπέτης, Procul volans seu auolans. Suidas ex epigr. quodam de apib⁹, τηλυπέτης ἀγέλης. id est πόρρω πετομένης.

C. Τηλωπός, Qui è longinquo cernitur, Deprocul apparēs: vt idem sit cum τηλέσκοπος & τηλεφανής. vt Hesych. quoque τηλωπὸν exp. μακρόθεν φαινόμενον. Exponitur etiam Procul semotus. Item ἔκδημος, vt apud Soph. in Aiace, p. 34, — εἰ ταύτῃ Τηλωπὸς οἰχεῖ δικιδιῶν θήραν ἔχων, schol. exp. εἰ νῦν ἔκδημός ἐστι, si peregrè in longinquam regionem abiit. Qui autem in procul remotas terras profectus est, deprocul videndus est, seu deprocul tantummodo videri potest. Affertur autem Deprocul ex Plauto. B

C. Τηλυγέτης SIVE Τηλύγετος, idem quod τηλέγονος, id est Natus procul absente & peregrinante patre. vt Telegonus Vlyssis è Circe, & Telemachus eiusdem è Penelope: qui fortasse sic dict⁹ est quòd τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἐγένετο, id est quòd natus sit dum pater in lōginquo pugnaret solo, ad Troiam videlicet. Item, Qui natus est parētibus ætate longè progressis, Quē parētes in sua senecta genuere. Qui quoniā charus esse solet & præ cæteris dilectus, interdum & vnicus, hinc fit vt aliquādo expon. ἀγαπητός, μονογενής. vt Hesychio τηλύγετος est ὁ τηλοῦ τῆς ἡλικίας τῶν γονέων γεγονώς, & ὅτι γήρα παῖς μονογενής: qui itidē τηλυγέτου exp. μονογενῆ. itidémque Suid. scribit τηλύγετον dici τὸν τοιοῦτον τῶν γονέων γενιώμενον, μετὰ ὃν οὐκέτι γενήσεται ἕτερος: addens catachrēsticōs sic vocari etiam τὸν μονογενῆ, & τὸν ἀγαπητὸν, διὰ τὸ τοῖς ὀψίμοις γενηθέντας ἀγαπᾶσθαι. Quam expositionem ipse etiam Plut. probat, sic scribens in suo τοῦ πολυστιλίας libello, nō procul ab initio, καὶ Ὅμηρος ἀγαπητὸν οὐδὲ ὀνομάζει Μοῦσον τηλύγετον, τουτέστι τῶν μὴ ἔχοντων ἕτερον γονέων, μόνον ἐξόντα, γενομένου: respiciens ad hunc locum Iliad. ι, Καί με φίλησ' ὡς εἰ τε πατὴρ ὃν παῖδα φίλησιν Μοῦσον τηλύγετον πολλῶν ὀπὶ κτάπεσσι. Et ad hunc Odyss. π, Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίνης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Μοῦσον τηλύγετον. Vbi tamen & prima expositio locū habere potest, vt τηλύγετον accipiamus pro eo qui natus est patre in longinquo solo absente: itidémque Od. δ, Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Et alibi, ἄμφω τηλυγέτω. Vsus est idē in fœminino etiam genere, dicens Iliad. γ, παῖδά τε τηλυγέτην. quod exponunt ἀγαπητὴν, μονογενῆ. ‖ Τηλυγέτων ἀποικιῶν Hesych. exp. etiam τῶν μακρὰν ἀπεχουσῶν, quæ procul distant. C

C. Τηλύθροος, idem cum τηλεβόας, si appellatinè accipiatur. id est, Cuius vox ad quantumuis longinqua loca peruenit. ideoq; Acutam & magnā vocē habens: vt Hesych. τηλύθροον exp. ὀξύφωνον, μεγαλόφωνον. apud quem tamen non suo loco positum est hoc compositum, sed ante τηλεκλειτί: ita vt suspicari possimus eū scripsisse τηλέθροον. E

C. Ἀποτῆλε, Procul à, τῆλε ἀπὸ, seu πόρρω. vt ex Epigr. affertur ἀποτῆλε θεοῦ pro Procul à Deo. F

Τηλικώτατος, Longissimè remotus: item Longissimè progressus ætate. vt Hesych. τηλικώτατον exp. πορρωτάτω, προβεβηκότα.

Τηλοῦ, itidem Procul, vt τῆλε. Construitur verò interdum cum genitiuo, interdum cum ἀπὸ, genitiuo illi præposito: quemadmodum & Latinum Procul modò cum ablatiuo iunctum legitur, modò cum Ab sium habente ablatiuum. Homerus Odyss. ν, Τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος, Procul Achaia, vt Plin. Haud procul Neapoli: seu Haud procul Neapolim, vt quidam codices habent, cum accusatiuo, sicut ex Liuio affertur Procul muros, pro Procul à muris. Hesiod. in Theogon. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, longè à diis. Absolutè & sine casu accipiunt in hoc loco Aristoph. Nub. Σύγγνωθ' μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τοῦ ἀγροῦ: nimirū τοῦ ἀγροῦ dictum putantes pro ὅτι τοῦ ἀγροῦ, seu ἐν τοῖς ἀγροῖς, vt fit, Longè enim hinc habito in agris. seu Procul hinc. D

Vnde SVPERL. Τηλοτάτω idem cum τήλιστα, Valdè procul, Longissimé. Od. η, Τήνωθ' τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἳ μιν ἴδοντο Λαῶν ἡμετέρων. Et COMP. Ἀποτηλοῦ, idem significans quod ἀποτῆλε, Procul à. Odyss. ι, v. 116, Νῆσος ἔ πειτα λάχεα παρὲκ λιμένος τεταίνυται Γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ, nec propè, nec procul inde. Vbi quidam codices disiunctim habent ἀπὸ τηλοῦ, sicut & ex Apollon. Rhod. Argon. 2 affertur, ἀπὸ τηλοῦ ἑστὼς, Deprocul stans, Eminus stans, seu Stans procul inde.

Τηλόθι, itidem Procul, vt τῆλε & τηλοῦ. Il. ω, v. 662, — τηλόθι δ' ὕλην Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. Et cum genitiuo, Il. α, τηλόθι πάτρης, Procul à patria, seu Procul patria, vt Tacitus loquitur.

Τηλόθεν, Procul, (accipiendo pro Deprocul, quod ex Plauto affertur) E longinquo, Eminus: idem quod πόρρωθεν & μακρόθεν. Odyss. ι, τηλόθεν εἰλήλουθας. Et Odyss. ζ, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί. id est, εἰ καὶ μάλα τηλεδαπὸς ἐστὶ, etiamsi è longinquo solo es, & peregrinus. Et Iliad. α, ὃς Πυλοῦ ἐλθὼν τηλόθεν. Itidémque Iliad. β, ἄγε Παίονας αἱμοτόξους Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος. ‖ Accipitur etiam pro τηλοῦ seu τηλόθι: itidémque vt illa construitur cum genitiuo, velut apud Apollon. Rhod. Argon. 2, τηλόθεν Αἰμονίης, Procul Hæmonia, Longè ab Hæmonia.

ΤΗΡΕΩ, ῶ, F. ήσω, Seruo, Conseruo, Tueor. Autor Axiochi, πεμφθέντα εἰς Δῆλον, ὅπως τηρήσῃ τὸν νῆσον, vt seruaret & tueretur insulam à populatione & direptione. Et Demosth. Pro cor. τῶ (nimirum τὸν εἰρωνίαν) οὐδὲν κῦ τῆς παρεδίδου τηροῦσιν οἱ χρεῖ. Plutarch. De defect. orac. αὐτὸς (videlicet ὁ κόσμος) ἑαυτὸν ἐφ' ἑνὸς στοιχείου ἐτήρησε, sese in vno tenuit elemento, vt Turn. vertit. Pass. voce ac signif. Herodian. lib. 4, ἑαυτὸν βασιλέα τετηρῆσθαι ὑπὸ τῆς τύχης, Se regem à fortuna seruatum, Sese à fortuna conseruatum fuisse regno, seu (vt Poll. vertit) Se imperatorem fortunæ relictum dono. Item legem vel conditiones fœderis aliquis τηρεῖν dicitur, pro Seruare vel etiam Obseruare: cui synonymum est στέλλειν & φυλάττειν. vt in Nouo testamento passim. Matth. 9, τήρησον τὰς ἐντολάς, seruā præcepta. Et 23, πάντα οσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε. Et Ioan. 8, ἐάν τις λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ. Et Apocal. 1, τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα. Et Ioann. 9, τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Quibus addi potest hoc Herodiani lib. 6, ψυσαμένου ἀπὸ, καὶ μὴ τηρήσαντες τὰ σωθήματα, minimè seruatis signis. Rursum pro Seruo seu Conseruo, acceptum, aliquādo cum, accus. personæ vel rei habet adiectiuum aliquod. vt in epist. ad Timoth. 1, cap. 5, σαυτὸν ἁγνὸν τήρει. Et in epist. Iacobi cap. 1, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου. Et in epistola ad Corinth. 2, cap. 11, ἐν παντὶ βαρῆ ὑμᾶς ἐμαυτὸν ἐτήρησα. Item Seruo, id est Asseruo, Reseruo. Ioann. 2, σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. Et 12, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Sic in epist. Petri 2, cap. 2, ἀδίκοις ἐις ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν. Significat etiam Seruo in custodia, Custodio. Matth. 27, ὁ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. Et 28, ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες, custodes metu perculsi sunt. Item Obseruo, vt & φυλάττω. Plutarch. in Amat. narrat. ἐτήρησε πολὺ παύδημον ἑορτῶν, quandam totius populi celebritatem obseruauit. Thucyd. lib. 3, τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ αὐέμῳ, καὶ ἅμ' ἀσέλησιν, Obseruata & captata nocte quadam procellosa & illuni. Et lib. 6, pag. 198, τηρεῖν τὸν πορθμόν. Itidem Greg. τηροῦσι τοὺς καιροὺς, obseruant temporum articulos. Rursum Thuc. lib. 2, τοσαυτοπλέονταις αὐτοῖς ἔξω τοῦ κόλπου ἐπίρει, βουλόμενος ἐν τῇ ἀνυχωρείᾳ δηπθεῖσθαι. Quibus addi potest hoc Aristoph. in Vesp. Νῶν δ' οὐ κρατῶ γὰρ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων. Νέος γὰρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. Τὸ γὰρ ὑπόλοιπον τηρεῖ με, obseruat me, & cauet ne in man⁹ meas perueniāt. Interdum verò infinitiuum sibi iunctum habet, aut ὅπως μὴ, seu μή. Thucyd. lib. 4, pag. 130, μάλιστα ὃ ἐπήρουν αὐέμῳ καταφέρεσθαι, Captabant occasionem, seu obseruabant tempus quo possent secundo vento deuehi. Isocr. Areop. ἐκεῖνο μόνον ἐτήρουν, ὅπως μηδὲν τῶν παρεόντων καταλύσωσι. Aristoph. Vesp. Πρὸς τοῦτα τηρεῖ μὴ λάβῃς ὑποπτα, caue ne accipias fugillationes & vibices. Sic Epigr. lib. 2, Εἶτ' οὖτω τηρεῖς μή σε λαθὼν τι φάγῃ, sic obseruas cauéque ne quid clam te edam. In præcedente autem Aristoph. loco nota pass. vocis vsum in actiua signif. A B C D E F G H

Τήρησις, εως, ἡ, Seruatio, seu Obseruatio. vt in epist. ad Cor. 1, cap. 7, τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ, obseruatio mandatorū Dei, τὸ τηρεῖν τὰς ἐντολὰς Θεοῦ. Itē sicut τηρεῖν significat Seruare in custodia, Custodire, ita etiam τήρησις significat Custodiam. vt Act. apost. cap. 4, ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς αὔριον. Et cap. 5, ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, in custodia publi-

ca. Significat etiam attentam obseruationem, vt occasionis, hostis, aut aliùs alicuius rei. Thucyd. lib. 7, pag. 236, εἰ γὰρ ἀφαιρήσομεν καὶ βεαχὺ τῆς τηρήσεως, τὰ ὅπλα δεῖα οὐκ ἐξοιδῶ: nimirum τήρησιν appellās τὸ ναυσὶ φυλάττειν, vt ibidem loquitur. Præterea τήρησις, id est Obseruatio, vocabulum est empiricæ medicorum sectæ proprium. Quidquid enim empirici aliquando obseruassent fieri in morbis, τήρησιν vocabant. quorum quum magnā habebāt copiam, eam omnem DICEBANT Ἄθροισμα: & ab obseruatione quidem memoriam, à memoria verò experientiam manare dicebant, & ab ea proximè artem constitui, dum meminimus quid cum quo, quid ante quod, quid post quod obseruauimus: atque id quidem vel semper, vel plerunque, vel vtrouis modo. semper, vt, vulnerato corde mortem sequi: plerunque, vt, scammonia ventrem purgari: vtrouis modo, vt, percussa superiori membrana cerebri, mortem sequi: rarò, vt, vulnerata cerebri substantia salutem cōtingere. Gorr. A B

Τηρητέον, Obseruandum est. Item Seruandum est, Seruare oportet. Greg. Naz. τηρητέον πάσῃ φυλακῇ τὸν ἑαυτοῦ ψυχόν. C

Τηρητικός, οῦ, ὁ, Seruandi vim habens.

C. Δυςτήρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruatu difficilis. Phocyl.

C. ΔΙΑτηρέω, ῶ, itidem Seruo, Cōseruo, Tueor. Item Seruo, Obseruo. vt διατηρεῖν τοὺς νόμους apud Æschin. quo signif. in Testamēto nouo legimus τηρεῖν τὰς ἐντολὰς Θεοῦ. Præterea Attētè obseruo & caueo, vt & τηρέω. Ac sicut illud τηρέω iunctum habet interdum ὅπως μὴ vel μὴ, ita & hoc διατηρέω. Aristot. Hist. anim. l. 9, de hirundine, τοῦ τὸν τοφοῦν τῶν τέκνων ὀκπονεῖται. δίδωσι δὲ ἑκατέρῳ, διατηροῦσα πνὶ σωνηθεία τὸ τοῦ εἰλιφὸς, ἵνα μὴ δὶς λάβῃ. Demosth. Philipp. 3, ἐπαμῶμαι μὲν πόντοις, καὶ διατηρῶ μὴ τι πάθωσι. D

C. ΕΠΙτηρέω, ῶ, Obseruo, seu Diligēti animaduersione obseruo. Luc. ὅροι τις ἂν ὀπτηρᾶν, inueniat aliquis, modò attētè obseruet. Plutarch. καιρὸν ὀπτηρεῖ, obseruat temporis occasionē: vt suprà ex Greg. habuimus τηρεῖν καιροὺς. Philo De vita M. lib. 1, τὰς τοφόπας τῆς ψυχῆς ὀπτιβολάς τε καὶ ὁρμὰς ὡς ἀφίωιασὴν ἴστον ἐπτήρει, quasi contumacem equum obseruabat. Et Demosth. τοφόπερον μὲν γὰρ τὴ παρ' ὑμῖν ἐψηφισαι, τοῦτο ἐπτήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλλωες, hoc obseruabant & intentè animaduertebāt, nimirum ὡς τοῦ τ θεῖον, vt schol. annotat. vt venerationis quoque aliqua significatio hîc insit verbo isti. B. E

VNDE Επτήρησις, εως, ἡ, Obseruatio, Animaduersio. Greg. ὀπτήρησις κινήσεώς τινος, motus cuiusdā obseruatio. ET Επτηρητικός, ή, ὁ, Qui obseruare solet, Obseruator: vt qui vel attentè vel insidiosè obseruat. In definit. Stoicis, Μῆνις, ὀργὴ πεπαλαιωμένη καὶ ὀπτικοτος καὶ ὀπτηρητική. Quæ verba Cic. sic vertit, Tuscul. lib. 4, Odium, ira inueterata: inimicitia, ira vlciscendi tempus obseruans. F

C. ΠΑΡΑτηρέω, ῶ, Præter ius & fas obseruo, Superstitiosè obseruo, vt quidā interpr. apud Paul. in epist. ad Galat. c. 4, vbi ait, ἡμέρας τοφοτηρεῖσθε, καὶ μῆνας, καὶ καιροὺς, καὶ ἐνιαυτοὺς: vt τοφὸ vitium ibi denotet, sicut in τοφακόπτω, τοφοσημαίνω, τοφοχαράττω. Alii tamen simpliciter malunt interpretari Obseruatis, cū veteri etiam interprete. quomodo vsurpauit Lucas quoque Euāgelii sui c. 14, dicens de Pharisæis, αὐτοὶ ἦσαν τοφοτηρούμενοι αὐτὸν, eū obseruabāt, nimirum astutè & insidiosè, vt captarēt quod in eo reprehēderēt. Vbi etiam nota pass. vocis vsum in actiua signif. Sed & alii multi vsurparunt pro Obseruo, Animaduersione diligenti noto: velut Aristot. Rhet. 2, ἐξαγελικοὶ ὀ οἵ τε ἠδικημένοι, διὰ τὸ τοφοτηρεῖν, οἵ τε κακολόγοι. nā qui iniuriā ab aliquo acceperūt, & ei infensi sunt, solent semper vlciscendi tempus obseruare ac captare, vt patet ex Stoica quoque definitione in Επτηρητικὸς allata. Et Rhet. 3, ἀλαβεῖσθαι ὀ δεῖ καὶ τοφοτηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτεων, Diligenter animaduertere, Diligēti obseruatione notare, Attentè obseruare. (nisi malis Seruare) Itidem Luc. in lib. De luctu, ἄξιόν γε τοφοτηρεῖν τὰ τοῦ τ πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γινόμενα. Et Chrysost. De offic. episcop. κακουργίας οἰκετῶν τοφοτηρεῖν, Improbitates famulorum obseruare & notare. Præterea Demosth. Pro cor. dixit, ὅπως τοῦτο μὴ γένηται, τοφοτηρῶν διετέλουν. quo modo idem διατηρεῖν suprà vsurpauit. G H

VNDE Παρατήρημα, ατος, τὸ, ET Παρατήρησις, εως, ἡ, Obseruatio, Notatio, Animaduersio. Suid. τοφοτηρημάτων exp. non solùm ὀπτηρήσεων, sed etiam κληδονισμῶν, οἰωνοσκοπιῶν, μαντειῶν, ἀπαντήσεων. ITEM Παρατηρητικός, οῦ, ὁ, Obseruator seu Obseruatorius, Qui obseruare solet, vel obseruationibus vti. A

C. ΣΥΝτηρέω, ῶ, Conseruo: item Obseruo. VNDE Συντήρησις, εως, ἡ, Cōseruatio. Greg. Naz. τῆς ψυχῆς τοφὸς τὸ σῶμα συντήρησις, vinculum quo anima cum corpore cohæret & conseruatur. Item συντήρησιν dici aiunt partem animæ quæ semper aduersatur vitiis. Exponitur etiam Attentio, Attenta obseruatio. ET Συντηρητικός, ή, ὁ, Conseruandi vim habens, Qui conseruare solet, Conseruator. Greg. Naz. ITEM Σωτήρος reperitur pro σωτηρητικός. vt apud Herodian. lib. 1, de Laurento, ἀψυχέστερον γὰρ τὸ χωρίον, καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσιν (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου) σωτήρος εἶναι ἐδόκει, καὶ τοφὸς τῶν τῶν ἀέρος φθορῶν αὐτίχλιν ἐλέγετο. Necnon ET Σωτήρια affertur pro Ludi & sacrificia diis facta pro salute. Sed vi dendum ne in Herodiani illo loco scribēdum sit σωτήριον, itidémque σωτήρια (quod significat sacrificia pro salute) pro hoc σωτήρια. nam valde mihi suspectum est vtrunque, præsertim quum nulla alia eius generis deriuata sint à τηρέω. B C

ΤΙΘΑΣΣΟΣ, ή, ὁ & ἡ, (pro quo alicubi ET Τιθασὸς reperitur vnico σ) idem quod ἥμερος seu πρᾶος: Cicur, Mitis, Māsuetus. Luc. in Vit. auct. μὴ δέδιθι. πθασὸς γὰρ ὄζι. solent enim feræ & agrestes animātes metui, non itidē cicures & māsuetæ. Athen. lib 8, ἐν τοῦ Ἑλώρου τοπαμοῦ λάβεσκας εἶναί φησι καὶ ἐγχέλεις μεγάλας, ὥστε πθασοὺς ὡς ἐκ τῶ χαρῶν δέχεσθαι τῶ τοεσφερόντων ἁρπῆς, ita cicures & māsuetas, vt oblatū panem ex manibus capiant. Quemadmodum Plin. quoque lib. 9, c. 8, scribit in Africo litore Hipponis Diarrhyti fuisse delphinē qui ex hominis manu vesceretur, præberétq; se tractandū, & alluderet natantibus, impositósq; portaret. (Iocosè autē Epicrates comicus apud eundē Athen. lib. 13, de Laide, Οὔτω ὀ πθασὸς γέγονεν, ὥστ', ὦ φίλταπ, Τάρτυρον ἐκ τοῦ χαρὶς ἤδη λαμβάνει) Et πθασοὶ ἐλέφαντες apud Aristot. in Hist. anim. Elephātes domiti, vt Plin. vocat, seu Elephāti qui cicures facti sunt. Nec de animantibus tātùm dicitur, verùm etiā de plantis. (quēadmodū ἥμερος quoque) Plut. Coriol. ἔστι δὲ ἡ ῥιζὶς τοῦ μὲν ἀγρίου, καλλικαρπότατον, τοῦ ὀ πθασοῦ ἰσχυρότατον. Latini satiuas arbores dicūt. C

C. Ἀπθασος, Qui mansuetus & cicur non est, Immitis. Vel etiam Intractabilis, Indomitus, ἀνήμερος, ἄγριος. Hesych.

Τιθάσσον, pro Natura cicur & māsueta legitur apud Theophr. Hist. plant. lib. 3, c. 3, vbi ait, ὥς τοφὸ τοῦ ζώων τὰ σωματροτεύοντα, καὶ τὰ δενδρόφυα πθάσσον, Cicurem naturam induentia, Quæ mitescere possunt & māsuescere, seu cicurari. quæ quidem ἄγρια sunt τῶν φύσιν, sed tamē τοεσδέχονται ἡμέρωσιν, vt ibidem loquitur de plantis, quas dicit θεραπευομένας ἡμεροῦσθαι, ἐξαμελουμένας ὀ ἐξαγριοῦσθαι. Atq; ita πθάσσον ibi (si mēdo caret) idē est quod τὸ πθασσόν.

Τιθασεύω, SIVE Τιθασεύω, F. εύσω, Cicuro, Māsuefacio. vt Hesych. πθασεύειν esse dicit τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χαροῦν τοιεῖν. Plut. in suo τοφὸ ἀοργησίας libello, ἀλλ' ἡμεῖς ἀγριαίνοντα πθασεύομεν, λυκιδεῖς καὶ σκύμνους λέοντας ἐν τοῖς αἰκάλαις τοεφέροντες. Athen. lib. 9, de attagenibus, auib⁹, συλληφθέντες ὀ ἐ μόνον ἐπθασεύοντο, ἀλλ' ἐ δὲ φωνὴν ἔπ ἀφιᾶσιν. ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, φωνάεντες πάλιν γίνονται, Non solùm non cicurantur, Non solùm non mansuescunt & mitescunt. Et Aristot. de venatu elephantum, ἀναβάντες ὀδή τινος τῶ πθασσῶν καὶ ἀνδρείων, διώκουσι· καὶ, ὅταν κατακάμψωσι, τύπτειν τοεσπάτοισι τύπτοις, ἕως ἂν ὀκ λύσωσι. τότε δὲ ὁ ἐλεφαντηὴς ὀδοπτηδήσας, κατευθύνει τοῦ δρεπανίου, τὰ χέως δὲ μὴ ζῶντα πθασεύεται. Quem locum Plinius sic vertit, Capiūtur autem in India, vnum ex domitis agente rectore: qui deprehēsum solitarium, abactúmque à grege, verberat ferum, quo fatigato, transcēdit in eum, nec secus ac priorem regit. Porro vt πθασὸς non de animalibus tantùm dicitur, verùm etiam de plantis, ita etiam hoc verbum: velut apud Plutarchum in Fabio, τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ πθασσοῦντες. Metaphoricè autem Demosth. Olynth. 3, non procul à fine, οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ἡμᾶς, ὑπάρχειν ὀδὴ ζῶντα, καὶ πθασσεύουσι, χειροήθεις αὐτοὺς ποιοῦντες.

Τιθασευτής S E V Τιθασευτής, οῦ, ὁ, Cicurator, Qui cicurat & mansuefacit: Palpator. nam tractando & palpando cicurantur ac mãsuefiunt feræ. Metaphor. Aristoph. Vesp. Ἵνα γινώσκῃς τὸν πιθασευτά. id est, τὸν θεραπεύοντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα, vt schol. exp. qui etiam annotat, vnico σ ibi scribi propter metrum.

Τιθασευτικός, οῦ, ὁ, S I V E Τιθασευτικός, Qui cicurare potest & mansuefacere. Passiuè etiam exponitur Qui cicurari & mansuefieri potest. Quæ expositio suspecta est.

C. Ἀπιθάσευτος, ον, ὁ ἢ ἡ, vel Ἀπιθάσευτος, Qui cicurari nequit, Qui mãsuefieri seu mãsuescere non potest. Plut. Artox. πρὸς θηρίων τὰ ἀπιθάσευτα καὶ δυσξυμέρωτα, ψοφοδεῖ καὶ δεινά· τὰ δὲ ἡμερα, πιστεύοντα μᾶλλον, δῆλα τὸ θαρρεῖν, οὐ φεύγει τοὺς φιλοφροσύνας. Vbi ἀπιθάσευτα & τὰ φεύγοντα τοὺς φιλοφροσύνας, idem significãt, id est Intractabilia, & quæ mitescere nequeunt. Exponitur etiam Implacabilis.

Τίθος quoque eadem significatione dicitur qua πιθανός. Hesychio enim πίθαι sunt πιθανοί, θεραπεῖαι, τέλειαι.

¶ Τιθὴ autem aliam & diuersam lõgè significationem habet, quippe quod significat θρός, teste eodem Hesychio, id est Nutrix. Plato Polit 1, εἰπέ μοι, τιθὴ σοι ὀδής habés ne nutricem? Et Athen. libro 12, de Sagari quodam Mariandyno, ὑπὸ τρυφῆς στεῖδαι μέχρι γήρως ὀκ τὸ τῆς πθῆς σόματος, ἵνα μὴ μαστὸν ἥμος πονήσῃ.

V N D E Τιθεύω, F. σω. Nutrio, Nutricor. Plutarch. Lycurgo, πῶς τὸν Ἀλκιβιάδην πθεύσασαι (id est Ἀλκιβιάδου πιθὴν, vt in Alcib. loquitur) Nutricem Alcibiadis. Ex quo V E R B A L E Τιθευτήρ, ῆρος, ὁ, Nutritor, Nutricator, in Sibylliacis. Et C O M P. Ἐκπιθεύω, Enutrio, Educo. Ex eodẽ πθὴ est deriuatum E T Τιθεωὸς, οῦ, ὁ & ἡ, E T Τιθένη, ης, ἡ. quorum illud, si masculino genere vsurpatum reperiatur, significat Nutritor, Nutritius, Educator: sin fœminino, Nutrix. Masculini Hesychius quoque meminit, exponens θρός, μοχθρός, ὁ τὰ πθευόμενα τημελῶν παιδία. (addénique, esse etiam qui πθηνὸν exponant ἐρέσμιον: pro quo in præcedente serie H A B E T Τιθεωόν) Fœmininum apud Dionys. Lõg. extat, vbi ait, πιστεύτον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθῶν πθεώς. Et lib. 2 Reg. cap. 4, ἦρεν αὐτὸν ἡ πθηνὸς αὐτοῦ, καὶ ἔδυσε, nutrix eius. Dicitur etiam de terra altrice. Posterius verò πθὴν longè frequentius est tam in prosa quàm in metro. Iliad. ζ, — μαινομένοιο Διωνύσοιο πθήνας, Bacchi nutrices. Aliquãto pòst, Ἀψ ἢ ὁ παῖς θεὸς κόλπον εὔζωνοιο πθήνης Ἐκλίθη. Et Oppian. lib. 3 De venat. Βάκχοιο φέρεσ' ἀφυλαί τε θεῶν Βρομίοιο πθήνας. Et Plutarch. Symp. 3, Διὸς δύο πθήνας. Et Timocles apud Athen. lib. 10 de mensa, Βίου πθήνη, πολεμία λιτῶν, φύλαξ φιλίας, ἱαθὸς ἀκλύπου βουλιμίας. V N D E Τιθηνίδια, q. d. Nutricalia. festi nomen apud Athenæum libro 4, de Lacedæmoniis, ἐν ᾗ τῇ πόλει κοπίδας ἀγοῦσι καὶ τοῖς πθηνιδίοις καλουμένοις ὑπὲρ τῶν παίδων. Vide ibidẽ plura. Et V E R B. Τιθηνέω, ῶ, Nutrico, seu Nutricor, Nutrio, ὡς ἀπὸ πθὴν τρέφω. Phalar. in epist. ad filium, ἡ μήτηρ σὺν τῇ κοῦσῃ καὶ θηλαζούσῃ καὶ πθηνούσῃ, μυρίοις ἄλλοις αἰέτλησε πόνοις. Pass. πθηνεῖσθαι, etiam ipsum actiuè pro πθηνεῖν accipitur. vt apud Greg. De homine, καθάπερ ἀρτι μήτηρ καταλλήλως πθηνουμένη τὸ νήπιον, τέως μὲν, ἀπαλά τε καὶ ὑγρὰ τὸ σῶμα τὸ γάλα δι' αὐτῆς θηλῆς ἐνέπνεον· ὁδοντοφυοῦν τε καὶ ἤδη αὐξανομένῳ τρεσάγα τὸν ἄρτον. Sic idẽ alibi, εἶδον τὸ νήπιον τρέφων καὶ πθεωούμενος. Itidémque Basil. oratione in Iulittam. Xenophon dicit etiam πθεωήσασθαι πινὰ pro Nutrire, vel Nutricis in modũ tractare, aut demulcere: Pæd. 8, pag. 135, αὕτη δέ ἐστιν ὡ σὺ πολλάκις παῖς ὤν, ὅτε παρ' ἡμῖν ἦθα, ἐπθηνήσω, Demulcebas, vt quidẽ interpres vertit. Metaphoricè autem γῆν πεθεωθεῖν dicitur aliquis, vt & παιδεῦσαι, pro Excolere, seu θεραπεῦσαι. Iosephus De antiquit. Iud. γεωργικὸς ὢν σφόδρα, τῆς γῆς ἐπεμελεῖτο, φυτῶν αὐτῷ καὶ παντοδαπῶν πθηνῶν ἀσκήσασι, agriculturæ studiosissimus quum esset, terram omni plantarum genere & seminum excolebat. Vnde V E R B A L E Τιθήνημα, ατος, τὸ, idipsum quod nutritur seu nutricatur. Chæremon apud Athen. lib. 13, de rosis, πθήνημ' ἔαρος ἐκφρεψασαν: qui ibidem τὰ αὐξη vocat ἔαρος τέκνα, prolem veris. E T Τιθήνησις, εως, ἡ, Nutritio, Educatio: apud Theophr. De caus. pl. lib. 1. I T E M Τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ, in Epigr. pro Nutritor, Nutritius. ὁ πθηνός. Cuius F O E M I N. Τιθηνήτειρα itidem in Epigr. pro nutrice, Πολλὰ πθηνήτειρ' ὀλοφύσατο. id est, ἡ πθήνη, ἡ πθηνός, ἡ πθή. Necnon C O M P. Ἐκπθηνέω, Enutrio. Eustathius hæc omnia deriuat ex θῶ significante θηλάζω, Lacto, Mammam præbeo.

Item E T Τίτθη S I V E Τίθη eadem significatione accipitur qua superius πθή. siquidem Hesychio πτθὴ est τροφός: & πίτθαι, τροφοί. Eustath. tamen distingui hæc à nonnullis tradit. nam πίθαι siue πιθαὶ (non paroxytonως solùm, verùm etiam oxytonως) dici παῖς παῖς πιθοῖς παρεχούσας, id est παῖς μαστοῖς: à quibus ὑποπίθιον βρέφος vocari τὸ ὑπομάζιον: πιθοῖς autem & θροῖς nominari παῖς τ' ἄλλον πόνον μὴ τὸν γαλακτοπομὸν ἀναδεχομένας. quæ nimirum ἀθεμιτόφοροι καὶ θεος παίζοιν τοῖς θρέμμεις, καὶ ἄλλως ὀθημελαῖς ὀκ τρέφοιεν. Quod discrimen perpetuum non esse, satis patet ex Greg. quodam loco in Τιθηνέω citato: patet etiam ex hoc Plutarchi, in libro De discern. amico ab adul. αἱ πίτθαι τοῖς παιδίοις προσοῦσιν ὑ λοιδορισμοὶ θεος τρέχοιεν, ἀλλ' ἤλφαν καὶ θεοεπτωσαν ὑ κατέσθαι· ἐδὴ οὕτως ὀθπλησίουσι καὶ κολάζοιεν. ibi enim nõ amplius de tenellorũ infantiũ dicitur nutricibus, sed eorũ qui ambulare inceperũt, quéadmodum & in hoc eiusdẽ loco, in libro quē θεὲ ἀορχηστίας inscripsit, ὡς ἀφ' αἱ πίτθαι θεὸς τὰ παιδία λέγοιεν. Μὴ κλαῖε, καὶ λίψῃ. De vtroque nutricum genere intelligi potest in hoc loco Plat. Polit. 2, ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεήσειν παιδαγωγῶν, πιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων; Et apud Plutarchum rursum, quum dicit πῶ Ἀλκιβιάδου πίτθω fuisse Lacaenam, nomine Amyclam. Itémque in hoc Athen. loco, lib. 4, κομίζοιεν δὲ αἱ πίτθαι τὰ ἄρρενα παιδία κῆ τ' καμὸν ἧπον εἰς ἀγρόν. At de tenerorũ infantium nutricibus, in hoc apud Aristot. Rhet 3, vbi Democrates εἰκάζει τοὺς ῥήτορας τῆς πίτθας, αἱ τὸ ψώμισμα καταπίουσαι, πρὸ σάλωθ' παιδία παρεκλεφοῦσι. nam teneris infantibus & quibus dentes nõdum enati sunt, nutrices solent præmandere cibos & in os indere. Cui loco similẽ vide in Καταπάω ex Aristoph. Verùm & Poll. discrimẽ inter πθὴν & πίθω facit, sic scribens lib. 3, ἡ δὲ θρὸς ἡ κόρης, πθὴν· καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, πίτθη καὶ μαῖα. Et aliquanto pòst dicit Eupolin πῶ θηλάζουσαν πτθὴν nominasse θηλάσιαν. V N D E Τιτθὶς, ίδος, ἡ, itidem Nutrix, πίτθη, πθὴν, vt quidem accipiunt nonnulli apud Synes. epist. 3, vbi ait, αὐτῶ τε καὶ τῶ φιλώσαρον γεῶν τῶ πίθιδα ὅπῃ τὸ ζῆν γρς αἰαβιβασαθῆν τὸ ὀικόν. Sed forsan ibi mareterram potius significat, id est sororem matris: quemadmodum Poll. lib. 3 scribit πῶ μητρὸς ἀδελφῶ nominari θεῖαν, μητράδελφον, πτθίδα. Et ita sanè accipitur apud Plutarchum in Problem. Rom. quum ait, πρότερον δὲ οὐκ ἐχάμεν τὰ ἀφ' ἅμαπς, ὡς ἀπὸ οὐδὲ ναῦ πτθίδας ἢ ἀδελφὰς γαμοῦσιν. In qua significatione deriuatum esset à πτθὴ quod exponunt Auia, Matris mater: nimirum per diminutionem. Et V E R B. Τιτθεύω, F. σω. idem significans quod πθεύω seu πθηνέω, Nutrio, Nutrico seu Nutricor. Vnde πτθευόμενος, quod Gaza interpr. Lactens. Et V E R B A L E Τιτθεία, ας, ἡ, Nutritio, πθήνησις: Suidæ ὀπιμέλεια, Cura. Demosth. ἀπὸ ταύτης τῆς πτθείας, id est, quia mater mea nutrix fuit. B.

Τιτθὴ ab Hesychio exponitur non solùm τροφὸς, id est Nutrix, verùm etiam πτθὸς, μαστὸς, id est Mamma seu Mamilla: à quo N O M. Τιτθὸς Poll. dici scribit παῖ πίτθας, lib. 2 nimirum, vbi ait, οἱ δὲ μαστοὶ, καὶ πτθοὶ καλοῦνται, καὶ πτθία· μάλιστα δὲ ὅπῃ γυναικῶν. ἀπὸ πύπνων, πίτθαι, αἱ θηλάζουσαι, Lactantes, Quæ mamillas præbent infantibus lactentibus. Vnde C O M P. Ὑπόπτθιος, idem significans quod ὑπομάζιος, (q. d. Qui est sub mamilla) Qui adhuc è mamilla pendet & lactet. vt ὑποπίτθια παιδία seu βρέφη. Suid. & Eustath. Cui S Y N O N. Ἐπίπτθιος. vt Epigr. l. 2, Παῖδα λιπὼν ἐπίπτθιον, filiũ lactẽtẽ. At O P P O S. Ἀπόπτθος, A matris vberib⁹ amot⁹. Philo De vita M. lib. 1, θᾶσσον δὲ ἀπόπτθος γίνεται, ocyus mamma depellitur, vt Turn. vertit. Et D I M I N. Τιτθίον, ου, τὸ, Mamilla. Aristophanes Ran. χιτωνίου παρεφάρμοττε πτθίον θεσκῶφαν. Et in Pluto, πειρᾶ μὲν ἴσως σε, κἄπα τῶν πτθίων ἐφάπτεται σου, mamillas tuas contrectat.

Notandum verò est, pro posteriore illo Τίτθη quo significatur Auia, scribi E T I A M Τήθη, I T E M Q V E Τηθὶς pro πτθίς. velut apud Suidam, Τήθη, μάμμη, ἡ πατὴρ ἢ μητὴρ μήτηρ· πηθὶς δὲ, θεῖα. Et mox, Τήθας ἐκάλουν παῖ μάμμας, καὶ Τηθίδας, παῖ θείας, παῖ πατὴρ ἢ μητὴρ ἀδελφάς. quas Latini Amitas & Materteras vocãt. Sed & pro priore πίτθη, itidem πήθη scribitur. subiũgit enim iis verbis idem Suidas, Τήθας ὦ, καὶ παῖ τροφοῖς ἐκάλουν, id est Nutrices. Ita vt triplex vnius verbi sit scriptura, nimirum πθὴ, πίτθη, πήθη. Porrò πήθη pro Auia accepit Aristoph. in Acharn. vbi air, Γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτῃ, πήθῃ ἐμοῦ. Sic Athen. lib. 13, ὡ δὲ Κορώνη τῆς Ναυπίου θυγάτηρ, τὸ τῆς πήθης αἰαφέρουσα ὀν πεπορνείας ὄνομα. Et Plutar. Symp. 8, problem. 9, πῶ Κίμωνος ὀν Κιλικία πηθῶ. scribitur enim ibi oxytonως, sicut & in hoc comici cuiusdã loco apud Athenæum libro 13, de Gnathanio meretrice, Τὰ πάντ' ἐχουσ' ἐταῖρα μετ' αὐτῆς πεῖα, Καὶ τρεῖς θεραπαίνας, καὶ νέαν πηθῶ μίαν. (Vbi tamen aliud quippiam significare videtur hoc πήθη quàm auiam, eo quòd addit νέαν. nec enim νέα esse poterat si eius erat πηθὴ, id est mater patris vel matris suæ. Nec pro nutrice etiã accipi posse iudicarim. quid enim meretricibus cũ nutricibus rei est?) Rursum paroxytonως apud Pollucem quoq; legitur, qui & ipse lib. 3, c. 2, ἡ δὲ παῖς (inquit) ἢ μητὴρ μήτηρ, πήθη. quam μάμμῃ quoque & μάμμαν appellari ait. Itidémque apud Hesychium, qui & diminutiui πηθὶς meminit, vocans eam πῶ γονέων ἀδελφῶ, sororem parentum, id est sororem vel patris vel matris: quorum hanc, materteram, illam verò, amitam dicunt Latini. Nec verò πηθὶς solùm ex illo πήθη deriuatum est, verùm etiã N O M E N Τηθεὴς, E T Τηθαλλαδοῖς, id est Is qui à sua auia nutritus & educatus fuit. Quorum illud apud Suidam in manuscripto legitur exemplari, sic habente, Τηθεὲς, τοὺς μαμμοθρέπτοις: hoc verò apud Hesych. qui & ipse tradit, τηθαλλαδοῦ à quibusdam vocari τὸν μαμμόθρεπτον, καὶ ἀπάπαλον. solent enim qui ab auis seu auiis aluntur, educari delicatius, esseque τρυφεροὶ ac δαπανηροὶ in ætate adulta, vnde & apud Latinos dicuntur Nepotes: velut apud Cic. Luxuriosus nepos, Perditus ac profusus nepos. Quod verò attinet ad prius illud, sciendum est in vulgatis Suidæ editionibus non τηθέλας legi, vt in veteri codice, sed τηθέας, omisso λ: apud Aristophanis autẽ schol. diuerso accentu, oxytonως videlicet, diuerso etiã genere exponi, nimirum nõ τοὺς μαμμοθρέπτοις, sed τὰς μαμμοθρέπτοις. sic enim illius habent exẽplaria in expositione loci illius suprà ex Acharnẽsibus allati, Τήθας ἐκάλουν τὰς μάμμας, καὶ τηθελὰς, τὰς μαμμοθρέπτοις. Ita vt, si credendũ sit exẽplaribus, Τηθέλης quidẽ dicatur de puero qui ab auo seu auia est educatus, τηθελὴ autẽ de puella itidẽ educata & nutrita ab auo seu auia. Quod verò ad posterius deriuatũ attinet, legitur illud non apud Hes. tantùm, verum etiam apud Poll. & Etymologum: sed apud eos nec eadem scriptura, nec eadem cum expositione. Sic enim apud Hesychium legendum, Τηθαλλαδοῖς ἢ Τηθαλλωδοῖς, ὁ γυναικοτραφής· ἄλλοι δὲ τὸν ὑπὸ πίτθῃ θηλύφρονα καὶ πεθραμμένον· ἄλλοι τὸν μαμμοθρέπτον καὶ ἀπάπαλον. Apud Etymolog. verò sic, Τηθαλλωδοῖς, γυναικοθρόφοις, ὑπὸ πθῆ πεθραμμένοις. Quæ eadem leguntur in lex. meo vet. nisi quòd ibi Τηθαλλαδοῖς scribitur, per α in penultima, non per ω, velut apud Etymologum. Apud Suidam in manuscripto libro itidem, Τηθαλλαδοῖς, γυναικοθρόφοις, ὑπὸ πθῆ πεθραμμένοις: nimirum per α in penultima. sed ibi πθῆ habetur, nõ πθῇ, vt in lex. meo vet. & apud Etymologum: apud Hesychium verò πίτθῃ. Apud Pollucem itidem τηθαλλαδοῖς, sed diuersa à superioribus expositione. Is enim libro 3, cap. 2, quum dixisset πλύκτον à poetis dici vel τὸν ἀγαπητὸν, vel τὸν ὀψίγονον, ὁπότε θεὸς τῷ γήρα γένοιτο, attulissétque locos aliquot Homeri quibus id ostenderet, subiungit, ἔνιοι δὲ καὶ τηθαλλαδοῦ τὸν οἱονεὶ καλεῖσθαι. ἔστι δὲ κυρίως ὁ ὑπὸ πίτθῃ θραφεὶς, καὶ δεῦρο τόπο ὢν ὑγρότερος, καὶ μαμμοθρέπτος. Vbi etiam N O T A Ὑγρὸς pro ἀκαπάφορος θεὸς τὰ ἡδονὰς, vel pro τρυφερὸς & ἀπάπαλος: vt Hesych. quoque τηθαλλωδοῦ à quibusdam exponi ait ἀπάπαλον, id est Deliciosum, Luxuriosum. Hactenus de πίτθῃ significante auiam, déque iis quæ deriuata inde sunt: restat vt de altero πήθῃ significante nutricem, dicam. Legitur igitur illud apud Suidam, vt suprà dixi: legitur etiã apud Ammonium, qui ita habet, Τήθη καὶ τηθὶς διαφέρει. πήθη μὲν ἐστὶν ἡ τῶ παιδὸς τροφός· (τοῦτας δ' ἔνιοι μαίας καὶ μάμμας καλοῦσι) πηθὶς δὲ ὀδὶν ἡ τῶ πατὴρ ἢ μητὴρ ἀδελφὴ, ὡ ἔνιοι θεῖαν καλοῦσι. Item & apud Eustath. pag. 437, vbi πήθω esse dicit πῶ ὀν πθεῖσαν ἔνθεσιν ἤγουν τροφὴν τῷ θηλάζοντι βρέφει, deriuans ex θῶ significante πθῆμι & θηλάζω. Itidémque p. 1606, vbi scribit propterea πήθω vocatam esse quòd infanti dicat τῆ, θῆ, id est λάβε, θήλασον. Meminit verò idem & præcedentis πήθη significantis auiam, ex quodam qui συγγενικὰ scripsit, hæc referẽs, Τήθη μὲν ἡ τῆς μητρὸς καὶ τῶ πατρὸς μητηρ, ὀδὶ πήθη δὲ, ἡ ὑφ' αὐτῶ: sicut ὀδὶ πατρὸς dicitur ὁ τῶ πάππου ἐπαὶν τῷ χρόνῳ. (Vbi etiam N O T A Ἐπιπθῆ E T Ἐπίπαππος, id est Abauia & Abauus) Et paulo pòst dicit Τηθαλλαδοῦ Atticè vocatum esse παρὰ πῶ πήθῳ, quam Atticos (secundum Æl. Dionysium) vereri μάμμῳ vocare, quum vulgus sic appellet πῶ μητρὸς, licet τὸν μαμμόθρεπτον iidem appellẽt τὸν τηθαλλαδοῦ. Ibidem de πήθη & μάμμη hæc affert ex quibusdam lexicographis, Τήθω οἱ Ἕλληνες πῶ πατὴρ ἢ μητὴρ μητέρα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμῳ καὶ μᾶταν. μάμμῳ γὰρ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, πῶ μητέρα καλοῦσιν. ἢν δὲ οἱ πολλοὶ πήθω, πθίδα· μᾶταν δὲ, πῶ ὑπὸ Γώιων ὀμφαλητόμον. Rursum ibidem tradit, vocabulum τηθαλλαδοῖς ex πήθη deriuatũ, habere etiam σκῶμμα ἀνθείας, nimirum ὡς τῶ ὑπὸ πήθαις πεθραμμένων, εἰς ἀνθείαν ὀθπιδιδόντων, δεῦρο τὸ αἰνιγμῶν τῆς τροφῆς: idque patere ex eo qui dixit, Ὀκνεῖς λαλεῖν; οὐ τῶ σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῖς; quippe qui eo nomine ἐπ' ὀνειδισμῶ vsus est, παίζων εἰς ἀνδραποδώδη καὶ φύσει καὶ θέσει γεγονότας. Vbi etiã addit, quosdam tradere hoc τηθαλλαδοῖς non esse θεσιγρείαι συγγενείας veluti αἰνεψιαδοῖς, sed ὀνόματοποιῆσαι: veluti siquis ἐμπληκτὸν aliquem vocaret ἐμπληκτιδιῶ, & τὸ μωρὸν, μωροδαλλοῶ. Præterea ibidem rursum ex veteribus annotat, μᾶταν vocari etiam πῶ ἁπλῶς θρεσβυτέραν γυναῖκα, quam nominari & πήθω & πηθίαν & πηθίδιον. Iterũ igitur hic N O T A Τήθη E T Τηθία, E T Τηθίδιος, de vetula dictum, quam interdum matris, interdum auiæ nomine, reuerẽtiæ causa, dignamur: etiamsi sanguine nobis iuncta non sit, nec nota, aut visa vnquam. Nota E T I A M Τηθαλλαδοῖς dici non solùm de eo qui ab auia educatus fuit, verùm etiã de stolido & fatuo. quoniam tales plerunque euadunt qui ab auo seu auia nutriũtur delicatius. Cæterùm vt redeam ad πήθη significãs Nutrix, est inde D E R I V. Τηθὺς, teste Eust. quoniam πηθὺς, id est terra, est ἡ κοινὴ τροφὸς, vt Homerus quoq; indicat, appellans eã modò βαφερὴν, modò πολύφορβον, modò βωπαίειραν, modò παμμήτειρα, itidémq; dicens Il. ξ, v. 201, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν. Quæ tamen Tethys à Latinis poetis pro mari potius accipitur quàm pro terra. Dicit enim Ouid. Cana Tethys, Silius Reciproca Tethys, Lucanus Vaga Tethys, & Æquora Tethyos. Itidémq; Græcorum quidam in Epigramm. dixit, Νώτοις πρὸ μεύσοις Τηθύος ἐς πέραται. Rursum tamen quum Titanum filia esse putetur, (seu Cœli & Vestæ) coniux Neptuni seu Oceani, pro Terra accipi videtur ab iisdem. erãt enim Titanes γηγενεῖς, Neptunus autẽ Terræ maritus creditur, quòd eam velut vxorem complectatur suo ambitu. Ouid. Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn, Qui terram liquidis, quà patet, ambit aquis. Cic. Latinè Salaciam appellat, vt videbis in meo Lex. Cicer. I T E M Τῆθος putatur deriuatum à πήθη, quo significatur ἡ τῶ βρέφους τροφὸς, nimirum δεῦρο τὸ τρυφερὸν καὶ ὀῆ γαλακτῶδες καὶ δροσερόν: vel à πηθὺς. quo denotatur ἡ γῆ, quoniam τὰ πήθη sunt γεώδη μᾶλλον τῶ ἄλλων θαλασσίων, δεῦρο πῶ τῶ ἄλλω θεῖ ἔχοντες σκληρότητα, vt refert Eustath. qui hæc πήθεα esse dicit ostreorum quoddam genus: exponens locũ hunc Homeri Iliad. π, versu 746, Εἰ δ' ἤτοι καὶ πόντῳ ὀν ἰχθύσεσι γένοιτο, (nimirum ἐστὶ ὁ ἐλαφρὸς αἰὴρ καὶ ῥεῖα κυβιζῶν) Πολλοὶ αὖ κορέσσειν αἰὴρ ὅδε πήθεα δῦφῶν, Νηὸς ὀπισθοῤῥώκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Cuius loci meminit & Athen. lib. 1. Idem libro 3, quum de ostreorum quibusdam speciebus loquutus esset, τὰ δὲ πήθη (inquit) θραπλήσια τοῖς θεσειρηνοῖς, καὶ πολυθρόφεα. Et aliquanto pòst affert hunc locum Aristoph. ex Lysistr. Ἀλλ' ὦ πηθῶν αἰθρειοτάτη καὶ μη-

πειδίων ἀκαλήφων, Χωρεῖτ' ὀργῆ, καὶ μὴ τέγξεῶδ'. ἐπ γὸ νῶῦ
οὔεα θεῖπ. dicitque πίθη ibi vocari πὰ ὄστρεα, sed ioco & ludibundè, vt Eustath. quoque refert pag. 1485, qui dicit poetam iis verbis vsum esse ὡς ἀλαλαιῶπα τὸ παίγνιον, ὡς πρὸς φιλουμβίας ὀφροῖς καὶ μυπέρας. Et ex iis πίθη quidem esse ὀφροὺς & πίθας, μυπεῖδα autem πὰς κῦ πάλαστα κνίδας. Legitur idem locus apud Suidam quoque, qui & ipse πίθη esse dicit ostrea: ac præterea de κνίδη & ἀκαλήφη hæc subiungit, nimirum κνίδιω vocari ἐς ὅσον αὖ ἀπαλὴ ὄζιν: ἀκαλήφιω autem tunc nominari quum habet πὰς μυπέρας, id est πὰς τῶ αὐτόματος σφαίρας. quamobrem etiam has ἀκαλήφας appellatas fuisse χραίας, quoniam erant στέρραὶ καὶ ῥωνᾶίαι, vtpote quæ mordicarent. Meminit eorundem & Plin. libro 32, circa finem, vbi tethea vocat, alibi tetheas fœminino genere appellans, vt cap. 9 eiusdem libri, Tetheæ torminibus & inflationibus occurrunt. Et cap. sequẽte, Cachectis, quorũ corpus macie conficitur, tetheæ vtiles sunt cum ruta ac melle. Meminit verò & Aristoteles eorundem πιθῶν. à quo tamen non πίθεα seu πίθη appellantur, sed πίθυα, à NOM. SING. Πίθυον, quo aliquoties vtitur, nimirum Hist. anim. libro 4, cap. 6, vbi etiam ἀκαλήφῶν meminit. Gaza Vertibula & Callos à tegminis qualitate appellat Latinè.

ΤΙΘΗΜΙ, F. θήσω, Pr. τέθεικα. (quæ scriptura à Bœotis manasse existimatur, vtpote dicentibus τέθειμι. Alioqui certè scribendũ esset τέθηκα) Aor. 1, ἔθηκα. quod tempus multo vsitatius est quàm præteritum. Signif. Pono, Colloco. Sumuntur autem à THEMATE Τίθεω, ὦ, (à quo habere originẽ putatur illud τίθημι) quædam tempora. hinc enim est τίθει apud Homerum, Iliad. α, de Chryseide, Τὼ μὲν ἔπειτ' ὀπὶ βωμὸν ἄγον πολύμητις Ὀδυσεύς· Πατεῖ ῥίλω ὀν χερσὶ τίθει. id est, Ponebat in manibus, Imponebat manibus: pro ἐτίθει. Nam prima persona præt. imperf. est ἐτίθεων. (Obiter autem & hoc notãdum est, VOCEM Τίθει esse etiam imper. modi pro Pone) Alibi idem poeta dicit ὀν χείρεσσιν ἔθηκε. Ex Soph. autem Aiace affertur εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιᾶν φιλοφρόνως θεὶς pro Dextra in manũ Teucri imposita. Ex Hesiodo, ἐς δίφρον θῆκαν, pro Imposuerunt currui:— ἐκ χθονὸς ἀρυσσείης Ἐς δίφρον θῆκαν. A Cic. redditur τίθεναι, propriam seu primam signif. habens, verbo Ponere, item verbo Collocare. nam hunc Timæi Plat. locum, οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ τε καὶ ἀέρα ὁ θεὸς ὀν μέσῳ θεὶς, interpretatur, Ita contigit vt inter ignem & terram aquam Deus aerémq; poneret. Ibidem, ψυχὴν ἐς τὸ μέσον αὖτῶ θεὶς, vertit, Animum autem vt in eius medio collocauit. Vsurpatur etiam vox PASS. Τίθεμαι non rarò pro actiua τίθημι, adhibeturque iisdẽ loquendi generibus interdum quibus & illa. Ex Hom. Iliad. γ, ἐς δίφρον ἀρνᾶς θέτο, In curru posuit, Currui imposuit. Plutarch. in Lycurgo, θέμβος ὀν μέσῳ τῶῦ γερόντων ἀρχῶ, Qui posuit in medio, vel statuit. Habet autem vtraque vox & alios verbi Ponere vsus. vt ὀν ἐπαίνῳ τίθεναι vel potius τίθεσθαι, In laude ponere, Laudi ducere, Laudabile existimare. Aristot. Rhet. 1, ἀλλὰ καὶ ὀν ἐπαίνῳ πολλάκις τίθεσι. Vicissim dicitur ὀν ψόγῳ τίθεναι seu τίθεσθαι, vel ὀν αἰσχύνῃ, aut etiam ὀν αἰσχῶ, vt dicitur Ponere in vitio. Sed sonant illa q. d. Ponere in vituperio, siue in dedecore, aut ignominia. pro quo diceretur potius Ignominiæ loco ponere, vel ducere, Ignominiosum ducere, vel putare. aut, Turpe ducere. Dionys. Halicarn. in vita Lysiæ, οὐκ ὀν αἰσχύνῃ τίθεται τὸ ἔργον. Apud Euripidem & Plutarch. ὀν αἰσχῶ τίθεσθαι, Turpe existimare. Cui opponitur ὀν καλῶ τίθεσθαι, Honestum existimare, apud Polyb. (Ex quo affertur à Bud. & σὺν καλῶ τίθεσθαι, tanquam idem significans) Quum verò dicitur τίθημι ὀν ἀδικήματι, habet locum hic quoq; verbum Pono. nam θήσονται ὀν ἀδικήματι apud Thucydidem libro 1, est Ponent in crimine, vel Ponent criminis loco. Atque vt dicitur Latinè Ponere in crimine, seu in contumelia, aut etiam (& quidem vsitatius, vt opinor) Ponere criminis loco, vel contumeliæ: sic Græcè τίθεσθαι iungitur etiam cum ὀν habente datiuum μέρει, quem sequitur genitiuus. vt apud Platonem De rep. ὀν ἀρετῆς καὶ σοφίας μέρει τίθεναι, & ὀν ἀρετῆ καὶ σοφίᾳ τίθεναι, pro eodẽ. Interdum cũ præpositione εἰς potest vel simplici Pono, vel composito Repono reddi: vt docebo infrà. Verùm sæpe redditur verbo Duco verbum τίθεμαι seu τίθημι, iunctum illi præpositioni ὀν. vt ὀν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, Pro nihilo duco, Floccifacio, Contemno. Plutarchus, τῶν Ἀγέσιλαον βασιλέως ὀν οὐδενὶ λόγῳ τὰ Ῥωμαίων τίθεμένου. Demosth. autem dixit etiã ὀν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι: & οὐδένα ποιεῖσθαι ὑπόλογον, pro eodẽ. (Quò pertinẽt hæc, aliã tamen constructionem habentia, παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, & ὡς φαῦλον τίθεσθαι, pro Nihili facere, Contemnere. Luc. παρ' οὐδὲν τίθεσθαι τὸν ἀνεργέτην. Sed & τίθεμαι μηδὲν pro Nihili facio, ex Basilio affertur) Nonnunquam cum illa ipsa præpositione aliud interpretationis genus postulat, vt ὀν σπουδῆ τίθεσθαι, Studiosum esse alicuius rei & de ea laborare. velut ὀν σπουδῆ τίθεσθαι τὸν πλοῦτον, Plut. Occurrunt & aliqui loci in quorum interpretatione, composita Anteponere & Postponere locum habere possunt. Plutarch. in Galba, τίθεμβος τὸ κοινὸν πρὸ τῶ ἰδίου, publicum bonum suo anteponẽs. At ὕστερον τίθεσθαι, Postponere, Posthabere. Pausan. de Homero, καὶ πῶς ὠφέλειαν εἰς χρήματα ὡς ἐπὶ δυνατῶν ὑστέρων θέμβος τῆς ὡς ἐπὶ πὶς πολλοῖς δόξης.

Τίθημι, Propono. vt πίθεναι ἆθλον, ex Isocrate, Præmiũ proponere. Ex Sophocle, Καὶ πάμα πύχη μὴ τ' ἀγωνάρχαι πνές Θήσουσι, præmium proponẽt, seu pro præmio. Possunt verò & aliqui inueniri loci vbi pro Proponere possimus & simplici Ponere vti. nam & hoc pro Proponere apud Ciceronem extat, si mendo locus caret.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Appono. vt πίθεντο δὲ δόρπον ex Homero affertur pro Apponebant cœnam.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Repono. vt πίθεναι εἰς τόπον τὸν ἀριθμὸν apud Plutarchum, In hunc numerum reponere. Et εἰς τάῦτιω πίθεμαι πιω πάξιν, In hoc ordine repono. (Redditur tamen ibi & simplici Pono) Dicitur & πίθεναι εἰς ἀνθρώπους pro εἰς ἀριθμὸν ἀνθρώπων, Reponere in numero hominum, Reponere inter homines, (vt dicitur Reponere inter deos) Numerare inter homines, Hominibus annumerare. Ex Aphthonio, θεῖόν εἰς ἀνθρώπους. Huc referri potest & τίθημι εἰς τὸν αὐτὸν λόγον πάλλα πάντα.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Impono. vt πίθεσθαι πέλος, Imponere finem. (vel Ponere finẽ, ex Tacito) Apollon. Rhod. πίθεσθαι πέλος καμάτοιο πάντεσσι, finem laboris omnibus imponere.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, Compono. ea significatione qua dicimus Componere rem aliquam, siue aliquod negotium. Sed plerunque additur δῶ, pro hac significatione. vt apud Lucianum, ὅπως τὸ παρὸν δῶ θέμβος, Bud. vertit, Quum composueris quod instat. Idem apud Andocidem, πὰς δὲ ἐχθρὸυς συμφορὰς πρὸς ἀλλήλοις θέσθαι καλῶς, vertit Inter se sarcire & componere. Vt autem hic habes πίθεσθαι cum καλῶς, & in præcedenti loco cum δῶ, sic cũ ἀμεινον in isto loco Demosthenis, ὀν οἷς μηδένα βλάπτων ἀμεινόν τι τῶῦ ἰδίων θήσεται, Nullius incommodo conditionem suam meliorem faciet, vt idem interpr. Et apud Xen. ἀλλ' ἔξεστι ἡμῖν πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed licebit nobis res gerere vt è re nostra esse videbitur. (Et pass. apud Thucydidẽ, εἰ πεῖσεται κῦ γνῶῦ τὰ πρόγματα, Si ex animi sententia res prosperè cedant) Ad illam autem componendi significationem accedit ea qua ponitur hoc verbum τίθεμαι pro Moderor, Rego: Vel, Statuo, Constituo. Cuius vsus exemplũ B. affert hoc ex Xenoph. ἀπομν. libro 1, οἴεσθαι σῶῦ χρὴ καὶ πὼ ὀν παντὶ φρόνησιν τὰ παίτα ὅπως αὖ αὐτῆ ἡδὺ ῆ οὕτω τίθεσθαι. pro quo μετα χειρίζεσθαι paulo pòst dixit. Dicitur autem & διατίθεσθαι eadem significatione.

Τίθημι, vel potius Τίθεμαι, Suppono, hoc est Thesin facio & hypothesin. Bud. Comm. pag. 198, ex Aristot. Metaphys. lib. 10. Idem p. 196, interpretatur & per simplex Pono. (Apud Cic. certè Positum sit, est πεθεῖσθω: De fin. 4, Sed primùm positum sit, nosmetipsos commẽdatos esse nobis. Aristot. Phys. auscult. lib. 8, ἐπίθη μὴν γὰρ ἡ φύσις ὀν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθ' ἣν κινήσεως, καὶ ἠρεμίας) Dicitur autẽ & τίθεμαι τόπον, & τίθεμαι τόπῳ εἶ), vel sequẽte alio infinitiuo. Interdum verò τίθεσθαι redditur verbo Ponere, vbi & Statuere, seu Existimare, aut Constituere & Iudicare reddi potest. Aristot. Polit. libro 7, ὅσοι δὲ ὀν πλούτῳ τὸ ζῆν δῶ τίθενται, vt Cic. De orat. lib. 2, Tantum ego in excellente oratore & eodem bono viro pono esse ornamenti vniuersæ ciuitati. Id est Censeo & iudico. Ita quidem Bud. Sed poterat aliud aptius exemplum afferre, & cum illa constructione quam ibi habet τίθενται, magis conueniens: ex eodem Cic. vbi dicit, Summum bonum in animo ponere, Summum bonum in virtute ponere. At pro Existimare, Ducere, Arbitrari, affert & ex aliis plerisque, & quidem vtraque voce. Demosth. Olynth. 1, τὸ δὲ μὴ πάλαι τῶτο πεπιστεύκαι, τῆς παρ' ἐκείνων ἀνοίας ἀνεργέτημ' αὖ ἔγωγε θείω. Et Synes. de Homero, τὸν ὀν θαλάττῃ θάνατον, ἀκριβεστάτιω ἀπώλειαν εἶ τίθεμβος. Vide plura exempla pag. 196, necnon 198, & 199. Quibus adde & quædam exempla prius à me prolata, positi pro Duco, sed cum alia constructione: non solùm vt dicitur Ducere turpe, & Ducere pro nihilo, sed etiam vt dicere solemus Ducere aliquid laudi. Cæterùm ad Pono de quo dictũ modò fuit, pertinet & τίθημι quod exponitur, Esto vt ita sit, Dono ita esse. Gallice certè dicimus itidẽ, Ie pose le cas qu'ainsi soit, vel, Ie mets le cas, vel, Ie pren le cas. Isocr. καὶ τίθημι τασάζειν αὐτούς. Demosth. θέσω τίνιω ἐγὼ μὴ τοῦῦτο εἶ τῶτο. Idem, ἵνα βούλει σε Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἐμαυτὸν ὀκείνῳ πιω ἡμέσεσι εἶ θῶ; Lucian. in Prom. τίθει δῶ ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ πιω ἐλάτιω μοῖρεσι ὑπονενεμηκέναι πρὸ Διὶ, πιω δ' ὅλιω ὑφαιρεῖσθαι. Certè vt Gall. diceretur Pose le cas, siue Mettez le cas, ita & Latinè dicere possumus Pone: ex Terentio in Phormione, Pone esse victum eum.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, cum nonnullis aliis accusatiuis (id est, habentibus aliius generis significationem) partim hoc, partim illo verbo redditur: & quidẽ cũ nonnullis, ipso verbo Pono. vt τίθεναι πιω ἐλπίδα, ex Phal. epist. Ponere spem, aut etiam Collocare spem. Et τίθεσθαι δῶμα apud Homerum (Domum struere, seu ædificare) reddit ur etiam Domum ponere, ex Virgilio. Sic τίθεσθαι βωμὸν, apud Lucianum. Item cum accus. significante rem ad animum pertinẽtem. vt τίθεσθαι νόμοι, Demosth. Legem ferre: aut etiam ad verbum, Legem ponere. Et τίθεσθαι γνώμιω apud eundem, Dicere sententiã, seu Proponere sententiam. Ex Fabio autem redditur & Ponere sententiam. Eodémque modo ψῆφον τίθεσθαι, Suffragium ferre. Et σημεῖον τίθεσθαι, Plutarch. in Cam. Statuere signũ, vel Ponere signũ, ex Liuio. At τίθεσθαι ἀγῶνα, Edere certamen, B. apud Greg. Verùm μάχιω τίθεσθαι pro Pugnam committere, seu conserere, ex Hom. & Hesiodo, ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχιω θριμεῖαι ἔθεντο. Affertur tamẽ πόλεμον τίθεσθαι ex Thucyd. & pro Bellũ suscipere, & pro Bellũ deponere, seu Bello absistere. Affertur præterea cum accusatiuis aliius generis, id est significationem aliius generis habentibus: vt τίθεναι πρὸ θεῶ ἱκετηρίαν ex Plutar. pro Peragere deo supplicationem. Et τίθεναι πωνείαν, pro Pœnam irrogare. Est præterea hoc obseruandum, interdum hoc verbum vnà cum suo accusatiuo reddi vnico verbo Latino, vt τίθεναι χάριν, Gratificari: & τίθεναι κόπον τινὶ ex Euripide, Succenfere alicui. (Ex quo affertur & τίθεναι γέλωτα pro Ridiculum esse. quæ interpretatio mihi suspecta est) Sic τίθεσθαι ἀρὰς, Imprecari, apud Plutarchum in Theseo, θέμβος ἀρὰς κῦ τῶῦ Ἀθηναίων. Et in Cam. ἀρὰς θέμβος ὅπῃ πὶς πολίτας, Imprecatus illis, vel Imprecationibus illos prosequutus. At si Imprecatus dicas, potius ei adiungendus fuerit aliquis accusatiuus rei.

Τίθημι, vel Τίθεμαι, (sed minus frequenter) Facio, Efficio, ἀπεργάζομαι, inquit Budæus, afferens ex Homero Odyss. ρ, Καί κεν ὑρὸν πίνων, μεγάλιω ὀπιγυνίδα θεῖπ, grandem femorum corpulentiam faceret. Ita enim ille interpr. at ego malim Assumeret aut Ascisceret sibi, aut aliud huiusmodi. Possunt alioqui significationis illius verbi Facere in hoc verbo afferri exempla non pauca, nullam dubitationem relinquentia. Ex quibus est versus secundus Iliadis, — ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Item hic, Iliad. β, Λᾶαν ἐπὶ μὲν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Quinetiam in vno eodémque versu vtrãque significationem habere comperitur: Iliad. κ, Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ὅπῃ σῆμά τ' ἔθηκε. Nam priore in loco ποιῆσαι positum est, at in posteriore significat ἐπίθεσιν, vt testatur etiam Eust. Inuenitur autem τίθημι siue τίθεμαι redditum verbo Facere, vbi & aliis verbis reddi potest. vt apud Plutarchum, θέμβος φιλίαν ποιεῖς ἅπαντας. Dicitur enim non solùm Amicitiam facere, sed etiam Amicitiam inire, sed & Conciliare, item Contrahere: necnon aliis modis.

Τίθημι, vel potius Τίθεμαι, Sumo, Vendico, Tribuo. Cuius vsus exemplum affertur ex Platonis epist. 7, ὡς αὐτῶ τίθεμβος, tanquam sibi tribuens, vel, sibi vendicans. Ex eodẽ De leg. τίθεμαι πμὶω τῶτιω εἰς τιμᾶς, pro Hunc honorem senectuti tribuo. Bud. in suo Lex. scribens τίθημι interdum vsurpari pro Tribuo, Attribuo, Assigno, affert ex Xenophonte, ἀπομν. libro 4, ποτέρωθι πιὼ ἀπάντιω τῶτιω θησαυῶ; δοκεῖ μοι, ἔφη, ποιῶ ὀμιγμοσύνιω. Itẽ, τῶτ' ουὼ ποτέρωσε θετέον; Alicubi τίθεσθαι redditur & verbo Accipere: vt εἰς οἰωνὸν τίθεσθαι χρηστὸν idem interpretatur, In bonum omen accipere. vel In bonum omen vertere.

Τίθημι, Oppono pignori, Pigneror. Bud. postquam dixit ὑποτίθεναι esse Pignori opponere, sicut ὑποτίθεσθαι, Pignori datum accipere, interiectis nonnullis testimoniis, subiungit, Sic Latinè Pignero & Pigneror dicitur: quorum alterum, debitoris, alterum fœneratis est. Dicitur τίθεναι & τίθεσθαι pro eodem. Demosth. Ad Nicostr. τίθημι σῶ πιω σιωοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαν τῆ Παμβωτίδ η, Oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas. Ibidem, καὶ προσελθὼν μοι ἔλεγλῳ ὅτι τὸ χωρίον τὸ ὀν γειτόνων μοι τῶτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, aiebátque hoc vicinum mihi prædium nullum nec emere velle, nec in pignus accipere. Plura de hac signif. vide apud eundem Bud. p. 187. Affertur verò τίθεναι & pro Soluere, Numerare. vt τὸ γιγνόμενον κῦ πιω οὐσίαν ἕκαστον τίθεναι. Et τιθεὶς pro Soluens, Numerans, ex Demosthene.

Τίθεμαι, pro προστίθεμαι seu συγκατατίθεμαι, Assentior, Astipulor. Item Faueo, Adsum, Suppetias fero laboranti. Synes. ἐθέλιω τῷ δόγματι, Assensus sum illorum opinioni, Comprobaui eorum sententiam. Vide B. pag. 195. & 196.

Τίθεμαι, passiua vt voce, ita etiam significatione, Ponor, Collocor. Sequitur autem vsus actiuæ vocis & constructiones. nam vt dico me aliquid τίθεναι ὀν ἐπαίνῳ, ita vicissim aliquid dicitur τίθεσθαι ὀν ἐπαίνῳ. (sic tamẽ vt rarior sit hic passiuæ vocis vsus: quòd videlicet possit τίθεσθαι esse & pro actiuo τίθεναι, vtpote media voce vsurpatũ) Atque vt dicimus nos aliquid τίθεναι pro Supponere, (id est Thesim facere & hypothesim) ita dicitur aliquid à nobis τίθεσθαι. Aristot. Phys. auscult. libro 8, ἐπίθη μὴν γὰρ ἡ φύσις ὀν τοῖς φυσικοῖς, ἀρχὴ καθ' ἣν κινήσεως, καὶ ἠρεμίας. Ex Plat. autem epist. 7, affertur, αὐτῷ τῶτ' ἐπιστολὴ ὀν γράμμασιν ἐτέθη, pro Hæc ab eo seriò tractata, literis mãdata sunt, seu prodita.

Deriuata quæ η verterunt in ε.

Θέμα, ατος, τὸ, idipsum quod positum, appositum, depositum aut propositum est. Positum seu appositum, vt in Eccles. θέματα βρωμάτων, Dapes in mensa positæ, Appositæ epulæ. τὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βρώματα. Depositum, veluti ea quæ apud trapezitas deponuntur & oppignerantur, θέματα nuncupãtur, sicut & παρακαταθῆκαι. Plut. in Consol. ad Apollon. οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις, ἀπαιτοῦμβοι τὰ θέματα, δι' χεράνοισιν ὅπῃ τῆ ἀποδόσει, si depositum apud ipsos pignus repetatur. Sic Cebes Theb. ὅπῃ τοῦτῳ ἔλαβον τὰ θέματα ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύειν τὸν θέμβον πάλιν κομίσασθαι τὰ θέματα, deposita apud mensam. Significat etiam Id quod propositum est, vt in rhetorũ scholis loquuntur. Quintil. lib. 4, c. 2, Sed nos ducit scholarum quædam consuetudo, in quibus certa quædam ponuntur, quæ θέματα dicimus: præter quæ nihil est diluendum, ideóque narratio proœmio semper subiungitur. Et libro 7, cap. 2, Erat mihi curæ in controuersiis forensibus, nosse omnia quæ in causa versarentur. Nam in schola certa sunt & pauca, & ante declamationem exponuntur, quæ θέματα Græci vocãt, Cicero proposita. Quum hæc in conspectu quodãmodo collocaueram, non minus pro aduersa parte quàm pro mea cogitabam. Item grammatici θέματα vocant

verbum aliquod primitiuum, quod ſtatuunt veluti fundamentum & originem temporum ex eo formatorum, omniúmque deriuatorũ: veluti eſt ἄγω, ἄρχω, λέγω, & huiuſmodi alia. Interdum verò appellant θέμα ſimpliciter primam perſonã præſentis Indicatiui, à qua videlicet incipit cõiugatio. Dicitur ſignificare etiã geniturام ſiue ſidus natalitium, & horoſcopum. hoc eſt, id quod mathematici notant, quomodo cælum ſit affectũ, compoſitáque ſidera, quum homo aliquis oritur. Quo in ſignificatu vſum hac voce aiũt Suet. Tranq. in Auguſto. ¶ Ab Heſych. exponitur ὅρκος, τόπος, στάσις, μνῆμα.

A

VNDE Θεμαπκὸς, οῦ, ὁ, Poſititius. vt θεμαπκοὶ ἀγῶνες, Certamina in quibus de poſito præmio certatur, In quibus propoſito præmio aliquo contenditur. qui etiam ἀργεῖται nominantur, ab argẽto quod victoribus proponitur præmium, teſte Poll. libro 3. at στεφανῖται & φυλλῖται, qui de corona tantùm inſtituti erãt. Item θεμαπκοὶ κριταί in Pand. forſan qui controuerſias de depoſito ortas dirimebant. Et apud gramm. θεμαπκὸν ὄνομα, Verbum primitiuũ ſeu originale, Quod veluti fundamentum & origo eſt cæterorum inde deriuatorum. Vel Quod ex genere eorum eſt quæ θέματα dicuntur.

B

C

Et VERB. Θεμαπίζω, Depono. Item Pono caſum, in Pand. Gr. teſte Bud. VNDE Θεμαπισμὸς, οῦ, ὁ, Poſitio caſus. vt κατά πνα θεμαπισμόν, quodam caſu, B. Itẽ Poſitus, Statio: vt θέμα ab Heſychio exponitur στάσις. Vitruu. libro 1, cap. 2, Decor perficitur ſtatione, qui Græcè θεμαπισμὸς dicitur, ſeu conſuetudine, aut natura. Statione, quum Ioui, fulguri, & cælo & ſoli & lunæ ædificia ſub diuo hypathraque conſtituuntur.

Θέσις, εως, ἡ, Poſitio. vt νόμων θέσις apud Ariſtotelem Polit. 4. quæ cõp. voce νομοθεσία dicitur, veluti νόμον θέσθαι appellamus quod Latini Legẽ ponere. Interdũ Depoſitio: oppoſitum habẽs ὅρκον & αἵρεσιν. Luc. in Harm. ἐδίδαξῶ με ἥδη ὁρκόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὸ γλωσσίδα λεπίον τι καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοῖς δακτύλοις ἀμφὶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ὀρθῇ καὶ θέσει. Et apud Plat. De leg. θέσεως καὶ αἱρέσεως ὅπλων, arma ſumendi ac deponendi. Et θρυπαιείων θέσις, depoſitio pecuniæ in prytaneo. Solebãt enim qui inter ſe litigabant, vtraque ex parte deponere pecuniam in prytaneo: ex qua ei qui abſoluebatur, ſuum θέμα reſtituebatur: eius autem qui cauſa cecidiſſet, iudicibus erat loco mercedis. Ariſtoph. in Nub. Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῶν νομιζόμενων. id eſt αἱ δίκαι καὶ αἱ θεραπαβολαὶ τῶν θρυπαιείων. qua de re vide ſchol. Rurſum pro Poſitio ſeu Impoſitio accipitur quum dicitur ὀνομάτων θέσις. vt Demetr. Phaler. πολλὰ δὲ ὀνόματα καὶ θεραπεύειν τὸν θέσιν τὸν ὅπῃ πνος, χαλεπὰ ἐστιν. veluti hoc eſſe dicit, ὁ δὲ ὄρνις οὔπω ὅτι κόλαξ. nam τὸ πεθὲν κατ' ἀρχὰς ὄνομα, nomen quod ab initio rei impoſitum fuit, eſt κόραξ: pro quo θεραπεύειν θέσιν dicitur riſus excitandi gratia κόλαξ. Item apud philoſophos θέσις eſt poſitio ſeu ſumptio, qua nimirum aliquid veluti principium ſtatuunt & ponunt: vt in arithmetica, Monadem non eſſe diuiduam: in geometria, Punctum eſſe indiuiduum: &, Omnes lineas à centro exeuntes & ad ambiẽtem lineam rectà tendẽtes, inter ſe æquales eſſe: in phyſicis, Omnia corpora naturalia conſtare ex materia & forma: &, Naturam quietis ac motus initium eſſe. Sic medicus πάθεται & ponit, corpora conſtare ex quatuor elementis. Philopon. ἡ μὲν θέσις οὐκ ἔστιν αὐτόπτης τοῦ μανθάνοντος, ἀλλ' ἐκ τῶν διδάσκοντος θεωρίνεται· τὸ δ' ἀξίωμα οἰκοθεν ὁ μανθάνων ἔχει καὶ θεβάλλεται. Vide & Ariſtot. Analyt. poſter. libro 1, item Bud. Comment. p. 189. vbi etiam dicit θέσιν & definitionem rei idem eſſe, quum Ariſtot. dicat, ὁ δὲ ὁρισμὸς θέσις ὅτι: veluti quum arithmeticus πάθεται, μονάδα εἶναι τὸ ἀδιαίρετον καὶ τὸ ποσόν. Idẽ Bud. p. 231, διὰ θέσεως φιλοσοφεῖν περὶ Θεοῦ dicit apud Dionyſ. Areop. opponi τοῦ δι' ἀφαιρέσεως: vt quum ait, χρὴ δὲ τὰς ἀφαιρέσεις ἐναντίως ταῖς θέσεσιν ὑμνῆσαι. Dici autem θέσεις quæ de Deo propriè & affirmatiuè dicuntur, vt Deum eſſe iuſtum, Deum eſſe miſericordem, & ſimilia. Eſt & apud rhetores θέσις: quã Ariſtot. Topic. 1 ſic definit, θέσις ὅτιν ὑπόληψις περὶ ἀδύξος τοῦ γνωρίμων πνὸς καὶ φιλοσοφίαν: velut illud Antiſthenis, ὅπ οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν: & illud Heracliti, ὅπ πάντα κινεῖται. Cic. in Topic. Quæſtionum duo ſunt genera: alterum, infinitum: alterum, definitum. Definitum eſt quod θετὸν Græci, nos cauſam: infinitum, quod θέσιν illi appellant, nos propoſitum poſſumus nominare. Quintil. lib. 3, cap. 5, Infinitæ quæſtiones ſunt, quæ remotis perſonis & temporibus & locis, cæteriſque ſimilibus, in vtranque partem tractantur: quod Græci θέσιν dicunt, Cicero Propoſitum, alii Quæſtiones vniuerſales ciuiles, alii Quæſtiones philoſopho conuenientes: Athenæus partem cauſæ appellat. Vide ibidem quomodo Cic. id quæſtionis genus diſtinxerit. Ita θέσις eſt poſitio cuiuslibet rei quæ natura non eſt, vt tum in ſuperioribus locis, tum in hoc Gregor. Naz. φύσει οὐ θέσει ἀγαθόν, ſua ipſius natura, non alterius autoritate ſanctificãs. Nam quædam hominum autoritate πεθέντα, id eſt ſtatuta ſeu inſtituta, ἀγαθὰ εἶναι iudicantur. Sic θέσις de re quæ natura ſua non eſt, dicitur, quum ab Appiano (teſte Budæo) accipitur pro ὑφεσία. nã θέσει ὑγιὲς & ὑφεσία eius eſt cui nullos natura dedit liberos, ſed qui alienos in ſuam familiam aſciſcit & adoptat. Rurſum θέσις dicitur Poſitus, Situs. Ariſtot. De part. anim. lib. 3, κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πεθὲς ἀρχαιδῆ θέσιν, neque enim ſita eſt in loco accommodato. Bud. pag. 131.

D

E

F

VNDE Ἀθεσία, ας, ἡ, Actio qua aliqua quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: vt quum pactis & conuentis non ſtatur, ſed violantur & irrita fiunt omnia. Budæo Inconſtantia & Infidelitas: Suidæ παραβασία, qui hæc affert exempla: ex Polybio, lib. 3, pag. 55, ἀγωνιῶν τὴν ἀθεσίαν τῆς Κελτῆς. Et ex lib. 2, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν τῆς Γαλατῆς ἀθεσίαν. Et rurſum, ὅπῃ κρύψειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἀβεβαιότητα. Vbi quidam interpr. Præuaricationem, ſicut & apud Ierem. cap. 20. At Νομοθεσία, Υἱοθεσία, & ſiqua alia ſunt huiuſmodi, vide in ſubſtantiuis quibuſcum ſunt compoſita.

G

Θετέον, Ponendum: item Conſtituendum.

Θέτης, ου, ὁ, Qui aliquid πέθεικε, id eſt Depoſuit apud quempiam vel oppignerauit. Iſæus, δίκαιον τῆς ἀμφισβητήσεως χωρίον τὸν ἔχοντα, ἢ θέτην ἢ περαπῆρα παρέχεσθαι, ἢ καταδεδικασμένον φαίνεσθαι, Iuſtum eſt vt is qui prædia controuerſioſa poſſidet, aut oppigneratorem ſuum aut venditorem laudet, & nomen autoris in iudicium proferat. B. p. 201, in Καταδικάζω.

Θετικὸς, οῦ, ὁ, Poſititius, ſeu Poſitiuus. vt θετικὰ ὀνόματα apud grammat. Aduerbia poſitiua: quæ in έον aut in έα deſinunt: veluti, θετέον, θεακτέον, λυπτέον: & Atticè θετέα, θεακτέα, λυπτέα: conſtruuntúrque vel cum datiuo vel cum accuſatiuo. Latinis Gerundia & Gerundiua, Amandum, Docendum, Legendum. Item θετικοὶ νόμοι apud Ariſtot. Polit. 2, cap. 10, leges quas Philolaus νομοθέτης Thebis tulit, tum aliis quibuſdam de rebus tum περὶ παιδοποιίας. vbi Aretinus vertit Leges proletariæ. VNDE ADVERB. Θετικῶς, ſignificans διὰ vel μετὰ θέσεως, Poſitiuè & affirmatiuè: cui opponitur ἀρνητικῶς apud Greg. Naz. Item θετικῶς ἐξετάζεσθαι apud Hermog. pro Infinité. nam θέσις dicuntur quæſtiones infinitæ.

Θετὸς, οῦ, ὁ, Poſitus. Item θετὸς παῖς, filius adoptatus, ſeu adoptiuus: qui & εἰσποίητος. Appian. ἔθος ἦν τοῖς Ῥωμαίοις, τοὺς θετοὺς τὰ θεμιτὰ ὀνόματα ὀνομαβαίειν, vt adoptati adoptantium nomina accipiant. Plutarch. Theſeo, θετὸς ἐγένετο Πανδίονι, A Pandione adoptatus. Et Herodot. θετὸν παῖδα ποιοῦμαι, Adopto, ſeu Adoptiuum filium facio. Et Plutarch. rurſum, in Solone, παῖδα θετὸν ἔχε, ποιησάμενος τὸν τῆς ἀδελφῆς, ex ſorore natum filium ſibi adoptauit.

H

C. Ἄθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Irritus, ſeu Qui irritus factus eſt, Abdicatus, Abrogatus. Exponitur etiã Abdicandus. Item Qui appoſitus & aptus non eſt, Ineptus, Inutilis. In qua ſignif. frequens eſt apud Dioſcor. idque modò cum θεὸς habente ſuum accuſatiuum, modò cum datiuo. Cũ θεὸς, vt lib. 3, ἄθετος θεὸς βρῶσιν, Ad eſum non aptus. Cum datiuo, vt libro 5, ἄθετος κύστει, Veſicæ inutilis. Et libro 1, ἄθετος τοῦ νευρώδεσι παντὶ, Lædens neruos. Sic alibi, ἄθετον παῦ χάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡ παπικοῖς, σπληνικοῖς. Quæ Plin. ſic vertit, Lactis vſus contrarius capitis doloribus, hepaticis, ſpleneticis.

VNDE Ἀθετέω, ῶ, Loco moueo, Abrogo, Abdico, Irritum facio: propriè θεὶ τοῦ πρὶν πεθέντων. vt ἀθετεῖν νόμον dicitur Poſitam legem refigere & abrogare. & ἀθετεῖν τὰ ὡμολογημένα, pacta & cõuenta reſcindere ac irrita facere. Marci 7, ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ θεοῦ, ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμῶν τηρήσητε, Irritam facitis. (vel etiam Violatis, Tranſgredimini. λύετε, παραβαίνετε. vt & in epiſt. ad Hebr. c. 10, ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶν μάρτυσιν ἀποθνήσκει, ſiquis violarit & tranſgreſſus fuerit legem Moſis) Et Plutarch. Coriol. μηδὲν ἀθετεῖν μηδ' ἀναίνεσθαι τῶν ποιούντων δυναμένους. Gregor. Naz. οὐ τὰ πρὸν ἀθετήσουμεν δεῦρο τὴν τελευταίαν παραπέμψωσι; non irrita facienus & exauctorabimus? Paulus in epiſt. ad Galat. cap. 2, οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, non irritam facio gratiam Dei. vt Auguſtin. quoque vertit. Et ad Tim. epiſt. 1, c. 5, τὴν παρόντα πίστιν ἠθέτησαν. Et Lucæ 7, οἱ νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἠθέτησαν. Aliquando commodius redditur Repudio, Reiicio, Improbo, Aſpernor. vt apud Gregor. orat. in pentecoſten, δούλων δὲ κακῶν, ἀθετεῖν δεσποτείαν, καὶ ἐπανίσταθαι κυρότητι, καὶ ὁμόδουλον ποιεῖν αὐτοῖς τὸν ἐλεύθερον, improborum ſeruorum eſt aſpernari & reiicere dominos ſuos, in eóſque inſurgere. Sic in epiſt. Iudæ, κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι, dominatũ verò reiiciunt. Et Lucæ 10, ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ. Et Ioann. 12, ὁ ἀθετῶν ἐμὲ, καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, Qui reiicit me, nec recipit verba mea. Itidem & Marci 6, διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι, propter iuſiurandum & eos qui ſimul accumbebant, noluit eam reiicere. Id eſt, Noluit irritum facere quod ei promiſerat. iurarat enim ſe ei daturum quodcunque a ſe petiiſſet. Et Chryſoſt. De ſacerd. οὐ γὰρ ἀνὴρ ὠνεῖσθαι ὁ ἀθετούμενος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Χριστός. Vbi nota paſſ. vocis vſum, cuius Heſych. quoque meminit, ἀθετεῖται exponens καταφρονεῖται, ὑβρίζεται: apud quem & actiuè Ἀθετῶ, ἀτιμάζω, ῥιπάζεται, Aſpernatur & vilipendit, Reiicit. Itidem ἀθετούμενοι στίχοι dicuntur Reiectitii verſus: qui & ὀβελιζόμενοι. Porro vt ἀθεσία dicitur Præuaricatio & tranſgreſſio, ita ἀθετεῖν Præuaricari. vt Prouerb. Salom. cap. 11, ἀθετοῦντων ὑποσκελισμός, Præuaricatorum & peruerſorum ſupplantatio. At ex libro 4 Reg. cap. 23, ἠθέτησεν ὁ τοῦ βασιλεὺς Βαβυλῶνος, Defecit à rege Babylonis. VNDE Ἀθέτημα, ατος, τὸ, ET Ἀθέτησις, εως, ἡ, Abrogatio, Abdicatio. vt in ep. ad Heb. c. 7, ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές. ἐνήμισυ γὰρ προάγουσα ἐντολὴ ἀθετεῖται, Nam mandatum præcedens abrogatur, quòd nullis viribus ſit prædtum & inutile. Et cap. 9, εἰς ἀθετησιν ἁμαρτίας, Ad abolendum peccatum. Ἀθέτημα autem ſignificat potius ipſum factum quo aliquid ἀθετεῖται, id eſt irritum fit, ſeu violatur & reiicitur. veluti apud Græcos Bibliorum interpretes ἀθετήματα dicuntur ſcelera quibus lex diuina violatur, Præuaricationes, Tranſgreſſiones, vt vulgò loquuntur. Reg. lib. 3, cap. 8, καὶ πάντα τὰ ἀθετήματα αὐτοῦ ἃ ἂν ἠθέτησαν. Et Ierem. 12, πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα, Qui præuaricantur & iniquè agunt. Legitur etiam ADVERB. Ἀθετῶς apud Heſychiũ, quod affert ex Æſchyli Prometh. vincto, & expon. non ſolùm ἀθέσμως, ſed etiam συγκαταθεμιθρῶς. At verò PRO Ἄθεος Ἑλληνιὰ, quod apud eundem extat, & exponitur σκληρὰ, ἰδ' οὐχ οἷόν τε ἱλασθῆναι, Rigida, Implacabilis, dubium eſt, reponendúmne ſit ἄθεσμος, an ἄθεος, an aliud ſimile.

I

C. Εὔθετος, oppoſitum præcedenti ἄθετος, id eſt Appoſitus, Accommodatus, Aptus, Idoneus. Dioſcor. lib 2, cap. 65, εὔθετος εἰς ὑπόθεσιν. ad recondendum idoneus. VNDE Εὐθετέω, ῶ, Sum εὔθετος, id eſt Sum appoſitus & accommodatus, Sum aptus & idoneus. Dioſcor. lib. 1, cap. 106, εὐθετεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, ad ocularia medicamẽta vtile eſt. Et ex Theophr. lib. 5 Hiſt. plant. εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι, ad omnia vtilis eſt & apposita. Itẽ homo aliquis aut animal εὐθετεῖν dicitur pro εὖ διαθέσθαι ſeu εὖ διακεῖσθαι, Bene habitum eſſe, ἀνεκπεῖν: ſicut θέσις ab Heſych. exponitur ἕξις. Theophr. Hiſtor. plant. libro 1, cap. 1, εἰ δὲ τῇ ὥρᾳ ὄμβρος (ſ. τὸ φυτοῦ ὑγρὸν) κάλλιστον, οὐδὲν σημεῖον, ἐπεὶ καὶ τοῦ ζώων εὐθετεῖ κοῦφα, nec argumentum efficax eſt quòd verno æſtiuóque tempore plãtæ ſint aſpectu pulcherrimæ, quum & fœta animalia ſpecioſiora ſint & habitiora. (SIC Εὐθεσία, ας, ἡ, Bene conſtituta corporis habitudo. Galen. apud Hippocr. ἐὐθεσίω expon. ἐγγενεσίω τῶ σώματος ἕξιν: addens & ἐνιαυτὸν εὐθεσίης vocari τὸν ἀφορίας ἀπεργαστικόν. vt idem ſit εὐθεσία quod εὐεξία & εὐσωμία)

D

E

F

¶ Rurſum εὐθετέω tranſitiuè etiam ponitur pro Cõcinnè diſpono, Elegãter & ſcitè digero, Decenter compono, vel Colloco ordine ſuo. Syneſ. epiſt. 121, καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσας τε καὶ ἐνθυμάσας τὸ δωμάτιον, ſi omnibus decenter & ordine poſitis euerras & perfumes cubiculum. Sic Lucian. ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, στήρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τοῦ Διί. Qua ſignificatione dicitur ET IAM Εὐθετίζω. Heſiod. Theog. v. 541, de Prometh. — ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, quum ſcitè compoſuiſſet. Apud Hippocr. verò εὐθετισάμενος expon. καταστρώσας. Nec-non COMP. Διεὐθετέω ſignificat Suum quodque loco & ordine digero ac diſpono, Concinnè pono & colloco. Exponitur autem & Boni conſulo.

Deriuata ex præterito quæ retinent η futuri.

Θήκη, ης, ἡ, Repoſitorium, Locus in quo aliquid reponitur. Quo ex vocabulo multa componuntur, vt ἀποθήκη, ὁπλοθήκη, & alia huiuſmodi. Eſtque eius vſus apud Latinos quoque, apud quos Cic. Nummariam thecam dicit, & Thecam vaſorum, ſicut & Martial. Thecam calamorũ. Ille, Verr. 6, Efferri ſine thecis vaſa: hic, lib. 14, Sortitus thecam calamis armare memẽto. Itidémque Varro, Vt grani theca ſit gluma. Peculiariter verò Græcis θῆκαι dicuntur αἱ νεκροθῆκαι, vt ita dicam, id eſt, defunctorum repoſitoria, Ea in quibus defuncti reponuntur, Græcis σοροὶ, & Latinis Sandapilæ, Loculi, (vt quum Plin. dicit, Conditum loculo in templo: &, In loculis aſſeruatos) & Conditoria ſeu Conditiua: veluti quum Plin. iunior dicit, Quorum corpora eius miraculi gratia in conditorio aſſeruabantur. Et Seneca, Sic in domo ſunt quomodo in conditiuo. Pauſ. Attic. pag. 6, ὅπῃ τοῦ θήκας ἦλθε τοῦ βασιλέων. Ibidem, Λυσίμαχον τοῦ θήκας τοῦ νεκρῶν αἰκλόιτα, τὰ ὀστᾶ ἐκείνου. Et Xenoph. Pæd. 7, ὁρῶντες ὅπῃ λόφου ἄνω θήκην τοῦ πελοῦ πίσαν τι. Sic Plato De leg. libro 12, θήκας ἢ τὲ) τοῦ χωρίων, ὁ ὅπτα μὲν ἐρέσσιμα, μηδαμοῦ μήτε τι μέγα, μήτε τι σμικρὸν μνῆμα. Vnde Cic. lib. 2 De leg. Verat ex agro culto, cóue qui coli poſſit, vllam partem ſumi ſepulcro. Vbi θήκη & μνῆμα idem ſunt, pro quo paulo pòſt dicit χῶμα. Et Thucyd. lib. 3, pag. 117, θῆκαι ὅσαι ἦσαν τοῦ πεθνεώτων ἐν Δήλῳ, πάσας αἰείλον, quotquot erant mortuorum conditoria ſeu loculi, omnes ſubruerunt. VNDE Θηκίον, ου, τὸ, Repoſitoriolum Loculus, Loculamentum, Conditoriolum. Heſychio γλωσσοκομεῖον, θησαυρὸς: & ἐνταφιον, τάφος. cui θῆκαι ſunt non ſolùm σοροὶ, verùm etiam οἱ ἀποθεῶν νόμοι.

Θῆμα, ατος, τὸ, eidem Heſychio θήκη, τάφος, αἴθημα, afferenti ipſum. ex Sophoclis Salmoneo.

Θῆμων, ονος, ὁ, Rerum ſimul poſitarum ſeu congeſtarum aceruus & cumulus. Odyſſ. ε, verſu 368, Ὡς δ' ἄνεμος τε ζαὴς ἠΐων θημῶνα πυάξῃ Καρφαλέων. id eſt σωρὸν ἀχύρων, aceruum cumulum & aceruum. Heſychio θημὼν eſt πᾶν τὸ σεσωρευμένον, οἷον ἀχύρων ἢ πυρῶν. VNDE Θημωνία, ας, ἡ, idem cum θημών. vt Suid. quoque docet, ſic ſcribens, Θημῶνες, οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων· καὶ Θημωνία, ὁ σωρός. Et Euſtath. pag. 1539, ὅπ ὁ θημὼν καὶ θημωνία λέγεται. Apud Heſych. verò correpta antepenultimæ ſyllabæ vocali, & acuta vltima, LEGITVR Θημονιὰ pro Θημωνία: veluti quum θημῶνες expon. per θημονιαί: & θημονιαὶ eſſe dicit τοῦ σωροὺς τῶν δραγμάτων, aceruos manipulorũ. AT Θημωνὴ, quod apud eundem legitur, & exponitur ἀποθεσις, mendi ſuſpectum mihi eſt.

Synonymum illi θημὼν & ab eadem profectum origine, EST Θωμὸς, quod & ipſum ſignificat Cumulus, Aceruus. Ariſtoph. apud Suidam. εἶθ' αὖτῶν ὥσπερ τοῦ θωμοῦ μεγάλῳ τύφῳ καὶ θρηνῶν ξυσρέφας καὶ ξυγγογυλίσας οἴχοιο φέρων. id eſt θημῶνας ἠΐων, vt Homerus loquitur, ſeu σωροὺς ἀχύρων. Solent enim turbines & procellæ aceruos palearum ſeu acerum correptos differre. Theophraſt. Hiſt. plant. libro 9, cap. 10, διὸ καὶ εἰς θωμοὺς σωπήσασι καὶ πυροὺς καὶ κριθὰς, καὶ δοκοῦσιν ἀδρωνέσθαι ἐν θωμῷ. Sic De cauſ. plant. libro 4, cap. 15, ἐὰν δὲ θερισθεὶς εἰς θωμοὺς σωπεθῇ ὁ πυρὸς, ἀδρότερος καὶ βελτίων γίνεται. Et paulò pòſt, ὅταν δὲ εἰς θωμοὺς σωπεθῇ, σωικμαίζεταί τι, καὶ ἡ ἀναρμθμη ἀτμὶς λεπτὴ καὶ πνθμαπόδης οὖσα παρεισδύεται,

καὶ ἀδρωΐει πυὶς ὄγκοις. Vbi etiam nota θωμὸς & ὄγκος posita synonymos. Nota etiam in hoc posteriore loco De caus. plant. scribi non θωμοὶς, sed θωσμοὶς, idque bis, sed mendosè. Nec verò tantùm οἱ πρὸ πυλῶν σωροὶ vocantur θωμοὶ, verùm etiam οἱ ξύλων, id est Lignorum cõgestorum aceruus & strues, veluti pyra est. Hesychio autem est σωρὸς σαχών, aristarum aceruus seu cumulus: item κορμὸς, truncus.

A T C O M P. Εὐθήμων, ονος, ὁ ἡ, Qui est corpore bene constituto & habito. idem quod εὔθετος suprà: sicut Hesych. quoque ἀθήμονα exp. εὔθετον, ἀσήμονα. Aristot. Histor. anim. libro 9, de aui quadam quæ σίτη nominatur, ἀθήμων καὶ ἀθέσμος. Et de aquila leporaria, ἔστι δὲ ὠκυβόλος καὶ ἀθήμων. id est, Quadrato corpore & eleganter compacto, vt Bud. interpr. Comment. p. 831, quum ἀθήμων exposuisset Concinnus, Aptè compositus. Ab aliis redditur etiam Pulchrè cõpositus, Scitè digestus, Bene factus, Politus. quæ rei potius inanimatæ conueniunt. V N D E Εὐθημοσύνη, ης, ἡ, Ordo concinnus, & elegans, Apta dispositio, Concinna rerum digestio. id est, Quum vnaquæque res suo loco posita est, & omnia pulchrè digesta ac disposita. Vel etiam, Quum omnia suo ordine concinnè & scitè ponuntur. Hesiod. Ergων 2, ὁ δὲ τυτθὸς ὅπωδεν Δμῶας ἔχων μακέλω πόνον ὀρνίθεσσι πθεῖν, Σπέρμα κατακρύπθων. Ἀθημοσύνη γὰρ ἄρίστη Θνητοῖς αἰθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. Nam (inquit Proclus) δεῖ ἕκαστον εὖ διαπθέναι, καὶ μὴ κακῶς, ἀλλὰ καλῶς. Quẽadmodum & apud Xenophontem Pæd. 8, Cyrus καλὸν ἡγεῖτο καὶ ἐν οἰκίᾳ εἴ τι ὅπωπθεῦμα πῶς ἀθημοσύνω. Et alibi ἐπεμέλετο πάντης τῆς ἀθημοσύνης. Itẽ inde est V E R B. Εὐθημονέω, ῶ, idem significans quod ἀθετέω & ἀθετίζω, id est, Aptè & concinnè digero & dispono, Quæque ordine suo aptè & concinnè pono. Plato pass. voce in actiua significatione vsus est, sic scribens libro 6 De leg. Ἀθημονεῖσθαι τὰ κτ᾽ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις. quæ verba Budæo Comm. pag. 831, sic videntur interpretanda, Componere rem familiarem, & domestica negotia digerere.

Præcedenti ἀθήμων O P P O N. Κακοθήμων. V N D E Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, itidem oppositum præcedenti ἀθημοσύνη, in quo & exemplum habes ex Hesiodo. id est, Quum res malè digestæ & dispositæ sunt, vel digeruntur & disponuntur. Aliis Ordo confusus. Sed perperam eo in loco quidam codices H A B E N T Κακοθυμοσύνη E T Εὐθυμοσύνη, vt & vulg. lex. quasi videlicet à κακοθύμων & ἀθύμων deriuata essent.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, idem quod θήκη, Repositorium, Conditorium: Locus in quo congestæ opes reponuntur & conduntur, vt cellæ granariæ & ararias. Poll. libro 9, καὶ θησαυροὶ καὶ ταμεῖα, ἵνα τὰ χρήματα καὶ οἱ πυροὶ ἔκειντο. Aristot. Œconom. 1, πυὶ θησαυροὺς πυὶ πθῆκας πυὶ ὁδοὺς πυὶ βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Et mox, ἐπώλει τὰ ἐν θησαυοῖς. Sic Ioseph. κατασκευάσας θησαυρὸν, καὶ κλείσας πάντα χόθεν, ὁπὴν ἐν αὐτῷ μίαν ἤνοιξεν, Ærarium, Pecuniarum repositorium seu conditorium. Et Plutarch. ἐκέλευσεν αὐτῷ πυὶ θησαυροὺς αὐοῖξαι πᾶν χρήματων. Vbi nota additum genitiuum, omissum in locis præcedentibus. Idem in lib. De solert. anim. γνωείσασα τὴν ἑαυτῆς ἑκάστη θησαυρὸν, ὡς οὐδὲς χρείσου θήκην ἀνθρωπος, ἀσμένως αἰοῖχ καὶ πεοθύμως. appellans ibi θησαυρὸν foueam in arena in qua testudines κατοχοῦσι καὶ κατακρύπθουσι τὰ ὠά: θήκην autem χρείσου nominans quam in præcedente loco θησαυρὸν χρημάτων. Latini quoque thesauros dicunt: vt videbis apud Gellium lib. 2, c. 10. Sed & ipsæ opes alicubi repositæ seu reconditæ, vocantur θησαυροί. Athen. libro 6, Ἀλεξανδρου πυὶ ἐκ τῆς Ἀσίας θησαυροὺς ἀνελομένου. Plutarch. De deo Socr. θησαυοῦ φανέντες. Lucian. in Hermot. θησαυοὺς αἰορύπθειν. vt Virg. Thesauros tellure recludere. Et Cic. Obruere thesaurum alicubi. Et, Thesaurum defossum esse sub lecto. Metaphoricè autẽ Xenoph. πυὶ θησαυοὺς πᾶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίπθων. Sic Quintil. Ex reposito velut thesauro se offerentibus. Et Cic. Thesauros argumentorum. Et Isocr. καλὸς γὰρ θησαυρὸς πᾶσι ἀνδρὶ παυδαίῳ χάεις ὀφειλομένη. Itidem & Hesiod. Erg. Γλῶσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος Φειδωλῆς. Hesychio θησαυρὸς est εἰς ἀγαλμάτων ἢ χρημάτων ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος. Appianus pro armamentario etiam posuisse videtur in hoc apud Suidam loco, ὅπλά τε πολλὰ καὶ ἄπον ἡτοιμάζετο, καὶ θησαυροὺς ἐποίει, conditoria in quibus ea reconderet. Nisi malis, Aliarumq; rerum conditoria seu repositoria. Apud eundem Suidam θησαυροὶ αὐέμων.

V N D E Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ, Thesauri custos, Qui thesauri custodiæ præest. Ex hoc autem D E R I V. Θησαυροφυλάκιον, ου, τὸ, Locus in quo thesauri reppositi custodiuntur. Idem quod θησαυρὸς quod significat cellam in qua reponitur pretiosior supellex, & ταμεῖον. Suid. Item C O M P. Θησαυροποιὸς, οῦ, ὁ, Qui thesauros congerit & reponit, Qui res pretiosiores in thesauros recondit: idem qui θησαυεισής. Plat. libro 8 Polit. Et V E R B. Θησαυείζω, Fut. ίσω, Thesauros extruo. Herodianus libro 6, ἰδίᾳ ἐθησαύειζε, proprios thesauros extruebat. Plutarchus in suo πεὶ φιλοπλουτίας libello, παισὶν οὖσι καὶ κληρονόμοις φυλάπθοισι καὶ θησαυείζοισι. Sic pass. quoque vox accipitur. Plato in Phædro, ὅταν γράφῃ ἑαυτῷ ὑπομνήματα θησαυείζοιμος. Interdum cum accusatiuo rei cõstruitur, sicut ταμιεύω, & significat In thesauro repono, In thesauro condo: vel etiam In thesauro conditum asseruo. Xenoph. Pæd. 7, οὐδὲν πύτων ὅ, τι οὐχὶ πεοθασκευάσας ἐθησαύεισε παρ᾽ αὐτῷ. Aristot. De partib. Anim. lib. 3, πεὸς τὸ δύνασθαι πολὺ χρόνον θησαυείζειν καὶ πέπθειν ἀλείαν τὴν οὖσαν πῶς θερμῶ. Cui loco similem alium habes infrà ex eodem in Προθησαυείζω. Et passiuè aliquid dicitur θησαυείζεσθαι pro Recondi & reponi in thesauro. Theophr. Histor. plant. libro 8, de frumentis conditis & asseruatis loquens, φασὶ δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ τῆς ἄλλας ὑψηλᾶς χώρας διαμένειν θησαυείζόμενα πολὺ χρόνον. Et in 4, de ebeno, πῶς δὲ χρόαν οὐ θησαυείζομένη λαμβάνει πῶς εὔχροον, ἀλλ᾽ ἀνθὸς τῇ φύσει, colorem commendatum non asseruando contrahit, sed protinus à natura. Bud. Sic in 2, de palmulis, θησαυείζεσθαι δὲ μόνοις φασὶ πυὶς ἐν Συρίᾳ. Alioquin vox passiua, vt & media, in actiua etiam vsurpatur significatione, itidem pro In thesauris recondo: vel simpliciter Recondo & asseruo, veluti thesaurum. Philo De vita M. libro 1, οὐ χρυσὸν, οὐκ ἀργυρον ἐθησαυείσατο. Herodian. libro 1, ἕκαστος δὲ ἃ ἔιχεν, ἐκεῖσε ἐθησαυείζετο, vniuersi fermè suas illic diuitias quasi in thesaurum congerebant. Significat etiam Recõditum velut in thesauro asseruo & retineo: vel simpliciter Retineo, Asseruo, διατηρέω. Theophr. De caus. plant. libro 6, cap. 28, τὸ ἔλαιον πυὶς ὀσμαὶ δυνάτειμάλιστα θησαυείζειν. V N D E Θησαύεισμα, ατος, τὸ, Quod in thesauro conditum & repositum est, Thesaurus. Exponitur etiam Repositorium, Asseruatio. E T Θησαυεισμὸς, οῦ, ὁ, Ipsa actio recondendi & reponendi in thesauro. Aristot. Polit. 1, θησαυεισμὸς χρημάτων πεὸς ζωὴν ἀναγκαίων. id est, τὸ θησαυείζειν χρήματα πεὸς ζωὴν ἀναγκαῖα, Cõdere & reponere in thesauris pecunias & opes ad vitam necessarias. vel etiam Prudentia condendi pecunias in thesauris. Et Theophr. Histor. plant. libro 8, cap. 10, πῦ δὲ σπερμάτων οὐχ᾽ ἡ αὐτὴ δύναμις ὅσιν εἰς τὸ πῶ βλάστησιν καὶ εἰς θησαυεισμόν. ἐνια μὲν γὰρ βλασανει καὶ τελεσῦσι τὰ χρεα, καὶ θησαυείζεται κράτισα. Et mox, διὸ καὶ εἰς θησαυεισμὸν ἀποπθεῦται, id est θησαυείζεσθαι, recondi & reponi in thesauris frumentariis. E T Θησαυεισής, οῦ, ὁ, Qui thesauros congerit, Qui in thesauris reponit, Qui in thesauris condit & seruat opes futuris vsibus necessarias. A T Θησαυεισκὸς, οῦ, ὁ, idem. vt θησαυεισκὰ τῆς θερῆς ζῶα, Animalia quæ ingeniose & solerter cibos recondunt in suis thesauris, Quæ victui necessaria in thesauros & cellas suas congerunt, & condita in vsus suos seruant: veluti formicæ, apes, & alia quædam animalia. Et C O M P. Ἀθησαύειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in thesauro repositus non est. vel, Qui in thesauris recondi nõ potest vel solet. vt infrà in Ἀπόθετος. Exponitur etiam Qui nihil recondit in crastinũ, Prodigus, vt ἀπαμίβυτος. Inde & verba C O M P. Ἀποθησαυείζω, E T Ἐκθησαυείζω E T Προθησαυείζω. Quorũ primum Ἀποθησαυείζω, Recondo & asseruo in thesauro. vel, A cæteris rebus separatum in thesaurum condo. Item simpliciter, Recõdo, Repono, Asseruo, vt ἀποταμιεύω. Athen. ἀποθησαυείζοιμν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ. Affertur etiam ἀποθησαυείζω εἰς πλοῦτον, pro Ad congerendas opes in thesaurum repono.

Secundum,

Secundum, Ἐκθησαυείζω, E thesauro promo, E thesauro expromo. Budæus interpr. Thesaurum exhaurio: afferens hunc locum Phalar. in epist. ad Aglaum, ἐκπθησαυείκαμεν τὸ πλούτου ὅσα παρέχει ὁ θεὸς, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρῆνεις, ἀλλ᾽ εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν. Tertium, Προθησαυείζω, Ante vsum repono in thesaurum. Metaphor. Aristot. De part. anim. lib. 3, οἱ δὲ τὸν οἰσόφαγον ἔχουσιν, ἢ πεὸ τῆς κοιλίας μέρος τὸ ὀγκῶδες, ἐν ᾧ πεοθησαυείζοισι πῶ ἀκατέργαστον τροφῶ. Cui similem locum quendam attuli suprà in Θησαυείζω ex eodem.

Sequuntur verba cum præposit. composita.

C. Ἀμφιπθημι, idẽ quod πεὶ θήμι, id est Circũpono: sed poeticũ. Apud Athen. πλεκτοῖς ἀμφιπθεὶς στεφάνοις. V N D E Ἀμφίθετος, Circumpositus. Apud Homer. Iliad. ψ, Ἀμφίθετος φιάλη, Phiala quæ vtrinque poni potest: aut Quæ propter magnitudinem suam vtraque manu capitur & ponitur, inquit Hes. Sunt & qui ἀμφίθετον intellexerint duplicẽ, cuius vna pars alteri imponeretur. Eustathio quoque est Quæ vtrinq; prehẽditur auribus, sicut ἀμφιφορεῖς: at secundũ Aristarchũ, Quæ vtrinq; poni potest. id est, vel à parte oris vel à parte fundi. Sunt verò & aliæ apud eum explicationes, sed aliam etymologiam sequentes. Vide etiam Athen. lib. 11.

C. Ἀνάπθημι, vel Ἀναπθέμαι, Sursum pono, Impono in altum, Sustollo. Aristoph. in Pluto, ἀναθεὶς γὰρ ὅθεν κρημνὸν πν᾽ αὐτὸν, Eum enim in præcipitium aliquod vbi sustulero, vel Posuero supra præcipitium, vel Sursum sublatũ imposuero. ¶ Itẽ Ἀνάπθημι, Impono alicui, Rẽ quampiam sursum sublatam impono alicui, Portandũ quidpiã impono, Impono alicui pro onere. Xen. ἀνάθ. 3, σκεῦη ἀναθέντας, ὡς πιοῦτῳ χρῆσθαι. & in 2, ἀναπθέσθε ὅθεν τὰ ὑποζύγια. Idẽ Pæd. 8, ἀναπθεῖναι δ᾽ αὖ ἄλλοι ὅθεν τὰ ὑποζύγια. Sic dicitur, ἀναθέιδρος ὅθεν τὸν ἵππον. Et Apollon. Arg. 2, Ἀνδέμδρυσι κεφαλῶν ἀερσιλόφοις ζυφαλείας. vbi est ἀνδέιδρυσι per syncopẽ pro ἀνάθειδρυσι. ¶ Dicũtur etiã ἀναπθεῖς qui onus in humeros suos tollunt, qui sibiipsis imponunt portandũ quidpiã, vel impositum suscipiũt. Synes. ἀλλ᾽ ἡ κάμηλος φορίσασα πολλῶν ὅιων ἀναπθεῖσα φορτία. Quod dictum Eras. inter prouerbialia referens, sic interpr. Camelus etiam scabiosa cõplurium asinorum tollit onera. ¶ Capitur & per metaph. pro Impono & iniũgo aliquid, id est alicui rei curã. sicut & Latinè Imponere onus alicui, & Aliquis onus suscipere, dicitur metaph. vt ἀναπθημί σοι πόνδε τῆ διακονίαι, Hoc ministeriũ tibi iniũgo. Dicitur & ἀναπθημι σοι πῶδε τῆ ὀπιμέλειαι. Sic, ἀναθεὶς πόλιν τῇ γυναικὶ, Quũ ciuitatẽ curæ vxoris demandasset, vel Quum ciuitatis curam vxori demandasset. Aristoph. Nub. circa finem, Ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τὰ ἐμὰ πεάγματα, Quum omnia mea negotia vobis imposuissem, vel cõmisissem. vel, Curã rerum omniũ mearum vobis demandassem. Alii tamẽ volunt ἀναθεὶς ὑμῖν esse hîc, Quũ imputassem vobis de qua signif. dicetur postea. Polyb. ἡ δὲ ἐροδείας πίστις ὅθεν τοῖς ἱππεῖς ἀναπθεῖναι, Vigiliarũ autem circuitus cura equitibus demãdatur. aut, Vigiliarũ autẽ circuitus curæ equitum demandatur. vt circuitus in priore loco sit genitiuus, in posteriore nominatiuus. At Bud. vertit, Fidei equitum cõmittitur. Potest etiã reddi, Equitibus cõmittitur. Plut. Pericle, ἡ πόλεως ὀκείνῳ μόνῳ δεῖ τὸ ἀξίωμα καὶ τῆ δύναμιν ἀναθεῖσης ἑαυτῷ, Quũ vrbs illi soli propter autoritatem & potentiam se cõmitteret. Vel, illius fidei & quasi tutelæ se cõmitteret. Verbo Ἀνάπθεμαι (inquit idẽ B.) vtitur Xen. pro Onus suscipio & prouinciã, & Suscipio aliquid præstãdum atq; efficiendũ.

Ἀναπθημί σοι πῶ γνώμῳ καὶ βουλῆν, Expono, Narro, vt ait B. Ego autem existimo signif. hanc ex proximè præcedente manasse, & ἀνάπθημι σοι πῶ ἐμαυτῆ γνώμῳ, vel βουλῆν, posse reddi, sequẽdo Tulliũ, Cõsilia mea tibi committo. ita enim loquitur Verr. 5. Item lib. 3 epist. ad fam. epist. ad App. Quid mihi ille non commisit? quid mecum non communicauit? Dicitur etiam Cõmittere aliquid auribus alicuius. Sed & Credere & Concredere sic vsurpãtur interdum à Latinis. Sciendum est verò explicari etiam aliter hoc loquendi genus ἀναπθέναι πῶ γνώμην apud Plut. nam quod ille dicit, ἀναπθεὶς Σόλωνι τῆ γνώμην, exp. Solonis sententia & autoritate factum dicens. Secundũ quam expositionem ἀναπθέναι caperetur in ea signif. quam proximè sequẽte annotatione declarabimus. Porrò Bud. postquam ἀνάπθημι interpretatus est Expono & narro, subiungens, veluti ἀνάπθημί σοι τῆ ἐμῷ γνώμην καὶ βουλῷ, addit, Vt in Actis Apost. c. 25, ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κτ᾽ τὸν Παῦλον. nec aliud exemplum affert. At vulg. lex. habent & ex Maccab. lib. 2, c. 3, ἀνέθετο πεῖ τῶ γεγονότος ἐμφανισμοῦ, pro Enarrauit de indicio. Sed mallem, Retulit de indicio.

Ἀνάπθημι, idem quod πεοσλογίζομαι, vel αἰάπτω, Tribuo, Attribuo, Acceptum fero, Adscribo, Imputo. Synesius, ἐγὼ δὲ ἀνέπθεικα ἀεὶ τοῦτο τῷ Θεῷ. Theophr. De caus. plant. lib. 8. ἀλλὰ τὰ μὲν πιαῦτα τοῖς χώραις αἰάθετέον. Plut. in Fabio, τοῦτο μὲν αὖ τις ἀνοία θεῶν αἰάθεῖν, Hæc aliquis deorum beneuolentiæ accepta tulerit, vel ferre possit. aut Deorum beneuolentiæ adscripserit, siue tribuerit. Cicero, Sed hoc beneuolentiæ eius tribuendũ est. Dicitur & ἀνάπθημί σοι αἰτίαν τούτου, Huius rei causam tibi adscribo, Dico te in causa esse cur hoc factum sit. Isocr. ad Demonicum, ὧν γὰρ αὐ ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ ταῖς αἰτίας ἀνάθησοισιν. Dioscorides, ἀνέθηκεν αἰτίαν τῆς αἰαπολογήσεως. Demosthenes autem dixit ἀναπθέναι πῶ αἰτίαν ὅθεν πῶ κεφαλὴν πνός, Pro corona, οἷς αὖ εἰκότως καὶ δικαίως πῶ πῶ γεγνημένων αἰτίαν ὅθεν πῶ κεφαλὴν ἀνάθεῖεν ἅπαντες, id est, (vt opinor) Ea quæ acciderunt illis imputãtes, in caput eorum recidere faciant. ¶ Est ἀνάπθημι etiam Tribuo, eo sensu quo dicitur, Ego illi multum tribuo, vel Ego illius virtuti multum tribuo. Cic. de amicitia, Tantum cuique tribuendũ est, quãtum ille quẽ diligas atq; adiuues, sustinere potest. Plato, de Amore loquẽs, in Symposio, τὸ δέα, ὡς ἔοικεν, οὐ πεὸς τοῦ τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὁπουῶν, ἀλλὰ πεὸς μέγιστα ἀνάπθέναι τῷ πεάγματι, καὶ ὡς κάλλιστα, ἐάν τε ἀληθῆ ἢ ἐάν τε μή. Idem διὰ τοῦτο δὴ πάντα λόγον κινοῦντες ἀνάπθετε τῷ ἔρωτι. Quos duos locos Budæus citat, docere volens ἀνάπθημι capi etiam pro Tribuo, id est Propensus sum in aliquem, & illi multum faueo.

Ἀναπθημι, inquit Budæus, τὸ αἰάπτω, Suspendo. vt ἀναπθημι τόδε τὸ λάφυρον τούτῳ τῷ ἀγάλματι. Aristophanes, Καὶ ταῦτ᾽ ἀνάθηκεν ἵρχομαι πεὸς τὸν θεόν. pro ἐξαρτήσων καὶ κρεμάσων. Quæ Budæũ ex Leucapeno accepisse puto. Sic, ἀναπθέναι εἰς Δελφοὺς εἰκόνα, exponitur à quibusdam Imaginem suspendere vel appendere. vt apud Plut. in Themistocle, ἀνέθηκε πίνακα τῆ νίκης, quidã interpr. & Fixit tabulam. Et apud Demosthenẽ, ἀνάθεντες τὰ τρόπαια, pro στήσαντες. Latini Statuere trophæa dicunt, interdũ & Figere trophæa: item, Ponere trophæa, quod ad verbum est πθέναι τρόπαια, nõ ἀναπθέναι. ¶ Exponitur autẽ ἀνάθημι etiam Dico, Dedico, Consecro. atque ita sumi fortasse possit hoc verbũ in duobus proximis locis. Plato De leg. lib. 12, ξύλου δὲ, μονόξυλον ὅ, τι αὖ ἐθέλῃ τὶς ἀναπθέτω, καὶ λίθου ὡσαύτως, πεὸς τὰ κοινὰ ἱερά. id est, Cic. interpr. Ligneũ autẽ quod quis voluerit, vno è ligno dedicato: itemq; lapideũ in delubris cõmunibus. Æschines eadẽ constructione dixit, χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθεμεν πεὸς τὸν καινὸν νεών. Sic & in loco Aristophanis paulo antè citato, ἀναθήσων ἔρχομαι πεὸς τὸν θεόν. nisi quis malit πεὸς τὸν θεὸν iungere cum ἔρχομαι, vt ἀνάθησων per se ponatur. Adhibetur verò & præpositio εἰς. vt apud Herodotum, ἀναθεῖναι μιν ἐς τὸ ἱρῶον, Dicasse vel consecrasse templo Iunonis. Sic & ἀναπθέναι εἰς Δελφοὺς εἰκόνα. ¶ Sciendum est autem, in locis quidem præcedentibus aliisque similibus ἀναπθέναι interpretatos quosdam Suspendere, nõnullos Dicare, nõnullos etiam Suspensum dicare, vel dedicare: sed reperiri locos alios in quibus ἀναπθέναι aliter interpretari nequeat quisquã quàm Dicare seu dedicare. vel Consecrare. Luc. ὕλας ἀπεπέμποντο, καὶ ὄρη αἰέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. id est, montes dedicarunt, vel consecrarunt vnicuique deo. Diosc. in præfat. lib. 1, ᾧ καὶ πῶ σώπαξιν ἀναπθέαμεν, Cui & opus dicamus.

Ἀνάπθημι voce actiua etiam dicitur τὸ μεθίστημι, vt inquit B. hoc exemplum afferẽs, Δημοσθενικὸν δ᾽ ὅδε τὸ ποιῆσαι θεώρημα, τὸ παῖ καθ᾽ ἡμῶν αἰπθέσης εἰς πωὐαυτίον ἀναπθέναι τῇ πίχῃ. Accipit autem hîc Budæus μεθίστημι (per quod exponit ἀνάθημι) pro Transfero, Traduco.

Ἀνάπθημι cum genitiuo apud Soph. pro ἀναβάλλομαι,

id est Differo, Prorogo. in Aiace, Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρᾳ πέρπειν ἐχῇ Προςθεῖσα καὶ ἀναθεῖσα τῷ κατθανεῖν; id est, inquit scholiastes, ωεος θεῖσα τὸ ζῆν καὶ ἀναβαλλόμενη τῷ θανεῖν. Vide ἀναπίθεμαι pro Differo.

Ἀναπίθεμαι, passiua voce, sed actiua signif. pro Sursum pono, Impono in altũ, Sustollo. Item Onus suscipio. Vide primam annotationem de voce actiua ἀναπίθημι.

Ἀναπίθεμαι, Dico, Cõsecro. quã significationem actiuæ voci dedimus. Plato Pol. 2, καὶ θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθήματα θύειν τε καὶ ἀναπίθεσθαι.

Ἀναπίθεμαι, Expono. vt suprà dictum est in secunda annotatione de ἀναπίθημι. vbi & ἀναπίθημί σοι πλὴν ἐμαυτῷ βουλὴν dixi ex Cicerone reddi posse Committo tibi meum consilium. A qua mea interpretatione non videtur valde remota esse hæc quam Budæus dat verbo ἀναπίθεσθαι. Ita enim scribit, Ἀναθέσθαι etiam est Familiariter arcanum suum exponere. quasi In sinu amici deponere. Plut. in Amatoriis narrationibus, πλὴν ωεος ἓξιν ἀνέθετο τῆς ἑταίρων πιστ. Ponitur & pro Ostẽdo legẽdumque porrigo, vt in Prolegomenois in Aristidem, ἀνάθεμδος γὰρ αὐτῷ ἄλλον παναθηναϊκόν. Hactenus Bud. Sciendum est autem, in hoc posteriore loco ἀνάθεμδος posse etiam verti Quum commisisset, vel Quum communicasset. vt & in illo priore loco (qui est Plutarchi) ἀνέθετο sunt qui interpretẽtur Communicauit. Sic & apud Paulum ad Galat. c. 2, ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, quidã reddunt Communicaui cum illis euangelium. alii, Exposui illis euangelium. Cicero Cõmittere (quod verbum docui antea huic Græco respondere) cum Communicare coniungit, ad Appium, epist. ad famil. lib. 3. Possit igitur ἀνέθετο verti etiam Cõmisit. nã quod dicit Bud. pluribus verbis Familiariter arcanũ suum exponere, quasi In sinu amici deponere, id totum vno verbo Cõmittere exprimũt nonnunquã Latini. Quare significationes tres à Bud. positæ ad vnam fortasse reduci possint.

Ἀναπίθεσθαι, τὸ ὑποτίθεσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι. quod etiam ἀποτίθεσθαι dicitur, hoc est Differre, Reiicere in futurũ, inquit Bud. vt, ἀναβαλώμεθα εἰς τὴν οἰκαίαν τῶν λόγων τόπον ταῦτα. Synesius Hierophilo, καὶ ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, μέχρις αὖ &c. Sic apud Plut. in Pol. præceptis, ἀναθετέον γὰρ πλὴν ἄμωμον εἰς τὸν χρόνον. Et cum infinitiuo, Themist. De anima lib. 3, τῶν γὰρ ἀνεθέμεθα ὀλιγωρεῖσθαι, De hoc enim distulimus disputare, vel Commentationem de hac re distulimus hactenus. Cæterùm existimo ἀναπίθεσθαι pro Differre dici quasi Retrorsum ponere, ad verbum. Sic & apud Latinos Reiicio pro Differo, quasi Retrò iacio.

Ἀναπίθεσθαι, cum accusatiuo, Retractare, Reuocare. Lucianus, ἀναπίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Idem, εἰ μὴ μεταμέλει σοὶ ἐκείνων, καὶ ἀναπίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. Menander quidam apud Suidã, οὐκ ἔχει τις ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους. Xen. ἀναπίθεμαι γοῦν, ὅσα ὁ τύραννος μὴ πείσας τινὰ πολίτας γράφει, νόμον εἶναι. vbi malim γὰρ τὸ. vt sit τὸ sub. εἰρημένον. Plato in Gorgia, καὶ ἐγὼ οὐκ ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων ἀναθέσθαι ὅ, τι αὖ σὺ βούλει. Antiphon, ἀναθέσθαι ὡς ωερὶ πεπόν τὸν βίον οὐκ ἔχειν. quem quidem locum existimo Suidæ dedisse occasionem dicendi ductam esse hanc significationẽ ἀπὸ τῶν πεπθυόντων. quod enim ait Bud. translationẽ esse ἀπὸ τῶν πεπθυόντων, qui calculos malè promotos, postea errore intellecto rutius collocãt & commodius, id ex Suida sumpsit. qui & hoc addit, ἀναθέσθαι non significare ὑποθέσθαι nec ἀνακοινώσασθαι, sed μεταβουλεύσασθαι & μεταγνῶναι, id est Mutare sententiam, & apud Plat. frequẽs esse. Quod quum dicit Suidas, videlicet nõ significare ὑποθέσθαι & ἀνακοινώσασθαι (id est Differre & Cõmunicare) intelligit, opinor, tum quum ἀπὸ τῶν πεπθυόντων per metaphoram sumitur. alioqui enim duas hasce significationes habere ostendimus antea. Cæterùm si verum est ductam esse ἀπὸ τῶν πεπθυόντων hanc verbi huius significationem, dicendum est, meo quidem iudicio, ἀναπίθεμαι τὰ εἰρημένα, sonare ad verbum, Iterum pono quæ dicta sunt. quasi Rursum pono & alio modo quàm prius. In vulg. lex. Græcol. citatur ex Xenophonte hic locus, in quo ἀναπίθεσθαι datiuo iunctum, exponitur Renuntiare, οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἐθεάσαντο, πάλιν τύποις ἀναπίθεσθαι.

Ἀναπίθεμαι, in voce pariter & significatione passiua, Sursum ponor, Imponor, vel Imponor in altũ. vt ἀναπεθεὶς ὅλῃ τὴ ζόῃ. ‖ Aristoph. Pluto, ποῦ κάλλιον ἀναπεθήσεται ἢ &c. vbi alii Suspendetur siue Figetur, alii Dicabitur, interpretantur.

Ἀνάθημα, ατος, τὸ, Donũ quod dicatur, seu consecratur. q. d. Dicamẽtum, si Latinis in vsu esset. Donarium à Latinis appellatur. Ornamenta fanorũ (inquit Macrobius) sunt clypei, coronæ, & huiuscemodi donaria. neq; enim dopriè autẽ volunt ἀναθήματα dici ea donaria quæ dicata ex lacunaribus suspendebantur. Cicero ἀναθήματα vertit dona apud Platonem. nam quod hic dicit De leg. libro 12, ἐλέφας ὑπολελοιπότος ψυχὴ σώματος, οὐκ ἄχρης ἀνάθημα, Cicero vertit, De legibus libro 2, Tum ebur ex inani corpore extractum, haud satis castum donum deo. Ipse quoq; Plato paulo post δῶρα ponit, subiungens rursus ἀναθήματα, pro eodem. vbi quod dicit, καὶ πάλλα ἔστω κ' τὰ τοιαῦτα ἀναθήματα μεμιμημένα, reddit idem Tullius, Itémque cætera huius exẽpli dona sunto. Herodot. li. 1, Τύρης ὑπὸ τυραννεύσας ἀπέπεμψεν ἀναθήματα εἰς Δελφοὺς ἐκ ὀλίγα, ἀλλ' ὅσα μεν ἀρχόν ἀναθήματα, ἔστιν οἱ πλεῖστα ἐν Δελφοῖσι. Plut. in Romulo, τὸ ὑπαιον ἀνάθημα Φερετρίου διὸς ἐπωνομάσθη. Et τήσαυρὸς ἀναθήματα, apud Thucydidem. Notandum est autem sæpe etiam dici ἀνάθημα ἀναθεῖναι. Herodotus, ἀνέθηκε καὶ ἀναθήματα. Plato Pol. 2, ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀναπίθεσθαι. Budæus docet ἀναθήματα vocari ἀφιερώματα, (quæ & ἀνακείμενα) ab ἀναπίθημι significãte Suspendo. vt apud Aristophanem, καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι ωεος τὸν θεόν, pro ὑποκρεμάσων καὶ κρεμάσων.

Ἀναθήματα, Ornamenta vrbis: cuiusmodi sunt templa, basilicæ, porticus: vt ait Budæus, citans hæc ex Strabone, Geogr. libro 5, ἀλλ' ἀναθημάτων πολλῶν καὶ καλῶν ἐπλήρωσαν τὴν πόλιν. ‖ Quinetiam ἀναθήματα generaliter dicuntur interdum quælibet ornamenta. vt ἀναθήματα δαιτὸς, ornamenta conuiuii vocat Homerus, μολπὴν & ὀρχηστύν. Od. α, Μολπή τ' ὀρχηστύς τε. τὰ δὲ τ' ἀναθήματα δαιτός. cuius exemplo Hermippus comicus Διὸς βαλάνους & ἀμύγδαλα vocauit ἀναθήματα δαιτός. id est, inquit Eust. ἱερὰ πινα κειμήλια. Hesychius κοσμήματα exponit. Bud. scribit posse exponi vel, Hæc enim sunt ornamenta conuiuii: vel, Hæc sunt dicata conuiuio.

Ἀναθηματικός, οῦ, ὁ, Dicatorius, Ad dicandum seu consecrandum comparatus, vel Aptus ad dicandum. Citatur ex Anthol. epigr. pro Dicatorius. ‖ Item, Ad ornamentũ comparatus, Ad ornatũ pertinens. vt ἀναθηματικὰ σκεύη, ita enim appellantur (Budæo teste) vasa quæ ornatus causa habentur, non vsus, vt λέβητες ἄπυροι, & supellex argentea ad ornamentum abaci. In vulgatis lexicis ex Aristophan. schol. ἀναθηματικοὶ ωεῖδες exponuntur, Ornatus gratia dicati domibus vel tẽplis, prorsus ignibus intacti. ἄπυροι apud Homerum: sicut ἐμπυελίζῃται, aut αἴθωνες, Ad ignis vsum comparati. Quæ apud Eustathium reperio, sed scribentem ἀναθεματικοί, non ἀναθηματικοί.

Ἀνάθεματα, Sacri homines, quorum capita diis inferis dicata sunt & deuota. Budæus in Annot. in Pandectas, Hos nunc excommunicatos vocamus: quibus scilicet humanitatis iura vicissitudinémque officiorum vetamur exhibere. At quos maiore execratione mulctandos ecclesiastica autoritas censuit, anathemata appellant, ex eo quòd in cippis exposita est eorum detestatio & proscripta. Antiqui sacros homines sic vocitabãt, quasi execrandos & detestãdos. Hæc Budæus. Hesychio ἀνάθεμα est ἐπάρατος & ἀκοινώνητος, i. Execrabilis, A cõmunione cum aliis hominibus alienus, vel Communione cu aliis hominibus indignus Quem autem & apud Paulum habeat vsum, docẽt cum alii, tum doctiss. interpres. Sed accipitur & pro ἀνάθημα, quẽadmodũ ὀλόθημα etiã idem significat quod ὀλόθημα. Patet id ex Iustino martyre, quum inter ἀνάθεμα & κατάθεμα distinguẽs, sic scribit, Quæst. 121, in Respõs. ad orthod. Ἀνάθεμα λέγεται τὸ ἀνακείμενον καὶ ἀφωρισμένον Θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χῆσιν μηκέτι λαμβανόμενον. ἢ τὸ ἀπηλλοτριωμένον Θεοῦ δῆλον κακίαν. κατάθεμα δέ ὅτι τὸ σωθέσθαι τοῖς ἀναθεματίζοισι. Vbi etiam NOTA Κατάθεμα. Ibidem sunt VERBALIA Ἀναθεματισμὸς ET Καταθεματισμός, nimirum in quæstione huic respõso præmissa, quæ hæc habet, Si ἀναθεματισμὸς tantummodò ὀλόθημα vsurpatur, tam in

veteri quàm in nouo Testamẽto, quomodo beatus Petrus Dominum in passione abnegans, cœpit ἀναθεματίζειν. Et quánam inter vtrunque est differentia. id est inter ἀναθεματισμὸν & καταθεματισμὸν, & quis vtriusque significatus? Sed fortassis pro κατάθεμα scribendum est καταράθεμα, & καταραθεματισμὸς pro καταθεματισμός: quũ καταπίθημι seu καταπίθεμαι nihil tale significet quale ibi καπάθεμα & καταθεματισμός.

VNDE Ἀναθεματίζω, Anathema esse declaro. vel, Pro anathemate habendum esse pronuntio, Execror, Pro execrabili habeo. vel, Execrando & detestando, extremis diris & execrationibus deuoueo. Reg. lib. 4, c. 19, ὅσα ἐποίησαν βασιλεῖς Ἀσσυρίων πάσας τὰς χώρας, τὸ ἀναθεματίσαι αὐτάς. Vbi ἀναθεματίσαι, Deuouere à nõnullis exponitur, ab aliis Vastare, sicut & Num. cap. 21. At ibidem c. 18, ἀνάθεμα πορδῶν participi. præt. à passiua voce ἀναθεματίζομαι, in bonam partẽ capitur, & à nonnullis vertitur Consecratũ, ab aliis Ex voto redditum. Ex hoc autem Ἀναθεματίζω est VERBALE Ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ, Anathematizatio, barbarè, Execratio alicuius, eum declarando vel pronuntiando esse anathema. vt ὑπὸ τὸν κοινὸν ἀχθεὶς ἀναθεματισμὸν, Iustinianus in Authent. pag. 146 meæ editionis. Vide & ἀνάθεμα paulo antẽ. Item BICOMP. Καταράθεμα ET Καταραθεματίζω. Quorum illud legitur Apocal. c. 22, καὶ πᾶν ἀνάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι, & sic redditur, Nec vllum maledictũ erit amplius. Hoc autem, Matth. 26, de Petro, τότε ἤρξατο καταραθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν, Tunc cœpit seipsum deuouere, & iurare. Existimatur enim ibi κ' redendũ per Seipsum: quasi scriptum esset καθ' ἑαυτῶ. Nonnulla tamen exemplaria ibi habent simplex ἀναθεματίζειν, teste etiã Erasmo, qui vertit Execrari. Et ita Iustinũ quoque legisse patet ex eius verbis in Ἀνάθεμα paulo antè citatis. AT Καταθεματίζω quod in v. l. affertur ex Annot. Erasmi in illũ locum Matth. c. 26, pro Deuoueo, Execror, Detestor, confictum est. nam apud eum scriptum legitur καταναθεματίζειν.

Ἀνάθεσις, Dilatio, ὑπόθεσις, vt Suidas ait, proferens hoc exemplum, τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τεῖλον ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. Sic & ἀναπίθεσθαι pro ὑποτίθεσθαι diximus accipi. At in vulg. lex. citatur ex nescio quo, ἀνάθεσιν πλῆθος ὅλων ωεραγμάτων ἔχοντες, pro Penes quos est imperii summa. sed viderint. ‖ Ἀνάθεσις, Dicatio, Cõsecratio. Athen. lib. 15, στεφανοῦσι δὲ τὰς πλῆθος ἐρωμένων θύρας, οὐ τῆς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ ἔρωτι ποιούμενοι τὴν πλῆθος στεφανῶν ἀνάθεσιν. Vt autem ἀνάθεσις pro dicatione etiam ponitur, sic ἀνάθεματα vocantur interdum ii quorum capita diis inferis dicata sunt, vt suprà dictum fuit.

c. 2. Ἐπαναπίθημι, Insuper impono. Item Attribuo, Acceptũ fero: qua in signif. passiua etiã vox accipitur. Aphthon. in Progymn. de encomio loquens, πρῶτον ἄξιον τοῖς θυρόντας τὰ χρήσιμα, καὶ τὸ παρ' ἐκείνων φανὲν ἐπαναπίθεσθαι δικαίως τοῖς δείξασι. B.

c. 2. Προσαναπίθημι, idem. Et pass. ωεοσαναπίθεμαι, actiua & ipsum significatione, Insuper impono mihi: vel Insuper suscipio, vt B. interpr. apud Xen. Apomnem. 2, vbi dicitur videri dementis esse hominis, τὸ, μεγάλου ὄντος τῶ ἑαυτῷ τὰ δέοντα ωροσκυβαίζειν, μὴ δρᾶν τοῦτο, ἀλλὰ ωεοσαναπίθεσθαι τὸ καὶ τῶν ἄλλοις πολίταις ὧν δέοντα πείζειν, Sed insuper & hoc oneris suscipere vt aliis quoque ciuibus suis paret quibus egent, Insuper & hoc oneris sibi imponere, ὅτι τῷ ωεοτῷ ἄχθει καὶ τόδε αἱρεῖσθαι: quod & ωεοσεπιφορτίζεσθαι dicitur. Habet verò ibi ωεοσαναπίθεμαι aliquid etiam passiui pro Sino mihi insuper imponi, Insuper mihi impono, Insuper suscipio. sicut λούομαι non tam significat Lauo, quàm Lauor. id est, vel Ego meipsum lauo, vel Lauandum ab alio me curo. Prorsus autem actiuè apud Paulum in epist. ad Galat. cap. 2, vers. 6, ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες, οὐδὲν ωεοσανέθεντο, Mihi enim ii qui in pretio sunt, nihil præterea oneris imposuerunt. Sic enim etiã reddi posse videtur doctissimo interpreti, vt significet Paulus, se ab illis nõ accepisse apostolatũ, quod cum sequentibus non malè videtur conuenire. Idem tamẽ locum illum sic interpretatus fuerat, Nam qui sunt in pretio, nihil mecum præterea contulerunt. id est, Nihil noui mihi adiecerunt quod antea nõ nossem. Quomodo & B. interpretatus est, qui sic reddidit p. 505, Me-

cum enim, qui in primis censebantur, nihil communicauerunt, sed contrà à me abhorruerunt. Qui enim aliquid esse videbantur, prorsus me consultore non sunt vsi, Consilia mecum sermonémque non contulerunt. id est, οὐδὲν παρ' αὐτῶν ἔμαθον, seu οὐδὲν αὐτοὶ ωεοσέθηκαν ἢ ἀφεῖλον τῷ ἐμῷ κηρύγματι. Qui ibidem ωεοσαναπίθεσθαι idẽ ait significare quod simplex ἀναπίθεσθαι, id est, Consulere amicum, vel fidum hominem & consultum, ac consilium suum vel negotiũ ei exponere. Affértque ex Diod. Siculo, de Alexandro, τῆς μάντεσι ωεοσαναθέμενος ωεὶ τῶ σημείου, quum super portento illo Chaldæos consuluisset. Rursum Paulus apost. in loco citato vsus est simplici pro Cõmunico, Confero, dicens, ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, Communicaui eis Euangelium, Arcanum Euãgelii eis exposui. hoc est, Consortes Euangelii feci, inquit idem Bud. Et cap. 1 eiusdem epistolæ ad Galat. eodem prorsus modo vsurpauit hoc verbum quo Diodorus, pereleganter sané. οὐ ωεοσανεθέμην (inquit) σαρκὶ καὶ αἵματι, οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα, Non adhibui in consilium carnem & sanguinem, Non cum ciuibus & gentilibus meis consilia de euangelica prouincia mihi mandata diuinitus, cõmunicaui, sed profectus sum ad Gentes. Hæc ibi B. quẽ sequutus est & doctiss. interpres, qui ita reddidit ea verba, Nõ contuli cum carne & sanguine. putátque sumptam esse hanc significationem ab eo quòd curas nostras ac difficultates in quibus versamur, quasi onus aliquod in amicos exoneremus. (Cæcum. autem videtur aliter accepisse, quum eum locum sic exponat, ὁ ωεοσεπιμησάμην ἰδεῖν τινὰ συγγενεῖς καὶ σωνήθεις καὶ πατρίδα, καὶ εἰς λόγους ἐλθεῖν, τοῖς ἀπόστολοις ωεὶ τῶ κηρύγματος, ὁρκισθεὶς τῇ θείᾳ ἀποκαλύψει) Lucianus quoque in eadem significatione vsurpauit qua Diodorus & Paulus, in initio sui Iouis tragœdi, sic scribens, ὦ Ζεῦ, τί σωνοῦς καὶ καταμόνας λαλεῖς, ὠχρὸς, ωεὶ πάθων, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἔχων; ἐμοὶ ωεοσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων. Quod verò ad priorem Pauli locum attinet, ἐμοὶ οὐδὲν ωεοσανέθεντο, B. ibidem ait posse etiã reddi, Mihi addicti non erãt, nec mei studiosi. nam ωεοσαναπίθεσθαι, vt ωεοσανακίνδυνω, significare etiam Deditũ & addictum esse. Quomodo & in Lucianico illo loco accipi posset, & ἐμοὶ ωεοσανάθου reddi, Mihi te addicito, Mihi te adiunge, Me sequere, Mihi adharesce. ‖ Προσαναπθέναι quidam accipiunt etiam pro Differre, Cunctari, in hoc apud Suidam loco, ὁ δὲ βραχὺς ωεοσαναπθεὶς, κατένδυσε πυίσσιν. vbi tamen Suid. expon. καταπαρθεὶς: & ἐπαρθεὶς, ὀργισθεὶς.

Ἀνπίθεμαι pro ἀναπίθεμαι poeticum est, metri causa exempto α, vt in αἰπέλλω. Apollon. Argon. 2, Ἀνθέμδοι κεφαλῆσιν ἀερσιλόφοις τευχαλέαις, imponentes capitibus galeas. sic Ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, seu ἀνάθημα.

C. ΑΝΤΙπίθημι, Contrà pono, Ex aduerso pono, Opponó. Æschines in Ctesiphontẽ, ἐγὼ ὑμῖν λογοῦμαι ἃ δεῖ ὑπάρξαι ἐν τῇ φύσει τοῦ δημοτικοῦ ἀνδρὶ καὶ σώφρονι· καὶ πάλιν αὐτῷ τῶν ἀντίθεσιν ποῖόν τινα εἰκὸς ἐστιν εἶναι τὸν ὀλιγαρχικὸν ἄνθρωπον καὶ φαῦλον. Accipitur pro Comparo siue Confero: quia veluti ex aduerso ponimus ea quæ inter se conferimus. Dicitur autem ἀντίθημι τοῦτ' ἐκείνῳ, vel ἀντίθημι τοῦτο ωεὸς ἐκεῖνο, vel ἀντίθημι τοῦτ' ἐκείνου. Plut. in Fabio, Σάμνιον μὲν ὑπὸ Πελεκλέους ἀλούσης τῶν Ταραντίνων ἐστὶν ἀντιθεῖναι. Apud eundem in Romulo, ἀντιθεῖναι τῇ βασιλείᾳ τὰ χρήματα. Cum præpositione autem, vt apud Demosthenem in Midiam, ἵν' αὐτὰ ωεὸς τὰ ἐκείνῳ ωαραγράφω ἀντιθῶ. Cum accusatiuo verò & genitiuo vsurpare solet Thucydides, vt l. 2, οὐκ ἀντιθείτης τῶν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου ῥᾳθέτης. i. ἀπαραθθίωτος, vt est in scholiis. Idem lib. 3, καὶ δίκαιον ἡμῶν τῆς νῦν ἁμαρτίας (εἰ δρᾶν ἠμελήθη) ἀντιθεῖναι τῶν ὑπὲρ ωεοθυμίαν. quo loco in iisdem scholiis ἀντιθεῖναι exponitur ἐναντιοῦσθαι. Dicitur etiã ἀντίθημι cum accusatiuo solo. vt ἀντίθημι ἑκάτερον, Vtrunque inter se confero, Alterum cum altero comparo.

Ἀνπίθημι pro ἀντιθέτως lego, Bud. Vide ἀντίθετον paulo post.

Ἀνπίθημι τοῦτ' αὐτὸ ἐκείνου, Pono rem hanc loco illius: vt apud Græcos Bibliorum interpretes, Leuit. 14, ἀντιθήσουσι λίθοις αὐτὸ τοῦ λίθου.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ, Antithetis, Cõtra positio, Oppositio. Ἀντιθέσεις sæpe vocantur oppositiones siue obiectiones

aduersariorum contrà disputantium. Greg. Naz. πώπε φιλοσοφίαν ὅσα τοῖς παῖς λογικὰς ἀποδείξεις ἢ αἰτήσεις ἔχει καὶ τὰ παλαίσματα· ὧν δὴ διαλεκτικὴν ὀνομάζουσιν. Idem, τοῖς τῶν θεῖων γραφῶν ἐνστάσεις τε καὶ αἰτήσεις συλλήβδην λευκάνειν. de obiectionibus hæreticorum loquens.

Αἴτησις apud rhetores habet & aliũ vsum, vt patet ex his Fabii verbis, libro 7, capite 5, Alterum est defensionis genus, in quo factum per se improbabile assumptis extrinsecus auxiliis tuemur. id vocant κατ' αἴτησιν. Latini hoc quoque non ad verbum transferunt. assumptiua enim dicitur causa.

B Αἴτησις, Vsus antithetorum, vel Oratio constans antithetis: sicut & αἰτήσασθαι pro αἰτήσασθαι λέγω. Marcellus de Thucydide loquens, ἐζήλωσε δὲ ἐπὶ πολὺ καὶ τοὺς Γοργίου αἰτήσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τοὺς παρισώσεις ἀδοκιμούσας πάνυ. Itidẽ Dionysius Halicarnasseus αἰτήσεις inter schemata θεατρικὰ numerat.

Αἰτήσεις, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrapositus, Oppositus. Gregorius, ἡμεῖς γὰρ οὐ στοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰτήσει καὶ ἀλλήλοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς. Item αἰτήσεις, Obuersarius, vt exponit Budæus in hoc eiusdem Gregorii loco, καὶ ἡ μὲν πονεῖ τὰ κηρία, τοὺς ἀζηφόνους καὶ αἰτήσεις σύνεργα ἀξυραίνουσα, καὶ τοὺς ἀθείας τοῖς ἐρωνίαις ἐπαλλάττουσα. C Αἴτησιν, Cõtrapositum, vt Fabius ad verbũ, Sententia sententiæ & mẽbrum orationis membro oppositum. Ciceroni αἰτήσεται sunt contrariis relata contraria. vt illud, Quod scis, nihil prodest: quod nescis, multum obest. Fabius libro 9 vocat contraposita, docens quot modis fiant. Aquila Romanus appellat oppositum ex contrariis. Quidam ita distinguũt αἰτήσεται, vt dicant vel vocabula inter se opponi. vt, μᾶλλον γὰρ πλοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἀδίκοις πλουτοῦντας, ἢ τοῖς δικαίοις πενομένοις. D vel opponi inter se affirmationem & negationem: vt σὺ μὲν ἔλαβες δῶρα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἔλαβον. Vnde ADVERB. Αἰτήσεως. vt αἰτήσεως λέγειν, pro δι' αἰτήσεων, seu αἰτήσεων, Loqui per antitheta, Vti oratione habente antitheta. quod & αἰτήσεια dicitur interdum. Sic suprà αἴτησις, Oratio cõstans antithetis, vel quæ enuntiatur per antitheta.

C. ΑΠΟθήκη, vel potius Ἀποθέκη, voce passiua sed actiua significatione, Depono. vt ἀποθέσθαι τὰς φορέτρας apud Herodianum. Transfertur autem & ad res animi. vt βραδυτῆτα καὶ ῥαθυμίαν ἀποθέσθαι apud Demosthenem, Philipp. 1. E ἀποθέσθαι τὴν ὀργὴν, Deponere iram. Plutarch. in Coriolano. Sic idem in Politicis præceptis τὴν ἔχθραν ἀποθέσθαι dixit Inimicitias deponere. Et ἀρχὴν ἀποθέσθαι, Deponere magistratum, Abdicare se magistratu. Athen. Dipnos. libro 5, οὐκ ἀπέθετο τὴν ἀρχήν. ‖ Quibusdam accusatiuis iũctum verti debet potius Amitto quàm Depono. vt, τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποθέσθαι apud Nazianzenum. Sic apud Plutarchum, ἀπέθεντο τὴν δόξαν, Gloriã amiserunt. Sunt tamen & qui Abiicere his in locis vertant. F

Ἀποθέμαι, Expono, eo sensu quo dicitur aliquis puerum exponere. vt ἀποθέσθαι τὰ γιγνόμενα, vel τὰ γιγνόμενα, Exponere infantes. Aristot. Polit. 7, ἐὰν ἡ τάξις τῶν ἐθῶν μηδὲν κωλύῃ ἀποθέσθαι τῶν γιγνομένων.

Ἀποθέμαι, Repono. Galenus ἀποθέσθαι τὰ ἔντερα εἰς τὴν οἰκείαν χώραν dixit Reponere, & (vt Celsus loquitur) refundere.

Ἀποθέμαι, Recondo, ad asseruandum videlicet. vt ἀποθέμαι σῖτον, id est, εἰς φυλακὴν καὶ τήρησιν τίθεμαι. Sic dicitur & ἀποθέσθαι τροφήν. vnde τροφὴν οὐκ ἀποθέσθαι dicuntur qui in diem viuunt. quod & Reponere dicitur. vt in præfat. Paradoxorum, Non enim est opus tale vt in arce reponi possit. Dioscorides, ἀποθέσον εἰς ἀγγεῖον. O

Ἀποθέμαι, Reseruo. quæ significatio proximè præcedenti est affinis. Item, Differo, Reiicio. vt εἰς τὴν ὑστέραν νύκτα ἀποθέσθαι. Xenophon ἀπομν. lib. 2, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαφαμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. Isocr. in Paragraphico, κἀμοὶ δοκοῦσι αὐτοῦμεν, ὅστις ὅλην τὴν τελευτὴν κόσμον ἑαυτῷ παρέχει, εἰς τοῦτον ἀποθέσθαι τὸν χρόνον ἀδικεῖν. H

Ἀποθέμαι, Confero, vt quidem in hoc loco exponitur, τὰς δωρεὰς εἰς βελτίω σώματα καὶ ἀξιολογωτέρους ἀνδρας ἀποθέσθαι. Quidam ἀποθέσθαι hic etiam vertunt Reponite: sed videtur multo aptius reddi Conferte.

A Passiua autem significatione Ἀποτίθεμαι, Deponor. Item, Recondor, Asseruor. Vnde τὰ ἀποτεθειμένα dicuntur Reposita, vt asseruentur. Itẽ ἀποτεθειμένα (sicut & ἀπόκειμενα) Ea quæ nos manent, Ea quæ nobis impendent.

Ἀποτίθεσθαι exponitur Referri, hoc in loco Plutarchi in Pericle, ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς στρατιώτας ἀποτεθῶσιν.

Ἀποθήκη, ης, ἡ, Repositorium, Reconditorium: Locus in quo aliquid ἀποτίθεται. Thucydid. τοῖς τε χρήμασι καὶ τῇς σκεύεσιν ἀποθήκην. Sic Plut. Erot. ἔχων κατ' ἀγρὸν ἀποθήκας χρημάτων ὀρυκτὰς ὑπορρόους. quas alibi θήκας & θησαυροὺς appellat, vt suprà docui. Et Herodian. libro 7, τοὺς δημοσίων ἀποθήκας ὅπλων ἀνέῤῥηξαν, publica armamentaria effringere. Itidem Basil. in Hexaëm. homil. 8, οὕτω σοφὸς φιλοπρωτεύσας τοὺς ἀποθήκας τῶν μέλιτος, mellis cellulas. Latini quoque hoc vocabulo vtuntur, vt tum Horat. & Plin. tum Cic. qui in Vatin. ait, Quum omnium domos, apothecas, naues furacissimè scrutarere. Columella autem inter cellam & apothecã distinguit, lib. 1, c. 6, Pars autem fructuaria (inquit) diuiditur in cellam oleariam, torcularium, cellam vinariam, defrutariam, fœnilia, palearíque & apothecas & horrea. ‖ Ἀποθήκην Philistus vsurpauit etiam pro ἀποχωρῶν, teste Suida.

Ἀπόθεσις, εως, ἡ, Depositio. vt ἀπόθεσις apud rhetores dicitur in pronuntiatione, quum vox quæ ἐξῆς sublata fuerat, θέσει deponitur in fine membri. Demetrius Phal. ἐδραία γὰρ πως καὶ ἀσφαλὲς καταλήξει ἔοικεν αὐτῆς (nimirum τῆς περιόδου) ἡ ἀπόθεσις. Idem, πυκναὶ γὰρ αἱ ἀναπαύσεις καὶ ἀποθέσεις, nimirum si vtamur κώλοις τετμημένοις & κόμμασιν. Et rursum, τῶν κώλων αἱ πολαῦται ἀποθέσεις, (Ὁμολόγησα πύστις, ὡς αὐ οἷός τε ὦ, σωφρεῖν) ἔχουσι μάλιστα οὕτε ῥυθμοῦ. Sic Hesychio ἀπόθεσις est ἀπόδοσις, quæ itidem in periodo est. Exponitur etiam Abiectio: afferturque ex Nazianz. ἀπόθεσις σαρκὸς pro Carnis abiectio. Item Expositio. ea signific. qua dicitur Partum exponere, pro Deponere alicubi & fortunæ committere. Aristot. Polit. 7, cap. 16, περὶ δὲ ἀποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γιγνομένων ἔστω νόμος, μηδὲν πεπηρωμένον τρέφειν. Ibidem, μηδὲν ἀποτίθεσθαι τῶν γιγνομένων. Item Repositio, Asseruatio. vt εἰς ἀπόθεσιν affertur pro Ad reconden dum, Ad asseruandum. Affertur & ἀπόθεσις τῶν ἐντέρων pro Refusio intestinorũ. ex Celso: ex quo suprà habuisti itidem, Refundere intestina. A T Προσαπόθεσις exponitur Assignatio.

Ἀποθετικὸς, ος, ὁ, Deponendi vim habens, Deponens. vt ἀποθετικὰ ῥήματα apud gramm. Deponentia verba. Gaza verò ἀποθετικὰ ὀπτήματα, id est, Deponentia aduerbia, libro 4 suæ gramm. vocauit aduerbia concedendi, vt est εἶεν.

Ἀπόθετος, Repositiuus, Reposititius, Qui reponi & recondi solet in apothecis: vt Varroni & Catoni Cõditiua mala, Columellæ Cõditiui cibi, Cõdititi cibi. Poll. lib. 1, λέγεται δὲ καρπὸς, ὁ μὴ πνεῖς, ἀθησαύριστος, ὃν οὐκ ἔστιν ἀποθέσθαι· ὁ δὲ, ἀπόθετος, ὁ ψυχόμενος καὶ ἡλιούμενος. nam conditiui fructus vel in sole vel in vmbra siccari solent, & ita asseruari reconditi. Apud eũdem ἀπόθετα σκεύη libro 10, initio, Vasa quæ ἐν ἀποθήκαις seu σκευοθήκαις reponi solent quum iis non vtimur, vel ne in manus aliorum incidant. vt ἀπόθετα γράμματα, literæ quæ reponi seu seponi solent, quales arcanæ sunt, aut alicuius momenti. Herodian. lib. 3, ὀλιγοστὰ περιπορεύων ἀπορρήτοις, ἃς ἐν τῇς οἰκείου ἀποθέτοις σῦρε γράμμασιν. Vbi Polit. Prolatis arcanis epistolis quas apud illum sepositas deprehendisset. Et Plutarch. Symp. 8, probl. 8, ὡς ὁ μὲν ἀληθὴς λόγος καὶ νοῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόῤῥητος εἴη, recõditus & alta mente repostus. Item ἀποθετὰ κεῖσθαι dicuntur Quæ in cellis reposita seu recondita iacent, nec vsum vllum habent, ideóque interdũ neglecta. vt apud eundem Plut. in Symp. sept. sap. ἰατρικὴ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται πεσοῦσα ἀκλεὴς καὶ ἀπόθετος, Tam ingloria & cõtempta, Vsque adeo inhonorata & ad abstrusas cellas relegata. Sed & αὐλῳδικῶν νόμων quidam dictus fuit ἀπόθετος, vt idem Plut. in lib. De musica tradit, οἱ δὲ νόμοι (inquit) οἱ κατὰ τύπους (Clonam nimirum & Polymnestum Colophonium) αὐλῳδικοὶ ἦσαν, ἀπόθετος, ἔλεγοι, κωμάρχος, χρυσίων, κηπίων τε καὶ δῖος, καὶ τερμέλης.

A T Ἀποθέτη in Laconico agro erat locus quidam præruptus & profundus in quo deponebant seu exponebant partus informes & degeneres. vt docet Plut. in Lycurgo, pag. 90 meæ edit. vbi ait, εἰ δὲ ἀγλωνὲς καὶ ἄμορφον εἴη τὸ παιδάριον, ἀπέπεμπον εἰς τὴν λεγομένην ἀποθέτην, τοῦδε Ταύγετον τὸν βαραθρώδη τόπον· ὡς οὔτε αὐτῷ ζῆν ἄμεινον οὔτε τῇ πόλει, τὸ μὴ καλῶς ἀδὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦς ἀνεξίαν καὶ ῥώμην πεφυκός.

c. 2. Ἐναποτίθημι, Depono in. Budæus ἐναποτίθεμαι interpret. Ibi depono & relinquo: afferens ex Galeno libro 11 Meth. med. de caroticis, ἐχρῆν δὲ καὶ διέλυπον ἐναποτίθεται ψύξιν ἐν τῷ κάμνοντι. id est, inquit, ἐγκαταλιμπάνει. B

C. ΔΙΑπίθημι, Dispono, Compono. Lucian. σὺ μὲν τοι διαπθεῖ τὰ βάθρα. Interdum Administro, Constituo. Thucyd. libro 6, κράτιστα διαθέντα τὰ τῶν πολέμου. Sic Herodian. libro 3, πάντα τοῖς Γαλλίας ὡς ἥδιστα διαθείς. (vbi tamen Polit. vertit, Itémque omni Gallia composita ex sententia) Item Instituo, vt ἀγῶνας διέθεσαν apud eundem Lucianum, redditur Certamina instituerunt. (Affertur tamen ex Aristide διαθεῖναι τὸν ἀγῶνα pro Certamen proponere) Sic autem dici & τιθέναι ἀγῶνα, seu τὸν ἀγῶνα, antea docui. Sed & διαπθέναι τοῖς νόμοις habent vulgata lexica sicut τιθέναι τοῖς νόμοις: exponuntque Condere leges. Et apud Xenophontem, θεοὶ διέθεσαν τὰ ὅλα. C

Διαπθημι, Efficio, Reddo. Demosth. ἵν' οὗ τελάκοντα ἄνθρωποι λειτουργήσωσιν ἡμῖν, τοὺς ἅπαντας ἀπίστους τοῦς ἡμᾶς διαθῶσιν; Infidos nobis reddemus? B.

Διαπθημι, Afficio. Demosth. Ἐστ γὰρ δή που ὃν τρόπον Ὀρχομενίοις διέθηκε, Quibus incommodis affecerit, Quomodo vexarit Orchomenios. Ita Bud. Est autem similis vsus, vel potius idem, in hoc Chrysostomi loco, de Caino, τὸν Θιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθέντος, Qui fratrem tali iniuria affecit. Vel, Qui in fratrem talia perpetrauit. Aut, Qui fratrem ita tractauit. vt κακῶς διέθηκαν ex Demosthene, pro Malè tractarunt. Et διέθεσαν τὰ χείριστα ex Æsopi fabulis pro Pessimè tractabant. Sed aliquando οὕτω διαπθημι est Facio vt aliquis ita sit affectus. Isocr. ὅπως αὐτοῖς ἄλλοις τοῦς σαυτὸν διαθῇς, οὕτω καὶ σὺ τοῦς ἐκείνοις ἔχεις. Tale est διέθηκε χείρον, quod redditur Deteriori affectu imbuit, Peius animauit. D E

Διαπθεμαι, signific. actiua, itidem pro Compono, item Administro. vt apud Xenophontem, ἀπομν. libro 2, δυώκατι ἢ καὶ τὴν τοῦ ἔθνη οὐ μόνον ἀλύπως ἀλλὰ καὶ συμφερόντως ἀλλήλοις διαθεῖσθαι. vbi B. vertit Componere, Ad concordiam reducere. Subiungit autem Basilii locum in quo διαπθεῖσθαι reddit Concorditer constituere. Quinetiam pro Placare, Satisfacere alicui, ex Appiano affert. Dixerat autem antea διαπθεῖσθαι passiua voce significare Bene aut secus de re aliqua statuere, & vti: afferens ex Isocr. in Panath. μηδ' αἰτίας τοι φωνὴν τῶν μὲν σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν εὐγενεστέρως διαπθεῖσθαι, συμβουλεύειν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦσιν. Et apud Gregorium, καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διαπθεῖτο, calamitatem in bonum commodissimè vertit. Apud eundem, καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διαπθεῖτο, de exilio suo commodissimè statuit. Quemadmodum autem διαπθέναι νόμοις suprà habuisti pro Condere leges, sic & διαπθεῖσθαι νόμοις pro Condere leges, affertur ex Plat. De leg. At verò διαπθεῖσθαι βάσης ἐν τῇ καρδίᾳ ex Gregor. Nazianz. pro Disponens. F

At cum accus. λόγοις Bud. vertit Facere. nam διαπθεῖσθαι τοὺς λόγους ex Polybio affert pro Verba facere. Sic ex Appiano, λόγοις ἐν τῇ βουλῇ τοῦ ἐμονοίας διέθετο, Verba fecit de concordia, Orationem habuit. Inuenitur etiam, διαπθεῖσθαι ἀεὶ μακρὸν λόγον. Item, διαπθεῖσθαι ἔπαινον ἐν τῇ πόλει τοῦ τῆς αἰθρώπου. &, διαπθεῖσθαι πολὺ ἔπαινον εὐβουλίας ἑαυτῷ, in Phal. epist. O

Διαπθεμαι τι, Expono venale, Venundo, Vendo. B. ex Demosthene & Arriano. H

Διαπθεμαι, Testor, Testamento meo aliquid mando hæredibus: vt idem scribit, afferens ex Demosth. ὁ τοῦτα διαθέμενος. Item, σκέλαδε δὲ ἃ διέθετο. Et ex Æschine, διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ, In bonis testari. vel, ex bonis. Habemus autem huius generis loquendi exemplum & ex Platone De leg. τὸν νόμον ἐπίθεσαν τόνδε, ὀξεῖναι τὰ ἑαυτοῦ διαπθεῖσθαι ἁπλῶς, ὅπως αὖ τις ἐθέλῃ τοῦ παρέσται. Potest autem hæc significatio ad illam referri qua dictum est poni pro Statuere de re aliqua. Atque adeo reddi potest alicubi διαπθεῖσθαί τι, testamento statuere. Optimè certè conuenit hic vsus verbi διαπθεῖσθαι cum Gallico Disposer, cui respondet ad verbum. Dicimus enim aliquem Disposer de ses biens, quand il fait son testament. Aut etiam, Disposer de ses biens par testament. Talem certè vsum verbo Disponere dedit vet. interpr. in epist. ad Hebræos, quum διαπθεῖσθαι διαθήκην vertit Disponere testamentum. (sed nullo, vt opinor, exemplo) Ibidem vertit & Testari testamentum. Quidam, Condere testamentum. Sed alii maluerunt, Pacisci fœdus. Itidémque in aliis quoque locis Græci Bibl. interpretes (ex quibus petitus est ille locus) διαπθεῖσθαι διαθήκην dixisse comperiuntur pro Pacisci fœdus, Ferire fœdus, seu percutere. Ex quibus affertur etiam, διάθου ἡμῖν διαθήκην, capite 11, libro 1 Regum: pro Habe nos confœderatos. Atque ita Bud. postquam dixit διαπθεμαι accipi etiam pro συνπθεμαι, id est Pacisco r, affert ex Aristophane, ἵν' μὴ διαθωνται διαθήκην ἐμοί, pro Nisi mihi stipulanti promittant. At verò διαπθεῖσθαι cum accusat. βασιλείαν, Lucæ capite 22, redditur & Pacisci regnum, & (quæ interpretatio non minus mihi placet) Legare testamento. C

Διαπθεμαι, passiua vt voce, ita etiam significatione, Afficior. Luc. in Nigrino, πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διαπθεῖσθαί μοι; Quomodo putas mihi affectum fuisse animum? Sed Latinius reddetur, Quomodo me animo affectum fuisse putas? Nam & apud Ciceronem non semel legitur, Ita sum animo affectus. Iungitur autem hoc verbũ in ista significatione cum aduerbiis. vt διαπθεμαι δυσκόλως τοῦς τινα, ex Isocrate, Sum animo malè affecto erga quempiam, Sum animo infenso. Sic διεπθησαν χαλεπῶς εἰς ἡμᾶς: item διαπθέμενος χαλεπώτερον τοῦς ὀλιγωρῶντας, ex eodem. Sed & in bonam partem (sicut Latine dicitur aliquis ita esse affectus erga amicum) ex Plutarcho, διεπθη δεινὰς τοῦς τὴν ἀνδρα. Verùm affertur & διεπθη εὐ ῥαδίως ex Thucydide pro Non leuiter est mulctatus. Quinetiam quemadmodũ verbale διάθεσις respondet nostræ voci Disposition, (respiciendo ad eum illius vsum quo dicimus Bonne disposition, siue Mauuaise disposition, loquentes de corpore) sic etiam κακῶς διαπθεὶς affertur pro Grauiter affectus (qua significatione vsurpatur & Affectus sine adiectione) & tunc respondebit ei quod dicimus Mal disposé. E

Διάθεσις, εως, ἡ, Dispositio. Vitruuius libro 1, cap. 2, Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græcè τάξις dicitur: & ex dispositione, (hanc autem Græci διάθεσιν vocant) & eurythmia & symmetria, & decore, & distributione, quæ Græcè οἰκονομία dicitur. Et mox, Dispositio autem est rerum apta collocatio, elegánsque in compositionibus effectus operis cum qualitate. Species dispositionis, quæ Græcè dicuntur ἰδέαι, hæ sunt, ichnographia, orthographia, scenographia. Quo pertinet διαθεσις, quod Antiphontem pro διοίκησις posuisse testatur Harpocrat. nimirum in orat. περὶ ὁμονοίας: ex qua hæc affert, ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Item hæc ex Phrynichi Tragœdis, τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν. Sic verò & διαθέσεσι accipitur pro διοικήσεσι, inquit idem, afferens rursum ex Antiphonte, ἀληθείας τοῦ τῶν, hæc verba, πολλὰ αὖ καὶ καλὰ κακῶς διαθῶσι. Cuius loci Suidas quoque meminit, vtens vocabulo διακοσμήσεως pro nomine διοικήσεως quod Harpocration habet. Sicut verò ibi διάθεσιν & διοίκησιν synonyma faciunt, ita Dispositio & Dispensatio à Cic. copulantur, tanquam affinem significationem habentia: vt De orat. libro 1, Inuenta non solùm ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere. Rursum Suidas, eundem Antiphontem dicit διάθεσιν posuisse ὅλη τῶν διαθεῖναι λόγον, hoc est ὅλη τῶν ὀξαγγεῖλαί τι. ‖ Διάθεσις (vt διαθήκη) significat & Testamentum: quo nimirum quis moriens disponit ac dispẽsat res suas, & extremam suam voluntatem expo-

nit. Lysias in orat. πρὸς Τιμωνίδιον habita, πῶς δι' αὐτῆς διαθέσεως τῶ πεπολιτικότος ἀμελήσαμεν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, οὐδὲ γυναικὶ πειθεῖς. Suid. Sic διαπίδεσθαι dicitur διαθήκην χρᾶφειν, testamentũ edere. Exponitur verò & Testatio: affertúrque διάθεσιν ὀπιθυμία pro Testandi cupiditas. ¶ Διάθεσις significat etiam Venditio: qua nimirum merces exponuntur & diuenduntur. id est πρᾶσις, inquit Harpocration, Isocratem in Busir. autorem citans: quomodo & Antiphontem διεθέμεθα accepisse ait pro ἀπεδεδόμεθα. Testatur idem & Suidas, qui ὅτι τῶ πωλεῖν vsurpari tradit: necnon Hesych. qui expon. ἀπόδοσις. In quo significatu Plutarch. quoque vsus est hoc vocabulo, vt in Solone, pag. 167 meæ edit. τῶν δὲ γινομένων διάθεσιν πρὸς ξένους ἐλαίου μόνον ἔδωκεν, ἄλλα δι' ἐξάγειν ἐκώλυεν, Ex iis autem quæ nascerentur nihil præter oleum vendere peregrinis permisit, cætera autem exportare vetuit. Et pag. 146, καὶ Πλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον ἔλαίου τινος ἐν Αἰγύπτῳ διάθεσιν γενέσθαι, Platoni pro viatico fuisse olei in Ægypto venditionem. Vbi etiam nota διάθεσιν de ea venditione dici qua aliquid in aliam regionem vel vrbem exportatur, & in ea diuenditur ac veluti distribuitur illa venditione. Idem in Lycurgo, pag. 82, διάθεσιν τῶν ἔργων οὐκ ἐχόντων, τὸ δὲ σεμνοῦν, ἀγῶνα μὲν οὐκ ἐν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, εὐνὴ εἶχε πρὸς, καταγελώμενον. de moneta ferrea. Idem rursum in Problem. Græc. παρεῖχεν ἀγορὰν καὶ διάθεσιν πᾶσι τοῖς πολίταις, πωλητὴς προσαγορευόμενος. ¶ De pictura etiam dici videtur. velut apud Athenæum libro 5, in Ἐξηγήσεις, de Polemone, ἐξηγούμενος διάθεσιν ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὸν πολεμάρχον τινὰ γεγραμμένων ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ρηγίνου. Et lib. 5, ἐφαπτίδες τε κάλλιστα, πνεῖς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν βασιλέων ὀνομασμένας, αἱ δὲ μουσικὰς διαθέσεις. nam in his picturis est διάθεσις concinna, id est dispositio & ordo rerum quæ depinguntur. ¶ Exponitur etiam Conditio & Ratio. vt apud Lucianum in Alcyone, διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως, differt à nostra ratione. Quo fortassis modo accipitur & apud Athenæum libro 14, quum ait, πολλάκις δὲ οἱ μαγῳδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες ὑπεκρίθησαν κατὰ τὸν ἰδίαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν. Nisi fortè διάθεσις pro χῆμα accipiendum sit, vt ab Hesychio exponitur, & vsurpatur rursum apud Athenæum lib. 5, αὐτὴρ μείζων περιάπτυξις ἐν τραγικῇ διαθέσει καὶ σεσώπῳ. Ex Plutarcho autem διάθεσις τῶ λέγοντος, pro Orantis actio. ¶ Rursum exponitur Constitutio: affertúrque ex Plat. De leg. διάθεσις τῶν νόμων, pro Legum constitutio. ¶ Porro vt διατίθεσθαι & διακεῖσθαι significant etiam Affici, ita διάθεσις significat etiam Affectio, & tam animo tribuitur quàm corpori. velut apud Suidam, οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. quomodo animus sit affectus. nam συμπάσχει τῶ σώματι ποίως ἢ ποίως διακειμένῳ, atque ἀλληλοῦν τε συναλγεῖ, ἀθυμοῦν τε συνήσεται. quin et τὸ εἰς τάδε ἢ τάδε πάθη ὀλιγῤῥεπῶς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἐκ τῆς πρὸς σῶμα κράσεως καὶ συμπαθείας προσγίνεται. qua de re vide plura apud eundem. Idem ex alio tradit, διάθεσις esse non solùm τὰς ὀδυνήμας καὶ τέχνας, sed etiam τὰς ἀρετάς. & quum τῶν τεχνῶν aliæ sint φαῦλαι, aliæ σπουδαῖαι, videri etiam τῶν διαθέσεων alias esse φαύλας, alias σπουδαίας. vocari autem διαθέσεις ea quæ sunt ἀκίνητα καὶ ταχὺ μεταβάλλονται: vt calor, frigus, morbus, sanitas. nam διάκειταί πως κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος, ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν. quæ autem longo tempore inualuerint & confirmata sint, ἕξεις potius dici. Qua de re fusius Aristot. in Prædicamentis, cap. περὶ ποιοῦ καὶ ποιότητος. Itidem Gorræus, Διάθεσις, (in quit) affectio, dicitur ab Aristotele qualitas esse facilè mobilis à subiecto: ἀπὸ τοῦ διατίθεσθαι seu διακεῖσθαι, quod significat Affectum & dispositum & constitutum esse: atque tam in bonũ quàm in malum vsurpatur, & in aliis etiam quàm in homine. Nam & cantus & harmoniæ, & orationis & dictionis διάθεσις quædam esse videtur: pertinétque τῆς διαθέσεως nomen ad omnes pariter, tum qui sani tum qui ægri sunt, tum qui neutro modo se habent, siquidem omnes modo quodam διακείνται. Itaque ἡ διάθεσις commune nomen est & morbi & omnium symptomatum causarumque morbificarum. eorum enim vnumquodque

A

B

C

D

E

H

διάθεσις est, non autem ecõtrario omnis διάθεσις aliquid eorum. siquidem omnem motum, omnésque adeo sensuum alterationes in se comprehendit, nõ ægris modò, sed sanis etiam contingentes. In visu quidem, eas quæ ab albo, nigro, flauo, & cæteris coloribus fiũt: in tactu, quæ à calido, frigido, humido, sicco, molli, duro, cætérisque id genus: & ad eundem modum in singulis reliquorum sensuum. At hæ omnes alterationes reuera πάθη sunt, id est passiones. quamobrem πάθος & διάθεσις idem quodammodo esse videntur. atque idẽ certè sunt, nisi quòd solo motu inter se differunt. Nam dum mutatur & alteratur quidpiam, πάθος fit, vt quum incalescit vel refrigeratur, à calore vel frigore procul dubio patitur: vbi verò motus desiit, & iam incaluit aut restixit, aut nigredo vel albedo inducta est, διάθεσις existit. Græci tamen (vt ait Galen.) etiam manentem διάθεσιν, sedato iam motu, πάθος solent appellare, sicuti & causam, nõ eam tantùm quæ facit, sed eam etiam quæ iam fecit. quanquam neque hæc simpliciter causa est, nec ἡ διάθεσις quæ manet, simpliciter πάθος dicenda sit. Hæc ille. Cæterùm ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις aliquando specialiter accipitur pro γνώμη aut διάνοια: quo modo Antiphon vsus est, teste Suida. Et sic ὁ ἐν διαθέσει λόγος vocari dicitur pro Sermo animo cõceptus: πρὸς θεοφεικὸς autem, qui iam profertur auditúrque: vt pluribus docebo paulo infrà in ἐνδιάθετος, vbi etiam videbis νόημα & διάθεσιν esse synonyma. Itidem Plut. in Othone, τὴν διάθεσιν ἀφῆρεν, Distulit quod facere instituerat, seu Quod in animo habebat & facere cogitarat, videlicet adoptionem Othonis. Pertinétque huc διάθεσις quod ab Hesych. exponitur προαίρεσις. Quod verò ad corporis διάθεσιν attinet, apud medicos pro morbo seu vitio accipitur, eóque vel recenti, vel certè non admodum veteri. nam qui inualuerit longo tempore, ita vt vel nullo modo vel saltem difficile curari queat, ἕξεως potius nomine vocetur. Dioscor. lib. 2, διάθεσις ὤτων, aurium vitia. Et libro 1, διάθεσις βλεφάρων, Palpebrarum vitia. Alii adhuc specialius, Palpebrarum erosiones. Sic Galen. ad Glauc. διάθεσις ἠπατικὴ, lecinoris vitia, Iecinoris morbi. Et διάθεσις κωλικὴ, coli vitium seu dolor.

C.2. Προδιάθεσις E T Προδιάθεσις. quorum illud exponitur Antecedens dispositio, Pristina affectio: hoc autem simpliciter Dispositio, Affectus. sed ambo sine autore.

Διαθέτωρ, ὥρος, ὁ, Ordinator, Moderator, Rector, Magister. ex Plat. De leg. vt idem sit quod διοικητὴς: sicut διαθέσθαι est διοικῆσαι, & διάθεσις accipitur pro διοίκησις.

Διαθέτης, ου, ὁ, itidem pro διοικητὴς accipitur seu ὀπτμελητὴς, teste Suida, qui affert hæc ex quodam quem non nominat, ὡῦ δὲ καὶ πάλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολύπ τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα αὐτὴλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διαπάλων. Est autem διοικητὴς Dispensator, Ordinator, Administrator: ὀπτμελητὴς autem Curator. vt διάθεσις οἴκου σοφὸς sit Prudens & peritus in administranda re familiari. Ex Herodoto autem affertur διάθεσις χρησμῶν τῶν Μουσαίου pro Musæi sortium explanator. Vbi forsan significat potius Dispositor.

Διαθετικὸς, ὀν, ὁ, Afficiendi vim habens. At verò διαθετικὰ ῥήματα apud grammaticos Affectiua verba, Verba quæ affectum aliquem denotant. Itẽ διαθετικὴ κλίσις ῥήματος, Quæ velut disponit per genera, Quæ de genere transit in genus. Vnde redditur etiam, Generica verbi declinatio. I T E M Q V E Διαθετικῶς, Genericè, Genere mutato, ex Erasmo.

C.2. Ἀδιάθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui dispositus nõ est, Inordinatus. Exponitur etia Intestatus. Apud Plut. autem in vita Catonis, μεταμεληθεὶς δ' αὐτὸς ἔφη ἐν παντὶ τῶ βίῳ ἕνὶ μεταμελείας· μίαν μὲν, ὅτι τῶ γυναικὶ πιστεῦσαι λόγῳ ὑπόῤῥητον ἐπέσχον δὲ, πλεῦσας ὅπου δυνατὸν ἦν πεζεῦσαι· ἢ δὲ πείπω, ἐπ μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν: quidam interpr. Qui nihil egit, quidam Qui nihil rei seriæ egit. Ego autem ἀδιάθετον potius crediderim dici Qui rerum suarum nihil composuit. Sic tamen vt ne hæc quidem interpretatio mihi satisfaciat.

C.2. Ἐνδιάθετος, ὀν, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ ἐν τῆ διαθέσει, Qui est in mente aliquo modo affecta, seu Mente conceptus: vt Hesychio ἐνδιάθετος λόγος est πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος. quod

ipsum & Plutarchus testatur, vel potius quidam apud Plutarchum in libro quo docet μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖν τὸν φιλόσοφον διαλέγεσθαι. sic enim ibi quidam, δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν, ἐνδιάθετος, Ἑρμοῦ δῶρον· ὁ δ', ἐν προφορᾷ, διάπορος καὶ ὀργανικός. Et mox, τῶ ἐνδιαθέτῳ λόγου καὶ τῶ προφορικοῦ, φιλία τέλος ἔσται, τῶ μὲν, πρὸς ἑαυτὸν, τῶ δ', πρὸς ἕτερον. Vbi vide & alia de vtroque. Itidem Philo De vita M. lib. 3, ὃν ἀνθρώπῳ δι' ὁ μὲν ἔστιν ἐνδιάθετος, ὁ δ', προφορικός. καὶ ὁ μὲν, οἷά τις πηγή. ὁ δ' γεγονὼς, ἀπ' αὐτοῦ ῥέων. καὶ τῶ μὲν, ὅτι χρῆται τὸ ἡγεμονικὸν, τῶ δ' κ' προφορᾶ, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιία. Est itaque ἐνδιάθετος λόγος, Oratio mente concepta: προφορικὸς autem, Quæ ore iam profertur. seu, Mentis cõceptus, Id quod aliquis intus sẽtit, Sermo quem in corde loquimur. vt & Ioann. Damascenus quum dixisset λόγον εἶναι τὸ οὐσιωδῶς τοῦ πατρὸς ἀεὶ συμπαρόντα, de Verbo Patris diuino, subiungit, λόγος πάλιν ἔστιν ὁ ἐνδιάθετος, ὁ ἐν καρδίᾳ λαλούμενος· καὶ πάλιν λόγος ἔστιν ἄγγελος νόημαπος. Vbi nota διάθεσιν & νόημα synonymos ab eo accipi: item synonymos poni ἄγγελον νόημαπος & προφορικόν: quem Plutarch. vocat non solùm τὸν ἐν προφορᾷ, sed etiam διάπορον & ὀργανικόν. vt & Philo eum dicit proficisci ab ore & lingua, aliáque omni vocis ὀργανοποιία. Rursum Damascenus sic definit, ἔστι δὲ ὁ ἐνδιάθετος λόγος κίνημα τῆς ψυχῆς, ἐν τῶ διαλογιστικῷ νοῦμένον αἴθυ πινὸς ἐκφωνήσεως. Ab Hermogene autem ἐνδιάθετον λόγον vocari ait Bud. eum qui ex sententia animi profertur. hoc est, non fallacem, nec simulatum. ex quo hæc affert, ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος. S I C Ἐνδιάθετος λέγει: idem dicit esse schema rhetoricum. id est, E sententia animi loqui, vt quidem sermo ipse præ se fert, quum orator ita sibi oratoria solertia fidem astruit, vt ita affectus animo existimetur à iudicibus, vt verba enuntiata significant. Quare & ἐμψύχως λέγειν καὶ ἐνδιακειμένως dicitur. Patet hoc ex Hermogene, qui περὶ ἀληθινοῦ λόγου sic scribit, ὁ εἰκῆ ἐκπεμπόμενος λοιδορήσασθαι τοῦ ἐχθροῦ δοκῶν, καὶ μὴ ὑπ' ὀργῆς, καὶ οἷον ὀξυστικῶς ὑπὸ τῶ πάθους, οὐκ ἐπ πθανός ἔστι, τοῦ μηδὲ ἐνδιάθετος μηδὲ ἐμψύχως λέγειν. ὁ γὰρ ἐνδιακειμένως τι λέγων, σφόδρα γε ἑαυτὸν ἐοικὼ πεπεικέναι δοκεῖ· διὸ καὶ πθανός ἔστι. Exponitur & ἐμπαθῶς. ab Hesychio autem non solùm ὁλοψύχως, sed etiam δικνεκῶς.

C.2. Εὐδιάθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene dispositus, seu Pulchrè dispositus. Vnde A D V E R B. Εὐδιάθετως, quod interpret. Interpositis spatiis.

Διαθήκη, ης, ἡ, Testamentum, ab ea significatione verbi διαθέσθαι qua ponitur pro Testari. Isæus apud Suidam, μετὰ ταῦτα πίνων τὴν ἀπόκρισιν, ἑτέρας ἐκόμισεν διαθήκας, ὡῦ ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Sic Isocr. in Æginetico, ὥστε καὶ πεθνεῶτας αὐτὸ πιεῖσθαι τὴν τε διαθήκας ἄκυρον, καὶ τὸν οἶκον ἔρημον ποιῆσαι. Idem plurali vsus est initio eiusdem orationis, sic scribens, ἐναντία πρεσβεύοντα τοῖς διαθήκαις αἃς ἐκεῖνος κατέλιπε. Sic Isæus rursum, ταύτας τὰς διαθήκας διέθετο. Idem, ἠβουλήθη ταύτας τὰς διαθήκας αἱρεῖν. Itidémque Demosth. θαυμάζεσθαι κελεύσαι τὰς διαθήκας. qui in eadem κατ' Ἀφόβου oratione singulari etiam numero bis dixit διαθήκη, teste Bud. Item κατὰ διαθήκας, Ex testamento, E tabulis testamenti. Demosth. in orat. quam πρὸς Μακάρατον habuit, τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἰ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρεγκαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἀγνίου, ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας. petitur enim hæreditas vel consanguinitatis iure, vel ex testamento, seu tabulis. Plutarch. Rom. κτῆματα τοῦ δήμου κατὰ διαθήκας ἔδωκε, fortunas populo ex testamẽto reliquit. Ipsum etiam illud quod τῆ διαθήκη seu τῶν διαθήκας legatur, διαθήκη nominatur. id est, Hæreditas quæ testamento obuenit, vt Bud. interpr. apud Isocr. in Trapezit. Θεσσύλος γὰρ, ὁ πατὴρ τοῦ καταλιπόντος τὴν διαθήκην ἐμοὶ, πρὸς μὲν πρεσβύτερον οὐδεμίαν οὐσίαν κατέλιπε. Pythagorici quoque sua præcepta διαθήκας vocabant: forsan quasi legata quædam. ¶ Apud Græcos autem Bibliorum interpretes διαθήκη idem significat quod συνθήκη, id est Fœdus, Pactum. vt lib. 2 Reg. cap. 23, διαθοῦ ἡμῖν διαθήκην, Paciscere nobiscum, Habe nos confœderatos. Et alibi, διαθήκην ἔστό μοι, Pactum mecum init. Et lib. 1 Reg. cap. 5, & 11, ἡ κιβωτὸς διαθήκης Κυρίου, arca fœderis Domini. Sic Esaiæ 59, αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, Hoc fœdus meum cum

A

B

C

D

E

eis. Vbi Hieronym[o] hæc annotat, Hoc fœdus meum cũ eis, siue Pactum, vt omnes alii trãstulerunt. aut διαθήκη, id est Testamentum, vt posuere Septuaginta. Quod sit autem fœdus, pactum, & testamentum, sequens versus ostendit, Spiritus (inquit) meus qui est in te, & verba mea quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo, & de ore seminis tui, à modò vsque in sempiternum. Idẽ in Malach. cap. 2, notandum quod ברית verbum Hebraicum, Aquila συνθήκην, id est pactum, interpretatur: Septuaginta semper διαθήκην, id est Testamentum: & in plerisque Scripturarum locis Testamentum nõ voluntatem defunctorum sonare, sed pactum viuentium.

[redacted]. Sed notandum est, in illo Esaiæ loco διαθήκη posse etiam accipi pro Promissio inito fœdere seu pacto facta, quæ ἐπαγγελία nominari solet. Quo pertinet quod Bud. ex Aristoph. affert, ὡῦ μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοὶ, pro, Nisi mihi stipulãti promittant. Aliquì manifestum discrimen est inter διαθήκην, significans pactum, & ἐπαγγελίαν. vt in epist. ad Ephes. cap. 2, ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, extranei à pactis promissionis. id est, exclusi à pactis in quibus Deus seruatorem promiserat. Et Act. apost. cap. 3, ὑμεῖς δὲ ἐστε οἱ υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς ἔθετο ὁ θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν. Et Ierem. 31, συντελέσω ὅτι τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ὅτι τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν. Quem locũ vide apud autorem epist. ad Hebr. cap. 8. Vsus tamen obtinuit vt non dicatur Fœdus nouum, Fœdus antiquum, sed Testamentum nouum & Testamentum vetus. Cuius appellationis rationem vide apud Lactant. De vera sapient. lib. 4, cap. 20, & cap. 11.

V N D E Ἐνδιάθηκος. vt ab Hesychio ἐνδιάθηκος λόγος vocari dicitur πᾶς ἔγγραφος, Scripto cõstans. forsan quia testamenta scriptis mandari solent.

C. Εἰσπίθημι, S I V E Εἰσπίθημι, Impono, seu Pono in, Condo intra, Indo. Quo in significatu aorist. medius 2, frequens est. vt apud Pausan. in Arcad. ἐσθέμενος αὐτὴν ὁμοῦ τοῦ παιδὶ ἐς λάρακα, ἀφίεσαν ἐς θάλασσαν, conditam vnà cum filio in arcula. Et Appian. lib. 4 Bell. ciuil. ἐς φορεῖον ἐνθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὖθις ὅτι θάλασσαν ἦγον, vehiculo seu lecticæ impositum. At εἰς χεῖρας ἐσθεῖναι est potius Dare aut tradere in manus, Præbere in manum, in hoc loco Herodoti, ἐσθεὶς ἐς τὰς χεῖρας τοῦ παιδὶ Κροῖσον.

C. Ἐκπίθημι, Expono. vt è naui aut vehiculo aliquis aliquid dicitur ἐκπιθέναι seu ἐκπίθεσθαι, exponere in locum aliquẽ. Plut. Alcib. τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, εἰς Βιθυνοὺς ἐκπίθενται, φίλοις ὄντας, in Bithynia exponũt. Sic Synes. pass. voce ac significatione, τὰ πεμφθέντα μὲν, ὑπ' Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκπιθέντα διὰ τὸν δυστυχεστάτον ἀπόπλουν. Itẽ aliquis vel aliqua infantem dicitur ἐκθεῖναι, exponere: vt & ἀποπθέναι. Paus. Atticis, ἐχρῶτο ὑῶ ἰχυρᾶς τῶ πατρὸς δείματι, τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Sic Aristoph. κἀγὼ (παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν μοι πω τεκεῖν) ἔθηκα παῖδα· ἑτέρα τις λαβοῦσα αὐτὸν ἔλεπε, alia expositum sustulit. Passiua autem signif. Isocr. ad Philipp. ἐκπιθεὶς ὑπὸ τῶν μηδεῖς εἰς τὴν ὁδόν. Et Luc. Ζεὺς ἐς τὴν Κρήτην ἐκπιθεὶς, in Cretam expositus. Item Expono, id est Explico. vt ἐκπίθημι αἰτίαν, Expono causam, seu Declaro causam. Qua in significatione accipitur etiam vox pass. ἐκπίθεμαι. Iustin. Martyr in Parænetico, de Aristotele, σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκπιθέμενος ὅρον. Alia exempla apud Bud. vide Comment. pag. 517, vbi ἐκπίθεμαι interpr. Expono, Edo, Prodo. Vide & Ἔκθεσις.

Ἔκθεμα, ατος, τὸ, Tabula vel programma quod exponitur oculis prætereuntium. seu quo prætereuntium oculis expósito aliquid significatur & declaratur. Phrynichus hoc vocabulum reiicit, ac barbarum esse dicit, pro eo vsurpare iubens πρόγραμμα.

Ἔκθεσις, εως, ἡ, Expositio, Explicatio. Alex. Aphrod. ὧν καὶ τὴν ἔκθεσιν ποιησόμεθα, Quorum etiam expositio à nobis afferetur. id est, Quæ etiã exponemus & explicabimus. At ἔκθεσις τοῦ δράματος vocatur etiã ὁ ὄπίλογος, vt ex Aristoph. schol. tradũt. Item ἔκθεσις vocatur Editio alicuius dogmatis: aut etiam Editum & promulgatum dogma. Theodor. Hist. eccles. lib. 2, καὶ ἅμα λόγον ἐπέδωκεν ἔκθεσιν, ἣ πρὸς τοῖς ἄλλοις δυσσεβέσι καὶ ταῦτα προσέκειτο.

Et infrà, πλὴν ἔκθεσιν ὀκείνων ἐπέδειξε, πιωθανόμενος εἰ αὐτὸς ὀκείνοις τετοκὼς εἴη τοῖς λόγοις. vbi ἔκθεσιν appellat editum & promulgatũ dogma Christianismi, teste Bud. Sic idem ὀκτεθέντα vocat Quæ edita & promulgata fuerũt, quum ait, τοῖς ὀκτεθεῖσιν ὑπ' Νίκη τῆς Θρᾴκης σωθέλθοι, ἑτέροις ὀν παῖς αὐτῶν ὀκκλησίας ἐχροτόνησαν. Hesychio quoque ἔκθεσις est δόγμα, θεσπεσία, παλαιὰ νομοθεσία: item ὀφειλή.

Ἐκθετικός, οῦ, ὁ, Expositiuus: aliis etiam Expressiuus.

Ἔκθετος, Expositus. Eurip. ἔκθετος γόνος, Partus expositus, Infans expositus, παῖς ὀκτεθεὶς, vt Isocr. & Luc. loquuntur. Hesychio quoque ἔκθετα sunt τὰ ὀκεκπόμενα, Quæ eiiciuntur foras, seu Quæ proiiciuntur.

C. Προέκθημι, Priori loco expono, Propono. Hermog. VNDE Προέκθεσις, Expositio quæ præmittitur, Propositio. Hermog. τὸ ὀν ἀρχῇ πλέγειν ὅτι κεφαλαίων θεῖ ὧν τὶς μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προέκθεσιν, quum quis capita exponit earum rerum quas confirmare vult aut docere, antequam astruere & docere ipsa incipiat: quod ὑποθέσεις etiam à veteribus nominatur, teste eodem. ἀνακεφαλαίωσις autem & ἐπαύξησις dicitur τὸ ὅτι τέλος ἀναμιμνήσκειν τὰ ἀποδεδειγμένα ἢ λελεγμένα. Meminit huius figuræ & Quintil. lib. 9, cap. 2, vbi videtur προέκθεσιν vocare, Dicere quid fieri oportuerit, deinde quid factum sit.

C. 2. Ὑπεκτίθημι, seu Ὑπεκτίθεμαι, Clam subductum & subtractum expono: vt qui aliquem ex inimicorum subtractum manibus, & vehiculo aut naui exportatum, in loco tuto exponit. Plutarch. Themist. ὑποξέθεντο τοὺς γονέας εἰς Τροιζῆνα, Subductos periculo parentes Trœzenem exportarunt. Sic Antiphon, οὐδὲν ἔχοντος τοὺς ὑοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑποκεκλέφει, clam ex vrbe subduxisse & exportasse. Et Sophocl. Electra, ἢ τις ὀκ χρεὼ Κλέψας Ὀρέστου σῆν ἐμῶν, ὑποξέθου. Sic Priamus dici potest ὑποκτεθέσθαι Polydorũ: sequendo hæc Maronis, Æneid. 3, Polydorum auri cum pondere magno Infelix Priamus furtim mandarat alẽdum Threicio regi, quum iam diffideret armis Dardaniæ, cingíque vrbem obsidione videret. Rursum Plutarch. in Galba, τὸν αὐδρα εἰς βίον ἀκύμονα ὑποκεκλέφωτος, qui virũ è curarum turbis ad trãquillam vitam subduxit seu traduxit. VNDE Ὑπέκθεσις, quod ab Hesychio exponitur per ὑπόθεσις.

C. Ἐνπίθημι seu Ἐνπίθεμαι, Impono, Pono in. Xenoph. ἐνθέμενοι εἰς τὸ πλοῖον. Sic Demosth. κελεύοντος τοῦ ναυκλήρου αὐτὸν ἐνπίθεσθαι τὰ χρήματα. Idémque rursum, οὔτε τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 9, δαψιλῶς εἰς τὰ πλοῖα λαβόντες ἐνθέσθαι τὸ λιβανωτὸν καὶ τὴν σμύρνης. Latini quoque id Imponere dicunt. Cicero, Si Lentuli nauis nõ erit, quàm commodissimè poteris, velim imponas. Liu. Quæ nauibus imposuissent. Quibus adde hoc Luciani de Baccho, κελεύει μοι αἰάκομόσαι ἀπελὲς ἐπ αὐτὸ τὸ ἔμβρυον, ἐπαμωιαῖον· καὶ ἐπειδὴ ἐπόησα, ἀτελὲς τὸν αὐτῶ μηρὸν, ἐνέπησεν, ὡς ἀποτελεσθεὶς ἐνταῦθα, Imponit. vel etiam, Condit intrò. Aliquando redditur potius Indo, Insero. vt quũ aliquis ori dicitur ἐνπθέναι aliquid. Aristoph. Equit. Καθὼς τὰρ αἱ πόθαι γε σπίζεις κακῶς. Μαστώμενος γὰρ, τῷ μὴ ὀλίγον ἐνπθεῖς, Αὐτὸς σὴ ὀκείνου τεμπλάσου κατάπασκας, parũ admodũ cibi indis ori. (Vbi nota ἐνπθεῖς à VERBO Ἐνπίθω, sicut suprà dictũ est à THEM. Τιθέω esse quædam tẽpora) Idem rursum ibidem, Ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγε. Sic Luc. ὀνεθέμην καὶ ὀνεβαλόμην τῆς θωφῆς. Et Athen. lib. 10 dicit quendam χώνιον appellatum fuisse quoniam ἐνπθέμενος τῷ τόμαπ χώνιον, ἀπαύστως ἔπινε χεομένου οἴνου. Sic Galen. ὀκέλθων οἱ παλαιοὶ τοὺς ὑπὸ φθόης σωμπεπνικότας, ἐνπθεμένοις τὸ πτηοῦ τῆς γυναικὸς τὴν θηλὴν, βδέλλειν τὸ γάλα, indentes ori suo papillam mammæ muliebris, lac illud sugere. Pass. autem & voce & signific. Alex. Aphrod. ὁ δάκτυλος ὀν τῷ τόμαπ ἐνπθέμενος, Digitus si ori indatur, seu Inseratur, Immittatur. Itẽ χειρὶ alicui ἐνπθέναι dicitur aliquis aliquid, vt εἰσπθέναι, Dare in manũ seu Præbere. vt Hesiod. Theogon. v. 174, ὀνέθηκε δὲ χειρὶ Ἅρπην καρχαρόδοντα, In manum ei dedit falcem. vel etiam Imposuit falcem in eius manum. Præterea θυμῷ vel φρενὶ dicitur aliquis quidpiã ἐνπθέναι quod in animo veluti condit, seu Animo concipit. Odyss. φ, Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπυσμένον ἔνθετο θυμῷ. quo sensu alibi dicit, σὺ δὴ ὀνὶ φρεσὶ βάλλεο. Et Odyss. ω, Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ

μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, ne iram animo concipias. Sic Iliad. ζ, Δαμάνδ, οὐ μὴν καὶ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ. id est, οὐκ ὀν καρφὶ ὀργίζῃ. At Iliad. ι, — σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, Placabilem animum in pectore condas. id est, Fac ne sis animo implacabilis. Item ἐνπθέναι dicitur pro Inducere in animum. Plutarch. Demetr. pag. 1656 meæ edit. Οὐδὲ αὖ μωραίνεις ἢ πίθῃ μάχας ἄλλας, ἐνθήσω χαμβρὸν ἀγαπήσειν ὅτῳ μόθῳ Σέλευκον. Sed suspectum esse hũc locum putat Bud. Rursum Homerus ἐνπθεῖν ὀν τιμῇ, In honore habere: Il. δ, Τῷ μή μοι πατέρας ἐν ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Ne æquali in honore habeas, Ne parem honorem tribuas. ad verbum, Ne in æquali mihi honore ponas patres nostros: τιμῆς vocabulo accepto pro gradibus honoris, seu sedibus & locis qui honoris causa assignantur.

Ἔνθεμα, ατος, τὸ, quod scriptores rei rusticæ dicitur surculus qui inditur & inseritur arbori vel cortici. Theophr. De caus. plant. lib. 1, δεῖ δὲ ἀρράγῃ τηρεῖν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιὸν, καὶ τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥςπερ μὴ γυμνοῦ τὴν μήτραν. Et rursum, καὶ ὅταν χέσαντες ὀνπθῶσι τὸ ἔνθεμα, σφίγγοντες πίσσαντες, ἐλαύνουσιν ὀν σῦρα. vbi Bud. ἔνθεμα esse dicit partem surculi quæ in fissuram trunci mergitur: quum tamẽ ita vocetur ipse potius surculus incisus seu insertus, aut surculus qui inseritur & inditur in fissuram trunci. AT Ἐνθέμιον nominatur τῆς πρύμνης τὸ ὀνῶς, id est, interior pars puppis, vt tradit Poll. lib. 1.

Ἔνθεσις, εως, ἡ, Impositio. Ponitur etiam pro ἔνθεμα. Sed peculiariter ita vocatur Fructum quod ori inditur, Buccea, vt Suet. vocat: Buccella, vt alii. Poll. lib. 6, τοῦ δ' ὀρτῶν οἱ ῥωμαῖοι καλοῦσιν ἔνθεσις. Lucian. Crobyle, οὐτε ὑπεμφορεῖται τῷ ὄψῳ ἀπειροκάλως, ἀλλὰ θεραπεύει μὴ ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σωφρὴ δ' τοῖς ὀνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας βαβρύνεται τὰ γνάθοις. Antiphanes apud Athen. lib. 3, ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν Ἐντὸς ἤδη τοῦ ὀδόντων τυχάνῃ καταπακῶς, Τοῦτ' ὀν ἀσυαλεῖ νόμιζε τοῦ ὑπαρχόντων μόνον. Idem Athen. lib. 10 scribit & Θεσσαλικὴν ἔνθεσιν dictam fuisse eam quæ esset μεγάλη: nimirum quoniam Thessali erãt πολυφαγοι & magnas bucceas seu bolos in os ingerebãt. vt apud Hermippũ comicum, Ὁ Ζεὺς δ' τὸν πόνον οὐδὲν ὀνθυμούμενος Μύρων, ξυνέπλαττε τὴν Θεσσαλικὴν ἔνθεσιν, ingentem bolum, more Thessalorum. Et lib. 14 scribit ἔνθεσιν à quibusdam vocari ἄκολον. Aristoph. quoque pro cibo qui in os ingeritur, vsurpauit, in Equitib., vbi dixit, Εἶτε φαύλως ὥςπερ θῦρες, ὀκβάλοις τὴν ἔνθεσιν. id est, τὴν θεφὴν τὴν ὀν πρυτανείῳ δοθεῖσαν, inquit schol. quoniam videlicet ἔνθεσις dicitur ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός. Suidas eum locum citãs dicit prouerbialiter accipi ὅτι τοῦ θεοῦ θεσσαλικὴν ὀδοιπορησάντων.

Ἐνθετος, Insitus: seu Insitiuus, Insititius, Qui inseri potest, vel solet, Qui inditur & immittitur. Theognis, Εἰ δ' ὦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον αἰδοῖ νόημα, Οὔπτε τὸ ἀγαθοῦ πᾶς ἔφυτο κακος.

C. 2. Παρενπίθημι, Obiter impono vel insero, Interfero. Item simpliciter Impono, ὀνπίθημι. Demosth. ἢ τὸ συγγραφὴ καὶ παρενπίθεσθαι αἱρεσίματα εἰς τὴν ναῦν κελεύει σε. Cui similem locum habes in Ἐνπίθημι. vbi itidem passiua vox actiua significatione capitur, vt hîc.

Παρενθήκη, ης, ἡ, idẽ quod παρεμβολή, Interiectio, (pro quo & Interiectus) Interpositio, Intercalatio. vt quum inter maiores merciũ sarcinas minuta aliqua interferũtur: vel ab artifice aliquid παρέργως operi additur. Metaphorice plerunque pro Additamentum, Appendix, Id quod obiter & per digressionem ab opere propositi fit: hoc est τὸ παρέργον. Pausan. Attic. ἔσαι μοι τοῦ ἐς Λυσίμαχον παρενθήκη, Dicam inter ea quæ ad Lysimachũ pertinent, Obiter interferam iis quæ de Lysimacho commemorabuntur. Synes. in epist. ad Auxent. τίς γὰρ παρενθήκη σοι γέγονε τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυςμενείας; (vt Cic. Pro Sextio, Intercessit Ligus iste nescio quis, additamẽtum inimicorum meorũ) Et Plutarch. de Pompeio Mithridatem persequente, ἐπέρας δ' τὸ πολέμου παρενθήκας ἐποιεῖτο, καὶ τὸν χρόνον εἴλκεν. In vita Thucyd. pro amœna digressione, τοῖς παρενθήκαις, αἷς εἰώθασι ποιεῖν οἱ πλείονες, ἀποκλίνας. Qui locus non absimilis est ei quem ex Pausan. attuli. Vide plura apud Bud. pag. 516, & 517.

Παρένθεσις, εως, ἡ, itidem Interiectio, Interpositio, Insertio. Nomen figuræ apud grammaticos. Dicit enim Tryphõ

παρένθεσιν esse θεσπίζοντος φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβὴ: quum in medio vocabuli alicuius vocalis aliqua inseritur, quæ tamen syllabam nõ efficiat, vt quum πνεοντες dicitur pro πνέοντες, & νοῦσος pro νόσος, & huiusmodi. quod πάθος Ionum proprium esse dicit. Est verò & oratoria figura. De qua sic Rutil. Lupus scribit, Parenthesis, quum in continenti sententia aliquid interponitur, quod neque eius sit sentẽtiæ, neque omnino alienum ab ea. Et Iulian. Rufin. Parẽthesis est quum ordinata ac legitima sententia interrumpitur per alienam extrinsecus diuersamque sententiam. vt, — ipsíque suos iam morte sub ægra (Dii meliora piis, errorémq; hostibus illum) Discissos nudis laniabant dentibus artus. Latinè hæc figura dicitur Interruptio vel Interiectio. Et Quintil. lib. 9, cap. 3, Illa quoque ex eodem genere possunt videri, quam nos Interpositionem vel Interclusionem dicimus, Graeci παρένθεσιν vocant, dum continuationi sermonis medius aliquis sensus interuenit. Ego quum te (mecum enim sæpissime loquitur) patriæ dedidissem. Martianus Capella lib. 5, Digressionem vocat.

Παρένθετος, Interpositus: seu Obiter Insertus, Obiter introductus, παρείσακτος. vt παρεινθετον θεόωτον, Persona obiter interposita. velut quum præter primarias personas introducitur obiter aliqua quæ tamẽ mox è colloquio excedat.

C. Ἐπίθημι, Impono: vel Superimpono, Desuper impono. Herodian. initio libri 2. ὀπθέντες δυσὶν οἰκέταις τοῦ πιστῶν ἑαυτῶς, ὀκπέμπεσιν ὡς δὴ πρόδοος τοῦ ὀκ τῶ θαλάμου θεσπίζω, duobus exploratæ fidei famulis impositum. Alex. Aphrod. καλάμῳ ἐπθῆς βάρος, Arundini si superimposueris onus. Dioscor. lib. 1, ὀπθεὶς εἰς λοπάδιον, in ollam imposito. Et lib. 5, ὀπθεὶς τοῦτο ὀπὶ λεπίνι αἰθρακιᾶ, pone super lentos carbones. (Vbi etiam nota Ἐπθεὶς à THEM. Ἐπθέω) Et apud Galen. in libris ad Glauc. ὀπθέναι φάρμακα, medicamenta imponere. vt plagis, seu vulneribus, & tumoribus solẽt imponi & applicari. Similiter iugum aut legem dicitur aliquis alicui ὀπθέναι. Xenoph. Pæd. 3, μὴ αὐτῆς ὀπθῆς ζυγὸ τοῦ μὴ ὑβείσῃ. Et quidam anonymus, νόμον ἄλλοις ὀπθέναι, legem aliis imponere, vt Latini etiam loquuntur. At ex Plat. De leg. ἐπ' αὐτῇ νόμον ὀπθῆναι, pro, Eius causa legem ponamus. Quibus in locis metaphora est à baiulis aut iumentis, quibus onera & sarcinæ imponuntur ferendæ. Necnon & epistolam ὀπθέναι alicui dicimur pro Ferendam seu perferẽdam dare. Synes. ἐπέθηκα τοῦ ἀδελφοῦ τοῖς κόμπτα γράμματα, fratri ad comitem perferendas literas dedi. Itidem Basil. in epist. ad Leontium sophistam, εἰ πᾶσιν ἐφεξῆς γράμματα ἐπιθῇς. Sed & πληγὰς seu μάστιγας, & ζημίαν seu ἡμωείαν & δίκλω, alicui ὀπθέναι dicimur: itidem perferenda seu subeunda. Lucæ 10, πληγὰς ὀπθέντες ἀπῆλθον, ἡμιθανῆ ἀφέντες. Theodor. Hist. Eccles. lib. 3, τοῖς μελεῶν ἅπασιν ὀπθέντες τὰς μάστιγας. Metaphoricè autem Cic. Plagam mortiferam reip. imponere. Sic ζημίαν, ἡμωείαν seu ἡμωμα & δίκλω ὀπθέναι dicitur. Xenoph. Pæd 1, ζημίαν αὐτοῖς ἐπέθεσαν. Demosth. in Epitaph. ἀλλὰ καὶ ἡμωείαν τοῦ ὧν τοῦ ἄλλοις ἠδίκουν, ἐπέθεσαν. Æschines De falsa leg. ἡμωμα ἐπέθεσαν ἑκατὸν τάλαντα. vt Liuius, Multa quingentũm millium æris in singulas ciuitates imposita. Et Plutarchus in Camillo, δίκλω ὀπθεῖναι τοῖς αἰτίοις, Sontibus pœnas imponere, seu Infligere. Sic Plato in Apol. δίκλω ὀπθεὶς τοῦ ἀδικοῦντ, αὐτικα τεθνάναι, Sumpto de iniuriæ autore supplicio. vel etiam Exactis pœnis de iniuriæ autore. vt apud Plutarchum, τοῦ Μινουκίου δίκλω ὀπθέσων, A Minucio pœnas exacturus, seu, Facturus vt Minucio pœna imponeretur. Quæ expositio & præcedenti loco potest accomodari. Itidẽ Herodian. lib. 2, ὁρμήσας ἡμᾶς τοῖς θρόνοις ὑπαγορεύοις εἰς ἡμᾶς, δίκλω ὀπθέναι. Quibus adde hoc Polybii lib. 5, φάσκοντες οὐδὲ λήξειν τῆς θεθέσεως ἕως αὐ τὸν μαθὸν ὀπθῶσι τοῖς θεὶ τὸν Ἄρεα πν. Et hoc Odyss. β, Σοὶ δ' γέρων θωὼ ὀπθήσομεν ἢν κ' ὀνὶ θυμῷ Τίσῃς ἀφάλης. Item & αἰτίαν & δίκλω ὀπθέναι dicitur aliquis alicui, quod & θεσπεσθεν: Latinè Intendere, Obiicere. Isocr. Panath. τοῦ ῥηθέντων ἅπαντες αὐ ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ὀπθεῖεν. vt & Plutarchus dicit φόνου δίκλω ὀπθεῖναι. Porrò vt

πιωφείαν & δίκλω alicui ὀπθέσθω, ita etiam ἄλγεα & σοναχὰς, quæ pœnarum loco sunt. Latini id Inferre & Afferre dicunt. Homerus Iliad. β, Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε σοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι. Vbi tmesis est, metri gratia. Præterea τέλος ὀπθέθω. Plutarch. Pompeio, ἔργῳ μεγάλῳ τέλος οὐκ ἐπέθηκε, finem non imposuit (Isocrates verò paulo alio sensu, in Archid. εἰ καὶ τέλος ὀπθεῖναι τοῖς λόγοις ἀναγκαῖον ἦν, pro eo quod Terent. dicit Verba conferre ad rem. id est ὀκτελέσαι, ad effectum & finem perducere. vt Homerus quoque Iliad. τ dicit, Ψεύσηντς, οὐδὲ τὸ τέλος μύθῳ ὀπθήσεις, id est, οὐκ ὀκτελέσεις, vt alibi loquitur Itidem κολοφῶνα & κεφάλαιον ὀπθέναι, quod Latini Fastigium imponere dicunt, & Summam manum imponere. Plato De leg. τὸν κολοφῶνα τοῖς ὑποθέσεσι τὸν νεανικώτατον ἐπέθηκας. Gregor. εἰς Ἀθανάσιον, de Constantio loquens, qui sub finem imperii Arianismo fauebat, κακὸν εὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ὀπθεὶς. Quibus adde e potes hoc Demosth. in Mid. δύο ζῶτα ὡς ἄρει κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιεύμασι ἐπέθηκεν, hæc duo scelera reliquis omnibus veluti colophonem imposuit. Nisi malis, Hæc duo facinora cæteris omnibus audacibus suis factis addidit. Nam ὀπθέθημι accipitur etiã pro Addo, Adiicio. vt apud Homerum, Iliad. η, Κτήματα δ' ὅσ' ἀγάλλω ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ, Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ οἴκαθεν ἄλλ' ὀπθεῖναι. Et Odyss. χ, οὐδὲ εἴ μοι πατρωΐα πάντ' ἀποδοῖτε Ὅσσα τε οἱ νῦν ὀδὶ, καὶ εἴ τοθεν ἄλλ' ὀπθεῖτε. Quemodo & Dionys. Halicarn. vsurpauit. vt in Isocrate, ζῶτα τοιοῦτον, καὶ οὕτω δίκαθεὶς τοὺς ἀκούοντας, ὀπθέθηκε πόνοις τὴν σύγκρισιν τοῦ πόλεμον ἀνθρώπων θεῶν τοὺς τοιούτους. Et rursum καὶ θεὸς πόνοις ἀμετ' ὀλίγον ὀπθέθηκε. Itidemque πίστιν ὀπθεῖναι, Fidem dictis addere, eáque iuramento confirmare. Demosth. πίστιν ἠθέλησεν ὀπθεῖναι, Iusiurandum concipere non recusauit, vt Bud. interpret. qui dicit id fieri solitum fuisse tacto capite eius in quẽ iurabant, vt ita significarent se caput eius diis inferis consecrare ac deuouere, si peierarent. Vide eius comment. Quemadmodum verò εἰσπθέναι & ἐνπθέναι significant aliquando Indere, sic ὀπθέναι etiam Obdere, eo significatu quo dicitur Obdere foribus seu ostio lapidẽ, vel aliud. Od. ι, ἐπέθηκε θύρετρον λίθον, Obdidit ostio lapidẽ, seu Opposuit ostio specus lapidẽ, Occlusit ostiũ lapide. Sed & ipsas θύρας ὀπθέναι dicũt: vt si Latinè dicas Fores obdere. Orpheus Φεύξομαι εἰς θέμις ὀδὶ, θύρας δ' ὀπθέσθε βεβηλοις Πᾶσιν ὁμῶς, fores obdite & occludite omnibus. Sic ὀμβρα dicuntur cælo nubes ὀπθεῖναι, veluti profanis Obdere, vel potius Inducere, Obducere: ὀπθύξω. vt Il. θ, Τῆς ὀπθίτραπαι Η' μὴν αἰακλῆναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ὀπθεῖναι, metaphora à portis sumpta, quæ αἰακλίνεσθ dicuntur & ὀπκλίνεσθαι seu ὀπθίεσθαι necnõ ὀπκιέσθαι, vt Odyss. γ, θύραι δ' ἐπέκυντο φαειναί, obditæ erant. Quò pertinet & hoc Odyss. λ, Η' μὴν αἰακῆσαι πυκινὸν λόχον ἠδ' ὀπθεῖναι, vel patefactis lignei equi lateribus emittere, vel reseratis clausum tenere.

PASS. Ἐπίθεμαι, Imponor, Superimponor. Plato De rep. lib. 7, δῆ οὖν δοκεῖ σοι ὡς τῶ θρυγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ δῆα λεκτικὴ ἡμῖν ἐπαίω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο πόνου μάθημα αὐαπέρω ὀρθῶς αὐ ὀπθεῖσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τοῦ μαθημάτων; vtrum tandem igitur tibi placet dialecticã sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse vt lorica structuris summis mœnium parietúmque superstruitur, ita vt alia iure ars nulla fastigii loco superiórq; poni debeat? Bud. Præterea vt dicimur δίκλω ὀπθέναι τινὶ pro Imponere, Infligere, Irrogare, ita ipsa δίκη ὀπθέσθαι, Imponi, Infligi & Irrogari dicitur. Herodian. lib. 2, οὐδὲ δεῖν θύρεῖν δίκλω τὴν ὀπθησομένην ἀξίαν τῶ πεφυγμένων. Ex Phalar. autem affertur, μέγα ὀπθέθεται πάθος, pro In magnum luctum incidit. Qui locus si mẽdo caret, habet affinitatem cũ illo Homerico, ἄλγεα καὶ σοναχὰς ὀπθεῖναι. ‖ Sed crebrior passiuæ vocis, vsus est in significatione actiua. vt Act. apost. cap. 15, ὀπθέθεσθαι ὑμῖν βάρος, onus vobis imponere. Vbi metaphoricus huius verbi vsus est. nam propriè iumentis aut baiulis aliquid ὀπθέναι seu ὀπθέσθαι dicimur, vt apud Philonem lib. 1 De vita M. τὴν δ' τοῖς ὑποζυγίοις ἐπθεσαν, iumentis imposuerunt. Præterea vt ζημίαν & δίκλω ὀπθέσθαν aliquis, ita & ὀπθέθεται, pro Im-

ponit, Irrogat, Infligit. Thucyd. ἐπέθεντο θάνατον ζημίαν, A Capitis ſupplicium irrogarunt, Pœnam morte ſanxerunt. At φόβον ἐπιθέσθαι eſt potius Incutere metum. vt apud Xenoph. Pæd. 4, καὶ φόβον ἐπιθέσθαι τοῖς μὴ ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον. Adhæc vt aliquis alicui homini vel rei nomen ἐπιθέναι dicitur, ita & ἐπιθέσθαι: quod Latini itidem dicunt Nomen imponere. Ariſtot. De poët. συνήσαντες γὰρ τὸν μῦθον δεῖ τοῖς εἰκόσι, οὕτω τὰ ὀνόματα ἐπιτίθεσι. Ibidem, ὀνόματα ἐπιθεῖναι. ‖ Ἐπιτίθεμαι, Impono aliquid exequendum, id eſt Iniungo, Mando, Præcipio, ἐπιτέλλομαι ſeu ἐπιτέλλομαι. Athen. lib. 11, ὃς καὶ B ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιτροπεύσαι αὐτῷ τοῦ μνήματος τάδε. hoc eſt, οὐκ ἐβραδύνατο ἐπισκήψας τοῖς προσήκουσι. ‖ Significat etiam Imponere manum, Inchoare, Aggredi. Galen. ἐπιθησόμεθα τοῖς ἐξωτέροις τοῦ συζεύγματος ἄκρου. Syneſ. epiſt 57 δρασμῷ ἐπιτιθέμενον, Fugam aggreſſum, Fugam capeſſere auſum. Æſchin. ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, Aggredior popularem ſtatum euertere. Thucyd. ἐπιθέσθαι τῇ πόλει ἐπείχετο. id eſt, ἐπείχετο ἀποπειρᾶσθαι. Quomodo & Xenoph. ἐπιτίθεσθαι τοῖς C ἔργοις, Rē aggredi. Rei imponere ſeu admouere manum. Alioquin ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι, τῇ ἀρχῇ, τῇ τυραννίδι dicitur aliquis, partim pro Affectare, partim pro Per vim inuadere. Plutarch. Amat. narr. τῆς Πελοποννήσου ἐπιτιθέμενος ἀρχῇ, Principatum affectans, Regno Peloponneſi inſidians. vt & Ariſtot. Polit. 5, ἐπιτίθεσθαι τῇ τυραννίδι, Tyrannidem affectare, vel etiam Inuadere. vtraque enim interpretatio conuenit loco, qui eſt cap. 8, vbi ait, ἢ γὰρ οἱ μέγιστοι ἐν ἑκατέρᾳ ἐπιτίθενται τυραννίδι, ἢ οἱ τοῖς μεγίστοις ἔχοντες ἀρχαῖς, ὅταν πολὺν χρόνον ἄρχωσι. Pro Inuadere autem accipitur potius in his duobus Herodiani locis. nimirum lib. 2, de Albino, μήπως ἄρα τοιαῦτα ἔχων ἐνώσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, θαρρῶν ἢ πλούτῳ ἢ D ἡλικίᾳ, δυνάμει τε στρατοῦ, γνώσῃ τε τῇ περὶ Ῥωμαίοις, ἐπιθήσεται τοῖς πράγμασι, Summam rerum ſibi poſceret & imperiū inuaderet. Et lib. 6, πρόσθεν γὰρ ἐπολμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι, Parthicū regnū inuadere, & per vim occupare. Quibus in locis hoſtilis aggreſſionis ſignificationē habet: ſicut etiā quum homini alicui dicimur inſidiari, Imminere: itē Aggredi, Adoriri, Inuadere, Impetū in eum facere. Ariſtoph. Veſp. ἀνθρώποις ἐπιθέσθαι, Homines inua- E ſiſſe. Philo De vita M. lib. 3, τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱεροῖσι, καὶ τὸν οἰκείων πυλῶν τοῦ ἱερᾶσθαι βουληθέντων, ædituis in ſacerdotes coortis. Et Xenoph. Pæd. 7, ἐπειδὴ αἰσθάνηται ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου τοῖς κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας, τότε καὶ ὑμεῖς τοῖς καθ' ὑμᾶς ἐπιχρεῖτε. Vbi nota ſynonyma ἐπιτίθεσθαι & ἐπιχρεῖν. Sic Diodor. ὅπως ἀπαρασκεύοις τοῖς Μακεδόσιν ἐπιθῆται, vt imparatos nec opinantes Macedones adoriatur. Thucyd. ſine datiuo, lib. 3, ἐπιθέμενοι δὲ τοῖς τὸν ξύμβασιν, οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείναντο, οὐχ ὁ- F μοίως ἀλγοῦντες, Aggreſſi, Adorti. At ἐπιθέσθαι τοῖς ἀλλήλων ἀμυνόμενοι apud Iſocr. Inuicem peccata inſectari. ſeu, Inuicem peccata inſidioſe obſeruare, ac poſtea carpere. ‖ Ἐπιτίθεμαι eſt etiam ὅλως πρόσθεμαι, Toto pectore incumbo, Magnopere intentus ſeu deditus ſum. Syneſ. epiſt. 57, οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπιθέμενος, nec theatricis ſpectaculis addictus fui. Vel etiam, Nec theatrica ſpectacula ſectatus ſum. Et ex Herodoti lib. 1, ἐπιθέσθαι ναυπλίῃσι, nauigationibus incubuiſſe. ‖ Accipitur ἐπιτίθεσθαι & G pro Cunctari, & diem ex die ducere, apud Hippocr. De arte, ὅθεν τε τὸν τῆς καμνόντων ὀλιγοχρόνιον ἐπιτίθενται λαμβανόμενοι ἢ ἀπὸ τῆς νοσημάτων, εἰθέλοιεν θεραπεύεσθαι. id eſt ἀναβάλλονται καὶ ἀναπίθενται.

Ἐπίθημα, ατος, τὸ, Id quod ſuperimponitur rei alicui, ſeu obditur, Operculum. Pauſan. in Achaicis, ἐπίθημα ἢ τοῦ μνήματος ἀνὴρ ἔστιν ὡπλισμένος, ſuper monumento poſitus eſt vir armatus. Et rurſum, ἐπίθημα ἢ καὶ εἰς ἐμὲ ἔπεσε πλὴν ἐπὶ τὸ χώματος, καὶ Ἡρακλῆς ἐπιγασμένος, vſque ad meam ætatem tumulo ſuperpoſita columna ſtabat. Vide & ἐπίθεμα. ‖ Accipitur etiam pro operculo ſeu opertorio, quod πῶμα quoque vocant: vt ἐπίθημα φαρέτρας, πίθου, λέβητος. Sic Ariſtoph. Pace, πρὶν ἢ ἀσπίδα Ἐπίθημα τοῦ φρέατος πρόσθες ἀθέως. Et ante ipſum Homer. Iliad. ω, Η. καὶ φορεμμοῦ ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγμα. V N- D E Ἐπιθήματῶν, Operculo. Bud. ex Athen. καδίσκον κεγνὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, idem quod προσθήκη, ab ἐπίθημι ſignificante πρόσθημι. id eſt Additio, Adiectio ſeu Adiectus, Additamentum, Acceſſio. Heſiod. Erg. Πλείων μὲν πλέονος ἐν τοῖσι μελέτη, πλείων δ' ἐπιθήκη. Ariſtoph. Veſp. — καὶ ξέβαλεν ἐντοῦθεν ἡ Ἄρτις δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκλω πέντε τάλαντα, & quatuor pro additamēto. τὸ φορτίον πρόσθηκλω ὄντες, inquit ſchol. Heſychius Heſiodicum illud hemiſtichium afferens, μείζων δ' ἐπιθήκη, hoc ἐπιθήκη exponit φερνή.

Ἐπίθεμα, ατος, τὸ, idem quod ἐπίθημα. Heſychio τὸ ἐπιτεθέμενον, Id quod imponitur, ſeu ſuperimponitur. Dioſcor. lib. 7, c. 1, ἐπίθεματα δηκτικά, Medicamenta quæ impoſita mordicāt & erodunt. Sic ἐπίθεματα καθαρτικά apud Aët. lib. 3, Medicamenta quæ impoſita purgant. Eſt autem ἐπίθεμα medicis medicamentum quod in malagmatis formā compoſitum, mediis corporis partibus aptatur ad varios vſus. vt & apud Paul. Ægin. lib. 3, ἐπίθεμα πρὸς κεφαλαλγίαν ἐπιτίθεται τοῦ ἰξυρημένου. Idem lib. 6 dicit, ἐπίθεμα ἐπὶ τοῦ βέλους, ὃ καὶ ἀτρακτὸς ὀνομάζεται, de arundine quæ arcui ſuperimponitur eiaculanda. Itē ἐπίθεμα vt ἐπίθημα dicitur ſtatua, columna, aut tale quid quod defuncti tumulo ſuperponitur, vel erectum vel operculi loco. Pauſan. Attic. pag. 2, ἔστι δὲ πάφος οὐ πόρρω τοῦ πυλῶν, ἐπίθεμα ἔχων γραπτὸν ἵππου παρεστῶτα. Cui ſimiles duos locos ex eodem habes in Ἐπίθημα. Porro vt ἐπίθημα ſignificat etiam Operculum quo aliquid ſuperintegitur, ſeu quod alicui ſuperimponitur & obditur, ita & hoc ἐπίθεμα. Philo De vita M. lib. 3, τὸ δὲ ἐπίθεμα, καὶ τὸ προσαναβιβαζόμενον ἱλαστήριον, operculum quod propitiatorium vocatur. Et paulo antè, ἧς ἐπίθημα καὶ ὡσαεὶ πῶμα, τὸ λεχόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον.

D Ἐπίθεσις, εως, ἡ, Impoſitio. Alex. Aphrod. ἐν τῇ ἐπίθεσι τὸ δέρμα τῇ πυκνότητι δίδωσι καιρὸν πρὸς τὸ φράττειν τὰς ῥιμάς. ‖ Itē ἐπίθεσις dicitur Aggreſſio, (vt Cic. Quum animos prima aggreſſione occuparit) Inuaſio. Ariſtot. Polit. 5, τῆς ἐπιθέσεων αἱ μὲν, ἐπὶ τὸ σῶμα γίγνονται τῆς ἀρχόντων, αἱ δ' ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Idem Ethic. 5, Κινάδων ὁ τὴν ἐπὶ Ἀγησιλάου συνήστας ἐπίθεσιν ἐπὶ τοὺς Σπαρτιάτας. Vbi ἐπίθεσις à Bud. exponitur nō ſolùm Inuaſio, Aggreſſio, ſed etiam Rerum nouarum molitio, Coniuratio. Et Plutarchus in Amator. narrat. πρὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν Κόρινθον ἐστάθησαν, ante inſidiarum & inuaſionis tempus. Sic ἐπίθεσις τυραννίδος dicitur Affectatio & inuaſio tyrannidis: vt ſuprà habuimus ἐπίθεσθαι τῇ τυραννίδι, pro Tyrannidem affectare & inuadere. Hermog. ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπιθέσεως, accuſatus quidam erat affectatæ tyrannidis. Idem, νέος πλούσιος πείθει τοὺς ἐπικρύπτοντας τρέφει, καὶ τυραννίδος ἐπιθέσεως φοβεῖ. Sic quū hoſtis hoſtē, ſeu inimicus inimicum inuadit & adoritur, ἐπίθεσις dicitur. Plutarch. ἐπιθέσεις τε ἀλλήλων καὶ φυλακαὶ, de animantibus quæ ſe mutuò inuadunt & ſibi mutuò inſidiantur. Diodor. Sicul. καὶ γὰρ πρὸς τοὺς ἐπιβουλεύοντας καὶ πρὸς τοὺς ἐπιθέσεις ἐπικεῖται καὶ παραγγέλλει ἔχειν τὴν χεῖραν, ad propulſandos hoſtes qui impetum in nos faciūt & nos adoriuntur. Synonymos enim ibi ἐπιβουλὴ & ἐπίθεσις accipiuntur, ſicut ἐπιβάλλειν & ἐπιτίθεσθαι idem & ipſa ſignificant. Sunt tamen qui aliter iſta verba interpretētur, ſic videlicet, Ad ictuum coniectus & ſuſtentationes, Ad percuſſiones inferendas & declinandas. Sed iis minimè aſſentiri poſſum: quum talem nec verbi ἐπίθημα nec verbalis ἐπίθεσις vſum vllibi viderim.

Ἐπιθετέον, Imponendum eſt. Item, Manus imponenda eſt: id eſt, Inchoandum eſt & aggrediendum. Syneſ. De inſomn. ἐπιθετέον ἢ μάλιστα μαθήσεων ταύτῃ, In primis huic diſciplinæ manus admouenda eſt, In primis hæc diſciplina capeſſenda eſt.

Ἐπιθετικός, οῦ, ὁ, Aptus ad inuadendum. ſeu Cui non deeſt animus ad inuadendum & aggrediendum, Budæo, Aggreſſu promptus, Audax. qui apud Xenoph. de imperatore dici ait, & de cane: vt Apomnem. 4, καὶ τοὺς κυνῶν ἀφυεστάτων τε οὐσῶν καὶ φιλοπόνων καὶ ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις, πῶς καλῶς ἀναχθείσας, ἀεί τας γίγνεσθαι πρὸς τὴν θήραν, quum natura ſua prompti audaceſq; ſint ad aggrediēdas & inuadendas beſtias. Idem ἐπιθετικὸς interpr. Aggredi & ſuſcipere facinus idoneus ac ſolers & audax. Ad res nouandas procliuis. Ariſtot. Polit. 5, ἐπιθετικώτατον γὰρ τὸ τοιοῦτον ἦθος πρὸς πάσας τὰς πράξεις.

Ἐπίθετος, Adiectus, ſeu Adiectitius, Adiectiuus, Qui adiici A ſolet. vt apud grammaticos ἐπίθετα ὀνόματα, adiectiua nomina, quæ nimirum ſubſtantiuo per ſe ſubſiſtenti adiiciuntur. Macrob. Saturnal. lib. 1, cap. 4, Compitalia enim & Bacchanalia & Agonalia & Vinalia, & reliqua his ſimilia, feſtorum dierum nomina ſunt, nec ſingulariter nominantur: aut, ſi ſingulari numero dixeris, non idem ſignificabis: niſi adieceris Feſtum, vt, Bacchanale feſtum, Agonale feſtum, & reliqua: vt iam nō poſitiuum ſit, ſed adiectiuum, quod Græci ἐπίθετον vocant. Et paulo pòſt, Ita & Viridia, quum αἱ ἐπίθετοι B accipiuntur, genitiuum in IVM faciunt, vt, Viridia prata, Viridium pratorum: quum verò ipſam loci viriditatem ſignificare volumus, Viridiorum dicimus: vt quum dicitur, Formoſa facies viridiorum. Athen. lib. 1, τὰ δ' εἰς ξυλείαν εὔθετα, μακρὰ πρόσαγορεύει, τοῖς ἐπιθέτοις τοῖς χρησταῖς δηλοῦντα. nimirum Homerus, quum ait Odyſſ. ε, — ἔνθεν δὲ δόρατα μακρὰ πεφύκει, Κλίθρον τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἰῶν οὐρανομήκης. Sic apud Euſt. paſſim, necnon apud rhetores. Inter quos Quintil. lib. 8, cap. 6, Ornat etiam ἐπίθετον, quod rectè dicimus Appoſitum: à non- C nullis Sequens dicitur. Eo poetæ & frequentius & liberius vtuntur. nanque illis ſatis eſt conuenire verbo cui apponitur: & ita Dentes albi & Humida vina in iis non reprehenduntur. Apud oratorem, niſi aliquid efficitur, redundat. Tum autem efficitur, ſi ſine illo, quod dicitur minus eſt: qualia ſunt, O ſcelus abominandum, O deformem libidinem. Idem alibi vocat Ad nomen adiuncta. Itidē pro Adiectitius ſeu Appoſititius accipitur quum Hermog. dicit, ἐπίθετον κάλλος, id eſt τὸ κομμωτικόν, quod per κόμμωσιν appoſitum & ſuperinductum eſt D cuti quum ſua natura nō adeſſet. Quò pertinet ἐπίθετος, quod redditur Aliunde inuectus, Aſcititius, ſeu Affictitius: Budæo Falſo adiectus, Commentitius, quaſi Hiſtoriæ additus, apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 9, ἀλλὰ ταῦτα ὡς ἄν ἐπίθετα καὶ πόρρωθεν, verùm hæc ad veritatem adiecta & extrinſecus prodita. Idem, ταῦτα μὲν ἐπίθετος ἔοικεν, ὡς εἴρηται, commentitiis & fictitiis, ſeu Affictitiis, Veræ hiſtoriæ affictis & falſo adiectis. Gaza quoque Adiectitiis vertit. Rurſum pro Aſcititius, Aliunde inuectus, accipiunt apud Iſocr. quum ἐπίθετοι ἑορταί di- E cit, quæ aiunt eſſe feſta peregrina & aliunde inuecta, conſenſu tamen Areopagitici ſenatus approbata. apud Iſocr. inquam in Areopag. οὐδὲ ταὶ μὲν ἐπίθετοι ἑορταί, αἷς ἑστάσις τις γίγνεται, μεγαλοπρεπῶς ἦγον. Quo modo & ἐπίθετα ἀγωνίσματα dicta ſunt, vt apud Plutarch. Symp. 5, probl. 2, ὃν Πυθοῖς ἐγίνοντο λόγοι πρὸς τοῦ ἐπιθέτου ἀγωνίσματος, ὡς ἀναιρετέα. Aliquando ſignificat etiam Impoſititius, vt Vlpianus loquitur, ſeu Impoſitus, Qui imponi ſolet. Atque vt alicui dicimur ἐπιφέναι ἐπιστολὴν pro Perferendā aliquò dare, veluti eam ei imponentes, F ſic & ἐπίθετοι ἐπιστολαὶ Lyſias dixit ταὶ δοθείσαι ποτὲ ὥστε δηλοῦσθαι, teſte Harpocr. quoniam nimirum ſolebant dicere ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν pro παρέδωκεν. Idem & ἐπίθετοι ἑορταὶ ab Iſocr. in Areopag. dici teſtatur ταὶ μὴ πατρῴοις, ἄλλως δ' ἐπιψηφιζόμεναι. ſolita enim fuiſſe ἐπίθετα nominari alia etiam ὁπόσα μὴ πάτρια ὄντα, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν. Quæ & apud Suidam leguntur. Vnde ADVERB. Ἐπιθέτως, quod exponitur non ſolùm Adiectitiè, ſiue Adiectiuè, ſed etiam Fictè.

c. 2. Ἀντεπίθημι, Viciſſim impono. vel, Contrà impono. G ‖ Item ἀντεπίθημι ἐπιστολὴν, Viciſſim alicui trado ſeu committo epiſtolam. Thucyd. καὶ πρὸς Παυσανίαν εἰς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπέθηκε ἀπὸ τῶν ἁλόντων δεσμίου. B. autem ἀντεπιθεῖναι γράμματα vult eſſe ἀντιγράφειν, ἀντιστέλλειν τοῖς κομιδοῖσι γράμματα.

c. 2. Συνεπίθημι, Simul impono. At συνεπίθεμαι, Simul aggredior, Vnà adorior & inuado, Vnà irruo. συνεπιθέσθαι τοῖς καιροῖς Bud. interpr. Arripere occaſionem, Vti occaſione oblata. vt apud Polyb. lib. 5, de Antio- H cho victo, ἐφοβεῖτο δ' τὸν Ἀχαιὸν, μὴ συνεπιθῆται τοῖς καιροῖς. pro quo eum dicit paulo pòſt dixiſſe ἐπειληφθαι τῆς ἀφορμῆς. Et rurſum de Romanis ſecundo bello Punico implicatis, δεδιότες τὴν τοῦ Φιλίππου πόλεμον, καὶ προσορώμενοι μὴ συνεπιθῆται τοῖς τότε πρεσβευταῖς αὐτοῖς καιροῖς.

C. ΚΑΤΑ Ἐπίθημι, Depono. Xenoph. Pæd. 2, καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὴν μέσον, depoſitis in medium armis. Itidem ex Homero, οὗ κατέθηκε, Bene depoſuit. Et ex Ariſtoph. κατεπίθημι τὴν οὐσίαν, ſimiliter pro Depono in medium. Et ex Plutarchi Apophth. κατέθετε αὐτόν, deponite eum. Item pecunias aut mulctam κατεπιθέναι dicitur aliquis pro Deponere, ſeu Pendere, Perſoluere, Numerare. Ariſtoph. Ranis, Εἰ μὴ κατεθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ δεῦρο ἔλθῃς. Demoſth. in Mid. οὐδ' ὅσων αὐ τιμῶν κατεθέντες δούλοις κτήσωνται. Idem, οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ ἢ ὅσον κατεθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, nec litem huic minoris à vobis æſtimandam cenſeo quàm quanta pœna depenſa, ab iniuria poſtea inferenda coerceatur. Et Syneſ. epiſt. 52, πάντως ὅ, τι αὐ ὑπὲρ τῆς τιμῆς καταθῇ, παρ' ἐμοί σοι πολλαπλάσιον κείσεται, quod pro pretio ſolueris. In qua ſignif. dicitur interdum καταθήκη πόνου, pro ὑπὲρ πόνου vel ἕνεκα πόνου. vt apud Xen. Pæd. 3, ἀπάρου τοῦ τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς, Nullo pro eis numerato pretio, Nihil pro ipſis perſoluens. Sic Demoſth. in Neæram dixit, δεῖται αὐτοῦ ἡ Νεαίρα, πρεσβεύσαι τὸ ἐπίλοιπον οὗ πρεσβεύει εἰς ταὶ ἑκατὸν μναῖς, καταθεῖναι αὐτῆς τοῦ τε Εὐκράτους καὶ τοῦ Τιμανορίδου, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι, orauit eum vt addito quod deerat ad viginti minas conficiendas, pro ſe dependeret Eucrati & Timanoridi quò manumitteretur. Quibus alia ſimilia exempla habes apud Bud. p. 512. Sed ibi nota etiam datiuum perſonæ eius cui pretium ipſum numeratur. Cum eodem datiuo iunxit Ariſtoph. in Nub. quum dixit, μισθὸν δ' ὅντιν' αὖ Πεισάνδρῳ, ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοῖς θεοῖς, iurabo deos tibi mercedem perſoluturos quam à me exigis. Vel etiam, Iurabo deos me tibi perſoluturum. Ludit enim in ambiguo poeta, vt ſequentia oſtendunt. Significat interdum Repono, Colloco. Xenoph. in Œcon. δίκαιον ἢ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀποτελούμενα κατέθεμεν, ſeorſum etiam quæ in annuum vſum deputata ſunt, condidimus, & ſuo loco collocauimus. Idem, καὶ ἀπολαμβάνουσαν δεῖ καταθέναι πάλιν ὅθεν περ ἔλαβεν. Similiter pro Colloco D accipitur quum dicitur χάριν ſeu ἀνεγκεῖν τινὶ καταθέναι, Beneficium collocare in aliquem, ſeu apud aliquem, ſeu Conferre beneficium in aliquem. (Plautus verò, Quid dona ceſſant mihi conferre omnes gratulātes?) Vtitur autē in ea ſignificatione Baſilius hoc verbo. Sed frequentior vſus vocis paſſiuæ tam in paſſiua quàm in actiua ſignificatione. Paſſiua, vt apud Herodian. lib. 6, πάσας εἰς ἐκεῖνον ἀνεγκεῖν καταθείσας πρὸς αὐτὸν, δικηρούμενος, quæcunque in illum beneficia contuliſſet. Et lib. 3, μεγάλων τέ μοι καταθεσῶν εἰς αὐτὸν ἀνεγκεῖν, ac quum magna in eum à me collata ſint beneficia. In actiua autem ſignific. tam paſſiuæ quam mediæ vocis vſum habebis in ſequēti tmemate. Sed addi ſuperioribus poteſt quod ex Plat. lib. 2 De rep. affertur, ἔργον ἅπασι κοινὸν καταθέναι, exponitúrque, Omnibus impartiri, Cū omnibus communicare. Pro Confero accipitur & in alia ſignificatione, ea nimirum qua aliquis dicitur aliquid conferre in medium. Plato in Crat. εἰς τὸ κοινὸν ἢ καταθέντας χρὴ σκοπεῖν εἴτε ὡς σὺ λέγεις ἔχει, εἴτε ὡς Κρατύλος. ‖ Καταθέναι ποιεῖν ex Euripide affertur pro Fœdus facere. Ex Gregorii autem epiſt. καταθεὶς πῖραν pro Periculum faciens.

PASS. Καταθέμαι actiuam frequentius quàm paſſiuā ſignificationē habet, præſertimq; in mediæ vocis tēporibus. Ac primùm eſt Depono, perinde vt actiuum καταθήκω. Herodian. lib. 8, καταθέμενοι τὰ ὅπλα, depoſitis armis. Ibidem, ὅπλα καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ. vt & Homerus Iliad. γ, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, depoſuere in terra. Ac vt ὅπλα aliquis καταθέσθαι dicitur, ita & πόλεμον, qui illis ὅπλοις geritur. Demoſth. κατέθεντο τὸν πόλεμον, Bellum depoſuerunt. Thucyd. lib. 1, pag. 38, καταθησόμεθα αὐτὸν ἐν καιρῷ, commodè deponemus & finiemus bellum quod ſuſcepimus. Item & eū quem veximus naui aut vehiculo, καταθέσθαι alicubi dicimur pro Deponere ſeu Exponere. vt apud eundem lib. 3, τοὺς τε πρεσβεύς ὡς νεωπείζοντας ξυλλαμβάνοντες, κατέθεντο εἰς Αἴγιναν, In Æginam traductos, ibi depoſuerunt ac legatis demandarunt. Superiori autem ὅπλα καταθέσθαι affinius eſt quod apud Ariſtoph. legimus, κατάθου θυμάτιον, pro Depone veſtem, Exue veſtem. Rurſum pro Depono accipitur

quum aliquis dicitur καταπίθεσθαι τινὶ ἀρχὴν, quod Latinis itidem est Deponere magistratum, Deponere imperium: Græcis aliàs ἀπίστασθαι τινὶ ἀρχῆς, & ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς. Plutarchus in Fabio, τὸν Φάβιον οὐκ ἐπόλμησαν εὐθὺς καθαιρεῖσθαι καταθέσθαι τινὶ μοναρχίαν. Quod & ἀποτίθεσθαι dicitur. Diog. Laërt. in Periandro, ἐρωτηθεὶς διὰ τί οὐκ ἀποτίθεται τὴν ἀρχήν. ¶ Porro vt aliquis dicitur καταπίθεσθαι τιμίαν, ζημίαν, pro Dependere, Persoluere, ita etiam καταπίθεσθαι. velut apud Phalar. in epist. καταπίθεμαι τινὶ ζημίαν, mulctã persoluo. ¶ Præterea vt καταπίθεναι χάριν & ἀντιχαρίσασθαι est Collocare seu Cõferre beneficium, Gratiã inire, sic & καταπίθεσθαι. Demosth. De malè gesta leg. ἢ τινὶ ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν τύποις καταθέσθαι, quàm ab istis occultam & incertam gratiam inire. Et rursum, οἰόμενος εἰς τὴν αὔριον χάριν καταθήσεσθαι, existimans à muliere gratiam se initurum. Et Lucas Act.apost. cap.24, θέλων χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις, Volens gratiam inire à Iudæis, seu Gratificari Iudæis. Necnon & Xenoph. Præd. 8, χάριν αἰδοῖ ἀγαθῷ καταθέσθαι, Gratiam à viro bono inire, Gratiam apud virum bonum collocare. Et Thucyd. lib.1, μετ' ἀειμνήστου μαρτυρίου τινὶ χάριν καταθῆσθε, beneficium contuleritis cum sempiterna testificationis memoria. Et Herodian. lib.1, ὁποῖόν τι αὐ ὁ τοῦτος τι δράσας ἀγαθὸν, αὐτοβόβλητον καταθῆται χάριν, eximium in te contulerit beneficium. Sic καταπίθεσθαι σπουδὴν τοῦς τινα, Studia sua in aliquem conferre. sicut Cic. dicit, Vt omnia mea studia in istum conferam. Ipsa etiam σπουδὴ καταπιθεῖσθαι dicitur pro Collata esse, passiua voce simul ac signif. vt apud Herodianũ, ναῦν οὖν κομιδῆς δύκαιος ἐμοὶ αἰδεῖσθαι μὴ μάτην τοῦ ὑμᾶς καταπεθεῖσθαι σπουδήν. ¶ Item ἐν γράμμασιν seu εἰς γράμματα καταπίθεμαι, Literis mãdo, Scriptis prodo & testificor. Synes. ἐπειδὴ δὲ τυγχάνω ὢν ὑποφόβος, ἐν γράμμασιν αὐτὸ μαρτυρεῖν καταπιθέμενα, de eo elogiũ scriptis mãdo, & testimoniũ literis perhibeo, seu prodo. Et ex quopiã anonymo, καταπίθεσθαι εἰς συγγραφὴν τὰ σωτήματα, pro, Literis mandare commentaria. At καταπίθεσθαι ἐν ἀμελείᾳ est Negligere. ¶ Potest etiam exponi Constituo. Isocr. Euag. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ τοῦ αὐτοῦ, Res suas in tuto constituere, vel collocare. seu Volens rerum suarum statum stabilire. ¶ Affertur & καταθέσθαι κλέος βουλόμενος pro Gloriam sibi comparare volens. Cui simile est hoc Thucyd. lib.4, pag.150, ἀγωνίσασθε τοῖς τε Ἕλλησιν ἀρχὴν τοῦτο τοῦ ἐλευθερίας, καὶ αἰδιον δόξαν καταθέσθαι, Æternam vobis gloriam cõparare, Perpetuum decus vobis parere.

Porro notandum est poetas metri gratia in aor.2 actiuo & medio syncopẽ facere, & pro καθέσαν DICERE Κάθεσαν. vt Hom. Od.ν, Κάθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, In Ithaca deposuerunt. ET Κάθεο pro καθέο, quod ipsum est pro κατέθου, Depone. Item ET Κατθεμένη pro καταθέμενος, Qui deposuit. Cuius fœm. Κατθεμένη in Epigramm. legitur pro καταθεμένη, Quæ deposuit.

Καταθήκη, Depositio. Ex Isocr. affertur pro παρακαταθήκη.

Κατάθεμα & Καταθεμασμὸς vide in Ἀνάθεμα.

Κατάθεσις, εως, ἡ, itidem Depositio. Bud. interpr. Positio, id est Affirmatio. Itẽ & Solutio. Idem ex Gazæ versione libri De senect. affert κατάθεσις τῶν ἀμπέλων pro Propagatio vitium, Quum in terram deprimuntur sarmenta.

c.2. Ἐγκαταθήσω, (SEV Ἐνικαταθήσω, poet.) Depono in, Repono seu cõdo in. Quemadmodũ verò in aor.2 verbi Καταθήσω dixi poetas syncopen facere, ita in huius quoque bicompositi aoristo idem fieri sciendum est. Nam DICITVR Ἐγκάθετο pro ἐγκαθέθετο, ET Ἐνικάθετο pro ἐνικατάθετο seu ἐγκατάθετο. Quorum vtrunque apud Hesiodum legitur. illud, in Theogon. v.487, Τὸν τὸν ἐλὼν χείρεσσιν, ἑῷ ἐγκάθετο νηδύϊ, in sua aluo cõdidit, id est deuorauit. (Vbi tamen dicunt quædam exẽplaria habere ἐγκάθετο pro ἐγκάθετο) Hoc autẽ, in Ergois, v.27, Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τῷ ἐνικάθετο θυμῷ, in pectore tuo repone, seu cõde. Id est, Alta mẽte reponas, & subinde per pẽdas. quo sensu Hom. dicit, — σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι.

c.2. Παρακαταθήσω seu Παρακαταθήσομαι, Depono apud, Custodiendum trado, Fidei alicuius committo, seu cõcredo. Plato Polit.1, πινὸς παρακαταθεμένου τι ὁτῳοῦν, μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι, ἀποδιδόναι. Et mox, καὶ τοι γε ὀφειλόμενόν που τοῦτο ὅσον ὁ παρεκατέθετο. Itidem alicui dicimur liberos nostros, vrbem, regionem, leges, & huiusmodi alia παρακαταθέσθαι, pro Fidei eius committere, seu commendare & concredere. Æschines, τοῖς διδασκάλοις παρακαταθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Et Aristides, diuersa constructione, eodem tamen sensu, παρακαταθεῖς παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς Τροιζῆνα, pro Τροιζηνίοις, Apud Trœzenios deponere, Trœzeniorum fidei cõmittere, seu cõcredere. Et Herm. παρεκατέθετο τῷ φρουρῷ τὴν θυγατέρα, Imperatori exercitus filiam suam tradidit custodiendam, Apud eum deposuit, Fidei eius concredidit. Et Xenoph. ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ ὁ δεσπότης παρακατέθετο, quasi fidei eius committit creditque. Et Æschin. initio orationis in Ctesiph. ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες. Vbi nota affinis significationis verba, παρεκατεθέμεθα & διαπιστεύειν. Idem in Timarch. τοὺς νόμους ἀνεχάραξαν, ὑμῖν παρακατέθεντο, καὶ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπέστησαν φύλακας. Itidem Plutarch. in Themist. τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ, Mineruæ fidei vrbẽ committere, Mineruæ vrbem custodiendam & tutandam tradere, Mineruæ vrbem commendare. Sed notãdum est hoc discrimnis in præcedẽtibus locis, quòd in quibusdam significat Accepta fide trado, Fiduciarium do, Ita trado & committo vt is qui custodiendum accipit, simul fidem mihi det se saluum & incolume id restituturum. vt & Bud. παρακαταθέσθαι interpr. Dare fiducia contracta, apud Pausan. in Corinth. Ἡρακλέα ὄφασιν παρακαταθέσθαι Τιρυνθίοις τὴν χώραν. Et apud Isocr. in Archid. Νέστορι δὲ παρακαταθεῖτο τὴν πόλιν. Qui & in Pand. annot. Fiduciariam possessionem & hæreditatem dici eam quam aliquis alicui παρακατθεῖτο. Idem παρακαταθέμενος interpr. Depono tãquam apud sequestrem, in hoc loco Xenoph. Hellen.6, ἐν αὐτῇ δὴ τῇ πόλει οὕτως ἐδόκει καλός τε κἀγαθὸς εἶναι, ὥστε πασάντες οἱ Φαρσάλιοι παρακαταθεῖτο μὲν ἀκρόπολιν, καὶ τοὺς φρουρίους ἐπιτρέψαι, apud eum, tanquam apud sequestrem, deposuerunt. Significat etiam Fortunæ committo, inquit idem, afferens in exemplum hunc locum Æschin. in Ctesiph. δεῖ τὸ ἀπαγγέλλειν καὶ θεμιτὸν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον ἐκ τῆς νίκης, ἐθέλοιτο πνὲς τὰ σώματα παρακαταθέμενοι διακινδυνεύειν. Vbi tamen alii παρακαταθεμένοι τὰ σώματα maluerunt interpretari Exponentes & proferentes corpora sua, more athletarum, qui in arenam descendentes sua ibi corpora proferunt & exponunt, seu deponunt ab aduersariis oppugnanda.

Verùm vt in aor.2 verbi καταθήσω seu καταθήσομαι dixi à poetis fieri syncopen metri causa, ita eam & in hoc bicomp. fieri sciendum est. Apollon. enim DIXIT Παρακάθετο pro παρακατέθετο, vt lib.2 Argon. παρεκάθετο νύμφαις, Nympharum fidei concredidit seu commisit, Nymphis commendauit.

VNDE Παρακαταθήκη, ης, ἡ, Depositum, Fideicommissum. Dicitur aliquis παρακαταθήκην primùm λαμβάνειν, de nde ἔχειν, & τηρεῖν seu φυλάσσειν, demum ἀποδοῦναι, quum ἀπαιτεῖται. vt sequentia docebunt exempla. Athen. lib.11, τῷ τὴν παρακαταθήκην λαβόντος. Æsch. παρακαταθήκην τὴν Ἑλένην λαβὼν, vt apud se depositam Helenam seruaret. Thucyd. lib.2, μέχρι τῶνδε ὅρκῳ παρακαταθήκην, interim habebimus velut depositũ. Sic Demosth. in Mid. ταῦτ' ἔχθ' ὑμεῖς οἱ δικάζοντες ἀεὶ παρ' τῶν ἄλλων ὡς φρὲ παρακαθήκην. Isocr. ad Demon. μᾶλλον τηρεῖ τοὺς τῶν λόγων ἢ τοὺς χρημάτων παρακαταθήκας. Vbi etiam nota genitiuum rei quæ deponitur apud aliquẽ & eius fidei committitur. Et Greg. Naz. φύλαττέ μοι καλὴν παρακαταθήκην. Aristot. Ethic.5, cap.8. αὐ τὴν παρακαταθήκην ἀποδοίη τις ἄκων καὶ δι' φόβον. Sæpe enim solet negari depositum, interdum etiam interuerti. vnde apud Aristot. Rhet.2, ἀποστερῆσαι παρακαταθήκην. Ipsa autem παρακαταθήκη dicitur δίδοσθαι, dari, vel δεδόσθαι. data esse. Pausan. in Corinth. παρακαταθήκην Νέστορι δοθῆναι τὴν Μεσσηνίαν ὑπὸ Ἡρακλείους ἑλόντος Πύλον, Fidei eius commissam esse, seu Fide ab eo accepta traditam ei esse, Fiduciariam datam esse. At Polyb. lib.5, δοθείσης ἐν παρακαθήκῃ τῆς Λαοδίκης αὐτῷ, Quum eius fidei commissa esset Laodice, veluti depositum, Quum apud eum deposita esset Laodice.

c.2. Προσκαταθήσω, Insuper depẽdo, seu persoluo. Aristoph. Nub. — νὴ Δία κἂν τοῦτο καταθείλω ὥστ' ὀμόσαι τετράβολον. Quem locum schol. sic construit & exponit, τοῦτο καταθείλω αὖ τετράβολον ὥστε ὀμόσαι νὴ Δία, seu, ζημιωθείλω αὖ τρεῖς ὀβολοὺς ἵνα ὀμόσαι τοῦτο θεούς.

c.2. Συγκαταθήσω, Vnà depono. Pass. συγκαταθέσθαι τὴν αὐτὴν δόξαν, In eandem descendere sententiam, Idem sentire: propriè de pluribus qui eiusdem sententiæ sunt & calculum vnà ponunt in vrnam. Plato in Gorg. σὺ δὴ πότερον συγκαταθήσει ἡμῖν τοῖς τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀνήφης; Sed frequentius omittitur accusatiuus, & simpliciter dicitur συγκαταθέμαι, pro Assentior, Approbo. Gell. lib.19, cap.1, Mox tamen ille sapiens ibidem τοῖς τοιαύτας φαντασίας, visa istæc animi sui terrifica, non approbat, hoc est, οὐ συγκαταθέσθαι, οὐδὲ τοῦτο ἐπιδοξάζει: sed abiicit respuitque, nec ei metuendum esse in his quicquam videtur. Atque hoc inter insipientis sapientisque animũ differre dicunt, quòd insipiens, qualia sibi esse primo animi sui pulsu visa sunt, laua & aspera, talia verè esse putat, & eadem incepta, tanquam si iure metuẽda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ τοῦτο ἐπιδοξάζει. hoc enim verbo Stoici, quum super ista re differunt, vtũtur. Sapiens autem, quum breuiter & strictim colore atque vultu motus est, οὐ συγκαταθέσθαι, sed statum vigorémq; sententiæ suæ retinet, quam de huiusmodi visis semper habuit, vt de minimè metuẽdis. Plut. De primo frig. τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκαθέσθαι σοφώτερον ἡγούμενος, assensionis retentionẽ in rebus obscuris, è philosophiæ dignitate magis existimans esse quàm approbationem. Itidẽ Danielis 1, συγκαθέσθαι ἡμῖν, assentire nobis. At Basil. in epist. ad Eust. ἐγὼ δὴ τὸν μὴ γνώμῃ τοῖς τοιούτοις συγκαθέσθαι, οὐκ ἀποδέχομαι, pro, Sententiam rerum comitem esse, & earum mutationi seruire, non probo.

Vnde θετικὸν ADVERB. Συγκαθετέον, Assentiendũ est. vt συγκαθετέον τοῖς νέοις, assentiẽdum est iunioribus, Dioscor. in præf. lib.1. Et VERBALE Συγκάθεσις, εως, ἡ, Assensio, Approbatio. Cic. in Lucullo, Nunc de assensione atque approbatione, quam Græci συγκαθεσιν vocant, pauca dicemus. Itidem & Gell. lib.19, c.1. Et Sext. philosoph. in Pyrrhon. de Arcesila, λέγε δὴ καὶ ἀγαθὰ μὴν εἶ τὰ κτ' μέρος ἐποχαί· κακὰ δὲ, τὰ κτ' μέρος συγκαθέσεις. Vbi nota opposita sibi inuicẽ ἐποχὰς & συγκαθέσεις, sicut suprà Plut. ἐπέχειν & συγκαθέσθαι sibi opposuit. Idem Sextus, ὁρίζειν εἶ νομίζουμεν, οὐχὶ τὸ ἁπλῶς λέγειν ἢ, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄδηλον προφέρεσθαι μετ' συγκαθέσεως. Ponitur & pro Consensus seu Consensio. vt apud Paul. epist. ad Corinth.2, cap.6, τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετ' εἰδώλων; quis consensus templo Dei cum idolis?

C. ΜΕΤΑτίθημι, Transpono, Mutato loco pono, Trãsfero. Et μετατίθεμαι, Transponor, Mutato loco ponor. Philo De mundo, ἀλλὰ τὰ μέρη τοῦ κόσμου μετατίθεσθαι φήσουσιν; Age, nunquid partes mundi transponendas comminiscemur? Itẽ, Huc illuc trãsfero, Commuto, Permuto. Plut. Coriol. οὐ τὰς χεῖρας ὡς δεῖ μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τοὺς πόδας. Frequentior vsus est pass. vocis in actiua tamẽ significatione, itidem pro Transpono: necnon pro Transfero. vt μετάθεσθαι τὴν βασιλείαν dicitur pro Trãsferre ab vno ad alium. Item alicui μετάθεσθαι ὄνομα dicimur pro Mutare nomen, seu Mutato priore & vero nomine, aliud ei fictum imponere. vt apud Demosth. Pro cor. ὁμολογῶ καὶ ποιεῖν φιλίαν καὶ ξενίαν εἶ σοι πρὸς αὐτὸν, τῇ μεταβαρίᾳ τοῦτο μεταθέμενος τὰ ὀνόματα. Præterea aliquis τὸ δόξαν vel τὸ εἰρημένον μετατίθεσθαι dicitur, itidem pro Mutare. Thucyd. lib.8, pag.280, ὕστερον δὲ ἔδοξεν ἡμῖν καὶ μεταθέσθαι τὸ μὴ τὴν ἀρέσκειν. Synes. epist.153, μετάθου τὴν γνώμην, muta sententiam. (Idem epist.103, passiua tum voce tum significatione, τοῦ μὴ μεταθεῖσθαί σου τὴν προαίρεσιν, Cur institutum seu propositum tuum nõ mutatum sit, Cur cõsilium & propositum non mutaris) Xenoph. ἀλλὰ μεταθέμενα τὰ εἰρημένα, εἰ ἔξεστι, muto & retracto. Sæpe omisso accusatiuo dicitur simpliciter μετατίθεσθαι pro Retractare dicta & Mutare sentẽtiam. Plato Polit.1, ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἀ αὖ εἴπις, ἔμεμψε πύστις· ἢ ἐὰν μεταθῇ, φανερὰς μεταθέσω, καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπατᾷ, si quid retractes & mutes. Et aliquanto antè, ἀλλὰ μεταθώμεθα. κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι.

Partic. Μεταθεὶς exponitur nõ solùm Trãsmutatus, sed etiã Qui migrauit: item Defunctus AT Μεταθέμενος cognomen est cuiusdã apud Athen. lib.10, necnõ lib.7, vbi etiam cognominis illius causam innuit, his verbis, ὃς (nimirum Dionysius Heracleotes) αἰνιττόμενος τὴν ἀρετὴν γυνῶναι, αὐτὸν μεταμφιάσατο, καὶ Μεταθέμενος καλούμενος ἔχαιρε· καίτοι γεραιὸς ἀποστὰς τῆς τοῦ λόγου, καὶ ὅθεν τὸν Ἐπίκουρον μετατιθέμενος. Cognomentum ex eo sortitus quòd ex Stoica secta ad Epicuream transfugerat, rẽtractata sentẽtia quam antè defenderat. Meminit eiusdem Eustath. quoque pag. 1680.

Μετάθεσις, εως, ἡ, Transpositio, Permutatio. Demosth. de præstigiatoribus, ψηφοποιεῖν τὸν ὄψιν κλεπτούσας τοῦ πόρρω τῆς μεταθέσεως. Est & figuræ grammaticæ nomen, quam Tryphon sic definit, μετάθεσις ἢ ὅθεν στοιχείου μετακίνησις ἐν τῇ ἰδίᾳ τάξει ἐφ' ἑτέραν, vt quum κραδία dicitur pro καρδία, & κάρτος pro κράτος. quam, ἐναλλαγὴν etiam & ὑπάθεσιν appellari tradit. Itẽ & rhetoricæ figuræ nomen, de qua Iul. Rufin. Μετάθεσις (inquit) est quum quod antè dictum est, anteponitur: vt, Eripis vt perdas, perdis vt eripias. Dicitur & μετάθεσις αἰτίας pro Trãslatio causæ, vt testatur Donatus, qui explicãs hoc Terẽtii in Phorm. Postquam ad iudices ventũ est, non potuit cogitata proloqui: Hæc (inquit) apud oratores μετάθεσις αἰτίας dicitur, hoc est trãslatio causæ facti: quẽ vulgò colorem nominãt. Et aliquãto antè exponens hæc verba, Nostráne ea culpa est, an iudicũt Potẽtior (inquit) facta est sentẽtia τῇ ἐρωτήσει: & oratoriè, Nostráne culpa an iudicũt duplex μετάθεσις: altera in accusatorẽ, altera in iudices. Item Mutatio, apud Plut. tum alibi, tũ in Symp. sept. sap. Et apud Synes. epist.67, τὸν δὲ μετάθεσιν ὀνόμασον, verùm mutationem metuebant. Et apud Greg. τοῖς κτ' μέρος μεταθέσεσι κλαπέντες ὅθεν τὸ διαφέλειον, sensim ea mutatione ad legem Euangelicam ita asciti & allecti vt falli viderentur. Bud. Itidem pro mutatione accipitur in loco quodam Demosth. quem B. affert comm. p.504.

c.2. Ἀμετάθετος, Qui transpositus vel mutatus non est. Item Qui transponi vel mutari nequit, Immutabilis, ideóque Constans, Firmus.

C. ΠΑΡΑτίθημι, Appono, seu Iuxta pono. vt dapes παραπιθέναι dicitur qui eas conuiuis in mensa apponit comedendas: vt Cic. quoque dixit, in epist. ad Atticum, Quid te in vasis fictilibus appositurum putem? Et Terentius, Cœna dubia apponitur. Et Horat. Ne malè conditum ius apponatur. Homerus Iliad. τ, Αὐτός τ' ἐν κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. Et Iliad. σ, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἴ παρέθες ξεινήϊα καλά. Sic Plat. De rep. l.2, ἀλλὰ κῆ πρᾶγματά που πόλεμήσομεν, Apponemus eis bellaria, seu secũdas mẽsas. Et Luc. παραθέναι τὴν ἀμβροσίαν. ¶ Exponitur etiã Impono. vt apud Hesiodum, στεφάνους παρέθηκε κατ' κρήατι, capiti serta imposuit. At παρατίθημί σοι δύναμιν ex Hom. Od. affertur pro Præbeo tibi vires. Malim Addo vel Indo tibi vires. quas vires idẽ Hom. multis in locis dicit παρεῖναι, interdũ & ἐνεῖναι, vel diffũctim εἶ ἐν. vt Od.κ, — δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. subaudiẽdũ. n. hìc re linquitur ὅδε. ¶ Παραθέναι traditur significare etiam Commendare: veluti quum depositũ alicuius fidei seruãdum traditur, ac suo reddẽdum tempore. Quo sensu suprà habuimus παρακαταθέσθαι, Apud aliquem deponere, & eius fidei committere: seu Fiduciarium deponere apud aliquem, Fiduciarium tradere alicui. Exempla huius significationis non sunt rara in Nouo testamento: vt in epist. ad Timoth.2, cap.2, v.2, καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις. id est παρακατάθου, Depone apud fideles homines, Cõmitte fidelibus hominibus. vt præced. cap. dicit, τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον. Quo tamen in loco media vsus est voce: actiua autem Lucas, Actor. apost. cap.19, ταῦτα παρατίθημι ὑμᾶς ἀδελφοὶ τῷ Θεῷ, Deo vos commendo. vt Plutarchus dicit παρακαταθέσθαι τὴν Ἀθηνᾷ τὴν πόλιν, Mineruæ vrbem commendare & custodiendam relinquere. ¶ Παράθημα est etiam παρ' ἄλλο τίθημι, id est Statuo seu pono iuxta aliquid vt cum eo comparem, id est Compono, Confero, Contendo, Cõparo. quod & παραβάλλειν dicitur, & αἰτιοπαρατείνειν seu παρεκτείνειν, item παρεικάζειν. Aphthon. in reprehẽsione Philippi, εἶπα τίς αὐτῷ παραθήσει τὴν Ἑλλάδα; ecquis iam Phi-

lippo Echetũ cõparabit: videlicet crudelitate. Sic Isocr. in Panath. παραθέντας πάνυ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε. Diuersa constructione Lucian. in Cauc. οὐδὲ γὰρ ἂν ἐχρῆν τοῦτο, περ ἔλαβον παραθῶμεν αὐτόν. id est, neque enim cum quo ipsum conferremus, haberemus. ‖ Significat etiam Propono. vt Matth. 13, ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, Proposuit ipsis, seu Ob oculos posuit.

PASS. Παράθεμαι, Apponor. Vnde τὰ παραπεθέμενα dicuntur Fercula seu dapes & cibi qui apponuntur epulandi: quæ & παρακείμενα & παραφερόμενα. vt Aristoteles Polit. 1, Midam dicit ἀπολέσαι λιμὸν, πάντων γινομένων τοῦ παραπεθεμένων αὐτῷ χρυσῶν. (Sed παρατίθεσθαι etiam dicitur aliquis epulas seu dapes, vt apud Xenophontem in Hierone, ὥσπερ καὶ τῷ χρόνῳ τῆς ἐδωδῆς μειονεκτεῖ ὁ παρατιθέμενος πολλὰ τοῦ μετείναι διαπορούντων. Dicitur enim ὁ πολλὰ παρατιθέμενος, Cui multæ apponuntur dapes, Cuius mensa multis oneratur epulis. Idem rursum eodem modo, μᾶλλον ἥδονται οἱ τοῖς πολυτελεστέραις παρασκευαῖς τρεφόμενοι τοῦ τὰ ἀτελέστερα παρατιθεμένων, quàm illi quibus viles apponuntur cibi. Sic Pæd. 8, idem, καὶ μήτε αὐτοί ποτε αὖθις πόνου σῖτον παρατίθεσθε, μήτε ἄλλοις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε, nec vobis ipsis apponãtur dapes antequam laboribus vos exercueritis. Et Thucyd. lib. 1, τράπεζαν Μηδικὴν παρεπίθετο, mensam Persicam sibi apponi iubebat.) Et ex Dioscor. lib. 6, cap. 1, παρατεθέντα τοῦ σώματος, apposita corpori. Frequentior vsus est tam passiuæ quàm mediæ vocis in significatione actiua. Et primùm quidem pro Appono itidem, atque eo sensu quo dapes seu epulæ apponi dicuntur. vt apud Homerum Odyss. o, v. 505, Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόρον παραθείμην ἀῆτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο, viatorium vobis apponam epulum. Pro Appono seu Iuxta pono, & in alia significatione, apud eundem Od. β, v. 105 de Penelope, Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν ἐπὶ δαΐδας παρέθετο, Quũ faces apponeret, seu Quum lumina accensa apponeret. Quum lumina accenderet. ‖ Παραπίθεσθαι, & παρατίθεσθαι τοῦ λόγου, est Citare, Allegare, Afferre, seu In medium afferre. Cuius signif. exempla affert Bud. comment. pagina 515 tum alia, tum hoc Themistii, ex l. 3 De anima, ἄμεινον ἢ καὶ τὰ τοῦ Θεοφράστου παρατίθεσθαι ἀεὶ τοῦ νοῦ. Et hoc Alex. Aphrod. παρατίθεται ἢ τῆς ποιότητος δείξεως δεικτικὸν παράδειγμα ποιοῦτο, Affert. (nisi malis Profert, aut, Ob oculos ponit, Proponit) Et hoc Plat. lib. 5 De leg. τὰ μὲν δὴ τοῦ ἄλλου ζώου, παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια παρατίθεσθαι τοῦ λόγου, cum hac interpr. Exempli gratia digna tantùm quæ recenseantur, non etiam disputentur. (Vbi παρατίθεσθαι τοῦ λόγου possis etiam interpretari Addere dictis. quemadmodũ & ex Timæo eiusdem affertur παρατίθεσθαι τοῦ λόγου itidẽ pro Orationi addere) Similiter Athen. vsurpauit lib. 11, quum dixit, ὡς Νίκανδρος φησὶν, παραπέμπων τὸν Νεφελοῦ Ἀειοσοφάνους, Μηδὲ σέβου κατυλίσκον, Afferens ex Aristophanis Nubibus, seu Citans, Allegans. ‖ Nec solùm exponitur Appono, Admoueo, Adiungo: sed etiam Confero, Committo, Compono. quo significatu suprà habuimus παρατίθημι. ‖ Item Depono apud, Fidei alicuius committo, Seruandum & custodiendum trado, Commendo. Paulus in epist. ad Timoth. 1, cap. 1, Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον. Itidémque Petrus epist. 1, cap. 4, ὡς πιστῷ κτίσει παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς. id est, Tanquam fideli conditori commendent animas suas. Itémque Lucas Euangelii sui cap. 23, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου. Et Act. apost. cap. 14, παρέθεντο αὐτοὺς τοῦ Κυρίῳ, Domino illos commendarunt. Sic Synes. De insomn. ἑαυτὸν παρατίθεσθαι τοῦ χρόνου, tempori se committat. Et Plut. Numa, παρατιθέμενοι τὸν πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασιν, Impollutis corporibus ignis substantiam committentes. Quo sensu & παρατίθεσθαι vsurpari suprà docui: necnon actiuum παρατίθεναι. ‖ Παραπίθεσθαι, (vt ἐκπίθεσθαι) est etiam Exponere, Explicare, Enarrare. Areth. in Apocal. cap. 4, τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὡς ἐφικτὸν ἡμῖν παρεθέμεθα, id est Exposuimus, ἐξηγησάμεθα, ἐξεθέμεθα. Bud. p. 514. Itidémq; interpretantur hunc locum Lucæ, Act. apost. cap. 17, διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν, Aperiens atque exponens. Nouissimus tamen interpres maluit reddere Adaperiens & proponens. ‖ Item Periculo exponere seu obiicere, vt B. interpr. apud Hom. Od. β, de procis, Σφαὶ δὲ παρατίθεμοι κεφαλας, κατέδουσι βιαίως Οἶκον Ὀδυσσῆος. Esse enim ibi παρατίθεσθαι τὴν κεφαλὴν ait idem quod ὑπὲρ κορμοῦ τὸ μαχαιροῦν, & ἀποκόπτεσθαι, ceruicem abscindendam exponere, & ὑπέρειν ὑπὲρ ὑπηνέμου. vel etiam Pignori obiicere, vt vulgò dicũt quum omnino ita quippiam futurum esse contendunt. Eodẽ modo ψυχὴν παρατίθεσθαι & παραβάλλεσθαι dici ait, vt apud eundem Hom. Od. γ, Οἷά τε λῃστῆρες ὑπὲρ ἅλα, πῇ τ' ἀλάοντα Ψυχὰς παρθέμενοι. nam animas suas prædones & piratæ periculo obiiciũt, aut ipsi mortem subituri, si superentur, aut aliis eam allaturi, si superare detur. Vbi etiam NOTA Παρθέμενοι pro παρεθέμενοι. adhibent enim similibus aoristis syncopen, vt quum κάτθετο dicunt pro κατέθετο, & οἴθετο pro οἰέθετο. ‖ Ex Plutarch. autem Pericle affertur, παρεπίθεντο τῷ ἀσκηταῖς τοῦς τὸν πόλεμον, pro, Res ad bellum necessarias importabant. Vide & Παράθεσις.

Παράθεμα, ατος, τὸ, Idipsum quod apponitur vel adiicitur. Hesychio ὑπόθεμα.

Παράθεσις, εως, ἡ, Appositio. Necnon Idipsum quod apponitur, τὸ παρατιθέμενον, Dapes & epulæ quæ apponuntur cõuiuis. vt in hoc loco Polybii, apud Athen. lib. 5, & 10, καὶ τοὺς δεξικόνους ἢ τοὺς ταῖς παραθέσεσι φέροντας αὐτὰς εἰσῆγον. ‖ Item Compositio, id est Comparatio, Cõtentio, Collatio. ἡ παρ' ἄλληλα θέσις, seu παραθεώρησις. quum aliquid iuxta aliud ponitur, & cum eo confertur. Polyb. lib. 3, ἐκ παραθέσεως δὲ θεωρουμένης τῆς τοῦ ἀγρυπνιῶν καὶ ζώντων ἀλαιπωρείας. ‖ Item Depositio seu Repositio. qua nimirum aliquid in penu deponitur, seu reponitur & reconditur. idem quod ἀπόθεσις. Idem Polyb. eodem libro, αὐτός τε πολλὰ τοῦ χρημάτων κατειργάσατο δι' τῆς τοῦ χορηγοῦ παραθέσεως. Et alibi, γηρυόμενος ἢ κύριος τῆς τε φουρᾶς καὶ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως. Quo sensu verbum παρατίθεσθαι etiam vsurpauit idem lib. 3, vbi ait, κύριος ἢ γηρυόμενος χρημάτων πολλῶν καὶ σωμάτων, τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ὑπιβολὰς παρέθετο, τὰ ἢ σώματα δένεμε. Ibi enim παρέθετο est Reposuit, Recondidit. ‖ Apud Plutarchum est species ἀγωνίσματος: nimirum Symp. 2, probl. 4. de palæstrico certamine, μόνοις ἢ τοῖς παλαιστὰς ὁρῶμεν ἀλλήλοις ἀγκαλιζομένοις καὶ περιλαμβάνοντας καὶ τὰ πλεῖστα τοῦ ἀγωνισμάτων, ἐμβολαὶ, παρεμβολαὶ, συστάσεις, παραθέσεις, σπαράγματα αὐτοῖς καὶ ἀναμιγνύουσι ἀκόνιτα.

Παραθήκη, ης, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον, idque duobus modis. vel enim pro reposita re & recondita, vel pro re deposita. Priore in signific. Maccab. lib. 2, cap. 3, τὸ ἢ ἀρχιερέως ὑποδείξαντος παραθήκας εἶναι χηρῶν τε καὶ ὀρφανῶν, ἃ δὲ ἢ Ὑρκανοῦ τοῦ Τωβίου, Reposita esse ad alendas viduas & orphanos, nonnulla etiam deposita ab Hircano filio Tobiæ. Ambas enim ibi significationes habere potest, & repositi nimirum & depositi. At solùm depositi apud Phocylidem, quum ait, Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμου αὐθαίρετα παρθήκην, Furũ deposita ne recipias, Ne accipias si qua fures apud te deponere velint. Itidémque apud Herodot. παρθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε πίθεμαι, Hæc vobis verba trado veluti depositum. Phrynichus tamen hoc vocabulum reiicit, & pro eo vsurpandum esse ait παρακαταθήκη. Plutarchus pro additamento vel appendice vsus esse videtur, quum in lib. περὶ τοῦ Ἡροδότου κακοηθείας, non procul ab initio, dixit, ὁ ἢ παρθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψόγον πιούμενος, ἔοικεν εἰς τὴν τραγῳδίαν ἐμπίπτειν κατάρας, ἀνιπῶν ἐκλέγον τὰς συμφοράς.

C. 2. Ἀντιπαρατίθημι, Ex aduerso pono, Oppono: nimirum vt comparem & contendam cum alio. Plato Apolog. τὰς ἄλλας νύκτας τε καὶ ἡμέρας τὰς τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ ἀντιπαρατιθέντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ, comparantem & contendentem cum hac nocte.

C. ΠΕΡΙτίθημι, Circumpono: vel etiam Circundo. Herodian. lib. 3, τὸν ἢ Σεβῆρον τοῦ ἵππου ἐπιβίβασαν, καὶ τὴν χλαμύδα περιέθεσαν, equo imposuerunt, & chlamydem ei circumposuerunt. seu Circundederunt, Induerunt. Metaphoricè plerunque accipitur. dicimur enim alicui περιτίθεναι aliquid, quo eum velut amicimus. Synes. epist. 57, χῆμα πόλεως ἐαλωκυίας αὐτῇ περιέθηκεν, Formam ciuitatis captæ ipsi circundedit, Amicuit eam habitu vrbis captæ. Item & πίστιν, ἀξίωμα, ὄγκον, κλέος, δόξαν alicui

περιτίθεμεν, quum iis eum veluti vestimus, seu ea ei veluti circundamus & circumponimus. Æschin. De male gesta legat. κἂν εἰ ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, q. d. Autoritate amictos, Autoritate eis circumposita. Plutarch. Solone, τοῖς πέρασι ἀξίωμα περιέθηκε, id est Effecit vt in honore & pretio haberentur. Idem in Pericle, περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ, Qui fastu eum amiciuit, Qui effecit vt fastuosior esset. Herodian. lib. 5, ἡ ἢ τῆς ἀρετῆς ἀρετὴ ἰδίαν ἑκάστῳ δόξαν περιέθησι, Propria quenque amicit gloria. id est, Propriam cuique gloriam conciliat. Quomodo & Thucyd. lib. 4, pag. 150, ξυμπάσῃ τῇ πόλει τὸ κάλλιστον ὄνομα περιθεῖναι. At Chrysost. πονηραὶ αὐτῷ περιθεῖς δόξαν. vt rursum Thucyd. περιέθετό μοι ἀπιμίαν, ignominiam mihi conciliastis & inuilistis. Ex Hermog. autem, περιτίθημι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῖν, pro, Libertatem vobis restituo. ‖ Alicubi redditur etiam Tribuo, Attribuo. vt apud Aristot. Polit. 8, cap. 6, περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ὀπτικήν, Mineruæ scientiam attribuimus. Itidémque ex Epigr. affertur περιτίθημί σοι κλέος, pro ἀπονέμω, attribuo. Gaza certè περιτιθῶτε ἐσμὲν dixit pro eo quod Cicero, Tribuimus, in hoc loco De Senectute, Omnem autem sermonem tribuimus non Tithono, sed M. Catoni.

PASS. Περιτίθεμαι, Circumponor, Circumuestior. seu Circumponitur mihi, aut Circũpono mihi, Induo. Herodian. lib. 1, de calendis Ianuariis, ἀρχαὶ τῶν ἐπωνύμων τότε τοῦτον τὸν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, insignem & annuam prætextam induunt. Et lib. 6, περιθέμενος τὸ διάδημα, Circũposito sibi diademate. Vel etiã, Imposito sibi diademate. Itidem Aristot. De mundo, ὁ ἢ κνημῖδας ἢ κρανος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται, alius pedibus ocreas circundat, capiti galeam, lumbis baltheum. Et apud Xenoph. περιέθετο στρεπτὸν, Qui torquem collo suo circundedit, Torquatus. Et Aristoph. apud Suidam, περιθοῦ γοῦν τόνδε τοῦτον πρὶν λέγειν, Hanc tuo capiti circũda coronam, priusquam dicere incipias, Hac corona caput cinge. Subauditur enim accus. στέφανον. vt idẽ Suid. tradit, qui etiam addit, moris fuisse vt οἱ λέγοντες, prius coronarentur, seu corona sibi redimirent tẽpora. Addit præterea, pro περίθου communi lingua dici ὑπόθου, impone tibi. vt & in illo Herodiani διάδημα περιθέμενος dictum est pro ὑπιθέμενος: & in illo Aristot. περιτίθεται κράνος pro ὑπιτίθεται, imponit sibi.

Περίθεσις, εως, ἡ, Circumpositio: si ita liceat vocare actionem illam circumponendi seu circundandi sibi aliquid. Petr. epist. 1, cap. 3, de matronarũ cultu. ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς περιχρυσίων, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, quarum ornatus non sit externus ille in nodis capillorum, & circumposito auro.

Περίθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumpositus: seu Circumposititius, Qui circumponi solet. vt περίθετος κόμη dicitur Coma quam mulierculæ sibi circumponere solent & affingere. περίθετον κόμιον appellant eandem & ὑπίθετον, vno autem vocabulo φενάκην, & περικόμιον. quoniam nimirum eiusmodi apposititicæ comæ in tẽporibus & summa frõte ante ipsum capillitium ostentari solent. Dixit autem περίθετος κόμη Aristoph. in Gerytade, teste Poll. qui περιθετὼ appellari addit ab Amphide in Alcmæone, & Menandro in Olynthia: ab aliis πανίκιον nuncupari. Idem Poll. lib. 2, ex eodem Aristoph. affert περίθετος κεφαλὴ: pro quo sua ætate in vsu fuisse dicit περιθετὴ κεφαλή. Verba autem poetæ illius ad quæ respexit, hæc sunt apud Suidam, ἥδιον μὲν οὖν Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ. caput illud circumposititicium quod noctu ego fero, id est Larua. περιστωπεῖον, vt ipse exp. qui etiam addit, taxari ibi Agathonis mollitiem.

C. ΠΡΟτίθημι, Propono, Pono ante. vt aliquis funus aut programma dicitur προτίθεναι pro In publico proponere. Herodian. lib. 4, de funere Seueri, κατακομίζοντο διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, εἴς τε τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτίθεσαν, ac in vetus forum perlatum ante omniũ oculos proponunt. Et lib. 7, καταλύοντες ἢ διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, προτίθεσαν τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα, proponunt epistolam Gordiani in publico. vt Cic. Scriptæ enim & datæ ita sunt vt proponerentur in publico. Eodem lib. de Balbino, διάταγμα προθεὶς ἐκέτυθε τὸν δῆμον εἰς διαλαλιὰς χωρῆσαι, quum edictũ proposuisset in publico. Itidem ἀγορὰν προτίθεναι dicitur Forum rerum venalium proponere, seu Res venales proponere, vt Cic. dicit, Fidem quum proposuisses venalem in prouincia. Herodian. lib. 9, προτίθεται ἐκεῖ τοῦ τοιχῶν ἀγορὰν, ὤνιον παρέχοντες πάντων τοῦ ὑπιτηδείων ἀφθονίαν. Et paulo antè, προτίθεντες τὰς εἰκόνας Μαξίμου καὶ Βαλβίνου, propositis imaginibus Maximi & Balbini. In oratione quoque aliquis aliquid προτίθεναι dicitur, siue orator is sit, siue senator. Aristot. Rhet. 2, de teste, προτίθεντα μὲν ἀνάγκη πολλὰ λέγειν, ὑπολέγοντα ἢ καὶ ἐν ἱκανόν. Thucyd. lib. 3, pag. 97, οὔτε τοὺς προτίθεντας τὴν διαγνώμην αὐθις ἐπὶ Μιτυληναίων αἰτήσαι. id est εἰς μέσον θέντες τὴν δευτέραν διάγνωσιν, Qui proposuerunt, Qui in medium attulerunt. Et rursum eodem libro, θαυμάζω τοῦ προτίθεντων αὖθις ἐπὶ Μιτυληναίων λέγειν. Necnon βουλὴν προτίθεναι: quod Liu. dicit Haberè senatum. Plutarchus in Camillo, ἔδοξε βουλὴν προτιθεῖναι τῷ Καμίλλῳ, Visum est Camillo habere senatum, & conuocare concilium, seu Referre ad senatum. At προτίθεναι ψῆφον & ἀναδιδόναι, Idem. pag. 169, dicit esse Permittere vt sententiam dicant iudices: afferens hunc locum Demosth. τὴν ὀνειδίσαι ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι ἐπὶ ἡμῶν, ὑφ' αἱδραποδισμοῦ προτιθέσεως. Item aliquis aliquid dicitur προτίθεναι comedendum vel deuorandum: & tunc significat vel Apponere, vt παρατίθεναι: vel Obiicere. Sophocles, Προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων, Qui fratri apposuit epulandos proprios liberos. Homerus Iliad. ω, ἢ μὴν ἤδη Τῶν κυνὸς μελεῖ τὰ πάντων προτέθηκεν Ἀχιλλεὺς, deuorandum obiecit canibus suis membratim concisum. ‖ Προτίθημι, Præpono, Antepono, Præfero, Antefero. Euripides, προτίθεντες ἡδονὴν αὖτ' τοῦ καλοῦ. Thucydides, προτίθεσθαι τὸ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι, æquitati vindictam præposuerunt. vt lib. 3 idem, ἰσῶν ἀξιώσαντες τὸ δικαίου προτιθέναι, vim æquo & bono anteponere.

PASS. Προτίθεμαι, Proponor. Sed frequẽtius actiuè ponitur. Thucyd. lib. 1, τὰ ὅσα προτίθενται τοῦ ἀποφυγομένων, in publico proponunt. Athen. τοὺς ἢ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κιβωτὸν τὸ σώματος, postulationibus adeuntiũ respõdebat arca intermedia, vt B. interpr. p. 259, in Χρηματισμός. At ex Greg. Naz. εἰς τύμφαιὲς προτιθέμενος, In apertũ producẽs. seu In publico proponẽs, Ante oculos proponẽs omnibus. Et ex Plut. Rom. προτίθεται τοῖς τὸν θεόν, Deo proposuit. Rursũ Thuc. dicit ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, vt lib. 2, καὶ γὰρ τοῖς πάλαι χείροσι δίκαιον τὴν εἰς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι, æquum est vt in bellis quæ pro patria geruntur, proponant sibi fortiter esse & strenuè dimicandum. (Vbi tamen schol. προτίθεσθαι exp. προτιμᾶσθαι, nimirum pag. 61) Et lib. 3, pag. 105, οἵτινες ὅτι τοῦ ἐκείνων κακῷ ἀνδραγαθίαν προτίθεσθε. Vbi προτίθεσθαι est Animo suo proponere. Necnon πένθος προτίθεσθαι, luctu præferre; vt Bud. interpr. in hoc loco Herodoti Erat. Συβάρις γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιητῶν, Μιλήσιοι πάντες ἤβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προὐθέκαντο, ingentem luctum prætulerunt. Nisi malis Edicto in publico proposito indixerũt luctum ciuibus suis omnibus. vt apud Thucyd. lib. 5, pag. 177, χρόνους τε προὔθεντο αὐθις ξυγγραφῆς, ἐν οἷς χρῶ τοῖς μὴ ἐξιόντας, ἀμφοτέροις πολεμίοις εἶναι, schol. exp. ἔταξαν, proposito edicto constituerunt. At lib. 8, pag. 289, ὡς χρήματά ποτε αὐτῆς αὐτὸν, καὶ οὐ τυχὼν, πολὺ ἔχθραν οἱ προὔθετο, significat potius, Inimicitias & simultates aduersum se suscepisse. Quod referri potest ad προτίθεμαι significans In animo mihi propono, Statuo seu constituo faciendum esse. quo modo tum ipse Thuc. vsus est, tum Plato De leg. Apud Hippocr. verò προτιθέμενοι Galen. exp. προτείνοντες. Non sempet tamen actiuam habet significationẽ hoc verbum passiuum. dicitur enim προτίθεσθαι aliquid quod proponitur: eo nimirum sensu quo aliquis dicitur aliquid propositum sibi habere. vt apud Demosthenem in exordio Philipp. 1, εἰ μὴ περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν; si propositum esset de noua aliqua re verba facere. Et apud Aristot. Rhet. 2, τὰ προτιθέμενα, quæ proponuntur.

Πρόθεσις, εως, ἡ, Propositio. vt οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως apud Græcos Bibliorum interpretes. id est, Panes proposi-

tionis: quoniam solebant προσπίθεσθαι ἔναντι Κυρίου, vt patet ex Leuit.cap.24, vbi etiam dicitur, ἔσονται οἱ ἄρτοι εἰς ἀνάμνησιν προσκείμενοι τῷ Κυρίῳ. singulis autem sabbathis mutari solebant, & recentes Domino προσπίθεσθαι, seu προσκεῖσθαι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου: vnde & ἄρτοι προσκείμενοι & ἄρτοι ἐνώπιοι nominari solent. ¶ Item Propositio, ea nimirum per quam ostendimus summatim quid sit quod probare volumus, vt autor Rhet.ad Herenn.definit, eā argumētationis partem faciens. Aristot.Rhet.3, meminit pluribus in locis, & Quintil.lib.4, c.4. ¶ Item Propositum: id est, Quod aliquis in animo sibi proposuit & instituit. (σημαίνει ὅπερ τελειότερον, vt quidā definiunt apud Plut. De solertia animaliū) seu Intentio & scopus. Ptolem.in Geogr. ἡ μὲν οὖν ὑπόβολη τῆς καταγραφῆς, τοιαύτης αὐ εἰκότως ἔχοιτο προθέσεως. id est, Bud.interprete, Eum igitur qui mundi descriptionē aggreditur, huiuscemodi propositum persequi consentaneum esse videtur. Et Philo De vita M.lib.3, ἀεὶ τῆς προθέσεως ἐξαμαρτάνειν, semper à propositis seu cœptis aberrare. Polyb.lib.16, κατ' ἀρχὴς πρόθεσιν, vt ab initio sibi proposuerat & decreuerat. Itidémque πρόθεσις Θεοῦ, Dei propositum. vt in epist.ad Rom.c.8, τοῖς κατ' πρόθεσιν κλητοῖς οὖσι, iis qui ex proposito Dei vocati sunt. Vbi nomini πρόθεσις synonymū facere existimatur πρόγνωσις, quum subiūgit, οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· οὓς προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε. καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν. Vide annotationes doctiss. interpretis in eum locum. ¶ Apud grāmaticos autē πρόθεσις est Præpositio: pars orationis sic dicta quòd nomini præponi soleat. Dicitur enim ἀπὸ ὀμμάτων, & πρὸ τίνος. quamuis nonnunquam inuerso ordine reperiatur etiam ὀμμάτων ἄπο, & τίνος πρό: vel poëticè nimirum, vel Atticè: ideóque & παροξυνόμενα solent tunc eiusmodi particulæ.

Προθετικός, οῦ, ὁ, Qui proponendi vel præponendi vim habet, Propositiuus seu Præpositiuus. vt προθετικὸν ἰδίωμα redditur Præpositiua proprietas, nimirum præpositionis. Et ex Gazæ gramm.lib.4, προθετικὸν σύνθετον affertur pro Cōpositum quod præpositionis seruat constructionem & proprietatem.

C. ΠΡΟΣπίθημι, Appono: seu Applico, Admoueo. Interdum & Committo, Coniungo. Thucyd.lib.3, κλίμακας προσθέντες ἀπὸ τῶν πύργων τοῖς πύργοις, scalis admotis, seu appositis. Xenoph. τὸ σῶμα πρὸς τὸ σῶμα προσθεὶς, Os ori admouebis, Os ori iunges. ¶ Item Addo, Adiicio: id nimirū quod deerat. vt Aristot.Ethic.2, c.6, scribit moris esse τοῖς δὲ ἔχουσιν ἔργοις ὅπλα ἐκλέγειν, ὅπ οὔτε ἀφελεῖν ἔστιν οὔτε προσθεῖναι αὐτοῖς. quæ enim omni ex parte absoluta sunt, iis nec addi quicquam nec demi potest. Demosth. in Near. προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον οὐ προσέθεικεν εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, adiecto reliquo quod viginti minis complendis adhuc deerat. Luc.De calumn. ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ. Item dictis suis aliquis προσπίθησι, quum adiicit seu addit quod desiderabatur. Isocr. Panathen. καὶ προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις, οὐδὲ ἀφελεῖν. Necnon dicunt οὐ προσπίθημι, Non addam, Non dicam: &, προσθήσω δέ, hoc verò addam, & insuper dicam. vt Demosth. Pro cor. καὶ οὐκέτι προσπίθημι ὅτι τῆς μὲν ὠμότητος αὐτὸ ἑτέροις πειρᾶσθαι σωέβη· ἀλλ' ἐῶ ταῦτα. Et Philipp.4, κακοῦνοις μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει, καὶ τοῦ τῆς πόλεως ἐδάφους· προσθήσω δὴ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει θεοῖς. Quale est apud Latinos, Addo etiam, Adde huc, Adde quód. Itē ex Aristoph. affertur, ἵππον προσεπθεὶς θεὸς πτῶμα, pro Equum addebat ad nomen. (Vbi nota cum θεὸς construi: cum εἰς autem in hoc quod ex Demosth. affertur, προσπίθημι εἰς τὰ φάγματα φιλανθρωπίαν. vbi potius significat Adhibeo aut Affero ad) Sed frequētius datiuum sibi iūctum habet: vt tum in superioribus locis tū in hoc Isocr.Paneg. τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, paruis addere seu adiicere quo grandescant & maiora fiant. Itidémque ἐλπίδα προσθεῖναι alicui dicimur: (vt Tacitus, Strenuis vel ignauis spem metúmque addere. Dicitúrq; itidem Animū addere) Thuc.l.3, p.96, οὔκουν δεῖ προσθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστῷ, οὔτε χρήματιν ὠνητῷ. ¶ Aliquādo redditur potius Adiungo. vt apud eundem Thucyd. lib.13, pag.113, μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθεῖναι φρᾶς αὐτοῖς. vbi schol.exp. κατὰ προσθήκην δοῦναι. Et lib.8,

pag.279, προσέθηκεν ἐπ' ἰδίοις κέρδεσι Τισσαφέρνει ἑαυτόν. (At eiusdem libri pag.277 dicit, τοῦ Ἀλκιβιάδου προσθεὶς ἑαυτὸν εἰς πίστιν.) Quò referri potest quod apud eundem legitur lib.4, pag.149, δεδιὼς μὴ ἐξαπίσης προσθῶσι τὴν πόλιν. ¶ Item γνώμην προσθεῖναι. vt apud eundem lib.3, pag.94, παρεσκευάσαντο τοῖς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προσθεῖναι, egerunt cum magistratibus vt iterum ad populum referrent. conuocata igitur concione γνώμας ἀφ' ἑκάστων ἐλέγοντο, vt ibidem dicit. ¶ Significat προσπίθημι idem etiā quod προσπίθημι, Tribuo, Attribuo. Plutarch.Lycurgo, οὐδὲ ἔγραψε προσθεῖναι Λυκούργῳ πικρὸν οὐπω τῆς κρυπτείας ἔργον. Et Thucyd.lib.8, pag.269, de Alcibiade, ἐβούλετο Χίοις καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις Ἐνδίῳ τὸ ἀφόρισμα προσθεῖναι. quod etiam προσάπτειν & ἀναπθέναι dicitur, Latinis & Ascribere.

PASS. Προσπίθεμαι significationes actiui sequitur. Frequentissimè verò significat Adiungor, Coniungor: seu Adiungo aut coniungo me, Accedo. Thucyd.lib.3, pag.87, μὴ ἄλλῳ τῷ προσθέμενον, κίνδυνον σφίσι παρέχῃ. vbi schol. exp. εἰς ἑαυτὸ συνελθόν. Et lib.8, pag.278, Ἀθηναίοις προσθέμενον. Sic Herodian. l.2, τοῦ Σεβήρου παίτες ἤδη προσεπίθεντο, Seuero se adiungebant, Ad Seuerum deficiebant. Et lib.7, προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. (At Thucyd.lib. 6, pag. 204, προσεθέμεθα αὐτοὺς dicit pro Recepimus ipsos in societatem, Nobis adiunximus, seu ξυμμάχους ἐποιησάμεθα, vt schol. exp. Quo in loco προσπίθεσθαι est transitiuum, veluti quum aliquis dicitur πρόσπίθεσθαι ἀτελῆ βράκατα, aut πολυτελῆ τράπεζαν) Itidem γνώμῃ aut λόγοις alicuius προσπίθεσθαι dicimur pro Adiungere nos, seu Accedere. vt προσέθεντο τῇ γνώμῃ αὐτοῦ, Eius sententiæ accesserunt, In eius sententiam iuerunt, apud Plutarch. in Themistocle. Ex cuius Fabio affertur, προσεπίθεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο παίτες εἰς τὸν ἐκείνου γνώμον. Et alibi, προσπίθεσθαι τοῦτέρῳ λόγῳ, ad priorem sententiam accedere. Rursum ex Plutarcho, προσέθεμος τοῖς Ἀριστοτέλους λόγοις, Qui Aristotelicæ sectæ se adiunxit, seu Addictus Aristotelico dogmati. Ex Thucyd. verò affertur, προσπίθεσθε μιᾷ ψήφῳ, pro, Vnū calculū mittere. quæ interpretatio verbis illis nullo pacto cōuenire posse videtur. Vide & B.p.513, vbi προσπίθεσθαι interpr. Transire in partes alicuius, In sentētiam alicuius pedibus ire, Assentiri, Astipulari: item Hærere, Addictum esse, Fauere. quomodo & προσκεῖσθαι accipi ibidem docet. Similis vsus Latini verbi Adiicio, apud Virgil.nimirum, Æneid.10, Tercentum adiiciunt, mens omnibus vna sequendi. id est, προσπίθεντα: seu Calculum adiiciunt, vt Plinius loquitur. ¶ Item Προσπίθεμαι est Tribuor, Attribuor, Ascribor. sicut προσπίθεναι est Tribuere, Attribuere, Ascribere. Thucyd.lib.3, μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προσπεθῇ, crimen ascribatur. Et alibi, τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ αἰδρὸς μοῖρα προσεπέθη, Virilitati datum & ascriptum est. ¶ Alioquin actiuè etiā accipitur pro προσπίθημι. Dicitur enim προσθέσθαι φίλον pro Adiungere sibi amicum & ascisceré. Quomodo & Thucyd.lib.1, pag.27, μὴ ἀλλοτρίας γνώμας καὶ ἐκλήμασι πειθόντες, οἰκεῖον πόνον προσθῶσι. ibi enim schol.exp. αὐξήσωσι ἑαυτοῖς, vobis ascribatis. Itidémque lib.2 & 8. ¶ Cum infinitiuo autem iunctum προσπίθεμαι neutralem habet significationem, & exponitur Insto, Insisto, Pergo. vt Act.apost. cap.12, de Herode, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον, Petrum etiam corripere institit, seu, Petrum etiam comprehendere perrexit. Ex Herodoto, προσέθεντο τοῦ Ἀρισταγόρου παρακοῦσαι, institerunt Aristagoræ vt efficeret.

Πρόσθεμα, ατος, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ προσπίθεμενον, idipsum quod apponitur, seu admouetur, aut adhibetur. vt medici πρόσθεματα & πρόσθετα vocant medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admouentur. ποσσὶ alio nomine dicunt, Latini etiam pessos. Dioscor. lib.1, cap.15, de costo, δύναμιν δ' ἔχει ἐμμηνῶν ἀγωγὸν, καὶ τοῦ τοῦ ὑστέραν παθῶν ὀρωγὸν, ὃν προσθέμασι καὶ καπνίσμασι καὶ πυελάσσι. id est Appositu. vt Plinius dicit, Abortus non exeuntes trahit appositu vel suffitu. id est Appositum seu admotum, Si apponatur seu admoueatur. Item, Ciet menstrua admotu. id est, Si admoueatur. Rursum Dioscor. lib. 3, ὃν προσθέμασι ποιεῖ, Appositu prodest, In pessis prodest.

Πρόσθεσις, εως, ἡ, Appositio, Admotio, Applicatio. vt Aristot. Rhet.3, πρόσθεσιν vocat τὴν τῆς σκύλας προσβολὴν, quum cucurbita cuti applicatur, seu admouetur. quam κόλλησιν aliquis dicere queat, ex his ænigmatis verbis, Ἀνὴρ εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' αὐέρι κολλήσαντα. quum vidisset balneatorem cuidam æneam cucurbitulam apponentē seu applicantem. Item Additio, Adiectio. Philo De mūdo, δυὰς μὲν οὖν πρόσθεσιν μονάδος εἰς φθείρεται, Adiectione seu accessione vnitatis. Et Plut. in Lycurgo, ἀφαιρέσει καὶ πρόσθεσιν. Et apud Aristot.Ethic.7, cap.4, ἀκρατὴς οὐ κατ' πρόσθεσιν, ἀλλ' ἁπλῶς. vt paulo antè dixerat, ἁπλῶς μὲν οὐ λέγομεν ἀκρατῆς, προσπίθεσις δὲ πάθους χρημάτων ἀκρατῆς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς καὶ θυμοῦ. Dicuntur igitur ἀκρατῆς, qui sibi vel à vino, vel ab ira, vel à libidine venerea tēperare non possunt. sed κατ' πρόσθεσιν. id est, adiecto nimirum nomine eius rei à qua sibi temperare nequeunt. Item πρόσθεσις grammaticæ, figuræ nomē est, quam Tryphon dixit esse προσθήκην στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, quum vocabulo alicui ab initio adiicitur syllaba vna: vt fit in ἀστυχὴς & ἀσυχής. Cui opponitur itidem ἀφαίρεσις. At πρόσθεσις κωμῶν est potius Appositio comarum, quàm Adiectio. quum nimirum ascititiæ apponuntur κόμαι: vt in πθέθεσις etiam admonui. Philostr. epist. 39, ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ κομῶν πρόσθεσις.

Πρόσθετος, ὁ, ἡ, Appositus: seu Apposititicius, Qui apponi solet. vt πρόσθετοι κόμαι dicūtur apposititiciæ comæ, quas mulierculæ sibi solent affingere vt pulchriores videātur: πρόσθετοι κόμαι easdem vocant, & φενάκας & πτυκάς, necnō προσκόμα, vt in Πεπίθεσις annotaui. Xenoph. Pæd. 1, pag.5, ὁρῶν δὴ αὐτὴν κεκοσμημένην καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντεθέν, καὶ κόμαις προσθέτοις. Et apud medicos πρόσθετον φάρμακον, seu πρόσθετον simpliciter, Medicamentum quod apponitur, Medicamentum quod admouetur: naturalibus videlicet mulierum. quale pessus est. Dioscor.lib.2, cap.132, de lupinis, καταμηνίων καὶ ἐμβρύων ὀπαστικὸν, μετὰ σμύρνης καὶ μέλιτος ἐν προσθέτῳ, Cū myrrha & melle menstrua & partus extrahit appositu. seu (vt Ruell.vertit) Menses & partus extrahit cū myrrha & melle subditum in vellere. Sic lib.3, cap.9. Alibi verò πρόσθεμα appellat, vt paulo antè docui. Πρόσθετος dicitur etiam Addictus creditori. Plut. in Lucullo, αὐτὸς τὸ τέλος μὲν ὑπὸ τῶν πρόσθετοις δουλεύειν, addictos seruire, hoc est ἀγοχίμοις. B.p.513. Inuenitur scriptum ETIAM Προσθετὸς, οῦ, ὁ: & fœm.gen. προσθετή. vt apud Luc.De salt. πρόσθετοι καὶ ὑπόπτερα τὰ χυτῆτα.

Προσθήκη, ης, ἡ, Additio: vel potius Additamentum, Accessio. Plato De rep. lib.1, σμικρά γε ἴσως προσθήκη. Philo De vita M.lib.3, ἵνα μὴ προσθήκη πτερυγικόν τῶν ζώντες ὦσιν, ne viui accessiones mortuorum esse videantur. Aristot.Rhet.1, αἱ δὲ πίστεις, ἔνιαι χάν ὦσι μόνον τὰ δι' ἄλλας προσθήκας, additamentum sunt & accessio. Et Alexis apud Plutarch. De aud.poëm. Τρεῖς δ' εἰσὶ (inquit, ἡδοναὶ) αἷς γε τὸν δίωγμον κεκτημένοι Τὸν ὡς ἀληθῶς σωτηρίαν τοῦ βίου· Τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς ἀφροδίτης τυγχάνειν· Τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν. Itidē ἐν προσθήκης μέρει seu μοίρᾳ dicitur esse aliquid quod ad aliud accedit & per se nihil pollet. Demosth.in orat. ad epist. Philippi, ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀδυνής ἐστι: de copiis Macedonicis, de quibus Olynth.2, iisdem ferè vtitur verbis. Et Olynth.3, ὃν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγόνασι. Sic alibi, ὁ δὲ δῆμος ἐν προσθήκης μέρει, accessio tantùm est & numerus. vt apud Horat. Nos numerus sumus, & fruges consumere nati. Itidémque Luc.in Zeux. ἀλλὰ τὸν μὲν ὡς ἄφρ ἐν προσθήκης μοίρᾳ σωεπικοσμεῖν α. Quibus adde hoc Plutarchi in Anton. οὗτοι δὲ ἦσαν προσθήκη γυναικὸς ἐμοῦ. quod quidam interpr. Adeo velut comitis & assecla loco erat. ¶ Apud Sophocl.autem schol. προσθήκη exp. ὑπηρεσία, συμβολή.

Πρόσθημα etiam affertur pro προσθήκη: sed nullo nominato autore.

C. ΣΥΝπίθημι, Compono: interdum etiam Coniungo, Concinno. Aristot. Rhet.2, τὸ διηρημένον συνπθέντα λέγειν, ἢ τὸ συνκείμενον διαιρουῶντα. Et apud Platonem in Tim. ὁ ταῦτα συνθεὶς, Qui ista iunxit & condidit, vt Cic. interpr. pag.20 mei Lex.Cic. Theophr. verò, Dioscor. & alii medici, συνπθέναι φάρμακον (vt Latini etiam Componere medicamenta) dicunt. Item πίνακα vel scriptum aliquod dicitur συνπθέναι aliquis, vt Latinè etiam Componere. Aristot. Rhet.1, οἱ τὰς πίνακας τῶν λόγων συνπθέντες, qui oratorias artes componunt seu conscribunt. vt Cicero in Bruto, Totúmque se ad artes componendas transtuliisse. Isocr.ad Nicoclē, πολλὰ καὶ τῶν ἐμμέτρων ποιημάτων καὶ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων ἐπ' ἐν τοῖς ἐξαγωγαῖς ὄντα τῶν συνπθέντων, eorum qui ea componunt. Sic Thucyd.lib.1, pag.32, de scriptoribus qui suam ætatem præcesserant, ἢ τὰ τε τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνέθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά. pro quo ξυνθέναι ibidem dicit γράφειν. At Demosth. Pro cor. λόγοις ἀπροσώποις καὶ μύθοις συνθεὶς καὶ διεξελθών. Nam συνπθέναι aliquis dicitur aliquid pro Dolose componere: vt Plautus dicit Componere mendacia, fallaciam: & Liu. Composita fraude. Antiphon, οὔτοι ἐξ ὑπόβουλης συνέθεσαν ταῦτα καὶ ἐμηχανήσαντο κατ' ἐμαυτοῦ, composuerunt & machinati sunt aduersum me. (vt Tibull.dicit Insidias alicui cōponere) Sic Synes.epist.44, οἱ ταῦτα συνθέντες ὀλίγα σοι, qui ista composuerunt in te, & de te sparserunt. Item συνπθέναι πραγματείαν, Cōficere negotium. Ex Plut. Themist. συνεπίθη τῷ θεῷ τὴν Σίκινον πραγματείαν, negotium confecit. Præterea ex Soph. συνπθεὶς γέλων πολύν, pro Risum magnum mouēs, seu excitās: seu ῥήματα καταγέλαστα λέγων. quæ expositio scholiastæ adscribitur. At Cōponi risus alia signif. à Tibull.dicitur, l.3, eleg.7, Nō benè mēdaci risus coponitur ore. pro Os in mendaces risus componi nō bene potest, Risus ore mendaci non bene simulatur.

PASS. Συνπίθεμαι significationes actiui sequitur. id est Componor. Theophr. lib.9, cap.16, de aconito veneno, συνπίθεται δὲ τρόπον τινὰ πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι. Et mox, συνπίθεται δ' ὥστε κατὰ χρόνους τινὰς τοῦ αἱρεῖν, ita verò componi vt statis temporibus interimat. (Vbi etiam actiua voce vsus fuerat, & dixerat, τοὺς ἰατροὺς οὐκ ὑπισαμένους συνπθέναι, qui componere venenum illud nesciunt) Et Dioscor.lib.1, de corno, συνπθέμενον καὶ εἰς ἔμπλαστρα καὶ εἰς βρῶσιν, siue in defruto siue in cibo compositum conditumque exhibeatur. Item Componor, id est Compono & accommodo me. Luc. De calumn. ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ ἐξαβολὴ πάντα μάλιστα χώραν ἔχει, πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συνπθεμένη. Frequentior vsus est huius vocis, vt & mediæ, in actiua significatione. Dicunt enim συνπίθεσθαί τινι, vel πρός τινα, pro Fœdus & societatem inire cum aliquo. Thucyd.lib.8, pag.274, ἐν δέ τις τῶν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τοῦ βασιλέως. Et Demosth. Pro cor. συνθέσθαι δὴ πρὸς αὐτοὺς, καὶ συμμαχίαν καὶ ὑπόγαμίαν ποιήσασθαι. Quibus in locis potest subaudiri accus. συμμαχίαν vel φιλίαν, quē adiecit idem Thuc. quū dixit, ξυνέθετο σφι ξυμμαχίαν, Societatē cum eis composuit. vt Salust. dicit Societatem cōponere cum latronibus. Et rursum, ξυνέθεντο φιλότητα τοῖς αὐτοῖς, cum iisdem amicitiam iniuit. Item aliqui dicūtur συνπίθεσθαι quum inter se pacificūtur, Quū inter eos cōuenit aliqua de re, Quum inter se constituunt aliquid. In qua significatione interdum cum ὡς construitur verbum illud. vt apud Xenoph. Hellen.6, ὀλίγοι τοῦτο κατέπεισε τοὺς σκοποὺς· κἀκείνοις μὲν συνέθετο, πολεμίων καὶ ὁρμούντων τῶν πολεμίων, ὡς δέοι σημαίνειν, cum eis conuenit vt signum daret: quod σύνθημα dicitur. Et Hellen. 2, ξυνέθεντο ἀλλήλοις καὶ ξυνεπίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ὑπηρετήσομεν. Interdum cum infinitiuo. Plato De rep. lib.2, ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι, componere inter se & transigere vt neque inferant iniuriam neque accipiant. Synes. epist.104, συνθέμενοι πάλιν ἔξειν εἰς τὸν ὕστερον χρόνον, inter nos pacti. Sic Herodian. lib.1, συνθέντες φθάσαι τὴν ἐπιβουλὴν καὶ παθεῖν, Constituunt. Et lib.5, ὡς δὲ συνέθεντο νύκτωρ αἰρήσειν τὰς πύλας. (Vbi passiuam potius significationem habet, quemadmodum & in priore loco Xenoph. Hellen.6, pro Conuenit & constitutū est inter ipsos) Nonnunquam cum accusatiuo. Plut. Alcib. ὅτι πύτοις δὲ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο, & hæc inter se composuerāt. Et Aristot. Rhet.1, κελεύει κύκλα εἶναι ἀπὸ σώματος. Et ex Thuc. ξυνθέμενοι ἡμέρας, quū diē cōstituissent. vnde συνπεθέμενον ἡμέρας, quæ & πεπαγμένη, dies stata seu cōstituta. Dicitúrque aliquis etiam συνπίθεσθαί τινι πρός τινα. vt apud

Xenoph. σωτίθεσθε μὴ πρὸς τοὺς συμμαχίδας πόλεις τοῦτο τοῦτον, ἀκολουθεῖν ὅπῃ αὖ ὑμεῖς ἠθέλετε, de hoc prius cum fœderatis sociisque ciuitatibus conuenite atque transigite. Alex. Aphrod. locum de latronum societate vide apud Bud. pag. 520, vbi σωτίθεσθαι interpr. Communi cõsensu aliquid in commune statuere. ¶ Significat etiam Astipulor & assentior. Pausan. Ῥιανὸς μὴ οὐ ἔγωγε οὐδαμῶς κατά γε τοῦτο σωτιθήσομαι. Alia exempla affert Bud. ibidem. ¶ Σωτίθεσθαι, Attendere, Animum aduertere. προσέχειν, καὶ νοῦν λαμβάνειν. Odyss. ο, & ω, — σὺ δ' σώθεο, καί μευ ἄκουσον. Iliad. τ, — αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Σώθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθον δ' οὐ γνῶτε ἕκαστος, animum aduortite. Et cum accus. Odyss. α, φρεσὶ σώθετο θέσπιν ἀοιδήν. Et Iliad. η, σώθετο θυμῷ βουλήν, animaduertit & intellexit.

Σώθεμα, ατος, τὸ, Signum quod ex composito datur. Hesychio σημεῖον ἀφορμῆς, σύμβλημα: qui σωθέματος quoque exp. σημείου. Eidem tamen est etiam δραματούργημα. Exponitur verò non solùm Signum, Tessera, sed etiam Pactum. Sed & quandam cõmercii signif. videri possit habere in hoc loco quẽ Suid. sine expositione affert, τὸ μὴ ἀδέλφιλακτον, μὴ ἄλλο μηδὲν εἶ σώθεμα φιλαθρωπίας.

Σώθεσις, εως, ἡ, Compositio. Demetr. Phalar. καθόλου, οὐδὲν ἡ τοιόδε ὅτι πλὴν σώθεσις ποιά. nam ex pluribus membris compositis efficitur periodus. Meminit idem & ξηρᾶς τινος σωθέσεως qualem esse dicit in his Hippocr. ὁ βίος, βραχύς· ἡ τέχνη, μακρά· ὁ καιρὸς, ὀξύς. eámque statuit ἐν τῇ τῶ κῶλον μικρότητι. Dicitur & de alia quauis cõpositione, coagmentatione, aut commissura: quum ab Hesych. quoq; exponatur ἁρμονία, κόλλησις. cui Aristot. opponit διαίρεσιν, alii διάλυσιν: & ait δεικνύναι ὑποχλὴ πολλὴν, atque ἀρχὴ φαίνεσθαι μεγάλων καὶ ἄπειρον. copulat autẽ cũ ea μίξιν, Polit. 4, cap. 8. Dicunt esse & orationis quãdam σώθεσιν, apram nimirum & cõcinnam modis omnibus verborum structuram ac collocationem, per quam ita componantur & construantur verba, vt non asper eorum cõcursus sit nec hiulcus, sed quodammodo coagmentatus & læuis. eámque esse de qua Cicero multa disseruit lib. 3 De orat. & Quintil. lib. 4, cap. 9. Est verò & περιπάτεων quædam σώθεσις, id est compositio. de qua Bud. pag. 198. Ἀνάλυσις autem (inquit) vocatur quasi retextio complexionis, hoc est τοῦ συμπεράσματος: éstque contraria τῇ σωθέσει, quæ à quibusdam confessis ordiens, desinit in id quod quæstionis est. vt si propositum sit demõstrare quónam pacto τὸ τείχισμα ἰσόπλευρον constituatur, id διὰ τῆς περιπάτεων περαίνεται. Analyticus verò id in quod desinit σώθεσις, vt cõfessum sumit, hoc est τὸ συμπέρασμα τῆς σωθέσεως: & eousque τὸ σωθὲν retexit quoad inuenerit τὰς περιπάτεις δι' ὧν τοῦτο συμπεράσεται. Vbi etiam NOTA Ἀνάλυσις. Est & grammaticæ figuræ nomen. tradunt enim vocari σώθεσιν quum verbo pluralis numeri iungitur nomẽ singularis numeri, sed multitudinem significans. vt apud Virg. Pars in frusta secant. Et apud Liu. Turba circumfusa tremebãt. ¶ Res etiam plures inter se cõpositæ σώθεσις nominantur. vt σώθεσιν vasorum vocant multa eiusdem generis vasa ita composita vt alterum alteri includi queat. velut apud Stat. Sylu. lib. 4, Aut vnã dare σώθεσιν quid horres Alborum calicum atque caccaborum? Et apud iurecõsultos σώθεσις dicitur tota vestis in vestiario cõposita. Scæuola in l. Titia, De auro & arg. legato, Sempronia coopertoria tibiana, & tunicas tres cum palliolis quæ elegerit, dari volo. Quæro an ex vniuersa veste, id est ex synthesi, tunicas singulas & palliola Sempronia eligere possit. Brodæus quoque in suis Miscell. id testatur, & ante eum Bud. qui ex Pand. & hunc locum affert, Synthesin (id est omnem possessionem) prædiorum.

Alioqui σώθεσις de certo etiam quodam vestis genere dicitur. Martial. Synthesibus dum gaudet eques, dominúsque senatus. Suet. in Nerone, Ac plerunque synthesin indutus, ligato circum collum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, & discalceatus.

Σωθεσία, ας, ἡ, Pactum, Fœdus: quod nimirum aliqui σωέθεντο. poëtis idẽ quod σωθήκη. Il. β, Ποῦ δὴ σωθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; AT Ἀσωθεσία Suidæ est παράβασις σωθηκῶν, Trãsgressio & violatio pactorum seu fœderis. Hesychio est præterea ἀσώφορον, (quæ vox mẽdi suspecta est) & ἀσύμφωνον. Videtur certè ἀσωθεσία dici & de eo qui fœdus inire recusat, seu difficilẽ in fœdere ineũdo se præbet. Alioqui & ἀσώθετος significationem cum priore illa conuenientem habet.

Σωθετέον, Componendum est, Componere oportet.

Σωθέτης, ου, ὁ, Compositor, Autor, ex Plat. De leg.

Σωθετικός, οῦ, ὁ, Qui componere & construere nouit. Luc. De scrib. hist. κἀνθοῦτα ἤδη καὶ τοιαστικός τις καὶ σωθετικὸς τὸ πιθανωτέρου ἔστω. Vbi τὸ σωτιθέναι synonyma vel saltem affinia facit σωαθροίζειν & σωματοποιεῖν τὰ ἀκαλλῆ καὶ ἀδιάρθρωτα. Loquitur autem de historico qui multa modis narrari audit.

Σώθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Compositus. Interdum etiam Concretus, Coagmẽtatus. vt σώθετα ὀνόματα apud grãmaticos, & apud Demetr. Phaler. atque Athen. Nomina cõposita. vt δορύπυρος, πυρόπληξ, χαμαιτύπη, & huiusmodi alia. Itidem ἔργον vel κρᾶμα σώθετον dicitur. Herodian. lib. 3, de muro Byzãtino, πεποιημένῳ μυλίτου λίθου εἰς τετράγωνον εἰργασμένου, τοσαύτῃ σωαφείᾳ καὶ κολλήσει, ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σώθετον, ἑνὸς ὄ λίθου παῦ πεποιῆσθαι, quadrato lapide cõstructus adeo tenui iunctura fuit vt nemini compositum opus videretur. Greg. τῶ σωτέτου καὶ βείθοντος κράματος: de corpore humano, quod cõcretum, est & deorsum vergit suo nutu. Inuenitur scriptũ ETIAM Σωθετὸς, οῦ, ὁ, cuius fœm. σωθετή. Aristot. De arte poët. ἔστι δέ τις καὶ σωθετὴ ἐκ παραλογισμοῦ τῶ θεάτου.

Vnde comp. ἀσώθετος, ἀσωθέτος, & παρασώθετος. Quorum PRIMVM, Ἀσώθετος, significat Qui compositus non est, nec concretus, sed simplex. Aristot. Polit. 1, τὸ σώθετον μέχρι τοῦ ἀσωθέτων ἀνάγκη διαιρεῖν. ¶ Suidæ ἀσώθετος est non solùm ἄμικτος, sed etiam ἀσύμφωνος. Idem lexicogr. ἀσωθέτους exponit τοὺς τοῖς σωθήκαις μὴ ἐμμένοντας ἃς αὐ πρός τινα σωθῶνται: itidémque Hesych. exp. μὴ ἐμμένοντας ταῖς σωθήκαις, necnõ μὴ σωτιθεμένους. Sed ambiguum est an per τοὺς μὴ σωτιθεμένους intelligat eos qui non σωέθεντο. i. Qui nõ pacti sunt, Qui fœdus nõ inierunt: an eos qui compositi non sunt. Sed prior illa signif. mihi magis placet. Demosth. περὶ παραπρεσβείας superl. ἀσωθετώτατον posuit ἐπ' ὄχλου, intelligẽs eo nomine vel τὸν ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, & πίστις ἡ πλεῖστον διὰ τὸ ἀβέβαιον, vel ἀνωμόλογον καὶ ἀσύμφωνον: (nã σωθῆκαι dicũtur αἱ ὁμολογίαι) vel ἀσωτεπώτατον, id est ἀοινότατον: vel ὃν μάλιστα οὐκ αὖ δυνατόν τις σωιείαι ἢ ποτε φρονεῖ: vt Hom. dicit, σὺ δ' σώθεο, καί μευ ἄκουσον. Hæc Harp. & ex eo Suid. VNDE Ἀσωθετέω, ῶ, Sum ἀσώθετος, Non sto pactis & inito fœdere, Pacta & fœdus initum violo. Ex Esdræ 2, ἠσωθετήσαμεν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, pro, Præuaricati sumꝰ in Deum nostrũ. Quo signif. suprà habuimus ἀθετεῖν. SECVNDVM, Εὐσώθετος, Bene compositus. vel Qui componi facilè potest, Aptus ad cõpositionem. Oppositũ præcedenti ἀσώθετος. VNDE Εὐσωθετέω, ῶ, Sum εὐσώθετος, id est Bene compositus sum. Item Fœderi & pactis ineundis facilem me præbeo. Vel, Fœdus & pacta seruo. Suidas εὐσωθετεῖν exponit ἀνοικῶς ἔχειν, afferens hunc locum ex quodam quem non nominat, Μακεδονίται ἐβουλεύσαντο εὐσωθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον. TERTIVM, Παρασώθετος, Decompositus, Deriuatus ex composito. vt παρασώθετον ὄνομα dicitur τὸ ἀπὸ σωθέτου παραγινόμενον: veluti est τοιοκατάπτυστος, τοιοκακοδαίμων: & δυστυχία. illa enim, composita sunt ex κατάπτυστος & κακοδαίμων: hoc autem, deriuatum ex δυστυχίς.

Σώθημα, ατος, τὸ, idem quod τὸ συγκείμενον, id est Compositum, Constitutum, Compactum: ea quidem in significatione qua dicitur Ex composito, Ex constituto, Ex compacto seu De compacto: vel, aduerbialiter, Compositò, Constitutò, Condictó. Dicuntur enim aliqui facere aliquid ἐκ σωθήματος, quum id ex composito & compacto faciunt. id est, postquam inter se constituerunt & pacti sunt se stato momento id facturos. quod Pausan. dicit ἀπὸ συγκειμένου. Greg. ἐκ παρασκευῆς εἰς τοῦτο συνελθόντες ὥσπερ ἀπὸ σωθήματος. Vbi σώθημα verti etiam potest Signum. nam ἐκ σωθήματος dicuntur facere etiam qui dato signo illud faciunt. velut in stadio aut bello, eruptionis signo dato excurritur. Virg. Æn. 5, Intenti expectant signum. Et rursum, — signum clamore paratis Æpytides longè dedit, insonuitque flagello. Et iterum, — signóque repentè Corripiunt spatia audito. Liu. Signo dato cõcursum est ad arma. Et ita ἀφ' ἑνὸς σωθήματος & ἐφ' ἑνὶ σωθήματι, Turn. & Polit. verterunt Signo dato: ille apud Philonem, hic apud Herodianum. Apud Philonem, lib. 3, in Vita M. de tribu Leuitica, τῶ κηρύγματος ἐπακούσασα, καθάπερ ἀφ' ἑνὸς σωθήματος ἔθει μετὰ πολλῆς σπουδῆς. Et libro 1, μιᾷ ἡμέρᾳ ὥσπερ ἀφ' ἑνὸς σωθήματος ἀγελαδὸν διαφθείρονται, tanquam dato signo. Apud Herodianum verò libro 2, πάντες ἐφ' ἑνὶ σωθήματι συλλαμβάνονται, dato signo repentè comprehenduntur omnes. Vbi σώθημα est σημεῖον ἀφορμῆς: vtpote quo dato seu sublato excurritur: quod σύμβολον etiam & σύμβλημα dicitur, necnõ σημεῖον & σύσημον. Atq; vt Latinè Dare signũ dicitur, & vicissim Accipere signũ, ita Græcè διδόναι seu ἐνδιδόναι σώθημα & δέχεσθαι: aut etiam πεμφθέν, vt Virg. dicit Intenti expectant signum. Luc. De saltat. καὶ τὸ παρόν σώθημα Λακεδαιμονίοις περὶ τῶ μάχου ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. Et Polyb. ἐξαίρων σώθημα, signo sublato. Plutarch. σωθήματος διδομένου παρ' ἀμφοτέρων, signo pugnæ vtrinque dato. Metaphoricè Synes. epist. 105, ὑποδύσομαι τῶ αὐάγκην, καὶ ὡς θεῖον σώθημα καταδέξομαι, Tanquam signum diuinitus mihi datum, id est Dei nutum ac numen. Idem epist. 67, κἀκεῖ πεμφθὲν τὸ ποιητέου τὸ σώθημα, illic expectabo signum quo edocear quid mihi faciendum sit. Et aliquanto pòst, πεμφθέντω τῆς συγχώμης τὸ σώθημα. Item & σημεῖον τὸ ἐκ φρυκτωλῶν διὰ πυρσείας διδόμενον, vocatur σώθημα à Polybio. id est signum quod è specula aliqua datur igni. de quo Virg. Æneid. 2, — flammas quum regia puppis Extulerat. ¶ Item σώθημα, vt σύμβολον, dicitur signum quod imperator exercitus suis militibus dat, quo inuicem se agnoscant. Tesseram id Latini vocant. Virgil. — it bello tessera signum. Silius, — tacitum dat tessera signũ. Xen. Pæd. 7, ὧδε εἰπὼν, καὶ σώθημα παρεγγυήσας, Ζεὺς σωτὴρ καὶ ἡγεμών, ἐπορεύετο. Aliud ex Pæd. 2 exemplum habes apud Bud. pag. 521. Itidem Antiochus cognomento σωτὴρ apud Lucianum De saltatione cum Galatis conflicturus, in somnis vidit Alexandrum sibi astantem κελεύειν σώθημα πρὸς τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ φαλαγγὶ τὸ γιγνόμενον· καὶ ὑπὸ τούτῳ τῷ σώθηματι τὸν θαυμαστὸν ἐκείνῳ νικῆσαι. De eadẽ tessera vide insignem locum Thuc. lib. 7, p. 248. Itémque σώθημα dicitur tessera quam vigilibus seu excubitoribus dat tesserarius, quem circuitorẽ Latinorum quidam appellaot, Græci ἐφόδον. Polyb. de castrametatione Romanorum, τοῦ δ' ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀφέρει τὸ σώθημα, κἀν μὲν ᾖ πάντα δεδομένα χωρὶς ἐγκλήματος, ἀπαλλάττονται πάλιν. Quæ σώθηματα ibi ostendit fuisse taleolas ligneas inscriptas literis. nam subiungit, ὁ δὲ (nimirum ὁ χιλίαρχος) δίδωσι τύποις πάλιν ξυλίφια τῇ φυλακῇ βραχέα πελέως, ἔχοντα χαρακτῆρα. quæ ξυλίφια ibidem καρφη appellat. Itidem Dion in Augusto scribit Fuluiam Antonii vxorem ense accingi solitã, & militibus σώθημα διδόναι. vt Liu. lib. 7, Tessera per castra à Liuio cõsule data erat. Ipsi autẽ milites τὸ σώθημα ἤπουν, id est tesseram seu signum petebant, à ducibus suis. Sueton. id Signum petere dicit, vt patet ex loco quodam in Πόθος allato. ¶ Præterea σώθημα nominatur signum militare, vt Liu. vocat, seu Signum minans pugnam, vt Lucanus, id est vexillum: quod σημᾶα quoque & σημεῖον alio vocabulo nominatur. Gregor. πλαμᾶ δὲ τῇ τῶ μεγάλου σωθήματος, ὃ μετὰ τῶ ταυροῦ πομπεύει, καὶ ἀλλ τὸν φρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον. ¶ Item sunt quædam ὀθπτολιμᾶα σωθήματα. id est, signa & notæ arcanæ quibus vtuntur in secretioribus epistolis & scripturis. Polyb. καὶ παραπτὰ τῶ Ἀελανῶ σωθέντες τοὺς πρὸς τὸν Ἀχαιὸν ὀθπτολὰς γεγραμμένας σωθηματικῶς, καθὰ πρὸ ἔτος ἐκ αὐτοῦς, ἐξαπέστειλα. ὥστε τὸν κελεύσαντα τῆς ὀθπτολῆς μὴ δυνάσθαι γνῶναι μηδὲν τοῦ ἐν αὐτῇ γεγραμμένων. Vbi σωθηματικῶς γράφειν est quod dicitur etiam διὰ σημείων, & Per notas. Cic. ad Attic. Parum intellexti, credo, quia διὰ σημείων scripseram. Sueton. in Cæs. Ad Ciceronem, item ad familiares, domesticis de rebus: in quibus si qua occultius perferenda, per notas scripsit. Rursum Cicero, Reliquis epistolis tãtùm faciam vt notam apponam quæ mihi tecum conuenit. Bud. in Cõment. p. 522, σωθήματα ὀθπτολιμᾶα tradit notas quasdam fuisse epistolares, indices & commendatrices eorum qui eas reddebãt. Vbi etiam quendam Gregor. locum citat, in quo Iulianus dicitur esse æmulatus τὸν ἐν τοῖς ὀθπτολιμαίοις σωθήμασιν φιλαθρωπίαν Christianorũ episcoporum: vt Sozomenus Tripertitæ histor. libro 6 de eodem scribit, Præcipuè verò æmulatus esse dicitur notas literarum episcopalium, quibus solent inter se scribentes cõmendare peregrinos: &, quò proficiscantur, & vnde veniant, indicare. Gratianus Dimissorias literas vocauit, alii Formatas, vt ibidem tradit idem B. qui earum mentionem fieri dicit in constitutionibus Chalcedon. concilii: quæ autem ratio & forma earum fuerit, describi apud Gratianum distinct. 73. Et fortasse huiusmodi σώθημα intellectum fuisse ab Hieronymo, quum in epist. ad Iulianum scripsit, Iam dimisso synthemate equus publicus sternebatur. Apud Polybium certe σωθήματα καὶ πίστεις λαβὼν πρὸς Νικόμαχον interpres vertit, Acceptis literis commendatitiis facturisq; fidem. Alibi verò idem Polyb. dicit, ἔχων σώθημα καὶ γράμματα. In Pand. autem Græcis (inquit ibidem) σωθήματα vocantur διπλώματα, quæ iis dabantur qui cursu publico vtebantur, cuius est mentio libro 22 Codic. Iustin. ¶ Aliæ etiam notæ & signa nominantur σωθήματα. Synes. epist. 127, παρὰ πυρακίδας ἃς ἡ πολιτεία σώθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, signum & notam Ægyptiæ præfecturæ. Atq; vt Cic. dixit nomina esse rerum notas, ita Plato in Cratylo, σωθήματα εἶ τὰ ὀνόματα, καὶ δηλοῦ τοῖς σωθεμένοις, φανεροὶ δὲ, τὰ πράγματα. Quæ σύμβολα etiam nominantur, vt suo loco docui. Et pag. 621, Eadem (inquit) σύμβολα dicuntur etiam σωθήματα, hoc est ἀλληγορήματα, de quibus Dionys. Areop. ita scribit, μὴ γὰρ οἰώμεθα τὰ φαινόμενα τοῦ σωθημάτων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀναπτλάσθαι, non enim existimare nos oportet, quæ figuratè diuinitus tradita sunt, de nihilo sic esse prodita, in eumque sensum exaudienda quem præ se ferunt, sed esse integumenta arcanæ intelligentiæ, scientiæq; non peruulgatæ. Vide & Σωθήκη.

VNDE Σωθηματικός, οῦ, ὁ. vt σωθηματικαὶ ὀθπτολαὶ, literæ quæ διὰ σημείων scribuntur, vt hodie eæ quæ per hostica loca & bello infesta mittuntur. ET Σωθηματικῶς γράφειν, Per notas scribere, διὰ σημείων γράφειν. Vide præcedens σώθημα. AT Σωθηματαῖοι στέφανοι Aristophani sunt quos recentiores vocarũt ἐκδοτικοὺς, teste Suida, qui hunc versum ex eo affert, Πλέξας στεφάνους σωθηματαίους εἴκοσι. Cuius loci Poll. quoque meminit libro 8, vbi scribit Aristophanem σωθηματαίους στεφάνους nominasse τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νεῶν (inquit) ἐκδημοσίοις λέγουσι. Pro quo ἐκδημοσίους ex Suida forsan reponendum ἐκδοτικούς. vt significet eos στεφάνους qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat, & ἐργολαβοῦσι ab eo qui conficit.

Σωθήκη, ης, ἡ, idem quod σώθεσις, Compositio, Coagmentatio, Structura. Lucian. De scrib. hist. καὶ μὴν καὶ σωθήκη τοῦ ὀνομάτων ἀκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, ὥστε ἄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀπαρτῶντα, (πρὸς γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, σωάπλοντα. ¶ Sed rarior hæc est significatio. Frequentius enim accipitur pro Pactum, Conuentum, Fœdus: à σωτίθεσθαι significante Pacisci & conuenire inter se, Fœdus inire. Aristot. Polit. 3, ὁ νόμος σωθήκη καὶ ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τοῦ δικαίου, conuentum & veluti sponsor quidam inter ciues iuris vnicuique sui obtinendi. Quam σωθήκην Alexand. Aphrod. in 2 De anima dicit videri esse ζήτησίν τινα τοῦ δικαίου. Et quidam apud Diog. Laërt. ait ipsam iustitiã esse σωθήκην τινὰ ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι. Isocr. verò in Paneg. eas demum σωθήκας esse censet αἵτινες αὖ ἴσως καὶ κοινὰς ἔχουσι. Frequentissimus vsus est pluralis numeri. nec enim solùm dicũt κατὰ σωθήκην, sed etiam ὑπὸ σωθήκης: quibus opponunt παρὰ σωθήκας. Aristot. Eth. 5, οὗ ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ σωθήκην, Ex compacto & veluti in cõmune conditione lata, Ciuili consensu & instituto, vt Bud. interpr. pag. 521, vbi affert & alium eiusdem locum. Philostr. epist. 46, εἰ δ' δοκεῖ, φέρε, ὑπὸ σωθήκης ψηφίσω τὸ πρᾶγμα, Paciscamur & conueniamus inter nos, Ex cõpacto transigatur inter nos negotium. Demosth. αἱ σωθ-

θῆκαι καθ' ἃς ἐμίαθωσε, conditiones quibus locauit. Idē, καὶ πῶτο τοῦ σωθήκας ἃς σωέθετο τοῖς ἐμοί, Contra fidem pacti & contractus, Contra conditiones quibus pacti sumus. Vbi etiam nota σωτήθεσθαι σωθήκας τοῖς τινα: cui synonymum est σωθήκας ποιεῖσθαι τοῖς τινα. Polyb.lib.1, τοὺς τὸν Ἱέρωνα πιστάμενοι τὰς σωθήκας, qui fœdus iniérãt cum Hierone. Et Plut.in Problem.Rom.dicit imperatorem Romanum μὴ ποιεῖσθαι σωθήκας μηδὲ ὁμολογίας μετ' μέσον ἡμέρας. Atq; vt ποιεῖσθαι σωθήκας dicitur, ita ἐμμένειν σωθήκαις, quod & ἀπιθεῖν vocatur, id est Stare pactis, Seruare fœdus. Isocr. Paneg. τοῖς δὲ σωθήκαις ὥσ-
B τοῦ αἰάγκαις ἐμμένειν ἀξιοῦντες. Contrà Demosth. Pro cor. παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας σωθήκας, καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ὑπεβάλλετο καὶ τοῦ εἰρήνου, τοῦ βαθαίνων τὰς κοινὰς πίστεις. Verùm διὰ τεῖῶν τελοῦντα αἱ σωθῆκαι, vt Aristoph. schol.annotauit, nimirum λόγῳ, ἔργῳ, χειρῶν. ac διὰ λόγῳ quidem, veluti quæ δι' ὅρκων fiunt: δι' ἔργῳ verò, quoniam διὰ τοῦ ἐν βωμοῖς θυσιῶν: at διὰ χειρῶν, quòd αἱ πίστεις διὰ δεξιῶν γίνονται, vt Homerus docet, quum Il. β, ait, καὶ δεξιὰ αἷς ἐπέπιθμεν.
C ‖ Ipsæ etiam tabulæ quibus αἱ σωθῆκαι continentur, σωθῆκαι nominantur. Demosth. συγχωρῶ αἰοιχθῆναι τοὺς σωθήκας ἀνεῳγοῖ ὅλοι τῶ δικαστηρίου, pacti tabulas trãsactionisque inter nos factæ, apud Androclidem depositas, huc in iudicium proferri & aperiri. Itidem accipiunt in hoc loco Aristot. Rhet. libro 1, ὁποῖοι γὰρ αὐτοῖς ὦσιν οἱ ὑπογεγραμμένοι ἢ φυλάττοντες, τούτοις αἱ σωθῆκαι πισταὶ εἰσι. quē sic interpretantur, Quales enim fama & existimatione fuerint qui obsignarũt aut custodiunt tabulas quibus pacta continentur, talis opinio de ipsis tabulis erit. ‖ Σωθήκη est etiam
D Cõsensus, Assensus, Astipulatio. Demosth. in Aristogit. ἐπαυόρθωμα τῶν ἀκοισίων καὶ ἐκοσίων ἁμαρτημάτων, πόλεως δὲ σωθήκη κοινὴ, καθ' ἣν πᾶσι τοῖς χρήκει ζῆν τοῖς ἐν πόλει, communis consensus ciuitatis. Et Basil. τῇ τοῖς τὰ κακὸν σωθήκῃ, assensu & astipulatione, vt Bud. interpr. p.520, vbi etiam addit, eum alibi σωθήκην & ὑποχαρῶ pro eodē dixisse. Talē ferè vsum habet NOMEN Σωθῆκα in hoc loco apud Athenæum, libro 5, ἢ ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτιν παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος γραπτῶν; Τί γὰρ ἀπόδι ξωθῆκα καὶ βακτηρία; Vbi negatur Socrates γραπτοῦσθαι, quum Plato ter eum militasse tradat. Negatur,
E inquam, vt cui πλὴν τείβωνος καὶ βακτηρίας οὐδὲν ἦν. Prouerbiali autem illi senario in verbis Athenæi, simile est hoc dictum Pauli in epist. ad Cor. 2. cap. 6, τίς ὃ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετ' εἰδώλων;

VNDE Σωθηκοφύλαξ, ακος, ἡ, dicitur ὁ τοῦ σωθήκας φυλάσσων, Cui custodiendæ datæ sunt σωθῆκαι, id est tabulæ pactorum & conuentorum, vel etiam fœderis. Nonnullis Sequester: quibusdam etiam Depositarius: qui potius esset τῶν καταθηκοφύλαξ.

c. 2. Ἐπισωτήθημι, Insuper compono & coniungo cum.
F Budæus interpr. Cumulatim adnecto, Adiungo: afferẽs hunc locum Themistii de Pythagoreis, λαβόντες γὰρ μονάδα, τοῖς ἑφεξῆς αὐτῇ τοῦ ἀριθμοῦ ὑπεσωτήθασι, χωρὶς ἕκασον, ὃ γ καὶ ε, καὶ ζ καὶ θ'. ἑκάστη τῶν τούτων ὑπεσωτῆσε τὸ συναγόμενον ἀεὶ τετράγωνον διαφυλάττει. Vbi etiam NOTA Ἐπισώτησις, quod est Cumulata coniunctio, eidē Bud. qui & ὑπεσυμβαίνειν affinem significationem passiuo ὑπεσωτήθεσθαι habere tradit.

C. ΥΠΕΡτήθημι, Superpono: vel Superimpono: vel etiã Attollo super. Plutarch. Rom. pag. 42 meæ edit. ὅπου ὃ (nimirum τῶ τείχος) πόλιν ἐμβαλεῖν διανοοῦνται, τὴν ὕψιν ὀξελόντες, καὶ τὸ ἀρόδον ὑπέθεντες, διάλειμμα τοιοῦσι, excẽpto vomere, & aratro ei loco superposito. Seu, Posito & sublato supra eum locum aratro. Exponitur etiam Præpono: vt idem sit cum τεθήθημι. ATPASS. Ὑπερτήθεμαι idem significat quod ἀνατήθεμαι seu ἀναβάλλομαι, Differo, Procrastino, In aliud tempus reiicio. Polyb. lib. 5, de Ætolis, ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερές κίνημα τοῦ τὴν αὐλὴν ἔτι), παρεῖλκον, ὑπερτηθέμενοι τὴν ὅλη τὸ Ἴλιον πα-
H λθεῖσαν ἡμέραν, diem conueniendi prorogantes. Philo De mundo, ὃ δὲ ὑπερτεθέμεθα, νῦν ὑπεσκεπέον, nunc agitandum quod huc digrediendo reieceramus.

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ, Trãspositio. Hermog. καὶ τὸ ὑπερβατὸν δὲ εἰ μὴ κατ' παρένθεσιν γίνοιτο, ἀλλὰ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλος ποιεῖ. Est & figuræ grammaticæ nomẽ, quã alio vocabulo μετάθεσιν appellant. ‖ Ab Hesychio exponitur non solùm ὑπέρβασις, sed etiam ἀναβολή, id est Dilatio, Procrastinatio. qua in signif. vsurpauit Philo De vita M. lib. 1, μήποτε καὶ τοῦ ὑπέρθεσις τῆς ἐνταῦθε ἀφίξεως ἐποιοῦ; num tu aduentum differebas ea gratia? Ex Pand. verò ὑπέρθεσιν ποιεῖν B. affert pro Moram facere.

Ὑπερθετέον, Transponẽdum, vel Differẽdum, In aliud tempus aut locum reiiciendum. Philo De vita M. libro 3, τὰ μὲν οὖν πρῶτα ὑπερθετέον, Ac prima quidem illa prætermittenda sunt, vt Turn. interpr.

Ὑπερθετικός, ὀν, ὁ, Superlatiuus. Vox grammatica.

C. Ὑπερθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui differri & procrastinari nequit: interdum etiam Citus, Subitus. Dioscorid. in præfat. libri 7, καὶ οἱ δι' ἔμφυτον πονηρίαν ὑπεβουλεύοντες ἑτέροις, αὐτὸ ὑπέρθετον τὸ κακὸν ἀπεργάζεσθαι βούλονται. volunt enim eius exitium cui insidiantur, non differri, sed citò eum interire. Ruell. vertit, Ingenita prauitate maleficium ita temperant, vt spatium curanti liberum non relinquãt. Et paulo pòst, καὶ πολέμοι δὲ πόρων χείονος βέλη, καὶ φρέατα καὶ πηγὰς δηλητηρίοις διαφθείροντες φαρμάκοις, αὐτὸ ὑπέρθετον μηχανῶνται τοῖς ἐναντίοις τὸν θάνατον, certam & ineuitabilem hostibus perniciem moliuntur. Sed rectius fortasse, Subitam mortem vel repentinam. In hac verò apud Diogenem Laertium, in Zenone, definitione, πῶς δὲ ἐγκράτειαν ἔτι) διάθεσιν αὐτὸ ὑπέρθετον τοῦ κατ' ὀρθὸν λόγον, ἢ ὅξιν ἀήττητον ἡδονῶν, quidam codices pro illo αὐτὸ ὑπέρθετον habent αὐτὸ ὑπέρβαπον. Vnde ADVERB. Ἀνυπέρθετος, Sine mora, Sine cunctatione, Sine dilatione. Phalar. in epist. 38, ad Polystratum, ἵκετε οὖν αὐτὸ ὑπέρθετος. B.

Ὑπέρθεμα autem apud nullum scriptorem nec lexicographum legere me memini. Videtur tamen inde deriuatum VERB. Ὑπερθεμαπίζω, quod est Pretium augeo, ὑπερβάλλω: vt B. p. 463, Ὑπερβάλλω (inquit) est Supra omnes liceor. hoc est, ὑ μόνον πιμῶμαι, ἀλλὰ καὶ ὑπερτιμῶμαι: quod ab aliquibus dicitur & πλειονεκτῶ, necnon Ὑπερθεμαπίζω. ET Ὑπερθεμαπισμὸς vocatur Melior allata cõditio in pacto addictionis in diem. Hæc ille. Idem in suo lexico expon. ἐπωνῆσις πιμήματος, additamẽtum pretii, afferens ex Pand. Et ita ὑπέρθεμα foret Pretium quod superadditur, Pretium quo licitator licitatorem superat. Quòd si quis tamen hæc ex θέμα & θεμαπίζω deriuare malit, non magnopere repugnarim.

C. ΥΠΟτήθημι, Suppono, Subiicio. Plutarch. in lib. De solert. anim. loquens de Hercule, πῦρ μαχάλη ὑποθεὶς, καὶ κρατευρᾷ τοῦ βαλὼν βραχίονι, Εὔθεν πέζων χειρὶ δεξιᾷ ξύλον. Pro Subiicio accipitur & in alia signif. ea nimirum qua aliquis vel res aliqua dicitur alicui spem subiicere. vt Cic. Has mihi spes subiicit fortuna pop. Romani, pro quo dicitur etiam Ostendere spem, vel ostentare. Nam eadē prorsus signif. Græci dicũt ὑποτείναι ἐλπίδα: quod & τοῦ βάλλειν & ὑποτείνειν. Thuc. verò lib. 4, p. 142. αἰτία δ' ἐν τῷ λόγῳ τῆς πλειόνων ἀπορία, αὐτὸς ὑποθεῖσα ἰσχὺ τῆς ἐλπίδος. Vbi ὑποτείναι reddere queas etiã Proponere, vt apud eundem libro 1, pag. 44, de Themistocle degente in aula regis Persarum, διὰ τὸ τῶ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα, ὡ ὑποτείνει αὐτῷ δουλώσειν, propter spem quam proponebat ei Græciam subiiciendi. Schol. ibi expon. ὑπέβαλλε τῷ Πέρσῃ. Redditur verò non solùm Subiicio, Suggero, sed & Edoceo. vt alicui ὑποτείναι dicimur aliquid quod ei subiicimus, quod eũ edocemus, seu de quo eũ monemus. ‖ Ὑποτήθημι Suppono. id est, veluti principiũ pono. Aristot. Metaphys. 1, αἷ τε πλείους ὑποθῶσι, καὶ ἐὰν τε σῶμα, ἐὰν τε ἀσώματον τιθῶσι. B. ‖ Ὑποτήθημι, Pignori oppono, Oppignero. Æsch. in Ctesiph. ὑπέθεσαν αὐτῷ τῶ παλάντου τοῖς δημοσίαις προσόδοις, καὶ πόκον ἤνεγκαν Δημοδένει τῶ δωροδοκήματος δραχμὴν τῶ μνῶν τῆς μνᾶς, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, oppignerarũt ipsi talenti nomine publicas obuentiones. Isocr. πόλιν οὖσαν ὑπέθετο. Sic Demosth. in Lacr. τὰ ὑποκείμενα ἀποδοῦναι ἢ ὑποθεῖναι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, vel vendere iusto pretio vel alteri oppignerare. Et alibi, ὑποθεῖναι ἐλευθέρα χρήματα, libera bona facultatésque liberas pignori opponere. quod & ἐνεχυριάζειν dicitur. Affertur etiam ἐνέχυρον ὑποτείναι pro Pignus deponere. ‖ Item Statuere, Fundare. vt ex Hermog. affertur πόλεις ὑποτείναι pro Vrbes fundare.

PASS. Ὑποτήθεμαι, Supponor, Subiicior. Sicut ve-

rò ὑποτείναι dicimur quod subiicimus, de quo edocemus & monemus, ita ὑποτεθεῖμαι ex Philostr. Heroicis affertur pro Edoctus. ‖ Item Proponor: vnde ὑποτεθεὶς, propositus. Aristot. Ethic. 6, τοῖς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν σωπτίνοντα, ad intentionem nobis propositam tẽdentia. ‖ Item Oppigneror, Opponor pignori. vnde ὑποτεθειμένος, oppigneratus. Bud. pag. 81, Prædiis autem & possessionibus pignori oppositis (quæ hypothecæ verbo Græco dicuntur, ob id quòd ὑποτεθειμένα & ὑποκείμενα κτήματα vocantur) indices quidam apponebantur, obnoxiæ causæ conditionisque significatores.
B Quale κτῆμα dicitur etiam ὑπόχρεων & ὑπωβόλον: necnon σκτὸν, quoniam σχεδὸν solebat: cui opponitur ἄσκτον. Erat autẽ λίθος τις ἢ στήλη ἢ δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον, inquit Poll. lib. 3, c. 9. Ipse etiã creditor ὑποτίθεσθαι dicitur quũ ei aliquid ὑποτέθεται, id est pignori opponitur: sicuti θεραπεύειν σῖτον is cui ipse σῖτος θεραπεύεται. Demosth. aduersus Aphobũ, εἰς τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασιν; ἀλλὰ τῶ ὑποτεθειμένων ὄντι, Sed eorũ sunt creditorum quibus obnoxia data sunt, Quibus oppignerata sunt. Latinũ quoq; pignorari significat Pignori datum accipere, seu Quasi pignus accipere, Obnoxium sibi capere. vt apud Cic. in Philipp. Mars ipse fortissimum quẽque ex acie pignorari solet. ‖ Frequentior passiua, vt & mediæ, vocis vsus est in significatione actiua. sed plerunque pro Pono, τίθεμαι. Vt enim νόμον τίθεσθαι dicitur pro Legem ponere, sic etiam ὑποτίθεσθαι. Alex. Aphrod. Problem. libro 1, ἐπ' αὐτῶν μόνων τῶν σωμάτων νόμον φύσεως ὑποτεθειμένης, quum natura de solis ipsis corporibus legẽ posuerit. Rursum pro Pono, ea in significatione accipitur qua Cic. dixit, Ponunt philosophi, nobis à natura nosmet esse commendatos. Minus autem id est quàm ἀποφαίνεσθαι, quod est Pro comperto ponere. Plato De Rep. libro 1, ὥς φασι ὑπέθου, quemadmodum posuisti. Et Plutarch. in Quæst. Platon. cum accus. ὑποτεθείμενος τοῦ θεῖγματα καὶ ἰδέας, ponens exemplares rerũ formas quas ideas vocant, vt Bud. interpr. pag. 189. vbi ὑποτίθεσθαι esse dicit Suppositare, id est, Velut subiectũ ponere. Sæpius cum infinitiuo, itidē pro Ponere, Statuere. Isocr. πάλαι' αὐ τῶν ὁμοίου ποιοῦντες οὗ ὑποτεθέμεθα δεῖν ἔτι), qualem posuimus seu statuimus esse debere. Sic Plutar. Symp. 4, τὰ θηρία τοῦ αἰθρώπων ἀπουσέρας ἐφαῖς χῆνεσθαι καὶ μᾶλλον ὑγιαίνειν ὑποτεθείμενος. Et in libro De defectu orac. εἰ ὑποθοῖτό τις ἀληθὲς ἔτι) τὸ λεγόμενον, quòd si verũ esse statuat. In eodem libro cum accusatiuo iunxit, dicẽs, τοῖς ἀπείροις κόσμοις ὑποτεθειμένοις, iis qui infinitos mundos statuunt. Nec simplici solùm Statuo redditur, verùm etiam composito Constituo. Interdum Censeo, Decerno. Aristot. ὅτι δὲ καλῶς ὑποτεθέμεθα, quòd autem rectè censuerimus & decreuerimus. ‖ Ὑποτίθεσθαι est e-
F tiam Imaginari, & animo rerum euentũ præsumere, & futura quasi præsentia sibi tanquam ob oculos ponere. B. p. 188, ex Basil. ‖ Significat & Propono: quemadmodum actiuum etiã ὑποτίθημι accipi, suprà admonui. Isocr. in Helen. encom δέδοικα μή πῃ δόξω τοῦ τὸ πόνω μᾶλλον παιδάζειν ἢ τοῦ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑποτεθείμην, De qua dicere ab initio mihi propositũ fuit. seu, Quam laudãdam mihi proposui. Et alibi, ἵνα μὴ δοκῶ τοῦ τὰ μέρη διαβάλλειν, ὑποτεθείμενος τοῦ τῶν ὅλων ἐρεῖν, quum in exordio pollicitus sim me de omnibus dicturum. Idem in Paneg. ὑποτεθείμην οὐχ ὡς τοῦ τῶν πολιτῶν διαλεξόμενος. Quibus in locis reddi potest non solùm Propono, sed etiam Instituo, necnon Promitto. ‖ Exponitur etiam, Argumentum & scribendi materiam mihi sumo: vt apud Philostratum in Heroic. ὑποτίθεμαι τοῦτο, hæc mihi dicendi materiam subiectúmque facio. Et apud Plutarchum, in Vita Homeri, ὁ δὲ Ὅμηρος ὑποτίθεται τραγῳδίας τοῦ τραγῳδοῖς. B. ‖ Ὑποτίθεσθαι Atticè significat παραινεῖν & συμβουλεύειν, Præceptiones dare doctrinæ moralis & philosophicæ, inquit Bud. pag. 194, afferens eius significationis exemplum ex Aristot. & Basil. nec nõ Plutarcho: quæ tibi videnda ibi reliqui. Itidem accepit Isocr. quum dixit, ἐγὼ σοι πειρᾶσομαι ὑποτίθεσθαι δι' ὧν ἂν μοι δοκοῖς ὑπηδεύμαίτων πλεῖστον τοῖς ὀρθῶ ὑπηδοῦσι. Et Plato in Charm. ἄλλῳ ὑποτιθεμένος, alii præcipiens. Sic Philo de vita M. libro 2, ὃν ταῖς τοῖς τάξεσιν ὑποτίθεται καὶ
A παρηγορεῖ τὸ πλέον ἢ κελεύει. vbi Turn. vertit, Maiorem partem suadet & lenit quàm iubet. Quò referendum est ὑποτίθεσθαι, quod Homerus pro ὑποβάλλειν & συμβουλεύειν, Monere, Consulere, accipit. Od. ο, Ἀλλά μοι δὸ θ' ὑποθοῦ, ἅμα σ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασον. Et Od. α, Σοὶ δ' αὖτ' πυκινὰς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι. Pro Edoceo verò, Odyss. ε, v. 143, Αὐτὰρ αἱ τοῦ ὑποθήσομαι, οὐδ' ὀτρυνέω, Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἰὼν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Idem & cum accus. rei, itidem pro Edoceo, seu Suggero, Iliad. θ, vers. 36, in orat. Mineruæ, Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει, Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται. Ex Hesiodo autem, δόλον δ' ὑποθήκατο πάντα, pro, Omni dolo instruxit.

Ὑπόθεμα, ατος, τὸ, Id quod supponitur, seu subiicitur, Pedamentum, Fundamentum, Basis. idem quod ὑπόβλημα, seu ὑπόβασις, teste Turn. qui ex Philone affert. Budæus pro fundamento & basi accipit apud Plutarchum in Quæst. Plat. vbi ait, τί γε μὴν τοῦ θέσεις ὅδιν ὑπικραίοις καὶ βάσεσι καὶ ὑποθέμασιν ὁμοιοῦν. Sic ὑπόθημα infrà. ‖ Medici ὑποθέματα vocant trochiscos seu glãdes quæ ano subiici solent. ὑπόθετα nominant eadem medicamenta.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, idem quod ὑπόθεμα, Fundamẽtum, & basis alicui rei supposita seu subiecta: θεμέλιον, κρηπίς. Theophr. Histor. plant. libro 4, cap. 14, αὕτη δὲ ὅλη ὑπόθεσις καὶ φύσις δένδρων ὅδιν, hic enim veluti fundamentum naturáque arborum constat, vt Gaza interpr. & post eum Budæus pag. 192. Sonat tamen potius q.d. Suppositio, Subiectio. Quod Subiectio itidem pro basi & hypothemate Vitruuium vsurpasse Turn. putat, quum dixit, Subiectio foraminum duodecim. Pro Suppositio accipitur & alio significatu. veluti quum dicunt καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, quod est ὑποτιθέμενον, μὴ ἀποφαινόμενον εἰπεῖν. Theophr. De caus. plant. libro 6, τῶ μὴ οὖν ὡς αὐ καθ' ὑπόθεσιν εἰρήθω, Hoc sic accipi velim quasi à supponẽte dictum. id est, Non id planè statuo, nec vt argumentis probatũ sequor, sed quasi εἰκημένης ὑποθέσεως, vt Aristot. in principio libri 5 Metaphys. loquitur. Itidem ἐξ ὑποθέσεως, ex suppositione: cui opponitur ἁπλῶς & ἐξ αἰάσκης. velut apud Aristot. Polit. 3, οἱ μὲν ἁπλῶς πολῖται εἰσὶν, οἱ δ' ἐξ ὑποθέσεως, non iusti ciues, sed quodammodo & ex suppositione. Et Metaphys 3, οὐ τὸ γεωμέτρου θεωρῆσαι τὸ ἐναντίον, ἢ τέλειον, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεως, non ad eum suo iure ac suæ professionis nomine pertinet, sed suppositione quadam, & alia ex causa. Hæc Bud. pag. 190, vbi vide & alia ex eodem exempla. Verùm & aliter accipitur, veluti quum Plutarchus in libro De fato dicit πῶς εἱμαρμένον εἶναι ἐκ τῶν αὐτῶν τοῦ μὴ ὑπόθεσιν, ὡς ἐν ἑτέρῳ πνὶ ὡς ἀληθῶς ὑποτιθεῖ ὅπῃ ἀκολουθίαν σημαίνει. Quibus ex verbis (inquit Bud.) intelligimus ὑποθετικὸν ἔτι) & ἐξ ὑποθέσεως, quod ex consequutione natum est, non per se & suapte natura, vt fatum secundum suprà dicta. quæ etiam lex Adrastiæ dicitur propter consequutionis necessitatem. & quæ συνειμαρμένα, quasi affata dicuntur, vel fati consequẽtia atque comitantia. Inde & syllogismi ὑποθετικοὶ, conditionales, & ex suppositione, & ex connexis, dicuntur. de quibus Cic. in Topic. vbi inter alia dicit, Eam argumenti conclusionem in qua quum primum sumpseris, sequitur id quod annexum est. Ex his intelligi potest quid sibi velit Aristot. quum Polit. 4 dicit, αἷ μὴ τοῦ ὑποθέσεν κρίνῃ τις, nisi quis secundum suppositionem iudicet. Quod non est simpliciter & in vniuersum iudicare quippiam præstabilius esse, sed certo quodam modo, vel certis hominibus, vel in certa specie. Hæc & alia ibi Bud. Et paulo pòst, Ὑπόθεσις (inquit) est etiam quod prisci iuriscõsulti speciem appellant, recentiores legis casum. Basil. in quadam ad ἡγεμόνα epistola, ὅτι τῆς παρούσης ὑποθέσεως. Vide ibidem quosdam Pauli & Vlpiani locos, vbi ὑπόθεσιν vocãt speciem & casum: necnõ Quintiliani, qui thema appellat, quasi facti positionem vel euentus. Idem p. 192, Ὑποθέσεις dictæ sunt etiã principia & elementa scientiarum, quas quidam suppositiones, quidam subiectiones dicunt. Et in Pand. idem, Quæ positiones notæ sunt, quæque simulac à præceptore ponuntur, admittuntur ab

auditore, ὑποθέσεις vocantur. quæ verò non vſqueadeo notæ ſunt, ſed argumẽto quodam aſtruũtur antequam fidem faciant, & tamen citra demonſtrationem ſumuntur à præceptore, αἰτήματα dicuntur, id eſt petitiones vel poſtulata. Hæ autem duorum ſunt generum. quædam enim mediocriter notæ ſunt, quædam è contrario. vt, geometra ponẽte, omnes angulos rectos æquales eſſe, auditor ἀγεωμέτρητος neutrum opinatur. eodem verò dicente, punctum carere magnitudine, & eſſe indiuiduum, auditor ipſe opinatur. Rurſum in Cõment. pag. 189, Ὑπόθεσις, (inquit) Dogma, Decretum, Opinio philoſophica de principiis & de natura. In rhetorum ſcholis ὑπόθεσις dicitur quæſtionis genus definitum, ſeu cauſa, vt patet ex quodam Ciceronis loco quem attuli in Θέσις ſuprà. Quintil. quoque idem tradit, qui libro 3, cap. 5, Finitæ autem (inquit) ſunt ex complexu rerum, perſonarum, temporum, cæterorúmque. hæ ὑποθέσεις à Græcis dicuntur, Cauſæ à noſtris. In his omnis quæſtio videtur circa res perſonáſque conſiſtere. Plinio more iuriſconſultorum ſpeciem vocauit, in epiſt. quadam ad Traianum, Nam hæc quoque ſpecies incidit in cognitionem meam. Species autem (inquit Bud.) appellatur, quia non generalis quæſtio eſt, (quam Cic. infinitam vocat, quòd nondum receptum Generalis vocabulum erat, ſicut nec Vniuerſalis) ſed ſpecialis. Quintil. libro 7, de quæſtionibus iuris & facti loquens, Solebam & hoc facere, præciperéque, vt vel ab vltima ſpecie (nam ea ferè eſt quæ continet cauſam) retrorſum quærerem vſque primam generalémque quæſtionem: vel à genere ad extremam ſpeciem deſcenderem, etiam in ſuaſoriis. Vide & Cic. in Topic. & Partit. orat. necnõ libro 2 De orat. vbi appellat genus quæſtionis certum. Alioquin ὑπόθεσις vocatur etiam Res propoſita, Res de qua agitur & quæſtio eſt. Plutarch. Erot. λέγειν περὶ ὑπόθεσιν. Diodor. Sicul. libro 13, de Cleophonte, παρελθὼν, καὶ πολλὰ περὶ τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθεὶς, ἐμετρέοντο τὸν δῆμον, quum multa verba feciſſet ad probãdam confirmandámque ſententiam illam accommodata. Et de Dionyſio ſuadente vt reducerentur exules, περὶ δὲ τὴν ὑπόθεσιν πολλὰ διαλεχθεὶς οἰκεῖα τῆς περάγματος, συμφήφους ἔλαβε τοὺς Συρακοσίους, quum longam habuiſſet orationem, eámque accommodatam ad rem illam de qua agebatur perſuadendam. Itidem pro propoſito accepit Iſocr. quum dixit εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν, Redire ad rem propoſitã, ſeu cauſam, & τὸ ὑποκείμενον. Et B. pag. 188, Ὑπόθεσις (inquit) ſignificat etiam περαίρεσιν, hoc eſt, propoſitum & inſtitutũ & σκοπὸν. Demoſth. Philipp. 4, ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, deſciuiſtis & degeneraſtis ab inſtituto maiorum, & propoſito politico, tuendi principatus ſcilicet inter Græcos virtutibus bellicis. Quomodo & Ariſtot. Polit. 6, dicit ὑπόθεσιν hîc appellans quod alibi ὅρον, quum ait πάντας τοὺς δημοτικοὺς πολιτείας ὅρον τίθεσθαι τὴν ἐλευθερίαν. ‖ Ὑπόθεσις dicitur etiam materia & argumentum operis alicuius, ſicut ὑποτίθεσθαι eſt Argumentum & materiam ſcribendi ſumere. vt apud Demoſthenem, Αἰσχίνου ὑπόθεσις λόγου Ὀλυνθιακοῦ. Et, Λιβανίου ὑπόθεσις τοῦ περὶ τὴν Μεγαλοπολιτικὴν λόγου. Quas ὑποθέσεις appellant etiam περιοχὰς: necnon θέματα. vt Quintil. libro 5, cap. 10, Orationũ Ciceronis velut thema ipſe exponens Pædianus, Argumentum (inquit) tale eſt. Et ipſe Cicero, Etſi argumentum ſimile non erat. Quo apparet, omnem ad ſcribendum deſtinatam materiam ita appellari. Vbi etiam NOTA Θέμα. ‖ Ὑπόθεσις ſignificat etiam occaſionem & prætextum, velaménque, id eſt πρόφασιν. Plutarch. Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τοῦ πολέμου καὶ πρόφασιν διδόντων. Cic. ad Attic. libro 14, Ὑπόθεσιν autem hanc habent, & eam præ ſe ferunt, clariſſimum virum interfectum, illius interitu totam rempub. perturbatam. de Antonio & ſociis eius poſt mortem Cæſaris. B.

Ὑποθετέον, Supponendum eſt, ſeu Subiiciendum eſt.

Ὑποθέτης, ου, ὁ, Qui ὑποτίθεται. id eſt, Qui ſubiicit, ſeu ſuggerit, aut monet, Qui cõſilia ſuggerit, & viam alicuius rei oſtendit. ſeu, Hortator. Suidæ ὁρχηστής, σύμβουλος, id eſt Autor, Conſultor: in hoc loco, οὐκ ἠδύνατο γνωσθῆναι τίς ὁ τοῦ δράματος ὑποθέτης.

Ὑποθετικός, ου, ὁ, Hortatorius: necnon Conditionalis, ex B. annot. in Pand. Vide & ὑπόθεσις.

Ὑπόθετος, Suppoſitus: ſeu Suppoſititius, Qui ſupponi & ſubiici ſolet. Apud medicos ὑπόθετον & ὑπόθεμα dicuntur medicamentum quod ano ſubiicitur ad inteſtinorum tormina, necnon ad dolores ani: vt ſunt trochiſci & collyria. ait enim Columella, Collyria immittuntur aluo: &, Collyrium tenue inditur foramini quo meat vrina. Itidémque Alexand. Trall. alicubi dicit ὑπόθετα καὶ κολλούρια. Paul. Ægin. libro 7, cap. 12, ſub finem, ὑπόθετον πρὸς διεντερίαν καὶ δακτυλίων πόνους. Sunt qui Suppoſitoria vocent has glandes ano ſubiici ſolitas.

c. 2. Ἀνυπόθετος, Non ſuppoſititius. ſeu, Qui ſine ſuppoſitione eſt, ὁ ἄνευ ὑποθέσεως. vt quum Plato libro 6 de Rep. circa finem, dicit νόησις τοῦ νοητοῦ ἀνυπόθετον, hoc eſt τῆς ἀρχῆς ἀνυπόθετον, quæ ſine ſuppoſitionibus ab intellectu apprehenditur. nam ὁ νοῦς illarum non indiget, vt ad apprehenſionem τοῦ ὄντος καὶ νοητοῦ. artes autem liberales & diſciplinæ, ὧν αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί εἰσι, τὴν διάνοιαν ἀναγκάζονται θεωρεῖν τὰ αὐτοῦ θεωρήματα. B. Comm. p. 116.

c Ὑπόθηκη, ης, ἡ, idem quod ὑπόθεσις, (ſicuti σύνθηκη idẽ quod σύνθεσις) exponiturque Suppoſitio: necnon Argumentum, Materia ſubiecta. quo modo ὑπόθεσις accipi, patet ex ſuprà dictis. ‖ Sed frequentius ὑπόθηκη dicitur Pignus, ab ὑποτίθημι ſignificãte Oppignero. vt & Bud. Annot. in Pand. Pignus (inquit) eſt quod Græcè ὑποθήκη (quaſi obligationi ſuppoſitũ) dicitur, vel quaſi ob fidem debiti ſuppoſitum. quod Latinè Pignori opponere dicunt. Et in Comm. pag. 81, Ἀνέπαφος ὑποθήκη dicitur Pignus omni nexu ſolutum. Demoſth. παρέχουσι τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, ἕως ἂν ἀποδῶσι γιγνόμενον ἀργύριον, præbeũtque iis qui crediderint pecuniam, pignus purum ab omni manus iniectione. Vbi ὑποθήκην vocat quod in orat. contra Dionyſodorum ὑποκείμενον nominauit, vbi ait, ἐὰν δὲ μὴ παρέχωσιν ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ ἀνέπαφα, quòd niſi libera exhibuerint pignora, omnique alii creditori intacta. Itidem ex Ariſtot. libro 2 Œcon. ὑποθήκης γραμμάτιον τῆς τοῦ ἐλαίου πηλῆς, pro, Oleo pignori oppoſito. At ὑποθήκην ποιεῖται ἐς τὸν Περσέα, ex Herodoto affertur pro, Subſidium apud Perſam comparat. Quæ mihi ſuſpecta ſunt. ‖ Porrò vt ὑποτιθέναι ſignificat inter alia παραινεῖν καὶ συμβουλεύειν, & præceptiones dare doctrinæ moralis & philoſophicæ, ita ὑποθῆκαι dicuntur παραινέσεις & præcepta ad vitam inſtituendam. vt Baſil. de prouerbiis Solomonis, καὶ ὅλως διδασκαλία βίου, πυκνὰς παῖς ὑποθήκας περιέχουσα τοῦ πρακτέων. Et apud Dionyſium Areop. τοῦ πρακτέων σοφὰς ὑποθήκας. Rurſum Baſil. in epiſt. ad Diodorum, ὑποθήκας καταλιμπάνειν ὠφελίμων λόγων. vt Iſocr. ad Nicoclem. πνὲς καὶ τοῦ πιστῶν τοῦ προγεγενημένων, ὑποθήκας ὡς χρὴ ζῆν, καταλελοίπασι. vt Heſiodus, Pythagoras, Phocylides, Theognis, & alii. Atque adeo Heſiodi ὑποθηκῶν mentio fit apud Quintilianum libro 1, cap. 1. Itidem apud Plutarchũ aduerſus Coloten Alexander à Xenocrate philoſopho ὑποθήκας ἤτησε περὶ βασιλείας. Necnõ & ſingul. num. apud Ariſtotelẽ, Rhet. 2, ἀλλὰ κατὰ τὴν Βίαντος ὑποθήκην, καὶ φιλοῦσιν ὡς μισήσοντες, καὶ μισοῦσιν ὡς φιλήσοντες, Iuxta præceptum Biantis, ita vt Bias monuit. Et Rhet. 3, idem dicit ὑποθήκην διδόαθαι τὸ, ὅτι οὐ δεῖ μέγα φρονεῖν ὅτι τῷ δι' τύχῃ, ἀλλὰ τῷ δι' αὐτόν.

Ὑπόθημα, ατος, τὸ, idem quod ὑπόθεμα, Id quod ſupponitur & ſubiicitur rei alicui, Fundamentum, Baſis. vt ὑπόθημα τοῦ λουτηρίου apud Pollucem, libro 10, cap. 22, quod & ὑπόσαπον nominari poſſe ei videtur, quum in Ariſtoph. Δημοσθενίστας inueniatur vſurpatum nomen illud ὅτι πάντων ὑποθημάτων: forſan & ὑπόκυκλον. Et apud Athen. λέβητος ὑπόθημα.

Ὑποθηκοσύνη autem idem ſignificat quod ὑποθήκη, id eſt Præceptum, Monitum: ſeu Conſilium, βουλή. Apollon. Rhod. Argon. libro 2, Τὸν μὲν (nimirum κριὸν) ἔπειτ' ἔμρεξεν ἐῆς ὑποθηκοσύνῃσι Φυξίῳ ὀκ πάντων Κρονίδαο Διός. vbi ſchol. ſic expon. ea verba, τὸν κριὸν ἔδυσε τοῖς ἑαυτοῦ ὑποθήκαις, id eſt κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ τοῦ κριοῦ. quoniam nimirũ ipſe aries humana vſus voce, id fieri iuſſerat. Ὑποθηκοσύνη etiam doctrina & diſciplina præceptúmque docentis dicitur, inquit Bud. afferens hunc locum Iliad. ο, Ἀλλ' ὥστε ῥάθμιγγι δόρυ νηΐον ὀξυθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαΐφρονος, ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδὼς σοφίης, ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης.

c. 2. Προυποτίθημι, Præſuppono. Itidémque προυπόθεμαι pro Præſuppono, accipitur. Plutarch. De procreat. animi, τοῖς μήτε γένεσιν αὐτῆς, μήτε τοῦ γεγενηκότος σύνοδον ἐξ ἀρχῆς προυποθεμένοις, qui neque eius ortum neque concilium cœtúmque procreantium principio ſtatuiſſent. At particip. προυπόκειμαι paſſiuè ſignificat Præſuppoſita, Prius poſita ſeu ſtatuta.

Θ E Σ M Ο Σ, ου, ὁ, Lignorũ compoſitorũ ſtrues. Heſych. enim θεσμοὺς eſſe dicit τὰς σωθέσεις τοῦ ξύλου. Sed rarum eſſe hanc vocabuli huius ſignificationẽ exiſtimo, ideóque & poſteriorẽ ei locum ab illo tribui, quũ prius idipſum θεσμοὺς expoſuiſſet νόμους θείους, leges diuinas: itidémque θεσμοὺς θείων νόμων. ea enim ſignificatio frequentior eſt. Non ſemper tamen de diuinis legibus dicitur: vnde aliquando additur epitheton ἱερός, interdum genitiuus θεοῦ vel θεῶν, differentiæ cauſa. atq; adeo ipſe quoque θεσμοῖς ſimpliciter expoſuerat νόμοις, id eſt legibus. quemadmodum Plutarch. quoque in Homero ait, θέμιστες δὲ καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, quum attuliſſet hunc locum poetæ de ſceptrigeris legum cuſtodibus, διοτρεφεῖς, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Itidémque Athen. oſtendit θεσμὸν & νόμον idem ſignificare, quum lib. 12 de Demetrio Phalereo ait, καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις πλεῦμος θεσμοὶς Δημήτριος, καὶ τοῖς βίοις τὰ πλῶν, ἀπομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον παρεσκεύαζε. Vbi etiam nota etymon exprim. ſunt enim θεσμοὶ idem qui νόμοι τεθέντες, poſitæ & conſtitutæ leges, ſiue in tabulis, ſiue in animis hominum, ſiue etiam conſuetudine diuturna confirmatæ. Et Harpocration θεσμὸν olim vocatum fuiſſe ſcribit modò ἑνὰ ἕκαστον τοῦ νόμων, modò τὸ ὅλον τῆς πολιτείας σύστημα: atque eo ſignificatũ vſurpaſſe Demoſth. in orat. aduerſus Ariſtocratem. Andocides tamẽ aliquid inter νόμον & θεσμὸν ſtatuere diſcriminis videtur, quum in orat. περὶ τῶν μυστηρίων ſcribit, πύνθανε δὲ (nimirum viginti uiros à vobis electos) ὅπως μελεῖσθαι τῆς πόλεως, ἕως ἂν οἱ νόμοι τεθῶσιν· τοῦς δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις, καὶ τοῖς δεχόντος θεσμοῖς. Et forſan θεσμὸς eſt quod Latini Inſtitutum dicunt: quod vocabulum itidem cum voce Lex ſolet populari. veluti à Cic. quum ait, Qui eius ciuitatis non leges, non inſtituta, non mores, non iura noritis. Et rurſum, Iuris publici leges & inſtituta. Et à Cæſ. quum de Gallis dicit, Lingua, legibus, inſtitutis inter ſe differunt. Niſi malis reddere Sanctio. quo modo interpretantur nonnulli apud Platonem epiſt. 8, ὁ τοῦτο ἀπεργαζόμενος θεσμὸς, νόμος αὖ ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος. vbi iterum diſcrimen fit inter θεσμὸν & νόμον. Porro (vti dixi ſuprà) interdum differentiæ cauſa addi ſolet adiectiuum θεῖος, interdum genitiuus aliquis. vt Bud. pag. 831, ſcribit θεσμοὺς ἱεροὺς à Dionyſio Areop. vocari ritus ſacrorum diuinitus inſtitutos. Et Plutarch. in Rom. itidem dicit θεσμοῖς ἱεροῖς, ſacris ritibus. Cum genitiuo autem apud Ariſtotelem De mundo, ζῶα γίνεται καὶ ἀκμάζει καὶ φθείρεται τοῖς τοῦ θεοῦ πιθόμενα θεσμοῖς, Dei legibus & inſtitutis, Ita vt Deus inſtituit. vel etiam Pro Dei arbitrio & numine. Xenophon Pæd. 1, πρὸς δὲ τοῖς τοῦ θεῶν θεσμοῖς πάντα τὰ παιδικὰ τίθ. Et Plutarch. πειθόμενοι τοῖς διαπαντὸς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῖς εἱμαρμένοις καὶ τοῖς περιούσιοις θεσμοῖς. Idẽ in libro De fato, θεσμὸς δὲ Ἀδραστείας ὁδέ. Homerus quoque cum genitiuo dixit Odyſſ. ψ, verſ. 297, de Vlyſſe & Penelope, Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, leges & iura veteris thalami repetiuerunt. ſeu ὑπεμνήσθησαν τὸ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου, vt ſchol. expon. Deriuatur autem θεσμὸς ex τίθημι (ſeu θέω) ſicut ἑσμὸς ab ἵημι ſeu ἕω. AT Θεσμὰ παρθενίας ἀποθέσθαι, quod ex Phalar. epiſt. affertur pro Vincula virginitatis ſoluere, ſuſpectum mihi eſt: ac puto pro eo θεσμὰ reponendum eſſe δεσμά. Dicitur enim plur. num. δεσμὰ à δεσμὸς, vt ζυγὰ à ζυγός.

C. Θεσμοδοκέω, ῶ, Legi addico. vulg. lex. Videndum tamen ne potius ſignificet Legem accepto & admitto, Legi me ſubmitto.

C. Θεσμοθεσία, ας, ἡ, idem quod θεσμὸς, Lex & inſtitutum. Θεία θεσμοθεσία (inquit Bud.) apud Areopag. 107, ſignificare videtur libros rituales, vel ritus ſacros. Locũ Dionyſii vide apud eum in Comm. pag. 831, vbi θεσμοθεσία interpretatur etiam Inſtitutum & ritus.

C. Θεσμοθέτης, ου, ὁ, dicitur ὁ πθέμενος θεσμοὺς, Legum lator, Legum & inſtitutorum autor. Athenis θεσμοθέται erant magiſtratus quidam, ex eo nomen ſortiti quoniam τοῦ νόμων τὴν ὅπῃ μέλεσαι εἶχον. nam θεσμοὶ vocantur οἱ νόμοι, inquit Harpocr. qui etiam addit, fuiſſe ſex numero, & ex eorum catalogo qui ἐννέα ἄρχοντες vocabantur. Hi quotannis leges emendabant & recognoſcebant, & ad congruentiam ſenſúmque conſentaneum reducebant. vt docet Æſch. in Ctesiph. pag. 57, διαρρήδην προσέπαξαν τοῖς θεσμοθέταις, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθοῦν ἐν τῷ δημοσίῳ τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας καὶ σκεψαμένους εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἴ που εἰσὶ νόμοι πλείοις ἑνὸς ἀναγεγραμμένοι περὶ ἑκάστης πράξεως. vbi etiam dicit νομοθέτης τοῦ τῶν δημοκρατίαν καταστήσαντος. idem damnare poterant capitali ſupplicio homicidas, vt patet ex Demoſth. in Ariſtocr. pag. 264. Multa de his Theophr. libro 3 νόμων, & Ariſtot. ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, vt teſtatur Harpocration. Bud. quoque multa de his in Annot. in Pandectas: fuiſſe nimirum annuum magiſtratum, qui defunctus munere cogeretur rationes reddere, & ſi innocens comperiretur, in Areopagiticum concilium aſciri ſolitum: præfuiſſe autem τοῖς ἡλιαστοῖς, & tanto cum imperio, vt etiam eiicere è conſeſſu poſſent ſi ad horam non affuiſſent. quod ex Ariſtophane patet, quũ in Veſp. ait, — κἂν ἔχῃ μεσημβρινός, Οὐδείς σ' ἀπικλείσῃ θεσμοθέτης τῇ κιβκλίδι. Meminit & Plutar. in Solone & Pericle. Et Ariſtot. De mundo, vbi ait, οἱ ἄρχοντες μὲν ὀδὸν τὰ ἀρχεῖα ἔχουσιν, θεσμοθέται δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα δικαστήρια, principes ad prætorium ſe cõferunt, legumlatores ad propria tribunalia. Generaliter verò de quouis legumlatore dixit Nonn. θεσμοθέτης, vt νομοθέτης etiã.

VNDE Θεσμοθετέω, ῶ, Sum theſmothetes ſeu legumlator. B. Hinc autem COMP. Διαθεσμοθετέω, quod exp. non ſolùm Inſtituo, ſed etiam Deſigno.

C. Θεσμοτόκος, ου, ὁ, Legiſlator. Ex Nonno. At θεσμοτόκον χρὸν dici τοῦ μελίσσας tradit Suid. nimirum διὰ τὸ δυπακτῶν.

C. Θεσμοφόρος, ου, ὁ, itidem Legiſlator. Afferturque ex eodem Nonno θεσμοφόροι πατῆρες: itidémque ex Epigram. θεσμοφόρος pro ὁ τοῖς νόμοις ὑπηφερόμενος. Eſt etiam Cereris epitheton, quòd ea prima leges inueniſſe & dediſſe mortalibus fingitur, vt qui ante inuentum frumẽtum ſine lege vagarentur. vnde & Virgil. Prima Ceres vnco terram dimouit aratro, Prima dedit fruges alimentáque mitia terris, Prima dedit leges: Cereris ſunt omnia munus. Et alibi, — mactant lectas de more bidentes Legiferæ Cereri. Meminit autem huius θεσμοφόρου Δημήτρας Orph. in Argon. & Herodot. & Pauſ. in Bœot. Et Plutarch. περὶ ἀδροφαγίας lib. 2, τί τὴν θεσμοφόρον αἰσθεῖτο Δήμητραν; Lucian. autem in Tim. dicit, καθάπερ ἱέρειαν τῆς θεσμοφόρου τρέφων, omiſſo datiuo Δήμητρι. quo modo & in Epigramm. legimus, — καὶ σεμνὴν ὤμοσε θεσμοφόρον. Sed & Ὑσσὸς θεσμοφόρου meminit Diodor. Sicul. quæ leges Ægyptiis dediſſe fertur. Orpheus verò in ſuis hymnis Διόνυσον etiam θεσμοφόρον vocat: & Stephanus apud Drymiam vrbem templũ vetuſtiſſimũ fuiſſe Διὸς θεσμοφόρου refert. Frequentius tamen Cereri legiferæ epitheton illud tribuitur, & ab ea DICVNTVR Θεσμοφόρια, feſta nimirum quæ in eius honorem agitabantur. vt Heſych. quoque θεσμοφόρια eſſe dicit τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, & feſtum quoddam: Suid. τῆς θεσμοφόρου τὰ μυστήρια. In hoc feſto mulieres cibis abſtinebant & coitu. vt docet Ariſtophan. quum ait, ὡς ὑπὸ τὸν θεσμοφορίοισι νηστεύουσιν αὐτὴν ὀνικαλῶν. Et Ouid. Metamorph. 10, vbi canit, Feſta piæ Cereris celebrabant annua matres, Illa quibus niuea velatæ corpora veſte, Primitias frugum dant ſpicea ſerta ſuarum, Pérque nouem noctes venerem tactúſque viriles In vetitis numerant. Et Plin. Græci ἄγνον vocant, quoniam matronæ in Theſmophoriis Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, iis foliis cubitus ſibi ſternunt. Cuius rei Ælianus etiam meminit. Eadẽ ſacra vocãtur Δημήτρια: de quibus vide quẽdam locum Virgil. Georg. 1, & Seruii in eum annotationes.

VNDE Θεσμοφορεύω, Sacra legiferæ Cereris celebro,

Festa legiferæ Cereris celebro. vt apud Xen. Hell. 5, πᾶς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ θεσμοφορειάζειν. Et hinc apud Aristoph. θεσμοφορειάζουσαι γυναῖκες. quod fabulæ nomẽ est.

C. Θεσμοφύλακες, Legum & institutorum custodes. iidem qui θεσμοθέται, seu iidem qui νομοφύλακες: quemadmodũ θεσμοθέται, iidem qui νομοθέται. vt quum Homerus sceptrigeros reges appellat δίκας πόλοις, quoniam circa iura reddenda versantur, significat eosdem esse θεσμοφύλακας, id est, legum & institutorum custodes diuinitus præfectos, inquit B. in Pand. Legitur & apud Thuc.

C. Θεσμῳδῶ, Leges & instituta sacra cano, seu do. Areth. B

C. Ἄθεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lege carens, Exlex. De quo lex posita non est. vt Hesychio ἄθεσμος βλαβὴ ἐστὶ ἐφ' ᾧ νόμος οὐ κεῖται. noxa de qua lex lata non est. Eidem ἄθεσμος δίκη ἐστὶ ἄνομος δίκη. Quod ἄνομος duobus modis accipitur, nimirum & pro Exlex, & pro Legibus repugnans. Ac certè itidem hoc ἄθεσμος redditur etiam Legibus vetitus, Illicitus, Iniquus. vt apud Plutarchum legimus ἀθέμιστοις ὀπηχιοῦν, manum inferre lege vetitis. seu nefastis. Et apud Suidam, de Piaso quodam Thessalo, ἐρᾷ δὴ Λαρίσσης τῆς ἑαυτοῦ συγγενοῦς ἔρωτα ἄθεσμόν τε καὶ δικτυχῆ. id est θεμιτόνομον, Legibus vetitum, Nefarium, Nefastum. Qua signif. & ἀθέμιστος infrà. V N D E Ἀθεμιβίος, ὁ καὶ ἡ, Qui ex lege & iniustam vitam degit. Nonn. E T Ἄθεσμος, Contra leges, Iniquè, Nefariè. Hesychio θεμιτόνομος. I T E M Ἀθεμία, ας, ἡ, Iniquitas, Scelus. παρανομία. Sed legitur E T Ἄθεσμος apud Nonn. pro ἄθεσμος. vt Suid. quoque ἄθεσμον affert pro ἄδικον.

C. Ἐκθεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Exlex: & q. d. Qui est extra legem seu leges. Vel, Lege vetitus, Illicitus, Iniquus, Nefandus, Nefarius. ἔκδικος, θεμιτόνομος. Philo De mundo, τὸν δ' ὄζον ἔκθεσμον, καὶ ἀσέβημα ἠδὴ διπλοῦν. D

C. Ἔνθεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum præcedentibus ἄθεσμος & ἔκθεσμος: & sonat q. d. Qui est intra legem, seu leges. Id est. Qui manet intra præscriptum legis, & ex eo non egreditur. Redditur Legitimus, Licitus, Legi consentaneus. νόμιμος. V N D E Ἐνθέσμως, Legitimè, Iure, Vt fas est. Synes. epist. 67, ἀλλ' οὐδὲ πῶπν ἐνθέσμως, (ἵν' ἀποδεδεῖχθαι δοκίσκοπον) ἐκθέσμως μὴν ὁμοῦ, verùm ne hũc quidem legitimè & vt fas est, sed illegitimè & contrà quàm fas sit. Vbi etiam N O T A Ἐκθέσμως oppositum huic ἐνθέσμως. E

Θέσμος, ου, ὁ, idem quod ἔνθεσμος, sicut νόμιμος idẽ quod ἔννομος, Legitimus, Legi cosentaneus: vel etiã Lege præscriptus, aut iussus. Et neutro gen. θέσμον, aut adiectiuè, aut etiã substantiuè, pro θεσμός. vt apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, Οὔ πνα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι Ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κε βέβρυχε πελάσσῃ, Πεῖν χείρεσσιν ἐμῆσιν ἑαὶ αἰὰ χεῖρας ἀείρας. vbi schol. θέσμιον exp. νόμιμον, totum locum sic enarrãs, νόμος δὲ τὸν θεσπλοῦσαν τῇ Βεβρυκίᾳ τοὺς ξένους, μὴ ἀπαλλάττεσθαι πρὶν ἐμοὶ πυκτεῦσαι, lex est & vetus cõsuetudo. Lege autẽ id iustum fuisse, patet ex eo quod antè dixerat poeta initio libri, de Amyco rege, - ὃν ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε, Μή πιν' ἀποστείχειν πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο Γυμναχίης. Itidem θέσμα accipi potest pro θεσμοῖ apud Sophoclem in Aiace, pag. 43, θεῶν δ' αὖ πάνδυτα θέσμα ἀξήνυσεν, ἐυνομία σέβων μεγίστα, sacrosanctos peregritus & instituta diuũm: de Aiace qui resipuerat, & deos se placaturum simulabat. F

A T Προθέσμος deriuatum est potius à verbo προτίθεμαι quàm compositum ex θεσμός. significat enim προτεθεὶς seu προτεθειμένος, Præstitutus, Antè constitutus seu statutus. vt προθεσμία ἑορτή, Festi alicuius dies præstitutus, seu Festum quod præstituta & stata die celebratur. Luc. in Nigrino, παρηνεῖ δὲ τοῖς συνοῦσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι τὰ ἀγαθόν, ὅσῳ τοῖς πολλοὶς ποιεῖν, προθεσμίας θελομένοις ἑορτὰς ἢ πανηγύρεις· ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψύσασθαι, καὶ τὸ τὰ δέοντα ποιήσειν. Itidem προθεσμία ἡμέρα dicitur Dies præstituta, Dies præfinita, seu Dies stata. vt quum negotio alicui præstituitur & præfinitur certa aliqua dies. & Suidas προθεσμίαν esse dicit τὸ προθεῖναι ἡμέραν ἐν ἣ τόδε γενέσθαι δεῖ. Nec non Bud. Comment. pag. 41, Κυεία (inquit) non modò diem vadimonii sistendi, sed etiam προθεσμίαν ὑπονοεῖ significat. καὶ πᾶσαν ἡμέραν πεπραγμένην ἢ ἀποπεπραγμένην. quem Latini statum & statutum diem dixerunt. Atq; vt κυεία dicitur pro κυεία ἡμέρα, S I C G

Προθεσμία pro προθεσμία ἡμέρα, quod & in aliis fit. Luc. in Nigrino, ἐπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ. Et alibi, ὑπῆμερος τῆς προθεσμίας, Qui iam elapso tempore non præstitit quod spopondit. Item Dioscor. libro 7, cap. 4, οὐδ' ὠφελησμὸν ἔχει προθεσμίαν, nec stato præfinitóque tempore exoritur. Vbi etiam nota addi particip. ὠφελησμόν. Eique ὠφελησμὸν προθεσμία æquiualet πακτὴ προθεσμία, quod ex incerto autore affertur itidem pro Dies præfinita: προθεσμίας vocabulo simpliciter ibi significante ἡμέραν. Aliquando verò ei additur genitiuus temporis vel rei. vt quum Harpocr. dicit Demosthenem in orat. pro Phorm. προθεσμίας νόμον videri vocare πέντε ἔτη προθεσμίαν, quinque annorum præstitutum seu præfinitũ tempus. Quomodo & προθεσμία ἐπαγγελίας ex Gregor. affertur pro Dies promissionis. vel potius Tempus promissioni implendæ præstitutum. Et ex eodem simiiter, ἕως ἀν χῆς τοῦκειται προθεσμία, Dum precibus præstitutum tempus adhuc adest. id est, Dum adhuc licet precari. Idem αἰαγκαίαν προθεσμίαν vocauit diem fatalem, seu Diem τῇ πεπρωμένῃ præstitutam. certum enim cuiusuis vitæ terminũ præfiniuit Deus. γνῶθι, φησὶ (inquit) καὶ τῆς αἰαγκαίας ἐγγὺς προθεσμίας. Quo modo & Suid. tradit προθεσμίαν vocari θεοῦ προνομοθετοῦντος τὴν τῆς ἡμέρας ἐν ᾗ τυχὸν τόνδε δεῖ τῆς ζωῆς τούτης ἐκπεξελθεῖν, ἢ τόνδε καταλυθῆναι τὸν σύμπαντα κόσμον. Sed non assentior ei in eo quòd προθεσμίαν quidem qua nos aliquid præstituimus & præfinimus, à προτίθεσθαι deriuat: eam autẽ qua Deus aliquid προτείζει & προτίθεται, à verbo προθεσμάζω deriuatam censet. Hesychio προθεσμία est θέσμα, θέσις, δίκεια, & καιρός. Affertur verò & κατὰ προθεσμίαν pro Ex edicto.

Vnde C O M P. Ἐκπρόθεσμος E T Ἐμπρόθεσμος, mutuò sibi opposita. Dicitur enim ὀκπρόθεσμος qui est ὑπῆμερος τῆς προθεσμίας. id est, Qui præstitutum diem excessiſſe. Cõtrà autem ἐμπρόθεσμος, Qui intra præstitutum tempus præstat quod promiserat. Ambo tam rei quàm personæ tribuuntur, & interdum genitiuum sibi adiunctum habent. Lucian. in Hermot. pag. 126. ὁ δ' ἡμαυάκτει, λέγων ὑπῆμερον εἶ καὶ ὀκπρόθεσμος τὸ ὀφλημα, Debito persoluendo præstitutum diem excessiſſe, Debitum vltra conditum diem protraxiſſe. id est, Nõ persoluisse debitum præfinito die. Rei autẽ tribuitur in hoc incerti autoris loco, ὀκπρόθεσμον μετάνοιαν μετανοεῖν, Serò pœnitere, Pœnitentiã vltra tempus præstitutum differre. vt faciunt qui serò sapiunt, Phrygũ exẽplo. Et apud Philon. De vita M. lib. 3. τὸ πέριξ ὑπῆμερον καὶ ὀκπρόθεσμον γενόμενος, quum haud dum exacto tempore eluxisset. Rursum tam personæ quàm rei tributũ, aliter etiam exponitur. Affertur enim ὀκπρόθεσμος πύπων γίνομαι, pro, Ius horum excedo. Et ex Luc. ὀκπρόθεσμα φιλοπημάματα, itidẽ pro Ius excedentia. V N D E Ἐκπρόθεσμος, Post diem præstitutũ, Condicto die iam elapso, Non ad diem constitutum. vt ὀκπρόθεσμος ἥκειν dicitur de eo qui serius venit & post præfinitum præstitutumque tempus. E T Ἐκπροθεσμέω, ῶ, Diẽ præstitutumque excedo. seu In mora sum, vt Latini loquuntur. Legitur in Pand. Græcis. Bud. pag. 40. Synonymum verò τῷ ὀκπρόθεσμος E S T Ὑπῆμερος. ait enim B. ibidem, Ὑπῆμερος τῆς προθεσμίας apud Lucian. Qui iam elapso tempore non præstitit quod spopõdit, Qui ad diem non satisfacit: atque eam ob causam alio vocabulo ὀκπρόθεσμος dicitur & ὑπῆμερος. C O N T R A Ἐμπρόθεσμος dicitur Qui intra præstitutũ tempus aliquid facit. Lucian. ἐψηφίσατο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ὀκπέμπειν ὀκ τῆς νήσου, πλὴν ὅσοι μόνοι ἡμέραν ὑπομείναιεν. V N D E Ἐμπρόθεσμος ποιεῖν τι, id est, ὀκτὸς τῆς προθεσμίας ποιεῖν, intra præstitutum tempus. B. ex quodam quem non nominat, τοὺς αἰχμαλώτους ὄζειν Δακεδαιμονίους κατεπαγγελλόμενος Ἀθηναίοις, ἐμπρόθεσμος ἡπαγγελμένους, Intra statutum tempus adduxit, Ad conditum diem. Quomodo etiam ἀπαντᾶν τοῖς πρὸς κυείαν in iudicio dicitur pro Adesse ad iudicium die vadimonii. Medium autem inter ἐμπρόθεσμος & ὀκπρόθεσμος, est τὸ μελλούσης ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπῆμερείας, Quum condicta dies iam exitura est. H

Θ Ἔ Μ Ι Σ, ιστος, vel ιδος, ἡ, idẽ quod θεσμός, & ab eadẽ profectũ

fectũ origine. id est, Lex, Institutũ: vel Ius, Fas. vt Plut. quoq; in Homero dicit, θέμιστες δὲ καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, quũ attulisset hunc locum poetæ de sceptrigeris regibus, quorum fidei & tutelæ iura & leges à Deo commissa sunt, ll. α, — δικαιοπόλοι, οἵπερ θέμιστας Ἐκ Διὸς εἰρύαται. Cui similis hic eiusdem, ll. β, ὦ ἔδωκε Κρόνου παῖς αἰνολομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ. Et hic Hesiodi initio Ergων, — δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. Rursum Homerus Il. ε dicit, Ἄφρονα τῶπν ἀνέντες, ὅς οὔ πνα οἶδε θέμιστα. id est, qui est ἀθέμιστος seu ἄθεσμος. Et Od. ι, Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, nec leges & iura: sed sunt exleges, & sine legibus viuunt. Contrà aliquis apud Hesiod. οὐδὲ θεμίστων Λήθεται, nec iustitiæ seu iuris obliuiscitur. id est, Neque obliuiscitur eorum quæ leges, seu ius & fas, exigunt: sed πολεῖ θέμιστας. Grauius autem τῶ λήθεσθαι θεμίστων est πατεῖν θέμιστας. quod apud Apollon. Rhod. legitur. id est, Conculcare iura & leges, seu Violare iura & leges. Medium inter vtrunque θέμιν ἀμείψαι. vt Epigr. libro 2 in Rhetores, — θέμιν δ' οὐκ οἶδεν ἀμείψαι, ius autem mutare non nouit. Dicitur etiam θέμις ὄζι, vel ὁ θέμις ὄζι, & ἡ θέμις ὄζι: interdum etiam, omisso substantiuo verbo ὄζι, simpliciter θέμις, & οὐ θέμις, & ἡ θέμις. significat autem tunc quod Latini dicunt Fas: Græci etiam ὅσιον vel ὁσία, & δίκαιον. Plato in Tim. ὃ μὴ δ' εἰπεῖν πινὶ θέμις, quod ne dictu quidem fas est, vt Cic. interpr. Et Demosth. Pro cor. πῶ δὲ παιδείας στι θέμις μανθάνειν; Rursum Plato in Apolog. Socr. de Deo, οὐ γὰρ θέμις ἐστὶ ψεύδεσθαί γε. οὐ γὰρ θέμις οἴεται, nec enim eum mentiri fas est. Et Hesiod. Theogon. Τιμῆς καὶ γεραῶν ὀπηδοτέρω, ἢ θέμις ὄζι, Quatenus æquum & iustũ est, Quatenus decet & consentaneũ est, Quatenus par est. Itidémque Homerus Iliad. β, Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ἢ θέμις ὄζι. Et Apollon. Rhod. Αὔτως ἢ θέμις ὄζι, id est αὔτως ὡς θεσμῶν ὄζι, Vt conuenit, Vt decet. Rursum Homerus sequente infinitiuo, Odyss. ξ, Ξεῖν', οὐ μοι θέμις ἐστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, Ξεῖνον ἀπημῆσαι. Vbi θέμις potest etiam accipi pro ἔθος, Mos. vt dicat sibi moris non esse reiicere hospitem peregrè aduenientem. Nisi malis, Æquum & fas non esse censeo, Nõ mihi iustum & fas esse ducitur. Idem interdum cum genitiuo. vt Iliad. ι, — καὶ δὴ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι Μήποτε τῆς ἀνῆς ὀπιδέμεναι, ἠδὲ μιγῆναι, Ἢ θέμις ἀνθρώπων πέλει, αἰδοῖ τε γυναικῶν. Qui versus leguntur & Iliad. τ, nisi quòd pro vltimo ibi habetur, Ἢ θέμις ὄζι γυναικὸς, ἐπὴν τόσον ἄλλοθ' ὄληται, vt mulierem decet. ‖ Θέμιστες dicuntur etiam Tributa & vectigalia quæ principi persoluere ius imperat. Iliad. ι, Οἵ κέ ἑ δωτίνησι θεὸν ὡς τιμήσουσι, Καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαραὶ πελέσουσι θέμιστες. id est, vt schol. eum locum explanat, ὑποταγῆτες αὐτῷ κατὰ τὸ δίκαιον, λαμπρεῖς πελέσουσι φόροις. ‖ Eustathio verò θέμιστες sunt non modò τὰ νομοθετούμενα, legibus sancita, sed etiam βουλαὶ seu βουλεύματα: nec non μαντεῖα. Ac certè pro βουλαὶ seu βουλεύματα accipi potest apud Homerum Odyss. ω, vbi procorum quidam dicit, Εἰ μὴν κ' ἀνήσουσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, Αὐτός τε κτενέω, τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω· Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα. præcedente enim versu dixerat, πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, prius deorum voluntatem & consilium scisciteamur: vtpore quorum θεσμοῖς πρωτεύειν τὰ πάντα. ‖ Item θέμιν (inquit Paulus apud Festum) deam putabant esse quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, eámque id esse existimabant quod & fas est. Alii verò (vt Budæus annotat in Pand.) θέμιν seu θέμιστα ius & iustitiam esse, eandémque consiliorum & oraculorum præsidem esse putant. vt & δίκη non solùm ipsum ius significat, sed etiam iudiciorum præsidẽ deam, eo nomine sic dictam quia lites & contentiones dirimat. Et vtriusque ministri, sunt δικασταὶ, δικαιοπόλοι, θεσμοφύλακες. Hesiod. in sua Theogon. eam facit vxorẽ Iouis, filiásque eius, Εὐνομίην τε Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην θαλίαν. Meminit eiusdem Homerus quoque. vt Odyss. β, Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, oro per Iouem Olympium & Themista. Et Iliad. υ, Ζεὺς δὲ Θέμιστι κέλευσε θεοὺς ἀγορηνδε καλέσσαι. Hæc Themis ab Ouidio Fatidica dicitur & Parnassia, à Claudiano autem Longæua. Plut. verò Carmentam à quibusdam vocatam fuisse Θέμιν refert in Problem. Rom. Vide alia apud Tzetzen & Moschopulum, scholiastas Hesiodi. Porrò in genit. dicitur etiam Θέμιδος. vt apud Plut. in Polit. præcept. τῆς βουλαίας Θέμιδος, Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Et rursum ibidem, ἱερὸν Θέμιδος καὶ Δίκης. A

C. Θεμιστοπόλος, ου, ὁ, dicitur ὁ πρὸς τὰ θέμιστας πολούμενος, qui & δικαιοπόλος. id est, Qui circa leges & reddenda iura versatur. Hesychio θεμιστόπολοι sunt ἄρχοντες δίκαιοι: nonnullis Iudices, item Legum periti, Iurisconsulti. A T Θεμιστοῤῥύης E T Θεμιστοκλῆς nomina propria sunt, de quibus tum alii, tum Suid. I T E M Θεμιστὼ, οῦς, mulieris nomen proprium apud Athen. lib. 13.

C. Ἀθέμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄθεσμος & ἄδικος, Nefarius. Atque vt illa tam de persona aliqua quàm de re dicuntur, ita etiam hæc duo. Homerus Iliad. ι, Ἄφρηπωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος ὅστις ἐκείνος Ὅς πολέμου ἔρατμα ὀπηδήμιόν, nefarius & impius. vt Cic. dicit Hominem nefarium & impium defendere. & Horat. Atreus nefarius. Itidem Xenoph. Pæd. 8, ἀθεμιστότερον ὑπὸ τούτου γεγράφθαι, scelestiores & improbiores. Quales suprà sunt οἱ λῃστόμενοι θεμίστων & οἱ παντῶπτες θέμιστας. Quum de re dicitur, itidem significat Nefarius, Nefandus, Nefastus: vel etiam Legibus vetitus, Illicitus, vt ἄνομος & θεμιτόνομος. Xen. Pæd. 1, p. 16, θεμιτὸν γὰρ ποτὲ θεῶν θεσμοὶ τοιαῦτα τὰ παιδικὰ εἶναι· ποτὲ δὲ ἀθέμιστα ἀνθρώποις, ὁμοίως εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν αἰτεῖν, ὡς καὶ θεμιτὸν ἀνθρώπῳ ἀπαρνεῖν ποτὲ παρόνομα δεομένοις. Vbi nota apud homines παρόνομα δεῖσθαι esse idem quod apud deos ἀθέμιστα εὔχεσθαι, & θεμιτὸν ποτὲ τῶν θεῶν θεσμοὶ αἰτεῖν τι, Cõtrà quàm fas est, Contra ius & fas. Rursum alibi ἀθέμιστα ποιεῖν idẽ dicit pro ποιεῖν ἃ οὐ θέμις, Facere quæ nefas est, Nefaria admittere facinora. V N D E Ἀθεμιστουργία, ας, ἡ, Facinus nefarium, Scelus. ἔργον ἀθέμιστον. E T Ἀθεμιστέω, ῶ, idem quod Sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, Nefaria & legibus vetita admitto facinora. vnde ἀθεμιστῆσαι, quod Hesych. expon. θεμιτονομῆσαι, ἀδικῆσαι, Ius & fas violare, Contra leges & ius aliquid admittere. Affertur E T Ἀθέμιστος pro ἀθέμιστος (vt ἄθεσμος pro ἄθεσμος dici, suprà docui) sed autor non nominatur. B

Θεμιστὸς, οῦ, ὁ, idem quod θέμιστος, Legibus consentaneus, Iustus. Hesychio δίκαιος: item βασιλεὺς ὅσιος. Sed id βασιλεὺς mihi suspectum est. Apud eundem proparoxytonως legitur Θέμιστα, ἔνομα, δίκαια. Rursum apud eundem, Θεμιστῇ, τῇ δίκῃ. pro quo si non scribendum est θέμιστι, erit à N O M I N. Θεμιστὴ, idem significante quod θέμις. In vulgatis lexicis autem legitur E T Θεμιστὺς, ύος, pro, Dea iustitiæ. Rursum Hesychius A F F E R T Θεμιστία pro ὁσία. A T Θεμιστάδες eidem sunt nymphæ quædam. Pro quo forsan scribendum est Θεμιστάδες.

Θεμίστωρ quoque exponitur Iustus. Hesych. verò θεμιστόρων affert pro σωφρόνων, Prudentum, Consultorum.

Θεμιστεύω, Fut. σω, Iura reddo, Ius dico: vel etiam Impero. Cum genitiuo Homerus Odyss. ι, de Cyclopibus monticolis, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. vbi schol. θεμιστεύει expon. ἄρχει, δικάζει. siquidẽ τοὺς ἀρχόντας & δικαστὰς ἔστι τὸ θέμιστας ἰθύνειν, vt Hesiodus loquitur. Significare autem θεμιστεύειν ibi Iura reddere, Ius dicere, seu Iuris dicundi imperium sibi sumere, satis patet ex præcedente versu, Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Et ex hoc qui istum præcedit, Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπεφιάλων ἀθεμίστων Ἱκόμεθ'. Quin & Hesych. quum θεμιστεύει expon. ἄρχει, κελεύει ἃ βούλεται, δικάζει, procul dubio ad eum locum respexit. Idem θεμιστεύοντα affert pro δικαίζοντα, ex hoc loco, opinor, Odyss. λ, de Minoe, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσσιν, Ἥμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας ἔροντο ἄνακτα. ‖ Porro vt θέμιστες dicuntur etiam τὰ μαντεῖα, ita θεμιστεύω significat interdum μαντεύομαι, Responsa & oracula do consulentibus, Vaticinor. Quæ in significatione hoc verbum apud profæ scriptores in primis vsitatum est. Plutarch. Alex. κατὰ τύχας ἡμερῶν ἀποφράδων οὐσῶν, ὃν ἂς οὐ νενόμισται θεμιστεύειν. Idem vtitur aliquoties in libro De defectu oracularum, & in libro C

De orac. Pyth. vbi ait, ἔσω δὲ μέτρων ἐθεμίστευσαν. Rectè igitur ab Ouidio Themis dicitur Fatidica: & apud eundem Plutarch. in lib. De Herod. ἡ λεγομένη συμφορὰ πυθόμενος Θέμις.

V N D E Θεμιστευτὴν quod Hesych. exp. νομοθετητόν.

Θεμίζω, idem quod θεμιστεύω. Tradit enim idem Hesychius Cretenses θεμιζέτω dicere pro νομοθετείτω, necnon pro μαστιγούτω.

Θεμιτὸς, οῦ, ὁ, idem quod θεμιστὸς, seu θέσμιος, Legibus consentaneus, aut permissus, Licitus, Iustus. Apud Suidam, πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει τὸ κέρδος, quacunque ex re lucrum quærebat, modò id contra ius & fas non esset. Item οὐ θεμιτὸν ποιεῖν, Nefas esse cẽsere, Existimare esse contra ius & fas. Dicitur etiam οὐ θεμιτόν ἐστι, & sine verbo οὐ θεμιτόν, vt suprà οὐ θέμις ἐστὶν, & οὐ θέμις, pro Nefas est, Fas & æquum non est. Plato in Apolog. οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι, nefas enim esse arbitror virum meliorem à deteriore lædi. V N D E Θεμιτῶς, Iustè, Licitè, Legitimé. δικαίως, νομίμως. Suid.

C. Ἀθέμιτος, idem quod ἄθεμιστος seu ἄθεσμος, item ἄδικος, ἄνομος, παράνομος. id est Nefarius, Legibus vetitus, Illicitus, Iniquus. Herodotus in Polymn. ἀθέμιτα ἔργα ἔρδεσκε. Dicitur etiam ἀθεμιτὸν ἐστὶ, pro οὐ θεμιτὸν ἐστὶ, Fas non est, Nefas est. vt Actorum apostolicorum cap. 10, ὁπόσα δὲ ὡς ἀθεμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ, scitis Iudæo nefas esse coniungi aut accedere ad alienigenam.

Θέμελα, ων, τὰ, idem quod ὑπόθεμα, seu ὑπόθημα aut ὑποθέσις, eiusdémque originis. id est, Fundamẽtum, Id quod rei alicui supponitur seu subiicitur basis loco. Hesychio enim θέμελα sunt θεμέλαι, θεμέλια: itẽ ἕδραι, βάθρα. V N D E Ἀθέμελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fundamento carens, Nullo nitens fundamento. Hesych.

Θέμεθλον, ου, τὸ, etiam ipsum significat Fundamentum. quomodo & Hesych. θέμεθλα expon. ἕδραι, βάθρα. Poeticum autem est hoc vocabulum, vt præcedens quoque, legitúrque apud Homerum Iliad. ρ, v. 47, — κὴ τὸ μά χοιο θέμεθλα Νύξ, In fundo gutturis, In imo gutture. V N D E Ὑψέμεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alta habens fundamenta. Nonn.

Θεμέλη, ης, ἡ, idem. Vtitur eo Hes. in expon. θέμελον.

Θεμέλιον, ου, τὸ, S I V E Θεμέλιος, ου, ὁ, idem & ipsum. Xenoph. De re equ. ὥσπερ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος αὖ εἴη εἰ τὰ αὖ πάνυ καλὰ ἔχοι, μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων. (Vbi etiam nota etymon exprimi. Dicuntur enim θέμηλα, θέμεθλα, θεμέλαι & θεμέλια, ex eo quoniam solent structuræ ὑποτίθεσθαι seu ὑποκεῖσθαι. nam supponi solent & subiici, id est, imo loco poni, vt cætera strues possit eis superstrui) Et Herodianus libro 8, μάλλοσταν ἀρδίω καὶ ἐκ θεμελίων ἀπόλλυσθαι, Funditus. Et Poll. lib. 7, οἱ τοῖς θεμελίοις ἐνπεδέμενοι λίθοι, Lapides qui fundamenti loco iaciuntur, qui & θεμέλιοι dicuntur adiectiuè. ab Homero autem καταρυχίαι, quoniam profundius defodi in terram solent. His in locis ambiguum est masculinó ne an neutro genere vsurpatum sit hoc vocabulum: non itidem verò in sequentibus. Thucydid. libro 1, οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκειντο, Fundamenta ex lapidibus variis subiecta sunt. Lucian. De calumn. ὥσπερ ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Itidem Chrysost. dicit, ὅπερ γάρ ἐστιν ἐν οἰκίᾳ θεμέλιος, τοῦτο ἐν ψυχῇ προθυμία. Alioquin θεμέλιος adiectiuè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. vt Poll. libro 7 tradit θεμελίους λίθους vocari τοὺς τοῖς θεμελίοις ἐνπεδεμένοις, vt paulo antè etiam dixi. Poeticè verò pro θεμέλιον D I C I T V R Θεμείλιον metri causa. vt Iliad. ψ, Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο. Et in Epigramm. θεμείλια καρτερὰ πήξας. Vbi θεμείλια πηγνύειν est quod Latini dicunt Fundamenta iacere, Fundamenta locare, Fundamenta ponere, Fundamenta substruere.

C. Ἀθεμέλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fundamento carens, Nullo fundamento nitens, Cui fundamentum substructum non est. idem quod ἀθέμηλος. Hesychio est ἀκροσφαλὴς, ψεύστης.

Θεμελιόω, ῶ, Fundo: seu Fundamentum iacio, loco, pono, substrũo. sic enim loquũtur Latini. In epist. ad Hebræos, cap. 1, ex psalmo 102, σὺ κατ' ἀρχὰς Κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, Terram fundasti. id est, Firmam ac stabilem creasti, ac fundamentum omnium. Et in epist. Petri 1, c. 5, στηρίξαι, σθενῶσαι, θεμελιῶσαι. Pass. partic. τεθεμελιωμένος, Cui iactum seu substructum est fundamentum. V N D E Θεμελίωσις, εως, ἡ, Fundatio, Fundamenti substructio. nonnullis etiam Fundamentum. E T Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, Fundator.

B T Ἰ K T Ω, Pario, Procreo: item Genero, Gigno. tam enim virili quàm fœmineo sexui tribuitur, apud poetas præsertim. Homerus Odyss. δ, de Libya, Τῇ γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. Hesiodus Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Xenophon in Cyneg. de lepore animali fœcundissimo, τὰ μὲν τέκνα, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. Plutarch. Symp. 3, de mulieribus, λήγουσι τίκτουσαι πολὺ πρότερον ἢ γηρῶντες οἱ ἄνδρες. Vbi etiam nota proprium fœminei sexus esse τίκτειν, masculei autem γηρᾶν. Mutuatur futurum & cætera tempora ab inusitato T H E M. Τέκω. indéque aorist. ἔτεκον & præter. med. τέτοκα. Odyss. β, Ἣ μ' ἔτεκ', ἢ μ' ἔθρεψε, quæ me peperit, quæ me nutriuit & educauit. Plutarchus De aud. ὁ δὲ τῇ τοῦ λόγου χρείᾳ τὸ δέξασθαι καλῶς τοῦ πρόσθεν πρότερόν ἐστιν, ὡς ἂν τοῦ τεκεῖν τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῆς γονίμου. præcedit enim partum conceptio & retentio genitalis seminis: partum autem sequitur educatio. quæ omnia exprimuntur hoc senario apud Demetrium Phaler. Ἐδεξάμην, ἔπεσον, ἐκπρέφω φίλε, concepi, peperi, alo amice & educo. Præteriti autem medii τέτοκα exemplum habes paulo antè in loco Xenoph. vnde αἱ τεκοῦσαι apud Athen. lib. 11, Mulieres quæ pepererunt, seu Quæ partum ediderunt. Sæpe verò ἡ τεκοῦσα dicitur Mater, Genitrix: sicut vicissim τὰ τέκνα dicuntur Liberi. (vt apud Aristot. de phalangio, ἀποκτίνει τὴν τεκοῦσαν ἀποβληθέν, vt emerserit, matrem consumit, Plin. interpr. Quum alioqui ἡ τεκοῦσα propriè sonet Quæ peperit: & τὸ τέκνον, id quod paritur, Partus. quomodo & τὸ τεχθὲν & τὸ τεγμένον: vt apud B. pag. 265, ὅπη γνώσκειν τὸ τεχθέν, partum agnoscere. & apud Synes. epist. 141, οὐ μὴν δεῖ τίκτειν δὶς τὸν αὐτὸν τόκον, ὀξὺν ἔχειν τὸ τεγμένον. Rursum præsens passiuum, fut. 1 & aor. 2 medius, actiuè capiuntur. Æschyl. apud Athen. libro 13, de terra quæ ex imbre concipit, τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκαὶ καὶ βίον Δημήτερος. Pausan. Attic. λύσασθαι τὸν ζαθέα ὡς τεξομένου. Xen. Pæd. 7, πολλοὶ δ' ἄδα ἔχομεν, ἢ τεχὼ πολὺ πόρ τέξεται. Hom. Il. χ, Ἄλγεα ἐμῷ θυμῷ κ' μητέρι τοι τικόμεσθα. Quibus in locis metaphora est, sicut & apud Latinos quum Dolorẽ parere dicunt pro afferre. Sed & χάεις τίκτει χάεια apud Soph. Χάεις χάεια γὰρ ἔστιν ἢ τίκτει' ἀεί. Masculeo etiam sexui tribui hoc verbum dixi, sed apud poetas. vt apud Hom. Od. ξ, ὅν τέκ' Ὀδυσεύς. id est, Quem genuit Vlysses. Et Od. ο, Μαίνος αὖ τέκετο Πολυφείδεα. Itidémque Od. λ, Τόν δέ τ' ἐμὸν φασὶν πατέρ' ἔμμεναι, ἠδὲ τεκέσθαι, & me genuisse.

Τικτικὸς, οῦ, ὁ, Parturiens, Breui pariturus, Partui vicinus. Idem quod ὀπίτοκος. Poll. libro 2, cap. 1.

Τέξις, εως, ἡ, Partus seu Partio. τόκος.

C. Ἀπότοκος, Partu edo & enitor, Partu emitto. Vide in Διέτοκος. Vel etiam, Partum edo & emitto, Pario. Luc. Voce media in signif. actiua vtitur Alex. Aphrodis. lib. 1 Probl. ex quo affertur τοὺς ὀχεῦ ἀποτέξεσθαι pro, Ad partus facilitatem. V N D E Ἀπότεξις, εως, ἡ, Partus seu Partio. Dionys. Areop. de catechumenis, μηδὲ πλὴν τῆς θείας ἀποτέξιν ἔνθεον ἐχομένης ὕπαρξιν. Vbi metaph. est. propria autẽ signif. apud Diosc. lib. 5, c. 153, ἐν καιρῷ τῆς ἀποτέξεως, Partus tempore, Tempore quo partus editur. Affertur & ἀπότεξις τὸ σπέρματος, pro Generatio seminis, ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. Inde & B I C O M P. Συναποτίκτω, Vnà cum partu edo.

C. Ἐκτίκτω, idem quod præcedens ἀποτίκτω, Partum depono, Fœtum edo seu emitto. Item Partu edo, Edo in lucem: quum nimirum accusat. adiunctum habet. Plato in Theæt. ἢ οὐ ἔπ κοῦμμ' π καὶ ὠδίνομμ πρὸς ὅπτεκτίμης, ἢ πάνυ ὀμτετόκαμμ; V N D E Συνεκτίκτω, Vnà cum partu edo. Vel Vnà partum edo, Ad partum confero & conduco.

C. Ἐνίκτω, Pario in, seu Pario intus. Metaphoricè plerunque pro Ingenero, præsertim apud Platonem, teste Bud. qui ex eo affert, φθόνοις ἐνίκτουσα χαλεποῖς. Idem Plato epist. 7, itidem metaphoricè, μόγις ὑπεστήμεν ἐνέπκε. sicut & Plutarch. in Cæs. αἱ πολλαὶ καταρθώσεις οὐ πρὸς ἀπόλαυσιν αὐτὸν ἔτρεπον, ἀλλ' ὑπέκκαυμα καὶ θάρσος οὖσαι πρὸς τὰ μέλλοντα, μειζόνων ἐνέπκτον ὁπτνοίας παραγμάτων, Ingenerabant ei, In animo eius pariebant & excitabant. Impropriè verò idem in Numa dixit, ὡς γυναικὶ μὲν οὐκ ἀδυνάτην πνεῦμα πλησάσαι θεοῦ, καὶ πνας ἐνέπκεῖν ἀρχὰς γενέσεως, quædam principia sobolis ingignere. Propriè enim dicendum fuisset ἐγγεννᾶν, quum ἐνίκτειν mulieribus peculiariter tribuatur. Particip. med. ἐνπεκκὼς Aristophan. passiuè etiam vsurpauit pro Ingenitus, Insitus, quum in Vespis dixit, Ἐάσαθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῷ ποδὶ ἐνπεκῦφαν, morbum pedi ex longo tempore ingenitum. V N D E Προσεγκίκτω, Insuper pario in, Insuper ingenero seu ingigno.

C. Ἐπίκτω, Insuper pario. Ab aliis autem exponitur Partum edo, acsi idem esset cum ἀποτίκτω seu ὀπίκτω. Budæus verò ex Pand. affert ὀπτεχθεὶς αὐτεξούσιος pro Agnatus suus hæres.

Deriuata ex præt. medio Τέτοκα.

Τοκὰς, άδος, ἡ, Quæ peperit & enixa est, Quæ fœtum seu partum edidit. Euripides in Hecuba, Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ὀκπαγλούμβραι, Τέκν' ὀν χροῖν ἔπαλλον, quæ autem pepererant & matres erant, vt schol. quoque exponit. Idem in Med. τοκάδος δέρμα λεαίνης, leænæ quæ peperit, seu catulos habet. Solent enim toruùm aspicere leænæ, præsertim si catulos habeant. Itidem Polyb. ὥστε τὴν μίαν τοκάδα χιλίοις ὀκτρέφειν ἕξ, vnam matrem. D ‖ Τοκὰς dicitur etiam Quæ paritura breui est, Partui vicina, Grauida: quemadmodum Fœtum pecus Latinis quoque dicitur non solum quod peperit & enixum est, sed etiam quod vterum gestat. Sic certè exponit schol. Homeri initio Odyss. ξ, — ὀν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο Θήλειαι τοκάδες: nimirum τοκάδες accipiens pro ὀπίτοκοι. Nihil tamen vetat exponere τετοκυῖαι, τεκοῦσαι, quanquam & Hesychio τοκάδες sunt ἔγκυοι.

Τοκεὺς, έως, ὁ, Parens, Genitor. Idem qui γονεὺς & γεννήτωρ. Homerus, Iliad. φ, — τοῦδε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν. Et Iliad. ο, ac ρ, — οὐ δὲ τοκεῦσι θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε, caris parentibus. vt & Hesiodus Erg. οὐ δὲ μὲν οἴγε Τηρέντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν, Χειροδίκαι. (vbi etiam nota synonymos poni θρέπτα & θρεπτήρια) Vtuntur prosæ etiam scriptores. vt Xenoph. dicit, ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν, fili bonis edite parẽtibus. De brutis quoque dici ab Aristot. in Polit. annotãt. Ionicè autẽ poetæ D I C V N T Τοκῆες pro τοκέες seu τοκεῖς. Od. α & ξ, Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; Et Odyss. θ, ἀτὰρ οὔ τί μοι αἶπος ἄλιος, ἀλλὰ τοκῆε δύω. Itidem τοκῆων dicunt iidem poetæ & τοκῆας, pro τοκέων & τοκέας. vt Iliad. ω, Τίς δὲ σύ ἐστι, φέριστε; τέων λ' ἐξεσσι τοκῆων; Quibus natus es parentibus? Qui te genuere parentes? Quibus es genitoribus ortus? Iliad. υ, Οἶδ μὲν λ' ἀλλήλων γενεὴν, οἶδ μὲν δὲ τοκῆας. Sic Hesiodus Erg. — γηρέσκοντας ἀπιμήσουσι τοκῆας.

Τοκετὸς, οῦ, ὁ, Partus, Puerperium. Exponitur etiam Natiuitas. Poll. libro 2, ἀπὸ τοκετοῦ αὐτοῦ μέχρι ἑβδόμου γήρως. G

Τόκος, ου, ὁ, itidem Partus. Homerus Iliad. τ, Ἀλλμένης λ' ἀπέπαυσε τόκον, σέθε λ' εἰλείθυιαι. Et Iliad. ρ, Πρωτοτόκος μήτηρ οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, partum antè non experta. Et Euripid. in Med. Σπέρμα τοῦ τοῦδ' ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. Vehementissimi enim partus dolores, & primi præsertim. vt & Aristoteles Polit. 7 dicit, ἐν τοῖς τόκοις αἰνέαι πονοῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους. Lycurgus autem Spartanas virgines cursu, palæstra, & aliis exercitiis roborabat, ὡς μετὰ ῥώμης τοὺς τόκους ὑπομενοῦσαι, καλῶς ἅμα καὶ ῥαδίως ἀγωνιζοιντο πρὸς παῖδας, vt in vita ipsius refert Plutarch. Item Xenophon in Lacedæmoniorum republica dicit ἀπὸ τόκου, A partu, seu Post partum, Postquam enixæ matres essent. Rursum Homerus Iliad. η, Γαίων Ἀργείων ἡρέων γενεὴν τε τόκον τε: accipiens τόκον pro ortu. Idipsum etiam quod edidit & enixa partu est mater, seu quod edit, τόκος dicitur: vt apud Latinos quoque Partus non ipsam solùm pariendi actionem significat, verùm etiam ipsum fœtum partu editum. Synesius epist. 141, οὐ μὴν δεῖ τίκτειν δὶς τὸν αὐτὸν τόκον, ὀξὺν ἔχειν τὸ τεγμένον, idem partus bis pariendus non est. ‖ Metaphoricè autem τόκος dicitur fœnus quod ex vsura ad nos redit. id est, pecunia aut aliquid aliud quod debitor creditori pro mutuo datæ pecuniæ vsura persoluit singulis vel mensibus vel annis. id enim lucrum illæ pecuniæ veluti pariunt. Aristot. Polit. 1, ὁ δὲ τόκος αὐτὸ (nimirum τὸ νόμισμα) ποιεῖ πλέον. ὅθεν καὶ τοὔνομα τοῦτ' ἔλαβεν. ὅμοια γὰρ τὰ τεκτόμενα τοῖς γεγενῶσιν αὐτά ἐστιν. videtúrque τόκον ibi restringere ad pecunias. vt & Aristophanes in Nubibus dicit τόκον esse quum κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν Πλέον πλέον παρύρεον αἰεὶ γίγνεται ὑπερρέοντος τοῦ χρόνου. Latius tamen extenditur in hoc loco Deuteronomii, cap. 23, οὐκ ἐνπκιεῖς τῷ ἀδελφῷ σου τόκον ἀργυρίου καὶ τόκον βρωμάτων, καὶ τόκον παντὸς πράγματος οὗ ἐὰν ὀκδανείσῃς· τῷ ἀλλοτρίῳ ἐνπκιεῖς, fratri tuo non dabis fœnori nec pecuniam, nec esculenta, nec aliud quippiam, sed alienigenæ. Vbi etiam nota τόκος ἀργυρίου, vt Plautus dicit, Ab eo etiam argenti fœnus creditum audio. Sicut verò Latini dicunt Reddere fœnus, ita Græci τόκον ἀποδεῦναι. Isocr. τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γενομένους ἀποδοῦναι. quemadmodum & Demosthenes in Dionysod. οὐκ οἴει δεῖν οὔτε τοὺς τόκους τοὺς γενομένους ἀποδοῦναι, legitimum fœnus, seu Legitimas & licitas vsuras. Itidémque τόκον φέρειν dicitur ὁ δανεισάμενος, vt in quodam Æschinis loco quem suprà in Ὑπόθημα attulimus: & in hoc apud Athenæum, libro 13, Ὅστω δέ σοι ἐνιέα ὀβολοὺς, τῆς μιᾶς τόκους, nouem obolos tibi fœnori reddam pro mina. Aristoteles verò Œconomicũm 2 dicit, ὃν τόκῳ ἀποδίδοναι, Cum fœnore reddere, Reddere cum vsura. vt Cic. ait terram nunquam sine vsura reddere quod accepit: sed aliàs minore, plerunq; maiore cum fœnore. velut apud Xenoph. Pæd. 8, agellus quidam ὅ, τι αὖ λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδὲν τὸ πολύ. Cui ἀποδοῦναι τόκον opponitur τόκου ἀποστερεῖσκειν, vnde apud Aristophanem in Nubibus, τόκου ἀποστερητικὴ γραμμ. Rursum ὁ δανειζόμενος dicitur interdum ὀπὶ μεγάλοις τόκοις δανείζεσθαι, vt apud Demosthenem, Olynth. 1, id est, Accipere seu mutuari pecuniam magno reddendam fœnore. Plautus & Plin. dicunt, Fœnore accipere pecuniam. At verò is cuius est pecunia, dicitur eam κομίζεσθαι σὺν τόκῳ, Matth. cap. 25: & πράττειν σὺν τόκῳ, Lucæ 19.

C. Τοκογλύφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fœnerator, Qui fœnori dat, Qui fœnus facit. Idem qui τοκιστὴς seu δανειστὴς, teste Poll. libro 3, cap. 9. Plutarchus De aud. poem. λόγοι τοκογλύφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες, quales sunt hi ibidem, Τοῦ μὲν δικαίου τὸν δόκησιν ἀρύσου, Τὰ δ' ἔργα τοῦ παῦ δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς. Videntur autem τοκογλύφοι propriè dici qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. V N D E Τοκογλυφεῖν, Tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est: item simpliciter Fœnerari, Fœnori dare. Poll.

C. Τοκοφορέω, ῶ, idem quod τόκον φέρω. Suidæ tamen τοκοφορεῖν est τόκοις λαμβάνειν.

C. Ἀγχίτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, In propinquo natus. vulg. lex. Videndum tamen ne significet etiam Partui vicinus, vt ὀπίτοκος.

C. Αἰνότοκος, Infeliciter natus seu genitus, Infelici sidere natus. ὁ ὀπὶ κακῷ τεχθείς. Hes. A T Αἰνοτόκος, Quæ infeliciter peperit, &, Qui infeliciter genuit, Qui in exitium alicuius genuit. ὁ ὀπὶ κακῷ τεκών. Nonn. Αἰνοτόκου Σίμωνος ὀπὶ κλοπὴν ὑὸν Ἰούδαν. fuit enim Iudas reuera αἰνὸς τόκος, infeliciter & non sine exitio aliorum à Simone satus. præterquam enim quòd erat auarus, etiam prodidit dominum suum, & seruatorem nostrum.

C. Ἀλαοτόκος, Cæcos aut cæcum pariens vel gignens. seu Qui cæcos peperit. vel Quæ cæcus genuit.

C. Ἀρρενοτόκος, Mares pariens. idem cum ἀρρενογόνος. Dioscorides libro 3, cap. 131, de cratægono herba, ἱστορεῖται ὑπὸ τινων ἡ πόσις τῶν καρπῶν γυναῖκα ἀρρενοτόκον ποιεῖν, efficere vt mulier virilis sexus partum edat. V N D E Ἀρρενοτοκέω, ῶ, Virilis sexus partum edo. Dioscorides libro 3, cap. 140, de phyllo, λέγεται δὲ τὸ ἀρρενοτό-

νον ποθὲν ἀρρενοτοκεῖν, τὸ δὲ θηλυγόνον θηλυτοκεῖν, Arrhenogonon poth, masculi sexus facere partus, vt thelygonon fœminei, proditur.

C. Ἄτοκος, Quæ nondum peperit. vel Quæ non parit, Sterilis. Athenæus libro 9, πεῖσαν ἄτοκα ἀτόκων ἢ ἄτοκον. Item χρήματα ἄτοκα dicuntur Quæ nullo fœnore credita sunt, Quæ mutuò data sunt absque vsura. Plato De legib. libro 11, ἐὰν δὲ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, πλὴν ἄλλων ἀτόκων οἵτινες χρήματα. Aristot. Œconom. 2, ἀτόκοις τοῖς χρήμασιν ἀποχρησάμενοι, pecunia absque vsura abusi. ITEM Ἀτόκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur Qui partum impedit, & sterilitatem inducit. Dioscorides libro 3, cap. 146, de hedysaro, σὺν μέλιτι δὲ πεσσθὲν πρὸ τῆς μίξεως, ἀτόκιον εἶναι δοκεῖ. Et cap. 151, de aspleno, δοκεῖ δὲ ἀτόκιος εἶναι καθ' ἑαυτόν, conceptum adimere creditur per sese. Itidem libro 4, cap. 19, de epimedio, ἀτόκιός τε ἡ ῥίζα, καὶ τὰ φύλλα λεῖα ποθέντα ἐν οἴνῳ. Ex eiusdem libro 2 affertur, ἀτόκιον ποιεῖ καὶ ἄγονον, pro, Conceptum adimit, & sterilitatem affert. vbi ἀτόκιον, positum fuerit pro ἄτοκον.

C. Δευτεροτόκος, Quæ secundò peperit. vel Quæ secundò parit. At si δευτεροτόκος scribatur proparoxytonως, significabit Secundo partu editus.

C. Δίτοκος SEV Δίτοκος, Quæ bis peperit, vel parit. ἢ δὶς τικοῦσα. Posterius apud Anacr. legitur. VNDE Διτοκέω, ῶ, Bis pario: seu, Bina pario, Gemellos pario. Aristot. Hist. anim. lib. 6.

C. Δύτοκος, Difficulter pariens: vel Partu infelix. VNDE Δυτοκέω, Difficulter pario, Ægrè partum edo, Magno cum labore partum emitto. Plutarch. De solert. anim. οὐ μὴν δοτέον, ὥσπερ δυστοκούσης γυναικὶ, θεράψασθαι τοῖς φιλοσόφοις ὠκυτόκιον, ἵνα ῥᾴδίως καὶ ἀπαλαμπώρως τὸ δίκαιον ἡμῖν ἀποτέκωσι. Nec verò solùm exponitur Difficulter pario, sed etiam Infelices partus edo. Quarum interpretationum vtranque quidam putant accommodari posse huic Aristophanis loco, in Ranis, — θεὶ Ἀλκιβιάδου πίν' ἔχετον. Γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Ac δυστοκεῖ, quoniam eum Ποθεῖ μὴν, ἐκβαίρει γ', βούλεται δ' ἔχειν. ET Δυτοκία, ας, ἡ, Difficultas pariendi, Difficilis partus.

C. Ἐπίτοκος, Partui vicinus, Parturiens. Aristoteles Histor. anim. libro 6, de ouibus, τίκτ δ' ὀλιγοσημαίνει καὶ οὕτω γινώσκουσιν ὅτι ὀλίτοκα εἰσὶν οἱ ποιμένες. ‖ Item ὀλιτόκων τόκων mentionem fieri apud Platonem De leg. libro 8, vbi θεὶ δανεισμῶν agit, annotat Bud. sed nulla addita interpretatione huius vocabuli. Idem alibi ADVERB. Ἐπιτόκως interpr. Fœneratò. vt idem sit quod ὀλὶ τόκῳ. Pro priore autem ὀλίτοκος dicitur ET IAM Ἐπίτοξ, itidem Partui vicina, Parturiens. vt apud Herodot. lib. 1, ὀλίτοξ ἐοῦσα.

C. Εὔτοκος, oppositum superiori δύσκοκος, Facilè pariens, Fœcundus. VNDE Εὐτοκέω, ῶ, Facilè pario, Facili partu vtor. ET Εὐτοκία, ας, ἡ, Partus facilitas, Facilis partus. Item Fœcunditas.

C. Θηλυτόκος, Fœminei sexus partum edens. Exponitur etiam Habilis fœminæ procreandæ, Fœminam generans. VNDE Θηλυτοκέω, ῶ, Fœminei sexus partum edo. Habes suprà in Ἀρρενοτοκέω. ET Θηλυτοκία, Partus fœmineus. seu, Fœmineum partum edere.

C. Κλεπτόκος, Partum furans. Oppian. De venat. libro 3, ὅτ' ἀρήγονον μὲν ἐόντα Ἀθαμβὴν ἠλυεπῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο Κλεπτόκος Γείη κόλπος ἐνικάτθετο Κρήτης, Partum furata. id est, Furata Iouem recèns editum partu.

C. Κοινότοκος, Communi partu editus. Sophocl. Electra, pag. 119, πάρεισιν ἐλπίδων ἐπ κοινοτόκων ἀδαπεδῶν τ' ἀρωγοί. vbi schol. κοινοτόκων expon. τῶν ἀπὸ ἀμφοῖν τῶν γονέων: addens tamen & hanc aliorum expositionem, τῶν πᾶσι κοινῶν.

C. Μογοτόκος, Partus laborem suscipiens, Circa partum seu partus laboriosa, Circa partus laborãs. Apud Hom. epitheton Lucinæ, quoniã ea parturientibus adest, earúmque labores subleuat. vnde Horat. Ritè maturos aperire partus Lenis Ilithyia, tuere matres, Siue tu Lucina probas vocari. Hom. Il. λ, Οἶξεν δ' ὀδύνας δεινὸν μέρος Ἀτρείδαο, ὡς ὅτε ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Εἰλείθυιαι, τό, τε θεῖεσι μογοτόκοι εἰλείθυιαι. Et Iliad. ω, — ἐπειδὴ τόγε μογοτόκος εἰλείθυια Ἐξάγαγε θεσφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς. Et Iliad. τ, Σήμερον αἴδρα φόωσδε μογοτόκος εἰλείθυια Ἐκφαίνῃ. Quibus in locis μογοτόκος esse dicitur ἡ μογοῦσα καὶ πονουμένη θεὶ τοῖς τόκοις, seu λοχεύτρια. obstetricis enim operam præstat parturientibus. Cæterùm μογοτόκος si de ipsa parturiente dicatur, sonabit In partu laborans, Quæ vix & magno cum labore parit, Quæ difficili & laborioso partu vtitur, aut vsa est. VNDE Μογοτοκέω, In partu vel circa partum laboro.

C. Μονοτόκος, Quæ vnum singulis partibus edit, Vnum edens partum singulis vicibus. Aristoteles de elephante, τίκτει δὲ ἓν. δοῖ γὰρ μονοτόκον. Vnde Plinius, Aristoteles existimat elephantum non plures gignere quàm singulos.

C. Ὀλιγοτόκος, Paucos edens partus, Raro & paucos pariens. VNDE Ὀλιγοτοκέω, ῶ, Paucos edo partus. seu Raro pario. ET Ὀλιγοτοκία, ας, ἡ, Paucus partus seu parcus.

C. Ὀξυτόκος, Citò pariens, Partum maturans seu accelerans. ITEM Ὀξυτόκιον φάρμακον dicitur Medicamentum quo partus acceleratur, Medicamentum efficiens vt parturiens mulier citò pariat. quod ὠκυτόκιον vocat Plutarch. suprà in Διτοκέω. Dioscorides libro 2, cap. 194, de cyclamino, ἔστι δὲ καὶ ὀξυτόκιον θεραπλομένη, partum appensa accelerat. Itidem libro 3, capite 37, de dictamno, ἔστι δὲ καὶ ὀξυτόκιον, partus accelerat.

C. Παλιντοκία, ας, ἡ, Mutua fœneratio, seu Fœnoris dati repetitio. vt Megarenses, expulso tyranno, τοὺς τόκους ἀνεφέροντο τοῖς τῶν δανειστῶν, οἷς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλιντοκίαν τὸ γινόμενον θεσαγορεύοντες. insultabant nimirum ditioribus restituta democratia, & à fœneratoribus fœnus datum reposcebant. Refert Plutarch. in Hellen. p. 526 & 527 meæ edit.

C. Παντοτόκος, Omnia pariens, Quæ parit quiduis. Quod epithetum terræ conuenit. sicut & παμμήτωρ. quod est Omnium mater, Omniparens.

C. Πολυτόκος, Multos partus edens, Multa pariens, Partu fœcundus. vt πολυτόκα θέσσατο in Psalm. Dauidis 144. VNDE Πολυτοκέω, ῶ, Multa pario: vel, Sæpe multúmque pario, Partu fœcundus sum. ET Πολυτοκία, ας, ἡ, Partus numerosus, Summa fœcunditas.

C. Πρωτοτόκος, Quæ primùm peperit, Primùm enixa: Primipara Plinio. Homerus Iliad. ρ, Ἀμφὶ δ' ἀρ' αὐτῇ βᾶν', ὡς τε θεὸ πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κυνοῦρη, οὐ φρὶν εἰδυῖα τόκοιο. id est, θεοῦτως τεκοῦσα. quamobrem etiam subiungit οὐ φρὶν εἰδυῖα τόκοιο, partum antè non experta. AT Πρωτότοκος, Qui primo partu editus fuit, Primogenitus, seu Primigenius. Lucæ 2, ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν θεσοτόκον, peperit filium suum primigenium seu primigenum. vtroque enim modo loquuntur Latini. Sic Gregor. Nazianz. ὁ θεσοτόκος πάσης κτίσεως, de Christo, quem Deus pater genuit antequam quidquam creauisset. VNDE Πρωτοτοκέω, ῶ, Primum pario, Primum enitor, Primum edo seu emitto partum. AT Πρωτοτοκεύω, Primigenium reddo. seu Primogenituræ priuilegia tribuo. Deuteronom. cap. 21, de patre qui duas habet vxores, & alteram altera cariorem, οὐ δυνήσεται θεσοτοκεῦσαι τὸν υἱὸν τῆς ἠγαπημένης, ὑποθεμένων τὸν υἱὸν τῆς μισουμένης τὸν θεσοτόκον· ἀλλὰ τὸν θεσοτόκον υἱὸν τῆς μισουμένης ὁμολογήσεται, δοῦναι αὐτῷ διπλᾶ ἀπὸ παντὸς ὧν ἂν εὑρεθῇ αὐτῷ· ὅτι οὗτός ἐστιν ἀρχὴ τέκνων αὐτοῦ, καὶ τούτῳ καθήκει τὰ θεσοτοκεῖα. Vbi etiam NOTA Πρωτοτοκεῖα, Priuilegia, seu ius, primogenituræ. primigenæ enim filii habent aliquid prærogatiuæ. Pro quo reperitur ET Πρωτοτοκία, vt Genes. cap. 25, de Esau, ἀπέδοτο τὰ θεσοτοκία αὐτοῦ. Itidémque in epist. ad Hebr. cap. 12, de eodem, ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ θεσοτοκία αὐτοῦ, qui vnico edulio vendidit suum ius primogenituræ.

C. Ταχυτόκος, Breui tempore pariens. vt ὀξυτόκος.

C. Τελειοτόκος, Perfectum edens partum. VNDE Τελειοτοκέω, ῶ, Perfectum edo partũ. Item, Perfectum fructum pario. ET Τελειοτοκία, ας, ἡ, Partus perfectus, Perfecta generatio.

C. Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. Affertur & proparoxytonως ὠκύτοκον ex Herodoto pro Partus celer, Facilitas partus, Facile puerperium. ITEM Ὠκυτόκιος, idem quod ὀξυτόκιος, Ad partus celeritatem conferens. Diosc. lib. 5, cap. 173, de Samio lapide, δοκεῖ δὲ καὶ ὠκυτόκιος εἶναι, καὶ φυλακτήριος τῶν σπειλήματων, θεραπόμενος, adalligatus accelerare partum & custodire conceptum fœminarũ traditur. Dicitur & ὠκυτόκιον φάρμακον, vel simpliciter ὠκυτόκιον, Medicamentum partum accelerans. vt in loco quodam Plutarchi suprà in Διτοκέω allato, & apud Dioscoridem libro 4, cap. 14, de periclymeno, ἔστι δὲ καὶ ὠκυτόκιον, partum accelerat. Affertur verò & ὠκυτόκιον pro Celeritas partus, ex Gazæ interpretatione. At ὠκυτόκιον Τηλέφου teste Suida est βιβλίον ἄξιον κτήσεως, θεὸς ὀπορείαν φεύγοντος, καὶ ἐφόσμιον.

C. Ὠμοτόκος, Crudum adhuc partum edens, Partum ante maturitatem edens, Crudipara. Epigramm. libro 1, in vitem, ὡς ἀπὸ ῥίζης Κλήματος ὠμοτόκου βλαστὸν ὅλον θερείσας, vt germen crudipari palmitis totum radicitus excidas. ὠμοτόκον autem vocat κλῆμα ἀμπέλου ἀχειάδος, quoniam τοῖς ὀμφακοειδέσι ἐχείματο τοῖς ἀπεπαίτοις βότρυσι, οἷ συφελῶ ἐξέχεον σαγήνα. VNDE Ὠμοτοκέω, ῶ, Crudum partum edo, Fœtum immaturum pario, Abortum facio. Constant. Cæs. Geopon. libro 5, cap. 46, γυναικὸς πεῖρας θυμάσαι, τοῖ ὠμοτοκούσας θεραπεύσῃς. Vtitur & Aët. libro 16, cap. 46. Itidémque Iobi cap. 21 legitur ὠμοτόκησε pro Abortiuit, seu Abortauit.

SEDET Ἀλλόκοτος dictum putatur καθ' ὑπερβιβασμὸν pro ἀλλότοκος, & propriè esse Monstrosus, Prodigiosus: vt cuius partus alienus sit & longè diuersus à cæterorum animalium partubus. Seu, Monstroso partu editus & à natura alieno. veluti si quis biceps nascatur aut bicorpor. Sed plerunque accipitur latius pro Inusitatus, Inauditus, Absurdus, Rationi non consentaneus. vt ἀλλόκοτον εἶδος, noua quædam & inusitata forma. Et apud Lucianum ἀλλόκοτος σωθήκη. Itidem Plato De leg. libro 5 dixit, οἴμοι γά που δεῖ πολλὰ παντοῖα καὶ διεληλυθότα, ἀλλόκοτόν τε εἶναι καὶ αὐάσιον. Et Plutarchus in Solone, ἀλλόκοτος καὶ ἄρχοικος. id est, (vt opinor) Homo peregrinis moribus præditus & rusticus, Homo peregrinus. si ita dici Latinè posset vt in vernaculo sermone dicimus Vn homme estrange. Apud eundem in Coriol. ἀφελεῖν τῆς πομπείας τὸ ἀλλόκοτον καὶ βαρύ. Erot. in Lex. Hippocr. ἀλλόκοτον expon. ἐξηλλαγμένον. Apud Etymolog. scribitur ἀλλόκοτον significare τὸν ἐξηλλαγμένον καὶ ἰδιόξενον. Tunc autem aduerbialiter acciperetur. sed videtur pro ἰδιόξενον, vna voce composita scribendum esse ἰδιόξενον.

Τοκάω, ῶ, Parturio. seu Partui vicina sum. vnde Cratin. τοκῶσαν dixit quam alii ὀλίτοκον, seu ὀλίφορον, teste Poll. libro 2, cap. 1.

Τοκίζω, Fut. σω, Fœnori do, Fœneror. idem quod δανείζω, id est, Mutuum do, cum vsura & fœnore reddendum. Poll. libro 3, cap. 9. ἔστι δὲ καὶ τοκιστὴς, τοκογλύφος, τοκίζων: de eo loquens quem & δανειστὴν vocant. Ibidem ex Hyperide affert τοκίζεται αὐτῷ δρύφεκτον.

Τοκισμός, οῦ, ὁ, Fœneratio, vt Cic. & Columella loquuntur. Aristot. Polit. 1, cap. 7, τοκισμὸν numerat inter species τῆς μεταβλητικῆς & χρηματιστικῆς.

Τοκιστὴς, οῦ, ὁ, Fœnerator. idem qui τοκογλύφος suprà, & δανειστής. seu ὁ τόκους ἀκλήρους, Polluci, libro 3, cap. 9.

C. ΑΝΑτοκίζω, Vsuram renouo. VNDE Ἀνατοκισμός, οῦ, ὁ, Vsuræ renouatio anniuersaria. vt Bud. Annot. in Pand. Alteræ centesimæ (inquit) cum renouatione fœnoris anniuersaria ducebantur, quas vsuras vsurarum appellant, Cicero verbo Græco anatocismum vocat. vt ad Atticum epist. vltima libri 5, Centesimas cum anatocismo anniuersario. Et mox, Nihil impudentius Scaptio, qui centesimis cum anatocismo contentus nõ esset. Et paulo pòst, Senatusconsultum modò factum est in creditorum causa, vt centesimæ perpetuo fœnore ducerentur. Vbi Perpetuo fœnore dixit pro Vno & eodem, sine anatocismo. Anatocismus enim vsuræ est anniuersaria renouatio. vt idem docet in epist. quadam libri 6 ad eundem, Magnam ego pecuniam confeceram vt soluerent, centesimis sexennii ductis cum renouatione singulorum annorum. Pulchrè hoc exprimit Ambrosius in librum Tobiæ, cap. 12, Vnde etiam τόκους (inquit) Græci appellauerunt vsuras, eo quòd dolores partus animæ debitoris excitare videantur. Veniunt calendæ, parit sors centesimam. Veniunt menses singuli, generantur vsuræ. Creuit centesima: petitur, nec soluitur: applicatur ad sortem. Itaque non iam centesima incipit esse, sed summa, hoc est, non fœnoris centesima, sed fœnus centesimæ. Et hoc est quod Liuius dicit, Mergentibus semper sortem vsuris, fœnore obrutum esse.

C. ΕΚτοκίζω, Fœnero, Fœnori do. Vide in Τόκος.

Deriuata ex aor. 2.

Τέκος, εος, τὸ, idem quod τόκος, quo significatur idipsum quod partu editũ est, Partus, Fœtus, Proles. Tam de animãtiũ catulis & pullis, quàm de hominũ natis dicitur. Iliad. β, Νεοσσὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι τέκος ἐλάφοιο παχείης, de aquila. Iliad. π, de vespis propter viam suos nidos habentibus, Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει ἕοσι τέκεσσι, iniuriam à prole sua propulsat. Humanam etiam sobolem idem appellat τέκος. vt Iliad. ε, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πελάσγοιο τέκεσσι Τίον. Et Iliad. β, Διὸς τέκος Ἀτρεΐδαιο, Iouis filia. Sæpe apud eũdem φίλοι τέκος, Care fili, Care nate: necnon Cara filia, Cara gnata, vt Il. ε. & ι.

Τέκνον, ου, τὸ, idem quod τόκος, Partus, Fœtus, Proles, Soboles. itidémque tam de brutorum pullis ac catulis quàm de hominum liberis dicitur, isque tam paruulis quàm adultis. Homerus Iliad. β, ἠμὲν πρὶν τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα. Et Iliad. ι, Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγεσκε, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Et Hesiodus Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Cui similem locum habes in Τέρας. Et Demosthen. ad epist. Philippi, καταλιπόντες οἴκοι τέκνα, γονεῖς, γυναῖκας. Et apud Plutarchũ in Apophthegm. quidam οὐδὲν ἐξ ἑαυτοῦ τέκνον ἔθρεψα. Itidémque apud Homerum Odyss. ξ, οἰκωφελίη τ' ἔφεν ἀγλαὰ τέκνα. Idem sæpe in vocandi casu τέκνον dicit. vt Iliad. α, Τέκνον, τί κλαίεις; Et Iliad. τ, Τέκνον ἐμόν. Necnon & φίλε τέκνον pro φίλε παῖ, rei non nominis habita ratione. Odyss. β, Τίπτε δέ τοι φίλε τέκνον ἐνὶ φρεσὶ τῦτο νόημα Ἔπλετο. Et Odyss. π, Πῇ νῦν ἐγὼ φίλε τέκνον ἴω; quónam ibo care fili? Idem Odyss. γ, versu 417, τέκνα φίλα. Et Iliad. ω, Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα. De animantium etiam brutorum prole dicitur, tam in prosa quàm apud poetas. Homerus Iliad. μ, de vespis, Ἄνδρας θηρητῆρας ἀμωΰνοντα θεὶ τέκνων. cui similem locum habes in Τέκος ex eodẽ de iisdem. Et Iliad. β, Ἔνθα δ' ἔσαν σρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Plut. De sera num. vind. ἄκτων ἐπ νήπια καὶ λύκων τέκνα καὶ πιθήκων. quomodo idem in Pericle, κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις θεριφέροντας, canum & simiarum catulos. ἔκγονα hæc ibidem vocat. Figuratè autem apud Athen. libro 3, πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσης τέκνον. Apud eundẽ Νήρεια τέκνα, Nerei prolem, quidã appellat pisces: libro 8, Μέσην ζέουσαν λοπάδα Νηρέων τέκνων. Ac libro 13 apud eundem Chæremon flores appellat λειμῶνος τέκνα & ἔαρος τέκνα: ibidem rosas nominans πθήνγμ' ἔαρος ὀκωρεπέπαν.

C. Τεκνογονέω, ῶ, Liberos gigno, seu procreo, Prolem genero. Epigramm. ET Τεκνογονία, ας, ἡ, Procreatio liberorum.

C. Τεκνοκτόνος, ου, ὁ & ἡ, Liberorũ interfector, seu interfectrix: vt Medea, quæ etiã παιδοκτόνος. Et SVBST. Τεκνοκτονία, ας, ἡ, Liberorum cædes seu occisio, Parricidium.

C. Τεκνοποιὸς, οῦ, ὁ, Liberos procreans. Item Multos procreans liberos, Fœcundus. quo sensu affertur ex Herod. Terpsich. γυνὴ πεκνοποιός. VNDE Τεκνοποιία, ας, ἡ, Liberorum procreatio, Prolis generatio. Aristot. Polit. 7, ἔστι δ' ὁ τῶν νέων σωδυασμὸς φαῦλος πρὸς πεκνοποίαν. Xen. Apomnem. 1, ἐμφύσαι ἔρωτα τῆς πεκνοποιίας. Rursum apud Aristotelem, Rhetor. 2, quidam dicit ὅπ οὐδὲν ἡλιθιώτερον πεκνοποιίας. ET Τεκνοποιέω, ῶ, Liberos procreo, Prolem genero, Liberos gigno & suscipio. Idem quod παιδοποιῶ. Xen. Apomnem. 2, ὁ αὐτὴρ πῶν πεκνοποιήσουσαν αὐτῷ πρέφει. Ibidẽ pass. voce vtitur in significatione actiua,

σκοπούμθροι ἐξ οἵων αὐ γυναικῶν βέλπιστα ἡμῖν τέκνα γθύοιτο, αἷς σωνελθόντες πεκνοποιούμεθα. In fabulis Æsopicis de auibus etiam dicitur, teste Bud. VNDE Τεκνοποιηπικός, ός, ό, Liberis procreandis idoneus. Apud Aristotelem verò Polit. 1, cap. 3, ἡ τεκνοποιηπκή, ſ. τέχνη, Ars procreandi liberos. ἡ τεκνοποιία. ITEM Σωτεκνοποιέω, ῶ, Vnà liberos procreo. vt apud Xenophõtem, in loco Apomnem. paulo antè citato, quidam legunt, ὁ αὐήρ πῶ σωτεκνοποιήσουσαν ἑαυτῷ τρέφει. quoniam ipsa etiam fœmina pars est τῆς τεκνοποιίας.

C. Τεκνοσπορία, ας, ἡ, Liberorum procreatio. (q. d. ſatio) idem quod τεκνοποιία. Epigr.

C. Τεκνοθρέω, ῶ, Liberos educo. τέκνα τρέφω, vt Homer. & Plutarch. loquuntur. VNDE Τεκνοθρία, ας, ἡ, Liberorum ſeu ſobolis educatio. Ariſtot.

C. Τεκνοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Natorum deuorator. vt apud Gregorium Nazianzenum τεκνοφάγοι, Qui liberos ſuos comedunt. E.

C. Τεκνοφονέω, ῶ, Liberos interficio. Epigr.

C. Τεκνολέτειρα, ας, ἡ, Quæ liberos ſuis exitium ſeu mortem attulit, vt ſuprà τεκνοκτόνος. Simpliciter etiam exponitur Quæ liberos ſuos amiſit.

C. Ἄτεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Liberis ſeu prole carens, Orbus. Heſiod. Ergων 2, Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔειθον Δίζεσθαι. Heſychio ἄτεκνος eſt ἄγονος. quo vocabulo interdum ſignificatur qui ſterilis eſt. VNDE Ἀτεκνία, ας, ἡ, Prole ſeu liberis carere, Orbitas. Ariſtot. Polit. 2, διὰ τὰς ἀτεκνίας. ET Ἀτεκνέω, ῶ, Sum ἄτεκνος, id eſt, Liberis ſeu prole careo. Vel etiam, Sterilis ſum. AT Ἀτεκνόω, ῶ, Reddo ἄτεκνον, Liberis & prole orbo. vel, Sterilem efficio. Vnde ἀτεκνοῦσθαι, Sterileſcere. Interdum etiam Sterilem eſſe. vt libro 4 Reg. cap. 2, τὰ ὕδατα πονηρά, καὶ ἡ γῆ ἀτεκνουμθύη, aquæ peſſimæ ſunt, & terra ſterilis.

C. Διςέκνος, Liberis infelix. VNDE Διςεκνία, ας, ἡ, quod exponitur Orbitas. quo ſignificatu habuimus ἀτεκνία.

C. Εὔτεκνος, Prole felix, ſeu liberis, Probè fœtificans, Fœcundus, vel Fœcunda. vt εὔτεκνος γυνὴ apud Plutarchum in Lycurgo, Fœcunda mulier. ſicut & apud Euripidem in Hecuba, ἀτεκνωτάτη, Prole feliciſſima, Multa prole beatiſſima. VNDE Εὐτεκνία, ας, ἡ, Fœcunditas, Quum quis multam vel egregiã prolem habet, vel vtrunque. Vide πολυτεκνία. ET Εὐτεκνέω, ῶ, Multa vel egregia proles mihi eſt. vnde particip. εὐτεκνοῦσα.

C. Μονότεκνος, Vnicam habens prolem, Cui vnicus filius eſt aut vnica filia. Legitur apud Euripidem in Hercule furente.

C. Πολύτεκνος, Multos habens liberos, Multa beatus prole. πολύπαις. Ex Cratino affertur à Polluce. Eſt & nomẽ proprium apud Athenæum lib. 6. VNDE Πολυτεκνία, ας, ἡ, Multa proles, Multi liberi, Liberorum multitudo & copia. Ariſtot. Rhetor. 1, εἰ δὴ ὅδιν ἡ εὐδαιμονία πολοῦτον, καὶ ἀνάγκη αὐτῆς εἶ μέρη, εὐγθύεια, πολυφιλία, χρηςοφιλία, πλοῦτον, εὐτεκνία, πολυτεκνία, ἀγαθία. Vbi etiam nota diſcrimen fieri inter εὐτεκνίαν & πολυτεκνίαν. πολυτεκνία enim ſimpliciter dicitur Multos habere liberos: εὐτεκνία verò dicitur de eo cui multa vel egregia, aut multa pariter & egregia eſt proles. Aut, de eo cui multi ſeu probi, vel multi pariter & probi ſunt liberi. Quod præferendum eſt πῷ πολυτεκνεῖν. Dicitur enim ET Πολυτεκνέω, ῶ, Multos habeo liberos, Multam ſobolem procreo. Ariſtot. Polit. 2, cap. 8, ἵνα μὴ πολυτεκνῶσι.

C. Φιλότεκνος, Amans liberorum, Prolem ſuam amore proſequens. ſeu Magno amore complectens ſobolem ſuam. vt φιλότεκνος χελιδὼν in Epigramm. VNDE Ἀφιλοτεκνία, ας, ἡ, Liberos ſuos non amare, Prolem ſuam nullo complecti amore. Idem ferè quod μισοτεκνία.

Τεκνίον, ου, τὸ, Filiolus, Filiola. vt in epiſtolis Pauli & Ioannis aliquoties, τεκνία μου, filioli mei & filiolæ meæ. qua compellatione exprimunt pium ſuum amorem erga eos ad quos ſcribunt. vt & ipſe Chriſtus Ioann. 13, τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμί. Idem Ioann. epiſt. 1, cap. 4, ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία.

Τεκνόω, ῶ, idem quod τεκνοποιέω, Liberos procreo, Genero, Gigno. Ariſtot. Hiſtor. anim. libro 6, ἀρχὴ δὲ τῆς γυναικὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν, καὶ παῦλα ἀμφοτέροις, τοῖς μθν, ἡ τοῦ σπέρματος φύσις, τοῖς δὲ, ἡ ἡθν καταμηνίων. Vbi nota eum τεκνοῦν maribus, mulieribus verò tribuiſſe τεκνοῦσθαι. Interdum cum accuſat. conſtruitur actiuum τεκνόω. Apud Athen. lib. 13, — ὧν τέκνωσεν ἔρως, θρέψας δὲ Κόρινθος. Plut. in Pericle, δοκεῖ δὲ κόθον οὐκ ἄνευ τῆς τεκνώσης, videtur ex hac ſuſcepiſſe nothum. Itidémque aliquis dicitur τεκνοῦσθαι pro πίπτεσθαι ſeu γίνεσθαι. i. naſci. Plut. in Anton. οὕτω γοῦν ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτοῦ. At ex Sophocl. Phœniſſ. ἐξ οὗ τεκνώθη Λάϊος, pro, Ex quo tempore factus eſt pater, Laius. Vbi τεκνοῦσθαι eſſet Donari liberis, ſeu Fœcundum & proli generandæ habilem reddi. Rurſum τεκνοῦν neutraliter accipitur pro Habere liberos, Peperiſſe. vt apud Sophoclem in Trachin. pag. 342, quidam codices habent, — τίς ποτ' εἶ γενοῖδον; Ἀναιδέρος, ἡ τεκνοῦσα; an innupta adhuc, an verò iam mater? vt & ſchol. expon. τέκνα ἔχουσα, addens, Callimachum eo ſenſu dixiſſe παῦδοῦσα. Alia tamen exemplaria ibi ſcriptum habent τεκοῦσα, ἀ τίκτω.

Τέκνωσις, εως, ἡ, Liberorum procreatio. Plutarchus in Lycurgo, παῖδων δὲ καὶ τεκνώσεως κοινωνίαν τοῖς ἀξίοις κατέγνωσε, καταγελῶν θθν ὡς ἄμικτα καὶ ἀκοινώνητα τοῦτα μετὸν τῶν σφαγῆς καὶ πολέμοις. Item τέκνωσιν ποιεῖν pro τεκνοποιεῖν dicitur. vt apud Thucydidem libro 2, καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παῖδων ἐλπίδι εἰς ἐπ ἡλικίαν τέκνωσιν ποιεῖσθαι, quibus adhuc ætas eſt ad liberos procreandos. Cum genitiuo autem perſonæ ſimpliciter ſignificat Procreatio, Ortus, Natiuitas. vt apud Athenæum libro 9, μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γθυέσθαι τοῦ Διὸς τέκνωσιν ὅτι τῆς Δίκτης.

ΤΙΛΛΩ, Vello, Vellico. vt in adagio, φαλακρὸν πίλλεις, Caluum vellis: de opera inani. Et rurſum in alio, τὸν πώγωνα πίλλειν, vt in contemptu & ludibriis fit. itidémque πίλλειν τὸ γθυέου, barba vellere. Dion in Vitellio, καὶ οἱ μθν ἐρράπτον αὐτὸν, οἱ δὲ γενείου ἔπιλλον, πάντες δὲ ἔσκωπτον καὶ πάντες ὕβριζον. Horatius, — barbam tibi vellunt Laſciui pueri. Iuuen. Si cynico barbam petulans Nonaria vellit. Sic animal piloſum aut pennatum πίλλειν dicitur homo vel aliud animal, quum ei pilos & pennas vellit. Ariſtot. de xalone aue, quæ vulpi inimica eſt, τύπει καὶ πίλλει αὐτόν, (nimirũ ἡ ἀλώπεκα) καὶ τὰ τέκνα ὑποκτίνει. de qua & Plinius, Cuius pulli (inquit) infeſtantur à vulpibus: inuicem hæc catulos eius ipſámque vellit. Homerus Odyſſ. ο, de circo accipitre, ὃν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πέρα χεῦεν ἔραζε. Per iocum autem Ariſtophan. Auibus, de Callia, quẽ γθυναῖον ὄρνιν eſſe & περοῤῥυεῖν dicit, — ὑπὸ θθν συκοφαντῶν πίλλεται, à ſycophantis vellicatur. id eſt, Vexatur atque mordetur. Quo ſenſu Latini quoque ſuum Vellicare vſurpant. Cic. In conuiuiis rodunt, in circulis vellicant. Gell. de Saluſtii ſcriptis, In quibus plura inſcitè aut malignè vellicant. Et Seneca, Nullum eſt tam plenum beneficium quod non vellicare malignitas poſſit. Item κόμιον πίλλειν vel ἑαυτὸν aliquis dicitur, quum præ dolore ſeu mœrore comam ſibi vellit. Homer. Iliad. χ, de Priamo, — πολιὰς δ' ἤρα ἀπὸ κεφαλῆς ἔλκετο χερσὶ, Τίλλων ἐκ κεφαλῆς. Et verſu 407, — ἡ δέ νυ μήτηρ Τίλλε κόμιον. Per iocum verò Ariſtophan. Pace, Ἐκείνου γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾶς Τίλλοντ' ἑαυτόν; vbi ſchol. quoque annotat, πίλλειν ἑαυτὸν propriè eſſe τὸ θθν ἑαυτοῦ τείχων ὀπίσω λέσθαι, καὶ σπαράσσειν τὰς κόμας. Eodem ſignificatu πίλλεσθαι etiam dicitur. Homer. Iliad. κ, circa finem, Ἐξόμθροι δὲ κατ' ὤρωρ, πίλλοντό τε χαίτας. quod Il. κ, Πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ἐρυθελύμενοι ἔλκετο χαίτας. Sic Luc. πᾶσαι πλόκαμος ἡ κόμιον. Itidémq; Martial. Et dextra pectus pulſat, & comam vellit. Ouidius Laniare comas dicit: Seneca Lacerare comas, Lacerare crinẽ: Virg. Scindere comam. vnde apud eum Æneid. 9, Sciſſa comas. Cinædi verò nates etiam ſibi ſolebant πίλλειν ſeu θθραπίλλειν, id eſt, vulſellis ſibi pilos euellere: vnde Vulſi apud Latinos. Patet id tum ex locis quibuſdam Clementis Alexandrini ſuprà in Παιδόω citatis, tum ex hoc Ariſtophanis in Ranis, Τὸν Κλεισθένην δ' ἀκούω Ἐν ταῖς παφαῖσι

τοῦ κτὸν Τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ παραράπτειν τὰς γνάθους. Nam VOCAB. Ταφὴ in obſcœna ibi accipiunt ſignificatione, SICVT Τάφος quoque ET Θάπτειν alibi apud eundem & apud Theocr. obſcænam actionem denotãt, quemadmodum in Σῆμα ſuprà docui. Mœchi item πίλεσθαι ſolebant ignominiæ cauſa. Ariſtoph. Nub. Τί δ' ὦ ῥαφανιδωθῆ γε πεθόμθρός σοι, πέφρα τε πιθῇς; ſic enim (inquit ſchol.) πίλιζον τε eos quos deprehendiſſent mœchos, nimirum ῥαφανίδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τὴν τοῦ κτὸς τύπτων, καὶ θθραπίλλοντες αὐτὸς, πέφραν θερμὴν ἐπιπάσαντες, βασανίζοις ἱκανὰς ἐργαζόμθροι. Vbi etiam nota πέφρα πίλεσθαι, pro Velli & feruente cinere cõſpergi. NOTA ET Ῥαφανιδοῦσθαι pro Raphano in anum immiſſo cruciari. ¶ Significat etiam Diuellere ſeu Conuellere, Diſcerpere ſeu Cõcerpere, Dilacerare. διαπαρασσειν. Theocrit. de corona, πολύστις μ' αὐτίκα πλαῖ Εἰς λεπάδ.

AT VERO Τίλλων piſcis nomen eſt apud Ariſtot. quem Gaza quoque tillonem Latinè vocat. Apud Herodot. verò lib. 5, vnico SCRIBITVR Τίλων, vbi hos πίλωνας tradit in Praſiade lacu prouenire.

Τίλμα, ατος, τὸ, Linamentum concerptum, Penicillus, Turunda. μοτός. Apſyrtus in Hippiatria, ὡσαύτως μοτοῦ πίλματα τῆς αὐτῆς ὑγ' οἴνου. Vide & πλτός. ¶ Item Vulſio, Vellicatio. vt apud Dioſcor. lib. 2 Ruell. πίλματα dicitur vertiſſe Vellicationes. Τίλματα (inquit Gorr.) dicta ſunt à recentioribus medicis σπάσματα, hoc eſt, vulſiones factæ in fibris muſculorum, dum nimis diſtentæ interdum rumpuntur, vt annotauit Galen. comment. 4 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. VNDE Τιλμάτιον forma diminutiua pro πίλμα: itidem ſignificans Linamentum concerptum, Peniculus, ſeu Turunda: μοτὸς πλτός. cuiuſmodi linamenta imbuta medicamentis ſolent vulneribus & vlceribus hiantibus indi. qua de re ſuprà in Μοτός. Legitur autem hoc πιλμάτιον eo ſignificatu apud Galen. lib. 5 θθν κῦ τόπις.

Τιλμος, οῦ, ὁ, ET Τίλσις, εως, ἡ, Vulſio, Vellicatio. vt πιλμὸς θθν τειχῶν apud Euſtath. Pilorum vulſura. (vt Varro dicit Lanæ vulſura) ſeu Euulſio pilorum. Heſychio πιλμὸς eſt etiam παιδιά, ludus quidam: apud quem tamen paroxytonos ſcriptum eſt πίλμος.

Τιλτὸς, οῦ, ὁ, Vulſus: item Concerptus. vt πλτὸς μοτὸς dicitur linamentum concerptum apud Gal. in lib. ad Glauc. Item πλτὸν neutraliter & ſubſtantiuè dicitur pro πίλμα, ſeu πλτὸς μοτός. Paul. Ægin. lib. 6, μετὰ δὲ χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς πλτοῖς, καὶ ἀπολιθίνων ὑπθέντες, ſecundum autem manualem curationem linamento ſicco indito, & ſplenio impoſito. Hæc πλτὰ nominantur etiam πίλματα. vt in Hippiatr. πίλματα ῥάκοις ἐρέου διαβροχα ποιήσαντ ὄξει, ὑπθέναι εἰς τὸν ὀπτμόν. Et rurſum, πίλματα ῥάκοις ποιήσας μοτοὺς μετὰ οἴνου χλιαροῦ. Vbi etiam nota πίλματα ῥάκοις, linamenta è panno veteri vulſa. ¶ Τιλτὸς Budæo eſt non ſolùm Vulſus, ſed etiam Vulſilis: Gazæ autem Euulſilis. AT VERO Τίλτον Heſychio εἶδος πτειχίου. quod teſtatur & Poll. lib. 6, cap. 9, vbi tradit πίλτου πάτειχος vocatum fuiſſe τὸ λεπιδωτόν: afferens hunc locum Platonis comici, — καὶ θθειῶν ἅμα, Τίλτου πάτειχος ἐφριάμιν τῆς οἰκέτης. Itidem apud Athen. lib. 3, ex Nicoſtrato comico, ἐφριάμιν παρ' αὐθρὸς Ταεχοπώλου παῖν καλοῦ τε κἀγαθοῦ Τίλτον μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν Ὀβολοῖν, ὃν οὐκ ἂν καταφάρισθ ἡμεραῖν πεκῶν, Ἢ δὴ καταθέντες, οὐ δυώδεκα γε. Sed perperam apud eum ſcriptum LEGITVR Τίλιτον. Apud eundem memoratur ET Ἔνπλτος quidam πλακοῖς: forſan placenta in qua eſt πίλτου πάτειχος, Placenta condita πλτῷ πατείχῃ. vt lib. 14, in his ſenariis Clearchi Solenſis, quibus τραγήματα enumerat, Ἄμυς, πλακοῖς ἔνπλτος, ἴτεον, ῥόα, Ῥῶον, ἐρέβινθος, σισάμη κοπίη, Βότρυς, Ἰόχας, ἄπιος, πέσσα, μηλέα, ἀμύγδαλα.

C. ΑΠΟπίλλω, Auello, Reuello. Paſſ. ἀποπίλλεσθαι κεφαλὴν dicitur cui capitis pili euelluntur, Cui caput depilatur vulſella. Plutarch. Apophth. de Artoxerxe Lõgimano, τοῖς ἀμθραπαίοισι θθν ἡγεμονικῶν πιμωείαν ἔπαξεν, αὐτὸ τὸ πῶ κεφαλῶ ἀποπίλλεσθαι, παραν ἀποθεμθύων. Et ἀποπιλμθύος dicitur Cui pili ſunt euulſi, Vulſella depilatus. Apud Athen. lib. 3, Ἡ Θεαιὼ δ' οὐχὶ σφῶν ἐς ἀποπιλμθύος ſiren cui pili ſunt euulſi. ſeu Depilis ſiren. VNDE Ἀπόπλμα, ατος, τὸ, Id quod auulſum eſt, Id quod vellendo abſtractum ſeu detractum eſt. aliis Fruſtum, Laceramentum.

C. ΔΙΑπίλλω, Peruello. VNDE Διάπλμα, quod ex Epigr. affertur, & exponitur Euulſio.

C. ΕΚπίλλω, Euello. Anacr. apud Athen. lib. 12, πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμιον πώγωνά τ' ὀκπεπιλμθύος, Comam barbámque euulſus. ſeu Coma ſimul barbáque euulſa. VNDE Προςεκπίλλω, Inſuper euello, Præterea euello, Simul euello. Ariſtoph. Auibus, de Callia, quem eſſe auem γθυναῖαν & περοῤῥυοῦσαν fingit, ὑπὸ θθ συκοφαντῶν πίλλεται· Αἱ τε θθλειαι προσεκπίλλουσιν αὐτὸ τὰ πτερά.

C. ΚΑΤΑπίλλω, Depilo, Compilo, Conuello. Pro Euello affertur ex Ariſtoph.

C. ΠΑΡΑπίλλω, itidem Compilo, Depilo, Vulſella pilos extraho. Cinædi & efferminati ſolebãt olim θθραπίλλεσθαι, id eſt, vulſella depilari. vt docet Clemens Alex. quum Pædagogi ſui libro 3 ait, διὰ τύπτις γοῦν πτήρεις αἱ πόλεις πτίλωσιν, ξυρῶσιν, θθραπίλλοντων τοῖς θηλυδρίας τύπτις. Et paulo poſt, οἱ σφᾶς καταπτίθοῦσι, καὶ τὰς τείχας τῆς αἰδοῦς πάντα τρόπον παρέχουσι. Vbi nota eum ſynonymos accipere θθραπίλλειν & τὰς τείχας αἰδοῦς. Nota etiam pueris illicitè glabros & depiles reddi ſolitos fuiſſe iſtos θηλυδρίας. Sed & iis qui in adulterio fuiſſent deprehenſi, è natibus ac pudendis euellebantur pili, vt docet Ariſtoph. in Pluto, Ὁ δ' ἀλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που θθραπίλλεται, Per te glabratur & depilatur. ſeu Vulſuram patitur. Cui ſimilem eiuſdem locum habes in Τίλλω, vnà cum verbis ſcholiaſtæ. VNDE Παραπιλμός, οῦ, ὁ, Vulſura, Pilorum euulſio, Depilatio. vt ſchol. Ariſtophanis in loco paulo antè citato, quum diximſſet moris fuiſſe τὸν ἁλόντα μοιχὸν θθραπίλεσθαι, ἵνα δοὺς ἀργύριον ποινῆς λυθῇ, ſubiungit, αὐτὸ γὰρ ὥριστο δίκη τῆς μοιχοῖς πέτηνον, ὑπερεφαιδώσας καὶ θθραπιλμός. οἱ γὰρ πλούσιοι χρήματα παρέχοντες ἀπλύοντο. Vbi etiam θθραπίλεται expon. non ſolùm τὰς τείχας τοῦ κτοῦ πίλεται, ſed etiam διαστίεται, conuellitur. ET Παραπίλεια, ας, ἡ, Depilatrix. θθραπίλειαι dicebantur olim fœminæ quæ molles homines vulſellis depilabant & glabrabant. id eſt, Quæ vulſellis pilos eis euellebant, vt glabri eſſent. Philoſtr. in Vit. ſophiſt. de Scopeliano rhetore, ὀκδεδωκὼς ἑαυτὸν πόθῃ καὶ θθραπιλείαις.

C. ΠΕΡΙπίλλω, Circumcirca vello. Vnde particip. paſſ. περιπιλμθύος quod tamen ex Luc. affertur pro ſimpliciter Vulſus. Exponitur etiam Reuello: affertúrque & περιπίλαι pro Decerpiſſe.

Τίλαι, αἱ, dicuntur paruæ quiſquiliæ ſeu corpuſcula quæ infuſis per feneſtram radiis ſolis, aëri videntur innatare, ſeu per aërem volitare: ac præſertim quiſquiliæ è panno vulſo euolantes. nam θθρὰ τὸ πίλεσθαι ita dictæ videntur. Plutarch. Symp. 8, problem. 3, de Anaxagora philoſopho, ὑπὸ τοῦ ἡλίου λέγοντα κινεῖσθαι τὸν αἰέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν· ὡς δηλόν ὅτι τῆς διὰ τοῦ φωτὸς αἰεὶ διαπίπτοισι ψήγμασι μικροῖς καὶ θραύμασιν, ἃ δὴ πνες πίλας καλοῦσι. AT Τιλὰ Heſychio ſunt πτερὰ, Pennæ ſeu Pinnæ, Alæ. Forſan etiam ipſæ θθρὰ τὸ ἅλλεσθαι. Apud quem legitur ET Τιλίαι, ἄλφοι, populi arbores.

AT VERO Τίλος longè diuerſam à ſuperioribus habet ſignificationem: vt pote quo ſignificetur Stercus, Merda. κόπρος, σκώρ. vt patet ex Iul. Poll. qui libro 5, λέγοιτο δ' (inquit) καὶ πίλον καὶ πέλεθον καὶ ἀπαπίλω: quum nimirũ dixiſſet τὸ ὀπισθαλόμθρον τοῦ ἀνθρώπου ὀνομάζεσθαι ὑποπάτῳ nominari κόπρον & σκώρ. VNDE Ὑποπίλος, ου, ὁ, morbꝰ quidã equi, ex argumẽto dictꝰ. quũ nimirũ πλᾶ, καὶ ἕκλισις αὐτῷ θθεγίνεται ὑπὸ πύτθ, ἢ τὰ σκέλη αὐτῷ συνδέδεται. vt docet Tib. in Hippiatr. Vbi etiã nota VERB. Τιλάω, ῶ, quod ibi ſignificat Liquidũ ſterꝰ edere. ſolẽt enĩ eiuſmodi ὑγρὰ διαῤῥοιαι exoluere vires corporis. Alio quin ſimpliciter πλᾶν eſt Cacare. vt rurſum in Hippiatr. πλάσῃ λεπτὸν καὶ μυξῶδες. Ex hoc verò πλάω COMP. Διαπλάω, ET Ἐνπλάω, ET Καταπλάω, ET Προςπλάω. Quorum illud primum Διαπλάω, ex Hippiatr. affertur pro Caco, Excerno. Secundum Ἐνπλάω, ſignificat Incaco, Stercore ſeu merda inquino. Ariſtoph. Acharn. Ὑπὸ τοῦ δέους ὑπὸ τῆς μαείλης μοι ἀλοσύχλω Ὁ λαρκὸς ἐνεπλησεν, ὥσθθ σηπία, incacauit mihi veluti ſepia. Solet enim & ſepia ſuo atramento inquinare & turbare aquam. vt &

schol. dicit, ἐπαφῆκεν ὁ Λάρκος ὑπὸ ἀγχονίας, ὡς ὦφ ἡ σηπία, τὴν μέλαν. Sed nota ibi Aristophanis exemplaria habere συχνὴν, non ἀλοσύχνην: quod ἀλοσύχνην habet Erotianus, eum locum citans pagina 36 meæ editionis, in Μαρίλη. Tertium Καταπλάω, Concaco, Stercore contamino. Vel Stercus emitto aduersum. Aristoph. Auibus, Μέμνησ', ὅτε τῆς σήλης καταπλᾶς ἐσπέρας; Meministine quum columnam concacares vesperi? Sic in Ran. καταπλᾷ τῶν Ἑκαταίων, ἀγάλματων, Statuas Hecates cõcacat. Schol. exp. ἀσεβῶς διήκειτο τοῖς τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα. Exponitur alioqui & hoc modo, (sequendo propriam vocum significationem) κατὰ τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἑκάτης κόπρον ἐκκρίνει διήρρυτον, id est ὑγρά. Quartum περιπλάω idem cum tertio significat, & apud eundē Aristoph. in Nub. vbi ait, περὶ αὐτῶ τὼφθαλμώ μου περιεπίλησεν, Oculos meos cõcacauit, Oculos meos stercore perfudit seu cospurcauit. Nisi malis, In ipsos mihi incacauit oculos. SED ET Σπυπίλη huc videtur pertinere, idē significās quod πίλος, vt supra ex Poll. docui in illo ipso Τίλος. Itidémque schol. Aristoph. in hoc Pacis loco, αἰαιαῖ δῶς πλὴν ἀπαπίλω ἐδίει, dicit ἀπαπίλω esse πλὴν ἀνθρωπίνων κόπρων: addens tamen, eo vocabulo accipi etiam posse τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλεται ὑπὸ τῶν σκυτέων, segmentum seu resisamentum corii quod scalpro recidunt sutores: σμίλευμα quoque nominatum. Vtitur eodem vocabulo Hippocr. apud quem ἀπαπίλη Galen. exp. ὑγρὸν διαχώρημα, liquidum excremẽtum. itidémque Erot. scribit id vocabulum κεῖσθ apud eum ὅλη διαῤῥοίαι, sed semel tantùm legi. Dicit autem generalius pro stercore seu merda accepisse videtur, cuius verba attuli in Οἰς πῶτι.

ΤΙΝΆΣΣΩ, F. ξω, Quatio, Concutio, Vibro. Homerus Iliad. χ, Ὡς Ἕκτωρ οἴμησε νιφάδων φάσγανον ὀξύ, quatiens & vibrans acutum ensem. Idem pass. voce & significatione, Iliad. ο, — ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κρεπάφοισι πνάετο μδοναδδοιο Ἕκτορος. Quo modo & Valer. Flacc. dicit Caput quassare. Idem media voce vtitur in significatione actiua. vt Od. β, Ἔνθ' ὅπτ' δινηθέντε πνάξάσθω πλεῖστα πολλά. vt Ouid. quoque dicit Pennas quatere, & Virgilius, — magnis quatiunt clangoribus alas. ‖ Suidas πνάξαι expon. etiam διαῤῥῆξαι, κόψαι, afferens ex Epigr. Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὴν ἐκάτχασα, δεσμὰ πνάξαι Οἰόμβρος, perrumpere & perfringere vincula.

Τιναγμὸς, οῦ, ὁ, Quassus, Quassatio, Vibratio. Itē Excussio. vt B. apud Gregor. παρ' ἀδοκὴ τῶν τῶ πναγμοῦ παρεπτέροντες, interpr. Inopinata & violenta freni excussione. Dicitur ET Τίναγμα, ατος, τὸ, quod passionem potius denotat.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, Quassator, Concussor, Vibrator. vt πνάκτωρ γαίας apud Sophoclem de Neptuno, qui itidem ἐνοσίχθων dicitur, & σεισίχθων, & ἐνοσίγαιος. vnde & Virgilius dicit, Neptunus muros, magnóque emota tridenti Fundamenta quatit, totámque à sedibus vrbem Eruit.

C. Τινακτοπήληξ, Qui galeam quassat. ὁ τὸν πήληκα πνάστων, vt Homerus loquitur. Hesychio σεισιλόφος.

C. Ἀτίνακτος, Inconcussus, Immotus, Non agitatus. ἄσεισος. Nonn. Τοῦτον ἰδὼν ἀτίνακτον.

C. ἀμφιτινάστω, Vtrinque quatio. vel, Vndique quasso & concutio. vnde φρένας ἀμφεπίναξε, mentem vndique cõcussit, aut percelluit.

C. ἀνατινάστω, Concutio. vel, Vehementer concutio. vt αἰὰ augeat significationem simplicis πνάστω. VNDE Ἀναπινασμὸς, οῦ, ὁ, Concussio: Hesychio μετάσεισις, μετακίνησις, Emotio è loco suo in alium. Apud Suidam verò HABETVR Ἀναπνασμός: quod mendosum est.

C. ἀπὸτινάστω. Decutio: vel Excutio. Qua in significatione vox media quoque accipitur. vt ex Chrysost. De sacerd. affertur ἀπεπινάξατο τὸ πνῖγος, pro, Æstum excussit. Necnō & passiua. vt apud Samuelem lib. 1 Reg. cap. 10, ἰδοὺ ὁ πατήρ σου ὑπεπίνακται τὴν φροντίδα περὶ ὄιων, καὶ μεριμνᾶ περὶ ὑμῶν, Excussa ex animo suo cura ainnorũ, de vobis iam solicitus & anxius est. seu Dimisit curam asinorum, & de vobis anxius est. Itidémque ὑποπινασμὸς exponitur Excutiens. VNDE Ἀπόπινασμα, ατος, τὸ, Id quod decutitur seu excutitur. Id quod decussum seu excussum est. vt Ὑποπίνασμα συφοπείου dicuntur lignosæ illæ veluti assulæ quæ decutiuntur ex lino vel cannabe quum pectitur. Hieronymus exponens illud Esaiæ 1, Et erit fortitudo vestra vt fauilla, Pro Fauilla (inquit) ὑποπίνασμα interpretatus est Symmachus, quando stuppa pectitur, & quicquid sordidum habet, proiicitur. Septuaginta interpretes ibi habent, ἔσται ἡ ἰσχὺς αὐτῶν ὡς καλαμη συφοπείου.

C. ΔΙΑπινάστω, Discutio, Quassu disiicio. Exponitur etiam simpliciter Quatio, Vibro, affertúrque ex Eurip.

C. ΕΚπινάστω, Excutio. Homerus Iliad. π, ὀκ δὲ πίναχθεν ὀδόντες. vbi tmesis est. Affertur & ὀκπναξάμδος τὰ ἱμάτια, pro, Qui vestimenta excussit. Exponitur etiam Amolior, Expello. VNDE Ἐκπνασμὸς, οῦ, ὁ, Excussio, Emotio quæ quassando seu concutiendo fit.

C. ΕΝπινάστω quoque exponitur Excutio: NECNON Ἐνπνασμὸς, Excudio. Sed vtrunque mihi suspectum est, malimque Incutio & Incussio.

C. ΣΥΝπινάστω, Concutio, Conquasso. Aristot. De mundo.

ΤΊΣ; genit. Τίνος; Quis? interrogatiuē. Fœm. itidem Τίς; Quæ? Neutr. Τί; Quod, vel Quid? Homerus Iliad. φ, & Odyss. η, Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Quisnam es? Iliad. ω, Τίς δὲ σὺ ἐσσι φέριστε; Itidem Odyss. ι, Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλέετε ὑγρὰ κελεύθα; quinam estis? Et Odyss. ν, Τίς γῆ ἢ τίς δῆμος; ἢ τινες αἰνήεσσι; Similiter apud prosæ scriptores. Plato in Charm. ἔστι δή τίς καὶ τοῦ; quis verò est & cuius? Et Plutarch. De loquacit. τίς εἶ, καὶ τίς σε οἶδε, καὶ πόθεν ὁρμῶμενος ταῦτα; Interdum annexo ποτὲ, vel δήποτε, vt Τις ποτε; Τίς δήποτε; Quis tandem? Nonnunquam præfixo ὅ dicitur ὁ τίς, & præcedente sententia aliqua quam hoc interrogatiuum claudit. Greg. contra Iulianum, σὺ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας, ὁ τίς, καὶ πόσος, καὶ πόθεν; quisnam, & quantus, & vnde? Rursum τίς interrogatiuum aliquando æquiualet particulæ Nullus sine interrogatione positæ. vt in hoc loco Aristoph. Pluto, Καίπι πύπτυ τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἄρθρωπος ποτ' ἄμεινον; Hac re mortalibus quisnam vnquā adinueniat melius quippiam? id est, Nullus vnquam inuenerit. vt schol. quoque annotat ibi τὸ τίς ταὐτὸν ἐστὶ τῷ οὐδείς. Itidémque apud Thucyd. τίς πω schol. exp. οὐδεμία. Quibus similia exempla habes apud Bud. pag. 63. ‖ Indirectam etiam habet (sicut & Quis seu Quisnam apud Latinos) interdum interrogationem. Luc. in Demon. ἠρώτα τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτά. Sic idem in Anacharsi, ταῦτα οὐκ ἐθελω εἰδέναι, τινος ἀγαθοῦ ἂν ἕνα ποιεῖν. Et Æschin. ὅτι τίσι δεῖ ποιεῖσθαι συμμαχίαν, quibúsnam cõditionibus societas ineunda sit. Et Synes. epist. 8, μηνύον ὅπως ἔχει, καὶ ὧν τίσιν ἐστε, quomodo valeatis, & quo in statu sint res vestræ. ‖ Item Vter. Lucill. lib. 2 Epigr. in fures, γνώσῃ τίς τινος ὄντι Κρόνος, Vter vtrius sit Saturnus. ‖ Necnon Quotus. siquidem apud Aristoph. εἰς τίνα ἡμέραν exponitur non solùm Ad quem diem, sed etiam Ad quotum diem. Vide & Τιμὴ significans Pretium. ‖ Τίς accipitur etiam pro ὁποῖός τις, Qualis, Qualisnam: idque tam in indirecta quàm in directa interrogatione. In directa, apud Demosth. τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δεομένους εἰμί; sicut & Cic. dixit, Xenophon Socraticus, qui vir & quantus? Indirectè verò, vt apud Æschinem in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ὄντι, non qualem se esse prædicet, sed qualis sit. Itidem Synes. epist. 121 dicit, ἔστω δή σοι τοῦτο τεκμήριον, τίς αὐ ἐνθυμοῦμαι, qualis essem. Sic & epist. 44.

Τί, Quid? (interdum & Quod, vti suprà etiam dixi, & ita apud Lucam accipitur euang. cap. 17, vbi ait, ἑτοίμασον τί δειπνήσω, Para quod cœnem. sed hoc imitari minimè velim) Plato Charm. τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες; Quid tibi videtur? Aristoph. Nub. τί ὄντιν; Quid est? Quid rei est? seu Quid me vis? Ibidem sine ὄντι, aut alio aliquo verbo, τί ὦ πάτερ; quid est quod me vis ô pater? verba filii à patre expergefacti. Et Demosth. in Aphobum, τί κακὸν οὐκ ἔνι; quid mali non inest? id est, Nihil non, Omnia. vt suprà quoque dixi schol. Thucyd. τίς πω exponere οὐδεμία. Item sæpe occurrit τί σὺ λέγεις; Quid tu dicis? idque vel per contemptum dicitur, quum ostẽdere volumus nugari illum quem alloquimur. vt apud Terentium, Quid tibi vis? Et apud Horat. Quid tibi vis mu-

lier nigris dignissima barris? (vbi tamen Quid tibi vis potest & aliter accipi) Interdum etiam quum perterrefacere volumus illum ipsum ad quem orationē conuertimus. vtrunque in contentionibus & confutationibus. Vtitur autē eo modo Aristoph. in Nub. vbi vide schol. Sæpe post τί interrogatiuū, relinquitur aliquid subaudiendum. Luc. in Tim. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξωέρχονται, Βλεψίας ἐκεῖνος καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σώπαγμα τῶν οἰμωζομένων, Quid hoc rei est? quid hoc sibi vult? Idem in Dial. Zen. & Call. ὁ γέρων ὦ τί τοῦτο; ; senex verò quid ad hæc respondit? Xenoph. Symp. τί οὖν εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἀνέγκοι; quid igitur dices siquis nobis vnguentum afferat? Subauditum autem habet verbum ὄντι cum alibi etiã, tum in hoc loquendi genere. Demosthenes in Aphob. τί ὀμῶ καὶ βασανίσω; quid rei est legi cum quæstione? vti & Ioann. 2, τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γυναῖ; quid tibi mecum rei est mulier? Et Synesius epist. 105, δήμω δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; Interdum geminatur. vt apud Aristophanem in Nub. τί γὰρ ἐὰν ἀρπαγὰ τῶν δημοσίων κατέδωσι Σίμωνα; τί ποιοῦσι; Et apud Demosth. Philipp. 3, τί οἴεσθε, ἐπειδὰν ἑνὸς ἡμῶν ἑκάστου κύριος γένηται, τί ποιήσειν; Vbi potest dici repetitum esse propter illa quæ interiecta sunt inter ipsum τί & verbum de quo quæritur. Nõ itidem verò, sed maioris vehementiæ causa, apud Plat. in Apolog. τί οὖν, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; quidnam igitur quid? Sicut verò dixi interdũ præmisso ὁ dici ὁ τίς pro τίς, sic etiã sciendũ est dici τὸ τί pro τί: & id quidẽ in responsione simul habẽte interrogationem. vt apud Aristoph. in Nub. Strepsiadi dicenti, εἰπὲ δὴ νυῶ μοι, Socrates respondet, τὸ τί; Quidnam? Quidnam vis tibi dicam? Et in Pluto, viro iusto dicenti, Καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ὑπόφαναί μοι, respondet sycophãta, τὸ τί; quidnam? Significat hoc idem τὸ τί etiam Quare, Cur, Quid ita? vt apud eundem in eadem fabula, cuidam dicenti, πῶς ταῦτης οὐ μαχοῦμαί σοι, cum interrogatione respondet Chremylus, τὸ τί; quamobrem? Interdum τί alio casu redditur quàm eo in quo ponitur. vt apud eundem Aristoph. τί σ' εἶπω; quo te appellabo nomine? ‖ Interdũ signif. Ad quid? Ad quã rem? vt apud eundẽ in Nub. τοῦτ' οὖν τί ὄντι χρήσιμον; ad quid prodest? Et Gaza, τί ὦ ταῦτα; dixit pro eo quod Cic. Quorsum hæc? Ex Demosth. autem, τί χρησόμεθα τούτῳ; pro, Quid nobis agendum in hoc tempore? ‖ Aliquando τί ponitur pro διὰ τί; Quamobrem? Qua de causa? Cur? Quare? vt etiam Quid apud Latinos. Xenophon Pæd. 1, ταῦτα ὦ παῖπα τί ἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι; Et Pæd. 5, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἀδικοῦντας οἷα ὑβρίζει. τί δεῖ λέγειν; quid attinet dicere quantis iniuriis afficiat? Itidem Plato in Symp. καὶ γαῦ τί ἥκεις; καὶ τί αὖ ἐνταῦθα κατεκλίνης; ‖ Ponitur interdum & in indirecta interrogatione. Aristoph. λέγε δὴ τί κελεύεις, dic igitur quid iubeas. Ac vt interrogatiuum τί dixi interdum geminari, ita & hoc iterari seu repeti sciendum est. Demosth. Philipp. 1, τίς χορηγὸς ἢ γυμνασίαρχος τῆς φυλῆς, πότε καὶ πρὸς τί, τί λαβόντα τί δεῖ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέτασον ἡμέλητται. Et in Midiam, δεῖξαι τί πεποιηκότες αὐτῶν ἔνιοι τίνος ὀργῆς πτυχήσασι παρ' ὑμῶν. Et Aristot. Ethic. 3, cap. 1, κρίναι ποῖον αὐτὴ ποίου αἱρετέον, καὶ τί αὐτὴ τίνος ὑπομενετέον. Quibus alia duo similia exempla ex eodem Demosth. & Aristide habes apud Bud. Comment. pag. 61. vbi etiam annotat similem vsum esse Latinæ particulæ in hoc loco Virgil. Quæ quibus anteferam. Et in hoc Plinii, Quid à quo fiat. ‖ Hoc ipso τί quæritur de substantia rei. vt apud philosophos τί ὄντι; quid est? corpus, homo, animal, lapis. Vnde fit vt sæpe reddatur substantia. velut apud Aristot. Rhet. 1, καὶ γὰρ τί, καὶ πόσον, καὶ ποῖον, οὕτως ἔχει, substantia & quantitas & qualitas rei ita se habent. Nonnulli verò & Quiditas interpretari ausi sunt: vt Gaza apud eundem Aristot. lib. 2 De gener. anim. τὸ τί ὄντιν ἡ ἀρχή, principium quiditas est. Itidémque τὸ τί ὄντι, Ipsa rei quiditas. seu, Definitio qua determinatur quid res sit. Similiter τί ἦν εἶναι. vt apud eundem Aristot. Ethic. 2, cap. 6, κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν καὶ τὸν λόγον τὸν τί ἦν εἶναι λέγοντα, μεσότης ὄντιν ἡ ἀρετή, ex sua essentia, & ratione quæ quid sit res, declarat. Quin ipse Aristot. indicat hoc τὸ τί ἦν εἶναι idem esse quod τὸ τί ὄντιν, seu τὴν οὐσίαν, quum ait, ἐπ ὦ τὸ τί ἦν εἶναι οὗ ὁ λόγος ὄντιν ὁρισμός, οὐσία λέγεται ἑκάστου. Et rursum, Ἐμπεδοκλῆς τὸν λόγῳ ὅστιν φησὶν εἶναι. τοῦτο δ' ὄντι τὸ τί ἦν εἶναι καὶ ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων. Itidem in Ethic. ἐν τῷ τί ὄντι, In substantia, vt Argyropvertit.

Τί interrogatiuum prout has vel illas particulas adiunctas habet, negationi aut affirmationi seruit. Sophocl. Τί βαιὸν οὕτως ἐνηρέπη τῆς συμμάχου; Quid ita parum id est, οὐδὲ ὀλίγον ἐνηρέπη τῆς συμμάχου, Ne minimam quidem rationem habes sociæ tuæ. At verò affirmat quũ dicunt τί γὰρ ἄλλο ἤ, vel τί ὦ ἄλλο ἤ. vt & apud Latinos, Quid enim aliud nisi, Quid enim aliud quàm. Xen. Apomn. 2, τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις ὑπὸδεῖξαι, σὺ μὴν, χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶ, ἐκεῖνος ὦ φαῦλος; Sic Liuiùs, Quid enim aliud nisi admonẽdi essetis? pro, Nihil aliud quàm, Nihil præterquam, Nihil nisi: vt Quintilianus, & idem Liuius ac Celsus loquuntur. Eadem ratio est in τί ὦ ἄλλο ἤ. Luc. τί ὦ ἄλλο ἢ ἐγέλασα; quid enim aliud quàm risi? Xenophon, τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις; quæ verba idem sonant acsi dixisset, ἢ μὴν κινδυνεύσεις, Profectò periculũ erit ne. Fortasse tamen rectius dicemus in vtriusque generis exemplis particulã τί nihil aliud quàm consuetam interrogandi vim habere, neque ipsam sed adiunctas ipsi particulas vel negationi vel affirmationi inseruire.

Interdum annexam habet particulam aliquam, veluti est γὰρ, δὴ, δέ, & similes aliæ, vt ordine docebo: & pro earum ratione significationem interdum mutat. Τί γὰρ; Quid ni? Quo sensu dicitur etiam πῶς γὰρ οὔ; At de τί γὰρ ἄλλο ἤ, dictum fuit in tmemate præcedente. Hoc ipsum τί γὰρ præmisso καὶ, diuersam etiam significationem habet. veluti quum sub finem narrationis alicuius subiicimus καὶ τί γὰρ; pro, Quid porro accidit? Quid porro euenit? Cuius vsus duo exẽpla habes apud Lucill. Epigr. lib. 2, εἰς ἀγωνίας & εἰς λεπτοὺς, pag. 127, & 156 meæ edit. Solent autem eiusmodi interrogatione vti ad expectationem maiorem in animis auditorum concitandam. Τί δαὶ, siuè Τί δέ; Quid autem? Quare? Quid ita? Cic. verò apud Plat. in Tim. τί δαὶ vertit Ain' tu? Et τί δέ; Quid? vt pag. 6 mei Lex. Cic. videbis. Synes. autem addito præterea καὶ dixit epist. 114, τί ὦ καὶ καλὸν ὅτι τὸν ψάμμον τὸν αἰγιαλίτην ποιεῖς; ecquid autem amœnitatis habet. Item τί ὦ εἰ μὴ pro τί δὲ ἄλλο εἰ μὴ, seu τί ὦ ἄλλο ἤ. vt accipiunt apud Xenoph. τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτό γε ὅτι μελήσεσθαι; Quid aliud tandem nisi se curaturum pollicebatur? id est, Nihil aliud pollicebatur quàm se curaturum. vt Liu. Illa nocte nihil aliud præterquam vigilatum est. Τί δή; Quid tandem? Plato, τί δὴ οὖν; ἔφη ὁ Σωκράτης· οὐ παύσῃ ἐρᾶν φαμέν; Quid tandem igitur? seu simpliciter, Quidnam igitur? Quid tandem? Sic τί δὴ ποτέ; Quid tandem? seu, Quamobrem tandem? Ecquid? Et τί δῆτα; Athen. τί δῆτ' (ἔφη) δεδοίκατε; quid tandem metuitis? Et Xenoph. Pæd. 6, τί δῆτα ἐγὼ Κυαξάρῃ λόγον ἐκέλευσα ἐμβαλεῖν πρὸς καταλύσεως τῆς γραπαῖς; Quid tandem? Quánam tandem de causa? Quamobrem? respondet, δοῦ ἵσε ὅτι φοβούμενος τὸ μέλλον, nimirum metu futuri. Τί μή; Quid ni? πῶς γὰρ οὔ; seu πῶς γὰρ οὔ; quo sensu suprà habuimus τί γὰρ; & paulò infrà τί μὴν; Soph. Aiace, Ἄρχοντές εἰσιν, ὡς σ' ὑπεικτέον. τί μή; Rerum summa apud ipsos est, ideóque eis cedendum & obtemperandum. quid nisi? vt & schol. exp. διὰ τί οὐκ ἄξιον εἶη εἴκειν αὐτοῖς; Τί μὴν itidem significat Quid ni? & est concedentis. vt apud Plat. De rep. lib. 2, ἀγαθὸς ὅγε θεὸς, καὶ λεκτέον οὕτως. τί μὴν; Et in Philebo ad hoc interrogatũ, ἆρ' οὐ θεωρίας ὄντι, respondetur τί μὴν; quid ni? pro quo ibidem dicit πῶς γὰρ οὔ; vt videbis apud Bud. pag. 922, vbi alia etiam exempla affert ex eodem. Aliàs τί μὴν accipitur etiam pro τί δή, seu τί δὴ οὖν; Quidnam igitur? Quid tandem? vt videre est in loco quodam Plat. quem Bud. affert pag. 921. cui similis hic Xenophontis, Pæd. 2, pag. 28, ἀλλὰ τί μὴν βουλόμδοι ψύδονται; Quidnam tandem sibi volunt mendaciis istis? seu, Quid igitur? Quibus Cyri verbis respondet Aglaitidas, τί γὰρ ἄλλο γε εἰ μὴ γέλωτα ποιεῖν ἐθέλοντες; nihil aliud quàm risum excitare volunt. Τίνυ; idem quod διὰ τί; seu διὰ τί δή; Hecuba apud Homer. Iliad. χ, deflens Hectorem suum, Τέκνον, δειλὴ ἐγὼ· τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα Σοῦ ἀποτιθειδοῦσ; id

est, τί δὴ βιώσομαι, vt expon. Eustath. Vbi etiam obiter A
NOTA Βείομαι. Τί ὅτι, Quid quòd? Quid est quòd? Quid est cur? Seu simpliciter Cur? Quare? Act. apost. c. 5, τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; quamobrem conspiraſtis? Τί οὖν; Quid igitur? Plato, τί οὖν αὖ, ἔφη, εἰπὸ ὁ ἔρως, θνητός; ἢ ἀθάνατος γε. ἀλλὰ τί μάν; μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Ex eiuſdem libris De leg. affertur τί οὖν τί; pro, Quid non igitur? Τί οὐ; ſeu τί οὐχί; Quid non? pro Nihil non. Demoſth. Pro cor. εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ παθόντων, πᾶσα οἰκουμένη μετὴ γέγονε τεθορυβῶν. & quid nō mali? id eſt, Nihil non mali, Omne genus malorum. Idem, ἀξιοῦντος ἢ πύτου, καὶ πολλὰ δεηθέντος ἐμοῦ, καὶ τί οὐχὶ ποιήσαντος, καὶ τοῦτο ὑπεμείνα. Interdum verò ſequente τοῦ. vt apud Greg. καὶ τὸ τέλος ὀνειδιζόμενος, καὶ τί γὰρ οὐχὶ πάσχων, τί δὴ οὐκ ἀκούων, οἷς οἱ πιοῦσι νεανιεύονται, & quid non contumeliarum perpeſſus? Id eſt, nihil non contumeliarum. Sic apud Ioſeph. οἱ ἢ καὶ δεῖμόν τινα καὶ φόβον, ἤδη ἢ καὶ λύσσαν, καὶ τί γὰρ οὐχὶ τῶν κακίστων παθῶν εἰς θεοῦ φύσιν καὶ μορφὴν αἰτήσασαι; pro quo potuiſſet dicere etiam, καὶ τί γὰρ ἄλλο εἰ μὴ πάντα τὰ κάκιστα πάθη; ſeu καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ πάντα τὰ κάκιστα πάθη; Τί ποτε; Quid tandē? ſeu, Cur tandē? Pro Quid tādē, in propria ſignif. Æſchin. in Cteſiph. (ſed in interrogatione indirecta) ἀπόδειξιν ποίησαι τί ποτ' ἐν ἃ ἐρωτᾷς, καὶ τί ποτ' ἐν ἃ ἔλεγες, oſtēde quid tandem egeris, & quid tandem dixeris. ſeu Quænam tandem fuerint quæ dixiſti, & quænam tādem fuerint ea quæ egiſti. Vbi etiam nota enallagen numeri. At pro Quid tandem, ſignificante Cur tandem, Quanam tandem de cauſa, vſus eſt Eurip. itidémque Demoſthenes, ſed ſequente οὖν: vt in orat. quam habuit ad epiſtolam Philippi, τί ποτ' οὖν ὁκεῖνος ἐν τῷ τοιούτῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; Qua tandem igitur de cauſa? τί ibi ſignificante idem quod δίχα τί, ſeu ἕνα τί, vt quidam loquuntur. Poëtæ verò pro hoc τί ποτε, facta ſyncope, D I C V N T Τίπτε. vt Homerus Iliad. λ, Τίπτε με κικλήσκεις Ἀχιλῆ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; quid me vocas, & quid me vis, Achilles? Sic Iliad. ο, v. 90, & Iliad. ω, itidem v. 90. Et Odyſſ. ν, Τίπτε τ' ἄρ οὔ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα; cur ei non dixiſti? Item per apoſtrophum, ſequente vocali aſpirata, D I C V N T Τίφθ'. vt Bion in ſua Megara, Μᾶτερ ἐμά· τίφθ' ὧδε φίλον κατ' θυμὸν ἰάθεις;

Porrò pro Τί reperitur E T I A M Τιὴ, (vt ὁπὴ pro ὅπῃ) S I V E Τίη. nam & paroxytonως & oxytonως ſcribitur, Euſtathio etiam teſte. Ariſtoph. Acharn. Τιὴ μαθὼν φαίνεις αὖθι θρυαλλίδος; quid doctus. Sic Homerus Odyſſ. ρ, Ὦ γέρον τιὴ τοῦ βόσκε, τίη δὲ σύ τόνδε πόλινδε Ἤγαγες; Et alibi, ξεῖνε τίη τοι νῦν φρεσὶ τοῦτο νόημα Ἔπλετο; Dicitur verò E T Τιπὴ δή. Ariſtoph. Nub. Οὐκ αὖ ἀποδοίλω τοὺς τόκους. reſpondet Socrates, τιπὴ δή; Quid ita? Quamobrem? Ὁ τὴ (inquit) κῆν μῆνα τἀργύριον δανείζεται Vbi ſchol. annotat, τιπὴ dici τῶν ἑλλήνων, afferens ex Homerō quoque ſimilem vſum huius particulæ, τιπὴ δὴ λείπεσθε ἄριστοι apud quem legitur & τίη δή. vt Iliad. μ, Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεθα μάλιστα; quam tandem ob rem nos in primis honoramur? τίη autē ſeorſim poſitum ſine alia particula, paſſim apud eum occurrit.

Hactenus de τίς oxytono, ſequitur de barytono.

Τὶς igitur barytonon, interdum etiam encliticum, tam in obliquis caſibus quàm in recto, ſignificat Aliquis, Quiſpiam. ἀόριστον enim eſt & indefinitum. Homerus Iliad. ρ, Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς. id eſt, Leo aliquis. Et Iliad. β, Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, ita dicebat quiſpiam. Sic φήσαι τις αὖ, & τὶς αὖ εἴποι, Dixerit aliquis, Dicat quiſpiam: apud Demoſth. Olynth. 1, in vna eadémque pagina. quod loquutionis genus in obiectionibus frequens eſt. Idem Pro cor. ὧν τίνι πενίαν αἰτιάσαιτ' αὖ τις. Interdum præcedente εἰ, vel μή: idque vel immediatè, vel interiectis aliquibus inter vtrūque. Thucyd. εἰ σωφρόνως τὶς αὐτὸν ἐκλογίζοιτο. Et lib. 4, εἴπου τὶς τινὰ ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτῷ. Et lib. 6, μὴ καταχήσῃ τις. Interdum præcedente vel ſequente genitiuo. Homerus Iliad. ω, μή τις Ἀχαιῶν Ἑνετάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος. Polyb. ὅταν μεταλλάξῃ τις παρ' αὐτοῖς τῶν ὀλιγαρχῶν ἀνδρῶν, Illuſtrium virorum quiſpiam. ſeu, Aliquis ex illuſtribus viris. Interdum adiectiuo aliquo vel præcedente vel ſequente. Thucyd. lib. 2, αὔχημα μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας τῶν ἀτυχοῦς, καὶ δειλῷ τινι ἐγγίνεται, Homini cuipiā timido. ſeu Alicui ex eorū numero qui timidiores ſunt. Quem vſum quum habet, poteſt reddi etiam per Neſcio quis. veluti in hoc loco Diog. Laërt. Ἀτελεῖς δέ τινες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται, Viles homines neſcio qui, initiati in beatorum inſulis erunt. Numeralibus autem iūctum redditur potius per Circiter, Fermé. vt apud Thuc. lib. 7, pag. 263, ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντα τινὰς οὕτω διῆτήθησαν ἀθρόοι. Et lib. 8, pag. 269, δίακοσίους μὲν ἕνας τις πάντας τῶν δεινατῶν ἀπέκτεινε. Interdum reperitur iunctum his particulis, πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς: & tunc παρέλκει, ſeu ſuperuacuum eſt. Thucyd. lib. 6, pag. 208, ἃ εἰκὸς ἐν τῷ πάντα τινὰ τοιοῦτον ἀσκεῖν ἀσκεῖν, ὁ ὁ ὑμνυμένος. Et pag. præced. ὧ τις ἕκαστος τοιοῦτος ἐπάθη. Et lib. 3, ὡς ἑκάστῃ ἐς καὶ τέχνῃ τὸν αὐτικίστου τινὸς κρείττονος. Et rurſum lib. 1, οἷς τοιεῖ πολὺν τοῖς ἑτέροις ξυμμαχίας αὐτόν τινα κολάζειν, quenque perſequi oportere. Itidemque lib. 6, pag. 222, οἰόμεθα τῶν ἄπωθεν ξυνοίκου τεταπολιμένου, οὐκ ἐς αὐτὸν τινα ἥξειν τὸ δεινόν, ad quenquam noſtrūm. Similiter παρέλκει in ὁποιοσοῦν, in ὁποῖός τις, in οἷός ἐς, in ποῖός τις, in ποιός δέ τις. Quorum exempla ſi requiras, inuenies apud Bud. pag. 62. Idem παρέλκειν itidem dicit adiectiuo aliquo præcedente, vt apud Baſil. λυπηρός τις εἶ) δόξει. & apud Greg. τῶν μὴ δικαίων τοιοῦτοί τινες, & rurſum apud eūdem, λίαν ὄντως παχύς τις εἶ. Quæ exempla habes apud eundem pag. 63. Similia iiſdem hæc ſunt. Plato Polit. 2, ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δίκαιος. Theocr. ἐγὼ δέ τις ἐν ἐν ἀνέρασος. Xenoph. Pæd. 8, μαινόμενος ἄρα τις ἐστὶν, ὡς ἔοικεν. Demoſth. in Mid. ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπορώτατος. His tamen in locis poteſt reddi etiam vel per Aliquis ſeu Quiſpiam: vel per Aliquis ſeu quiſpiam ex eorum numero qui, vt ſuprà dixi. Certè apud Homerum ita exponi poteſt, quum Odyſſ. σ, v. 382 dicit, Καί που τὶς δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιός. id eſt, magnus aliquis vir, Vir quiſpiam magnus. Pro quo μέγας τὶς, (ſed in paulùm diuerſa ſignificatione) dicitur etiam ſimpliciter τὶς. veluti quum ait Demoſth. Philipp. 4, ὡς σὲ μὲν ἐν τῇ πόλει δεῖ τινὰ φαίνεσθαι, τὸν πόλιν δ' ὑπὸ τοῖς Ἕλλησι μηδενὸς ἀξίαν εἶ). Vbi nota opponi inter ſe, τινὰ φαίνεσθαι & μηδενὸς ἀξίον εἶ). Idem in Mid. τὸ δικαῖν τινες εἶ) δὴ ἀποφεύγειν τοῦ ἀξίαν εἶ). Et in Leptinē, Μεσσήνιοι δὲ εἶ) φάσκοντες. Itidémque in Act. apoſt. cap. 5, de Theuda quodam, λέγων εἶναι τινὰ ἑαυτόν. (At cap. 8, cum illa adiectione dixit idem Lucas, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν) Quo modo & Cic. dicit, Méque, vt facis, velis eſſe aliquem. Vtrobique enim τὶς & Aliquis ſignificant μέγας τὶς ſeu ὑπὸ τῶν τυχόντων τὶς, Non vnusquiuis, Non vulgaris & contemnendus. Sicut verò πᾶς τὶς poni dictum eſt pro πᾶς ſimpliciter, ita viciſſim τὶς ſolum pro πᾶς ſeu πᾶς τὶς poni ſciendum eſt. veluti quum aliquid imperantes, eo vtimur. Ariſtophanes, τὶς ἀψήφιστος αὐτὸς ἔστω. id eſt, Quicunque eſt ἀψήφιστος, Quiſquis hîc ἀψήφιστος eſt. Si quis hîc ἀψήφιστος eſt. ſeu ὁ μὴ ἐψηφοφορηκώς, ἐγγραφεὶς βαλλέτω. Idem rurſum, ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντα, Vnicuique veſtrūm qui hîc eſtis, edico ne me ad quæſtionem abripiatis. vel, Denuntio ne quis quæſtioni me accipiat. Itidem pro πᾶς τὶς accipi videtur apud Demoſth. quum ait, πνὸς τοιοτέρους, Clemētiores quàm quiſpiam alius, Quouis alio clementiores. ſeu Clemētiores quàm homo quiſpiam eſſe ſoleat. ſic enim nonnullis interpretanda videntur ea verba: qui tamen & hoc fortaſſe modo exponi poſſe exiſtimant, Aliquanto modeſtiores. At tūc neutrius eſſet generis, nō maſculini. Rurſum cum verbo ſecundæ perſonæ, in imperandi modo. Ariſtoph. Pluto, Τὸν πλοῦτον ἄγω τὶς κάλει, Plutum foras euoca tu quiſquis ibi es. ſeu Heus tu quiſquis ibi es, Plutum mihi euoca. Niſi malis retinere Quiſpiam, & per tertiam perſonam dicere, Plutum mihi quiſpiam euocet. Verùm & extra imperandi modum accipitur pro ἅπας τις ſeu ἕκαστος τις. velut apud Thucyd. lib. 6, pag. 201, ὥστε χρὴ σκοπεῖν τινὰ αὐτά. Et lib. 7, pag. 239, οἱ τὰ ἄλλοι πάντες ἔφερον ὅ, τι τὶς ἐδύνατο, quod quiſque poterat.

Porro vt dictum ſuprà eſt, particulam τὶς aliquando παρέλκειν, ita contrà ſciendum eſt, nonnunquam relinqui ſubaudiendam. velut apud Ariſtot. ſæpe, necnon in hoc loco Plat. De leg. 11, ἐὰν ὀλιγοστὴ τὰ ψυχὴ μὴ πυρεῖ

σαι, ſiquis teſtem inſimulet falſi teſtimonii. ‖ Τὶς ſignificat etiam Quidam, Certus quidam. vt Lucæ 16, ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος. Ioann. 6, εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινὲς οἱ οὐ πιστεύουσιν, Quidam ex vobis ſunt, Nonnulli veſtrūm. Et Matth. 16, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων. Et Thucyd. lib. 6, pag. 229, τοῦ τυχόντος τοῖν οὐ πολλοῖς, paucis quibuſdam. Et lib. 8, pag. 265, ὁρμηθεὶς γραφῇ τινι ὀλιγαρχίας, copiis quibuſdam. Itidem pro Quidam, Nonnullus, vel etiam Alius accipitur, priore loco copulatum particulæ μὲν, poſteriore autem particulæ δέ. vt apud Ariſtot. Rhet. 1, τοῖ μὲν δίκαιον, τοῖ δὲ οὐ δίκαιον. Interdum verò præmittitur ei articulus ὁ in eiuſmodi locis. vt apud Xenoph. Pæd. 3, ἐπεὶ δ' ἦλθον οἴκαδε, ἔλεγον τῷ Κύρου ὁ μὲν τὸ τῶν σοφίαν, ὁ δὲ τὸν καρτερίαν. Vbi etiam παρέλκειν dici poteſt. Sed nota ibidem in priore loco particulæ μὲν adiectum fuiſſe, at in poſteriore omiſſum: viciſſimque omiſſum in priore, adiectum verò in poſteriore, Pæd. 6, vbi ſcribit, τοὺς μὲν ὀκ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς δέ τινας καὶ τῶν φίλων λαμβάνων ἔτι τοὺς. Itidem, ſed tranſpoſitum & in ſententiæ finem reiectum, apud Ariſtophanem in Pluto, Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος, Ἕτερος δὲ χαλκεύει τις· ὁ δὲ τεκταίνεται, Ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νὴ Δί· ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ, Ὁ δὲ κναφεύει τις. Vbi bis habes eodem modo vſurpatum. Adde hoc Thucyd. lib. 2, pagina 79, τοὺς δέ τινας οἱ Μεσσήνιοι ἀφείλοντο: præcedente, τῶν νεῶν τινας αἰαδούμενοι εἵλκον κενάς. Item ſeorſum ſine particulis illis μὲν & δὲ dicitur ὁ τὶς ἄνθρωπος, pro certo quodam & ſingulari homine, ad differentiam τοῦ καθόλου. Baſil. in epiſt. ad Cæſar. ἐνταῦθα γὰρ οὐ τὸν τινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν καθόλου φύσιν δηλοῖ. τοῦ γὰρ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου καὶ θνητός. Bud. pag. 63. Similem vſum habet ὁ τὶς interrogatiuum & oxytonon.

Τὶ itidem ſignificat Aliquid, Quippiam ſeu Quoppiam. vt βραχύ τι, exiguum quippiam. Item κατά τι & κατά τινα, ſecundum aliqua, Aliquatenus. (niſi malis Quadamtenus) Ariſtot. De gener. anim. lib. 4, κατά τινα τὸν τόπον τὰ τοιαῦτα πεφυκότα, aliquatenus monſtrifica labe affecta. Apud eundem Ethic. lib. 1, ἐν τῷ τοῦ τι, In eo quod eſt ad aliquid, In prædicamento relationis. Dicuntur autem τὰ τοῦ τι, ὅσα αὐτὰ ἅπερ ἐστὶν, ἑτέρων εἶ) λέγεται, ἢ ὁπωσοῦν ἄλλως τοῦ ἑτέρου. veluti μεῖζον aliquid eſſe dicitur ratione eius οὗ μεῖζόν ἐστι, & διπλάσιον aliquid reſpectu eius cuius eſt διπλάσιον, vt idem Ariſtot. fuſius tradit in Categoriis capite τοῦ τῶν τοῦ τι. Verùm vt ſuprà docui τὶς vſurpari interdum pro μέγας τὶς, ita ſciendum eſt τὶ accipi pro μέγα τι. Plato in Apolog. Socr. οἴονται τὶ εἶ), ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. Vbi nota τὶ & οὐδενὸς ἄξιοι ſibi opponi, vt ſuprà in Demoſth. quodam loco τινὰ φαίνεσθαι & μηδενὸς ἄξιον εἶ). Sic idem rurſus Plato in Symp. ὑμᾶς ἔφη τοὺς ἑταίρους ἐλεᾶν, ὅτι οἴεσθε τι ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες, quòd putatis aliquid vos facere, quum tamen nihil faciatis. id eſt, Quòd putatis præclari aliquid & magni vos facere, quum tamen nihil faciatis quod quidem operæ pretium eſſe exiſtimandum ſit. Et in Parmen. καὶ ταῦτα λέγοντα, αἰσχίστη δοκεῖν τέ τι λέγειν, καὶ θαυμαστῶς, ὡς δυσαπάντητον εἶ), Scitū quippiam dicere, & ita quidem vt vix ab opinione illa quam perſuaſus eſt, deduci queat. Apud Latinos etiam parti ula Aliquid ſimilem vſum habet. Cicero De diuin. Vt tu tum aliquid eſſe videare. Et rurſum, Vt tum denique aliquid ſe futurum putet. Naſo in Faſtis, Eſt aliquid nupſiſſe Ioui. Præterea μᾶλλόν τι ex Thucydide afferitur pro Aliquanto plus. Vbi hoc τι poteſt dici παρέλκειν ſeu τοῦ πληρωματικὸν eſſe. vt enim τὶς dixi interdum ſuperuacuum eſſe, ita & hoc τὶ nonnunquam ex ſuperuacuo addi ſciendum eſt, Græci nimirum ſermonis proprietate. Velut Thucyd. lib. 6, p. 197, ὑ πολλῷ τινι ὑποδεέστερον dixit pro ὑ πολλῷ ὑποδεέστερον, vacāte τινί. Itidémque Arrian. de fluuiis Indicis, τῶν ἄλλων Ἀσιανῶν πολύ τι κῆν μέγεθος ὑπερφέροισι. Et rurſum, τὰ πολέμια πολύ τι ἡμυαιοτάτοις τῶν γε δὴ τῶν ἐπὶ κῶν τῆς Ἀσίας. Hæc ferè Bud. p. 61 & 62, vbi vide & alia exēpla. Itidem apud Homerum paſſim παρέλκει. vt Iliad. ι, Οὐκ ἀίεις ὡς Τρῶες ὀλίγῳ τι πεδίοιο Εἴατο ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δέ τι χῶρος ἐρύκει; Et Odyſſ. ι, Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἰδέται εἶ). Sic præcedente οὐ vel μή, vel οὐδὲ aut μήτε. vt apud eundem Odyſſ. ξ, Μήτε τί μοι ψεύδεσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε. & apud Heſiod. Erg. — οὐδέ τι δειλὸν Γῆρας ἐπέσσω. Simiiter παρέλκει in ὅπως τι, πάν τι, ἀχρεῖόν τι, ἐγγύς τι, ὁμοῦ τι: quibus adde μεγαλωστί, νεωστί, in quibus βαρυτονεῖται. Apud Latinos etiam παρέλκει itidem Aliquid, Neſcio quid: idque Græcorum imitatione. Terent. Subtriſtis viſus eſt eſſe aliquid. Cic. Philipp. 2, Neſcio quid cōturbatus eſſe videris. Vbi Aliquid & Neſcio quid poſſent etia accipi pro Aliquantum. ‖ Significat etiam Quiddam ſeu Quoddam. ſeu, Quiddam certum, Nonnihil. Interdum etiam Pars. veluti quum præmiſſo articulo præpoſitiuo D I C I T V R Τὸ τι, S E V Τὸ μὲν τι, τὸ δὲ τι. Plato epiſt. 9, τῆς ὀλυέσιος ὑμῶν τὸ μὲν τι τὴ πατεὶς μεείζεται, τὸ δέ τι οἱ ὀλυνήσαιτης, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι. Vnde Cic. De offic. lib. 1, Non nobis ſolùm (vt præclarè ſcriptum eſt à Platone) nati ſumus, ortúſque noſtri partem patria vendicat, partem parentes, partem amici. A T Τόδέ τι apud Ariſtot. modò redditur Hoc aliquid, modò Hoc. A Thucyd. verò vſurpatum eſſe dicitur κατά τι, Secundum quid, ſeu Aliquatenus.

Τίω, F. ίσω, Honoro, In honore habeo. ſeu In pretio habeo, Magni æſtimo: interdum etiam Carum habeo. Cara enim ſunt quæ magni pretii ſunt. Homerus Odyſſ. ν, — οὐκ ἔτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τίμηκεις ἔσσομαι, ὅτι με βροτοὶ οὔτι πόνοι Φαίηκες, quum in nullo me honore & pretio habeant Phæaces qui mortales ſunt. Sic Iliad. α, ὕφρ' αὖ Ἀχαιοὶ Τίοιν ἐμὸν ἥστωσιν, ὁφέλωσίν τέ οἱ ἥμιλιν. Et Odyſſ. λ, Πεῖν μὲν τὸ τόσε τε ζωὸν ἐπόμεθα ἴσα θεοῖσιν Ἀργεῖοι, νῦν δ' αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Εὐδαίδ' ἐόν. Et Iliad. ο, ὦν ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐπόμεθα, in pari honore habebamus ac parentes noſtros, Æquè ac parētes noſtros colebamus. Itidem Iliad. ν, — ὁ δέ μιν πόσιν ἴσα τέκεσσι, tanto habuit in pretio & tam dilexit quàm natos ſuos. Quibus in locis nota accuſ. ἴσα aduerbialiter capi, ſicut οὐδέν in hoc loco apud eundem. Iliad. α, — τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδέν ἔπεσσι. id eſt, κατ' οὐδέν ἐτίμησας, τιμῆς οὐκ ἠξίωσας, Nullo in honore habuiſti, Nullo dignatus honore es. Apud eundem extat Ionicum imperf. ἐπέσκον, quaſi à T H E M. Τέσκω. Odyſſ. χ, v. 415, Οὔ τινα γὰρ πέσκον ὀλιγοδρανέων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲ ἐσθλόν. Sic apud Heſiod. In clypeo Herculis, initio, Ἡ ἢ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἐὸν πέσκεν ἀκοίτιν Ὡς οὔπω τις ἔπεσε γυναικῶν ἠλυτεράων. Paſſ. Τίομαι, In honore & pretio habeor, Honoror & magni æſtimor, Color. Homer. Iliad. ε, ν, & π, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ. id eſt, ἴσα θεῷ ἔπε αὐτὸν ὁ δῆμος. Iliad. θ, & ν, Τιοίμιν δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη ἠδ' Ἀπόλλων. Et Odyſſ. η, de Alcinoo & vxore ipſius, Καί μιν ἔπεσ' ὡς οὔτις ὀδῖν χθονὶ πέτεται ἄλλη. Et Iliad. δ, Τάων (nimirum vrbium quæ ſub ſole & cælo ſunt) μοι τῶν κηλ πέσκετο Ἴλιος ἱρή. Vnde particip. τιμῶν, Honoratus, In honore & pretio habitus, Magni æſtimatus. Iliad. ω, Φοῖτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. Et Heſiod. Theogon. Ἀθανάτοις δὲ θεοῖσι τετιμένη ὅτι μάλιστα. Actiuam etiam ſignificationem habet vox paſſiua, itidémque media. Heſiod. in eodem libro, Ζεὺς πέτραν αὐτῷ, eam colit. ‖ Τίειν ὀν Κάρος ἄσῃ idem ſignificat quod πθέναι ſeu πθεῖσθαι ὀν Κάρος ἄσῃ, Eodem loco habere quo mortem ſeu Carem. (dubitatur enim ibi de κάρος ſignificatione) Homerus Iliad. ι, v. 278, Ἐλθεῖν δέ μοι τῶ δῶρα, τῷ δέ μιν ὀν Κάρος ἄσῃ. ‖ Reliquas autem ſignificationes à præcedente alienas, infrà ſeorſim commemorabo.

C. Ἀτίζω, Nullo dignor honore: Aſpernor. Vel, Ignominia afficio, Honorē derogo. vnde ἀτίσας, quod Heſych. ex Æſchyli Cercyone affert pro ἀτιμάσας: & ἄτισεν quod idem exp. ἠτίμησεν, ἄτιμον ἐτίθεν. Apud eundem in præſenti Ἀτίζει, ἀτιμάζει: itidémque apud eundem τίνης ἀτίζεται pro ἀτιμάζεται. id eſt, Inhonoratus iacet, Negligitur, Contemnitur. nam Ἀτίζω ſignificat etiam τοῦ φρονεῖν: vt idem Heſych. ἀτίζεις exp. τοῦ φρονεῖς: & Ἀτίζει, ἀφρονεῖ: itidémque Ἀτίζων, ἀφρονῶν. quod particip. legitur apud Homer. Iliad. υ, de leone quem venatores cum canibus perſequuntur, ὁ ἢ τοῦ τὸν μὲν ἀτίζων Ἔρχεται· ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηΐθοων αἰζηῶν Δόνεῖ βάλῃ, ἐάλη τε χαυὼν, τοῦ τ' ἀφρὸς ὀδόντων Γίνεται. vbi Euſtathius quoque ἀτίζων exponit τοῦ φρονῶν. Vſus eſt Apollon. Rhod. in ſuis Argon. hoc verbo aliquoties. vt lib. 4, Ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκλω ἰθεῖαν ἀτίσαι. itidem ἀτίσαι accipiens pro

ἀτιμάσας, παραβῆναι, vt ſchol. exp. Et initio lib.2 apud eundem aduentantes in ſuam regionē peregrinos ὑπερβασίαν ἄπαστε: quippe qui ἐτ' αὐτοῖσιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε, Μὴ πν' ἀποστείχειν πρὶν πειρήσαιθαι ἑοῖο Πυγμαχίης. tam enim robore & viribus ſuis ſuperbiebat, vt omnes peregrinos ſecum depugnare lege quadam iuberet. Et lib.1, ἐπὶ χόλος αἰνὸς ὅπαζε Κύφωριδος, οὕνεκα μιν γεφάων ὀλιγοδρὸν ἄπασαν. id eſt, οὐκ ἐτίμησαν, inquit ſchol. hoc eſt, Honore dignatæ non ſunt, ſed neglexerunt. vel etiam, Honore priuarunt. ‖ Ἄπιστον Heſych. exp. etiam ἔβλαψεν. itidémque ἀπίζων eidem eſt ἄπας θελοβάλλων, ἤτοι βλάβας. Hoc autem ab ἄτη, non ab hoc πῶ, deriuatum eſt. Apud eundem extat COMP. Ἀπισυρρεῖν pro ἀτιμάζειν ἀνδρα καὶ ὑπερηφανεῖν, Deſpicari & faſtidire virum: VT Ἀπιμάχελας eidem eſt ὁ ἀτιμάζων τὴν ἀγέλην, ὁ τῆς ἀγέλης μὴ συνιστορεῖ πόδμος, Gregē faſtidiens, à grege ſeu armēto ſe ſeparās, Qui ſe abgregat ſeu ſegregat à reliquo armēto.

C. Ἄπτος, Inhonoratus. vt accipi poteſt apud Hom. Iliad. ρ, v. 414, Οὐ μὰν αὖτ' ἄπτος κεῖτ' Ἀσιος. ibi enim breuium ſchol. autor exp. ἀτίμητος, itidémque Euſtath. ἄτιμος: vterque tamen & aliam expoſitionem ſubiungens, nimirum ἀτιμώρητος, Inultus. quæ melius cōuenit ei loco. nam dicit poeta, ἀλλά ἑ φημὶ Εἰς ἀΐδος περ ἰόντα — Γηθήσειν κατὰ θυμόν, ἐπεὶ ῥά οἱ ὧπασα πομπόν, puto eum gauiſurum quoniam ei ducem & comitem ad inferos dedi. Id eſt, quoniam necem eius vltus ſum nece vnius ex hoſtibus. Pertinet autem hoc ἄπτης ad πῶ ſignificans Punio, Vliſcor, de quo infrà. Apud Heſych. legitur etiam Ἀπίτω, ἄτιμον, ἀτιμώρητον, ἄπορον, τὸν μὴ ἔχοντα ὑποτίσαι. Quod ſi mendo caret, eſt à NOM. Ἀπτής, ſignificante Inhonoratus, Neglectus: item Inultus vel Impunitus: item Inops, Non habens quod rependat, Non habens quod perſoluat. AT VERO Ἀπταί eidem ἄδικοι: ET Ἀπτῆν, ἀδικεῖν. Ii autem qui ἀδικοῦσι, iidem & ἀπίζοισι ſeu ἀτιμάζοισι τὴν ἰθεῖαν δίκην ἔπτον ὑπερβασίησι.

Τιμή, ῆς, ἡ, Honor, vt Plut. quoque in Problem. docet, vbi nimirū tradit Latinum vocabulū Honor Græcè reddi poſſe ἀμὴ vel δόξα. Interdum etiā eſt Cultus, vt πίειν eſt Colere. Plut. in Apophth. Lacon. ἀμὴ τῶν νέων θεὸς τοὺς πρεσβύτας, honor quem iuniores habēt ſenioribus. Vbi nota τιμὴ τῶν νέων pro Honor qui à iunioribus proficiſcitur, vt ex Ariſtot. Rhetor. affertur τιμὴ παίτων pro Honor ab his proficiſcēs. Itidem certè dixit Xen. οἱ γεραίτεροι τοῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀχάλλονται, Gaudent honore qui à iuuenibus ipſis habetur, Gaudēt quum vident ſe à iuuenibus honorari & in pretio aliquo haberi, ſeu coli. Quibus adde hoc Plat. ex lib. De rep. ὅτι ἡ τοῦ δικαίου τιμὴ, ad iuſtitiam colendā & obſeruandam. Dicitur verò de quouis honore & dignitate, ſiue in quo ſunt parentes, ſiue in quo magiſtratus & viri præſtantes. atque id nonnunquā in ſingulari numero, nonnū quā in plurali. Dionyſ. Long. πλοῦτοι, τιμαὶ, δόξαι, τυραννίδες. Plut. Coriol. τὰ δ' ἐμβελῆ καὶ βέβαια φρονήματα αὐξοῦσιν αἱ τιμαὶ καὶ λαμπρυνοῦσιν. Rurſum Plut. in Apophth. ἥτις ὢν ἐν τῇ πόλει θεραπεύουσα τιμὴ τῇ πόλει, primarius honor: nimirum τὸ ἐγκρίνεσθαι τοῖς τελεκοσίοις. Homer. Iliad. ρ, — ὄκ ἄρ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Porro aliquis dicitur τιμῆς αἰτιᾶσθαι, & τιμᾶς διώκειν, & τιμῆς λαγχάνειν, τυγχάνειν: item τιμὴν ἔχειν, & τιμὴν τιμᾶσθαι, ſeu ἐν τιμῇ εἶναι, nonnunquam verò etiam τιμὴν ſeu τιμὰς ἀποβάλλειν. Quorum exempla nunc ſubiiciam. Ariſtot. Polit. 3, ὁλόγως αὐτὴν ποιοῦνται τῆς τιμῆς οἱ ἀνδρεῖς, καὶ ἐλεύθεροι καὶ πλούσιοι, Honorem ſibi vendicant, vel Affectant. Thuc. lib. 2, καὶ μὴ φθονεῖν τοῖς πόνοις ἢ μηδὲ τοῖς τιμᾶς διώκειν, honores non cōſectari. Plut. in ſuo περὶ φιλαδελφίας libello, & in Vita Alex. ex poeta quodam, Εἰ δ' ἀλεξασίη καὶ ὁ παῖς κακὸς ἔλαχε τιμῆς. (Quo ſenſu Homer. Il. α dixit, ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς) Herodian. ἔτυχε βασιλικῶν τιμῶν, Adeptus eſt omnes honores quibus principes decorari ſolēt. Heſiod. Theogon. Μή πν' ἀπορρᾴσῃν γεράων, τιμὴν δ' ἕκαστον Ἐξέμεν ἷσ τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. vt & Homer. Odyſſ. λ, Ἦ ἔτ' ἔχε τιμὴν τοῖσι Μυρμιδόνεσσιν, Ἦ μιν ἀτιμάζοισι. Vtrobique enim τιμὴν ἔχειν μετά τινος eſt In honore haberi apud ſeu inter aliquos. cui opponitur ἀτιμάζεσθαι, & γεράων ἀπορρᾴεσθαι. Idem Homer. Iliad. φ, — οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἥς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. Item ἐν τιμῇ εἶναι dicitur pro ἀμὴν ἔχειν, vt apud Latinos quoque Eſſe in honore & pretio. Homerus verò Iliad. ι dicit, Ἐν δ' ἐν τιμῇ ἠδὲ κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς Κάτθαν' ὁμῶς. Idem dicit etiam μείρεσθαι τιμῆς quod alii μετέχειν, participem eſſe honoris. vt eodem Iliad. libro, Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς. Ariſtot. Polit. 4, μετέχειν τῶν τιμῶν. Oppoſitum autem præcedētibus eſt τιμᾶς ἀποβάλλειν, vnde apud Plut. in lib. De exilio, ἀδοξίαι καὶ τιμῶν ἀποβολαί. Alium verò dicitur aliquis εἰς τιμὰς ἐπάγειν, & ἐν τιμῇ ἐνιδρύειν, item τιμᾶς αὐξάνειν, κοσμεῖν, θελκύειν: ſeu ei τιμὰς διδόναι, θελκύειν, vt ex ſequētibus patebit exemplis. Iſocr. in Euag. encom. εἰς τὰς θεοειδεῖς τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε. (Quo ſenſu Heſiodus in ſua Theog. dixit, Τόνδ' ἔφαθ' ὅσσα τιμὴν ἔλαχε παρὰ Κρόνου υἱὸς ἀγέρεστος, Τιμῆς καὶ γεράων ὀλιβηρόνδε, Perductum ſeu euectum ſe ad honores & munera. Herodian. verò lib. 6, εἰς τιμὰς θεραχθέντας) Homerus Iliad. ο, Τοῦ μή μοι πατέρος πόθ' ὁμοίη ἔνδεο τιμῇ. Xen. Pæd. 8, τιμᾶς αὐξήσας τοὺς ἱππόχους, honoribus augens. Eodem libro, πόνοις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἔθναις, καὶ πάσαις τιμᾶς ἐκέρδαινεν. Et in Symp. τοῦτον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς θεοείκειν. Herodian. lib. 7, πάσαις τοῖς βασιλικοῖς τιμαῖς αὐτοὺς κόσμησεν, omnibus imperatoriis honoribus ornauit. Æſchin. in Cteſiph. ἔδωκεν αὐτῷ τιμὰς μεγάλας. Xenoph. Pæd. 1, μεγάλας τιμὰς καὶ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει θεοῖς. Cui τιμὰς θεοῖς τινὶ ſynonymum eſt τὸ θεοῖσθαι τινὶ τιμάς: ſeu θεοτιμεῖν. vt apud Iſocr. Panath. τιμῶν τινα θεοτιμῶν αὐτοῖς. Et apud Herodian. lib. 1, Κόμμοδος ἐφύλαττε τιμὰς τῇ ἀδελφῇ, Commodus priſtinum honorem ſorori reliquit vſurpādum, vt Polit. vertit. (At lib. 7, Romani τοὺς τῶν Μαξιμίνου τιμὰς ἀπατρέπουσι. Cui adde hoc Homeri Odyſſ. λ, Οἳ κείνου βιόωντα, ἐέρχοιστο τ' ἀπὸ τιμῆς) Atq; vt θεοῖσθαι τινὶ τιμὰς dicitur, ſic etiam κομίσασθαί τινι τιμὴν, & τιμὴν τινος θεραπεύειν. Iſocr. Euag. τοῦ γὰρ τιμὰς τὰς τοιαύτας τὰς πατρίους ἐκομίσατο, recuperauit honores patrios. Et Demoſth. τὰς τιμὰς καὶ τὰς δόξας τὰς τῆς πατρίδος θεραπεύειν, patriæ honori & gloriæ ſeruire. Item & ἔχειν ſeu ἄγειν τινὰ δι' τιμῆς dicitur, pro eo quod Latini in honore habere aliquem, & Honorem habere alicui. Syneſ. ὅτι με δι' πάσης ἀρχῆς τιμῆς. Necnon ἄγειν ἐν τιμῇ. Plutarch. τὴν Ἀθηναῖ ἄγοιεν ἐν τιμῇ. Ipſa autem τιμὴ ſeu ipſæ τιμαὶ dicuntur alicui γίνεσθαι & εἶναι. Ariſtot. Polit. 2, τοῖς βουλευσαμένοις τι τῇ πόλει συμφέρον, δεῖ γίνεσθαί τινα ἀμὴν, haberi honorem aliquem, ſeu tribui. Plut. De Herod. Κνιδίοις εἰσὶ τιμαὶ καὶ ἀτίμειαι παρ' αὐτοῖς. Itidem Hom. Il. ω, Οὐ μὲν γὰρ τιμὴν γε μοῖ' ἔοικεν. ‖ Peculiariter verò τιμῆς nomine vocatur ἡ ἀρχὴ, Imperium, Magiſtratus. idque κατ' ἐξοχήν. primus enim poſt deos honor debetur magiſtratui. Vnde οἱ ἐν τοῖς τιμαῖς apud Ariſtot. Polit. 5, cap. 6, quos ibidem vocat τοὺς ἐν ἀρχαῖς ὄντας. Atque adeo ipſe lib. 3 eorundem Polit. cap. 7 dicit, ἀνάγκη τοὺς ἄλλους ἀτίμους εἶναι πάντας, μὴ ἀμοιρεῖν τοῖς πολιτικοῖς ἀρχαῖς. τιμὰς γὰρ λέγομεν εἶναι τὰς ἀρχάς.

Τιμὴ dicitur etiam Pretium: quo nimirum res aliqua æſtimatur. vt apud Luc. in Vit. auct. Mercator quærit, πόσου ἡ τιμή; Quanto vēdis pretio? Quanti æſtimas? ſeu etiam, Quo vendis pretio? Ad verbum, Quod eſt pretium? Reſpōdet Mercurius, δύο μναῖ. Et Demoſth. in Mid. ὅσων αὐ τιμὴν καταθέντες δούλοις κτήσωνται. Sic Ariſtot. Polit. 5, τοὺς δοκούσας ἀτιμίας ὀξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς. Et Xen. Hell. 5, ἐψηφίσαντο κατὰ δέχεσθαι τοὺς φυγάδας, καὶ ὀνεῖνοι μὲν ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα, τοῖς δὲ τὰ ὀνείνων τριακοσίοις, ὀνεῖν δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν, pretium quo illorum bona emiſſent. Et Demoſth. in Tim. τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν, phialarum pretium reſtituit. Addi his poſſit quod apud Ariſtot. Rhet. 2 legimus, τὸ δὲ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμὴν, οὔτε κακοῦ οὔτε ἀγαθοῦ, id quod nullius pretii eſt, in nulla habetur æſtimatione, vt Vict. vertit. ‖ Habet verò & alias ſignificationes hoc vocabulum, de quibus infrà.

C. Τιμουλκέω, SIVE Τιμουλκέω, ῶ, Pretium augeo. τὴν ἀμὴν ὀλιγίνω. Apud Suidam in ſecunda ſyllaba per ι ſcribitur τιμουλκῶν, in manuſcripto etiam codice, exponitúrque ἕλκων τὴν τιμὴν. id eſt, βαρυτιμῶν, μεγαλοῦν, vnà cum hoc prophetæ loco, ὁ δὲ τιμουλκῶν τὸν ὄπον, δημοκατάεγκος. Apud Heſych. autem per η ſcribitur τιμουλκῶν, exponitúrque non ſolùm ἕλκων τὴν τιμὴν, ſed etiam τιμὴν αἰτῶν, ſeu ἀπαιτῶν. Sed puto apud ipſum quoque

quoque per ι ſcribendū eſſe, quum id ſeries alphabetica etiam poſcere videatur. poſitum enim eſt poſt τίμιος.

C. Τιμόπολις, Qui ciuitati honori eſt, ſeu decori & ornamento. Seu Qui ciuitatem honeſtat. Eurip.

C. Τιμαλφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui honorem ſibi inuenit & acquiſiuit, Qui in honore & pretio habetur, Honoratus. vt Heſych. ex Ione τιμαλφὴς affert pro ἔντιμος, τιμὴν ἀναφαίνουσα, δι' τιμῆς ἀγορεύων: addens, & Æſchylum in Epigonis vſurpaſſe ὅτι τὸ ἐντίμου. Item & res aliqua τιμαλφὴς dicitur Quæ facilè ſui pretium inuenit, Quæ facilè emptorem reperit, & vendibilis eſt, Pretioſa. vt τιμαλφέστατα idem Heſych. exp. τιμιώτατα, πολύτιμα: ſicut & ὁσιώτατα. Philo De vita Moſ. lib. 3, λίθοι δ' ὅτι τῶν ἀκρωμίων ἐνηρμόζοντο σμαράγδου πολυτελοῖς δύο τιμαλφέστατοι, lapides duo pretioſiſſimi ex ſmaragdo cariſſima. Et Ariſtoph. aurum vocat τιμαλφέστατον, eóque nihil eſſe dicit τιμαλφέστερον. vt & incertus quidam poëta Epigr. lib. 2, χρυσοῦ τιμαλφέα φόρτον ἔχουσαι. Vbi vt eſt φόρτος τιμαλφὴς, ita τιμαλφέστατον φορτίον apud Syneſ. epiſt. 55, vbi ait, σωιτὰς αὐτῆς τὸ σκάφος, ὅ, τι μοι τὸ τιμαλφέστατον φορτίον πεπίστευτο, onus pretioſiſſimum & cariſſimum. Idem Syneſius, epiſt. 48, οὐ δι' ἀπείβων, καὶ λήψῃ καὶ πέμψεις ὀβολοὺς, τὸ τιμαλφέστατον ἐμοὶ τῶν ἀπὸ Θράκης ἀγορᾶμεν, id quod mihi pretioſiſſimum eſt omnium quæ ex Thracia importātur. Vnde VERB. Τιμαλφέω, quod actiuū & tranſitiuum potius eſt quàm neutrum. ſignificat enim idem quod τιμάω, Honoro, Honoribus orno. vt Heſych. quoque τιμαλφεῖν exp. τιμᾶν. Et ita Ariſtot. quoque vſurpat, actiuè nimirum: Polit. lib. 7, cap. 17, θεοὺς δ' οὕτοις ἀφίησιν ὁ νόμος τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν πλέον θεοειδοῦσαν, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τέκνων καὶ γυναικῶν τιμαλφεῖν τοὺς θεοὺς, Deos debito cultu & honore placare. vt idem ſit quod σέβειν ſeu θεραπεύειν. Attamen hinc compoſ. VERBVM Ἀτιμαλφέω neutralem habet ſignificationē. ſiquidem Heſych. ἀτιμαλφεῖν exp. τιμὴν οὐχ ὑείσκειν, Neglectum & inhonoratum iacēre, In nullo honore nec pretio haberi, Non inuenire quempiam à quo honoretur & in pretio habeatur. Ad verbum, Honorem non inuenire. Aut certè, Pretium non inuenire.

C. Τιμοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ ἀμὴν ſeu ἀμὰς ἔχων, Qui in honore habetur, ſeu Cui honos habetur. Heſychio ἔντιμος, ἀξιόλογος. à quo exponitur etiam ἔχων ἰσοτόπος, μέγιστος. Eſt certè magiſtratus cuiuſdam nomen apud Athen. lib. 4. vbi in deſcriptione τῶν θεῶν Ναυκρατίτοις δεῖπνον dicit, καὶ ὃς αὖ ἔξω τῶν τούτων ἱεροποιοὶ θεοῦσκευάσιν, ὑπὸ τῶν ἀμούχων ζημιοῦται. Niſi fortè τιμοῦχος ſimpliciter vocet τοὺς ἐν τοῖς ἀμᾶς.

C. Ἀτίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Honore carens, Inhonoratus ſeu Inhonorus, Cui nullus habetur honos. Heſychio ἄτιμος. Suid. ſcribit τὸν λιμὸν à Sophocle vocari ἀτίμητον θεὸν, id eſt, μὴ μετέχοντα τῆς ἀμῆς. quoniā nimirum deorum eſt benefacere hominibus, fames autem eos perimit. meritò igitur ei non habentur ii honores quibus cæteros deos ſolent colere mortales. ‖ Item ἀτίμητα χρήματα dicuntur τὰ ἀτιμωμένα, Quæ aliquis æſtimata accipit. ſeu, Quæ ſuo æſtimata pretio, oppignerata ei ſunt donec pecunia reſtituatur. Vide locum quēdam Demoſth. ex orat. in Onetorem apud B.p. 90, vbi ἀτίμητα χρήματα eadem eſſe dicit quæ ὑπέγυα, ſeu ὑποτεθέντα, quaſi Bona prædia. Vocari autem & ἀτιμήματα. de quo infrà. ‖ Affertur etiam ἀτίμητον ὕδωρ pro Aqua potui nō idonea, ex Theophr. De cauſ. plant. lib. 2, c. 8. Sed perperam ibi ſcriptum eſt ἀτίμητα pro πότιμα, vt ex Gazæ etiam verſione patet.

C. Ἄτιμος, magis receptum, ſignificans itidem Honore carens, Honoris expers, Inhonoratus ſeu Inhonorus, Neglectus. ſeu Qui nullo in honore nec pretio habetur. Homerus Iliad. α, Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμί. Et Heſiod. Theogon. Τόν δ' ἔφαθ' ὅσσα τιμὴν ἔλαχε παρὰ Κρόνου, υἱὸς ἀγέρεστος, Τιμῆς καὶ γεράων ὀλιβηρόνδε. Itidem Soph. τὰ νῦν δ' ἄτιμος οὐδὲ τεθνήκειμαι. Et Syneſ. epiſt. 78, μὴ τοιοῦτος τοὺς γραπτοὺς εἰς ἀτιμοτέραν τάξιν χωροῦντας, in minoris & inferioris dignitatis ordinem. Ex Thuc. autem affertur ἄτιμοι γεράων pro Honoribus exuti. ‖ Ἄτιμος dicitur etiā, Cui nullo fungi honore licet, Ab omni honore excluſus, Cui præcluſa eſt ad honores via, Infamis, Ignominioſus. (vt Quintil. Exul eras & ignominioſus: pro Infamia notatus) vt Demoſth. in Mid. ἐὰν μὲν ἐστεφανωμένον παταξῇ τις, ἢ κακῶς εἴπῃ, ἄτιμος. Plut. Apophth. μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην πάντας τοὺς τρέσαντας ἀτίμους εἶναι τοῦ νόμου καλοῦντος. Et Xen. Hell. 2, τοὺς ἀτίμους ὀλιγίμους ποιήσαντες. Itē ex Herod. ἄτιμα ποιέω ἐς αὐτὸν, pro, Eū afficio ignominia. Erāt etiā ἄτιμοι quidam quos impunè occidere licebat, vt patet ex Demoſth. Philipp. 3: vbi ex lege quadā hæc verba affert, ἄτιμος τεθνάτω: ſignificatque iis dicit, καθαρὸν τὸ τούτων τινὰ ἀποκτεῖναι τοῦ εἶναι). Ibidémque hos ἀτίμους vocat etiam στήλιτας, quoniam cippis erectis inſcribebātur eorum nomina, & ignominia publica afficiebantur. Vnde ibidem dicit, ἐχθρὸν αὐτῶν αὐτὸν ἡγεῖσθαι καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸν καὶ γένος, καὶ ἄτιμος. Ibidem nominatim docet ἄτιμον εἶναι, ſeu ἀτιμίαν, plus eſſe quàm τῶν Ἀθηνῶν κοινῶν (ſeu τιμῶν, vt quædam habent exemplaria) μὴ μετέχειν. Harpocr. quoque id ex eo loco annotarat, dicens ἄτιμον eſſe ὃν αἴ τις ἀποκτείνας οὐχ ὑποκείται ὀλιγίμῳ, quem impunè occidere licet. Et rurſum apud Demoſt. ἄτιμα χρήματα, Bona τῶν ἀτίμων, quæ inuadere licebat & rapere: vt in Ariſtocr. p. 268, ἄτιμος ἔστω, καὶ τὰ ὀκείνου. Tales apud Latinos erāt Inteſtabiles homines, vt tum apud alios tum apud Horat. Inteſtabilis & ſacer eſto. Vide & ſequens ἀτιμία.

VNDE Ἀτιμοποιὸς, οῦ, ὁ, dicitur ὁ ἄτιμον ποιῶν. Aliis, Famoſus. ET Ἄτιμος, Sine honore. Ex Plat. epiſt. ἀτίμως φέρεσθαι ὑπὸ ἀνθρώπων, pro, Ab hominibus contēni. ‖ Item Ignominioſe, Cum infamia ſeu ignominia. vt ἄτιμος ἀφεθεὶς, Ignominioſe dimiſſus. Et ex Plat. De leg. μὴ ἄτιμος, Sine contumelia, Non turpiter. ITEM Ἀτιμία, ας, ἡ, Infamia, Ignominia. Iſocr. in Archid. πολὺ δὲ κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις αἷς ἔχομεν, τελευτήσαι τὸν βίον μᾶλλον, ἢ ζῆν ἐν πάσαις ἀτιμίαις. Idem in Paneg. τὴν τῶν ἡμᾶς ἀτιμίαν γεγενημένην, ignominiam qua affecti fuimus. Et Xen. Pæd. 2, οὕτως ἡμᾶς ἐν πολλῇ ἀτιμίᾳ ἔχεις. Idem alibi, τοὺς συγγενεῖς ἐποίει ἐν ἀτιμίᾳ εἶναι τῶν τοῖς αὐτῷ συνοῦσι, consanguineos notabat ignominia apud ſuos diſcipulos. Homerus quoque hoc vocabulo vſus eſt, nimirum Odyſſ. ν, in oratione Iouis ad Neptunū, Οὔπω σ' ἀτιμάζοισι θεοί. χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμήσειν ἰάλλειν. vbi ἀτιμήσειν ἰάλλειν & ἀτιμάζειν idem ſignificant, hoc eſt τιμᾶν, Nullo dignari honore, Honorem debitum denegare. Et minus aliquid ſignificat hîc ἀτιμία quàm in præcedentibus locis. Eſt verò & maior adhuc illa priore ἀτιμία. quum enim illa ſit τὸ μὴ μετέχειν τῶν ἐν τῇ πόλει τιμῶν, hæc eſt Impunè occidi poſſe: vt patet ex his verbis Libanii in declam. pro Halirrhothio, ὥσπερ ἀτιμίας μου καταψηφισμένης ὑφ' ἁπάντων θεῶν, καὶ διδομένης τοῖς βουλομένοις ἐξουσίας κακῶς πιεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοί. planum enim ex his fit, ἀτίμους eorūmq; liberos impunè interfici potuiſſe, vt præſidii legū exortes. Et ſic fuerint ἄτιμοι dicti ὧν περονθυμένων ἢ κακῶς πεπονηκότων, οὐδεμία οὐδὲ ὅλως ὠφελία. Hæc inter alia B.p. 206, vbi etiā vide quædā de Latino verbo Inteſtabilis. Habes & aliquot locos Demoſthenis: quorum vnus habet hæc verba, ἀπάντων ἐστέρηται τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ καθάπαξ ἄτιμος γέγονε.

Inde & VERB. Ἀτιμόω, quod ſignificat ἄτιμον ποιῶ, Honoribus priuo, Ignominia afficio, Infamia noto, Infami & ignominioſa dānatione plecto. Demoſth. Pro cor. παύσῃ δ' οὐδέποτε ἐὰν μή σε οὗτοι παύσωσιν, ἀτιμώσαντες τὴμερον. Et Æſchin. in Cteſiph. τοὺς μὲν τοὺς τῶν δώρων γραφὰς ἀλισκομένους ἀτιμοῦτε. Rurſum Demoſth. ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν. Et Syneſ. epiſt. 57, ὅτι τῷ τῆς ἐκκλησίαν ἀτιμοῦν, Ad eccleſiam ignominia afficiendā, Vt eccleſiam infamē & ignominioſam reddat. Vel etiam, Ad dehoneſtādam eccleſiam. Paſſ. autē voce ſimul & ſignif. Demoſth. πατεῖ τῷ ἀτιμωθέντι, Patri ignominioſo, Patri infamia notato. Et Iſocr. in epiſt. ad Phil. τοὺς μὲν ἀτιμωθέντας, τοὺς δ' ὀλιγαρχίᾳ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. VNDE Ἀτίμωσις, εως, ἡ, Ignominioſa dānatio: qua nimirū aliquis ignominioſus & infamis fiebat. Erat autē ea grauioris ſupplicii inſtar. quippe proximè aberat à capitis ſupplicio, vt patet ex Demoſth. qui in Mid. dicit, ὡς αὖ μὲν τῶν μετείων τινὰ καὶ δημοτικῶν λάβητε ὁποῖ' ἀδικοῦντα, οὔτ' ἐλεήσετε οὔτ' ἀφήσετε, ἀλλ' ἀποκτενεῖτε ἢ ἀτιμώσετε, ſed vel occidetis, vel ſaltē ignominia & infamia afficietis. Duo autē eius erant genera, vt tum ex ſuprà dictis patet, tum ex iis quæ B. ſcri-

bit p.206 & 207. ET Ἀπιμωπικὸς, ός, όν; idem quod ἀπιμοπιός. Vnde ADVERB. Ἀπιμωπικῶς, Ignominiosè. id est, Ignominia & infamia afficiendo. Inde & bicomp. VERB. Προσαπιμόω, ῶ, Insuper ignominia afficio, Præterea infamia noto. Demosth. in Aphob. ὥστ' οὐ μόνον ἔσπμαι τῆς πατρῴας ἐστερημένος, ἀλλὰ καὶ προσκιπμωμένος, ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσητε. ET Ἐξαπμόω, ῶ, Prorsus & penitus ἀπιμόω. Aliis simpliciter Despicio. quo significatu diceretur potius ἐξαπμάω.

Sunt & alia duo verba Ἀπμάω & Ἀπμάζω, idem significantia, nimirum ἀπμίησιν ἰάλλω, vt Homerus loquitur. Prius ILLVD Ἀπμάω, ῶ, significat Nullum honorem habeo, Nullo honore afficio. item Negligo, Despicio, Aspernor. Homerus Odyss. π, Ἠδ' ὅπις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀπμᾷ ὅσσον ἐόντα. Cui ἀπμᾷν præcedenti versu opponit πένεσθαι & δειδέναι θυμῷ. Et Odyss. ξ, Ξεῖνον ἀπμῆσαι, Hospitem aspernari & contemnere. hoc est, nullo dignari honore nec hospitio. Ξεῖν', (inquit) ἤ μοι θέμις ἔσ', οὐδ' εἰ καὶ μάλα σεῖθεν ἔλθῃ, Ξεῖνον ἀπμῆσαι. Et Soph. μὴ νῦν ἀπμᾶ θεοὺς, noli nunc aspernari deos. Sed sunt qui ξεῖνον ἀπμῆσαι exp. etiã Indignitate afficere, Cõtumeliis afficere: ἀπμως ὑβρίσαι. Quæ expositio loco etiam huic Xen. accõmodari queat in Athen. rep. τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀπμῶσι, καὶ χρήματα ἀφαιροῦνται, καὶ ἐξελαύνουσι καὶ ἀποκτείνουσι. Nisi simpliciter malis, Negligunt, Aspernantur, Nullo honore dignãtur. Itidémq; huic Homeri Il. α, Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα. nã ἄπμον eum dimisit Agamẽnõ, cõtumeliis incessens, additis etiã minis. Sicut verò Ionicè (& poeticè metri causa) ὁρέω dicitur pro ὁράω, ita & Ἀπμέω pro Ἀπμάω. vt Od. ψ, Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀπμεον ἐν μεγάροισιν. SED ET Ἀπμαίζω dicitur pro ἀπμάω. id est, Aspernor, Negligo, Nullo dignor honore: ἀπμίησιν ἰάλλω. Homerus Odyss. λ, Ἠ τοῖ ἔχ' θυμῷ πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, Ἥ μιν ἀπμαίζοισι. Vbi nota opponi inter se θυμῷ ἔχειν & ἀπμαίζεσθαι. At verò Odyss. θ, non directè inter se opponuntur φιλεῖν & ἀπμαίζειν. vbi Vulcanus cõqueritur quòd Venus sese χωλὸν ἐόντα Αἰὲν ἀπμᾴζει, φιλέει δ' αἰδήλυον Ἄρηα. Idem Odyss. π & τ, Αἴ τε ἀπμαίζοισι, καὶ ἀγνιαῖαι εἰσί. Et Odyss. ξ, Νῦν δέ μ' ἀπμαίζουσι κακὰ θεοὶ ἔμματ' ἔχοντα. solent enim negligi qui malè vestiti sunt. Vtuntur & prosæ scriptores. Plato lib. 2 De rep. ἀπμαίζειν καὶ ὑποφορᾶν, nullo dignari honore & despicere. Alicubi verò reddi potest non solùm Nullo dignor honore, Negligo, sed etiã Ignominia afficio, Infamia noto. vt apud Xen. Pæd. 1, p. 19, τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ πμᾶν, τὸ δ' ἀπειθοῦντα ἀπμαίζειν τε καὶ κολάζειν. Et apud Plat. in Apolog. Socr. ὑποκρίνεται μόνοι αὐ ἴσως ἢ ἐξελάσειεν ἢ ἀπμάσειεν. (Ibidẽ tamẽ & simpliciter vsurparat pro Aspernor, dicẽs, οὐχ ὡς ἀπμαίζων λέγω τὴν τοιαύτην ὑπόπτμιν, nõ eo hæc dico quòd talem sapiẽtiam paruifaciam) Et huc pertinet quod B. dicit ἀπμαίζειν esse In signi ignominia ob scelus patratũ afficere: quod iuriscõsulti vocant Notare. VNDE Ἀπμασμός, οῦ, ὁ, idem quod ἀπμωσις suprà. Ab aliis exponitur Ignominia. quæ potiʼ est ἀπμία.

Est porro & BICOMP. Ἀπμαγέλας, ου, ὁ, quod deriuatum esse dici potest ex ἀπμάω seu ἀπμάζω & ἀγέλη. vt Hesychio quoq; ἀπμαγέλας est ὁ ἀπμάζων τὴν ἀγέλην, & ὁ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνυποπαπόμενος. id est, Qui spernit gregẽ, & à cætero armẽto se abgregat. (Scribit enim Festus Abgregare esse A gregẽ abducere) Suid. ἀπμαγέλου exp. μὴ συναγελαζόμενος, afferẽs ex Epigr. κέρας Ταύρου βουμολγὸς κλάσεν ἀπμαγέλου. In v. l. habetur nomin. casu ἀπμάγελος, sed sine exemplo. Vnde VERB. Ἀπμαγελόω, ῶ, Gregem sperno, Armẽtum fastidio, & seorsim pascor, Abgrego me. Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 31, ἀπόλλυται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀπμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ θηρίων, Interimuntur à feris tauri quum fortè sese à cætero armento abgregarunt, & vagabundi pascuntur. vel, Vbi ab armento deerrauerũt, vt alii interpr. Vnde prouerb. Taurus abiit in syluã. Et Daphnis apud Theocr. Idyll. 9, Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο, Μηδὲν ἀπμαγελοῦντες. pro μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλαν. nam ἀπμαγελοῦντας vocant τοὺς καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, vt schol. tradit, qui affert & aliam expositionem. nimirum, ἄπμα καὶ ἄπακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες. sed minus ea mihi probatur. Est autem ibi ἀπμαγελεῶντες Doricum pro ἀπμαγελοῦντες.

C. Βαρύπμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pretiosus. Ad verbum sonat Qui grauis est pretii. quoniam olim appendebatur æs, non numerabatur. Et sic Salust. dixit, Cœpit graue pretium per omnem prouinciã fructibʼ esse. Matth. 26, ἐφέρετο αὐτῷ χυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρύπμου, alabastrum vnguenti grauis pretii. Sed quidam vetusti codices ibi habẽt πολυπμου. id est, πμίου, Quod erat multi seu magni pretii, Pretiosi. AT Βαρυπμέω, ῶ, Pretium aggrauo, Pretium augeo & grauius reddo, Solito grauiore pretio vendo. Vtitur Suidas in exponendo πμουλκίω.

C. Ἔκπμος, Expers honoris. Soph. Electra, p. 93, γονέων ἐκπμος ἵζουσα πέρυσι ὀξυτόνων γόων. id est, τοῦ ἐκ τῆς πμῆς πέρυσι. ‖ Hesychio ἔκπμα sunt τὰ ὑπεπαγμένα τῇ πμῇ.

C. Ἔνπμος, (oppositũ præcedẽtibus ἔκπμος & ἄπμος) Qui in honore & pretio habetur. ὁ ἐν πμῇ πλέμενος seu ἀγόμενος. Honoratus. Sophocl. ibidem, μήτ' εἶλω ἔνπμος τοῦτοις, Nolim honorari ab illis, Non cupio in honore & pretio apud illos esse. Demosth. Olynth. 3, ὧν οἱ μὲν ἐκ πόνων πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔνπμοι. Vbi nota sibi opponi ἐνπμοις & ἀδόξοις. Et οἱ ἔνπμοι in ciuitate aut populo dicuntur qui præ cæteris in honore habẽtur, Viri spectabiliores & præstãtiores, Optimates. Xen. Pæd. 8, ἴδοξε τοῖς ἐνπμοις ἀεὶ παρεῖναι ὅθι θύρας. Et Pæd. 3, προσκαλεῖ ὃ καὶ εἴ τις Ἀριμφίων τῶν ἐνπμων παρῆν. Alioqui ἔνπμοι dici posse videtur & Qui magistratu aliquo fungũtur, οἱ ἐν πμῇ τινι ὄντες. Nã πμαὶ dicuntur & αἱ ἀρχαὶ, vt suprà docui. Res etiã aliqua dicitur ἔνπμος pro Honesta, Honorabilis, Honorifica. Xen. Pæd. 3, δ' ὧν τοῖς ἀγαθοῖς ἔνπμος καὶ ἐλευθέρως ὁ βίος προσκυνηθήσεται. Idẽ alibi, ἔνπμος χώρα, Honestus locus. Et Demosth. ἔνπμον πρᾶγμα καὶ λαμπρόν. id est, Res honorifica & splendida. Item ἔνπμον ποιεῖν τι dicitur pro Magno in honore habere, vt Cæs. loquitur. seu Magni æstimare, Plurimi facere. Isocr. Paneg. οἶμαι δ' καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν μείζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς τοὺς πολεμήσαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίασε, καὶ διὰ τοῦτο βουληθῆναι τοὺς προγόνους ἡμῶν ἔνπμον αὐτὸ ποιῆσαι τῷ πόλει, ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων. Exponitur etiam Pretiosus. Vnde ADVERB. Ἐνπμως, Honestè, Honorificè, In maximo honore. Plato De leg. τοῖς πρεσβυτέροις τε καὶ ἐνπμως βεβιωκόσι, senioribus & iis qui honestè vitam egerunt, vt Turn. interpr.

C. Ἐπίπμος itidem oppositum superiori ἄπμος. Vt enim ἄπμος dicũtur Quibus iter ad omnes honores præclusum est, & qui infamia ac ignominia publicè notati sunt, ita ὀπίπμοι dicũtur Quibus ad honores accedere licet, Quibus honores capessere licet. seu Quorum honos saluus est & integer. Thucyd. lib. 5, pag. 176, δείσαντες μὴ τῶν ὀπίπμοι, νεωτερίσωσιν, ἤδη καὶ ἀρχάς τινας ἔχοντες, ἀπίμους ἐποίησαν, ὕστερον δὲ αὖθις χρόνῳ ὀπίπμοι ἐγένοντο. quomodo & Xen. Hellen. 2, τοὺς ἀπίμους ὀπίπμους ποιήσαντες. Thuc. autẽ eo loco ἀπμίαν istam fuisse talem dicit, ὥστε μήτε ἀρχὴν, μήτε προιμένοις τι ἢ πωλοῦσι τὰς κυρίοις εἶναι. Et Demosth. in Mid. τοῦτον αἰσχίστοντα, χρηματοῦντα, ὀπίπμον ὄντα, προσπλακίζειν καὶ τύπτειν. nec enim licebat verberare & violare eũ qui ὀπίπμος esset, perinde vt eum qui ἄπμος. Ac vt Bud. scribit ἄπμον dici τὸν ἀπμώρητον, id est, eum quem licet violare αἴσχ πμῆς, seu πμωρίας, ita ὀπίπμον dictum esse putandum est eum ἐφ' οὗ προσπλακίσῃ ἢ φόνῳ πμὴν ὀπίκειται, qui impunè nõ potest violari. Idem tamen ὀπίπμος αὐτὴρ simpliciter reddit, Qui est integra conditione & fama, Nulla ignominia præditus: hoc est, Integri nominis: apud eundem Demosth. in eadem oratione, ὀπίπμος αὐτῶν, καὶ οὐδὲν ἔχων κακὸν, ὅτῳ ἴσων μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὑμῖν, Æquo iure vobiscum atq; integra fama viueret. de arbitro quodã, qui Midiæ fraude indicta causa damnatus fuerat, & infamia notatus, seu ignominiosa sententia mulctatus. Atq; vt ἄπμα χρήματα dicuntur τὰ τῶν ἀπμων, ita & ὀπίπμα vocantur τὰ τῶν ὀπιπμων. Demosth. in Aristocr. πινὰ τῶν αὐτοφόνων τῶν Ἐλευθερνιθῶν, ὧν τὰ χρήματα ὀπίπμα. Quorum bona nõ sunt notata lege, Quæ in iuris legũmque præsidio sunt. B. p. 208. Suidæ ὀπίπμος est ὁ πεπμημένος, nec non πλούσιος: qui tamen & præcedẽtis significationis meminit, ὀπίπμος exponens, ὁ οὐκ ἄπμος: afferẽnsque duo eius exempla. Hesych. verò ὀπίπμον nõ solùm exp. πμητὸν, πλούσιον, sed etiã πμωρόν. VNDE

Ἐπιπμία, ας, ἡ. Status ciuis iustus atque integer, vt B. interpr. seu Quum honor alicuius saluus adhuc est & integer, Quum fama & existimatio alicuius illæsa est, nec vlla ignominia notata. Suidæ ἡ μὴ ἀπμία, afferenti ex Cephalo rhetore, ὁσάκις αὐτὸν κινδυνεύοντα τοῦ τῆς ὀπιπμίας ἢ τοῦ παντείδους ἢ τοῦ βίου παντὸς διεσώσατο. Cui loco similis est hic Æschinis in Ctesiph. οὔτε τοῦ τῆς σώματος, οὔτε τοῦ τῆς οὐσίας, οὔτε τοῦ τῆς ὀπιπμίας ἀγωνίζῃ. Affertur & ex Demosth. Pro cor. τὸ συκοφαντηθὲν ἀρχαῖον εἰς τὴν ὀπιπμίαν, pro, Ad honorificentiam & commendationẽ nominis. Nisi potius sit, Ad honorem suum recuperãdum, & diluendam infamiam. A Suida exponitur etiam ἀπορία, vt ὀπίπμος eidem Hesychio est ὁ πλούσιος. Exponitur verò & Mulcta, Pœna, vt ὀπίπμος ab eodẽ Hes. πιμωρός. tunc autem refertur ad πμὴ, quo significatur πμωρία. ITEM Ἐπίπμος dicitur Qui in honorem alicuius sit, Ad honorãdum aliquem institutus. vt Suid. ὀπίπμα exp. ὀπὶ πμῇ τινος γενόμενα, in hoc loco Soph. Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου τοῦτο πεπίπμα. Vbi tamen est potius substantiuum, sicut & in alio loco eiusdẽ vbi in malã partẽ accipitur, & ipse Suidas vnà cum scholiaste ὀπίπμα exponit μισθοί: videlicet in Electra, p. 139, Καὶ δεῖξον αἰθρῶοισι τοῖς πεπίπμα τῆς δυστεβείας οἷα δωροῦνται θεοί. id est, Quibus præmiis remunerẽtur dii impietatẽ. Alios autẽ locos in quibus in malã partem accipitur ὀπίπμον pro mulcta, seu pœna, infrà proferam.

C. Ἐείπμος, idem quod ἔνπμος, Qui in maximo habetur honore, Honorabilis seu honorificus admodum. μεγαλόπμος. Homer. Il. β, Αἰγίδ' ἔχων ἐείπμον. ‖ Ἐείπμος dicitur etiam piscis esse apud Aristot. Hist. anim. lib. 5, & ab eo vocari ὀφρύνος quoq; . vt & Hermol. apud Dioscor. annot. eritimum esse sardam vel sardæ similem. Meminit eiusdem piscis Athen. quoque, lib. 7, χαλκίδες, καὶ τὰ ὅμοια, θρίσσαι, πελάδες, ἐείπμοι. vbi etiam ex Dorione, Epæneto, Callimacho, & Aristot. afferuntur loci in quibus ἐείπμον mẽtio fit. Perperam igitur apud eundem alibi scriptum legitur ET Ἐρίπμος, nimirum lib. 8, vbi ait, θρίσσα καὶ τὰ ὅμοιον, χαλκὶς καὶ ἐρίπμος. Plin. autem Erythini cuiusdam piscis meminit.

C. Ἰσόπμος, Qui honore par est, Qui in pari & æquali est honore. Plut. Fabio, πινὸς τῶν πρὸς αὐτὸν ἀνδρὸς ἰσόπμου. Et Philo De vita M. lib. 1, πάντες ἐσὲ ἰσόπμοι, In pari õnes honore. id est, Nullus maiores sibi vsurpet honores quàm alii. seu (vt Turn. vertit) Par omnium conditio & ius. Et Herodian. lib. 1, οὔπω τὸν μέτριος καὶ ἰσόπμος ἦν, nec in maiore honore filium suũ habere volebat quàm alios nobiles & patricios, sed æqualem dignitate esse: de Marco, qui filium suum ciuiliter in ludo erudiri voluit. Rursum Philo De mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσόπμον ὑφέστηκε θεῷ, quod Deo par sit honore & æquiparandum. Ἰσόπμον dicitur etiam Quod pretio par est, Æquialens, Tantidem æstimãdus. vt apud eundem Herodian. lib. 2, μεγάλων τὸν ἀνεργεσιῶν ποιοῦ παρχουσῶν, τὸ ἰσόπμον δυς ἐφικτῆν, arcuũ imprimis est, magnis beneficiis acceptis paria referre. Itẽ ἰσόπμα ὀνόματα pro ἰσοδύναμα, ex Hermog. VNDE Ἰσοπμία, ας, ἡ, Æqualitas honoris, Par honor & dignitas. seu Par conditio & ius: Philo De vita M. lib. 1. Et BICOMP. Ἀνισόπμος, Honore impar, Qui inæqualis est dignitatis. Greg. Naz.

C. Μεγαλόπμος, Qui in magno honore habetur. Vtitur eo Hesychius in exponendo Ἐείπμος.

C. Ὁμόπμος, idem quod ἰσόπμος, Qui in pari & eodẽ habetur honore, Æquè honoratus: interdum etiam Eiusdem cõditionis. Homer. Il. ο, Εἴ μ' ὁμόπμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα κατέχῃς. Verba Neptuni, qui dicit inter se, Iouem, & Plutonẽ, imperium πεῖρθαι διεδάσθαι, ἕκαστον δ' ἐμμορέναι πμῆς. Apud Persas ὁμόπμοι quidam vocabãtur ab honoris æqualitate, quorum mentio apud Xen. Pæd. 2, p. 24 & 32: vbi etiã dicitur eorum βίος fuisse ἔνπμος. pag. autẽ 24 eorum armatura describitur. A Plut. in Numa ὁμόπμων nomine vocantur Senatores Romani: quoniam pari erant honore & dignitate, & veluti patres colebantur à reliquis ciuibus. Interdum cum genit. vel accus. cõstruitur. vt apud eundẽ Plut. in Fab. τὸν δ' Μινούκιον ἐπηρίσατο, τῆς στρατηγίας ὁμόπμον ὄντα, διέπειν τὸ πόλεμον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀξυτάτας τῆς δικτάτωρ, Parẽ imperatorii muneris honorẽ habẽtẽ, seu dignitatẽ. Aut, Pari in ducẽdo exercitu & bello administrando autoritate pollentem. Et Greg. πολὺ ἀσέβειαν ὁμόπμα, pro, Impietate æqualia. Affertur & ὁμόπμον δυνάμιν ἔχοισιν pro Ex æquo potentiam habẽt. Vnde ADVERB. Ὁμόπμως, Æquali honore, Pari dignitate. Et SVBST. Ὁμοπμία, ας, ἡ, Honoris æqualitas, Æqualitas maiestatis, Par dignitas. Greg. verò ὁμοπμία τῆς ἀξίας pro Par gradus dignitatis.

C. Πολύπμος, Multo honore dignus. vel, Magno pretio dignus, Pretiosus. Ammonio ὁ πολλῆς πμῆς ἠγορασμένος, Magno seu multo pretio emptus, aut etiam emẽdus. vt Hippocr. apud Athen. lib. 2, πολύπμον ὕδωρ vocat τὸ χιονῶν.

C. Πρόπμος, idem quod προπμπτός. Frequẽtior vsus comparatiui, pro, Maiore honore & pretio dignus, Præstantior, Præferendus, Antiquior. Luc. προπμότερον τῶν νέκταρος τὸ φίλημα εἶη.

C. Ὑπόπμος, Pretii magnitudine excedens modum, Qui magni pretii est & carior. Aristot. Œcon. 2, ἔλεγον ὅτι ἀκκικοῦς εἴη τὰ ἀγορασμένα αὐτῶν ὑπόπμα ἠγορασκέναι. id est, ἐκπεπμημένα, vt ibidem loquitur. B.

C. Φιλόπμος, Honoris seu honorũ cupidus & studiosus. Interdum etiam Ambitiosus. id est, Qui nimia bonorum cupiditate ducitur. Et tunc in malam partẽ accipitur, vt & Plato Polit. 1 dicit, τὸ φιλόπμον τε καὶ φιλάργυρον εἶδος, ὄνειδος λέγεται τε καὶ ὄντι. Nõ semper tamẽ in malã accipitur partẽ, sed & in bonã, interdũ medio modo. Aristot. Rhet. 2, φιλοπμότεροι δὲ καὶ αἰσχροδέστεροί εἰσι τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλησίον. Et l. 1, οἱ φιλόνικοι, καὶ φαίνονται, εἰ νίκη ἔσται· οἱ φιλόπμοι, εἰ θυμῶν· οἱ φιλοχρήματοι, εἰ χρήματα. Et in Ethic. lib. 4, cap. 4, scribit τὸν φιλόπμον ἐπαινεῖσθαι δοκεῖ τοῦ τὸ ἀνδρεῖον καὶ φιλόκαλον. Vbi tamen etiã dixerat τὸν φιλόπμον ψέγεσθαι, ὡς καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ ὅθεν οὐ δεῖ, τῆς πμῆς ἐφιέμενον: vt & lib. 2, c. 7, tradiderat φιλόπμον nominari τὸν ὑπερβάλλοντα τῆς ὀρέξεσι. quẽ Latini Ambitiosum vocant: vtpote modum nõ tenentẽ in ambiendis honoribus. In bonã partẽ accepit Xen. quum dixit, ὁρᾶς ὡς φιλόπμος ὢν καὶ ἐλευθέρως, quàm sit honoris studiosus. Et τὸ φιλόπμον, Studium honorũ: quod Thuc lib. 2, p. 63, dicit esse ἄγηρων, quippe quum ἐν τῇ ἀρετῇ τῶν ἡλικίας nõ tã delectet τὸ κερδαίνειν quàm τὸ πμᾶσθαι. Aliquando alio vocabulo redditur, eius nimirum rei ex qua honorẽ cõsequi studemus. vt apud Plut. in Pericle; φιλόπμος ψυχὴ, magnus generosúsque animus. Ineſt enim τῷ φιλοπμῷ aliquid μεγαλοψυχίας ex quo honorẽ & gloriã sibi cõparare cupit. Et apud Eurip. φιλόπμον ἦθος, Mores liberales. Præsertim verò ex liberalitate & magnificẽtia φιλόπμος aliquis dicitur. Chrysost. δαψιλὴς καὶ φιλόπμος ἢ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν γέγονεν ἐλεημοσύνη, larga & munifica. Herodian. lib. 5, φιλόπμοις τε καὶ πολυτελεῖς ὀπτελέσεσι παντοδαπαῖς θέας, spectacula magnifica. Item φιλόπμος ἐπ' ἀρετῇ ex Plat. De leg. pro Virtuti obnixè studens. Quicunque enim ad rem aliquam cõtendit, ex eáque sibi honorem parere nititur, φιλόπμος nominatur. nam vnicuiq; studio & arti suus honos. Vnde τὸ φιλόπμον sæpe redditur Contentio, aut Studium contentionis: cuius scopus est honor & gloria. Synes. epist. 60, ἡ ἡλικία μοι φαίνει τὸ φιλόπμον, studium contentionis. Quo modo accipi potest & apud Plut. in lib. De deo Socr. vbi dicit, ἀθλητὰς καταλύσαντας ἀσκησιν ὑπὸ γήρως, οὐ πλέας ἀπολείπει τὸ φιλόπμον καὶ φιλοσώματον, ἀλλ' ἑτέρους ἀσκοῦντας ὁρῶντες ἥδονται, καὶ συναθλοῦσι, καὶ συμπαθοῦσι. Apud Greg. autem τῆς ψυχῆς τὸ φιλόπμον redditur Animi virtus.

VNDE Φιλοπμος, Studio honoris. vel Nimio honoris studio, Ambitiosè. Modò enim in malam partem accipitur, modò in bonam, vt iam dictum fuit. Demosth. in Epitaph. καὶ μεγίστοις καλῶς, καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φιλόπμος συμβέβηκεν αὐτοῖς. studium enim & sui & patriæ honoris eos ad fortiter dimicandum incitarat, ita vt mallent ὀνήμως mori quàm viuere ἄπμος. Itémque aliquis dicitur φιλόπμος ἔχειν πρὸς τι, Ad aliquid honoris & gloriæ studio cõtẽdere, (quod & φιλονεικεῖν dicitur) & Gloria ad certamen excitari. Xen. φιλόπμος ἔχω πρὸς τὸ ἀγαθὸς φαίνεσθαι, Obnixè cupio strenuus videri, & ex strenuitate illa honorem & gloriam mihi parere. Ex Plat. autẽ, φιλόπμος πρὸς Χαρμίδην ἔχων, pro, Ambiẽs laudem & admirationem à Charmide. Alioqui φιλόπμως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους dicũtur qui certatim de ho-

nore & gloria contendunt inter se. vt apud Isocr. in Paneg. οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι καὶ Λακεδαιμόνιοι φιλοτίμως πρὸς ἀλλήλους εἶχον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς καλλίστων ἐν ἐκείνοις πίστις χρόνοις ἐφιλονείκησαν, οὐκ ἔχθροὶ ἀλλ' αὐπαρῳνίσταὶ σφᾶς αὐτοὺς νομίζοντες. Vbi nota φιλοτίμως ἔχειν & φιλονεικεῖν vsurpata synonymos. vt Bud. quoque p. 853 φιλοτίμως ἔχειν exp. φιλονεικεῖν, Æmulari, locum quendam ex Athen. afferēs. Ibidem φιλοτίμως τι ποιεῖν dicit esse Enixè & vehementer & ambientiū prehensantiúmque more instare: afferens eius signif. exemplum ex Appiano. Redditur certè aliquādo per Latinum aduerbium Certatim. vt apud Herodian. lib. 5, de regibus barbaris, φιλοτίμως πέμπουσι τῷ θεῷ ἑκάστου ἔθνους πολυτελῆ ἀναθήματα, certatim quotannis splendida offerunt munera. Et lib. 4, δῶρα πέμπει φιλοτίμως εἰς ὑμῶν τὸ βασιλέως, certatim pro se quisque munera principis honori deferunt, vt Polit. vertit, qui φιλοτιμότερον reddidit etiam Prolixius, apud eūdem lib. 1, hoc in loco, ὥστωπα μὴν δὴ πρὸς τὴν Πειστικωνίας θεοῦ φιλοτιμότερον ἱστορέω: quem sic conuertit, Hæc hactenus de Pessinuntia dea, prolixius etiā fortasse quàm decuit. Sic certè φιλοτιμοῦμαι B. exp. etiā Prolixè largior. Sed crediderim tamen rectius reddi posse ibi Ambitiosius. quo dicitur modo Ambitiosa diligentia, & quædam alia. Significat etiam Magnificè, vt φιλότιμον dixi vocari interdum Magnificum & splendidum. Polyb. κοσμοῦσι φιλοτίμως, ornant magnificè, vt Turn. interpretatur.

Inde & nomen SVBST. Φιλοτιμία, ας, ἡ, Studium honoris seu honorum: interdum etiam Nimium honorum studiū, Ambitio: quum videlicet in vitio ponitur. Herodian. l. 6, πάσης περιαιρεθείσης φιλοτιμίας, omni ambitione pridē consumpta. Et lib. 3, ἐν μέσῳ ἐρρίμμενον καὶ ἀμφήριστον οὖσαν τῷ ἀρχῷ ἑκάτερος ἐξ ἰσοτίμου βασιλείας εἰς αὐτὸν ἀνθείλκεν, pari vterq; ambitu ad se trahebat. Aliquando significat non tam Studium honoris, quàm Æmulatio, Æmula virtus, & Contentio animi ad certamē excitati, Contentiosa simultas, Liuida æmulatio, vt Bud. interpr. pag. 853, apud Plut. qui dicit Pompeium piratis fauisse ὑπὸ φθόνου καὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸς Μέτελλον. In qua signif. accepit & Philostr. epist. 13, in qua scribit ὡς Πλάτων τῆς σοφιστικῆς οὐκ ἐβάσκηνεν, ἀλλὰ φιλοτίμως πρὸς αὐτὸ εἶχε: & quod τὸ βασκαίνειν ἀπέχθεσθαι τὸν ὅσον φιλοτιμίᾳ φθόνου. φθόνος μὲν γὰρ (inquit) τρέφει τὸν μοχθηρὰς φύσεις, φιλοτιμία δὲ τὰς λαμπρὰς ἐγείρει· καὶ βασκαίνει μὲν τὸν τὰ μὴ ἑαυτῷ ἐρικτά, ἃ δὲ ἄμεινον ἢ μὴ χείρων δεῖσθαι τοῦ, φιλοτιμεῖται πρὸς τοῦτο. Vbi nota φθόνον & βάσκανον vituperari, vt qui inuideat alteri ea ad quæ peruenire nequeat: laudari autem τὸ φιλοτιμίαν, seu τὸ φιλοτίμως ἔχειν & φιλοτιμεῖσθαι, vtpote quod studium æmulatione quadam virtutis excitatum contendat efficere aliquid aut melius aut certè æquè bene, & ea ex re honorem ac laudem adipisci. Sic apud Xenoph. Pæd. 8, pag. 122, οὓς πάντας μάλιστα ὁρῶν τὰ καλὰ διώκοντας, τούτοις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἑδραις καὶ πόσεσι ἡμᾶς ἐτέραυρεν· ὥστε πολλὴν πᾶσι φιλοτιμίαν ἐνέβαλλεν, ὅπως ἕκαστος ἄριστος φανήσοιτο. Necnon apud Plut. De fort. Alex. lib. 2, ἐν ὀλίγοις ὅπλοις φιλοτιμία πολλή, καὶ ζῆλος ἡλικίας θαυμαστὸς, καὶ ἄμιλλα τοῦ δίκης καὶ ἀρετῆς ἑταῖραν. Itidémque apud eundem in lib. De Herod. τὸν πόλεμον ὑπὸ τῶν Περικλέους ἐπικεκαῦσθαι φιλοτιμίᾳ τινὶ καὶ φιλονεικίᾳ, εἰς τὸ ῥῆξαι φρόνημα Πελοποννησίων. Nonnunquam redditur simpliciter Studium, Cōtentio: qualis nimirum eorum est qui obnixè contendunt vt honorem & laudem sibi ex re quapiam consequantur. Plutarch. De defect. orac. ὑπερβαλλομένων ὑπὸ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων, καὶ περιπαροιστρούντων, sacerdotibus certatim vrgentibus & modum excedentibus. Plato in epist. πολλὴν εἶχον τοῦ αὐτῶν σπουδὴν εἰς τὸ ξυμπεραθῆναι, οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα μᾶλλον, ἢ τῆς ὅλης τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας, non alia magis de causa quàm quòd honestati obnixè studerem. Sic & τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας exponitur, Mei erga vos studii & propēsæ voluntatis. Redditur verò & Cupiditas, Libido. vt apud Plut. in Public. Λῶ τῷ Ποπλικόλα φιλοτιμία πρὸς τὸ καθιέρωσιν, Publicolā libido incessit consecrandi. Itidémque ex Aphthonio affertur φιλοτιμία τῆς ἡδονῆς, pro, Cupiditas voluptatum. ‖ Φιλοτιμία apud Demosth. Erogatio publicè facta, quæ etiam ὀλίδοσις dicitur: vt donatiuum & congiarium: quæ λαμπραὶ ὀλιδόσεις & μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. Bud. Comm. pag. 853. ‖ Significat etiam Liberalitas, inquit idem pag. sequente, afferens locum quendam Greg. De homine, quem ibi vide. Sic idem pag. 930, περιέχουσας ἐχούσας φιλοτιμίαν apud Demosthenem interpr. Actionibus à munificentia manantibus. Et pag. 267 ex Plut. Anton. affert, πολλαῖς αὐτὸν ἀναλαμβάνει φιλοτιμίαις τὸν δῆμον, pro Multis liberalitatibus largitionibusque populum amplexa est.

Deriuatum præterea est inde VERB. Φιλοτιμοῦμαι, οῦμαι, Honoris consequendi gratia aliquid facio vel annitor: Ambitiosius contendo, seu Obnixè contendo, Magno studio conor & annitor. nimirum more eorum qui honoris studio toti sunt aliqua in re. Qua in signif. cū infinitiuo iūgitur. Plut. Numa, φιλοτιμούμενος συναγαγεῖν. Sic φιλοτιμοῦμαι ἐξαιρεῖν. Et Xen. εἰσὶν οἱ θαῤῥοῦσι καὶ φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι, Sunt hîc q magnopere vellēt te amico vti, seu Qui magnopere ambirent amicitiā tuam. Plut. de Ciceronis oratione pro Muræna loquēs, φιλοτιμούμενος ὀρθότατον ὑπερβάλλειν δημηγορίαν. Idem in Themist. φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν, καὶ φοιτᾶν παρ' αὐτὸν, cupiēs domum suam à multis quæri & frequētari. Itidémque Synes. epist. 29, φιλοτιμηθεὶς τὸ πᾶσι γνωρίζεσθαι καταφανὴς, cupiens omnibus esse notus. Ita quidē nōnulli interpr. sed nequaquam huiusmodi interpretatio mihi placet. Existimo enim (vt de præcedente loco prius dicam) φιλοτιμούμενος πολλοὺς τὴν οἰκίαν ζητεῖν, nō esse simpliciter Cupiens domum suam à multis quæri, sed Cupiēs hunc honorē, vel Cupidus huius honoris vt domus sua à multis quæreretur. Et in hoc posteriore, φιλοτιμηθεὶς τὸ πᾶσι γνωρίζεσθαι καταφανὴς, Quum id tāquam honorificum cupisset. Vide & quæ habet B. p. 853. Interdum cum participio, itidē pro Ambitiosius studeo, conor, volo. Plat. Polit. 1, μενδὴ φιλοτιμοῦ ἐπιλέγων ἐπεισάκτους ὑποκρίνειν. Sequēte μὴ redditur Honoris mei studio ardēs, vereor ne. vt apud eundē Plat. epist. 7, de Dionysio, δεικὴ μοι παντὶ πάσαι φιλοτιμηθῆναι μὴ πότε ὑπὸ δόξαμι καταφρονῶν αὐτοῦ, κέτ' ἐθέλειν παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι. ‖ Item Æmulor, Æmulatione ductus cōtēdo cū aliquo, eúmque superare cupio, Æmulatione ductus certo cū aliquo. In qua signif. iunctū habet πρὸς cum accus. personæ. Isocr. Paneg. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Cui loco similē vide in Ὑποφιλοτίμως. Sic suprà in φιλοτιμία attuli ex Philostr. φιλοτίμως ἔχειν πρός τινα pro φιλονεικεῖν & ἀγωνίζεσθαι. Itémque φιλοτιμεῖσθαι πρός τι pro Æmulari aliquid, vt videbis itidem in loco illo Philostrati. Apud Philonem autem De vita M. lib. 1, φιλοτιμηθέντων οὐ μόνον περὶ τὸν βόρειον τὸ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν τῶν φρέατος κατασκευὴν, Turn. vertit, Qui elaborarant. ‖ Φιλοτιμοῦμαι cum præpos. ὅτι & datiuo rei significat idem quod σεμνύνομαι & μεγαλοφρονοῦμαι, Glorior, Efferor, Mihi placeo. Luc. φιλοτιμούμενοι ὅτι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, Elati munificētia, & in ea sibi placētes. seu Exultantes, Gaudētes. vtroque enim modo B. interpr. p. 851, afferens & ex Isocr. De pace, ὅτι ὑπὲρ τῆς πολιτείας δημαγωγοῦσι καὶ τῶν ἀρετῶν τῶν ἑαυτῶν φιλοτιμούμενοι, pro, In eo decus quærentes. Sic idem Isocr. in Euag. εἰδὼς τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ὅτι τοῦ κάλλους τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ὅτι τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Vbi nota synonymos poni hæc duo verba σεμνύνεσθαι & φιλοτιμεῖσθαι. Et quibusdam in locis hoc φιλοτιμεῖσθαι posset resolui in φιλεῖν τιμᾶσθαι καὶ δοξοκομεῖν ὅτι τινὶ, cupere honorem & gloriam sibi parere aliqua ex re. In eadem significatione cum datiuo etiam solo construitur, sine præpositione, vt apud Greg. in Epitaph. patr. τῷ ἄλλων γυναικῶν κάλλει φιλοτιμουμένων καὶ ὑψουμένων, quum aliæ mulieres sibi placeant & efferantur formæ pulchritudine. seu Glorientur & superbiant formæ elegātia. Interdum cum ὅτι. vt apud Lysiam, φιλοτιμούμενοι ὅτι καὶ τοῖς φανεροῖς ἡμῶν τὴν πόλιν στέφειν δοκοῦσι. Bud. pag. 852, & 853. Rursum cum datiuo solo Greg. φιλοτιμοῦμαι τῷ μεγέθει. Et Aristid. φιλοτιμοῦμαι τῇ πατρίδι, Ob patriam mihi placeo & superbio, Iacto me ob patriæ nobilitatē, Patriæ celebritate glorior. Sed frequentius cum ὅτι, vt tum in præcedētibus locis, tum in hoc Dionys. Halicarn. φιλοτιμεῖσθαι ὅτι τῆς καλλίστης τῶν ἰδίων πράξεων, gloriari rebus à se præclarè gestis. ‖ Φιλοτιμεῖσθαι est etiam λαμπρύνεσθαι, Munificentia & liberalitate inclarescere, Lar-

giri popularitēr. Demosth. ἔρημον ποιεῖς τὸν δῆμον τῶν φιλοτιμησομένων, πρὸς λόγον ὅτι τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν οὐδὲν ἔστι πλέον. A phth. metaphor. in encom. sapientiæ, παῦε, τι θάλαττα φιλοτιμεῖται, καὶ ὅσα γῆ τοῖς ἀνθρώποις παρέχει, largitur. Itidémque alibi sæpe. Theophyl. cum accus. personæ & datiuo rei instrumentali, δίς τυχόντα φιλοτιμούμενος δώρῳ τὸν Πέραμον. id est, Donans, Munerans. quam signif. & constructionem habet δωροῦμαι quoque, vt suprà suo loco docui. B. pag. 853. Vide ibidem & locum Demosth. initio pag. vbi φιλοτιμοῦμαι interpr. Munificè & benignè in commune facio, & prolixè largior.

Ex hoc verbo φιλοτιμοῦμαι est VERBALE Φιλοτίμημα, ατος, τὸ, Conatus, Contentio, Studium aliquid efficiendi. Nec tamen simpliciter sonat Conatus, aut Contētio, aut Studium: sed q. d. Conatus, in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem seu gloriam aucupatur. Itidémque Contentio in qua, &c. Et, Studium in quo, &c. Gregorius in Epitaph. patr. τοῦτο μὲν ἥδιον θαυμάζω, ὅτι κοινὸν πρὸς πολλοὺς ἄλλους φιλοτίμημα. ‖ Significat etiam Liberalitatē & Facinus liberale. Bud. pag. 854. Quo modo ex Plut. Alcib. affertur, φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν μεγάλα, pro, Magna erga ciuitatem magnificentia.

Item BICOMP. Ἀντιφιλοτιμοῦμαι ET Διαφιλοτιμοῦμαι, οῦμαι. Quorū illud significat Inuicem certo seu contendo. Plutarch. Pericle, αὐτοφιλοτιμούμενοι πρὸς τὴν δόξαν τῆς ἔργων, de operū gloria inuicem certantes. Item Ex aduerso largior. seu Liberalitate & munificentia certo cū alio. Greg. αὐτοφιλοτιμούμενοι λαμπρῶς ἀλλήλοις, inuicē liberalitate certabant. Bud. Hoc autem διαφιλοτιμοῦμαι, idē significat quod simplex φιλοτιμοῦμαι, nisi quòd præpositio significationem aliquantum intēdit. id est, Contendo, & magno studio conor quippiam efficere. Theophr. de Harpalo, καίτοι γε δι' φιλοτιμηθῆν ἐν τοῖς περὶ Βαβυλῶνα φυτεύων πυλάκης καὶ πραγματευόμενος· ἀλλ' οὐδὲν ἐποίει πλέον. Similem alium eiusdem locum vide apud Bud. pag. 853, in quo vtitur simplici φιλοτιμοῦμαι.

Sunt verò & ex Φιλότιμος quædam bicomposita, NIMIRVM Ἀφιλότιμος ET Ὑποφιλότιμος, mutuò sibi opposita. Nam ἀφιλότιμος dicitur Qui nullo prorsus honorum studio & cupiditate ducitur, Qui honores non amat, Liber ab ambitione: ὑποφιλότιμος autē Qui supra modū honoribus studet, Nimiùm ambitiosus. Aristot. Ethic. 2, c. 7, ἔστι γὰρ ὡς δεῖ ὀρέγεσθαι τιμῆς, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ ἧττον. λέγεται δ' ὁ μὲν ὑποβάλλων τῇ ὀρέξει, φιλότιμος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀφιλότιμος· ὁ δὲ μέσος, ἀνώνυμος. Vtrunq; autē reprehēdi docet, vtpote qui medio ire nesciat. vt & lib. 4 Ethic. c. 7, οὕτω καὶ ἐν τιμῆς ὀρέξει τὸ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ ἧττον, καὶ τὸ ὅθεν δεῖ, καὶ ὡς δεῖ. τὸν τε γὰρ φιλότιμον ψεγόμεθα, ὡς καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ ὅθεν οὐ δεῖ, καὶ τιμῆς ἐφιέμενον· τόν τε ἀφιλότιμον, ὡς οὐδὲ ὅτι τοῖς καλοῖς προαιρούμενον τιμᾶσθαι. Ibidem tradit τὸν φιλότιμον laudari interdum, veluti αἰδήμονα & φιλόκαλον: ἀφιλότιμον autem laudem mereri itidem nonnunquam, tanquam μέτριον καὶ σώφρονα. Interdum redditur Illiberalis: vel, Qui laudem nō meretur. quoniam qui tales sunt, honorum & laudis studio nullo ducuntur. Tam autē de re inanimi quàm animata dicitur in hac significatione. vt apud Plutarchum in Erot. πλοῦτον δ' γυναικὸς αἱρεῖσθαι μὲν πρὸς τῆς ἀρετῆς ἡ ῥώμης, ἀστιόμενον καὶ ἀνελεύθερον. Et Symp. 7, circa finem, πολλὰ τῶν ἄλλων παθῶν ἀφιλότιμα καὶ ἀγώνιστα κάλλει φιλοτιμουμένων καὶ ὑψουμένων, quum aliæ mulieres sibi placeant & efferantur formæ pulchritudine. seu Glorientur & superbiant formæ elegātia. Interdum cum ὅτι. vt apud Lysiam, φιλοτιμούμενοι ὅτι καὶ τοῖς φανεροῖς ἡμῶν τὴν πόλιν στέφειν δοκοῦσι. Bud. pag. 852, & 853. Rursum cum datiuo solo Greg. φιλοτιμοῦμαι τῷ μεγέθει. Et Aristid. φιλοτιμοῦμαι τῇ πατρίδι, Ob patriam mihi placeo & superbio, Iacto me ob patriæ nobilitatē, Patriæ celebritate glorior. Sed frequentius cum ὅτι, vt tum in præcedētibus locis, tum in hoc Dionys. Halicarn. φιλοτιμεῖσθαι ὅτι τῆς καλλίστης τῶν ἰδίων πράξεων, gloriari rebus à se præclarè gestis. ‖ Φιλοτιμεῖσθαι est etiam λαμπρύνεσθαι, Munificentia & liberalitate inclarescere, Lar-

A Τιμήεις, εντος, ὁ, Honoratus, Honorabilis, Qui in honore & pretio habetur. Homerus Od. ν, — οὐκ ἔτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τιμήεις ἔσομαι, ὅτι με βροτοὶ οὔτ' πόουσι Φαίηκες· vnde τιμήεντα τίθεσθαι & πίεσθαι synonyma esse discimus. Idem Odyss. ο, Δώρων δ' ὅσ' ἐν ἐμοὶ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω· τὰ κάλλιστον καὶ τιμιήεστατόν ἐστι, quod pulcherrimum & pretiosissimum est. Idem in obliquis casibus contractionem etiam admittit, veluti quum pro τιμήεντα DICIT Τιμῶντα. vt Iliad. σ, Καὶ χρυσὸν τιμῶντα καὶ ἀργύρου, aurum pretiosum: quod πιμαλφὲς alii nominant.

B Τίμιος, ου, ὁ, idem quod præcedens τιμήεις, sed prosæ scriptoribus vsitatius. Tam verò de persona aliqua dicitur quàm de re. Et interdum pro Honoratus, Honorabilis, Qui in honore habetur: interdum pro Pretiosus, Qui in magno habetur pretio, Qui magni æstimatur. Herodian. lib. 6, τὴν μητέρα, καὶ εἴ τινες ἐδόκουν οἰκείῳ φίλοι καὶ τίμιοι, matrem, amicos, & honoratissimum quēq;. Vbi τίμιοι possit etiā iungi cū οἰκείῳ: vt τίμιοι οἰκείῳ significet Quos præ cæteris in honore & pretio habebat. velut & apud Thucyd. lib. 8, pag. 288 βουλόμενος αὐτῷ τιμιώτερος εἶναι, καὶ ἐνδείκνυσθαι ὅτι καὶ σρατηγὸς ἤδη ἤρητο. Ibidē aliquāto antè, ἵνα οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τιμιώτερον αὐτὸν ἄγοιεν. id est, διὰ πλείονος τιμῆς αὐτὸν ἄγοιεν, in maiore ipsum honore & pretio haberēt. Rursum Herodian. lib. 2, in oratione Seueri ad milites, τὸ πιστὸν ὑμῶν καὶ πρὸς βασιλέας τίμιον, pro Fides vestra & obseruantia erga imperatores. seu Quantum honoris exhibeatis imperatoribus vestris, vt Polit. vertit. De rebus inanimatis quoque dicitur, vt τιμήεις & πιμαλφής: & significat modò Honorabilis, Honore dignus: modò Pretiosus, Qui magni æstimatur, Qui in honore & pretio habetur. In priore signif. apud Plut. in Fabio, παρέχει δή σε χρηστὸν προσαγορεύω, τιμιώτερον οὐκ ἔχων προσηγορίαν. In posteriore, apud eūdem in lib. De educ. lib. πλοῦτος ὃ τίμιον μὴ, ἀλλὰ τύχης κτῆμα, Magni quidem æstimatur, In magno habetur pretio. Et apud Demosth. Pro cor. εἰς πᾶς οἰκίας καὶ τὸ ἄστυ δέχεσθαι τὸν σρατιωτὴν, ὅσοι παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὰ τιμιώτατα. Item Τίμιον πρίασθαι dicitur PRO Τιμίως, Magno pretio, Carè. Aristoph. Vesp. Οὐ γὰρ δάκνει σ' ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι, nimirum τοῦλαιον, nec enim mordet te siquando carè emendum sit oleum. Itidémque dicitur in superl. τιμιόπατον Maximo pretio, Carissimé. Plut. Symp. 4, καὶ πιστεύσαντα τοῦδε λόγον ἀπαίτων τιμιώτατον τὸ θαλάττιον ὄψον. VNDE Τιμιότης, ητος, ἡ, Honorabilitas, Pretiositas: si ita loqui liceat. Quidā interpr. Nobilitas, Excellentia, Pretium. Et COMP. Τιμιοπώλης, ου, ὁ, Qui res pretiosas & caras vendit. seu, Qui magno pretio & carè vendit. Poll. τιμιοπώλου dici scribit qui mortuorum cadauera redimentibus pretio vendit. veluti siquis hostis à se peremptī cadauer vendat numerato redemptionis pretio, quemadmodum Achilles Hectoris. Afferūtque hunc locum Phrynichi ex Tragœdis, Σὺ δ' τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλεὺς οὐδὲν εἶς. Generaliter tamen τιμιοπῶλαι nominari possunt qui τίμιον πωλοῦσιν, id est carè vēdunt & pretio magno. Vt ETIAM Τιμιουλκέω dictum videri potest pro τίμιον ἕλκω, Stateræ appensum carè & magno pretio vendo.

Τιμαδία Hesychio μικρὰ τιμή, diminutiuè. Apud quem legitur ET Τιμηρεῖν pro Τιμιοπωλεῖν, Magno pretio seu carè vendere.

Τιμάω, ῶ, F. ήσω, Honoro, Honore afficio, In honore & pretio habeo, Magni æstimo. itidem vt τιμᾶν: sed in prosa vsitatius. Homer. Odyss. ε, Οἵ κέν μιν θεὸν κεν θεὸν ὡς τιμήσειεν, honorabunt & colent veluti deum aliquem. Alibi dicit, ἴσα θεῷ πίσειεν. Et Iliad. ψ, ὡς ἔπι καὶ νῦν Ἀθήναιοι τιμῶσι παλαιόπρεις ἀνθρώπους, Honorant, Honore afficiūt. Et Iliad. λ, de Pallade & Iunone, Τιμῶσαι βασίληα πολυλεύσσιον Μυκήνης. Et in lege diuina, Τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, Honora & cole parentes. quo verbo reliqua etiam officia parentibus debita intelliguntur. Interdum commodius redditur Honore afficio, Honoribus orno, Honorabilem reddo. Homer. Iliad. α, Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἔφαο λαὸν Ἀχαιῶν. Eodē libro, Τίμησόν μοι τόδε. Æschin. in Ctesiph. πόσον τοῦτον τιμήσετε, ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμώσετε. Demosth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾶτε, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζετε. Nonnunquam additur datiuus rei qua honoramus & ornamus seu decoramus

liquem. Plut. Symp. 1, ὑμῶν ἔδρη τε κρέασιν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι: alludens ad Homericum illud quod mox in passiuo Τιμάομαι afferam. cui simile hoc eiusdem Homeri Iliad. η, — αὖε μέν σε πόν Δαναοὶ Ἀχαιοὶ Ἕδρηφε κρέασιν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι: sed vtentis verbo πίειν ibi pro ὑμᾶς. Isocr. in Euag. encom. ὁρῶ ὑμῶν τά σε τὸν τάφον τοῦ παιδός, οὐ μόνον τῇ πλίνθῳ καὶ τῇ κάλλει τῶν ὀπτῶν, Ornantem & cohonestantem tumulum patris. In eadem orat. dicit, ὑφ' ὧν ἡμεῖς αὐτοῖς ἐτιμήσαμεν τοῖς μεγίστοις τιμαῖς, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν. Cui adde hoc Herodiani lib. 3, αὐτὸν ἕτερον τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν, honore cohonestauimus, & gloria ornauim[9]. Vbi sicut τιμᾶν & κοσμεῖν copulantur, ita & in hoc loco Xen. Pæd. 1, p. 5, καλῶν καλῶν ἐνέδυσε, καὶ ἐσθῆσι καὶ ψελλίοις ἔτιμα καὶ ἐκόσμει. PASS. Τιμάομαι, ῶμαι, Honoror, Honore afficior, In honore & pretio habeor. Plut. in Polit. præcept. τὸ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλάκις ἐστὶν ἐνδεέστερον. Synes. epist. 18, ὡς πολίτας ὑφ' ὑμῶν τιμᾶσθαι ἠξιώκει, honorari & obseruari. Sicut verò actiuũ τιμᾶν i nerdũ datiuo instrumentali iungitur, ita & τιμᾶσθαι. Homer. Il. μ. Τλαῦκε, πῆ δὴ νῦν τετιμήμεθα μάλιστα Ἕδρῃ τε κρέασιν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι; cur nos præcipuè honorati sumus sede, carnium portione, & plenis poculis? Et Luc. Πλούτων κέκλησται. διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ ἀφθονίᾳ τετιμῆσθαι, ea appellatione donatus & ornatus, vel Honoris causa donatus. Media autem vox actiuam habet significationem. vt apud Homer. Odyss. τ, Οἳ δήμου ἀφεῖ κνέφ θεὸν ὡς τιμήσουσι. Et cum datiuo instrumentali Odyss. υ, Μᾶζα φίλη, τὸν ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐν οἴκῳ Εὐῇ καὶ σίτῳ, ἠ αὖτως κεῖται ἀκηδής;

Τιμῶ, Æstimo. In qua significatione cum genitiuo cõstruitur. vt apud Demosth. τιμᾶν πλείστου, Maximi æstimare, Plurimi facere. Itidémque apud Aristid. τιμᾶσθαι τῆς ἀξίας, digno pretio æstimare. Et pass. voce ac signif. ex Xen. Symp. καὶ, οὐ πλείστου ἄξιον τιμῶμαι, Σωκράτει χαλεπαίνων διημερεύω, pro Quamobrem maximi ego fio, Quamobrẽ in magna existimatione sum apud alios. Alioquin pass. vox & media in actiua etiã significatione accipiũtur. Synes. epist. 107, καὶ πάσου δεκαῖς τοῦτο τιμῶμαι, πάλιν εἰρήνιλιν ἰδεῖν; quanti putas me æstimare illud? Et epist. 79, ἅπερ αὖ ἐρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τῷ πάντος αὖ ἐτιμησάμιλιν, maximi æstimassem. Et ante eum Xen. Pæd. 2. καὶ δῶρα λῶ διδῶσιν οἱ τιοῦσι, κἂν μείω τυγχάνῃ ὄντα ἢ τὰ τῶν ἄλλων ὁμοίων, ὅμως μείζονος αὐτὰ τιμῶν οἱ λαμβάνοντες, Pluris æstimãt, Maioris faciunt. ‖ Τιμῶ & τιμῶμαι in eadem significatione nonnunquam ante genitiuum illũ habẽt præpos. αὐτὶ vel ἀντί. Greg. in epist. quadã, τιμῶ ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, Pluris facio quàm multas pecunias. seu Multis pecuniis præfero & anteponо. Thuc. ἐτιμήσασθε ἀντὶ πάντος αὐτοῖς χρώσασθαι, Omnibus aliis rebus præposuistis. ἀντιτιμήσαντο. Idem lib. 1, λῶ ἡμεῖς αὖ ἀντὶ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δυνάμιν ὑμῖν ἀντιχρήσασθαι, magnis pecuniis prætulistis. Itidémque lib. 6. Et Demosth. Pro cor. τὰ μὲν καθ' ἕκαστα ἐγὼ μὲν αὐτὰ πάντος αὖ τιμησαίμιλιν εἰπεῖν, τοῦ βίου. ‖ Rursum τιμῶ seu τιμῶμαι cum genitiuo & accusatiuo iunctum nõ redditur solùm Æstimo, verùm etiã Dignum iudico. Prioris significationis aliquot antè attuli exẽpla. quibus adde & hæc: Chrysost. De offic. episc. πολλοῦ τῶν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν, magni faciens nostrã amicitiã. Et De sacerd. ἀ πολλοῦ τιμᾶται Χριστὸς, Quæ magni æstimat Christus. Posterioris autem, hoc apud Luc. in Cauc. εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, τιμησαίμιλιν αὖ ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, dignũ me esse censerem qui in Prytaneo publicè alerer. Et hoc apud Plat. in Apolog. Socr. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτο τιμῶμαι, τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Vnde Cic. De orat. lib. 1, Quum interrogatus esset Socrates quam æstimationem commeruisse se maximè cõfiteretur, respondit sese meruisse vt amplissimis honoribus & præmiis decoraretur, & vt ei victus quotidianus in Prytaneo publicè præberetur. Quo in loco accus. με ex præcedentibus repeti potest. Nisi fortè subaudiendus sit accus. δίκλιν. vt apud Diog. Laërt. in Socr. super eadẽ re, ἕνεκα τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὸν δίκλιν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. ‖ Interdum cum datiuo personæ & accusatiuo rei, subaudito accus. δίκλιν. Demosth. οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ,

ἢ ὅσου καταθεὶς πεύσεται τὴν ζημίαν, Nec huic litem minoris æstimandam esse censeo quàm quãta pœna depensa, ab iniuria postea inferẽda coërceatur. Idem in Theocr. οὐκ ἠθέλησε τιμήσασθαι μετείου τινὸς τίμημα τῆς παιδός. Et mox, ὥστε τῇ παιδίσκῃ ἐκείνῃ δέκα τάλαντα ἐτιμήσατο, Litem ei decẽ talẽtis æstimauit. seu Decẽ talẽtis mulctãdũ iudicauit. vel, Damnandum mulcta decem talentorum censuit. vel, irrogãdam ei mulctam decem talentorum. Luc. ὃς τῆς μαγείρου σταυρῷ αὐτὸν ἐτιμήσατο, Qui coquum cruce mulctandũ esse cẽseat. seu Cruce dignũ esse cẽseat. Rursum Demosth. ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τοῦ δικαστοῦ θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ. Et Plato in Apolog. Socr. ὦ μὴ πάθοι ζῶν ὁ Μέλητός μοι τιμᾶται, quo Melit[9] mihi litẽ æstimat. Ibidẽ, τιμᾶται δὴ ἐμοὶ ὁ αὐτὸς θανάτου, morte mihi litẽ æstimat. id est, Morte me dignum censet, Morte mulctãdum me iudicat. Itidémque in Gorg. ἀποθανοῦς αὖ εἰ βούλοιτό σοι θανάτου τιμᾶσθαι. Quibus similia exempla alia habes apud B. p. 202 & 203, item p. 14. Ac inter alia p. 202 ex Dinarcho in Demosth. affert, θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ. Et ex Æsch. fine datiuo, θανάτῳ τιμῶμαι, subaudito ἐμοὶ, Morte mihi litem æstimo, Meipsum dignũ morte censeo. Qua constructione & Plato in Apolog. ἴσως δὴ αὖ δικαίως ἐκτίσαμιν ὑμῖν τοῦ μικροῦ ἀργυρίου. τοσούτου οὖν τιμῶμαι, Tãti mihi æstimo litem, Tanta mulcta damnandũ me iudico. In bonam partẽ accepit Diog. Laërt. lib. 2 in Vita Socr. paulo post verba suprà citata, καὶ τινὲς μὲν ἐφυράδευσαν, Μελίτου δὲ θάνατον κατέγνωσαν. Σωκράτη δὲ χαλκῆς εἰκόνος ἐτιμήσαντο, καὶ ἔθεσαν ἐν τῷ πρυτανείῳ, censuerũt Socratem ærea statua esse honorãdum. vel, Ærea statua dignum esse censuerunt. Sunt tamen qui ibi fine i subscripto scribant Σωκράτη in accusatiuo casu: vt ea constructione dicatur qua apud Luc. τιμησάμιλιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ σιτήσει. Ibidem idem Diog in superiore signif. dicit, Ἀτιδάμαντα ἀνέστησαν εἰκόνι χαλκῇ, honorarunt statua ærea. Et rursum, Ὁμήρου πεντήκοντα δραχμαῖς, ὡς μαστιγούμενον, ἐτίμησαν.

Τίμημα, ατος, τὸ, Pretium, Æstimatio. idem ferè quod τιμή. Ex Eurip. τίμημα τῆς ἀξίας, Dignum pretium: vt suprà τιμῶσι τὴν ἀξίαν ex Aristide habuimus pro Iusto æstimare pretio. Greg. Naz. αὐτὸν τὸν ὁρμίου αὐτὸ μεγάλου τιμήματος δέχεσθαι. Ὁ θεός. Basil. οὐδὲ γὰρ τιμημάτων τῶν αὐτῶν αἱ δίκαι εἰσὶ, neque eadẽ litium æstimatione sunt formulæ institutæ legibus. B. Comm. p. 54, in Παραχαράξεσθαι. Vbi etiam nota poni pro Litis æstimatio, Facti æstimatio, Mulcta. vt frequẽter vsurpant alii etiam scriptores. Plato in Apolog. Socr. καὶ ἔχομεν τοῦ τιμήματος ἐμμένοντες, καὶ οὖτοι, Et ego & illi acquiescimus æstimatione litis, Sumus cõtenti litis æstimatione, & stamus re iudicata. Itidẽq; Demosth. dicit τὸ γιγνόμενον τίμημα, Iudicatũ quod ius poposcerit æquitásque suaserit: in Timocr. ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον. B. p. 203 & 204. Vbi τίμημα idem est quod τὸ τιμητὸν, mulcta qua lis æstimata est, seu quæ irrogata est. Idem Demosth. alibi dicit τίμημα ποιεῖσθαι, pro Mulctam irrogare. quod iudicium est, sicut & ὀφλεῖν & ἐπάγειν, seu ὑπογράφειν τίμημα, idem cum præcedente significantia. Æschin. De male gesta leg. τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα, Mulctam irrogarũt. id est, ἐτίμησαν αὐτῷ ἑκατὸν τάλαντα, litem ei centum talentis æstimarunt. Demosth. in Mid. καὶ τίμημα ἐπάγειν ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ὑποτίσαι. (Vbi etiã nota παθεῖν & ὑποτίσαι τίμημα: quorum illud, corporis est, hoc verò fortunarũ) Aristoph. Plut. Τί δῆτα σοι τίμημ' ὑπογράψω τῇ δίκῃ, Εἰ γ' ἁλῷς; Quanti litem tibi æstimabo si conuictus fis? Quantam tibi mulctam irrogabo? Et Dinarch. in Aristogit. πέντε τάλαντα τιμῶσι τούτῳ, ὅσον ὡφελῶ ὅτι τοῦ τρόπου τῶν χρεῶν τίμημα ὑπογεγραμμένον, quãta erat mulcta ab accusatoribus irrogata. Est enim accusatoris etiam pœnam irrogare, & litem æstimare, vt patet ex Æschinis quodam loco apud Bud. pag. 592: vbi ὑπογράφειν τίμημα interpr. Litem æstimare, Mulctam irrogare, Pœnam inscribere. Vide ibidem & alia.

Τίμησις, εως, ἡ, Honoratio, Honoris delatio. Bud. Item Litis æstimatio. Æschin. in Ctesiph. τὸ σείσαι ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ τιμήσει καὶ τοῦ μισεῖν τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας, tertia aqua funditur æstimationi litis ab actore faciendæ & à iudicibus arbitrãdæ atque constituẽdæ. Quibus verbis subiungit, ὅστις μὲν οὖν ἐν τῇ τιμήσει τὴν ζημίαν αἰτεῖ, τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται. Vbi ἐν τῇ τιμήσει dixit pro ὑμῶν τὸν δίκλιν

τιμήσειν μελλόντων. Sic Demosth. ἐν τῇ τιμήσει βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ. Rursum Æsch. ibidem, nimirum in Ctesiph. p. 77, ἀπαιτῶν εἰς τὸν τίμησιν. Et Dinarch. τίμησιν ὑφ' ὧν ἠξιωμένων ἀδίκημα τῶν πεῖσαι. Vbi τίμησιν ποιεῖσθαι idem est quod suprà τίμημα ποιεῖσθαι: vt & Bud. pag. 205, τίμημα & τίμησις synonymos exponit Pœna, Supplicium, τιμωρία. vbi præcedẽtium etiam locorum quosdam affert, sed prolixius.

AT VERO Τιμησίας ET Τιμησίθεος, nomina propria sunt apud Plut. & alios. Cui Τιμησίθεος significatione respondet Τιμόθεος. Eandem verò cum Τιμόθεος compositionis formam habent, Τιμοξένος, Τιμοκλῆς, Τιμοκρέων, Τιμοκράτης, Τιμόλαος, Τιμολέων, Τιμάχαρις, Τιμοφάνης: item Τιμόκλεια fœminæ nomen. At in Τιμαγόρας, Τιμαίθης, Τιμαίνω, Τίμαρχος, ὁ propter sequentẽ vocalem elisum est vt in Ὑμαλφίς. non itidem tamẽ in Τιμαρχίς, quod pro Τιμοχίς teste Suida dicitur, apud quem bona pars eorum nominum extat: aliorum mentio fit à Plutarcho, Athenæo, Aristotele & aliis.

Τιμητός, Honorandus.

Τιμητικός, ού, ό, Propensus ad honorandum, seu afficiendum honore, Qui eo ingenio prædितus est vt lubenter honoret. vt Plutarch. in Consol. ad Apollon. φέρον δὲ τοῖς ὁμιλικοῖς καὶ σωφίδεσι, τιμητικὸς ὢν τῆς καθηγεμόνος. ‖ At τιμητικὸν πινάκιον, Tabella qua vtebantur iiqui VOCABANTVR Τιμητά. id est Æstimatores litiũ. Tabella in qua ii qui litem æstimabant, suum scribebãt suffragium. Aristoph. Vespis, Πῶς αὖ σ' ἀποκτίναιμι; πῶς; δότε ξίφος Ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν. Vbi schol. τιμητικὸν exp. καταδικαστικόν: subiungens, eiusmodi litium æstimatores τὸν μακρὰν χρεμάσαντες καταδικάσαι, ἢ μικρὰν δὲ, ἀπολύσαι. id est, damnasse, siquando longã inarãrent lineam in illa tabella: si verò breuiorẽ, absoluisse. vnde patet quid SIGNIFICET Τιμῶν τὸν μακρὰν apud eundem comicum in eadẽ fabula, vbi ait, Ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὸν μακρὰν. id est, Omnes suo suffragio condemnans, Nunquã non in æstimatione litis longam lineã tabellæ suæ inscribẽs. Vbi rursum schol. annotat, iudices solitos ἐν πινακίῳ, ὅπου ὀβολὸς κοφὸ ἐγκεκολαμμένος, ὁπότε καταδικάσειεν τὰ τοῦ πολεμίου, ἔλκειν μακρὰν γραμμὴν· ὁπότε ἀπολύσειεν, βραχεῖαν: & hoc μὴ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰς ψήφους τὰς ἐν τῇ κάλπιδι. si enim videret maiorem esse numerum nigrorum calculorũ in vrna, ἐχάρα ἂν τοῦ ὄνυχα τὸν μακρὰν, longam vngue in cerata tabula ducebant lineam: si maiorem candidorum, breuẽ.

Τιμητός, ή, ό, Honorabilis, Qui talis est vt honorari debeat. Aut, Talis vt æstimari debeat. Quarum tamen signif. exemplum non affertur. AT VERO Τιμητὸν pro τίμημα, Æstimatio litis. apud Demosthenẽ in Aphob. καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, οὐκ ὀλίγον αὐτῷ χρήματα, ἀλλ' ὀλίγον ἡμῖν ποιήσει τὸν ἔκπυον, quòd si hunc in æstimationem litis damnaueritis, nõ ex sua pecunia iudicatũ facturus est, sed ex mea, quam ipse domũ suam auertit. Appellat enim ibi τιμητὸν Litis æstimationẽ, hoc est, decem talenta quæ à tutore petebat. tantum enim fuisse tutelæ suæ censum aiebat. seu, tanti se censum fuisse sub tutoribus. Hæc inter alia B. p. 204 & 205. vbi etiã putat pro τούτῳ reponendum esse τοῦτο.

VNDE Ἀτίμητος, Inhonoratus, Inhonorus, In nullo honore & pretio habitus, Contẽptus, Neglectus. idẽ quod ἄτιμος. Hom. Il. ι, Μνήσομαι ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετιόασιν. Ex Phalar. autem epist. ἀτίμητος φίλος pro Amicus incomparabilis, Non æstimabilis, seu Inæstimabilis, vt Liu. loquitur. vt ἀτίμητος hic sit, Qui satis magno pretio æstimari nequit. Alioqui simpliciter etiam significat, Non æstimatus, Qui æstimari non solet, vt ἀτίμητος δίκη seu ἀγὼν dicitur quum pœna legibus taxata est, non arbitraria, nec iudicum arbitrio relicta. vt & Poll. lib 8, ἀτίμητον δίκην esse dicit διὸ οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσούτου ὑποτέτιμηται ὅσου ὑπογέγραπται. Legitur autem apud Demosth. & Æschinẽ aliósq; oratores hoc ἀτίμητος δίκη pro Lis non æstimata, Lis quæ non æstimatur à iudicibus, sed pœnã iam constitutam lege habet. Demosth. in Pātæn. ἀξιῶν, αὐτὴ τοῦτ' ἀνῃρῆσθαι, τὸν δίκην ἀτίμητον ὄφλειν αὐτῷ, postulans vt si vera ipse dixisset, confestim ego tantæ damnarer pecuniæ

quanta pecunia legibus definita est. B. p. 86 in Πρόκλησις. At ἐμοὶ ἀτίμητον τοῦτ' ἔστιν apud eundẽ Demosth. in Aphobum, idẽ Bud. videtur interpretari Mihi minor est census. Vide eius Cõm. p. 204 & 205, post τιμητὸν & ἐπωβελία. ITEM Πολυτίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multũ honoratus, Multo honore dignus, Qui plurimi fit seu æstimatur, Magnificiendus. Aristoph. Nub. ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι. Idem alibi, πολυτίμητοι θεοί. Ammon. inter πολύτιμος & πολυτίμητος distinguit: dicẽs nimirum πολύτιμον vocari τὸν πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένον: πολυτίμητον autem τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον: veluti (inquit) deos πολυτιμήτους dicimus. VNDE Πολυτιμητίζω, Multo honore afficio, In magno honore & pretio habeo. Suidæ πολυτιμητιζόμενος est ὁ θεραπευόμενος. Hesych. verò πολυτιμητίζειν expon. non solùm πολλοὺς τιμᾶν, multos honorare & colere, sed etiam ὑπὸ πολλῶν τιμᾶσθαι, à multis honorari & coli. Rursum Suidæ πολυτίμητος est ὁ πολυτιμώμενος, in hoc adespoto loco, ἐξηλαφῶν τὴν ὑπόμνησιν οὐ ὁ πολυτίμητος Ἡρακλεῖδης ἦκεν ἔχων. Quod tamen πολυτίμητος in malam potius partẽ accipitur pro Multum punitus, Multis exercitus pœnis.

AT Τιμητὸν pro Pignoro, nescio vnde afferatur.

C. ANA τιμάω, ῶ, Pretium nimis magnum statuo, Pretiò nimis magno aliquid æstimo. Aut certè, Supero cæteros in pretio statuendo. Nam ὑπερβαλόμενος τῇ τιμῇ, quo Hes. exp. ἀπιστίαν, ambiguũ est. Et verò ἀνατιμᾶν τὰ ὦνια Bud. apud Athen. esse dicit Annonam intendere.

C. ANTI τιμάω, ῶ, Vicissim honoro. Ac sicut τιμᾶν interdũ adiunctum sibi habet datiuum instrumentalem, ita & hoc compos. vt apud Xen. Pæd. 5, p. 72, πειράσομαί σε ἀντιτιμᾶσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. ‖ At ἀντιτιμάω siue Ἀντιτιμάομαι, Contrà æstimo. Bud. p. 203, Vt autem actor (inquit) τιμᾶν & τιμᾶσθαι θανάτου τοῦ φεύγοντα dicitur, ita reus ἀντιτιμᾶσθαι, qui quum inficiando non sit, crimen eluere conatur, pœnámque sibi æstimat exilius & leuius. quod nostri homines qui in foro versantur, Attenuare vulgò vocant, & Per extenuationem respondere. Demosth. in Timocr. Φίλιππον μικροῦ μὲν ἀπεκτίνατε, χρημάτων δὲ πολλὰ αὐτοῦ ἐκείνου ἀντιτιμωμένου, παρ' ὀλίγας ψήφους ἠπροώσατε. Quibus verbis significat, secundum actorem propemodum esse iudicatum, qui reo litem capitali supplicio æstimauerat: reum verò, quanquam grãdi pecunia litem sibi ipsi æstimantem, quasi deprecabundum, tamẽ calculis seu sententiis paucis ab eo abfuisse vt damnationé ignominiosa plecteretur. Hæc inter alia ibi B. Sic Plato in Apolog. Socr. p. 19, τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ αἰὴρ θανάτου. ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι; δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας. τί οὖν, τί ἀξιός εἰμι παθεῖν; Paucis interiectis respondet, εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτο τιμῶμαι, τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Vbi nota, Melitum actorem Socrati reo θανάτου quidem τιμήσασθαι, id est, capitis supplicio litem æstimasse, seu postulasse vt capitis damnaretur: Socratem verò tantum abfuisse vt τοῦτο τοῦ τιμήματος ἐμμένοι, id est, staret hac litis æstimatione, vt contrà ἑαυτῷ ἀντιτιμῶτο τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Melitus igitur (inquit) capitali supplicio litẽ mihi æstimat: ego verò cõtrà quánam mihi re eam æstimabo, & quánam re dignum me esse dicam? VNDE Ἀντίτιμμα ατος, τὸ ET Ἀντιτίμησις, εως, ἡ, Eiusmodi æstimatio, Æstimatio litis quã reus actoris æstimationi opponit. seu Mulcta quam reus sibi contra actorem statuit.

C. ΑΠΟ τιμάω, ῶ, Æstimatum do: at ἀποτιμῶμαι, Æstimatũ accipio. illud enim ἀποτιμᾶν est τὸ δόντος, hoc autem ἀποτιμᾶσθαι est τὸ λαβόντος: vt & ὑποτίθεσθαι, est dantis seu oppignerantis, ὑποτίθεσθαι autem pignus accipientis. Demosth. καίτοι δεινόν, τὸν μὲν λέγειν ὡς ἀπετιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δ' ἀποτιμήσασθαι φανεῖσθαι χωρὶς αὐτῶν. atqui non consentaneum est, hunc quidẽ dicere se pignori accepisse fundum, illum autẽ, quem sibi dedisse perhibet, eum ipsum fundum palàm videri colere & arare. Synonymos enim ponuntur ἀποτιμᾶν & ὑποτίθεναι, & ἀποτιμᾶσθαι & ὑποτίθεσθαι: vnde & Hes. ἀποτιμήσασθαι esse dicit τὸ λαβεῖν εἰς ὑποθήκην, pignori accipere, nimirum indicato simul pretio quo ipsa ὑποθήκη æstimatur. Et ἀποτιμᾶν εἰς τοῦτο χωρίον dicitur ab eodem quod maritus oppignerauit in eum casum quo restituenda dos erit, certa pecunia æstimatum, vel ipso marito pro pignore dotis datum.

vtrunque enim significari potest. Cõstruitur autẽ cum gentiuo pretii, vt apud eũdem, τὸ δ' χωρίον φησὶν ἀποτιμῆσθαι ταλάντου. Plura vide apud B.p.90. vbi etiã subiũgit, Quicquid autẽ hoc nomine obstrictũ est, D I C I T V R Ἀπότιμμα. vt Hesychio quoque Ἀποτίμματα sunt αἱ πρὸς τὰς φερνὰς ὑποθῆκαι: itidémq; Polluci lib.3, αἱ πρὸς τὴν προῖκα ὑποθῆκαι, pignora quæ dotis loco dantur: vt si ager aliquãto æstimatus pretio oppigneretur donec dos numeretur. Idẽ rursum lib.8, ἀποτίμημα esse dicit ὃ ὑποθήκην: propriè quidem πρὸς τὴν προῖκα, alias verò & πρὸς τὰς μισθώσεις. E T Ἀποτιμηταί, dicuntur ii qui pignus certo æstimatũ pretio accipiũt. vt patet ex Harpocratione, qui annotat hæc de tribus illis ἀποτιμᾶν, ἀποτίμημα, & ἀποτιμηταί. Οἱ μισθούμενοι (inquit) τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας τοῦ τοῦ ἄρχοντος, ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἀποπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα. τὰ μὲν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμώμενα, ἐλέγοντο ἀποτίμματα· οἱ δὲ πεμπόμενοι ὅτι τὸ ἀποτιμήσασθαι, ἀποτιμηταί· τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀποτιμᾶν. Ex quibus verbis clarè intelligimus quid sibi voluerit Poll. quũ dixit ὑποθήκην πρὸς τὰς μισθώσεις: nimirũ Fundum aliquẽ aut domum quam is qui aliquid ex orphanorũ bonis conducebat, certo æstimatũ pretio oppignerabat ἀποτιμητοῖς, ab archonte missis vt pignus illud æstimatum acciperent. Subiungit Harpocration, εἰώθεσαν δὲ καὶ οἱ πάπποι, εἰ γυναικὶ γαμετῇ προῖκα διδοῖεν οἱ πρεσβύτεροι, αἰτεῖν τοῦτο τὸν ἄνδρα ὡς ἐνέχυρον τῆς προικὸς ἄξιον, ὃ οἰκίαν ἢ χωρίον. Et hoc est quod idem Poll. dicit, necnon Hesychius, ἀποτίμημα esse τὴν πρὸς τὴν προῖκα ὑποθήκην. id est, fundum vel domum quam maritus vxoris cognatis certo æstimatam pretio oppignerabat, vt nimirũ essent extra dotis perdẽdæ periculũ. Vicissim etiã pignus quod marito dotis loco datur, ἀποτίμημα nominari potest. A T Ἀποτίμησις, εως, ἡ, exponitur Descriptio, Census: significatione prorsus diuersa à superioribus.

C. ΔΙΑπιμάω, ῶ, Æstimo. Affert enim B. ex Pand. διαπεπιμημένον πρᾶγμα pro Æstimatum. V N D E Διαίτιμησις, εως, ἡ, eidem Budæo Æstimatio. vt litis, inquit. E T Διατιμητικός, οῦ, ὁ, quod exponitur Indicatorius, Indicandi vim habens. Intelligo autem Indico hìc pro Æstimo, Rei venali pretium constituo. Qua in signif. frequens est apud Plautum in primis.

C. ΕΚτιμάω, Valde honoro, Supra modũ honoro. sequendo quidem eam interpretationẽ quæ datur passiuo ἐκτιμᾶται. videlicet, Valde honoratur. Nec verò solùm significat Honoribus exorno, Colo, verùm etiam Æstimo. Plato epist.7, πάλαι τε τὸν βίον οὐκ ἔλαττον, αὐ ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, ἑκατὸν, ἡ Διόνυσος οὐσία, si quis rectè eam æstimet. Præterea significat Nimio pretio æstimo, Nimis carum indico, Carius indico. Aristot. Œcon.2, αἰδούμενος ὅτι ἀνῶνων ἀποτυγχάνει, ἀυτὸ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, probè intelligẽs quòd ea quæ vili emerat, permagno erat imputaturus. B.p.204.

C. ΕΝτιμόομαι, ώμαι, Suo pretio æstimo. Scribit enim Poll.lib.8, ἐνετιμήσασθαι esse ὅταν τὰς προῖκα διδοὺς, τιμήσηται τι ὁπόσον δεῖ, quum quis in danda dote tãto aliquid pretio æstimat quanto æstimari debet. Meminit huius verbi Harpocration etiam, qui ab ἀποτιμᾶσθαι distinguit. nam ἀποτιμᾶσθαι aliquem dici ait ὅταν ὧς τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ: at verò ὅταν ἐν εἴδεσί τισι λογίσηται τις μέρος τι τῆς ἀρχαίου, tunc dici ὡς ἐνετιμήσατο τοῦτο. & sic ἀποτιμήσασθαι esset Domum aliquam aut fundum loco dotis accipere pignori: ἐνετιμήσασθαι autem, ipsam pecuniam dare in numerato, & eo pretio quo solet.

C. ΕΠΙτιμάω, ῶ, idem quod ἐκτιμάω, id est, Carius indico. seu Pretium augeo, seu intendo. πλὲ τιμὴν τῶν ὠνίων ἐπιτείνω. Demosthenes in Phorm. ὅτε δὲ ὁ ὅπως ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον. id est τῇ γιγνομένῃ τιμῇ, Quum frumenti pretium esset auctum ad senasdenas drachmas, diuendimus vobis iusto pretio, id est quinis drachmis, medimnum. Et alibi, ὁρῶντες ἐν Πειραιεῖ τὸν ὅπον ἐπιτιμώμενον. Bud. Sic Suid. ἐπιτιμῶσα expon. βαρυούσα τὴν τιμὴν, in hoc loco, τοῖς μὲν ἐκαδίσιν ὡς ἑτοίμως ἐπωλῶν, αἰσχροὶ αἰτοῦσα τοὺς μισθοὺς· ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι δρᾶν ἐμφανῶς ἃ ἐθέλει. ‖Item Præterea æstimo. Idem Demosth. in Aphobum, οὐ μόνον αὐτὸ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, sed eum præterea tanti damnarunt quanti ego litem ei æstimaueram, quantóque in libelio intentionis scripseram. vt idem Bud. interpr. pag.296 in Ἐπιγράφεσθαι. ‖Idem rursum pag. 204. Ἐπιτιμᾶσθαι (inquit) est etiam Secundo loco æstimare, vel Censum agere. πρωταὶ γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πρότερον τιμώμενοι· οἱ δὲ ὕστερον, ἐπιτιμηταί. Quo modo & Harpocr. tradit πρωτὰς vocatos fuisse τοὺς τὸ πρῶτον τιμωμένους τῶν ἐπιτιμητὰς autem, τοὺς τῶν ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμωμένους. Vbi etiam N O T A Τιμηταὶ E T Ἐπιτιμηταί.

Alioqui ἐπιτιμᾶν τινὶ est Aliquid in aliquo reprehendere, vel taxare. Aristot. Polit.8, καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τινές. id est, hoc in Socrate taxãt & reprehẽdunt nonnulli. Isocr. De pace, ὃ καὶ δικαίως ἄν τις ὑμῖν ἐπιτιμήσειε, quod meritò in vobis etiam reprehendat quispiam. seu Ob quod vos etiã quispiam non immeritò reprehenderit. Et Phalar. ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν, Inconsiderantiam in te reprehẽdo. seu Incuso tuam stultitiam. Et Xenoph. pass. voce ac significatione, τὸ κοινῇ τῆς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον, Quod vulgò in philosophis taxatur. seu Quod vulgò philosophis vitio vertitur & exprobratur. nam ἐπιτιμῶ τινὶ exponitur non solùm Reprehendo & taxo aliquid in aliquo, sed etiam Obiicio seu exprobro aliquid alicui. vt apud Demosth. quoque accipi potest Pro cor. ἃ δὲ τοῖς Θηβαίων ἐπιτιμᾶς ἐμοὶ, ἐκείνων πολὺ μᾶλλον ἢ ἐμοῦ κατηγορεῖς. Vbi nota synonymos vsurpasse eum ἐπιτιμᾶν & κατηγορεῖν. Quum verò omisso accusatiuo, soli datiuo iunctum est, significat itidem Reprehendo, Obiurgo, Increpo: interdum etiam Incuso: necnon Interminor, Interdico additis minis, vt ἐπιπλήττω. Et tam rei seu facto alicui dicimur ἐπιτιμᾶν, quàm homini. Isocr. τοῖς μὲν ὀνείδεσι ψηφιζόμεθα, ἐπειδὰν ἀπέλθωμεν, πάλιν ἐπιτιμῶμεν. Idem, ἐπιτιμᾶν τοῖς γιγνομένοις. id est ἐπιπλήττειν, vt De pace dicit, ἐπιπλήττειν τοῖς ἁμαρτανομένοις, Reprehendere quæ secus acta sunt. Bud. Homini autẽ ἐπιτιμᾶν dicimur pro Reprehendere eum, seu Increpare, Obiurgare. Isocr. in Panath. νῦν δ' ἀκριβέστερον ἤδειν τοῦ ἐπιπλήττειν μοι πλημμελήσαντα, ὅτι πολλοὶ πύκτας ἐπιτιμήσουσι. Vbi nota eũ synonymos posuisse ἐπιπλήττειν & ἐπιτιμᾶν. Et Marci 10, v.48, ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ, Multi eũ obiurgabant vt sileret. vel etiã, Multi eũ increpantes iubebant tacere. Talis autem vsus exemplum apud veteres scriptores legere me non memini. Reperitur etiam iunctum cum accus. personæ. Isocr. Paneg. οὕτως εἰκῇ καὶ ῥᾳθυμόνως οὐ αὐτύχης, ἐπαινῶν, οὐ δὲ ἐπιτιμᾶν δέον, ἀλογίας αὐτοῖς. Vbi nota synonyma ἐπαινεῖν & ἀλογεῖν opposita esse huic ἐπιτιμᾶν. Itidémq; aliquis vel aliquid dicitur ἐπιτιμᾶσθαι, Reprehendi, Taxari. Aristot. Eth.3, cap.5, τοῦ δὲ τοῦ τὸ σῶμα κακῶν αἰ ἐφ' ἡμῖν. ἐπιτιμῶνται· αἱ δὲ μὴ ἐφ' ἡμῖν, ὄ. Quibus subiungit, εἰ δ' οὕτω, καὶ ὅτι τοῦ ἄλλων αἱ ἐπιτιμώμεθα τοῦ κακιῶν, ἐφ' ἡμῖν αἱ εἶεν. veluti (inquit) τοῦ ἐξ οἴνου φλυαρίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας τυφλᾷ· πᾶς αὐ ἐπιτιμήσῃ: non itidem verò ὀνειδίσῃς τοῦ φύσει τυφλᾷ, ἢ ἐκ νόσου, ἢ ἐκ πληγῆς. Vbi rursum nota vicinæ significationis verba ὀνειδίζειν & ἐπιτιμᾶν. Atque adeo schol. Thucyd. libro 4, pag. 131, ἐπιτιμῶν expon. ἐγκαλῶν, ἐπιτιμεμφόμενος, ὀνειδίζων. ‖Verùm contraria etiam prorsus significatione ἐπιτιμῶ exponitur à quibusdam δοξολογῶ, Glorifico, Celebro, qui hæc eiusdem Thucyd. verba, libro 3, pag. 95, ἀπὸ τοῦ λόγου τοῦ ἐπιτιμησάντων, sic interpr. Ex orationibus quæ scitè pulchréque exornauerint. Vallæ autem οἱ ἐπιτιμήσαντες λόγοι ibi sunt Verba commendatione delinientia. Iidem rursum ἐπιτιμῶ aiunt accipi etiam pro δοξάζω, Opinor, Existimo. Quem huius verbi vsum admodum rarum esse puto.

Ionicè pro Ἐπιτιμάω D I C I T V R Ἐπιτιμέω, vt ἀτίμεον pro ἠτίμαον. quo particip. Herodot. vsus est pro Honorans, in Erat. l.6, Μιλτιάδης δὲ εἶχε κατ' οἴκους, τοῦ ἀδελφοῦ Στησιγόρεα δηλαδὴ ἐπιτιμέων, domi se continebat, in honorem videlicet Stesigoræ fratris, vt Valla interpr.

V N D E Ἐπίτιμημα, ατος, τὸ, Id quod vitio vertitur alicui, Id quod reprehenditur & taxatur in aliquo. vt Victorius annotat apud Aristot. De arte poetica, ἐπιτίμηματα partem esse problematum, & id denique quod in ipsis valet ad criminandos poetas. veluti quum in quæstione aliqua locus cuiuspiam poetæ in dubiũ vocatur, & vitii aliquid in se continere dicitur, ideóq; reprehenditur. ὥςπερ δεῖ (inquit Aristot.) τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς προβλήμασιν ἐκ τούτων ἐπισκοποῦντα λύειν, Increpationes, Reprehẽsiones, Criminationes. Et ἐπιτιμημάτων libros scripserunt nonnulli, vt apud Plut. mentio fit τοῦ δευτέρου τοῦ ἐπιτιμημάτων Κολώτου, Reprehensionum libri secũdi. (fortasse tamen & hìc & illic aliam interpretationem poscit hoc nomen, nec tamen eandem vtrobique) E T Ἐπιτίμησις, εως, ἡ, itidem Reprehensio, Increpatio, Obiurgatio. Macrob. in fine libri 4 Saturn. Ἐπιτίμησις, quæ est Obiurgatio, habet & ipsa πάθος. id est, quũ obiecta iisdẽ verbis refutamus: Æneas ignarus abest, ignarus & absit. I T E M Ἐπιτιμητέος, ά, ό, Reprehendendus, Taxandus, Obiurgandus, Incessendus. E T Ἐπιτιμητής, οῦ, ὁ, Reprehensor, Obiurgator, Increpator, Soph. apud Poll. lib.9, κολασταὶ καὶ ἐπιτιμηταί, punitores & castigatores. nam Castigatio consistit plerunq; in reprehensionibus & increpationibus. V N D E Ἐπιτιμητικός, ῶ, ό, Ad reprehensorem seu increpatorẽ pertinens, Reprehensorius, Increpatorius. S E D E T Ἐπιτιμία pro ἐπιτίμησις vsurpatũ reperitur, quod est Reprehensio, Increpatio, Obiurgatio, Castigatio quæ verbis fit. Aliis etiam Correctio. Chrysost. De sacerd. ἡ γὰρ ἁπλῶς πρὸς τὸ τοῦ παραπλωμάτων μέτρον δεῖ καὶ τὴν ἐπιτιμίαν ἐπάγειν. Inde & B I C O M P. Φιλεπιτιμητής E T Ἀνεπιτίμητος. Dicitur autem ἀνεπίτιμητος, Irreprehensus, Inculpatus, Qui reprehendi culparique nequit. vt αἰεπίληπτος. Exponitur etiam Nõ increpandus, Qui reprehensionem non meretur. At φιλεπιτιμητής, οῦ, ὁ, Qui reprehẽdere & taxare amat, Qui libẽter obiurgat & increpat, Ad reprehendendũ pronus, Reprehensionum amans. vt apud Athen. lib.8, ὁ φιλεπιτιμητὴς Οὐλπιανὸς καταγέλωτος μόνος, ὀλίγα δ' ἐσθίων, καὶ πηρὰν τοῖς λέγοντας. Et Isocr. ad Demon. μηδὲ φιλάπος ὦν βαρὺ τοῦ μηδὲ φιλεπιτιμητὴς παροξυντικὸν τοῦ. solet enim παροξύνειν τὸ ἐπιτιμητικόν.

C. ΠΡΟτιμάω, ῶ, Pluris æstimo, Maioris facio: idem quod προκρίνω. seu Præfero, Præpono, Antefero, Antepono. vt suprà προ πολλῶν χρημάτων ὑμᾶν & αὐτὴ πολλῶν χρημάτων τιμᾶν dixi exponi nõ soiùm Pluris æstimo seu facio quàm multas pecunias, sed etiam Multis pecuniis antefero seu antepono. Xen. τὸν δ' οὐδ' αὖ ἡμμαγίου προτιμῶμεν, hunc autem ne selibra quidem pluris æstimauerim. Plut. Numa, προτιμῶν τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας, Iustitiã pluris æstimasse quàm regnum, Iustitiã regno prætulisse. Et Plato in epist. προτιμῶν τὸ πάσχειν αἰσχρὰ τοῦ δράσειν πονηρόν, Qui mallet pati indigna quàm facere, Qui constituisset ipse potius nefaria pati quàm facere. Herodotus cum genitiuo, & infinitiuo loco accusatiui, πολλῶν τῶν ἐμοὶ ξεῖνος χρῆσθαι, Multis pecuniis pluris æstimans seu anteponens meum hospitiũ. i. Maximi seu plurimi faciens hospitium meũ. Pass. προτιμῶμαι, Pluris æstimor, Pluris fio, Anteferor, Anteponor. Luc. κἀγὼ τοῦ ἐφ' ὅτῳ προτιμῶμαι ἠγνόουν; id est προκρίνομαι; Quid est cur pluris æstimentur quàm nos? Quid est cur nobis anteferãtur? Et Plut. Numa, τῆς πολεμικῆς δυνάμεως προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικήν. ‖Προτιμῶ significat etiam ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐνθέτομαι, ὑπορρέφομαι, ὑπιμελοῦμαι, μέλει μοι. i. Rationẽ habeo, Curo. Aristoph. Ranis, Ὁ πρὸν αὖ οὐδὲν ὄδοις κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι τυπτόμενον, vtrum ex nobis priorem videris flentem, & rationem habentem verberum. seu Curantẽ verbera, & dolentem quum cæditur. Et rursum, Ἔπειτα προτιμᾷς γ' οὐδέν; nihil'ne curas? respondet Bacchus, — οὐδέν μοι μέλει, Nihil mihi curæ est, Nõ curo, Ne hili quidem facio. Et in Acharn. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶ· οὐδέν. id est, Nihil curant, Ne hili quidem æstimãt quomodo pax fiat. Et Demosth. ὧν οὐδὲν προτιμᾷ, quæ nihil curat. Rursum Aristoph. cum genitiuo etiam personæ: in Pluto, οὐδέν προτιμῶ σου, Nihil te curo, Mihi nulla tui cura est, Nullus mihi est tui respectus. οὐδὲν φροντίζω σοῦ. id est, οὐ φοβοῦμαί σε, Non metuo te, Non extimesco minas tuas.

V N D E Προτίμησις, εως, ἡ, Ipsa actio pluris æstimãdi & præferendi: quu nimirum aliquid alio pluris æstimamus, & illud huic præferimus. Apud Thuc. lib.3, ἀριστοκρατικὴ προτίμησις dicitur studium aristocratiæ, quo fit vt ea præferatur. τὸ προτιμᾶν τὴν ἀριστοκρατίαν. E T Προτιμητός, Pluris æstimandus, Præferendus, Præponendus. Luc. προτιμητέα ἡ τέχνη.

C. ΣΥΝτιμάω, ῶ, idem quod ἐπιτιμάω, Pretium augeo, Carius indico. Demosth. in Dionysod. 203, ὅτεν ὥσπερ οὐκ ἤκουσε συνεπιμήθη τὰ πρὸς τὸν σῖτον ἐκ τοῦ πιεύτων συνεργιῶν, auctũ est pretium frumẽti. B. Sic & ἐπιτιμηθῆναι affertur pro Magno æstimari res venales. At cõtra Aphobũ (inquit idem B.) p.19, πρῶτον μὲν οὐῶ ὡς συνεπιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦτο τὸ τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν, παρέξομαι τούτων μάρτυρας, accepit συνεπιμήσαντο pro eo quod pagina præcedente dixerat συνεπάξαντο. id est, ex census mei professione æstimationem collationis nomine pupillari fecerant. V N D E Συνίμησις, εως, ἡ, Indicatura, Pretium. vt lib.4 Reg. c.12, ἀργύριον συνιμήσεως ἀνδρὸς, ἀργύριον συνιμήσεως ψυχῶν, argentum pretium viri, argentũ pretium animarum. id est, Argentum quod offertur pro pretio viri, Quo vir redimitur. Et Leuit. c.vlt. ἀνθαιρεθήσεται ἀπὸ τῆς συνιμήσεως αὐτοῦ, detrahetur ex pretio quo æstimatus fuit.

C. ΥΠΕΡτιμάω, ῶ, Supra modũ honoro. vel Super alios honoro. vnde pass. ὑπερτιμᾶσθαι apud Luc. Præferri in honore. προτιμᾶσθαι. ‖Item ὑπερτιμῶ est Nimis magno æstimo seu indico pretio. vt ἐκτιμάω suprà. At ὑπερτιμᾶσθαι emptor dicitur pro Nimis magno pretio liceri, Carè emere. Sic enim B. p. 204, Τιμᾶσθαι etiam vendentis est, quod Latinè Indicare dicitur: sicut Liceri emẽtis, quod etiam ὑπερτιμᾶσθαι & ἐκτιμᾶσθαι dicitur, sed propriè Magno liceri.

C. ΥΠΟτιμάω, ῶ, idem quod τιμάω, id est, Æstimo, Indico. Apud Athen. lib.6, Τοῦ ἰχθυοπωλοῦ ὅς τις αὐ πωλῶν γε τὸν Γιγθῶ ὑποτιμήσας, ἀπὸ δ' ὧν τ' ἐλάττονος Ἧς εἴπε τιμῆς, si quis piscatorum quum piscem indicarit & æstimarit, vẽdiderit minoris eo pretio quod indicauit. In eadẽ sign. vsus est Aristot. Œcon. voce media, τοὺς δ' φόρους προσέταττον ἐκέλευον ὅσου αὐτοὶ ὑποτιμήσαντο, Quanti ipsi sibi æstimauerant. id est, Tributa ab his exigi iussit quanta ipsi fuerant professi, Quanta sibi indixerant. Accipitur ὑποτιμᾶσθαι etiam pro αὐτοτιμᾶσθαι, Litem sibi æstimare contra actorem: veluti si actor capitali supplicio litẽ æstimet, reus quasi deprecabundus roget vt mulctæ pecuniariæ damnetur. Xen. in Apolog. Socr. de ipso Socrate, κελεύοντος ὑποτιμᾶσθαι, ὅτε αὐτὸν ὑποτιμήσαιτο, ὅτε τοὺς φίλους ἔασεν. ἀλλὰ καὶ ἐλεγχθεὶς ὑποτιμᾶσθαι, ὁμολογεῖν τοῦτο εἶναι ἀδικεῖν.

Hactenus de priore Τίω, sequitur alterum.

Τίω significat nõ solum Honoro, Æstimo, vt suprà docui, sed etiam Punio, Vindico, Vlciscor, vt ex sequentibus patebit. In qua signif. vsitatior est vox media. vt ἐποιάμην σε, De te supplicium sumpsi. Et ποιάμενος τὸν ἀδελφὸν, Qui fratrem vltus est. Itidẽ Eurip. ἐποιάμην πατὴρ αἷμα, Cædem patris vltus sum. Et Soph. ποιᾶσθαι πατὴρ φόνον. Homerus quoque in ea signif. hoc verbo vtitur. vt Od. μ, Τίσαι δὴ ἐπάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, Οἳ μοῦ βοῦς ἔκτειναν, Supplicium sume de sociis Vlyssis, Puni & vlciscere iniuriam mihi factam à sociis Vlyssis. Et Od. γ, ἐπεὶ ἢ κείνος ἐπίσατο πατὴρ ἐφορωνῆ, Αἴγισθον δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κτάνε τέκνα. Et paulo pòst, Τίσασθαι μνηστῆρας ὑβρικάσσης ἀλεγεινῆς, Οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀπάσθαλα μηχανόωντο, vlcisci & punire procos. Vbi etiam nota genitiuum, cum quo & Il. γ, iũctum est, Ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Quibus in locis subaudiunt ἕνεκα. Sed tunc eiusmodi constructio locum habet quum accus. personæ additur à qua ipsa iniuria facta est. Nonnunquam enim rei accus. habet, nonnunquam personæ, vt ex supradictis patet: quibus & hæc adde: Hom. Il. γ, & Od. υ, — φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλέτας. Il. β, Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε σοναχάς τε. Hesiod. Asp. Γείν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων. Et in Theogon. τοὺς τε κακὴν τισάμεθα λώβην Ἡμετέρου. Ex eodẽ libro, τίσαιτο δ' ἐρινὺς τοὺς εοῖο παίδων, pro, Vlciscereturfurias proprii patris in suos liberos. Interdum cum duplici accus. rei & personæ. vt apud Eurip. τίσομαί σε δίκην, Sumam de te supplicium. Et apud Hom. Od. ο, — καὶ τίσαιτο ἔργον ἀεικὲς Ἀντίθεον Νηλῆα, vltus est indignum facinus, sumpto de Neleo supplicio, ‖Τίω, Persoluo, Soluo: interdum etiam Luc. Hom. Od. μ, Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ὀπτηκὶ ἀμοιβήν. Il. α, Τίσειν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι

mearum lacrymarum pœnas dent tuis iaculis. Il.φ, εἰς ὁκὲ πάντες Τίσετε Ρα ῞ηκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν. Et Il.λ, Νῦν μὴν δὴ τῶ πα ῞ης ἀεικέα πότε τλῶεν. Et Odyss.ξ, Ἀλλὰ δίκην τίσουσι, Dant pœnas, Persoluunt seu luunt pœnas. Itidem ex Plat. τῶν φόνον, Cædis pœnas luo. Et ex anonymo quopiam, τίσαι ποινὴν Ξέρξῃ, Xerxi pœnas persoluere, Xerxi pœna satisfacere. Item λύτρα & χάριν aliquis τίειν dicitur pro Persoluere. vt Od.θ, Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὖτον ἀτίσομαι ὥς συ κελεύεις, Τίσιν ἄσμα παίπα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Apollon. Rhod. Τῶν νῶῖ ἐσφρονέων τίσω χάριν, Grates persoluam. At τίσασθαι est Exigere seu accipere id quod persoluitur & datur. vt Od.ν, initio, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τείσασθαι μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀτρεκὲς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμεθα κατὰ δῆμον Τισόμεθα. ibi enim schol. exp. εἰς ἐφεξόμεθα, ἀπολήψόμεθα.

Τίσις, εως, ἡ, Punitio, Pœna, Vltio. πμωρία, ἔκπισις, κόλασις. Hesiod. Theogon. τῶν τίσιν μετέπειτα ἔσεσθαι, huius facinoris pœnam & vltionem olim consequuturam. Homer. Od. α, Ἐκ δ' Ὀρέστου τίσις ἔσσεται, Per Orestē pœna exigetur. is enim ἐτίσατο πατροφόνηα Αἴγισθον δολόμητιν. Et Apollon. Rhod. Argon. 2, Ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσις, per vos dederunt pœnas. Ex Homeri Odyssea affertur in bonam etiam partem acceptum, pro Persolutio seu Remuneratio, ἀμοιβὴ, ἀπόδοσις.

C. Τισιφόνη, ης, ἡ, Furiarum vnius nomē, ἀφ' οὗ τὸ τίσασθαι τοὺς φόνους, eo quòd cædes vlciscatur, & de homicidis pœnas sumat. Quamobrem rectè à Marone dicitur Vltrix Tisiphone. A T Τισίφονος, nomen viri proprium apud Xenoph. Hellen. 6.

C. Ἄτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impunitus, Inultus. Phocyl. Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀπάθαλον αὐδρα ἄτιτον. Suprà quo que huius significationis mentio facta est.

C. Παλίντιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rependitur, Vicissim punitus. Hom. Od. α, — ἐγὼ δὲ θεοῖς ὀπιθώσομαι αἰὲν ἐόντας, Αἴκε ποτὲ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα χρήσασθαι, Si fortè Iupiter det vt hæc vobis facinora rependi possint: nimirum vt possim ὑμᾶς τίσασθαι ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς, vt Od. γ loquitur. Eust. παλίντιτον dici scribit οὗ τὴν τίσις πάλιν (ἤγουν ὕστερον) ἐν τῷ μέλλοντι γίνεται. Et eodem significatu ab eodem dici αὐτίποινον, & αὔτιτον pro αὐτίτιτον.

C. ἀΝΤΙτίω, Vicissim punio seu vlciscor, Vicissim pœnas sumo, & par refero. idem quod αὐτιτιμωρέομαι infrà. Affertur & pass. αὐτιτίομαι ex Eurip. pro Vicissim pœnas sumo. ‖ Capitur tamen frequētius αὐτιτίω pro Vicissim pœnas luo. pro qua significatione citatur hic locus Sophoclis, Καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ ν ἡδώμεθα, Οὐκ αὐτιτίσιν αὖθις ἃ ν λυπώμεθα. V N D E A ὐ τίτιτος, εως, ἡ, Mutua pœnæ luitio. E T Αὐτίτιτος, Qui vicissim pœnas luit, Vicissim punitus, Vicissim pœnam passus. Hesychio αὐτιτιμώρητος: Homero παλίντιτος, vt paulo suprà admonui. Per syncopen pro hoc Αὐτίτιτος D I C I T V R Αὔτιτος nonnunquam, metri causa. vt αὔτιτα ἔργα Homero dicuntur τὰ αὐτίποινα, τὰ αὐτιτιμώρητα seu αὐτίσηκα τῶ Ἕκτορος φόνου, Il. ω, vbi Hecuba ait, τῶ (nimirum Achillis) ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι ἐσθέμεναι τρεφθεῖσα· τότ' αὔτιτα ἔργα γένοιτο Παιδὸς ἐμοῦ. id est, τότ' αὐτίσηκε αὖ μοι παιδὸς ἐμοῦ φόνον, tunc mihi rependerit pœnas filii interempti. Itidem Greg. ποινὴν αὔτιτον dixit pro αὐτίποτον, in hoc versu de Pandora, Ποινὴν ἡμετέροις αὔτιτον ἐλθέμεναι.

C. ἀΠΟτίω, Pœnas exigo, Punio, Vlciscor: itidem vt τίω. Sed media duntaxat vox in hoc significatu vsurpatur. Hom. Od. ν, Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Et Od. ε, — κείνοις Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών. Item cū accus. rei. Od. λ, Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσαι ἐλθών. Prosæ etiam scriptores in hac signif. vtuntur hoc verbo. Xen. Pæd. 5, ἆρά ποτε ἔστιν ἀποτίσασθαι τὸν καὶ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ ἀνθρώποις; Vlcisci & pœnas sumere. Et Anab. lib. 3, ἀλλὰ πότερον μὴ οἱ θεοὶ ἀποτίσωνται. ‖ Porro vt τίω significat etiam Persoluo, Luo, ita & hoc compositum ἀποτίω. Philo De mundo, τὴν κατ' ἀπελευθέρων ἀχαρείστων δίκην ἀποτίσῃ, pœnas luet quæ aduersus ingratos libertos cōstitutæ sunt. Itē ἀποτίσαι ἀπαιδαλίας vel ὑπερβασίας dicitur aliquis, vt apud Latinos Luere scelus, pro Luere sceleris pœnas, Luere pœnas ob scelus. Hes. Erg. ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀπαιδαλίας βασιλῆος, id est, vt, Quicquid delirant reges, plectantur Achiui, ex Horatio. Et Homer. Odyss. ν, — ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ Πολλάς. Sic Eurip. τὸν σὸν Ἕλλας ἀποτίσῃ φόνον, Cædem tuam luet, Cædis tuæ pœnas persoluet, Pœnas dabit ob cædem tuam. Rursum Homerus Iliad. φ, Τῷ σ' αὖ νῦν οἴω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας. vbi Eust. ἀποτίσαι esse dicit ἐμπινίμησις ἀποδοῦναι. At Il. ι, Τῷ ἄτιμ' ἀμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ. idem Eustath. ἀποτίσῃ positum esse dicit pro ποινὴν ἀποτίσῃ, seu πμωρηθῇ. vt & B. in Comm. suis scribit ἀποτίσαι & ἐκτίσαι significare Pœnam pendere. Idem hanc loquendi formulam quæ crebrò occurrit, ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, interpretatur ita, Quid pœnarū vel luere vel pēdere oporteret: in hoc loco Xen. Œcon. ἤδη καὶ διελημμένως πολλάκις ἐκρίθη ὅ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Interpretatur verò & aliter illud genus loquendi, vertens ita totum hunc locum, Iam verò sæpissimè causam dicere mihi contigit & accusari, præcisa etiam illa iudicii formula, vt aut capitis pœnam aut pecuniæ penderem. ‖ Significat etiam Rependo seu Reddo quod accepi, vt Budæus etiam, quū dixisset ἀποτίσαι & ἐκτίσαι esse Pœnam pendere, subiungit, Quanquam quocunq; modo soluentes & rependentes, ἀποτίνειν dicūtur, & qui luunt captiuos. Hom. Il. α, Τειπὴ τέραπλη τ' ἀποτίσομεν.

C. ἘΚτίω, idē quod ἀποτίω. Ac sicut dixi ἀποτίσασθαι media potius voce accipi pro Exigo & sumo pœnas, Punio, Vlciscor: ita etiam ἐκτίσασθαι sciēdum est vsurpari: vt apud Soph. Aiace, Ὅσην κατ' αὐτῆς ὕβριν ἐκτίσωντ' ἴων, quantas de ipsis pœnas iniuriarum seu contumeliarum sumpsisset. ‖ Alioqui media voce accipitur etiā pro Luo, Persoluo: interdū etiam Rependo. Plut. Solone, ἐξέτισαν τίσιν αὐτῷ, Pœnas ei luit seu pependit. Herodot. ἐμοὶ δὲ δοκέει τίσιν ταύτην ὁ Κλεομένης Δημαρήτῳ ἐκτίσασθαι. In qua signif. frequens est & vox actiua. Isocr. ad Demon. ἕνεκα τοῦ ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι. Demosth. in Tim. ἢ μὴν ἐκτίσειν τὸ πίμπλαμα τὸ γιγνόμενον, persoluturū litis æstimationē iustam, quantumque ius & æquum foret. Idem, ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, quum iudicatū publico dissoluissem. Et in Mid. αὐτὸς ἕφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, siquis debitor est ob rem iudicatam, & non soluerit. Idem pass. voce ac signif. ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτίσῃ τὸ ὄφλημα, quòd si longum temporis spatium intercesserit, necdum depēsa mulctatitia illa pecunia fuerit.

V N D E Ἔκπσμα, ατος, τὸ, Id quod luendum exactū est, vel exigitur, Id quod luitur & persoluitur: Pœna, Mulcta. Dionys. Halicarn. li. 10, ἀφίημι τῶν ἐκπσμάτων ὀλὴν δίκην, Libero mulcta iudicata, Iudicatum remitto & condono. E T Ἔκπσις, εως, ἡ, Persolutio, Exolutio, Solutio. Plut. Cimone, πεντήκοντα παλαντῶν ὅπλων δίκην, ἐξ ὧν ἔκπσιν εἰρχθεὶς, ἐτελεύτησεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, quinquaginta talētis mulctatus, & vt iudicatū solueret, in custodiam traditus. Aristot. Œcon. 2, οὐκ οὔσης αὐτῆς ἐκτίσεως, quum ipsi soluendo non essent. Dicitur etiam τιθέναι τίω ἔκπσιν pro ἐκτίσαι, Multam persoluere, & iudicatū facere. Demosth. in Aphob. ἐὰν τοίνυν μὴ ἐὰν καταψηφίσωσε πμωτὸν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτοῦ χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν τιθήσεται τίω ἔκπσιν. Vbi etiam nota πμωτὸν vocari quod à Dionys. Halicarn. ἔκπσμα. I T E M Ἐκπστὴς, οῦ, ὁ, quod exp. nō solùm Qui soluit, sed etiā Exactor, Vindex. Basil. in orat. κατὰ τῶν ὀργιζομένων, de vindicta loquens, μηδὲ πονηροῦ δικαίου πονηρὸς ἐκπστὴς, exactor & vindex. Inde & B I C O M P. Ἀντεκτίω, Vicissim luo seu pendo. Item Rependo. Vnde V E R B A L E Ἀντέκπσις, εως, ἡ, Repensio, αὐτάποδοσις, apud Philonem. Item Multa, πμωρία. N E C N O N Συνεκτίω, Simul soluo, Vnà exoluo.

Porro notandum est, V E R B I Τίω significantis Punio, Vlciscor: item Luo, Persoluo, in præsenti & præterito imperfecto, quod inde formatur, aut nullū esse vsum, aut certè rarum. Nam pro præsenti & imperfecto solent potius V S V R P A R I Τίνω E T Τινύω S E V Τίνυμι, idq; tā in prosa quàm in carmine. Quæ tria verba ex τίω illo deriuata, futurum, aoristos, & præterita ab eodem mutuantur. Ac quod ad tempora illa attinet, exempla eorum reperies in ipso τίω: quod verò ad hæc verba deriuata, de iis dicendum nunc erit, ac de priore τίνω (id est, habente priorem verbi τίω significationem) prius, deinceps de Τινύω & Τίνυμι.

Τίνω igitur ex τίω deriuatum, eandem cum ipso significationem habet, nimirum Luo, Soluo, Persoluo, Pendo,

Rependo. Homer. Il. γ, Εἰ δ' αὖ ἐμοὶ πμὴν Πείσαιμος Πελάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλουσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος. id est ἐκτίνειν, ἀποδιδόναι, vt schol. exp. seu Exoluere, Luere, Pēdere. Et apud Plat. De leg. Τίνειν πὶν βλάβλιν, Damnū restituere, seu rependere. Item δίκας & δίτιμματα aliquis τίνειν dicitur, vt apud Latinos quoque Pœnas persoluere, Pœnas luere, & Scelus luere, pro Sceleris pœnas dare seu pendere, Pœnas soluere ob patratum scelus. Eurip. in Iphig. Taur. Δίκας τίουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς. Epigr. lib. 4, — μοῦνη δ' δίτιμματα λαμβὴ Ἡ γαστὴρ τίνει πολλάκι τυπτομένη, solus venter peccata luit gulæ. Sicut verò δίκην τίνειν Eurip. dicit, ita Plato epist. 7 dicit, τίνειν τὰς μεγίστας πμωρίας, dare maximas & grauissimas pœnas. Itē Beneficium & meritum acceptum τίνειν dicitur aliquis quū illud persoluit, reddit, rependit, refert. Epigr. lib. 1, ἢ τάδε θρέπτα τίνεις, soluis & reddis. quod Homerus & Hesiod. ἀποδοῦναι dicunt, vt videbis suprà in Τοκεύς. Itidémque Nonnus ἀμοιβὼ τίνειν pro Vices rependere, & gratiam referre. Et Xen. αὐτῆς μισθὸν τίνειν, Ipsis mercedem soluere seu rependere. At κακὴν ἀμοιβὼ τίνειν dicitur pro δίκην τίνειν seu πμωρίαν τίνειν, iniuriæ illatæ repēdere & reddere pœnas: vt apud Apollon. Rhod. Argon. 2, πᾶσι δ' ἔοικε κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν Ἀμπλακίης, paterni delicti pœnas luebat. Vbi etiam nota Ionicam ἀναλογίαν in illo τίνεσκε, quasi à V E R B O Τινέσκω, vt suprà etiam ἔλεσκε habuimus pro ἔπε. Nota etiam ῑ in hoc verbo nonnunquam corripi, nonnunquam produci, vt in τίω quoque ambiguum ipsum esse ex allatis suprà exēplis constat. Vnde C O M P. Ἀποτίνω, idem quod τίνω, Luo, Soluo, Pendo. vt ἀποτίνειν τίσιν, Pœnas luere, Pœnas persoluere, seu pendere. Sic πμὴν & δίκην aut ζημίαν ἀποτίνειν dicitur. Hom. Il. γ, Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικε. pro quo paulo pòst dicit πμὴν τίνειν, quod schol. exp. ἀποδιδόναι. Idem Homer. Od. β, — κακὸν δέ μοι πολλὰ ἀποτίνει Ἰκαρίοιο. vbi autor breuiū schol. πολλὰ ἀποτίνειν accipit pro Multas pœnas luere: Eust. verò subaudito substantiuo χρήματα, accipit pro χρήματα πολλὰ καταθέσθαι, multas pecunias pendere. Luc. dicit etiam ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, Meritas pœnas luere, seu suppliciū meritum. Quinetiam pecuniæ summā aliquā & mulctam seu ζημίαν dicitur aliquis ἀποτίνειν, itidē pro Persoluere, Soluere, Pēdere. Vnde B. ait verbum esse ad mulctas pertinēs, afferēs hunc Demosth. locum, ἐὰν μὴν καλέσῃ, πεντήκοντα δραχμαῖς· ἐὰν δ' καθίζεσθαι κελεύῃ, χιλίας ἀποτίνειν. Cui loco similis hic Plut. Solone, ἕξεις δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, δύο δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημοσικόν. Isocr. autem in orat. cōtra sophistas ἀποτίνειν ἀργύριον & λαμβάνειν inter se opposuit. Idem B. hæc Plat. in Polit. δικαιότατα ὁπόσων πάσχοι ἢ ἀποτίνοι, sic exponit, Dignus est qui vel supplicio vel mulcta afficiatur. De quo genere loquēdi vide quæ in ἀποτίω suprà ex eodem annotaui. Inde & C O M P. Ἐκτίνω, idē significans cum præcedente, nimirum Exoluo, Persoluo, Pendo Luo. vt ἐκτίνειν δίκην Plat. De leg. Pœnas soluere seu pendere. Plut. in Solone, ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον, ærario cētum drachmas soluere. seu Pēdere, Luere. Rursum Plato De rep. lib. 1, χάριν ἐκτίνειν, pro χάριν ἀποδιδόναι, Gratiam referre seu rependere. Grates persoluere dicunt poetæ. Itidē ἐκτίνειν ἀνεργεσίαν affertur pro Beneficium reddere. Et ἐκτίνειν τὴν τροφὴν pro Impendium alimentorum soluere: cui simile est θρέπτα ἀποτίνειν, & θρεπτήρια ἀποδοῦναι. Vnde B I C O M P. Ἀντεκτίνω, Vicissim soluo, Vicissim rependo. E T Συνεκτίνω, Simul persoluo, Vnà pendo. E T Ὑποτεκτίνω, Soluo pro, Pendo pro. cū genitiuo personæ. Luc. νὴ Δί' ὀναίμην εἰ μέλλω γε ὑποτεκτίνειν τῶν νεκρῶν, pulchrè verò mecū ageretur si, præter laborē mortuos deducēdi, etiam pro eis soluere me naulū oporteret. B.

Τινύω S I V E Τίνυμι, idem quod τίνω. eiusdēmq; cum eo originis, vel potius ex illo ipso deriuata, vt τίνυμι δίκην, Luo seu pendo pœnas. qua signif. suprà δίκην & ποινὰς τίνειν. Itidem in Apostol. can. 84, τινύτω πμωρίαν, pœnam luat. Pass. quoque Τίνυμαι significat Luo, Pēdo, Rependo, Persoluo. vt suprà ἐκτίσασθαι habuimus itidem pro ἐκτίσαι, id est Persoluere, Luere. Item τίνυσθαι accipitur pro τίνυσθαι δίκην, aut ποινάς. vt Epigr. libro 2, Ἀλοδίκη λαοῖς ἔνδικα τινυμένη, quæ meritò pœnas luis populo. Nisi fortè τινυμένη accipere malis passiuè pro Quæ puniris. ‖ Τίνυμαι, Punio, Pœnas exigo, Pœnas posco, seu exposco, aut deposco, Vlciscor. vt πίμαι. Homer. Il. γ, καὶ οἱ ὑπὲνερθε καμόντας Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις ὅπιορκον ὀμόσσῃ, Punitis & vlciscimini, Pœnas exigitis & poscitis. Itidem apud Hesiod. Erg. 2, εἰ δέ κεν ὀρχὴν (nimirùm ὁ ἀδελφὸς) Ἤτοι ἔπος γ' εἰπὼν ἀποδούμενος, ἢ ἐ ἔρξας, Δὶς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος, Duplum exige. vt Moschop. exp. δὶς τόσα πμωροῦ καὶ ἀπαίτει αὐτόν. itidémque Procl. διπλασίασον αὐτῷ τὸ κακὸν καὶ ἀπόδος, μεμνημένος ὧν εἴς σε διεφεράξατο. Idem Hesiodus in Diebus, Ἐν πέμπτῃ δ' φασὶν Ἑλληνύας ἀμφιπολεύειν, Ὅρκον τινυμένας, τὸν ἔρις τίκε πῆμ' ὀλιόρκοις. vbi rursum Moschop. τινυμένας exp. ἀπαιτούσας, ζητούσας, Exigentes, Poscentes. Nisi potius ὅρκοις τινυμένας sit Punientes eos qui iusiurandū falsum iurarunt, ita enim est πῆμ' ὀλιόρκοις: at ὅρκου αὐδρὸς ἡμὲν μετόπισθεν ἀμείνων. Vnde C O M P. Ἀποτίνυμαι, quod idem significat cum ipso τίνυμαι, sicut ἀποτίνω, idem cum τίνω. Et pass. ἀποτίνυμαι idem cum τίνυμαι, Pœnas exigo seu sumo, Punio, Vlciscor. Hom. Il. π, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν, Pœnas exigebat à multis, Pœnas sumebat à multis, Vlciscebatur multos. δίκην εἰς ἑκατὸν ἔτη. Et Hesiod. Erg. Ἤ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν. Actiuæ autem vocis particip. ἀποτίνυτι in prosa nonnunquam reperitur pro ἀποτίνων, Persoluens, Luens. I T E M Ἐκτίνυω, idem quod ἐκτίνω. Vnde B I C O M P. Συνεκτίνυω, Vnà exoluo, Simul persoluo. Plut. in Rom. συνεκτινύοντες τὰ χρέα, simul æs alienum diffoluentes.

Sequitur verbale Τιμὴ cum suo comitatu.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἔκπσμα, id est, Pœna, Mulcta, Vltio, πμωρία. Homer. Iliad. α, Τιμὴν ἀρνύσθω Μενέλαος, σοί τε κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, à Troianis pœnas repetentes. Eiusdem Iliad. γ, Troiani, si occidatur Paris in monomachia, iubentur Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν. id est πρὸς πμωρίαν τῶν πολέμου, inquit schol. qui etiam hoc πμῆς nomine accipit τὸ ἥμισυ τῶν ὧν τῇ πόλει κτημάτων. Et mox, Εἰ δ' αὖ ἐμοὶ πμὴν Πείσαιμος Πελάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλουσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, Αὐτὰρ ἔγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς. Vbi nota eum synonymos posuisse πμὴν, & ποινὴν, quam Herodotus δίκην appellat. Nam initio suæ historiæ scribit Græcos decreuisse primùm mittere Troiā nuntium, qui Helenam repeteret, & simul peteret δίκας τῆς ἁρπαγῆς: vt Eustath. quoque annotauit, qui πμὴν ibi expon. πὶν ὑπὲρ τῶ πταισθέντος ἔκτισιν, siue πρὸς πμωρίαν. Petit igitur Menelaus Helenam sibi reddi vnà cum bonis raptu illo asportatis, & pendi præterea pœnam quam decet. id est, vim pecuniæ qua bellici isti sumptus compensentur: dimidiatam nimirum vrbis bonorum partem, vt schol. autumat.

C. Τιμωρός, ου, ὁ καὶ ἡ, Punitor, Vltor. Pœnæ & vindictæ exactor. qui nimirum πμὰς τρεῖ, vindictæ & pœnæ infligendæ occasiones obseruat. vt apud Nonn. πμωρὸς ὀργὴ, Punitrix seu vltrix ira. Sunt enim quædam iræ ὀλιτηρικαὶ, quæ vlciscēdi tempus obseruant. Apud Apollonium Rhod. etiam libro 4 Argon. Ἥρωες Λιβύης πμωροὶ, schol. expon. ἔκδικοι καὶ ἔφοροι τῆς Λιβύης, Heroes Libyæ præsides & inspectores, Qui Libyam tuentur, & si quas ei iniurias inferri videant, eas puniunt atque vlciscuntur. Affert tamen & aliam expositionem, nimirum οἱ ὀν Λιβύῃ πμαίμενοι. quæ minus placet. Idem apud eundem, eodem libro, Μείλιατεν χύτλοισι καθάρσιον ἀγκαλέουσα Ζῆνα παλαμναίων πμωρὸν ἱκεσσάων, expon. πμωτὴν τῶν ὑπὲρ φόνου ἱκετῶν. Quo sensu ὀλιτπμήτωρ infrà habebimus. Hesychio verò πμωρὸς est non solùm πμωρὸς, sed etiam βοηθός. nam certè qui iniuriam alicui factam vlciscitur, ei βοηθεῖ.

Τιμάορος, ου, ὁ, idem.

Τιμωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, contractum ex illis duobus, idem cum iis significat, sed vsitatius est. Aristot. De mūdo, τῷ Θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, ἣ ἀπολειπομένων τῶν θείου νόμου πμωρός. id est, Deum sequitur iustitiæ præses dea, diuinæ legis vindex. Et Plut. De deo Socr. καὶ νεῦ ἀκπμηθέος ὁ γόος νοῦς, ὃν ἡμῖν, ἐὰν π πάθωμεν, ἀνθρώπινε ὑποστρέφηται πμωρὸς ὀλὴ τοῖς τυράννοις, Vltor & vindex. qui nimirum, si a tyrannis opprimamur, cædem nostrā vlciscatur. Sic idem in Galba

πωροὶ Νέωνος, Neronis vindices & vltores. Et Xen. Pæd.4, p.66, ἥκω παρὰ σέ, καὶ σε τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι, vltorem & vindicem. vt videlicet vlciscamur regem mihi inimicissimũ, & filii mei interfectorem Synes. verò τιμωροὺς δαίμονας appellat qui hominibus infesti sunt, eisq; nonnisi pœnas infligũt. Idẽ rursum, τιμωρὸς ἄνθρωπος, πᾶς κοινᾶς συμφορᾶς ἐπεξέρχεται, homo tyrannicus & natus ad cruciandos miseros mortales, velut exitialis aliqua furia. Idem epist.57, αἱ τῶν ἀνθρώπων τιμωροὶ φύσεις, αἱ πανταχόθεν ὑποτροφοὶ τῶν θεῶν, Ingenia & naturæ illæ vindices, Homines qui furias & carnifices agunt in humano genere. Quibus in locis Synesii in malam partem accipitur: non itidẽ verò in superioribus, sicut nec in hoc apud Suid. ὥστε αὐτὸν τιμωρὸν ἀφῖχθαι τῶν Λεπίδου φόνων, ad vlciscendam Aëtii cædem. vbi ipse Suid. τιμωρὸν exp. ὀνδικηπολίτ. ‖ Exponitur etiam Adiutor, Auxiliator, Defensor: vt Hesychium quoque τιμήορες dixi exponere βοηθοὺς.

VNDE Τιμωρία, ας, ἡ, Vltio, Vindicta. Xen. in Cyneg. de Palamede, ὑπὸ θανὼν ὑπὸ ἀδίκων, ποσαυτὴν ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν ὅσην οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Quo in loco iniquè occisus δίκης τυγχάνει παρὰ θεῶν dicitur, quã obtinet à diis vt aduersarii suæ istius iniquæ cædis pœnas luant. tunc enim vltionem & vindictam impetrasse creditur. Cuius rei multa exẽpla habes apud Plut. in lib. quem scripsit περὶ τῆς ὑπὸ τῶν θείου βραδέως τιμωρουμένων. sæpe enim vltionem differt numẽ. Rursum Xen. τιμωρίας τυγχάνω παρὰ φίλῳ παιδί. Alicubi tam redditur Pœna quàm Vltio, Vindicta: cuius cupiditatem subministrat ὀργὴ & θυμός, vt docet Aristot. Rhet.1. vbi etiam inter κόλασιν & τιμωρίαν hoc discriminis statuit, quòd ἡ κόλασις sit ἕνεκα τῶν πάσχοντος, ἡ τιμωρία autẽ, τῶν ποιούντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ: ita vt τιμωρία dicatur respectu eius qui pœnas sumit, κόλασις verò eius respectu qui ipsas pœnas luit. Itidémque Gell. quoq; distinguit inter hæc ipsa. nam lib.6, c.14, quum vlciscendi & puniẽdi peccati tres esse dixisset rationes, inter alia tradit, vnam esse quæ νουθεσία vel κόλασις vel παραίνεσις dicitur, quum pœna adhibetur castigãdi atq; emendandi gratia, vt is qui fortuitò deliquit, attentior fiat correctiórque: alterã τιμωρίαν appellari, eámq; causa animaduertendi esse, quum dignitas autoritásq; eius in quem est peccatum, tuenda est: ne prætermissa animaduersio contemptum eius pariat, & honorẽ leuet: idcircóque id ei vocabulum à conseruatione honoris factũ putari. tertiam verò vindictæ rationẽ esse δῆλον τῆς βραδείας. Sed non semper ita strictè accipitur, verùm pro quauis punitione, vt ibidẽ docet. Porro τιμωρίας comitem esse ὀργὴν, vel potius fomitem, patet ex hoc etiã loco Demosth. in Mid. ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. ἐξήμαρτέ τις ἄκων; συγγνώμη καὶ τιμωρία πούτῳ. nam ἀδίκοις magistratus non solùm irascitur, sed etiã pœnas infligit. vbi etiã nota τὴν τιμωρίαν, id est pœnæ & supplicio, opponi συγγνώμην, i. veniã. Cæterùm dicitur aliquis alicui δοῦναι τιμωρίαν, item ab eo αἰτῖν ac λαμβάνειν τιμωρίαν, necnõ τιμωρία eum μετέχεσθαι seu κολάζειν. quorum exempla subiũgam. Antiphon, ὅπου δὴ καὶ τὸν λόγον τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ὅπου τὸν ἔργον βραδύνα πρὸς πόλιν ὑπεχώρησαν τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλας αὐτῶν ζημίας ἐκόλασαν; qui autem dignũ esse censuerant vt in eũ animaduerteretur qui verbo tantùm peccauisset, ánnon eũ qui reipsa vrbem in hostium potestatem tradiderat, iidem ipsi grauibus pœnis mulctarent? Demosth. Epitaph. ἀλλὰ μὴ τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοῖς ἄλλοις ἠδίκουν, ἐπέθηκαν, pœnas imposuerunt, seu inflixerunt. (Pro quo δοῦναι τιμωρίαν Plut. dicit δοῦναι δίκην, & Xen. δοῦναι ζημίαν. synonyma enim sunt δίκη, ζημία, τιμωρία) Æsch. in Ctesiph. πάνυ χρὴ τιμωρίαν τοῖς ἀνθρώποις μετιέναι. Demosth. Philipp.3, τιμωρίαν μεγίστην τοῦτον ἐκόλαζον, καὶ παραίτησιν οὐδεμίαν ἐδέξαντο οὐδὲ συγγνώμην. Vbi nota τιμωρίαν μεγίστην κολάζειν, vt paulo antè ex Antiphõte habuimus μεγάλας ζημίας κολάζειν, Grauibus mulctare pœnis. Item περὶ τιμωρίας καταδικάζειν, Isocr. in Areop. & μνήμας ἀποφέρεσθαι τιμωρίας, in Busir. encom. quod est ἀνθρώπων τιμωρῶν seu τιμωρητικῶν, & crudeliũ. sicut vicissim iniquorum τὸ ἀφαιρεῖν τινα τιμωρίαν ὧν παρὰ τοῖς νόμοις ὑπέρειδον, apud Demosth. in Mid. Is autẽ qui patitur, dicitur αἰκίζεσθαι, itẽ δοῦναι,

ὑποτέχειν, πίνειν, vt Latinè Subire, Dare, Luere. Herodian. lib.5, δεδότες, εἰ μὴ πιθοῖεν, τὴν ἐφ' οἷς ἔδρασαν τιμωρίαν ἀπαλλάξασθαι, metuentes ne pœna subeunda foret si vincerentur. Et lib.4, αὐτάρκη τιμωρίαν τὸν θάνατον ἡγούμενα δεδωκέναι νομίζων, τουτέστι θανάτῳ, satis dedisse supplicii violatorẽ fœderis. Sic Chrysost. De sacerd. τιμωρίαν δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων αὐτὸ τοῦτο. Et Isocr. Τούτῳ τοῖς ἔργοις τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν, huic reipsa pœnas dederunt. Plato De leg. τιμωρίαν αὖτοῖς τοῖς κοινοῖς τῆς. Meritas ei dabis pœnas. Æschin. τιμωρίαν ὑποσχεῖν τῶν ἀδικημάτων. Item τιμωρίαν τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῖς δοῦναι dicit Thuc. simpliciter pro δοῦναι, Delictorum pœnas dare. Necnon & τιμωρίας τυγχάνειν idẽ dicitur qui pœnas dat. vt apud Demosth. Pro cor. ἐὰν τι καλῶς ἔχῃ, χαίρειν τυγχάνει ἐὰν δ' ἄλλως ἔπῃ, τιμωρίας. Itidémque apud Aristot. Rhet.2, οἷς τοῖς παραλοίαις καὶ μαιφόνοις, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς αὖ λυπηθεῖν χρηστός. Quo sensu Æschines dixit τυγχάνειν ζημίας, & alii τυγχάνειν ὀργῆς. (Non semper tamen is qui pœnas dat, seu in pœnam incurrit, τιμωρίας τυγχάνειν dicitur, verùm etiam cui affertur tempus vlciscendæ iniuriæ sibi factæ & supplicii de aduersario sumendi. vt suprà habuimus ex Xen. τιμωρίας τυγχάνω παρὰ φίλῳ παιδί, Obtineo vt filio meo luatur pœna, seu Impetro vltionẽ cædis filii. Sic etiam ex Thuc. affertur τιμωρίας τυγχάνειν pro Pœnas sumere, vel potius Nancisci occasionem sumendi pœnas. Quo sensu & δίκης τυχεῖν ἐδέετο apud Plutarch. in Rom. legitur, pro, Supplicabat vt sibi suppliciũ sumere liceret. Affertur verò & τιμωρίαν παρέχω ex Thuc. pro Sum vltor damni dati) Ipsa verò τιμωρία dicitur ἥκειν, & λαμβάνεσθαι vel ἀναβάλλεσθαι. Plato in Apolog. Socr. φημὶ γὰρ, εἰ μὲ ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν οὐδὲ μὴ τὸν ἐμὸν θάνατον. Aristot. Rhet.2, ἡ παρ' ἄλλου ληφθεῖσα τιμωρία, pœna quæ de alio sumpta est. Et Isocr. in Busir. εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας. Cui ἀναβάλλειν εἰς τοὺς παῖδας τὰς τιμωρίας est synonymum apud Athenæum libro 12, εἰς τοὺς παῖδας ἀποθήσεται τὰς ἁμαρτίας. Interdum verò cum genitiuo iungitur hoc vocabulum τιμωρία, eóque vel rei vel personæ. Rei, vt suprà, ὑποτρέχειν τιμωρίαν τῶν ἀδικημάτων. Personæ autem genitiuum habet vel agentis vel patientis. Agentis, id est pœnã infligentis: vt apud Aristot. in Rhet. τιμωρία τύπων βραδεῖα, hi tardè puniũt. Patiẽtis verò, i. pœnã subeuntis, seu pœnas dãtis. vt apud Plut. De sera num. vind. ἡ Δεινοκράτους τιμωρία, Supplicium Aristocratis: qui nimirum tandem δίκην ἔδωκε φωραθείς. Sic Æschin. περὶ τῆς τῶν Ἀμφισσέων τιμωρίας, de sumendo ab Amphissensibus supplicio. Et Plato De leg. ὅσοι τιμωρίαν αἰθρώπων, ad pœnas de hominibus sumendas. seu, Ad vlciscẽdos homines. vt & Paus. in Atticis dicit quædam θεία ἐς τιμωρίαν ἀνθρώπων ἀφεῖσθαι. Item οἱ ὅσοι τιμωρῶν dicuntur οἱ τιμωροὶ & carnifices, quorum officium est pœnas sumere de sontibus. Plutarch. Artox. ἐγχειρίσασα αὐτὸν τοῖς ὅσοι τῶν τιμωρῶν, παρέταξεν ὀνείδεσι ζῶντα. ‖ Τιμωρία significat etiam Auxilium, Subsidium. In qua signif. frequens est apud Thuc. vt lib.1, ἐλθόντων ἡμῶν ὅσοι τιμωρίαν, Postquam venimus subsidio, seu Posteaquam venimus vt subsidio essemus. Et libro 5, p.196, τῇ ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων τιμωρίᾳ πιστεύοντες: quam paulo antè vocarat συμμαχίαν. Rursum libro 1, γνόντες οὐδεμίαν σφίσιν ἀπὸ Κερκύρας τιμωρίαν οὖσαν, Quum cognouissent nihil auxilii sibi esse à Corcyra. Et lib.3, ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων οὐδεμίαν ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Vbi tamẽ schol. exp. ὀνδικήσεως. Ex eodem, τιμωρίαν ποιεῖσθαι αὐτοῖς, pro Auxiliari eis, Opem eis ferre. At τιμωρίαν παρ' αὐτοῖς ποιεῖσθαι ex eodem affertur pro Ab ipsis præsidium exigere. Et rursum, τιμωρίαν ὑπεδέξαντο, auxilium promiserunt. Necnon τιμωρίαν ἑτοιμάζομαι, pro, Paro auxiliũ, seu defensionem. Et, τῆς τιμωρίας ἔχοντο, Auxilium ferre supersederunt.

Inde & VERB. Τιμωρέω, ῶ, F. ήσω, idem quod τίω seu τίομαι. id est, Punio, Pœnas exigo & sumo, Vlciscor. Xen. in Repub. Laced. ἔδωκεν αὖτοῖς καὶ τῶν ἡδόντων μαστιγοφόροις, ὅπως τιμωροῖεν ὅτι δέοι. Et cum accus. in Act. apost. cap. 26, τιμωρῶν αὐτοὺς, puniens eos. Pass. Τιμωροῦμαι, Punior, Pœnas do, Supplicium luo. Iustin. martyr in orat. ad Græcos, τὸν Τιτυὸν ὁμοίως τιμωρεῖσθαι ἔφη, Simili pœna affici, Simile supplicium pati. Ceb. Theb. μὴ τούτων συμβοῖ

συμβοῖ τιμωρούμενος, pœnas luens. Sic apud Thucydidẽ, ἐπιτιμώρητο, supplicio affecti fuerant. Et τιμωρηθεὶς, Punitus, Supplicio affectus, seu Afflictus, apud Platonem De legib. qui similiter in Gorgia dicit, πεσόντες δὲ πάντῃ τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι, ὥσπερ ἄλλοι ὀρθῶς τιμωρούμενοι, ἢ βελτίονες γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι, ἢ παράδειγμά τι τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι, ἵνα ἄλλοι ὁρῶντες πάσχοντα ἃ ἂν πάσχοι, φοβούμενοι, βελτίονες γίγνωνται. Vbi huic verbo τιμωρεῖσθαι synonyma facit δίκην δοῦναι, & ἀνατλῆναι τὰ πεσόντα πάθη. Affert eundem locum Gellius lib.6, cap.14, probans ex eo, duas esse puniendi causas, & τιμωρίαν accipi pro omni punitione. Alioqui passiua etiam vox illa actiuam significationem habet, & quidem frequentissimé. Demosthenes Philippica 3, ἐκόλαζον δ' ὅτῳ καὶ ἐπιμωρεῖτο οἷς αὐτὸς ἐβούλετο δωροδοκοῦντας, ὥσπερ καὶ σπλίτας πεῖν. (Vbi nota eum copulasse κολάζειν & τιμωρεῖσθαι, vt & Aristoteles Ethicũ lib.3, vbi ait, κολάζεται γὰρ καὶ τιμωρεῖται τοῖς δρῶντας μοχθηρά) Et in epistola Philippi apud eundem, οἷς ἐγὼ μὴ ἐπιμωρησάμην ἐν δεξιέρας ἢ πεσόντας. Sic Xenophon Pæd.7, θεοὶ πεσεκκωῦν ὅτι τιμωρηθεῖεν ἦσαν τὸν αὐτόσιον βασιλέα, Quòd punissent impium & nefarium regem, Quòd pœnas de nefario rege sumpsissent. Et Synesius ep.44, ὅστις ἑαυτὸν τιμωρεῖται, Qui seipsum supplicio affecit, & vltro pœnas dedit. Vbi etiam nota ἑαυτὸν τιμωρεῖσθαι, seipsum punire: vnde ἑαυτὸν τιμωρούμενος nomen fabulæ Terentii quam Latinam fecit ex Græca Menandri. vt Athen. lib.6, Μένανδρος ἑαυτὸν τιμωρούμενος, Menander in Heautontimorumeno, Menander in ea fabula quam inscripsit Ἑαυτὸν τιμωρούμενος. id est Ipse se puniẽs. vt Cic. quoque vertit. Alioqui maluerunt quidam reddere, Seipsum crucians. Quum verò inimicum vel hostẽ τιμωρεῖσθαι dicimur, exponitur non tam Punire, Pœnas sumere vel exigere, quàm Persequi, Vlcisci. propriè enim τιμωροῦμαι esse volunt Persequor iniurias mihi factas, Vlciscor. Vt apud Isocratem, τοῖς ἐχθροῖς ἐτιμωρήσατο, hostes vltus est. Et Thucydides lib.1, ἡμῖν γὰρ πολεμίοις τοῖς ἡμετέροις τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἔσεσθε, nobis persequẽtibus & vlciscentibus hostes nostros impedimento eritis. Eodem libro τιμωρήσασθαι βούλονται, bello persequi cupiunt & iniurias sibi factas vlcisci. Vt autem ad actiuam vocem τιμωρεῖν reuertar, sciendum est construi interdum cum datiuo personæ iniuriam passæ, vt τιμωρεῖσθαι σοι pro Vlciscor iniuriam tibi factam, Tuam vicem vlciscor. seu In tui gratiam pœnas exigo. Euripides, πατεὶ τιμωρῶν ἐμοί. Herodotus, τιμωρέοντες τῷ θεῷ. Xenophon Hellen.7, φημὶ ἀπεκτίνειν τοὺς ὑμᾶς ἐμὲ, τιμωρηκότας ἔσεσθαι αὐθρὶ τῷ πάντων ὑμῖν πολεμιωτάτῳ, si me occideritis, vlciscemini in me mortem hominis vobis inimicissimi. seu, Vlciscendo mortem eius morte mea, parentaueritis homini omnium maximè vobis hostili odio infenso. Itidem Herodianus libro 4, δίκας ἀπαιτήσων τιμωρήσων τε τοῖς ἐν ἀποστάσεις καὶ ἐρίδιν αἰνιγμοῖς, pœnas exacturus & cæsis inter pacem ac libationes missurus inferias. Et paulo pòst, τιμωρήσαι θέλων τῷ ἀδελφῷ. Et Plutarchus in lib. De sera numinis vind. loquens de Thracibus, εἴζοντες ἄχρι νῦν, τιμωρουῶντες τῷ Ὀρφεῖ, τοὺς αὐτῷ γυναῖκας. Nonnunquã verò datiuo illi additur accusatiuus rei, vt apud Platonem in Apologia Socratis, εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον, καὶ Ἕκτορα ἀποκτενεῖς, Mortem Patrocli vindicabis, Cædem Patrocli vlciscéris cæde Hectoris. Item τιμωρῶ seu τιμωροῦμαι ὑπὲρ τινος dicitur pro τιμωρῶ τινι. vt apud Lysiam ἀμυνεῖν ὑπὲρ τῶν αὐτῶν. Quo significatu Cicero dicit Pœnas persequi hominis cæci, & Pœnas expetere. necnon Litare & parentare homini cæso. vt quum ait, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. Nam τιμωρεῖν τινι dicebantur & τιμωρεῖν ὑπὲρ τινος, quum de eo qui iniuriã intulerat pœnas sumebant. veluti quũ quis amici mortem vlciscẽs, super eius tumulo interfectorem mactabat, manes illius huius sanguine placare sepurans. Itidem apud Plat. De leg. τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, Patriæ iniuriã vlcisci, Persequi & vindicare iniuriã patriæ factam. quale est ἀμύνασθαι περὶ πάτρης apud poetam. ‖ Τιμωρῶ, Auxilior, Auxiliũ & opem fero, Opitulor, Succurro: aliquando & Tueor seu Tutor, Defendo. Thucydides libro 1, καὶ τοῖς ξυμμάχοις οὐ περιορῶμεν

μεθ' ἀδικουμένοις, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν οἱ ἢ οὐκέτι μελλήσουσι κακῶς πάσχειν, socios non sinemus iniuria affici, nec eis auxilium ferre, eósque ab iniuria vindicare, cunctabimur. Et rursum, εἰ γὰρ τοῖς κακὸν τι δρῶντας δεχόμενοι τιμωρήσετε, si recipietis & iuuabitis. Itidem Suidas τιμωρεῖν exponit βοηθεῖν, afferẽs hunc locũ ex Æliano, ἐμοὶ δικεῖν τῷ Διονύσου τιμωρεῶντος παρθένῳ δεῖ τυχεῖν καὶ παθούσῃ βασανίας ἄξια. Et hunc, ἀποθανόντων τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων ὁ θεὸς τίθεται θεόνοιαν καὶ ὥραν, καὶ τιμωρεῖ τοῖς ἀδίκως αἰνιγμοῖς. (vbi tamen significat potius, Vlciscitur mortem iniquè peremptorum) Itidem vsurpauit Plutarchus in Romulo, τιμωρήσαντες ἡμῖν παρθένοις οὔσας ὅθεν τοῖς ἀδικοῦσι, opitulati nobis aduersus eos à quibus iniuria afficimur. Qui verò opitulatur alicui, eundem & ab iniuria vindicat, seu vlciscitur iniuriam ei factam.

Ex τιμωρέω autẽ DERIVATVR Τιμώρημα, ατος, τὸ, idem significans quod τιμωρία, id est, Pœna, Supplicium. Plato De republica lib.2, ἀφ' ὧν δίκας τιμωρήματα, quas pœnas recensuit. ET Τιμώρησις, εως, ἡ, Punitio, Pœnæ inflictio. interdum etiam Pœna, τιμωρία. ITEM Τιμωρητέον, Vindicare oportet & auxilio esse, apud Thucydidem. NECNON Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, Punitor, Vltor, Vindex. τιμωρός. ET Τιμωρητικὸς, οῦ, ὁ, Pertinens ad τιμωρητήν. Sin de homine dicatur, significat Vltionis cupidus, Ad pœnas exigendas siue sumendas propensus, De pœna debita nil remittens, Crudelis. vt τιμωρὸς quoque suprà. Aristoteles Ethicũ lib.4, cap.5, οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ σοφὸς, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Plutarchus Alcibiade, τὸν γὰρ ἥκιστα θεραπευτικὸν, ἥκιστα σοφιστὴ τιμωρητικὸν εἶναι. Inde & BICOMPOS. Ἀτιμώρητος, idem significãs quod ἄποινος, id est, Impunitus, Inultus, De quo pœna sumpta non est. Thucydides lib.6, p.199, εἰ Συρακούσιοι Λεοντίνους αἰκισάσαντες ἀτιμώρητοι ἔσονται, Impuniti erunt, Non dabũt pœnas quòd Leontinos euerterint. Et Philo De vita Mosis lib.1, τοῖς δὲ διδάξαντας, ἀτιμωρήτους καταλιπεῖν, autoribus doctrinam inultam & impunitam relinqui, vt Turn. interpretatur.

‖ Ἀτιμώρητοι dicuntur etiam ii quibus factam iniuriam nemo vltus est, Inulti. Thucydides lib.3, pag.102, πεισόμεθα ἐκ παίτων ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι, Inulti, Nemine iniuriam nobis factam vlciscente, οὐδέ τινος ἡμῖν τιμωροῦντος, seu ὑπὲρ ἡμῶν τιμωρουμένου. vel etiam, Omni destituti ope, Nemine nobis auxilium ferente. vt scholiastes ibi ἀτιμώρητοι exponit οὐδεμίαν βοήθειαν ἔχοντες ὑπό τινος. Vnde ADVERBIVM Ἀτιμωρήτως, ET Ἀτιμωρητί, Impuné. Plato De legibus priore vtitur, posterius verò certum autorem non habet. Item verbum BICOMP. Ἀντιτιμωρέω, ῶ, seu Ἀντιτιμωρέομαι, οῦμαι, Vicissim punio, Pœnas reposco, Talionem reddo. Xenophon Hellen.5, οἱ δ' ὅσοι Θηβαῖοι ἀντιμωρεῖσθαι βουλόμενοι. ET Προτιμωρέω, ῶ, Prior punio vel vlciscor. Item Prior auxilium fero, Ante opitulor. Thucydides lib.1, καὶ μὴ ὀργισθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προτιμωρήσατε, nec succensere quòd non antè auxilium nobis tuleritis.

C. Ἀνάπτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur Quem aliquis ἀνατίθεται seu ἀνατίθεται. Et ἀνάπτιμα ea quæ aliquis ἀνατίθεται, seu loco τιμῆς & mulctæ persoluit. vt Hesych. ἀνάπτιμα exp. τὰ ἄποινα, τὰ ἀντίποινα. quæ & ἀνάποινα vocantur: nam τιμὴ & ποινὴ idem sunt.

C. Ἐπίτιμον, ου, τὸ, Mulcta, Pœna. Demosthenes Pro corona, εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων καὶ τιμωρίαι καὶ ἀγῶνες καὶ κρίσεις, πικραὶ καὶ μεγάλα ἔχουσι τὰ ἐπίτιμα. Aliquanto pòst, ἔνοχος ἔσται τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις. vt & Æschines in Ctesiphontem dixit, ὁ Σύλλων εἰ τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ὤφετο δεῖν ἐνέχεσθαι τὸν ἀγράπτυπον καὶ τὸν λεοιπόπα τῷ πάθει. Et Plutarchus Coriolano, ἐπιτιμίοις μεγάλοις ἐξελθεῖν τοῖς λαχόν τι αἰκίσασιν. Item ex Herodoto, ἐπίτιμα διδοῦσι νεκρίνοις, pro, Illis pœnas irrogant. Itidémque ex Euripide, ἐπίτιμα δέδωκεν, pro, Supplicia irrogauit. Ammonio quoque ἐπίτιμον est ζημία, veluti (inquit) quum dicimus, ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, mulctam persoluit: at ἐπίτιμον ei est τὸ τῆς τιμῆς μέτρον. de qua voce suprà. ‖ Exponitur etiam Castigatio, Increpatio, Obiurgatio: vt Ἐπιτιμία vicissim Mulcta, Pœna. Sed vtrũque sine exemplo affertur, ideóque mihi suspectum.

C. Πρός τιμον, ου, τὸ, itidē Mulcta, Pœna, vt ὄπτιμον. Polyb. τῷ δὲ Ῥωμαίοις θάνατος ἰῶ πρός τιμον τῆς ἐφεδρείας λιπόντι ἢ τὸ ζῆν. At ex Plut. Solone affertur, πρός τιμον ζημίαν τυχεῖν ὀφείλειν, pro Pœnam quamcunque sors tulerit, definire.

Τιμάω, ῶ, Mulcto. vnde πιμώδρος Hesychio ἀζυνόμδρος, ὄπτιμα ὑπέχων. Idem πιμῶμαι exp. καταδικάζω, Cōdemno, Mulctandum censeo, seu pronuntio. quomodo Suidas quoque πιμῶνται exp. ζημιοῦσι, καταδικάζοισι, in hoc loco quem non nominato autore affert, εἰ γε μὴν Ἱμεραῖοι τὸν Φιλόδημον πιμῶνται πρὸς τῇ δημεύσει, καὶ φυγῆς ζημία. Vbi etiam simpliciter reddi possit, Dignum esse censent, Dignum esse pronuntiāt. de qua huius verbi signif. suprà dictum est. Item τιμῶσι τὸ θανάτου reddi potest Mulcto te morte, Morte te mulctādum esse censeo. Sed ad verbum potius sonat Morte tibi litem æstimo, Æstimo tibi litem capitis supplicio.

Τίμημα, ατος, τὸ, ET Τίμησις, εως, ἡ, idem quod ὄπτιμον & πρόστιμον, Mulcta, Supplicium, Pœna. Demosth. σκοπεῖτε οἷόν τί τίμημα ἔσται ὁ τοῦτον ἔξει τὸν ἀξίαν ὥσπερ τοῦτο τοῦ ἀδικήματος τῆς δωροδοκίας φησὶν εἶναι, θάνατον καὶ δεκαπλοῦν. Alibi τίμησιν dixit, μὴ οὖν τίμησιν ὑπὲρ τῶν γεγραμμένων μόνον ὑπὸ Φιλοκλέους ἀδικημάτων ἡγεῖσθε μέλλειν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων. B. Vide & Πρόστιμημα.

C. ΕΠΙτιμάω, Vlciscor, Punio. nam Hesych. ὄπτιμᾶ exp. πιμωρεῖται. vt & Poll. infrà in Πρόστιμημα. VNDE Ἐπίτιμημα, ατος, τὸ, Pœna, Mulcta: infrà in Πρόστιμημα. ET Ἐπιτιμήτωρ, Punitor, Vltor, Vindex. vt idem Hesych. ὄπτιμήτορα exp. πιμωρόν, necnon βοηθόν. i. Auxiliatorem, Opitulatorem, Tutorem, Defensorem. quomodo accipiendum est apud Hom. Od. ι, Ζεὺς ὄπτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Iupiter est vindex & auxiliator supplicū & peregrinorum hospitum. id est, Auxiliū & opem iis fert, Acerrimè vindicat & vlciscitur iniurias eis factas.

C. ΠΡΟΣτιμάω, ῶ, Mulcto. Demosth. ὁ νόμος προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ, mulctare eum iussit, pecunia reipublicæ dependenda. Et rursum, τὸ ἴσον τῷ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελεύουσιν ὅσον ὑπὲρ τῷ ἰδιώτῃ, tanti publicè mulctare quanti priuato damnatus est. Et in Tim. εἶναι προστιμᾶν τῷ νόμῳ, siquis legis sanctione damnatus. Hæc B. p. 33, sed fusius. VNDE Πρόστιμημα, ατος, τὸ, Mulcta & pœna. idem quod πρόστιμον, ὄπτιμον, ζημία, ζημίωμα. vt ibidem annotat B. (Sic verò & simplex nomen τίμημα accipitur; veluti quum dicitur ἐπάγειν τίμημα. Demosth. καὶ τίμημα ἐπάγειν ὅ, τι χρὴ ἀποτίσαι, exactionem pœnarum intēdere ad id quod pendere eum oportet. B.) Aliis πρόστιμημα est Pœna legibus præfinita aduersus iuris violatores. Apud Poll. verò lib. 8 perperā SCRIPTVM Προτιμᾶν ET Προτιμήματα, pro Προστιμᾶν & Προστιμήματα. vbi itidem synonymos ponit τιμωρεῖσθαι, κολάζειν, ζημιοῦν, τιμᾶσθαι, προστιμᾶν, ὄπτιμᾶν, καταδικάζειν. item τιμωρία, δίκη, κόλασις, ζημία, ὄπτζήμιον, τίμημα, πρόστιμημα, ὄπτιμημα, ὄπτιμον. Vbi etiam addit, Solonem eiusmodi προστιμήματα vocare ἐπαίτια.

C. ΥΠΟτιμάω, ῶ, siue Ὑποτιμάομαι, ῶμαι, itidem exponitur Irrogo pœnam, Condemno: vt in hoc loco Plut. ὑποτιμᾶσθαι τὸν ἀξίαν εἰς τὸ δεκαπλάσιον. VNDE Ὑπότιμησις, εως, ἡ, quod itidem exponitur Pœna, Mulcta, sed sine exēplo. Bud. verò ὑποτίμησις accipi scribit pro πρότιμησις, vt ὑπάρχω pro πρόαρχω, ac similia. Exponitur & πρόφασις, afferrúrque ex Plut. Camillo, οὔτε ὑποτίμησιν εἰπὼν, οὔτε πρόφασιν χρηματίσμου, pro, Neque excusatione neque prætextu vsus. Sed ea expositio mihi admodum insolens videtur.

Τιμὴ significat non solùm Honor, Pretium, item Mulcta, Pœna: sed etiā Census. Quæ huius vocabuli significatio affinitatis aliquid habet cum eo τιμὴ quod significat Æstimatio, & Id quod persoluitur seu penditur. Siquidem Valla Censum esse dicit id quod principi per capita soluitur, siue per focos: vnde Soluisse censum dici aliquem vel non soluisse: alii autem, esse æstimationem bonorum, secundum quam tributa penderentur.

C. Τιμοκρατία, ας, ἡ, Dominatus in quo à censu magistratus creantur, affinis democratiæ, vt testatur Aristot. Ethic. 8: quoniam nimirum πλήθους βούλεται ἡ τιμοκρατία εἶναι, καὶ ἴσοι πάντες οἱ ἐν τῷ τιμήματι. Dicitur eadem ET Τιμοκρατικὴ πολιτεία: vt paulo ante ista verba apud eundem, εἶτα δὲ ἡ ἀπὸ τιμημάτων, ἣν τιμοκρατικὴν λέγω οἰκεῖον φαίνεται. Vide B. p. 204, & 205. AT Τιμοκρατὴς exponitur Censū potens, Ambitiosus.

Τιμάω, ῶ, F. ήσω, Censeo. Itidémque media voce τιμήσασθαι est Censere. Aristot. Œcon. 2, ὅτῳ δὲ ἰῶ τίμημα μηδὲν, τὸ σῶμα δίμναῖον τιμήσασθαι σωνέταξαν, capite censere ad duas minas. Strabo l. 5, de Patauio loquens, ἢ νεωστὶ λέγεται τιμήσασθαι πεντακοσίοις ἱππικοὶς ἄνδρας, in censu agendo quingētos equites cē fuisse. Sed & passiua voce vsus est in signif. actiua Aristot. lib. 6 Polit. τιμῶνται τὰς κτήσεις, cēsent possessiones. Alioqui τιμᾶσθαι passiuè etiam significat Cēseri, Æstimatis facultatibus in censum redigi, vt B. tradit p. 203, vbi ex Polybio affert, οἱ γὰρ τὰς μυείας τιμώμενοι δραχμὰς, pro, Qui supra centum millia æris censi sunt. Sic idem Polyb. οἱ ὑπὸ τὰς πεντακοσίας δραχμὰς τετιμημένοι, quorum census est infra drachmas quadringentas.

Τίμημα, ατος, τὸ, Cēsus. Plato, αἱ μὲν ἢ τῶν μεγίστου τιμήματος, si quidem primum censum census est, vel primario censu, vt B. interpr. p. 38, in Καπυθίνῳ. Sic Syn. De insomn. τοὺς ἱεροφάντας, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, ἀπὸ τῶν μεγίστων τιμημάτων αἱροῦσθαι, è maximo cēsu eligūt. Et Luc. in Herm. οὐκ ἀπὸ τιμημάτων πειθόμενοι τὴν ἐλευθερίαν, οὐδ' ἀπὸ γένους. Et οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, Exigui cēsus homines. Sūt enim vt μεγάλα, ita etiā μικρὰ τιμήματα. vt apud Aristot. Polit. 3. ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, καὶ τῆς τυχούσης ἡλικίας. Et Polit. 5, αἱ μὲν ἀρχαὶ ἐκ τιμημάτων μεγάλων εἰσὶν ἢ ἐπαινεῖν. quod tamen nō est perpetuū, nimirū vt maximi census homines ad imperia admittātur, secus enim quum suffragiis creantur magistratus. quamobrem eodem libro paulo ante ea verba dixerat, ὅπου αἱρεταὶ αἱ ἀρχαὶ, μὴ ἀπὸ τιμημάτων δέ. Item πρῶτον ζῆμμα, δεύτερον, τείτον: quas Romani Classes dicunt, teste B. p. 204. qui & pag. seq. dicit τοὺς ἐν τιμήματι Latinè vocari Classicos, cuius exemplum habes paulo antè in Τιμοκρατία. Harpocr. quoque τίμημα esse dicit τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἕκαστον, vt apud Demosth. in Aphobum. Idémque Suid. ex eo annotauit, afferens hunc locum ex quodam quem non nominat, πᾶς οὐσίας ἑκάστου τίμημα πρὸς λόγον τῆς δυνάμεως ὄπτεις, δικαιότατον πολίτευμα εἰσηγήσατο. Sic apud Aristot. Polit. 5, ἀποδείας δὲ νομίσματος γιγνομένης, συμφέρει τὸ τιμήματος ὄπτισκοπεῖν τὸ κοινοῦ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ παρελθόν. Et mox, τὰ τιμήματα ὄπτείνειν, ἢ αὐξάνειν, census intendere, vel remittere. Itidémque lib. 4, τὸ τίμημα τὸ διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων. Et Œcon. 2, ὅτῳ δὲ ἰῶ τίμημα μηδὲν, τὸ σῶμα δίμναῖον τιμήσασθαι σωνέταξαν, Eum cui nullus census esset, capite cēsere ad duas minas. Vel etiam Cui nullæ essent facultates. nam τιμήματα dicuntur Facultates & copiæ interdum, vt etiam Census apud Latinos. Et sic οἱ ἀπὸ μεγάλων τιμημάτων dicuntur Opulenti: & vicissim οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, tenuiores. nā quibus exiguæ opes sunt, iis & exigui census. Rursum Harpocr. annotat τίμημα apud Demosth. in orat. περὶ τῶν συμμορειῶν poni pro οὐσία κεφάλαιον: à Lysia autem in orat. Pro Callia, pro ὀνέχυρον & veluti ἀποτίμημα, vt quū ait, οὔτε δὲ φάσκοντες πλείονα μαθόντα, καὶ τίμημα κατεστήσαθαι. & hoc ζῆμμα in sequentibus nominari ἀποτίμημα. Rursum à Demosthene in Midiam vsurpari ὄπτιμυείας. de quo huius vocabuli significatu paulo antè.

Τίμησις, εως, ἡ, itidem Census, vt τίμημα. Aristot. Polit. 5, cap. 8, κἂν ἢ πολλαπλάσιον ἢ πολλοστημόριον (nimirum τὸ τίμημα) τοῦ πρότερον, ἐν ᾧ αἱ τιμήσεις κατέστησαν τῆς πολιτείας, νόμον εἶναι καὶ τὰ τιμήματα ὄπτείνειν ἢ αὐξάνειν· ἐὰν μὲν ὑπερβάλλῃ, ἐπιτείνοντας κατὰ τὸν πολλαπλασιασμόν· ἐὰν δ' ἐλλείπῃ, αὐξάντας καὶ ἐλαττοῦν ποιοῦντας τὸν τίμησιν. Ibi enim synonymos vsurpauit hæc duo verbalia, τίμημα & τίμησις.

Τιμητὸν, οῦ, τὸ, itidem Census, vt τίμημα. Demosth. in Aphob. ὅσον ὑπὲρ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμητὰ εἰσέφερον. Vbi nota τιμητὸν dici τὸ ὑπὸ τετιμημένου εἰσφερόμενον: vel etiam Facultates censas, & quarum nomine εἰσφέρεται τὸ τίμημα.

C. ΥΠΟτιμάω, ῶ, Cēseo. Cuius pass. apud Aristot. Œc. 2, ἵνα οἱ πένητες δύνωνται ὑποτιμᾶσθαι, vt pauperes cēseri possent.

TITAΙΝΩ, idem quod πόμαι. i. Punio, Pœnas sumo, vlciscor. vt Hesych. quoq; πταίνειν exp. πίσιν λαμβάνειν, πιμωρεῖν. Itidémq; sch. Hesiodi in Theog. v. 209, de Titanib⁹, Φάσκε δὲ πταίνοντας, ἀπαθανάτῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον· οἷο δ' ἔπειτα πίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. ibi enim ille πταίνοντας exp. πίσιν καὶ πιμωρείαν λαμβάνοντας: necnon θελήσαντας πιμωρείαν ἀπαιτῆσαι τὸν πατέρα, παρεκτείνοντα πλὴν ὕβριν καὶ πίστεως ἄξια ποιοῦντα. Veruntamen & neutraliter ibi hoc participium accipiens exp. πιμωρείαν παρέχοντας ὑπὲρ ὧν ἠδίκησε: quoniā videlicet πταῖνες appellantur οἱ μωραίνοντες. vt innuat Saturnum aliquando vlturum iniuriā sibi à diis factam, & regnum amissum recuperaturum. Sed meo iudicio neutraliter accipi in ea signif. non potest, quia sequentia hæc, οἷο δ' ἔπειτα πίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι, superuacanea essent: ideóque magis consentaneā arbitror esse illā expositionem quæ ζῆμμον τὰς accipit pro θελήσαντας πιμωρείαν ἀπαιτῆσαι τὸν πατέρα παρεκτείνοντα πλὴν ὕβριν καὶ πίστεως ἄξια ποιοῦντα, πιμωροῦντας τῇ μητρί. vt dicat eos vltionē ausuros, admissurósque ingens improbitate facinus, sed eius olim pœnas daturos. Vbi etiam nota exprimi Τιτάνων etymon à poeta, de quibus hos duos versus præmisserat, Τοὺς δὲ πατὴρ πτίσας ὀπίσω κλησιν καλέεσκεν Παῖδας γειείων μέγας Οὐρανός, οἷς τέκεν αὐτός. Vbi tamen schol. rursum ad neutrale πταίνω deflectit, ex eo πταῖνας appellatos dicens quoniam ἔμελλον πιμωρείαν πίνειν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς ὕβρεως ὑπὸ τοῦ Διός, seu ἔμελλον πιμωρεῖσθαι ὑπὸ Διὸς δίκην αὐτῶν ἀδικίαν καὶ ἐπανάστασιν. nā πταῖνες (inquit) sunt οἱ ἄδικοι καὶ βλαβεροί: vnde & πταῖνες nominantur οἱ μωραίνοντες. (quanquā & aliud affert etymon, πταῖνας videlicet appellatos esse ἀπὸ τοῦ πταίειν τὴν ψυχὴν αὐτῶν, id est βλάπτειν) Itidémq; Plut. videtur denominatos dicere à πταίνω significante Pœnas luo, Punior. Sic enim ille in fine sui περὶ σαρκοφαγίας libri prioris, τὸν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄπακτον καὶ βίαιον, οὐ θεῖον ἀλλὰ δαιμονικόν, οἱ παλαιοὶ πταῖνας ὠνόμασαν· καὶ τῶν ὀβελοὺς κολαζομένους καὶ δίκην διδόντας. Itidémque paulo antè, τὰ περὶ τὸν Διόνυσον μεμυθευμένα πάθη τὸ δίγμελισμοῦ, καὶ τὰ Τιταίνων ἐπ' αὐτὸν τολμήματα, γευσαμένων τοῦ φόνου, κολάσεις τε τούτων καὶ κεραυνώσεις. Quibus verbis innuit, Titanas Dionysum mēbratim dissecuisse, & carnes ita concisas degustasse, sed postea tam nefariæ audaciæ & tam diri facinoris pœnas dedisse, fulmine nimirum percussos. De altero autem Τιτάνω significante πίνω, ἔπιον, suprà dictum fuit post πίνω: in quo prima syllaba corripitur quam hoc πταίνω producit, veluti & primitiuum eius πίω.

Τιτᾶνες SIVE Τιτῶνες, Titanes: dæmones quidam à Ioue è cælo sub terram detrusi, seu deturbati ad ima terræ Tartara. Qui quamobrem sic nominati sint, in Τιτάνω satis prolixe dictum fuit: nimirū à πταίνω significāte Vlciscor, Vltionē audeo. vt Seruius quoq; apud Virg. Ferunt fabulæ (inquit) Titanas ab irata cōtra deos terra, ad eius vltionē paratos: vnde & πταῖνες dicti sunt ἀπὸ τῆς πίστεως, id est ab vltione. A Virgilio dicuntur Titania pubes, vt lib 6 Æn. Hic genus antiquum terræ, Titania pubes, Fulmine deiecti fundo voluuntur in imo. Hom. Il. ξ, — θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας, Τοὺς ὑποταρταρίους, οἱ πῶνες καλέουσι. Frequens eorū mentio apud Hesiod. in Theogon. vbi etiam vtitur datiuo Τιτῆσι. In eosdem extat hymnus Orphei. ‖ At Τιτὰν Hesychio est παιδεραστής: qui ita nominari scribit & Antichristum. Latinis autē poetis Titan dicitur Sol. vnde Seneca, Ardens Titā laxauit feruidū diem. Et Feruidus Titan, idem: vt & Lucan. Calidus Titan, Flammiger Titan.

C. Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Aliis Titanum domitor. Luc. in Tim. ἀλλ' ὁ γηγενὴς καὶ γιγαντοκράτωρ καὶ πανοκράτωρ, ἑκάστοτε τῶν πλοκάμων περικειρόμενος ὑπ' αὐτῆς.

C. Τιτανομαχία, ας, ἡ, Titanum pugna, Bellum Titanum. nam bellum gesserunt Titanes contra Iouem & cælicolas: cuius rei crebra mētio apud poetas. Atq; adeo poeta quidam conscripsit Τιτανομαχίαν, cuius Athen. meminit l. 11. Itidémq; lib. 7. idem dicit, ὁ τὸν Τιτανομαχίαν ποιήσας, εἶτ' Εὐμηλὸς ὅδιν ὁ Κορίνθιος, ἢ Ἀκῆνος.

Τιτανώδης, εος, ὁ, ἡ, Titanicus. vt Τιτανῶδες ὀνειδῶν apud Lucian. Titanicum intuens, Torum inspiciēs, more Titanum. Itidémq; apud eundē in Tim. πταιῶδες βλέπων. quod πταιῶδες βλέπειν Suid. exp. καταπληκτικὸν, φοβερόν.

Τιτανικὸς, οῦ, ὁ, itidem Titanicus. Plut. De solert. anim. εἰς ἄθεον καὶ πτανικὸν ἀπέρρηξαν τόπον.

Τιτανὶς, ίδος, ἡ, Titania, seu Titanica. Τιτανίδα γῆν etymol. & lex. meum vetus tradunt dici nonnullis terram vniuersam, nōnullis verò Atticam, denominatam sic à Titanio, vno ex Titanibus, qui solus contra deos non militauit. Vide & Hesychium.

TIΈΩ, ῶ, F. ήσω, itidem ex πίω deriuatum est, & exp. πιμωρέω, Punio: quum tamen potius significet Crucio, Dolore & tristitia afficio. quod consequens est τῆς πιμωρείας. nam ex pœnæ inflictione dolor consequitur & tristitia. Vnde PARTICIP. Τεπιμθώς ET Τεπιμθώς, frequentia apud Hom. vt Od. α, Ἦτοι γὸ ἐν μνηστῆρσι φίλον τεπιμθώς ἤπερ. Il. ι, Ἕζετο δ' εἰν ἀγορῇ τεπιμθότις, tristes sedebāt in foro. Et v. 691, Δῖε δ' ἀΐεω ἥσται τεπιμθότις ἥες Ἀχαιῶν. Et Il. λ, Ἤῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔθη τεπιμθότ θυμῷ. Apud eundem alibi legitur secunda persona præt. pass. τεπιμθον, quod schol. exp. τεπιμώρησθον, τεθλαμπώρησθον, λελυπήσθον. quemadmodum Hesychio quoq; τεπιμθοί sunt οἱ τεπιμωρημθοί: & Τεπικότες, λελυπημθοί. qui & Τεπιμθος exp. πολὺ ψυχῷ τετιμωρημθος, ἐκπεπληγμένος, συγκεχυμθος. Apud eundem legitur ET Τιητιθεῖν, quod exp. τιμωρεῖσθαι. ‖ Rursum Τιέω exponitur non solùm Punio, Crucio, λυπῶ, verūetiam Honoro: quæ expositio si vera est, posset indè DERIVARI Τιώνη, quod eidem Hesychio est βασίλισσα, Regina.

ΤΟΊΧΟΣ, ου, ὁ, Paries: interdum & Murus. Sed intellige de laterali aut transuersario domus muro. Hom. Od. υ, — ὁ δ' οὖδ' μπν βάλε τοῖχον, parietem tangebat, pede nimirū bubulo quo Vlyssem petebat. Et Il. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον αὐὴρ ὁράῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο. Et Od. η, Χάλκειοι μὲν τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα Εἰς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, ahenei parietes. Idem Il. σ, πρὸς τοῖχον εὐσταθέος μεγάροιο, vt Hesiod. Erg. 2, — πρὸς τοῖχον πελάσας ἀνερείσε αὐλῆς. In prosa quoque frequens est hoc vocabulum. vt apud Athen. l. 5, de Ægyptiis, τοῖς τοίχοις λευκαῖς καὶ μελαίναις διαποικίλοισι πλινθίσι. Et l. 4, τοῖχοι αἰλυρίσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπεπασμένοι ὕφεσι. Thuc. l. 2, διορύσσοντες τοὺς τοίχους. Allegoricè autem Athen. lib. 13, τὸν τῆς ἡδονῆς ὑποσκάπτοντες τοῖχον, voluptatis suffodientes parietē. Item τυφλοὶ τοῖχοι, Cæci parietes: vt apud iurisconsultos, περὶ θυρίδων αἰωρημένων ἐν τυφλῷ τοίχῳ, de fenestris quæ in cæco muro aperiuntur: apud quos etiam, ὁ μὴ ἔχων δίκαιον φωτοδοχῶν θυρίδων, ἢ δύναται τυφλὸν τοῖχον ἀνοίγειν, καὶ ποιεῖν θυρίδας, vt tradit Cōstant. Harmenop. in sua epitome. Sic Virg. Æn. 5, Parietibus textum cæcis iter. ‖ Naui quoque sui tribuūtur τοῖχοι, quæ latera sunt. Plut. Symp. 2, probl. 7, de echeneide pisce, ὑπὸ τῆς πρῴρας ἑάλω προσεχομένη τῷ τοίχῳ τῆς νεὼς ἔξωθεν. Et Athen. lib. 5, de naue Hieronis Syracusanorum regis, τοῖς τοίχοις δ' εἶχε τὴν ὀροφὴν κυπαρίττου, parietes habebat cupressinis tabulis contextos. Itidémque ante ipsos Homerus dixerat Od. μ, non ita procul à fine, — δίῳ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχοις Λύσε κλύδων ἔθνος. Verùm & aliis rebus τοῖχοι à similitudine domus & ædificii cuiusuis tribuūtur: veluti poculis. vt in hoc loco apud Athen. lib. 13, ex Phereerate, κεκραμένου τοῖς αὐθράσι πτήλα Πλατία, τοίχους οὐκ ἔχοντ' ἀλλ' αὐτὸ τοῦ δάφος μόνον, parietes non habentia. Dicuntur autem habere τοίχοις ea pocula quæ alta sunt & rotunda, vel angulosa: nō itidem pateræ. Eurip. verò & hominis latus τοῖχον nominasse dicitur. Item & τῆς λόγχης τὸ ἔνδοθεν nominari τοῖχον autor est Pollux, qui aciei etiam τὸ βάθος, id est profunditatem, appellari τοῖχον annotauit.

C. Τοιχοδιφήτωρ, ορος, ὁ, dicitur ὁ τὸν τοῖχον διφῶν, qui parietes perscrutatur: nimirum qua parte possint aperiri, vt ita ad ædes via facta furari possit. Hesychio τοιχωρύχος.

C. Τοιχομαχέω, ῶ, Parietem oppugno. Exponitur etiam Murum oppugno, affertúrque ex Aristoph. Τοιχομαχεῖν μοι διανοεῖ; pro, Me quasi murum oppugnare cogitas? Sed falsa est ea scriptura. scribendum enim πιχομαχεῖν, per ει, non per οι: & sic habent impressa etiam exemplaria, nimirum in Nubibus. Sic verò ET Τοιχοποιοὶ perperam ex Aristot. lib. 6 Polit. & ex Demosth. Pro corona affertur pro πιχοποιοὶ, qui sunt mœnibus reficiēdis præfecti. Nā τοιχοποιὸς esset Parietum structor, Parietum refector.

C. Τοιχορύκτης, SIVE Τοιχορύκτης, ου, ὁ, Muri perfossor, Qui murum perfodit & perforat, vt in ædes ingredi queat & furari: Effractor, Effractarius. Vide sequens.

C. Τοιχορύχος, ου, ὁ, itidem Qui murũ perfodit, vt patefacto sibi ad ædes ingressu furari queat. Effractorem & Effractariũ Lat. vocant. Vlpianus, Effractorẽ equitem Rom. qui effracto perforatóque pariete pecuniam abstulerat. Seneca, Aperta effractarius præterit. Plato Polit. 1, ἱεροσύλοι καὶ ἀνδραποδισταί, καὶ τοιχορύχοι καὶ ἀποτερηταὶ καὶ κλέπται. Et apud Suid. in manuscripto codice, τοιχορύχοι κλέπται, τοιχορύχοι λησταί. quibus subiungit, τοιχορύκτης δέ. admonens de diuersa scriptura. Sed quum ibi per o in antepenultima scriptum sit τοιχορυκτης, in vulgatis tamen editionibus per ω, sicut τοιχορύχος. VNDE Τοιχορυχία, ας, ἡ, Parietis effractio. apud Xenoph. in Apol. Socr. ET VERB. Τοιχορυχέω, ῶ, Parietem effringo & perforo. idem quod τοῖχον διορύττω, vt Thuc. loquitur, & Aristoph. in Pluto, Παύσω γοῦν κλέπτειν κόσμον ὅσον καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν. Item τοιχορυχεῖν τοῖχον dicitur pro διορύττειν τοῖχον. Aristot. sub finem libri 5 Ethic. μοιχεύει δὲ οὐδεὶς τὸν ἑαυτοῦ, οὐδὲ τοιχορυχεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῖχον, οὐδὲ κλέπτει τὰ ἑαυτοῦ. VNDE Τοιχορύχημα, ατος, τὸ, vt τοιχορύχημα γαλῆς apud Suid. quod exp. τοίχου ὀπή. i. Foramẽ parietis, seu Foramẽ à fele per parietẽ terebratũ.

C. Τοίχαρχος, ου, ὁ, dicitur ὁ τῆς νεὼς τοίχων ἄρχων, vt Poll. tradit lib. 1, Qui præest nauis parietibus. Apud Suidam legitur, Τοίχαρχος ὅτι νεώς, ὁ ἄρχων αὐτῆς. quibus verbis subiungit, τοιχάρχου δὲ τοπαρεύς· τοπαρέως δὲ, κυβερνήτης· κυβερνήτου δὲ, ναύκληρος. Sed pro ὁ ἄρχων αὐτῆς non dubito quin reponendum sit ὁ ἄρχων τῆς τοίχων αὐτῆς. si enim τοίχαρχος idem esset qui ὁ ἄρχων τῆς νεὼς seu ὁ ναύαρχος, nõ dixisset hunc subesse proratæ, vt proratam gubernatori, & gubernatorem nauclero. Significat igitur τοίχαρχος eum qui præest lateribus nauis, seu remigibus qui sunt in latere nauis.

C. Διάτοιχοι Hesychio sunt οἱ ἀπὸ τοίχου ὅτι τοῖχον, A pariete ad parietem pertinentes.

C. Μεσότοιχον, ου, τὸ, Paries interiectus & medius, Ciceroni: Paries intergerinus, Plinio & Festo: Paries medianus, vt Vitruu. dicit Columna mediana. id est, Paries qui conclauia aut cubicula aliqua à se inuicem discludit, vtpote interiectus. Sed apud Athenæum lib. 7, masculino genere legitur μεσότοιχος: vbi Eratosth. de quodam suo discipulo dicit, ἤδη δέ ποτε καὶ τοῦτον περιόρασα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διερρωγότα. Neutro autẽ genere apud Paulum in ep. ad Ephes. c. 2, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, qui vtraque fecit vnum, & intergerini parietis septum soluit.

Τοιχόω, ῶ, Murum facio. Et pass. τοιχοῦσθαι, Murum fieri, vel esse. Verbum fictum, vt patet ex his verbis Plut. aduersus Colotẽ, οὔτε ἀνθρωπον ἔτι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγοντες, αὐτοὺς τοιχοῦσθαι καὶ ἵππους καὶ ἀνθρωποῦσθαι. At particip. COMP. Ἐκτοιχωθείς, quod in v. l. exponitur Compressus, Corruptus, mendosum est, ac pro eo scribendũ ἐκβυχωθείς. sic enim apud Suid. legitur, exponentem ἐκπαιθείς, διαφθαρείς: itidémque apud Hesychium.

C. ΑΝΑτοιχέω ET ΔΙΑτοιχέω, ῶ, Modò in hoc modò in illud nauis latus iactor, vt fit in tempestate. Ambo apud Pollucem leguntur lib. 1, sed sine expositione. tantùm monet in sermone vtendum esse posteriore διατοιχέω quoniam prius est ἰδιωτικόν: quod & Phrynichus annotauit. Apud Suid. verò tantùm διατοιχεῖ, quod exp. ποτὲ μὲν ὅτι τὸ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ὅτι τὸ ἀριστεροῦ γίνεται. Apud Hesych. legitur ET Ἀνατοιχάσαι, quod esse dicit περὶ τοῖχον περιπατῆσαι, Circum parietem ambulare, Parietem obire.

ΤΟΛΜΑ, ης, ἡ, Audacia. Plerunque in malam partem accipitur, & in vitio ponitur: vt & oppositum huic vocabulũ δειλία, id est Timiditas: virtus autem inter vtrũque media est, ἀνδρεία seu μεγαλοψυχία, Fortitudo & magnanimitas. Ac τόλμα quidem in excessu peccat, δειλία autem in defectu. Thuc. lib. 3, p. 110, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ὀνομασθεῖσα· μελέτησις δὲ σωφρονοῦς, δειλία δὲ ὑπερεπής. Isocr. Trapezit. εἰς τοῦτο τόλμης ἀφικτο ὥστ' ἀφηρεῖτ' αὐτὸν, ὡς ἐλεύθερον ὄντα, eo deuenit audaciæ, vt eũ ipsi veluti liberũ eripuerit. Xen. Pæd. 1, μανθάνομεν γὰρ ἀσκοῦντες τὴν τόλμην, furetẽ audacia. nã audaces quodã furoris instinctu agũtur. Est & in verbis τόλμα. Plato Apol. ἀλλ' ἀπορία μόνον ἐάλωκα, οὐ μόνον λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ αἰσχυντίας, quòd non audeam impudẽter apud vos mẽtiri. Vbi nota ab eo copulari τόλμης & αἰσχυντίας, vt apud Demosth. copulatè legũtur αἰσχύνη καὶ τόλμα. Æsch. in Ctes. πῶς πολὺ ὧν τοῖς λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατος, miræ in verbis audaciæ. Et in eadẽ orat. ποίᾳ φωνῇ, ποίᾳ ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι, τὰ ἱκετικὰ ποιήσεσθε; Et Plato ep. 7, ἐμπεσὼν τόλμαις ἀμαθίας. audax enim est inscitia. Non semper tamen in malam partẽ capitur, sicut nec Latinũ vocabulũ Audacia. Isocr. in ep. ad Philipp. οὔτε γὰρ φωνὴν ἔχειν ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι. Plut. ὁρμὴ γὰρ τόλμη δαιμόνιος παρέστησε τὰς ἀκμαζούσας τῆς γυναικῶν, audacia & fidẽtia. Vbi paulo plus significat quàm θάρσος & Fidentia, quæ Ciceroni est firma animi cõfitio. Idem alibi dicit, Fidentia est per quam magnis & honestis in rebus multũ ipse animus in se fiduciæ certa cum spe collocauit.

C. Ἀτόλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaudax, vt Horat. loquitur. Et superl. ἀτολμότατος, Minimè audax, vel potius, Omniũ minimè audax, in hoc Luc. loco, ὃν πάνυ γὰρ εἰπεῖν ἀτολμότατος ὄντα, καὶ πολὺ φωνὴν ἰδιώτης καὶ βαθαρίζων: vt Isocr. quoque queritur se non habuisse τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρήσασθαι. Est autem ἀπὸ hîc στερητικὸν, vt in multis aliis. Nisi fortè ἀτολμότατος Lucianũ scripsisse existimemus.

C. Ἄτολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidẽ Inaudax, Timidus, Omni prorsus audacia carens, Meticulosus. Plut. De educ. lib. οὔτε γὰρ θρασεῖς οὔτ' ἄτολμον καὶ κατεπλῆγα τοσοῦτον ἔτι, nec audacẽ nec eriã omni prorsus carente audacia. Thuc. lib. 2, μὴ ἀτολμοτέροις τοῖς ἀεὶ μοχθοῦσιν φαίνεσθαι, non minus audaces & strenuos quàm ii sunt quos perpetuus exercet labor. Et paulo pòst, μηδὲν ἀτολμοτέραν πρὸς τοὺς πολεμίους δεδοικότας ἔχειν, nihilo timidiorem habere in hostes animum. Et lib. 4, p. 139, ἀτολμότεροι δὲ δι' αὐτὸ τοῖς τὰ μάχας ἦσαν, id est, Inaudaciores, Timidiores, Minus audaces & strenui. ὀκνηρότεροι, vt schol. exp. Aristoph. λῆμα μὴ πάρεστι τῷδε οὐκ ἄτολμον. VNDE Ἀτολμία, ας, ἡ, Timiditas, Formido, Ignauia. oppositũ superiori τόλμα, synonymum nomini δειλία. Vtitur Xen. Hell. 5, necnon Philo De vita M. lib. 1, vbi ait, τὸ δι' ὀλίγον θάρσος ἀπολμίας ὀνομαζόμενον, ἀθεοσία. vbi Turn. Paucitas autem fortium obruitur non audentium numero. ET Ἀτολμέω, ῶ, F. ήσω, Inaudax sum, Nõ audeo, Timeo, Formido. Thucyd. l. 1, p. 39, ξυνελθόντες μὴ, ἀμυνεῖσθαι δὲ ἀτολμοῦντες, nõ audentes propulsare. Vbi tamen ἀτολμοῦντες scribitur, quasi à VERBO Ἀτολμάω.

C. Εὔτολμος, oppositum præcedenti ἄτολμος, id est, Audax, Confidẽs, Animosus, Intrepidus. Atq; vt illud in vitio, ita hoc in virtute ponitur. Oppian. De venat. lib. 3, Σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτιχθόνα θῆρα βάλωνται, cum canibus audacibus. Herodian. lib. 7, νεανίσκον φύσει εὔτολμον, καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀηθῆ, καὶ πολὺ ἡλικίας ἀκμάζοντα, τοῦ θυμὸν τοῖς τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ κίνδυνον, adolescentem audacem. Et lib. 8, de barbaris, θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι ὀνόματι ἀρχομένῳ μάχης. Rursum lib. 7, εὔτολμον θράσος. Et aliquanto antè, εὔτολμα ἔργα. VNDE Εὐτολμία, ας, ἡ, Audacia, Cõfidentia, Animositas, Fortitudo. Philo De vita M. lib. 1, πεῖραν ἤδη διδοῦσα τῆς στρατηγικῆς εὐτολμίας, qui iam imperatoriæ fortitudinis speciem ediderat. Et lib. 3, ὀρχοῦντας θυρεὸν, καὶ γέμοντας εὐτολμίας καὶ θρασήματος, audaciæ & animi plenos. Itidem Plut. De deo Socr. μηδὲ πολὺ τοσοῦτον εὐτολμίαν οἰόμενοι. nam laudatur εὐτολμία, vt virtus, vituperatur autem τοσοῦτον, vt vitium, nimirum temeritas & inconsiderata audacia, quã τόλμαν ἀλόγιστον vocat Thucyd. Et in Alcib. ὀλιγωρία δόξης, λῦσ' αἰσχυνόμενον καὶ ὑπόνοιαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι. Inde & ADVERB. Εὐτόλμως, Audacter, Animosè, Intrepidè.

C. Μεγαλότολμος, Magnopere audax, Immani audacia præditus, seu Magna audens.

C. Παντότολμος SIVE Παυτόλμος, Omnia audens, Omnibus in rebus audax, Audacissimus. Priore vtitur Greg. in tragœdia quæ inscribitur Christus patiẽs: posteriore autẽ Eurip. Sic & Epigr. lib. 1, δεινὴ παυτόλμος ἀνάγκη.

C. Παράτολμος, Audax: vel etiam Nimiùm audax, Temerarius. vt θρασὺ vitium hîc denotet, quemadmodum εὔ

virtutem in superiore εὔτολμος. Plut. in Demetr. τῶν δὲ ἄλλα θρασύτολμος ὁ Σπαρτακὸς, καὶ βεβιωκὼς ἀστεργῶς. Alibi, ἀεὶ μὴ ἀνδρώδης οὖσα καὶ θρασύτολμος. Idem Symp. lib. 4, probl. 1, οὐδεὶς γέγονεν οὕτω τῆς ἰατρικῆς θρασύτολμος ὢν καὶ νομίμως καὶ ἀνδρεῖος, ὥστε ποικίλῳ θραύσει πυρέττοντι τοσοῦτον γενέσθαι. Vbi nota θρασύτολμος hoc copulari cum ἀνδρεῖος, vt in præcedẽte loco cum ἀνδρώδης. quorum vtrunque in laude ponitur.

Τολμήεις, εντος, ὁ, Audens, Audax, Intrepidus: item & Tolerans, ὑπομονητικός, vt exponitur apud Hom. Od. ρ, Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα. quasi videlicet multa expertum esse mala, audaciorem reddat ad subeunda alia & tolerantiorem.

Τολμηρὸς, ού, ὁ, itidem Audax, Intrepidus: interdum & Temerarius, vt θρασύτολμος. Thuc. l. 7, p. 239, τοὺς ἀνδρας τολμηροὺς. Demosth. Epitaph. οὐδένα οὐτ' αἰσχυνθεὶς οὔτε τολμηρὸν οὔτως ἔτι ὀνπιν' ἀπιστήσεσθαι τῆς προσεχομένων, neminem vsqueadeo vel impudentem fore vel audacẽ. Vbi nota copulari αἰσχυνθεὶς & τολμηρὸν, vt suprà αἰσθεὶς & τόλμα. Vnde superl. τολμηρότατος, Audacissimus, Confidentissimus. Thuc. l. 1. Itẽ τὸ τολμηρὸν, Audacia. ἡ τόλμα. Thuc. l. 1, δείσαντες τῆς Ἀθηναίων τὸ τολμηρὸν καὶ πολὺ νεωτεροποιόν, veriti Athenienſium audaciã, & studiũ nouarũ rerũ. Et ADVERB. Τολμηρῶς, Audacter, Intrepidẽ. Thuc. l. 3, τολμηρῶς πρὸς τὰ ἔρυα ἐχώρουν. Vnde superl. Τολμηρότατα apud Poll. pro quo Cæsar dicit Audacissimẽ.

Τολμάω, ῶ, F. ήσω, Audax sum: item Audeo. Thuc. lib. 2, ἐνθυμούμενοι ὅτι τολμῶντες καὶ γιγνώσκοντες τὰ δέοντα ἄνδρες αὐτὰ ἐκτήσαντο, viri audaces & intelligentes eorum quæ oportet. Plut. μὴ βουλομένων δὲ μηδὲ τολμώντων, nec volentibus nec audentibus. Herodian. lib. 1, τολμῶσαι τε ἅμα καὶ δρᾶσαι τεθαρσηκὼς, audax ac promptus. Et lib. 8, τολμήσαντες οὖν ὅπλασι τῇ σκιῇ αὐτῇ, sumpta audacia. Hom. quoq; ante hos vsus est. vt Il. μ, οὐδέ οἱ ἵπποι Τόλμων ὠκύποδες, nõ audebant. Et Il. ρ, Ὡς τῆς οὔπνι θυμὸς ὀνὶ σπήεσσιν ἑπόμα, ita horum nulli animus audebat in præcordiis. non aliter videlicet ac canibus & venatoribus, qui circum leonẽ raptum pecus deuorantem, πολλὰ μάλ' ἰόζουσιν ἀπὸ τοσσόσθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν Ἀνεῖον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. vbi δεδιέναι & οὐκ ἐθέλειν opponuntur huic τολμᾶν. Interdum cum infin. construitur, vt Audeo quoque apud Latinos. Demosth. Pro cor. εἶτα σὺ φθέγγῃ, καὶ βλέπεις εἰς τὰ τύποις τοσοῦτον τολμᾶς; Æschin. in Ctes. τολμᾶ λέγειν, βλέπων εἰς τὰ τοσοῦτον τὰ ὑμέτερα, ὡς ἄρα Θηβαῖοι πολὺ συμμαχίαν ἡμῖν ἐποιήσαντο. Rursum Demosth. τολμᾶ κατηγορεῖν. Et Xen. Pæd. 1, τολμᾶ ἐξενεγκεῖν, audeo efferre seu publicare. Idem alibi, ἐτόλμησε τὸν Ἀλκιβιάδου υἱὸν φιλῆσαι, ausus est osculari filium Alcibiadis. Aristoph. Pluto, τολμῶντα δρᾶν, audentes facere. Item præcedente εὖ. Dem. εὖ ἐτόλμησε θρασυκαταβαλεῖν, deponere non ausus est. Quomodo & Chrysost. οὐ τολμᾶ γλυφεῖσθαι πλησίον, propius accedere non audet. Sed notandũ est, in hac constructione τολμᾶν reddi nonnũquam Sustinere. Eurip. τολμᾶν μεθεῖναι, Sustineo dimittere. Plato De rep. lib. 2, ὃς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ, καὶ τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῆς ἀλλοτρίων, sustineat abstinere. Isocr. πῶς γὰρ ἱκετεύειν τολμήσω; Sic Paulus in ep. ad Rom. c. 5, ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾶ ἀποθανεῖν, pro eo qui sit ipsi vtilis, forsitã aliquis etiam mori sustineat. Et c. 15, οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, nõ enim sustinuerim quicquã loqui quod nõ effecerit Christus per me. Vtũtur autẽ verbo Latino Sustineo hoc modo cum alii, tum Naso, & Fab. vt l. 2, c. 4, Nec enim huius rei iudicium differre sustineo. Alioqui pro Sustineo accipitur & in alia significatione sustinendi: alioqui verbum ἔχειν ibi superuacaneũ esset. Rursum apud eundem itidem accipiunt in hoc loco, Χρὴ τολμᾶν χαλεπῶσιν ὀν ἄλγεα κείμενον ἄθρα, Oportet sustinere & tolerantem esse. Ego verò ex Nasi reddi posse crediderim, Perferre & obdurare. Possis reddere etiã Cõfidere & Bono esse animo. vt idem sit quod θαρσεῖν. At verbo Sustinere aptè vtemur in hoc loco Eur. in Hec. Αἶαῖ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεὶ· τολμᾶ θ' ἁμὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον, Sustinétq; & patitur quæ non decet, αἰσχεῖ, πάσχει. Rursum τολμάω pro Audeo, cũ accus. construitur. Thuc. lib. 3, p. 102, ἐθέλοντες τολμᾶν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα. vbi schol. exp. σὺν τόλμῃ τοσοῦτον. Itidémque lib. 4, p. 153, τοῖς ἀπὸ τῆς ξυμφορᾶς πτολμήσασιν, idem exp. τολμηρῶς τοσοῦτον τὰ καθεστηκότα. Eodem modo Isocr. in Archid. τοῦτο ἐὰν τολμήσωμεν, καὶ μὴ κατοκνήσωμεν, hæc si ausi fuerimus. Aristoph. Pluto, Τόλμημα γὰρ τολμᾶν οὐκ αἰσχρὸν, audetis facinus intolerabile. Nisi hîc τολμᾶν accipere malis pro Patrare, Committere: seu Summa cum audacia patrare & committere, Summa cum audacia suscipere vel admittere. Ita enim & τολμᾶσθαι aliquid dicitur. Herodianus lib. 2, δέει τῆς τολμωμένων, Metu eorum quæ tanta audacia perpetrabat. Et l. 6, τὰ κατ' πολὺ αἰσχρὰ ὑπὸ τῶν βαρβάρων τολμώμενα οὐκ αἰσχρὰ ἡγούμενοι, audaciam & insolentiã barbari non amplius tolerandam esse. Rursum lib. 2, τοῖς τὰ τολμώμενα ἅμα πρὸς βαρβαρικῶν δέξασθαι. vbi Polit. Rebúsque maximis aggrediendis bonã sibi spẽ proponens audacia. Et lib. 7, εἰ τὰ τολμηθέντα αὐτοῖς αὐξήσαιεν ἔργοις μείζοσι, si nuper ausa & patrata facinora nouo aliquo facinore cumularent. Et lib. 3, ὅτι τοῖς οὕτως πως κατ' ἀυτὸ πτολμηθεῖσι ἠγανάκτουν. Sic Hermog. τολμηθὲν ἔργον, Scelus ausum & admissum, Scelus quod admittere aliquis ausus est. Et Chrysostomus, θάνατος ὑπὸ χεῖρος ἀδελφικῆς τολμηθείς. At Synesius epistola 44, τολμηθέντος αἵματος ὁμογνίου, Patrato homicidio gentilitio, Interfecto cognato, Ausa & patrata cognati cæde. Ex Plut. Rom. in bonam partem, τολμηθὲν ἔργον, pro, Facinus animosè susceptum. est enim vbi audacia laudem meretur. Nec verò solùm τολμάω accus. iunctum redditur Audeo, seu Patrare audeo, Audeo aggredi & admittere, verùm etiam Cõminiscor. vt apud Herodian. lib. 4, τολμᾷ δὴ τοιοῦτο, Polit. vertit, Tale quiddam comminiscitur. Ionicè verò Herodot. DICIT Τολμέων pro τολμάων, vt ὀπτμέων pro ὀπτμάων, & alia multa.

Τόλμημα, ατος, τὸ, itidẽ quod πτολμηθὲν ἔργον, Facinus quod quis ausus est, Facinus quod quis admittere ausus est. Latini poetæ Ausum dicunt: vtentes tamen frequentius numero plur. Legimus enim apud eos Crudelia ausa, Furialia ausa, Immania ausa: item Magna ausa, Fortia ausa, Memoranda ausa: necnon Potiri auso, Indulgere ausis, Excidere ausis. Accipitur verò interdum in bonam partem, interdum in malam, vt & Latinis Ausum. In bonam: Thuc. l. 2, ἀπὸ τούτου τῶν τολμήματος τοσοῦτος τῆς κατ' τὸν πόλεμον ἐπηνέθη. Ex isto tam audaci facinore, Ob fortia & magna hæc ausa. Et lib. 5, p. 215, τὸ Ἀειστοκείτονος καὶ Ἁρμοδίου τόλμημα. Luc. in Harm. διὰ τὸ μέγαθος τοῦ τολμήματος, ob hæc tam magna ausa. Philo De vita M. l. 1, τὸ μὲν τόλμημα τολμῶσιν ὁποῖον εἰκὸς ἰδεῖν τοῖς ἐλευθέροις, Facinus audent & aggrediuntur. In malam verò. Plut. De def. orac. μεγάλου πνὸς ἄρξεις καὶ τολμήματος ὑπόψιαν ἔχουσι, magni cuiusdã sceleris & facinoris audacis suspicione nõ carent. Theodor. Hist. Eccles. lib. 5, παρ' αὐτὸ συλλαβόντες τὸ τόλμημα αἰδέλον πνὰς, in ipso facinore deprehensos necauerũt. Aristoph. Pluto, τόλμημα γὰρ τολμᾶν οὐκ αἰσχρόν.

Τολμητέον, Audendum est, Audacter res aggredienda est.

Τολμητὴς, ού, ὁ, Qui audet, Qui audet aliquid suscipere & aggredi, Homo audax. Thuc. lib. 1, οἱ μὲν, θρασὺ δεινάμει τολμηταὶ καὶ θρασὺ γνώμῃ κινδυνευταὶ, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς ἐλπιδες, Audaces sunt ac prompti supra vires, Audent supra vires. VNDE Τολμητίας, ου, ὁ, idem significans cum illo: seu Audaculus, vt Gell. loquitur. Apud Suid.

C. Ἀτόλμητος, Non ausus. Sonat ἀτόλμητον, Inausum. (quo & Virg. vsus est) Itẽ Nõ audẽdum, apud Chrys. De sacerd.

C. ΑΝΑτολμάω, ῶ, ex Eurip. affertur simpliciter pro Audeo. Videtur tamen præpositio non esse superuacanea.

C. ΑΝΤΙτολμάω, ῶ, Contra audeo, Aduersor alicui, seu Mẽ oppono, sumpta audacia, Audacter alicui obsisto, Audaciã audaciæ oppono. Thuc. l. 7, p. 239, τοὺς ἀνδρας τολμηροὺς, τοῖς αἰτιολμῶντας, χαλεπωτάτους αὐ αὐτοῖς φαίνεσθαι.

C. ΑΠΟτολμάω, ῶ, Confidenter audeo, vt Bud. exp. in hoc Æsch. loco (& similibus) contra Ctes. ἀπετόλμησε λέγειν. Exponit item, Confidenter aliquid aggredior. Et apud

Lysiam, inquit, pro Facinoroſe audeo. Suidas dicit ὑποτολμᾶν iungi accuſatiuo: & ita in hoc Gregorii loco, μόνος ἢ κομιδῇ σὺν ὀλίγοις ὑποτολμᾷ πῶς ἀληθέσι. Ἀποτολμᾶσθαι dicitur quod ſuſcipitur cum confidentia & audacia, vel quaſi confidente quadam audacia, ſi modò ita loqui liceat ad exprimẽdam vim præpoſitionis ἀπό: vt Budæus ἀποτολμῶ vertit Confidenter audeo. Hinc PARTIC. Ἀποτολμηθέν, Confidenter cœptum, ſeu audacter, Magnum auſum: vt Magna auſa dicunt poetæ pro cœptis audacibus. Affertur & ἀποτολμηθὲν ἐλευθερία, in v.l. pro Libertas in extremam licentiam redacta. Fortaſſe melius aliquis verterit, Libertas ad extremam & deſperatam audaciam, ſeu confidentiam, deducta.

C. ἐπιτολμάω, ῶ, Audeo in aliqua re. Syneſ. ep. 4, πάλιν ἐπετολμήσαμεν τῇ θαλάττῃ, Iterum auſi ſumus in mari. Id eſt, Iterum nos auſi ſumus mari committere. Item Suſtineo, Tolero, vt τολμάω quoque. Hom. Od. α, Σοὶ δ' ὀπτολμάτω κραδίη θυμὸς ἀκούειν. id eſt, inquit ſchol. ὑπομενέτω. Et Od. ρ, Ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔλεπε, id idem Pertulit, ὑπέμεινε. ‖ Suidas ὀπτολμῆσαι datiuo iunctum ait ſignificare ὀπτεβουλεύσασθαι, afferens hunc locum ex quodam quem non nominat, αἰαπεῖθει ὀπτολμῆσαι τοῦ Λυκίδη. Vbi ὀπτολμῆσαι idem eſt propemodum quod ὀπτήσασθαι, ſeu ὀπτχθῆναι: vel potius idem quod τολμῆσαι ὀπτχθρεῖν ſeu ὀπτήσασθαι, Audere inuadere, Audere adoriri & inferre manum. vel etiam Audere aduerſum.

C. ΠΑΡΑτολμάω, ῶ, Præcipitanter audeo. Ex Naz. autem affertur pro Interim audeo.

C. ΠΡΟτολμάω, ῶ, Prior audeo. Itẽ Prius patro: vt aliquid ab aliquo dicitur προτολμᾶσθαι, Prius auderi, Prius patrari audaci quadam inſolentia. Thuc. lib. 3, ὧν οὐ σὺν τῇ Κερκύρᾳ τὰ πολλὰ αὐτῶν προετολμήθη, antè patrata ſunt. Herodian. lib. 6, δέον ἐπεξελθεῖν καὶ ὑμωμρήσασθαι Γερμανοὺς ὀπὶ τῖς προτολμηθείσι, pœnaſque exigere audacium facinorum quibus Romanos laceſſiuerant. Apud Suidam verò LEGITVR Προτολμίζεσθαι, προέρχεσθαι, in manuſcripto etiam codice. id eſt Præire. Alii exp. Prætentare, Audendi exemplum dare.

Sunt & nomina propria ex τόλμα deriuata: NIMIRVM Τολμίας, ET Τολμίδης, ου, ὁ: quorum illud apud Plut. legitur, hoc apud Pauſaniam.

ΤΟΛΥΠΗ, ης, ἡ, Lana carpta & operi parata.

τὸ καπειρασμένον ἔριον, vt Euſtathius exponit. Itidémq; idẽ pag. 1414, καπειρασμένον καὶ ξανθὲν ἔριον καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι. id eſt, Lana carpta & pexa & ad nendum parata. Idem rurſum p. 1336, τολύπη à veteribus exponi ait σφαῖρα ἐρίων, pila ſeu glomus lanarum. Malim ex iis omnibus hanc vnam compoſitam dare expoſitionem, Lanarum carptarum & ad nendum paratarum glomus. Solẽt enim plerunque in pilæ formam conglomerari. Et ita apud Dioſc. l. 5, c. 85, de pompholyge, τὸ δὲ σῶμα τὸ ποιούμενον ὑπὸ τῆς ὀπφερομένων, κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς ἐπανισταμένης τῆς ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικὸς γίνεται, ὕστερον δὲ, πλείονος τῆς αὔξησεως συμβαινούσης, ἐρίων τολύπαις ἀφομοιοῦται, Ruell. vertit, Glomuſculis vellerum ſimile reddit. Itidémque φοίνων τολύπαι dicũtur porri in pilæ formam conglobati, ſeu σφαῖρα quæ ex porris conuolutis fit & ori ingeritur. vt Eubulus comicus apud Ath. l. 13, κοσμίαν ἐπῶραν προσφέρων, dicit, — ἐδείπνει κοσμίως, Οὐχ ὡς πρὶν ἄλλαι τῆς προάστιον ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαιπον ταῖς γνάθοις. Atque eandem ob cauſam μάζης etiam genus quoddam τολύπη vocabatur, à τολύπης nimirum figura ſphærica & globoſa: ſeu quoniam rotunda erat in modum glomeris lanarum. Meminit huius mazæ Euſt. p. 1414, & Tryphon apud Athenæum lib. 3. Heſych. autem τολύπην vocari ſcribit τὰ προφυράματα τῆς μαζῶν, quæ & βύρηκας nominari. Idem verò & ſuperioris meminit ſignificationis, τολύπη exponens ἀγαθίδιον σήμονος ἢ ῥοδάνης. Quò refer etiã quod Poll. ſcribit, l. 7, c. 10, Sophoclẽ ὁλοσήμονας τολύπας appellare ταῖς ταγηνίαις. Suidas hunc etiam locum affert ex autore quem nõ nominat, καλωδίοις τε καὶ τολύπαις τῖς καλάμοις ξυνδήσαντες, κώμωδας πολλὰς ἀπειργάσαντο. vbi ſimpliciter accipi poreſt τολύπη pro lana carpta: ipſe tamẽ exp. ἐρασία: quod nullo modo conuenit. ‖ Eidem τολύπη eſt ἀχρία κολοκύνθη. Quò pertinere queat quod legitur l. 4 Reg. c. 4, de Eliſæo, θύρεον ἄμπελον ἀχρίας, καὶ σωνέλεξεν ἀπ' αὐτῆς τολύπην ἀχρίας πλήρες τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ. vbi vulg. verſio habet, Collegit ex ea colocynthidas agri, & impleuit palliũ ſuum.

Τολυπεύω, F. σω, idem quod τολύπην ποιῶ, Glomero, Conglomero, Conglobo. vt Euſt. quoque τολυπεύειν eſſe dicit τὸ πολλὰ εἰς ἓν τέλος συγκεφαλαιοῦν. Heſych. autẽ γρέφειν. quod & ipſum verbum ad lanificiũ pertinet, vt & γροφαλίζειν, & Torquere apud Latinos. veluti quum dicunt Torquere fuſos, Torquere ſtamina. Poſſumus etiam exponere πλέκειν, Nectere, Contexere. Atque vt metaphoricè dicitur πλέκειν δόλους & γρέφειν γροφαὶς, ita & τολυπεύειν δόλους: vt apud Hom. Od. τ, Οἱ δὲ γάμον ἀτύδοιεν, ἐγὼ δ' ὁ δόλους τολυπεύω, ego autem dolos necto, telam ſæpius retexens. Heſych. τολυπεύειν exp. etiam μηχανᾶσθαι, ἐργάζεσθαι, Machinari, Fabricari, Struere. quo modo τολυπεύειν ἔργα poteſt exponi κακὰ τύχαν, Mala machinari vel inferre, apud eundem Hom. Il. ω, initio, de Achille deſiderante ſuum Patroclum, Ἦ ὁ ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, Ἀνδρῶν τε πόλεμόις ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. nam Euſt. non paſſiuè ſed actiuè ibi accipi hoc verbum ſcribit, & ei opponit τὸ πάθεν: cui πάθεν ἔργα opponitur τύχαν ἄλγεα. nec enim aſſentitur iis qui τολυπεύειν ibi accipiunt pro κακοπαθεῖν, quaſi à τολύπη ſignificante herbã lethalem: (ex quorum numero Heſych. quoque eſt, τολυπεύειν exponens παλαιπωρεῖν, μοχθεῖν, Ærumnas pati, Labores moleſtos exantlare) præſertim quum Homerus hoc verbum alibi ſemper actiuè vſurpet. veluti quum dicit πόλεμον τολυπεύειν, Bellum conficere, Bellum ad finem perducere. Od. α, v. 237, & Od. ξ, v. 367, Εἰ μετὰ οἷς ἐπάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπὶ πόλεμον τολύπευσε, Poſtquam confecit bellum, Bello confecto & finito. Et Iliad. ξ, οἷσιν ἄρα Ζεὺς Ἐκ γενέσης ἔδωκε κ' ἐς γῆρας τολυπεύειν Ἀργαλέοις πολέμοις· ὄφρα φθίμεθα ἕκαστος. vbi Euſtath. quoque exp. ὀπελεῖν καὶ καπηρᾶζεσθαι. Ex Eurip. autem affertur πένθος τολυπεύω pro Luctum concinno & adorno.

Τολύπευμα, ατος, τὸ, idem quod τολύπη, Glomus: Suidas σωαγωγὴ, & καθεσκευασὸν καὶ περιλοκαλημένον ἔριον, lana carpta & decenter parata, nimirum ad nendum: vel etiam conglomerata.

E Τολυπευπικὸς, οῦ, ὁ, Qui nouit τολυπεύειν. vnde τολυπευπικώπατος, quod Heſych. exp. ἐραστικώπατος, ὀπτελεστικώπατος.

C. Ἐκτολυπεύω, Perficio, Cõficio. ὀκπελέω, ſeu πελεόω, vt Heſych. τολυπεύσας exp. πελεώσας, procul dubio reſpiciẽs ad hoc hemiſtichiũ Heſiodi, - χαλεπὸν πόνον ὀκπολυπεύσας, Magno defũctus labore, Magno labore cõfecto & exãtlato.

ΤΟΞΟΝ, ου, τὸ, Arcus. Od. λ, Γυμνὸν τόξον ἔχων, ὃ ὀπὶ νευρῇφιν ὀϊστὸν, Δεινὸν πιπλήγων, αἰεὶ βαλέοντ' ἐοικώς. id eſt, Arcum tenens, & neruo impoſitam ſagittam, toruúmq; circunſpectans, & eiaculaturo ſimilis. Od. φ, Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, arcus qui in auerſum tendit, & reflectitur. Idẽ plur. dicit καμπύλα & ἀγκύλα τόξα pro Curuus ſeu Incuruus arcus: Ouidius verò Aduncus arcus, Sinuoſus & Sinuatus arcus, Flexibilis arcus. Iliad. γ, Παρδαλέῃ ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα. ſolent enim ex humeris ſuſpẽdi arcus, vt Virg. quoque teſtatur, Æn. 1, Nanque humeris de more habilem ſuſpenderat arcum Venatrix. Iliad. ζ, — πολυκαλλέα τεύχε' ἔχοντα, Ἀσσίδα καὶ φόρητα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, tractantem aduncum arcum. Idem & τόξον τείνειν dicit, & τανύειν ſeu ὀντανύειν: vt Latini quoque Arcum tendere, intendere, contendere: poetæ verò Curuare arcum, Sinuare arcum: item Flectere & Lunare. vt Seneca Flectere arcum coactis cornibus: & Ouid. Lunauitque genu ſinuoſum fortiter arcum. Od. φ, — οὐδέ τι τόξων Δίω ἔκαμον τανύων. Il. ο, Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχε, ἄλτο δ' ὀϊστὸς Ὀξυβελής. Od. φ, οὐδ' ὅγε Ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐύξοον ὀντανύσασθαι. Itidémque τόξου τανυσὺς, Intentio arcus. Od. φ, — μηδέ τι τόξου Δηρὸν ὀπὸ τανυσὺς πᾶσι τανυσύος. Necnon & proſæ ſcriptores dicunt τόξον ὀντείνεσθαι & ὀπτείνειν. Xen. Pæd. 4, τόξα ὀντείνασθαι, καὶ τὰ πολὺ ὀντείνειν καὶ ὀπτείνειν. Luc. in Tim. τῇ λαιᾷ τόξον ἔχων ὀντεταμένον. Plut. in lib. An ſeni capeſſ. reſp. τόξον μὲν γὰρ ὀπτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνιεμένη. Idem De fort. Alexandri, βέλος ὀπὸ τόξου τὸν θώρακα διέκοψε, iaculo ex arcu emiſſo thoracem diffidit. Et in lib. De præcept. ſanit. loquens

de Scytha potante, πολλάκις ἐφάπτεται τοῦ τόξου, καὶ τοῦτο ψάλλει πῶς νευρᾶν, ἐκλυόμενον ὑπὸ τῆς μέθης αὐτὸν καλούμενος τὸν θυμόν. Apud Athenæum fit mentio τόξων Σκυθικῶν: vt libro 7, ἐτόρει δὲ τόξα Σκυθικὰ, καὶ ῥόπαλον ἐκράτει, geſtabat arcus Scythicos: quorũ figuram refert litera Ζ, vt docet paſtor quidam ἀγράμματος apud eundem libro 10, vbi deſcribit figuram literarum quibus ſcribitur nomen Θηζόζ. ſic enim ille, Σκυθικῷ δὲ τόξῳ τὸ τείπον ἰῶ παρεμφερές, tertia autem eius nominis litera aſſimilis erat arcui Scythico. ‖ Τόξον teſte Heſychio, interdũ ſignificat etiam πῶς τοξικὴν ἐμπειρίαν, καὶ αὐτὰ τὰ βέλη, id eſt, Artem ſagittariam, & ipſam ſagittam ſeu iaculum. quemadmodum Euſtath. quoque pag. 1248, annotat Homerum τόξου nomine συμπεριλαμβάνειν καὶ τοὺς ὀϊστοὺς, καὶ ὅλως πᾶσαν τοξικὴν σκευωρίαν, & τόξα vocare καὶ τὰ βέλη καὶ πᾶσαν πῶς τοξικὴν σκεῦος: nec ſolùm τὰ βάλλοντα ſed etiam τὰ βαλλόμενα. In qua ſignificatione ſciendũ eſt accipi pluralẽ τόξα, potius quàm ſingularẽ τόξον. vt Iliad. θ, Ἐκ τῶ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἀνδρὰς ἀναίρω, arcu ſagittis inſtructo, ſeu Arcu & ſagittis. Iliad. η, Οὐδ' ἐκ' ἀρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ. Iliad. ε, Ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, iaculis & arcu infeſtabat deos. Itidémque Iliad. φ, verſu 491, poſtquam Iuno Dianæ dextera manu ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, eámque αὐτῆσιν ἔθεινε παρ' οὔατα, τὰ χέες ἔκπαγλον ὀϊστοί. vnde ſatis patet, τόξων nomine ibi intelligi πᾶσαν πῶς τοξικὴν σκεῦος, id eſt pharetram cum iaculis & arcu. Itidémque mox v. 502, ipſa Diana δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα, relicta ibi pharetra cum iaculis & arcu. Non ſemper tamẽ σκεῦος τοξικὴν totam denotat plurale τόξα, verùm interdum arcum ſolum. vt Iliad. α, de Apolline, Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. manifeſtè enim ibi diſtinguit τόξα & φαρέτρην, ſubiũgens etiã, Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί. Significat verò τόξα ipſam etiam τοξείαν ſeu τοξικὴν τέχνην, vt ſuprà quoque admonui. Homerus Iliad. β, Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχε, τόξων εὖ εἰδώς. id eſt, Peritus ſagittariæ artis, Peritus ſagittator. Odyſſ. θ, de Hercule & Euryto, Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐείζεσκον θεοὶ τόξων, qui vel cum diis immortalibus certabãt arte ſagittaria. At ἀμπέλινα τόξα quidam vocauit vinum, comicè, vt tradit Euſtath. pag. 1367, afferens hæc verba, ἀεξόντων φρένας ἀμπελίνοις τόξοισι δαμάντες. vbi arcus & iacula affinguntur Baccho, ſicut Amori, necnon Apollini & Dianæ.

C. Τοξοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ τόξοις βάλλων, Qui iaculis ex arcu emiſſis impetit, iaculator, ſeu Qui arcu petit, vt Stat. loquitur Thebaidos ſuæ libro 5.

C. Τοξοδάμας, αντος, ὁ, Qui arcu domat & ſagittis. ὁ τόξοις δαμνῶν. Sagittarius. τοξότης, ex Æſchylo. AT Τοξόδαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arcu iaculiſve ſubactus. ex Tzetze.

C. Τοξοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Arcus figuram gerens, Arcui ſimilis. Athen. libro 5, δίκτυναία δὲ τοξοειδεῖ δίφῳ ποσσὶ πνοὸς ἐνεπάκτο δίφρήματος. Vbi etiam NOTA Διαζωναία.

C. Τοξοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui arcus & iacula conficit. VNDE Τοξοποιέω, ῶ, Arcus & iacula conficio. At τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς per riſum & iocum quidam dixit pro Contrahere ſupercilia, in modum eorum qui arcus in ſinuoſa cornua contrahunt & curuant quum eos intendunt: apud Suidam, Μὴ σκυθρώπαζ'. οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

C. Τοξοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ τόξα φορῶν, Qui arcum geſtat & ſagittas, Sagittifer. Homer. Il. φ, Τοξοφόρῳ πὰρ ἐόντι, etiamſi arcum geſtes & ſagittas.

C. Τοξήρης, ους, ὁ καὶ ἡ, idem. ſeu Arcitenens, Arcu & iaculis inſtructus. Eurip. Alceſt. & Rheſo.

C. Ἀγκυλόπξος, Qui curuo ſeu adunco arcu vtitur, Sinuatum ſeu lunatum arcum gerens. Homer. Il. β, — ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους. id eſt, ὀπτκαμπῆ τόξα ἔχοντας, ἀγκύλα ſeu καμπύλα τόξα φορουῶντας.

C. Ἄτοξος, Arcu & iaculis carens.

C. Εὔτοξος, Bonum arcum habens & bonas ſagittas. ſeu Pulchrum habẽs arcum & pulchra iacula. vt εὔτοξος φαρέτρη. Vbi dialyſis eſt diphthongi poetica. nam in proſa diceretur Εὔπξος. VNDE Εὐτξία, ας, ἡ, quod exponitur Iaculandi peritia & dexteritas.

C. Κλυτοξος, Arcu & iaculis inclytus, Arte ſagittandi celebris, Clarus ſcientia ſagittaria. Homer. Od. φ, — Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ.

C. Ἐπιτξὶς, ίδος, ἡ, Cauus qui ſagittam recipit, vt Turn. interpr. lib. 2 Aduerſ. c. 4. ſeu Cauitas in baliſta cui imponitur ſagitta, Crena & concauum illud cui imponitur ſagitta. Legitur apud Vitruu. lib. 10, c. 15.

Τοξοσύνη, ης, ἡ, Ars ſagittandi. ἡ τόξων ὀπτήμη. Homer. Il. ν, — ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν Τοξοσύνῃ. Vt tur & Eurip.

Τοξότης, ου, ὁ, Sagittarius, Arcitenens. ὁ τόξῳ χρώμενος, ſeu μαχόμενος, Qui arcu vtitur ſeu pugnat. Thucyd. lib. 1, πολλοὺς δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστὰς ἔχοντες, multos ſagittarios & iaculatores. Xenoph. Hellen. 4, Κρῆτες δὲ τοξόται ἠκολούθουν, Sagittarii Cretenſes. nam ii valde commendabantur. Herodian. lib. 3, πλήθει αἰσθῶν τοξοτῶν ἀκμάζουσα, florens ingenti ſagittariorum numero. Ariſtot Ethic. 1, cap. 2, καὶ, καθάπερ τοξόται, σκοπὸν ἔχοντες, μᾶλλον αὐτυχήσομεν, ſi more ſagittariorũ ſcopum aliquẽ nobis propoſitũ habeamus. Itidẽ apud Luc. ὁ Ὁμηρικὸς τοξότης. de quo in Κατοξύω. Eiuſmodi τοξόται in bello erãt ψιλοὶ & pedites: at ἱπποτοξόται vtebãtur equis velocib', ex quibus hoſtes ſagittis infeſtabãt & ſubitò refugiebãt, vt hodiéq; fit à quibuſdã barbaris. Athenis τοξόται dicebãtur etiã. qdã δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τῆς ἄστεος, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρῶτον μὲν ᾤκουν πῶς ἀγορᾶς μέσην σκίνοσπιστήμενοι, ὕστερον δὲ μετέβησαν εἰς Ἄρειον πάγον: alio NOMINE Σκύθαι ET Πτυσίνιοι appellati, Πτυσῖνός τινος τοῦ πάλαι πολιτευομένου σωτῆρος τὰ τοῦ αὐτοῦ. vt tradit ſchol. Ariſtoph. in Acharn. vbi κῆρυξ dicit οἱ τοξόται, huc adeſte vos ſagittarii, & eiicite Amphitheum. Idem ſchol. in eadem fabula, vbi dicitur, ἰδὼν Ἄνδρα προσβύτην ὑπ' αἰδοῦς τοξότου κωμῆθον, illud τοξότου itidẽ exp. ὑπηρέτου δημοσίου, ſed ſubiũgit, ἐπόπτου καλουμένου. vt ſuſpicari liceat, illos τοξότας arcubus & ſagittis inſtructos vrbẽ circũiiſſe, vt inſpicerent ne qui νύκτωρ vagarentur & in obuios graſſarentur. FOEM. Τοξότις, ίδος, ἡ, apud Luc. in Lexiph. Τοξότις δὲ καὶ ἐκηβόλος καὶ πολεμάχος ἡ Ἄρτεμις. Itidémque in Epigr. Τοξότις Ἄρτεμις dicitur. Ita vocatur & Artemiſia herba apud Dioſc.

Τοξικὸς, οῦ, ὁ, Sagittarius, Ad ſagittas aptus, vt τοξικὸς κάλαμος, Arundo ſagittaria, Arundo ad ſagittas conficiẽdas apta, Arundo ex qua ſagittæ fiunt. de qua Theophraſt. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 12, & Plin. lib. 16, cap. 36. Item & τοξικὴ τέχνη, Sagittaria ars, Scientia vtẽdi arcu & ſagittis: quæ ſine adiectione ſubſtantiui frequentius DICITVR Τοξική. Plut. in lib. quo probat virtutem doceri poſſe, λέγων ὅτι τοξικὴ καὶ ὁπλιτικὴ καὶ τὸ σφενδονᾶν καὶ πύκτευειν διδακτὴν ὄντι. Idem in l. De fraterna char. οὗ δὲ καὶ τὸ τόξικον Ὅμηρος πεποίηκεν ὑπὸ τῆς τοξικῆς ἀδοκιμοῦντα, (nimirum Iliad. ν, vbi dicit eum fuiſſe ἄριστον Ἀχαιῶν Τοξοσύνῃ) τὸ ἀδελφοῦ προπτεύοντες ἐν τοῖς ὁπλίταις. Et Herodianus lib. 1, Παρθυαίων οἱ τοξικὴν ἀκριβοῦντες, καὶ Μαυρουσίων οἱ ἀκοντισταὶ ἄριστοι. Sunt ET Τοξικαὶ συρίγγες, feneſtellæ ſagittariæ. de quibus Hieron. in Ezech. c. 40, Feneſtras abſconditas (inquit) Symmachus τοξικὰς tranſtulit: ſeptuaginta συρίγγας κρυπτάς. Quæ feneſtræ obliquæ ſiue τοξικαὶ, idcirco à ſagittis vocabulum acceperunt, quòd inſtar ſagittarum anguſtum in ædes lumen immittãt, & intrinſecus dilatentur. Sed & venenũ quoddam DICITVR Τοξικὸν, quod Dioſcor. lib. 6, cap. 20, ſcribit ita nominarum videri ἐκ τῶν τὰ πέρα τῆς βαρβάρων ὑπ' αὐτοῦ χρῆσθαι, ex eo quòd barbarorum ſagittæ eo illinerentur. vt & Paulus Ægineta lib. 5, cap. 53, τὸ δὲ τοξικὸν (inquit) δοκεῖ μὴ ὀνομάζεσθαι ἐκ τῶν τὰ τοξόμενα ὑπὸ τῆς βαρβάρων ἐν αὐτῷ χρῆσθαι. Itidémque Aetius Tetrab. 4, ſerm. 1, cap. 70. Apud quos vide huius veneni poti ſymptomata ſimul cum remediis. Necnon apud Nicandrum in Alexiph. v. 207, qui & ipſe etymon his verſibus exprimit, poſtquam ſymptomata & remedia deſcripſit, Τῷ μὲν Γερραῖοι Νομάδες χαλκήρεες ἀίχμαί, Οἵ τε παρ' Εὐφρήτεο ῥόον πολέοντες ἀρούρας, Χραίνουσιν. Scholiaſtes etiam ita nominatum ſcribit quoniam Parthi & Scythæ τοξεύοντες τούτῳ τοῖς χρίουσι τὰ τῆς βελῶν ἀκίδας. Sed idem affert & alias huius nominis rationes, nimirum τοξικὸν nominatum eſſe φάρμακον illud, δίφῳ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν αἱαιρεῖν τοῦ χρῆσθαι ποθὲν ἢ βρωθέν: ſeu quoniã ὁμοίως τὸ ξυ ἀφέσει αἱαιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθέν. & à quibuſdã vocari Σκυθικόν. Alii verò (vt idem refert) propterea ſic appellatũ volũt quia ἐκ τῶν αἵματος τῆς ὕδρας ἀνεφύη, ἰῶ τόξοις ἀπέλειν ὁ

Ἡρακλῆς. Priori rationi aliquomodo subscribit Scribonius Largus, quum dicit eo poto cieri euestigio dolorem omnium interaneorum infinitum, & velut telo traiectorum. Nonnulli & Taxicum nuncupant, vt Plinius lib.16, cap.10, de taxo arbore loquens, Sunt qui & taxica hinc appellata dicant venena quæ nunc toxica dicimus, quibus sagittæ tingãtur. Gorræus incognitum esse hoc venenum existimat, apud quem vide & alia. Rursum Plin.lib.26, cap.8, scribit in Syria & Africa ladanum quoddam vocari ὀξικόν, quoniam nervos in arcu circundatos lanis trahunt per syluas, adhærescente roscida lanugine.

Τοξάζομαι, Fut. άσομαι, idem quod τοξεύω, sed poeticum. id est, Ex arcu sagittam emitto, Iaculor. Homer. Od. χ, Τῷ με τόχ' ἕστ' αἴνη νῦν ὕστατα τοξάσασθαι. Et Od. θ, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί, quum nos Achæi sagittis certaremus ad scopũ directis. seu ἀνόχως τοξεύοιμεν, vt schol. exponit. Idem poeta cum genitiuo etiam iunxit, pro καταπτοξεύω, Sagittis peto, seu impeto, Arcum dirigo in. πέτον ἐπέχω, vt Pindarus dicit, ἔπεχε σκοπῷ πέτον. Od. θ, in loco citato, v. 217, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἐπαῖροι Ἀΐγιχι τοξαζοίατο φωτῶν, & in homines dirigerent suos arcus & sagittas. seu Etiamsi probè nosset πέτα ἀμφιφάασθαι & ἄνδρας βάλλειν εἰστεύσαντες, vt ibidem loquitur. Itidem Od. χ, v. 27, Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι. vbi scholiastes exponit, τοξεύων ἀπατυγχάνεις.

Vnde COMPOS. Ἐπιτοξάζομαι, idem quod τοξάζομαι cum genitiuo constructum. id est, καταπτοξεύω. Homerus Iliados γ, Τῷ οἱ ἐπιτοξάζοντο κορικομόωντες Ἀχαιοί, Ἰοῖσίν τε ἀτυσσόμενοι λαέσσί τ' ἔβαλλον. id est, Eum arcubus petebant, Arcus & sagittas in eum dirigebant, Sagittas in eum mittebant. seu ἐπ' αὐτῷ τὰ πέτα ἔβαλλον, vt schol. exponit.

Τοξεύω, Fut. σω, idem quod τοξάζομαι, sed in prosa vsitatius. Sagittas emitto ex arcu. Thucyd. lib. 4, pag. 137, ἔβαλλον τῷ κεφάλῳ, καὶ ἐπέξευον κάτω, sagittas arcu mittebant. vnde paulo pòst dicit οἵτινες οὐ ἀφίεσαν ἐκεῖνοι: synonymos accipiens τοξεύειν & οἵτινες ἀφίεναι. Sicut & Plutarch. Apophthegm. τὸν ἄριστα τοξεύειν δοκοῦντα, καὶ λεγόμενον δι' ἀκτυλίου τὸν οἴτινα ἀφιέναι. Xenoph. Pæd. 1, τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. Demosth. Philipp. 3, κἂν μήπω βάλῃ μηδὲ τοξεύῃ. Herodianus lib. 4, ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντες. Et Lucianus in Nigr. οὐ μὼ πάντες θύνοχα τοξεύοισιν. cui θύνοχα τοξεύειν apud Athenæum lib. 1, opponitur σκοπὸν πόρρω τοξεύειν. Item cum εἰς vel ὀλίγ. Thuc. lib. 3, ἐπέξευον καὶ ἐσκόντιζον ἐς τὰ γυμνά, sagittis & iaculis petebãt partes nudas. Xenophõ Pæd. 3, πτοξεύειν εἰς τοὺς ὑποκρίναντας, in cædis autores tela arcu dirigere. Luc. De calumn. ἐπ' ἐκεῖνον τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτόν. Herodianus l. 3, τὰ πλέθρα φεύγοντες, εἰς τὸ πίσω τε τοξεύοντες, ἐμάχοντο. Cum genitiuo etiã, subaudiẽdo κῆ, vt πτοξάζομαι quoque. Homer. sub finem Il. ψ, ἧς ἄρ' ἀνώγει Τοξεύειν, in quam iubebat sagittas ex arcu dirigere. pro quo πτοξεύειν Lucianus dicit καταπτοξεύειν. Interdum cum accusatiuo, & significat Arcu peto, Sagittis impeto vel ferio. Xenophon Pæd. 1, πτοξεύειν τὰ θηρία. Plutarch. De educ. lib. ὁ πολὺς πλῶτος σκοτὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλαίνα πτοξεύειν, qui suas sagittas dirigunt ad crumenas. Itidémque aliquis πτοξεύεται dicitur. Plutarch. Symp. 9, πτοξευθεὶς ὑπὸ Γαλεοῦς. Herodianus lib. 6, ἀεὶ τὰ γυμνὰ ἑαυτῶν, εἰς ἃ ἐπτοξεύοντο, φεραπόντων τοῖς ὅπλοις, quæ sagittis impetebãtur. Rursum cum accusatiuo rei significat Arcu emitto. Plutarchus De orac. Pyth. φροῦδον οἴχεται τὸν ἔρωτα ὅπ μέτρεοις οὐδὲς οὐδὲ ὠδαῖς ῥήματα παμβίοις (vt Pindarus ait) πτοξεύει μελιγήρεας ὕμνοις. Vbi etiam nota datiuum personæ. Construitur alioqui & cum datiuo instrumentali, & tunc simpliciter significat Iaculor. vt apud eundem Plutarch. in lib. περὶ ἀθυμίας conscripto, ὁ πτοξεύειν τῷ ἀρότρῳ βουλόμενος, καὶ τῷ βοῦ τὸν λαγὼ κυνηγετεῖν.

Τόξευμα, ατος, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ πτοξευόμενον, quod arcu emissum est: vt οἵτινες ὁ ἀπὸ τόξου, βέλος τὸ ἀπὸ τόξου ἀφιέμενον. i. Sagittã, Iaculum. Quomodo Paulus Ægineta accepit, quum dixit τοξικὸν φάρμακον ex eo nominatum videri quoniam τὰ πτοξεύματα τῶν βαρβάρων ἐν αὐτῷ ἐχρίοντο. id est, τὰ πέτα, sagittæ, vt Dioscor. & Plin. loquuntur in illo ipso Τοξικόν. Significat etiam ictum seu iactum sagittæ seu teli. Plut. Alex. πτεῦμα εἰς τὸ κνήμιον λαβών. id est, εἰς τὸ κνήμιον πτεῦσεις, sagitta ictus in tibia. Herodian. lib. 8, μείναντες ἔξω πτεύματος, extra teli iactum cõstituti. Itidémque Thuc. dicit ἔξω πτεύματος γενέσθαι, extra teli iactum esse: cui oppositum τὸ ἐντὸς γίγνεσθαι πτεύματος apud Xen. Pæd. 1. qui alibi dicit εἰς πτεῦμα ἀφικνεῖσθαι, ad sagittæ iactum venire.

Τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, Arcitenens, (vt Cic. vertit apud Aratũ, vbi sideris cælestis nomen est) Sagittarius, Sagittipotens. Oppian. verò De venat. meminit & πτεῦσιν τῆρος λύκου. VNDE Τοξεύτειρα, Sagittaria. ἡ πέζων ἓν εἴδυα, ἡ πτεῖκιν ἀκριβέστα, ἡ ἀπὸ τῆς πτεῖκης εὐδοκιμοῦσα. seu ἡ πτεῦσιν ἀείσα, artis sagittariæ perita. Idem Oppian. lib. 3 De venat. πτεῦσιν ἀέρμιν.

Τοξευτής, ῆ, ὁ, itidem Sagittarius, Sagittariæ artis peritus. Homer. Il. ψ, Αὐτὰρ ὁ πτεῦσιν πίθει ἰόεντα σίδηρον.

C. Ἀπτεῦστος, ον, ὁ, καὶ ἡ, Qui sagitta ictus seu percussus non est. Item, Qui sagitta peti seu tangi nequit, Quem sagitta nõ possis attingere. vt ἀπτεῦστος πέτρα dicitur Rupes tam alta vt sagitta arcu emissa nequeat ad eam pertingere. vt & apud Homer. Od. μ, Οὐδέ κεν ὀκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σταθέος εἰσαφίκοιτο.

C. ΑΠΟπτεύω, Fut. εύσω, Sagitta appeto. Itẽ Sagitta arceo, seu propello, aut propulso. (Propriè, Arcu propulso. quia πέτον est arcus. sed Arcu propulso intelligendum foret Sagittis arcu emissis. Eadẽ est autẽ & in cæteris compos. aliisq; deriuatis ratio) Lucianus, καὶ τὴν ἀκεροκόμην Φοῖβον ἀποπτεύοντα τὴν λοιμὸν ἔχοντες. Αποπτεύεσθαι legitur itidẽ passiua voce, pro Sagittis appeti. vel Sagittis arceri, seu propelli. Lucianus autem metaphoricè vsus est hoc verbo, quũ scribit in opusculo quod inscribitur, Ad eũ qui dixerat Prometheus es in tuis verbis, καὶ εἰ γέ σι τοῦτο βούλεται εἶ ὁ Προμηθεύς, πάνυ θύνοχος ἀποπτεύεται, καὶ ἐς τὸ Ἀτλικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. id est, Hoc à te prolatũ est scitè & apte, & emissum velut sagitta, seu telũ, bene collimando. Fortasse dici posset, metaphoram seruando, sed duriusculè, Hoc à te collimatum est. Id est, Scopum rectà petiisti.

C. ΔΙΑπτεύω, Sagitta penetro vel traiicio, Sagittã mitto per. Ex Xen. affertur pro Iaculor, Telum vibro.

C. ΕΚπτεύω, Iaculando seu emittẽdo exhaurio. vt ex Herodoto affertur τὰ βέλη ἐξεπτεύετο, pro, Sagittæ absumebantur. Metaphoricè autem Aristoph. Pluto, Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτὸ τὸ παλαιπώρα ἀεδὴν Ἤδη νομίζων ὀκπτεύσαι βίον. vbi schol. exp. πτελειώσας, ἀνηλώσας, metaphoram esse dicens à sagittariis, qui pharetram iaculis plenam euacuarint. Alii dicunt sumptam esse non solùm à pharetra sagittis exhausta, verum etiam ab iis quæ sagittis confecta pereunt: exponúntque, Exhaustam esse, Confectam & exactam esse.

C. ΚΑΤΑπτεύω, Sagitta impeto, Sagittam dirigo in. Item Sagitta traiicio, Sagitta figo, Sagitta conficio. Luc. in Hermot. de Homerico sagittario, ὃς, δέον τὸν πελειάδα καταπτεῦσαι, ὁδὲ τὸν μήμινθον ἔπεμψεν. id est, quum deberet πτεύειν τυχεῖν τῆς πελειάδος, vt ibidem loquitur. seu πτεύειν κατὰ τῆς πελειάδος, aut πτεύειν τῆς πελειάδος, vt Homer. Il. ψ, circa finem, Ἰσὸν δ' ἔστησεν γυιὸς κυανοπρόρριο Τηλῦ ἐπὶ ψαμάθοιο· ὀκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς· ἧς ἄρ' ἀνώγει Τοξεύειν. Nisi καταπτεύειν malis pro βάλλειν accipere, vt Homer. ibidem dicit, — ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, qui tetigerit. Ea enim huius cõpositi significatio frequentior est, nimirum Sagitta contingo, icio, ferio, traiicio: necnon conficio. vt apud Thuc. lib. 3, p. 93, τὸν Ἱππίαν, ἐπειδὴ ἔνδον ἐλῶ, ξυλλαμβάνει καὶ καταπτεύει. id est, πέζοις ἀναιρεῖ, vt Homer. loquitur. Interdum cum datiuo instrumentali, & tunc simpliciter significat Configo, Transfigo, Traiicio, Confodio, Conficio. vt καταπτεύθησομαι βολίδι, iaculo configar. Aristoph. Nub. ῥήματοισι καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις καταπτεύσω, eum rationibus nouis conficiam.

H ΤΟ'ΠΟΣ, ου, ὁ Locus: hoc est τὸ πόρρωθεν περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας, vt Aristot. definit l. 4 Phys. vbi & alia multa de eo disserit. Plut. Symp. 8, πλείονα τόπον τὰ ῥέοντα καὶ μαλακὸν καὶ τηκόμενα τῶν σωμάτων ἐπιλαμβάνει, plus loci & spatii occupant: vt pote quæ diffundantur. Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ τὸν τόπον, ἀ-

ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετέλλαξε, non mores sed locum solummodo mutauit: vt apud Horat. quoque, Cœlũ non animum mutant qui trãs mare currũt. Rursum Plut. τῶν τόπων τὰ ὑψηλὰ, δυσπρόσοδα, Loca alta, seu Quæ in sublimi loco sita sunt. Et Symp. 2, διαγράφουσι κόλπους καὶ τόπους, sinus & loca describunt, nimirum οἱ πεπλατυμένοι καὶ πεπλευκότες, quum interrogantur περὶ χώρας ἐπίκου καὶ ξένης θαλάσσης. Aristot. Rhet. 2, ποῖοι τόποι τῶν φυλακτηρίων, loca custodiis idonea. vbi etiam dicit τοῖς ἐπιτηδείοις τόποις τηρεῖν, idonea & accommoda obseruare loca. Item κατὰ τόπους, Ratione locorũ, Ratione situs seu positus. Corpus quoque animantis cuiusuis habet suos τόπους, id est Locos in quibus sitæ sunt singulæ partes, seu quibus singulæ partes continentur. seu, Partes suis quasque locis circumscriptas. vnde apud medicos τὰ μερικὰ καὶ τοπικὰ φάρμακα: & apud Galenũ libri quidam περὶ τῶν τοπονδότων τόπων, De locis affectis: & περὶ παθέσεως φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους, De cõpositione medicamentorum secundum locos, seu secundum quasque corporis partes. Itidémque apud Athen. lib. 7, ἐπαὶ γλαυκίσκος αὐτοῖς θρεπτῶν, Ἰέασιν οὔ δεῖ θερόν ἀλφάνα τόπου, Καὶ τὸν κεφαλὸν ζητοῦσι. Peculiariter verò τόποι dicũtur naturalia mulierum, vt apud latinos quoque Loci, & Loci muliebres, Loci genitales, Loci fœminarum. Columella de pauonibus dicit etiã, Digitis loca fœminarũ tentanda sunt. Dioscor. lib. 1, c. 59, de sampsuchino oleo, τῇ σφοδρᾷ σύψει σκληρωθῇ τοῖς τόποις. & lib. 2, de iride, μαλάσσον τοὺς τόπους καὶ αἰαστομοῦν. Itidem accipiunt in hoc loco Aristot. Hist. anim. lib. 6, ἔπαρσις μὲν οὖν τῆς θήλεσιν ἐγγίνεται τῶν αἰδοίων ὅταν θερὸς τὸν ὀχεῖον ὁρμῶσι, καὶ ὑγραίνα περὶ τὸν τόπον. Et lib. 7, c. 3, γίνεται δὲ σημεῖον τῶ σπερμηφένα ταῖς γυναιξὶν, ὅταν εὐθὺς ἡμέρᾳ μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός. Vbi nota etiam singularis numeri vsum in hac significatione: frequentior enim est pluralis. Apud dialecticos & rhetores τόποι, id est Loci, dicuntur domicilia & sedes argumẽtorum: de quibus Aristot. in Topicis & Rhet. necnon Suid. in voce τόποι, vbi τόποις esse dicit ἀρχὴ καὶ ἀφορμὴ διαφόρων ἐπιχειρημάτων, ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι δυνησόμεθα περὶ παντὸς τοῦ προτεθέντος δι' ἐνδόξων συλλογίζεσθαι. quoniam videlicet ὁ τόπος est ἀρχή τις καὶ στοιχεῖον ἀφ' οὗ λαμβάνομεν τὰς περὶ ἑκάστου ἀρχὰς ἐπιτήσαντες τὴν διάνοιαν. Vide apud eundem quid discriminis sit inter τόπον & παράγγελμα. De iisdem argumentorum locis Quintil. tum alibi tum lib. 5, c. 10. vbi hos locos vocat sedes argumentorum, in quibus latent & ex quibus sunt petenda. Apud eosdem rhetores sunt etiam κοινοὶ τόποι, quos Latini vocãt itidem locos communes. De quibus multa idẽ Quintil. necnõ Theon & Aphth. in Progymn. qui κοινὸν τόπον esse dicit λόγον αὔξητικὸν τῶν προκείμενων περὶ καλῶν ἢ κακῶν. sic verò dictum esse ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ἁρμόττειν τοῖς μεταδοῦσι τοῦ αὐτοῦ φράγματος. A nonnullis vocatur κοινὴ πιθανότης & καταδρομὴ τοπική. Item in oratione aliqua vel disputatione τόπος dicitur argumentum vel thema aliquod quod tractatur. vt apud Isocr. in Helen. encom. ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν. Et in epist. ad Philipp. ὁρῶ μὲν τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέξαστον, ἢ μικρὸν ἢ δὲ κεκινδυνευμένον, ἀλλὰ πολλῶν μὲν ἐπαίνων καὶ καλῶν πράξεων γενόμενα, πολυωρία δὲ τὸν ἀξίως αὐ δ' ὠνηθέντα διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. Quibus adde hoc Æschin. in Ctesiph. ἵνα μηδεὶς ἀπτῷ τόπος ἀσυκοφαντήτως πολιτεύσηται. Et hoc Plut. in Anton. p. 1725, meæ edit. εἰδὼς τὰ γεγραμμένα δεινὰ, καὶ παρεσημήνατο τόπους τινὰς εὐκατηγορήτους. Latini quoque Loci vocabulũ sic vsurpãt. Vt verò redeã ad generalẽ huius vocis significationem, sicut Latini dicunt Locum dare alicui, ita & Græci διδόναι τόπον. Plut. in suo περὶ ἀορασίας libello, δεῖ δὲ μηδὲ παρίζοντας αὐτῇ διδόναι τόπον, locum ei dare in quo consistat. Cui adde hoc eiusdem in lib. De Herod. τὸν ὀκεραστὸν ὑμῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης πλῶτον ἐπεισήγαγε τῇ ἱστορίᾳ. χώραν καὶ τόπον ποιῶν ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμειψικλέους παραφροσύνην. Rursum vt dicunt Latini Locum alicuius obtinere, Loco & vice alicuius esse, ita & Sext. philosoph. Pyrrhon. quæst. lib. 3, τόπον ἐπέχειν πινός: pro τόπῳ ibidẽ dicens πέζις. Atq; vt Latini dicũt Loco, Vice, pro In locum, ita etiam Græci. Herodian. lib. 2, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος εἰς τὸ δορυφόρους εἶ τῆς βασιλείας, τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων, in locum exautoratorum, Loco & vice exautoratorum.

C. Τοπογραφία, ας, ἡ, Loci alicuius vel locorum aliquorum descriptio. Quintilianus lib. 9, cap. 2, Locorum quoque dilucida & significans descriptio eidem virtuti assignatur à quibusdam: alii Τοπογραφίαν dicunt. Legitur apud Strabonem quoque, qui ei synonymum facit χωρογραφία.

C. Τοποθεσία, ας, ἡ, Loci situs, vel positus. Exponitur etiam Ficta loci descriptio. Cicero in epist. ad Attic. Τοποθεσίαν quam postulas Miseni & Puteolorum, includam orationi meæ. Et rursum, Velim ad me scribas cuiusmodi sit ἀμαλθεῖον tuum, quo ornatu, qua Τοποθεσία: & quæ poemata quásque historias de Ἀμαλθείᾳ habes, ad me mittas.

C. Τοποκλισία, ας, ἡ, Locus accubitus, Locus in quo aliquis accumbit. Plut. in Sympos. septem sap. ὡς ὅγε Τοποθεσίας δυσχεραίνων δυσχεραίνει τῷ συνκλιτῇ μᾶλλον ἢ τῷ κακληπόπι, qui stomachatur ob locum accubationis. Quas Τοποκλισίας idem vocat τόπους, Symposiacõn libro 1, cap. 3. vbi inter alia dicit, περὶ τῶν τόπων ἐνέπεσε ζήτησις. ἄλλοι δ' ἄλλοις ἔνημοι. Ibidem dicit ὁ μεσαίτατος τόπος, ὁ πρόσθεν τόπος, ὁ δὲ μέσης κλίνης πελάτεμος, quem ὑπατικὸν nominatum fuisse scribit.

C. Τοπομαχέω, ῶ, Variis in locis prælior. id est, modò hoc, modò illo in loco: prout videlicet hosti iniquum esse video: aut etiam prout ab hoste lacessor. In v. l. exponitur, Per locos pugno, non aperta acie. Plutarchus in Demetr. 290, οὐ βουλόμενος, ἐμποδὼν ὄντα σωματικῶς πρεσβείαις καὶ τοπομαχῶν, ἢ πλοῖα ἔτι πρὸς οἷς διενεῖπε. Idem in suo περὶ φιλαδελφίας libello, πρὸς ὃν Ἑδήλῳ κολυμβήθρας καὶ παιδάς καὶ ἀνδρῶνας ἀνιπαθῶς βάλλοντες ἀεὶ καὶ τοπομαχοῦντες, καὶ ἀποκόπτοντες ὀχετούς.

C. Τοπτηρητής, οῦ, ὁ, Suidæ est εἶδος ἀξιώματος. Vulgò Locũtenens dicitur & Vicarius. Estque apud Iustin. in Nouell. titulus περὶ τοπτηρητῶν, qui mittuntur à præfectis prætorio vel comitibus vel præsidibus iuris dicendi causa. Iulian. Antecess. Vicarios appellat: Paulus Diaconus Loci seruatores, Hist. Lombard. lib. 6. At in Concil. Chalced. can. 28, Τοπτηρητὴς τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου, pro ὁ τόπον ἐπέχων τῶν ἀποστόλων, Apostolorum vicarius, Qui apostolicam sedem obtinet loco & vice ipsorum apostolorum.

C. Τοπάρχης, ου, ὁ, Loci præses, Qui loco alicui præfectus est, seu præest. vt quem rex vel princeps in loco aliquo cõstituit iuris dicẽdi causa. Idẽ propè qui τοπτηρητής. Danielis c. 4, σωάρον οἱ σατράπαι καὶ οἱ φρατηρεῖς καὶ οἱ τοπάρχαι καὶ οἱ δυνάσται τοῦ βασιλέως. Vbi vulg. versio habet Iudices. Et Gen. cap. 41, καὶ κατεστάθη τοπάρχας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

C. Τοπογρεία, ας, ἡ, apud rhetores Loci alicuius tractatio. Dionysius Long. ἐν τῇ τοπογρείᾳ καὶ διαγραφῇ. Idem, τόπο δὲ εἴπε διὰ τοπογρείας εἴπε διὰ δείνων.

C. Ἄτοπος, q. d. Locum non habẽs. Ponitur pro Absurdus: fortasse quòd ea quæ absurda sunt, nusquam locum habeant, siue loco nulli conueniant. Redditur etiam Inconueniens, Indecens, Rationi minimè consentaneus. Isocrates in epistola ad Philippum, ἀτόπους καὶ λίαν αἰσχρὰ θηρᾶν θεάματα. Plutarchus Coriolano, θαυμαστὴ μὲν ἔχει μεταβολὴ γνώμης τὸν δῆμον, ἄτοπος δὲ κομιδῇ καὶ παράλογος τοῖς πατρικίοις. Et paulo pòst, ὀν τοῖς ἀτόποις καὶ παραβόλοις θεάμασι. Idem De deo Socr. σωφρόνοντες ἀτόπῳ τινὶ θόρυβῳ. Et Plato epist. 7, ἀτόπῳ καὶ αἰσχρᾷ νίκην νικᾶν, Indecentem & turpem reportare victoriam. Alii, Infamem victoriã. Luc. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναί μοι ἔδοξεν, quod absurdissimum mihi visum est. Alex. Aphrod. de Zopyro physiognomone, εἰπόντος περὶ Σωκράτους ἀτοπί τινα καὶ πλεῖστον ἀφεστῶτα τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ τῆς κῆ τὸν βίον, absurda quædam & ab eius instituta vita plurimùm abhorrentia. Theophrastus De causis plant. lib. 4, ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον, εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιρεῦται, Absurdum & multæ disputationis indigẽs, vt Budæus interpretatur. (Vel etiam Insolẽs, Incredibile, A ratione alienum. vt apud Plutarch. De defectu oraculorum, καὶ γὰρ ἄτοπον καὶ ἀλόγιστον οὖσαν τὸν ὑποθεσιν, Turnebus vertit, Quãuis admirabilem & prodigii similem. Ac similiter ex Euripide affertur ἄτοπος ἡδονὴ pro Incredibi-

lis voluptas) Sic verò & apud dialecticos ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή, & ἡ εἰς ἀδύνατον, Abductio ad absurdũ, & Abductio ad impossibile: quum quis eò redigitur vt concedat absurdi aliquid, vel aliquid quod fieri nõ potest. Sunt enim & verba ἄτοπα, vt res. velut apud Athenaũ lib.2, ἤκουσα λόγων ἀφάτων, ἀτόπων, verba absurda & non dicenda. Redditur etiã (vt dixi) Insolẽs, Insolitus, Inusitatus, Nouus. Thucydides lib.3, δοῦλοι ὄντες τοῦ ἀεὶ ἀτόπου, ὑποπτεύειν δὲ τοῦ εἰωθότου. Vbi nota sibi opponi τὰ ἄτοπα & τὰ εἰωθότα. Sic accipi potest apud eundem lib.2, quum ait, πνεῦμα ἄτοπον καὶ δυεῶδες ἠφίει, halitum insolitum & graueolentem. Vbi alii exponunt Tetrum. Atque adeo Suidæ ἄτοπον est non solùm ὁ μὴ ἔχων τόπον, & ἄλογον, παράδοξον, ξένον, θαυμάσιον, sed etiam κακόν, μοχθηρόν, αἰσχρόν, ἀνόμοιον: quemadmodum Hesychius quoque tradit ἄτοπον nonnunquam dici τὸν δεινὸν καὶ ἐκθεσμον καὶ παρηλλαγμένον: necnon χαλεπὸν, πονηρόν. Quomodo Polit. apud Herodianum lib. 4, οὐδὲν ἄτοπον προσδοκῶντες vertit, Nihil suspectantes mali. Itidémque Theophr. De caus. plant. lib. 4, cap. 15, ἄτοπον vsurpasse dicitur pro Incommodum. Homo etiam aliquis dicitur ἄτοπος, Qui absurdi aliquid admittit, & quod non conuenit, Ineptus, Stolidus. Isocrates Panath. Τί χ' οὗτ' αὖ τινες ἄτοπον εἶναί με φήσειαν· ἐγὼ δ' οὐδὲν τούτων ἄλογον οἶμαι ποιεῖν. Vbi nota ἄτοπον vocari τὸν ἄλογόν τι ποιοῦντα. Demosthenes Philipp. 4, οὐδ' οὕτως ἀγώνιστα ἄτοπον τοῦ ὄντος οὐδένα. Itidem apud Athen. lib. 7, comicus quidam, Εἰ τῶν ἔχων πάντες ὃν ἐγὼ βίον, Οὐκ ἄτοπος ἦν αὐ οὐδὲ μοιχὸς οὐδεείς. Plutarchus De defectu orac. καὶ γὰρ ἔστ' ἄτοπος ἔς αι, nam & iste ineptus sit. Ex eiusdem verò Solone, ἄτοπος καὶ ἀγενὴς affertur pro Qui demisso atque abiecto animo est.

Vnde BIC OMP. Ὑπάτοπος, Subabsurdus, Aliquomodo absurdus. Et ADVERB. Ἀτόπως, Absurdè, Ineptè, Inconuenienter, Indecenter. vt apud Thuc. scholiastes ἀτόπως exp. ἀκόσμως. Sic ex Demosth. ἀτόπως ἔχοντα τοῦ σώματος affertur pro Habenti corpus indecens. Exponitur etiam Incompositè, Insolenter. ITEM Ἀτοπία, ας, ἡ, Absurditas, Inconuenientia. Philo De mundo, τῇ τοῦδε τοῦ λόγου ἀτοπίᾳ τις ἀκολουθήσας, siquis argumẽti absurditatem probandam & sequendam esse censuerit. Isocrates, ἐνθυμηθῶμεν δ' ἄξιον ὅτι τοῦ ἀτοπίαι καὶ ἀπιστίαι ὧν ἑκάστοτε Παρίων ὑπηχεῖ λέγων, quàm absurda & incredibilia sint. Suid. quoq; ἀτοπίας exp. ἀλογίας, ἀβουλίας, in hoc loco, δελεάσαντες αὐτὸν ἐς τὴν ἀτοπίας ἐλθεῖν Χοσρόῃ. Itidem in hoc, θαυμάσαι αὖ τις τοῦ ἀτοπίαν τοῦ ἀνδρὸς, ὅς γε χωρὶς ἄλλων πεπόλμηκε καὶ ταῦτα λέγων. Item ἀτοπία dicitur Insolentia, seu Insolita & inusitata nouitas. vt Suidas quoque ἀτοπίας πλέον τοῦτο ἔσχεν ἀτοπίας, rem miram & insolitæ nouitatis. Itidémque apud Thucydidem lib. 3, pag. 110, τοῦ ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐπιχωρήσαι, καὶ τοῦ πιμωρεῖν ἀτοπία, scholiastes exp. τοῦ ἀνοίας τοῦ πιμωρεῖν. Et Plutarchus in Coriolano eodem sensu dicit, ἔφερε τοῦ Τύλλου τοῦ ἀτοπίαν τοῦ τρόπου. Idem in Fab. πάντα ὅλως ἐξηλλαγμένα καὶ πολλὴν ἀτοπίαν ἔχοντα. At in lib. De deo Socratis idem dicit, ὁρῶν καὶ τῆς ὥρας τοῦ ἀτοπίαν, καὶ τὸ μὴ καθεστηκότα λαλεῖν αὐτῷ τὸν Φυλλίδαν. Sicut verò ἄτοπος dixi interdum exponi πονηρὸς, ita sciendum est Suidam ἀτοπίας exponere κακίας in quodam loco quem citat. Sed & Hesychio ἀτοπία est αἰσχρότης, πονηρία. Deriuatum inde est & VERBALE Ἀτόπημα, ατος, τὸ, idem significans quod ἀτοπία, vel potius Factum absurdum, Dictum absurdum & ineptum, Dictum factúmve inconueniens & à ratione recta alienum. vt Budæus interpr. Absurdè dictum, apud Damascenum, ex quo affert hæc verba, τοῦτο τοῦ Ὠειγδίου λυπρήματος τὸ ἀτόπημα. Ex Aristophanis autem scholiaste affertur pro Scelus. Cæterùm verbi ex quo est hoc verbale, nullum exemplum affertur.

C. Ἔκτοπος, idem quod ἄτοπος, significans Insolens, Inusitatus, Mirus, Mirabilis. vt Hesychio quoque ἔκτοπον est ξένον. Plutarchus De solertia anim. οἱ δὲ τοῦ ἐλεφάντων ἴσελα τοῦ εἰς τὰ ὀρύγματα φερομένων, καὶ τὸν ὀλιγόνατα δι' χώματος αἰαζιζαζόντων, ἔκτοπὸς ὅτι δεινὸς καὶ ἀλλοδαπὸς ἀληθῆς ὤν, mirabilis est, & auribus audientium veluti peregrina. Itidem apud Aristoph. ἔκτοπον δένδρον, mira, & veluti peregrina arbor: seu παρηλλαγμένον δένδρον, vt Suid. exponit, apud quem verba eius vide. Itidémque eidem ἔκτοπος est παρηλλαγμένη, ἀφόρητος, necnon μεγίστη, in hoc loco cuius autorem non nominat, τοῖς δὲ Κελτοῖς παρέστη ἔκτοπος ἡλίκη τοῦς τοῦ δέδοξον ὀργή. id est, Mira & acerbissima accensi sunt ira, Solito maiore, Inusitata & incredibili. Quib⁹ adde ἔκτοπος χιμών, quod ex Theophr. lib. 6, De caus. pl. c. 28, affertur, pro Vehemẽs hyẽs. Malim, Hyems solito frigidior, Hyems mirum in modũ frigida. ¶ In propria etiã significatione videtur accipi pro Loco suo emotus: quum Hesych. & Suid. ἐκτοπῶν exponant ἐξεσταμμένον. Sed formã superlat. nõ im merito quis in hac voce miretur. Vnde ADVERB. Ἐκτόπως, Mirũ in modũ, Modo quodam insolito & inusitato, Incredibiliter. seu παρηλλαγμένως, μεγάλως, ὑπερβαλλόντως, vt Suid. exp. in his locis quos citat: Ἄρκος φιλεῖν αὔθρωπον ἐκτόπως ἡυχά. & ὡς τὴν ἐπιπλοκὴν τῆς κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως.

Dicitur ET Ἐκτόπος itidem pro Peregrinus. ξένος: vt ἔκτοπος quoque apud Soph. in Trachin. p. 332, γῆς ἄροῦραν ἔκτοπον λαβὼν, aruum in peregrino solo & ab hoc loco remotũ nactus. seu, ἔξω καὶ πόρρω οὖσαν, vt scholiastes exponit. Apud eundem in Œd. Colon. p. 275, τίς ἄρ' ἰῶ; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ ἐκτόπος συθεὶς; id est, ἀπὸ ξένης πατρίδος ὁρμήσας, ex hoc peregrino loco solo, & quod ab hoc loco longè remotum est? Idem ἐκτόπον ποιεῖν seu ἐκτόπον ἀνύτειν dicit pro Amouere & Amoliri, è loco nimirum in quo erat: in Œd. tyr. p. 157, & 158, vbi ait, ἰὼ τρισσοὶ ἀλεξίμορροι τρεφάνητά μοι, ἔστοτε καὶ τρεστέρας ἄπας ὑπὸ ὀρνυμένας πόλει, ἠνύσατε ἐκτόπιαι φλόγα πήματος, amouistis & amoliti estis ardens malum. vt schol. quoque ἰώσατε αὐτὴν ἐκτοπίσαι τοῦ ἀνύσαι exp. τοῦ ἀνύσαι ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς πόλεως. Quæ huius compositi significatio priore est adhuc magis propria. Alioquin & pro Peregrinus accepit Athen. & Hesych. suprà in Τέπλξ: itidémque schol. Soph. in loco præcedenti ἐκτόπον exposuerat ξένῳ, ἀλλόκοτον: quæ tamen interpretatio ei conuenire non potest.

C. Ἐνόπος, oppositũ præcedenti ἐκτόπος seu ἔκτοπος. id est Qui huius loci est, Qui hunc locum incolit, Indigena. Plato in Phædro, αἰπᾶμαι τοῖς ἐνόπιοις θεοῖς, hoc acceptũ geniis loci refero, vt Bud. interpr. Vtitur & Hesych. suprà in Τέπλξ. Sicut verò non ἐκτόπος solùm dicitur, verùm etiam ἔκτοπος, ita non tantùm ἐνόπιος, SED ET Ἔκτοπος, quod apud Poll. legitur lib. 3, c. 4, vbi synonymos ponit, ἀστὸς, ἐπιχώριος, ἐγχώριος, ἠμεδαπὸς, ἐγγενὴς, ἔνοπος.

C. Παράτοπος, idem propè quod ἄτοπος, Absurdus, Incõueniens. Apud Suid. τοῦ πρόσπτον ὁρμήσαντες δι' τοῦ ἀπιστίαν, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ δι' τὰς ἀμπώτεις τῆς θαλάττης. Vbi aduerbialiter capitur hoc τοῦ τόπου, & ab eo exponitur εἰς κακὸν τόπον, In locum malum & incommodum.

C. Ἐκτοπίζω, E loco moueo, Summoueo. vt in lib. Maccab. ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, Se subtrahebant & subducebant è loco in quo erant. Vnde apud Strab. ἐκτοπισμοῦ ἔθνη, populi qui se à reliquorum commercio in loca auia & ignota subduxerunt, Populi in locis ignotis existentes & à vicinorũ commercio alieni: vel etiam (vt interpres eius vertit) Populi longinqui: lib. 3, pag. 72, ὅσα δὲ βάρβαρα καὶ ἐκτοπισμοῦ καὶ διεστοσμοῦ, πόντων οὐκ ἀσφαλῆ ὑπομνήματα. Sed frequẽtior vsus huius verbi in voce neutra, pro ἐκτόπος εἰμι, Sedẽ muto, Discedo è loco in quo eram, Peregrè abeo. Diog. Laert. de Platone ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς τὰ πλεῖστα, Sæpius peregrinabatur. seu, Habitationem mutabat, vt Bud. interpr. cui ἐκτοπίζειν est etiam Sedibus egredi, Solum vertere, Aliò commeare, Migrare: apud Aristot. Polit. 5, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτοπίζοισι τυραννίσι ἀπὸ τῆς οἰκίας συμφέροι τοῦτο μᾶλλον. (vbi etiã annotat, eum pro ἐκτοπίζειν postea dicere ἀποδημεῖν) Itidémque apud Plut. in Demetr. τοῖς γραπώταις δι' ὑποψίας ἰοῦσ ἐπ' Ἀρμυρίαν καὶ Μήδειαν ἐκτοπίζων. In quorum locorum priore nota addi ἀπὸ τῆς οἰκίας, in posteriore autẽ ἐπ' Ἀρμυρίαν. Nec verò homines solùm ἐκτοπίζειν dicuntur, verùm etiam animalia ratione carentia. vt apud Theophr. Hist. plant. lib. 4, φύεσθαι ἐν τῇ μεσόμβρῃ τῆς Λιβύης καὶ πᾶσα καὶ δορκάδα καὶ ὀρυγῶν, καὶ ἕτερα τοῦ θηρίων, ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἄδηλον εἰ ἐκτοπίζει τὰ πόρρωθεν.

hæc incertum est an aliò excurrant bibitura. quoniam nimirum διὰ τὸ πάχος δυνάται παχὺ τοῦ θερμοῦ. Sic apud Aristot. Hist. anim. lib. 4, καὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ ἄμματος παχὺ ὀσφραίνεσθαι φασὶν αὐτοί. δῆλον δὲ ποιοῦσι, φθόγγοντες καὶ ἐκτοπίζοντες μακρὰν, Longè à suis sedibus fugientes. seu, Loca longinqua petentes. Et alibi, de ceruo masculo, ὅταν θρύπταν παχὺ, οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τοῦ παχύτητα ὀλόκληρος ὤν. Vnde Plin. Vbi secerui præpingues sensere, latebras quærunt, latentes incommodum pondus. Vtriusque significationis huius verbi meminit Suidas: dum ἐκτοπίσαι exponit non solùm μακρὰν καταστῆσαι, sed etiam πόρρω διάγειν. quam expositionem posteriorem accommodat huic loco, τὸν πολιπσμὸν ἐκτοπίζων ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβεν. Ego tamen ibi ἐκτοπίζων malim interpretari Declinans, Refugiens, Subterfugiens. seu, Se subducens à publicis muniis, A reipublicæ negotiis se subtrahens. Præterea Bud. ex Strab. lib. 3, pag. 80, de campo lapidoso in Gallia Narbonensi, τὸ μόνον διεξαπολογήσαντο καταμαθὼν Αἰσχύλος, ἡ παρ' ἄλλου τοῦ παραλαβὼν εἰς μῦθον ἐξετόπισε, pro, Ad fabulam à vero abhorrentem conuertit causam.

VNDE Ἐκτοπισμὸς, οῦ, ὁ, Locorum & hominum alienatio à finitimis populis. B. ex Strab. lib. 3, pag. 69 & 70. cui dicit opponi posse συμμιξίαν. Et ex lib. 4 eiusdẽ, τοῦ δὲ τῆς Θούλης ἔτι μᾶλλον ἀσαφὴς ἡ ἱστορία, διὰ τὸν ἐκτοπισμόν. id est, (inquit) quia summoti sunt magis ab hominum commercio. Ibidem de Pythea, ὥστε ἔψυχαν μᾶλλον τοῦ ἐκτεποπισμῶν, de remotioribus & auiis. sicut libro 3 dixerat, τοῦ ἐκτεποπισμῶν καὶ διεστασμῶν ἐθνῶν οὐκ ἀσφαλῆ ὑπομνήματα. nihil enim certi scribi potest de gentibus quæ se à cæterorum hominum consortio & commercio in extremas terræ oras subduxere. significat enim ἐκτοπίζειν etiam Locum mutare & Sedibus suis egredi, itidémque ἐκτοπισμὸς, Sedis vel loci mutatio. ITEM Ἐκτοπιστικὸς, οῦ, ὁ, Qui locum mutare solet, Qui relicta sua sede & domicilio aliò se conferre sueuit. vt Gaza etiam ἐκτοπιστικὰ ζῶα apud Aristot. vertit, Animalia quæ sedem mutare solent. Athen. Ἀριστοτέλης ὁ ἀγελαῖον καὶ ἐκτοπιστικὸν τοῦ ἀνθρώπου φησί.

C. ΕΝτοπίζω, oppositum præcedenti ἐκτοπίζω, id est Sum ἔνοπος seu ἐνόπιος, In loco & sede mea me contineo, Sedem non muto. Legitur apud Suidam, sed sine expositione. At ἐνοπίζομαι miror vnde quidã in vulg. lex. interpr. Reuereor, acsi idem esset cum ἐντρέπομαι.

C. ΕΠιτοπίζω, idem. Suidæ est καθοικίζω, cuius verbi signif. vide suprà, Tomi 2, col. 1229.

Τοπικὸς, οῦ, ὁ, q. d. Localis. vt apud medicos τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ locis (seu partibus corporis) affectis adhibentur. Galenus lib. 1 περὶ κρίσεων, cap. 1, ἀρκεῖ πολλάκις μόνα τὰ τοπικὰ καὶ μικρὰ προσαρμοζόμενα. Apud Philonem verò De vita Mosis lib. 1, ἐν τοῖς τέχναις καὶ διεξόδοις τοπικωτέραις, Turnebus vertit, In artibus & explicatione locorum. Item apud dialecticos τοπικὴ τέχνη, ars inueniendi, vt Cicero interpretatur in Topicis ad Trebatium: vbi itidem dicit, Topica Aristotelis continere disciplinam inueniendorum argumẽtorum. Sic Quintilianus lib. 5, sub finem, Nanque illi homines docti & inter doctos verum quærentes, minutius & scrupulosius scrutantur omnia, & ad liquidum confessúmque perducunt: vt qui sibi & inueniendi & iudicandi vendicent partes, quarum alteram, τοπικὴν, alteram κριτικὴν vocant. Huius disciplinæ præcepta continentes libri, ab Aristot. VOCANTVR Τοπικά: quorum tum ipse sæpe meminit in Rhetoricis, tum Cic. initio suorũ ad Trebatium Topicorum, vbi etiam docet (vt dixi) iis contineri disciplinam inueniendorum argumẽtorum. Necnõ in epist. ad Trebat. lib. 7, Vt primũ (inquit) Velia nauigare cœpi, institui Topica Aristotelea conscribere. Cõscripsit enim Topica ista, Aristotelem imitatus, in gratiam Trebatii. Item ADVERB. Τοπικῶς, quod exponitur Per locos communes, Per capita. Significat alioqui & Ratione loci, vt videbis in Σωματικῶς.

Τοπάζω quoque ex τόπος deriuatum est. vt ex Suida patet, qui tradit ἄτοπον dici quasi ὃ μὴ ὄζει τοπάσαι. Est autem τοπάζω eidem ὀσφαίνομαι, ὑποψοῦμαι, afferenti ex Sophoclis Erigone, ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, τοῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω. id est, Quæ cõiicio & suspicor. Itidémque Hesychio τοπάζει est εἰκάζει, ὑποπτεύει, ὀσφαίνεται. Necnon apud Aristophanem Vespis, Νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοεῖ, Ἢν οὐδὲ αὐ εἷς γνοίη ποτ', οὐδ' αὐξυμβάλοι, Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπὶ τοπάζετε, scholiastes eodem modo τοπάζετε exp. εἰκάζετε, ὑπονοεῖτε, nimirum πίῳ πάθει ἤδηται. id est, Coniicite, Coniecturam facite. Vbi etiam nota, eum συμβάλλειν & τοπάζειν vsurpare synonymως, itémq; πτοιάρεσθαι in sequentibus. Sed & Plato lib. 12 De leg. εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ dixit, pro, Quòd si coniectura vti oportet. ¶ Hesych. τοπάζει exponit etiam ἱδρύει, quod est, Statuit, Collocat. Quæ significatio foret magis propria, & magis accederet ad nomen τόπος. Vide & Τοπάζιος.

Vnde θεπκὸν ADVERB. Τοπαστέον, Coniiciendum & suspicandum est. Hesychio ὑποληπτέον, ὑπονοητέον. & COMP. Ἀπόπαστος, Qui coniici nequit, Quem coniectura assequi non licet. vt idem Hesych. ἀπόπαστον exp. ἀνείκαστον: quoniã (inquit) τοπάζειν significat εἰκάζειν. ET Δυςτόπαστος, Coniectu seu coniectatu difficilis, Quem coniectura assequi facilè nõ possis. δυςκατάληπτος, δυσυπονόητος, δυσείκαστος, vt Hesych. exp. apud quem legitur & Διτοπάζοντες, δυσχεροῦς ὑπονοήσαντες, à VERBO Δυστοπάζω, Difficulter coniicio, Difficilè coniector. Quæ compositio mira est & insolita. Est præterea inde verbum COMP. Ὑποτοπάζω, idem cum simplici significans, id est, Coniicio, Coniector, Suspicor. vt Hesych. quoque ὑποτοπάσαι exponit ὑπολαβεῖν, ὑπονοεῖν. SED ET Τοπάζιος λίθος, SEV Τοπάζιον, à τοπάζω deriuatũ existimatur: sed ab eo τοπάζειν quod Troglodytarũ lingua dicitur significare Quærere, quòd nimirũ magno studio quæreretur. est enim gẽma pretiosa. Affertur tamẽ & alia huius deriuationis ratio, quam habes infrà. Porro masculinum τοπάζιος legitur apud Suidã, neutrũ verò τοπάζιον apud Ioannem in Apocalypsi, cap. 21, & apud Mosen Exodi 28. necnon apud Eustathium, cõmẽtariis in Dionysium De situ orbis, vbi ait, λίθος δὲ τόπαζον διαφανὴς, ὃς καὶ τοπάζιον πετρασυλλάβως λέγεται, χρυσοειδὲς ἀπολάμπων φέγγος. Vbi etiam addit, interdiu non facilè videri, quoniã ὑφαυχεῖται: sed noctu potius cõspici ab iis qui colligunt, & tunc apposito signo fossæ in qua latet, interdiu eruí. Vtitur autẽ illa trisyllaba VOCE Τόπαζον ipse Dionysius, metri forsan gratia: Ἢ καὶ γλαυκιόωντα (inquit) λίθον καθαροῦο τοπάζου. De eadẽ gẽma multa Plinius lib. 37, c. 8, vbi inter alia dicit, Iuba Topazon insulam in rubro mari à cõtinente stadiis CCC abesse tradit, nebulosam, & ideo quæsitã sæpe nauigãtibus. ex ea causa nomen accepisse. τοπάζειν enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi. Ex hac primùm topazion importatum Berenicæ reginæ. Idem lib. 6, c. 39, Topazos, quæ gemmæ nomẽ dedit. Topaziõ ergo seu Topazios à Topazo insula dicitur, ea autem à τοπάζειν significante quæro.

Τοπάω, ῶ, idem quod τοπάζω, id est Coniicio, Coniector, Suspicor. vt Suid. quoque testatur, τοπεῖν exponẽs ὑπονοεῖν. (At v. l. nescio vnde τοπῶ exponant etiam Locos habeo à quibus argumenta peti licet: indéque nominari τοπικά, alterã dialectices partem) Hinc COMP. Ὑποτοπάω, ῶ, idem cum simplici, vt ὑποτοπάζω idem cũ τοπάζω significat: Coniicio, Suspicor. vt Hesych. quoque ὑποτοπήσομεν exp. ὑπονοήσομεν. Vtitur autẽ hoc verbo Thuc. lib. 1, pag. 7, ὑποτοπήσαντες δὲ τὴν ἐκείνην τῇ ἡμέρᾳ τοῦ πάθημα Ἱππίᾳ μεμνῆσθαι, Suspicati eo die delatum esse quippiam ad Hippiam, & ei indicatum. ὑπονοήσαντες, ὑπολαβόντες, vt schol. exp. qui itidem p. 18, ὑποτοπήσαντες ἀπ' Ἀθηνῶν ἔτι) exp. ὑποπτεύσαντες. Vbi quũ subiungat ei expositioni, οὕτω γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνελύουσι τὸν λέξιν, suspicetur quis eũ hoc ὑποτοπεῖν velle deriuare ex ὑποπτεύειν: quũ tamen videamus simplex quoque τοπεῖν, atque adeo τοπάζειν, vsum hunc habere. In lex. meo vet. erilegitur & BICOMP. Καθυποτοπῶδες, exponitúrque ὑπὸ τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν καὶ ὑποτοπάζειν. Pro quo forsan SCRIBENDVM Καχυποτοπῶδες, vt apud Suidam legitur, illud ex Aristoph. afferẽtem pro τὸ τέλειον κακὰ ὑπονοεῖσθαι. Extat autem hoc verbum apud Aristoph. in Ran. vbi ait, πιχάζειν, Καχυποτοπῶδες, τοῦ νοεῖν

ἅπαντα. vbi schol. καχυποπτεῖς itidē exp. κακὰ ὑπονοεῖν, ἐάν τις εἰς αὐτὸς τι χρήσηται. Rursum apud Suidam legitur NOMEN Καχυπόπους, quod exp. καχύποπος, Mala suspicans, Suspiciosus.

Τοπῖον verò SIVE Τοπίον, ου, τὸ, dicitur Funis, Rudens. Hesychio κάλως, χοινίον: itidémq; Suidæ, afferenti hunc locum Stratidis, τὸν πέπλον δὲ τῶν ἑλκόντων δεσμεύοντες τοπίοις αἴδρες. Apud Pollucem sine diphthōgo scribitur, qui τοπία esse dicit χοινία οἷς τὰ ξύλα τὰ τύλαμον πιέζοντα δεσμεύεται, seu χοινία τὰ τῆς τύλαμον πείθοντα ξύλα ἐπιδούμενα. Ionica verò resolutione pro τοπῖον DICITVR Τοπήϊον. vt apud Hesych. Τοπήϊα, ὅπλα νεώς· χοινία, κάλοι. Hinc apud Latinos Topia & Topiariū opus dici existimant, plantas nimirum funium modo flexibiles & sequaces, quæque in quasliber formas ducuntur, seu quæ in picturas opere historiali trahuntur, vt Plinius loquitur lib.16, cap.33, de cupresso. apud quem passim mentio fit topiarii operis: apud Vitruu. autem topiorum, lib.7, c.5, vbi dicit Varietatibus topiorum ornare, Per topia pingere.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, Collum, Ceruix. idē prorsus quod αὐχήν, vt annotauit Galenus. Est autem pars τῆς ῥάχεως, capiti proximè subdita & annexa, spondylis septem constās, vt docent anatomici. Plutarchus in Alexandro, σφαξάμενος τὴν ἑτέρα χεὶρ τῆς κόμης αὐτοῦ, ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸ τράχηλον. vbi vt ἀποτέμνειν τὸν τράχηλον dicit, ita ἀποκόπτειν τὸν τράχηλον in lib. De sera num. vind. Idem De virt. mor. δεῖ τὸν τράχηλον ὑπηρεῖν χρυσῷ πωμάχαιραι. Herodianus lib.7, ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ τοῦ βίου αὐτὸν ἐπαύσατο, collo zonæ inserto qua præcinctus fuerat. Idem lib.3, τοῖς τραχήλοις κοσμοῦσι σιδηρῷ, quæ τὰ τραχήλου κοσμήματα appellantur περιδέραια. Non semper tamen verum est τράχηλον & αὐχένα idem esse, vt nec Collū & Ceruix idē sonāt, quod ex Geopon. patet, vbi dicitur, μαλλοῖς κατ' ὅλον μὲν σῶμα, μάλιστα δὲ περὶ τὸ τράχηλον καὶ τοῖς αὐχένας ἔχουσι: pro eo quod Varro in suis De re rustica libris scripserat, Villis altis & densis toto corpore, maximè circum ceruicem & collum.

Purpuris etiam τράχηλοι tribuūtur & reliquis ostreis. Athen. lib.3, ἐψόρθοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς οἱ τράχηλοι τοῦ πορφυρᾶ, ὁἀθεπῦσι πρὸς τὰς τομάχων δήγματα. vbi etiam ex Posidippo comico affert, Κόχλας, ἐχίνους, σφόρφας, κογχύλια, Πίννας, τραχήλους, μύας. Et Festus, Trachali (inquit) appellātur muricum ac purpuræ superiores partes. Sūt qui dicāt esse Vertibulatas conchyliorum asperitates. ‖ Aliis etiam rebus τράχηλοι tribuūtur. vt apud Hippocratem, τράχηλος τῆς κύστεως dicitur, id est, Collum vesicæ, seu osculū. i. paruū os. Theop. comicus apud Athen. lib.11, ἐγὼ δὲ κώθωνος ἐκ σφεψαύχενος ποίμαν τὸν τράχηλον ἀπακκλασμῷ. tribuūtur enim & poculis quibusdam colla. Nautici etiam mali media pars τράχηλος nominatur, vt Athenæus tradit lib.11. ‖ Exponitur & Vertebra, Verticillum. velut apud Dioscoridem lib.4, c.17, de myagro herba, ἔχουσα σπέρμα τραχήλῳ ἐοικός. aiunt enim myagri siue melampyri semen verticillatum esse positione, & tria grana vel sa pius quatuor, singula fœnigræci specie, ita simul collocari vt verticillum referant figura. Metaplasmo generis facto in plur. num. dicitur ET Τράχηλα, vt νῶτα, teste Eust.

C. Τραχηλοκοπέω, ῶ, Collum abscindo, seu amputo. τὸν τράχηλον ἀποκόπτω, seu ἀποτέμνω. vtroque enim modo loquitur Plutarch. qui sæpe hoc composito quoque vtitur, & inde est τραχηλοκοπεῖσθαι apud Artemid. De insomn.

C. Γλυκυτράχηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dulcem ceruicem seu dulce collum habens.

C. Μακροτράχηλος, Longum collum habens. Apud Hom. Iliad. ψ, μακροτράχηλοι ἵπποι dicūtur. vbi scholiastes intelligit magnos equos, synecdochicè posita parte pro toto.

C. Σκληροτράχηλος, Duram & rigidam habens ceruicem, Qui duro collo est & rigido. Ex quo metaphoricè pro pertinaci seu peruicaci. sicut & σκληραύχω.

C. Ἐπιτραχήλιος, Qui supra collum est. ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Apud Suid. legitur ὑπιτραχήλιος κόσμος, quod exponūt Monile. Apud Chrysost. autem ὑπιτραχήλιον vocari aiūt stolam sacram.

C. Περιτραχήλιος, Qui collo circundatur, Collum cingens seu circūdās. ὁ περὶ τὸν τράχηλον. vt περιτραχήλιος κόσμος: qualia sunt monilia, torques, & alia ornamenta collaria. Quæ & περιτραχήλια dicuntur, vt περιδέραια.

Τραχήλια, τά, inter ἀκροκώλια, quæ Latini Trūcos & Trūculos dicūt, numerāda sunt, vt & κωλᾶ seu κωλῆνες, & περικόμματα seu περικομμάτια, & alia huiusmodi quæ in ἐφοπωλίοις venditantur. Sunt autem propriè edulia quæ ex trūculis extremisq; partibus trūcatis ac recīsis, præcipuè ceruicibus auiū, vt anserū, parantur, viliora cæteris: vnde Quisquilias nonnulli interpr. apud Aristoph. in Vesp. Οὔπω τὸ λάξης καὶ τραχήλι' ἐδίει. Vbi schol. τραχήλια esse dicit τὰ ἄκρα καὶ τὰ εὐπλῆ κρέα, seu τὰ ἀποβαλλόμενα τοῦ ὄψου· ὡς μικρά: necnon εὐπλεῖς περιέγμα ἐν λοπαδίοις σκευαζόμενον: & esse βραχύπτελεῖς, ὡς ἀπλήσιον πῖς κυρηβίοις, seu πῖς πιτύροις πῖς ἀπὸ τοῦ κρίθῶν, πῖς ἀχύροις. vt sint minutiæ seu trunculi minutissimi qui reiciūtur ab iis qui τὰ κρέα περικόπτουσι. Vocātur verò eadē & τράχηλοι, vt schol. tradit, quæ sunt purpurarū & muricum superiores partes.

Τραχηλιάω, ῶ, Collum seu ceruicem attollo, Superbio, Ferocio. τὸν τράχηλον ὑψῶ, ὑψαυχενῶ. vt equi superbi, Greg. De theologia, κατέναντι Κυείᾳ παντοκράτορος τραχηλιᾷ καὶ πίπτειν ἐκ τῆς ἐπάρσεως. Vbi interpres vertit, Aduersus Dominum cornua sumere. quod potius est κερουπᾶν, & translatum à tauris petulantibus. Rectius Hesych. τραχηλιᾷ exp. ὑψῶ αὐχένα, & Τραχηλιάσας, ὀκαπωθεὶς, ἀπειθήσας.

Τραχηλίζω, In ceruicem supino, In collum resupino. εἰς τράχηλον ἀναβλέπω, vt equi sternaces & qui solent anteriores partes attollere, sessorem dicuntur τραχηλίζειν. Itidémque Budæus apud Strab. lib.6, p.117, de charybdi, εἰς ὃ (nimirum βάθος) αἱ παλίρροιαι τοῦ πορθμοῦ κατάγουσιν εὐφυῶς τραχηλιζόμενα σκάφη μετὰ συρροῆς καὶ δίνης μεγάλης, interpr. In caput demersa. Alioqui significat etiam Obtorquere collum, Obtorto collo trahere, Angere, vt luctator luctatorē. Et sic Diogenes cynic⁹ apud Diog. Laert. quum ὀλυμπονίκῃ εἰς ἑταίραν πυκνότερον ἀπενίζοντα vidisset, ἰδὲ (inquit) κριὸν ἀρέμαντον ὃς ὑπὸ τὸ τυχόντος κρεμάσου τραχηλίζεται. vbi metaphora est. Legitur idem dictum apud Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης, pag. 915, meæ edit. Sic Philo De vita M. lib.1, τραχηλιζόμενοι πῶς ὑπὸ θυμίας, πάνθ' ὑπομένουσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν, acti libidine, tanquam collo obtorto, vt Turn. vertit, qui aliquāto post apud eundem, πῶς ἡμετέροις οἰκείοις καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοις οἱ λεπόμενοι τραχηλιοῦσι πόλεμοι vertit, Miserè angent & exercebunt. Budæus simpliciter dicit τραχηλίζειν esse genus exercitamenti, afferens hūc locū Plut. Anton. pag. 296, ἐγυμνασάρχει Ἀθηναίοις, καὶ δίχα ἀμιλλάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραχήλιζε. necnon hunc Themistii in Sophista, ὃν πολλοὶ ἐθάσαντο ἐν τοῖς γυμνασίοις τραχηλιζόμενον τε ῥᾴδιως, καὶ μεταφέροντα πῶς ἀλκτῆρας. Sunt qui hoc τραχηλίζειν esse velint luctatores & palæstritas ceruicibus, manuum complexu mutuo hærentes atque implicitos separare. Isdē τραχηλίζειν est τὸν τράχηλον παίειν καὶ τύπτειν, ceruicem cædere & ferire, vt solent pancratiastæ. & ita accipiunt in hoc apud Suid. loco, Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλην νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et in hoc Platonis, ἢ οὐκ οἶδα αὐτὸν ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπαλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; quē sic interpr. An ignoras, in tota hunc vita nihil egisse aliud quàm vt collum præberet ictibus, & cibo potuq; repleretur & dormiret? Per metaphoram verò Iosephus dixit, πολέμῳ καὶ δι' ἀνοίᾳ καθ' ἡμέραν τραχηλιζόμενοι οἰκτρὰ πάσχειν, vexatos. Sed hi loci à præcedentibus non sunt alieni, nec vetat quippiā τραχηλίζειν hīc quoq; interpretari Collū obtorquere, Angere, vt nimirū athletæ & luctatores sese mutuò cōplectētes, dū de victoria certatur. ‖ Signif. etiā Patefacio, Aperio: φανερόω καὶ metaphora sumpta ab iis quorū facies cōuersa & resupinata oculis exponitur: vt Statius quoq; dixit Os repinata oculis exponitur: vt Statius quoq; dixit Os resupinatū, & Propert. Valuas resupinare: & Iuuen. Sat. 3, Horum si nihil est, aulam resupinat amici. Apostolus in epist. ad Hebr. c.4, de Deo, πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, omnia autem nuda & expo-

sita oculis eius, quasi nimirū resupinata. Hes. quoque & Cyrill. πεπραχηλισμένα exp. πεφανερωμένα, vterq; procul dubio eò respiciens: Œcumenius verò κάτω κύπτοντα καὶ τὸν τράχηλον ὀπισκλίνοντα, διὰ τὸ μὴ ἰσχύειν ἀτενίσαι τῇ δόξῃ ἐκείνῃ τοῦ κριτοῦ καὶ θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ. Sed & ipse dixerat πεπραχηλισμένα ibi vocari τὰ γυμνά, à metaphora ouiū quæ è collo pendent & pelle nudatæ sunt. Varinus quoq; affert ex quodam quem non nominat, πεπραχηλισμένοι σημαίνεται pro φανεροὶ καὶ ἀκαλύπτοι, aperti & retecti. Idem ex grāmatico quopiā annotat, τραχηλίζειν significare διχοτομεῖν, seu διὰ τῆς ῥάχεως σχίζειν, dissecare & per dorsi spinā findere.

Τραχηλισμός, ῶ, ὁ, Ceruicis resupinatio, vel Ceruicis flexus, vt exponitur apud Galen. De paruæ pilæ ludo. apud quē τραχηλισμὸν itidem intelligunt quum Methodi lib.2, de exercitiis loquens, ait, καὶ ὅσοι τοῦ αὐχένος ἐκκρεμαμένοι καταπαύσωσιν, εἰς ὀμονοίαν ὡδασκευάζουσι. Meminit eiusdem exercitii Cæl. Aurelian. sub finem 4 libri Chroniōn. Itē alienis (inquit) laboribus exerceri, hoc est colluctantiū vel coexercentiū: quam haterocopiam vel trachelismō vocant. (Vbi etiam NOTA Ἀτροκοπία. nisi debet SCRIBI Ἑτροκοπία) Necnon Athen. lib.1, πολὺ ὀξὺ τὸ σώπυγον καὶ καματηρὸν τῆς περὶ τὴν στρατιωτικὴν ἀμίλλης, τὸ, πεπληγότες ῥαχιλισμοὶ ῥαμαλέοι. Et Plut. in suo περὶ φιλοπλουτίας libello, οὐ σφᾶς, οὐ ῥαχιλισμός, οὐκ ἀκαδημία, οὐ λύκειον.

C. ΑΠΟτραχηλίζω, Collum frango, Strangulo. ἀπάγχω, vt Suid. exp. in hoc loco Funapii, καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειραν, χοινίοις ἀποτραχηλίζοντες.

C. ΔΙΑτραχηλίζω, exponitur Præcipito. Rectius, Præcipitando collum frango. Fortassis autem signif. etiam τὸν τράχηλον διελαύνω, Collum traiicio seu perfodio.

C. ΕΚτραχηλίζω, Excutio & collum frango. Plut. De discern. amico & adulatore, loquens de equo, ἐκβραχηλίζει τοὺς μὴ δεινῶς ὀχεῖσθαι. Et Aristoph. Pluto, Ἀναθεὶς γὰρ ὅδε κρημνὸν τὸν αὐτὸν, κἄπ' ἀπιὼν ἀπέρριψ' ἐκεῖθεν ἐκβραχηλιῶν πεσών. At Dem. Philipp. 3, μικροῖς, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τὸ πῶς λακεδαιμονίοις πολέμου βλέποντας, ἐκβραχηλιῶσαι. vbi potest accipi pro ἐκπεσεῖν, vt Hes. ἐκτραχηλιῶσαι exp. ἐκπεσεῖν. Etenim vt ἐκτραχηλίζειν est Excutere, ita ἐκβραχηλίζεσθαι est Excuti & in collum deuolui ex equo. vt & in hoc apud Suid. loco, sed metaphoricam habente significationem, ὁ μὴ παύσασθε τοῦ ψηφισμάτων, φρίν αὐ ὑμᾶς τὸ σκέλος λαβόν τις ἐκτραχηλίσῃ. Et rursum apud Plutarchum, τὰ δὲ παιδία τὰ μὲν εἰς πῦρ ἔπλεπ, τὰ δ' ἀπὸ τοῦ πιχῶν ἐξετραχηλίαζεν αὐτὰ, se ex muris præcipitabant & sibi ceruices frangebant. B. (Vbi observa etiam ἐξετραχηλίζειν. quod, si mēdo caret, est à THEMATE Ἐκβραχηλιάζω) Idem B. annotat, Chrysostomum cōment. in epist. ad Hebr. p. 120, videri ἐκβραχηλίζεσθαι posuisse pro Superbire & efferri. Itidémq; idē ἐκβραχηλίζειν exp. Efferre, Extollere, In superbiam agere, vel In altos sensus sermonémq; elatū agere, apud Hermog. in cap. περὶ συμμετρίας, vbi de sophistarū oratione tumida loquitur, & insolenter figurata ac translata: ἐκβραχηλίζουσι δ' αὐτοὺς αἱ πεβαγωδίαι πολλὰ τύπτοντες ὡδαδείγματα, καὶ ὅσοι τὸ ποιητοῦ τραχυκώτερόν πως περαίνονται, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος.

ΤΡΑΧΥΣ, εος, ὁ, Asper, Scaber, Scabrosus: interdum & Confragosus, Salebrosus. oppositum habēs λεῖος, id est Lævis. Aristot. de polypo, πορεύεται ὑπὸ τὸ βάχος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Vnde Plin. Soli mollium in siccum exeunt duntaxat asperum, lævitatē odere. Herodian. lib.6, ὄρη τραχύτατα καὶ κρημνωδέστατα, montes asperrimi & præruptissimi. Et Theophr. quum dixisset abiecem pinumque masculas habere ξύλα περιμήκεια καὶ σκληρά, καὶ ἐν ταῖς ἐρασιαῖς σχεφόδρα, subiungit paulo post, ἀπαν γὰρ τὸ ἄρρεν τῇ πελεκήσει καὶ βαχύτερον καὶ ἐπεσραμμένον μᾶλλον καὶ δυσερυέστερον. vnde idem Plin. dixit, maribus esse lignū durum & in fabrili opere contortū, ita vt ab eis secures resputātur, fragosius fidāt, & ægrius reuellantur. Apud rhetores & ὀνόματα quædam dicūtur βαχέα, veluti βέβρωκε, κεκραγώς, κεκρύφρυς, & similia: quibus itidē opponuntur λεῖα, quæ vel tota vel maxima ex parte ex consonātibus cōstant, vt Αἴας. eodémq; modo compositio verborū βαχεῖα apud Luc. De cōscrib. hist. vt apud Latinos quoq; Oratio & compositio verborū aspera. Sed & vultus βαχὺς dicitur, vt apud Herodian. lib.7, πᾶς τε δεῖ χάρος ἀπειλαῖς καὶ βαχέσι προσώπου ἰδύμασιν, ὡς πρὸς παρόντας, ὀργαδεῖς. vbi Polit. vertit, Truci vultū quasi pra sētibus irascēs. Item & ἦθος βαχὺ dicitur apud Demetr. Phaler. Quomodo apud Luc. etiā τὸ παῦν ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλών, Naturam agrestem & asperam, seu Mores agrestes & asperos. Ac eam ob rem homo etiam aliquis βαχὺς nominatur. Demosth. Philipp. 2, ὀργίλοις ὑμᾶς καὶ βαχεῖς ἔσεσθαι νομίζω. Et Plut. in Public. βαχὺς τὴν ὀργήν. FOEM. Τραχεῖα, ας, ἡ, Aspera. vt τραχεῖα ἀρτηρία apud medicos Aspera arteria. Gell. lib.17, c.11, Per alteram atē fistulā, quæ Græcè nominatur βαχεῖα ἀρτηρία, spiritū à summo ore in pulmonē, atq; inde rursum in os & in nares commeare, pérq; eandem vocis quoq; fieri meatum. Et apud Suid. τραχεῖα ὁδός, Via aspera & salebrosa.

C. Τραχυδέρμων, Cutē seu pellem habens asperā & scabrā, Qui aspero & scabro integitur corio. Apud Athen. l.7, ῥίναι τε βαχυδέρμονες. vnde & ῥίναι nominatæ sunt, nimirum διὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος.

C. Τραχύπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Qui asperos & scabros habet pedes.

C. Τραχύφλοιος, Qui aspero & scabro cortice est: oppositū habens λειόφλοιος. Vide in Βιζόφλοιος, & apud Theophr. Hist. plant. lib.1, c.8.

C. Τραχύσραχος, Qui aspera & scabra tegitur testa. Athen. lib.7, ὀδὶ δὴ ὁ κτὶς βαχύσραχος.

C. Ὑπότραχυς, εος, ὁ, Subasper. id est, Aliquantūm asper.

Τραχέως, Asperē. Vnde COMPAR. Τραχύτερον, Asperius: SVPERL. Τραχύτατα, Asperrimē. In metaphorica plerunq; accipiūtur significatione. Luc. in Demon. τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ βαχύτερον ἢ κατ' τὸν ἑαυτῶν προαίρεσιν ἀπελογήσατο. Isocr. Paneg. βαχύτερον τούτων ἐμνήσθην. Nec solūm βαχέως λέγειν dicitur, verūm ἔχειν, vel φέρειν. Isocr. Nicocle βασιλέας τοὺς μὲν λόγῳ διήλλαγμένους, τῇ δ' ἀληθείᾳ βαχέως ἔχοντας. Demosth. De male gesta leg. βαχέως ὑμῶν ὅτι τοῦ μηδὲν προσδοκᾶν χρόνων, quū vos ægrè asperēq; tulissetis quòd me ne ea quidē sperare dixisse. Herodian. l.7, βαχύτατα καὶ ὠμότατα φερόντα, asperrimū & crudelissimū. (Sed aliquod substātiū ibi deesse videri potest) Et aliquāto antè, βαχύτατα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος, asperè ferocitérque adepta potestate vtens. Et rursum, ἐπὶ βόσπορον τὴν Καρχηδονίας χώρας βαχύτατα.

E Τραχύτης, ητος, ἡ, Asperitas: cui opponitur λειότης, Lævitas. vt apud medicos ἡ τοῦ δέρματος βαχύτης, cutis asperitas: ἡ τῶν ὀστῶν βαχύτης, ossiū asperitas: ἡ τῆς φάρυγγος βαχύτης, gutturis asperitas: ἡ τῶν βλεφάρων βαχύτης, asperitas palpebrarum. Quibus in locis βαχύτης Gorræo est vitiosa conformatio, parti cui accidit, ina qualitatē absumpto humore inducens. Itē πτῶν βαχύτης apud Herodian. lib.8, Scopulorū asperitas. Et apud Xen. Pæd. 7, διὰ τὴν χώρας βαχύτητα. Itē & βαχύτης λόγων apud Isocr. De pace, Orationis & verborum asperitas: seu, Oratio grauis auribus audiētium. qualis est ἡ τοῦ μαινομένου καὶ κατηγορικοῦ. Vbi metaphora est, vt & apud Herodian. quum lib.7 ait, ἐπὶ μᾶλλον εἰς βαχύτητα καὶ ὠμότητα ἠκόντων τοῦ τῶν Μαξιμίνου ψυχῶν, exasperabant atque ad sæuitiam acuebant.

Τραχύνω, Aspero, Exaspero, Asperum facio. Athen. lib.2, φάρυγγα τραχύνει καὶ στόμα. At τραχυνόμενος ποταμὸς exponitur Impetu decurrens fluuius. VNDE Τραχυπνοὸς, οῦ, ὁ, Exasperandi vim habens, Exasperans. Et COMP. Ἀπεβραχύνω ET Ἐκβραχύνω, Exaspero. Quorum posterius apud Plutarch. legitur, prius apud Suid. qui ἀπεβραχύνεται exp. θρασυνόμενα, Audacior redditur. malim ἀποθηρεύονται. Rursum à Τραχύνω deriuatū VERBALE Τραχυσμὸς, οῦ, ὁ, Exasperatio. idē fermè quod τραχύτης, id est Asperitas. ET Τράχυσμα, ατος, τὸ, idem. vt apud Athen. lib.11, καρχήσιον nominatū dicitur διὰ τὸ βαχύσματα ἔχειν κεχρωσμένα.

Τραχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod βαχὺς, Asper, Scaber, Salebrosus. Exponitur & Durus.

Τράχωμα, ατος, τὸ, idē quod τραχύτης, seu τραχυσμός. id est, Asperitas, Exasperatio. Peculiariter verò medicis τράχωμα est asperitudo palpebræ interna parte. quod vitium sunt qui δάσυμα seu δασύτητα appellent. Attamen ea distinguit Aëtius, scribens δασύτητα esse in a qualitatem quādam palpebræ internæ superficiariā, & asperitatem multo maiorem, adeo vt intra eam emineant velluti milii grana, aut erui semina, cū dolore & grauitate;

Malum autem vtrunque oculos habet humidiores. Idem verò si magis intendatur, magisque promineat, σύκωσις vocatur: tãdémque vbi ad extremum peruenit, τύλωσις. VNDE Τραχωματικὴν κολλούριον, collyriorũ certa species, tollendis oculorum asperitatibus efficax. cuius plures differentiæ describuntur ab Aetio, libro 7. Gorr. Meminit eorundẽ collyriorum Galen. περὶ κρίσεων τόπων lib.4, vbi etiã βραχώματα esse dicit βραχύτητας τῶν βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ κρίσεις τῶν ὀφθαλμίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδυνῶντας κοπόμενοι. Marcell. empir. vocat Asperitudines palpebrarum: nonnulli verò interpretes Scabritias palpebrarum. Dioſc. lib.1, c.78, de myrrha, καθαίρει τὰ λευκώματα καὶ τὰ ὑπόσκοπωῦτα τῆς κόρης, καὶ τὰ τραχώματα σμήχει, læuigat ſcabritiem, vt Ruell. vertit.

Τραχών, ῶνος, ὁ, Locus aſper & ſalebroſus, ſeu ſaxoſus. Apud Suid. verò paroxytonως LEGITVR Τεάχων. quod proprium cuiusdã loci eſſe nomẽ videtur, indéque eſſe DICTA Τραχωνῖτις χώρα, Trachonitis regio, cuius meminit Plin. lib.5, c.18. Sed & Ciliciæ quædam pars fuit NOMINATA Τραχεῖα, vt teſtatur Strabo lib.14, vbi ait, Κιλικίας ἡ τῆς ἔξω Ταύρου, ἡ μὲ λέγε) Τραχεῖα, ἡ ἡ, Πεδιάς. Eo nomine & Iſauriam totam appellari tradit Stephanus, qui τοπικὸν eſſe DICIT Τραχεώτης. Plin. inſulæ cuiusdam & vrbis Trachiæ meminit. ITEM ET Τραχῖν, SEV Τραχὶς, ῖνος, ἡ, dicta fuit vrbs quædã Theſſaliæ ſub Œta monte, ab Hercule condita, nimirũ διὰ τὴν βαχύτητα. VNDE Τραχίνιος ET Τραχιναῖος vocatur qui inde oriũdus eſt, teſte Steph. & Strab. lib.9, p.184. Meminerunt eiuſdem oppidi Plin. & Herodot. necnon Sophocl. in fabula quæ inſcripta ab eo eſt Τραχίνιαι.

Τραχύς, ὐ, ὁ, idem quod βαχύς & βαχώδης, Aſper, Scaber, Salebroſus. vt βαχεῖα ὁδὸς apud Suid. eadẽ quæ βαχεῖα. Pro hoc verò βαχεῖα, quod in vet. & manuſcripto codice legitur, vulgata exẽplaria habent βαχὺ, à NOM. Τραχύς.

¶ Τρηχὺς poeticè dicitur pro βαχύς: nimirum metri cauſa. Homer. Il. η, — λίθον μέλανα βηχὺ πεμέλαν τε, lapidem aſperum & nigrum. Et Od. ι, νῆσος Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, Aſpera & ſalebroſa. Itémque τρηχὺ νόημα, apud Heſych. quod exp. σκληρὸν νοῦν.

Τρηχέως, Aſperè, poeticè itidem pro τραχέως.

Τρηχύω, Aſpero, Exaſpero, Aſperum reddo. Metaphor. Oppian. De venat. lib.3, Ἆνερ ἄνερ, τί νυ σεῖο τεῷ τρηχύνετε τρηχύνοντες; Quid ita tuus efferatur vultus? Quid ita truculentum & toruum tueris?

Τρηχαλέος, itidem Aſper. Epigr. lib. 4, Χαίτῃ τρηχαλέοις χρώμασιν αὐαλέῃ. vt Heſ. quoque βηχαλέῳ exp. βαχεῖ.

Τρηχώ, οῦς, ἡ, Locus aſper & ſalebroſus. Nicand. in Ther. v. 283, de hæmorrho ſerpente, Ὅ,τε κατ' εἰλυμοὺς πτῶσεας ἠνδυκὲς αὖει Τρηχὼ ὑπὸ πιζον θαλάμῃ ὀλιγήρα πύχων. Vbi ſchol. exponi ait βηχὼ nõ ſolùm τὸ ἐπάνω τῆς βαχὺ τόπον, verùm etiam λίθον, lapidem, necnon αἰμασιὰν, id eſt ſepem. Quidam veteres libri ibi habent τρηχύ.

Τρήχω autem ſignificat Aſper & Salebroſus ſum. Nicand. in Ther. v. 521, Ἡέ που ὀν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἐποσφάγι βήσῃ. vbi τρήχοντι πάγῳ ſchol. expon. ὑψηλῷ τόπῳ: quum debuiſſet potius, τραχεῖ τόπῳ, ſeu τραχεῖῳ vel τραχώδεϊ τόπῳ. VNDE Τέτρηχα, idem quod πέβραχμαι, Aſper & ſcabroſus factus ſum, Exaſperatus ſum: interdum & Aſper ſum, vt in præſenti. Dionyſ. in ſuo De ſitu orb. libello, loquẽs de cetis, τῶ ἡ ὑπὸ ἄκρων Τέτρηχεν νώτων πεειμήκεος ὀλκὸς ἀκαίνης. id eſt, οἷς ὑπὸ ἄκρων νώτων πετράχωται μήκεος ὀλκὸς ἀκαίνης, quibus in ſummo dorſo eſt longus & aſperrimus ſpinarum ſulcus. Sunt enim ſpinæ in eiuſmodi animãtibus, vt & ſpineta in ſyluis & agris, aſperæ & horridæ. Et in Epigr. πτρηχῦα θάλασσα, Mare quod à ventis agitantibus exaſperatum eſt & turbatũ. quum nimirum ſuperficies eius non amplius plana eſt & æquabilis ac veluti læuis, ſed vndis & fluctibus veluti aſpera redditur. Vel ſimpliciter Turbatum æquor. vt apud Hom. Il. β, Τέτρηχε δ' ἀγορὴ exponitur non ſolùm ἐπτόαχωτο, ſed etiã πεπάρακτο, θορύβῳ πλήρης ἦν, id eſt, Turbabatur, Tumultuabatur, Turbis & tumultibus plena erat. Affertur verò ET Τέτρηχα, itidẽ pro ἐπτόαχα, Turbatus eram. Quod ſi mendo caret, eſt præt. pluſquamperf. vocis mediæ: à præterito perfecto Τέτρηχα.

TPEÎS, οἱ & αἱ, Tres: NEVTR. Τρία, Tria. Ariſtoph. apud Euſt. p.1624, ἔχε πεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο. vbi & prouerbialis hic ſenarius affertur, Ἢ πέντε πίνειν ἢ τρί', ἢ μὴ πόσα. aiunt enim oportere ἢ δύο ὡς πέντε πεῖν, ἢ ἕνα ὡς τρεῖς, nimirũ κρᾶτῆρας. Qua de re fuſius ibidem Euſt. Item τρία ἡμίμναια, tres ſeminæ, id eſt Seſquimina.

C. Τρισκαίδεκα, Tredecim. vt τρισκαίδεκα πάλαιστα apud Ariſtoph. in Pluto. Εἰκάδα verò quũ excedis, potius DICIS Εἰκοσιτρία, ET Τρισκοντατρία, itidémq; deinceps.

C. Τρισπίθαρα ex Galeni libro 4 περὶ κρίσεων τόπῳ affertur pro Tres quartæ minæ partes, Dodrans minæ.

C. Τρίβραχυς ποὺς apud metricos, Pes qui tribus breuibus ſyllabis conſtat. Quintil. lib.9, cap. vlt. Tres breues, trochæum: quem βίβραχυν dici volunt qui choreo trochæi nomen imponunt: totidem longæ moloſſon efficiunt.

C. Τρίγλωσσος, Tres habens pupillas. vt Homerus τρίγλωσσα ἔρματα nominauit ὡς τριῶν εἰδώλα κορῶν ἔχοντα, vt quibus trium pupillarum ſimulacra inſculpta eſſent, teſte Poll. lib.5, c.16. Itidémque Heliodorus apud Suidam exponit τρίκορα, quoniã γλωσσῶν ſignificat τὴν ὀφθαλμοῦ κόρην: Apion autẽ πολύγλωσσα, θέας ἄξια. Heſ. τρίκοκκα, βιόφθαλμα, πολυειδῆ, & πολυθέατα: quia nimirum γλῶσσαι dicuntur οἱ ὀφθαλμοί. Legitur verò apud Hom. Il. σ, v.295, Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεᾶ πόντης ἔνεκαν Τρίγλωσσα μορόεντα. vbi ſcholiorũ breuium autor etiam ipſe exp. τρίκορα κόσμα, τρίφθαλμα, τρίκοκκα. Ita vt τρίγλωσσα ἔρματα ſint Inaures triplicis pupillæ figuram geſtãtes. Vide & Τρισσοί. Apud Athen. autẽ lib.7, ἡ Ἑκάτη quoq; τρίγλωσσος dicitur, quæ aliàs τρίμορφος: itidémque à Latinis poetis triformis nominatur.

C. Τρίλοφον, Tres cuſpides habens, Tricuſpis, Triſulcus. τρεῖς ἀκίδας ἔχων ſeu ζοφίας τρεῖς, tres ferri angulos habens. Hom. Il. ε, οἴσῳ τρίλοφον. Affertur & βιλόχιν λόφῳ pro Tricuſpide ſermone.

C. Τρίδυμοι, Tergemini. vt τρίδυμοις ἄκπτιν dicitur quæ triplicem edit partum.

C. Τρίεμβολον, Tribus inſtructum ἐμβόλοις, Triplici armatũ roſtro. Apud Ariſtoph. in Auibus, Οὔτω γὰρ ὢν σύομαι τρίεμβολον, ſchol. τρίεμβολον exp. πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον: ſed monens, videndum eſſe ne fortè ſit πλοῖον aliqua κατασκευὴ: quoniã Æſchylus in Myrmidonibus δεκέμβολον vocauit Neſtoris nauem. Vbi etiam NOTA Δεκέμβολος, Denis inſtructus roſtris. Ἔμβολα autem dici roſtra, quoniam iis hoſtes impetuntur, & iis in eos irruitur, ſuprà doc ui.

C. Τρίενος, idẽ quod τριετὴς ſeu τριετής. id eſt, Trimus, Qui trium eſt annorum. vt τρίενα σπέρματα, Semina trima, apud Theophr. Hiſt. pl. lib.8. Idem lib.4, c.12, de calamo auletico, γίνεσθαι δέ φασι τρίενόν τι χρήσιμον, καὶ καθωλκίσεως βεβαιοῦν δεῖσθαι. Vbi tamen vulg. edit. perperam HABENT Τρίενον.

C. Τρικημιπόδιον, Tres dimidiati pedes, Tres ſemipedes: Latinè vno vocabulo Seſquipes. vt Xenoph. dicit βόδυνον ἐλάττονα ποδιαίου καὶ ἡμιποδίου.

C. Τρικημιχοῖνιξ, Tres dimidiati chœnices, Seſquichœnix. Theophr. Hiſt. plant. lib.8, c.4, Τρικημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσι, Ternos ſemichœnices vix abſumunt. Alii, Ternos ſemiſextarios vix conſumunt.

C. Τρικέφαλος, Tria habens capita, Triceps. idẽ quod τρικάρηνος & τρίκρανος. Epitheton Cerberi apud Suid.

C. Τρίκοκκος, Triplici fœtus grano, Tria ferẽs grana. Apud Dioſc. lib.1, c.176, genus meſpili quoddã dicitur τρίκοκκον, quòd tria intus habeat oſſicula, veluti grana.

C. Τρικόρυφος, Triplicem habens verticem. vt Steph. Pandoſiam eſſe dicit Brutiorum φρούριον ἐρυμνὸν τρικόρυφον. quæ apud Strabonem quoq; leguntur verba, lib.6, p.112. Apud vtrunque verò legitur hoc oraculum, Πανδοσίη τρικόλωνε πολυῤῥοπὸν ἀλέσεις. Vbi etiã NOTA Τρικόλωνος ab eis exponi per τρικόρυφος. nam κολωνὸς ſignificat Collis, Tumulus, Locus editus. vt κορυφαὶ etiam in locis ſunt editioribus. Sed perperam apud Stephanum ſcriptum eſt τρικόλενε pro τρικόλωνε.

C. Τρικόρωνος in Epigr. dicitur Qui tres cornicis ætates degit, Cuius vita eſt admodum lõgæua. Sunt enim corni-

ces μακρόβιοι, vt Heſiod. etiam teſtatur.

C. Τριλάχανος, Tres continens lagenas. Steſichorus apud Athen. lib.11, σκυφίον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμεν ὡς τριλάχανον, πῖεν. Eſt autem λάχανος nomẽ μέτρου, id eſt menſuræ, vt ibidem docet Athen.

C. Τρίμαμμα, Tritauia.

C. Τρίμετρος, Tres habens ſeu continens menſuras. Metrici iambum τρίμετρον vocant ſenis conſtantem pedibus, vt δίμετρον quaternis, τέτραμετρον octonis: μέτρον nomine hìc duos ſignificante pedes. Ariſtoph. Nub. ἀλλ' ἐρωτῶ σ', ὅ,τι κάλλιστον μέτρον Ἡρακλῆ· πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τέτραμετρον.

C. Τρίμιτος, Ternis liciis textus, Trilix. Vt Trilices veſtes dicuntur quæ tribus liciis verſicoloribus conſtant. Metaphoricè autem Virgil. dixit Loricam contextam hamis auróque trilicem. Poll. libro 7, cap. 18, ὅτι μόνοι καὶ τρίμιτα εἰργάζοιτο, Διόφλος διδάσκει, φήσας, Σὺ δὲ ἀπαθῆς τριμίτοις ὑφάσμασι. (Vbi etiam NOTA Τριμίτοις idem eſſe cum τρίμιτος: vt Heſych. quoque τριμίτινα ὑφάσματα expon. τρίματα) Et τρίμιτοι χιτῶνες, Trilices tunicæ: apud eundem Poll. eodem lib. cap.13, ex Cratini Omphale, ὑμεῖς δ' ἐαν, ἱστῶσκεν ἢ τρίμιτον ἔκτε. nam ibi ſubiungit, hæc quoque eſſe εἴδη χιτωνίσκων. AT Τρίμιτον Heſ. Aſpendius ait eſſe ἱμάτιον: apud quem legitur ET Τρίμιτον, τὸ ἀπαθῆ τῶν ἱμάτιον. Pro qua voce ἀπαθῆ τῶν facit illud ἀπαθῆς, quod modò habuiſti ex Ariſtoph.

C. Τρίμνους ET Τριμνάδος, Qui trium eſt minarum. ὁ τριῶν μνῶν. Vtrunque apud Poll.

C. Τρινακρία, SEV Τρινακία, Tres habens ἄκρας, Trina habens promontoria. Quo nomine dicta fuit Sicilia, quoniam tria habet promontoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorum. vt Stephanus quoque tradit, eam dicens Τρινακρίαν nominatam eſſe διὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. Sed & Strabo, libro 6, pag.116, ἔστι δ' ἡ Σικελία (inquit) τρίγωνον τὸ σχῆμα· καὶ διὰ τοῦτο Τρινακρία μὲν πρότερον, Θρινακὶς δ' ὕστερον ὠνομάσθη, μετονομασθεῖσα ἀφωνότερον. τὸ δὲ σχῆμα διορίζουσι βρεῖς ἄκραι, Πελωριάς, Πάχυνος, Λιλύβαιον. Et Plin. lib.3, cap.8, Verùm ante omnes claritate Sicilia, Sicania Thucydidi dicta, Trinacria pluribus, aut Triquetra, à triangula ſpecie. Sibylla autem ſic denominatam eſſe videtur innuere à Trinacro, filio Neptuni, quum ait, Τρινακρίης νήσου, ἰὼ ἔκπαγλε Τρίνακρος ἥρως, Υἱὸς ποντομέδεω Ποσειδάωνος ἄνακτος. Callim. dicit etiã Τρινάκριον πόντον, vt Virgil. Litus Trinacrium: Ouid. Aqua Trinacria. Ἐθνικὸν autẽ huius inſulæ nomẽ EST Τρινακρεύς: pro quo Latini Trinacrius dicunt. vt Virg. Trinacrii iuuenes, Trinacrii viri. Stephanus affert & aliud etymon, τρινακρίαν nominatam eſſe ex eo dici poſſe quoniam ſit θρίνακι ὁμοία. Eſt autem SIVE Θρίναξ SIVE Τρίνα, ξίν ſtrumentum γεωργικὸν, teſte Suida, apud quem per τ ſcribitur, afferentem ex Epigr. Καὶ τρίνακας ξυλίνας χεῖρας ἀρουροπόνων. Heſychio autem eſt τρίαινα, id eſt Tridens: necnon πήδον σίτου, ventilabrũ quo frumentum ventilatur & purgatur. apud quem ſcriptum legitur per θ. Vtranque autem ſcripturam mendo carere, patet ex paulo antè citatis verbis Strabonis, dicentis Τρινακρίαν poſtea mutato nomine ἀφωνίας cauſa dictam fuiſſe Θρινακίδα. Itidémque apud Heſychium in ſerie literæ Θ, legimus Θρινακία, quam ibidem dicit eſſe Siciliam, τρία ἄκρα ἔχουσαν, Λιλύβαιον, Πάχυνον, Πελωριάδα. Necnon ſchol. Nicandri in Ther. ſcribit, thapſi radicem à poeta nominari Θρινακίλιν, διὰ τὸν Σικελίαν γίνεσθαι: Siciliam verò, διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν, vocari Τρινακρίαν & Τρινακίαν: in Theriacis inquam, v.529, Θρι: ακίλιν μὴ ῥίζαν ἕλοι γαλθέα θάψου. Ibi igitur NOTA Θρινακὶς, ET Θρινακία.

C. Τριόβολον, Tres oboli. Legitur apud Dioſcor. lib.5, cap. 107, vbi alii vertẽre Tres oboli, Hermol. autem Tres vnciæ denarii. VNDE Τριοβολᾶος ET Τριοβολιμαῖος, Triobolaris, Tres æquans obolos pondere, vel pretio. vt τριοβολᾶος ἐμπλαστρος apud medicos, Paſtillus triobolaris, Orbiculus ponderis ternùm obolorum. Poſterius verò τριοβολιμαῖος apud Suid. à quo exponitur τριῶν ὀβολῶν ἄξιος. Vbi tamen ordo alphabeticus requirit vt SCRIBATVR Τριοβολιμαῖος: atque adeo cõtinuò ſequitur Τριώβολον, τὸ τρεῖς ὀβολοὺς ἔχον. quæ ſcriptura eſt frequentior. vt apud Ariſtophan. in Pluto, Δεινὸν γὰρ εἰ τριώβολον μισθοῦνται ἑκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. quæ verba iudicum ſunt, mercedis loco ternos accipientium obolos. vt rurſum in Equit. idem dicit, Ὦ γέροντες ἡλιαστὰ φεράπορες τριωβόλου. Ac vt hoc in locò SCRIBITVR Τριώβολον, ITA Διώβολον alibi.

C. Τριόνυχος, Tres habens vngues. Ex Lycophr. τριόνυχον δόρυ affertur pro Tridẽs, Fuſcina. vt idẽ ſit quod τρίαινα. Sed poſſit fortaſſe & τριώνυχος ſcribi per ω, ſicut alia quædam ex ὄνυξ compoſita.

C. Τριοπὶς, ίδος, ἡ, Tria foramina habens ſeu ternos oculos. vt Poll. lib.5, c.16, βριοπίδα eſſe dicit ὄρμου εἴδος βρεῖς ὤστε ὀφθαλμοὺς κρεμαστὸς ἔχοντος, genus monilis tres velut oculos penſiles (vel appenſos) habentis: à quibus non multum fortaſſe differunt τρίγλωσσα ἔρματα apud Hom.

C. Τρίπλεθρος, Qui trium eſt iugerum.

C. Τρισέληνος, Trilunis. vt νὺξ τρισέληνος in Epigr. Nox trilunis. id eſt, Nox quæ ternas videt lunas. Ibidem verò Hercules τρισέληνος dicitur eo quòd vna nocte ex tribus facta generatus fertur.

C. Τρισάσσιον, Quod triplum appenditur, & triplicato ponderе æſtimatur. vt quum Arrianus dicit apud Indos eſſe τὸν μαργαρίτην τρισάσσιον κατὰ πυλὼ ὡς χρυσίον τὸ ἄπφθον, indicat margaritas apud Indos tãti æſtimari vt ad aurum purum harum tripla ſit indicatura. ſeu, Vnionum ad aurum obrizum triplam eſſe indicationem & æſtimationem: ita vt vnam vnionum libram tribus auri puri libris rependere neceſſe ſit. AT VERO Τρισάτης, ου, ὁ, apud Græcos Bibliorum interpretes alicubi redditur Dux, alicubi Princeps, & Princeps principum. Eſt enim dignitatis cuiusdam nomẽ. vt lib. Reg. 4, cap.7, τρισάτης ἐφ' οὗ ὁ βασιλεὺς ἐπανεπαύετο ὀλὶ τὴ χεῖρα αὐτοῦ, dux in cuius manum rex incumbebat. Itidémque 9 cap. eiuſdem libri. Hieron. exponens hæc verba Danielis cap. 5, τρίτος ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἄρξει, Tertius (inquit) in regno meo erit. Vel, Tertius poſt me. Vel, Vnus è tribus principibus, quos alibi τρισάτας legimus. Idem in Ezech. cap.23, Τρισάτας autem (inquit) eſt nomen apud Græcos ſecundi gradus poſt regiam dignitatem: de quibus ſcriptum eſt, Veruntamen ad tres primos non pertinent. qui principes equitum peditúmque erant & tributorũ: quos nos magiſtratus vtriuſque militiæ & præfectos annonarii tituli nominamus. Sút qui dicãt fuiſſe regios ſatellites, tria haſtilia manu tenentes: Etymol. & Heſych. τοὺς ἔχοντας λόγχας ἀνὰ χεῖρας κατὰ χεῖρα.

C. Τρίστιχος, Tribus conſtans verſibus, ſeu ordinibus.

C. Τρισύλλαβος, Tribus conſtans ſyllabis. VNDE Τρισυλλαβία, ας, ἡ, Tres ſyllabæ. ſeu Triſyllabum eſſe, Tres habere ſyllabas.

C. Τριφορέω, ῶ, Ter fructum fero, vt arbores quædam triferæ: apud Theophr. De cauſ. plant. lib.2.

C. Τριώπης, Qui triplici aſpectu eſt, Triformis. Expoſitur & Trioculus. AT VERO Τριώπης Etymologo eſt τὸν βραχίλιος κόσμος: qui dicit videdum eſſe ne ſit ita dictus τὸν τοῦ ὄσσε: quaſi ὁ βρεῖς ἔχων ὄσσε, id eſt ὀφθαλμούς. ſcribi autem per ω ſicut ἀμβλυώπω, quod & ipſum ab ὄσσε deriuatũ eſt. Suprà τριοπὶς habuimus ex Poll. itidem pro eiuſmodi monili.

C. Τριώροφος, Tres habens contignationes, Qui triplici laqueari vel culmine eſt, Triplex habens tectum. Idem quod τρίστεγος. vt Heſych. τριώροφα expon. τρίστεγα. atque ita Geneſ. cap.6, τριώροφα κατάγια quidam interpr. Triſtega cœnacula. At ſubſtantiue potius accipitur libro Reg. 3, cap. 6, ἑλικτὴ ἀνάβασις εἰς τὸ μέσον, καὶ ὁν τῆς μέσης ὅθεν τὰ τριώροφα. vbi vulg. verſio habet, Per cochleam aſcendebat in medium cœnaculum, & à medio in tertium. vt τριώροφον hìc ſit Tertium cœnaculum. ſeu Tertium laquear, Tertium tabulatum. Solent enim altiores domus pluribus tabulatis diſtingui. Affertur & ex Herodoto. Sed notandum, ſicut τριόβολος ſcriptũ legitur etiam per ō, ITA ET Τριόροφος alicubi reperiri.

Sequuntur alia deriuata.

Τρίαινα, Tridens, vt ſuprà βίναξ ſiue βρίναξ, & τριόδους. Eſt interdum piſcatorium inſtrumentum quo maiores piſces figuntur, vt Tridens etiam & Fuſcina apud Latinos. quamobrẽ Neptuno velut inſigne tribuitur, quoniam piſcatorũ & maris præſes deus eſt. vt apud Hom.

Od.ε, Χερσὶ βίαγναν ἔχων. Hesychio est δόρυ θεῖς ἔχον ἀκμαί. A
id est, Tricuspis hasta: Suidæ κάμαξ. V N D E Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, Qui tridente vtitur. Hesychio βριαινᾶτρες
sunt οἱ ἀρόβριωῦτες, aratores. est enim τρίαινα, vt θρίναξ seu
βίναξ, γεωργικὸν etiam ἐργαλεῖον. E T Τριαινόω, ῶ, Tridente moueo. Aristophan. verò in Pace dicit, ἐλθεῖν
εἰς ἀγρὸν, Καὶ βριαινοῦν τῇ δικέλλῃ δεῦρο χρόνου τὸ γήδιον. Vbi
schol. βριαινοῦν esse annotat, τὸ ῥῆμα σκάπτειν καὶ ὀπισύρειν
τοὺς βώλους, ὡς ἂν τὸ κατακρύπτειν τὰ σπέρματα. quod Latinis ferè est Occare. nisi quòd occatio fit instrumento
quodam dentato quod equi per agrum trahunt: hæc
autē βιάνωσις fit τῇ δικέλλῃ. quod Hesiodus sic expressit, B
Ergon 2, ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμωὸς, ἔχων μακέλλιν, πόνον
ὀρνίθεσι πηΐσι, Σπέρματα κατακρύπτων. Iubet enim, postquam aratum est solum, & semen iniectum, vt ligone
vertantur sulci, & ita semina tegantur, quominus à
σπερμολόγοις auibus infestentur. Ibidem verò Aristophanes meminit & θρινάκων, dicens, Αἴτε θρίνακες δεῦτ' ἐπιβοῦσι τοῦς τὸν ἥλιον. solent enim ferreæ tridentes, & huiusmodi alia instrumenta, crebro vsu splendescere &
λαμπρυνέσθαι. quanuis ibi schol. θρινάκων nomine accipiat non τριαίνας, id est tridentes, sed πύα, id est ἐρ- C
γαλεῖα οἷς ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα, Instrumenta quibus acera à seminibus separantur, Ventilabra. Quæ expositio nō placet. Præterquam enim quòd
eiusmodi instrumenta ex ligno potius fiunt, ibi chorus loquitur non de instrumentis quibus in ventilatione frumenti vtuntur, sed de iis quibus in agro. Quāobrem rectè ipse schol. dixerat paulo antè, νοῦσαι δεῖ
τὸν χορὸν σφύρας ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι, καὶ θρίνακας καὶ
σκοῦν ἄλλα γεωργικά, δι' ὧν τοὺς βώλους τῆς γῆς ἔμελλον θραύειν.
Nota igitur ibi E T Θείναξ. Ex Τριαινόω autem est D
C O M P. Ἐκτριαινόω, ῶ, Tridente emoueo. Ex Luc.
ἐκτριαινοῦσαι πᾶν Ἑλλάδα affertur pro Græciam Tridente infestare.

Τριάκοντα, Triginta. Plato epist.8, νομοφύλακας ποιήσασθαι
ἀριθμὸν βιάκοντα καὶ πέντε, legum custodes creare quinque & triginta. Et mox, τοὺς πέντε καὶ βιάκοντα δικαστὰς,
trigintaquinque iudices. Item οἱ τριάκοντα Athenis dicebantur Triginta tyranni, qui rerum summæ aliquandiu præfuerunt. Quorum crebra mentio apud A- E
ristotelem, & oratores ac historicos. V N D E Τριακοντάκλινος, Triginta κλίναις seu lectis instructus. Plutar.
Symp.5, problem.5, κατασκευάζοντες οἴκοις βιακοντακλίνοις
καὶ μείζοις. E T Τριακοντάμωρος, Qui est triginta mensium. I T E M Τριακονταμμάτος, Habens triginta
ἄμματα, apud Xenophontem in Cyneg. E T Τριακονθήμερος, Qui triginta dierum est, Qui habet triginta
dies. N E C N O N Τριακονταρχία, ας, ἡ, Dominatus
trigintauirûm, ἡ τῶν βιάκοντα ἀρχή, apud Xenophontem
Hellen.6, vbi & δεκαρχία est Decēuiratus. A T Τριακοντόρυγα pro Triginta vallos habētia, quod sine autore af F
fertur, puto esse Xenoph. in Cyneg. Inde E T Τριακοντάκις, Tricies, apud Plutarch. in Coriol. E T Τριακοσθ, οῦ, ὁ, Trigesimus. vt τριακοστὴ μοῖρα, trigesima pars:
pro quo apud Demosth. legitur βιακοστὴ, sine adiectione
substantiui. vt & δεκάτη dicitur pro δεκάτη μοῖρα.
I T E M Τριακαὰ, άδος, ἡ, Trigesima dies mensis. ἡ
βιακοστὴ τοῦ μηνὸς ἡμέρα. Luc. De luctu, πολλὰς βιακάδας
καὶ ὀλυμπιάδας ἀπαθήσας, multis mensibus & lustris
completis. nam βιακάδος nomine ibi mensem intelligit, qui plerunque ex triginta diebus constat. Item G
βιακὰς dicitur Tricenarius numerus, quem celebrandum censuerunt Simon & Martio, vt quidam referunt
ex Greg. Hesychio autem βιακαὰ est non solùm ἡ βιακοστὴ τοῦ μηνὸς, sed etiam σύνημα τῶν πολιτῶν: de quo vide
infrà in Τριτής. Apud eundem legitur E T Τριάξ, exponitúrque itidem per hoc βιαά.

Poeticè verò & Ionicè pro βιάκοντα D I C I T V R
Τριήκοντα, metri causa. V N D E Τριακονθήμερος H
pro βιακονθήμερος. vt βιηκονθήμεροι μῆνες, Menses triginta diebus constantes. I T E M Τριακόντεροι S I V E
Τριηκόντεροι, eædem quæ βιακόντεροι seu βιακοντήρεις, Naues quæ triginta impelluntur remis. Quorum illud ex
Herodoto affertur, hoc verò apud Suidam legitur.
E T Τριηκοσὸς pro τριακοσὸς, Trigesimus. N E C-

N O N Τριηκαὰς pro Τριακαὰς, Trigesima mensis dies.
ἡ βιακοστὴ καὶ πεμπτεία τοῦ μηνὸς ἡμέρα. quam ἕνδεκα καὶ νέαν
etiam appellant. Hesiodus Diebus, — τριηκάδα μηνὸς
ἀρίστην.

Τριακόσοι, Trecenti, Ter centum. Athenis verò βιακόσοι
Trecenti, dicuntur fuisse primi census iudices. Ionicè
& poeticè D I C I T V R Τριακόσοι, vt βίηκοντα pro
τριάκοντα. Quod apud Herodot. legitur.

Τριάς, άδος, ἡ, Numerus ternarius, Ternio, vt Gell. interpr.
libro 1, cap.20. Est & βιὰς ἐπῳδικὴ apud metricos, de qua
vide schol. Aristophan. Apud theologos autem Græcos ἡ ἁγία βιὰς, quam Latini vocant Sanctam trinitatem, dicitur ἡ βισυπόστατος οὐσία, seu ἡ βισυπόστατος φύσις,
seu ὁ βισυπόστατος θεός, Pater nimirum, & Filius, & Spiritus sanctus: quoniam nimirum sunt trina vnitas & vna
trinitas.

Τριοῦς, S I V E Τριῆς, οῦ, ὁ, Triplex. quorum illud com
munis dialecti est, hoc autem, Atticæ, apud Platonem
in Tim. qui & De leg. dicit βιῆλαῖς πόλεσι pro Ciuitatibus tribus. Τριοῦς verò exponitur & Trinus: itidémque τὸ βιοῦν, Trinum, Trinitas. Nec magnopere inter
se differunt Trinus & Triplex. quamobrem modò Ternus, modò Trinus, modò Triplex reddi potest. vt apud Gregorium quoque, τῷ βιοῦῳ τῆς ἐρωτήσεως τὸ βιοῦν
τῆς ἀρνήσεως ἐκθεράπευσι, Triplicitate interrogationis.
id est, Triplici interrogatione, seu Ternis illis interrogationibus. Quum verò in plur. dicunt Græci βιῆλαὶ αἰτίαι, Latinè potius reddimus Tres causæ, teste Bud. qui
itidem βιῆλοὶ δῆμοι affert ex Demosth. πρὸς Πολυκλέα,
pro Tres populi. Verùm exponitur & Tertius: itidémque ex Etymologo affertur τριοῦν pro Tertiō. (Rursum βιοῦς dicitur esse genus serpentis, autore Hesychio) Vnde A D V E R B. Τριοῦς, Tripliciter, Trifariam. Ac vt τριοῦς ex Etymologo dixi exponi Tertius, ita hoc βιοῦς ex eodem exponitur Tertiō. Sed &
hoc & illa in hac significatione mihi suspecta sunt. Nisi Tertiò accipias pro Tertia vice, vt lib.1 Reg. cap.20,
ἐὰν ἀνακρίνω τὸν πατέρα βιοῦς, exponitur, Si interrogauero patrem tribus vicibus. Vbi tamē Hebraico textui
respondens versio habet, Si inuestigauero sententiam
patris crastino die, vel perendie. I T E M Τριοῦς, Ter, in Epigramm. E T Τριοῦχῆ, Tribus in locis,
apud Aristotelem Meteorol.1, pag.175. N E C N O N
Τριοῦπος in Epigramm. legitur pro Triplex, Trinus,
poeticum verò id est, sicut μεσοῦπος iidem poetæ dicunt pro μέσος, facta quadam epenthesi, ad explendum
metrum. Inde & V E R B. Τριοῦω, ῶ, Facio τριοῦν,
Triplico. Gregor. εἰς πεντηκοστὴν, pag.224, loquens de numero X X I, βιουσυμθὴν τὸ ἑβδομὰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐρ-
γάζεται. ‖ Item βιοῦω pro Tertium facio, affert Bud.
ex Reg. libro 3, cap. 18: sed annotans, ibidem legi
E T I A M Τριοῦω quæ posterior lectio est in Cont
plut. edit. Sic enim illa ibi habet, de Helia, καὶ εἶπε, Λάβετέ μοι τέσσαρας ὑδρίας ὕδατος, καὶ ὅτι χέατε ὅτι τὸ ὁλοκαύτωμα καὶ ὅτι τοῖς ξύλοις. καὶ εἶπε, Δεύτερον σπεῖρε· καὶ ἐδεύτερωσαν. καὶ εἶπε, Τριοῦσατε καὶ ἐπείσευσαν. Vbi hoc τριοῦσαι exponitur Tertiò facere. At verò lib.1 Reg.cap.
20, βιοῦσας redditur Tres dies manebis. vel potius Tres
dies ibi deges, Tres dies manebis in eo loco vbi te abscondidisti. Ibidem tamen, ἐγὼ τριοῦσω ἐν τοῖς ἀξίαις ἀκοντίζων, exponitur, Ego ter sagittis iaculabor, Ego tres sagittas mittam. Nisi potius reddendum sit, Ego tribus
illis diebus veniam in hunc locum, & sagittas mittam.

Porro ex Attico illo Τριῆς, potest D E D V C I
Τριῆς. Exponitur enim Triplicitas, Ternio, τριάς. eóque significatu dicitur vsurpasse Greg. Alioqui significat etiam Triens, Tertia pars, apud Æschinem &
Demosth. Quo modo & Tribus tertia pars τριῆς nominabatur, vt ex Poll. discimus, qui lib.8 sic scribit, ὅτι
μῆτοι τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο· καὶ
τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριῆς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία. ἑκάστου
δὲ ἔθνους ἦσαν τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες. V N D E Τριθύαρχος nominatur ὁ τῆς τριθύος
ἄρχων, vt paulo antè annotarat idem Pollux, vbi etiam
dixerat τριθύος ἑκάστης esse ἡμῖν τρία. Sed notandum
est, in lex. meo vet. vnico T S C R I B I Τριτὺς, E T

Τριτυάρχης: quasi à τρίτος. (sic enim ibi legitur, Τριτὺς, A
τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς. αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς γ' μέρη, τριτὺς,
καὶ ἔθνη, καὶ φρατρίας. καὶ Τριτυάρχης, ὁ ἄρχων τῆς τριτύος)
Itidémque apud schol. Aristophan. in Auibus, & apud
Hesych. (à quo tamen non exponitur τρίτη μοῖρα τῆς
φυλῆς, sed τριάς: vt & Naz. dicitur hoc vocabulum vsurpasse pro Ternio) At duplici τ scribunt Eust. & Suidas,
& Harpocration. Sicut porrò non eodem modo scribitur apud lexicographos illos, ita nec eodem modo ab
eis exponi sciēdum est. Nam Poll. quidem & Aristoph. B
schol. & Eust. synonymos accipiunt τριῆς, ἔθνος, φρατρία:
at non itidem Harpocr. cum Suida & Etymologo. Nam
Poll. postquam dixerat, eo tempore quo quatuor erāt
tribus, in tres partes vnamquanq; fuisse diuisam, subiunxit, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριῆς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία. itidémque schol. Aristoph. in Auibus. τρίτη δὲ μοῖρα
(inquit) ὅτι τῆς φυλῆς ἡ φρατρεία, οὐ πίνας βιτιὸ λέγει. Eodémque modo Eust. p.238, exponēs hunc versum Homeri Il.β, Κρῖν' αἴδρας κῆ φῦλα κῆ φρήτρας Ἀγαμέμνων, Κατὰ
φρήτρας, (inquit) ἤγουν κατὰ πνα τμήματα φυλετικὰ καὶ C
συγγενικά. φρήτρη γὰρ, φασὶν, ὅτιν ἡ βιῆλις, ἤγουν τὸ τρίτον τῆς φυλῆς. Cōtrà verò Etymologus & lex. meum vetus, quum
dixissent βιῆλοῦ esse τὸ βίτον μέρος τῆς φυλῆς, quoniam ea in
tres partes distributa fuerit, subiungunt, veluti eas partes enumerando, τριῆς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας. Itidémque
Harpocr. quum & ipse annotasset, τριῆλοῦ esse τὸ τρίτον
μέρος τῆς φυλῆς, subiicit, αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριῆς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτείᾳ. Quæ apud Suid. quoque leguntur. Ideóque vt
Poll. cum Harpocratione faciat, malim pro τὸ μέρος τοῦτο
legere τὰ μέρη τοῦτα. ‖ Τριῆς Suidæ est etiam ἡ ἐντε- D
λὴς θυσία, ἐκ τριῶν, perfectum & omnibus suis numeris
absolutum sacrificium, quod tribus his constabat victimis, sue, ariete, hirco: quemadmodum (inquit) δωδεκάδες θυσίαι dicuntur αἱ δωδεκα ἱερεῖων. Itidémque in serie
literæ Δ, dixerat, Δωδεκάδες θυσίαι, δώδεκα ἱερεῖων· ὡς τριῆς, ἡ ἐκ τριῶν. Pro quo tamen τριῆς alii lexicographi
H A B E N T Τριθύα. vt lex. meum vetus, in quo annotatur, τριθύαι θυσίαν Callimacho quidem esse πᾶν ὃν
κριοῦ, ταύρου καὶ κάπρου, Istro autem, τὸ ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν,
ἀρσένων θηλέων. Quæ apud Etymologū quoq; legūtur: apud E
quem tamē non βιθύαν scriptū est, sed βιθῶν, sicut apud
Suidam. Apud Eust. verò vtroque modo. vt pag.1386, οὐ
μόνον ἑκατόμβαι ἀλλὰ καὶ βιθύες ἦσαν, ὁ δὴ βιῶν ζώων θυσίαι.
Et p.1676, exponēs hæc verba Homeri Od.λ, Ῥέζας ἱερὰ
καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, Ἀρνειὸν ταῦρόν τε, συῶν τ' ὀβελοῦπορα
κάπρον, Ἡ πιαὶ τὴν (inquit) θυσία, βιῆλις λέγεται τοῦτο τοῖς
παλαιοῖς· οἱ βιθύαν ἔλεγον πᾶν ὃν βιῶν ζώων θυσίαν· ὅθ' δύο μήλων
καὶ βοὸς, ὡς Ἐπίχαρμος· ἡ βοὸς καὶ αἰγὸς καὶ τραγέοιο· ἢ
κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου. quod sacrificii genus ibidem F
tradit N O M I N A R I Βούπορον θυσίαν, nimirum διὰ τὸ πορευκίδας αὐτῆς, ὅθ' νηὸς πορόραν, τὸν βωμῶ. Sed
& Aristoph. quandam τριθύαν exprimit his verbis. βουθυτεῖ ὦ καὶ τράγον καὶ κριόν. Ita vt quoduis sacrificium in
quo tres mactarētur victimæ, βιῆλις nominatum fuerit.
quod perfectum esse existimabatur διὰ τὸ τῆς τριάδος τέλειον. Apud Hesych. verò S C R I P T V M Τελκτύα,
idque suo ordine & serie alphabetica: quam itidem esse
dicit θυσίαν κάπρου, κριοῦ, ταύρου. Ita vt quoduis sacrificium in
quo tres mactarētur victimæ, βιῆλις nominatum fuerit.
quod perfectum esse existimabatur διὰ τὸ τῆς τριάδος τέλειον. Apud Hesych. verò S C R I P T V M Τελκτύα,
idque suo ordine & serie alphabetica: quam itidem esse
dicit θυσίαν κάπρου, κριοῦ, ταύρου. Apud eundem E T Τείκτιεα
nominatur. sic enim idem, Τείκτιεα ἡ βιθύα, θυσία
Εὐναλίῳ. θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα. Sed rursum G
apud eundem legitur, Τελκτύα, τριάδα. quasi à nominatiuo τρικτὺς, habente accusatiuū βικτύα. quod quū insolens sit, videndum ne pro βιάδα scribendum sit βιαά.
vt βικτύα idem sit quod βιῆλις, id est βιαά, Ternio.

Ionicè verò pro Τριοῦς D I C I T V R Τριξοῦς,
S I C V T Διξοῦς pro Διοῦς: itidem significās Triplex,
Ternus, Trinus. vt apud Herodot. εἰς βιξὰ χωρία. In ternas partes, seu In tres partes.

Τρίτος, ου, ὁ, S E V Τείτος, Tertius. Homerus Iliad. α,
— μὴ τὶ βιτάτισιν ἄεσσι, inter tertios. vt & in Epigr. legitur
ἡ βιτάτη, Tertia. Quibus in locis secūda syllaba τα metri H
causa fuit adscita. At prosa habet tantùm τείτος. Plato
Symp. τίς ἡμῖν βίτος ὁ συμπότης; Et apud Herodot. βίτος καὶ
δέκατος, Tertiusdecimus seu Decimustertius. Et apud
Suid. βίτου κρατῆρος. quem esse dicit τὸ σωτῆρος, & alio nomine τέλειον dici. Idē & βίτῳ καὶ τεταρτῷ ἔτει ex Aristoph. A
affert pro τρεῖβιον καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Idem rursum cū Harpocr. tradit βίτον ἡμιδραχμον à veteribus vocatum fuisse
τὰς δύο ἡμισυ δραχμάς. De quo loquendi genere vide &
quæ Poll. tradit lib.9, col.478, sub finem. Interpretātur
autem δύο ἡμισυ δραχμάς, Duas drachmas semis, Duas
drachmas cum dimidia. Apud Thuc. verò βίτος scholiastæ est ὁ μετ' ἄλλων δύο: Vallæ, Qui est cum duobus
collegis. vt nimirum dicimus, Il est allé luy troisieme. Sic autem & τέταρτος, πέμπτος, atque alia interdum vsurpantur.

F O E M. Τείτη sæpe sine adiectione substantiuè ponitur. vt apud musicos ἡ βίτη dicitur pro ἡ βίτη χορδὴ, tertia chorda: sicut νήτη pro ἡ νήτη χορδὴ, infima seu vltima
chorda. quarum mentio apud Aristot. in Probl. & apud
Plut. in lib. De musica, necnō apud Martian. Capellam,
libro 9. Item ἡ τείτη dicitur pro ἡ τείτη μοῖρα seu τὸ
τείτον μόριον, Tertia pars, Triens: quemadmodum &
τὸ δεκάτιον dicunt decimam partem: & τὸ τριακοστὸν,
trigesimam. Vnde C O M P. Τειτημόριον E T Τειτημορὶς idem significantia quod τὸ τείτον μόριον, Tertia
pars, Triens. de quibus suprà, Tomo 2, col.854, G. Rursum ἡ τείτη dicitur pro ἡ τείτη ἡμέρα, Tertia dies. Interdum etiam Perendina dies. vt in hoc dicto Phocionis
apud Plutarchum in libro περὶ ἀοργησίας, Εἰ σήμερον (inquit) τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τείτον τεθνηκώς.

V N D E Τειταῖος, ου, ὁ, quod interdum accipitur pro
τείτος. vt apud Eurip. Τειταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος, Tertiam iam lucem in sublimi existens. id est, Iam tertius agitur dies ex quo sublimis est & in auras sese extulit.
Vbi vt τριταῖον φέγγος dicitur pro Tertia lux, Tertius
dies, ita τριταία ἡμέρα, & nonnunquam sine adiectione
βιταία, itidem pro Tertia dies. Interdum verò significat Triduanus, id est Qui tertio die aliquid facit, vel
Cui tertio die aliquid accidit. vt βιταῖος ἀφίκετο apud Herodot. Tertio die peruenit. Et l.1 Reg.c.9, περὶ τῶν ὄνων τῶν
ἀπολωλυῶν σοῦ σήμερον βιταίων. De asinabus quæ tertio abhinc die perditæ sunt, De asinabus nudiustertius perditis. Itidémque affertur, βιταῖος ὡσεβελληνικῶς pro Tertio
die inuasit. Necnon βιταία ῥαφανίς, Radicula tertia die e-
rumpens. Similiter βιταῖος πυρετὸς apud medicos Febris quæ tertio die accedit, Febris tertiana: quæ nimirum die vno prætermisso accedit. de quo tum alii, tum
Alex. Aphrodis. Probl.83, lib.1, & probl.10, lib.2. Apud
eosdem medicos crebrò sine adiectione substantiui πυρετὸ occurrit βιταῖοι, vt apud Latinos quoq; Tertianæ,
pro Tertianæ febres. Diosc. lib.2, c.72, de intestinis ter-
ræ, λύει δὲ καὶ τριταίους, discuriunt & tertianas. V N D E
Τειτιοφυὴς πυρετὸς, Febris quæ tertianæ naturam obser
uat seu imitatur. E T Ἡμιβιταῖος, Semitertianus. vt
ἡμιτριταῖοι πυρετοὶ, apud Galenum (quas Celsus appellat
semitertianas febres) id est Tertianæ imperfectæ, & accedentes ad quotidianas. citius enim recurrunt quàm
veræ quartanæ. Τειταϊκὸς, οῦ, ὁ, vt apud Dioscoridem
libro 2, cap.67, τριταϊκὰς πεῖόδους ὑγιάζειν, Tertianæ febris circuitus sanare. Ex quo τριταϊκὸς est A D V E R B.
Τειταϊκῶς, Tertianarum more, More tertianarum febrium. vt apud Aëtium, libro 12, cap. 37, γιγνομένου δὲ τοῦ
παροξυσμοῦ σφοδροτέρου μὴν τοῦτο μίαν τριταϊκῶς. vbi sunt
qui τοῦτο μίαν & τριταϊκῶς synonymos accipiant, & ea
verba sic interpr. Alternis & tertio quoque die. Itidémque τοῦτο δύο & τετρταϊκῶς capiunt pro Quarto quoque die: interdum etiam pro Quarto quoque anno. Præterea à Τειταῖος deriuatum est V E R B. Τειταΐζω,
Tertiana febre laboro. Dioscor. libro 4, cap.61, δίδοται
δὲ βιταΐζοισι πεῖν τὸ τείτον χρόνου ἀπὸ τῆς γῆς σὺν τοῖς τρεικεμμένοις φύλλοις, τετρταΐζοισι δὲ τὸ τέταρτον. Vbi etiam N O-
T A Τετρταΐζειν.

Porro vt ad Τείτος redeam, habet & ipsum quædam
ex se composita. V T Τειτοκόλλυβον, ου, τὸ, dicitur τοῦ
κολλύβου τὸ τειτημόριον, Tertia collybi pars, Triens collybi. vile quoddam & minutum numismatis genus. vt
docet Poll. qui lib. 9, ait, ἔλεγον δέ τι καὶ τειτοκόλλυβον αἱ
ποιηταί, σμικρὸν νόμισμα. (Apud Hes. verò L E G I T V R
Τειτόλλυβον, quod & ipse esse dicit νομισμάτιόν τι) E T
Τειτομηνὶς, Tertia mensis dies. Harpocratione enim
teste, πᾶν τείτον τοῦ μηνὸς, τειτομηνὶς ἐκάλουν. qui etiam

addit, Mineruam videri eo die natam esse, atque propterea VOCATAM Τριποφόρειαν, Istro autore, πλὴν αὐτῶν τῇ σελλῶν νομιζομένῳ. ITEM Τριπεστάτης, ου, ὁ, in choreis dicitur Qui præsultori seu præcentori tertius est. is enim qui proximus ei est, δευτεραστάτης nominatur: ipse autem præcentor πρωτοστάτης nominari posset. aliàs dictus χοροστάτης, κορυφαῖος, & ὁ ἀρχῶν seu καπάρχων. Aristot. Metaphys. libro 4, οὗ δευτεραστάτου τριπεστάτου πρότερον. NEC NON Ἐπίτριτος, Sesquitertius. Macrob. in Somn. Scip. non procul ab initio lib. 2, Et est ὁλόκληρος, quum de duobus numeris maior habet totum minorem, & insuper eius tertiam partē, vt sunt quatuor ad tria. nā in Quatuor sunt Tria, & tertia pars trium, id est Vnum. dēque eo numero nascitur symphonia quæ appellatur διὰ τεσσάρων. Plato in Tim. ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ὁλοκλήρων καὶ ἐπογδόων ἡνωμένων, sesquialteris autem interuallis & sesquitertiis & sesquioctauis, vt Cic. interpr. p. 22 mei Lex. Cicer. ET Πρότριτα, Triduo antē. seu Tertio antè die. nam vtroque modo B. interpr. apud Synes. epist. 4, μετεπέμποντο αὐτὸ τρίτα ἀλλήλων παρ' ἄλλης. itidémque apud Thuc. lib. 2, p. 59, τὰ μὲν ὀστᾶ τριταῖα ἔτι ὑποκομιδῶν, τρίτα σκηνὴν ποιήσαντες, ossa palàm proponunt mortuorum, triduo antè facto tabernaculo. vti & schol. exp. τὸ τρίτης ἡμέρας τῆς ἐκκομιδῆς. addens tamē, posse etiam exponi ὁλόκληρα τρῖς, sed priorem expositionem huic præferēs. Sic & Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 7, πὶς γύροις ὕδατος ἐμπιπλάναι τρίτα, Tertio antè die implere aqua, Triduo antè implere aqua. Huic autem τρίτα opponitur εἰς πλὴν τρίτον. Atq; vt hoc εἰς πλὴν τρίτον interdū significat Perendie, Perendina die, ita hoc τρίτα accipi potest aliquando pro Nudiustertio, Nudiustertiana die. Rursum à Τρίτος sunt ADVERB. Τρίτον ET Τρίτως. quorum hoc exponitur Tertio loco: illud autem Tertiùm. vt τὸ τρίτον ὕπατος, Tertium consul. vt dicitur τὸ τέταρτον, τὸ πέμπτον, τὸ ἕβδομον. Sic Plut. in Publ. τὸ τρίτον ὑπατεύσας. Inde & VERB. Τριτῶ, ῶ, Tertiò facio. vt ex Cyrillo affertur τριτῶν pro Tertiò faciēs. Quo significatu suprà habuimus Τριστοῦν & Τριστοῦν. Putatur significare etiam In tres partes diuido. At COMP. Ἀποτριτῶ, ῶ, B. interpr. Ad tertias redigo, Ad tertias decoquo, afferens ex Hippiatr. χαμαιλέοντος ῥίζαι ἕψησον καὶ ἀποτρίτωσον. Sic apud Dioscor. lib. 4. c. 140, de bromo, ἀφεψηθεῖσαν σὺν ταῖς ῥίζαις μεθ' ὕδατος, ἕως ἀποτριτωθῇ τὸ ἀπόζεμα, decoctam cum sua radice in aqua ad tertias. Est porro inde & aliud verbū, NIMIRVM Τριτοῦν, quod significat Tertius sum, Tertias obtineo: vt πρωτοῦν Primus sum, Primas teneo, siue obtineo, & δευτερεύω Secūdus sum, Secūdas teneo. VNDE Τριτῖαι dicūtur Tertiæ partes, Tertia palma. Plat. Philebo, p. 215, ἢ κατὰ τὸν λόγον, οὐτ' αὖ τὴν πρωτοῖαν, οὐδ' αὖ τὴν δευτερείαν ἡδονὴν μετὸν ὀμνῦοῦσ' ἂν λέγοιτο πρόρρωτερον ἢ ὀρθῶς τὴν τριτίαν, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν. AT Τριτὶς dicitur Tertia medimni pars, id est ἑκκαίδεκα χοῖνικες, vt Poll. tradit lib. 4, cap. 23. nam medimnus integer continet chœnices 48: cuius numeri tertia pars est 16. Tertiarius Latinè dici potest, vt dicitur Quartarius, Sextarius.

Sequuntur aduerbia ex τρεῖς seu τρία deriuata.

Τριάκις, Ter. idem quod τρὶς, teste Hesych. qui Laconicū esse dicit.

Τρίχα, Tripliciter, Trifariā, In tres partes. Herodot. ἐπὰν πλὴν φιλύρλω τρίχα χίσῃ, vbi quis tiliam trifariam scideritApud Homerum autem Odyss. ξ, Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔβαν, pro Quum esset tertia & vltima noctis pars. Poetica epēthesi metri causa dicitur ETIAM Τριχθά. vt Il. γ, Τριχθά τε καὶ πεζαχθὰ διῴχετο. id est εἰς τρία μέρη, In tres partes. At Iliad. β, τριχθὰ δὲ ὤκηθεν, significat potius Trifariam. VNDE Τριχθάδιος in Epigr. Triplex, Trinus. βιοτός. Ex τρίχα autē COMP. Διάτριχα, idem cum simplici significans, nimirum Tripliciter, Trifariam. Homer. Iliad. β, — διάτριχα κοσμηθέντες, id est τριχῶς διαπαχθέντες, Trifariam seu in tres partes dispositi. Apollon. Arg. 2, Κεκριμένοι καὶ φῦλα διάτριχα, Distinctæ in gentes trifariam: τριχὰ διακεκριμένοι καὶ φῦλα. nam dissoluta illa compositione, verbo ipsi potest præpositio tribui.

Τριχῇ, Tripliciter. vt τὶ τρίχα διάστατον, Triplici dimensione distans. Alicubi exponitur etiam In tres partes.

Τριχόθεν, Tribus ex locis. vt πανταχόθεν, Omnibus ex locis.

Τριχοῦ, Tribus in locis. Exponitur etiam Tripliciter.

Τριχῶς, Tripliciter, Trifariam, Tribus modis. idem quod τριχῇ. quamobrem Suid. hoc βιχῶς, veluti notiore, vtitur in exponēdo illo βιχῇ. Hes. verò βιχῶς exp. nō solùm βιοτῶς, sed etiam ὑποκοριστικῶς: quod mihi suspectū est.

Τρὶς verò vltimo loco posui propter cōpositorum ex eo multitudinem: quæ duorum sunt generum. quædam enim ς retinent, quædam abiiciunt: illa, sequente vocali vel diphthongo, hæc autem sequente consonante: non id tamen semper, vt ex sequenti serie patebit. Significat autem Τρὶς, Ter, vt τριάκις & τριοτάκις. Τρὶς ἐξ βάλλειν, Ter sex iacere, prouerbialiter dicitur ὅτι τὰ ἄκρως ἀτυχούντων, de iis qui felici rerum successu vtūtur: quoniam ille βόλος seu iactus erat νικητήριος. Æschyl. in Agamemn. Τὰ δ' ἀπόντων χὠ δυσπιστοῦντα θήσομαι, Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας. At ex Hesiodo affertur Τρὶς ὕδατος τρέχειν pro Tres aquæ partes effundere. In cōpositione verò nonnunquam vel potius plerunque, significat πολλάκις, Multoties, Sæpe, vt Eust. quoque annotauit. Interdū etiā Admodū, Valde. Videntur certè Galli hoc τρὶς in suis superlatiuis vsurpare, quum dicunt, Tressainct, Tressage, Tresbon, &c. Nisi sit ex Lat. Ter.

C. Τρισάγιος, Ter sanctus, Sāctissimus. Damasc. Τρισάγιος ὁ θεός.

C. Τρισάθλιος, Ter miser, Miserrimus. apud Eust.

C. Τρισαλιτήριος, Scelestissimus, Improbissimus. Hesychio ἁμαρτωλός.

C. Τρισάλυπος, Omnium minimè dolorem afferens. Exponitur & Ter gratus, seu Pergratus, Iucundissimus.

C. Τρισάπυστος, Ter infelix, Infortunatissimus. Epigr.

C. Τρισαρίστεις apud Hermog. sæpe pro ὁ τρὶς ἀρίστευσας, Qui ter primas fortitudinis bellicæ obtinuit, Qui ter palmā strenuitatis obtinuit. Redditur & generaliter Fortissimus.

C. Τρισάσμενος, Admodū lubēs, Lubētissimus. Xen. Anab. 3.

C. Τρισάωρος, Ter intempestuus. id est Admodum intempestiuus. Epigr.

C. Τρισδιάστατον σῶμα, Corpus triplici constans interuallo & proportione. id est, altum, latum & densum. v. l.

C. Τρισεναὰς, Ter nona mēsis dies. apud Hesiod. in Diebus, quo nomine accipiunt πλὴν ἐνάτην καὶ εἰκοστήν, XXIX.

C. Τρισεξώλης, Ter perditus, Perditissimus. ὁ πάνυ ὀλώλης. Eust. p. 725. In v. l. perperā ex eo AFFERTVR Τριξώλης.

C. Τρισδυδαίμων, Ter beatus, Beatissimus, Felicissimus. Luc.

C. Τρισκαιδέκα, Tredecim. Herodot. Vnde COMP. Τρισκαιδεκάτης, Qui tredecim annorū est. Poll. ET Τρισκαιδεκάκλινος, Tredecim lectis instructus, seu Tredecim lectorū capax. vt βισκαιδεκάκλινος οἶκος apud Athen. lib. 5, de Philopatoris naue, Œcus tredecim lectorum capax. ET Τρισκαιδεκαόργυος, Qui tredecim orgyiarum seu vlnarum est. ET Τρισκαιδεκήρης ναῦς, Nauis in qua sunt tredecim remorū ordines, seu Nauis quæ tredecim remis impellitur. Sic enim dicta est vel ab ordine vel à numero remorū. ITEM Τρισκαιδέκατος, Decimustertius, seu Tertiusdecimus: apud Hesiod. & Plut. Solone.

C. Τρισκακοδαίμων, Ter infelix, Infortunatissimus. Aristoph. Oppositū superiori βισευδαίμων: synonymum verò παῦ βισάθλιος & βισάποτμος.

C. Τρισκατάπυστος, Ter despuendus, Sæpe multúmque cōspuendus, Execrabilissimus.

C. Τρισκατάρατος, Ter execrandus & detestandus, Ter diris deuouendus. id est Execrabilissimus, Detestabilissimus. Plauto Trifurcifer.

C. Τρισκεκορημένος, Ter mundatus scopis: seu Sæpe scopis purgatus. ὁ πολλάκις ἐκσεσαρωμένος. Eust. p. 725, ex Anacr.

C. Τρισμακάριστος, Ter beandus, Admodum beatus prædicandus. idem qui βισμάκαρ seu βισμακάριος. Vtitur eo Hesych. in exp. βισδυδαίμων & βισόλβιος.

C. Τρισοϊζυρὸς, Ter calamitosus seu ærumnosus. id est Calamitosissimus, Ærumnosissimus, Miserrimus. quomodo Archilochus Thasum vocauit βισοϊζυρὴν πόλιν, id est ἄγαν ὀϊζυρὴν, teste Eust. p. 725.

C. Τρίσροχος, Ter madefactus, Ter rigatus. Vel, Multoties rigatus.

C. Τρισδύστυχος, Ter infelix, Infelicissimus, Calamitosissimus. idem cum τρισάθλιος, τρισκακοδαίμων, τρισοϊζυρός.

C. Τρικαλίνδητος ET Τρικυλίνδητος, Ter volutatus: vel Sæpius volutatus. Ambo in meo lex. vet. leguntur, ac per hoc illud exponitur. Affertur autem ex rhetoribus.

C. Τρίκλυστος, Ter (vel sæpius) elutus. Poll. ex Aristoph.

C. Τρικόνητος apud Hesych. legitur, & exponitur ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος καὶ καταχωσθῆναι, Dignus qui sæpius peratur, & defossus obruatur humo. Videtur autem esse à κονεῖν vel potius κονεῖσθαι, deriuato à κόνις.

C. Τριπθήκινος, Ter (seu valde) simiam referens. in Epigr.

C. Τριπλεκής, Ter plicatus, seu Triplicatus. Ex Greg. Naz.

C. Τριπόλιον, Ter canum seu canescens. Herbæ nomē apud Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 21. necnō apud Dioscor. lib. 4, cap. 135, vbi inter alia dicit, ζώσης ἱστρεῖται τὸ αὐθος τρὶς τῆς ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χρῶμα· πρωὶ μὲν, λευκὸν, καὶ τὸ πλὴν μεσημβρίας, πορφυρίζον, ὀψὲ δὲ φοινικοῦν. Apud Hesych. VOCATVR Τριπόλιον. De eadem herba vide & quæ Marcell. Virg. apud Dioscor. contra Gazam annotet.

C. Τριπάνυστος, Ter extensus. seu Multum extensus. id est Longus. vt & Suid. exp. μακρός: afferens ex Epigr. Καὶ δύνακα τριπάνυστον.

¶ Τριόσσω, F. ξω, Vinco, Supero. verbum ab athletis translatū, apud quos victoria in triplici certamine sita erat. vt Suid. tradit παρὰ παλαιστικοῖς dici τριαχθῆναι pro τρὶς πεσεῖν: vel significare τὸ τρὶς κρατῆσαι τὴν νίκην, τὸ δίαυλον, δίαυλον, δόλιχον. VNDE Τρίακτος, quod exponitur Deuictus, Superabilis. ET Ἀτρίακτος, Inuictus. Æschyl. Choeph. οὐκ ἀτρίακτος ἄτα. id est ἀήκιστος, inquit schol. qui metaphoram esse dicit ἀπὸ παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζοντα τοῦ τῆς ἀκροπάλων. Vbi etiam NOTA Ἀποτριάζω: pro quo alii dicunt ET Ἀποτριάστω, quod significat idē cū simplici τριάστω. Poll. lib. 4, non procul à fine, annotat ἀποτριάξαι dici τὸ ὅλῃ πεντάθλου νικῆσαι. Hesychio autem ἀποτριάξαι est τρεῖς πληγὰς δοῦναι, tres incutere plagas. AT Τριασμὸς est potius quasi à verbo τριάζω, id autem à τριαί: quamobrem exponitur Ternionis seu ternarii numeri ratio. Sunt tamen qui SCRIBANT Τριαμὸς, & velint esse quandam in tria diuisionem.

¶ Τρίγλα SEV Τρίγλη, Mullus, Athenæo lib. 7, ex eo dictus videtur, quoniam teste Aristotele, τρὶς πίπτει τοῦ ἔτους. Idem Ath. tradit, dicēdum esse potius τρίγλη quàm τρίγλα: quia ea quæ in λᾶ desinunt, aliud præterea requirunt λ, veluti σκύλλα, Τελεσίλλα, & similia: ea autem quæ ὁλοκληρῶ τὸ λ habēt, finiūtur η, veluti τρώγλη, ζεύγλη, αἴγλη. Sed is canō nō vbiq; verus est. tā enim in carmine quàm in prosa reperitur τρίγλα. vt in epigr. quodam, Τρίγλαν ἀπ' αὐθρακῆς καὶ φυκίδα σοι λιθῆτιν Ἄρτεμι δωρεῦμαι. Itidémque apud Aristot. Histor. anim. lib. 5, cap. 9, vbi ait, ὁ λάβραξ, καὶ ὁ τρίγλας ἢ καὶ τὰ πετραῖα, δὶς πίπτει, τρίγλα μόνη τρὶς. τεκμαίρονται δὲ ἐκ τοῦ γόνου· τρὶς γὰρ φαίνεται ὁ γόνος τοῦ ἔτους πάντας τόπους. Vnde Plin. lib. 9, cap. 51, Piscīū lupus & trichias bis anno parit, & saxatiles omnes: mulli ter. (Vbi etiam NOTA Λάβραξ ab eo Latinè vocari Lupus) At τρίγλη apud Alex. Aphrod. legitur in præfat. lib. 1 Problem. ‖ Hesychio verò Τρίγλα est nō solùm ἰχθὺς θαλάσσιος, sed etiam τόπος τις. VNDE Τριγλοφόρος, Mullifer. In Epigr. τριγλοφόροις χιτῶνας quidam vocauit Retia in quibus mulli capti ferebātur, seu Retia ad mullos capiendos: quasi Mulliferas tunicas. ET Τριγλὶς, ίδος, ἡ, forma diminutiua, itidem Mullus, vel potius Mullulus: Suidæ εἶδος ἰχθύος. AT Τριγλίζειν Hesych. κατὰ μίμησιν dici scribit ὅλῃ τῶν γελώντων, id est de ridentibus.

ΤΡΕΠΩ, F. ψω, Verto, Conuerto. Hesiod. Ergois, Ἀντίον ἀκραέος αὔεμον τρέψαντα πρόσωπον, obuersa facie vento bene temperato. Animum quoque & oculos dicitur aliquis τρέπειν εἰς vel ὅλῃ vel πρός τι, itidem Vertere ad, Conuertere ad. Hesiod. Erg. Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσφρονα θυμὸν Εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίοτον, conuersum ad opus. Et rursum, ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσφρονα θυμόν. Homerus Iliad. ν, Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ. Vbi vt ἐς τι τρέπειν τὼ ὄσσε dicit, ita vicissim τρέπειν ἀπό τινος. velut Iliad. π, οὐδέ ποτε Ζεὺς Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ, à pugna auertit. Idem Iliad. σ, de Vulcano dicit, Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, Ad ignem excitandum conuertit folles suos. Item iram vel malum aliquod εἴς τινα τρέπειν dicimur. Synes. epist. 60, ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ πλὴν ὀργῶν, conuertisti in me iram. Plutarch. De deo Socr. τρέπεται πρὸς διζυμίας ἀπὸ τοῦ παίοντος, ἐπαρωμένη κακαῖς ὁδοῖς, κακαῖς δ' ἐπανόδοις· ἃ μὴ Δία πώποτε τρέψαι εἰς αὐτὸν ἐκείνων θεοί. Quo significatu dicitur etiam τρέπειν τι εἰς κεφαλὴν τινος, vt apud Latinos quoque In caput alicuius vertere & conuertere. Demosthen. τοῦτό σοι εἰς κεφαλὴν τρέπω: vt & Phalar. in epist. τρέπω εἰς κεφαλήν σοι, In tuum caput retorqueo. Quibus adde hoc Æsch. τρέπω εἴς σε τὰ ἔργα. Et hoc Plutarchi in Rom. εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέπουσιν, In alios causas transferunt. id est, ἑτέροις τρεψοπείθοισι τὰς αἰτίας. Εἰς φυγὴν quoque τρέπειν hostem dicimur. Chrysost. τὸν πλῆθος τῶν Περσῶν εἰς φυγὴν ὀξέως ἔτρεψε, celeriter in fugam vertit. Homerus Iliad. π, de Ioue, Ἔκπεσε δ' ἀτρεκέως ἀπὸ πετρίου αὐλακίδα θυμὸν ὀνήκεν· Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλοις Τρῶας φευγέμεναι. vbi φύγαδε τρέπειν & κελεύειν φεύγειν synonyma sunt. Item & τρέπειν simpliciter dicitur, pro τρέπειν εἰς φυγὴν, In fugam vertere seu conuertere. Homerus Iliad. ο, Αὐτὰρ ἐγὼ τρεψάμενος κιόν ἵππουσι κέλευθον Πᾶσαν λειανέων, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Thucyd. lib. 5, pag. 168, τρεψαμένων τοῖς Ἀθηναίοις τῶν βοιωτῶν, καὶ μέσον τὸ στράτευμα τρέπει. Animum præterea alicui τρέπειν dicimur, vel etiam illū ipsum τρέπειν. Homer. Odyss. τ, Τῇ δὲ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε, mentem ei mutauit. Iliad. δ, Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον· Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων, Sed Iupiter eis mutauit animum. vel, Iupiter fecit vt mutarent animum. Legimus apud eundem poetam Il. ι, v. 596, Ἀλλὰ σὺ μή μοι τοῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων Ἐν τοῦδε τρέψειε φίλος. Ne te (vel animum tuum) cōuertat huc, id est in hāc sententiā, Ne te ad sequendum hoc consilium impellat, Ne faciat vt huc inclinet animū tuus. Et quemadmodum hîc ἐν τοῦδε τρέψῃς, sic ποῖ τρέψας, sed in alio loquendi genere, apud Aristophanem in Nubibus Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τρέψας, ὦ νεανία σύ; nam ex eo quærit in quem vsum verterit seu conuerterit τὰς ἐμβάδας, & quid de eis fecerit, vt vulgò loquimur. Porrò vt τρέπειν τὶ εἴς τινα, (de quo suprà) ita etiam dicitur τρέπειν ἔν τινι. vt apud Xenoph. Pæd. 5, pag. 86, εἰ δέ σοι δοκῶ τοῦτα ἀγνωμόνως ἐνθυμεῖσθαι, μὴ ἐν ἐμοὶ τοῦτα ἀλλ' ἔν σοι τρέψας ταῦτα, καταθέασαι οἷα σοὶ φαίνεται; non in me ista sed in te vertens, vt quidē Philel. interpretatur. Sed aliud significare quàm suprà cum accus. docebunt te quæ ibi sequuntur.

PASS. Τρέπομαι actiui significationes sequitur, significans nimirum Vertor, Conuertor: interdum etiam Verto me, Conuerto me, Conuerto gradum, Conuerto pedem, μεταστρέφω. Homerus Iliad. ρ, Τῷ πῃ νῶϊ ἰθὺς περαμήσω ἢ ἀπολέσθω Νῦν σαωθήτω, conuerso gradu. Aristoph. ἐπειδὰν ἥλιος τραπῇ. duæ enim eius sunt τροπαί: vna ἐαρινὴ, altera ὀπωρινή. Interdum cum aduerbio loci, vt sunt, ὀπίσω, πάλιν, ποῦ. Homerus Iliad. μ, — μή πῃ ὀπίσσω Τεπράφθω πτερύγων, ne quis retro cōuertat pedem ad naues. Iliad. σ, Ὡς ἐρα φωνήσασα πάλιν τράπε δ' ἵππος ἑοῖο· Καὶ τρεφθεῖσ' ἀλίησι κασιγνήτῃσι μετηύδα. (Vbi etiam nota synonyma τρέπεσθαι & στρέφεσθαι) Item sæpe occurrit ποῖ τραπόμαι; Quò me vertam? pro quo Eurip. dixit ποῖ τράπωμαι; Sic Demosth. ποῖ τρέψωμαι; Quò se conuertet? Quò se recipiet? Et Aristoph. ποῖ πῃ τράπωμεν; Quò se quis conuertat? Quò se quis circumagat, & quid agat? Et Xenoph. Pæd. 3, ἀπορῶν ποῖ τῇ ἄπειμι, Dubius quò se verteret, Non videns nec sciens quò se conuerteret. (Quod simpliciter etiam ἀπορεῖν dicitur. est enim ἀπορεῖν, nō habere πόρον, id est, Non habere exitum vel transitum) His adde τοῦτῃ τραπόμενος apud Plat. epist. 7, Huc te vertens, Hanc viam tenens. Dicitur aliquis etiam ὁδόν τινα τρέπεσθαι, Ad viam aliquam se cōuertere: pro Viam aliquam ingredi, Viam aliquam insistere, vel tenere. In quo loquendi genere plerunque omittitur accusatiuus ille substantiui ὁδός. Synes. τρόπον μὲν αὐτοὶ πλὴν ὅλῃ τὰ παλαιὰ φέρουσα, καὶ μετ' ἐκείνου ἡμεῖς πλὴν ὅλῃ τὰ πρὸ ἐκείνου τραπόμεθα. Sic Luc. τραπέσθαι πλὴν ὅλῃ τὸν μόνον. Et quidam anonymus, οὐκ οἶδ' ἥντινα τράπωμαι, Nescio ad quam viam me conuertam, Non video quámnam viam sequi seu tenere queam. id est, ἀπορῶ ποῖ τραπόμαι, vt Xenoph.

loquitur. Rursum Synes. ὡς δ' οὐ πρὸς χώρεν τοῦτον, ἑτέραν ἐτράπετο, Quum hac via res non procederet, aliā sequutus est. seu Aliam rationem peragēdæ rei instituit, vt B. interpr. Vbi sicut ἑτέραν τρέπεσθαι dicitur, ita apud Luc. τρέπεσθαι ἀλλοῖ, Alia ire via, Aliam tenere seu insistere viam. Plenè autem Xenoph. dixit Apomnem. 2, εἰ πῶς δ' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ὅτι τὸν βίον, an inituri sint eam vitæ viam quæ ad virtutē ducit. Dicitur verò aliquis & ἑαυτὸν τρέπεσθαι, vt στρέφεσθαι στροφάς. Æschin. in Ctesiph. πλείοις τραπόμενος ἑαυτὸν τοῦ Εὐξίππου. Plutarch. Alcib. ὀξυτέρας τραπομένῳ ἑαυτὸν τοῦ χαμαιλέοντος. Necnon aliquis B τρέπεται ὅτι, πρὸς, & εἴς τι, pro Conuertit se ad, Relictis prioribus negotiis confert se ad. Hom. Od. θ, Δεῦρο φίλοι, λέκτρονδε τραπείομεθα, Cubitum nos conferamus. Plato Symp. νῦν δὴ πρὸς τὸ δεῖπνον πρῶτα τρέπου, prāsum venias. Cuius iussis obsequēs Socrates κατακλίνεται καὶ ἐδείπνει. Et paulo pòst, σπονδὰς ποιήσασθαι, καὶ τρέπεσθαι πρὸς τὴν πότον. Quomodo & Plutarch. in Themist. τραπέσθαι πρὸς πόσιν dicit. Itidem Apollon. Rhod. τράπετο εἰς ἔργον, Ad opus se conuertit, Opus aggressus est. (vt & Homer. Iliad. γ, C dixit, Ἀμφίπολοι μὲ ἔπειτα θοὰς ὅτι ἔρχα τράποντο, Ad opus se conuertêre, Opus adierunt. Et Thuc. lib. 1, ἑτέροις πρὸς ἔργα πεπραμένοις, Qui ad opus faciendū se cōuertêre, Occupatis in opere faciūdo) Plut. Symp. sept. sap. ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις, Ad eiusmodi percontationes se conuerterunt, Percōtationibus his vti cœperūt. Et Demosth. τρέπομαι πρὸς τὸ κρίνειν. Cui affine hoc Thuc. lib. 1, πρὸς δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο φυλάσσειν μᾶλλον ἢ ζωγρεῖν: si modò subaudiamus articulum τὸ: vt sit, Sese conuertêre potius ad trucidandos quàm capiendos homines. Idem ibidem, de Corinthiis, πρὸς τὰ ναύαγια καὶ τοὺς νεκροὺς τοὺς D σφετέρους ἐτράποντο, conuertêre se ad colligendas naufragio dissectas tabulas, & ad tollēdos mortuos. Idem ferè ab initio, πρὸς γεωργίαν τῆς Χερρονήσου τραπόμενοι καὶ λῃστείαν, Quum se ad colēdam Cherronesum & prædationes cōuertissent, Quum animum appulissent ad agriculturam & latrocinia. Sic Xenoph. Pæd. 7, οὐκ ἐτύτθ δὴ εἰς τὸ πονηρὸν πάλιν τρέπεται. Et lib. 8, ὅτι τὸ ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον πεπραμένοι εἰσί. Aristoph. contrà in Vesp. ὅτι τὰ βελτίω τρέπου, Ad meliora te cōuerte. Idem alibi dicit τρέπομαι ἐπ' ἄλλο εἶδος, ad aliam me speciem conuerto. Præ- E terea εἰς ἀλκὴν vel ἀπόγνωσιν τρέπεσθαι quis dicitur. Thuc. καὶ κατέστησαν ἐς ἀλκὴν μηδένα τρέπεσθαι, eò redegerunt eos vt nemo ad fortiter pugnandum erigeretur. Idem lib. 2, πρὸς τὸ ἀνέλπιστον ἤδη τραπόμενοι τῇ γνώμῃ, ad desperationem animo conuersi. Philo De vita M. lib. 1, πρὸς ἀπόγνωσιν ἤδη τραπομένων σωτηρίας, Ad desperationē salutis spectantibus. Vel etiam, Eò redactis vt de salute desperarent. Nam τρέπεσθαι πρός τι dicitur interdum qui redigitur seu adigitur ad aliquid, Qui cogitur descendere & confugere ad aliquid. vt apud Plutarch. in Anton. de inopia commeatuum, τραπόμενοι δὲ πρὸς λάχανα καὶ ῥίζας, ὀλίγοις μὲν ἐνετύγχανον τῶν σιτήρων, F πολλοὺς δὲ ἐπιζητοῦντες καὶ τῶν ἀγεύστων πρότερον. Sed & ad res suas vel ad aliquem hominem dicitur τρέπεσθαι aliquis, (qui vsus affinis est ei de quo in principio huius pag. dixi) itidē pro Conuertere se, Conferre se: interdum etiam Accedere, Confugere. Æschin. in Ctesiph. καθοπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ, ἀφίησιν ἀγαθὸν τύχῃ τρέπεσθαι ὅτι τὰ ἑαυτῶν. id est, Conuerso gressu redire, seu recipere sese domum suam. Thucyd. lib. 3, πρὸς Ἀθηναίους ὁπηνίκα τρέπεσθαι, vt nos conuerteremus & conferremus ad Athenienses. Et aliquanto antè, οἷς ὡς ὑμᾶς τρεπομένοις, Quibus ad vos sese conuertentibus. Itidem Plutarch. in Lycurgo, dicit τραπέσθαι πρὸς Ἴφιτον, pro Ad Iphitum concessisse. Et Plato De leg. lib. 7, primo statim diluculo iubet τοὺς παῖδας πρὸς διδασκάλους τρέπεσθαι, Conuertere sese & cōferre ad suos magistros: omissis nimirum aliis omnibus negotiis. At ἐφ' ἑαυτὸν τρέπεσθαι ex Demosth. affertur pro In seipsum vergere. Et ex Aristoph. Nub. H καὶ σαυτὸν νῦν τρέπου, Vade tua via, Vade tuum iter. Orator etiam aliquis à proposito & themate aliquo ad aliud τρέπεσθαι dicitur itidem pro Cōuertere se, Orationem conuertere, Transire. Xenoph. Pæd. 1, τρέψομαι ἐφ' ἅπερ ἔλεγον, Conuertam seu cōferam me ad ea quæ dixi. Itidémque τρέψομαι ὅτι τοὺς προλόγους affertur pro Accedam ad prologos. Sicut verò dixi Τρέπομαι reddi interdum Conuerto gressum & Reflecto seu refero pedem, ita sciēdum est significare interdum Verto seu cōuerto faciem: seu τὸν δρόμον τρέπω, vt Homerus loquitur in præcedente tmemate. Philo De vita M. lib. 1, τραπόμενος οὖν καὶ ἐρήμου, ὅρᾳ κατὰ φυλὰς ἐσκαπανιζομένους τοὺς Ἑβραίους, In solitudinem conuersus, In solitudinem versa facie. Sic ex Homero πεπραμένοι πρὸς τοὺς Τρῶας affertur pro τοὺς Τρῶας βλέποντες. At verò exercitus τρέπεσθαι dicitur pro τρέπεσθαι εἰς φυγήν, In fugam verti seu conuerti. Plutarch. Fabio, οὐ μόνον τῶν ἀλλ' ἤδη πεφοβημένων καὶ τραπομένων. Thucyd. lib. 2, ἐφοβήθησαν καὶ τραπόμενοι ἔφυγον. Et lib. 3, οὕτω δὴ τραπόμενοι ἔφευγον. Itidem Xenophon Hellen. 3, ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ὅτι τῶν καταίτιος. Vbi sicut aliquis dicitur τρέπεσθαι ὅτι, ita & τρέπεσθαι ἐς vel πρός. à Thucydide, lib. 2, ἔπειτα δὲ ἐτράποντο ἐς τὸ Παύορμον, ὅθεν περ ἀνήχθησαν, fugere cœperunt. Aliquanto antè, τὸ σταυρώδον ἐκκιδασθέντες καὶ τὸν χῶρον, καὶ πρὸς τὸ τεῖχος πεπραμένοι, ad mœnia conuersum & fugientem. Quibus in locis τρέπεσθαι est θορυβῶς τοῦτο φεύγειν, conuerso seu verso tergo fugere. Herodian. addidit ἐς φυγὴν, lib. 1, πτρωσκόμενοι δίνεν καὶ μὴ φέροντες, ἐς φυγὴν ἐτράποντο, in fugam sunt cōuersi. Item aliquis πρὸς τι πεπραμένος esse dicitur pro Inclinatus esse, Propensus & procliuis esse. Plato in Symp. de iis mulieribus quæ γυναικὸς τμῆμά εἰσι, loquēs, οὐ παῦν αὐτὰ τοῖς ἀνδράσιν ἀνοῦ πρὸς ἔχοιεν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας πεπραμένα εἰσί. ex quo genere esse dicit τὰς ἑταιρίας. Præterea in sermone vel consiliis & cogitatis suis τρέπεσθαι quis dicitur. Thucyd. lib. 5, pag. 193, ὅτι πολλὰ καὶ λέγοντας καὶ διανοῦντας τρέπεσθαι, Ad multa verti, seu flecti, In varias partes versari. Et lib. 1, pag. 45, πρὸς τὰς συμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους. id est μεταβαλλομένους, vt scholiast. exp. qui & lib. 4, pag. 155, ἐπειδὴ καὶ τὸ πλῆθος ἑώρων πεπραμένον, illud πεπραμένον itidem exp. μεταβαλόντες τὴν γνώμην, Animum mutasse. Quo sensu paulo antè dixerat, ἀλλοιότροποι ἐγένοντο τὰς γνώμας. Itidē ex Aristoph. affertur τρέπεσθαι ἑτέρως, pro Mutari, Verti. Sic animus alicuius τρέπεσθαι dicitur. Homer. Il. κ, — ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρένας. Il. ρ, — δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὖτις. At Od. δ, — κραδίη πέτεσθαι νέεσθαι Ἀψ οἰκόνδε, pro Inclinabat, Propensa erat. Sed & χρὼς alicuius τρέπεται, itidem pro Mutatur. vt apud eūdem Il. ρ, — πῶνδ' ἐτράπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη Πρόσσω αἴξας πεῖρ νεκροῦ δηριάσασθαι. Et Iliad. ν, Τοῦδ' δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρὼς, οὐδέ τι λίλιε Ταρβεῖ. Sicut verò τρέπειν εἴς τινα κακόν τι dicimur, ita ipsum κακὸν ἐπ' αὐτὸν τρέπεσθαι vel εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ dicitur. Xen. εἰμὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τραπεῖτο, nisi timerē ne in meam perniciem verteretur. Aristoph. Nub. τὰ δὲ χρέα τοῦτ' ἴσθ' ὅτι Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται, in caput tuum conuertentur. Res etiam aliqua τρέπεσθαι εἰς χεῖρον dicitur, vt & Latinè In peius verti. Xen. Pæd. 8, πάντα δ' ὅτι τὸ χεῖρον ἐτρέπετο. Quo sensu apud Virg. aliqua dicuntur In peius ruere ac retro sublapsa referri. Deniq; & locus aliquis ad alium πεπραμένος εἶ dicitur pro Vergere, Spectare. vt πεπραμένος ἐς τὸ πέλαγος, Ad mare spectans, Versus mare situs. Sic Thucyd. lib. 2, καὶ πρὸς τὸν ἀνέμου τοῦτον ἡ πρὸς Πελοπόννησον ὁρᾷ, ἔπειτα δὲ πρὸς Εὔβοιαν τε καὶ Ἄνδρον πεπραμένον. Vbi nota ὁρᾷν & πεπραμένον εἶ synonymos ab eo esse vsurpata. ¶ At πεπραμένη λέξις ex Hermog. affertur pro Translata dictio.

Passiua etiam vox actiuam significationem habet interdum, & pro τρέπω ponitur. vt τρέπεσθαι τοὺς πολεμίους, Hostes in fugam vertere, Hostes fundere & fugare. Plutarchus in Anton. καὶ τοῖς ἱππεῖς εἴρπε, πρὸς βάλλοντας τρέπεσθαι, τρεψάμενοι δὲ, μὴ πόρρω διώκειν. Vbi affinem significationem habent τρέπεσθαι & διώκειν, sicut suprà passiuæ significationis verbum τρέπεσθαι & φεύγειν. Idem in eodem, Ῥωμαίων μὲν τοὺς μαχομένους τρεπομένων, ἐκείνων δὲ τοὺς φεύγοντας αἱρουμένων. Sic Xenoph. Hellen. 1, τρεψάμενοι καὶ ἀποκτείναντες.

IONICE Τρέπομαι etiam dicitur pro τρέπομαι, Vertor seu Conuertor, Verto seu conuerto me. vt ex Herodoto affertur τρέποντα τὴν αἴω ὁδὸν, pro Ad superiora iter cōuertunt. Sic verò & Τάμνω dicunt iidem

Iones pro τέμνω. Alia autem ratio est in aor. ἔτραπον. is A enim est ex fut. 2 τραπῶ, in quo ε in α mutatur: sicut & πέμνω 2 futurū facit πεμῶ. Rursum Ionicè idem Herod. dicit τρέπεσκε, in fugam vertebat: vt dicitur τύπτεσκε.

Τρεπτέον, Vertendum est. Plato, ὅτι τοῦτο δὴ τρεπτέον, Huc iter conuertendum est, Ad hoc tendendum est. Et ex Aristoph. τρεπτέον τὴν ὁδόν.

Τρεπτός, ός, όν, Qui verti potest: item Qui mutari potest, Mutabilis. vt Naz. dixit ὀν καιροῖς τρεπτοῖς. Vnde SVBST. Τρεπτότης, Conuersio seu Versio. vt Hesychius τρεπτότητος exp. Τροπῆς. B

C. Ἀτρεπτος, Qui verti nequit. Item Qui verti & immutari nequit, Immutabilis, Immotus, ideóque Rigidus, Firmus, Constans. Tam verò rei animatæ quam inanimæ conuenit. Inanimæ, vt apud Luc. ἀτρεπῶ πρὸς ὤπω, Immutato atque interrito vultu. Solet enim quorundam χρὼς interdum τρέπεσθαι, vt Homerus loquitur. Sæpius animatæ. vt aliquis τὴν ἀλκὴν ἄτρεπτος dicitur, cuius nimirum robur infringi nequit. Alii, Virtute interritus interpr. Et Plutarch. Alcib. ἄτρεπτος πρὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθὴς ὤν: quod interpr. Infamiam negligens. vt sit C idem ac si dixisset, οὐκ ἐπιστρέφετο. Vnde ADVERB. Ἀτρέπτως, Immutabiliter, Constanter, Rigidē. Philo De vita M. lib. 1, ἐλεεῖ πρὸς οὓς ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως ἔχει, miseratur in quos rigidus & inexorabilis est. Vbi etiam nota copulari ἀτρέπτως & ἀπαραιτήτως. vt apud Plutarch. ἄτρεπτος & ἀπαραίτητος: in Coriol. ἐβούλετο ἐμμένειν τοῖς ἀτρέπτοις ἐκείνοις καὶ ἀπαραιτήτοις λογισμοῖς. Suid. ἀτρέπτως exp. ὀρθῶς, Rectè, in hoc Æliani loco, ὡς ἂν μελλόντων ἀτρέπτως τι καὶ παναληθῶς προθεσπίζουσα.

Τροπή, ῆς, ἡ, Versio, Conuersio. vt ἠελίοιο Τροπὴ apud Hesiod. D in Erg. de ea solis conuersione qua vel à meridie in septentrionem reflectit cursum suum, vel à septentrione in meridiem: quod Latini Solstitium vocant, quoniam subsistit, nec progreditur vlteriùs, sed retrò conuertit iter. Sic idem in eodem libro, μετὰ Τροπὰς ἠελίοιο, Postquā sol conuertit cursum suum, Post solstitium. Et Aristot. μετὰ ἡλίου Τροπάς. Et Theophr. αὐξοῦσι μικρὸν πρὸ ἡλίου Τροπῶν, Florent circa solstitiū, vt Plin. vertit. Interdum additur θερινὴ vel χειμερινή. Aristot. Hist. anim. lib. 5, ὑπὸ Τροπὰς θερινάς, Sub solstitium æstiuum. Thuc. περὶ ἡλίου Τροπὰς τὰς χειμερινάς, Circa solstitium hybernum, Circa brumā. Plutarch. in Probl. Rom. μετὰ Τροπὰς χειμερίας: nimirum ὁπηνίκα τὸ πρόσω βαδίζειν πεπαυμένος ὁ ἥλιος ὅθεν ἐπιστρέφει καὶ ἀνακάμπτει πάλιν πρὸς ἡμᾶς. Quibus verbis exprimit clarè quid per Τροπὰς χειμερίας intelligatur. (Nisi fortè χειμερινὰς & ibi scribendum est) Pro θερινὰ Τροπὰς & χειμερινὰ dicitur etiam βόρειοι & νότοι: vt apud Plutarch. De exilio, Τροπὰς βόρειοι, Τροπὰς νότοι, ἰσημερίαι. Autor autē Axiochi, ἰσημερίας τε καὶ Τροπὰς διπλάς. Homerus ἠλίου F Τροπὰς fingit esse in Syria insula, quæ vna Cycladū est: Odyss. ο, Νῆσός τις Συρίη κέκληται (εἴ που ἀκούεις) Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι Τροπαὶ ἠελίοιο. Vbi breuium scholiorum autor annotat, esse quosdam qui dicant esse ibi τὸ ἡλίου στήλαιον δι' ὃ σημειοῦσθαι τὰς ἡλίου Τροπάς. Apud Plat. ὅσα δ' οὐρανοῦ πορθμόρυα ἔρα Τροπὰς, Cic. vertit, Quæ per cælum penetrantia solstitiali se & brumali reuocatione cōuerterent, vt videbis pag. 28 mei Lex. Cicer. Item Τροπὴ dicitur de conuersione in fugam: vt exercitus τρέπεσθαι, quum terga hosti obuertit & fugit: quod Latinis est G Verti in fugā. Plutarch. Camillo, τὴν Τροπὴν τῶν Ῥωμαίων αἰσθανόμενος, Romanos in fugam esse conuersos, Fugam Romanorum. Et Aristot. ἐν ταῖς Τροπῆς, ὅλον, In fuga, Quum milites in fugam vertuntur. Gaza, Militum argumento constat, qui superati rapuerunt fugam. Porro eorum qui superati sunt, Τροπὴ γίνεσθαι dicitur. Thucyd. Τροπὴ ἐγένετο, Fuga facta est, In fugam conuersi sunt. Vt & Herodian. lib. 3, Τροπὴ τῶν ἀναπολικῶν γίνεται, Orientales in fugam versi sunt, Orientales fusi sunt & fugati. Rursum apud Thucyd. multis in locis, Τροπῆς γενομένης, vt & H apud Herodian. lib. 1, Τροπῆς δὲ γενομένης, ἔφευγον εἰς τὴν πόλιν. Et lib. 3, Τροπῆς τε καρτερᾶς γενομένης, ἐδίωξαν αὐτοὺς φεύγοντας οἱ Σεβήρου, μέχρις οὗ ἐς τὴν πόλιν ἐσέβαλον. Ii autē qui superāt, Τροπὴν ποιεῖν seu ποιεῖσθαι dicuntur. Plut. Camillo, Τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις συμπλεκόμενος, In fugam cōuertit. ἔτρεψε. Herodot. Τροπὴν ποιήσας τῶν πολεμίων, Hostibus fusis & fugatis. At Thuc. habet illud Τροπὴν ποιοῦμαι. Item apud Sophoclem ἡ ἀναρχία, σὺν μάχῃ δορὸς Τροπὰς καταρρήγνυσιν, in tumultu Martio Fugitiua vertit terga, vt Turn. interpr. ¶ Significat etiam Mutatio. Plutarch. Numa, γενομένης περὶ τὸν ἀέρα Τροπῆς, Aëre mutato, seu Coorta aëris mutatione, & tempestate. Idem in Galba, Τροπὰς τοσαύτας τραπόμενοι, Toties mutata sententia. Et in Alcibiade, ὀξυτέρας τραπομένῳ Τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος. Et Æschin. in Ctesiph. πλείοις τραπόμενος Τροπὰς τοῦ Εὐξίππου. Sicut verò πεπραμένη λέξις dicitur, ita & Τροπικὴ λέξεως, pro Translatio, μεταφορά: seu Figura. vnde Τροπικαὶ λέξεις. In qua significatione Hermog. vsus est, teste Bud. qui Τροπαὶ & Τροπικαὶ λέξεις ex eo affert, & interpr. Tropi & metaphoræ. Itidémque schol. Aristoph. dicit, Σμῶος, κατὰ τὸ σύσημα τῶν μελισσῶν· Ὅμηρος δὲ κέχρηται τῇ Τροπῇ ὅτι ἀγκυλοπίας, ἐπιγνοὺς τὸν Νέστορα, tropicè vsurpauit. Idem & Τρόπος dicitur.

C. Ἄτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄτρεπτος, Expers Τροπῆς, Qui verti & mutari nequit, Immutabilis, seu Immutatus. ἀμετάτρεπτος. Est etiam nomen vnius parcarum apud Hesiod. in Theogon. & alios: sic dictæ quoniā eius νόος οὐ τρέπεται, Non mutatur, Non flectitur, sed inexorabilis permanet. Aristot. De mundo, πάντα δὲ καὶ μόνος γενόμενος, μία τῶν μοιρῶν Ἄτροπος· ἐπεὶ τὰ παρεληλυθότα πάντα ἀτρεπῆ ὄντα, Ea enim quæ præterierunt, retrorsus agi nequeunt. Vt & Luc. De scrib. histor. dicit, τὰ πεπραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ αὖ ἔτι ἀνακλώσειν, οὐδὲ Ἄτροπος μεταστρέψει.

C. Κατάτροπος, Deorsum versus, seu conuersus, Deorsum inclinans seu vergens. ὁ κάτω πεπραμένος. nam Hesych. κατάτροπον exp. κάταντες: AT Πρότροπον, (inquit) τὸ ἀναντίον, id est Accliue, Arduum, vt in serie literæ Π rursum πρὸς τροπον exp. πρὸς αντες.

C. Παλίντροπος dicitur ὁ πάλιν τρεπόμενος, seu ὀπισθόρμητος, Retrò conuertens gressum, Retrò reflectens gradum. Exponitur & Reuersus, Redux.

C. Ἀλλοτρόω, ῶ, Muto, Immuto: quasi Aliò conuerto. vnde apud Hesych. Ἀλλοτρῶσαι, μεταθεῖναι.

Τροπαῖος, ία, ον, dicitur οὗ γίνεται Τροπή. vt Τροπαία πνοὴ vocatur ἡ τρεπομένη καὶ ἀνακαμπτομένη. quæ omisso substantiuo frequentius NOMINATVR Τροπαία. Aristot. Problem. 5, lib. 26, ἀναπνοὴ ἡ Τροπαία· καὶ ἔστι ἡ Τροπαία, οἷον ἀναστροφὴ ἀπογείας· ἡ δὲ ἀπόγαια, τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ Τροπαία, ἡ τοῦτο παλίρροια. Est igitur ἀπόγαια, ventus qui è terra exortus in mare fertur: qui si flatu conuerso è mari in terram reuertatur, Τροπαία appellatur. Et problem. 40, eiusdem tmematis, διὰ τί ἡ Τροπαία, ἀπογείας ἀνάκλασις. (sic enim reponendum iudico pro ἀπόγειος) Vbi etiam quærit, διὰ τί οὐ κόλποι εἰσί, Τροπαῖαι γίνονται. Plut. Othone, ἐμβαλόντος δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν, (Galba nimirum, vt diis sacrificaret, quasi occiso Othone) ὥσπερ Τροπαία πνεύματος, ἀπήντησε φήμη κρατεῖν τὸν Ὄθωνα, veluti ventus quidam reciprocus. Meminit horū ventorū & Plin. l. 2, cap. 43, Videmus & alios, quos Altanos vocant, è terra consurgere. Qui quidē quū è mari redeūt, Τροπαῖοι vocantur: si pergunt, Ἀπόγαιοι. Nota igitur hîc ET Ἀπόγαιος αὔρμος SEV Ἀπόγαια. substantiuè enim etiam ἀπόγαια vocatur, vt Τροπαία. SED ET Τροπαῖ nominantur iidem hi venti. vt apud Aristot. problem. 4, lib. 26, διὰ τί αἱ Τροπαῖ πνέουσι. vbi etiam dicit, ὅταν αὐτοπέσῃ (nimirum ἡ θάλασσα, vel ὁ ἀὴρ) καὶ μηκέτι δύνηται τὰ ἀπόγαια πρεσάγειν, διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰ ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς, πάλιν αὐτοπροσδίδωσι: clarè explicans quid sit Τροπαία, nimirum ἀπόγαια μηκέτι δυναμένη πρεσάγειν, ἀλλὰ πάλιν αὐτοπροσδιδοῦσα. Et problem. sequente, διὰ τί αἱ Τροπαῖ ἐκ τῆς θαλάσσης εἰσίν. Itidémque Theophr. De caus. plant. lib. 2, cap. 4, βελτίω δὲ καὶ τὰ ζεφύρια καὶ αἱ Τροπαί. Quibus in locis cum hoc Τροπαῖ subaudiendus est genitiuus πνευμάτων ἀπογείων, seu ἀπογείας. vt Τροπαῖ ἀνέμων dicantur sicut Τροπαῖ ἡλίου, conuersiones ventorum & reciprocationes: qualis reciprocatio est ἀμπώτιδος in mari. Item Τροπαία Ἥρα & Τροπαῖος Ζεὺς nominatus fuit, vt & Τροπαιοῦχος, quòd eius beneficio ἡ τῶν πολεμίων Τροπὴ γίνεσθαι crederetur, & trophæa in eius honorem erigerentur, vt annotauit Tzetzes apud Lycophronem, qui Τροπαίας Ἥρας meminit. Paus. in Atticis pag. 9, dicit etiam, ἔθυσαν Ποσειδῶνι τῷ Τροπαίῳ.

ΙΤΕΜ Τροπαῖον ΥΕΛ Τρόπαιον dicitur Monumẽtum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς. solebãt enim olim victores eo loco vbi hostes fudissent & in fugam vertissent, eius rei monumentum aliquod erigere, veluti columnam aliquam lapideam aut æream, vel tale quidpiam, inscripto simul nomine eorum qui in fugam essent conuersi: Trophæum Latini vocant. Pausan. Atticis, λίθον Παρήσιον ἦγον εἰς τροπαίου ποίησιν. Ibidem, τρόπαιον λίθου λευκοῦ. Xenophon Hellen. 7, ἀμφότεροι ὡς νενικηκότες τρόπαιον ἐστήσαντο. Et lib. 4, τρόπαιον ἵσταται καὶ σεφανοῦται πάντας τοὺς θεούς. Rursum lib. 7, & alibi passim, τρόπαιον ἔστησαν. Et lib. 1, τρόπαιον στήσαντες αὐτοῦ ἠυλίζοντο. vt & Thucyd. lib. 1, πρὸς τὸ τρόπαιον ἱστάντας. Et lib. 5, τρόπαιον ἀθρόον ἵσταν. Et Plutarch. De fort. Rom. τρόπαια τροπαίοις ἐπανίστασθαι, καὶ θρίαμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι. Idem De Herod. περὶ τὸ τρόπαιον τῆς ἀνασάσεως. Dicitur enim & ἀνίστασθαι τρόπαιον eodem significatu quo ἱστάναι, erigere, & ἐγείρειν, excitare. Interdum additur genitiuus rei. vt apud Thucyd. lib. 6, pag. 230, τρόπαιον τῆς ἱππομαχίας ἔστησαν. At Crates apud Plutarch. De fort. Alex. lib. 2, quum vidisset auream Phrynes meretricis statuam Delphis erectam, ἀνέκραγεν ὅτι τοῦτο τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας τρόπαιον ἕστηκε. De Pythio autem oraculo idem Plut. refert Cratete Mnesaretes auream statuã dixisse τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνάκειθαι τρόπαιον. At Diog. Laërt. scribit Diogenem Cynicum, quum Phryne auream Venerẽ Delphis obtulisset, inscripsisse, ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΚΡΑΣΙΑΣ· Vbi potest subaudiri τρόπαιον. Dicunt enim τρόπαιον στῆσαι, seu ἀνασῆσαι, ἀπό τινος. Plut. ἔστησαν τρόπαιον ἀπὸ τῶν νικώντων πολεμίων. Aristid. τρόπαιον ἔστησαν ἀπὸ Θηβαίων. Æschin. μὴ τρόπαιον ἱστᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν, nolite de vobis ipsis trophaeũ erigere. Demosth. τρόπαιον εἱστήκει ἀπ' αὐτῶν, trophaeum de eis erectum fuerat. Sic κατά τινος στῆσαι vel ἐγείρειν τρόπαιον dicunt. Isocr. τρόπαιον καθ' ἡμῶν ἔστησαν οἱ πολέμιοι, de nobis trophaeum statuerunt. Herodian. lib. 3, βουλόμενος καὶ τοὺς Βρεττανοὺς ἐγεῖραι τρόπαια, cõtra Britannos quoque aliqua excitare trophæa. Interdum præpositionem omittunt. Eurip. τρόπαιον αὐτοῦ στήσομαι, trophæum de eo statuam. Isocr. τρόπαιον ἡμῶν ἔστησαν. Idem in Panegyrico ἐν τῆς μάχης τρόπαιον ἵσταται τῶν πολεμίων. Et in oratione ad Philipp. τὰς στήλας τὰς Ἡρακλέους καλουμένας, ἐποίησατο τρόπαιον μὲν τῶν βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ. Item ἐπὶ αἰχμῶν ἡνοῦς & ὅθι ἕνας τρόπαιον ἱσταῖ dicunt. Plutarch. Alcib. πλείσαντος τοῦ Ἐφεσίου τὸ Θρασύλλου, τὸ χαλκοῦν ἀνεστάσαι τρόπαιον ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων ἐπὶ αἰχμῶν τῶν Ἀθηναίων. Athen. de Stratonico citharœdo, ἀνέθηκεν εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον τρόπαιον, ὅθι κράψας, ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΚΩΣ ΚΙΘΑΡΙΖΟΝΤΩΝ: nimirum ἔστησε τοῦτο τὸ τρόπαιον. Pro quo ὅθι dixit κατά, lib. 8. ἀνασήσας δέ ποτε καὶ τρόπαιον ἐν τῇ διαπεμβῇ, ἐπέγραψε, Κατὰ τῶν κακῶς κιθαριζόντων. (ac certè magis hæc quàm illa præp. cõuenire videtur) Rursum additur interdum genitiuus, qui non de victo sed de victore dicitur: & quidem frequentius. Herodian. lib. 1, μετὰ τοσοῦτα τρόπαια πατρός τε καὶ προγόνων, Post tot trophæa à patre & maioribus excitata. Polit. vertit, Post tam multos triumphos parentis sui & maiorũ. Item τοῖς τροπαίοις ὑπηρέφειν, & ἐγκρέφειν τοῖς τροπαίοις, apud Plutarchum: apud Luc. verò ὅθι τῷ τροπαίῳ ἐκκολάψαι. Vnde COMP. Τροπαιοφόρος, Trophæum gestans. vt τροπαιοφόρος εἰκών, imago trophæum gestãs. Cuiusmodi trophæa putãtur fuisse vexilla hostibus erepta, vel etiam in quibus depicta & inscripta esset ἡ τῶν τῶν πολεμίων. vt apud Luc. in dial. Char. & Merc. ἢ τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Quid trophæum hoc fers? Quid tibi vis illo trophæo quod geris? respondet Craton Mercurio, ὅτι νενίκηκα καὶ ἠλευθέρωσα, καὶ ἡ πόλις ἐπίστευσέ με. ET Τροπαιοφορία, ας, ἡ, eiusmodi trophæorũ gestatio. seu, Quum in pompa circumferũtur & ostentantur monumenta victoriæ, vt apud Romanos in triumphis. quos triumphos Herodianus nõnunquam τρόπαια etiam nominat. ΙΤΕΜ Τροπαιοῦχος, ου, ὁ, Trophæum tenens. Alii interpret. In cuius potestate sunt trophæa: Bud. Trophæalis. Dionys. Halicarn. quem Romani Feretrium Iouem vocant, ait nominari Græcè posse τροπαιοῦχον: item σκυλοφόρον, aut ὑποφερέπλω. qui Iupiter appellatur etiam τροπαῖος, quoniam eius auxilio τρέπονται οἱ πολέμιοι, seu quoniam dat τρέπειν πρὸς πολεμίους. quamobrem & trophæa in eius honorem statui solebant. VNDE Τροπαιουχέω, ῶ, Trophæum teneo. Aliis Trophæum statuo, vtpote ἀριστεύσας. Iidem Τροπαιουχήσας exp. etiam καταρτώσας.

Τροπικός, οῦ, ὁ, vt τροπικοὶ κύκλοι apud astronomicos Circuli tropici. id est, ad quos quum peruenit sol, τρέπεται, conuertit & reflectit cursum suum. Sicut verò duæ sunt τροπαὶ solis, ita & duo circuli τροπικοί. de quibus hæc Proclus in sua sphæra, ὁ ἓν θερινὸς τροπικὸς κύκλος τῷ τροπῇ πλεόνῳ, καὶ πέρας ὅθι τῆς τοῦ ἡλίου πρὸς ἄρκτον μεταβάσεως· ὁ δὲ χειμερινὸς τροπικὸς κύκλος, τέρμα ὅθι τῆς πρὸς μεσημβρίαν πορείας τοῦ ἡλίου, καὶ τῷ χειμερινῷ τροπῇ πλεόνῳ. Plutarchus hæc vocat τροπικὰ σημεῖα in lib. De defect. orac. vbi Turn. vertit Puncta reuersionis. Apud rhetores autem τροπικαὶ λέξεις dicuntur In quibus est τροπή, Quæ figuratæ sunt & translatæ. αἱ μεταφορικαί. vt & Bud. ex Basil. τροπικὸς affert pro Allegoricus. VNDE Τροπικῶς, Tropicè, Figuratè, Metaphoricè, Per tropum. Vtitur schol. Aristoph. in Equit. Quintil. lib. 10, c. 1, Quæ etiãsi propria rerum aliquarum sint nomina, τροπικῶς tamen ad eundem intellectum feruntur, vt Ferrum & Mucro. Sed hæc à τρόπος quoque deriuari possunt.

Τροπίας οἶνος dicitur ὁ μεταφορικὸς καὶ ἀλεγορικὸς, seu ὁ ὀξυτρόπιας, Vinum vappa factum. q. d. vinũ versum. quod nimirum ἐκπέπρασται καὶ ἐξέστηκε τῆς ἑαυτοῦ φύσεως. Gallicè itidem dicimus Du vin tourné: sed videndum an idem omnino vitium denotantes. Aristoph. apud Suid. Ταχύνω πέπυ, καὶ μὴ τρόπιαν οἶνον φέρε.

Τροπάζω, ex Gaza De mensibus, pro Solstitium facio.

Τροπαλίζω, idem quod τρέπω, Verto, Conuerto. vt στροφαλίζω idem quod στρέφω. VNDE Τροπαλισμός, οῦ, ὁ, Cõuersio, Mutatio. Ambo apud Hesych. leguntur. Nam τροπαλίζει exp. στρέφει: & τροπαλισμὸς eidem est μεταβολή: necnon τὸ ἐκ συμβόλων ὑποδέχεσθαι. Item COMP. Ἐν τροπαλίζω, Conuerto, Verto. vnde particip. ὁ τροπαλιζόμενος, Subinde se conuertens & reflectens inter eundem: vt Hesych. ἐν τροπαλιζομένῳ exp. σπουδαχῶς ὑποστρεφομένῳ, procul dubio respiciẽs ad hunc locum Homeri Iliad. φ, Αὐτῆσιν δ' ἀψ (nimirum πόδοις) ἔθεινε παρ' οὖατα μηδέοντα Ἐν τροπαλιζομένῳ. Sed idem poëta alibi quoque vsus est eo verbo: vt Iliad. λ, Ἐν τροπαλιζόμενος ὀλίγον γένυ γουνὸς ἀμείβων. Et Iliad. ρ, Ἐν τροπαλιζόμενος ὥστε λὶς ἠΰγένειος.

Item ET Τροπαλίζομαι dicitur eo sensu quo τροπαλίζομαι. sic enim Hesychius, Τροπαλιζόμενος ἢ Τροπαλιζόμενος, σπουδαχῶς αἰσθρεφόμενος, crebrò se conuertens.

Τροπάω, ῶ, idem quod τροπαλίζω, Cõuerto, Verto. Et pass. τροπάομαι, Vertor, Conuertor, seu Verto me, Cõuerto me. Il. ο, v. 666, Τῶν ὑπὸ σὴ ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρέοιτον Ἑστάμεναι κρατερῶς, οὐδὲ τρόπαδε φόβονδε, Nec in metum conuertimini. id est, Nec metu correpti in fugam conuertimini. Sed notandum est pro hoc τρόπαδε, quod haber Florentina editio, & textus Eustathii commentariis insertus, ipsum Eustathium habere τρωπᾶδε, vt & meum manuscriptum exemplar. Quam scripturam priori antepono. Frequentissimum enim est VERB. Τρωπάω apud poëtas, ex τρέπω ita formatum vt τρωχάω ex τρέχω, & στροφάω ex στρέφω. velut Odyss. τ, de luscinia, Ἠΐ θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, subinde conuertens & mutans sonos. τρέπουσα τὴν φωνὴν, vt Hesych. exp. Et sub finem Odyss. ω, Πρὸς ἓ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βιότοιο, ad vrbem se conuertebant. ἐτρέποντο, vt idem Hesych. expon. qui & pro μεταβάλλοντο accipi annotat. Rursum τρωπᾷν neutraliter etiam vsurpatur: quum ab eodem lexicographo exponatur τρέπεσθαι, στρέφεσθαι, μεταβάλλεσθαι. Sed his immiscet & expositionem actiuæ vocis πείθειν. VNDE Τρωπάσκω, idem cum ipso τρωπάω significans. nam idem Hesych Τρωπάσκετο exp. ἐτρέπετο, μετεβάλλετο: & Τρωπασκέσθω, ὅθι στρεφέσθω, μεταβαλλέσθω. Vtitur autem illo priore τρωπάσκετο Homerus Iliad. λ, dicens, τρωπάσκετο φοβόνδε. pro ἐτρέπετο φυγάδε, vt alibi loquitur, In fugam vertebatur, Terga dabat & fugiebat. Et COMP. Ἀποτρωπάω, Auerto: idem quod ἀποτρέπω. Homer. Odyss. π, Εἰ μὴ ἀποτρωπῶσι θεοί, εἰ δὲ κε τοῦτο τελέσσαι, Et Iliad. σ, Οἴ σ' ἤτοι δακέειν μὴ ἀποτρωπῶντο λεόντων, auertis à leonibus mordere eos recusabant: de canibus quos οἱ νομῆες ὀτρύνουσι. Odyss. φ, — μηδέ τι πόξου Δηρὸν ἀποτρωπᾶδε πανυστάτου, nec diu auersamini & detrectate arcus intentionem. Rursum actiua voce & signif. Iliad. υ, Ἀλλ' ἄγε δὴ, ἡμεῖς μὲν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω Αὖτόθεν, illinc eum auertamus & repellamus: nimirum Æneam qui ἔβη αἰπὰ Πηλείωνος. ET Παρατρωπάω, ῶ, Diuerto, Auerto. idem quod παρατρέπω. vt Hesych. quoque παρατρωπῶν exp. παρατρέποιτο, παρεπίθοιτο τῆς ὁρμῆς. Apud quem legitur & PARTICIP. Παρατροπέων, exponiturque παρατρωπῶν, παραλογιζόμενος: desumptum ex Homer. Odyss. λ, v. 465, Οἶδα γέρον, εἴ με τοῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις; vbi Eust. exp. παρατρέπων καὶ οἷον παραπλανῶν, velut à recta via abducens, & in errorem agens: vel ducens in errorẽ, vt loquitur Naso. Sicut autẽ eo in loco Παρατροπέων dicitur pro Παρατρωπάων, ITA ET Περιτροπέων pro Περιτρωπάων, Circumuertens. Homer. Iliad. β, Ἠμὶν δ' εἰνατὸς ὅδε περιτροπέων ἐνιαυτὸς Εὐδάδε μιμνόντεσσι, nobis hic manentibus nonus iam circumuertitur annus: seu περιτέλλεται, vt alibi loquitur. Virgil. dicit Interea magnum sol circumuoluitur annum. id est, peragit annum magnum, ad id signum se denuò vertens ex quo digressus est: vnde annus vertẽs vocatur, teste Macrobio, Saturn. lib. 1, c. 14. à quo tamẽ & aliter accipitur Annus vertẽs in comment. in Somn. Scip. lib. 2, c. 11. Scholiastes quoq; Homeri ibi περιτροπέων exp. περιτρεπόμενος, περιερχόμενος: Eustath. ὁ ἤδη τῆς τροπῆς τῆς κατ' αὐτὸν συμπληρούμενος καὶ μέλλων πλεοῦσθαι. Sic verò ET Παλιντροπάσθαι dici pro πάλιν τρωπᾶσθαι, tradit Eustath. pluribus in locis, apud quem παλιντροπᾶσθαι vna voce comp. scribitur, at disiunctim πάλιν τρωπᾶσθαι. Est autem παλιντροπάσθαι idem quod πάλιν τρέπεσθαι Homero, id est Retro se cõuertere, ὀπισθοφρεσθαι. Apud Hesych. verò per ῶ scriptũ legitur Παλιντρωπάσθαι, quod & ipse exp. εἰς τοὐπίσω τρέπεσθαι. sed id in metro heroico ferri nequit nisi illa duo α in vnã syllabã coëant. Simile illi παλιντροπάσθαι est Ἀποτροπάσθαι apud Phocyl. quum ait, χὴ κακοεργὸν ἀποτροπάσθαι, id est ἀποτρέπεσθαι, Auersari, Declinare: à VERBO Ἀποτροπάομαι. SED ET Τροπάω dicitur pro τροπαίω, itidem significans Verto. vnde in lex. meo vet. Τροπέουσι, ὀπτροπέουσι, ὀπτρέπουσι. Pro quo τροπέοισιν Etymolog. habet τρωπέουσιν, à VERBO Τρωπέω. Vt enim τροπαίω & τρωπάω, scribitur, ita & τρόπεω ac τρωπέω scribi potest.

Τροπόω quoque affertur pro Verto, In fugam verto & vinco: itidémque Τροπῦμαι pro Fundo, Fugo. καταγωνίζομαι. Quæ ab Hesychio petita sunt. is enim τροπώσομαι exp. νικήσω, πλήξω: & Τροπώσεσθαι, δίχα μηχανῆς νικήσαι. Itidémque Suidas τροπώσομαι affert pro νικήσω, ὑποτάξω, admonens etiam τροπῦμαι cum accus. construi. Passiuè tamen potius accipitur ἐν τροπῦσθαι, quemadmodum Hesych. τροπῦσθαι exp. τρέπεσθαι, μεταβάλλεσθαι, necnon ὁρμίζεσθαι.

Τρόπος autem cum suo comitatu, necnon & alia ex τρέπω deriuata, infra ponentur post verba cum præpositionibus composita.

C. ΑΝΑτρέπω, Subuerto, Euerto, Exturbo, Prosterno. Xenoph. Pæd. 4, τὸ μὲν φθόνον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑποφθόνον ἀνατρέπειν. Plato, καὶ τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει, perdit & pessundat. Sic Æschines, τὴν δὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἀφανῶ ἀνατετραφότα. vbi ἀφανῶ ἀνατετραφότα significat Qui funditus euertit. At in vulg. lex. Græcol. ἀνατρέπω exponitur per se Funditus euerto. quasi solum ἀνατρέπω idem possit ac ἀφανῶ ἀνατρέπω. Demosth. Pro cor. ὃς ἅπαντα ἀνέτρεψε τὰ τῶν Ἑλλήνων, pessum dedit. Apud Æschinem ἀνατρέπειν πλοῖον, vt apud Cicer. Euertere nauem. ‖ Xenophon ἀνατρέψαι τὸ φρόνημα dicit pro Elatos spiritus prosternere, siue deiicere. ‖ Ἀνατρέπειν, Euertere quod alius dixit. id est Refutare. Aristoph. in Nub. ἀλλ' ἀνατρέψω ταῦτ' ἀνέπλεξεν.

Ἀνατρέπομαι, Euertor, Exturbor, Prosternor. Plutarch. in Fabio, ἀσμένως καὶ τῶν ῥωμαίων ἀνατρεπομένων. Athen. 13, ὥστε χ(φησὶ) μὴ ἀνατραπῆς. ‖ Dicitur etiam mare ἀνατρέπεσθαι (inquit Bud.) quum id quod in imo est, emergit, & sursum fertur. Aristot. De histor. anim. 8, ὅθι κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεται ἡ θάλασσα. Ἀνατρέπομαι pro ἀνατρέπω. Xenoph. Pæd. 7, τοὺς μὲν ὀρθοὺς τῇ ῥόμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο.

Ἀνατρεπτικός, οῦ, ὁ, Subuersorius, Euersorius, Ad euertendum valens, vel aptus, Euertendi vim habens. Sicut à τροπτρέπω fit τροπτρεπτικός.

Ἀνατροπή, ῆς, ἡ, Subuersio, Euersio, Exturbatio. ἀνατροπὴ τῆς πίστεως, Gregor. ‖ Item Euersio, id est Refutatio. vt ἀνατρέπειν dixi pro Euertere, id est Refutare, accipi. ‖ Apud Dioscor. ἀνατροπὴ στομάχου exponitur Stomachi euersio, item Stomachi dissolutio, quum videlicet in vomitiones effunditur.

Ἀνατροπεύς, έως, ὁ, Subuersor, Euersor. vt à τροτρέπω fit τροτροπεύς. Plutarch. περὶ ὑπὲρ Ὀκταβίας ἡγουμένων ὀν αὐτῷ λοιμῶν ἀνατροπεύς.

C. ΑΠΟτρέπω, Auerto: interdum Auoco, Reuoco, Retraho, Deterreo, Dehortor. Isocr. Paneg. οὐκ ἀποτρέπειν ἀλλ' ὀπαπεύδειν πολὺ σφαπαν, Nõ auertere sed ad huc properandum hortari, Non auertere, sed huc vocare. Idem in Helen. encom. ἐπειδὴ συμβουλεύων οὐχ οἷός τ' ἦν ἀποτρέπειν, auertere & deterrere non poterat. Et Homerus Iliad. λ, — ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη, auertit & auocauit populum, nimirum à persequendis hostibus. Idem Homerus addidit etiam datiuum instrumentalẽ, Iliad. υ, — μηδέ σε πάμπαν λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρείῃ. Et præter hunc datiuum, etiam genitiuum rei à qua auertimus & dehortamur aliquem: eodem libro, Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψῃς μεμαῶτα. Itidémque Isocr. in Paneg. ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων, auertere & auocare à peccatis: nimirum si ἐρρωμένως ὑπομιμνήσκοιμι τοῖς ἁμαρτάνουσιν. Et Thucyd. lib. 3, ὧν ἐγὼ πειρώμενος ἀποτρέπειν ὑμᾶς, à quibus vos auocare nitẽs. Et Plutarch. πολὺ σωφρονεστέρους ἀποτρέπουσι τὸ τὰ κοινὰ πρᾶττειν, qui familiares à rep. gerẽda deterrent. Et Xenoph. ἀναλγησίας ἀποτρέπων τοὺς σωφρονοῦντας, deterrens & dehortans. Ex Aristot. autem Rhet. ἀποτρέπω ἀπὸ ὠφελίμων.

PASS. Ἀποτρέπομαι significationes actiui sequitur. id est Auertor, seu Auerto me, Auerto pedem & retrò conuerto. In qua significatione accipitur quum absolutè ponitur. Xenoph. Hellen. 6, ἱκέτευον μηδαμῶς ἀποτρέπεσθαι πρὶν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων χώραν. Et Pæd. 5, p. 80, de rege Assyrio, διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπεστράπετο, gradum reuocauit, vt Virgil. loquitur. Sic Thucyd. lib. 6, pag. 219, ξύμπαντες ὑπὸ τῶν ἀποτρεπόμενοι, ἐβοήθουν ὅθεν τὴν πόλιν. id est ὁπόθεν ἐπανερχόμενοι, vt schol. exp. Retrò reuersi. Itidémque lib. 3, ἀπεστράφοντο πάλιν, καὶ οὐκ ἐγίγνετο ἐς βολήν, redierunt retrò. Nonnunquam additur genitiuus rei à qua gradus reuocatur. Luc. εἶτα ἀποστραπόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον, quum à via deflexissent, vel, via diuertissent. Idẽ, ὡς τὸ μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ὀκείνα δὲ σπεύδοιεν, ab his auertãtur & deterreãtur, ad illa autẽ properent. Cui loco similis hic Æschinis in Ctesiph. ἀπὸ μὲν τῆς εἰρήνης ἀπέτρεποντο, ὅθι δὲ πολὺ τοῦ δόξαι ἕνεκα ὥρμησαν. nam σπεύδειν & ὁρμᾶν synonyma sunt. Vbi etiam nota additam præpositionem ἀπὸ: in hoc autem Thucyd. loco ὀκ, lib. 2, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποτρεπόμενοι ὀκ τῶν κινδυνεύων, nec ob hæc à periculis se deterreri sinentes. Vsus est & cum genitiuo solo idem Thuc. lib. 1, τὸ μὴ πλέον ἔχειν ἀπεστράπετο, Oblatam occasionem plus aliquid adipiscendi & sua commoda augẽdi prætermisit. vel, Siuit se auerti & auocari à sua plus habendi cupiditate. Et Xenoph. in Œcon. ἀλλὰ τὸ μὲν πρεσβύτερον καλὸν, καὶ οὐχ οἷόν ἀκούσαντα ἀποτρέπεσθαι τὸ ἐρωτήματος. Interdum cum πρός. Plutarch. Fabio, ἀποστρέφεσθαι πρὸς Ἰταλίαν, Conuertisse gressum in Italiam. Idem in Rom. ἀποστρεφόμενος πρὸς θυσίαν, Ad sacrificia conuerso animo. seu Sacrificiis intẽtus, vt alii interpr. Et ἀποτρέπομαι πρὸς τροφὴν, Ad pastum digredior: vt dicitur τρέπεσθαι πρὸς δεῖπνον, Pransum se conuertere. id est Relicto negotio quod agebas, pransum ire. Diuersa constructione & paulum diuerso sensu Thucyd. lib. 3, pag. 106, περὶ Πλαταιῶν ἀποστρεφόμενοι ἐγίγνοντο, pro ἀπὸ τῶν Πλαταιῶν φιλίας ἀπέστησαν, Plataẽses auersati sunt, Animum suum à Plataensibus auerterunt & alienarunt. Nonnunquam cum accusatiuo, itidẽ pro Auersor, Reiicio, Repudio, Repello. Plut. in Fabio, τοῦτον μὲν ἀπεστρέφετο πολὺ δέησιν, Hanc postulationem non admisit, sed repudiauit, His precibus obse-

qui recusauit. A

Ἀποτρεπτικός, Auertendi seu auerruncādi vi præditus, Depellēdi & arcēdi vim habēs. vt Luc. Ἀποτρεπτικὸς τῆ δεινῶν. Exponitur etiam Dissuasorius. nam Ἀποτρέπειν significat interdum Dissuadere, seu Dissuadendo auertere & auocare à proposito. ititidémque Ἀποτρπὴ est Dissuasio: qua nimirum dehortamur & auertimus aliquem à cœptis. vt quum Aristot. Rhet. 1, dicit, συμβουλῆς ἡ τὸ μὴ, ἀποτρπὴ, τὸ ἡ, προτρπή.

c.2. Διςαπότρεπτος, Qui difficulter auerti potest & depelli. Item Qui difficulter auerti & auocari potest, Refractarius. veluti siquis πρὸς ἀποτρέπειν ἀγρὸ πείθηται. B

Ἀποτρπὴ, ῆς, ἡ, Auersio: item Amolitio, Depulsio. Plato sub finem lib. 2 De leg. ὅταν δέῃ μειλίαν ἢ τινα αὐτῶν, κακόν τι δυσχρῶσι προσήκειν, τότε ἀποτρπῆς ἕνεκα ὡς φάρμακον χρήσιμον γίνεται, auertendæ rei causa: vt nimirum eos auertamus & deterreamus à proposito. Idem 9 lib. De leg. τούτῳ δεῖ ἀποτρπῆς τινος ἐρᾶσθαι. id est Omnino necesse est eum ἀποτρέπειν, deterrendo nimirum & dehortando. Nam significat etiam Dehortatio, Dissuasio. vt apud Thucyd. lib. 3, ἀποτρπῆς πρόφασις εὔλογος, dissuasionis iusta causa. Cui simile exemplum habes in Ἀποτρεπτικός. C Rursum quum significat Auersio, Depulsio, habet nonnunquam adiunctum sibi genitiuum rei quæ auertitur & depellitur. Isocr. Areopag. τῆς μελλόντων κινδύνων ἀποτρπῆς, καὶ τῆς παρόντων κακῶν ἀπαλλαγῆς. Plutarch. Fabio, ὅτι πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν ἢ περάτων ἀποτρπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις, Ad placandos deos aut auertēda prodigia, seu Prodigiorum auerruncandorum causa, vt Liu. loquitur. Et in lib. De defect. orac. δαιμόνων φαύλων ἀποτρπῆς ἕνεκα πολεῖν, ad depulsionem malorum dæmonū. Itidem Philo D De vita M. lib. 1, πιστεύομεν δυναῖς τάρ τε κακῶν ἀποτρπῆς καὶ μετοιείας ἀγαθῶν, ad depulsionem malorum. Eodem modo pro Depulsio accipi potest apud Æschinem, quū in Ctesiph. dicit, ὡς οὐ ἔστιν ἀποτρπὴ τῆς τοιούτων λόγων, ἐγὼ ἐρῶ.

Ἀποτρπαιος, ου, ὁ, Malorum auersor & depulsor, ἀποπομπαῖος καὶ λύσιος. Luc. ὦ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, Malorūmque auersor & depulsor Iupiter, Túque Iupiter qui tua ope auertis & amoliris tristia omnia & incommoda. Aristoph. Pluto, Ἀπολλον ἀποτρπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι. Et Bud. pag. 721, Ἀλεξίκακοι δαίμονες (inquit) dicuntur qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀρᾶς: qui & ἀποτρπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. At verò εἰ κυροῦσι τὰς ἀρᾶς, quasi sancientes ipsas imprecationes, ἀλιτήριοι dicebantur, & προτρπαιοι, & παλαμναῖοι. Sæpe verò omittitur substantiuum θεοί, seu δαίμονες: vt apud Xenoph. Hellen. 3, θύοντες καὶ τοῖς ἀποτρπαίοις καὶ σωτῆρσι. Vbi quos σωτῆρας vocat, Latini Sospitatores appellant, Tutelares & Tutanos: quos verò ἀποτρπαίους nominat, Latini Auerruncos dicunt & Depellentes. Persius, diis depellentibus agnam Percute. Pacuu. Deus qui meis rebus præest auerruncus. Item sacrificia ἀποτρπαια, quæ fiunt malorum auertendorum causa, seu auerruncandæ deūm iræ, vt antiqui loquebātur. Plutarch. initio Helien. problem. ποιεῖται πολλὰς θυσίας καὶ ἱερουργίας ἀποτρπαίους. Et sub finem Problem. Rom. de cane, χθονίαι ἡ δεῖπνον ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους, ἀποτρπαίων καὶ καθαρσίων ἑπτὰ μοῖραι. Quum verò res aliqua ἀποτρπαιος dicitur, significat Auerruncandus & Auertendus, G Quem vt auerruncent dii precamur. ideóque Horrendus, Terribilis, Abominandus. vt ἀποτρπαιοι ὄψις, & ἀποτρπαια θεάματα. Sic Plutarch. De deo Socr. πρέπειν πρὸς δυθυμίας ἀποτρπαίους, ἐπαραμυθῆν κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐπανόδους. Synes. epist. 58, ἐν εἴνοις αὐτὸν τῆς ἀποτρπαίοις κολασηείοις ἠκίζετο, abominandis pœnarum instrumentis. Et epist. 57, εἰσὶ δ' ἔμως θεμισεῖς τι καὶ ἀποτρπαιοι, sunt tamen Deo inuisæ & abominādæ. Et anonymus quidam, ἀποτρπαια οἷα πείσονται, abominanda sunt quæ illis sunt euētura. Itidem Plato, ἀποτρπαιά μοι καὶ ὦ ἀκοῦσα ταῦτα. H Et rursum, τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὑπεδέξαθαι τῆς θεατῆς, ἀποτρπαιον, ὡς καὶ αἰσχρόν.

Ἀποτρπαίζομαι, Auersor: idē quod ἀποτρέπομαι seu ἐκτρέπομαι, Abominor. Syn. in epist. quadā ad fratrē, ἐγὼ ἡ, καὶ πρὶν ἀδήλου τῆ προφάσεως ὄντος, οἴομαι δεῖν ἅπαντας ἀποτρπάζεσθαι, auersandos tamē omnes æquè censeo. Itidē Suid. ἀποτρπαζόμενοι exp. ἀποτρεπόμενοι καὶ ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες, in hoc loco, ὥςπρ ἀποτρπαζόμενοι τὸ μῦσος τὸ ἐν τῆ φύσει. Denique ἀποτρπάζεσθαι dicimur cuius vel aspectu vel auditu exhorrescimus, seu quod vt dii auerruncent, petimus. veluti rursum apud Synes. ἀπεπειρᾶτο τῆ Σιώλλης, ἰῶ ἐν τῆς γραμματείοις ἀποτρπαζόμεθα. Hieronymus in Bibliis ἀποτρπάζεσθαι dicitur interpretari etiā Placare seu Expiare. veluti quum auerruncandæ deūm iræ cæduntur victimæ. VNDE Ἀποτρπάσμα, idem ferè quod θυσία ἀποτρπαιος. nam Hesych. ἀποτρπάσματα εἶναι λέγει ἱλεώματα ἀποτρέποντα τὸ φαῦλον. qualia apud Latinos sunt Piacula, Piamina, Piamenta. Suidæ verò ἀποτρπάσμα est non solùm ἱλάσμα ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα, sed etiam τὸ ἀποτρπᾶς ἄξιον· οἷον (inquit) ἀποτρπαιον. ET Ἀποτρπασμός, οῦ, ὁ, Auerruncatio deūm iræ. Ex Cicer. quidam interpr. Procuratio. Significat etiam Auersatio, vt accipit schol. Sophocl. in sequenti deriuato.

Ἀποτρπος, Quem alii ἀποτρέποντα. vt Hesych. tradit Sophoclem in Œdipode ἀπότρπον vocasse ὃ τῆς αὐ ἀποτρέπτε, C Auersandum, Refugiendum, Abominandum, seu Abominatum, vt Horat. Parentibúsque abominatus Annibal. Locus autem ille Soph. ad quem respicit, est in Œd. tyr. pag. 203, ἰὼ σπέτε νέφος ἐμὸν ἀπότρπον. vbi schol. quoque exp. ὃ αὐ ὡς ἀποτρέψαιτο. Itidémque idem apud eundem in Aiace, pag. 37, τὸν ἀπότρπον ἄδαν exp. τὸν ἀπότρπον, id est, τὸν ἀποστροφῆς καὶ ἀποτρπασμοῦ ἄξιον. Apud Homer. autem Odyss. ξ, v. 371, Αὐτὰρ ἐγὼ πάρ' ὕεσσι ἀπότρπος, οὐδὲ πόλινδε Ἔρχομαι, Eustath. hoc ἀπότρπος exp. κεχωρισμένος καὶ οἷον ἀξόμενος. vt Hesychio quoque ἀπότρπος est τὸ οὐκ ὑπιστρέφον εἰς τὴν πόλιν, ἀποπτεσμένον τῶν ἄστεως ὑπιστρφῆν, Quod in vrbe nō versatur, sed eā auersatur & refugit. (si tamē ὑπιστρέφειν & ὑπιστρφὴ illā interpr. admittere queant) Item ἀπότρπος, vt ἀποτρπαιος, dicitur Depulsor mali, & Auerruncus seu Auerruncator, Qui mala auertit. Plato De leg. lib. 9, καὶ τὸν θάμενα σβεσθεῖσαν, ὃς τὸν πράσσοντα καὶ τὸν τρωθέντα ἐλεήσαι, ἀποτρπος αὐτῆς ἐγένετο μὴ ἕλκος αἴσχιον γίνεσθαι, ab vtroque auertit ne vlcus esset incurabile.

C. ΔΙΑτρέπω, idem propemodum quod ἀποτρέπω, Auerto, seu Dissuadendo auerto, Dehortādo auoco & abstraho: necnō Pudore iniecto deterreo, vt apud Herodian. lib. 1, διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειρακιῶν, conatus adolescentis repressit iniecto pudore: nimirum εἰπὼν ἅτα εἰς πρεσβυτὴν καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα ὁρμήν. quare subiungit, αἰδεσθεὶς ὁ Κόμμοδος τὰ λεχθέντα. Itidémque διατρέπεσθαι est Pudefieri, Erubescere, vt ἐκτρέπεσθαι & αἰδεῖσθαι. Plutarchus De defect. orac. ὥςπερ καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατρεπόμενοι, vt & Epicurei erubescerent. Idem non procul ab initio sui περὶ δυςωπίας libelli, ὅταν ἡ τρυφερὰ μέρος ψυχῆς καὶ ἁπαλὴ προσαγάγῃ λόγον, οἷον, ὅτι τὸ δυςωπούμενον καὶ διατρεπόμενον ὀλιγοῖτο μὴ λάθῃ τοῦτο συναποκόψας τὸ αἰδούμενον. Ex Plutarchi Catone affertur pro Oculos auertere & aspicere nolle, vel non posse. vt Bud. pag 676, διετρέπησαν interpr. non solùm Pudore perfusi sunt, sed etiam Præ pudore faciem deflexerunt. vbi vide & alia exempla. Διατρέπω exponitur etiam Confundo, Perturbo, Perterreo, Ad inopiam consilii redigo. vt apud Polyb. de tertia Annibalis & Pœnorum victoria, ἐν ᾗ τῆ Ῥώμη ὑπηγμένης καὶ ταύτης τῆς ἀπειρίας, οὐ μόνον τὸ πλῆθος ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατρεπῆναι. Et lib. 3, apud eundem, ὀλαβούμενος μὴ διατρεπῆναι τὸ πλῆθος, ne absterriti & conturbati fuissent. B

c.2. Ἀδιάτρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nequit διατρέπεσθαι, Aliis Immotus. Vnde ADVERB. Ἀδιατρέπτως, Ita vt nequeas διατρέπεσθαι. Ecclesiastici capite 26, δεῖ γυναικὶ ἀδιατρέπτως στερεῶσαι φυλακὴν, ἵνα μὴ βούσῃ αἰσχυνθῇ ἑαυτῆ, χρήσηται. sic enim quidam legunt, qui interpretantur, Assiduam firma custodiam. Sed Complut. editio habet ἀδιατρέπτῳ: quam lectionem agnoscit Hieronymus quoque, qui ea verba sic reddidit, In filia auertente se firma custodiam. Malim, Filiam quæ nullis monitis nec pudore vllo à libidinis illecebris auerti & auocari potest, firmissimè custodi.

Διαστπὴ, ῆς, ἡ, Pudor, Confusa facies, ἐκστπή. Item Confusio & per-

& perturbatio. Polybius, εἰς Τοσαύτην ἤγαγε διαστπὴν A οὔτε καθόλου κωλύειν αὐτῶν τὴν ὁρμὴν, ad talem redegit confusionem & consilii perturbationem. Et alibi, πολλὴν καὶ τοιαύτην σωιβὴ γενέσθαι τὴν διαστπὴν, terrorem & perturbationem. Et lib. 5, εἰς διαστπὴν ἐνέπεσον οὐ τυχοῦσαν. A Suida exponitur συμπάθεια. εἶπε, afferente hunc locum, (ex eodem Polybio, opinor) τῆ ἡ Καρχηδονίων πολὺ κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προσιεμένων, διαστπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέρχεν.

Διάστπος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ διαπτεσμένος, seu Qui solet διατρέπεσθαι. Ex Eurip. verò affertur διαστποι τινες στπεις B pro Morosi.

c.2. Συνδιατρέπομαι, Vnà pudefio & confundor. Plutarch. τῆ προσώπου τῆ ψυχῆ συνδιατρεπομένου καὶ συνδιαπνεούσης, vnà cum anima erubescente, confusóque & tenorem non seruante.

C. ΕΚτρέπω, itidem Auerto, Deflecto, seu Declino: item & Detorqueo. Plutarchus in Vita Homeri, οὐ μόνον ἡ τὰ πράγματα μετωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους, deflectit à communi consuetudine & vsu proprio. Idem Plutarchus in Cæsare, τὰ ἔλη ἐκτρέψας, C Deflectens, Riuis deducens, vt Bud. est interpretatus. Cui loco similis hic Thucyd. lib. 5, pag. 186, ἀφικόμενος πρὸς τὴν Τεγέαν, τὸ ὕδωρ ἐξετρεπε πρὸς τὴν Μαντινικὴν, Diuertebat, metuēbat, vt schol. exp. Itē viatorem ἐκτρέπειν dicitur aliquis, vt παρεκκλίνειν, seu παρδυόνειν, pro οὐκ ἐᾶν βαδίζειν τὴ ὁδὸν αὐτῆς, Cogere vt deflectat & declinet de via, Cogere vt via nobis cedat. Soph. in Œd. tyr. Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν ἐρχομένου Λαΐου δι' ὀργῆς, Aurigam è via me summouēbam, & quasi πρὸς γεκωνιζόμενον. D Rursum aliquis in se aliquid ἐκτρέψαι dicitur quum ex alio in se deflectit & detorquet, vt Bud. interpr. in hoc Antiphōtis loco, τὴν αὐτῆς μιαρίαν εἰς ἡμᾶς αὐτὴς ἐκτρέψαι.

PASS. Ἐκτρέπομαι absolutè positum neutralem potius habet significationem, significans videlicet Deflecto & declino à via, Diuerto seu digredior à via publica. Plutarchus in Sympos. sept. sapient. ἐβαδίζομεν ὡς ἐκτραπόμενοι δι' τῆς χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Aristoph. Pluto, Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κ' οὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν με ἔτι, Oculis aliò auersis transmittebant me, paululum via decedentes. Philo E De vita M. lib. 1, ἐγὼ ἡ ἐκτραπόμενος πύσομαι τὸ Θεοῦ ἡ λεκτέον, petito secessu deum consulā. Possumus tamen in his locis subintelligere accusatiuum aliquem. veluti est τὴν ἑτέραν, in hoc Luciani loco in Tim. οἱ ἡ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέποντα, δυςαίσθητον ἡ ἀποθεσπεσιον θαῦμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸς πολλοῦ σωτῆρα καὶ ἀμύνοντα αὐτῶν γεγενημένων. Sed & hominem aliquem ἐκτρέπεσθαι dicimur quum ei occurrere nolentes, de via deflectimus, Quum eius occursum declinamus & fugimus. Demosth. οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν, Obuiam mihi factus, continuò sese auertit alió. Sic Chrysost. ἐκτρέπεσθαι τοὺς ἀπαντῶντας, conspectum occurrentium fugere. Rem verò aliquam quum ἐκτρέπεσθαι dicimur, est Declinare & auersari vt detestandam, Vitare & fugere vt abominandam. Plato in Philebo simpliciter pro Vitare & fugere vsus esse fertur. Cæsar Decedere alicui dixit pro ἐκτρέπεσθαί τινά. Sic enim ille, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonémque defugiunt. Τοῦτις πάντες ἐκτρέπονται, Τοῦτις τῆς ὁδοῦ πάντες ἔξισαντο. Significat etiam Mutor, itidem vt ἐξίσταμαι, seu μεταβάλλω. vt ἐκπτεσμένη πολιτεία exponitur Resp. mutata, in melius nimirum. Quum verò in malam accipitur partem, exponitur Latino verbo G Degenero. vt apud Chrysost. εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέπονται. Medio modo apud Gal. quum ait, καὶ ἡ χοιὰ τῆς μὲν ὅτι τὸ λευκότερον καὶ ὑγραλεώτερον ἐκτρέπεται τὰ κατὰ φύσιν. At ἐκτρέπομαι τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ex Aristot. Hist. anim. lib. 9 affertur pro Euomo foras mea interiora.

Ἐκτπὴ, ῆς, ἡ, Deflexio, Declinatio. Plut. de Homero, ὁ μόνον ἡ τὰ πράγματα μετωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους. καὶ ἡ μὲν τῆς λέξεων ἐκτπὴ, τόπος καλεῖται· ἡ ἡ τῆς συνηθείας, σῆμα. Vbi ἡ τῆς λέξεων ἐκτπὴ idem est quod τὸ τοὺς λόγους ἐκτρέπειν τῆς συνηθείας, declinare & deflectere à communi vsu & consuetudine. Est etiam ἐκτπὴ qua ipsi nos ἐκτρεπόμεθα, vel aliquid ἐκτρέπται, itidem Deflexio, Declinatio: vel potius Digressio, Diuerticulum, vt αἱ ἐν τοῖς ὁδοιπορίαις ἐκτπαὶ militum dicuntur digressiones ad diripiendas villas. Plut. Symp. 4, probl. 1, αἱ γὰρ ἐκτπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆ εἰς ὑγείαν ἀγείας ἐκβιάζουσι, diuerticula enim & mutationes exturbāt & eiiciūt è via quæ rectà fert ad sanitatem. Sic accipi potest apud Galen. l. 11 Methodi, quum ait τῆς ὑγιεινῆς ἔργον εἶναι τὸ κατ' μικρὰ πως εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτπὴν ἐπανορθοῦσθαι. id est ἐπανορθοῦσθαι εἰ ἐξ εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐξετράπετο. Et apud Æsch. in Ctesiph. εἰςελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τῆ προφάσεως λόγους, καὶ τοὺς ἐκτπὰς αὐτῆ τῆ λόγων ὑπτηρεῖτε, diuerticula & ambages verborū ipsius. Nec enim recto cursu ipsius oratio procedit, sed modò huc, modò illuc ἐκτρέπει, prout aliquid occurrit δυςαίσθητον. Ipse etiam locus ad quem deflectimus relinquentes viam λαοφόρον, ἐκτπὴ dicitur: Diuerticulū & Diuortium Latinis. Plutarchus De deo Socr. πορευομένοις δὲ αὐτῆς διὰ τῆ ἑρμογλυφίων πρὸς τὸ δικαστήριον, οὐς ἅπαν τῶν ἀθρόοι βοῆ, θόρυβος πρεῖπλεοι, καὶ κατ' ἀλλήλων ὠθούμενοι διὰ πλῆθος. ἐκτπὴς ἡ μὴ παρούσης, τοὺς μὲν αὐτέτρεψαν ἐμβαλοῦσαι, τοὺς ἡ κατέμολυναν, Quum diuerticulum non esset, Quum non esset via alia ad quam diuertere & deflectere liceret. vel etiam Quum non liceret aliò ἐκτρέπεσθαι & digredi. Aristoph. Ran. Πορεῖ, αἰαπαῦλας, ἐκτπὰς, κρήνας, ὁδοὺς, Πόλεις, δλάτας. Vbi & schol. ἐκτπὰς esse dicit ἐκτὶ δύσης τῆ ὁδῶν, nimirū ὅπου ἂς ἐκτρεπῆναι δύνατο. Itidē ἐκτπὰς ὑδάτων dicuntur Emissaria & eluuiones aquarū. seu Aluei quibus ἐκτρέπονται τὰ ὕδατα, Aluei per quos aquæ à solito meatu diuersæ seu auersæ emittuntur. Rursum pro Diuerticulo seu loco ad quē diuertere licet, accipi potest apud Plut. in Rom. quū dicit ἐκτπὴν τῆ φύμη πρὸς ἀγεῖν, vbi alii interpr. Locum fabulæ dedisse. Malim, Locum ad quē diuerteret. Apud Nonium quoq; in Varronis quodam loco, vbi legitur, Spissum iter, ecstrophas, reponunt nonnulli ἐκτπάς. Hesychio ἐκτπὰς sunt χρεισμοὶ, στρεφάσεις: πτε πείθοι. quo forsan modo accipi potest ἐκτπὰς λαοφόρος, quod ex Eurip. affertur. Nisi potius ea sint ἰτιδε Diuortia seu diuerticula in quæ ὁ λαὸς ἐκτρέπεται. Idem Hesychius ἐκτπὰς πρατεῖα esse dicit ὀφθαλμῶν ἢ πάθος, vitium, quoddam oculorum, de quo infrà in Ἐκτπον. Porro vt ἐκτρέπω significat interdum Detorqueo, Deprauo, ita ἐκτπὴ Deprauatio, vt exponitur apud Alex. Aphrod. ἐκτπὴ τῆς κράσεως, deprauatio habitus. Idémque hîc est propemodū quod ἕξεσις & ἀλλοίωσις, mutatio.

Ἐκτπίας, ου, ὁ, Qui passus est ἐκτπὴν & ἕξεσιν, vt ἐκτπίας οἶνος dicitur Vinum quod degenerauit & ἐξέστη, Vinum quod deterius factum est, Vinum quod in vappam ἐκπέτρεσπται. Seu simpliciter Vappa. Alciphron, ἐκτπίαν ἡ ἡμεῖς ἡ ἐξίνιον πίνομεν, vappam & vinum quod coacuit. Ἐκτπίας etiam dicitur, vt suprà docui.

Ἐκτπον, ου, τὸ, dicitur ἡ τῆ βλεφάρου ἐκτπὴ, vt Paul. Ægineta docet: ititidémque Definitionum medicarum autor, Ἐκτπόν ἐστιν (inquit) ὑπόφυσις σαρκὸς ἐν τῆ βλεφάρῳ, ἥτις βαροῦσα ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον. Causam autem huius ἐκτπῆς esse dicit vel σαρκὸς ὑπόφυσιν, vel πρόλυσιν, vel οὐλῆς σύστασιν. Itidémque Actuar. tradit ἐκτπον δι' ὑπερσαρκωσιν ἢ οὐλὴν τῆ βλεφάρου γίνεσθαι, μὴ καλῶς πεφυκότος. quia πρὸς ἑαυτὸ τὸ πεποιηκὸς τὰ πέρατα τῆ βλεφάρων ὑπεπωλῶν, ἐλπὶ τὴν σύμφυσιν πρόσκρουσιν. Celsus quoque huius vitii meminit, lib. 7, cap. 7, vbi hæc inter alia scribit, Vt superioris autem palpebræ vitium est quod parum descendit, ideóque oculum non contegit: (λαγόφθαλμον Græci appellant) sic inferioris, quòd parum sursum attollitur, sed pendet & hiat, neque potest cum superiore committi: ἐκτπον Græci vocant. Idem vitium DICITVR Ἐκτπία, si vulg. lexicis credimus; in quibus legimus, Ἐκτπία, morbus, quando palpebræ deorsum conuersa sunt.

Ἐκτπος, idem quod ὁ ἐκπεσμένος, vt ἀπότρπος dicitur ὁ ἀποπεσμένος, Deflexus, Digressus, seu Qui declinat & recedit. Aliis Dissentaneus. vt ἔκτπος ἁρμονίας, à cantu dissentiens, ὁ τῆς ἁρμονίας ἐκπεσμένος καὶ ἀλεγκτός. H Exponitur etiam Malè moratus: sed huius significationis exemplum desidero.

c.2. Παρεκτρέπω, itidem Diuerto, Deflecto, Seduco, vt ἐκτρέπω: nisi quòd præpositio aliquantum significationē auget, & interdum aliquid vitiosæ deflexionis notat.

Pass. παρεκτρέπομαι, Deflector, vel etiam Detorqueor. Aristot. De gener. anim. l. 4, συμβαίνει τοῖς μὴ συμπεφυκέναι τὴν πόρων, τοῖς ὀ παρεκπεπτράφθαι, à recto & naturali situ deflexos esse & deprauatos. Plut. verò in Consol. dicit, εἰς ἄφραστα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι, à permisso & honesto lugendi ritu deflectere ad luctus quosdam barbaros & vanos. παρεκβαίνειν.

c. 2. Ὑπεκτρέπω, Paululum deflecto: seu Clam auerto, Latenter vel paulatim deflecto seu auerto. Pass. ὑπεκτρέπομαι, Paululum declino, Paulatim auersor & vito. Plato in Phædro, τοῦτο ἅπας φοβεῖται καὶ ὑπεκτρέπεται.

C. Ἐντρέπω, Pudore afficio, Pudorem ac ruborem iniicio, καταισχύνω, αἰσχυνῶ seu καταδυσωπῶ. quo significatu suprà habuimus αἰσχρέπω. Propriè verò significant hæc duo ἐντρέπω & αἰσχρέπω, vel Pudorem iniiciens, τὴν χρῶτα alicui τρέπω, vel Facio vt præ pudore faciem deflectat aliquis. Cuius significationis exempla habes apud B. p. 676, ex Plut. & Chrysost. Quibus adde hoc Pauli in epist. ad Corinth. 1, cap. 4, οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, non hæc scribo vt vos pudore suffundam. Eodem significatu αἰσχρέπω quoque accipitur. vt apud Plut. in lib. An seni capess. resp. αἰσχρέπειν τοὺς κακοπραγμονοῦντας, Pudore suffundere, Pudore iniecto deterrere. Rursum Bud. eo in loco apud Chrysost. ἵνα τοῦ ἀξιώματος τοῦ πρεσβύτου τὸν ἀπελέγχοντα ἐντρέψῃ, hoc ἐντρέψῃ exp. Confutet, ἐξελέγχῃ.

PASS. Ἐντρέπομαι, Pudore suffundor, Verecundor: seu Reueteor. αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι. Plut. in Institut. Lacon. καὶ τοὺς νέους ὀ ἔδει οὐ μόνον τοὺς ἰδίους αἰδεῖσθαι πατέρας, καὶ ὑπηκόους αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας, καὶ καθέδρας ὑποδεχομένους. Idem alibi, ἐντρεπόμενον πολλὴν τὸ αἴδοῖον τῆς γυναικὸς παρρησιαζομένης. Frequens in eadem significatione est apud Testamenti noui scriptores: vt Matth. 21, Marci 12, Lucæ 20, ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Et in epist. ad Hebr. c. 12, τοὺς πατέρας ἐντρέπεσθαι. In iisdem Noui testamenti scriptis reperitur etiam in priore significatione pro Pudore suffundor, Pudefio, Erubesco. vt in epist. ad Thess. 2, cap. 3. μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ ἵνα ἐντραπῇ. Itidémque in epist. ad Tit. cap. 2. ‖ Significat etiam Curo, Curam habeo: metaphora ab iis sumpta qui cura & desiderio alicuius rei subinde inter eundum se conuertunt & respectant: quod μεταστρέπεσθαι etiam dicitur & ὀπισθέρεσθαι. Construitur autem in hac significatione non amplius cum accusatiuo, sed cum genitiuo, vt synonyma verba. Sophocl. Τί βαιὸν οὕτως ἐνδέπῃ τῆς συμμάχου; quid ita parum sociam tuam curas? τί οὕτως ὀλίγον προσπμᾶς μου; id est, οὐδένα λόγον ἔχεις ἐμοῦ, seu παρ' οὐδὲν ἡγῇ ἐμὲ τὴν σύμμαχόν σου. Itidémque Xenophon, τῶν μὲν πλουσιωτέρων ἀεὶ ὀπιμελούμενος, τῶν δὲ καλοῦ καὶ τῆς φίλων ρωσθὲν ἐντρεπόμενος. Et Plato in Phædro, οὔτε κέντρων λωποχικῶν οὔτε μάστιγος ἐπ' ἐντρέπεται, nec calcaria amplius curat nec scuticam. Similiter ἐντρέπεσθαι pro ὀπισθέρεσθαι accipi posse annotat Eustath. in hoc loco Homeri Od. α, v. 61, — οὐδέ νυ σοί γε Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ Ὀλύμπιε: addens tamen, accipi etiam posse pro μεταστρέπεσθαι significante μεταβάλλεσθαι, Mutari, Flecti: quæ interpretatio loco illi non malè conuenit. vt non modò significet Non curat cor tuum, sed etiam, Non mouetur nec flectitur cor tuum. Quo modo & Odyss. ο, — οὐδέ νυ σοί γε Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ αἰεψοῦ κατμένοιο. At lib. 4 Reg. c. 22, αὐτὴ ὧν ἤκουσας τοὺς λόγους μου, καὶ ἐπαλώθη ἡ καρδία σου, καὶ ὐνετράπης ἀπὸ προσώπου μου, interpr. quidam, Versus es à facie mea: alii, Humiliatus es coram me. Possis etiã reddere, Pudefactus es & me reueritus. & tunc ad præcedentem huius verbi significationem esset referendũ.

Ἐντρεπτικός, οῦ, ὁ, Pudefaciendi vim habens, Cui vis inest pudorem offundendi. seu, Idoneus ad pudorem suffundendum. Bud. ἐντρεπτικὸς λόγος interpr. Oratio pudore reprehensum afficiens, ὀπιμνηστικός, ὀπιπληκτικός.

VNDE Ἐντρεπτικῶς, Pudore reprehensum afficiendo. μὴ τῷ ἐντρέπειν. Chrysost. comment. in epist. ad Corinth. 1, cap. 11, enarrans verba illa Apostoli, Καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας, subiungit, οὐκ εἶπεν, Λιμοκτονεῖτε τοὺς μὴ ἔχοντας, ἀλλὰ πολὺ ἐντρεπτικώτερον, Καταισχύνετε. Vbi etiam ἐντρέπειν & καταισχύνειν affinem habere significationem indicat.

Ἐντροπή, ῆς, ἡ, Pudefactio. Paulus in epist. ad Corinth. 1, cap. 15, ἀγωνίσαι τὸ Θεοῦ ἔνιοι ἔχουσι. πρὸς ὀντροπὴν ὑμῖν λέγω, Ad pudorem vobis iniiciendum hæc dico. id est, Vt vos pudeat istos sectari. Seu, Atque hæc dico vt pudore vos affectos ad officium reuocem: ne videlicet more eorum qui Deum non nouerunt, ventri dediti sitis & res diuinas negligatis. Vetus tamen interpres ibi vertit, Ad reuerentiam vobis loquor: quasi videlicet Apostolus in hac reprehensione ipsis quadam verecundia pepercisset. Hesychio & Eust. est ὀπιστροφή.

Ἐντροπίας, ου, ὁ, dicitur ὁ ὀντιπραμμένος. Hesychio ἀμεταβόλος, ὀξύνης. Itidemque Suidæ. Diceretur igitur ἐντροπίας οἶνος, vt ὀξυπίας, Vappa. Apud eundem Hesych. legitur ETIAM Ἐντρωσαι, ὑνδύσαι, Induere. NECNON Ἐντρωδες, ὑποδήματα, calceamenta quædam.

Ἐντραδὴν eidem Hesychio est ἀναλλὰξ μεταβολὴ χειρῶν, alterna manuum commutatione. Ea forma dicitur qua προσφαδὴν.

C. Ἐπιτρέπω, Committo, Curæ alicuius trado: interdum etiam Demando. vt τὸ δικαστήριον. Homerus Odyss. 7, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ὀπιτρέψον ὀ θεοῖσι. Itidémque Odyss. χ, v. 289. Et Iliad. κ, de sociis Troianorum, Εὐδόσιον. Τρωσὶν δὲ ὀπιτραπέουσι φυλάσσειν, excubiarum partes Troianis demandabunt, Excubiarum curam Troianis committẽt. Pro quo ibidem dixerat, — φυλασσέμεναι κέλευσαν. Itidem Iliad. β, passiua voce ac signif. ὦ λαοί τ' ὀπιτράφαται καὶ πᾶσι μέμηλε, Cuius curæ populus commissus est, & tot res curæ sunt. ἐπιχειρισμένοι εἰσίν. Vbi etiam NOTA Ἐπιτράφαται Ionicè positum pro ὀπιτραμμένοι εἰσί. Rursum passiua voce ac signif. aliquis dicitur aliquid ὀπιτράφθαι, cuius curæ cõmissum & demandatum est. Luc. τὴν φρουραὶ ὀπιτραμμένος, Cui custodiæ seu excubiarum cura commissa est, Curam habens custodiæ. Sic Thucyd. lib. 1, pag. 40, οἱ τῆς Ἀθηναίων ὀπιτραμμένοι τὴν φυλακήν. id est, οἱ ἔχοντες ὀπὸ τῆς Ἀθηναίων τὴν ὀπιτροπὴν τῆς φυλακῆς, vt schol. exp. Et Chrysost. τὰ ἐν οὐρανοῖς διοικεῖν ἐπιτετράφασιν. ‖ Ἐπιτρέπω, Cõmitto, id est Permitto. In qua significatione itidem cũ accusatiuo construitur, rei nimirum, & cum datiuo personæ. Synes. epist. 73, λόγῳ καὶ πειθοῖ τὴν ἀρχὴν ὀπιτρέψας. Herodian. lib. 1, ὀπιτρέψαι τῇ Πεισιωνίᾳ θεᾷ τὴν κρίσιν, vt iudicium de se Pessinuntiæ deæ committerẽt. Demosth. in Neæram, συνῆγον αὐτοὺς οἱ ὀπιτήδειοι, καὶ ἐπεισαν διαιταν ὀπιτρέψαι αὐτοῖς, amici eos perpulerunt vt conuenirent ipsisque arbitrium permitterent. Sæpe verò omittitur ille accusatiuus κρίσιν seu διαιταν. Thucyd. lib. 1, pag. 11, ἤθελον ὀ καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ὀπιτρέψαι, s. τὴν κρίσιν, vt schol. etiam exponit, τὴν ὀπιτροπὴν τῆς κρίσεως δοῦναι. Et alibi, ἔτοιμος ὢν Βεσσίδα μέσῳ δικαστῇ ὀπιτρέπειν. Itidem Demosth. ὀπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, Amicorum arbitrio rem permittere, In amicorum arbitrium compromittere. Idem, ὡς οὐδενὶ ἤθελεν ὀπιτρέπειν, Quum nullius arbitrio rem permittere vellet, Quum compromissum facere nollet. Et Aristoph. Ranis, ἐπὰ τὰ σῷ δεσπότῃ Ἐπέτρεψεν, ὀπὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ὢν. Interdum verò huic datiuo additur πρὸς. vt Æschin. ὀπιτρέπω σοι πρὸς Τούτων, horum tibi arbitrium permitto. Et Thuc. lib. 4, p. 138, Ἀθηναίοις ὀπιτρέψαι πρὸς σφῶν αὐτῶν, πλὴν θανάτου, Athenienfibus permittere arbitrium & iudicandi potestatem. Nonnunquam accusatiui loco ponitur infinitiuus. Xenoph. εἰ βουλοίμεθά τῳ ὀπιτρέψαι παῖδας ἄρρενας παιδεῦσαι, sicui velimus filiorum erudiendorum curam permittere. Plato in Apolog. ὀπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι πρὸς ἐμοῦ, deo de me iudicium permitto. Aristoph. Pluto, Οὐκ αὖ ποτ' ἄλλῳ Τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν, Nulli alii hoc vnquam facere permisissem, Non fuissem seu cõcessissem vnquam vt alius hoc faceret. Sic Demosth. ὀπιτρέπω σοι ἀδικεῖν, Permitto tibi iniuriã facere. Sicut verò dixi omitti accusatiuum rei, ita sciendum est infinitiuum quoque omitti, & poni datiuum solum. Thucyd. lib. 2, pag. 71, δεδιέναι μὴ ὀκείνων ὀπὸ χωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ὀπιτρέψωσιν. id est, οὐ δώσωσιν ἄδειαν ἐμμένειν τοῖς δόξασι, inquit schol. Sæpe & ipse datiuus vnà cũ infinitiuo omittitur. Xen. Pæd. 3, τὸ δὲ ἧς μαλακύνεσθαι, μὴ ὀπιτρέπε, s. αὐτῷ μαλακύνεσθαι, Ne permittite,

Ne sinite, Ne concedite. Thucyd. lib. 1, οἱ τῇ γνώμῃ δηλοῖ ὢν μὴ ὀπιτρέψοντες, Se permissuros id non esse, Non se passuros. Itidémque Synes. epist. 109. οὐκ ὀπιτρέποντες, ἀλλ' ἀνιπλαμβανόμενοι τὸ τολμώντος. Rursum cum datiuo, Thucyd. lib. 8, pag. 271, οὐκ ἔφη οὔτ' αὐτὸς ποιήσειν τοῦτο, οὔτ' ὀκείνοις οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δύναμιν ὀπιτρέψειν. Item passiua significatione dicitur aliquis aliquid ὀπιτρέπεσθαι, quum nimirum id ei permittitur. Luc. in Iudic. deorum, οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁσοῦ ὀπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ne si Marti quidem tuo arbitrium permittatur. Itidémque dicitur ὀπιτραμμένος τὴν δίκην seu τὴν διαιτα. βύσσοι pro Compromissarius arbiter, vt B. tradit p. 151. Ipsa etiam res ὀπιτρέπεσθαι dicitur. Thucyd. lib. 5, pag. 175, δίκης Λακεδαιμονίοις ὀπιτραπείσης. Permisso Lacedæmoniis arbitrio & potestate iudicandi. Schol. exp. δοθείσης.

Ἐπιτρεπέον, Committendum, Permittendum. vt ὀπιτρεπέον σοι, Tibi committendum est, seu Tibi concedendum est.

Ἐπιτροπή, ῆς, ἡ, dicitur ipsa actio τοῦ ὀπιτρέπειν, quum nimirum alicui permittimus arbitrium. Thucyd. lib. 5, pag. 179, ἠξίουν δίκης ὀπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ ἰδιώτην, ὅθεν τῆς Κυνουρίας γῆς, arbitrium de solo Cynurio permitti vel ciuitati alicui, vel homini priuato, nimirũ debeãtne ipsis Argiuis cedere an Lacedæmoniis. nam αὐτῆς πέρι διεφέροντο, μεθορίας οὔσης. Demosth. in Apatur. εἰς ὀπιτροπὴν ἔχοιτο· ἕνα δ' ἕκαστος παρεκαθίσατο, ad arbitrium veniunt: vterque autem sibi vnum arbitrum eligit. Alicubi ὀπιτροπὴ est etiam τὸ ὀπιτρεπομένων, vel eorum quibus ἡ κρίσις seu δίαιτα ὀπιτρέπεται. Demosth. in Aphob. τοῦ δ' ὀπιτρέψαι μὲ πέντε Ἀρχινέα καὶ Δρακοντίδῃ, Τούτοις μὴ αὐτὴν, ἀκούσας αὐτῶν ὅτι εἰ μὴ ὅρκου Τοῦτο διαπτίσοιεν, καταγνώσεται τὴν ὀπιτροπήν. Quæ verba Bud. pag. 150, sic interpr. Nunc verò quum à me contendisset & impetrasset vt Archineo & Dracontidæ arbitris disceptationem controuersiæ permitteremus, postea compromissum soluit: quippe qui ex ipsis compromissariis audisset, si iurati iudices arbitrari cogerentur, sententiam non secundum se laturos. Vbi etiam annotat, διαιτα duorum generum fuisse, hoc est, αἱρετὴ δικαστὴ, ad quos litigaturi disceptationem controuersiarum cõferebant: & κατ' ὀπιτροπὴν τῆς δίκης, vt in hoc Demosth. loco. Et ab huiusmodi compromisso vel arbitrio recedere licuisse, duntaxat re integra: id quod ἀφεῖναι διαιταν vel ὀπιτροπὴν dictum fuisse. Itẽ affertur τῇ ὀπιτροπῇ οὐκ ἐμμένειν, pro Non stare iudicio. seu Non stare arbitrio eorum quibus ἡ δίκη ὀπιτέτραπται. ‖ Exponitur etiam Procuratio, Curatio, Tutela. vt & Bud. pag. 171, λόγοι τῆς ὀπιτροπῆς affert pro Rationes tutelæ. VNDE Ἐπιτροπεύς, ου, ὁ. vt ὀπιτροπεύειν ἔχω τὴν βασιλείαν, Regnum in mea tutela est, Regis tutor sum & ὀπίτροπος. Potest deriuari inde ETIAM Ἐπιτροπικός, Ad tutelam pertinens. vt ὀπιτροπικὸς νόμος apud Plat. De leg. Lex de tutela. Vel etiam, Lex de tutoribus, Lex ad tutores pertinens. vt fit à sequente ὀπίτροπος.

Ἐπίτροπος, ου, ὁ, Cui curã alicuius rei committitur seu commissa est, Curator, Procurator, Vicarius. quem nimirũ nostri loco præficimus administrationi alicuius rei, Xen. Pæd. 4, p. 57, ἐκπόρευθε δὴ παρέναι πάντας τοὺς ὀπίτροπος· εἰ δέ τινα μὴ εἴη ὀπίτροπος, τὸν πρεσβύτατον ἀπὸ σκιωνῶς. Vbi ὀπίτροπος vocat eos quibus σκιωνῶς μέλει, καὶ ὅπως τὰ ὀπιτήδεια παρεσκευασμένα τοῖς τραπώτοις εἰσοῖσιν ἔσται, vt patet ex præcedentibus. Philo De mundo, τεχνίτης καὶ ὀπίτροπος τῆς ἐν οὐρανῷ τε καὶ κόσμῳ, opifex curatorque. Item ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ὀπίτροπος, apud Xenoph. Qui rustica negotia curat, Quem rei rusticæ administrandæ præficimus. Villicum Latini dicunt, vt videbis in Ἐπιτροπικός. Sic ὁ κατὰ τὴν Λιβύην ὀπίτροπος apud Herodian. lib. 7, Libyæ administrandæ prætectus, seu Africæ procurator, vt Polit. vertit. Et lib. 4, εἰς τὰ ἔθνη πέμπων ἡγεμόνας τε καὶ ὀπίτροπος, duces ac procuratores. Et Plutarch. in Polit. præcept. ὑπὸ πατρὶ γὰρ νῦν πόλεως αὐθυπάτοις, ὀπίτροποις Καίσαρος, procuratoribus Cæsaris. Ex eiusdẽ Galba affertur ὀπίτροπος τῆς ἀλιτηείων, pro, Qui imperium habet in perditos homines. Aristot. ὀπίτροποις vocat seruos Atticos, vt testatur Bud. afferẽs ex eius Œcon. δούλων δ' εἶδη δύο, ὀπίτροπος καὶ ἐργάτης. Vel, (inquit) Dispensator œconomiæ præpositus. Peculiariter verò ὀπίτροποι dicuntur quibus parentes morientes liberorum suorum adhuc impuberum curam committunt: aut etiam, Qui eiusmodi curam suscipiunt vel amicorum rogatu, vel sponte, vt sunt propinqui. Tutores Latini appellant. Plutarch. Lycurgo, πρὸς τῆς ἐρφανῶν βασιλέων ὀπίτροπος: quos vocari πρόδικος Lacedæmone scribit. id est, Pupillorum regum tutores. Et in Camillo, ὀπίτροπος παιδὸς ἐρφανοῦ. Rursum in Lycurgo, τὴν ἀρχὴν ὡς ὀπίτροπος διεῖπε, imperium administrabat veluti tutor regis adhuc infantis. id est, ὀπίτροπαι εἶχε τὴν ἀρχήν. Sic Xenoph. λέγεται Ἀλκιβιάδης Περικλεῖ ὀπίτροπος ὢν ἑαυτῷ δεδιέναι, Pericli tutori suo. Et Plato in Charm. σοῦ ὀπίτροπος τε ἅμα καὶ ἀνεψιὸς ὤν, quum tutor simul & cõsobrinus sis. Et Plutarch. in Demosth. ὡς γοῦν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, τοῖς ὀπίτροποις ἤρξατο δικάζεσθαι, καὶ λογοσταφεῖν εἰς αὐτοὺς, cum tutoribus experiri. Quod ipse Demosth. in Mid. testatur, quum ait, ἰδίᾳ τὰς δίκας ἔλαχον τοῦ πατρὸς τοῖς ὀπίτροποις, μετεσκευάκεισαν δὲ κομιδῇ. Et rursum, τοῦ τοῦ ὀπιτρόπου ἀπεστερήμεθ' ὃν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε.

Ἐπιτροπεύω, F. σω, Sum ὀπίτροπος. id est, Sum administrator, procurator, Præfectus sum, seu Procuro, Administro, Præsum: veluti nimirum is cui administrationis cura demandata est. quo sensu ὀπιτέτραμμαι etiam dicitur. Cum genitiuo autem construitur plerunque. vt apud Herodot. ὀπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου, Ægyptum procurans & administrans. τῆς Αἰγύπτου ὀπίτροπος ὤν. Interdum & cum accusatiuo: vt ex eodem Herod. affertur ὀπιτροπεύω τὴν πόλιν, pro Ciuitatem guberno. Plato verò dicitur alicubi vsurpasse hoc verbum pro Satago, Rem procuro, Commodis studeo. Alioqui significat etiam Tutor sum, Tutelam suscepi, In tutela mea habeo. Polyb. ὀπιτροπεύων τὸν Φιλίππου παῖδος. Appian. Bell. ciuil. lib. 4, de Thoranio quodam ex proscriptorum numero, λεγόμενος ὑπὸ τινων ὀπιτροπεύειν Καίσαρος. Apud Thucyd. hæc significatio illi accusatiuum etiam habenti datur. Sic & apud Suidam, ἐπιτροπεύσε τὴν τοῦ Ἀλεξανδρου. Pass. autem voce ac signif. ὀπιτροπεύεσθαι, Esse sub tutoribus. VNDE Ἐπιτροπευτικός, οῦ, ὁ, Peritus τοῦ ὀπιτροπεύειν, Cui aliquid ὀπιτρέπειν possumus, veluti homini perito. Aliis, Qui peritia habet negotia pro alio obeundi. Xenoph. in Œcon. πόρρω, ἔφη, εἶναι δοκεῖς ὀπιτροπευτικὸν τοῦ ἡ ὀπιτροπευτικὸς ἀνὴρ, τοῦτο πῦρ ἀνάψειεν, ἢ αὐτὸς παιδεύοις τοὺς ὀπιτρόπους; Vbi etiam nota, quẽ vocat ὀπιτροπευτικὸν, in sequentibus dici ὃς ὀπίσω τὴν ἀρχὴν ὅταν ἀπῇ ὁ δεσπότης, αὖτ' αὖπαλ ὀπιμελόμενος: seu τὸν ὀπισάμενον ὀπιμέλεσθαι τῆς πραγμάτων ἀπόντος δεσπότου. vt videbis pag. 48 & 49 mei Lex. Cicer. vbi ὀπίτροπος à Cic. redditur Villicus.

ITEM Ἐπιτροπεία, ας, ἡ, Præfectura, Procuratio. Aliis, Dirio, Vicaria opera: nec non Tutela.

Ἐπιτρόπιον. Ex commissio. Non sponte. Sic enim interpretantur ὀπήνεπος, οὐκ ἐκ ψυχῆς: quibus Hesych. vtitur in exponẽdo illo aduerbio. Exponit verò & ἐπεσπευσμένως, Festinanter, Properato gradu. quo significatu ὀπιτρόχαδον dicitur.

Ἐπιτροπόω pro ὀπιτρέπω affertur ex Apollonio Rhodio: Quo modo & ἀποτροπόω pro ἀποτρέπω dici suprà docui.

C. ΚΑΤΑτρέπω, In fugam conuerto, Fundo, Fugo. Quo significatu accipitur & pass. vox. Cregor. πολὺ εἰς χῶρας ἰόντας, ἀγχμάχοις ὁπλοις τὴν γλῶσσαν καταστρεπόμενος. Bud. Apud Suidam legitur ET Καταστρέμμαι, sed ambiguum quo sensu. tantùm enim monet accusatiuo iungi, omissa expositione.

C. ΜΕΤΑτρέπω, Conuerto. Pass. Μεταστρέπομαι, Conuertor, Conuerto me. Plutarch. in Symp. sept. sap. μεταστραπεὶς ὁ Χίλων ἀπεφήνατο, Conuersus autem Chilon pronuntiauit. Et ante ipsum Homer. Iliad. α, Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, καὶ δ' ἐστράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, Et se conuertit, seu Faciem retro conuertit. Significat enim μετὰ loci mutationem. Eustath. verò pro μεταβάλλειν etiam accipi ait μεταστρέπειν. id autem est Mutare. ‖ Pass. Μεταστρέπομαι significat etiam Curo, Curam habeo. Ad verbum sonat q. d. Ob curam alicuius rei conuerto me. veluti quis inter eundum aliquid quærens, subinde se retrò conuertit, ne forte suos oculos fugerit quod quærit. Quo sensu ἐντρέπομαι etiam accipitur, & ὀπισθέρεσθαι. Iun-

gitur autem cum genitiuo vt & illa. Homer. Il.α, — ἦλθ' οὔπ μετατρέπη οὐδ' ἀλεγίζεις. Itidémque Il.μ, — ἦλθ' οὔπ μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω. Et Iliad.ι, Ἄχρειον δὴ τόδ' ἔπειτα μεταλήτερα θυμὸν, Σχέτλιος, οὐδ' μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων. Possis verò hìc μετατρέπεσθαι accipere etiam pro Flecti, Moueri: genitiuum Græci nominis reddendo per ablatiuum Latini: qua de re admonui etiam in Ἐντρέπομαι.

Μετάτροπη, ῆς, ἡ, Conuersio, Mutatio. Item Cura, Animaduersio.

Μετάτροπος, Qui potest μετατρέπεσθαι, Mobilis, Versatilis. vt apud Nonnũ μετάτροπον ἦθος interpr. Mores versatiles. & ἕδρη μετάτροπος apud eundẽ, Sedes mobilis seu mutabilis. Item Reuersus, Redux. vt Epigr. lib. 3, — αὐτὸς δ' μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔρχω, reuersus ex inferorum specu. Quò referri potest quod ex Hesiodi Theogon. affertur, ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι, pro, Res in integrum restituunt. Ex Eurip. quoq; ἔπ σοι μετάτροπα τῶνδ' ἔπεισιν ἔργον affertur, pro, Hæ res sunt tibi adhuc integræ. Apud Aristophanem autem in Pace, μετάτροπος αὖρα exponitur non solùm μεταβληθεῖσα, sed etiam εὔκρατος. VNDE Ἀμετάτροπος, Qui verti mutarique nequit. Idem cum ἀμετάστροφος.

C. ΠΑΡΑτρέπω, Diuerto, Deflecto, A solita vel instituta via auerto & auoco. Thucydides libro 1, οὐ ξηραίνας τὴν διώρυχα, καὶ παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, auersa & deflexa aliò aqua. Quod & ἐκτρέπειν dicitur. Plut. in Coloten, ὁ δ' ἐπικρῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν, ἡ δὲ τῆς ἀλογίας πάθεσιν αὐτῆς ἐν κινήμασιν ἀλλοίοσιν ἐμποιεῖ. Plato epist. 7, ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τὸ βελτίστου παρατρέψαι, eum ab honestissima vita ad diuersam auocare & auertere. Vbi etiam nota genitiuum. Idem De leg. lib. 10, de diis loquens, βελτίους ἢ παρὰ τὸ δίκαιον ὑπὸ ξένων δώρων παρατρέπεσθαι κηλούμενοι, quàm vt à iustitia & recto auertantur, sacrificiorum delinimẽtis. Suprà enim dixerat deos esse ἀδωροδόκητους, θυσίαις τε καὶ ἀγαῖς παρεγομένους, id est παραπειθομένους, seu παραιτητοὺς, vt alibi ipse loquitur. Homer. Il. λ, — σπεῖσαί δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ. Καὶ μὴν τοὶ θυέεσι καὶ ἀγλαΐῃσι, Λοιβῇς τε κνίσῃς τε παρεγρώσσ' αἴθρωποι. (Vbi etiã obserua, eum, quum dixisset deos esse σπεῖσοι, id est flexibiles, subiungere probationis loco, eos ab hominibus sacrificiis & precibus παρεγρωσσᾶν, quasi nimirum à vindicta quam sumere parati erant, ita auertantur & auocẽtur. Vnde & Ouid. Munera crede mihi placãt hominésque deósque. Placatur donis Iupiter ipse datis. Nota præterea ibi poëticũ VERB. Παρατρωσσάω pro παρατρέπω vsurpatũ) Cum genitiuo verò Theodorit. Hist. eccles. lib. 3, τῆς πατρῴας πίστεως παρετρέπη, abductus est à fide paterna. Vbi παρατρέπω idem est quod παραπλανᾶ, A recta via abduco, & in errorem impello. Accipitur enim interdum in malam partem. Pass. παρατρέπομαι neutraliter etiam ponitur aliquãdo pro Digredior, vt ἐκτρέπομαι: itidémque & τρέπομαι significat nonnunquam Viam arripio. Atque vt cum accusatiuo aliquo construitur hoc τρέπομαι, ita & comp. παρατρέπομαι. Xenophon Œcon. τόδε μοι παρατρεπόμενος τὸν λόγον, Ab hoc sermone digrediens. Et Hellen. 5, παρατρεπόμενος εἰς Τένεδον, Iter Tenedum versus flectens, seu Obiter digrediens in Tenedum. Vtroque enim modo interpr. Bud. p. 679, vbi prolixius hæc habentur.

Παραστροφή, ῆς, ἡ Deflexio. Plutarch. De orac. Pyth. αἷς ἀδὺς ἐπεγίνετο θεωρία καὶ ὁρμὴ καὶ παρασκευὴ ψυχῆς ἐπιμόνητα ποιοῦσαι, μικρὰς ἔξωθεν ἀφορμὰς καὶ παραστροφὰς τοῦ φαντασιοῦ δεομένας, ὡς ἀδὺς ἕλκεσθαι πρὸς τὸ οἰκεῖον. Significat etiam Deflexio, qua nimirum ipsi deflectimus & digredimur alicunde, Digressio. Theodor. Hist. Eccles. lib. 3, de Iuliano, πῶς εἰς ἀσέβειαν αὐτὸ παραστρέψαι θεοστυγοῦντα. id est, μέλλειν αὐτὸν εἰς ἀσέβειαν παρατρέπεσθαι, Fore vt ad impietatem deflecteret & descisceret. seu Eius ad impietatem defectionem. Gregor. παραστρέπτε καὶ ἔκστασις ἀπὸ τῆς ἀγγελικῆς ὁμοπιμίας. Quem locum citans Bud. pag. 680, παραστρέπτε interpr. Deflexio, Obliquatio, & Depravatio, In errorem impulsio, παράκρουσις. Rursum pro digressione eiusmodi accipitur, cuiusmodi in oratione interdum fieri solet. Plutarchus De Herodot. αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρεκστροφαὶ τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδοσθαι καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις. Tales παραστροφαὶ vocantur etiam παρεκβάσεις.

Παράστροφος, Deflexus, Auersus. Apud Nonnum, Τοῖον ἔπος καπέλεξε παραστρόφον, hoc παραστρόφον ἔπος exponitur παραβολὴν, παροιμίαν, quoniam nimirum eiusmodi parabolæ à cõmuni sensu deflexæ sunt in allegoricum. Actiuè etiam accipitur pro Auertens seu Auertendi vim habens. apud Eurip. in Androm. τί δ' ἐγὼ μόρου παράστροφον μέλος εὔρω; carmen mortem auertens.

C. ΠΕΡΙτρέπω, Circumago, & interdum Circumactu euerto & percello. Luc. χρμὼν ἢ καὶ γόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῶν τὴν ναῦν. Gregor. ὡς ἂν οἱ τοῖς ἵππους τῆς ῥυθμῆς ἀθρόως μεθελκόντες φερομένους, καὶ τὴν ἀδοκήτου τῶν ἡνιῶν παρεστρέφοντες, inopinata & violẽta freni excussione resupinantes, retrorsumque agentes. At verò Act. apostol. cap. 26, μαίνῃ Παῦλε, πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, Insanis Paule, multæ te literæ è sana mente ad insaniam redigunt. vt Bud. interpr. pag. 424, vbi tradit περιτρέπειν idem esse quod σφάλλειν, In errorem inducere & impellere: itidémque περιτρέπεσθαι esse σφάλλεσθαι. Quod etiam (inquit) dicitur quum hominis consilium in diuersum agitur, vel in bonam vel in malam partẽ. vt siquis cæcum rectà ingredientem in diuerticulum flectat, vel retrorsum conuertat, vel viceuersa aberrantem in rectam viam itionémque reponat. Quo certè modo in Axiocho legimus, νῦν δὲ περιτρέπεις σαυτὸν, δειμαπύλμος στρέφεσθαι τῆς ψυχῆς, Teipsum fallis & in errorem inducis, Te laqueis implicas. Pro Verto accipitur eo etiam modo quo Latini dicũt Vertere in melius. Aristid. πειρωμένη πᾶσι περιτρέπειν τὰς συμφορὰς ὅθι βέλτιστα. Luc. χρὴν δ' ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα εἰς ἄλλο ὁποῖον περιτράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον, Felicius cessit & in diuersum quàm institueram, Quòd res malè cœpta bene vertit. B. Neutraliter quoque accipitur pro Circumuertor. Hesiod. Theogon. φὶ δ' ἕτερον ὥρας, tempora circumacta sunt. Sic περιτρέπων ἐνιαυτὸς Homero est Annus vertens, id est Annus iterum iniens circumuerso sole ad id signum è quo fuerat egressus.

c. 2. Εὐπερίτρεπτος, Circumactu facilis, Versatilis. Bud. Exponitur etiam Subuerti facilis. Affertur autem ex Luciano.

Περιτροπή, ῆς, ἡ, Circumactus, Circuitus seu Circuitio, Vertigo. De anni cõuersione apud Gregor. dicitur. Legitur etiam ἐν περιτρῇ & ἐν περιτροπῇς eodẽ modo quo ἐν περιόδοις, Per vices, seu In orbem. Sic enim Liu. Vt hoc insigne regium in orbem suam cuiusque vicem per omnes iret. Basil. in Hexaëm. homil. 8, πῶς μὴ αἱ χῆραι καὶ ἐν νυκτὶ φυλακαὶ ἐν περιτροπῇς ὑποδέχονται. Sic Philo De vita M. lib. 1, αἱ δὲ νόσοι ὁπότε λωφήσειαν, αὖθις ἐν περιτροπῇς ἐπιπίπτοντο, reuersi tamen paulo pòst adoriebãtur. vel Per vices, Vicissitudine quadam.

Περίτροπος, itidem Circumactus, seu Vertigo, Vortex. Nam Hesych. περίτροπον exp. ἴλιγγος. Videndum tamen ne adiectiuè potius accipiatur pro περιτρεπόμενος, Qui circumagitur. vt περιτρέπεται eidem est ἰλιγγιᾷ.

Περιτροπάδην, Circumagendo. Apud Apollon. Rhod. Argon. 2, Ἤδη δ' ἄστεα μῆλα περιτροπάδην ἐπάμοντο Ἥρωες, Schol. hoc περιτροπάδην expon. περιτρεποντες, ὅθι τὴν ναῦν ἐλαύνοντες.

Περιτροπάω poëticè dicitur pro περιτρέπω. Vnde & PARTICIP. Περιτροπώντες, (pro περιτροπάοντες, vt ὁρόωντες pro ὁρῶντες) quod Hesych. exp. περιχωροῦντες, Circumeuntes, Obeuntes. Vbi nota neutralem huius verbi vsum, sicut in περιτροπίων ἐνιαυτὸς, pro περιτρεπόμενος, περιερχόμενος.

C. ΠΡΟτρέπω, (q. d. Ante me verto, Propello.) Vnde pass. προτρεπεσθαι significãs προπτρέπεσθαι. Hom. Il. ε, de Argiuis, Οὔτε ποτε προτρέποντο μελαινάων ὀπὶ νηῶν, Οὔτε ποτ' αὐτερέοντο μάχη, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω Χάζοντ'. vbi sch. προτρέπεσθαι exp. προτροπάδην φεύγειν, seu μεταστρεφόμενα φεύγειν. veluti quum exercitus cõuersus in fugã veloci gressu properat ad locum aliquẽ. At Il. ζ, v. 337, — ἔθελον δ' ἄρ' ἐπὶ προτραπέσθαι, idem schol. exp. διὰ πολὺ πλῆθος τῶν δυσημερημάτων ἀποτραπῆναι ὀλίγον τῆς μάχης, dolore infortunii illius paululum è prælio secedere. Vbi vide & alias expositiones. Hesych. quoque exp. ἀποτραπέσθαι & ὑποχωρῆσαι, & Eustath. καταπαυσάσθαι ὀλίγον τῆς μάχης. Idem verò Hesych. actiuæ etiam vocis meminit, προτρέπειν exponens προβιβάζειν. Προτρέπω significat etiam Cieo, Prouoco. Nam quæ ciemus & prouocamus, instigamus etiam vt prodeant. Quo sensu προτρέπειν τὰ οὖρα dicit Galen. lib. 1 ad Glauc. Ciere vrinas. In eodem libro dicit, προτρέπειν οὖν χρὴ τὸν μὴ εἰς πολὺ γαστέρα συρέοντα χυμὸν, κενοῦσθαι δι' ἐμετῶν· τὸν δὲ κάτω ὑπιόντα, ὡς αὐτὸς διὰ τῆς κάτω ἐκκρίσεως, Ciere, Incitare. Bud. ‖ Προτρέπειν & Προτρέπεσθαι, Hortari, Adhortari. seu Monitis instigare & incitare, Monitis excitare & inuitare, seu impellere. metaphora ab iis sumpta qui aliquem in instituto curriculo vel subsistentem vel segnius progredientem, ad cursum incitant. id enim propriè est προτρέπειν, Instigare vel cogere vt progrediatur. In qua significatione construitur interdum cum præp. εἰς, ὅτι, vel πρός, habente accusatiuum eius rei ad quam aliquẽ cohortamur. Herodian. lib. 3, εἴκειμδρου δὲ τὸ χιλιάρχου καὶ τὸ γραμματεῖον δεικνύοντος, παρεθάρσυνέ τε αὐτὸν καὶ προὔτρεπεν ἐς τοὺς ἐλέγχους, animum addebat & exhortabatur ad redarguendum. Synes. epist. 155, ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον προτρέπειν ἠνιόμδρος. (Vbi etiam nota synonyma παρακαλεῖν & προτρέπειν) Demosth. Pro cor. εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν καὶ τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν ὁρμῶν προτρέψαι. Isocr. Areop. δύο θεοὶ τυγχάνοισιν ὄντες οἱ καὶ προτρέποντες ὅπῃ τὰς ἀδικίας καὶ παύοντες τῶν πονηριῶν. Xenoph. προτρέψασθαι ἀθρώποις ἐπ' ἀρετὴν, homines ad virtutem incitare. Rursum Isocr. Nicocle, ἡγοῦμαι δ' οὔπως ἂν μάλιστα παρακαλέσαι καὶ προτρέψαι θεὸς τὸ μνημονεύειν ὑμᾶς τὰ ῥηθέντα. Plutarch. Symp. sept. sap. εἰ μὴ θεὸς τὸ πίνειν καὶ ἡδυπαθεῖν, ἀλλὰ θεὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται, ad amicitiam & mutuam beneuolentiam hortatur. Apud Æschinem verò προτρέψασθαι εἰς ἡμετέραν φιλίαν, quidam malunt interpretari, Exhortando cõuertere ad nostram amicitiam, quàm Adhortari ad amicitiam nobiscum ineundam. Construitur in eadem signif. nonnunquam cum ὥστε, nonnunquam cum infinitiuo. Thucyd. lib. 8, pag. 282, προτρεψάντων τοὺς δυναστὰς ὥστε πειρᾶσθαι. Isocr. Nicocle, πολλῶν δέ με προτρεπόντων ἐμοῦ φεύγειν τοῖς ὀλιγαρχικοῖς πράγμασι τοῦτοις, οὐχ ἡκιστά με κελεύειν παρεκάλεσε. Et in Archid. βουλόμενος ὑμᾶς προτρέψαι μηδεμίαν ἀποδοκιμάζειν πόλιν ἡλικιῶν. Sic Demosth. Olynth. 2, διὰ τούτων τῶν λόγων προτρέπειν τὰ δέοντα ποιεῖν ὑμᾶς. Et Synes. epist. 94, Ἰωάννου προτρεψάμενος, ὡς ἐνῶ ἀγαθόν ἐστι. Quibus similia exempla alia habes apud Bud. Comm. pag. 353. ‖ Item cum duplici accusatiuo, personæ & rei. Soph. Aiace, pagina 50, Τοσοῦτό σ' ὦ Ζεῦ προτρέπω. Sed legitur ibi & πρός τρέπω. quam esse genuinam lectionem, infrà docebo. ‖ Ex Hippocr. verò προτρέπεσθαι affertur pro μεταβάλλειν, mutare. quod mihi suspectum est.

Προτρεπτικός, οῦ, ὁ, Exhortatorius, Incitatorius. vt προτρεπτικὸς λόγος, Oratio exhortatoria, seu suasoria, Oratio ad exhortandum instituta, Isocr. Itidémque προτρεπτικὴ ἕξις apud rhetores. Quintil. lib. 3, cap. 6, προτρεπτικὴν ἕξιν, vel παραινετικὴν, Exhortatiuum statum: qui suasoriæ est proprius. Sicut verò dicitur προτρέπειν πρὸς ἀρετὴν, ita & προτρεπτικὸς πρὸς ἀρετήν. Æschin. in Ctesiph. ἐκήρυττε τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν, omniũ maximè idoneum aptúmque ad excitandos exhortandósque ad virtutem animos.

Προτροπή, ῆς, ἡ, Exhortatio, Incitatio, Impulsus monitis mixtus. Idem quod παράκλησις seu παραίνεσις. Aristot. Rhet. 1, συμβουλῆς ἢ τὸ μὴ, προτροπή, τὸ δ' ἀποτροπή, adhortatio & dehortatio. Plut. De laude propr. ἡ γὰρ ἔρχον ὁμοῦ καὶ λόγον ἔχουσα προτροπὴ καὶ παράδειγμα καὶ ζῆλον οἰκεῖον, ἐμψυχός ὅτι καὶ κινεῖ καὶ παρῴδωσεν. Herodian. lib. 1, τοσοῦτό τινα εἰς προτροπὴν καὶ τὸν πρὸς τὰ κρείττονα ὁρμῶν εἰπών, ad exhortandum adolescentem. Προτροπὴ (inquit Iul. Rufin.) adhortatio ad aliquã rem est. Virgil. — nunc nunc insurgite remis Hectorei socii.

Προτροπάδην, Aduerbium iungi solitũ verbo φεύγειν, quod est Fugere: & dici de iis qui terga hostibus vertẽtes, quãta maxima possunt cum celeritate fugiũt. Homer. Il. ω, v. 303, Οὐ γὰρ πώς Τρῶες ἀρνιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Ἀλλ' ἔτ' ἀρ' ἀνίσταντο. id est εἰς πύμ' προτρόδιν τρεπόμενοι. vt Hesych. exp. seu, ἐπιγνώμων καὶ ὁλοκερδὴς ἐκτρέψαντες τὰ νῶτα, vt schol. Xen. quoque eodem significatu dicit προτροπάδην φεύγειν. itidémque Polyb. l. 2, τὸ μὴ ἄλλο πλῆθος ἔφευγε προτροπάδην φοβούμενον.

Προτρόπαιος poëticè pro πρόπτρεπτος. Expon. & Verto, Flecto.

Πρότροπος autem οἶνος dicitur ὁ προτρεπόμενος, Vinum quod sua citatum sponte defluit antequam vuæ calcentur: sicut enim οὖρα & χυμοὶ à medicis dicuntur προτρέπεσθαι, id est cieri & prouocari, vt nimirum profluant: ita opinor hoc vinũ πρότροπον nominari quòd suopte impulsu defluit antequam vua sit calcata, pondere ipso πρότρεπόμενον. idémque esse videtur quod Columellæ mustum lixiuium: similitudine à lixiuia πλυτείδι, quæ per colũ madẽte cinere paulatim distillat. πρόδρομον etiã vocant eiusmodi vinum, quoniã videlicet προτρέχει. Athen. l. 1, Μιτυληναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς γλυκὺ οἶνον πρόδρομον καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ πρότρομον, ἢ πρόδρομον. Et l. 2, τὸν καλούμενον πρότρομον τὸν γλυκὺ Λέσβιον, ὄντα ἀστόμαχον. vt & Vitruu. tradit Lesbum vinum πρότρομον producere. Plin. verò & πρότρομον Gnidium agnoscit inter transmarina vina. Dioscor. lib. 5, c. 9, ὁ δὲ ἐκ τῆς θλοπτεδευθείσης σταφυλῆς ἢ ὅπῃ τῆς κλιμάτων ἀπιθείσης καὶ τεβολθείσης ἡμόδρομος γλυκὺς, καλούμενος Κρητικὸς, ἢ πρότρομος, ἢ πρόμνιος, Passum quod vuis solè siccatis in area aut in sarmento torrefactis exprimitur, Creticum cognomine, aut protropon, aut prannion. Polluci πρότρομος est οἶνός τις, ὁ πρὶν ἀποθλιβεῖς, ἐκρυείς. vt & Hesychio est τὸ γλυκὺ τὸ πρόρρυμα: quod Columellæ est Lixiuium mustum, seu Id quod è musto prius distillat. AT Προτρὶς eidem lexicographo est σπυείς.

C. ΠΡΟΣτρέπω, seu Προστρέπομαι, Oro, Obsecro, Precor, ad genua nimirum prouolutus, & adorãs. vt apud Soph. in Aiace, pag. 50, Aiax ensi incubiturus post longas ad Iouem preces, Τοσοῦτό σ' (inquit) ὦ Ζεῦ προστρέπω. sic enim quidã codices habent. eámque scripturã alteri esse præferendam in meis Annotationibus docui. Agnoscitur certè & à scholiaste, exponente καπυκπκῶς λέγω: quoniam nimirũ πρὸς τοῦ παροι dicũtur οἱ ἱκέται, supplices. Atque adeo legitur hoc verbum rursus apud eundẽ Soph. in Œd. Colon. p. 272, Πρός σου θεῶν ὦ ξένε, μή μ' ἀπιμάσῃς Τοιόνδ' ἀλείτου, ὧν σε προστρέπω φράσαι. vbi iterum schol. προστρέπω exp. ἱκετεύω, Supplico. Legitur hoc idem verbum apud Plat. quoque, sed in pass. voce, lib. 9 De leg. pag. 312, ἐὰν δ' ὁ πρὸς νῶν ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς αὐτὸν ἀπελήλυθε, τῷ παθόντος προστρεπομένου τοῦ πάθους. Vbi quidam hoc προστρεπομένου exp. ἀποπεμπομένου καὶ τρεπομένου ἀφ' ἑαυτοῦ. malim δεομένου δίκης τυχεῖν, Postulante pœnas sibi suæ cædis dari. seu A diis precãte vt sele vltum eant. Hesych. quoque meminit huius verbi, προστρεπόμενοι exponẽs σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες, Colentes, Honorantes, Adorantes: accidendo nimirum ad genua eius quem honoramus ita & adoramus.

Προστροπή, ῆς, ἡ, Supplicatio, Preces supplices. vt Hesych. quoque προστροπῆ exp. ἱκετία. Quomodo accepit Soph. in Œdip. Colon. pag. 290, ἵνα Πόλεως ἵπεσης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων Αὐτός τε χ' ἡ σὴ δύσμορος θραστάπς, Δίδασκε. Iubet enim Theseus Œdipum exponere quid ab vrbe vel à se petat. Schol. tamen προστροπὴν ibi exp. ὠφέλειαν. si modò ita scripsisse existimandus sit. Rectius pro supplicatione accipitur, siue oratione, qua alicui ad pedes procumbẽtes, suppliciter aliquid rogamus. Quidam & Perfugium interpretantur. Item Deuotio, Detestatio. Æschin. in Ctesiph. οὐκ ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτον τὸν ὅρκον ὀμόσαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτον καὶ ἀρὰς ἠξιωσαν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο, Diris deuouerunt, Diras imprecati sunt, siquis contrà faceret. Dicitur προστροπὴ etiam Reatus ob homicidium, & piaculum, Labes sceleratæ contagionis. μίασμα. Synes. epist. 58, ὁ γὰρ μολυσμὸς διὰ δόσμος γίνεται, καὶ ὁ δίκην ἀναιρῶν ἀπολαύει τῆς προστροπῆς, sentit contagionem. Idem epist 44, πρὸς Αἰμιλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν. δικαίων γὰρ ἡμῶν, ἐπιμόρξῃ τὴν προστροπὴν. id est, Nobis labem sceleratæ contagionis impresseris. Videtur autẽ propriè προστροπὴ dici Supplicatio illa hominis interfecti, qua ad dei veluti genua procidẽs, vindictam poscit: & τῇ προστροπῇ ἐνέχεσθαι is qui cædẽ patrauit, vel qui cum eo conuersatur non secus ac cum homine impolluto, quum alioqui versari cum eo non possit, quin se eius contagione contaminet.

Προς τόπαιος, ου, ὁ, interdũ dicitur ὁ ἐν τοῖς τρέποις seu τοῖς τρέπουσι). vt τοῦ τόπαιος Ζεὺς, Iupiter ad cui⁹ genua prouoluuntur supplices, Iupiter à quo genu supplici poscitur aliquid, auxiliũ videlicet aut vindicta. Quidã interpr. Iupiter ad quẽ supplices vel egentes conuertũtur. Eust. pag. 1807, ex lex. rhet. exp. ᾧ αὐτοῖς τοῖς τρέποιτο δέησις. Vicissim (vt ibidẽ tradit Eust.) τοῦ τόπαιος dicitur ὁ ἱκέτης, nimirũ ὁ τοῦ ἵνα δεηθῶ τρεπόμενος, Qui supplex alicui ad genua accidit, βοηθείας ἢ πιμωρίας τυχεῖν δεόμενος. Soph. Aiace, pag. 65, Ὦ παῖ, τοῦ ἐλθὲ δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας, Ἱκέτης ἔφαψαι παῖδος ὃς σ' ἐγείνατο. Θάκει δ' ὁ τοῦ τόπαιος, ὃν χεροῖν ἔχων Κόμας ἐμαυτοῦ, καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ πέπου, Ἱκτήριον θησαυρόν. Vbi schol. vetus exp. itidem, τοῦ τετραμμένος αὐτῷ, ἢ ἱκετεύων: ineptè autẽ Triclinius πλησιάζων: addens esse metaphoram à nautis qui τοῦ τῇ τόπῳ sedent. quasi verò à τόπος deriuatum sit, nõ autẽ à τοῦ τόπῳ. Hes. quoque τοῦ τόπαίων exp. ἱκετῶν, itẽ & ἱκετοσίμων. quẽadmodum & Suid. τοῦ τόπαιον accipit pro ἱκετικόν, in hoc loco, ζῶσα βίον τοῦ τόπαιον γυναικί. Vbi tamẽ videdũ ne aliter accipi debeat. Itẽ τοῦ τόπαιος nominatur ὁ τῇ τοῦ παθόντος τοῦ τόπῃ ἐνεχόμενος, Obnoxi⁹ deuotionib⁹ τοῦ τοῦ τρεπομένου. vt Hesychio quoq; est ὁ τοῦ τός τινα τρεπόμενος δεήσει καθάρσεως, qui ad aliquem cõfugit (videtur enim ita hîc posse accipi τρεπόμενος) expiari patratũ à se scelus cupiẽs: φόνιος, αἵματι μεμιασμένος, μιαρὸς, Qui cæde man⁹ polluit, & pœnas adhuc debet ei quem occidit, & qui deo τοῦ τρεπόμενος, πιμωρίας τυγχάνειν δεῖται. Pausan. in Corinth. τὸ μίασμα τοῦ Πέλοπος καὶ ὁ Μυρτίλου τοῦ τόπαιος. Vbi (inquit Bud. pag. 692) μίασμα & τοῦ τόπαιος pro eodem posita sunt, pro piaculo nimirum ob quod ciuitas vel familia aliqua obstringitur. (Nisi fortè hîc cum τοῦ τόπαιος subaudiendum sit δαίμων. vt ὁ τοῦ τόπαιος Μυρτίλου δαίμων sit ille ad cuius pedes Myrtilus occisus se prouoluit, & supplex petiit vt pœnæ sibi de Pelope interfectore sumerẽtur) Ibidem ex Suida tradit, τοῦ τόπαίους dictos fuisse τοὺς μὴ καθαρθέντας φόνου, ἀλλὰ τῷ αἵματι μεμιασμένους: seu Προς τόπαιον vocari eum qui τοῦ τός τινα τρεπόμενος expiationem orat, hoc est τὸν ἱκέτην καὶ φθείροντα ὅτι φόνῳ, hominem contaminatum & conceleratum. Vbi vide etiam locum quẽdam Æschinis. vide & duos alios Antiphontis quos paulo pòst citat, in quibus τοῦ τόπαιον esse dicit Eum qui piaculum importat, Eum qui religione obstringit, Eum ob quem religio oboritur. Item & de rebus inanimatis dicitur. vt apud Phalarim in epist. ad Polystrat. τοῦ τόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ. id est, Pecunias contaminatas & piaculo obstrictas, Piaculum importantes. Harpocr. verò & τοῦ τόπαιον substantiuè pro ἄγος, μίασμα, affert ex Æschine τοῦ τόπαιος. ΑΤ Προς τόπαιω quod apud Hesych. legitur, & exponitur ἱκετεύω, Supplico: mihi suspectum est.

Πρός τόπος, idem quod τοῦ τόπαιος significãs Supplex, Qui supplex alicui ad genua procidit. Soph. Philoct. pag. 411, — μὴ σαυτὸν δ' ἄμα, Κἄμ' ὄντα σαυτοῦ τοῦ τόπου, κτείνας ἀγῇ. id est ἱκέτευε, inquit schol. Supplicem. Idem in Œd. tyr. pag. 150, Ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε τοῦ τόποι, Ἀλκὴν πυρὸς ῥύεσθαι ἡμῶν. Vbi iterum schol. exp. τοῦ τετηκώτες, τοῦ τετραμμένοι: annotans, forsitan histrionem, quum ista diceret, accidisse ad pedes principis.

C. ΤΠΟτρέπομαι pro Reuertor accipi videtur, vt patet ex deriuatis. Nulla tamen eius mentio fit à lexicographis, nec vllum apud quempiam autorem eius exemplum mihi occurrere memini.

Τποτόπη, ῆς, ἡ, Reuersio, Reciprocatio. Tradit enim Galen. in suo Hippocr. lex. ὑποτόπη dici non solùm τὴν ὑποστροφὴν, sed etiam τὴν ἀναλλὰξ μεταβολὴν: veluti quum dicit Hippocr. κρηματώδης ἐν ὑποτόπῃ.

Τποτόπη, ης, ἡ, idem. Apollon. Rhod. Argon. 1, αἶψα δ' ἀϋτῆς Πλῆτο πόλις, σονόεντος ὑποτόπη πολέμοιο. vbi schol. exp. ὑποστροφῆ. id est (inquit) φυγῇ.

Τποτόπάζω, Reuertor, Redeo, Reciproco, Recurro. vt Hippocr. febrem ὑποτόπάζειν dicit. Dicit idẽ & ὑποστροφὴν ποιεῖν. vt Aphor. 12, lib. 2, τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μὴ κρίσιν, ὑποστροφὰς ποιέειν εἴωθε, Recidiuos morbos parere, Facere vt morbi recidant. vt Plinius dicit Febrem recidere, & Febres recidiuas. id est πυρετοὺς ὑποτόπάζοντας, seu ἐξ ὑποστροφῆς ὀλισθόντας, ἐξ ὑποτόπῆς ἐπανιόντας. Phrynichus quoque huius verbi meminit, veluti antiqui & Attici: sed annotat quosdam recentiores perperam pro eo VSVRPARE Ἐπιτοπάζειν.

Τπότροπος, Reuersus, Redux. Homerus Odyss. υ, Εἰ νύσσω Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα. Et Iliad. ζ, Οὐ γὰρ τ' οἶδ' εἰ ἔτ' ἐφορῶν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις, nescio enim an eis reuersurus sim. Verba Hectoris in prælium abeuntis. Et Apollon. Rhod. Argon. 1, Εἶμι δ' ὑπότροπος αὖθις ἐπὶ πόλιν. vbi schol. exp. ἀπελθὼν τοῦ τὰς ναῦς, πάλιν ἥξω τοῦ τὴν πόλιν.

Sequitur Τρόπος, & quædam deriuata remotiorem à superioribus significationem habentia.

Τρόπος, ου, ὁ, idem significat quod τόπῃ in verbis, quum nimirum ὅλη τετραμμένης λέξεως dicitur. est enim quædam τῆς λέξεως ἐκτόπη, deflexio à communi vsu & propria significatione. Id quod ex Plutarcho patet, qui in libello suo de Homero ait, οὐ μόνον ἢ τὰ πράγματα μετοιζεῖ καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους. καὶ ἡ μὴν τῆς λέξεως ἐκτόπη, τόπος καλεῖται· ἡ δ' ἢ τῆς συνηθείας, σχῆμα. Eiusmodi τόποις Cic. vocat Verborum immutationes, à τρέπειν significante Muto, Immuto. Sic enim ille in lib. De clar. orat. Ornari orationem Græci putãt, si verborum immutationibus vtantur, quos appellant τόποις: & sententiarũ orationisque formis, quæ vocant σχήματα. vt & Quintiliano lib. 8, cap. 6, Tropus, est verbi vel sermonis à propria significatione in aliam cum virtute mutatio. Idem Quintilianus, initio libri 9, tradit maximam esse similitudinem inter τόπον & σχῆμα, ita vt nonnulli tropis figuræ nomẽ imposuerint. quoniam & troporum & figurarum idem est vsus, & quoniam vtrisque res de recta & simplici ratione cum aliqua dicendi virtute deflectitur. Esse tamen aliquam differentiam. nam tropum quidem esse sermonem à naturali & principali significatione translatum ad aliam, ornãdæ orationis gratia: vel (vt plerique grammatici finiunt) dictionem ab eo loco in quo propria est, translatam in eum in quo propria non est. Figuram autem (sicut nomine ipso patet) conformationem quandam orationis, remotam à communi & primùm se offerente ratione. Ibidem duplicem affert rationem quare τόποι vocentur, vel quòd sint formati quodam modo, vel quòd vertant orationem: vnde & Motus nominari ait à quibusdam grammaticis. Plura vide apud eundem, necnon apud Hermog. qui & ipse discrimen inter τόπον & σχῆμα tradit. Rursum verò pro Commutatio accipit Victorius apud Aristot. Rhet. 1, quum ait, λαθητικοὶ δὲ καὶ οἷς ὑπάρχει κρύψις ἢ τόπος ἢ διάθεσις εὔπορος. sic enim interpr. ea verba, Qui possunt quæ sustulerint, nullo negotio occulere, vel commutare, aut in alium locum seponere, siue etiam vendere.

Τρόπος significat etiam Modus, Ratio. Cuius significationis Quintil. etiam meminit, tradens τόπον à quibusdam numerari inter nouem status elementa, & dici, quum id quod alio modo fieri licet, alio dicitur factum. Soph. πῖνι τόπῳ; Quomodo? Qua ratione? Aristoph. ἁπλῷ τόπῳ, Simplici modo, Simpliciter. Idem in Pluto, ἐνίοτε τόπῳ. Plato, τοιῷδε τόπῳ, tali quodam modo, vt Cic. interpr. mei Lex. Cicer. pag. 21. Et apud Thucyd. passim, παντὶ τόπῳ, Omni modo, Omni ratione. interdum etiã Omni ope, veluti quum dicit παντὶ τόπῳ ἀμυνέσθαι. Idem lib. 5, pag. 181, τόπῳ ὁποίῳ αὐ δυώνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατόν: in formula quadam fœderis. Et Æschines, μηδενὶ τόπῳ σεφανοῦν, Nullo modo, Nullo pacto, Haudquaquã. Quo significat. ex Xenoph. quoque affertur οὐδενὸς τόπου, Nulla ratione. Sed non dubito quin omissa sit particula ἀπὸ vel ἐξ. Dicit enim Aristoph. ἀπὸ τόπων ὁπόσων, pro Quot modis. Et Thucyd. ἀπὸ τῶνδε τῶν τόπων, His rationibus, seu His artibus. Idem ἐξ οἵων τρόπων, Quibus rationibus, seu artibus. Et passim ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ. vt & Isocr. ἐξ ἁπάντων τόπου ζητεῖν τὴν σωτηρίαν. Sic idem Isocr. ἐκ τούτου τοῦ τρόπου, hac ratione. Denique cum synonymo genitiuo (synonymo inquam ei qui legitur in illo Xenophontis loco) apud Demosthenem, ἐκ μηδενὸς τόπου, nullo pacto. sicut rursum Isocr. in orat. ad Philipp. μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου λαβεῖν αὐτὴν. pro ἐκ μηδενὸς τρόπου, nulla prorsus ratione. Item cum ἐκ

Plato De legibus, ἕν τινι τόπῳ ζῆν, Vitæ aliquem modum seruare. Thucydides libro 8, pag. 172, μετὰ ὁπτοῦ τόπου, quauis ratione. Interdum per accusatiuum dicunt τόπον, subaudita præpositione κατά. vt τόπον τινά, Aliquo modo, Quodãmodo. Sic Plutarch. οὐκ οἶδ' ὅν τινα τόπον, Nescio quo modo: vt & Demosth. Olynth. 1, οὐκ οἶδ' ὅν τινα μοι δοκοῦμεν ἔχειν τόπον τοῖς αὐτά. Isocr. τὸν αὐτὸν τόπον, eodem modo. Plato, τόπον μὲν τινα τὸν αὐτὸν, eodem ferme modo, vt Cic. interpr. p. 32 mei Cicer. lexici. Demosth. τοῦτον τὸν τόπον καὶ τοιαύτας τέχνας. Subaudiri autẽ κατὰ in illis locis, patet ex sequẽtibus, in quibus additum est. Xenoph. κατὰ τοῦτον τὸν τόπον, hoc modo. Demosth. κατὰ πολλοὺς τόπους, multis modis. vt & κατὰ πλείονας τόπους λέγεσθαι, pluribus modis dici, apud Aristot. in Prædicam. cap. vlt. Et rursum Demosth. κατὰ πάντας τοὺς τόπους, omnibus modis. Aliquando additur genitiuus rei. Aristot. Polit. 2, πῶς οὖν ὁ τόπος ἔσται διαλογῆς τῆς ψήφου; quis erit modus & quæ ratio discernendi sententias tam diuersa censentium? Sic verò dicitur etiã τόπος τελευτῆς, Genus mortis. At de iis quos dialectici vocant τοῦ τάσεων τρόπους, propositionum modos, vide Aristot. περὶ ἑρμηνείας, sect. 4, necnõ Suidã. Notandum porrò, quum genitiuus eiusmodi additur, τρόπος interdum reddi etiã Mos, Ritus, vel per aduerbium Instar. vt quum Plato De leg. dicit ἐν τρόπῳ βοσκήματος, More pecudis. Et Luc. εἰς ὄρνιθος τρόπον πετέσθαι, More auis circumuolare. seu, In modũ auis. Itidem accipitur accus. τρόπον cum suo genitiuo, subaudita præpositione κατὰ, veluti & in δίκην. Plato in epist. τρόπον τινὰ διαιτητοῦ διαλέγομαι, Arbitri modo differo. seu, In modum arbitri, More arbitri. Herodot. lib. 6, τρόπον πίτυος, In morẽ pini, Ita vt pinus solet. Et Philo De mundo, ὅταν ἐρπετῶδος νοσήματος τρόπον ἰὸς ὀπισθραμὼν διαφάγῃ, quum ærugo glisens instar morbi serpentis exederit. Idem in eodem libro, γῆς θεμελίου τρόπον ὑποβεβλημένης, Instar fundamenti, Veluti fundamentum. seu Fundamenti vice, vt alii interpr. Rursum accipitur pro Mos, Ritus, Consuetudo. vt quum Aristoph. dicit τὸν ἡμέτερον τρόπον, pro Nostro more, Vt nos consueuimus, Vt apud nos solet fieri. Vbi omissa est præpositio κατὰ. Dicendum enim erat, vt perfecta esset oratio, κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον: veluti Xenoph. dicit κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, Pæd. 2, ἀλλ' ἢ καὶ σὺ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, ὅπ καλόν ἐστι, τοῦ τοιούτου τοῦ τοῦ μειραξίου, τοῦ τοιούτου σοι; More Græcorũ, Græcorum ritu, Vt Græci assolent. Quibus adde hoc Thucyd. lib. 1, non procul ab initio, μετοικία δ' αὖ ἐοῦσα ἐς τὸν νῦν τρόπον τοῦ τοῦ Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο, Ad huius ætatis consuetudinem, Vt & hac ætate solent. Et hoc Plat. lib. 4 De leg. τοῦ μὲν τῶν Λακωνικοῦ τρόπου, ὦ ξένε, τὸ τὸ βραχύτερα ἀεὶ τοῦ τιμᾶν, Moris est apud Lacones. Item & hoc Thucyd. lib. 5, p. 186, τοῦ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν, præter morem suum. Nonnunquam τρόπος significat potius Recta ratio. veluti quum κατὰ τρόπον dicitur pro Recta ratione, Eo quo decet modo, Rectè, Probè, Rité. Et sic κατὰ τρόπον διοικεῖν est Rectè administrare. Itidémque τοῦ τρόπου significat Conuenienter. Plato De leg. lib. 9, ἆρ' οὖν οὐ καὶ τοῦτ' αὖ τοῦ τρόπου λέγειν φαίνοιτο; nónne & hæc conuenienter & meritò dicere videretur? Cui τοῦ τρόπου oppositum ἄπο τρόπου, Perperam, Ineptè, Inconuenienter, Absurdè. Idem Plato in Crat. καὶ οὐδέν γε ἄπο τρόπου λέγεις. id est, οὐδὲν ἄτοπον. Respondet Socrates, λέγω δὲ οὖν εἰκότα. Vt & Plutarch. De educ. lib. οὐκ ἄπο τρόπου λέγοντες, Non absurdè, Nõ abs re. Itidem τοῦ τρόπου δοκεῖ μοι exponitur Conuenit mihi & consentaneus est. Sed reddendum potius, Moribus meis conuenit, Conuenit ingenio meo. de qua huius vocabuli significatione deinceps dicam.

Τρόπος, Mores: interdum etiam Ingenium, Indoles, Animus. In qua significatione modò singularis, modò pluralis numerus vsurpatur. Aristophan. Vesp. Ἄκων δὲ αὖτ' ἔδρασα, κ' οὐ τὸ μοῦ τρόπου, neque ex moribus meis. Demosth. Pro cor. τοῦ αὐτὰ τὰ τρόπου σοῦ βαδιοῦμαι κατηγορήματα, ad propria crimina mentis tuæ morúmque tuorum, vt Bud. interpr. Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ τὸν τρόπον ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετέβαλε. quemadmodum apud Horat. Cælum non animum mutant qui trans mare currunt. Herodian. lib. 2, ὅσοι δέ τινες τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωριζόντων αὐτοῦ τὸν τρόπον, qui consuetum ipsius ingenium haberent, vt Polit. vertit. Plato Polit. 1, πόνων μία τις ἐστὶν αἰτία, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν αὐθρώπων, omnium istiusmodi querelarum in moribus est culpa, non in ætate, vt Cic. interpr. pag. 8 & 9 mei Lex. Cic. Vbi etiam subiungit Plato, αὐ μὴν δὴ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετείωσ ἐστὶν ἀνεπίπονον, Moderati enim & nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. Dicuntur enim quidam ex morum qualitate κόσμιοι καὶ εὔκολοι, moderati & non difficiles: quidam vicissim χαλεποὶ, difficiles, importuni & inhumani. Et Thucyd. lib. 8, p. 294, de Lacedæmoniis & Athenienfibus, διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν, εὐξεῖς καὶ δὴ, βραδεῖς καὶ οἱ μὲν, ἀπιχειρηταὶ, οἱ δ', ἄπολμοι, ingenio & moribus. Porrò vt Æschines dicit τὸν τόπον μετέπλαττε, sic Demosth. τὸν τρόπον μεταθήσεται, mores mutabit. Et Isocr. ad Demon. τὸν τρόπον αὖθις ἐπανορθοῦσι, mores eorum corrigunt & emendant. Variis etiam adiectiuis inuenitur iunctum nomen τρόπος. Dicitur enim χρηστὸς τρόπος, probi mores, Aristophan. βέλτιστος τρόπος, optimi mores, Plutarch. in Camillo. τρόπος δίκαιος, probi & iusti mores, Plato epist. τρόπος ὅσιος, pii mores, idem ibidem. contrà πικρὸς τρόπος apud Æschin. in Ctesiph. Acerbi mores. Sic & plur. num. apud Athen. lib. 13, αἱρεσιῶν τρόπων ἐρασής. Demosth. Philipp. 2, διὰ σκαιότητα τρόπων. Herodian. lib. 5, διὰ σκαιότητα εἰς ῥαθυμίαν καὶ τρόπων χαυνότητα, segnem & fluxis moribus vocitans. Rursum apud Athen. lib. 13, τοιοῦτοι βλάπτουσι τοῖς τρόποις. Synes. τοῖς αὐτοῦ τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν, moribus suis conueniens crimen. At cũ præpos. idem epist. 67, πάνυ γὰρ μοι τοῦ τρόπου, valde enim meis moribus cõuenit. Et ep. 143, τοῦ τρόπου δεῖ φιλοσοφίας, E moribus est philosophiæ, Philosophiæ moribus cõuenit. Vt & Plato in Phædro, τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν τοῦ τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος, Quisque ex moribus suis. Cui τοῦ τρόπου opponitur ἄπο τρόπου. vt apud Thuc. lib. 2, οὔτως οὐδὲ ἡμεῖς θαυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν οὐδὲ ἄπο τοῦ ἀνθρωπίου τρόπου, nec quicquam alienum ab hominum moribus. Est verò vbi τρόποι & ἤθη copulãtur. vt apud Isocratem ad Demon. τὰ τῶν τρόπων ἤθη τοιουτοῦτοι πεφυκέναι δόξοιεν, bonis probisque moribus videbuntur esse præditi. At in hoc Platonis loco, de mundi opifice, ὁ πάντα διαπάξας ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, Cic. interpr. Constanter in suo manebat statu. Ac certè habent hæc duo vocabula affinem admodum significationem, quorum etymon Plutarch. sic exprimit in suo lib. De sera num. vind. pag. 978 meæ edit. σκόπει δὲ ὅσῳ μεταβολαὶ γεγόνασιν εἰς ἦθος αὐθρώπων καὶ βίον. ἢ καὶ τρόπος ὠνομάσθη τὸ μετὰ βάλλον αὐτῷ, καὶ ἦθος, ὡς πλεῖστον αὐτῷ ἐνδύεται τὸ ἔθος, καὶ κρατεῖ μάλιστα καθαπλόμενον. ¶ Exponitur etiam Autoritas. vt in hoc loco, Τοῦτο πιστὰ μὲν εἶ τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει διὰ τὸν τρόπον τῶν λέγοντος, his fides à Romanis adhibebatur ob viri dicentis autoritatem. Quomodo accipi potest & in hoc celebri Menãdri senario, apud Plutarch. Τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τῶν λέγοντος, οὐ λόγος, autoritas dicentis fidem facit, non ipsa oratio. Sed non video quid obstet quo minus & hîc interpretemur Mores. Redditur verò & Studium, Institutum, Voluntas: necnon Habitus, Status. sed ea valde sunt remota & longè petita.

C. Τροπολογέω, ῶ, Tropis in sermone vtor, Tropicè loquor. Bud. interpr. Allegoricè interpretor, afferens ex Aretha in Apocalypsis cap. 6, πνὲς δὲ τοῦτα εἰς τὸν ὑποὶ Οὐεσπεσιανοῦ ἠθροιμένῳ πολιορκίαν ἐξέλαβον, πάντα τὰ εἰρημένα τροπολογήσαντες. Et in cap. 14, βότρυας μὲν τοῖς ἀμπελουργοῖς καλεῖ· διὸ καὶ τὰ αἵματα αὐτῶν εἰς τὰς πυκνὰς αὐτῶν τραξεῖς τροπολογεῖ. ΕΤ Τροπολογία, ας, ἡ, Tropicus & figuratus sermo. Suidæ ἀλλοίωσις ἑτέρου τοῦ ἕτερον κατὰ π. Dicitur τροπολογία esse etiam quum sermo ad emendationem morum dirigitur.

C. Τροποφορέω, ῶ, Mores & ingenium alicuius fero, seu tolero. Act. apost. c. 13, καὶ ὡς τεσσερακοντα ἔτη χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, circiter quadraginta annorum tempore mores eorum pertulit in deserto. Cic. quoque eo verbo vsus est, in epist. ad Attic. Nihil est quod ego malim: in hoc τὸν τύφον μου τοῦ θεῶν τροποφόρησον. Vbi B. τροποφορῶ interpr. Morem gero, Indulgeo, Accommodo patientiam: ea verba sic reddens, Indulge ambitioni meæ insanæ & insolenti, vel Elationi meæ.

C. Διολόηθος, Variis præditus moribus, Mores subinde mutans. Hesychio ἀλλοιόηθος. apud quem tamen perperam SCRIPTVM Αἰλότροπος, vt & in v. l. A

C. Ἀλλοιότροπος, Qui aliis atque aliis subinde est moribus, Mores subinde mutans. Idem cum præcedente αἰολότροπος. quamobrem & Hesych. per hoc ἀλλοιότροπος exp. illud αἰολότροπος. VNDE Ἀλλοιοτροπέω, ῶ, quod tamen nō omnino eā sequitur signif. nā apud Hippocr. ἀλλοιοτροπεῖται Galen. exp. τρέπεται ποικίλως, Variè mutatur. Vbi quidam codices habēt ἀλλοιοτροπεῖ, quod neutrale est. Sic verò & ἀλλοτροπῆται Hesych. exp. μεταθεῖται. Sed ea ad τροπὴ potius referenda sunt quàm ad hoc τρόπος.

C. Δυςτρόπος, Qui ingenio & moribus est difficilibus, Difficilis. ὁ τὸν τρόπον χαλεπός. Demosth. Philipp. 2, λέγοντας ὡς ἐγὼ, ὥςπερ ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύςκολος καὶ δυςτρόπος εἰμί τις ἄνθρωπος, homo difficilis & morosus. Suid. δυςτρόπον exp. δυςάρεστον, σκολιόν, in hoc loco quem citat, autore non nominato, οἰκέτην δυςτρόπον δεσμοῖς τε βαλὼν, ἄγελος ὢν καὶ ἀπαράιτητος πρὸς ὀργήν. Eidem δύςτροπος est ἄμορφος, item δυςμετάθετος, Qui transferri vel mutari difficulter potest. tunc autem ex τρόπὸ esset compositum, & synonymum τῇ δυςτράπελος. Rursum δύςτροπος ei est ὁ ἄχρηστος μαραείης. quod mihi suspectum est. VNDE Δυςτρόπια, ας, ἡ, Difficultas morum, seu Mores difficiles. eidem Suidæ est ἡ κακόηθος γνώμη. vt & Poll. l. 5, cap. 21, synonyma facit δυςτρόπια & κακοήθεια: itidémq; δύςτροπος & κακοήθης. Sic verò & ADVERBIO Δυςτρόπως synonymum facit κακοήθως, Malignè, Morum quadam peruersitate & prauitate. B C

C. Ἑτερότροπος, Aliusmodi, Diuersus, Alius. Ex Epigr. verò ἑτερότροπος ὁρμὴ affertur pro Motus alternus. D

C. Εὔτροπος, Qui probatis est moribus, Bene moratus: oppositum præcedenti δύςτροπος & sequēti κακότροπος, quibus significatur Qui malis seu prauis est moribus. Seu, Qui scitis & elegantibus est moribus. Vide in Εὐτράπελος. VNDE Εὐτροπία, ας, ἡ, Morū probitas. seu Morum elegantia, Probi & sciti mores.

C. Κακότροπος, Qui malis est moribus, Malè moratus. Vel etiā Prauus, Peruersus, Malignus. Sic enim ex moribus vocatur aliquis. vt idem sit cum κακοήθης. VNDE Κακοτροπία, ας, ἡ, Mali mores, Mores peruersi & praui, Malignitas. vel etiam Nequitia. Tradit enim Gell. libro 7, cap. 11, quem Latini Nequam vocant, κακότροπον dici posse Græco vocabulo. Est tamen aliquid discriminis inter κακότροπον & κακοήθη. nam Ammon. κακοήθειαν esse dicit κακίαν κεκρυμμένην, tectam malitiam, quam Latini malignitatem vocant: κακοτροπίαν verò, ποικίλην καὶ παντοδαπὴν πανουργίαν, malitiam variam & omnimodam, qualis est versutia & vafritia. Et VERB. Κακοτροπύομαι, Malis artibus ago, Malitiosè improbéq; ago: vt ii nimirum qui improbis & peruersis sunt moribus. κακοτεχνῶ, κακουργῶ. Polyb. l. 5, κακοτροπευσάμενος πρὸς τὴν ἐπιστρεφομένους, ἀπῆρεν εἰς τὴν Χαλκίδα. Hæc Bud. p. 25 Com. Vbi etiam exp. κακοπραγμονήσας, συγκακουργήσας, σκευωρησάμενος. E F

C. Ἰδιότροπος, Qui proprii cuiusdam & peculiaris modi est. VNDE ADVERB. Ἰδιότροπως, Modo quodam proprio & peculiari. Ex Greg. affertur pro Peculiariter & priuatim.

C. Μονότροπος, Vniusmodi, Simplex. Plutarch. Symp. 4, ἐν δὲ ταῖς ἁπλαῖς καὶ μονοτρόπις ἡδονᾶις οὐ παρεκβαίνει πρὸς φύσιν ἡ θέλξις, in voluptatibus quæ simplices sunt & vniusmodi. Basil. in Hexaem. accepit pro candido & simplici, qui opponitur τῇ πολυπλῇ, teste Bud. Μονότροποι, dicuntur etiam οἱ μοναστικοὶ, qui solitariam amant vitam. Plut. in suo περὶ φιλαδελφίας libello, ὡς ἀφίλους καὶ ἀμίκτους καὶ μονοτρόπους ζῆν μὴ δυναμένους μηδὲ πεφυκότας. Itidémque μονότροπος βίος eidem est Vita solitaria, in Pelopida. Et in Præcept. sanit. eiusdem, εἰς ὀλιγοστὸν τινα βίον καὶ σχολαῖον καὶ μονότροπον τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωτάτω πολιτείας καὶ δικῶν αὐτοῦ. G

C. Ὁμοιότροπος, Qui similis & eiusdem modi est. Philo De mundo, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα. id est, καὶ ὅσα τὸν αὐτὸν ἔχουσι τρόπον, Et quacunque simili se modo habent, Et alia eiusmodi, Et alia id genus. Sic Aristot. Polit. 6, c. 8, καὶ ὅσα τούτοις ἄλλα τῆς ὁμοιότροπα, & alia quæ similem curam desiderant. ¶ Item ὁμοιότροπος dicitur Qui similibus præditus est moribus, Qui eiusdem est ingenii. Thucydid. libro 8, pagina 294, μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γιγνόμενοι, ἐρίσα καὶ πρὸς ἐπολέμουν. Et lib. 3, καὶ πάλαι ὁμοιότροποι εἶεν, & alioqui similibus præditi sint moribus. Sic Herodianus lib. 5, οὐδὲ γὰρ πρὸς εἴη εἰ μὴ τοῖς ὁμοιοτρόποις τε καὶ κόλακας αὐτῷ τῶν ἀμαρτημάτων. VNDE Ὁμοιοτροπία ET Ὁμοιοτρόπως, Iisdem moribus, seu Eodem modo. Thuc. lib. 1, non procul ab initio, τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῇ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, eodē cultu victúque quo nunc barbari. Philo De mundo, ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ζῴοις ὅσα γίνεται τελευτή, Simili modo, Consimili ratione. τῷ αὐτῷ τρόπῳ, seu τὸν αὐτὸν τρόπον. Itē SVBST. Ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, Similis & idem propè modus. Item Morum similitudo. B C

C. Ὁμότροπος, idem quod præcedens ὁμοιότροπος. vt ὁμότροπα ἤθη, apud Plat. Similes mores. Exponitur verò non solùm Iisdem præditus moribus, verùm etiā Consentaneus.

C. Πολύτροπος, Oppositum superiori μονότροπος. Ita enim dicitur Cuius multi sunt modi, Multiplex & varius, seu Multimodus: vt Liuius dicit Multimoda arte. Philo De mundo, τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, artium genera multiplicia. Thuc. lib. 2, ὧν πολυτρόποις τῇ ξυμφορᾶς ὁπόσαι τε περαφέρτες, sciunt se vitam traduxisse per varios multiplicésque casus. vt & Plut. Alcib. ἐν τρεφόμενοι μεγάλοις τῇ τύχῃς πολυτρόποις ἀνομοιότητα. Idem Plutar. in Numa, πολύτροπος νόσος, morbus varius. Nonn. πολύτροπα θαύματα, Varia & multiplicia miracula. Hermog. ποικίλος καὶ πολυτρόπος ὀνόμασι. A Greg. autem Naz. τὸ ἄγιον πνεῦμα dicitur πολύτροπον τῶν ἐνεργείας. Homo etiā aliquis πολύτροπος, Cui ingeniū velut in varias partes vertitur, Versut, Versatilis ingenii. vt Eust. πολύτροπον apud Hom. initio Od. exp. δυκίνητον, ποικίλον, πολύμητιν, πολύβουλον, πολύνοον, πολύφρονα, τρεπόμενον πολλὰς ὁδοὺς βουλευμάτων: quem à poeta alibi vocari dicit πολυμήχανον & παντοίοισι δόλοισι κεκασμένον, & πολύφρονα διὰ πολλὴν ἐμπειρίαν, ab Euripide ποικιλόφρονα, à comicis τρόφιν. Negat verò accipiendum esse pro eo qui πρὸς πολλὰ ἦθη μεταβάλλει, & chamæleontem refert, alios atque alios induendo mores: quoniam poetæ τρόπος in hac significatione, qua nimirum pro ἦθος ponitur, ignotum est. Atque ita ex τρόπὸ compositum esse dicendum fuerit: vt sit ὁ πολλὰς ἀτραπτοὺς βουλευμάτων τρεπόμενος. Horatius tamen quum dixit in epist. ad Lollium, Qui domitor Troiæ multorum prouidus vrbes Et mores hominum inspexit, quibusdam videtur iis verbis, Multorum hominum mores inspexit, interpretari voluisse hoc πολύτροπον. Sed ego potius credo respexisse ad sequētem versum, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, accipientem nimirum νόον pro moribus. Sic idem Homer. rursum Odyss. κ, Ἦ σύ γ' Ὀδυσεὺς ἐστὶ πολύτροπος, versutus & varius Vlysses. Similiter τὸ τῆς γνώμης πολύτροπον vocant Ingenium versatile & callidum, Ingenii agilitatem. Plut. Alcib. τὸ μὲν γὰρ πολύτροπον καὶ ῥᾴθυμον αὐτοῦ τῆς δεινότητος, οὐκ ἂν ἀπιστοῖς, ἀλλὰ κακοήθης καὶ φιλοπόνηρος, ἐθαύμαζεν ὁ βάρβαρος. Loquitur autem ibi de Alcibiade, quem paulo antè dixerat nouisse omnium populorum τῶν ὁπωσδεύμασι καὶ τῶν διαίταις συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν, ὀξυτέρας τρεπόμενον τρεπὰς τῶν χαμαιλέοντος. VNDE ADVERB. Πολυτρόπως, Multis modis, seu Multimodis, vt Lucr. loquitur. Multifariam, Variè. ποικίλως. Initio epist. ad Hebr. Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ θεὸς λαλήσας τοῖς πατρᾶσι. Et SVBST. Πολυτροπία, ας, ἡ, quod exponitur Multiplex & versatile ingeniū, Versutia, Multiplices mores. D

Τροπὸς autem lorum contortum quo remus scalmo alligatur. vt Eustath. τροπὸς esse dicit ἱμάντας οἷς ἡ κώπη πολλάζουσα ἐνείρεται τῇ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλμῷ: quos καινότερον appellari τροπωτῆρας, necnon ὁπωσοπωτῆρας in lex. rhetorico. Atque ita vocari à τρέπεσθαι significante στρέφεσθαι, κάμπτεσθαι, εἱλεῖσθαι, γυροῦσθαι. Itidémque alii plerique lexicographi exponunt. Vtitur verò Homerus, Odyss. δ', v. 782, Ἑρτύνατο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι. Hos τροποὺς nominat & κληῖδας, Od. θ, non procul ab initio, vbi ait, Δησάμενοι δ' οὖ πάντες ὁπὸ κληῖσιν ἐρετμά. vtrobique ita vocans πρὸς σωοχῷ τῇ κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμοὺς, teste eodem Eustathio. Vnde VERBVM Τροπόω, ῶ, Loro illo ad scalmum religo. Luc. καὶ τῇ κωπῶν ἐκάστῳ πεπρόπωται, omnes remi ad scalmum suis loris seu restibus religati sunt. Itidem Hesychio τροπώσασθαι est πρὸς κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι. Vbi etiam nota VERBALE Τροπωτήρ. dicitur enim τροπωτὴρ ἱμὰς, ᾧ τροποῦται ἡ κώπη πρὸς τὸν σκαλμόν, Funis seu lorum quo remus ad scalmum religatur. Idem cum τρόπος, sed κοινότερον, vt paulo antè ex Eustath. docui. Meminit & Suid. ac Poll. l. 1. Vtitur autem eo vocabulo Thucyd. lib. 1, pag. 79, ἐδέοντο δὲ (inquit) λαβόντα τῇ ναυτῇ ἕκαστον πρὸς κώπην καὶ τὴν ὑποπρέσσον καὶ τὸν τροπωτῆρα, πεζῇ ἰέναι. A Xenarcho autem apud Athen. lib. 2, polypus vocatur φλεβὸς τροπωτήρ. B

Τρόπηξ, Manubriū remi. dicit enim Hesych. τρόπηκα esse remi partē, nimirum οὗ ὁπλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες: synecdochicè verò pro toto remo accipi. Forsan à τρέπεσθαι sic dicitur, quoniam inter remigandum huc illuc versatur.

Τρόπηλις quoque SIVE Τροπαλλὶς deriuatur à τρέπεσθαι significante εἱλεῖσθαι, teste Suida, cui est σκορόδων δέσμη, Fasciculus alliorum, Allia in, fasciculum colligata, seu Manipulus alliorum. Itidem & Aristophanis scholiastæ τροπαλλὶς est σκορόδων δέσμη, in Acharn. vbi poeta dicit, — σκορόδων, τροπαλλίδος. Et in lex. meo vet. atque apud Etymolog. Τρόπηλις, ἡ τῶν σκορόδων δέσμη, itidem vt apud Suidā. Apud Hesychiū verò legitur ETIAM Τεμπηλίς. is enim post Τεμπαπρᾶς, habet, Τεμπηλὶς, σκορόδων δέσμη ἀπὸ τοῦ πεπλῆσθαι καὶ σωερράφθαι. Vbi aliam sequitur etymologiam. C

Τρόπις verò eiusdem sit originis nécne incertum est, vtpote de cuius etymo fileant grammatici. Est verò Τρόπις Carina: Hesychio τὸ κατωτάτον τῆς νεώς, ima seu infima nauis pars: quam στεῖραν etiam vocant: Martialis itidē tropin appellat. Aristoph. metaphor. in Vesp. dixit πρὸς τρόπιν τοῦ τρεφόμενος, pro πρὸς ὀρχὸν, quoniam τῇ δρυόχῳ ἡ τρόπις ἵσταται τρόπον, inquit schol. quemadmodum & Etymolog. tradit metaphoricè capi ὁπὸ καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς τρεφόμενος. In Vespis inquam, non procul ab initio, Λέγε νῦν αὐτοῖς τι πρὸς τροπιν τοῦ τρεφόμενος, τὰ τροπίδια ὑποχάρεται τῇ πλοίων ὀρμήματα. Ibidem metaphoricè, τὰ τῇ βίων περιώδυνος χρήματα διαστήσασθαι κατὰ τρόπους τοὺς τῶν ψυχῶν, ὅντως αὐτῇ τὰ τροπίδια καταβάλλεται. Est inde & VERB. Τροπίζω, Carina instruo. Vnde Hippocr. in quadam epist. dixit ναῦς ἱκανὰς τεθροπισμένας, carinatam. B D

Sequuntur quædam ex aor. 2 deriuata, vel ex Ionico themate Τεράπω.

Τραπελίζω, idem quod τροπαλίζω. vnde particip. Τραπελιζόμενος quod Hesych. exp. συνεχῶς ἀναστρεφόμενος, subinde se conuertens.

Τραπλὸς, οῦ, ὁ, Mutabilis. v. l.

C. Δυςτράπελος legitur apud Soph. in Aiace, p. 54, τὰ τὰ κεῖται ὁ δυςτράπελος, ὁ δυςώνυμος Αἴας; vbi Camer. vertit Immanis. schol. exp. δυςκολος, δυςκίνητος, ἀμετατρέπτος, ὃς οὐχ εὕρεν ἐκφυγὴν τῷ πάθει: subiungens, eodem modo etiam δυςτράπελον ὄνειρα vocari τὸ οὐκ ἀδιάλλακτον, iram implacabilem. Rursum annotat, Atticos δυςτράπελον dicere τὸν ἀμετακίνητον ὀργῇ ἢ ἔρωτι ἢ φιλαργυρίᾳ Cuius nimirum animus τρέπεσθαι & flecti mutariq; nequit. Qui ETIAM Ἀτράπελος dicitur, vt idē ibidē tradit, & ex eo Suid. Legitur apud Hesych. quoque, exponentē δυςμετάθετος, Qui dimoueri & transferri difficulter potest. VNDE Δυςτραπελία, ας, ἡ, quod eidem est κακοτροπία, κακοήθεια, Peruersitas & malignitas morum, Improbi & maligni mores. vt & τὸ δυςτράπελον τῆς νόσου ex Chrysost. affertur pro κακοήθεια, malignitas. Budæus verò δυςτραπελία interpr. Difficultas, Molestia aliquid ægrè efficiendi, Quū quis facilè se explicare nō potest: apud Diod. Sicul. ἀλλ' ὅμως ὁ βασιλεὺς, πάντων ἀπαντῶν αὐτοπραγούντων τῇ τραπᾷ, τῇ σωνήθει τόλμῃ καὶ καρτερίᾳ τῇ Μακεδόνων τρεφεγκόντος τῆς τοιαύτης δυςτραπελίας. id est δυςχερείας, vt postea dicit. Itē ADVERB. Δυςτράπελως, quod exponitur Implacidè, Contumaciter. Item Inconcinnè, Incondité. Quæ posterior significatio conuenit huic Xenoph. loco, ὁπόσοι τῷ τρόπῳ κεῖται τὰ ὀνόματα, ἢ εἴ τι δυςτραπέλως σύκειται. οὐ γὰρ ἐχωρεῖ, ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ὀνόματα τῇ θαλάττῃ, μαστεύειν ὅτῳ αὐδῆν, οὔτε δυςτραπέλως ἔχον διδόναι. quem citans B. δυςτραπέλως ἔχειν esse dicit si quid ita situm est vt facilè promi non possit. B

C. Εὐτράπελος, oppositum præcedenti δυςτράπελος. quemadmodum enim δυςτράπελος dicitur interdū qui morosus est & difficilis, atque illepidus, ita vicissim ἀτράπελος vocatur qui est Lepidus, Facetus, Scitus, Elegans, Venustus: ἀστεῖος, κομψός. Fortasse ita dictus quasi qui dicta sua norit τρέπειν scitè ad ea quæ se offerunt. Isocr. Areopag. τοὺς ἀτράπελοις καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν ἀφυεῖς τρεφεγορεύουσιν. Aristotel. Ethic. 2, c. 7, περὶ δὲ τὴν ἡδὺ, τὸ ὂν παιδιᾷ, ὁ μὲν μέσος, ἀτράπελος, καὶ ἡ διάθεσις, ἀτραπελία· ἡ δ' ὑπερβολὴ, βωμολοχία. καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἄγροικός τις. Vbi etiam nota, ἀτραπελίαν, virtutis nomen esse: in qua si quis excedat modum, nominari vitium illud βωμολοχίαν, & scurrilitatem: siquis verò modum deserat, appellari ἀγροικίαν, rusticitatem illepidam. Minus enim esse leporis solet in rusticis quàm in vrbanis. vnde & ἀστεῖοι, sicut Lat. vrbani nominantur οἱ ἀτράπελοι. Idem Aristot. Ethic. 4, c. 8, οἱ δ' ἐμμελεῖς παίζοντες, ἀτράπελοι τρεφεγορεύονται, οἷον εὔτροποι. τὸ γὰρ ἤθους αἱ παιδιαὶ δοκοῦσι κινήσεις εἶναι. Vbi etymon exprimit: ἀτράπελος videlicet dictos esse quasi ἀτρόπους seu ἀκίνητους. nam sicut τὰ σώματα οὐ τῇ κινήσεων κρίνεται, ita etiam τὰ ἤθη, vt ibidem docet. Iidem & ὁπτιδέξιοι eam ob rem nominantur, nimirum διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις ὁπτιδέξιον. Addit verò, ὁπτιπλάττοντες τὸ γελοῖον καὶ τῇ πλείστῳ χαριέντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῇ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, etiam τοὺς βωμολόχους nominari ἀτράπελους. Quam ἀτραπελίαν reprehendit Paulus in epist. ad Ephes. cap. 5, μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἢ ἀτραπελία, obscœnitas, & stultiloquium, & dicacitas. Nec enim vrbanitatem damnat & dicta taceta ac falsa, sed scurrilitatem & dicteria quæ non referuntur ad commodū proximi, nec ad finem honestum: qualis est ἡ τῇ μωμολόχῳ & γελωτοποιῷ: vtpote cui deest τὸ μετὰ σεμνότητος χρῆναι, quod alteri ἀτραπελίᾳ inesse solet, de qua suprà dixi, quæ Latinè à quibusdam redditur Facetiæ, Festiuitas, Vrbanitas, Lepor: posterior autem, quæ in βωμολοχίαν & σκώμματα degenerat, Scurrilitas, Dicacitas. Chrysostomus Pauli illum locum enarrans, ἀτράπελον dici scribit τὸν ποικίλον, τὸν παντοδαπὸν, τὸν ἄστεον, τὸν εὔκολον, τὸν παιζόμενον, τὸν παχέως χρεπτόμενον καὶ μεθιστάμενον. & qui solet καὶ χθίσα καὶ ῥῆμα καὶ γλῶσσα καὶ βάδισιν καὶ πάντα μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ὀλισθοῦν. Metaphorica porro hæc est significatio horum vocabulorum ἀτράπελος & ἀτραπελία. propriè enim ἀτράπελος dicitur ὁ ἀκίνητος, vt Aristotel. quoque suprà citato loco innuit. Atque adeo Suid. ἀτράπελον exp. εὔστροφον, in hoc loco Aristophan. Vesp. Τῶν νέμων ἡμᾶς ἀπείργε ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, οὔτε τιν' ἔχων τρεφάσιν οὔτε λόγον ἀτράπελον, αὐτὸς δ' ἔχων μόνος. vbi schol. exp. ἀπολογίαν πεπαιδευμένην. Synes. adhuc magis propriè, De insomn. οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὡς ὕπνος, ἀτράπελον, nihil est adeo ac spiritus versatile & cōmutabile. Apud Etymolog. legitur & VERB. Εὐτραπελῶ, sed sine expositione. Fortasse autē idē valet hoc verbū actiuū quod PASS. Εὐτραπελοῦμαι, videlicet Sum ἀτράπελος, apud Chrysost. comm. in epist. ad Ephesios, cap. 6. vbi aliquoties legitur. E F G H I K L M N O P Q R S T

SEDET Εὐτρεπὴς deriuatū esse videtur à τρέπω. quū. n. significet Paratus, ἕτοιμος, dictū videtur quasi οὗ πρᾶγμα τρεφὲς ἔργον τι, veluti Hom. dicit Vulcanū suas φύσας τρέψαι τρεφὲς τὸ πῦρ, conuertisse & aptasse ad suscitandum ignem. Demosthenes in Mid. καὶ μαρτυρίς εἰσιν ἕτοιμοι τούτων, καὶ συνήγοροι πάντες ἀτρεπῆς καθ' ἡμῶν. Vbi nota synonymos posita hæc duo vocabula ἕτοιμος & ἀτρεπὴς. Exponitur verò non solùm Paratus, Instructus, ἕτοιμος,

ἠπιμασμένος, sed etiam Absolutus: nec non Æquus, δίκαιος. cuius postremæ expositionis autor est Hesychius. Vnde VERB. Εὐτρεπίζω, Paro, Apparo, Instruo. ἑτοιμάζω. Demosth. Olynth. 1, παυθ' ὃν ἐβούλετο ἠτρεπίσας ὕστερον. Idem Olynth. 3, πρὶν τοῦτο ἠτρεπίσθαι. Et Philipp. 1, ἱππαγωγοὶ καὶ πλοῖα ἱκανὰ ἠτρεπίσθαι κελεύω. Item passiua voce ac signif. Pausan. οἱ δὲ ἐς πολιορκίαν ἠτρεπίζοντο, sese parabant ad obsidionem. (Vbi etiam nota nō fieri augmentū, sicut & in hoc loco Herodiani, lib. 2, τὰ μὴ δὴ πρὸς τὸν πόλεμον γυναῖκας ἠτρέπιζον. Cum augmēto autem dixit Aristoph. Pluto, ὅσ' ὅστιν ἔνδον νῦν ἐπεσκευασμένα, quæcunque intus sunt parata) Alioqui passiua etiam vox in actiua vsurpatur significatione. Demosth. Pro cor. ὅσοις ἢ πεῖσαι χρήμασι Θηβαίους ἢ καταπῆσαι ἐνταῦθα, ἅπαντας ἠτρέπισται. Itidémque accipi potest apud Herodian. lib. 6, vbi ait, ὁ δὴ ὅπλοις αὐτῆς χρήματα μεγαλοφρόνως, ἠτρεπίζετο τὰ πρὸς πόλεμον ἐξοδοῦν σκεύη. Ex Basilio autem pro Statuere & constituere affertur. Hinc VERBALE Εὐτρεπισμός, οῦ, ὁ, Apparatio. ἑτοιμασία. Exponitur idem & Bonus ordo.

ΤΡΕΦΩ, F. τρέψω: (tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri θρέψω: id quod & in aliis temporibus fit quæ sine φ efferuntur) Alo, Nutrio: interdum etiam Educo. Homer. Odyss. β, Ἠμὲ τέκ', ἠμὲ τέθρεψε, quæ me peperit, quæ me aluit. Et Iliad. ν, Γαμβρὸς ἐὼν τέθρεψε δόμοις ἐνὶ πυτθὸν ἐόντα. Et Iliad. ω, — ἰῶ ἐγὼ αὐτὴ Θρέψα τε καὶ ἀπήλασα. Vbi nota affinis significationis verba, sicut & Iliad. π, Τὸν δὴ ὁ γέρων Φύλας θὺ τέρεν ἠδὲ ἀπήλασεν, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡς εἰ θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα. Itidem Xen. Pæd. 1, τρέφειν τοὺς παῖδας ἀρχεῖν τε. Et Pæd. 4, ἰῶ ἐγὼ τοιόδεν ὠμίλει τοῦ νεῦ βασιλεύοντι γυναῖκα τρέφειν. Idē Pæd. 8 dicit, γῆν μὲν ἐργάζεσθαι ἢ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τὰ ἀγαθὰ φύειν τε καὶ τρέφειν. Et pass. Τρέφομαι, Alor, Nutrior, Educor. Hom. Iliad. ψ, Ξανθὴν ἀπικείεκτο χαίτην, τήν ῥα Σκαμάνδρῳ ποταμῷ τρέφε πηλεδόωντι. Sic Plutarch. μὴ τρέφειν μύσταξ. ‖ Pass. τρέφομαι, interdum redditur potius Alo me, Nutrio me. (vt τρέφομαι significat Verto me, Conuerto me) Nisi malis, Victum mihi quæro, seu paro, aut comparo. Xenoph. Pæd. 8, ἐκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, Vt sese alat & victum sibi paret. Et Pæd. 3, ἵνα ὦ ἐκστρατευόμεθα, θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας. Interdum & pro Viuo, Dego. vt apud Soph. in Electra, pag. 106, vbi vulgatæ editiones habent, Ἀνειμένῳ μὲν (ὡς ἔοικας) αὖ τρέφῃ, schol. annotat, pro illo τρέφῃ significante αἱρεθρέφῃ, scribi etiam θρέφῃ, id est διάγῃς. Alioqui passiuè potius accipitur pro Nutrior, Alor: item Educor. veluti rursum apud Xenoph. Pæd. 2, ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρᾳ καὶ ἐτράφητε. Et Pæd. 4, οὐκ ἐν χλιδῇ πεθράμμεθα. Sic apud Hocr. in epist. ad Philipp. ἀνθρώπου βαρβάρου καὶ κακῶς πεθραμμένου, malè educati. Itidem ex Demosthene affertur πέθραπται pro Educatus est: & τὸ πεθραμμένον, ex Plat. De leg. pro Educatio. ‖ Sophocles τρέφω modo quodam sibi peculiari vsurpat pro αὔξω & ἔχω, vt scholiast. annotauit. Vt in Aiace, pag. 30, Οἵας λαβεῖας αἰθ' ὅσου ζήλου τρέφει. Et pag. 39. αὖ (nimirum διέφορον ἄπαν) οὔπω τις ἔθρεψεν αἰών Αἰακιδᾶν, ἄτιμ' δέ γε τῶδε, id est ἔχειν. Itidémque in Œd. Colon. pag. 277, ὅ, τι καὶ πόλις τέθρεφεν ἄριστον, quod & ciuitas inuisum habet, id est, Quod & ciuitati inuisum est. Et in Antig. pag. 250, κάστ' ἐν ἐλπίσι τρέφω, Φίλη μὲν ἥξειν πατεῖ, πρεσφιλὴς δέ σοι Μῆτρ. id est Spero, ἐλπίζω. At in Philoct. pag. 412, vbi idem poeta dicit, πῶς φὴς αὖτ' ἐμοῦ τὸν ἴσον χρόνον τρέφειν τῷδε τῷ νόσῳ; scholiast. hoc τρέφειν exponit λάθοιτο. Idem in eadem fabula, pagina 335, τρέφει exp πείθει, κατα πονεῖ, quum poeta ait, οὕτω δεῖν Καδμογενῆ τρέφει: nimirum κατ' αἴσθησιν sic vsurpatum hoc verbum annotans: sed tamen & aliam afferens expositionem, videlicet ἔχει. ‖ Τρέφεσθαι significat etiam τὸ πήγνυσθαι, id est, Cogi, Coagulari, Concrescere: VNDE Τροφιαδὲς apud Hippocr. τὸ ἔχον ἐμφερόμενόν τινα πεπηγότα, teste Galeno, in lex. Hippocr. (Erotian. autem apud eundem Τροφιωδέων exp. πεπηγῶν: deriuans EX Τροφιὰ significante πεπηγὰ, cinis) Quā huius verbi significationem retinet etiam comp. συστρέφομαι. Eustath. quoque scribit θρέψαι esse non solùm τὸ πῆξαι, & αὔξησαι, sed etiam πῆξαι: vnde deriuari Θρόμβος. ‖ At τρεφεσθαι ἀν' Ἑλλάδα, quod apud Homer. legitur Odyss. ο, & exponitur Diuertere seu deflectere in Helladē, seu ὁρμηθῆναι, potius ad τέπω referendum est: atque adeo quidam ibi legunt ταφεσθαι.

Deriuata ex præsenti.

C. Ἀπαλοθρεφής, Tenerè nutritus & educatus. seu Tener, Delicatus. Homer. Iliad. φ, Κύισσε μελιδόμενος ἀπαλοθρεφέος σάλοιο.

C. Εὐθρεφής, Bene nutritus, Bene saginatus. Homer. Od. ξ, — νάκεσι ἔλεστ' αἰγὸς Εὐθρεφέος, capræ bene saginatæ. i. Pinguis, seu Bene pastæ.

C. Ζαθρεφής, Admodū bene nutritus & saginatus, Pinguis, Præpinguis. Idem ferè quod præcedens ἀθρεφής. Homerus Il. κ, Ταύρων ζαθρεφέων. Odyss. δ, φώκας ζαθρεφέας.

C. Νεοθρεφής, Nuper seu recèns nutritus. In Epigr.

C. Ἀλίθρεφής autem & Κηεθρεφής, & similia, cum substantiuis suis quibuscum sunt composita, singula reperies.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα. Vide in Σύαγρος.

Deriuata ex 2 aoristo Ἔθρεφον.

C. Εὔθραφής, ές, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀθρεφής. id est, Bene altus seu nutritus, Bene saginatus. ideóque Pinguis, Corpulentus. Exponitur etiam per præsens, Vberius alimentum capiens. vt apud Theophr. De caus. plant. lib. 3, πότε γὰρ ἡ γῆ ἀδιάφορός τε καὶ ἄθλασις καὶ ὅλως ἄθραφής ἐστιν. Et rursum, ὅσα ὀξυρὰ καὶ μικρὰ καὶ ἄθραφη. ταῦτα ἐκ τῆς γένεως καρπῶν βλαστεῖ σέρει. VNDE Εὐθραφέω, ῶ, F. ήσω, Bene alor, Bene nutrior, Alimentum vberius accipio: cui oppositum κακοθρεφέω. Theophr. De caus. plant. πῶς ὃ κῦ συμβεβηκός, ὅπ τὸ φυτὸ ἄθραφεῖ βρεχόμενον, alimentum vberius accipit. ET Εὐθραφία ας, ἡ, Bonum nutrimentum, seu alimētum, Bene ali, seu nutriri, Vberius alimētum accipere. Ex Gellio exponitur Bona alitura. Sic dicitur Οἰκοθραφὴς & Σκιαθραφὴς, aliáque itidem, quæ habes cum suis substantiuis.

Deriuata ex præterito passiuo.

Θρέμμα, ατος, τὸ, Alumnus. seu Omne illud quod nutritur aliturque & educatur. veluti est animalium soboles, hominum nimirum & bestiarum. Plato De leg. δίκαιον τὸ θρέμμα ἀνθρώπος, id est, Homo, omnium eorum quæ τρέφονται maximo cum labore τρέφεται. magnus enim labor est in nutriendis & educandis infantibus, iis præsertim qui bono loco nati sunt. Idem in eodem De leg. opere, νεοχμὴ θρέμματα παίδων, Infantes qui recens nati nutriuntur & educantur. Et Plut. Solone, ὀν πυρὸν οἰκειοῦσιν ἢ θρέμμασι παλακῶν. & pellicibus quæ aluntur. Solent enim quidam eiusmodi bestias alere, vt etiam οἱ πορνοβοσκοί. Et Soph. Electra, Ὦ θρέμμ' αἰσχρὸν. id est, ὦ αἰσχρὸς βλάστημα, O impudens soboles. verba Clytæmnestræ ad Electram filiam. Nota verò Platonem dicere θρέμματα παίδων pro παῖδας τεθραμμένους. itidémque Plut. θρέμματα παλλακῶν pro παλλακὰς τεθραμμένας. vt rursum Plato dicit, τρέφοισιν ὀρνίθων θρέμματα, pro τρέφοισιν ὄρνιθας τοὺς τεθραμμένους. Solent enim aues quædam nutriri & saginari, quæ nimirum esui sunt. quod composita voce dicitur ὀρνιθοτροφεῖν. Verùm & de aliis bestiis dicitur quas homines in suos vsus alunt, & redditur Pecus: nonnunquam & speciali nomine, Bos, Equus, Ouis. Athen. libro 9, ἣν δὲ καὶ παλαιὸς νόμος τῆς ὀπτῆσεως ἕνεκα τῶν ἑκατὸν θρεμμάτων, μὴ σφαγεῖν πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄπκον. Et apud Plutarchū in Apophthegm. τῇ νέᾳ πρεσβυτέρᾳ, τῶν θρεμμάτων πνὰ ἀπεσφαγεν, de ouibus Polyphemi. Quo modo & Chrysost. De sacerd. pro ouibus hoc vocabulum vsurpauit. At θρέμμα Σελινουῶτις σημοῦ Archestr. apud Athenæum libro septimo, vocauit χρύσοφρυν piscem.

Θρέψις, εως, ἡ, Nutritio: seu (vt Gell. loquitur) Alitura. Alex. Aphr. Probl. lib. 2.

Θρεπτήρ, ῆρος, ὁ, Nutritor, seu Altor. Vtroque enim vtuntur Latini. Nonn. Cuius FOEM. Θρέπτειρα, ας, ἡ, Altrix, Nutrix, Educatrix. Epigramm. Eadem per syncopen DICITVR Θρέπτεια.

Θρεπτήριος, ου, ὁ, Qui ali & nutriri solet. vt θρεπτήριος πλόκαμος apud Æschylum: quem olim κείραι τε αἰεὶ τῷ Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ καὶ ποταμοῖς, vt Homerus testatur: cuius πλοκάμου τομὴς Theseus dicitur καπάξαι. is enim κειρόμενος τὸν ἐμπρεσθίαν κόμας, εἰς Δῆλον αὐτὸς τοῦ Ἀπόλλωνι. Eustath. pag. 165. ‖ Alioqui θρεπτήριος significare etiam potest Ad alendum idoneus: vt θρεπτικός.

VNDE Θρεπτήρια, dicuntur Alimenta: item Nutritionis & alituræ præmia, Præmia quæ alumni rependunt iis à quibus alti & educati fuerunt. Nutritia appellant iuriscōsulti. Hesiod. Erg. — οὐδὲ μὴν οἴγε Γηραιέπεσι πικεῦσιν ὑπὸ θρεπτήρια δοῦναι Χειροδίκαι. Eadem, facta syncope DICVNTVR Θρέπτεια, NEC NON Θρέπτα: sicut σῶρα & λύτρα dicuntur pro σωτήρια & λυτήρια. Homer. Iliad. ρ, vers. 303, — οὐδὲ πικεῦσι Θρέπτεια φίλοις ἀπέδωκε. Sic enim Eustath. habet & meus manuscriptus codex. At θρέπτα sine ρ legitur apud eundem Eustath. pag. 501. nec non apud Hesych. exponentem βοφεῖα, τροφὰν ἀμοιβά, θρεπτήρια.

Θρεπτικός, οῦ, ὁ, idem quod θρεπτήριος, significans Aptus ad nutriendum & alendum, Alendi & nutriendi vim habens. Interdum etiam redditur Nutritor, Altor. vt θρεπτικὴ δυνάμις, vis altrix. id est, Vis alimentum præbens. Philo De mūdo, κεραστάνδρος αὐτῷ ὑπὲρ πλείστων δυνάμεων, θρεπτικῆς τε καὶ γονιμικῆς, altrice vi. Aristot. Ethic. 1, c. 7, ἀφορισέον ἄρα τὸν θρεπτικὸν καὶ αὐξητικόν. Item θρεπτικὸν μέρος τῆς ψυχῆς, Animæ pars altrice vi prædita, seu Animæ pars quæ est vegetandi principium. Item θρεπτικὸς ἕλκων apud Dioscoridem 1 libro: quod expon. Vlcerum nutriens & replens.

Θρεπτός, οῦ, ὁ, Altus, Nutritus. seu Altilis, Alumnus, Qui alitur & nutritur. vt Eustath. pag. 846, tradit θρεπτὸν à quibusdam nominari quem Homeri posteri Τρόφιμον & Τρόφιν appellant, nimirum τὸν ὑπό τινος ἐκτραφέντα. qualis est famulus aliquis liber. nam δοῦλοι οἱ τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, non vocantur Τρόφιμοι, sed δεσπόσιοι seu δεσπόσοι. Sic verò ἡ θεραπαινὶς potest DICI Θρεπτὴ, si quis Pherecratem imitari velit, dicētem Μαίαν θρεπτήν. Poll. libro 7, cap. 3. Eiusmodi θρεπτοὶ nominantur etiam οἰκοτραφεῖς, à Latinis Vernæ.

C. Νεόθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuper altus, Recèns nutritus. Item Recèns compactus, Recèns coagulatus. Quo significatu νεόθρεπτος τυρὸς ex Epigramm. affertur. Nam θρέψαι interdum significat πῆξαι, teste Hesych. quoque.

Deriuata ex præterito medio Τέτροφα, aut nomine Τροφή.

C. Ἀναγκοτρόφεω, ῶ, Necessitate coactus me bene nutrio & alo, Necessariò corpus bene curo. VT ET Ἀναγκοφαγέω, ῶ, Necessariò edo, seu potius Necessario sum edax: vt athletæ, quibus imposita necessitas erat multum comedendi, vt δεξίαν & robur sibi compararent. vnde Athleticè & pugilicè valere Plautus etiam dixit. Ex Epicteto autem αἰαγκοτρόφεῖν affertur pro Necessariis vesci.

C. Ἀπότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui procul à parentibus suis altus & educatus fuit. ὁ μακρὰν τεθραμμένος Hesychio. Plutar. De solert. anim. ὅσαις συμβεβήκει μικρᾶς ἀλούσαις ἀπὸ τρόφοις τῶν μητέρων γενέσθαι, quibus contigit vt dum paruæ adhuc captæ sunt, procul à suis matribus fuerint altæ & educatæ. vbi de lusciniis loquitur. Et Synes. epist. 67, in fine, διὰ τὸν ῥιψοκίνδυνον πλοῦν, ὃν ἀνθρωπος ἐν ἀμελείαις, ἀπὸ τρόφος ἐκκλησίας, ἀγαθὸν ἐπέρανε ἡγούμενος, θυσιασηρίων ἡμᾶς ὁ θεός, procul ab Ecclesia nutritus & educatus. Ex eodem affertur, χαλεπὸν δὲ εἰς πίστιν τὰ ἑκάστοις ἀπὸ τρόφον, pro, Res peregrinas vix credimus. Gaza ἀπὸ τρόφος vertit Paterna carens educatione moribúsque.

C. Ἄτροφος dicitur ὁ μὴ τρεφόμενος, Qui non alitur & nutritur. Vel potius, Qui ex alimento & nutrimēto quod assumit, non augescit nec habitior fit. seu Qui cibum non sentit, vt Plin. interpr. libro 22, cap. 25. Idem Plin. lib. 28, cap. 9, de lacte asinino, Et bibitur ab imbecillitate vires recolligentibus, quos ἄτροφους vocant. ‖ Res autem aliqua quæ in cibo potúque sumitur, ἄτροφος nominatur pro Non alens, Non nutriens, Nullum alimentum suppeditans, Nutrimentum nō sufficiens. Cui opponitur πολύτροφος & Τρόφιμος. vt Diphilus apud Athenæum lib. 2, castaneas & Sardianas glandes esse dicit πολυτρόφους καὶ ἀχύλους, sed δεῖ οἰκονομήσεις, δεῖ τὸ ὀπτῆσθαι τοῦ σωμάτου: at vero τοὺς φρυγίσας, ἀτροφωτέρας μὴ γίνεσθαι, ἀοικονομήσεις δέ. id est, Minus alimenti in cibis suppeditare, Minus alere. Apud eundem libro 7, Hicesius gongros pisces esse scribit σκληροτέρους τῶν ἀγελαίων, καὶ δυσπεπτοτέρους τῇ καὶ ἀτροφωτέρους. Sic Theophr. De caus. plant. libro 2, cap. 7, ἄτροφα τῶν φυτῶν ὕδατα, aquæ plantas alere nequeuntes. Et lib. 6, cap. 4, ἄτροφος χυλός. Et cap. 14, eiusdem libri, ἄτροφον τὸ ἄλμυρον, quod salsum est, alimentum nullum præstat. Itidémque apud Dioscoridem lib. 1, cap. 152, ῥόα πᾶσα ὀξύχυμος ἀσίμαχος, ἄτροφος, perexiguum sufficiens alimentum, vt Ruell. vertit. ‖ Ἄτροφος Laconibus dicitur τυρὸς ὁ πεπυρόμενος, caseus qui coagulatur, teste Hesych. Sed hîc puto legendum esse ὁ μὴ πεπυρόμενος, qui non coagulatur. alioqui ἄ non esset στερητικόν. θρέψαι autem dici τὸ πῆξαι, idem quoque annotauit. VNDE Ἀτροφία, ας, ἡ, Non ali seu nutriri, Ex alimento & nutrimento nullum sentire incrementum corporis & virium, Cibum non sentire, vt Plin. loquitur. Celsus lib. 3, cap. 22, de tabis speciebus, Vna est qua corpus non alitur, & naturaliter semper aliquibus decedentibus, nullis verò in eorum locum subeuntibus, summa macies oritur, & nisi occurritur, tollit: ἀτροφίαν hanc Græci vocant. De causis verò huius vitii vide quæ ibidem tradit: consule etiam Gorræū, qui inter alia esse dicit symptoma functionis naturalis alimentum malè trahentis, vel retinentis, vel concoquētis, vel superflua malè expellentis. inde enim sequi nutritionem debilem & à perfecta assimilatione deficientem. Vide & Galen. in lib. De caus. symptomatum, vbi à morbis inductam maciem τῆς ἀτροφίας nomine comprehendit. Quæ autem causæ (inquit idem Gorr.) ἀτροφίαν in toto corpore, eædem in singulis partibus inuehere eam possunt, sed maximè in oculo. vnde ἀτροφία dicitur affectus oculi quo totus oculus minor, humilior, obscuriórque redditur. Differt autem ea ἀτροφία ab eiusdem φθίσει, quòd hæc pupillam solam angustiorem, obscuriorem & rugosiorem efficit, illa verò oculum vniuersum. Celsus imminutum oculum vocare dicitur. Vide & Aet. ac Paulum Ægin. Itē VERB. Ἀτροφέω, ῶ, Non nutrior. seu E nutrimentis alimentisque quæ sumo, nullum corporis viriúmque incrementum sumo: quod Plin. dicit Cibum non sentire. Vel, Alimento deficior, Desunt mihi quibus alar & nutriar. vt apud Philonem De mundo, ἀτροφήσαν γὰρ τὸ πῦρ, αἰτίκα σβέννυται, ignis, si ei alimentū defuerit, subitò extinguitur. In priore autem signif. pro Cibum non sentio, ideóque tabefio & intereo, Aristot. De mundo, ἀτροφεῖν ποιεῖ, tabefacit. Et Theophr. οἱ γὰρ ὄμβροι πλῆθος ποιοῦσι βοτάνης, ὥς τε καταπνίγεσθαι τὰ σπερμάτια καὶ ἀτροφεῖν. vbi quidam interpr. Ita vt segetes strangulentur, & intereant vt exuccæ. Itidémque ex Galeno affertur ἡ τροφικόπα μέλα pro ἐξηραμμένα. AT VERO Ἄτροφος, (quod itidem exponitur ἄτροφος, Qui non altur, Qui alimentum non sentit, afferturque ex Theoph. lib. 2 De caus. plant. καὶ δὴ τὸ μὴ δυνάσθαι κρατῆν, ἀτροφῆ καὶ χίρω γίνεται) suspectum mihi est, putóque pro eo reponendum esse vel ἀτρεφὴς vel ἀτραφὴς (vt ἄτραφὴς & ἄτρεφὴς dicitur) itidémque apud Theophr. ἀτρεφῆ vel ἀτραφῆ.

C. Δυσίτροφος, Qui difficulter alitur, Qui ægrè nutricatur. Vide in Δυσαυξής.

C. Εὔτροφος, oppositum præcedentibus duobus δυσίτροφος & ἄτροφος. Dicitur enim εὔτροφος, vt ἄτρεφὴς seu ἄτραφὴς, Qui bene altus & nutritus est, Qui ex copioso nutrimēto habitior est, Bene habitus ex bono alimento. ideóque Pinguis, Plenus. Quo significatu affertur ex Dioscor. lib. 4. ‖ Item actiuè accipitur pro Bene alens, Probè nutriens, Copiosum subministrans alimentum: cui itidem oppositum est ἄτροφος, synonymum verò πολύτροφος, Τρόφιμος. Dioscor. lib. 2, cap. 79, de caseo, ὁ δὲ νεαλὴς, ἀτροφώτερος ἐσθιόμενος. Vbi tamen Ruell. videtur legisse ἀτροφώτερος, quum interpretatus sit, Minus alimenti præbet. Certè Dioscor. paulo pòst dicit de vetere caseo, καὶ ὁ ὀξὺς αὐτὸ ὀρρὸς, κινῶν τροφιμώτατος. VNDE Εὐτροφέω, ῶ, Bene nutrior, Copiosum alimentum acci-

pio. Quo ſenſu paſſiuum etiam ἀτροφέομαι vſurpatur, vt ἀπορέομαι pro ἀπορέω. Theophr. De cauſ.plant. libro 4, ὥς φησι δοκεῖ τοῖς ζώοις συμβαίνει ἐκ παχυμυδρίας καὶ ἀτροφουμένοις. E T Εὐτροφία, ας, ἡ, Bona nutritio, ſeu alitura, Alimenti copia. vel etiam Habitus vegetior. is enim effectus eſt τοῦ ἀτροφεῖσθαι. nam ex vbere alimento & largo paſtu habitiores fiunt. Gaza ἀτροφία γῆς dixit pro eo quod Cic. De ſenect. Terræ vbertas.

C. Ἰδιότροφος, Qui ſeorſim alitur & paſcitur. Vel Qui peculiaribus ſibi nutrimentis vtitur. vt Gaza ἰδιότροφα vertit Quæ ſui generis cibo vtuntur.

C. Κακότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppoſitum ſuperiori εὔτροφος. Vnde S V B S T. Κακοτροφία, ας, ἡ, Mala nutritio, Mala alitura, ſeu Malè nutriri, Malè nutritū eſſe. Et V E R B. Κακοτροφέω, ῶ, Malè nutrior, Parum alimenti accipio. Theophr. De cauſ. plant. lib. 5, ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ ἀδυνήσῃ. Item & paſſ. voce dicitur κακοτροφηθεὶς pro κακοτροφήσας, malè altus: vt & ἀντροφοῦμαι pro ἀτροφῶ reperiri docui.

C. Ὁμότροφος, Simul nutritus, Simul educatus, Conuictor, Sodalis. ὁ ὁμοῦ πεθραμμένος, vt Homerus loquitur. Ariſtoph. dixit etiam ὁμότροφα πεδία, Campos qui aliquos ſimul alunt. ſeu Campos qui alunt ὁμοτρόφους. nam pluribus vno ſodalitio coniunctis ager vnus aut alter ſubminiſtrare alimenta poteſt. In Auibus, ὃς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν. Vbi ſchol. ὁμότροφα eſſe dicit ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἡμῖν καταμιῶν νεμόμενα.

C. Παντότροφος, S I V E Παντότροφος, Omnium nutritor & altor, Omnibus alimentum præbens. Epitheton Dei vel terræ παμμήτορος.

C. Πολυτροφος, Multum accipiens alimentum, ſeu Vberius accipiens alimentum. Bene habitus & Pinguis. εὔτροφος. | Item Multum alimenti ſuppeditans, Multum nutriēs. vt πολυτροφος τυρὸς apud Dioſcoridem lib. 2, cap. 83, Caſeus multum alens, Multum præbens alimenti. quem εὔτροφον & τρόφιμον ibidem appellat. Sic πολυτροφος εἶος apud eundem, lib. 5, cap. 10. Aliud exemplum habes ſuprà in oppoſito ἄτροφος. V N D E Πολυτροφία, Alimenti multa copia & abundantia, Multū nutrimētum.

Τροφὸς, οῦ, ὁ, Altor, Nutritor. Plato in Polit. de rege. αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φαίνῳ, paſtorem & altorem gregis humani. Frequentius fœm. gen. dicitur ἡ τροφὸς de nutrice & altrice infantis. In quo ſignificatu apud Homerum quoque & Soph. legitur. Sic Plato Polit. 2, πείσομεν τοὺς τροφεῖς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτοῖς τοῖς μυθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα τοῖς χεροί. Plutarch. in Lycurgo, ἐῶν δὲ τοὺς τροφοὺς ὀλιγωρεῖν τῆς, μετὰ τέχνης, ὥστε αὐτὸν ἀπεργαζόμενον ἐκ τρεφομένου τὰ βρέφη, τῆς μέλεσι καὶ τοῖς εἴδεσιν ἐλευθέρα ποιεῖν. Idem in Symp. 6, ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα πεσεῖν, tragica illa nutrix. Et Symp. 5, αἱ τὰ παιδία φαμίζουσαι τροφοί. nec enim lac ſolùm præbent nutrices, ſed etiam cibos præmaſos in os ingerūt. Metaphor. Iſocr. Paneg. μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τοῦ αὐτοῦ τροφὴ καὶ παιδεία καὶ μητέρα καλεῖν προσήκει. vt & Plato in Tim. γῆν δὲ, τροφὸν καὶ μητέρα, terram, altricem noſtram. Cic. interpr. Vide & Τέτθη ac Τιτθών. Neutro gen. Plato in Polit. dixit, ὀνομάσαι τὰς αὐτὸ ξύμπαν ἡμῖν εἶναι τροφόν. | Τροφοὶ Heſychio ſunt etiam θρέμματα.

Τροφὴ, ῆς, ἡ, idem quod θρέψις, Alitura, Nutritio, vt Sophocles pluribus in locis vſurpat pro ἀνατροφή. Educatio. aliis etiam Educandi ratio, Cura in alendo, afferentibus ex Eurip. τροφαὶ αἱ πεπαιδευμέναι pro Inſtitutiones. | Sed frequentius τροφὴ dicitur ipſum Alimentum ſeu Nutrimentum, Alimonium, Cibus, Victus. Athen. libro 4, ἡρμόσθη ὑπόσαι τὰς προσφόρους ἡμῖν τροφὰς, σκόρδα, τυρὸν, κρόμμυα, καὶ τὰ παρεῖν. Ariſtot. Polit. 1, τροφὴν τῷ ζῴῳ δεῖ παρέχειν. nam πάντα τὰ τῆς γῆς ἕνεκα καὶ τροφὴν τοῖς ζῴοις πεφυτευμένα ἀπὸ αὐτῆς τῆς φύσεως φέρει, inquit Demoſth. in Epitaphio. Et Iſocr. Panath. τροφὴν ἐκ τῶν πολεμίων τοῖς στρατιώταις παρεῖχον. Et τροφὴν ποιεῖσθαι apud Ariſtot. itidem pro τροφὴν παρεῖχον, quod Gaza vertit Victum emoliri. Synonymum his eſt τροφὴν παρασκευάζειν: vnde ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ apud Plat. Polit. 2. Itē dicitur aliquis τροφῆς τυγχάνειν & ἅψασθαι apud Plutarch. Cui æquiualet τροφὴν λαμβάνειν, apud eundem, quum ait, τροφὴν ὁ πυρὸς καὶ φύσιν λῆψιν. Et apud Athenæum lib. 5 πεῖν λαμβάνειν τροφὴν, tet cibum capere quotidie. Apud eundem, & apud Plutarchum ἀπορεῖν pro ἀτροφεῖν. Deſtitui nutrimento, Egēre alimento. vt & apud Ariſtot. Polit. 1, ἀπορήσῃ τῆς αὐταρκείας τροφῆς. Item παμμιγὴς καὶ ποικίλη τροφὴ apud Plut. Symp. 4, cui ibidem opponitur τροφὴ μονοειδὴς καὶ ἁπλῆ. Necnon τροφὴ ξηρὰ & τροφὴ ὑγρὰ apud Athen. lib. 2, & lib. 11. vt & Plutarch. Symp. lib. 7 dicit, τῆς ὑγρᾶς τροφῆς πρὸς τὴν ξηρὰν αὐταρκέστερον ἐχούσης τὴν ἀνάμιξιν. De triplici autem alimento corporis lege quæ Galen. ſcribit comment. 17, lib. 2 Aphor. Interdum genitiuus additur, & is vel alimentum capiētis rei, vel præbentis. Alimentum capiētis, vt apud Ariſtot. Polit. 7, τοῦ ὑποθέσεως καὶ τροφῆς τῶν γιγνομένων, & alimēto natorum. Itidémque apud Athen. libro 5, ἀλεκτορίδων τροφὴν καὶ οὐκ ἀνθρώπων αὐτῆς διδούς. Præbentis verò, apud Gregor. ἡ τῶν ὑδάτων τροφὴ, Alimentum quod aquæ præbent. ſeu Aquæ alentes & nutrientes. Τροφὴ dicitur ipſe etiam Paſtus. vt apud Athen. lib. 1, τροφὰς ἐχόντων παλαιοὶ, ἀκρατίσματα, ἀρίστα, ἐπιείσματα, δεῖπνα. | Τροφαὶ ex Sophocle affertur etiam pro Proles, id eſt Adoleſcentes. Quo modo & ἀπραὶ dicuntur & γονάς.

Τρόφις legitur apud Galen. in lex. Hippocr. & exponitur εὔτροφος, παχύς. id eſt Bene nutritus, Craſſus, Pinguis. Sed puto pro eo τρόφης debere S C R I B I Τρόφις, quod apud Heſych. legitur, & exponitur itidem εὔπαθες, ἡμμένος. Euſtathio τρόφις idem eſt qui τρόφιμος, Alumnus, ſeu θρεπτός, id eſt ὁ ὑπό τινος ἐκτραφείς: afferenti ex Oppiano, Ἡ μυσῶν τρόφιμος χ' ἱερὸν ὄρνιν ἐνοσσεύοιο. Idem pag 1468. ex Herod. affert, ἐπεὶ γνῶναι τρόφις: quod expon πέλειαι ἄνδρες. Neutrum verò genus huius Τρόφις E S T Τρόφι. quo Homerus vtitur, dicens Τρόφι κῦμα, (vt Iliad λ, Πολλοὶ δὲ Τρόφι κῦμα κυλινδόμενα) quod alibi τρόφιον ſeu τρόφον appellat & πρόν: quod nimirum ὁ ἀέριος ἀναστὰς οἰοιεὶ ὤπιξε: à θρέψαι ſignificante πῆξαι, vt teſtatur idem Euſtath. pag. 1617. Heſych. autem hoc Τρόφι per apocopen ex τρόφιμον eſſe factum vult, exponēs πεθραμμένον, μέγα, πολύ τι.

Τροφίας, ου, ὁ, Altilis, Alumnus. τρόφιμος, θρεπτός. vt τροφίας ἵππος dicitur Equus domi nutritus, & ἀκούσας ὅτι φάτνῃ, vt Homerus loquitur: ad differentiam τῶν ἀγελαίων ſeu φορβάδων, armentalium ſeu gregariorum. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 8, οἱ δὲ τροφίαι ἵπποι πλείστοις ἀξιώματα κάμνουσι.

Τρόφιμος, Alimentum præbens, Alens. θρεπτικός. Idem ferè quod εὔτροφος & πολύτροφος, oppoſitum habens comp. ἄτροφος. Theophr. De cauſ. plant. lib. 2, τὰ δὲ πίπτοντα τῶν ἐδάφων βέλτιστα τῶν ἀπόπων ὅτι τρόφιμώτερα: de riguis loquēs. Idem in 6. ἀλλὰ καὶ πῆμα ἄτροφον, ἄλλοις ζῴοις τρόφιμον. Quo in ſignificatu Ariſtot. quoque vtitur in Probl. Sic τρόφιμον γάλα dixit Poll. vt & Dioſcor. lib. 2, cap. 75, γάλα κατὰ μόνας, εὔχυμον, τρόφιμον. Idem Dioſcor. eodem libro, cap. 79, de veteri caſeo, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ὀρὸς κατὰ τρόφιμώτατος; ſero quod à caſeo manauit, quamoptimè canes alunt. Item ex Plat. De leg. affertur τρόφιμος τοῖς κτήνεσι: necnon τὰ τρόφιμα, neceſſaria ad victum. Præterea τρόφιμος dici videtur herus qui famulitium alit. N A M Τρόφιμη ex Epigr. affertur pro Mater, Domina: vt & Heſychio τρόφιμη eſt δέσποινα vel μήτηρ. A Poll. quidem certe lib. 3 cap. 9 quod τοῦ δεσπότου inſcribitur, ſynonymos ponūtur, δεσπότης, κεκτημένος, ἐκτητήμενος, φρεάρμενος καὶ ὁ νεώτερος δεσπότης καὶ τρόφιμος. Item, δέσποινα, δεσπόζουσα, κεκτημένη, ἐκτητήμενη, φρεαρμένη, τρόφιμη. Alioquī τρόφιμος dicitur etiam Alumnus, Is quem domi noſtræ alimus. Alexād. Ærolus apud Gell. lib. 15, c. 20, de Euripide, Ἀναξαγόρου τρόφιμος ὢν γαίου, Anaxagoræ alumnus. vt & Oppian. dicit Ἡ μυσῶν τρόφιμον χ' ἱερὸν τρόφιν ἐνοσσεύοιο, muſarum alumnum. Et Ariſtid. τρόφιμοι θεῶν, deorum alumni. Heſychius τρόφιμον dici ſcribit qui ſuo tempore vocaretur δεσπόσιος. Ea autem voce dicitur vel Famulus herilis & Verna, vel Filius herilis. quemadmodum apud Terent. in Phorm. actu 1, ſcena 1, quod poeta dicit Herilem filium, Donatus Græco vocabulo exponit τὸν τρόφιμον.

Τροφόεις, εντος, ὁ idem quod τρόφις, Bene altus & nutritus: ideóque Craſſus, Pinguis. ἄτραφής. Heſych. τροφόεντα exp. ἀτραφῆ καὶ μεγάλως αὐξόμενα, procul dubio reſpiciens ad

hunc

hunc locum Homeri Od. γ, Κύματά τε τροόεντα πολύφοινα, ἔστα ὄρεσσι, Fluctus ingentes, immanes. Vbi Euſtath. exp. non ſolùm ἀτραφῆ καὶ μεγάλα, ſed etiam ἀπαχῆ καὶ στρεά, à τρέφω ſignificante πήγνυμι. Eiuſmodi κῦμα vocat & τρόφι & αἰνεμοτρεφές. Notandum verò ibidem pro τροόεντα, quoſdam codices (vt Euſt. etiam teſtatur) habere τροφόεντα, à V E R B O Τροφέω.

Τροφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔτροφος ſeu πολύτροφος, Alimento abundans, Multum ſuppeditans alimenti, Copioſum nutrimentum ſuggerens. Seu Multum alens, Multum nutriens. vt Τροφώδης τροφὴ apud Ariſtot. in Problem. quod interpr. Valens alimentum.

Τροφέω, ῶ, idē quod τρέφω, vt Τρόεω idē quod τρέπω. Vnde Τροφόεντα ex Hom. Od. affertur pro ὑψαόντα. Vide & Τροφόεις.

Τροφεύω, itidem ſignificat idem cum τρέφω. id eſt Nutrio, Alo. V N D E Τροφεύς, έως, ὁ, Altor, Nutritor, Educator, idem qui θρεπτὴρ & τροφός. Plutarch. Alexand. πολλοὶ μὲν οὖν τοῦτ' τὴν ὀπτμέλειαν ἦσαν αὐτῷ, τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Ibidem, Τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς λεγόμενος. Itidémque à Sophocle & in Epigramm. Τροφεῖς dicuntur οἱ ἀνατρεφόμενοι & οἱ γονεῖς. Sed & Τροφεὺς ἵππων apud Platonem De leg. Qui equos alit, Equorum nutritor & altor. ὁ ἱππικός. Quidam interpr. Equiſo: vt idem ſit qui ἱππικός. Idem ibidem dicit Τροφεὺς ἅρματος de eo qui equos curules ſeu currum trahentes alit. Quod hominū genus vocabāt etiam ἁρματοτροφοῦντας & τεθριπποτροφοῦντας, voce compoſita. I T E M Τροφεῖον, ου, τὸ, idem quod θρεπτήριον ſeu θρέπτρον, Nutritionis educationiſque præmium ſeu merces, Quod pro nutritione & educatione alumnus ſuo nutritio rependit. vt Suid. quoque τροφεῖα eſſe dicit τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τροφοῦσιν. In qua ſignificatione legitur Reg. libro 3, cap. 2. Necnon apud Iſocratem, qui in Archid. dicit, ἀποδοῦναι τροφεῖα τῇ πατρίδι, καὶ μὴ τοῦτ' ἀποδοῦναι ὑβριστὴς ἂν τὴν Λακεδαίμονα. Itidem Antiphon, τί δεῖ παρὰν ὅστις ἀνὴρ ὢν οὐκ ἀποδοῦναι τροφεῖα τῇ πατρίδι, loquens de eo qui viri boni & patriæ amantis officio functus non erat in eius diſcrimine.

Τροφαλὶς autem S E V Τροφαλὶς dicitur ὅλη τυρός, teſte Herodiano apud Euſtathium, pag. 1339, vbi hic etiam Antiphanis locus affertur, ex quo clarè id apparet, Τροφαλίδας τε λινοδρόκους, μανθάνεις; τυρὸν λέγω. Vocat autem λινοσάρκους Τροφαλίδας eas quæ ſunt λεπταὶ καὶ ἁπαλαὶ, inſtar panni lintei. Cuius loci Athen. quoque meminit libro 10 inter griphos & ænigmatica. Ex Ariſtophane idem Athen. libro 14 affert, Σικελίας αὔχημα Τροφαλίς. Et libro 4, ex Hermea, λεκανίον πλατύτης ἢ λαχανίου τὸ κατὰ κεφαλὴν γινόμενον, ὡά τε δύο καὶ τυρὸς Τροφαλίς, σῦκά τε ξηρὰ καὶ πλακοῦς. Vbi etiam nota τυρὸς Τροφαλὶς, ſicut in hoc loco Ariſtophanis in Veſpis, de cane, — ἁρπάσας Τροφαλίδα τυρὸς Σικελικήν. Shol. hanc Τροφαλίδα τυρὸς eſſe dicit τὸν ὀπτμήκη τυρὸν, caſeum oblongum, vel βοχὸν τυρὸς, caſei orbē, vt Virgilius appellat in Moreto. Sed illos qui Τρυφαλὶς ſcribunt, non admittit Herodianus, quippe qui à τρέφω deriuatum eſſe dicat ſignificante πήγνυμι. (Fieri autē caſeum è lacte coagulato, ſatis eſt notum) Legitur tamen illud Τυφαλίδες apud Heſychium, quum ait, Τρυφαλίδες, ἢ Τροφαλίδες, τὰ τμήματα τῶν ἁπαλοῦ τυροῦ, frucſta è tenero & recenti caſeo deſecta. Legitur & apud Ariſtotelem, apud quem Gaza interpr. Formago. Quo vocabulo Itali & Galli noſtri vtuntur in appellando caſeo. At ex Reg. libro 1, cap. 17, Τυφαλίδες τῶν γάλακτος affertur pro Formellæ caſei. Sed & duplici λ ſcriptū legitur Τροφαλλὶς apud Athen. & Heſych.

Sequuntur verba cum præpoſitionibus compoſita.

C. Ἀμφιτρέφω, V N D E Ἀμφίθρεπτος, ſignificans τοῦ περιθεραμμένος, Circùm concretus. vt apud Sophocl. in Trachin. pag. 351, ἀμφίθρεπτον ἄμμα ſchol. exp. τὸ πεπηγός, concretum: quia nimirum θρέψαι ſignificat τὸ πῆξαι. Sin à τρέφω ſignificante Nutrio, deriuatum eſſe credamus, ſignificabit Circumquaque nutritus.

C. ΑΝΑτρέφω, idē quod ſimplex τρέφω, Alo, Nutrio, Educo. Seu Alēdo & nutriēdo facio vt augeſcat & in maiorem molem aſſurgat: (ſi vim præpoſitionis exprimere velimus) vt parentes paruulos ſuos infantes dicuntur ἀναθρέφειν donec ad grandiorem perueniant ætatem. quod nos exprimere ſolemus verbo Elever. Aliquādo & ægrotos dicuntur ἀναθρέφειν medici quum illis certam victus regulam præſcribunt, & iuxta eam nutriendos curant: vnde illud apud Cic. lib. 6 epiſt. ad Atticum, initio, Sic Appius, quum ἐξ αἱρέσεως prouinciā curarit, ſanguinem miſerit, quidquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam: πρὸς ἀναθρεφομένῳ eam à me nō libenter videt. Paſſ. Ἀναθρέφεσθαι de flamma etiam dicitur, vt Ali & Paſci apud Latinos. ſua enim igni etiam eſt τροφή. Plut. ἀναθαρρήσας ὑπὸ ὕλης πυκνῆς τῆς φλογὸς καὶ κύκλῳ περιεμαίνετο. V N D E Ἀνάθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alumnus. Apud App. de ſeruo verna & ab ineunte ætate empto, inquit Bud. E T Ἀνατροφὴ, ῆς, ἡ, Nutritio, Educatio. I T E M Ἀνατροφεύς, έως, ὁ, Nutritor, Educator. Eſt præterea inde B I C O M P. Προσαναθρέφω, Inſuper alo. ſeu Inſuper nutrio, vt ex morbo aſſurgat. Quo ſignificatu dicitur ægrotus προσαναθρέφεσθαι, vt vidiſti modò in Ἀναθρέφω.

C. ΑΝΤΙτρέφω, Viciſſim alo, Alimenta reddo. τὰ τροφεῖα ἀποδίδωμι, ſeu τὰ θρεπτήρια ἀποδίδωμι. Legitur apud Xenophontem, Pæd. 8. vbi ait, ἔνθα δὴ ἐγὼ αὐτὴ τρέφον ὀκεῖνον ἕως ἔζη, αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον.

C. ΔΙΑτρέφω, Alo, Nutrio, ſeu Enutrio. Xenoph. ἀπὸ δρεπτοποιίας οἰκίαν διατρέφει, familiam alit ex panificio. Eſt enim διατρέφειν ibi idē quod τρέφειν, vt in hoc loco apud Dem. τὰ δηπτήδεια τούτῳ ἐργασαμένῳ καὶ τῷ οἰκίαν θρέψουσαν.

C. ΕΚτρέφω, idem quod ἀνατρέφω, ſeu A primis vſque annis enutrio. Ariſtophan. τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με. Idem in Nubib. Εἴσοι τὸν υἱόν δεῖν ἐκπεθραμμένος, ſiquem habes filium enutritum & adultum. Heſiod. media voce in actiua vſus eſt ſignific. in Erg. — φυτὰ δ' ἐκθρέψαθαι ἀείσῃ, optima eſt alendis & enutriendis plantis vt excreſcant. V N D E Ἐκτροφὴ, ῆς, ἡ, Enutritio, Educatio. Exponitur etiam Enutriendæ prolis ratio. Inde & B I C O M P. Ἀντεκτρέφω, Viciſſim enutrio & educo. idem quod ἀντιτρέφω paulo antè. Ariſtot. Hiſtor. anim. libro 9, τοῦ μὲν οὖν τῶν πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφουσιν, θρυλεῖται τοῦτο τοῖς πολλοῖς. Quo ex loco obiter poſſumus colligere, Ἀντιπελαργεῖν propriè eſſe ἀντεκτρέφειν πελαργῶν ὄγκον, quanuis latius etiam extendatur. Ibidem, φασὶ δὲ καὶ τοὺς μέροπας ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν γονέων. Vnde eſt quod Plin. habet libro 10, cap. 33, Merops genitores ſuos reconditos paſcit. Et cap. 23, Ciconiæ genitricum ſenectam inuicem educant. Vbi exprimit Græcum ἀντεκτρέφειν, nimirum Viciſſim educare. I T E M Συνεκτρέφω, Simul enutrio & educo. idem ferè quod συνθρέφω. Eurip. συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, Vnà mecum enutritus & educatus: ἐμοὶ σύντροφος ſeu ὁμότροφος γεγονώς. At συνεκπεθραμμένα inuenitur expoſitum nō ſolùm Simul educata, ſed & Quæ coaluerunt: abſque exemplo tamē. Actiuum autem συνεκτρέφω exponitur præterea Ad nutricationem confero.

C. Ἐντρέφω, S E V Ἐντρέφω, Alo ſeu nutrio in. vt in Epigramm. ἐνιπέτροφε βόθρῳ, vnam intus aluit & enutriuit. Paſſ. voce ac ſignific. Herodian. libro 5, ἄπε μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐνπεθραμμένη. Vbi Polit. vertit, Vtpote longiſſimo tempore inter principalem potentiam enutrita. V N D E Ἔντροφος dicitur ὁ ἐνπεθραμμένος, Innutritus, vt Plinius dicit Homines innutritos mari. Apollon. Rhod. ἔντροφος ὕλῃ, In ſylua nutritus & educatus, Syluæ innutritus. de trunco. Sophocl. παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρᾳ, λευκῷ δ' γήρᾳ μάτηρ, Innutrita antiquo diei, id eſt Longo innutrita ævo & annoſa, Quam longum enutriuit tempus. vt & ſcholiaſt. expon. ἐνπεθραμμένη μακρῷ χρόνῳ. Item cum genitiuo ex Epigramm. affertur ἔντροφος ἀγκαλῶν pro Alumnus. malim Innutritus litoribus. Sicut verò metaphora eſt in loco illo Sophocl. ita in hoc apud Dionyſ. Login. κάλλους, ἀμελείας, παίπων ἡμῖν ὀνείρων καὶ συγγενῶν.

C. ΕΠΙτρέφω, Alo ſuper. ſeu Alēdo & nutriēdo induco, vel ſuperinduco, vt apud medicos ὀλιγαφῆναι σάρκα νεωτέραν τῇ πρότερον οὔσῃ. Alii ὀλιτρέφω interpr. Annaſci facio.

C. ΜΕΤΑτρέφω, Alo & educo inter. Vnde paſſ. Μεταφέφεμαι, Nutrior & educor inter. Apollon. Rhod. Argon. 2, Κουρῆτες μετέτρεφον Ἰδαῖοι, inter Idæos Curetes educabatur. Idem, μετέτρεφε Αἰτωλοῖσι, inter Ærolos educatus eſt.

C. ΠΑΡΑβρέφω, Alo & educo iuxta, Nutrio & educo præter: vt diues aliquis paterfamilias suis liberis dicitur παραβρέφειν vernas & pecora ac iumenta. Plut. De nõ fœnerand. αὔθρωποι δὲ θεοισίᾳ σωτέρως δίχα τὸ ἀμήχανον, ἵππους παραβρέφεται, μύας, πέρδικας, λαγῶας, κολοιούς. Vbi pro ἵππους fortasse legendum ἵππας. Exponitur etiã In trãscursu educo: idémque Plut. παραβρέφεσθαι vsurpasse dicitur de pauperibus qui misere aluntur. Item παραβρέφεσθαι alicui dicuntur qui apud eum aluntur. Synes. epist. 104. ἅσσα δὲ οὖτοι τῷ ἐμῷ οὐδενὶ χρησίμῳ πάλαι παραβρεφομένων ἀσπῷ, qui iampridem apud eum nutriebantur.

C. ΠΕΡΙβρέφω, Circùm conglacio & concrescere facio. à βρέφω significante πήγνυμι. Vnde apud Homer. Odyss. ξ, — αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν χθιὲ νὺξ πάχη Ψυχῇ, καὶ σακέεσσι περιβρέφετο κρύσταλλος: id est περιπήγνυτο, vt Hesych. exp. qui & Θραλλίδα scribit ab illo eodem βρέφω dici τὸ πεπηγυῖον. Similiter Herodianus legit περιβρέφεται pro περιρρέφεται apud eundem: poetam sub finem lib. Iliad. ε, vbi vulg. edit. habent, Ὀξὺ δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιχρόμενος σωτήριξεν, Ἀρχὸν ἐοὶς μάλα δ' ὦκα περιβρέφεται κυκόωντι. Legit inquam ibi περιβρέφεται: quam scripturam Eustath. approbat, vt πάνυ ὀρθῶς.

C. ΣΥΝβρέφω, Simul alo, Simul nutrio & educo. Idem quod συνεκβρέφω, Plato De leg. Sic Plutarch. De solert. anim. loquens de lusciniis, φανερόν ἐστιν ὅσας συμβέβηκε μικρᾶς ἀλούσας ὑπὸ βροτῶν τοῦ μὴ πέρων θρέψεσθαι. διδάσκονται δὲ αὐταὶ συνβρεφόμεναι καὶ μανθάνουσιν. VNDE Σύνβρεφος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur ὁ συνεκθρεμμένος seu ὁ συνεκτραφείς, Qui simul nutritus & educatus est. ὁμόθρεφος. Et ex consequente Contubernalis, Sodalis. Synes. epist. 34, ἡ πρὸς τὸν συνβρέφω, Qui mecum nutritus est, seu Qui mecum vixit, Contubernali meo. Xen. τοῖς θηρίοις πόθος τῆς ἐγγίνεται τοῦ συνβρέφοντος. Plut. Symp. 4, καὶ τὰ πλεῖστα πεποιημένα συνήθη καὶ σύμβροφα τῆς διαίτης, familiaria & victus societate sibi coniuncta. Idem & σύντροφος διαιτᾶ dicit in Camillo. Sic & τὸ σύντροφον dicitur Conuictus, ἡ συνουσία, seu τὸ συναβρέφεσθαι. Aristot. Ethic. 8, μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ τραφῆναι καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, ad amicitiam conciliandam multum confert & educationis communitas & ætatis cõmpetẽtia. Metaphoricè plerunq; accipitur σύντροφος, vt quùm Plut. in Lycurgo dicit, σύντροφος ποιῶν τῆς πόλεως καὶ συνήθεις τοῖς νέοις, pro Innutriens & insuefaciens. Et in lib. De aud. οἱ ὑπὸ μετρίων σύντροφοι καὶ συνήθεις ὄντες τοῖς νόμοις. Vbi etiam nota cum genitiuo construi, vt & apud Athen. lib. 6, εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι Λακεδαιμονίων. Rursum cum datiuo, Greg. σύντροφος ἁπλότητι, Simplicitati innutritus & assuefactus, Simplicitati assuetus seu insuetus. vt & παιδεία σύντροφος ἀνήρ apud Luc. Cui opponitur ἀντίτροφος. VNDE Συνβρεφία, ας, ἡ, Communis educatio, seu Nutritionis educationisque communitas. id est Simul educari, Cõuictus, Sodalitium. In Epigr. ET Συνβρέφω, ῶ, Simul alor & educor. συνβρέφομαι.

C. ΥΠΟβρέφω, Clàm alo, Latenter nutrio. Galen. νόσων ὑποβρέφει σπέρματα.

B ΡΕΦΟΣ, εος, τὸ, Infans, Puellus seu puella recèns nata. τὸ ἄρτι γεγονὸς παιδίον, τὸ βεφούμενον ὑπὸ τῆς, vt Eustath. exp. qui tradit factum esse ex βέφος, mutato τ in β. Quod etymon eo verisimilius est quòd & hoc ipso βέφος significatur Proles, Soboles: ea nimirum quam ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κοιλίᾳ βεφοῦσι. Plut. Lycurgo, ὥς φησι καὶ τοῦ κόσμου καταπροοδόντων γυναικῶν ἰσχὰ μὲν, ὀνειδῆ δὲ καὶ γλαφυρὰ γίνεται τὰ βρέφη. Et paulo antè, οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλ' οἴνῳ θελέλουον αἱ γυναῖκες, infantes recèns natos. Athen. lib. 9, ex Agathocle Babylonio τὸν Διὸς τέκνωσιν describens, λέγεται δ' ὡς ἄρα θηλὴν ὑπέχειν ἐν, καὶ τὸν στρεπτὸν χρυσοῦν θεοιχεῦσα, τὸν κυζικηνὸν τὸ βρέφος αὐτὸ πάλιν τοῖς παρεοῦσιν ἔπηδε. Apud eũdem Athen. lib. 13, elephas καταγεύοντος τὸ βρέφος, τὰς μύας ἀπεσβεσ' ὅτε δὲ κλαίοι, ἐν τῇ θεοβοσκίδι τὸν σκάφιον ὀκίνει, καὶ κατεκοίμιζεν αὐτό. Apud eundem rursum lib. 9, Clearchus scribit Phalaridem tyrannum εἰς τοῦτο ὠμότητος ἐλάσαι ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη, infantes lactentes. Sic apud Lucianum, νήπια βρέφη. Item ἐκ τοῦ βρέφους legitur in Epigr. pro Ab infantia. Quomodo & Gregor. dixit, ἐκ βρέφους ἀγαθήτω. Et Chrysost. De sacerd. ex Pauli epist. ad Tim. 2, cap. 3, ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας. Nec solùm dicitur de infantibus recenti partu editis, seu de fœtu recèns edito, verùm etiam de fœtu breui edendo. veluti quũ Dioscor. libro 5, cap. 74, τόπον καὶ βρέφη ἐκπρώσκει, fœtus expellit, & abortus facit. Et Alexand. Aphr. ἐν μήτρᾳ δὲ καμωλιᾶον βρέφος βεβδὺ θραῦσαι, fœtus in vtero decem menses ferè manet. vbi βεβδὺ dixit quoniam quædam septimo etiam mense eduntur. Sic Lucæ 1, prægnans Elisabetha Mariæ dicit, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, saliit fœtus exultans in vtero meo. Sed & Homerus βρέφος pro ἔμβρυον posuit Iliad. ψ, quum dixit, ἵππων Ἐξέτ' ἀδ' μήτηρ, βρέφος ἡμίονον κυέουσα, mulino grauidam fœtu. Et vicissim ἔμβρυον pro βρέφος vsurpauit vbi cecinit, καὶ ἵππ' ἔμβρυον ἵκεν ἑκάστῃ. Vbi etiam nota de animantium ratione carentium fœtu dici βρέφος: vt ex Herodoto affertur pro fœtu mulæ, at ex Luciano pro fœtu centauri. Notandum verò afferri aliud etiam etymon, βρέφος nimirum dictum esse κατ' μετάθεσιν veluti φέρβος. quod probabilius foret si vt brutorum, ita etiam hominũ partus dicerẽtur φέρβεσθαι.

C. Βρεφοκτονία, ας, ἡ, Infanticidium, vt Tertullianus loquitur. Idem τεκνοκτονία & παιδοκτονία nominatur, seu τεκνοφονία & παιδοφονία.

C. Βρεφοτρόφιον, ου, τὸ, Locus alendis seu nutriendis & educandis infantibus dicatus: veluti sunt in quibus nutriũtur & educantur τὰ ἐκπεσόντα βρέφη & orphani. Legitur in l. Sancimus, ca. De sacros. eccl.

C. Βρεφουργέω, ῶ, Infantem efficio. vnde βρεφουργεῖται, infans efficitur.

D Βρεφύλλιον, ου, τὸ, Infantulus.

ΘΡΟΜΒΟΣ, ου, ὁ, Grumus: propriè rei in vnam massam concretæ frustum. deriuatur enim à θρέψαι, significante πῆξαι, teste Eustath. Vnde medici θρόμβωσιν in lacte dicunt, quoties à puerperio fœminis lac fluere desinens in mammis densatur, & in exigua frusta concrescit: in sanguine verò, quum à venis suis effusus, & in vicina spatia abscedẽs, siue per διαπήδησιν, siue eroso vel rupto quomodoliber vase, similiter coit atque condensatur, non in vesica modò, verùm etiam in stomacho, in renibus, in intestinis, in vtero, in naso, in omni denique corporis cauitate. Sic Dioscor. lib. 3, cap. 44, dicit, θρόμβοις αἵματος διαλύει, Dissoluit sanguinis concreti grumos. seu (vt alii interpr.) Sanguinem concretum discutit. Plin. lib 21, cap. 21, Sanguinem concrescere non patitur. Itidémque affertur ex Cælii libro 8, cap. 12. Quin & concreti sanguinis partes θρόμβοι appellantur. Nec verò de lactis & sanguinis tantummodo concretis partibus dicitur & grumis, verùm etiam de aliarum rerum concretarum grumis. vt Suidas θρόμβοις ἁλῶν dici scribit παχεῖς ἅλας, Salem crassum: seu Salis grumum, vt Plin. dicit, Torretur cum salis grumo. Sic Herodot. lib. 1, ἅμα τοῦ ὕδατι θρόμβοις ἀσφάλτου ἀναδιδοῦσι πολλοῖς, Grumos bituminis, seu Bituminis cõcreti particulas & frusta, quos θρόμβους ἀσφάλτου Strabo appellat βώλους, glebas, lib. 16, vbi de Babylonio & Iudaico bitumine differit. Et Diosc. lib. 1, de styrace, θρόμβοις ἔχει ὑποπολύκους, Albicãtibus est grumis, vt Ruell. & Marcell. verterunt: Albicantibus est fragmentis, vt Hermolaus, imitatus Plinium, qui & ipse lib. 24, c. 6, Placet (inquit) styrax maximè pinguis, purus, albicantibus fragmentis. Est autem styrax arboris cuiusdam lacryma, quæ vt extillauit, πήγνυται καὶ θρομβῶται, in grumos quosdam concrescit. Θρόμβοις interpretãtur etiã Guttas, vt Lucæ c. 22, ἐγένετο δὲ ἱδρὼς αὐτοῦ (Christi nimirum in agonia constituti) ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Itidémque apud Strab. libro 9, θρόμβοις ἔχον ὕδωρ ῥεῖν. Sed iis non assentior nec in hoc loco Strabonis, nec in illo Lucæ. non enim dicit eum simpliciter guttas sanguinis sudasse, sed quasi grumos concreti terrore sanguinis. & propterea addidit particulam ὡσεὶ, ad leniendum id quod dixerat. Hesychio certè αἵματος θρόμβοι sunt ipsum αἷμα παχὺ πεπηγὸς ὡς βουωῦί. Idem paulo pòst, θρόμβον esse dicit ὑψηλὸν τόπον, locum editum. vt & Soph. scholiast. esse dicit ὄγκον paulo pòst, in Θρομβώδης: quod vide, necnon Θρόμβωσις. Similem vsum habet πάγος, deriuatum ex πήγνυμι seu πήγω, quod synonymum est verbum huic βέφω, habenti nimirum eam signif. à qua θρόμβος ortũ est. At verò Grumus apud Latinos minorem terræ ὄγκον significat, veluti quum Columella lib. 2, c. 18, scribit, Grumósq; quos ad versuram plerunque tractæ faciunt crates, dissipabimus, ita vt necubi ferramentum fœnisecæ possit offendere. Et Plin. lib. 19, c. 6, Quidam vlpicum & alliũ in plano seri vetant, castellatimque grumulis imponi, distantibus inter se pedes ternos.

C. Θρομβοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Grumo similis, Grumi seu grumorum speciem gerens, Grumosus.

Θρομβώδης, idem. Aristot. Hist. anim. libro 7, τὰ δὲ λεπτὰ τοῦ σπερμάτων καὶ μὴ θρομβώδη, θηλυγόνα semen in quo non sunt veluti grumuli. Quæ θρομβώδη σπέρματα vocat etiam χαλαζώδη. nam χάλαζα est θρόμβος ὑετοῦ. sic enim ille, καὶ τὰ μὲν λεπτὰ τοῦ σπερμάτων, ἄρσενα· τὰ δὲ χαλαζώδη, γόνιμα. Gaza θρομβώδες σπέρμα vertit Semè globulentum. quum tamen non omnis θρόμβος fit σπερμοειδὴς & σφόλγυλος. Vtitur & Soph. hoc adiectiuo, in Trachin. p. 356, — ἐκ δὲ γῆς ὅθεν Προὔκειτ', αἱμαζόεσσαι θρομβώδεις ἀφροί, grumosæ spumæ. seu Ebulliunt spumæ quidam grumuli. Schol. ibi θρομβώδεις ἀφροὺς esse dicit τοὺς ἐπιπολάζοντας, (quoniam nimirum θρόμβος dicitur ὁ ὄγκος) seu θελιφρῆ φυσήματα.

Θρομβίον, ου, τὸ, Grumulus, Paruus grumus. Ex Dioscor. lib. 6. Vide in Θρομβόω.

Θρομβεῖον, ου, τὸ, idem. Ex quo resolutione Ionica FIT Θρομβήϊον. Nicander Alexiph. vers. 295, de gallina, Ἄλλοτε μὲν πλιγῆσι νέον θρομβηΐα γαστρὸς Ἐκβάλεν ἐν μιώγξιν αἰόστα. solent enim gallinæ ex verbere aliquo oua vixdum in θρόμβοις coacta edere ἀλεπῆ, id est sine cortice & putamine, leui tantùm membranula inuoluta. Vbi etiam nota, eiusmodi oua immatura, vocari νέον θρομβηΐα γαστρὸς, id est σπέρμα νεοσσὸν ἐν τῇ γαστρὶ πεθρομβωμένον. Videtur enim νέον aduerbialiter accipi, & cũ θρομβηΐα iũgi debere: licet hoc durum alioqui esse fatear.

Θρομβόω, ῶ, F. ώσω, In grumos cogo. Et pass. Θρομβόομαι, οῦμαι, In grumos concresco, seu coeo. Nic. Alex. v. 314, de sanguine taurino, Ἧμος πολλάκιμον στέρνοις κρυσταίνεται, εἶαρ Ῥεῖα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ πυχεῖ γαστρὸς, In grumos coit & concrescit. vt schol. quoque exp. πήγνυται. Dioscor. etiam libro 6. cap. 25, inter alia tradit sanguine taurino poto μεταξὺ τῶν ὀδόντων θρομβία διείσκεσθαι, & si in eo malo cieatur vomitus, πεῖ θρόμβοις μᾶλλον σφίγγεσθαι, διὰ τὸ μεπωείζεσθαι αὐτοὺς κατὰ τὴν ὀλκήν: danda autem esse quæ possint τὴν πῆξιν διαλῦσαι αἵματος. Vbi simul animaduerte θρομβοῦσθαι & πήγνυσθαι, itidémque θρόμβωσιν & πῆξιν, accipi synonymos. Scribonius etiam Largus scribit eum haustum gelari, & prodi vestigiis cruoris inter dẽtium commissuras relictis. Idem Dioscor. libro 5, ποιεῖ τοὺς γάλα θρομβωθέν, ad lac concretum in stomacho. Et lib. 3 itidem πεθρομβωμένον γάλα, lac coagulatum.

Θρόμβωσις, εως, ἡ, Concretio: qua nimirum aliquid glaciatur & in grumos coit. vt θρόμβωσις αἵματος apud medicos dicitur quando sanguis collisa venarum tunica ab aliquo graui corpore contundente effusus in carnem, & receptus locis quæ circum venam sunt, nigrescit. A qua sanguinis affectione θρόμβος nonnunquam dicitur, & est ille θρομβωθεὶς sanguis, vt tradit Galen. 2 comm. εἰς τὸ τῶν ἀφορισμῶν. Nonnunquam θρόμβωσις αἵματος redditur etiam Concretus sanguis: itidémque θρόμβωσις γάλακτος, concretum lac: velut apud Dioscor. lib. 5, c. 21, de aceto, ποιεῖ τοὺς μηκωνίου καὶ κωνείου πόσιν, καὶ αἵματος καὶ γάλακτος θρόμβωσιν ἐν κοιλίᾳ, ad sanguinem & lac in ventre coagulata. Seu Conglobatum sanguinem discutit, vt Plin. interpr. lib. 23, cap. 1. Quam interpr. sequendo, θρόμβος possit reddi etiam Globus.

C. ΕΚθρομβόω, ῶ, itidem In grumos cogo, Congelo & concrescere facio. VNDE Ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, Concretio. apud Diosc. lib. 1 ἐκθρόμβωσις αἵματος, Sanguinis in grumos concretio. id est Grumi sanguinis concreti, seu Sanguis in grumos concretus.

C. ΕΓΠθρομβόω, ῶ, idẽ. seu In grumos cogo seu coagulo in, vel intra, aut super. vnde Nicand. in Alexiph. dixit, Ἡν δ' ὅτε θρομβωθῇ νεαλὲς γάλα πυχεῖ γαστρὸς, pro θρομβωθῇ ἐνὶ πυχεῖ γαστρὸς, coaguletur & congeletur in ventre.

C. ΠΕΡΙθρομβόω, ῶ, Circumcirca in grumos cogo & concrescere facio. Galen. κωλύεται τὸν ἡ σύμφυσις τοῦ τῶν περιθρομβουμένου τοῖς ἐρρωγόσιν ἀγγείοις αἵματος, à sanguine qui circum vasa rupta conglobatur & in grumos coit.

ΤΡΕΧΩ, Curro. Plutarch. De discern. adul. ab amico, αὐτός φησι τὰ χίω βέχειν, ἵππαδαι δ' ἐκεῖνον, se quidem velociter currere, illum autem volare, si nimirum secum comparetur. Dicũtur enim nõnunquam ἵππαδαι ii qui τάχει τρέχουσιν. Item βέχειν πλὴν ἑκάτου prouerbialiter de iis dicitur qui extremum incurrere periculũ, & ex eo tamen euadere conãtur. apud Suid. ἐπὶ (τὸ δὴ λεγόμενον) βέχωσι Ἑκάτου, ὅθι τοὺς Ῥωμαίους καταφθύζουσιν. Cui affine est βέχειν τοῦ ψυχῆς, seu βέχειν τὸν τοῦ ψυχῆς, s. κινδυνον, vel δρόμον. Herodotus in Calliope, ἐν πύτῳ τοῦ κακοῦ ἐχόμενος ὡς τε βέχειν τοῦ ψυχῆς. Dionys. Halicarnass. in Isocr. τὸν τοῦ ψυχῆς βέχοντα κίνδυνον ἐν δικαστῇ. Vbi nota additum accusatiuum. Vide & alia apud Bud. p. 968. Sed magis propriè στάδιον βέχειν dicitur (vt & Latinè Currere stadium) itidémque δίαυλον vel δόλιχον τρέχειν. In quo loquendi genere metaphora vsus est Epicrates comicus apud Athenæum, libro 13, de Laide meretrice, Ἐπὶ δὲ δόλιχον τοῖς ἐπιστρεπτοῖς βέχει, pro ἐπὶ πόρρω τῆς ἡλικίας ἥλασε. cui paulo antè opposuerat, ὅστις τοῦ νεοῦ καὶ νέα. Dicitur aliquis etiam τρέχων ποιεῖν τι pro Properare, Festinare: metaphora ab iis sumpta qui inter faciendum aliquid currunt. Qua signif. dicitur & αὐτοῦς ποιῶ. Plato apud Athenæum initio libri 15, Τί οὐ βέχων οὐ τὰς βαπίζας ἐκφέρεις; cur non citò effers mensas? Nisi βέχων in propria signif. accipiamus, tãquam iubeatur ille accurrere ad efferendas mensas. Porro βέχω duplex format futurum. quorum alterum ex se habet, nimirum θρέξομαι: alterum mutuatur ab inusitato THEM. Δρέμω. id autem est δραμοῦμαι, seu δραμῶ: vnde est præter. δεδράμηκα, & aor. 2 ἔδραμον. Pausan. Atticis, γόνυπ ὡς ἀνδρὸς θελεζωμένου δραμεῖν ῥάων ὄδιν ἀνὴρ γυμνός. Apud Athenæum libro 8, δραμεῖν εἰς τὸ ἀγρεσόν. Et apud Hesychium, θρέξαιτες, quod exp. ἐλαφρῶς ἐπελθόντες. Apud eundem legitur Θρέξαιτο, ἐφυλάξατο, ἐστεφάνωτο. quæ significationes à superioribus planè sunt alienæ.

Θρικτικὸς, ή, ὁ, Velox, Celer. Vel potius, Pedibus celer, Velox cursu. vnde superl. θρεκτικώτατος, Hesychio ὀξύπους.

Θρεκτὸς, ή, ὁ, Cursus, id est Cursu peractus, Curriculo seu currendo peractus. vt θρεκτὸς δρόμος apud Hesychium, quod expon. τραχὺς, atque etiã à θρέξαι significante δραμεῖν. Idem ex Sophoclis Vlysse furente affert θρεκτοῖσι νόμοις, quod expon. τραχέσιν: annotans, quosdam pro eo legere κρεκτοῖσι.

Θρεξάσκω, Cursito. Homerus Iliad. σ, de iuuenibus & iuuenculis saltantibus, seu choreas ducentibus, Οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ὅλοισιν πόδεσσι Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἁρμόσσῃ ἐν παλάμῃσι Ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν. Ἄλλοτε δὲ θρέξασκον ὅλοῖ σύχαι ἀλλήλοισιν. Vbi prius θρέξασκον ὡς τροχὸς est κύκλῳ ἔτρεχον, in orbem cursitabant, vt in quibusdam fit choreis. Posterius autem θρέξασκον ὅλοῖ σύχαι ἀλλήλοισιν, est ἔτρεχον λύοντες τὸν τῶ χορεῦ κύκλον εἰς πνας ἀθεΐας κινήσεις. Significãtque poeta, eos interdum προχειδὴ καὶ κυκλοτερῆ δρόμον ποιήσαντα, interdum verò ἀνταμετώπους ἀλλήλων γινομένους κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων θρέξαντας. quod hodiéque in nõnullis locis fieri consueuit.

Deriuata ex præterito medio.

C. Εὔτροχος, SIVE Εὔτροχος, Bene currens, Velox, Celer, Agilis. vt ἄζοχαλος. Homerus Odyss. ζ, Οἱ μὲν ἄρ' ὀκτὼ ἄμαξαν εὔτροχον ἡμιονείαν Ὤπτεον, celerem agilémque currum: vt & Apollon. Rhod. dicit εὔτροχάλοισιν ἁμάξαις. (Potest tamen hic εὔτροχον ex τροχὸς etiam compositum esse, & significare καλοὺς τροχοὺς ἔχουσαν, pulchras habentem rotas, vt schol. exp.) Affertur & εὔτροχα λαίφεα pro Cursum facilem præbentia vela. Exponitur etiam Volubilis, Liberè se voluens modò huc modò illuc. Quo modo accipiunt apud Plutarch. in Pericle, πλοῖ τε φωνὴν ἡδεῖαν οὖσαν αὐτοῦ, καὶ τὴν γλῶσσαν εὔτροχον ἐν τοῦ διαλέγεσθαι καὶ τὴν χεῖραν, Volubilem & celerem, vel etiam Agilem, Expeditam.

C. Λοξοτρόχης, ιδος, ἡ, Oblique currens, Per ambages obscurè verba voluens. Ex Epigr. affertur de Cassandra dictum.

Τρόχος, Cursus. δρόμος, Hesychio: qui itidem τρόχων expon. δρόμων. Hippocr. in hac signif. dicitur vsus esse eo verbali. Eustath. verò ex veteribus expon. non solùm δρόμος, sed etiam ἄγγελος, Nuntius. Atque ita fuerit tanquam pro δρομεύς, id est, Cursor. Ea tamen significatio rarior esse videri queat, & frequentior illa qua pro cursu ponitur. Atque adeo Ammonius eius tant im meminit quũ declarat quid discriminis sit inter τρόχος & τροχός. refert enim ex Tryphone. τρόχος significare δρόμους, vt apud Eurip. in Alope, Ὁρᾶ Μένανδρον τόνδε γυμνάδα τόλον Σπίχοντα θεῶν ἐκ δρόμων πεπαυμένον. Quo loquendi genere idem Eurip. vsus est in Medea, nõ procul ab initio, Ἀλλ' οὐδὲ παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Σπίχουσι id est γυμνασίων δρόμων, vt in lex. meo vet. exponitur. (Vbi tamẽ & alia additur expositio, nimirũ ἐκ τῶν καθεζομένων πόνων. putatur enim τρόχος esse etiam ὁ πόνος ἐν ᾧ τρέχουσι: τροχὸς autem oxytonως, ὁ τρέχων) Scholiastes quoque iis verbis significari ait τοὺς παῖδας ὡς ἐπὸ γυμνάσιας ἐλθεῖν.

Τροχαῖος, ου, ὁ, idẽ qui δρομαῖος, Cursorius, seu Cursui aptus: vel etiam Qui cursu fit. Τροχαία ὁδός Hes. affert ex Rhinthone, sed sine expositione. At apud metricos τροχαῖος ποὺς: cuius vsum Hephæstionis scholiastes esse scrioit maximum in prosa, quoniam volunt τρέχειν τὸν λόγον. Idẽ Τροχαῖον nominatũ scribit ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τρόχου: quoniam nimirum ii ἐν τῷ θεοῖεναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, καὶ μικρὸν βραχύνοντες αὐτοῦ. Et Terẽtianus Maurus, quum dixisset iambum esse pedem raptim citum, Nec minus (inquit) currit τροχαῖος lege versa temporum: Syllaba lõgus priore, parcior nouissima. Χόριος idem nuncupatur à magistris plurimis. Idem, Claudunt medias quando breues vtrinque longæ, Est antè τροχαῖος, sequitur dehinc ἴαμβος: Iccirco gemellum vocitarunt χορίαμβον. Nam qui χόριος dicitur, & τροχαῖος idem est. Et Quintilian. libro 9, cap. 4, Iambo contrarium, è longa & breui, hunc choreum nos, vt alii trochæum, nominemus. Idem paulo pòst, Tres breues, trochæum, quem tribrachyn dici volunt qui choreo trochæi nomen imponunt. Sic Hephæstionis scholiastes annotat tribus constantem breuibus vocari χορεῖον, βραχῆον, necnon πεῖσεραχυ & βραχυσύλλαβον. Atque adeo videtur hic πεῖσεραχυς non immeritò nominari τροχαῖος, quoniam velocior est priore trochæo, qui longa constat & breui. (VNDE Διβράχυς, Duplex trochæus. vt & Terent. Maurus, Duplicémque (inquit) τροχαῖον vocitarunt δίβραχυν. ET Τροχαϊκός, οῦ, ὁ, Trochæis constans. vt τροχαϊκὸν μέτρον, & τροχαϊκὴ διποδία: de quibus vide scholiastẽ Hephæstionis & Aristophanis, aliósq; artis metricæ scriptores) ‖ Τροχαῖόν τι συμβοᾶν apud Suid. legitur, sed sine expositione, in hoc loco, cuius autorem tilet, οἱ δὲ σαλπιγκταὶ οἱ σὺν αὐτοῖς ὄντες, τροχαῖόν τι συμβοήσαντες, δόξαν τοῖς ἐν κυκλίοις ὡς ἐπὶ τῶν τραπεζῶν πεπεμμένοις παρέχον. At τροχαῖα Hesychio sunt μετὰ ἐν κύβοις.

Τροχαλός, οῦ, ὁ, itidem Velox, Citus, Currens. vt Hesych. τροχαλὸν expon. τροχῶν, ταχὺ, θεῖρέχον. (Legitur verò & Τρόχαλοι apud eundem, οἱ ἤδη θεῖόντες. Quibus verbis significare videtur, quos antiqui τροχάλους vocant, suo tempore dictos fuisse θεῖόντας) Sic certè τροχαλοῖσιν ὄχοις ex Euripide afferũt pro Vehiculo volucri. Itidémque apud Hesiodum Ergων parte 2, vbi de frigore dicit, τροχαλὸν ὄχεσθαι πίθηκι, quidam expon. ὀξὺ ὂν τοῦ δρόμου: quoniã nimirum eum cogit τρέχειν τὸν λόγον. Idẽ Θεόμνον οἶκον. Alii autẽ hoc τροχαλὸς à τροχὸς deriuantes, exp. ὀπτὸν καμπὴν, κυρτὸν καὶ ὀπτικλινῆ, à metaphora τοῦ τροχοῦ. Quarum expositionum vtraque affertur à Proclo quoque, τροχαλὸν intelligente ibi δίκην τροχοῦ κεκαμμένον καὶ κεκυφότα, & ἐπιγράμμον σκέπην καταλαβεῖν, καὶ ἀλέας τυχεῖν. solent certè senes quum glaciale frigus sentiunt adductis humeris in rotam propemodum se incuruare, & gradu quàm possunt velocissimo tectum atque loca calidiora petere. ‖ Moschopulus quum τροχαλὸν & ipse exposuisset δίκην τροχοῦ κεκαμμένον καὶ κεκυφότα, subiungit, τροχαλοὺς propriè esse τοὺς κόχλακας, quos & χερμάδια appellant, id est τοὺς ποταμίους καὶ θαλασσίους λίθους, lapillos qui in fluuiis & mari reperiuntur, vel potius in flumi-

A num ripis & maris litoribus. ‖ Homeri scholiastes accipit etiam pro septo domum aliquam cingẽte. nam exponens hæc verba Homeri Iliad. λ, vers. 773, Αὐλῆς ἐν χόρτῳ, illud χόρτῳ accipit pro περιφράγματι, subiungens, χόρτοι δὲ οἱ τροχαλοί. sic enim scribitur, retracto in primam syllabam accentu. at in meo manuscripto codice habetur τροχοὶ pro illo τρόχαλοι. eáque scriptura Hesychii autoritate confirmari potest, τροχὸς exponentis περιβόλαιον, τεῖχος. In quodam meo vet. lexico LEGITVR Τρόχαλος eo in significatu. Dicitur enim ibi

B τρόχαλος esse ἢ ἐκ τρογγύλων λίθων αἱμασιὰ, ἢ περιφκοδομημένη τοῖς χωρίοις. Vbi etiam additur, τρόχαλα propriè dici τοὺς μικροὺς λίθους, quos Lycophron appellat κάχληκας. Atq; ita discrimen aliquod erit inter τρόχαλα & τροχάλους: & τρόχαλα quidem dicentur lapilli & scrupi, τρόχαλοι autem ex eiusmodi rotundis lapidibus septa & maceriæ, quibus agri solent cingi. Id tamen perpetuum non est. Dicit enim vicissim Hesychius τρόχαλον esse τὸ πλῆθος τῶν λίθων καὶ τὸν σωρὸν, aceruum lapidum. Quæ expositio non malè conuenit huic loco Nicandri in Ther. vers. 141, de ceruis & capreis, αἰχμάζουσι δὲ πάντα Τρόχαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες, Σμαραγδαλέῃ μυκτῆρος ὀπαπίοχοντες αὔτμῇ, nimirum τοὺς ὄφεις. Vbi scholiast. τροχάλων nomine accipit τοὺς βαχεῖς τόπους καὶ πετρώδεις, & τὰ εἰκαῖα τῶν ἀγρῶν πυκνά, macerias. Et Eustath. similiter, λέγονται δὲ (inquit) αἱ πυκνῶσεις χειμῶν τῶν ὄφεων, καὶ εἰλυοὶ καὶ τρόχαλοι καὶ αἱμασιαί. Theophrastus quoque vsus est hoc vocabulo, apud quem exponitur Scrupus, Glarea. vt De caus. plant. libro 3, cap. 7, ἐὰν ὀρύττῶν τις λίθους εὕρῃ ἢ τρόχαλον, ἢ ἄμμον, ἢ χλῶ μοχθηρόν. Et rursum, τὸν τε τρόχαλον ὑποστρωννύναι καὶ τὴν

D ἄμμον.

C. Εὐτρόχαλος, SEV Εὐτρόχαλος, Bene currens, Celer, Velox, Agilis. Apollon. Rhod. Argon. libro 4, ἀτρόχαλοι φορέοντο, id est ἀκίνητοι. Et in Epigramm. ἀτρόχαλος μέλιστα. nam celeri volatu modò huc modò illuc cursitat. Rursum Apollon. dicit εὐτροχάλοισιν ἁμάξαις, vt Homerus ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείων. Idem Apollon. lib. 4, De Orpheo, Βισονίλω οἱ χερσὶν ἐᾶς φόρμιγγα πανύσσας, Κραῖπνον εὐτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς. vbi schol. expon. τῆς βραχαλῆς ᾠδῆς. dicitur enim cantus τρέχειν quum multis χρώμασι ποικίλεται, quia lingua & digiti agilius mouendi sunt. Hesych. ἀτρόχαλον exp. non solùm ταχύν, verùm etiam εὔκυκλον, Pulchros habentẽ orbes, seu Rotundum. Exponitur verò & Æquabilis, Planus, ὁμαλός. vt apud Hesiod. εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, in area plana.

C. Πολυτρόχαλος, Multum currens. seu Multũ agilis in currendo. Ex Eurip. affertur πολυτροχάλοις ἀγορῆσι pro Concionibus volubilibus.

C. Περιτρόχαλος, ET Ὑποτρόχαλος forsan ex verbis potius περιτρέχω & ὑποτρέχω deriuata sunt quàm ex τρόχαλος. significant autẽ Circũcurrens & Subtus currẽs. περιτρόχαλα κείρεσθαι Herodot. in Thalia videtur significare Ad orbẽ adæquare crines, vt annotauit Cam. qui tõsum hunc fuisse ephebicũ tradit, afferens ex Plutar. Virtut. mul. de Xenocrita, τοὺς μὲν ἄρρενας παῖδας ἤσκει κόμαις, καὶ χρυσοφορεῖν· ταῖς δὲ θηλείαις ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, καὶ φορεῖν ἐφηβικὰς χλαμύδας καὶ τῶν αὐσκείλων χιτωνίσκων, pueros exornabat comis & auro, puellas verò cogebat comam tondendo rotũdare, & gestare super strictioribus tunicis pallia ephebica. Rursus apud Herodotũ Thalia, (inquit idem Camer.) est ὑποτρόχαλα, de tõsu Arabico, κείρονται ὑποτρόχαλα περιξυροῦντες τοὺς κροτάφους, circũtondent vndique & tempora radunt.

Τροχερὸς, οῦ, ὁ, idem quod τροχαῖος seu τροχαλὸς, Currens, Citus. seu Citato pede currens. Aristot. Rhet. lib. 3, ὁ δὲ τροχαῖος κορδακικώτερος. δηλοῖ δὲ τὰ περάμβατα. ἔστι γὰρ τροχερὸς ῥυθμὸς τὰ πέρα μέτρα.

Τροχιας, ου, ὁ, Cursor, Nuntius. Hesychio ἄγγελος, necnon ἀκόλουθος. Poll. verò & Τρόχιαν χαλκὸν memorat, æs fusile, de quo infrà in Τυπίας.

Τρόχις, idem. vt apud Æschylum in Prometheo, εἰσορᾷ γὰρ πόνδε τὸν Διὸς τρόχιν. ibi enim schol. expon. ἄγγελον, deriuans etiam ipse ἀπὸ τοῦ τρέχειν, addénsque significare τὸν ἀποσταλὲν οἰκέτην. Cuiusmodi ministrum Homerus vocat ὀτρηρὸν θεράποντα.

Virgil. properum famulum.

Τροχάω SIVE Τροχάζω, idem quod τρέχω, Curro, Cursito, Curriculo eo: seu Citato gradu feror, Citor contentius, Propero, Festino. quoniam nimirum festinant qui currunt. vnde & Hesychius τροχάσαι expon. non solùm δραμεῖν, sed etiam σπεῦσαι: item & περιλαβεῖν. Xenophon Hellen. 7, ἐν τῷ μὲν πρόσθεν παχέως ἠρωῶτο, ἔπειτα δὲ ἐτροχάζον. Polyb. πλὴν μὴν πρόσθεν ἡμέραν ἐκέλευσε τροχάζειν ὅπῃ τάδιον ἐν τοῖς ὅπλοις. id est διατρέχειν. Prius autem τροχάω poeticum est, vt & τραπάω & τροφάω

B iidem poetæ nonnunquam vsurpant pro τρέπω & τρέφω. Vnde PARTICIP. Τροχάων Ionicè pro τρέχων, vt ὁρόων pro ὁρῶν. Homer. Odyss. ο, Παῖδα γὰρ αὐδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀπτάλλω Κεφαλήνδε· νῦν τοῖον ἅμα τροχόωντα θύραζε. id est, ἤδη δυνάμενον τρέχειν ἔξω. seu δυνατὸν ὄντα ἐπακολουθεῖν, vt scholiastes exponit. Talem παῖδα Æschylus τρόχιν appellat, alii τρόχον & τρόχαν. Solent enim ditiores alere celeres pueros, qui equos etiam cursu assequi possint, & nuntios citò perferre siquò mittantur. Ex hoc verò Τροχάω COMP. Ἀνατροχάω, idem

C significãs poetis quod ἀνατρέχω, (vt τροχάω idem quod τρέχω) id est Recurro vel Sursum curro. ET Περιτροχάω, Circumcurro. vnde περιτροχάοισι ex Epigr. affertur pro Circumcurrunt. ET Συνατροχάω, ῶ, Concurro, Occurro. Ex Τροχάζω autem COMP. Ἐκτροχάζω, Excurro: nonnullis etiam Percurro. ET Ἐπιτροχάζω, Percurro. VNDE Ἐπιτροχασμὸς, οῦ, ὁ, Percursio. Donatus ὀπιτροχασμὸν figuram esse dicit, vbi multa terribiliter interrogantur. velut apud Terent. in Eun. Quis tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa rei tibi est? Et apud

D Virgil. State viri. quæ causa viæ? quíve estis in armis? Quóve tenetis iter? Idem Donatus, Est autem (inquit) ὀπιτροχασμὸς, verborum super se inuicem effusio, quæ fit aduersarii causa turbandi. vt Virg. — nec longè scilicet hostes Quærendi nobis: circumstant vndique muros. Imus in aduersos? quid cessas? an tibi mauors Ventosa in lingua pedibúsque fugacibus istis Semper erit? ET Καπατροχάζω, Decurro, Incurro. Exponitur etiam Roto. ITEM Παρατροχάζω, Prætercurro, Cursu prætereo. in Epigr. ET Συνατροχάζω, Concurro, Occurro, Obuius fio. In lex. meo vet. exponitur non solùm καταντῆσαι, sed etiam πληρωθῆναι: dicitúrque esse μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ τροχοῦ. quæ apud Suid. quoque leguntur, necnõ apud Etym. Porro in Homerico illo loco quẽ suprà citaui, notandum est scribi etiam voce compos. ἁμα τροχόωντα, quod Eust. exp. ἀκολουθοῦντα, δυνάμενον ἅμα νῦν τρέχειν. Scribitur etiam ὁμοτροχόωντα, quod significat ἐν τῷ συμπορεύεσθαι καὶ τρέχοντά ποτε. Quorum illud participium, est à VERBO Ἅμα τροχάω, Vnà cum alio curro, Alium comitor in cursu, seu currendo assequor: hoc

F verò à VERBO Ὁμοτροχάω, itidem significantẽ In comitatu curro, seu Comitans cursito. Alioqui ET Τρωχάω dicitur poeticè, itidem pro τρέχω, vt τρωπάω pro τρέπω, τρωφάω pro τρέφω, νωμάω pro νέμω. Homer. Il. χ, Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μηνύχε ἵπποι Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι. Et Od. ζ, de mulabus scutica incitatis, Αἱ δ' οὖ μὰν τρώχων, οὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι, currebant. Atque adeo hoc τρωχάω longè vsitatius est quàm τρέχω, quemadmodum & τρωπάω frequentiori in vsu est quàm τρέπω.

G C. ΑΝΑτρέχω, Recurro, id est Retrorsum curro, vel Redeo currens. Hom. Il. π, — αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, Retrocessit quasi recurrens. id est retro currens. nam αὖτις ἀνέδραμεῖν Eustathius vult idẽ esse quod ἀψ ἀναχάζεσθαι, quod & alibi ἀνα χωρῆσαι dixerit. Capitur & pro Refluo, siue Retrorsus fluo, vt ait Budæus, citans hunc locum, μεῖζον ὀκείνῳ τὸ θεοσδεῖναι τῆς αἴω παρ' ἐαυτοῦ, καθάπερ ῥεύματος ἀνατρέχοντος. ‖ Item simpliciter pro Redeo. Strabo lib. 6, ποτὲ μὲν ἔκφρονας γινομένους, ὁμοίως τοῖς ὀπιτηπικοῖς· ποτὲ δ' ἀνατρέχοντας εἰς τοὺς οἰκείους λογισμοὺς. Polyb. in 3, ἀνέδραμόντες ὅθεν τὴν παρέκβασιν τῆς διηγήσεως, Reuersi ad digressionem narrationis. Id est, ad

H eum locum in quo à narratione digressi cœpimus.

Ἀνατρέχω, sonat etiã q. d. Sursũ curro, vel sursum versus. & capitur pro Erigor in altũ, Attollor. vt ἀνατρέχειν πρὸς οὐρανόν, apud Phil. De mundo, Ad cælum attolli. Basil. ἡ ψυχὴ πρὸς τὸ ὁμοίωσιν ἀνατρέχει τὸ κτίσαντος, id est, Erigitur, Attollitur, vt ait Bud. Inde illud Homeri: (inquit) Od. κ, — λιστὴ δ' ἀνέδραμε πίστρη, in altũ erigitur. Quod de germinibus dicitur è gemma recèns existentibus: Theophrast. τὰ δὲ ὀμβοῦς ἀνατρέχοντα, λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ γίνεται. Et ἀνατρέχειν δένδρα à Basilio dicuntur. Hactenus Bud. Fortasse autem hanc verbi ἀνατρέχειν metaphoram, non malè per verbum Assurgere expresserimus. Nam in verbis Excurro & Procurro (quæ & ipsa metaphoricè vsurpantur) præpositiones Ex & Pro non respondent Græcæ ἀνά. vnde & malè verbum ἀνατρέχω illis reddidẽ runt quidam interpretes.

Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις ait Bud. apud Polyb. esse Rem altius repetere. Existimo autẽ ad verbũ sonare quasi quis dicat Assurgere vel Sursum excurrere in temporibus. Nam quum rei alicuius narrationem altius repetimus, ad superiora tempora velut ascendentes recurrimus. Affert autem Bud. ex Polyb. duntaxat exempla huius loquutionis, quam tamen & apud Diodorum non semel obseruaui.

Ἀνατρέχειν, Exilire, Scatere, vt ait Bud. citans ex Theodorito Historiæ Eccles. 3, πῦρ ἐκ τῶν ὀρυσσομένων θεμελίων ἀνεδραμόν.

Ἀναδρομὴ, ῆς, ἡ, Recursus. ‖ Item ἀνάδρομη, Sublatio altum, de re quæ assurgit, & in altum erigitur. Hesychius ἀνάδρομαι apud Eurip. ait esse idem quod αὔξησις, siue βλάστησις, id est germinationes. Apud Theophr. autẽ legitur ἀνάδρομη εἰς τὸ βλάστησιν, quasi Assurrectio ad germinationem. Alii exponunt, In germinationem impetus. Alii, In germinationem cõcursus. Qui melius procursus dicerent: quanquam ne hoc quidem satis rectè. eadẽ ratione qua Præcurrere pro ἀνέδραμεῖν paulo antè respui. Cæterùm huc pertinet quod ex Bud. paulò antè annotatũ fuit, nimirum ἀνατρέχειν ab eodem Theophrasto dici de germinibus è terra recèns existẽtibus.

Ἀνάδρομα, à Suida exp. ἀναβάσεις, id est Ascensus, siue Ascẽsiones. sic apud Gal. ἀνάδρομη τῆς ὑστέρας vulgò exp. Vulua in superiorem partem ascensus: Bud. autem esse dicit ἀνάδρομὶ τῆς ὑστέρας, Quum vulua sursum residit, hũc eius locũ ad Glauc. citans, καὶ ὑστερικῆς πνίξεως ἀπάσης λειποθυμία θεραπεύεται, καὶ τοῖς ἀνάδρομαῖς τῶν ὑστερῶν ἐπεῖ.

C. ΑΝΤΙτρέχω, Curro contra, In contrariã partem curro.

C. ΑΠΟτρέχω, Currendo abeo, Cursim abscedo. idẽ quod ἀποδίδω. Pro Expatior affertur ex Aristoph. Nub. εἰς Ἀκαδημίαν καπὼν ὑπὸ τῆς μορίας ἀποθρέξεις. Exponitur etiam Reuertor currens: quemadmodum & in aliis quibusdam verbis ἀπὸ iterationem indicat. Hesych. certè ἀποτρέχοντες exp. ἀναχωροῦντες. Sic verò ET Ἀπόδρομον idem exponit παλίνδρομον, Qui recurrit, Recurrẽs, Cursu reuersus. Idem tamen ἀπόδρομον aliter etiam accipit, nimirum pro ἐλαθόν τινων τοῖς δρόμοις, Cursu inferiorem, Cursu victũ: afferẽs ex Soph. Acrisio. Alioqui ἀπόδρομος dicitur etiã Qui desiit artẽ cursoriam, In cursus certamine emeritus. vt Eust. p. 1592, πάχα γὰρ (inquit) ὁ Ἀλκίνοος ἀπόδρομον τὴν Ὀδυσσέα ὠνόμασεν, ὡς ἤδη πεπαυμένον ἀπὸ τοῦ δρόμων. Sic enim hoc ἀπόδρομος à veteribus vsurpari scribit vt ἀπόμαχος. Ibidẽ tamẽ & aliũ huius vocabuli vsum affert, tradens in Creta ἀπόδρομος vocari τοὺς ἐφήβους, διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν, vt & p. 1788. id est, quoniam nondum ad publicos cursus admitterentur. Ita vt ἀπόδρομος significet Recurrens, A cursibus abstinens, idque propter ætatem eneruem & imbecillem: qualis est vel senum vel impuberum.

C. ΔΙΑτρέχω, Discurro, Percurro, Curriculo pertranseo, Cursu emetior. Herodianus libro 4, πρὸς τὸ διατρέχειν ἐνεποδίζοντο, Impediebantur quominus discurrere possent. seu (vt Politianus vertit) Liber pugnantibus cursus non erat. Et libro 3, μάλιστα δὲ γεφύραις διαλαμβάνειν ἐπειρᾶτο τὰ ἑλώδη χωρία· ὡς ἂν ἐπ' ἀσφαλοῦς βαδίζοντες οἱ στρατιῶται, ῥᾳδίως αὐτὰ διατρέχοιεν. Fut. facit non solùm διαθρέξω, sed etiam διαδραμῶ, tanquàm à VERBO Διαδράμω. vnde aorist. 2, διέδραμον. vt apud eundem libro 20, ὡς δὲ διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, Postquam fama diuulgata est de Seueri victoria. seu Diuulgata percurrit omnes regiones. Itidémque libro 1, & 2, & 4, διαδραμοῦσης δὲ φήμης, Didita & euulgata fama.

seu Quum rumor iste euagatus esset. Idem libro 2, μιᾷ δήπου καὶ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ δῃδραμούσης, Elapso die vno & altero, Quum dies vnus & alter præteriisset, seu abiisset. Item cum accus. rei, Thucyd. libro 2, δῃδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στράτοπεδον, peragrato & percurso Atheniensium exercitu. Xenoph. τὰ ἡδέα ἐν τῇ νεότητι, δῃδραμόντες, qui quæ in iuuentute iucunda sunt, percurrerunt. vel etiam Persequuti sunt. vt quidem nonnulli interpretandum censent.

Διαδρομή, ῆς, ἡ, Discursus, seu Discursio, Cursitatio quæ fit vltro citróque. vt δῃδρομῆς δεῖ πολλῆς, Multa indiget discursione, Necesse est diu sursum ac deorsum cursitare. Διαδρομῶν vocabulũ accipitur etiam ὀπὸ τῶν ὀπὸ παραπάξει κινημάτων, teste Suida, afferente hũc incerti autoris locum, εἶτα διηρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις αἱ πανοῤῥώποι σαίνοντες, μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο· κἄπα ἐνόπλιοι πνες δῃδρομαὶ ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις καὶ ῥεύσεις. Vbi Bud. δῃδρομαὶ pro excursionibus accipit ad lacessendam pugnã: subiungens & hunc locum ex Plutarchi Lucullo, λόφοις αὐτὰ κρεμαννύντες ἄνωθεν μεγάλοις ὀρύγμασι, καὶ βόθροις βαλάσσης, καὶ δῃδρομαὶ ἰχθυοβόροις τῆς οἰκουμένης ἐξελίσσοντες, καὶ διάπλους ἁλίοις κατέχοντες. vbi exp. Implicante conuoluentéque excursus & commeatus aquæ.

Διάδρομος, idem propemodum quod δῃδρομή, significans quandam ὁδόν. Lucian. in Hippia, seu Balneo, ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται δῃδρομος, Νομάδι λίθῳ δῃδεκολλημένος. Ex eodem Luciano affertur & VERB. Διαδρομέω, ῶ, pro Discurro. Est autem id Ionicum, & apud eum legitur in lib. De astrologia, οὐκ ἐς ὁμοίω φορῶν ἡέλιός τε καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς αἰτίζοον ἀλλήλοις δῃδρομέοισιν.

C. Ἐκτρέχω, Excurro. Aristot. De mundo, ὁ δ' ἱππεὺς ὀπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὸν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, eques ad cornu, veles ad stationem suam excurrit & festinat. Herodian. lib. 4, τῷ κούφως καὶ ἀσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων, expeditis militibus, quibus facilis esset excursio, vt Polit. vertit. Fut. facit ὀκθρεῖῶ, regulariter. sed irregulare, ab inusitato VERBO Διαδρέμω, vt iatius est, nimirum ἐκδραμῶ seu ἐκδραμοῦμαι. Vnde aor. 2, ἐκδραμὼν, apud Herodianum libro 7, ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον.

Ἔκδρομή, ῆς, ἡ, Excursio seu Excursus. ET Ἔκδρομος, ου, ὁ, idem. sic enim Poll. libro 1, ἔστι δέ τε ἵππου δρόμος ἔκδρομος, ὅταν ὑπὲρ τὸ πεταγμένον τοῦ δρόμου μέτρον ὑπὸ ῥύμης φέρηται. Nisi potius ἔκδρομος adiectiuum sit, & δρόμος ἔκδρομος dicatur ipsa ἐκδρομή, excursio. Budæus certè ἔκδρομος interpr. Excurs. rialii etiam Peruius.

C. ΕΝβέχω, ad verbum sonat Incurro: sed potius vsurpatur pro Conuenio, Quadro, Aptus sum: metaphora à lignis quæ sic aptata sunt à fabris, vt quum committuntur, alterum in alterum velut incurrat, dum inseritur. Homer. Iliad. τ, Πειρήθη δέ οἱ αὐτὸ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς, Εἴ οἱ ἐφαρμόσειε καὶ ἐνστρέχοι ἀγλαὰ δῶρα. seipsum sub armis suis probabat, considerabátque an membris suis arma accommodata essent, corporique sederent, vt Bud. interpr. pag. 1070. vbi ἐνστρέχω vertit Conuenio, Quadro, Cohæreo. Ibidem tradit accipi etiam pro Inhærere, Insidere. vt apud Dioscoridem libro 5, ἕως μηδὲν ἐνβρέχῃ ἀκαὲς μολιβδῶδες. Et apud Lucianum, τῷ ἀρετῷ οὐδεὶς ἔρως ἐνβρέχει, nullus amor incessit virtutum, nec cupiditas earum animis vlla insidet & adhærescit. Hæc ibi Bud. sed fusius. Quibus adde hoc Dioscor. libro 1, cap. 25, de croco, τὸ ἐνβρέχον κοινοῤῥῶδες, insidens puluis. At pro ἐνβρέχουσα φήμη, quod ex Hermog. affertur, exponitúrque Rumor euulgatus & iactatus, non dubito quin scribendum sit ἐκβρέχουσα. sic verò & δῃβρέχουσα seu δῃδραμοῦσα φήμη dicitur.

Ἐνβρεχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Acutus, Solers, Celer ingenio. Budæus interpr. Diligens, Acer, vt apud Herodianum libro 5, χωνὴ καὶ ἄλλως ἐνβρεχὴς, καὶ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐπῷ ἐνδιατριβείσα. Vbi Polit. quoque vertit, Mulier alioqui acerrima. Idem Bud. in suo Lex. interpr. Promptus & procliuis, Studiosus, Solers: afferens hunc locum Plat. libro 7 De repub. pag. 161, ἐν πᾶσι δὴ πόνοις τῆς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις, ὃς αὖ ἐνβρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀεθλῶν πνα εἶ κριτέον. Quibus adde hoc Basilii in Proverb. Solom. πλαγίας ἑαυτῷ τὸ βούλημα τῆς ἐνβρεχεστέροις παραδηλιῶντες, acutioribus & solertioribus. Hes. ἐνβρεχέστερον expon. γενναιότερον. VNDE Ἐνβρεχία, ας, ἡ, Solertia, Industria. Basil. in epist. quadam ad Athanas. οἰκονομίαι τοιαῦτα ἐνβρεχία καὶ σπουδῇ ὀπὸβάλλουσαι, industriæ & diligentiæ. Dioscorid. in præfat. libri 7, διόπερ οὐχ ὅπως ἔτυχε καὶ πῶ ἐν τύποις ποιητέον ἐνβρεχίαν. vbi Ruell. itidem vertit, Non vulgari industria diligentiáque in ea re vtendum.

Hinc verò COMP. Κακενβρεχὴς, dicitur ὁ ἐν κακοῖς ἐνβρεχὴς, Industrius & solers in re mala, seu Versutus, Astutus. Testatur enim Bud. ab Eustathio poni pro improbo & improbè versuto, ad fallendúmque solerti. Sic verò & Basil. vtitur, in homilia quam κατὰ τῶν ὀργιζομένων scripsit, ὁ δὲ ὀπὸ βλάβῃ τῶν πλησίον ἠκονημένος τὸν νοῦν, κακενβρεχὴς ὀπὸ καὶ κακοῦργος. VNDE Κακενβρέχεια, ας, ἡ, Solertia subdola & malefica, vt idem Bud. interpr. apud eundem Basil. in Prouerbia, de duplici prudentia loquentem, quarum altera serpentis est, prudentia subdola & fallax, ἡ δέ τις ἔοικεν εἶ κακενβρέχεια βόστων, ὀξέως τὸ ἴδιον λυσιπλεῖς ἐξθυείσκουσα, καὶ σωαρπάζουσα πεὶς ἀκεραιοτέροις. qualem esse dicit πῶ τῶ οἰκονόμου τῆς ἀδικίας, cuius mentio est in Euangelio apud Lucam. Suidæ κακενβρέχεια est πονηρία. Porro videtur ἐνβρεχὴς propriè dici qui omnibus rebus nouit ἐνβρέχειν, id est accommodare se & aptare. id enim est hominis solertis & industrii.

Ἐνδρομή, ῆς, ἡ, certaminis quoddam genus, cuius meminit Plutarch. De musica, vbi quum dixisset, moris olim fuisse τῆς πενταθλοις τοῦ σαυλεῖσθαι, subiungit paulo post, ὡς τὸ τοῦ Τέρκνος πεποιημένον τοῦ πῶ ἀγωνίαν ταύτῃ, ὃ ἐκαλεῖτο ἐκδρομή. Vbi pro ὃ forsitan scribendum est ἡ. Fortasis etiam hoc certamen est id de quo sic apud Hesychium legimus, Ἐνδριαίνας, δρόμος παρὰ τοῖς ἐν Λακεδαίμονι. AT Ἐνδρομίδες eidem sunt ὑποδήματα, calceamentorum quoddam genus. Id verò ex eo nomẽ fortitum est quòd cursores iis vterentur: teste Poll. lib. 3, sub finem, vbi ait, ἀθλητῆς δ' αὖ τοῦσκαιεν καὶ ἐνδρομίδες. οὕτω δ' ἐκαλοῦτο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα. quoniam videlicet in iis ἔτρεχον. Idem Poll. libro 7, scribit ἐνδρομίδας esse ἴδιον Ἀρτέμιδος ὑπόδημα. Iuuenalis & Martialis endromidem inter vestes numerant: ille, satyra 6, hic verò libro 4: vbi dodecastichon eius de isto vestis genere legitur: quod & ipsum ex eo nominatum tradunt quòd eo antiqui ἐν δρόμῳ, id est in cursu & palæstra, vterẽtur. Fuisse autem hirsutam & villi longioris, atque aptam contra frigus & imbres, ex illo Martialis epigrammate constat, necnõ in palæstra eius crebrum fuisse vsum. Potiùs igitur ex δρόμος compositum hoc vocabulum fuerit quàm ab ἐνβρέχω deriuatum.

SED ET Ἐνβρεπίδες Hesychio sunt ὑποδήματα: haud scio an eædem quæ hîc ἐνδρομίδες.

C. ΕΠΙβρέχω, (Fut. ὀπιβρέξω, vel ὀπιδραμοῦμαι, ab inusitato THEM. Ἐπιδρέμω) Percurro. Homerus Odyss. ζ, de cælo loquens, ἀλλὰ μάλ' ἄθρει Πέπλατται αἰνέφελος, λευκὴ δ' ὀπιδέδρομεν αἴγλη. id est ὀπιβρέχει, ὀπιπολάζει, vt Eustath. expon. Percurrit cælum, In cæli superficie veluti innatat. Pro Percurro accipitur & in alia significatione, veluti quum Xenoph. in Œconom. dicit, ἐκεῖνο μόνοι μὴ ἀπολίπῃς ὁ ἡμῶν ἀρχόπαιδα ὀπιδεδραμηκέναι τὸ λόγου, percursum est. Et rursum, ἀρχόπαιδά πως ὀπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Est enim ibi ὀπιβρέχειν seu ὀπιβρέχειν τῷ λόγῳ, Oratione percurrere. id est, Percurrendo disputare & explicare. Quo modo accipi posset apud Plutarch. licet in diuersa constructione, initio libelli quem περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας scripsit, λέξις ἀφελὴς καὶ δίχα πόνου καὶ ῥᾳδίως ὀπιβρέχουσα τοῖς πρεσβύταις. diuersa inquam constructione. nam cum datiuo iũctum hoc verbum significat potius ὀπιπολάζειν & per summas partes currere. vt apud eundẽ Plut. Symp. lib. 4, probl. vltimo, ἀ δὴ (nimirũ λέπρα καὶ ψώρα) κατὰ ξέσις ἐνδυομένης τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ὀπιβρέχει δοκεῖ τοῖς σώμασι, Videtur per summas corporum partes currere, id est Spargi per superficiẽ cutis. Seu Apparẽt in superficie corporum. paulo antè dicit ἐξαιφνῆς. Sic Oppian. De venat. li. 3, Μείσσι μὲν λυγκῶν ὀπιδέδρομε ῥινὸς ἐρεθὴς, Μείζοσι δ', κροκόεντι θείῳ εἴκελον αὐτὸς. Quibus verbis significat per lyncum minorũ pellem rubeas esse sparsas maculas: per maiorum autẽ, croceo sulphuri similes flosculos. Nõnulli ὀπιδέδρομε ibi interpr. Ambit & operit. sed malo ego ῥινὸς accipere de pellis maculis. Idem paulo antè, de Libycis leonibus dixerat, ὄχλος Οὐκέτι λαχνήεις, ὀλίγη δ' ὀπιδέδρομεν αἴγλη, parum fulgoris percurrit ipsorum oculos. seu Effulget ex ipsorum luminibus. Arabicis autem leonibus esse dixerat σπέρα λαχνήεντα Καὶ πυρὸς ἀστράπειν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμύχας. ¶ Ἐπιτρέχειν significat etiam Incurrere, Incidere. vt Bud. interpr. afferens hunc locum ex Plutarchi Cimone, πολλοῖς ἔνοις ὀπιτρεχούσας τῆς πολιτικῆς πράξεσιν ἀμυθίας. Itidémque apud Chrysost. in 1 ad Corinth. cap. 13, vbi lumen ὀπιτρέχειν τοῖς ὀφθαλμοῖς dicitur, idem ὀπιτρέχειν interpr. Incurrere, necnon Incumbere. Sic ὀπιτρέχουσα χρὶς ab eo redditur Vrbanitas & lepos incurrens in scommate, apud Aristoph. schol. in Pluto, vbi discrimẽ facit inter τὸ ὀπιτρέχον τῆς χρίτος & ipsum τὸ χρίεν. quod χρίεν est plena vrbanitas & facetiæ. (Possit tamen hîc ὀπιτρέχουσα χρὶς dici etiam ἡ ὀπιτρέχουσα καὶ ὀπιπολάζουσα τοῖς σκώμμασι, quæ nimirum in scommatis cernitur veluti superficiaria. Et tunc ad præcedens ὀπιτρέχων pertineret. ad quod referẽdum est etiam ὀπιτρέχων ἰός, Ærugo quæ in superficie est: vt apud Dioscor. lib. 5, cap. 91, de ærugine rasili, ἀπόξυε τὸν ὀπιτρέχοντα ἰόν. Vbi Ruell. vertit, Æruginem insidentẽ: ὀπιτρέχω accipiẽs eodem significatu quo suprà habuimus ἐνβρέχω) Rursum pro Incurro vsurpauit Apollon. Rhod. Ex quo affertur, ὀπιδέδρομε νυκτὶ, incurrit in noctem, lib. 2 Argon. Et cum accus. ex eiusdem libro 1, ψυχὼ ὀπιδέδρομε λήθη, in animã incurrit obliuio. Alioqui significat etiam Hostili animo incurro, Incurso, Incursionem facio. Herodian. lib. 7, αἰφνιδίως πεὶ πύλας, ἐπέδραμον τῷ δήμῳ. Et lib. 4, ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις ἐξθύοντές τε καὶ καθιππεύοντες. Et lib. 7, ὀπιτρέχοντες αὐτοῖς κούφως οὐ τοῦσδοκῶσι. Et lib. 6, τοῦς τὸ ἀγγελοῦθρον τῶν ὀπιτρεχόντων βαρβάρων πλῆθος. Sic lib. 3, ἐπέδραμε καὶ πῶ ὕδαίμονα Ἀσαβίαν. vt & Herodot. lib. 1, ἐπέδραμε πεδίον πᾶν, omnem campum incursauit. ¶ Ἐπιτρέχω nonnunquam est Accurro. vt apud Homerum accipi potest Iliad. σ, v. 537, Οἱ μὲν τὰ τοῖδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα Τάμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀρθμυνὰν οἴων, κτίνον δ' ὀπὶ μηλοβοτῆρας. Nisi & hîc velis accipere pro Incursarũt, Irruerũt, Impetum fecerunt. ¶ Quod verò Hermog. in oratione vocauit ὀπιτρέχον, quidam ex Trapez. interpr. Subcõtinuationẽ. Sed hæc interpretatio ratione carere videtur.

Ἐπίθοχος, Velox, Volubilis. vt Hesych. ὀπίθοχον & χορὸν synonymos ponit. Luc. ὀπίθοχόν τε καὶ ἀφανὲς ἐφθέγετο. VNDE Ἐπιθόχως, Citò, Velociter, Modo nimirum eorum qui currunt. ταχέως. Apud Suidam, κόραξ ὀπιθόχως φθεγγόμενος χαμῶνα σημαίνει. Cui simile hoc Theophrasti prognosticon, κόραξ πολλὰς φωνὰς μεταβάλλων, χαμέλεον. Similius hoc eiusdem, κορώνη ἐὰν ταχὺ δὶς κρώζῃ καὶ πέτῃ, χαμελεία.

Ἐπιθόχαλος, ου, ὁ, idem cum ὀπίθοχος. Hesych. ὀπιθόχαλον aduerbialiter exp. πυκνῶς καὶ ταχέως. Idem verò & ὀπίθοχον exposuerat χορχόν: necnon ῥάδιον, ἔπιμον.

Ἐπιθοχάδην idem exp. ταχέως, Citò, Velociter. vt & apud Homerum Iliad. γ, ὀπιθοχάδην ἀνόρουε accipiunt pro ταχέως, ἐσπευσμένως, ἠπειγμένως, ὡς τῶν οἱ τρέχοντες, seu σωπῶμος, κεραλαιωδῶς, cursim & breuiter.

Ἐπιδρομή, ῆς, ἡ, Incursus, seu Incursio, seu Irruptio. Thuc. lib 4, pag. 439, τὸ μὲν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένον ἐφόβησεν ὀπιδρομῇ, subita incursione & impetu facto ex improuiso. schol. ibi exp. ἐξ ὀπιδρομῆς, δι' αἰφνιδίας ἐφόδου. Sunt enim ὀπιδρομὴ & ἔφοδος affinis significationis, ideóque copulata ab Herodiano lib. 1, vbi ait, ἢ δι' ὀπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες τοῦς τὴν βίον ποιέζονται, incursibus populationibúsque victum parant. Idem Herodian. lib. 6, de iaculatoribus & sagittariis Mauris, πεὶ ὀπιδρομὰς τάς τε αἰαχωρήσεις κούφως ποιουμένων. id est, κούφως ὀπιτρεχόντων τε καὶ αἰαχωροῦντων. solẽt enim eiusmodi ζέξόται καὶ ἀκοντισταὶ, quũ expediti sint, subitis incursionibus hostes infestare, & post emissas in eos sagittas, celeriter regredi. nec enim ὀκ συστάσεως αὐτοῖς ἡ μάχη κρῖ τῶ αὐτοπάλων ὑπαιγνεῖται τὸ δέλεπ, ἀλλ' ἐξ ὀπιδρομῆς ἡ φυγῆς κερδαίνειν νομίζοισι, subitis excursionibus seu incursionibus: vt & hodie quidam barbari. Rursum idẽ Herodian. l. 7, ὡς αὖ ἐπέχοι αὐτῶν τὰς ἐξ ὀπιδρομῆς ἁρπαγὰς, rapinas & incursiones. Sic l. 1, αὐέχλιν τὰς τῶν βαρβάρων ὀπιδρομάς. Et lib. 6, τοῦς τὸ κολύειν τῶν βαρβάρων ὀπιδρομάς. Et Plutarch. De virt. mor. ὥσπερ αἱ τῶν παίδων ὀπιδρομαὶ τὸ ῥαγδαῖον καὶ τὸ σφοδρὸν ὀπισφαλὲς ὑπὸ ἀσθενείας καὶ ἀβέβαιον ἔχουσι. Idem in Camillo dicit etiam σημαίνων ὀπιδρομὴν, dans irruendi signũ. Et Philo De vita M. lib. 1, ἵνα μηδὲν ἐξ ὀπιδρομῆς δεινὸν πάθωσι, ex subita incursione. Idem aliquãto antè, καίτοι γ' αὐτοβοεὶ δυνάμενος ἑλεῖν ἐξ ὀπιδρομῆς, tametsi primo statim clamore eos vno incursu subigere armis poterat. Metaphoricè verò Demosth. in Mid. τὸ δ' ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτῳ πονηρὸν εἶ καὶ ὕβρεσιν, τοῦχός ὅτι τοῦς τὸ μηδὲν αὖ αὐτὸν ἐξ ὀπιδρομῆς παθεῖν. Iolent enim vrbes mœniis se munire vt tutæ sint ab hostium ὀπιδρομαῖς. Ex Gregor. verò ἐξ ὀπιδρομῆς affertur pro Primo impetu & facilè. ex Plutarchi Anton. ἐξ ὀπιδρομῆς λέγειν, pro Ex tempore dicere. Quibus in locis itidem est metaphora. propriè enim significat subitã incursionem qualem hostes in hostes faciunt: quæ ἔφοδος quoque nominatur & ὀπίβασις: necnon ὀπίβολη & τοῦσβολή. Præterea ex Eurip. affertur Ἰλίου ὀπιδρομὴ, pro Cursus in Ilium, Aditus in Ilium. Videndum tamen ne & hîc significet Incursio & irruptio hostilis in Ilium. Ex Aristot. autem De mundo, κυμάτων ὀπιδρομαὶ pro Vndarum excursiones.

Ἐπίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expositus τῆς ὀπιδρομαῖς, Qui potest ὀπιτρέχεσθαι. vt apud Homerum Iliad. ζ, — ἔνθα μάλιστα Ἄμβατος ὅτι πόλις καὶ ὀπίδρομον ἔπλετο τεῖχος. vbi Eustath. ex vet. exp. ἀλώτον, ὅθεν ὅτιν ὀπιδραμεῖν καὶ ὀπιβῆναι. ita vt ἄμβατον & ὀπίδρομον ferè idem sint. vnde & Hesych. exp. κατωφερές, καπρχόμενον, καθ' ὃ ὅτιν ὀπιδραμεῖν, humile & aliquatenus decliue, ita vt conscendi possit & inde in oppidanos irrui seu incurri. Itidémque Suid. ὀπίδρομῶ παρέχω & ἀλώτον. Sed & ὀπίδρομον ζεφύροισιν in Epigr. legitur pro Peruium Zephyris, Quod Zephyri percurrere & perflare possunt. Ex iisdem verò affertur & ὀπίδρομον ἁρμασι τεῖχος, pro Murus in quo currus duo obuii transibant. Vbi ὀπίδρομον significat ἐφ' οὗ τρέχειν ὅτι, Super quo potest curri. ¶ Ἐπίδρομοι dicuntur retium etiam funes quidam, qui nimirum per inferioris & superioris oræ laqueos traiiciuntur, vt ipsæ plagæ iis & contrahi possint & dissolui, quum vsus postulat: qui & τοῦδρομοι nominantur, teste Poll. lib. 5, vbi τοῦδρομον esse dicit τῆς ἄρκυος χοινίον ἐκατέρωθεν, τῷ αὖω τε καὶ κάτω πλεκτῶν βρόχων διεῤῥόμενον, ὦ σωέλκεται τὰ δίκτυα καὶ πάλιν αὐαλύεται. Vbi etiam ex Xenoph. annotat, oportere eiusmodi τοῦδρόμους esse αὐαμμάτους, vt sint εὔτοχοι τοῦβάλλεσθαι autem τῆς δικτύοις ἀπὸ τροφίων. Esse verò quosdam, qui, quum duo sint eiusmodi funiculi, eum qui in inferiore retis ora est, τοῦδρομον appellent, ὀπίδρομον autem, eum qui in superiore parte existit. Meminit & Plin. lib. 19, c. 1, Vidimúsque iam tantæ tenuitatis plagas vt annulum hominis cum epidromis transirent, vno portante multitudinem qua saltus cingerentur. Budæo sunt plagarum funiculi discurrentes, quibus retia panduntur contracta, & expansa contrahuntur. Sed ab eo appellantur ὀπιδρομίδες. Potest verò cum hoc ὀπίδρομος subaudiri χοῖνος, vt significet funiculum percursorem: qui nimirum imam & summam retis oram percurrens, ipsi reti vel explicando, vel complicando contrahendóque inseruit. ¶ Ἐπίδρομος vocatur etiam posterior nauis malus, seu arbor. Sic enim idem Poll. libro 1, καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἰσὸς, ἀκάπος· ὁ δ' κατόπιν, ὀπίδρομος· ὁ δ' ἐλάττων, δόλων. Hesych. verò ὀπίδρομον dici scribit τὸ ἱστὸν τὸ ὀν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, velum quod in puppi suspenditur: idque nominari etiam φάρον & ἐλασσον. Cum quo facit Isidorus Etymolog. lib. 19, cap. 3, quinque velorum enumerans species. nam acatium esse ait velum maximum & in media naui constitutum: epidromon, secundæ esse magnitudinis, sed ad puppim dolonem, minimũ & ad proram defixum: artemonem, dirigendæ potius nauis commendatum quàm celeritatis: siparum, vnum pedem habere, quo nauigia iuuari solent in nauigatione, quoties vis venti languescit. At Cato De re rustica cap. 13, epidromum refert inter in-

strumenta torcularii & cellæ oleariæ.

Ὑπδρομάδην, Festinanter. Hesych. non solùm exp. κατὰ τοῦδην, verùm etiam παρέρχης. Eustath. inter ὑπεξαχάδην & ὑπδρομάδην distinguit, ac ὑπδρομάδην esse ait ποδῶν, ὑπεξαχάδην autem γλώσης.

C. ΚΑΤΑτρέχω, idem quod ὑπτρέχω, significans Incurro, seu Incursionibus vasto, Incursionem facio, Pergrassor. Herodian. lib. 6, τὰ πεδία κατατρέχοισι. Et aliquãto antè, μεσοποταμίαν τε κατατρέχει, καὶ Σύρους ἀπιλεῖ. Eodẽ libro, πόλεις τε καὶ κώμας πολλῇ δυνάμει κατατρέχοισι, per vrbes & vicos magnis copiis excurrunt, vt Polit. vertit. Ibidem, πειρᾶται κατατρέχειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς κτήματα, incursare atque vastare. Sic Thuc. lib. 8, τῆς Χερρονήσου ἓν μέρος κατέδραμον. Et lib. 2, καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ αἰθρᾶπις καὶ λείαν λαβόντες, incursionibus populati magnã Salaminis partem. Rursum Herodian. lib. 3, πὼ Ἀρμενίαν καταδραμεῖν ἠθέλησε, in Armeniam impetum facturus erat. (Quibus in locis nota etiam aoristum 2, ab inusitato THEM. Καταδρέμω.) Sic verò & Plutarch. Pericle, κατέδραμε πὼ Ἀκαρνανίαν, Acarnaniam incursionibus infestauit. Et in Romulo, κατέδραμον πὼ χώραν, incursionibus agrum populati sunt. Itidem Greg. Naz. ἀσθενεστέροις κατέδραμον, imbecilliores incursionibus infestarunt. ‖ Cum genitiuo autem personæ vel rei iunctum κατατρέχω, significat Insector, Inuehor, Reprehendo. Athen. lib. 5, de Callia, πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος. Diog. Laërt. in Chrysippo, εἰσὶ δὲ οἳ κατατρέχοισί που Χρυσίππου, ὡς πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἀρρήτως ἀναγεγραφότος. Plura vide apud Bud. Comm. pag. 1071. Quibus adde & hoc Athen. lib. 1, τῆς μέθης δὲ κατατρέχων ὁ ποιητὴς τὸν τηλικοῦτον Κύκλωπα ὑπὸ μικροῦ στόματος δεῖ τοῦτο ἀπολλύμενον παρίσησιν. Et hoc Chrysostomi in epist. ad Corinth. 1, cap. 14, pagina 220, ἐπειδὴ κατέδραμε πῆ τὸ χρῖσμα τοῦτο ἐχόντων, ὡς οὐδὲν μέγα ἐχόντων.

Καταδρομὴ, ῆς, ἡ, Incursio. Thucyd. lib. 1, φρούριον δὲ εἰ ποιήσονται, τῆς γῆς μὲν βλάψουσιν αὖ τι μέρος καταδρομαῖς καὶ αὐτομολίαις, incursionibus. Legitur apud eundem libro 8, pagina 275, πὼ χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο. Idem libro 7, pagina 241, πρὸς πὼ Δεκέλειαν καταδρομαὶ ποιουμένων, ſ. τῶν ἱππέων. Quomodo & Xenoph. καταδρομὴν ποιεῖσθαι dicit pro Incursionem facere. ‖ Sicut verò κατατρέχειν genitiuo iunctum dixi vsurpari pro Inuehi, Insectari, Reprehendere, ita sciendum est καταδρομὴ accipi etiam pro Insectatio, Reprehensio: qua nimirum inuehimur in aliquem. vt apud Athen. lib. 5, ὁ δὲ πολιτικὸς Ἀνταθίνοις δίαλογος ἁπάντων καταδρομὴν ἔχει τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν.

Κατάδρομος, ου, ὁ, dicitur ipse locus in quo κατατρέχοισιν, id est decurrunt equites. Bud. annotat, ad verbum Latinè transferri posse Decursorium, afferens hunc locum Suetonii in Nerone, Nobilissimus eques Romanus elephanto supersedens per catadromon decucurrit. Id est, (inquit) per stadium in quo equites decurrere solebant imaginario prælio. Additque, nonnullos κατάδρομον & ἱππόδρομον pro eodem accipere. Est autem ἱππόδρομος equorum curriculum, in quo de pernicitate certatur citra simulacrum pugnæ.

Καταδρομέω, ῶ, idem quod κατατρέχω, vt διαδρομέω idem quod διατρέχω. Exponitur etiam Contra curro.

C. ΜΕΤΑτρέχω, Transcurro. vel etiam Curro post. VNDE Μεταδρομὴ, ῆς, ἡ, Transcursus. Exponitur etiam Incursio, necnõ Discursio. ET Μετάδρομος, ου, ὁ, quod exponitur Cursor. Item Animaduersor, Vltor, ἀμωρός. Atque ita μεταπτρέχειν idem foret quod μετέρχεσθαι & μετέναι: nimirum Currere post aliquem ad pœnas de eo sumendas, id est Persequi & vlcisci. Inde & ADVERB, Μεταδρομάδην, quod ex Apollon. Rhod. affertur pro Cursim, Currendo. Videndum tamen ne significet Currendo pòst, id est Persequendo. Hesych. certè exp. μετὰ ἐξαίφνης.

C. ΠΑΡΑτρέχω, A latere curro. vt παραθέω. vnde παρατρέχοντες dicuntur Qui à latere principis alicuius currunt, id est Stipatores & Satellites. veluti lib. Reg. 3, cap. 14, οἱ ἡγούμενοι τῶν παρατρεχόντων, οἱ φυλάσσοντες πυλῶνα οἴκου τοῦ βασιλέως. Vbi παρατρεχόντων quidam interpr. Præcursorum, Hieronymus Ducum scutariorum, si quidem illi tribuenda est vulgaris illa versio. ‖ Frequentius tamen παρατρέχω significat Prætercurro: interdum etiam Prætereo, Præterlabor, Elabor. Plutarch. in suo περὶ πολυπραγμοσύνης libello, ἢ τί δυςχερὲς, ὃν τοῖς πεπαίδευκε τὰ κοινῇ τῶν τοίχων γράμματα τῇ ὄψει παρατρέχειν; Chrysost. in epist. ad Corinth. 1, cap. 14, εἰ δοίνου ὀκείνα παραθραμεῖν ἔπιμος, τί θαυμάζεις εἰ ἀνθρώπων ὑπερορᾷ; Gregor. Naz. παρατρέχων τὸ σήμερον, ὑπηρεῖς τὸ εἰς αὔριον, hodiernum prætermittens & prætercurrens. (Pass. voce & significat. Plutarch. De discern. adul. ab amico, καὶ δὸ ὂν ὑπουργίαις καὶ διακονίαις πολλάκις ἰδεῖν ὅτι πὼ φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένῳ.) Tempus quoque & dies παρατρέχειν, dicitur, itidem Præterire, Elabi, vt διατρέχειν suprà. Herodian. lib. 2, δύο δέ που τῶν τεῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν. Et lib. 7, ἅμα δὲ τῷ παραδραμεῖν τὸ θεόφβριον, προελθόντες οἱ νεανίσκοι. vbi Polit. vertit, Vt autem illuxit. Nota verò in his locis aor. 2, ab inusitato THEM. Παραδρέμω.

Παραξαχάζω, idem quod παρατρέχω, (vt ξαχάζω quoque idem cum τρέχω significat) id est Prætercurro, Cursu prætereo. Lucill. Epigr. lib. 2, Παίπε (ἔφη) νικᾶτε· μόνος μή πς σε παρέλθῃ, Καὶ σε καταρέψῃ, καὶ σε παραξαχάσῃ.

Παραδρομὴ, ῆς, ἡ, Cursus quo alicui à latere currimus. Athen. lib. 12, ex Callia, de Damophilo Siculo, belli seruilis autore, τρυφῆς οὖν δοῦλος ὢν ἐν κακουργίαις, διὰ μὲν τὴν χώρας πέρακύκλοις ἀπίνας παρεισδύσας καὶ ἱππος ἐν θεάτρεπτος ὠραίοις, καὶ παραδρομὲν ἀνάγοντα κολάκων τε καὶ παίδων σραπωπικῶν. Vbi παραδρομὲν κολάκων ἐν παίδων σραπωπικῶν vocat κόλακας ἐν παίδας σραπωπικοὶς ἀμφὶ παρατρέχοντας, qui ei ad latus currebant, eum stipabant & comitabantur. vt Comitatus etiam apud Latinos vocantur ipsi comites. ‖ Παραδρομὴ significat etiam Transcursus, seu Cursus qui fit prætereundo. Ac quod Plin. dicit In trãscursu, id Græci ἐν παραδρομῇ & ἐκ παραδρομῆς. Aristot. in fine lib. 7 Polit. νῦν μὲν οὖν τούτων ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον, ὕστερον δὲ βελτίστου δεῖ διορίσαι μᾶλλον. Plutarch. Symp. 2, problem. 2, ὥςπερ οἱ ἐν ὁλιθηρῷ πόνῳ καὶ ἄνῃγεσιν ἐκ παραδρομῆς μόνον, ἀναπρέπουσιν. Præterea vt tempus dicitur παρατρέχειν pro Prætercurrere, id est Præterire & Elabi, ita & παραδρομὴ. vt in Pand. μετὰ πὼ τῆς δεκαετίας παραδρομὲν, id est, Post elapsum decennium, Postquam decennium præteriit.

Παράδρομος, Qui potest παρατρέχεσθαι. Poll. lib. 5, cap. 4, ἱστῶν δὲ τὰ δίκτυα ἐν πᾶσι τόποις, διαστήματα λιπὼν πρὸς τὰς διαδρομάς· ἃ καλεῖται παράδρομα. ‖ Παράδρομος exponitur etiam Ambulatio. Pro quo fortè SCRIBENDVM Παραδρομίς. Nam Bud. in Pandect. ex Vitruuio tradit παραδρομίδας vocari hypæthras ambulationes. Pro quo tamen παραδρομίδες, quidam Vitruuii codices habent περιδρομίδες, vt paulo pòst docebo.

C. ΠΕΡΙτρέχω, Circumcurro, vt Quintilianus loquitur, id est Cursu obeo, Currendo circumeo. Vnde futurum περιθρέξομαι. vt apud Aristophanem in Ranis, Οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα πὼ λίμνὼ τρέχων; cursu paludem obibis citó? Sic Athenæus libro 5, ἄτλαντός τε περιέτρεχον πὼ ναοῦ ἐκτὸς ἐξαπτήχης. Item περιτρέχοντα ex Platone Theæt. pro Obuersantia & communia, vt & ἡ περιτρέχουσα ἑταιρεία ex eiusdem epist. 7, affertur pro Vulgaris amicitia. Fueritque hîc ὁ περιτρέχων idem qui ὁ περιτυχών.

Περιθρεκτέον, Circumcurrendum est.

Περίξυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcurrens, In orbem currens. Vel etiam Orbiculatus, Rotundus. Hesych. enim περίξυχον exp. στρογγύλον.

Περιξύχαλος autem & Περιξυχάω licet hinc quoque deriuari queant, malui cum ξυχαλὸς & ξυχάω ponere.

Περιδρομὴ, ῆς, ἡ, Circumcursus. id est Cursus quo circumcurrimus & obimus. Plutarch. De deo Socr. οὐ δὲ ἐξέβαινεν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, ὑπίκουσα δὲ ἀεὶ καὶ χαλῶσα πῆ δαίμονι τὸν σώδεσμον, ἐδίδου περιδρομὲν καὶ περιφοίτησιν: de anima Hermodori cuiusdam, quæ relicto corpore ἐπλανᾶτο πολὼ πόπῳ, deinde reuertebatur πολλοῖς τῆς μακρὰν λεγομένων καὶ περιπομένων ἐντυχοῦσα καὶ παραγνωμονῆν. Exponitur etiam Circuitus, Circinatio, Ambitus, Pars ambiens. At pro ἐκ περιδρομῆς, quod apud

Plutarchum legitur, exponitúrque In transcursu, scribendum potius ἐκ παραδρομῆς: in lib. De educ. lib. τῆς καλουμένων εἰκυκλίων παιδευμάτων μήτε κύκλου μήτε ἀθέατον εἶ), ἀλλὰ ταῦτα μὴν ἐκ περιδρομῆς μαθεῖν, ὡς πρεῖ γύμματος ἔνεκεν.

Περίδρομος, idem quod περίξυχος, Circumcurrẽs, Circumcursans: vt apud Aristoph. in Ranis, Κωκυτοῦ περίδρομοι κύνες, Cocyti canes qui circumcursant & obeunt omnia loca: παντὰχοῦ περιφέρεσθαι διωάμενοι, de furiis. Significat etiam Rotundus, Teres, Orbicularis figuræ. Quomodo Iliad. ε, πλίνναι περίδρομοι dicuntur, id est Rotundi modioli, κυκλοτερεῖς, περιφερεῖς. Itidémque δίσκοι ἐν περίδρομοι αὔτυχες εἰσὶν, eodem libro. Sed & περίδρομος αὐλὴ accipi posset quæ est rotunda & veluti circinato ambitu, apud eundem initio Odyss. ξ, ἔνθα οἱ αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπλω ἐνὶ χώρῳ, Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος. Sed alii ibi spatiosam aulam eo nomine intelligunt: breuium scholiorum autor περιοδευτικὼ, γείτονας μὴ ἔχουσαν τοὺς ἐμποδίζοντας τῷ βουλομένῳ περιδραμεῖν καὶ περιελθεῖν αὐτὼ. Ita vt περίδρομος hic dicatur qui potest περιτρέχεσθαι, id est circumcurri & fine impedimento obiri: quemadmodum ὑπίδρομος significat τὸν ὑπτρέχεσθαι δυνάμενον. Itidem verò & περίδρομος κολόνη exponitur non solùm περιφερὴς, Circularis, sed etiam πανταχόθεν περιτρέχεσθαι δυνάμενη, quæ vndique circumcursari potest. ‖ Substantiuè etiam vsurpatur hoc περίδρομος. Ac primùm significat locum circularis figuræ, in quo circumcurri potest. vt apud Herodian. lib. 1, τῷ ἐν Κομμόδῳ περίδρομος κύκλῳ κατεσκεύασε, ὡς μὴ συνάδειν τοῖς θηείοις μαχόμενος κινδυνεύοι. Vbi Polit. Pleno amphitheatro exædificatus Commodo peridromus fuerat. Circum Latinè vocare possis. vt & apud Xenophontẽ, Pæd. 6, ἐπείνησε δὲ ὅτι τῶν οἰκημάτων καὶ περίδρομος καὶ ἐπάλξεις. Sic περίδρομος vocatur circulus ille qui caluariam circumcurrit, seu orbis quem imi capilli describunt: qui & στεφάνη nominatur, id est corona, teste Poll. lib. 1, vbi περίδρομον & στεφάνὼ nominari tradit πὼ πολυπλόκαιν τῶν τριχῶν περὶ πὼ κεφαλὼ περίοδον. Item περίδρομοι appellantur circumcurrentes plagarum funes. id est, Funes qui retis laqueis ab imo & summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant: qui ὑπίδρομοι etiam nominantur, vt suprà docui: à Seruio Plagæ. Scribit enim apud Virgil. Æneid. lib. 4, propriè plagas dici funes illos quibus retia tenduntur circa imam & summam partem. Meminit horum περιδρόμων Poll. cuius verba suprà in Ἐπίδρομος attuli: meminit & Xenoph. in Cyneg. sæpius. vt pag. 569, ὑφείσθωσαν δὲ τοῖς περιδρόμοις αἰσαμμάτοις, ἵνα δύσχρα ὦσι. Et pagina 579, τὸν περίδρομον ἐξάπλειν ὑπὸ δένδρου ἰσχυροῦ. Et pagina sequente, ἀκοντίζειν, καὶ λίθοις βάλλειν, περιεσαμένοις ὅπαθεν καὶ πολὺ ἄποθεν, ἕως αὖ καταπίνῃ περιωθῶν αὐτὸν τῆς ἀρκυος τὸν περίδρομον. Et rursum, ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀκοντιζόμενος καὶ βαλλόμενος καταπῖναι τὸν περίδρομον, ἀλλ' ἐπανιεῖς ἔχει πρὸς τὸν περιιόντα περιδρομὲν ποιούμενος.

Περιδρομίδες, SEV Παραδρομίδες, (vt quidam scribunt) apud Vitruuium sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta, athletæ prodeuntes cælo sereno xystarchæ iussu exercentur. Apud Vitruuium inquam, libro 5, capite 11, Proximè autem xystum & duplicem porticum designentur hypæthræ ambulationes, quas Græci περιδρομίδας, nostri xystos appellant: in quas per hyemem ex xysto sereno cælo athletæ prodeuntes exercentur. Et libro 6, capite 10, Xystos enim Græca appellatione est porticus ampla latitudine, in qua athletæ per hyberna tempora exercentur. Nostri autem hypæthras ambulationes, xystos appellant, quas Græci περιδρομίδας dicunt. Bud. in Pand. scribit παραδρομίδας quam scripturam non probo. dicuntur enim περιδρομίδες eundem vsum habẽte præpositione quem & apud Herodianum habet in voce περίδρομοι.

C. ΠΡΟτρέχω, Præcurro, Curro ante. vt οἱ προτρέχοντες δρόμων, Qui curribus præcurrunt, Curruum præcursores. Regum libro 1, cap. 8, θήσεται αὐτοὺς προτρέχοντας τῶν δρόμων αὐτοῦ. solent enim reges aliique principes cursores quosdam curribus suis præmittere. Metaphor. Isocr. ad Demon. πολλοῖς δὲ προτρέχει ἡ γλῶσσα τῆς διανοίας, multis lingua mentem præcurrit: qui nimirum ὅ, τι αὖ μέλλωσι λέγειν, οὐ πρότερον ὑπισκοποῦσι τῇ γνώμῃ. Et Theophrast. Hist. plant. lib. 8, cap. 8, προτρέχει τὰ κοπριζόμενα τῶν ἀπὸ πρότερον καὶ εἴκοσιν ἡμέρας, Quæ stercorantur, viginti etiam diebus præcurrunt seu præueniunt ea quæ stercorata non sunt. Id est, Citius & festinantius erumpũt. Dicitur cum datiuo etiã cõstrui: sed eius cõstructionis exemplum desidero. Fut. facit non solùm προθρέξω seu προθρέξομαι, verùm etiam προδραμοῦμαι, ab inusitato THEM. Προδρέμω: vnde apud Gregorium, προδραμούμενος, Præcursurus. Inde etiam sequentia verbalia.

Πρόδρομος, ου, ὁ, Præcursor, Antecursor, Præuius. vt quem præmittere solem⁹ speculatum vel apparatum aliquid. Latini etiam prodromos dicunt. vt Cicero, Pompeiani prodromi nuntiant apertè Pompeium acturum. Plutarch. Alcib. σκοποὺς μὲν ὅτι τῶν ἄκρων ἐκάθισε, καὶ προδρόμοις ἀμ' ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Et Thucyd. lib. 1, ἱππέας μόνοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ, τὸ μὴ προδρόμοις ἀπὸ τῆς σραπᾶς ἐςπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. Item Herodotus: necnon Synesius De insomn. οὓς (nimirum σρατηγοὺς) οὐχ ὁρῶντες, ἀπὸ τῶν προδρόμων ἴσμεν ὅ τι παρέσονται. Quidam hos vocãt Excursores & Emissarios. Ioannes etiam Baptista vocatus fuit πρόδρομος, quoniam Christo præmissus fuit ad viam præparandam. quamobrem ipse de se apud Ioann. Euang. cap. 1, Ἐγὼ (inquit) φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, Εὐθύνατε πὼ ὁδὸν Κυρίου: item, Ὀπίσω μου ἔρχεται οὗ ἐμπροσθέν μου γέγονε. Item quidam aquilones πρόδρομοι dicuntur. De quibus Plin. lib. 2, cap. 47, Huius (nimirum caniculæ) exortum diebus octo fermè aquilones antecedunt, quos prodromos appellant. Post biduum autem exortus iidem aquilones cõstantius perflant diebus quadraginta, quos etesias vocant. Et Columella lib. 11, cap. 2, Sexto idus Iul. prodromi flare incipiunt. Et Gell. lib. 2, cap. 22, Etesiæ & prodromi, qui certo tempore anni, quum canis oritur, ex alia atque alia cæli parte spirant. Præterea πρόδρομος οἶνος dicitur Vinum quod ex vuis nondum calcatis sua sponte defluit: nam reliquum vinum præcurrit quod vel calcatio vel torcular expressit. πρόδρομον idem appellant, vt in eo ipso vocabulo docui suprà. Item πρόδρομοι dicuntur σῦκα quædam, quæ nimirum πῆ πεπαίνεσθαι præcurrunt cætera. de quibus Athen. lib. 3, vbi inter alia ex Theophr. φυπκῶν αἰπῶν lib. 3 affert, πάλιν δὲ τοὺς προδρόμους αἱ μὲν φέροισιν, αἱ δ' οὐ φέροισι. Qui tamen locus extat apud Theophr. non lib. 3, sed 5, cap. 1. vbi etiam ait, τάχα δὲ καὶ οἱ πρόδρομοι διὰ πὼ μαλακότητα τοῦ ἀέρος, οὐ προτρεῦσί τε καὶ πέπονται μᾶλλον. Meminit eorundem & Plinius libro 16, capite 26, Ficus & præcoces habet, quas Athenis prodromos vocant.

Προδρομὶς autem, quod affertur pro Xystus & ambulatio hypæthra, suspectum mihi est. nam eo significatu diceretur περιδρομὶς, sequendo ea quæ columna proximè præcedente dicta sunt.

C. ΠΡΟΣτρέχω, Accurro. Chrysost. αὐτὸς καὶ προσέτρεχε καὶ προσεκύνει. Alex. Aphrod. Problem. lib. 1, προστρέχειν τοῖς ὀδώδεσιν, accurrere ad odorata. Duplex facit futurum, vnum regulariter & à se, nimirum προσθρέξω seu προσθρέξομαι, alterum verò mutuatur ab inusitato THEM. Προσδρέμω. Id autem est προσδραμῶ seu προσδραμοῦμαι. quo vtitur Demosth. in Mid. ἂν ἐάν πς ὑμῶν ἀδικούμενος αἰσχράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες. Inde & aor. 2, προσέδραμον. vt apud Xenoph. προσδραμεῖν πρὸς τοὺς ἑῖρός.

Πρόξυχος ab Hesychio exponitur σρογγύλος, acsi idẽ esset cum περίξυχος. Videndum tamen ne significet Accurrens, vel Ad quem accurri potest.

C. ΣΥΝτρέχω, Concurro, In vnum curro, seu Eodem curro. Futur. Συνθρέξω: item συνδραμοῦμαι, ab inusitato VERBO Συνδρέμω. Herodian. lib. 7, συνδραμόντων δὴ καὶ πάντων τῶν κῇ πὼ πόλιν. Plutarch. Alcib. πρὸς δ' ἐκεῖνον

σωτρέχοντες ἐβόων, ἡσυχάζοντο, παρέπεμπον, ἐστεφανοῦσι πρεσβύτοι. Idem in Cim. ἐκ τῆς ἀχρῶν σωτέδραμον πανταχόθεν. ‖ Significat etiam Conuenio, Consentaneus sum, Consentio: vt Concurro quoque apud Latinos. Plutarch. in Fabio, λέγεται σωδραμεῖν ἔνια τῆς ἐναποκειμένων ἐν αὐτῇς λογίοις πρὸς τὰς τύχας καὶ τὰς πράξεις ἐκείνας. Philo De vita M. lib. 1, σωτρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα ἴδιον, consentientia rebus vocabula inuenerunt. Cic. Siquid tale accidisset vt non concurrerent nomina.

Σωδρομή, ῆς, ἡ, Concursus, Cursus plurium in vnum eundémque locum. Aristot. Rhet. 3, ἀλαβεῖν δὲ μὴ πολλὰς ποιήσῃ τὰς σωδρομὰς ἐκκλησίας. Quibus Cephisodoti verbis (ex eo enim affert) intelligit conciones turbulentas propter concursum multitudinis. Et apud Galen. ad Glauc. lib. 1, ἡ καλουμένη πληθωρικὴ σωδρομή, concursus notarum indicantium plenitudinē humorum. Nam medici empirici symptomatum concursum σωδρομὰς vocabant, teste eodem Galeno Methodi libro 2, οὕτω γὰρ (inquit) ἀξιοῦσιν ὀνομάζειν αὐτὸ τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα. Gorræus esse dicit multorum symptomatum siue signorum cumulum qui aliquid faciendum præscribit: propriū empiricorū. Nā qui experientia sola (inquit) rē inuestigat, tales concursus respicit, & quæ accidisse viderit, in vnum colligit. quúmque sæpe eadem viderit vno in morbo, omnia memoriæ commendat: atque vbi ex hac obseruatione multos concursus fuerit expertus, tunc quæ in multis concursibus, quæ item in vno tantùm euenisse comperit, diligenter obseruat, atque ita demum in communium & propriorum cognitionem venit, quam consequitur signorum in vi & efficacia diuersitatis animaduersio. Quod enim in multis concursibus fuit obseruatum, maiorem vim habet. Inde empiricorum σωδρομὴ πληθωρικὴ, θεμπνευμονική, σωκαγχική, ὁπληπτική, & reliquæ. Vide plura apud eundem.

C. Σωδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concurrens, In vnum idémque currens. Apollon. σωδρομα πετράων vocat petras quæ inter se concurrisse feruntur fabulis: (quæ ET Σωδρομάδες dicuntur ET Συμπληγάδες, vt suprà docui in Κυάνεος, Tomi 2, columna 478, lit. G) Argon. lib. 2, ὣς δ' ὅ γ' ἵκετο Σωδρομα πετράων. vbi scholiastes σωδρομα substantiuè exponit σωδρομον, concursum. ‖ Item Σωδρομος dicitur Qui vnà cum aliquo currit, Cursus socius, Comes. vt Epigr. lib. 3, Τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σωδρομον.

C. ΥΠΕΡτρέχω, Supercurro, Plin. Exponitur etiam Transcurro: necnon Depopulor.

C. ΥΠΟτρέχω, Currens subeo. Futurum facit ὑποδρέξω, regulariter: irregulariter autem fut. 2 ὑποδραμοῦμαι, ab inusitato THEM. Ὑποδρέμω: vnde & aor. 2 ὑπέδραμον. Homerus Iliad. φ, Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέχετο δῖος Ἀχιλλεὺς, Οὐπάλιθαι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γουνῶν. Plutarchus in Apophth. de Themistocle, πᾶς πλατανῶνας ἀπείκαζεν αὐτὸν, οἷς ὑποτρέχοντι χειμαζόμενοι γεωμόρῳ ἢ ὁδίαις, πίλοισι παρεγχόμενοι. solent enim qui in agris sunt, si tempestas & imber ingruat, cursu platanos aliásque arbores patulas subire, vt ne madefiant. seu cursu se proripere sub tegmen platanorum. ‖ Significat etiam Cursu comprehendere, vel fugientem reprehendere, vt annotauit Budæus pagina 389, afferens ex Xenophontis Pæd. 1, κακούργοις ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Possis ibi interpretari etiam Cursu subsequi & prehendere. ‖ Item Cursu suffugio: vel simpliciter Suffugio. omnis enim ferè fuga cursu fit. Galenus ad Glauc. ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥαδίως, εἰ ἄψυχος, Sanguis citò suffugit si tetigeris. ‖ Nonnunquam accipitur etiam simpliciter pro Subeo. Themistius in Poster. libri 1, ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει. vnde idem ἔκλειψιν esse dicit ὀπτικότητα ἡλίου δι' ὑποδρομὴν σελήνης. Gregorius Naz. ὑποτρέχουσαι σήραγγες ἄνας αἱ πηγαί, cauernas quasdam subeuntes. ‖ Significat etiam Animum subeo. id est, In mentem venio. Quod simpliciter etiam Subire dicitur & Succurrere. Basilius Τούτων ἕκαστον ὑποτρέχει σου τὴν διάνοιαν, καὶ καταγελᾷ τῆς φλεγμονῆς. Vide Bud. pagina 390. Est

etiā Latenter subeo, seu Subrepo, Insinuo me. vt apud eundem Basilium, εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, θεραπεύου αὐτὸ, καθαίρου σε, ἀπελάσας τὰ τοῦτο τῆς διανοίας, σεαυτὸν ἡρώδας πάλιν. Bud. ibidem. ‖ Item pro Subrepo & Insinuo me, alio etiam significatu vsurpatur, eo nimirum quo vel assentando vel obsequendo, in alicuius amicitiam nos insinuamus, eíque obrepimus. quod & ὑπέρχεσθαι dicitur. Æschines in Ctesiphontē, τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Quem locum afferens Bud. pagina 389, interpretatur, Venditat se Alexandro: afferens & quendam Platonis ex libro 4 De rep. Idem Plato (inquit idem ibidem) pro Captare vsus est, seu θηρᾶν τὸν κλῆρον, καὶ θεραπεύειν τὸν ἄπαιδα ὅτι δίκαιος: libro 11 De legibus, ὑμᾶς θωπείαις ὑποδραμὼν ἐν νόμοις ἢ χρήμασι σαλεύοντας. Cui Platonis loco similis hic Euripidis in Oreste, Κ' οὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω. Et hic Athenæi libro 5, ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῆς φίλων εἷς ἐγένετο. Meminit & Poll. huius significationis. ‖ At ὑποδραμὼν ὑποδείζω Ruellius interpretatur, Cursim subiungam, apud Dioscor. lib. 7, cap. 4. Alii Cursim ostendam, Percurram.

Ὑποδρομη, ῆς, ἡ, dicitur ipse subeundi actus. Themistius in Poster. anal. librū 1, ἔκλειψις ἐστὶν ὀπτικότητος ἡλίου δι' ὑποδρομὴν σελήνης. nam ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει, vt ibidem tradit. At ὑποδρομὴ αἵματος affertur ex Dioscor. lib. 2, cap. 110, pro Suffusio sanguinis.

Sequuntur quædam deriuata remotiorem significationem habentia.

Τροχὸς, οῦ, ὁ, Rota. Homerus Iliad. ζ, & Iliad. ψ, — ἐκ δίφροιο πεσὼν ὑπὸ τροχὸν ἵππων. Et rursum Iliad. ψ, Ὅσσον τε τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται. Sic Xenophon Pæd. 6, πολεμικὰ καταστρώσασθαι δρώματα, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ ῥᾳδίως σωδρομεῖν βιάσῃται, ἄξοσί τε μακροῖς. Idem, τὸ τροχοῦ θεῖναι νοῦν. pro quo Plutarchus dicit τροχοῦ θεῖσι τέχνης. Item de rota figuli. Xenophon Sympos. εἰσφέρετο τροχὸς τῆς κεραμεικῆς. Sic Athen. libro 1 & 11. Et Horat. De arte poët. — amphora cœpit Institui, currente rota cur vrceus exit? Dicitur & de rota pœnali, qua in quæstionibus vtebantur & torquendis sontibus. Aristophanes in Pluto, Ἐπὶ τὸ τροχοῦ δεῦρ' ἐκεῖ σρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπονήρευκας. Et in Lysistrate, Οἴ μοι κακοδαίμων, οἷός ὁ κατασμός μ' ἔχει Χ ὁ πέπλος, ὥσθ' ὅτι τροχοῦ σρεβλούμενον. Antiphon, ὅτι τὸν τροχὸν ἀναβῆναι. Anacr. apud Athen. libro 12, πολλὰ μὲν ἐν δεινοῖ πθεῖς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ. Et Plut. De aud. poëm. τοῦ τροχοῦ περιελαθεν. Idem De loquac. καταλιπόντες ἐν τῷ τροχῷ ἐνδεδερμένον. Et Lucianus, κῆ τροχῶν ἐλυγίσθησαν. Pindar. verò τροχὸν πυράκτιμον fuisse dicit eam rotam qua Ixion apud inferos torquetur. Nam & Latini rotam appellant. Virgilius Æneid. 6, de hoc ipso Ixione, — radiisque rotarum Districti pendent. Sic Tibull. Illic Iunonem tentare Ixionis ausi Versantur celeri noxia membra rota. Claud. Non rota suspensum præceps Ixiona torquet. Sed & Cicero dixit beatam vitam in rotam non ascendere. Et Apuleius libro 3 De asino aur. Nec mora, cum ritu Græciensi ignis & rota, tum omne flagrorum genus inferuntur. Et libro 10, Nec rota vel equuleus more Græcorum tormentis eius apparata iam deerant. Plautus verò lepidè dixit Versor in amoris rota. Plura de hac pœnali rota, si desideres, lege apud Plutarchum in Nicia, necnon apud Iosephum, item Amm. Marcell. libro 21, Niceph. Histor. eccles. libro 7, cap. 24. Item & de rotula qua pueri ludunt, dicitur, quem Latini itidem trochum appellāt. (Talisque apud eosdem est Turbo, apud Græcos Σφοῦβος seu Σφῦβιλος, Βόμβυξ, Βόμβος.) vnde Τροχῶν ἄπειρος Horatio Indoctus trochi. ‖ Τροχοὶ vocari aiunt pisces etiam quosdam qui Latinis rotæ nominantur. vt apud Plinium libro 9, capite 4, Apparent & rotæ appellatæ à similitudine, quaternis distinctæ radiis, modiolos earum oculis duobus vtrinque claudentibus. ‖ Item Τροχοὶ dicuntur quæ orbiculari sunt rotunditate in modum rotarum, Orbes, κύκλοι. Homerus Odyss. μ, — κηροῖο τροχὸν μέγαν. Et Poll. lib. 1, Τροχοὺς in frænis dici scribit τὰ θεῖφερῆ καὶ φριονωτά. quorum Xenophon meminit in suo de re equestri libello: vbi de duobus fræ-

norum generibus loquens, ait, ὁ μὲν, λεῖος, τοὺς τροχοὺς ἀμμεγάθης ἔχων. Apollonii verò scholiastes inter nautica etiam instrumenta numerat Τροχούς. sic enim apud eum scribit, lib. 1, περόνας τ' ἠδὲ τοὺς παστάλους τοὺς ὀπὶ τῆς σανιδωμάτων· ἢ τοὺς καλουμένους τροχοὺς, οἷς τὰ χοιρία δεσμεύουσι. Vbi etiam NOTA Περόνη, quod est Fibula.

C. Τροχοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Rotæ seu orbis speciem gerens, Rotundus, Figuræ orbicularis. Legitur apud Herodotum.

C. Τροχοπέδη, ῆς, ἡ, dicitur id quo rotarum cursus impeditur: veluti est lignum per duas rotas traiectum. vt Herodes Atticus rhetor apud Athen. lib. 3, Τροχοπέδην nominat τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν. AT Τροχοπεδὸς pro Rota ex Polybio affertur, verùm non sine mēdi suspicione.

C. Τροχοποιέω, ῶ, Rotas facio. ex Aristoph. Pluto. SIC Τροχοποιὸς dici potest Rotarum fabricator, Qui rotas conficit.

C. Τροχήλατος, Rota seu rotis agitatus. Sophocles Electra, ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθεὶς. id est, ἐκ δίφρων τροχοῖς ἐλαυνομένων, seu οἱ δι' τροχῶν κινούμενοι. agitatur enim & impellitur currus suis rotis. Et Eurip. dicit σφαγὰς Ἕκτορος τροχηλάτους. Nam Achilles dicitur ter circum Iliacos raptasse Hectora muros, postquam eum iugulauit. quod Homerus quoque testatur Iliad. χ, quum ait Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βυσσοῖς δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας· Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν. Idem Euripides τροχήλατον μανίαν dicit furorem quo aliquis inquietæ in modum rotæ agitatur & veluti rotatur. AT VERO Τροχηλάτης, ου, ὁ, dicitur Is qui rotam agitat & impellit. id est Auriga. is enim quum δίφρον αὐτῷ, μάστιγεν δ' ἐλάκα, τοῖ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην ἵπποι, ἰφὶ τροχοὶ ἐλαύνονται seu ἐλαφρᾶς κινούμενοι θεῖσι τροχοῖσι. VNDE Τροχηλατέω, ῶ, Rotam impello & ad cursum incito. Item In modum rotæ agito & circumago. Euripid. in Oreste, non procul ab initio, — τὸ μαθὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ Μαίαισιν. vbi scholiast. exponit καταπτοῖ, κῆ τὸ τροχοῦ καὶ ἁρμάτων ἐλαύνει. rectius Budæus, ἐλαύνει, Exagitat eum matris cædes.

C. Ὁλοίτροχος dicitur ὁ ὅλος τροχοειδὴς καὶ παντοχόθεν ἀσήμεκτος, Omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis, vt testatur Eustathius pagina 925, vbi etiam addit, Herodotum ὁλοίτροχον πεῖον appellare eum qui λειαίνεται καταστυόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλος πρηστεῖ: Herodotum, inquam, vbi scribit ὅτι πρηστόντων τῶν βαρβάρων πρὸς τοὺς Πύλας, ὁλοίτροχοι ἐφέρεσαν. Ex eodem Herodoto affertur, ὁλοίτροχος μεγάλους κῆ τὸ λόφου κυλίοντες, saxa magna & rotunda deuoluentes ex vertice. Sed & ex Xenophonte affertur, ὀκυλίνδουν οἱ βάρβαροι λίθους ὁλοίτροχοι ἁμαξιαίους, saxa rotunda, seu molaria. Sic enim quidam interpretantur. nec perperam. nam molares lapides, etiam ipsi sunt τροχοειδεῖς. Nota verò in eo Xenophontis loco additum substātiuum λίθους quod Herodotus omisit, & subaudiendum reliquit. Dicitur porro ET Ὁλοίτροχος, seu Ὁλοιτροχος. vtroque enim modo scribitur, propter duplex etymon: quamobrem in quibusdam manuscriptis lexicis duplici spiritu reperitur Ὁ'λοιτροχος. Qui enim ψιλοῦσι τὸ ο, (quorum ex numero sunt Ptolemæus & Aristonicus,) eo nomine accipiunt τὸν ὅλῃ τὸ πρέχον ὁλοῦν, interposito ι: alii autem δασύουσι, qui accipiunt pro ὅλος τροχοειδὴς, καὶ κῆ πᾶν μέρος ἀσήμεκτος. Hæc lex. meum vetus, & Eustathius pagina 925. Vtitur autem Homerus Iliad. ν, v. 136, — ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ Ἀνδρὶ μεμαὼς, ὁλοιτροχος ὡς ὅτε πέτρης. Vbi meum vetus exemplar tenui spiritu scriptum habet hoc vocabulum, & exponit ὁ ὅν τῷ πρέχον ὁλοὸς, id est perniciosus & exitiosus in cursu: quoniam nimirum καταφερόμενος τῶν τὸ ἐμπίπτον βλάπτει. Exponitur etiam λίθος θεῖφερὴς καὶ φροχῶλος. vt & ab Hesychio exponitur ὀπισθόλιγυλος, κυκλοτερὴς, καὶ παντὶ μέρει ἀπόλυμος τῆς γῆς, quoniam videlicet ὁ πτεράγγυος ἐν μέρει ἐφάπλεται. Democritus verò τὸ κυλινδροειδὲς ὀλμα vocat ὁλοιτροχον, vt in lex. meo vet. annotatur, necnon ab Eustathio, pag. 925. vbi etiam addit, eum appellationis istius occasionem sumpsisse forsan ex hemistichio illo Homerico, — οὔπω κυλίνδεται ἐστυμένος τρόχ.

C. Ἅμα τροχία, ας, ἡ, Rotarum concursus, Rotarum commissio inter sese. Iliad. ψ, Τῇ ῥ' ἔχεν Μενέλαος ἁμαρτροχίας ἀλεείνων. Vbi Suid. ἁμα τροχίας esse ait ὁμοδρομίας, vel ὁμοῦ συμβολὰς τῶν τροχῶν, aut παῖς εἰς ταυτὸ σωτίδις τῶν τροχῶν. Secundum Ammonium verò ἁμα τροχία est ἡ εἰς ταυτὸ σωδρομὴ τῶν ἁρμάτων. Quòd si primam Suidæ expositionem sequamur, ad τροχὸς non ad τροχὸς referendum fuerit.

C. Παρατροχα, τά, Quæ iuxta rotam seu à latere rotæ sunt. Poll. lib. 1, τὰ δ' ἐπιτεσταίνοντα δέρματα θεῖ τὸν ἄξονα, καὶ τὰ παρεξόνια, παρατροχα.

Τροχόεις, εντος, ὁ, idem quod Τροχοειδὴς, Rotundus in modum rotæ, vel orbis. θεῖφερης. Macedon. lib. 2 Epigr. Ἀλλ' ἵνα μοι Τροχόεσσα κύλιξ βλύσσῃ λυαίῳ, sed vt mihi rotundus calix scateat seu manet lyæo.

Τρόχος, ου, ὁ, idem. Nicand. Ther. Τροχέω δ' ἀπεχεύατο χαίτῃ. ibi enim schol. Τροχέω exp. θεῖφερῆ.

Τροχαλὸς quoque expenitur Rotundus & volubilis in modum rotæ. Quæ expositio si vera est, possit inde DERIVARI Τροχάλειον, ου, τὸ, quo significatur ὁ Τροχὸς, seu Orbis rotundus in modum rotæ, Orbis figuræ circularis. Cicero apud Aratum, κολλίσεσθαι κυλινδόμενα Τροχάλεια, vertit, Tornare catè contortos orbes, vt videbis pag. 96 mei Lex. Ciceroniani. ITEM Τροχαλία, ας, ἡ, dicitur Rota qua aqua è puteo extrahitur. Quod vocabulum apud Pollucem legitur, libro 10, capite 5, vbi scribit, siquis velit aquam è puteo ἀντλεῖν, opus esse αὐτλητῆρος, αὐτλίας, ἱμονίας, ἱμάντος, κάλου, χοινίου, κάδου, Τροχαλίας. Vbi Τροχαλία est ipsa rota quæ circumagitur ad extrahendam aquam: ἱμονία, ἱμὰς, κάλος, χοινίον, lorum seu funis axi illius rotæ alligatus: αὐτλία autem seu αὐτλητὴρ, vrna quæ è fune suspensa in puteum demittitur, & aqua hausta rursum extrahitur, rota cum suo axe funem paulatim inter circumeundum subleuante. Ibidem rursum, μέρη δ' (inquit) Τροχαλίας, τονία, τοπία, ἀξόνια. VNDE Τροχαλιώδης dicitur Qui Τροχαλίας formam refert, Τροχαλίᾳ similis. Hippocrates in libro θεῖ ἀγμῶν dicitur βαθμῖδας Τροχαλιώδεις in cubito nominare sedes quasdam in quas lacerti processus insidunt, & vbi in illa Τροχαλιώδει χώρᾳ seu θεῖφερείᾳ, vt Galenus vocat, quasi rotatione trochlearum circumagitur cubitus. Sed notandum est, scribi non modò Τροχαλία, SED ETIAM Τροχιλαία: quarum scripturarum vtraque reperitur apud Aristotelem in Mechanicis, posterior autē frequētius. veluti quum dicitur ὁ κύκλος tribus κυλίεσθαι modis: nimirum vel κῆ τῷ ἀξῆδε, συμμεταβάλλοντος τὸ κέντρου, quemadmodum ὁ Τροχὸς τῆς ἁμαξῆς κυλίεται: vel θεῖ τὸ κέντρον μόνον, ὡς θεῖ αἱ Τροχιλαῖαι τὸ κέντρου μένοντος: vel θεῖ τὸ ὀλίπεδον τὸ κέντρου μένοντος, ὡς θεῖ ὁ κεκαμεικὸς Τροχὸς κυλίνδεται. SED ET Τροχιλιά, ET Τραχιλία scriptum reperitur: illud, per ι in antepenultima & oxytonως, hoc verò paroxytonως & per ι vtrobique. Prioris exemplum hoc affert Bud. ex Theophrasto, Histor. plant. libro & capite 4, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τὰ φρέατα εἶ) ἑκατὸν ὀργυιῶν, ὥστε ὑποζυγίοις ὑπὸ Τροχιλιᾶς ἀνιμᾶν. Posterius apud Polybium, necnon apud Suidam, in hoc loco cuius autorem non nominat, Σωκράτης θεὸς Ἀλκιβιάδην, εἰπόντα ὡς οὐκ ἀνέκτοι ἡ Ξανθίππη λοιδορουσα, Ἀλλ' ἔφθεγξε (φῆσι) σωτεῖσθαι, καθαθεῖ καὶ Τραχιλίας ἀκούων σωτεχῶς. Est autē desumptus is locus ex Diogene Laërt. apud quem scriptum Τροχιλίας. RVRSVM Τροχιλία legitur apud Athen. & apud Plutarchum, qui in libello suo De aud. poëm. scribit, ὥσθ' ὑδὸς βοῦν, καὶ φόρον Τραχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάσσης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα καὶ δυσχεραίνομεν. Verùm ET Τροχίλιον reperitur apud Athenæum libro 5, in descriptione nauis Hieronis, τύπις δ' ἐν πλεκτῆς γυρτάροις δεῖ Τροχιλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο καὶ βέλη δεῖ τῶν πύργων. Latini Trochleas appellant has siue Τραχιλιάς, siue Τροχίλια, siue Τροχιλέας, siue Τροχιλαίας, siue Τροχαλίας, aut Τραχιλίας. tot enim modis scriptum reperitur, vt modò annotaui. Lucret. libro 4, Multáque per trochleas & tympana pondere magno Commouet, atque leui sustollit machina nisu. Itidem Varro & Vitruuius ipsissim. Sicut verò ibi Τροχίλιον legitur, quod Budæus, quoque

agnoscit) ita E T Τροχίλιον affertur pro Trochlea, Rotula. A T Τρόχιλος Scotia dicitur. Sic enim Vitruuius libro & capite 3, Dempta plintho reliquum diuidatur in partes quatuor, fiátque superior torus quartæ, reliquæ tres æqualiter diuidantur, & vna sit inferior torus, altera pars cum suis quadris, Scotia, quam Græci Τροχίλον dicũt. Alioqui Τρόχιλος siue Τροχίλος auiculæ nomẽ est apud Aristot. & Oppianum, & Herodotum, quæ alio nomine πρόσβις nominatur, à Latinis Regulus & Rex auium. Plinius & trochilum vocat & regulum. Dissident (inquit libro 10, capite 64) aquilæ & trochilus, si credimus, quoniam rex appellatur auium. De amicitia verò eiusdem cum crocodilo, vide quæ tum alii referunt, tum idem Plin. lib.8, c.25, & Plut. De solertia animalium.

Τροχιά, ᾶς, ἡ, Rotæ vestigium, Orbita. ἡ τοῦ Τροχῶν χράσις. Exponitur etiam Via, Semita: nechon Cursus. Hesychius certè Τροχιαὶ exponit πορείας: itidémque Suidas: qui addit & πείβοις, ἐργασίας. Sunt qui paroxytonωs scribant Τροχία.

Τροχίσκος, ου, ὁ, Rotula, seu Orbiculus. Τροχίσκος, (inquit Gorræus) Pastillus: medicamenti nomen ab efformationis figura. fingitur enim in orbiculos, ex quibus etiam κυκλίσκος à quibusdam vocatur. De triplici autẽ eorũ genere vide quæ idem tradat, vide & Celsum lib.5, c.17, vbi & ipse Pastillum interpr.

Τροχίζω, F. ίσω, Rota torqueo, seu Radiis rotæ districtum torqueo. Dicit enim Virgilius, — radiisque rotarum Districti pendent, pro Τροχίζονται, seu ὀν Τροχῷ δέδενται aut σφεβλοῦται. est enim Τροχὸς tormenti quoddam genus, vt suprà docui. Aristot. Ethic.7, capite 13, τὸν Τροχιζόμενον καὶ τὸν δυςτυχίας μεγάλας τοιεῖ πάσχοντα. Et apud Suidam, οὐ Τροχιεῖ ὡς τὸν Λαπίθην λυσίν; Idem Τροχιοῦσα exponit βασανιοῦσα: quoniam nimirum Τροχὸς est ὄργανον βασανιστικὸν καὶ διαπεῖνον τὰ σώματα. Subiungit tamen non huius Τροχιοῦσα exemplum, sed nominis Τροχός, ex Aristophane, Ἐπὶ Τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος. Nequaquam verò iis assentior qui ὅτι τοῦ Τροχίζεσθαι accipiunt hæc verba Iulii Capitolini in Macrino, Tribunum qui excubias deleri passus est, carpento rotali superadnexum, per totum iter viuum atque exanimum traxit. Sed nec quibusdam aliis qui interpretãtur, In equuleo esse. nam equuleum à rota differre, patet ex loco Apuleii quem in Τροχὸς citaui. Suidas annotat Τροχίζεσθαι oratoribus esse τὸ σφεβλοῦσθαι ὅτι τοῦ Τροχοῦ τοὺς ἐξεπαζομένους, ἵνα κατείπωσιν ἀ συνίσασιν ἄλλοις, ἢ τοῖοι ὧν αὐτοὶ συνίσασιν ἠδικηκότες. Apud eundem legitur COMP. Ὑποτροχίζεσθαι, quod exponit, ὑποτοπεῖν τοχοῦ καὶ τρωθῆναι. Vbi Τροχὸς de currus rota dictum videtur, vt ὑποτροχίζεσθαι sit ὀκ δίφρου ὀκκυλίεσθαι, καὶ ὑποτοπεῖν τοῦ τροχοῦ. veluti quum aliquis è curru excussus sub rotam decidit, & ab ea conculcatur ac sauciatur.

Τροχαντὴρ quoque tormenti quoddam genus est, & βασανιστικὸν ὄργανον vt Τροχός. velut apud Gregorium in Maccabæorum encom. λῶ οὐδὲν ἔκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν οὐδὲ ἀπολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀρθρέμβολα τοιοτεινόμενα, οὐ Τροχοὶ τοιβαλλόμενοι, οὐ Τροχαντῆρες, οὐ καταπέλται, non fidiculæ propositæ, non rotæ obiectæ, non trochanteres, non catapultæ. Medicis autem Τροχαντῆρες sunt apophyses duæ in ceruice superiore femoris, vna interna, altera externa: illa maior, hæc minor. Putantur autem à Τροχάζειν esse dictæ, quòd cruris motus cursúsque per musculos his apophysibus insertos perficiantur. Anatomici vulgò rotatores appellant, Gorræus potius cursorias apophyses nuncupandas censet. Pollux τροχαντῆρα esse dicit πλὴν τοῖ κεφαλῆ τῆς μηροῦ τοῦ ὀσῶν ἐκφυσιν.

T P E Ω,

ῶ, F. τρέσω, Tremo, Intremisco, Trepido: peculiariter autem Ex pauore trepido, Formido. Homerus Iliad. φ, Πηλείδη μήτ' ἀρ' ἐμείλιε τρέε, μήτέ τι πάρβει. Et Iliad. ρ, — ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε. Et Iliad. τ, — οὐδέ τις ἔτλη Ἄντιον εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. Et Iliad. ο, — ἔτρεσε θηλε κακὸν ῥέζαιτ' ἐοικώς, Ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι Φθύγῃ. Vbi etiam innuit huic verbo τρεῖν inesse aliquam significationem τοῦ φθύγειν, id est fugiendi. quamobrem quum dixisset, Ὡς τρέσε Νεστορίδης, subiungit paulo post, Στῆ δ' μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων. Τρῶες δ' λείοιτιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν Νηυσὶν ἐπιστεύοντο: indicans eum non solùm trepidasse, sed etiam fugisse. Sic certè idem Iliad. ρ, δίφ τ' ἔτρεσεν ἄλλυδις ἄλλος, perterriti & tremefacti diffugêre alius alió. (sed id est potius à compos. διατρέω.) Itidémque Hesychius τρεσαίνων exponit non solùm φοβηθέντων, sed etiam διὰ δέος φυγόντων: & τρεῖν non modò φοβεῖσθαι, verùm etiam φεύγειν. Eodem certè modo οἱ τρέσαντες Lacedæmone dicebantur Qui territi fugissent. vt apud Plutarchum in Apophth. Lacon. ὧν τῶν ἐν Λευκτροῖς μάχῃ πάντας τοὺς τρέσαντας, ἀτίμους εἶναι τοῦ νόμου κελεύοντος. nam in Leuctrica illa pugna à Thebanis fusi sunt & fugati, vt idem Plutarchus cum alibi docet, tum in Pelopida. Idem in Agesilao, pagina 1119 meæ editionis, τοῖς ὀν τῇ μάχῃ καταδειλιάσασιν (οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζοισιν) ὀκνοῶντες τοὺς ὀν τοῦ νόμων ἀπιμίας τοιεσάγειν. Sic in Epigr. Αἰνίκ' ἀπὸ πολέμου τρέσαντά σε δέξατο μήτηρ. id est, λιπόντα μάχῃ, vt alius quidam ibidem loquitur. Rursum apud Homerum pro Pauefactus & tremefactus fugio, accipiat quis fortassis, Il. ρ, v. 663, de leone, Καὶ ὁ μὲν αἰ τε δεταὶ, τοί τε τρεῖ ἑοῦ μένος αἰτῆ. Sed malim simpliciter pro Timeo, Formido. Quinetiã possis, mutata structura orationis, τοί τε τρεῖ, reddere, Quæ eũ terrẽt: ex Plinio qui scribit lib.8, c.16, de leone itidem, Atque hoc tã sæuum animal rotarũ orbes circumacti, currúsq; inanes, & gallinaceorum cristæ cantúsq; etiã magis terrẽt, sed maximè ignes. Nota verò in hoc Homeri loco τρεῖν cum accusatiuo cõstrui, sicut τρομέω infrà. Nota etiam in superioribus locis σ metri gratia geminari in aoristo, & τρέσαι dici pro τρέσαι.

Τρέστης, ου, ὁ, Trepidus, seu Trepidator, Qui facilè expauescit & contremiscit, Meticulosus, Timidus. Hesychio δειλός.

C. Ἄτρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non est τρέστης, Intrepidus, Imperterritus. ἀφόβητος. Soph. τὸν ὀν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις. Synonymum apud Homerum ἄτρομος. Vnde ADVERB. Ἀτρέστως, Intrepidè, Animo imperterrito. ἀφόβως. Apud Suidam, οἱ δ' ἀτρέστως πάντας ἐφόνευσαν. vbi ἀτρέστως accipit non solùm pro ἀφόβως, sed etiam pro ἀνελεημόνως, Immisericorditer. Qua tamen expositione standum non esse puto: quoniam τοῦ τρέσαι cum τοῦ ἐλεῆσαι nihil est affinitatis, & altera illa non minus quàm hæc loco conuenit. At VERO Ἀτρεστίδας, nomẽ proprii apud Ath.

C. ΔΙΑτρέω, Intremisco, Perterresco. Item Tremefactus seu perterrefactus diffugio. vt apud Homerum Iliad. λ, Τρῶες δ' δείδεσαν ἄλλυδις ἄλλοι. Cui simile exemplum habes in Τρέω, sed in eo tmesis est.

C. ΠΑΡΑτρέω, idem. Homerus. Il. ε, — παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι Ὠκύποδες. vbi sch. exp. διὰ δέος ἔφυγον, pauefacti fugerũt.

C. ΥΠΟτρέω, itidem Intremisco, Perterrefio. vel potius Tremefactus & timore perculsus suffugio. nam ὑποτρέσαι eiusdem Homeri schol. exp. ὑποχωρῆσαι, ὑποφυγεῖν διὰ δέος. Iliad. η, vbi poëta canit, Τρῶας δ' Θυμος αἰνὸς ὑπώλυδε γῆα ἕκαστον, Ἐκπρεὶ τ' ἀυτῇ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι πάντασιν. Ἀλλ' οὔπως ἐπ' εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' αἰαδεῦσαι Ἀψ λαοῦ ἐς ὅμιλον. ita vt eodem pertineant ὑποτρέσαι & αἰαδεῦσαι ἀψ λαοῦ ἐς ὅμιλον. Itidémque Il. ρ, quum idem Homer. de Achiuis dicit, Νεκρὸν δ' ἀφελιπόντες ὑπέτρεσαν, idé schol. exp. ὑπὸ δέος ἔφυγον. Ad præcedentem versum respiciẽs Synes. epist. 4, dixit, καὶ διὰ τοῦτο οὔπω ἔτ' ἔχεν ὑποτρέσαι οὐδ' αἰαδεῦσαι, metu refugere. Metri verò causa dicitur ETIAM Ὑποτρείω, vt πνείω pro πνέω. Timo apud Plut. De virt. mor. — φύσις δέ μιν ἔμπαλιν ἦγεν Ἡδονοπλήξ, λῶ πλεῖσι ὑποτρείοισι σοφιστῶν.

Τρέμω, idem quod τρέω, ex quo & deriuatum est: prosæ scriptoribus vsitatius quàm illud, vnde & ad Latinos est translatum. Homer. Od. λ, — τρέμον δ' ὑπὸ γῆα ἑκάστου. (vbi potius tmesis est, vt & Il. κ. qumu ait, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γῆα. pro quo Iliad. η dicit, Θυμος ὑπώλυδε γῆα. & Iliad. γ, ὑπὸ τε θυμος ἔλαβε γῆα) Demosth. Pro cor. λαμπρὸν ἔργον ἔχῃς, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πλησιάζων τοῖς δοκοῦσι. Herodian. lib.4, τρέμοντά τε καὶ ὠχριῶντα τοῖς πλείστοις καταπλήττων, trementibus pallentibúsque plerisque. Et lib.6, δακρυῤῥοῦν καὶ τρέμων. Affertur & τρέμει τοῖ τῆς ὀρχῆς ex Chrysost. pro Anxius est de principatu. Petrus apostolus cũ participio etiam iunxit, epist. 2, cap. 2, δόξας οὐ τρέμοισι βλασφημοῦντες. vbi potius redditur, Non horrent dignitates conuitiis incessere. Vetus interpres, Non metuunt.

Τρόμος, ου, ὁ, Tremor: motus depraauatus facultatis animalis, partim à voluntate, partim ab onere partis editus. Neque enim motus simplex est, sed geminus, vnus qui deorsum, alter qui sursum tendit. hic secundum naturã est, & à voluntate perficitur: ille verò, præter naturã, & à partis quæ tremore agitatur, onere atq; grauitate. Hæc inter alia Gorr. Sic Plut. Symp. 3, probl. 3, quædam συμπτώματα μέθης recensens dicit Θυμοὶ ἀθρόοι. itidémque probl. sequẽte, ὅσα πάσχοισιν ἄνθρωποι ὑπὸ κρύους, πάντα συμβαίνει τοῖς μεθυσκομένοις, Θυμοὶ, βαρύτητες, ὠχριάσεις, σάλοι τοῦ τοῦ τὰ γῆα τοῦ ὄμματος. Plerũque dicitur de tremore qui ex pauore & metu oritur. Hom. Od. σ, — τοῦ δ' ἐπ μᾶλλον ὑπὸ Θυμος ἤλυθε γῆα. Et Il. η, Τρῶας δὲ Θυμος αἰνὸς ὑπήλυθε γῆα ἕκαστον. Sicut verò alicui vel aliquẽ ὑπέρχεσθαι γῆα Θυμος dicitur, ita & ὑπολαμβάνειν seu λαμβάνειν, & αἱρεῖν vel ἔχειν. vt Il. γ, — ὑπὸ τε Θυμος ἔλαβε γῆα, Ἀψ τ' αὖε χώρησεν. Il. θ, Σφῶϊν δὲ πρὶν τοῦ Θυμος ἔλαβε φαίδιμα γῆα. Il. τ, Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε Θυμος. Il. σ, πάντας γὰρ ἔχε Θυμος. Et Il. ζ, — κραπερὸς γὰρ ἔχε Θυμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ. Cicero Terrorem interpretatur. nã respiciens ad hæc verba Homeri de Aiace, qui πάντα τοῖ χεῖ ἔστατο πύχη, Τὸν δ' καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐνήθεον εἰστρόωντες, Τρῶας δὲ Θυμος αἰνὸς ὑπήλυθε γῆα ἕκαστον, Aiacis, (inquit) vt arma sumpsit, ingressio, lætitiam attulit sociis, terrorem autem hostibus. Rectè. solent enim ex terrore intremiscere.

C. Ἄτρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄτρεστος, Nõ tremens, Intrepidus, Imperterritus. Ausonius dicit etiam Intremulus. Hom. Il. ρ, Εἰ δὲ νῶϊ Τρώεσσι μόρος πολυδακρυς ἐνείη Ἄτρομον. Et Il. ε, Εἰ γὰρ τοι σὴ θεοὶ μόρος πατρῴῳ ἵκα Ἄτρομον. Et Il. π, — ὀν δέ τε θυμὸς ἀπήθεσιν ἄτρομος ὄδε. Vnde ADVERB. Ἄτομος, Intrepidè. Suid. ex Piside, Φεύγων ἀτόμως καὶ τρέχων ὑποστρέφει, de Persa.

C. Ἐν Θυμος, oppositũ præcedenti ἄθυμος. id est, In tremore constitutus, Tremens, Trepidus. seu Tremefactus.

C. ΠΕΡΙτρέμω, Circũtremo, vt Lucr. loquitur. Ex Gregor. Naz. VNDE Περί Θυμος, Circumtremens. seu Vndique tremefactus. Nisi potius is est vsus præpos. τοῖ qui in τοῖφοβος & τοῖδεής. Inde autem ADVERB. Περί Θυμος, vt τοῖ Θυμος ἔχω τοὸς τὴν δίκην ex Phal. epist. affertur pro Reformido supplicium.

C. ΥΠΟτρέμω, Intremisco. vel Aliquantum tremo & trepido, Subtimeo. vt apud Plat. De rep. lib.1, καὶ εἶπον ὑποτρίμων, Ὦ Θρασύμαχε μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. quoniam nimirum incipiebat ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαγριαίνεσθαι. VNDE Ὑπόθυμος, Subtremulus, Qui tremore & pauore veluti succutitur. Plut. De def. orac. εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρᾶν ὑπὸ Θυμον γίνηται καὶ κραδανθῇ καταστενδόμενον, ab imis vsque articulis succutiatur & contremiscat. Æsch. in Ctes. ὅς μὴν τοιοῦτος χρόνος ὑπὸ Θυμος ὦ ἄθρωπε, καὶ παριὼν ἡμιθνὴς ὅτι τὸ βῆμα, εἰρωνοφύλακα ὑμᾶς ἐκέλευεν αὐτὸν χροτανεῖν, Trepidus & meticulosus. τοῖδεής, τοῖφοβος.

Τρομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tremulus, Trepidus. Plut. Symp. 8, κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν Θομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν. Idem De def. orac. ἀλλὰ πᾶσι δεῖ τοῖς μέρεσι τὸν σάλον ὁμοῦ καὶ τὸν παλμὸν ἐγγίνεσθαι μετὰ ψόφου Θομώδους, sed omnibus pariter artubus tremorem oportet cum trepido strepitu agitationéque incessere, vt Turn. vertit.

Τρομερὸς, ου, ὁ, idem. Vtitur Aristoph. in Auibus. Et quidã apud Suid. dicit, ὁ δὲ ὑπὸ ἀῤῥωστίας λεπτόν τι καὶ Θομερὸν ἐφθέγξατο. ægrotantium enim vox tremula esse solet.

Τρομέω, ῶ, idem quod τρέμω, seu τρέω, Tremo, Trepido: seu Contremisco. Hom. Iliad. ο, — Θομέοισι δέ τε φρένα ναῦται Δειδοῖτ· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται: quum videlicet magna ingruit tempestas. Et Il. κ, — Θομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γῆα. Idem & Θομεῖσθαι dicit pro Θομεῖν, sicut ἀπορεῖσθαι vsurpatur pro ἀπορεῖν. Il. κ, — ὅπως καλλίπτερυγες ἵπποι Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ Νεκροῖς ἀμβαίνοντες. Et rursum, non procul ab initio eiusdem libri, Θομέοντο δέ οἱ φρένες ὀντός. Itidémque Od. σ, — ἄγον ζώοντες αἰάσκῃ Δειδοῖτ· πάρκης ὀ τοῖ Θομέοντο μέλεοι. (Sed melior ea scriptura quæ præpos. τοῖ verbo iungit) Interdũ Θομέω sine Θομέομαι cũ accusatiuo cõstruitur, & significat Horreo, Timeo: vel potius Cum tremore timeo. Vt Od. σ, Εἰ δὴ τοῖτόν γε Θομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. Et Od. υ, Οὐδ' ὄπιδα Θομέοισι θεῶν. Et Odyss. π, — οὐδέ τι μιν θάνατον Θομέεσκε αὔωρα Ἐκ γεμωνιήρων. θεόθεν δ' οὐκ ἔς' ἀλέασθαι. Itidem Apollon. Rhod. Arg. 2, Θομέοντες ὄλεθρον.

Τρομητὸς, οῦ, ὁ, exponitur Tremulus, Trepidus: vt idem sit cum Θομερὸς seu Θομέων. A T Τρόμης, proprium nomen est apud Suidam, sed σκωπτικόν. Scribit enim, Æschinem à Demosthene cùm aliis incessi scommatis, tum verò γραμματοκύφωνα vocari, & filium Τρόμητος. Nec enim Τρόμης vocatus fuit Æschinis pater, sed Ἀθόμητος, vt in ipsius vita legitur. Locus autem Demosthenis ad quem respicit, est in or. Pro cor. καὶ δύο συλλαβὰς τοιοῦτοις, τὸν μὲν πατέρα αὐτῇ Τρόμητος ἐποίησεν Ἀτρόμητον.

C. Ἀθόμητος, idem quod ἄτρομος & ἄτρεστος, Intrepidus, Imperterritus. ἀφόβος, vt Suid. exponit in hoc epigr. quod affert, Ταύρου βαθὺ τένοντα, καὶ σιδηρέους Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμαν Ἡρακλέους, Σεμναί θ' ὑπτιαι, καὶ Λέοντος ὄμματα Μιλησίου γίγαντος, οὐδ' ὀλύμπιος Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν. Est & nomẽ propriũ, teste eodẽ: de quo in præcedẽte Τρόμης.

C. ΑΜΦΙθομέω, ῶ, Circũtremo, vel Ab omni parte tremo.

C. ΠΕΡΙθομέω, ῶ, vel Περί Θομέομαι, οῦμαι, Tremo circa. vt Od. σ, v. 77, — πάρκες δὲ τοῖ Θομέοντο μέλεσσι, carnes tremebant circa membra. Legitur tamen & τοῖ Θομέοντο disiunctim.

C. ΥΠΟθομέω, ῶ, Tremore succutior. Hom. Il. υ, v. 28, Καὶ δέ τέ μιν καὶ τοῖθεν ὑποθομέεσκον ὁρῶντες. Vbi etiam nota Ionicum ὑποθομέεσκον pro ὑποθόμεον.

Τέθεμαίνω, idem quod θέμω: ex quo & deriuatum est. volunt enim ex θέμω fieri primùm θεμαίνω: inde autem διπλασασμῷ facto, πθεμαίνω. poeticum certè verbum est. Xenarchus comicus apud Athen. lib.13, Ἀεὶ δὲ πθεμαίνοντα καὶ φοβούμενον, Δεδιότα, ὀν τῇ χεῖ πὶ ψυχῷ ἔχοντα, sed semper trementem & metuentem. Et cum accus. Aristoph. Nub. — οὕτως αὐτὰς πθεμαίνω καὶ πτοῦμαι, horreo & pertimesco eas. Similis ferè διπλασασμὸς est in πθαίνω. sicut enim illud fit ex θάω, ita hoc ex θέμω, ab initio addita syllaba π, in medio autem αίν.

¶ Ἀτρέμας, Sine tremore. id est, Sine eo motu qui in tremore fit. generaliter autem, Sine vllo motu, Quietè. ἀκινήτως. Hom. Il. ν, — οὐδέ οἱ ἔγχος ἐχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο. Vbi nota sibi opponi ἀτρέμας ἔχειν & σείόμενον ἐλελίζεσθαι, seu σείεσθαι, quemadmodum à Plutarcho copulantur ὑποτρόμον γίνεσθαι & κραδαίνεσθαι, itidémq; κίνησις & παλμός: veluti quum Anaxagoras apud eum dicit aerem κινεῖσθαι κίνησιν θομώδη καὶ παλμοὺς ἔχουσαν. Rursum Homerus eodem libro, Ἀλλ' ὤστε σήλη ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον, Ἀτρέμας ἑσταότα. Et Iliad. ε, de nebulis, αἳ τε Κρονίων Νεφεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν Ἀτρέμας. Et Iliad. β, Δαιμόνι' ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε. Et Od. ν, Δῆ πτε γ' ἀτρέμας οὖδε, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Itidẽ Aristophan. Nub. dicit ἔχ' ἀτρέμας, pro μέν' ἐφ' ἡσυχίας, Quiesce, Mane quietus, nec te cõmoue. In eadem Comœdia dicit ἔχ' ἀτρεμά. Reperitur enim ETIAM Ἀτρέμα, absque ς. Interdum verò hoc ἀτρέμας siue ἀτρέμα motum quidem aliquem significat, sed tam placidum & lenem vt nullus esse videatur: quamobrem exponitur etiam Placidè, Remissè, Sensim, Paulatim. ἠρέμα. Aristoph. Nub. Ἀτρέμας τοῦπον κέκραγε παππάξ: nimirum τὸ ζωμίδιον quod dicit παπαῖσαι ὥς τοῦ βροντῶ. Galenus lib.1 ad Glauc. διεπνεῖτο μὲν ὁ πυρετὸς, ἀτρέμα δ' οὕτως ὥς τοῦ τὰ ἑτέραν μόνας ἀπύρετοι εἶ) δοκεῖν. Et Plutarchus in Alcibiade, θαλίσειν καὶ ἀποκναίειν ἀτρέμα, sensim & paulatim. Idem in Themistocle, dicit ἀτρέμα σωτηρίας χρονικά. Vbi quidam perperam interpretati sunt Annales diligenter & exquisitè editi. Xenoph. tum in hac tum in præcedente significatione vsus est hoc aduerbio. In præcedente, veluti quum dicit, ὁ δ' ἔξει ἀτρέμα. id enim est, Immotus manebit. In hac verò, quum de lepore loquens ait, ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. nã ibi significat Remissè, teste B.

VNDE Ἀτρεμία, ας, ἡ, idem quod ἠρεμία & ἡσυχία, Quies, seu Non moueri, Immotum manere. Xenophon Pæd. lib.6, pag.98, ἐκέλευσεν ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἀδήλους τοῖς πολεμίοις, ἀτρεμίαν ἔχειν. id est, ἀτρέμας ἔχειν, vt idem cum Homero loquitur. Legitur apud Hesychium quoque & Suidam, quorum vterque exponit ἡσυχία. Apud illum verò ET Ἀτρέμη legitur, quod exponit ὑγεία, sanitas. Inde verò & VERBVM

Ἀτρεμέω, ῶ, significans ἀτρέμας ἔχω, Immotus maneo, Nullo succutior motu, Quietus sto, seu Quiesco. Sunt qui interpretentur etiam Intrepidus sto. Est enim & trepidatio motus quidam. Hesiodus Ergon lib. 2, — ἵνα περ τείχεα ἀτρεμέωσιν, Μηδ' ὀρθαὶ φέρωσιν ἀειρόμεναι καπνὸν ὦμα. Et Lucianus, ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς, non moueri, sed quiescere. Plutarchus in Romulo, ἐν τῷ σραπυμάτων ὑπ' ὅπλοις ἀτρεμοῦντων. Idem, ἐθαύμασαν ἀτρεμοῦντας ἐν τοῖς ξενοῖς τοῖς πολεμίοις, loco non moueri. Idem alibi dicit ὅτι τοῖς παροῦσιν ἀτρεμεῖν, pro, Acquiescere rebus præsentibus, nec res nouas moliri. quemadmodum & ἀτρεμεῖν ὅτι τοῖς δικαιοῦσιν affertur pro Acquiescere re iudicata. Sic verò idem in Alcibiade, Ἀθηναῖοι οὐκ ἐάσουσι ζῶν Ἀλκιβιάδης ἀτρεμεῖν ὅτι τῷ καθεσῶτων. Et in Antonio, πολλὰ τῷ ἐπ κρυπτομένων ἐν ἀυτῷ καὶ ἀτρεμούντων παθῶν ἐγείρας, καὶ αἰαβαχύσας. Vbi Budæus ἀτρεμῆσαι exponit Quiescere, subiungens, Id est μηδὲν νεωτερίσαι. VNDE Ἀτρέμητον dicitur τὸ ἀτρεμοῦν, seu ἀτρέμας ἔχον, Quod immotum permanet nec vllo motu succutitur. Hesychio ἀσάλευτον. Rursum ab Ἀτρέμας seu Ἀτρέμα est & aliud verbum, NIMIRVM Ἀτρεμίζω, itidem significans, Immotus & quietus maneo, Nullo succutior motu, sed quiesco, vt ἀτρεμέω, ἡρεμέω. apud Antiphōtem enim opponitur τῷ νεωτερίζειν, pag. 108. Τοῖς ἄτυχοῦσιν (inquit) συμφέρει ἀτρεμίζειν, καὶ φυλάττειν τὼ παροῦσαν ὠφελείαν. quod Plutarchus dicit, ὅτι τοῖς παροῦσιν ἀτρεμεῖν, & ἀτρεμεῖν ὅτι τῷ καθεσῶτων. Idem Antiphon, οὐ γὰρ ἂν ἐβλήθη ἀτρεμίζων καὶ μὴ διαπτέχων, si immotus permansisset. Bud. Itidem ex Herodoto affertur ἀτρεμίζω τὼ ψυχῷ, pro Tranquillo animo consisto.

A

B

C

Alioqui ἀτρεμίζω transitiuè etiam ponitur pro Firmo, Stabilio, Facio vt quis immotus perstet, & quiescat. vt & à Suida exponitur ἑδραίζω. Theognis, Οὐ χρὴ κυβερνίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, Τὸν δὲ κακὸν κινεῖν. Vbi nota sibi opponi κινεῖν & ἀτρεμίζειν.

D

ΤΡΗΡΩΝ, ωνος, ὁ, Columba: dicta ἀπὸ τῶ τρεῖν significante ὀλαβεῖσθαι seu φοβεῖσθαι: quoniam ea auis præ cæteris timida est, vt tradit schol. Homeri: necnon Hesychius, à quo τρήρων exponitur δειλὴ τῶν πελειῶν, (fortasse autem deest πέλεια apud eum post τρήρων) pauida columba. sicut & Valerio Flacco Pauidæ columbæ, & Horatio Imbellis columba. Itidem Athenæus libro 11, τὸ Τρήρωνες μόνον ἐδέξαντο τῶ ὅτι θέτον πελειάδων, ἐπὶ δ' ἀσθένειαν ὀλαβεῖς ἡ ὄρνις αὕτη. τρεῖν δ' ὅτι τὸ ὀλαβεῖσθαι. Quos sequendo τρήρων non substantiuum fuerit, sed adiectiuum, & significarit Trepida, Pauida, Timida. Frequenter certè apud Homerum iungitur cum πέλεια. vt Od. μ, — οὐδὲ πέλειαι Τρήρωνες. Et Il. ψ, — ὃς μόλ κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν. Et paulo antè, — ὀκ δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτὴ μηνίνθῳ δῆσεν ποδός. Atque adeo Lucianus quum respiciēs ad illū locū, omittit τρήρων, simpliciter dicens πέλειαι, (vt suprà in Καταζεύξω videre est) adiectiuè, non substātiuè, accepisse videtur hoc τρήρων. Sed Suid. (sicut & Hesych.) τρήρωνα exp. δειλώ, ex Hom. afferens, Αἱ δὲ βάτῳ τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι: quod itidem exp. δειλαῖς πελειταῖς. Itidē verò apud Aristoph. pro timido poni hæc vox dicitur. Substantiuè tamen etiam accipi pro columba, patet ex COMPOS. Πολυτρήρων, Columbis abundans. veluti quum idem Homerus initio Bœotiæ dicit πολυτρήρωνά τε Θίσβιν, nimirum ὡς πολλὰς τῶν πελειῶν ἔχουσαν, Eustathio. Cum præcedente autem Τρήρων significante δειλόν, CONIVNGE Τριῖρον, quod Hesychius exponit itidem δειλόν: subiungens tamen & has expositiones, ἐλαφρὸν, ταχύ, item πλοῖον μικρόν.

E

ΤΡΙΖΩ, Strido. verbum ex ipso sono fictum. Homerus Odysseæ ω, de animabus, — ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο, (sequebantur ducem Mercurium) Ὡς ὅτε γυκτερίδες μυχῷ ἀντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι πτερόεντα. Itidémque Plutarchus De sera numinis vindicta, καθάπερ μελίσσας ἢ νυκτερίδας ἀπεχνῶς ἐχομένας καὶ πεπειγμένας ὑπὸ μνήμης καὶ ὀργῆς ὧν ἔπαθον δ' αὐταί. Rursum Homerus Iliad. ψ, — ψυχὴ δὲ κατ' χθονὸς ὤχετο πετομένη. (Vbi præteritum præsentis significationem habere, docebo mox) Virgilius hunc versum exprimere voluisse videtur quum Æneidem suam claudens cecinit, Vitáque cum gemitu fugit indignata sub vmbras. Et Iliad. β, — ἐλεεινὰ κατὰ δῶμα πετειῶτα, Stridentes. ponitur enim illud præteritum pro præsenti, quemadmodū paulo antè præt. fœm. gen. πετειηῶτα. (quē vsum habent itidē cū alia, tum κεκλιηῶς & κεκμηῶς) Sic apud Synesium quoque epistola 4, τὸ κέρας ἐπτερόεν, antēna stridebat. Et apud Lucianum in Zeuxide, ἐπὶ μόνον πετειηότων ἤκουσαν τῶν ἐλεφάντων, quum elephantorum stridorem duntaxat inaudissent. Vbi nota elephantibus etiam tribui hoc φθέγμα: quum tamen Hesychius esse dicat λεπτὸν τι φωνεῖν, & id ex præcedentibus locis manifestum fit: elephantorum autem vox sit φοβερὰ καὶ τραχεῖα, vt Plutarchus in Pyrrho testatur. Alexander Aphrodiseus dicit etiam τείροντες ἢ ῥινοῦμενοι σιδήρου. Marcus verò Euang. cap 9, τείρειν τοὺς ὀδόντας, stridere dētibus. quod & βρύκειν τοὺς ὀδόντας vocatur, vt Suidas docet, afferens hunc versum, εἶπεν, ὀδόντ' ὀξὺ βρύκουσ', οἷα λάκαμα χωνή.

F

G

Τεισμὸς, οῦ, ὁ, SIVE Τειγμὸς, Stridor. Theophrastus Historiæ plantarum libro 4, cap. 16, de vermiculis qui in ficu nascuntur, φθέγγονται δὲ οὗ τεισμόν. Quæ verba leguntur etiam apud eundem De causis plantarum lib. 5, capite 14, nisi quòd ibi τειγμὸν scriptum est. Inde verò est quod scripsit Plinius lib. 17, cap. 24, Sonúmque edunt parui stridoris. Aristoteles Historiæ animalium lib. 4, cap. 9, de piscium genere, ψόφοις δέ ἔνιας ἀφιᾶσι καὶ τεισμοῖς, οἷς λέγουσι φωνεῖν, οἷ λύρα καὶ χόρδαι. οὔπω γὰρ ἀφιᾶσιν ὡς τῶν ἐχυλισμόν. Vbi nota affines sonos esse χυλισμὸν & τειγμόν. Ibidem verò quum ὁ κόκκυξ dicitur ψοφεῖν σριγμὸν, ambiguum an hunc σριγμὸν eundem esse intelligat quem τὸν τεισμόν. Mures quoque & sorices τείρειν dicuntur. nam Plutarchus scribit in Marcello, quum Minutius dictator magistrum equitum designasset C. Flaminium, ἐπὶ τεισμὸς ἠκολούθησε μῦς, ὃν σύριγκα καλοῦσιν, iis abrogatis alios fuisse creatos. Quem μῦς τεισμὸν Valerius Maximus vocat occentū soricis. Sic enim ille lib. 1, Occentus soricis auditus Fabio Maximo dictaturam, C. Flaminio magisterium equitum deponendi causam præbuit. Dicitur & τεισμὸς ὀδόντων, qui βρυγμός quoq; nominatur, Latinis Stridor dentium.

C. ΚΑΤΑ τείζω, itidem Strido, Stridorem edo. Homerus in Batrachomyomachia, de mure, Κῆνος δ' ὡς ἀφέθη, (nimirum à rana subeunte aquas) πέσεν ὕπτιος ὑθὺς ἐς ὕδωρ· Χεῖρας δ' ἔσφιγξν, καὶ ἀπολλύμενος κατέτειζε, inter pereundum stridorem edebat.

¶ Τρύζω, idem ferè quod τείζω. nam eo φθόγγος quidam designatur, sed propriè qualis est turturis, quæ hinc τρυγὼν nominatur. Hesychius τρύζει exponit γογγύζει, ψιθυρίζει, murmurat, susurrat. vt apud Homerum τρύζητε exponitur γογγύζητε, Iliad. 1, vbi Achilles legatis ad se missis ait, Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Quo in loco Eustathius annotat τρύζειν esse πολυλογεῖν seu πολυφωνεῖν. quoniam τὼ τρυγόνα (quæ à τρύγω nominata est) ἡ παροιμία ὅτι σκώμματα τῶν πολυλογούντων προσαλαμβάνει λαλιστέροις τῶν τρυγόνων τοιούτοις καλοῦσα. Turturem verò gemere dicit Virgilius, sic canens in Bucolicis, Nec gemere aeria cessabit turtur ab vlmo. Cicero Vocibus instare Latinè vertit quod Aratus Græcè τρύζειν dixerat. hunc enim eius versum, Ἠ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὁλολυγών, sic reddidit, Et maturinis acredula vocibus instat. Festus Auienus verò, Si matutinas vlulæ dant carmine voces. Vbi etiam obiter NOTA Ὁλολυγὼν Latinè dici non solùm Acredula, sed etiam Vlula. Eustathius inter τείζειν & τρύζειν distinguēs, hoc esse dicit τρυγόνων, illud verò, νυκτερίδων.

Τρυσμὸς, οῦ, ὁ, Murmur, Susurrus, Mussitatio. Greg. in Poemat. Δούλιον ἐν σωματέσσι λαλεύμενον ἠρέμα τρυσμόν, seruile murmur aduersus dominum.

c. 2. Ἀμφιτρύζω, Circumstrideo. vel potius Circum murmuro & susurro.

H C. ΕΠΙ τρύζω, Admurmuro, Cum murmure addo, Accino. Hesychius ὀπτρύζοισιν exponit ὀπτογγύζοισιν, ὀπτλέγοισι.

C. ΠΑΡΑ τρύζω, idem propemodum cum præcedente. significat enim Iuxta murmuro. Hesychius παρατρύζει exponit παραφωνεῖ, γογγύζει: itidémque Suidas παρατρύζει, qui etiam addit, translatum esse ab auibus. eas enim παρατρύζειν dici ὅταν τοῖς οἰκείοις νεοσσοῖς γρεχῶ ὀπφωνῶσι.

C. ΥΠΟ τρύζω, Paululum murmuro, Leniter murmuro. Alii interpretantur, Submissè loquor, Musso. Hesychio verò ὑποτρύζει est non solùm ὑποψιθυρίζει, γογγύζει, verumetiam ὑποβάλλει.

Τρυγὼν, όνος, ἡ, Turtur: dicta παρὰ τὸ τρύζειν significante πολυφωνεῖν: vnde & prouerbium τρυγόνος λαλίστερος, teste Eustathio. Meminit huius auis Athenæus libro 9, vbi ex Aristotele tradit πλείστερῶν esse vnum genus, quinque verò species: idque patēre ex his philosophi verbis, πειστερὰ, οἰνὰς, φάψ, φάσσα, τρυγόν. Vide eundem Aristot. lib. 5 Historiæ animalium, capite 13, vbi scribit τὸν τρυγόνα εἶναι ἐλάχιστον τῶν πλειστερειδῶν. Hesychio τρυγὼν est etiam ἰχθὺς θαλάσσιος: cuius τὸ κέντρον esse ait δηλητήριον. Huius verò θαλασσίας τρυγόνος meminit Aristoteles Historiæ animalium lib. 5, cap. 3, necnon Ælianus & Nicāder, itémque Dioscorides lib. 7, cap. 8, & lib. 8, cap. 6, quorum illo in loco symptomata describit quæ ab ea ictos comitantur, in hoc autem remedia. Latini pastinacam marinam nuncupant: de qua multa apud Plinium. Rursum Hesychio τρυγὼν est ἡ τῶν γυναικῶν μίξις, & σωφρόσυνος. Quæ verba mendo non carere videntur. Apud eundem legitur accusatiuus τρυγὼς, τὰς τρυγόνας. Item COMPOS. Τρυγονοφάλλειν: quod prouerbialiter dici scribit ὅτι τῶν φαύλως τρεφομένων. Quæ apud Suidam quoque leguntur, nisi quòd apud eum est τρυγόνα φάλλειν, in manuscripto etiam codice. Meminit idem & superioris prouerbii, τρυγόνος λαλίστερος: cuius hanc affert rationem, quoniam αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ σόματι ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσι λαλοῦσι. qua de re Eustathius quoque pag. 751. Rursum apud Suidam legitur Τρυγονῶσα, quod exp. ἡσύχως κινῶσα, afferens ex Aristophane τρυγονῶσα τὼ θύραν. Hoc autē particip. est à VERBO Τρυγονάω, ῶ.

A

B

C

D

E

ΤΡΥΓΗ, ης, ἡ, SIVE Τρυξ, υγὸς, ἡ, dicitur ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, Cereales fruges, teste Eustathio, deriuante inde ἀτρύγετος. Sed non facilè credo τρυξ habere illam significatio. qua de re & paulo infrà dicam. De τρύγη verò dubium non est: quum Hesychius quoque annotarit τρύγα dici τὸν πυρὸν, καὶ τὼ κριθὼ καὶ πᾶσα ἄλλον καρπὸν, καὶ ποιαὶ βοτάνα. ¶ Pro etiam vsurpatur, vt in synonymo τρυγητὸς docebo ex Poll. Quo modo apud Hesychium quoque accipi potest, quum dicit φαυλοδρόμοις vocatos fuisse τῶν Καρνεατῶν πινὰς παρορμῶντας τοὺς ὅτι τρύγη. vt sit, Qui instigabant vindemiatores ad vuas celeri cursu deferendas. Et Epigrammatum libro 2, τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον, vindemiæ falcem. ¶ Τρύγη significat etiam Ariditas, Siccitas. vt apud Nicandrum in Theriacis, versu 367, — ὅ τε τ' ὕδωρ Σείριος ἀζώσῃσι, βρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης. Ibi enim scholiastes subaudiens μίμνῃ, hoc τρύγη significare ait ξηρασίαν τῆς λίμνης. VNDE Τρυγεῖ quod Hesychius exponit ξηραίνει, Arefacit, Exiccat: à THEM. Τρυγέω, ῶ.

F

C. Τρυγοβόλιον, ου, τὸ, Locus in quem coniicitur, (seu in quo reconditur) ἡ τρύγη, vt σιτοβόλιον dicitur Frumenti reconditorium. Hesychius τρυγοβόλια dicta scribit fuisse εἰς ἃ καρποὺς ξηροὺς ἀπετίθεντο, Loca in quibus fructus aridos reponebant, vt sunt granaria.

C. Τρυγηφάγος, ου, ὁ, Cerealium frugum comestor. Plutarchus Sympos 8, problemate 8, οὔτε γὰρ πέγλαν ὅτι δὴ πόνηθότερον, οὔτε σκαρὸν τρυγηφάγον, οὔτε κύκρεις πινὰς ἢ λάβρακας ἀστρομολόγοις προσειπεῖν, οἷς τὰ χρεσσᾶα κατηγοροῦντες ὀνομάζουσι. At apud Eustathium pag. 1003, legitur hic senarius, Ἀδηφάγου κἠλωνος ὀτρυγηφάγου. Sic enim scribendum vna voce ὀτρυγηφάγου. vt apud Hesychium legimus, Ὀτρυγηφάγου, προσεπὸν τὸ ο. τρύγη γὰρ ὁ σῖτος καὶ ὁ χόρτος. Itémque in lexico meo vetere, & apud Etymologistem Ὀτρυγηφάγος. τρύγη ὁ Δημητριακὸς καρπὸς, ἐξ οὗ τρυγηφάγος, καὶ πλεονασμῷ τῶ ο, ὀτρυγηφάγος. Quibus ex locis emenda Suidæ codicem, & supple quæ apud eum desunt. Præterea ibi NOTA Ὀτρυγηφάγος. Apud Hesychium legitur ETIAM, Ἀτρυγηφάγου, πολυφάγου, subiungentē itidem, Τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός. Vbi ἃ foret ὀπωπικόν.

A

B

C. Διατρύγιος Hesychio est δι' αὐτοῦ πῶν τρύγιον ἔχων, τρυγήσιμος, ἔγκαρπος. Qui etiam addit, διατρύγιον ὄρχον à quibusdam exponi τὸν διὰ μέσων ἀμπέλων κατεσπαρμένον τόπον, ab aliis τόπον ἀχρεῖον ἤδη πεπίρων σαφυλῶν, ab aliis αὐθοῦσπα. Quarum expositionum illam potius sequerer quæ διατρύγιον ὄρχον intelligit esse locum inter medias vites seu vitium ordines, consitum frumento alióve cerealium frugum genere: & eam quæ eo nomine accipit τὸν δι' αὐτοῦ πῶν τρύγιον ἔχοντα. Legitur autem hoc διατρύγιος ὄρχος apud Homerum Odysseæ ω, versu 340, — ὄρχους δέ μοι ἐῶσ' ὀνόμηνας Δώσειν πεντήκοντα. διατρύγιος δὲ ἕκαστος Ἥμισυ. ἔνθα δ' ἀνὰ σαφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, Ὁππότε δὴ Διὸς ὥραι ὑπεβείσειαν ὕωθεν. Vbi Eustathius quoque affert quandam expositionem cum superiore conuenientem, quam præ cæteris me probare dixi: nimirum διατρυγίους ὄρχους dici non tantùm τοὺς οἰνικοὺς, verumetiam τοὺς δενδρικοὺς, τοὺς μὴ πάνυ πυκνοὺς, ἀλλὰ τοιούτους ὡς μεταξὺ τῶν κτῆ τὰ φυτὰ σοίχων παρεσπαρθῆναι τὴ τῶν σπερμάτων καὶ οἴων τρυγᾶσθαι. vt hodiéque in quibusdam locis vnus idémque ager arborum vitibus maritatarum ordines habet, & cereales fruges aut herbas. Verùm Eustathius & aliam attulerat expositionem suam, videlicet διατρύγιον significare ἀμπελον ἧς οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις χαμοῖς πεπάγονται: quamobrem poetam addidisse ait, ἔνθα σαφυλαὶ παντοῖαι.

Τρυγάω, ῶ, Fut. ήσω, Vindemio. πὼ τρύγιον συλλέγω, Cereales fructus colligo: peculiariter autem Vuas carpo. quod Latinis est Vindemio, quasi Vinū demo. Plutar. Sympos. 6, Problem. 7, τρυγᾶν λέγομεν τοὺς δρεπομένους πὼ ἀμπελίνου ὀπώρας. Theophyl. epistola 62, αἱ ἀχράδες βρίθουσι, καὶ τῶν τρυγώντων ὀρέγονται, & decerptores appetunt. Interdum additur accusatiuus, isque vel plantæ vel ipsius fructus. Plantæ, velut apud Hesiodum in Clypeo Herculis, Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, vindemiabāt vites. Et in prouerb. τρυγᾶν ἐρήμας, sub. ἀμπέλους, Vacuas vindemiare vites, seu Custode vacuas vites vindemiare. quod dicitur ὅτι τῶν ἀδεῶς πωρεσθόντων, καὶ μηδενὸς αὐτοπρεσθόντος, vt annotauit scholiastes Aristophanis in hoc Vesp. loco, ἀλλ' ἐρήμας ὤφθ' οὕτω ῥαδίως τρυγήσειν. Item cum accusatiuo Fructus, vt Vindemio quoque apud Latinos. veluti quum Plinius dicit Nouissimas vuas vindemiant. Homerus Odysseæ η, quum dixisset vuas quasdam in Alcinoi Ἡλοπέδῳ πρασίνεσθαι, subiungit, ἐπέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, alias autem vindemiant, id est carpunt & deligunt. Itidem τρυγᾶται φοῖνιξ apud Dioscoridem lib. 1, cap. 149, Decerpitur, Stringitur, Colligitur. Idémque libro 5, cap. 29, dicit τρυγηθῆναι πὼ σαφυλὴν, vuam decerpi. Sic comicus quidam apud Plutarchum De exilio, ait, τὰ σῦκα τῆς σφενδόνης τρυγᾶσθαι, ficus vindemiari fundis. id est deiici ex arboribus, vt solent poma, pira & nuces. Galenus verò apud Athenæum lib. 1, ὁ δὲ μὴ οὕτω βυγηθεὶς οἶνος, αὐστηρός τε καὶ τῷ χρώματι κιρρός. Vbi sicut οἶνος βυγᾶσθαι dicitur, ita μέλι infrà in Τρυγητής. ¶ Metaphoricè autem βυγᾶν est Frui & Percipere, ἀπολαύειν, in quit Budæus, afferens prouerbialem hunc senarium, Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει βυγῶμεν. & ex Luciano, de meretricibus, καὶ τῶν βυγῶσι ναυπόν. Et rursum ex eodem, καὶ σὺ Γλυκέριον ἄλλο βυγήσῃς.

C

D

E

F

G

Τρυγητὴρ, ῆρος, SEV Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, Vindemiator, Vindemitor. Qui decerpit & colligit cereales fruges & vuas. Hesiod. Asp. Οἱ δ' αὖτ' ἐς θαλάρους ἐφόρουν ἀπὸ τρυγητήρων Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. ¶ Τρυγητὴρ est etiam sideris cælestis nomen. Colum. libro 11, cap. 2, Sexto nonas Martii vindemiator apparet, quē Græci βυγητῆρα dicūt. Ouid. Vindemitorē appellat, Fast. lib. 3, vbi canit, quum aurora — quintæ tēpora lucis aget, Siue est arctophylax siue est piger ille Bootes, Mergetur, visus effugiétque tuos: At non effugiet vindemitor. Vbi etiam nominis hanc causam affert, Ampelon intonsum Satyro nymphaque creatum Fertur in Ismariis Bacchus amasse iugis. Tradidit huic vitem pendentem è frondibus vlmi, Quæ nunc de pueri nomine nomen habet. Dum legit in ramo pictas temerarius vuas, Decidit: amissum

BIBLIOTECA GRANVELLA

Liber in astra tulit. Arati scholiastes ἀρκτοφύλακα, βοώτου & τρυγετοῦ pro eodem accipere videtur. quum enim dixisset, τῶν δὲ λέγεται (εἰ) Ἀρκτοφύλακα καὶ Βοώτου καὶ Θείωνα, attulisset que ex Homero, ad id probandum, — καὶ ὀψὲ δύοντα βοώτου, subiungit, λέγεται καὶ τρυγετός. quum tamẽ Ouidius ibi manifestum statuat discrimẽ inter arctophylacem siue booten, & inter vindemitorem. Plinius libro 18, cap. 31, XI Kal. Sept. Cæsari & Assyriæ stella quæ Vindemiator appellatur, exoriri manè incipit, vindemiæ maturitatem promittens. Hic verò Plinii vindemiator DICITVR Προτρυγητὴρ SIVE Προτρυγητής. Nam scholiastes Arati, exponens hunc 137 versum Phænomenωn, Τῆς (nimirum παρθένου) τοῖο ἀμφοτέρων ὤμων εἰλίσσεται ἀστὴρ Δεξιτερὴ πτέρυγι, προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται, scribit stellam istam προτρυγητῆρα nominari quoniam προ τῆς τοῦ τρυγητοῦ ὥρας ὀλίγον προαγαγέλλει, quoniam ante vindemiæ tempus aliquanto exoritur: vt & Plinius eam scribit XI Kal. Septembris exoriri incipere, & vindemiæ maturitatem promittere. Eiusdem meminit & Proclus in sua sphæra, ὁ δὲ τοῦ τοῦ τῆς παρθένου πτέρυγα κείμενος ἀστεῖσμος, προτρυγητὴς ὀνομάζεται. Meminit & Ptolemæus in libro De inerrantium stellarum significationibus. Necnon Vitruuius libro 9, capite 6, Ab eo (inquit, nimirum septentrione) non longè conformata est virgo, cuius supra humerum dextrum lucidissima stella nititur, quam nostri prouindemiam, maiores Græci προτρύγετον vocant. Vbi etiam NOTA Προτρύγετος, de quo & infrá. Bassus apud Germanicum dicitur anteuindemiatorem nominare.

Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, Vindemia. Plutarchus sub finem libri quarti Symposiac. loquens de festo Iudæorum quod σκιωποιία nominatur, ἀκμάζοντι τρυγητῇ τραπέζας τε προτίθενται παντοδαπῆς ὀπώρας, media vindemia. Solebat enim celebrari mense Septembri. quo tempore Plinius quoque testatur vindemiam esse maturam. Constantinus Cæsar Geopon. libro 15, καιρὸς ἄριστος τρυγᾶν μέλι καὶ κηρία ὅταν τὴν πλειάδων· δεύτερος τρυγητὸς, ἀρχομένου φθινοπώρου, secunda mellis vindemia, seu, Secunda mellatio. Vtroque enim modo loquitur Plin. lib. 11, cap. 14, & 15, vt & Columella, Vere transacto sequitur mellis vindemia. Idem verò & messem hoc significatu dicit, vt & Fauos demetere: quod alibi dicit Castrare fauos, & Palladius Castrare aluearia: Varro autem Eximere fauos, vt Aristoteles, ἐξαίρειν κηρία. Constantinus id hoc loco vocat τρυγᾶν μέλι καὶ κηρία, vindemiare mel & fauos. Itidem verò apud Pollucem libro 1, capite 12, titulus est περὶ ἀμπελοκομίας καὶ τρυγητοῦ δένδρων, de vitium curatione, & vindemia arborum. Dicuntur enim arbores etiam τρυγᾶσθαι, id est vindemiari: quamobrem ibidem ait τρυγᾶσθαι τὰς ἀμπέλους. Et aliquanto pòst, τὰ σὴ ὀνόματα (inquit) τοῦ προσταγμάτων, ἄροτος, σπορὰ, ἀμητὸς, ἀλοητὸς, φυτεία, τρυγητὸς, καρπῶν συλλογὴ, τρύγη. Vbi etiam nota τρυγητὸν & τρύγω dici τοῦ καρπῶν συλλογῶ, fructuum autumnalium collectionem, & præcipuè τῆς ἀμπελίνης ὀπώρας. Verùm notandũ est, discrimẽ statui inter hoc oxytonon τρυγητὸς, & inter PROPAROXYT. Τρύγητος. Nam τρύγητος proparoxytonωs, teste Suida, dicitur ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾶν: (SICVT Ἄμητος, ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν καὶ θερίζειν) Τρυγητὸς autẽ oxytonωs, ὁ τρυγόμενος βότρυς, VT Ἀμητὸς, ὁ θερίζομενος σάχυς. Itidémq; Hesychio τρύγητος est ὁ καιρός: τρυγητὸς autẽ, ὁ τρύγος. (Vbi etiã NOTA Τρύγος, pro quo Suid. habet ὁ τρυγόμενος βότρυς, Vua quæ vindemiatur) Sed hoc discrimẽ nõ sẽper obseruari sciendũ est. nam τρυγητὸς quoq; oxytonωs scriptum, reperitur vsurpatum pro vindemiæ tempore. atque adeo sic accipi potest in illo Constantini loco quem paulo antè citaui, δεύτερος τρυγητὸς: præsertim quum ibi præcedat ὁ τοῦ τρυγᾶν καιρὸς pro eodem. Sic certè accipiendum apud Theophylactum epist. 83, quam sic inchoat, ὁ τρυγητὸς ἤδη προσκέκυφε, καὶ ὁ βότρυς γλυκύκοις πεπλήρωται. necnon in hoc Galeni loco apud Athenæum lib. 2, ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι, si circa vindemiæ tempus noti spirent. Pro ipso autẽ fructu vindemiæ tempore collecto vsurpatum τρυγητὸς, nusquam me legere meminisse pro ipso actu vindemiandi vel tempore, frequenter occurrit, vt ex allatis exemplis patet. Quinetiam quum in ἄμητος & ἀμητὸς Eustathius contrariam sequatur rationem ei quam Suidas paulo antè attulit, discrimini illi ex diuersitate accentus petito nõ multum fidei fortasse tribuẽdum est. Illius autem verba suprà citaui suo loco, in A nimirum. SEDET Τρυγητὸς affertur pro τρυγητὴς, Vindemia. Quæ scriptura si mendo caret, itidẽ mendo caret VOX Προτρύγετος, quã legi apud Vitruuium lib. 9, cap. 6, & Latinè reddi Anteuindemia, suprà docui in Προτρυγητήρ. pro quo mallem alioqui scribere προτρύγητος.

C. Ἀτρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui τρυγᾶσθαι & vindemiari nequit. vt ex Epigrammatis affertur ἀτρυγὲς ἄλλοις μέλι, pro, Mel quod alii vindemiare non poterant. Dici autẽ μέλι τρυγᾶσθαι & vindemiari, in præcedente τρυγητὴς prolixè ostendi. Apud Hesychium legitur ETIAM Ἀτρύγητος, quod regularius formatum est quàm præcedens ἀτρυγής. Id tamen exponit non solùm ἄκαρπος, verumetiam ἀκατατρύγητος. Quarum expositionum, illa, respicit τρυγῶ significans καρποῦμαι, hæc autem, τρύω seu τρύχω, quod denotat καταπονῶ. Sed videndum ne pro illo ἀτρύγητος debeat SCRIBI Ἀτρύγετος, quod Eustathius quoque ab eadem deriuat origine, nimirum à τρύγη, seu τρυγάω. Scribit enim ab Homero mare vocari ἀτρύγετον quòd sit ἄκαρπον. quamobrem ab Euripide θάλασσαν nominari etiam ἀκάρπους πεδίας. Sic verò χερὶ θαλάσσης σπείρειν, quod est Committere semina põto, de opera dicitur quæ stultè circa quidpiam nauatur, vtpote ex qua nullus percipi potest fructus. sterile enim mare est & ἀτρύγετον. Theognis σπείρειν πόντον ἀλὸς πολιῆς id appellat. Affertur tamen & aliud etymõ huius ἀτρύγετος, nimirum cuius τοῦ τρύγα inuenire nemo queat, vt sit βαθύπατος, ἄβυσσος. Quibus addere & hoc queas, ἀτρύγετον mare nuncupari quoniam τρυγεῖσθαι nequeat, id est exsiccari. Testatur enim Hesychius τρυγεῖν pro ξηραίνειν vsurpari. Minus probabilis est eorum opinio qui deriuant à τρύχω siue τρύω significante καταπονῶ, vt sit Infatigatum mare. Vtitur autem hac voce Homer. cum alibi, tum Il. o, v. 27, Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον. Et alibi, ἀλὸς ἀτρύγετοιο. Nec mari tantùm hoc tribuit epithetõ, verùm etiam aeri. vt Iliad. ρ, Χάλκεον οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. Est verò & ipse αἰθὴρ ἄκαρπος, nec τρυγᾶσθαι ἢ καρποῦσθαι potest. Quo forsan modo accipi queat ἔρημος etiam apud Pind. quum initio suorum Olymp. dicit ἐρήμας δι' αἰθέρος.

c. 2. Ἐπανατρυγάω, Denuò vindemio, Vindemio iterum, veluti quum post primam vindemiã colliguntur racemuli præcedente τρυγητοῦ prætermissi. Leuitici cap. 19, οὐ σωτελέσετε τὸν θερισμὸν ὑμῶν τῶν ἀγρόν σου ὁλοθερίσαι, καὶ τὰ ὑποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξεις· καὶ τὸν ἀμπελῶνά σου οὐκ ἐπανατρυγήσεις, οὐδὲ τὰς ῥώγας τοῦ ἀμπελῶνός σου συλλέξεις. τοῖς πτωχῷ καὶ τοῖς προσηλύτοις καταλείψεις αὐτά. volebat enim Deus messis & vindemiæ reliquias pauperibus carpendas & fruendas relinqui. Sic Deuter. 24, ἐὰν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὰ ὀπίσω σου, Non colliges iterata vindemia racemos prætermissos.

Venio nunc AD Τρύξ, de quo suprà in Τρύγη dictum aliquid est: nimirum τρύχω & τρύγα Eustathium accipere τὸν Δημητριακὸν καρπὸν: sed me, quod ad τρύγη attinet, pedibus in ipsius sententiam ire, dissentire cõtrà ab eo de nomine τρυξ, præsertim quum nec exẽplo vllo nec autoritate nitatur. Hesych. quidem τρυξ à τρύγη deriuat, sed longè alio exponit modo: nimirum ὁ νέος οἶνος, & γλυκὺς ἀδιήθητον. id est Vinum recens, Mustum nondum percolatum. Itidémque τρύγα esse dicit οἶνον ἀδιήθητον ἀπὸ λιθοῦ, vinum nondum percolatum, quale ex ipso torculari defluxit quum premeretur. Quomodo accipiendum in hoc loco Anacreontis apud Athenæum lib. 15, στεφανοῦται τῇ λύγῳ, καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα. est enim mustum dulcius vino aliquandiu inuetera to. Per κατάχρησιν verò & ὁ παλαιὸς οἶνος nominatur τρυξ, vt Theocr. schol. annotauit: qui & ipse tradit propriè τρύγα appellari τὸν νέον οἶνον. ‖ Sed plerũq; τρυξ dicitur Fæx vinî siue veteris siue noui, siue in dolii siue in poculi fũdo, id est, materia vini crassa quæ in fundo dolii poculive subsidit. vt ipse idem schol. apud Theocr. Idyll. 7, — καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων, exp. μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τοῖς πυθμέσι τοῦ κύλικος τοῦ οἴνου: τρυγὸς nomine ibi accipiens τὴν τρυγίαν. Eodem modo vsurpauit Aristoph. quum in Pluto dixit, Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ σὺ οἶνον ἠξίεις πίνειν, σωκεποτέ' ὀξύς σοι καὶ τοῦ τρύγα, quoniã vinum bibisti, fæx tibi pariter exhauriẽda est. At Phryne meretrix vtrũq; metaphoricè vsurpãs, παρεσβυτέρα γεγονυῖα, ἔλεγε τοῦ τρύγα πλείονος πωλεῖν δεῖν τοῦ δόξαι, vt Plutar. refert in Præcept. sanit. Id est, Fæcem sese pluris vendere in sua senecta quàm vinum vendidisset in iuuentute. Itidem τρύγα pro vini fæce seu ὑποστάθμῃ accepit rursus idem Plutarchus Symp. 6, probl. 7, contendens vinum διυλίζεσθαι & διηθεῖσθαι non debere: μέγα δὲ (inquit) πλῆθος τῆς διαφορᾶς, τὸ μὴ διαμένειν, ἀλλ' ὀξίσασθαι καὶ μαραίνεσθαι, καθαρθὲν ἀπὸ ῥίζης κοπέντα τῆς τρυγός. Vbi etiam addit, veteres τρύγα apertè vocasse τὸν οἶνον, quemadmodum (inquit) ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸ ἄθρωπον εἰώθασιν ἀπὸ τοῦ κυεμωπάτων ὑποκορίζεσθαι. vt & Pollux testatur τὸν οἶνον appellari τρύγα, afferẽs exẽplũ ex Cratino quo id probat. Alioqui τρυξ pro fæce nõ ὅπου οἶνου solùm dicitur, sed etiam ὅπου ἐλαίου, teste eodem Poll. quam olei fæcem ἀμόργιον Græci peculiari nomine vocãt, amurcã Latini. Quin & fæx illa quæ ex ferri coctura superest, τρυξ nominatur, alioqui σκωρία dicta, Latinis etiã Scoria. vt apud Nic. Alex. v. 50, vbi canit, Ἠὲ σιδηρείοιο ἀπὸ τρύγα, τοῦ τε καμίνου Ἐν πάσσεν χαλκοῖο διὰ πυρὸς ἠλασε λιγνύς, Scoriam & recrementum ferri.

C. Τρυγόβιος, Fæce victitans. Legitur apud Poll. l. 6, c. 4, vbi ei synonymũ facit κακόβιος, μικροτρεπὴς, ἀνελεύθερος: opponit autẽ, μεγαλοτρεπὴς, λαυτροῦς, ἀδράπεζος, ἀδίαιτος. Talis ille apud Hor. Serm. 2, sat. 3, Qui Veientanũ festis potare dieb⁹ C ãpana solitus trulla vappámq; profestis. quãuis vappa sit propriè nõ ὁ τρυγίας οἶνος, verùm ὁ ὀξίας seu ὀξεικκός. Apud Gell. l. 11, c. 7, quidã vet⁹ celebratũq; homo in causis, quũ dicere vellet inopi quendã miserõq; victu viuere, & furfureũ panẽ esitare, vinúmque eructũ & fœtidũ potare, Hic (inquit) eques Romanus apludã edit & floces bibit. Vbi Gell. subiũgit, apludam veteres rusticos frumenti furfurẽ dixisse: floces verò priscavoce significare vini fæcẽ ex vinaceis expressam, sicuti fraces ex oleis. Ita vt Floces dicantur ὁ τρυγίας οἶνος, seu ἡ τρυξ: fraces autem, τὰ σέμφυλα. Simili propemodum scõmate dicebãtur κυμινοτρείται & θυμοβεπίδειπνοι: vt apud Aristoph. Nub. Καὶ φειδωλοὶ καὶ τρισοβόλου χαροὸς καὶ θυμοβρεπιδείπνου.

C. Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, Fæcis perscrutatio. Lusus quidam τοῦ γελοίου χάριν inuẽtus, i. ad risum excitandũ: quippe quo oportebat aliquid ἐς τρυγὸς λεκάνιον καταδεδυκότος, τοῦ ἀγγείου ὀπίσω τοῦ χεῖρε, τοῦ σώματος ἀνελέσθαι, vt tradit Poll. l. 9, id est. post tergũ reuinctis manibus aliquid in fæcis catinũ demersum, ore extrahere. A verbo Τρυγοδιφάω. ᾶ, Fæcẽ perscrutor & quod demersum in ea est, perquiro.

C. Τρυγοδαίμονες, Dæmones perũcti fæcib⁹ ora. Aristoph. Nub. Οὐ μὴ σκώψῃς μηδὲ ποιήσῃς ἀστεῖα οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι. Vbi schol. annot. τρυγοδαίμονας ab eo vocari τοὺς ποιητὰς, quoniam videlicet τοῦ τρύγα χειρίζουσι, ἵνα μὴ γράφεσθαι δόξωσι, ὅτου τὰ αὐτῶν ἴδιον ποιήματα χρὴ τοὺς ὁδοὺς ἀμάξαις ὁπικαθήμενοι. vt & Horat. De arte poet. Ignotũ (inquit) tragicæ genus inuenisse camœnæ Dicitur & plaustris vexisse poemata Thespis, Quæ canerent agerentque perũcti fæcibus ora. Id autem factum fuit ante inuentum personæ vsum.

C. Τρύγοιπος dicitur ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, Polluci: Hesychióque itidem ὑλιστὴρ, Colum per quod vinum fæculẽtum & ὁ τρυγίας transfunditur ac percolatur, seu Instrumentũ quo vtũtur οἰνοπῶται καὶ θλίβοιπς οἶνον. Aristoph. Pluto, hoc vocabulo vtitur. Ibi enim quũ Chremylus adolescentulo dixisset, Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ σὺ οἶνον ἠξίεις πίνειν, σωκεποτέ' ὀξύς σοι καὶ τοῦ τρύγα, respondissẽtq; adolescẽtulus, Ἀλλ' ὀξὺ κομδὴ τοῦ τρυγὸς παλαιὰ καὶ σαπρά: Chremylus iterũ subiũgit, Οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα ταῦτ' ἰάσει, saccell⁹ igitur, quo eiusmodi fæces veteres & putidas percolant, huic medebitur incommodo. seu ὑλιστὴρ ὁ σάκκινος, vt schol. exp. Haud verò assẽtior iis qui τρυγοίπου nomine accipiunt vas vimineum quod supponitur buccæ torcularis quando musta fiunt. Neque enim hìc de musto, sed de vino veteri agitur, & cuius nonnisi fundum superest. Cuiusmodi fæces per qualum vimineum trãsfusæ non magis purgarentur quàm si aquam turbidã & limosam per cribrũ percolares. Apud Suid. legitur & VERB. Τρυγοιπῶ, quod signif. τοῦ τρύγα ἰπῶ. Vide sequens comp: Sed perperam apud Poll. scriptum est Τρύγιπος, & apud Hesych. Τρυγιπὴς, pro illo Τρύγοιπος.

Τρυγηφαίος οἶνος, Lora: quum expressi acinorum folliculi in dolia coniciuntur, eóq; aqua additur, vt tradit Varro. Græci δευτέραν οἶνον appellant. primarium enim vinũ id est quod è torculari defluit: quũ nimirũ vuæ calcatæ torculari subiiciuntur & exprimuntur. Inde acinis seu vinaceis lotis, & denuò subiectis prelo, expressisq;; fit ὁ δευτέρας & ὁ τρυγηφαίος. Poll. lib. 7, τρυγηφαίον dici scribit τὸν ἐκ τοῦ σεμφύλων πεδεόντων ὑπορρέοντα, quod defluxit ex vinaceis expressis. vt sit id vinum de quo Varro ait, Quum desiit sub prelo fluere, quidam circumcidunt extrema & rursus premunt. Idem Poll. l. 6, cap. 2, ὁ δὲ φαῦλος οἶνος, δευτέρας, ὀξεικκὼς, ὀκ ἡδυπίας, ἡδυπίας, ὀξίνης, ὀξώδης. ὁ μόνον δευτέρας, καὶ τρυγηφαίος ἰκαλεῖτο. Sed apud eum in priore loco pro τρυγηφαίον perperam scriptum τρύγη φαεινόν. Forsan tamen τρυγηφαίος οἶνος dicitur quòd ὁ τρύγοιπος ἰάσατο, vinũ fæcatum, & quod τρυξ φαίνεται. Id autem tertium loræ genus est, & deterius. De quibus eruditè Plin. l. 14, c. 10, Non possunt (inquit) iure dici vina quæ Græci δευτέρας appellant, Cato & nos lorã, maceratis aqua vinaceis: sed tamẽ inter vina operaria numerãtur. Tria eorum genera, decima parte aquæ addita quæ musti expressa sit, & ita nocte & die madefactis vinaceis, rursũsq; prelo subiectis. Alterum, quomodo Græci factitauere, tertia parte eius quod expressum sit, addita aquæ, expressóque decocto ad tertias partes. Tertiũ est fæcibus vini expressum, quod Fæcatũ Cato appellat. Vbi nota ETIAM Δευτέρας οἶνος.

C. Τρυγῳδία, ας, ἡ, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία. hæc, quòd τράγος autori præmium esset. (vnde Horat. Carmine qui tragico vilem certauit ob hircum) illa verò διὰ τὸ μὴ ὄντων προσωπείων τοῦ ἀρχαῖ, τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις: qua de re vide quæ annotaui in Τρυγοδαίμονες. Vel quoniam τρύγα ἔπαθλον ἐλάμβανον, id est νέον οἶνον. sunt enim & qui musti vtrem eis præmii vice datum fuisse dicant. Ath. l. 2, τρυγῳδίαν ex eo nominatã fuisse scribit quòd in Icario Atticæ loco inuenta fuit χρὶ τὸν τῆς τρύγης καιρὸν, tempore vindemiæ. vnde colligit, ἀπὸ μέθης καὶ τῆς κωμῳδίας τὸ τοῦ τῆς τραγῳδίας γεγονέναι θύρσον. Quod etymon sequendo, à τρύγη deriuatum foret. Sed probabiliora sunt præcedentia, quorum primum Horatii etiam autoritate nititur. Vtitur verò hoc nomine Aristoph. per iocum pro τραγῳδία. vt in Acharn. Ὁ νοῦς μοῦ ἔξω, συλλέγων ἐπὶ τὰ λλία, Οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον αἰαῖ δὴ πιεῖ Τρυγῳδίαν. de Euripide. Vbi tamen schol. exponit κωμῳδίαν. nimirum διὰ τὸ τοῖς νικῶσι κωμικοῖς τρύγα δίδοσθαι, id est νέον οἶνον. Apud Suid. verò LEGITVR Τρυγοκωμῳδία, in vulgatis quidem editionibus: pro quo ex vet. cod. reponendum, Τρυγῳδία, κωμῳδία. Quam esse veram lectionem patet ex schol. Aristoph: ex quo istã desumpta sunt, vt alia apud eum quamplurima. Affertur verò ET Τρυγῳδὸς pro Tragicus, ex Aristot. De arte poet. Qui nimirum ob musti vtrem certat carmine: seu Qui poemata agit canitq; perũctus fæcibus ora, sequendo etymologias supradictas. Apud Hesych. autẽ VERB. Τρυγῳδεῖν, quod exp. κωμῳδεῖν. (vt & schol. Aristoph. dictum est τρυγῳδίαν exponere κωμῳδίαν) Sunt qui dicant esse Conuitiis & dicteriis incessere perunctũ fæcibus ora. quoniam olim plaustris insidentes & perunctí fæcibus ora, inuehi solebant in obuios quosque. vnde & prouerb. Ex plaustro loqui.

C. Ἄτρυγος, ου, ὁ ἡ ἡ, Fæce carens, Qui fæculentus non est, sed purus. vt Hesychius quoque ἄτρυγον exp. καθαρὸν, μὴ ἔχον τρύγα. In oraculo quodam apud Athen. l. 1, Πῖν' οἶνον τρυγίων· ἐπὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναίεις, Οὐδ' ἱεραὶ Ὑπέραν, ὅθι γ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες. Idẽ oraculũ apud Plut. quoq; legitur in Hell. probl. p. 527 meæ edit. Vbi tamẽ superiores editiones habebant ὅπ κᾶν τρύγα pro ὅθι γ' ἄτρυγον, quod ex Atheuæo reposui.

Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fæcis plenus: vel Fæcem referens, Fæculentus, vt Plin. dicit Fæculenta aqua. Polit. apud Alexandrum Aphrod. in Probl. interpr. Fæcosus. Item τρυγώδη κολλύρια quædam apud medicos sunt: de quibus Gal. lib. 4 περὶ κρ. τόπων, cap. 2, Paul. Ægin. lib. 7, cap. 15, & Cels. lib. 6, cap. 6.

Τρυγηρὸς, οῦ, ὁ, itidem Fæculentus. Hesych. τρυγεροὶς exponit non solùm τρυγώδεις, sed etiam ὀξεῖς: quod videndum an ibi significet Acidus.

Τρύγινος, ου, ὁ, exponitur Fæcatus. Videdum tamen ne potius significet E fæce confectus. Nisi Fæcatus accipias pro E fæcibus expressus, vt Catonem dicere Fæcata vina, docui in Τρυγηφάγος.

Τρυγίας, ου, ὁ, ς. οῖνος, Vinum fæculentum, Vini reliquiæ cum sua fæce. A quibusdã exponitur etiam Fæx. vt in psalmo Dauidis 74, ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ Κυρίου οἶνος ἀκράτου, πλήρες κεράσματος. καὶ ἐκλινεν ἐκ τούτου εἰς τοῦτο· πλὴν ὁ τρυγίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκενώθη. Ad quem locum Suidas respexit quum in suo lexico scripsit, Τρυγίας ὑπὸ θεοῦ, ἡ χαλεπωτέρα τιμωρία. πίονται πάντες οἱ ἁμαρτωλοί. Aliud exemplũ cum substantiuo οἶνος, habes in Ἀτρυγος huic τρυγίας opposito. Apud Hesychium verò LEGITVR Τρύγιος, τρυγία οἴνου ἢ ἐλαίου. Quæ verba si mendo carent, Τρύγιος ET Τρυγία idem fuerit quod τρύξ, id est Fæx & ὑποστάθμη, vini nimirum vel olei. In meo certè veteri lexico masculini nominis τρυγίας fœmininum esse dicitur τρυγία, quod exponitur ἡ ἐκ τῆς τρυγὸς ὕλη. Sed ambiguum quid iis verbis intelligatur, an fructus vindemia collecti, an verò fæces & crassa materia vini iam βυθισθέντος & ἐκθλιβέντος. vt idem sit quod βύξ.

ΤΎΛΟΣ, ου, ὁ, Callus, seu Callum: cutis labore viæ in pedibus, opere in manibus, onerum baiulatione in humeris deniior duriórque facta. vt & Hesychio τύλοι sunt τὰ τῶν ἀχθοφόρων ὀπίσω τῶν ὤμων τυλώματα, necnon αἱ χεῖραι ἐις ἐπιπασάσις. Idem verò τύλον esse dicit πεπεκρωμένον σάρκα. plerunque enim eiusmodi calli aciculas, nisi profundius adactas, non sentiunt. Vnde & apud Latinos occalluisse dicitur qui dolorem non sentit. veluti quum Cic. dicit, De nullis rebus angor quidem, sed iam prorsus occallui. Dioscorides de laserpitio, ἥλοις τε καὶ τύλοις ἄμφω τοῦτο ἔχει ἐκχθέντας, clauos callósque prius circumscarificatos. Lucian. τὸν χεῖρε τύλων ἀπάλεως. Vide & τύλη infrà. ‖ Τύλος, Clauus ligneus. Aristophan. Acharn. Τὸν γεώμορον δ' αὖ (scil. πλέον ὄζει) κρεῶν πλαπουργῶν, Τύλων ὑποκωφῶν, θαλαμίων ὑπουργῶν. solent enim claui lignei, quum adiguntur & inculcantur τῇ σφύρᾳ, ὑποκωφεῖν. Vbi scholiastes exponit ξυλίνων ἥλων: sed addens, propriè τύλον esse πεπεκρωμένον σάρκα, ἀποσκίρρωμα τῶν γονάτων. Quæ apud Suidam quoque leguntur, afferentem simul quendam Polybii locum quem apud eum vide. ‖ Hesych. verò τύλον dici scribit non solùm τὸ ξύλον, verumetiam τὸ αἰδοῖον. Vnde ἀποτυλόω. ‖ Τύλοις dici à medicis superciliorum etiam pilos, testatur Poll. lib. 2. ‖ Est & insulæ nomen apud Suidam.

C. Τυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Calli speciem gerens, Callosus. Τυλωδὴς, calliosum, medici vocãt Corpus durum ex cerebri anterioris substantia durata coactum, cerebrique ventres duos anteriores separans. vt inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, ita nominatum esse quòd calli instar durum sit.

Τυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Callosus. Plut. De aud. ὥς φασιν ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει, τῇ ψυχῇ, μόλυβα μὴ λαμβάνοντες. Vtitur & Poll.

Τυλόω, ῶ, Callosum reddo, Callum obduco. vt Cic. dicit, Consuetudo diuturna callum obduxit stomacho meo. Xenoph. De arte equit. ὅσον δεῖ ἀπέχειν τὸν χαλινὸν τῶν γνάθων. ὁ μὲν δὴ ἄγαν ποιεῖ αὐτοῦς, τυλοῖ τὸ στόμα, Callosum reddit os, Ori callum obducit: faciens nimirum vt equi sint durioris oris. Pass. Τυλόομαι, ώμαι, Callosus & durus fio, Occallesco. vnde τὰ πτυλωμένα in corpore dicuntur Quib⁹ callus obductus est, Quæ callosa & dura facta sunt, Quæ occalluere, veluti genua & plãtæ pedum ac præcipuè calcanea assiduo tritu ἀποσκιρρωθέντα. Itidémque apud Diosc. πτυλωμένα ῥαγάδες. Affertur verò & πτυλωμένος σιδήρῳ pro Obduct⁹ seu induct⁹ ferro. (quod apud Suidam legitur in hoc incerti cuiuspiam autoris loco, οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν Παρθῶν κορμοὺς εἶχον σιδηροῦς ἢ σιδήρῳ πτυλωμένους) ITIDEM Q. Τυλωτὰ ῥάπαλα pro Clauæ præferratæ.

Τύλωμα, ατος, τὸ, idem quod τύλος, seu ἀποσκίρρωμα, Callus, Cutis in aliqua corporis parte obdurata. Vtitur Hesychius & schol. Aristoph. in exponendo τύλος ac τύλη. Poll. lib. 2, τύλωμα dici scribit totam pedis inferiorem partem: nimirum calcaneum, volam, & τὸ σῆμα, id est τὸ πεφυῦχον ὑπὸ τοῖς δακτύλοις. Plantam pedis vocant Latini, quidam Solum, necnon τύμμα & τέλμα.

Τύλωσις, εως, ἡ, Ipsa actio callum obducendi, vel etiam occallescendi. vt Pollux τύλωσιν appellari scribit ἔπαν σκληρὸν ἢ καὶ λευκότερον ἢ ὑποπελιδνον τὸ ἕλκος, quum est durum, albicãs & aliquantum liuidum. Plinius Callosa vlcera dicit. Itémque τύλωσιν dici scribunt Asperitudinem palpebræ inueteratam, & quæ in calli duritiem transit, seu Asperitatem palpebræ inueteratam & callosa duritie obductam. qualis est etiam πώρωσις. Τύλωμα siue Τύλωσις, (inquit Gorræus) est magna & inueterata internæ palpebrarũ faciei asperitas, quæ iam contraxit callum. Species est τῶν τραχώματος, vt habetur apud Paulum Ægin. lib. 3, cap. 22. Aetius lib. 7, ex Seuero scribit esse asperitatem quæ in aquale quid habeat, durum & callosum.

C. ΑΠΟτυλόω, ῶ, Glandẽ renudo, à τύλος significante τὸ αἰδοῖον. Sic enim Pollux lib. 2, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον· ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπε, manu nudare penem. Hesychio verò ἀποτυλῶσαι est ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον. sic enim apud eum legendum videtur. Non dubium est autem quin alicubi & alteram signif. habere possit, videlicet Callum obduco, sicut ἐνπτυλόω, & simplex τυλόω.

C. ΕΝτυλόω, ῶ, Callum obduco, itidem vt τυλόω. vnde ἐνπτυλωμένος, Cui callum obductum est, Qui occalluit & induruit.

Τύλη, SIVE Τύλα, ης, ἡ, idem quod τύλος & τύλωμα, id est Callus. vt Eustath. quoque scribit, pag. 1390 τύλη dici τὸ φῦμα τοῦ ὀπίσω τῶν αὐχένος. Itidémque apud Aristoph. in Acharn. vbi dicit, Γέρων Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γε τὰς τύλας κακῶς, schol. exponens, ἔκαμον τὸν ὦμον βαστάζων, annotat, τύλαν & τύλον dictum fuisse τὸν ὦμον τὸν πτυλωμένον καὶ πεπληρωμένον καὶ πεπεκρωμένον τῆς σαρκός· ὁποῖον (inquit) πολλάκις ὀπίσω τῶν ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις, ἐκ τοῦ βαστάζειν τὰ σωρεχῶς. occallescunt enim & obdurescunt humeri eorum qui crebra onera baiulant, vt & manus eorum qui opera fabrilia vel rustica tractant, & pedes eorum qui longũ iter cõficiunt. Et rursum in eadem fabula, quum dicit, ὑποκύψας τὰς τύλας, idem scholiastes τύλας exponit τύλον τὸν ἀπὸ τῶν ἀχθοφορεῖν γεγενημένον, seu πῶν ἀπὸ τῶν ἀχθοφορεῖν ἐν τῇ τραχηλῷ γινομένον σκληρότητα. Sic Suidas ex Teleclide affert, ἔκαμον βαχίλου τύλας. Meminit verò & Pollux huius vocabuli, τύλλω esse dicẽs τὰ ὀπίσω τῶν τραχήλοις τῶν ἀχθοφόρων ὑπὸ τῶν ἀχθέων γινομένων βύσσω. Hesychio autẽ τύλη est etiam τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ὀράχεως τὸ ἄκρον δέρμα: vt Plautus quoque callum vsurpauit pro summo tergo bouis. ‖ Alioqui τύλη est etiam Culcitra, seu Culcita, Lodix. vt Epigr. lib. 2, Εἰσδὲν Ἀντίοχος πὼ Λισιμάχου ποτὲ τύλλω, Lysimachi culcitam, seu lodicem. Artemidor. ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν αἰπὶ κεφάλων, καὶ παιδίον ἐγίνωσκεν ἄρρεν. Quem locum Suidas afferens, τύλη exponit σρωμνὴ, stragulum. quum tamen aliquid esse discriminis inter hæc duo, pateat ex hoc Antiphanis apud Poll. loco, σρώματα, κλίνας, κεναὶ τύλας. vt τύλη dicatur ipsum ὕφασμα cui indũtur κνάφαλα, vel πῖλα, aliáve tomenta. ‖ Τύλη apud Theophrastum Hist. plant. lib. 3, dicitur idem esse quod τῆλις. sed vereor ne ea scriptura mendosa sit.

C. Τυλυφαύτης, ου, ὁ, Qui culcitas texit, Culcitarum & lodicum artifex. Hyperides apud Poll. lib. 7, ἐμισθώσατο τὸν τυλυφαύτην. Vbi tamen scriptũ τυληφαύτης, necnon τακηφαύτης: quum tamen hæc ex ὑφαίνω sint composita.

Τυλία ET Τυλεῖον, idem quod τύλη. nisi fortè sit ipsum tomentum quo culcitra infercitur. Poll. lib. 10, cap. 8, ἐπέσθω δὲ τῇ κλίνῃ τυλεῖα, κνέφαλα, δάπιδες, τάπητες. Et paulo pòst, τὰ τυλεῖα καὶ τὰ κνέφαλα. Ibidem mutato genere

ex Sophoclis Iocle affert, — ἀλλὰ καὶ λινόῤῥαφος τυλεία. Sic enim reponendum ibi pro λινοχάφος, quod habent vulgatæ editiones. Nisi fortè scribendum λινοῤῥαφὶς, vt idẽ lib. 7 ex eodẽ Soph. affert λινοῤῥαφὶς τυλία. quanquã & ibi vulg. edit. perperã habeãt κλινοῤῥαφίς. Nam quod ad hoc κλινοῤῥαφὶς attinet, nullo id modo conuenire arbitror cum τυλία: nisi fortè accipiamus pro Clinæ insutus, Lecto discubitorio insutus. λινοῤῥαφὶς autem otimè quadrat, vtpote quo significetur vel Consuta ex panno lineo, vel Consuta lineis filis: quod & de λινόῤῥαφος dictum intellige. At λινοχάφος apertè mẽdosum est. Nota igitur hìc obiter ista adiectiua, NIMIRVM Λινόῤῥαφος, ET Λινοῤῥαφὶς: ITEM Κλινοῤῥαφίς.

Τυλίττω quoque ex τύλη deriuatum videtur, & significare In modum culcitræ conuoluo. Budæus ex lexicographo quopiam τυλιχθεὶς exp. συστρεφθείς. Isacius autem Tzetzes apud Lycophr. τυλίττω dicitur exponere ἐρευνᾶν, Perscrutor, Indago: forsan vt aliquis euolutis stragulis aliquid perquirit. Vnde COMPOS. Ἀνατυλίττω, oppositum simplici τυλίττω. significat enim Reuoluo seu euoluo quod est inuolutum. Quo in significatu apud Luc. extat. Vsurpatur tamen nonnunquã & pro simplici Voluo, Voluto. vt quum dicitur ἀνατυλίττω τοὺς λόγους οὓς ἤκουσα, πρὸς ἐμαυτὸν, Mecum voluto, seu Animo voluto. Vel etiã, Reuoluo apud me, & memoria repeto, ἀνακυκλῶ. ITEM Ἐντυλίττω, Inuoluo. Aristoph. Nubibus, σὺ δὲ τοῖς νῦν ὀθνεῖοις ἐν ἱμαλίοισι διδάσκεις ἐνπτυλίχθαι. Cui ἐντυλίττεσθαι oppositum γυμνοῦσθαι. Actiua autem voce & significatione, Matth. cap. 27, λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ, inuoluit sindone pura. Pro quo Marcus dicit ἐνείλησε τῇ σινδόνι, Ioannes verò, ἔδησεν αὐτὸ ὀθονίοις: Lucas, iisdem cum Matthæo verbis, καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξεν σινδόνι.

ΤΎΜΒΟΣ, ου, ὁ, Bustum, Sepulcrum. vtrò vtitur Cicero, quum 2 lib. De leg. ait, De sepulcris autẽ nihil est apud Solonem amplius quàm nequis ea deleat, néve alienum inferat. Pœnáque est, siquis bustum, (nam id puto appellari τύμβον) aut monumentum aut columnam violarit, deiecerit, fregerit. Quanquam latius patêre vocabulum sepulcri videtur quàm busti. Vulgò tumbam appellãt. Iliad. ρ, de columna, — ἠτ' ὀπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἰσήκει πεφνεώτος ἠὲ γυναικός. solebant enim olim super bustis defunctorum erigi columnæ, & inscribi eorum nomina & facta præclara, vt eorum ad posteros quoque memoria perueniret. cuiusmodi columnas, ὀβελίσκους siue ὀβελίσκους appellabant. Dicimur verò alicui vel ποιεῖν vel χεῖν τύμβον, quod Cicero Facere bustum. Hom. Od. α, Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲ ἐποίησ' Παναχαιοί. Et Il. ψ, Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα. Od. δ, Χεῦε Ἀγαμέμνονι τύμβον. Et Od. μ, Τύμβον χεύαντες ἐν ἠιόνι σήλῳ ἐρύσαντες, Πύξαρδῃ ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐνήσομεν ἐρέτμον, super sũmo tumulo. Deest enim præpositio ὀπὶ, quam addidit Odyss. λ, dicens, πῆξαί τ' ὀπὶ τύμβῳ ἐρέτμον. Suidas hoc vocabulum deriuat ex τύφω significãte καίω, vro, seu comburo & cremo. quoniam ibi defunctorum cadauera cremabantur. Euripides verò γέροντα τύμβον vocat capularem senem, id est, propediem busto inferendum. in Med. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησιν; quis me capularem senem te orbata? cuiusmodi senes vocantur etiam σοροδαίμονες. Schol. quoque γέροντα τύμβον exp. πλησίον θανάτου ὄντα, addens, senes appellari τύμβους, nimirum παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου.

C. Τυμβοχέρων, οντος, ὁ, Senex capularis, Silicernium. idem qui ὁ γέρων τύμβος Euripidi, & Aristophani σορέλλιον, & aliis σοροδαίμων ac πέμπελος. id est ἐξαπῆνεως, & decrepit⁹: qualem vulgus esse dicit in limine sepulcri, Homerus ὀπὶ γήρασος οὐδοῦ. Apud Suidã, Ὁ δὲ Γουνιαῖος ὁ βασιλεὺς τυμβοχέρων ὢν ἤδη.

C. Τυμβολοχέω, ῶ, affertur pro Sepelio, Tumulo, Condo. Sed videndum ne corruptum sit ex τυμβοχοέω.

C. Τυμβοχοέω, ῶ, Tumulum struo, Bustum facio. quo sensu Homerus dicit τύμβον χεῦαι, ποιεῖν, πονέεσθαι. vt & Eust. apud Homerum σῆμα χεύσαν idem esse dicit quod τυμβοχόησαν. Hesych. verò τυμβοχόησαν exp. θῆκα χῶσαι, θάψαι. vt idem sit quod Busto inferre, In busto cõdere, Sepelire, Tumulare. VNDE Τυμβοχόη SIVE Τυμβοχοὴ, idem quod bustum seu τύμβος. Hom. Iliad. φ, v. 322, Αὐτὰρ οἱ καὶ σῆμα πεπύξεται· οὐδέ τ' μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχόης, ὅτε μιν θάπωσιν Ἀχαιοί. sic enim Hesych. scriptum habet, exponens τύμβου, & χώσεως, seu θαφῆς. Quam scripturam Eustathius quoque agnoscit, τυμβοχόης dici scribens vt οἰνοχόης, paroxytonως. quosdam tamen qui isto modo scribunt, non velle hìc nomen esse, sed verbum synalœphen passum, vt poeta dicat ὅπ οὐδέ μιν χρεία ἔσται τυμβοχοῆσαι ὅτε θάπεται ὑπ' Ἀχαιῶν. Sed ego non video quomodo, si pro τυμβοχοῆσαι poneretur, omitti posset apostrophi nota, quam haberet scribẽdo τυμβοχοῆσ'. Simpliciorem certè esse arbitror eorum opinionem qui nomen esse volunt, siue barytonως siue oxytonως scribatur: vt eo nomine accipiamus χωσὸν θάφον seu τύμβου αἰαχωμασμόν.

C. Τυμβαύλης, ου, ὁ, dicitur ὁ ὀπτιλίοις μέλη αὐλῶν. Galenus, βομβῶδ ἐις δ' εἰσὶν ἕτεροι, τοῖς ὀξὺ ἀρυπάτων αὐλῶν ἐοικότες, ὁ ποίοις ἔχουσιν οἱ τυμβαῦλαι καλούμενοι. Hos τυμβαύλας Latini Siticines vocãt. Scribit enim Nonius siticines dici qui apud funeratos & sepultos, hoc est iam sitos (vnde & nomen illud, vt liticen à lituo, & tubicen à tuba) canere soliti erant honoris causa cantus lamentabiles.

C. Τυμβωρύχος, ου, ὁ, Qui busta eruit, nimirum vt ornamenta humatorum furetur. vnde ab Hesychio exponitur λωποδύτης νεκρῶν, Spoliator mortuorum, Qui mortuorũ cadauera refodit, & spoliat ornamentis sepulcralibus. Chariton Hist. lib. 3, ζῇ Καλλιῤῥόη· καὶ τυμβωρύχοι διορύξαντες τὸν τάφον, ἔκλεψαν αὐτῶ. Theophylactus epist. 13, τυμβωρύχος ἴσθι τοῦ πατρῴου τάφου ληϊσάμενος. τῇ σῇ δὲ κακίᾳ παῖς ἐκείνου φρεατιεῖ καὶ θυβείζεις. VNDE Τυμβωρυχέω, ῶ, Busta eruo, Busta fodiendo aperio: vt ii faciunt qui mortuos spoliant. quare exponitur etiam Sepulcra deprædor. Aristoteles de hyæna, καὶ τυμβωρυχεῖν δέ, (nimirum creditur) ἐφιέμενον τῆς σαρκοφαγίας τῶν ἀνθρώπων. Vnde Plin. Vulgò credũt ab hoc vno animali sepulcra erui, inquisitione corporum. Synes. epist. 143, ἡγοῦμαι δὲ ἀστεῖόν τον, ὑποπαίζοντα λόγοις καλεῖν ἢ θυμάτα· ὃ καλεῖ τυμβωρυχεῖν.

C. Ἐπιτύμβιος SIVE Ἐπιτυμβίδιος, dicitur ὁ ὀπὶ τύμβῳ, Supersepulcralis, (si ita loqui liceat) Super sepulcro positus. ὀπιτύμβιος κρητὴς in Epigr. & ὀπιτύμβια λέκτρα in iisdem. necnon ὀπιτύμβιον οὖχος. Nam generalius etiam accipi potest pro Ad sepulcrum pertinens, seu ad sepulcri honorem. vnde etiam ὀπιτύμβιος ἀγὼν, celebratus in sepulcri honorem, aut etiam sepulti. Et ὀπιτύμβιος λόγος, siue ὀπιτυμβίδιος, qui & ὀπιτάφιος, teste Eustathio, Oratio quæ in honorem sepulcri habetur, seu ad ornãdũ sepulcrũ. Nisi malis, Quæ in honorẽ sepulti habetur. Alioqui sonat propriè, Quæ super ipso sepulcro habetur. Affertur & ὀπιτύμβια θεσμὰ pro Leges ad sepulturã pertinẽtes. quod apud Nõn. legitur, Ὡς ἔθος Ἑβραίοις ὀπιτύμβια θεσμὰ φυλάσσειν. (Vbi obiter nota ETIAM Θεσμὰ pro θεσμοὶ) Et ex Nõno ὀπιτύμβιος ὥρη pro Sepulturæ tempus. Plut. verò meminit & ὀπιτυμβίας Ἀφροδίτης, Veneris libitinæ, vt ipse exponit in Problem. Rom. pag. 480, vbi inter alia ait, ὃν Δελφοῖς Ἀφροδίτης ὀπιτυμβίας ἀγαλματόν τι, ὡς ὁ τοῖς καθιχρωμένοις ὀπὶ ταῖς χαὶ αὐκακλωῶπαι. Alaudæ etiam seu galeritæ tribuitur hoc epitheton ὀπιτυμβίδιος. vt apud Theocritũ Idyll. 7, Οὐδ' ὀπιτυμβίδιαι κορυδαλλίδες ἠλάλιοντα. Vbi scholiast. annotat, auiculas has ὀπιτυμβιδίους vocari vel quoniam vtplurimum τοῖς τύμβοις, id est τοῖς τάφοις, ἐνδιατείβουσι, vel quoniam veluti τύμβον ὀπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν: habent enim in capite quoddam αἴσημα, ex quo κορυδαλῶν & galeritarum nomẽ inuenere. Affertur & aliud ex fabula etymon. dicuntur enim hæ auiculæ fuisse antequam terra existere cœpisset: quum verò contigisset vt pater earum moreretur, nec humus esset in qua conderetur, ipsum θαφῶσαι ὑπὸ κορυφῆς τῶ ἰδίου γόνου, id est sepultum fuisse super prolis suæ vertice. Indéque ὀπιτυμβίδιοι dictæ putantur quoniam in vertice suo patris bustum seu tumulum gestant. Perperam verò in v. lex. pro hoc ὀπιτυμβίδιοι SCRIPTVM Ἐπιτυμβείδες.

C. Περιτύμβιος, Qui circumfusus est sepulcro seu busto. Ex Epigr. περιτύμβια δάκρυα.

Τυμβεὰς αὐδὴ ex Nonno pro Vox seu sermo sepulcralis.

A T Τυμβαὰς, άδος, ἡ, Venefica dicitur, quòd identidem in sepulcris seu circum sepulcra versetur. Scribit enim Hesych. τυμβάδας γυναῖκας dictas fuisse ταῖς φαρμακίδας, quia ἐπὶ τοῖς τύμβοις διατρίβουσι καὶ τοῖς νεκροῖς ἀκροωμενάζουσι. Vnde cōiicere est etiam τοὺς ἀκροατηρίων vsum fuisse in veneficiis.

Τυμβείτης, ου, ὁ, Sepulcralis. Suidæ μνημάτης, afferenti ex Epigr. Λᾶας ὁ τυμβείτης ἄμμιν ὀλοκρέματα. Sed malim S C R I B E R E Τυμβίτης, sine diphthongo, vt scribuntur infinita alia in ίτης desinentia.

Τυμβόω, Busto infero, Tumulo, Humo, Sepelio. Soph. in Aiace, pag. 60 & 61, dicit, ὧν εὐθὺς αὐτὸν οὔπω ἓν' αὐὴρ δένων Τοσοῦτον ὥςτε σῶμα τυμβοῦσθαι τάφῳ. Quæ constructio similis est Homericæ illi, — ποῖόν σε ἔπος φύγον ἕρκος ὀδόντων. nam vtrobique putatur subaudienda præpositio κατὰ. Dicit enim ὡς οὐδείς ἐστιν αὐὴρ δένων τοσοῦτον ὥςτε αὐτὸν κατὰ τὸ σῶμα τυμβοῦσθαι τοῦ τάφου. id est, ὡς αὐτὸν ἐνταφιάσαι, Vt eum sepeliat & inhumet. Idem in Electra, pag. 100 dicit, Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβοῦσθαι χοάς. vbi scholiastes τυμβοῦσθαι exponit ἀπίσω τοῦ τύμβου. Nisi potius scribendum ὀπὶ τοῦ τύμβῳ, vt significet super patris busto fundere libamina. V N D E Τυμβεία, ας, ἡ, Tumulatio, Inhumatio. Legitur apud Suidam, sed sine expositione & exemplo.

ΤΥΠΤΩ,

Fut. ψω, Verbero, Percutio, Pulso, Tundo. Homerus Iliad. φ, — ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, Τύψε κατὰ κληῖδα κατ' αὐχένα. Iliad. χ, ἐπὶ κέρας ὀξὺ χαλκῷ Τύψας ἠὲ βαλὼν ῥέθεων ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. Vbi nota copulari τύπτειν & βάλλειν: quorum hoc eminus pugnando fit, illud autem cominus, & ἀγχεμάχοις ὅπλοις, cuiusmodi sunt enses & hastæ. Sic Iliad. ο, Βλήμενος ἠὲ τυπείς, telo ictus, aut gladio percussus. Et Iliad. η, Εἴ κέ βλεῖο πονεύμενος ἠὲ τυπείς. (Nota præterea in illo Il. χ, loco, datium instrumentalem. Talis constructio Odyss. ι, Ἐξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. Pro quo Odyss. μ, κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτε, κλιδέοντι ἐφήμενοι. Idem Hom. Odyss. χ, ὁ δ' χθόνα τύπτε μετώπῳ, pulsabat & tundebat humum fronte. Sic Lucianus, μύωπι δεῖ τὸ ὠτὸς τυπεὶς, ictus) Item Plutarch. dicit, τὸν ὄνον ἔτυπτε, καὶ πολλαῖς ἐνεφόρει πληγάς. Et Xenoph. Pæd. 5, τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. Pass. Τύπτομαι interdum habet accus. eius partis quæ plagas accipit, interdum accus. πληγάς. Plutarch. Alexandro, διέθεον τὰ πρόσωπα τυπτόμενοι καὶ βοῶντες. vbi subaudienda præpositio εἰς. vt Latini etiam dicunt In faciem percussus, In os ictus. Plato De leg. lib. 11, κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγάς, in singulas drachmas singulos accipiat ictus. is nimirum qui adulteratas vendiderit merces. Sic Aristoph. τύπτομαι ἴσως σοι πληγάς. Idem in Nubibus dicit τύπτομαι πολλὰς, omisso substantiuo πληγάς. id est, Multas accipio plagas, Multis concidor verberibus. Aues etiam suis rostris dicuntur τύπτειν, vt videbis infrà in Χαμαιτύπος, itémque alia animalia suis κέντρις. vt apud Anacr. de api, Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς, percussit, vel etiam pupugit. ¶ Τύπτεσθαι Bud. ex Herodoto affert etiam pro Plāgere. Idem igitur fuerit quod κόπτεσθαι, de quo dictum est suo loco.

S E D E T Τυπτέω dicitur pro τύπτω. Galenus De pulsibus, διαίσατο τυπτήσων· ἀλλὰ τῶν ἐπέχον οἱ παρόντες. Sic Plato in Hipp. maiore, ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσῃς, ἢ δέξῃ λόγον; Sic Aristoph. Nubibus, καί σε τυπτήσω, te pulsabo. Et in Pluto, οὐ γὰρ με τυπτήσῃς στέφανον ἔχοντά γε. nefas enim erat pulsare eum qui corona redimitus erat. Apud Demosthenem & alios sæpe occurrit futurum τυπτήσειν. Aristophanes media etiam voce in passiua signif. vtens, dixit, ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι, iterum vapulabo, pro τυφθήσομαι à τύπτομαι. Est verò sermonis merè Attici τυπτέω pro τύπτω: vnde Galenum illo vsum esse non immerito quis miretur.

Τύμμα, ατος, τὸ, Ictus, Percussus, Plaga. Philetas apud Ath. lib. 2, Ὀξείης κάκπου τύμμα φυλαξαμένη. Agath. lib. 2 Epigramm. — φαύγξ βομβοῦσα καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ, Asperi laterum ictus. id est, acerbi laterum dolores. quibus enim latera dolent, sentiunt in iis quosdam veluti ictus & percussus quibus tunduntur. Ab Hesychio exponitur πληγή, à Suida κροῦμα. Synonyma enim huic τύπτειν sunt πλήττειν & κρούειν. Scholiastes Aristoph. vsurpauit etiam pro κόμμα, quod denotat nummum percussum à monetario. veluti quum dicit, τὸ νομίσματος σημαίνοντος δύο, τό, τε νόμιμον ἔθος καὶ τὸ τύμμα τοῦ νεοτοπωλοῦ χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ.

Τυμμὴ, ῆς, ἡ, idem quod τύμμα, Ictus, Percussus, Verber. vt Suidas quoque τυμμαῖς exp. πληγαῖς in hoc quem affert loco, καὶ ἔπου τὴς δύρεθεῖν τοῦ ὀπωσοῦν ὅρκω κεχειμμένος, τυμμαῖς οὐ ταῖς τυχούσαις ἐβάλετο.

Τυπὴ, ῆς, ἡ, idem. Hesych. enim τυπῆσι affert pro πληγαῖς. itidémque Suidas τυπαῖς exp. πληγαῖς. necnon τυπὰς exponit πληγὰς idem in hoc quem citat loco, ἔχοντες τύμπανα καὶ τυπάς. Qui tamē locus lōgè aliā requirere expositionem videtur. Si enim τύμπανα pro baculis accipiamus, τυπὰς aliud simile instrumentum significabit quo πρὸς τὸ τύπτειν vtimur: vt sunt αἱ τυπάδες: sin bellicum instrumentum quo percusso sonum cient, aliud ei simile denotabit quo κτυποῦσι. Apud Hesych. paroxytonos etiā legitur, Τύπαις, πληγαῖς. Cui τύπαι est & ἑορτή τις. forsan quo festo ἐκτύπτειν, aut quo sese mutuò ἔτυπτον. Scribit enim Herodotus lib. 2, pag. 66 meæ edit. Ægyptios quosdam περὶ κρεύσαν τὰς βύειν, καμοιμένων δὲ τοῦ ἱρεῶν, τύπτεσθαι πάντας ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται, δεῖπνα προτίθεσθαι τὰ ἐλίπετο τοῦ ἱρεῶν. Quæ iisdem propemodum verbis repetit pag. 71, vbi ait, in ea Ægypti vrbe quæ Busiris appellatur, quum Isidis festa celebrant, τύπτεσθαι μετὰ τὴν θυσίην πάντες καὶ πάσαι. μυριάδας κάρτα πολλὰς ἀνθρώπων. Vbi etiam subiungit, οὐ οἶδα ὅσον τῶν λεγόντων τοῦ τύπτονται, fas sibi nō esse dicere quonam instrumento verberētur. Præterea Caras Ægyptū incolentes τὰ μέτωπα κόπτεσθαι μαχαίραις.

Τύπος, ου, ὁ, Percussor· πλήκτης Hesychio.

Τυπάζω, idem quod τύπτω. Vnde infin. τυπάζειν, Hesychio κόπτειν: quod non solùm significat Tundere, Pulsare, Ferire, sed etiam Cædere, Succidere, Amputare. Sed videndum ne scribendum sit τυπτάζειν.

Τυπέω. ῶ, idem. Nam τυπεῖ idem lexicographus exp. πλήσσει, Verberat, Pulsat: necnon κτυπεῖ, κροτεῖ, ψοφεῖ, sonitū ictu seu verbere excitat. vt si ligno aut ferro, ligneóve aut ferreo instrumento sonum cieas, qualis est τυμπάνων. Hincque verbum κτυπέω originem traxisse credibile est, de quo infrà seorsim dicetur.

Τυπεὸς, οῦ, ὁ, Percussio, Verberatio. sed ea peculiariter quæ in luctu & mœrore pectora tundunt, feriunt, pulsant, verberant: quidam verò & caput aut femur manu percutiunt. Synonymo vocabulo Græci κοπετὸν dicunt, vt suprà docui, Latini Planctum & Plangorem vocant, itidem pro Pectoris planctum. vt Stat. dicit, — ingentes iterasti pectore planctus. Et Ouid. Plangere nudameis conabar pectora palmis. Dionys. Halicarn. Hist. lib. 5, κραυγῆς καὶ θρηνῴδου καὶ τυπεοῦ γυναικείου τὴν οἰκίαν ὅλην κατασχόντος. vt apud Latinum poetam Æn. lib. 4, Lamentis gemitúque & fœmineo vlulatu Tecta fremūt: resonat magnis plangoribus æther.

Τυπίας, ου, ὁ, Qui τυπαῖς vel etiam τυπάδι ductus est. Id est, Qui ictibus aut malleo ductus est, Ductilis. vt τυπίαν χαλκὸν dici τὸν ἐλατὸν scribit Poll. lib. 7, καὶ Θοκίαν μὴν χαλκὸν, (inquit) τὸν χυτὸν καὶ καλεῖν τυπίαν δὲ, ὃν αὐτοὶ νῦν ἔτοιμον ἐλατόν. Fusile æs illud appellant, forsan quoniam dum liquefactum est, è fornace τρέχει per scrobes in terra factos: hoc verò, ductile, quoniam malleis (τυπάδας appellant) & crebris ictibus ducitur. Hesych. verò τυπίαν dici scribit τοῦ τῶν χαλκοῦ πνα Θοχῶν.

Τύπος autem, Τυπὰς & Τύπαιον siue Τύμπανον vnà cum κτυπέω sequentibus compositis postponere placuit.

C. Χαμαιτύπος, ου, ὁ, dicitur ὁ χαμαὶ τύπτων, Humi feriens & tundens. vt χαμαιτύποι accipitres dicuntur quidam qui humi seu super terram rostro suo & vnguibus in prædam irruunt, eámque tundunt. Dicuntur enim & aues rostro suo τύπτειν. vel quæ prædā ὀπὶ τῆς γῆς καθημένοι τύπτοισι καὶ σωαρπάζοισι, πετομένης δ' οὐ θιγγάνοισι. cuius generis accipitrum meminit Aristoteles Historiæ anim. lib. 9, cap. 36, vbi etiam quosdam esse dicit χθαμαλοπήτας, veluti τοὺς φρυνολόχους: opponítque superioribus τοὺς μετεωροθήρας, qui nimirum πετομένας ὄρνιθας πειρῶνται λαμβάνειν, καὶ ἐν μετεώρῳ αὐτῶν ἅπτονται. Vbi vide & alia. Hinc verò Plinius lib. 10, cap. 8, Distinctio generū

ex auiditate. alii nonnisi ex terra rapiunt auem: alii nō nisi circa arbores volitantem: alii sedentem in sublimi: aliqui volantem in aperto. A T V E R O Χαμαιτύπη dicitur Scortum triuiale: quod nimirum χαμαὶ τύπτεται ὑθυείνοις ῥοπάλοις, vt quidam iocatus est. Sic verò & Suidas πόρνιον vocari χαμαιτύπην dicit ἀπὸ τοῦ χαμαὶ κειμένου ὀχεύεσθαι. Hesych. simpliciter esse ait ἄδοξον πόρνιον. Scimus autē talia scorta passim ὀχεύεσθαι, ideóque etiam χαμαί. V N D E Χαμαιτυπεῖον, ου, τὸ, Locus in quo eiusmodi meretriculæ se prostituunt, Lupanar, Fornix. Suidæ πορνεῖον. E T Χαμαιτυπία, ας, ἡ, Scortatio & coitus cum triuiali & abiecto scorto. Hesych. enim χαμαιτυπιῶν affert pro τοῦ πολυκοίνων σωσιστῶν & πορνειῶν.

C. Ἀντιτύπτω, Vicissim verbero, Ictus regero, Referio, Repercutio. Aristoph.

Ἀντίτυπος, ου, S I V E Ἀντιτυπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Ictum repellēs, Repercutiens. Quod faciūt quæ dura sunt & malleo nō cedunt, sed eum resultare cogūt. veluti quū faber ferrarius incudi malleū illidit. Nec solùm de iis dicitur quæ malleum tundentem repellūt, verùm etiam de quibuslibet aliis, vt iis quæ pedum illisu non cedunt nec rumpuntur. Herodianus lib. 6, αὐτὴ τυπὴς δὲ οὔπω καὶ στερρὸν γίνεται ποτε τὸ ῥεῖθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων αὐτέχειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐρύσασθαι θέλουσι, πελέκεις φέρειν, ἵν' ἐκκόψωσιν ὕδωρ ὡς τοῦ λίθου. Et Lucianus in Hermot. ξύλον αὐτίτυπον ἢ ἀστοῖδα ὠμοβοΐνῳ τοῦ θέλοντος διελαύνουσι. Et Epigr. lib. 4, - κέν τοῦ ἐρεῖδ' εἰς Πλουραὶς χαλκοτύπεις αὐτίτυπον βοός. Rursum Herodianus lib. 7, τὰ ἄβατα καὶ αὐτίτυπτα τοῦ πόνου. (Vbi tamen potius accipi potest pro Asper. vt & apud Plutarchum in lib. An seni capess. resp. ὅσα δὲ ἐστιν αὐτίτυπα καὶ τοῦ σαίνει) Idem Plutarch. rursum De primo frigido, ipsum frigus esse dicit σκληρὸν καὶ σκληροποιὸν καὶ αὐτίτυπον. Vbi Turnebus vertit Rigidum. Itidem quæ tacta repercutiunt & reluctantur, αὐτίτυπα siue αὐτίτυπῆ dicuntur. vt & Suidas ait metaphora ab incude & malleo αὐτίτυπον dici τὸ ὀπωσοῦν αὐτιβαῖνον τῇ ἀφῇ. Galenus ad Glauc. lib. 2, αὐτίτυπος ἀπλοῦς φαίνεται. Et Bud. ex Plutarcho, αὐτίτυπος ὄγκος affert pro Cōcrementum pulsum sensiliter admittens. Idémque Plutarch. αὐτίτυπα opposuit τοῖς μαλακοῖς. mollia enim cedunt tactui: dura autem & aspera tangentis manum pedémve repellunt. Metaphoricè verò homo aliquis αὐτίτυπος dicitur, Qui nimirum suadentis monentisve verba nō admittit, sed repercutit in modum duræ incudis, Renitēs, Refractarius, Durus, Rigidus, Asper. Plato in Theæt. τοῦ δὴ σκληροὺς λέγεις καὶ αὐτίτυπους αὐθρώπους. Et Plutarch. De oraculo Pyth. οὔτε δικόλον οὔτε αὐτίτυπον πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. Quibus adde hoc Gregorii, ὀπηνικίᾳ μὴ, τὸ αὐτίτυπες, στερρόστομ δὲ, τὸ ἀπαλὸν κεκτάμενος. Metaphoricè itidem, sed non de homine, apud Philonem De vita Mosis lib. 3, πικρὸν δὲ καὶ αὐτίτυπες καὶ σκληρὸν ὁ πόνος, amarus autem, rigidúsque & durus est labor, vt Turnebus vertit. Nonnunquam verò significat Cōtrarius, Aduersarius, Repugnans, ἀναντίος: apud poetas. præsertim autem Nonn. in hac signif. gaudet ea voce: vt quum ait, Ἔργοις αὐτίτυποισιν ὀδηγήσασθε γλυφέθλοις. Idem, αὐτίτυπον φάτο μῦθον. Vtitur & in Dionysiacis.

V N D E Ἀντιτυπία, ας, ἡ, dicitur eiusmodi Renixus, vt Bud. ex Celso interpr. Seu Duities, Asperitas. σκληρότης Suidæ. Athen. lib. 3, οὐ σωιεῖς τὴν αὐτίτυπίαν τῆς τραχύτητος: de quodam qui echinum marinum ἐνθεὶς εἰς τὸ στόμα σωῦ κελύφει, ἔδρυκε τοῖς ὀδοῦσι. eiusmodi enim cibi ob asperitatem & duritiem suam dentibus renituntur, nō itidem verò molles. Et Plutarch. De exilio, ab initio, ὁ λίθος φύσει σκληρός, ὁ κρύσταλλος φύσει ψυχρός ὅθεν οὐκ ἔξωθεν εἰκῆ τοῦτας τὰς αὐτιτυπίας ὀπιφέροντες καὶ τὰς πήξεις. Vbi nota eum τοῖς φύσει σκληροῖς, vt lapis est, αὐτίτυπίαν tribuere, vt & Athen. in loco præcedente. Idem in suo περὶ φιλαδελφίας libello dicit τοῖς ὀφθαλμῶν πάσι προσρέφειν ὀπὶ τὰ μὴ ποιοῦσα πληγὴ μηδὲ αὐτιτυπίαν χρώματα καὶ σώματα, ἢ ὅλων. Vbi magis propria est huius vocabuli significatio. nam corpora αὐτιτυπίαν ποιοῦντα dicuntur quæ oculorum aciem repercutiunt nec sinunt ἐνερείδεσθαι, qualia sunt quæ præfulgent, vt corpus solis. Apud eundem capi pro Dissidentia & contrarietate, testatur Bud. vt Hesych. quoque αὐτιτυπίας exp. ἐναντιώσεις, necnon αὐτιλογίας. Inde & A D V E R B. Ἀντιτύπως, Repercussiuè. seu Repercutiendo, Cum repercussione & renixū. Item Durè & Asperè. Necnon V E R B V M Ἀντιτυπέω, ῶ, Sum αὐτίτυπος, Renitor, Resisto, Refragor, Non cedo: in modum τοῦ αὐτίτυπον. Aristot. Ethic. 4, cap. 6, οἱ δ' ἐξ ἐναντίας τοῦτοις πρὸς πάντα αὐτιτυποῦντες, καὶ τὸ λυπεῖν οὐδ' ὁποῦν φροντίζοντες, διὰ κόλοι καὶ δυσέριδες καλοῦνται. Redditur verò & Repercutio, Relido: nimirum vt solent quæ ictum respuunt. vt apud Luc. μὴ αὐτιτυποῦντες τῇ ὁπλῇ. Et apud Greg. αὐτιτυπεῖσθαι dicuntur πηγαὶ pro Repercuti, Relidi. Bud.

C. Ἀποτύπτω, Verberare desino. Pass. Ἀποτύπτομαι, Desino vapulare. vt Hesych. quoque ἀποτύψωνται exp. παύσωνται τοῦ τύφεσθαι, forsan respiciens ad locum illum Herodoti quem in Τυπὴ siue Τύπῃ paulo suprà attuli.

C. Ὑποτύπτω exponitur itidem Verbero. Ex Gregorio affertur pro Suffringo, Decutio.

Τύπος, ου, ὁ, dicitur Vestigium & nota quam impressit τὸ τύψαν. Thomas apud Ioannem Euang. cap. 20, ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τοῦ ἥλου, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τοῦ ἥλου, vestigium clauorum: quod nimirum claui τῇ τυπάδι adacti fecerant. Quæ verba Nōnus παρέφρασεν hoc modo, Εἰ μὴ χεῖρας ἴδοιμι, βαθυνόμενόν τε σιδήρῳ Ῥήξω δάκτυλον ἄκρον ἐς ὀξυτέρων τύπον ἥλων. Athen. lib. 13, τοῖς τύποις τοῦ πληγῶν ἰδοῦσα, nimirum in corpore cuiusdam mastigiæ. Et Philo De vita Mosis l. 1, τοῖς τύποις τοῦ κραυνίων τραυμάτων. vbi Turn. vertit, Fulminū plagas & argumenta. Magis expressè, Notas & vestigia ex fulminis ictu impressa: Itidem τύπος in nummo argenteo aureóve dicitur nota quæ impressa est. Metaph. verò Lucian. De scrib. hist. τὰ μὴν τοῦ κεκομμένα ἀθυ ἀπορρίπτειν, τοῦ δὲ ἔχεσθαι δὲ τὰ δέκμα καὶ ἔντομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. quibus opponuntur τὰ τοῦ κεκομμένα & τὰ πονηροῦ κόμματος. Necnon χύτρας τύπος dicitur in cinere vestigium quod impressit. Plutarch. Sympos. 8, χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν ἀποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, inter præcepta Pythagorica, quibus iubebantur etiam οἱ ἀνιστάντες ἄθυ τὴν σωματοειδεῖν τὰ στρώματα, quoniam turpe esset ἀνδρὶ συγκοιμηθέντος γαμετῆς χώραν ὀρεσθαι καὶ τύπον. Idem De solertia anim. postquam ex quibusdam tradidit testudinē oua sua τῇ ψάμμῳ ἐνθέσθαι, καταχοῦν τε καὶ ἀποκρύπτειν: deinde τοῖς ποσὶν ἀμύνειν καὶ καταστίζειν τὸν τόπον, δύσημον ἑαυτῇ ποιοῦσαν, subiungit, οἱ δὲ τὴν θήλειαν λέγουσιν ὑπὸ τοῦ ἄρρενος τρεφομένου, τύποις ἰδίοις καὶ σφραγῖδας καταλείπειν, noris nimirum arenæ impressis significare mari locum in quo incubat. Vbi etiam nota, quæ antea dicta fuerant ἀμωχὰ & σίγματα, postea τύποις appellari. Idem Plutarchus τύποις appellat notas literarum tabulæ lapideæ aut æreæ insculptarum. vt in lib. De deo Socratis, πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια. γνῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν παρῆχε, καίτοι ὀκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος, ἀλλ' ἴδιός τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίοις. Vbi tamen reddi etiam potest Figura. Sæpe enim hoc vocabulum significat Figuram, Imaginem, Simulacrū, Effigiem, eámque vel pictam, vel fictam, vel sculptam; vel quauis alia imitatione expressam. Herodian. lib. 5, τοῦ θεοῦ ἐν τῇ γραφῇ τὸν τύπον τοῦ ὀπιχωρίου θεοῦ, figuram dei cuius sacerdos erat, depictam in tabula Romam præmisit. Isocrates in Euag. encom. ὅπ τοῖς μὴν τύποις ἀναλῆμον τοῦ τοῦτοις τῶν μόνον παρ' οἷς αὐ σεβῶσιν. Vbi quos vocat τύποις, paulo antè nominarat τοῦ σωμάτων εἰκόνας, nimirum vel πεπλασμένας vel γεγραμμένας, quibus οἱ πλάσαι καὶ ζωγράφοι μιμοῦνται τὰς μορφάς. Gregorius in orat. quam εἰς τὸ ἄγιον πάσχα habuit, de æreo serpēte loquens; κρεμᾶται μὴν τοῦ τοῦ δακνόντων ὄφεων, οὐχ ὡς τύπος δὲ τῶν ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς αὐτίτυπος. Quem locum citans Budæus pag. 753, etiam ipse τύπον interpretatur Figura, Vmbra, Imago, necnon Symbolū veritatis. Itidémq; theologi Ionam triduum in ventre ceti detentum vocant typum Christi triduum in sepulcro detinendi. Itidem pro figura & effigie accepit Theophrastus De caus. plant. lib. 1, cap. 19, οὐδὲ ἐν τοῖς ζώοις ὅσα πλάττεται καὶ κατασκευάζεται πρὸς μικρότητα καὶ μέγεθος καὶ ὅλον τύπον τῆς μορφῆς, effigiem formæ. Itémque τύποις ἐνσημαίνεσθαι

πρόσχημα τινος exponitur Informare & designare rem aliquam, Describere figurã rei alicuius. vt apud Greg. De Filio, orat. 2, περὶ αὐτῶν τῶν γραμμάτων τοὺς τύπους ἐνσημαίνεται ὁ πατὴρ, ὅπερ ἐστὶ ὁ υἱός. (Alioquin ἐνσημαίνεσθαι & ἐναπομόργνυσθαι seu ἐναπομάττεσθαι τύπον est potius Signum & effigiem imprimere. vt apud Platonem De rep. lib. 2, μάλιστα δὴ τότε πλάττεταί τε καὶ ἐνδύεται τύπος ὃν αὖ τῆς βουλήσεται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Estque hîc τύπος ipsum potius sigillum quod imprimitur. vt & apud Philonem De vita Mosis lib. 1, οἱ δαίμονες οἱ ὅσοι τὸν τύπον τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς ἐναπεμάξαντο, ἢ ἐπόδασαν ἐναπομάξασθαι. Vocat autem τύπον eo loco Mosen qui sese ἔστησε παράδειγμα τοῖς ἐθέλουσι μιμεῖσθαι. Sicut verò ἰδὲ τύπος significat notam impressam rei alicui, vel saltem eam quæ imprimitur: ita in κύβοις seu tesseris τύπον Poll. dici ait τὸ ἐν αὐτῆς κοιλότητος σημεῖον, quod nimirum δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τῆς βληθέντων. Solent enim eis imprimi notæ quædam significantes numerum iactus. In inferiore autem labro τύπος dicitur depressa cauitas, ἡ ἐν τῷ κάτω χείλει κοιλότης, inquit idẽ Poll. νύμφιον etiam appellant quidã) Rursum pro Figura accipitur quum Herodianus dicit lib. 6, τὸ ἁρμα τῆς βασιλείας ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίσου εἰς ἀριστοκρατίας τύπον μετενεχθείσης. ‖ Aliquando τύπος vocatur Exemplũ seu Exemplar, quod nimirum imitamur. Formã & Formulam Latini interdum vocant: vulgus Modulum. Philo De vita Mosis lib. 1, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα πρὸς τὸν τύπον ἐδημιουργεῖτο ἐναποματτομένου τὰς σφραγῖδας τὸ τεχνίτου τῆς περιφορεῖς ἑκάστῳ ὑλικῆς οὐσίας. vbi Turneb. vertit, Operis autem fabrica ad formam dirigebatur. Itidem Erasm. apud Lucam Act. Apost. cap. 23, γράψας ὅπερ ἐστὶ τὸν τύπον τοῦτον, vertit, Scripta epistola in hanc formam. id est, Scripta epistola cuius hoc est exẽplar. (Alii tamen pro Summa potius accipiunt eo loco τύπος, illa verba sic interpretantes, Scripta epistola quæ hanc summam contineret: vt & vetus interpres, Scribens epistolam continentem hæc. Sed huius significationis exemplum desidero) Itidem Paulus apostolus frequentissimè vsurpat vocabulum hoc pro exemplari: vt in epist. ad Thessal. 1, cap. 1, ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύοσιν. Itidémque in epist. ad Thessal. 2, cap. 3, ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς. Et ad Titum cap. 2, σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων. Et in epist. ad Timotheum 1, cap. 4, τύπος γίνου τῆς πιστῶν ἐν λόγῳ. Sic Petrus epist. suæ 1, cap. 5, dixit, τύποι γενόμενοι τοῦ ποιμνίου. Damascenus itidem vsurpauit, De Christo loquens, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἄριστον καὶ ὑπογραμμὸν δίδοις. Est verò & in hac significatione translatum hoc vocabulum à fictoribus & pictoribus qui suos habent typos quos sequantur. (Alioqui τύποις appellant iidem imagines & sigilla impressa, vt etiam paulo antè docui. veluti quum Cicero ad Atticũ lib. 1, epist. 9 dicit, Præterea typos tibi mando quos in tectorio atrioli possim includere. Et Plinius lib. 35, cap. 12, Vmbram ex facie eius ad lucernam in pariete lineis circunscripsit: quibus pater eius impressa argilla typum fecit. Et quidam apud Suidam dicit quendam Ἑρμοῦ λογίου τύπον εἰς ἀνθρώπους ἐληλυθέναι. quod exp. χαρακτῆρα. innuens eum esse effigiem Mercurii, & veluti simulacrum effictum & expressum ex Mercurio. ita enim eloquentia & facundia eũ referre) Rursum pro Forma, ex Nazianz. τύπος τοῦ λόγου, forma dicendi. Et ex Platone De leg. γραφὴ καὶ οἱ τύποι, pro, Descriptio & formæ, seu formulæ. Itidémque ex eiusdem epist. 7, τὰ γεγραμμένα τύποις, quæ sunt figuris descripta. At ex Chalced. concil. can. 17, τύποι οἱ πολιτικοὶ καὶ δημόσιοι, pro, Formæ ordinationésque ciuiles & publicæ. ‖ Τύπος dicitur etiam Descriptio minus exacta, & quæ fit rudiore Minerua. Vnde τύπῳ & τυπωδῶς, quod aliquãdo redditur Pingui Minerua, Crassius & non exacto opere: aliquando Summatim, In summa, Paucis, Breuibus. Aristoteles Ethic. 1, cap. 3, παχυλῶς καὶ τύπῳ ἀληθὲς ἐνδείκνυται. Idem Ethic. 2, cap. 7, τυπῶ μὲν οὖν τύπῳ καὶ ὅλῃ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀκούσεσθε δὲ αὐτοῦ τοῦτο· ὕστερον δὲ ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διορισθήσεται. (Vbi nota sibi opponi τύπῳ καὶ ὅλῃ κεφαλαίῳ λέγειν, & ἀκριβῶς διορίζειν. Sunt enim τύποι & ὑπογραφαὶ descriptiones minus exactæ quàm οἱ ὁρισμοί: vt & Gellius lib. 2, cap. 25, Sed profectò non id fuit Varroni negotium vt inducias superstitiosè definiret, & legibus rationibúsque omnibus definitionum inseruiret. satis enim visum est, eiusmodi facere demonstrationem. quod genus Græci τύποις magis & ὑπογραφὰς quàm ὁρισμοὺς vocant) Sic idem Aristoteles Ethic. 2, cap. 2, τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὁρίζει λέγεται. Et Theophrastus Hist. plant. lib. 3, ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, vt summatim dicam. Et Plato De rep. lib. 8, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτά. Sic Plutarch. initio sui libelli De κακοηθείᾳ Herodoti, τύπῳ τινὶ λαβόντες ὅσα κοινῇ μὴ καθαρᾶς μηδ' ἀδόλοις ὄζει ἴχνη καὶ γνώρισματα δυσηνίας. Et Theophr. ὡς τύπῳ λαβεῖν, vt summatim colligam. Et Greg. ὡς τύπῳ περιλαβεῖν. Et Aristoteles Ethic. 1, cap. 2, περιγραπτέον τύπῳ γε περιλαβεῖν αὐτὸ τί ποτε ὄζει. Rursum ex Theophrasto Hist. plant. lib. 1, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, Vt pingui Minerua dicam, Vt simpliciter & in summa dicam. At sine, ὡς ex Plut. Romulo, τύπῳ εἰπεῖν, pro, Vt paucis expediam. ‖ In medicina autẽ τύπον dici aiunt formam atque ordinem qui per accessiones remissionésque in morbi temporibus notatur atque obseruatur, quóque morbi genus discernitur. Galen. libru quendam περὶ τύπων conscripsit, in quo τύπον esse dicit πάλιν ὅλοπάσεως καὶ αὐξήσεως: vt περίοδον esse tradit χρόνον ὅλοπάσεως καὶ αὐξήσεως ἐν νοσήμασι γινόμενον. Ibidẽ vtitur & verbo τυποῦσθαι, sic scribens, ὀλίγα τῆς παθῶν οὐ τυποῦται, ὡς ἀξία. ‖ Cælius Rhodig. lib. & cap. 20, τύπον fuisse scribit iudicium quo iis interdicebatur foro qui creditoribus non paria facerent: referẽs ibidem quædam de Polemone. Quæ desumpsit ex Philostrati Vitis sophistarum. Is enim in Polemone, de Varo quodam loquens, καὶ οἱ δανειζόμενοι (inquit) παρ' αὐτὸ χρήματα, τὸ καὶ μελετῶντες ἀκροάσασθαι, περιεγράφοντο τῷ τόκῳ. ὑπῆρχε τοῦ καὶ ὁ Πολέμων τῷ δασμῷ τούτῳ. διεδάνειστο γὰρ παρ' αὐτὸ χρήματα. καὶ ἐπεὶ μὴ ἐθεράπευε, μηδὲ εἰς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα, χαλεπὸν ἦν τὸ μεγάλειον, καὶ ἠπείλει τύπους. Quibus verbis subiungit huius vocabuli τύπος expositionem. Οἱ δὲ τύποι (inquit) γράμμα εἰσὶν ἀγοραῖς, ἑρμῆν ἐπαγγέλλον τοῦ οὐκ ἀποδιδόντος. Meminit huius τύπου Pollux quoque lib. 8, in cap. περὶ δικαστικῶν, sic scribens, καὶ δίκης μὴν λῆξις εἴη αὐτὸ καὶ καλούμενος τύπος.

C. Ἀντίτυπος, SIVE Ἀντίτυπον, Typus & figura, Exemplum. Bud. ex Greg. Ἀγεκάμ θύει θυσίαν ξένην καὶ τῆς μεγάλης αὐτίτυπον. Idem apud eundem Gregorium αὐτίτυπον scribit vsurpari pro typo & symbolo, citans hunc eius ex libro περὶ θεολογίας locum, τὸ κόσμου πᾶν ὡς αὐτίτυπον τοῦ Μωσέως σκηνῶ οἶδεν ὁ λόγος, τὸ δὲ ὁρατὸν πᾶν καὶ αἰσθητὸν λόγῳ συνήμμενον. A pertũ tamẽ ipse Greg. discrimẽ statuit inter τύπος & αὐτίτυπος. Sic enim in orat. εἰς τὸ ἄγιον πάσχα scribit, ὁ δὲ χαλκοῖς ὅρκοις κρεμᾶται μὴν καὶ τοῦ δακνόντων ὄφεων, οὐχ ὡς τύπος δὲ τοῦ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς αὐτίτυπος. Apud Nonn. verò αὐτίτυπος adiectiuè eandem formam habens, Similis. vt αὐτίτυπα ἤθη, Similes mores, Compares mores. & αὐτίτυπον μίμημα apud eundem. Dixit præterea, φωνὴ αὐτίτυπος βροντῆσι, Vox tonitruis similis. Suidas quoque tradit αὐτίτυπον accipi nonnunquam etiam ὅλοπ ὁ μοιότητος. ‖ Ἀντίτυπον significat etiam Exemplar, ἀνάγραφον. Synesius in epist. ad Theoph. καὶ τοῖς ἀχυρογράφοις τὰ αὐτίτυπα δηλοῦσαι τοῦ τῶν γραφέντων ἐπέπαξα.

C. Ἄτυποι dici putantur qui non satis expedito plectro linguæ vtuntur, quasi non satis verba exprimẽtes conformantésve, vel etiam quasi aerem non verberantes. Sic dici etiam posse creduntur qui decenti & iusta mẽbrorum forma carentes, velut monstrosi sunt, vt Thersites apud Homerum, Il. β.

C. Ἔκτυπος, Expressus, ex archetypo videlicet. In plastica quidam annotant fingi primùm rerum similitudines atque imagines ex argilla, gypso & id genus aliis: atque hoc esse τοῖς τύποις: quorum quæ prima, nominari πρότυπα, cæterarum figurarum effictarum exemplaria: ex appressis autem typis fieri ἔκτυπα, quæ sunt typorum conceptacula vocari autem tradunt, à Plinio formas, & in scalptura ectypas scalpturas. Eius hæc sunt verba lib. 35, cap. 12, de Dibutade, Primúsque personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ inter initia πρότυπα vocauit. Postea idem ectypa fecit. Idem

lib. 37, cap. 10, Hæ sunt gemmæ quæ ad ectypas scalptu ras aptantur. Et Seneca De benef. lib. 4, Habens imagi nem ectypa & prominente gemma. Vbi nota copulari ἔκτυπος & prominens, quemadmodum Hesychius quoque & Suidas ἐκτυπώτερον exp. φανερώτερον: ille verò etiam κυρωτέρον. Vnde ADVERB. Ἐκτύπως, Expressè. Greg. Nazianz. ἀλλὰ τὸ μὴν πρῶτον, ἀμυδρῶς, τὸ δὲ δεύτερον, ἐκτυπώτερον, Expressius, Perfectius. Bud. Ex eodẽ affertur ἐκτύποις διδάσκει, pro, Imaginum exemplis docet. AT Ἐκτυπῆ, quod exponitur Sculptura, suspectum habeo.

C. Ἔντυπος, Impressus. Aiunt ἔντυπον de numismate dici quum legitimum est: forsan quum est ἀγαθοῦ τύμματος seu κόμματος. AT Ἐντυπὰς est aduerbium, significãs Impresso corporis vestigio. Quo vtitur Homerus Il. ω, de Priamo loquens, v. 163. Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Vbi Eustath. exp. ἐντυποῦσθαι & velut ἐντετυπωμένως τοῦ ἱματίου, ὥστε δι' αὐτοῦ, σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ δεῖ τὸ σκέπτοντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπτομένου τύπον. Alii autem illud ἐντυπὰς accipiũt pro ἐν χερσὶ, ἐντετυπωμένως ἐν ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπειν, vt idem Eustathius ibidem tradit. Suidas exponit ὅλοπκεκαλυμμένως, ὥστε δεῖ τὸ ἱματίου τοῖς τοῦ σώματος τύποις ἀδήλοις εἶ). Hesychius verò ἐντετυπωμένως τοῦ ἱματίου, cũ Eustathio: necnon ἐγκεκαλυμμένος τὸ πρόσωπον τοῦ ἱματίου, τὴν χεῖρα ἔχων πρὸ τοῦ προσώπου: item κεκυφώς, & πενθικῶς. Breuium scholiorum autor significari iis verbis tradit eum ita κεκαλύφθαι τῇ χλαμύδι ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τοῦ μελῶν τύπον φαίνεσθαι.

C. Παράτυπος, Perperam cusus vel signatus. ὁ πονηρὸς κόμματος, adulterinus. vt παράτυπον νόμισμα dicitur: quod & παράσημον & παρακεκομμένον seu παρακεχαραγμένον. B. ex schol. Aristoph.

C. Πρότυπος SIVE Πρότυπον, Futuri operis præcedẽs typus & forma, speciminis gratia. Vide in Ἔκτυπος.

C. Πρότυπος, Appressus, seu Impressus. Athen. lib. 5, de crateribus duobus Corinthiacis, οὗτοι δὴ ἔχον αὐλῶνα καθήμενα περιφανῆ πεπορθυμένα ζῶα, καὶ ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς λάγραις πρότυπα, ὅπερ μελῶς πεποιημένα. Quem locum citans Budæus, ait πρότυπα ζῶα videri dici ibi animaliũ Formas impressas. Legitur & apud Dioscoridem lib. 4, cap. 11, de altera symphyti specie, ὃς χαὶς δὲ ἔχει ὁ καυλὸς πρὸς ταῖς γωνίαις πινὰς πτερώσας, φύλλων λεπτῶν πρότυπον ἀφ' ἑκάστης μαχάλης. Vbi Ruellius, Caule secundum angulos quosdam striato, foliis tenuibus ex alarum sinu prodeuntibus. Quidam πρότυπος ibi interpr. Cauli seu stipiti adiacens. Quæ interpretatio si vera est, fuerit à τύπος, significante Stipes, Truncus, Stirps: & scribẽdum πρότυπος, nimirum σ cum τ coniuncto, non autem ab eo separato.

C. Πρωτότυπος, idem quod ἀρχέτυπος. Budæo Exemplar ex quo simile facimus, afferenti hunc anonymi cuiuspiã locum, ὥςπερ γραφεὶς ἀεὶ τὸ προτότυπον ἔχει, semper ab exemplari tabula dependet animo. At nomen πρωτότυπον grammatici vocant primitiuum seu primigenium, τὸ πρωτόθετον ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προκατάρξιν τινὰ ἢ αἰτίαν τῆς ἑαυτοῦ γενέσεως.

Τυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Non exactus, sed τύπῳ πεπλασμένος. vt τυπώδης μάθησις, doctrina crassior: à τύπος significante crassam & non exactam descriptionẽ. Aristot. De mundo, εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, etsi non exactè, tamen ad crassiorem doctrinam. Bud. pag. 753. Malim, Si non exactè, saltem ad, &c. Vnde ADVERB. Τυπωδῶς, idem significans quod suprà τύπῳ. id est Crassiore musa, (vt Quintil. loquitur) Rudiore Minerua. Interdũ verò redditur Sũmatim. Cic. lib. 4 Epist. ad Att. Illud etiam te rogo, πῶς παρούσας καταστῆσαν τυπωδῶς: ne hospes istuc veniam. id est, (inquit Bud. ibidem) Rerum præsentium statum summatim mihi describas. Ex Strabone verò affertur pro Expressè, Graphicé.

Τυπικός, ὀν, ὁ, Figuratus, Symbolicè innuens & figurans. Gregorius in orat. De sacro baptismo, φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμορφον τοῖς ὑποδεικνυμένοις, ὁ γραπτὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ μεγάλου φωτὸς μυστήριον. VNDE Τυπικῶς, Typicè, Per figuram & formam. Gregor. ὥςπερ ὅτι τὰ περὶ Ἑβραϊκῶν, τυπικῶς μὲν παρ' ἐκείνοις πελούμενα, μυστικῶς δὲ ἡμῖν ἀποκαθιστάμενα.

Τυπόω, ῶ, Informo, Figuro, Signum imprimo. Philo De mundo, τὸ φανὲν καὶ τυπῶσαν, visum quod imaginem insculpsit, vt Bud. vertit. Appianus de Annibale, τὸν δακτύλιον αὐτῷ περιελών, ἐτύπωσεν ὅπερ ἐστὶ τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, Marcelli annulo signum eis impressit, Obsignauit. Sic rursum Philo De mundo, τυπωθὲν σφραγῖδι Θεοῦ. Ex Gregor. autem, τῇ γραφῇ τυπωθέντες, pro, Sacro scripturæ penicillo effigiati. Ex eodem, De baptismo, εἰ καὶ μὴ σωιέντα πλέως, ἀλλ' οὖν τυπούμεθα, sub. νήπια. ‖ Hesych. verò τυποῦται exp. non solùm πλάττεται, γλύφεται, μιμεῖται, sed etiam πλήττεται. Ac si τυπόω idem significaret quod τύπτω.

Τύπωμα, ατος, τὸ, idem quod τύπος, Figura. Euripid. Phœn. τύπωμα μορφῆς, Figura formæ. Plutarch. De deo Socr. φάσμα καὶ τύπωμα γρογγυλοειδές. Sophocles verò in Electra τύπωμα χαλκόπλευρον vocat æream vrnam in qua Orestis esse cineres dicebantur, seu τὸ χαλκοῦν ἄγγος, πῶμα χαλκῆν ὑδρίαν, τὸ χαλκοῦν κιβώτιον. Sic enim exponũt scholiastes & alii. Ita autem vocat, quoniam ἐκ χαλκοῦ ἐτύπωτο.

C. Ἀνατυπόω, ῶ, vel Ἀνατυπόομαι, οῦμαι, Reformo, Iterum formo. item pro simplici τυπῶ, Formo. Accipitur interdum metaphoricè pro Informo aliquid in animo, Informationem alicuius rei animo concipio, Imaginor. Gregorius, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶδ) θεὸν ὅσον ἐφαντάσθημεν, ἢ αἰνετυπωσάμεθα, ἢ λόγος ὑπέγραψεν. Quum autem αἰνατυπωῶ expono Informationem alicuius rei animo concipere, vsurpo accusatiuum Informationem eo modo quo Cicero, ni fallor. ‖ Suidas αἰνατυπῶσαι exponit αἰνατρέψαι, (si mendum hîc non est apud eum) id est Euertere.

Ἀνατύπωσις, Reformatio, id est Formatio quæ denuò fit. Vel Formatio. nã ab Hesychio exponitur per simplex τύπωσις. ‖ Est etiam Imaginatio, Informatio, eo sensu quo paulo antè vsurpaui. A Suida explicatur διανόησις.

C. Ἀπότυπόω, siue Ἀπετυπούμαι, Exprimo, Effingo. Plato in Tim. τῶν δὴ τὸ λοιπὸν ἀπειράζετο αὐτοῦ, πρὸς τὴν τῶν παραδείγματος ἀπετυπούμενος φύσιν. Vnde BICOMPOS. Ἐναπετυπόω, Imprimo. idem quod ἐναπομάττω.

C. ΔΙΑτυπόω, ῶ, Informo, Instituo. Budæus interpr. Formo moribus & instituo. Suidas autem διατυπῶν exp. διαπλάσσω ὅπερ τὸ βέλτιστον: afferens hunc incerti autoris locum, καὶ διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μετατάττων πρὸς ἀρετὴν τὸ ἄτακτον. Rursum Budæus διατυποῦσθαι interpr. Constituere, Reformare, Sancire: quo modo in Pandectis accipi tradit. Idem in iisdem Pand. vsurpari dicit pro Constituere vel Statuere de rebus suis: veluti testator sæpe διατυποῦται dicitur. Pro Constituere apud se potest accipi & apud Herodianum quum lib. 4 dicit, ταῦτα δὴ αὐτῶν διατυπούμενα. Ibi enim Politianus vertit, Hæc dum illi agitarent. Itidémque lib. 2, ταῦτα δὲ αὐτοῦ διατυπούμενος καὶ κούφαις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσιν. Vbi Politianus rursum, Hæc dum agitaret leui incertáque spe subnixus. Sed & λογισμῷ διατύπωσιν affertur pro Cogitatione finge. Dictum enim est accipi pro Constituo apud me, Animo concipio & fingo. Prioris autem Cõstituo, significantis Sancio, Condo, hoc affertur ex Luc. exemplum, διατυποῦσθαι νόμοις.

Διατύπωσις, εως, ἡ, Informatio. Basil. De vita solit. ἀμαθῆ γὰρ ἐστὶ δεῖ τῆς ἀνθρωπίνων διδαγμάτων, ἕτοιμον ὑποδέξασθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Exponitur etiam Constitutio, Statutum. Budæus verò pro Testamentum affert ex Damasceno pag. 149, γράψον ἐν τῇ σῇ διατυπώσει μετὰ τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν συνκληρονόμον καὶ τὸν δεσπότην· ἔχέτω σου ὁ χάρτης τὸ δίκαιόν τὸ ὄνομα, καὶ μνήμης μὴ ἀμοιρείτω πλουτῶν. Hæc autem verba ipse Damascenus citat ex Chrysostomo. Sic porro & suprà docui testatorẽ dici διατυποῦσθαι quũ de rebus suis statuit. Rursum διατύπωσις exponitur etiam Descriptio, Lineamẽtum, vt διατυπῶ quoque Informo, Describo. quæ significatio magis propria est.

C. ΕΚτυπόω, ῶ, siue Ἐκτυπόομαι, οῦμαι, Exprimo, Effingo. B. ex Plutarcho De placit. philos. ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, incerã exprimo. Idẽ ex Plat. De leg. lib. 6, εἰς τὰς τῶν ἡγουμένων ψυχὰς καὶ σώματα αἰσθήσεσιν ἐξομαργούμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ

πίκτειν παῖπα φαυλότερα, temulētiæ vitium in animabus infantium exprimentem & insculpentem, gignere deteriores. Idem ἐκμάττειν & ἐκσφραγίζεσθαι dicitur. Exponitur etiam Formo, Informo, necnon Assimilo: affertúrque ex Gregorio, ἐκτυπούτωσαν κηρὸν pro Ceram informent, Ceram imprimant. A

Ἐκτύπωμα, ατος, τὸ, Expressio, Effigies. ἐμοίωμα, ἐκμαγεῖον. vt ἐκτύπωμα τῆς ἀσπίδος affertur pro Clypei expressio.

C. ἐΝτυπόω, ῶ, siue Ἐ ντυπόομαι, οῦμαι, Imprimo. vt ἐντετύπωται οὐλὴ τῷ μηρῷ affertur, pro, Femori cicatricem habet impressam. Exponitur etiā Formam & effigiem exprimo. vt apud Aristot. De mundo, φασὶ τὸν Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι, faciem suam expressisse. B

Ἐντυπωτής, οῦ, ὁ, Impressor. τυπογράφος seu χαλκογράφος. Quæ vocabula à nostræ ætatis hominibus excogitata sunt, vt & ipsa τυπογραφικὴ τέχνη quam vocant. A τ Ἐντύπωσις, εως, ἡ, dicitur Humeri acetabulum, Vbi humerus cum brachio coalescit & committitur. ὅπου ἐνερείδεται ὁ ὦμος, vt tradit Poll. lib. 2, vbi & ὠμοκοτύλιον nominari eandem ἐντύπωσιν ait, id est cauitatem humeri.

C. ΜΕΤΑτυπόω, ῶ, Transformo. V N D E Μετατύπωσις, Transformatio seu Transfiguratio. Grammatici veteres μετατύπωσιν vocant σχῆμα quoddam quo ἐκ συνθήκης ἀπλοῦ γίνεται, seu quo aliquid μετατυποῦται ἀπὸ συνθέτου λέξεως εἰς ἁπλοῦν, vt testatur Eustathius pag. 75. Sic idem pag. 616, διάλυσις ἡ μετατύπωσις λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὸ ἐν πόλει ἄκρη, λιφθὲν αὐτὶ συνθέτου ὀνόματος τὸ ἀκροπόλει. Vbi & hæc affert exempla, Μέση ποταμῶν pro Μεσοποταμία, & Λευκὴ πέτρα pro Λευκοπέτρα, & κενὴ δόξα pro κενοδοξία, & ἀξὴς ἄξιος apud Herodot. pro ἀξιοδέατος. Sic quum Theocritus dicit φρυὸς ἄκρα pro ἀκρόφρυα, & Soph. τέλη λύει φροντοῦν pro λυπεῖ. C

C. ΠΑΡΑτυπόω, ῶ, Perperam formo seu figuro. Vel, Obiter formo & in transitu. V N D E Παρατυπωτικῶς, quod exponitur Rudius minúsque expressè, Crassiore Minerua, apud Gal. De causis symptom. lib. 3, vbi ait ἀμυδρὰς καὶ παρατυπωτικῶς αἰνίττεσθαι. Idem itaque fuerit παρατυπωτικῶς quod suprà τύπῳ & τυπωδῶς.

C. ΡΡΟτυπόω, ῶ, Præformo, Præinformo. Quidā interpr. Imaginor, Fingo, non expressa præpos.

C. ΠΡΟΣτυπόω, ῶ, Apprimo. Et Προστυποῦμαι, Apprimor, apud Galenum ad Glauconem. Budæus quoque interpretatur προστυποῦν, Apprimere, Premendo applicare: vt emplastra apprimi dicuntur. E

C. Ὑ ΠΟτυπόω, ῶ, siue Ὑ πτυπόομαι, οῦμαι, Informo, Delineo, & oculis subicio, vt Budæus interpretatur pag. 793. Idem pag. 754, interpretatur, Repræsento, & speciem rei informo: afferens hunc locum ex Herodiani libro 1, ἰδιώτατα δή τινα τῷ μιερακίῳ ὑποτυπούμενοι, ἤγαγον αὐτὸ παὶ ἐρέξεις εἰς ἡδονὰν ὅλῃ θυμίαν. quem sic vertit, Huiusmodi deliciarum speciem animo eius informantes. Politianus autem sic, Tali scilicet illecebrarum mentione facilè adolescentis animū voluptatum cupidinibus incēderunt. Idem Budæus pag. 751, Ὑ πτυπῶσαι (inquit) & Ὑ ποτυπώσασθαι est Informare rem aliquam, hoc est, Summaria descriptione designare: quod & προγράφειν dicitur. Aristoteles Ethic. lib. 1, cap. 7, προγεγράφθω μὴν ἀγαθὸν ὧδε· δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρόχειρον, εἶτ' ὕστερον ἀναγράψαι. Et Metaphys. lib. 6, ὑποτυπωσαμένοις πρόχειρον πῶς οὐσία ἐστίν, ἤ ὅτιν. id est, Si primò constituerimus & circumscriperimus quid sit substantia. Galenus initio suorum ad Glauconem librorum, ἰαμάτων τινὰ καθόλου μέθοδον ὑποτυπώσασθαι. Hæc ferè ille ibi, vbi vide & Ciceronis ac Quintiliani locos quosdam in quibus similis est vsus Latini verbi Informare. ‖ Ὑ ποτυποῦμαι, (inquit idem pag. 754) Animo verso & imaginor. Herodianus lib. 1, ἰδιώτατα δὲ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τε καὶ ἤλπιζεν. Polit. quoque vertit, Has igitur tyrannidum imagines cum animo volutans. F

Ὑ ποτύπωσις, εως, ἡ, Rei alicuius informatio, Informata descriptio: qua nimirum aliquid delineamus & oculis subiicimus. Cuius significationis duo exempla ex Strabone habes apud Budæum pag. 793, vbi vide & alia. Idem pag. 754, ὑποτύπωσιν esse dicit quasi lineamenta præformata ad colores illinendos, aut operis absoluendi præscriptum: afferens hunc locum Pauli ex epistola ad Timotheum 2, cap. 1, ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας. Vbi Chrysostomus translationem esse dicit à pictoribus, acsi diceret, ἐνετυπωσάμην σοι εἰκόνα τῆς ἀρετῆς, καὶ τοῦ θεοῦ δοκοῦντος ἀπαίτειν, ὡς τοῦ κεκολαφώς. Vetus interpres ὑποτύπωσιν ibi vertit Formulā: nouissimus autem, Exemplar: qui eo verbo significari putat vel docendi formam, vel ipsius doctrinæ praxin, quæ efficeret vt Timotheus esset viua quædam imago eius doctrinæ quam annuntiabat. Quidam malunt interpretari Informatio: vt Budæus Informationem & ὑποτύπωσιν dici scribit impressam rei in mente formam, siue ea à natura siue à præceptore imprimatur. Alexander verò Aphrodiseus, κοινότερον καὶ ἐν ὑποδιπώσει τινὶ λέγει dicit quod Aristoteles τύπῳ τοῦ ἐλαβεῖν. ‖ Ὑ ποτύπωσις (inquit Budæus pag. 754) Figura est quæ Euidentia & Illustratio dicitur, quando res ita scribēdo exprimitur vt delineari videatur. Ex Cicerone lib. 3 De oratore quidam interpretatur, Illustris explanatio, rerúmque quasi gerantur sub aspectum penè subiectio. Quintilianus lib. 9, cap. 2, Illa verò (vt Cicero ait) sub oculos subiectio tum fieri solet quum res non gesta indicatur, sed vt sit gesta ostenditur, nec vniuersa sed per partes: quem locum proximo libro subiecimus euidentiæ. Et Celsus hoc nomen isti figuræ dedit: ab aliis ὑποτύπωσις dicitur, proposita quædam forma rerū, ita expressa verbis vt cerni potius videatur quàm audiri: Ipse inflammatus scelere ac furore in forum venit: ardebant oculi, toto ex ore crudelitas emicabat. Eadem figura à quibusdam N O M I N A T V R Διατύπωσις, vt ab Aquila Rom. Cuius Plutarch. quoq; meminit in libello quem scripsit περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως: vbi eam esse dicit ἐξεργασίαν προσωπάτων ἢ γενῶν ἢ ὁίτων ἢ πραγμοσυνῶν, εἰς τὸ θαυμασιωτάτην ἐναργέστατον τὸ λεγόμενον: afferens hoc ex ipso poeta exemplum, Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθοῦσι· Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄρουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Vide & aliud apud eum exemplum, in quo hæc διατύπωσις directa est πρὸς τὸ εἴκειν κινῆσαι, desumptum ex Iliad. χ, v. 60, & sequentibus. G

Τυπὰς, άδος, ἡ, Malleus. Hesychius enim τυπάδι exponit σφύρᾳ: quod apud Plutarchū legitur in Polit. præcept. οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλῃ ἄψυχον δημιουργοῦσι. Sed puto ea verba ex tragico aliquo desumpta esse, maiori ex parte. I T E M Τυπὶς pro eodem apud Apollonium Rhodium Arg. lib. 4, Ὀρθὸς ὅτι σελεῇ τυπίδος βαρυὼ ὦμον ἐρείσας. nam & ibi schol. exp. σφύρας. E

Τύπανον, ου, τὸ, Baculus, seu Baculum. Item Tympanum, id est Instrumentum quoddam bellicum quo pulsato cietur sonitus. Legitur in Epigramm. & apud Apollonium Rhodium. Vide & Τυμπανίζω.

Frequentius verò pro illo τύπανον pleonasmo literæ μ, D I C I T V R Τύμπανον: eóque vtuntur tam prosæ scriptores quàm poetæ. Significat verò itidem Baculus, seu Fustis: quoniam nimirum eo τύπτουσι. vt & Suid. ait, Τύμπανα, βάκλα, πᾶσα τὸ τύπτειν· ξύλα ἐν οἷς ἐτυμπανίζον. quoniam nimirum antiquitus vtebantur hoc supplicio. ‖ Τύμπανον S I V E Τύμπανος dicitur etiā instrumentum quoddam intus cauum, rotundum in modum cribri, sed altius, cuius os vtrinque pellibus obductum, baculis pulsatur ad ciendum sonum. Suidas ἐκ δερμάτων γίνεσθαι scribit & κρούεσθαι, bacchásque eo vsas fuisse: afferens duo exempla ex Epigr. in quorum altero neutro genere vsurpatum est, in altero autem masculino. Idem & hunc incerti autoris locum affert, οἱ Ἰνδοὶ αὐτὶ σάλπιγγος τὰς μάστιγι ἀπεκτύπουν εἰς τὰ ἄεργα. εἶχον δὲ τύμπανα, φερεκώδη τινὰ βόμβον ἐξ ἑαυτῶν αὐτέντα. Quorum Indicorum tympanorum descriptionem ibi vide. Athenæus lib. 13, βακχικώτερον μετὰ τυμπάνων προελθεῖν. Et l. 8, ἐξάκουστος ἐγένετο καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος, καὶ κυμβάλων ἦχος, ἐπὶ δὲ τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. Latini etiam Tympana appellant, inter quos Ouidius dicit Inania tympana tundere. Sed iidem tympana vocant etiam rotas quæ pedum pulsu versatæ, lapides, aquam, aut alia in altum subuehunt: quorū crebra mentio apud Vitruu. Vide & Τυμπανίζω. ‖ Τύμπανος dicitur etiam

etiam auis quædam quæ à cornice necatur, vt est apud Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 1: vbi tamen quædam exēplaria H A B E N T Τάπωσος. A

C. Τυμπανοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Tympano similis.

C. Τυμπανοφορέομαι, οόμαι, Tympanum fero seu porto. Athen. lib. 12, de Dionysio eiecto ex Sicilia, τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκτρῶς τὸν βίον καπέστρεψε.

Τυμπανόεις, εντος, E T Τυμπανίτης, ου, ὁ, dicitur ὕδερος seu ὑδρωψ quidam, quòd eo venter ita tendatur vt tympanum, & ita tētus pulsatúsque similem tympano sonum reddat. Idem E T Τυμπανίας dicitur. Vide Ὑ δρωψ. B

Τυμπανίζω, F. ίσω, Fustibus cædo. τύμπανα enim dici baculos & fustes, Suid. & Aristoph. schol. tradunt: quorum hic addit, esse ξύλα οἷς τύπτουσι ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ ῥιμοπούμβροι. Hesychius quoque τυμπανίζεται exponit πληττεται, ἰσχυρῶς τύπτεται, ἐκδέρεται: Suidas itidem ξύλῳ πληττεται, ἐκδέρεται, necnon κρεμᾶται. Quo postremo verbo videtur innuere, τύμπανον fuisse etiam crucis quoddam genus seu patibuli. vt Epigr. lib. 2, in astrologos, Ἄξιοί εἰσι τυχεῖν πάντες ἑνὸς τυπάνου, quidam interpr. Digni sunt qui omnes eandem nanciscantur crucem. Quæ interpretatio locum habere queat & in hoc loco Maccab. lib. 2, cap. 6, Ὠστῶτα δ' εἰπὼν, ὅτι τὸ τύμπανον ἀθέως ἦλθε. Nisi fortè τύμπανον vtrobique significet palum ad quē adalligati fustibus concidebantur & contundebantur fontes. Præsertim quum sequatur, μέλλων ταῖς πληγαῖς πελυτᾶν. item, σκληραὶς ὑποφέρων τοῦ σῶμα ἀληθόνας. Polybius hoc τυμπανίζειν vocat ξυλοκοπεῖν: vnde ξυλοκοπία dicitur Fustuarium. Itidem in epist. ad Hebr. cap. 11, ἄλλοι δ' ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, quidam interpretantur, Fustuario mulctati sunt, Fustibus cæsi sunt. Nouissimus interpres cum veteri maluit reddere, Distenti sunt. ‖ Τυμπανίζω, Tympanum pulso seu tundo, Tympanizo. vt Sueton. in Augusto, De Gallo matris deûm tympanizante. Reg. lib. 1, cap. 21, ἐτυμπανίζεν ὅλῃ ταῖς θύραις τῆς πόλεως. Apud Philostr. Polemonis quidam sectator Scopelianum in declamationibus dicebat τυμπανίζειν, quoniam ἐσείετο μᾶλλον ἐν αὐτῇ ὥστε βακχεύων. Is verò λαβόμενος τοῦ σκώμματος, respōdit se quidem τυμπανίζειν, sed τῇ τοῦ Αἴσχινος ἀσπίδι. Quintil. itidem Eloquentiæ tympana dicit. C

Τυμπανισμὸς, οῦ, ὁ, Tympani pulsatio. Plutarchus De fort. Alex. lib. 2. D

Τυμπανιστρία, ας, ἡ, Quæ tympanum pulsat, Tympanistria itidem Latinis. Demosth. Pro cor. τοῦ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας, filio Glaucotheæ tympanistriæ. Erat enim vna ex sacerdotibus matris deûm. E

C. ΑΠΟτυμπανίζω, Fustibus concido. apud Demosth. & Ioseph. Sic Plutarch. καὶ συλλαβὼν ἀποτυμπανιεῖ τὸ παιδίον. Et Athen. lib. 4, δικαιότατός ἐστιν ἀποτυμπανισθῆναι. Sed sunt qui ἀποτυμπανισθῆναι exp. etiam Tympanis ac fidiculis extēdi, ex Cyrilli lib. 8. Varinus, πρὸ κεφαλῆς ἀποκοπῆναι, ex nescio quo. F

C. ΠΕΡΙτυμπανίζω, Tympanorum pulsatione circundo. Pass. Περιτυμπανίζομαι, Circundor tympanorum boatu. Plutarchus in suo περὶ δεισιδαιμονίας libello, πρὸς πίστεις φασὶ περιτυμπανιζομένας ἐκμαίνεσθαι καὶ παρεκπίπτειν, καὶ πέλος αὐτοῖς δίδοσθαι, tympanis circa ipsas sonātibus. Eadē iisdem propemodum verbis habet in Cōnub. præcept. C

Τυπέω, ῶ, dictum est suprà significare nō solùm πλήσσω, verùm etiam κροτέω, ψοφέω, κτυπέω. Quin hoc ipsum κτυπέω inde esse deriuatum secundum grammaticos. Quibus facilè assentior. N A M Κτυπέω propriè est Pulsu sonitum cieo, qualis est tympani. vnde τυμπάνων κτύπος suprà. Et qui scuticæ verbere sonum excitat, ἀποκτυπεῖν dicitur itidem paulo antè in Τύμπανον. Et Lucianus De salt. τοῦ τοῦ σοφιστοῦ ὑποδήματα κτυπούντων. nam si ferreis calceis solum plaudas, seu tūdas, sonitus excitatur itidē, & κτύπος. Apud Homerum verò Iupiter multis in locis μεγάλ' ἔκτυπε, pro Grande intonuit, vel insonuit cælo: vt & Iliad. η, Σμερδαλέα κτυπέων. Idem magis propriè Il. ψ, de arboribus cæsis, — πᾶν δ' μέγα κτυπέουσα πέσοιν, magno cum sonitu terram pulsantes. Pass. Κτυπέομαι eodem significatu dicitur quo κτυπέω. Aristoph. Pluto, ἐκτυπεῖτο δ' Ἐμβᾶς γερόντων ἀρύθμοις προσβήμασι, Strepebat, Resonabat, Plausum ciebat. ‖ Rursum actiuum κτυπέω pro πλήσσω accipi potest, id est Verbero, Quatio, Percutio, Tundo, apud Hesiodum, quum in Clypeo Hercul. dicit, χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, Νύσσοντες χήλῃσι: si modò distinguamus post ἵπποι. Si quis tamen malit χθόνα cum νύσσοντες cōiungere, & ἔκτυπον interpretari Sonitum ciebāt, non magnopere repugno. (Sic apud Virgil. Sonitu quatit vngula cāpum. Item— cauátque Tellurem, & solido grauiter sonat vngula cornu) Certè φόβον κτυπεῖν Eurip. dixit Metum incutere: in Rheso, Πολλοῖσι σὺ κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. Sonat autem q. d. Metum insonare, pro Incutere sonitu. A τ V E R O

Κτύπημα, ατος, τὸ, E T Κτύπος, ου, ὁ, Sonitus, Strepitus: propriè qui pulsu cietur: interdum & Fragor. Homerus Il. τ, — ὑπὸ δ' κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν Ἀνδρῶν. Itidémque Odyss. π, ὡδέ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν. Et Luc. De salt. ποδῶν κτύπῳ. Rursum Homerus Il. ρ dicit κτύπον ἵππων. Et Xenophon Pæd. 7, πολὺς δ' κτύπος ὁπλων καὶ βελῶν παντοδαπῶν. B

C. Ἀντίκτυπος, Contra sonans, seu Ex aduerso sonans: vel Contrarium sonum edens. Vox eius qui respondet, dicitur αὐτίκτυπος apud Nonnum, in hoc versu, Ἰησοῦς δ' ἀπαμειπθ, χέων αὐτίκτυπον ὀμφώ.

C. Βαρύκτυπος, Grauiter resonans, Grauem edens sonum, Grauisonus: vt βαρύγδουπος. Iouis epitheton est apud poetas, à tonitruum graui horrendóque sonitu. vnde & βαρυβρεμέτης dicitur & βαρύβρομος: necnon σμερδαλέα κτυπεῖν dicitur idem, & μεγάλα κτυπεῖν. C

C. Εὐίκτυπος, idem qui μεγάλα κτυπέων, Magnos & vehementes edens sonitus, vel etiam Graues. Hesiodus, βαρυκτύπῳ Ἐνοσιχθονίῳ.

C. ΑΠΟκτυπέω, ῶ, Sonitum edo, vel cieo. Vide in Τύμπανον.

C. ΕΠΙκτυπέω, ῶ, Insono, Instrepo, Perstrepo: vel etiam simpliciter Strepitum excito, Sonitum cieo. Aristoph. Ὧν ποδὸν ὀλίκτυπῶν βάδιζε, pedum plausu sonitum ciens. Apollon. Rhod. σακέεσσιν ἐπέκτυπον, strepitum ediderunt.

C. ΠΕΡΙκτυπέω, ῶ, Circumsono, Circumstrepo. περικχέω. Basil. Eustathio, ὀλισθαλοῖς αἷς σωέχραψαν καθ' ἡμῶν, πᾶσαν περικτυπήσαντες ἀκοήν.

A τ V E R O ΕΚτυπέομαι, quod affertur pro κτυπέομαι, exponitúrque itidem Sono, Crepo, si mendo caret, erit comp. ex τυπέω significante itidem ψοφέω & κροτέω. At ἔκτυπον est aorist. 2, à themate κτυπέω, vt apud Apollon. Argon. 2, ἔκτυπε δ' αἰθήρ, Insonuit. Ex eodem verò τυπέω compositum est E T Ἐγλωττοτυπέω, S I V E Ἐγγλωττοτυπέω, quod exponitur In ore semper habeo & iacto seu prædico. Ad verbum possis etiam interpretari Lingua crepo. Aristoph. Equit. νικήσας, ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας. Vbi schol. exp. τὴν γλῶτταν ψοφεῖν τὰ καταρτήματα, σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ὅλῃ γλώττῃ ἔχειν.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ, ου, ὁ, Rex, Princeps. βασιλεύς. Aristophanes Nub.

ὑψιμέδοντα μὴν θεῶν Ζῆνα τύραννον, Iouem deorum regem: qui ab Homero dicitur βασιλεὺς ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hominum atque deûm rex. Sic apud Athen. lib. 13, Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε καὶ βροτῶν Ἔρως, rex & imperator deûm & hominum. Sed notandum est, apud recentiores plerunque in malam partem acceptum fuisse hoc vocabulum, pro rege seu principe malo & iniquo. veluti quum Plutarchus dicit De sera num. vindicta, loquens de Cecrope, ὁκ χρηστοῦ βασιλέως ἄρχειν καὶ δρακοντοειδῆ θυμὸν τύραννον. Et Athen. lib. 12, ἀπαντῶν τοῦ θεοῦ αὐτὸ τυραννῶν προσώτατα καὶ ὀλιγεικία διενηνοχώς. Et Isocrates De pace, τοῖς δὲ τυραννοῖς ἔθος καθέστηκε, τοῖς τοῦ ἄλλων πόνοις καὶ κακοῖς αὐτοῖς ἡδονὰς προσκτᾶσθαι. Sic Aristot. Rhet. 2, πολάκις τυραννοῖς κατέλυσε. Plato Symp. κατέλυσε τοῦ τυραννοῦ τὴν ἀρχήν: amor nimirum quo Harmodius & Aristogiton coniuncti erant. Et Xenophon Hellen. 6, τοὺς τυραννοῦντας συνεκβαλεῖν Ἀθηνῶν. Itidem Aristot. Polit. 3, μετὰ τὴν τοῦ τυραννοῦ ὀκβολήν. Et Plutarchus, τυραννοῦν καταλύσας. Et apud Athen. τυραννοῦν αἱρεῖσθαι. Apud eundem itidem, libro 8, Ἔργον τυραννοῦν, οὐκ ἀρεσκόμενον λέγεις. Apud Latinos quoque Tyrannus initio fuit honestum vocabulum, sed postea principum malitia & crudelitate crescente, vituperari cœpit. Vnde Ouidio Ferus tyrannus, Virgilio Immitis tyrannus, Senecæ Sæuus tyrannus, Silio Lethifer tyrannus, Lucano Infandus tyrannus, Ciceroni Intolerandus tyrannus: &

rursum Ouidio Inhospita tecta tyranni. Interdum genitiuum adiunctum habet, & medio quodam modo accipi potest. Athen.lib.8, ἀπὸ τοῦτης τῆς τρατηγίας τύραννος ἀνεφάνη ἀ πατείδος, de Lygdamide qui Naxiorum erat τρεσάτης. Et lib.6, ex Theopompo, καπαεήσαι τὸν ὁμοεθνῶν τύραννον. Seneca verò dicit Orbis tyrannus. Quibus adde hoc Plutarchi De sera num. vind. ἐν Μεγάλῃ πόλει Λυδῇ ἁδὸς ἰῶ τύραννος. Thucydides verò adiectiuè dicit etiam πόλιν τύραννον, lib.1, pag.40, τὼ καθεσηκυῖαν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ἠνησάεδροι ὅτι πᾶσιν ὁμοίως καθεσταίη. vbi Athenæ intelliguntur. Sic Æschylus Prometh. Πρὸς τὸ τύραννα σκῆπτρα πυληθήσεται. id est τυραννικά. De etymo autem huius vocabuli vide quæ Stephanus scribat in Τυῤῥωία. ‖ Τύραννος, Tyrannus, dicitur esse auis etiam nomen apud Aristotelem Histor. animal.lib.8.

C. Τυραννοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tyrannicida, Tyranni occisor seu interfector. Vtitur aliquoties Phalaris hoc vocabulo in suis epistolis. vbi etiam dicit Τυραννοκτόνος Φαλάεριδος, pro Occisor Phalaridis tyranni, Phalaridis tyranni interfector. Necnon adiectiuè in iisdem τυραννοκτόνον πάθος. V N D E Τυραννοκτονέω, ῶ, Tyrannum occido, seu interficio, apud Hermogenem. Item pass. in epist. Phalar. οὐ γὰ ἐκ γυναικείας χαῤῥὸς τυραννοκτονήσεται Φάλαρις, nec enim muliebri manu Phalaris tyrannus interficietur, seu cadet. Resoluendum enim est ibi τυραννοκτονήσεται Φάλαρις in φονευθήσεται Φάλαρις ὁ τύραννος. E T Τυραννοκτονία, ας, ἡ, Tyrannorum seu tyranni interfectio & occisio, aut cædes. τυράννων seu τυράννου αἵαίρεσις. Plinius & Quintilianus voce comp. dicunt Tyrannicidium. Plut. τῆς Θρασυβούλου καὶ Ἀρχίου τυραννοκτονίας.

C. Τυραννοποιὸς, οῦ, ὁ, Tyrannum seu tyrannos efficiens. τυράννων ποιητικὸς, apud Plat. De rep. lib.9.

C. Ἰσοτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tyrannis par & æqualis. ἰσοτύραννος ἀρχὴ autem dicitur Imperium par & æquale tyrannico dominatui, seu tyrannidi. Aristot. Polit.2, cap.7, διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν εἶναι λίαν μεγάλην καὶ ἰσοτύραννον: vbi de Ephoris loquitur. Bud. Comment. pag.870, eum locum citans, ἰσοτύραννον ἀρχὴν esse dicit veluti Romæ dictaturam, quæ instar habet regii imperii.

C. Μισοτύραννος, Tyrannorum seu tyranni osor, Tyrannos exosus seu perosus, Odio habens tyrannos. Cui opposf. φιλοτύραννος.

C. Συωτύραννος, Tyrannici dominatus particeps, Socius in tyrannide. vt συμβασιλεὺς dicitur Socius in regno.

C. Φιλοτύραννος, oppositum superiori μισοτύραννος. significat enim Amans & studiosus tyrannorum. Vel, Tyrannidis amans, Dominatus tyrannici cupidus.

Τυραννικὸς, οῦ, ὁ, Tyrannicus, Ad tyrannum pertinens. id est Regius, Ad regem pertinens. vt. τυραννικαὶ στεγαὶ apud Euripidem, Domus tyranni seu principis. Aliquando in malam partem itidem pro Tyrannicus, seu Qui tyranni est. vt apud Demosthenem Olynth.2, ὅτι τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Et apud Isocratem Panathen. ἔνας ἀπὸ οἴκων ἀπὸ τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Necnon τυραννικὸς dicitur A tyranno seu tyrannis profectus, seu Tyrannũ decens, Quo tyrãnus vtitur. vt τυραννικοὶ νόμοι apud Plat. Polit.2, Leges à tyrannis profectæ, seu positæ. Et τυραννικὸς σκοπὸς, Scopus tyranni, Scopus quem tyranni sibi propositum habent. Aristot. Polit.5, ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδύ· βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν. Item δυνάμις τραπεζικὴ τυραννικὴ apud eundem Politic.3, & κράτος τυραννικὸν apud Plutarchum, & τυραννικὴ ἀρχὴ apud Aristotelem Polit.4, capite 10. Item aliquid τυραννικὸν dicitur. Philo De vita M. lib.2, ὑπολαβὼν τυραννικόν τε καὶ δεσποτικὸν, αὖθις τραπεζῶν ἀφαιρεῖν, ὡς οὐκ ἐλευθέροις, tyrannicum & herile ratus esse. Plutarchus Alcib. τοῦτοις ἐδιςχέραινον ὡς τυραννικοῖς καὶ τραπεζομένοις. Idem Plutarchus alibi dicit τυραννικὰ φρονεῖν pro Tyrannidem captare & affectare, seu τυραννιᾶν, & τυραννησιέειν. Aristoteles autem Polit.5, ὡς τὰ τυραννικὰ dixit Post tyrannorum dominatum, Post iugum & imperium tyrannicum. seu Post expulsos tyrannos. Homo etiam aliquis τυραννικὸς dicitur Qui tyrannidem exercet. Plutarchus De deo Socr. ἄδικος μὲν αὐὴρ καὶ τυραννικὸς, δύρωπος δὲ τῇ ψυχῇ καὶ ὡς ἐπὶ χεῖρα ῥωμαλέος. Idem De sera num. vind. χρῆται δὲ, κατροῦ καὶ δυνάμεως ὁπλαβόλεμος, τὰ κλέπτειν ὁ κλέπτης, καὶ τὰ τραπεζομένειν ὁ τυραννικός. Xenophon, κακούργοις τ' εἶ καὶ τυραννικοῖς. At pro τυραννικὸς & Dominandi peritus, accipiunt apud Isocratem in Euagora, vbi ait, οὐδὲν τραπελιπὼν ὧν τρεσῆναι τῆς βασιλεῖσι φρέπει, ἀλλ' ἐξ ἑκάστης πολιτείας ἐκλεξάμενος τὸ βέλτιστον· καὶ δημοτικὸς μὲν ὤν, τῇ τῶν πλήθους θεραπείᾳ· πολιτικὸς δὲ, τῇ τῆς πόλεως διοικήσει· στρατηγικὸς δὲ, τῇ τῶν κινδύνοις ἀβουλίᾳ· τυραννικὸς δὲ, τὰ πᾶσι τούτοις διαφέρειν. Vnde A D V E R B. Τυραννικῶς, Tyrannicè, Tyrannorũ more, seu Tyrannorum in modum. Potest etiam reddi Tyrannico imperio, aut Tyrannica crudelitate. Isocr. in orat. ad Philipp. οὐ βασιλικῶς, ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ὄντα τῆς.

Τυραννία, ας, ἡ, Tyrãnis, Tyrãnicus dominatus. Ex Xenophonte ἀπὸ τυραννιῶν. V N D E Τυραννιάω, ῶ, Tyrannidem affecto. Suidæ ὅπτυμῶ τυραννῆσαι: apud quem legitur & præcedens τυραννία. Diog. Laërt. in Platone, ὀργισθεὶς γὰ ὁ Διονύσιος, Οἱ λόγοι σου (φησὶ) γεροντῶσι· καὶ ὅς, Οἱ δὲ σοῦ τυραννιῶσι, tyrannidem declarant, vt Bud. interpret. Vbi nota etiam V E R B. Γεροντάω, quod idem ibidem accipit pro Senium & delirium sapio.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, idem quod præcedens τυραννία, vt testatur Suidas, qui hoc τυραννία per illud τυραννὶς exponit, veluti notius. Generaliter nonnunquam (& quidem apud antiquiores scriptores potissimum) accipitur pro Regnum seu Imperium, vt Thucydidis quoque scholiast. tradit, ὡς ῥήτορας τυραννίδα καὶ βασιλείαν ἀδιάφορως λέγει. Sic accepit Euripides in Phœnissis, quum Eteoclem dicentem finxit, Εἴωθε γὰ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' ἁσεβεῖν χρεών. Quorum versuum hæc legitur interpretatio apud Ciceronem De offic. lib.3, Nam si violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas. Suet. in Cæs. eosdem versus afferens, & à C. Iulio Cæsare in ore haberi solitos dicens, (quod testatur & Cicero) pro Regnandi habet Imperii. Quorum vtrunque quadrat. In bonam partem apud Isocratem in Euagora, τυραννίδα καὶ τὴν θείων ἀγαθῶν καὶ τὴν αἰθρωπίνων μέγιστον καὶ σεμνότατον καὶ τὰ θεμαχὴ πάντων εἶ). Sæpissimè autem in malam partem pro dominatu iniusto & crudeli. Eam Aristoteles Politic.3 esse ait παρέκβασιν βασιλείας, & συγκεῖσθαι ἐξ ὀλιγαρχίας τῆς ὑστάτης καὶ τῆς ὑστάτης δημοκρατίας. Idem Rhet.1, ἡ μὲν (inquit) κατ' ἀξίαν ἀνὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννίς. Et Politic. 3, ἡ τυραννὶς δὴ μοναρχία τρὸς τὸ συμφέρον τὸ τῶ μοναρχοῦντος. De quo dominatu multa apud eundem leguntur eodem Politicũ libro, necnon 4 & 5. Meminit verò & αἱρετὴς τυραννίδος libro 3, quam esse dicit dominatum τῶν αἰσυμνητῶν. Rursum idem dicit ὁπτιθεῶσι τὰς τυραννίδι, Polit.5: & πονηρία κτήσασθαι τυραννίδας Plutarchus De sera num. vind. Itidemque τυραννίδι ὁπχειρεῖν legimus apud Lucianũ in Tim. Rursum apud Plutarchũ τὰ κακοηθείας Herodoti, παιδείας τῆς τυραννίδος ἐλευθεροῦσαι. Et apud Aristot. Polit. 5, καταλῦσαι τὰς τυραννίδας. Herodianus verò dixit lib.7, ὀκ τρεσείας καὶ παῖν ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μετάγαν πάντα ἐπιτρέπτ. Et Aristophanes in Vespis, Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννὶς ὄζειν ἐμφανής; & aperta tyrannis. Pro Violentia accipi apud Gregorium, testatur Bud. ‖ Τυραννὶς pro vxore tyranni seu principis vsurpatur in libro Esther, cap.2. sicut βασιλὶς dicitur Vxor regis, seu Regina.

Τυραννεῖον, ου, τὸ, Domus seu domicilium tyranni, Ædes in quibus habitat tyrannus, Regia tyranni. Plutarchus in Timol. διὰ τὴν Διονυσίων τυραννείων τότε καταστραμμένων ἔφερον. Itidem in Dione τυραννεῖον vocat regiam Dionysii, teste Budæo. Suidas propriè τυραννεῖον dici tradit τὴν ἀκρόπολιν, arcem. Perperam verò apud Polluc. sine diphthongo S C R I P T V M Τυραννίον. Sic enim apud eum, libro 8, τάχα δὲ καὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ βασίλειον αὖθις εἴποι καὶ τυραννίον. Scribendum enim τυραννεῖον, vt πρυτανεῖον.

Τυραννεύω, F. σω, Sum τύραννος, Tyrannidem obtineo, Regno. In bonam partem Isocr. in Euag. In malam autem Appianus in Mithridate, καὶ τὴν ἐπὰ σοφῶν λεγομένων ὅσοι τὴν τρεαγμάτων ἐλάβοντο, ἐδυνάστευσάν τε καὶ ἐτυραννεύσαν ὁμότερον τὴν ἰδιωτικῶν τυραννων, Tyrannidem exercuerunt, seu Tyrannos egerunt. P A S S. Τυραννεύομαι, Sub tyranno sum, Tyranno subiectus sum, seu pareo. Plato epist.8, τυραννεύσαντί τε καὶ τυραννεύεντι παλαιὰ ἐμὶν ξυμβουλὶν λέγω, Et ei qui tyrannum agebat & ei qui tyranno subiectus erat. Et Thucyd. lib.1, ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναῖοι τύραννοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ὁπτὸ πολὺ καὶ πρὶν τυραννεύεσθαι οἱ πλεῖστοι καπελυθῆσαν, quæ antè quoque tyrannorum dominationes diu pertulerat. Apud Plutarchum autem sub finem Instituit. Lacon. ἐτυραννεύθησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν, malunt quidã interpretari, A propriis ciuibus acti sunt in tyrannide. V N D E Ἀτυράννευτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Liber à tyrannico dominatu. Thuc. l.1, ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν, semper tyrannis caruit.

Τυραννέω. ῶ, F. ήσω, idem quod τυραννεύω, Tyrannus sum, Tyrannidem obtineo, Dominor, Impero, Regno. Aristot. Rhet.1, Πεισίστρατος τρότερον ὁπτιβουλεύων, ἵπτει φυλακὴν καὶ λαβὼν, ἐτυράννησε, tyrannidem occupauit. Apud eundem Politic.3, Iason dicit se πεινῆν ὅπ μὴ τυραννῶ. Interdum cum genitiuo. Thucyd. libro 2, ἧς Εὔαρχος ἐτυράννει, Cuius Euarchus tyrannus erat. Aristot. Polit.5, de Lygdamide, ἐτυράννησεν ὕστερον τῶν Ναξίων. Athen. lib.1, τυραννεῖν ἐπιχείρησε τῆς πατείδος. Et libro 11, τῆς πατείδος πικρῶς τυραννήσας. Cum accusat. autem Demosthenes Philipp. 3, ἄρχεσι καὶ τυραννοῦσι ὅις τότε σώζονται αὐτοῖς, Imperium & tyrannidem exercent in eos à quibus tunc seruati fuerant. Itidem cum accus. Gregorius Naz. contra Iulianum, qui Christianis interdixerat studiis liberalibus, ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννήσας τρὸ τῶν ἄλλων τοῖς λόγοις, Tyrannidem exercens in studia liberalia, Tyrannicè expellens. Et Chrysostomus De sacerdot. τυραννεῖν τὴν ψυχήν. Vbi possis etiam accipere pro Vim afferre, Violenter cogere, vt Bud. interpretatur apud Gregorium in oratione, εἰς Βασίλειον habita, θάλατταν καὶ ποταμὸν ἀνακόψας, καὶ τοιχῶν τυραννήσας. nimirum Deus. Et in oratione De filio apud eundem, εἰ μὲν γὰ ἐξ οὐ θέλοντος, τετυράννηται. καὶ τίς ὁ τυραννήσας αὐτὸν; καὶ πῶς ὁ τυραννηθεὶς, θεός; id est, Qui vim passus est & coactus. ὁ βιασθεὶς, vt idem ibidem. Idem de equo feroce, τὰ δεσμὰ τυραννήσας, κροαίνει κατ' πεδίον, vi abruptis vinculis, vt idem Bud. interpretatur. Rursum pro Dominor, Obtineo, vel etiam pro Exupero, accipitur, quum Alex. Aphrod. Problem. libro 1 dicit, τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπωλεία. Sicut verò τυραννεύομαι dicitur, ita & τυραννέομαι, pro Tyrannidem patior, Tyranno subiectus sum & pareo. Xenophon Hellen.2, πρὶν αὖ ἐς τὸ ὕπν' ὀλίγον τυραννεῖσθαι τὴν πόλιν καταστῆσαν. Plutarchus Aduersus Coloten, ἐλευθεροῦσαι τὴν πατείδα τυραννουμένην. Sic Plato Polit.1, τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, ex ciuitatibus aliæ reguntur à tyrannis. Et Herodianus libro 1, ἔδει δ' ἄρα ποτὲ παύσασθαι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τυραννουμένην, tyrannide liberari. Rursum ψυχὴ τυραννουμένη apud Platonem De leg. vt πόλις τυραννουμένη. Alioqui τυραννεῖσθαι significat etiã Cogi, Vim pati, Violari, vt videre est in loco quodam Greg. paulo antè citato.

Τυραννιστέω, idem quod τυραννιάω, Cupio τυραννεῖν seu τυραννεύειν, Tyrannidem & imperium affecto. Solon in epist. ad Epimen. apud Diog. Laërt. lib.1, τῶν μὴ αἰσθανομένων Πεισίστρατον τυραννιστέοντα. In vulg. lex. perperam S C R I B I T V R Τυραννιστέω.

Τυραννίζω, Cum tyrannis seu tyranno facio, Tyranni seu tyrannorum partibus faueo, Sto à partibus tyranni.

T Y R O'S,

ὁ, ὁ, Caseus. Homerus Odyss.1, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βεῖθον. Vbi quos ταρσοὺς nominat, Aristophanes vocat παλαιοὺς, in Ranis, τὸν τυρὸν τὸν χλωρὸν τοῦ αὐτοῦ παλαιοῦ κατόδτε. Vbi nota etiam τυρὸν χλωρὸν appellari τὸν νεαλῆ seu νεαρὸν aut νεοπαγῆ, caseum recentem: cui opponitur ὁ ξηρὸς & ὁ παλαιός. arescere enim dicuntur vetustate. Itidem τυροὺς ἀπαλοὺς dixit Nicarch.2 libro Epigramm. Necnon τυρὸς νησωτικὸς apud Athen. lib.12, & τυρὸς Σικελικὸς apud eundem, lib.1 & 14, & τυρὸς Χερρονησίτης, lib.2, Ὀπῖαν ὃ τυροῦ Χερρονησίτου τόμον. Idem rursum libro 14, ὥστε ἰῶ γένεται τυρὸς ἄγλαος ἥδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν τρὸς ἕτερον. Et lib. 1, ὁπτξύοντα τυρὸν ἄγλαον.

C. Τυροβόλιον, ου, τὸ, Id in quod coniiciuntur casei. Schol. Theocr. in Idyll.11, Ταρσοί, τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια. Ita autem dicuntur πλέγματα quædam & κρεμάθρα ἐφ' ὧν τερσαίνονται οἱ τυροί. vnde apud Homerum, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βεῖθον.

C. Τυρόγαλα, κτος, τὸ, ex Hesychio affertur expositum ὀρρὸς, quod est Serum.

C. Τυρόκνηστις, ιδος, ἡ, E T Τυρόκνη, ης, ἡ, Radula qua caseus raditur, μάχαιρα ᾗ ὁ τυρὸς κνᾶται. quæ κνῆστις quoque nominatur. vt apud Homerum Iliad. λ, ὅτι δ' ἀ ἀίγειον κνῆ τυρὸν Κνῆστι χαλκείῃ. Sed & ξυήλη vocatur, à ξύω idem significante quod κνάω. vnde apud Athen. lib.1, ὁπτξύοντα τυρὸν ἀίγλον. Ambo autem illa, τυρόκνη nimirum & τυρόκνηστις, leguntur apud Suidam, apud quem vide & explicationem senarii illius prouerbialis, Οὐ σήσομαι λέαν' ὅτι τυροκνήστιδος. Apud Hesych. verò & Poll. properispwmenως scriptum est Τυροκνῆστις: apud Eustath. vt & apud Suidam, proparoxytonως.

C. Τυροκομεῖον, ου, τὸ, Locus in quo curãtur ea quæ ad caseos pertinẽt: Caseale, vt Columella vocat, Casearia taberna, vt Vlpianus. Hesychio πάλαρος ἐν ᾧ ὁ τυρὸς ὅτι μελείας τυγχάνει. At Poll. l.1, c.12, bubulcorũ quædã recensens vasa, τυροκομεῖα, ταρσοὶ, τυροφορεῖα καὶ πάλαροι. Idem lib.7, πάλαρος, τυροκομεῖα. οὕτω δ' αἱ καλοῦς τὸν πάλαρον ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται· ὥςαρ τὸ ξύλον τὸ ἑκατέρωθεν φέρον ζωὶ, πλέγμα, (scribendum forsan ζωὶ τὰ πλέγματα) τυροφορεῖον. solent enim lac coagulatum coniicere in fiscellas quasdam, & in iisdem formare simul atque exiccare recentes caseos. Ibidem titulus est ὥστε τυροκομίας. Esset autem τυροκομία, Curatio eorum quæ ad caseos pertinent. ea enim non solùm in eo conficiendo consistit, sed etiam in eo exiccando.

C. Τυροκόσκινον, ου, τὸ, Caseus cretus incerniculo, vt quidam interpr. apud Athen. lib.14, vbi hoc τυροκόσκινον sic describit, τυρὸν ἐκπέσας καλῶς, θὲς εἰς ἄγγος· εἶτ' αὖθις κόσκινον χαλκοῦν ὁπτθεὶς, δίαγε τὸν τυρόν. ὅταν δὲ μέλιτος τρεσφέρειν, βάλε μέλιτος αὔταρκες ἐπάνω.

C. Τυρόνωπος, Dorsum habens ex caseo. Aristoph. τυρόνωπον κύκλον πλακοῦντος dixit periphrasticé πλακοῦντα τὸν ἔχοντα τυρόν.

C. Τυροπωλέω, ῶ, Caseos vendo. Quoniam verò τρὸς σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρὸς, id est quoniam ad pōdus diuendebatur caseus, ideo factum est vt significet etiam Pondero & expendo, more eorum qui caseos venditant. σταθμῶ, vt Suid. cum schol. Aristoph. exp. in Ran. αὐδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τὴν τέχνην.

C. Τυροφορεῖον, ου, τὸ, Asser in casearia taberna seu caseali dispositos caseos sustinens. Vide in Τυροκομεῖον.

C. Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, edulii genus apud Athen. lib.14, quod fieri scribit melle iniecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem iam, cribello aut flabello vimineo imponi, vt serum perfluat. Forsan ita dictum quòd caseum tenerum & recentem referat aliquatenus.

Τυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Caseosus, seu Qui è caseorum genere est. Plut. in Polit. præcept. καὶ τὰ μὲν σερεὰ καὶ πολύσφα τῶν σπίων, οἷον τὰ τυρώδη καὶ κρεώδη, καὶ σύκων τὰ ξηρὰ καὶ ὠὰν τὰ ἑφθὰ, τρεσφέρεσθαι.

Τυρόεις, εντος, ὁ, idem. Τυρόεις ἄρτος, seu simpliciter & sine adiectione substantiui τυρόεις, dicitur Panis caseo conditus, seu Cui casei aliquid admixtum est, seu Panis qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. Idyll.1, — πορθμεῖ Καλυδωνίω αἰγά τ' ἔδωκα Ὠῖνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. Vbi συνίζησις est. nam o & e in vnam syllabam sunt conflanda. Atque adeo E T Τυροῖς dicitur facta contractione. vt ὀπῖς pro ὀπέις, & πλακοῖς pro πλακόεις, & quædam alia. vnde τυροῦντες ἄρτοι pro τυρόεντες, qui E T Τυρῶντες. Sic enim Eustathius pagina 975, ἄρτος ἀλειφατίτης, ὥςαρ ἴσως καὶ π πιμελῆς ἑίκατα μέμικται· καθὰ καὶ εἰς τοὺς λεγομένους τυρῶντας ἄρτους ἡ τυροῦντας, τυρὸς ὀνόμασται. Meminit & Athen. huius τυρῶντος ἄρτου, lib.3, afferens ex Πενθεραῖ Sophronis, συμβουλεύω τ' ἐμφαγεῖν ἄρτον γ' ἄρτι τυρῶντα τοῖς παιδίοισι. Hesychius τυρόεντα exp. πλακοῦντα. malim Placentam cui caseus intritus permixtus est.

Τυρίον, ου, τὸ, Caseolus.

Τυρόω, ῶ, Coagulo & cogo in caseum. vt τυροῦν γάλα dici-

tur qui facit vt in caseum densetur: & ipsum lac τυροῦσθαι, quum in caseum densatur. quo vitio laborant puerperæ interdum ab ipso statim partu, interdum postea, vt Marcellus annotauit apud Dioscoridem. Ex Gregorio autem Naz. ὑπὸ χύνα ἐλάμψαπε, ὑπὸ γάλα ἐπυρώθηπε, affertur pro, Lacte candidiores facti estis. vt τυροῦσθαι ὑπὸ γάλα sit Fieri cãdidiorẽ lacte in caseũ dẽsato. Est certè & lactis & casei color candidus, nisi vetustate mutetur. Budæus verò interpretatur, Conglutinati estis. ‖ Τυρόω significat etiã Agito, Turbo, Commisceo. solet enim lac rudicula agitari & κυκᾶσθαι dum πήγνυται & τυροῦται. vnde Hesychius quoque τυραθέντα exponit παραχθέντα, κινηθέντα. Archest. apud Athen. libro 7, Οὐ γὰρ ὅπῃ τύχοιμι χρησοὺς σκυλαξέωσι ἰχθῦς, Ἀλλὰ διαφθείροισι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα. Vnde COMP. Συντυρόω, ῶ, itidem In caseum cogo & condenso, Coagulo. Aristophanes metaphoricè & per iocum vsus est hoc verbo in Equitibus. Ὑμῶν (inquit) ἀπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ, Καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ὅπῃ τῇ πόλει, Καὶ πάντ' ἀ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνώμοτο, Καὶ τὰ 'κ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα. Vbi scholiastes συντυρούμενα exponit συμπηγνύμενα: quoniam videlicet apud Bœotos multi fiebant casei. Budæus pro μηχανώμενα accipi posse ait, (vt τυρεύεσθαι accipi deinceps dicam) interpretans Ex composito facta, Composita, Structa.

C. Ἀτύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in caseum densatus & coagulatus non est. Vel, Qui in caseum densari & coagulari nequit. Dioscor. lib. 3, cap. 41, de mentha, γάλα ἀτύρωτον φυλάσσει ἐναποκλυσθέντων αὐτῷ φύλλων. Vbi Ruell. Coire lac densarique in caseum non patitur, si folia potionibus lactis immergantur.

Τυρεύω, F. σω, idem quod τυρόω, In caseum cogo & denso, Facio vt in caseum coaguletur. vnde τυρεύεται γάλα, Lac coit & coagulatur, apud Aristotelem Histor. animalium lib. 3. ‖ Significat τυρεύω etiam Agito, Turbo, Commisceo, vt τυρόω. vnde & Hesychius τυρεύειν exponit κυκᾶν & παραάλειν. Eustathius verò τυρεύειν accipi scribit ὅπῃ τροφῆς κακομηχανήσεως, ἀγνωμάτων, vt Suidas etiã τυρεύσαντες exponit καταστεύσαντες, præcedentis tamen etiam significationis mentionem faciens, & τυρευθέντα exponens κινηθέντα, παραχθέντα. Itidémque Budæus τυρεύειν ex quibusdam exp. μηχανᾶσθαι, Machinari, Struere, Fabricari: afferens ex Demosthene 182, καὶ μὴ ταῦτα ὁ μὲν ἦκεν ἄγων τοῖς ξένοις, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα, struebat. Quomodo Lucianũ quoque vsurpasse testatur idem Bud. & Theodoritum in Histor. Ecclesiast. Necnon ex Chalcedon. concilii can. 18 affertur τυρεύειν καταστεῦαι, pro Fraudes struere. Sumpta autem metaphora est ab iis qui lac coagulant.

VNDE Τύρευσις, εως, ἡ, ET Τυρεία, ας, ἡ, Lactis coagulatio & in caseum densatio. Aliis, Confectio casei. Gaza apud Aristot. εἰς τυρείαν ἀμέλγεται γάλα χρήσιμον, vertit, Lac vtile caseo emulgetur. itidémque εἰς τύρευσιν apud eundem, Ad conficiendum caseum.

ΤΥΦΛῸΣ,

οῦ, ὁ, Cæcus, Oculis captus, Orbus luminibus. Homerus Iliad. ζ, Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, Luminibus eum priuauit. Plutarchus De fortuna, ἰὼ τυφλὼ λοιδορεῖσθε, ὡς τυφλοὶ φωτιζόμενοι αὐτῇ. Apud eundem Symp. lib. 2, ὥσπῃ καὶ τυφλῷ δῆλα. Quibus verbis Antigonus sese εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπτε, nimirum λαβὼν αἰτίωμα μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένον. Prouerbialia autem τυφλότερος ἀσπάλακος & τυφλότερος λεβηρίδος, vide apud Suidam & Erasmum. Metaphoricè etiam dicuntur corporis aliquæ partes esse τυφλαί. Xenophon Pæd. 3, μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχρεα, ταῦτα ἐναντία πάσχειν τοῖς πολεμίοις φυλάττοντας. Vbi dorsum vocat τυφλὸν & ἄχρον, quoniam oculi & manus in anteriore corporis parte sunt. Apud iurisconsultos autem & architectos τυφλοὶ τοῖχοι, Virgilio Cæci parietes: in quibus non sunt φωταγωγοὶ θυρίδες, id est fenestræ quæ lumen intromittant & inferant in conclaue vel domum. Et τυφλὸν τρῆμα anatomici in osse lapidoso vocarunt foramen quoddam, quòd iniecto funiculo aut seta porcina exitum non reperirent: anfractuosum enim est nec rectà perforatum. Iidem verò τυφλὸν ἔντερον, cæcum intestinum, nominarunt Intestinum à ventriculo ordine quartum, sed primum crassorum, desinens quà τὸ κῶλον incipit. Ex eo autem ita dixerunt, vt videtur, quoniam quum in modum ventriculi rotundius sit, non autem oblongum vt reliqua, vno foramine, tanquam oculo, sit præditum, vt inter alia tradit Gorr. Rursum homo esse τυφλὸς alicuius rei dicitur quam nõ perspicit & videt. vt apud Plutarchum in Solone, τυφλὸς ὅσῃ τῶ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος, Homo futura prospicere nequit, Homo futuri ignarus est. Vide & τυφλόω.

‖ Item τυφλὸν dicitur Quod non videtur, Minimè vel vix apparens, Obscurum. vt τυφλὸν κίνημα idem in Galba dixit Motum obscurum. Sic τυφλὸν κῦμα in Epigr. Rursum Plutarchus in Sylla, de Melane fluuio, εἰς λίμνας τυφλὰς ἀφανίζεται. vt ex Xenophonte quoque affertur τυφλὴ πηδὰξ pro Fons non apparens. Et apud Suidam, ὁδοῖς ὅπῃ τυχαίνει τυφλαῖς καὶ αἰδρόδοις. Itidem Latini dicunt Cæcas fossas, Cæca vada, Cæca saxa, & alia quædã. Sed & τυφλοὶ ὄνειροι Cæca somnia & incerta, vt Horatius dicit Cæca sors pro ea quæ certa non est: Serm. 2, sat. 3, — cæca fluitantia sorte laboret Reddere certa. vocantur autem ita οἱ ὄνειροι, quoniam sunt ἀπατηλοί. Δοιαὶ γάρτε πύλαι ψευσάων εἰσὶν ὀνείρων. ‖ Hesychio si credimus, τυφλὸς accipitur nonnunquam etiam pro κωφός, Surdus. Suidas certè affert ex Sophocle opinor, Τυφλὸς πάντ' ὤπα, τὸν τε νοῶν, πάντ' ὄμματ' ἔ: pro eo quod Latinè diceremus, Non oculis solùm captus es, sed auribus etiam & mente. Vnde potest DERIVARI Τυφλώδης, quod Galenus apud Hippocratem exponit, ὀνεὸς καθεζόμενος, Qui mutus sedet & velut attonitus.

C. Τυφλοπλαστέω, ῶ, Cæcum fingo. vnde in lex. meo vet. & apud Suidam, Τυφλοπλαστεῖται, τυφλὸς πλάττεται, seu αἰαπλάττεται. vt Suidas habet. apud quem subiungitur in manuscripto etiam codice, καὶ Τυφλοπλεῖται, ὁμοίως. Ita vt hoc VERBVM Τυφλοπλέομαι synonymum præcedenti τυφλοπλαστέομαι esse putandum sit, si tamen mendo caret.

C. Τυφλόστομα, idem quod τυφλὸν στόμα, Cæcum os seu ostiũ. vt τυφλοστόμαπα Νείλου apud Eustathium. Qua compositionis forma apud Ammianum Marcell. LEGITVR Σπιόστομα, inter Danubii quædam ostia numeratum.

C. Τυφλώττω, Cæcus sum, Cæcutio, Sum τυφλὸς τὼ ὄσπ. indo enim compositum fertur, vt & affinem significationem habens ἀμβλυώττω. secundum quam deductionem esset τυφλώττω & ἀμβλυώττω pro τυφλώσσω & ἀμβλυώσσω. Metaphoricè plerunque vsurpatur, à corpore nimirum translatum ad animum. Cicero in epistola ad Attic. libro 2, Ego fortassis τυφλώττω, & nimirum τῷ καλῷ παρεστέπεντα. Interdum verò cum datiuo aut accusatiuo. Herodian. lib. 3, ὁ δὲ Πλωπαιὸς τυφλώττων τῇ ὄπῃ θυμίᾳ, δίδωσιν αὐτῷ τὸ γραμματεῖον, καὶ ὀκπέμπει ὅπῃ τὸν φόνον, Cæcutiens nimia cupiditate, Excæcatus & nihil cernens præ cupiditate. Gregorius Naz. De baptismo, τοῖς τυφλώτποισι τὸ ἡγεμονικόν, Quibus ratio est obcæcata.

C. Τυφλῶψ, ῶπος, Cuius oculi cæcutiunt. id est Cæcus. Apud Nicandrum τυπλῶπες sunt serpentes quidam, in Theriac. v. 492, Καὶ ἔπ που τυφλῶπες ἀπήμαντοι φορέονται. Vbi scholiastæ τυφλῶπες sunt οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι· οἱ καὶ πόδωδοι ἠρεμοῦσι. Apud Hesychium verò LEGITVR Τυφλῶνες, εἶδος ὄφεων: haud scio an perperã pro τυφλῶπες. SED ET Τυφλίναι nominantur iidem, NECNON Τυφλῖνοι. vt apud Aristotelem Histor. animalium libro 8, τοῖς τυφλίνοις ὄφεσι, serpentibus qui τυφλῖνοι dicuntur. Et libro 6, cap. 13, ὥσπερ οἱ τυφλίναι ὄφεις. Sed suspecta mihi hæc posterior scriptura est. Latini quidam Cæcilias appellant, vt Columella: Plinius autem Cæcos serpentes, lib. 9, cap. 51.

C. Τὀτυφλος, Aliquantum cæcus, Lusciosus.

Τυφλότης, ητος, ἡ, Cæcitas. Plutarchus, μήτε τυφλότητα, μήτ' ἄλλῳ τινὰ σωματικὴν ἀτυχίαν. Opponitur ei ὄψις apud Aristotelem.

Τυφλόω, ῶ, F. ώσω, Excæco seu Obcæco, Luminibus orbo, Oculis priuo, seu visu. Plutarchus Sympos. 5, ὑποβεβυνῶ-

σιν τοὺς ὀφθαλμοὺς πολλάκις καὶ τυφλοῦσι. Idem De discern. adul. ab amico, τυφλοῦται γὰρ τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. Affertur & τυφλωθῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς pro Visum amisisse: vt Lucianus dicit τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν, Mentis tuæ oculi cæcutiunt. Sicut verò Plutarchus dicit τυφλὸν τὸ μέλλοντος, & Claudianus, Cæca futuri gaudia, ita ante eos Pindarus Olymp. 12, τυφλαὶ δὲ μελλόντων πεπύφλωνται φρένες, Futurorum cæcæ sunt mentes, Futura non cernunt, nec prospiciunt. At ex Platone in Tim. Τούτων τυφλωθεὶς pro His orbatus: sicut rursum Plutarchus De solert. anim. κωφὰ πάντα καὶ τυφλὰ τῆς προνοίας, id est ἀποστερηθέντα: quum nimirum τὸ λογικὸν καὶ νοερὸν ἐξαπόστεται τῆς ψυχῆς, vt ibidem loquitur. Verùm & ad alia transfertur. vt τυφλοῦσθαι πηγαί dicuntur quæ fiunt τυφλαὶ & obscurantur, seu inarescunt, vel alios sub terra meatus quærunt. Et Plutarch. Symp. 8, ἡ δὲ φωνὴ προσφερομένη καὶ πρὸς τυγχάνουσα στόμασι πολλοῖς καὶ ἀθρόοις, ἢ τυφλοῦται παντάπασιν, ἢ ὀλιγοστόματα λαμβάνει μεγάλα καὶ πολλὰς αὐπικρούσεις.

Τύφλωσις, εως, ἡ, Excæcatio seu Obcæcatio: qua nimirum aliquis oculis seu visu orbatur. Aristoph. schol. accipit etiam pro τυφλότης, Cæcitas. nam ὀφθαλμίας in hoc versu Pluti, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, exponens τυφλώσεως, subiungit, τύφλωσις γὰρ ὅσῃν ἡ παντελὴς τῆς ὀφέσεως στέρησις.

C. ΑΠΟτυφλόω, ῶ, itidem Excæco, seu Obcæco. Metaphoricè plerunque. Alex. Aphrod. τοὺς πόροις ἀποτυφλοῖ, Cæcos reddit & obstruit. Plut. in suo περὶ δυςωπίας libello, δεδιὼς μή π τοῦ ὑγραίνοντος ἀποτυφλώσῃ.

C. ΕΚτυφλόω, ῶ, idem. Plutarchus, ἐκτυφλοῦσι τοὺς οἰκέτας, Seruos excæcant, seu Exoculant, vt Apuleius loquitur. id est, Visu orbant, Oculos eis eruunt. Et pass. ἐκπτυφλωθῆν τύχῃ, Fortuna excæcata, seu exoculata. pingitur enim oculis obuolutis. VNDE Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, Excæcatio.

C. ΕΠΙτυφλόω, ῶ, itidem Obcæco.

ΤΎΦΩ,

Fumum excito. Sed addito accusatiuo dicitur etiam τύφω καπνὸν pro eodem, seu Fumifico, Fumigo. Sic enim Plautus & Colum. loquuntur. Herodotus, ἐςβαίνες τὰ πλοῖα, τύφειν καπνόν, Fumum excitare, ad dandum signum sui aduentus. Bud. Alioqui καπνῷ τύφω dicitur Fumo excitato infesto: καπνίζω. Aristophanes in Vespis, ἀλλὰ καὶ σὺ τύφε πολλῷ πῷ καπνῷ, Multo excitato fumo vespas infesta & fuga. vel etiam Fumo eneca, vt Budæus interpretatur. Scholiast. exponit κείων δίωκε, quoniam nimirum καπνὸς διώκει τοὺς μελίσσας καὶ τοὺς σφῆκας. Sic apud Suidam, καπνῷ τύφειν δίκλω σφηκῶν, fumo excitato fugare in modum vesparum. Inimicissimus enim fumus est huic insecto. Rursum Aristoph. καπνῷ τύφων πὼ πόλιν, fumo infestans vrbem. Et pass. voce ac significatione Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, itidem de apibus, λιγυόενπ καπνῷ Τυφόμεναι πέτρης ἐκαὶ αἴσοισι, fumo infestatæ. καπνιζόμεναι, vt Hesychius quoque τύφεται exponit καπνίζεται. Sed & neutraliter τύφεσθαι accipitur pro Fumare seu Fumigare. vt Esaiæ 42, κάλαμον σεσωπεσμένον οὐ καπάξει, καὶ λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, & linum fumigans nõ extinguet. Et apud Aristotelem Meteorolog. 2, ὥςπε τῆς γῆς ξηραινομένης ὑπό τι τῆς οἰκείας θερμότητος καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου, οἷον τύφεσθαι καὶ θυμᾶσθαι. Necnon apud Plutarchum, ὁ συμμαχικὸς πόλεμος πάλαι τυτόμενος ὅπῃ πὼ πόλιν, ἀναλάμψας, πὼ φάσιν ἐπόχεν. Quibus tamen duobus in locis τύφεσθαι aliter etiam accipi potest: nimirum pro Succendi, id est Occultè accendi. quo certè modo Bud. ibi interpretatur. ‖ Nam τύφω significat etiam Accendo seu Incendo, Inflammo, Vro: vt Hesychius quoque τύφεται exponit non solùm καπνίζεται, verùm etiam καίεται, φλέγεται. Nec verò tãtùm pro Inflammari accipitur pass. τύφεσθαι, seu Incendi, Accendi, Vri: sed etiam neutraliter pro Ardere, quemadmodum dictum est accipi non solùm pro Fumo infestari, vel impleri, verùm etiam pro Fumigare seu Fumare. Epigr. πυεὶ τυφόμενον. Plutarchus in Solone, τυφομένου ἀφροῦ πυρὸς ἐπ ζῶσαν φλόγα, πὼ ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν, incensam adulto & corroborato igne flammam, prioris amoris recordationem. ‖ Hesychius verò τύφεσθαι exponit non modò χωρὶς φλογὸς καπνὸν αἴειν, sine igni fumum emittere, & ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, sensim & occultè incendi, verùm etiam μαραίνεσθαι, Marcescere, Flaccescere. Itidémque τυφείσας affert pro μεμαραμμένας. ‖ In lex. meo vet. dicitur accipi etiam ὅπῃ τῶ σωπεῖσθαι: apud Platonem autem in Phædro ὅπῃ τῶ πεπυφῶσθαι πὼ δίψαν. Sed notandum ibi in πεπυφῶσθαι supra φ ante circumflexum, superpositum esse λ, idque eadem manu, ad significandam videlicet scripturæ diuersitatem. vt sciamus non solùm πεπυφῶσθαι legi, sed etiam πεπυφλῶσθαι. Sunt alioqui τῦφος & οἶκμα vitia affinia ei quod ab Horatio dicitur Cæcus amor sui. SED ET Τυφεῖν legitur in lex. meo vet. περιαπωθῶς, & exponitur πῦρ ἅπτειν, Ignem accendere. Porro facit hoc τύφω futurum θύψω, tenui in aspiratam mutata: id quod & in θρέξω fit & θρέξω, à τρέφω & τρέχω: VNDE Θύψαι apud Suidam, ὄπῃκαῦσαι. Apud Hesychium quoque θύψαι quidam exp. καῦσαι, necnon τυφῶσαι: ipse verò etiam ὄπῃκλύσαι. vnde πεθυμμένον deriuari ait. Itidem θύψαντα idem exp. πῦρ ἅψαντα.

C. ΕΚτύρομαι, In fumum euanesco. Bud. ex Dioscoridis libro 1. Vide Ἐκτυφίω.

C. ΕΝτύφω, idem quod τύφω, vt patet ex Aristoph. Quum enim in Vespis dixisset, τύφε πολλῷ πῷ καπνῷ, ἵ. τοὺς σφῆκας, subiungit mox, Καὶ σὺ περιθεὶς Αἰσχίνῃ ἔντυφε τὸν Σελαρπίου, fumo infesta & abige Æschinem quoque. Significat etiam Incendo, itidem vt τύφω, seu Accendo. Chrysost. in epist. ad Ephes. pag. 161, καὶ καθάπερ ἀπὸ σπινθὴρ ἐντυφόμενος, πάντα αἴνετρεψε. Bud. Idem ἐντύφω interpretatur etiam Intus foueo. Nam hæc Philonis verba De mundo, ἀμήχανον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, μηδενὸς ἐντυφομένου σπερματικοῦ λόγου, sic vertit, Quum nulla foueri intus seminalis ratio possit.

C. ΕΠΙτύφω, Accendo in, Inflammo aduersus. Aristoph. apud Suidam, Ὅπως αὐ αἴνὴρ ὄπῃτύρηται μάλιστ' μου. id est ὄπῃκαυθῇ ἐπ' ἐμοὶ, seu ὄπῃκαῖ, ἐκπυρωθῇ, vt ipse Suidas exponit, Inflammetur & exardescat aduersum me.

C. ΥΠΟτύφω, Suffumigo, vt Celsus loquitur. id est, Fumũ subtus excito: vel etiam, Infesto fumo subtus excitato. Pass. ὑπτύφομαι, Fumo, Fumum emitto: vt ea faciunt quibus subiectus est ignis quidem, sed nondum in flãmam erupit. Plut. Pericle, μέλλοντα τὸν πόλεμον καὶ ὑποτυφόμενον ἐξέκαυσεν. Quo in loco ὑποτύφεσθαι potest accipi etiam pro Succendi. Nam ὑποτύφω sæpe ponitur pro Succendo, Ignem subiicio. & metaphoricè pro Irrito, Prouoco: vt apud Latinos quoque Succẽdo & Accẽdo. Sic verò & synonymũ ὑποκαίω accipitur pro ὑποκνίζω. Apud Suidã, ἀλλὰ κατ' βεαχὺ τῆς διηγήσεως ὑποτυφούσης τοὺς ἀκούοντας. id est ὑποκαιούσης, ὑποκνιζούσης, inquit Suid. Itidem B. affert ex Dionys. Areop. ὑποτύφοντες καὶ ὑποχαρακίζοντάς. Rursum apud Suidã, ἐνταῦθεν ἤρξατο ἡ δεινότης Ῥωμαίων τε καὶ Βάρβαρον, ἤδη ὀκ πολλοῦ ὑποτυφομένη. Qui locus similis est ei quẽ ex Plutarcho paulo antè attuli. In lex. meo vet. affertur ὑποτύφετο αὐτοῖς ἡ δυςμένεια, pro ἐφυσᾶτο, ἠωρεῖτο. Mallem ego Excitabatur veluti ignis succensus flabro. Sicut porro τύφω significat etiam Vro, ita ὑποτύφω, Paulatim vro seu Vstulo. Lucianus, ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον οὔτε φλογὸς μεγάλης αἰσταμένης, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ αὖ ὕστερον καὶ αὐτὸς κατακαυθείη.

Θύψις, εως, ἡ, Vstio, Crematio. Vide sequens deriuatum.

Θυμάλωψ, Titio, Semiustus carbo. seu Titio ex igni sublatus & ambustus. vt Suidæ Θυμάλωπες sunt οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως αἴθρακες οἱ ἡμίκαυτοι. Itidémque Hesychio Θυμάλωψ est ξύλον κεκαυμένον, δαλός: & Θυμάλωπες, οἱ ἀπὸ τῆς θυμάσεως σπινθῆρες. Polluci quoque θυμάλωπες sunt semiusti carbones, ἡμίκαυτοι αἴθρακες, afferenti ex Stratide, πῶς αὖ κοιμίσαί μοι ἷς θυμαλώπων μεσὴν ἐράραν; Vtitur eodem vocabulo & Aristoph. in Acharn. dicens, Οἷος αὖ μέλας τὶς ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν. Vbi scholiastæ θυμάλωψ est itidem ὁ ἀπολελειμμένος τῆς θύψεως αἴθραξ ἡ ἡμίκαυτος, ξύλον καέν, διακεκαυμένος αἴθραξ. Sed videtur, originem sequendo, potius duplici μ scribendum fuisse, quum tamen in omnibus exemplaribus simplici scriptum sit. Vide & Ἐπίτραγος.

Τυφεδὼν, ένος, ἡ, Accensio, Inflammatio, Vstio. καῦσις, vt in

lex.meo vet.exponitur, necnon à Suida.

Τυφεδανὸς, οῦ, ὁ, Senis est epitheton, decrepiti nimirum & propediem cremandi. vt Eustathius scribit senes τυφεδανοὺς dici διὰ τὸ δεῖν ἤδη τυφεδαν τοὺς τοιούτους, ἤγουν καθεδαν νεκρικῶς. vnde & τυμβογέροντας nominari, & σοροπλήκτους siue σοροπλῆγας, quoniam busto propediem inferendi sunt.quos Latini capulares appellant.Sic verò & in lex. meo vet. τυφεδανὸς exponitur ὁ ἡλικίαν ἔχων τὸ τύφεσθαι, necnon πεπυρωμένος, καὶ ἀσθενὴς οἷον καπνός. Vtitur autem eo vocabulo Aristoph. Vespis, ὥ οὗτος τυφεδανὲ καὶ χοιρόβλιψ, Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡράας σορροῦ. Vbi scholiastes annotat, eum hoc vocabulo vsum esse quoniam τυφογέροντας vocare solent τοὺς ὠφελληρουῶντας καὶ ἀξίους πεπύρθαι. De decrepito certè & effœro dici seu capulari, ipse poeta innuit, quum dicit eum videri ἐρᾶν ὡράας σορροῦ, hoc est, ἐρᾶν ὡράας γυναικός: quum tamen potius debeat ἐρᾶν σορροῦ, vtpote defectus viribus, & senio confectus, ac sandapila propediem efferendus. Vide & τυφογέρων.

Τύφος, SIVE Τῦφος, (vtroque enim modo scriptum reperitur) ου, ὁ, Fumus, καπνός. quo modo accipi tradunt apud Marcum Aurel. ‖ Frequentius accipitur pro Iactãtia, Ostẽtatio, Arrogãtia, nimirũ leuis ac vana instar fumi. seu pro Fastus, Insolentia, Elatio, vt Bud.interpr. Sic verò & Hesychio ac Suidæ est ἀλαζονεία, κενοδεξία, ἔπαρσις. Luc. οὐ τὸν τύφον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν; Plato apud Diog. Laërt. ὅσον, ὦ Διόγενες, τὸ τύφου διαφαίνεις, δοκῶν μὴ πεπυρῶσθαι. Plutarch. de deo Socr. τὸν ὦ τύφον, οἷς τῶν ἄλλα καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀποσκεδάσας. vbi ad etymon alludere videtur. Idem in Pericle, Περικλέους τὸ σεμνότατα, δόξοκοπίαν τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦντας. Rursus idem τύφον & οἴημα pro eodem accipit, teste Budæo. Herodian.lib.2, πάντα τοιοῦτον, οὐδαμοῦ τύφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικὴν, fastum & pompam imperatoriã. Apud Philonem autem lib.3 De vita M. ἕνεκα τοῦ τὸν Αἰγυπτιακὸν ἐζηλωκέναι τύφον, Turn. vertit, Ob æmulationẽ stultæ religionis Ægyptiorum. vt Plutarchus quoque ἀβελτερίαν & τύφον copulat, Lucian⁹ verò τύφον & αὐθάδειαν, apud quem in Timone Plutus dicit, ἐπειδὰν ἴς ἀντυχὼν τοιοῦτον, ἀνάπεταστα τὴν θύραν εἰς δέχηταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ αὐθάδεια καὶ ἡ μεγαλαυχία. Quamobrem τύφος à Suida exponitur etiam μανία. Ex Hippocrate autem affertur pro Stupor attonitus. Vide & Τυφογέρων. Hesychio verò τύφοι sunt etiam σφῆνες.

C. Τυφογέρων, οντος, ὁ, Senex elatus & stultus. Eustath. pag. 1431, τὸ μωρὸν εἰδέναι διὰ γήρως πολυπειρίαν, οὐκ ἀεὶ ἐπαινεῖται· διόπερ ὅτι λίαν φυσᾷ καὶ ἐπαίρει φρένας, ὅθεν τυφογέροντες οἱ τοιοῦτοι καὶ τῦφοι καὶ τυφεδανοὶ σκώπτονται. Sic Suidæ τυφογέρων est ὑπερήφανος καὶ πετυφωμένος γέρων. Affertur tamẽ & aliud etymon, nimirum τυφογέροντας & τυφεδανοὺς γέροντας dici quoniam breui τυφήσονται, id est cremabuntur rogo iniecti: vt τυμβογέροντες nominantur qui propediem busto sunt inferendi. id est capulares & decrepiti senes. quamobrem à Suida exponitur etiam ἐξαπόγηρως. Aristoph. τυφογέρων εἶ κἀναίμοστος, Delirus senex, Delira quadam insolentia prædictus.

C. Τυφομανία, ας, ἡ, Insolentia & fastus cum furore. seu Furor cum insolentia & fastu coniunctus. Plutarch. στοϊκή πως αὕτη τυφομανία. Galenus in Lex. Hippocr. Τυφωμανίω (nam per ω apud eum SCRIPTVM Τυφωμανίη, VT ET Τυφωγέροντες apud schol. Aristoph.) esse dicit μικτὴν ἐκ φρενίτιδος καὶ ληθάργου πάθημα, morbum è phrenesi & veterno mixtum. Sed notandum, pro eo in vet. cod. LEGI Τυφλωμανίη. Quæ scriptura reiicienda esse non videtur, si verum est quod quidam scribunt, τύφον & τυφομανίω ab Hippocrate vocari Stuporem attonitum, quo nimirum aliquis sedet mutus. nam τυφλὸς accipi interdum pro κωφὸς, testatur Hesychius: quod κωφὸς mutum etiam significat, non solùm surdum. Rursum Gal. in lib. De comate, teste Gorræo, scribit à quibusdã medicis τυφομανίαν vocatã esse phreniticorum affectionem qua in somniculosum κῶμα inciderunt, ita vt oculos tollere non possint, sed lethargicorum more semper eodem in loco permaneant.

C. Τυφήρης videtur accipi pro Ardens vel Fumans, in hoc apud Suidam disticho, Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφήρεα λύχνον, Σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. Vbi tamen ipse exp. τυφωνικήν.

C. Ἀτυφος, ε, ὁ καὶ ἡ, Minimè fastuosus. Plut. Alex. ἀτυφοτέραν μὲν ἐκείνης, τούτης δὲ σοβαρωτέραν. Vnde ADVERB. Ἀτύφως, Sine fastu, Modestè. Plut. De aud. poëm. τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν ἀτύφως καὶ μὴ διασοβεῖσθαι. Apud Ælian. autem superl. ἀτυφότατα. Inde & SVBST. Ἀτυφία, ας, ἡ, quod quum ad verbum sonet quasi dicas Fastus carentia, vel potius Animus à fastu alienus, reddi tamẽ solet Modestia, Simplicitas, Humilitas. vt & Suid. exp. πραότητα, ταπεινοφροσύνη. & apud Put. in Numa αἰχυνομένη ἀτυφία, itidem pudibunda humilitas. apud quem in lib. De deo Socr. copulata leguntur, ἀτυφία καὶ ἀφέλεια. Vide & Suid.

C. Ὑπότυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sub quo latet τύφος, seu Aliquantum fastuosus & elatus. Vtitur hoc vocabulo Ion comicus apud Plutarchum in Pericle, pag. 281 meæ edit. dicens Periclis τὴν ὁμιλίαν esse μωθωνικὴν καὶ ὑπότυφον, καὶ πᾶσι μεγαλαυχίας ἀπὸ πολλὴν ὑπεροψίαν ἀναμεμιγμένη καὶ ἀπεφρόνησεν τοῦ ἄλλου. Sic verò & paulo pòst idem Plutarch. dicit quosdam Periclis τὴν σεμνότητα appellare δοξοκοπίαν & τύφον.

Τυφώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Etymologo est ὁ ἡλικίαν ἔχων τὸ τύφεσθαι, Eò prouectus ætatis vt propediem cremandus sit. id est Decrepitus & capularis: quo modo suprà docui dici senem τυφεδανὸν & τυφογέροντα. At τυφώδης πυρετὸς apud medicos dicitur febris quædam cõtinua & ardẽs, non per se quidem nata & essentialis, vt vocant, sed symptomatica & à iecinoris erysipelate excitata: vt inter alia tradit Gorræus ex Galeni comment. in Aphor. 42, lib.7, & Aëtii libro 5, cap.89, Erotianus autem τυφώδεις πυρετοὺς ab Hippocr. vocari ait τοὺς μετὰ καθαρείας γινομένους καὶ μετ' ὀλιγοπάσεως ἐξισταμένους. Ex eodẽ Hippocr. affertur τυφώδης pro Attonitus: pro quo Galen. habet τυφλώδης, vt suprà docui.

Τυφόω, ῶ, idem quod τύφω, vnde & originem trahit. Id est, Fumo infesto vel eneco. Quò refer τυφῶσαι quod Hesychius exponit πνῖξαι, ἀπολέσαι. ‖ Significat etiam Effero & Insolentem reddo, vt τύφος dicitur Elatio, Insolentia. Plutarchus, αἴθρωπον δὲ τυφοῦσιν καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψευδῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες, faciunt vt insolescat. Itidem Herodianus τυφῶσαι accepit pro ἐπᾶραι & Insolentem reddere: lib. 6, τὸν δ' Πέρσην εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσε πολλοὺς τῶν ἔργων ἀπροσδοκία. Bud. Vbi possis etiam interpretari, Insolentem reddidit & accẽdit ad spem maiorum. vt τυφῶ habeat aliquam etiam significationem τοῦ τύφειν καὶ ὑπερεκαίειν. Paff. Τυφόομαι, οῦμαι, Efferor, Insolesco. vt Hesychio quoque τυφωθεὶς est ἐπαρθεὶς, ὑφηφανθύσας. Luc. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο τοῦ ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς πετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι προσιόντων. Alciphron epist. 38, δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων πετυφῶσθαι, καὶ ὑφ' ἡμῶν τετυφῶν ἡμῖν. Diogenes Laërtius in Antisth. pag. 201 meæ edit. ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς πετυφωμένον. πομπῶν οὖν γινομένης, θεασάμενος ἵππον φρυαττόμενον, φησὶ πρὸς τὸν Πλάτωνα, Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος εἶναι (ἦν δ' ἐπιλαμπρυνθείς). Vbi nota, eum qui sese effert & iactat in modum equi ferocis, πετυφῶσθαι dici. Sic Basilius, μὴ τυφωθῇς, μηδ' ὑπαρθῇς, μὴ μείζω φρονήσῃς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Interdum verò πετυφωμένος dicitur ὁ ἔξω φρενῶν γενόμενος καὶ ἐμβρόντητος, inquit Bud. afferens ex Demosth. Pro cor. οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο· οὐχ οὕτω πετύφωμαι. Et rursum ex eodẽ, ἀλλ' ἐγὼ μαίνομαι καὶ πετύφωμαι νοῦν κατηρρωκώς. Vbi sicut μαίνομαι & πτύφωμαι copulantur, ita πετυφωμένος & μανικὸς apud Aristotelem in Problematis, quærentem διὰ τί ὁ οἶνος πετυφωμένους ποιεῖ καὶ μανικούς. Plutarchus verò πετυφῶσθαι & δαιμονᾶν copulauit in hoc loco sui περὶ δεισιδαιμονίας libelli, πετύφωνται καὶ δαιμονῶσιν οἱ θεοῖς τοῦτο δρᾶσθαι νομίζοντες. Luc. verò πετυφωμένον & αἰόλον, in Nigrino, αὐτὸ ὦ αἰόλου τι καὶ πετυφωμένου γλυκέσθαι μετειλῶτερον. Vbi possit tamen & pro elato ac insolente accipi, quum ei opponat τὸν μέτριον. Alioqui quum pro demente capitur, opponi solet ei ὁ φρένας ἔχων & ὁ ὑγιαίνων, velut apud Plutarch. De exilio, φρένας ἔχων, καὶ μὴ παντάπασι πετυφωμένος. & apud Demosthenem Philipp.3, αὐτὸ ὦ λυπεῖν καὶ πετυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν μήτ' αὖθις ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχητε. Itidem Bud. accipit in hoc loco Luciani, ἐκεῖνο ὦ πῶς οὐκ ἄγωμαι

αὐτῶν καὶ πεπτελῶς πετυφωμένον, τὸ τοσοῦτον οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλὰ ὑπερβαρτεύνεσθαι. quum enim interpretatus esset, Arrogans & superbum, subiungit, Vel potius Delirum & insanum. Τετύφωμαι significat etiam Stupeo. vt apud Demosth. Pro cor. ἀγνοεῖτε τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή, καὶ τὸν αὐτόχειρα ἔχοντες, μέλλετε καὶ ζητεῖτε καὶ τετύφωσθε.

C. Ἐκτυφόω, ῶ, idem quod ἐκτύφω, id est In fumum redigo. Pass. Ἐκτυφοῦμαι, vt ἐκτύφομαι, In fumum vanesco, vt Bud. interpr. afferens ex Dioscor. ἡ ὀῤῥιπὴν εἰς καπνὸν ἐκτυφοῦται.

AT VERO Τυφῶν, SIVE Τυφώς, pro quo poetæ dicunt ET IAM Τυφάων ET Τυφωεύς, gigantis nomẽ propriũ est, quem Latini itidem Typhonem seu Typhona dicunt, & Typhoëa Homer. in Bœotia, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γῆν ἱμάσσῃ Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Hesiod. Theogon. Ἐκ δὲ Τυφωέος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. Multa de hoc gigante Eustath. multis in locis, præsertim verò pag. 157, vbi scribit τυφῶνα esse πνεῦμα θερμὸν, denominatum à τύφω significante καίω, Vro, Accendo, Inflammo: à poetis autem fingi δαίμονα αὐτὸ πάλαι τοῦ Διὶ, καὶ ὀπτικῶδεσθαι Αἴτνιλι τὸ ὄρος, καὶ κάτωθεν κρατῆρας αἰθαφυσᾶν πυρός. vt & Ouid. Metamorph. 5, Vasta giganteis iniecta est insula membris Trinacris, & magnis subiectum molibus vrget Ætherea sublime spirare Typhoëa sedes. Nititur ille quidem pugnátq; resurgere sæpe, Dextra sed Ausonio manus est subiecta Peloro, Læua Pachyne tibi, Lilybæo crura premuntur. Degrauat Ætna caput: sub qua resupinus arenas Eiectat, flammámque fero vomit ore Typhoeus. At Lucan. lib.4, Conditur Inarimes æterna mole Typhoeus. Plutarch. aduerf. Coloten, Τυφῶνα esse dicit τὴν ἐμβροντησίαν καὶ τὸν τύφον, καὶ τὰς ἐπαχθεῖς καὶ ὑπερόγκους κατοικήσεις καὶ μεγαλαυχίας, allegoricè accipiens id vocabulum & ad animum transferens. De Ægyptio autem Typhone vide Herodot. & Diod. Siculum. ‖ Alioqui & flatus repentini nomen est τυφῶν, seu procellæ. Plin. libro 2, cap.48, loquens de repentinis flatibus, qui exhalante terra coorti, rursusq; deiecti, interim obducta nubium cute multiformes existunt, Vagi quippe (inquit) & ruentes torrentium modo, tonitrua & fulgura edunt: maiore verò illati pondere incursuque, si latè siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur à Græcis ἐκνεφίας. Sin verò depresso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, hoc est sine fulmine, vorticem faciũt, qui τυφῶν vocatur, id est vibratus ἐκνεφίας. Vbi nota τυφῶνα dici vorticem sine igne factum: vt Euripidis etiã scholiastæ τυφὼς est ἡ ἐκ τῆς αἰθυμάσεως πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα συνροφή. itidémque Suidæ τυφὼν est οὐχὶ φλοὺξ ἐκ τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἐκ τῆς αἰθυμάσεως συνροφὴ τοῦ τοῦ ἐκπυρωθῆναι. quo modo in Platonis Phædro vsurpari hoc vocabulum annotat. Aristoteli De mundo τυφὼν est τὸ ἀσράψαν ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, ἐὰν ἄπυρον ἢ παντελῶς, εἰ id quod fullerit, ad terram vsque cursu illisum sit, ignisque nihil interim conceperit: qui (inquit B.) est vortex procellosus & euerberans. Idem philosophus initio lib. Meteorolog. 3, τυφῶνα fieri scribit ὅταν ἐκνεφίας γιγνόμενος μὴ δυνάμενος ἐκκριθῆναι τὸ νέφος: esse autem διὰ τὴν αὐτόκρισιν τῆς δίνης, ὅταν ὅλη χλῶ φέρηται ἡ ἕλιξ συγκαπάρουσα τὸ νέφος, οὐ δυναμένη ἐκπνευσθῆναι. Meminit & Gell. horum τυφώνων, initio libri 19, Quin turbines etiam (inquit) crebriores, & arcum cælum, & fumigantes globi, & figuræ quædam nubiũ metuendæ, quas τυφῶνας vocãt, impendere imminereque ac depressuræ nauem videbantur. Vocatur vẽtus hic non solùm τυφὼν, sed etiã τυφως. Eurip. Phœniss. Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσών. Aristoph. Ranis, Ἀρτι δ' ἄρα μέλαναν παῖδες ὀξενέγκαπε. Τυφὼς γὰρ ἐκέκαινεν ἀθρόα σκεύαζεται. Vbi schol. ait τυφὼς nominari τοὺς καταγιδώδεις ἀνέμους. Et in Equitib. Καὶ γλυκαῖος πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐλώλιν. Vbi idem rursum esse τυφῶ ait ἀνέμου συνροφὴν· ἐλώλιν autem, αἰθυμάσεως συνροφὴν, πρὶν ἐμπυρωθῆναι τὸν ἀέρα: sed τυφῶ esse μεῖζόν τι πνεῦμα καὶ κακοποιὸν, ideóque τῇ ἐλώλῃ postponi debuisse à poeta in eo loco. Suidas præterea esse dicit πνεῦμα καπνῶδες, ἐῤῥωγὸς ὑπὸ νέφους. VNDE Τυφωνικὸς, ή, ὁ, Typhonicus. Plutarch. De def. orac. τὰ Τυφωνικὰ καὶ τὰ Τιτανικὰ, res Typhonis & Titanum. At Act. apost. cap. 27, ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, maluit nouissimus interpres vertere Turbulentus ventus quàm Typhonicus: vel, Ventus tempestuosus ac typhonis quodammodo à mutus. quoniam nimirum Lucas ibi non repentinum turbinem fuisse dicit, qualis est typhon, sed tempestatem diuturnam. PRO Τυφωνία autem quod esse dicitur genus delirii cum furore mixtum, seu Furiosus delirúsque lethargus, aut Lethargicus furor & delirium, videndum ne scribi debeat τυφομανία, de quo suprà. Habet porro & Τυφάων suũ deriuatum, NIMIRVM Τυφαόνιος. vt Τυφαονία πέτρα, in Caucaso. quæ sic dicta est διὰ τὸ ἐν αὐτῇ διωκόμενον τὸν Τυφῶνα ὑπὸ Διὸς πεπλῆχθαι τῇ κεραυνῷ, vt annotatur in meo vet. lex. vbi etiam additur, eum πληγῆναι ἀπελθεῖν ἐν τῇ Σικελωνίδι λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ καιόμενον, καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἐμπεσεῖν, καὶ δῦναι συνεχόμενον ὑπὸ τῆς ἐκκαύσεως. ipsum certè lacum emittere quendam calorem, veluti Typhone in eo ardente. Latini Typhoëus dicunt & Typhoius: vt Typhoea tela, Virgil. Typhoia ceruix, Claudianus.

Υψιλόν

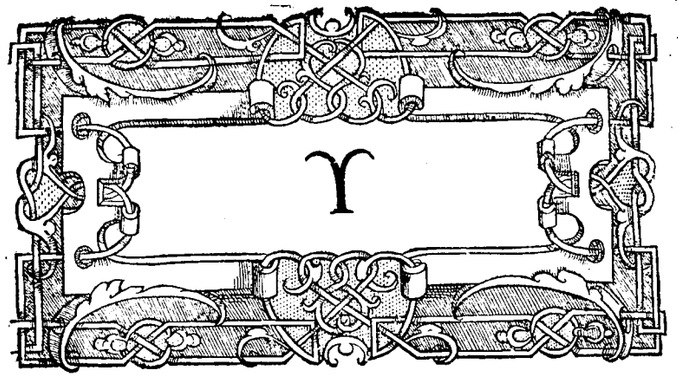

Υυ

Υ Α'ΚΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, vel ὁ, Hyacinthus: nomen pueri cuiusdam, quē Apollo vsqueadeo dilexit vt quū inter ludendum disco eum imprudens occidisset, herbam & florem quendam ex cruore effuso in terram produceret, & eius nomine ornaret, in perpetuam memoriam. vnde apud Ouid. Metamorphos. 10, vbi infortunatus ille casus describitur, Te (Hyacinthe, inquit Apollo) lyra pulsa manu, te carmina nostra sonabunt, Flósq; nouus scripto gemitus imitabere nostros. (ita enim in eo discurrunt venæ vt Græcarum literarum AI figura legatur inscripta: quod αἰ αἰ est dolentis & gementis) Tempus & illud erit quo se fortissimus heros (Aiax nimirum) Addat in hunc florem, folióque legatur eodem. Talia dum vero memorantur Apollinis ore, Ecce, cruor qui fusus humi signauerat herbas, Desinit esse cruor: Tyrióque nitentior ostro Flos oritur, formámq; capit quam lilia, si no Purpureus color his, argenteus esset in illis. Non satis hoc Phœbo est, (is enim fuit autor honoris) Ipse suos gemitus foliis inscribit, & AI AI Flos habet inscriptū, funestáque litera dicta est. Sic & Plin. lib. 21, cap. 10, Hyacinthum comitatur fabula duplex, luctum præferens eius quem Apollo dilexerat, aut ex Aiacis cruore editi, ita discurrentibus venis vt Græcarum literarum figura AI legatur inscripta. Vnde & γραπτὰ ὑάκινθος à Theocr. dicitur, cuius verba paulo pòst afferā. Euphorion quoq; cecinit, Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμαθοῖσι δὲ δυπτόπος Αἰακίδαο Εἴαρος ἀνθεμόεντος γεγραμμένα κωκύουσαν. Nicander eandem ob causam πολύστριωον ὑάκινθον nominauit in Ther. 902, quoniam Apollo, quum Ὑάκινθον Γαῖδα λαβὼν παρέριδεν Ἀμυκλαίῃ ποτὶ μοῖο Πρωθήβιον, ἀκούσιος ἕκτα, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρῃ Πέτρου ἀφαλόμβρος, νέαπν δ' ἤεραξε κάλυμμα, eum πικρῶς θρεώνησεν, vt ibidem canit idem poeta. Nota verò πορφυρέη ὑάκινθε in Euphorionis loco, vt Maroni quoque dicitur Purpureus hyacinthus, & Suaue rubens hyacinthus. Sic verò & Dioscor. lib. 4, cap. 63, in hyacinthi herbæ descriptione, inter alia dicit eam habere κόμας ὀπωπιδρίας κυρτὰς αὖθις πλήρη πορφυροειδεῖς. Et ab Ouidio in præcedente loco is flos esse dicitur purpureus Tyrióque nitentior ostro. vnde sunt qui hyacinthum esse dicant lilium purpureū aut rufum. Rursum à Virgilio Ferrugineus vocatur hyacinth⁹, qui pro ὑάκινθον μέλαιναν apud Theocr. dixit Vaccinia nigra. Nam hoc distichon eius ex idyllio 10, Καὶ τὸ ἴον μέλαν ὅτι ἢ γράπτὰ ὑάκινθος, Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται, sic vertit, (vel poti⁹ repræsentauit, aut certe ad ipsum respexit) Ecgl. 10, — quid tum si fuscus Amyntas? Et nigræ violæ sunt, & vaccinia nigra. Et Ecgl. 2, O formose puer nimium ne crede colori, Alba ligustra cadūt, vaccinia nigra leguntur. Aiunt esse hyacinthos etiam ex candido pallidos, quos dicendos potius esse bulbos sylueſtres: atque adeo hyacinthum qui à quibusdam pingitur, frequentem in segetibus & pratis, à nonnullis verum esse Dioscoridis bulbum existimari. Dioscor. delphinii etiam speciē quandam scribit ὑάκινθον nominari, lib. 3. cap. 85. Notandū verò, quū de herba & flore vsurpatur, non modò fœminino genere dici ἡ ὑάκινθος, vt in illo Euphorionis & Theocriti loco, sed etiam masculino. quo modo Philo vsurpauit lib. 3 De vita Mosis, & Latini. ‖ Ὑάκινθος est etiam gemmæ nomen apud Lucian. in epigramm. quodam, & Ioann. Apocal. 21. A colore hyacinthi flori simili id nomen inuenit. nam scribit Plinius lib. 37, cap. 10, huic gemmæ velut ex carbunculo refulgere quendam in purpura leuiter roseum colorem, & fulgorem violaceum dilutum. ‖ Ὑάκινθος dicitur præterea lana aut fila hyacinthino colore imbuta. vt Exodi 28, λήψονται τὸ χρυσὸν καὶ τὸν ὑάκινθον καὶ τὸν πορφύραν καὶ τὸν κόκκινον καὶ τὸν βύσσον. Ibidem ὑακίνθου κεκλωσμένης.

Ὑακινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Hyacinthinus, id est Hyacintho similis.

Ὑακίνθινος, ου, ὁ, itidem Hyacinthinus, Purpureus vel subniger in modum hyacinthi. vt ὑακίνθινον χρῶμα. Et ὑακίνθινα δέρματα Exodi 25, Pelles hyacinthini coloris, seu Pelles hyacinthinæ. vt Perſ. — cui circum humeros hyacinthina læna. VNDE Ὑακινθοβαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Hyacinthino tinctus colore, Imbutus colore qui hyacinthi in modum purpurat & suaue rubet. Xenophon, Pæd. 6, χιτῶνα πορφυροῦν ποδήρη, στολίδων τὸν πάκατον, καὶ λόφον ὑακινθοβαφῆ.

Ὑακινθὶς ἴδος, ἡ, Hyacinthis. Athen. libro 4, ὀνομαζομένης τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης ὑακινθίδος, quæ ab interempto ibi Hyacintho dicta est Hyacinthis. nam in agro Laconico periisse Hyacinthum, patet ex Ouid. Metamorph. 10, & ex verbis Nicandri in Ὑάκινθος allatis. Sed & Erechthei filias vocatas fuisse ὑακινθίδας testatur Demosth. in Epitaph.

Ὑακίνθια, τά, festum Lacedæmone in Hyacinthi honorem agitari solitum. quod ET Ὑακινθόκωμον nominatum fuisse Hesychius videtur innuere. Athen. lib. 4, ex Didymo & Polycrate, τὸν μὲν ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ὅτι τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ δι' ὃ τὸ πένθος τὸ ἠθυόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον, οὔτε στεφανοῦνται ὅτι τοῖς δείπνοις, οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τοῦπις ἀκόλουθα διδόασι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ᾄδουσιν, ἀλλὰ μετ' ἀπαξίας πολλῆς δειπνησαντες ἀπέρχονται. Meminit eiusdem festi Xenoph. Hellen. 4, & Ouid. Metamorph. 10, vbi canit, nec genuisse pudet Sparten Hyacinthō: honórque Durat in hoc æui, celebrandáque more priorum Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.

Ὑακινθίζω, Hyacinthum refero, Hyacinthum imitor, Hyacinthino sum colore. De gemma dictum apud Arethā, vt & apud Plin. lib. 37, cap. 5, Quarto loco numerantur ὑακινθίζοντες.

Υ Α Λ Ο Σ, SIVE Ὕελος, ου, ἡ, Vitrum. Lucian. De scrib. historia, παμμεγέθη ὀκτώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου, ex pulcherrimo vitro. Vbi etiam subiungit, quendam καταξάντα τὸν μέγιστον φιαλοφῶν, ἑνὶ φιαλιδίῳ θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγίδι, ὀνομάζοντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαμπόν. Alex. Aphrod. ὥσπερ δὲ ὑέλου ἐμφαίνει τὸ ἀκριβὲς τοῦ χρώματος. Idem lib. 1, suorum problem. αἱ ὕελοι ὀνομαζόμενοι τοῦ χρώματος. Et rursum, ῥίψιν ἐργάζεται παρὰ τῆς ὑέλου σώματος. ‖ Ὕαλος dicitur etiam Cryſtallus, idque ab antiquis. vt testatur scholiast. Aristoph. quum ait, ὕαλον ἡμεῖς μὲν ὀρθῶς τὸν ὀφθαλμοῦ πάθος τινὸς κεκαυμένον καὶ διὰ πυρὸς τηκόμενον εἰς κατασκευὴν ἀγγείων τινῶν λέγομεν· (quibus verbis vitrum intelligit) οἱ παλαιοὶ δὲ, τὸν διαφανῆ λίθον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κρύσταλλον, ἐοικότα δὲ ὑάλῳ. (Vbi etiam obiter NOTA, Κρύος à vulgo vsurpatum fuisse pro κρύσταλλος: si tamen κρύον eū scripsisse putandum est, & non potius κρύσταλλον) Annotat autem hæc in Nubibus: vbi Strepsiadi dicenti, Ἤδη ποθ' ὑμῶν τοῖσι φαρμακοπώλαις τὸν λίθον Ταυτὶ τὸν ἑώρας τὸν καλὸν τὸν διαφανῆ, Ἀφ' οὗ τὸ πῦρ ἄπουσι; respondet Socrates, τὸν ὕαλον λέγει; Et rursum scholiastes hanc ὕαλον esse dicit κατασκεύασμα ὑάλου τοιοῦτοι παχύ, ὅταν ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες, τοῖς σάρκοισι βρυαλλίδα, καὶ οὕτως ἄπουσι. (Quò pertinent etiam hæc Plinii lib. 36, cap. 26, Addita aqua vitreæ pilæ sole aduerso in tantum excandescūt vt vestes exurant) vt nostra quoque ætate quædā crystallina & chalybea specula eadem sunt vi prædita. Idē scholiastes ὑάλου nomen Homero & antiquioribus ignotum esse ait, vsurpatum autem pro eo esse ἤλεκτρον. (Gorræus certè & ipse tradit ὕαλον à quibusdā dici speciem succini fului & pellucidi vitri instar: qua de re plura in ἤλεκτρον) Præterea notandum esse ait, fœminino genere & per ᾱ dici ἡ ὕαλος. nam Atticam esse illam generis vsurpationem & scripturam tradunt tum alii, tum Eustath. & lex. meum vetus, atque Etymologus. Quibus facilè assentior quum apud Aristophanem reperiatur, scriptorem per omnia ἀπλοῦν. Alterius autem scripturæ meminere Hesych. quoque & Suid. necnon ipse Etymologus: quam tamen reiicit. ‖ Hesychio verò ὕελος est etiam βόρβορος, Lutum, Cœnum. Quod vocabulum ex ὕω deriuari posset. quoniam videlicet pluuiis cœnosiores fiunt viæ.

SED ET Ὑάλη dicitur pro ὕαλος, teste Hesych. & Suida: vt τύλη pro τύλος. Idipsum tamen ὑάλη Hesychio est etiam βόμβυξ, σκώληξ: vermiculus quidam qui βόμβυξ nominatur: itidémque ὑάλεται affert idem, & exponit σκωληκιᾷ, à THEM. Ὑάλομαι, significante σκωληκιᾷ, Vermiculor, A vermibus infestor, seu erodor.

Deriuata ex Ὕαλος.

C. Ὑαλοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Vitri formam habens, Vitri figuram referens, seu Vitri modo pellucidus. vt ὑαλοειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ apud medicos, quæ & κρυσταλλοειδής, teste Polluce: quanquam alii inter eos distinguant. Gorræus enim, Ὑαλοειδὲς ὑγρὸν, (inquit) vitreus humor, est Humor oculi à tergo cryſtallini humoris situs, vitro fuso similis: non ambiens vniuersum cryſtallinum, sed dimidium tantùm posteriore parte, vt qui eius diametrum non excedat, qui à dextra eius parte in sinistram ducitur.

C. Ὑαλουργός, οῦ, ὁ, Qui vitra conficit, Vitriarius. ὑελέψης.

VNDE Ὑαλουργεῖον, ου, τὸ, Locus vbi vitra fiunt, Vitriaria officina.

C. Ὑαλοτέχνης, ου, ὁ, Vitri artifex. Idem & Ὑελέψης.

Ὑαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὑαλοειδής, Vitro similis, Vitreus.

Ὑαλόεις, εντος, ὁ, idem. Vnde neutro gen. ὑαλόεν, quod Hesych. expon. διαφανές, λαμπρόν, Pellucidum, Lucidum, Splendidum.

Ὑαλεὶς, idem. Affert enim idē Hesych. ὑαλὲν pro λαμπρὸν, ὑαλίζον, Splendidum, Vitrum pelluciditate referens. Sed suspecta mihi est ea scriptura.

Ὑάλεος, & per CONTRACT. Ὑαλοῖς, Vitreus, E vitro confectus. Lucian. De scrib. histor. παμμεγέθη ὀκτώματα ὑαλᾶ τῆς καλλίστης ὑάλου, Prægrandia pocula vitrea ex vitro pulcherrimo.

Ὑάλινος, ου, ὁ, idem. vt ὑαλίνη θάλασσα apud Ioann. in Apocal. cap. 4, Vitreum mare. Horat. quoque dicit Vitreo daturus Nomina ponto: sed paulo aliter.

Ὑαλὸς, idem. Affert enim Hesych. ὑαλὸν pro λαμπρὸν & τίμιον: exponens tamen & πρῶτον, ἡλίθιον. Quæ postrema expositio si vera est, ὕαλος idem foret cum ὑλιὸς, & deriuatum ab ὑς.

Ὑαλίζω. Vitrum imitor colore & pelluciditate, Pellucidus sum in modum vitri, seu Vitreo sum colore. Vtitur Hesych. in Ὑαλεὶς.

Ὑαλόω, ῶ, In vitrum conuerto. Paſſ. Ὑαλόομαι, οῦμαι, Vitrū fio, In vitrum conuertor, seu abeo. VNDE Ὑάλωμα, ατος, τὸ, quod vitium est in oculis equorum, sicut γλαύκωμα. Apsyrtus in Hippiatr. lib. 1, συμβαίνει δὲ ὀκ πύπου ὁ καλεῖται ὑάλωμα, ὅμοιον ψηφῖδι λευκῇ.

Deriuata ex Ὕελος.

Ὑελουργός, οῦ, ὁ, Vitriarius, Qui vitra conficit. B. ex Dioscor.

VNDE Ὑελουργεῖον, ου, τὸ, Officina vitriaria.

Ὑελέψης, ου, ὁ, Qui vitra Coquit. coquitur enim vitrum, vt prolixè docet Plin. etiam libro 36, cap. 26. Legitur apud Hesychium, & exponitur PER Ὑελοπήχυς, quod ad verbum sonat Artifex vitri, coquendi nimirum & conficiendi.

Ὑελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vitreus, seu Vitro similis.

Ὑέλεος, & per CONTRACT. Ὑελοῖς, Vitreus, E vitro confectus. vt ὑέλεω ἀγγεῖον apud Dioscoridem, Vas vitreum.

Ὑέλινος, ου, ὁ, idem. vnde ὑέλινα κάππαρα apud Alexandrum Aphrod. Vitrea specula.

Ὑελίζω, Vitrum imitor colore vel pelluciditate, Vitri in modum pelluceo.

Ὕ Β Ρ Ι Σ, εως, ἡ, Iniuria: sed ea grauior. quare nonnunquam reddi potius debet Iniuria cōtumeliosa, aut, Iniuria simul & contumelia, Iniuria petulanter & proteruè illata, Petulans & insolens iniuria. Ab insolentia certè potissimum proficiscitur ὕβρις. vnde dicitur κόρος πίκπιν ὕβριν. qui κόρος facit vt homines insolescant. Et Demosth. in Mid. dicit οὐκ ἔστι πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον: appellans ὕβριν quòd quum choragus esset festo quodam solenni, Midias ipsi pugnum incussisset. Itidémque aliquis queritur quidpiā esse ὕβριν, quū iniuriam & contumeliam esse interpretatur quod quis fecit, siue quum iniuria & contumelia se affectum esse dicit. Lucian. de salutatoribus & cœnipetis minus lautè exceptis quàm sperassent, πόσα μὲν ἐμφανόντες, πόσα δὲ πρὸς γνώμην ἐμπόντες, ἀπίασι διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν ἢ σμικρολογίαν ἐγκαλοῦντες. Et Demosth. ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου, καὶ οὔτε ἐθελούσης ᾄδειν οὔτ' ὀθησαμένης, ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι. Aristophan. Pluto, Ἀλλ' οὐχ' ὕβρις πολλὴ τοῦτ' ὀστί; Iniuria proterua, & Immanis improbitas. At quum Socrates apud Aristot. Rhet. 2 dicit, ὕβριν εἶναι τὸ μὴ δικαίως ἀμύνασθαι ὁμοίως δὲ πάσχοντα ὥσπερ καὶ κακῶς, reddideris potius Contumeliosum & probrosum esse. Dicitur porro aliquis ὕβριν ἔχειν & ὀφίλειν, necnon ὕβριν εἴκειν. Homerus Odyss. α, Μνηστῆρες ἐμῆς μνηστῆρες ὑπερβίοι ὕβριν ἔχοντες. Odyss. ω, — λίθω δὲ ἀπάσθαλον ὕβριν ἔχοισι. Et rursum, Αἰπύτατον ὕβριν ἔχων, κακομήχανε. Sic Sophocl. Electra, Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, Iniuriosa & contumeliosa non sum, Iniuria & contumelia non afficio. Hesiod. Erg. — σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὀφέλλε. Vbi ὕβριν ὀφέλλει is cui ὕβρις μέλει, vt paulo antè dicit, οἷσιν Ἄρηος Ἔργ' ἔμελε σονόεντα καὶ ὕβριες. Rursum Hom. ὕβρει εἴκειν dicit eum quem immanis improbitas & proteruia ad flagitium aliquod perpetrandum impellit. vt Odyss. ξ, vers. 262, Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ὅθι πατὸ ὕδωρ μίγνυ σφῷ, Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων αἰ δῆρῶν πρὸς καλέας ἀγρεῦ Πόρθεον, ὀκ ἐθέλοντας ἄγον καὶ νήπια τέκνα, Αὐτὰρ τ' ἔκτεινον. In prosa verò aliquis dicitur πόρρω ὕβρεως προάγειν, προελθεῖν & ἐλθεῖν. Athen. καὶ τέλος πόρρω προαγόντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας ὕβριζον, eo petulantiæ euaserunt. Idem libro 12, εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, ὥστε πάντων ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, νικρωτηρίαζον τὰ ῥῖνας. Demosth. Philipp. 1, εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν ὥστ' ὀθστέλλειν Εὐβοεῦσιν ἤδη τοιαύτας ὀθστολάς, Eo proteruiæ & immanis improbitatis deuenit. Quibus adde hoc Herodiani libro 1, βαρὺς δὲ καὶ ἀφόρητος ἦν ὑπερηφανία καὶ ὕβρις, superbia eius & contumelia erat intolerānda. Item aliquis ὕβριν ὑβρίζειν vel ὀνυβρίζειν dicitur. Plutar. Symp. sept. sap. οἷαν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρικε, pro, Insignem nobis fecit iniuriam, Insigni nos affecit iniuria & contumelia. Herodian. lib. 1, σύραντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὀνυβρίσαντες, Tracta per vrbem cadauera, & contumeliosissimè habita, Contumeliis affecta. (Idem libro 8 dicit, γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξέλκοισι μετὰ πάσης αἰσχύνης καὶ ὕβρεως, per omnē ignominiam & contumeliā. Itidémque lib. 4, τὰ πτώματα φερόμενα μετὰ ὕβρεως πάσης, καὶ ἀμάξαις ὀθστοθέντα) Necnō ὕβριν αὐτὰ παραδιδόναι, dicitur qui vicissim iniuria & cōtumelia afficit. Plutarch. in Polit. præcept. ὁ δὲ ὀκέτι ὡ πάλιν ὥσπερ αὐτὰ παραδιδοὺς ὕβριν, ἐμοίχευσε τὴν γυναῖκα. Præterea δι' ὕβριν, εἰς ὕβριν, πρὸς ὕβριν, & ὕβρει aliquis facere aliquid dicitur pro, Per summam iniuriam

Per contumeliam à proteruia quadam & improbitate profectam. Demosthen.in Mid. ὅσῳ μείζονος ὀργῆς καὶ ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς οἰκοῦντας καὶ δι' ὕβεις πλημμελοῦντας. Xenoph. Hellen.2, ἃ δεῖ πολὺ ὕβειν ἢ δίκαιον αἰθρώποις μικροπολίταις. Nam τοῦ ἀδικημάτων τὰ μὲν γίνεται δι' ὕβεις, τὰ δὲ δι' κακουργίαν, inquit Aristot. Polit.4. Et quidam ἀδικήματα ἀδικοῦσιν εἰς ὕβεις, καὶ οὐ κακουργίαν, teste eodem, Rhet. lib.2. Vbi εἰς ὕβειν postulmus ex illo ipso exponere δι' ὕβειν, aut ὕβρεως ἕνεκα. (Secus verò apud Herodian. libro 5, εἰς ὕβειν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων. hîc enim præpos. εἰς consuetam significationem obtinet. quum εἰς ὕβειν ἐκβεβακχευμένοι sint qui velut bacchico quodam furore perciti ad contumeliosissima quæque facinora proruperunt) Item πρὸς ὕβειν aduerbialiter sæpe (sicut πρὸς βίαν) pro Iniuriosè, Contumeliosè. Plutarch. Coriol. πρὸς ὕβειν τοὺς πεμφθέντας ἐξέλασεν ὑπερέτας, Iniuriosè & contumeliosè expulit. Vel, Iniuria & contumelia affectos. Idem in Alcib. ἔλεγον οὐχ ὕβρει τῶν προέπειν οὐδὲ κρατούμενος ὑφ' ἡδονῆς. Demosth. in Mid. dicit etiam ἐφ' ὕβρει τύπτειν, per contumeliam cædere. At μεθ' ὕβρεως ἔλκειν habuisti paulo antè. Oppositum superioribus est ὕβειν ἀπέχειν seu ὕβρεως ἀπέχεσθαι, & ὕβρεως παύσασθαι. Hesiod. Erg. — ὕβειν γὰρ ἀπάσαλον οὐκ ἐδύναντο Ἀλλήλων ἀπέχειν, Abstinere à mutuis iniuriis, Abstinere à mutuò inferenda sibi iniuria. Demosth. ὅσον καταθεῖς παύσεται τῆς ὕβρεως, quanta pœna depensa iniuriam postea inferre desinet. Sic Herodian. lib.2, τοὺς γραπώτας ἐκέλευσε παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δημότας ὕβρεως, ne quem in posterum ex populo vlla vel iniuria vel contumelia afficerent. Sicut verò παύεται aliquis τῆς ὕβρεως, ita vicissim alium παύει. vt κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν, apud Isocr. in Paneg. qui in Helen. encom. dicit ὧν αὐτοῦ πολὺ ὕβειν ἔπαυσεν, pro ἔπαυσεν αὐτοὺς τῆς ὕβρεως. Cui ὕβρεως παύειν oppositū est εἰς ὕβειν τρέπειν apud Thucyd. libro 3. Porrò vt aliquis ὕβειν ὑβείζει, ita vicissim ὕβειν ὑβείζεται, quum afficitur iniuria & contumelia, Aristoph. Pluto, Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὑβείζομαι, ô miseram me ob insignem illam iniuriam ac contumeliam qua afficior. Sic & γίνεσθαι ὕβεις εἴς τινα dicitur. Lucian. in Solœcista, τὸ δὲ εἴς σε ὑβείζειν ἐστὶν ὅταν εἴς τι τοῦ σῶν γίγνηται ἡ ὕβεις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖκα ὑβείζει τινὸς σοῦ, εἴς σε ὑβείζει, καὶ ὅς τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέτου. Sic verò dicitur ἡ εἰς vel πρός τινα ὕβεις, pro ὕβεις ἡ εἰς τινὰ γινομένη. Herodian. lib.1, αἱ τοῦ Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ἐπιτηδείους ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τινὰ ἐκείνου ἀρχὴν κατέλυσαν, Alexādri successorum, qui contumeliosè violenterque dominati sunt. Idem lib.2, παύσασθαι τῆς πρὸς τοὺς δημότας ὕβρεως. Nonnunquam verò pro ἡ εἰς τινὰ ὕβεις seu ἡ πρός τινα ὕβεις, dicitur ὕβεις τινός, omissa præpositione, & accusatiuo conuerso in genitiuum patientis, vt loquūtur grammatici. Herodian. lib. 2, ὕβειν αὐτοῦ καὶ ἀτιμίαν νομίζοντες, in contumeliam suam ac dedecus accipientes. Et lib.1, τὸν ἐκείνης τιμῶν, ἑαυτῆς ὕβειν νομίζουσα, illius honorem in suam contumeliam vertens, Polit. interprete. Itidem Lucian. dixit, ἐφ' ὕβρει τοῦ Ἑλλήνων θεῶν τιμᾶσθαι νομιζομένη τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τῶν Ἡρακλέους, cōmentum esse illud Gallicum ludibriūmque quoddam hominum Herculis Græci diuinitatem sugillare volentium, vt Bud. vertit. Sic Plutar. Lycurgo, ὕβρει μὲν τοῦ βασιλέως, οὐκ ἀπιστίᾳ δὲ τοῦ ὄχλου τὰ καθεστῶτα σωζεσθαι τοῦ τε ἔφορον. Non semper tamen genitiuus ille patientis est, verùm etiam agentis. id est, non semper eius qui ὕβειν patitur, sed eius etiam qui eam infert. Homer. Od. ρ, Ὑβειν ἀλυσκάζειν αἰδοῦς ὑπερβιοφορόντων. Odyss. ο, Τῶν ὕβεις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. vt & ex Herodiano paulo antè attuli, αἱ τοῦ Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ἐπιτηδείους ὕβρεις τε καὶ βίαι, contumeliosa & violenta dominatio. Rursum Homerus Odyss. ρ, Ἀνθρώπων ὕβειν τε καὶ ἀνομίλιν ἐφορῶντες. Quo in loco nota etiam τῇ ὕβρει opponi πὸν ἀνομίλιν, vt apud Hesiod. Ergan lib.1 δίκη & ὕβεις sibi opposita leguntur: quum ait, δίκη δ' ὑπὲρ ὕβεος ἴσχει. Et aliquanto antè, Ω Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδὲ ὕβειν ὄφελλε. Vterque enim iis in locis ὕβεις generaliter accipiunt pro ἀνομία & ἀδικία, Iniustitia, Iniquitas. Alioqui (vti suprà dixi) magis restricta significatione interdum redditur Iniuria proterua & insolens, Iniuria contumeliosa & violenta, Iniuria petulans: interdum etiam Iniuria, Contumelia, Insolentia, Petulantia, Proteruia: necnon & Superbia. Quarum expositionum exempla satis multa suppeditabunt tibi antedicta. Quibus adde & hunc Xenoph. locum, in quo ὕβρει opponitur σωφροσύνη: Pæd. lib.8, pag.132, δοκεῖ δέ μοι χαλεπώτερον εἶναι ὑβρίζειν αἰδοῖα πάγκαλα καλῶς φέροντα ἢ πολλὰ κακά. τὰ μὲν γὰρ ὑβρίζειν τοῖς πολλοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνη τοῖς πᾶσιν ἐμπιπτεῖ. vt & Thucyd. 3 lib. dicit, solere ἀνθρώποις δόκιμον ἀνθρωπίζειν εἰς ὕβριν τρέπειν. insolescimus enim rebus secundis, aduersis autem moderatiores euadimus. vnde idem Thucyd. lib. 1, ὕβρει δὲ καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ὑμᾶς ἡμῶν ἐπίδοσιν, Petulantia & licentia, quam opum magnitudo animis eorum inuexit, multa in nos admiserunt. Proficiscitur autem illa ὕβρις ex despicientia & contemptu quodam eius cui infertur, vt docet Aristot. Rhet.2. vbi quum tres esse ὀλιγωρίας species dixisset, nimirum καταφρόνησιν, ἐπηρεασμόν, & ὕβριν, subiungit aliquanto pòst, καὶ ὑβρίζουσι δὲ ὀλιγωροῦντες· ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν ἐφ' οἷς αἰσχύνη δοκεῖ τοῖς πάσχουσι· μὴ ἵνα τι ἀφίστηται αὐτοῦ ἄλλο ἢ ὅ, τι ἐγίνετο, ἀλλ' ὅπως ἡδοῖτο. docens finem τοῦ ὑβρίζοντων eum esse, vt eum cui iniuriam faciunt, simul afficiant contumelia, ipsi autem voluptatem inde capiant, & videantur eo esse superiores. ait enim, αἶσχος τῆς ἡδονῆς τοῖς ὑβρίζουσιν, ὅτι οἴονται κακῶς δρῶντες αὐτοὺς, ὑπερέχειν μᾶλλον. Itidem cum ὀλιγωρία quadam coniuncta est, vel potius ex ὀλιγωρίᾳ oritur hæc ὕβρις, apud Aristophan. in Ranis, Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; Annon insolentia hæc est proteruiáque maxima, & deliciæ intoleranda? Annon immanis improbitas, & mollities detestanda? vel etiam Insolentes & proteruæ deliciæ, Insolens & immanis mollities. quòd nimirum ego, quum Bacchus sim, pedes eo & me fatigo, hunc autem asino inuehi sino, ne prematur ab onere. Dicitur verò peculiariter & de iniuria & vi quæ corpori infertur, idque vel plagis vel stupro. Plagis, vt apud Demosth. in Mid. & alios passim. De stupro autem, vt apud Æschin. in Timarch. pag. 20, πολὺ ὕβειν πολὺ εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερβέβηκε. nam sese prostituerat & ἑταιρικεῖ. Itidem Isocrates, sed cum genitiuo, in Paneg. παίδων ὕβρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Et Aristot. Rhet. 1, γυναικῶν οἰκείων ὕβρεις, ἢ εἰς αὐτὸς ἢ εἰς υἱούς. ‖ Ὑβρεις αὐτῆς dixit Hesiodus pro αὐτῆς ὑβριστής, adiectiuè accipiendo hoc nomen substantiuum: Ergon 1, — μᾶλλον δὲ κακῶν ἐρεκτῆρες, καὶ ὕβρεις Ἀνέρα πιμήσουσι. A T V E R O Ὑβρὶς, Hesychio est ὄρνεον νυκτερινόν, auis quædam nocturna.

C. Ὑβροπαθέω, ῶ, Iniuriam patior, Iniuria & contumelia afficior. Affert B. ex Hermog. sed sine interpretatione.

Ὑβρίζω, Fut. ὑβρίσω, vel etiam ὑβριῶ, Atticé: Iniurius sum, vel Proteruus sum & insolens, Insolesco, Contumeliosus sum. ὕβριν ἔχω, vt Homerus loquitur. Idem poeta Odyss. σ, Οὐδὲ τί μοι τῶν ἄλλων ἐνεδίδουν ἀγρβύοις· Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί περ νόος ἐσθλὸς ἀπόλωνται. id est, Iniurius es & contumeliosus. Demosth. Olynth.3, οὐπὸ Φίλιππος ποσὶν ὑβρικεν χρόνον. Idem in Mid. προσκρουσθεὶς τοῖς ὑβρίζουσιν, οὐκ ἀμυνεῖται. Aristot. Rhet.1, οὐ γὰρ, εἰ ἐπάταξεν, πάντως ὕβρισεν, nō protinus iniurius fuit & contumeliosus. Nec enim omnes ictus ἐφ' ὕβρει ingeruntur, sed quidam ὀρθῶς πιμωρίας etiam. Et Xenoph. Pæd.8, ὧν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. Et aliquanto antè, ὅπερ ὁρῶσιν ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα. Vbi obserua etiam opponi sibi ὑβρίζειν & σωφρονεῖν, sicut suprà ex eodem Xenoph. habuimus ὕβρειν & σωφροσύνη sibi opposita, id est Insolentiam & moderationem, Iniuriosam petulantiam & modestiam. Rursum Homer. Odyss. σ, vers. 245 dicit, Τὰς ναῦ ὑβρίζων φορέεις, pro ἐφ' ὕβρει, seu δι' ὕβριν, per iniuriam. Interdum additur accus. ὕβριν, dicitúrque aliquis ὕβριν ὑβρίζειν pro simplici ὑβρίζειν. quo modo & ὕβριν ὀνυβείζειν apud Herodianum legi, infrà docebo. Sic Æschyl. apud Athenæum libro 15, οὐδὲν ἡσσονας Ὑβρεῖ' ὑβρισμοῖς, non minus erat iniurius & contumeliosus. Passiuè verò Aristophan. in Pluto, Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὑβρίζομαι, O miseram me iniuria illa & contumelia qua afficior. Et Plutarch. in Pericle, δοκεῖ δεινὴν ὕβριν ἡ Ἑλλὰς ὑβρίζεσθαι, Insignem pati iniuriam & Atroci affici contumelia. Additur verò & accus. personæ: & tunc significat Iniuria afficio, seu Iniuria & contumelia afficio, Insolente & proterua iniuria afficio, Petulāter iniuriam facio. Homer. Iliad. λ, Ταῦθ' ὑφηφανέοντες Ἑπποι χαλκοχίτωνες Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀπάσσαλα μηχανόωντο. Demosth. ἐὰν ἰδιώτου τινὰ ὑβρίσῃ τις. Ἰσοκρ. De pace, dicit etiam, ἐπόρθουν μὲν πολὺ ἢ πειρον, ὕβριζον δὲ τοὺς νησιώτας. Et pass. Ὑβρίζομαι, Iniuriam accipio, seu Cōtumeliosa afficior iniuria, Insolens & petulans iniuria mihi fit. Demosth. in Mid. πληγὰς εἰληφὼς καὶ ὑβρισμένος. Ibidem, ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, καὶ πεπληγμένος καὶ τὸ σῶμα πονηρὸν τοῦτο τῶν δήμου τῶν τοῦ Ὠρεοῦ. Et Herodian. lib.5, φοβηθεὶς μὴ αἰσχρῶς ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑβρισθείη, ne captiuus ageretur, nihil non passurus cōtumeliæ. Itidémque lib.4, οἰηθεὶς ὑβρίσθαι, iniuriā & contumeliam passum se esse. Nonnunquam accusatiuo illi personæ vel etiā rei, quæ ad illā, pertinet, præmittitur præpositio εἰς vel πρὸς, & tunc significat Iniurius sum in, Contumeliosus sum in. & differt hoc ὑβρίζω εἴς σε ab ὑβρίζω σε, vt testatur Lucian. in Solœcista, his verbis, τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμα δῆλον ὅτι τὸ σὸν ἢ τοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τῷ τοιούτῳ· τὸ δὲ εἴς σε, ὅταν εἴς τι τοῦ σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖκα ὑβρίζει πλὴν σοῦ, εἴς σε ὑβρίζει· καὶ ὅς τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέτου. Id tamen discrimen non perpetuū est, nec semper verū. Inuenio enim pro vno eodémque posita ὑβρίζω τινὰ, & ὑβρίζω εἰς τινά. vt in hac lege apud Demosthenem in Mid. ἐάν τις ὑβρίζῃ εἴς τινα, ἢ παῖδα, ἢ γυναῖκα, ἢ ἄνδρα τοῦ ἐλευθέρου ἢ τοῦ δούλου, ἢ τοῦ ἀποθανόντος τινὶ τοιούτῳ εἰς τοὺς θεοὺς. In deos estis contumeliosi, Deos contumelia afficitis. Idem, Ταῦτ' οὖν ἀπόρητ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, Τοὔτους ὑβρίζειν εἰς ἐμέ; Et Demosth. εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ὧν ἔστο δεῖν ὑβρίζειν. Idem dixit etiam ἐμοῦ μὲν ὕβρισον εἰς τὸ σῶμα: necnon ὧν εἰς τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαι φησί. Sic Herodian. libro 4, de Romulo, οὐκ ἤνεγκεν ἀδελφὸν ὑβρίσαντα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα, Operibus suis illudentem, Opera sua afficientem contumelia. Fama enim est Remum, quū in ludibriū fratris nouos transiliuisset muros, ab illo irato interfectum. Eadem constructione, sed paulo alia significatione dixit Plato in Symp. de Homero, κινδυνεύει οὐ μόνον δεξιὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. Vbi pro Violasse accipi potest. vt ex Plut. Solone affertur, ὑβρίζοντες εἰς τὸ μαντεῖον pro Violantes vaticiniū. Verùm huic præpositioni εἰς & πρὸς præmittitur interdū alius accusatiuus, vt est ὕβριν, aut τὶ, aut τοῦτο, aut similes. Dicit enim Plato De leg. ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Itidémq; ὑβρίζω τι πρὸς τούτους, in hos aliquid contumeliosè admitto. & ὑβρίζω ταῦτα πρὸς θεοὺς, hæc in deorum contemptum ac contumeliam ago, apud eundem itidem. Sine præpositione accusatiuo personæ itidem eiusmodi accusatiui solent adiungi. vt quum Xenoph. dicit Pæd. 5, ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν; Qui accusatiuus personæ in verbo passiuo transit in nominatiuum, altero accusatiuo manente immutato, vt apud Demosth. in Mid. ὑβρισμένος οἷα οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποτε χρηστὸς ὑβρίσθη. Ac rursum, ἐξελέγξω δὲ πρῶτον ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθω, ἔπειθ' ὅσα ὑμεῖς ἠδίκησθε, quāta affectus sim iniuria ac contumelia. Idem rursum, τοῦ τὸ σῶμα ὑβρισμένου. ‖ Suidas ὑβρίζειν dicit vsurpari etiam ὅτῳ τὸ αἰσχρῶς διαπᾶσθαι, eius significationis hoc afferēs exemplum ex quodam quem non nominat, ὑπέλαβε πονηροὺς ὄντας ὑβρίζειν καὶ ῥᾳστωνιάζεσθαι. ‖ Porrò sicuti ὕβειν dixi restringi etiam ad Stuprū ac vim quæ vxori alicuius aut liberis infertur: ita & ὑβρίζω sciendum est accipi pro Stupro, Constupro, Violo, Pudicitiæ vim infero. Quomodo accipi potest apud Lucian. in loco suprà citato, ὅς τις ὑβρίζει γυναῖκα πλὴν σοῦ. & apud Thuc. lib.8, pag. 286, ὡς πληγάς τε πάντας ζημιοῦσι, καὶ αὐτοπεῖν δοῦν οὐδὲν πρὸς τοὺς ἔχοντας πλὴν πολιτείαν, καὶ ὅτι αὐτοῦ καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες ὑβρίζονται. Budæus certè pro Stupro contamino, accipit in hoc loco Æschin. in Timarch. τίς οὐκ ἀπαιδεύτους εἶναι δόξει, τῇ μὲν γυναικὶ τῇ φύσει ἀμιγεστανουσῃ χαλεπαίνων, τοῦ δὲ πρὸς φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίσαντι συμβουλεύων χρώμενος; exponens, ὅτι πορνείᾳ ἑαυτὸν μεμιάνθαι. Rectè. Obiicit enim Timarcho orator quòd πολὺ ὕβειν πολὺ εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερβέβηκε, id est stuprum: & quòd ἑταιρικεῖ, id est se prostituit. ‖ Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur quum petulantia sunt & lasciua; vt quum taurus petulcus cornu ferit, & asinus aut equus calce. Quò refertur ὑβρίζοντες quod Suid. ex Herodoto affert pro σκιρτῶντες. vt & Corinthus Ionas tradit ὑβρίζειν vsurpare pro σκιρτᾶν, quod frequenter accipitur pro Lasciuire exiliendo, & Ludere exultim, (ceu loquitur Flaccus) vt bene pasti boues & equi. Et sic accipiendum non dubito quod ex Herod. affertur, ὑβρίζοντες οἰ ὄνοι: quod tamen alii interpr. Rudentes asini. (At ὑβρίζε quod ex Eurip. afferunt pro Quiesce, satis mirari non possum) Vide etiā ὑβριστής, & ἐξυβρίζω. ‖ Plantæ quoq; ὑβρίζουσι quum frondibus luxuriant & υἱομανοῦσι: quod & πρεαγᾶν dicitur, vt suprà docui. Vtitur Theophr. Hist. plant. libro 3, & 2, teste Bud. In quorum locorum illo dicit philosophus arbores ὑβρίζειν quum διὰ πλῆθος ὑγροῦ οὐ πέπεσι. Hic autem sic habet, libro 2, cap. 8, ἀμυγδαλῆ δὲ καὶ πάσαλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν πεταίωσιν, ἄλλον αἰτεμβάλουσι φρύινον, καὶ τῇ γῇ κρύπτουσιν. ὃ καλοῦσί τινες κολάζειν ὡς ὑβρίζον τὸ δένδρον. Sic & ἐξυβρίζειν δένδρα idem dicit, & arbores ὑβριστικάς. Obiter verò eo in loco N O T A Κολάζειν dictum de arboribus luxuriantibus & velut insolentia quadam & improbitate fructum non ferentibus.

Ὑβρισμα, ατος, τὸ, idem quod ὕβρις, Iniuria & contumelia qua quis affectus est. seu Iniuria contumeliosa & proterua: vel etiam Insolentia, Petulantia. nam & has significationes ὕβρις habet. Demosth. in Mid. τὰ μὲν δὴ πάντα ὑβρίσματα τούτων εἰς ἐμὲ ταῦτ' ἐστί. id est ἃ ὑβρισμαι, vt paulo pòst loquitur, seu ὕβρεις ἃς ὑβρισμαι. Et Plato epist. διὸ τὸ πάντα σοι ὑβρισμα, νοῦ ὕπαρ αὐτ' ὀνείρατος γέγονε. Et Plutarch. Alcib. πρὸς πάντα καὶ ἔρωτας ὑβρίσματα τε καὶ θηλύτητας.

Ὑβρισμός, οῦ, ὁ, idem Æschyl. apud Athenæum, initio ferè libri 15, — οὐδὲν ἥσσονας Ὑβρεῖ ὑβρισμοῖς, οὐκ αἰσιοῖς ἐμοί. id est, non minoribus me afficiebat iniuriis & contumeliis, mihi intolerandis. Repono enim ibi αἰσιοῖς pro αἰνοῖς. nisi fortè malis αἰσιμοῖς, vel αἰκτοῖς.

Ὑβριστήρ, ῆρος, ὁ, Iniuriosus, seu Iniurius, Contumeliosus, Insolēs & proteruus, Petulās. seu Qui insolescere consueuit, Qui petulantibus & contumeliosis iniuriis lacessere solet. Exponitur specialius etiam Conuitiator, & Stuprator. Vnde F O E M. Ὑβρίστρια, quod exponitur non solùm Cōuitiatrix, verùm etiam Inuectiua.

Ὑβριστής, οῦ, ὁ, idem. Sed vsitatius, idq; tam in prosa quàm in carmine. Homer. Odyss. ι & ν, — Τῶνδ' αὐδρῶν πειρήσομαι οἵτινες εἰσίν· Ἢ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἔστι θεοῦδής. Vbi nota ὑβρισταὶ opponi τοῖς δικαίοις, vt ὕβριν opponi τῇ δίκῃ & ἀνομίᾳ suprà docui: generalitérque accipi pro Iniusti, Qui peregrinos & hospites ad se appellentes afficiunt iniuriis. Et Odyss. ω, Ὑβρισταὶ δ' αὖ πάντα καὶ ἀπάσσαλοι αὐδρες ἔχουσι; iniusti & improbi. Vbi nota copulari cum ἀπάσσαλος, vt in præcedente loco cum ἄγριος. Verùm & cum aliis copulatur. Dicit enim Aristot. Rhet.2, ὑβρισταὶ καὶ θρασεῖς. & rursum, ὑβρισταὶ καὶ ὑπερήφανοι. Et Polit.4, γίγνονται ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι. Et lib.4 Ethic. cap.3, ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταὶ γίγνονται. Et Plutarch. Symp.8, ὑβριστὴς ὢν καὶ φιλόγελως φύσει. Et Plato Apolog. ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Æschines verò ὑβριστὴς καὶ ἀπαίδευτος. in Timarch. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι. petulantis enim hominis est quæstum corpore facere, & πρὸς φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίζειν, vt idem Æschines loquitur. Opponitur verò ei σώφρων apud Xen. in Apolog. Socr. vt suprà apud eundem opponi sibi ὕβρις & σωφροσύνη, ὑβρίζειν & σωφρονεῖν, docui. Rursum Aristot. Polit.7 dicit πολὺ τῆς ἀτυχίας ἀπόλαυσιν ὑβριστὰς ποιεῖν, vt & Thucyd. libro 3, πολὺ ἀνθρώποις δόκιμον ἀνθρωπίζειν solere homines εἰς ὕβριν τρέπειν: contrà autem Xenoph. res aduersas σωφρονίζειν. tristia enim & aduersa moderatiores nos reddunt, res prosperæ, insolentiores & petulantiores: vt iumenta etiam copiosiore pastu lasciuire consueuere. Item Sophocl. Aiace, ὑβριστὴς ὃν θανὼν γίνεται, inter mortuos iniurius & contumeliosus. Quo ferè modo Onestus libro 2 Epigramm. dicit πόνον qui ἀνάγκη fit, ὑβριστὴν οἴνῳ τ' ἐστὶ καὶ οἰνοπότῃ. id est, ὑβρίζειν καὶ εἰς τὸ οἶνον καὶ εἰς τὸ οἰνοπότῃ. est enim ὕβρις vel sese vel aliū

cogere ad potandum. At Epigramm. libro 1, cum genitiuo, Ὑβεισὴν πενίης πλοῦτον ἀποῤῥέφομαι. solent enim pleriq; diuites εἰς τοὺς πένητας ὑβείζειν. Porrò vt αἴνηρ ὑβεισὴς dicitur, ita βασιλεὺς, σρατὸς: nec non ἵππος: itémque αἷμα & οἶνος. Hesiod. Theogon. de Pelia, βασιλεὺς ἀσφήνωρ Ὑβεισὴς καὶ ἀπάθαλος ὀβεμοεργός. Soph. Trachin. Διφυῆ τ' ἄμικτον ἱππεβάμονα σρατὸν Θηρῶν, ὑβεισὴν, ἄνομον, ἀσφόχον βίαν, Insolentem, Petulantem. Xenoph. Pæd. 7. οἵπε ὑβεισαὶ ἵππον ἐκπεμπόμενοι, τῶ μὴ δάκνειν καὶ ὑβείζειν ἀποπαύονται. dicuntur enim & equi ὑβείζειν qui insolentiores sunt & petulantiores, & calcibus impetunt eos qui accedunt. Rursum Hesiod. Theog. Δεινόν θ' ὑβεισὴν ἄνεμον, de typhone. vt & apud Poll. lib. 1 legitur ὑβεισὴς ἄνεμος. quem eúdem putat esse cum eo quē Eupolis ἀσελγῆ ἄνεμον nuncupauit, id est βίαιον, violentum. Apud Ælian. autē in epist. οἶνος ὑβεισὴς δίψῃ νεόπηα. ‖ Ὑβεισὴς dicitur etiam Qui virgini aut adolescēti vim ac stuprum infert, Stuprator: vt ὑβείζω dictum est accipi etiam pro Stupro, Violo, Vim seu stuprum infero. Æschin. in Timarch. pag. 23, ὅσον κε χαείσθαι ἐνόμισαν τοὺς σώφρονας καὶ τοὺς ὁμοίως ἐρῶντας, καὶ τοὺς ἀκρατεῖς οὐ οὐχὶ, καὶ τοὺς ὑβεισαί. id est, eos qui ὑβείζουσιν εἰς τὰ τοῦ νέων σώματα, cinædi nimirum execrandi.

Vnde COMP. Ὑβεισόδικοι dicuntur οἱ τὰς δίκας ὑβείζοντες. id est οἱ μὴ θέλοντες εἰσάγειν τὰς δίκας, vt Hesych. annotauit, qui Atticam esse vocem ait. Sic verò & Poll. lib. 8, scribit, si Cratero, qui ψηφίσματα collegit, credendum sit, ὑβεισοδίκας nominari τοὺς μὴ θέλοντας τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, qui causas & crimina in iudiciū pertrahere nolūt. Illi enim aliquo modo ipsas δίκας ὑβείζουσι. Inde & FOEM. Ὑβεισις, Iniuriosa, Cōtumeliosa, Insolens, Petulans. Suidæ tamen ὕβεισις est substantiuū nomen. exponit enim ἡ ὕβεις καὶ ἡ ἀπμία, Iniuria, Contumelia, Ignominia. Si adiectiuū sit, significare poterit etiā Conuitiatrix. vt nimirū idem ὑβεισὰς exponit θρασεῖς & λοιδόρους. Legitur apud Etymol. quoque & in lex. meo veteri, sed sine expositione: tātùm enim ibi dicitur esse τοῦ ἀγῶνος ab ὑβεισής. Possumus inde deriuare & SUPERL. Ὑβεισόπατος, qui legitur apud Xen. Apomnem. 1, de Alcibiade, & signif. Petulantissimus, Procacissimus, Insolentissimus. Seu Supra modū pronus ad lacessendum dictis factisve petulantibus. vt οἱ σκωπτικοὶ καὶ φιλοκλωπες ὑβεισαὶ dicuntur. Legitur & apud Aristoph. Vesp. vbi ait, Τούτων ἁπάντων ὧν ὑβεισόπατος μακρῷ, istorum omnium erat multo petulantissimus. Necnon COMPAR. Ὑβεισόπρος, Iniuriosior, Pronior ad afficiendum iniuriis & contumeliis, Proteruior, Petulantior, Insolentior. Suid. ex Xenoph. οἱ ἀμελεῖται δοκοῦσι σραπῶται, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, πολὺ ἀπμόπροι γίνονται, οἱ δὲ πονηροὶ, πολὺ ὑβεισόπροι. Nisi forte hunc compar. ὑβεισόπρος, & superl. illum ὑβεισόπατος per syncopen factos quis existimet ex ὑβεισκώπρος & ὑβεισκώπατος, deriuatis ex ADIECT. Ὑβεισκός, significante Pronus ad afficiendum iniuria & contumelia, Qui solet esse iniuriosus, contumeliosus, insolens, petulans. Interdum etiam simpliciter Iniuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans, vt ὑβεισής, ex quo deriuatum est. Plutarch. Symp. sept. sap. καὶ τινες ὑβεισκαί σου τοὺς τυράννων ἀποφάσεις ἀνέφερον πρὸς αὐτὸν, sententiæ contumeliosæ de tyrannis. Æschin. in Ctesiph. καπέπεμψε τῷ δήμῳ καὶ μάλα ὑβεισκὴν καὶ βαρβαρον ὀπισολὴν. Et Aristot. Rhet. 2. ἀδίκημα τὰ ἀδικοῦσιν οὐ κακουργικὰ, ἀλλὰ τὰ μὲν, ὑβεισκὰ, τὰ δὲ, ἀκρατοπκά. vbi ἀδίκημα ὑβεισκὰ philosophus appellat ea quæ ab insolentia & petulantia proficiscuntur, qualia αἰκίας esse dicit: ἀκρατοπκὰ autem, ad quæ ἡ ἀκρασία impellit, vt μοιχεία est. Eodem libro legitur ἡδονὴ ὑβεισκὴ, & διαθέσις ὑβεισκαί. Xenoph. verò Pæd. 7 dicit, οὐδὲν ὑβεισκὸν ποιοῦσι φανεροὶ εἶναι. ‖ Sed & vites quædam ὑβεισκαὶ dicuntur, quæ nimirum solent ὑβείζειν, id est luxuriare frondibus, nec fructum ferre. Theophr. De caus. plant. lib. 3. τὰ δ' ἐν τοῖς ἐρύθροις, καὶ ὅσα τοῦ θέρους ὑβεισκὰ, τῷ ἦρος δεῖ τεμνόμενα, quæque eluxuriare & lasciuire solent. Bud. Vnde ADVERB. Ὑβεισκῶς, More eorum qui ὑβεισκοὶ dicuntur, Iniuriosē, Contumeliosē, Insolenter, Petulanter. Plutarch. Erot. ὑβεισκῶς σοι κέχρηται καὶ ἀσφαλῶς τὸ μειρακίον. Xenoph. Pæd. 8, οὕτε χαίροντα ὑβεισκῶς γέλωτα. Et Athen. lib. 12, τοῖς λίαν ὑβεισκῶς πρὸς τὰ θεῖα διακειμένοις. Vnde compar. Ὑβεισκώτερον, Contumeliosius, Insolentius, Petulātius. Apud Suid. οὐδὲν ὑβεισκώτερον ὄχλου πρὸς ὀργὴν καὶ τοῦ θανατοῦν ὁρμῶσαν τοῦ. ΑΤ Ὑβεισκὰ, τὰ, festum quoddam Argiuorum, quo mulieres insolentius in maritos agebant, virilibus indutæ vestimentis, in memoriam patriæ ab hostibus sua fortitudine vindicatæ. Meminit Plutarch. in lib. De virt. mulierum, in Argiuis, vbi inter alia dicit, καθ' ἣν μέχρι νῦν τὰ ὑβεισκὰ πολοῦσι, χιτῶσι μὲν ἀνδρείοις χρῶσι καὶ χλαμύσιν, ἀνδρὰς δὲ πέπλοις γυναικῶν καὶ καλύπτραις ἀμφιεννύοντες.

C. Ἀνύβεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla affectus iniuria seu contumelia, aut Nulli obnoxius iniuriæ seu contumeliæ. Phocyl. Μηδ' ἄλλου τοῦτο δαιτὸς ἐδοις σκυβάλισμα τραπέζης, Ἀλλ' ἀπὸ οἰκείων βιόπων φαγέοις ἀνύβεισος. quoniam nimirum mendici & parasiti nōnunquam ὑβείζονται quum ad alienas cœnas accedunt. ‖ Item ἀνύβεισος dicitur qui caret ὑβεισμοῖς, A quo iniuriæ & contumeliæ alienæ sunt, Non contumeliosus, Non insolens nec petulans. Quò refer ἀνύβεισος παιδιᾷ quod ex Plutarch. affertur pro Lusus honestus ac liberalis. Affertur verò & τὸ ἀνύβεισον τοῦ βίου, pro Æquitas vitæ & innocentia.

C. ΑΝΘυβείζω, Vicissim afficio iniuria vel contumelia, Iniuriam illatam vlciscor. ὑβεῖν αὐτὰ ποδίδωμι, vt Plut. loquitur. Idem Plutrach. Pericle, εἰ δὴ Σάμιοι τὴν ἀχμαλώτιδα τοῦ Ἀθηναίων ἀνθυβείζοντες, ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας.

C. ΑΦυβείζω, Iniuria vel contumelia afficere desino, Petulantia seu proteruia vti desino, Petulantiam seu insolentiam meam compesco, A petulantia & insolētia mea desisto: vt ἀποτύπω est Verberare desino. Synes. in epist. quadam ad Euoptium, δύο ἕξης ὁπομείναντες ἡμέρας, ἕως αὖ ἀφυβείσῃ τὸ πέλαγος, Dum pelagus ab insolentia sua desisteret.

C. ΕΝυβείζω, Iniurius & contumeliosus sum in, Insolentia & petulantia vtor in. Herodian. libro 8, ῥίψαντες τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβείζειν καὶ παῖν, ἅσαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορά, his qui contumeliosē calcare ea vellent. Polit. vertit, Proiecta ad ludibrium corpora. Et lib. 5, τὰ σώματα παρέδοσαν σύρειν τε καὶ ἐνυβείζειν τοῖς βουλομένοις, trahenda per contumeliā tradiderunt. Et lib. 6. τοῦ βασιλέων ἐδίαξεν, ἐνυβείζουσά τε καὶ βασίλισσα ἦν ἥλουσα μένη, aula per contumeliam exegit. Idem dicit etiam ὑβεῖν ἐνυβείζειν. vt libro 1, σύραντες τὰ τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβειν ἐνυβείσαντες, τέλος λελωβημένοις εἰς ὀχετοὺς ἔρριψαν, Et nulla non contumelia affecta, seu, Contumeliosissimè habita, vt Polit. vertit. Præterea datiuum huic verbo addit, personæ nimirum. vt libro 8, θελήσαντες ζῶσιν ἐνυβείσαι, ἵν' ὅσῳ πλέον ὧν πάθοιεν ἄθοιντο. Et aliquāto antè, καταφρόνεω τοῦ σραπωτοῦ, ὡς καὶ ἀποσκώπτειν εἰς αὐτοὺς, ἐνυβείζειν τε τῷ Μαξιμίνῳ τοιουτοῦτον, ita vt dictis contumeliosis incesserent Maximinum muros obeuntem. Et libro 6, μὴ φέροντα τὴν Μαμαίαν ἐνυβείζουσαν αὐτῷ τε καὶ τῇ θυγατεί. Et libro 4, τῷ Μαρκελλίῳ ἐνύβεισεν, αἴκαι δρον αὐτὸν καὶ ἀθυνῆ καλῶν, per contumeliam timidum ac degenerem vocans. Idem lib. 5, dicit quosdam abuti imperio, αὐτῷ τ' ἐνυβείζειν ὡς αὐῶθεν ἰδίῳ κτήματι, id est abuti per contumeliam veluti proprio patrimonio. Item cum εἰς iungitur, vt simplex ὑβείζω. Chrysost. De sacerd. ἐνυβείζουσιν εἰς τὰ ἅγια. VNDE Ἐνύβρισμα, ατος, τὸ, Id cui ἐνυβείζομεν, In quod iniuriosē & contumeliosē debacchamur. seu Ludibrium. Ioseph. in Vita sua, ἐνύβρισμα τοῖς ἐχθροῖς ἐσόμεθα, Ludibrio futurus inimicis. Plutarch. δι' ἧς ἐκώλυσε τοὺς τοῦ συμμάχου υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων. Exponitur etiam Contumelia, τοῦ σπλακισμός.

C. ΕΞυβείζω, Insolentius efferor: vel etiam Insolentia & petulantia modum excedo. Plutarch. in Pericle, ὑφ' ἧς (nimirum ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἐξυβείσαντα τὸν δῆμον, οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγεσι πιθαρεῖν οὐκέτι τολμᾶν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὐβοιαν καὶ τοῖς νήσοις ὀπισθεν. Vbi nota de equo feroce, petulante & lasciuo, dici hoc ἐξυβείζειν, quum nimirum frænis non amplius parens, mordet & insultat sessori, vel iis qui ad se accedunt. Vnde & Xen

Xenoph. ὑβεισαὶ ἵππους vocat eos qui tales sunt. Magis propriè de hominibus: vt apud eundem Xenophontē Pæd. 8, εἴ τις τοῦ σαραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλήθους αἰθρώπων ἐξυβείσῃε, καὶ ὁπηχρόνσῃε μὴ πείθεσθαι. Et Pæd. 3, δοκεῖ μοί τοι τῶ αὐτῶ αἰδρὸς εἶ, καὶ ἀτυχοῦντα ἐξυβείσαι, καὶ πλαίσαντα τὰ χὐ πτῆξαι. Cui loco similis hic Thucyd. lib. 1, μόνοι γὰρ δι' αὐτὸ ἀπραγμοσύνης τε οὐκ ἐξυβείζομεν, καὶ ξυμφορᾶς ἥσσον ἑτέρων εἴκομεν, rebus prosperis non insolescimus, & rebus aduersis minus quàm alii succumbimus. Solet enim ἡ ἀπραγμοσύνη δόκησις ἀπραγμοσύνη εἰς ὕβεις τρέπειν, vt idem testatur lib. 3. & ita ἐξυβείζειν idē est quod εἰς ὕβεις τρέπεσθαι. Nota verò in illo loco ἀπραγμοσύνης ἐξυβείζειν pro δι' ἀπραγμοσύνης, seu ὑπὸ ἀπραγμοσύνης: vt Xenoph. dicit ὑπὸ πλούτου ἐξυβείζειν. Idem rursum Thucyd. libro 3 dicit, οὐκ αὖ ἐς τόδε ἐξύβεσαν, non ad istam insolentiā erupissent. Quod Athen. dicit, εἰς τόσον τοῦ πλήθους ὕβρεως, & Demosth. εἰς τοσοῦτον ὕβρεως ἦλθον. Apud Dionysium autem Areopag. εἰς θείας ἀθέμιτος οὐκ ἐξυβείζε δυνάμεις, Bud. vertit, Procul ab eo abiuit vt petulanter de diuinis copiis differeret. Item ἐξυβείζω εἰς ὑμᾶς τόπον ex Luciano, pro Hoc insolētēr & petulanter in vos committo. Flumina quoque ἐξυβείζειν dicuntur quum extra alueos erumpentia petulanter euagantur, teste Budæo: qui de plantis quoque ἐξυβείζειν dici annotat quæ nimia soli vbertate lasciuiunt & luxuriant: afferens ex Theophr. libro 3 De caus. plant. ὁ δὲ θέρμος ἄκαρπος γίνεται, καθάπερ ὑλομανῶν καὶ ἐξυβείζων. Et rursum, ὅσα δίψῃ τοῦ ἰχνοῦ λαμβάνοντα πλῆθος ἐφῆς, ἐξυβείζει, καθάπερ ἀμυγδαλῆ. nam (vt idem docet) αἱ ἀμυγδαλαῖ, βαθείας οὔσης καὶ πτείρας τῆς γῆς, ἐξυβείσασαι δίψῃ τοῦ ὑδρίαν, ἄκαρπόν, nimia pabuli vbertate lasciuientes. Vide & τραχύω. VNDE Ἐξύβεισις, εως, ἡ, in segetibus dicitur eiusmodi lasciuia & luxuria: vel potius luxuriatio & lasciuitio, si ita loqui liceat.

C. ΕΥβείζω, Contumelia afficio, Iniurius & petulans sum aduersum aliquem. Homer. Iliad. ι, — χέρας δέ μοι ὥς περ ἔδωκεν, Αὖθις ἐφυβείζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων, per contumeliam & iniuriam mihi abstulit. Bud. quoque interpr. Contumelia afficio, afferens ex Gregor. οὐ αὐτὸς ἐφυβείζων Γαλιλαίος ἐκάλει. Necnon Sugillo, afferens ex Plutarcho, ἐφυβείζων τὸν δῆμον. VNDE Ἐφυβεισὴρ, ῆρος, ΕΤ Ἐφυβεισὴς, οῦ, ὁ, Qui in aliquem iniurius seu contumeliosus est, Qui iniuriis & contumeliis afficit. Vel simpliciter, Iniurius, Iniuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans. Legitur autem illud ἐφυβεισὴρ in Epigramm. Inde & ADIECT. Ἐφύβεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contumeliosus, (vt Bud. vertit) Probrosus. Herodian. libro 6, τὸ δῆμα τῆς βασιλείας ὑπὸ τυραννίδος ἐφυβείσου εἰς ἀριστοκρατικὸν τύπον μεπενεχθείσης, ex cōtumeliosissima tyrānide, Polit. interprete. Sic ὁμοίως καὶ ἐφύβεισον τυραννίδα idem dicit de Commodi principatu. Idem rursum lib. 2, βοηθεῖν τε αὐτὸν τῷ ταχίστῃ ἠξίουν ὡς ἐφύβεισα πάθοιεν, Contumeliosa & indigna. Polit. quoque vertit, Vt ipsos à tantis contumeliis assereret. Vnde ADVERB. Ἐφυβείσως, Contumeliosē. Idem Herodian. libro 2, αἰσχῶς καὶ ἐφυβείσως ἐαλωκότες, turpiter contumeliosēque. Polit. vertit Ignominiosē: Alii, Turpiter & cum probrosa ignominia.

C. ΚΑΘυβείζω, idem quod ἐφυβείζω, vt schol. Homeri ἐφυβείζων in loco suprà citato expon. per καθυβείζων, id est Iniuria & contumelia afficiens. Exponunt etiam Iniuria lacesso, vt apud Plutarchum in Camillo, πολλὰ τῶν χώραν καθυβείζοντες, interpr. Multis iniuriis regionem lacessentes. Ex eiusdem tamen Romulo affertur, καθυβείσας πολλὰ τῶν χώραν, pro, Multis cladibus agrum affecisse. Sic verò ὑβείζειν νῆσον dicit Isocr. vt in oratione De pace, ἐπέρασαν μὲν τῶν ἤπειρον, ὑβείζον δὲ τὰς νήσους. Quibus in locis nisi ὑβείζειν & καθυβείζειν accipere velis pro Iniuriis petulanter & proteruè afficere, Insolenter & petulanter iniuriam facere, possis fortasse reddere Insultare. vt & apud Sophoclem in Aiace, sed cum alia construct. nimirum cum datiuo, τοῖς σοῖς ἄχεσι καθυβείζων, Doloribus tuis insultans. Alii tamen malunt, Conuitiis infectans tuos dolores. ‖ Significat etiam Contumelia afficio, id est Ignominia & dedecore afficio, Dedecus inuro, Dedecoro, Contumeliosum & probrosum reddo, Facio vt sit ἐφύβεισον. vt apud Herodianum libro 1, de sorore Commodi, τὰ τοῦ σόματα ἐλιπάρει, καὶ τοῦ σπίλουσα μετὰ δακρύων ἐδεῖτο, μήτε τῶν Ῥωμαίων ἀρχῶν καθυβείσαι. Vbi Polit. Ne aut Rom. imperium pollui pateretur. Et paulo antè, καθυβείζοντα τὸ ἀξίωμα αἰσχύνω καὶ μεμιασμένῳ σήματι. vnde de principatum eius vocat ἐφύβεισον τυραννίδα. Budæus quoq; ibi καθυβείζω interpr. Dedecoro, Maiestatē minuo, καταῤῥώω. Sic accipitur & à Greg. in Maccab. encom. quū dicit, εἷς ὁ νομοθέτης Μωσῆς, οὐ ὑ τοῦ δώσομεν ὑδὲ καθυβείσομεν, quē non prodemus, nec dedecorabimus. Solet certè ὑβείζεσθαι legislator quū lex eius violatur.

C. ΠΕΡΙυβείζω, Singulari iniuria & contumelia afficio, Iniuriosissimè & contumeliosissimè tracto, Iniuriosissimus & contumeliosissimus sum in. nam περὶ significationem auget in hoc verbo. Herodot. τὸν βασιλέα ἡμέων περιυβείσας ἐξέβαλε. Athen. lib. 12, ὑπὸ τοῦ οἰκείου περιυβεισθεὶς, omni contumeliarum genere affectus à domesticis famulis. Ad exprimendā autē præpositionis vim credi derim reddi posse, Circumquaq; vel vndiq; contumeliis affectus: minus tamē Latinè loquēdo. Plut. Λύκολλος ὑπὸ τοῦ Πομπήϊου περιυβεισμένος, singulari iniuria affectus, vt B. interpr. Alioqui simpliciter accipitur etiā pro Iniuria & contumelia afficio. vt apud Aristoph. in Vesp. Τοιαῦτα περιυβείζειν αὐτοὺς ἐν μέρει, Σκώπτων ἀγρείκας, huiusmodi eos afficiebat contumeliis. Apud Plut. autem in Camillo, περιυβείζοισι πολοὶ τὰ θεῖα, interpretātur, Ludibrio habent res diuinas.

C. ΠΡΟΣυβείζω, Præterea iniuria afficio, Insuper contumelia afficio, Simul etiam iniurius sum & contumeliosus. Demosth. τοὺς νόμοις ἤδη ὁ τοῦτο ποιῶν προσυβείζει. Non modò hominem ipsum, sed etiam leges violat. B.

ΥΓΙΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, Sanus, Bene valens, Integræ & incolumis valetudinis. vt in prouerb. ὑγιέστερος κρόπωνος apud Suidam, quod dici scribit ὅτι τοῦ παίν ὑγιαίνοντων. Quo modo Epicharm. apud Athen. lib. 2, ὑγιέστερον κολοκύντας πολύ. Item apud Stob. ex Xen. μόλις γὰ αὖ ἐν τοσούτῳ χρόνῳ τὸ δῆμα ὑγιὲς ἠρόοιτο, sanetur. Vbi alii legūt ὑγιὴς ἠρόοιο, saneris. In accus. casu regulariter ὑγιέα habet, pro quo Attici contractione facta dicunt ὑγιᾶ, vt ἀφυᾶ pro ἀφυέα. Aristot. Rhet. 1, οὐδὲ γὰ ἰατικῆς τὸ ὑγιᾶ ποιῆσαι, ἀλλὰ μέχρις οὗ ἐνδέχεται, μέχρι τούτου προσαγαγεῖν. Sic Thuc. l. 3, πάλιν αὐτὸν κατεστήσαν εἰς τὸ τεῖχος ἐῶν καὶ ὑγιᾶ. ‖ Metaphoricè quoq; vsurpatur pro Non vitiosus seu Non vitiatus, vt & ὁ οὐ νοσῶν: id est, pro incorrupto, integro, probo, sincero. Quo ferè modo & Cic. dixit, Rhodii oratores saniores & Atticorum similiores. Dionys. Lōg. οὐκ αὖ ὅτι τοῦ δικαίων καὶ καλῶν ἐλθύθερος καὶ ὑγιὴς αὖ κριτὴς ἠρόοιτο. Idē, ὑγιὲς παντὶ καὶ ἀδιάπτωτον. Plato epist. 6, φίλοι βέβαιοί τε καὶ ἤθος ἔχοντες ὑγιές, Probis moribus præditi. seu Bonis moribus. vel etiam Sanis & incorruptis ac minimè vitiosis moribus. vt idem ὑγιᾶ πόλιν dicit lib. 2 De republica: opponens ei πολὺ φλεγμαίνουσαν. Sæpe occurrit οὐδὲν ὑγιὲς, vbi ὑγιὲς itidē significat Vitio carens, Probū, Sincerum, Integrum: nonnunquam & Rectum. Synes. μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ βίῳ, Simplex & candidum, Non fucatū, sed sincerū. Quæ verba procul dubio mutatus est ex hoc loco Aristoph. Pluto, Τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τοῖσιῶ χρόνῳ. vbi μηδὲν ὑγιὲς ἀσκεῖν B. interpr. Improbos mores colere. Idem de foro loquens, αἰθρώπια παρεχομένη αἰεὶ δὴ καὶ παμπίνεχα, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς, ἀλλὰ λοίδορα καὶ κακοῤῥαφεῖν εἰδότα. Et rursum, ὡς οὐδὲν ἀπεχᾶς ὑγιὲς ὅδιν οὐδενός, ἀλλ' εἶσι τὸ κέρδος ἅπαντες κεκίσηλοι. Sic Plato in Phædro, οὐδὲν οὐδενὸς ὑγιὲς ἠκίσα ἦν. Et rursum, ὅλῳ τοῦ θεαμάτων οὐδὲν οὐδενὸς ὑγιὲς τὸ τοῦ δρᾶσαι, οὐδὲ βέβαιον, οὔτε τοῦ λόγων. quibus verbis significat nulla cuiusquā vel dicta vel facta carere vitio. Rursum Aristoph. Pluto, αὐθρώπου οὐδὲν ὑγιὲς εἰς ἀσεβείας ὑγιὲς πεποιηκός. Et Thuc. lib. 3, ὡς οὐδὲν αὐτοῦ ὑγιὲς δεινοῦμενον τῇ τοῦ μὴ ξυμπλεῖν ἀπιστίᾳ, nihil sanum & quod conueniret ac æquum esset. vt & lib. 4, p. 119, οὐδὲν ὑγιὲς & οὐδὲν δίκαιον pro codē posuit. Apud Luc. autē in Demon. ἐπὶ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγλω, reddideris potius, Quum non nisi futilia loqueretur. ‖ Itē ὑγιὴς accipitur pro Verus, teste B. qui itidem apud De-

mosth. ζώντης πίνων ὅλπιστολῆς ὐδὲν ὅτι ὑγιές, interpr. Nihil verum & simplex, sed omnia subdola. Ac rursum, οὐδ' ὁποῖοῦ ὑγιὲς ἀπαγγέλλοντες apud eundem, Nihil quicquã veri renuntiantes atque sinceri. Apud Homerum autẽ ὑγιὴς λόγος Eustathio est ὁ ἀπαρεγκλίπτος καὶ ἀκολόβωτος, in hoc loco Il. θ, Μῦθος δ' ὃς μὺν ναῦ ὑγιὴς εἰρημένος ἔσται. In quo etiam obiter notã hyperbaton esse. sic enim accipienda ea verba, Μῦθος δ' ὃς μὺν ναῦ εἰρημένος, ὑγιὴς ἔσται.

Facit & irregularem cõparatiuum, NIMIRVM Ὑγιώτερος, pro ὑγιέστερος. vt apud Etymolog. & in lex. meo vet. ex Sophronе, ὑγιώτερον κολοκύντας. Apud Athenæum verò lib. 2 ex Epicharmo, ὑγιέστερον κολοκυντας πολύ, vt suprà etiam dictum est.

Ὑγιῶς, Sanè. Athen. lib. 2, πρὸς τὸν πυθόμενον πῶς αὖ τις ὑγιῶς διάγοι, quomodo aliquis sanus viuere queat. ‖ Metaphoricè ponitur pro Rectè, Sine vitio. vt Hes. quoque ὑγιῶς exp. non solùm ἐρρωμένως, σώως, ὁλοκλήρως, sed etiam ὀρθῶς. Demosth. Pro cor. πάντα ταῦτα ὑγιῶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι. Philo De mundo, ὁ τείος λόγος οὐ ἑαυτῷ διελέγχεται μὴ ὑγιῶς ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τῆς ἀδυὸν ἐν ἀρχῇ φάσεως. Vbi B. vertit, Absurda percõtatione deductus. Idem Bud. ex Alex. Aphr. p. 158, ὑγιῶς λέγειν affert pro Verè dicere.

Ὑγίεια, ας, ἡ, Sanitas, Bona valetudo. cui opponitur νόσος, morbus. Plato lib. 1 De rep. τῆς ὑγιείας ἐκ συμμέτρου κράσεως οὔσης, τῆς δὲ νόσου οὐ μέτρου δυσκρασίας. Xen. Pæd. 1, οὕτω τοίνυν μοι δοκεῖ ἡ τε ὑγίεια μᾶλλον τιμᾶσθαι, καὶ ἰσχὺς τοῦ γίνεσθαι. Isocr. ad Demon. τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχοιμι. Valetudinẽ omnium rerum maximè curamus. Inde Cic. in epistolis suis toties vsurpat clausulam illã, Valetudinem tuam cura diligenter, Cura vt valeas. Inde & tot medicorũ συγγράμματα περὶ ὑγιείας τῶν καμνόντων, (quorum mentio apud Plat. in Minoe & Galeni ac Plutarchi, ὑγιεινὰ παραγγέλματα. Porro dicitur medela aut cibus aut exercitatio ὑγίειαν παρέχειν, seu παρέχεσθαι, ποιεῖν, & παρασκευάζειν. vt, ἰατρικὴ μὺν ὑγίειαν παρέχεται. versatur enim περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσῶδες, vt Aristot. ait. Idẽ Rhet. 1, τὸ γυμνάζεσθαι ὡς ὅλιστα πολὺ ποιεῖ ὑγίειαν. vt & Xen. scribit venaticos labores ὑγίειαν τῆς σώματι παρασκευάζειν. Item potus aut cibus dicitur πρὸς ὑγίειαν φέρειν (φέρειν, vel διαφέρειν. Athenæus l. 1, παλαιὸς οἶνος πρὸς ὑγίειαν πρόσφορος ἦν), vel διαφέρειν. Athenæus l. 1, παλαιὸς οἶνος πρὸς ὑγίειαν πρόσφορώτερος. Idem lib. 12, πρὸς ὑγίειαν διαφέρειν τινὰ τῶν ἀμμοῖς. Præcedens autem ποιεῖν ὑγίειαν ad verbum reddere possumus Facere bonã valetudinem, Plinii exẽplo, dicentis, Meliorem valetudinẽ senibus faciunt fici. In conuiuiis memoratur etiã μεταιτηλεὶς τῆς ὑγιείας, qui calix est seu πόσις quã post ablutas à cœna manus sibi mutuò propinabãt cõuiuæ, ὑπεισπόντες τὸ τῆς ὑγιείας ὄνομα, vt patet ex hoc loco Philetæri apud Athen. lib. 11, Ἐνέσσεμεν ἴσον ἴσῳ μεταιτηλεῖδα Μεγάλῳ, ὑπεισπὼν τῆς ὑγιείας τὸ ὄνομα. Ibidem Nicostr. dicit, Μεταιτηλεῖν ἀπὸ τῆς ὑγιείας ἔχον. Et Callias, Καὶ δέξαι τοῦδε μεταιτηλεῖδα τῆς ὑγιείας. Sicut verò ὑγιείας, ita & Διὸς σωτῆρος & ἀγαθοῦ δαίμονος erat μεταιτηλεῖς. ex qua post ablutas manus videntur libasse Ioui seruatori & bono genio, sicut & ὑγιεία sanitatis deæ, vt propitium eorum numen haberent. Ἀρχέλοχος (inquit Diphilus ibidem) δέξαι τοῦδε τοῦ μεταιτηλεῖδα Μεγὴν, Διὸς σωτῆρος κ' ἀγαθοῦ δαίμονος. Et rursum, — δαίμονος Ἀγαθοῦ μεταιτήλιον. Pertinẽt huc quæ Poll. scribit. lib. 6, c. 16, itidem de hac metaniptride loquens, ὡσπερ καὶ ὑγιεία ἱερὰ, ὥσπερ καὶ Διὸς σωτῆρος κρατὴρ ἱερὸς ἢ ἀγαθοῦ δαίμονος, ὁ μὲν τοῦ τραπέζας ἄκρατος. Vbi forsan pro ὑγιεία ἱερὰ scribẽdum est ὑγιείας ἱερὰ, & μεταιτηλεὶς subaudiendũ ex præcedẽtibus. Nisi fortè illa ipsa μεταιτηλεὶς κύλιξ putãda sit nominata fuisse ὑγιεία ἱερὰ pro μεταιτηλεὶς ὑγιείας ἱερὰ, calix seu poculum sanitatis præsidi deæ consecratum. Nam & ipsam ὑγίειαν inter diuina numina posuerũt. vnde eam Critias apud Athen. lib. 10, vocat πρεσβυτάτην θεῶν θνητοῖς. inde & Ariphron Sicyonius in pæane quodam apud eundem Athen. sub finem lib. 15, cecinit, Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λοιπόμενον βιοτᾶς. σὺ δέ μοι πρέσβιστα κοινὸς εἶναι. quem pæanem sic claudit, μετὰ σεῖο μάκαιρα ὑγίεια τίθηλε πάντα, ἐν λάμπει χαείτων ἔαρ· σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις ἀνδρὶ μόνον. Sed & Orpheus hymnum conscripsit in ὑγίειαν, quem vide.

Porro notandum est, pro ὑγίεια facta syncope dici ETIAM Ὑγεία. vt apud Plutarchum, πυθόμενον ὅτι νοσοῦσιν ὑγείαν, καὶ πολεμοῦμεν εἰρήνῃ. Passim apud Lucian. ita scriptum legitur, & cum alibi, tum in lib. De salut. err. τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ περὶ ὑγιείας τῆς ὑμετέρας βιβλίῳ τοῦτο πρὸς ὑμῶν ὅτι προσγενέσθαι, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῆς ὅπως μελήσειν, Valetudinem vestram curare diligenter, Curate vt valeatis. Quibus clausulis Cic. vti solet in epistolis suis. Idem Lucian. ibidem ex Philem. Αἰτῶ δὲ ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' ἀνδρείαν, Τέλειον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. Est ὑγεία Mineruæ etiam epitheton, teste Etymol. (forsan quòd sanitatis esse præses existimaretur) Cuius meminit Plutarch. in Pericle, τὴν ὑγείας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, à Pericle erectum fuisse Athenis scribens. Meminit & Pausanias Atticis, pag. 23, vbi dicit apud Ἀχαρνὰς esse Ἀθηνᾶς βωμὸν ὑγείας. Sunt qui salubrem Mineruam Latinè appellent. Alioqui Ὑγεία est etiam vna ex filiabus Æsculapii, quæ & ipsa sanitatis esse præses dea credita est. Pausan. Attic. pag. 25, πεπάρτη δὲ ὅτι τὸ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας· ἐπὶ δὲ Ἰασοῦς καὶ Ὑγείας, καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας. Hippocr. in Iuramento suo, Ὄμνυμι, Ἀπόλλωνα ἰητῆρα, καὶ Ἀσκληπιὸν, καὶ Ὑγείαν, καὶ Πανάκειαν, καὶ θεοὺς πάντας καὶ πάσας, ἵστορας ποιούμενος. Sic Plinius libro 35, cap. 11, Taléfque sunt eius picturæ, cum Æsculapio filiæ, Hygia, Ægle, Panacea, Iaso. Vbi etiam nota hæc nomina ab effectu indita, NIMIRVM Πανάκεια, ET Ἰασώ, ET Ὑγεία. Nam primã Æsculapius Πανάκειαν nomine vocauit πρὸς τὸ πᾶν νόσημα ἀκεῖσθαι, quòd omnibus mederi morbis posset: secundam verò Ἰασὼ nuncupauit, quòd posset ἰᾶσθαι & medicari: tertiam verò Ὑγείαν vocauit, quòd sanitatem vel præsentem cõseruare, vel amissam restituere hominibus posset. ‖ Ὑγεία vocatur etiam ἡ διδομένη ἐν τοῖς θυσίαις μάζα ἵνα ἀπογευσωνται, teste Athen. lib. 3. id est, mazæ quæ in sacrificiis degustanda præbetur. Pro quo ὑγεία apud Etymolog. & Hesychium legitur ὑγιεία. vtroque enim modo scribi iam dictũ est. ii verò tradũt ὑγίειαν Atticis nominari ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα, καὶ παῦτο ἐκ θεοῦ (Etymolog. habet ἐξ ἱεροῦ) φερόμενον, ἐπὶ μόρον, ἔτι θαλλός.

Ὑγιεινὸς, ός, ὸν, idem quod ὑγιὴς, Sanus, Qui bene valet, Qui prospera valetudine vtitur, Qui sano corpore est, aut etiã salubri. vt dixit Saluft. Genus hominũ salubri corpore. Sic Aristot. Ethic. 3, c. 4, dicit τοῖς οὐ διακειμένοις εἶναι ὑγιεινὰ σώματα, Sana seu salubria corpora, Bene valentia corpora. Et apud Plat. De leg. ὑγιεινὸς βίος, Sana seu salubris vita. At Plut. in Lycurgo, ὑγιεινὰ βρέφη, Infãtes sani & salubri corpore: quibus ibidem opponit τὰ νοσώδη καὶ ἐπιληπτικὰ βρέφη, infantes morbosos & comitiales. Ex Aristot. autem lib. 1 Œcon. πρὸς τὰ κινήσεις ὑγιεινὸν affertur, pro Valens ad motus ferendos. ‖ Cibus etiam & potus aut locus aliquis esse ὑγιεινὸς dicitur qui ad sanitatem corporis confert vel tuẽdam vel recuperãdam, πρὸς ὑγίειαν πρόσφορος, vt Athen. loquitur. Latini eo significatu Saluber potius dicunt quàm Sanus. Isocr. τῶν σιτίων τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, cibis saluberrimis. Aristot. Polit. 7, ὕδατιν ὑγιεινοῖς χρῆσθαι. Xen. Pæd. 1, πρός τε τὴν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν. Sic ὑγιεινὴ οἰκία, domus salubris. Aristot. Polit. 7, αἱ πρὸς ἑωθινὸν ἔγκλισιν ἔχουσαι, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι. Et Plut. λαμπροτέραν, ἀνθηροτέραν, ὑγιεινοτέραν ποιήσασθαι τὴν οἰκίαν. Item ὑγιεινὴ dicitur medicinæ quædã pars, cui sanitatis cura incumbit. ea autem dignitate cæteras antecellit, duobúsque summis præceptis continetur: nimirum, optimè valentia corpora similibus conseruanda esse: quæ parum ab optima constitutione deficiunt, aut quodammodo ad neutrum statum accedunt, medico contrariorum vsu esse reuocanda ad mediocritatem. Ad quam pertinent Dioclis & Galeni ὑγιεινά, necnon ὑγιεινὰ παραγγέλματα Plutarchi. Aristoteles Metaphysicorum 3, enumerans quædam πολλαχῶς λεγόμενα. ὑγιεινὸν dici scribit, τὸ μὲν, τοῦ φυλάττειν· τὸ δὲ, τοῦ ποιεῖν· τὸ δὲ, τοῦ σημεῖον εἶναι ὑγιείας. τὸ δὲ, τοῦ δεκτικὸν εἶναι ὑγιείας. Vnde ADVERB.

Ὑγιεινῶς, Sanè, Salubriter. αὐόσως, ἀπόνως, ἐρρωμένως. synonymos enim hæc ponit Pollux. Plato Polit. 9, ὅταν δὲ ὑγιεινῶς τις ἄχθῃ αὐτὸς αὐτῷ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ, At qui salubri & moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, vt Cic. vertit. Aristot. Ethic. 5, c. 1, λέγομεν δὲ ὑγιῶς βαδίζειν ὅταν βαδίζῃ ὡς αὐ ὁ ὑγιαίνων.

Ὑγιαίνω, Sanus sum, Sano sum corpore, Valeo. seu Rectè valeo, Bene valeo, Bona sum valetudine, Prospera vtor valetudine. Athen. libro 7, σὺ μὺν ὑγιαίνοντας διώκεσθαι, ὅταν βουληθῇς, ἀπολλύσαι· ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σώσαι. Vbi nota sibi opponi ὑγιαίνειν & νοσεῖν, vt & in hoc titulo libri cuiusdam à Diphilo Siphnio conscripti, Περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς ὑγιαίνοισι καὶ τοῖς νοσοῦσι. At apud Luc. ad imitationem Pindarici illius, Ἄριστον μὺν ὕδωρ, legimus, Ὑγιαίνειν μὺν, ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν χρυσίον· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. In salutationibus etiam vsurpatur ὑγιαίνε, Vale, Bene vale, quum nimirum alicui prosperam optamus valetudinem, seu quum alicui salutem dicimus: idque vel in colloquio, vel in epistola. Alexis, Ὦ δέσποθ', ὑγίαιν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας; Salue here, seu Salueте te iubeo, Plurimam tibi salutem precor. Achæus, Ἤκω πεπραγὼς δεινά· σὺ δὴ ὑγίαινέ μοι, tu verò mihi salue. Tale est apud Hom. Od. ω, circa finẽ, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε· θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. nam hoc οὖλε æquiualet illi ὑγίαινε, teste etia Luciano. Sed postea vsus obtinuit vt amicum accedentes dicerẽt potius χαῖρε, ab eo autem discedentes iuberent ὑγιαίνειν. sicut & apud Latinos salutationem & colloquium exordiebãtur verbo Salue, claudebant autem verbo Vale. Sic apud Aristoph. in Ranis, quum Hercules & Bacchus discedere à se inuicem vellent, dixissẽtque Baccho Hercules, Καὶ χαῖρε πολλ' ὦ 'δελφέ, Vale frater, & plurimũ lætare, respõdet ille, — νὴ Δία καὶ σύ γε ὑγίαινε, Vale & tu. Sic ex nostratibus nonnulli discedẽtes ab aliquo dicunt, *Portez vous bien*, commendantes ei suæ valetudinis curam. perinde acsi dicerent, *Faites que vous vous portiez bien*. Huc pertinet & quod in quibusdã Italiæ locis dicitur, *State allegro*. Eadẽ in epistolis ratio erat. eas enim à χαίρειν siue οὖ πράττειν inchoabant: claudebant autẽ verbo ὑγίαινε seu ἔρρωσο. vt & Cicero epistolis suis præmittere solet S. vel S. P. D. id est Salutẽ, &, Salutem plurimã dicit. claudere autem eas his à se vsitatis, Vale, Etiam atque etiã vale, Cura vt valeas, Valetudinẽ tuam cura diligenter. Hoc tamen sciẽdum est, vt Cic. in epist. cuiusdam fine dicit, Vale & salue, necnon & Salue: ita χαίρειν & οὖ πράττειν, non tantùm exordiis epistolarum seruire, sed etiam clausulis. vt in epist. quadam Aristotelis ad ad Philip. Τὰ δ' ἄλλ' οὖ πράττε, ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν, σῶμα δὲ πρὸς ὑγίειαν ἄγων καὶ ἐπιμελούμενος. Diogenes verò suæ ad Dionysiũ epist. hanc attexuit clausulam, οὐκ ἔστιν οὖν σοι οὔτε χαίρειν οὔτε ἐρρῶσθαι, ὦ φίλτατε. Plato vt initio solet vti verbo οὖ πράττειν, ita in fine nonnunquam ἀτυχεῖ. vt & Demosth. sic exordiens, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν, fini adiicit, ἀτυχεῖτε: idque non semel. Certa autẽ de causa Ptolemæus Lagi in epistola ad Seleucum inuerso ordine, ἐν ἀρχῇ μὺν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ὅτι τέλει αὐτὸ τὸ ἐρρῶσθαι ὑπέγραψε τὸ χαίρειν. vt & Hephæstion manè in tentorium Alexandri ingressus, eum sic compellauit, Ὑγίαινε βασιλεῦ· καιρὸς ἤδη παρεσκεύασται. forsan quoniam in nuntio tristi nõ quadrabat consueta salutatio χαῖρε. Eadẽ propemodum ratio est quum ὑγιαίνειν vsurpãt homonymos. veluti quum Agesilaus Menecrati ad hoc exordium epistolæ, Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεῖ Ἀγησιλάῳ χαίρειν, rescripsit, Βασιλεὺς Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν: optãs ei saniorem mentem, qui se Iouem cognominare non erubesceret. Quomodo & Cæsar apud Plut. in lib. De loquacitate, quum Fuluius ei more solito in salutatione matutina dixisset, Χαῖρε Καῖσαρ, respondit, Ὑγίαινε Φούλβιε: etiam ipse saniorem mentem Fuluio optãs, qui secreta quædam ex ipso audita, vxori loquacissimæ cõmisisset. Procul dubio Lucianus quoq; in homonymia ludere voluit, ὃς ἀφικόμενος πρός τινα, ὡς προσεῖπε τὸ ἑωθινὸν, δέον τοῦ σιωπῆσαι τοῦτο φωνὴν ἀφεῖναι καὶ χαίρειν κελεύειν, ὑγιαίνειν αὐτὸν προσκελεύεσθαι ἠξίου. Qua de re vide quæ scribat in Apologia ὑπὲρ ἐν τῇ προσαγορευούσῃ παίσματος. Vide etiàm quæ suprà de οὖ πράττειν dixi, Tomi 3, col. 513 & 514. Sequitur nunc vt dicã de ὑγιαίνω ad animum seu mentem translato, cuius iam aliquã mentio facta est. Sciendũ itaque est, vt Latini dicunt Homo sanæ mentis, & Homo sanæ mentis cõpos, poetæ autẽ & Sanus mẽtis, ita Græcos dicere ὑγιαίνων. Plut. in suo περὶ φιλαδελφίας libello, ὡς γὰρ εἰκόνα κοσμεῖν ἀδελφοῦ, τὸ δὲ σῶμα τύπτειν καὶ ἀκρωτηριάζειν, μανικὸν· οὕτως πιῶμα θέσεσθαι καὶ πηᾶν ἐν ἑτέροις, αὐτὸν δὲ μισεῖν καὶ φθύειν, οὐχ ὑγιαίνοντος ἔστι. Vbi μανικὸν id esse dicitur quod fit ab eo qui nõ ὑγιαίνει. Sic λυρεῖν & ὑγιαίνειν sibi opposita sunt in hoc loco Demosth. Philipp. 3, αὐ δὲ λυρεῖν καὶ πτυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν μητ' αὖθις ὡς ὑγιαίνοντί μοι πρὸς ἔχητε. Aristoph. quoque sic vsus est, quũ dixit, Γέρων αἴνιγ' ὤν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. Plut. verò De aud. poem. dixit etiam, αὐτὰ γὰρ εἰσιν ὑγιαίνουσαι περὶ θεῶν δόξαι καὶ ἀληθεῖς. id est, sunt hominum ὑγιαινόντων, qui sanæ mentis sunt, seu sapiũt, & rectè sentiunt. Transfertur verò & ad alia verbũ ὑγιαίνω, & modò significat Salubris seu salutaris sum, modò Rectè habeo. Prioris significationis hoc exemplũ legitur apud Synes. epist. 114, γῆς ὑγιαινούσης χρῶμαι, terræ salubris succi. Et hoc apud Plut. De educ. lib. τοὺς ὑγιαίνοντας καὶ πεπαιδευμένους βίου καταφρονεῖν, salutarem & modestam vitam contemnere. Posterioris autẽ, hoc Demosthenicũ, τὰ παρ' ὑμῶν ὑγιαίνει. Vbi ὑγιαίνειν potest accipi etiam pro Saluum & incolumẽ esse: vt accipiunt apud Synesium quoque epist. 79, ἀλλ' οὐχ ὑγιαινεῖ ὁ μέγας Ἀνθέμιος, οὐδὲ πιώσεται πυρέττων ὁ Ῥωμαίων ὕπαρχος, αὖ μὴ Μαξιμῖνος καὶ Κλεονίας ἀπόλωνται. Nisi fortè ibi accipiendum pro Conualescet, Sanus euadet. præsertim quum VERBALE Ὑγίασις significet q. d. Conualescẽtia. vt patet ex his Themistii verbis in lib. 2 Physic. ὑγίασις, ὁδὸς εἰς ὑγίειαν· ὡς θέρμανσις, ὁδὸς εἰς θερμότητα.

Ὑγιάζω, F. άσω, Sanum reddo, Sanitatem restituo, Curo vt sanescat. Aristot. Polit. 3, ἐρίσωται τὸν μισθὸν τοὺς κάμνοντας ὑγιάσαντες, ægris sanatis & pristinæ valetudini restitutis. Sic idem Ethic. 3, cap. 3, οὐ γὰρ ἰατρὸς βουλεύεται εἰ ὑγιάσει, οὔτε ῥήτωρ εἰ πείσει. Pass. Ὑγιάζομαι, Sanor, Sanitati restituor: vel etiam Sanesco, Conualesco. vt ὑγιαζόμενα ἕλκη apud Alexandrum Aprod. Problem. libro 1, Vlcera quæ sanantur. itidémque apud eundem ὑγιαζὲν μόριον. ‖ Neutraliter etiam accipitur ὑγιάζω, vt ὑγιαίνω, pro Sanus sum, Salubri sum corpore, Bene valeo. vt apud Xenophontem in Œconom. ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις πολλὰ τάδε διακόσια ἔστιν ὅτε πῶς ἑκατὸν τὰ δίοις διώκεται ἀλλήλων αἱ θρῶποι τοῦ πάχει, ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες, quum æquales sint, ambóque valentes. Bud. pag. 247, in Παρά. VNDE Ὑγιαστικὸς, ός, ὸν, Sanãdi vim habens, Cui inest vis sanãdi.

Ὑγιόω, ῶ, Fut. ώσω, Itidem significat Sano, Sanitati restitui: vel etiam Sanor, Conualesco, vt patet ex Hesychio, ὑγιοῦν exponente θεραπεύεσθαι. pro quo puto scribendum θεραπεύειν. Exponit verò idem ὑγιοῦν etiam καθαρῶν, quod est Verrere, Scopis purgare, seu mundare. Apud eundẽ LEGITVR Ὑγιλόν, quod exponit ὑγιές. Sed id procul dubio mendosum est, vt ex alphabetica etiam serie patet. positũ est enim ante Ὑγιὰ & ὑγιής. quare scribendum pro eo existimarim ὑγιλός, vt deriuatũ sit ab ὑγιὰ: vel Ὑγιηλός. Apud Hippocr. verò habetur ETIAM Ὑγιηρός. vt ὑγιηρὸς χρόνος. forsan vt non solùm σωτηλὸς dicitur, sed etiam σωτηρός.

Ὑγρὸς, ός, ὸν, Humidus, seu Humectus, Madidus: interdum & Liquidus, Fluidus. cui opponitur ξηρὸς, Aridus, Siccus. Dicitur verò vel de iis quæ nonnisi humore constant. (vt quũ Homerus dicit ὑγρὸν ἔλαιον & ὑγρὸν δάκρυ: necnon ὑγρὸν ὕδωρ, & ὑγρὸν γάλα. in quorum vltimis duobus ὑγρὸν potest dici etiam ad differentiam τοῦ πεπηγυῖα: vt ὑγρὸν γάλα vocetur ad differentiam τοῦ πεπηγυῖα καὶ ξηροῦ γάλακτος, quod est caseus: ὑγρὸν ὕδωρ autem ad differentiam τοῦ πεπηγοῦ seu πάγου, glaciei. ea enim est humor frigore concretus) Vel de iis quæ solida quidem sunt compactáque, & aliquatenus sicca, ita tamen vt humor in iis dominetur. vt apud Xenophontem in libro De re equ. τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα θᾶσσον θαθμῶν, stabula quæ sunt humidiora. Et apud Hippocratem, vbi ait, πᾶσι γὰρ ἀξὶ, καὶ

αὐξάνοι πῶσιν ὑγροῖσι τὰς φύσας. qui natura sunt humidiores Celsus verò ea verba sic vertit, In corporibus mollioribus, ideóque præcipuè in mulieribus. Rursum de re quæ in totum humida est, ὑγρὸν dicitur, iunctum tamen substantiuo tali vt εἰ τῶ ξηροῦ quoque epitheton conuenire queat. veluti quum Athen. vinum & alia quæ bibuntur, ὑγρὰν θρῆν appellat. itidémque quum Homerus ὑγρὰ κέλευθα mare vocat. vt Iliad. α, Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνάβαντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. Adiecto enim τῶ ξηροῦ vocabulo, ξηρὰ θρῆ de cibo sicco dicitur, vt sunt panis, carnes, caseus, & huiusmodi alia: ξηρὰ autem κέλευθα de terrestribus viis dici potest. Neutro GENERE τὸ Υγρὸν, id est Humidũ seu Liquidum, dicitur etiam Humor. id est Id quod Humidum est aliquo in corpore. Aristot. de puluere, ἐκπίνων γὰρ ἐαύτ π ἐν ᾗ ὑγρὸν, ξηραίνει, omnem humorem absorbens, ariditatem ampliat, vt Plinius vertit. qui itidem apud Dioscoridem, τὸ ἐν τῆς φύσεως εὐεισκόμενον ὑγρὸν, interpr. Humor in folliculis nascens. Sic Xenophon Pæd. 8, de Persis apud quos nec excreare nec emungere nasum licebat, οὐ τῶ ἐν τῶ σώματι ὑγροῦ φειδόμενοι, ἀλλὰ βουλόμενοι δι' πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Et apud medicos ἡ τῶν ὑγρῶν κρᾶσις. Horatius quoque ita Liquidum pro liquore dixit, vt ad Mæcen. satyra 1, Vt tibi si sit opus liquidi non amplius vrna. Nonnunquam verò τὸ ὑγρὸν strictius etiam accipitur pro Aqua. vt apud Athenæum lib. 7, ἔγχελυς φησὶ καὶ μύραιναν πολὺν χρόνον δυνάσθαι ἔξω τῶ ὑγροῦ ζῆν, extra aquam. Non tantùm verò pro aqua, sed etiam pro vino, lacte, aut alia re potabili, accipi potest, quum Plutarch. aduersus Epicurum dicit, καὶ οὐκ ἐφθόνει τῆς τοιαύτης τῶ ὑγροῦ τοῖς ὕδωσι. nec enim aquam tantùm sitiunt hydropici, verùm etiam vinum. FOEM. Υγρὰ, pro quo IONICE Υγρὴ, substantiuè ab Homero accipitur pro ὑγρὰ κέλευθα, Mare, Pelagus: subaudito substantiuo κέλευθος. vt Il. ξ, — οἳ μ' οἴσουσιν ὁδὸν τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν, qui me per mare & per terras ferent. Et Odyss. ε, — τά μιν φέρον κὰ ὑγρὴν, Ἠπ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀήσαιο. Et Iliad. κ, τὸ δὴ ἕθεν εἵνεκα πολὺν ἐφ' ὑγρὴν Ἤλυθον εἰς Τροίην πόλεμον δρασω ὁρμαίνοντες. Et apud Plutarchum in lib. περὶ ἀθυμίας, Υγρᾶς καὶ τραφερᾶς βασιλεὺς Ἀχὶς μ' ἀνέθηκε. ‖ Dictum est suprà ὑγρὸς interdum reddi potius Liquidus quàm Humidus. quomodo accipitur apud Dioscoridem ὑγρὰ πίσσα, pix liquida: quæ & ὑγρόπισσον voce composita nominatur. & ὑγρὰ ῥητίνη, resina liquida. quæ omisso substantiuo simpliciter DICI Υγρὰ solet à medicis. Sic enim Gorræus, Υγρὰ, (inquit) siue ὑγρὰ ἡ ἐκ τῶ κεραμίων dicta est veteribus resina pinea quæ liquida esset. Eius enim duas differentias, vnam frixæ tostæque, alteram liquidæ siue humidæ, φρυκτῆς & ὑγρᾶς nominibus, citra ῥητίνης adiectionem designabant κατ' ἐξοχὴν, quòd pinea resina (vt ait Dioscor.) omnium præstantissima haberetur, vel quòd esset omnium maximè parabilis, vt ait Galenus. Cæterùm humida in Græciam apportabatur fictilibus & doliis, (vnde ἡ τῶν κεραμίων ὑγρὰ dicta est) ex Colophone & Gallia & Tyrrhenia. Galen. lib. 6 Meth. med. καὶ μόνοι καὶ μὴ παρούσης πρόφασίς, ἢ τ' ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ καὶ ἡ φρυκτὴ καλῶς ἂν μαχθεῖεν. Et lib. 4 De sanit. tuenda, ἀπορῶν δὲ πύτων, ἤτοι τὸν ἐκ τῶν κεραμίων μιγνῦναι πιτύινον, ἢ καὶ τὸν φρυκτὸν ὀνομαζομένων. Itidem pro Liquidus accipitur ὑγρὸς, quum Plato De leg. dicit ὑγρὰ μέτρα, mensuræ rerum liquidarũ, vt vini, olei: quibus opponuntur τὰ ξηρὰ μέτρα, mẽsuræ rerum aridarũ, vt frumẽti, tritici.

Metaphoricè quoque accipitur ὑγρὸς interdum pro Tener, Mollis: in qua significatione tam de re animata quàm inanimata dicitur. Plutarch. in Erot. τὸν ὑγρὸν τῶν καὶ οἰκουρὸν, ἐν κόλποις διαπαιζόντα καὶ κλινιδίοις γυναικῶν, mollem hunc. Aristophanes in Vesp. — τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμνασικῶς Υγρὸν χύτλασον σαυτὸν ἐν τῆς ῥόμβοισιν, colloca te mollem in stragulis. Sic ὑγραὶ ἀγκάλαι dicuntur Molles & teneri lacerti. Eurip. Theseo, Καὶ γλῶ πέριξ ἔχοντ' ὑγρᾶς ἐν ἀγκάλαις, Qui terram tenero circũiecta amplectitur, Cic. interprete, vt videbis p. 110 mei Lex. Ciceroniani. (Nisi fortè hanc interpretationem ex alio sumpsit) Sed & apud Homerum, ὑγρὸν ἀέντων, exponunt μαλακῶς πνεόντων, molliter spirantium, de ventis. Pro Mollis, Tener, accipitur & in paulo alio significatu. vt quum Plutarch. De educ. lib. dicit, θύπλασον τὸ καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης. Significat enim puerilem ætatem esse mollem adhuc in modum ceræ vel argillæ, & fingi formarique posse prout vult ille qui mores eorum informare conatur. Ad quam significationem huius vocabuli proximè accedit ea qua ponitur pro Flexibilis & Agilis. Xenoph. De re equ. τὰ σκέλη ὑγρὰ μετωείζει, de equo loquens. Itidem pro Flexibilis accipi potest quum Dionys. Lõgin. dicit Demosthenem esse ἀδιάχυτον, ἤκιστα ὑγρόν. Sic certè τὸ ὑγρὸν in moribus dicitur Flexibilitas, id est Ingenium flexibile modò in hanc, modò in illam partẽ, vt se cuiuis accõmodet. Plut. Pericle, ἐπαινεῖ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν τῆς τροφῆς. Exponitur verò etiam Laxus, Remissus. vt B. quoque annotat Xenophontem ὑγρὸν & χαλαρὸν pro eodem ponere, id est pro lẽto, laxo, & non cõtento. Itidémq; ὑγρὸν βίον accipiunt pro fluxo ac remisso vitæ genere. Meminit verò huius ὑγροῦ βίου Athen. lib. 6, de adulatoribus seu assentatoribus loquens. vbi ὑγρὸν βίον videri posset nominare τὸν τῶν κολάκων, qui sese in omnẽ partem flectere possunt: nimirum à flexibilitate. (sicut & Plut. De discern. amico & adulatore, dicit adulatorem esse ὑγρὸν καὶ πιθανὸν μεταβάλλεσθαι ὅθεν ἂν τοῦ ἐρομένου, vt videbis p. 88 meæ edit.) sed itidem de aliis quibuslibet ὑγρὸς βίος dictum, voluptariam vitam significat. Hesychio verò & Suidæ ὑγρὸς est ὁ ἀκαταφορὴς siue ἀκατάφορος εἰς τὰς ἡδονάς. Affertur autẽ & ὑγρὸς τοῦ ἢ διαπαν, ex Plut. Solone. Exponitur & Fluxus, itẽ Lubricus. vt à Plutarcho copulatur ὑγρὸς & τοῦ ολιθαίνων, in lib. De fort. Rom. vbi de trireme recèns compacta loquens ait, ἐὰν δὲ ὑγροῖς ἐπ καὶ τοῦ ολιθαίνοισι τοῖς ἁρμοῖς καταπατῶν, πάντα χαλάσει διαπαχθέντα, καὶ δέξεται πολὺ θάλασσαν. Vbi etiam nota τῆς ὑγρότητος consequens esse τὸ χαλάσαι. Idem Symp. 7 dicit, πολὺ διάνοιαν ὑγρὰν ὑπὸ τῆς μέθης καὶ ἀκροσφαλῆ γεγενημένην. Rursum pro Mollis & Flexilis accipitur apud Xenophontem, in significatione paulum diuersa à superiore. vt quũ De re equestri p. 554, scribit τὸν χαλινὸν vocari ὑγρὸν, quado οἱ ἄξονες ἀνρείας καὶ λείας ἔχοισι τὰς συμβολὰς, ὡς τῶν ῥαδίως κάμπτεσθαι: contrà verò, ἐὰν χαλεπῶς ἕκαστα τῶ χαλινοῦ διαστρέχῃ καὶ σκληῶ, hoc dici σκληρὸν εἶ). Quæ verba Camer. sic interpretatur, Molle frænum est quum axes commissuras habent læues atque latas. In quo verò omnes particulæ fræni grauiter discurrunt atque colliduntur, illud frænum rigidum erit. Vbi nota iterum sibi opponi ὑγρὸν & σκληρὸν, molle & durum seu rigidum. vt apud eundem in eodem libro, quum ait, μήτε ὑγρὰς λίαν μήτε σκληρὰς λαγόνας, nec molles nimium nec duras. ‖ At ὑγρὰ ὄρχησις dictum est quoddam ὄρχημα Περσικὸν καὶ σκώπτον, quod & ὄκλασμα: teste Poll. lib. 4, cap. 14, forsan à molli aut agili crurum motu.

C. Υγροβάτης, ου, ὁ, Per humida ambulans, Vndigradus. Vide Υγροθρικός.

C. Υγροκήλη, ης, ἡ, Hernia aquosa, seu Ramex aquosus. seu ὑδατώδης συλλογὴ περὶ θατέρω τῶν διδύμων, μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τετάρτου ὑμένος, vt Poll. definit libro 4. Apud alios ὑδροκήλη scribitur: quam scripturam magis probo. AT Υγροκιρσοκήλη autori Definitionum medicarum, qui Galenus esse creditur, est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris in aliqua scroti parte collectio. ὑγροκιρσοκήλη (inquit) ἐστὶν αὐθυρισμὸς τῶν τρεφόντων τὸν διδυμον ἀγγείων, καὶ ὀρχεῶν ὑγροῦ συλλογὴ κατά π μέρος τῶ ὀρχέου.

C. Υγρομελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Habens membra ὑγρὰ, id est, adhuc tenera & flexibilia. vt Bud. interpretatur in hoc loco Xenoph. Cyneg. τῶν δὲ μικρῶν λαγίων ὀζει μᾶλλον ἢ τῶ μεγάλων. ἔτι γὰρ ὑγρομελῆ ὄντα, ὅθεν σύρεται ὅλα ὅθεν τῆς γῆς.

C. Υγρόμυρον, ου, τὸ, apud Aetium libro 16, cap. 114, est compositio vnguenti humidi odorati, teste Gorr. Sunt qui interpr. Vnguentum liquidum.

C. Υγρόπισσον, ου, τὸ, dicitur ἡ ὑγρὰ πίσσα, pix liquida, teste Bud. Vtitur eo vocabulo scholiast. Nicandri in Alex.

quum de cantharidibus loquens, ait, ὡς ἡ μὲν ὀσμὴ ὁμοία ἐστὶ πίσσῃ χυτῇ, ὁ δὲ τῶ ὑγροπίσσῳ ἡ δὲ χεῦσις, κεδρίσι. Vbi etiam nota ὑγρὸς exponi per χυτὸς, quod est Fusilis, Fluidus: vt ea sunt quæ vel liquida sunt & fluunt per se, vel liquefieri queunt igne aut humore.

C. Υγροτράχηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollem & flexilem ceruicem habens. vt Aristot. ὑγροτράχηλα ζῶα vocat quæ colla seu ceruices suas facilè queunt λυγίζειν, & versare huc illuc, velut aues & cameli.

C. Υγροθρικὸς, οῦ, ὁ, Qui in humido ali solet & nutriri: VT Ξηροθρικὸς dicitur ὁ ἐν ξηρῷ τρεφόμενος. veluti ξηροθρικὰ καὶ ὑγροθρικὰ ζῶα apud Athenæum libro 3, ex Plat. Politico, vbi & ξηροβαπκὰ & ὑγροβαπκὰ ζῶα memorantur, quæ nimirum sicca & humida permeant. quorum illa sunt τὰ ὑγρόβια, quæ in aquis degunt: hæc autem τὰ χερσαῖα, terrestria.

C. Υγρόφθογγος, In quo τὰ ὑγρὰ φθέγγονται. In Epigramm. pocu'um ὑγρόφθογγον dici aiunt in quo liquores resonabant.

C. Υγροφοῖνιξ apud Ælianum esse dicitur nomen auis, forsan quòd τὰ ὑγρὰ sectaretur.

C. Υγρέμπλαστρον, ου, τὸ, Emplastrum liquidum, non siccũ.

C. Υγροσία autem pro Humecta substantia, sine autoris nomine affertur. videndúmque ne pro eo scribendum sit ὑγρασία. Non minus mendosa est VOX Υγροσία, quæ non solùm exponitur Humiditas, sed etiam Flexibilitas.

C. Δίυγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humidus, Vliginosus. idem cum ὑγρός. vt δίυγρος γῆ, terra humecta & vliginosa, & per quã humorum copia disperta est. Exponitur etiam Mollis, necnon Infirmus.

C. Ἔνυγρος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem exponitur Humidus, Madens, In quo ὑγρότης inest. Item, In humido degens, Aquatilis. VNDE Ἐνυγροθηρευτής, ου, ὁ, dicitur ὁ ἁλιεύς, Piscator, apud Platonem, De leg. quoniam nimirum θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur verò & ἐνυδροθηρευτὴς ab ἔνυδρος.

C. Ἐφυγρος, itidem Humens, Vliginosus, Irriguus.

C. Καθυγρος quoque significat Humidus seu Humẽs, Madidus seu Madens. Dioscorid. καθύγρος μαραίνει δρόμζει, Alis humentibus & ideo tetrum virus spirantibus. Vnde quidam interpr. Alarum virus mitigat.

C. Παύυγρος, Leuiter humidus: vt ὕφυγρος. Alii tamen simpliciter interpr. Humidus, Humens, Madidus. Apud medicos πάρυγρον est emplastri quoddam genus, inde nominatum (vt videtur) quoniam initio liquidum est, sed postea consistit & durescit. Heras enim apud Gal. lib. 7 τῶν κῆρ ῥῆνη id describens, quum dixisset, Adipis suilli recentis & curati vncias 44, ceræ vnc. 24, cerussæ vnc. 6, argenti spumæ vnc. 6, subiungit, Liquida cũ aridis permiscentur: ac manebit quidem aliquandiu liquidius, postea verò consistet per se, & compagem acquiret. Vide & Paulum atque Aëtium. Apud Galen. autem alicubi LEGITVR Παύυγρον, pro hoc πάρυγρον, vt videtur, teste Gorr.

C. Υφυγρος, Aliquantum humidus. Alii simpliciter interpr. Humidus.

Υγρῶς, Humidè, vel Liquidè, Fluidè. Significat etiã Molliter. Athen. lib. 11, ὑγρῶς ἀφῆκαι τὸν λάπαγα. Item Flexibiliter, Agiliter. VNDE Υγροτέρως, cõpar. gradu, Mollius, Flexibilius. Xen. De re equ. πάντες γὰρ τοιοῦντος τὸ γόνου ὑγροτέρως καμπτοῦσι ἐν τοῖς γόνασι. Ibidẽ dixerat, τὰ γε μὴν γόνατα οὐ βαδίζων ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτει, εἰκαζοις αὐ καὶ ἱππεύοντα ὑγρὰ ἔξιν τὰ σκέλη.

Υγρότης, ητος, ἡ, Humiditas, Humor. Lucian. De saltat. ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι. vt & Plutarch. De fort. Alexand. libro 2, τῶν ὀμμάτων τὸν διάχυσιν καὶ ὑγρότητα μιμεῖσθαι θέλοντες. Itẽ Flexibilitas. vt apud eunde Luc. in lib. De saltat. ἰσχνὸν τὸ σῶμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ὅθεν τὴν δεύειν. Affertur & τῶ ὑγροῖς ὑγρότης pro Morum facilitas.

Υγραίνω, Humecto, Madefacio. Plato Polit. 1, οὐδὲ ξηρότητος τὸ ὑγραίνει, ἀλλὰ τῶ ὀναίου. Galenus ad Glauconẽ, lib. 2, ἐν δὲ τοῖς λουτροῖς ἐστὶ ὁ σκοπὸς γιγνέσθαι, διαβρέξαι τε καὶ ὑγραίνει τὸ σῶμα. Et rursum, ὑγραινουσῃ καὶ ἀχρόμῳ τροφῇ διαιτᾶν, Victu qui humectat, Victu qui humidius reddat corpus. Seu simpliciter etiam Victu humido.

Pass. Υγραίνομαι, Humector, Madefio: seu Humesco, Madesco.

Υγρανσις, εως, ἡ, Humectatio. Alex. Aphrod.

Υγρασία, ας, ἡ, Humiditas, Humor, Vligo. Idem quod ὑγρότης, vt θερμασία, idem quod θερμότης. Galen. ἐν μὲν οὖν τοῖς κεφαλαῖς ὅταν ὑγρασία γένηται, βάρη ποιεῖ.

C. ANυγραίνω, Humecto, Humefacio, seu Madefacio. Item Emollio. vt Plutarch. dicit vinum μαλακώτερον ποιεῖν & αὐυγραίνειν, animos agrestiores emollire. Budæus quoque interpr. Mollio, Mollifico, in hoc eiusdem loco, ὡς ὑπὸ ῥέων καὶ πεπυρωμένος χαλκὸς τῶ πεπηγότι καὶ ψυχρῶ τοῦ εχωθεὶς λέγεται τὸ πυρὸς μᾶλλον αὐυγραίνειν καὶ σωματοῦν.

C. ΔΙυγραίνω, itidem Madefacio, Madore perfundo. Exponitur etiam Diluo, Excolo. sed sine exemplo.

C. ΕΞυγραίνω, idem. vnde ἐξυγραθεὶς, Madefactus, Humefactus. Quod verò Hippocr. dixit, τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα, quidam interpr. Ventris resolutio. ‖ Rursum ἐξυγραίνω redditur etiam Languidum reddo, sed sine exemplo.

C. ΚΑΘυγραίνω, itidem Madefacio. Vnde καθυγραθεὶς apud Theophr. Madefactus. seu Madidus, Humidus, κάθυγρος. Bud.

Ὑ Δ Ω, Celebro, Cano, Dico. Hesych. enim ὕδειν expon. ὑμνεῖν, ᾄδειν, λέγειν. Nicand. in Alexiph. pro Voco etiam posuisse hoc verbum fertur.

Υδέω, ῶ, idem. siquidem Hesych. ὑδέοισι expon. ὑμνοῦσιν, Celebrant, Decantant, Laudant, Carmine prædicant. seu Carmine pangunt vel dicunt. Pass. Υδέομαι, apud Apoll. Arg. 2, Καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται id est ᾄδονται καὶ λέγονται, vt schol. exp. Metri causa dicitur ETIAM Υδείω, vt πνείω pro πνέω. Callim. hymno in Iouem, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο, dicimus, λέγομεν, vt schol. expon.

Υδης, ου, ὁ, Qui carmina pãgit, vel Qui carminibus laudes alicuius dicit, Poeta. Hesychio ποιητής: item σωφρὼν, Sapiens, Intelligens, Prudens. In qua significatione posteriore legitur apud eundem ET Υδνης. Id enim ὕδνης expon. εἰδὼς, ἔμπειρος. Sciens, Peritus. Idem tamen ὕδνας attulerat etiam pro ἔγγονοι, σοφοί, id est Nepotes, Conuictores.

Ὑ MNOΣ, ου, ὁ, Hymnus, Carmen: sed peculiariter in honorem Dei, quo Dei laudes dicimus. vt Ὁμήρου ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, Ὀρφέως ὕμνος εἰς Πλούτωνα, Καλλιμάχου ὕμνος εἰς Δία. Extant enim horum poetarum hymni aliquot in deos. Verùm nõ solùm ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, sed etiam ὕμνος Ἀπόλλωνος aut θεῶν dicitur pro Hymnus in Apollinẽ aut deos, Carmẽ in honorem & laudem Apollinis aut deorum decãtatum. Athen. l. 1, καὶ Ὅμηρος δὲ, ἡ τῶν Ὁμηριδῶν φησὶν, ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνοις φησὶν, Ἀπόλλων Φόρμιγγ' ἐν χείρεσιν ἔχων χάριεν κιθαρίζε, Καλὰ καὶ ὑψι βιβᾶς. Quæ verba leguntur sub finem Homerici in Apollinem hymni: sed ibi pro χάριεν vulgatæ editiones habent ἀγαθὸν, & κιθαρίζων pro κιθαρίζε. Idem Athen. libro 14, οἱ ἀρχαῖοι τοιαῦτα ἔθεσι καὶ νόμοις τοῖς τῶν θεῶν ὕμνοις ᾄδειν ἅπαντας ἐν τοῖς ἑστιάσεσιν, Hymnos deorũ, Hymnos in deorum laudem conscriptos. Paulo antè dixerat, τοῦδε γοῦν Ἀρκάδων οἱ παῖδες ἐν νυπίοις ᾄδειν ἐθίζονται τοὺς νόμον τοὺς ὕμνους καὶ παρᾶνας, οἷς ἕκαστοι τοὺς τὰ πάτρια τοῖς ὁπηχωρίοις ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Vbi ex Teleste etiam attulerat, Οἱ δ' ἐξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. vt inde constet ad πηκτίδας etiam, lyras, citharásque, cantata fuisse eiusmodi carmina. Vnde Etymolog. ex Didymo hoc inter τροχωδίαν & ὕμνον discriminis constituit: τροχωδίαν nimirum dictam fuisse ὅταν τροχιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς τρὸς αὐλὸν ᾖδον: ὕμνον verò, quum τρὸς κιθάραν. Dauidis etiam psalmi vocantur ὕμνοι à Philone, paulo infrà in Υμνογράφος. Non semper tamen tam strictè accipitur, verùm etiam de quouis carmine dicitur quod nimirum decantatur. vt quum idem Athen. lib. 4 dicit, ἐμμελῶς ᾀδόντων γαμικὸν ὕμνον, carmen nuptiale: quod ὑπθαλάμιον etiam dici solet. Itidémq; apud Hes. Erg. 2, ἔνθα με φημὶ Υμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα, ibi me dico carmine victorem obtinuisse tripodem auritũ. Et rursum, Μῶσαι γὰρ μ' ἐδίδαξαν ἀοιδὸν ἄσφαρον ὕμνον ἀείδειν, cat-

mina dicere. Homerus verò periphrasticè ὕμνον ἀοιδῆς dixit pro ᾠδὴν seu ὕμνον, Odyss. θ, Δαμή τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. ‖ Hesychio ὕμνος est χρησμὸς, Oraculum. forsan quoniam ἐμμέτρως solebant reddi oracula, & responsa dari consulentibus. ‖ Ὕμνος dicitur etiam θρῆνος: quo modo Anacreōtem hoc vocabulū vsurpasse testatur Eustath. Sic verò & schol. Sophoclis pag. 99 annotat, ὕμνον propriè esse τὸν εἰς θεὸν ᾠδὴν. apud poetas autem simpliciter accipi pro ᾠδὴ, εἴτε (inquit) ὅτι ποιητικῆς ἐμμελείας, εἴτε μέλους θρηνῳδοῦς. Vide & Ὑμνέω.

A C. Βαρυΰμνων ἀναγέων ex Epigramm. affertur pro Hymnorum sanctorum: tanquā βαρύυμνος ibi positum sit pro Grauis hymnus, substantiuè: SICVT Εὔυμνος à Lascari substantiuè itidem vsurpatum est pro Bonus hymnus. Alioqui βαρύυμνος adiectiuè acceptum significaret Graues hymnos habens, VT Πολύυμνος, Multos habens hymnos, Abundans hymnis, apud Aristophanem.

C. Ἐφύμνιον, ου, τὸ, Carmen quod hymno succinitur, Cāticum quod post hymnum decantatur: seu simpliciter, Quod hymno succinitur, vt Bud. interpretatur. Suidæ τὸ ὅλῃ τῇ ὑμνῳ ᾆσμα. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.

B Ὑμνέω, ῶ, idem quod ὕδω seu ὑδέω, sed vsitatius, idque tam in prosa quàm in carmine. id est, Carmine dico, Carmine celebro, seu Hymnis laudes alicuius dico, Hymnis decanto. Propriéque de poetis dicitur, & iis qui carmina recitant. Homer. hymno in Apollinem, Αὐτὰρ ἐγὼ οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα Ὑμνέων. Et paulo post, Μοῦσαι μὲν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσυνάς. Paulo antè autem de Deliacis puellis dixerat, Αἴ τ' ἐπὶ λῆ θεῶν μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσουσιν, Λῆτόν θ' αὖ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν, Μνησάμεναι αἰδοῖόν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν, Ὕμνον ἀείδουσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων. Vbi ὑμνεῖν & ὕμνον ᾄδειν idem ferè sunt, nisi quòd illud actiuum est, hoc autem neutralis verbi ὑμνῳδεῖν locum obtinet. Thucyd. quoque vsus est hoc verbo in ea significatione, sed quasi neutrali. Sic enim ille lib. 1, pag. 8, ὡς οἱ ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτοῦ, quemadmodum ea poetæ celebrarunt. Alioqui in prosa solet accipi simpliciter pro Prædico, Dico. vt apud Platonem De rep. libro 2, πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, Vno ore prædicant, Vno ore dicunt. Item Prædico, Celebro, (vt dicitur aliquid prædicari & celebrari cuius fama spargitur) Decanto, Laudibus celebro, Laudo. Herodianus libro 1, ἐπὶ κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων, adulatoribus eum fortitudinis gloria celebrantibus, vt Politian. vertit. Thucydid. cum duplici accusatiuo, rei & personæ, dixit l. 2, pag 61, ἃ δὲ πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ ἐπὶ πᾶσι δρέπαι ἐκόσμησαν, Quæ in vrbis laudem & gloriam dixi, Ob quæ vrbem prædicaui & laudibus extuli. Scholiastes ibi subaudit præpos. εἰς, quam in Herodiani loco adiunctam habes. Pass. autē voce & significatione Herodot. dixit ὑμνέαται, sed Ionicè pro ὕμνηται, celebrati sunt. Sic Isocr. ὡς καλῶν ὄντων ἐπὶ πεπραγμένων, ὑμνεῖσθαι μᾶλλον ἢ σιωπᾶσθαι ἠβουλήθησαν, celebrari. ‖ Ὑμνῆσαι Polluci est etiam τὸν τῶν ὑμεναίων ᾆσμα. quod Athen. dicit γαμικὸν ὕμνον ᾄδειν. ‖ Ὑμνῶ accipitur κατ' αἰτιόρεσιν etiam pro Conuicior, Incuso seu Accuso. κακολογῶ, vt Eust. exp. pag. 634, afferens ex Eurip. πλὴν ἐμὲ μὲν ὑμνοῦσ' ἀπιστοσύνῃ. Et ex Æschylo, Ὑμνεῖθ' ὑπ' αὐτῶν φροιμίοις πολυρρόθοις. (Vbi etiam vocabuli ὕμνος similem vsum affert, ex Eurip. Med. ἐπεὶ αὐτάρκησαν ὕμνοι ἀρχέγονα γόνα. i. inquit, αἱ κτ' ἐπὶ ἀρρένων ὕβρεις) Est autem superior ille locus Eurip. desumptus itidē ex Med. & proximè citatū paulo præcedit: vbi chor⁹ dicit, πάρ' ἐμὲ δὴ κλεινὰν ἔχειν βιοτὰν φρέφοισι φᾶμαι· ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει. οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει. μοῦσαι δὲ παλαιγενοῦς λήξουσιν ἀοιδᾶν τὰν ἐμὰν ὑμνοῦσαι ἀπιστοσύναν, Carmine perstringere & diffamare: vel etiā simpliciter, Decātare, Diuulgare, Celebrare. Rectius Maledictis celebrare, vt Cic. dicit, Quod omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus maledictisque celebratum est. Suidas quoque annotat ὑμνεῖν accipi pro μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, idque tum à Sophocle & Æschylo, tum à Platone libro 1 De rep. Cuius verba, ad quæ respicit, hæc sunt, καὶ ὅτι πύτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. Apud eundem Platonē ὑμνεῖν accipiūt pro Deplorare, (vt Suidas quoque exponit ὀδύρεσθαι) quum dicit epist. 7, πολλοῖς καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ἔοικα ὅτι μελεές, hæc deplorare & lamentari, multis etiam aliis curæ est. Sic verò & apud Sophoclem ὑμνῆσαι schol. exp. θρηνῆσαι, in Electra, pag. 99, — ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ Στέγῃ, χθονὸς τῆς ἐκπρὸ ὑμνήσῃς κακά. Sed Eustath. ὑμνήσῃς κακὰ ibi accipit pro ὑβρίσῃς.

Poētæ metri causa dicunt ETIAM Ὑμνέω pro Ὑμνίω, vt ὑδέω pro ὑδέω, & πνέω pro πνέω. Hesiodus initio suorum Ergon, Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι, Δεῦτε Διὸς ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, Carmine celebrantes. ᾄδουσαι καὶ ἀλογοῦσαι, vt Hesych. ὑμνεῖ exp. ἀλογεῖ, ᾄδει. Sed potius accipitur neutraliter eo loco ὑμνείουσαι pro ὑμνῳδοῦσαι, seu ὕμνοις ᾄδουσαι.

Ὑμνησις, εως, ἡ, Celebratio: peculiariter verò ea quæ fit hymnis seu carmine. Pro laudum decantatione affertur ex Greg. Naz.

B Ὑμνητήρ, ῆρος, SIVE Ὑμνητής, οῦ, ὁ, Celebrator, Laudator: sed propriè Qui carmine laudes alicuius celebrat. Ὑμνητὴρ verò ex Epigr. affertur etiam pro Cantator, Poēta. vt idem sit cum ὑμνῳδὸς, seu ὑμνοθέτης, aut ὑμνοπόλος. Apud Suidam, τὸν ὑμνητὴρ' ὑδραίων Κύκνον.

C. Ὑποθυμνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laudibus super omnia euectus, vel euehendus, Summis celebratus vel celebrādus laudibus.

C. Ἀνυμνέω, ῶ, F. ήσω, itidem Celebro, Decanto: seu Laudibus celebro & eueho. Luc.

C. Ἐξυμνέω, ῶ, idem. Exponitur enim Hymnis prosequor, Celebro.

C. Ἐθυμνέω, ῶ, itidem Decāto, Celebro, apud Plat. De leg. In malam autem partem Soph. in Œd. tyr. Τοιαῦτ' ἐφύμνων pro δυσφημῶν, teste Eustathio pag. 634. Eius tamen scholiastes accipit pro αὐτοιμώλου. Est autem locus ille pag. 202 meæ edit. Rursum idem schol. ἐφυμνήσασα apud eundem expon. κατεράσασα, in Antig. pag. 266, — λοίδορον δέ σοι κακὰς Πεφάξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ, Diras imprecata tibi, vt liberorum tuorum occisori.

C. ΚΑΘυμνέω, ῶ, idem.

D Υ Μ Η Ν, quoque, eiusdē cum ὕμνος originis est. Est enim Polluci ὑμὼν & ὑδραῖος, τὸ ᾆσμα τὸ γαμήλιον, quod Athen. ὕμνον γαμικὸν appellat. id est Carmē nuptiale, Carmen quod in nuptiis cantari solet. ὑπθαλάμιον alio nomine dicunt quòd ad thalami fores decantari soleret. itidémque idem Poll. ὑμνῆσαι esse dicit τὸ τὸν ὑδραῖον ᾆσαι. Eustathius quoque ὑδραῖον dici posse ait παρὰ τὸ ὑμνεῖν, quasi ὑμναῖον, ἵνα. Itémque Suidas, quum ὑδραίων exp. γαμικῶν ὕμνων, procul dubio ad etymon allusit. Latinis hymen itidem dicitur hoc γαμήλιον ᾆσμα. Stat. in epithalamio Stellæ, Ergo dies aderat parcarum conditus albo Vellere, quo Stellæ Violantillæque professus Clamaretur hymen. At Catullus in epithalamio Iuliæ sæpe ingeminat, O hymen hymenæe iô, O hymē hymenæe. forsan Hymenis & Hymenæi nomine deū aliquē intelligens. Teste enim Donato, Hymenæū quidā Liberi & Veneris filium esse dicūt, qui primus certas nuptias instituerit: & ob hoc meritum per laudem cantari in virginalibus nuptiis. Seruius verò scribit, Hymenæum quendam apud Athenas inter bella sæuissima virgines liberasse: eámque ob causam nubentes eius inuocare nomen, quasi liberatoris virginitatis. Apud Romanos Talasio quoque inuocari solebat: quoniam plebeius quidam in Sabinarum raptu pulcherrimam ducens virginem, metuénsque ne sibi eriperetur, Talasionis nomine puellæ virginitatem tutatus fuerat, simulans ad Talasionem ducem eam se deducere. Cuius rei Plutarchus quoq; meminit in Problem. Rom. pag. 484 meæ edit. sed paulo aliter quàm Seruius. Nonnulli hunc siue Hymenem siue Hymenæum, dici volunt ἀπὸ τῆς ὑδρᾶς (id est à mēbrana seu pellicula) quæ virginitatis index est, & primo coitu rūpitur. ‖ Nam ὑμὼν aliàs significat Membrana, Pellicula. vt Galenus ad Glauc. ὑδρᾶ appellat membranam seu tuniculam oculi: & alii ὑδρᾶς mēbranas quibus fœtus inuoluitur. Ὑμὼν (inquit Gorr.) Membrana: est pars corporis simplex, alba, neruosa, lata, plana, valida, tenuis faciléque dilatabilis: quam Græci nunc ὑδρᾶ, nunc χιτῶνα, nunc μήνιγγα indifferenter appellant. res enim eadem est, sed rationes diuersæ. nam quum partem aliquam vestit, χιτὼν, quum cerebrum foris integit, μήνιγξ, aliàs ὑμὼν dicitur. Est autem omnium corporis membranarum amplissima cutis: sed ante cutim ὑπόδερμις, sensu destituta, ex cutis incremento producta, & tota cuti supertensa. Præter hanc autem singuli etiam musculi suas habent membranas siue tunicas. Habet & cranium mēbranam suā, dictā ὑδροκράνιον. Insunt & oculis suæ membranæ, ὑπόπτυχυῖα, κερατοειδὴς καὶ χοροειδὴς, siue ῥαγοειδὴς, adhæc ἀμφιβληστροειδὴς, & quæ humorē crystallinū ambit. Habet & palatum & os suam: suam etiā fauces, & epiglottis, & larynx, & aspera arteria: tota item rhachitis, & spōdyli, itidémque reliqua ossa: venter infernus quoque suum ὑδροπνεῖον ὑμένα, & costæ suum ὑποζωκότα. Habent verò & proprias membranas singula viscera, quas & tunicas appellare licet. Sunt autem & in membranarū numero, νύμφη, quæ pudendo muliebri inest, & χορέον, & ἄμνιος, & ἀλλαντοειδὴς, & præterea in toto corpore quamplurimæ. Hæc ille inter alia, addēs etiam, quasdam villos habere, quasdam iis carere. Λεπτονήτους autem ὑμένας Eubulus comic⁹ videtur tunicas vel vestes dicere è tenui seu subtili tela, apud Athen. lib. 13, de meretricibus loquēs, πόλλοις Κύπριδος ἐξηκριβωμένας Γυμνὰς ἐφεξῆς ὀπτικαίρως πεπαμένας, Ἐν λεπτονήτοις ὑμένσιν ἑστώσας. Vide & sequēs comp.

C. Ὑμενοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Membranæ speciem gerens, Membranaceus. Vel etiam Membrana constans, vt Plin. vertit, qui hæc Aristot. verba, ἔστι δὴ καὶ κύστις ὑμενοειδὴς, δεδεμένη δὴ οὐ συμφύεται, sic Latinè expressit, Vesica membrana constat, vulnerata cicatrice non solidescit. Vbi nota mēbranam diserte ab eo vocari quod Græci ὑμένα appellant. vt rursum pro his eiusdem Aristot. τὸν ὑμένα ἀναρρήξας ἐκπέπαται, ipse habet, Ruptis membranis emergit, de apum fœtu loquens. Iterúmque pro his, ἀπέπαται δὴ ὡς ἂν ὑμὲν ἀεὶ τὰ κάτω, Subesse membrana quædam radicibus spongiarum intelligitur.

C. Ὑμενόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alas membranaceas habens, vt vespertiliones & cicadæ. Plin. lib. 11, cap. 18, Membranis & cicadæ volant. Et cap. 39, Membranis volant fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio. Vtitur autem Græco vocabulo Luc.

C. Ὑμενόστρακος, Testa constans tenui & subtili in modum membranæ. Apud Luc. in Lexiph. ἀνεμοφόρητα καὶ ὑμενόστρακα ποτήρια.

c. 2. Ἐνυμενόσπερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semen habens membranis inrectum seu inclusum, Cuius semen membranis continetur.

E Ὑμενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Membranaceus, seu Tenui membrana constans, In modum membranæ tenuis, Membranæ speciem gerens. Gaza apud Aristot. ὑμενώδεσι δεσμοῖς vertit Fibrarum nexu.

Ὑμένινος, ου, ὁ, Membranaceus, vel potius, Membraneus, vt Vlpianus loquitur. id est E membrana factus. vt ὑμένινη θηκογλωττίς, linguæ inuolucrum è membrana seu tenui pellicula. Vide in Περιγλωττίς.

Ὑμένιος, ου, ὁ, itidem Membranaceus, Membranæ in modū tenuis. Hesychius verò simpliciter ὑμένιον exp. λεπτόν: vt ὑμενῶδες eidem est itidem λεπτὸν, nec non ἀεροειδές.

Ὑμένιον, ου, τὸ, pro Membranula affertur. Pro quo tamen existimo scribendū esse potius ὑμένιον, sine diphthongo.

Ὑμέναιος Hesychio est ὀπτίπλοις, & τὸ ἱμάφανες. Quibus verbis haud scio quid sibi velit, nisi ὑμέναιον nomine accipiat τὸν ὀπτίπλοιν ὑμένα, qui vētri & intestinis incumbit: item quod pellucidum est in modum tenuis membranæ.

Idem ὑμέναιον dici scribit τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπαυλοῦμενον, vt ex Polluce etiam docui ὑμένα & ὑμέναιον dici τὸ γαμήλιον ᾆσμα, quod γαμικὸν ὕμνον ab Athenæo nominari. Idem rursum Hesych. ὑμεναίων exp. γαμικῶν ᾀσμάτων. vt & Suidas, γαμικῶν ὕμνων, afferens hunc ex Epigr. locum, Τὸν χρίεντ' Ἀλκμαῖα, τὸν ὑμνητὴρ' ὑδραίων Κύκνον, τὸν μουσᾶν ἄξια μελφαίνοντα. Sic Athen. quoque lib. 14, ὑμέναιον dici scribit πῶν ἐν γάμοις ᾠδὴν, vt rursum Hesych. ᾠδὴν ὀπτιάμιον. Homerus Iliad. σ, Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπὸ λαμπομένων Ἠγίνεον αὐὰ ἄεσν, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει: quoniam nimirum γάμοι ἔσαν, vt ibidem loquitur, id est διεγείρετο πλείστη γαμήλιος ᾠδὴ, vt breuium scholiorum autor exponit, quem consule de etymo huius vocabuli, ipsiúsque verba confer cum iis quæ ex Seruio in Ὑμὼν attuli. Itidem Hesiodus Asp. — εὐοστοῦσι ἐπ' ἀπήνης Ἠγεντ' αὐδὴ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Plutarchus Symp. 4, ἡ δὲ γαμήλιος τράπεζα κατήγορον ἔχει τὸ ὑμέναιον μέγα βοῶντα, καὶ πῶν δᾶδα καὶ τὸν αὐλόν. Athen. lib. 1, de Philoxeno, λουσάμενος παρὲξ ἄκλητος ὢν νυμφίον, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον

ἄσας ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχή. Γάμε θεῶν λαμπρότατε, πάντας ἐνιαχήσω. Vbi vt ὑμέναιον ἄδειν dicit, ita alibi γαμικὸν ὕμνον ἄδειν: itidémque Virgil.— natæ Turnique canit hymenæos. id est, nuptiale carmen in honorem natæ suæ & Turni compositum. Et Plautus, Suaui cantu concelebra omnem hanc plateolam hymenæo. Hesychio ὑμέναιος est non solùm ἡ ὀπτὰ γάμος ᾠδή, nuptiale carmen, sed etiam ipse γάμος. Quo modo Virgil. hanc vocem (sed in plur.num.) vsurpauit, vt quum dixit Vetitos hymenæos inuadere, Inconcessos hymenæos petere. item Iustos pati hymenæos, Pactos hymenæos exercere. Nisi pro concubitu in hisce locis accipere malis. Rursum ὑμέναιος, ipse nuptiarũ præses seu antistes deus. Luc. in Herodoto, siue Aëtione, πάροχος, ᾧ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καταιθύσας ἔχων, μειρακίῳ παῦ ὡραίῳ ἐπερεισθύβρος. Ὑμέναιος, οἶμαι, ὀδίν. ἐπέρωσε δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι Ἔρωτες παίζοντες. Vide & Ὑμλῶ, necnon schol. Homeri in loco suprà citato.

Vnde VERB. Ὑμεναίω, ῶ, SIVE Ὑμεναάω, ῶ, Hymenæum canto, vel Hymenæo iungo, Connubio iungo. Vtriusque verbi meminerunt Etymol. & lex. meum vetus: afferúntq; ὑμεναιώσουσι pro ἄσουσι τὸ ὑμέναιον καὶ συνάψουσι γάμῳ: & ὑμεναιοῦν pro συνάπτειν γάμῳ, καὶ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον. Aristoph. quoque schol. ὑμεναιοῖ exp. ἐς γάμους ἄγοιτο. Inde & COMP. Ἀνυμέναιος, ου, ἡ, Hymenæi expers, Iustos hymenæos non passa, vt Virgil. loquitur: Polluci ἡ ἄγαμος, Suidæ ἡ μὴ ἔχουσα ἀνδρα.

ΥΙΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Filius, Natus, seu Gnatus. Homerus Il. ζ, Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλους καὶ νήπιον υἱόν. Et Iliad. τ, ὃς Σκύρῳ μοι ὀνειτρέφετο φίλος υἱός. Et Odyss. α, Ὡς δὴ ἔπειθ' ὄφελον μακάρες νύ τοι ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος. Et alibi, Ἀτρέος υἱὸς, Atrei filius. In prosa etiam passim. Demosth. Philipp. 3, υἱὸς ὢν πολλῇ οὐσίᾳ γεγονὼς γνήσιος. Plutarchus, ἀγαπητὸν υἱόν. Idem, τοὺς ἀπάτορας, νοθείους υἱοὺς καλοῦσι, filios spurios appellant Romani eos qui patrem non habent. Athen. ἑκάτερον τῶν υἱῶν. Item υἱὸν ποιεῖσθαι siue θέσθαι, quod & παῖδα θέσθαι, Adoptare in familiam suam. vnde υἱὸς θετὸς, siue υἱὸς ποιητὸς, filius adoptiuus. At υἱὸς ἐπανιὼν de filio adoptato dicitur qui ad suam naturalémque familiam reuersus est ab ea in quam ascitus fuerat. Vide & Υἱῆς. Annotat Eustathius ex quibusdam grammaticis, etiam sine diphthongo apud Atticos SCRIBI Υἱὸς, & forsan communem dialectum συνεκφωνῆσαι literam ι, ad differentiam genitiui υἱοῦ ab υἷς.

Dicitur verò ETIAM Υἱοῦς pro υἱὸς, idque Atticè, vt annot. schol. Thuc. lib. 1, p. 6, vbi Thuc. ait, ὅτι Κύρου καὶ Καμβύσου τοῦ υἱέως αὐτοῦ. Plato epist. 7, εἰ γὰρ αὐτὰ οὐ Διονυσίου, ἀλλὰ τοῦ υἱέως. Vbi tamen quidam dicunt per ō scribendũ υἱέος, vt apud Homerum legimus Τυφωέος & Ἀτρέος. apud Hesych. certè ita scriptum extat, nimirum Υἱέος, υἱοῦ, τέκνου. Sic cum apud alios tum verò apud Lucianum sæpe υἱέος. Datiuo vtitur Hom. Odyss. ξ, Ἑρμῆ Μαιάδος υἱέ. Duali numero υἱέε dixit Plato in Apolog. ἐὰν γὰρ αὖ τοὺς δύο υἱέε. Nominatiuo plurali υἱέες Hom. Odyss. κ, Τοὺς δὲ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν· Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. Genitiuo υἱέων, Plato rursum in Apolog. δεῖ πω τοῦ υἱέων κτῆσιν. Datiuo υἱέσιν, idem lib. 2 De rep. τοῖς μεκελδύουσι πατέρες υἱέσι. Et Aristoph. Nub. Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, similis futurus es filiis Hippocratis. Accus. plur. Synes. τούτους ὃ ἴσα καὶ τοὺς υἱέας ἡμῶν. Demosthenes contractim υἱεῖς dicit. Nominatiuus autem ille singul. num. inusitatus esse dicitur. Ionicè pro υἱέος DICITVR Υἱῆος, ET Υἱῆα pro υἱέα, NECNON Υἱῆες pro υἱέες, vt βασιλῆες pro βασιλέες. Nonn. πατὴρ υἱῆα γεραίρων. Apollon. Argon. 2, υἱῆες Φείξοιο.

Sunt porrò & alii casus obliqui, GEN. Υἱοῦ, DAT. Υἱῖ. ACCVS. Υἱὰ. & DVAL. Υἱέ. PLVR. Υἱῶν, & ACCVS. Υἱοὺς, item irregularis DAT. PLVR. Υἱάσι. Quorũ Eust. quoque mentionẽ facit, dicẽs υἷος & υἷι per crasin facta esse ex υἱῖος & υἱῖι, deriuatis à NOMIN. Υἱῖς. Quòd si υἱὸς in illo genitiuo scriberetur, & υἱὶ in datiuo, ab υἷς deriuari possent. Vtuntur autem iis poëtæ tantùm. Homerus Iliad. β, — οἷσιν ἔξ Ἰλίου υἱὸς ἄποινα. id est υἱοῦ λύτρα. Et Iliad. ω, Ἐξ δέ οἱ υἷες ἔασι, sex filii. Et Iliad. χ, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν. Et Odyss. γ, Εὖ δ' ἄρα Νέστορ ἦσθ' σὺν υἱάσι, cum filiis suis. In priore autem loco nota υἷας Ἀχαιῶν periphrasticè dici τοὺς Ἀχαιοὺς, vt ἰατρῶν παῖδες vocari solent οἱ ἰατροί. Accus. singul. υἷα legitur apud Hesychium.

C. Υἱοθεσία, ας, ἡ, Adoptio seu Adoptatio. Paulus epist. ad Ephes. cap. 1, προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, in adoptionem designauit. Itidem ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν dicitur ὁ θετὸς seu ἐκποίητος, qui à familia sua alienatus, in adoptionẽ alienæ familiæ datus est. B. Rursum Paulus ad Gal. c. 4. ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν, vt adoptionẽ acciperemus. Et in epist. ad Rom. c. 8, ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν, adoptionẽ expectãtes, id est redẽptionem corporis nostri. Paulo antè, ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββὰ ὁ πατήρ, spiritum adoptionis, qua nimirum Deus nos θετοὺς υἱοὺς λαμβάνει. est enim υἱοθεσία Hesychio ὅταν τὶς θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ. Idem baptismũ quoq; vocari tradit υἱοθεσίαν. nam in eo valedicimus Adamo parenti nostro, & in Dei quasi familiam transimus.

ITEM Υἱοθετέω, ῶ, F. ήσω, Adopto. vnde υἱοθετῆ Hesychio ὑποποιεῖ, οὐ φύσει ἀλλὰ θέσει. AT Υἱόθετος affertur pro Adoptatus, θετὸς, ποιητὸς seu εἰς ποίητος, quemadmodum Budæus quoq; ex Atticis & Hesychio υἱόθετος affert pro νόθος, εἰς ποιητός.

C. Υἱοποιέω, ῶ, Filium facio. id est, Filium vel procreo vel adopto. Vide in Υἱοθετέω.

Υἱότης, ητος, ἡ. q. d. Filiitas vel Filiatio. id est Filium esse. Vel etiam Filii vocabulum seu nomen, Filii appellatio: id est, Filium appellari. Greg. Naz. οὐδὲ γὰρ ἔλειψις ἡ υἱότης. Dionys. Areop. ὅπερ πᾶσα θεία πατρία καὶ υἱότης ἐκ τῆς πάντων ὑπερηφανίας πατριαρχίας καὶ ἱεραρχίας δεδώρηται. Vbi etiam NOTA Υἱαρχία, vt πατριαρχία, κυριαρχία, ἀγαθαρχία. Affertur verò ET Υἱωδία ex schol. Eurip. pro υἱότης.

Υἱόω, ῶ, Filium facio, vel Adopto. υἱοποιῶ seu υἱοθετῶ. VNDE Υἴωσις, εως, ἡ, Adoptatio. υἱοθεσία.

Υἱϊκῶς, Filii more, Filialiter.

Υἴδιον, Filiolus. Aristoph. Vesp. Τὸ γὰρ υἴδιον τηρεῖ με, κἄστι δεινὸν, filiolus enim obseruat me. Sed notandum ibi cum diphthongo SCRIBI Υἴδιον, sine diphthõgo autem apud Suid. in manuscripto etiam codice.

¶ Υἱωνὸς, οῦ, SIVE Υἱωνεὺς, έως, ὁ, Filii filius, Nepos ex filio. Homer. Iliad. β, Υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης, Herculis filii, & nepotes ex filiis. vt & schol. exp. υἱῶν υἱοί, ἔγγονοι. Et Od. ω, Υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι. Apollon. Rhod. Arg. lib. 2, Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγώ. Est & in prosa huius vocabuli vsus. Plut. De sera num. vind. ἀκροχορδόνες καὶ μελάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν πυρὶ ἀφανιζόντες, αἰέκωψαν ὕστερον ἐν υἱωνοῖς καὶ θυγατριδοῖς, in filiorum & filiarum filiis. Posterius autem υἱωνεὺς apud Hesych. extat. afferentem υἱωνέες pro υἱῶν υἱέες. FOEM. Υἱώνη, ης, ἡ, (nisi potius scribendum Υἱωνὴ) Filii filia, Neptis ex filio. quæ & υἷς & υἱδή.

Υἱδοῦς, οῦ, SIVE Υἱδεὺς, έως, ὁ, idem cum υἱωνὸς, Filius filii, Nepos ex filio. Illud apud Aristot. legitur, hoc autẽ apud Isocr. in epist. ad magistratus Mityl. vbi dicit, οἱ παῖδες Ἀφαρέως, υἱδεῖς δ' ἐμοί. Erat enim Aphareus filius eius, sed adoptiuus, vt docet Plutarchus in vita ipsius Isocr. Ambo hæc vocabula agnoscit Hesych. Sic enim apud eum legimus, Υἱδοῦς ἢ υἱδεῖς, υἱῶν υἱοί. Et rursum, Υἱδεῖς, υἱῶν υἱοί, ἔγγονοι. FOEM. GEN. Υἱδῆ, ης, ἡ, Filii filia, Neptis ex filia. υἱώνη. Affert enim idem Hesych. υἱδῆν pro υἱοῦ θυγατέρα. Apud eundem legitur ET Υἴδδος, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. In vulg. lex. verò ETIAM Υὶδοῦς, Nepos, ἔγγονος. sed ea scriptura apertè mendosa est.

Nec minus suspecta mihi est ea quæ apud Pollucem extat, NIMIRVM Υἱειδοῦς, ET Υἱειδῆ. sic enim apud illum lib. 3, cap. 2, titulo περὶ ἀπογόνων, legimus, Ὁ μὲν υἱοῦ υἱὸς, Υἱωνός τε καὶ Υἱειδοῦς πάππω τε καὶ τήθη λέγεται· ἡ δὲ υἱοῦ θυγάτηρ, ἀμφότερα, Υἱειδὴς, Υἱειδή. Quibus subiungit, ὁ δὲ θυγατρὸς υἱὸς, Θυγατειδοῦς· ὥσπερ ἡ τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ, θυγατειδή. Forsan autem & Υἱειδὴς scribendum pro υἱειδῆς, Filii filia, Neptis ex filio.

Υἷς, ίδος, ἡ, Filii filia, Neptis ex filio, vel etiam Filia. vnde apud Hesych. Υἷδες, θυγατέρες, ἢ υἱῶν θυγατέρες. Sed videndum ne potius υἱδ'οῖς scribendũ sit, eodémque modo quæ sequuntur ad hũc vsque locum. Sic certè apud

Isocr. υἱδεῖς in illo quem attuli loco.

¶ Υἱὴς quoque filium significat: significat tamẽ & vitem. Sic enim apud Hesychium Υἱὴ, πῶ ἄμπελον, ἢ υἱόν. Itidem verò υἱὸν exposuerat ἀνάδενδράδα. quæ ἀνάδενδρας ἄμπελος est Vitis arbustiua, Vitis quæ arboribus iuncta eas scãdit. Forsan autem ex eo υἱὸς siue υἱὴς vocatur hæc vitis, quoniam eius arboris cui iungitur, filius siue filia esse videtur. Latini coniugem dicunt: vnde ea aliæ arbores maritari dicuntur. Horat.— adulta vitium propagine Altas maritat populos. Colum. Si teneram vlmum maritaueris, nouam sufferet: si vetustam vitem applicueris, coniugem necabit.

ΥΛΑΑ΄Ω, ῶ, Latro: canum proprium, irascentium dum incognitum aliquid aut dum inimicum videt, vel audiunt aliquid quod bilem moueat. Homer. Od. π, Τηλέμαχον ᾧ θεέ ὀτρύνετον κύνες ὑλακόμωροι, Οὐδ' ὕλαον ποσόντα, Aduenientem Telemachum circum blandas mouebant caudas, nec latrabant. Et mox, Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλθύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώεμμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν, Ἀλλὰ θεεσσάνουσι. Eodem libro pass. voce ὑλᾶσθαι dixit pro ὑλᾶν, latrare, v. 162, — κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κουζηθμῷ δ' ἐτέρωσε δίδασθ' ὁμοῖο φόβηθεν, non latrabant. Verùm notandum est in primo illo loco ὕλαον posse accipi etiam pro Allatrabãt, & tunc sublata distinctione legẽdum, Οὐδ' ὕλαον θεεσσάντα, nec accedentem Allatrabant, seu Suo latratu inuadebant. Quomodo & Odyss. υ accipi potest, quum ait, v. 15, Ὡς δ' κύων ἀμαλῇσι θεὲ σκυλάκεσσι βεβῶσα, Ἀνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μεμονέν τε μάχεσθαι· Ὡς ῥα τὸ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαμομύσσον κακὰ ἔργα. ¶ Hesychius ὑλάει exponit etiam θρυλεῖ. Paulo pòst tamen affert ὑλλεῖ pro θρυλλεῖ, λέγει: à THEM. Ὑλλέω.

Ὕλαμα, ατος, τὸ, Latratus. Vide synonymum ὑλακή. ET Ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem. Homerus Iliad. φ, de pardali, οὐδέ, τ' θυμὸν Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, latratu audito non expauescit. Et Xenoph. De venat. pag. 571, de canibus, διωκέτωσαν ᾧ ἐρώωμεν, καὶ μὴ ἐπανιέσθω, σὺν πολλῇ κραγγῇ καὶ ὑλαγμῷ. Vbi nota discrimen statui inter κραγγὴν & ὑλαγμόν. quorum hæc vox est grauior & pleno gutture effertur, illa autem, acutior. Hesychio ὑλαγμὸς est βοή, clamor.

Ὑλακτικὸς, οῦ, ὁ, Qui solet latrare, Pronus ad latrandum. Vtitur schol. Homeri in exponendo Ὑλακόμωρος.

Ὑλακτέω, ῶ, idem quod ὑλάω, sed vsitatius, in prosa præsertim. Homerus Iliad. σ, de canibus, Ἱστάμενοι ᾧ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἐκ τ' ἀλέοντο. quoniam nimirum δακέειν ἀπτεροπῶντο λεόντων. Plutarchus in suo περὶ ἀθυμίας libello, ὥσπερ κύνες, αὖ ὑλακτῶσι, τὸ πρόσηκον αὐτοῖς ἐπείνοις οἰόμενοι φθέγγεσθαι. Sicut verò ὑλάω cum accus. nonnũquam construi dictum est, & vsurpari pro Allatro seu Latratu inuado, Latratu prosequor, ita sciẽdum est ὑλακτῆν quoque accipi. Isocr. τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι. Luc. τοὺς ᾧ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, Allatrans, Latratu prosequens. seu Latrans in eos qui aufugere conantur. vt Plaut. dicit, Etiámne meæ in me latrant canes? Plinius autẽ, Hanc habentes negant latrari à canibus. Synonymum huic ὑλακτεῖν est βαΰζειν, pro quo Theocr. dicit βαῦσδειν Doricé. diuersa autem κυζᾶσθαι, necnon ῥάζειν & ῥύζειν, quæ tamẽ itidem canibus tribuũtur. Pollux de vulpibus etiã, lupis, ceruariis, (ἠῶας Græci dicunt) itémq; de lupis dici ait ὑλακτῆν & ὠρύεσθαι: quod ὠρύεσθαι nonnunquam leonis est, id est rugire. Homo verò ὑλακτῆν dicitur quum ἐμμανῶς καὶ αἰσχρῶς βοᾷ, in modum canis latrantis, vt annotat schol. Sophoclis in hunc locum Electræ, pag. 95, Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. recte enim dixerat paulo antè ipse poëta, — ἐμμανὴς Βοᾷ θεραστός. vt & Hesych. ὑλακτῶν exp. μετὰ μανίας κράζων, Insanè clamitans seu vociferans. Ita Cic. A Philippo interrogatus quid latraret. Sed & alia dicuntur latrare & ὑλακτῆν quæ latrantium canum sonos imitantur. At quum Lucr. dicit, Nil aliud sibi naturam latrare, hoc verbum Latrare est potius Latratu dicere, θρυλεῖν, ὑλᾶν. Ire cor, quum palpitat, & συνεχῶς κινεῖται, dicitur ὑλακτεῖν, vt schol. Homeri annotat, Iliad. ο, non procul ab initio, — καρδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. Sic & apud Plutarch. περὶ ἀδολεσχίας legimus, τὴν καρδίαν μὴ τρέμειν μηδ' ὑλακτῆν. VNDE Ἐξυλακτέω, ῶ, Latratum emitto, vel In latratum erumpo. Plutarchus De aud. ὅταν ἀκούων ἑτάρου, μὴ σωπᾷ τρέφηται μηδ' ἐξυλακτῇ πρὸς ἕκαστον. ET Καθυλακτέω, ῶ, Oblatro, Latratu inuado, seu Latro in. vt Plaut. dicit, Etiámne meæ in me latrant canes? Basil. ἔασον αὐτὸν ἄφραντά σου καθυλακτεῖν.

Ὑλακή, ῆς, ἡ, Latratus. idem quod ὕλαγμα seu ὑλαγμός. In Geopon. βαρείᾳ τῇ ὑλακῇ καὶ καταπληκτικῇ χρώμενοι. Et alibi, μεγάλοι ὄντες τὰ στόματα, πρὸς οὐρανὸν παχίαν καὶ ὕλαγμα ἔχοντες βαρύτατον: quod Cato dixerat, Facie debent esse formosi, cauda crassa, latratu graui. VNDE Ὑλακόμωρος, Ad latrandum fato quodam natus: vel Latrando se exercens & fatigans. vt apud Homerum ὑλακόμωροι scholiastes Eustathius exp. οἱ πρὸς τὸ ὑλακτῶν μεμορημένοι, id est πεπονημένοι, seu ὑλακτικοί. Aristarchus autem ὀξύφωνοι, πρὸς τὸ μορόν, τὸ ὀξύ: facta ἐκτάσει syllabæ μο. Epitheton canum est apud Homerum. vt Odyss. ξ, non procul abinitio, Ἐξαπίνης δ' Οὐδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι, & κεκλήγοντες ἐπέδραμον. ITEM Ὑλακόω, ῶ, Latro: idem cum ὑλάω & ὑλακτέω. Oppianus De venat. libro 3, loquens de pelle lupina, - τῆς μόν τε δίχα μηξας πρὸς ποσὶν Εἰφορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δεῖμα κραταιῶν, Καί σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβάασι πεδίλοις Ἀντίον οὐχ ὑλάοισι, πάρος γάμον ὑλακώοντες. Plinius verò dicit eos qui linguam hyænæ in calceamento sub pede habeant, non latrari à canibus. Et rursum, Non latrant canes lingua canina in calceamento subdita pollici. Item, Non latrari à cane membranam ex secundis canis habentem.

ΥΛΗ΄, ης, ἡ, Materia siue Materies: philosophis dicitur ἡ μὴ τόδε τι οὖσα ἐνεργείᾳ, δυνάμει δὲ τόδε τι. cuius comes est μορφὴ, forma. omnia enim ex illis duabus constant. vt Aristot. docet in Physicis & initio lib. 4 Metaphys. Necnon Macrob. lib. 1 in Somn. Scip. cap. 12, Ὕλη (inquit) omne corpus mundi, quod vbicunque cernimus, ideis impressa formauit. Quam ὕλην paulo antè interpretatur syluestrem tumultum, Anima ergo (inquit) quum trahitur ad corpus, in hac prima sui productione, syluestrem tumultum, id est ὕλην, influentem sibi incipit experiri. Innuens, primam significationem vocabuli ὕλη esse eam qua pro sylua accipitur. nec immeritò fortassis, quum ab Homero omnium antiquissimo ita vsurpetur, vti paulo pòst docebo. Rursum Aristot. Polit. 1, ὕλην esse dicit τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, subiectum & rem propositam ex qua aliquid efficitur. vt textoris ὕλη esse dicitur lana, statuarii autem, æs, marmor aut lignum, vnde statuam fabricatur: architecti & fabri lignarii, ligna: ferrum, ferrarii: itidémque in cæteris artibus & disciplinis. Atque hæc ὕλη λόγον ἔχει πρὸς τὰ γινόμενα, μὴ θῶς καὶ πθιῶς, vt ex Platone tradit Plutarchus Symp. 2, qui & lib. 8 ait, τὸ πῦρ τῶν ὕλων ἐξ ἧς αὐξήθη, μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν, ἤδει. vnde Latini istam ὕλην non sine causa materiem dixere, quasi rerum omnium matrem. Sic Herodian. lib. 7, ὕλη νόμισμα ποιῆσαι δυναμένη, materia ex qua nummi possunt cudi. Et lib. 4, δῶρα ὕλης πολυτελοῦς καὶ τέχνης ποικίλης. Et Plutarch. in Polit. præcept. παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἀψυχον δημιουργοῦντες. Et Dionys. Long. χρῆται ὕλῃ εἶναι λέγει νυμφαίοις κήποις & ἔρωσι: γέλωτος autem, Irum & Thersiten Homericum. eiusmodi enim monstra deformia risus Materiam præbent spectanti. ¶ Ὕλη peculiariter vocatur materies illa ex qua vel struuntur ædificia vel ignis accenditur, id est Ligna. vt Latini quoque Materiam vocant arbores destinatas ædificiis, sed non dolatas. De fabrili materia & lignis quæ ad ædificia cæduntur, apud Theophr. tũ alibi tum Histor. plant. lib. 5, ὅλως δ' πρὸς ποῖα τῆς ὕλης ἑκάστῃ χρήσιμα, καὶ ποία ναυπηγήσιμος καὶ οἰκοδομικὴ, πτερεκτέον εἰπεῖν, quæ materies nauibus, quæ item ædificiis extruendis apta sit. Itidémque ex Thucydide lib. 4, κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην affertur, pro, Cædẽtes arbores aliámque materiam. Scholiastes enim subaudit ibi ἄλλην. Et Xenoph. Hellen. 1, pag. 252, ἐκέλευσε ναυπηγεῖσθαι τετήρεις, χρήματά τε διδοὺς, καὶ ὕλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι φερούσας: paulo antè πρὸς κελευσάμενος μὴ ἀθυμεῖν ἕνεκα ξύλων. Sic ὕλη παντοία, affertur pro Omne arborum genus. De ea autem materia ex qua ignis accenditur, vt sunt non solum ligna ex arboribus fissis, sed etiam virgulta & far-

menta, passim apud Homerum. vt Iliad.η, — ἕτεροι δ' μεθ' ὕλιν, ἐκάπτιζον το, accingebantur ad conuehenda cremādis mortuis ligna. Et Iliad.ω, πολὺ δὲ σὺ ὕλη Α Ἀξέμεν ἠδ' ὄρεος. Et Odyss.κ, Ἀλλ' τοῦ μὲν ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην. Et Od.ι, de Polyphemo pransum eunte, φέρε δ' ἄχθος Υλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποιήσῃ δόρπον ἐόν. Sic Iliad.ψ, Κηδεμόνες δ' παρ' αὐτὸν μνῶον, καὶ πένεον ὕλην, ligna construebāt Patroclo cremādo. Et paulo antè, αὐτὰρ δὲ οἱ μνωοειδέα νήεον ὕλην. Et apud Plat. De leg. ὕλη αὔη, ligna arida: & ὕλη καύσιμος, Ligna quæ cō buri apta sunt, Materies & fomes ignis. Necnō ὕλη vocātur virgulta & frutices quibus aues suos nidos vel B cōstruunt vel muniunt. Aristot. Hist. anim. lib. 6, de coturnicibus & perdicibus, ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην. Et lib. 9, de iisdem, ἐπηλυγαστάμενοι ἄκανθαν ἕνα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐν τοῖς τὰ πίπτουσιν. Vnde Plinius, Perdices spina & frutice sic muniunt receptaculum vt contra feras abūdè vallentur. Præterea frutices stirpésque paruulæ quæ in segete nascuntur, vel etiam herbæ quæ in frutices assurgunt, ὕλη nominantur. vt apud Xenoph. in Œcon. τὰ δὲ λοῦ ὕλη πίγη C συνεξορμῶσα τοῦ σίτου, καὶ διαρπάζουσα τὸ σῖτον τῶν θερίων; Et rursum, ἡ ὕλη ἢ πολλάκις ὑπὸ τοῦ ὑδάτων συνεξορμᾷ τοῦ σίτου. Et sic sæpe. vbi Bud. ὕλαν interpr. Frutices, Virgulta, Arundines. Ipsæ etiā arbores, fruticésque nondum succisi, sed simul adhuc stantes, ὕλη nominantur, Latinis Sylua. Homerus Odyss.ε, Ὑλη δ' ἀπὸς ἀμφιτεθύκει τηλεθόωσα, virens sylua. cui versui hunc subiungit, Κληθρη τ' αἴγειρός τε καὶ ἀθάνατος κυπάρισσος: declarans quid ὕλης vocabulo intellexerit. Et Iliad.λ, Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἴδηλον ἐν ἀζέλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Παντη δ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρῃ, in sylua lignis abundāte. Et Iliad.υ, Ὡς δ' αἰ αμαμαέι βαθὲ' ἄγκεα D θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη. Et Od. ρ, φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅ, τι ἴδοιτο. Et Iliad. λ, Καρπαλίμως ἤιξε δόμ' δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλας. Prosæ etiam scriptores sic vsurpant. Herodian. lib. 8, μήτιες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὁρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρύφιοι εἶεν, in cōuallibus & densissimis syluis. Et lib. 7, ἐν ταῖς ὕλαις ἐκρύπτοντο. Ibidem, ὕλαι δ' βύδενδροι· ὅθεν ξύλων οὐσῆς ἐκπενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκιωποιοῦσι. Sic Xenoph. in Cyneg. aliquoties. ¶ Porrò vt ὕλη dicitur materia quæ ignis alitur, id est ligna, ita etiam aliqua quibus corpus alitur & vita sustentatur, ὕλης nomine appellantur. E Quem vsum habet apud Aristot. Histor. animal. libro 8, necnon in hoc loco Herodoti, ἐξ ὕλης ἀγείης ζώοντα ἔθνεα, vbi de iis loquitur quæ in locis sylueſtribus proueniunt. Cui adde hunc Plutarchi Symp. 6, probl. 2, τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα τὴν ὕλιν διαφέρει καὶ σκιδνᾶσιν. Vbi tamen ὕλης nomine vocātur potius fæces cibi concocti, vel etiam ipsi cibi concocti. vnde etiam crassa materia gigni in corporibus dicitur ex cibis crassi succi. Theologi verò ὕλιν interdum nomināt fæces sordésque mundanas, quibus inuoluti sunt ii qui res diuinas negligunt. In qua significatione passim vsurpauit Synes. in Hymnis suis. vt hymno 3, σκολιαὶς δ' ἀπάτας αἰνίγμασι θεσπίδας μερόπων, εἰς ζόφον ὕλας μὴ καταδυῶν. Et aliquanto pòst, δ' νοφεραὶ ὕλας κηΐδα φέρω. Item, τοὶ πολλάκι δὴ νοεραῖς αἰόδοις ὀπιβαλλόμεθα, λαμπρᾶς ὕλας ἵμερος ἀίγμ. Quibus adde hoc quod ex Greg. affertur, ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῆς ὑλικῶν, pro, Crassis terrenæ molis impedimentis. ¶ Est & vrbis nomen apud Etymol. & Diog. Laërt. Q

Υλιβάτης, ου, ὁ, Syluigradus, (si ita loqui liceat, vt Ponti-
C. gradus dicitur) id est Qui per syluas graditur, Qui syluas peruadit seu pererrat. Clitomachus apud Athen. lib. 8, τῆς χρυσίων δ' ὑμῖν ἤξει παρ' ἐμοῦ τοῦτο, βοῦς ἀγελαῖος, τρέχος ὑλιβάτας, ἀῆς οὐρανία, κριὸς τρίμας, κάπρος ἐκπρίας. Vbi tamen SCRIPTVM Υλιβάτας per ι. de qua scriptura dicam mox in Υλιβρός. Catullus dicit Vbi cerua syluicultrix, vbi aper nemoriuagus. Ouidius Syluicolæ viri.

C. Υλικοίτης, Cubilia sua in syluis habens, In syluis cubans. H ὁ ἐν τῇ ὕλῃ καὶ ὄρεσι κοιμώμενος, vt schol. Hesiodi exp. in hoc loco Ergon 2, Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑλικοῖται Λυκὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βοσκήσεται Φθόνοισι, animantes syluicolæ.

C. Υλημανέω, ῶ, Inutili fruticatione insanio, Sylueſco, In-

frà Υλομανέω.

C. Υλουργός, οῦ, ὁ, Qui circa materiem vel cædendam vel dolandam occupatur. ξυλουργός, Materiarius faber, vt Vitruu. loquitur. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2, Ὡς δ' τε νηΐα δοῦρα θοῖς αὐτίζοα γόμφοις Ἄνδρες ὑλουργοὶ ὀπιβαλόδην ἐλάοντες Θείνωσιν σφύρησιν, fabri lignarii, τέκτονες. schol. exp. ξυλουργοὶ, & ὑλοτόμοι καὶ τοὺς ναῦς ἐργαζόμενοι.

C. Υληφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Syluiger. vt Plinius dicit Syluigeri montes. Item Lignifer seu Lignator.

C. Υλητόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Syluas & ligna cædens. vel Vtilis syluis seu lignis cædendis. Infrà ὑλοτόμος.

C. Υλιουργός, οῦ, ὁ, Lignarius faber, ex Eurip. Herc. fur. Legitur & in lex. meo vet. & apud Etymol. vbi etiam expressa fit mentio huius scripturæ. Atque ita mendo carebit etiam Υλιβάτας apud Athen.

C. Υλοχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In syluis vel frutectis natus. Apud Athen. lib. 2, in gripho quodam de cochlea, Υλοχθὴς, ἀνάκανθος, αἰαίματος, ὑγροκέλυφος.

C. Υλόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Syluis seu arboribus comans, seu Arboribus syluosus, vt Plin. dicit, Insula cedri genere syluosa. Vel Syluiger. vt idem dicit Syluigeri montes. Aliis Frondosus, afferentibus ex Eurip. ὑλόκομον νάπος. Legitur & in Epigr.

C. Υλομανὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Insano syluarum amore captus. id est Qui mirum in modum gaudet syluis. Hesychio ὁ τῆς ὕλαις χαίρων. At VERB. Υλομανέω, ῶ, Sylueſco, Inutili fruticatione luxurio & ferè insanio, Frondibus ac sarmentis luxurio. Constant. Geop. lib. 5, τὰς ὑλομανούσας ἀμπέλους μακροτομεῖν δεῖ ὀκκλημαπτύμβραι δὲ λεωῶσι. vt Pallad. in Nouembri, cap. 9, Locis calidis & apricis vites quæ fructu carent, frōde luxuriant, & pauperiem fœtuum compensant vbertate foliorum, nunc putare pressius conueniet. Et Colum. Nec pati vitem superuacuis frondibus luxuriantem sylueſcere. Et antè hos Cicero De seneſt. Quam multiplici serpentem lapsu & erratico, ferro amputans coërcet ars agricolarum, ne sylueſcat sarmētis, & in omnes partes nimia fūdatur. Synonyma huic ὑλομανεῖν sunt τραγᾶν & ἐξυβείζειν, de quibus suo loco dictū est. Ab arboribus verò ad homines & res inanimas etiam translatum est, significans itidem Luxurio seu Eluxurio. Chrysost. ἵνα καθάπερ δρεπάνῃ τὸν λόγον τὰ ὑλομανοῦντα παύῃ τῆς διανοίας τὰς κόπτοντες, εἴ τι καρπὸν δένδρα νομώμεθα. Plutarchus De aud. poem. ἐξυβείζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς τε καὶ θεατρικόν. Synes. De insomn. τὸν ὅλιν καταπκθυλοῦ τῆς γλυκύτης ὑλομανοῦσαν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι. Vnde COMP. Καθυλομανέω, ῶ, significans itidem Frōdibus & foliis luxurio, seu Superuacuis frondibus luxurians sylueſco, vt Colum. loquitur. Propriè de arboribus, translatè autem de muliebri libidine apud Hippocr. in epist. ad Dionysium, ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρὴ ζῆν καὶ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσιν καὶ τὸ ἀκόλαστον ἐν αὐτῇ, ὥστε, εἰ καθ' ἡμέρην μὴ ὀκκόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα, καθυλομανέει.

C. Υλομήτρα SIVE Υλης μήτηρ, Hesychio teste est σκώληκος εἶδος. Sunt qui βόμβυκα eo nomine intelligant.

C. Υλοτόμος, ου, ὁ, Qui arbores in syluis succidit, seu Cæsor materiæ. Hesiodus Erg. 2, — ὑλοτόμον τε πελεῖν θαλαμηΐα δοῦρα, Νηΐά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμαθα νηυσὶ πέλονται. Itidémque apud Poll. ὑλοτόμοι, ὑλαγωγοὶ, ξυλουργοὶ, lib. 7, cap. 24, vbi nomina quædam recenset τῆς τοῦ ὕλας παρασκευαζόντων. Homerus verò ὑλοτόμους vocat Lignatores qui in syluis ligna cædunt cremanda. vt Iliad. ψ, Πάντες δ' ὑλοτόμοι φίζοις φέρον, qui in syluas abibant vt cæderent ligna struendo rogo Patrocli. Idem adiectiuè ὑλοτόμους πελέκεας dixit Secures aptas materiæ cædendæ, seu Aptas ad succidendas arbores: eodem in libro, Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμοις πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. VNDE Υλοτομικὸς, οῦ, ὁ, Ad materiarium pertinens, vel Aptus ad ὕλης τομήν. vt ὑλοτομικὰ ἐργαλεῖα: quales sunt ὑλοτόμοι πελέκεις apud Homerum. Item ὑλοτομικὴ τέχνη, Ars cædendi materiem, Scientia cædendi ligna. (artis enim est cædere ligna ædificiis apta, & cædere suo tempore) quam sub τῇ ναυπηγικῇ comprehendit Themist. Vocatur eadem ET Υλοτομία, ας, ἡ, quum tamen id propriè sit potius ἡ τῆς ὕλης τομή, materiæ succisio. Aristot. Polit. 2, cap. 7, mechanicas quasdam recensens artes, ὑλοτομία τε καὶ πᾶσα μεταλλευτική. Poll. lib. 7, cap. 24, post verba A paulo antè citata, καὶ ἡ θεραξίς, ὑλουργία, ὑλοτομία, ὑλαγωγία, ξυλουργία. AT Υλοτόμων, ου, τὸ, ex Strab. lib. 13, pro Cædua sylua. Est & VERB. Υλοτομέω, ῶ, Materiem cædo seu succido, Ligna in syluis cædo. ὕλιν τέμνω. Hesiod. Erg. 2, Τῆμος δὲ ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὥρεον ἔρχον, tunc materiam cædito, memor id opus esse tempestiuum. Ioseph. contra Appionem lib. 1, ἀναβαὶς δ' εἰς τὸν Λίβανον, ὑλοτόμησε τοὺς τῶν ναῶν κατασκευάς.

C. Υλοφάγος, Qui syluas depascitur, Qui in syluis pascitur, B seu degit. Hesiod. Erg. 2, Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τεποκύης. id est νομάδος, seu ἀγελίου καὶ ἀδαμάστου, vt quidam exp.

C. Υλοφόρος, SIVE Υληφόρος, ου, ὁ, Qui materiam & ligna comportat. Ambo in lex. meo vet. & apud Etymol. posterius apud Suidam etiam, à quo exponitur ξυλοφόρος. Item VERB. Υλοφορέω, ῶ, Materiem conporto. Philo De vita M. lib. 1, ὑλοφορεῦντες αὐτὸ μὲν ἡμέραν καὶ νύκτωρ ἄνευ διαδοχῆς, materiam ipsi noctu iuxtà C interdiúque absque successione comportantes.

C. Υλαγωγός, οῦ, ὁ, Qui ligna vehit, vel materiem comportat. Habes ex Poll. in Υλοτόμος. VNDE Υλαγωγία, ας, ἡ, Ipsa lignorum vectura, seu Materiei comportatio. Et VERB. Υλαγωγέω, ῶ, Ligna conueho, Materiem comporto. ὑλάζομαι. B.

C. Υλουργός, οῦ, ὁ, idem qui ὑληουργὸς siue ὑλιουργὸς, Materiarius seu lignarius faber. ξυλουργὸς, Polluci. VNDE Υλουργία, ας, ἡ, Opus materiarium, vel Ars lignaria. vt ξυλοτομία dicitur nō solùm materiei seu lignorum succisio, verùm etiam ars & scientia ea succidendi. Ambo D apud Poll. lib. 7, cap. 24, & suprà in Υλοτόμος & Υλοτομία.

C. Υλωρὸς, οῦ, ὁ, Syluæ custos, Cui syluarum custodia demādata est, Qui obseruat quæ per syluas & nemora fiunt. vt principes quibusdam suis ministris syluarum custodiam committunt, qui curent ne vel arbores succidantur vel feræ interficiantur à rusticis. Pompon. iuriſc. saltuarios vocat qui eiusmodi munus obeunt. Aristot. Polit. 6, c. 8, quum de ἀστυνομία & præfectura vrbana loquutus esset, eique subiecisset τειχοποιοὺς, κρουῶν δὲ πμελπαὶ, λιθῶν φύλακας, subiungit, ἄλλη δ' αἰαῖκαία τε καὶ τοῦ πλησιάσα τοῦτο (f. ὀπιμέλεια) τοῦ τῆς αὐτῶν μὴ γὰρ, ἀλλὰ τοῦ τὴν χώραν δεῖ καὶ τὰ τοῦ τὰ ἔξω τὸ ἄστεος. καλοῦσι δ' τοὺς ἄρχοντας τούτους, οἱ μὲν, ἀγρονόμους, οἱ δ' ὑλωροὺς. Itidémque lib. 7, cap. 13, quum de ἀστυνομία & ἀγρονομία verba fecisset, μεμνῆσθαι δ' χρὴ (inquit) τὴν εἰρημένην τάξιν καὶ τὰ τοῦ τὴν χώραν. καὶ γὰρ ὁκεῖ τοῖς ἄρχουσιν, οὓς καλοῦσιν οἱ μὲν, ὑλωροὺς, οἱ δ' ἀγρονόμους, καὶ φυλακτήρια καὶ συστήματα τοῦς φυλακὴν αἰαῖκαῖον ὑπαρχεῖν. Dicitur ET Υληωρὸς, sed in metro potius quàm in prosa, itidem pro τὴν ὕλιν φυλάσσων. vt & Suidæ ὑληωροὶ sunt οἷς τὰ ἔξω τῆς ὕλης ἔργα ἐν φροντίδι ἐστί: seu οἱ τῶν ὄρους φύλακες. NECNON Υληρὸς ET Υληρεὺς dicitur pro ὑλωρὸς siue ὑληωρός. Affert enim Hesych. ὑληρεὺς pro νομεὺς ἐν ὕλῃ φυλάττων: lexicum autem meum vetus ὑληροὶ ἁμαδρυάδες, Syluarum custodes vel etiam syluicolæ Hamadryades. Apud Nicandrum in Ther. v. 55, legimus etiam χείραμα κοῖλα καὶ ὑληωρέας ἀναί. quod potius est à nomine ὑληωρὴς quàm ὑληωρεύς. sunt autem ὑληωρέες ἀναί, Cubilia & latibula sylueſtria.

C. Ἄυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Syluis carens, Qui syluosus seu saltuosus & nemorosus non est. opponitur enim τῷ ὑλώδει, id G est syluoso & saltuoso, apud Theophr. teste B.

C. Ἄυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers materiæ, A materie semotus, E nulla constans materie. seu Incorporeus. Affert enim Hesych. ἄυλος pro ἀσώματος. Affertur & pro Non materiatus, Sine materiatura siue materiatione constans. Quæ de ædificio potius dicuntur apud Cic. & Vitruu.

C. Ἔυλος, oppositum præcedenti ἄυλος. significat enim Materie constans, Materialis. sicut ἄσωμος quoque & ἔνσωμος opposita sunt. Vtitur hoc vocabulo Themist. H aliquoties lib. 2 Phys. vbi inter alia dicit, pag. 24, εἰ γὰρ καὶ χωρίζεται ποτὲ τὸ ἔνυλον εἶδος, ἀλλὰ λόγῳ γε, οὐχ ὑποστάσει. Ibidem, πάντα ἔνυλα ὄντα φυσικὰ εἴδη.

C. Πρόσυλος, Materiæ adhærens. Item, Qui rebus mundanis θεραπεύει, Carnalis. ab ὕλη quod theologis significat Res mundanas seu Sordes rerum mundanarum.

Υλήεις, εντος, ὁ, Syluosus, Arboribus densus & opacus. Homerus Odyss. ι, de Polyphemo, ἐῴκει δ' οἴῳ ὑλήεντι Υψηλῷ ὀρέων. Et Odyss. α, — καὶ ὑλήεντα Ζακυνθῷ, vt Virgil. quoque dixit, — nemorosa Zacynthus. Itidē Hesiod. Theogon. Ἀρχαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι. Fœm. gen. facit ὑλήεσσα. vt apud Homerum Iliad. χ, Ὑποπλάκῳ, ὑλήεσσῃ, itidémque in Epigr. ὑλήεσσα χώρα legitur. Neutrum Υλῆεν apud Hesych. δασύ, ξυλῶδες.

Υλόεις quoque affertur pro Syluosus, Nemorosus, Arboribus densus & opacus. sed sine exemplo.

Υλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, itidem Syluosus, Nemorosus. Xenoph. Cyneg. ὅσοι δ' μὴ ἔρχονται αὐτῶν εἰς τὰ ἐργάσιμα, τοὺς λειμῶνας, τοὺς νάπας, τὰ ὑλώδη. Et rursum, ἐν δ' τοῖς ὑλώδεσι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς ὄζει, in locis syluosis. ¶ Υλώδης significat etiam Qui crassæ est materiæ, Fæculētus: quoniam ὕλη interdum pro fæce & ὑποστάθμῃ vsurpatur. Ex Dioscor. lib. 5, cap. 87, ὕδωρ ἠθύπτα ὑλῶδες, ἢ χυλῶδες, ἢ πηλῶδες, aqua succi modo crassescat, aut cœnosa reddatur.

Υλᾶος, ου, ὁ, Syluaticus, seu Sylueſtris: vel etiam Luxurians C frondibus & sylueſcens. Epigr. lib. 2, in Astrolog. Εἴκῳ ἐπομβρηθῇ τὸ δρούεσον ὄσσον ἀπόχρη, Μηδὲ πν' ὑλᾶίω πέξεται αὐθοσιώλω, herbam syluaticam & luxuriantem. ¶ Item Materialis. Synes. De insomn. ποιναί τε τὸ ὑλᾶαι τότε δὴ καὶ παρ' ἐμὲ δρῶσιν κινοῦσαι τῆς ἀφίλοσοφούντων τοῦς τοὺς νόμους αὐτῆς, pœnæ materiales.

Υλεώτης, ου, ὁ, itidem Syluaticus, In syluis degens, Syluicola. Panis epitheton in Epigr. vbi legitur vocandi casu ὑλεῶτα, Syluicola Pan, Syluane. Vocatur idem & ἀγρότης & ὀρειβάτης, necnon Υλοβάτας, φιλόδενδρος, ὀρεσσαύλου πόσις ἠχοῖς. Vbi etiam NOTA Υλοβάτας, Syluigradus, Qui per syluas graditur, vt ὀρειβάτης dicitur Montigradus. Supra autem habuimus Υληβάτας.

Υλημα, ατος, τὸ, idem quod ὕλη, in ea quidem significatione qua accipitur pro fruticibus & stirpibus humilioribus, mediis inter arbores & herbas, propius tamen accedētibus ad genus herbaceum. Theophr. ἐν δ' τοῖς θαμνώδεσι καὶ ὅλως τοῖς ὑλήμασιν, οἷον καλάμῳ, νάρθηκι καὶ πιούσῃ, fruticosis & omnino materie humili, vt Theod. vertit. Et rursum, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς ἄλλων ὑλημάτων ἔνια τοῖς ψυχροῖς ἐζήτει τόπους, οἷον κεντωύρειον, ἀψίνθιον. Idem de India loquens, ἀρδόν γὰρ οὐδὲν ὅλως τῆς δένδρων οὔτε τῆς ἠλημάτων, οὔτε τῆς ποιάδων, ὅμοιον ὅτι τοῖς ἐν τῇ Ἑλλάδι. Vbi nota tres φυτῶν species, δένδρα, ὑλήματα, ποάδη. Ita vt ὑλήματα eadem ferè sint quæ τὰ θαμνώδη. nam θάμνον itidem medium statuit inter arboracea & herbacea. vt Hist. plant. lib. 1, cap. 5, τοσοῦτα δ' ὅτι καὶ μέγιστα καὶ ἀρδὸν ὑφ' ὧν πάντα τὰ πλεῖστα τοῦ ἐχέτω, τάδε, δένδρον, θάμνος, φρύγανον, ποία. Idem cap. 10 eiusdem libri, πλείοις αἱ διαφοραὶ τῆς ῥιζῶν ἐν τοῖς ὑλήμασι καὶ λαχανώδεσι. Vbi sicut ὑλήματα & λαχανώδη copulat, ita φρυγανώδη & λαχανώδη, cap. 5. Gaza vocare E solet Stirpes humiles.

Υλις, εως, ἡ, idem quod ὕλη: vnde DERIV. Υλιουργὸς in lex. meo vet. Nullum tamen huius vocabuli vsum esse puto, aut certè valde perrarum.

Υλικὸς, οῦ, ὁ, Materialis, ὑλᾶος. Philo De vita M. lib. 3, τὸ δ' ἀποτέλεσμα τοῦς τὸν τύπον ἐδημιουργεῖτο, ἐνατομαθομένου τὰς σφραγῖδας τὸ τεχίτου τοῖς τοῦς φόροις ἑκάστῳ ὑλικῆς οὐσίας, artifice illa simulacra in idonea materia imprimente. Et Plutarchus Symp. 8, ἡ τοῦς τὰ ὑλικὰ καὶ ὀργανικὰ ἀρχὰς τοῦ πραγματείας. ¶ Item Craſſus, Mundanis sordibus inquinatus, seu Carnalis. in qua significatione à Theologis solet vsurpari. vt apud Gregor. ὑλικοὶ τὴν διάνοιαν, quorum mens craſſis & terrenis tenebris obruta est. Idem diabolum vocat ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα.

Υλάζομαι, F. ἀσομαι, Materior, Lignor. id est, Materiam seu ligna colligo, Materiam seu ligna comporto. ξυλίζομαι. vt Hesychius quoque ὑλάσασθαι affert pro ξύλα συναγαγεῖν. VNDE Υλάσρια, ας, ἡ, ET Υλασσα, ης, ἡ, quorum illud significat Lignatrix, Mulier quæ ligna comportat. ἡ ὕλης φακέλους συγκομίζουσα, vt Thucyd. loquitur, ἡ ξύλων ὑλὴν συγκομίζουσα, vt Philo. Hoc autem ὕλασσα ab Hesychio exponitur ξυλεία, φρυγανισμὸς, Lignatio, Lignorum & virgultorum congestio, Sarmentorum collectio. Sed metuo ne mendosum sit. AT Διυλάζομαι exponitur In materiam abeo, affertúrque ex Platonis Tim. διυλασμένα τῆς αἰσθῶν γῆνη, cum hac Ficini

interpretatione, Causarum genera vim materiæ præparatæ obtinentia. A

Ὑλίζω verò significat Defæco, Fæcibus expurgo: vel Percolo vt fæcibus expurgem, Per colum transfundo defæcandi causa. Dioscor. lib.3, cap.9, ὑλίζεται δι' ὀθονίου. Idem, de sphondylio loquens, ὑποπίπτει δὲ ὑλιζόμενος, ὡς τὰ λοιπὰ χυλίσματα. Cratinus autem ὕλιζε τὰς ῥῖνας, muco expurga nares, dixit, pro ἀπόμυττε, emunge, teste Poll. lib. 2. VNDE Ὑλισήρ, ῆρος, ὁ, Colum, Cribrum, vel Saccellus per quem aliquid transfunditur vt à fæcibus repurgetur. Poll. lib.6, cap.2, ὅτῳ ᾖ διηθεῖται, (nimirum ὁ οἶνος) ὑλισὴρ καὶ προχοῖς. Vtitur & Dioscor. lib.2. B

ITEM Ὑλισήριον ET Ὑλίσριον pro eodem. Scholiast. Nicandri in Alexiph. v.493, exponens hæc verba, — οἰνοβρῶτα βορὼ ἐν κυρτῇ δὲ θλίψαις, Κυρῆς, (inquit) καταπασθύασμα πὲκ λεπῶν φοινίων γεγονὸς, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται πρὸς τὴν τῶν μύρων ἔκθλιψιν, ὑλισήριον αὐτὸ καλοῦντες ἢ καὶ ὑλίσριον. Necnon COMP. Διυλίζω, pro simplici ὑλίζω, Defæco, Per colum transfundo, Percolo, διηθέω. Dioscor. lib.5, cap.82, de helleborite vino, ἐνειλήσας ὀθονίῳ κρέμασον ἡμέρας μ', εἶτα διύλιζε, postea percolato. Plutarchus Symp.6, ὅ, τι δὲ σῶμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος ὄζει, τοῦτο ἐν ταῖς διυλίζειν ἀξιώσεσι καὶ ἀποκρίσεσι. VNDE Διυλισήρ, ῆρος, ὁ, Colum. idem cum ὑλισὴρ seu ἠθμός; Bud. ET Διύλισις, εως, ἡ, Percolatio, Per colum transfusio. διήθησις, Suidæ. C

ΥΠΕΡ, præpos. CVM GENIT.

Super, (quod & factum ex illo est, teste etiam Gellio, libri 13 cap.9,) vel Supra. Homerus Iliad.ζ, Σῆμα δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, sterit autem supra caput. Apollon. Rhod. ὑπὲρ μαζοῖο, Supra mammam, vel super. Itidémque apud Homerum, ὑπὲρ μαζοῦ. Sophocl. Πηδῶντος ἀρδίου Ἔκπρος πάφρων ὕπερ. Itidémque in soluta oratione. Plato in Timæo, ὑπὲρ γῆς χάλαζα σωιόμενα, supra terram grando concrescit. Theophr. τὰ ὑπὲρ γῆς, ὑπερβαίνοντα πυεῖ. Luc. καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, Super terram relictus amicus & superstes. (Quod ὑπὲρ γῆς oppositum habet ὑπὸ γῆν, apud Plutarchum aduersus Color. καὶ τὴν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν ἀρετῆς ἀπάτιον μὴ πτέρωμος, quicquid auri super terram & sub terra est) Nonnunquam verò locus aliquis dicitur esse ὑπὲρ, super alium. vt apud Thucyd. lib.2, ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου. Apud eundem, οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, redditur, Vrbi imminentes. Item, Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τοῦ ἄκρων, Siculi montani, οἱ ὄντες τοῦ ἄκρων ὄντες καὶ ὀρεινοί. D E

Ὑπὲρ est etiam Pro, vt Demosthenis oratio ὑπὲρ Κτησιφῶντος, pro Ctesiphōte. Sic ὑπὲρ σοῦ λαλῶ, & ὑπὲρ σοῦ ἐνίστασθαι. hic enim ὑπηρεσίαν declarat, vt inquit Eustath. Sed ὑπὲρ σοῦ potest reddi interdum non solùm Pro te, vel Nomine tuo, sed etiam Tua causa, vel In gratiam tuam, vt ex sequentibus patebit exemplis. Isocr. ὑπὲρ τοῦ ἐχθρῶν ἢ σφῶν αὐτῶν ἀμεινον βουλευόμενοι. Sic ὑπὲρ τοῦ κοινῆ συμφερόντων, pro vtilitate communi. Demosth. ἀλλ' ὑπὲρ δυδυξίας καὶ τιμῆς ἤθελον τοῖς δεινοῖς αὐτοὺς διδόναι. Tale est apud Isocr. ὑπὲρ τῆς τυχεῖν καλῆς δόξης θνήσκειν ἐθέλοντες. Idem Isocr. in Euag. encom. ὑπὲρ ὧν ἡμεῖς μὲν αὐτοὺς ἐπιμήσαμεν τῶν μεγίστων τιμῶν, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐστήσαμεν. (Ab eodem dicitur vicissim διδόναι δίκην ὑπὲρ ἔνος. vbi Latinè potest omitti præpositionis interpretatio, quū dicatur Dare pœnas alicuius rei. aut etiam reddi præpositione De: quum dicatur interdum, Dare pœnas de re aliqua: sed rarissimè. Talem certè vsum habet præpositio Pro, apud Terentium, cum verbo Vlciscor. Est autem ille Isocratis locus, in Busir. encomio, ὑπὲρ ὧν τὴν μὲν ἀξίαν δίκην οὐκ ἔδοσαν, οὐ μὲν ἀπεμόσαντό γε διέφυγον) Apud Demosth. ὑπὲρ ὑμῶν, quod reddi possit Pro vobis, Bud. maluit interpretari E re vestra: vbi ille dicit, καὶ πολλὰ πεπραγματευμένον τοῦ ἐμοῦ ῥώπων ὑπὲρ ὑμῶν, & qui plurima è re vestra egerim omnium huius ætatis. E F G

Vbi fortasse reddi etiam possit, Causa vestra, aut In gratiam vestram. Sic apud Herodianum, μηκέτ' ἂν πορθεῖν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυραννου κατεγνωσμένου καὶ μεμισημένου, neque Italiæ bellum inferrēt in gratiam tyranni omnibus dānati & inuisi. At pro Causa tua, seu Propter te, extat & apud Homerum, Iliad.ζ, in fine, — τὸ δ' ἐμὸν κῆρ Ἄχνυται ἐν θυμῷ ὀϊδ' ὑπὲρ σέθεν αἴχε' ἀκούων. id est διὰ σε, (inquit Eustathius) καὶ ὡς αὔ πις εἴποι, χάριν σοῦ. Idem siue pro ἕνεκεν siue pro ὑπὲρ νῶν (de qua significatione primo loco dictum est) accipi posse ait in hoc loco Iliad.η, Τεῖχος ἐπειρήσαντο νεῶν ὕπερ. Sic verò ὑπὲρ αὐτοῦ φοβοῦμαι, quidam interpr. Timeo eius causa. quum alioqui reddi commodè possit Timeo de illo, aut (quod loquendi genus est vsitatius) Timeo illi. Plutarch. δεδίασιν οἱ βασιλεῖς ὑπὲρ τοῦ ἀρχομένων, οἱ δὲ τύραννοι τοὺς ἀρχομένους. Interdum ὑπὲρ σοῦ, Pro te, id est Fungens vice tua. Demosth. Pro cor. ἐρώτησον αὐτοὺς· μᾶλλον δὴ ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω.

Ὑπὲρ, pro διὰ, Propter, vide in proximè præcedente tmemate.

Ὑπὲρ, pro πρὸς, Per, ea signif. qua dicitur, Rogo te per Deum. Gregor. ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι. Manauit autem iam inde ab Homero hic vsus præpositionis ὑπὲρ. Legimus enim apud eum Iliad.ω, Καί μιν ὑπὲρ πατὴρ καὶ μήτηρ κόμιζε κομίοιο Λίαστο, καὶ τέκος· ἵνα οἱ σῶ θυμὸν ὀρέγνῃς.

Ὑπὲρ, pro πρὸς, De: vt apud Galenum, ad Glauc. lib.1, ὑπὲρ παντὸς γράφουσι εἰς χωρεῖ. Sic etiam quum δεδίναι ὑπὲρ τινος dicitur, potest ὑπὲρ reddi præpositione De, vt paulo antè docui.

Ὑπὲρ τοῦ, sequente infinitiuo, diuersis modis reddi potest. Isocr. ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης ἀποθνήσκειν ἐθέλοντες, Ad consequēdam gloriam. Vel, Vt cōsequerentur gloriam. Vel, Consequendæ gloriæ causa. Sic ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, apud Plutarch. Sed frequenter post ὑπὲρ τοῦ, sequitur particula μή. Plutarchus in Lycurgo, ὑπὲρ τοῦ μὴ γένεσθαι τυραννίδα, Ne tyrannis existeret, Ne tyrannis oriretur. Æschines, ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τὰ μέτεια, ne fiant. Philo, ὑπὲρ τοῦ μὴ πλανᾶσθαι κατ' τὴν πορείαν, ne in itinere deerrarent. Possit verò his quoque locis adhiberi particula Vt, dicendo Vt ne pro Ne. Cæterùm inuenitur & aliter reddita hæc præpositio, illam constructionem habens: vt in hoc Plut. loco in Fabio, παρέδωκεν ὁ Φάβιος τῷ Μινουκίῳ τὴν δυνάμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, Tradidit Fabius Minucio exercitum ea conditione vt non pugnaret. Inuenitur ὑπὲρ τοῦ sequente infinitiuo, vbi resolui etiam potest in πῶς. vt in hoc Herodiani loco, lib.8, ὑπὲρ ὃ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, δεῖ φρονήσας ἡμεῖς ἔξωθεν. H

Ὑπὲρ οὗ, interdum pro Idcirco ponitur, & vim suam naturalem non retinet, quia iam duæ dictiones esse desinunt, & in aliam partem orationis transeunt. Ita Bud. qui etiam subiungit hunc Isocratis locum, in Panegyrico, τὴν δ' ἡμετέραν πόλιν ἱκανὴν νομίζοντες εἶναι μόνην ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν ὁ πατὴρ αὐτῶν πάντας ἀνηρήκεσι. hoc est αὐτὸ ὧν, inquit. Sed non video cur apud eum debuerit SCRIBI Ὑπερὼν coniunctim: quum ὑπὲρ ὧν sit pro ὑπὲρ ἐκείνων ὧν, posito ὧν pro ἃ. Tale certè est ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν &c. quale suprà, ὑπὲρ ὧν αὖπις ἐπιμήσαιμεν. Nec video quomodo in illo Isocratis loco reddi possit aduerbio Idcirco, aut alio huiusmodi.

Ὑπὲρ, CVM ACCVS. pro Vltra, (sicut & Supra hanc significationem interdum obtinere videmus) Trans. vt in prouerbio, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷς. Herodian. lib. 7, καίτοι ὑπὲρ γαστέρα τὸ ἔπος βρεχόμενον, id est Supra aluū, vt Polit. vertit. Sic reddi potest Supra, & quum dicitur à Demosth. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, supra dignitatem. Et apud Plut. ἐγγὺς θεῶν καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς, Supra nos, Supra captum nostrum. Cui simile est, ὑπὲρ ἀνθρωπόν ὄντι, Supra hominē est, Captum humanum excedit, seu facultatem humanam. Affertur rursus ὑπὲρ ἡμᾶς λίαν ὄντι τὸ λεγόμενον, pro Longè maius est quàm vt noster sensus assequi possit. Alicubi comparatiuo ad exprimēdam vim præpositionis vti possumus. vt ὑπὲρ χόνα λάμπειν, Splendidum esse supra niuem, Niue splendidiorem esse. Sic apud Herodianum, ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὖτε ἔρρωτο ὑπὲρ παῖτα νεανίαν, vegetiora erāt quàm &c. Alicubi redditur, Supraquàm. vt ὑπὲρ λόγον, Supraquàm dici potest. Quum verò computationi annorum, vel mēsium, vel dierum adhibetur, alio etiam modo vis eius exprimi potest. vt ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, Natus supra sexaginta annos, vel vltra, siue Qui annum sexagesimum excessit. Possumus autē hoc verbo vti & in hoc loquendi genere, licet diuerso, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, apud Lucianū in Iconibus, Aquæ modum in dicēdo excedere, seu mensuram, Vltra

Vltra clepsydræ modum orationem suam protrahere. A

Alioqui de tempore dictum ὑπὲρ reddi etiam potest Ante. vt apud Thucyd. lib.1, πρὸς τὸν Αἰγινητῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον, cui opponitur μετὰ τὰ Μηδικά.

Ὑπὲρ, Præter, vel Contra. ea significatione qua dicimur aliquid præter decorum facere, vel Contra ius & fas. Homerus Iliad.γ, v.59, Ἔκπρο, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδὲ ὑπὲρ αἶσαν. (Possit tamen fortassis ὑπὲρ hic quoque reddi Vltra: vt sit, Vltra quàm decet, Vltra quàm ius & æquum postulat) Itidémque apud eum legitur ὑπὲρ μόρον, & ὑπὲρ μοῖραν. (Apud Apollon. autem ὑπὲρ μοῖραν quidam interpr. etiam Obstante fato) B

Cæterùm vt hic ὑπὲρ exponitur παρά, sic etiam quum dicitur ὑπὲρ μίαν ἡμέραν. censetur enim idem valere quod παρὰ μίαν ἡμέραν, Tertio quoque die, Alternis diebus. Et ita sonaret ὑπὲρ μίαν ἡμέραν quasi quis diceret, Transcendendo vnum diem.

Ὑπὲρ pro κατὰ posse accipi putat Eustathius in hoc loco Homeri Odyss.ι, Ἡμεῖς δὲ θοίνδεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λᾶτμα θαλάσσης. Hic enim ὑπὲρ pro κατὰ posse intelligi existimat, vel certè ἀπηωπκῶς pro ὑπὲρ αἴω. Apud eundem Iliad.μ, — τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, exponit εἰς τὰ ὕπερθε τοῦ τείχους κτύπος ἰών. C

Ὑπὲρ indicare interdum τὸ ἔξωθεν, & τὸ ἄνωθεν, vide in col. seq. initio, ex Plut.

Ὑπὲρ inuenitur etiam iunctum aduerbiis quibusdam, ex quibus sunt, αἴω, ἄγαν, λίαν. Et alicubi cōiunctim, alicubi disiunctim scriptum extat. sed vt frequentior, ita etiam melior (meo quidem iudicio) scriptura est quæ ipsum cum aduerbio coniungit, præsertim cum αἴω. Ideóque illam sequutus sum suprà, in Αἴω, Tomi 1, col. 474. vbi etiam significationem vide. Apud Eustathium tamen (vt alios omittam) LEGITVR Ὑπὲρ αἴω, pag. 1629. Quod autem attinet ad VOCEM Ὑπὲρ ἄγαν, necnon ad VOCEM Ὑπὲρ λίαν, quanuis eadem sit vtriusque natura, vt ita dicam, eadémque forma vtrunque dicatur, inuenitur tamen potius coniunctim Ὑπὲρ ἄγαν quàm disiunctim SCRIPTVM Ὑπὲρ ἄγαν: apud Paulum autem contrà SCRIPTVM Ὑπὲρ λίαν, non Ὑπερλίαν. ideóque illius non huius scripturæ mentionem feci in Λίαν, Tomi 2, col. 702. Sonat autem vtrunque q.d. Supraquam valde, id est Maximè, Vehementissimè. D E

Ὑπὲρ interdum inuenitur (sicut & aliæ præpositiones) disiunctum à suo verbo per anastrophen (quem alii alis nominibus appellant) collocata. vt apud Hesiodum in Erg. — δίκη δ' ὑπὲρ ὕβρεος ἴσχει, pro ὑπέρισχει ὕβρεος, Ius iniuriam superat, Ius siue iustitia plus possit quàm iniuria.

Ὑπὲρ in compos. auget, sicut Per & Quàm apud Latinos, cuius vsus exemplum habes paulo antè cum aduerbiis quoque ἄγαν & λίαν. Atque adeo per se etiā indicare τὸ ἄγαν & τὸ σφοδρὸν, testatur Plut. col. seq. Sed cū verbis nōnullis vim etiam comparatiui habet. Habemúsq; exemplum in hoc Aristot. loco, Polit. lib.4, ὑπερπίνει τοῦ ποιοῦ ἢ λείπεται τοῦ ποσοῦ, Magis superat qualitate, quàm deficiat quantitate. Nisi quis μᾶλλον addi aut certè subaudiri debere dicat, vt & alibi omicti videmus. F

Ὑπέρτερος, ου, ὁ, Superior, Superiore & altiore loco constitutus. Item Superior, id est Qui aliqua re superat & excedit alium, Præstantior, Maior. In qua significatione nonnunquam habet adiunctum accus. vel datiuum eius rei qua aliquis alium superat. Oppian. lib 3 De venat. Ἄλλος δ' αὖ μέγεθος ὑψ' ὑπέρτερος, statura superat reliquos, & procerior est. Plutarch. Pericle, δυνάμει πολλῶν βασιλέων ὑπέρτερος, viribus & potentia multos reges superas. Simpliciter autem Herodian. lib.6, εἰ καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, quanuis bello superiores fuisse viderētur. Item de rebus inanimatis dicitur pro Præstantior, Potior. Homerus Iliad.λ, — ἵν' ὑπέρτερον οὖρος ἀρήσῃ, præstantiorem & maiorē gloriam. Nonn. Μείζονα μαρτυρίῳ μετέχω καὶ ὑπέρτερον ὀμφῆς. vbi etiam nota ὑπέρτερος ὀμφὴ pro ὑπέρτερα. Sophocles verò dixit ἐξ ὑπέρτερας χερὸς pro ἰσχυροτέρας, id est ἐκ δυνάμεως μείζονος. ‖ Ὑπέρτερα κρέα in victima dicuntur G H

Carnes exteriores, seu quæ forinsecus obiacent: vt ἔσκατα, interanea seu intestina. Scribit enim Hesychius ὑπέρτερα κρέα dici τὰ ἐκτὸς τοῦ σώματος, nimirum παρὰ τὸ ἐσκρίσιν τοῦ ἐντός. Itidémque Lamprias apud Plutarchum Symp.5, problem.8, docens præpositionem ὑπὲρ significare non solùm τὸ ἄγαν & τὸ σφοδρὸν, verùm etiam τὸ ἔξωθεν & τὸ ἄνωθεν, patere id ait ex comp. ὑπέρθυρον & ὑπέρῳον, necnon ex eo quod poëta etiam κρέα ὑπέρτερα vocarit τὰ ἔξω τοῦ ἱερείου, sicut ἔσκατα, & ἐντός: nimirum sub finem lib. Odyss.γ, Οἱ δ' ἐπεὶ ἄπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο. Itidémque v.65 eiusdem libri, Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο, Μοίρας διαστάδιμοι δαίνυντ' ἐεικοσάδα δαῖτα. Vbi Eustathius ὑπέρτερον nomine significari ait vel τὰ νωπαῖα, (quoniā superiorem locum obtinet dorsum in quadrupede) vel τὰ ὑπεράνω κείμενα τοῦ πυρός: vel etiam τὰ ἔξωθεν, ad differentiam τοῦ ἔνδον, id est παλαίχνων, quæ prius comedebant. ‖ Veteres Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam iuniorem, τὸν νεώτερον, vt Eustathius annotat in hoc loco Iliad.λ, Τέκνον ἐμὸν, γλυκὺ μοῦ ὑπέρτερός ὄσσιν Ἀχιλεῦ, Πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσί· βίῃ δὲ τε πολλὸν ἀμείνων. vt poëta dicat Achillem esse νεώτερον, filium autem Nestoris πρεσβύτερον. Quæ expositio verisimilior est, γλυκὺν accipiens pro ortu seu natu: minus probabilis ea quæ pro ἀγλυκία accipit, id est nobilitate generis. vt & Hesychius ὑπέρτερον affert pro νεώτερον, ὕστερον. (Sed eam signif. si per se obtinet, redūdabit datiuus ille γλυκῦ) Idem tamen quum ὑπέρτερα in propria significatione exposuisset ὑψηλότερα, subiungit non solùm νεώτερα, verùm etiam πρεσβύτερα, id est Senior, Antiquior. vt ὑπέρτεροι dicantur & οἱ μεταγενέστεροι & οἱ πρεσβύτεροι. Rursum ὑπέρτερον exponit ἔσχατον, Extremum, Vltimum.

VNDE Ὑπερτερέω, ῶ, Sum superior. Quod cum genitiuo construi annotat Suidas, afferens etiam cum Hesychio ὑπερτεροῦν pro διαφέρειν. NECNON Ὑπερτερεώτερος, idem cum ipso ὑπέρτερος significans, id est Superior: necnon Iunior, νεώτερος, Hesych. ITEM Ὑπέρτερα, ας, ἡ, quod Hesychio est πῆμα τῆς ἀμάξης, τὸ αἴωθεν τῆς ἁμαξῆς δεδεμένον, Polluci τὸ ὅλον δεδεμένα τοῦ ἅρματος. Eustathio verò τετράγωνον πλινθίον τοῦ ἄξονος δεδεκείμενον. quod πείεντα etiam nominari à poeta tradit: nimirum Iliad.ω, de Priamo ad Achillem iter facturo, — ἵππους ἅμαξαν εὐδίφρον ἠμονείλω Ὀπάσσω ἠνώγει, πείεντα δ' δῆσαι ἐπ' αὐτῆς. Vbi rursum annotat, πείεντα esse τὸ πλινθίον τὸ αἴω τῆς ἁμάξης, ὅπου τὰ φορτία δεδέκεται: quod ὑπερτείλω quoque appellari δηλοῖ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος. Ab antiquis autem dici, πείεντα esse τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ αἴω τοῦ εἰσδυόμενον τῆς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν, id est τοῦ τὸ οἰσύας λυγόν: à Xenophonte vocari καίνιαθρον, ex καίνη significante τὸ ψιάθον. sicut hodiéque storeæ ex vitilibus imponi curribus solent. Vtitur autem hoc vocabulo idem Homerus Odyss. ζ, — ἀπὰρ τοὶ δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνιον ὑψηλὸν, εὔκυκλον, ὑπερτείλῃ ἀραρῦῖαν, stoorea superimposita instructam. Apud Hesychium rursum LEGIMVS Ὑπέρτερα, τὸ τῆς ἁμάξης πῆμα. forsan à nom. ὑπέρ. Idem ὑπερτείλησιν affert pro νεωτερισμοῖς, ὑπηφανίαις.

COMPOS. Καθυπέρτερος, itidem Superior, Excelsior, Eminentior, vt simplex ὑπέρτερος. Plutarchus in Problem. Rom. de boreali seu septentrionali mundi parte, ὃ δὴ τοῦ κόσμου δεξιὸν ἔνιοι τίθενται καὶ καθυπέρτερον. Idem in Pericle, δεισδαιμονίας δοκεῖ γλυκέσθαι καθυπέρτερος, id est οὐχ ἥττων, Non passus esse sese vinci & superari. Xenoph. Apomn.4, οὐκοῦν ὃν μὲν χρημάτων διοικήσῃ κρατίστη αὐτὸ χρήμασιν ἀπροπωτέραν τῇ πόλιν ποιεῖ· ὃν δέ γε πολέμῳ, ὁ καθυπέρτερον τοῦ αὐτοκράτορος. Et Thucyd. libro 5, pag. 169, δοκοῦντες τῇ παρούσῃ ἀτυχίᾳ καθυπέρτεροι γενήσεσθαι. Hesychius, καθυπέρτερος exponit πλεονεκτοῦντας. (Apud Herodotum verò LEGITVR Κατυπέρτερος, Ionicè aspirata in tenuem mutata) Inde VERB. Καθυπερτερέω, ῶ, Præsto, Superior sum, Antecello. Areth. in Apocal. caput 1, ὅσσον τὰ θεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου καθυπερτερεῖ καὶ τὸ κρεῖττον.

Ὑπέρτατος, ου, ὁ, Supremus, Summus, Altissimus. Iliad. ψ, Εἰν ᾗ ὀκτὼ ἀγῶνες ὑπέρτατοι ἐν τεθεωπῇ, Altissimus in

specula. Id est, in celsissima specula. Nonnunquam accipitur pro Maximus, vt ὑψίτερος pro Maior. A

Pro hoc ὑψίστος facta syncope DICITVR Ὕπατος, VT Νέατος pro νεώτατος, & apud Latinos Summus pro Supremus, Imus pro Infimus. Homerus Iliad.ψ, & Iliad.ω, Ἐν δ' πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ὀν ῥ' ἔβαλον πῦρ, In summa pyra, id est In summa & suprema rogi parte. vel In altissima pyra, In rogo excellissimo. vt in Epigr. legimus ὕπατον ὄρος, Mons altissimus, Mons sublimissimus. vbi etiam ὕπατον κλέος, Summum & maximum decus. Dii quoq; dicuntur ὕπατοι, quoniam supremum locum obtinent, cælum nimirum, vt ὕπατος Ἀπόλλων in Epigr. Supremus seu Summus Apollo. Peculiariter autem Ioui id epitheton tribuitur, quoniam supremo inter cæteros deos loco est: vnde & μεγιστος nominatur, id est Maximus. Aristot. De mundo, πῶ αἰώνιπτω καὶ πρεσβύτω ἔδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν· ὑπατός τε δὴ τοῦτο ὠνόμασται, καὶ κῆ' τὸν ποιητὴν ἀκροτάτῃ κορυφῇ τῆς σύμπαντος ἑστὼ δρυμὸς οὐρανοῦ. Homerus Iliad.τ, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Iupiter opt. max. Et Iliad.θ, Κρονίδη ὕπατε κρειόντων. Sic Epigr. lib.2, ὦ ὕπατε Ζεῦ, O summe Iupiter, O supreme Iupiter. C Item apud musicos & eos qui de musica scripserunt, ὑπάτη χορδή, Suprema seu summa chorda: oppositа τῇ νήτῃ, id est infimæ: quarum illam Nicomachus in enchiridio De harmonia, ex planetis assignat Saturno, propter tardissimum motum, locúmque in cælo supremum: hanc verò, πῶ νήτῃ, lunæ, vtpote quæ infima sit & terris citima, omniúmque celerrimè moueatur. Sed notandum est, sæpius omisso substantiuo simpliciter DICI Ὑπάτη D pro ὑπάτη χορδή, vt νήτη pro νήτη χορδή. vnde apud Suidam, ὑπάτη, χορδὴ μουσικὴ βαρεῖα φθόγγον ἀποτελοῦσα. A Martiano Capella vocatur Principalis, vt lib.9, in cap. De tropis, ὑπάτη ὑπάτων, hoc est principalis principalium: ὑπάτων διάπονος, principalium extenta: ὑπάτη μέσων, principalis mediarum. Meminit & Vitruu. lib.5, cap.4, vbi inter alia, Qui lichanos in harmonia dicitur, ab hypate distat hemitonium. Ibidem, Tetrachorda autem (inquit) sunt quinque: primum, grauissimum, quod Græcè dicitur ὕπατον: secundum, medianum, quod appellatur μέσον: tertium, coniunctum, quod E συνημμένον dicitur: quartum, diiunctum, quod διεζευγμένον nominatur: quintũ, quod acutissimum est, Græcè ὑπερβόλαιον dicitur. Sic Martianus lib.9, in cap. De tonis, Tetrachordum quippe est quatuor sonorum in ordine positorum congruens fidáque cõcordia. Sunt autem tetrachorda, principalium, mediarum, coniunctarum, separatarum, excellentium. Et primum tetrachordum, quod est graius, incipit à principali principalium, & desinit in principalem mediarum. Verùm principalium & mediarum connexum, quod coniunctarum vocatur, erit tetrachordum à media in neten F coniunctarum: atque ab his diuisum, longéque discretum, quod est quartum diuisarum, à submedia in neten separatarum vsque coniungitur. Quod autem ex diuersis cõiunctum est, in acutiorem sonum & quintum excellentium profertur. Vbi obiter etiam NOTA Μέση, ET Συνημμένη, ET Διεζευγμένη, NECNON Ὑπερβόλαιος: ITEM Τετράχορδον. Nota etiam quomodo Vitruuius hæc chordarum genera vocet Latinè, quomodo item Martianus. Est verò ET Παρυπάτη χορδή, SICVT Παρανήτη ET Παραμέση. Quarum meminit G Vitruu. in loco suprà citato, vbi inter alia, Parhypate (inquit) quæ in harmonia distat diesi, in chromate mutata habet hemitonium, in diatono verò tonũ. A Martiano vocatur Subprincipalis, vt in cap. De tropis, Tertius, παρυπάτη ὑπάτων, id est subprincipalis principalium: sextus autem, παρυπάτη μέσων, quod est subprincipalis mediarum. Sic autem nominatur παρυπάτη quoniam τῇ ὑπάτῃ proxima est, & penè suprema, vt παρανήτη penultima, seu penè vltima, vt Martianus appellat. H VNDE Παρυπατειδεῖς soni apud eundem, eodem libro, in cap. De sonis. Meminit & Aristot. huius παρυπάτης & superioris ὑπάτης in Probl. ‖ Ὑπάτοι Suidæ sunt etiam species quædam ἰχθύος κητώδους: quos πρέ-

βατα quoque nominari ait & πρέποντας, & annumerari forsitan eis posse τοῖς ὄνοις. Forsan à magnitudine & celsitate id nominis inuenere: ideóque & πρέποντες dicti sunt, quòd ea cæteros antecellerent. ‖ Ὕπατος pro imo etiam & profundissimo accipitur. vt quum Apollon. Rhod. Argon. lib.2 dicit, ἐξ ὑπάτοιο Σπήλεος ἀμπνύσας, ex imo profundissimóque pectore. vt schol. quoque exp. ἐκ βάθους. Et lib.4, — ἡ δ' αὖ ἀΐουσα Κλυμένη ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντιβόλησεν. Sic Virgil. — habitátque sub alto Pectore. Et, — manet alta mente repostum. Item, Spelunca alta fuit, vastóque immanis hiatu. Similiter Altæ radices, Altum mare, Alti fluuii, Altus sopor. Posset autem hoc ὕπατος pro imo vsurpatum, ex ὑπὸ potius quàm ex ὑψὸ deriuatum esse videri.

Ὕπατος apud Græcos rerum Romanarum scriptores significat Consul: quòd nimirum apud consules post exactos reges, summa esset potestas. Dionys. Halicarn. lib.4, pag. 199, Οἷς δ' ἄρχοντας τούτους ἔπαξαν καλεῖσθαι κῆ' πῶ ἑαυτῶν διάλεκτον, Κωνσιλίους. Τοῦτο μεθερμηνευόμενον εἰς πῶ Ἑλλάδα γλῶτταν τοὔνομα, συμβούλους ἢ πρεσβεύτας δύνατοι δηλοῦν. κωνσίλια γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς συμβουλὰς καλοῦσιν. ὕπατοι δ' ὑπ' Ἑλλήνων αὐτὰ χρόνον ὠνομάσθησαν, ὅτι τῶ μεγέθοις τῆς ἐξουσίας, ὑπ πάντων τε ἄρχουσι καὶ πῶ αἰωνίπτω χώραν ἔχουσι. Frequens est hoc vocabulum apud Plutarchum quoque. vt in Romulo, necnon in Sylla, ἀποφαίνας διὰ τοῦτο τοὺς ὑπάτους ψηφισαμένων, quum propter hæc consules iustitium decreuissent. Et in Polit. præc. ὕπατον ἀπέδειξε. Herodianus verò dixit etiam ὕπατος ἀρχὴ pro ὑπατικὴ ἀρχή, consulatus, seu consulare imperium. vt lib.2, πῶ ὕπατον ἀρχῶ πελέσας δεύτερον, qui consulatum secundum obierat. Et rursum, πῶ ὕπατον πεπελεκοπ ἀρχῶ. Alibi ὑπατείαν vocat hanc ὕπατον ἀρχῶ. VNDE Ὑπατικός, οῦ, ὁ, Consularis. apud eundem Herodian. lib.7, ὡς καὶ τὸν τῆς πόλεως ἐπάρχοντα μετὰ πρεσβείας πολλὰς ὑπατικὰς, ξύλῳ παραδόντα κῆ' τῶ κρανίου, πελοῦτησαι. Necnon ὑπατικὸς ἀνήρ, Vir consularis: qui nimirum consulatum gessit, apud Plutarchum in Camillo. Sic etiam apud Lucianum in Demonacte, Κεθήγου τῶ ὑπατικοῦ, ἢ. αἰδρός. ET Ὑπατεύω, Sum ὕπατος, Sum consul, Consulatum gero, Consulari munere fungor. Herodian. ἀνὴρ τῶν ὑπατευκότων, Vir ex eorum numero qui consulatum obierant, vel Vir consularis. Plutarchus, δέσμιον πρεσβεύσαντα ἀνδρα Ῥωμαίων τοῖς ὑπατεύσασι, qui Romæ tertiùm fuerat consul. VNDE Ὑπατία, ας, ἡ, Consulatus. ἡ ὑπάτου ἀρχή. Herodian. lib.8, de Balbino, κατ' ἀξίωσιν καὶ διπλῆν πρεσβεύουσα ὑπατείαν πρεσβεύειν ἀξίαν, ob nobilitatem & iterum gestum consulatum. Et lib.7, de eodem, ἡρώμενος μὲν ἀνταπείδης, εἰς δευτέραν τε ὑπατείαν ἐλπιζόμενος. Eodem libro dicit μετὰ ὑπατείας ἀκλῶ, post consulares honores. Id est, post gestum consulatum. Rursum lib.8, ἄνδρες δύο ὑπὸ ὑπατείας, duo consulares viri. Itidémque lib.7, τῆς συνκλήτου ἀνὴρ ὑπὸ ὑπατείας νεωστὶ, senator quidam deposito nuper consulatu, vt Polit. vertit. Cæterùm Bud. in præcedente loco legit ἀπὸ ὑπατείας. quam scripturam præpono alteri, vel potius in eius locum reponendam censeo. Idem verò & de posteriore loco iudicandum fuerit.

COMP. Ἀνθύπατος, ου, ὁ, Proconsul, Qui consulis vicem gerit, seu consulis loco est, Pro cõsule prouinciam aliquam administrans. Plutarch. in Polit. præc. ὑποπτεύουσης πόλεως αὐθυπάτους, ὅτι τῶ πεις Καίσαρος. Luc. in Demon. ἐβόων ὅτι τὸν αὐθύπατον ἴεναι. Rursum Plutarchus cum genit. in Galba, αὐθύπατος Λιβύης γενόμενος. vt Gell. Quum prouinciam Africam proconsulari imperio dominus meus obtineret. VNDE Ἀνθυπατικός, οῦ, ὁ, Proconsularis. Plutarch. in Problem. Rom. Τούτους ὕστερον ἀφαιρεθέντες ὑπὸ τῆς αὐθυπατικῆς δεκαδαρχίας, à decemuiris qui pro consulibus erant. ET Ἀνθυπατεύω, Procõsulare imperium obtineo, Proconsul sum, Pro consule prouinciam administro. vt Act. apost. cap.18, αὐθυπατεύει τῆς Ἀχαΐας, Pro consule Achaiæ præest. Sine genitiuo autem, Herodian. lib.7, ἔφασαν ὅτι πῶ τῶ αὐθυπατεύοντος οἰκίαν, domum proconsulis petunt. VNDE Ἀνθυπατεία, ας, ἡ, Proconsulatus, Proconsulare imperiũ,

vt Gell. loquitur. Herodian. lib.7, κλήρῳ πῶ αὐθυπατείας A λαχὼν, proconsulatum sortitus. Est præterea inde COMP. Συνύπατος, ου, ὁ, Collega in consulatu, Consularis imperii particeps. VNDE Συνυπατεύω, Socius sum & collega in gerendo consulatu.

COMPOS. Καθυπέρτατος, ου, ὁ, Summus, Supremus: item Altissimus, Editissimus. ET Παντυπέρτατος, ου, ὁ, Omniũ supremus, Omnium excellissimus seu eminentissimus. vt Aristot. De mundo τὸν οὐρανὸν vocat παντυπέρτατον, Omnium supremum. nec enim quidquam eo est excelsius. Vbi Apuleius nimium generaliter interpretatus B est Immensum, pro Immensæ sublimitatis. Nonnunquam ponitur pro Præstantissimus.

Ὑπέρθε SIVE Ὑπέρθεν, (illud enim vsurpatur sequente consonante, hoc verò vocali) Desuper, seu Supernè, In superiore parte. Suprà. Homerus Iliad.ν, Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθε, infrà quidem, pedes, suprà autem, manus. Et paulo antè, Γῆα δ' ἔθηκεν ἑλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπέρθεν. Et Iliad.ε, — ὡς τότ' Ἀχαιοὶ Λευκοὶ ὕπερθ' ἐρύοντο κονισάλω. Euripides verò in Med. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν ἢ τοῦ πατρείας στερέσαι, sub. ἐστὶν, Nulla C ærumna maior est quàm patrio orbatum esse solo. Item τὰ ὕπερθεν apud Xenophontem Superna, Superiores partes. vt & Aristoteles De mundo, τὸ ὑπέρθεν αὐτῆς πᾶν.

C. Ἐφύπερθε SIVE Ἐφύπερθεν, itidem Superne, In superiore parte, Suprà: vel etiam Desuper, E superiore parte. ὑπεραίωθεν. Homerus Odyss.ι, ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀέρδεις Δίνεον. Et alibi, — ἐφύπερθε πάνυστε, pro ἐφίπλωσε. In Epigr. ἐφύπερθε κεφαλῆς, pro Supra caput.

C. Καθύπερθε SIVE Καθύπερθεν, idem cum præcedente. D Hom. Od. μ, Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι. Nicand. cum genitiuo, in Ther. — Ἀποσκώλαμο δὲ λάχνω Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σελάεντος αὔτμῆς. id est ὑπεραίωθεν τῆς αὔτμῆς τοῦ πυρός. Itidem cũ genitiuo, sed in metaphorica significatione, in hoc loco quẽ Herodoti esse puto, πολλῷ καθύπερθε ἐὼν τῶν αὐτῆς πεσεόντων. id est πολλῷ ὑπέρτερος seu καθυπέρτερος ἐὼν τῶν αὐτῆς πεσόντων, Multo erat superior contrariæ factionis hominibus, Longè superabat eos qui contrariæ factionis erant. Ex Homeri autem Odyss.ο, Ὀρτυγίης καθύπερθεν affertur pro Trans E Ortygiam.

Ὑποστίζω, siue Ὑποστίζομαι, Superficiarium sulcum produco. id est, Non altè impresso terræ vomere aro, sed superficiem leuiter perstringo. vt accipiunt in hoc loco Theophr. Histor. plant. lib.3, cap.4, ἐπὶ καὶ ἡ μίξις αὐτὴ τῆς Αἰγυπτίας γῆς δοκεῖ ἔνια ῥηνᾶν ὑλίω· ὠιαχοῦ δ' ἂν μόνον ὑποστίσαντα καὶ κινήσωσιν, ἀθὺς αἰάβλαστάνειν τὰ οἰκεῖα τῆς χώρας, ὡς πρὸ ὀ Κρήτη κυπάρισσοι. quem sic interpr. Si tãtùm superficiarium sulcum produxerint terrámque mouerint: confirmantes interpretationem illam suam F his verbis Plinii, lib. & cap.18, Syria quoque tenui sulco arat, quum multifariam in Italia octoni boues ad singulos vomeres anhelent. Quibus aliquãto post subiicit, de triplici vomerum genere, Tertium in solo facili, nec toto porrectum dentali, sed exigua cuspide in rostro. Gaza ὑποστίζεσθαι vertit eo in loco Subigere: quod aliis non probatur. Ego autem vereor ne mendosum sit id verbum: nec scio quid in mentem venerit iis qui ex ὑπὸ & στίζω compositum esse opinan- G tur. id enim poëtarum est tantùm, & apud hos ipsos rarissimum.

Ὑπέρα, ας, ἡ, Funis quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur & laxantur. Sunt enim Suidæ ὑπέραι, ναυπηγικὰ ξόανα οἷς μετάγεται τὸ κέρας, afferenti hoc prouerbiale ex Hyperide dictum, ἀφεὶς πῶ ὑπέραν, τὸν πόδα διώκει: quod dici ait ὅτι τῶν πλειόντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, ἀεὶ δὲ τὰ φαῦλα διαπειρῶντο. Quæ ex Harpocratione desumpta sunt. Rursum idem ὑπέραν esse dicit H itidem τὸ τῶ κέρατος τῶ ἰσοῦ ὀρθίον, ὃ αἰωρεῖται τε καὶ διατείνεται: subiungens itidem hoc prouerbium, dicique annotans ὅτι τῶν ἀ δεῖ μὲν ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατεῖν, seu ὅτι τῶν τὰ αἰσχρὰ μὲν ἀφαιρουμένων, τὰ φαῦλα δὲ περιπωμένων. nimirum de iis qui omissis seriis ludicra & futilia tractant. Erasmus quoque meminit. sic interpretans, Relicta hypera pedem cõsectatur. Volunt autem denominari ἀπὸ τὸ ὑπαίειν.

Ὕπνος, ου, ὁ, Somnus. Homerus Iliad.ν, Παύν μὲν κόρος ὕδατι, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. vnde Odyss.ο dicit, — οὐδέ τι σε χρὴ Πεῖν ὥρη καταλέχθαι αὐτῇ καὶ πολιῇ ὕπνος. molestiam enim fastidiúmque parit & nimius somnus. Dicitur porro aliquem ὕπνος ἱκάνειν, αἱρεῖν, ὑπιλαμβάνειν, μιμνήσκειν, πιδεῖν, item ἔχειν: vt & apud Latinos Opprimere, Complecti, Habere. Homer. Iliad. α, — ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quum eum inuadebat somnus dulcis, seu Ei obrepebat. Sic enim etiam Latini loquuntur. Odyss.ι, — καὶ δέ μιν ὕπνος Ἕρει πανδαμάτωρ, corripiebat eum & opprimebat omnium domitor somnus. Iliad.ω, — οὐδέ μιν ὕπνος Ἕρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐγρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Iliad.κ, — μηδέ πῃ' ὕπνος Αἱρείτω. (pro quo Aristophanes in Nubibus dicit, Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων) Iliad.χ, Αὐτὰρ ὀ' ὕπνος ἕλοι. Odyss.δ, Ταῦτά μιν ὁρμαίνουσαν ἐπέλαβε νήδυμος ὕπνος. Iliad.υ, Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμδροσε λύων μελεδήματα θυμοῦ, Λισμωλής. (vt & Iliad.ψ, Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμδροσε λύων μελεδήματα θυμοῦ Νήδυμος ἀμφιχυθείς) Iliad.ω, Ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐγείρουσιν ὕπνος ἔμδροσε. Iliad.κ, Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδαν Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν Ὕπνος ἔχε γλυκερός. (vt & Odyss.ο, Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς. Et apud Demosth. Pro cor. Τοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἁπάντων ἔχειν) Odyss.ψ, ὕπνου Οἷς μ' ἐπέδησε φίλοι βλέφαρ' ἀμφικαλύψαι. Idẽ ὕπνος alicui seu aliquẽ dicitur ἐπέρχεσθαι, ἐπρούειν, necnon alicui ὅτι βλεφάροις πίπτειν, βλεφάροις ἐφίζανειν, necnon βλέφαρ' ἀμφικαλύπτειν. Homerus Odyss.μ, Κλαιόντεσσι δ' ἔπιπλυθε νήδυμος ὕπνος. Odyss.κ, Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος, ἐπιπλυθε κεκμηῶτα, me inuasit lassum. Iliad.ψ, Κλίθη κεκμηώς· ὅτι δ' γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. Odyss.ν, Καὶ τοῦ νήδυμος ὕπνος ὅτι βλεφάροισιν ἔπιπτε. Iliad.κ, οὐδὲ γὰρ αὖτοῦ Ὕπνος ὅτι βλεφάροισιν ἐφίζανε. Odyss.υ, — ἐπὶ βλέφαρ' ἀμφικαλύψι Ὕπνος. nimirum ἀμφιχυθείς, vt in quodam loco paulo antè habuimus. ‖ Contrà verò aliquis ipsum ὕπνον dicitur αἱρεῖν seu λαμβάνειν, item ἀωτεῖν & κοιμᾶσθαι. Homerus Odyss. π & τ, Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Dicit enim ibi ὕπνου δῶρον periphrasticè pro ὕπνον. Plato Symp. ἀπόντας οἴκαδε ὕπνον λαβεῖν, καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολύ. Rursum Homerus Iliad.κ, Ἔγρεο Τυδέος υἱέ· τί πάνυχον ὕπνον ἀωτεῖς; nam οὐ χρὴ παννύχιον βουλεύειν βουληφόρον ἀνδρα. Odyss. κ, Μικέπι ναῦ θοῦσαν ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, dulcem carpite somnum. Iliad.λ, — κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Necnon ὕπνου τυγχάνειν dicitur aliquis, & καταφέρεσθαι seu ἐμπίπτειν εἰς ὕπνον: item ὕπνῳ πέρπεσθαι ac δεδμῆσθαι. Xen. Pæd.3, οὐθ' ὕπνου δώσαντες τυγχάνειν δέος τ' φόβον. (vt & Plutarch. De aud. poëm. πεῦξομαι δ' ὕπνου πρεσέδμενος, ἢ. τὸ πάλαιον) Herodian. lib.2, εἰς ὕπνον κατῳχήθη, somno obrutus seu comprehensus est. (Lucas autem Act. apostol. cap.20, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ διαλεγομένου τοῦ Παύλου, altiore oppressus somno differente Paulo) Athen. libro 12, ὅταν εἰς ὕπνον βαθύτερον τύχῃ ἐμπεσών. Homerus Odyss.η & ψ, — ὄφρά κεν ἤδη Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ παρπέμεθα κοιμηθέντες. Iliad.ξ, de Ioue, οὔδεν Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς. Iliad.κ, Εὕδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. Odyss.ν, — σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι. vt & Hesiod. Erg. Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. Rursum Homerus Iliad.κ, Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ αἰδὲ δικάσσε νδὲ καὶ ὕπνῳ Κοιμήσωνται: accipiens αἰδὲ δικάσσε pro δαμαδίνες, vt breuium scholiorum autor exponit. ‖ Ipse iterum ὕπνος vt aliquem dicitur ὑπιλαμβάνειν & ἔχειν, ita vicissim αἱρεῖν, item εἰσπνέεσθαι βλεφάρων, necnon ἀπόλλυσθαι. Homerus Iliad.β, — ἐμὲ δ' γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, me dulcis reliquit somnus. Odyss.τ, — αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε. Iliad.β, οὔτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνῆκε. Odyss.μ, Καὶ πότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος. Iliad.κ, Ὡς δὲ νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν. Eundem aliquis ὕπνον dicitur ἀποσείεσθαι: necnon ex eo ἐγείρεσθαι, αἰώρουσιν, ἀκθορεῖν. Luc. in Hermot. ἐπ μόλις τοῖς ὀφθαλμοῖς αἰώρων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποστόμενος. Homer. Il.β, Ἔγρεο δ' ἐξ ὕπνου. (cui adde hoc Plat. Polit.1, ὅκ τῶν ὕπνων ὡς πρὸ οἱ πάντες θαμὰ ἐγείρομενος) Il.κ, — ὁ δ' ἐξ ὕπνου αἰώρουσα. Eodem libro, — ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς αἰώρουσε. Rursum Luc. in Herm. καὶ δὴ καὶ σὲ πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἀκθορεῖν ἐποίησε. Sic Plutarch. De solert. anim. ὥς πρὸ

ἐξ ὕπνου βαθέος αἰαχερόμβρος, καὶ πῖω κεφαλῶ ἐπάρας, διέβλεψε: de cane quodam qui ὑπνωτικὸν pharmacum biberat. ¶ Item deus dicitur alicui ὕπνον ὀδὶ βλεφάροις βάλλειν & χεύειν, necnon ὀδὶ χεύειν. Homerus Odyss.π, — ὄφρα οἱ ὕπνον Ἡφαιστοτέχνης ὀδὶ βλεφάροισι βάλε γλυκυκῶπις Ἀθήνη. Odyss.μ, Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ὀδὶ βλεφάροισιν ἔχευαν. Odyss.β, Ἔνθα μνηστῆρεσσιν ὀδὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν. Quibus adde hoc eiusdem, Odyss.μ, Ἦ με μαλ' εἰς ἄτλω κοιμίσασε νηλεὲς ὕπνῳ. Et hoc Plutarchi, Sympos.3, εἰς ὕπνον ἄλυπον ὑπάγει τοῖς πεπωκόσι: de flore cypri, croco & baccari. Vicissim Homerus Odyss.φ, — καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρες. Ἡδέος, ὅς με πέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. Et Odyss.ο, Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν Λάξ ποδὶ κινήσας. Item ἐν ὕπνῳ & καθ' ὕπνον dicunt, In somnis, Per somnum, Per quietem. Athen.lib.8, ἢ ἐν ὕπνῳ μανῆς. Plut. Symp.8, τῆς λεγομένης Ἀφίστωνι χθιζὸν καθ' ὕπνον ὄψεως καὶ φωνῆς. Et rursus, Θεσσαλικὰ τῷ καθ' ὕπνον ὄψεων. Theophyl. epist.16, τοῖς καθ' ὕπνον φανταζόμενοις. Athen.lib.12, κατὰ τὸν ὕπνον ἰδοῦσα τὸν Ζαριάδρω. Sed frequentius ferè plurali numero dicunt ἐν τοῖς ὕπνοις & κατὰ τοὺς ὕπνους. Plut. De sera num. vind. ἐώσασε πολλάκις ἐν τοῖς ὕπνοις λέγουσαν αὐτῷ, Στεῖχε δίκης ἄοσον· μάλα τοι κακὸν αἰδράσιν ὕβρεις. Et paulo post, de Apollodoro quodam, κατὰ τοὺς ὕπνους ὁρᾶν ἐνδεδεμένον ἑαυτὸν ὑπὸ Σκυθῶν. Et in Alexandro, ὅλην εἶδε κατὰ τοὺς ὕπνους. Itidem in libro De deo Socr. σημεῖον λευκὸν φανερόμενον κατὰ τοὺς ὕπνους. Item Lucillius libro 2 Epigr. Ἑρμοχάριν τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις, quum vidisset in somnis Hermogenem medicum. vt & Athen. lib. 9, πολεμίας σάλπιγγος οὐδὲ ἐν ὕπνοις ὑπομένοντες ἀκοῦσαι, ne in somnis quidem sustinentes audire hostilis tubæ clangorem. At Thucyd.lib.2 dixit, ἐσῆλθον πρὶν τοῦτον ὕπνον ξυνοῖκος ἐς Πλάταιαν, Circa primum somnum. vt apud Virgilium quoque Æneid.1, Rhesi niueis tentoria velis Tydides primo vastabat prodita somno. Qui primus somnus æstate coincidit ferè cum prima vigilia, hyeme autem cum secunda. Quod verò ad epitheta attinet quæ τοῦ ὕπνῳ tribuuntur, habes eorum bonam partem in suprà allatis exemplis. Dicitur enim γλυκὺς, γλυκερὸς, γλυκύθυμος, μελιηδὴς: necnon νηδύμος, & νηγρετὸς: quocum coniunge τὸν βαθὺν ὕπνον, profundum somnum, seu altum soporem. Item μαλακὸς, & λισμελὴς, & παντὰμάτωρ: necnon λύων μελεδήματα θυμοῦ. solet enim graues animo depellere curas. vnde apud Plutarchum πρὶν δεισιδαιμονίας, quidam dicit, Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ὀδυνοκουροτόκον. vt & apud Athen. lib.10, ὕπνος βροτείων παυστὴρ πόνων. Et rursum apud Plutarchum loco citato, τοῖς πεδήσαις ἐπελαφρώσει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. Atque adeo medici ægros quibusdam ὑπνωτικοῖς pharmacis ὑπάγουσιν εἰς ὕπνον ἄλυπον. apud quos sunt & ἀφόρυβοι ὕπνοι, qui sine πεφυσμοῖς carpuntur. vt & apud Athen.lib.12, ὅπως αὐτοῖς πάντα χόθεν ἀθόρυβοι ὦσιν οἱ ὕπνοι. At χάλκειον ὕπνον κοιμήσασθαι apud Homerum est Dormire somnos lethæos, vt Virgilius vocat. Quomodo verò Gellius hinc deducat Latinum vocabulum Somnus, apud eum vide libro 13, capite 9.

C. Ὑπνοδότης, ου, ὁ, Somni largitrix. id est, Quæ somnos præbet seu affert, Somnifera. ἡ ὕπνον ὀδὶ βλεφάροισι βάλλουσα, vt Homerus loquitur. SIC Ὑπνοδότειρα νὺξ apud Euripidem.

C. Ὑπνομαχέω, ῶ, Cum somno pugno, Somno me opprimere conanti reluctor. Synes.epist. 130, ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσονυκτίῳ πεταγμένος ὑπνομαχῶ, cum somno belligero.

C. Ὑπνοποιὸς, οῦ, ὁ, Somnificus. (vt Plinius dicit Somnifica medicamenta) id est Somnum faciens, afferens, concilians, concitans, pariens. sic enim loquuntur Latini.

C. Ὑπνοφόβης, ου, ὁ, In somnis terrens, seu Somniis & visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.

C. Ὑπνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Somnum afferens, Somnifer. vt Ouidius dicit Venena somnifera. Plutarchus Sympos.3, problem.9, ἡ δὲ δυοῖν θεοῖν τέλεα, (s. κρᾶσις) πᾶσα ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδὴς, καὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀγρεύοντος καὶ ἀκόσμου παθῶν δεῖται βάθος ποιοῦσα γαλήνιον καὶ ἡσυχίαν.

C. Αἰένυπνος, Æterno perfusus somno. Item, Æternos seu perpetuos faciens somnos, Lethæo perfundens somno, vt Virgilius loquitur. Sophocl. Œd. Colon. pag. 322, σέ τοι κοιμίζω τὸν αἰένυπνον: eo vocabulo mortem intelligens. ea enim perpetuos seu longos inducit somnos. Vnde & Horatius, Ergo Quintilium perpetuus sopor Vrget? Et rursum, Surge: ne longus tibi somnus, vnde Non times, detur. Et Ouidius, Longa quiescendi tempora fata dabunt. Inde & Homero μοῖρα πανημέριος θανάτοιο. quippe quæ νηγρέτῳ ὕπνῳ κομίζει. Scholiastes quoque mortem ibi eo nomine accipit, exponens tamen τὸν δι' παντὸς κοιμώμενον. Est autem Αἰένυπνος Atticum PRO Αἰεύπνος. quo ibi scholiastes vtitur, & cum eo Suidas.

C. Ἀΰπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insomnis, Somnum non capiens, Non quiescens, seu dormiens. id est Vigil, Peruigil. Homerus Odyss.τ, Ἀλλ' οὐ δὴ πως ἔστιν ἀΰπνοις ἔμμεναι αἰεὶ Ἀνθρώποις, insomnes æuum transigere. Xenoph. Pæd. 2, πολλάκις δὲ ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος ἐστρωμένος. Rursum Homerus Odyss.ι, Τίπτε πόσον Πολύφημ' ἀριδείκετον ὦλ' ἐβόησας Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνοις ἄμμε τίθησθα; clamoribus enim solet ὁ ὕπνος ὀλλύναι, vt alibi idem docet. Idem Od.κ, Ἔνθά κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δυοῖν ἐξήεστο μοῖραιν. Vbi vt ἄϋπνος ἀνὴρ dicitur, ita ἀθάνατος καὶ ἄϋπνος ὄφις apud Apollon.Rhod. Argon. lib.2. Item νὺξ ἄϋπνος dicitur in qua somnus non capitur, Nox insomnis. vt Virgilius dicit Insomnem noctem ducere. Homerus Iliad.1, Ὣς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον. Item Sophocl. dicit, ἔχων ἀΰπνους ἕδρας. VNDE Ἀϋπνία, ας, ἡ, apud Plat. De leg. lib.7, Insomnia, Vigiliæ, Peruigilium seu Peruigilatio. sic enim Latini vocant τὸ ἄϋπνον εἶναι, & insomnem ducere noctem.

Ex eodem Ἄϋπνος, pleonasmo literarum χ, Etymol. factum esse DICIT Ἄχρυπνος: quo significatur itidem Insomnis, Vigil, Vigilans, Non dormiens. vt apud Luc.in Terps. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄχρυπνος ἐκείμην. Et apud Theophyl. epist.29, ἄχρυπνον, φιλομέριμνον. VNDE Ἀχρυπνία, ας, ἡ, Insomnia, Vigiliæ, Peruigilium: itidem vt ἀϋπνία. Luc. in Terps. ὥστε γοῦν μοι καὶ τὸ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀχρυπνία καὶ φροντίδες. Xenoph.Pæd.5, ἡ ἐν φυλακῇ ἀχρυπνία πολλὴ οὖσα λυμαίνεται ἐν τῇ πορείᾳ. Oppian. De venat.lib.3, Καιθὸν ἀχρυπνίῃ κεκορυθμένον, vigiliis armatum. id est, Non dormientem sed insomnem. Rursum Xenoph. Hellen.5, Ὡς δ' ἀνεχόμεθά με ὀφθῶσι καὶ ψυχὴ καὶ θάλαττα, οἴεσθε καὶ ὑμεῖς ὥσπερ πάντα καρτερεῖν. Plut.num.Iscr. μετὰ πόσων ἀχρυπνιῶν καὶ πολλαπλασιόνων, quantis cum vigiliis ac laboribus. AT Ἀχρυπνὶς, ίδος, ἡ, Hesychio ἑορτὴ Διονύσου ἐν Ἀρβήλῃ, festum Dionyti seu Bacchi. forsan quòd eo insomnem ducebant noctem potationibus. Inde est & VERB. Ἀχρυπνέω, ῶ, Insomnem noctem duco, Vigilo, Non dormio. Xenoph. Pæd.8, ἢν μὲν δὲ πλουτοῦντες οὐδεὶς ἀναισκάζεται ὑφ' ἡδονῆς ἀχρυπνεῖν, ἢν δὲ ἀποβαλόντων τι ὄψῃ οὐδένα δυνάμενον καθεύδειν ὑπὸ λύπης. Vbi nota sibi opposita ἀχρυπνεῖν & καθεύδειν, sicut in hoc eiusdem loco Hellen.7, ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠχρύπνησαν, ἐκαθεύδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. Callipp. Παιανιεῖδι apud Athen.lib.15, Ὁ δ' ἀχρυπνήσας τὸν πυρεσσοῦντα λήψεται, Τὰ κοπάβια· καὶ τοῦ παρουσῶν ἐὰν θέλει, Φιλήσει. Idem Athen.lib.1, meminit vini cuiusdam ἀχρυπνεῖν ποιοῦντος τοὺς πίνοντας: necnon oppositi huic ὑπνωτικοῦ, id est somnifici seu somniferi. ¶ Significat etiam Inuigilo, Vigili mēte & attēta obseruo. Luc. ἀχρυπνῶ τοῖς καιροῖς, Inuigilo occasionibus, Attentè occasiones obseruo. VNDE Ἀχρυπνητικὸς, οῦ, ὁ, Vigilias facile ferēs, Qui vigilare & insomnis esse solet, Vigil. Plutarchus de anseribus, ἀχρυπνητικοὶ γὰρ καὶ θορυβώδεις. vbi etiam dicit animal hoc esse φύσει πρὸς αἴσθησιν ὀξὺ καὶ φοβῶδες. ET COMP. Διαχρυπνέω, ῶ, Peruigilo, Insomnem noctem transigo. Athen.lib.14, αὐτὰ δὲ ἄθλα τίθεται τοῖς παννυχίσι τοῦ διαχρυπνήσαντι Diodor. τὸ πλέον τῆς νυκτὸς διηχρύπνουν. Vtitur & Plutarchus pro Peruigilare, seu Vigilem perstare, vt Bud. testatur, qui affert etiam διαχρυπνῶν τὸν φρουραῖον pro Peruigilem stationem obiens.

C. Βραχύϋπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Breui contentus somno, Non multum nec diu dormiens. Aristot.

C. Διΰπνος, Qui difficulter somnum capit, Ægrè obdormiscens. VNDE Ἀχρυπνέω, ῶ, Ægrè obdormisco, seu Ægrè dormio, vt Bud. interpr. afferens ex Platone

lib.7 De leg. Οὐκοῦν δὴ οὐ βουληθῶσιν κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τοῦ παιδίου αἱ μητέρες, οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς παρεσφέροντες, ἀλλὰ θωυκτοῦν κίνησιν.

C. Ἐξύπνος, Qui ἐξ ὕπνου ἤγερται, seu αἰόρουσεν, ἢ ἔκθορεν, Qui è somno euigilauit, Experrectus seu Expergefactus.

C. Κάθυπνος, Qui εἰς ὕπνον κατηνέχθη, Graui seu alto obrutus somno, Alto oppressus sopore. Bud. interpr. non solùm Somno oppressus, sed etiam Somnolentus, Vehementis somni: idem esse dicens cum ὑπνώδης, afferénsque ex Aristot. lib.3 probl. circa finem, διὸ τοῖς μὲν νέοις καθύπνοις ὄντας λανθάνει ἡ ὁρμὴ τοῦ οὔρου ἐκπίπτουσα πρὶν διεγερθῆναι. Pro eodem DICITVR Καθυπνής. Nicand. Alex.433, Καὶ σὺ ὦ, μήκωνος κεφληφόρου ὀπωπὲ δάκρυ Πίνωσιν, πεπύθοιο καθυπνέας. ἀμφὶ γὰρ ἄκραν Γῆα κατεψύχοισι τὰ δ' οὐκ ἀνάπτηται ὄστε, Ἀλλ' αὔτως βλεφάροισιν ἀκμὴν ἔνεα δέδηεν. Vbi schol. καθυπνέας exp. ὑπνοῦντας: quoniam nimirum (inquit) τὸ μήκωνιον εἰς ὕπνους ἄγει. vt & Dioscorides lib.6, cap.17, scribit μήκωνος ὀπὸ πεθέντος θορυβολουθεῖν καταφορὰν μετὰ καταψύξεως. Et Plinius lib.20, cap.18, papaueris succum præditum esse ait non vi soporifera modò, verùm, si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum. Non igitur immeritò Virgilius papauera lethæa dixit, & lethæo perfusa papauera somno.

C. Ὁμόϋπνοι, Charondæ apud Aristot. Polit.1, dicūtur Domestici, Familiares ac contubernales, quasi vnà somnum capiētes. Ita vulg.lex. sed nescio quænam sequuta exemplaria. nam Aldina, Florentina, necnon Basiliensis editio ibi habent ὁμοσπόνδους. Metuo igitur ne indoctus ac temerarius quidam corrector, non intelligēs quid per ὁμοσπόνδους declararetur, ex eis fecerit ὁμοΰπνους. Locus autem Aristot. est initio lib.1 Polit.

C. Φίλυπνος, Amicus somni, Amans dormire, Somnolentus.

C. Ἐνύπνιον, ου, τὸ, Insomnium. τὸ ἐν ὕπνῳ φάσμα, ἢ καθ' ὕπνον ὄψις, Visum quod in somnis seu per quietem dormienti se obtulit. Xenoph. Symp. σημαίνοισί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας, καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς, ἃ τε δεῖ καὶ ἃ οὐχρὴ ποιεῖν. Æschin. in Ctesiph. οὔπω σοῦ τὸ τοῦ Παυσανίου ἐνύπνιον ἐωρακότος. Et paulo post, εἰ γε μὴ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἑωρᾶ καὶ Δημοσθένης ἴδωμεν. Plutarchus De aud.poëm. ἐκ πινῶν ἐνυπνίων ποιητικῆς ἀψάμενος, insomniis quibusdam monitus. Sic idem De deo Socr. ἀφῖκται δὲ λύσδι χρὰ χάσθαι τοῦ τὸν πάφον, ἐκ ξένων ἐνυπνίων καὶ φασμάτων ἐναργῶν. Quo sensu Plato in Phædone dicit, πειθόμενος τοῦ ἐνυπνίου. Rursum Plutarchus De deo Socr. φασὶν αὐτοῦ φυλάττεσθαι πανὶ κίνδυνον ἐξ ἐνυπνίου μάλα δυςχεροῦς καὶ ἀτόπου. Quibus subiungit quidnam in somnis viderit. τῆς δὲ νυκτὸς ὤμμω αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ὠδίνειν ὡς τοῦ κύουσαν, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας θύχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι, τὸν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνὰς ἔνας αἰάβροις. Vbi nota eum dicere non ἑώρακα, siue ἴδον, sed ὤμμω. nam ἐν ὕπνοις ἀκούειν οὐκ ἀκούοντες, καὶ βλέπειν οὐ βλέποντες δοκοῦμεν, vt idem docet in Coriolano. Rursum idem, ἐξ ἐνυπνίου φοβηθείς. Plato ἐνύπνιον vocauit quod ὄνειρον Homerus, τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τοῦ Ἀγαμέμνονι, fabulam de somnio à Ioue ad Agamemnonem misso. quæ extat initio Iliad. β, vbi Ἰοὺ κατὰ θυμὸν ὀρίσσι φαίνετο βουλὴ Πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον. Non tamen idem esse ὄνειρον & ἐνύπνιον, patet ex his Macrobii verbis, Comment. in Somn. Scip. lib.1, cap.3, Omnium quæ videre sibi dormientes videntur, quinque sunt principales diuersitates & nomina. Aut enim est ὄνειρος secundum Græcos, quod Latini Somnium vocant: aut est ὅραμα, quod Visio rectè appellatur: aut χρηματισμὸς, quod oraculum nuncupatur: aut est ἐνύπνιον, quod insomnium dicitur: aut est φάντασμα, quod Cicero visum vocauit. Vbi obiter NOTA Ὄνειρος, ET Ὅραμα, ET Φάντασμα, ET Χρηματισμός. quorum bonam partem habes in hoc loco Plutarchi De sera num. vind. ὄψις ἐνυπνίων, καὶ φάσματα μεθημερινά, καὶ χρησμοί. Eorundem definitiones ibidem reperies. Superuacuum enim & longum foret eas hic afferre, præterquam eius de quo hic agitur. Sic igitur ibi, Est enim ἐνύπνιον, quoties cura oppressi animi vel corporis siue fortunæ, qualis vigilantem fatigauerit, talem se ingerit dormienti.

¶ Homerus ἐνύπνιον aduerbialiter posuit pro ἐν ὕπνοις seu καθ' ὕπνους, In somnis, Per quietem: Iliad.β, Κλῦθι φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.

VNDE Ἐνυπνιάζω, SIVE Ἐνυπνιάζομαι, Insomnium cerno seu video, Somnio. Aristot. Histor. animal. lib.4, ἐνυπνιάζει τοῦ ζώων μάλιστα ὁ ἄνθρωπος. id est, ἐνύπνια ὁρᾷ. Plutarch. Ζῶντα φαγοῦσιν πολλὰ συμβαίνει ἐνυπνιάζεσθαι. Lucas Actor. apost. cap.2, ex Ioële, προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν· καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, somnia somniabunt. Hinc VERBALE Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, Insomniator, Qui videre insomnia solet. Genes. cap.37, ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται. Insomniosus autem Catoni est Qui insomniis vexari solet, Qui solet ὁρᾷν ἄπτα καὶ δυςχερῆ ἐνύπνια, vt Plutarchus loquitur.

C. Ἐφυπνίδιος, Qui ad somnum afferendum fit. vt ex Epigramm. ἐφυπνιδίων λαλάζων affertur pro Sonorum somnum inducentium.

Ὑπνώδης, εος, ὁ & ἡ, Somnolentus, Somniculosus. Plut. De aud.poem. ὡς ὑπνώδους φύσει τοῦ Ὁδυσσέως γλυκυμόρου, καὶ δυσεγκύπτου δι' ὑπὸ τοῦτο πολλοῖς ὕπνος. Idem De audiendo, χάσμαι ὑπνώδεις καὶ κατήφειαι.

Ὑπνηλὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. lib.15, ὑπεξῆλθεν ἐκ συμποσίου ὑπνηλὸς κάρτα γλυκύμορος. A Suida exponitur ῥάθυμος. Vide sequens.

Ὑπναλέος, ου, ὁ, idem. Nicand. Alexiph. v.85, de eo qui cerussam hauserit, Ἄλλοτε δὴ ὑπναλέος ψυχὴ δίμας. id est (inquit schol.) ἄλλοτε ὃ ὡς τοῦ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα, καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρυώμενος ὕπνῳ. AT Ὑπναλὴ dicitur esse aspidis genus somno necantis. Nisi potius epitheton sit, & scribendum sit ὑπναλέη. aspis enim (vt in Ther. suis docet Nicand. v.162) — ἐν κελεύθῳ Νωχελὲς ἐξ ὀλκοῖο φέρει βάρος, ὑπναλέοις δὲ Αἰὲν ὀπιπλίζουσι φαείνεται ἐνδυκὲς ὄσσοις. Ἀλλ' ὅταν ἢ δούπου νέον οὐασιν ἠέ τιν' αὐδὴν Ἀθήσῃ, νωθρὸν μὲν ἀπὸ ῥέθεος βάλεν ὕπνον, Ὀλκῷ δὲ θρώσκουσα ἄλων εἰλίξατο γαίῃ. Eadem verò morsu suo (vt ibidem tradit) Ὑπνηλὸν ὀδὶ νάκαρ ἀγᾷ βιότοιο τελευτήν, id est Ad somnolentum soporem.

Ὑπνάω, SIVE Ὑπνέω, ῶ, Dormio, Somnum capio. VNDE Ὑπνητικός. quod vide infrà in Ὑπνωτικός.

Ὑπνόω, ῶ, idem. Affert enim Bud. ex Luc. & Xenoph. ὑπνῶσαι pro Dormire & Sopiri somno. Itidémque ex Plut. Apophth. Lacon. ὑπνωκέναι affertur pro Dormiisse. & ex Greg. ἡδέως ὑπνώσης, pro Suauiter dormies. Et rursum ex eodem, μή ποτε ὑπνώσῃς εἰς θάνατον, ne vnquam dormias in mortem. Galenus certè ὑπνοῦσα apud Hippocr. exp. ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὕπνῳ κοιμωμένη. Alioqui actiuè etiam accipi potest pro Somnum affero seu facio, Somnum concilio. vt apud Dioscoridem de papauere erratico, Ζωΐτης τὰ κεφάλια πέντε μετ' οἴνου κυάθων τεσσάρων ἑψήσας, πόσαι οὐ αὐβούλῃ ὑπνῶσαι, quos sopire volueris: κοιμῆσαι. Plinius quoque tradit eius capita quinque decocta in vini tribus heminis & pota, somnum facere. Ex quo patet participium præt. temp. ὑπνωμένος, Soporatus, Sopitus, seu Dormiens. Pausan. in Lacon. ἐν Ζωΐτῳ ὑπνωμένον Παυσανίαν ἐπήγαγεν ὁ ψόφος. Inde & VERBALE Ὑπνωτικός, quod sui primitiui significationes sequitur. Primum enim neutraliter accipitur pro Somnolentus, Somniculosus, In somnum pronus, Deditus somno. Aristot. οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοὶ, διὰ βόρειαν τὴν πέρων. Ibi enim ὑπνωτικοὶ iidem sunt qui ὑπνώδεις. vt quum Plutarchus ait Brutum ἤκιστα δὴ τοῦ στρατηγὸν ὑπνώδη γενέσθαι, καὶ πλεῖστον ἑαυτοῦ χρόνον ἐγρηγορότι χρῆσθαι πεφυκότα. (Itidémque ADVERB. Ὑπνωτικῶς apud Galen. Somniculosè: paulo antè in Ὑπνόω) Deinde & actiuè pro Soporificus seu Soporiferus. ὑπνοποιὸς, ὑπνοφόρος. seu Soporifica vi præditus, Soporifera vi præditus. Athen.lib.2, de lactuca, ψυκτικὴ, ἀκοίλιος, ὑπνωτικὴ. Plutarch. Symp.3, probl.5, τὴν ὕπνον οἱ πλεῖστοι τοῦ ψύχειν γίνεσθαι λέγουσι· καὶ ψυκτικὰ τὰ πλεῖστα τοῦ ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστίν. Idem, omisso substantiuo, ὑπνωτικὰ etiam simpliciter dicit. vt probl.8, eiusdem libri, τοῦ ὑπνωτικῶν ἔνιοι λαβόντες, ἐνδοτέρω τὸ μετεῖον, θορυβωδέστερον διαπέφευγεν· πλέον δὲ λαβόντες, ἔνιοι καθεύδουσι. Itidémque Aristot. in lib. De somno & vigil. πάντα γὰρ τὰ ὑπνωτικὰ κατηβαρεῖν ποιεῖ,

καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ βρωτά· μήκων, μανδραγόρας, οἶνος. A
Reperitur ET Ὑπνηπκός, eodem significatu, ab ὑπνάω
siue ὑπνέω. Athen.lib.1, ποιοῦσιν οἶνον ἔνια ὑπνηπκόν, καὶ
ἕτερον ἀγρυπνεῖν ποιοῦντα τοὺς πίνοντας. Vbi nota oppos.
ὑπνηπκός & ἀγρυπνεῖν ποιῶν. Inde & COMP. Ἀφυ-
πνώω, ῶ, quod exponitur Obdormio, seu Obdormisco.
Lucæ 8, πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε. ET Καθυπνόω, ῶ,
Obdormio, seu Sopior: vel etiam Dormio, Somnum
capio. Xenoph. ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως, ῥωμαυὰς μαλακὰς
κατασκευάζεις. VNDE Καθύπνωσις, εως, ἡ, Somnus,
Obdormitio. Bud. ex Aristot. Problem. τὸ δὲ μεταξὺ τῆς ἐγρη- B
σεως ὄντος ὁλίγου χρόνου, ἡ ἐν τῷ ὕπνῳ ἕξις ἠμυδρὴν διαμένει
πρὸς πλὴν καθύπνωσιν.

Ὑπνώω, idem: sed poëticum & Ionicum. Homerus Odyss.ε
& ω, de virgula Mercurii, — τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν
ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Oppian. De venat.
lib.3, Ἀμφαδὸν ὑπνώει δὲ θρασύφρονα θυμὸν ἑλίσσων, palam
dormit sub dio. Sic μαμμώω dicitur pro μαμμάω, & ζώω
pro ζάω.

Ὑπνώπτω, itidem Somnum capio, Dormio, Sopitus sum.
κοιμῶμαι. Vel etiam Dormito. Galenus, οὐ μόνον ὑπνώ- C
πτοντος ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄφοδον αἰσταμένου ἀνθρώπου. VNDE
Ἐφυπνώπτω, Indormio. Bud. ex epist. Iul. ad Maximum,
Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐφυ-
πνώπτειν λόγος, indormire solitũ Homeri poëmatis. vt &
Plutarchus in ipsius vita ex Onesicrate tradit eum Ilia-
dem Homeri ἐχεῖν ἀεὶ μετὰ τῆς ἐγχειριδίου κειμένῳ ὑπὸ τὸ
προσκεφάλαιον. quamobrẽ & πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ean-
dem nominare solitus est.

C. Ἀφυπνίζω, ET Διυπνίζω, ET Ἐξυπνίζω, Expergefacio,
E somno excito. ἐξ ὕπνου ἐγείρω siue ἀνεγείρω, vt Homerus D
loquitur. Primum affert Bud. ex Œcumenio: tertium
apud Phrynichum extat, qui tamen Atticos primo vti
pro hoc tertio annotat.

Ὕπ A P dicitur quasi ὕπνου ἄρσις, nimirum δίχα τινὸς ἐγκίνησιν,
sicut ὄναρ dicitur παρὰ τὸ ὄντως ἄρσιν: quum φαντα-
σία sint τοῦ καθ' ὕπνους, καὶ οὐκ ἐν ὀνότητι, inquit Eustath.
pag.1876. vbi etiam ὄναρ & ὕπαρ αἰτιᾶσθαι ait, velut in
hoc Homeri Odyss.τ, Οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν ὅ τοι τετε-
λεσμένον ἔσται. quem versum prouerbii loco vsurpatum
fuisse tradit ὅτι τῇ ἐμφανῶν ἀγαθῶν. Itidémque in hoc B
Odyss.υ, — ἐμὸν κῆρ Χαίρε, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι ἀλλ'
ὕπαρ ἤδη. est enim ὄναρ vanum somnium & visum: ὕπαρ
autem ὑπάσα ἀληθής, vera visio. quæ nimirum euentu
comprobatur. quamobrem in præcedente loco poëta
addidit, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται. Et Plato epist.3 quum di-
xit, δι' ὃ τότε σοι ὕβρισμα ναῦ ὕπαρ αὖτ' ὀνείρατος γέγονε, in-
dicat non amplius esse somnium sed visionem euen-
tu comprobatam, & τετελεσμένον ἔργον loco ὀνείρατος. Et
rursum in Polit. ἵνα ὕπαρ αὖτ' ὀνείρατος ὑμῖν γέγνηται. In eo-
dem libro paulo antè dixerat, κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος F
οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα, πάντα αὖ πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν.
Plutarch. De sera num. vind. ὅσῳ τὸ ὕπαρ αὐτῆς τῆς ὀνείρατος
ἐναργέστερον. Vbi itidẽ nota ὕπαρ vocari ἐναργῆ ὄρασιν, vt
Ammonius quoq; ὕπαρ esse tradit ἐναργῆ ὄψιν: ὄνειρον au-
tẽ πλὴν ἐν τῷ καθεύδειν φαντασίαν. Itidémq; Bud. ex quo-
dam grammatico annotat, ὕπαρ dici ὅταν ἀπλῶμεθα τῆς θεά-
ματος αὐτῆς ὀφθαλμοῖς αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ἐναργέστατα: ὄναρ autem,
ὅταν ὕπνῳ τοῦτο φανταζώμεθα. Quamobrẽ Plutarchus rur-
sum dixit in lib. quo docet Quomodo quis sentiat se in G
virtutis studio proficere, οὔπω δὲ τῆς ἀρετῆς γεγονὼς θεατὴς,
οὐδ' ὕπαρ ἀλλ' ὄναρ αὐτῆς ἐν εἰδώλοις καὶ σκιαῖς ῥεμβόμενος.
Sicut verò καθ' ὕπνον dicitur pro ἐν ὕπνῳ seu δι' ὀνείρατος,
In somnis, Per quietem, sic & καθ' ὕπαρ, per veram vi-
sionem. Gregor. in Iulianum inuect.2, πᾶς δὲ δι' ὀνείρατων
παιδευσῆς τῆς Θεοῦ, καὶ τὰ καθ' ὕπαρ φαντάσματα. Vtitur &
in lib. De homine. Sed & ex Aretha affert Bud. scribens
tamen non καθ' ὕπαρ, SED Καθύπαρ. Interdum verò
omissa præpositione, ὕπαρ aduerbialiter vsurpatur. vt H
quum Synes. ait, εἶπε ἀφ' ὧν ἕτερος ὄναρ ὁρᾷ, μᾶλλον δὲ ἰδεῖν
λέγεται, Πεντάπολις ὕπαρ πέπονθε πυνήρους, propter inso-
mnia commentitia quorundam vrbs reuera & vigilans
afflicta est tyrannide. Bud. Et apud Platonem lib.2 De
rep. ὀθεὸς ἀπλοῦς καὶ ἀληθὴς, οὔτ' ἄλλους ἐξαπατᾷ οὐδ' ὕπαρ
οὐδ' ὄναρ, nec vigilantes & reuera cernentes nec somni-
antes decipit.

Ὑπὸ, præp. CVM GENIT. A, Abs. vt τύπτο-
μαι ὑπ' αὐτοῦ, Verberor ab ipso. κτείνομαι ὑπ'
αὐτοῦ, interficior ab ipso. Itidémque cum aliis passiuis.
Aristoph. in Nub. Ὑπὸ δὲ τόκων, χρήσων τε δυσκολωτάτων Ἀ-
γόρμαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυραζόμαι. Plato De rep. lib.
2, ὑπὸ σπάνων καὶ πόνων ἀλλοιοῦται. Sed cum neutris quibus-
dam verbis ponitur itidem, quæ in passiua resoluuntur.
Habent hoc Græci (inquit Bud.) vt verbis neutris quã-
uis absolutis pro passiuis vtantur, eandémque constru-
ctionẽ eis tribuant. Demosth. in Mid. πανικαῦτα πλικαύτῃ
καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου. Idem orator
aduersus Onetorem, ὅτι δικαίως καὶ προσηκόντως οὕτως
φοβοῦμαι τοῦτον ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. eadem constructione quã
haberet διώκεται, siue κατηγορεῖται. quorum significatio-
nem obtinet illud φοβοῦμαι, alioqui neutrum. Idem, ἐφ' οἷς
δικαίως αὐ ὑπὸ θαύνοις ὑπὸ τῶν δικαστῶν. Sic quoque Lysias
eodem verbo vsus est, scribens, ἵνα δὲ εἰδῆτε ὡς πολλοὶ ὑπὸ
τούτου πεπόνθασι. Quinetiam Xenophon hoc ipsum ita vsur-
pauit cum alibi, tum Pæd.4, ὁ μὲν οὖν ὑπὸ τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν,
αὐτὸς ἀγαθὸς ὤν, interfectus est. At verò synonymum πε-
λυτᾶν, quod alioqui rarius hunc vsum habet, extat ita
vsurpatum à Pausania, vbi scribit, Μασίστιον μὲν δὴ πελυ-
τήσαντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἶδα ἱππέων. Hunc loquendi
modum Cic. inexpertum relinquere noluit, licet à lin-
gua Latina multum abhorrere videatur. Sic enim in-
quit in Academ. primo, Nihil enim esse valẽtius, à quo
intereat. Itidem dixit Plinius de M. Marcello, Quum
periit ab Annibale. Et Lucanus, Mori ab ense. Terẽtius
autem verbo Excidere hoc modo vsus est, quum dixit,
Herus, quantum video, ab vxore excidit. vt si dicas ἐκ-
πέπτωκε τῆς γυναικός, pro Eiectus est, Exactus est. Demo-
sthenes, αὐτὰ τῶν ἔργων τούτων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐξέπε-
σον. Possit tamen forsitan aliquis illud Excidit ab vxore,
in alio ordine quàm illa præcedentia ponere: tanquam
non itidem necesse habẽs in passiuum verbum resolui.

Ὑπὸ alicubi vel illa præpositione A, vel præp. Pro-
pter reddi potest. vt apud Thucyd.3, καὶ τὰ πλεῖστα κατε-
λύθη ὑπὸ συμφορῶν. Sunt alioqui loci in quibus nõ vtro-
que modo reddi potest, sed illam posteriorem inter-
pretationem duntaxat admittit. vt apud Plutarchum
Symp. lib.4, ὑφ' ἧς ἐμοὶ δοκοῦσι καὶ κύνες καὶ ὄρνιθες ἀπέχεσθαι
τῶν διοβλήτων σωμάτων. Sic ex Platone affertur, ὑπὸ τοῦ-
τῆς τῆς ἀσχολίας οὐδὲν τῶν οἰκείων πρᾶξαι χολὴ μοι γέγονε, pro
Propter hanc occupationem mihi non licuit. (Sed red-
ditur etiam, Per hanc occupationem mihi non licuit)
Sic ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις, ex
Plut. Pericle.

Ὑπὸ, Præ. vt δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, Lacrymari præ volu-
ptate. Dicitur autem non solùm ὑφ' ἡδονῆς, sed & ὑπὸ
τῆς ἡδονῆς, ab Aristoph. Præ voluptate. Sic ὑπ' ἐνδείας
apud Plutarch. Præ penuria. Interdum autem ὑπὸ
cum genitiuo, vel præpositione Præ, vel aduerbio in-
cludente ipsum quoque genitiuum, reddi potest. vt
ὑπὸ προθυμίας, Promptè. Tale est ὑπὸ σπουδῆς apud
Thucydidem.

Ὑπὸ, Per. vt ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται, Per
ipsum ne sapere quidem nobis licet. Cui loco, qui ex
Plutarcho affertur, similis est ille paullo antè, ὑπὸ τοῦ-
τῆς τῆς ἀσχολίας οὐδὲν τῶν οἰκείων πρᾶξαί μοι χολὴ γέγονε. quẽ
dixi itidem reddi à quibusdam præpositione Per: hoc
modo, Per hanc occupationem mihi non licuit &c.
Alius quoque vsus præpositionis Per datur huic præ-
positioni ὑπὸ, quum hic locus, τοῖς πολλοῖς, τὰ τῶν ὀλίγων
ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, ita redditur, Multis paucō-
rum facultates per decreta distribuens.

Ὑπὸ pro μετὰ, id est Cum: vt ὑπὸ πλούτου pro μετὰ
πλούτου, ex scholiaste Aristophanis. Huius autem sig-
nificationis & cum datiuo exempla videbis paulo post.

Ὑπὸ redditur etiam Penes. item Apud, in v. l. affer-
tùrque pro huius significati exemplo hic Thucydidis
locus, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ὢν ἀξιώματι, quum
magna apud Græcos esset existimatione. Sed ego dixerim
potius ὢν ἐν ἀξιώματι pro participio passiuo accipi de-
bere, sicut de illis neutris verbis dictum suprà fuit.

Ὑπὸ, Sub. vt ὑπὸ γῆς, sub terra. qua in significatione
affertur ex Theophr. Interdũ verò ὑπὸ γῆς, Sub terram,

vt ὑπὸ χθονός in hoc Hesiodi loco, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς A
ἀμυδδὶς Πέμψαν. Cum aliis autem genitiuis, vt ὑπὸ
μάλης, Sub ala. Et ὑπὸ στέρνοιο πάσασεν, ex Homero, pro
Sub pectore. Quinetiam vt dicitur aliquid esse sub ali-
quo principe, vel rege: sic ὑπὸ βασιλέως apud Thucyd.
lib.1, Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο, Ægyptus rur-
sum sub rege fuit, siue sub ditione regis Persarum, Rur-
sus regi paruit, seu ditioni regis Persarum. Est alioqui
magis recepta cum datiuo hæc significatio, vt mox
docebo.

Ὑπὸ, CVM DATIVO, itidem pro Sub. Nam vt
ὑπὸ γῆς pro Sub terra, sic etiam (& quidem frequen- B
tius) ὑπὸ γῇ eadem significatione dicitur. Lucian. De
luctu, πόνον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, ἀδίκως ὑπεκλήφασι. Sic a-
pud Homerum, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, sub cauo saxo. Et ὑπὸ
πλατανίσῳ, apud eũdem. Itidem apud Apollonii, ὑπὸ
κρίνῃ ἐλίπετο. Apud Galenum, ὑπὸ τῷ δέρματι σωίσαιμι,
sub cute cõcrescere. (Affertur verò & in motus signif.
ex Homero, pro præpos. Sub, habẽte accusatiuum: ὑπὸ
Τροίῃ λόχον ἤγομεν, Sub Troiam ducebamus. Sed scribi
debere potius Τροίῃ, docebo infrà, vbi agam de hac
præpos. ὑπὸ habente accusatiuum) Frequens verò C
est pro Sub, habente illam significationem qua dicitur
esse aliquid sub aliquo principe, pro Sub illius ditione,
seu imperio, & illi parere. Herodotus, ὑπὸ Πέρσῃσι δὴ Αἴ-
γυπτος, Sub Persis est Ægyptus, Ægyptus est sub ditione
Persarum. vel, est ditionis Persarum. Sic apud Thucy-
didem, ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶ, Sunt sub ditione Athenien-
sium, Athenienſibus subiecti sunt, seu parent. Sic ὑπὸ
Ῥωμαίοις ἐγένοντο, ex Plutarcho, Romanis subiecti fue-
runt. (Affertur alioqui & cum significatione motus,
ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις γίγνεσθαι, pro In potestatem Athenien D
sium venire. Itidémque ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι, vel ποιεῖν, In po
testatem suam redigere, Sibi subiectos reddere, Subii-
cere sibi. Tale est apud Demosth. Pro cor. ἐνὸς Θεσσαλίαν
ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. Affertur itidẽ ex Hermog. ὑπὸ
τοῖς συκοφάνταις ποιεῖν pro Subiicere sycophantis) Deni-
que τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ pro τοὺς ὑπηκόους seu τοὺς ἀρχομένους apud
Xenoph. atque alios legimus. Ex quo Xenoph. affertur
etiam, ὑπὸ δεσπότῃ μένω, pro Sub domini imperio, Do-
mino subiectus. E

Ὑπὸ Sub, vel In. vt ὑπὸ πύχεσι πεπιπαῖτες κείμεθα ex Ho
mero affertur, pro Sub armis vel In armis. Inuenitur cer
tè & apud Virgilium itidem Sub armis pro In armis.
Sed & Sub ingenti templo apud eundem exponitur In
ingenti templo. Additur ex eodem Homero κατα-
κρύψας ὑπὸ κολπῷ pro In sinu. Et ex Apollonio, ὑπὸ νυ-
κτὶ pro In nocte, vel Sub noctem. Sic verò & ὑπ' ἠοῖ af-
fertur pro Sub auroram.

Ὑπὸ pro μετὰ, Cum. Plutar. in Publ. ὑπὸ ῥαβδοῖς ὁμοῦ
πάσαις τὴν πελέκεσι κατῶν ἐξ οἰκίας. Ex eodem in Galba, ὑπὸ F
φωτὶ πολλῷ πρεσήει, Cum multo lumine.

Ὑπὸ alicubi videtur reddi debere per Ad: affertúrque
ex Apollonio ὑπὸ κιθάρῃ πτήσσω, ita redditum per Ad,
videlicet Ad citharam ferio, id est Ad eius sonum. Cui
loco subiungitur hic Luciani, ἐς τὸ θέατρον σωάγοντες
αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας
ἀρετάς τε αὐδρῶν &c. Sed non satis commodè in hoc Lu-
ciani loco reddi posse videtur ὑπὸ præpositione Ab:
nisi adiuuetur addito quopiam substantiuo quod loco
conueniat. Quod itidem faciendum censeo in his ver-
bis ex Plat. epist.7, ὑπὸ δικαιοσύνῃ διάγειν βίον, vt videlicet
reddamus non Ad iustitiam viuere, sed Ad iustitiæ nor
mam, seu regulam, vel præscriptum. Talis videri possit
vsus præpositionis Sub apud Virgil. vbi canit, — ma-
gnisque agitant sub legibus æuum. Sunt qui ὑπὸ δικαιο-
σύνῃ reddant aduerbio Iustè. G

Ὑπὸ interdum participio redditur. vt ὑπὸ πληγῆσαν ὀρ-
μηθέντες, apud Homerum, Ictibus concitati. Et ὑπ' Ἀ-
δμήτῳ τέκε, apud eundem, Ab Admeto cõpressa. At Eu- H
stath. in simili loco Iliad.ε, — ἤμιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκο-
λέοντι, dicit καινὸν esse τὴν μετὰ δοτικῆς συντάξει τῶν προθέσεων.

Ὑπὸ plerisque in locis Homeri datiuum pro genitiuo
habet. vt ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς pro ὑπὸ δουρός. Et χερσὶν ὑφ' ἡμε-
τέρῃσιν ἁλοῦσα, pro ὑπὸ χειρῶν ἡμετέρων. Itidémque Iliad.κ,
εἰπὸ χερσὶ δαμεῖς. Et Iliad.η, ὑπὸ Τρώεσσι δαμεῖσαι. At ve-

rò datiuum pro accus. vt Iliad.ο, Αἴ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ A
οὐρανῷ ἀστεροέντι Ναιετάοισι πόλεις ὅσσ' χθονίων ἀνθρώπων.

Ὑπὸ, CVM ACCVS. itidem pro Sub. Homer. Iliad.
β, — αὖχμος δὲ οἱ ἦν ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, sub Ilium venit. Neque
enim illis assentior qui ὑπὸ hic pro εἰς siue ὅσσ' accipi pu
tant: nihilo magis quàm in hoc versu Odyss. ξ, Ὡς ὅθ' B
ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτιάσαντες. vbi annotat Eustath.
hoc ἀκριβῶς πεφράσθαι. quoniam οἱ κάτω λοχῶντες ἀεὶ ἀμ-
πὸ τεῖχος, καλῶς αὖ ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἄγειν λέγοιντο. Sic certè
& Virg. audimus dicentem, Troiæ sub mœnibus altis.
Sed vt ipsa mœnia omittam, quum illa esset ὑποκειμένη,
(id est superiacens, ad verbum) meritò dicit ὑπό. Fateor
tamen Eustath. quoque ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exponere εἰς Ἴλιον.
Sed addit, εἰ μὴ ἄρα δεῖται τῆς ὑπὸ προθέσεως, ἡ κάτω θέσις δη-
λοῦσθαι. quibus addit, Troiam esse λοιμόεσσαν, atque ὑποκε-
κίσθαι. ideóque à tragœdia vocatam fuisse Ἰλιάδα σκο-
παί. Idem schol. in hoc loco qui legitur eodem libro,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος αὐτὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε Τῶν ἄλλων Δαναῶν,
μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, postquam ὑπὸ exposuit κατ', vt sit
præpositio posita pro præpositione, (vbi tamen miror
cur potius κατ' dixerit quàm εἰς) addit, Aut quoniam Il-
lium est ventis expositum, vtpote altum, ideo Græci o-
mnes sub Ilium venisse dicuntur, tanquam sedem ha-
bentes infra & sub illo. Hæc ille. Cuius posteriori sen-
tentiæ assentiens, dico si vim præpositionis retinere
velimus, & tamen exponere εἰς, dicendum esse ὑπὸ Ἴλιον
sonare εἰς Ἴλιον ὑψηλόν. Est certè cũ accusatiuo constru
ctio in prosa etiã frequens, pro Sub. Plutarch. in Colo-
tem, καὶ τὴν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν, &c. Id est, Sub ter-
ra. Sic ὑπὸ τὸ δέρμα, pro Sub cute, ex Theophr. affertur.
Et ὑπὸ τὸν πυρῆνα pro Sub nucleo, ex eodem. Et quē-
admodum τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ dixi vocari à principe eos quos
sibi subiectos habet, siue sub sua ditione, ita τοὺς ὑφ' ἑαυ-
τὸν eosdem appellare sciendum est. Tale est apud Xen.
τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων. Itidémque ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι ex eo-
dem scriptore affertur. Sic & apud Platonem, Polit.
lib.1, πόλεις τε καὶ ἔθνη διωκήσαιμι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοῖς ποιεῖσθαι.

Ὑπὸ, de tempore dictum, itidem redditur præposi-
tione Sub. nam vt Latinè Sub noctem, sic Græcè ὑπὸ
πλὴν νύκτα dicitur. (Sed interdum ὑπὸ νύκτα pro κατ' νύκτα,
Per noctem, De nocte, Noctu. Estque ita vsus post Ho
merum Thucydides) Sic ὑπὸ τὸν Λακωνικὸν πόλεμον, Ari-
stot. Et ὑπὸ πλὴν καπάλισιν τῶν πολέμου, apud Xen. Sub nẽ
belli. Sic ὑπὸ σεισμόν, apud Thucyd. Et ὑπὸ κύνα, apud Ari-
stot. Sub caniculam, Sub tempus caniculæ, siue sub ex-
ortum. (Redditur alioqui & tãquam positum pro κατ',
Tempore caniculæ, Exortu caniculæ) Denique ὑπὸ τῶν-
τον τὸν χρόνον itidem dicunt pro Sub hoc tempus. Et ὑπὸ
τοὺς αὐτοὺς χρόνους. Sed hic quoque redditur interdum ὑπὸ
per κατ'.

Ὑπὸ cum accusatiuo & datiuo constructionem per-
mutat, vt tradit Eustath. quem vide.

Ὑπὸ in compos. non solùm ponitur pro Sub: (cuius
significationis exemplum habes cum in aliis verbis,
tum in ὑπάγω & ὑπέχω) nec tantùm de eo dicitur qui se
submittit alii in re quapiam, tanquam ei subiectus, (vt
vides in ὑπακούω) vel diminutionem significat, (vt do-
cebunt te ὑποβρύχιος & ὑπόλυκος) sed etiam indicat ali-
quid sensim seu paulatim simúlque cum aliqua fraude
fieri. vt videre est in ὑποχρέμαι & ὑπάγομαι. Nõnunquã
verò ὑπὸ idem valet quod περί. vt quum ὑπαγορεύω po-
nitur pro παραγορεύω, & ὑπάγω pro παράγω, aliáq; iti-
dem. Affertur verò & pro πρός, vt in ὑποφέρω pro
προσφέρω. Item pro ἀνά, (id est pro ea significatione
quam habet ἀνὰ in cõpositione) vt in ὑποθυμῶ & ὑποθυμιάζειν.
Dicitur etiam augere, sed tacita antiphrasi: O
affertúrque in exemplum huius significat. verbum ὑπο-
πίνω, pro Largius bibo. Sed hæc controuersia non ca-
rent. Interdum autẽ vacat: vt in ὑπολείπω, & in non-
nullis aduerbiis, veluti ὑπὸ κάτω, & ὑπὸ αἴω.

Ὑπὸ in compos. apud poetas interdum posteriorem
syllabam mutat in consonantem à qua simplex inci-
pit: veluti quum ὑβάλλειν dicitur pro ὑποβάλλειν. (Sed
alii ὑβάλλειν scribunt: & tunc non mutare posteriorem
syllabam, sed omnino amittere dicetur) Eiusdem ge-
neris est κάββαλε pro καταβαλε.

Υ Σ Τ Ε Ρ Ο Σ, ου, ὁ, deriuatũ est ex ὑπὸ, teste Etymologo. is enim scribit ex ὑπὸ fieri primùm ὑπότερος, regulariter, vt πρότερος à πρό: inde autẽ facta syncope, ὕστερος, ex quo ὕστερος, π in σ conuerso. Eam certè hic cõparatiuus significationem præpositionis ὑπὸ sequitur qua pro μετὰ accipitur, id est Post. significat enim Posterior: nonnunquam verò Serior: interdum & Sequẽs, Secundus. & oppositum habet πρότερος vel πρῶτος. Plut. Symp. 8, ἔν τε δόγμασι καὶ νόμοις, ἔν τε συνθήκαις καὶ ὁμολογίαις, κυριώτερα τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν πρότερον. Æschin. in Ctesiph. τοὺς μὲν βοηθείας ὡς δεῖ πολὺ πόλιν πρότερον ποιεῖσθαι τῶν ἀεὶ δεομένων τῶν Ἑλλήνων, τοὺς δὲ συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι μετὰ τὰς ἀνεγκλησίας, posteriore seu secundo loco inire belli societates. Et apud Plat. in epist. ὑστέρα πορεία, sequens seu secunda profectio. Item ὑστέρῳ ἔτει μετὰ τὴν ἀπόστασιν, altero à defectione anno. Homo etiam aliquis dicitur ὕστερος ἐρχεσθαι, qui serior venit & post alios. Aristoph. in Vespis, κοὐδὲς φέρει σωληνικὸν δραχμὴν κἂν ὕστερος ἔλθῃ, etiamsi serior venerit. Thucyd. lib. 4, pag. 150, ὕστερος ἀφικνεῖται ὅτι τὸ Δήλιον, ἤδη τῶν Βοιωτῶν ἀνακεχωρηκότων. Sic Homer. Iliad. σ, — ὁ δέ τ' ἄρχυται ὕστερος ἐλθών. Iliad. ω, — ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Πάτροκλος. Rursum Iliad. σ, idem, Νῦν δ' ἐπὶ σοὶ Πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, quum post te subiturus sim terram. Et rursum Thucyd. lib. 3, pag. 117, ὑστέροις Ἀθηναίων τοῖς ξυμμάχοις αὐταχωροῦσιν ὅτι ἐπέθεντο, post Athenienses abscedentibus. vt & schol. expon. μετὰ τοὺς Ἀθηναίους. Sicut verò Æschines dicit in loco paulo antè citato, τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι, postea inire belli societates, ita Homer. Odyss. π, vers. 318, Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἀν ἔγωγε καθ' σταθμοὺς ἐθέλοιμι Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, sed hæc postea facere. Alioquin aliquis dicitur aliquid ὕστερον ποιεῖν τινι vel ὕστερον τιθεσθαί τινος pro Posthabere, Postponere. Plutarch. in Demetr. p. 1665 meæ edit. πάντα ποιησάμενος ὕστερα τῶν ἐντυχεῖν βουλομένοις, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς πρεσβύπδος ἐκείνης ὅτι πολλὰς ἡμέρας ἐφόλασεν. Pro quo in Apophth. Philippi dicit, οὐ μόνον ἐκείνης ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθὼς διήκουσεν. Sic ὕστερον ἡγεῖσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις, Postponere & posthabere. Quibus adde hoc Thucyd. lib. 8, pag. 275, νομίσας πάντα ὕστερα εἶναι τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ναῦς πτησαι τοὺς ξυμπροσκομίσαι καὶ τὴν Λακεδαιμονίοις ἀσφαλῶς πρᾶξαι θαλάσσαι, ἀθυμοῦντες ἀφεῖς τὸ εἰς τὴν Χίον, ἔπλει εἰς τὴν Καῦνον. vbi schol. expon. νομίσας πάντα ὢν δευτέρῳ εἶναι τῶν προσκομίσαι πτησαι ναῦς. Valla, Cætera omnia posthabenda existimauit, satiúsque esse vt deduceret tot naues. Dicitur sese etiam aliquis ὕστερον πνὸς πένεσθαι, cui se submittit & supra quod se non effert. Plutarch. Fab. ὕστερον αὐτὸν τῶν νόμων καὶ τῶν ἀρχόντων τίθησι, Legi & consuli se submittit, Legibus se & consule demitiiorem gerit. Cui adde hoc Æschinis, μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου, noli te præferre legibus, sed eis te subiice, & eis sis secundus. Præterea aliquis dicitur aliqua re esse ὕστερος πνὸς, itidem pro Secundus, Inferior: seu Posthabendus & postponẽdus quod illam ad rem attinet. Thuc. lib. 1, οὐδενὸς ὕστεροι γνώμην φανεῖσθαι. Et lib. 7, pag. 260, οὔτ' ἀτυχίᾳ δοκῶν που ὕστερός τοῦ εἶναι τὸν ἴδιον βίον καὶ ἐς τὰ ἄλλα, nulli inferior, nullique secundus. vt Virgil. — nulli pietate secundus. Sic ἀρετῇ οὐδενὸς ὕστερος, Nulli virtute secũdus. Homerus verò ἡλίκι ὕστερος dicit pro eo quod Latini Natu minor. forsan & Ætate secundus reddere queas, vt dicitur aliquem ætate antecellere, anteire, præcurrere. Il. ζ, Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής· εἰ καὶ ἡλίκι ὕστερος ἦεν. id est, ἡλικίᾳ νεώτερος ὤν. Alibi dicit ὁπλότερος ἡλικῇ, & ἡλικίῃ νεώτερος: quidam alii μετηλικέστερος pro eodem. ‖ Affertur & ὁ ὕστερος σύλλογος, pro Proximum concilium, id est Proximè venturum. Itidémque ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι, pro, Proxima Olympiade. Budæus certè annotat, vt πρότερος χρόνος dicitur Tempus præteritum, ita ὕστερον dici futurum, afferens ex Andocide, αἂν ὑστέρῳ χρόνῳ μεταμελήσῃ. Alioqui ὑστέρῳ χρόνῳ dicitur pro Postea. vt apud Plutarch. in Amat. narr. ὑστέρῳ γεμιῶ χρόνῳ δίκας ἔδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, Postea pœnas dederunt. vel potius Nõ multo post, vt Polit. vertit. Ex Plat. autem De leg. ἐν ὑστέροις χρόνοις.

Item ἐν ὑστέρῳ dicitur pro ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, Postea, Postmodum. Quod apud Thucyd. aliquoties occurrit, vt libro 3, pag. 87, & lib. 8, pag. 271, necnon pag. 266 eiusdem libri, vbi νῆες ὕστερον διαφερόμεναι schol. expon. μετὰ τοῦτο προσκομιζόμεναι. Sic ἐς ὕστερον dicitur pro ἐς ὕστερον χρόνον, vt apud Latinos quoque In posterum pro In posterum tempus. Hesiod. Erg. Ὡς αὖ χρηίζων, καὶ ἐς ὕστερον ὄρκιον ὄμνυς. Et ex Plat. epist. 7, εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπόν. (Ex Gal. autem ad Glauc. εἰς ὕστερον δὲ, pro Deinde. Et οἱ εἰς ὕστερον, posteri, Bud. ex Gregor.) Affertur & cum articulo εἰς τὸ ὕστερον, pro εἰς τὸ ἑπόν, itidem pro In posterum seu In futurum. quod aliquã do dicitur etiam significare In posterum diem, In sequentem diem, id est In crastinum. At ἐξ ὑστέρης nescio vnde afferatur pro Rursus.

Ὑστέρον aduerbialiter accipitur pro Pòst, Postea, Posteriore loco, Posterius, Deinde. (nonnunquam etiam pro Serius, Tardius: necnon pro Deinceps, Posthac) Plato De rep. lib. 1, τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὀνομαζόμενος, τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ὧν δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάττειν; Deinde, Posteriore loco. Vbi nota ei opponi πρῶτον, vt in hoc loco Hesiodi Theogon. Σφᾶς δ' αὖ τοὺς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν, Et primo loco & posteriore, Et primo & vltimo loco, Et primùm & nouissimè. Rectius enim per superlatiuum redditur, quũ præcedat alius itidem superlatiuus πρῶτον. Quò referẽdum ὕστερον, quod interdum significat Tandem, Denique. æquiualent enim duo hæc aduerbio Postremò significanti Postremo loco. Interdum verò cum genitiuo iungitur. vt quum Xenoph. dicit ὕστερον τῶν ἱππέων, post equites. Et Herod. ὕστερον τούτων, Post ea tempora. quo significatu & ὕστερον χρόνων τούτων vsurpatum reperitur. Interdum cum datiuo, qui nimirum tempus significat. veluti quũ Isocr. dicit πένθ' ἡμέραις ὕστερον, pro Quinque diebus póst: in Æginet. ἀδελφὼ δὲ κόρω πέμπτε καὶ δεκ' ἔτη γεγονῖαν ἐντὸς τελέκοντ' ἡμερῶν κατέθαλα, τὼ δὲ μητέρα οὐδὲ πένθ' ἡμέραις ὕστερον. vt & Xenoph. Hellen. 1, initio, μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον, non multis diebus póst. Et Plato De leg. ὕστερον μᾶ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, Vno post pugnam die, seu Postridie pugnæ. Sic χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον, Non multo pòst tempore, Non multo interiecto tempore. Demosth. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ἢ ἐξέπεμψεν, non multo pòst quàm emisit tempore. Et apud Xenoph. βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον, Breui pòst tempore, Paulo póst. Item ὕστερον ὀλιγῳτῷ τριήρης ἀφίκετο apud Platonem in Epist. Anno pòst venit triremis. Necnon χρόνῳ ὕστερον dicitur pro Post id tempus, Insequẽti tempore. Philo De vita M. lib. 2, χρόνῳ δ' ὕστερον ὀλίγῳ τῶν ὑπολειφθέντων πάλιν τὸ ἤθος συναυξηθέντος, postea. Itidémque Plut. De def. orac. ὕστερον δὲ χρόνῳ, quodam postea tẽpore. Et in Lycurgo, ὕστερον ποτὲ χρόνῳ. Sed & omisso substantiuo χρόνῳ idem in Per. dixit, ὀλίγῳ δ' ὕστερον pro ὀλίγῳ δ' ὕστερον χρόνῳ, Breui pòst tempore, Paulo pòst, Nõ multo póst. Vbi itidem subauditur ablatiuus Tempore. Sic Thuc. initio sui libri 1, πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν ἡμῶν, quum longo post bellum Troianũ tempore fuerit, Homerus nimirũ. Sed loco huius datiui πολλῷ & ὀλίγῳ interdum ponitur accusatiuus πολὺ & ὀλίγον. vt quũ idem Plutarch. in Publicola dicit, ὀλίγον ὕστερον, & in Lycurgo, μικρὸν ὕστερον, paulo post. Itidémq; οὐ πολὺ ὕστερον dicitur pro Non multo post. At αὖθις ὕστερον ex Thuc. affertur pro Rursus simpliciter. Ascíscit sibi hoc aduerbiũ etiam articulum. Dicuntur enim οἱ ὕστερον, Posteri. vt apud Herodianum initio libri 1, οὐκ ἀγνοῶ τὴν γνῶσιν καὶ τοῖς ὕστερον ἔσεσθαι πρὸς δοκήσας, sperans haud iniucundam fore posteritati earum rerum notitiam. Et apud Plut. in Apophth. οἱ ἐκείνων ὕστεροι, illorum posteri. Necnon apud Aristot. Hist. anim. lib. 5, τῷ ὕστερον ἔτει, Secũdo anno, seu postero anno.

Ὑστέρου, seu Ὑστέρα, Secundæ. Tradit enim Marcell. Virgil. apud Dioscor. ὕστερα secundas dici, omnia nimirum quæ editum in lucem infantem statim sequuntur: χρεῖον autem, quod ante puerperium tunica & inuolucrũ fœtus sit.

F OE M. G E N. Ὑστέρα δεκάτη Atticis dicitur ἡ δὲ εἰκάδος ἡμέρα, vt Etymol. annotat, & lexicum meũ vetus: λῶ (inquiunt) ἡμεῖς κά καλοῦμθν. ea igitur est vigesima prima mensis dies, quem mensem in tres diuidere

δεκάδας solebant. ‖ Apud medicos autem & physicos ὑστέρα, Vulua, Vterus, Loci muliebres, seu Loca fœminarum. vt apud Plat. in Tim. μήτραι καὶ ὑστέραι λεγόμθναι, vuluæ & matrices quas vocãt. Vbi nisi intelligamus μήτραι καὶ ὑστέραι quasi dixisset μῆραι quæ etiã ὑστέραι vocãtur: mirum fuerit vnũ alteri addi, quũ pro eodem accipi soleant, vt tum aliis ex locis patet, tum ex hoc Sorani in lib. quem περὶ μήτρας καὶ παιδίου αἰδοίου inscripsit, ἡ μήτρα (inquit) καὶ ὑστέρα λέγεται καὶ δελφύς. Vbi quum rationes horum nominum attulisset, cur nimirum μήτρα dicatur & cur δελφύς, huius etiam nominis etymologiam, exponit: ὑστέρα δὲ (inquit) λέγεται, διὰ τὸ ἐφάπτειν κεῖσθαι τῶν ἀπλάγχνων, εἰ μὴ πρὸς ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κατὰ πλάτος. Itidémque Poll. lib. 2 scribit τὸ μητρῷον χωρίον nominari μήτραν, ὑστέραν & δελφύν. Hæc de nomine. Subiiciam nunc exempla quædam. Dioscor. lib. 1, cap. 184, ὑστέρας αἰγαγαλαστικὸς, μετὰ ἀμυγδάλου λείου πτόλιθος, vuluam recludit cum detrita nuce Græca potus, vt Ruell. vertit. Apud eũdem & alios medicos ὑστέρας αἰδροφόρος, vuluæ in superiorem partem ascensus & veluti recursio: & ὑστέρας παρέγκλισις, vuluæ declinatio in latus: necnõ ὑστέρας διαστροφή. V N D E Ὑστερικὸς, ῆ, ὁ, Ad vuluam (id est τῶν ὑστέρων) pertinẽs, seu Qui vuluæ est. vt ὑστερικὸς ὑμέν, vuluæ seu vteri membrana. nam & ipsa suũ habet ὑμένα. Et apud Aristot. Hist. anim. l. 6, ὑστερικοὶ πόροι, Vuluæ meatus, seu Genitales fœminæ meatus. Ex lib. 4 autẽ eiusdem, ὑστερικὸς ὅτι τῆς θηλείας affertur pro Fœminæ est pro vulua. Itẽ ὑστερικὴ πρωπάσις apud medicos, Procidentiæ vuluæ, seu Vulua procidẽs. Necnon ὑστερικὴ πνῖξ, Vteri suffocatio, Vuluæ strangulatus. qui est (vt Gorr. tradit inter alia) vuluæ ad superiora recursus, principalissimas partes in doloris consortium perducens. Quum enim vterus secundum omnes positionum differentias loco moueri possit, attamen nisi sursum feratur, suffocationem non inducit. non enim aliud suffocatio est quàm respirationis defectus. Itaque supernas partes respirationi inseruientes affici necesse est, sursumque ferri ab vtero suffocationis causam. Sũt autem inter omnes præcipuæ, cor, diaphragma & cerebrum, ad quas affectionis noxa peruenit: ad cor quidem, per arterias: ad cerebrum verò & diaphragma, per spinæ membranas & neruos. De cauſis autem huius morbi & symptomatis vide plura apud eundẽ: vide & Πνῖξ. Inde ὑστερικαὶ γυναῖκες, V E L Ὑστερικῶς πνιγόμθναι, quæ obnoxiæ sunt huic malo. Dioscor. lib. 3, cap 67, de anetho, χρήσιμον δὲ τὸ ἀφέψημα αὐτοῦ καὶ γυναῖξιν ὑστερικαῖς εἰς ἐγκάθισμα, fœminis vuluæ malo opportunis ad desessiones, vt Ruell. interpr. Et lib. 2, cap. 10, de vngue odorato, ἐγχρίουσι δὲ καὶ οὕτι ὑποθυμιαθέντες τοὺς ὑστερικῶς πνιγομένους καὶ ὀπληπτικοὺς, suffitu excitant fœminas vuluæ strangulatu oppressas.

Rursum ὑστέρα dicitur pro ὑστέρα ἡμέρα, Postera dies, Sequens dies. Quo modo accepit Themistocles apud Plutarchum in lib. De fort. Rom. quum πρός τινας τῶν ὕστερον ἀνημερωμένων Ἀθηναίων στρατηγῶν καὶ πειρᾶσθαι αὐτὸν ἀξιοῦντων, inquit τὴν ὑστέραν ἑορτάσαι πρὸς τὴν ἑορτήν, posterum diem cum die festo olim contendisse: de dignitate nimirum. Licet enim postera festi dies honorata sit & celebrata, vtpote in qua cernantur aliquæ adhuc festi reliquiæ, nullo tamen modo cum ipso festo est conferenda. Sed hæc ὑστέρα frequentius D I C I T V R Ὑστεραία, vt πρωταία nominatur ἡ πρωΐα, quã Vigiliam festi Plautus appellat. Poll. lib. 1, cap. 7, ἡ δ' ὑπόυσα ἡμέρα καλεῖται αὔριον καὶ ὑστεραία, dies sequens seu posterus. Plato epist. 7, ἔφω εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, dixi me postridie renuntiaturum. Ibidem, εἰς τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον. pro quo ibidem dicit τῇ μετὰ ταῦτα ἡμέρα ἐλθών. Itidem Galen. ad Glauc. lib. 1, κατὰ τὴν ὑστεραίαν, postero die. Æschin. in Ctesiph. νυξὶ δὲ μέσῳ, καὶ παρῆν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Demosth. in Tim. νόμον εἰσήνεγκεν ἀδὺς τῇ ὑστεραίᾳ, postridie statim legem tulit. id est τῇ μετὰ τὴν πρωΐαν ἡμέρα. Xenoph. Pæd. 8, ἡνίκα δὲ ἡ ὑστεραία ἦκε, postera dies. Dixi nonnunquam ὑστεραίαν dici τὴν αὔριον, diem crastinam. ea enim proximè sequitur hodiernam. vt apud Demosth. in Mid. τὸ μὲν πρῶτον ὅπως ἐξῆν ἐδεῖτό μου τὴν δίαιταν, ἔπειτα εἰς τὴν ὑστεραίαν αἰαβάλλεσθαι, institit vt arbitrium prorogarem & sustinerem, postremò vt in crastinum reiicerem. Et apud Synes. epist. 108, ὁ δὲ ἀγὼν τῆς ὑστεραίας, cras erit certamen. S E D Ὑστεραῖος dicitur etiam de eo qui fit τῇ ὑστέρᾳ, die postero. vt apud Xen. Hellen. 2, τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος εἷλε, postera die oppugnans. vel etiam Secunda oppugnatione. vt idem sit acsi dixisset τῇ ὑστέρᾳ seu δευτέρᾳ προσβολῇ.

C. Ὑστεροβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui post factum consultat, vt serò sapientes Phryges, & ὁ ἀμδροπίνοος Ἐπιμηθεὺς apud Hesiodum. V N D E Ὑστεροβουλία, ας, ἡ, Hesychio ἐφάπτη βουλή, μετάνοια, μετάμελος, Serum consilium, Sera pœnitentia. in Prouerb. Salomonis, & apud Gregorium, teste Budæo.

C. Ὑστερογῆνς, ένος, ὁ καὶ ἡ, Natu seu ortu posterior. τῷ γῆνεῖ ὕστερος, seu τῇ γῆνεῖ ὁπλότερος, vt Homer. loquitur. Idem cũ μετὰ γῆνς, oppositum τῷ πρεσβυγῆνς, necnon τῷ συγγῆνς apud Aristot. quũ ait, γένοιτο δὲ μᾶλλον αἱ τέχνες τῆς ἀφροδισιαστικῆς αἱ συγγῆνεῖς· αἱ δ' ὑστερογῆνεῖς γίνονται θᾶττον. Quæ verba Plin. hic vertit, Libidinosis congeniti pili maturius defluunt: agnati, celerius recrescunt.

C. Ὑστερολόγος, Qui posterior verba facit, seu Qui secundo loco loquitur. Bud. hunc locum affert sine autoris nomine & interpretatione, ἡ τύχη, ὥς τῶν ποιήσεια, ποτὲ μὲν πρεσβυλόγου, ὁτὲ δ' ὑστερολόγου πρεσβεύσασι πρέσβυν.

C. Ὑστερόμυπς, idem qui ὑστεροβουλος, Qui post factum sapit. Nonn.

C. Ὑστεροπότμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hesychio est ὦ ζῶν ἀπὸ πάφος οὐ τεθνηκὸς γάρειν, cui etiamnum viuo, non mortuo, bustum erectum est. seu (vt alii interpr.) Cui etiamnum viuo, vita tantùm ex hominum opinione defuncto, rogus fuit structus. vt Plutar. quoque in Problem. Rom. non procul ab initio, pag. 472 meæ edit. innuit ὑστεροπότμους dictos fuisse οἷς ἐκφορὰ γεγόνει καὶ πάφος ὡς τεθνηκόσι. Vbi vide quæ de Aristino quodam refert. Rursum Hesych. annotat ὑστεροπότμον esse τὸν δεύτερον γάμον. nisi potius scribendum τὸν δεύτερον γαμοῦντα vel γήμαντα.

C. Ὑστεροπους, Qui seriore aduenit pede. id est Qui serius seu tardius venit. Hesychio ὁ ὕστερον ἐρχόμθνος. Ex Eurip. certè affertur ὕστερος ποὺς pro Pes relictus & longè sequens.

C. Ὑστεροφημία, ας, ἡ, Fama apud posteros, vel Fama & nomen celebre post obitum. Plutarch. in lib. quem inscripsit, Quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere, de Alexandro magno loquens, ἄγγελον ἰδὼν πρεσχαρῆ πρὸς δέοντα, καὶ τὴν δεξιὰν πρὸς πιτόντα, Τί μοι μέλλεις, εἶπεν, ὦ παῖ ἀπαγγελεῖν; ἢ ὅπ Ὅμηρος αἰαβεβίωκεν; οὐδενὸς αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑστεροφημίας ἐνδεῖν δέόμθνος. Budæus interpr. Posthuma & superstes fama, Laus post mortẽ.

C. Ὑστερόφωνος, Qui posterior vocẽ edit, Post aliquem vocem edens. Ex Gregor. τὸ τῆς φωνῆς ὑστερόφωνον affert Bud. pro Vox ab echo reddita. recantat enim echo, & vocem reciprocam edit. Vnde ab Ouidio dicitur Vocalis nymphe, quæ nec reticere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit resonabilis echo.

C. Προθύστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præposterus. Grammatici πρωθύστερον, E T Ὑστερον πρότερον S I V E Ὑστερόπρωτον, vocãt quum in oratione quod natura prius est, posterius refertur. Eadem E T Ὑστερολογία nominatur. Sic enim Donatus in suo De figuris libello, Hysterologia siue Hysteron proteron, est sententiæ cum verbis ordo mutatus. vt, Et Cererem torrere parant & frangere saxo. Dicit autem hanc hysterologiã esse speciem hyperbati: quod hyperbaton est transcẽsio quædã verborũ ordinẽ perturbans. Attamen exemplũ hoc parum aptum est, quũ torrere flammis ibi nihil aliud sit quàm Exiccare & arefacere, vt ex præcedentibus patet. Tum (inquit) Cererem corruptam vndis, cerealiáque arma Expediunt fessi rerum: frugéſque receptas Et torrere parant Flammis & frangere saxo. Patet verò & ex hoc loco eiusdem, libro 1 Georg. Nunc torrete igni fruges & frangite saxo. Vide etiam Seruium.

H Ὑστερέω, ῶ, Fut. ήσω, Sum ὕστερος, Posterior sum. Plutarch. ἡ τῶν Ἰώνων ἀποικία ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, annis sexaginta posterior est reditu Heraclidarum. Vbi nota datiuum cum genitiuo, quibuscum ὕστερος quoque iungitur. Nec verò solùm significat

Posterior sum tempore, sed etiam Serius venio, Tardius aduenio, seu adsum. vt in Axiocho qui Platoni adscribitur, de Cleobi & Bitone fratribus, τῶ ζεύγους ὑστερήσαντος ὑποδυόντες αὐτοὶ διώδευκαν αὐτὸ εἰς τὸν νεω. Ibi enim ὑστερήσας idem est quod οὐ προσδεχομένου ἐν ὥρῃ. vt Herodotus lib. 1, eãdem referens historiam, ἐούσης (inquit) ὁρτῆς τῆι Ἥρῃ τοῖς Ἀργείοισι, ἔδεε πάντας τῶν μητέρα αὐτῶ ζεύγεϊ κομιθῆναι ἐς τὸ ἱρόν. οἱ δὲ σφι βόες ἐκ τῶ ἀγροῦ οὐ παρεγένοντο ἐν ὥρῃ. ἐκκλησιάζομοι δὲ τῆ ὥρῃ οἱ νεηνίαι, ὑποδυόντες αὐτοὶ ὑπὸ τῶν ζεύγεϊ, εἵλκον τῶν ἁμαξαν· ὀπῆ τῆς ἁμαξῆς δὲ σφι ἐχέτω ἡ μήτηρ. Sed & alia re aliquis ὑστερεῖν dicitur, veluti quum Thucyd. libro 1, pag. 43, ait, τὰ παραυτίκα μὲν ὑστέρησαν τῆ διώξει ibi enim ὑστέρησαν τῆ διώξει idem est quod ἐβραδύνεν τῆ διώξει, vt schol. expon. Id est, Lētius insequuti sunt, seu Tardiore pede. nolebāt enim eos persequi vlterius. Necnō die vno aut pluribus ὑστερεῖν τῆς μάχης dicitur qui serius seu tardius ad pugnam venit, & ὕστερος τῶν ἄλλων. Aristid. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρα μιᾶ. vno post conflictū die venere. id est, postridie quàm pugnatū est. Sic Herodot. ὑστέρησαν ἡμέρῃ μιῆ τῆς συνκειμένης, peruenerunt postridie eius diei qui destinatus erat. At ex Plutarch. Oth. ὑστέρησε τῆς μάχης, pro, Prælio non interfuit. Quæ interpretatio nimis generalis est: & forsan reddendum, Venit post prælium. vt Isocr. in Paneg. ὑστερεῖν τῶν βαρβάρων dicit pro Post barbaros venire: διὸ (inquit) δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβὴν, ἵνα μὴ πάθωσιν ὅπερ οἱ πατέρες ἡμῶν· ἐκεῖνοι γὰρ ὑστερήσαντες τῶ βαρβάρων, καὶ πρεσβύτεροι πρὸς τῶν συμμάχων, ἰώνας κατέθησαν ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς κινδυνεύοντες· ἢν αὐτοῖς πρεσβύτεροις διαβᾶσιν εἰς τὴν ἤπειρον, μετὰ πάσης τῆς τῶν Ἑλλήνων δυνάμεως, ἐν μέρει τῶν ἐθνῶν ἕκαστον χειρώσασθαι. Vbi nota vicinæ significationis verba διατριβὴν ποιεῖσθαι & ὑστερεῖν: & opposita his σπεύδειν & πρεσβύτεροις ἐλθεῖν, seu πρεσβύτεροις διαβῆναι. Dicitur aliquis ὑστερεῖν τινος etiam pro Frustrari, Non assequi: vtpote in quo captando vel persequendo fuit negligentior. Thucyd. lib. 3, ἐπειδὴ τῆς Μιτυλήνης ὑστέρησε, postquam Mitylene frustratus erat seu exciderat. Synes. epist. 141, ὑστερήσῃ γὰρ μου τῆς παρουσίας, nimirum αὐ φολαιότερον ἀποστείλας, Frustrabitur mea præsentia. id est, Nō me inueniet præsentē, Veniet post meum discessum. Isocr. ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων, frustrari rerum gerendarū occasionibus: quū nimirum aliquis eas præoccupare neglexit, seu eas sua cunctatione & procrastinatione πρόηκατο. quo sensu ἀπολείπεσθαι etiā dixit. Quibus adde hoc Clearchi apud Athenæum initio libri 14, Νῦν δὲ πρότερόν γε τῶ πόνου πλὴν ἡδονὴν προλαμβάνοντες, ὑστεροῦμεν παγαθοῦ. Nisi ibi ὑστερεῖν malis accipere pro Destitui, Carere. Nam & in hac significatione accipitur interdum. quamobrem exponitur non solùm, Sum inferior, necnon Frustror, Non assequor, verùm etiam Deficior, Non habeo, Deest mihi, Penuriam patior. vt apud Demosth. ὑστεραῦ πολλῶν, Multis destituor, Multa desunt. & apud Alciphr. οἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἑκάστου τοιούτου καὶ βραχὺ ὑστερῆσαι χρόνον, carere, vt Bud. interpr. Sic Lucæ 22, μή τινος ὑστερήσατε; num quid vobis defuit? Et in epist. ad Corinth. 1, cap. 12, τῶν ὑστεροῦσι περισσοτέραν δοὺς τιμὴν, ei cui deerat, copiosiore tributo honore. id est τῶ χρείαν ἔχοντι, ei cui opus est. At epist. ad Cor. 2, cap. 11, λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων, Puto enim me nihilo inferiorē fuisse summis apostolis. Res etiā aliqua ὑστερεῖν dicitur qua destituimur seu deficimur, Quæ nos deficit, Quæ nobis deest. vt Bud. quoque annotat ὑστερεῖν apud Plutarch. & Dioscor. accipi pro Abesse & deesse: afferens simul hunc locum Ioann. 2, καὶ ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ τῶ Ἰησοῦ πρὸς αὐτόν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι, Quum deesset vinum. seu Quum defecisset vinum. Sic pro his apud Matth. 19, πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. τί ἔτι ὑστερῶ; quo adhuc deficior? Marcus cap. 10 habet, ἕν σοι ὑστερεῖ: & Lucas cap. 18, ἔτι ἕν σοι λείπει, vnum tibi adhuc deest.

A B C D E F G H

Π Α Σ Σ. Ὑστερέομαι, οῦμαι, idem significat quod ὑστερῶ, vt ἀποροῦμαι idem quod ἀπορῶ: id est Deficior, Destituor, Egeo, Inopiam seu penuriā patior. In qua significatione interdum absolutè & sine casu ponitur, interdum cum genitiuo. Absolutè, vt Lucæ 15, prodigus ille postquam πάντα ἐδαπάνησε, ἐγένετο δὲ λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ἤρξατο ὑστερεῖσθαι, cœpit penuriam pati, & victu deficī. Sic in epist. ad Cor. 1, c. 8, οὔτε, ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα, pauperiores reddimur: cui opponitur ibidem περισσεύομεν, vt & suprà. Et in epist. ad Philipp. c. 4, χαρπάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι. Cū genitiuo autem Basil. ὅσοι ὑστερεῖσθε ἀρτων, ἔλθετε πρός με, quotquot deficimini & egetis panibus. Et Paulus epist. ad Rom. cap. 3, πάντες γὰρ ἥμαρτον, καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, omnes enim peccauerunt, & deficiuntur gloria Dei. id est Non assequuntur, Ad eam non peruenīunt. Idem diuersa constructione in epist. ad Corinth. 1, cap. 1, ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, adeo vt nullo dono deficiamini. Propriè autem ὑστερούμαι esse volunt Linquor in cursu & posterior fio, ὕστερος γίνομαι, & ἐλλείπομαι.

V N D E Ὑστέρημα, ατος, τὸ, quod significat Partes posteriores & ἥττας seu ἧττημα, eius præcipuè qui in cursu deficit & vincitur: cui opponitur περίπρημα. Alioqui significat etiam defectum, inopiam, penuriam, indigentiam seu egestatem, vt ὑστερεῖν & ὑστερεῖσθαι dictum est accipi pro Defici, Inopiam & penuriam pati, Indigere seu egere. Paulus in epist. ad Corinth. 2, cap. 11, τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοί. id est, Id in quo ὑστέρουν siue ὑστερούμην, Quod mihi deficiebat. Et in epist. ad Thessalon. 1, cap. 3, καταρτίσαι τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεως ὑμῶν. Rursum in epist. ad Corinth. 2, cap. 8, τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, vestra abundantia supplet eorum defectum, seu tenuitatem. Legitur & alibi passim tum apud eūdem tum apud alios Testamenti noui scriptores. E T Ὑστέρησις, εως, ἡ, Penuria, Inopia, Egestas. itidem vt ὑστέρημα. Marci 12, αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν, ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς· οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τῶ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον, E penuria sua. Pro quo Lucas cap. 21 dixit ἐκ τῶ ὑστερήματος αὐτῆς, ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν, ἔβαλε. I T E M Ὑστερητικός, ός, ό, dicitur ὁ ὑστερῶν, seu qui solet ὑστερεῖν & tardius accedere. Medicis ὑστερητικὸς τόπος dicitur retardatio accessionis. id est, motus accessionis, tardius quàm præcedens accessio inuaserat, recurrens. vel (vt diffinit Galenus) ὀπταμβαίνον τὶ τῶ μέλλοντος χρόνου, hoc est, aliquid futuri temporis assumens. Consequitur autem vel morbi proprietatē, quam ἦθος appellant, maximè quidem si proportionem per singulas accessiones seruauerit: vel declinationem significat, si tardior multo fiat quàm proportio prius seruata videatur exigere: vel si accessiones quæ tardare antea non solebant, tardari & subsequi cœperint. hoc enim modo facta retardatio, declinationem morbi ostendit, sicut & accessionum anticipatio, quæ προληπτικὸς τόπος dicitur, incrementum: cum quo rectè consentit aphorismus Hippocr. quo docet longam fore febrim quæ eadem semper hora inuadit. Gorr. Inde & C O M P. Ἀφυστερέω E T Καθυστερέω, ῶ, idem cum simplici significātia. Sicut enim ὑστερέω interdum significat Frustror, Destituor, ita ἀφυστερέω exponitur Defraudor. Præterea vt ὑστερέω significat Sum ὕστερος, ita καθυστερέω, Posterior sum, necnon Tardior sum, Serius venio & tardius. Polyb. lib. 16, τῶν δὲ Ῥοδίων οἱ καθυστεροῦντες, ἐκ τῆς αἰσχρᾶς σωτηρίας τοῖς περὶ τὸν Θεοφιλίσκον, Rhodiorum verò qui postremi erant, conuenerunt cum Theophilisco, Bayf. interprete. Plutarch. in Symp. sept. sap. ἠρώτησε αὐτὸν, nimirum Arionem, ὅπου πλεῖ ναῦς οἴεται καταχθήσεσθαι· ὁ δὲ, πάντως μὲν εἰς Κόρινθον, πολὺ μέντοι καθυστερεῖν. αὐτὸν γὰρ ἑπτέρας ἐκπεσόντα πεντακοσίων οὐ μεῖον οἴεσθαι σταδίων κομισθῆναι, καὶ γε λίνῳ δύο καταρρεῖν. respondit putare sese omnino appulsuram Corinthum: sed non dubitare quin longè post se remanserit, seu quin longè adhuc à se absit: vtpote qui vesperi in mare delapsus & à delphino vectus, existimet sese non minus quingentis stadiis confecisse iter. Seu Diu post se appulsuram. Theophr. datiuo iunxit, De caus. plant. libro 1, αἱ δὲ πίτυς τὰς χίας ποιοῦσιν ταῖς αὔξησεσι, ὥστε μὴ πολὺ καθυστερεῖν, εἰ μὴ κατὰ λόγον τοῖς ἀδιδείνοις. B. Significat etiā Cedo & Inferior sum. quomodo & ὑστερεῖν vsurpatur. Strabo, οἱ δ' ὕστερον οὐδὲ πύντων καθυστέρησαν, nec eis in his faciendis cesserunt. Id est, Non minori diligentia in hæc incubuerunt. B. Ex Luciano autem affertur καθυστερεῖν θαυμάτων

pro, Morte superari.

A

Ὑστερέω, F. ίσω, idem quod ὑστερέω, Sum posterior: item Tardo, Cunctor, Posterior venio. Aristot. Rhet. 3, ὀπτάλαμα ἐνθυμήματα esse dicit ὅσων ἢ ἅμα λεχθέντων ἢ γνῶσις γίνεται, καὶ εἰ μὴ πρότερον ἐπόνει, ἢ μικρὸν ὑστερεῖ διάνοια. Apud Suidam, πυθοῖς ἐπέταξε μιᾶ ἡμέρᾳ ὑστερεῖν βασιλέως, vno post regem die venire. vt & ipse Suid. expon. μετὰ μίαν ἡμέραν ἐρχεσθαι. Thucyd. libro 8, pag. 276, ὑστερήσαντες οὐ πολλοί. id est μετ' ὀλίγον ἐλθόντες. Item καιρῶν ὑστερεῖν dicitur & ἐν καιροῖς ὑστερεῖν, qui tarditate & cunctatione sua rerum gerendarum occasiones negligit, præripi sibi eas sinens. Xenoph. Pæd 8, ὅσῳ τοίνυν πρεσβύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικὰ χρήσεων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστερεῖν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, Qui præueniri in eis se sinunt, Qui eas sibi præripi patiuntur sua negligentia & tarditate. Demosth. Pro cor. ὑστερεῖν ἐκ πύντων τὴν πόλιν τῶν καιρῶν, Vrbi præripi rerum gerendarum occasiones. Idem dicit ὑστερεῖν τῶν ἔργων, opponens ei ἐμπρήσειν εἰ τῶν πραγμάτων, & ἡγεῖσθαι τῶν πραγμάτων. Et rursum, πρὸς τὸ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, καὶ μηδενὸς ὑστερεῖν. | Præterea aliquis ὑστερεῖν πινὸς dicitur quod amisit, Quo destitutus est. seu Quo destituitur, Quo deficitur. Isocr. ὑστερεῖν τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ, vires me deficiunt, vtpote senex. | Itē Inferior sum. Xen. καταῤῥαθυμήσαντες ὑστερεῖν τῶν ἱππέων. Idē Pæd. 1, κραυγῆ οὐδὲν ὑστερεῖν τῶ λαγῶ θοῶ. ἐξέπληττε αὐτόν, clamore premens non minore quàm quo lepus vrgeri solet. Itidem Philo vsurpauit pro Inferior sum, seu Superor, Vincor: De vita M. lib. 1, οἱ γὰρ ἐφεδροι τῶν ἀγωνιστῶν οὐκ ἐλαττούμενοι τῆς περὶ θυμίας, χρόνῳ καὶ τῶν φιλοτιμιῶν μόνον ὑστερεῖν, tempore & præceptione tantùm vincuntur, vt Turn. vertit.

D

V N D E Ἀφυστερέω, F. ίσω, itidē Serius venio, Tardo, Moror. Affertur enim ἀφυστερέσαι pro βραδῦναι, Morari. E T Ἐφυστερέω, Posterior sum vel fio. vt Thuc. schol. ἐφυστερέοντα expon. ὑστερον γενόμενα, subsequentia & posteriora, lib. 3, pag. 110, καὶ τὰ ἐφυστερέοντά που, πυθεῖν τῶν περὶ γενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τῶ καινοῦσθαι τὰς διανοίας. I T E M Καθυστερέω, significans itidem Tardo, Moror, vt καθυστερῶ. Ecclesiastici cap. 16, οὐκ ἐκφεύξεται ἐν ἁρπάγματι ἁμαρτωλὸς, καὶ οὐ μὴ καθυστερήσῃ ὑπομονὴ εὐσεβοῦς. Vbi vulg. versio habet, Et non retardabit sufferentia misericordiam facientis.

E

Ὑ Σ Τ Α Τ Ο Σ, eiusdem cum ὕστερον originis, eādem etiam habet significationem. vt enim illud significat Posterior, ita hoc, Postremus, Vltimus: πελευταῖος, ἔσχατος. Homerus Iliad. ε & Iliad. λ, — πίνα πρόσθεν, πίνα δ' ὕστατον ἐξεναρίζεν, quem primum & quem vltimum peremerit. Et Aristophan. Ran. ἐν τοῖς ὑστάτοις φέρεται, postremo loco dicam. vt idem dicit, ἀλλὰ πρὸς μὲν τοὔπιπρος ὕστερος λόγος, posteriore loco cum his agam. Vtitur Herodian. quoque & Demetr. Phaler. At Lucian. dixit χέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον, id est Summè, aut etiam Extremè: si quidem dici ita posset vt nos dicimus Extremement. Eodem certè modo & eadē de re vsurpauit idem Lucianus ἐς τὸ ἔσχατον, scribens, χέρων ἐς τὸ ἔσχατον. A T Ὕσταν E T Ὕσταται aduerbialiter accipiuntur, vt & apud Latinos Vltimùm, Postremùm, Vltimò, Postremò. Virgil. Extremùm affati. Liuius, Errabundi domos suas, vltimùm illas visuri, peruagantur. Lucian. pag. 150, ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕσταν προσειπόντες ἀλλήλοις, ἐμέμνοιμεν, vltimùm affati. Chiō in epist. προσαγορεύω σε ὕσταν. Sic Homer. Iliad. α, — νῦν ὕσταται λωβήσαιμο. Odyss. χ. Τῶ κε πάχ' ἔσσ' αἰὴρ νῦν ὕσταται ἐξέσαιτο. Idem copulat ὕσταν & πύμαν, necnon ὕσταται & πύμαται. vt Odyss. υ, Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕσταν ἤματι τῶδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοίατο δαῖτ' ἐραπεινήν. Et Odyss. η, Ὕσταται καὶ πύμαται νῦν ἐνθάδε δειπνήσεαι. Odyss. υ, Ἠέ τ' ἐῶ μνηστῆρσιν ὑπεφιάλοισι μιχθῆναι ὕσταται καὶ πύμαται. Exponitur etiam Tandem. In qua significatione affertur ex Epigramm.

C. Ὑστάτος, Omnium postremus seu vltimus. ὁ πάντων ὕστατος, vt πανάριστος dicitur ὁ πάντων ἄριστος. Item πανύστατον aduerbialiter pro Vltimo & postremo loco, Omnium postremùm. Soph. Aiace, ἥλιον προσεννέπω πανύστατον, Omnium postremùm alloquor.

H

Ὑστάτος, ου, ὁ, idem cum ὕσταος, sed poeticum. id est, Postremus, Vltimus. Hom. Iliad. ο, πρόσθεν καὶ ὑστάτην βόεσσι Αἰὲν ὁμοστιχάει. Sic ὑστατίη νίκη Epigramm. lib. 5. A T Ὑστάπον aduerbialiter capitur pro Vltimò, Postremò: seu Vltimùm, Postremùm, vt etiā ὕσταον & ὕσταπα. Homer. Iliad. θ, — οὐκέτι νῶϊ Ὀλυμπίων Δαναῶν κικαδησόμεθ' ὑστάπον αὖρ. Exponitur & Tandem.

Ὑ Π Τ Ι Ο Σ, ου, ὁ, Supinus, Resupinus, In dorsum versus. Homer. Iliad. ω, Ἄλλοτ' ὀπὶ πλευρὰς καταπείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὑπτιος, ἄλλοτε δ' αὖ πρηνής. vbi nota opposita ὑπτιος & πρηνὴς, supinus & pronus. Odyss. σ, πίσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσι. Iliad. η, ὁ δ' ὑπτιος ἔμπεσε πέτρῃ. Iliad. η, ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη. Vtuntur & prosæ scriptores. Athen. lib. 10, μόνοι δὲ οἱ πρὸ πίνω μεθυσθέντες εἰς πρόσωπον καὶ ὑπτιοι κλινόντων· quoniam nimirum οἱ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεθυστικῶν μεθυσθέντες ὀπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ὀπὶ τὰ δεξιὰ καὶ δεξιὰ καὶ πρηνεῖς καὶ ὑπτιοι, & in dextrum & in sinistrum latus, & proni & supini. Idem lib. 9, ὥστε ὑπτίους ὑπὸ τῶ γέλωτος καταπεσεῖν. Luc. in Tim. ὥσπερ πιὰ σήλιν παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, resupinam. id est retrorsum vergentem. Sic & Xenoph. in Cyneg. πηγνύειν δεῖ τὰ σφαλίδας ὑπτίας, varos ita figere oportet vt resupini pendeant. | Itē χεὶρ ὑπτία dicitur pro ἱκετηρίᾳ, vt Suid. exp. in hoc loco, περιθυμία τῆ πάσῃ ἀνεπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους. Vbi ὑπτίαις χερσὶ exponendo ἱκετηρίαις, cōueniet cum eo quod Latinè dicitur Passis manibus. Cæsar, Milites passis manibus flentes implorabant. Sed eædem sunt & supinæ. vnde Ouid. dicit Preces concipere supinis manibus. Et Liu. Supinas manus ad cælū ac deos tendētes. | Præterea vt Latini dicūt Supina negligētia, & Supina aure audire, pro negligenter audire, ita Suid. annotat ὑπτίον ὕπνον in Epigramm. dici τὸν ἄπρακτον. | Eidem ὑπτία πεδία sunt τὰ ὁμαλὰ, plana. vt Epaminondas Bœoticam regionem, ὑπτίαν οὖσαν καὶ ἀνεπιπλαμβῆν, appellauit πολέμου ὀρχήστραν. Itidémque ὑπτία χώρα dicitur apud Aristidem opponi τῆ ὀρεινῆ, montanæ. Idem tamen Suid. ὑπτία expon. etiam ὑψηλὰ, vt Acron apud Horat. Tybur supinum vocat montosum, quoniam nimirum in ascensu montis ea ciuitas constituta est. | Ἐν ὑπτίοις autem exponitur non solùm Parte supina, sed etiam Infrà. Quæ expositio Plinii autoritate confirmari potest. Is enim hæc Theophr. τὰ ὑπτία πωδέστερα καὶ λειότερα, sic vertit, Foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. Pro his verò Aristot. οἱ δὲ χεραῖοι ἐχῖνοι ὀρθοὶ, τὰ ὑπτία πρὸς ἄλληλα ἔχοντες, idem habet, Herinacei stantes ambo inter se complexi.

C. Ὑπτιόπιος, ου, ὁ, Valde supinus, Supra modum supinus.

Ὑπτίως, Supinè. Vnde compar. grad. ὑπτιωτέρως, Supinius, Remissius.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, Supinitas. Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 16, ἡ μὲν γὰρ ὑπτιότης μᾶλλον δικεῖ ποιεῖν ἢ τὸ πρανές. Est & ὑπτιότης λόγου apud Hermog.

Ὑπτιόω, ῶ, F. ώσω, Supino, Resupino. Vnde pass. ὑπτιοῦσθαι, Supinari, Resupinari, Dioscor. lib. 4. Et Galen. σωμαχικοῖς dicit ὑπτιοῦσθαι τὸν σώμαχον, resupinari & subuerti.

Ὑπτιάζω, F. σω, Supinus sum: vel Supinor, Resupinor, Supinus relabor. Herodian. lib. 1, ὥστε τὸν εἰπόντα τὸν Μάρκον ὀπτισοῦσθαι λειποθυμία καταστῆσαι. ὑπὸ δὲ ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτιάζειν, talia dicentem Marcum ita animus defecit vt statim conticesceret, ac languore nimio supinus in lectum relaberetur, Polit. interpr. | Item Supinus sum ac negligens. Herodian. lib. 2, ἤδη οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τῶ Ἰουλιανοῦ ἐπ' ὑπτιάζοντος καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἀγνοοῦντος, Iuliano adhuc supino & ignaro rerum quæ gerebantur. Eodem libro, de Nigro, ὧν ταῖς ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσιν ὑπτιάζε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ὀλιγωρίαν, supinius iam negligentiùsque agitabat, vt Polit. vertit. Et rursum, ἔτι μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τῶ Νίγρου, cunctāte adhuc & supino Nigro. Et lib. 3, ἤδη παρεσοῦσιν ὑπτιάζοντα καὶ ῥυφῶντα. Synes. quoque ita vsurpauit: vt epist. 154, ἐπὶ τοῦ γέρονος πίστις ὑφέρπουσα τὸ ὑπτιάσαν δίνημα, subrepens supinæ narrationi. Oratio etiam ὑπτιάζειν dicitur, vnde Hermog. in lib. περὶ χρηστότητος ait, ὧν τὰ σχήματα τὸν ὑπτιάζοντα λόγον ὀρθοῖ καὶ χρηστὸν ποιεῖ.

Ὑπτίασμα, ατος, τὸ, Supinatio seu Resupinatio. Vel etiam Supinitas. Apud Æschylum in Prometh. Γωνιακομέμοις ὑπτιάσμασι χερῶν interpretantur Supina manuum

inflexione.

Ὑπιασμός, οῦ, ὁ, idem. Luc. De saltat. πλὴν μὴν οὐδ' οὗτος στύγιον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς καὶ τροφὰς αὐτῆς καὶ πλεκτάνας καὶ πτοήματα καὶ ὑπιασμούς, Resupinationes, Quum se in terga resupinant. Vide & Σιγμαχικός.

C. Ἐξυπιάζω, itidem Resupinus sum, seu Resupinor, Supinus sum, seu Supinor. Aristot. Histor. anim. lib. 2, de feris bubus loquens, τὰ δὲ κέρατα ἐξυπιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον. Lucian. in Herc. Gall. οὔτε ὅλως ἀνιπτείνουσιν ἢ πῆς ποσὶν ἀντερείδουσι πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπιάζοντες, nec omnino restitantes aut in diuersum renitentes resupinatósque videas. Actiuè etiam ponitur pro Resupino seu Supino. velut apud Lucianum, σεμνῶς περιβαίνων καὶ ἐξυπιάζων ἑαυτόν. Vnde P. Ἐξυπιάζομαι, Resupinor seu Supinor. vt quum Aristot. apud Athenæum lib. 1, scribit ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ὅτι πρόσωπον φέρουσι, οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπιάζουσι τὴν κεφαλήν. Vbi ante τὴν forsan omissa est præpositio εἰς. nam libro 10 idem Athen. ὥς φησιν (inquit) Ἀριστοτέλης ὀν τῷ περὶ μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες. Vbi nota, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτειν, & εἰς τὴν κεφαλὴν ἐξυπιάζεσθαι, idē esse. Verborum autem Aristotelis quæ ibi afferuntur ab Athenæo, bonam partem habes in Ὑπιος suprà.

Υ Φ Α' Ω, ῶ, Texo. apud Dionys. De situ orb. Ionicè pro eodem DICITVR Ὑφόω, vt ὁράω pro ὁρᾶω. Homerus Od. κ, Αἱ δ' ἱστὸν ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα τροφῶσι, telas texunt, & fusos torquēt. Nisi potius dicamus ὑφόωσι poni pro ὑφάουσι, vt βοόωσι pro βοάουσι.

Ὑφή, ῆς, ἡ, Textura seu Textus. vtrunque enim in vsu est, illud apud Lucr. hoc verò apud Plinium. Plato De leg. lib. 12, χρώματα δὲ λευκὰ πρέποντ' αὐτέῃ θεοῖς καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ. Quæ verba Cic. pag. 40 mei Cicer. lexici sic interpret. Color autem albus præcipuè decorus deo est, cùm in cæteris tum verò maximè in textili. Vbi ὑφὴ accepit pro ὕφασμα seu ὕφος. alioqui enim potius texturam significat, vt quum Athen. lib. 2 dicit ἡ τῆς ποικίλων ὑφή.

C. Εὐύφης, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene textus: seu Scitè & eleganter textus, Pulchro artificio contextus, vt εὐύφεα λαίφεα in Epigramm.

Ὕφος, εος, τὸ, Textile. id est, Idipsum quod textum est, Opus à textore seu textrice effectum, veluti tela est, tapes, vestis, aut simile quid. Dioscor. lib. 2, cap. 68, de aranea, τὸ δὲ ὕφος αὐτῆς ὅλον πηδᾶν αἷμα ἴσχει, tela eius imposita sanguinem sistit. quod ὕφος ibidem vocat ὑμφά, de altero aranei genere loquens, καταστελλάζον τὸν ὑμφὰ λευκὸν, λεπτὸν καὶ πυκνόν. id est, qui candidam, tenuē, densamque telam orditur, vt Ruell. vertit. Ex eiusdē lib. 1, affertur ὕφος ἐριοῦ pro Vestis lanea. Alicubi pro findone accipitur, aut pro velo, vt apud Ioseph. Pro reti etiam & tapeto vsurpari nonnunquam tradunt. omnia enim illa textoris confici manu possunt. Socrates certè Rhodius peripetasmata ὕφη appellat, quū apud Athen. lib. 3 ait, ἦσαν δὲ οἱ τοῖχοι ἀλουργίσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπασμένοι ὕφεσι, purpureis aureisque peripetasmatis obtēti.

C. ΠΑΡυφάω, ῶ, Attexo. VNDE Παρυφή, ῆς, ἡ. Id quod telæ seu textili attextum est, veluti sunt in tela virgæ aureæ, argenteæ, purpureæ, candidæ, ornatus gratia παρυφασμένα τῷ ὕφει. Suidæ est ἡ ἐν τῇ ἐσθῆτι ἐργασία. Plutarch. Lacon. institut. σταυροφόρον αὐτῇ λίνον δίδυα παρυφῶν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε. volebant enim telam vnius esse coloris & vnius fili. vt & apud Syracusanos νόμος ἦν παῖ γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' αὐδινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφάς, vt refert Athen. lib. 12. Idem Athen. lib. 13, ex Clearcho de Tarentinorum luxu, ἐφόρουν δὲ καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες· ἡ γυνὴ ὁ χιτὼν αἰβρωνέστατα βίος. Videntur autem hæ παρυφαὶ fuisse in ora & extremo vestis, vt fimbria. Dicitur ET Πάρυφος. Sic enim apud Poll. lib. 7, cap. 14, αἱ μὴν τοι ἐν τοῖς χιτῶσιν πορφυραῖ ῥάβδοι, πάρυφοι καλοῦνται. id est, In tunicis purpureæ virgæ (vt & poeta Latinus dicit Virgatis lucent sagulis) vocantur πάρυφοι. Sed adiectiuè hoc πάρυφος accipi potest, PRO Παρυφὴς, significante nimirum Attextus seu Intertextus. quo ibidem vtitur idem. τὸ δὲ παρυφὲς καὶ ἀδαλουργὲς, τὸ ἑκατέρωθεν ἔχον παρυφασμένον πορφύραν, vtrinque attextum habens purpureum limbū. est enim παρυφασμένη πορφύρα & παρυφὴ illud ipsum quod Latini appellant limbum. Ouid. Vltima pars telæ tenui circundata limbo. Et rursum, Indutus chlamydem Tyriam, quam limbus obibat Aureus. Sic Virgil. Sidoniam picto chlamydem circundata limbo. Et rursum, Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura. Ex παρυφῇ porro COMP. Εὐπάρυφος, Λευκοπάρυφος, Φοινικοπάρυφος, Χρυσοπάρυφος. Est igitur Εὐπάρυφος, Qui pulchram habet παρυφὴν, Cuius vestis insignem pulchrūmque limbum attextum habet, Vestem habens limbo eleganti insignem. vt apud Romanos Prætextati. Nam Prætextas, seu (vt Cato loquitur apud Liu.) Prætextas purpura togas appellabant quòd eis purpura esset circuntexta. Lucian. in suo somnio, ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν ἀπάρυφός τις ἐπαινεῖν. Idē in Demonacte, Πυθωνός τινος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἀπαρύφου, νεανίσκου ὡραίου. Vestis quoq; ἀπάρυφος dicitur quæ pulchro limbo insignis est, seu quæ purpureo & eleganti limbo prætexta est. qualem Romæ gerebant prætextati & laticlauii. Herodian. lib. 1, de Commodo, ἐβουλεύετο αὐτὴ τῆς ἀπαρύφου καὶ βασιλικῆς πορφύρας, ὅπῃ φέρων ὀφθεῖεν τοῖς Ρωμαίοις: calendis nimirum Ianuariis, quo die ἐπώνυμοι ἀρχαὶ τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν ἀναδεδέασι. Polit. ibi vertit, Pro eleganti vestitu purpuráque imperatoria armatus prodire in conspectum Romanorum. Fuisse autem hanc ἀπάρυφον πορφύραν tenuissimam ac subtilissimam, patet ex Nicostrato apud Athen. l. 6, dicente ψυκτήριον τῆς ἀπαρύφου λεπτότερον. nam ἐξήλωνόν τινες τὸν ἀρχυρον καὶ πόπε εἰς ὑμφὴς ἰδέαν, inquit ibidem Athen. Secundum COMP. Λευκοπάρυφος, Cuius vestis candido limbo prætexta est, Cuius vesti candidus limbus seu candida fimbria attexta est: vt homines frugi, qui sumptuosis vestimentis vti minimè gaudēt: vnde Alexander Macedo, apud Plutarch. in Apophth. laudantibus quibusdam Antipatri ἀπέλειαν, vtpote ἀθρύπτως διαπωμένου καὶ αὐστηρῶς, inquit, Ἐζῶνεν Ἀντίπατος λευκοπάρυφος ὤν, τὰ δὲ ἔνδον ὁλοπόρφυρος: innuens eum in externo vestitu esse hominem frugi, interno autem luxu animi diffluere. TERT. Φοινικοπάρυφος, Puniceo limbo prætextam vestem gerens. seu Purpura prætextam vestem gestans. Nam puniceus & purpureus color idem penè sunt. QVART. Χρυσοπάρυφος, Aureum limbū in sua veste gestans, Aureo limbo prætextam vestem ferens. Sin de veste ipsa χρυσοπάρυφος dicitur, significat Aureum limbum prætextum habens, Cui aurea fimbria attexta est, Aureo limbo insignis. Aliis Auro intextus vel contextus.

C. ΣΥΝυφάω, ῶ, Contexo. VNDE Συνυφή, Contextus seu Cōtextio. Plato De leg. lib. 5, καθάπερ οἶμαι δή τινα ξυνυφὴν ἢ καὶ πλέγμα· ἀλλ' ὁποῖόν, οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς οἶον τ' ἦν τῶν τε συνυφὴν καὶ τὸν σήμονα ἀποφαίζεσθαι, διαφέρειν δὴ αὐταῖν καὶ τὸ τῆς σημόνων πρὸς ἀρετὴν γένος, ἰσχυρότερόν τε καὶ πνα βιβαιότητα ἐν τοῖς ὕφεσι εἰληφός. ITEM Συνυφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cōtextus. Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 37, de nautilo pisce, ἔχει δὲ μεταξὺ τῆς πλεκτανῶν λέπος τι συνυφὲς, ὅμοιον τοῖς σπαρτοῖς τοῖς μεταξὺ τῆς δακτύλων. πλὴν ἐκείνοις μὲν, παχύτητος δὲ, λεπτὸν τόπον καὶ ἀραχνῶδές ἐστι. quem piscē Athen. lib. 7, scribit μεταξὺ τῆς δύο πλεκτανῶν λεπτὸν ὑμφὰ ἔχειν διαπερυκότα, ὡς καὶ τῆς ὀρνίθων οἱ πόδες ὁρῶνται μεταξὺ τῆς δακτύλων δερμάτινον ὑμφὰ ἔχοντες. Plinius verò libro 9, cap. 29, inter duo prima brachia membranam habere miræ tenuitatis tradit.

Ὑφαίνω, F. αν ὦ idem quod ὑφάω, vnde & deriuatum est, vt περαίνω ex περάω. id est Texo, Ordior. Homer. Iliad. ζ, Καί κεν ἐν Ἄργεϊ οὖσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις. Itidémque Odyss. β, — ἱστὸν ὕφαινε, telam ordiebatur. Et Iliad. γ, Τὴν δ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὑφαινε, Δίπλακα μδμαρέλιν. Sic Aristoph. Vesp. ἐν Ἐκβαταίοισι τοῦθ' ὑφαίνεται. Et mox, τοῦτο πῶσι βαρβάροις Ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις, à Persis texitur magno sumptu. Strabo verò dicit in Carysto nasci λίθον τὴν ξαινομδίλιν καὶ ὑφαινομδίλιν, lapidem qui carminatur & texitur. Epigramm. lib. 6, legimus etiam πάλαροι χοίνοισιν ὑφασμένοι, iunco textum calathum. χοίνου πιπλεγμένον. Metaphoricum etiam vsum habet hoc verbum, qui frequētissimus est, vt & apud Latinos verbum Texere ac Ordiri. Hom. Il. γ, de Menelao & Vlysse legatione apud Troianos fungentibus, Ἀλλ' ὅπ δὴ μύθοις καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον. vbi schol. exp. ἔπλεκον, ἔλεγον, φανερὰ ἐποίουν. Et Il. ι, Τοῖς ὁ γέρων πάντεσσι τοιαῦτα ὑφαίνειν ἤρξατο μῆτιν Νέστωρ, consilium texere seu contexere. Et Odyss. δ, οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον. Itidémque Hesiod. in Clypeo Herc. Ἀλλὰ μὴν ὑφαινε μετὰ φρεσί. Rursum Homer. Iliad. ζ, Τῶν δ' ἀνέρχομαι πυμνὸν δόλον ἄλλον ὑφαινε. Vbi vt δόλον ὑφαίνειν dicitur, ita & πλέκειν, & Latinè Nectere. Ex Nonno autē ἔργον ὑφαίνειν affertur pro ἐργάζεσθαι.

Ὕφασμα, ατος, τὸ, idem quod ὕφος suprà. id est Opus à textrice seu textore effectum, Textile, Tela. Nonnunquam etiā Pannus: & peculiarius quoque Vestis: item Velū. omnia enim hæc texturæ opera sunt. Herodian. lib. 5, τοῖς δὲ Σιρῶν ὑφάσμασι μόνοις πρέσκειτο. Et libro 4, τὰ θαυμαζόμενα ὑφάσματα, telæ laudatissimæ. Strabo, ὀν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη· ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι, Carysti lapis etiam nascitur qui carminatur & texitur: quæ texuntur, mantilia sunt. Plutarchus De orac. Pyth. λεπτὸν καὶ πυκνὸν ὥσπερ τὰ Σηρικὰ καὶ τὰ βύσσινα τῆς ὑφάσματος, vti telæ Sericæ & byssinæ. Rursum Herodianus libro 5, σχήματί τε ἐσθῆτος πολυτελεστάτης χρώμενος, δίφθέρας χρυσοῦ ὑφάσμασιν. Vbi Polit. Vestitum vsurpans luxuriosum, purpura intextum atque auro. Malim ego, Vestimentis vtens pretiosissimis purpuráque aureis intexta filis. Vbi ὕφασμα dicitur potius ipse Textus, velut & apud Philonem De vita M. libro 3, vbi dicit vestem summi apud Iudæos pontificis esse πεποικίλου καὶ θαυμασιωτάτου, ἔχουσαν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκὴν, mirando panni textu. At πλεκτὸν ὕφασμα χρίνου Archestr. apud Athen. lib. 7, vocat funem è iunco textum seu plexum. vno vocabulo χοῖνον & χοινίον appellant.

Ὑφαὶ, ἀδος, ἡ, Polluci sub finem lib. 10, πλεκτὸν ἀγκῶνιον esse videtur quo sacra feruntur, sicuti πάλαρον χοίνοισιν ὑφασμένον legimus in Epigr. Calathum è iunco textum.

Ὑφανσις, εως, ἡ, Textura seu Textus. Poll. lib. 7, vsurpari hoc vocabulum posse ait, quum Plato dicat βασιλικῇ ξυνυφαίσει: sed esse βίαιον. Scribit enim, καὶ ὕφανσι δ' αὖ εἴποις βιαζόμενος, quia (inquit) Plato dixit βασιλικῇ ξυνυφαίσει. Sed vulg. Poll. exempl. habent ὑφαίνει, quod vel ex hoc compos. emendari potest.

Ὑφαντής, ου, ὁ, Textor. Plato De rep. lib. 2, ὑφαντὴ δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρματά τε καὶ ἑλίοις χρῆσθαι ἔχοιεν. Sic Aristot. Polit. 1, λέγω δὲ ὕλην τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον· οἷον ὑφαντῇ μὲν, ἔρια, αὐδ' ἐκκαστοπιᾷ δὲ, χαλκός. FOEM. Ὑφαντεία, ας, ἡ, Textrix. Poll. lib. 7.

Ὑφαντικός, οῦ, ὁ, Ad textorem pertinens, Textorius. Apud Poll. libro 7. VNDE Ὑφαντικὴ, scil. τέχνη, dicitur Ars textoria, Ars seu scientia texendi. apud Poll. ibidem, & apud Aristotelem Polit. 1, capite 5. Item ADVERB. Ὑφαντικῶς, More textorum, Ritu textorio. apud Poll. in loco citato.

Ὑφαντός, οῦ, ὁ, Textus, seu Textilis. Homer. Odyss. μ, Ἠείθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἵματα καλά. Odyss. ν, Χαλκὸν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντῷ, multum auri & æris vestisque textilis. Odyss. γ dicit ὑφάσματά τε χρυσόν τε. & Thucyd. lib. 2, ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, opus textile & quæ læuia essent. Et Exodi c. 28, ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, Opus polyminton. Sic enim vulg. habet versio. vt accipiamus iis verbis opus versicoloribus textum liciis. seu variis contextum liciis. quidam malunt interpretari Opus plumarium seu Phrygium, Opus acu pictum. sed id textoris propriè non est.

C. Εὐύφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὐύφης, Pulchrè seu bene textus, Eleganter & scitè contextus.

C. ΔΙΥφαίνω, Pertexo. vel Intertexo.

C. ΕΝυφαίνω, Intexo. Athen. l. 12, ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυπλεκτάνης πορφύρας. τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν ἐνιέντες οἱ τεχνῖται. Et paulo post de chlamydibus, τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαινε χρυσοῖς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζώδια, polum intextum habebat. Legitur & ἐνυφανθεὶς apud Herodotum, Intextus: itidémque Ἐνυφασμένος.

C. Ἐξυφαίνω, Pertexo, Contexo: seu Texendo absoluo & conficio. Homerus in Batrachom. Πέπλον μοι κατέπρηξαν ὀν ἐξύφηνα καὶ μοῦσα, quem multo labore & artificio contexueram. Itidem ex Plutarcho ἐξυφήνασι affertur pro Telam absoluerint. Budæus interpr. Detexo: nec-non Compono, Struo, afferens ex Gregor. καὶ ἡ μὴν μέλισσα πονεῖ τὰ κηρία, τὰς ἐξαγόνους καὶ αἰπόλους συνεκτίας ἐξυφαίνουσα.

C. Εὐφαίνω, Intexo. idem cum ἐνυφαίνω. seu Inter texendum ingero. Oppianus pro simplici ὑφαίνω vsurpauit, quū dixit De venat. lib. 3, Δήρα τοτ' ἰχθύμων δολίῳ ὅτε μῆτιν ὑφαίνων, fraudulentum texens seu nectens consilium. AT Ἐφυφὴ videtur potius deriuatum esse ab inusitato THEM. Ἐφυφάω. Est autem ἐφυφὴ, Licium, Id quod stamini intexitur, Trama, Subtegmē, Licium. μίτος. Vide suprà in Σωυφή.

C. ΚΑΘυφαίνω, itidem exponitur Intexo. Hesych. verò καθυφαίνειν expon. ἐνδεῦσαι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν. quod mihi suspectum est.

C. ΠΑΡυφαίνω, Attexo. vt quum textor telæ alicui attexit fila aurea vel purpurea. vnde παρυφασμένος, Attextus. vt quum Poll. libro 7, πρόσφατον dicit fuisse quoddam ἱμάτιον λευκὸν, πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον, vestem candidam, cui cubitus purpureus attextus esset, vel etiam prætextus, vt dicūt togam purpura prætextam: atque adeo παρυφὴ nominatur purpura vesti prætexta. Budæus verò παρυφασμένον interpretatur Obtentus, in hoc loco Xen. Pæd. 5, ἵν' δὲ ὀκπαμένοι πορευόμεθα, τὸ μὲν πλῆθος κατόψονται ἡμῶν. ὑπὸ δὲ τῆς παρυφασμένων ὅπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται. At Philelphus ibi παρυφασμένων ὅπλων vertisse dicitur Coruscantium armorum.

C. ΠΡΟΣυφαίνω, itidem Attexo. Plato Tim. τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες, ἀπεργάζεσθε ζῶα καὶ γενναῖα, θρεμμάτων τε διδόντες αὔξαίετο. Quæ Cic. sic vertit pag. 32 mei Cicer. lex. Vos autem ad id quod erit immortale, partē attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos viuos alitis. Sic ex eodem Plat. ἵν' οὖν θνητὰ ᾖ, ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνετε, affertur cum hac eiusdem Cicer. interpr. Vt igitur mortali conditione generentur, ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem.

C. ΣΥΝυφαίνω, Contexo: vel etiam Attexo. Luc. De scrib. histor. metaphoricè vsurpat, dicens, ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπομνήματα συνυφαίνετω αὐτῷ, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον. Itidem Philo De mundo, τόπου δὴ προσομολογηθέντος, ἀκόλουθον αὖ ἐν συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, nobis deinde attexenda sunt quæ ei sunt consentanea. Et De vita M. lib. 1, in exordio itidem, τὰ γὰρ λεγόμενα τοῖς ἀναγινωσκομένοις ἀεὶ συνύφαινον, fando audita cum iis quæ legerentur semper contexebant. Et libro 3, περὶ δὲ τῆς δευτέρου αὐτίκα πειρήσομαι δηλοῦν, συνυφήνας αὐτοῖς καὶ τὸ τέταρτον εἶδος, tertiam eis speciem contexens. Eodem libro passiuè, τῷ συνυφαίνεσθαι γίνεσι τοῖς αὐτοῖς, quòd generibus eisdem intexta sint. vt & Plato in Tim. ἐξ ὧν δεῖ τὸν ὅλοιπον λόγον ξυνυφανθῆναι, contextum esse. Idem verò & actiuè de politica dixit, τὴν πᾶσαν ξυνυφαίνουσαν. VNDE Συνύφανσις, εως, ἡ, Contextus. id est (inquit Bud.) Opus contextum, vt Digesta in Pand. Græcis. Sic Συνυφὴ suprà. Vide & Ὑφανσις.

Υ Ψ Ο Σ, εος, τὸ, Altitudo, Celsitudo, Sublimitas: interdum etiam Cacumen, Fastigiū. Priore modo, Thucyd. lib. 1, σαφῶς κατηφανιστῶν ὅπ πηχίζεται καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει, Altitudinem capit, seu assumit, Sublimior fitque altior. Metaphoricè verò Herodian. sub finem lib. 2, οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, οὔτε θραλείπων ἔτι τὸ λόγου καὶ μνήμης ἄξιον, Extollens. Et Aristot. De mundo, τὸ Δαρείου πρόσχημα εἰς σεμνότητος καὶ ὑπεροχῆς ὕψος μεγαλοπρεπῶς διεκοσμήθη, in exquisitū maiestatis fastigium os Darii exornatū erat. Itidem ὕψος λόγου dicitur Orationis sublimitas, seu Sublime & celsum dicēdi genus: cui opponitur ἡ ταπεινότης, humilis oratio, quæ nimirum humi serpit, nec à terra sese attollit in grandiora verba & motus. Qua de re extat liber Dionysii Lōgini, in cuius initio dicit, ὡς ἀκρότης καὶ ὑπεροχή τις λόγων δεῖ τὰ ὕψη. Posteriore modo pro fastigio, vertice, cacumine, seu alto, aut loco alto: Plut. De sera num. vind. καπνεχθὲς ἐξ ὕψους πνοῆς περάχηλον.

Et Plato De leg. ἐν ὕψει, in alto, vt & Homer. ἐφ' ὕψοις. De felicitatis fastigio apud Luc. in Hermot. ὅσοι δ' αὖ εἰς τέλος ἔβη καρτερήσαντες, οὗτοι ὥσ τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἤδη μονοῦται, παμμάκαρά πνα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οὐ μόνον μηκας ἐπὶ τῶ ὕψει ὀπτοκοπιοῦντες πνας τοὺς ἄλλους. Vbi nota ἄκρον & ὕψος synonymos posita.

Ὑψηλός, ή, ό, Altus, Excelsus, Celsus, Sublimis, Editus, Eminens. Iliad. η, — δείμαντο δὲ οἱ Πυργοὺς ὑψηλοὺς, ἔλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, celsas turres. Metaphoricè quoq; capitur, vt Latina etiam vocabula. Dionys. Longin. in suo περὶ ὕψους libello, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε ᾖ καὶ ἀμελεῖτε. Et rursum, ὁκ τῶν ὑψηλοτέρων ὅπῃ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, à sublimioribus ad humiliora decurrit. Theophyl. epist. 37, πλὴν γλῶτταν ἔχεις ὑψηλοτέραν τῆς πράξεως: quoniam nimirum rem humilem effers extollisque verbis sublimibus. Gregor. μὴ τοίνυν ἡμᾶς ἀθύματα τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. Luc. in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, sublimia enim iam affectas animo. Dicitur etiam ἀφ' ὑψηλοῦ, vt ἀφ' ὕψους, Ex alto, Ex loco excelso & edito. Luc. De scrib. hist. οἷα αὐτῷ ἐφαίνετο ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι. Vbi subauditur substantiuum τόπου. dicitur enim ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου, vt ἐν ὑψηλῷ τόπῳ, velut apud Herodian. libro 5, ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συνκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε πλὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι. erat enim is locus consularis, & propterea ἐπιμέτρος. qua de re vide Plut. Symp. 1, probl. 3.

C. Ὑψηλοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui corde est elato, Superbus, Arrogans. ὑψηλὰ φρονῶν. idē cum ὑψηλόνοις & ὑψηλόφρων.

C. Ὑψηλόκριμνοι πέτραι apud Æschyl. initio Prometh. Altis præcipitiis rupes.

C. Ὑψηλολογέω, ῶ, siue Ὑψηλολογέομαι, οῦμαι, Alta loquor, Vtor verbis sublimibus, Orationis sublimitatem confector. vt ille qui apud Horat. Proiicit ampullas & sesquipedalia verba. Synes. in Sophista, ἠκούσατε δέ πνος τῶν ἐμῶν ὀπτικδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ὀπτὶ τοῖς συωνύμοις καὶ ὁμωνύμοις. AT Ὑψηλογέω, ῶ, quod affertur itidem pro Altè loquor, mendosum est, próque eo scribendum vel ὑψηλολογέω, vel ὑψηλογέω.

C. Ὑψηλόνους, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mente est elata. ὑψηλόφρων. Vnde neutro genere τὸ ὑψηλόνουν, Mentis elatio. substantiuè enim accipitur pro ὑψηλόνοια. seu Animi celsitudo & sublimitas. Plut. in Per. τὸ δὲ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ παντὸς πολεσουργὸν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐστὶ κτῆσμα, ὂν φυσιολογίας.

C. Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedente ὑψηλόνους, Qui est mente excelsa: vel Qui est mente elata & superba, Qui nimis altos seu magnos spiritus animo sumit. plerunque enim in malam partem accipitur pro ὑπερήφανος, ὑπέρφρων, ὑπερόπτης, vt & ὑψηλὰ φρονεῖν in vitio ponitur. VNDE Ὑψηλοφρονέω, ῶ, idē quod ὑψηλὰ φρονέω, Alta sum mente. sed plerunque in malam partē, pro Nimis alta & elata mente sum, Nimis sublimia animo mihi sumo, Animo elato sum, seu Animo efferor, Superbio: vel Arroganter de me sentio. cui oppositum ταπεινοφρονέω. ITEM Ὑψηλοφροσύνη, ης, ἡ, Mens alta: seu Mens nimis alta & elata, Animus nimium se efferens. cui opp. ταπεινοφροσύνη.

C. Ὑψηλαύχενος, ενος, ὁ καὶ ἡ, Qui alta & elata est ceruice, Elata & superba ceruice incedens. VNDE Ὑψηλαυχενία, ας, ἡ, de eiusmodi incessu. Xen. De re equ. ὅταν αἴσθηται ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ τε ὑψηλαυχενίᾳ καὶ τῇ χαλαρότητι.

Ὑψηλῶς, Altè, Excelsè, Sublimiter. Suidæ μεγάλως.

Ὑψόθεν, Ex alto, Desuper. ὑπερθεν, ἀνῶθεν. Homer. Il. υ, Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσιδάων ἐπέναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Vbi nota ὑψόθεν & ἔνερθε sibi opposita. Exponitur etiam Altè, vt idem sit cum ὑψόθι. ‖ Cum genitiuo autē iunctum significat Super, sicut & ὑψόθι. Apollon. Rhod. Argon. 2, ὑψόθεν ἀκτῆς.

Ὑψόθι, In alto, In sublimi, ἄνωθι, ἐν ὕψει. Homer. Il. ρ, de aquila, Οὔ τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πῶϊ Θάμνῳ ἐν' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Est enim ὀξύτατος δέρκεσθαι ἐν οὐρανίοις πετεηνῶν. ‖ Cum genitiuo iunctum significat Super, vt præcedens ὑψόθεν. Epigr. libro 1, ὑψόθι γαστρὸς, super ventrem. Et apud Nonn. ὑψόθι φωκῶν, super sedes. nisi malis, Super altas sedes, Alta super sedilia.

‖ Significat etiā Altè, In altū. ὑψόσε. Ex Apollon. Rhod. Arg. 2, ὑψόθι πίνει, Altè tendit, In altū tendit. Et rursum, ἐπ' ἀναίσιον ἐρύσαι ὑψόθι νῆα. Vbi tamen pro ὑψοῦ accipi potest.

Ὑψόσε, In altum, In sublime. Hom. Il. φ, — ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπῆδα Θυμῷ ἀνιάζων. Et Od. μ, χεῖρας Ὑψοσ' ἀειρόμενος. Itidémque alibi, ὑψόσ' ἀερθεὶς, In altum leuatus.

Ὑψοῦ, In alto, Altè. idem quod ὑψόθι. Hom. Il. α, — ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν Ὑψοῦ, Altè. Dicit & Soph. ὑψοῦ αἴρει pro μετεωρίζει. vbi potius significat In altum, ὑψόσε. vt Hesych. quoq; ὑψοῦ διάθεσις exp. εἰς ὕψος ὁρμᾶ, Suid. verò ἐν ὕψει ῥέχῃ.

Ὑψι, idē quod ὑψοῦ seu ὑψόθι. id est Altè, Sublimè seu Sublimiter. vt Suid. quoque annotat ὕψι & ὑψοῦ aduerbialiter significare εἰς ὕψος & ἐφ' ὕψους, In altum, In alto. Homerus hymno in Apollinem, — ἀχαδὸν κιθάριζε Καλὰ καὶ ὕψι βιβᾶς. Et apud Hesych. Ὑψι δ' ἐπ' ἀνάων ὁρμηθείσαν. id est μετέωρον αὐτὴν ὅθεν τῶν ἀκρωτῶν ὁρμηθείσαν, ex Il. ξ, v. 77. Itidémque ὕψι idem exposuerat μετέωρον, ἄνω, ὑψηλοῦ. Rursum Homer. Iliad. υ, Ζεὺς δ' ἤμβροτε ὕψι κέλευθον. Et Hesiod. Erg. de accipitre, Ὑψι μάλ' ἐν νεφέεσι φέρων, in altissimis nubibus.

Deriuata ex Ὕψος & aduerbio Ὑψι.

C. Ὑψόφρων, idem cum ὑψηλόφρων. Vide in Ὑψιφοίτης.

C. Ὑψιβάμων, SIVE Ὑψιβαθής, Altigradus, Altè gradiēs, Altè vel in alto incedens. vt Hesych. quoq; ὑψιβάμονος exp. ἐν ὕψει βαίνοντος. apud quem tamen contra feriem alphabeticam SCRIPTVM Ὑψιβάμωνος, VT ET Ὑψιλογέω ET Ὑψιλοφος in v. l. pro Ὑψιλογέω & Ὑψιλοφος.

C. Ὑψιβαθύς, έος, ὁ, Altè profundus: seu Altè prominens. Oppian. De ven. lib. 3, Ὄμματα δ' αἰγλήεντα καὶ ὀφρύας ὑψιβαθείας.

C. Ὑψιβρίθεθλος, In alto natus. vt ὑψιβρίθεθλος θεὸς apud Nonn.

C. Ὑψίγυιος, Alta habens membra. At Pind. ὑψίγυιον ἄλσος dixit Altum nemus, teste Camer.

C. Ὑψιδέμεθλος, Alta habens fundamenta, Nonn.

C. Ὑψικρατέω, ῶ, In alto dominor. est enim ὑψικρατῆν Suidæ τὸ ἐν τῷ ὕψει κρατεῖν. AT Ὑψικράτης, nomen proprium apud Luc. in Macrob.

C. Ὑψίλοφος, Altè cristatus, Altam cristam habens & eminentem conum. Per iocum Aristoph. Ran. — ὑψίλοφον τε λόφον κορυθαν ἵλα νείκη. id est μετέωρον, μεγάλον: quoniam nimirum Æschylus (de quo ibi loquitur) vsus est charactere & verbis sublimibus seu grandibus: quamobrē idem comicus eum ἐκβρεμέμαν etiam appellat, διὰ τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες: alibi & κομπφακελορρήμονα nominans, necnon κρημνοποιόν, & τύμφακα ac φόφου πλέων. Eandem ob rem dicit φρενοτάκτωνος ἀνδρὸς ῥήματ' ἐπιβάμενα. Et rursum, φείξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν, Δεινὸν ὀπτοκιωίων σωιάχην, βυχίδρυφος ἥσι Ῥήματα γομφοπαγῆ πτακιδὸν ἀποπαῦν, Γηθεῖ φυσήματι. Necnon τυμβουργὸν ἔπων eadem de causa vocat, ob ampullas & sesquipedalia verba.

C. Ὑψίλυχνος, Excelsum habens lychnum: item Ab excelso resplendens lychno. Apud Athen. lib. 4, ταῖς δὲ πρὸς ὑψιλύχνοις ἔστλβον αὐγαί.

C. Ὑψιμέδων, In alto regnans, In alto rerum potiens, Altipotens. id est Rex calorum. vt ὑψιμέδων Ζεὺς apud Aristoph. in Nub. & in Epigramm.

C. Ὑψιμέλαιναι, Altè nigræ. seu In ipsam vsque altitudinē & fastigium nigræ. nisi malis resoluere in Altæ & nigræ, Celsæ & nigræ. Hom. Il. ο, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ὀπτιβάντες, ἐρέριχοντο.

C. Ὑψιμέλαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altas habens ædes. seu Excelsa habens atria. vt ὑψιμέλαθρος πόλις apud Nonn.

C. Ὑψιπέτης, SIVE Ὑψιπετής, Altiuolus seu Altiuolans, vt Plin. & Cic. loquuntur. id est Altè seu in alto volās. Homer. Iliad. χ, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. Suidæ ὁ εἰς ὕψος πετόμενος: AT Ὑψιπετής, inquit idem, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών, qui ab alto seu ex alto decidit.

C. Ὑψίπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in alto versatur. idem cum ὑψιφοίτης & ὑψιπόρος. Oppian. De venat. lib. 3, ἐρπυσήρσι καὶ ἰχθύσιν — ἠδ' ὑψίπολοις ἀγέλεσσιν Οἰωνῶν.

C. Ὑψίποις, Altis insistens pedibus, ideóque Excelsus.

C. Ὑψιφαής, SIVE Ὑψιφαινής, Altè apparens. seu In alto apparens, Sublimis. Posterius ex Nonno affertur, prioris autem exemplum ex Epigr. ὑψιφαῆ πάφον.

C. Ὑψιφοίτης, idem CVM Ὑψιπόρος, Altigradus, Alta per-

currens, Excelsa permeans seu peruadēs. Vt enim Hes. ὑψιπόροις exp. δι' ὕψους πορεύοντας, ita ὑψιφοίτης eidem est ὑψηλοπόρος. A Suida autē ὑψιφοίτης exponitur non solùm ὑψηλοπόρος, verùm etiam ὑψόφρων, Alta & excelsa prædituS mente: vel etiam Qui animo est elato & superbo.

C. Ὑψαυχέω, ῶ, idem cum μεγαλαυχέω, Glorior, Iactito me. seu Magnis & sublimibus verbis me iactito. vel etiam Elata ceruice sum & superbio. vt idem fit cum ὑψαυχενέω & ὑψαυχενίζω, quæ vide in Αὐχέω, Tomo 1.

C. Ὑψιρεφὲς ET Ὑψιοφον apud Hesych. τὸ ὑψηλὸν ὀροφῶν ἔχον. Quæ scriptura mihi suspecta est, quippe qui maiore ratione niti alteram scripturam existimem, nimirum ὑψιρεφὲς & ὑψηρεφὲς pro ὑψηρεφὲς, ὑψόροφον autem pro ὑψίροφον.

Alia deriuata ab Ὕψος.

Ὑψηπὸς, ού, ὁ, Altus, Excelsus. idem cum ὑψηλός. Hesych. enim ὑψηπῆς exp. ὑψηλῆς, μεγάλης.

Ὑψίπορος, Altior. Apud Theocr. Est autem compar. irregularis. Est & irregularis SVPERL. Ὑψιστος. (vt βεράχιστος, & βεράδιστος & πάχιστος) id est Altissimus, Excellissimus, Celtissimus. VNDE Ὑψιστάτος ἄρτεσις dicitur τῶν τὴν ὕψιστον σεβομένων, teste Hesychio. Meminit & Suid.

Ὑψόω, ῶ, F. ώσω, Exalto, Extollo. id est In altum tollo, vel eueho. Matth. 23, & Lucæ 14, ac 18, ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται, quisquis sese extulerit. Vtitur & autor Batrachomyomachiæ, Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας, Erigens, Attollens. Accipitur etiam pro Perficio, Absoluo: metaphora ab ædificiis sumpta quæ attolluntur quum perfecta sunt, seu quæ tum demum perfecta sunt quum ad fastigium sunt perducta. Ioseph. πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη τελευτήσας, antequā perficeret & impleret opus, decessit. Suidas ὑψοῦται expon. ὑψηλὸν κηρύττει, afferens ex Psalm. Dauid. ὑψοῦται Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Idē rursum ὑψώθητι exp. δεῖξον πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου, ὑψηλὸς δείχθητι καὶ πάντων ὑπέρτερος: afferens iterum ex Psalm. Dauid. ὑψώθητι ὅτι πᾶς οὐρανὸς ὁ Θεός.

Ὕψωμα, ατος, τὸ, Exaltatio, Eleuatio: seu Altitudo. vt ὑψώματα καὶ ταπεινώματα τῶν ἀστέρων apud Plutarch. Exponitur etiam Cacumen, Summitas: eóque significatu Phocyl. vsus esse traditur.

Ὕψωσις, εως, ἡ, Exaltatio, Eleuatio, Elatio. ἔπαρσις, Suidæ, qui itidem ὕψωσε exp. ἐπῆρεν.

C. Ἀνυψόω, ῶ, itidem Exalto, Extollo, In altum attollo & eueho, Erigo. Epigr. lib. 4, χθονὸς ὕψος αἰνυψώσαντο, in sublime extulerunt.

C. ΣΥΝυψόω, ῶ, Simul exalto, Vnà extollo & in altū eueho.

C. ΥΠΕΡυψόω, ῶ, Supra alia exalto & extollo. Seu Supramodum extollo & eueho, Vel Eueho suprà quàm dici possit, In summum effero.

Ὑ Ω, F. ὕσω, Pluo. Aristoph. Nub. ἀλλά τίς ὕει; sed quisnā pluit? Et paulo pòst, Καί τοι' χρὴ αἰθρίας ὕειν αὐτόν, oportebat eum sereno cælo pluere: quum tamen nemo vnquam viderit eum αὖθις νεφελῶν ὕοντα. Ibidem ad mouēdum risum, Strepsiadi affingit hæc verba, Κάτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ὤμνυ δι' κοσκινοῦ οὐρεῖν, per cribrū mingere, quum pluit. Et Paus. in Attic. ὑσαίνης Θεοῦ. vt Luc. quoque, ὕοντα Θεὸν τηροῦσιν οἱ Γαεσάμαντες, pluentē deum. Et ante hos Homer. Od. ξ, ὕε δ' ἀρα Ζεὺς πάνυχος, nocte pluebat tota Iupiter. Additur interdum datiuus personæ. Aristoph. Nub. ὕσομεν πρόπισιν ὑμῖν, vobis primis pluemus. Paus. Attic. γῆς ἄρδεσθαι ἱκετευούσης ὑσαί οἱ τὸν Δία, vt sibi plueret Iupiter. id est Vt pluuia se irrigaret & humectaret. Interdum verò iungitur cum datiuo eius rei qua pluit. vt Liu. dicit Lapidibus pluisse, Sanguine pluisse. Athen. lib. 8, οἶδα δ' καὶ πολλαχοῦ ὕσαντα τὴν θεὸν ἰχθύσιν. vbi itidem Phylarchus testatur ἐωρακέναι πολλὰς πολλαχοῦ τὸν θεὸν ὕσαντα ἰχθύσιν, πολλάκις δὲ πυρός. (vt & lib. 6, ex comico, νιφέτου μὲν ἀλφίτοισι, ψακαζέτω δὲ ἀρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνεσι) Qui tamen datiuus nonnunquam per accus. effertur: veluti quum ibidem Phænias scribit ὁ Χερρονήσῳ ὅτι πεσὼν ὑμέρας ὕσαι τὸν Θεὸν ἰχθύας. & Heraclides, περὶ τῶν Παιονίαν καὶ Δαρδανίαν βαρβάροις ὕσαι ὁ Θεὸς, καὶ ζωσῶν αὐτῶν ἐμβύθιζε τὸ πλῆθος ὡς ταῖς οἰκίαις καὶ ταῖς ὁδοῖς πλήρεις εἶεν. Itidémque apud Aristoph. in Nub. quidam putat καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν, ὕδωρ, nouam semper Iouem plure aquam.

vt Valer. Maxim. dicit in Piceno agro lapides pluisse, & Cic. Sanguinē pluisse. Et pass. ὕεσθαι dicitur quod pluendo decidit. Philo De vita Mos. lib. 1, τὸ πρὸς τῆς ἑβδόμης ὑόμενον οὐ μόνον οὐ μετέβαλλεν, ἀλλὰ καὶ μέγιστον εἶχε διάστασιν, quod depluebat. Idem νιφόμενον dicit, scribens, συλλέγοντες ἅμα τῇ ἕω τὸ νιφόμενον, ἥλιου δὲ ἐπιόντος, εἰθ' ἕψοντες προσεφέρον τοῖς. Itidem Gregor. δρῶν ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ. vterque de manna loquens qua in deserto pluebat. Necnon νύκτα ὅλην ὕειν dicitur Iuppiter vel is qui pluuiæ & imbris præses fingitur. Aristoph. Nubib. Κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων, Ὑσεται πλὴν νύκτα πᾶσαν, nocte pluemus tota. Tale apud Hom. ὗε Ζεὺς πάνυχος, pernox pluebat. ‖ Impersonaliter etiā ὕει dicitur, pro ὕει Ζεύς. vt apud Latinos etiam Pluit impersonaliter vsurpatum reperitur, & quidem frequentius. Aristotel. Rhetor. 2, εἰ σωνεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι. solet enim coactis nubibus pluere. vbi itidem dicit, εἰ ἐβρόντησε, καὶ ἤστραψε, si tonuit, etiam fulgurauit seu coruscauit. Theophr. De caus. plant. lib. 4, πολὺ μᾶλλον ὕσαντος, Siquidem multum pluat, Si quidem copiosa fuerint pluuiæ. Xenoph. verò Hellen. 1, dicit ὑόντος πολλοῦ. (vbi subaudiri potest ὄμβρου, aut ὕδατος ὀμβρείου) Opponens ei, αἰθρίας γλυκυθύμης καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος. Sic ὗσαι dicitur & ὑσθῆ. ‖ Actiuè etiam capitur nōnunquam pro βρέχω, Irrigo, Pluuia perfundo, Pluuiali aqua humecto & madefacio. Vnde passiuè ὕεσθαι dicitur qui pluuia irrigatur & madefit. Homer. Odyss. ζ, de leone intrepido, Ὅστ' εἴσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος, etiamsi imbre madefiat & ventis affletur. Arr. 6, οὐ γὰρ ὕεται τὸ παλαὶ ἡ γῆ αὕτη ἐξ οὐρανοῦ. Theophr. Hist. pl. lib. 4, ἐν τῇ ὑομένῃ τῆς Λιβύης. Gregor. γῆ καὶ πόκος ἐναλλὰξ ὑόμενά τε καὶ ἄβροχα διαμένοντα. Pausan. καὶ γλοῦ ἐπίπαν ὕεσθαι. Sic Herodot. ἡ γῆ ὕεται: & ὕσθησαν Θῆβαι. Plutarch. cum datiuo rei qua veluti pluuia aliquid perfunditur, Romulo, ὑσθῆ ἡ πόλις καρόσιν αἱμάτων, Guttæ sanguinis è cælo in vrbem ceciderunt. id est, Sanguine pluit, vt Liu. cum Cic. loquitur.

C. Ἐφύω, Superpluo, Impluo, Pluuia perfundo. VNDE PASS. Ἐφύομαι, Perfundor pluuia: ex quo apud Xenoph. ἐφυσμένος, perfusus pluuia. ‖ IMPERSON. Ἐφύει, Impluit, Superpluit, Pluuia incessit. Theophrast. χρήσιμον δ' ἐὰν ἀπαυθοῦσιν ἐφύσῃ, καθάπερ ἐλαίᾳ καὶ ἀμπέλῳ. Et in 4 De caus. plant. cap. 9, de faba, ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ ἀπαρέντι, δι' φυέστερος. vbi tamen corruptè legitur ἐκφυσῆσαι. Sic ὀπτίφει dicitur. Ἐφύει, Pluuia consequitur, Statim pòst pluit, Sub tempus illud pluit. vt apud eundem Theophr. De caus. plant. lib. 6, de arcu cælesti, ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφίσῃ, vbicunque enim insederit, pluuia statim sequitur.

Ὕσμα SIVE Ὕμα, Pluuia. Erot. apud Hippocratem, ὕσματα expon. ὕματα, βρέγματα, annotans accipi ὀπτὶ ὑέτοῦ.

Ὑάδες, Hyades: stellæ quædam à pluendo sic dictæ, quoniam ortu occasúque suo pluuias largósq; imbres concitant, vt Cic. & Plin. testantur. Alii Suculas vocarunt Latinè, ab ὗς deriuantes, vt suprà docui.

Ὑακίζω, Pluo, Madefacio, Rigo. Hesych. enim ὑακίζει expon. ὕει, ὑεπίζει, βρέχει. apud quem legitur etiam, ὑακίζει οἱ εἰς τὰ ἀγκίνια.

Ὑέτης, οῦ, ὁ, Pluuia: τὸ ὕσθρον, Id quod depluit seu pluendo decidit. Lucian. in Tim. ὑετοί τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι. Hesiod. Erg. Δέρματα συῤῥάπτειν νδύρω βοὸς, ὅφρ' ὀπτὶ νώτῳ Ὑετὸν ἀμφιβάλῃ ἀλέων, vt tibi sint præsidio ad arcendam pluuiam. Aristoph. in Vespis, Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ Ζευτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα, Fieri pluuiæ, vt Lucr. loquitur. Quid verò sit ὑετὸς & quomodo ab ὄμβρος differat, his verbis docet Aristot. De mundo, ὑπία οὖσα ἡ τὸ νέφος θλῖψις, μαλακὰς ψακάδας διαπείρει, σφοδρὰ δὲ, ἀδροτέρας. καὶ τὸν καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρου μείζω καὶ συνεχῆ συῤῥέμματα ὀπτὶ γλοῦ φερόμενα. Id est, Bud. interprete, Si nubis compressio remissa fuerit, molles stirias dispergit: sin vehemens, pleniores. hócque appellamus pluuiam, imbris contorta stillicidia, cùm maiuscula ipsa, tum verò iugi tenore casistantia.

C. Ὑέπμαντις, epitheton cornicis apud Euphorionē, ex eo quòd pluuias prædicit. Reddi potest Pluuiæ prænuntia: vel Aquæ augur, vel Imbrium diuina auis imminentum, vtrunque ex Horatio. Huc pertinet iste Ma-

ronis versus, Tum cornix plena pluuiam vocat improba voce. Sic Theophr. inter σημεῖα ὑδάτων hoc etiam ponit, κορώνη ὅτι πέτρας κορυσσόμενη, ἰὼν κῦμα κατακλύζει, ὕδωρ σημαίνει. necnō eadem κολυμβῶσα πολλάκις καὶ πτερυγίζουσα itidem ὕδωρ σημαίνει. A

Υέπος, ου, ὁ, Pluuius, Pluuiosus. vt ὑέπιος ἀστραπός in Epigr. Via pluuiosa. Et apud Aristot. in Probl. διὰ τί οὐχ οἱ αὐτοὶ ἄνεμοι πανταχοῦ ὑέποιοί εἰσι. Idem & ὑέπιος Διός meminit in lib. De mundo, ἀστραπός τε καὶ βροντῶν καὶ ἀήρ, καὶ αἰθέριος, κεραύνιός τε καὶ ὑέπιος ἀπὸ τοῦ ὑετοῦ καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων καλεῖται. Meminit eiusdem Arrianus quoque & Phurnutus: necnon Strabo & Pausan. à quibus ὄμβριος Ζεύς nominatur. Luc. οὐνοπε appellat, in Dialogo Iouis & Ganymedis, οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ τῷ οὐνίῳ. SED ET Υής appellatur. Sic enim Hesychius, Υής, Ζεὺς ὄμβριος. Latini pluuiū dixere. vt Tibull. Arida nec pluuio supplicat herba Ioui. Reperitur ET Υεπώτατος superl. gradu pro Pluuiosissimus, vt ὑεπώτατος ἄνεμος apud Herodot. Ventus pluuiosissimus, seu maximè pluuius, teste Bud. B

Quod verò AD Υής attinet, annotat Suid. esse quoque epitheton Bacchi, eius ex Clidemo hanc afferēs rationem, quoniā ὀπτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ καθ' ὃν ὁ Θεὸς ὕει χρόνον. Pherecydes autem Semele scribit ὕω nominari: & Dionysi seu Bacchi nutrices, ὑάδας. quēadmodum Hes. in suo lexico, Υή, (inquit) ἡ Σεμέλη, ἀπὸ τῆς ὕσεως: afferens ET Υάδες, Σαβάζιος. Vide & quæ ex Eust. suprà annotaui in Υάδες de hoc epitheto Bacchi. & obiter hîc NOTA Υή etiam SIVE Υή. vtroque enim modo scriptū reperitur: paroxytonως apud Suidā, apud Hes. verò oxytonως. In cuius loco nota ET IAM Υής de ipsa pluendi actione, quasi pluitionem dicas. In v. l. autē Υή exponitur Pluuia, sed sine autore & sine exēplo. C

Υεπίζω, Pluo. ὑεπὶν ποιῶ, vt Aristoph. loquitur. Vtitur Hesych. in exponendo Υακίζω. D

AT Υέπσαι, (si vulg. lex. credendum est) Venti quidam anniuersarii, qui certo anni tempore flant, qui & ἐτησίαι.

Υδωρ, (genit. ὕδατος, ab inus. THEM. Υδας) grāmatici ab ὕω deriuatum dicunt pleonasmo literæ δ. quod etymon sequendo, idem propriè foret quod ὑετός, humor cælo delapsus dum pluerer, pluuia. generaliter tamen pro quauis aqua accipitur, siue cælitus delapsa sit, siue fluminum, lacuum, stagnorum, mariúmve fontibus & scaturiginibus eruperit. Hom. Od. ι & κ, Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆν ἄδυ, καὶ ἀφυστάμεθ' ὕδωρ. Itidémq; Od. λ, Ἐς πόντον βάλλοισιν ἀφυστάμενοι μέλαν ὕδωρ. Et Il. ζ, ὕδωρ φορέειν. Et in Bœot. πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήπιον. Et Il. π, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάζοντες γλαφυροῖσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ. Necnon rex Persarum apud Herodotum lib. 1, & Athen. lib. 2, ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεος πηγῆς ἄγεται τοῦ πρὸς Σούσα ῥέοντος: cui ex Ægypto quoque ἀνέπεμπτο ὕδωρ ὀκ Νείλου. Rursum Hom. Od. α, — οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ. vt & apud Athen. lib. 13, — ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι: & lib. 10, εἰς οἴνου πρὸς δὺ ὕδατος. Apud eundē li. 2, Οἶνός τοι χαρίεντα πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῇ, Υδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἀνθρώποις. vt & Horat. Nulla placere diu nec viuere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Eandémque ob causam Demostheni quidam obiiceba nt quòd ὕδωρ πίνων εἰκότως δυσκολος καὶ δυσθυμός ἐστί τις ἄνθρωπος. Iterum Hom. Iliad. ι, Φέρτε δὲ χρυσὸν ὕδωρ, aquam afferte lauandis manibus. Et Il. ω, χρυσὸν ὕδωρ ὀπὶ χεῦαι. vt & Il. γ, βασιλῆϊ ὕδωρ ὀπὶ χεῖρας ἔχευαν. Et rursum, Τοῖσιν δὲ κήρυκες ὕδωρ ὀπὶ χεῖρας ἔχευαν, Σῖτον δ' ἀμφὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι. Sic Aristoph. Tageniſtis, Φέρε παῖ παχέως κατ' χειρὸς ὕδωρ, ὡς ἀφέπεμπε τὸ χειρόμακτρον. Et in Vespis, Υδωρ κατ' χειρός, παῖ τραπέζας εἰσφέρειν. Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη κατένδομεν. nam τὸ κατ' χειρὸς seu κατ' χειρῶν ὕδωρ, ſ. χόμβρον, vocabant aquam qua accubituri lauabant manus: ἀπόνιμμα autem, qua post cibum manus abluebant. de qua Hom. Odyss. γ, Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ὀπὶ χεῖρας ἔχευαν, Κοῦροι δ' κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. quibus nimirum à cœna libarent. Illud verò κατ' χειρῶν ὕδωρ omnium ὑδάτων suauissimum esse, iocosè quidam dixit apud Athen. lib. 4, vbi quæritur quænam aquæ optimæ sint & laudatissimæ. Item εἰν ὕδατι ψυχεῖν βάπτειν apud Homer. Od. ι. Et Il. ψ, λοέσασ' ὕδατι λευκῷ. vt Plut. quoq; in Lycurgo, οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη ἀλλὰ οἴνῳ τοῦτο ἐλουον. Apud oratores in causis forēsibus διαμετρεῖν & ἐγχεῖν ὕδωρ, dimetiri & infundere aquam, quum nimirum causæ dicendæ agēdæq; locus datur. Ad aquæ enim mensuram certam & ad clepsydram oratores Athenis dicebant. vt apud Plut. in Alcib. oratores quidam, quum Alcibiades esset accusatus de quibusdam criminibus, & cum copiis in Siciliam iam profecturus, dicūt esse ἄπορον αὐτοκράτορα στρατηγὸν πολιαιτῆς ἀποδεδειγμένῳ δυνάμεως, ἡθροισμένης στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων, μεταξὺ συκληρουντος δικαστήριον, καὶ ὕδωρ διαμετροῦντος, ἀπολλυμένου τὸν καιρόν. Sic Æschin. in Ctesiph. p. 77, ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῇ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ· τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ, τῷ τὴν γραφὴν φεύγοντι καὶ τοῖς εἰς αὐτὸν τὸ πρᾶγμα λέγουσιν. ἐπειδὰν δὲ τῇ πρώτῃ ὑφῳ μὴ λυθῇ τὸ πρᾶγμονον, ἤδη τὸ τείτον ὕδωρ ἐγχεῖται τῇ μιᾷσῃ καὶ τῷ μεχθεῖ τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας. Quibus verbis sui temporis consuetudinem clarè ostendit. Et Demosth. Pro cor. εἰ δέ φησι, νεῦ δεῖξάτω ὅτι τῷ ἐμῷ ὕδατι, quod si ita esse dicat, ostēdat id ad meā clepsydrā. Et Luc. ὑπὲρ τὸ ἐγχεόμενον ὕδωρ λέγειν dixit, pro Longiore vti oratione quam præfinitum sit: extendere nimirum orationem vltra clepsydrā. Vide infrà & Ἐφύδωρ seu Ἐφ' ὕδωρ. Et in bello τὸ ὕδωρ ἀφαιρεῖσθαι τοῖς πολεμίοις, aquā eripere hostibus, aliò nimirū diuertendo alueos fluminum & riuorū in hostium sedem influētes. Xen. Hell. 2, αὐτὸς δ' ἱκανὸς εἶ τὸ ὕδωρ ἀφελέσθαι τοῖς Κεφαλληνίοις. Et paulo antè, φρεαπᾶν τεμόμενος ὑπόνομον, ὠρύττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Sic Plut. in Alex. ὑδωρ ἀφαιρησόμενος ἠμῶν ἀφῖξαι. Thucyd. ἐκβρέπειν τὸ ὕδωρ eo significatu dicit. Apud Homer. autem Il. φ, αὐὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφοτέρω καὶ κήποις ὕδατος ῥόον ἠγεμονεύει. Sunt porro τῶν ὑδάτων duæ summæ differentiæ. quædam enim πόσιμα sunt, Latinis aquæ potabiles: quædam ἄποτα, quæ bibi nequeūt. πόσιμον ὕδατος quinq; in vniuersū sunt species, ὄμβριον, πηγαῖον, φρεάτιον, ποτάμιον, λιμναῖον, hoc est aqua pluuia, fontana, putealis, fluuialis, palustris. Rursū pluuiæ aquæ tres apud Hippocr. Epidem. 4, differētiæ statuuntur, nimirū ὕδωρ θερινὸν, βροντῶδες, λαμπρῶδες, aqua æstiua, tonitrualis & procellosa. quarum primam ὡραῖον etiam ὕδωρ nuncupat, quoniam æstatis partem mediā κατ' ἐξοχὴν veteres appellarunt ὥραν. Quibus addi possunt τὰ ἀπὸ κρυστάλλου καὶ χόνος ὕδατα, aquæ à glacie & niue manantes. Aquarum verò quæ bibi non possunt, multa sunt genera, θαλάττιον ὕδωρ, συπηρεῶδες, ἀσφαλτῶδες, χαλκανθῶδες, ἰῶδες, νιτρῶδες, θειῶδες, aqua marina, aluminosa, bituminosa, atramentosa, æruginosa, nitrosa, sulphurea. Quum verò apud medicos simpliciter ὕδωρ dicitur, eam intelligere aquam oportet quæ reuera dulcis est, quáeque à Græcis VOCATVR Ἄποιος, hoc est, quæ nec gustu nec olfactu alienam vllam qualitatē præ se fert: scilicet quæ nec dulcis nec salsa, nec acida nec acris, nec malè olēs nec putris, nec alio quouis modo insuauis est, sed omnis penitus qualitatis est expers, & omnis alterius rei mixtione caret quæ gustu aut olfactu deprehendi possit. Est autē etiam pellucida, minimēq; cœnosa, sed veluti diligentissimè colata, & ab omnibus quæ innatare solent ramentis libera. citò calefit & citò refrigeratur: vnde & leuem esse constat. itidémque siquid in ea calefiat, calefit citò: siquid incoquatur, citò coquitur. Et eiusmodi sunt τὰ λεπτὰ καὶ κοῦφα καὶ μαλακὰ τῶν ὑδάτων, aquæ tenues leuesq; & molles: quibus opponuntur ὕδατα παχέα, βαρέα, σκληρά, apud Plut. & Athen. quæ σκληρὰ ὕδατα dicuntur etiā ἀπεφθέγματα siue ἀπεφθόματα, aquæ indomitæ & incoctiles, perinde atq; legumina quæ difficulter elixantur. Rursum idem Athen. lib. 2, τὰ τῶν ὑδάτων γάσματα, χαλεπὰ ὡς τὰ λιμνάζα καὶ τὰ ἑλώδη. Et Plut. Symp. 4, τὰ τῶν ἀσραπᾶν τῶν ὑδάτων ἀναλδῆ καλοῦσιν οἱ γεωργικοί. Idem Athen. eodē libro scribit quædam ὕδατα esse σωματώδη καὶ ἔχειν ὡς τὸ βάρος ἐν αὐτοῖς. Cōmemorat ibidem & quædam χώδη, quædam etiam ῥυπικά. Præterea ψυχρὸν ὕδωρ, cum opposito θερμόν: inter quæ medio loco est τὸ χλιαρὸν siue γαλακτῶδες ὕδωρ, egelida & lactis modo tepida aqua. quod μετάκερας etiā nominatur. At verò λευκὸν ὕδωρ apud Pausan. in Messen. & Strab. lib. 5, Latini appellant

Albulas aquas. Quarum mentio apud Galen. Meth. lib. 8, Plin. lib. 31, cap. 2, Vitruu. lib. 8, cap. 3, Suet. in Aug. & Martial. lib. 1, & 4. ‖ Υδωρ peculiariter interdum dicitur mare. vt Odyss. γ, τοὺς πέντε νέας κυανοπρῴρειος Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων αἴσιμός τε καὶ ὕδωρ. At Odyss. ι, ὀπτῆσαν ἁλμυρὸν ὕδωρ, adiecto epitheto. ‖ Ita vocatur etiam τὸ ὄμβριον ὕδωρ, seu τὸ ἐκ Διὸς ῥυόμενον ὕδωρ, vt Theophr. loquitur. quæ significatio propria esse dici queat, respiciēdo ad etymon suprà allatum. Xen. Hell. 1, ὕδωρ δ' ὀπτηρόμενον πολὺ καὶ βροντᾷ, διεκώλυσαν τὴν αἰαγωγήν. Sic Theophr. in suis Prognost. dicit, ὕδωρ σημαίνει, & ὕδατος σημεῖόν ἐστι, necnō, ὑδατικὸν σημεῖόν ἐστι, pro ὑετοῦ σημεῖόν ἐστι, vt ibidē loquitur. Et Aristot. de apibus, προγινώσκουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλισσαι. id est, (Plin. interprete) Prædiuināt apes ventos imbréſque. Theophr. rursum adiecto epitheto dicit, γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐρανίον. pro quibus verbis idem Plin. habet, Rigatur gelidis fontibus, & imbres accipit. Itidem verò ὕδωρ ποιεῖν dicitur vt ὑετὸν ποιεῖν, pro Pluere. Aristoph. in Vespis, Κοὐκ ἔθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεσσάρων τὸ πλεῖστον ὕδωρ αἰαγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Ἐπεισι γοῦν τοῖσι λύχνοις οὐπεὶ μύκητες. Φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ πυθῇ, ποιεῖν ὑετὸν μαλιστα. vt Virgil. quoque Georg. 1, tradit nocturna carpentes pensa puellas hyemē & pluuias expectare, quum testa ardente vident Scintillare oleum & putres concrescere fungos. Sic Characterum autor dicit, εἰ ποιήσειν ὁ Ζεὺς ὕδωρ, τὰ ἐν γῇ βελτίω ἔσεσθαι. Et Socrates apud Diog. Laert. amicis ait, Nónne prædixeram ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει; ‖ Υδωρ medici vocant etiam subeuntes cutem aquas, aquam intercutem: ὑδρωπα & ὕδερον alio nomine id appellantes. Dioscor. lib. 4, cap. 173, de thymelæa, καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, per inferna bilem, pituitam, aquáſque detrahit. Sic Aristot. in Problem. ‖ At ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου apud Proclum in Sphæra sydus est: aqua quam aquarius è suo vase effundit. Vide Υδροχόος.

Poeticè DICITVR Υδωρ etiam. Hesiod. Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, pro ὕδατι. Et Orpheus in Argon. vers. 1134, de Acheronte fluuio, Ἀργυροειδὲς ὕδωρ θεσπίων.

Deriuata ex Υδωρ syncopen passa.

C. Υδροβαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Aqua tinctus. ὑδατι βαφείς. Poll. ὑδροβαφὲς ἱμάτιον forsan esse scribit quod suo tempore ψυχροβαφὲς dicebatur.

C. Υδρόγαρον, ου, τὸ, Garum aquosum, hoc est, Garum aqua dilutum. Aet. lib. 3, cap. 84, habet descriptionem ὑδρογάρου καθαρτικοῦ.

C. Υδροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquā excipiens seu recipiens. ὑδροδόκοι dicuntur Lacunæ & λάκκοι facti ad recipiendas aquas, quales & cisternæ sunt: necnon vasa aquaria & quæuis alia aquæ receptacula. Adiectiuè Poll. ὑδροδόκος κόλπος, sinus seu alueus aquæ capax.

C. Υδροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Aquæ speciem habens. Eurip.

C. Υδροθήκη, ης, ἡ, Aquæ repositorium, Locus aquæ reponendæ destinatus. In naui locus ad asseruandam conseruandámque aquam dulcem. Athen. lib. 5, in descriptione nauis Hieronis, ἐν δὲ καὶ ὑδροθήκη κατ' πλῦ τοῦ πρῴραν κλειστή, δισχίλιοις μετρητοῖς· δὲ χωρίον, σανίδων καὶ πτίνης καὶ ὀθονίων κατεσκευασμένον.

C. Υδροκέφαλον, ου, τὸ, Tumor capitis aquosus. colligitur enim aliquando in capite tāta humoris copia, vt eo caput supra modum intumescat. Is verò vt plurimū quidem aquosus est, aliquando tamen fæculentus aut sanguine dilutus: omnis autem piger est & deses. tribúsq; in locis colligitur, ex quibus totidem ὑδροκεφάλων differentiæ existunt. aut enim inter cutem & pericranium, aut inter cranium & pericranium, aut inter cranium & cerebri membranas coaceruatur. Veteres & quartā addidêre differentiam, inter cerebrum & eius mēbranas, sed quæ nullā recipiat curationē. Hæc inter alia Gorr. apud quem causas huius mali vide, necnon apud Aet. & Paul. Æg. à quibus singularum specierum discrimina explicantur. Meminit Cels. quoq; eius morbi, lib. 4, c. 2, Humor cutem inflat, eáque intumescit & premēti digito cedit: ὑδροκέφαλον Græci appellant. Definitionum medicarum autor ὑδροκέφαλον esse dicit ὑδατώδεις ὑγροῦ τῷ ἄιματος τῶν ῥυγόδεις συλλογὴν κατά τι μέρος τοῦ τοῦ κεφαλῆν πλεκόντων σωμάτων.

C. Υδροκήλη, ης, ἡ, Ramex aquosus; id est Tumor aquosus corporū scrotum implicantiū. Galen. in lib. De tumoribus præter naturam, scribit aquosum eum humorem in tunicis quæ testes ambiunt, coaceruari: Paulus verò Ægineta generalius ἐν τοῖς τὸν ὄρχιν διαπλέκουσι σώμασι. Cæterùm humor hic colligitur (vt Celsus ait) integris testium membranis: quanuis iis quoque ruptis vel laxatis interdum colligi possit. Sunt autem duæ species τῆς ὑδροκήλης, autore Celso. nam vel inter tunicas is humor increscit, vel in membranis quæ ibi circa venas & arterias sunt, vbi hæ grauatæ occalluerūt. Ac ne ei quidem humori qui inter tunicas est, vna sedes est. nā modò inter summam & mediam, modò inter mediam & imam consistit. Verùm Paulus hanc secundā differentiam non expressit: dixitq; colligi magna ex parte in tunica erythroide circa anteriorem testiculi regionē, quā potissimùm mēbrana illa à testiculo separatur, alibi autē rarissimé. Aliquando verò (vt idem Paulus docet) peculiari quadā tunica humor ille cōprehenditur. vocántque hoc malum chirurgi ἐν ὀπτηλῷ κηπῷ, quod in mēbrana supernascēte, & quæ prius nō erat, ille cōtinetur, veluti atheroma quoddā, aut steatoma: speciémq; aliquam tertii testiculi præ se fert. Sciendū autē est, non semper aquā colligi in eo morbo, sed humorē sanguineū interdū, vel fæculentum. Meminit Aetius τῆς ὑδροκήλης & inter morbos mulierū: Aspasiámq; autorē sequutus scribit circa pudēdi alas cōsistere, inflationi similē, debili ac molli tumore: & aliquando alteram tantùm; quandoq; vtranq; partem occupare, & ad contactū exhibere speciē quādam fluctuantis humoris. Hæc Gorr. Vide Paul. l. 6, c. 62, Cels. l. 7, c. 18. Græcum porrò vocabulum retinent Latini, inter quos Martialis dicit tumidas hydrocelas, lib. 11. VNDE Υδροκηλικοί, Hydrocelici, Qui laborant aquoso ramice. Plin. lib. 30, c. 8, Hydrocelicis stellionis prodesse tradunt.

C. Υδρολάπαθον, Lapathum aquaticū. Plin. lib. 20, c. 21, Sunt qui hydrolapathon tradunt in aqua natum.

C. Υδρόμαντις, εος, ὁ, Qui ex aqua prædicit futura, Qui res futuras ex aqua auguratur. VNDE Υδρομαντία, ας, ἡ, eiusmodi per aquas diuinatio.

C. Υδρομαστευτής, οῦ, ὁ, Aquarum inuestigator. idem & ὑδροσκόπος & ὑδροφαίτης. VNDE Υδρομαστευτική, ſ. τέχνη seu ὀπτασία, Ars & scientia indagandi aquas.

C. Υδρομέδουσα, ης, ἡ, Aquarum regina. nomen propriū ranæ apud autorem Batrachomyomachiæ.

C. Υδρόμελι, ίτος, τὸ, Aqua mellita, seu Aqua melle mista; quam Latini aquam mulsam appellant. De diuersis autē eius miscendæ cōdiendáeq; rationibus vide Gorr. necnon Palladiū & Columell. lib. 12, c. 12, quod sic inchoat, Per se facienda erit optimo melle aqua mulsa. Sola vetustate differt ἀπὸ τοῦ μελικράτου, quod aqua mulsa est subita & recēs, quum vtriusq; eadē mistionis ratio fuisse videatur, impares autem vires & vsus diuersus. id quod ex Diosc. perspicuum est. Nec desunt (inquit Diosc. & Colum.) qui ὑδρόμελι appellēt quod à melle elutis aquæ fauis cōfici seruarique solet: verùm id ἀπόμελι est. Plin. lib. 14, c. 17, Fit vinum & ex aqua ac melle tantùm: hoc vocatur hydromeli, & vetustate saporem vini assequitur. Et lib. 31, c. 6, Hydromeli quoque ex imbre puro cū melle temperabatur quondam, quod daretur appetentibus vinum ægris, veluti innocentiore potu.

C. Υδρόμηλον, ου, τὸ, Hydromalum: genus potionis sic dictæ à malis cotoneis quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχήν. Cuius diuersas conficiendæ rationes habes apud Gorr; ex Dioscoride, Oribasio, Paulo, Aetio.

C. Υδρόμυλος, ου, ὁ, Mola aquaria. id est, Mola quæ ab aqua circumagitur. seu Molendinum aquarium. Hesychio ὑδραλεία. In Pand. LEGITVR Υδρομύλιον, teste B.

C. Υδροπέπερι, Piper aquaticū. Plantæ nomen ex eo sic appellatæ quòd φύεται μάλιστα τοῦ ῥεύματος ὕδασιν ἢ ὀπτανεκέσι ῥείθροις, & habet folia ῥιμία ἐν τῇ γεύσει ὡς τὸ πέπερι, οὐ μὴν ἀρωματίζοντα. qua de re Dioscor. lib. 2, c. 191.

C. Υδρονομέομαι, οῦμαι, idem esse videtur quod ὕδωρ διαμετρῶ Plutarcho. Ad verbum redditur Aquam dispensō apud Lucianum in Lexiph. ἢν μὴ γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα

καὶ ἄλογος. ὡς αὐ οὐῶ ἐχεγλωττίας οὔσης, ὅτε ἐπισμετρεῖν εἶχον, ὅτε ἠμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. quæ verba partim obsoleta sunt, partim ab eo conficta risus gratia.

C. Ὑδροποσία, ας, ἡ, Aquæ potio, seu Aquæ potus. ET Ὑδροπότης, ου, ὁ, Aquæ potor, vt Horat. loquitur. id est, Qui aquam bibit, Qui aquam potare solet. Xenoph. Pæd. 6, ἕως αὖ μάθοιμεν ὑδροπόται γιγνόμενοι. Antip. Epigramm. libro 2, ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. Athenæus libro 2, καταγεάφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. Item VERB. Ὑδροποτέω, ῶ, Aquam bibo, Aquam poto. Lucianus in Macrob. ὑδροποτεῖν ἐφάσκον τὸ ἔθνος τῶν σύμπαν. vt etiã Anchimolus & Moschus, οἱ ἐν Ἡλιδι σοφιστεύσαντες, dicuntur ὑδροποτῆσαι πάντα τὸν βίον, teste Athen. libro 2. qui & libro 10 tradit apud Massaliotas lege iussas fuisse τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν. Et Xenoph. Pæd. 6, ἐθίσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑδροποτεῖν. Apud Dioscoridem lib. 5, cap. 17, γυναιξὶν ὑδροποτούσαις Ruell. & Herm. ex Plin. verterũt Mulieribus abstemiis, Marcellus autem Mulieribus aquam bibentibus: intelligendas iis verbis credens mulieres quæ vinum ex fœtura fastidiunt.

C. Ὑδροῤῥόδινον, ου, τὸ, Aqua rosaceo oleo mista: AT Ὑδροῤῥόπαθον, potio est ex rosis facta. Gorr. ex Galeno, Paulo, Oribasio, Actuario. C

C. Ὑδροῤῥόα SIVE Ὑδρόῤῥοια, ας, ὁ, Cloaca, Emissarium, Canalis per quem aqua pluuialis effluit, vt testatur scholiastes Aristophanis, ita vocari dicens κοῖλον τόπον δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ, siue τὸ μέσος τῆς στεφανίδος δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται. Vtitur autem hoc vocabulo Aristoph. in Acharn. Δι' ὑδροῤῥόας βορέαν ὀπτηρήσας μέγαν. Et aliquanto post, εἰς ὑδροῤῥόας πεσεῖν. Et rursum, Ὁ δ' ἐξεδίδρασκε δεῦρ' τε τοῦ ὑδροῤῥοᾶν Καὶ τοῦ ὀπῶν. Posteriori autem ὑδροῤῥοια hoc affert exemplum eiusdem comici scholiastes, ex quodam quẽ non nominat, οἱ ἐς τὰς ὑδροῤῥοίας συνωθοῦντες αὐτοὺς, δεῦρ' πύθον ἐστόζοντο εἰς τὰς ναῦς. Quibus in locis nota ὑδροῤῥόας siue ὑδροῤῥοίας, nauium esse cloacas, seu tubos & canales per quos aqua pluuialis in nauem delapsa effluit. Iocosa autem metaphora Eubulus comicus apud Athen. li. 13, de mulieribus quibusdam, Κἂν ἐξίωσι τοῦ θέρους, ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμῶν ὑδροῤῥόας Δύο ῥέουσι μέλανος· ἐκ δὲ τοῦ γνάθων Ἑδρως ὅλου τὸν τράχηλον ἄλοκα μελτωδεῖ πυκεῖ. E

C. Ὑδροστάσιον, ου, τὸ, Stagnũ: Suidæ λίμνη μικρά, parua palus. veluti quum ante magnam aliquã paludem seu magnũ lacum aqua subsistẽs parnum lacum seu lacunam efficit. Sunt qui in aquæductibus pro castello accipi dicãt. Affert autem hoc exemplum Suidas, ὥσπερ μειρακία ὕδωρ τὸ μέγα τοῦ ὑδροστάσιον, ἀφίκοντο ἐς τὰς λίμνας, ἐν αἷς ὀπτιμνύμενος ἀπόλλυται ὁ Κωφλεὺς ποταμός. AT Ὑδροστάσιμος pro Stagnans sine autoris nomine affertur.

C. Ὑδροσκόπος, ου, ὁ, Aquarum speculator, Qui speculatur rimatúrq; vbi aquæ lateãt, Aquarũ indagator. VNDE Ὑδροσκοπικόν, οῦ, τὸ, Liber (si quidem subaudiri σύγγραμμα putemus) docens quomodo quis speculari rimariq; possit vbi aqua lateat, quiq; doceat quo in loco fodiendum sit vt aquam reperias. quale ὑδροσκοπικὸν Παξάμου extat Geopon. lib. 2. Agit verò & Vitruu. de aquæ inuẽtionibus lib. 8, c. 1. ET Ὑδροσκοπέω, ῶ, siue Ὑδροσκοπέομαι, οῦμαι, Speculor, rimórque vbi aqua lateat, Aquas indago. Democritus lib. 2 Geopon. δεῖ δὲ τοὺς σκοποῦντας καὶ ὑδροσκοπεῖσθαι τοιούτῳ τινὶ τρόπῳ. AT Ὑδροσκόπιον accipiũt pro clepsydræ genere qua horæ discernuntur, apud Synes. epist. 15, quam τῇ φιλοσόφῳ scripsit: in qua quum dixisset sese vsque adeo infelicem esse vt ὑδροσκόπιον indigeat, rogasset que vt sibi id fabricandum emendũmq; curaret: sic psum describit, σκαλῶ ὅτι κυλινδρικὸς, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. ἔστι δὲ ὅτι πνοὺς ἀνθείας δέχεται τὰς καταδόσεις αἷς τοῦ ὕδατος τοῦ ῥοπὴν ἐξετάζομεν. ὅτι πωμαπίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος καὶ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν, τοῦ κώνου τε καὶ σκολιοῦ. αὐτὸ δὲ τὸ ὅτι τὸ βαρύλλιον. ὅταν οὖν εἰς ὕδωρ καθῇς τὸν αὐλὸν, ὀρθὸς ἑστήξει, καὶ παρέξει σοι τὰς καταδόσεις ἀριθμεῖν. αἱ δὲ τοῦ ῥοπῆς εἰσι γνωρίσματα. H

C. Ὑδροσπάσιον, ου, τὸ, Aquæ haustus. B. ex Pand.

C. Ὑδρόσπονδα, Sacra quædã in quibus aqua libabatur, non vino: quæ & νηφάλια. Vide hoc ipsum Νηφάλιος.

C. Ὑδροτόκος, Aquam pariens seu producens. id est Aqua manãs seu scaturiẽs. Fõtis epithetõ apud Apoll. in Arg.

C. Ὑδροφαής, ου, ὁ, idem qui ὑδρομαστευτὴς & ὑδροσκόπος, Qui aliquo in loco latentes aquas deprehendit, & ostendit quærentibus. VNDE Ὑδροσκοπική, ῆς, ἡ seu ὀπτική, Ars seu scientia ostendendi & prodẽdi aquas iis qui eas quærunt. Democr. Geopon. lib. 2, φαεὶ δὲ τῆς ὑδροφαικῆς, ἐπὸ δέ τινων ὑδρομαστευτικῆς λεγομένης, νοῦ ἐρεῦμαν. Quibus verbis subiungit, ἀποφαίνονται δὲ οἱ τοῦ τῆς ὑδροφαικῶν τὸ ἐμπειρίαν εἰληφότες, τὰ μὲν πεδία, αὔυδρα ὑπάρχειν ὡς ὅπι τὸ πολύ, τοῦ δ' ὀρέων ἔνυδρα τὰ πλεῖστα. Vbi etiam nota τὰ ὑδροφαικά, Quæ ad ὑδροφαίης pertinẽt, Quæ τῆς ὑδροφαικῆς propria sunt.

B C. Ὑδροφόβος, ου, ὁ ἡ, Qui aquam timet. Plin. lib. 29, c. 5, Est limus saliuæ sub lingua rabiosi canis: qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur. Nisi ibi cum ὑδροφόβοις malis subaudire morbos. vt apud Cels. lib. 5, de morsu canis rabiosi, Solet autẽ in eo vulnere, vbi parum occursum est, aquæ timor nasci. ὑδροφόβοις Græci vocant: miserrimũ genus morbi, in quo simul æger & siti & aquæ metu cruciatur. Hinc Gorr. Ὑδροφόβος, (inquit) SEU Ὑδροφοβία, aquæ metus. symptoma est morsus rabiosi canis: aliis statim, aliis quadragesimo die, aliis etiam serius superuenit. Sed nemo eorũ qui à rabioso cane demorsi fuerint, immuns ab ea affectione est, qui neglexerit aut malè subierit curationẽ: idq; maximè si corpore fuerit cacochymo & melancholico. In tãtum autẽ aquã (nec eam modò, vt fertur, sed omne etiã liquoris genus) metuunt, vt ea visa, animo vehemẽtissimè perturbẽtur. Res quidẽ admiratione digna, quũ ita affecti, canibus ferè similes euadant, non modò rabie, latratibus & morsibus æquè pestiferis, quibus obuiam factos petunt, sed calida etiam siccáq; intẽperie & siti. Huius causas qui inuestigarunt, existimant eos aquam tantopere auersari quòd in ea, tanquam in speculo, intueantur se rubenti facie, toruis oculis & supra humanũ morem efferatis. vnde nõ aquam modò, sed quidquid etiã pellucidum est, abhorrent. Alii dicũt in iis fieri ὑδροφοβίαν, quòd canis à quo morsi sint, imaginẽ in aqua cernere sibi videantur. Sunt qui vanã esse huius rei inquisitionẽ dicant, ipsamq; ὑδροφοβίαν nihil aliud esse quàm insaniæ ex atra bile genus. Hæc ille inter alia. VNDE Ὑδροφοβικός, ῆ, ὁ, vt ὑδροφοβικὸν πάθος, Morbus ὑδροφοβικός: quo nimirum aliquis à cane rabioso morsus aquam timet perinde vt ipse canis à quo morsus est. Dioscor. lib. 7, c. 1, de morsu canis rabidi, ὕστερον δὲ ἐμπιεῖ πάθος τὸ καλούμενον ὑδροφοβικόν. Itẽ ὑδροφοβικοὶ homines dicuntur qui eo πάθει laborant, qui & ὑδροφόβοι. Est inde & VERB. Ὑδροφοβιάω, ῶ, Aquam timeo: seu Laboro eo morbo qui ὑδροφοβία nominatur. vt Dioscor. lib. 7, c. 2, scribit Themisonem, secũdum quosdã, φίλῳ ὑδροφοβιῶντι προσκαρτερήσαντα προθύμως καὶ συμπαθῶς, εἰς τὴν ὁμοίαν ἐμπεσεῖν δόξαν. E

C. Ὑδροφόρος, ου, ὁ, Aquæ gerulus, Lixa seu calo qui aquã afferre domum solet. Luc. in Vit. auct. πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Hesych. ὑδροφόροις expon. ὑδροῤῥόοις: forsan iis verbis intelligens canales qui aliquem in locum aquam ferũt, aquagia seu aquæductus. F VNDE Ὑδροφορέω, ῶ, Aquam gero, seu fero. ὕδωρ φορέω, vt Homer. loquitur. Athen. lib. 10, τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τῆς Ἀθηναίας. Et apud Ælianum legimus ὑδροφορούσης pro eo quod Cic. dicit Aquã ferentis mulierculæ, narrans quædam de Demosthene. ET Ὑδροφορία, ας, ἡ, Aquæ gestatio. Suidas ex Apollonio tradit ὑδροφορίαν Athenis fuisse ἑορτὴν πένθιμον ὅτι τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, festum lugubre in eorum memoriam institutum qui diluuio periissent. Meminit & Hesych. G

C. Ὑδροχόη, Aquagium, Aquæductus, qui nimirum aquam ducens aliquò effundit. Hesychius, ὑδροχόαι expon. ἀμάραι. quæ sunt sulci & aquæductus per quos ὁ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὴ καὶ κήπους ὑδαῖος ῥοον ἠγεμονεύει. Apud Suidam verò in manuscripto etiam codice LEGITVR Ὑδροχεῖα, δεξαμεναί: cum hoc exemplo, ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν. Suprà autem ὑδροδόκοις dici cisternas & aquarum receptacula annotaui. H

C. Ὑδροχόος, ου, ὁ, Aquarius. vnum ex duodecim zodiaci signis, de quo Ouid. Iam leuis obliqua subsedit aqua-

rius vrna. Frequens eius mentio tum apud alios, tum apud Proclum in Sphæra, vbi dicit ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου, aqua quæ ab aquario effunditur. Fingunt hunc esse Ganymedem ab Ioue raptum: quoniam nimirum ἔσκηκεν ἔχων οἰνοχόλιν, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν πιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους, vt Theon apud Aratum annotat: à quo Arato non tantùm ὑδροχόος nominatur, SED ET Ὑδροχοΐς. vt in Phænom. 389, ἀστέρες ὑποκείμενοι ὑδροχοῆι. vbi etiam paulo post ait, ἐγγύθι δὲ σφῶν Δεξιτερῆς ἀπὸ χειρὸς ἀραιοῦ ὑδροχόοιο, Οἷόν τίς τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος εἴσατα καὶ ἔνθα Σκιδναμένου, χαροπὶ καὶ αὐαλδὲς εἰλίσσονται. Τοὶ πάντας καλέουσιν ὕδωρ. Habet enim ὁ ὑδροχόος ὡς τῷ ὑδρεῖον ἀπὸ ἀστέρων, ἀφ' οὗ λοιπὸν ὀξὺ κάτω ἀστέρες φέρονται, ὑδάτων χύσιν ἀπομιμούμενοι. Cic. ea verba sic vertit, Propter Aquarius obscurum dextra rigat amnem, Exiguo qui stellarum candore nitescit: Quæ tenues stellæ perhibentur nomine Aquai. Et German. Nec procul hinc dextra diffundit Aquarius vndas, Atque imitata cadunt errantis signa liquoris. Vide & Festum Auienum. C

C. Ὑδρόχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aqua perfusus. Affertur enim ex Nonno ὑδροχύτων κόλπων pro Sinuum aqua perfusorum.

C. Ὑδροχόος, ου, ὁ, idem cum ὑδροχόος, id est Aquarius: sed magis poëticum. Apud Hesychiũ verò LEGITVR Ὑδροχόες, ἰχθύες, pisces.

C. Ὑδραγωγός, οῦ, ὁ, Aquam educens, vt ὑδραγωγὸν φάρμακον apud Actuar. inter καθαρτήρια. Exponitur etiam Aquator. quomodo Cæs. & Liu. appellãt eum cui aquandi seu aquæ aduehẽdæ cura commissa est. Substantiuè etiam accipitur pro aquagio seu aquæductu. ὑδροχόη. vt Ecclesiastici cap. 24, ἐγὼ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὑδραγωγὸς εἰς παράδεισον. Itidémque lib. 4 Reg. cap. 18, legitur ἐν τῷ ὑδραγωγῷ, in aquæductu. SED ET Ὑδραγωγία exponitur Aquæductus: item & Aquæ deductio. NEC NON Ὑδραγωγεῖον itidem pro Aquæductu Bud. affert ex Strab. pag. 68. D

C. Ὑδράργυρος, ου, ὁ, Argentũ viuum, vt interpr. apud Dioscor. lib. 5, c. 102, & lib. 6, c. 29, vbi de eius vi lethali & remediis agit. Plin. tamẽ inter ea duo distinguit, vt Gorræus quoque annotat, cuius hæc sunt verba, Ὑδράργυρος, argentum viuum: metallum est in argentifodinis nascẽs, album, aquæ instar liquidum & valde mobile. Duo sunt eius genera, vnũ naturale, alterum factitium. Naturale, (vt ait Dioscor.) in argẽtifodinis, cameratis earum tectis pendens & in stillas concretum reperitur. De eo scripsit Plin. in argẽti venis lapidem esse cuius vomica liquoris æterni argentum viuum appellatur. Factitium autem ex minio paratur hunc in modum, In patinam fictilem minium inditur, atque vbi diligenter luto circumlita est, accensis carbonibus superponitur. postea quæ operculo adhæserit fuligo, deradenda. hæc enim postquam refrigerata coierit, argentum viuum est. Natura vtrique eadem. ideo & ὑδράργυρος vtrunque à Græcis dictum, & à Latinis argentum viuum. Quorũ hi quidem in indendo nomine mobilitatem eius cõtemplati sunt, hi verò eam quam habet cum aqua similitudinẽ. Nomen enim ex aqua & argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen vt argentum vno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. ob id ab Aristot. ἄργυρος ὑγρὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphrod. ὑδράργυρον interpr. Verùm Plin. purum illud & natiuum nominat argentum viuum, factitium autem illud ex minio, hydrargyrum, diuersis verbis diuersas res significari putans. Certè Dioscor. eodem nomine vtrunque appellat, quòd non natura modò sed etiam facultas vtrique par esse videatur. Hæc ille inter alia, apud quem plura vide de natura eius & facultate. E F G

C. Ὑδραύλαξ, Sulcus aquarius, vt aliqui dicunt. Bud.

C. Ὑδραυλις, εως, ἡ, SIVE Ὑδραυλικὸν ὄργανον, Hydraula: musicum instrumentũ, simile ei quod nostra ætate κατ' ἐξοχὴν appellatur organon: nisi quòd in hoc ventis inflantur canales plũbei æreive, in hydraulicis verò aquæ etiam motu & pressionibus coacta anima fistulas replet, & sonos elicit. Cæterùm quũ ὄργανα sint vel ὀστᾶ, quibus nimirum χορδαὶ ἐνπαθεῖσαι sonos edũt: vel ἐμπνευστά, H

quæ spiritu inflãtur, Aristocles apud Athen. lib. 4 quærit inter quæ ὕδραυλις referri debeat: sed in eam inclinãs sententiam, esse ex numero τῶν ἐμπνευστῶν, quòd eius canales spiritũ accipiant aquæ motu. ἐμπνευστὰ αὐτοῦ (inquit) ῥηθεῖη διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος· καταγραμμένοι γὰρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀναστρεφόμενοι τοῦ ὕδατος ὑπὸ ἄνεμος νεανίσκου, ἐπὶ ᾧ δὴ κινουμένων αὐτῶν διὰ τὸ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοὶ, καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι τερεσκνῆ. Dixerat autem ibidem Athen. ὁκ τοῦ γράφοντος ὡς ἐξηκούσθη ὑδραύλεως ἦχος παύσι τὴς ἡδὺς καὶ τερπνὸς, ὡς πάντας ἡμᾶς ὑπογραφῆναι θελχθέντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας. Rursus ibidem Plato dicitur μικραὶ ἄνα ἔννοιαν δοῦναι τῶ κατασκευάσματος, νυκτερινὸν ποιήσας ὡρολόγιον ἐοικὸς τοῦ ὑδραυλικοῦ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Vide & quæ Vitruuius scribit de hydraulicis organis lib. 10, cap. 13. Idem hydraulas inter aquarias machinas referre videtur capite 10 eiusdem libri. quum enim loquutus esset de rotis & tympanis quæ aqua circumaguntur ad molendum farinam, subiungit, Eadem ratione etiam versantur hydraulæ, in quibus eadem sunt omnia, præterquam quòd in vno capite axis habent tympanum dentatum & inclusum. Nisi fortè dicat hydraulica quoque organa suas habere rotas & tympana quæ versata impellant ipsa organa & sic cieant sonum. Vbi nota etiam Hydraulæ, à NOMIN. SING. Ὑδραύλης. quod tamen etiam accipi posse videtur pro eo qui hydraulico organo canit, vt καλαμαύλης.

C. Ὑδρέλαιον, ου, τὸ, Aqua oleo misto. Incerta autem & multiplex misturæ ratio est. Dioscor. lib. 2, cap. 110, σὺν ὑδρελαίῳ, cum aqua cui oleum admixtum est, quam hydrelæon dicunt. Plut. Symp. 4, ἐν πίσσῃ καὶ σικύᾳ καὶ ἐν ὑδρέλαίῳ τὴν ἰατρικὴν ἀπολιπεῖν.

C. Ὑδροεντεροκήλη, Herniæ species composita, quando videlicet vnà cum intestino aquosus humor in scrotum descenderit. Gorr. Suprà Ὑγροεντεροκήλη.

C. Ὑδρηχός, Sulcus aquarius, Aquæductus, Aquagium. Vtitur Hesych. in exponendo ἀπώρυξ.

C. Ὑδρόμφαλον, ου, τὸ, Superuacui humoris circa vmbilicum collectio. continetur autem humor ille interdum sub vmbilico, indéque in tumorem attollitur. Gorr. ex autore Definit. medic.

C. Ὑδρωψ, ωπος, ὁ, Hydrops, siue Hydropisis: (nam & ita appellatur à Plinio) Ciceroni Aqua intercus, Celso aqua inter cutem. Græci ὕδερον, ὑδερίασιν, necnon παρέκχυσιν alio nomine vocant: Quintus Serenus Sammonicus languorem aquosum & lymphaticum errorem etiam, qui de hoc morbo sic cecinit, Corrupti iecoris vitio vel splenis acerbus Crescit hydrops, aut quum siccatæ febre medullæ, Atque auidæ fauces gelidum traxere liquorem: Tum lympha interius vitio gliscente tumescit, Secernens miseram proprio de viscere pellem. Et Horatius lib. 2 Carm. ode 2, Crescit indulgens sibi dirus hydrops: Nec sitim pellit nisi causa morbi Fugerit venis, & aquosus albo Corpore languor. Est autem ὕδρωψ (vt annotat Gorræus) morbus in tumorum genere præter naturam: verùm tumor alias totius corporis, interdum autem ventris. Ille, perpetuo ab humore: hic, aliquando à flatu etiam excitatur. Quò fit vt triplex sit omnis hydrops Alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui αἰὰ σάρκα & ὑποσαρκίδιος & σαρκίτης & λευκοφλεγματίας dicitur: alius, solo ventre aqua distento, qui ἀσκίτης: alius verò solo ventre flatu pleno & tumente, qui τυμπανίας siue τυμπανίτης appellatur. Sed omnium quidem communia sunt ista ferè, quòd iecinore vehementer refrigerato oriantur, sintque depraua tæ sanguificationis symptomata, siue primario, propter phlegmonen aut scirrhum aut aliud vitium, iecur malè affectum sit: siue lege consortii quod illi cum aliis partibus intercedit, quódque omnis à cachexia initium sumat. Tamen manifestis ab inuicem distinguuntur differentiis. NAM Ἀνὰ σάρκα, SIVE Ὑποσαρκίδιος, SIVE Σαρκίτης, AVT Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, toto corpore ex æquo tumet, redditque corpus laxum, pallidum, & emortuo simile: &, si digitum in carnem paulo altius adegeris, cauitatem ibi impressam diutissi-

mè retinet. Qui verò NOMINATVR Ἀσκίτης ὕδρωψ, est abdominis ab aquoso humore distentio. Colligitur ille inter peritonæum & intestina veluti in vtre quodam: vnde morbo nomen. Habet autem nonnihil spiritus secum admistum. In eo quum venter supra modum intumescat, reliquum corpus alimentum non sentit, & cōsumitur. Aliquādo tamen inualescente morbo tumor ad femora vsque procedit, & pedes scrotúmq; inuadit. Occupat nonnunquam & thoracē. id quod fit nō tam ex propria ascitis ratione quàm ex cōplicatione hydropis anasarca cum eo. hæc enim iam sunt illius rudimenta. A Τυμπανίας SIVE Τυμπανίτης, abdomē multo flatu distendit, nō tamen sine vllo prorsus humore, cuius etiā aliquid omnino remistum est. totus vēter eo circumquaq; tensus est, & percussus, tympani modo sonat. omnium autem is periculosissimus esse à Græcis medicis perhibetur, inter quos Hippocrati siccus etiā hydrops nominatur. A Nicandro VOCATVR Τυμπανόεις ὕδρωψ. sic canēte in suis Alexipharm. v. 341, — ὡς δ' ὁπόθ' ὑδρωψ Τυμπανόεις αἰὰ μέσσον ἀφυσγετὸν ὀμφαλὸν ἴζει, Ἀμφὶ δέ οἱ γύρις πεπιὸν φθείρασα πεταῖ ἔρρος. Primus autem, quem Galen. ὑποκοκκίδιον vocat, dicitur ETIAM Ὑποδόρκιος, necnon ὁ ὑπὸ δόρκα. vt apud Dioſc. lib. 2, c. 52, φθὸς ὑδρωπας ὑποδόρκιος πιεῖ, ad aquas inter cutem fusas. Et cap 3 eiusdem libri, πὶς ὑπὸ δόρκα ὕδρωψι, vitiis aquæ subter cutē fusæ. sic enim quidam Latinè interpr. Plura si requiras, adi Galen. lib. 9 περὶ κρ. τόπους, c. 3: Paul. Ægin. lib. 3, in cap. φθὸς ὑδέων: Aet. tetrab. 3, serm. 2, c. 20: Corn. Cels. lib. 3, c. 21. ‖ Ὑδρωψ εἰς ἀμίδα morbus quidā qui διψακὸς alio nomine dicitur, & διψαθήτης, à Plinio Vrinæ profluuium. Galen. De caus. symptom. lib. 3, καὶ ὁ καλούμενος ὕδρωψ εἰς ἀμίδα· πρὸς δὲ διψαθήτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. ‖ Præterea ὑδρωπος nomine dicitur serosa illa & mucosa proluuies quæ in parte egeritur. οἱ ὀκ πρὸ τόκων ἰχῶρες. Hippocr. in lib. quem φὶ φύσιος παιδίου inscriptus, ὀκ δὲ τὸ ὀμφαλὸ τὸ χορίον πεπαυσμένον ὄτι, μετὰ δὲ ζῶντα ὕδρωψ ἔρχεται. ‖ Apud eundem Hippocr. lib. 2 Epidem. Dioſcorides oxytonos LEGIT Ὑδρώψ, significari eo vocabulo dices τὴν ὑδρωποειδῆ, teste Galeno in Lex. Hippocr. Quod COMP. Ὑδρωποειδὴς accipiūt pro simplici DERIVATO Ὑδρωπικός, Hydropicus. Id autē si de homine dicitur, significabit eū qui hydrope seu aqua intercute laborat, vt apud Horat. Si noles sanus, cures hydropic⁹. Sin verò alicui morbo tribuatur signif. Hydropi proprius, seu Talis qualis hydropē comitatur: vel etiam Ad hydropem pertinēs. vt ὑδρωπικὰ οἰδήματα affertur pro Cutem subeuntium aquarum tumores. At ὑδρωπικὸν πάθος signif. potius ipsam hydropisin. Est porro ab ὕδρωψ der uatū etiam VERB. Ὑδρωπάω, ῶ, significās Hydropicus sum, Aqua intercute laboro, seu Intercutibus vitiis mades, vt Gellius loquitur. Dioſc. lib. 3, cap. 123, de trifolio, βοηθεῖ δὲ τὸ σπέρμα καὶ τὰ φύλλα πινόμενα ἐν ὕδατι πθυεμπικοῖς, δυσκοῦσιν, ὀθπληπικοῖς, ἀρχομένοις ὑδρωπᾶν, iis qui aqua inter cutem principia sentiunt. Legitur & apud Alex. Aphrod. Problem. lib. 1. Sed notandum est, apud Suidā non per ὦ sed per ō SCRIBI Ὑδροπικός, ET Ὑδροπῶντες, in manuscripto etiam codice, vt apud Paul. Ægin. quoq; ὑδροπιῶσῶν γυναικῶν reperitur. AT Ὑδρώπης, quod in v. l. habetur itidē pro Aqua intercus, ὑδρωψ, videndū est an vt à Plinio & quibusdam Latinorū aliis, ita & à Græcis vsurpatum sit. Porro ex ὑδρωπᾶ, COMP. Ἐξυδρωπᾶ, Hydropisi corripior, Hydropicus fio. Aristot. Histor. anim. libro 5. cap. 20, de insectorum interitu, οἱ δὲ μύωπες καὶ φθὸ ὀμμάτων ὑδρωπώντων φθείρονται, aqua intercute oculorum excæcati moriuntur. Vbi rursum in quibusdam editionibus legitur ἐξυδροπιώντων, per ō.

C. Ἄνυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aqua carens, Aquarum expers, Aquarum penuria laborās: vt αὔυδρος τόπος suprà in Ὑδροφαυπικός. Itidem ἡ αὔυδρος χώρα dicitur vel γῆ, terra quædam aquis carens, arida & inticulosa. Cuius apud Herodotū mentio fit, necnon apud Athen. lib. 2, vbi Mago Carthaginiensis dicitur πεὶς πὶν αὔυδρον διελθεῖν ἄλφιτα ξηρὰ σπυρίδος. A Plin. autem & Anydros insula commemoratur. Plutarch. De fort. Alexand. lib. 2, ἕνας αὔυδρος παὶ Γεδρωσίων καὶ Ἀραχωσίων ὁδεύων. Planta etiam αὔυδρος dicitur quæ aquis carer, qua que nullis aut cernè raris aquæ laticibus rigatur. vt apud eundem Athenæū, initio libri 3, de cucumerum generibus, καὶ πύπων πὴν μὲν Λακωνικὸν (ſ. σίκυον Theophrastus ait) ὑδρυδόδρον βελπίω γίνεσθαι, ζοῖς δ' ἄλλοις αὔυδρος. Sed suspicio est, eum scripsisse αὐυδρυδῖπις pro αὔυδρος, vt legimus apud ipsum Theophr. Histor. plant. libro 7, cap. 4, ζύπων δὲ ὁ μὲν Λακωνικὸς ὑδρυδόδρυος, βελπίων, οἱ δ' ἕπροι αὐυδρυδῖς. ‖ NDE Ἀνυδρία, ας, ἡ, Aquæ penuria, seu Aquarum inopia. Thucyd. libro 3, ἥρεις δὲ δ' αὐυδρίαν ἀδυάπα πὴν ὀθπὰ πέρατα πὰ μὲν δῆῳ θάλπος, πὰ δὲ δῆῳ ψῦχος, πὰ δὲ δῆῳ ὕδωρ, πὰ δὲ δ' αὐυδρίαν διῳκίκπα. vt & Plutarch. in Alexand. dicit, δ' αὐυδρίαν ἐρημός ὄπιν. Et rursum, φεὸς πὸν δίωξιν, ἀφαλέαν καὶ μαχραὶ γινομένην ἀπηρόῃσαν οἱ πλεῖσοι, καὶ μάλιπα κ' πὸν αὐυδρίαν: vbi ipse etiam Alexander κακῶς ὑπὸ δίψους εἶχε.

C. Ἄυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum αὔυδρος: VNDE Ἀυδρία, ας, ἡ, itidem Aquarum inopia seu penuria, vt αὐυδρία. Vide sequens comp.

C. Ἔνυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum præcedentibus αὔυδρος & ἄυδρος, vt patet ex Democriti quodam loco in Ὑδροφαυικὸς citato, necnon ex hoc Heſiodi verſu, Ἄρρος ἔνυδρον ἐὸν Δαναὸς πίπσεν ἐνυδρον. Sic ἔνυδρον ρρυείν, Castellum aquis riguum, Aquas in se habens. Et πὸ ἔνυδρον eodem modo opponitur πῇ αὐυδρία siue αὐυδρία, significans nimirum Aquarū copia & abundantia: nisi malis Aquas in se habere, Aquis irriguum esse, Aquosum esse & riguum. vt apud Herodianum libro 6, de Alexandro Antiochiam reuerso, ῥᾴδιος ἐπιῤῥώσθη πῷ ἀψυχῇ καὶ ἐνύδρῳ πῆς πόλεως, μετὰ πὶν ἐν Μεσοπαμίᾳ ξηρὴν αὐχμόν. ‖ Item ἔνυδρος gemma dicitur quædam ob fluctuantem in ea aquem liquorem. Plin. lib. vltimo, cap. antepenult. Enhydros semper rotunditatis absolutæ, in candore est leuis, sed ad motum fluctuat intus in ea veluti in ouis liquor. ‖ Animal verò aliquod quum ἔνυδρον dicitur, significat In aquis degens, Aquaticus, Aquatilis. vt πὰ ἔνυδρα ζῶα apud Arist. & alios. ‖ Heſych. substantiuè etiam accipit, dicens esse ζῶον ποπάμιον ἀμφίβιον, ὅμοιον κάσορι, animal fluuiatile, nunc in terra nunc in aquis agitans, simile fibro. Pro quo forsan SCRIBENDVM Ἐνυδεὶς, siue Ἐνυδεὶς, quod apud Aristot. legitur & Plinium, necnon apud Herodotum. Aristot. enim Hist. anim. lib. 8, c. 5, ἔπια δὲ (inquit) φθὸ πηραπέδων καὶ ἀγείων ζώων πιεῖπαι πὶν ζοφὴν φθεὶ λίμνας καὶ πόπαμοὺς, φθεὶ δὲ πὶν θάλαπταν οὐδὲν, ὥζω φώκης. Διαῦπα δὲ ὅζιν ὅπε καλούμενος κάσωρ, καὶ πὸ σαθερὸν, καὶ πὸ σαπύελον, καὶ ἐνυδεὶς, καὶ ἡ καλουμένη λάπαξ. ἔπι δὲ πῶπο πλαπύπροι ἐνυδείδος, καὶ ὀδόνπας ἔχει ἰσχυροῖς. Et paulo pòst, δάκνει δὲ πὶς ἀνθρώπις καὶ ἡ ἐνυδεὶς, καὶ οὐκ ἀφίησιν (ὡς λέγεσι) μέχρις ἂν ὀσοῦ ᾖφον ἀκούσῃ. Vnde Plin. libro 32, cap. vltimo, Medicis fibri, quorum è genere lutras nusquam mari accepimus mergi. Et lib. 8, cap. 30, de Ponticis fibris loquēs, Animal horrendi morsus: arbores iuxta flumina vt ferro cædit: hominis parte comprehensa, non antè quàm fracta concrepuerint ossa, morsus resoluit. Cauda piscium iis: catera species lutræ. vtrunque aquaticum, vtrique mollior pluma pilus. Quo in loco nota eum generaliter fibris tribuere quod Aristoteles eorū speciei πῇ ἐνυδείδι. Herodot. lib. 4. de lacu quodā. (seu palude) in Ida monte, ἐν δὲ ζύπῃ ἐνύδ ελες ἁλίσκονπαι καὶ κάσορες, lutræ & castores. Et lib. 2, de animalibus Ægypto sacris, γίνονπαι δὲ καὶ ἐνύδ ελες ἐν πῷ πποπαμῷ, πὰς ἱρὰς ὕγλυπαι εἶ). Quibus tamen in locis præpostera scriptura apud eum EXTAT Ἐνίδρυες pro Ἐνύδ ελες. ‖ Ἔνυδ ελς à Plinio refertur etiam inter colubrorum & serpentium genera. nam libro 30, cap. 3, de dentium dolentum remediis loquens, Caninus dens sinister maximus, circunscarificato eo qui doleat: aut draconis os è spina, item enhydridis. Est autem serpens masculus & albus. Et lib. 32, cap. 7, Enhydris vocatur à Græcis coluber in aquis viuens. huius quatuor dentium superioribus in doloribus superiorum gingiuas scarificant, inferiorum inferioribus.

Porro ab Ἔνυδρος COMP. Ἐνυδρόεις, ου, ὁ ἡ, Vi-

uens in locis ὀνύδροις, idem cum posteriore ἔνυδρος, significante In aquis degens, In vndis viuens, Aquatilis, Aquaticus. ET Ἐνυδροθηρευτής, οῦ, ὁ, Aquatilium venator, Qui venatur & capit πὰ ἔνυδρα, Piscator. Apud Heſychium verò ὀνυχοθηρευτής, quod itidem exp. ἁλιεύς. Deriuatum inde & SVBST. Ἐνυδρία, ας, ἡ, significans Aquæ copia, vt πὸ ἔνυδρον. Nisi simpliciter loco aquā habēti tribuatur. ET VERB. Ἐνυδρόω, ῶ. Reddo ἔνυδρον. Vnde ἐνυδρώθη, quod Heſych. exp. ὑδροπικὸς ἐγένετο, Fact⁹ est hydropic⁹, In hydropisin incidit. Ita vt homo quoq; ἔνυδρος dici queat In quo πὸ ὕδωρ seu ὁ ὕδρωψ dominatur. B

C. Εὔυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bonam habens aquam, Bonis aquis riguus. vel etiam Aquis abundans, Aquosus. vt εὔυδρος γῆ apud Herodotum. sic Philo De vita M. lib. 1, ἄγων πὸ πείμενον εἰς πόπον εὔυδρόν πε καὶ εὔχορον, in locum aquosum & pascuum. Et rursum, εὔυδρον ὄπα πόπον καὶ εὔχορον, καὶ φεβαπυσίμεν ἄφθονον πόαν ἀπαπομαπζόνπα. aquis scatentem. Ex Platone etiam ἀεὔυδρόπερος pro Ad aquandum commodior.

C. Ἔφυδρος, (pro quo IONICE Ἔπυδρος) ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἔνυδρος, Aquosus, Aquis scatens. Dioſcor. libro 1, capite 14, ὀν ἐφύδροις πόποις φύεπαι, in locis aquosis & vdis nascitur. Ventus quoque ἔφυδρος dicitur, vt apud Latinos Aquaticus, Vdus. dicit enim Virgilius, Vdo noto, Ouidius, Aquaticus auster: alibi canens, Nec tepidus pluuias concitat auster aquas. seu Pluuius. id est Aquas seu pluuias afferens, vt Heſychius quoque exponit ὕδωρ ἄγων, & Suidas, ὕδωρ ἐπάγων: procul dubio respicientes ad hunc locum Homeri Odyſſ. ξ, αὐπὰρ ἀπ' ζέφυρος μέγαν αἰὲν ἔφυδρος, aquaticus vdusque Zephyrus. Plinius leniter pluuium esse tradit hunc Zephyrum seu Fauonium, libro 18, capite 34, Ipse leniter pluuius, tamen est siccior Fauonius. Suidas quum ἔφυδρος exposuisset ὕδωρ ἐπάγων, subiungit, ἐφύδροις κολυμβηπαῖς: & hunc anonymi cuiuspiam locum, ἐφύδροις ὃ ἁλύσης δῆῳ πεύκας δῆῳ πῶ σώματος πῶ λιμδῶος. Quorum tamen locorum neutri ea expositio conuenit, ἐπὶ πε ambiguum sintne ἔφυδροι ἁλύσεις quæ per summas aquæ partes & ipsam superficiem tenduntur, an verò quæ sub aquis: itidemque an ἔφυδροι κολυμβηπαὶ sint natatores qui summum aquor transnant, an verò vrinatores qui aquas subeunt. Vtrobique enim pro posteriori significato videtur scribi potius debere ὕφυδροι quàm ἔφυδροι: sicut & apud Thuc. ὕφυδροι κολυμβηπαὶ habebis infrà. VNDE Ἐφυδρία, ας, ἡ, significans idem cū ἐνυδρία. In v. l. tamen esse dicitur vrna tam vini quàm aquæ. AT Ἐφύδωρ Athenis dicebatur Apparitor qui clepsydras moderabatur. Poll. lib. 8. quū loquutus esset de fonte quodā ex quo πὸ ὕδωρ ἐφέρετο ὀν πᾶς φεὸς ὕδωρ δίκας, (solebāt enim ad clepsydrā dicere causas, vt in Ὕδωρ quoq; docui) subiungit, ὅπαμελητὴς δὲ πις πληρωπὸς ἐγίνετο, ὃς ἐκαλεῖτο ἐφύδωρ, ὁ φεδρεφυλάπων ἢ ἰσοπεῖα πῆς κλεψύδρας. ad quē Demosth. Pro cor. σὺ δ' ὅπ' ἔλαβε πὸ ὕδωρ, Obtura, Siste. F. Sed notandum est apud Suid. disiūctim scribi ἐφ' ὕδωρ, itidémq; apud Heſych. Is enim quum ex quopiam attulisset ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, sortiri clepsydræ moderandæ munus, subiungit, λαχ' αἰεὶ πῆς ὕδωρ φεδρεπρήσων πὸ ὀν πῆς δίκας. Eámq; scripturam præfero ei quæ apud Poll. extat, licet B. quoq; ipsā sequatur. Sed scribēdo disiūctim articulum præfigendū crediderim.

C. Κάθυδρος, itidem Aquosus, Abundans aquis, Præhumidus. vt κάθυγρος. G

C. Μελάνυδρος, Nigras effundens aquas, Nigris scatens seu manans aquis. Homerus Iliad. π, Καί τ' ἀγελαδὸν ἵασιν ἀπὸ κρηνῆς μελανύδρου Λάβοντες γλάσσησιν θραυῆσιν μέλαν ὕδωρ.

C. Παράυδρος, Iuxta aqua situs, Iuxta aquas natus, vel satus: vt ἔνυδρος, Qui in aquis degit, Aquaticus. Ex Theophr.

C. Πολύυδρος, Multis affluens aquis, Multo humore abundans. Plato De leg. VNDE Πολυυδρία, ας, ἡ, Aquarum copia & abundantia, Imbrium frequentia.

C. Ὑπέρυδρος, Supramodum aquosus, Nimis repletus aqua. Ex Hippocrate affertur etiam pro Distentus aqua inter cutem collecta. Potest poni etiam pro eo qui super aquas est. H

C. Ὕφυδρος, Qui sub aquis est, Sub aquas demersus, Qui aquas subiit. ὑπόβρυχος. Thucyd. ἐσένεον ὃ κολυμβηπαὶ ὕφυδροι, de vrinatoribus loquens. ‖ Item Hydropicus, Aqua intercute laborans. Galenus enim ex Hippocrate ὑφύδροις affert pro ὑδεριῶνπας. A

C. Φθύζυδρος, Qui aquam fugitat, Qui refugit & reformidat aquam. Ita vocat Polybus eum qui alio nomine ὑδροφοβος seu ὑδροφοβικὸς nominatur.

C. Φίλυδρος, Aquæ amans, Aquis gaudens. Theophr. Hist. plant. lib. 7, cap. 5, φίλυδρα ὃ πάνπα πὰ ἄλλα λάχανα καὶ φιλόκοπρα, πλὴν πηγανίου. Suidæ quoque φίλυδρα ἴσπ πὰ φιλοῦνπα πὸ ὕδωρ. Affertur ET Φιλυδρίας, NECNON Φιλύδωρ, itidem pro Amans aquæ, sed nō additur vnde: At VERB. Φιλυδριάω, ῶ, Aquas amo, Aquis & locis riguis gaudeo. Apud Heſychium legitur, φιλυδριᾷ afferentem pro φιλεῖ πὸ ὕδωρ.

C. Ἐξυδρίας ἄνεμος, Ventus cum pluuiis aquis erumpens: Aristot. De mundo, οἱ ὃ μέθ' ὕδαπος ὀκεξαγθέντες ἀθρόως γινόμενοι, ἐξυδρίαι λέγονται. Vbi Bud. Ἐξυδρίαι, quasi aquatores, dicuntur qui cum pluuiis aquis grassantur, impetu & confertim effusis.

C. Κλεψύδρα, ας, ἡ, Clepsydra: instrumētum horologicum, in fundo habens exile foramen per quod aqua sensim & quasi furtim destillat, vnde & nomē inuenit. Erat autem creber eius vsus in foro. nam causam dicturo aliquam, certa mensura aquam infundebant: quæ videlicet quū defluxisset dicendi finē faceret. Vnde apud Plinū iuniorē in epist. ad Pomp. Falconē, Abstinui causis agendis, quòd deforme arbitrabar, ei qui iubere posset tacere quemcunque, silentium clepsydra indici. Et lib. 2, ad Arrianum, Dixi horis penè quinque. nam decem clepsydris, quas spatiosissimas acceperam, sunt additæ quatuor. Et rursum lib. 6, ad eundem Arrianum; Quia paucioribus clepsydris præcipitamus causas. Sic Martial. lib. 6, Septem clepsydras magna tibi voce petēti Arbiter inuitus Cæciliane dedit. Et ante hos Cicero in lib. De orat. 3, loquens de Pericle, At hunc nō declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat. Ante hūc verò Aristoph. in Auibus dicit, ἔπ δ' ὃν φαὶ ἄπ φεὸς πῇ κλεψύδρᾳ πεπούρηον ἐγλωπποχαρόων ῥῆμα. Sic οἱ ἀπὸ πῆς κλεψύδρας apud Philostr. in vita Adriani sophistæ, Qui ad clepsydram exercentur. vbi etiam fit mentio κλεψύδρας ξυμμεμετρημένης εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δεῖ ἀπαγγεῖν ὁ Ἡρώδης. Aristoph. quoque schol. annotat, ὀν πῷ δικαπηρίῳ πὸν κλεψύδραν εἶναι ἀγγεῖον ἔχον μικροπάπον ὀπὴν φεὶ πὸν πυθμένα: quod nimirum ὀν πῷ δικαπηρίῳ μεσὸν ὕδαπος ἐπίπεπο, καὶ φεὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήπορες. Idem rursum in Vespis, κλεψύδρα (inquit) ἀγγεῖον πετρηνῆρον, ὀν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον, καὶ εἴων ῥεῖν ἄχρι πῆς ὀπῆς· καὶ οὕπως ἐπαυον πὸν ῥήπορα. Τοῦπο ὃ ἐποίουν δῆῳ πὸ φλυαρεῖν πὶν λεγόνπα καὶ ἐμπιδίζειν ἄλλοις θέλοισι λέγειν· ἵνα πὰ σπουδαῖα λέξαι ὀξέλθῃ. Apuleius nō procul ab initio libri 3 De asino aur. Sic rursum præconis amplo boatu citat⁹ accultator quidam senior exurgit, & ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colli graciliter fistulato, ac per hoc guttatim defluo, infusa aqua populū sic adorat. ‖ Rursum Aristoph. in Vesp. per iocum κλεψύδραν vocare videtur penem, quoniam videlicet οὐρεῖ ὡς κλεψύδρα: ‖ Alioqui & fontis nomen est. apud Paus. quæ πηγὴ dicta fuit & ἐμπεδω, vt testatur schol. Aristoph. & Heſych. Suidas κλεψύδραν dici scribit, πὸν πηλὸν, δῆῳ πὸ ποπὲ μὴ πλημμυρεῖν, πεπὲ ὃ ὀνδεῖν. ‖ Eidem κλεψύδρα est nō solùm ὄργανον ἐν ᾧ αἱ ὧραι μεῤῥοῦνται, sed etiam ἐπάρας ὄνομα. cuius Athen. quoque memini it lib. 3, dicēs esse ideo sic appellatam quoniam φεὸς κλεψύδραν σπουδαζεν, ἕως κενωθῇ. DIMIN. Κλεψύδριον, ου, πὸ, Parua clepsydra, apud Philostr. in Adriano sophista.

Ὑδράδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Aquosus, Humidus.

Ὑδρόεις, εντος, ὁ, idem. Fœm. ὑδρόεσσα, ex quo per contract. FIT Ὑδρῶσσα, vt κοπνῶσσα ex κοπνόεσσα. Ita dicta fuit Cos insula, teste Heſychio, & Plin. lib. 4, c. 12, qui tamen aliquanto post tradit Tenen insulam teste Aristot. Hydrussam fuisse appellatā propter aquarum abundantiā.

Ὑδρηλὸς, οῦ, ὁ, itidem Aquosus, Aqueus, Humidus, Aquaticus. vt Heſych. quoque ὑδρηλοὶ exp. ὑδαπώδεις, κάθυδροι, ἔνυδροι, necnon μαλακοί. Geopon. lib. 2, Τούπων ὃ πὰ λίαι ἐμπιλα, ὑδρηλόπερα, καὶ ἐπ μᾶλλον Τούπων πὰ γλυκάζοντα. Et quidam apud Athen. lib. 2, ἔπ πὸν χλοῦ ὑδρηλὸν κρίνησι καὶ ὀχπίσι. Apud Nicandrum verò in Ther. ποπαμοῖο πολυρραχέος κρ' δίνας Ὑδρηλὸν καλάμινθον ὀπάζεο,

ſchol. ὑδρηλῶ dici annotat vel πλὴν χλωρὴν, viridem, vel aquaticam, ad differentiam montanæ. A T Υδραλὴς Heſychio eſt ὄφις ὕδατος, coluber ſeu ſerpens aquaticus, (qui ὕδρος quoque dicitur & ὕδρα, necnon ἔνυδρις) item μεταβολος, mutabilis.

Υδρίον, ου, τὸ, Aquula, vt Cic. vocat. ‖ Item Paruum vas aquarium, Parua hydria. Apud Hippocr. enim ὑποκοριστικῶς accipi tradit pro ἡ μικρὰ ὑδρία Galenus in ſuo lex. apud quem tamen quædam exemplaria proparoxytonos habent ὕδριον. Sed videndum ne ſcribendum ſit ὑδρηΐιον.

Υδρία, ας, ἡ, Hydria, Vas aquariũ, Aqualis. (Ita enim Varro ſcribit vocari Vas aquarium quo aqua & manibus datur & menſæ infertur: vtitúrque eo Plautus) Athen. lib. 11, Λιβύων τῶν Νομάδων ἔνιοι οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται ἢ κύλικα καὶ μάχαιραν καὶ ὑδρίαν. Et lib. 13, πάσαν ἔχοντα ὑδρίαν λιθίνην. (vt & lib. 10, οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ καταπαυθέντος, vna vrna ſeu ſitula) Et libro 5, ὑδρίαι εἰκοσι καὶ ἓξ, ἀμφορεῖς πανάθηναϊκοὶ δεκαέξ, ψυκτῆρες ἑκατὸν καὶ ἑξήκοντα. At ὅλαι θύραις πλὴν ὑδρίαν, Hydriam in foribus, vide apud Eraſmum in Chil. & ὑδρίαν πλάσαι ὀκ λατύνης apud ſchol. Ariſtoph. Item ὑδρίαι Athenis dicebantur ſitulæ & vrnæ in quas coniciebantur calculi & ſortes. quarum crebra mentio apud Ariſtoph. & Xenoph. Hell. 1. De iiſdem intelligenda hæc Iſocr. in Trapez. πῶς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν αἰτήσαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοῖς Κρήσι ἐξελόντα τοῖς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐσβληθέντας; Et rurſum ibidem, ὑδρίαι σεσημασμέναι ὑπὸ τῶν πρυτανέων καὶ τῶν χορηγῶν. Eadẽ ſignificatione ὑδρεῖον dicitur: at ὑδρεῖα ſignificat πλὴν ὕδρυσιν. V N D E Υδριαφόρος, ου, ὁ, Qui hydriam geſtat, ſitulam ſeu vrnam geſtans. Athenis ὑδριαφόροι dicebantur αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες: quoniam Panathenaicis ſolennibúſque pompis geſtabant ὑδρίας ſeu ὑδρεῖα, vt in Σκαφηφόρος docui ex Poll. & Harp. I T E M Υδρίσκη, ης, ἡ, Parua hydria, Vrnula. quanuis ab Heſychio ſimpliciter exponatur ὑδρία. Athen. lib. 10, κζ' τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὑδρίσκιον ὑπὲρ δύο χόας ἔχουσαν παχέος μύρου, καταχυθῆναι ὀκέλευεν. A T Υδριάδες νύμφαι dicuntur Aquaticæ, vt κρίωσαι, fontanæ. Plato Epigramm. libro 4, in ſtatuam Panis fiſtula canentem, Αἱ ὃ πέριξ θαλερῶν χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο Υδριάδες νύμφαι, νύμφαι ἀμαδρυάδες. Affertur & C O M P. Καθυδριάδες νύμφαι ex iiſdem Epigr. itidem pro Nymphæ aquarum.

Υδραίνω, Lauo, Irrigo, aqua nimirum. ſeu Aqua perfundo. vnde aor. M E D. Υδρήναντο Heſychio λούσαντο, περιρράναντο: qui ὑδρηναμένη exponit itidem λουσαμένη, & περιερραμμένη, ὕδατι περιχαμένη, deſumptum ex hoc loco Homeri Odyſſ. ρ, Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὸ χροῒ εἵματ' ἑλοῦσα, Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξι Εὔχεο, quum te laueris & pura corpori indueris veſtimenta.

Υδρεύω, F. εύσω, Aquor, (vt Cæſ. Quum ſine periculo non poſſent aquari oppidani. Et Virgilius, — tutæ ſub mœnibus vrbis aquantur) id eſt Aquam peto ſeu haurio. Homerus Odyſſ. κ, Κούρη ἢ ξύμβλητο περὶ ἄστεος ὑδρευούσῃ Θυγατὲρ ἰφθίμου Λαιρτιάδαο. Sed in hoc ſignificatu frequentior eſt paſſ. vox & media. vt Odyſſ. ρ, Ἄστεος ἐγγὺς ἔασι, καὶ ὅθι κρήνιον ἀφίκοντο Τυκτὸν, καλλίροον· ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, vnde oppidani aquabãtur. Plutarchus Symp. 8, διὸ τὴν περὶ ἡμέρας ὀκτὼ τῶν Νείλου οἱ πλέοντες ὑδρεύονται. Et Syneſ. epiſt. 51, διαπείσαντες ἢ ὅσον ὕδωρ πεῖν καὶ ὑδρεύσασθαι, donec aquam bibiſſemus & aquati eſſemus. At Reg. libro 2, capite 16, ὑδρεύοντο ὕδωρ, hauriebãt aquam. Cui adde hoc Plutarchi ex Symp. 6, problem. 2, τοῖς μὲν φυτοῖς αἰσθητῶς ὀκ τῶν πλείονος (ὡς φησιν Ἐμπεδοκλῆς) ὑδρευομένοις τὸ πεῖσφορον, haurientibus & attrahentibus ex aere aquam ſibi commodam. ‖ Alioqui ὑδρεύω ſignificat etiam Rigo, Irrigo. vt Heſych. quoque ὑδρεύειν exponit non ſolùm αὐτλεῖν & ὕδωρ φέρειν, ſed etiam ποτίζειν: itidémque Suidas. Theophraſt. Hiſtor. plant. libro 2, capite 8, de palmis, δεῖ δ' ὑδρεύειν οὗ μάλα κατὰ τῆς κόπρου. Sic ὑδρεύεσθαι idem vſurpat pro Rigari, Irrigari, vt videbis ſuprà in Ἄνυδρος. V N D E Υδρεία, ας, ἡ, E T Υδρευσις, εως, ἡ, Aquatio. vt Cæſ. dicit Aquationis cauſa lõgius procedere. id eſt Aquæ hauſtio. Apollon. Rhod. ſub finem lib. Argon. 4, Υδρείης πέρι δῆεν ἀμεμφέα δηριόωντο, Ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆα δ' ἱκέσθαι, de aquatione, quis nimirum citius aquam hauriret & primus in nauem rediret. Et mox, πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας Ἐνδέυδρον κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀχῶνα πόδεσσι Κοῦρο Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωντο. Vtũtur & proſæ ſcriptores. Autor Axiochi qui Platoni adſcribitur, Δαναΐδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς, inanes Danaidum hauſtus: nimirum ἠθμοῦ ἀντλουσῶν ὕδωρ εἰς πίθον πετρηρεφῆ, vt ſuprà in Πίθος videre eſt. Thucyd. libro 7, pag. 236, φρυγανισμὸν καὶ ὑδρείαν, lignationem & aquationem. Et Plutarch. Symp. 8, αἰτίαν εἶχήσασε δι' ἣν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ὀκ τῶ Νείλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται. Vbi ὑδρείας ποιεῖσθαι id eſt quod ſuprà dixit ὑδρεύεσθαι. Altero autẽ verbali ὕδρευσις vtitur ſchol. Apollonii in ὑδρία exponendo. ‖ Item Rigatio, Irrigatio: quæ nimirum aqua fit. Theophr. Hiſtor. plant. libro 2, cap. 8, paulo ante verba in Υδρεύω citata, φιλεῖ δὲ καὶ ὑδρείαν σφόδρα τὸ δένδρον, rigari & irrigari amat. de quo alibi, ὅσῳπερ δὲ μᾶλλον τὸ καματῶν ὕδωρ ἢ τὸ ὀκ τοῦ Διός. Plinius quoque palmam teſtatur gaudere riguis. Idem De cauſ. plant. libro 3, cap. 24, τὰ μὲν ὑπὸ ὅσι καὶ τὰ πᾶσιν· ὅτι ὕδρευσις, κόπρισις. Inde E T Υδρεῖον, ου, τὸ, idem quod ὑδρία per ι, nimirum Vas quo ὑδρεύοιμεν ὕδωρ ſeu ὑδρευόμεθα, Vas quo vtimur in aquando. id eſt Hydria, Situla, Vrna. Athenæus libro 8, θηρεύσας ἰχθύδια ὀκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὑδρεῖον. Vtitur & Theon apud Aratum, & Harpocration in Σκαφηφόρος, dicens ὑδρεῖα pro eo quod Heſych. ὑδρίας. Sed & in Epigramm. legitur. Et apud Plutarchum in Philopœm. ſub finem, de vrna reliquiarum, teſte Bud. Ionica verò reſolutione pro eo D I C I T V R Υδρήϊον, vt apud Herodot. ὑδρήϊον ἔχουσα, hydriam habens. A T Υδρεῦμα, ατος, τὸ, Aquationum ratione diſpoſita manſio. Sic enim Plin. libro 6, cap. 13, A Copto camelis itur, aquationum ratione manſionibus diſpoſitis. Prima appellatur hydreuma, X X X I I M. Secunda, in monte, diei itinere.

Ab ὑδρεύω eſt & C O M P. Ἀνύδρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rigatus non eſt, Non irrigatus. Ex Theophr. habes ſuprà in Ἄνυδρος. E T Ἀνυδρεύω ſeu Ἀνυδρεύομαι, quod exponitur Ex fonte haurio, Exhaurio. N E C N O N Ἐφυδρεύω, quod exponitur Irrigo, vt ὑδρεύω: paſſ. autem Ἐφυδρεύομαι, Adaquor.

Υδρος, ου, ὁ, E T Υδρα, ας, ἡ, (pro quo Ionicè D I C I T V R Υδρη) Hydra, Serpens aquaticus, Coluber in aquis viuens: qualis eſt Plinii enhydris. Gaza vertit Natrix apud Ariſtotelem. Ea enim à nando dicitur: vnde Lucanus. Et natrix violator aquæ. Diuerſa tamen ſerpentum ſpecies ea eſſe videtur, quum Latini quoque vti ſoleant hydri atque hydræ nomine. inter quos Plin. l. 29, cap. 4, In orbe terrarum pulcherrimum anguium genus eſt quod in aqua viuit: hydri vocantur: nullis ſerpentium inferiores veneno. Et Virgil. libro 4 Georgic. Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps, Immanem ante pedes hydrum moritura puella, Seruantem ripas alta non vidit in herba. Aratus in ſuis Prognoſt. de ranis loquens, δειλαὶ ἠλυεαὶ, ὕδροισιν ὄνειαρ. quoniam nimirum ἐοῖσ' ὀφεσι βατράχοις σπεῖται, vtpote in aquis degens: vt plurimum videlicet. nam quum ſirius paludes exiccat, terreſtres ſedes quærit: ex quo N O M I N A T V R Χέρσυδρος, nimirum διὰ τὸ ὀν ὕδατι καὶ χέρσῳ διαπείθειν. vt teſtatur Nicander in Theriacis. vbi quum dixiſſet eſſe χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος μορφὰς ἰσάμας, expoſuiſſetque ſymptomata quæ ictos comitantur, de hoc cherſydro ſubiungit, Ὅς δή τοι τὸ πρὶν μὲν ὑπὸ βρεχθώδεϊ λίμνῃ Ἀσπετον βατράχοισι φέρει κόπον· ἀλλ' ὅταν ὕδωρ Σείριος αἰθήνησι, τρύχῃ δ' ὀν πυθμὴν λίμνης, Καὶ τόθ' ὅγ' ὀν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἄχροις, Θάλπων ἠελίῳ βλοσυρὸν δέμας· ὀν δὲ κελεύθοις Γλώσσῃ ποιφύσσων νέμεται διψήρεας ὄμους. Hoc porro ſciendum eſt, tam Latinos quàm Græcos eadem de re loquentes, variare appellationibus. Homerus enim Philoctetem ait ictum eſſe ab hydro, Sophocles à vipera, ſchol. Soph. generalius ὑπ' ὄφεως, vt & Cic. à ſerpẽte. Locus Homeri in Bœotia eſt, v. 722, ὀν νήσῳ κεῖτο κραπὴρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνῳ ὀν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν

λίπον υἷες Ἀχαιῶν Ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου. Sophoclis, in ipſo Philoct. pag. 387, vbi eum dicit πληγὴν ἐχίδνης ἀγείω χαράγματι: vt & ille qui ὑποθεσιν ἔμμετρον eius fabulæ conſcripſit, ait, Πληγεὶς ὑπ' ἔχους ἐλίπετ' ὀν Λήμνῳ γοσσῶν. Cic. autem, in lib. De fato, Philoctetes ſerpentis morſu vlceratus, in inſula Lemno relictus eſt. Υδρα verò plerunque dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occiſus: quem Alcæus ὀνιεκέφαλον vocat, Simonides πεντηκοντακέφαλον, Eurip. ἑκατονκέφαλον. Eadem hydra poſtea in ſyderum cælestium numerum relata fuit, eiúſque mentionem facit Aratus in Phænom. verſ. 441, & ſequentibus: appellans Ionicè ὕδρίω: quam Latini quoque eius interpretes hydram vocant, Cicero, Germanicus, Feſtus Auienus: Proclus & ipſe ὕδραν in ſua Sphæra. Virgilius & apud inferos hydræ ſedem tribuit, Æneid. 6 canens, Quinquaginta atris immanis hiatibus hydra Sæuior intus habet ſedem. Vbi obſerua etiam convenire hæc cum Simonide vocante πεντηκοντακέφαλον. ‖ Hoc ipſum Υδρα eſt & inſulæ nomen apud Strabonẽ, Plinium, & Stephanum: qui ἐθνικὸν eſſe D I C I T Υδραῖος, S I V E Υδρεάτης.

Sequuntur deriuata ab inuſitato Υδας: nimirum ab eius genitiuo ſeu datiuo, paucis exceptis.

C. Υδαπθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Aquæ alumnus, In aqua nutritus & altus, Aquatilis ſeu Aquaticus. vt ὑδαπθρέμμονες ἰχθῦς apud Plut. ex Empedocle.

C. Υδάπκλυστος, Aqua lotus ſeu ablutus. Plutarch. Problem. Rom. ex Socrate, ὀν δὲ Ἀργὰ λεβυκὰ φέρουσιν ὀν τοῖς πέπλοις ὑδάπκλυστα. Idem in Præcept. ſanit. τὰ ὀθόνια ῥύμμασιν καὶ χαλασραίοις πλυώμενα, μᾶλλον ὀκπλυίεται τῶν ὑδαπκλύστων.

C. Υδαθτρεφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὑδαθθρέμμων. Hom. Odyſſ. ρ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδαπτρεφέων λῶ ἄλσος. Cuius verſus Athen. quoque meminit lib. 2, apud quem tamẽ ſcribitur ὑδαθθρεφέων. quam ſcripturam apud Heſychium quoque extare ſciendum eſt, ὑδαθθρεφέων exponentem ὑπὸ ὕδατος τρεφομένων ἢ αὐξομένων: à N O M. S I N G. Υδαπθρεφής. A T Υδαθτροφέω, quod vulg. lex. ex eodem Heſych. afferunt pro Aqua nutrio, commentitium eſſe puto.

C. Υδαπχλοος, Virẽs aqua. Hippocr. ὑδαπχλοα dixit quaſi ὑδαπχλωεα, vt Galen. in Lexico ſuo annotauit.

C. Υδαπάχολα δεῖγματα apud Actuar. περὶ διαγνώσ. παθῶν lib. 1, cap. 4, Excrementa permixta bile aquoſa ſeu aqua biliosa.

C. Υδαπχροα οὖρα Erot. ex Hippocr. affert pro ὕδατος ἔχοντα χροιαὶ, Quæ aquæ colorẽ habẽt, Vrinæ aquei coloris.

C. Υδατηρὸς, οῦ, ὁ, idem cum ὑδραγωγὸς & ὑδροφόρος. Suidæ ὑδατηρὸς ἀνὴρ eſt ὁ αὐτλῶν. quum potius ſonet, Qui aquã hauſtam aliquò fert vehitve.

C. Ἐφυδάπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquaticus, Vdus. Sonat autem q. d. Qui eſt ſupra aquam. Tale eſt ἔφυδρος.

C. Παρυδάπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iuxta aquam. poſitus. πάρυδρος.

Υδατώδης, Aquoſus, Multum in ſe aquæ continens, Aqueus. Theophr. de quercu. ὅτι δὲ τὸ φύλλον φύει κατὰ πῶ ῥάχιν σφαιρίον λευκὸν, διαυγὲς, ὑδατῶδες, ὅταν ἁπαλὸν ᾖ, pilulam candicantem, translucidam, aquæ plenam. Idem ψυχρόταται τὰ ἔνυδρα καὶ ὑδατώδη. Quæ in aquis nata ſunt & aquoſa. Itẽ ὑδατώδεις αὔραι, qui & ἐφυδροι, aquoſi ſeu pluuioſi vẽti, vt aquaticus auſter apud Ouidium. Apud Hippocr. Galen. ὑδατώδεαι exp. ὑδρωπικαί. ‖ Υδατῶδες (S I V E Υδατοειδὲς) ὑγρὸν, aqueus humor: vnus ex oculi humoribus, cryſtallinum anteriore parte circundans, & medium complectens. Cenſetur autem verus humor, vt qui aquæ modo effluat & pellucidus ſit. vnde & ὑδατώδης ſiue ὑδατοειδὴς dictus eſt. Alii eum ὠοειδῆ, (hoc eſt ouo ſimilem, ſiue albugineum) nuncuparunt, vt ſcripſit Aëtius libro 7, capite 1, quòd magnam gerat cum oui humore albo & tenui ſimilitudinem. Gorr. Idem in ſapore ὑδατῶδες vocari tradit quod aqueum eſt, id eſt, aquæ modo inſipidum: & ὑδατώδη ſaporem dici quem aquoſus humor admixtus rebus inducit. Eſſe autẽ valde obſcurum, &, velut aquam ipſam, in medio ſaporum omnium. Dicitur verò (inquit idem) & alia ſignificatione ὑδατῶδες & aqueum, id quod à mediocritate ſui generis deficiens, ad aquam proximè accedit, vt in vinis id quod imbecillimum eſt, & minimam ſuſtinet aquæ miſtionem, (quod Hippocrates ὀλιγοφόρον nominauit) & in vrinis alba & valde tenuis, & in humoribus quæ plurimum ſeri habent: Eſt enim certum non ab aquæ ſapore, ſed ab aliis aquæ qualitatibus eiuſmodi omnia nuncupari aquea. Vide Υδαρής.

Υδατοείς, εντος, ὁ, idem cum ὑδατώδης, Aquoſus, Aqueus: Dionyſ. De ſitu orbis, fœm. gen. ὑδατοέσσαν ἴασιν dicit quam eodem in libro χλωρὰ δαωγάζουσαν ἴασιν, à cæruleo & pellucido aquæ colore. Cumatilem ſeu cymatilem reddere queas. hic enim color imitatur aquas, habet quoque nomen ab vndis, vt canit Naſo.

Υδάπινος, Aqueus. Ex Epigr. ὑδάπινοις βραχίονας affertur pro Roſida brachia.

Υδαπικὸς, οῦ, ὁ, Aquarius, Ad aquam pertinens. ὑδαπικὸν σημεῖον Theophraſt. in Prognoſticis vocat Signum & indicium pluuiæ futuræ: ὑδατος σημεῖον idipſum nominans, vt in Υδωρ docui. αἱ ὃ βρονταὶ (inquit) αἱ μὲν ἐωθιναὶ πνεῦμα σημαίνουσιν· αἱ ὃ μεσημβρίας βρονταὶ, ὑδαπικὸν σημεῖον. Vnde Plinius, Tonitrua matutina ventum significant, imbrem meridiana.

Υδάπιον, ου, τὸ, Aquula, vt Cicero loquitur. Suidæ κᾶμα: Simpliciter pro aqua etiam vſurpatur, ſeu aquis, & ſpecialiter pro aquis pluuiis. Affertur enim ex Theophr. De cauſ. plant. lib. 2, cap. 3, ὑδαπίων ὀπηγνυμένων pro Pluuiis ſuperuenientibus. Vtitur Ariſtot. quoque Hiſtor. anim. lib. 8, necnon Plato.

Υδαπὶς, ίδος, ἡ, Aquula: medicis eſt pinguetudinis ſuperiori palpebræ ſubſtratæ extima parte incrementum: nam quum palpebra ſuperior duabus membranis conſtet, earum medium viſcoſa quædam atque vnctuoſa occupant, quæ palpebras alioqui ſiccas ſua pinguedine emolliant. Pinguis autem ea ſubſtantia palpebræ cuti naturaliter ſubſtrata in aliquibus, & præſertim pueris, ceu natura humidioribus, augeſcens ſupramodum ὑδαπίδα parit, quæ oculum pondere ſuo grauans, fluxionem in eo excitat, facitque vt ab oculis humor præter naturam ſtillet. Palpebræ igitur hoc vitio detentis infra ſupercilia aquam intercutem repræſentant, nec ſurſum attolli poſſunt: ſi verò digitis ipſas deprimamus, inde digitos quod medium intercedit, inflatur. Horis autem antelucanis potiſſimum defluxione tentantur, neque contra ſolis ſplendores cernere ſuſtinent, ſed illacrymant continuiſque lippitudinibus infeſtantur. Gorr. ‖ Suidæ & Heſychio ὑδαπίδες ſunt ταρόνες, Stillæ, Guttæ.

Υδατόω, ῶ, F. ώσω, Aquoſum reddo. Vnde paſſ. ὑδατοῦται, quod exponitur In humorem reſoluitur. Et C O M P: Ἐξυδατόω, ῶ, itidem In aqueam naturam conuerto, In aquam reſoluo. Paſſ. ἐξυδατοῦται pro Aqueſcit, Liqueſcit in aquam, Diluitur, ex Dioſcoride libro 1, capite 88. Sic Paulus Ægineta libro 3, capite 48, de hydrope, τῶν ὃ καὶ πάσης τῆς σαρκὸς τὸ σῶμα τοῦ ἐξυδατουμένης πικτῶμενον, ὥστε λευκὸν καὶ φλεγματῶδες τὸ σῶμα φαίνεσθαι. V N D E Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος dicitur corruptio ſanguinis in ſubſtantiam aqueam: quum nimirum ἐξυδατοῦται τὸ αἷμα.

Υδαταίνω, Aquoſus fio, Aqueſco: vel etiam Aquoſum reddo, In aquam conuerto. Galenus certè apud Hippocratem ὑδαταινούσηνον exponit non ſolùm ὑδερώδεσιν, hydropicis, ſed etiam ἐξυδατούσας τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη καθαιρομένας: ſicut Erotianus quoque ὑδαταινούσηνον exponit ὑδρωπιώσας. vt ὑδατάνουσα hîc ſit quod alibi ὑδατώδεα appellat.

Υδαλέος, ου, ὁ, idem cum ὑδατώδης, Aquoſus, Aqueus. Galenus καὶ ἡ χροιὰ ἐς τὸ λευκότερόν τε καὶ ὑδαλεώτερον ὀκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν. A T Υδαλὶς apud Heſychium legitur exponiturque ὑδροπιῶν.

Υδαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, itidem Aquoſus, Aqueus, vt ὑδατώδης & ὑδαλέος. Sic ὑδαρὲς ὀξύκρατον apud Galenum ad Glauconem, Poſca aquoſa. quæ nimirum à mediocritate ſui generis deficiẽs, ad aquam proximè accedit, vt ex Gor-

ræo in Ὑδαπώδης docui. Sic apud eundem libro 1 ad Glauc. ὑδαρὴς οἶνος, Vinum aquosum seu aqueum, imbecillimum nimirum & minimam sustinens aquæ mistionem, Hippocrati ὀλιγοφόρον. Alii tamen interpretãtur non solùm Aquam sapiens, sed etiam Dilutius, Immodicè dilutum. (sicut vulgò de vino nimium diluto dicimus, Ce n'est qu'eau. quod alioqui & de vino imbecillimo seu tenuissimo interdũ dicitur) Opponitur certè ὑδαρὲς τῷ ἀκράτῳ. vt apud Xenoph. οἴνου γεμίσω ἢ πάμπαν ἀπέχουσαι, ἢ ὑδαρῆ χεώμεθα. Et apud Athen. lib. 10, vbi de οἴνου κράσει disputatur, Alexis dicit, μὴ παντελῶς αὐτῷ δίδου ὑδαρῆ, sed ἴσον ἴσῳ, paribus portionibus aquæ vinique mixtum dari iubens, non nimis dilutum & aquosum. Ibidem Lysander Lacedæmonius, τὸν οἶνον ὑδαρῆ πωλοιώτων τοῦ καπήλων ἐν τῷ στρατοπέδῳ κεκραμένον, ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἵνα τὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο. Vbi quum addat κεκραμένον, videtur οἶνον ὑδαρῆ dicere eum qui natura sua talis est, tenuis nimirum & ὀλιγοφόρος. Antiphanes eodem libro, aliquanto pòst, ὡς γε μοι κεραίνουσι Οὔθ' ὑδαρὲς, οὔτ' ἄκρατον. Idem Athenæus rursum libro 2, de Cretensium conuiuiis, εἶτα ποτήριον ἐν ἑκάστῃ τραπέζῃ τοιοῦτοι κεκραμένον ὑδαροῖς. Necnon ὑδαρεῖς ἰχῶρες ex Aristotele libro 7 Histor. animal. affertur pro Diluta sanies. ‖ Translatè verò ὑδαρὴς φιλία eidem dicitur Fluxa amicitia, vt Bud. interpretatur, seu Non sincera, nec firma, & quasi diluta, vt alii: Politic. libro 2, ἐν δὲ τῇ πόλει πολὺ φιλίαν αἰαγκαῖον ὑδαρῆ γίνεσθαι, διὰ πολὺ κοινωνίαν τοῦ τοιούτου. Idem De arte poët. ὑδαρῆ μῶρον dicit.

Ὑδαρός, idem. Hesych. enim ὑδαρὲς exponit per ὑδαρὲν veluti notius.

Ὑδαρόω, ῶ, Reddo ὑδαρὲς, id est aquosum seu aqueum & dilutum. vnde ὑδαρωθεὶς οἶνος, Bud. ex Pand. Et COMP. Ἐξυδαρόω, ῶ, itidem In aquosam naturam conuerto. vt Bud. rursum ἐξυδαροῦσθαι interpretatur In aquam verti, afferens ex Alexandro Aphrod. de hydropicis, τὸ δὲ πλέιστον τῆς ὑγρῆς ἐξυδαρούμενον χορηγεῖται τοῖς ῥεύσι. Et rursum ex eodem de oris vitiatis, τὰ ὑπὸ ἀφροδισιάσματα καὶ ἐξουρίσματα ὀδυνήματα, τοῦ τὰ ἐν αὐτοῖς χρὰ ἐξυδαρωθῆναι καὶ ἐκπυθμαντωθῆναι, ἐὸ quod in aquã abierint seu conuersa sint. At PRO Ὑδαριῶ quod Hes. exp. ὑδρωπῶ, forsitan scribendum est ὑδερῶ.

Deriuata ab Ὑδρος.

Ὑδερος, ου, ὁ, idem cum ὕδρωψ, Aqua intercus, Hydrops. Aristot. Ethic. 7, capite 8, ἔοικεν ὑδέρῳ καὶ φθίσει. Lucianus in Lexiph. ἔπωσεν αὖ σε ὑδέρῳ μὲν ἐρόμενον καὶ ὑπὸ τῶ πάθους δεδραγῆναι κινδυνεύοντα, σεσωμένῳ δὲ εὐδρόκον εἶ δοκοῦντα, καὶ ἀρωστὶν οἰόμενον πολὺ συμφορά. Et Galenus ad Glauc. libro 2, ὑδέρων ἰχπς. sunt enim plures ὑδέρου species. Nam alia τυμπανίας ὕδερος nominatur: alia, ἀσκίτης, alia, λευκοφλεγμαπίας seu ὑποδορκίδιος aut αἱά ὀρκα ὕδερος. de quibus Paulus Ægineta libro 3, capite 48. De iisdem & suprà in Ὑδρωψ ex Gorræo. VNDE Ὑδερώδης, idem cum ὑδρωποειδὴς, Hydropicus, suprà in Ὑδρωπάω. ET Ὑδερικὸς, ου, ὁ, pro eodem. Dicitur enim homo ὑδερικὸς, Hydropicus, Qui hydrope laborat, Aqua intercute laborans. Et ὑδερικαὶ διαθέσεις apud Galenum ad Glauconem, Affectiones hydropicæ. Necnon VERB. Ὑδερικάω, ῶ, idem cum ὑδρωπιάω significans, Hydropicus sum, Intercutibus vitiis madeo, (vt Gellius loquitur) apud Dioscor. lib. 5. VNDE Ὑδερίασις, εως, ἡ, dicitur πάθος illud, nimirum aquæ intercutis & hydropis: idem cum ὕδρωψ & παρέκχυσις, quæ vide.

At verò ὕδερος εἰς ἀμίδα, vt ὑδρωψ εἰς ἀμίδα, hydrops ad matellam, dicitur à quibusdam renum morbus quem διαβήτιν appellant. Gorr.

ΙΔΡΩΣ ET Ἵδος Eustathius cum Etymologo deriuat ab ὕδωρ: quorum tamen hoc posterius ab ὕδος potius deriuandum videtur. significant autem Sudor, qui est humidum tertiæ concoctionis incrementum per cutem in aquæ speciem erumpens, à calore humido expulsum. qua de re Gorræum consule, ex quo hæc inter alia annotare libuit: nimirum, huic excremento nullum certum à natura præscriptum esse meatum: expelli tamen partim actum per ipsa molliora corpora, quæ fluentis eius violentiæ cedunt, potissimùm quum à spiritu maiore impetu irruente impellitur: partim etiam per exiguos omnes corporeæ molis meatus, quos πόροις vocant: quorum non modò reliquum corpus vniuersum, sed etiam tota cutis plena est. Ac quum tenuissimum quidem sit huiusmodi excrementum, facilè sanè eiici, partim in speciem halitus ab insito calore solutum, & per transpirationem vacuatum: partim violento motu confertim in aquæ speciem erumpens. Ac id quidem quod ita excernitur, sudorem seu ἱδρῶτα appellari à medicis: quod aliter erumpit, non sudorem, sed ὕγρασιν & ὑγρασίαν & δύεσιν, hoc est, madorem, à plerisque nuncupari. esse autem eiusmodi humoris excretionem secundum naturam, non minus quàm vrinæ aliorúmque excrementorum. Homerus Iliad. φ, Τέρεν δὲ ἱδρὼς Φθίσιν τ' ὀκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γειῶτ' ἐδάμνα. Iliad. ψ, κᾷ δὲ νότος ῥέεν ἱδρώς. Sic Odyss. λ, κᾷ δ' ἱδρὼς Ἔρρεεν ὀκ μελέων. Et Iliad. λ, κᾷ δὲ νότος ῥέεν ἱδρὼς Ὤμων καὶ κεφαλῆς. Rursum Iliad. ψ, ἔρρεε δ' ἱδρὼς Πάντοθεν ὀκ μελέων. Et Iliad. π, Αἰεὶ δ' ἀφαλέω ἔχετ' ἄσθμαπι, καὶ δὲ οἱ ἱδρὼς Πάντοθεν ὀκ μελέων πολὺς ἔρρεεν. Itidem Iliad. ν, de bobus arantibus, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν Πρυμνοῖσι κεραέσσι πολὺς ἀτακήκιεν ἱδρώς. Et mox, Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' ἵκοιτο. Similia loquendi genera habemus apud poetas Latinos. Lucr. Manat sudor è toto corpore. Virg. — gelidus toto manabat corpore sudor. Et, — sudor fluit vndique riuis. Et — falsúsque per artus Sudor iit. Sil. — multo sudore madentes vultus. Ouidius, Frigidus sudor obsessos occupat artus. Rursum Virgilius, Equi fumantes sudore. Statius, Tepidi sudoribus effœti artus. Frequens est ἱδρὼς cũ variis verbis & apud prosæ scriptores. Plut. Coriol. ῥεομένους ἱδρῶτι ἴσῳ πηλῷ. Et in Alexandro, ἱδρῶτα πολὺ ἀφῆκεν. Vbi ἀφιέναι ἱδρῶτα idẽ est quod ἐκκρίνεσθαι ἱδρῶτα: vnde apud Athen. libro 1, αἱ γὰρ ἐμβάσεις, ἀδεκεχυμένου παντοθεν τῶν πόρων τοῦ ὕδατος, φεύγουσι πολὺ τοῦ ἱδρῶτος ἔκκρισιν, καθάπερ αὖ εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη. Rursum Plutarchus De aud. ἱδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεστὸν, ἀφαυῶν φλεγόμενον πολὺ ψυχρόν. solent enim it qui pudefiunt & erubescunt, in sudorem erumpere. Cuius rei causam Aristoteles & Alexander Aphrod. afferunt in suis Problematis. Peculiariter de sudore dicitur cum labore & fatigatione coniuncto, vel potius de labore & fatigatione coniuncta cum sudore. vt quum Hesiodus in suis Ergis dicit, Τῶν δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν: & Homerus, ἄλγεα ἱδρῶτα ἱδρωῶ. Et Athenæus libro 6, οὐ πόνῳ τινὸς αὐ ἱδρῶτα τοῖς ἡμεδαποῖς παρεφήκει. Et Xenophon Pæd. 2, ὅτι δρόμῳ αὐτοὺς ἐξάγοιεν, ἱδρῶτα αὐτοῖς παρεῖχεν. (at Pæd. 8, διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι dicit idem) Plato quoque μετ' ἱδρῶτος & ῥᾳδίως inter se opponit, (quũ alioqui αὐιδρωτὶ aduerbium ex eodẽ nomine factum ei opponatur) vt Polit. lib. 1, εἰ δὴ Θεμισταμάχος εὐμολόγησε μὲν πάντα τοῦτο, οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἐλκόμενος, καὶ μόγις μετὰ ἱδρῶτος δαιμασθ' ὅσου ἄπε καὶ θέρος εἶπε. Latini quoque eodem modo vsurpant sudoris vocabulum. Cicero pro Fonteio, Qui cum ipso M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt, multóque eius sudore ac labore sub populi Romani imperium ditionémque ceciderunt. Et rursum libro 1 De oratore, Stylus ille tuus multi sudoris est. Porrò notandum est per apocopen DICI Ἱδρῶ pro ἱδρῶτα & ἱδρῶπα, resectis vltimis syllabis τα & πα, vt tradunt grammatici. Homerus Iliad. ρ, — ὀν δέ τε θυμὸς Τέρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῶ πεπυδόνησι. Et aliquanto ante, καμάτῳ δ' ἐν ἱδρῶ νεκλεμες αἰεὶ Γουάπα τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου, Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάοστε μδναμδφοιῖν. Idem Iliad. κ, Αὐπὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο παλάστη Ἐσβαύτες. Et Iliad. χ, Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Itidémque Iliad. λ, — οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνες. ‖ Tropicè verò quidam γῆς ἱδρῶτας vocauit τὰς πηγὰς, fontes: & alius vinum, βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, nimirum ἀμπέλου: rursúmque alius ἰξὸν, viscum, δρυὸς ἱδρῶτα: dicens, δρυὸς ἱδρὼς καὶ θαμνομήκης κλάδος, teste Eustathio. Quibus similia quædam habes apud Athen. libro 10, in griphis, nimirum ξουθῆς μελίσσης νᾶμα, pro μέλι, mel: μηκάδων αἰγῶν ἀπόρροιος θρόμβος, pro τυρὸς

ἄγλος, caseus caprinus. vbi præterea οἶνος vocatur ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς. Est autem horum griphorum autor Antiphanes. At de ἵδος dicam paulo pòst.

Deriuata ab Ἱδρώς.

C. Ἱδρωποποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Sudorem eliciens, vt Celsus loquitur. ὁ ἱδρῶπα ἐμποιῶν, vt Aristoteles in fine lib. 2 Problem. Vide in Ἱδάλιμος paulo infrà. VNDE Ἱδρωποποιῶ, Sudorem elicio. ἱδρῶπα ἐμποιῶ. At pass. ἱδρωποιεῖσθαι exponitur Sudare apud Aristotelem in loco citato, dicentem, οὐχ ὑπολαμβάνομεν ὃ δεῖν ἱδρωποιεῖσθαι τὸ χλαμύδιον. ITIDEMQVE Ἱδρωποποιία, Sudatio: ibidem, τὸ ὀκπὸς ὑγρὸν ῥᾳδιέστερον παρεμπεσεῖται τῆς σάρκας, ἀραιῶν τοῦ πόρων διὰ τὰς ἱδρωποιίας ὄντων. Vbi tamen perperam SCRIPTVM Ἱδροποποιεῖσθαι, ET Ἱδροποιία, vt & in vulg. lex.

C. Κάθιδρος, Suidæ κεκμηκὼς, Lassus, Defessus, Fatigatus. Quem (vt loquitur Homerus) κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' ἵκοιτο. vt tepidi sudoribus effœti artus apud Stat. Apud Hesychium verò vltima breui LEGITVR Κάθιδρος, exponentem itidem κεκμηκώς. Quomodo ET Διίδρος affertur pro Ægrè sudans, Cui difficulter elicitur sudor. Sed mira videri queat ea vocalis longæ in vltima syllaba mutatio.

Ἑδρωα, τά, Hippocrati aphorismo 21, libro 3, dicuntur pustulæ quædam genitalium partium, summam cutim occupantes & exulcerantes: ortæ (vt ipsum nomen ostendit) ab earum partium sudore bilioso & mordaci, qui perfacilè iis in partibus putrescens prurigínem mouet, cutémque velut vlceribus exasperat. Gorr. At Celsus ἵδρωα interpretatur, Quidquid sudore hominem resoluit, ista Hippocratis verba, τῷ δ' θέρει καὶ πυρετοὶ ξυνεχέες, καὶ καῦσοι, καὶ στόματων ἑλκώσιες, καὶ σπεδόνες αἰδοίων, καὶ ἵδρωα, sic vertens, Æstas adiicit febres vel continuas vel ardentes, vlcera oris, cancros, & in cæteris quidem partibus, sed maximè obscœnis, & quidquid sudore hominem resoluit.

Ἱδρώω, SIVE Ἱδρόω, ῶ. F. ώσω, Sudo, Sudorem emitto, Sudore diffluo. Est autẽ illud primum merè poëticum, posterius prosæ scriptoribus cum poëtis commune. Homerus Odyss. δ, Οἱ δ' ἵππεις μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώωντες. Et Iliad. σ, Πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀπέλεσσον Ἱδρῶσ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ, κὰμ πέπλω δέ μοι ἵππους; Xenophon Pæd. 8, οὔπω αὐτός πώποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον αἱρεῖπο. Et Hellen. 4, μάλα ἰσχυρῶς ἱδρωῶν τῷ ἵππῳ. Interdum cum accusatiuo partis sudorem emittentis. vt apud Aristotelem Problem. libro 2, quæst. 31, διὰ τί οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας, τὸ δὲ πρόσωπον οὔ· ὃν τῷ ἄλλῳ βίῳ ἱδρωούντων ἡκῶν μάλιστα μὲν τὸ πρόσωπον, ἥκιστα δὲ τοὺς πόδας; Sic Alexander Aphrodis. in suis Problem. ἔνιοι αἰδούμενοι ἱδροῦσι τὰς μασχάλας. vbi subaudiunt κατά. Affertur & ἱδρωῶ ὀν Τούτοις pro In his desudans. quæ verba Latina metaphoricam plerunque significationem habent.

Ἱδρωσις, εως, ἡ, Sudatio. ἵδισις. Exponitur etiam Sudoris euocatio.

Ἱδρωτικός, ή, ό, Sudator, Sudare solitus, Crebrò sudans. vt ὑπνωτικὸς dicitur Dormitor. In vulg. lex. verò non solùm exponitur Sudori patens, Sudatorius, sed etiam Sudorem mouens. vt ὑπνωτικός quoque significat interdum Somnum faciens seu concilians. Vnde ADVERB. Ἱδρωτικῶς, Propensè in sudorem. Aristoteles Problem. lib. 2, quæst. 40, διὰ τί τοῦ στομάτων ξηροτέρων ὄντων τῶ θέρους ἧττω χαμῶνος, ἱδρωτικωτέρως διακείμεθα τῶ θέρους; Facilius sudamus æstate, In sudorem proniores sumus.

C. Ἀνιδρωτὶ, Sine sudore. Interdum verò ex consequenti ponitur pro Sine labore: aut etiam sine vllo negotio. Homerus Iliad. ο, — ἐπεὶ οὔ κεν αἰδρωτὶ γ' ἐπελέσθη. Xenophon Pæd. 1, ὡς μὴ ἐπανίοιεν αἰδρωτί.

C. Ἀνιδρόω, ῶ, Resudo, Denuo sudorem emitto. Animaduerte autem esse in hoc αὐιδρόω compositionem ex præpositione αὖα: at in proximè præcedente aduerbio αὐιδρωτὶ, esse ᾱ priuatiuum inserto ν, ad vitandam cacophoniam, vt in plerisque aliis ex illo compositis.

C. Ἀφιδρόω, ῶ, Desudo, Exudo, Sudorem emitto. Aristot. Problem. lib. 2, quæst. 22, διὰ τί αἰεὶ τοῦ σώματος ῥέοντος, καὶ τῆς ἐπορροῆς γινομένης ὀκ ἀφιδρῶσιν, οὐ κουφίζεται τὸ σῶμα ἐὰν μὴ ἀφιδρώσῃ; nisi desudarit, seu sudorem emiserit. Pass. etiam aliquid dicitur ἀφιδροῦσθαι, quod nimirum veluti sudor emittitur, seu quod defluit alicunde vt sudor. vt apud Dioscoridem libro 5, capite 2, ἀφιδρούμενος ἰχώρ. quod interpretãtur Exudans sanies. VNDE Ἀφιδρωσις, εως, ἡ, Desudatio, seu Sudatio. Exponitur etiam Sudoris euocatio. Cæl. Aurel. Chron. pass. libro 2, capite 13, ἀφίδρωσιν interpretatur affectationem sudorum.

C. Ἐνιδρόω, ET Ἐφιδρόω, ῶ, Insudo. Posterius verò exponitur etiam Sudore langueo, Sudo: ITIDEMQVE Ἐφίδρωσις, εως, ἡ, Sudor.

C. Ἐξιδρόω, ῶ, Exudo. Item Exudo pro Veluti sudorem emitto. vt apud Alex. Aphrod. ὑδωρ ἐξιδρῶ.

C. ΠΕΡΙΙδρόω, ῶ, Circum sudo. Vel Sudorem vndique effundo, Sudore diffluo. VNDE Περίδρωσις, copiosa eiusmodi sudoris effusio dicitur. In vulg. lex. autem perperam SCRIBITVR Περιδρωσις, quod exponitur etiam Sudoris euocatio.

Sequitur Ἵδος cum suis.

Ἵδος eiusdem cum ἱδρὼς significationis est, eiusdem etiam originis. nam vt illud ἱδρὼς ab ὕδωρ deriuatur, ita hoc ἵδος ab ὕδος deducitur, mutata prima litera & spiritu. Non solùm tamen significat hoc vocabulum Sudor, ἱδρὼς, sed etiam denotat τὸ θερινὸν κάυσιμα, vt Eustathius tradit, id est, æstiuam aëris constitutionem. ea autem est sicca & calida, vel potius feruida. quemadmodum Hesychius quoque ἵδεος exponit πύρωσις, æstus adeo vehementis vt tantùm non suffocet. Sic Suidas ἵδει etiam ipse exponit non modò ἱδρῶπι, verùm etiam θέρει, Hesiodum ita vsurpasse annotans. Est autem Hesiodi locus, cuius meminit, in Clypeo Hercul. v. 397, Ἵδει ὠ αἰνοπάτῳ, ὁπότε χρόα σείεσκε ἄζει.

Ἱδάλιμος, ου, ὁ, Æstuosus, Sudorificus. vt ἰδάλιμον καῦμα dicitur τὸ ἱδρωποιὸν, teste Hesychio, procul dubio respiciente ad hunc locum Hesiodi, Ergων lib. 2, Ἡμος δὴ λήγει μῆνος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμου. Itidem Suidas ἰδάλιμον esse dicit τὸ καυστικόν. Eidem est τὸ ἀνειδὲς, Speciosum, vt & Hesych. Sed tunc ab εἴδω, seu ἰδάλλομαι aut ἐνδάλλομαι deriuatũ esse sciendũ est. Rursum Suidæ ἰδάλιμος est ὁ ἱδρὼς, Sudor. Hesychio verò etiam ὄρνις ποιὸς, auis quædam. apud quem in præcedente significatione SCRIPTVM Ἰνδάλιμος & Ἰνδάλιμον, sed non suo loco, id est in quo non seruata est series alphabetica.

Ἰδίω, Sudo, idem cum ἱδρόω, vt Erot. quoque apud Hippocr. ἰδίειν exp. ἱδροῶ. Aristot. Hist. anim. lib. 3, ὥσπερ ἡδὺ ἀνὲς ἰδίσαι αἱματώδη ἱδρῶτα.

Ἴδισις, εως, ἡ, idem cum ἱδρωσις, Sudatio. Pro Sudor legitur apud Aristot. in Problem. non semel, teste B.

C. Ἀνιδίτι, idem cum αὐιδρωτὶ, Citra sudorem, Sine sudore, Sine labore & negotio. apud Platonem libro 4 De leg. pagina 238, teste Bud. At in vulg. lex. perperam (vt opinor) est SCRIPTVM Ἀνιδειτὶ, VT ET Ἰδείω perperam pro ἰδίω. NECNON Ἰδίζω eadem perperam constituunt thema aoristi ἴδισα.

C. Ἐξιδίω, idem cum ἐξιδρόω, Exudo. Per iocum verò ἐξιδίσαι dicit Aristoph. pro Liquidum emittere stercus veluti sudorem: in Auibus, Εἴ τε Παξωμαείδης τις ὑμῶν τυχ αἴνει χεζηπῶν, Οὐκ αὖ ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' αὐέπλατο, nimirum εἰπὲ εχ' ἔφυσεν. Vbi scholiastes ἐξίδισεν exponit ἐξεπίλησεν, ἀπεπάτησε.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA
BIBLIOTECA UNIVERSITARIA GRANADA